

Thất Giới Truyền Thuyết

Contents

Thất Giới Truyền Thuyết	22
1. Hồi 01: Mở Đầu	22
2. Hồi 02: Tổ Vật Gia Truyền	24
3. Hồi 03: Dị Vực	28
4. Hồi 04: Truyền Công Thụ Quyết	33
5. Hồi 05: Mới Đến Dịch Viên	37
6. Hồi 06 : Dịch Viên Học Nghệ	40
7. Hồi 07: Sơ Ngộ Ngạo Tuyệt	45
8. Hồi 08: Âm Tuyền Quỷ Khí	51
9. Hồi 09: Dị Biến Đột Khởi	56
10. Hồi 10: Quyết Chiến Quỷ Tiên	61
11. Hồi 11: Thân Kiếm Tử Anh	67
12. Hồi 12: Mảnh Lụa Thần Bí	72
13. Hồi 13: Khách Vãng Lai	77
14. Hồi 14: Ảo Hình Lang Yêu	82
15. Hồi 15: Bất Đồng Cảnh Ngộ	87
16. Hồi 16: Hắc Vực Long Hồn	91
17. Hồi 17: Kiếm Tỏa Long Hồn	96
18. Hồi 18: Nhân Vật Thần Bí	101
19. Hồi 19: Khiếu Nguyệt Thiên Lang	107
20. Hồi 20: Thiên Lang Phi Thăng	113
21. Hồi 21: Hồi Trình Xảo Ngộ	118
22. Hồi 22: Trấn Hồn Thạch Bìa	122
23. Hồi 23: Đạp Thượng Chánh Đồ	127
24. Hồi 24: Sơ Nhập Kiếm Viện	131
25. Hồi 25: Lục Viện Tề Tụ	136
26. Hồi 26: Dạ Nguyệt Như Thủy	141
27. Hồi 27: Lục Viện Hội Võ	146
28. Hồi 28: Vân Phong Dương Uy	150
29. Hồi 29: Cùng Vào Vòng Trong	155
30. Hồi 30: Hội Nghị Thượng Đỉnh	160
31. Hồi 31: Thảm Liệt Nhất Chiến	164
32. Hồi 32: Tam Cường Tiến Cấp	171
33. Hồi 33: Hắc Liên Đột Hiện	176
34. Hồi 34: Hắc Liên Đột Hiện	181
35. Hồi 35: Đại Chiến Chi Sơ	186
36. Hồi 36: Trận Chiến Quan Trọng	191
37. Hồi 37: Trước Trận Đại Chiến	197
38. Hồi 38: Biến Cố Bất Ngờ	202
39. Hồi 39: Hoàng Hôn Đại Chiến	208
40. Hồi 40: Tranh Đoạt Kỳ Hoa	213
41. Hồi 41 - Ngũ Thái Tiên Lan	218

42. Hồi 42 - Tam Đầu Linh Xà	224
43. Hồi 43: Huyền Thiên Kiếm Trận	229
44. Hồi 44: Thần Điều Hiện Thân	234
45. Hồi 45: Dị Quang	240
46. Hồi 46: Luận Sự	246
47. Hồi 47: Âm Ảnh Phong Ba	251
48. Hồi 48 - Thần Bí Kính	256
49. Hồi 49: Bảo Kính	261
50. Hồi 50: Duyên Dã Mệnh Dã	266
51. Hồi 51: Trớ Chú Sơ Hiện	270
52. Hồi 52: Tranh Đoạt Bảo Kính	275
53. Hồi 53: Lục Cường Phân Tranh	280
54. Hồi 54: Chung Tương Nhất Chiến	286
55. Hồi 55: Kinh Thế Nhất Chiến	291
56. Hồi 56: Ngũ Lôi Thần Quyết	296
57. Hồi 57: Dịch Viên Chi Bí	301
58. Hồi 58: Tái Hậu Phong Vân	306
59. Hồi 59: Chuyển Giao	311
60. Hồi 60: Dịch Viện Lai Tấn	316
61. Hồi 61 - Phong Đô Chi Hành	321
62. Hồi 62 - Sơ Nhập Quỷ Vực	326
63. Hồi 63 - Quỷ Vực Quân Đoàn	330
64. Hồi 64 - Bất Tử Huyết Lệ	335
65. Hồi 65 - Âm Dạ Quỷ Mị	340
66. Hồi 66 - Bất Việt Chi Bí	345
67. Hồi 67 - Hắc Hà Trở Lộ	350
68. Hồi 68 - Nhất Phẩm Tướng Quân	355
69. Hồi 69 - Thân Hãm Quỷ Hải	359
70. Hồi 70 - U Linh Sứ Giả	364
71. Hồi 71 - Quỷ Vực Ngộ Cổ	369
72. Hồi 72 - Quỷ Thành Chi Hành	375
73. Hồi 73 - Thân Hãm Tuyệt Cảnh	380
74. Hồi 74 - Thần Bí Cao Thủ	385
75. Hồi 75 - Kinh Văn Ác Tấn	390
76. Hồi 76 - Tuyết Nguyệt Chi Tử	395
77. Hồi 77 - Tà Tâm Sơ Hiện	400
78. Hồi 78 - Thiên Ảnh Huyết Mị	405
79. Hồi 79 - Thần Kỳ Dị Biến	411
80. Hồi 80 - Quỷ Vực Chi Loạn	416
81. Hồi 81 - Cao Thủ Vân Tụ	420
82. Hồi 82 - Quỷ Vực Chi Bảo	426
83. Hồi 83 - Nhân Gian Thế Biến	431
84. Hồi 84 - Âm Thi Quỷ Thành	436
85. Hồi 85 - Hóa Hồn Sơ Hiện	442
86. Hồi 86 - Vương Thành Nhất Chiến	447
87. Hồi 87 - Bí Ẩn Huyết Trì	453
88. Hồi 88 - Quỷ Vực Tân Bí	458
89. Hồi 89 - Sát Tâm Sơ Thành	464
90. Hồi 90 - Hóa Hồn Trì Hiện	470
91. Hồi 91 - Thời Cơ Xảo Hiện	475
92. Hồi 92 - Âm Hiểm Hãm Tịnh	480
93. Hồi 93 - Kinh Tâm Nhất Chiến	485
94. Hồi 94 - Cửu Chuyển Vô Cực	491
95. Hồi 95 - Bị Bức Đào Vong	497

96. Hồi 96 - Quyền Thổ Trùng Lai	502
97. Hồi 97 - Hóa Hồn Trì Đế	508
98. Hồi 98 - Kinh Thế Đại Chiến	514
99. Hồi 99 - Hóa Hồn Kinh Biến	522
100. Hồi 100 - Công Bại Thù Thành	528
101. Hồi 101 - Thương Tang Nhất Chiến	534
102. Hồi 102 - Khẩn Yếu Quan Đầu	540
103. Hồi 103 - Lục Vân Chi Bí	544
104. Hồi 104 - Trọng Phản Nhân Gian	548
105. Hồi 105 - Âm Nhiên Ly Biệt	552
106. Hồi 106 - Ý Ngoại Tiêu Tức	557
107. Hồi 107 - Thệ Giả Quy Lai	562
108. Hồi 108 - Vô Tâm Xảo Ngộ	567
109. Hồi 109 - Ma Vực Lãnh Túc	572
110. Hồi 110 - Ánh Nguyệt Truyền Thuyết	577
111. Hồi 111 - Kịch Liệt Nhất Chiến	582
112. Hồi 112 - Viên Mộc Xuất Thủ	587
113. Hồi 113 - Ánh Nguyệt Phương Hồn	591
114. Hồi 114 - Âm Lưu Dững Động	597
115. Hồi 115 - Vô Nại Đóa Tị	602
116. Hồi 116 - Ma Vực Cao Thủ	607
117. Hồi 117 - Sơn Thôn Huyết Đồ	611
118. Hồi 118 - Ma Châu Đột Hiện	616
119. Hồi 119 - Tồi Hậu Tâm Nguyên	621
120. Hồi 120 - Thần Khí Dị Thú	625
121. Hồi 121 - Dao Quang Dị Biến	630
122. Hồi 122 - Nại Hà Châu Hiện	635
123. Hồi 123 - Kiều Tiểu Bách Linh	640
124. Hồi 124 - Ma Môn Sơ Thủy	645
125. Hồi 125 - Định Thiên Thần Châm	649
126. Hồi 126 - Kịch Liệt Tranh Đoạt	654
127. Hồi 127 - Tiên Lan Trọng Hiện	659
128. Hồi 128 - Trường Đình Tương Ngộ	663
129. Hồi 129 - Ma Thiên Tôn Chủ	669
130. Hồi 130 - Phật Ma Chi Chiến	675
131. Hồi 131 - Ma Đà Chi Bí	679
132. Hồi 132 - Liên Minh Chi Sơ	684
133. Hồi 133 - Thần Bí Ma Ảnh	689
134. Hồi 134 - Lư Sơn Chi Chủ	695
135. Hồi 135 - Ma Loạn Nhân Gian	700
136. Hồi 136 - Đồ Long Truyền Nhân	705
137. Hồi 137 - Ma Thần Viên Huyết	711
138. Hồi 138 - Hàm Tiểu Phân Thủ	717
139. Hồi 139 - Lục Viện Liên Minh	723
140. Hồi 140 Trục Ngôn Chất Vẩn	728
141. Hồi 141 - Ma Loạn Thiên Hạ	730
142. Hồi 142 Trùng Hồi Dịch Viên	733
143. Hồi 143: Tâm Hữu Nghi Hoặc	735
144. Hồi 144 Dao Trì Thánh Nữ	738
145. Hồi 145: Vô Khả Đào Tị	740
146. Hồi 146 - Vạch Trần Lục Vân	743
147. Hồi 147: Mạc Nhiên Dĩ Đối	746
148. Hồi 148: Huyền Thiên Giám Hiện	748
149. Hồi 149: Lục Vân Bị Đuổi	751

150. Hồi 150 - Tự Tương Mâu Thuần	753
151. Hồi 151: Đại Chiến Tại Tức	756
152. Hồi 152 - Cô Chiến Thiên Hạ	758
153. Hồi 153 - Vô Nại Nhất Chiến	760
154. Hồi 154 - Bộ Bộ Khẩn Bức	763
155. Hồi 155 - Ngũ Viện Liên Thủ	765
156. Hồi 156 - Bối Thủy Nhất Chiến	768
157. Hồi 157 - Tâm Hoài Bất Giải	770
158. Hồi 158 - Ý Ngoại Chi Khách	773
159. Hồi 159 - Phản Tương Nhất Quân	775
160. Hồi 160 - Xuất Thủ Tương Trợ	778
161. Hồi 161 - Xảo Trợ Lục Vân	781
162. Hồi 162 - Vô Trần Xuất Thủ	783
163. Hồi 163 - Hạo Nhiên Thiên Cương	786
164. Hồi 164 - Nhất Chiến Bại Bắc	788
165. Hồi 165 - Hoành Gia Tổ Lan	791
166. Hồi 166 - Tử Hoa Thôn Nhật	793
167. Hồi 167 - Nhị Chiến Bại Bắc	796
168. Hồi 168 - Tam Thứ Giao Phong	799
169. Hồi 169 - Hóa Hồn Đại Pháp	801
170. Hồi 170 - Huyết Hà Đồ Hiện	803
171. Hồi 171 - Tang Thương Nhất Chiến	806
172. Hồi 172 - Tâm Kiếm Vô Ngân	808
173. Hồi 173 - Xuất Thủ Doanh Cứu	811
174. Hồi 174 - Dao Quang Xuất Hiện	813
175. Hồi 175 - Tất Sát Chi Tâm	816
176. Hồi 176 - Ma Long Hiện Thân	819
177. Hồi 177 - Diệt Ván Thệ Ngôn	821
178. Hồi 178 - Đột Kích Bất Ngờ	824
179. Hồi 179 - Mạc Nhiên Hồi Thủ	826
180. Hồi 180 - Lưu Tinh Hiện Thân	829
181. Hồi 181 - Vong Linh Trở Chú	831
182. Hồi 182 - Sinh Mệnh Tẩn Đầu	833
183. Hồi 183 - Di Biến Tái Khởi	836
184. Hồi 184 - Tiếng Đàn Thần Bí	838
185. Hồi 185 - Bách Linh Hiện Thân	841
186. Hồi 186 - Nhất Thiết Nhân Quả	844
187. Hồi 187 - Âm Nhiên Phân Thủ	847
188. Hồi 188 - Trọng Sinh Điều Kiện	850
189. Hồi 189 - Lục Vân Liệu Thương	854
190. Hồi 190 - Công Khuy Nhất Quỷ	856
191. Hồi 191 - Mỹ Lệ Truyền Thuyết	859
192. Hồi 192 - Trọng Thập Hùng Tâm	862
193. Hồi 193 - Đạo Viên Bị Hủy	865
194. Hồi 194 - Hoài Niệm Quá Khứ	867
195. Hồi 195 - Hoàng Hà Nhất Chiến	870
196. Hồi 196 - Thâm Trọng Đại Giới	873
197. Hồi 197 - Vô Ý Sở Kiến	876
198. Hồi 198 - Thương San Chi Hành	880
199. Hồi 199 - Hắc Dạ Tranh Đoạt	883
200. Hồi 200 - Thạ Ch Nhân Phục Hoạt	885
201. Hồi 201 - Càn Khôn Ngọc Bích	888
202. Hồi 201 - Cổ Quái Kỳ Thú	891
203. Hồi 203 - Đông Hải Thủy Vực	894

204. Hồi 204 - Thắt Hải Truyền Thuyết	897
205. Hồi 205 - Phong Vân Sơ Biến	900
206. Hồi 206 - Thần Bí Hắc Sát	903
207. Hồi 207 - Lục Y Thiếu Nữ	907
208. Hồi 208 - Thiếu Nữ Như Sương	911
209. Hồi 209 - Tây Hải Ngân Long	915
210. Hồi 210 - Yêu Vực Quỷ Kế	918
211. Hồi 211 - Nhân Gian Tiêu Tức	920
212. Hồi 212 - Âm Độ Trần Thương	923
213. Hồi 213 - Ứng Đối Chi Sách	927
214. Hồi 214 - Song Hùng Hội Ngộ	930
215. Hồi 215 - Hắc Âm Tôn Chủ	933
216. Hồi 216 - Hắc Y Nam Tử	937
217. Hồi 217 - Thiếu Nữ Ngọc Loan	940
218. Hồi 218 - Lục Vân Truyền Nghệ	943
219. Hồi 219 - Nguồn Gốc Yêu Vực	945
220. Hồi 220 - Bắc Phong Thần Bí	948
221. Hồi 221 - Kinh Địa Ác Tồn	951
222. Hồi 222 - Cổ Địa Tương Phùng	954
223. Hồi 223 - Âm Dương Chi Bí	958
224. Hồi 224 - Các Hữu Tuyển Trạch	961
225. Hồi 225 - Nhị Ngộ Quý Nhân	964
226. Hồi 226 - Chính Đạo Ngụy Kịch	968
227. Hồi 227 - Thông Linh Chi Bảo	970
228. Hồi 228 - Âm Ảnh Tề Nhật	973
229. Hồi 229 - Ma Vực Lai Tập	976
230. Hồi 230 - Phượng Hoàng Gặp Nạn	979
231. Hồi 231 - Phấn Lực Phản Kích	982
232. Hồi 232 - Bính Tử Nhất Kích	985
233. Hồi 233 - Tang Thương Nhất Chiến	988
234. Hồi 234 - Hắc Âm Ma Chú	991
235. Hồi 235 - Nhất Khiếu Thối Dịch	994
236. Hồi 236 - Truyền Tồn Dịch Viện	997
237. Hồi 237 - Dục Thôn Lục Viện	1000
238. Hồi 238 - Thượng Muôn Khiếu Chiến	1003
239. Hồi 239 - Sơ Nhập Ma Vực	1006
240. Hồi 240 - Cự Linh Ma Sát	1009
241. Hồi 241 - Ma Vực Hắc Lĩnh	1012
242. Hồi 242 - Hư Vô Không Ngăn	1015
243. Hồi 243 - Xuất Thủ Doanh Cứu	1017
244. Hồi 244 - Ý Liệu Chi Ngoại	1020
245. Hồi 245 - Tây Vực Bắc Phong	1022
246. Hồi 246 - Băng Thiên Chi Uy	1025
247. Hồi 247 - Tứ Linh Dương Uy	1028
248. Hồi 248 - Tề Tự Động Đình	1030
249. Hồi 249 - Thông Linh Truyền Thuyết	1033
250. Hồi 250 - Thúy Ngọc Tiêu Thanh	1037
251. Hồi 251 - Động Đình Kỳ Cảnh	1039
252. Hồi 252 - Ma Thần Dạ Mị	1042
253. Hồi 253 - Ma Thần Trọng Sinh	1045
254. Hồi 254 - Hắc Âm Tôn Chủ	1048
255. Hồi 255 - Quân Hùng Truy Đuổi	1051
256. Hồi 256 - Thân Phận Bộc Lộ	1054
257. Chương 257 - Thông Linh Điều Hiện	1057

258. Chương 258 – Nụ Hôn Vong Tình	1060
259. Chương 259 – Tái Thử Tương Phùng	1064
260. Chương 260 - Cửu Diệp Hoàn Hồn	1068
261. Chương 261 – Kinh Nhân Âm Mưu	1071
262. Chương 262 – Tình Duyên Nghiệt Duyên	1075
263. Chương 263 – Tâm Hữu Sở Lự	1078
264. Chương 264 – Thần Bí Cao Thủ	1082
265. Chương 265 – Tình Thế Thay Đổi	1085
266. Chương 266 – Vong Trần Luận Đạo	1088
267. Chương 267 – Vắn Đạo Diêm La	1092
268. Chương 268 – Sát Huyết Diêm La	1096
269. Chương 269 – Nghiêu Hạnh Đào Thoát	1099
270. Chương 270 – Linh Xà Quy Phục	1102
271. Chương 271 – Lục Vân Thân Phân	1105
272. Chương 272 – Thần Bí Chu Hỉ	1109
273. Chương 273 – Liên Thủ Vây Đánh	1112
274. Chương 274 – Thiên Tuyệt Trảm Pháp	1116
275. Chương 275 – Thiên Tà Đạo Hiện	1119
276. Chương 276 – Dao Kiếm Tranh Phong	1122
277. Chương 277 – Song Phương Liễu Thương	1126
278. Chương 278 – Vãng Sự Như Phong	1129
279. Chương 279 – Thương Nghị Đối Sách	1133
280. Chương 280 – San Vũ Dục Lai	1137
281. Chương 281 – Tàn Thần Quyết Hiện	1140
282. Chương 282 – Kí Ngữ Chúng Nhân	1144
283. Chương 283 – Lục Vân Chi Tâm	1148
284. Chương 284 – Ngũ Chiêu Chi Ước	1151
285. Chương 285 – Tùy Bại Vưu Vinh	1155
286. Chương 286: Các Kỳ Thi Kế	1158
287. Chương 287: Đại Chiến Chi Sơ	1161
288. Chương 288: Chính Tà Chi Chiến	1164
289. Chương 289: Thanh Đông Kích Tây.	1168
290. Chương 290: Thiên Tinh Đoạt Hồn	1171
291. Chương 291 - Chính Diện Giao Phong	1174
292. Chương 292: Huyền Thú Nguyệt Thần	1177
293. Chương 293 - Thương Tang Bại Bắc	1180
294. Chương 294 - Các Triển Kỳ Uy	1183
295. Chương 295 - Hồ Vương Bại Tẩu	1186
296. Chương 296: Trúc Sơn Tứ Sát	1189
297. Chương 297 Vô Vi Chưởng Giáo	1192
298. Chương 298 : Nhất Cá Điều Kiện	1195
299. Chương 299 - Vu Sư Hỏa Mị	1199
300. Chương 300: Dao Quang Hiện Thân	1202
301. Chương 301 - Bảng Quan Phân Thân	1205
302. Chương 302:huynh Đệ Song Vong	1209
303. Chương 303 - Động Nhân Cẩm Âm	1212
304. Chương 304 - Hồi Sắc Đích Mộng	1216
305. Chương 305 - Tình Động Lục Vân	1220
306. Chương 306 - Quái Đồng Hoàng Thiên	1224
307. Chương 307 - Lục Vân Xuất Thủ	1228
308. Chương 308 - Hỏa Hồ Thoát Khốn	1231
309. Chương 309 - Hoàng Thiên Thành Nhân	1234
310. Chương 310 - Dao Trì Cao Thủ	1238
311. Chương 311- Khai Thủy Thu Trái	1241

312. Chương 312 - Kinh Tâm Nhất Chiến	1244
313. Chương 313 - Kim Hà Thần Tráo	1247
314. Chương 314 - Bị Khốn Nam Hoang	1250
315. Chương 315 Không Linh Xuất Thế	1253
316. Chương 316: Tâm Trí Biến Chuyển	1257
317. Chương 317 - Đại Lực Trù Bị	1260
318. Chương 318 - Phong Khởi Vân Dũng	1263
319. Chương 319 – Tam Phương Đồng Bộ	1266
320. Chương 320 – Liên Minh Chi Sơ	1269
321. Chương 321: Chính Đạo Tuyên Ngôn	1272
322. Chương 322: Chính Đạo Liên Minh	1275
323. Chương 323 - Ác Tấn Đột Lai	1277
324. Chương 324 - Thần Tích Thiên Thành	1280
325. Chương 325 - Sơ Chiến Cáo Tiệp	1283
326. Chương 326 – Huyết Tế Lệnh Kỳ	1286
327. Chương 327 - Bách Linh Xuất Hiện	1290
328. Chương 328 - Thánh Linh Quy Chủ	1293
329. Chương 329 - Phân Tích Hiện Trạng	1296
330. Chương 330 - Thần Bí Trúc Tiên	1299
331. Chương 331 - Vãng Tích Như Mộng	1303
332. Chương 332 - Ái Thị Thâm Yêu	1307
333. Chương 333 - Cửu U Lệnh Chủ	1310
334. Chương 334 - Chuẩn Bị Hành Động	1313
335. Chương 335 - Thần Bí Thiếu Niên	1316
336. Chương 336 Hoạch Đắc Tiêu Túc	1320
337. Chương 337 - Cửu Hoa Kỳ Ngộ	1323
338. Chương 338 : Cửu Thiên Hồng Liên	1326
339. Chương 339 - Âm Mưu Khôn Lường	1329
340. Chương 340 - Đại Chiến Chi Sơ	1333
341. Chương 341 - Khai Chiến Bất Lợi	1336
342. Chương 342 - Thương Tang Tâm Tình	1339
343. Chương 343- Huyền Phong Chi Mê	1342
344. Chương 344. Đại Đàm Sai Trắc	1345
345. Chương 345: Minh Tiêu Các Chủ	1349
346. Chương 346: Xuất Thủ Vô Tình	1353
347. Chương 347. Phích Lịch Lôi Báo	1356
348. Chương 348 : Thôn Phệ Lôi Báo	1360
349. Chương 349. Đột Nhiên Quyết Định	1363
350. Chương 350. Xảo Hý Lang Quân	1366
351. Chương 351. Quỷ Vương Trung Phục	1370
352. Chương 352. Kịch Liệt Giao Phong	1373
353. Chương 353. Đại Hoạch Toàn Thắng	1376
354. Chương 354. Tầm Hoa Mục Tiêu	1379
355. Chương 355. Xuất Thủ Tương Trợ	1383
356. Chương 356. Phong Ấn Chi Vật	1386
357. Chương 357. Thương Đàm Giao Dịch	1390
358. Chương 358: Tâm Ngộ Huyền Cơ	1393
359. Chương 359: Ma Đà Tái Hiện	1396
360. Chương 360: Các Hữu Sở Đồ	1399
361. Chương 361. Hạ Lệnh Truy Tra	1403
362. Chương 362. Thiên Tàn Sơ Hiện	1406
363. Chương 363. Địa Âm Hiện Thế	1410
364. Chương 364. Truy Vấn Cự Sự	1413
365. Chương 365. Nguyên Thị Cửu Địch	1417

366. Chương 366. Lương Bại Câu Thương	1421
367. Chương 367. Phê Tâm Kiếm Quyết	1425
368. Chương 368. Phật Tượng Thị Cảnh	1427
369. Chương 369. Truyện Tấn Cầu Trợ	1431
370. Chương 370. Phật Tượng Phá Liệt	1434
371. Chương 371 - Thống Khổ Tuyền Trạch	1437
372. Chương 372 Nộ Chiến Thiên Tàn	1441
373. Chương 373 - Thương Tang Chi Chiến	1443
374. Chương 374. Ma Hồ Xảo Hiện	1446
375. Chương 375: Ma Vân Thiên Phong	1450
376. Chương 376. Tái Thiêm Cường Địch	1454
377. Chương 377. Chí Độc Chi Khí	1457
378. Chương 378. Vạn Thú Ma Châu	1460
379. Chương 379 - Ma Châu Chi Bí	1463
380. Chương 380 - Ý Ngoại Tình Huống	1466
381. Chương 381 - Tam Nhân Liên Thủ	1469
382. Chương 382 - Thân Thể Dị Biến	1473
383. Chương 383 - Thiên Sát Lăng Không	1476
384. Chương 384 - Yên Vũ Giang Nam	1479
385. Chương 385 - Khuyến Thuyết Mê Đồ	1482
386. Chương 386 - Thiên Đô Truyền Tấn	1486
387. Chương 387 - Đàm Luận Cự Sự	1490
388. Chương 388 - Kinh Nhân Tiêu Tức	1493
389. Chương 389- Dịch Viên Chi Bí	1500
390. Chương 390 - Tâm Tình Trầm Trọng	1504
391. Chương 391 - Tiến Nhập Yêu Vực	1508
392. Chương 392 - Thiếu Nữ Độc Kế	1512
393. Chương 393 - Tuyệt Giai Diễn Kỹ	1515
394. Chương 394 - Phong Vũ Lai Tập	1518
395. Chương 395 - Kịch Liệt Giao Chiến	1521
396. Chương 396 - Ý Liêu Chi Ngoại (việc Ngoài Dự Đoán)	1524
397. Chương 397 - Thương Tang Quyết Trạch	1527
398. Chương 398 - Tử Dương Chi Tử	1531
399. Chương 399 - Ma Tôn Sáp Thủ (ma Tôn Nhúng Tay)	1534
400. Chương 400 - Nguyên Thị Trung Kế	1537
401. Chương 401 - Huyền Quỷ Chân Nhân	1540
402. Chương 402 - Thù Tử Bác Đấu	1543
403. Chương 403 - Âm Dương Pháp Quyết	1546
404. Chương 404 - Ngạo Tuyệt Cản Hồi (ngạo Tuyệt Trở Về)	1549
405. Chương 405 - Sinh Tử Nhất Tuyền (lần Ranh Sinh Tử)	1552
406. Chương 406 - Lương Bại Câu Thương	1555
407. Chương 407 - Tiến Nhập Yêu Vực	1557
408. Chương 408 - Thủy Tinh Thiên Địa	1561
409. Chương 409 - Vạn Sự Cự Bị	1564
410. Chương 410 - Khai Thủy Hành Động (bắt Đầu Hành Động)	1567
411. Chương 411 - Huyền Thú Động Thiên	1570
412. Chương 412 - Bất Tường Chi Triệu (điềm Báo Chở Lành)	1573
413. Chương 413 - Thương Tang Tình Hoài	1576
414. Chương 414 - Ác Tấn Kinh Thiên	1580
415. Chương 415 - Tế Thuyết Tiên Nhân	1583
416. Chương 416 - Cường Địch Nhập Xâm	1587
417. Chương 417 - Cửu Âm Thánh Mẫu	1590
418. Chương 418 - Tâm Hoài Phả Trắc (lòng Dạ Khó Lường)	1593
419. Chương 419 - Nhị Nữ Tranh Đấu	1596

420. Chương 420 – Thân Phận Bại Lộ	1599
421. Chương 421 – Giáo Kế Đắc Sinh (gian Kế Thành Công)	1603
422. Chương 422 – Sư Huynh Đối Quyết	1609
423. Chương 423 – Vân Hoa Chi Tử	1612
424. Chương 424 – Thần Mật Toại Đạo (đường Hầm Thần Bí)	1615
425. Chương 425 – Kỳ Diệu Kinh Lịch (kinh Nghiệm Kỳ Diệu)	1618
426. Chương 426 – Sơ Giải Huyền Diệu	1620
427. Chương 427 – Yêu Hoàng Liệt Thiên	1622
428. Chương 428 – Thần Bí Thiếu Nữ	1625
429. Chương 429 – Ý Thức Xuyên Toa	1627
430. Chương 430 – Kí Ưc Trùng Điệp	1629
431. Chương 431 – Thái Ất Bất Diệt	1632
432. Chương 432 – Liệt Thiên Dương Uy	1635
433. Chương 433 – Ý Ngoại Chi Biến (biến Đối Ngoài Ý Muốn)	1637
434. Chương 434 – Như Sương Trọng Thương	1640
435. Chương 435 – Bối Bạ Chi Hậu (sau Khi Phản Bội)	1643
436. Chương 436 – Phong Ấn Yêu Hoàng	1646
437. Chương 437 – Thương Tang Chi Ái	1649
438. Chương 438 – Do Dự Bất Quyết	1652
439. Chương 439 – Phá Giải Phong Ấn	1655
440. Chương 440 – Vô Vọng Ngộ Biến	1657
441. Chương 441 – Kinh Văn Ác Tán	1659
442. Chương 442 – Vô Trần Ấn Bí	1662
443. Chương 443 – Vu Sư Thanh Hoa	1665
444. Chương 444 – Nhị Thứ Thượng Đường	1668
445. Chương 445 – Hồng Vân Lão Tổ	1671
446. Chương 446 – Ác Ma Vi Thiên	1675
447. Chương 447 – Tam Sắc U Liên	1679
448. Chương 448 – Dịch Viện Ngộ Cổ	1683
449. Chương 449 – Cổ Nhân Tương Tự	1687
450. Chương 450 – Phẫn Hồi Hoa Sơn	1691
451. Chương 451 – Ngạo Tuyết Hạ Sơn	1694
452. Chương 452 – Ý Ngoại Phát Hiện	1698
453. Chương 453 – Bàn Đại Ngọc Thạch	1701
454. Chương 454 – Chuyển Đi Kỳ Diệu	1704
455. Chương 455 – Cao Thủ Tề Tụ	1708
456. Chương 456: Mưu Tính Hại Nhau.	1712
457. Chương 457: Nhiên Đăng Cổ Tự	1715
458. Chương 458: Như Vân Hiện Thân	1718
459. Chương 459: Thông Linh Diệu Hiện	1721
460. Chương 460: Xâm Nhập Cổ Miếu	1724
461. Chương 461: Phật Hỏa Nan Độ	1727
462. Chương 462: Hoạch Đắc Thần Cung	1730
463. Chương 463: Dạ Hồn Bị Diệt	1733
464. Chương 464: Dao Quang Ngộ Địch	1736
465. Chương 465: Toàn Lực Nhất Chiến	1740
466. Chương 466 - Cao Thủ Tề Tụ	1743
467. Chương 467 - Thiên Tàn Hiện Thân	1746
468. Chương 468 - Xảo Ngôn Thối Địch	1750
469. Chương 469 - Âm Sát Tàng Cơ	1754
470. Chương 470 - Trúc Sơn Tứ Sát	1757
471. Chương 471 - Thảm Liệt Nhất Chiến(cuộc Chiến Thảm Khốc)	1761
472. Chương 472 - Thần Bí Địch Nhân	1764

473. Chương 473 - Bất Lợi Chiến Cục	1767
474. Chương 474 - Địch Nhân Hiên Hình	1770
475. Chương 475 - Tái Thử Ngộ Hiểm (lại Gặp Nguy Hiểm)	1773
476. Chương 476 - Thất Huyền Chân Nhân	1776
477. Chương 477 - Thất Bại Tối Hậu (thất Bại Sau Cùng)	1780
478. Chương 478 - Tử Chuyết Chi Kiến	1784
479. Chương 479 - Thị Phi Luận Đoạn	1788
480. Chương 480 - Sơ Ngộ Địa Âm	1791
481. Chương 481 - Thiếu Niên Phần Thiên	1794
482. Chương 482 - Đấu Lực Nhất Chiến	1797
483. Chương 483 - Nghiêu Hạnh Đào Sanh (may Mắn Thoát Đi)	1801
484. Chương 484 - Ưu Thương Tình Ngữ	1804
485. Chương 485 - Lời Nhắn Cửa Trúc Tiên	1807
486. Chương 486 - Hãm Thân Tuyệt Cảnh (rơi Vào Cửa Chết)	1811
487. Chương 10(487) - Cổ Nhân Xuất Hiện	1813
488. Chương 488 - Công Khuy Nhất Quỷ (thiếu Một Chút Mà Đành Thất Bại)	1816
489. Chương 489 - Kinh Văn Ác Tán	1820
490. Chương 490 - Nhất Thiết Duyên Do (tất Cả Do Duyên)	1823
491. Chương 491 - Âm Mưu Quỷ Kế	1827
492. Chương 492 - Tam Nhật Chi Ước (ước Hẹn Ba Ngày)	1830
493. Chương 493 - Ma Vương Trọng Sanh (ma Vương Tái Sinh)	1834
494. Chương 494 - Lục Vân Tầm Cừu	1837
495. Chương 495 - Chấn Nhiếp Quần Ma	1841
496. Chương 496 - Phục Cừu Chi Chiến (cuộc Chiến Báo Thù)	1844
497. Chương 497 - Hủy Diệt Chi Sơ (sơ Bộ Hủy Diệt)	1847
498. Chương 498 - Yêu Ma Liên Thủ	1850
499. Chương 499 - Dĩ Thân Phạm Hiểm (đưa Mình Vào Chỗ Nguy Hiểm)	1852
500. Chương 500 - Lương Tuyền Giao Phong (hai Bên Giao Chiến)	1855
501. Chương 501 - Bát Bảo Dương Uy (bát Bảo Ra Oai)	1859
502. Chương 502 - Diêm La Hiện Thân	1861
503. Chương 503 - Thần Bí Chi Ngộ (gặp Gỡ Thần Bí)	1865
504. Chương 504 - Thần Kỳ Sơn Phong (ngọn Núi Thần Kỳ)	1868
505. Chương 505 - Vu Thần Hiện Thánh	1870
506. Chương 506 - nhất Cú Thệ Ngôn (một Lời Thề Ước)	1873
507. Chương 507 - Vu Thần Truyền Thuyết	1877
508. Chương 508 - Kinh Nhân Tiêu Túc (tin Túc Kinh Người)	1880
509. Chương 509 - Lục Vân Trọng Thương	1883
510. Chương 510 - Ý Ngoại Viện Trợ (sự Viện Trợ Không Ngờ)	1886
511. Chương 511 - Sanh Tử Nhất Chiến (cuộc Chiến Đấu Sinh Tử)	1889
512. Chương 512 - Chí Cường Đối Quyết (quyết Đối Đầu Mạnh Mẽ)	1892
513. Chương 513 - Tàn Thần Tái Hiện (tàn Thần Lại Hiện Ra)	1895
514. Chương 514 - Chung Vu Minh Bạch (cuối Cùng Cũng Rõ Ràng)	1898
515. Chương 515 - Yêu Hoàng Trọng Hiện (yêu Hoàng Lại Xuất Hiện)	1901
516. Chương 516 - Tình Nhân Trọng Phùng (tình Nhân Gặp Lại)	1905
517. Chương 517 - Hồi Thủ Vãng Sự (nhớ Lại Những Chuyện Xưa)	1908
518. Chương 518 - Trọng Thập Hùng Tâm (lấy Lại Hùng Tâm)	1911
519. Chương 519 - Thân Nhập Hiểm Cảnh (rơi Thân Vào Nơi Nguy Hiểm)	1915
520. Chương 520 - Quái Diệu Xuất Hiện (chim Lạ Xuất Hiện)	1918
521. Chương 521 - Vi Diệu Chuyển Biến (chuyển Biến Kỳ Diệu)	1921
522. Chương 522 - Vô Khả Nại Hà (chẳng Biết Phải Làm Sao)	1925
523. Chương 523 - Cuộc Nói Chuyện Diệu Kỳ	1928
524. Chương 524 - Thúc Diệt Tương Ngộ (sư Thúc, Sư Diệt Gặp Nhau)	1931
525. Chương 525 - Nhân Vật Thần Bí	1934
526. Chương 526 - Xông Lên Núi Hoa Sơn	1938

527. Chương 527 - Một Vấn Đề	1942
528. Chương 528 - Tam Nhật Chi Ước	1945
529. Chương 529 - Thương Nghị Đối Sách	1949
530. Chương 530 - Nguyệt Hạ Tương Tư	1952
531. Chương 531 - Hoa Xuất Địch Nhân (tìm Ra Địch Nhân)	1956
532. Chương 532 - Song Tà Đối Quyết (hai Kẻ Tà Đấu Pháp Quyết)	1959
533. Chương 533 - Ý Ngoại Âm Mưu (âm Mưu Không Ngờ)	1962
534. Chương 534 - Tà Thần Lưu Tình	1966
535. Chương 535 - Cừu Hận Chi Nguyên (nguyên Nhân Của Cừu Hận)	1969
536. Chương 536 - Khiếu Thiên Chuyện Thoại (khiếu Thiên Kể Chuyện)	1972
537. Chương 537 - Thiếu Nữ Ngưng Hương	1976
538. Chương 538 - Chưởng Ác Huyền Diệu (nắm Rõ Điều Huyền Diệu)	1979
539. Chương 539 - Vi Diệu Biến Hóa (biến Hóa Tinh Vi, Huyền Diệu)	1983
540. Chương 540 - Chung Vu Tinh Ngộ (cuối Cùng Cũng Tỉnh Ngộ Ra)	1986
541. Chương 541 - Thiên Túc Truyện Nghê (thiên Túc Truyền Nghề)	1989
542. Chương 542 - Thiên Ma Giáo Tông	1993
543. Chương 543 - Phong Vũ Tiền Tịch (trước Ngày Mưa Gió)	1996
544. Chương 546 - Liên Hệ Thương Nguyệt	2000
545. Chương 547 - Vi Cừu Nhi Chiến (chiến Đấu Vì Cừu Hận)	2003
546. Chương 548 - Nhân Họa Đắc Phúc (nhờ Họa Mà Được Phúc - Trong Họa Có Phúc)	2007
547. Chương 549 - Phản Khách Vi Chủ (đổi Khách Thành Chủ)	2009
548. Chương 550 - Nguyên Thần Tam Phân (nguyên Thần Phân Làm Ba Phần)	2012
549. Chương 551 - Chính Khí Bẩm Nhiên (chính Khí Bẩm Sinh Như Thế)	2016
550. Chương 552 - Phần Thiên Gia Minh (phần Thiên Gia Nhập Liên Minh)	2018
551. Chương 553 - Cửu U Truyện Thừa (người Thừa Kế Cửu U)	2022
552. Chương 554 - Âm Kỳ Huyền Kỳ (ngâm Lộ Huyền Cơ)	2025
553. Chương 555 - Quái Nhân Cửu Dã	2029
554. Chương 556 - Hoa Nhân Phân Ưu (tìm Người Giải Bày Ưu Tư)	2032
555. Chương 557 - Tuân Vấn Ý Kiến (hỏi Xin Ý Kiến)	2035
556. Chương 558 - Trị Liệu Thất Bại (chữa Trị Thất Bại)	2038
557. Chương 559	2041
558. Chương 560 - Tâm Hữu Sở Nghi (nghi Ngờ Trong Lòng)	2045
559. Chương 561 - Nhất Trí Cự Tuyệt (một Lòng Cự Tuyệt)	2048
560. Chương 562 - Các Trì Kỷ Kiến (ai Cũng Bảo Thủ Ý Minh)	2052
561. Chương 563 - Âm Sâm Độc Kế (kế Độc Âm Hiểm)	2055
562. Chương 564 - Chích Tranh Nhất Thiên (chỉ Cần Tranh Thủ Thêm Được Một Ngày)	2059
563. Chương 565 - Ác Tấn Truyện Lai (hung Tin Truyền Đến)	2063
564. Chương 566 - Hồ Vương Quy Tâm (hồ Vương Quy Phục)	2064
565. Chương 567 - Dạ Thám Địch Tinh (nửa Đêm Dọ Thám Tinh Hình Địch)	2067
566. Chương 568 - Khai Thủy Chi Tiền (trước Khi Bắt Đầu Hành Sự)	2071
567. Chương 569 - Nguy Hiểm Chi Sơ (nguy Hiểm Mới Đầu)	2075
568. Chương 570 - Kỳ Diệu Cầm Âm (khúc Đàn Kỳ Diệu)	2078
569. Chương 571 - Cửu Dã Bị Diệt (cửu Dã Bị Tiêu Diệt)	2081
570. Chương 572 - Nghiêu Hạnh Đào Thoát (may Mắn Trốn Thoát)	2084
571. Chương 573 - Ngạo Tuyệt Thất Ưc (ngạo Tuyệt Mất Ký Ưc)	2088
572. Chương 574 - Giải Khai Mê Đế (giải Được Vấn Đề Mơ Hồ)	2091
573. Chương 575 - Thông Phong Báo Tín (phát Tán Tin Tức)	2095
574. Chương 576 - Thảo Hảo Ngạo Tuyệt (tán Tỉnh Ngạo Tuyệt)	2099
575. Chương 577 - Thương Tang Quyết Trạch (sự Lựa Chọn Đau Thương Tang Tóc)	2102
576. Chương 578 - Thi Triển Quý Kế	2106
577. Chương 579 - Thương Nguyệt Truyện Tấn (thương Nguyệt Truyền Tin)	2110
578. Chương 580 - Kinh Văn Ác Tấn (cả Kinh Khi Nghe Thấy Tin Dữ)	2113
579. Chương 581 - Khổ Khuyển Vô Quả (khổ Sở Khuyên Can Mà Không Kết Quả)	2118
580. Chương 582 - Kinh Thiên Tiêu Túc (tin Tức Động Trời)	2122

581. Chương 583 Rung Động Thiên Hạ	2125
582. Chương 584 Mỗi Người Một Âm Mưu	2128
583. Chương 585 Nghe Lời Cửa Thạch Thiên	2132
584. Chương 586 Phương Sách Ứng Biến	2135
585. Chương 587 Tiểu Nhân Hai Mặt	2139
586. Chương 588 Huyền Âm Lìa Đời	2142
587. Chương 589 Đau Khổ Buồn Phiền Trong Lòng	2146
588. Chương 590 Âm Mưu Bị Phơi Bày	2149
589. Chương 591 Cổ Găng Phản Kích	2152
590. Chương 592 Liều Mạng Giao Chiến	2156
591. Chương 593 Hạo Nhiên Thiên Cương	2159
592. Chương 594 Ngạo Tuyệt Thanh Tĩnh	2162
593. Chương 595 Bắt Đầu Xuất Phát	2166
594. Chương 596 Mưa Núi Đang Đến	2169
595. Chương 597 Tránh Né Lục Vân	2173
596. Chương 598 Lục Vân Xuất Hiện	2177
597. Chương 599 Xuất Thủ Vô Tình	2180
598. Chương 600 Lừa Dối Đối Người	2184
599. Chương 601 Liên Tục Sập Bẫy	2187
600. Chương 602 Thiên Linh Bị Hủy	2190
601. Chương 603 Quỷ Vực Tấn Công Bất Ngờ	2194
602. Chương 604 Chiếm Được Thượng Phong	2197
603. Chương 605 Tam Tài Tà Sát	2200
604. Chương 606 Cừu Hận Do Bối Suy Nghĩ Trong Lòng	2203
605. Chương 607 Ai Cũng Có Suy Nghĩ	2206
606. Chương 608 Thu Thập Cừu Địch	2210
607. Chương 609 Trực Tiếp Giao Chiến	2213
608. Chương 610 Bí Mật Ẩn Giấu	2216
609. Chương 611 Huyền Phong Môn Đánh Úp	2220
610. Chương 612 Bạch Quang Xuất Hiện	2223
611. Chương 613 Vô Tâm Phản Lại Sư Tổ	2226
612. Chương 614 Vô Nhân Tọa Xuất Hiện	2229
613. Chương 615 Hỗn Chiến Tranh Phong	2233
614. Chương 616 Thiên Kiếm Khách Bị Trọng Thương	2236
615. Chương 617 Ngọc Loan Hiện Thân	2239
616. Chương 618 Cục Diện Bất Lợi	2243
617. Chương 619 Vô Tâm Thoả Hiệp	2246
618. Chương 620 Thần Điểu Hiện Thân	2250
619. Chương 621 Chánh Thức Nghênh Chiến	2253
620. Chương 622 Phúc Họa Tương Y (phúc Họa Liên Nhai)	2256
621. Chương 623 Thương Nguyệt Thân Vong (thương Nguyệt Chết Đi)	2260
622. Chương 624 Vi Ái Thiệp Hiểm (vì Tình Yêu Chấp Nhận Vào Nơi Nguy Hiểm)	2263
623. Chương 625 Cực Địa Chi Bí (bí Mật Của Vùng Cực Địa)	2266
624. Chương 626 Cự Thú Chi Chiến (cuộc Chiến Giữa Những Con Thú To Lớn)	2270
625. Chương 627 Kích Liệt Chiến Huống (tình Huống Chiến Đấu Kịch Liệt)	2273
626. Chương 628 Thần Điểu Trận Vong (thần Điểu Chết Trận)	2276
627. Chương 629 Tuyệt Thần Diệt Tiên (giết Cả Thần, Tiêu Diệt Cả Tiên)	2279
628. Chương 630 Dĩ Tử Hãn Vệ (lấy Cái Chết Để Bảo Vệ)	2282
629. Chương 631 Bộ Nhập Tuyệt Cảnh (từng Bước Rơi Vào Tuyệt Cảnh)	2286
630. Chương 632 Hồn Thủy Mạc Ngư (trong Dòng Nước Xoáy Nguy Hiểm)	2289
631. Chương 633 Tuyệt Tình Nhất Tiến (một Mũi Tên Tuyệt Tình)	2292
632. Chương 634 Diêm La Thối Tẩu (diêm La Thoái Lui)	2295
633. Chương 635 Hạ Lệnh Triệt Thối (ra Lệnh Rút Lui)	2298
634. Chương 636 Quan Kiện Thời Khắc (thời Khắc Quan Trọng)	2302

635. Chương 637 Thái Âm Xuất Hiện	2305
636. Chương 638 Ý Ngoại Kết Cục (kết Cục Bất Ngờ)	2308
637. Chương 639 Thương Tang Tình Hận (tình Hận Đau Thương)	2311
638. Chương 640 Nam Cường Xảo Ngộ (gặp Gỡ Bất Ngờ Ở Nam Cường)	2314
639. Chương 641 Giao Hoán Điều Kiện (trao Đổi Điều Kiện)	2317
640. Chương 642 Vu Thần Trọng Sinh (vu Thần Sống Lại)	2321
641. Chương 643 Yêu Hoàng Nhập Thế (yêu Hoàng Tiến Nhập Vào Thế Gian)	2325
642. Chương 644 Ma Vương Trọng Sinh (ma Vương Sống Dậy)	2329
643. Chương 645 Phân Tích Tình Thế	2333
644. Chương 646 Yêu Ma Chi Chiến	2336
645. Chương 647 Ma Vương Chiến Bại (ma Vương Thua Trận)	2339
646. Chương 648 Hoạn Nan Chân Tình (tình Cảm Chân Thành Trong Hoạn Nạn)	2342
647. Chương 649 Tứ Tượng Cực Sát	2346
648. Chương 650 Hứa Khiết Thiệp Hiểm (hứa Khiết Rơi Vào Nguy Hiểm)	2350
649. Chương 651 Hung Hiểm Tuyệt Địa (vùng Đất Tuyệt Đối Nguy Hiểm)	2354
650. Chương 652 Nhất Thí Huyền Kỵ (thử Huyền Cơ Một Lần)	2357
651. Chương 653 Hãm Thân Nguy Kỵ (rơi Vào Nguy Cơ)	2361
652. Chương 654 Tam Phái Quyết Sách(kế Sách Của Ba Phái)	2364
653. Chương 655 Thiên Ảo Hiện Thân (thiên Ảo Xuất Hiện)	2368
654. Chương 656 Phản Mục Thành Cừu (phản Thành Thù Địch)	2372
655. Chương 657 Vân Hư Thụ Mệnh (vân Hư Nhận Nhiệm Vụ)	2376
656. Chương 658 Phân Tích Tình Huống	2380
657. Chương 659 Thần Bí Địch Nhân (địch Nhân Thần Bí)	2384
658. Chương 660 Thương Nghị Đại Sự	2388
659. Chương 661 Chế Định Phương Châm (xây Dựng Phương Hướng)	2391
660. Chương 662 Vô Nại Chi Cử (hành Động Bất Buộc)	2394
661. Chương 663 Ngộ Thượng Cường Địch (gặp Phải Cường Địch)	2398
662. Chương 664 Khổ Tâm Khuyển Giác (khổ Tâm Khuyên Can)	2401
663. Chương 665 Túc Mệnh Nan Cải (định Mệnh Khó Thay Đổi)	2404
664. Chương 666 Thần Bí Không Gian (không Gian Thần Bí)	2408
665. Chương 667 Kỳ Diệu Chi Lữ (cuộc Lữ Hành Kỳ Diệu)	2411
666. Chương 668 Toàn Lực Dĩ Phó (toàn Lực Ứng Phó)	2413
667. Chương 669 Lưỡng Cực Không Gian (không Gian Lưỡng Cực)	2416
668. Chương 670 Trảm Long Tiên Tử	2420
669. Chương 671 Túc Thế Truyền Thừa (thừa Kế Định Sẵn)	2423
670. Chương 672 Phật Thánh Thu Đồ (phật Thánh Thu Nhận Đệ Tử)	2426
671. Chương 673 Luyện Hồn Cao Thủ (cao Thủ Của Luyện Hồn Động)	2430
672. Chương 674 Tử Tiên Di Nguyên (di Nguyên Trước Khi Chết)	2434
673. Chương 675 Thần Bí Chi Địa (địa Phương Thần Bí)	2437
674. Chương 676 Song Song Thụ Khốn (cùng Nhau Đối Diện Khó Khăn)	2440
675. Chương 677 Thần Bí Chi Nhân (người Thần Bí)	2445
676. Chương 678 Ngọc Hoa Chân Nhân	2448
677. Chương 679 Tương Ngộ Hoàng Thiên (gặp Gỡ Hoàng Thiên)	2451
678. Chương 680 Thương Nghị Đối Sách (thương Nghị Sách Lược Ứng Phó)	2455
679. Chương 681 Phấn Lực Phản Kích (nỗ Lực Phản Kích)	2458
680. Chương 682 Công Khuy Nhất Quĩ (uống Phí Nỗ Lực Cuối Cùng)	2461
681. Chương 683 Phân Tích Tình Thế	2464
682. Chương 684 Xích Lửa Tương Đối (đối Diện Mà Không Có Y Phục)	2467
683. Chương 685 Sanh Tử Ảo Diệt	2470
684. Chương 686 Dam Giới Tâm Tình (tâm Tình Bối Rối)	2474
685. Chương 687 Vô Nại Hợp Thể (hợp Thể Vì Bất Buộc)	2477
686. Chương 688 Thân Thể Dị Biến (thân Thể Biến Đổi Dị Thường)	2480
687. Chương 689 Tham Tác Áo Bí (thăm Dò Bí Ẩn)	2484

688. Chương 690 Quang Bích Chi Bí (bí Mật Của Quang Bích)	2487
689. Chương 691 Càn Khôn Phân Li (càn Khôn Tách Rời)	2490
690. Chương 692 Âm Nhiên Biệt Ly (chia Tay Đau Lòng)	2493
691. Chương 693 Thần Bí Chi Địa	2496
692. Chương 694 Thần Bí Chi Nhân	2500
693. Chương 695 Mê Hoặc Bất Giải (nghe Hoặc Không Hiểu Được)	2504
694. Chương 696 Sấn Kỵ Thâu Tập (thừa Cơ Đánh Lén)	2507
695. Chương 697 Chu Hỷ Tầm Cừu	2510
696. Chương 698 Huyết Lệ Thân Vong	2514
697. Chương 699 Bất Tương Thượng Hạ	2517
698. Chương 700 Diêm La Quỷ Kế	2520
699. Chương 701 Lục Vân Xuất Hiện	2524
700. Chương 702 Giao Hoán Điều Kiện	2527
701. Chương 703 Thần Bí Kiệu Tử	2531
702. Chương 704 Kỳ Dị Nữ Tử	2535
703. Chương 705 Vị Giải Kỳ Ý (chưa Hiểu Được Ý Định)	2538
704. Chương 706 Thương Tang Kết Cục (kết Cục Thương Đau)	2542
705. Chương 707 Thần Bí Chi Nhân (nhân Vật Thần Bí Xuất Hiện)	2545
706. Chương 708 Vô Vọng Tầm Thù (vô Vọng Trả Thù)	2548
707. Chương 709 Tam Chiêu Ước Định (ước Định Ba Chiêu Giao Đầu)	2552
708. Chương 710 Phấn Lực Nhất Chiến (cố Gắng Chiến Đấu)	2556
709. Chương 711 Tụ Thiên Linh Quyết	2559
710. Chương 712 Nhất Chiến Bại Bắc (trận Chiến Thua Thảm)	2562
711. Chương 713 Vãn Lai Nhất Bộ (trễ Mất Một Bước)	2565
712. Chương 714 - Tâm Hữu Sở Biến (biến Hóa Trong Lòng)	2568
713. Chương 715 - Biểu Lộ Ái Ý (bày Tỏ Tình Yêu)	2572
714. Chương 716 - Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)	2576
715. Chương 717 - Dao Trì Chi Bí (bí Mật Của Dao Trì)	2579
716. Chương 718 - Tầm Hoa Nhập Khẩu (tìm Kiếm Lối Vào)	2582
717. Chương 719 - Nghi Hoặc Bất Giải	2585
718. Chương 720 - Tâm Hữu Sở Xúc (cảm Xúc Trong Lòng)	2588
719. Chương 721 - Phá Giải Phong Ấn	2591
720. Chương 722 - Ý Ngoại Chi Biến (biến Hóa Vượt Dự Liệu)	2594
721. Chương 723 - Tiến Nhập Vân Giới (tiến Vào Vân Giới)	2597
722. Chương 724 - Tuệ Tâm Hòa Thượng	2600
723. Chương 725 - Sơ Diệt Cừu Địch (tiêu Diệt Cừu Địch Ban Đầu)	2604
724. Chương 726 - Hư Ảo Cư Sĩ	2607
725. Chương 727 - Vãng Sự Như Mộng (chuyện Xưa Như Mộng)	2610
726. Chương 728 - Túc Mệnh Vu Thiên (định Mệnh Do Trời)	2613
727. Chương 729 - Ý Ngoại Ngộ Địch (bất Ngờ Gặp Phải Địch Nhân)	2617
728. Chương 730 - Ma Giáo Chí Bảo (bảo Vật Quý Báu Nhất Của Ma Giáo)	2621
729. Chương 731 Phấn Lực Phản Kích	2624
730. Chương 732 - Ma Tập Thiên Quyển	2627
731. Chương 733 - Thi Thẻ Bất Kiến (thi Thẻ Không Thấy Đầu)	2631
732. Chương 734 - Thần Bí Ngọc Hồ (hồ Lô Ngọc Thần Bí)	2634
733. Chương 735 - Thần Bí Chi Địa (địa Phương Thần Bí)	2637
734. Chương 736 - Thần Bí Nữ Nhân (người Phụ Nữ Thần Bí)	2640
735. Chương 737 - Đạo Bồn Quy Hư	2644
736. Chương 738 - Thùy Cường Thùy Nhược (ai Mạnh Ai Yếu)	2647
737. Chương 739 - Ly Hỏa Thần Điện (điện Thần Ly Hỏa)	2650
738. Chương 740 - Kế Tục Sám Quan (tiếp Tục Xông Thẳng Qua Quan ải)	2653
739. Chương 741 - Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)	2657
740. Chương 742 - Tương Ngộ Lôi Thiên (gặp Gỡ Lôi Thiên)	2660

741. Chương 743 - Nhất Trần Tiên Cô	2664
742. Chương 744 - Thượng Đương Trung Kế (bị Lâm Mưu Kế)	2667
743. Chương 745 - Cục Diện Bất Lợi	2670
744. Chương 746 - Huỳnh Đệ Phân Li (huỳnh Đệ Chia Tay)	2674
745. Chương 747 - Đan Thanh Kiếm Hiệp	2677
746. Chương 748 - Tam Cường Chi Chiến (cuộc Chiến Của Ba Kẻ Mạnh)	2680
747. Chương 749 - Sanh Tử Tranh Phong (giao Chiến Sinh Tử)	2684
748. Chương 750 - Hồng Vân Chiến Tử (hồng Vân Chết Trận)	2686
749. Chương 751 - Âm Hiểm Nữ Nhân (đàn Bà Âm Hiểm)	2690
750. Chương 752 - Ngọc Vô Song Hiện (ngọc Vô Song Xuất Hiện)	2693
751. Chương 753 - Phản Hồi Trung Thổ (quay Về Trung Thổ)	2696
752. Chương 754 - Cổ Nhân Tương Cứu (người Quen Ra Tay Trợ Giúp)	2700
753. Chương 755 - Doanh Cứu Chi Chiến (cuộc Chiến Cứu Người)	2703
754. Chương 756 - Khốn Cảnh Phản Kích (phản Kích Trong Cảnh Khốn Khó)	2706
755. Chương 757 - Nữ Chuyển Cục Thế (xoay Chuyển Cục Thế)	2709
756. Chương 758 - Trục Nhất Sạn Trừ (loại Bỏ Từng Người Một)	2712
757. Chương 759 - Thần Bút Họa Hồn	2716
758. Chương 760 - Thị Nam Thị Nữ (là Nam Hay Là Nữ)	2719
759. Chương 761 - Huyền Nguyệt Vô Song	2722
760. Chương 762 - Huyền Tâm Hắc Mộc	2726
761. Chương 763 - Âm Sát Tương Hội (địa Âm, Thiên Sát Gặp Nhau)	2729
762. Chương 764 - Thương Đoạt Chi Chiến (cuộc Chiến Tranh Cướp)	2733
763. Chương 765 - Hoàng Tước Tại Hậu (chim Hoàng Tước Núp Ở Sau)	2737
764. Chương 766 - Song Diện Tiêu Tức (tin Tức Hai Mặt)	2740
765. Chương 767 - Cải Biến Sách Lược	2744
766. Chương 768 - Giới Thiện Truyền Tấn (giới Thiện Truyền Tin)	2747
767. Chương 769 - Như Sương Chi Tâm (tắm Lòng Như Sương)	2751
768. Chương 770 - Huyền Dạ Truyền Tấn (huyền Dạ Đưa Tin)	2755
769. Chương 771 - Kinh Kì Phát Hiện (phát Hiện Kinh Ngạc)	2758
770. Chương 772 - Thân Hãm Tuyệt Cảnh (rơi Vào Cảnh Tuyệt Vọng)	2762
771. Chương 773 - Lâm Tử Tâm Tình (tâm Tình Khi Sắp Chết)	2765
772. Chương 774 - Âm Dương Hợp Thể	2768
773. Chương 775 - Quỷ Bí Chi Địa (vùng Đất Quỷ Bí)	2771
774. Chương 776 - Kích Liệt Chiến Huống (chiến Trận Kích Liệt)	2774
775. Chương 777 - Liên Tâm Diệt Thần	2777
776. Chương 778 - Trí Mệnh Quang Bích (vách Sáng Trí Mệnh)	2780
777. Chương 779 - Hãm Nhập Tuyệt Cảnh (rơi Vào Tình Cảnh Tuyệt Vọng)	2782
778. Chương 780 - Túc Mệnh Tương Ngộ (cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh)	2785
779. Chương 781 - Song Hùng Tụ Hội (hai Kẻ Hùng Mạnh Gặp Nhau)	2789
780. Chương 782 - Xảo Ngôn Thối Dịch (lời Giả Dối Lừa Dịch Lui Quân)	2792
781. Chương 783 - Nghệ Thành Li Khai (thành Tài Ra Đi)	2796
782. Chương 784 - Vân Hư Thượng Nhân	2800
783. Chương 785 - Sanh Tử Chi Chiến (trận Chiến Sinh Tử)	2803
784. Chương 786 - Ngạo Tuyệt Tế Kiêm	2807
785. Chương 787 - Ý Ngoại Viện Trợ (cứu Viện Bất Ngờ)	2810
786. Chương 788 - Hình Thế Nguy Cấp (tình Thế Nguy Cấp)	2814
787. Chương 789 - Lưu Tinh Xuất Hiện	2817
788. Chương 790 - Đồng Ý Tiền Vãng (đồng Ý Đi Tới)	2820
789. Chương 791 - Tiêu Diệt Quỷ Sát	2824
790. Chương 792 - Nhất Bút Giao Dịch (một Cuộc Giao Dịch)	2828
791. Chương 793 - Thần Bí Lục Ảnh (bóng Xanh Thần Bí)	2831
792. Chương 794 - Thảm Liệt Chi Chiến (cuộc Chiến Thảm Khốc Kích Liệt)	2835
793. Chương 795 - Thần Kì Thiên Thảo (cỏ Trời Thần Kỳ)	2838
794. Chương 796 - Lục Vân Tử Vong	2842

795. Chương 797 – Linh Hồn Ấn Kí (dấu Ấn Của Linh Hồn)	2845
796. Chương 798 – Nữ Chuyển Cục Diện (xoay Chuyển Cục Thế)	2848
797. Chương 799– Phi Long Chân Nhân	2851
798. Chương 800– Nhân Long Hợp Thể (người Hợp Thể Với Rồng)	2854
799. Chương 801 – Long Hồn Trọng Sinh (long Hồn Tái Sinh)	2858
800. Chương 802 – Cổ Địa Ngộ Quỷ (gặp Quỷ Nơi Xưa)	2861
801. Chương 803 – Túc Mệnh Nan Đào (định Mệnh Khó Tránh Thoát)	2864
802. Chương 804 – Trầm Trứ Ứng Chiến (bình Tĩnh Ứng Chiến)	2869
803. Chương 805 – Thiên Đô Bị Hủy (thiên Đô Bị Hủy)	2872
804. Chương 806 – Dao Trì Lệnh Hủy (dao Trì Lệnh Bị Phá Hủy)	2875
805. Chương 807 – Phản Hồi Dao Trì (quay Về Lại Dao Trì)	2878
806. Chương 808 – Nhất Ngữ Kinh Nhân (một Câu Nói Kinh Người)	2882
807. Chương 809 – Cự Nhật Ân Oán (ân Oán Ngày Xưa)	2886
808. Chương 810 – Bích Vân Trọng Thương	2889
809. Chương 811 – Tế Điện Cổ Nhân (cúng Tế Người Xưa)	2892
810. Chương 812 – Thiên Sát Lai Tập (thiên Sát Tấn Công Bất Ngờ)	2895
811. Chương 813– Ma Đà Độc Kế (kế Sách Độc Của Ma Đà)	2899
812. Chương 814– Xảo Diệu Dung Hợp	2902
813. Chương 815– Liên Thủ Vi Công (liên Kết Tấn Công)	2906
814. Chương 816– Nguyên Thần Li Thể (nguyên Thần Rời Khỏi Thân Thể)	2909
815. Chương 817– Thiên Niên Đẳng Đãi (ngàn Năm Chờ Đợi)	2912
816. Chương 818– Truyện Thừa Chi Vật Tâm Mộng (được Truyền Lại Vật Mơ Màng)	2915
817. Chương 819– Duyên Diệt Xuất Hiện	2919
818. Chương 820– Vô Pháp Diện Đối (không Thể Đối Mặt)	2922
819. Chương 821– Phản Mục Thành Cừ (trở Mặt Thành Cừ Địch)	2925
820. Chương 822– Vân Phong Hiện Thân (lâm Vân Phong Xuất Hiện)	2929
821. Chương 823– Vân Phong Hoạch Thắng (lâm Vân Phong Chiến Thắng)	2932
822. Chương 824– Nhất Thiết Duyên Do (mọi Chuyện Bởi Duyên)	2936
823. Chương 825 – Thương Tang Chi Chiến (cuộc Chiến Thương Đau Tang Tóc)	2940
824. Chương 826 – Bi Lương Kết Cục (kết Cục Đau Thương)	2943
825. Chương 827 – Vân Phong Đột Hiện (vân Phong Đột Nhiên Xuất Hiện)	2947
826. Chương 828 – Hãm Nhập Tuyệt Cảnh (rơi Vào Cảnh Tuyệt Vọng)	2950
827. Chương 829 – Báo Cừ Tuyệt Hận (báo Được Hận Thù Không Đợi Trời Chung)	2954
828. Chương 830 – Phát Hiện Nhập Khẩu (phát Hiện Được Lối Vào)	2957
829. Chương 831 – Vân Giới Thiên Tôn	2961
830. Chương 832 – Toàn Lực Ứng Chiến	2964
831. Chương 833 – U Hoàng Huyết Giới	2967
832. Chương 834 – Bức Tẩu Vân Tôn (ép Cho Vân Tôn Bỏ Chạy)	2970
833. Chương 835 – Truy Vấn Duyên Do (truy Hỏi Nguyên Do)	2973
834. Chương 836 – Vân Tôn Chiến Tử (vân Tôn Chết Trận)	2976
835. Chương 837 – Bộ Bộ Bức Cận (từng Bước Đến Gần)	2979
836. Chương 838 – Trọng Hồi Cổ Địa (quay Về Nơi Xưa)	2983
837. Chương 839 – Luân Hồi Truyện Thuyết (truyện Thuyết Luân Hồi)	2986
838. Chương 840 – Đại Luân Hồi Bàn	2990
839. Chương 841 – Hồi Đáo Tiền Thế (quay Lại Kiếp Trước)	2993
840. Chương 842 – Huỳnh Đệ Quyết Liệt	2997
841. Chương 843 – Long Ma Chi Chiến (cuộc Chiến Giữa Long Lang Và Ma Tôn)	3001
842. Chương 844 – Thảm Liệt Kết Cục (kết Cục Thảm Khốc Kịch Liệt)	3004
843. Chương 845 – Ý Ngoại Thu Hoạch (kết Quả Thu Được Bất Ngờ)	3008
844. Chương 846 – Âm Đế Đột Hiện (âm Đế Đột Nhiên Xuất Hiện)	3012
845. Chương 847 – Trọng Sang Âm Đế (đánh Âm Đế Trọng Thương)	3016
846. Chương 848 – Quyển Thổ Trọng Lai (đội Mồ Sống Dậy)	3019
847. Chương 849 – Song Song Trọng Thương (cùng Nhau Bị Trọng Thương)	3022
848. Chương 850 – Ngạo Tuyệt Xuất Hiện	3026

849. Chương 851 – Trục Tẩu Âm Đế (đuổi Âm Đế Bỏ Chạy)	3030
850. Chương 852 – Kinh Văn Ác Tán (kinh Hoàng Nhận Được Tin Xấu)	3033
851. Chương 853 – Đái Huyết Nhất Vãn (nụ Hôn Nhuộm Máu)	3037
852. Chương 854 – Thiên Kiếm Tân Sinh (thiên Kiếm Khách Tái Sinh)	3040
853. Chương 855 – Tâm Tính Chuyển Biến (biến Đổi Tâm Tính)	3044
854. Chương 856 – Ý Ngoại Địch Đối (bất Ngờ Đối Địch)	3048
855. Chương 857 – Nghiêu Hạnh Đào Thoát (may Mắn Trốn Thoát)	3052
856. Chương 858 – Sinh Tử Mang Mang (sống Chết Mơ Hồ)	3055
857. Chương 859 – Ý Ngoại Tiêu Tức (tin Tức Bất Ngờ)	3058
858. Chương 860 – Nghênh Chiến Thiên Sát	3061
859. Chương 861 – Tái Kiến Hoàng Thiên (gặp Lại Hoàng Thiên)	3065
860. Chương 862 – Chí Cường Đối Quyết (kẻ Cực Mạnh Hơn Thua Bằng Pháp Quyết)	3068
861. Chương 863 – Nộ Xích Thiên Kiếm (thiên Kiếm Khách Nổi Giận)	3071
862. Chương 864 – Tổ Tôn Tương Ngộ (tổ Tiên Gặp Con Cháu)	3074
863. Chương 865 – Dương Thiên Phản Hồi (dương Thiên Quay Về)	3078
864. Chương 866 – Cổ Nhân Tương Ngộ (cổ Nhân Gặp Gỡ)	3083
865. Chương 867 – Thương Nghị Đối Sách (thảo Luận Về Kế Sách Ứng Phó)	3087
866. Chương 868 – Thương Nghị Nhân Tuyển (chọn Lựa Người)	3091
867. Chương 869 – Kích Liệt Tranh Biện (tranh Luận Kích Liệt)	3095
868. Chương 870 – Nhất Chiêu Bại Bắc (một Chiêu Thất Bại)	3100
869. Chương 871 – Thần Bí Địch Nhân	3103
870. Chương 872 – Thiết Thiết Tư Niệm (suy Tư U Oán)	3107
871. Chương 873 – Các Mổ Đối Sách (các Loại Đối Sách)	3111
872. Chương 874 – Âm Mưu Quỷ Kế	3116
873. Chương 875 – Tự Thực Kì Quả (tự Ăn Phải Thứ Do Mình Gieo)	3119
874. Chương 876 – Tương Nhượng Tam Chiêu (nhường Nhịn Ba Chiêu)	3123
875. Chương 877 – Thiên Kiếm Bất Địch (thiên Kiếm Khách Địch Không Lại)	3127
876. Chương 878 – Thiên Kiếm Chi Cực (xấu Hổ Của Thiên Kiếm)	3131
877. Chương 879 – Thiên Kiếm Vãn Lạc (thiên Kiếm Mất Đi)	3134
878. Chương 880 – Thảo Luận Tình Huống	3138
879. Chương 881 – Chí Chân Đích Ái (tình Ái Chân Thật)	3141
880. Chương 882 – Tế Thuật Kinh Lịch (thuật Lại Cẩn Thận Những Chuyện Đã Qua)	3145
881. Chương 883 – Diêu Viễn Hô Hoán (tiếng Kêu Từ Xa Xăm)	3149
882. Chương 884 – Hải Vực Cao Thủ (cao Thủ Từ Hải Vực)	3153
883. Chương 885 – Đào Vong Chi Lữ (con Đường Trốn Chạy)	3156
884. Chương 886 – Tây Hải Ngân Long	3160
885. Chương 887 – Trí Thân Tuyệt Địa (rơi Thân Vào Nơi Tuyệt Vọng)	3163
886. Chương 888 – Nam Tử Thần Bí (người Đàn Ông Thần Bí)	3167
887. Chương 889 – Bách Niên Mộng Tỉnh (tỉnh Mộng Trăm Năm)	3170
888. Chương 890 – Cổ Nhân Hô Hoán (người Xưa Kêu Gọi)	3174
889. Chương 891 – Tầm Hoa Thương Nguyệt (truy Tìm Thương Nguyệt)	3178
890. Chương 892 – Thần Kì Dị Biến	3182
891. Chương 893 – Phượng Hoàng Trọng Sinh (phượng Hoàng Sống Lại)	3185
892. Chương 894 – Cửu U Chi Chủ (ông Chủ Cửu U)	3187
893. Chương 895 – Thần Bí Trung Niên (người Trung Niên Thần Bí)	3191
894. Chương 896 – Song Hùng Liên Thủ (hai Kẻ Hùng Mạnh Liên Thủ Với Nhau)	3195
895. Chương 897 – Phượng Tường Vân Thiên (thái Phượng Xây Mộng Với Vân Thiên)	3199
896. Chương 898 – Tiền Vãng Hải Vực (tiền Vào Hải Vực)	3202
897. Chương 899 – Kiếp Hậu Trọng Phùng (gặp Lại Sau Một Kiếp)	3206
898. Chương 900 – Cổ Nhân Cự Tình (người Xưa Tình Cũ)	3210
899. Chương 901 – Lục Doanh Quy Lai (lục Doanh Quay Về)	3215
900. Chương 902 – Hải Vực Hình Thể (tình Hình Hải Vực)	3218
901. Chương 903 – Xuất Thủ Tương Trợ (ra Tay Tương Trợ)	3222
902. Chương 904 – Tiền Vãng Hải Vực (đi Vào Hải Vực)	3226

903. Chương 905 – Tứ Hải Khái Huống (tình Hình Khái Quát Của Tứ Hải)	3230
904. Chương 906 – Hải Toàn Cốc Địa (địa Điểm Hải Toàn Cốc)	3234
905. Chương 907 – Tuyền Qua Truyền Thuyết (dòng Xoáy Truyền Thuyết)	3237
906. Chương 908 – Đại Chiến Chi Sơ (buổi Đầu Đại Chiến)	3241
907. Chương 909 – Chính Thức Giao Phong (giao Chiến Chính Thức)	3245
908. Chương 910 – Tây Hải Cuồng Long	3248
909. Chương 911 – Hải Vực Tuyệt Học (tuyệt Học Của Hải Vực)	3252
910. Chương 912 – Hình Thế Chuyển Biến (tình Thế Chuyển Biến)	3255
911. Chương 913 – Tây Hải Tiên Phong (tướng Tiên Phong Của Tây Hải)	3259
912. Chương 914 – Thất Hải Tình Huống (tình Huống Bảy Hải)	3262
913. Chương 915 – Nhân Sa Hỗn Chiến (người Và Cá Mập Hỗn Chiến)	3266
914. Chương 916 – Bách Linh Dương Uy	3269
915. Chương 917 – Nhân Long Giao Phong (người Và Rồng Hỗn Chiến)	3272
916. Chương 918 – Cuồng Long Chiến Tử (cuồng Long Chết Trận)	3276
917. Chương 919 – Trực Bức Đông Hải (thắng Tiến Đông Hải)	3280
918. Chương 920 – Cửu Đại Truyện Thuyết (chín Truyện Thuyết Lớn)	3283
919. Chương 921 – Thu Phục Đông Hải	3287
920. Chương 922 – Chương Ngư Trở Lộ (bach Tuộc Ngăn Đường)	3291
921. Chương 923 – Thất Tà Thiên Quân	3295
922. Chương 924 – Đột Nhiên Lai Phóng (viếng Thăm Bất Ngờ)	3298
923. Chương 925 – Sơ Kiến Dị Đoan (lần Đầu Gặp Phải Dị Giáo)	3303
924. Chương 926 – Ý Ngoại Ẩn Bí (bí Ẩn Bất Ngờ)	3306
925. Chương 927 – Tam Vị Thế Thân (ba Thế Thân)	3310
926. Chương 928 – Truy Sát Chân Thân (truy Sát Nhân Vật Chính)	3314
927. Chương 929 – Ma Long Kỳ Học	3318
928. Chương 930 – Chung Cứu Nan Đào (cuối Cùng Không Thoát Được)	3321
929. Chương 931 – Bất Tường Chi Triệu (xuất Hiện Điềm Dấu)	3324
930. Chương 932 – Hải Vực Tân Bí (bí Mật Cay Đắng Của Hải Vực)	3328
931. Chương 933 – Ý Ngoại Truyện Lai (tin Tức Bất Ngờ)	3331
932. Chương 934 – Biểu Minh Tâm Tích (tỏ Rõ Tâm Tình)	3335
933. Chương 935 – Trung Kế Thượng Đương (trúng Phải Mưu Kế)	3340
934. Chương 936 – Huyết Ma Thiên Cơ	3344
935. Chương 937 – Khai Thủy Hành Động (bắt Đầu Hành Động)	3348
936. Chương 938 – Thí Tham Phần Thiên (thăm Dò Phần Thiên)	3352
937. Chương 939 – Nam Hải Bị Tập (nam Hải Bị Tập Kích)	3356
938. Chương 940 – Thôi Đoạn Nguyên Nhân (suy Đoán Nguyên Nhân)	3360
939. Chương 941 – Đại Chiến Huyết Ma (đại Chiến Với Huyết Ma)	3365
940. Chương 942 – Hủy Diệt Nhất Tiến (một Mũi Tên Hủy Diệt)	3368
941. Chương 943 – Thất Xảo Lưu Li	3372
942. Chương 944 – Trực Bức Ma Vương (đuổi Gặp Ma Vương)	3376
943. Chương 945 – Trừ Ma Chi Chiến (cuộc Chiến Trừ Ma)	3379
944. Chương 946 – Huyền Động Chi Mê (mê Hoặc Trong Áo Động)	3383
945. Chương 947 – Xảo Ngộ Kỳ Duyên	3386
946. Chương 948 – Tái Thứ Thụ Nhục (chịu Nhục Lần Nữa)	3389
947. Chương 949 – Cự Thú Vây Công (thú Lớn Bao Vây Tấn Công)	3393
948. Chương 950 – Cừu Nhân Tương Ngộ (kẻ Thù Gặp Nhau)	3396
949. Chương 951 – Quan Hệ Chuyển Biến (biến Đổi Quan Hệ)	3400
950. Chương 952 – Tiền Vãng Hồng Hải (thắng Tiến Hồng Hải)	3404
951. Chương 953 – Ý Ngoại Tiêu Túc (tin Tức Bất Ngờ)	3408
952. Chương 954 – Thương Đoạt Chi Sơ (ban Đầu Của Cuộc Cướp Đoạt)	3412
953. Chương 955 – Đại Hải Chi Nữ (đứa Con Gái Của Biển Cả Rộng Lớn)	3416
954. Chương 956 – Phệ Tâm Huyết Tiến	3420
955. Chương 957 – Bối Thủy Nhất Chiến (một Trận Tử Chiến)	3424
956. Chương 958 – Cường Định Tái Hiện (lại Xuất Hiện Cường Định)	3427

957. Chương 959 – Bính Tử Hộ Giá (liều Chết Hộ Giá)	3431
958. Chương 960 – Lục Vân Xuất Diện (lục Vân Xuất Hiện)	3434
959. Chương 961 – Cường Địch Tử Hồn	3439
960. Chương 962 – tử Hồn Bại Tẩu (tử Hồn Thua Chạy)	3442
961. Chương 963 – Hải Nữ Lai Lịch	3446
962. Chương 964 – Kỳ Diệu Cảnh Tượng (cảnh Tượng Kỳ Diệu)	3450
963. Chương 965 – Long Đỉnh Áo Bí (bí Ẩn Của Long Đỉnh)	3453
964. Chương 966 – Lục Vân Ly Khai	3457
965. Chương 967 – Sát Hồn Nhân Gian (quay Về Nhân Gian)	3460
966. Chương 968 – Nhất Lộ Đào Vong (trên Đường Tháo Chạy)	3465
967. Chương 969 – Huyết Ảnh Vương Giả	3469
968. Chương 970 – Thân Hâm Tuyết Cảnh (rơi Vào Cảnh Tuyết Vọng) Tác Giả: Tâm Mộng Vô Ngân	3472
969. Chương 971 – Song Đầu Cự Thú (thú Lớn Hai Đầu)	3476
970. Chương 972 – Toại Động Chi Bí (đường Hầm Bí Mật)	3480
971. Chương 973 – Thảm Liệt Nhất Chiến (giao Chiến Thảm Khốc Kịch Liệt)	3484
972. Chương 974 – Kỳ Diệu Tế Ngộ (cơ Hội Gặp Gỡ Kỳ Diệu)	3488
973. Chương 975 – Hải Tuyền Trọng Sinh	3491
974. Chương 976 – Vi Ái Nhi Tử (chết Vì Tình Yêu)	3495
975. Chương 977 – Nguyên Lai Như Thử (thì Ra Là Thế)	3499
976. Chương 978 – Huyết Ma Thân Vong (huyết Ma Bỏ Minh)	3502
977. Chương 979 – Tương Hội Hắc Hải (gặp Gỡ Ở Hắc Hải)	3506
978. Chương 980 – Vật Quy Nguyên Chủ (vật Quay Về Với Chủ)	3510
979. Chương 981 – Thần Châm Uy Lực	3515
980. Chương 982 – Hắc Hải Chi Bí (bí Mật Của Hắc Hải)	3519
981. Chương 983 – Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)	3523
982. Chương 984 – Hắc Hải Chi Chủ (ông Chủ Hắc Hải)	3527
983. Chương 985 – Cường Giả Chi Chiến (cuộc Chiến Của Những Kẻ Mạnh)	3531
984. Chương 986 – Hắc Hải Bị Diệt (hắc Hải Bị Tiêu Diệt)	3535
985. Chương 987 – Đáo Đạt Tử Hải (đến Được Tử Hải)	3539
986. Chương 988 – Tử Hải Chi Bí (bí Ẩn Của Tử Hải)	3543
987. Chương 989 – Tam Kỳ Lai Lịch (lai Lịch Của Tam Kỳ)	3547
988. Chương 990 – Thiên Địa Môn Chủ	3551
989. Chương 991 – Hải Hoàng Truyện Nhân (truyện Nhân Của Hải Hoàng)	3555
990. Chương 992 – Ý Ngoại Tiêu Tức (tin Tức Bất Ngờ)	3559
991. Chương 993 – Bất Tường Chi Triệu (điềm Xấu Xuất Hiện)	3564
992. Chương 994 – Tử Thần Lai Tập (tử Thần Đột Kích)	3568
993. Chương 995 – Kinh Tâm Chi Chiến (cuộc Chiến Kinh Khiếp)	3572
994. Chương 996 – Thánh Long Thối Địch (thánh Long Đẩy Lùi Địch Thủ)	3576
995. Chương 997 – Nhất Phách Tức Hợp (vỗ Tay Cùng Nhịp)	3580
996. Chương 998 – Quỷ Vương	3584
997. Chương 999 – Nhân Tình Khó Giải	3588
998. Chương 1000 – Mạnh Mẽ Xông Vào	3592
999. Chương 1001 – Rơi Vào Chỗ Nguy Hiểm	3597
1000. Chương 1002 – Thần Châm Đột Hiện (thần Châm Xuất Hiện)	3601
1001. Chương 1003 – Thiên Quân Nhất Phát (chỉ Mạnh Treo Chuông)	3604
1002. Chương 1004 – Lục Vân Xuất Hiện	3608
1003. Chương 1005 – Hải Hoàng Truyện Nhân (truyện Nhân Của Hải Hoàng)	3612
1004. Chương 1006 – Cường Giả Chi Chiến (cuộc Chiến Của Kẻ Mạnh)	3616
1005. Chương 1007 – Thuần Tức Bách Biến (biến Chuyển Trăm Lần Trong Chớp Mắt)	3620
1006. Chương 1008 – Khí Thế Kinh Thiên	3623
1007. Chương 1009 – Cự Linh Thiên Thú	3627
1008. Chương 1010 – Phượng Hoàng Chi Uy (uy Lực Của Phượng Hoàng)	3631

1009. Chương 1011 – Cự Thú Chi Bí (bí Mật Của Thú Lớn)	3634
1010. Chương 1012 – Thiên Thú Sào Huyệt	3638
1011. Chương 1013 – Vi Truy Đổ Tiệt (bao Vây Truy Đuổi)	3642
1012. Chương 1014 – Phong Ẩn Thiên Thú	3646
1013. Chương 1015 – Công Thành Thân Thối (thành Công Rồi Liên Rút Lui)	3650
1014. Chương 1016 – Thảo Luận Hình Thế (thảo Luận Tình Thế)	3654
1015. Chương 1017 – Vô Trần Tầm Cừu (vô Trần Bảo Thủ)	3659
1016. Chương 1018 – Thâu Doanh Nan Liêu (khó Lường Thắng Thua)	3664
1017. Chương 1019 – Dao Quang Hiện Thân	3668
1018. Chương 1020 – Tâm Hôi Ý Lãnh (tâm Tàn Ý Lạnh)	3672
1019. Chương 1021 – Phát Hiện Dịch Viên	3677
1020. Chương 1022 – Tà Thần Quy Túc (tà Thần Quay Đầu)	3680
1021. Chương 1023 – Tử Thần Chi Mê (câu Đố Tử Thần)	3685
1022. Chương 1024 – Châm Đối Vu Thần (nhắm Vào Vu Thần)	3689
1023. Chương 1025 – Đột Ngộ Ý Ngoại (gặp Mặt Bất Ngờ)	3694
1024. Chương 1026 – Cổ Nhân Tương Phùng (cổ Nhân Gặp Lại)	3698
1025. Chương 1027 – Bính Tử Phản Kích (liều Mạng Phản Kích)	3702
1026. Chương 1028 – Vu Thần Quỷ Kế	3706
1027. Chương 1029 – Tư Tác Đối Sách (suy Tính Đối Sách)	3710
1028. Chương 1030 – Hổ Vương Thảm Bại	3715
1029. Chương 1031 – Vô Pháp Nghịch Chuyển (không Cách Nào Xoay Chuyển)	3718
1030. Chương 1032 – Thiên Sát Ma Long	3722
1031. Chương 1033 – Cừu Nhân Tương Kiến (kẻ Thù Gặp Lại)	3726
1032. Chương 1034 – Kỳ Thú Tranh Phong (những Con Thú Thần Kỳ Tranh Hơn Thua)	3730
1033. Chương 1035 – Các Hiểm Kỳ Uy (mạnh Ai Nảy Bộc Lộ Uy Thế)	3734
1034. Chương 1036 – Tổng Hợp Thật Lực (tổng Hợp Thực Lực)	3738
1035. Chương 1037 – Hải Nữ Xuất Mã (hải Nữ Ra Tay)	3741
1036. Chương 1038 – Lực Chiến Thiên Sát (đấu Sức Với Thiên Sát)	3745
1037. Chương 1039 – Chí Cường Tuyệt Kỹ (tuyệt Kỹ Cực Mạnh)	3748
1038. Chương 1040 – Tuyệt Diệt Thiên Dao	3752
1039. Chương 1041 – Thiên Sát Bại Thối (thiên Sát Thất Bại Rút Lui)	3756
1040. Chương 1042 – Vu Thần Hiện Thân	3759
1041. Chương 1043 – Tê Phá Kiểm Bì (trở Mặt Thành Dịch)	3764
1042. Chương 1044 – Thí Kỳ Nhi Động (chuyển Động Thử Nghiệm)	3768
1043. Chương 1045 – Biệt Dạng Tâm Tình (tâm Tình Khác Nhau)	3773
1044. Chương 1046 – Thiên Trọng Trảm Pháp	3776
1045. Chương 1047 – Hạnh Dĩ Bất Hạnh (may Mắn Và Bất Hạnh)	3780
1046. Chương 1048 – Vu Thần Chi Thống (nỗi Đau Của Vu Thần)	3784
1047. Chương 1049 – Liệt Thiên Hiện Thân	3789
1048. Chương 1050 – Ý Ngoại Chi Biến (biến Cố Bất Ngờ)	3794
1049. Chương 1051 – Đồng Môn Thao Qua (đồng Môn Giao Chiến)	3798
1050. Chương 1052 – Cổ Nhân Tương Kiến (cổ Nhân Gặp Nhau)	3801
1051. Chương 1053 – Thương Tang Nhất Chiến (trận Chiến Đau Thương)	3805
1052. Chương 1054 – Cùng Đồ Mạt Lộ (cùng Đường Hết Lối)	3808
1053. Chương 1055 – Nào Tu Thành Nộ (thẹn Quá Hóa Giận)	3812
1054. Chương 1056 – Vô Lộ Khả Đào (không Còn Đường Thoát)	3817
1055. Chương 1057 – Kinh Tẩu Lãng Thiên (dọa Cho Lãng Thiên Bỏ Chạy)	3820
1056. Chương 1058 – Ân Oán Chung Liễu (kết Thúc Ân Oán)	3824
1057. Chương 1059 – Hóa Duyên Nhân Gian (xin Cơm Nhân Gian)	3827
1058. Chương 1060 – Lục Vân Hồi Gia (lục Vân Về Nhà)	3832
1059. Chương 1061 – Sư Phụ Sư Nương	3836
1060. Chương 1062 – Thiên Địa Chi Tử (con Của Trời Đất)	3841
1061. Chương 1063 – Lôi Thiên Chuyển Biến (biến Đổi Của Lôi Thiên)	3846
1062. Chương 1064 – Ý Ngoại Tương Phùng (gặp Gỡ Bất Ngờ)	3850

1063.	Chương 1065 – Khuynh Thuật Tâm Thanh (nói Thật Lòng Minh)	3854
1064.	Chương 1066 – Thần Bí Thạch Trận (trận Pháp Đá Tăng Thần Bí)	3858
1065.	Chương 1067 – Thần Bí Địch Nhân (địch Nhân Thần Bí)	3861
1066.	Chương 1068 – Ngọc Xích Nhận Chủ (thước Ngọc Nhận Chủ)	3865
1067.	Chương 1069 – Vạn Diệt Cổ Động	3869
1068.	Chương 1070 – Bộ Nhập Tuyệt Cảnh (từng Bước Rơi Vào Cảnh Tuyệt Vọng)	3872
1069.	Chương 1071 – Hủy Diệt Chi Đồ (con Đường Hủy Diệt)	3875
1070.	Chương 1072 – Ứng Đối Chi Pháp (biện Pháp Ứng Biến)	3878
1071.	Chương 1073 – Sơ Ngộ Thiên Sát (mới Gặp Thiên Sát)	3882
1072.	Chương 1074 – Đột Phát Ý Ngoại (biến Cố Bất Ngờ)	3887
1073.	Chương 1075 – Vu Thần Quỷ Kế (quỷ Kế Của Vu Thần)	3891
1074.	Chương 1076 – Chí Cường Nhất Chiến (một Trận Chiến Của Hai Kẻ Cực Mạnh)	3895
1075.	Chương 1077 – Bình Thủ Kết Cục (kết Cục Ngang Tài)	3899
1076.	Chương 1078 – Hư Vô Tôn Chủ	3902
1077.	Chương 1079 – Âm Đế Đột Hiện (âm Đế Đột Nhiên Xuất Hiện)	3907
1078.	Chương 1080 – Hình Thế Bất Lợi	3911
1079.	Chương 1081 – Như Sương Bị Cầm (như Sương Bị Bắt Giữ)	3915
1080.	Chương 1082 – Tái Lạc Địch Thủ (lại Rơi Vào Tay Địch)	3918
1081.	Chương 1083 – Thần Kỳ Biến Hóa	3922
1082.	Chương 1084 – Dao Kiếm Hợp Nhất	3925
1083.	Chương 1085 – Hình Thức Chuyển Biến (thay Hình Đối Dạng)	3928
1084.	Chương 1086 – Giao Dịch Đạt Thành (đạt Được Giao Dịch)	3933
1085.	Chương 1087 – Lục Vân Quy Lai (lục Vân Quay Về)	3937
1086.	Chương 1088 – Dịch Viên Hồi Quy (dịch Viên Quay Lại Nơi Xưa)	3942
1087.	Chương 1089 – Hư Vô Giới Thiên	3945
1088.	Chương 1090 – Khai Thủy Hành Động (bắt Đầu Hành Động)	3949
1089.	Chương 1091 – Quần Hùng Tụ Thủ (quần Hùng Tụ Hội)	3954
1090.	Chương 1092 – Tinh La Vạn Tượng	3959
1091.	Chương 1093 – Mâu Thuẫn Chi Xử (điểm Mâu Thuẫn)	3963
1092.	Chương 1094 – Lục Vân Đột Chí (lục Vân Đột Nhiên Xông Đến)	3967
1093.	Chương 1095 – Lục Vân Phá Trận	3972
1094.	Chương 1096 – Quyết Chiến Chi Tiền (trước Khi Quyết Chiến)	3976
1095.	Chương 1097 – Quan Vu Truyền Thuyết (nói Về Truyền Thuyết)	3981
1096.	Chương 1098 – Bối Hậu Chân Tướng (chân Tướng Thật Sự Ẩn Giấu)	3985
1097.	Chương 1099 – Vu Thần Tuyệt Kỹ	3989
1098.	Chương 1100 – Âm Mưu Thất Bại	3993
1099.	Chương 1101 – Tắt Sinh Tâm Nguyên (tâm Nguyên Cả Đời)	3997
1100.	Chương 1102 – Tân Đích Tuyển Trạch (chọn Lựa Mới)	4001
1101.	Chương 1103 – Như Sương Trọng Sinh (như Sương Sống Lại)	4006
1102.	Chương 1104 – Lục Địch Song Sát (đấu Sức Với Song Sát)	4010
1103.	Chương 1105 – Long Lang Chiến Tử (long Lang Chết Trận)	4013
1104.	Chương 1106 – Lục Vân Dương Uy (lục Vân Ra Oai)	4017
1105.	Chương 1107 – Ngạo Thị Quần Luận (ngạo Nghễ Bàn Luận Về Quần Hùng)	4021
1106.	Chương 1108 – Hoàng Thiên Trọng Sinh (hoàng Thiên Sống Lại)	4024
1107.	Chương 1109 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) - Phần 1	4028
1108.	Chương 1110 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) - Phần 2	4032
1109.	Chương 1111 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) - Phần 3	4037
1110.	Chương 1112 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 1	4043
1111.	Chương 1113 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 2	4048
1112.	Chương 1114 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 3	4051
1113.	Chương 1115 – Thiên Địa Vô Cực - Phần 1	4055
1114.	Chương 1116 – Thiên Địa Vô Cực - Phần 2 (đại Kết Cục)	4060

Thất Giới Truyền Thuyết

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com, tangthuvien. comPhàm nhân có thể giới của phàm nhân. Những kẻ tu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-gioi-truyen-thuyet>

1. Hồi 01: Mở Đầu

Nhân loại tức vạn vật linh trưởng, vốn chiếm ưu thế về trí tuệ nhưng vẫn không dễ dàng gì trong việc tìm hiểu phép trường sinh. Biết bao nhân sĩ tài cao trí rộng, không ngừng nghiên cứu, suy nghĩ bằng tất cả thời gian, sinh lực vẫn không thể nắm được ý nghĩa thật sự của bất tử. Tuy nhiên giữa chốn giang hồ vốn nhiều ẩn sĩ kỳ tài, một số nhân sĩ tu chân luyện đạo đã nắm được phần nào quy luật của tạo hóa. Dĩ phàm nhân chi thân, quyền quyền năng vô biên giữa linh khí cơ thể và bí bảo pháp khí để tạo khí thể chấn thiên động địa, lôi đình chi uy.

Nhìn Trung Hoa - mảnh đất vô biên vô tận ấy, duy chỉ Trung Nguyên là nơi trù phú phồn hoa với lượng dân cư trú chiếm đến tám, chín mươi phần trăm tổng số người. Còn những khu vực hoang sơ các hướng đông tây nam bắc kia đều là những vùng rừng thiêng nước độc, hoang tịch hẻo lánh. Đó là nơi các loài quái thú yêu tinh cư ngụ. Trong số đó, không ít những con yêu ma quỷ quái rắp tâm tu luyện hòng có ngày tu luyện được hình người, đột phá tam giới ngũ hành. Đồng thời, trong chốn thâm sơn bí lâm này - còn gọi là Thần Châu - cùng ẩn tàng không ít những thần kỳ, cả Tiên Phật Đạo Ma, Yêu Quái Quỷ Linh đều cùng tồn tại. Chỉ có những lời dị linh chân tu này mới quy ẩn giữa núi rừng, tránh mặt sự đời.

Trải qua hàng ngàn năm tiến hóa và thay đổi, trên mảnh đất Thần Châu lũy lừng đã tràn ngập những kẻ chân tu. Nhưng những người thật sự nổi tiếng thì như lá mùa thu, rất hiếm. Trong khoảng năm trăm gần đây, dân gian truyền tụng một đoạn đồng dao.

"Tiên Phật Đạo Ma ngũ phái tề,

Yêu Linh Quỷ Quái lục viện tự."

Chỉ hai câu ngắn ngủi nhưng đã miêu tả được các phái tu chân khác biệt trên Thần Châu.

Câu "Tiên Phật Đạo Ma ngũ phái tề" ấy tức ám chỉ ngũ đại phái trong giới chân tu. Trong ngũ đại phái bao gồm cả tứ tông - Tiên Phật Đạo Ma. Đứng đầu trong giới Tiên là Tiên Kiếm Môn, giang hồ xưng danh đệ nhất Thần Châu với việc tu luyện Tiên Kiếm là chính. Đứng thứ nhì là Phật, ý chỉ Phật tông, là nơi thần bí nhất của Phật môn. Thứ ba là Đạo tức Vô Vi Đạo phái cũng chính là nơi khởi nguyên của Đạo gia. Thứ tư là Ma, ám chỉ hai nơi: "Ma giáo và Ma thần tông, là Ma phái đệ nhất ác. Ngũ phái này lấy chân tu là chính. Tuy phân chính tà nhưng cả ngũ phái đều theo đuổi một con đường duy nhất thuyết trường sinh. Họ rất ít quan tâm đến thế sự và đa số đều mai danh ẩn tích.

Còn câu "Yêu Linh Quỷ Quái lục viện tự" có phĩa là sáu tòa biệt viện ngự trị tại sáu vị trí khác nhau trong Thần Châu với sáu thể phân thiên hạ cân bằng. Lục viện này nói này ý chỉ lục viện chân tu là để diệt quái

khứ yêu, bảo vệ nhân gian. Bất kỳ yêu linh quỷ quái nào đều không tha, nhất quyết giữ vững thế gian an bình.

Trong lục viện, đứng đầu là Thiên Kiếm Viện tại đỉnh núi Thái Huyền. Tương truyền đã có hai ngàn năm lịch sử và là đại phái vang danh trong giới chân tu. Và cũng đã năm trăm năm rồi, Vô Thường Kiếm thuật vẫn đứng đầu bảng và vững vị trong giới võ thuật chân tu.

Thứ hai là Phật môn Bồ Đề Học Viện, nghe nói là nằm ẩn khuất trong núi Cửu Hoa, nơi rất ít người biết đến. Học viện này được biết là nơi chân tu thần bí nhất của Phật môn. Các đệ tử có nguồn gốc từ đây đều là những cao thủ kiệt xuất, ai cũng có tu hành cao thâm và uy chấn thiên hạ.

Thứ ba là Đạo Viện, dĩ Đạo gia chân tu vi chủ. Đó là tiên phủ danh tiếng nhất của Đạo môn dưới chân núi Thiên Sáng. Theo kể lại, Đạo Viện là nơi tu luyện chính thức của Vô Vi Đạo phái, là phái có lịch sử lâu dài nhất trong lục viện - gần ba ngàn năm. Nó có nguồn gốc từ Tự Quảng Thành Tứ phái - là phái chính tông và bí hiểm của Đạo gia, đã có hai trăm năm không xuất trần thế rồi.

Đứng thứ tư là Nho Viện, nghe nói là nơi chân tu của Nho gia, là nơi rất hiếm trong thiên hạ. Như thiên hạ đều biết, Nho gia đều là những thư sinh và luôn phản đối những thuyết quái lực loạn thần. Vì thế mà việc họ chân tu khiến cho thế nhân cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng thiên hạ thật sự có tồn tại một nơi như thế tại thành Lạc Dương trứ danh.

Xếp vị trí thứ năm là Phụng Hoàng Thư Viện, tương truyền là học viện chỉ dành cho nữ giới chân tu. Học viện này đã tồn tại được hơn ngàn năm và trong nhiều năm qua, nơi đây đã cho ra đời vô số những hiệp nữ vang danh thiên hạ. Điều đó mang đến cho Phụng Hoàng Thư Viện không ít danh tiếng, đồng thời cũng bao lần làm chấn động giới chân tu. Đây quả thật là nơi phái chân tu đặc biệt chỉ toàn nữ đệ tử. Nhưng họ cũng đã giành được một mảnh đất riêng cho mình trong thiên hạ vô biên, trở thành một trong sáu biệt viện nổi danh nhất.

Thứ sáu cũng là vị trí cuối cùng thuộc về Dịch Viện của Tây Thục Thái Xuyên. Đây là tòa học viện rất đặc biệt và khác với những phái chân tu khác. Những học viện kia đều lấy chân tu làm đạo nhưng Dịch Viện lại lấy tu tâm làm chủ, chân tu vi bổ, tu học vi bản. Dịch Viện thu nhận hai loại đệ tử: học từ phổ thông - chuyên học tập tứ thư ngũ kinh, thi từ khúc phú. Loại thứ hai là đệ tử chân tu, học tập chân tu bí pháp để trở thành kẻ chân tu đích thực, trăm yêu trừ ma. Vì thế mà đệ tử Dịch Viện không phải ai cũng là sĩ tử chân tu với những bí kỹ đạo thuật thần thông.

Ngoài những truyền thuyết về ngũ phái lục viện thì từ những lời truyền giáo của các cao nhân chân tu cá biệt thì người đời còn lưu truyền một thuyết khác về Tam gian thất giới Vực Thiên Nhân. Nhân, tức giới Nhân Gian, cũng tức là giới chân tu. Đây là khoảng không gian rộng lớn nhất giữa thiên địa giới, là nơi có thế lực mạnh nhất trong Thất Giới truyền thuyết và dân số cũng đông nhất. Trong đó số người chân tu cũng rất nhiều, nếu nguồn sức mạnh này kết hợp lại thì sẽ trở thành nguồn lực mạnh mẽ nhất trong giới thiên hạ. Chỉ tiếc rằng giữa các phái chân tu, nghi kỵ còn nhiều, chia rẽ môn phái vẫn tồn tại, do đó thế lực phân tán, quảng nhi bất tề.

Và ngoài giới chân tu của nhân gian, Thiên đầy huyền bí ám chỉ ba không gian vô cùng thần bí. Trong truyền thuyết, trên đỉnh Thanh Vân, "Cửu thiên hư vô giới" là không gian huyền ảo nhất. Tương truyền những chân tu sĩ tử ở đây đều là những người đã đạt được cảnh giới chân tu cao nhất, vượt qua cửu thiên kiếp, đắc đạo thăng thiên, trở thành thiên tiên và cư trú tại đây. Họ có thể thọ tựa đất trời, vĩnh sinh bất tử. Nhưng truyền thuyết này trong nhiều ngàn năm qua, chưa ai chứng thực được.

Không gian thứ hai là "Vân chi pháp giới". Theo truyền thuyết, những sĩ tử chân tu sống ở nơi này có tu hành cao thâm và có thực lực ngang ngửa với những cao nhân thiên tiên giới. Nhưng do trong lúc vượt thiên kiếp thất bại mà phải tiến hành bình giải, nên trở thành Địa Tiên. Và nơi này chỉ những tân tiên mới có thể ra vào, đạo hạnh thấp dừng mong bước được chân vào đó. "Vân chi pháp giới" này được đặt tại đỉnh Phiêu Miếu Phong, rất là thần bí. Nhưng trước đến giờ không ai biết, Phiêu Miếu Phong nằm ở đâu.

Ngoài hai nơi này, còn một nơi nữa gọi là "Thiên Chỉ Đô" - nằm trên đỉnh Thiên Đô, nơi ngọn của cây thần thụ vạn năm. Tiếc thay, rất ít người từng nhìn thấy cây thần thụ khổng lồ đó. Cho nên "Thiên Chỉ Đô" cũng được xem là nơi dị thường thần bí. Nơi đây tập trung nhiều dạng dị linh chân tu giả khác nhau.

Những vị này đều là những người sau khi đắc đạo mà ẩn cư tại đây, sống một cuộc đời thần tiên, không lo sợ sinh lão bệnh tử. Đây là nơi thiên đường trong mơ của bao kẻ chân tu nơi nhân gian.

Còn lại những nơi gọi là "Vực" thì gồm ba không gian đặc biệt. Theo như truyền thuyết, ba khoảng không này bình hành với nhân gian nhưng lại nhỏ và chật hẹp hơn rất nhiều. Chúng là "Ma Vực", "Quỷ Vực", và "Bách Thú Yêu Vực."

Lối vào của "Ma Vực" nghe nói là dưới đáy của "Tàng Thi Giang", một nơi cực kỳ nguy hiểm. Trong đó quái vật không những đông như kiến mà còn có những ma đầu có đạo hành cao thâm với uy lực mạnh đến hãi người. Từ cổ chí kim, những tên ma đầu trong Ma Vực này đã ba lần muốn xâm nhập vào nhân gian làm tanh hôi cả một khoảng trời, gây ra biết bao chết chóc cho bá tánh. Điều này khiến cho các cao thủ của giới chân tu vô cùng phẫn nộ. Họ đã liên kết với nhau để cùng đẩy lùi lũ ma quái này trở về vực thẳm và phong ấn lối vào nhân giới từ Ma Vực.

Về Quỷ Vực thì theo truyền thuyết, nó nằm trong Quỷ thành Phong Đô nhưng lối vào thì rất bí ẩn. Trong Quỷ Vực có vô số lệ quỷ và oan hồn lượn lờ khắp nơi. Gió rít như tiếng người gào thét, cảnh vật điêu tàn và u ám, vô cùng đáng sợ. Người thường vào đây sẽ không còn đường sống, kẻ chân tu bước vào cũng khó mà tránh cái chết, bởi thế nó trở thành vực thẳm hung tàn nhất trên thế gian.

Còn "Bách Thú Yêu Vực" là nơi tụ tập của tất cả yêu quái trên thế gian, là nơi ở của vô vàn những yêu linh dị thú có đạo hành thâm sâu. Đa số đều không liên hệ gì với nhân gian cả. Nghe nói rằng cửa vào nơi đây nằm tại ngũ đại động phủ của nhân gian. Bách Thú Yêu Vực được xếp hạng hai trong Áo Thú Thiên Động, và số người biết đến nơi này cũng rất hiếm.

Tam gian thất giới trong truyền thuyết này, thật ra nhân gian vẫn là chính. Sáu khoảng không gian kia nếu đem so với nhân gian, chúng thật sự chỉ là những khoảng không nhỏ hẹp, không đáng là bao. Và mỗi khoảng không ấy đều tồn tại dựa vào nhân gian. Chỉ là chúng có những ranh giới phân biệt, tạo nên những khoảng không độc lập, không cùng không gian thời gian với nhân gian mà thôi.

Thần Châu mệnh mông bát ngát ẩn tàng biết bao bí ẩn thần kỳ. Và câu chuyện trong quyển sách này cũng bắt nguồn từ Tây Thục của Thái Xuyên, tại Dịch Viện. Từ đây mà làm chấn động cả Thất giới, để lại biết bao truyền thuyết cho hậu thế.

2. Hồi 02: Tổ Vật Gia Truyền

Quái nhân nhỏ nhẹ: "Mười hai năm, ngươi hôm nay cũng đã học thành tài rồi. Bản lãnh của ta ngươi cũng đã lãnh hội được gần hết. Tuy vẫn chưa nhuần nhuyễn nhưng chỉ cần kiên trì, sẽ có lúc ngươi có được thành tựu như ta thôi. Tất cả những gì ta biết, phức tạp và hỗn loạn, thế nhưng ngươi chỉ cần mười hai năm để học hết đạo hạnh trăm năm của ta thì quả là cực hiếm. Cuộc đời của ngươi sẽ phải đối mặt với nhiều biến đổi bất định. Ngươi có thể chiến thắng được thiên mệnh hay không đều phải xem vào tạo hóa của riêng ngươi, không ai có thể can thiệp hay giúp đỡ gì cả. Bây giờ ngươi sắp phải rời khỏi rồi, ta muốn nói với ngươi vài việc, sau này có gặp phải thì nhớ lời ta dặn..." Nói tới đây chợt quái nhân im lặng... nét mặt có vẻ trầm chiêu ngắm nhìn Lục Vân như đang gặp điều gì đó rất khó nói.

Lục Vân cười nghịch ngợm: "Sự phụ có gì cứ nói, không cần phải lo lắng nhiều cho đệ tử. Ở đây chỉ có hai ta thôi, không có ai khác hết mà!" Lục Vân cười lém lỉnh.

Quái nhân trầm tư một lúc rồi nói: "Thứ nhất, pháp quyết mà ta truyền dạy bao gồm Đạo gia, Phật gia, Nho gia, Ma tông, Quỷ tông, ngũ phái tuyệt kỹ, ngươi phải ghi nhớ là không được thi triển tùy tiện, nếu không ngươi sẽ gặp rắc rối không đáng có. Trong pháp quyết của ngũ phái này, dĩ Thái Huyền Liệt Thiên Đạo của Đạo gia và Tâm Thiên Bất Diệt Quyết của Phật gia vi bá đạo, Hạo Nhiên Thiên Cương của Nho gia vi cương mãnh, Tâm Dục Vô Ngân của Ma Tông vi huyền kỳ, Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ tông vi kịch độc. Trong mười hai năm, ngươi đã nắm hết, tuy chỉ là tiểu thành nhưng đối với những kẻ đồng đạo thì tài nghệ của ngươi được xem là thượng đẳng rồi. Thứ hai, trong thiên hạ rộng lớn, các phái chân tu nhiều không đếm xuể. Mỗi môn mỗi phái đều có nét tinh hoa riêng biệt và đều đáng để học hỏi. Nhưng do suốt mấy ngàn năm nay, sự phân biệt môn hộ đang ngày càng gay gắt, các môn phái cứ đấu đá nhau, khiến cho nhiều môn phái biệt tích khỏi giang hồ. Ngươi cũng phải đặc biệt cẩn thận với Ngũ phái Lục viện đang vang

danh khắp thiên hạ hiện nay. Ta hy vọng rằng sau khi người đã lấy được vật tổ gia truyền thì hãy đến Dịch Viện ở Tây Thục để học hỏi ở đây. Nơi này sẽ có nhiều thứ kỳ dị khiến người thích thú, nếu sau này có đi đến đó thì hãy ghi nhớ lời ta dặn hôm nay.”

”Dịch Viện là một trong thiên hạ Lục Viện là nơi thần kỳ nhất từng được người đời nhắc đến. Nơi này thu nhận đệ tử theo hai loại: một là nhân sĩ chân tu, hai là những học tử bình thường, chuyên dạy về văn học Trung Hoa thiên cổ, trong khi tất cả ngũ viện còn lại đều chỉ thu nhận đệ tử chân tu, nên nó được xếp cuối cùng trong Lục Viện. Nhưng nó lại là nơi được hoan nghênh nhất. Dịch Viện trong giới chân tu vì Dịch Kinh vang danh thiên hạ. Tuyệt kỹ danh bất hư truyền là Dịch Thiên Thập Nhị Pháp Quyết. Tương truyền sau khi học thành chiêu thức này thì có khả năng dịch thiên cải mệnh, Dịch Viện có một trấn sơn chi bảo là thần khí Dĩ Thiên Thước có năng lực phi thường.”

”Ngoài ra ta còn biết một bí mật của Dịch Viện, trong này có một bộ pháp quyết tên là Ngũ Lô Chánh Thiên Quyết. Từ lúc Dịch Viện được tạo lập, chưa ai luyện thành công bộ pháp quyết này cả. Nếu sau này có cơ hội thì hãy nhớ tiếp cận và luyện thành bộ công pháp này. Điểm lợi hại của nó chính là chỗ có thể tiêu diệt mọi yêu ma quỷ quái trên thế gian, là loại võ công cực cương và cực dương, có sức phá hủy mọi vật có âm lâm quỷ khí, là loại võ công vô cùng bá đạo.”

”Thứ ba, gần đây mỗi tối ta đều quan sát sao vị và thể trời, phát hiện một điềm xấu... Thiên hạ ắt đại loạn, yêu nghiệt ắt sẽ hiện thân. Khoảng ba năm nữa, thiên hạ sẽ có một trận dị biến lớn. Chỉ e rằng lúc đó cả giới chân tu cũng sẽ bị ảnh hưởng, tất cả sẽ chìm trong bể máu. Người hãy ghi nhớ kiếp nạn này mà hãy cẩn thận.”

”Thứ tư, người vốn không có binh khí nào cả. Khi có dịp thì hãy ráng tìm một món phù hợp với mình. Trong giới chân tu, binh khí chia làm bốn loại bao gồm: thần khí, tiên khí, linh khí và pháp khí. Pháp khí là thứ thường gặp nhất và bình thường nhất. Còn thần khí thì cả thiên hạ này chỉ có mấy món mà thôi và cũng là vật không thể cưỡng cầu. Đối với tiên khí thì đa số là những binh khí bị bỏ lại của những chân tu sĩ đắc đạo thành tiên. Những binh khí này rất bá đạo và hiếm có.”

”Còn linh khí thì là pháp khí được tái luyện sau khi có được trong quá trình tu luyện của chân tu sĩ. Pháp quyết để luyện khí có rất nhiều. Loại đầu tiên là phương pháp mà chánh đạo nhân sĩ hay dùng. Đó là vận dụng đạo hạnh của mình để truyền linh lực đạo hạnh hay pháp lực cường hành vào trong nguyên bản của pháp khí nhằm nâng cao uy lực vượt khỏi giới hạn của nó, trở thành linh khí. Cách luyện pháp khí này tuy có thể tăng cường uy lực của pháp khí lên tới đỉnh nhưng lại quá hao tổn đạo hạnh. Những chân tu sĩ thiếu ý chí và nghị lực đều không muốn bỏ phí sức lực để tu luyện linh khí theo cách này.”

”Cách thứ hai là cách luyện khí của Ma đạo. Chủ nhân của pháp khí sẽ truyền vào bản thể linh hồn sống hay nguyên thần của yêu vật để nâng cao uy lực của pháp khí. Khi uy lực đến một mức độ nhất định, nó sẽ trở thành linh khí. Đây cũng là cách mà các chân tu sĩ hay sử dụng nhưng nó lại quá tàn nhẫn và bị chánh đạo sĩ nhục. Tuy nhiên người trong ma giáo đạo thì vẫn thích sử dụng cách này vì nó không những tiết kiệm sức lực mà còn tiết kiệm thời gian luyện thành linh khí.”

”Cuối cùng người nên ghi nhớ một số kinh nghiệm ta thu nhặt được. Trong thế giới vạn vật thì ngoài con người ra, vẫn còn một số linh vật đang tu chân với hy vọng hóa dạng thành người hay đắc đạo thành tiên. Nhưng trong mắt con người, chúng là dị loại và bị cho là yêu ma quỷ quái. Tuy nhiên, trong thế giới dị vật cũng như thế giới con người, đều có thiện và ác. Không phải mọi yêu ma quỷ quái đều là xấu mà cũng không phải mọi con người đều là tốt. Vì thế khi xuất đạo, người nên cẩn thận trước những lời hô hào trảm yêu diệt ma mà kéo bị ảnh hưởng, cần phải tỉnh táo để phân biệt thiện ác và tự quyết định cách giải quyết đúng đắn. Những cái khác thì ta không nói nhiều nữa. Sau này người sẽ hiểu dần. Người hãy đi đi, có rảnh thì về thăm ta.”

Lục Vân tần ngần lắng nghe, cười nhẹ: ”Sư phụ yên tâm, đệ tử không như những phạm nhân kia đâu. Người hãy bảo trọng, Vân nhi đi đây. Thủy thổ phương này, mong nhờ sư phụ chăm lo.” Nói xong Lục Vân ngẩng đầu xoay mình ngắm một lượt cảnh vật xung quanh, luyến tiếc không rời...

Quái nhân xua tay: ”Ta cần gì người nhắc, hãy đi đi. Thương thiên chi đại, vạn vật chi kỳ, rồi người sẽ hiểu những gì người nghĩ vẫn bây giờ. Con đường chân tu nghịch thiên nhi hành, không phải ai cũng dễ dàng mà tiếp bước. Con đường này không dễ đi đâu. Mong người hãy tự bảo trọng. Đi đi, thiên địa vạn vật, tất cả

cũng chỉ là hư không.” Nói xong y ngẩng nhìn trời cao, không nhìn Lục Vân nữa. Lục Vân nghiêng mình tạ lễ báo đáp tình sư đồ trong mười hai năm qua. Sau đó xoay mình, mắt nhìn xa xăm, bất chợt cơ thể Lục Vân rời khỏi mặt đất, lơ lửng như áng mây trôi. Rồi đột nhiên như ánh sao băng vụt qua, phút chốc không còn thấy bóng dáng Lục Vân nữa.

Thật thần kỳ và khó tin! Nhưng quái nhân vẫn lặng nhìn sao trời, thở nhẹ rồi quay mình đi vào hang động. Gió lên, mùi hoa dại phảng phất khắp lưng chừng núi... mọi thứ lại yên ắng và bình dị như chưa từng xảy ra chuyện gì.

000

Từ trên dốc núi thẳng đứng, một tà áo xanh lướt như gió nhẹ, vô thanh vô tức, không ai biết người này là ai và từ đâu đến, chỉ thấy bóng người lơ lửng lạ kỳ. Chàng thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi với gương mặt tuấn tú đứng lặng nhìn xuống núi chính là Lục Vân. Với nụ cười nở nhẹ trên môi, cơ thể nhẹ như tơ hồng cứ thế lướt đi giữa rừng núi, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Không lâu sau, Lục Vân đã đến bờ vực sâu gần khe núi. Ngóng nhìn xuống, Lục Vân hơi nhíu mày: "Có lẽ là đây, tại sao tổ tiên Lục gia lại chọn chỗ này để lập mộ phần nhỉ? Hay là đây là nơi cực âm? Với lượng âm khí nặng nề này, ắt hẳn dưới đây có không ít là vật hung hãn." Càng nhìn sâu xuống đất, Lục Vân càng cảm thấy có luồng khí lạnh thổi bùng vào mặt, rợn lên một cảm giác kinh hãi và quái dị.

Lục Vân hất đầu, ngẩng cao nhìn trời và trầm tư. Mỗi lần Lục Vân trầm tư đều thích ngẩng nhìn trời như muốn thét với thiên tế ý chí không khuất phục của mình. Một lần nữa cúi nhìn vực thẳm, Lục Vân nghĩ thầm "Xem ra tổ tiên của Lục gia không phải là hạng tầm thường mà là bậc kỳ tài tuyệt thế. Nếu không thì cũng không chọn ngay vị trí mắt rồng trên Long huyết để ẩn tàng tổ vật của gia tộc và giữ vững thế xưng thịnh của trăm đời Lục gia như thế này, thật phi phàm."

Lục Vân nghiêng người và thả mình từ từ rơi xuống vực. Cơ thể rơi xuống chậm rãi, đồng thời rục lên một màu đỏ chói như ánh lửa mặt trời, tỏa sáng cả một khoảng vực sâu. Để an toàn, Lục Vân thi triển Hạo Nhiên Thiên Cương của Nho gia tạo vòng phòng vệ quanh thân thể. Vừa rơi xuống, Lục Vân phát hiện ra xung quanh mình có rất nhiều những quái thú hình hài kỳ dị, con thì cao to khổng lồ, con thì thân thể dài kinh người, lũ quái vật đều lăm le quanh Lục Vân như thể miếng mồi ngon đang lơ lửng.

Lục Vân vận khí nhân nhìn lướt qua, thở phào, hóa ra chỉ là những dị vật yếu kém vừa mới trong giai đoạn sơ dị linh. Bọn chúng chẳng thể uy hiếp được Lục Vân dù chỉ là cọng tóc. Rơi mình, Lục Vân đang xuống sâu dần, sâu đến vài trăm trượng. Tiếp tục rơi, xung quanh âm khí càng nặng nề, tà khí âm trầm liên tục luân giữa kẽ đá rít lên những thanh âm rợn người khiến cho Lục Vân không khỏi rùng mình. Trong thâm tâm, Lục Vân cũng ngầm biết trước thế nào dưới đáy vực cũng có những dị linh chân tu cực kỳ hung hãn và tà ác. Thật đáng lo ngại! Lục Vân đang dần cảm nhận được hơi thở của chúng đang... mạnh dần... mạnh dần.

Vừa nhẹ nhàng tiếp cận mặt đất, Lục Vân vận hết công lực, tập trung quan sát động tĩnh tứ phía, đồng thời, vận khí truy tìm căn nguyên của những khí tức ám linh. Thế nhưng sau một hồi quan sát và tâm khí, Lục Vân lại phát hiện đáy cốc chỉ là một quái thạch lâm cận cõi không một bóng cây hay quái thú, càng không có chốn dung thân hay ẩn mình.

Cơ thể Lục Vân lại lơ lửng cách mặt đất ba thước. Khắp người bùng phát vầng quang lửa sáng rực, nhuộm đỏ cả đáy cốc, soi sáng mọi vật dưới này. Thật lạ! Nhìn khắp một lượt vẫn không phát hiện gì ngoài một sơn động cao cả trượng ở hướng trái. Nơi ấy tỏa ra âm khí đặc biệt nặng. Lục Vân nghi ngại, rồi nắm lấy bàn tay nhắm pháp quyết. Phức chốc đôi tay cuộn lên hai luồng sáng xanh và vàng kim. Lục Vân hướng tay xuống đất, chững nhẹ. Mặt đất chợt rung chuyển, rung động tản mạn ra tứ phía, một nguồn khí cuộn mạnh từ trung tâm cơ thể Lục Vân tỏa phùng ra xung quanh như muốn bật tung cả lớp đất đang run rẩy dưới chân. Chân khí dịch chuyển điên cuồng trong khoảng không, va chạm và chèn ép, nổ từng tiếng như sấm gầm, khí thế thật kinh thiên động địa.

Âm phong dưới đáy cốc càng nổi dậy, hú những tiếng ghê rợn như thanh âm của các âm hồn dưới địa phủ đang thét gào. Trên đầu Lục Vân bất chợt ập xuống một luồng khí đen. Trong đó có con tam thủ linh xà đang cuộn mình liên tục. Nó dài ít nhất là cả trăm trượng, cuộn mình như một đám mây đen phủ kín cả một góc vực. Ánh sáng bị che khuất và âm khí tỏa mạnh phủ ngập cả không gian. Con linh xà này có ba

đầu rần không lồ, mỗi cái cũng to gần mười trượng. Sáu con mắt sáng quắc như những lồng đèn trong đêm, rực lên một màu đỏ yêu dị, rừng rợn. Chúng há miệng, luồng âm khí có độc phả bùng ra, khí lan tới đâu, mọi thứ rã ra đến đó.

Lục Vân lặng nhìn con quái thú khổng lồ. A! Đây là lần đầu tiên mà Lục Vân nhìn thấy một con yêu linh to lớn đến kinh người như vậy. Nghĩ lại những gì sư phụ đã từng nói về con tam thủ linh xà, Lục Vân chợt thấy bất an. Tương truyền con linh xà này là yêu linh cực hiếm trên thế gian, đã tuyệt giống. Chúng vốn là dị chủng từ rồng, tuổi thọ có thể hơn ngàn năm, thậm chí vạn năm. Là một hợp thể hiếm thấy giữa yêu linh và tà linh. Đặc biệt chúng rất thông minh nên tu luyện nhanh hơn những loài dị linh khác. Bất kỳ ai gặp được đều khó thoát nạn.

Lục Vân thật không ngờ mình lại có thể đụng độ nó nơi này, không biết là nên vui mừng hay lo lắng. Ngay lúc đó, Lục Vân nhìn qua hướng sơn động, cũng may cửa động không lớn, con linh xà chắc chắn không thể chui lọt được. Tạm thời cần phải tránh đường tấn công của nó trước đã. Nghĩ là làm, Lục Vân vận mình trên không, phóng nhanh đến hướng sơn động.

Trên không, lực nhân của con tam thủ linh xà bùng sáng như tức giận. Nó quấy đuôi phóng mình theo Lục Vân. Cuồng phong nổi dậy, uy lực của linh xà làm rung chuyển cả khe núi, đất đá bật tung từ hai bên vách cuộn vào luồng khí xoắn ốc trên người nó. Từ phía sau, Lục Vân đã cảm nhận được cơn bão đá và linh xà đang tiến gần đến. Lòng hoang mang, Lục Vân chưởng hai chưởng thật mạnh ra sau vừa để cản bước tiến của linh xà vừa tạo phản lực để đẩy mình nhanh chóng tiến vào sơn động.

Dưới đáy vực âm u sâu hoắm, một tiếng nổ ầm trời làm núi đá rung chuyển, khí thế kinh hồn chấn động cả thiên địa. Lục Vân đã nhanh hơn linh xà một bước bay thẳng vào hang động, tránh khỏi cú tấn công vũ bão của linh xà. Nhưng cú tấn công hụt này đã làm cho đáy cốc bị hỏng một lỗ to và sâu, đất đá văng tung toé và các vết rạn nứt kéo dài từ dưới đáy cốc lên đến mặt đất và lan rộng hơn trượng dài. Các động vật và cây cối trên đó khiếp hãi và run sợ.

Lục Vân vừa bắn mình vào sơn động, người rơi long lóc dưới đất bởi sức đẩy khủng khiếp của cú va chạm vừa rồi. Ngồi trên mặt đất vẫn đang rung chuyển, Lục Vân thở hổn hển và nghĩ thầm: "Thật là con yêu linh khủng khiếp, e rằng đến sư phụ cũng phải tránh mặt để khỏi vong mạng. Số ta sao tốt đến đã man thế nhỉ, lại để gặp được con linh xà này. Thật không hiểu sao tổ tiên Lục gia lại chọn chỗ này để cất giữ báu vật. Tuy là long mạch bảo địa nhưng lại quá nguy hiểm... Yêu linh nhiều như thế ai mà dám đến lấy đồ chứ, thật là... Nếu ta không phải có chút bản lĩnh thì hôm nay tiêu rồi!" Vừa lẩm bẩm Lục Vân vừa chăm chú quan sát xung quanh, đề cao cảnh giới và bỏ ngoài tai tiếng thét chói tai của linh xà ngoài cửa động.

Sơn động không rộng lắm nhưng lại sâu hun hút. Lục Vân cứ thế đi xuống, càng đi càng cảm nhận âm khí đang ngày một nặng dần, có vẻ như đang có những yêu linh cực kỳ nguy hiểm đang chờ đợi dưới ấy vậy. Bất giác Lục Vân rung mình, Lục Vân chậm rãi lướt đi, hai bên lối đi chính thỉnh thoảng vẫn có những ngã rẽ nhỏ. Trong các lối nhỏ ấy luôn nhung nhúc một đám dị linh quái quỷ, hình thù kỳ lạ trực chờ tấn công những kẻ xâm nhập. Lúc này, Lục Vân đã thay vòng bảo vệ từ chiêu Hạo Nhiên Thiên Cương bằng chiêu Hóa Hồ Đại Pháp của Quỷ tông. Một vầng khí đen bao bọc lấy cơ thể Lục Vân. Đó là luồng tà khí rất mạnh được phát ra từ Tà Dị Quỷ Bí của Quỷ tông kỳ thuật - một phần của Hóa Hồn Đại Pháp. Luồng tà khí cực ác này lại khiến cho lũ dị linh sơ đẳng ấy phải sợ hãi nép mình tránh đường cho Lục Vân.

Thời gian trôi qua từng khắc từng giờ, Lục Vân đã đi được một quãng đường dài dưới động, bất chợt phát hiện ra một tâm động to đến hơn mười trượng. Có lẽ đây là phúc địa của sơn động, vì đứng ở vị trí này sẽ phải lựa chọn một trong ba lối đi tiếp của ba động nhỏ. Ở giữa phúc địa có viên minh châu to như nắm đấm chiếu sáng khắp nơi huyết động. Và ở giữa cũng có một thạch quang với bốn tượng đá ở bốn góc. Đó là bốn tượng hình vệ binh với binh khí đang cầm trên tay, vẻ mặt nghiêm nghị. Gần ngay dưới chân của bốn bức tượng là tám họa đồ được khắc trên nền đá. Đó là các bức đồ của những hung thần ác ma giống như lệ quỷ trong truyền thuyết, khiến người xem phải chùn bước.

Lướt nhìn tứ phía, Lục Vân cẩn thận quan sát và phát hiện có rất nhiều bạch cốt đang chất đống ở các góc động. Nhủ thầm trong này ắt có bí kíp thì mới có nhiều người đến nạp mạng như vậy. Lục Vân nhẹ nhàng rảo bước xung quanh thạch quan và thật kinh ngạc. Chỗ này linh khí tỏa ra rất mạnh nhưng lại không hề có tà khí hay âm tịch. Quái lạ thay! Luồng âm khí cảm nhận trước lúc đến đây đột nhiên không còn nữa.

Linh khí thì ngưng tụ phía trên thạch quan và tỏa rộng ra bốn bề. Rốt cuộc trong đó đang ẩn tàng vật gì? Khó hiểu, thần bí.

Sau một hồi tỉ mỉ nghiên cứu tám họa đồ trên đất cùng với bốn binh tượng, Lục Vân như hiểu ra được manh mối của thạch quan. Tuy không chắc lắm về sự suy đoán của bản thân nhưng Lục Vân quyết thử một phen để xem thứ uy lực của trận đồn này như thế nào rồi hẵng tính tiếp.

Tay phải Lục Vân vận Hạo Nhiên Thiên Cung của Nho gia, tức thì một khối sáng đỏ rực với sức mạnh cực dương xoáy trên tay của Lục Vân. Lục Vân gơ tay, giáng mạnh xuống ngay trung tâm của thạch quan. Đồng thời Lục Vân cũng lập tức chuyển mình nửa vòng để di chuyển sang bên kia thạch quan. Cả cơ thể rực đỏ như lửa đang cháy bùng.

Nhưng vừa lúc Lục Vân thi triển phát chiêu chí cương, chí mãnh đó lên thạch quan, khi khoảng cách chỉ còn ba thước, đột nhiên tám họa đồ phát sáng chói lòa tạo nên một vòng hào quang bao bọc lấy thạch quan. Cùng lúc, bốn binh tượng như sống dậy, hươ tay múa binh khí liên tục nên vòng xoáy chân khí bốn màu xoay chuyển không ngừng và đánh bật công thể mạnh mẽ vừa rồi của Lục Vân.

Lục Vân tái mặt, đành lui về sờ cảm tiếp tục trầm tư. Xem ra muốn đột phá được kết giới của hai trận pháp này quả không chút dễ dàng. Trong thạch quan, có lẽ chính là nơi cất giữ bảo vật mà tổ tiên Lục gia để lại. Rốt cuộc trong đó là bảo vật gì mà phải giữ kỹ như vậy? Lục Vân phóng mình chạy quanh thạch quan, khắp người có năm luồng hào quang ngũ sắc đang dịch chuyển. Lục Vân thi triển Tâm Dục Vô Ngân của Ma tông để dùng chân khí xâm nhập vào trận pháp. Lục Vân không ngừng gia tăng cường độ từ một trăm hai chục lần trong một thức trở thành đến một ngàn hai trăm lần trong một thức, nhưng vẫn vô phương vượt được kết giới và cũng không thể cảm nhận được khí tức trong thạch quan.

Vầng hào quang quanh người Lục Vân chột bùng sáng, bây giờ đã vận đến mười phần công lực, tốc độ dịch chuyển của chân khí đã lên đến hai ngàn bốn trăm lần trong một thức và đây cũng là cực hạn rồi, không thể cố hơn được nữa. Nếu như lần này thất bại thì Lục Vân cũng đành chịu thua. Sở dĩ chàng sử dụng chiêu thức Tâm Dục Vô Ngân của Ma tông để tìm lối vào trận pháp vì nó là chiêu thức thiên về tốc độ. Khi sử dụng nó thì mới có thể đẩy tốc độ dịch chuyển chân khí lên đến cực đỉnh. Nhớ lúc trước tập luyện, khi sử dụng thi triển pháp quyết này thì tốc độ đạt được là sáu mươi tám ngàn sáu trăm lần trong một thức. Đó là điều khó tin nhưng là sự thật. Với thực lực của Lục Vân hiện giờ thì đạt đến cảnh giwosi hai ngàn bốn trăm cũng đã khá lắm rồi. Lục Vân cố gắng duy trì mức tốc độ hai ngàn bốn trăm, từ từ điều khiển chân khí tiếp cận trận pháp.

Thời gian dần trôi qua, sự mệt mỏi lộ rõ trên gương mặt nhễ nhại mồ hôi của Lục Vân. Biểu hiện của sự kiệt sức vì tiêu hao quá nhiều chân khí đang ngày càng rõ rệt. Cuối cùng Lục Vân cũng ngã gục sau một hồi kiên trì trụ lại. Từng giọt mồ hôi chảy dài trên má, thấm cả xuống nền đất, nhưng ánh mắt của Lục Vân lại hiển hiện một nụ cười. Thì ra Lục Vân đã tìm ra được phương thức để phá giải trận pháp này, khám phá bí mật của thạch quan

3. Hồi 03: Dị Vực

Sau một hồi liệu thương và hấp thụ linh khí, vẻ mặt của Lục Vân đã tươi tỉnh trở lại. Cơ thể từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng và xoay vòng. Vầng quanh ngũ sắc chột quện vào nhau thành một khối sáng kỳ dị. Không khí xung quanh vẫn tiếp tục xoay chuyển tạo nên một cảnh quang kỳ lạ và huyền hoặc. Phải thật lâu sau, cơ thể Lục Vân mới dần hạ xuống và vầng sáng cũng tan dần vào trong cơ thể của Lục Vân.

Lục Vân mở mắt, đứng dậy với phong thái vô cùng sung mãn nhưng vẫn điềm tĩnh đứng trước trận pháp. Hai mắt tập trung vào phần trước của thạch quan, ánh mắt lúc rực sáng lúc lạng nhin. Rồi đột nhiên không khí rung chuyển, khắp người Lục Vân bốc một luồng khí mạnh và toàn thân sáng rực một màu huyền thanh. Vòng sáng đến chói mắt đang bao bọc lấy thân thể Lục Vân này chính là pháp quyết cực bá đạo của Đạo gia Thái Huyền Liệt Thiên Đạo. Công lực được đẩy bội phần và đồng thời bùng phát trên các khí đạo khiến cho người thi triển pháp quyết sở hữu được nguồn sức mạnh kinh người.

Phút chốc toàn thân Lục Vân bốc lửa và biến mất giữa không trung, chỉ còn thấy những tàn ảnh để lại do tốc độ di chuyển kinh hồn. Thực thể của Lục Vân đã vượt qua được vòng thứ nhất của trận pháp - Bát Ma

Ngự Thiên. Và từ không trung, cơ thể của Lục Vân như những hạt bụi nhỏ từ từ ngưng kết lại, bản thể dần được khôi phục.

Đứng trước tứ tượng binh, Lục Vân trầm nghĩ, chỉ cần vượt luôn cả kết giới này thì sẽ vào được bên trong và khám phá được bí mật của thạch quan. Tức thì, Lục Vân thi triển một lần nữa chiêu thức vô thượng huyền học của Ma công - Tâm Dục Vô Ngân. Khi trung khí vận đề rà xét điểm sơ hở của trận pháp mà đột nhập vào.

Nhìn từ xa, sẽ thấy một vầng tinh vân đen tuyền đang cuộn cuộn chuyển động với các luồng chân khí không ngừng xoay quanh tứ tượng binh. Lục Vân tiếp tục cố gắng tăng thêm cường độ khí thức và tốc độ đã lên đến ba ngàn sáu trăm - một cực hạn mới. Đó là do sau khi điều tức và hấp thụ linh khí trong động, đạo hạnh của Lục Vân đã tăng thêm một bậc.

Khí tức được tiếp tục duy trì theo khí niệm. Lục Vân bắt đầu phát hiện ra một vấn đề và nắm được phần nào huyền cơ của tầng kết giới này. Đồng thời, Lục Vân cũng dần tìm được phương pháp phá giải trận giới. Thật là đáng mừng! Hắc vân được thu lại, khí tức giảm dần, Lục Vân thở phào và đưa tay vuốt mồ hôi trên trán. Đôi mắt đầy tự tin nhìn thẳng vào thạch quan, Lục Vân từ từ nhắm mắt, xoay mình giữa không trung và nhanh chóng hấp thụ linh khí để bù đắp lại phần khí lực bị tiêu hao vừa rồi.

Lục Vân vừa hồi phục công lực vừa đưa mắt quan sát bốn bề. Tình cờ phát hiện được bên trong trận pháp có ẩn tàng một nguồn linh khí vô tận. Đó là diệu phẩm hiếm có mà kẻ chân tu hay lũ dị linh đều thèm muốn đoạt được bằng bất cứ giá nào. Cả hai loài đều có ham muốn giống nhau mà thôi. Trong thế giới chân tu, dị linh yêu ma vốn là những con vật được cơ may hấp thụ linh khí của đất trời, sản sinh dị biến và tu luyện đại thành. Chúng cũng có thể đắc đạo thành tiên nếu tu luyện chân chính. Chỉ là không thuộc giống loài người nên bị thế nhân khước từ và liệt vào hàng yêu ma.

Lục Vân thả lỏng thân thể, cố gắng hấp thụ linh khí xung quanh để tăng cường đạo hạnh cũng như linh lực của mình. Thời gian dần trôi qua, lần này Lục Vân dùng đến mười hai tiếng để vận khí rồi mới ngưng lại. Lục Vân chợt mỉm cười. Tuy rằng không biết có thể giải được bí mật của thạch quan hay không nhưng bản thân đã thụ ích rất nhiều từ nơi này. Những linh khí hấp thụ được tính ra không kém hơn so với vận niên sâm mà sư phụ đã ban tặng. Chỉ điều này thôi đã đáng để đến đây một chuyến rồi. Lục Vân mừng thầm.

Hít một phát sâu, cơ thể Lục Vân đột nhiên bùng sáng rồi biến mất dạng. Chính trong khoảng khắc này, Lục Vân đã hiểu chính khí niệm và duy trì khí tức ở mức bốn ngàn tám trăm lần. Đồng thời lợi dụng vài phần ngàn giây đó và sơ hở của trận pháp để vượt qua kết giới, tiến vào bên trong. Phương pháp này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thử hỏi thế gian này có mấy ai làm được. Nếu như Lục Vân không có một vị sư phụ tài năng và một tí vận may thì có lẽ... mãi mãi vẫn không thể vào được trận pháp này.

Đứng bên trong trận pháp, Lục Vân nhìn thạch quan với ánh mắt vừa nghi ngờ vừa háo hức. Thạch quan này rất lạ, nhìn bên ngoài có vẻ chỉ là một quan tà bình thường nhưng nhìn kỹ mới phát hiện nó là một tổng thể hoàn chỉnh, không hề có nắp đậy. Lục Vân lại phải đối mặt với vấn đề nan giải khác - làm sao mở được thạch quan? Thật đau đầu!!!

Đi vòng quanh thạch quan, Lục Vân chăm chú và chợt dừng ánh mắt tại một điều khắc kỳ lạ ngay phần mặt trên. Điều khắc này là một bức họa với nét vẽ rất sắc sảo và chân thật - một trận chiến khốc liệt. Bầu trời u ám với những cuộn mây đen đang gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả. Và từ trong màn đêm hãi hùng loé sáng lên đôi mắt một xanh một đỏ đầy kinh hoàng và quái dị. Nổi ám ảnh khi nhìn vào chúng như có con quái thú đang nhăm nháp từng mạch máu và tim gan, toàn thân tê liệt. Còn trên mặt đất, thấy chất như núi. Đi trên những xác chết là vài bóng người đang múa máy, ánh quan của binh khí loang loáng trước một binh đoàn yêu thú bao vây xung quanh, không còn thấy mặt đất là đâu, chỉ thấy một thảm người lẫn thú... màu đỏ. Thế nhưng chen giữa mây đen u ám và xác người, tại khoảng không duy nhất hiếm có lại là một cầu vồng. Và trong vầng hào quang huyền diệu là một thanh thần kiếm bảy màu đang uốn lượn như thân long tể thiên, chiến đấu quyết liệt với yêu thú đang ẩn hình trong mây đen.

Lục Vân ngẩn nhìn bức họa và trầm nghĩ chắc có ám thị gì đây? Quan sát thêm một lúc, Lục Vân phát hiện ra còn một dấu chưởng tay, nét vẫn còn khá rõ nhưng lại không nổi bật nên khó nhìn thấy được. Lục Vân tự nhủ "Dấu chưởng tay này là của ai? Nó có ý nghĩa gì?" vừa nghĩ Lục Vân vừa giơ tay phải thử đặt nhẹ vào dấu tay. Đột nhiên Lục Vân trợn tròn mắt. Thật kinh ngạc! Kích cỡ của dấu tay hoàn toàn khớp

với tay của Lục Vân. Đường như mọi thứ đều được sắp đặt và chỉ dành riêng cho đứa hậu duệ này của Lục gia mà thôi. Tiên tổ quả thật cao siêu. Đã lường trước mọi thứ và chỉ chờ ngày Lục Vân đến để lấy lại vật vốn thuộc về mình.

Nghĩ đến đây, Lục Vân bật cười rồi nhẹ nhàng đặt bàn tay phải lên dấu chưởng. Vừa đặt trọn tay vào thì đột nhiên toàn thân giật bắn lên. Có một luồng khí lạ đang di chuyển trong cơ thể và bị hút dần ra ngoài. Cảm giác như linh hồn đang bị ai đó lấy đi từng chút một. Lo sợ và kinh hãi, cơ thể Lục Vân cứ run lên bần bật, tâm linh đang cố gắng giành co để thoát khỏi sức hút mãnh liệt từ thạch quan. Nhưng bàn tay cứ bị giữ chặt, không thể rút ra được. Lúc này Lục Vân đang mất dần sức lực và tâm trí đang rối loạn vì sự trống trải đang chiếm dần thể xác, không biết rồi sẽ ra sao...

Bất ngờ, thạch quan phát sáng chói lòa, ánh sáng tỏa ra mạnh đến nỗi Lục Vân phải nhắm mắt lại ngay tức khắc. Kèm theo là một sự rung động mạnh từ thạch quan khiến tay Lục Vân bị bật khỏi dấu ấn chưởng. Chính lúc này, thạch quan tự động mở ra, vàng sáng đó bao bọc lấy cơ thể Lục Vân và nuốt chửng vào bên trong... Mọi thứ trở lại như cũ và Lục Vân đã... biến mất.

000

Lục Vân mơ màng cảm nhận được mình đã bị cuốn vào bên trong thạch quan. Nơi này yên tĩnh và bình lặng, không còn cảm giác đau đớn như vừa rồi. Lục Vân từ từ mở mắt, trong lòng cứ nghĩ mình đang nằm trong thạch quan, âm u và ngột ngạt. Thế nhưng hiện trước mắt lại một không gian rộng lớn bao la, không nhìn thấy cả đường chân trời, xung quanh là những tinh vân lấp lánh ngũ sắc tạo nên cảnh vật đẹp lung linh dị thường. Cơ thể thì lơ lửng không trọng lực nhưng lại có thể tự do chuyển động, thật tuyệt!

Sao một lúc choáng váng và kinh ngạc trước cảnh vật thần tiên này, Lục Vân bình tâm lại và cẩn thận quan sát xung quanh, thăm hỏi nơi này là đâu. Bất ngờ, một giọng nói vọng từ chính tâm linh của Lục Vân "Hoan nghênh hậu nhân của Lục gia. Đây là không gian do ta tạo nên gọi là dị vực. Nó là một thế giới thứ hai, hoàn toàn khác biệt với thế giới người đang sống. Và đây là nơi được tạo ra chỉ dành riêng cho người."

Lục Vân giật mình. Sau đó bình tĩnh lắng nghe và quan sát xung quanh như đang tìm kiếm gì đó rồi hỏi "Ông là ai? Tại sao ta không thể nhìn thấy được ông đang ở đâu? Ông là tổ tiên của Lục gia? Tại sao lại để lại khoảng không kỳ lạ này?"

Giọng nói ấy bật cười: "Lưu tại nơi này là ý niệm của ta, vô hình vô dạng nên người sẽ không nhìn thấy thực thể. Ta đích thực là tiên tổ của người. Đã cách biệt đến gần trăm đời và cũng gần sáu ngàn năm rồi. Sở dĩ ta tạo ra dị vực này là vì Lục gia có một món bảo vật gia truyền cực kỳ quý giá. Dị vực này là để cất giữ và đợi kẻ hữu duyên. Còn người, chính là kẻ duy nhất trong bách thế Lục gia có khả năng kế thừa món bảo vật này. Bẩm sinh người đã mất một hồn một vía và la đứa khó sống, nhưng như thế mọi thứ đều có nguyên nhân của nó."

Lục Vân tiếp tục vặn hỏi: "Nhưng nguyên do tại sao ông lại biết được vận mệnh của ta cách đây sáu ngàn năm? Quả khó tin!"

Giọng nói đó trầm lắng: "Nguyên do đó thật ra là có liên quan đến ta. Nếu như năm xưa không phải ta tham lam chiếm lấy nơi thiên địa linh mạch này để làm nơi cất giữ báu vật, nhằm bảo toàn sự phồn thịnh của Lục gia bách thế thì người cũng không như bây giờ - khuyết tật bẩm sinh, mất đi một hồn một vía. Đó là sự trừng phạt của trời cao đối với Lục gia của chúng ta. Người muốn Lục gia chúng ta đến đời của người sẽ phải tuyệt tử tuyệt tôn để trả lại sự công bằng cho thế gian."

Lục Vân nghe thế mặt liền biến sắc, cuối cùng cũng biết được nguyên do vận mệnh của mình.

Nhưng... nào dễ dàng chấp nhận số phận? Nếu như vẫn được sống thì vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh với thiên mệnh, "Thách trời cao làm gì được ta!" Ánh mắt Lục Vân sáng rực một niềm tin mãnh liệt. Cậu ngẩng lên, hỏi: "Nếu như tiên tổ đã biết như thế, vậy kết quả sẽ thế nào? Có cách nào để chống lại thiên mệnh không? Một khi ta chưa chết thì ta vẫn không đầu hàng. Ta muốn xem đẳng tối cao có làm gì được ta không, ta sẽ thay đổi vận mệnh của mình." Giọng nói lại cất lên: "Vận mệnh của người, ta đã tiên đoán được từ trước. Chính lẽ đó nên ta mới tạo ra không gian này và chuẩn bị mọi thứ cho người. Tất cả là để bảo vệ dòng họ của Lục gia không bị đứt đoạn. Số phận của người không như người thường, luôn thay đổi và bất định. Không ai nhìn thấu được vận mệnh của người sẽ ra sao. Nhờ thế mà ta muốn cược một lần xem có thể xoay

chuyển được tình thế hay không. Trước khi mất, ta đã cẩn thận để lại di chúc cho gia tộc. Nếu đứa trẻ nào của Lục gia bị mất một hồn một vía thì nhất định phải đến đây, lấy lại vật tổ gia truyền. Còn vào được hay không thì... do tạo hóa của đứa trẻ. Ta cũng không thể thao túng tất cả được.”

Lục Vân phì cười: ”Ý ông ám chỉ cái trận pháp ngoài ấy à? Quả thật lợi hại! Ta đã tốn hết biết bao thời gian mới phá giải được. Và ta còn nhìn thấy có rất nhiều hài cốt ở ngoài đó nữa. Có lẽ là những kẻ tò mò muốn tìm hiểu bí mật của thạch quan mà vong mạng nơi này.”

Tiên tổ trầm ngâm: ”Những kẻ đó, cho dù phá giải được hai kết giới của trận pháp, vào được bên trong thì cũng không đến được đây đâu. Nếu như không phải hậu duệ của Lục gia bẩm sinh thiếu mất một hồn một vía thì cho dù kẻ đó là thánh thì vẫn không thể bước chân vào nơi này. Điều ta lo lắng là người có thể vào được không thôi. Vì người bị thiếu mất hồn vía sẽ rất yếu ớt và hay bệnh tật. Có sống được hay không là một vấn đề. Mà sống được thì ta cũng không dám chắc người có thể trở nên bản lĩnh mà vào được đây hay không. Khoảng không gian này là một nơi rất đặc biệt cho nên ta phải thiết lập trận pháp thật lợi hại để bảo vệ và ngăn chặn những kẻ xâm nhập. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là người cũng sẽ bị chặn cửa bởi trận pháp đó. Vào được đây là duyên số của người, ta rất vui mừng khi người có thể có bản lĩnh như vậy. Đáng khen!”

Lục Vân tò mò: ”Thế... vật tổ gia truyền mà tiên tổ đang cất giữ là gì? Nó sẽ giúp được ta ư? Nó đang ở đâu?”

Giọng nói khàn khàn trầm tĩnh trả lời: ”Người đến được nơi này, đó là duyên số. Ta vốn định rút hết chân khí trong cơ thể người và truyền lại tất cả chân khí và bản lĩnh mà ta tu luyện được. Nhưng sau khi xem xét kỹ lưỡng, ta phát hiện ra trong người có đến năm loại chân khí khác nhau và sở hữu ngũ huyền thượng thừa công pháp. Huỷ thì thật đáng tiếc! Nên ta sẽ giữ nguyên tất cả và truyền thêm cho người một tuyệt kỹ độc nhất của Lục gia do ta sáng lập. Trong suốt sáu ngàn năm dài đằng đẵng để chờ đợi người, ta đã sử dụng thời gian đó để nghĩ ra tuyệt kỹ này. Còn uy lực của nó thế nào thì sau này người tự sẽ biết. Về tổ vật gia truyền của Lục gia thì thật ra đó là đôi binh khí ta sử dụng năm xưa - một món binh khí đặc biệt mà thôi. Chúng đang ở đâu đó quanh người đây, chỉ là người không nhìn thấy.”

Lục Vân mắt sáng rỡ. Binh khí? Binh khí gì? Nhất định không phải là vật tầm thường. Nếu không thì cũng không khiến cho tiên tổ đã quy tiên rồi mà vẫn quyền uy, quyết ở lại bảo vệ và truyền lại cho con cháu. Rồi cậu nhĩ kỹ xung quanh nhưng chỉ thấy tinh vân đang lấp lánh, không hề có một binh khí hay vũ khí nào cả. Lục Vân tiếp tục hỏi: ”Tiên tổ chờ Lục Vân lại đây chỉ để truyền công pháp và binh khí thôi ư? Không còn việc gì dặn dò sao? Có thể cho ta biết bức điêu khắc ngoài thạch quan kia có ý nghĩa gì không?”

Giọng nói ấy chậm rãi: ”Ta muốn truyền lại tất cả cho người là vì muốn người tiếp tục rạng danh dòng họ Lục gia và duy trì hậu thế. Thiên địa vạn vật, chỉ cần đang sống là đang đấu tranh với thiên mệnh. Cái gọi là trường sinh bất tử chính là một dạng biểu hiện của việc tranh đấu giữa con người và số trời. Con đường chân tu, nghịch thiên nhi hành. Đó là điều làm trái với đạo trời cho nên những kẻ chân tu luôn gặp nhiều kiếp nạn. Không biết đã có bao kẻ chân tu đạo hạnh thâm sâu mà vẫn một bước sa chân, tan thân bởi thiên kiếp chập trùng. Chỉ những người có thể thoát được thì mới đắc đạo thành tiên, nhưng nên ghi nhớ - điều đó là cực hiếm. Về bức họa khắc trên thạch quan có ý nghĩa gì thì người tạm thời không cần biết. Thiên cơ bất khả lộ. Nó chẳng có ích gì cho người đâu. Sau này rồi người sẽ hiểu có sự. Đứng quá để tâm làm gì.”

Lục Vân hào hứng: ”Thế tiên tổ khi nào mới truyền binh khí và công pháp cho ta? Và tuyệt kỹ mà ông đã sáng lập có tên là gì? Binh khí đó là như thế nào? Có thể nói cho ta biết được không?”

Tiên tổ cười ha hả: ”Đừng quá vội chứ cháu bé, ta sẽ nói từ từ cho người biết. Thật tình là ta có nhiều thứ quan trọng muốn nói lắm nên người phải lắng nghe và ghi nhớ. Bởi vì đây là lần duy nhất hai ta có thể nói chuyện với nhau. Sau đó trở đi người sẽ không nghe được tiếng nói của ta nữa. Trước hết, ta sẽ nói về dị vực này. Ta đã sử dụng linh lực của mình để tạo ra nó. Ở đây, người sẽ không cảm giác được sự thay đổi của thời gian và không gian. Chắc người phát hiện được nơi này chứa đựng nguồn linh khí bất tận đúng không? Đó alf vì đây chính là một trong cửu đại linh mạch trong hạ giới.

Tất cả bao gồm chín linh mạch tại các nơi khác nhau và chỉ có ba nơi được xem là quý báu nhất. Ba nơi này là khơi nguồn của linh mạch và không có các nhánh rẽ nên linh lực và linh khí đều rất dồi dào và vô tận. Còn lại đều là những linh mạch riêng rẽ và bị phân nhánh rất nhiều nên chẳng thể đem so sánh với

ba nguồn linh khí kia được. Nơi mà ta đang chiếm giữ chính là nguồn linh mạch xếp thứ ba trong ba linh mạch kể trên, được gọi là Thiên Long Mạch. Nguồn linh mạch xếp thứ nhất chính là nơi tiềm tàng chân khí mạnh mẽ nhất. Tương truyền là vùng thuộc Đông Hải và là nơi của tu chân tiên phái vô cùng kỳ lạ - nơi ẩn thân của Thiên Địa Môn. Không ai biết được vị trí chính xác của nó là ở đâu. Nơi thứ hai là Thiên Tinh linh mạch, được biết nó nằm trên đỉnh Tuyết Vực và bị chiếm bởi một phái tiên kỳ bí - Thiên Ngoại Động Thiên.

Năm xưa ta đã vô tình tìm được nơi này và nhất quyết chiếm giữ để dòng họ Lục gia được muôn đời phồn thịnh, vạn niên vinh hoa phú quý. và cũng chính lẽ đó mà thiên địa bất dung, khiến cho người trở thành bây giờ với vận mệnh trắc trở. Đồng thời... nơi này cũng sẽ bị hủy diệt và biến mất khỏi hạ giới. Điều đáng lo ngại chính là dưới linh mạch này có một thông đạo rộng lớn nối với vực Ma vốn bị phong ấn bởi linh khí nơi đây. Nếu linh mạch bị hủy, thông đạo vực Ma sẽ mở... bá tánh lại lâm vào cảnh nguy khốn dưới sự tấn công ồ ạt của lũ yêu ma từ chốn này. Vì thế người hãy nghĩ nhớ, sau khi rời khỏi đây ba năm nữa, thiên hạ sẽ hỗn loạn. Đến lúc đó giới chân tu cũng sẽ bị lôi kéo vào... không ai có thể tránh được kiếp số.

Đó là chuyện tương lai, còn bây giờ, những tuyệt kỹ và binh khí mà ta muốn truyền lại cho người đều là những bí kíp bất truyền của gia tộc. Người cần phải khắc khổ tu luyện và quyết tâm kiên trì thì mới có thể chống lại được thiên mệnh. Trong sáu ngàn năm qua, ta đã sử dụng tất cả những gì mình nghiên cứu được để sáng lập ra một môn công pháp gồm chín tầng tên là Thiên Địa Vô Cực. Với đạo hạnh hiện tại, người có thể đạt đến tầng thứ tư, nhưng muốn luyện thành những tầng còn lại thì phải tùy duyên. Người sẽ tu luyện ngay tại đây. Với nguồn linh khí vô tận này thì tốc độ tu luyện của người sẽ tăng lên gấp ba lần. Như vậy người sẽ có thể nhanh chóng luyện thành công pháp hơn.

Còn về món binh khí thì người nhất định phải thật thận trọng! Nó là tất cả số vốn để người có thể đấu tranh với thiên mệnh, hãy ghi nhớ lấy Lục Vân ạ! Chính nó sẽ bù đắp lại hồn vía mà người đã thiếu mất bấy lâu. Thế nào ư? Ta sẽ giải thích cho người hiểu. Con người vốn có ba hồn bảy vía và chính ba hồn đó sẽ tu luyện ra ba nguyên thần. Người vốn bị thiếu mất một hồn một vía, tức là không thể tu luyện ra ba mà chỉ hai nguyên thần mà thôi. So với người thường, đó là điểm thua thiệt của người. Nhưng sau khi ta giúp người quy hồi lại nhất hồn thì người có thể tu luyện ra ba nguyên thần dữ dội gấp trăm lần hơn người thường. Như vậy người có được lợi thế vượt trội hơn hẳn.

Binh khí ta truyền lại bao gồm một đao một kiếm, chính là Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm. Người hãy giữ gìn thật tốt hai món bảo vật này. Chúng bá đạo hơn cả thần khí trong truyền thuyết với sức mạnh diệt hồn trăm thần rất ghê gớm. Đừng nên tùy tiện sử dụng khi không cần thiết. Ta có được hai món bảo vật này từ nơi thần bí nhất của Ngũ Đại Động Thiên - Vạn Diệt Cổ Động. Trong đời ta chỉ sử dụng được vài lần hiếm hoi vì sức mạnh của nó quá kinh hãi và có khả năng hủy diệt quá lớn. Người cũng không nên sử dụng bừa. Nếu không sẽ như cây cao đón gió, tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

Người còn gì muốn hỏi nữa không? Những gì ta có thể nói được thì đã nói hết rồi. Sau khi truyền hết cho người bộ võ công tâm pháp Thiên Địa Vô Cực, tâm niệm của ta sẽ biến mất hoàn toàn, người sẽ không còn cơ hội được nói chuyện với ta nữa đâu. Vì thế hãy tranh thủ lúc này mà hỏi, ta sẽ cố gắng giải đáp."

Lục Vân lặng lẽ suy nghĩ... Lời nói của tiên tổ khiến cậu nghĩ đến nhiều việc - về thiên hạ cửu đại linh mạch và kiếp nạn trong tương lai, về cả bệnh tình của mình sắp được trị khỏi... Vừa lo vừa mừng... Lục Vân đang trong tâm trạng phân vân khó tả.

Chậm rãi nhìn xung quanh, Lục Vân hỏi: "Tiên tổ, vậy thế gian này có tất cả bao nhiêu vực? Tại sao từ trước đến giờ chưa nghe qua danh của Ma vực? Ngoài Ma vực ra, còn những địa vực nào khác không? Và cái gì mà Thiên Địa Môn, Thiên Ngoại Động Thiên gì đó... chúng là những thứ quái quỷ gì?"

Giọng nói trả lời: "Khà, mấy câu hỏi của người chẳng hay ho gì cả. Người chưa nghe qua những môn phái đó là vì người mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ thôi, chưa nghe đến thì có gì lạ? Cũng như những môn phái mới hiện giờ thì ta nào có biết đến. Mấy vấn đề này không quan trọng, không cần để ý. Còn về vực Ma thì ta sẽ nói một ít, cứ xem như thường thức mà nghĩ nhớ là được.

Trên thế gian chỉ có một địa vực thật sự - đó là khoảng không gian mà loài người đang cư ngụ. Còn vực Ma chính là khoảng không gian dưới lòng đất, bằng cách nào đó đã được tạo ra và là nơi ẩn trốn của các loài yêu linh ma quỷ. Khoảng không này chật hẹp, ầu ầu, bí hiểm và luôn chứa đầy tà khí. Còn những quái vật

yêu ma dưới đó thì vô cùng khát máu và tàn bạo nên chúng bị giới chân tu phong ấn để tránh tai họa cho nhân gian.

Ngoài vực Ma thì còn có vực Quỷ và vực Bách Thú Yêu. Chúng đều là phái tà đạo. Chính đạo bao gồm Cửu Thiên Hư Vô Giới, Vân Chi Pháp Giới và Thiên Chi Độ. Những nơi được xưng là Tam gian thất giới ấy không phải ai cũng biết. Và lại, chúng cũng chỉ là những sự tồn tại nhỏ nhoi mà loài người không thêm quan tâm đến. Nhân gian mới thật sự là chủ đạo giữa đất trời. Người cũng không cần lo lắng nhiều về những nơi đặc thù đó. Sau này rồi người sẽ biết thôi. Tạm thời chúng vẫn chưa ảnh hưởng gì lớn.”

Lục Vân thở nhẹ: ”Hoá ra thế gian có nhiều nơi kỳ dị như vậy, thật bất ngờ! À, xin hỏi tiên tổ, người định làm gì để phục hồn cho Lục Vân?”

Tiên tổ từ tốn: ”Người chỉ cần giữ tâm vô tạp niệm là được. Còn lại ta sẽ xử lý. Bây giờ ta sẽ bắt đầu quá trình phục hồn cho người. Hãy bình tĩnh và thư giãn, cứ như tu luyện bình thường mà giữ tâm linh tĩnh lặng.”

Lục Vân bắt đầu thả lỏng cơ thể, hít thở đều đặn và từ từ điều thức tâm linh. ”Ta đã sẵn sàng!” Nói xong Lục Vân nhắm mắt, cả cơ thể và tâm hồn nhẹ nhàng hòa nhập với xung quanh... từng nhịp thở tự nhiên như hơi gió thoảng thoảng...

4. Hồi 04: Truyền Công Thụ Quyết

Từ trên không trung và giữa cột đen ấy lộ ra một tiểu đao cổ phác dài ba tấc. Hình dạng không rõ ràng nhưng vẫn thấy được đó là một thanh đoản đao ánh lên những ký hiệu bùa chú màu đen ẩn hiện, chói lóa và kỳ dị. Những ký tự lạ đó tan dần ra xung quanh, tạo thành những dấu ấn trên người Lục Vân rồi từ từ bị hấp thụ dần. Tinh vân xung quanh cứ tích tụ ngày một nhiều. Cả một khoảng không vô tận với nguồn linh khí dồi dào ấy không ngừng di chuyển và như có một sức hút kỳ lạ, tất cả đều đi vào cơ thể của Lục Vân. Cơ thể Lục Vân giống như một lỗ đen không đáy, tiếp nhận mọi linh khí, chiếm lấy và chuyển hóa thành nội lực. Lúc này, thanh đoản đao đang lơ lửng trên không trung ấy phát ra một luồng sáng rực rỡ, tỏa xuống người Lục Vân. Quảng tinh vân đang cuộn tròn xung quanh sáng lên rồi nhạt dần. Lục Vân đang hấp thụ nguồn sáng ấy. Và bất ngờ, thanh đoản đao tiến gần xuống ngay đỉnh đầu - vị trí bách huyệt - như muốn đi vào cơ thể Lục Vân từ chỗ này.

Chớp nhoáng, thanh đoản đao đã ghim vào ngay đỉnh đầu. Ngay lúc đó tinh vân xung quanh tăng tốc đột xuất, tất cả ò ạt tràn vào cơ thể Lục Vân. Nhưng chỉ được một lúc, thanh đao tự rút ra khỏi đỉnh đầu một đoạn khoảng một tấc. Đồng thời tinh vân giảm tốc và lại tiếp tục tích tụ xung quanh. Cứ thế lặp đi lặp lại, thanh đoản đao ghim vào rồi lại rút ra. Mỗi lần như thế, cơ thể Lục Vân lại hấp thụ tinh vân linh khí với tốc độ nhanh gấp mười lần. Linh khí trong cơ thể càng lúc càng nhiều.

Cho đến lần thứ bảy, thanh đoản đao biến mất khỏi đầu của Lục Vân... Nó đã bị hấp thụ hoàn toàn vào cơ thể. Tốc độ hấp thụ linh khí lúc này của Lục Vân lập tức gia tăng. Trong phút chốc, một lượng lớn linh khí được Lục Vân hấp thụ và chuyển hoá thành nội lực, tăng cường đạo hạnh của bản thân. Sau khi Lục Vân đã nuốt mất thanh đao vào cơ thể, quảng sáng còn lại bắt đầu tiến lại gần, tỏa ra một cột sáng ngũ sắc phủ lên người Lục Vân. Lần này là những ký tự bùa chú màu sắc sắc sỡ ẩn hiện những họa tiết và ký hiệu lạ lùng trên cơ thể. Sau đó chúng được hấp thụ và chuyển hóa thành chân khí. Trên không trung xuất hiện một thanh đoản kiếm dài ba tấc ẩn hiện và phát sáng. Điều khác biệt là cột sáng không còn màu đen lung linh như vừa rồi mà là bảy màu lấp lánh thật trắng lẹ. Lục Vân tiếp tục hấp thụ nguồn sáng với tốc độ càng ngày càng tăng. Theo đó, ánh sáng phát ra từ đoản kiếm mờ nhạt dần.

Cuối cùng chỉ còn một tia sáng nhỏ đi thẳng vào cơ thể Lục Vân tại bách huyệt. Cùng lúc, cơ thể Lục Vân bừng sáng với vàng hào quang ngũ sắc quanh cơ thể, trông như một hạt minh châu đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời. Một lúc sau, ánh sáng mờ dần, cơ thể Lục Vân từ từ hiện ra huyền ảo giữa tầng mây lơ lửng. Tinh vân xung quanh đã bị hấp thụ hơn một nửa, linh khí cũng mất đi khá nhiều... tất cả đều bị Lục Vân hấp thụ vào cơ thể và chuyển hóa thành nội lực. Khả năng hấp thụ linh khí của Lục Vân quả kinh người! Lục Vân vẫn bình tâm, nhắm mắt lơ lửng giữa không trung. Cơ thể bắt đầu xuất hiện dị trạng. Ánh sáng chớp nháy trên cơ thể Lục Vân. Cường độ sáng tăng dần đến nỗi không thể nhìn thấy cơ thể của cậu nữa. Từ bên trong quả cầu rực sáng đó cơ thể Lục Vân có năm luồng sáng xuất hiện và xoay chuyển xung

quanh - đó chính là chân khí của năm loại thượng thừa pháp quyết mà Lục Vân đã tu luyện được từ quái nhân.

Tiếp sau đó là vô số những họa tiết và ký hiệu bùa chú màu đen phân tán ra tứ phía từ bên trong quả cầu sáng ấy. Thời gian trôi qua, vào giây phút cuối cùng, cơ thể Lục Vân một lần nữa bùng phát ra một luồng sáng bảy màu - tạo thành một vòng khí lưu chuyển tỏa dần ra xung quanh, khí thể mạnh mẽ gây chấn động cả một vùng. Sau đó, chỉ thấy cơ thể Lục Vân đột nhiên phân thành ba, thành bảy rồi mười. Những bóng người giống y như Lục Vân đó lúc ẩn lúc hiện và dịch chuyển vòng tròn giữa không trung. Mỗi bóng hình tỏa ra màu sắc khác nhau, tượng trưng cho mỗi tính cách riêng lẻ khác nhau của một Lục Vân hoàn chỉnh. Trong mười bóng người này có hai bóng hình nổi bật nhất đó là chiếc bóng màu đen ánh và chiếc bóng tỏa sắc cầu vồng. Chúng chính là hồn vía được biến hình từ thanh đoản đao và đoản kiếm vừa rồi. Diệt Thần Kiếm thành nhất hồn, Diệt Hồn Đao thành nhất vía. Cả hai hình hồn này đều mang một sắc màu nổi trội với những bóng hình khác, rất dễ nhận biết. Sau đó, tất cả hình hồn nhanh chóng nhập lại làm một và cố định tại một vị trí. Hình nhân biến hóa, trong phút chốc mười hình hồn kết hợp lại và dần tạo ra bản thể của Lục Vân.

Lúc này, cơ thể của Lục Vân đã ngưng hấp thụ linh khí và cậu nhẹ nhàng mở mắt, cảm nhận sự thay đổi của bản thân. Thật bất ngờ, nội lực đã tăng lên gấp bảy lần so với trước đó, thần kỳ và khó tin!

Đang ngơ ngác, Lục Vân lại nghe thấy giọng nói của tiên tổ: "Cuối cùng cũng hoàn thành rồi. Mọi thứ đều tốt đẹp. Chính nhờ sự hồi phục nhất hồn nhất vía từ Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm mà ngươi có thể hấp thụ hết mộ nửa linh khí trong khoảng không này. Từ đó mà gia tăng được công lực và đạo hạnh vượt cả hai cảnh giới. Theo lệ thường thì quy trình chân tu bao gồm: Căn cơ, Tế phù, Ngự vật, Luyện khí, Nguyên hóa, Tu linh, Nguyên anh, Hoàng hư, Bất diệt và Quy tiên mười tầng tu luyện. Người thường để luyện từ Căn Cơ đến Tế Phù phải mất năm năm, từ Tế Phù đến Ngự Vật cần mười năm. Muốn đạt đến cảnh giới Luyện Khí thì cũng phải mất từ 20 đến 30 năm. Còn ngươi, có thể tu luyện ở nơi quy tụ linh khí như thế này là điều cực kỳ hiếm có. Hãy tận dụng cơ hội mà cố gắng tu luyện. Cách sử dụng Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm đã được ta khắc ghi vào trí nhớ của ngươi. Cứ theo đó mà luyện tập, sẽ có ngày dùng đến. Bây giờ, ta sẽ truyền cho ngươi Thiên Địa Vô Cực. Sau đó thì tự luyện tập lấy. Thiên Địa Vô Cực được chia thành chín tầng. Từ tầng thứ năm Vạn Nguyên Quy Nhất trở đi, càng lên mỗi tầng mức độ khó càng tăng. Tầng sáu Vô Hạn Diên Thân, tầng bảy Thiên Địa Đồng Xuân, tầng tám Sở Hưởng Vô Thất, tầng chín Tùy Tâm Sở Dục. Chỉ cần ngươi luyện đến tầng sáu Vô Hạn Diên Thân là ngươi có thể rời khỏi nơi đây. Với thể trạng hiện tại, ngươi chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới đó thôi. Vạn sự thể gian đều tùy duyên, hai ta đã hữu duyên mà gặp gỡ tại đây thì ngươi hãy trân trọng. Con đường sau này ngươi phải tự bước đi thôi. Là tử tôn của Lục gia thì phải dũng cảm đối mặt tất cả, quyết đấu với thiên mệnh và đừng bao giờ dễ dàng lùi bước. Bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi pháp quyết của Thiên Địa Vô Cực. Nó là loại pháp quyết cực kỳ bá đạo, sau này sử dụng thì ngươi sẽ hiểu. Giờ thì hãy chú ý, giữ tâm vô tạp niệm."

Vừa dứt tiếng, trong ký ức của Lục Vân chợt xuất hiện vô số pháp quyết. Lục Vân nhanh chóng ghi nhớ và thuộc nằm lòng mọi chiêu thức.

Đợi khi Lục Vân đã hoàn thành quá trình ghi nhớ pháp quyết, giọng nói lại cất lên: "Hạo hân càn khôn, thiên địa vô cực, ngày thành công của ngươi sẽ không xa. Duyên là đây, phận là số trời, tất cả hư ảo ấy đều đã định đoạt. Nay tử tôn thần kỳ của dòng họ Lục gia, từ đây về sau ngươi phải tự dựa vào bản thân mà tồn tại. Ta chỉ có thể hỗ trợ đến đây thôi. Sau khi ngươi rời khỏi nơi này, thạch quan và tất cả trận pháp sẽ tự phá hủy, Thiên Long linh mạch cũng sẽ dần biến mất. Mọi thứ đều đã được quy định như thế, ngươi không cần quá để tâm. Còn con tam thú linh xà ngoài động kia thì ngươi cần thận trọng, nó khá là nguy hiểm. Tuổi thọ của nó vẫn còn nên chưa thể tiêu diệt vào lúc này. Ta phải đi đây, ở đây quá lâu rồi. Đừng quên rằng ngươi đang nắm trong tay cơ hội không phải ai cũng có. Hãy ở lại mà trân trọng và nắm bắt từng khoảnh khắc tu luyện quý giá. Cáo biệt!"

Lục Vân giật mình như vừa tỉnh giấc, đảo mắt nhìn xung quanh và gọi to "Tiên tổ, ngươi còn đó không? Hãy trả lời Lục Vân, tiên tổ?" Giọng nói của Lục Vân vang vọng nhưng không có một lời hồi âm nào. Tiên tổ đã rời khỏi.

Lục Vân thở dài... Vẫn còn nhiều điều muốn hỏi, muốn biết nhưng chưa kịp nói thì người đã biến mất. Lục Vân nhìn một lượt xung quanh rồi bình tâm tĩnh khí. Tự nhủ phải tập trung luyện công để không uống phải

những gì tiên tổ đã để lại. Có một nơi luyện tập dồi dào linh khí như vậy thì thật là may mắn, cần phải tranh thủ thời gian nhanh chóng tu luyện nâng cao nội công và đạo hạnh của mình. Cứ thế, Lục Vân tự tu luyện một mình trong không gian do tiên tổ khởi tạo với những gì vừa học được về Thiên Địa Vô Cực.

Ở đây không phân đêm ngày, không có giới hạn thời gian. Lục Vân cứ tu luyện, đạo hạnh cứ thế mà tăng dần, vận mệnh của cậu đang âm thầm gây sự ảnh hưởng và thay đổi đến rất nhiều người. Trong giây phút này, Lục Vân nào hiểu đến tầm quan trọng của bản thân... Trong núi một ngày như hạ giới một năm, bất giác Lục Vân đã tu luyện được một khoảng thời gian và đã đạt đến tầng sáu Vô Hạn Diên Thân của Thiên Địa Vô Cực. Lục Vân cũng đã vài lần thử và cố gắng để đạt tầng bảy của bộ võ công tâm pháp này nhưng đúng như những gì tiên tổ đã nói, Lục Vân chỉ có thể dừng lại ở tầng sáu mà không thể tiến thêm được.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian vừa qua, ngoài Thiên Địa Vô Cực mà tiên tổ truyền dạy đạt được thành tích mong muốn thì cả ngũ đại pháp quyết trước đây của Lục Vân cũng có được những tiến bộ đáng kể. Đồng thời, Lục Vân cũng phần nào nắm được hình hồn được tạo thành từ Diệt Hồn Dao và Diệt Thần Kiếm trong cơ thể. Chúng đã có thể hòa hợp tốt với những hình hồn bản thể của Lục Vân. Chắc cũng đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi.

Cảm nhận linh khí đã không còn bao nhiêu trong khoảng không này, Lục Vân cười nhẹ, nụ cười hơi lạnh lùng nhưng ánh mắt lại ánh lên một niềm vui khó tả. Lục Vân đã vượt qua cảnh giới Nguyên Anh và đang trong giai đoạn Hoàn Hư tổng quy trình của chân tu. Với đạo hạnh hiện giờ của Lục Vân, thiên hạ kỳ tài có lẽ chính là cậu. Lục Vân ngẩng đầu, mỉm cười, mắt nhìn thẳng lên phía trên. Đột nhiên xuất hiện vầng sáng cầu vồng trên đỉnh đầu. Thanh Diệt Thần Kiếm từ trong cơ thể Lục Vân bất chợt phóng thẳng lên phía cửa vào của khoảng không gian vô tận - phần trên của thạch quan. Trong tích tắc, Lục Vân đã ra ngay giữa động còn nắp thạch quan thì nằm rơi trên mặt đất.

Tuy biết rằng nơi này sắp bị tiêu hủy nhưng Lục Vân vẫn nán lại để đẩy cẩn thận thạch quan. Sau khi nhìn một lượt và chắc rằng mọi thứ đều ổn, Lục Vân di chuyển... nhưng người thường chỉ thấy cơ thể cậu loé sáng rồi biến mất. Ngay sau khi Lục Vân rời khỏi, từ nơi thạch quan có một tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra, làm rung chuyển cả đất trời. Nguồn linh khí khổng lồ từ dị vực như bão lũ tràn ra ngoài và tan giữa không trung. Long khí đã mất, linh mạch đã hủy, Ma môn hé mở, kiếp nạn bắt đầu.

000

Trở về với Tây Thục Thái Xuyên, dưới chân núi Thương Phong Lĩnh, bóng của chàng trai trẻ với bóng áo màu xanh nhạt lại xuất hiện với nụ cười thân thiện, gần gũi. Đôi mắt trong và sáng như viên minh châu nhìn thấu tâm can của người đối diện. Nhưng lại ẩn hiện những nét ưu tư và thần bí khiến ai gặp lần đầu cũng bị thu hút bởi ánh mắt lạ kỳ đó. Lục Vân bình thản đi về hướng Lục gia. Cậu về đây lần này là để gặp và báo tin với song thân, rằng cậu đã hoàn thành nhiệm vụ của tổ tiên Lục gia, đã lấy được vật tổ gia truyền. Đồng thời cũng để song thân an tâm về căn bệnh đã trị khỏi của mình. Sau khi gặp phụ mẫu, Lục Vân dự định sẽ đi thăm sư phụ. Rồi sẽ đến Dịch Viện như đã dặn dò để tiếp tục con đường khám phá và tu luyện.

Vừa về đến cổng, Lục Vân đã nhìn thấy mẫu thân đang đứng chờ và đón tiếp cậu với ánh mắt âu yếm và đầy yêu thương. Lục Vân kính cẩn thưa: "Mẫu thân, Vân nhi đã về rồi. Phụ thân đang ở đâu ạ?" Trương Hoa Phong vui mừng nắm lấy bàn tay của Lục Vân, đôi bàn tay của một chàng trai trưởng thành và bản lĩnh, nhẹ nhàng nói: "Phụ thâna con đang ở trong biệt viện. Mau vào đây để mẫu thân ngắm con nào. Đã hơn nửa năm rồi, không biết con thế nào, mọi chuyện ra sao. Ta và phụ thân con đều rất lo lắng." Lục Vân nhẹ nhàng dìu tay mẫu thân bước vào nhà. Cùng lúc phụ thân cũng vui mừng chạy đến và lo lắng hỏi han: "Vân nhi, con có sao không? Đã lấy được bảo gia truyền chưa? Lấy được hay không cũng không phải vấn đề... quan trọng vẫn là sự bình an của con."

Trương Hoa Phong cũng ngắm nhìn con trai và dịu dàng mỉm cười: "Vân nhi cũng không còn nhỏ rồi, nếu có gặp cô nương nào vừa ý thì hãy nắm bắt cơ hội. Mẫu thân không mong muốn gì hơn ngoài việc con có thể sớm thành thân, vì Lục gia mà nối dõi tông đường. Đừng quên nhé! Khi tìm được cô nương mà con yêu thích thì hãy dắt về đây. Mẫu thân rất nôn nóng để được uống ly trà của con dâu đấy."

Lục Vân vừa nghe mà giật cả mình, nhưng rồi cậu cũng bình tĩnh mà đùa với thân mẫu: "Mẫu thân không cần lo. Hải nhi khôi ngô tuấn tú thế chẳng lẽ lại không tìm được một hiền thê dịu dàng và đảm đang như

mẫu thân đây sao? Khi nào hài nhi gặp được người ưng ý sẽ dẫn về ra mắt mẫu thân. Người yên tâm được rồi.” Sau bữa cơm, Lục Vân đi quanh phủ nha và bố trí một trận đồ nhằm bảo vệ Lục gia khỏi sự xâm hại của yêu tà quỷ quái. Sáu trụ đá to được đặt tại sáu vị trí khác nhau xung quanh phủ. Lục Vân dùng nội công truyền linh khí vào thân trụ và sử dụng bùa phép để giữ nguồn linh khí đó không tản ra ngoài. Những loài yêu tinh ma quỷ tầm thường đều không thể vượt qua, ngay cả những kẻ chân tu có tà ý cũng sẽ bị chặn lại bởi vòng phòng vệ này.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Lục Vân từ biệt song thân và lên núi tìm sư phụ. Vừa đến gần sơn động, thì đã thấy bóng dáng sư phụ đang đứng, chờ như đã tiên đoán được Lục Vân sẽ về hôm nay.

Quái nhân nhìn Lục Vân và ngạc nhiên hỏi: ”Không ngờ mấy tháng không gặp mà người đã vượt qua được ba cảnh giới của chân tu, đạt đến Hoàn Hư sơ cấp, thật kinh ngạc! Người thường mà muốn tu luyện từ Luyện Khí đến Hoàn Hư phải tốn khoảng hai giáp tứ mới đạt được. Còn thiên tài thì ít nhất cũng phải tốn hơn ba mươi năm. Người khiến ta bất ngờ quá đấy!”

Lục Vân cười xòa: ”Hi hi, bản lĩnh của Lục Vân, không phải chính do sư phụ truyền thụ đó sao? Thầy hay trò giỏi mà, nhờ có sư phụ mà đệ tử mới có được thành quả như vậy. À, sư phụ! Có chuyện này đệ tử muốn hỏi, không biết sư phụ hiện tại đang ở giai đoạn tu luyện nào mà có thể vừa nhìn là biết con đã đạt được cảnh giới Hoàn Hư? Sao người tài thế? Sư phụ có thể chỉ bảo đệ tử không? Con vốn định đến Dịch Viện và ẩn giấu thân phận của mình. Nhưng sư phụ có thể dễ dàng phát hiện được mức độ đạo hạnh của đệ tử như vậy thì con e mình không thể vượt khỏi pháp nhãn của người khác.”

Quái nhân liếc mắt gần giọng: ”Này, đừng có mà đòi hỏi nhiều thế. Thật ra với đạo hạnh của người hiện giờ, trên thế gian này không có bao nhiêu người có thể phát hiện được đâu. Sở dĩ ta nhìn thấy được là vì ta là sư phụ của người. Với lại trước mặt ta người không cố tình che giấu gì cả nên hiển nhiên ta có thể dễ dàng xuyên thấu được mức độ đạo hạnh mà người đang tu luyện. Khi gặp người khác, chỉ cần chú ý ẩn giấu khí tức một chút thì sẽ ổn thôi. ta đảm bảo không phải ai cũng có thể phát hiện ra. Còn về vì sao thì ta cũng không ngại mà nói cho người biết. Hai trăm năm trước ta đã tu luyện đến cảnh giới Quy Tiên. Bây giờ thì người cứ thử nghĩ xem.”

Lục Vân vừa nghe vừa tròn mắt: ”Nếu nói vậy thì... vì sư đã thuộc hàng tiên nhân rồi. Sao người vẫn còn ở hạ giới?” Điểm này Lục Vân cảm thấy thật khó hiểu. Kẻ chân tu mà đã đạt đến cảnh giới Quy Tiên thì sẽ đắc đạo thành tiên, vũ hóa thăng tiên mà rời khỏi phàm trần. Không hiểu tại sao sư phụ đã đạt đến cảnh giới này mà vẫn lưu lại ở trần thế. Là thật!

Quái nhân cười nhạt: ”Điểm này sau này người sẽ hiểu. Hiện tại không cần thiết phải hỏi nhiều. Lần này người đến là để thăm ta ư? Có dự định gì không?” Lục Vân cười: ”Đệ tử có tình đến để vấn an vì sư đáng kính đấy. Sau đó thì định sẽ đến Dịch Viện để học thêm chút bản lĩnh nữa. Mà sư phụ này, đệ tử muốn hỏi thêm là sư phụ còn tuyệt kỹ nào mà trước đây chưa truyền dạy không? Nếu có thì bây giờ là dịp tốt để bổ sung đấy ạ!”

Lục Vân cười ma mãnh. Quái nhân liếc mắt thêm lần nữa: ”Bản lĩnh gì cũng truyền hết cho người rồi. Giờ thì cứ tập trung mà tu luyện đi nhóc quỷ kia. Những kẻ chana tu khác chỉ lo chuyên tu một môn phái để có thể tinh thông và gia tăng tốc độ tu luyện. Còn người thì đã học hết bản lĩnh của ta. Một mình mà nắm cả huyền công của ngũ đại môn phái, vậy mà vẫn không vừa lòng. Tham niệm là đại kỵ của kẻ chân tu. Mười người hết tám, chín người tẩu hỏa nhập ma vì đã quá hấp tấp và vội vã. Bây giờ cái người cần tu luyện là làm sao để ẩn tàng khí tức của bản thân đến mức tuyệt hảo, để người khác không nhìn thấu được khả năng của người. Về vấn đề này thì có lẽ ta cần chỉ điểm người đôi điều. Có thời gian thì hãy ở lại đây ba hôm rồi hãy đi. Bảo đảm người không thiệt thòi.”

Lục Vân vui mừng cảm tạ ân sư: ”Đa tạ sư phụ, vậy thì con sẽ ở lại đây vài hôm để học hỏi thêm. Sau này khỏi phải làm mất mặt sư phụ, sư phụ nhỉ?” Gương mặt anh tú ấy nở một nụ cười tinh nghịch, nhìn thật đáng yêu. Thế là Lục Vân ở lại với sư phụ ba ngày. Trong thời gian đó, quái nhân đã chỉ dạy khá nhiều những kỹ xảo và mánh khoé nhỏ để ứng dụng cho việc tu luyện. Thành quả sau ba ngày khá là tốt. Lục Vân đã có thể tùy ý ẩn tàng khí tức của mình mà không ai phát hiện được.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, quái nhân mỉm cười nhìn Lục Vân: ”Khá đấy, người tiến bộ nhanh lắm. Giờ thì ta có thể an tâm để người xông pha giang hồ rồi. Với đạo hạnh hiện tại, người được xem là một cao

thủ trong giới chân tu rồi đấy. Tuy nhiên, người vẫn phải ghi nhớ ẩn tàng khí tức của mình. Điều này nói dễ nhưng không dễ. Bởi vì ta biết những trai tráng như người vốn háo thắng và thích lo chuyện bao đồng, ra tay nghĩa hiệp không đúng chỗ và thích thi triển tài năng trước mặt người khác. Nhưng đó đều là những hành động ngu xuẩn. Khoe khoang là yếu điểm cực kỳ nguy hiểm đối với những kẻ chân ướt chân ráo bước chân vào giang hồ như người. Hãy ghi nhớ lấy điều ta nói... Người định chừng nào rời khỏi? Mai ư?"

Lục Vân cười nhẹ: "Con định về nhà buổi tối hôm nay, ngày mai mới khởi hành để đến Dịch Viện - bắt đầu một cuộc sống mới." Nói xong, Lục Vân lại ngẩng đầu nhìn trời cao như nói lời tạm biệt vùng trời quen thuộc một thời đã cùng cậu luyện tập khi xưa. Lục Vân, từ một cậu bé yếu ớt với căn bệnh bẩm sinh thiếu mất một hồn một vía, nhờ những lần gặp gỡ duyên số mà số phận cậu thay đổi. Con đường trước mắt của cậu bé bị trời cao trừng phạt này sẽ ra sao? Dễ dàng hay nhiều trắc trở? Thế thì phải xem... ông trời trừng phạt cậu thế nào.

5. Hồi 05: Mới Đến Dịch Viện

Thế mà trên con đường hoang vu lạnh lẽo lại có một bóng người di chuyển với phong thái rất khoan thai nhẹ nhàng. Quan sát kỹ thì đó là một thanh niên tuấn tú khoác trên mình chiếc áo màu xanh nhạt. Cũng đôi mắt trong xanh như nước biếc và rất thu hút đó, tạo cho người đối diện một cảm giác vừa bí ẩn vừa đáng yêu. Ấn tượng đầu tiên về chàng thanh niên này là một thư sinh nho nhã, yếu ớt nhưng thần thái lại cho thấy đây là một chàng trai giàu ý chí và nghị lực. Chỉ là không biết người này từ đâu đến và định đi đâu. Chàng trai đó chính là Lục Vân và dĩ nhiên nơi cậu đến là Dịch Viện - một trong Lục Viện vang danh thiên hạ.

Để người khác không nhận ra thân phận của mình, cậu đã cải trang thành một thư sinh phong nhã, chân yếu tay mềm để tránh những phiền phức không đáng có. Nhìn bề ngoài như thế, đồ ai biết cậu là một cao thủ chân tu? Suốt dọc đường đi hiểm lắm mới thấy một trà quán nhỏ bên vệ đường. Lục Vân bèn rảo bước vào nghỉ ngơi ra vẻ mệt mỏi vì đường dài gặp ghềnh khó khăn.

Quán này nhỏ và rất đơn giản, chỉ có hai ba cái bàn cùng với vài chiếc ghế đầu được xếp phía ngoài. Chủ quán thì là một ông lão đã ngoài lục tuần, trông khắc khổ và đáng thương. Trong quán ngoài Lục Vân ra còn có hai vị khách dừng chân cũng đang ngồi uống trà. Một vị là tiểu phụ, còn vị kia là một thiếu niên đang mặc trên người bộ đạo bào rách nát. Trông cậu này cỡ khoảng mười tám, mười chín tuổi thôi. Tưởng mạo thanh tú, và lúc nào cũng nhoẻn miệng cười trông rạng rỡ như ánh mặt trời ban mai.

Lục Vân nhẹ nhàng tìm cho mình một chỗ ngồi rồi hỏi ông chủ quán: "Lão bá, xin cho hỏi một chút, từ đây đến Dịch Viện còn bao xa và bao lâu ạ?"

Vừa thốt ra những lời đó, gã thiếu niên mặc đạo bào vội quay đầu sang và nhìn Lục Vân với ánh mắt kinh ngạc. Rồi rất nhanh chóng, hắn ta đã ngồi ngay kế bên mà toe toét nói: "Này, huynh đến Dịch Viện à? Đệ cũng định đến đó đấy. Hà hà, ta đi chung đường rồi." Nói xong lại cười một tràng rõ to.

Lục Vân nhìn gã mặt mày hớn hớn, hí ha hí hửng như một cậu bé nghịch ngợm đang rầu rĩ mà nhặt được kẹo, thật khiến cho người khác phải bật cười. Nhưng trông hắn ta cũng đáng yêu thật! Với phong thái điềm đạm, Lục Vân vui vẻ trả lời: "Đúng là ta đang trên đường đến Dịch Viện. Người cũng thế à? Vậy thì tốt rồi, vừa lúc ta không biết rõ đường đi nước bước, có thêm bạn đồng hành cũng hay."

Lúc này, ông lão chủ quán mới lên tiếng: "Vị công tử này trông diện mạo và cách ăn mặc chắc định đến Dịch Viện để học nghệ phải không? Đó quả thật là nơi tốt đấy, mỗi năm đều có rất nhiều người đến đây để xin vào học tập và tu luyện. Ai ai cũng trở thành những nhân sĩ tài ba, biết yêu thương kẻ cô thế và giúp đỡ dân lành ở khắp nơi. Chỗ này cách Dịch Viện còn hơn trăm dặm. Với lộ trình hiện tại của công tử thì chắc phải trưa ngày mai mới có thể đến nơi. Chúc công tử đạt được thành quả mong muốn và góp sức giúp đỡ cho bá tánh sau này." Vừa nói ông vừa dâng lên một ly trà nóng thơm lừng.

Vị tiểu đạo sĩ ngồi kế bên nghe thế bèn xen vào: "Hơn trăm dặm? Hà! Thế thì đâu cần đến trưa mai, đi một chốc là tới được rồi. Ê! Huynh tên gì? Đệ tên là Lâm Văn Phong. Sao? Thấy tên đệ hay chứ?" Gã nhìn chằm chằm Lục Vân, đợi chờ một câu khen ngợi.

Lục Vân mỉm cười: "Ta lên Lục Vân, chào đệ, Lâm Vân Phong. Tên cũng hay đấy, nghe rất oai phong! Rất vui được quen biết đệ, ta có thể cùng đi đến Dịch Viện chứ?" Lâm Vân Phong cười thật tươi: "Đệ cũng vui lắm! Để đệ dẫn huynh đi cho nhanh nhé. Đệ biết đường mà. Từ đây đến đó chỉ mất khoảng một tuần trà thôi. À, huynh đến đó để học gì thế? Đệ thì học về thuật trăm yêu. Hà hà, nghe nói là lợi hại lắm huynh ạ." Đôi mắt cậu bé sáng rỡ cứ như sắp học được một tuyệt kỹ võ công vậy.

Lục Vân bình thản nhấp từng ngụm trà, mắt nhìn xa xăm nhẹ nhàng nói: "Ta đến đó chỉ vì nghe danh Dịch Viện là nơi huyền bí và lắm người tài nên tò mò muốn biết con người và văn hóa nơi ấy ra sao. Còn về việc học nghệ thì tới đó hẵng tính."

Lâm Vân Phong gật gù bảo: "Đệ được biết ở đó kiếm khách là nổi danh nhất. Chắc huynh thích hợp với kiếm hơn là những môn võ học khác đấy. Hà hà, trông huynh cũng có tướng của tiên kiếm lắm chứ. Mà thôi, không nói nhiều nữa. Chúng ta khởi hành nào, nếu không sẽ không kịp đấy." Nói xong để lại vài đồng xu rồi kéo tay Lục Vân rời khỏi quán.

Lục Vân phì cười và đi theo Vân Phong. Đi được một khoảng, Vân Phong nheo mắt: "À, đi như huynh biết chừng nào tới đây. Để đệ cho huynh xem cái này." Vừa dứt lời, cậu nắm lấy tay phải của Lục Vân, miệng lầm bầm: "Cần khôn âm dương, đạo pháp tùy tâm, Ngự Phong." Cùng lúc, lá bùa trên bàn tay bốc lửa và tạo thành một luồng khí quán lấy cơ thể của hai người, đưa cả hai tiến về phía trước với tốc độ chóng mặt.

Lâm Vân Phong nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lục Vân mà hí hửng: "Huynh thấy sao? Không tệ chứ? Hi hi, đây là sở trường của đệ mà. Về khoản trăm yêu bắt quỷ thì đệ cũng biết đôi chút. Khi đến Dịch Viện, huynh có gì cần thì cứ tìm đệ. Đệ sẽ giúp đỡ hết mình."

Lục Vân nhẹ nhàng gật đầu và mỉm cười: "Hà, không ngờ đệ là vị đại hiệp trăm yêu diệt ma, thất lễ thất lễ. Sau này huynh có khó khăn gì sẽ đến tìm đệ. Đa tạ đệ trước nhé!" Nhìn chàng trai như nhóc tỳ này ai ngờ cũng biết nhiều về đạo pháp bùa chú, thật thú vị. Hai người tiếp tục bay thẳng đến Dịch Viện. Với tốc độ di chuyển như thế, quả thật chỉ trong chốc lát đã đi được hơn trăm dặm đường.

Dịch Viện, một trong Lục Viện vang danh thiên hạ, nằm trên phần bảo địa của Tây Thục tinh tú, giữa Nga My Sơn và Thanh Thành Sơn, là một thánh địa chân tu huyền bí vô cùng. Dịch Viện được sáng lập đã hơn ngàn năm nay nhưng vẫn giữ vững được nguyên tắc của mình: Dĩ tu tâm vi chủ, tu chân vi phụ, tu học vi bản. Và đã đào tạo được rất nhiều nhân sĩ hữu ích cho bá tánh. Dịch Viện phân thành tứ viện: Cần, Khôn, Âm, Dương. Trong giới chân tu, Cần Khôn nhị viện là nổi tiếng nhất. Còn trong nhân gian, Âm viện lại trội hơn. Bởi vì chủ đích của Âm viện là trăm yêu trừ ma nên học viện đông đúc trong viện này toàn là những nghĩa hiệp khách sẵn sàng xả thân để cứu dân diệt quỷ. Vì lẽ đó mà họ được dân chúng sùng ái và ngưỡng mộ bởi hành động nghĩa hiệp bảo vệ dân làng bấy lâu.

Dịch Viện thu đệ tử không khó nhưng muốn trở thành môn sinh của Tu Chân Tứ Viện tức Cần Khôn Âm Dương viện thì không dễ tí nào. Mỗi năm cũng chỉ vài người được thu nhận, ít còn hơn lá mùa đông. Yêu cầu của Dịch Viện nghiêm khắc là ở chỗ đầu vào. Những ai có năng khiếu thiên phú và gia thế trong sạch thì mới được xét duyệt, còn lại đều bị từ chối. Khi Lâm Vân Phong và Lục Vân đến nơi thì trời cũng đã quá trưa. Hai người ngắm một lượt Dịch Viện, nơi này thật là rộng lớn. Rộng đến hàng trăm mẫu đất, nhà cửa san sát nhưng vẫn được xây dựng rất quy củ và theo trận đồ được thiết kế vô cùng phức tạp.

Lục Vân kinh ngạc khi phát hiện trận đồ này được thiết lập như một vòng phòng vệ khổng lồ và vững chắc cho toàn bộ khu vực trong Dịch Viện. Đồng thời, có một vầng sáng tím lúc ẩn lúc hiện trên vùng trời này. Ai không có đạo hạnh thâm hậu cũng không thể phát hiện được. Vừa đến cổng đã thấy hai cánh cửa sắt to lớn đứng sừng sững như một bức tường thành vững chắc và uy nghi, Lục Vân chậm rãi tiến về phía trước với nụ cười thản nhiên trên môi, còn Lâm Vân Phong chưa chi đã lẹ làng đứng buồn chuyện với hai tay gác cổng, vừa hỏi chuyện vừa đợi Lục Vân từ từ bước đến. Vừa xong, cậu bèn nắm lấy tay Lục Vân kéo đi một mạch theo tay gác cổng đi vào bên trong.

Trên đường đi, Lục Vân tỉ mỉ quan sát kiến trúc nhà cửa xung quanh và phát hiện ra sự giản dị trong cách bày trí ở đây có phần nào đó liên quan đến cuộc sống thiếu thốn của người dân Tây Thục. Đi theo vị đệ tử Dịch Viện này xuyên qua các hành lang rộng trong biệt viện, họ cùng đến một căn phòng rộng lớn. Trong này có một lão bá râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiền hậu nhưng nghiêm khắc và mang trên mình khí chất phi phàm của tiên phong đạo cốt. Lục Vân cũng thấy được đạo hạnh của người này cực kỳ tinh thâm nên

trong lòng có hơi e sợ. Cậu vội vàng ẩn khí tàng tức và lộ vẻ thản nhiên như không biết gì.

Tay gác cổng đó nói nhỏ vài câu bên tai lão bá rồi quay mình đi khỏi. Còn lão bá thì nhìn chằm chằm hai kẻ mới đến với ánh mắt mỉm cười, có vẻ tán thưởng: "Xin mời hai vị khách từ phương xa hãy an vị. Bồn toạ là Tứ Dương chân nhân - đứng đầu Dương Viện, một trong tứ viện của Dịch Viện. Hai vị cứ gọi ta chân nhân là được. Ta nghe đệ tử gác cổng bảo là hai vị muốn đến gia nhập vào môn hạ của Dịch Viện và học hỏi phép chân tu, có đúng như vậy không?"

Lâm Vân Phong nhanh miệng trả lời ngay: "Pháp nhân của chân nhân quả thật tinh tường, đúng là tiểu đạo đến để học và tu luyện đạo pháp. Người bạn đồng hành này cũng vậy. Vì thể chất ốm yếu nên muốn học đôi chút tiên pháp để tăng cường sức khoẻ và kéo dài tuổi thọ. Rất mong chân nhân khai ân mà thu nhận hai kẻ ham học hỏi này. Tiểu đạo tên là Lâm Vân Phong, còn đây là Lục Vân. Chân nhân hãy xem xét dùm!" Nói xong cậu ngẩng mặt nhìn chằm chằm vào Tứ Dương chân nhân, mắt long lanh đến tội.

Lục Vân ngồi gần đấy trông vẻ mặt đó thật nhịn không nổi mà phải bật cười. Tứ Dương chân nhân cười hiền hậu: "Điều này không phải mình ta có thể quyết định. Theo quy tắc thu nhận đệ tử vô cùng nghiêm ngặt của Dịch Viện thì phải có chú ý những điều kiện sau: Thứ nhất, lai lịch rõ ràng, trong sạch. Kẻ không minh bạch, Dịch Viện không nhận. Thứ hai, phải có tư chất thông minh, con đường chân tu lắm gian nan, nếu không đủ tư chất thì chỉ tốn thời gian vô ích mà thôi. Không đạt yêu cầu thì tốt nhất không nên ở lại. Thứ ba, phải có sức chịu đựng bền bỉ và một quyết tâm kiên định sắt đá. Chân tu không phải là một việc dễ dàng mà có thể hoàn thành trong một thời gian ngắn. Nếu không đủ quyết tâm theo đuổi thì khó mà đạt được thành quả mong muốn. Thứ tư, phải được tuyển chọn nghiêm khắc và tùy duyên. Vì thế không phải tùy tiện mà gia nhập môn hạ được, ta cần suy xét đến thân thể lai lịch và cơ duyên của hai người. Bây giờ hãy tự giới thiệu đôi chút về bản thân, ta sẽ xem xét từng người." Nói xong, chân nhân ngồi nhấp trà trong khi chờ hai người hồi đáp...

Lâm Vân Phong liếc nhìn Lục Vân, thấy cậu này im lặng nên nhanh nhẩu lên tiếng: "Chân nhân, tiểu đạo xin nói trước. Tiểu đạo tên là Lâm Vân Phong, đã mười chín tuổi. Vân Phong vốn là một cô nhi không cha không mẹ được một lão đạo sĩ nhận nuôi. Từ lúc biết chuyện thì đã theo đạo sĩ học thuật trăm yêu trừ ma. Và sau bao năm chăm chỉ tu luyện, hiện giờ cũng đã có chút thành quả (nói xong nhe răng cười). Vân Phong vốn định cứ thế mà theo chân đạo sĩ nhưng rồi một hôm sư phụ bảo có việc rồi biến đi mất tăm, chỉ dặn là đến Dịch Viện để tiếp tục học hỏi và tu luyện. Vân Phong sau đó có đi tìm sư phụ nhưng mất mấy ngày vẫn không tìm được nên đành đến đây theo như lời dặn dò."

Tứ Dương chân nhân nghe thế hơi nhăn mày: "Vậy ngươi có biết sư phụ ngươi là ai không?"

Lâm Vân Phong trầm tư một hồi rồi khẽ nói: "Vân Phong không rõ lắm. Nhưng nhớ có một lần, sư phụ vô tình nói rằng mình là một đại sư thu phục yêu ma quỷ quái rất nổi tiếng trong giới chân tu, được mọi người xưng tụng là cái gì Quỷ Đại Sư gì đó, Vân Phong nhớ không ra ạ. Chân nhân có từng nghe danh người nào như thế không?"

Tứ Dương chân nhân vừa nghe đến đây bèn phì cười: "Ta biết rồi, không ngờ ngươi chính là đệ tử của lão bằng hữu này. Đúng là trái đất tròn, năm xưa sư phụ của ngươi cũng là đệ tử Dịch Viện và là sư huynh đệ đồng môn với ta. Ông ấy bảo ngươi đến đây chắc cũng có ý định giúp ngươi tiếp tục phát huy tiềm năng của mình. Mong là ngươi không phụ lòng của lão. Và ta cũng muốn nói điều này cho hai ngươi biết. Còn hai ngày nữa là đến dịp thu nhận đệ tử của Dịch Viện được tổ chức mỗi nửa năm một lần trong mười năm duy nhất. Lần sắp tới này là đợt cuối cùng trong năm thứ chín, nếu lỡ dịp thì phải đợi năm sau mới có cơ hội. Hiện giờ thì vẫn còn hy vọng cho hai ngươi."

Chân nhân nói xong quay nhìn Vân Phong và mỉm cười như ám thị rằng khả năng trở thành đệ tử Dịch Viện của cậu khá cao. Sau đó ánh mắt của chân nhân nhanh chóng di chuyển sang Lục Vân, ông hỏi: "Thế còn Lục Vân? Ngươi là người phương nào?"

Lục Vân nhẹ nhàng trả lời: "Thưa chân nhân, Lục Vân có gia tổ tại kinh thành, gia phụ Lục Vân Vũ là đương triều tiến sĩ, gia tộc đời đời là mệnh quan triều đình và đều có học vị tiến sĩ. Mười hai năm trước, Lục Vân theo gia phụ đến ẩn cư tại Tây Thục cho đến tận bây giờ. Vì bản thân sức khoẻ yếu kém, từ nhỏ đã nhiều bệnh tật nên gia phụ đã bảo đến đây học hỏi và mở mang tầm mắt. Nếu có thể rèn luyện được một cơ thể cường tráng không bệnh tật thì đó là phúc đức của Lục Vân."

Tứ Dương chân nhân có vẻ hơi ngạc nhiên: "Người chính là hậu duệ của Lục thị gia tộc trong kinh thành? Ta có nghe qua danh tiếng của phụ thân người - Lục Văn Vũ. Dịch Viện có khá nhiều đệ tử cũng là mệnh quan triều đình và họ đều có nhắc đến đại danh của người. Ông ấy là một vị quan thanh liêm hiếm có mà nhiều người đều kính trọng. Chỉ tiếc triều đình hủ bại, gian thần lộng hành nên Lục gia mới phải ẩn cư như thế này, thật đáng tiếc! Và cũng thật không ngờ, trong ngày hôm nay ta có thể gặp được hai hậu duệ của cố nhân. Có lẽ là duyên trời... Được rồi, cứ ngồi ở đây chờ. Ta sẽ đi gặp Viện chủ để bàn về việc xét duyệt gia nhập của hai người."

Chân nhân vừa rời khỏi là Lâm Văn Phong nhảy cẫng lên vui sướng mà cười nói: "Ha ha, mọi chuyện thật dễ dàng huynh nhỉ! Tuyệt quá, đệ sắp được học tuyệt kỹ của Dịch Viện rồi. Lúc đó có thể hành hiệp trượng nghĩa, trăm yêu trừ ma và trở thành một đại hiệp trừ ma được bá tánh kính ngưỡng. Ha ha, ta thật oai phong và tài giỏi quá!"

Lục Văn nhìn cậu bé khê cười: "Khoan mừng vội, mọi việc vẫn chưa có quyết định cuối cùng mà. Cho dù đệ trở thành đệ tử Dịch Viện mà không chịu khổ luyện thì cũng không được gì đâu." Nụ cười của Lục Văn thoáng biến mất và hơi lạnh lùng, đối với chuyện gia nhập, Lục Văn không quan tâm lắm.

Bên trong Dịch Thiên Các, người ngồi ở phía trên là Huyền Ngọc chân nhân - đương đại viện chủ. Ánh mắt nghiêm nghị đang quan sát khắp một lượt những người ngồi phía dưới. Họ chính là thủ tọa của tứ đại biệt viện bao gồm Càn Nguyên chân nhân của Càn Viện - một ông lão đã ngoài lục tuần, Tịnh Nguyệt đại sư của Khôn Viện. Tịnh Nguyệt đại sư là nữ thủ tọa duy nhất trong này. Cô trông khoảng ba mươi mấy tuổi nhưng vẫn còn đẹp mặn mà với ánh mắt lạnh lùng và có sức quyến rũ kỳ lạ. Người thứ ba là một lão già gần bảy mươi tuổi nhưng suốt ngày cứ mỉm cười nham nhở, vẻ mặt trông không phải là kẻ đảng hoàng. Đây chính là Huyền Âm chân nhân của Âm Viện, và người cuối cùng chính là Tứ Dương chân nhân của Dương Viện.

Vừa thấy Tứ Dương bước vào, Huyền Ngọc chân nhân bèn nói: "Tứ Dương sư đệ đến thật đúng lúc. Ta vừa định báo người đến mời đệ. Buổi họp hôm nay là để bàn về việc chiêu thu đệ tử trong hai ngày tới. Sau những đề cử và tuyển chọn kỹ lưỡng, mười người đã được chọn đợt này. Theo tính toán thì Càn Viện vẫn còn thiếu một vị trí, Khôn Viện thiếu hai, Âm Viện thiếu bốn và Dương Viện thiếu năm. Tổng cộng ta thiếu đến mười hai vị trí. Tuyển chọn được mười người có tiềm năng cũng khá lắm rồi, chỉ còn sót hai chỗ thôi. Vẫn còn hai ngày nữa để ta tìm thêm người tài. Dịch Viện chúng ta sở dĩ bị xếp cuối cùng trong Lục Viện là bởi vì trong suốt nhiều năm qua không có những anh tài kiệt xuất để tạo thành ưu thế và trấn áp các viện khác."

6. Hồi 06 : Dịch Viện Học Nghệ

Lâm Văn Phong hỏi ngay: "Chân nhân, xin cho đệ tử hỏi, trong Dịch viện này có những tuyệt kỹ gì, người có thể giới thiệu đôi chút không? Để đệ tử có thể mở mang tầm mắt".

Chân nhân nhìn ánh mắt của Văn Phong là biết tên tiểu tử này muốn gì, nhưng người không lật mặt hân mà chỉ khê cười: "Trong Dịch viện này, Dịch Thiên Thập Nhị quyết được xem là lợi hại nhất. Đó là quyết pháp bắt buộc mọi đệ tử môn hạ phải tu luyện. Trong đó, Trảm Long kiếm quyết của Càn viện uy chấn khắp giới chân tu, là một trong những tuyệt kỹ bá đạo nhất của Dịch viện. Khôn viện là biệt viện duy nhất dành cho nữ nhi chân tu trong Dịch viện, với Phụng Vũ Cửu Thiên kiếm quyết danh chấn thiên hạ, Âm viện thì nổi danh với Trảm Yêu Diệt Ma kiếm. Còn về Dương viện của ta thì Liệt Hỏa Thiên Cung kiếm quyết chính là trấn viện tuyệt kỹ. Đến lúc đó, các người có thể tự lựa chọn nhưng không phải ai cũng toại ý nguyện. Mà thật ra cũng không có nhiều khác biệt lắm, bất luận tu học môn nào, chỉ cần quyết tâm đều có thể đạt được cảnh giới như ý".

Lâm Văn Phong nghe thế lè lưỡi, kinh ngạc: "Không ngờ Dịch viện lại nhiều tuyệt kỹ đến vậy, hay quá. Đệ tử đến đây chủ yếu là muốn học Trảm Yêu Diệt Ma kiếm của Âm viện, còn lại thì để dành cho những người khác. Lục Văn, huynh muốn học gì? Nói đệ nghe thử nào".

Lục Văn cười nhẹ: "Ta thì tất cả tùy duyên, học gì cũng được, không quan trọng lắm. Còn về kết quả thế nào thì phải đợi hôm sau mới biết, không phải sao?".

Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt tỏ ý tán thưởng. Vô dục chi tâm của Lục Vân chính là điều quan trọng nhất của chân tu. Dịch viện dĩ tu tâm vi chủ, đối với môn hạ đệ tử tu luyện tâm linh rất được xem trọng. Biểu hiện vừa rồi của Lục Vân hoàn toàn phù hợp với yếu chỉ tu tâm của Dịch viện, khiến cho Tử Dương cảm thấy khá thích thú với vị thiếu niên này.

Tử Dương mỉm cười: "Lục Vân, nếu như Lâm Vân Phong muốn đến Âm viện học Trảm Yêu Diệt Ma kiếm thì người hãy đến Dương viện của ta vậy. Học tuyệt kỹ Liệt Hỏa Thiên Cương kiếm quyết, chỉ cần quyết tâm, với thiên tư sẵn có của người, tương lai nhất định sẽ trở thành một kiệt tài trong Dịch viện. Ý người thế nào? Hãy suy nghĩ về lời đề nghị của ta, không cần phải trả lời vội. Bây giờ ta sẽ chuẩn bị phòng trọ cho cả hai, hãy lui về nghỉ ngơi đi". Nói xong lão đứng dậy dẫn hai người rời khỏi.

Thời gian hai ngày trôi qua nhanh chóng, chỉ trong hai ngày đó, tình bạn của Lâm Vân Phong và Lục Vân lại càng sâu đậm. Tính cách tinh nghịch cổ quái của Lâm Vân Phong khiến cho Lục Vân có cảm giác thân thiết lạ kỳ. Họ đã cùng nhau du ngoạn khắp Dịch viện trong hai ngày. Mọi ngõ ngách trong này đều được hai tiểu tử khám phá tỉ mỉ. Đồng thời, họ cũng đã biết nhiều hơn về Dịch viện, biết rằng trong đây có hơn một ngàn ba trăm học viên, nhưng đệ tử chân tu thật sự thì chỉ có khoảng hai trăm người, còn lại đều là sĩ tử bình thường.

Ngày trọng đại cuối cùng cũng đã đến, mới sáng sớm, Tử Dương chân nhân đã cho mời hai người đến Dịch Thiên các. Viện chủ Huyền Ngọc chân nhân cùng tứ viện thủ tọa đều đã ngồi trang nghiêm và chờ đợi. Trong các còn có khoảng mười thiếu niên thiếu nữ đang đứng. Có hai vị thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, diện mạo rất xinh đẹp và tươi tắn, khiến ai cũng phải ngẩn nhìn. Những thiếu niên còn lại đều rất trẻ, chỉ trong khoảng từ mười sáu đến hai mươi tuổi. Tuy nhiên, khi hai người vừa bước vào thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ.

Lục Vân khẽ cúi đầu, tận lực ẩn tàng linh khí và khí tức của bản thân. Ánh mắt của ngũ vị cao thủ đều chú ý Lâm Vân Phong và Lục Vân. Cuối cùng, ngoài Huyền Ngọc chân nhân ra, còn lại đều chỉ tập trung vào Lâm Vân Phong. Trong khi đó Huyền Ngọc chân nhân có một cảm giác kỳ lạ đối với Lục Vân. Trong cảm giác mơ hồ, Lục Vân đáng lẽ không phải là một người bình thường nhưng sau khi tra xét kỹ lưỡng. Huyền Ngọc vẫn không thể phát hiện ra bất kỳ khí tức chân tu nào. Người khẽ chau mày rồi dời ánh mắt sang Lâm Vân Phong.

Lục Vân thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật nguy hiểm. Cậu có thể rõ ràng cảm nhận được Huyền Ngọc chân nhân đang thám thính khí tức của mình, Lục Vân rất sợ thân phận thật sự bị bại lộ, sẽ dẫn đến nhiều rắc rối như sự phụ đã cản dận. Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân không còn nhìn chằm chằm vào mình nữa. Lục Vân từ từ ngẩng đầu, nhìn thật kỹ những người xung quanh. Cậu biết rằng những thiếu niên này chắc chắn sẽ là đồng môn sư huynh đệ, cho nên nhìn rõ diện mạo của nhau từ lúc này sẽ tiện việc gặp gỡ mai sau. Sau một hồi quan sát, Lục Vân ngạc nhiên khi phát hiện ra những thiếu niên nam nữ này ai cũng có căn cơ vững vàng với trình độ đạo hạnh nhất định, đều là những người không bình thường.

Xem ra Dịch viện chiêu thu nhận đệ tử đều có chất lọc cẩn thận. Nếu thu nhận một người không hề biết gì về chân tu và không có chút căn cơ nào thì việc tu luyện từ đầu sẽ hao tổn rất nhiều thời gian và không nhiều thì ít cũng có ảnh hưởng đến thanh danh của Dịch viện. Hoặc giả, mọi môn phái chân tu đều như thế. Ngoài những đứa bé được nuôi dưỡng từ nhỏ và học căn cơ từ nhỏ ra thì những đệ tử môn hạ còn lại đều phải có vốn công lực vừa phải thì Dịch viện mới chiêu nhận. Tuy nhiên lần này, Lục Vân có lẽ là một ngoại lệ.

Huyền Ngọc chân nhân bắt đầu lên tiếng: "Được rồi, người đã đến đông đủ thì ta hãy bắt đầu. Để trưng cầu ý kiến của song phương, lần này cũng sẽ theo quy định cũ, mỗi người dùng một tờ giấy, viết lên đó viện phái mà mình muốn học tập, có thể viết tối đa hai nguyện vọng. Kết quả cuối cùng sẽ theo như tình trạng của tứ viện mà quyết định thu nhận đệ tử phù hợp. Bắt đầu đi!". Nói xong, Huyền Ngọc lặng lẽ ngẩn nhìn những môn đồ mới, ánh mắt thể hiện một thần sắc không ai nắm bắt được.

Lục Vân cầm lấy bút, đắn đo không biết nên chọn học viện nào. Thật ra ở đây tốt nhất là Càn viện, điểm này Lục Vân hiểu rõ, nhưng trong hai ngày vừa qua, Lục Vân cũng nghe nói Càn viện vừa xuất hiện một kỳ tài trăm năm hiếm thấy Lý Hoành Phi. Cậu thật không muốn tranh giành thanh thế gì với người này. Cho nên sau khi suy nghĩ một lúc lâu. Lục Vân quyết định ghi vào giấy hai chữ Dương viện. Còn Lâm Vân

Phong thì chỉ có một ước nguyện duy nhất là Âm viện nên trong tờ giấy của hắn cũng chỉ hai chữ đó, không gì bất ngờ. Sau khi đã viết xong tên viện thì tiếp theo sẽ điền tên họ vào. Sau đó đặt lên một bàn đá ngay giữa đại sảnh, chờ đợi tứ vị thủ tọa xem xét.

Huyền Ngọc chân nhân dẫn dò: "Bây giờ bắt đầu, các vị thủ tọa hãy xem từ mảnh giấy và tiến hành đánh giá, tuyển chọn. Việc này thì mọi người đều đã quen thuộc, ta không cần nói nhiều nữa". Rồi người nhìn xuống, những người được tuyển chọn hôm nay ai nấy đều hồi hộp chờ đợi kết quả. Tứ vị viện chủ cùng đi đến bên bàn đá, chậm rãi chia nhau những mảnh giấy và đọc. Qua xem xét sơ bộ thì trong mười hai người, có bốn người muốn vào Càn viện, bốn người vào Khôn viện, Âm viện bảy người và Dương viện bảy người. Đương nhiên là có một số người đã ghi hai nguyện vọng nên tổng số đếm ra nhiều hơn mười hai. Điều thú vị là ngoại trừ Lục Vân và Lâm Vân Phong mỗi người chỉ ghi một tên viện thì những người còn lại toàn bộ đều ghi tên của hai biệt viện khác nhau. Và bây giờ các viện chủ có toàn quyền lựa chọn đệ tử.

Tử Dương chân nhân nhanh chóng kéo Lục Vân về phía mình, mỉm cười nói: "Tốt lắm, từ đây về sau hãy cố gắng, nhất định có ngày công thành danh toại. Ta còn trông mong người làm rạng danh Dương viện của ta nữa, để xóa bỏ bất hảo danh thanh bấy lâu của viện ta. Người có thiên tư tuyệt giai, là một nhân tài chân tu thượng hạng. Tuy hiện tại vẫn chưa chính thức nhập môn, nhưng ta tin rằng sau này chính người sẽ làm vang danh Dương viện".

Lục Vân khẽ cười: "Đa tạ sư phụ quan tâm. Lục Vân nhất định cố gắng làm rạng danh Dương viện". Tử Dương chân nhân vỗ vỗ vai của hắn tỏ vẻ khen thưởng rồi quay mình đi ra.

Còn bên này, Huyền Âm chân nhân cũng đang cười hi hi mà kéo Lâm Vân Phong qua một bên để ngắm cho kỹ. Cái nhìn quái dị của lão Huyền Âm này khiến cho Vân Phong cứ thấy rờn rợn khắp người, thật khó chịu. Lão thỏ thẻ: "Tiểu tử, nghe nói người là truyền nhân của Quỷ đại sư phải hôn? Hí hí, thú vị thật. Lão quỷ này năm xưa cũng có giao tình khá tốt với ta, ta và hắn trước đây cũng thân thiết lắm đây. Hí hí, cố gắng nhé, đừng để ta thất vọng, nếu không thì hí hí, rồi người sẽ biết". Nụ cười kinh tởm cùng với cách nói chuyện the thé của lão khiến cho Vân Phong kinh hãi mà rùng mình, vừa âm thầm chửi rủa lão già đom đóm đáng vừa tự dặn mình sau này vạn sự phải thận trọng.

Sau một hồi thương nghị, trong mười hai môn hạ đệ tử thì nhị vị thiếu nữ xinh đẹp được Khôn viện của Tinh Nguyệt sư thái thu nhận, còn lại tám vị nam đệ tử thì người có đạo hạnh thâm sâu nhất được thu nhận vào Càn viện, ba người vào Âm viện và bốn người vào Dương viện. Vậy là lần chiêu thu đệ tử kỳ hạn mười năm lần này đã nhận đủ. Tứ vị thủ tọa của Càn Khôn Âm Dương viện cũng đã đầy người. Ai muốn xin gia nhập thì phải đợi hai năm sau mới có đợt tuyển người mới.

Sau khi mọi chuyện đâu đã vào đấy thì Huyền Ngọc chân nhân mới lên tiếng: "Lần này được xem là đợt tuyển người cuối cùng trong kỳ hạn mười năm. Các người có thể vào Dịch viện tu luyện cũng là một duyên phận, hy vọng mọi người trân trọng điều đó, đừng để vuột mất lương cơ. Thời gian về sau các người cần phải cố ý chi

kiên định, quyết tâm tu luyện nghiêm túc. Vì mục đích đột phá bản thân tiến vào lĩnh vực chân tu kỳ bí, vì thiên hạ bá tính, vì Dịch viện mà tận chút tâm lực. Làm một đại hiệp hành hiệp thiên hạ, trừ ma diệt đạo, vì thế gian bá tính trăm yêu trừ ma, bảo nhất phương bá tính bình an. Hãy cố gắng đi, các người chính là những nhân tài tương lai của Dịch viện, hãy nỗ lực vì lý tưởng của mình". Nói xong người ra hiệu cho tứ vị viện chủ thị ý rằng họ có thể lui.

Lục Vân và Lâm Vân Phong vừa cùng nhau rời khỏi Dịch Thiên các thì Vân Phong đã nói ngay: "Lục Vân, huynh phải cố gắng nhé, sau này chúng ta cùng hành hiệp thiên hạ, trăm yêu trừ ma, khoái ý thần châu. Khi đệ có thời gian đệ sẽ qua thăm huynh, chúng ta sẽ cùng nỗ lực. Chỉ cần nỗ lực là có hy vọng, đệ mong là hai năm sau có thể tham gia Lục Viện Luận Võ đại hội, lúc đó mới oai phong làm sao! Hà hà, đệ nhất định làm được, huynh cũng phải cố gắng tranh đấu đấy, đệ hy vọng rằng cả hai huynh đệ chúng ta có thể sát cánh bên nhau trong kỳ đại hội lần này. Huynh hãy bảo trọng, đệ đợi huynh".

Nói xong Vân Phong nhìn Lục Vân im lặng như nói lời từ biệt rồi từ từ quay người bước đi. Lục Vân giọng trầm hẳn: "Yên tâm, ta sẽ không khiến đệ thất vọng. Hai năm sau tại đại hội Lục viện luận võ, ta sẽ tham gia, nhất định! Cùng cố gắng nhé, hảo đệ đệ". Nói xong Lục Vân quay nhìn Tử Dương chân nhân đang đứng bên cạnh, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định, quyết tâm.

Tử Dương chân nhân tỏ ý tán thưởng, cười nói: "Tốt, có chí khí. Đi nào, chúng ta về Dương viện. Hôm nay ta sẽ truyền cho các ngươi tu chân pháp quyết của Dịch viện. Sau đó thì mỗi người tự tập luyện, hy vọng không tốn bao lâu thì có thể theo kịp các sư huynh đệ cũ". Lão quay mình đi, Lục Vân vội vã theo sau, cùng biến mất ngay ngả rẽ.

Trở về Dương viện, Tử Dương chân nhân nhìn một lượt năm đệ tử mới nhận của mình, ánh mắt mỉm cười, bởi vì họ chính là hy vọng của tương lai, của Dương viện. Lão nói: "Tại Dịch viện này, có lẽ mọi người đều biết, trong tứ đại biệt viện thì đứng đầu là Càn viện, Khôn viện tiếp theo, còn Dương viện và Âm viện thì đồng hạng. Tại sao lại như vậy? Lý do gì? Nói trắng ra thì là bởi vì Càn Khôn nhị viện mỗi lần tuyển đệ tử đều thu nhận được những nhân tài kiệt xuất, nên thành tích lúc nào cũng vượt lên trên, chiếm thế thượng phong và giúp Dịch viện nhận được vô thượng vinh dự trong giới chân tu. Còn Âm Dương nhị viện trong suốt một trăm năm qua đều không xuất hiện được nhân tài kiệt xuất nào nên bị chen ép ra sau, không thể so sánh với Càn Khôn nhị viện được. Nếu nói về pháp môn chân tu thì cả tứ viện đều giống nhau, đều tu luyện bốn môn Dịch Thiên Thập Nhị quyết, lấy đó làm căn bản. Những phương diện như kiếm quyết tuy khác nhau nhưng chỉ cần nỗ lực, tu luyện đến một trình độ nhất định thì uy lực không khác xa bao nhiêu. Cho nên mọi người phải cố gắng và quyết tâm thì mới có hy vọng theo kịp nhị viện kia. Ta hy vọng rằng mọi người sẽ vượt qua được họ, vì danh dự của Dương viện ta mà tiến bước. Để tranh thủ thời gian tu luyện, ta dự định là ngay hôm nay sẽ truyền nhập môn khẩu quyết, các ngươi lập tức bắt đầu quá trình tu luyện để sớm có ngày hữu thành".

Sau đó, đích thân Tử Dương chân nhân truyền thụ nhập môn khẩu quyết. Đợi năm người đều ghi nhớ, lão mới căn dặn: "Pháp quyết chân tu của bốn môn có danh tiếng lẫy lừng trong giới chân tu, là một trong những pháp quyết thượng thừa thần kỳ nhất trên thế gian, các ngươi hãy dụng tâm tu luyện. Nếu tu luyện Thập Nhị quyết này đến đại thành thì sẽ có cơ hội phi thăng thành tiên, vĩnh viễn bất tử, thọ cùng đất trời. Về Dịch Thiên Thập Nhị quyết của bốn môn, thật ra là hai loại pháp quyết nhập lại thành một. Đó là Dịch Thiên lục pháp và Di Thiên Lục quyết, gọi chung là Thập Nhị quyết. Lục pháp chủ yếu để tăng cường đạo hạnh của bản thân và Di Thiên Lục quyết tạo một căn cơ vững chắc. Cho nên Lục pháp này rất quan trọng. Nhập môn pháp quyết mà các ngươi vừa học chính là nhất pháp trong Lục pháp. Do đó hãy tích cực và nghiêm túc rèn luyện. Khi luyện thành Lục pháp thì tức là đã luyện thành đầu lục quyết của Dịch Thiên Thập Nhị quyết, tương đương với việc các ngươi đã đạt đến cảnh giới Ngự Vật. Bây giờ mỗi người hãy lui về tự ai nấy tu luyện. Sau mười ngày ta sẽ đến kiểm tra, hy vọng lúc đó mọi người đều có tiến bộ. Thôi, đi đi!".

Lục Vân về phòng, lặng lẽ nằm trên giường, suy tư. Lần này đến đây không ngờ thuận lợi hơn cả mong đợi, khiến cậu có cảm giác không thực. Đối với vô thượng pháp quyết của Dịch viện. Dịch Thiên Thập Nhị quyết là một thứ mà cậu rất muốn tìm hiểu muốn biết vì sao chỉ với pháp quyết này mà Dịch viện có thể ngàn năm bất suy, cậu tin rằng trong đó ẩn chứa huyền cơ. Mới đến đây hai ngày mà Lục Vân đã có thể cảm nhận được sự phân biệt giữa các đại phái, môn hộ nặng nề như thế nào trong giới chân tu, thật là hơn cả tưởng tượng. Ngay bên trong Dịch viện, đã có sự phân biệt giữa bốn biệt viện với nhau, cứ thế mình tranh ám đấu, giành nhau vị trí đứng đầu.

Đối với nhập môn pháp quyết mà Tử Dương truyền dạy hôm nay, Lục Vân hoàn toàn không có để tâm đến. Với trình độ của cậu hiện giờ, những tầng đầu có thể bỏ qua mà trực tiếp tu luyện những tầng sau khó khăn hơn. Nhưng Lục Vân vẫn quyết định tu luyện nhập môn pháp quyết, bởi vì với một kẻ mới đến, dù sao cũng phải làm một số thứ để che mắt thiên hạ.

Lục Vân thật sự đã tu luyện nghiêm túc, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, cậu đã luyện thành pháp quyết thứ nhất. Hôm đó, Tử Dương chân nhân gọi cả năm tân đệ tử đến một sân viện lớn. Ở đây có rất nhiều người đang tu luyện, toàn là môn hạ của Dương viện, trong đó không ít người đã ngoài lục tuần nhưng vẫn tu luyện tại đây rất khí thế. Lục Vân cẩn thận nhìn khắp một lượt, chín mươi sáu người, con số này đột nhiên xuất hiện trong tiềm thức.

Lục Vân bây giờ, từ lúc tiếp thụ Thiên Địa Vô Cực pháp quyết của tiên tổ và luyện đến tầng thứ sáu Vô Hạn Duyên Thân, có rất nhiều việc Lục Vân không cần phải nhìn nhưng kết quả vẫn hiển hiện trong tâm thức, rất thần kỳ huyền diệu vô cùng. Đó là năng lực kỳ dị mà cậu chưa hề có với năm loại thượng thừa pháp quyết đã lĩnh hội trước kia. Tu luyện Thiên Địa Vô Cực giúp cho mắt giác của Lục Vân trở nên cực kỳ nhạy cảm. Đối với thiên địa vạn vật đều có cảm giác thấu hiểu và nắm được quy luật tự nhiên. Điều đó

khiến cho Lục Vân rất thích thú, dù sao thì đó cũng là pháp quyết độc đáo được sáng tạo trong sáu ngàn năm của tiên tổ, uy lực tất thiên hạ vô song.

Tử Dương chân nhân dừng chân và khẽ cười: "Tất cả người ở đây đều là đệ tử của Dương môn. Đa số họ đều là những đệ tử lâu năm, đang dụng tâm tu luyện. Thật ra Dương viện cũng có không ít những đệ tử kiệt xuất, họ đều đã đạt được những cảnh giới nhất định và đã ngoại xuất, nhập thể tu luyện, trăm yêu trừ ma. Những đệ tử ở đây là những người đạo hạnh không đủ hay nhất tâm hướng đạo, mong muốn được đắc đạo thành tiên. Hôm nay dẫn các ngươi đến đây là hy vọng trong ba tháng tới, mọi người sẽ tu luyện thật tốt tất cả pháp quyết của Dịch Thiên lục pháp. Có gì không rõ thì cứ hỏi những sư huynh ở đây. Nếu tiến bộ thần tốc thì các ngươi còn có thể học tới cả Di Thiên Lục quyết từ những sư huynh này. Sau ba tháng, ta sẽ lại đến kiểm tra tiến độ. Sau đó sẽ tùy theo thành quả của mỗi người mà vạch ra kế hoạch chân tu tương ứng cho từng người, để giúp các ngươi tiến triển tốt hơn. Ba tháng tuy dài nhưng không dài, hy vọng các ngươi tranh thủ tập luyện. Hãy nhớ hỏi khi có gì không hiểu, không chừng sẽ học thêm nhiều điều thú vị". Trong lời nói của người có hàm ý gì đó nhưng lại không nói rõ.

Lục Vân nhìn những người này, khẽ thở dài, bây giờ mới hiểu tại sao những môn phái chân tu đều tuyển đệ tử nghiêm ngặt. Bởi vì chân tu dễ vào khó ra, nhập môn thì dễ nhưng muốn hữu thành thì khó khăn trăm bề. Cho dù là tranh mệnh với trời, nghịch thiên nhi hành, những không phải hễ có quyết tâm. Có nghị lực là tu luyện thành công. Nếu chỉ cần nỗ lực là luyện thành tiên thì trong giới chân tu, không biết sẽ có bao nhiêu vị thần tiên đây, không phải sao? Sự thật... hiện tại trong giới chân tu. Có bao nhiêu người thật sự đắc đạo? Chỉ vài người, ít đến nỗi không thể ít hơn.

* * *

Thời gian lặng lẽ đi qua, không một tiếng động, không một dấu vết, cứ thế thời hạn ba tháng đã đến. Trong ba tháng này, Lục Vân rất dễ dàng và nhanh chóng luyện thành Dịch Thiên lục pháp, và còn từ các sư huynh hỏi được pháp quyết thứ bảy của Dịch Thiên Thập Nhị quyết. Cậu len lén tu luyện đến giờ. Những người còn lại đều không thua kém, toàn bộ đã luyện đến quyết thứ tư và thứ năm, đều có thể xem là tiến bộ thần tốc. So với trước đây, năm đệ tử mới này cũng được cho là rất tốt rồi. Đồng thời từ các sư huynh nơi đây, Lục Vân cũng biết thêm rất nhiều thứ. Trong đó có vài chuyện xưa liên quan đến Dịch viện, về Càn Khôn nhị viện. Từ rất nhiều năm trước đây Càn viện đã xuất hai nhân vật vô cùng kiệt xuất. Người thứ nhất là Phong Viễn Dương đã xuất sư và đã xuất môn từ sáu mươi năm trước. Nghe nói người này từng tranh cao thấp với ba mươi cao thủ xuất sắc nhất của Lục viện tại Lục Viện Luận Võ đại hội. Cuối cùng đạt danh vị thứ ba, mang lại cho Dịch viện danh dự vô thượng. Người còn lại là Lý Hoành Phi đang trong Càn viện lúc này, hẳn là người xuất chúng nhất trong số đệ tử cùng đợt, cùng sánh danh với Trương Ngạo Tuyết của Càn viện. Cả hai đều là niềm tin và nhân vật đáng tự hào nhất trong Dịch viện. Nghe nói cả hai người họ đều đã luyện đến quyết thứ chín trong Dịch Thiên Thập Nhị quyết. Đó là điều chưa từng xảy ra. Họ gần bằng với Phong Viễn Dương năm xưa. Lục Vân thầm nghĩ, nếu có cơ hội chắc chắn phải hội ngộ hai nhân vật kiệt xuất này, xem xem phong thái của họ thế nào. Vừa ngẩng đầu ngắm trời cao, Lục Vân chợt nhớ đến Lâm Vân Phong, không biết trong ba tháng qua, tên tiểu quỷ đó đã học được những gì, có lẽ cũng tiến bộ không kém.

Rời khỏi Dương Viện, Lục Vân nhẹ bước thong dong... nhìn thấy những học tử đang cúi mài kính sách một cách chăm chỉ, cậu đột nhiên xúc động. Trong tâm tư của những học tử này có lẽ không có chút tạp niệm nào mà chỉ một lòng học tập không ngừng để sau này tạo phúc thiên hạ. Thật là những thiếu niên thư sinh đơn thuần, ngây ngô! Nhìn thấy sự ngây ngô của họ, Lục Vân trào dâng một nỗi niềm không nói lên lời, có lẽ đó cũng là một sự cố chấp, một niềm vui dành riêng cho họ, không đúng sao?

Lặng lẽ ngắm nhìn những áng mây trôi lững lờ, Lục Vân nhẹ nhàng sai người trên bãi cỏ, một mình âm thầm không biết đang nghĩ gì. Từ xa bất chợt có một bóng người, từ từ đi đến phía của Lục Vân. Đôi mắt ánh lên khi nhìn thấy cậu đang nằm trên bãi cỏ. Ý niệm nhất động, Lục Vân kinh ngạc nhưng rồi vội hồi phục bình tĩnh, tiếp tục lặng lẽ ngắm mây trôi.

Huyền Ngọc chân nhân vô thanh vô thức xuất hiện cạnh bên, đứng nhìn một lúc mới lên tiếng: "Một mình ngồi ở đây nhìn trời, có nhìn thấy được gì không?"

Lục Vân vội vàng đứng bật dậy: "Thì ra là chương giáo sư bá, đệ tử không biết sư bá đến, có gì thất lễ mong sư bá lượng thứ".

Huyền Ngọc nhìn cậu, mỉm cười: "Không cần đa lễ, cứ ngồi xuống mà nói chuyện. Thật ra thì ta cũng hay một mình, nằm ở đây ngắm mây trời và lặng lẽ suy nghĩ mọi việc. Vừa rồi thấy người nằm đó cũng khá lâu, có cảm nhận gì không? Nói ta nghe thử". Lão nhẹ nhàng ngồi ngay kế bên Lục Vân, nằm xuống hiền hòa.

Lục Vân thấy người nằm xuống nên cũng nằm xuống theo, vừa ngắm trời vừa nói: "Nhìn mây trôi, tâm linh có thể tĩnh lặng hơn. Đệ tử đang nghĩ về những chuyện quá khứ, về con đường chân tu, tất cả đều đầy những điều kỳ dị nhưng cũng khiến đệ tử cảm thấy rất nhiều gian truân. Tung quan thiên địa giới, trong vài ngàn năm nay, người có thể thật sự tu luyện thành tiên, đắc đạo phi thăng thì có bao nhiêu người? Thiên hạ ai nấy đều đi tu chân, nhưng họ có biết mục đích của mình là gì không? Để cường thân hộ thể, vì danh phẩm quyền lợi, vì hành hiệp trượng nghĩa, vì truy cầu trường sinh? Có lẽ rất nhiều người không biết con đường mình đi là vì lý do gì, họ chỉ thấy mọi người đổ xô đi tu luyện đạo pháp, và họ đi theo, để rồi cuối cùng họ có nhận được những gì như mong muốn không? Có lẽ là không".

Huyền Ngọc chân nhân ngắm trời, khẽ cười: "Mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, đều có ước mơ cá nhân. Con đường chân tu rất gian nan nhưng nó mang lại hảo ý cho kẻ chân tu đích thực. Có người lập chí hành hiệp trượng nghĩa, tạo phúc bá tính, nên họ tu luyện để tăng cường bản lĩnh của bản thân, vì dân vì quốc. Có người lại muốn truy cầu trường sinh bất lão và chân tu là con đường duy nhất có thể chọn lựa nên họ đã chọn chân tu. Còn có một số người chỉ muốn thỏa mãn tư dục của bản thân, lợi dụng chân tu chỉ pháp để có được sức mạnh và quyền lực như mong muốn để làm những gì họ thích. Một số khác thì vì hiếu kỳ mà chọn con đường tu đạo này. Vậy người có từng nghĩ qua người theo đạo là vì điều gì?"

Lục Vân nhìn ra phía xa xôi, giọng dịu nhẹ: "Đệ tử đến đây có lẽ là vì một tâm nguyện". Chỉ một câu ngắn ngủi, không nói gì hơn.

Huyền Ngọc chân nhân cười khì: "Người đặc biệt lắm. Hôm nay gặp người phát hiện ra khác với Lục Vân ba tháng trước rất nhiều. Hiện tại của người đã có đạo hạnh không tồi, đã luyện thành lục quyết của Dịch Thiên Thập Nhị quyết rồi. Chỉ trong thời gian một trăm ngày, thật là một kỷ lục mới cho Dịch viện. Tử Dương mà phát hiện chắc chắn sẽ mừng rỡ vì sự lựa chọn sáng suốt của mình trước đây. Tiếp tục cố gắng nhé, ta hy vọng rằng không lâu sau, tại đại hội Lục viện luận võ, sẽ có sự xuất hiện của người". Nói xong lão đứng dậy, bước đi.

Lục Vân nhìn theo bóng hình dần rời khỏi của Huyền Ngọc, trong mắt lộ vẻ trầm tư. Lời nói của lão có ẩn chứa ý nghĩa gì đó nhưng lại không đoán được là gì. Lục Vân nhắm mắt, tất cả tùy duyên vậy, hà tất quá để ý làm gì? Kẻ chân tu quan trọng là không được nôn nóng, không phải sao? Cố chấp cũng chẳng được kết quả gì.

7. Hồi 07: Sơ Ngộ Ngạo Tuyết

Tử Dương chân nhân vừa kinh ngạc vừa vui mừng bảo "Ba tháng không gặp, mà các đệ tử đều tiến bộ thần tốc như vậy. Lục Vân, qua đây, để sư phụ nhìn kỹ đạo hạnh của con xem nào".

Lục Vân nhìn thấy sắc mặt của Tử Dương chân nhân là biết rằng người đã phát hiện ra khí tức sau khi đạt thành lục quyết của mình. Cậu từ tốn bước tới, mỉm cười "Sư phụ cảm thấy đồ nhi như vậy có được không?" Đôi mắt trong ngần ánh lên đầy tự tin, thần thái dị thường thu hút.

Tử Dương chân nhân cũng ngắm nhìn những đệ tử khác, gương mặt rạng rỡ "Lần này đến đây, ta rất vui mừng, bởi vì ta phát hiện trong Dương Viện của chúng ta có một tia hy vọng của tương lai. Đó chính là Lục Vân, cậu ấy mới đến đây đúng một trăm ngày mà bây giờ mọi người hãy quan sát cẩn thận xem, sẽ phát hiện ra Lục Vân đã có thể luyện thành lục quyết trong 'Dịch Thiên Thập Nhị Quyết'. Chỉ trong vòng một trăm ngày ngắn ngủi. Đây là kỳ tích chưa từng xảy ra trong Dương Viện. Với thiên tư hiện tại, nếu tiếp tục tu luyện với tốc độ thế này thì không cần bao lâu nữa, Lục Vân sẽ sánh bằng với Lý Hoàn Phi cùng Trương Ngạo Tuyết, trở thành nhân vật kiệt xuất thứ ba, vì Dương Viện mà tranh lại thể diện đã mất. Ta thật sự rất phấn khởi".

Mọi người nghe thế đều vô cùng kinh ngạc, không ít ánh mắt đổ dồn vào Lục Vân, dò xét. Trong bao nhiêu năm nay, Dương Viện cuối cùng cũng tìm ra được một thiếu niên tuyệt giai, kỳ tài, thật là một chuyện đại hỷ. Ai nấy đều cảm thấy phấn khích mà cổ vũ cho Lục Vân, hy vọng cậu có thể tiếp tục nỗ lực, vì Dương

Viện tranh quang. Lục Vân ngẩng đầu nhìn chúng huynh đệ, cậu chỉ khẽ cười, xem như đáp lại hậu tình và kỳ vọng của mọi người. Tử Dương chân nhân sau khi khen thưởng Lục Vân, nhìn sang bốn người còn lại, tất cả đều không tệ, khiến cho lão rất vừa ý.

Tử Dương chân nhân đồng dạc "Bây giờ ta quyết định, lập tức truyền thụ cho Lục Vân toàn bộ pháp quyết của bốn môn, đồng thời bắt đầu dạy 'Liệt Hỏa Thiên Cương Kiếm Quyết', hy vọng người biết nắm bắt cơ hội, nỗ lực phấn đấu, sớm ngày vượt lên Hoàn Phi và Ngao Tuyết. Bốn đệ tử còn lại, đạo hạnh cũng khá, có thể cùng học kiếm quyết. Lần này Dương Viện của chúng ta phải nhất tranh cao thấp với Càn Khôn nhị viện, để họ biết rằng, chúng ta cũng có nhân tài kiệt xuất. Cho nên Lục Vân, con phải cố gắng, đừng tất cả chúng ta thất vọng! Ngày mai sẽ bắt đầu tu luyện kiếm pháp, mong là hai năm sau trong Lục Viên Luận Võ Hội, con có cơ hội tham gia. Những người còn lại cùng nhau cố gắng đi, chúng ta phải cùng nhau làm rạng danh Dương Viện".

Dứt lời, mọi người đồng thanh tung hô, thần thái hưng phấn, vui mừng tột độ. Lục Vân nhìn mọi người, cảm giác có gì đó bất ổn. Cậu nhẹ nhàng ngẩng đầu ngắm nhìn trời, ánh mắt lung linh mỉm cười, ẩn chứa muôn điều khó hiểu. Có lẽ cậu đang tâm sự với lão thiên gia chăng? Từ giờ phút này trở đi, danh tiếng của Lục Vân bắt đầu được loan truyền từ Dương Viện, hai năm sau sẽ uy chấn thiên hạ, danh chấn chân tu giới.

oOo

Từ lúc Tử Dương chân nhân công bố truyền thụ kiếm quyết cho Lục Vân đến nay, thấm thoát đã được một năm rồi. Trong một năm này, Lục Vân đã đặt toàn bộ tinh lực vào quá trình chân tu. Ngoài việc tu luyện pháp quyết của Dương Viện, cậu còn lên tu luyện ngũ loại thượng thừa pháp quyết của mình cùng với "Thiên Địa Vô Cực" của tiên tổ. Lục Vân tiến bộ thần tốc, bất luận loại pháp quyết nào, cậu cũng đạt được thành quả nhất định.

Lục Vân lúc này, tu vi đã đến hậu kỳ của Hoàn Hư, sắp đột phá cảnh giới Hoàn Hư mà tiến nhập tầng thứ 9 - cảnh giới "Bất Diệt". Đồng thời, Lục Vân cũng cảm giác được, tu vi của mình đã tới mức bão hòa, muốn tiến thêm, chỉ e nhất thời bán khắc không thể làm được. Trong một năm dài này, có rất nhiều thứ đã thay đổi. Lục Vân hiện tại đã hoàn thành quyết thứ chín của "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết", bắt đầu tu luyện quyết thứ mười. Lý do tiến bộ thần tốc rất dễ hiểu, đó là bởi vì bản thân cậu có vốn tu vi thâm hậu từ những lần duyên ngộ trước đây. Đồng thời, Lục Vân cũng đã luyện thành "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết", có thể phát huy được mười tầng hỏa hầu. Tuy nhiên Lục Vân vẫn khôn khéo che giấu, không muốn quá nổi bật mà gây sự chú ý không đáng có.

Một hôm, sau khi luyện kiếm pháp hết nửa buổi, Lục Vân bắt đầu thấm mệt nên một mình chạy đến bãi cỏ bên ngoài đại viện, nằm xuống sưởi nắng. Vừa đặt lưng nằm xuống thì bất ngờ thấy một bóng người lơ lửng xuất hiện ngay cạnh bên, khiến cậu giật thót. Lâm Vân Phong toét miệng cười "Lục Vân huynh, sao mà một năm không gặp đã khiến huynh giật mình thế kia rồi. Trong thời gian qua, huynh vẫn khỏe chứ? Đệ thì bị lão đạo đó hành hạ thế thảm lắm, híc, lão ta còn lợi hại hơn cả lão Quỷ sư phụ trước đây của đệ, nhưng được cái là tu vi đã tăng cường rất nhiều. Còn huynh thì sao?".

Lục Vân vui mừng ngắm nhìn lão đệ của mình, một năm không gặp mà hấn vẫn như xưa, lúc nào cũng cười tươi roi rói, đáng về lúc nào cũng tinh nghịch quậy phá. Nhưng nhìn kỹ thì quả thật tu vi của hấn đã mạnh hơn rất nhiều. Xem ra pháp quyết của Âm Viện, hấn cũng đã luyện đến quyết thứ tám, tiểu tử này thật không đơn giản.

Lục Vân mỉm cười và nói "Nằm xuống đây nghỉ ngơi đi nào, trong năm qua, huynh nhớ đệ lắm. Bây giờ gặp mặt, không ngờ đệ đã tiến bộ nhiều như thế, hơn cả huynh, đệ thật tài giỏi. Huynh cảm thấy vui mừng và vinh hạnh lắm. Còn về huynh thì cũng chỉ có chút tiến bộ thôi. Bốn môn pháp quyết đã luyện đến quyết thứ bảy, đang tiến hành tu luyện quyết thứ tám".

Lục Vân Phong nghe thế, mắt mở to ngạc nhiên "Huynh không gạt đệ chứ? Nguyên lai huynh không có chút căn cơ nào mà trong một năm đã có thể tu luyện đến quyết thứ bảy. Huynh đừng hù đệ, đệ sợ à. Huynh có biết là ở đây có rất nhiều sư huynh đã tu luyện mấy chục năm trời vẫn không đột phá được quyết thứ bảy, thế mà huynh làm được chỉ trong một năm, thật là thiên tài! Xem ra huynh có thể sánh bằng Lý Hoàn Phi rồi. Nghe nói hiện tại hấn đang tu luyện đến quyết thứ mười, huynh phải cố gắng nha. Tên đó nghe truyền là lợi hại lắm, được xếp cùng hạng với sư tử Trương Ngao Tuyết bên Khôn Viện đấy".

Lục Vân nhìn tên tiểu tử đó khẽ cười "Được rồi, đừng nói bậy. Trong một năm qua, Trảm Yêu Kiếm đệ học đến đâu rồi? Trảm được nhiều yêu quái không? Chắc bản lĩnh truy quỷ tróc ma của đệ tiến bộ không ít, có lần nào tự mình trải nghiệm chưa?"

Lâm Vân Phong lập tức lên giọng "Càng khỏi phải nói, đệ mà, đương nhiên là lợi hại hơn xưa nhiều rồi. Bây giờ cho dù là yêu ma quỷ quái gì, đối với đệ chỉ là đĩa rau xào nhỏ xíu, huơ tay là lấy bỏ vào miệng nhai rao ráo liền. Hê hê, huynh biết không, bây giờ đệ đã là một trong những cao thủ đứng đầu ngất ngưỡng trong Âm Viện rồi đấy. Một năm nữa nếu có cơ hội, đệ còn có thể được chọn để tham gia Lục Viện Luận Võ đại hội. Sao, đệ hay không nào?" Hắn vừa nói mà vừa nghiêng mặt, dương dương tự đắc, vỗ ngực rầm rầm mà tạo dáng khiến cho Lục Vân không nhịn được cười. "Dáng chuẩn, lợi hại, lợi hại, ha ha ha, đệ đúng là mạnh hơn ta nhiều. Chúng ta cứ tiếp tục cố gắng. Một năm sau sẽ tỉ thí xem đạo hạnh của ai thâm hậu hơn. Lúc đó đừng để một kẻ sơ học giả như huynh đánh hạ đấy!"

Lâm Vân Phong cũng bật cười "Yên tâm, đệ sẽ không để huynh đánh hạ đâu, nếu không thì đệ bỏ uống công sức à? Thôi không nói cái này nữa, đệ kể huynh nghe một bí mật nhỏ nè. Cách Dịch Viện khoảng mười dặm phía đông có một âm trì. Nơi đó nước cực hàn và có một loại cá tên là Nguyệt Bạch. Mỗi khi vào đêm, khi ánh trăng tỏa xuống, chúng sẽ phát ra ánh sáng trắng, đẹp vô cùng. Nghe nói loài cá này hương vị cực ngon. Sau khi ăn, toàn thân sẽ sản sinh một nguồn nhiệt khí, nhẹ nhàng lan tỏa và chuyển hóa thành chân khí nội tại. Ăn càng nhiều thì chân khí tích tụ càng nhiều, có thể giúp tăng cường tu vi. Huynh có muốn đi xem thử không? Đệ còn nghe nói gần đây chỗ đó hay xuất hiện một mỹ nữ, hê hê, có sắc đẹp tuyệt trần, chúng ta đi nghĩa thử đi".

Lục Vân nghe thế chỉ cười lạnh nhạt, mắng khê "Tên tiểu tử chuyện tốt không làm, chuyên môn nghĩ đến những thứ tà môn ngoại đạo, thật là phức tạp. Nhưng mà... lâu không gặp, đệ muốn đi xem thử thì huynh cũng sẽ đi cùng, vả lại dạo này huynh cũng đang rảnh, có lẽ nên đi ra ngoài khám phá đôi chút. Thôi đi nào!" Nói xong Lục Vân ngồi bật dậy. Lục Vân Phong thấy thế, vui thầm "Huynh cũng học nghệ được một năm rồi, hôm nay hãy để đệ xem xem, huynh đã tu luyện được những gì. Chúng ta tỉ thí một lần nhé? Đệ muốn thỉnh giáo kiếm quyết của huynh với Ngự Kiếm Chi Thuật của đệ". Vừa dứt lời đã thấy tray trái của Lâm Vân Phong nhất dẫn kiếm quyết, thanh trường kiếm đang đeo sau lưng lập tức bay ra, quay vòng quay người của hắn, rất thần kỳ. Sau đó lại thấy cơ thể của hắn phi lên nhẹ nhàng, đặt ngón chân tại chuôi kiếm, cả người ngự kiếm thẳng đứng. Cả người lẫn kiếm bay một vòng giữa không trung, sau đó dừng lại lơ lửng, nhìn Lục Vân.

Lục Vân khẽ cười, tay phải chỉ lên trời, thanh trường kiếm bên mình cũng lập tức bay lên, trực kích Lâm Vân Phong. Chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm dưới chân hắn xoay nhanh, phút chốc dời ra hơn sáu thước, tránh khỏi phi kiếm của Lục Vân. Đồng thời quát "Hay nhé, huynh tập kích đệ, xem đệ xử huynh nè". Rồi toàn thân xông thẳng tới Lục Vân. Lục Vân vẫn cười, đôi mắt ánh lên thứ ánh sáng kỳ dị, ngón chân khẽ nhón, cả người tức khắc lơ lửng trên không. Thanh trường kiếm của Lục Vân cũng bay về, về đúng vị trí dưới chân của cậu. Chỉ thấy Lục Vân khê đặt chân lên thanh kiếm, nhẹ như tờ hồng, đột nhiên cơ thể và kiếm cùng phi tốc ra xa trăm trượng. Tốc độ cực nhanh, vô cùng kinh người. Lâm Vân Phong lại hét lên một tiếng, ngự kiếm đuổi theo, thoát cái cả hai đã biến mất tầm, không gian lại tĩnh lặng với tiếng gió vi vu, hoang vắng...

oOo

Sau khi cả hai rời khỏi, đột nhiên bãi cỏ lại xuất hiện vài bóng người. Sự có mặt âm thầm của họ đến chìm đầu trên cành còn không phát hiện được. Họ chính là Huyền Ngọc chân nhân và tứ vị viện chủ. Năm người cùng nhìn về hai bóng người đang dần khuất bóng đó mà tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân cười nói "Kỳ tuyển người này Dịch Viện chúng ta có thu hoạch khá thật. Càn Viện có Lý Hoành Phi, Khôn Viện có Trương Ngạo Tuyết, Âm Viện bây giờ lại có Lâm Vân Phong và Dương Viện thì có Lục Vân. Toàn là những thiên địa kỳ tài. Trong thời gian một năm mà họ có thể ngự kiếm phi hành, thật hiếm thấy. Có lẽ lần đại hội Lục Viện Luận Võ lần này, Dịch Viện chúng ta sẽ được đứng đầu thiên hạ, ha ha ha, cuối cùng cũng có thể nở mặt nở mày rồi".

Càn Viện thủ tọa Càn Nguyên chân nhân lên tiếng với giọng đầy suy tư "Việc này khó nói lắm, mỗi lần Lục Viện hội võ, danh phẩm đứng nhất đều lọt vào tay Thiên Kiếm Viện hay Bồ Đề Học Viện. Đệ vừa nhận được một tin tức, Thiên Kiếm Viện lần này xuất hiện thêm một khoảng thể kỳ tài trăm năm khó kiếm, còn

Phụng Hoàng Thư Viện thì xuất hiện một vị tuyệt thế giai nhân, nghe nói là một thiếu nữ xinh đẹp, tu vi lại cực cường, là một kỳ tích từ trước đến nay. Đối với những đạo viện khác như Nho Viện và Bồ Đề Học viện thì thần bí mạc trắc, không thu nhận được tin tức gì cả nhưng chắc chắn không phải hạng vừa. Lần này chúng ta phải toàn lực dốc vào võ hội, hy vọng Hoành Phi và Ngạo Tuyết có thể làm nên lịch sử, vì Dịch Viện mà rạng danh giang hồ”.

Lời đó vừa xuất, Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu, nhưng Huyền Âm chân nhân và Tử Dương chân nhân lại lộ vẻ bất bình. Đường như trách Càn Nguyên chân nhân chỉ nhắc đến đệ tử của Càn Khôn nhị viện mà không thêm ngó ngang đến môn hạ của nhị viện còn lại. Chẳng lẽ danh dự của Dịch Viện có được là chỉ nhờ vào Càn Khôn nhị viện thôi sao?

Tử Dương chân nhân hừ một tiếng: ”Bây giờ đến lúc tỉ thí vẫn còn một năm, ta tin rằng với thiên tư và sự tiến bộ thần tốc, tu vi của môn hạ Lục Vân chắc chắn đã đại tăng, sẽ luyện thành chín quyết trong thập nhị quyết, thậm chí là thập quyết. Nếu như vậy thì Lục Vân hoàn toàn có tư cách đương danh lập vạn cho Dịch Viện trong Luận Võ đại hội”.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, thấy Huyền Âm cũng hậm hực bất bình, vừa định mở miệng tranh cãi thì Huyền Ngọc chân nhân đã nhanh chóng lắc đầu nói trước ”Được rồi, lời của mọi người ta đều hiểu, tất cả đều xuất từ Dịch Viện, cần gì phải nói những lời vô ý nghĩa đó? Chúng ta chỉ còn lại thời hạn một năm, bất luận thế nào cũng phải tăng cường đạo hạnh của các môn hạ xuất chúng trong thời gian này. Đó mới là điều quan trọng cần làm. Những chuyện khác như việc âm hồn quỷ linh xuất hiện quấy rối tại khu vực Thục Nam thì làm phiền Huyền Âm sư đệ đích thân đến đó xử lý. Nơi đó gần Phong Đô quỷ thành, là nhập khẩu duy nhất của Quỷ vực. Tuy là một ngàn năm trước, đã bị Lục Viện liên thủ phong ấn nhưng nơi đó vẫn là nơi có quỷ khí nặng nhất. Hơn nữa đã qua nhiều năm rồi, chúng ta phải cẩn thận hơn. Dịch Viện chúng ta vốn trấn thủ nơi này, lý do tại sao chắc mọi người đã biết, thật ra là vì trấn thủ nhập khẩu của Quỷ vực, không thể ma quỷ xâm nhập vào nhân gian. Vậy đi, mỗi người hãy trở về cương vị của mình, ta sẽ đến Nho Viện một chuyến, khoảng hai ngày sau sẽ trở về”. Vừa nói xong, chỉ thấy cơ thể của Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên mờ đi, biến mất nhanh chóng, thật là công pháp kỳ ảo.

o0o

Xuyên vân trực nguyệt, ngạo tiểu thanh vân, Lục Vân kiếm hóa trường phong, cả người lẫn kiếm phi thẳng đến phía trước với tốc độ cực nhanh. Lâm Vân Phong đạo bào phấp phới toàn lực truy đuổi phía sau. Trên bầu trời xanh thẳm, chỉ thấy hai luồng sáng lướt qua, hai bóng người lúc mờ lúc ảo ẩn hiện, chỉ để lại hai vệt mây trắng trên nền trời trong vắt như mặt hồ. Đoạn đường mười dặm, đối với ngự kiếm phi hành của Lục Vân và Lâm Vân Phong thì chẳng đáng là bao, chớp mắt đã đến.

Lâm Vân Phong cười nói ”Hay thật, huynh đúng là thiên tài, có một năm mà huynh đã tiến bộ đến cảnh giới này, thật khiến đệ được dịp mở mang tầm mắt. E rằng cả giới chân tu cũng không thể tìm được một kỳ tài nào sánh bằng huynh. A, chúng ta đến nơi rồi, xuống ở đây huynh ơi!” Dứt lời, trường kiếm nhất thu, tự động trở về vị trí cũ trên lưng của Vân Phong, toàn thân nhẹ nhàng hạ xuống khu rừng phía dưới.

Lục Vân bay vòng quanh phía trên một lúc để quan sát, đột nhiên ánh mắt ngơ ngàng. Lục Vân phát hiện, nếu đứng từ phía trên nhìn xuống thì khu rừng này lại là một trận pháp kỳ tuyệt thiên hạ, không lẽ nơi này ẩn tàng bí mật gì? Lục Vân tự hỏi và tiếp tục quan sát. Trận đồ này được thiết lập để vây hãm một thứ gì đó, như là một loại phong ấn. Nhìn thấy Lâm Vân Phong đã hạ xuống, Lục Vân cũng từ từ đi theo, nhẹ nhàng đứng ngay bên cạnh Vân Phong.

Lâm Vân Phong nhe răng cười ”Hàn trì này đệ đã đến ba lần rồi, trong đó có một lần tình cờ nhìn thấy vị mỹ nữ mà đệ đã đề cập. Lúc đó nàng đang luyện kiếm, kiếm pháp cực kỳ bá đạo, uy lực kinh người. Hê hê, lát nữa huynh gặp sẽ thấy, hôm nay nàng ấy có ở đây, huynh nghe thấy tiếng động chứ? Đó đó”.

Lục Vân lắng nghe, quả thật có âm thanh lạ truyền đến từ phía sâu trong rừng, nếu không chú ý sẽ không nghe được. Không ngờ thánh lực của tên tiểu tử này lại tốt đến thế. Lục Vân thấy lạ bèn hỏi ”Vân Phong, đệ biết người này là ai không? Nghe tiếng hình như là lợi hại lắm. Chúng ta tiến vào như vậy không sợ bị phát hiện à? Dễ bị hiểu lầm lắm đấy!”.

Lâm Vân Phong cười lém lỉnh, che tay lên miệng ra hiệu nói khẽ ”Này, huynh đừng to tiếng chứ, đến lúc huynh nhìn thấy thì sẽ vĩnh viễn không quên được cảnh tượng đó đâu. Chúng ta là hảo bằng hữu và lại là

huynh đệ với nhau nên đệ mới dẫn huynh đến đây, nếu là người khác thì, hừ, đệ chả thèm hó hê nửa lời. Bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, đi vào thật khẽ. Lúc đi không được phát ra âm thanh nên phải thi triển một chút pháp thuật, nếu không sẽ bị nàng phát hiện, lúc thì có mà toi. Hà hà, rồi lát nữa huynh sẽ hiểu ý đệ thôi. Lúc đó chỉ có nước rút kiếm, hê hê, đi nào”. Vừa nói vừa cầm lấy tay của Lục Vân kéo đi, miệng lầm bầm niệm đạo ”Cần khôn vô cực, âm dương tá pháp, ẩn!” lập tức một màn khói mỏng lướt qua, hai người không còn thấy nhân ảnh nữa.

Lục Vân nhìn Lâm Vân Phong, thâm tâm cảm phục và kinh ngạc trước đạo thuật của tên tiểu tử nghịch ngợm này. Không ngờ hẳn lại tinh thông đạo pháp và biết sử dụng kỳ thuật ”Âm Dương tá pháp”, thật là thần bí. Cứ thế Lục Vân đi theo Vân Phong, cả hai đều không phát ra bất kỳ động tĩnh nào. Tứ bề thật im lặng, vô thanh vô thức mà dịch chuyển nhanh vào sâu trong khu rừng. Khu rừng này không rộng lớn lắm nhưng cây cối um tùm và dày đặc, dưới tán lá chi chít, cả khu rừng ẩn hiện mờ ảo và âm u. Lục Vân chăm chú quan sát xung quanh, phút chốc ký ức đã ghi nhớ toàn bộ cảnh vật tại đây, rõ mồn một. Lúc này trong mắt của Lục Vân chợt chớp qua một đường sáng cầu vồng kỳ bí, ý niệm trong não dao động với tốc độ cực cao của sáu ngàn bốn trăm thức, phản ánh tất cả sự vật tứ phía một cách rõ ràng ở trong tim. Sắc mặt của Lục Vân hơi thay đổi, bởi vì từ hoàn cảnh này cậu biết được, khu rừng này có một nguồn âm khí đang hội tụ, rất mãnh liệt nhưng lại được che giấu cẩn thận. Nếu như không phải là từng tu luyện ”Thiên Địa Vô Cực” và đạt đến tầng thứ bảy ”Thiên Địa Đồng Xuân” thì có lẽ Lục Vân không thể phát hiện được nguồn khí này.

Ngoài ra còn một khí tức rất mạnh mẽ, cũng xuất hiện gần nơi có âm khí hội tụ. Khí tức này khá quen thuộc nhưng dữ dội hơn nhiều so với khí tức mà Lục Vân từng cảm nhận, thể hiện một tu vi cao thâm. Lục Vân Phong vẫn tiếp tục dắt tay Lục Vân, đi xuyên từng tầng cây cối trùng điệp và cuối cùng đã đến một tiểu tri. Chính lúc hai người xuất hiện, bất ngờ có một nguồn kiếm khí cực mạnh cuộn cuộn quất đến, uy lực dũng mãnh, kinh thể hãi tục, khiến cho cả hai giật mình, đứng im. Lục Vân hãi hùng, cả bóng người còn không nhìn thấy mà đã bị phát hiện rồi, thật sợ ý quá. Lâm Vân Phong biết hành tung của mình bại lộ nên không ẩn thân nữa, cùng Lục Vân tức thời hiện hình.

Mắt liếc nhìn xung quanh nhưng không phát hiện được gì, đột nhiên tên tiểu tử Vân Phong thét lên một tiếng ”Ài, có yêu quái, chạy mau!” Vừa dứt tiếng thì hẳn đã biến mất tăm, bỏ lại Lục Vân một mình, đối kháng với kiếm khí cực mạnh đó. Lục Vân hơi biến sắc, quát ”Vân Phong, cái tên tiểu tử thú, dám tháo chạy một mình. Người dẫn ta đến đây, khi gặp cường địch thì bỏ mặc an nguy của ta mà chạy à? Cái tên vô lương tâm kia!” Vừa quát, Lục Vân vừa ngự trường kiếm, lập tức một vòng hỏa diệm bùng phát, chói sáng cả một vùng rừng núi âm u.

Lục Vân đang thi triển một trong tứ đại tuyệt học của Dương Viện ”Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết”, chỉ thấy thanh trường kiếm tỏa ra vàng hào quang màu đỏ, như diệm hỏa vô cùng chói mắt. Thanh trường kiếm uốn lượn trên không trung như con hỏa long, khí thể hùng hổ và oai vệ, chặn ngay trước mặt Lục Vân, đỡ lấy nhất kiếm đang tung đến như càn quét của đối phương.

Hai bên kiếm khí gặp nhau, trong khoảnh khắc sự va chạm gây ra một tiếng nổ long trời lở đất, cây cối bốn bề đều ngã rạp và tiêu tan. Chỉ một lúc mà mười trượng xung quanh trở thành bãi đất trống, lá cỏ hoang tàn. Ngay vị trí va chạm, mặt đất lún sâu một hố to kinh khiếp, vô cùng hãi người. Lục Vân lui về ba trượng, lớn tiếng nói ”Người nào? Tại sao lại vô cớ công kích? Mau xuất hiện để nói vài lời, có thể đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi”.

Tiếng nói vang vọng, hồi âm nhiều lần mà vẫn không thấy ai trả lời, nhưng lại có thêm một nguồn kiếm khí khác tập kích đến, vì quá bất ngờ nên lần này vòng phòng vệ chân khí bọc quanh người của Lục Vân đã bị công phá. Mặt cậu biến sắc, thân thể biến mất và thoát hiện dưới một gốc cây to cách đó bốn trượng bên tay phải. Tu vi của đối phương cao cường, kiếm pháp nhuần nhuyễn. Trong những người mà Lục Vân từng gặp thì ngoài sư phụ ra, đây là người lợi hại nhất, đương nhiên là cho đến giờ phút này. Lục Vân quan sát thật kỹ xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy bóng người nào, cũng không phát hiện được khí tức đang ẩn tàng ở đâu. Cả tên tiểu quỷ Lâm Vân Phong cũng không biết đã trốn ở xó nào, đến cái bóng cũng không tìm thấy.

Lục Vân lại quát lớn ”Vân Phong mau ra đây cho ta, nói rõ mọi chuyện coi nào, tại sao chúng ta vô duyên vô cớ bị tấn công vậy hả? Người tấn công là ai? Mau xuất hiện, nếu không sau khi về thì biết tay”. Tối lúc

này thì cậu đã hiểu, vì sao mà lúc mới vào rừng, Vân Phong lại nhắc mình phải chuẩn bị so kiếm, thì ra là hẳn biết trước sẽ ra nông nổi này.

Lục Vân đột nhiên tránh người, dời xa một trượng, tránh khỏi nhất kiếm vô thanh vô thức vừa tập kích đến của đối phương. Còn nơi gốc cây to lúc nãy, bị kiếm khí đánh trúng, đã vỡ vụn ra thành tro bụi, tan vào giữa rừng cây. Tên quái quỷ Vân Phong không biết đã trốn đằng trời nào, chắc chắn hẳn đã dùng Âm Dương Tá Pháp để lẫn trốn đầu đây và chắc đang che miệng cười khúc khích mà ngắm cảnh ngoạn mục này. Cơ thể của Lục Vân không ngừng dịch chuyển và né tránh những đòn tấn công ngày càng lợi hại của đối phương. Cả khu rừng gần như đã bị kiếm khí kinh khiếp đó phá cho tan tành, phương viên ba mươi trượng đều đã trở thành mảnh đất hoang tàn.

Trong thâm tâm, Lục Vân cảm thấy vô cùng bất ngờ với đối thủ đang ẩn mình này, cậu vẫn âm thầm truy xét hành tung của đối phương. Để tìm ra tông tích của người giấu mặt, Lục Vân đã vận khí tức đến tần số cao tốc, bốn ngàn tám trăm lần, bắt đầu tiến hành thám xét những sự vật đang ẩn tàng xung quanh. Cuối cùng cũng phát hiện được đối thủ và Lâm Vân Phong. Đó là một nữ nhi, thật đáng kinh ngạc. Chuyển động của cô ấy cực nhanh, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt. Lục Vân vừa định lui mình, yêu cầu nói chuyện đang hoang với đối phương nhưng chưa gì thì nhận ngay một đợt công kích mới với nội lực khủng khiếp hơn, chỉ một phát đã gây ra chấn động mạnh đến nỗi cả cơ thể của Lục Vân bay vụt ra sau, rơi vào nghịch cảnh.

"Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" trong tay lúc này hoàn toàn thất bại trước bộ kiếm pháp kỳ lạ của đối phương, thật khiến Lục Vân kinh hãi. Cơ thể của Lục Vân đột nhiên xoay vòng, mỗi vòng xoay của trường kiếm sẽ phát ra chín luồng kiếm khí Thiên Cang mãnh liệt, với hy vọng có thể cản trở đòn tấn công của đối phương. Chỉ tiếc rằng công thể của đối thủ không ngừng gia tăng, loại kiếm khí cực kỳ bá đạo đó ép đến Lục Vân không thể thở được, thật kinh người. Do tại Vân Phong đang ở gần đây nên Lục Vân không tiện thi triển bản lĩnh thật sự của mình mà chỉ có thể sử dụng những gì đã học được ở Dương Viện trong một năm qua. Chỉ tội cho khu rừng xanh tươi um tùm, sau trận chiến này lại trở nên tan hoang, trống trải.

Hai bên vẫn tiếp tục tình thế nhất công nhất thủ, cuồng phong nộ khởi, hàng trăm kiếm khí ngũ sắc múa lượn liên hồi, tạo thành một vòng lưới kiếm khí dày đặc, trông như dải cầu vồng đang rơi dần xuống đầu của Lục Vân, như một mảng lưới ngũ sắc đang chụp xuống.

Lục Vân phát giác, khê chau mày, gọi lớn "Vân Phong, người mà còn trốn trên cây đại thụ bên trái mà không đến giúp ta nữa thì ta chết chắc đấy, còn không mau xuống đây cùng ta đối phó với đối thủ thần bí này à?".

Vân Phong ngạc nhiên trả lời "Lục Vân huynh, sao biết đệ trốn ở đây? Đó là độc môn tuyệt học của đệ mà huynh cũng phát hiện được, híc, thật ra huynh còn bản lĩnh gì nữa không vậy?".

Lục Vân quát ngay "Còn ở đó lảm nhảm à, mau ra tay đi chứ, ta sắp chịu hết nổi rồi". Vừa dứt lời, thanh trường kiếm trên tay rung lên bần bật, mặt đất xung quanh chấn động rần rần, một nguồn kiếm khí đỏ rực phát ra, phản kích lại lưới kiếm ngũ sắc của kẻ lạ mặt. "Huỳnh!" ngay tiếp điểm của hai nguồn kiếm khí bùng phát một nguồn sáng chói lọi, tức thời cự hưởng chấn thiên. Chỉ thấy nguồn sáng đó tạo thành một vòng chân khí cuộn cuộn tản ra tứ phía, gây rung chuyển cả khu rừng, hơn trăm cây đại thụ không chịu nổi đợt chấn động vừa rồi mà oằn lưng rầm rầm gãy rạp, thanh thế hãi hùng.

Lâm Vân Phong lúc này mới hiện hình và lơ lửng trên không, chỉ nghe hắc thét lên một tiếng rồi tay trái dẫn quyết, tay phải không biết từ lúc nào đã cầm sẵn một lá bùa, khẩu niệm: "Càn khôn vô cực, âm dương tá pháp, hiện!" Vừa dứt lời thì trước mắt đã thấy nguồn kiếm khí mãnh mẽ với thế phụng hoàng triển sí, hướng thẳng tới Vân Phong.

Cùng lúc, một bóng người màu trắng, hiện dần giữa không trung cách đó không xa. Xiêm y trắng như tuyết, người đó nhẹ nhàng đáp xuống, gió thổi ngược khiến cho tấm áo lụa trắng phấp phới xòe rộng như đoá tuyết liên đang khoe sắc giữa nắng vàng, thanh khiết vô ngần. Nàng nhẹ nhàng đáp người trên cây cổ thụ, dùng ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Lục Vân và Lâm Vân Phong, gương mặt sắt đá, lạnh lùng vô cảm. Lục Vân nhìn thấy vị thiếu nữ này bất giác đỡ người. Bạch y như tuyết, tiêu điều như tiên, đôi mắt thanh lạnh, thần nhiên hơn người. Đó là một gương mặt đẹp đến khó tả, như dạ nguyệt của hàn đông, như liên hoa nơi tuyết vực, thanh thoát, cao nhã. Ngũ quan tinh tế, dung nhan mỹ miều với cơ phư như tuyết ngọc, thân hình thanh mảnh, cao quý. Mọi đường nét trên cơ thể đều có thể khẳng định, nàng là một tuyệt thế

giai nhân. Với niên kỷ khoảng hai mươi, hai mốt, nàng ẩn hiện một khí chất đậm nhả như tiên, đôi mắt mình ẩn chứa sự thánh khiết và cao ngạo. Thanh bảo kiếm phát ra ánh tím huyền ảo, hoành lập khí thế ngay trên đỉnh đầu của nàng nhưng một cây dù thủ hộ, lặng lẽ, kiên định bảo vệ lấy nàng.

Đây là ai? Lục Vân vô cùng tò mò. Trông nàng xinh đẹp như thế lại có võ công tuyệt thế vô song. Lục Vân cảm thấy rất thích thú nhưng lại không thể nghĩ ra thiếu nữ này là ai. Vừa nhìn sang Vân Phong thì thấy ánh mắt của hắn đầy kinh hãi, dường như hắn rất e sợ vị thiếu nữ này, chẳng lẽ hắn biết người này là ai và quen biết nàng ta?

8. Hồi 08: Âm Tuyên Quỷ Khí

Lâm Vân Phong nhìn vị thiếu nữ bạch y như tuyết đó, gương mặt bối rối rồi cố nhe răng cười: "Huynh sao lại hỏi đệ? Làm sao đệ biết được? Huynh nên hỏi nàng ta mới đúng chứ, hê hê, đệ và nàng ta có thể có gì nào? Nàng ta lợi hại như vậy, đệ né còn không kịp nữa là". Hắn tuy nói vậy nhưng ánh mắt lại cố tình trốn tránh Lục Vân, không dám nhìn trực tiếp.

Trương Ngạo Tuyết im lặng nhìn hai người, ánh mắt dừng lại trên người Lục Vân rồi lập tức chuyển sang Lâm Vân Phong. Trên gương mặt thanh lãnh mỹ lệ của Trương Ngạo Tuyết lộ vẻ lạnh lùng, phớt lờ, nàng khẽ nhếch môi: "Người vẫn còn dám đến à, xem ra người vẫn chưa chịu từ bỏ". Lời này là nói với Lâm Vân Phong.

Lục Vân nghe thế, quay phắt lại nhìn, thấy Vân Phong đang lúng túng, chàng biết rằng Vân Phong chắc chắn đang che giấu điều gì. Lần này gọi mình theo đến đây, rõ ràng không phải để tham quan hàn trì mà là đến để trợ uy cho hắn. Lục Vân chịu không được, lăm răm rửa thắm tên tiểu tử Vân Phong dám chơi xỏ mình.

Lục Vân đến gần Vân Phong, một tay nắm lấy vai hắn, hỏi: "Nói! rốt cuộc là chuyện gì, tại sao người ta lại nói như vậy? Thật ra đệ đang giấu huynh chuyện gì? Hôm nay gọi huynh đến đây, chắc là âm mưu của đệ, muốn huynh gánh tội thay phải không, cái tên vô lương tâm kia?". Ngự khí của Lục Vân có hơi giận dữ, hiển nhiên chàng cảm thấy khó chịu khi mình đã bị lợi dụng một cách vô cớ như vậy.

Lâm Vân Phong lén nhìn Lục Vân, thấy chàng đang nhìn chòng chọc vào mình, nét mặt lại có đôi nét giận dữ, hắn sợ hãi quay mặt lại ngay, cúi gập đầu nói lí nhí: "Lục Vân huynh, huynh đừng giận mà, thật ra cũng không có gì. Chúng ta cùng đến Dịch Viện, cũng gọi là hảo bằng hữu, bây giờ đệ gặp nạn, huynh giúp đệ cũng là lẽ đương nhiên mà, không phải sao? Đệ biết huynh là người tốt nhất, hi hi, đệ chỉ biết trông cậy vào huynh thôi".

Lục Vân nhìn Trương Ngạo Tuyết rồi quay lại nhìn Vân Phong "Được, nể tình bằng hữu huynh đệ của hai ta, bây giờ đệ hãy đứng trước mặt huynh kể hết mọi việc giữa đệ và vị cô nương này. Huynh nghe xong mới quyết định có giúp đệ hay không. Nếu lỗi tại đệ thì nên tạ lỗi với vị cô nương này, huynh sẽ nói giúp đệ, mọi người cùng hóa giải mọi khúc mắc. Nào hãy nói đi!". Tay phải ấn mạnh lên vai của Vân Phong hồi thúc.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân, đôi mắt trong ngần tĩnh lặng, nhưng trong thâm tâm đang dò xét thân phận của chàng --- Lục Vân, cái tên này đã có nghe qua ở đâu, tiếc là nhất thời không thể nhớ ra được. Tu vi của y không hề yếu kém, so với đại đa số người trong Dịch Viện đều tinh thuần hơn nhiều, "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" cũng đã có được tám, chín tầng hỏa hầu, thật hiếm có.

Lâm Vân Phong liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết, thấy thần sắc lạnh nhạt, im lặng không nói gì nên trong lòng cũng an tâm phần nào. Rồi quay sang nhìn Lục Vân, Lâm Vân Phong ái ngại nói: "Thật ra thì không có gì, Lục Vân huynh, không có gì to tát lắm. Trước đây vài hôm thì đệ nghe nói đến khu rừng này, theo như quy định của Dịch Viện, bất kỳ đệ tử nào cũng không được vào đây, nên đệ đã nhất thời hiếu kỳ, một mình lén vào để xem rõ có sự. Hôm đó đệ đến đây, sau khi xem xét kỹ càng chỉ phát hiện một hàn trì duy nhất, ngoài ra đều không có gì đặc biệt, thấy bình thường nên đệ cũng tiến sâu vào".

"Ai ngờ cô nương này cũng có mặt. Đột nhiên lúc đó trong hàn trì phát ra một luồng sáng tím nhè nhẹ, khiến đệ động lòng mà xông đến để xem rõ là vật gì. Hi hi, chỉ là muốn xem thử đó là vật gì thôi, không có ý chiếm giữ hay cưỡng đoạt gì cả. Không ngờ đệ vừa xuất hiện thì vàng sáng ấy biến mất. Ngay lúc đó thì vị cô nương vô cùng xinh đẹp và lợi hại này đã trách đệ làm vuột mất món bảo vật mà nàng ta đã cực khổ

dụ được. Từ đó mà nảy sinh hiểu lầm. Hà, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Cuối cùng đệ nói được có vài câu thì cả hai đã động thủ, kết quả, hê hê, cô nương đó quá lợi hại, đệ chỉ còn nước tháo chạy”.

”Vốn dĩ hôm nay đệ tìm huynh đến là muốn huynh giúp đệ tạ lỗi với nàng ta, toàn là hiểu lầm thôi mà. Đệ biết Lục Vân huynh rất khá về mặt này, còn đệ thì vừa nhìn thấy nàng ta là, hì hì, hết biết nói chuyện rồi, nên phải nhờ đến huynh. Huynh cố gắng giúp đệ nói tốt vài câu, nếu không để sư phụ biết được thì đệ tiêu mất!”. Lâm Vân Phong một mặt ngưỡng ngạo, hiển nhiên là cảm thấy ái ngại.

Lục Vân trừng mắt nhìn hắn, cái tên này, miệng thì nói là hiểu lầm, dám lúc đó hắn có ý muốn chiếm đoạt bảo vật của người khác lắm. Nếu không thì vị cô nương xinh đẹp này không thể nào vô duyên vô cớ mà gây sự với hắn được. Tuy nghĩ thế nhưng Lục Vân vẫn quay sang Trương Ngạo Tuyết, nhẹ nhàng nói: ”Cô nương, bây giờ mọi việc hãy nói rõ tại đây. Tuy đệ đệ của ta lúc đó vì hiểu kỳ mà làm vuột mất món bảo vật của cô nương, nhưng ta tin rằng đó chỉ là một sự vô ý, hy vọng cô nương không để trong lòng. Hôm nay đệ ấy đã gọi ta đến đây nói giúp, tức là chứng minh rằng đệ ấy cảm thấy hổ thẹn trong lòng, thật sự muốn tạ lỗi cùng cô nương. Hoàn mong cô nương đại nhân đại lượng, không chấp nhất chuyện này. Ta xin được thay mặt đệ ấy tạ lỗi với cô nương, mong được tha thứ”.

Trương Ngạo Tuyết khẽ chau mày, ánh mắt đột nhiên sáng rực, như có một sức hút mãnh liệt khiến cho Lục Vân không khỏi rung động. Nàng lạnh nhạt nói ”Chuyện hôm đó không cần hỏi nhiều, ta mong là từ đây về sau không ai nhắc đến nữa. Nếu như nghe ai đề cập, ta sẽ tự tìm người đó tính sổ. Cả hai người đều xuất thân từ Dịch Viện ư?”.

Lục Vân mỉm cười, nhẹ nhàng nói ”Đa tạ cô nương khoan hồng đại lượng, Lục Vân thay mặt Lâm Vân Phong cảm tạ bất tận. Ta và tiểu đệ đều xuất từ Dịch Viện, đệ ấy là đệ tử Âm Viện, còn ta thì đang luyện tập tại Dương Viện. Chúng tôi đều là đệ tử mới đến cách đây một năm nên vẫn còn nhiều thứ lạ lẫm, có chỗ nào không phải, hoàn mong lượng thứ. Xin hỏi một câu, tu vi của cô nương cao cường như vậy, không biết có thể cho bọn ta biết nơi xuất thân?”.

Trương Ngạo Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân một lúc, bất chợt nhớ ra, trước đây trưởng giáo Huyền Ngọc chân nhân từng nhắc đến người này, khen rằng đây là một kỳ tài thiên tư thượng giai, không ngờ hôm nay được gặp mặt. Nàng bất giác mỉm cười, nụ cười xinh tươi như tuyết liền nở rộ, bùng phát một vẻ đẹp quyến rũ khó tả, khiến cho Lục Vân ngơ ngẩn người, tim đập liên hồi.

Trương Ngạo Tuyết nói: ”Ta cũng đến từ Dịch Viện, xuất thân từ Khôn viện, Trương Ngạo Tuyết chính là ta!”. Chỉ vọn vẹn vài chữ mà đã khiến cho Lục Vân sững sờ, không ngờ nàng chính là người vang danh Dịch Viện đệ nhất mỹ nữ, là vị nữ đệ tử duy nhất có tu vi cao cường trong một trăm năm nay. Nàng đã trở thành Thần nữ trong mắt chúng huynh đệ trong Dịch Viện, là mộng trung tiên tử trong lòng mọi người. Hôm nay gặp được, quả danh bất hư truyền, sắc đẹp của nàng khiến hoa phải thẹn, lá phải ghen.

Lâm Vân Phong kêu lên một tiếng: ”Thì ra là cô nương, bởi vậy đệ hay hỏi, ở đâu lại có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần mà vô công lại lợi hại tốt bậc như vậy? Hóa ra là sư tỷ của Dịch Viện chúng ta. Hà hà, sư tỷ xinh đẹp, lần trước sư đệ không biết là tỷ nên đã mạo phạm, mong sư tỷ tha thứ. Vừa nhìn sư tỷ đã biết ngay, vừa đẹp mỹ miều, vừa khoan dung đại lượng, nhất định là không tính toán so đo với đệ, sư tỷ nhỉ?”. Hắn lại đưa ra cái mặt cười nhe răng, nịnh bợ.

Lục Vân thì vẫn bình thản: ”Không ngờ chính là Trương sư tỷ, thật là một sự hiểu lầm. Hiện tại đã là sư huynh muội một nhà rồi thì sự việc xem như đã xong. Lần này sư tỷ đến đây vì món bảo vật đó ư? Không biết sư tỷ đã lấy được chưa, nếu có cần gì giúp đỡ, sư tỷ cứ tự nhiên, bọn ta sẽ cố hết sức”.

Lâm Vân Phong hòa theo ngay: ”Đúng đó, đúng đó. Có gì bọn đệ giúp đỡ được tỷ cứ nói, đệ sẽ cố gắng lấy công chuộc tội, vậy nha sư tỷ!”.

Trương Ngạo Tuyết trở vẫn thản nhiên: ”Không cần, món đồ đó ta đã lấy được rồi, đó chính là cây bảo kiếm trên đầu ta đây”. Lục Vân và Vân Phong lập tức chăm chú nhìn vào thanh kiếm trên đỉnh đầu của nàng, nó vẫn liên tục phát ra thứ ánh sáng tím kỳ diệu, khiến cho cả hai đều cảm thấy hiểu kỳ.

Lâm Vân Phong hỏi ”Ngạo Tuyết sư tỷ, tỷ có thể nói cho bọn ta biết lai lịch của thanh kiếm này không? Để bọn ta mở mang tầm mắt, khỏi phải bị chê cười là cô lạc quả vắn”. Lục Vân đang đứng kế bên chỉ im lặng nhìn Ngạo Tuyết, chờ đợi câu trả lời.

Trương Ngạo Tuyết liếc nhìn Lâm Vân Phong, không ngờ tên tiểu tử này dám gọi mình là Ngạo Tuyết. Xem kỹ thì hẳn dường như không tỏ thái độ gì cả, rất tự nhiên và vô tư, thật là một tên quái dị. Rồi nàng nhìn Lục Vân, nói: "Lai lịch của thanh kiếm này ta tạm thời vẫn chưa biết, chỉ còn cách về hỏi sư phụ, chắc lão nhân gia có câu trả lời. Thanh kiếm này lấy được từ trong hàn trì, vô cùng thần bí. Ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra luồng sáng tím, lúc ẩn lúc hiện, nên mới đến đây điều tra. Vốn dĩ lần trước là có thể lấy được, nhưng lại bị Vân Phong tiểu tử làm vuột mất. Báo hại ta phải đợi mất mấy ngày, đến hôm nay mới có thể lấy được".

Lục Vân nghe vậy bèn chạy đến ngay bên hàn trì, quan sát tỉ mỉ khu vực này. Hàn trì này không lớn, chỉ vón vện khoảng ba trượng, nước hiện màu đen dục, có vẻ hồ này rất sâu. Lục Vân đứng ngay bên bờ, lặng lẽ nhìn xuống nước trì, đột nhiên quay lên hỏi: "Mọi người có thấy hàn trì này có gì đặc biệt không? Vân Phong, đệ đến nhìn kỹ xem, đệ chuyên về bắt yêu diệt ma, đệ xem xem hàn trì này có gì dị thường?".

Lâm Vân Phong nghe gọi, chậm rãi đến gần hàn trì, tịnh tâm mà nhìn xuống... Trương Ngạo Tuyết cũng đi đến, chăm chú nhìn vào hàn trì. Mấy hôm nay nàng đến lưu ý đến vị trí của bảo kiếm nên đối với hàn trì, nàng cũng có hiểu biết đôi chút nhưng vẫn không tìm ra được điểm gì khác lạ.

Lúc này Vân Phong chợt đi lùi về một bước, đôi tay làm một thủ ấn kỳ lạ, dưới chân di động trong ba thước, miệng không ngừng lầm rầm. Một lúc sau, chỉ thấy hắn nói: "Âm dương ngũ hành, càn khôn ảo hóa, vạn vật quy bốn, tất cả hiển hóa. Khai!". Dứt lời, đôi mắt của hắn phát ra hai luồng kỳ quang, chiếu thẳng vào hồ, sắc thái thần bí vô cùng.

Lục Vân cùng Trương Ngạo Tuyết đều nhìn hắn, gương mặt lộ chút kinh ngạc. Đôi mắt của Vân Phong lại phóng ra hai tia sáng huyền thanh, hắn đang thi triển Âm dương bí pháp để thám xét bí mật dưới hàn trì. Lục Vân đột nhiên động tâm, đầu khẽ quay sang một bên để tránh ánh mắt của Lâm Vân Phong và Ngạo Tuyết. Chỉ thấy đôi mắt của Lục Vân hiện lên một luồng sáng màu đen, cực kỳ bí ẩn. Thì ra chàng đang thi triển pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân", ý niệm dao động mỗi thức ba ngàn sáu trăm lần, khám xét tỉ mỉ tình hình dưới đáy hàn trì.

Trương Ngạo Tuyết chăm chú nhìn vào hàn trì cũng bắt đầu cảm nhận được một cái gì đó đang dao động. So với cảm giác trước khi lấy bảo kiếm, nàng phát hiện ra có sự thay đổi khá lớn, dị biến đã phát sinh. Quý khí trong hồ nước đang cường thịnh, ẩn ẩn chứa đựng một nguồn âm khí tà ác vô tận, khiến người khác phải rung mình kinh hãi.

Lâm Vân Phong bất ngờ rống lên một tiếng, sắc mặt biến đổi, cả người giật lùi về sau... Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết vội vàng đỡ lấy hắn. Vân Phong hốt hải nói: "Theo như những gì đệ thám xét được thì nguồn âm khí và quý khí dưới đáy trì đang không ngừng cường thịnh, dường như đang ẩn tàng một cái gì đó thật kinh khủng. Dưới đáy trì có một tuyền nhân, trên tuyền nhân có một mảnh ngọc phù đang rạn nứt. Xem ra, có lẽ miếng ngọc phù được tạo ra để ức chế nguồn quý khí cường đại sau tuyền nhân. Vì trải qua một thời gian quá dài, đã bị quý khí ăn mòn nên đang dần rạn nứt".

Lục Vân nghe thế đôi mày nhăn nhó, tình hình mà Lâm Vân Phong thám xét được hoàn toàn giống với những gì chàng cảm nhận được. Quan trọng là chàng còn phát hiện ra bên trong âm tuyền chi nhân đã hình thành một nguồn quý khí âm trầm. Chúng đang không ngừng khuếch đại với tốc độ cực nhanh, vô cùng kinh người. Cạnh bên tuyền nhân có một vết kiếm, xem ra vị trí này trước đây đáng lẽ có đặt một thanh kiếm, chỉ tiếc là bây giờ đã không còn.

Lục Vân nói với Lâm Vân Phong: "Vân Phong, đối với bắt yêu tróc quỷ, đệ tài nhất, vậy đệ nói ta nên thế nào? Hiện tại nguồn quý khí đó đang không ngừng cường đại, nếu tiếp tục tình trạng như thế, e rằng hậu quả càng nghiêm trọng hơn. Nếu như chúng ta đã phát hiện thì nên nghĩ cách chế ngự nó mới được. Đây chính là lúc để đệ thi triển bản lãnh của mình, chúng ta đều chờ xem đệ trở tài đây".

Ánh mắt của Lâm Vân Phong lạnh nhạt, giọng trầm xuống: "Nguồn quý khí này không phải tầm thường, từ trước đến giờ đệ chưa từng gặp qua quý khí nào to tát như vậy, lần này đệ cố gắng thôi".

Trương Ngạo Tuyết đột nhiên lên tiếng: "Sự việc này có lẽ do chính ta gây nên, thôi thì hãy để ta lo vậy. Thanh kiếm trên tay này ta lấy từ trong trì, có lẽ nó chính là vật giúp trấn áp sức mạnh tà ác dưới tuyền nhân. Một khi đã bị lấy ra, quý khí âm trầm dưới đó sẽ bắt đầu nổi loạn. Sự cố này là do ta, hãy để ta xử lý". Vừa nói nàng vừa di chuyển đến gần bên bờ trì.

Lục Vân nói ngay: "Sư tỷ nói vậy thì xa lạ quá, chúng ta đồng xuất Dịch Viện, nhất môn đồng tường, làm sao có thể phân chia như vậy được. Hơn nữa khi gặp vãn nạn, chúng ta càng phải đồng tâm hiệp lực, cùng tiêu diệt âm lâm quỷ vật này mới đúng, đệ nói phải không, Vân Phong?". Câu cuối đột nhiên đổi hướng, quay sang Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong vội nói: "Không sai, không sai, chúng ta nên cùng nhau tiêu diệt tà vật. Mấy vụ này đệ rành nhất mà, mọi người cứ xem đệ trở tài đi, xem xem đệ xử lý mấy tên yêu nghiệt này như thế nào. Hê hê, đệ sẽ cho chúng biết lợi hại của Lâm Vân Phong ta đây". Dứt lời, hần bước ra trước một bước, chuẩn bị xuất thủ.

Lục Vân nhẹ nhàng đi đến bên Trương Ngạo Tuyết, nói: "Sư tỷ, chúng ta cứ chờ xem Vân Phong thế nào, dù sao thì đệ ấy cũng chuyên thu phục âm ma quỷ linh mà. Nếu không được thì sư tỷ mới ra tay. Mà có thể cho biết sư tỷ học nghệ ở đây được bao lâu mà tu vi cao cường như vậy?".

Trương Ngạo Tuyết quay đầu nhìn Lục Vân, Lục Vân cũng nhìn vào đôi mắt của Ngạo Tuyết, ánh mắt của hai người giao thoa với nhau tạo nên một xung điện bùng phát. Không ai né tránh mà chỉ lặng lẽ chú thị đối phương, cả hai ánh mắt đều lộ vẻ kinh ngạc. Nhẹ nhàng dời tầm mắt, Trương Ngạo Tuyết bình thần nói: "Ta đến đây đã mười lăm năm rồi, từ nhỏ đã đi theo sư phụ".

Lục Vân khẽ cười: "Thì ra như vậy, hèn gì sư tỷ có tu vi cao thâm. Nghe nói trong Dịch Viện còn một vị Lý Hoành Phi sư huynh, tề danh cùng sư tỷ, vậy chắc huynh ấy cũng như sư tỷ, từ nhỏ đã ở đây tu luyện".

Trương Ngạo Tuyết nhìn chàng, thần sắc ẩn chứa ý tứ gì đó nhưng Lục Vân không hiểu được là gì. Nàng chỉ nói: "Huynh ấy đến trước ta, nghe nói lúc một tuổi đã được dẫn đến đây, phụ mẫu song vong nên huynh ấy tự ép mình vào khuôn khổ tu luyện thật khắc khổ, có lẽ vượt hơn cả ta". Rồi cả hai cùng quay nhìn Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong lúc này, toàn thân phát ra vàng sáng màu xanh, tay trái nhất dẫn pháp quyết, tay phải nắm giữ đào mộc kiếm, bắt đầu chạy xung quanh hàn trì. Những bộ pháp mà hần chạy đều là bát quái phương vị. Lâm Vân Phong lăm rằm trong miệng, mộc kiếm trên tay phát gấp, trông hần không khác gì những tróc quỷ đại sư của nhân gian đang thi triển tróc quỷ pháp, rất điêu luyện. Lục Vân đứng nhìn ở gần đó, không nhìn được bật cười, chàng cảm thấy tên tiểu tử này thật thú vị. Còn Trương Ngạo Tuyết thì thể hiện sự lo âu, dường như vừa nghĩ đến cái gì đó mà cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Vân Phong gào lên một tiếng, thanh đào mộc kiếm trên tay đột nhiên phát ra một luồng sáng xanh lục mãnh liệt, chém một nhát giữa không. Kiếm khí mạnh mẽ đó lập tức kích trúng mặt trì, một tiếng nổ vang dội phát ra, nước hồ văng lên tung toé đến vài trượng cao. Tiếp theo đó lại nhìn thấy rất nhiều khói khí màu đen, từ từ hiện hiện, biến mất dưới thanh "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm" của Lâm Vân Phong.

Sau nhát kiếm, tay trái của Vân Phong lôi ra một đạo phù. Hần cắn đầu ngón tay cái rồi nhanh chóng vẽ lên đạo phù một dòng huyết chú dài. Sau đó ném vào hàn trì. Lá đạo phù lập tức biến thành một con thương long, tiến xuống đáy trì. Huyết phù vừa chạm mặt nước, ngay tức khắc bùng lên một trận thủy trường kinh hồn, vô số những yên khí màu đen tan thành những sợi khói mỏng, biến mất trong không trung. Khắp mặt nước rung chuyển mãnh liệt. Dưới đáy trì bất ngờ bắn ra một đạo hắc quang, đột phá cả sự át chế dưới đáy trì, và xông phá cả đạo phù chú của Vân Phong, xông thẳng lên trời. Nhưng khi cột hắc quang đó bay lên khỏi tán rừng, lập tức hồng quang từ tứ phía tề tụ, cường chế đạo hắc quang và ép nó trở xuống. Rất cổ quái.

Lâm Vân Phong lui về vài bước, há hốc mồm kinh ngạc, không thốt được lời nào. Còn Lục Vân và Ngạo Tuyết thì sắc mặt đại biến, trường kiếm của hai người tề xuất, nhất hồng nhất tử hai đạo quang phút chốc xuất hiện, xoáy cuộn đánh thẳng vào hàn trì. Lúc này chỉ thấy bên cạnh hàn trì, một khí thể màu đen, tổ hợp thành một bóng hình kỳ dị, âm tà như lệ quỷ.

Lâm Vân Phong vừa nhìn thấy con lệ quỷ màu đen, sắc mặt hơi thay đổi, nói to: "Cẩn thận, đây là loài quỷ mị hiểm thấy, rất lợi hại, vô cùng khó trị, mọi người hãy cẩn thận". Dứt lại, đào mộc kiếm vung lên, "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm" lập tức phát ra vàng sáng huyền thanh, bổ xuống tên quỷ mị. Nó cười hé hé rồi cơ thể biến thành khói nhẹ, biến mất.

Lục Vân lần đầu tiên gặp phải quỷ vật, trong lòng đang lo lắng không biết nên thế nào. Cách tốt nhất là

thi triển "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông, nhưng tiếc là chàng không dám để lộ tu vi hiện tại của mình, chỉ dám dùng "Dịch Thiên Quyết" cùng "Thiên Cang Kiếm Quyết" của Dịch Viện để đối phó với nó. Còn gương mặt của Trương Ngạo Tuyết vẫn giữ sự lạnh lùng, bình tĩnh, thần thái trang nghiêm, tử sắc bảo kiếm trên tay lập tức phát ra ánh sáng chói lòa, phút chốc cả khu rừng đều được bao bọc bởi một tầng sáng tím nhẹ, uy lực kinh người.

Con quỷ mị vừa nhìn thấy hào quang tím đã thét lên sợ hãi, cơ thể tức khắc trở về khối thể khí màu đen, không ngừng di chuyển giữa không trung, tránh né kiếm khí dày đặc của Ngạo Tuyết, hiển nhiên nó rất kiêng kỵ uy lực của bảo kiếm. Còn đối với "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" của Lục Vân, nó chẳng thêm để ý, "Trảm Yêu Kiếm Quyết" của Lâm Vân Phong cũng chỉ ảnh hưởng đôi chút.

Toàn thân Lâm Vân Phong phát ra hào quang huyền thanh, gọi to: "Lục Vân, con quái này vô cùng khó bắt, không phải chân tu sĩ tầm thường có thể tiêu diệt nó được. Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết của huynh cũng vô dụng thôi, hãy để đối phó với nó... Cần khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm Dương Pháp Kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Phá!".

Không khí xung quanh đột nhiên chuyển động, cuồng phong ngưng tụ một không gian kỳ lạ. Một thanh hư không chi kiếm, lấp lánh hồng lục nhị sắc bất ngờ xuất hiện phía trên đầu của ba người, không ngừng xoay vòng. Thanh Âm Dương Pháp Kiếm thần kỳ này dài ba trượng, xoay chuyển trên không, vầng sáng một đỏ một xanh chói mắt như hai thanh lợi kiếm, điểm lợi hại là vô số quỷ khí màu đen lập tức hóa thành bụi khói, biến mất ngay tức thì. Trong rừng đột nhiên phát ra vô số âm thanh của âm hồn, tiếng rống phẫn nộ, rợn người, khiến khu rừng càng âm u quỷ dị.

Lục Vân cùng Trương Ngạo Tuyết đều nhìn Vân Phong với thần sắc kinh ngạc, không biết tên tiểu tử này còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật. Rõ ràng bí pháp này không phải là pháp quyết chân tu của Dịch Viện, không biết hắn đã học được từ đâu. Lục Vân nhẹ nhàng lui tam trượng, quan sát tỉ mỉ thanh pháp kiếm thần kỳ, biết rằng đây là âm dương kỳ thuật do Lâm Vân Phong chiêu gọi, thật là thiên hạ chi đại, vô kỳ bất hữu, huyền diệu quá!

Thanh bảo kiếm trong tay Trương Ngạo Tuyết bay múa, vầng sáng tím mãnh liệt khiến cho con quỷ mị nộ hồng liên hồi nhưng lại không dám tiếp xúc va chạm với nguồn sáng. Đồng thời, Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong ép xuống dần từ phía trên, khiến cho nó không ngừng tháo chạy, điên cuồng giận dữ. Bảo kiếm của Trương Ngạo Tuyết ngự không, cả người lập tức bay lên, như linh ba tiên tử. Hào quang tím trên thanh bảo kiếm sáng bừng, khu rừng một lần nữa được bao bọc vững chắc, một nguồn nội khí cường đại bất ngờ bùng phát từ người Ngạo Tuyết. Cuối cùng nàng đã thi triển thực lực của một tuyệt đại cao thủ, thật không hổ danh là cao thủ thiếu niên kiệt xuất nhất của Dịch Viện, điểm này cả Vân Phong và Lục Vân đều không sánh bằng.

Lục Vân đứng lùi ra sau, biết rằng mình không thể giúp gì được nên đành thoái lui, lặng lẽ chú thị tình hình. Ngẩng nhìn ánh hào quang của Âm Dương Pháp Kiếm phía trên đang từng bước tiến gần đến con quỷ mị, còn Trương Ngạo Tuyết thì cả người biến thành một khối tử sắc hào quang, dịch chuyển giữa không trung với tốc độ chóng mặt để truy đuổi theo thân ảnh của con quỷ mị, không chút thả lỏng công kích.

Mất thấy con quỷ mị đã bị ép vào đường cùng, Âm Dương Pháp Kiếm phía trên, xung quanh là mãn thiên kiếm ảnh của Ngạo Tuyết, Lục Vân vui mừng, có lẽ mọi việc sẽ kết thúc tại đây. Ngay cả Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết đều có đồng cảm là con quỷ mị này chắc chết không còn đường sống. Ai ngờ rằng nó lại đội ngược lên, xông thẳng vào Âm Dương Pháp Kiếm, có vẻ nó muốn liều chết một phen để tìm đường thoát thân.

Lục Vân thành linh phát hiện ra con quỷ mị đang vận nguồn chân khí lưu màu đen xung quanh cơ thể với tốc độ cực cao, hai ngàn tám trăm lần mỗi thức để tra xét sơ hở và lỗ hổng của Âm Dương Pháp Kiếm. Lục Vân nhìn Vân Phong cùng Ngạo Tuyết, cả hai đều đang tập trung công kích con quỷ mị mà không hề chú ý đến mình. Lục Vân bèn nhìn chòng chọc vào nó, một luồng sáng đen xuất hiện trong đôi mắt của chàng, Ý Niệm Thân Ba lập tức được thi triển với tốc độ bốn ngàn tám trăm lần mỗi thức, kích phá vòng khí bảo hộ bên ngoài của con quỷ mị, trực tiếp tiến công vào bản thể của nó.

Ý Niệm Thân Ba này là thần kỳ công pháp do Lục Vân lĩnh ngộ được từ trong pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông. Chàng vốn chỉ tình cờ phát hiện do hiểu kỳ chứ không hề nghĩ đến việc sử dụng Ý

Niệm Thần Ba để công kích đối phương. Công pháp này được sử dụng để thám xét những sự vật bí ẩn, hiệu quả rất tốt. Những kẻ chân tu bình thường không thể hiểu được điểm huyền diệu của loại công pháp này. Đến Lục Vân cũng chỉ phát hiện được sau khi đã luyện thành "Thiên Địa Vô Cực" của tiên tổ Lục gia. Trong đó có miêu tả và hướng dẫn cách vận dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét sơ hở của trận pháp và địch thủ. Đồng thời nó cũng đề cập đến cách áp dụng Ý Niệm Thần Ba để tiến hành công kích. Loại công kích này có hiệu lực không thua gì thực thể công kích, mà còn cao minh hơn trăm ngàn lần, là một loại chân tu pháp quyết thần kỳ nhất, bá đạo nhất.

Trong những pháp quyết tầm thường, hoàn toàn không thể tìm thấy bất cứ gì về loại công pháp thần kỳ này. Điều này có thể hiểu rõ khi Lục Vân còn theo học nghệ của sư phụ quái nhân. Trong năm loại thượng thừa pháp quyết, duy chỉ có pháp quyết của Ma Tông có hàm chứa loại pháp quyết dĩ ý niệm vi chủ đạo này. Còn ngoài ra, trong chân tu giới, ngầy cả tam gia pháp quyết của chính tông Phật, Đạo, Nho đều không đề cập đến. Có thể thấy được, loại pháp quyết thần kỳ này, trong giới chân tu rất hiếm người biết được.

9. Hồi 09: Dị Biến Đột Khởi

Cùng lúc, Lục Vân thừa lúc Vân Phong và Ngạo Tuyết đều không chú ý, đã thi triển Ý Niệm Thần Ba độc nhất vô nhị của mình. Phút chốc nâng cao tốc độ ba động lên đến bốn ngàn tám trăm lần mỗi thức, kích phá khí lực của quỷ mị, trực kích thực thể của nó. Điểm này Vân Phong và Ngạo Tuyết hoàn toàn không phát giác.

Con quỷ mị đột nhiên xoay chuyển không ngừng, cơ thể rạn nứt, tuy không nhìn rõ, nhưng có thể thấy được khí thể màu đen của nó bùng nổ, một tiếng thét thất thanh vang lên ghê rợn, xuyên suốt trong khu rừng một cách kinh hồn. Cùng lúc, thân thể của nó cũng đụng vào tầng Âm Dương Pháp Kiếm phía trên, pháp lực cương mãnh của Âm Dương Pháp Kiếm lập tức hủy mất hơn một nửa thực thể của nó. Nếu không phải vì tốc độ của nó quá nhanh thì con quỷ mị này sớm đã hình thần cụ diệt rồi.

Thanh bảo kiếm của Trương Ngạo Tuyết phát ra một tiếng ngâm rền rĩ, vút thẳng lên trời, thanh thể hãi người, uy lực vô biên. Vầng tử quang tụ thành một vòng lưới kín, vây hãm lấy con quỷ mị vừa mới hoàn hình. Vòng tử quang thu hẹp dần, chỉ thấy một khối hắc ảnh giãy giụa vùng vẫy bên trong. Mỗi lần đụng vào ánh quang tử sắc, con quỷ mị đều rống lên điên dại, khối hắc khí thu nhỏ lại một phần. Từ từ nó chỉ còn là vầng khói đen mờ nhạt, rồi tan biến trong tiếng rền rĩ u dật.

Lục Vân cười nói: "Kiếm pháp của sư tỷ quả là bá đạo, cao minh vô cùng. Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong cũng không kém, thật khiến ta bái phục. Cuối cùng con quỷ mị đó cũng bị tiêu diệt, mọi người có thể thở phào được rồi. À, Vân Phong, từ thái độ của đệ, có vẻ hiểu rất rõ lai lịch của nó đúng không, hãy nói ra để huynh mở mang tầm mắt nào".

Lâm Vân Phong nhoen miệng cười khi đắc ý, nhìn sang Trương Ngạo Tuyết, hắc nháy mắt: "Sư tỷ, lần này xem như đệ đã có tí công lao, cho đệ lấy công chuộc tội cho sự việc lần trước nhé. Vẫn mong sư tỷ đừng ghi nhớ chuyện đó nữa, được không ạ?".

Trương Ngạo Tuyết cười nhạt nói: "Bảo kiếm ta đã đạt được, chuyện hôm đó ta không tính toán với người, hơn nữa chúng ta đều xuất thân từ Dịch Viện, xem như xong chuyện vậy, từ đây về sau đừng nhắc lại nữa, ta phải về đây". Nói xong nàng xoay mình rời khỏi.

Lục Vân quay đầu nói nhỏ với Vân Phong: "Chúng ta đi theo sư tỷ trở về vậy, trên đường đệ cứ kể huynh nghe về lai lịch của quỷ mị". Nhìn theo bóng hình trắng xóa như tuyết đó, ánh mắt của Lục Vân khẽ mỉm cười.

Lâm Vân Phong dùng phép kéo theo Lục Vân, cả hai phút chốc đã theo kịp Ngạo Tuyết. Không biết tên tiểu tử Vân Phong có ý hay vô tâm mà lại nhẹ nhàng đẩy Lục Vân về phía Ngạo Tuyết, còn bản thân thì đi qua phía ngoài. Hắn còn cố tình vô ý chiếm mất một bên đường, ép Lục Vân di chuyển dần sang bên Ngạo Tuyết. Hắn che miệng cười nói: "Lục Vân huynh, nói đến con quỷ mị đó, là nhất phái trong Quỷ tông, hay nói cách khác là nhất hệ trong quỷ vật của thế gian, là tên quái rất khó thu phục. Theo như truyền thuyết của Quỷ vực, quỷ được phân thành quỷ linh bình thường, quỷ linh lợi hại hơn, tiếp theo là quỷ mị và cuối cùng là quỷ tiên, lợi hại nhất. Hôm nay chúng ta gặp phải, chính là quỷ mị trong truyền thuyết. Lần này

nếu không phải nhờ Ngạo Tuyết tỷ ở đây thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm truất mệnh đấy, huynh nói phải không?”. Cổ tình nói thế rồi nháy mắt với Lục Vân.

Lục Vân cười nhẹ: ”Đúng, đệ nói đúng, lần này toàn nhờ đến công sức của Ngạo Tuyết tỷ, nếu không thì chúng ta tiêu rồi”. Sắc mặt của Ngạo Tuyết vẫn lạnh lùng như băng sơn, không một biểu tình, thật xa cách. Nhưng vẻ âm thầm khinh đời đó lại toát lên một sức hấp dẫn quyến rũ. Lục Vân hít một hơi thật sâu, một mùi thơm nhẹ thoảng qua, khắc ghi trong tâm, mãi mãi không thể quên được.

Rất nhanh, cả ba người đã vượt qua những cây cối kỳ dị rậm rạp, thoát khỏi khu rừng nguyên thủy âm u này. Họ đều lẳng lặng mà đi, Lâm Vân Phong thì suốt ngày bắt chuyện với Lục Vân, còn Ngạo Tuyết thì chỉ lạnh lùng lắng nghe, không nói một lời nào, có vẻ họ không hợp nhau lắm. Rất nhanh, họ đã rời khỏi khu rừng được hai dặm đường, lúc này đột nhiên trong lòng Lục Vân hiện hiện một bức đồ tượng, rất rõ ràng, nhưng lại dị thường thần bí. Lục Vân dừng lại ngay, quay lại nhìn khu rừng, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trước mặt, khiến cho chàng giật thót mình.

Từ giữa khu rừng, có một cột khí trụ màu đen bay vút thẳng lên trời. Cột khí trụ đó rời mặt đất được khoảng mười trượng thì lập tức bị một tầng hào quang màu đỏ bao trùm lấy. Ánh đỏ rực sáng, cổ sức nén cột khí đó trở xuống. Nhưng nó bùng phát ra một vầng hào quang màu đen, đẩy lùi phần nào ánh đỏ, phần đầu đối kháng như muốn thoát khỏi cảnh khốn đốn. Khắp phần trên của khu rừng có hai khối khí tuyệt đẹp nhất đỏ nhất đen đang không ngừng giằng co qua lại. Lúc đỏ chiếm thế, lúc đen gồng mình, hai màu giao thoa lẫn nhau, thật ấn tượng và gây hồi hộp cho mọi người.

Trương Ngạo Tuyết và Vân Phong đi trước thêm vài bước mới phát hiện cử động lạ của Lục Vân nên quay đầu lại nhìn chàng. Vì thế mà họ nhìn thấy được dị tượng trên trời nơi khu rừng vừa rời khỏi, họ nhìn nhau, mặt mày biến sắc, biết rằng nơi đó nhất định đã xảy ra tai họa lớn.

Lục Vân khẽ nói: ”Khu rừng này thật ra là một trận pháp, theo tính toán là được thiết lập từ rất lâu trước đây, không biết vị tiên bối chân tu giới nào đã để lại. Có thể chính là tiên tổ của Dịch Viện chúng ta tạo ra để trấn áp nơi hàn trì tại khu rừng này. Không ngờ hôm nay quỷ khí đã bức phá khỏi phong ấn của tiên tổ, tránh khỏi tai mắt của chúng ta mà thành công lọt ra ngoài. Bây giờ mọi người nói xem phải làm sao?”.

Lâm Vân Phong nghiêm túc nói: ”Nhìn cột sáng màu đen này có thể biết được quỷ khí lần này mạnh mẽ dường nào. Với sức mạnh của ba chúng ta e là không thể tiêu diệt được. Giỏi lắm chỉ có thể trấn áp một lúc thôi. Đệ cho rằng mình cứ quay về đó cố gắng thử một lần, nếu không được thì trở về Dịch Viện cầu trợ”.

Trương Ngạo Tuyết bình tĩnh nói: ”Nếu đã phát hiện thì phải diệt trừ, bất luận nó có hung tợn thế nào”. Dứt lời, tử sắc hào quang lại xuất hiện, thanh bảo kiếm ngự lập trên đỉnh đầu, xoay chuyển, phát ra tử hào quang dịu nhẹ, lan tỏa. Trương Ngạo Tuyết từ từ bay lên, đứng nhẹ trên chuôi kiếm, ngự kiếm phi hành, thân ảnh mỹ miều tuyệt luân, cả Lục Vân và Vân Phong đều ngơ ngẩn ngắm nhìn.

Lâm Vân Phong kéo nhẹ tay áo của Lục Vân, khẽ nói: ”Huynh thấy vị đệ nhất mỹ nữ của Dịch Viện chúng ta thế nào, không tệ chứ? Nghe nói Lý Hoàn Phi của Cần viện đang theo đuổi nàng, tên đó nghe nói tu vi cao thâm, đặc tài ngạo vật, tự cao tự đại. Nếu như đó là hoa đẹp nhất Dịch Viện này mà lọt vào tay y thì tức chết đi được. Huynh nói không phải sao? Theo như đệ thấy, Lục Vân, chúng ta là hảo huynh đệ, nói câu thật lòng, với diện mạo của đệ, sánh với cô ấy vẫn còn thiếu đôi chút. Nhưng huynh sánh với cô ấy thì là một đôi thiên tạo địa thiết đó! Cố gắng nhé, đừng để mất mặt đệ. Mỹ nữ xinh đẹp như thế phải tranh thủ huynh ạ, đừng để vuột mất, nếu thế thì đáng tiếc lắm! Hê hê”. Tên tiểu tử vừa nói vừa cười đầy tà ý, cơ thể đột nhiên biến mất.

Lục Vân nghe hần nói mà sửng sờ, không ngờ Vân Phong lại nói ra những lời đó. Nhìn theo bóng dáng thướt tha như tuyết trắng đó, nếu nói là không rung cảm thì là gạt người thôi, nhưng nàng ta xem mình như thế nào? Có lẽ chỉ là một đoạn ký ức. Chàng nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ lung tung nữa, lập tức ngự kiếm phi hành, chớp mắt đã đến ngay cạnh khu rừng. Lúc này, cả Vân Phong và Ngạo Tuyết đã đi vào bên trong, luồng tử hào quang bất ngờ vụt lên không trung, tạm thời ức chế cột hắc khí trong giây lát.

Lục Vân không lập tức đi vào mà chỉ đứng ngoài khu rừng, đôi mắt lại sáng lên một màu đen huyền, Ý Niệm Thần Ba lập tức được vận lên với tốc độ ba ngàn hai trăm lần mỗi thức, nắm mọi tình hình trong tay. Ý Niệm Thần Ba của chàng thám xét được cột khí lưu đang xoay chuyển với tốc độ kinh hồn dưới hàn trì,

ẩn chứa nguồn âm tà quỷ khí rất hung tàn. Nhưng ngay khi Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân tiếp cận đến cột khí lưu quái dị đó thì tức khắc bị một loại sức mạnh kỳ lạ dẫn ra, khiến chàng không thể tiếp tục thám xét. Đây là sự cố đầu tiên Lục Vân gặp phải, thật là không phục! Một lần nữa, chàng tăng tốc độ vận khí lên đến năm ngàn bốn trăm lần mỗi thức. Sau đó tiến hành tiếp cận lần nữa.

Lần này chàng vẫn bị dội ngược về, tuy nhiên do tốc độ vận khí tăng đột xuất nên không hoàn toàn mất tác dụng, một số Ý Niệm Thần Ba vẫn lọt vào được và thám xét ra một số sự việc. Lục Vân cảm thấy kinh hãi vô cùng, tiếp tục tăng tốc độ vận khí lên sáu ngàn bốn trăm lần. Kỳ lạ là lần này Lục Vân lại hoàn toàn không thể thám xét được gì cả. Chàng bàng hoàng, không hiểu chuyện này là thế nào.

Ánh kiếm của Trương Ngạo Tuyết sáng rực, tử hào quang lan tỏa khắp nơi, cột quỷ khí đen đó phải tránh né khó nhọc. Hiên nhiên thanh bảo kiếm này có khả năng khắc chết quỷ khí. Còn Lâm Vân Phong thì toàn lực thi triển "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm", văng hào quang huyền thanh bao bọc lấy khu vực trong vòng mười trượng. Những quỷ khí nhỏ xung quanh cột khí mỗi lần chạm vào ánh sáng huyền thanh đều phát ra tiếng rên u uất, sau đó biến mất dần.

Lúc này, bên hàn trì từ từ ngưng tụ một nhân ảnh màu đen với đôi mắt xanh quái dị. Xung quanh nó có rất nhiều khí thể màu đen giống như hộ thân chân khí, bao quanh lấy thực thể của nó. Nó được tạo thành chính từ những khí thể màu đen, phát ra luồng sáng đen âm u, vô cùng kinh người. Từ phía đồng thời xuất hiện mười hai con quỷ mị, giống như con mà họ đã gặp vừa rồi, rất lợi hại và khó tiêu diệt.

Gương mặt của Trương Ngạo Tuyết rực rỡ một nguồn sáng óng ánh, trông nàng như một tượng nữ thần, khí chất thanh khiết cô ngạo, lạnh lùng trang nghiêm, lặng lẽ đứng ngay giữa không trung. Thanh bảo kiếm trên tay bùng phát tử hào quang cường thịnh, làm cho khuôn viên trong vòng mười trượng đều nhuộm tím đỏ bởi nguồn sáng đó. Tất cả những quỷ vật nằm trong vòng sáng đều thét lên kinh hoàng, vô cùng kinh sợ khí tức của thanh bảo kiếm. Còn con quỷ ảnh to lớn bên hàn trì với cặp mắt xanh lập lòe kinh dị thì nhìn trừng trừng vào thanh tử sắc trường kiếm, miệng không ngừng rên siết căm hận.

Lúc này, Lục Vân ở ngoài bìa rừng, sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng chàng cũng phát hiện ra một điều cực kỳ quan trọng về Ý Niệm Thần Ba của mình. Nếu dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét động tĩnh của đối phương thì không phải tần suất cao là được. Muốn thành công, điều quan trọng là phải điều chỉnh Ý Niệm Thần Ba của mình trùng với tần suất của đối phương, như thế mới dễ dàng lấn vào khí tức của đối phương, vượt qua tầng phòng ngự mà thám xét những gì mình muốn biết. Phát hiện này có tác dụng cực kỳ lớn trong quá trình tu chân và hành đạo sau này của Lục Vân.

Rõ ràng khí lưu mà chàng phát hiện vừa rồi chính là của con quỷ ảnh thần bí này. Nhìn sang Lâm Vân Phong, hắn đang quyết liệt quyết đấu với bốn con quỷ mị. Thanh "Trảm Yêu Trừ Ma" kiếm loang loáng sắc huyền thanh, múa lượn trên không trung, khí lưu xung quanh tạo thành một vòng xoáy mãnh liệt. Bốn con quỷ mị thì khắp người hắc khí lưu động, các hình thể dịch động với tốc độ cao tạo thành một vòng hắc khí xung quanh Vân Phong. Đồng thời, vòng vây đang thu hẹp dần.

Còn Trương Ngạo Tuyết thì đang ở trên không đại phát thần uy, tử sắc hào quang rực rỡ như mặt trời ban trưa. Khí tức mạnh mẽ đó xuyên suốt trong khu rừng âm u, ức chế mọi tiếng rống, rên rỉ của bọn quỷ vật. Lục Vân đột nhiên nhảy vọt sang một bên để tránh một con quỷ mị, trường kiếm rút ra, một đạo hồng quang bùng phát. Một kiếm với uy lực khai thiên liệt địa, tạo thành vô số những vòng sóng chấn động cương mãnh, rồi lại tụ thành một luồng kiếm khí, như một con hỏa long hùng hổ một nhát chém xuống cơ thể của con quỷ mị.

Lục Vân nghĩ rằng với nhát kiếm quét mạnh vừa rồi, con quỷ mị thế nào cũng bị hình thần cụ diệt, hoặc giả chí ít cũng nguyên khí đại thương, nhưng kết quả lại khiến chàng vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy hào quang đen trên cơ thể của nó lưu động, phút chốc trở nên hư vô, nhát kiếm uy lực vừa rồi chỉ như bổ vào hư không, ngoài những cành cây ngã rạp xung quanh, nhát kiếm của Lục Vân không hề gây ra ảnh hưởng gì đến nó cả. Khí thể lại lưu động, trước mặt Lục Vân, con quỷ mị hồi phục lại nguyên trạng, nhìn Lục Vân cười nham hiểm. Trong đôi mắt xanh lè đó ánh lên âm tà chi khí, rất ghê rợn.

Lâm Vân Phong nhìn thấy Lục Vân, lo lắng cho sự an nguy của chàng, bởi vì dù sao thì chàng cũng chỉ mới tu luyện được một năm, có mạnh cũng không đến mức độ nào. Hắn bèn gọi to: "Lục Vân huynh, mau đến gần bên đệ. Những con quỷ mị lần này lợi hại hơn nhiều. Con quỷ ảnh màu đen bên hàn trì chính là một

quỷ tiên trong truyền thuyết, nó không phải là thứ chúng ta có khả năng đối phó vào lúc này. Huynh hãy mau qua đây, đệ sẽ thi triển Âm Dương Pháp Kiếm một lần nữa, hy vọng có thể giết được vài con rồi xông ra ngoài cầu cứu. Huynh đừng đứng đó nữa, mau đến đây”.

Lục Vân nghe thể mặt biến sắc, nhanh chóng phi thân đến Vân Phong. Ngay lúc khởi thân, chàng đã phát ra Ý Niệm Thần Ba với tốc độ ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, tiến hành công kích thân thể của con quỷ mị. Một nụ cười hiển hiện trên khóe môi của Lục Vân. Lần công kích ba ngàn sáu trăm lần bất ngờ được phát ra, nhất cử kích phá thất đạo khí lực của con quỷ mị. Tức thì, nguồn chấn động cao tốc của Ý Niệm Thần Ba đã làm chấn thương nặng nề lên thân tức của nó, cơ thể hóa thành một dòng khói mờ, hình thần cụ diệt. Điều này khiến Lục Vân rất vui mừng nhưng chàng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, không biểu lộ ra ngoài.

Trương Ngạo Tuyết thần kiếm hoành không, toàn thân phát ra sắc huyền thanh của ngọc, giữa sắc thanh lại ẩn hiện tử sắc dịu nhẹ. Song thủ ngự kiếm, thanh thần kiếm rực rỡ sắc tím, như thiên tế thần long chói lọi mà bay lượn xung quanh Ngạo Tuyết, tung hoành tứ phía, uy lực kinh thiên. Cả khu rừng đều đắm chìm trong sắc tím huyền bí, nhìn từ xa, phẳng phất cảnh tượng một khu rừng huyền ảo trôi nổi trên tầng tinh vân tím ngắt, đẹp diệu kỳ!

Vân Phong nhìn thấy Lục Vân đã đến cạnh mình, hần nói lớn: ”Lục Vân huynh, mau vận tập bốn môn ‘Dịch Thiên Pháp Quyết’ hộ thể, đồng thời toàn lực bảo hộ bên cạnh đệ, đệ sẽ thi triển Âm Dương Pháp Kiếm để nhất quyết cao thấp với lũ quỷ vật này, hy vọng có thể tiêu diệt được vài con”.

Lục Vân y theo, khắp người bất ngờ hào quang lưu động, một vòng sáng phòng hộ hiện ra xung quanh cơ thể. Dịch Viện trong cây vào Dịch Kinh Vi Chủ, là nhất phái của Đạo gia. Tu chân pháp quyết của Đạo gia thì chân khí hộ thể mà họ tu luyện được đa số đều có sắc huyền thanh, là vi tam thanh chi bản sắc. Cũng giống như kim quang hộ thể của Phật gia toàn là màu vàng kim. Thanh trường kiếm của Lục Vân tức thời rừng rực sắc lửa, chàng đang thi triển Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết với mười tầng uy lực, không hề bảo lưu. Chỉ thấy một khối hồng quang phóng lên không trung, bao trùm lấy cả khu rừng, bên vành đai của tử sắc xuất hiện một vầng sắc đỏ, hình thành nhất hồng nhất tử lưỡng đạo kỳ dị hào quang.

Ánh huyền thanh trên người của Lâm Vân Phong đột nhiên bùng sáng, song thủ khẩu ấn trước ngực một pháp quyết kỳ lạ, cả người lơ lửng, lập như một bức tượng thần, phát ra ánh sáng rực rỡ chói lòa. Vân Phong đại hồng một tiếng, âm thanh rền vang bốn bề, sau đó nghe tiếng niệm đạo: ”Cần khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm Dương Pháp Kiếm, diệt ma trừ tiên! Tàn, liệt, phá, diệt!”.

Lập tức, khí lưu cuộn cuộn nổi dậy từ bốn phía, cả khu rừng tràn ngập trong một nguồn lực ép cường đại. Lâm Vân Phong linh không dĩ lập, phía trên đỉnh đầu xuất hiện một đường sáng xé toạc không gian, một thanh hư không kiếm chớp hiện hồng lục nhị sắc bay ra từ đó. Đường sáng lập tức biến mất, thanh hư không âm dương pháp kiếm bùng phát hào quang sáng lòa, nghênh phong kiến trường, đột nhiên biến thành một thanh đại pháp kiếm dài hơn mười trượng. Trên thân kiếm không ngừng ẩn hiện vô số bùa chú rành mạch, di chuyển lên xuống theo hai luồng hồng lục nhị sắc hào quang.

Lục Vân đứng ngay phía dưới Vân Phong, bốn bên đều bu đầy những khí thể màu đen đang rình rập, tìm cơ hội công kích hai người, nuốt chửng linh hồn của cả hai. Nhưng mỗi khi tiếp cận họ thì đều bị ”Dịch Thiên Pháp Quyết” đẩy lùi. Đối thủ của Lục Vân lúc này chỉ có một con quỷ mị vô cùng xảo quyết. Nó luôn đề phòng và thận trọng khi giao đấu với Lục Vân sau khi thấy được Lục Vân đã hạ thủ con quỷ mị kia. Tuy Vân Phong và Ngạo Tuyết không ai biết nhưng bọn quỷ mị này đều phát giác cả.

Trong khi đó, Trương Ngạo Tuyết đã trảm sát được hai con quỷ mị, nhưng xung quanh nàng còn đến bốn con. Cả bốn con này đều liều mạng mà cố làm tiêu hao chân nguyên của nàng rồi sau đó mới tiến hành công kích. Nàng tạm thời không biết phải xử trí thế nào với bốn con quỷ mị gan lì này nên đành giết những quỷ vật yếu hơn.

Khi Trương Ngạo Tuyết đại khai sát giới, con quỷ tiên vẫn không động đậy, nó chỉ lặng lẽ đứng nhìn ba người, đôi mắt xanh lè ánh lên thứ ánh sáng quắc đầy quỷ dị. Nhưng ngay khi Lâm Vân Phong thi triển ”Âm Dương Pháp Kiếm”, nó đột nhiên cử động. Chỉ thấy bóng đen lấp loáng, trước mặt Vân Phong bất ngờ xuất hiện bóng ảnh của con quỷ tiên. Nó nhe miệng cười nham hiểm, đôi mắt xanh sáng lên, tức khắc cơ thể của Vân Phong bị chấn động, chân khí hộ thể bị tổn thương khiến huyết khí dội ngược, té nhào xuống

đất.

Lục Vân cảm nhận được Vân Phong đang gặp nguy, thanh trường kiếm trong tay rực lửa đỏ ngay trước ngực của Vân Phong nhằm tránh đợt tấn công tiếp theo của quỷ tiên. Lục Vân hốt hoảng: "Vân Phong đệ không sao chứ? Có sao không?".

Lâm Vân Phong mồ hôi nhễ nhại, vừa thi triển Âm Dương Pháp Kiếm, vừa vận công hộ thể, vốn đã rất hao tổn khí lực. Bây giờ lại bị tên quỷ tiên đó dùng "Lục nhãn Quỷ Mang" tà ác nham hiểm kích trúng hộ thể chân khí, làm sao mà không bị gì được. Nhưng hắn vẫn ngoan cường: "Không sao, huynh cẩn thận đôi mắt của nó, nó có thể phát ra khí quang màu xanh, rất bá đạo và gây sát thương lớn, cẩn thận".

Lục Vân trầm giọng: "Hãy yên tâm, đệ tự mình cẩn thận, ở đây giao cho huynh". Lời vừa dứt thì nhất kiếm hoành tráng, một đường kiếm quang đỏ rực bổ thẳng vào con quỷ tiên. Rõ ràng đường kiếm hừng hực hỏa khí của Lục Vân đã chém trúng nó, vậy mà nó chỉ cười hí hí đầy nham hiểm, hào quang đen trên cơ thể lưu động, nhẹ nhàng hóa giải nhất kiếm mười tầng công lực của Lục Vân. Từ đôi mắt, con quỷ tiên không ngừng bắn ra những tia khí mang màu xanh lục, kết thành một tấm lưới chậm rãi vây hãm lấy Lục Vân. Lục Vân nhanh chóng lánh người, tránh khỏi sự công kích của lục quang, khi nào tránh không kịp thì dùng thanh trường kiếm đỡ đòn. Mỗi lần đỡ như vậy, thanh trường kiếm lại xuất hiện một vết xước ánh sắc xanh, đồng thời hồng quang trên kiếm cũng yếu đi, uy lực đại đại hạ giảm. Như thế thì Lục Vân càng nguy hiểm hơn.

Vân Phong toàn lực khống chế Âm Dương Pháp Kiếm trên đầu, di chuyển Pháp Kiếm sang đầu của con quỷ tiên, bao chụp lấy nó. Quỷ tiên rống lên một tiếng căm hận, hào quang đen trên cơ thể lại lưu động. Mỗi lần tiếp xúc với hào quang hồng lục của Âm Dương Pháp Kiếm đều phát ra tiếng nổ long trời. Giữa không trung, vô số những bùa chú in hằn lên tần khí thể đen của con quỷ tiên, tức thì gây ra sức phá hoại rất lớn, khiến cho khí lưu khắp người của nó chấn động, hào quang đen nhạt dần. Điều này chứng tỏ rằng Âm Dương Pháp Kiếm đích thực là khắc tinh của mọi quỷ vật. Cho dù tu luyện đến quỷ tiên, cũng không thể chống chọi với công kích của Âm Dương Pháp Kiếm.

Tuy nhiên, quỷ tiên vẫn là quỷ tiên, hiệu xưng Quỷ vực đệ nhất lưu cao thủ thì đâu dễ dàng bị tiêu diệt như vậy. Lần này, Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong có hơi khác với lần trước. Lần trước chỉ đơn một chữ "Phá", còn lần này là "Tàn, Liệt, Phá, Diệt", bao gồm cả "Hủy diệt" lợi hại nhất nên quỷ tiên mới bị pháp kiếm ép đến khí tức giảm yếu, phải toàn lực tự bảo.

Lục Vân dịch chuyển đến bên Vân Phong, cẩn thận bảo vệ an toàn cho hắn. Lục Vân hiểu rằng Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong có sức mạnh trừ yêu diệt ma rất lợi hại, nhìn thấy bộ dạng của con quỷ tiên, chỉ cần Vân Phong cố chịu đựng thêm một khoảng thời gian nữa thì có hy vọng tiêu diệt được nó. Nhưng quan trọng là, Vân Phong có chịu đựng nổi hay không? Lục Vân nhìn thấy hắn sắp không nổi rồi, chân nguyên đã tiêu hao quá nhiều và cực nhanh, sắp trụi không nổi nữa. Còn con quỷ tiên cho đến giờ phút này vẫn chưa bị pháp kiếm kích trúng bản thể mà chỉ đã thương những quỷ khí xung quanh, đối với nó thì những hao tổn này chẳng phải tổn thương gì đáng nói.

Phía bên kia, tình hình của Trương Ngạo Tuyết cũng không khả quan hơn, tuy không đến nỗi thất thế, nhưng nàng cũng biết được âm mưu của bọn quỷ mị này. Nhìn sang Lục Vân và Vân Phong, nàng thấy rất sốt ruột, bởi vì bộ dạng loạng choạng của Vân Phong đã báo cho nàng biết được hắn sắp trụi không nổi. Còn Lục Vân tuy nhuần nhuyễn Thiên Cang kiếm pháp, đối với yêu vật thì có tác dụng, còn đối với bọn quỷ vật thì hoàn toàn không sử dụng được. Đến khi Vân Phong tiêu hao hết chân nguyên, ba người họ sẽ cùng lâm nguy...

Trương Ngạo Tuyết đột nhiên biết mất, hiện hình ngay gần bên Lục Vân và Vân Phong, di chuyển thanh thần kiếm đến trên đầu của quỷ tiên, cùng với hào quang rực sáng của mãn thiên tử sắc, bổ xuống một nhát thật mãnh liệt. Cùng lúc, bốn con quỷ mị đang tấn công Ngạo Tuyết bất chợt rống lên ghê rợn rồi nhanh chóng xông đến tấn công Vân Phong, hòng phá hoại Âm Dương Pháp Kiếm của hắn, cứu thoát quỷ tiên.

Lúc này, áp lực của Lục Vân tăng lên, hoàn toàn không thể đỡ hết những đòn tấn công dồn dập của bọn quỷ mị xảo quyệt, Vân Phong tức thì bị một con quỷ mị kích trúng hộ thân chân khí, té nhào xuống đất, Âm Dương Pháp Kiếm mất đi người khống chế, tự động biến mất. Ngay lúc đó, nhất kiếm của Ngạo Tuyết kịp thời bổ xuống, chỉ nghe con quỷ tiên rống lên đau đớn, khắp người bùng phát ra một khối khí thể đen

đặc, cơ thể lập tức nhạt đi, rồi biến mất trước mặt ba người.

Trương Ngạo Tuyết nói ngay: "Lục Vân, người chăm sóc cho hắn, ta sẽ bảo vệ hai người". Nói xong thần kiếm phóng ra luồng tử quang, một lần nữa soi rọi khắp khu rừng, khiến cho lũ quỷ mị sợ hãi lui ra, vô cùng nể sợ thanh kiếm của nàng. Lục Vân đỡ lấy Vân Phong, ôm giữ thật chặt, trường kiếm liên tục xoay chuyển xung quanh hai người, tạo thành một vòng phòng hộ.

Cách đó không xa, ánh mắt của con quỷ tiên hùng hực lửa giận. Từ nhất kiếm vừa rồi, nó thật sự bị tổn thương không ít, nên nó đang nổi cơn thịnh nộ. Xung quanh nó chín con quỷ mị, mười bóng quỷ ảnh toát ra sức mạnh tà ác ngùn ngụt, từ từ liên kết thành một, cùng đối kháng với thần kiếm của Ngạo Tuyết. Lúc này, đối địch chi thế đã lâm vào cảnh nguy khốn, song phương đều đang chờ đợi cơ hội.

10. Hồi 10: Quyết Chiến Quỷ Tiên

Lục Vân nhẹ nhàng dìu Vân Phong, hai tay áp vào ngực, vận "Dịch thiên pháp quyết" để truyền chân nguyên qua cơ thể của hắn, giúp hắn hồi phục nguyên khí. Lục Vân lo lắng hỏi: "Vân Phong, đệ thấy sao rồi? Có đỡ hơn chưa?".

Sắc mặt của Vân Phong trắng bệch nhưng vẫn cố gượng cười khi nhìn thấy sự quan tâm của Lục Vân: "Huynh cứ yên tâm, huynh quên rằng đệ có biệt tài bẩm sinh là tróc quỷ sao, làm gì mà để bọn chúng giết hại được? Đệ không sao cả, nghỉ ngơi một tí là khỏe lại ngay. Huynh không cần phải truyền chân nguyên cho đệ, đệ đã đỡ nhiều. Huynh cứ tập trung chú ý động tĩnh tứ phía, có lẽ lần này chúng ta lâm vào cảnh nguy khốn rồi. Nếu thật sự không ổn thì huynh nhớ chạy được thì chạy, đừng lo cho đệ, hiểu không?".

Lục Vân nghe thế trừng mắt nhìn hắn, trầm giọng "Đệ đừng nói vậy, huynh còn đệ còn! Đừng nghĩ lung tung, đệ hãy tranh thủ khôi phục chân nguyên. Đợi khi đệ có thể thi triển pháp quyết thì hãy sử dụng Âm dương độn thuật về cầu cứu sư phụ. Trong ba chúng ta thì chỉ có đệ nhuần nhuyễn đạo thuật này nhất, chỉ cần đệ có thể thoát ra khỏi khu rừng này thì bọn chúng sẽ không làm gì được đệ. Đệ là niềm hy vọng của chúng ta, đệ biết không? Về huynh, huynh có thể hỗ trợ sư tỉ đối phó với bọn quỷ mị này, yên tâm. Tranh thủ thời gian đi!" Lâm Vân Phong gật đầu nhắm mắt điều tức.

Những khí thể màu đen xuất hiện càng lúc càng nhiều, từ từ bao vây xung quanh ba người họ. Quỷ tiên và chín quỷ mị lúc này đã kết thành một nhóm mười luồng quỷ khí đen nhánh bao bọc xung quanh, hình thành một vòng vây khép kín, áp chế hào quang tử sắc của Ngạo Tuyết. Sức ép đó khiến cho thanh bảo kiếm hạ xuống ba tấc, ánh hào quang nhạt đi. Lục Vân quan sát tứ phía, ánh mắt lóe lên thần sắc kỳ lạ như đang suy tư điều gì đó nhưng nhất thời vẫn chưa có quyết định.

Đôi mắt của Trương Ngạo Tuyết sắc lạnh lóe sáng, dang rộng đôi tay, một nguồn chân nguyên cường đại bùng phát trong phút chốc, tử sắc hào quang trên thanh bảo kiếm lập tức bùng sáng, chấn phá vòng hắc khí của lũ quỷ vật, khiến chúng lật đật dạt ra. Một cột tử quang bay thẳng lên trời, phá bỏ vòng vây của lũ quỷ khí, giống như một trận cuồng phong quét lũ quỷ bay tan tác, tiếng gió lồng lộn, thanh uy khiếp vía.

Quỷ tiên đại nộ, hồng một tiếng, đôi mắt xanh kỳ dị của nó rực sáng, xuất phóng ra vô số luồng khí mang màu xanh công kích Trương Ngạo Tuyết. Mọi đòn tấn công đều bị thanh bảo kiếm cản lại nhưng Ngạo Tuyết biết rằng mỗi lần khí quang màu xanh đó tiếp xúc với thần kiếm thì nguyên khí đều bị hao tổn rất nhiều. Đối phó với quỷ tiên, nàng cảm thấy vô cùng vất vả.

Lục Vân đang cẩn thận bảo vệ Lâm Vân Phong, chợt nhìn thấy quỷ tiên không ngừng công kích Ngạo Tuyết, bọn quỷ mị cũng thừa cơ bồi thêm nhiều đòn. Ngạo Tuyết đang phải chịu đựng sức ép công kích từ nhiều phía, phút chốc tử sắc hào quang lại bị nhạt đi. Lục Vân tay phải nhất chỉ, thanh trường kiếm ở bên cạnh bay vụt ra trực chỉ tấn công vào bọn quỷ mị. Lần này, Lục Vân có truyền thêm khí tức "Hóa hồn đại pháp" của Quỷ tông, bọn chúng lập tức rống lên đau đớn, vội vã thoái lui. Hiển nhiên lũ quỷ vật khá sợ hãi vô thượng pháp quyết này.

Do Trương Ngạo Tuyết phải tập trung gần như toàn bộ tinh thần vào quỷ tiên nên đối với Lục Vân không hề để ý đến, nên không hiểu tại sao lũ quỷ mị lại có thái độ như vậy. Nhờ Lục Vân trợ thủ, áp lực của Ngạo Tuyết đã giảm bớt lợi dụng cơ hội này thi triển phản kích. Chỉ thấy đôi mắt của nàng rực sáng, khắp người chói lòa vàng hào quang huyền thanh, khí thể kinh hồn.

Như con hồ điệp tung cánh trong gió, thướt tha xỏa mình, một vầng quang màu xanh như con phượng hoàng hiển hiện sau lưng, ngẩng đầu phi thiên chi thể, kêu lên một tiếng thanh thoát vang dội khắp khu rừng, từng tầng âm thanh phản hồi kỳ dị như cửu thiên thần âm gây chấn động đến lũ quỷ vật khiến chúng rên lên điên dại giận dữ. Ngạo Tuyết dang tay thật rộng như phụng hoàng sải cánh, lơ lửng trên không. Thét lên một tiếng thật vang xuyên mây xanh chạm tiên giới, như tiếng gáy của cửu thiên phụng hoàng thâu trời mây. Sau lưng xuất hiện bóng ảnh của một con phụng hoàng sắc sỡ khổng lồ, lượn người theo từng động tác phi thiên của Ngạo Tuyết, sải cánh minh khiêu, thanh thể kinh người nhưng tư thế thì thật... mê người.

Vào lúc nguy cấp, Trương Ngạo Tuyết cuối cùng cũng thi triển tuyệt học của mình - Phụng vũ cửu thiên, kiếm quyết thần kỳ nhất của Khôn viện trong Dịch Viện. Thanh bảo kiếm trên đầu của Ngạo Tuyết lập tức tăng tốc xoay chuyển, ánh hào quang tử sắc cũng tăng cường độ sáng theo tốc độ tăng dần. Trong phút chốc, nó đã phát ra một vùng hào quang bao trùm, nhuộm tím cả một vùng đất trời rộng lớn, khu rừng trở thành một khu rừng tím thật huyền bí. Nguồn tử sắc kiếm khí ngùn ngụt khí thế đó đột nhiên phóng thẳng lên trời. Nhìn từ xa trông như cột sáng màu tím đang chọc thủng cả thiên vũ. Kiếm khí cương mãnh chi cực, nhanh chóng truyền về đến ngoài mười trượng của Dịch Viện.

Cơ thể uyển chuyển của Ngạo Tuyết lơ lửng giữa không trung, toàn thân toát lên ánh sáng huyền thanh thần bí với con phượng hoàng bảy màu sải cánh ngẩng đầu sau lưng, từng tiếng ngân nga thâu cửu thiên, oai phong vô cùng! Thanh bảo kiếm cùng lúc xoay chuyển phi tốc, hào quang tử sắc ép khí tức của lũ quỷ mị và quỷ tiên tụ lại thành một khối. Những quỷ vật còn lại đều rên lên thảm thiết, rất nhiều hồn quỷ đạo hạnh kém đã hồn bay phách tán dưới ánh tử sắc cường thịnh.

Lâm Vân Phong lúc này đã mở mắt, nhìn thấy Ngạo Tuyết đang ở giữa không, cảnh tượng đó thật sự khiến hắn kinh ngạc muôn phần. Ngay cả Lục Vân ở bên cạnh cũng đang tròn xoe mắt, cảm thấy vô cùng bất ngờ trước tu vi thâm sâu của Trương Ngạo Tuyết, thật không hổ danh là đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch Viện, uy lực thật kinh người, khí thế áp đảo!

Vân Phong biết rằng đây chính là cơ hội tốt, nói nhỏ với Lục Vân: "Hiện tại đệ đã hồi phục được ba tầng chân nguyên, có thể cố gắng thi triển âm dương độn thuật, thừa lúc Ngạo Tuyết sơ hở đang giữ chân lũ quỷ mị, đệ sẽ quay về cầu cứu sư phụ ngay lúc này, ở đây giao cho huynh. Huynh phải cẩn thận, bảo vệ bản thân thật tốt, ráng cầm cự thêm chút nữa, đệ sẽ nhanh chóng cầu chi viện đến giúp đỡ. Hãy cẩn thận, đệ đi trước đây". Vừa dứt lời đã lăm bầm niệm chú ngữ, cơ thể nhạt dần, thoát cái đã biến mất, để lại vài tia khói mong manh.

oOo

Trong Dịch Viện, bốn vị viện chủ đang bận rộn với công việc nội viện thì đột nhiên cảm nhận được nguồn kiếm khí mạnh mẽ tỏa đến. Khí thế hùng hổ khiến cho bốn vị đều rung mình, biết thế nào cũng xảy ra chuyện. Ngay sau đó, bốn bóng người nhanh chóng phi thân ra khỏi Dịch Viện, cùng đi về một hướng với thần sắc kinh ngạc. Cột hào quang tử sắc xuyên chín tầng mây đó cho dù ở cách xa mười trượng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, khí thế hùng hực.

Cần Nguyên chân nhân của Cần viện sắc mặt hơi tái: "Hướng đó không phải là Âm Hồn Lâm sao? Đạo hào quang xuất phát từ đó, chắc có chuyện gì rồi". ba người còn lại tâm trạng ai nấy đều nặng nề, đều đang lo lắng đến sự cố không mời mà đến này.

Tịnh Nguyệt đại sư, Khôn viện chỉ chủ giọng hơi run: "Đạo hào quang tím đó rất cương mãnh, nhưng điều khiến ta kinh hãi nhất đó là ta cảm nhận được khí tức rất quen thuộc, rất giống với 'Phụng vũ cửu thiên', chẳng lẽ là Ngạo Tuyết đang gặp nguy? Hy vọng là ta đoán sai, nếu không thì nghiêm trọng đây".

Tử Dương chân nhân của Dương viện trầm giọng nói: "Nơi đó năm xưa Lục Viện đã từng hợp thủ phong ấn Quỷ tuyến, không lẽ phong ấn dưới hàn trì đã bị lũ quỷ vật đó phá hoại? Nếu thật là vậy thì nghiêm trọng thật... Nhớ lại những gì sư phụ năm xưa từng nói, một ngàn hai trăm năm trước đây, lúc đó Lục Viện đã tốn bao công sức mới có thể phong ấn được Quỷ tuyến - nơi thông hành đến Quỷ vực. Nếu như phong ấn đã bị giải thì quả là phiền phức. Hiện tại Huyền Ngọc sư huynh lại không có ở đây, e phải gặp nhiều rắc rối. Không có 'Di thiên thước', muốn phong ấn lại Quỷ khẩu thì thật không dễ dàng chút nào".

Lúc này, Huyền Dương chân nhân của Dương viện chợt lên tiếng: "Mọi người nhìn xem, đạo quang ảnh giữa không trung kia là gì?". Mọi người cùng lúc quay đầu theo hướng chỉ tay của Huyền Dương, quả nhiên nhìn

thấy giữa không, một đạo quang ảnh cực nhanh phóng về phía họ, chớp mắt đã đến nơi. Ánh sáng vừa nhạt thì hiện nguyên hình là thân ảnh của Lâm Văn Phong, chỉ thấy hắt mặt mày trắng bệch, loạng choạng ngã xuống, rõ ràng là đã hao tổn chân nguyên toàn thân đến mức không còn sức để trụ lại nữa.

Huyền Âm chân nhân nhanh tay giữ lấy cơ thể đang ngã quỵ của hắn. Tay phải đỡ lấy người, tay trái vận khí sáng rực sắc huyền thanh, truyền ngay chân nguyên vào cơ thể của Văn Phong. ba người còn lại lo lắng nhìn nhị sư đồ, chỉ thấy Văn Phong từ từ hé mắt, thì thào: "Các vị sư phụ hãy mau chóng đến khu rừng phía đông, Ngạo Tuyết sư tỉ và Lục Vân đều đang bị chín con quỷ mị và một con quỷ tiên bao vây, đệ tử phải liều mạng mới có thể về đây cầu chi viện, hãy mau cứu họ, trễ nữa sẽ không kịp...". Vừa nói xong đã ngất đi.

Tịnh Nguyệt đại sư và Tử Dương chân nhân mặt mày biến sắc, lập tức dịch chuyển đến Âm Hồn Lâm. Càn Nguyên chân nhân nói với Huyền Âm: "Hãy mang nó về tịnh dưỡng, ta đi trước một bước, đệ lên sau, nhanh nhé". Rồi cơ thể lập tức sáng lên, phóng thẳng đến khu rừng. Huyền Âm chân nhân nhìn Văn Phong, khẽ thở dài rồi dùng phép mang hắn về phòng trong phút chốc, sau đó thật nhanh biến mất theo mọi người.

oOo

Tử quang trên thanh bảo kiếm của Ngạo Tuyết bùng lên ngời ngời rực sáng, như con thần long đang uốn mình, hòa điệu với con phụng hoàng sau lưng, tạo thành một đôi long phụng giao cảnh thật hoành tráng, kỳ dị. một trên một dưới, một trái một phải, uốn lượn tung hoành, cùng cuộn mình xông vào lũ quỷ mị và quỷ tiên. Nơi tử quang lướt qua, quỷ khí bị tiêu diệt, phụng hoàng bay đến, quỷ vật tránh xa. Trương Ngạo Tuyết uyển chuyển điều khiển đôi long phụng, bay lơ lửng giữa không trung, như vị tiên tử quyền thế, rực rỡ. Lũ quỷ vật run sợ chạy tán loạn trước khí thế hùng hổ của đôi long phụng, không con quỷ nào dám đối chọi trực diện.

Quỷ tiên nộ hồng một tiếng, dịch chuyển ngay trước mặt của Ngạo Tuyết. Tập hợp khí mang âm tà quỷ dị vào đôi mắt lợi hại của nó và công kích ngay chính diện, khí tức tà ác bùng phát, kỳ cường khó đoán, khiến cho Ngạo Tuyết phải vất vả tránh né, vội vàng điều khiển tử long tập trung công kích quỷ tiên. Nó tỏ ra rất e sợ tử long nên vội thoái lui để tránh đòn, chỉ hậm hực nhìn trừng trừng vào Ngạo Tuyết.

Còn Lục Vân ở dưới đất, trường kiếm cuồng vũ, vòng phòng hộ huyền thanh tỏa sáng chói lòa. Biết rằng Ngạo Tuyết chỉ toàn lực đấu pháp với quỷ tiên, không chú ý đến mình nên chàng lập tức vận khí, đôi mắt ánh lên những tia nhìn tàn khốc, Lục Vân một lần nữa thi triển Ý Niệm Thần Ba nhưng không dùng để công kích mà lại thu hồi vòng chân khí hộ thể, thay vào đó là mười hai tầng Ý Niệm Thần Ba, vô thanh vô hình, không thể nhận biết.

Lũ quỷ mị nhìn thấy vòng hộ thể huyền thanh đã biến mất, bèn nhanh chóng lao vào để nuốt chửng linh hồn của Lục Vân. Khi chúng vừa đến gần thì đột nhiên cả lũ rống lên ghê rợn, đầy kinh hãi, tất cả bị văng ngược ra. Khí thể vốn đen đặc đột nhiên trở nên nhàn nhạt, bọn chúng bị yếu đi rất nhiều. Con nào xông vào càng nhanh thì càng thương nặng hơn.

Ánh mắt của Lục Vân sắc lạnh, quyết không nương tay với lũ quỷ mị đáng nguyên rửa, chàng đang thi triển ngoại nhu nội cương. Ta nên biết rằng, Lục Vân vốn dĩ từ nhỏ đã khuyết nhất hồn nhất vía, từ đó nảy sinh quyết tâm tranh đấu với thiên gia. Tuy bề ngoài văn phong nho nhã, nhưng nội tâm lại rất cương quyết và ương ngạnh. Phần ngạo khí bất khuất bất phục của Lục Vân từ trước đến giờ đều được kềm nén, không biểu lộ ra ngoài. Vào giây phút này, trong tình huống không ai chú ý, cuối cùng chàng cũng kích phát được phần tính cách cường ngạo trong nội tâm của mình.

Lục Vân có khả năng khống chế rất mạnh mẽ đối với chiêu pháp Ý Niệm Thần Ba độc hữu của mình. Ý nghĩa của chiêu pháp này tức là dĩ ý niệm bản thân vi chủ, muốn gì được nấy, mang hàm ý tùy tâm. Sẵn tiện, Lục Vân dùng lũ quỷ mị này làm vật thử nghiệm cho mình, tranh thủ luyện tập thêm khả năng khống chế ý niệm. Trước tiên, chàng phát ba đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi đạo với tần suất là hai ngàn bốn trăm lần mỗi thức, công kích ba con quỷ mị với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ siêu việt, sức mạnh kinh khiếp, trong nháy mắt đã xuyên qua bảy tầng hộ thể quỷ khí tráo của ba con quỷ mị, nhất kích trúng ngay thực thể khiến chúng bị tổn thương nặng nề. Tuy nhiên, lũ này quả thật khó đối phó. Tuy đã trúng đòn, chúng vẫn không hoàn toàn biến mất. Bởi lẽ quỷ mị vốn là một hợp thể của các quỷ khí, không hề có thực thể thật sự, cho nên muốn tiêu diệt chúng là điều cực kỳ khó khăn.

Lục Vân không quan tâm điều đó, sau khi kích trúng ba con quỷ mị, chàng lập tức phát thêm năm đạo Ý Niệm Thần Ba. Mỗi đạo ý niệm đều có cùng tần suất, vô thanh vô thức kích trúng ngay năm con quỷ mị khác. Loại chiêu pháp thần kỳ này vô thanh vô sắc, vô hình trạng, hoàn toàn là một lần công kích bằng thần niệm, không thể phát giác cũng không thể né tránh được. Lục Vân khẽ nhếch môi cười, một lần nữa kích trúng mục tiêu khiến năm con quỷ mị bị trọng thương. Ngoài ra, Ý Niệm Thần Ba còn giúp chàng nắm rõ được tình hình trong khắp khu rừng, tất cả khí tức và động tĩnh đều được in dấu trong tâm khảm một cách rõ ràng, bao gồm cả Ngạo Tuyết và quỷ tiên.

Ngay lúc Lục Vân định phát tiếp ba đạo ý niệm công kích với tần số cao hơn nhằm nhất cử tiêu diệt vài con quỷ mị, hy vọng giảm bớt áp lực cho Ngạo Tuyết thì đột nhiên phát hiện, từ xa có hai nguồn khí tức rất mạnh mẽ đang đến gần với tốc độ cực cao. Lục Vân giật mình, đoán rằng cao thủ của Dịch Viện đang đến cứu viện nên lập tức thu hồi Ý Niệm Thần Ba, thở dài khe khẽ. Văng hào quang huyền thanh lại xuất hiện xung quanh người để tránh sự nghi ngờ.

Vừa lúc Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, hai bóng người xuất hiện ngay trên không trung, đó là Tịnh Nguyệt đại sư và Tử Dương chân nhân. hai người đỉnh lập tại phía trên khu rừng, lặng lẽ nhìn xuống. Lúc này thần kiếm của Ngạo Tuyết từ quang đại thịnh, vì lý do bọn quỷ mị đã được Lục Vân xử lý nên nàng có thể dốc toàn lực một đấu một với quỷ tiên. Chỉ thấy nàng ra sức thi pháp, toàn thân rực sáng sắc huyền thanh, con phụng hoàng đơm sắc xanh ở sau lưng ưỡn mình khinh khiêu chấn thiên giới, rồi hóa thành một khối thanh quang, lan tỏa tứ phía. Còn tử long thì ngẩng đầu trường ngâm động địa gian, rồi hóa thành một khối tử sắc hào quang, không ngừng xoay chuyển xung quanh con quỷ tiên, bao vây lấy nó và thu hẹp dần vòng vây. Từ từ tiếp xúc với lớp khí lưu đen đặc đang không ngừng xoay vòng, tạo thành lớp phòng vệ của nó. Vừa va chạm đã phát ra tiếng gi gi như thủy hỏa tương ngộ, tương sinh tương khắc, ma sát với nhau rất dữ dội.

Cơ thể của quỷ tiên lập tức hóa thành một khối khí màu đen, với tần suất tám ngàn sáu trăm lần mỗi thức, nó nhanh nhẹn tránh né mọi công kích bên trong vòng vây của tử sắc hào quang. Nhất thời Ngạo Tuyết không nghĩ ra được cách gì để tiêu diệt nó, chỉ có thể giam giữ nó lại trong vòng sáng tử sắc. Từ đầu trận đến giờ, Ngạo Tuyết không ngừng thi triển kiếm quyết, tiêu hao không ít nội khí, phải công nhận nội lực chân khí của nàng thật sự quá kinh người, còn thanh thần kiếm trong tay lại như tâm linh tương thông với chủ nhân, lúc điều khiển không hề tiêu tốn quá nhiều chân nguyên của Ngạo Tuyết, giúp cho nàng thụ ích khá nhiều.

Lúc này trên không trung xuất hiện thêm hai bóng người, đó là Càn Nguyên chân nhân và Huyền Âm chân nhân. bốn vị viện chủ cùng nhìn chăm chăm vào quỷ tiên, kinh hãi, cùng lúc phát hiện thanh tử sắc thần kiếm trên tay của Ngạo Tuyết, mỗi người có phản ứng khác nhau.

Tịnh Nguyệt đại sư hiển nhiên tỏ vẻ vui mừng, tuy chưa biết làm sao mà đứa đệ tử kiệt xuất yêu quý của mình có được thanh kiếm. Nhưng nếu như đã có được thì đối với tu vi của Ngạo Tuyết, điều này vô cùng hữu ích. Hơn nữa nhìn thấy uy lực của thần kiếm, nó chỉ ít cũng thuộc một loại tiên khí, thậm chí có thể là một loại binh khí thần thánh thượng hạng.

Ba người còn lại thì lộ vẻ lo âu, lo lắng cho môn hạ của mình. Bởi vì Ngạo Tuyết vốn đã rất kiệt xuất, nay lại được thần kiếm tương trợ, e là đệ tử dưới trướng của mình không thể nào sánh kịp. Vị trí Dịch Viện đệ nhất nhân, ngoài Ngạo Tuyết thì không còn ai đảm đương nổi, điều này làm sao mà không khiến họ không lo âu cho được?

Huyền Âm chân nhân nói ngay: "Xem ra, phong ấn năm xưa đã bị phá hủy, cũng may là ngũ hành kỳ trận vẫn còn hiệu lực. Bây giờ chúng ta cần nghĩ cách tiêu diệt con quỷ tiên này, rồi nghĩ cách phong ấn thông đạo sau. Quỷ tiên không phải là loài quỷ vật tầm thường, muốn tiêu diệt nó là điều cực kỳ khó khăn. Không có thần khí trong tay thì không có cách gì làm tổn thương đến nó được. May là Ngạo Tuyết có thanh tử sắc thần kiếm, có thể khắc chế được quỷ tiên, chúng ta có hy vọng rồi đây".

Tử Dương chân nhân trầm ngâm: "Ngạo Tuyết có vẻ đã tiêu hao không ít chân nguyên, chúng ta cứ xuống dưới đây hỗ trợ, để tránh ảnh hưởng đến tu vi của cả hai". Tịnh Nguyệt nói chen vào: "Đúng thế, chúng ta xuống dưới đi, để Ngạo Tuyết nghỉ tay một chút". Vừa dứt lời, một đạo kiếm quang xanh trong suốt đến thanh thuần bao bọc lấy cả khu rừng. Từ sắc thái của vòng quang, ta có thể biết được tu vi của người xuất

pháp cao thâm đến cảnh giới nào. Đồng thời, ba đạo thanh sắc kiếm quang khác cũng không kém phần khí thế, hạ xuống trong chớp mắt.

Tịnh Nguyệt đại sư phi thăng đến Ngạo Tuyết, khẽ nói: "Ngạo Tuyết, hãy nghỉ ngơi đi, con quỷ vật này giao cho sư phụ". Lập tức một vòng thanh sắc hào quang vây xung quanh con quỷ tiên, thay thế ngay vị trí của Ngạo Tuyết. Còn Tử Dương chân nhân thì đến bên Lục Vân: "Lục Vân, con tiêu hao nhiều chân nguyên lắm rồi, chỗ này để sư phụ dọn dẹp, hãy lui qua một bên nghỉ ngơi đi". Trong khi Càn Nguyên chân nhân và Huyền Âm chân nhân trực tiếp xông vào lũ quỷ mị, xuất thủ vô tình, kiếm quang mạnh mẽ không ngừng công kích và lan tỏa kiếm quang đầy sát khí, không bỏ qua dù là một góc nhỏ trong khu rừng, khiến cho lũ quỷ mị không còn đường trốn chạy.

Trương Ngạo Tuyết từ từ hạ xuống, đứng ngay nơi Lục Vân đang đứng, hai người nhìn nhau, bắt giắc mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. Lục Vân tỏ ý ngưỡng mộ: "Tu vi của sư tử quả cao thâm, Lục Vân hôm nay may mắn được trông thấy, thật là bá phúc vô cùng, tâm phục khẩu phục! Sau này mong sư tử chỉ giáo nhiều hơn". Nói xong nhẹ nhàng mỉm cười, gương mặt tuấn tú sáng lên, muôn phần thu hút.

Ngạo Tuyết liếc nhìn hẩn rồi vội di chuyển ánh mắt. Nhìn xa xăm về phía tú vị Viện chủ, nàng nói nhỏ: "Người cũng không tệ, trong một năm tu luyện mà có thể đạt được mức độ tu vi như vậy, có thể người là người đầu tiên trong Dịch Viện".

Lục Vân khẽ cười, ngẩng nhìn ngọc liềm yêu kiều của Ngạo Tuyết, nói: "Lần này ba vị sư bá và sư phụ đều đến đây, chắc chắn là nhờ công lao của Vân Phong. Không biết lúc này đệ ấy thế nào, chắc là đang nằm nghỉ dưỡng tại phòng. Chúng ta gặp phải những quỷ vật lợi hại như vậy ở trong khu rừng âm u quỷ dị này, xem ra sự việc không hề đơn giản. Ngoài việc phải tiêu diệt quỷ tiên và lũ quỷ mị, điều quan trọng nhất là phải phong ấn lại thông đạo dưới hàn trì, để tránh lũ quỷ vật tiếp tục xuất hiện, gây nguy hại cho nhân gian".

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng: "Nếu như sư phụ đã đến, ta tin rằng họ sẽ có cách giải quyết mọi việc. Người hãy tranh thủ điều tức, nhanh chóng hồi phục chân nguyên đã tiêu hao. Hơn nữa, hiếm khi được dịp sư phụ cùng ba vị sư bá cùng xuất thủ, người nên tranh thủ quan sát và học hỏi kinh nghiệm". Vừa nói nàng vừa chăm chú quan sát trận đấu, tập trung một cách rất nghiêm túc.

Trong bốn người, cuộc so tài của Tịnh Nguyệt đại sư và quỷ tiên là quyết liệt nhất. Quỷ tiên cái gì cũng không sợ ngoại trừ thanh thần kiếm trên tay Ngạo Tuyết. Lúc này Ngạo Tuyết đã rời khỏi, nó bắt đầu nổi loạn. Đối với Tịnh Nguyệt đại sư, tuy cảm nhận được tu vi cao thâm của người nhưng nó không hề e sợ. Chỉ thấy khắp người nó phát ra một vàng hào quang đen tạo thành một vòng sóng lan tỏa xuyên suốt khu rừng. Áp lực ép lên cả bốn người khiến họ hô hấp khó khăn, thật kinh hãi. Quỷ tiên đột nhiên thi pháp, từ một thành bầy quỷ ảnh, không ai phân biệt được bóng ảnh nào là thực thể.

Tịnh Nguyệt đại sư biến sắc, nghĩ thầm trong lòng, thật không hổ danh là quỷ vật mạnh mẽ nhất của Quỷ vực, thật là cường hoành vô cùng, rất khó tiêu diệt. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đầu thế nề sợ đối thủ như thế được, nếu vậy thì thế diện còn đâu. Chỉ thấy cơ thể của Tịnh Nguyệt đại sư bùng phát một quang thanh sắc hào quang, thanh trường kiếm trên tay rực sáng chuyển động, một nguồn khí thế uy chấn thiên địa hùng hực phát ra. Tiếp theo cơ thể của Tịnh Nguyệt đại sư cũng hiển hiện ra bảy đạo nhân ảnh, một nhân ảnh đều đồng loạt công xuất thập bát kiếm, công kích con quỷ tiên một cách không nương tay.

Còn bên này, Huyền Dương chân nhân đã giết được hai con quỷ mị, còn Càn Nguyên chân nhân cũng giết được hai con, Tử Dương chân nhân không thua kém, vừa xử lý xong con thứ hai. Hiển nhiên với ba cao thủ này, đối với lũ quỷ mị thì không gặp nhiều khó khăn lắm. Nói thật thì, trong cả Dịch Viện thì chỉ có bốn người học cùng Huyền Ngọc chân nhân được xem là cao thủ thực thụ. Bao nhiêu năm nay, ngoài Phong Viễn Dương của sáu chục năm trước ra, kiệt xuất nhất là Trương Ngạo Tuyết và Lý Hoàn Phi. Những đệ tử còn lại đối với thiên hạ chân tu giới mà nói thì chỉ là tép riu mà thôi. Cả một Dịch Viện to lớn, lập thân chân tu giới đã hơn ngàn năm mà chỉ vọn vẹn có năm cao thủ, quả thật phải đối đầu với nhiều khó khăn. Đồng thời cũng vì thế mà trong bao nhiêu năm qua, Dịch Viện luôn luôn xếp cuối trong Lục Viện.

Trở lại với cuộc chiến, kiếm quang quỷ ảnh, lệ khiêu liên liên. một trận đại chiến kịch liệt giữa chính và tà đang bùng nổ trong Âm Hồn Lâm. Sau hơn nửa canh giờ, ba vị cao thủ của Dịch Viện đã nhanh chóng tiêu diệt toàn bộ lũ quỷ mị. Hiện tại chỉ còn Tịnh Nguyệt đại sư cùng con quỷ tiên vẫn đang tiếp tục bắt phân

thắng bại. Càn Nguyên chân nhân nhìn thấy thân thể đang dịch chuyển thần tốc của Tịnh Nguyệt, tỏ vẻ hơi lo lắng nói: "Con quỷ tiên này không thể so với lũ quỷ mị nhãi nhép vừa rồi, không phải ai cũng có thể tiêu diệt được nó. Nó chính là con quỷ vật kinh khủng nhất trong Quỷ vực, xem ra chúng ta cần liên thủ chống lại nó mới có cơ hội thành công, hai vị sư đệ thấy sao?"

Huyền Âm chân nhân cau có đôi mày: "Hôm nay vừa đụng phải quỷ tiên trong truyền thuyết mới biết, nó còn khó xơi hơn những gì truyền thuyết đã nói. Với tu vi của sư muội ta sợ không những không thể khắc chế nó mà sẽ từ từ rơi vào hạ phong, nguy hiểm lắm, chúng ta phải cẩn thận. Ta tán thành liên thủ, tiêu diệt con quỷ tiên này".

Tử Dương chân nhân lại do dự: "Xuất thủ không thành vấn đề, nhưng tính cách của sư muội mọi người biết đó, nếu làm như vậy ta sợ là muội ấy không vui".

Huyền Âm chân nhân háng giọng: "Bây giờ không phải lúc so đo cái này, con quỷ vật đó lợi hại thế nào, ta tin là Nguyệt muội hiểu rõ mà thông cảm cho chúng ta. Mọi người không thấy muội ấy đã thi triển đến quyết thứ mười một của 'Dịch Thiên thập nhị quyết' rồi sao? Nếu không gặp phải đối thủ lợi hại, Nguyệt muội không liều mạng như thế đâu. Lên đi". Dứt lời, một vầng thanh quang lóe lên, Huyền Âm chân nhân xuất hiện ngay thượng phương của con quỷ tiên, thanh bảo kiếm trên đầu rực rỡ hai màu xanh đen, phút chốc chiếu rọi cả khu rừng, hàm chứa đạo gia vô thượng pháp quyết, lập tức xuất chiếu trăm ngay quỷ tiên.

Càn Nguyên chân nhân cùng Tử Dương chân nhân nhìn nhau, cùng lúc phi thân đến. Giữa không trung, chỉ thấy hai đạo kiếm quang một đỏ một xanh, nổi gió cuộn cuộn, gây chấn động cả Âm Hồn Lâm, bao vây lấy quỷ tiên trong tầng tầng kiếm quang. hai người một trái một phải kẹp hợp Tịnh Nguyệt đại sư hình thành tứ phương chi thế, bao vây tứ phía của con quỷ tiên bằng vô số kiếm mang dũng mãnh. Dịch Viện tứ đại cao thủ đồng xuất thủ, quả là điều hiếm thấy.

Ngay lúc đó, phong vân đột biến, mọi khí lưu xung quanh đều tề tụ trong khu vực của bốn vị cao thủ, hình thành một khối khí ngũ quang mười sắc bao bọc lấy cả năm. Xung quanh gió cuộn cuộn gào thét, khiến cho Trương Ngạo Tuyết và Lục Vân ở gần đó đều không nhìn rõ tình hình bên trong vòng quang như thế nào. Chỉ thấy bên trong đó có vô số hà quang đang chuyển động, đẹp đến mê người. Bên trong âm minh bất định, mờ nhạt rối loạn, Lục Vân và Ngạo Tuyết chỉ dựa trên sự chuyển động của hà quang mà đoán mò xem chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Đột nhiên, một tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra. Vòng ngũ quang thập sắc biến mất, chỉ thấy một cột khí quang màu đen phóng thẳng lên trời, bốn nhân ảnh bị nội khí chấn bay lui ra vài bước. Càn Nguyên chân nhân và ba người khác đều kinh hãi, nét mặt của mỗi người đều hoảng hốt, cảm giác bất ngờ, không thể tưởng tượng nổi. Còn quỷ tiên cũng không tốt gì hơn, dù gì thì cũng bị bốn đại cao thủ của chân tu giới hợp kích, ai có thể thành thoi mà chống trả được chứ.

Vầng sáng đen trên con quỷ tiên đã nhạt đi nhiều, hiển nhiên đã bị trọng thương. Nhưng nó vẫn khí thế hung hổ mà từng bước đẩy lùi cả bốn vị cao thủ. Bản lĩnh này ngoài quỷ tiên ra, còn quỷ vật nào có thể có được? Đột nhiên một ánh hào quang đen rực lên rồi biến mất, không còn thấy con quỷ tiên ở đâu nữa.

Huyền Âm chân nhân mặt mày hơi biến sắc: "Cẩn thận, con quỷ vật này lợi hại, biến hóa khôn lường, không thể dễ dàng tiêu diệt. Hiện tại hy vọng duy nhất là chúng ta tiếp tục liên thủ, giam hãm nó lại rồi Ngạo Tuyết sẽ toàn lực nhất kích. Chỉ có thế mới khắc chế được con quỷ tiên này, chỉ có thanh thần kiếm trong tay của Ngạo Tuyết mới hủy diệt được nó".

Tịnh Nguyệt đại sư gật đầu: "Cũng chỉ có cách đó thôi, không ngờ tứ đại cao thủ của Dịch Viện liên thủ mà không tiêu diệt được con quỷ tiên, thật là không thể tưởng tượng nổi".

Huyền Âm chân nhân nhìn ba người nói: "Quỷ tiên mà dễ bị tiêu diệt thì không gọi là quỷ tiên rồi. Nếu đã được xưng là tiên thì không phải người nào cũng giết được, nếu không hà tất phải gọi như vậy. Thôi không nói nhiều nữa, chúng ta chuẩn bị chiến lược đi". Sau đó ra hiệu cho nhau, bốn người phi thân lên giữa không, chia làm bốn hướng, chuẩn bị ép quỷ tiên hiện hình, rồi vây công nó.

Trương Ngạo Tuyết ở trên đất, tay nắm chặt lấy thần kiếm, tập trung chú ý đến khoảng không phía trên, chuẩn bị phát kích ngay khi cần thiết. Còn Lục Vân lại khẽ nhắm mắt, Ý Niệm Thần Ba trong cơ thể chấn động với tần suất cực thấp, lén thăm xét nơi ẩn tàng của con Quỷ tiên.

Thật ra Lục Vân có thể dùng "thiên nhãn" của Đạo gia, hoặc "Đại tu la nhãn" của Phật gia, thậm chí "Tâm dục ma nhãn" của Ma tông để tìm vị trí của quỷ tiên. Nhưng lúc này chàng không dám sử dụng những pháp quyết này trước mặt tứ đại cao thủ của Dịch Viện, đành dùng Ý Niệm Thần Ba thần kỳ nhất và bí ẩn nhất với tần suất cực thấp, để tránh để lộ hành động của mình trước các vị cao thủ, nếu không thì tiêu.

Lúc này cả khu rừng đều rơi vào sự im lặng đáng sợ, báo hiệu một trận đại chiến sắp khởi sinh. Phong vân ngưng tĩnh, lâm thú lặng hơi. Lớn vồn từng cụm âm khí của Âm Hồn Lâm lượn lơ xung quanh, như đang chiêm ngưỡng, thì thầm gì đó... không ai nghe được.

11. Hồi 11: Thần Kiếm Tử Ảnh

Bốn vầng hào quang lan tỏa dần, quện vào nhau, cuối cùng hình thành một vòng quang sắc bao trùm cả khu rừng. Ở giữa không, Huyền Âm chân nhân tay cầm bảo kiếm, tay niệm ấn pháp quyết miệng quát lớn "Âm dương ngũ hành, càn khôn bát quái, khai ngộ thiên nhãn, vạn vật hiện hình!". Dứt lời, một luồng sáng xanh phát ra từ vết nứt hình tròn ngay trên trán, ở giữa đôi mắt của Huyền Âm chân nhân trông như một con mắt thứ ba huyền bí.

Thiên nhãn trên trán của Huyền Âm chân nhân chói lòa ánh sáng màu xanh, chiếu rọi vào thanh bảo kiếm trên tay. Thanh bảo kiếm rực sáng sắc xanh, tỏa sáng ra vùng không gian xung quanh. Lập tức xuất hiện một vầng quỷ ảnh màu đen ẩn hiện dưới hàn tri... đó chính là quỷ tiên.

Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết chăm chú quan sát Huyền Âm chân nhân thi triển pháp thuật, cả hai đều trợn tròn mắt kinh ngạc, nhất là Lục Vân, chàng hoàn toàn không ngờ rằng Thiên nhãn của Đạo gia được sử dụng như vậy. Đối với thiên nhãn mà chàng đã tu luyện được thì chỉ dựa vào đạo quang đó mà tìm kiếm những vật ẩn tàng không nhìn thấy được, không hề nghĩ đến việc có thể lợi dụng ánh huyền thanh trên bảo kiếm phản chiếu mà buộc yêu ma hiện hình. Thật là đại khai nhãn giới, lần này lại học thêm được một chiêu nữa.

Lúc này quỷ tiên cũng cảm giác được mình đã bị phát hiện, đành phải hiện thân, toan chạy trốn khỏi vòng vây của bốn người. Cả bốn vị đều cùng xuất thân từ Dịch Viện nên tâm đầu ý hợp, liên thủ với nhau lại càng phối hợp một cách tuyệt hảo. Thấy quỷ tiên toan phi thân lên cao, lập tức hai đạo kiếm mang cường hoành một xanh một đỏ chém bổ xuống, chuẩn xác không sai một ly. Đồng thời, hai đạo kiếm mang khác từ dưới kích lên, tạo hình gọng kìm định tiêu diệt nó ngay giữa không trung.

Con quỷ tiên rống vang một tiếng, cơ thể lật xoay với tốc độ cực cao, sáu ngàn bốn trăm lần mỗi thức, nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy rõ thân ảnh. Hơn nữa, vì tốc độ quá nhanh nên nhìn vào dường như không thấy nó cử động gì cả, rất kỳ dị! Đôi mắt ghê rợn của con quỷ tiên không ngừng bắn ra những khí quang màu xanh lục, phút chốc tạo thành nhiều tầng khí trảo xung quanh cơ thể, đẹp một cách huyền bí, nhưng ẩn tàng nhiều nguy hiểm.

Bốn người liên thủ, tứ phía hào quang lưu động, tạo thành một vòng khí trảo sắc sỡ dày đặc bao bọc xung quanh, Lục Vân và Ngạo Tuyết không thể nhìn thấy được tình hình bên trong như thế nào. Chỉ thấy vòng khí không ngừng biến đổi sắc màu, bên trong phát ra những tiếng vang long trời lở đất, hiển nhiên song phương đang chiến đấu rất kịch liệt.

Đột nhiên, một lần nữa khối hào quang đen đặc lại bùng phát, bốn nhân ảnh bay vụt ra. Huyền Âm chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư sắc mặt trắng bệch, kinh hãi tột độ. Họ không nghĩ rằng quỷ tiên trong truyền thuyết lại có thể lợi hại đến dường này. Trong khi đó, quỷ tiên hung hãn gầm lên, vầng hắc quang xung quanh cũng nhạt đi nhiều. Bản thân nó sau khi chịu đựng sự hợp kích của tứ đại cao thủ cũng bị thương không nhẹ.

Bốn người nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục vây xung quanh nó. Kiếm quang đầy uy lực lập tức xé gió hình thành bốn cột quang trụ, giao thoa tại một điểm giữa không trung. Từ điểm giao thoa, vòng hào quang ngũ sắc xuất hiện, bọc thành một vòng tròn vây quanh con quỷ tiên, nhốt nó trong một không gian rộng khoảng sáu thước.

Nó dường như cũng cảm giác được mình đang lâm nguy nên khí lưu màu đen quanh cơ thể không ngừng chuyển động, biến hóa thành vô số những hắc ảnh nhỏ xíu, kết thành một vòng khí trảo đen vây quanh.

Đồng thời khí quang xanh lục từ đôi mắt phát ra đập thật mạnh vào vòng ngũ sắc của bốn đại cao thủ. Chỉ thấy vòng ngũ sắc lập lòe những ánh xanh, cùng lúc sắc màu cũng nhạt dần. Rõ ràng là khí quang đầy âm khí của quỷ tiên đã làm tiêu mòn khí lực của vòng giam hãm, khiến nó nhanh chóng yếu đi.

Sắc mặt của Huyền Âm chân nhân hơi thay đổi, lớn tiếng gọi: "Ngạo Tuyết, mau xuất kiếm, cơ hội hiếm có, nhanh!". Dứt lời, một đạo hào quang tím xung thiên chói lòa, trong phút chốc như nắng trời rực lửa phủ ập xuống. Cả khu rừng lại chìm trong sắc tím huyền diệu, những quỷ khí lừng lờ xung quanh hoàn toàn bị tiêu biến. Trương Ngạo Tuyết phóng người phi lên, thanh thần kiếm bùng phát tử sắc hào quang, hạ xuống giữa bốn vị sư phụ. Nàng tay phải cầm kiếm, cơ thể xoay chuyển cực nhanh giữa không trung, thanh kiếm nhanh chóng hóa thành một con rồng tím, hùng hổ bỏ xuống quỷ tiên.

Quỷ tiên hãi hùng, lập tức thu nhỏ người, biến thành một khối quang cầu đen nhỏ chu vi một tấc, đồng thời xoay chuyển với tốc độ chín ngàn lần mỗi phút, không ngừng tránh né trong khoảng không ngũ sắc, với hy vọng có thể thoát khỏi đòn tấn công của thần kiếm.

Lục Vân nhìn thấy quang cầu đen đó mà cảm thấy thật kinh ngạc. Quỷ tiên quả thật lợi hại, trước sự tấn công dồn dập của tứ đại cao thủ mà nó vẫn không hề hấn gì. Lần này nếu không phải Ngạo Tuyết có thanh thần kiếm trong tay, muốn đối phó với con quỷ tiên này e là không còn cách nào. Lục Vân mở to mắt, chỉ thấy Ngạo Tuyết hạ dần người xuống, tử sắc long ảnh từ từ nuốt chửng quang cầu.. Sau đó, bất ngờ phát ra một tiếng rống vang dội khắp núi rừng, âm khí bùng phát ra xung quanh, mặt đất rung chuyển, cây cối nghiêng ngả, lá rụng rào rào. Khối quang cầu đã nổ tung, tiếp theo đó bóng ảnh của thanh tử sắc thần kiếm cũng bị chấn nát, tiêu tan trong không khí.

Lục Vân ý niệm máy động, bèn dùng ngay Ý Niệm Thần Ba với tần suất một vạn ba ngàn sáu trăm lần mỗi phút, sóng dồn cực cao.

Một dòng khí tức đen thật mỏng phóng thẳng vào hàn trì. Tuy nó rất yếu nhưng Lục Vân vẫn phát hiện ra là khí tức của quỷ tiên. Thật không ngờ, trong tình huống như thế, nó cũng thoát được, tuy là nguyên khí trọng thương nhưng rốt cuộc nó vẫn chưa bị tiêu diệt, thật không đơn giản, không hổ danh là quỷ vật lợi hại nhất.

Trương Ngạo Tuyết bạch y như tuyết, nhẹ nhàng hạ thân, thần thái đậm nhả, không chút kích động cũng không tỏ vẻ gì vui mừng. Còn bốn vị viện chủ vừa đáp xuống mặt đất đã rầu rĩ, lo âu, lặng lẽ nhìn vào hàn trì.

Cần Nguyên chân nhân trầm giọng: "Con quỷ tiên này thật xảo quyệt, lần này nhờ thần kiếm tương trợ mới tiêu diệt được nó. Nhưng thông đạo đã mở, chúng ta cần phải nghĩ cách phong ấn lại mới được. Việc này Huyền Âm sư đệ thông thạo hơn ai hết, sư đệ có phương pháp xử lý gì không?".

Vừa nói xong, ánh mắt của ba người đều dồn lên người của Huyền Âm, im lặng chờ câu trả lời. Chậm rãi đến bên hàn trì, Huyền Âm chăm chú nhìn xuống, do dự: "Về việc phong ấn, ta quả thật am hiểu nhiều. Nhưng lần này quỷ khí quá nặng, e là những phương pháp phong ấn bình thường sẽ không thể duy trì được bao lâu. Cần phải có 'Dịch thiên chấn hồn quyết' của bốn môn mới mong phong ấn được nơi này. Mà pháp quyết này thì mọi người đều biết đấy, không có sự đồng ý của Huyền Ngọc sư huynh thì không thể tùy tiện thi triển, cho nên nhất thời không biết nên thế nào. Hơn nữa không có 'Dịch Thiên Thước' trong tay, có thi triển thì uy lực cũng không tới đâu".

Tử Dương chân nhân sờ cằm: "Lúc này sư huynh không có ở đây, chúng ta đành phải tự thương lượng thôi. Ta tin là sư huynh dù biết cũng sẽ không trách phạt. Cho nên cứ thi triển đi. Nếu sư huynh có giáng tội, chúng ta sẽ cùng gánh". Lời này vừa xuất, hai người còn lại đều đồng tình ủng hộ.

Huyền Âm chân nhân nhìn ba người, gật đầu: "Vâng được, đệ cố gắng thôi, hy vọng có thể tạm thời phong ấn lại. Đợi khi sư huynh về, sẽ phong ấn một lần nữa mới an toàn". Nói xong, Huyền Âm liền phi lên trên cao, cơ thể bắt đầu quy tụ chân nguyên, một đạo quang huyền thanh kỳ dị sáng rực, chói lòa, ngày càng rực rỡ phía trên hàn trì.

Lục Vân quan sát bốn vị Dịch Viện cao thủ một lúc, cuối cùng vẫn không nói ra sự việc của quỷ tiên mà chỉ nhẹ nhàng đến bên Ngạo Tuyết, cùng nàng đứng xem Huyền Âm chân nhân thi triển "Dịch Thiên chấn

hồn quyết”. Lục Vân hỏi nhỏ: ”Sư tỷ, vừa rồi Huyền Âm sư thúc nói đến ‘Dịch Thiên chấn hồn quyết’ đó là pháp quyết gì? Tại sao đệ đến đây đã một năm rồi vẫn không nghe nói đến?”.

Ngạo Tuyết nhìn chàng một cách lạnh nhạt rồi khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Âm chân nhân, nói: ”Đó là một trong tứ đại bí kỹ của bốn môn, đệ tử mới đến không thể biết được. Ngoài kiếm quyết thần bí độc chiêu của mỗi viện thì bốn môn còn có tứ đại bí kỹ. Người thường không thể biết được những bí kỹ này, đó là căn nguyên của bốn môn, giúp cho bốn môn có thể đứng vững tại thiên hạ chân tu giới trong suốt trăm ngàn năm nay. Tứ đại bí kỹ này, nếu không thông qua trưởng giáo sư đồng ý thì không được tùy tiện thi triển”.

Lục Vân nghe thế, khẽ động lòng, không ngờ Dịch Viện lại có những bí kỹ không ai biết đến như vậy, hèn gì có thể uy danh viễn bá trong vô số những chân tu môn phái trong võ lâm. Nhìn thật kỹ lên trên, chỉ thấy Huyền Âm chân nhân toàn thân sáng rực sắc thanh, xung quanh được bao bọc bởi một vòng thanh quang, rất quái dị. Chân nguyên huyền thanh quanh đó cũng bắt đầu ba động theo từng tầng, chuyển động nhanh dần, chớp mắt đã không còn thấy rõ được bên trong.

Lúc này, khí lưu trong rừng dần tề tụ về phía Huyền Âm chân nhân, theo từng đợt ba động của chân nguyên, Lục Vân cảm giác mặt đất đang rung chuyển. Cùng lúc, bên trong vòng thanh quang, chân nguyên tứ phía từ từ ảo hóa thành vô số pháp quyết phù chú, bay xuống phía hàn trì. Vô số những phù chú và pháp ấn ngũ quang thập sắc, từng tầng từng lớp chồng lên nhau, hình thành một đạo đồ án âm dương bát quái ở ngay phía trên hàn trì. Âm dương bát quái đó vừa xoay chuyển thần tốc vừa phát ra hào quang một xanh một đỏ, ánh lên mặt hàn trì xanh thẳm với sắc đen huyền diệu. Vô số linh khí tụ hợp dần về phía đó, tạo thành một đạo phù ấn được ngưng kết từ linh khí, nhẹ nhàng xoay chuyển. Cuối cùng linh ấn và âm dương bát quái chồng lên nhau, thu nhỏ dần và chìm vào trong hàn trì. Khi đã đến dưới đáy, lập tức một đạo hào quang thanh hồng hòa quyện xuyên qua mặt trì, phóng thẳng lên chín tầng mây.

Huyền Âm chân nhân lơ lửng giữa giới, mặt mày hơi tái, ánh mắt lộ vẻ vui mừng rồi dần hạ thân xuống. Nhìn mọi người đang hồi hộp, lão lên tiếng: ”Rốt cuộc đã không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, nhưng phong ấn chỉ có hiệu lực tạm thời mà thôi. Phải đợi sư huynh trở về, chúng ta tiến hành phong ấn một lần nữa mới xong”.

Cần Nguyên chân nhân khẽ cười: ”Sư đệ đã mệt rồi, chúng ta về thôi. Còn lai lịch của thanh thần kiếm trong tay của Ngạo Tuyết, chúng ta về rồi hãy bàn tiếp”. Vừa dứt lời đã lập tức ngự kiếm phi hành, một đạo thanh quang lướt qua đã không còn thấy hình bóng nữa, tiếp theo là năm đạo quang ảnh vụt tới, khu rừng phút chốc trở lại vẻ tĩnh lặng ngày nào.

o0o

Trở về Dịch Viện, mọi người đều đến ngồi tại viện của Huyền Âm chân nhân. Lúc này Lâm Vân Phong đã khôi phục lại một ít nguyên khí, biết mọi người đã về nên vội vàng đi vào, ngồi bên Lục Vân, lặng lẽ nhìn mọi người.

Lúc này mọi ánh mắt đều dồn về Ngạo Tuyết, Tịnh Nguyệt đại sư bắt đầu hỏi: ”Ngạo Tuyết, trước mặt mọi người, con hãy nói xem kiếm này con có được từ đâu?”.

Ngạo Tuyết nhìn một lượt xung quanh, bình tĩnh trả lời: ”Bẩm sư phụ, kiếm này lấy từ trong hàn trì, bên trong khu rừng vừa rồi. Vài ngày trước, đệ tử đang đơn độc luyện kiếm ngoài vườn thì vô tình phát hiện trong khu rừng ẩn hiện vầng sáng tím. Vì hiếu kỳ nên đệ tử đã đi đến để quan sát, kết quả là tìm thấy vầng tử sắc xuất phát từ đáy hàn trì. Lúc đó đệ tử không hề biết vầng tử quang đó là gì, chỉ nghĩ là linh vật bảo khí gì đó, sau này tịnh thủ ba tiếng đồng hồ mới biết đó là một thanh bảo kiếm. Lúc đó bảo kiếm hóa thành một con tử long, lượn người trong hàn trì, thỉnh thoảng lại bay lên khỏi mặt nước, đệ tử phải dùng rất nhiều phương pháp mới dụ được nó ra ngoài. Ngay lúc đệ tử sắp đạt được thì bất ngờ Lâm Vân Phong sư đệ của Âm viện xuất hiện, khiến cho bảo kiếm kinh sợ mà biến mất. Mãi đến ngày hôm nay đệ tử nhìn thấy tử quang lại xuất hiện, nên tiếp tục đến canh chừng, phải tốn nhiều nỗ lực, cuối cùng mới lấy được nó”.

Mấy vị Cần Khôn Âm Dương viện chủ nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ hốt hoảng. Huyền Âm chân nhân vội nói: ”Xem ra kiếp nạn đã đến, theo như những gì Ngạo Tuyết đã tường thuật, thanh kiếm này nhất định là thần vật dùng để trấn áp quỷ khí năm xưa. Hèn gì thanh kiếm có thể khắc chế quỷ tiên, khiến nó hãi sợ kinh kỵ.

Tiếc là sau bao năm thời gian, phong ấn đã bị hao mòn, tổn hại nên thanh kiếm mới hóa rồng mà bay ra. Đồng thời dự báo kiếp nạn sẽ lại bao trùm lên nhân gian. Tất cả đều là định số, Ngạo Tuyết có thể có được kiếm này chứng tỏ đó là duyên phận, sau này có thể nhờ đó mà đại triển thần uy, trăm yêu trừ ma”.

Tịnh Nguyệt đại sư nói: ”Ngạo Tuyết, lần này may mắn có được thần kiếm, sau này phải tu luyện thật tốt, tận lực nâng cao tu vi của mình cống hiến cho thiên hạ. Hơn nữa có thể tranh quang cho bốn môn, phát dương quang đại thanh thế, nâng cao địa vị của Dịch Viện trong chân tu giới. Đại trưởng giáo sư huynh về rồi để người giám định lại lai lịch của thanh kiếm. Bây giờ thì không còn việc của tiểu bối các ngươi nữa, hãy lui xuống đi, chúng ta còn việc phải bàn”.

Trương Ngạo Tuyết khẽ gật đầu, đứng dậy rời khỏi. Lâm Vân Phong cũng kéo tay Lục Vân, nhanh chóng đi theo Ngạo Tuyết, rời khỏi phòng.

oOo

Ra khỏi Vân Phong mới lên tiếng: ”Lục Vân huynh, đến chỗ đệ ngồi một lát, một năm không gặp, đệ có nhiều chuyện muốn tâm sự lắm. Đi nào, sư tỷ không đi theo đâu”. Rồi nhanh tay kéo Lục Vân đi một mạch về phòng mình. Lục Vân quay lại ngóng theo bóng dáng thướt tha của Ngạo Tuyết, tâm trạng đầy trầm tư... Tiếc là Vân Phong đã kéo đi nhanh quá, không kịp nói gì.

Sau khi đóng cửa cẩn thận, Vân Phong bắt đầu tỷ tê: ”Một năm không gặp, huynh lợi hại thật, không ngờ đã luyện Thiên Cang kiếm quyết - tuyệt kỹ của Dương viện đến tám tầng hỏa hầu, thật vượt quá mong đợi. Với tốc độ tiến triển hiện tại của huynh, e là sau hai năm, huynh có thể vượt qua được Lý Hoành Phi và Ngạo Tuyết sư tỷ. Hi hi, không sai, có tiền đồ. Đến lúc đó, huynh nhất định theo đuổi cho bằng được Ngạo Tuyết tỷ, ha ha, thế thì huynh sẽ không còn thiếu thứ gì nữa”.

Lục Vân trừng mắt nhìn hần nói: ”Đệ đó, sức khỏe còn chưa phục nguyên mà đã nói lảng nhảng rồi, cẩn thận huynh cho đệ nằm luôn khỏi ngồi dậy đấy. Này, huynh hỏi, đệ hôm nay thi triển Âm Dương kiếm pháp gì đó là học từ đâu vậy? Uy lực kỳ cường nhưng lại không phải tuyệt kỹ của Dịch Viện. Đệ phải nói thành thật, đã học thành từ khi nào, có phải là trước khi vào Dịch Viện, từ vị sư phụ trước đây?”.

Vân Phong nháy mắt, mỉm cười tinh nghịch nói: ”Hi hi, đó là tuyệt học độc môn của đệ, nếu không phải vì cứu huynh thì đệ không dễ dàng thi triển ra đâu. Thôi không nói cái này nữa, chúng ta nói cái khác nhé, nói về Ngạo Tuyết sư tỷ hen”. Hần bụm miệng cười khúc khích.

Lục Vân cũng bất chợt mỉm cười, nói: ”Đừng có mà đánh trống lảng, mau nói về Âm Dương kiếm pháp của đệ mau, hôm nay không thành thật khai báo thì huynh không dễ dàng bỏ qua đâu đấy. Chắc chắn đệ có gì đó đang giấu huynh. Có phải trước khi sư phụ bảo đệ đến đây đã truyền hết tuyệt học cho đệ. Để khi đến đây, ngoài việc học thêm Trảm Yêu K iếm, chủ yếu là muốn đệ có một môi trường tốt để lên tu luyện pháp quyết của mình. Huynh nói đúng không?”.

Sắc mặt của Vân Phong sững sờ, nhìn Lục Vân xoe tròn mắt: ”Không phải chứ, huynh lợi hại vậy sao trời? Cái gì huynh cũng biết tuốt. Hi hi, chắc huynh không phải người phạm mà là thần tiên, nhắm mắt là có thể thượng tri thiên văn, hạ tri địa lý, lợi hại quá, đệ bái phục!”.

Lục Vân phì cười: ”Tên tiểu tử này không có gì nói kiếm chuyện nói à? Mau thành thật khai báo đi, vòng vo tam quốc hoài chi hả? Ở đây có hai huynh đệ chúng ta, nói thật đi! Nếu còn không chịu nói thì đệ coi chừng, rồi huynh bức huynh lỡ nói ra người khác biết được thì đừng trách nhé”. Lục Vân mỉm cười hất đầu chờ đợi Vân Phong khai báo, khiến cho hần đứng ngồi không yên.

Hần trợn mắt nhìn Lục Vân rồi đành rì rầm nói: ”Thôi được, nếu huynh đã phát hiện thì đệ đành nói với huynh, vả lại nó cũng không có gì cần giữ bí mật. Thật ra về cơ bản huynh đã nói đúng, đệ đến đây cốt là để tìm một nơi tốt, vừa học tập 'Trảm yêu diệt ma kiếm' vừa nâng cao tu vi của mình, tranh thủ học thành pháp quyết mà sư phụ đã truyền dạy”.

Lục Vân gật gù: ”Cũng chịu thành thật rồi đấy, vậy huynh hỏi thêm đệ một chuyện. Hôm nay sư phụ Huyền Âm chân nhân của đệ trong lúc hợp lực tiêu diệt quỷ tiên đã thi triển một pháp quyết thần kỳ tên là 'Dịch Thiên chấn hồn quyết' vô cùng lợi hại, không biết đệ có biết đến pháp quyết đó không? Huynh có từng nghe sư tỷ đề cập đến đó là tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, nhưng lại ngại hỏi thêm nên muốn hỏi xem đệ có biết gì về nó không”.

Vân Phong sáng mắt lên, hồi thúc Lục Vân: "Hôm nay huynh nhìn thấy sư phụ thi triển 'Chấn hồn quyết' à? Uy lực thế nào? Mau nói đệ biết với!". Hắn có vẻ rất nôn nóng chú ý đến chuyện này.

Lục Vân nhìn hắn, khẽ cười, từ từ kể lại toàn bộ sự việc sau khi hắn đã rời khỏi, cuối cùng nói: "Xem ra đệ biết đến tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, thật không đơn giản. Nếu đệ đã biết thì đến phiên đệ nói rồi đây".

Vân Phong nhìn Lục Vân, nói nhỏ: "Việc này dĩ nhiên là đệ biết, thật ra thì sở dĩ đệ biết được là vì có sư phụ. Gia sư tự xưng là Quỷ đại sư, thân phận thật sự của người là gì, huynh biết không? E là huynh không thể ngờ đến. Tên đầy đủ của người là Huyền Quỷ chân nhân, là tiểu sư đệ của trưởng giáo Dịch Viện, cũng chính là sư đệ của Huyền Âm chân nhân, sư phụ hiện tại của đệ".

Lục Vân nghe thế, sững sờ: "Thật không ngờ đệ lại có vị sư phụ như thế này, không trách tại sao ông ấy muốn đệ đến học tại đây. Vậy tại sao sư phụ của đệ lại rời khỏi đây?".

Vân Phong cười khì: "Có lần đệ nghe thấy sư phụ vô tình nhắc đến, năm xưa người và Huyền Âm chân nhân tình cảm rất tốt. Sau đó, trong một lần tuyển cử Viện chủ cho Âm viện, hai vị sư phụ đã có một cuộc tranh cao thấp để tranh chức Viện chủ. Sư phụ cũ của đệ vì không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người nên đã tự động bỏ đi, một mình vân du thiên hạ. Sau khi rời khỏi Dịch Viện, sư phụ đã vô tình nhặt được một cuốn cổ thư đã ngả vàng trong một sơn động, trong đó có ghi chú rất nhiều bí pháp tróc quỷ bất yêu. Từ đó về sau, một mình sư phụ tập trung nghiên cứu lĩnh vực này, tất cả những gì đệ học được đều từ cuốn cổ thư đó cả. Khi đệ đã học xong, sư phụ dặn đệ phải đến đây, vừa học thêm tuyệt kỹ của Dịch Viện vừa tu luyện bí pháp trong cổ thư. Sư phụ có nói tu vi của đệ còn thấp kém, không có nơi tu luyện đáng hoàng thì không thể tiến triển tốt được. Vì thế mà đệ đã xin gia nhập Dịch Viện".

Lục Vân mỉm cười, không ngờ tên tiểu tử này lại có vài điểm giống mình, có lẽ là duyên phận nên hai người có thể gặp nhau, quen biết nhau và thân thiết như vậy. Lục Vân tiếp tục hỏi: "Vậy đối với tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, đệ chắc chắn biết rất rõ, vậy hãy kể cho huynh nghe, để huynh cũng nắm được tình hình".

Vân Phong nhìn lướt xung quanh, thấy cửa nẻo đã khóa cẩn thận mới dám nói thật khê: "Việc này là bí mật của Dịch Viện, người thường không thể biết được. Giống như huynh, mới đến đây một năm vẫn chưa thể được nghe đến. Nể tình huynh đệ của chúng ta, nói cho huynh biết không thành vấn đề, nhưng huynh không được nói ra cho bất kỳ người nào biết, nếu để bốn vị viện chủ biết được thì không hay lắm. Đệ có nghe sư phụ nói trước khi chia tay rằng Dịch Viện có bốn đại bí kỹ, nhưng thật sự hữu dụng chỉ có ba loại bao gồm 'Dịch thiên chấn hồn quyết' của Âm viện, 'Liệt sơn quyết' của Càn viện và 'Phân vân quyết' của Khôn viện. ba loại bí quyết này đều là tuyệt học chấn sơn của Dịch Viện, tất cả đều không được tùy tiện thi triển trước mặt người khác. Cho nên mọi người chỉ biết Dịch Viện có tứ đại kiếm quyết chứ không hề biết đến tứ đại pháp quyết".

Lục Vân chống cằm: "Tại sao ba viện kia đều có bí kỹ, riêng mỗi Dương viện lại không có?".

Vân Phong cười khì: "Thật ra Dương viện cũng có một bí kỹ, tiếc là từ lúc Dịch Viện thành lập hơn ngàn năm nay, vẫn chưa có ai luyện thành, cho nên không ai nhắc đến bí kỹ này. Nghe nói nó tên là 'Ngũ lôi chính thiên quyết', vẫn đang nằm trong Tàng Thư Các của Dương viện, chưa ai luyện thành".

Lục Vân động lòng, không ngờ pháp quyết mình muốn tìm chính tại trong Dương viện, hay thật. Nhìn sang Vân Phong, Lục Vân cười: "Hóa ra Dịch Viện chúng ta có nhiều tuyệt kỹ đến vậy, Dương viện vẫn có một pháp quyết thần kỳ chưa ai luyện thành. Có thời gian phải đến đó xem xem, không chừng học được thêm gì đó".

Vân Phong cười: "Huynh lợi hại như vậy, đến xem không hề gì, nhưng tốt nhất đừng nên để ai biết. Bởi vì tứ đại bí kỹ không được tùy ý truyền thụ cho môn hạ đệ tử, ngoại trừ người tiếp nhận chức Viện chủ thì những đệ tử khác không được quyền đụng đến. Cho nên đệ rất muốn học 'Chấn hồn quyết' là điều rất khó khăn. Thôi thì chúng ta cùng cố gắng, hy vọng một năm sau trong đại hội luận võ của Lục Viện, chúng ta có cơ hội tham gia".

Lục Vân cũng cười: "Ừm, cố gắng vậy, hy vọng một năm sau, đệ có thể có thành quả bất ngờ, chúng ta cùng danh dương tứ hải, ngạo tiểu thiên hạ!". Nói xong vỗ vỗ vai Vân Phong, mỉm cười bỏ đi.

12. Hồi 12: Mảnh Lụa Thần Bí

Huyền Ngọc chân nhân mới về viện sáng nay, biết được sự việc hôm qua từ Càn Nguyên chân nhân, người đã tức khắc triệu hồi bốn vị viện chủ cùng với bốn đệ tử kiệt xuất nhất. Trong đó, Lý Hoành Phi trông khoảng hai bốn hai lăm, tướng mạo tuấn tú, đôi mắt thần quang sắc sảo, về tu vi thì cực cao, có thể cảm nhận được uy thế tỏa ra không ngừng từ người này. Từ lúc bước vào viện, gã luôn giữ trên vành môi một nụ cười ngạo nghễ lạnh lùng đến dị thường, chỉ liếc nhìn Lục Vân và Vân Phong một cái rồi ánh mắt chỉ tập trung vào Ngạo Tuyết, thần sắc vô cùng kiêu ngạo.

Nhìn một lượt, Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Không ngờ ta đi vắng có một hôm mà đã xảy ra chuyện này. Có lẽ là ý trời... Hôm qua ta đến Nho Viện một chuyến, cùng đàm luận với Hạo Vân cư sĩ về Luận Võ đại hội năm sau. Cả hai đều cảm thấy rằng với tình hình hiện tại, nếu chúng ta không nỗ lực thì sẽ không thể nào giành được chiến thắng. Ngoài ra Hạo Vân cư sĩ còn tiết lộ một tin tức, theo như những gì được loan báo từ Đạo Viện thì gần đây thiên tượng hữu biến, bắc đẩu thất tinh bắt đầu dịch chuyển, nhân gian sắp phải đối mặt với kiếp nạn, mọi người cần phải đề cao cảnh giác. Từ sự việc hôm qua, chúng ta có thể thấy rõ được ám thị của thiên ý, đại loạn sắp phát sinh mọi việc cần phải được chuẩn bị. Hiện tại có ai có ý kiến đề xuất gì không? Cứ việc đưa ra để cùng bàn bạc".

Tịnh Nguyệt đại sư nhẹ nhàng nói: "Không biết sư huynh lần này đến Nho Viện có nắm bắt được tình hình đệ tử môn hạ của các viện khác không? Đối thủ một năm sau của chúng ta lợi hại như thế nào? Ngoài ra, mong sư huynh xem giùm thanh bảo kiếm mà Ngạo Tuyết đã có được này có lai lịch ra sao".

Huyền Ngọc chân nhân điềm tĩnh trả lời: "Theo tin tức ta nhận được từ Hạo Vân cư sĩ thì trong Lục Viện lần này, mỗi viện đều có không ít thiếu niên cao thủ kiệt xuất. Trong đó, nghe nói Thiên Kiếm Viện có ba nhân tài kiệt xuất, nổi danh nhất là một đệ tử tên Kiếm Vô Trần. Người này đã luyện đến quyết thứ tám của pháp quyết 'Thiên kiếm cửu quyết' thượng thừa của Thiên Kiếm Viện. Một năm sau người này ắt có đại thành, là nhân tài hiếm có. Còn Bồ Đề Học Viện thì có hai thiếu niên cao thủ, đều rất thần bí, sở hữu Phật môn vô thượng tuyệt kỹ".

"Còn về Đạo Viện, Nho Viện và Phụng Hoàng Thư Viện, đều có hai, ba vị kiệt xuất nhân tài cho nên lần Luận Võ này sẽ rất quyết liệt. Chúng ta muốn tạo thanh thế trong đại hội là điều không hề dễ dàng. Trong ngũ viện, những thiếu niên cao thủ lũy lừng như Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện, Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Tất Thiên của Nho Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện đều có tu vi không thua kém những cao thủ tu luyện trăm năm, chúng ta cần phải thật cẩn thận".

"Về thanh bảo kiếm của Ngạo Tuyết, ta chỉ nhìn là biết lai lịch của nó rồi. Thanh kiếm này theo tương truyền một ngàn năm trước là thần binh của Trảm Long tiên tử để lại, gọi là Tử Ảnh, một trong tam đại thần kiếm hạo xưng thiên hạ, xếp cùng hạng với thanh 'Tiêu Nguyệt thần kiếm'. Trong giới chân tu, đôi thần kiếm này được xưng tụng là Ảnh Nguyệt song kiếm. Ngạo Tuyết có thể có được nó, cũng là duyên phận vô thường. Hãy nắm giữ cơ hội thật tốt này mà nỗ lực tu luyện. Những đệ tử khác cho dù không có thần kiếm cũng không nên nhụt khí, trong chân tu giới quan trọng nhất là tu vi của bản thân, chỉ cần nỗ lực, thế nào cũng đạt được cảnh giới chí cao. Hiện tại chúng ta còn thời gian một năm mới đến kỳ Luận Võ đại hội, hãy tập trung tu luyện để tranh quang cho Dịch Viện".

Tịnh Nguyệt đại sư nghe tin về thanh kiếm của đệ tử mà mừng khắp khởi, trong khi Ngạo Tuyết vẫn điềm nhiên, không để lộ cảm xúc gì. Còn ba vị thiếu niên ở cạnh bên, ai cũng ngấm nhìn dung nhan mỹ lệ của Ngạo Tuyết, ánh mắt mỗi người đều có thần sắc khác nhau. Lục Vân đầy quyết tâm, mong tìm được một binh khí dành riêng cho mình. Lý Hoành Phi thì rực lửa, thể hiện sự ái mộ khôn cùng.

Huyền Âm chân nhân lúc này mới cất tiếng: "Sư huynh vì để phong ấn hàn trì, hôm qua đệ đã thi triển 'Chấn hồn pháp quyết' tạm thời phong ấn nơi đó. Bây giờ sư huynh đã trở về, người định thế nào? Có nên thi pháp lần nữa để phong ấn chắc chắn hơn không? Việc này không phải tầm thường, cần phải cẩn thận trên hết để tránh sự cố bất thường sau này".

Tử Dương chân nhân đứng bên cũng lên tiếng: "Việc này cực kỳ hệ trọng nên cả bốn chúng tôi đã mạo muội quyết định phong ấn hàn trì mà không thông qua sự cho phép của sư huynh, hy vọng sư huynh không trách cứ. Hơn nữa việc này không nên tiết lộ ra ngoài để tránh tạo sự bất an cho bá tánh, như thế sẽ rất bất lợi cho chúng ta".

Huyền Ngọc chân nhân trầm tư một lúc, khẽ nói: "Sự việc lần này, mọi người xử trí rất đúng, tại sao ta lại trách cứ? Về tình hình hiện tại, đúng là không nên tiết lộ, chúng ta cần phải nhanh chóng xử lý thỏa đáng mọi việc. Huyền Âm sư đệ ngày mai hãy đến ngay Thục Nam để xử lý thật tốt sự cố quý linh xuất hiện ở đây, không nên để chúng lan tỏa ra khu vực lân cận. Nhân gian sắp đại loạn trong thời khắc quan trọng này chúng ta phải đề cao cảnh giác, liên tục đề cao tu vi đạo hạnh của bản thân để ứng phó khi cần thiết. Mọi người còn thắc mắc gì không? Nếu đã hết thì hãy lui về, tập trung tu luyện".

Cần Nguyên chân nhân vội nói ngay: "Sư huynh, vậy một năm sau, Dịch Viện chúng ta sẽ đề cử bao nhiêu người tham dự Luận Võ đại hội? Nghĩ lại quá khứ, đã năm mươi năm rồi, mỗi lần tỉ võ trong cả năm kỳ đại hội, Dịch Viện đều đại bại... để rồi đứng vị trí cuối cùng trong thứ hạng Lục Viện... Mong là lần này sẽ thay đổi. Năm mươi năm rồi, nhanh thật!". Mọi người đều lặng đi, quả thật thời gian trôi qua rất nhanh, năm mươi năm, suốt năm mươi năm ròng rã Dịch Viện phải chịu đựng nỗi sỉ nhục của kẻ bại trận, là khoảng thời gian đau đớn khôn nguôi.

Huyền Ngọc chân nhân thở dài: "Lần này sẽ phái bốn người đi tham dự, không cần phải nhiều người. Nhiều cũng vô ích, quan trọng là tu vi của họ như thế nào. Ta hy vọng rằng bốn môn hạ đệ tử có mặt tại đây hôm nay, một năm sau sẽ càng thêm vững mạnh, tu vi sẽ thâm hậu hơn gấp nhiều lần. Có như thế thì mới có hy vọng phân cao thấp với môn hạ đệ tử của ngũ viện còn lại, vì Dịch Viện giành lấy niềm vinh dự cao cả. Hãy nỗ lực đi, mong là các người không khiến ta phải thất vọng. Bây giờ bốn người các người có thể lui".

oOo

Ra khỏi Dịch Thiên Các, Lục Vân nhìn Lý Hoành Phi, chào hỏi: "Chào Lý huynh, đệ là Lục Vân mới đến Dịch Viện được một năm, hoài mong sư huynh chỉ giáo". Lý Hoành Phi khẽ gật đầu, không trả lời mà chỉ liếc nhìn Ngạo Tuyết rồi quay lưng đi thẳng, tự phụ vô cùng.

Thấy gã đi một mạch không thèm đoái hoài đến Lục Vân, Vân Phong bất bình: "Hừ, có gì mà đáng kiêu ngạo? Luyện lâu hơn mình vài năm thôi chứ có nhiều đâu. Lục Vân huynh, mặc kệ gã, một năm của huynh thôi mà đã có thành tựu như vậy rồi, vài năm nữa là vượt qua gã thôi, chẳng khó khăn gì. Lão gì không biết, làm bộ làm tịch, đệ chả thèm liếc nhìn gã nữa, tổn đau mắt. Có giỏi giang gì đâu, nói về tróc yêu bắt quỷ, đồ dám đấu với đệ. Xì!".

Lục Vân bật cười: "Đệ đó, nóng nảy quá. Tính cách sư huynh khó gần vậy thôi, đợi khi thân quen rồi sẽ khác. Chúng ta chia tay tại đây, về tu luyện cho thật tốt, hy vọng một năm sau sẽ càng tiến bộ. Ngạo Tuyết tỷ hãy đi thông thả, mong rằng chúng ta sẽ còn dịp cùng nhau trầm yêu trừ ma".

Trương Ngạo Tuyết nhìn hai người, nhẹ nhàng nói: "Hy vọng là vậy, nhị vị sư đệ bảo trọng và cố gắng luyện tập. Với tu vi của hai đệ, so với Lý sư huynh thì vẫn còn cách xa lắm, sau này mọi người sẽ hiểu thôi". Nói xong nàng quay lưng, bước đi kiêu sa nhẹ nhàng.

oOo

Thời gian, đối với kẻ chân tu mà nói, luôn luôn trôi nhanh hơn so với người thường. Chớp mắt ba tháng đã trôi qua, trong ba tháng này, Lục Vân miệt mài khổ luyện dưới sự chỉ đạo của Tử Dương chân nhân. Nhờ đó mà "Dịch Thiên thập nhị quyết" của chàng đã luyện đến quyết thứ mười, Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết cũng phát huy được mười tầng công lực. Thành tích này khiến cho Tử Dương chân nhân vô cùng mừng rỡ, không ngừng tán thưởng và rất xem trọng chàng. Người đã dốc hết tâm tư vào Lục Vân, chỉ mong chàng vì Dương viện mà giành lấy thể diện bị đánh mất.

Trong khi đó, ở Thục Nam không ngừng xuất hiện những quý linh âm hồn, Huyền Âm chân nhân đã phải tới lui nơi đó đến ba lần, nhưng vẫn chỉ có thể hạn chế trong một khoảng thời gian nhất định. Mỗi khi người rời khỏi, lũ âm hồn quý linh đó lại tràn lan như cũ, khiến cho trên dưới Dịch Viện đều đau đầu, không biết xử trí tận gốc thế nào. Cuối cùng phải Huyền Ngọc chân nhân xuất hiện mới phong bế được thông đạo của chúng, tạm thời trấn áp được tình hình.

Ngoài ra, từ khắp nơi trong thiên hạ chân tu giới, rất nhiều tin tức về sự xuất hiện yêu tà được truyền về, xem ra nguy cơ đang ngày một gần hơn... Lục Viện chi thủ - Thiên Kiếm Viện đã truyền tin cho thiên hạ chân tu giới, yêu cầu mọi người đề cao cảnh giác, chú ý mọi dị biến có thể phát sinh. Không ít những nhân

vật thành danh trong giới chân tu, đổ xô đi đến những nơi có sự xuất hiện của yêu tà mà cố gắng chế ngự tình trạng nổi loạn của bọn chúng.

Lúc này, trong Dịch Viện, tại Dương viện, Tử Dương chân nhân mặt mày rạng rỡ nói với Lục Vân "Thành tựu của con thật sự vượt khỏi sự tưởng tượng của vi sư, thật khiến người khác phải ngỡ ngàng. Tiến bộ trong ba tháng nay của con vi sư chưa tiết lộ với ai, ta muốn để cho mọi người thật kinh ngạc, muốn họ biết rằng, Dương viện của ta không phải là hạng tầm thường. Hiện tại kiểm quyết của con đã thành, chỉ cần tu luyện cho nhuần nhuyễn là được, thời gian tiếp theo thì phải xem tự bản thân con thôi. Có gì cần đến cứ nói với vi sư, có thể giúp được vi sư nhất định không khước từ".

Lục Vân khẽ cười, tranh thủ: "Nhớ lần trước tại Âm Hồn Lâm, đệ tử có thấy Huyền Âm sư thúc thi triển 'Dịch Thiên chấn hồn quyết', vô cùng thần kỳ. Không biết là sư phụ có biết pháp quyết đó không? Đệ tử có nghe Ngạo Tuyết sư tỉ nói đến tứ đại bí kỹ của Dịch Viện nên cảm thấy rất tò mò, nếu sư phụ có thể chỉ giáo đệ tử thêm về những bí kỹ đó thì hay biết mấy...".

Tử Dương chân nhân vừa nghe đến bốn từ "Tứ đại bí kỹ", sắc mặt liền trở nên khó coi, nhãn mày thở dài: "Hi... nếu như con đã biết đôi chút thì sư phụ cũng không ngại mà nói thẳng. Trong Dịch Viện quả thật có tồn tại tứ đại bí kỹ, mỗi viện đều có một bí kỹ khác nhau. Nhưng đau đớn thay, duy chỉ mỗi bí kỹ của Dương viện chúng ta là chưa ai luyện thành trong suốt ngàn năm qua. Cho nên trong tứ viện, Dương viện bị cho là yếu nhất cũng không thể tranh cãi gì được. Từ trước đến nay, Dương viện chưa hề xuất hiện một nhân tài kiệt xuất nào. Vì lẽ đó mà chúng ta luôn bị xếp cuối trong Càn Khôn Âm Dương viện...".

Lục Vân kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại như vậy thế sư phụ? Chẳng lẽ do bí kỹ của Dương Viện pháp quyết bất toàn hay là vì nguyên nhân nào khác? Nếu không thì tại sao không ai có thể luyện thành được?".

Tử Dương chân nhân lại thở dài thườn thượt: "Trong bao nhiêu năm qua, con là nhân tài kiệt xuất duy nhất của Dương viện. Nếu con có hứng thú, ta sẽ cho phép con được xem pháp quyết này. Hy vọng là con có thể thu được lợi ích từ nó, thay đổi vận mệnh hẩm hiu của Dương viện, cải biến cái lịch sử 'không ai luyện thành bí kỹ' lưu truyền bấy lâu. Theo ta! Rồi con sẽ hiểu tại sao...". Tử Dương chân nhân cầm tay Lục Vân dẫn vào thư phòng của mình.

Trong gian phòng ngăn nắp, Tử Dương chân nhân cẩn trọng lấy ra một bảo hộp làm bằng ngọc, nhỏ bằng lòng bàn tay. Người vuốt sơ lớp bụi đóng trên mặt rồi mở ra thật nhẹ nhàng, Lục Vân chăm chú nhìn vào vật nằm trong hộp, không ngờ đó lại là một mảnh lụa màu đỏ thắm, phía trên có tô vẽ rất nhiều hoa văn và kí tự, nhưng lại không thể nhìn rõ là gì.

Tử Dương chân nhân căng mảnh lụa ra trước mặt Lục Vân, nói: "Phía trên này là phần ghi chú của bí kỹ - Ngũ Lôi Chính Thiên quyết! Bao năm qua, ngoài năm chữ Ngũ Lôi Chính Thiên quyết có thể nhìn ra được thì những thứ nhòe nhoẹt còn lại đều không thể đọc được đó là cái gì. Do đó hơn ngàn năm qua, không ai biết được huyền cơ bên trong pháp quyết và càng không thể có ai luyện thành. Bây giờ ta giao nó cho con, con mang về nghiên cứu, nhớ là đừng làm mất, ba tháng sau hãy trả lại cho vi sư".

Lục Vân ngắm nhìn mảnh lụa thần kỳ đang liên tục thay đổi màu sắc trên tay, lặng lẽ suy nghĩ... Nhớ lại lời nói của sư phụ quá nhân ngày nào về "Ngũ lôi chính thiên quyết" - pháp quyết cực dương cực cương, có thể khắc chế mọi âm tà yêu ma. Có lẽ nó thật sự ẩn tàng huyền cơ bí ẩn, không phải ai cũng phá giải được.

Lục Vân cúi đầu tạ lễ: "Đa tạ sư phụ, đệ tử sẽ nghiên cứu thật kỹ, mong là tìm được vết tích gì đó có thể giải mã được câu đố trong mảnh lụa thần kỳ này". Nói xong quay người kính cẩn lui ra.

Trở về phòng của mình, Lục Vân đóng kín mọi cửa ngõ để giữ không gian thật tối, thật tĩnh lặng rồi nhẹ nhàng cầm lấy mảnh lụa, thám xét cẩn thận. Có một vầng hào quang rất yếu khẽ lưu động trên bề mặt của tấm lụa, ẩn hiện tầng khí tức thần bí như đang che giấu gì đó, khiến người khác không thể thấy rõ được. Lục Vân áp tay vào, thử truyền chân nguyên của Dịch Thiên pháp quyết xem có phản ứng gì không. Theo từng luồng chân nguyên hấp thụ, mảnh lụa từ từ phát ra ánh huyền thanh nhưng những ký họa bên trên vẫn không thể nhìn thấy rõ.

Lục Vân thu hồi chân nguyên, mảnh lụa trở lại như ban đầu. Suy nghĩ một lúc, Lục Vân lần này truyền vào chân nguyên "Thái Huyền Liệt Thiên Đạo" của Đạo gia. Sau đó cẩn thận quan sát sự biến đổi của tấm lụa. Tuy sắc màu có hơi thay đổi nhưng kết quả không khả quan hơn, vẫn không thể thấy rõ được nội dung.

Những lần tiếp theo, Lục Vân thử truyền vào chân nguyên pháp quyết của nào là Phật gia, Nho gia, Ma tông và cả Quỷ tông. Đáng tiếc là tình hình vẫn không có tiến triển. Lúc này Lục Vân bắt đầu hiểu ra, bản thân mình đã có đủ tuyệt kỹ của lục môn mà không thể làm gì được, khó trách tại sao trong hơn ngàn năm qua, không ai giải mã được bí mật của mảnh lụa thần bí.

Chàng ngả người lên giường, im lặng, bất chợt đôi mắt ánh lên vàng sáng màu đen, vô cùng tà dị. Lục Vân vẫn không chịu từ bỏ, cuối cùng quyết định thi triển "Tâm dục vô ngân" của Ma tông, muốn dựa vào Ý Niệm Thần Ba để thám xét bí mật của tấm lụa. Chàng cùng lúc phát ra bảy đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi ba đều có tần suất khác nhau, từ thấp hai trăm bốn chục lần đến cao mười tám ngàn lần mỗi thức, chia thành bảy phân đoạn khác nhau, tiến hành dò xét khí tức của mảnh lụa.

Trong bảy đạo Ý Niệm Thần Ba được phát đi thì lập tức có sáu đạo bị phản ngược về. Duy chỉ có ý niệm với tần suất mười tám ngàn lần mỗi thức là đang tiếp tục thám xét với tốc độ cực cao. Lục Vân mừng thầm khi biết rằng Ý Niệm Thần Ba thật sự hữu dụng, đồng thời tự dặn mình phải nâng cao tần suất ý niệm của bản thân. Không ngờ bề mặt của tấm lụa lại ẩn tàng khí tức cao thâm như vậy, ngăn cách hoàn toàn giữa nó với thế giới xung quanh, hèn gì không thể nhìn thấy rõ được hình họa và ký tự bên trên.

Tĩnh tâm lại, Lục Vân ngồi xếp bằng, ngũ nhạc triều thiên, từ từ nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba lên đến hai mươi bốn ngàn lần với niềm tin sẽ khám phá được vài điểm bí ẩn. Nhưng kinh ngạc thay, tuy lần này có chút tiến triển nhưng vẫn không thể vượt qua vòng phòng ngự của tầng khí tức bao bọc bên ngoài. Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, không phục, chàng tiếp tục nâng cao Ý Niệm Thần Ba lên ba mươi sáu lần... Kết quả không thay đổi. Cứ thế, Lục Vân không ngừng nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba. Cho đến khi đạt đến một trăm lẻ tám ngàn lần mỗi thức thì mới có thể miễn cưỡng mà bước vào tầng khí tức, lơ mơ thấy được vài đồ án và văn tự, nhưng chàng không đủ sức để duy trì tần suất cực cao này trong thời gian lâu hơn, nên đành bỏ cuộc.

Lục Vân nằm vật xuống, mồ hôi vã ướt cả áo, thở hồng hộc. Chàng không thể ngờ được trên mảnh lụa giản dị này lại có một tầng khí tức kinh người bao bọc như vậy, khiến cho chàng phải dốc hết toàn lực mới có thể vào được vài phần, cuối cùng kiệt sức mà thoái lui. Xem ra tu vi của bản thân vẫn còn thấp kém quá. Vốn dĩ, Lục Vân cảm thấy khá mãn nguyện với đạo hạnh hiện tại của mình, nhưng qua lần thất bại này, chàng hiểu rằng bản lĩnh của mình vẫn chưa đến đâu. Lục Vân lúc này đã bắt đầu tiến vào cửa ngõ của chân tu thập giới - giai đoạn sơ cấp của Bất Diệt. Nói về tu vi thì đã là cao thâm kinh người rồi, so với Tử Dương chân nhân thì chỉ có mạnh hơn chứ không hề yếu kém. Với tuổi đời của chàng, có được thành quả tu luyện như vậy, là điều chưa hề có trong giới chân tu.

Lục Vân tĩnh tâm điều tức, vận công để phục hồi lại chân nguyên đã tiêu hao, chỉ thấy xung quanh tề tựu vô số linh khí ngũ quang thập sắc, sau đó bay dồn vào thẳng cơ thể của Lục Vân. Nếu ai đó nhìn thấy cảnh này sẽ phải ngất đi vì kinh ngạc. Đó chính là Thiên Địa Vô Cực - tuyệt học gia truyền của Lục gia. Thiên Địa Vô Cực cộng phân chín tầng, tầng thứ năm là "Vạn nguyên quy nhất". Đặc điểm của cảnh giới này là khi phục hồi chân nguyên, người thi triển có thể trực tiếp hấp thụ thiên địa linh khí ẩn tàng trong không khí xung quanh, trong phút chốc có thể phục hồi chân nguyên một cách nhanh chóng, không pháp quyết nào bì kịp.

Sau khi sử dụng "Vạn nguyên quy nhất", Lục Vân tiếp tục tiến vào cảnh giới tầng thứ bảy của "Thiên Địa Vô Cực" - "thiên địa đồng xuân". Trong khoảng không xung quanh bất chợt le lói những điểm quang sắc sỡ nhiều màu, rồi lập tức bị hút vào trong cơ thể của Lục Vân, mọi linh khí đều bị hấp thụ hoàn toàn. Chỉ thoáng chốc mà Lục Vân đã hồi phục, tay cầm mảnh lụa, suy tư.

Từ đó trở đi, vì muốn giải được bí ẩn của tấm lụa, Lục Vân vừa tu luyện các loại pháp quyết, vừa nỗ lực nâng cao trình độ Ý Niệm Thần Ba của mình. ba tháng chớp mắt đã trôi qua, Lục Vân đã vượt qua được tầng khí tức phòng vệ của tấm lụa, đọc được tâm quyết ẩn tàng suốt ngàn năm qua của "Ngũ lôi chính thiên quyết". Đồng thời, Ý Niệm Thần Ba của chàng cũng có bước đột phá, có khả năng đạt đến tần suất hai trăm bốn mươi tám ngàn lần mỗi thức. Linh giác nhờ đó cũng tăng lên gấp bốn lần, quả là tuyệt!

Thời hạn đến, Lục Vân mang trả mảnh lụa cho Tử Dương chân nhân: "Vật này thần bí vô cùng, không thể giải mã trong thời gian ngắn. Đệ tử trong ba tháng nay đã phát hiện được vài vết tích quan trọng nhưng tiếc là năng lực có hạn nên vẫn không đủ khả năng giải mã được nó".

Tử Dương chân nhân mày ngài nở rộ, vồn vã hỏi: "Con nói sao? Đã phát hiện ra vết tích quan trọng à? Đó là gì? Mau nói với ta". Người kích động tột độ, vui mừng khôn xiết.

Lục Vân điềm nhiên: "Đệ tử phát hiện ra vầng hào quang lưu động trên bề mặt mảnh lụa thực chất là tầng khí chân nguyên, hay nói đúng hơn là một tầng khí lưu ba xoay chuyển với tốc độ cực cao và cực kỳ khó phá giải. Chỉ cần có thể vượt qua tầng khí đó là có thể đọc được những đồ án và văn tự bên trong. Tầng khí lưu này có thể là sự cấm chế được một vị tiên bối đặt lên để bảo vệ pháp quyết thượng thừa, rất khó phá mở. Vị tiên bối để lại cấm chế này e là một vị tiên nhân đắc đạo. Đệ tử tài hèn sức mọn, cũng không dám chắc suy đoán của mình là đúng. Sư phụ cứ xem xét lại".

Tử Dương chân nhân nghe xong, thờ người suy nghĩ... một lúc sau thì thấy người lầm rầm tự nói một mình: "Thì ra ta đã sai lầm, cứ tưởng rằng truyền vào chân nguyên, sắc màu của vầng quang thay đổi thì sẽ thấy rõ được nội dung bên trong, ta đã lý giải hoàn toàn sai lầm. Thì ra cái cần làm là làm sao phá giải tầng hào quang đó, khiến nó tiêu biến, thì sẽ đọc được đồ án và văn tự...".

Tử Dương chân nhân bất ngờ ngẩng cao đầu: "Lục Vân, đa tạ kiến giải của con, con cứ lui xuống tiếp tục tu luyện, ta đi tìm trường giáo sư huynh". Vừa nói xong đã vội vội vàng vàng phóng người đi về phía Dịch Thiên Các.

Lục Vân nhìn theo bóng lưng của Tử Dương chân nhân, khẽ cười, bất chợt lật ngửa bàn tay phải, phút chốc xuất hiện một lồi cầu rực sáng, chói lòa ngay trên lòng bàn tay. Chàng nhẹ nhàng lật úp tay, quả lồi cầu biến mất, Lục Vân mỉm cười thản nhiên, bước nhẹ ra khỏi thư phòng.

Ra đến ngoài sân, thấy không ai ở xung quanh, cơ thể lập tức biến thành một đạo thanh quang, biến mất rồi lại xuất hiện tức thì ở phía trên trời cao, lặng lẽ thả mình trên những tầng mây trắng xóa. Lần đầu tiên đứng giữa hư không, Lục Vân trào dâng một xúc cảm lạ kỳ, dường như thiên hạ đều nằm dưới chân mình đôi tay dang rộng như có thể ôm trọn cả biển mây... Bất giác, chàng hú lên một tiếng đầy phấn khích, âm thanh thấp nhưng kéo dài, vọng xa...

Cơ thể đột nhiên bùng phát sáng rõ, đầu tiên là ngũ sắc quang vọng, tiếp theo là hào quang bảy màu xoay chuyển quanh cơ thể. Lục Vân trông như một quả quang cầu rực rỡ sắc màu, đẹp kỳ diệu, nhuộm cả lên những đụn mây trắng tinh, khiến chúng trở thành những bông hoa cầu vòng huyền ảo... Tiếc rằng chỉ trong giây lát, tất cả lại trở về bình thường.

Lục Vân lơ lửng trên cao, thần thơ ngẩn nhìn cảnh quang phía dưới, tâm trạng phấn khởi vô cùng. Quan sát Dịch Viện, Lục Vân khẽ cười nhưng nhanh chóng đổi sang thái độ trầm tư, xem xét tỉ mỉ bố cục của Dịch Viện. Từ góc độ này nhìn xuống, có thể nhìn thấy những thứ không ai nhìn thấy được, nhờ đó Lục Vân phát hiện được một bí mật nữa của Dịch Viện mà trước đây chàng không hề chú ý đến.

Từ đây quan sát, có thể rõ ràng thấy được bố cục chính thể của Dịch Viện. Cả gia trang lớn được bao bọc bởi vầng hào quang ngũ sắc. Vầng hào quang này mắt thường không thể nhìn thấy được. Vì Lục Vân đã đạt đến cảnh giới cao thâm nên mới nhìn rõ hiện trạng lạ kỳ này.

Nhưng điều khiến chàng kinh ngạc nhất không phải là vầng hào quang. Bởi vì Dịch Viện là một trong Lục Viện vang danh trong chân tu giới, gia trang được bố trí trận pháp là điều bình thường. Điều khiến Lục Vân bất ngờ là ẩn tàng dưới ánh hào quang là luồng linh khí lững lờ cực khó phát hiện. Bây giờ Lục Vân đã hiểu vì sao Dịch Viện tọa lạc nơi đây, kinh lịch ngàn năm bất suy. Thì ra nơi tọa lạc chính là linh mạch chi địa, tuy là linh khí phân tán, suy yếu nhưng vẫn là hiếm có trong thiên hạ.

Lục Vân bất chợt nhớ lại lời nói của tiên tổ, về cứu đại linh mạch trong thiên hạ. Ngoại trừ ba nơi linh mạch tề tụ, tập trung linh khí thì lục đại linh mạch còn lại đều như Hoàng hà Trường giang, phân nhánh lan tỏa ra khắp linh sơn tú thủy. Nơi Dịch Viện lập viện có thể chính là một nhánh chính trong một trong những đường linh mạch nói trên. Ra thế mà trong bao năm qua, cứ đến một thời khắc nhất định, Dịch Viện có thể xuất hiện không ít nhân tài kiệt xuất. Nghĩ lại, có lẽ ngũ viện còn lại trong Lục Viện đều tương tự như thế, ẩn thân tại nơi linh mạch phân bố.

Chàng khẽ ngẩng đầu, nhìn vào khoảng không rộng lớn phía trên mình, một thế giới bao la, quyền lực bí ẩn. Ánh mắt rực lên sự kiên nghị, một nụ cười ngạo nhiên nở trên môi, trên gương mặt tuấn tú. Đôi tay đưa cao, Lục Vân đứng lặng giữa muôn trùng mây trắng, nhìn thẳng vào nền trời xanh thẳm, như hét gào,

như thách thức. Bóng người thanh thoát, thần sắc lạnh lùng ngạo nghễ, hùng hực quyết tâm tranh đấu với thiên mệnh - một vận mệnh đáng lẽ đã chấm dứt cuộc đời của chàng từ lúc mới hạ sinh.

Lục Vân, một thiếu niên lập chí tranh đấu với số mệnh tàn khốc của mình, vững vàng lập giữa thiên địa gian. Tứ bề mây trôi phiêu lãng, hà quang ẩn hiện, một tia sáng rực vàng của mặt trời chiếu rọi vào cơ thể, khiến người chàng rực lên bảy luồng sáng phản xạ, huyền ảo như thiên thần. Tiếc rằng cảnh sắc tuyệt diệu đó... không ai nhìn thấy được.

13. Hồi 13: Khách Vãng Lai

Tại khu vườn trước Dịch Thiên Các, Lục Vân gặp lại Lâm Vân Phong. Hắn vẫn bản tính cũ lúc nào cũng tinh nghịch đáng yêu, nhưng đạo hạnh thì rõ ràng đã tiến bộ thần tốc, khác xa với Vân Phong ngày nào. Ngoài ra, còn có Ngạo Tuyết và Lý Hoành Phi.

Tất cả đều cùng đi vào Dịch Thiên Các. Tứ vị viện chủ cùng với bốn đệ tử kiệt xuất đều đã tề tụ tại đây. Mọi người im lặng cùng nhìn lên Huyền Ngọc chân nhân, đợi người lên tiếng. Huyền Ngọc chân nhân quan sát từng người, ánh mắt dừng lại trên bốn vị môn hạ đệ tử, nét mặt tươi cười khẽ nói: "Hai năm thấm thoát đã trôi qua, trong thời gian này, các đệ tử đều có tiến bộ rất tốt, điều này ta rất biểu dương. Trong bốn vị đệ tử các người, Lục Vân và Vân Phong mới đến được hai năm. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hai người đã có những bước đột phá ngoạn mục thật khiến ta ngạc nhiên, đặc biệt là Lục Vân. Từ một thiếu niên hoàn toàn không biết chân tu pháp quyết, trong hai năm lại có thể luyện đến quyết thứ mười của 'Dịch thiên thập nhị quyết', 'Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết' luyện đến cảnh giới đại thành, quả là tuyệt thế vô song. Còn hai đệ tử Ngạo Tuyết và Hoành Phi, thành quả của họ ai cũng thấy rồi, ta không cần nói hơn. Lần này gặp mặt, chủ yếu là bàn về Luận Võ đại hội mười năm một lần cử hành tại Thiên Kiếm Viện nửa tháng sau". Nói đến đây, Huyền Ngọc chân nhân bất ngờ dừng lại, mắt nhìn ra phía cửa.

Sắc mặt của người hơi thay đổi, sau đó đột nhiên nhìn sang Tử Dương: "Tử Dương sư đệ, đệ mau thay ta ra ngoài tiếp đón vị bằng hữu từ xa mới đến, hãy sắp đặt chỗ nghỉ ngơi thật đàng hoàng, khoảng một nén nhang sau khi ta đã trao đổi mọi việc ổn thỏa thì đệ mới dẫn người đó đến đây".

Tử Dương chân nhân tò mò: "Đệ sẽ đi ngay, không biết người đó là ai?".

Huyền Ngọc chân nhân xua tay "Đệ gấp sẽ biết ngay thôi, đi đi, người ta đã đến ngay cổng rồi, đừng để khách phải đợi trước cổng Dịch Viện chúng ta như vậy". Tử Dương chân nhân vội vã lui ra, những người còn lại nhìn nhau với dấu chấm hỏi to đùng, rồi cùng nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân, chờ đợi.

Nhưng người lại không đề cập nhiều đến việc đó, chỉ tiếp tục đề tài đang nói dở dang: "Lục Viện luận võ lần này cũng giống như bao lần trước, tổng cộng có ba mươi sáu người tham gia. Mỗi viện có thể cử ra tám người, tùy theo số người của từng viện mà định. Nếu số người tham dự vượt qua con số ba mươi sáu thì trước khi thi đấu chính thức sẽ phải qua vòng sơ khảo, cuối cùng chỉ chọn ra ba mươi sáu người tham gia".

"Lần này Dịch Viện chúng ta chỉ phái bốn đệ tử tham dự, lượng người không quá sáu nên sẽ không cần tiến hành sơ đấu. Bởi vì Lục Viện hội võ có một quy định, chỉ cần số người tham gia của mỗi viện không hơn sáu thì sẽ miễn sơ khảo, có thể trực tiếp tiến vào vòng đấu chính. Nếu như hơn sáu và tổng số người tham dự của Lục Viện hơn ba mươi sáu thì phải tiến hành để loại bớt người dư thừa. Giả sử như vậy thì một số môn phái nếu có nhiều đệ tử kiệt xuất thì số người lọt vào được vòng đấu chính có lẽ sẽ hơn sáu, ưu thế sẽ áp đảo hơn so với những viện có ít nhân tài. Điều đó sẽ tạo ra sự chênh lệch không đáng có. Nên ta quyết định chỉ chọn bốn người tài giỏi nhất của bốn viện".

"Bốn vị đệ tử có mặt hôm nay sẽ đại diện cho Dịch Viện mà thi đấu, ta hy vọng rằng các người sẽ nỗ lực hết mình, vì Dịch Viện mang về niềm vinh dự chiến thắng. Đối với tu vi hiện tại của các đệ tử, ta khá vừa lòng, tin là ít nhất sẽ có một hay hai vị sẽ vào được Lục cường của đại hội, địa vị của Dịch Viện sẽ nhờ đó mà nâng cao không ít. Để mọi người có thể thích ứng với môi trường nơi giao đấu, ta sẽ khởi hành đến Thiên Kiếm Viện ba ngày trước khi trận đấu bắt đầu. Trong mười hai ngày còn lại, các đệ tử vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành trước khi lên đường. Sau khi ta nói rõ tình hình, Huyền Âm chân nhân sẽ dẫn các người đến Tuyết Âm cốc tại Thục Nam".

”Tuyệt Âm cốc ẩn tàng vô số yêu thú, trong giới chân tu, đó là một trong bảy nơi tụ tập yêu vật nhiều nhất, xếp hạng thứ năm. Vì là một nơi thần bí, ẩn tàng nhiều huyền cơ nên ta phái bốn người đến đó để tiến hành quá trình khổ luyện trong bảy ngày. Mỗi người đều phải chia ra, tự tu luyện. Sau bảy ngày thì tập trung tại cốc khẩu rồi cùng tiến vào Yêu Nguyệt động thiên - nơi thần bí nhất trong Tuyệt Âm cốc. Trong thời gian năm ngày, các đệ tử hãy tranh thủ tự tìm tòi và nâng cao tu vi của bản thân. Lần khổ luyện này mục đích chính là tăng cường kinh nghiệm đơn độc xử trí tình huống khi lâm nguy và nâng cao phản xạ đối địch của mình. Có như thế, khi đối diện với cuộc tỉ võ trong Luận võ đại hội, các đệ tử mới có thể phát huy hoàn toàn tiềm lực của bản thân, đồng thời tiếp thu thêm nhiều kinh nghiệm thực tiễn”.

”Ta mong là chuyến khổ luyện sẽ giúp nâng cao tu vi của bốn đệ tử khá nhiều. Tuy nhiên, lần đi này có ít nhiều nguy hiểm, mọi người hãy cẩn thận. Nếu sơ ý bị trọng thương thì lập tức rời khỏi và trở về cốc khẩu, không được liều mạng. Huyền Âm chân nhân sẽ túc trực tại đó để tiếp ứng. Ghi nhớ, ta không muốn xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào nghiêm trọng cho ai. bốn người đi thì phải bốn người về. Được rồi, các người hãy đi theo Huyền Âm. Chúc mọi người toàn thắng trở về”.

oOo

Sau khi cả bốn người đều đi theo Huyền Âm chân nhân, Tử Dương chân nhân dẫn ba người vào các. Trong ba người này, một vị là hòa thượng xuất gia, tuổi khoảng đầu lục tuần, sắc mặt hồng hào, khí thế uy nghiêm. Vị thứ hai là một đạo sĩ, trong khoảng ngũ tuần, tay cầm phát trần, gương mặt xương xương thoảng hiện thanh quang. Vị cuối cùng là một trung niên văn sĩ, ăn mặc như một nho sinh, một mặt đầy chính khí.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy ba người này, lập tức đứng dậy nghênh tiếp: ”Thì ra là ba vị lão hữu từ xa đến chơi, Huyền Ngọc không ra nghênh tiếp, thật thất lễ, mời ngồi!”. Khi cả ba đã an tọa, Huyền Ngọc mới lên tiếng: ”Lần này ba vị lão hữu cùng đến gặp, phải chăng có gì xảy ra? Hiếm khi nơi đây tề tụ cả tứ phái Bồ Đề Học Viện, Đạo Viện, Nho Viện và Dịch Viện ta náo nhiệt như vậy. Không biết là các vị đến do chuyện gì?”.

Bản Tánh đại sư của Bồ Đề Học Viện liền lên tiếng: ”Thật ra lần này, chúng tôi đều là tình cờ gặp mặt đi chung chứ không hề có bàn bạc gì trước, cùng ngộ kiến cách đây vài dặm và tiện đường kết bạn đồng hành. Sẵn tiện ghé qua trang viện của Huyền Ngọc chân nhân vào vấn an một tiếng, đồng thời thăm hỏi đôi chút về đại hội Luận Võ năm nay”.

Thanh Nhất chân nhân của Đạo Viện cùng lên tiếng: ”Lần này ghé thăm, một mặt là vì Luận Võ đại hội, mặt khác là muốn cùng bàn luận với mọi người về sự cố yêu tà dị linh trong thiên hạ đang không ngừng trở dậy, quấy nhiễu dân lành, để xem có lương sách gì không”.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sang Đan Thanh kiếm hiệp của Nho Viện, hỏi: ”Thế còn Hứa lão hữu thì sao? Có giống với họ không?”. Nho Viện Đan Thanh Hứa Thương Hải cười nói: ”Ta cũng có cùng ý định, ngoài ra muốn hỏi thêm là tình hình tại Quỷ vực có động biến gì lớn không?”.

Huyền Ngọc chân nhân điềm tĩnh trả lời: ”Về Luận võ đại hội thì lần này Dịch Viện ta định tuyển chọn và đưa ra bốn vị đệ tử. Còn về quyết định cuối cùng thế nào thì phải xem tình hình của ngũ viện ra sao, dù gì thì ta cũng không quan tâm đến việc này lắm. Về sự cố yêu linh âm hồn đang quấy rối khắp nơi, chúng ta vẫn đang cố gắng khống chế tình hình. Quỷ vực trong vài năm nay đều không ngừng âm thầm dục động, muốn xông phá phong ấn tại vực khẩu mà tiến vào nhân gian. Ta đã phái người canh giữ thật kỹ càng, một khi có động tĩnh gì lập tức về báo ngay để kịp ứng phó. Hiện tại thì mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát, chưa có biến động gì. Những yêu linh khắp nơi có lẽ chính là điềm báo cho trận đại loạn sau này, chúng ta chỉ có thể tận lực ngăn chặn chúng lan tỏa và phá hoại chứ chưa tìm ra cách nào hay hơn để giải quyết triệt để”.

Đạo Viện Thanh Nhất chân nhân tò mò xen vào: ”Nghe nói quý viện môn hạ có hai nhân tài kiệt xuất, một là Lý Hoàn Phi và một là Trương Ngạo Tuyết, không biết lần này họ có tham gia?”.

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế cười nhạt, nhẹ nhàng nhìn sang ba vị đồng môn sư đệ và sư muội, rồi quay lại mỉm cười nói: ”Lão hữu thông tin nhạy bén thật, ngay cả việc bốn môn có hai đệ tử kiệt xuất cũng nắm rõ như vậy. Còn của Đạo Viện thì ta lại không hề hay biết gì cả, thất toán, thất toán quá!”.

Thanh Nhất chân nhân vội nói vớt: ”Huyền Ngọc trưởng giáo nói quá, bốn viện vốn chẳng có đệ tử kiệt xuất nào thì làm sao có thông tin gì cơ chứ. Nói ra thì thật bẽ mặt! Dương kim thiên hạ, kiếp nạn đã hiện,

chính là lúc Lục Viện đại triển thân thủ, lần này e là mọi hảo danh đều tập trung về phía Dịch Viện, Thiên Kiếm Viện và Phụng Hoàng Thư Viện rồi. Nghe nói Bồ Đề Học Viện đợt này cũng có một kỳ tài hiếm có, đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất của 'Vô tướng bàn nhược', cực kỳ hiếm thấy. Ngoài ra Tam Kiếm Hiệp của Nho Viện cũng tu vi thâm hậu, xem ra Đạo Viện lần này xếp chót rồi”.

Bản Tánh đại sư của Bồ Đề Học Viện không thua thiệt: ”Thanh Nhất đạo hữu, ngài còn giấu gì nữa? Tu vi của Vô Vong, Vân Hoa - nhị vị đệ tử danh tiếng của lão hữu cũng đâu phải là hạng xoàng? Nghe nói hai người họ đã luyện đến cảnh giới tầng thứ mười của vô thượng pháp quyết 'Ngọc thanh tâm quyết' của Đạo Viện, chỉ còn một bước là đã đạt cảnh giới tối cao rồi. Với tu vi như thế, trong Lục Viện, cũng được xem là kiệt xuất cực kỳ rồi đó lão hữu ạ”.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải phụ họa: ”Đại sư nói đúng, nhị vị đệ tử của Đạo Viện ta có nghe nói đến. Thật ra đệ tử của Lục Viện lần này ai cũng là kiệt xuất nhân tài, có lẽ năm nay là năm có thu hoạch lớn nhất của Lục Viện. Theo như ta biết thì lần này Thiên Kiếm Viện có sáu đệ tử kiệt xuất, ai nấy đều có tu vi kinh người. Còn Bồ Đề Học Viện thì có hai người, Đạo Viện có ba người, Nho Viện của ta cũng có ba người. Còn về Phụng Hoàng Thư Viện thì nghe tin đồn là có hai nhị vị nữ đệ tử, vô cùng xuất sắc, tu vi bất phàm. Dịch Viện thì ít nhất cũng có hai người. Xem ra lần hội vô năm nay sẽ rất náo nhiệt. Lục cường chi tranh, kịch liệt hoành tráng. Đến lúc đó, thật không thể đoán trước ai là người đứng đầu, tất cả đều phải xem bản lĩnh của mỗi viện ra sao”.

Huyền Ngọc chân nhân cười nói: ”Nói chung bất luận là ai thì vẫn sẽ có người đứng đầu. Lần này chỉ cần Dịch Viện ta có đệ tử lọt vào Lục cường là ta mãn nguyện rồi. Trong bao nhiêu năm qua, Dịch Viện lúc nào cũng xếp cuối trong thứ hạng, ta thật ngại quá sức. Hy vọng lần này đệ tử môn hạ sẽ thay đổi được cục diện thảm bại hơn trăm năm nay của bốn viện. Còn về vị trí đệ nhất, theo như mọi người suy đoán thì có lẽ không ai khác ngoài Thiên Kiếm Viện. Mỗi đợt đều có vô số nhân tài kiệt xuất, thật không hổ danh là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới chân tu”.

Tam viện còn lại nghe thế đều gật gù đồng tình. Thực lực của Thiên Kiếm Viện, vốn cường thịnh bất suy, trong bao nhiêu năm qua, không ai thay thế được địa vị của họ, đó quả thật là một thần thoại trong thiên hạ chân tu giới. Thời gian sau đó, mọi người đều sôi nổi bàn về yêu linh nổi loạn nhưng cuối cùng vẫn đưa ra được sách lược nào khả thi.

Một hồi sau, từng người một đành cáo từ ra về. Huyền Ngọc chân nhân nhiệt tình níu giữ, chỉ mỗi Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho Viện đồng ý ở lại, hai vị kia đều xưng có việc bận nên mạnh ai nấy rời khỏi Dịch Viện.

o0o

Cùng lúc đó, Huyền Âm chân nhân dẫn theo bốn vị đệ tử ngự kiếm phi hành, cùng hướng đến Tuyệt Âm cốc. Từ Dịch Viện đến nơi này cách khoảng hơn năm trăm dặm, năm người cùng ngự kiếm phi hành, chỉ nửa canh giờ đã đến nơi. Huyền Âm chân nhân dừng giữa không trung, quay lại nhìn, thấy Lý Hoành Phi và Ngạo Tuyết có tốc độ cao nhất, cách một khoảng xa với Vân Phong và Lục Vân đến hơn trăm trượng.

Huyền Âm chân nhân thông báo: ”Trước mặt là Tuyệt Âm cốc, mọi người xuống dưới đi. bốn bề của cốc đều có bố trí Âm dương tỏa ma trận nên không thể tiến vào tùy tiện, phải đi vào từ cốc khẩu”. Dứt lời người ngự kiếm hạ xuống, nhẹ nhàng dừng ngay cốc khẩu. Rất nhanh chóng, Hoành Phi và Ngạo Tuyết đã ở ngay bên cạnh Huyền Âm chân nhân, cẩn thận thám xét hoàn cảnh xung quanh.

Đội Lục Vân và Vân Phong đều tiếp đất, Huyền Âm chân nhân trừng mắt nhìn Vân Phong, giận dữ mắng: ”Cái đồ vô dụng, còn không nhanh lên. Bây giờ ta sẽ dẫn bốn người vào trong. Sau khi đi vào, bên trong sẽ có hai ngã đường, một trái một phải. Mỗi nhóm hai người sẽ đi một hướng, đi sâu thêm sẽ lại gặp ngã rẽ, lúc đó mỗi người đi một đường, tiếp tục đi. Trên đường gặp những gì thì đó là vận mệnh của mỗi người. Những gì ta có thể tiết lộ đó là trong này có tổng cộng bảy sơn động, mỗi nơi đều có những yêu linh quỷ quái khác nhau. Sau bảy ngày, ai có thể thuận lợi trở về cốc khẩu thì phải xem bản lĩnh của các người thế nào. Nếu như gặp phải yêu thú lợi hại nhất - Tiêu nguyệt thiên lang thì hãy cẩn thận. Bây giờ theo ta đi vào”. Sau đó dẫn theo bốn người, từ từ tiến vào trong sơn cốc.

Lục Vân cẩn thận quan sát cốc khẩu, nơi này rất kỳ lạ, trông như miệng sói, hai bên có những đá tảng to, nhô cao như những chiếc răng nanh hung tợn, như muốn xé nát con mồi. Đồng thời, Lục Vân cũng chú ý

đến trận pháp được bố trí bên trong cốc, ẩn tàng âm dương nhị khí, nguy hiểm khôn lường. Xem ra người bình thường muốn vào cũng khó.

Huyền Âm chân nhân dẫn mọi người đi vào, quẹo trái rẽ phải, vừa đi vừa nói: "Trận pháp này được lập theo âm dương bát quái, chỉ cần lưu ý một chút thì sẽ không bị lạc. Điểm đặc biệt của nó là khi vào thì khó nhưng ra thì dễ. Dương nhiên là đối với các ngươi, còn lũ yêu linh quỷ quái mà bước vào đây thì lập tức bị tiêu diệt bởi âm dương nhị khí trong này". Không lâu sau, họ đã vượt qua được đại trận, đến ngay nhập khẩu của Tuyệt Âm cốc.

Trước hai con đường một trái một phải, Huyền Âm chân nhân nhìn thẳng vào bốn người rồi nói: "Bây giờ các ngươi hãy vào đi, trong đó bảy ngày, với tu vi hiện tại, không ăn không uống chắc cũng không có vấn đề. Trên đường đi hãy cẩn thận, mục đích của chuyến đi là để nâng cao kinh nghiệm thực chiến cũng như khả năng ứng biến của mình, nên phải thật chú ý. Hoành Phi, ngươi hãy vào trước đi".

Lý Hoành Phi khẽ gật đầu, im lặng đi thẳng vào con đường bên tay trái. Còn Ngạo Tuyết thì bước nhanh đến phía tay phải. Vân Phong và Lục Vân nhìn nhau, Lục Vân đi theo con đường của Hoành Phi, Vân Phong chỉ còn đi vào con đường của Ngạo Tuyết.

Lục Vân đi dọc theo con đường nhỏ, rất nhanh đã gặp ngã rẽ tiếp theo. Chàng quan sát tỉ mỉ, ở đây tổng cộng có bốn nhánh đi khác nhau. Trong đó nhánh đường thứ hai bên trái có vài dấu chân in hằn trên mặt đất, hiển nhiên là do Lý Hoành Phi cố tình để lại nhằm nói với kẻ đến sau là mình đã đi con đường này. Lục Vân tần ngần một lúc, quyết định đi vào con đường bên phải cuối cùng, chàng muốn cách Lý Hoành Phi càng xa càng tốt để có thể dễ dàng tu luyện mà không bị ai phát hiện bí mật của mình.

Đi được ba dặm đường, cảnh vật xung quanh dần thay đổi, thảo mộc um tùm, không khí trong lành, hoàn toàn không giống một nơi tập trung thất đại yêu vật trong chân tu giới. Lục Vân tự nhủ: "Hoặc giả đây là nơi bảo địa sơn linh thủy tú, nếu không thì tại sao yêu vật lại tề tụ tại đây?".

Cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy sơn động trước mặt đó là yêu khí xung thiên, vô cùng kỳ dị. Động này rất sâu, trong thoáng chốc, hình ảnh bên trong động đã ẩn hiện trong đầu nhưng chỉ được phần động bên ngoài, trong khu vực sâu hơn nữa thì do yêu khí quá nặng, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân bị quấy nhiễu không thể tiếp tục thám xét.

Lục Vân nhìn một lượt xung quanh, không một bóng người, cười nhẹ nhõm... Chàng chậm rãi đi vào trong động. Sơn động âm u nhưng Lục Vân không hề e ngại, với Ý Niệm Thần Ba đang được thi triển, mọi thứ đều rõ ràng trong đầu. Ở phía sâu trong kia, thấp thoáng cảm nhận được nguồn yêu khí dày đặc đang cuộn cuộn chuyển động. Lục Vân phát ngay ba luồng Ý Niệm Thần Ba để tiếp tục thám xét. Luồng thứ nhất có tần suất ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức để thám xét bề mặt của nguồn yêu khí. Luồng thứ hai với bốn ngàn bốn trăm lần mỗi thức nhằm tìm kiếm tần suất ba động của nó. Luồng Ý Niệm Thần Ba cuối cùng có tần số cực thấp một lần mỗi thức để dò tìm phản ứng của yêu khí.

Bất ngờ sắc mặt của Lục Vân lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì cả ba nguồn Ý Niệm Thần Ba đều có những phản ứng kỳ lạ khác nhau, nhưng vẫn không biết rõ được cấu thành của nguồn yêu khí đó là gì. Điều này chưa từng xảy ra với chàng. Tuy nhiên, cẩn thận vẫn hơn, Lục Vân lập tức xuất kiếm linh không, thanh trường kiếm phát ra sắc đỏ chói lòa, xoay chuyển ngay trên đỉnh đầu, tỏa ra vòng hào quang đỏ rực bao bọc xung quanh cơ thể.

Lục Vân chân không tiếp đất, cơ thể dần lướt đi với tốc độ khá cao. Chớp mắt chàng đã đến một đại sơn động, nơi yêu khí cường thịnh, chắc hẳn có con yêu vật ghê gớm nào đó đang ẩn thân tu luyện tại đây. Lục Vân vừa bước đến, tức khắc tạo nên một mối hỗn loạn trong động. Vô số những khí thể màu đen tụ lại rồi tản ra, biến hóa thành vô số những hình trạng kỳ dị. Cùng lúc, chúng phóng ào ạt đến Lục Vân, như muốn nuốt chửng tất cả.

Lục Vân trừng mắt nhìn những khí thể đang phóng đến, cười nhạt. Ngay lúc đó, cơ thể của chàng bừng phát một nguồn khí tức cực kỳ bá đạo, đánh bật toàn bộ nguồn khí thể đang rào rào bay đến. Âm phong quỷ khí vang vọng trong động, rền siết một cách ai oán. Lục Vân vẫn giữ trên môi nụ cười lạnh lùng đến kỳ dị, thanh trường kiếm trên đầu sáng rực hơn nữa, chiếu rọi cả một vùng rộng lớn xung quanh. Lũ khí thể không đường trốn chạy, run rẩy tiêu tan dưới ánh hào quang đỏ rực.

Ngay lúc này, phía sau lưng bất ngờ có một bóng đen nhào đến, một bóng đen hình thù khủng khiếp, như muốn xé xác, ăn tươi nuốt sống Lục Vân. Cùng lúc, từ chín hướng phương vị cũng xuất hiện chín bóng đen với khí tức khác nhau, đờn đờn sát khí bổ nhào vào Lục Vân.

Lục Vân ngạo nhiên nhất tiếu, tại đây không có ai cả, chàng chính là người chủ đạo duy nhất, không cần giấu giếm gì nữa. Khắp cơ thể bùng phát ngũ sắc hào quang, tứ phía bố trí chín đạo Ý Niệm Thần Ba, tần suất của mỗi đạo không ngừng nâng cao, bao bọc lấy cơ thể của Lục Vân. Ngoài ra, thanh trường kiếm trên đỉnh đầu cũng không ngừng ánh lên vàng sáng đỏ chói, khiến cho lũ quỷ ảnh rú lên thảm thiết.

Lục Vân biết được từ Văn Phong rằng Liệt hỏa thiên cang kiếm của Dương viện cực kỳ bá đạo đối với yêu vật trên thế gian, dùng khắc chế chúng là tuyệt nhất. Còn thanh Trảm yêu diệt ma kiếm của Âm viện cũng có năng lực tương khắc với yêu ma quỷ quái. Lúc này, Lục Vân đang pháp huy uy lực của Liệt hỏa thiên cang kiếm, chỉ thấy ánh đỏ chói lòe, vô số thanh âm rền rền, nộ hồng quỷ dị tràn ngập trong sơn động.

Trong mười đạo hắc ảnh xông vào tấn công Lục Vân thì lập tức có ba đạo bị đánh bật ra ngoài, tan thành ba luồng khói xanh, tiêu biến trong không khí. Bảy đạo hắc ảnh còn lại, mạnh mẽ hơn thì bị chấn lùi ra sau. Trong bảy đạo hắc ảnh này, Lục Vân cảm nhận được vẫn còn ba đạo yêu khí cường đại chưa hiện thân. Nhân thần hàm tiếu, thần thái ngạo nhiên, thanh trường kiếm không ngừng xoay chuyển, hóa thành cơn hỏa long, cuộn mình gầm thét đầy uy nghi. Nhiệt khí từ cơ thể của nó tỏa ra xung quanh như hải lang nộ khởi, ào ào liệch hỏa địa ngục, càn quét xung quanh, thiêu rụi mọi âm phong quỷ khí gần đó... tiếng gào thét đau đớn lại tràn ngập trong động, nghe đến kinh tâm động phách, ghê rợn khôn cùng.

Lục Vân song thủ chấp sau lưng, mỉm cười thách thức: "Để xem còn trốn không, yêu nghiệt, hiện thân ngay". Dứt lời, hỏa long vụt người xông vào một hắc ảnh đang lớn vờn gần đó. hai đạo hồng quang và hắc khí cuộn vào nhau, tạo nên cảnh tượng thật hoành tráng. Hỏa long hùng hổ, trương khẩu nộ mục, giờ nanh đưa vuốt chiến đấu kịch liệt với luồng hắc vân. Nhiệt lang cuộn cuộn chạm trán cùng âm lâm hàn khí, phát ra những âm thanh ma sát chói tai.

Ánh mắt của Lục Vân hàn quang nhất hiện, đột nhiên thu hồi trường kiếm, hào quang vụt tắt, cả sơn động lại chìm vào bóng tối. Khi mọi thứ lại soi mình dưới ánh sáng đỏ rực, thì thanh trường kiếm đang xoay chuyển trên đỉnh đầu của Lục Vân, chàng nhìn chăm chăm vào luồng hắc khí tỏa sắc yêu diễm quang, trầm giọng nói: "Vẫn không hiện thân? Muốn ta động thủ phải không?"

Bất ngờ một giọng nói truyền đến: "Kẻ tu đạo, người đừng làm quá đáng, đây là Tuyệt Âm cốc, không phải nơi dừng chân của bọn đạo nhân các ngươi, người còn không rời khỏi thì đừng trách". Trong giọng nói âm trầm ẩn chứa vài phần uy hiếp, đe dọa.

Lục Vân lạnh lùng nhìn khối hắc ảnh, cười nhạt: "Tuy các ngươi tam vị nhất thể nhưng ta vẫn có thể ép các ngươi hiển lộ chân thân, lúc đó thì e là hối hận không kịp đấy. Từ lúc ta bước vào trong này là xem như số mệnh của các ngươi hôm nay phải bị tiêu diệt. Sở dĩ ta bắt các ngươi hiện hình là để xem bản thể thế nào, nếu không phải tà ác thì có lẽ... ta sẽ nương tay".

Giọng nói âm trầm lại cất lên, gầm gừ: "Kẻ tu đạo, người quá ngạo mạn ngông cuồng rồi đấy. Đã từng có biết bao kẻ liều lĩnh đến đây, miệng lưỡi sắc bén, kết quả... hà hà, đều phải chết và trở thành món ngon để nhét kẻ răng. Hôm nay ngươi cũng chung số phận thôi, ha ha ha. Tuy ta có thể ngửi thấy khí tức của Dịch Viện, nhưng muốn sống ư? Đừng hồng!". Dứt lời, lập tức xuất hiện sáu đạo thực thể ảnh tử, công kích Lục Vân. Lục Vân trừng mắt nhìn, toàn là dã lang, thể hình kỳ dị, hung tợn đầy sát khí. Trên đầu của bọn chúng đều ẩn hiện vàng sáng tà ác, hiển nhiên không phải loài lang bình thường.

Cả sáu con lang yêu thân pháp nhanh nhẹn, lướt như gió, nanh nhọn sắc ánh lên ánh hàn quang đầy yêu khí, từ mọi hướng tấn công Lục Vân tới tấp. Nhìn tình hình, có thể biết ngay lũ lang yêu này biết hợp kích chi thuật, vận dụng nhuần nhuyễn chiến thuật, dồn ép và tấn công con mồi. Ánh mắt của Lục Vân chớp nhoáng nhận thấy sự khác biệt của lũ lang sói này, hồng quang khẽ dời, Lục Vân lùi ra khỏi phạm vi ba trường, nhẹ nhàng tránh khỏi tầm công của lũ lang yêu. Chàng vẫn bình thản, mỉm cười quái dị, chờ đợi đợt tấn công thứ hai của chúng.

Lục Vân trầm nghĩ, thời gian bấy giờ vẫn còn dài nên không cần vội vã. Mục đích đến đây là để tu luyện khả năng ứng biến nên cứ vờn với lũ lang yêu thân thủ bất phạm này, nhằm nâng cao kỹ xảo phản ứng và ứng địch của mình. Thật tiện lợi! Nghĩ là làm, Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, tay cầm trường kiếm,

xông vào vòng vây của lục lang. Lăm lăm thanh kiếm rực lửa trên tay, Lục Vân lập tức xuất ba mươi sáu nhất kiếm, phân kích sáu con lang yêu.

Kiểm pháp mà Lục Vân đang thi triển chính là Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết của Dịch Viện, chỉ là không kết hợp với pháp quyết thần lực mà thôi. Chẳng định sử dụng những chiêu thức kiếm quyết bình thường để tiêu diệt lũ lang yêu.

Thanh trường kiếm vùn vụt kiếm khí, vô hình trung tạo thành một vòng khí bao bọc xung quanh cơ thể Lục Vân. Đồng thời vô số những kiếm khí sắc bén phóng ra ngoài, đánh trúng ba con lang yêu, khiến chúng thét lên đau đớn, lập tức hóa thành luồng hắc khí, tiêu tan. Kiếm khí tung hoành, thạch đá cát bụi trong động rào rào chuyển động, bay lên phủ mờ cả một vùng.

Cơ thể của Lục Vân không ngừng chuyển động giữa không trung, đan xen với ánh kiếm loang loáng, kiếm khí cường hoành vô cùng, khiến cho ba con lang yêu còn lại sợ hãi không nơi trốn chạy. Lục Vân lừ mắt lạnh lùng: "Còn không phục pháp? Xem kiếm". Từng tầng kiếm khí tạo thành những vòng sáng hình tròn, vây lấy ba con lang yêu, thu hẹp dần. Chúng cố hết sức né tránh, muốn xông phá khỏi các tầng kiếm khí nhưng khi vừa chạm vào kiếm quang rực đỏ, cơ thể lập tức teo đi. Trong phút chốc, chúng rú lên thật thê lương, cơ thể dần dần bị kiếm quang đỏ lòe nuốt chửng.

Lục Vân tay phải cầm kiếm, vận khí, một luồng kiếm khí của Liệt Hỏa thiên cang phối hợp với Dịch Thiên thập nhị quyết, đẩy uy lực, phát một đường thật mạnh về phía khối hắc khí. Chỉ thấy khí thể đen đó phóng ra đón lấy kiếm khí cương mãnh của Lục Vân, hai loại chân khí đối ngược chạm nhau, tạo nên một tiếng nổ rung chuyển sơn động.

Kiểm quang rực sắc đỏ của Lục Vân một nhất kích trúng khối khí thể đen đặc, nhưng lạ thay, từ bên trong luồng khí thể, xuất hiện một đạo hào quang đen sáng, đỡ lấy đường kiếm mạnh mẽ của Lục Vân. Khí quang bị chấn mạnh, văng ngược về, khiến cho Lục Vân ngỡ ngàng...

Lục Vân cẩn thận xem xét ánh hào quang màu đen đang bay lòng vòng xung quanh khối khí thể, ánh mắt đầy trầm tư. Trông nó như một chiếc nanh sói, dài và to khoảng ba thước. Lục Vân không ngờ rằng lũ yêu thú này lại biết luyện khí, thật là không đơn giản. Xem ra trong này còn ẩn tàng nhiều điều bí ẩn nữa...

Lặng lẽ quan sát chiếc lang nha đang lượn qua lượn lại, đôi mắt của Lục Vân bất chợt phát ra ánh hào quang sáng rõ, một khí thể ngạo lập thiên địa lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong sơn động. Cơ thể dần tỏa sáng vàng sáng màu xanh, ngày càng rực rỡ hơn. Nhẹ nhàng dang chân, Lục Vân lạnh lùng trừng mắt nhìn thẳng vào khối hắc khí, từ từ đến gần.

Trong sơn động, mọi vật như nín thở, một trận quyết đấu giữa người và yêu thú sắp trình diễn ngay tại đây. Trong sơn động âm u tối tăm, những ánh hào quang xanh đỏ soi rọi cả một góc sơn động, cảnh vật trông thật huyền bí. Trước trận đại chiến, bất ngờ âm phong khởi dậy, vô số những tiếng thét gào rền rĩ vang vang như tiếng khóc than của vong linh, khiến người nghe thấy phải rợn người. Khoảnh khắc quái dị vừa rồi, thật ra là ám thị điều gì?

14. Hồi 14: Ảo Hình Lang Yêu

Lúc này, khối hắc khí đột nhiên phát ra thanh âm rừ rì rền rĩ: "Kẻ tu đạo, không ngờ người thật sự là cao thủ Dịch Viện, thật khiến ta ngạc nhiên. Nhưng như thế càng hay, đã bao năm qua bọn ta bị lũ đạo sĩ Dịch Viện giam hãm tại đây, không thoát thân được. Hôm nay người cả gan vào thì đừng hòng bước ra. Nơi đây chính là mồ chôn của người, ta sẽ gặm nhấm từng miếng thịt, từng khúc xương của người, kha kha, gừ gừ...". Tiếng cười ghê rợn vang lên, chói tai vô cùng.

Lục Vân dừng bước, nhìn tên yêu vật nhếch mép cười: "Yêu nghiệt, to mồm lớn miệng làm chi, có giỏi thì đến đây. Hình hài người còn chưa tu luyện được thì đạo hạnh cũng có hạn thôi. Ở đó phách lão cái gì?".

Giọng nói rờn rợn cất lên: "Kẻ tu đạo vô tri, người nghĩ rằng tu luyện được hình người thì lợi hại lắm à? Nực cười! Để ta chỉ giáo cho biết, tu thành hình nhân, cố nhiên đạo hạnh cao sâu, nhưng với một số dị linh, mục đích tu luyện không phải để thành người. Tu vi thâm hậu nhưng không để lộ bất kỳ khí tức nào, đó mới là cao minh. Bây giờ thì chuẩn bị chờ chết đi, kẻ tu đạo ngu xuẩn kia!". Vừa dứt lời, âm phong nộ khởi,

đất đá tứ tung, tầng tầng khí thể màu đen tụ lại thành một vòng khí tráo đen đặc, di chuyển đến gần Lục Vân, định nuốt chửng chàng.

Lục Vân ngạo nhiên cười lên: "Đến đây, ta tu chân bao nhiêu năm, hôm nay lần đầu tiên thắng tay thi triển, hiên ngang nếm mùi lợi hại của người xem sao, để xem ta có thể ép người xuất nguyên hình, tiêu diệt nguyên thần của người hay không!". Song thủ của Lục Vân nhất triển nhất thu, vàng hộ thể chân khí rực sắc xanh thẳm phút chốc như những đợt sóng lan tỏa ra xung quanh. Tiếp xúc với khối khí thể màu đen, tạo ra những âm thanh va chạm kỳ dị. Vàng hắc khí và hào quang huyền thanh không ngừng ăn mòn lẫn nhau, giao tranh quyết liệt giữa không trung.

Bất ngờ khối khí thể đen đặc đó biến hóa thành một đầu sói khổng lồ, to đến vài trượng. Nó ngoác rộng mồm, nhe nanh nhọn hoắt, mắt đỏ ngầu. hai chiếc nanh sói màu đen tràn đầy yêu khí được xem là binh khí của nó bay múa giữa không trung, một trái một phải tạo thành lớp phòng vệ cho khối khí đen. Từ giữa không, một tiếng lang tru xé nát cả khoảng không, nó há mồm gào lên rồi xông đến Lục Vân đầy hung tợn. Trong phút chốc, một khối hắc vân xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Lục Vân tập kích từ phía trên khiến chàng hết đường tránh né.

Ánh mắt của Lục Vân vẫn lạnh lùng vô cảm, một khí thể dằng dằng, cường hoành liệt thiên bất chợt bùng phát. Thanh trường kiếm trên đỉnh đầu rung chuyển theo ánh hồng quang đỏ bùng, tăng mạnh hơn gấp mười lần. Trong giây phút này, khắp sơn động rung lên chấn động cả mặt đất, đất đá rơi vãi, vàng tung tóe. Phần vách đá kiên cố cũng bị vàng kiếm khí vô hình chấn động đến mức vỡ vụn lớp đá ngoài đến ba phân, bụi tung bay mù mịt.

Đầu lang khổng lồ đen ngòm chớp mắt đã đến ngay trên đỉnh đầu của Lục Vân. Còn thanh trường kiếm đột nhiên xoay chuyển cực nhanh, đạo hào quang đỏ chói tạo thành một cột sáng chiếu thẳng vào đầu đại lang. Cùng lúc, hai đạo quang ảnh từ nanh lang lập tức phát ra hai đạo hắc quang mãnh liệt, đối kháng với cột sáng đỏ bùng của Lục Vân.

Đạo hắc quang uy lực kinh người, trong phút chốc đã khiến cho đạo hồng quang của Lục Vân nhạt đi vài phần, cột sáng bị lùi về đến ba thước. Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, "Dịch thiên thập nhị quyết" đã phát huy đến quyết thứ mười một, hào quang trên thanh trường kiếm tái hiện, mạnh mẽ hơn, cột sáng đỏ lại tiến lên ba thước, cự lại kịch liệt với đạo hắc quang. Lục Vân song thủ nhất dẫn pháp quyết, nhị dẫn kiếm quyết, trầm giọng nói: "Di thiên lục quyết chi đệ ngũ quyết - Di thần hoán pháp!".

Song thủ của Lục Vân bắt chéo, bất chợt xuất hiện hai đạo sáng màu xanh thẳm quán quanh cơ thể. Vừa chớp mắt, hai đạo thanh quang đã trở thành hai con thanh long, không ngừng cuộn mình xoay chuyển, quán chặt lấy đầu lang khổng lồ. Thanh long càng lúc càng xoay chuyển nhanh hơn, đầu lang bị cuộn chặt rống lên điên cuồng. Cùng lúc, thanh trường kiếm tiếp tục rực sáng kiếm quang đỏ bùng, vây quanh khối hắc khí, từ từ phá hoại từng tầng phòng vệ bằng khí thể của đầu lang, ăn mòn dần bản thể của nó.

Dưới sức ép của song long, vàng khí đen của đầu lang nhạt dần, thu nhỏ dần, từ từ hiện ra hình dáng bản thể. Tiếng rống đau đớn của nó lúc này rít lên chói tai hơn bao giờ hết. hai răng nanh của lang yêu cũng mất hết cả hào quang, bị kiếm quang rực lửa của Lục Vân luyện hóa đến không còn chút uy lực nào mà quay trở về bản thể.

Lục Vân lờ mờ nhìn lang yêu đang từ từ hiện nguyên hình. Trông kỹ, nó vẫn là một con sói, điều khác lạ là nó có hai chiếc răng nanh to và sắc bén lạ thường, rất dễ nhận biết. Đôi nanh một đen một đỏ, vô cùng quái dị. Chúng dường như được ai đó gắn vào chứ không phải là răng nanh bẩm sinh.

Lúc này lang yêu đang hoảng loạn kinh sợ, chỉ thấy nó đột nhiên ngẩng cao đầu tru lên một tiếng dai dẳng, vang vọng. Cơ thể hóa thành luồng khói màu đen. Tiếp đó bất ngờ có một bóng người vụt đến, song thủ thành hình trảo tay, xông vào Lục Vân, nhìn lại thì đó là một gã mặt dài, mặt mày tàn khốc, khoảng gần tứ tuần.

Trên đỉnh đầu của gã có một ánh linh quang cường thịnh, nhưng linh quang lại ẩn tàng tà ác chi khí. Lục Vân cười nhạt: "Không ngờ người cũng tu luyện được hình người. Vừa rồi vẫn đang ẩn giấu thực lực cơ à? Nham hiểm thật! Bây giờ thì để xem ai lợi hại hơn?". Dứt lời, thanh trường kiếm rực đỏ phóng thẳng đến lang yêu.

Lang yêu nộ hồng: "Tiểu tử, ta đã xem thường ngươi, không ngờ tu vi lợi hại như vậy. Bây giờ thì đến đây, ta sẽ liều sống chết với ngươi! Giữ...". Lang tính hung tàn, hiển lộ phùng phùng. Chỉ thấy lang yêu cầm trên tay hai binh khí dạng nanh một đen một đỏ tỏa sáng rực rỡ. Thân thủ của lang yêu linh hoạt một cách kỳ lạ, từ bốn phía bất ngờ xuất hiện vô số hình nhân, bao vây lấy Lục Vân. Quang ảnh một đen một đỏ do dịch chuyển với tốc độ cao nên vô hình trung tạo thành vòng sáng kín mít vây hãm lấy Lục Vân.

Lục Vân vẫn điềm tĩnh, chân khẽ động, thanh trường kiếm trong tay rực lên như đạo hỏa diễm hừng hực lửa, rung lên liên tục chín lần. Mỗi lần rung chuyển, hồng quang đều mạnh hơn một tầng. Sau khi đã vận khí vào thanh trường kiếm, nó đỏ bừng đầy uy lực, khí thế phùng phục bất diệt. một luồng kiếm quang hủy thiên diệt địa, cuồng phách nộ trảm được xuất ra như bão càn lũ quét... đập ngay vào lang yêu.

Một tiếng nổ rung chuyển cả sơn động, mặt đất run rẩy. Nhất kiếm uy lực kinh người vừa rồi của Lục Vân đã phát huy đến mười tầng hỏa hầu của Liệt hỏa thiên cang kiếm, một kiếm đánh tan công thể của lang yêu. Với Ý Niệm Thần Ba hữu hiệu của mình, Lục Vân dễ dàng nắm bắt được hành tung và quỹ đạo vận hành của lang yêu, bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt nó. Ánh mắt cười lạnh lùng, tay phải của Lục Vân nhất kiếm chém bổ xuống với mười phần hỏa hầu, nhắm ngay đỉnh đầu của lang yêu, không hề nương tay.

Cảm giác được nguy hiểm gần kề, cơ thể của lang yêu lập tức rút về, xoay chuyển cực nhanh với tần suất một trăm hai chục lần mỗi thức. Theo vòng dịch chuyển của lang yêu, một cột hắc quang bùng phát, đón lấy nhất trảm của Lục Vân. hai nguồn khí lưu trái ngược đối chọi với nhau, lập tức tạo ra tiếng nổ hủy thiên diệt địa, đất đá rơi vụn, bụi mù tung bay, cả sơn động nghiêng ngả, vô cùng kinh người.

Cơ thể Lục Vân ánh lên sắc xanh đen, đá vỡ vụn thành tro bụi. Ý Niệm Thần Ba của chàng vẫn lưu ý đến động tĩnh của lang yêu, không hề có kẻ hở. Trong tiếng nổ long trời lở đất vừa rồi, Lục Vân có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của lang yêu đã giảm đi đáng kể, hiển nhiên nó đã trọng thương. Nhưng bản tính điên dại, bất phục trước kẻ thù của loài sói vẫn khiến cho nó hầm hừ, đôi mắt đỏ ngầu sôi lên sùng sục... nước dãi chảy ròng rã một cách gớm ghiết.

Nhưng vàng hắc khí ảm đạm dần, nó dường như bất lực, ngã quỵ rồi đột nhiên biến thành khối khí thể màu đen, bay trốn vào sâu trong sơn động, thoáng chốc đã biến mất tầm hơi.

Lục Vân cũng lập tức xoay người, chỉ thấy một đạo thanh quang vụt qua, biến mất, trông như lưu quang độn thuật, rất thần kỳ. Trong sơn động, Lục Vân ngự kiếm phi hành, truy đuổi theo khí tức của lang yêu. Lang yêu ở phía trước đã phát hiện ra Lục Vân đang không ngớt truy cản, nó vội nén lại khí tức, trốn biệt tăm.

Lục Vân nhăn mày, tự nhủ: "Lang yêu xảo quyệt, không ngờ lại biết cách chuyển biến tần suất ba động để ẩn mình, thật không đơn giản. Đáng tiếc... ngươi lại gặp phải Lục Vân này, số mệnh đã định, ngươi phải chết trong tay ta". Lục Vân lập tức phát ra ba đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi đạo đều có tần suất khác nhau, rất nhanh sau đó đã có thể dò ra khí tức của lang yêu mà tăng tốc truy đuổi.

Trên đường truy đuổi, Lục Vân phát hiện ra sơn động này sâu không đến đáy, bốn phía dày đặc những nhánh rễ, hoàn toàn không thể nhớ được mình đã vào từ thông đạo nào. Nơi này giống như một mê cung với vô số lối đi giống nhau, rất khó tìm được xuất khẩu.

Vì lý do phi hành dưới lòng đất khá nguy hiểm nên việc truy đuổi của Lục Vân gặp nhiều khó khăn. Lúc này Lục Vân hiểu ra nhưng lại không muốn bỏ dỡ nửa chừng. Sau một hồi lâu truy đuổi, Lục Vân cũng không để ý đến mình đã truy đuổi được bao xa. Chàng bắt đầu cảm thấy cách này không khả thi nên đã dừng lại, thay đổi phương pháp tiêu diệt lang yêu.

Lục Vân đột nhiên nâng cao tần suất Ý Niệm Thần Ba đang theo nối đuôi của lang yêu lên gấp mười lần. Với tốc độ mười chín ngàn sáu trăm lần mỗi thức, đập trúng lang yêu. Cùng lúc, Lục Vân cảm giác hơi thở của lang yêu giảm đi gấp mười lần, hiển nhiên nhất kích vừa rồi đã tạo thành đòn chí mạng. Khí tức của yêu lang ngừng di chuyển, lúc mạnh lúc yếu trong một động nhỏ cách đó mười sáu đoạn sơn động.

Lục Vân thân hình nhất động, toàn lực phi đến nơi của lang yêu. Chỉ trong thoáng chốc, Lục Vân đã xuất hiện, ngạo nghễ trước mặt lang yêu đang hỗn hển "Ta đã nói rồi, ngươi không thoát được đâu, không phải sao?". Chàng nhìn lang yêu một cách lạnh lùng với thần sắc tàn khốc...

Lang yêu lúc này đã trở lại nguyên hình là một con sói hoang, nằm phục dưới đất, nhướn đôi mắt xanh hung ác nhìn thẳng vào Lục Vân, giọng nói yếu ớt cất lên: "Người rút cuộc là ai? Sóng chân khí mãnh liệt vừa rồi tại sao lại có được tốc độ như thế? Không thể nào?".

Lục Vân cười nhạt: "Cái đó người không cần biết, tất cả đã kết thúc rồi, cái chết của người sẽ chấm dứt mọi thứ. Người có thể luyện thành hình nhân, tức là nguyên thần tu luyện cũng khá, ta muốn hoàn toàn tiêu diệt người xem ra hơi cực đây. Không sao, ta còn nhiều thời gian, để xem người còn giở trò gì không".

Lục Vân đứng thẳng bất động, thanh trường kiếm trên đầu di chuyển đến bên trên lang yêu, không ngừng xoay chuyển, phát ra hào quang đỏ rực chói lòa, như muốn nuốt chửng mọi thứ. Lang yêu vật vờ trên đất bất lực lắc đầu, ánh mắt tuyệt vọng, bất giác tru lên thê lương. Trường kiếm tiếp tục hạ xuống, tạo thành một vòng khí trảo bao trùm lấy cơ thể của lang yêu, từ từ luyện hóa yêu khí và nguyên thần của nó.

Lục Vân vẫn lạnh lùng, toàn thân rực sáng sắc xanh đen, soi rọi cả sơn động, cảnh vật trong phương viên mười trượng đều sáng tỏ dưới ánh hào quang của Lục Vân. Đến những viên sỏi nhỏ trong góc khuất cũng ắt ắt phát ra vàng thanh quang nhàn nhạt. Ngay lúc thanh quang bùng phát trên cơ thể của Lục Vân, thanh trường kiếm trên đỉnh đầu của lang yêu càng rực rỡ, khí trảo đỏ rực lập tức biến thành một cột sáng hùng hực lửa, uy lực tăng lên gấp mười lần.

Lang yêu dưới cột sáng không ngừng giãy dụa, vật vờ, lúc là hình người, lúc hoàn hình thành sói, miệng liên tục tru lên thảm thiết... Từ từ, cơ thể của lang yêu thu nhỏ dần, mắt nhìn thấy nó đang gần như bị luyện hóa thành khí thì đột nhiên đôi mắt của nó bùng lên hai vầng sáng một đen một đỏ, rất quỷ dị. Cơ thể lang yêu nhạt đi, tiêu tan... chỉ còn lại hai vầng sáng lơ lửng, bất ngờ bùng sáng, xông ra khỏi cột sáng của trường kiếm, phá không tháo chạy.

Lục Vân bần thần: "Thì ra.. hai nanh sói một đỏ một đen đó không chỉ là loại binh khí đơn giản, bên trong ẩn tàng hai loại nguyên thần khác nhau. Chẳng trách tại sao lúc đầu thám xét lại cảm nhận được yêu lang nhất thể tam khí, hóa ra là như vậy. Được, xem các người chạy được đi đâu". Lục Vân tay phải nhất triển, một vầng hào quang đen xuất hiện, hút lấy vầng yêu khí giữa không vào lòng bàn tay.

Nhìn vào vầng yêu khí yếu ớt trên tay, Lục Vân khẽ cười: "Lang yêu, người thông minh lắm nhưng tiếc là không gạt được ta. Bây giờ chắc kết thúc được rồi". Dứt lời, hào quang đen trên lòng bàn tay cuộn lẫn với vầng yêu khí, nhanh chóng hấp thu vào luồng chân khí của Ma tông trong cơ thể, luyện hóa thành chân khí của bản thân. Trong giây phút cuối cùng, lang yêu rên rỉ: "Không thể nào, làm sao người biết Hóa hồn đại pháp của Ma tông? Khôngggggggggggg...". Sau tiếng thét bất tận, sơn động lại chìm vào sự im lặng âm u với tiếng gió hú khe khẽ...

Lục Vân khẽ nhếch miệng, một nụ cười sắc lạnh, cao thâm mạc trác ẩn hiện trên khuôn mặt tuần tú, hào quang chợt hiện, cả người biến mất. Khi xuất hiện trở lại, Lục Vân đã ở một thông đạo khác. Ý Niệm Thần Ba của chàng liên tục theo đuổi khí tức của hai đạo quang một đỏ một đen vừa rồi. Vừa truy đuổi đến đây thì mất đi khí tức của chúng.

Lục Vân lặng lẽ đứng tại động khẩu, cẩn thận chú thị bên trong. Đây là một sơn động khá to, rộng hơn mười trượng, bên trong âm hàn cực kỳ, không một tia sáng le lói, có lẽ cả ngàn năm đều ẩn dật trong bóng tối. Lục Vân ắt ắt cảm nhận có gì đó đang lẩn trốn trong này, liên tục cản trở Ý Niệm Thần Ba của chàng. Vật này rất kỳ dị, tiếc là Lục Vân vẫn chưa thám xét được đó là gì.

Xung quanh sơn động còn có ba thông đạo khác, nơi Lục Vân đang đứng chính là một trong ba thông đạo. Vừa rồi rõ ràng hai đạo hào quang đen đỏ đã vào trong động rồi mất đi khí tức. Không hiểu sao Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lại không có hiệu lực bên trong động này.

Trầm tư một lúc, thanh quang trên cơ thể Lục Vân lưu động, thanh trường kiếm rực sáng sắc đỏ hùng hực lửa, bảo vệ cẩn thận bên trên Lục Vân. Đồng thời, chàng cũng bố trí bảy đạo Ý Niệm Thần Ba cao tốc ở xung quanh, tạo thành vòng phòng vệ vững chắc. Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ, Lục Vân từ từ tiến vào động.

Trong vùng tối dày đặc, Lục Vân như một ngọn đuốc soi rọi trong động. Sắc mặt của chàng đột nhiên trở nên căng thẳng, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác cực cao. Bởi vì vừa bước vào được sáu thước, Lục Vân đã cảm giác được vòng chân khí hộ thể của mình đang bị vô số những khí tức không nhìn thấy được không ngừng

gặm nhấm. Điều mà Lục Vân kinh ngạc không phải vì khí tức của chúng cường liệt, mà chính vì số lượng của chúng khiến chàng phải hãi hùng. Khối khí tức không thể phát hiện được này ít nhất cũng cả vạn, thật không thể tưởng tượng nổi chúng là những thứ kinh tởm gì...

Khi đi đến vị trí trung tâm, lũ khí tức lí nhí nhưng nhúc nhúc xung quanh đã đạt số lượng hơn năm chục vạn, dĩ thường đến kinh hãi. Vầng hào quang hộ thể của Lục Vân đang bị ăn mòn dần, thanh quang rực rỡ nhạt đi, tối dần, tối dần... Không gian dần u ám... càng bí hiểm muôn phần.

Sắc mặt của Lục Vân hơi thay đổi, đôi mắt bất chợt bùng phát hắc quang, miệng khẽ quát lên một tiếng, vầng hắc quang rực rỡ một cách quái dị. Giữa trán của Lục Vân bất chợt xuất hiện một đường sáng thẳng nứt toạc, rực sáng một con mắt khác vô cùng dị thường. Con mắt quỷ dị phát ra thứ ánh sáng yêu diễm rà quét xung quanh. Đây vốn là "Tâm dục ma nhãn" của Ma tông, chuyên dùng để tìm kiếm những yêu linh trong bóng tối, rất hữu dụng.

Sau khi thi triển "Tâm dục ma nhãn", Lục Vân quan sát thật kỹ những khí thể tí hon đó là gì... Hóa ra chúng toàn là những khí quang bị chia nhỏ, không phải là yêu vật gì cả. Tuy chỉ là khí quang nhưng lại ẩn chứa yêu khí tà dị, khiến cho Lục Vân tưởng lầm là yêu vật.

Vậy tại sao những khí quang này lại tự động công kích đối phương? Đây là một câu hỏi thần bí, khó giải thích. Ma nhãn của Lục Vân tiếp tục chiếu rọi xung quanh, rồi dừng lại tại trung tâm của sơn động. Ở đây có một cột hắc quang dày hơn một thước, vô cùng âm hàn, rất khó phát hiện. Lục Vân thử dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét nhưng ý niệm vừa tiếp cận lập tức bị yêu khí xung quanh hắc trụ đánh bật sang hướng khác, không thể tra xét gì được.

Thanh quang vừa hiện, Lục Vân vận khí, ánh quang sáng rực chiếu rọi xung quanh. Chàng đến gần hắc trụ quan sát kỹ... Thật kỳ lạ, đến "Tâm dục ma nhãn" cũng không nhìn thấy được quang ba này ẩn tàng thứ gì. Lục Vân càng tò mò càng hứng thú, rất muốn tìm hiểu xem nó rốt cuộc ra sao...

Lục Vân chậm rãi đi quanh thanh hắc trụ, ánh mắt đầy trầm tư, suy nghĩ cách pháp giải khí tráo của quang trụ, tìm kiếm bí mật ẩn tàng trong nó. Nghĩ được một lúc, "Tâm dục ma nhãn" giữa trán khép lại, tiếp sau đó lại hiện ra một con mắt khác rực rỡ sắc quang hoàng kim, chiếu rọi vào hắc quang trụ.

Phật môn "Đại tu la nhãn" đã được sử dụng, cẩn thận thám xét quang trụ đen đặc. Trong sơn động âm u đen tối, hai vầng sáng đen và hoàng kim lan tỏa huyền hoặc mê người. Toàn thân Lục Vân rực rỡ sắc vàng trông như một pho tượng Phật dát vàng, rạng ngời dưới ánh mặt trời, lặng lẽ dựng trên không. Chàng tiếp tục thi triển "Tâm thiên bất diệt quyết" của Phật gia, cả sơn động phút chốc như xuất hiện một mặt trời thu nhỏ, soi sáng khắp nơi.

Ánh mắt của Lục Vân sáng rực, sắc đỏ của trường kiếm cũng biến đổi thành sắc hoàng kim. Tuy sơn động yên ắng không một gợn gió nhưng khí vận trên cơ thể khiến cho y phục của chàng nhẹ nhàng phấp phới, đôi tay bất ổn ngay trước ngực, trường kiếm liên tục xoay chuyển trên đầu. Khi thanh kiếm khựng lại, quang ba màu vàng chấn động, bùng phát ra tứ phía. Đồng thời trường kiếm đứng thẳng giữa không trung, nghiêng không nhất trăm, một đường quang trụ màu vàng bổ xuống hắc trụ, khí thể rầm rầm xé nát bóng đêm.

Khi hai quang trụ tiếp xúc với tốc lực cực mạnh, một tiếng nổ long trời lở đất bùng phát, nơi giao tiếp của hai cột sáng bùng lên một luồng sáng chói lòa, khí thể kinh cường văng ra như mưa tên, quét bằng xung quanh như một cơn bão lửa tàn quét. Cả sơn động rung chuyển nghiêng ngả, tưởng chừng toàn bộ sẽ đổ ập xuống đầu, đá rơi vãi tung toé, tan thành bụi mù, phủ mờ cả động tâm. Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ, vầng sáng màu vàng bao bọc lấy cơ thể của chàng, không bị ảnh hưởng gì cả. Đôi mắt bây giờ đang tập trung hết tinh thần vào cột hắc khí, Ý Niệm Thần Ba được phát ra với tần suất ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, toàn lực thám xét khí tức của quang trụ.

Ánh mắt của Lục Vân chợt lóe sáng, cơ thể biến thành một luồng kim quang, biến mất. Thì ra trong lần cường công vừa rồi, tuy chưa thể phá hủy hắc trụ, nhưng trên thân nó đã có một kẽ nứt. Lục Vân lập tức thừa cơ hóa thành đạo kim quang, đi vào bên trong thám xét. Lục Vân vừa biến mất, đạo hắc trụ lập tức hoàn nguyên, khôi phục lại vầng hắc khí dày đặc bao bọc xung quanh.

Trong bóng tối âm u, hai đạo sáng một đỏ một đen xuất hiện, chói lòa trong bóng tối. Đạo hồng quang rì rầm: "Không ngờ người đến lần này còn ghê gớm hơn người sáu chục năm trước, thật đáng sợ!".

Đạo hắc quang cũng rên rỉ: "Không sai, ta thấy hắc thi triển hai loại pháp quyết kia, một loại là 'Tâm dục ma nhân' của Ma tông, còn lại là 'Đại tu la nhân' của Phật gia, tà môn chi cực. Không ngờ dưới thiên hạ lại có loại người như thế, cùng lúc tu luyện tam môn pháp quyết, thật không thể tượng tưởng nổi. Cũng may chúng ta chạy nhanh thoát ọ, không để hắc bắt được, chắc tiêu đời!"

Đạo hồng quang sợ hãi: "Tên này chắc không như lần trước, quây cho chỗ này tan tác chứ? Hy vọng là không, nếu không thì chúng ta khổ đây. Thôi trốn trước cho chắc ăn, đợi hắc đi rồi tính".

Đạo hắc quang lầm râm: "Cái này khó nói, nhưng lần này hắc dám bước vào hắc vực bí cảnh thần bí hung hiểm nhất của Tuyệt Âm cốc, chưa biết có thể sống được bao lâu đâu. Cho nên chúng ta không cần phải lo sợ. Cứ trốn ở đây là an toàn". Dứt lời, hồng quang biến mất, hắc quang cũng vụt tan.

Trong sơn động thần bí thâm trầm lại im lặng như ban đầu, âm u tăm tối. Lục Vân bước vào bí cảnh hắc vực này sẽ gặp những gì? Chàng sẽ an toàn thoát hiểm không? Còn ba vị đệ tử kiệt xuất còn lại? Họ đã gặp những gì?

15. Hồi 15: Bất Đồng Cảnh Ngộ

Toàn thân gã rực sáng sắc huyền quang, nhuộm xanh cả một vùng. Thanh bảo kiếm gã đang đeo trên lưng có tên là Liệt Vân kiếm, vốn dĩ là thanh bảo kiếm tuyệt thể trong Dịch Viện, thuộc loại tiên khí, vô cùng hiếm có trong thiên hạ. Kiếm này gã được Huyền Ngọc chân nhân ban tặng để khen thưởng cho nỗ lực cũng như biểu hiện xuất sắc và tu vi cao thâm của gã.

Liệt Vân kiếm nhất xuất, vàng quang mang trắng sáng chiếu rọi tứ bề. Đồng thời linh khí mạnh mẽ lan tỏa dần ra xung quanh, bảo vệ lấy Lý Hoành Phi ở bên trong. Gã cười một cách kiêu ngạo, cơ thể lướt đi như trượt trên băng, thể hiện một phong thái tiêu dao tùy ý, đắc chí đứng đưng. Vừa bước vào động đã cảm nhận được luồng yêu khí mạnh mẽ đến kinh người, Hoành Phi lập tức vận khí, thanh Liệt Vân kiếm trên đầu tức thời bùng phát ra một đạo kiếm ảnh xanh đen rực sáng và trong vắt.

Liệt Vân kiếm xuất diện, cả sơn động như run rẩy, hãi hùng. Kiếm ảnh cường liệt cùng với uy lực tuyệt thế của "Dịch thiên lục quyết" cán quét tứ phía khiến cho lũ yêu thú chết hàng loạt dưới kiếm của gã, tiếng gầm rú gào thét tràn ngập trong sơn động, từng luồng yêu khí nhẹ nhẹ bốc hơi, lũ yêu vật lớp lớp tiêu tan. Đột nhiên từ trong sâu thẳm của sơn động, một tiếng rống điên dại làm rung chuyển cả sơn động, tựa như muốn thị uy với Lý Hoành Phi.

Gã lạnh lùng như băng, phát tay phải, thanh Liệt Vân kiếm rực rỡ ánh sáng thanh bạch lướt cùng gã vào sâu bên trong động. Đi xuyên qua tầng tầng thông đạo, vượt qua nhiều ngã rẽ khúc quanh, Lý Hoành Phi đến một sơn động rộng rãi, trống rỗng. Gã dừng lại, trừng mắt, Liệt Vân kiếm rung lên, phát ra vàng hào quang chói lòa.

Vàng kiếm quang chém bổ vào ngay giữa sơn động, nhờ vào đường sáng vụt qua của kiếm khí, gã thấy một khối khí xanh thâm ẩn hiện. Nó bắt đầu tỏa sáng, ánh sáng xanh rờn trông cực kỳ quái dị. Nó khê dịch chuyển nhằm tránh đòn tấn công đầy uy lực của Lý Hoành Phi. Từ giữa không trung, một tiếng nộ hồng truyền đến từ bốn phương tám hướng, không rõ vị trí chính xác như thế nào nhưng trong lúc Hoành Phi đang chú ý đến tiếng rống đó thì mười hai đạo lục ảnh phân thành ba hướng đồng thời đột kích gã.

Lý Hoành Phi không cần nhìn cũng phát hiện được, cười khinh bỉ: "Yêu nghiệt, không biết tự lượng sức mình thì hãy nạp mạng đây!". Liền vùng bảo kiếm, thoát cái bốn mươi tám chiêu kiếm xuất thủ tới tấp, chỉ thấy kiếm khí bắn ra như hoa bay tung tóe, tản ra tứ phía, kích ngay đúng mười hai đạo lục ảnh. Mũi kiếm chĩa lên trời, yêu khí lan tỏa, va chạm với nhau tạo nên vàng sáng giao thoa bùng phát, vỡ vụn. Từ giữa không gian truyền đến tiếng thét thảm thiết của lũ yêu vật, nghe rợn cả tóc gáy.

Một chiêu của Hoành Phi đã tiêu diệt được chín con yêu vật vừa định xông đến. Tu vi của gã quả thật cao siêu, kiếm pháp nhuần nhuyễn, thật kinh người. Gã trừng mắt nhìn vào ba con yêu vật may mắn lọt lưới, thì ra đó là ba con báo, khắp người phùng phùng yêu khí ngút trời. Lý Hoành Phi hất đầu, trường kiếm phát lên, tiếp tục tung ra ba mươi sáu đạo kiếm quang, tiêu diệt nốt ba con báo yêu, đồng thời thuận thế kích ngay khối lục khí còn lại.

Một tiếng tru kỳ dị phát ra từ khối lực khí như tiếng sấm chớp làm rúng rời tâm can. Vòng chân khí hộ thể của Hoàn Phi bị chấn động kịch liệt do chịu sự ảnh hưởng của âm thanh quái dị. Nguồn khí từ tứ phía dần dần áp sát, đè nặng lên cơ thể của Hoàn Phi, khiến gã kinh hãi vô cùng. Thật không ngờ trong sơn động lại ẩn tàng loài yêu vật mạnh mẽ khiếp đảm như vậy.

Lý Hoàn Phi lập tức thủ thế, Liệt Vân kiếm trong tay rung lên, búng phát thanh quang chói lòa, hòa quyện với kiếm khí, gã chém xuống một đường thật mạnh vào khối lực khí. Trong bóng tối, khối lực khí thét lên một tiếng như lệ quỷ hồng, tiếp ngay sau là một đạo lực quang phóng ra đón lấy kiếm khí dừng mãnh của Hoàn Phi. Ngay lúc đó, một vầng lực quang khác đột nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hoàn Phi, không một chút động tĩnh...

Khối yêu khí dày đặc đó ẩn chứa khí tức quỷ dị âm trầm, bao trùm lấy cơ thể của Hoàn Phi. Trong sơn động, lực quang đại thịnh, yêu khí tràn ngập, thân ảnh của Lý Hoàn Phi đã nằm trọn trong lực quang. Từng tia sáng chớp nháy ánh quang yêu dị, như muốn ăn mòn dần bản thể của gã.

Hoàn Phi bên trong vòng lực quang, ánh mắt đờ đờ sát khí. Gã bất ngờ ngồi xuống, xếp chân như kiểu ngồi thiền, cơ thể lơ lửng cách mặt đất ba thước, trông như một pho tượng thần. Chỉ thấy vầng thanh quang bành trướng, Liệt Vân kiếm trên đỉnh đầu bất ngờ rực rỡ ánh hào quang trắng xanh thanh khiết, đối kháng kịch liệt với vầng sáng xanh lục quỷ dị. Trong sơn động, ngũ quang thập sắc không ngừng chiếu rọi, tạo nên vô số những khí sắc lượn lờ phiêu lãng cùng với những tia sáng xoàn xoẹt như pháo bông, thật tráng lệ.

Trong sơn động âm u, đột nhiên hào quang rực rỡ, hào quang trắng xanh va chạm với vầng sáng xanh lục, tạo thành vùng quang sắc rạng ngời. Kèm theo đó là một tiếng nổ chấn thiên động địa, khí lực tản ra xung quanh làm vụn nát những tảng đá gần đấy, bụi tung mù mịt, khí lưu chạm phải thạch bích vọng về, rầm rầm như sấm nổ. Vô số yêu khí tản ra, ánh lực quang rải khắp các ngõ ngách trong sơn động. Còn Lý Hoàn Phi thì khắp người rực sáng, hào quang chói lọi, song nhãn thần quang chiếu tỏ, trừng mắt nhìn khối lực khí.

Gã lặng lẽ đứng thẳng giữa khoảng không, giọng lạnh lùng: "Yêu nghiệt, còn không mau lộ chân diện? Hôm nay ta sẽ tiêu hủy ngươi tại đây, trừ hại cho nhân gian, tiếp chiêu". Liệt Vân kiếm lập tức búng phát khí sắc, điên cuồng nhất trảm với uy lực khiếp vía. Khí lưu bốn bề dừng động, cuộn lại và tạo thành một vòng gió lốc gầm rú cuồng loạn.

Trong tiếng cười danh ác, một yêu vật cao gần một trượng phóng ra từ trong khối lực khí. Một luồng hỏa diệm xanh rực cuộn lấy cơ thể của Hoàn Phi. Con yêu vật cảm nhận được nguy hiểm đang gần kề, hiển lộ ngay thực thể. Lý Hoàn Phi trừng mắt lạnh nhạt, cười ngất ngưỡng: "Một con báo yêu nho nhỏ mà dám tác oai tác quái? Xem Lý Hoàn Phi ta hôm nay trừ hại cho nhân gian, tiêu hủy thần hình của ngươi!". Thanh quang bùng phát, Liệt Vân kiếm lập tức thi triển quyết thứ sáu của "Di Thiên Lục Quyết" - Di Thiên Hoán Nguyệt.

Di Thiên Lục Quyết là pháp quyết lợi hại nhất của Dịch Viện. Di Thiên Lục Quyết thật ra chính là chỉ sáu quyết sau của "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết". Quyết cuối cùng "Di Thiên Hoán Nguyệt" là quyết pháp bá đạo nhất, là Dịch Viện trấn sơn chi học. Trẻ tuổi như Lý Hoàn Phi có thể luyện đến quyết này thật là hiếm có. Trong Dịch Viện, ngoại trừ ngũ đại cao thủ ra, gã được xem là người thứ sáu có thể luyện thành được, thật tài!

Thanh quang lưu chuyển, khí thể hùng hổ, đè nén con báo yêu phải nhún người né tránh. Ngay trong lúc nó nhún người, Liệt Vân kiếm cùng với uy lực trảm thiên liệt địa của Di Thiên Hoán Nguyệt, chém một nhát trúng ngay thân của báo yêu. Một tiếng thét giận dữ kinh khiếp phát ra, khối lực quang rạn nứt, khí tức nổ tung, chấn nát cả những đá tảng gần đó thành bụi mù, mặt đất nứt toác, khí thể bá đạo đến hải hùng.

Ngay trong lúc phát ra tiếng nổ, một vệt sáng màu lục nhàn nhạt rất khó phát hiện âm thầm lặng lẽ phóng vào sâu trong sơn động, phút chốc biết mất tăm tích. Lý Hoàn Phi thần nhiên đứng cười đắc ý, quan sát kiệt tác của mình mà mừng rỡ tự nhủ: "Bao nhiêu năm khổ luyện cuối cùng cũng sở học đại thành, uy chấn thiên hạ. Thật đã!".

Mục quang vừa lướt qua, gã chợt cười lên một cách rùng rợn: "Không ngờ đạo hạnh của ngươi cũng khá, nguyên thần như thế mà vẫn trốn thoát được. Hay, hay, để ta đùa giỡn với ngươi thêm chút nữa. Xem ngươi

còn chịu đựng được bao lâu. Ha ha ha...”.

oOo

Không nói đến gã Lý Hoành Phi truy đuổi báo yêu nữa mà thử xem tình hình bên Ngạo Tuyết đến đâu rồi. Ngạo Tuyết cũng như những người còn lại, sau khi vào sơn động đều gặp không ít yêu vật. Thanh thần kiếm trên tay, tỏa ra vàng tiên khí tử sắc chói lòa, khiến cho lũ yêu vật xung quanh sợ hãi thoái lui. Vừa tiến bước vừa phá quan trăm tướng, trong suốt quãng đường dài hơn trăm dặm, đi xuyên qua hơn mười thông đạo mới đến một sơn động lớn.

Nhìn vào sơn động âm u to lớn trước mặt, Ngạo Tuyết thần sắc vẫn bình thản, vận khí, thanh Tử Ảnh thần kiếm xoay chuyển liên hồi trên đỉnh đầu, một vàng tử sắc bao bọc xung quanh nàng, bảo vệ thật cẩn thận. Trong sơn động sâu hun hút, phả ra luồng yêu khí rất nồng nặc, khiến người đứng ngoài cũng cảm thấy khiếp đảm. Ngạo Tuyết tiếp tục vận khí, một vàng sáng huyền thanh xuất hiện thêm quanh người, soi rọi cả sơn động. Vàng sáng huyền thanh cùng tử sắc của thần kiếm, trong phút chốc khiến cho mọi yêu vật ẩn mình trong bóng tối phải hiện hình.

Giữa sơn động có một khối khí thể màu xanh thẫm, khí tức ẩn ẩn hiện hiện, cực kỳ yếu ớt. Một bóng hình nhân lạng lẽ nằm gọn bên trong, nhưng không nhìn rõ được đó là gì. Bất ngờ khối khí thể đó lên tiếng ”Người là ai? Tại sao lại xông vào nơi tu luyện của ta? Đây không phải là nhân gian, không phải là nơi người có thể đến”.

Trong đôi mắt sắc của Ngạo Tuyết ánh lên hào quang xanh đen, nàng cẩn thận quan sát con yêu linh bên trong khối khí thể, để xem đó thật sự là con yêu vật gì. Dịch Thiên pháp quyết xuyên qua lớp quang ảnh của khối khí, hóa ra đó là một nữ yêu kiều, trên gương mặt xinh đẹp ẩn hiện vài phần kiều diễm nhưng dị tà.

Ngạo Tuyết thần nhiên trả lời: ”Ta đến từ Dịch Viện, nếu không lầm thì người chính là xà yêu? Trên suốt đoạn đường ta đi, người đứng là yêu vật có đạo hạnh cao thâm nhất. Có thể luyện thành hình nhân, người thật không đơn giản”.

Xà yêu sắc mặt khế thay đổi, giọng nói hần học: ”Không ngờ sau sáu mươi năm, hôm nay lại có Dịch Viện đệ tử đến đây, thật đáng hận! Sáu mươi năm trước, có một gã tên là Phong Viễn Dương gì đó đã phá tan tàn tích nơi này, dị linh bất an. Không ngờ sáu mươi năm sau, đệ tử Dịch Viện lại xuất hiện ở đây. Lần này các người có mấy người?”.

Trương Ngạo Tuyết nhìn thẳng vào mặt ả, bước đến gần, lạnh nhạt nói ”Cái đó người không cần biết làm gì, ta đến là để trừ yêu trừ ma. Người chuẩn bị chịu chết đi”. Dứt lời, Tử Ảnh bùng sáng rực rỡ, tự động phóng đến vàng quang ảnh trong khối khí.

Xà yêu khê thở dài: ”Đệ tử Dịch Viện nào cũng ngông cuồng tự đại, xác xược láo toét. Cứ cho rằng hành vi của mình là thuận theo ý trời, hợp theo nhân tâm. Toàn bộ đều là thứ rác rưởi. Chỉ là nhân loại các người vô sỉ bỉ ổi, vì bảo vệ lợi ích của mình mà cố ý nói những lời nghịch lý, tự biện hộ. Thiên sinh vạn vật vốn không phân biệt, chỉ là loài người các người thiên sinh ưu việt, luôn tự cho rằng mình là chủ nhân thiên hạ, bỏ mặc mọi loài sinh mệnh khác và cho đó là dị loại. Đáng hận thay!”.

Trương Ngạo Tuyết điềm tĩnh đối đáp: ”Nếu so nhân quả, chính các người thường xuyên đến nhân gian, gây nguy hại cho thế nhân nên mới trở thành kẻ địch của giới chân tu. Người dám nói người chưa từng giết người không? Nếu chưa từng giết người vậy tại sao trên thân thể của người có khí vị của máu tanh tà ác? Thiên địa vạn vật, chân tu sinh linh nhiều vô số kể, không ít những hoa thảo thụ mộc thiên sinh bất di bất dịch, kỳ tâm bản thiện, đều có thể tu luyện hữu thành, có kẻ chân tu nào điều quân đến tiêu diệt chúng không? Còn các người? Chỉ biết tu luyện theo con đường tà đạo, lấy máu người làm thuốc dẫn, để gia tăng tốc độ luyện thành pháp quyết, nghịch thiên nhi hành, ta nào có thể buông tha?”.

Xà yêu giận dữ, chế giễu: ”Nực cười, chân tu vốn đã là nghịch thiên nhi hành, chẳng lẽ các người không sát sinh? Nếu đã không đồng đạo thì xuất thủ giao tranh vậy. Xem chiêu”. Dứt lời, yêu khí tứ phía lập tức tụ tụ, hình thành xà ảnh khổng lồ, nhảy bổ vào Ngạo Tuyết.

Nhìn thấy xà ảnh đang tấn công với khí thế rực lửa hận, Ngạo Tuyết vẫn thần nhiên, vận khí cho thanh Tử Ảnh trên đỉnh đầu, tạo thành vàng kiếm quang màu tím, tiếp đòn tấn công của xà ảnh. Song phương giao

chiến, giữa không phát ra tiếng dị tiêu, tử sắc hào quang đại thịnh, nhất kích trăm ngay xà ảnh. Ảnh mất của nó lộ rõ nét kinh hãi, hỏi dồn: "Kiếm đó... có phải là thanh Tử Ảnh thần kiếm, là một trong hai thanh Ảnh Nguyệt song kiếm trong truyền thuyết?".

Ngạo Tuyết lạnh lùng: "Đích thị là kiếm này. Yêu nghiệt hãy nộp mạng". Tử quang bùng sáng, phút chốc soi rọi cả sơn động, một con tử long xuất hiện giữa không gian, rồi phi xuống công kích xà yêu. Xà yêu hãi hùng, thần thái bất định, bất ngờ hóa nhỏ rồi biến thành một luồng hắc khí, trốn chạy vào trong hang sâu. Ngạo Tuyết cười nhạt, ngự kiếm đuổi theo.

Lúc này Ngạo Tuyết đã có sự nhận biết hoàn toàn sâu sắc và đồng thời có mối giao cảm khăng khít với Tử Ảnh, so với lúc ban đầu thì thật sự khác biệt rất nhiều. Tử quang nhất hiện, kiếm hóa thần long, sơn động âm u bất ngờ rực sáng dưới hào quang của Tử Ảnh. Chỉ thấy Ngạo Tuyết hiên ngang trên lưng rồng, cơ thể được bao bọc bởi vàng tử quang, thần tốc truy đuổi xà yêu. Tiếng rồng gào thét, uy nghiêm tột cùng, từ từ mất hút trong sâu thẳm sơn động...

oOo

Trong một sơn động âm u khác, âm phong gào rú, yêu khí tràn ngập. Một hình nhân thoát ẩn thoát hiện, như một u linh hư vô, rất thần bí. Đột nhiên, một tiếng quát lớn, một đạo kỳ quang bùng phát. Một quả cầu ánh sáng rực rỡ phát tán ra vô số những bùa chú kỳ lạ, Vân Phong thấy thế quá nhột, không ngờ mồm mép tên hiết tinh này ghê gớm như vậy. Thật tức chết đi được. Hắn quát lên: "Yêu nghiệt xem kiếm, xem ta tiêu diệt ngươi thế nào". Tay trái dẫn pháp quyết, tay phải cầm trường kiếm hào quang rực sáng, một đạo ánh sáng ẩn tàng âm dương nhị khí cường bạo kích xuống.

Hiết tinh bùng phát ánh hào quang đen ngòm, bao quanh thực thể của nó. Đuôi quất mạnh ra trước đối kích với đòn tấn công của Vân Phong. Ba vầng sáng va chạm vào nhau, Vân Phong bị văng ra cả trượng xa, chao đảo. Hiên nhiên nhất kích vừa rồi kinh lực to tát vô cùng. Còn hiết tinh thì rống lên kinh hãi, vòng khí phòng vệ bị kích phá. Âm dương nhất kiếm vừa rồi đã bổ trúng cơ thể của nó. Kiếm khí dừng mãi, như thái sơn áp đỉnh đè nó nằm lún sâu bên trong nền thạch nhám.

Cự hiết vùng vẫy dữ dội, hào quang chớp nhoáng, cơ thể lập tức thu nhỏ, thoát khỏi thạch nhám, bay lên giữa không rồi lại hoàn hình như cũ. Vân Phong không buông tha, tiếp tục vận khí, thanh pháp kiếm xoay chuyển giữa hai vầng sáng âm dương, từ một thanh kiếm ba thước biến thành cây cự kiếm dài hơn cả trượng, đâm thẳng vào đầu của con hiết tinh. Nó cảm nhận được đòn tấn công nhưng tránh không kịp, cả thanh pháp kiếm ghim chặt cơ thể nó trên mặt đất. Bản thể bị tổn thương, đòn chí mạng vừa rồi khiến nó hoàn toàn bất lực, không thể thoát thân được nữa.

Yêu khí trong cơ thể hiết tinh nhanh chóng bị luyện hóa bởi thanh pháp kiếm uy quyền. Nó rên lên đau đớn... từ từ hồi phục nguyên hình, là một con bò cạp dài một thước, vẻ mặt đáng thương nhìn Vân Phong van nài. Vân Phong lạnh nhạt: "Yêu ma quỷ quái, làm sao tha được". Dứt lời, hai bàn tay phóng ra hai luồng hào quang âm dương, vây hãm lấy hiết tinh, chỉ thấy nó tiêu biến dần, để lại một viên hắc châu lấp lánh.

Vân Phong thu hồi trường kiếm, cầm lấy viên châu sẫm soi. Bất chợt hắn cười ồ: "Ha, viên hiết châu này cũng tuyệt đấy, cũng là một bảo vật đáng giá. Không ngờ lại có chiến lợi phẩm hồi thế này. Để mang về luyện hóa yêu khí của nó rồi uống vào sẽ gia tăng công lực thêm một con giáp. Ha ha, vậy là lời to rồi!". Hắn cất viên hiết châu cẩn thận, liếc nhìn xung quanh rồi bùm miệng cười khì, sau đó biến mất tăm trong sơn động.

Theo từng bước tiến sâu hơn, Vân Phong cảm nhận được yêu vật nơi này rất nhiều. Hơn nữa, càng đi sâu vào thì yêu vật càng lợi hại. Tiếp theo những ngày sau đó, mỗi ngày hắn đều phải đối mặt với rất nhiều yêu vật, đánh đến nổi sức cùng lực kiệt, có khi cũng phải trốn tránh một số yêu vật quá lợi hại, tránh voi không xấu mặt nào, giữ mạng là trên hết. Còn Ngạo Tuyết với thanh thần kiếm trên tay, đi đến đâu yêu vật đều sợ hãi trốn chạy đến đó, khiến cho chúng lắm phen khổ ải. Còn Lý Hoành Phi thì toàn lực cuồng sát, gặp yêu diệt yêu, thấy quỷ giết quỷ, không hề nương tay. Mấy ngày còn lại, gã giết cũng giết đến mỏi tay. Tuy nhiên cả ba người đều không gặp phải tình huống như Lục Vân, không biết là may mắn hay bất hạnh...

oOo

Huyền Âm chân nhân đứng hiên ngang trước cốc khẩu, nhìn lên bên trên Tuyệt Âm cốc, cột yêu khí tỏa ra ba động liên tục, trong lòng bất giác khẽ vui. Bởi vì luồng yêu khí vốn rất dày đặc nơi đây nay đã nhạt đi rất nhiều. Người biết rằng bốn vị đệ tử ắt hẳn đã có chuỗi ngày tu luyện khá tốt, xem ra tình hình rất lạc quan.

Từng ngày trôi qua, yêu khí mỗi lúc mỗi yếu dần, cũng giống như sáu mươi năm trước, thật khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Đột nhiên, Huyền Âm chân nhân biến sắc, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi tột cùng, không ngừng nhìn vào giữa không. Chỉ thấy tại nơi yêu khí lan tỏa, bất ngờ xuất hiện một cột sáng đỏ rực, chiếu rọi xuyên trời cao. Khí thể cực kỳ bá đạo trong luồng ánh sáng vừa rồi nhưng bỗng lượn trời mây, ngạo thị thiên hạ. Tuy chỉ duy trì trong một khoảnh khắc rất ngắn nhưng yêu khí trên Tuyệt Âm cốc giảm xuống một cách đáng kể.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Huyền Âm chân nhân lăm răm không hiểu, chẳng mò ra mô tê gì cả, đành hồi hộp chờ đợi trước cốc khẩu, tự nhủ: "Hy vọng bọn nó an toàn, bình yên vô sự, nếu không thì nguy...".

16. Hồi 16: Hắc Vực Long Hồn

Vừa vào bên trong, tia kim quang chói lòa, hiển hiện bản thể của Lục Vân. Chàng cẩn thận thám xét xung quanh, sắc mặt đại biến, không ngờ trong này hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình, kỳ diệu vô cùng. Lục Vân vốn nghĩ rằng, từ bên ngoài nhìn vào, hắc quang trụ chỉ to khoảng vài thước, khi vào bên trong chắc phải hiện thân dưới dạng nguyên thần mới có thể di chuyển được.

Ai ngờ, trong này lại là một khoảng không vô tận. Tuy nó không thể sánh với khoảng không gian được tạo bởi tiên tổ nhưng cũng kỳ diệu không kém. Ở đây không có những tinh vân lấp lánh nhưng rộng thênh thang, mệnh mông không giới hạn. Từng cơn âm phong lùa qua, se lạnh, rợn người. Xung quanh lượn lờ vô số loại dị linh khác nhau, nhưng chúng đều bình thản, tự do bay lượn lững...

Cơ thể của Lục Vân rực sáng, chiếu rọi khoảng không trong vòng ba trượng, cẩn thận quan sát xung quanh. Không gian thật kỳ ảo, Lục Vân không thể biết được vị trí của mình đang ở đâu, bởi vì xung quanh không hề có bất cứ thạch bích hay giới hạn nào, trước sau trên dưới đều trống rỗng. Cảm giác thật khó chịu khi phải lơ lững tại một nơi vô định. Ánh mắt lóe sáng, Lục Vân bắt đầu thi triển Ý Niệm Thần Ba của bản thân, liên tục phát ra chín đạo ý niệm với tần suất khác nhau, tỏa ra tứ phía.

Đồng thời, cơ thể của Lục Vân rực rỡ ánh hoàng kim, quyết thứ năm "Vạn Nguyên Quy Nhất" của Thiên Địa Vô Cực lập tức được thi triển, vàng ánh sáng bảy màu phút chốc tỏa sáng cả khoảng không một cách rực rỡ. Vô số những linh khí đỏ sẫm xung quanh nhanh chóng tiến lại gần cơ thể của chàng.

Lục Vân điềm tĩnh tự nhủ: "Linh khí nơi này ẩn tàng âm hàn chỉ khí, có thể trợ giúp dị linh và âm hồn tu luyện. Đối với những kẻ chân tu tu luyện dương cương pháp quyết thì loại linh khí chẳng dùng được. May là Thiên Địa Vô Cực của ta hàm chứa âm dương ngũ hành, Phật ma tiên đạo, không có gì là dư thừa hay không cần thiết. Thật hữu dụng!". Vừa nghĩ vừa tăng tốc hấp thụ linh khí xung quanh.

Rất nhanh, toàn bộ linh khí đã bị Lục Vân hấp thụ, chàng bắt đầu di chuyển cơ thể, tùy ý chọn một phương hướng mà phóng mình đi tới. Bất ngờ chàng quay ngoắt lại, một phần Ý Niệm Thần Ba đã phát hiện được một nguồn khí tức vô cùng cuồng loạn đang ẩn thân gần đây. Nguồn khí tức này rất mãnh liệt dữ dội, rất khó tra xét được cụ thể là vật gì. Lục Vân dừng lại, chín đạo Ý Niệm Thần Ba thu hồi được bốn đạo, không có phản hồi gì cả. Năm đạo còn lại, chỉ một đạo ý niệm phát hiện ra nguồn khí tức, cảnh báo nguy hiểm đang rình rập. Khoảng không thần bí này dường như được tạo ra để phong ấn vật gì đó, ẩn tàng rất nhiều bí mật không ai biết đến.

Thanh quang nhất hiện, Lục Vân thi triển Dịch Thiên pháp quyết của Dịch Viên, ngự kiếm đi đến phương hướng có sự phản hồi của khí tức. Trong khoảng không tối mù, chỉ thấy một lần sáng vụt qua, rồi mất tích. Lục Vân hiện tại chỉ có thể dựa vào Ý Niệm Thần Ba mà phán đoán phương hướng, với tốc độ kinh người, trong giây lát đã đến nơi cần đến. Lục Vân cẩn thận dừng lại cách đó khoảng mười trượng, tỉ mỉ quan sát khối quang cầu đang lung linh phát sáng. Thật kỳ lạ, hình như bên trong nó có ai đang gọi chàng...

Khi Lục Vân thám xét quang cầu, khí tức của nó đồng thời cũng đã phát hiện ra sự có mặt của chàng. Đột nhiên nó phình to từ khoảng hơn trượng đến gần mười trượng, chớp mắt đã hiện ngay trước mặt Lục Vân, khiến chàng hốt hoảng lui ra tiếp mười trượng nữa, về mặt đầy kinh ngạc.

Lúc này một thanh âm rờn rợn cất lên từ trong quang cầu: "Người là thứ gì? Tại sao xuất hiện ở đây? Đây là hắc vực bí cảnh độc nhất vô nhị trong thế gian, không sinh vật nào có thể lọt vào. Người làm sao vào được đây?". Giọng nói uy vũ lạnh lẽo, đầy bá khí.

Lục Vân bừng sáng thanh quang, cẩn thận thiết lập vòng phòng vệ, trừng mắt nhìn quang cầu, trầm giọng: "Ta là kẻ chân tu trong chân tu giới, người là loài dị linh gì? Tại sao ta không thể cảm nhận được yêu khí trên cơ thể của người mà chỉ là một nguồn khí tức cực kỳ bá đạo cường mãnh. Người rốt cuộc là gì?".

Lục Vân vừa xuất lời, quang cầu lập tức phóng ra chân khí đỏ lừ, công kích trực diện của Lục Vân. Giọng nói lạnh nhạt cuồn cuộn lại cất lên: "Kẻ chân tu trong chân tu giới? Hừ, không ngờ sau ba ngàn năm, ta lại được gặp nhân loại, lũ nhân loại bỉ ổi vô sỉ, toàn là lũ chết bầm không giữ lời, hôm nay ta phải ăn thịt người, xem như một ít bồi thường cho ta trong bao năm bị giam cầm. Hà hà hà...". Giọng cười cất lên điên dại.

Thanh trường kiếm vụt đến, một đạo kiếm khí xanh đỏ ngay lần sóng chân khí của quang cầu. hai nguồn khí kinh cực mạnh chạm vào nhau, lập tức nổ tung, khí quang văng tung tóe, hai luồng khí tự tiêu hủy nhau. Lục Vân dùng đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào quang cầu, bản tính tò mò trỗi dậy, chàng lạnh lùng dò hỏi: "Người là vật gì? Tại sao lại ở đây? Đây là đâu? Có sao lại thù hận nhân loại?". Dứt lời, khắp cơ thể Lục Vân bừng lên ánh hào quang đen tuyền, dịch chuyển ra mười lăm trượng, tránh khỏi đòn công kích của đối phương.

Từ giữa không trung, cơ thể của Lục Vân rực lên nguồn khí tức âm trầm quỷ dị, một đạo hắc quang rực rỡ, chớp nháy một cách thần bí. Lúc này Lục Vân đang thi triển "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông, toàn thân đều bao bọc bởi những tinh vân màu đen, từ từ biến mất trong hư không.

Từ trong quang cầu rực đỏ, bất ngờ có tiếng thốt khẽ, âm thanh hầm hờ của dị vật bên trong vang truyền trong không gian vô tận: "Không ngờ người nắm cả pháp quyết của Đạo gia và Quỷ tông, hay thật. Thật hiếm khi tìm được người để ta thư giãn gân cốt, hôm nay người may mắn đấy. Ha ha ha... để ta vui đùa một chút rồi mới làm thịt người sau cũng chưa muộn. Còn về chỗ này, ta đã nói rồi, người bị điếc à? Đây là hắc vực bí cảnh. Nó do chính lũ nhân loại bỉ ổi các ngươi tạo ra. Năm xưa ba tên nhân loại đã lừa gạt ta đến đây rồi tạo ra hắc vực bí cảnh này giam ta đến ba ngàn năm. Ta hận, hận thù lũ nhân loại chúng bây. Ta mà thoát ra được thì đừng mong có tên nào có thể sống sót". Một tiếng gầm bạo liệt gào lên khiến cho tầng khí xung quanh phải run rẩy.

Cơ thể của Lục Vân đã biến mất trong hư không, giọng nói truyền đến từ tứ diện bát phương, không ai biết được vị trí cụ thể của chàng "Tại sao nhân loại lại giam hãm người ở đây? Họ làm vậy có mục đích gì? Có phải năm xưa người hung tàn sát nhân nên mới bị cao nhân chân tu giới giam tại đây?".

"Chết tiệt, năm xưa ba tên nhân loại đáng nguyên rủa đó luyện được một thanh kiếm trời đánh thánh đâm, muốn phong ấn ta vào để trở thành kiếm linh. Vì thế, chúng đã dùng trăm phương ngàn kế để dụ dỗ ta đến đây, muốn thần phục ta. Tuy đã bị hủy nguyên thân, nhưng với thực lực của Long hồn này, đồ lũ ấy làm gì được, hừ! Chúng đã từng đấu một trận sinh tử với ta ngay tại nơi này, kết quả là nhất tử nhị thương, bỏ lại thanh kiếm gỉ sét mà tháo chạy, đúng là lũ vô sỉ. Ta vốn định hủy đi thanh sắt kinh tởm đó nhưng chẳng biết thứ quỷ này được luyện từ cái gì mà không tiêu hủy được, tức đến ứa gan. Tuy ta không làm gì được thanh sắt gỉ nhưng muốn... giết người thì dễ dàng lắm. Chịu chết đi!". Dứt lời, quang cầu đỏ rực lập tức biến thành một con giao long to đến hơn mười trượng, miệng rộng ngoác to như muốn nuốt chửng mọi thứ, uy lực cực kỳ hãi hùng.

Long hồn hóa thành thân long, tuy không thấy rõ vẩy rồng nhưng vuốt rồng, đuôi rồng đều hiển hiện rất rõ ràng. Đôi mắt đỏ rực như hỏa diễm, cơ thể vùng lên dữ dội, há miệng phun ra một luồng liệt hỏa cuốn cuộn phóng xa đến hơn mười trượng. Hỏa diễm vụt qua, cơ thể của Lục Vân hiện ra dưới ánh hào quang đỏ lừ. Chỉ thấy Lục Vân không tránh không né, toàn thân hừng hực ánh quang đen đặc, toàn thân hiện lên đầy nét âm trầm quái dị, trông như một yêu nhân đã nhập tà. Tầng tầng sương mù hàn âm trắng xóa nhanh chóng cuốn lấy luồng hỏa diễm rực lửa. Hai loại khí lưu chạm vào nhau tạo thành một tràng nổ liên

hoàn đến chói tai, cảnh tượng kỳ vĩ diễm lệ với sắc đỏ trắng quện hòa trong tia lửa tung tóe.

Lục Vân không ngừng nâng cao công lực của cơ thể, trên người ngũ sắc hào quang thay đổi liên tục, vô cùng thần bí. Chàng trừng mắt, phát ra Ý Niệm Thần Ba với tần suất ba mươi bảy ngàn sáu trăm lần mỗi thức, cuồng kích ngay đại não của quái long. Đồng thời chân khí lưu đen đặc quanh cơ thể cũng bùng lên gấp mười lần, một quyền nung đúc thành ngọn lửa khiến nó tiêu tan thành mây khói.

Long hồn toàn thân rực sáng hào quang lưu động. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân liên tục kích đến vòng long khí hộ thể của Long hồn. Hai nguồn sức mạnh cuồng mãnh, một đánh một đỡ, nguồn khí quang va chạm tỏa ra xung quanh phừng phực đầy bá đạo. Chỉ thấy cơ thể khổng lồ của long hồn ngay sau đó run bần bật, rống lên một cách giận dữ, đau đớn điên cuồng, như muốn xé nát khoảng không vô tận, quỷ khóc thần sầu. Sau cú tấn công vừa rồi, long thể thu nhỏ hẳn, đôi mắt sợ hãi liếc nhìn Lục Vân.

Long hồn cuồng hồng: "Nhân loại, nguồn lực vừa rồi là pháp quyết gì, tại sao ta chưa từng biết đến? Nguồn lực đó tại sao lại hung mãnh như vậy, có thể phá hủy đại não thần kinh của ta, đoạt mạng một cách vô hình".

Lục Vân lạnh nhạt "Cái đó không quan trọng, người cứ trở hết bản lĩnh ra, cùng ta chiến đấu một trận oanh liệt, xem ai thắng ai bại. Học nghệ bao năm vẫn chưa lần nào thi triển toàn lực. Hôm nay người sẽ được vinh dự so tài triệt để với ta. Tiếp nhất chiêu Hóa hồn đại pháp mười phần công lực của ta!".

Giữa không trung, cơ thể của Lục Vân ẩn tàng trong khối khí thể đen đặc, khối khí lan tỏa, hình thành một thiên la địa võng to dày, bao trùm lấy long hồn. Cơ thể của Long hồn một lần nữa lóe lên, thu nhỏ lại còn khoảng mười trượng. Ánh mắt điên dại, ngược nhìn vòng lưới đen hải hùng, cảm giác được sức mạnh kinh tởm của nó mà nhanh chóng rút người về.

Long hồn rút người về, Lục Vân không bỏ, đuổi theo, tốc độ không hề thua kém. Từ lúc bước vào Tuyệt Âm cốc, tâm lý ngạo thị tất cả của kẻ mạnh đang hiện diện trong tâm linh của Lục Vân. Là một thiếu niên ngạo ngược từ nhỏ, chàng lòng đầy thù hận đất trời, cho nên giây phút này chàng muốn chứng tỏ trước đất trời thực lực tuyệt đối cường thịnh của mình, quyết chí chống đối với thiên mệnh.

Không biết đã giáng hạ được bao lâu, Lục Vân bất ngờ cảm giác phía dưới một vầng khí tức rất ấm, dần dần phừng lên, càng hạ xuống càng thấy nóng hơn. Còn Long hồn thì càng phục hồi nguyên thần. Cuối cùng, Lục Vân phát hiện dưới đó có một khoảng đỏ rực, thì ra đó chính là một miệng núi lửa rừng rực, cuộn cuộn nham thạch, ra thế mà vùng khí nóng hừng hực như vậy.

Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân tỉ mỉ thám xét tình hình bên dưới, nhưng không tìm được bất kỳ vết tích nào của sinh mệnh, hiển nhiên không loài vật nào có thể sinh tồn ở dưới đó. Lúc này Lục Vân đã hiểu âm mưu của long hồn, nhưng không còn kịp dừng lại [ngăn cản]. Con cuồng long này vốn là một hỏa long, nên nơi có hỏa diễm chính là địa bàn thật sự của nó. Lục Vân đã cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào thần tốc của long hồn, hơi rung mình.

Lúc này, hóa hồn đại pháp âm sâm của Quỷ tông, dưới sức lửa của diễm sơn đã không còn chút uy lực, hoàn toàn không thể thi triển được nữa. Còn Dịch Thiên Pháp Quyết của Dịch Viện thì xem ra không thể dùng để đối phó với con cuồng long. Xem ra đành phải thi triển "Hạo Nhiên Thiên Cương" của Nho gia, chỉ có pháp quyết chí cương chí dương mới có thể tăng cường uy lực tại địa thế này.

Lục Vân ngưng di chuyển, toàn thân bùng phát vầng quang đỏ rực, một khí thế hoàn toàn khác đã thay thế vòng khí âm lâm quỷ dị vừa rồi. Khắp người chàng rực lên một vầng hào quang chói lòa như ban ngày, hung hãn cường mãnh, khiếp đảm nhân tâm. Lục Vân lặng lẽ nhìn xuống long hồn, một vật gì đó phản quang dữ dội. Nhìn kỹ hơn vẫn không thể thấy rõ được, ánh sáng quá chói lòa, thật khó nhướng mắt để quan sát. Nhưng trong tiềm thức của Lục Vân, Ý Niệm Thần Ba có thể giúp chàng quan sát cảnh vật mà không cần dùng đến nhãn lực. Thì ra đó là một thanh trường kiếm hình thù kỳ dị, ghim chặt trên thạch bích, chỉ để lộ nửa thanh, sáng lòa một màu đỏ rực chói lọi, rất hoành tráng.

Lục Vân chợt nghĩ, chẳng lẽ đây là thanh sát gị trong lời nói của Long hồn, thanh bảo kiếm bỏ lại của ba vị cao thủ năm xưa? Lúc này long hồn đang phi vũ đầy uy thế trong hỏa diễm, cơ thể không ngừng bành trướng, sức mạnh tăng lên vùn vụt. một nguồn khí tức cuồng dã bất ngờ xông đến Lục Vân, thiết lập ngay ba đạo chân khí trảo, ức chế khí thể hừng hực của Lục Vân.

Long hồn cuồng tiếu, cơ thể lúc này đã dài đến hơn một trăm năm mươi trượng, vòng thân đến hơn mười trượng, trông như một thần vật giữa chân trời, kinh hồn cực kỳ. Nó trừng đôi mắt rực lửa nhìn Lục Vân trên đỉnh đầu, gầm to một tiếng, long trảo nhất quào, một đạo hỏa diệm phóng ra đến trăm trượng, cuộn lấy Lục Vân. Hỏa diệm tung hoành, rực sáng cả một vùng rộng lớn của khoảng không. Nó thừa lúc phóng người lên, quấy chiếc đuôi khổng lồ kích ngay Lục Vân trong khi chàng vẫn còn bị giam hãm trong vòng hỏa diễm, nhằm tiêu diệt triệt để Lục Vân, không hề nương tay.

Đôi mắt Lục Vân rực lửa, song thủ bắt pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất". Chân khí của Hạo Nhiên Thiên Cương quanh cơ thể lập tức bùng phát, tỏa sáng rực rỡ. Lúc này Liệt Dương chân nguyên dồi dào nơi hỏa diễm cuộn chảy chính là thứ cực kỳ hữu dụng đối với pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cương" của Nho gia. Lục Vân toàn lực hấp thu Liệt Dương chân nguyên, thần tốc nâng cao công lực của bản thân để đối phó với long hồn.

Tuy không thể nhìn thấy thân ảnh của long hồn nhưng nhờ Ý Niệm Thần Ba, vị trí của nó Lục Vân có thể nắm rõ mồn một. Chàng cười nhạt, giơ thanh trường kiếm trong tay, một ngàn ba trăm đạo chân nguyên cương mãnh trăm xuất, đỡ đòn tấn công từ cái đuôi khổng lồ của hỏa long. Cùng lúc Lục Vân cũng nhanh chóng phóng ra xa tám mươi trượng để tránh ảnh hưởng của đòn va chạm.

Lục Vân lơ lửng giữa không, rực rỡ đỏ bừng, lạnh lùng nói: "Không ngờ người vốn là hỏa long, chẳng trách lại trốn sang nơi này. Nhưng cho dù ở đâu thì người cũng không thoát khỏi tay ta".

Long hồn ngoác rộng cái miệng lởm chởm nanh lửa, rống lên phẫn nộ: "Nhân loại, người không cần nói sàm, đã đến đây thì người đừng hòng sống sót. Đây chính là thiên hạ của ta, ta sẽ mạnh mẽ mà sống bất diệt, không ai làm gì được ta. Liệt hỏa diệm thiên, hỏa long bất diệt, ha ha ha, ai có thể giết được ta, ha ha ha!" Thân thể nhất triển, long trảo phi vũ, vô số hỏa diệm cầu phóng lên từ dưới hỏa sơn, tạo thành một liệt hỏa kỳ trận, vây quanh Lục Vân. Long hồn há to cái miệng khổng lồ của mình, phóng qua một hỏa cầu khổng lồ, khí thế rạo rực kinh hồn.

Ánh mắt của Lục Vân hơi nghi ngại, nhiệt độ xung quanh thật ghê gớm, có thể nung chảy mọi thứ. Chàng bây giờ mồ hôi rịn rã bên trong vòng phòng vệ của chín đạo chân khí. Thông qua thám xét bằng Ý Niệm Thần Ba, long hồn lúc này sức mạnh đã tăng hơn bảy lần, thật sự kinh hồn. Lục Vân tự nhủ phải thật thận trọng, tuy hiện tại đã tiến vào cảnh giới "Bất Diệt" nhưng gặp phải liệt hỏa thần long, chàng vẫn phải thật chú ý.

Cảm giác được long hồn sắp công kích, trường kiếm tự động bay lượn xung quanh cơ thể của Lục Vân. Tầng tầng chân khí Hạo Nhiên của Nho Gia cuồng lực chống đỡ hỏa diệm hủy diệt của long thần. Lục Vân ngự lập giữa hỏa trận, cơ thể hừng hực lửa, đôi tay dang rộng, một đạo cầu quang đỏ rực hiển hiện trong lòng bàn tay trái, tay phải là hắc quang cầu, chói lòa vàng hắc vân quỹ dị. Nhìn xuống ảo thể long hồn khổng lồ đang cuộn mình trong lửa đỏ, Lục Vân cười lạnh nhạt, đôi tay hợp lại, hai đạo chân nguyên hòa quyện tạo thành một tiếng nổ kịch liệt.

Cả hai bàn tay hướng xuống thẳng vào long hồn, một đạo quang trụ đỏ thẫm với sấm sét bao quanh, tràn ngập khí tức hủy diệt đập trúng ngay thân thể của long hồn. Nó quá khổng lồ nên nhất thời không thể dịch chuyển cơ thể mà né tránh. Đòn công kích vừa chạm vào, vàng thể khí hộ thân của nó lập tức bị phá vỡ, xuyên qua ảo thể. Hỏa diễm xung quanh Lục Vân tức khắc tiêu biến. Nhìn xuống long hồn, Lục Vân biết rằng đòn đánh vừa rồi không thể hoàn toàn tiêu diệt nó, tuy đã kích phá được ảo thể nhưng vẫn chưa phải là đòn chí mạng. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân có thể cảm nhận được sức mạnh của nó đang liên tục hồi phục nâng cao...

Thật là kinh hoàng! Nghĩ lại lời nói của long hồn, ba ngàn năm trước, ba vị chân tu cao thủ cho dù đã hủy đi thần long chi thể nhưng vẫn chưa thể giết được nó để mà rơi vào thảm cảnh một chết hai bị thương. Xem ra mình muốn tiêu hủy hồn phách của nó e không phải là điều dễ dàng. Bản thân tuy võ nghệ pháp học đầy mình, nhưng đối với pháp quyết tiêu hủy hồn phách thì lại không phải là sở trường. Trong các loại pháp quyết thì có lẽ chỉ có "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông là sử dụng được. Tiếc rằng trong địa hình hiện tại, quyết pháp đó hoàn toàn không thể thi triển được. Những quyết pháp khác thì chẳng thể tổn hại đến hồn phách không có thực thể như long hồn.

Cách cuối cùng bây giờ là sử dụng Ý Niệm Thần Ba với tần số cực cao, hủy diệt hồn phách của long hồn.

Hy vọng là cách này khả thi.

Sau một tiếng gào rống rung chuyển, long hồn lại phi thân lên giữa không trung. Chỉ trong khoảnh khắc, thực lực đã khôi phục, đúng là loại dị vật bất tử kinh khiếp. Long hồn gầm thét: "Nhân loại, ta đã xem thường ngươi rồi, không ngờ ngươi còn biết cả pháp quyết của Nho gia, thật lý thú. Không biết ngươi còn biết trò gì nữa không? Thi triển hết đi. Ta đã nói rồi, ở đây không ai tiêu diệt được ta đâu, kể cả thần. Ha ha ha, để ta xem đến khi nào ngươi sức cạn lực kiệt, chân nguyên hao tận, ta sẽ thiêu sống ngươi. Ha ha ha!". Long hồn bùng lên hỏa diễm chói lòa, rực rỡ vô cùng, trông như một con liệt hỏa thần thú, thần bí bất tử.

Lục Vân vẫn điềm tĩnh: "Giết được hay không, ngươi sẽ biết ngay thôi". Thanh trường kiếm sáng lóa, một đạo kiếm quang dài hơn mười trượng, khí thế hùng hực xé gió chém thẳng xuống cơ thể khổng lồ của long hồn, khí thế như chẻ tre.

Long hồn giờ song trào, nghênh đón kiếm quang của Lục Vân, đồng thời há to miệng, một đạo hỏa diễm xanh phóng ra cuộn cuộn như con linh xà, quấn lấy Lục Vân. Ánh mắt chàng chợt lóe sáng, tay phải ngưng tụ ngay quỹ khí tạo thành một quang cầu trắng phừng phực âm khí, đập ngay đạo hỏa diễm xanh lè. Một chưởng vừa tung ra, Lục Vân lập tức dịch chuyển sang đỉnh đầu của long hồn.

Chỉ thấy Lục Vân toàn thân lưu động hào quang, rực rỡ bảy màu cầu vồng tỏa sáng giữa không gian, bốn bề hỏa diễm yếu đi thấy rõ dưới khí thế hỗn mang cường thịnh của Lục Vân. Ý Niệm Thần Ba được phát ra với tần suất lên đến một trăm lẻ tám ngàn lần mỗi thứ, chấn động phá hủy thần kinh đại não của long hồn. Khắp người Lục Vân bùng lên khí thế tung hoành tuyệt thế, trong khoảnh khắc, cả không gian tràn ngập trong khí tức bá đạo cực kỳ phát ra từ cơ thể của Lục Vân. Đôi mắt sắc lạnh nhìn vào long hồn, Lục Vân chẳng khác nào một ma thần, lạnh lùng đầy sát khí, uy lực kinh thiên động địa.

Thân mình long hồn giãy giụa, đôi mắt cháy lên đầy hung hãn, mồm ngoác to uy vũ, cơ thể khổng lồ càn quét tứ phía. Đột nhiên một nguồn thần lực bí ẩn kích phá mười ba tầng long khí hộ thể, bất ngờ đánh trúng trung khu thần kinh, điên cuồng phá hủy mọi tế bào đại não của long hồn. Cả cơ thể như thái sơn của nó vùng lên như điên dại, gào lên thảm thiết, đau đớn đến điên cuồng, quằn quại với ánh mắt rực lửa như nham thạch đang tuôn tràn. Cơ thể tự động nổ tung, trong phút chốc trở về hình dạng khí thể ban đầu, không ngừng chớp nháy những ánh sáng yếu ớt bất định...

Sau khi bị kích trúng, Ý Niệm Thần Ba đã chấn hủy ảo thể của long hồn, thần kinh trung khu trong đại não đã bị phá hoại nghiêm trọng. Cả khoảng không vô tận vang vọng tiếng thét gào thê thảm của nó, từng tế bào không khí run rẩy rung mình. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân không hề buông tha, tiếp tục nâng cao tần suất, khóa chặt long hồn. Đúng là nhất kích bất suy, tam kích ất hủy. Lục Vân muốn hoàn toàn chấn hủy hồn phách của long hồn nên tiếp tục vận khí, Ý Niệm Thần Ba liên tục tăng cường.

Long hồn hiện giờ chỉ còn là một khối khí le lói sắc đỏ to khoảng một trượng, dịch chuyển liên hồi giữa không trung nhắm tháo chạy khỏi đòn công kích của Lục Vân. Nhưng nó không hề biết rằng Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân vô cùng thần kỳ, là loại công kích vô hình vô sắc vô vị, không cần phân biệt không gian thời gian. Cho dù dịch chuyển thế nào cũng không thể né tránh. Long hồn vừa gào thét vừa giãy giụa trong đau đớn. Sau một lúc, cuối cùng nó đã hiểu ra mình hết đường thoát thân, tất cả đã chấm hết.

Long hồn lúc này chỉ còn biết van nài: "Đừng công kích nữa, đừng! Nhân loại, ta cầu xin ngươi, ta biết lợi hại của ngươi rồi, ta phục, ta phục, ta không phản kháng nữa, hãy tha cho ta...A a a...". Giọng rên rỉ đầy thê lương, rõ ràng nó đã phải chịu đựng nỗi thống khổ khủng khiếp nhất trong suốt cuộc đời thần long.

Lục Vân suy nghĩ, do dự, không biết có nên tin lời của con long hồn này hay không. Nghĩ một lúc chàng thu hồi Ý Niệm Thần Ba, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi thành thật, ta sẽ không công kích, nhưng nếu ngươi giả trò thì đừng trách ta. Biết chưa? Ngươi...". Lục Vân chưa dứt lời, cơ thể đã bị một khối khí đỏ rực bao vây.

Long hồn thừa lúc Lục Vân thu hồi ý niệm, lập tức dịch chuyển đến nuốt chửng chàng bằng khối hồng quang rực lửa. Giọng nói gầm gừ "Nhân loại, ngươi thật lợi hại, hơn hẳn cả ba vị cao thủ năm xưa. Nhưng ta thù hận ngút trời, làm sao có thể phục tùng lũ nhân loại vô tri, nhỏ bé như ngươi? Để ta đưa tiễn ngươi xuống địa ngục, hãy để hỏa diệm của âm la địa phủ nung hóa cái đầu ngọc ngà của lũ nhân loại các ngươi, ha ha ha!".

Lục Vân giận dữ tới độ, Ý Niệm Thần Ba lập tức được phát ra. Lần này Lục Vân không thêm nương tay, tăng ý niệm lên đến một trăm tám mươi ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, thẳng tay kích vào đại não của long hồn một cách không thương tiếc, khiến cho nó lập tức gào lên điên dại. Long hồn cũng liều mạng, cho dù phải chịu đựng nỗi đau kinh khiếp của từng tế bào thần kinh đang bị hủy hoại, nó vẫn giữ chặt lấy thân thể của Lục Vân. Cả hai bay thẳng xuống miệng hỏa sơn.

Lục Vân cũng khá khâm phục con hỏa long này. Dưới sự công kích tàn bạo của mình, nó vẫn cố chịu đựng mà liều sống chết với kẻ thù, sức mạnh tinh thần bất khuất của nó thật đáng nể phục. Có một điều Lục Vân quả thật không biết. Thật ra long hồn chính là hồn phách của thần long, tu luyện hơn ngàn năm, nếu thực thể còn tồn tại thì nó đã thăng thiên giới trở thành thần long thực thụ. Tiếc rằng ba ngàn năm trước nó đã bị hủy thực thể, bị giam cầm trong nơi u linh vô biên vô giới. Trong suốt thời gian bị dày vò giam hãm cùng mối thù sâu sắc với nhân loại, sức mạnh tinh thần của nó kỳ cường đến không thể tưởng tượng được. Vì thế mà cho dù đang chịu đựng sự công kích đau đớn đến cực độ, nó vẫn không buông tha Lục Vân.

Long hồn ngâm mình trong liệt hỏa, từ từ hấp thụ liệt hỏa chân nguyên, nhanh chóng khôi phục chỗ tổn thương trong đại não. Liếc nhìn Lục Vân trong hỏa diễm, Long hồn cười lớn: "Nhân loại, người chết chắc rồi, không ai có thể sống sót được ở chỗ này. Cho dù là ta cũng không thể ở quá lâu, nếu không sẽ bị liệt hỏa luyện hóa. Ha ha, cuối cùng người vẫn không thể thoát khỏi tay ta. Ha ha ha..."

Giọng cười của nó vang vọng, điên cuồng. Làm sao mà nó không cười điên dại được khi mà trong tình trạng gần như bị tiêu hủy, nó vẫn cố gắng hủy diệt đối thủ của mình. Giữa không trung, cơ thể khổng lồ hơn mười trượng của Long hồn đặc ý bay múa. Lúc này nó đã khôi phục lại nguyên trạng, tự do bay lượn trong khoảng không gian bất tận. Thật là một thần vật bất tử...

Dưới dòng hỏa diễm hùng hực, chói lòa, cơ thể Lục Vân chìm ngập trong bão lửa, không ai biết chàng còn sống hay đã chết...

17. Hồi 17: Kiểm Tỏa Long Hồn

Trong khoảnh khắc kinh hoàng này, Lục Vân định thần lại và sử dụng Ý Niệm Thần Ba thám xét tỉ mỉ động tĩnh ở chung quanh. Lúc này long hồn đang cười hả dạ ở phía trên kia, nhưng chàng không để ý mà chỉ tập trung suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Lục Vân còn nhớ lúc trước quái nhân sư phụ có từng nói, nơi cực dương cực hàn đối với kẻ chân tu là nơi cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng vô cùng quý giá. Tu luyện pháp quyết tại những nơi này sẽ đạt được tốc độ luyện thành rất cao. Tuy nhiên cũng ẩn chứa nhiều nguy cơ khó lường. Người có đạo hạnh kém mà nóng vội muốn luyện thành pháp quyết thì sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, rơi vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục.

Bây giờ, Lục Vân đang ở trong một nơi có hoàn cảnh quyết liệt như thế. Chàng tự ngẫm thấy tu vi của mình đã đi đến giới hạn của bản thân, muốn tiếp tục nâng cao trong thời gian ngắn là điều không thể. Cơ hội duy nhất để nhanh chóng tăng cường đạo hạnh là tìm một nơi tu luyện đặc biệt. Nay cơ hội đã có, Lục Vân quyết tâm thử để xem hiệu quả ra sao.

Cơ thể của Lục Vân từ từ ánh lên hào quang bảy màu, pháp quyết "Thiên Địa Vô Cực" bắt đầu được thi triển, tiếp ngay sau là "Vạn Nguyên Quy Nhất", từng tầng chân nguyên từ bốn phía tụ về, khiến cho liệt hỏa chân nguyên từ xung quanh cũng quy tụ về, tập trung vào cơ thể của chàng. Toàn thân Lục Vân phình lên, hấp thụ liệt hỏa chân nguyên một cách thần tốc, toàn lực nâng cao nguyên khí bản thân.

Vì ánh sáng quanh vùng nham thạch quá cường thịnh đến lóa cả mắt nên long hồn không hề phát hiện những biến hóa của Lục Vân. Nó chỉ giữ trong đầu một ý niệm duy nhất là kẻ chân tu nó vừa gặp đã bị hỏa diễm của hỏa sơn nuốt chửng, thiêu rụi, ngay cả nguyên thần cũng bị tan hủy, mãi mãi biến mất khỏi thế gian. Vì thế mà nó không ngừng bay lượn giữa không, cười rống lên một cách man rợ, đầy hứng khởi. Cuối cùng nó cũng đã giết được một tên thuộc nhân loại, trả bớt mối thù bị giam cầm mấy ngàn năm qua.

Trong khi đó, Lục Vân vừa liên tục hấp thụ liệt hỏa chân nguyên vừa toàn lực xử dụng pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cang" của Nho gia. Pháp quyết này sẽ dẫn nhập nguồn chân nguyên theo kinh mạch chính xác trong cơ thể, dần dần luyện hóa và hợp nhất với nguồn chân nguyên của Lục Vân. Đồng thời, chàng

muốn nhất tiễn song điều, tu luyện "Hạo Nhiên Thiên Cang" đến cảnh giới đại thành, đạt đến đẳng cấp cao nhất của pháp quyết này trong thời gian cực ngắn.

Sau một hồi khá lâu, long hồn đã hoàn toàn tin tưởng Lục Vân thật sự đã bị tiêu diệt nên định rời khỏi. Nó từ từ bay lên, chuẩn bị trở về nơi trú ngụ, từ từ tiến vào trạng thái ngủ đông. Ngay lúc đó, long hồn bất ngờ phát hiện một nguồn khí tức mạnh đến hải hùng đang trỗi dậy từ phía dưới. Nó âm thầm run sợ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào miệng hỏa sơn, tim đập thành thịch, hồi hộp quan sát động tĩnh.

Với công pháp thần kỳ "Vạn Nguyên Quy Nhất", trong phút chốc, liệt hỏa chân nguyên đã tề tụ dày đặc vào cơ thể của Lục Vân, khiến cho Hạo Nguyên Thiên Cang tăng vọt một cách bất ngờ, đột phá ngay cửa ải cuối cùng, tiến vào cảnh giới cao nhất của pháp quyết. Đạo hạnh của Lục Vân nhờ đó mà tăng lên một bậc đáng kể. Ngay lúc này, chàng không còn cảm thấy nóng, cơ thể như trở thành tinh linh trong hỏa diệm, lộ vẻ thoát mái tự nhiên.

Lục Vân từ từ trôi người khỏi vùng nham thạch đang sôi sùng sục, thanh trường kiếm đã tan chảy, đôi quyền lực lưỡng không vũ khí nắm chặt, khí thể hùng hực. Một vầng lửa đỏ lừ từ từ nâng chàng bay lên, trông thật oai vệ và hoành tráng. Lục Vân xuất hiện như vừa tái sinh, khí thể mạnh hơn gấp nhiều lần, nguồn khí lực sung mãn tỏa ra càng thêm rực rỡ giữa lửa khói bốn bề. Ánh mắt chàng không nhìn về long hồn mà lại quay sang thanh cổ kiếm trên vách đá. Lục Vân tay phải phát một chiêu, một nguồn lực khí vô hình mạnh mẽ đẩy bật thanh kiếm lên không trung, một tiếng "keng" thanh thoát phát ra nghe thật sáng khoái, vang xa ngàn dặm, khiến chàng cảm thấy phấn khích thích thú vô cùng.

Tay phải vừa cầm lấy chuôi kiếm, lập tức bàn tay nóng ran... Lục Vân khẽ cười, chợt nhớ thanh kiếm này đã nằm dưới đây hơn ngàn năm, hấp thụ liệt hỏa chân nguyên, đương nhiên sẽ có nhiệt độ cực lớn. Quan sát kỹ thanh kiếm trong tay, nó dài ba thước ba tấc ba phân, thân kiếm sáng loáng sắc bén một cách kỳ lạ, một luồng hồng quang lưu động không dứt, đẹp kỳ ảo. Chuôi kiếm và tay kiếm thông thể hợp nhất, không biết được trui luyện từ vật liệu gì, cũng không nhìn rõ được màu sắc nguyên bản. Ánh mắt của Lục Vân hoàn toàn bị thu hút bởi những hoa văn kỳ lạ nơi chuôi kiếm. Đó là những họa đồ hiếm thấy, không thể nhận rõ là những hình vẽ gì. Trên mặt chuôi còn có khắc hai chữ - Như Ý. Xem ra thanh kiếm này có tên là Như Ý kiếm.

Lục Vân lẩm bẩm, cảm thấy có gì đó bất ổn, chàng tự nhủ: "Như Ý kiếm, Như Ý kiếm, sao đọc ra nghe không được thuận miệng? Hay là Như Ý Tâm Hồn kiếm, nghe được hơn chăng?". Vừa dứt lời, thanh bảo kiếm trong tay bỗng sáng rồi lập tức tắt lịm.

Lục Vân mừng thầm, cười nói: "Không ngờ người có ý thức, thật là một thanh thần kiếm hiếm có. Được, từ đây người sẽ theo ta, chúng ta sẽ cùng ngạo thị thiên hạ". Sau đó truyền vào thanh kiếm liệt hỏa chân nguyên mình vừa luyện hóa được, từ thanh kiếm vang lên một tiếng "choang" sắc lạnh, bỗng phát vầng sáng đỏ chói lòa.

Long hồn nghe tiếng kiếm ngân mà rung mình, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, dè dặt. Trong suốt ba ngàn năm, nó luôn e sợ thanh kiếm bị bỏ lại này, không dám đến gần. Thế mà hôm nay, Lục Vân không những không bị tan chảy dưới dòng nham hỏa cuộn lửa mà còn lấy được thanh kiếm "cùn" đầy uy lực, thật không may cho nó!

Lục Vân bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Long hồn, cười nhạt: "Long hồn, ta vẫn chưa chết, sao lại vội đi rồi? Làm vậy coi không được, coi không được. Ta đã nói gì? Nếu người giở trò thì ta sẽ không tha. Bây giờ thì chuẩn bị đi. Lần này ta không nhân nhượng!".

Lục Vân giơ tay phát kiếm, một đạo liệt hỏa bùng cháy đến hơn trăm trượng, kích trúng ngay ảo thể của long hồn. Lục Vân khẽ cười lạnh lùng, Ý Niệm Thần Ba đồng thời được thi triển. Long hồn lập tức thu cuốn cơ thể, cuộn tròn thành một quang cầu đỏ rực to khoảng ba thước, đồng thời bố trí một trăm lẻ tám đạo long khí xung quanh cơ thể để phòng vệ. Quang cầu không ngừng xoay chuyển, bề mặt rực sáng dị thường, nhờ đó mà đánh bật được khá nhiều đạo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân.

Ánh mắt Lục Vân ánh lên sắc lạnh, dịch chuyển tức thời ngay kế bên long hồn. Vừa nhìn chăm chăm vào quang cầu chỉ to khoảng ba thước vừa cười lạnh nhạt: "Tự chuốc lấy diệt vong, thế thì ta sẽ thu lấy hồn của người, cho khỏi thoát". Một đạo hắc quang kỳ bí xuất hiện trên tay phải của Lục Vân, "Hóa Hồn Đại

Pháp” của Quỷ tông một lần nữa lại được thi triển, vây chặt quang cầu đó trong ánh hào quang đen huyền diệu. Hai sắc tố quang thái khác nhau, hai loại chân nguyên khác biệt kinh chống nhau dữ dội.

Long hồn lẫn trốn trong quang cầu, hét to: ”Nhân loại, người không thể giết được ta đâu, đừng có mơ, ta đã luyện được long hồn bất diệt, đợi khi chân nguyên của người tiêu hao hết thì lúc đó sẽ là kỳ hạn của người. Tuy sức công kích vô cùng mạnh bạo khó đường tránh né, nhưng chỉ với khả năng đó mà muốn hủy diệt nguyên thần bất tử của ta thì đừng hòng!”.

Lục Vân cười nhạt: ”Vậy thì hãy xem Hóa Hồn Đại Pháp của ta có nung hóa được hồn phách của người hay không”. Dứt lời, công lực của Lục Vân lập tức tăng lên gấp ba lần, vàng hắc quang nuốt chửng cả quang cầu, không còn nhìn thấy một tia sáng màu đỏ nào nữa. Tất cả chìm trong một màu đen quỷ dị. Lục Vân nhanh chóng di chuyển, kéo theo khối khí đen cùng với quang cầu rời xa khu vực diễm hỏa. Càng đi xa, uy lực của pháp quyết Ma Tông càng cường thịnh, vòng khí đen đặc xoay chuyển dục động không ngừng.

”Hóa Hồn Đại Pháp” có thể luyện hóa tất cả âm hồn yêu phách, chỉ cần là dị linh có hồn phách là pháp quyết này có khả năng luyện hóa. Cho nên trong giới chân tu, ”Hóa Hồn Đại Pháp” của Quỷ tông được xem là pháp quyết lợi hại và độc ác nhất. Nó có thể đoạt lấy linh hồn của một người đang sống, luyện hóa thành âm khí, khiến cho người đó biến thành một xác chết di động không linh hồn, thật là tàn khốc đến mức cùng cực!

Lục Vân tu luyện pháp quyết này hơn mười năm, đã đạt đến trình độ khá cao, rất gần với cảnh giới vô thượng. Chàng đứng thẳng giữa hư không, hào quang đen tuyền từ bàn tay liên tục chớp nháy. Bên trong khối cầu đen đặc thỉnh thoảng lại phát ra tiếng long hồn rên rỉ, xin tha, nhưng Lục Vân vẫn bình thản, bỏ mặc. Dần dần, cầu quang thu nhỏ đi, mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng chỉ còn một khối sáng nhỏ khoảng ba tấc.

Khối hắc quang lững lờ trên bàn tay, Lục Vân nhìn nó, nói nhẹ ”Ta vốn định luyện hóa người thành nguyên thần để cho người hồn bay phách tán. Nhưng nghĩ lại dù gì cũng đã bị giam cầm ba ngàn năm, tu vi không dễ có, hủy đi là một điều đáng tiếc. Vì thế, ta sẽ cho người một cơ hội, năm xưa ba vị cao thủ muốn phong ấn người trong thanh kiếm này, tạo thành kiếm linh. Bây giờ ta sẽ hoàn thành công việc dở dang đó, phong ấn người vào trong thanh thần kiếm. Ta tin rằng điều này sẽ khiến người phải tự hào. Có ý kiến phản đối gì không? Nghe ta hay chấp nhận sự luyện hóa của ta?”.

Giọng nói của Long hồn thốt ra yếu ớt, bất đắc dĩ nói: ”Ta hận, hận lắm, tại sao người lại có thể thông thạo nhiều loại tuyệt thế pháp quyết? Tại sao? Có lẽ... đó là định mệnh, là điều ta không thể thay đổi, ... thôi thì ta nghe theo người”. Giọng nói găm giữ trầm uất, đầy vẻ bất cam rầu rĩ.

Lục Vân thản nhiên cười, tay phải chưởng vào thanh thần kiếm đang cầm bên tay trái. Tức thời một đạo hồng quang không ngừng lưu động trên thần kiếm, một vết nứt rạn xuất hiện, khối quang cầu từ trên tay của Lục Vân đi vào thanh kiếm thông qua vết nứt, luồng sáng vẫn tiếp tục lưu động cuộn cuộn như đang cố sức kềm chế gì đó. Lục Vân đưa ngón giữa lướt qua lưỡi kiếm, vừa thấy huyết quang, thần kiếm bất ngờ bùng phát hào quang chói lọi, một tiếng rống gầm chấn động bốn bề. Kiếm thần tự động bay vút lên giữa không, một long ảnh rực đỏ hiển hiện, ngẩng đầu lên trời cao, gào lên một tiếng thật vang vọng, lượn người bay múa giữa không linh. Long hồn bay lượn một lúc rồi tự động nhập vào kiếm thần. Chỉ thấy thanh kiếm đột nhiên mất đi ánh quang rực lửa cuồng nộ mà nhẹ nhàng trở về bàn tay của Lục Vân.

Lục Vân nhìn kiếm thần, nói: ”Long hồn, người cứ yên vị trong đó. Ta đã dùng huyết để lập chú, người không phá giải được đâu. Ta không muốn phá hủy ý thức của người nên giữ lại phần ý niệm, hy vọng người biết điều. Bây giờ ta hỏi, làm sao có thể ra khỏi nơi này? Ta biết là người biết cách, đúng không?”. Giọng nói của Lục Vân vừa điềm tĩnh vừa hiển lộ tự tin.

Long hồn giọng hậm hực: ”Cho dù người phong ấn ta trong này thì cũng không thoát được đâu. Nếu có cách thì ta đã ra từ lâu chứ không phải bị giam giữ ba ngàn năm ở nơi không giới hạn này. Ba ngàn năm không được thì người chẳng lẽ có cách? Ta ở đây có thể bất tử vì chỉ còn là vong hồn. Còn người, bản nguyên chỉ thể của người đang ở đây, không ăn uống trong thời gian dài, người nghĩ mình sống được không?”. Ngữ khí đôi phần uất hận.

Lục Vân cười nhẹ: ”Long hồn à, ta biết lòng người không phục, không cam tâm bị giam giữ trong thanh kiếm chặt chẽ này. Nhưng ta nói thật, với đạo hạnh hiện giờ của người, cho dù thoát thân thì cũng không

được bao lâu, rồi sẽ bị thu phục và tiêu diệt bởi những kẻ chân tu khác. Lúc đó, người chỉ còn một con đường vạn kiếp bất phục, nhưng nếu ẩn mình trong thanh thần kiếm này thì mọi việc lại hoàn toàn khác. Vừa rồi, ta đã luyện hóa chín tầng linh lực của người, khiến cho nguyên khí đại tổn. Lúc này nhờ uy lực của thần kiếm, linh lực đã hồi phục được bốn tầng, người không biết tại sao ư?”

Long hồn bất mãn: ”Ta dĩ nhiên biết, thanh sắt gỉ này mấy ngàn năm nay đều hấp thu liệt hỏa chân nguyên của khe nứt của hỏa sơn nên trong nó ẩn tàng linh khí chí dương chí cương. Ta hấp thu linh khí trong này, khôi phục lại sức mạnh là điều hiển nhiên”.

Lục Vân khẽ cười: ”Đích thực là như vậy, nhưng người có biết thanh kiếm này đã có ý thức riêng? Khi người đi vào bên trong nó, một bộ phận long khí đã biến mất, chuyển hóa thành một phần của kiếm thần. Kiếm thần lúc này đã bám rễ vào ý niệm của người khiến cho người không thể thoát khỏi sự quản chế ý niệm của nó. Trong lúc người hấp thu liệt hỏa chân nguyên, một phần long khí đã bị nó hấp thụ lại. Nếu người chịu nói ta biết cách thoát thân, ta sẽ khôi phục lại chín tầng sức mạnh đã mất vừa rồi, đồng ý không? Như thế sẽ đỡ vất vả cho người. Mà cho dù người không nói, chẳng lẽ ta không thể thi triển Hóa Hồn Đại Pháp lần nữa, luyện hóa toàn bộ vong hồn tàn dư của người sao?”. Lục Vân nhìn vào thanh kiếm trên tay, cười thầm trong bụng. Có trả lại sức mạnh cho long hồn thì uy lực thần kiếm của mình sẽ càng mạnh hơn thôi, chẳng thiệt thòi gì cả.

Long hồn nghe thế vội vàng dò hỏi: ”Người nói thật? Giữ lời chứ? Có thật sự sẽ trả lại toàn bộ sức mạnh cho ta? Nếu thật vậy thì ta sẽ mách nước và phối hợp toàn lực với người. Cái đó chỉ tạm thời thôi, phải đến khi nào ta thấy tâm phục thì mới tùy người sai khiến”.

Lục Vân mỉm cười, bàn tay phải rực sáng đỏ lừ, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm cũng theo đó mà phừng lên ánh đỏ, một nguồn sức mạnh dữ dội được truyền vào. Lục Vân khẳng định: ”Lời nói của ta không phải đùa và ta cũng không phải là kẻ không giữ lời. Bây giờ sức mạnh đã được khôi phục, người nên nói cách thoát ra khỏi đây rồi chứ?”.

Long hồn dịu giọng: ”Hừ, chỉ ít người cũng có nói có làm. Bây giờ hãy ngự kiếm phi hành, ta sẽ dẫn người đi. Nơi này không gian bất định, không phân đông tây nam bắc, nên không thể phân biệt phương hướng. Cho dù ta biết đường cũng không biết chỉ thế nào, có nói thì người cũng chẳng hiểu”. Lục Vân mỉm cười: ”Thôi được, hãy dẫn ta đi”. Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động phóng vào không trung, Lục Vân theo đó đứng sừng sững ngay trên chuôi kiếm, ngự kiếm phi hành.

Một lúc sau, cả hai đã đi đến một nơi kỳ lạ. Cảm giác khoảng không gian bất tận, Lục Vân bắt giác buột miệng: ”Không gian này thật vô tận, năm xưa ba vị cao thủ ắt đã bỏ ra không ít tâm huyết để tạo lập ra vùng này. Tiếc là họ đã thất bại, còn ta lại may mắn lọt vào, ý trời thật khó đoán! Long hồn, ở đây dường như đang ẩn tàng thứ gì đó, như là một đạo cấm chế, cách tuyệt chúng ta với thế giới bên ngoài, phải không?”.

Cả khoảng không rộng lớn, ngoài hỏa sơn rực lửa là nơi có ánh sáng ra thì khắp mọi nơi đều chỉ là một khoảng đen tối mù. Đặc biệt tại chỗ này có một vầng sáng suốt như thủy tinh ẩn hiện ba đạo sắc màu xanh, đỏ và vàng. Những sắc quang kỳ ảo không ngừng lưu động trên đó, khe động đập, nhấp nhô như mặt nước hồ lăn tăn gợn sóng với vầng hào quang nhàn nhạt huyền diệu.

Long hồn khẳng định: ”Nơi này quả thật có một kết giới không ai nhìn thấy được. Trong mấy ngàn năm qua, ta từng thử rất nhiều lần nhưng vẫn không thể tìm ra lối thoát nên cũng rất nản lòng. Nhưng ta nhớ rất rõ, năm xưa hai trong ba tên nhân loại kia đã thoát ra bằng lối này”.

Lục Vân cười ngạo nghễ: ”Người không được, đâu có nghĩa là ta cũng không được? Để thử xem nào”. Thật ra trong lúc trò chuyện, Lục Vân đã sử dụng Ý Niệm Thần Ba để dò xét một lượt, kết quả là, chẳng khó khăn gì để xuyên qua đạo kết giới này. Chỉ cần Lục Vân điều chỉnh tần suất ba động của vòng chân nguyên hộ thể đến bốn ngàn chín trăm bốn mươi tám lần mỗi thức thì sẽ dễ dàng xuyên qua được. Điều đó đối với Lục Vân quả thật dễ dàng lắm thay.

Không đợi lâu, Lục Vân nhẹ nhàng bước qua tầng kết giới trong suốt, khẽ cười: ”Long hồn, ta qua rồi đấy! Bây giờ người đã biết sự khác biệt giữa ta và người rồi chứ? Những thứ người không làm được, ta đều làm được, không phải sao? Thôi thì chỉ cần lấy vầng tam sắc hào quang mà nói, người hiểu nó có hàm ý gì không?”.

Long hồn lằm bằm: "Khoan vội đắc ý, cái đó là do người may mắn thôi, hoặc giả cao lắm là vì người là nhân loại. Về vầng sáng đang lấp lánh đó thì ba đạo hào quang đích thị hàm chứa quyết pháp của Đạo gia, Phật gia và Tà tông. Ta không tin người đi qua được".

Lục Vân phì cười: "Người nói gần đúng, nó đích thực hàm chứa ba loại pháp quyết. Nhưng có một điều sai, trong này ngoài hai môn pháp quyết Phật, Đạo ra, pháp quyết còn lại không phải là Tà tông mà là Tiên tông thần bí. Ba loại pháp quyết này liên hợp lại tạo thành ba vầng hào quang, thật không dễ dàng gì phá giải. Chỉ cần người vượt ải có thân thủ lĩnh hội được một trong ba loại pháp quyết thì mới đi qua được. Có điều, cả ba loại pháp quyết này đều không phải hạng xoàng, nếu không thì cũng không thể giam giữ người tại đây trong mấy ngàn năm".

Long hồn cố tình dội cho một gáo nước lạnh: "Cho dù người biết điều đó thì sao? Có bản lĩnh vượt qua hãy nói. Người mà ra được vòng tam sắc này thì ta mới nể. Nếu không thì đừng khua môi múa mép làm gì".

Lục Vân tự tin cười nói: "Phải không? Người nói vậy nhé, vậy thì xem cho kỹ đây, xem ta đi ra như thế nào". Dứt lời, cả người chàng bừng sáng ánh kim rực rỡ, "Tâm Thiền Bất Diệt Quyết" của Phật Môn được thi triển, khắp người đều được bao bọc bởi một đạo kim quang chói lòa. Tay cầm thần kiếm, xông thẳng vào vòng sáng ba màu... Trong phút chốc, cơ thể như tan chảy, quỵn vào, tan biến...

Trong khoảnh khắc giao cảnh, phần không gian đột nhiên biến đổi, xoay chuyển không ngừng, mọi thứ đều hỗn độn rối loạn. Đó thật sự là một cảm giác khó chịu, nhưng chỉ tồn tại trong chớp mắt rồi biến mất. Lục Vân định thần lại, nhìn kỹ... lúc này thấy mình đang đứng trong một sơn động âm u. Đã trở về rồi! Trở về thế giới chân tu thực tại, trở về Tuyệt Âm động.

Lục Vân khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Long hồn, ta đã ra ngoài rồi, người có phục hay chưa? Bây giờ hãy nằm yên trong đó, khi nào rảnh ta sẽ hỏi thăm. Vả lại, người có nói gì thì cũng không ai nghe thấy. Ngoại trừ ta, không ai chú ý đến người đâu. Bây giờ ta đang có việc, không nói nhiều được, người cứ nghỉ ngơi cho tốt". Lục Vân dứt lời, thần kiếm liền chớp sáng, bay vút lên giữa không để chàng ngự kiếm phi hành.

Bay qua vô số sơn động, Lục Vân đến một góc khuất u mị. Nơi này ẩn tàng vô số yêu vật, yêu khí nặng nề bao trùm xung quanh. Cơ thể của chàng không ngừng tỏa sáng đỏ rực, khiến cho lũ yêu vật không dám đến gần, lui cách xa ra cả trượng. Lúc này Lục Vân cũng đã sử dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét động tĩnh trong khu vực sơn động. Rất nhanh chóng, một bức họa đồ của sơn động này hiện ra mồn một trong tiềm thức, bao gồm chín mươi sáu đạo sơn động cùng mười sáu nơi giao hội.

Lục Vân tự nhủ: "Không biết ta đã ở trong này được bao nhiêu ngày rồi. Tại sao không thám xét được khí tức của ba người kia. Họ ở quá xa chăng? Sơn động này như một mê cung, gần như to vô hạn, thật là thần bí mạc trặc. Mà sao nơi này yêu khí dày đặc nhưng có một góc không hề cảm nhận được yêu khí, ngược lại, nó mang vài phần linh nguyên. Cứ đến xem thử xem sao, không chừng phát hiện được điều gì". Cơ thể lập tức hóa thành một đạo thanh quang, Như Ý Tâm Hồn kiếm gíng lúc bừng sáng, hai đường sáng vút đi trong bóng tối mịt mù.

Bên trong sơn động tối tăm, một đạo hào quang màu đỏ, như hỏa diệm cuồng long, gào rít sấm sét. Luồng khí tức cuồng bá mạnh mẽ đó vút xuyên qua vô số sơn động, nơi hồng quang lướt qua, yêu khí tận diệt.

Lục Vân dừng trước một tiểu động khẩu, trong này yêu khí rất mỏng manh, dường như không có một vết tích nào cả. Đối với những khu vực âm sâm quỷ dị xung quanh, nơi này trở nên hoàn toàn khác lạ, nổi bật hơn hẳn. Lục Vân từ từ đi vào, vừa cẩn thận thám xét vừa quan sát xung quanh. Sơn động không lớn, chỉ rộng khoảng vài trượng, còn bên trong thì rộng tuếch. Điều kỳ lạ là trong này có ánh sáng, quái lạ thật!

Lục Vân quan sát nhiều lần vẫn không hiểu tại sao. Đột nhiên chàng xoay người, hỏi: "Ai đó, ra đây". Cơ thể lập tức rực lên ánh hoàng kim, chiếu rọi cả sơn động. Như Ý Tâm Hồn kiếm cũng xoay chuyển ngay trên đỉnh đầu, tỏa xuống vầng hào quang rực đỏ, bảo vệ Lục Vân bên trong.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn không thấy ai. Nhưng có một giọng nói vang đến từ khoảng hư không nào đó: "Vị thiếu niên chân tu giới kia, không ngờ người có thể đến được nơi này, thật hiếm thấy! Người biết đây là nơi nào không?".

Lục Vân lập tức phát ra Ý Niệm Thần Ba, từ cao đến thấp, liên tục biến hóa tần suất để thám xét xung quanh, chàng tò mò hỏi: "Người là ai, tại sao không hiện thân gặp mặt? Nơi này là nơi nào? Tại sao ta

không thể đến?”.

Từ hư không, giọng nói phá lên cười: "Chàng thiếu niên, ta không hề có ác ý, chỉ là cô độc quá muốn tìm người giải khuây, người muốn tâm sự với ta không? Đây là nơi thần bí nhất trong Tuyệt Âm cốc. Cốc này chia thành nội ngoại nhị tầng. Những kẻ không biết đường đều không thể vào đến nội tầng. Bởi vì giữa nội ngoại tầng, có một cấm chế cực mạnh cách tuyệt. Kẻ chân tu đạo hạnh cao cũng chưa chắc có thể phát hiện được, càng không nói đến việc đi đến đây. Cho nên, sự có mặt của ngươi khiến ta vô cùng kinh ngạc. Ngươi có muốn trò chuyện với ta không? Ta sẽ hiện thân, nếu không muốn thì hãy đi đi... Lâu lắm rồi, ta thật sự rất cô đơn”.

Trong lúc đó, Lục Vân đã dò ra vị trí của tiếng nói, nhưng chàng hoàn toàn chẳng thoát khi biết rằng người này không phải nằm trong không gian thực tại mà từ một không gian khác. Giọng nói được truyền đến đây thông qua một phương pháp đặc biệt. Tu vi của người này quả thật siêu thâm, Lục Vân chưa từng cảm nhận qua một người thần bí đến như vậy.

Lục Vân nhẹ nhàng nói: "Nếu như ngươi thấy cô đơn thì xin mời hiện thân. Ta đang có rất nhiều điều khúc mắc muốn thỉnh giáo cho rõ. Chỉ cần ngươi không có ác ý, ta tuyệt đối không xuất thủ công kích. Ta không phải loại người hiếu chiến!”.

Giọng nói khẽ cười: "Được, hiếm khi có nhân loại đến được nơi này, cũng là một duyên phận. Ta sẽ xuất hiện để gặp mặt, hy vọng rằng giữa chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì không hay. Ta xin nhắc trước, mong là ta không khiến ngươi sợ hãi”.

Lục Vân vừa định nói thì đã cảm thấy khí tức xung quanh cuồng biến, một đường sáng nứt toác giữa không trung, một nhân ảnh rực sáng ánh bạc từ từ bước ra, lẳng lẽ xuất hiện cách Lục Vân vài thước, mỉm cười nhìn chàng.

Lục Vân giật mình, lập tức dịch chuyển, người có thể quá độ giữa các không gian với nhau như vậy, tu vi ắt hẳn cực cao, tuyệt đối là một người bí hiểm vô cùng. Thật ra đây là ai? Tại sao lại có tu vi kinh người như vậy? Lại lòng thay!

18. Hồi 18: Nhân Vật Thần Bí

Nhìn thật kỹ lưỡng kẻ lạ mặt, chỉ thấy gã khoảng gần tứ tuần, vẻ mặt vô cùng tuấn tú. Trên người gã khoác một trường y màu bạc, sáng lấp lánh ánh quang, trông vô cùng quý phái. Gã luôn mỉm cười, tạo cho người khác một cảm giác thân thiện. Còn đôi mắt gã thì luôn ánh lên những tia hào quang lạ lùng, ẩn chứa nhiều điều thần bí. Cùng lúc gã cũng dò xét Lục Vân, bắt giác kinh ngạc.

Lục Vân lên tiếng trước: "Ngươi là ai? Tu vi của ngươi cao thâm đến nỗi ta chỉ có thể thăm xét được phần nào bên ngoài chứ không có cách chi thâm nhập được vô bên trong, thật không thể tưởng tượng được. Làm sao ngươi có thể di chuyển từ khoảng không gian khác để đến đây? Có thể nói cho ta biết được không?”.

Gã cười nói: "Ngươi cứ gọi ta Tiêu Thiên là được. Còn ngươi, ngươi tên gì? Tuổi tác ngươi còn trẻ mà đạo hạnh đã đạt đến mức kinh người vậy rồi, ngươi cũng khiến ta rất ngạc nhiên đấy. Hơn nữa, trong nội khí của ngươi ẩn tàng nhiều loại pháp quyết khác nhau, đó là điều quái dị nhất mà ta từng thấy. Người bình thường không thể nào cùng lúc tu luyện nhiều thứ như vậy, đặc biệt hơn nữa là những pháp quyết đó lại có bản chất đối chọi nhau. Không những ngươi lại tu luyện được mà còn hòa hợp chúng một cách hoàn hảo, thật kỳ lạ... kỳ lạ!”.

Lục Vân giật mình, chàng không ngờ gã lại có thể nhìn thấu được đạo hạnh của mình. Chàng trả lời: "Ta tên là Lục Vân, hôm nay đến đây chỉ là tình cờ thôi. Tại sao ngươi lại xuất hiện trong này? Ta có thể cảm nhận được yêu khí tà dị phảng phất, lại phát ra từ cơ thể của ngươi, chuyện này là thế nào? Ngươi có thể nói ta biết chăng?”.

Tiêu Thiên nghe thế, đôi mắt gã sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào Lục Vân, cười nói: "Ngươi tinh mắt thật đấy. Nếu ta nói rằng tại vì ta đã trú ngụ tại nơi yêu dị này quá lâu nên nhiễm yêu khí thì ngươi có tin không? Hoặc giả, ta nói ta là yêu vật, thì ngươi sẽ thế nào? Ta là gì nào cần phải biết, điều quan trọng là giữa chúng ta có những gì. Có thể gặp nhau tại đây, cùng trò chuyện vui vẻ với nhau là được rồi, ngươi hà

tất phải cố chấp thân phận của ta? Cũng như ta đâu có hỏi tại sao người lại thành thạo nhiều loại pháp quyết, có đúng vậy không?”.

Lục Vân hơi nghi ngại rồi đáp: "Người nói cũng có lý, được tương ngộ đã là duyên phận rồi. Người đã cất công đến đây từ không gian khác để gặp ta như thế, thật đáng quý! Bất luận sau này giữa chúng ta có chuyện gì thì chỉ ít hiện tại, chúng ta có thể nói, lại có thể cười, có thể xem như là đôi bạn mới quen đang kết thân với nhau, được chăng?”.

Tiêu Thiên lộ vẻ vui mừng, mỉm cười: "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng tìm được người có thể thổ lộ tâm tình, thật là đợi quá lâu! Bây giờ ta muốn dẫn người đến một nơi khác thoải mái hơn, chúng ta vừa đi vừa nói. Người nhớ là phải theo sát ta, đừng để mất dấu. Cẩn thận đây, chúng ta đi". Tiêu Thiên bắt giờ phát hai tay ra hai bên, một vết nứt rực sáng, xoèn xoẹt lửa điện xuất hiện.

Trong chớp lát lại thấy cơ thể của Tiêu Thiên biến thành một đường sáng bàng bạc như ánh trăng, khe vệt bay qua khe nứt. Còn Lục Vân lại hóa thân thành một đạo thanh quang, đi sát ngay sau đó. Khe nứt lóe sáng rồi biến mất như chưa từng tồn tại bao giờ... mọi thứ lại âm u, tĩnh lặng như ban đầu. Tất cả đã biến mất.

Khi Lục Vân xuất hiện lại thì đã ở trong một sơn động sáng sủa, khô ráo. Quan sát thật kỹ xung quanh, Lục Vân biết đây là nơi ở của Tiêu Thiên, nhưng không thể biết tại sao gã lại trú ngụ tại nơi này. Điểm này khiến cho Lục Vân vô cùng khó hiểu.

Tiêu Thiên cười nói: "Ngồi đi, có phải người đang suy nghĩ tại sao ta lại ở trong một nơi như thế này? Thật ra thì cũng không có gì, chỉ cần dò xét tỉ mỉ một chút thì sẽ phát hiện sơn động này có nhiều điều khác với những sơn động còn lại. Nơi đây chứa đầy linh khí, là nơi linh khí hội tụ trong Tuyệt Âm Cốc này. Nếu muốn, người có thể thử, để xem người có thể hấp thu được những linh khí này hay không".

Lục Vân hơi do dự, nhìn Tiêu Thiên, trong lòng ý nghĩ ngổn ngang. Chàng có cảm giác rất lạ về Tiêu Thiên. Ý Niệm Thần Ba không thể nào sai sót được, từ trên cơ thể của Tiêu Thiên, rõ ràng hàm chứa một nguồn yêu khí rất mạnh mẽ và to lớn. Chỉ có điều, có điều... nguồn yêu khí này đang chuyển dần sang một nguồn khí tức khác. Hơn nữa, pháp quyết miễn cảm nhất của chàng là "Thiên Địa Vô Cực" cũng cho chàng cái cảm giác chắc chắn rằng Tiêu Thiên có ẩn tàng yêu khí. Có thể gã nói thật, gã là yêu vật cũng không chừng.

Nếu gã là yêu vật, mình đi chung với gã, liệu như vậy có ổn không? Ngay trong khoảnh khắc này, suy nghĩ của Lục Vân nhanh chóng hiển hiện lại lời nói năm xưa của sư phụ quái nhân: trên thế gian, không phải mọi yêu ma quỷ quái đều là tàn bạo, cũng như con người có phân biệt thiện ác. Nếu đã là như vậy, hà tất phải để ý quá nhiều, chỉ cần gã không có ác ý với mình là được rồi, không phải như thế sao? Nghĩ đến đây, Lục Vân mỉm cười.

Chàng khẽ nói: "Tuy ta cảm nhận được vài điều gì đó trên cơ thể người nhưng ta biết, chúng ta có thể làm bạn. Về việc hấp thụ linh khí, xin đa tạ hảo ý của người. Để thử xem linh khí ở đây có tính chất ra sao, ta có thể luyện hóa được hay không đã". Dứt lời, vầng hào quang bảy màu lập tức xuất hiện quanh cơ thể của Lục Vân, tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo, nhẹ nhàng. Pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất" được chàng thi triển. Trong sơn động lập tức xuất hiện những linh tinh lơ lửng, ngũ nhạn lục sắc, trông rất đẹp. Những linh khí này nhanh chóng từ bốn phương tám hướng, tụ về quanh cơ thể của Lục Vân, xoay vòng tròn xung quanh và bị hấp thụ dần.

Tiêu Thiên nhìn thấy, sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt lộ vẻ trầm tư. Gã đang suy nghĩ, không biết pháp quyết mà Lục Vân đang thi triển là pháp quyết gì, tại sao lại chưa từng nhìn thấy mà cũng chưa từng nghe nói đến. Thấy Lục Vân không ngừng hấp thụ linh khí, Tiêu Thiên không để tâm lắm mà chỉ cười nói: "Không ngờ người lại mang trên mình nhiều tuyệt học như vậy, quả là thú vị! Với tu vi hiện tại, người đã đạt đi đến giai đoạn cực hạn, muốn tiếp tục tăng cường đạo hạnh quả là điều không dễ dàng. Nếu như người đã xem ta là bạn thì ta sẽ chỉ điểm cho người vài điều. Hiện tại, chỉ tu luyện đơn thuần sẽ không thể giúp ích gì, phương pháp duy nhất là phải nhập thể ứng kiếp. Thông qua các kiếp nạn trên thế gian như tỉ thí, đấu võ, qua đó nhằm khám phá sức mạnh thần bí của tự nhiên để tăng cường tu vi. Tu chân nói dễ, không dễ, nói khó, không khó, quan trọng là phương pháp tu luyện của mỗi người như thế nào mà thôi. Càng về sau càng phải dựa vào tri ngộ của bản thân, không ai giúp được cho người cả. Hãy cố gắng, niên kỷ trẻ như người mà đã có được đạo hạnh thể này quả là hiếm có trên thế gian, hiếm có!".

Vàng sáng trên cơ thể Lục Vân không ngừng rực sáng, đối với loại linh khí âm hàn này, chàng có vẻ vô cùng thích thú. Bởi vì trước đó, do phải thu phục long hồn nên cơ thể Lục Vân đã hấp thu một lượng lớn liệt hỏa chân nguyên, gây ra âm dương bất hòa. Lúc này lại có âm hàn linh khí để chận hòa thì còn gì tuyệt bằng, cho nên Lục Vân không thể cưỡng lại, mặc cho cơ thể tự động hấp thu linh khí một cách điên cuồng.

Một lúc sau, Lục Vân mỉm cười nhìn Tiêu Thiên: "Đa tạ, linh khí ở đây thật sự hữu ích cho ta. Người lưu lại nơi này trong thời gian dài, hèn gì tu vi có thể cao thâm như vậy. Thật ra sơn động này là nơi nào? Có thể nói rõ cho ta được biết chăng?"

Tiêu Thiên khẽ cười: "Điểm này, người không cần vội vã, từ từ ta sẽ nói thôi. Chúng ta hãy nói chuyện khác trước. Ta muốn hỏi người, người từ đâu đến? Có phải chăng là từ Dịch Viện?"

Lục Vân hơi bất ngờ, gật đầu "Người lợi hại thật, vừa đoán đã trúng, ta đích thực đến từ Dịch Viện. Có phải người lại muốn hỏi tại sao ta lại thông thạo nhiều pháp quyết, đúng không?"

Tiêu Thiên cười "Đúng là ta muốn hỏi, nếu người muốn nói thì nói, không nói thì thôi. Ta không cưỡng ép người. Dịch Viện pháp quyết của Dịch Viện thì ta rất rành, cho nên rất dễ dàng nhận biết được khí tức Dịch Viện trên cơ thể của người. Còn những pháp quyết khác mà người đang sở hữu, ta thật không dám khẳng định".

Lục Vân điềm tĩnh đáp: "Nói ra cũng được nhưng người phải hứa phải giữ bí mật cho ta. Nếu đồng ý thì ta sẽ nói". Tiêu Thiên gật đầu cười: "Việc này người cứ yên tâm. Hơn hai ngàn năm rồi, người là người đầu tiên ta nhìn thấy và cũng là vị bằng hữu duy nhất của ta. Hai hay ba ngày nữa ta sẽ rời khỏi chỗ này, lúc đó muốn gặp ta, e là không còn cơ hội. Bí mật của người, ta sẽ không tiết lộ nữa lời".

Lục Vân nghe thế, muốn hỏi nhưng khựng lại, chỉ nói: "Thật ra ta đến Dịch Viện là để tìm một nơi có hoàn cảnh tốt để tu luyện pháp quyết của bản thân. Từ nhỏ ta đã gặp một vị sư phụ, người truyền cho ta không ít pháp quyết tuyệt học. Ta đến Dịch Viện là để tu luyện chúng, nâng cao đạo hạnh. Với lại, trong giới chân tu, nếu không có thân phận thích hợp sẽ rất dễ gây hiểu lầm và gây ra tranh chấp giang hồ. Lần này đến đây là vì Dịch Viện sắp tham gia Lục Viện luận võ đại hội. Để gia tăng kinh nghiệm thực chiến cho bốn đệ tử ứng thí, Viện chủ đã hạ lệnh dẫn chúng ta tới đây trăm yêu trừ ma, đồng thời gia tăng kinh nghiệm đối địch của mỗi người".

Sắc mặt Tiêu Thiên hơi biến đổi nhưng rất nhanh chóng trở về phong thái ban đầu, cười hỏi: "Nếu như vậy, người có thể nói ta nghe về Lục Viện luận võ đại hội đó không? Đang rảnh rỗi nên ta muốn nghe xem thế nào".

Lục Vân bắt đầu kể: "Thật ra chuyện này ta không rõ lắm. Dù sao thì ta cũng chỉ mới đến Dịch Viện được hai năm thôi. Trong thời gian này ta tập trung tu luyện pháp quyết của Dịch Viện và lén lút tu luyện pháp quyết của mình, cho nên ít thu thập thông tin về vấn đề này. Chỉ biết rằng lần này Dịch Viện bao gồm Cần Khôn Âm Dương viện, mỗi viện sẽ cho một đệ tử xuất sắc nhất tham gia. Có lẽ ta là kẻ yếu nhất trong mắt mọi người. Bởi vì lúc ta đến, họ không hề phát hiện được đạo hạnh của ta nên cứ nghĩ rằng ta chưa hề tu luyện, không có một chút tu vi nào. Trong hai năm, dù có tiến bộ thần tốc thì cũng có giới hạn thôi, đúng không nào? Ba người còn lại kia, mỗi người đều có tu vi khác nhau lại có nền tảng vững chắc. Đặc biệt là Lý Hoành Phi, một thanh niên thiên tài có uy danh đệ nhất trong Dịch Viện. Đứng thứ hai là Ngạo Tuyết sư tỷ của Khôn viện, trong lúc vô tình đã tìm được rồi sở hữu thanh thần kiếm trong truyền thuyết - Tử Ảnh thần kiếm trong Ảnh Nguyệt Song kiếm. Tu vi nhờ đó tiến bộ nhanh chóng, đạo hạnh cao thâm khôn lường trong viện. Còn Lâm Vân Phong của Âm viện là vị sư đệ tinh nghịch cùng vào Dịch Viện chung với ta, tài trăm yêu tróc quỷ của hắn là tài năng thiên phú, cho nên uy lực của Âm Dương pháp quyết thật sự khiến người khác phải nể phục, hiểm có trên thế gian. Còn về ta thì... ừ, không biết có làm mất mặt Dịch Viện hay không nữa. Nhưng nói sao thì nói, ta không quan tâm lắm đến những hư danh đó vào lúc này, có hay không đối với ta, thật không quan trọng. Bởi vì ta biết rằng sẽ có một ngày, Lục Vân ta danh sẽ vang rền khắp thiên hạ, cho dù là thượng giới, hay thần linh, yêu quỷ cũng đều phải biết tên ta. Ta sẽ linh giá tại cửu thiên chi thượng, cùng tranh đấu một trận oanh liệt với thiên linh. Ta quyết không khuất phục trước vận mệnh an bài, thật nhắm nhí. Không bao giờ... không bao giờ!". Những câu nói cuối cùng, Lục Vân chột cao giọng, khắp cơ thể chàng bùng phát một luồng ngạo khí xung thiên. Trong khoảnh khắc này, thiên hạ chỉ như một con chuột nhắt dưới gót chân đầy uy lực của chàng, tùy ý chàng sai khiến. Khí thế quân lâm thiên hạ đó của Lục Vân thật khiến cho Tiêu Thiên kinh ngạc.

Ánh mắt của Tiêu Thiên tỏ ý tán thưởng, nói lớn: "Tốt, có chí khí, nếu đã bước lên con đường này thì phải quyết tâm đấu tranh cho đến cùng. Tuy người có nói, ba vị đồng môn kia đều lợi hại hơn người gấp nhiều lần nhưng thật sự, bản thân người hiểu rõ, tu vi của họ không thể thâm hậu bằng người được. Từ lúc người có thể xuất hiện tại đây đã chứng minh được, người mạnh hơn họ nhiều. Bởi vì muốn đến được đây chỉ có hai cổng vào, một là cửa vào đã có kết giới cấm chế, thứ hai là nơi vô cùng thần bí tên là Hắc vực bí cảnh. Nếu ta không đoán sai thì người vào từ nơi Hắc vực, đúng không?"

Lục Vân khẽ cười: "Người hay thật, điều gì cũng biết, ta chẳng biết nói gì hơn. Ta đích thực đến từ Hắc vực bí cảnh, mà người có thể nói ta biết nhiều hơn về nơi đó không? Cho đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ Hắc vực đó như thế nào".

Tiêu Thiên cười thần nhiên, thần sắc tỏ vẻ bí ẩn rồi nói: "Nơi đó và chỗ này giống nhau, đều là hai nơi bí ẩn nhất trong Tuyệt Âm Cốc. Khi ta mới đến đây, khoảng không gian đó đã tồn tại rồi. Ta tìm mọi cách để đi vào, nhưng phải đến hơn ba trăm năm trước, bằng đạo hạnh cao thâm của mình, khó khăn lắm ta mới vào được. Trong đó có một khối khí thể đồ sộ lạ thường, sau này ta mới biết đó là long hồn. Ta đã từng muốn thu phục nó nhưng có lẽ là ý trời, ta đã thất bại. Không ngờ, người lại đến được khoảng không ấy rồi lại vào đến đây. Điều kỳ lạ hơn là... ta có thể cảm nhận được khí tức của long hồn ngay trong thanh kiếm trên đỉnh đầu của người, thật không tin nổi!"

Ánh mắt của Lục Vân lộ vẻ ngạc nhiên, tại sao gã có thể thấy rõ được nhiều thứ như vậy? Thật ra tu vi của gã đã đạt đến cảnh giới nào rồi? Lục Vân vừa tự hỏi vừa bất ngờ thốt lên: "Long hồn quả thật đang ở trong thanh kiếm này. Ta đã phải tốn rất nhiều công sức, thi triển Hóa Hồn Đại Pháp của Quý Tông mới có thể phong ấn được nó vào trong thần kiếm. Không ngờ người vừa nhìn đã phát hiện, bái phục!"

Tiêu Thiên cười khà khà: "Có gì đâu, đến khi tu vi của người tiến thêm một giai đoạn nữa thì người sẽ hiểu thôi. Lần này có thể gặp một bằng hữu như người, ta rất vui mừng. Chắc người đang rất muốn hỏi tại sao ta có thể tùy ý dịch chuyển không gian, đúng không? Bây giờ để ta chỉ dạy đôi chút, xem như là món quà hữu nghị dành cho người vậy. Ta sắp rời khỏi nơi này rồi, không truyền cho ai thì sẽ thất truyền mất, uống lắm, thôi thì chúng ta có duyên, ta sẽ truyền cho người. Đây là tuyệt kỹ tự ta nghĩ ra và tu luyện được trong hai ngàn năm ở trong này. Cho dù ai đó có tu vi thâm hậu hơn ta vẫn chưa chắc có thể di chuyển qua lại giữa cái khoảng không gian như ta được đâu". Dứt lời, đôi tay nhẹ nhàng chấp lại tạo thành chữ thập, một đạo hào quang màu bạc xuất hiện, đột nhiên chụp lấy cơ thể của Lục Vân, chàng hấp thu ngay, không một chút chần chừ.

Lục Vân nhìn gã, khẽ gật đầu cảm tạ: "Đa tạ, người truyền dạy ta tuyệt kỹ này, thật không biết phải trả ơn thế nào. À, người nói sẽ rời khỏi đây trong vài ngày tới, vậy ta sẽ tiễn người một đoạn nếu như... ta còn thời gian. Bởi vì ta chỉ có thời hạn bảy ngày trong Tuyệt Âm Cốc mà thôi. Sau đó sẽ còn phải đến Yêu Nguyệt Động Thiên để tiếp tục tu luyện. Sau khi đi vào Hắc vực bí cảnh cho đến lúc thoát ra, ta hoàn toàn không biết thời gian đã trôi qua như thế nào. Cho nên cần phải trở về cốc khẩu để xem tình hình. Nếu vẫn còn thời gian thì ta sẽ quay lại và tiễn chân lần cuối".

Tiêu Thiên nghe thế, ánh mắt ánh lên kỳ dị, khẽ cười "Nếu vậy, chúng ta sẽ còn gặp lại một lần nữa. Hy vọng lúc đó người không quá kinh ngạc. Tương ngộ đã là duyên phận, ta sẽ ghi nhớ tình bằng hữu đáng quý này, mong là người cũng thế. Bây giờ người hãy tu luyện một lúc pháp quyết ta mới truyền thụ, để có thể đi xuyên qua không gian, đến ngay cốc khẩu. Ba ngày sau vào đêm trăng tròn, ta sẽ rời khỏi nơi này. Lúc đó chúng ta sẽ lại gặp mặt. Hãy tu luyện cho thật tốt nhé. Ta đi trước đây, ba ngày sau gặp lại". Chỉ thấy sau đó Tiêu Thiên nhìn Lục Vân nở một nụ cười thân thiện, cơ thể nhạt đi rồi biến mất khỏi sơn động.

Lục Vân nhìn thấy cơ thể của Tiêu Thiên tan biến dần, đột nhiên cảm thấy lạc lõng. Từ nhỏ đến giờ, ngoài phụ mẫu, sư phụ quái nhân ra thì chỉ có vị đệ đệ Lâm Văn Phong là bạn. Nếu miễn cưỡng tính cả Trương Ngạo Tuyết thì vừa đủ hai người. Những người khác như Tử Dương chân nhân, Huyền Ngọc chân nhân đều là thứ tình cảm khác, không thể xem là bạn tâm giao. Hôm nay, tại nơi này, có thể gặp được Tiêu Thiên, Lục Vân cảm thấy một cái gì đó rất gần gũi, thân quen.

Lục Vân đã xem Tiêu Thiên như một vị hảo bằng hữu của mình, thấy hảo hữu ra đi, chàng không khỏi chạnh lòng, nuối tiếc. Nụ cười cô quạnh đọng lại khóe môi, giống như chàng đang cố giữ trong lòng một kỷ niệm ngọt ngào. Chàng khẽ thở dài một tiếng rồi xếp gối tọa thiền, bắt đầu tu luyện pháp quyết thần kỳ mới được Tiêu Thiên truyền thụ. Xung quanh cơ thể của Lục Vân, bắt đầu tụ tập vô số những khí thể sắc

sờ đủ màu, từ từ bay lượn xung quanh, càng lúc càng tăng tốc độ xoay chuyển, cơ thể của Lục Vân theo đó bị che khuất, không còn nhìn thấy nữa. Đồng thời, một luồng sáng màu bạc hiện lên chói lòa, bao trùm lấy cả cơ thể của Lục Vân.

Bên trong sơn động, những hào quang màu bạc cứ thế không ngừng xoay chuyển, cả sơn động lung linh huyền ảo như được phủ một lớp sương óng ánh kỳ dị. Không biết đã xoay chuyển được bao lâu thì đột nhiên vầng hào quang chớp sáng một cái khiến chói cả mắt, tinh linh ánh bạc xung quanh lập tức biến mất vào trong cơ thể của Lục Vân, tất cả đều bị chàng hấp thụ. Chàng từ từ mở mắt, nhìn xung quanh, mỉm cười nói: "Tiêu Thiên, đa tạ người, ta đã nắm được bí pháp này rồi. Người có nhìn thấy không? Bây giờ ta sẽ rời khỏi, ba ngày sau chúng ta lại gặp. Bảo trọng!".

Cơ thể Lục Vân khẽ chuyển động, một ánh bạc sáng lóe lên, rồi cơ thể chàng lập tức biến mất. Thật là một pháp quyết huyền diệu, không thể tưởng tượng nổi. Trong sơn động lại hiện ra sáng tỏ, mọi thứ trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường, đột nhiên thân ảnh của Tiêu Thiên xuất hiện giữa không trung. Nhìn lên trần sơn động, chàng nhìn thấy Tiêu Thiên khẽ thở dài "Hãy bảo trọng! Người là vị bằng hữu duy nhất trong cuộc đời ta, ta cũng chúc phúc cho người. Lần sau gặp mặt, e là chúng ta phải đao kiếm tương ngộ, hy vọng đến lúc đó người vẫn còn nghĩ tình nghĩa hôm nay là ta mãi nguyện rồi!". Giọng nói của Tiêu Thiên thì thoảng rồi dần tan biến vào giữa không gian mênh mông vô tận...

Tại Tuyệt Âm Cốc khẩu, Huyền Âm chân nhân đang lặng lẽ đứng ngóng chờ, kế bên là Lý Hoành Phi, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong ba người. Hôm nay đã là ngày thứ bảy, ngày cuối cùng trong kỳ hạn tại Tuyệt Âm Cốc nhưng Lục Vân vẫn chưa thấy xuất hiện, cũng không hề có tin tức gì. Huyền Âm chân nhân đứng ngồi không yên, lo lắng bất an. Bởi vì trong bốn đệ tử lần này, Lục Vân là người nhập môn tu luyện chậm trễ nhất, chỉ mới có hai năm bắt đầu tu luyện tại Dịch Viện mà thôi. Do đó, cho dù chàng có thông minh mãi tiếp đến cỡ nào thì kinh nghiệm vẫn không đủ, lỡ có bề gì thì lão Tử Dương chân nhân không nổi điên lên, đòi mạng mình mới là lạ.

Nét mặt của Lâm Vân Phong cũng trùng xuống, đầy lo lắng và hoang mang. Không biết Lục Vân có gặp phải nguy hiểm gì bên trong hay không. Tuy cố kìm nén, không biểu lộ ra ngoài nhưng ai cũng có thể cảm nhận được hần đang cực kỳ sốt ruột lo lắng cho sự an nguy của Lục Vân. Ánh mắt của Ngạo Tuyết cũng lộ vẻ bất an không kém, ngóng vào trong động... lặng lẽ chờ. Chỉ có Lý Hoành Phi là phong thái điềm nhiên, không lộ một chút biểu tình.

Trong ba vị đệ tử, Lý Hoành Phi là người đầu tiên trở về cốc khẩu. Đó là lúc xế chiều của ngày thứ sáu. Ngạo Tuyết là người thứ hai, trở về vào sáng hôm nay. Lâm Vân Phong thì vừa mới xuất hiện. Lúc này, trời đã rải nắng hoàng hôn nhưng hình bóng của Lục Vân vẫn chưa thấy xuất hiện... Rõ ràng, chàng đã gặp nguy. Huyền Âm chân nhân sốt ruột lắm nhưng trước mặt chúng đệ tử thì vẫn có tỏ ra vẻ bình thường, không muốn khiến cho mọi người thêm phần bất an.

Ngay lúc đó, cách cốc khẩu khoảng vài trăm trượng, tại một góc động trống trải, một đạo quang màu bạc lóe lên, chói lòa rồi nhạt dần, ẩn ẩn hiện hiện. Xung quanh khí lưu xoay chuyển, khi chầm chầm xung quanh không có khí người thì mới xuất hiện một vết nứt sáng giữa không trung... Lục Vân từ từ xuất hiện từ trong vết nứt đó. Quan sát một lúc tình hình xung quanh, chàng khẽ mỉm cười. Ý Niệm Thần Ba lập tức đưa về cầu mắt hình ảnh của chàng bốn người đang đứng chờ trước cốc khẩu. Chàng cúi đầu nhìn vào thanh thần kiếm trên tay, cười nói: "Như ý tâm hồn, ý do ngã tâm. Bây giờ hãy thu lại vầng hào quang rực rỡ của người để tránh gây sự chú ý. Nếu không sẽ rắc rối đấy. Rồi nhé, chúng ta ra ngoài. Hãy mở mắt mà đón chào giới chân tu của ta". Dứt lời, vầng sáng quanh kiếm tắt lịm.

Lục Vân ngửa kiếm phi hành, chớp mắt đã ra đến cốc khẩu, vừa nhác thấy bóng hình của Lục Vân, cả bốn người đều thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ mà nhìn chằm chằm vào chàng. Lâm Vân Phong không nói không rằng, nhảy lên ôm chầm lấy Lục Vân, la đến nhức lỗ tai: "Lục Vân, huynh thật đáng chết, huynh không biết về sớm hơn hay sao! Huynh có biết huynh làm cho mọi người phải lo sốt vó lên thế nào không hả? Cứ tưởng huynh có mệnh hệ gì rồi. Hức, hại đệ tốn biết bao nước mắt nước miếng... tức chết đi được, phải phạt huynh!! Hừ!".

Lục Vân nhìn tên tiểu tử Vân Phong, bất giác bật cười: "Đệ mà rơi nước mắt thì heo nái nó biết trèo lên cây à! Chỉ được cái nói nhăng nói cuội! Sao, thời hạn đến rồi à? Huynh đánh lư yêu vật đến đầu hoa mắt

váng, không còn chú ý đến thời gian nữa”. Sau đó, mọi người đều kể nhau nghe những gặp gỡ kỳ lạ của mình.

Huyền Âm chân nhân lúc này mới lên tiếng ”Các người có thể bình an trở về thì ta an tâm rồi. Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại đây, tìm vài thứ để ăn, đến sáng mai ta sẽ dẫn mọi người vào trong Tuyệt Âm Cốc, đến một nơi cực kỳ nguy hiểm tên là Yêu Nguyệt Động Thiên. Mọi người phải cẩn thận, tại nơi đó có Tiêu Nguyệt Thiên Lang, là yêu vật hiếm có trên thế gian này, rất bá đạo và hầu như không ai có thể tiêu diệt được nó. Lần này dẫn các người đi chỉ là muốn để các người mở mang tầm mắt, để biết thế nào là ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên’ mà thôi. Bây giờ thì mọi người hãy nói cho nhau nghe về thành quả và kinh nghiệm thu được trong chuyến đi”. Huyền Âm chân nhân vừa nói vừa lướt nhìn bốn vị đệ tử, chờ đợi.

Lý Hoành Phi bình thản nói: ”Bên trong yêu vật rất nhiều, một số có đạo hạnh cao cường, rất khó tiêu diệt. Lần này đệ tử đã giết không ít, nói đến thành quả thì có lẽ đã biết nhiều hơn về các loại yêu vật. Tin rằng sau này nếu có thể gặp lại thì sẽ dễ dàng tìm được phương cách nhanh nhất để tiêu diệt chúng, trừ hại cho thế gian. Ngoài ra, cũng có thể xem đây như một cuộc huấn luyện, kiếm thuật của đệ tử đã tiến triển khá nhiều”.

Trương Ngạo Tuyết tiếp lời, nhẹ nhàng nói: ”Lũ yêu vật trong này rất xảo quyệt! Đệ tử phải tốn không ít công sức, gần như phải phát huy mọi pháp quyết đã tu luyện mới có thể tiêu diệt được những yêu vật có tu vi cao thâm, nham hiểm xảo trá. Nhờ đó mà pháp quyết đã nhuần nhuyễn hơn, kiếm thuật cũng nâng cao thêm một bậc. Thu hoạch cũng không ít”.

Huyền Âm chân nhân gật gù, quay sang Lâm Vân Phong hỏi: ”Vân Phong, con thì sao? Mấy hôm nay có học hỏi được gì không?”.

Vân Phong khẽ ngẩng đầu, nhe răng cười ha hả ”Con á, học hỏi được nhiều chứ, hì hì. Lần này con thu phục không ít yêu vật và tiêu diệt hết. Hơn nữa, con còn tìm được không ít đồ tốt. Ha ha”. Nói xong, hắn rút trong áo ra viên huyết châu, hươu hươu trước mặt mọi người, đắc ý nói: ”Thấy chưa, mọi người thấy chưa, đồ tốt nè, hì, bảo bối thân yêu!”.

Huyền Âm chân nhân ánh mắt vui mừng, mắng yêu: ”Khoe gì? Có biết thứ này dùng vào việc gì không hử? Đừng có giả đồ biết mà uống phí viên bảo bối này đấy”.

Lâm Vân Phong phùng mang trợn má nói: ”Sư phụ, người xem thường đệ tử quá! Thứ này chẳng lẽ con không biết dùng sao? Chỉ cần luyện hóa được lớp yêu khí trên bề mặt, sau đó uống vào rồi tu luyện, trong thời gian ngắn có thể gia tăng công lực một giáp. Con nói không sai chứ, sư phụ?”. Hắn tỏ vẻ dương dương tự đắc, nhìn Huyền Âm chân nhân.

Chân nhân cười khà: ”Xem như tiểu tử ngươi không quên lời giáo huấn của ta, được được. Nhớ là tốt, vậy thì hãy về mà từ từ luyện hóa yêu khí của nó đi”. Lâm Vân Phong há hốc mồm: ”Sư phụ đừng nói vậy, cái gì mà ‘lời giáo huấn của ta’, lời giáo huấn của sư phụ toàn toàn thứ linh tinh. Cái này là con tự biết chứ sư phụ dạy hồi nào?”. Mọi người đều không nhịn được mà ngã lăn ra cười, không ngờ hai sư đồ này lại tiểu lâm như vậy.

Huyền Âm chân nhân trừng mắt liếc hắn, thầm trách hắn dám làm mất mặt sư phụ trước mặt mọi người, đáng chết thật! Sau đó người quay sang Lục Vân, hỏi: ”Lục Vân, ngươi là người về cuối cùng, có linh hội được gì không? Thanh kiếm đang cầm không phải là cây trước đó, làm sao ngươi có được? Hình dáng sao kỳ lạ quá!”. Nghe lão nói thế, ba người kia liền tập trung ánh mắt lên thanh kiếm trên tay của Lục Vân, quả nhiên không phải cây kiếm cũ. Bây giờ thì mọi người mới thấy, gờm càng già càng cay. Sư phụ thật tinh mắt!

Lục Vân khẽ cười: ”Đệ tử lần này vào sơn động, trên đường đụng độ không ít yêu vật, trong đó có một lang yêu tu luyện ngàn năm, rất lợi hại. Trong cơ thể của nó ẩn tàng hai đạo khí tức khác nhau, làm cho đệ tử tưởng rằng nó là tam ma hợp thể. Phải tốn rất nhiều công sức mới có thể tiêu diệt được nhưng lại để hai nguồn nguyên thần kia lại chạy mất. Đệ tử đành phải tiếp tục đuổi theo, cuối cùng lọt vào một mê cung vô tận dưới đất. Ở đó không biết phải đi hết bao lâu, tiêu diệt hết bao nhiêu yêu vật... cuối cùng thanh trường kiếm không chịu nổi, gãy tan tành. Vô hình trung, đệ tử lại tìm được thanh kiếm này, rất sắc bén và thuận tay, nên đã giữ lấy và mang về. Lần này về trễ cũng tại do lạc đường trong mê cung mà ra cả”.

Huyền Âm chân nhân tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Lục Vân, dò xét: "Về được là tốt nhưng sao ta thấy trên thanh kiếm có hàm chứa một nguồn khí tức cuồng mãnh, có vẻ không tầm thường? Nếu người đã nói thế thì ta cũng không hỏi nhiều. Sau này tu luyện cho thật tốt, đến khi có thể nhân kiếm hợp nhất thì cảnh giới của người sẽ tiến thêm rất nhiều, tu vi gia tăng và vũ khí cũng không dễ dàng bị hư hỏng. Thôi, mọi người nghỉ ngơi đi, mai tiếp tục ải cuối cùng, chúc tất cả các con có thể vượt qua thuận lợi".

19. Hồi 19: Khiêu Nguyệt Thiên Lang

Sau giọng nói the thé của Huyền Âm chân nhân, cả ba người còn lại cũng đều đã tỉnh giấc. Lão nhìn họ một lượt rồi dẫn cả bọn tiến vào trong Tuyết Âm Cốc. Khi đến cốc khẩu, nơi mà trước đây mọi người đã tách nhau đi từ chỗ này, Huyền Âm chân nhân mới cất tiếng: "Bây giờ chúng ta sẽ đi đến Yêu Nguyệt Động Thiên - nơi thần bí nhất của Tuyết Âm Cốc. Ở đây có một con yêu vật lợi hại nhất trong Tuyết Âm Cốc tên là Tiêu Nguyệt Thiên Lang. Nghe nói nó đã tu luyện được hơn hai ngàn năm, đạo hạnh ma pháp cao cường vô cùng. Mọi người phải đặc biệt cẩn trọng. Theo như những ghi chú của các bậc tiền bối Dịch Viện lưu lại, Tiêu Nguyệt Thiên Lang chỉ xuất hiện vào đêm trăng tròn, tức là nó sẽ xuất hiện vào tối ngày mai. Điều chúng ta phải làm bây giờ là đi xuyên qua tầng cấm chế ở giữa sơn động của Tuyết Âm Cốc và Yêu Nguyệt Động Thiên. Mục đích chuyến đi lần này không phải tiêu diệt yêu lang, bởi vì các người không thể nào làm được chuyện đó. Chúng ta chỉ đến để so tài và mở mang tầm mắt về một yêu vật lợi hại hiếm có này thôi. Điều này mọi người hãy ghi nhớ. Chúng ta đi!". Dứt lời, lão đi ngay vào trong sơn động.

Năm người xếp thành hàng, tiến vào trong cốc. Tuy suốt bảy ngày qua bốn người Lục Vân đã tiêu diệt không ít yêu vật, nhưng trong này yêu khí vẫn dày đặc, thật không hổ danh là một trong thất đại yêu vật hội tụ chi cốc.

Huyền Âm chân nhân vừa đi vừa nói: "Tại đây, sơn động nhiều không đếm xuể, hơn một ngàn thông đạo chứ không phải ít, mọi người cần phải lưu tâm, kéo lạc đường. Chúng ta bây giờ đang tiến vào Yêu Nguyệt Động Thiên, sẽ phải đi qua hàng trăm sơn động. Trong này có một số sơn động các người đã đi qua rồi, một số khác thì chưa, cho nên yêu vật vẫn còn nhiều ở phía trước do đó tất cả phải tập trung lại, phá đường mà đi".

Dưới sự lãnh đạo của Huyền Âm chân nhân, bốn vị đệ tử cùng lão không ngừng tiến bước, dọc đường trăm yêu trừ ma, chớp mắt đã qua một ngày một đêm. Vì trong sơn động âm u tăm tối, không biết được thời gian bên ngoài nên họ vẫn tiếp tục đi, không biết đã xuyên qua bao nhiêu sơn động, tiêu diệt bao nhiêu yêu vật, đến khi tất cả thấm mệt, Huyền Âm chân nhân mới lên tiếng: "Được rồi, mọi người hãy dừng lại nghỉ chân. Chúng ta sắp đến nơi phong ấn của cốc rồi. Chỉ cần mở được đạo phong ấn đó là có thể đi vào Yêu Nguyệt Động Thiên. Lúc đó mọi người nhớ phải thật cẩn trọng, tập trung tinh thần để ứng phó với mọi biến cố có thể xảy ra. Bây giờ thì hãy nghỉ ngơi để hồi phục lại chân nguyên đã tiêu hao".

Lâm Vân Phong tò mò hỏi: "Sư phụ, người nói phong ấn gì gì đó là thế nào vậy? Trong cốc đã bố trí trận pháp rồi sao cần thêm phong ấn nữa? Cái đó có tác dụng gì?". Ba người còn lại cùng nhìn về phía Huyền Âm chờ đợi câu trả lời.

Huyền Âm chân nhân hắng giọng đáp: "Thật ra đạo phong ấn này không phải do sư tổ Dịch Viện lập ra mà nó vốn tồn tại ở đây từ rất lâu rồi. Chúng ta chỉ là người đến sau và tình cờ phát hiện, cho nên mới biết bên trong vẫn còn tồn tại một động thiên. Theo như ghi chú của Dịch Viện, đạo phong ấn này được lập bởi vị tiên nhân nào đó cách đây vài ngàn năm. Mục đích là ngăn chặn những kẻ chân tu vô ý xông vào, mất mạng oan uổng. Đồng thời bên trong cũng ẩn tàng bí mật gì đó mà không ai biết được. Chỉ tiếc là bao nhiêu năm qua, con yêu vật cực kỳ hiếm có - Tiêu Nguyệt Thiên Lang lại canh giữ chỗ này, đã không biết bao nhiêu lần Dịch Viện phái người vào dò thám, kết quả đều bị Thiên Lang cản trở, ra về tay trắng mà thôi. Cho nên cho đến tận lúc này, vẫn chưa ai biết được điều bí mật ẩn tàng bên trong Yêu Nguyệt Động Thiên".

Vừa nghe thế, đôi mắt của Vân Phong sáng rỡ, cười ha hả nói: "Sư phụ, nếu như vậy thì hay là chúng ta liên thủ, tiêu diệt Tiêu Nguyệt Thiên Lang ấy, nhân tiện thuận tay dắt dê, chiếm luôn báu vật ấy, sư phụ thấy sao? Đệ tử cảm thấy nếu đã biết trong đây có thứ quý giá mà lại không lấy thì thật uổng, mọi người không thấy tiếc hay sao? Lục Vân huynh, huynh đồng ý với đệ chứ? Ý kiến quá hay mà! Huynh nhỉ?".

Lý Hoành Phi và Trương Ngạo Tuyết im lặng không nói, Lục Vân thì chỉ miễn cưỡng cười trừ, không lên tiếng. Huyền Âm chân nhân trừng mắt nhìn Vân Phong, mắng: "Tên tiểu tử hoang tưởng, người tưởng mình là tiên chắc? Cái gì cũng tiêu diệt được à? Bây giờ thì cứ ở đó mà lẻo mép, lát nữa gặp thiên lang, có giỏi thì xông lên thử xem rồi biết. Thật không biết trời cao đất rộng, theo ta học hỏi thêm vài năm nữa đi rồi hãy láo lếu, thật làm mất mặt ta quá!". Vân Phong nghe thế ngại ngùng, lắp ba lắp bắp, nghe rằng cười trừ rồi kéo Lục Vân sang một bên, thì thầm bàn tính chuyện khác.

Khi đến trước một vách đá cao dày, Huyền Âm chân nhân trầm giọng nói: "Thông đạo thần bí nhất để đi đến Tuyệt Âm Cốc nằm sau vách đá này. Phía trên vách đá có ba đạo phong ấn kiên cố, cách tuyệt thông đạo với không gian bên này. Chúng ta phải xuyên qua nó mới có thể tiếp tục lên đường. Để rèn luyện, phần thông phá phong ấn ta sẽ để giành cho các đệ tử trở tài. Từng người một, Lý Hoành Phi là sư huynh, con hãy lên trước nào!".

Hoành Phi gật đầu không nói, tiến thẳng lên phía vách đá, im lặng điều tức. Chỉ thấy xung quanh gã phát ra huyền thanh hào quang, một vòng sáng không ngừng xoay chuyển, rất kỳ dị. Đôi bàn tay của Hoành Phi đặt ngang trước ngực, không ngừng múa may vẽ vờ theo đường sáng uyển chuyển. Miệng lầm bầm niệm pháp quyết. Đột nhiên, Hoành Phi đẩy mạnh đôi tay ra phía trước, một bức huyền thanh thái cực đồ rực sáng xuất hiện trước mặt, từ từ tiến về phía vách đá. Lúc này, cách vách đá khoảng ba tấc, bất ngờ xuất hiện một đạo bạch quang chớp nháy, không ngừng đẩy ngược tấm họa phù thái cực của Hoành Phi ra phía ngoài.

Những người còn lại ai cũng chăm chú quan sát, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Lý Hoành Phi đột nhiên bước lên một bước, hào quang bùng phát đến chói lòa, vầng bạch quang tan biến thành vài luồng bạch khí tản ra xung quanh, lững lờ rồi tan hẳn. Đạo phong ấn thứ nhất đã được phá giải. Hoành Phi chỉ bình thần lùi về sáu thước, vầng hào quang quanh người gã nhạt dần rồi biến mất.

Không đợi Huyền Âm chân nhân lên tiếng, Ngạo Tuyết nhất dẫn kiếm quyết, lập tức hào quang màu tím khởi chiếu, cả sơn động ngập chìm trong một màu tím huyền ảo, mông lung. Thần kiếm tử ảnh, một tiếng kiếm ngâm sắc lạnh, "choang" một cái, thanh kiếm phóng thẳng vào vách đá. Bề mặt vách đá lập tức ẩn ẩn hiện hiện một đạo hồng quang đẩy lùi đạo tử sắc của kiếm thần. Hai luồng hào quang mạnh mẽ giằng co qua lại, Ngạo Tuyết không ngừng vận khí, tử quang khắp người bùng phát, thần kiếm vùng dậy, trong phút chốc kích phá được hồng quang, phá giải đạo phong ấn thứ hai.

Vân Phong cười ha hả, phi người đến ngay trước vách đá, song thủ dẫn pháp quyết, niệm "Càn khôn âm dương, vạn pháp quy nhất, âm dương pháp quyết, vi ngã sở dẫn. Phá!". Song thủ nhất dương nhất âm, hai đạo pháp quyết khác biệt nhanh chóng quyện hợp, ẩn vào vách đá. Trên vách đá phát ra một luồng huyền quang lưu động không dứt, ma sát rìn rít với âm dương pháp quyết của Vân Phong. Đột nhiên cuồng quang bùng phát, khiến cho năm người đều phải đưa tay che mắt. Sau ánh cuồng quang, một đạo khí lưu cường thịnh, mạnh mẽ xoáy tròn ốc rồi chuyển thành cơn gió lốc chốn bình địa, lồng lộn chấn lui cả năm người ra xa vài bước. Vân Phong thì thê thảm hơn, bị gió cuốn đánh bật, bay văng vào vách đá phía bên kia. Cả người đụng vào vách đá cái rầm một tiếng, rồi "bịch" rơi xuống đất. Khổ thân thay!

Lục Vân đỡ lấy hắn, hỏi han: "Đệ không sao chứ, cơn gió nhẹ không đuổi nổi ruồi đó chắc không tổn thương được đệ đâu, đệ há! Đệ là nhân tài kiệt xuất, là thanh niên xuất chúng, đạo pháp cao thâm khôn lường trong Dịch Viện chúng ta mà, làm sao mà để cơn gió bé tí đó làm hại được, phải không đệ!". Lục Vân cổ tình ghẹo hắn, vừa nói vừa bùm miệng cười.

Vân Phong nghe thế, bỏ ngay ý định giả bộ trọng thương để hù dọa mọi người, lập tức bật người dậy, chống nạnh cười ha hả: "Chỉ là cơn gió tí tẹo, làm gì thổi được đệ thì làm sao có thể làm tổn thương đệ được cơ chứ! Đệ cố tình không né tránh để thử xem uy lực của nó thế nào đấy thôi! Kết quả ư? Chắc, chẳng thấm vào đâu". Vừa nói hắn vừa ưỡn ngực, ra vẻ ta đây. Lục Vân nhìn hắn cười thâm trong bụng, còn Huyền Âm chân nhân thì mặt mày chùng xuống một đồng, tức chết mà không biết nói gì.

Nhìn sắc mặt của Huyền Âm chân nhân, Lục Vân biết thế nào Vân Phong lần này về cũng phải chịu một trận nhờ đời của lão sư phụ cho coi. Bởi vì hai vị đệ tử danh tiếng của Càn Khôn nhị viện đã dễ dàng phá giải phong ấn. Còn đến lượt hắn thì không những không phá giải được mà còn bị văng ra, làm cho lão ư mặt như vậy, thể diện của Huyền Âm chân nhân còn giấu chỗ nào được nữa chứ.

Lục Vân khẽ nói: "Đạo phong ấn cuối cùng này e là phong ấn khó khăn nhất, chẳng trách sư đệ thất bại. Hay để đệ tử thử, hy vọng may mắn phá được". Lục Vân chậm rãi tiến về phía vách đá, tay phải nhẹ nhàng đặt lên nền đá lạnh như băng, lòng bàn tay ẩn ẩn một đạo chân khí xoáy chuyển, khi chàng rút tay lùi về cách khoảng ba tấc, vách đá lập tức hiện lên một vầng hắc quang bí ẩn, nội lực cường thịnh, kiên quyết chống lại nguồn chân khí của Lục Vân.

Tay phải Lục Vân vận chân khí của Dịch Thiên Quyết, từ từ tiếp cận đạo huyền quang. Nó cũng không vừa, lập tức tăng cường tốc độ lưu chuyển của nguồn huyền quang chân khí, chống trả lại nguồn chân khí của Lục Vân, khiến cho người chàng run lên bần bật. Ánh mắt của Lục Vân hiển hiện một sự kinh ngạc khôn cùng, nhưng cơ thể vẫn tiến thêm một bước, nguồn sáng trên lòng bàn tay phải sáng rực, một đạo thanh quang quện với vầng hào quang đỏ lừ, toàn lực đối kháng với huyền quang của vách đá. Cả sơn động được chiếu rọi bởi những tia sáng xanh-đỏ-đen, lấp lánh đến lạ kỳ. Nhất là vầng hắc quang đang tỏa ra mạnh mẽ, tạo nên một khung cảnh quỷ mị âm u...

Lục Vân nhanh chóng liên tục điều chỉnh tần suất của chân khí nội tại, không ngừng dò thám huyền cơ của đạo hắc quang. Với những tia chân khí với tần suất ngẫu nhiên, cuối cùng Lục Vân cũng cảm nhận được nhịp đập của nó. Lục Vân điều chỉnh ngay tần suất chân khí của mình cho phù hợp, ba trăm sáu mươi lần mỗi thức, lập tức bàn tay của Lục Vân có thể dễ dàng xuyên qua đạo huyền quang. Ngay sau đó, vầng sáng còn bị Lục Vân hấp thụ, biến mất không còn tăm hơi.

Hào quang vừa tắt, trên vách đá đột nhiên mở ra một thông đạo quái dị. Không ai nhìn thấy thực thể của nó nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được thông đạo này đang lơ lửng giữa không trung. Huyền Âm chân nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy nghi ngờ, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Còn Lý Hoàn Phi thì tỏ vẻ kinh ngạc tột độ đến bất động. Lâm Vân Phong thì chạy ngay đến, vỗ vai Lục Vân rồi xông thẳng vào thông đạo vừa xuất hiện.

Xuyên qua ba đạo phong ấn, năm người tiếp tục con đường trên thông đạo xuất hiện ngay giữa vách đá, đi được hơn hai canh giờ thì đến một sơn động. Nhìn vào nó, Lục Vân chợt cảm thấy một nguồn khí tức rất quen thuộc. Huyền Âm chân nhân chỉ vào động khẩu, khẽ nói: "Sơn động này theo truyền thuyết chính là Yêu Nguyệt Động Thiên, tương truyền là sơn động duy nhất trong Tuyệt Âm Cốc có ánh sáng, nhưng không rõ nguồn sáng ấy đến từ đâu. Chỗ này yêu khí yếu ớt nhưng lại ẩn tàng không ít yêu vật tinh thâm, mọi người phải cẩn thận, chúng ta sẽ tiếp cận thật chậm rãi, phải chú ý đề phòng xung quanh".

Thanh Liệt Vân kiếm của Lý Hoàn Phi đã được gã rút ra, ánh kiếm sáng choang chiếu rọi tứ phía, nhẹ nhàng xoay chuyển trên đỉnh đầu. Ngạo Tuyết cũng rút kiếm, tử sắc hào quang đồng thời phủ lên khắp thạch động, huyền ảo hư vô. Những yêu vật trong bóng tối vừa nhìn thấy ánh sáng của thần kiếm, đều rên rĩ lên những tiếng ai oán kinh sợ. Ba người còn lại, ai nấy cũng thi triển hộ thể chân khí, ba đạo thanh quang dưới nền tím lịm của tử sắc thần kiếm, trông thật đẹp.

Ngay lúc này, Lý Hoàn Phi phát hiện một con lang yêu miệng đang gặm gù, Liệt Vân kiếm tức khắc chia hướng ngay đỉnh đầu của nó. Lang yêu tru lên một tiếng ghê rợn, sơn động rung mình trong tiếng sói hú, vô số lang ảnh từ bốn phương tám hướng xông vào Hoàn Phi. Phía khác, một đám báo yêu từ trong bóng tối thừa cơ chạy bổ tới công kích Trương Ngạo Tuyết. Cả sơn động trong phút chốc đã bu đầy yêu vật, tất cả toàn là thứ lão yêu có thâm niên tu luyện từ tám trăm năm hơn, vô cùng lợi hại, cộng với số lượng không thể nào đếm xuể, chúng khiến cho năm sư đồ phải vất vả, rối rắm cả tay chân.

Lục Vân thừa lúc bốn người kia đang bận rộn đối phó với yêu vật đã khẽ phát ra Ý Niệm Thần Ba tỉ mỉ thăm xét động tĩnh xung quanh. Cơ thể của chàng không ngừng dịch chuyển để tránh né những đòn tấn công hiểm hóc của bọn yêu vật. Đồng thời tách xa dần bốn người đi cùng, hướng gần về phía Yêu Nguyệt Động Thiên. Một chưởng đánh bật con lang yêu đang đứng chắn đường, Lục Vân lướt người phóng thẳng về phía động khẩu...

Ánh sáng chớp lóe, ngay động môn của Yêu Nguyệt Động Thiên đột nhiên xuất hiện một đạo hào quang màu bạc, đánh bật Lục Vân ra ngoài. Sắc mặt chàng khẽ biến đổi, nhìn sang mọi người... Ai nấy lúc này đều đang tập trung đối phó với đám yêu vật, hoàn toàn không để tâm đến mình. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân nhanh chóng được kích động, một lúc phát ra ba đạo ý niệm tần suất khác nhau, dò xét cẩn thận đạo kết giới tại động môn.

Bất ngờ thấy chàng mỉm cười, đôi mày kiếm dần rộng thể hiện sự mãn nguyện, sau đó chỉ thấy cơ thể của Lục Vân hóa thành một đạo thanh quang, phóng thẳng vào động môn. Trong chớp mắt đã vượt qua được kết giới. Thanh quang nhất hiện, Lục Vân từ từ hiển lộ bản thể, xem xét thật kỹ xung quanh. Nét mặt của Lục Vân đột nhiên biến đổi, thần thái đầy kinh ngạc, chàng không tin vào mắt mình nữa, như có một ảo giác lơ lửng trong tâm trí. Đứng trong động, bốn bề sáng tỏ, hoàn toàn khác xa với vẻ âm u tăm tối ngoài động nhưng... nhưng, tất cả đều rất quen thuộc. Chẳng phải đây chính là nơi ba ngày trước mình đã cùng đàm luận với Tiêu Thiên hay sao? Không phải sao? Tại sao hôm nay lại đến đúng nơi này? Là thật hay ảo? Là ảo hay thật đây?

Nhìn một lượt sơn động rộng rãi, Lục Vân khẽ thở dài: "Tiêu Thiên thì ra chính là Tiêu Nguyệt Thiên Lang, ta thật sự không bao giờ nghĩ tới. Chẳng trách tại sao lúc ta hỏi, hắn một mực không chịu nói đây là nơi nào. Thật ra là không muốn nói vì không muốn ta tức giận... hà tất phải vậy?". Ngập ngừng một lúc, Lục Vân ngắc đầu, nói nhẹ: "Tiêu Thiên, ta biết ngươi đang ở đây, ta có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc ngày nào, sao còn không hiện thân để gặp mặt? Nếu như trước đây chúng ta đã là bằng hữu thì điều đó không hề thay đổi vào lúc này, hãy ra đi, ta có chuyện muốn hỏi".

Từ trong sơn động mênh mông, một đạo ngân quang chớp nháy, thân ảnh của Tiêu Thiên cuối cùng cũng xuất hiện. Nhìn Lục Vân, Tiêu Thiên cười thản nhiên, bước đến gần, khẽ nói: "Ta không muốn nói rõ chính là muốn lưu một hình ảnh đẹp về ta trong tâm khảm của ngươi. Chỉ tiếc rằng việc chúng ta đối đầu lại là một sự thật không thể thay đổi được. Hiện tại ngươi đã biết thân phận của ta rồi mà vẫn còn xem ta như là bằng hữu, ta thật sự rất cảm động. Đối với ta, ngươi cũng là vị bằng hữu duy nhất mà ta quen biết trên nhân gian lạnh lùng này. Có câu hỏi gì ngươi cứ hỏi, thời gian của ta không còn nhiều, mặt trăng sắp lên rồi, thời gian sắp hết rồi...". Tiêu Thiên bất giác ngắc đầu nhìn trời...

Lục Vân cảm thấy hơi khó hiểu với câu nói cuối cùng của Tiêu Thiên, ngắc đầu nhìn theo hướng mắt của Tiêu Thiên, Lục Vân đột nhiên thảng thốt, không ngờ ngay trong sơn động này, ngay giây phút này lại có thể nhìn thấy vầng trăng sáng vàng vạc đang treo lơ lửng trên vòm trời đen tuyền, thật không thể tưởng tượng nổi. Lục Vân hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi hỏi: "Ba ngày trước, tại sao ngươi lại truyền dạy cho ta pháp quyết xuyên vượt không gian? Chỉ vì ta là bằng hữu của ngươi ư? Còn nữa, ngươi nói ngươi phải đi, là ám chỉ cái gì? Thời gian không còn nhiều? Mặt trăng sắp lên? Tất cả là thế nào?".

Tiêu Thiên nhìn chàng, cười dịu dàng "Truyền ngươi pháp quyết là vì ta không muốn đạo pháp này thất truyền trong nhân gian. Ngoài ra, ta và ngươi có thể tương ngộ, đó là duyên phận, cho nên truyền thụ pháp quyết cho người hữu duyên, đó cũng là một lời giải đáp... Còn về việc tại sao ta rời khỏi, ta cũng định nói với ngươi. Ta tu luyện tại đây đã hơn hai ngàn năm rồi, đã vượt qua được cảnh giới cuối cùng của chân tu, đạt đến cảnh giới phi thăng. Đêm nay, vào lúc trăng tròn, chính là lúc ta phi thăng thành tiên. Khi trăng tròn đêm nay ở giữa đỉnh trời xanh kia thì cũng là lúc ta tựa nguyệt mà rời khỏi nhân thế. Bây giờ thì ngươi đã hiểu rồi đó, hy vọng ngươi không quên rằng, tại nơi đây đã từng có một vị bằng hữu cùng ngươi tâm sự...".

Nét mặt Lục Vân hơi biến sắc, nhìn Tiêu Thiên, xúc động nói: "Không ngờ tu vi của ngươi đã đạt đến cảnh giới tối thượng như vậy. Ta thật sự cảm thấy vui mừng vì điều đó. Ngươi yên tâm, trong suốt cuộc đời này, ta mãi mãi sẽ không quên vị hảo bằng hữu này. Đáng tiếc! Đây là lần cuối chúng ta có thể gặp mặt...".

Tiêu Thiên không ngớt nhìn vào vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, thở dài: "Nhất kiến như cố, chớp mắt đã phải chi ly, thế sự vô thường là thế, ngươi cũng đừng quá để tâm. Sau này có còn gặp hay không, không ai có thể nói trước được. Cuộc đời của ngươi, con đường ngươi chọn, hãy cố gắng mà hoàn thành. Trong cơ thể của ngươi vốn ẩn tàng một thứ gì đó, không biết ngươi có biết điều này hay không?". Tiêu Thiên lặng lẽ nhìn vào Lục Vân đầy nghi vấn.

Lục Vân khẽ gật đầu: "Điều này ta biết. Ta hiểu rõ cuộc đời của mình sẽ đầy chông gai nhưng ta quyết không bỏ cuộc. Ta muốn đất trời phải đổi thay vì ta, tất cả vì ta mà trở nên tươi đẹp hơn". Tiêu Thiên khẽ vỗ vai của chàng, nói: "Nhớ là hãy cố gắng, bảo trọng, bằng hữu của ta. Huynh đệ của ngươi sắp xong vào đây rồi. Thời gian của ta cũng sắp đến, cáo biệt... bằng hữu. Hy vọng chúng ta có thể gặp lại tại một nơi khác, ta sẽ đợi ngươi". Ngân quang chớp lên, hình bóng của Tiêu Thiên đã biến mất.

Lục Vân mấp máy đôi môi, muốn nói nhưng lại không thốt được lời nào. Vừa xoay người ra phía động khẩu thì đã nghe một tiếng nổ vang rền, bốn người còn lại xông vào trong động. Lâm Văn Phong vừa nhìn thấy

Lục Vân đã mắng ngay: "Huynh, thật là không còn tình nghĩa gì hết, sao lại vào một mình hả? Làm đệ lo lắng quá trời. Sao rồi? Huynh vào trước có tìm thấy bảo vật gì không?". Nói xong hắn chạy lòng vòng trong động quan sát... Một cái nhìn là đã thấy mọi thứ rồi... tất cả chỉ là một khoảng trống rộng mênh mông, không hơn không kém. Hắn lắc đầu thở dài.

Huyền Âm chân nhân vội nhắc: "Đừng làm rối nữa. Đây là Yêu Nguyệt Động Thiên, mọi người phải đặc biệt cẩn thận. Trong này linh khí dày đặc, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tiêu Nguyệt Thiên Lang chiếm giữ nơi linh địa này đã lâu, tu vi của nó ắt phải cao thâm khó lường, mọi người cần phải tập trung tinh thần, cẩn thận kéo bị đột kích".

Lục Vân liếc nhìn Huyền Âm chân nhân bằng một ánh mắt sắc lạnh, nhưng không nói gì cả, tiếp tục ngẩng đầu quan sát bầu trời. Lúc này, trăng đã lên đến đỉnh động, đang phát ra vàng sáng vàng nhạt tuyệt vời. Trương Ngạo Tuyết thấy Lục Vân không ngừng nhìn lên trời, cũng khẽ ngẩng đầu. Nàng bất ngờ thốt lên: "Mọi người nhìn lên trên xem, ở đây có thể nhìn thấy mặt trăng này, thật là thần kỳ. Sơn động này đáng lẽ ở sâu cách mặt đất đến hơn trăm trượng, tại sao lại có thể nhìn thấy bầu trời? Kỳ lạ thật!".

Lý Hoành Phi và Lâm Vân Phong lập tức nhìn lên, Huyền Âm chân nhân giảng giải: "Thì bởi thế người ta mới nói đây là nơi thần bí nhất của Tuyết Âm Cốc, và cũng là lý do tại sao người ta gọi đây là Yêu Nguyệt Động Thiên. Hai chữ Yêu Nguyệt chính là do vậy mà có. Điều kỳ lạ là mỗi đêm trăng tròn, Tiêu Nguyệt Thiên Lang đều xuất hiện để hấp thu tinh hoa của mặt trăng, chỉ không hiểu sao hôm nay lại không thấy tung tích của nó?". Huyền Âm chân nhân tỏ vẻ khó hiểu, không biết tại sao.

Lục Vân vẫn im lặng ngẩng nhìn bầu trời, không nói, trong lòng thầm chúc phúc cho vị lão bằng hữu, hy vọng thiên lang người có thể thuận lợi thăng thiên. Bất ngờ nghe Vân Phong hét lên: "Mau xem! Xuất hiện rồi kia, kỳ lạ lắm, thật không thể tưởng tượng nổi".

Đôi mắt của Lục Vân đứng tròn, tiếp tục quan sát. Trăng tròn đã lên đến đỉnh cốc, Giữa vòm động, xuất hiện một lang ảnh màu bạc, hiển hiện rõ dần, càng ngày càng lớn và sáng, vô cùng thần bí. Phía trên là vầng trăng tròn sáng tỏ, một con thiên lang màu bạc giữa đầu tru dài. Tiếng tru vang vọng, xé nát màn đêm. Con thiên lang từ từ chuyển mình, từ trong miệng phun ra một quang cầu rực sáng màu bạc, chói lòa. Vàng sáng vàng nhạt xung quanh vầng nguyệt không ngừng tụ về quang cầu màu bạc đó... chúng bị hút về dần.

Lâm Vân Phong, Lý Hoành Phi, Trương Ngạo Tuyết ba người đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cả ba người thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt sang Huyền Âm chân nhân như chờ đợi những lời giải thích. Còn Lục Vân thì vẫn bất động, ánh mắt không rời vầng trăng và thiên lang.

Huyền Âm chân nhân cũng bất ngờ không kém nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của ba vị đệ tử đang dán chặt vào mình, lão đành khẽ nói: "Thật không ngờ lần này đến, chúng ta có thể nhìn thấy cảnh tượng này. Mọi người nhất định cảm thấy khó hiểu, thật ra ta cũng không hơn gì mấy. Không ngờ lại chiêm ngưỡng được cảnh Tiêu Nguyệt Thiên Lang phi thăng thành tiên. Thật tình cờ! Sự việc hôm nay, biết bao nhiêu người cả đời cũng không thể nhìn thấy được. Chúng ta may mắn lắm đấy, ráng mà nhìn cho rõ".

Lý Hoành Phi hỏi ngay: "Sư thúc, người nói yêu lang phi thăng? Có gì sai lầm không vậy? Yêu vật như thế mà có thể tu luyện đắc đạo thành tiên ư? Đệ tử chưa nghe qua bao giờ?".

Huyền Âm chân nhân nhìn Hoành Phi, thấy gã ngờ vực không tin lời mình nên người đành giải thích: "Thật ra, thế giới vạn vật đều có thể tu luyện. Khi đã đến cảnh giới tối thượng thì đều có thể phi thăng thành tiên. Đó không là quyền lợi chỉ dành cho nhân loại đâu Hoành Phi ạ. Nói đúng hơn, những kẻ chân tu luyện thành tiên sớm nhất đều không phải là loài người. Người chưa từng nghe nói đến là bởi vì người luôn tập trung tu luyện, tâm vô tạp niệm, nên không nghe ngóng tin tức, không biết cũng phải thôi. Trên nhân gian này, vạn vật tu luyện đều được xem là dị linh. Trong suy nghĩ của kẻ chân tu, dị linh không phải thứ đáng ghét, không khác gì nhân loại cả. Chúng cũng chỉ muốn tu luyện đại thành, để được sống lâu hơn, để thoát khỏi sự ràng buộc sinh lão bệnh tử của thế gian. Còn những yêu vật trong câu cửa miệng của mọi người, thực chất cũng là một bộ phận của dị linh mà thôi".

Lý Hoành Phi vẫn chưa hiểu: "Sư thúc nói vậy là sao? Đệ tử vẫn chưa hiểu lắm, mong sư thúc chỉ rõ". Trương Ngạo Tuyết và Vân Phong đứng cạnh cùng đều nhìn về Huyền Âm chân nhân. Những thứ này họ

đều chưa hề nghe nói đến nên cảm thấy vô cùng thú vị. Lục Vân thì đã quá quen với những giải thích về dị linh yêu vật nên không màng đến nữa, chỉ lẳng lặng mà nhìn lên vầng thanh nguyệt đang sáng tỏ.

Huyền Âm chân nhân suy ngẫm một lúc rồi nói: "Con đường chân tu, thiên nan vạn kiếp, không có tư cách thiên tuệ, không có cơ duyên, không có sự kiên trì thì không thể thành công được. Cho nên trong vô số những dị linh chân tu, có một số ít cố tìm ra con đường tắt để đi đến đại thành. Chúng muốn rút ngắn thời gian tu luyện của những pháp quyết phải trải qua ngàn năm hay vài ngàn năm mới đạt thành. Vì thế mà có vô số những phương pháp kỳ cổ quái xuất hiện. Một số cách đều hữu dụng nhưng có khá nhiều phương cách, phải nói đến hơn chín phần mười là vi phạm quan niệm đạo đức của nhân loại. Bởi lẽ đó mà chúng bị con người liệt vào những phương thức cấm kỵ".

"Con người là vạn vật chi linh, từ lâu đã sở hữu và bảo tồn nền tảng lịch sử cùng đạo đức thượng phong đáng tôn trọng, tất cả đều muốn giữ nền hòa bình trong nhân thế. Cho nên đối với những phương pháp trái với luân thường đạo lý, con người đều triệt để cấm chỉ học tập hay sử dụng. Bất cứ ai sử dụng những phương pháp trái khuỷu đó sẽ bị loại trừ và công kích. Thời gian lâu dần, trong quan niệm của con người đã hình thành một lý luận định hình, chia thành chánh đạo và tà đạo, người sử dụng tà đạo bị xưng là ma đầu hoặc tà ma. Những dị linh theo con đường đó cũng sẽ bị cho là yêu ma quỷ quái, chỉ cần gặp là phải tiêu diệt. Thật ra có rất nhiều dị linh bản tính lương thiện. Chúng chỉ muốn tu luyện để kéo dài tuổi thọ của bản thân mà thôi".

"Chính do những phương pháp tà đạo đó vô cùng hữu dụng nên không ít kẻ chân tu không chịu được cám dỗ, thay đổi cách học và lén lút đi theo con đường nghịch đạo đó. Nhân gian thái bình từ đó bốc mùi tanh tưởi của máu. Rất nhiều cuộc thảm sát đã xảy ra, khiến cho bá tánh chịu nhiều đau khổ. Để cản trở bị kịch tiếp tục, các chân tu môn phái đã hợp sức lại, cùng biểu dương thanh thế, toàn lực công kích những tên tà ác ngoại đạo. Từ đó, khẩu hiệu 'Trảm yêu trừ ma' được vang danh khắp thần châu đại địa. Cũng như chúng ta, vì bảo vệ nền hòa bình của nhân thế nên phải tu luyện, trở thành kẻ chân tu chính nghĩa, vì dân diệt trừ gian tà".

Lý Hoành Phi nét mặt tỏ vẻ không đồng ý với cách nói của Huyền Âm chân nhân. Còn Ngạo Tuyết thì ánh mắt sáng lên, như đã hiểu ra điều gì. Còn Văn Phong thì chỉ im lặng, nét mặt kỳ quái nhìn sang Lục Vân.

Lục Vân tuy im lặng nhưng mọi lời của Huyền Âm chân nhân chàng đều nghe và tán thành. Vạn vật chân tu, vốn không có sự khác biệt, tại sao lại xem thường những dị linh này? Chúng tu luyện thật ra còn gian nan hơn nhân loại, thời gian dài hơn gấp nhiều lần, tại sao lại... thế gian này có công bằng chăng...? Ngay trong lúc Lục Vân đang ngẩn ngơ, một tiếng lang tru vang vọng, đánh bật mọi suy nghĩ mông lung, kéo Lục Vân trở về thực tại. Lục Vân vội vàng tập trung ánh nhìn vào vầng trăng đang rực sáng trên đỉnh đầu...

Ánh trăng không thay đổi, nhưng Tiêu Nguyệt Thiên Lang bắt đầu xuất hiện dị biến. Chỉ thấy hào quang màu bạc quanh người đột nhiên bùng sáng, ẩn hiện ánh vàng nhạt của ánh trăng. Nhìn từ xa trông như một khối quang cầu màu bạc đang không ngừng phát sáng và biến đổi. Thời gian trôi qua, vầng sáng càng ngày càng dữ dội, thiên lang lúc biến to lúc thu nhỏ. Liên tục bảy lần, hào quang bàng bạc bất ngờ tụ thành một cột sáng, từ mặt trăng chiếu thẳng xuống Yêu Nguyệt Động Thiên - nơi năm người bọn Lục Vân đang đứng.

Cột sáng kỳ bí như kết nối giữa Yêu Nguyệt Động Thiên và vầng trăng tròn vằng vặc kia. Mọi chân tu cao thủ nơi đây đều có thể cảm giác được giây phút kỳ bí này, bất giác nhìn về hướng quang trụ. Năm người Lục Vân bên trong động càng cảm nhận rõ ràng hơn. Cảm giác đầu tiên, Lục Vân có thể cảm nhận được rõ ràng chính là Tiêu Thiên phi thăng... Cảm giác thứ hai, đó là linh khí trong động tiêu biến dần... tất cả đều bị hút lên mặt trăng. Cảm giác thứ ba, đó là sơn động đang mất dần ánh sáng vốn có của nó, mọi thứ đang tối dần, tối dần...

Bốn người còn lại ngẩn nhìn cảnh tượng thần kỳ này mà bản thân cả người. Tiếp theo sau sẽ có chuyện gì xảy ra với mọi người? Tiêu Thiên rồi sẽ thế nào?

20. Hồi 20: Thiên Lang Phi Thăng

Giữa khoảng không, quang trụ màu bạc ấy từ từ bao bọc lấy ngân lang. Màu bạc chói lòa khiến không ai nhìn thấy rõ được điều gì đang xảy ra bên trong. Trong khoảnh khắc thần kỳ ấy, quang trụ lại dịu đi, thu nhỏ lại... hình thành một khối cầu màu bạc. Thời gian dần trôi, mặt trăng lúc này đã di chuyển ra khỏi vị trí trung tâm, đột nhiên, quang cầu bùng sáng lần cuối, tỏa rộng ánh hoàng kim rực rỡ giữa không trung. Ngay sau ánh chớp, một bóng hình người xuất hiện trên mặt trăng, hình nhân ấy chính là người mà Lục Vân đã gặp lần trước. Người này khẽ cúi đầu, chỉ trong giây phút thoáng qua, Lục Vân đột nhiên cảm nhận được một lời từ biệt vô hình được truyền đến mình thông qua tâm linh.

Lục Vân bắt giác khẽ gật đầu, trong lòng thầm chúc: "Tiêu Thiên, chúc mừng ngươi, hy vọng mọi thứ thuận lợi. Tình nghĩa này, giây phút này, ta sẽ mãi khắc ghi trong lòng. Bất luận là lúc nào, trong tim ta đều có chỗ dành riêng cho ngươi, Tiêu Thiên ạ!". Gương mặt của Lục Vân tràn đầy niềm phấn khởi, ngẩng đầu mỉm cười nhìn theo ánh trăng, nhẹ nhàng gửi đi lời chúc phúc âm thầm.

Tiêu Thiên cũng khẽ quay đầu nhìn Lục Vân lần cuối rồi dứt khoát quay lưng, bước đi chậm rãi, từng bước... từng bước phi thăng lên tiên giới. Cuối cùng, cũng có một dị linh có thể đột phá gian nan, phi thăng đắc đạo, thật khiến mọi người nể phục và mừng rỡ.

Trong sơn động, Huyền Âm chân nhân cũng mỉm cười, khẽ nói "Thật đúng là cơ duyên xảo hợp mới có thể thấy được cảnh dị linh phi thăng như thế này. Các ngươi sau này cũng phải cố gắng, thế nào rồi sẽ có ngày đạt thành, đắc đạo thăng thiên". Lý Hoàn Phi và Ngạo Tuyết bốn người đều gật đầu, im lặng tiếp tục quan sát. Những gì được nhìn thấy nghe thấy hôm nay quả thật là niềm khích lệ to lớn đối với bốn thanh niên này. Với niềm tin kiên định của tuổi trẻ, họ luôn giữ cho mình một hoài bão đắc đạo, chờ đợi một ngày như Tiêu Nguyệt Thiên Lang, phi thăng thành tiên...

Lục Vân nhìn theo bóng hình của Tiêu Thiên, trong lòng trỗi dậy một niềm vui khôn tả, Tiêu Thiên cuối cùng cũng đã hoàn tất con đường chân tu gian nan khổ cực của mình để có được ngày hôm nay. Đó là thành quả xứng đáng mà Tiêu Thiên nhận được! Trong lúc mọi người đều ngóng nhìn bóng người xa khuất dần của Thiên Lang, bất ngờ, hai nguồn khí tức mạnh bạo không biết từ đâu xuất hiện, phóng sơn vượt hải, khí thế rầm rầm quật đến, xé nát cả bầu không gian thanh tịnh, linh thiêng...

Gương mặt của Tiêu Thiên biến sắc, một tiếng rống phẫn nộ bao trùm cơ thể đang rơi thẳng xuống nhân gian, vang vọng thất thanh. Thật đau đớn, ngay đúng giây phút gần đến tiên giới mà lại gặp sự cố bất ngờ như thế, ai lại không phẫn nộ cho được? Nhìn từ xa, có thể thấy được hai quang cầu đang nhấp nháy sáng vờn vờn lượn quanh Tiêu Thiên, cản trở bước tiến của y. Hai quang cầu này, một đỏ thắm màu máu, một xanh lè quỷ dị, đều hừng hực yêu khí, hiển nhiên chúng không phải thứ tốt lành gì.

Lục Vân đứng ngay giữa động, vừa giật mình bởi sự xuất hiện quá đột ngột của hai thứ quái dị vừa trừng mắt nhìn vào chúng, thám xét với ánh mắt sắc lạnh. Lâm Vân Phong đứng cạnh bên tức quá mắng xối xả: "Hai cái trò quỷ quái gì vậy? Nhân gian ngàn năm tu luyện, khó khăn lắm mới đắc đạo phi thăng mà lũ này tới phá đám hả? Thật là đáng chết mà! Ta sẽ cho chúng bây biết mùi, thật tức quá, tức chết đi được. Hiếm khi thấy được cảnh hay vậy mà để lũ bây làm mất hứng, khiến lão gia ta không xem tiếp được. Đáng chết! Đáng chết!". Dứt lời, khắp người hắn bùng lên ánh hào quang, phi người thẳng tiến ngay đỉnh sơn động.

Một tiếng rầm vang dội, Vân Phong ngã nhào xuống, văng người chạm đất cũng một cái rầm, đau đến nỗi hắn ngoác cả mồm mà cũng không thét được tiếng nào. Hắn mếu mếu máo máo. "Đúng là cái lũ chết bầm! Sơn động này rõ ràng nhìn thấy bầu trời. Vậy mà mình bay lên lại đụng ngay cái vách đá đáng ghét! Hức, đau chết đi được, cũng tại hai cái tên quỷ xù đáng bị trừ eo kia tự nhiên xuất hiện chọc tức lão gia, làm lão gia tui bây phải té đau thế này. Lũ chết chìm chết nổi chết hoài sao không thấy lũ chúng bây chết. Hức, hức... đừng để ta ra được, ta mà ra được là chúng bây khó sống. Hừ! Ấc ặc... ối cái lưng của tôi...".

Huyền Âm chân nhân tức giận đến bốc khói, mắng to: "Cái tên tiểu tử thói nhà ngươi đừng làm mất mặt ta nữa có được không? Cứ thích ra vẻ ta đây, không đánh giá đối thủ trước mà đã manh động rồi. Hai tên vừa xuất hiện này, với khí thế quần quật như vậy chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được à? Ngươi tưởng mình là ai mà dám la lối hả? Đừng có ở đây mà giả trò khỉ nữa, nghe chưa! Hừ!". Ngừng một lúc, Huyền Âm chân nhân lấy lại bình tĩnh, giọng trầm ngâm: "Trong truyền thuyết, bất kể là ai, nếu muốn phi thăng thành tiên thì ngoài việc phải trải qua sự khổ luyện theo năm tháng dài đằng đẳng, kẻ đó còn phải vượt qua

ải cuối cùng khi thăng thiên. Giai đoạn đó là nguy hiểm nhất đối với họ. Từ cổ chí kim, kẻ đạt đến cảnh giới phi thăng có rất nhiều nhưng đến cửa ải cuối, có vượt qua được kiếp nạn, hóa giải được hay không còn tùy vào năng lực và thiên duyên của từng người. Người có thể thành công chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Lần này, suốt quãng đường phi thăng của Tiêu Nguyệt Thiên Lang đều bình yên vô sự, điều này thật sự trái với luân thường đạo lý. Có lẽ thế mà sự xuất hiện của hai tên quái dị đó chính là kiếp nạn mà Thiên Lang phải đối mặt, có muốn cũng không tránh được! Thiên Lang phải tự lực mà vượt qua, có thành công thì hẳn mới có thể thăng thiên được. Nếu thất bại... e là... e là hẳn sẽ hình thần phân ly, trở thành một cô hồn vô hình vô thể. Hoặc giả nặng nề hơn... thần hồn tan nát, vĩnh bất siêu sinh”.

Lục Vân nghe thế hết hoảng, ánh mắt lộ vẻ lo lắng vô cùng. Ngẩng nhìn trời cao, trong lòng thầm tính toán phải tìm cách thoát khỏi sự chú ý của mọi người mà trợ giúp Tiêu Thiên một tay, chằng không thể đứng nhìn bằng hữu gặp nạn mà khoanh tay không làm gì như vậy được.

Lâm Vân Phong nhìn Huyền Âm chân nhân, lầm rầm: "Khỉ thật, không ngờ phi thăng lại rắc rối như vậy, thật là tức quá mà! Chúng ta sao cứ đứng yên ngóng lên trời như vậy, không ai cảm thấy mỏi cổ à? Ai muốn coi tiếp thì coi đi, con không coi nữa đâu, ở đây vừa tối vừa ẩm ướt, đầu còn sáng sủa như lúc ban đầu đâu, khó chịu thế này chẳng muốn đứng thêm chút nào. Con ra ngoài đây!". Dứt lời, hắn cười nhếch mép rồi lủi nhanh ra ngoài, mất tăm. Huyền Âm chân nhân nhìn theo người hắn, mắng cho một câu rồi quay sang ba người còn lại: "Hắn nói cũng đúng, cứ đứng thế này chẳng được gì, chúng ta đi thôi". Nói xong lão cũng quay lưng đi.

Lục Vân thấy mọi người rời khỏi, thầm mừng trong bụng, đứng yên không đi đâu cả. Ngạo Tuyết thấy lạ quay lại hỏi: "Lục Vân, người không đi theo sao?".

Lục Vân khẽ lắc đầu, nhìn nàng nói: "Ngạo Tuyết sư tỷ cứ đi đi, đệ một lát sẽ ra sau, tỷ không cần lo lắng". Ngạo Tuyết nhìn vào đôi mắt sáng trong của chàng, lại cảm thấy đôi mắt ấy ánh lên những tia sáng thần bí, thật khó nắm bắt. Tần ngần một lúc, Ngạo Tuyết quay người, âm thầm rời khỏi.

Giữa không trung, Tiêu Thiên trừng mắt nhìn vào hai tên quỷ dị đang cản đường, lửa giận cháy rừng rực... Ý hiểu hai tên này cố tình gây khó dễ cho mình. Đã biết là con đường thăng thiên không bao giờ dễ dàng nhưng Tiêu Thiên vốn nghĩ rắc rối chính là nhóm người của Lục Vân, không ngờ đã đoán sai, kiếp nạn thật sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Tiêu Thiên cũng biết thời gian của mình không còn nhiều, không thể dây dưa hơn nữa, cho nên y đã động thủ ngay. Chỉ thấy phút chốc đã xuất hiện ba đạo thân ảnh, chia thành ba hướng, phi thăng đến mặt trăng, tốc độ nhanh cùng cực. Ba đạo ngân quang này thần tốc phóng đi cùng một hướng. Cùng ngay lúc ấy, quang cầu màu đỏ và màu xanh đang xoay chuyển liên tục, chớp mắt đã vây quanh Tiêu Thiên, tạo thành một vòng kết giới vững chắc phong ấn Tiêu Thiên bên trong. Ngân quang vừa chớp, một thân ảnh bên trái của Tiêu Thiên đã bị quang cầu màu xanh cản lại, áp đảo lui về.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang dần dịch chuyển, Tiêu Thiên vô cùng lo lắng và sốt ruột. Nhìn lại hai quang cầu kỳ lạ không mời mà đến cứ lơ lửng trước mặt, Tiêu Thiên lại càng cảm thấy khó chịu bội phần. Ý tập trung công lực toàn thân lên hai cánh tay lực lưỡng, chỉ thấy hai luồng ánh sáng bạc bùng sáng và phóng ngay hai đòn tấn công khí thể cuộn cuộn, nhắm vào hai quang cầu đáng hận kia. Đồng thời, thân ảnh của Tiêu Thiên cũng không ngừng biến hóa, chớp chớp nháy nháy bất định, khiến cho kẻ địch không thể nắm rõ vị trí thực tại của mình.

Ngay lúc này, từ bên trong quang cầu rực đỏ quỷ dị, một giọng nói rền rĩ phát ra: "Tiêu Nguyệt Thiên Lang, hôm nay ngươi đừng mong thăng thiên, hãy chấp nhận vận mệnh đã an bài đi! Vừa hay đúng lúc Âm Sát Huyết Phiến của ta đang thiếu một yêu hồn đạt cảnh giới phi thăng... ngươi chính là thứ hợp tâm ý ta nhất, khả khả, hãy ngoan ngoãn trở thành thuần thú của ta, hãy chấp nhận số mệnh thôi!". Dứt lời, từ bên trong quang cầu đỏ bất ngờ bay ra một đạo hồng phiến đầm máu, chớp mắt nó đã biến hóa thành một huyết phiến to đến vài trượng. Ngay khoảnh khắc đó, đất trời chìm trong một màu đen âm u, âm hồn ai oán than rên khắp nơi, nghe tựa nỗi oán hận lẫn phần nộ, lan tỏa cả một vùng rộng lớn.

Mặt khác, từ quang cầu xanh lè cũng bay ra một cờ hiệu màu đen. Đạo hắc kỳ này vừa xuất hiện, nguyệt quang vốn trong vắt đột nhiên bị che khuất bởi một luồng yêu khí tà ác dày đặc. Kết hợp với uy lực của huyết phiến, hai yêu kỳ bao vây lấy Tiêu Thiên trong một không gian quỷ dị kinh hoàng.

Tiêu Thiên lúc này lo lắng không ngớt, bởi vì hiện giờ bản thể đã luyện hóa, thân ảnh chỉ còn là nguyên thần tụ hội. Mất đi bản thể, Tiêu Thiên hoàn toàn không thể sánh với trước đây. Đứng trước hai đạo oan hồn huyết phiên và chiêu hồn hắc kỳ này, y biết mình đang lâm hiểm cảnh, cơ hội sống sót chỉ còn trong gang tấc... Lửa lòng nổi dậy, y tru lên một tiếng đầy căm phẫn vang vọng khắp đất trời, thân ảnh của Tiêu Thiên nhát đi, y đang thi triển phép "Khiêu Việt Không Gian" với mong muốn vượt qua hai đạo không gian quỷ dị kia, nhanh chóng thoát thân trước khi quá muộn.

Giữa không, giọng cười lạnh lùng tràn ngập tứ phía. Cả không gian chìm ngập trong vùng ánh sáng đỏ thẫm và xanh lè đầy tà quái, tạo nên một ảo cảnh mơ hồ, không ai bên ngoài có thể nhìn thấy rõ tình hình của Tiêu Thiên. Thỉnh thoảng vài ánh ngân quang lóe lên, yếu ớt, tiếp sau là tiếng kêu thảm thiết kinh hồn cùng tiếng gào thét oán hận. Hiển nhiên, Tiêu Thiên vẫn bị Huyết Phiên và Chiêu Hồn Kỳ giam hãm, bất kể y đã cố sức để xông phá nhưng vẫn không thoát được hai đạo kết giới yêu ma ghê gớm này. Mỗi lần tiếp xúc với hai đạo hào quang quái quỷ đó, thân ảnh của Tiêu Thiên lại bị tà khí ăn mòn, gây nên tổn thương cực lớn trên phần nguyên hồn của y.

Lục Vân đứng ở giữa động, chờ mọi người rời khỏi và không ngừng nghĩ ngợi cách để giải cứu Tiêu Thiên. Đột nhiên Lục Vân nghe tiếng thảm tiểu cùng nô hồng của vị bằng hữu tâm giao, chàng không khỏi chạnh lòng và sốt ruột. Lúc này, vòm trời chỉ là một màn đêm u tối cùng hai màu quang mang quỷ dị đang hòa lẫn, nhưng lần át chính là vàng khí tà ác đến rùng rợn, hoàn toàn không thể nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Thiên. Một tiếng thét lại cất lên khiến Lục Vân cảm thấy như bị xé nát tim gan. Ánh mắt chàng ánh lên tia sáng sắc lạnh, đầy giận dữ, cơ thể bùng phát một vòng sáng màu bạc, phút chốc biến mất, không còn tăm hơi.

Giữa không, Lục Vân đột nhiên xuất hiện ngay tại kết giới của đạo không gian quái dị. Bốn bề ẩn hiện là những vầng sáng xanh đỏ giao thoa lẫn nhau, không thể tìm được chân ảnh của Tiêu Thiên. Lục Vân liền sử dụng ngay Ý Niệm Thần Ba để dò xét, chỉ trong chớp lát đã tìm ra vị trí của y. Cùng lúc, chàng cũng phát hiện khí tức của Tiêu Thiên ngày càng yếu ớt, hiển nhiên đã bị khí kinh của đạo kết giới này tấn công và đang bị trọng thương. Lục Vân phát tiếp ba đạo Ý Niệm Thần Ba để dò xét kỹ lưỡng tầng kết giới xung quanh. Kết quả thu nhận được khiến chàng kinh hồn, tầng kết giới này không ngờ lại hàm chứa một sức mạnh hắc ám vô cùng to lớn, có khả năng ăn mòn đục khoét mọi thứ, uy lực như Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ Tông, chuyên trị những loại dị linh có hồn phách hay nguyên thần.

Lục Vân lập tức dịch chuyển đến ngay bên cạnh Tiêu Thiên, một vầng sáng màu bạc phát ra từ bàn tay rộng mở của Lục Vân lập tức bao bọc lấy thân ảnh của Tiêu Thiên, chàng nhẹ nhàng nói: "Tiêu Thiên đừng sợ, ta đến giúp ngươi đây, nguyên thần của ngươi hiện giờ đã bị tổn thương rồi, tu vi đại giảm, tạm thời hãy nghỉ ngơi để khôi phục nguyên thần. Bên trong ngân sắc quang cầu có chứa đựng linh khí của Yêu Nguyệt Động Thiên, ngươi cứ toàn lực hấp thụ. Về phần ta, ta sẽ ráng phá giải tầng kết giới này, ngươi hãy canh chừng mà nhanh chóng thoát thân ngay khi có cơ hội. Ta sẽ cố gắng cản trở bọn chúng, bản thân ngươi hãy tự cẩn thận".

Tiêu Thiên thần sắc nhợt nhạt, mừng rỡ nói: "Lục Vân, là ngươi ư? Đa tạ. Hiện giờ bản thể của ta đã luyện hóa, với thân ảnh nguyên thần, ta không thể nào phá giải tầng không gian uy lực bá đạo này được. Chỉ cần ngươi giúp mở một khe hở là ta sẽ thoát thân được ngay. Ta chỉ sợ là không kịp, ta chỉ còn khoảng một trăm giây nữa mà thôi, phải nhanh lên mới được, trễ hơn nữa là xem như chấm hết. Ta sẽ mãi mãi phải tồn tại với bộ dạng như thế này... Một cô hồn không thể xác, du linh thiên hạ...".

Lục Vân nghe thế, sắc mặt đại biến, một trăm giây ư? Quá ngắn rồi, một hít một thở được tính là một giây, nếu tính ra, thời gian thật sự không còn bao nhiêu. Lục Vân hét lớn: "Ngươi chú ý đây, ta sẽ cố gắng thử, hãy tranh thủ ngay khi có cơ hội". Dứt lời, Như Ý thần kiếm lập tức bùng phát vầng hồng quang chói lòa, một đạo hỏa diễm uốn lượn phùng phịch phóng ra từ thanh thần kiếm, một con hỏa long thân hình cuộn cuộn khói lửa xuất hiện đầy uy nghi giữa tầng kết giới xanh đỏ tà dị. Hỏa long rống một tiếng chấn thiên địa, khí thể hùng hực tung hoành tứ phía, không ngừng công kích với tốc độ cực cao vào tám mặt của kết giới.

Lục Vân tay phải cầm thanh kiếm rực đỏ đã được liệt hỏa chân nguyên đầy bá đạo của Long hồn hòa quyện vào, tức khắc trảm một đường kinh lực vô biên. Vô số những lệ hồn oán linh bu quanh lập tức tan biến dưới ánh lửa mạnh mẽ rào rạt của Liệt hỏa. Giữa không trung, một tiếng lôi kinh xé nát mây trời. Chân khí

cường thịnh làm chấn động cả tầng kết giới, khiến cho nó lung lay, rung chuyển, khiến cho hai đạo Huyết Phiên cùng Chiêu Hồn Hắc Kỳ đều co giật liên tục, lúc thu nhỏ lúc phình to.

Từ bên trong quang cầu đỏ thẫm, một giọng nói gầm gừ phát ra: "Tên ranh miêng còn hôi sữa nào dám phá hoại chuyện tốt của lão tử? Hãy xem ta khử ngươi như thế nào. Lão nhì! Dừng thêm sức đi, xử luôn tên ranh này".

Quang cầu xanh lè đỏ cũng rì rầm lên tiếng: "Lão đại, thanh kiếm trong tay tên ranh này không phải loại tầm thường, sau khi thu dọn hấn, đệ muốn lấy thanh kiếm đó".

"Được, ngươi muốn thì cứ lấy, bây giờ thì động thủ đi!".

Lục Vân hơi rùng mình, tuy đã toàn lực nhất trăm nhưng đạo kết giới vẫn trơ như đá, không hề bị phá giải, thật ngoài sức tưởng tượng. Nghĩ đến thời gian sắp hết của Tiêu Thiên, Lục Vân không thể nghỉ ngơi thêm nữa, đành tiếp tục công kích. Cơ thể Lục Vân tức thì xuất hiện một đạo ánh sáng màu xanh, hòa quyện bên trong là ánh hoàng kim lấp lánh. Song thủ khai triển, cơ thể tĩnh lập hư không, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu vừa xoay chuyển vừa lóe lên ánh sáng xanh đen ảo diệu.

Đôi mắt của Lục Vân cũng phát ra ánh xanh thẫm sáng rực, hét lên một tiếng thật lớn, thanh thần kiếm lập tức dừng xoay chuyển, thẳng đứng giữa không trung. Nhìn từ xa chỉ thấy một đạo thanh quang xuyên thẳng tận đến trời cao, nhanh chóng biến to và dài ra. Một nguồn khí tức thanh ưu vô bì cùng với một sức mạnh hùng hồn bá đạo chiếm lĩnh cả không gian, chàng chém mạnh một nhát, như một đạo thiên thần kiếm khổng lồ, khí thế thật hoành tráng, cường bạo như một cơn lốc hung dữ, chém xuống một nhát toàn lực ngay trung tâm kết giới.

Cùng lúc ấy, Huyết Phiên cùng Chiêu Hồn Kỳ rực sáng quỷ dị, từng tầng ánh sáng xanh đỏ không ngừng chất cao như sóng biển thét gào, cuồng nộ, tạo thành một bức tường như cơn sóng thần kinh khiếp, từ từ gieo rắc nỗi sợ hãi đầy chết chóc. Từ trong quang cầu đỏ thẫm, một đạo hồng quang phóng về phía kết giới, tạo sự kết hợp chặt chẽ. Ở phía khác, tương tự vậy, quang cầu xanh lục cũng phát ra một đạo thanh quang phóng về phía kết giới. Phút chốc, xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ chưa từng được nhìn thấy ngay giữa không trung, lung linh huyền ảo.

Chỉ thấy hai quang cầu một xanh một đỏ cách nhau hơn trăm trượng, ở giữa hai quang cầu, một đạo ánh sáng giao thoa xanh và đỏ, kết tạo thành một kết giới không gian sừng sững cao đến hơn mười trượng. Bởi vì ánh sáng và yêu khí tề tụ nên tất cả bên trong tầng kết giới này đều mơ mơ hồ hồ, bên ngoài không thể nào nhìn rõ. Ngay lúc này, mặt trăng đang dịch chuyển dần khỏi vị trí trung tâm, thời gian sắp hết...

Lục Vân lần này quyết tâm thi triển tuyệt học bá đạo kinh người của Đạo Gia - Thái Huyền Liệt Thiên Đạo! Thanh quang như ánh sét xé ngang trời đêm, kích trúng tầng kết giới, tạo nên một tiếng nổ rền vang, lửa bắn tung tóe, tuy vậy đạo ánh sáng đỏ thẫm vẫn toàn lực chống trả, thanh âm rền rẹt đến lạnh người. Sau một ánh chớp chói lọi, cả hai luồng sáng đồng thời biến mất, chỉ thấy còn lại trên bề mặt kết giới, một đạo quang xanh lè không ngừng lưu động, trông vô cùng kỳ bí.

Cơ thể của Lục Vân bị chấn động bởi sức công phá bật ngược lui về đến vài trượng, sắc mặt hải hùng. Quay đầu nhìn Tiêu Thiên, đã trễ rồi, thời gian, thời gian... lúc này không còn nữa! Hai lần công kích đã tốn hết năm mươi giây thời gian, chỉ còn một cơ hội nữa thôi, một cơ hội cuối cùng! Tiêu Thiên khê than thở: "Lục Vân, ngươi đã gắng hết sức rồi, tuy hai lần công kích đều thất bại nhưng ta cũng... mãn nguyện rồi! Kiếp này có thể quen biết ngươi, đó là niềm vinh hạnh lớn nhất trong quãng đời chân tu nhợt nhạt của ta. Ngươi cứ rời khỏi đi. hai tên gian ác này, nếu đoán không lầm, chúng chính là một trong ngũ đại tà ma trong truyền thuyết của chân tu giới. Tu vi của bọn chúng đã hơn năm trăm năm, ngươi không đủ sức phá giải tầng kết giới của chúng đâu".

Lục Vân nhìn sâu vào ánh mắt của Tiêu Thiên, đôi mắt đầy sự thất vọng và không cam lòng. Đôi mắt của chàng bất ngờ sáng ngời lên một cách lạ kỳ, chàng khẽ nói nhưng giọng dứt khoát: "Thời gian không còn nhiều, ta vẫn còn một cơ hội công kích cuối cùng. Lần này ngươi phải chú ý đến kinh lôi giữa trời. Chỉ e chúng ta không kịp nói lời từ biệt, hãy tự bảo trọng! Chuẩn bị nhé, ta bắt đầu đây, hãy cách xa ta một chút...".

Một tia sét ánh lên trong đôi mắt sắc lạnh của Lục Vân, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động bay đến bên

cạnh. Chỉ thấy Lục Vân hai tay mười ngón nắm chặt, sau đó buông lỏng, lòng bàn tay lập tức xuất hiện hai đạo hào quang. Hai đạo hào quang này hơi khác biệt so với bình thường, bởi vì xung quanh quang cầu có những tia lửa điện xòen xọt chạy liên tục như những con rắn tí hon không ngừng gào rú, gầm gừ tiếng sấm dậy. Lục Vân từ từ thu song chưởng, hai khối quang cầu rực lửa điện to khoảng một tấc nhẹ nhàng lơ lửng trước ngực, phút chốc hợp lại thành một. Đồng thời, cơ thể của Lục Vân cũng bắt đầu phóng ra những đường sét điện chạy dọc xung quanh. Sét điện bành trướng, tạo thành một quang cầu thần bí rực sáng, lẹt lẹt tiếng lửa điện va chạm vào nhau. Nhìn từ bên ngoài, có thể thấy rõ những dòng điện chạy cuộn cuộn xung quanh quang cầu, phích lịch điện quang, cảnh tượng đến là kinh hồn.

Đôi tay của Lục Vân từ từ nâng lên, ánh mắt của chàng lúc này trở nên lạnh lùng, ghê rợn cực độ. Quang cầu trên đôi tay ngày càng to dần, to đến hơn ba thước, xi xèo những tia lửa điện, phát ra tiếng sấm ì ầm đầy uy lực. Từ trong quang cầu, ầm ầm lan tỏa một khí thế cường bá hủy thiên diệt địa, cương mãnh bạo liệt, tạo nên một áp lực vô hình đè nén mọi khí thế xung quanh, có thể cảm giác được khoảng không trong vòng mười trượng đang chao đảo, ngằng ngắc ngắc ngoài.

Lục Vân hét to một tiếng, hai tay giơ thẳng lên cao. Quang cầu trên tay bay thẳng lên giữa không, lập tức phình to đến vài trượng, vô số đường sấm sét rực sáng, xé nát màn đêm đang liên tục phát ra những thanh âm xèn xẹt, ẩn chứa một sức phá hoại khôn lường. Cùng lúc, ngay dưới ánh trăng mờ nhạt, bầu trời đột nhiên sấm chớp ào ạt, vô số thần lôi từ cửu thiên bất thành linh đánh xuống, tạo thành một quang cảnh kinh hoàng chưa từng có.

Kinh lôi từ khắp tứ phương cùng sức mạnh hủy diệt lập tức được hút vào quang cầu, lôi điện tập trung liên tục và bị hấp thu một cách nhanh chóng. Lửa điện càng lúc càng dữ dội, chèn ép và gào rú bên trong quang cầu, tiếng rền rẹt to dần, to dần rồi biến thành tiếng lầm rầm âm vang. Quang cầu vừa hấp thu lôi điện vừa thu nhỏ kích thước, càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng chỉ còn to khoảng ba thước, và... "Ầm" một tiếng nổ long trời lở đất xé nát cả khoảng không. Chỉ thấy một đạo cường quang chói mắt lan tỏa thật rộng, theo đó là một nguồn nội lực bùng phát từ bên trong quang cầu, phùng phực rung chuyển, tản ra tứ phía, càn quét như một cơn bão lốc điên cuồng.

Nguồn sức mạnh kinh khiếp này lập tức tiếp xúc với tầng kết giới, tiếng lôi chấn rầm vang, kết giới tức khắc rạn nứt. Dòng chân khí cường mãnh, mang theo lôi điện chí dương chí cương trong phút chốc đã tiêu diệt toàn bộ âm hồn quỷ lệ. Huyết Phiến và Chiêu Hồn Kỳ dưới sức mạnh tuyệt thiên hủy địa đó, lập tức bị thiêu đốt thành tro. Hai khối cầu một đỏ một xanh cũng nhanh chóng tiêu biến, trốn chạy trong tiếng quỷ khóc thần sầu.

Lục Vân dõi theo hai bóng quang ảnh hốt hoảng tháo chạy, khoe miệng khê lộ một nụ cười lạnh nhạt. Đối với lần công kích này, chàng cảm thấy khá mãn nguyện, không ngờ pháp quyết của Đạo Gia lại có uy lực cường hoành như vậy, thật là khiếp đảm nhân tâm. Ngẩng nhìn trời cao, ánh mắt của Lục Vân hiển hiện vài nét ngạo khí, tâm tư tĩnh lặng nhưng đôi phần rạo rực. Bản chất tâm linh vốn mâu thuẫn, quả đúng!

Ngay tức khắc, Tiêu Thiên khê tru một tiếng, cơ thể đột phá khỏi vầng ngân quang quanh người, phi thẳng ngay về hướng thanh nguyệt. Trong vài phần trăm giây ngắn ngủi, y dõi nhìn từ biệt cảm tạ Lục Vân. Chàng tĩnh lập giữa hư không, mỉm cười đưa tay vẫy nhẹ, ánh mắt long lanh dõi theo bóng hình dần xa như nói lời chúc phúc đến vị bằng hữu thân thiết của mình.

Dưới ánh trăng thanh khiết, cơ thể của Tiêu Thiên từ từ phát ra vàng kim quang nhàn nhạt, rồi dần bùng lên một vầng hào quang, bao bọc quanh người. Giữa cảnh khuya đen tuyền, một bóng ảnh ngân lang to đến mười trượng ẩn hiện ngay sau lưng của Tiêu Thiên, hai đạo ảnh tử dần trùng lên nhau. Trong một ánh chớp bất chợt, tất cả đều biến mất. Từ giữa không, một vật sáng nhẹ nhàng lơ lửng rơi xuống, đến ngay chỗ của Lục Vân.

Chàng đưa tay nắm lấy, nhìn kỹ, đó là một mảnh lụa. Mảnh lụa này nhẹ nhàng phát sáng, có một hình thêu màu bạc lấp lánh - một con cự lang đang ngẩng cao đầu, tru dài... Trên trời, vầng trăng tròn treo lơ lửng, ánh sáng trong vắt, bàng bạc đến huyền ảo, cảnh vật mông lung diệu kỳ. Lục Vân ngẩng nhìn tấm lụa trên tay, khê mỉm cười rồi cẩn thận cất vào người, cơ thể dần hạ xuống...

Nhìn từ xa, có bốn hình nhân với những hào quang khác nhau đang tăng tốc phi thân về phía mình, Lục Vân khê cười, cơ thể lập tức biến mất giữa đêm. Trong từng cơn gió lùa vi vu, vài câu than vãn, vài tiếng

luyến tiếc, vài lời nghi vấn xen lẫn kinh ngạc, tất cả đều quyện vào gió... mang đi xa, thật xa...

21. Hồi 21: Hồi Trình Xảo Ngộ

Sau một hồi khá lâu, Huyền Âm chân nhân khẽ thở dài: "Thôi, mọi người đừng nhìn nữa, không thấy được gì đâu. Chúng ta đành quay trở xuống tìm Lục Vân rồi cùng về". Nói xong, lão quay người rời khỏi. Lâm Vân Phong vốn nhạy cảm nên hẳn cảm nhận được khí tức tà ác bao trùm lúc này nay đã tiêu biến, không còn tồn tại nữa.

Vừa quay đầu, nhìn thấy ba người kia đã đi được một khoảng xa, Lâm Vân Phong vội vàng gọi to và chạy theo. Ngay tại cốc khẩu, bốn người chạm mặt với Lục Vân đang từ dưới động đi lên. Vân Phong chạy ngay đến bên cạnh, khẽ hỏi: "Huynh, lúc này ở lại có thấy thêm gì không? Thiên Lang đó phi thẳng thế nào? Thành công chứ? Hai con quái vật lúc này đi đâu mất tiêu rồi?".

Lục Vân nhìn mọi người thấy ai nấy đều tròn mắt nhìn chàng chờ đợi. Chàng nhẹ nhàng đáp: "Sau khi mọi người rời khỏi, trên trời đột nhiên xảy ra dị biến. Chỉ thấy có vô số kinh lôi xuất hiện, khí thế kinh người. Hai con dị vật tà ác đó vừa định bắt giữ Thiên Lang thì đột nhiên bị Cửu thiên thần lôi đánh trúng, chỉ nghe tiếng chúng thét lên đau đớn rồi bỏ chạy. Còn Tiêu Nguyệt Thiên Lang thì thừa cơ thoát thân, cuối cùng phi thẳng thành công. Giây phút đó thật sự kỳ diệu, cả bầu trời xuất hiện một ảo ảnh Thiên Lang khổng lồ to đến hơn mười trượng, từ từ trùng lấp với thân ảnh thực của Thiên Lang, sau đó ánh lên một đường hào quang rực rỡ rồi tất cả đều biến mất, không để lại một dấu vết gì".

Vân Phong nghe thế, vẻ mặt thiếu náo nói: "Đáng tiếc thật, cảnh tượng hiếm có thế mà không xem được. Đáng chết, cũng chỉ tại hai con yêu vật kia, lần sau mà để ta gặp lại thì đừng trách, chúng bây dám phá hoại nhả hứng của lão tử. Hừ!".

Huyền Âm chân nhân đằng hắng: "Đừng có ở đó mà to mồm nữa, đi thôi, chúng ta về". Vân Phong cười khi: "Sư phụ, đừng vội mả. Bây giờ về không phải sớm hơn dự tính hai ngày sao? Để tử cho rằng chúng ta nên tranh thủ thời gian hai ngày này để nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó hãy khởi hành vẫn chưa muộn. Sư phụ có việc bận thì... mời sư phụ đi trước, chúng đệ tử không vội, sư phụ cứ đi từ từ. Hi, mọi người đồng ý chứ nhỉ?". Nói xong nhìn sang ba người còn lại.

Ánh mắt của Huyền Âm chân nhân sắc lạnh, lừ hẩn một cái: "Người thích đi bộ chậm rãi chứ gì, vậy thì cứ từ từ mà đi cho ta! Những người còn lại ai theo ta thì theo!". Rồi lão nhìn ba người một lượt, sau đó đột nhiên ngự phong phi hành, một đạo thanh quang vụt bay trên nền trời sâu thẳm. Lý Hoành Phi quay sang nhìn Ngạo Tuyết, Liệt Vân kiếm ngay sau đó cũng vụt sáng, cùng Hoành Phi nhanh chóng phi theo bóng hình của Huyền Âm chân nhân. Trong cảnh khuya huyền ảo, hai đạo thanh quang quyện hòa cùng nguyệt sắc, tạo nên một bức tranh đêm đẹp mê hồn.

Trương Ngạo Tuyết quay sang Lục Vân khẽ nói: "Tỷ đi trước đây, hai đệ nhanh chóng đi theo nhé". Rồi nàng xoay người định rời khỏi. Lâm Vân Phong thấy tình hình như thế vội cười nói "Sư tỷ, đệ và Lục Vân có việc muốn thỉnh giáo sư tỷ, tỷ đi chung với bọn đệ được không? Bọn đệ thật sự muốn học hỏi thêm nhiều thứ lắm. Sư tỷ tốt mà, chắc không nỡ từ chối đâu, tỷ ha?". Vừa nói hần vừa vỗ vỗ vào vai Lục Vân, nhắc khéo chàng giúp hần nủ giữa Ngạo Tuyết.

Lục Vân thản nhiên cười khẽ: "Sư tỷ nếu không vội thì hãy đi cùng, quả thật tiểu đệ có vài điều muốn thỉnh giáo, mong sư tỷ chỉ điểm". Rồi chàng nhìn Ngạo Tuyết với đôi mắt sáng trong, thể hiện sự thành khẩn, mong chờ.

Ngạo Tuyết nhìn lướt qua ánh mắt của Lục Vân, ngẩng đầu ngẩng nhìn mặt trăng khẽ gật đầu không nói. Dưới ánh trăng, dáng người của nàng tha thướt được bao phủ bởi một vầng sương sáng, huyền ảo, diễm lệ.

oOo

Rời khỏi Tuyệt Âm Cốc, ba người tìm được một nơi tránh gió để dừng chân và nấu lửa. Cả ba ngồi với nhau tâm sự bên ánh lửa bập bùng. Trong lúc đó, Vân Phong nhiều lần cố ý chạy đi tìm thức ăn để tạo cơ hội và không gian riêng tư cho Lục Vân, Ngạo Tuyết. Hần còn lăm lăm nháy mắt, nhắc khéo Lục Vân phải gan dạ lên.

Nhìn lên bầu trời đêm thanh tịnh, Lục Vân hỏi: "Tỷ có thường nhìn lên trời như vậy không? Ngoài việc tu luyện, trong bao nhiêu năm qua, tỷ có những hồi ức nào khác không?".

Trương Ngạo Tuyết cũng lặng lẽ nhìn trời, ánh lửa hắt lên gương mặt xinh tươi của nàng tỏa ra một vầng sáng thanh khiết. Rồi nàng cất tiếng, một giọng nói lạnh lùng thoảng nhẹ trong gió: "Kể chân tu, điều tiên quyết là phải thanh tâm tĩnh dục. Bao nhiêu năm nay, ngoài việc tu luyện ra, ta không có tâm trí dành cho việc gì khác".

Lục Vân cười nhẹ: "Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, trong lòng tỷ có bao giờ cảm thấy chán nản, có khi nào tỷ nghĩ đến bỏ cuộc? Tỷ có từng nghĩ đến con đường của mình rốt cuộc rồi sẽ ra sao không? Mục tiêu của tỷ là gì? Tu luyện thành tiên, đồng tồn cùng thiên địa, hay là trở thành một nữ hiệp trảm yêu trừ ma? Suốt đời cứ thế một thân một mình hay là như bao người phụ nữ bình thường khác, kiếm một người yêu thương rồi lập gia đình?".

Ngạo Tuyết quay nhìn Lục Vân, lâu sau mới dời ánh mắt đi, nói: "Tâm vô nhất niệm, làm sao tu luyện! Người hỏi nhiều quá, ta chưa hề nghĩ đến những vấn đề đó. Ta chỉ quan tâm làm thế nào tu luyện đại thành trong thời gian ngắn nhất mà thôi". Trong giọng nói trầm ngâm, dường như nàng đang ẩn giấu bí mật không muốn thổ lộ.

Lục Vân nghe thế, cười thản nhiên rồi đột nhiên cất tiếng: "Thiên địa vạn vật, tại sao hữu hình? Thế gian sinh linh, hà tất có tâm? Con đường tu luyện, vì sao có kiếp? Quá trình thành tiên, tại sao không bằng phẳng? Trường sinh bất tử, có chi lại tồn tại? Thiên địa đồng thọ, luân hồi ở đâu ra?".

Trương Ngạo Tuyết chỉ im lặng lắng nghe, trầm tư không lên tiếng... Một lúc sao Vân Phong trở về với ba con thỏ rừng trên tay. Mọi người đem nướng để làm buổi tối lót dạ.

Đêm khuya, dưới ánh trăng lạnh lùng, thanh thoát, cả ba người tọa thiền điều tức nghỉ ngơi. Đợi đến hôm sau, Lục Vân là người thức dậy đầu tiên. Chàng bay người lên giữa khoảng không, tĩnh lập mà hấp thu thiên địa linh khí.

oOo

Trên đường đi, để tiết kiệm thời gian, mọi người đều thi triển khinh công, cũng như mọi võ lâm nhân sĩ khác cứ thế mà xuyên qua các dãy núi chập chùng. Từ Tuyết Âm Cốc về Dịch Viên, nếu đi bộ phải mất ba ngày, còn ngự kiếm phi hành thì chỉ một chốc là đến nơi. Giữa hai nơi này cách nhau bởi ba dãy núi to. Trong đó có một dãy núi gọi là Hồng Diệp Lĩnh, danh truyền ngọn dã sơn này mỗi độ thu về đều đỏ rực một màu lá phong, cảnh tượng vô cùng hoàn mỹ.

Khi ba người Lục Vân đi qua Hồng Diệp Lĩnh, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân bất ngờ có dao động, khiến chàng chú ý. Tuy bề ngoài vẫn điềm tĩnh như không có gì xảy ra nhưng Lục Vân đang âm thầm dùng Ý Niệm Thần Ba tỉ mỉ dò xét động tĩnh xung quanh. Rất nhanh chóng, cảnh vật trên cả ngọn sơn linh đã hiển hiện trong đầu của Lục Vân. Ở một góc rừng rậm rạp có một cái giếng, nơi ấy ẩn hiện một nhân ảnh nhàn nhạt, phiêu du và phát ra tiếng khóc tí tê. Giếng rất sâu, dưới đáy có một vách đá, trong đó hình như đang ẩn tàng một vật nhưng lại rất mơ hồ, không thể thấy rõ.

Lục Vân đột nhiên dừng lại, nói với hai vị đồng đạo: "Mọi người thử dò xét một chút, có cảm giác được dị vật đang tồn tại không? Ta cứ nghe thấy có tiếng gì đó ở gần đây". Vân Phong ngạc nhiên: "Không phải chứ? Đệ mẫn cảm với quỷ quái nhất mà sao không cảm nhận được gì hết vậy? Lục Vân, có phải huynh lâm gì không hay là cố ý chọc đệ đấy?".

Ngạo Tuyết không nói, chỉ nhìn xung quanh một lượt, thần kiếm Tử Ảnh đột nhiên phát ra tiếng kiếm tiêu thật nhẹ, bay lên lơ lửng trên đầu của nàng, không ngừng xoay chuyển. Giữa khu rừng âm u rậm lá, ánh hào quang tử sắc của thanh thần kiếm tỏa sáng cả một vùng rộng. Thanh kiếm sau một hồi quay vòng, bắt ngờ chỉ sang hướng nam, rồi bất động. Ngạo Tuyết cất giọng lạnh như băng: "Nơi này quả thật có ẩn tàng dị vật, nó ở hướng nam, chúng ta hãy đi xem thử, nếu là yêu ma thì hãy diệt trừ". Dứt lời thần kiếm tự động bay đi, dẫn mọi người tiến về hướng nam.

Rất nhanh, cả ba đã đến một nơi cây cối um tùm với một miệng giếng cổ bị bỏ hoang lâu ngày. Lâm Vân Phong thấy miệng giếng, thần sắc hơi biến đổi: "Giếng này ẩn tàng yêu khí, nhưng xem xét kỹ thì lại không

phát hiện được gì, chuyện này là thế nào? Thần kiếm Tử Ảnh nếu đến đây dừng lại thì chắc chắn có điều không ổn, nhưng tại sao đệ không cảm nhận được gì vậy? Lục Vân, huynh có cảm nhận được không?”

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết, thản nhiên nói: “Đệ cũng chỉ nghe thấy có tiếng yếu ớt giống như tiếng khóc của một nhi nữ, nhưng bây giờ thì không nghe thấy nữa. Ngao Tuyết tỷ có phát hiện gì không?”. Đôi mắt trong và tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng của Lục Vân ánh lên một ánh nhìn kỳ dị.

Ngao Tuyết thu hồi Tử Ảnh thần kiếm, nhìn vào giếng khê nói: “Thoang thoang khí tức kỳ lạ, nhưng chỉ lướt qua, rất khó nắm bắt. Hay là chúng ta xuống dưới đó xem xét cho kỹ, như vậy sẽ biết rõ đó là vật gì”.

Lục Vân cũng nhìn vào giếng, nói nhẹ: “Ở đây không lớn, tất cả cùng xuống e là không được, hay là để đệ xuống xem trước. Vân Phong và tỷ hãy đứng canh tại đây, có chuyện gì thì cứ huyết sát truyền tín hiệu, đệ sẽ lập tức đi lên”.

Lâm Vân Phong cười khì: “Lục Vân huynh, những chuyện vất vả thế này làm sao phải để huynh đi được? Chuyện quý quái đệ là chuyên gia mà, cứ để đệ đi. Huynh cứ ở đây tỉ tê với sư tỷ đi nha”. Nói xong hắn cười khúc khích rồi xoay người phóng xuống giếng.

Lục Vân giữ ngay hắc lại, cười nói: “Lần nào cũng là đệ đánh tiên phong, vậy làm sao được chứ? Lần này hãy để huynh đi, với lại huynh cảm nhận được tiếng khóc, còn đệ thì không cảm nhận được nên tốt nhất đệ hãy đứng tại đây, để khỏi lãng phí thời gian của mọi người”. Dứt lời, không đợi Vân Phong lên tiếng, Lục Vân lập tức phi xuống giếng.

Vân Phong khò khè nói: “Thật là... huynh muốn giành miếng cơm manh áo của mình đây mà. Sau này các huynh tỷ cái gì cũng biết, híc... đệ còn đường nào mà kiếm sống đây. Lần sau nhất định không thèm nói trước nữa. Làm luôn rồi mới nói, hì hì, sư tỷ nhỉ?!”.
oOo

Lục Vân vừa vào giếng lập tức vận khí để cơ thể từ từ hạ xuống, tỉ mỉ quan sát xung quanh. Giếng này rất sâu, chàng cảm giác được mình đã xuống hơn năm mươi trượng mà vẫn chưa xuống tới đáy. Ánh sáng từ miệng giếng chiếu xuống mờ nhạt dần, không gian bắt đầu chìm trong bóng tối, gờ tay cũng không thấy năm ngón nữa, chàng đành xuất Như Ý Tâm Hồn kiếm. Kiếm vừa hiện, vầng hào quang đỏ rực của hỏa long lập tức soi rọi cả một vùng, cảnh vật lại hiện ra rõ ràng trước mắt Lục Vân.

Trên những mảng rêu ẩm ướt trên thành giếng, lúc nhúc một lũ côn trùng độc vật không xác định. Dưới ánh hào quang của thần kiếm, người chúng óng ánh đen nhánh đến kỳ lạ. Có một số sợ ánh sáng, vừa thấy ánh hào quang đã nhanh chóng lách lùi đi, trốn chạy. Lục Vân càng đi xuống, nhiệt độ giảm càng nhanh, hàn khí âm u bao trùm ngày càng dày đặc. Cuối cùng sau một quãng đường khá dài, Lục Vân nhẹ nhàng đáp trên mặt nước với một làn sương khói mờ mờ...

Nhờ ánh hào quang của kiếm chiếu rọi, Lục Vân có thể quan sát xung quanh rõ ràng rành mạch, chàng phát hiện ra nước giếng rất trong nhưng lại cực lạnh, người bình thường chắc chắn không thể ở đây lâu hơn một khắc. Bất chợt, dưới đáy giếng lại vang vang tiếng khóc rên rĩ, nhưng lúc có lúc không, nghe không rõ... Lục Vân vận chân khí hộ thể, nước giếng dạt ra hai bên, chàng từ từ đi sâu vào. Xuống khoảng hơn hai mươi trượng nữa, nhờ ánh kiếm soi rọi, Lục Vân biết mình đã đến đáy giếng. Chỗ này không nhỏ, rộng khoảng vài trượng, ở ngay giữa có một vách đá cao một trượng, ẩn ẩn một đạo hào quang xung quanh. Cách bên trái vách đá không xa có một cửa đá, lặng lẽ nằm đó, tiếng khóc sục sùi phát ra chính từ chỗ này.

Lục Vân lững thững trong nước, nhìn chằm chằm vào cửa đá, khê nói: “Ra đi, ta có thể nghe được tiếng khóc của người. Chắc người là một nữ nhi, tại sao không sớm đi đầu thai chuyển thế mà còn ở đây làm gì?”.

Một thân ảnh nhoèn nhoẹt từ từ xuất hiện ngay kế bên cửa đá. Nhìn kỹ, quả đúng là một thiếu nữ trẻ tuổi. Tóc dài xõa ra che cả nửa khuôn mặt nhưng vẫn không giấu hết được vẻ đẹp dịu dàng của nàng. Ánh mắt dật dờ nhìn vào Lục Vân, vừa trông thấy thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu của chàng, ánh mắt đó lập tức tỏ ra kinh hãi.

Giọng nói khe khẽ cất lên: “Người có thể nghe thấy tiếng khóc của ta ư? Người không gạt ta chứ? Đã lâu lắm rồi, ta đều khóc ở đây, nhưng không ai có thể nghe thấy, không ngờ hôm nay lại có người nghe được. Cũng vài trăm năm rồi, thời gian thật dài lê thê”.

Lục Vân vừa ngắm nhìn vừa sử dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét. Kết quả có được là thiếu nữ này rất kỳ lạ, hồn phách của nàng tụ hội bất tán, ẩn ẩn hàm chứa linh quang. Từ khí tức tỏa ra từ cơ thể, Lục Vân có thể khẳng định nàng không phải là ác linh, có thể là một cô hồn bị chết oan chăng? Chàng bèn hỏi: "Tại sao ngươi lại ở đây, ngươi nói ngươi đã ở đây mấy trăm năm rồi, tại sao không đi đầu thai mà ngồi khóc thế này?".

Thiếu nữ khẽ than thở: "Ta cũng muốn rời khỏi nhưng lại không có khả năng đó. Mỗi khi muốn bay khỏi miệng giếng là xem như có một kết giới cản lại, không thể nào thoát ra được. Vô số lần thất bại giúp ta hiểu ra một điều, đó là ta không thể rời khỏi nơi này. Cho nên ta chỉ còn biết khóc mà thôi. Trong mấy trăm năm ở đây, ta chỉ phát hiện được bên trong vách đá đang ẩn tàng vật gì đó. Tiếc là năng lực yếu kém, không thể làm gì được. Hôm nay gặp ngươi, cũng là duyên phận, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta một việc, không biết ngươi có đồng ý không?".

Lục Vân nhìn vào vách đá, nói nhẹ "Bên trong vách đá quả thật có dị vật, ta cũng vì nó mà đến đây. Còn việc mà ngươi nhờ giúp, ngươi cứ thử nói ra xem sao, nếu được thì ta sẵn lòng".

Thiếu nữ nhìn Lục Vân, ánh mắt lạ lùng nói: "Ai cũng nói người sau khi chết sẽ thành quỷ, mà trên thế gian quỷ bị mọi người căm ghét, lúc nào cũng bị những người tự xưng là chân nhân tu luyện gì đó, cho là ác ma gặp đầu giết đó. Tại sao ngươi lần đầu tiên gặp ta, lại biết thân phận của ta không phải là người nhưng vẫn không ra tay sát hại? Thanh kiếm của ngươi vô cùng bá đạo, linh vật bên trong nó khiến ta rất sợ hãi, chỉ cần khẽ phát kiếm là giết được ta rồi. Tại sao ngươi không làm vậy?".

Lục Vân nhìn nàng, khẽ nói: "Thiên sinh vạn vật, không chỉ là người mà thật ra bao gồm cả quỷ vật. Chỉ là thế nhân không hiểu, chỉ bị một vài lệ quỷ tấn công thì cho là mọi quỷ vật đều tà ác. Thật ra đó là lý giải sai lầm, cho dù là người thì vẫn có kẻ ác, không phải vậy sao? Là thị là phi, là thiện là ác đều do mỗi người đoán định, không nên chỉ nghe ngôn từ của kẻ khác mà suy nghĩ lệch lạc. Đối với ta, chỉ cần là thứ ta nhìn thấy thì nó là vật tồn tại, chỉ là dưới một hình thể khác mà thôi, còn chuyện thiện ác thì lại là một chuyện khác... Thôi, ngươi cứ nói đến việc mà ngươi muốn nhờ xem nào".

Đôi mắt của thiếu nữ rưng rưng cảm tạ, nàng dịu dàng: "Sau này, nếu ngươi có gặp một người con trai tên là Lưu Tinh thì nhờ ngươi nói cho người đó biết chuyện này. Hãy nói rằng, lời thề ước năm xưa, tất cả đã qua rồi. Người con gái tên Dạ Vũ đã rời chàng mà đi, hãy bảo chàng quên đi tất cả, đừng nghĩ đến chuyện của hai người nữa. Nếu chàng truy hỏi, ngươi đừng nhắc gì về ta. Chỉ nói rằng, hôn đã đoạn, gửi lời vào gió, người đã xa, mắt trong huyết lệ nhòa, dọa hồng nhan! Chỉ vậy thôi, nếu ngươi đồng ý giúp, ta cảm tạ vô cùng!". Trong đôi mắt trong ngần, ẩn hiện một làn hơi sương mỏng manh, như cố gắng che đậy mối thâm tình dang dở.

Lục Vân nhìn nàng, thở nhẹ: "Hãy yên tâm, sau này ta sẽ tìm người đó mà chuyển lời. Chỉ là đã vài trăm năm rồi, người đó còn sống trên nhân thế không? Có khi nào đã chết rồi?".

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, nhìn xa xăm: "Không đâu, chàng không chết đâu, nhất định vẫn còn sống trên thế gian. Nhớ lần đầu ta gặp chàng, chàng là một tiểu đạo sĩ, cảnh tượng đó ta vẫn còn nhớ rất rõ, tiếc là... mình không biết nắm bắt. Nghĩ đến giây phút năm xưa, ta ân hận nuối tiếc muôn phần".

Lục Vân nghe thế, thần sắc có đôi chút thương cảm, khẽ thở dài: "Một đời người có rất nhiều thứ chỉ nên để trong lòng, thỉnh thoảng hồi tưởng lại. Cảm giác không chỉ ngọt ngào mà có cả chua chát đắng cay. Đã qua rồi thì không nên chìm đắm trong hồi tiếc nữa, hãy nhìn về phía trước. Bây giờ để ta xem xem vách đá này ẩn tàng huyền cơ gì mà khiến cho ngươi không thể thoát ra được".

Chàng nhẹ nhàng đứng trước vách đá, thanh quang bùng phát quanh cơ thể, đôi mắt phóng ra hai đạo thần quang, Ý Niệm Thần Ba đồng thời được phát ra để thám xét bí mật của vách đá. Đột nhiên toàn thân Lục Vân khẽ rung động, ánh mắt hoảng hồn, thần sắc vô cùng kỳ lạ. Nhìn sang thiếu nữ, chàng nhẹ nhàng nói "Khí tức trên người của ngươi chính là linh khí bên trong vách đá này, nhờ đó mà hồn phách của ngươi có thể hội tụ bất tán. Tuy nhiên, vách đá có một loại sức mạnh ràng buộc, có thể giữ lấy tất cả hồn phách và dị thể thuộc loại nguyên thần vô hình. Ngươi nằm trong phạm vi ảnh hưởng của nó nên không thể ra khỏi đây được. Chân khí do ta phát ra để dò thám cũng bị nó giữ lại, thật là chuyện hiếm thấy".

Thiếu nữ ủ rũ: " Bao nhiêu năm qua, cô đơn hiu quạnh tại nơi này cũng đã quen rồi. Nếu như không phải lòng còn quyến luyến, có lẽ ta đã mãn nguyện với cuộc sống cô hồn này. Hôm nay có thể gặp được ngươi,

đó là một niềm hy vọng mong manh mà ông trời ban tặng, ta mừng lắm. Chỉ cần người có thể chuyển lời đó đến ta, ta nguyện suốt đời bị giam hãm tại đây... ”.

Lục Vân nhìn nàng, ngẫm nghĩ. lát sau, chỉ thấy chàng chậm rãi đến gần vách đá, cách khoảng ba thước thì bất ngờ vách đá phát ra một đạo hào quang, cản trở bước tiến của Lục Vân. Đạo hào quang này rất cường thịnh, sức mạnh kinh hồn của nó khiến cho thiếu nữ sợ hãi trốn vào một góc, không dám xuất đầu lộ diện.

Đôi mắt của Lục Vân lập tức phát ra một đạo hào quang rực rỡ, hào quang màu xanh bùng phát khắp người, đối kháng trực diện với đạo hào quang trên vách đá. Ánh sáng chiếu rọi trong nước tạo nên những tia sáng chong chéo, phản chiếu, tạo nên một quang cảnh sắc sỡ đẹp kỳ diệu. Đồng thời khi hai nguồn sáng đối chọi nhau, chúng tạo ra một đạo khí quang đầy uy lực, quyen cùng hào quang ngũ sắc đột nhiên bùng thẳng lên trời. Quang trụ phóng thẳng ra khỏi giếng, người trong vòng trăm dặm đều có thể thấy rõ cảnh tượng này.

Lục Vân cảm giác đang có một nguồn lực kinh khiếp từ trong vách đá ép thẳng vào người chàng, khiến chàng không thể tiến bước. Đạo hào quang đó thật ra là đạo cấm chế bảo hộ, hoặc có thể nói là một đạo kết giới vững chắc, có tác dụng ngăn cản mọi ngoại vật xâm nhập. Lục Vân vốn định dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét bí mật của vách đá, ai ngờ nó lại có khả năng giam giữ lấy Ý Niệm Thần Ba, đồng thời hấp thu hoàn toàn tinh lực trong ý niệm, khiến cho chàng không dám thi triển nữa, chỉ cố dùng chân nguyên miễn cưỡng mà xông vào. Tiếc rằng uy lực của kết giới này quá ghê gớm. Lục Vân vẫn chưa thể phá giải được.

Thanh quang khắp người chàng bất ngờ biến sang hào quang màu hoàng kim, cố sức tiến một bước. Chỉ thấy cơ thể Lục Vân dao động dữ dội, hiển nhiên hai nguồn lực đang đối kháng nhau kinh lực. Vàng kim quang trên cơ thể của chàng đột nhiên bùng nổ, sức công phá của nó phút chốc phá vỡ đạo kết giới. Sóng nước dưới đáy giếng tức khắc bị chấn động, một cột thủy lôi bùng lên, nước phun thẳng lên trời tạo thành một cột nước cao hơn ba mươi trượng rồi đổ ầm xuống như mưa bão. Chỉ nhìn cột nước kinh khiếp đó là có thể tưởng tượng được sức mạnh của hai bên giằng co dữ dội như thế nào. Đến nỗi Vân Phong và Ngao Tuyết đang đứng gần miệng giếng cũng bị nguồn lực đó đẩy bật lùi ra xa.

Uy lực của trận nổ kinh thiên động địa vừa rồi không những khiến cho nước dưới đáy giếng vùng bay lên trời mà còn làm nổ tung cả vách đá to cả trượng đó. Đất đá vỡ vụn bay tung toé, nơi vách đá xuất hiện một đạo ngọc bài cao ba thước. Phía trên đó có khắc những hoa văn kỳ lạ cùng ba khối vân nổi to như nắm đấm tay - Trấn Hồn Bài! Ngọc bài này thanh khiết đến trong ngần, bên trong có thể nhìn thấy được một đạo hào quang đang di chuyển tuần hoàn không ngừng, tạo thành một vòng tổng thể kỳ lạ.

Lục Vân chăm chú vào ngọc bài, khẽ hỏi: ”Trấn Hồn Bài, cái này có ý nghĩa gì? Tại sao ta chưa từng nghe nói đến. Người có biết gì về nó không?”. Ý chàng muốn hỏi thiếu nữ.

Nàng cũng nhìn vào ngọc bài, nhưng đứng cách từ rất xa, nói vọng lại, giọng run sợ: ”Ta cũng không biết nó là gì. Sau khi chết, ta ở đây suốt đến giờ, không biết gì cả, người hỏi cũng như không. Ta chỉ cảm nhận được nguồn lực cực kỳ bá đạo của Trấn Hồn Bài, như muốn hút ta vào đó, khiến ta rất sợ hãi, không dám đến gần”.

Lục Vân chau mày nhìn lên, khẽ nói: ”Người hãy đến sau lưng ta, lát nữa nhớ đi theo sát, nếu không sẽ nguy hiểm cho người đấy”. Thiếu nữ không hiểu tại sao, nhưng vẫn vâng lời, lượn đến bên người chàng, nép ở sau lưng, nét mặt run rẩy lo sợ.

22. Hồi 22: Trấn Hồn Thạch Bì

Thần sắc hơi biến đổi, Vân Phong nói: ”Trong hai nguồn hào quang này có hàm chứa một phần tà khí vô cùng bá đạo, xem ra Lục Vân huynh đang gặp nguy hiểm. Để đệ xuống dưới xem sao, hy vọng là không xảy ra chuyện gì. Sư tỷ hãy ở lại trên này, đệ xuống được rồi!”. Dứt lời, hần chuẩn bị phi người xuống giếng.

Trương Ngao Tuyết giọng vẫn lạnh lùng: ”Ta sẽ đi chung, người đi trước, ta yểm hộ theo sau!”. Sự kiên định quyết đoán hiện trên gương mặt diễm lệ khiến cho Vân Phong không thể từ chối được, chỉ biết im lặng. Hần không nói không rằng, nhảy xuống giếng, Ngao Tuyết đi sát theo sau.

Phải nói là hai người không may, vừa xuống được khoảng năm mươi trượng thì gặp ngay cột thủy lôi rầm rầm bùng lên từ phía dưới, sức mạnh của nó đẩy bật hai người ra ngoài, bay tung ra xa. Vân Phong bị nước đánh trúng đến nỗi cả người ướt chèm nhẹp, miệng lồm bồm chữ rửa. Còn Ngạo Tuyết vẫn thản nhiên, liếc nhìn hần một phút rồi lại phi xuống giếng. Vân Phong thấy thế đành ngậm tằm, lao theo.

Rất nhanh, hai người đã đi đến đáy giếng, nhìn thấy Lục Vân. Khi Ngạo Tuyết nhìn thấy thiếu nữ đang nép mình sau lưng Lục Vân, đột nhiên đôi mắt của nàng ánh lên thần sắc rất kỳ dị, rất khó nắm bắt. Thần sắc đó nhanh chóng chuyển thành sắc thái sắc bén, lạnh lùng cực kỳ, liếc nhìn thiếu nữ. Lâm Vân Phong cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Lục Vân.

Một đạo tử quang bất ngờ lan tỏa, cả vùng chìm trong sắc tím lấp lánh dưới ánh nước huyền bí nhưng ẩn chứa một nguồn lực đạo cực kỳ mạnh mẽ. Thiếu nữ thét lên, cơ thể run lên bần bật, co ro khép người lại hơn nữa, sợ hãi tột cùng. Thanh quang lập tức hiện lên, bao quanh người Lục Vân, đồng thời bao bọc cả thiếu nữ kia tránh khỏi văng tử quang đầy sát khí. Chàng nhìn Ngạo Tuyết khẽ nói: "Sư tỷ... tỷ đừng kích động, vị cô nương này tuy là hồn phách chi thể nhưng không phải là ác linh. Hãy nghe đệ giải thích, tỷ sẽ hiểu mọi chuyện". Sau đó Lục Vân đem chuyện tại sao thiếu nữ không thể thoát ra khỏi giếng để đầu thai kể cho hai người nghe đồng thời khẳng định nàng không có tà ý, cho đến lúc này Ngạo Tuyết mới thu hồi thần kiếm.

Nàng nhìn Lục Vân, không nói mà chỉ lặng im đi đến bên ngọc bài. Lâm Vân Phong thì hỏi ngay: "Huynh, vừa rồi ở trên có nhìn thấy một quang trụ sáng rực bùng phát từ dưới này, và cả cột thủy lôi nữa. Rốt cuộc là chuyện gì vậy?". Lục Vân vừa ngẩng nhìn tấm lưng ong thon thả của Ngạo Tuyết vừa nhẹ nhàng kể lại toàn bộ sự việc, chỉ là không nhắc đến việc bản thân đã thi triển "Tâm Thiên Bất Diệt Quyết" của Phật Môn mà thôi.

Đi đến gần Trấn Hồn Bài, cả ba đều lặng lẽ chăm chú quan sát. Lục Vân khẽ nói: "Trấn Hồn Bài này rất kỳ lạ, vật này có thể khóa giữ tất cả hồn phách lẫn nguyên thần bên trong khiến không có cách nào thoát ra được. Phía ngoài thì có một lớp kết giới, uy lực kinh hồn, đệ đã thử phá giải rồi nhưng vẫn chưa tìm ra được huyền cơ ẩn tàng bên trong. Bây giờ chúng ta thử cùng nhau kiểm tra xem nó có điều chi thần bí khác nữa không?".

Đôi mắt của Vân Phong lập tức phát ra vầng sáng chói lòa - hiển nhiên hần đang thi triển một pháp quyết đặc biệt để dò xét bí mật của ngọc bài. Ngạo Tuyết thì tử quang cường thịnh, sử dụng chân khí để quan sát. Thời gian chậm rãi trôi qua, một lúc sau Vân Phong thờ dài thườn thượt: "Trấn Hồn Bài này quả là thần bí, đệ dò xét cả nửa buổi mà không tìm được gì điều gì đáng nghi cả. Hai huynh tỷ thì sao? Có phát hiện gì không?".

Trương Ngạo Tuyết quay sang Lục Vân, khẽ lắc đầu, ý chỉ mình cũng như Vân Phong không phát hiện được điều gì. Lục Vân trầm ngâm: "Đệ thì tìm được một ít manh mối. Trấn Hồn Bài này đang ẩn tàng một vật. Vật này chính là thứ gây ra khả năng trấn hồn tỏa phách của vách đá, là huyền cơ khiến cho Dạ Vũ cô nương không thoát ra khỏi giếng được. Ngoài ra, Trấn Hồn Bài này có chứa đựng năng lực che giấu mọi khí tức tà dị. Chính vì thế mà chúng ta không thể phát giác được quỷ khí âm lâm dưới này. Tiếc là, đệ vẫn chưa khẳng định được đó là vật gì".

Vân Phong nghe thế, tỏ vẻ mừng rỡ hỏi dồn: "Thật à, huynh khẳng định bên trong có vật thần kỳ gì à? Nếu đúng thật là vậy thì chắc phải là báu vật phi thường gì đó rồi. Hi hi, lần này chúng ta lời to. Đệ phải ráng nghiên cứu mới được, không thể nào vào đến đây rồi mà về tay không, huynh nhỉ?". Dứt lời, Vân Phong không ngừng đi vòng quanh Trấn Hồn Bài, đôi mắt sáng rõ một cách thêm thuồng đầy ngụ ý, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết tên này đang nổi tà tâm gì rồi.

Xoay được vài vòng, Vân Phong dừng lại, tiến gần đến ngọc bài. Chỉ thấy hần đưa ra cánh tay phải, một vầng thanh quang hiện lên xung quanh bàn tay hần. Bàn tay rực sắc xanh đen dần dần tiếp cận ngọc bài, khi đến gần khoảng một thước, lập tức có một đạo hào quang màu bạc chặn ngay bàn tay của Vân Phong lại. Vầng ngân quang rực rỡ ấy lưu động không ngừng, tạo thành một vòng phòng hộ kiên quyết cản lại bàn tay của Vân Phong, khiến hần không thể nhích thêm dù chỉ là một chút.

Ánh mắt của Vân Phong hừng hực như có lửa, vòng sáng xanh đen trên bàn tay phải đột nhiên bùng phát, hiển nhiên là hần đang cố sức dồn người ra trước, đẩy lùi vòng ngân quang bảo hộ. Nhưng vòng sáng phòng

hộ cũng không vừa, ánh sáng lập tức tăng cường, sáng chói đến nỗi áp đảo cả vàng sáng của Vân Phong. Ngạo Tuyết và Lục Vân đứng cạnh nhìn thấy đều cảm thấy vài phần kinh ngạc. Không ngờ đạo lưu quang đó thần bí như vậy, giống như là nước lên thì thuyền lên theo, gặp lực đẩy mạnh nó cũng mạnh thêm, thật kỳ lạ!

Vân Phong liên tiếp thử đến bảy lần đều thất bại, thần sắc ngày càng tỏ ra ngạc nhiên. Hắn lùi về ngay bên cạnh Lục Vân, vuốt mồ hôi trán nói: "Thứ thần bí này không biết là cái thứ gì mà không phá được đạo cấm chế của nó, thật tức quá! Huynh thử xem có cách gì không, nói sao thì đệ không chịu về tay không đâu, hôm nay nhất quyết phải biết rõ đây là thứ quái quỷ gì!"

Lục Vân nhìn sang Ngạo Tuyết, thấy thần tình của nàng có vẻ rất nghi ngại, chàng bất giác hỏi: "Ngạo Tuyết sư tỷ, hay là để đệ thử xem thế nào. Nếu đệ không được thì mới làm phiền đến tỷ, tỷ thấy sao?"

Ngạo Tuyết nghe tiếng bèn ngẩng lên, nhìn Lục Vân khẽ gật đầu: "Cẩn thận, đừng cố quá, không được thì thôi, không nên ảnh hưởng đến tu vi".

Lục Vân nhìn vào đôi mắt diễm lệ của nàng, khẽ gật đầu, một xúc cảm bất chợt trao nhau từ ánh mắt của đôi bên, thật lạ lắm. Lục Vân chậm rãi đi đến gần ngọc bài, cũng đưa ra bàn tay phải, vận chân nguyên "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết" của Dịch Viện, một vầng hào quang xanh lục lập tức xuất hiện, kinh nhau với vầng ngân quang bảo hộ trên ngọc bài. Khi hai nguồn chân nguyên vừa tiếp xúc, Lục Vân lập tức cảm nhận được vầng ngân quang này có một đặc tính bài trừ cực mạnh, có khả năng chống lại nguồn chân nguyên của Lục Vân, không để chàng đến gần.

Vì có người ở đây nên Lục Vân không thể thi triển tuyệt kỹ của mình, đành thử thám thính một lúc rồi thu hồi chân nguyên, lặng lẽ suy nghĩ rồi đưa ra bàn tay trái. Tuy bề ngoài vẫn thể hiện vầng sáng xanh thẫm của Dịch Viện nhưng trong lòng bàn tay lại đang thi triển pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất". Chàng đặt bàn tay tròn vẹn lên vầng ngân quang. Từ từ, xung quanh đột nhiên có một tầng sáng màu xanh nhạt lững lờ, tụ lại gần cơ thể của Lục Vân. Hào quang xanh nhạt đó ẩn chứa khí tức âm nhu, dịu nhẹ. Chúng tập trung vào bàn tay trái của chàng, kết hợp chặt chẽ với vầng ngân quang. Sau đó phát ra hào quang kỳ dị, chiếu rọi tứ phía.

Trương Ngạo Tuyết cùng Vân Phong đều ngạc nhiên muôn phần. Vân Phong buột miệng hỏi: "Này, Lục Vân huynh, thế này là thế nào? Tại sao đệ không hề biết huynh có chiêu thức này? Hình như đây không phải là tuyệt học của Dịch Viện, đệ chưa thấy qua bao giờ. Huynh nói đi, đệ rất muốn biết thật mà..."

Lục Vân không màng đến Lâm Phong, tay trái vẫn tiếp tục thi triển "Vạn Nguyên Quy Nhất". Pháp quyết này chuyên dùng để hấp thu thiên linh địa khí để bổ sung cho chân nguyên của bản thân. Bởi vì Lục Vân phát hiện, cường công vô ích vậy thì chi bằng cường chiếm. Khi cảm giác vầng ngân quang bắt đầu dao động, Lục Vân mừng thầm, biết rằng mình sắp thành công. Khắp người Lục Vân rực sáng một màu xanh nhạt huyền ảo, bàn tay trái do có thanh quang với lam quang cùng che đầy khí tức trong lòng bàn tay nên chàng không do dự tăng thêm ba phần công lực.

Cuối cùng, dưới sức hút mãnh liệt của Lục Vân, vầng ngân quang bắt đầu tụ dần về lòng bàn tay trái. Chỉ thấy xung quanh ngọc bài xuất hiện vô số hoa văn kỳ lạ lững lờ trong dòng nước, đa số đều là hình dạng phù chú. Chúng không ngừng lượn lờ quanh cơ thể của Lục Vân rồi nhanh chóng rút vào trong cơ thể của chàng. Ngân quang vừa chớp, mọi ánh hào quang trên ngọc bài lập tức biến mất vào lòng bàn tay của Lục Vân. Ngạo Tuyết và Vân Phong đều ngơ ngác, mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào chàng.

Ngay khoảnh khắc ngân quang tiêu biến, ngọc bài đột nhiên rạn nứt, một đạo ngân quang chói lòa hiển hiện, xoay chuyển với tốc độ chóng mặt. Vừa phát hiện có dị biến, ánh mắt của Vân Phong và Ngạo Tuyết lập tức dịch chuyển ngay từ người của Lục Vân trở về vật thể thần bí đang phát sáng. Nhìn một lúc, Ngạo Tuyết kinh ngạc nói: "Đây là một thanh bảo kiếm, mau đứng chặn ngay phần trên miệng giếng, kéo nó bay mất". Vân Phong nhanh nhẹn phản ứng ngay, chớp mắt đã thấy hắn đứng tại cửa khẩu của đáy giếng, đưa tay thủ thế.

Lục Vân lúc này không chú ý đến đạo ngân quang vừa xuất hiện mà lại nhìn vào lòng bàn tay trái của mình. Ngạo Tuyết và Vân Phong đều không chú ý đến động tác này của Lục Vân. Trên lòng bàn tay của chàng lúc này xuất hiện một đạo đồ án. Đó là một đạo ngọc phù dài khoảng một tấc, phía trên hiển hiện hai cổ

tự "Trần Hồn". Đạo ngọc phù này lấp lánh ánh sáng bạc, như được khắc lên một cách tinh tế, khéo léo, rất thần bí và quái dị.

Bất chợt nhìn sang thiếu nữ, thấy nàng đang run rẩy không ngừng, đôi mắt kinh sợ, bần thần trước ánh ngân quang của thanh bảo kiếm. Lục Vân tức khắc dịch chuyển ngay đến trước mặt nàng, lấy cơ thể che lấy vầng ngân quang chói lòa. Phía trên, giọng của Vân Phong vội vã reo gọi: "Lục Vân, huynh mau giữ lấy thanh bảo kiếm, đừng để nó chạy thoát. Đệ sẽ trấn thủ ở đây, huynh mau nghĩ cách chiếm giữ nó".

Lục Vân nhìn Vân Phong khẽ cười: "Vân Phong, huynh đã có một thanh kiếm rồi, thanh này cho đệ đây, sư tỷ cũng đã có thần kiếm, đệ cứ lấy mà sử dụng".

Nghe thế, hần mừng quýnh, cười khi khi không ngớt: "Lục Vân, huynh nói thật chứ? Vậy thì đệ đa tạ, sau này có gì cần giúp huynh cứ nói, đệ sẽ hỗ trợ hết mình, hì hì. Bây giờ làm phiền huynh canh giữ miệng giếng giùm đệ, để đệ thu phục nó".

Lục Vân cười thản nhiên, dẫn theo thiếu nữ bay đến bên Vân Phong. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu tỏa ra vầng sáng rực rỡ, khóa giữ miệng giếng. Vân Phong vừa xoay mình, dưới giếng lập tức xuất hiện sáu thân ảnh khác nhau cùng bay nhào đến thanh bảo kiếm. Thanh kiếm như biết được ý nghĩ của kẻ đang đến gần, nhanh chóng chớp ẩn chớp hiện, biến nhảy liên hồi, không để Vân Phong tiếp cận.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng nhìn vào thanh ngân kiếm, ánh mắt khê lộ một nụ cười, thần kiếm Tử Ảnh đột nhiên rời vỏ. Chỉ thấy đạo tử quang một lần nữa lan tỏa khắp hang động dưới đáy giếng, khí tức cương mãnh của Tử Ảnh chèn ép liên tục lên thanh ngân kiếm khiến nó phải chống cự vất vả. Lúc này, Vân Phong nhanh chóng chớp ngay thời cơ. Hần dang rộng đôi tay, một đạo thiên la địa võng được tạo bởi vô số những hạt huyết châu lập tức xuất hiện ngay phía trên của ngân kiếm, vụt một loáng đã chụp ngay xuống, giam lấy ngân kiếm bên trong. Những hạt huyết châu li ti đó đều là máu tươi lấy từ cơ thể của Vân Phong. Bởi vì hần hiểu rằng, muốn hàng phục một thanh bảo kiếm, miễn cưỡng sẽ chuốc lấy thất bại. Đối với loại thông linh bảo kiếm như thế này, hần đành phải dùng máu tươi của mình để giam giữ nó, đồng thời thừa cơ mà chế ngự, thu phục.

Ngân quang đại thịnh, một tiếng kiếm ngân như xé nát khoảng không. Thanh bảo kiếm chớp nháy liên tục, định tháo chạy, nhưng tiếc là đã quá muộn, những hạt huyết châu lúc này đang thu lại dần, giữ chắc lấy nó. Khi huyết châu vừa chạm vào, ngân quang lập tức tiêu biến, một thanh trường kiếm nhẹ nhàng rơi xuống, Vân Phong không chần chừ, chụp ngay thanh kiếm, mân mê. Hần vui mừng không ngừng ngắm soi và vuốt ve thanh bảo kiếm vừa có được. Thanh kiếm này dài ba thước ba tấc ba phân, thân kiếm rộng một tấc hai, dày ba phân, dáng vẻ thanh tú. Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ nhỏ "Trầm Phong".

Lục Vân và Ngạo Tuyết chạy ngay đến bên cạnh, chúc mừng Vân Phong đã đạt được kiếm bảo. Hần cũng mừng rỡ khoe: "Mọi người xem này, thanh kiếm thế nào? Phía trên có khắc hai chữ Trầm Phong, chắc đây là Trầm Phong bảo kiếm. Hì hì, thật là tốt quá. À mà... bao kiếm đâu? Mau tìm xem tìm xem". Vừa nói hần vừa lăng xăng chạy đến gần ngọc bài, lục lợi tìm kiếm. Lúc này trông hần hí hửng như một đứa trẻ, Lục Vân và Ngạo Tuyết nhìn mà không nhịn được, lắc đầu mỉm cười.

Không bao lâu sau, Vân Phong đã tìm thấy bao kiếm gần ngọc bài, hần vui vẻ chạy đến bên Lục Vân, còn Lục Vân thì đang hỏi thiếu nữ: "Người định thế nào? Rời khỏi đây hay tiếp tục ở lại?".

Thiếu nữ e lệ nhìn ba người, giọng dịu dàng: "Bao nhiêu năm nay tôi đều bị giam giữ dưới này, tốn biết bao nhiêu thời gian quý báu. Với tu vi yếu kém như bây giờ, đến ánh sáng ban ngày tôi còn sợ hướng chỉ lối gặp phải những đạo sĩ chân tu? Thế nào cũng bị đánh đến hồn bay phách tán mà thôi. Nếu như vậy thì tôi thà ở đây tu luyện thêm. Đợi một ngày nào đó tôi không còn sợ ánh sáng nữa thì sẽ đích thân đi tìm Lưu Tinh, không cần phiền đến vị hảo hiệp này nữa. Bây giờ thì tạm thời vẫn phải nhờ hảo hiệp giúp đỡ". Những lời cuối là nói với Lục Vân.

Chàng khẽ giọng: "Vậy cũng tốt, nếu người bước ra ngoài, chắc chắn không thể thoát khỏi tay của những kẻ chân tu trừ ma diệt quỷ, rất nguy hiểm. Người cứ lưu tại đây an tâm mà tu luyện. Nếu ta gặp được Lưu Tinh, nhất định sẽ chuyển lời giúp. Bây giờ chúng tôi phải cáo từ. Sau này nếu muốn tìm gặp thì chỉ cần nhớ ta là môn hạ của Dịch Viện là được. Nhưng ghi nhớ đừng bao giờ đến gần Dịch Viện. Bởi vì xung quanh viện có bố trí tiên trận bảo hộ, người mà tiếp cận sẽ lập tức hồn phách tiêu tan. Bây giờ ta sẽ để lại một đạo cấm chế, tạm thời giúp người ức chế quỷ khí, tránh tiết lộ ra ngoài, như thế sẽ an toàn hơn".

Nói xong, chàng bảo Vân Phong và Ngạo Tuyết lên trước đợi mình rồi tự tay thiết lập một đạo cấm chế. Cấm chế này không những có thể ức chế quỷ khí mà còn phòng tránh cường địch tấn công, thật là hữu hiệu. Sau khi hoàn tất mọi việc, Lục Vân quay nhìn thiếu nữ lần cuối, khẽ gật đầu chào tạm biệt rồi xoay mình rời khỏi.

Nhìn theo bóng hình khuất xa dần của Lục Vân, thiếu nữ vẫy nhẹ bàn tay xanh xao trắng muốt, giọng khe khẽ: "Có lẽ sẽ có một ngày hảo hiệp sẽ gặp được chàng, bởi vì... bởi vì hai người rất giống nhau. Trên cơ thể của hai người đều có cùng một loại khí tức, và nhiều thứ nữa... giống lắm, giống lắm...".

Cơ thể của Lục Vân bất ngờ nhòa đi, sau một tia sáng chớp lòa, chàng đã biến mất khỏi đáy giếng.

Khi Lục Vân lên đến nơi thì thấy Vân Phong đang cao hứng múa kiếm. Nhìn từ xa, một đạo ngân quang cường thịnh không ngừng múa may, tạo nên vô số những kiếm ảnh rực rỡ, xếp thành từng tầng, từng lớp, đầy uy lực, phóng tỏa ra xung quanh như những trận pháo hoa rực rỡ, lấp lánh. Ngạo Tuyết lặng lẽ đứng một bên, bình thản nhìn ngắm nhìn Vân Phong múa kiếm, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ... thật không thể cảm nhận được nàng đang nghĩ gì.

Thấy Lục Vân đang đứng ở gần miệng giếng, Ngạo Tuyết cất giọng nhẹ như gió thoảng: "Chúng ta nên về thôi, nếu nhanh một chút thì có thể còn kịp bữa cơm trưa". Thân ảnh vừa chớp, dáng áo trắng thướt tha của nàng đã ẩn hiện cách xa hơn hai mươi trượng. Lục Vân nhìn sang Vân Phong đang há miệng định nói gì đó mà chưa kịp nói, khẽ lắc đầu rồi tức tốc phi người theo Ngạo Tuyết. Vân Phong nghiêng răng kèn kẹt tiếc nuối vì không ai chịu ở lại xem mình biểu diễn nhưng rồi cũng nhanh chóng ngự kiếm phi hành, đuổi theo Ngạo Tuyết và Lục Vân.

oOo

Trên đường đi, Lục Vân nhắc: "Lần này về nhớ là đừng nhắc đến sự việc của thiếu nữ vừa rồi, nếu không sẽ bị mắng cho một trận đấy. Vân Phong đệ hãy ghi nhớ, nếu các vị sư thúc hỏi về thanh kiếm này thì kể gì cũng được nhưng tuyệt đối không đề cập đến sự xuất hiện của thiếu nữ đó, nếu không đệ phải chịu trận thì huynh không giúp đâu, nhớ đó!".

Vân Phong nhe răng cười: "Được rồi, huynh không dặn thì đệ cũng biết, chỉ ai ngốc mới nhắc tới cái đó, huynh làm như đệ là thằng ngốc không bằng. Từ bây giờ đệ sẽ không nói chuyện này nữa, ma nữ gì chứ, đệ có thấy gì đâu. Thôi chúng ta nói về Luận võ hội kỳ này đi, ha? Mọi người có suy nghĩ thế nào?". Hắn chớp chớp mắt nhìn sang Lục Vân và Ngạo Tuyết chờ đợi.

Lục Vân liếc nhìn Ngạo Tuyết rồi nhẹ nhàng nói với Vân Phong: "Việc này đệ không cần phải lo lắng nhiều, cứ cố gắng hết mình làm cho thật tốt là được. Khi về hãy nhớ tranh thủ thời gian, tìm hiểu và giao lưu với binh khí của mình, để tránh cảnh tay nắm kiếm bay, nếu không thì sẽ mất mặt lắm đấy".

Vân Phong bủi môi: "Vây thôi, hình như mọi người không muốn nhắc tới. Đệ đây cứ tâm sự với thanh hảo kiếm này một mình. Có ai có hứng chí đua tốc độ với đệ không? Xem ai đuổi kịp đệ nào! Khả khả". Dứt lời, không đợi hai người đồng ý, Vân Phong đã vận khí, ngự Trảm phong kiếm phóng đi cái vèo.

Lục Vân và Ngạo Tuyết cũng không đuổi theo, vẫn bình thản tiến bước với tốc độ ban đầu. Vừa nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, Lục Vân hỏi: "Ngạo Tuyết, tỷ thấy chúng ta tu luyện như vậy là vì trường sinh bất tử hay là vì để trở thành một hiệp sĩ trăm gian trừ ác? Là để truy tầm tiên đạo thần bí hay là vì sở hữu nguồn sức mạnh vô biên để làm bá chủ thiên hạ? Trong thiên hạ rộng lớn, kẻ chân tu nhiều vô số kể... nhưng... tại sao?".

Trương Ngạo Tuyết quay sang nhìn chàng, đây là lần đầu tiên Lục Vân gọi nàng như vậy, đôi mắt của nàng hiện lên vẻ kỳ lạ, khó tả. Lặng lẽ suy nghĩ một lúc, Ngạo Tuyết nhìn thẳng vào mắt của Lục Vân, giọng khẳng định: "Thiên hạ rộng lớn, không có gì là lạ cả. Chân tu cũng chỉ là một phương thức, những người lựa chọn phương thức này đều có những mục đích khác nhau. Cho nên câu hỏi của đệ, không có câu trả lời duy nhất. Trên thế gian này, đã có rất nhiều người gặp phải những lúc thần tình lung lay, đó cũng chính là lúc quan trọng để có được quyết định đúng đắn để bước trên con đường do mình chọn lựa? Có thể lúc này đệ đang trong giai đoạn mông lung đó, vì thế, quyết định của đệ bây giờ rất quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của đệ sau này".

Lục Vân bắt đầu trầm tư suy nghĩ thâm ý trong lời nói của Ngạo Tuyết. Bất luận người khác quyết định thế nào, điều cốt yếu là mình phải biết bản thân quyết định những gì, chọn lựa con đường mà mình muốn theo đuổi, sau đó dốc hết sức mà hoàn thành con đường đã chọn. Trầm tư một lúc lâu, Lục Vân đột nhiên phì cười, nhìn Ngạo Tuyết khẽ nói: "Đa tạ tử, Ngạo Tuyết. Chúng ta tăng tốc thôi, về sớm nhé".

Trên bầu trời xanh thăm thẳm, hai đạo thân ảnh như hai ngôi sao băng, rạch giữa trời mây hai đường sáng rực. Kiếm quang nhất thu, Ngạo Tuyết và Lục Vân nhẹ nhàng đáp xuống chân tu trường tại Dịch Viện. Chân vừa chạm đất đã có bảy người xuất hiện xung quanh, chăm chăm nhìn vào họ.

Lục Vân sắc mặt bình thản, trước khi chàng tiếp đất, bảy người này đã hiển hiện trong tâm trí của chàng một cách rõ ràng rồi. Sự xuất hiện của họ hoàn toàn không gây ra kinh ngạc gì cả. Trương Ngạo Tuyết cũng điềm tĩnh, nhẹ nhàng bước đến đứng cạnh bên sư phụ. Trong bảy người này, ánh mắt sắc lạnh của Lý Hoành Phi liếc nhìn sơ Lục Vân rồi quay đi chỗ khác. Còn Vân Phong thì lè lưỡi làm mặt khỉ với hai người, như muốn ám chỉ điều gì đó.

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười nhìn cả hai cất tiếng: "Về rồi thì tốt, sự việc lần này ta có nghe Huyền Âm sư đệ kể lại. Các người đều có thu hoạch rất khá cũng như đã đạt được mục tiêu mà ta đã đặt ra. Bây giờ mọi người hãy cùng về Dịch Thiên Các để bàn về Luận Võ đại hội trong vài ngày tới". Nói xong Huyền Ngọc chân nhân khẽ quay mình, đi về hướng Dịch Thiên Các.

Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân với ánh mắt nồng nàn đầm ấm. Lão khẽ vỗ vào vai của Lục Vân rồi dẫn chàng đi theo mọi người, cùng đến Dịch Thiên Các.

23. Hồi 23: Đạp Thượng Chánh Đồ

Lý Hoành Phi nhẹ nhàng đi ra từ sau lưng của Càn Nguyên chân nhân, đứng ngay giữa các bầm với Huyền Ngọc chân nhân một cách đồng dạng: "Bẩm trưởng giáo sư bá, đệ tử lần này đến Tuyết Âm Cốc, sau khi độ sức và tiêu diệt được rất nhiều yêu vật, đệ tử đã hiểu hơn về tập tính của chúng, biết cách phân tích tâm lý của lũ yêu vật từ đó có thể truy đuổi, tiêu diệt chúng trong thời gian ngắn nhất. Điều này giúp đệ tử nâng cao khả năng đánh giá đối thủ, tăng cơ hội chiến thắng khi chiến đấu với người khác. Từ đó mang lại thành quả rạng ngời cho Dịch Viện, làm rạng danh sư phụ".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thần tình lãnh ngạo của Hoành Phi, khẽ cười gật đầu rồi nói: "Khá lắm, biết cách phân loại kẻ thù để đối phó là một cách chiến đấu khôn khéo. Con hãy tiếp tục nỗ lực, sau này Dịch Viện sẽ là thiên hạ của các người. Ngạo Tuyết, con có thành quả gì không?".

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng đứng bên sư phụ, nhìn Huyền Ngọc chân nhân nói: "Bẩm sư bá, Ngạo Tuyết lần này học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm, gặp gỡ nhiều thứ, được mở rộng tầm nhìn và hiểu biết của mình về những yêu vật và dị linh chưa hề được biết đến. Trong mười ngày tu luyện, kiếm thuật và tu vi của đệ tử cũng được nâng cao. Mọi khổ luyện trước đây đều được phát huy tối đa trong lần trui rèn tại Tuyết Âm Cốc lần này".

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười: "Kẻ chân tu nếu không khổ luyện thì sẽ bất thành. Từ cổ chí kim, vô số những cao nhân tiên bối tu luyện hữu thành đều là từng bước tiến bộ từ quá trình rèn luyện vất vả. Xuất thế khổ tu hay nhập thế trui rèn, đều cần phải kết hợp chặt chẽ thì mới hữu hiệu. Người vẫn còn trẻ, sau này cần phải rèn luyện nhiều hơn, tu vi tự khắc sẽ nâng cao". Nói xong, ánh mắt của người đời sang Lâm Vân Phong.

Vân Phong vừa nhìn thấy ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân đã nhanh chóng nhảy bật người ra trước sư phụ của mình - Huyền Âm chân nhân, bẩm ngay: "Sư bá, người có biết không ạ! Lần này đệ tử là người thu hoạch được nhiều nhất. Đầu tiên, đệ tử biết được sự cách biệt của bản thân so với các sư huynh sư tỷ nên đã tự dặn mình phải khắc khổ tu luyện. Thứ hai, đệ tử đã thu lượm được khá nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Thứ ba, đệ tử may mắn đoạt được binh khí vừa tay. Hi hi, đây là thanh bảo kiếm thần kỳ bí hiểm. Không tin sư bá có thể xem xét". Hắn vừa cười toe toét vừa rút thanh Trảm Phong bảo kiếm ra trước mặt mọi người. Vừa nghe một tiếng kiếm ngân dài, vầng hào quang màu bạc đã chiếu rọi tứ phía. Giữa khoảng không bất ngờ xuất hiện một con ngân xà uốn mình tỏa sáng rực rỡ, khí thế vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân cùng bốn vị sư đệ sư muội đều kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát thanh bảo kiếm. Đột nhiên, Huyền Âm chân nhân quay sang Vân Phong quát hỏi: "Tiểu tử thói nhà người! Người lấy thanh kiếm này ở đâu, tại sao ta không hề biết? Tên tiểu tử này, cố tình chọc tức ta phải không?". Tuy miệng quát nạt nhưng trong ánh mắt của lão lại tỏ vẻ đắc ý lẫn vừa lòng.

Lâm Vân Phong vừa thu hồi bảo kiếm vừa cười khì khì: "Lão sư phụ công vụ bận rộn như thế, làm gì có thời gian rảnh rỗi để chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt này chứ. Chúng con cũng chỉ vừa mới về thôi, sợ lão sư phụ người còn mệt nên không dám đến làm phiền. Hi, người đừng giận nữa mà, lỡ sư phụ tức quá ngã bệnh thì bao nhiêu công vụ lại bị chia ra cho ba vị sư bá, thế thì cực khổ cho họ lắm".

Huyền Ngọc chân nhân mày ngài rạng rỡ nhìn hẩn nói: "Được rồi, không đùa nữa. Lần này Vân Phong có được thanh bảo kiếm thượng đẳng này là do tạo hóa đã định. Kiếm này hào quang thanh thuần, nhìn là biết nó cũng thuộc tiên khí như thanh Liệt Vân kiếm của Hoàn Phi, xem ra nó do vị tiên bối tiên nhân nào đó để lại. Vân Phong, người hãy nói xem người có được thanh kiếm này như thế nào, để mọi người được biết".

Thế là Vân Phong kể một lèo quá trình cùng Lục Vân, Ngạo Tuyết tìm ra thanh kiếm như thế nào, dĩ nhiên là hẩn đã thêm mắm dặm muối, nhưng phần liên quan đến sự xuất hiện của vị thiếu nữ thì giấu bém đi. Mọi người đều chăm chú lắng nghe với ánh mắt đầy ngạc nhiên, nhìn về Vân Phong nhưng về sau không chú ý đến gã nữa mà lại chuyển hướng, nhìn về phía Lục Vân cùng thanh bảo kiếm.

Huyền Ngọc chân nhân ra vẻ tán thưởng chàng, người khê giọng nói: "Đồng môn với nhau có thể tương thân tương ái như vậy là điều cần phải có. Nhưng để có thể duy trì lâu dài thì không phải là điều dễ dàng. Hy vọng người có thể giữ mãi tấm lòng thuần khiết, hết lòng vì bằng hữu và đồng môn. Vân Phong lúc này có nói là người cũng có tìm được cho mình một thanh bảo kiếm, có thể mang ra cho mọi người cùng thưởng ngoạn hay không?". Lục Vân cười thản nhiên, vừa tay phải phát, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động rút khỏi bao kiếm, sừng sững ngay giữa Dịch Thiên Các, tỏa ra vàng hồng quang nhàn nhạt.

Mọi người đều nhìn thật kỹ thanh trường kiếm đang lơ lửng giữa không, ánh mắt chấn động, thể hiện những sắc thái khác nhau. Vừa rồi khi Vân Phong khoe thanh Trảm Phong kiếm, ánh mắt đắc ý của Huyền Âm chân nhân khiến cho Tử Dương chân nhân cảm thấy rất khó chịu. Nhưng bây giờ, hóa ra đệ tử của mình cũng không thua kém, tìm được thanh bảo kiếm hiếm thấy, vô hình trung khiến cho lão hả dạ lắm, mỉm cười đắc chí liên hồi.

Đột nhiên Tử Dương chân nhân đứng dậy, tay phải xuất chiêu chụp ngay lấy thanh kiếm, xem xét đo lường cẩn thận. Lúc này, ngoài Lục Vân, ai cũng dồn mắt về thanh kiếm trên tay của Tử Dương. Xem xét một lúc, lão bất ngờ vui mừng la lớn: "Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ Như Ý, thân kiếm hàm chứa phần liệt hỏa chân nguyên vô cùng thâm hậu, chính là loại chân nguyên chí dương chí cương hiếm có vô cùng, lại có thể phối hợp tuyệt hảo với Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết của Dương Viện ta, thật hay quá! Không ngờ Lục Vân có thể tìm được thanh bảo kiếm này. Tốt, tốt!".

Huyền Âm chân nhân nghe thế chạy ngay đến bên cạnh, cầm lấy Như Ý Tâm Hồn kiếm ngắm nhìn từng chi tiết thật tỉ mỉ, vẻ kinh ngạc không thể giấu được trong đôi mắt tròn tròn của lão. Lão thử truyền vào thanh kiếm Dịch Thiên pháp quyết, nhưng có một nguồn đại lực cường thịnh cản lại tức thì, khiến cho lão có cố gắng tăng cường công lực cũng vô ích. Một lúc sau lão mới ngẩng đầu nhìn Lục Vân và mọi người, nét mặt đầy nghi vấn: "Thanh kiếm này thật quái dị, tại sao chân nguyên của ta không thể truyền vào nó mà phát huy ra ngoài? Tử Dương, người và ta luyện theo hai hệ khác nhau, người thử xem có được không?". Sau đó Huyền Âm chân nhân đưa kiếm cho Tử Dương.

Tử Dương chân nhân hình như không tin lắm, nên cầm lấy thanh kiếm với ý định thử xem thế nào. Lão hít một hơi thật sâu, toàn thân rực sáng vàng hào quang huyền thanh, khí thể hùng lực, lần át cả bầu không khí trong Dịch Thiên Các. Chỉ thấy gương mặt của lão gần lên gân xanh gân đỏ, tay phải hào quang chói lọi, nhưng thanh Như Ý kiếm vẫn không động đậy, lặng lẽ vật vờ một vầng hồng quang dịu nhẹ.

Lúc này thần sắc của mọi người đều biến đổi, ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân hiện rõ sự kinh ngạc tột độ. Lục Vân thấy thế, lòng tự hiểu, mọi sự cố trên đều do Long hồn và bản ý của Như Ý kiếm đang tác quái. Ngay cả bản thân Lục Vân cũng không ngờ rằng thanh kiếm này có khả năng kén chọn và bài trừ mạnh mẽ như vậy. Ngoại trừ Lục Vân ra, có vẻ không ai có khả năng kích hoạt được uy lực của thần kiếm.

Sắc mặt của Tử Dương chân nhân lúc xám xịt lúc âm u, đành ngậm ngùi trả kiếm: "Lục Vân, người thử

thi triển cho chúng ta xem thử, xem có phải thanh kiếm này biết nhận biết chủ nhân hay không. Tại sao ta và Huyền Âm đều không thể truyền chân nguyên vào nó được? Thật lạ lùng quá!”.

Lục Vân nhẹ nhàng nhận lấy Như Ý kiếm, tay phải vừa xoay một vòng, một đạo hồng quang chói lòa rực sáng tức thì, như ánh mắt trời đang rực lửa thiêu đốt mọi vật xung quanh. Ánh sáng đỏ chói lòa đến nỗi ai cũng phải lấy tay che mắt, không dám trực thị thanh kiếm. Xoay thêm một vòng, một tiếng long gầm gào lên rung động cả Dịch Thiên Các, sau đó đạo hồng quang tắt lịm.

Mọi người thật sự ngạc nhiên bởi uy lực và khả năng độc nhất của thanh thần kiếm, trong đó, ai cũng có thể thấy rõ niềm vui và hãnh diện của Tử Dương chân nhân. Huyền Ngọc chân nhân thì gật gù: “Kiếm này thần dị, xem ra nó chỉ chấp nhận mỗi mình Lục Vân, người khác không thể phát huy được uy lực của nó. Lục Vân có được thanh bảo kiếm này chắc chắn có thể tăng cường vài phần tu vi. Sau này hãy cố gắng luyện tập, sẽ có thành quả cao hơn dự đoán. Lần huấn luyện này đã kết thúc viên mãn, mọi người đều có được những thu hoạch đáng kể cho mình, đặc biệt là Vân Phong và Lục Vân. Ta trân trọng hy vọng sau này các đệ tử kiệt xuất vẫn sẽ tiếp tục cố gắng, vì Dịch Viện mà vang danh rạng thế, nâng cao địa vị của viện ta trong Lục Viện. Bây giờ chúng ta hãy nói về Luận Võ đại hội sắp tới”. Nói đến đây người đột nhiên ngừng lại, nhìn khắp một lượt.

Sau đó Huyền Ngọc chân nhân mới nhẹ nhàng nói: “Lần này, do bốn môn đã đào tạo được bốn vị đệ tử kiệt xuất, cho nên để biểu thị thành ý, ta quyết định phái bảy người đại diện cho Dịch Viện đến Thiên Kiếm iện. Ngoại trừ bốn đệ tử và ta ra, hai người còn lại ta muốn bàn tính với mọi người xem ai đi thì thích hợp. Mọi người cứ thoải mái đưa ra ý kiến, chúng ta cùng thảo luận”. Câu cuối cùng, Huyền Ngọc chân nhân có ý hỏi tứ viện viện chủ.

Bốn người nhìn nhau một lúc, ánh mắt của Tử Dương chân nhân bất ngờ thay đổi, nét mặt tỏ ra rất nghiêm túc. Từ trước đến nay, mỗi kỳ Luận võ đại hội đều do Càn Nguyên chân nhân của Càn viện và Tịnh Nguyệt đại sư của Khôn viện tham gia, Huyền Âm chân nhân cùng Tử Dương chưa lần nào có cơ hội. Lý do chính vẫn là vì Âm Dương nhị viện chưa hề có nhân tài kiệt xuất. Trong khi Tử Dương chân nhân lộ vẻ quan tâm bao nhiêu thì Huyền Âm chân nhân thể hiện sự hời hợt bấy nhiêu, tham gia hay không đối với lão không quan trọng lắm. Nhưng Tử Dương chân nhân hoàn toàn nghĩ khác, hiếm khi có dịp môn hạ của mình xuất hiện một nhân tài như Lục Vân, đây thật sự là cơ hội tốt để phô trương uy danh của Dương viện, vì thế không thể không tham gia.

Huyền Âm chân nhân nhìn sang Vân Phong, rồi quay đầu nói với Huyền Ngọc chân nhân: “Có lẽ trong thâm tâm của sư huynh đã có quyết định rồi, thôi thì huynh hãy nói thẳng với mọi người. Lần này, cả tứ viện mỗi viện đều có người tham dự, chúng ta dĩ nhiên ai cũng muốn có mặt để ủng hộ cho môn hạ đệ tử của mình, chỉ tiếc là không thể đi hết được. Cho nên sư huynh cứ nói thẳng, để chúng tôi khỏi phải tranh giành rồi lại mất lòng nhau”.

Tử Dương chân nhân trầm giọng: “Những lần trước, sư huynh suy tính thế nào thì đệ không nói gì nhiều. Nhưng lần này đệ nhất định phải tham gia. Bao nhiêu năm rồi, Dương viện của đệ mới có một kỳ tài như Lục Vân, bất luận thế nào đệ cũng phải đi để chứng kiến thành quả môn hạ đệ tử của đệ thế nào. Hy vọng sư huynh hiểu rõ nỗi lòng của đệ”. Lão vừa nói vừa nhìn thẳng vào ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân, đầy kiên định.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhìn sang Càn Nguyên chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, thấy hai người đều có vẻ không vui, trong lòng bất giác thở dài rồi từ tốn: “Lần này do tình huống có thay đổi nên ta cũng rất khó xử. Nếu mọi người đều có thể cùng tham dự thì không gì tốt bằng, nhưng tiếc là không thể. Trong tình trạng quỹ vật yếu linh rối loạn hiện nay, Dịch Viện nhất thiết phải có người canh giữ, chúng ta không được xem thường sơ suất. Cho nên lần này chỉ cho phép hai trong tứ viện chủ tham gia mà thôi. Suy xét đến những lần tham dự đại hội trước đây, ta định lần này để Tịnh Nguyệt sư muội và Tử Dương sư đệ đi cùng. Càn Nguyên sư đệ cùng Huyền Âm sư đệ hãy trấn thủ tại đây, cần thận lưu ý động tĩnh của bọn yêu ma quỷ quái. Cứ quyết định như vậy, mong là nhị vị sư đệ thông cảm”.

Lời này vừa xuất, Tử Dương chân nhân thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, ánh mắt tỏ vẻ phần chân thấy rõ. Còn Càn Nguyên chân nhân phía đối diện thì khẽ than vãn, lắc đầu buồn bã. Huyền Âm thì cũng chỉ thở dài, im lặng không nói gì. Sự thất vọng tràn trề đó hiển hiện rõ ràng trên gương mặt của hai người. Xem ra, đối với đại hội Luận võ lần này, họ thật sự rất để tâm. Bao nhiêu năm qua, đây là

lần đầu tiên nhân tài của Dịch Viện hùng hổ như vậy, điều này chắc chắn là điềm báo may mắn cho Dịch Viện và hiển nhiên, ai cũng muốn chứng kiến kỳ tích có thể xuất hiện này.

Bốn vị đệ tử cũng chỉ lặng lẽ nhìn bốn vị sư phụ của mình, ai nấy đều có tâm tư riêng. Lục Vân nhìn thấy thái độ kích động của Tử Dương chân nhân như vậy, thâm tâm không khỏi thất vọng, không ngờ tu vi cao thâm đến mức độ như Tử Dương chân nhân mà vẫn cố chấp với một chuyện như thế này. Khó trách người đời hay nói, tu chân thành tiên là điều cực kỳ khó khăn. Tâm vô tạp niệm, mới có thể thành tiên, nhưng trên thế gian này, có bao nhiêu người đạt được cảnh giới đó, e là khó, khó lắm!

Mọi cử chỉ và tâm trạng của chúng nhân, Huyền Ngọc chân nhân đều thấy cả, người chỉ khẽ thở dài: "Việc này cứ quyết định như thế. Sáng sớm hai ngày sau, bảy người chúng ta sẽ xuất phát đến Thiên Kiếm Viện tham gia đại hội Luận Võ. Nghe nói môn hạ của Lục Viện năm nay nhân tài nhiều vô số. Dịch Viện chúng ta phải cố gắng nỗ lực mới hy vọng thể hiện danh thế giữa muôn trùng cao thủ như vậy. Trước đây, Dịch Viện chúng ta vẫn luôn xếp ở vị trí cuối cùng, bởi vì trong các cuộc thi đấu, chúng ta đều thất bại. Cho nên lần này, ta mong rằng tất cả chúng ta phải phát huy hết bản lĩnh của mình, đấu một trận thật vẻ vang, để họ biết rằng Dịch Viện của chúng ta không phải yếu kém. Niềm vinh nhục của Dịch Viện đang nằm trên tay của các người, hy vọng các đệ tử hãy ghi nhớ điều này. Được rồi, mọi người hãy lui, ráng tận dụng thời gian hai ngày cuối cùng này nhé". Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân mãi không rời bốn vị đệ tử, đầy kỳ vọng và mong chờ.

oOo

Sau khi rời khỏi Dịch Thiên Các, Lục Vân về thẳng phòng mình, một mình lặng lẽ suy ngẫm. Sau khi đã khóa cửa ngõ cẩn thận, chàng nằm trên giường, nhẹ nhàng rút ra mảnh lụa, ngắm nhìn vàng ngân quang lấp lánh cùng con ngân lang đang ngửa đầu trường tiểu, bất giác trong lòng chàng thoáng có chút hoài niệm. Nhẹ nhàng vuốt tay trên tấm lụa, Lục Vân nói nhỏ "Tiêu Thiên, hiện tại ngươi thế nào? Ngươi có nói sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau, nhưng sẽ gặp ở đâu? Tình bằng hữu ngấn gối này ta sẽ mãi mãi cất giữ trong lòng, ta tin là ngươi cũng như vậy, phải không? Sau này, sẽ có một ngày, khi ta lãng giá cửu thiên chi thượng, lúc đó ngươi có chúc phúc cho ta không?".

Tự thì thầm được một lúc, Lục Vân cất tấm lụa, ánh mắt bây giờ tập trung lên bàn tay trái của mình. Ý niệm nhất động, đạo ngọc phù óng ánh sắc bạc lập tức hiển hiện. hai cổ tự Trấn Hồn ánh lên vàng ngân quang rực rỡ, phản chiếu rõ ràng trước mắt của Lục Vân. Lục Vân lập tức phát ra Ý Niệm Thần Ba, ngân quang trên tay càng rực sáng, đạo ngọc phù chiếu thẳng ra giữa không, cách tay đến ba thước, cảnh tượng vô cùng kỳ lạ. Lục Vân thấy vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, một mình chìm đắm trong ánh ngân quang lừng lờ.

Đột nhiên, Lục Vân như nghĩ ra điều gì, vội vàng cầm lấy Như Ý Tâm Hồn kiếm. Nhìn vào thanh kiếm, ánh mắt của chàng đầy quỷ dị, như muốn chơi khăm ai đó. Chàng gơ tay trái, chiếu thẳng đạo ngọc phù lên thân kiếm, ngay khoảnh khắc ngân quang chiếu tỏa, hai cổ tự Trấn Hồn ẩn dấu lên thanh bảo kiếm, lập tức, thanh kiếm bùng sáng đỏ lừ rồi vụt tắt. Tiếng Long hồn gầm gừ phát ra từ thanh Như Ý Tâm Hồn đầy giận dữ và sợ hãi: "Lục Vân, ngươi điên rồi à! Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi có biết làm vậy sẽ chết người không hả? Trấn Hồn Phù đó bá đạo cực kỳ, có thể giam hãm mọi hồn phách nguyên thần, ngươi có tình chơi xỏ ta à?".

Lục Vân nghe thế cười khì: "Đừng sợ, ta chỉ thử thôi mà. Với lại ta cũng muốn ngươi biết rằng, sau này hãy ngoan ngoãn nghe lời một chút. Nếu không thì... không chừng bữa nào đó ngươi khiến ta không vui, mà ta lại vốn tính hay quên, ta sợ ta sơ ý ả Trấn Hồn Phù lên người của nhà ngươi thì ta không chịu trách nhiệm đâu đấy. Cho nên ngươi nhớ là phải nhắc nhở ta cẩn thận, cẩn thận".

Long hồn hậm hực thở dài, giọng đầy bất cam: "Lục Vân, ngươi nhớ đấy. Hừ, cái tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, lại còn biết cách uy hiếp ta nữa". Ngừ khí của nó khiến cho Lục Vân bất giác cười lớn. Ngồi được một lúc lâu, chàng chợt thấy đói bụng, cũng đúng, đến giờ cơm rồi mà.

Buổi chiều, tranh thủ lúc luyện kiếm tại sân tập, Lục Vân cố gắng nâng cao tu vi của mình. Cứ thế chuyên tâm tu luyện, chớp mắt đã qua một buổi. Trong thời gian hai ngày, Lục Vân tập luyện lại tất cả các công pháp mình đã học được. Lần đi vào Tuyệt Âm Cốc, đối với Lục Vân mà nói, thu hoạch quả thật rất nhiều. Không những có thể đạt được cảnh giới đại thành của Nho gia pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cang" do quái

nhân sư phụ truyền thụ, mà bốn loại pháp quyết khác cũng đều tiến bộ thần tốc. Thu hoạch lớn nhất vẫn là thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm với Long hồn ẩn tàng bên trong cùng với Trấn Hồn Phù uy lực thần bí này. Tất cả những gì chàng có được hiện giờ đều là những thứ quý hiếm trên thế gian.

Lục Vân bây giờ, tu vi đã tiến vào trung tầng của "Bất Diệt", so với lúc chỉ là hạ tầng khi chưa vào Tuyệt Âm Cốc thì đây là một bước tiến rõ rệt. Nếu tiếp tục đi lên, tiến vào thượng tầng của cảnh giới bất diệt thì sẽ có cơ hội đi vào tầng cuối cùng - Quy Tiên cảnh giới. Lúc đó, chàng sẽ có cơ hội nhất thiết thiên đạo.

oOo

Sáng sớm ngày thứ ba, ngay tại đại môn của Dịch Viện, mọi người đều ra tiễn chân những đệ tử tham gia Luận võ đại hội. Huyền Ngọc chân nhân lặng lẽ đứng trước cửa, nhìn Càn Nguyên chân nhân và Huyền âm chân nhân. Sau lưng, bốn vị môn hạ được đề cử, Tịnh Nguyệt đại sư cùng Tử Dương chân nhân đều bịn rịn chia tay đồng môn.

Càn Nguyên chân nhân không nói gì, chỉ dùng ánh mắt để nói lời khích lệ với Lý Hoành Phi. Lý Hoành Phi thì chỉ gật đầu thật mạnh, ánh mắt đầy kiên định đã đủ để nói lên quyết tâm của gã. Huyền Âm chân nhân thì nhìn Lâm Vân Phong, ánh mắt chưa từng dịu dàng hơn. Thật nhẹ nhàng, lão nói: "Vân Phong, lần này đi nhớ cố gắng, đừng làm mất mặt Âm Viện của chúng ta, biết không? Vì sư không thể đi cùng được nhưng trái tim của ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh. Nếu người không nỗ lực thì đừng có mà về gặp ta. Đi đi, đừng quên lời ta dặn".

Lâm Vân Phong lặng nhìn sư phụ, lúc này hắn mới phát hiện thật ra sư phụ cũng thương hắn lắm, chỉ là bình thường không biểu lộ ra mà thôi. Hắn gật đầu thật chắc chắn, ánh mắt cũng rất kiên quyết, trầm giọng nói: "Sư phụ yên tâm. Đệ tử không để người thất vọng đâu, nhất định sẽ có thành tích mang về". Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm sư đồ thật quắn quít, đầy xúc cảm.

Lời có nhiều hơn thì vẫn phải chia tay, cho nên lời càng nhiều thì càng nín giữ. Huyền Ngọc chân nhân im lặng không nói gì cả, chỉ nhìn một lượt rồi quay lưng rời khỏi. Sáu người còn lại đành vẫy tay chào mọi người.

Trong làn gió sớm mai mát rượi, từng tiếng vi vu như nâng niu bước chân của mọi người. Trước cửa Dịch Viện, chúng nhân dõi theo với ánh mắt kỳ vọng kèm những lời chúc may mắn thân thiết. Những bóng lưng xa dần, cho đến khi khuất dạng thì mọi người mới nhẹ nhàng buông xuống những cánh tay mỗi một, nhẹ nhàng quay lưng. Trong tiếng gió vẫn vương vấn vài tiếng khê khàng, nhưng nào có ai nghe thấy?

Lục Vân, chàng thanh niên trời sinh tàn khuyết này lần thứ hai rời khỏi Dịch Viện, bắt đầu cuộc hành trình đầy những điều lạ lẫm, kỳ thú và gian nan của mình. Rồi chàng sẽ có những cuộc gặp gỡ gì? Vận mệnh khắc nghiệt của chàng sẽ như thế nào đây, tất cả đang ở phía trước...

24. Hồi 24: Sơ Nhập Kiếm Viện

Một tiếng trôi qua, cả đoàn người đã đi được hơn hai mươi dặm đường. Lúc này, Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi bốn vị đệ tử: "Có ai hiểu được tại sao ta chỉ đi bộ không? Nghĩ được gì cứ nói, không cần ngại".

Tử Dương chân nhân mỉm cười, Tịnh Nguyệt đại sư thì bình thản không biểu lộ, bốn đệ tử còn lại đều ngơ ngẩn người. Lâm Vân Phong chớp mắt nhìn Huyền Ngọc chân nhân, cười nói: "Sư bá, người nói là nghĩ gì nói đó đúng không ạ? Vậy thì để Vân Phong đoán thử, nếu sai thì sư bá cũng đừng nổi nóng nha. Người làm như vậy là muốn chúng đệ tử cảm nhận một chút cuộc sống của người bình thường để nhắc nhở rằng, không nên bỏ phí những tu vi không dễ có được của bản thân. Không biết Vân Phong nói thế có đúng không?".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười gật đầu: "Người tiếp theo, có ai có cùng ý nghĩ như vậy không? Cứ tiếp tục nói, bất kể đúng hay sai, ta đều không trách". Sau đó nhìn về phía ba đệ tử còn lại với ánh mắt đầy ngụ ý.

Trương Ngạo Tuyết khẽ nhìn sang Lục Vân rồi thản nhiên nói: "Đệ tử cho rằng sư bá làm như vậy là muốn mách bảo mọi người, kẻ chân tu không được quên căn nguyên của mình. Tuy chúng ta đã biết đạo pháp, có

thể ngự kiểm phi hành, nhưng tất cả đều khởi nguồn từ cơ thể cốt nhục bình thường. Bất luận chúng ta tu luyện đến đẳng cấp cao thâm thế nào thì cũng là bắt đầu từ một phàm nhân mà thôi”.

Lục Vân nhìn thoáng qua sư phụ rồi quay sang Huyền Ngọc chân nhân, khẽ nói: ”Bước đi từng bước lặng lẽ như vậy, ngoài việc có thể tĩnh lặng tâm trí, nó còn giúp che giấu nhiều thứ. Lần này đối thủ của chúng ta đều là những bậc đàn anh lợi hại, cho nên có thể ẩn tàng thực lực, nắm rõ đối phương để đột kích ngay thời khắc chính xác là điều cực kỳ quan trọng. Chuyến đi này của chúng ta là vì danh dự của Dịch Viện. Vì thế, để chiến thắng thì phải cố gắng ẩn giấu thực lực của mình, không để đối phương xem thấu, như vậy thì mới có thêm vài phần thắng nắm trong tay”.

Vừa nghe những gì Lục Vân nói, Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều thần sắc biến đổi, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Lục Vân. Còn Huyền Ngọc chân nhân thì lộ vẻ tán thưởng nhưng thái độ đó chỉ lướt qua, không dễ phát hiện. Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết cùng Lý Hoành Phi đều quay sang nhìn chàng, ánh mắt cũng không kém phần ngạc nhiên. Họ hoàn toàn không nghĩ Lục Vân lại thốt ra những lời này.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn một lượt rồi nói: ”Câu hỏi này mọi người cứ tiếp tục suy ngẫm, sau này ta sẽ giải thích. Mỗi người khác nhau sẽ có những kiến giải khác nhau, đó là điều bình thường, chọn lựa thế nào, đó mới là điều quan trọng. Sự đời luôn luôn biến đổi, con người theo đó mà thay đổi không ngừng, nhưng làm thế nào để giữ được cái tâm thuần khiết thì phải xem tu vi của từng người ra sao. Được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường. Từ đây đến Thiên Kiếm Viện nếu ngự kiểm phi hành thì chỉ tốn nửa ngày mà thôi, chúng ta không cần phải vội. Chỉ cần đến đó trước khi trời tối là được. Lần này sở dĩ dẫn mọi người đến đó sớm hơn dự định là vì muốn các tân đệ tử hiểu rõ hơn về Thiên Kiếm Viện. Nó có thể giữ vững địa vị đệ nhất của mình trong suốt năm trăm năm qua, chắc chắn có ẩn tàng huyền cơ bên trong. Lần này chúng ta đến, ngoài việc tham gia thi đấu, ta còn muốn các người học tập thêm nhiều thứ, lấy cái ưu tú của người khác để ứng dụng cho mình, hiểu không? Chúng ta hãy lên đường”. Dứt lời, người lại tiến bước.

oOo

Thiên Kiếm Viện, là viện đứng đầu trong thiên hạ Lục Viện, tọa lạc tại đỉnh Thái Huyền sơn, cách Không Linh sơn không xa, gần ngay Hoàng Hà, là một nơi thần kỳ, hùng cứ bốn phương. Chính vì tọa lạc gần Hoàng Hà, là nơi thiên địa long mạch. Cho nên là năm trăm năm qua, nó luôn giữ vị trí đệ nhất môn phái trong chân tu giới, thành tựu vượt xa những môn phái còn lại. Trong suốt khoảng thời gian huy hoàng, Thiên Kiếm Viện đã đào tạo ra vô số cao thủ chân tu, trong đó có hai vị đã thành tiên. Một vị là người sáng lập viện Lăng Thiên, người thứ hai là trưởng giáo Thiên Kiếm Viện của năm trăm năm trước - Thiên Kiếm Khách.

Tương truyền, người sáng lập viện là một vị thiếu hiệp cách đây hai ngàn năm, danh tánh Lăng Thiên. Nghe nói Lăng Thiên từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, học một biết mười, có khả năng vừa nhìn là nhớ rõ không quên. Vào năm hai mươi bảy tuổi, người một mình cầm kiếm đi qua Giá Lan sơn cho dù biết nơi đó có yêu ma ăn thịt người thường xuyên xuất hiện. Biết nó đã từng giết hại nhiều dân lành, Lăng Thiên nổi cơn thịnh nộ nên cầm kiếm đơn độc xông vào, truy tìm để tận diệt.

Sau ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng tìm thấy con yêu ma kinh tởm. Trải qua vài trận chiến đấu kịch liệt, Lăng Thiên tuy đã đánh trọng thương nó nhưng bản thân cũng đã sức cùng lực kiệt. Cuối cùng, khi nhìn thấy Lăng Thiên sắp bị yêu ma nuốt chửng, bất ngờ nơi chân trời xuất hiện một đạo hào quang, một con đại bàng khổng lồ đột nhiên vỗ cánh uy vũ trên bầu trời chói lòa. Truyền thuyết nói rằng miệng nó ngậm một thanh thần kiếm rực rỡ ngũ sắc, bay đến chỗ của Lăng Thiên. Đại bàng vừa ban tặng kiếm vừa trợ giúp người tiêu diệt yêu ma. Sau đó chỗ Lăng Thiên bay lên trời cao, biến mất giữa những tầng mây lung linh huyền ảo. Từ lúc đó, Lăng Thiên mất tích.

Sau sự việc đó mười năm, Lăng Thiên lại đột nhiên tái xuất nhân gian. Lúc này tay cầm thanh thần kiếm ngũ sắc, một thân một mình đi lên đỉnh Thái Huyền sơn, khai tông lập phái, thành lập Thiên Kiếm Viện. Từ đó, phái Thiên Kiếm Viện xuất hiện trong giới chân tu. Vài trăm năm trôi qua, Thiên Kiếm Viện không ngừng lớn mạnh. Sau này, nghe nói đệ tử trong viện đã tận mắt chứng kiến Lăng Thiên phi thăng ngay giữa ban ngày, vũ hóa thành tiên. Sự kiện thành tiên của Lăng Thiên thật sự tạo được tiếng vang cho Thiên Kiếm Viện, vì hậu thế tạo lập một nền tảng vững chắc.

Lúc đó, thứ duy nhất mà Lăng Thiên để lại là thanh ngũ sắc thần kiếm. Thanh kiếm này theo như truyền thuyết thì là một trong tam đại thần kiếm - Thiên Linh thần kiếm, xếp vị trí thứ năm trong Thần Bình bảng, cùng với Ánh Nguyệt song kiếm. Do đó cả ba được xưng tụng là Tam đại thần kiếm. Ngoài ra, người ta còn loan truyền rằng thần diệu - Đại bàng vẫn đang ẩn thân tại đỉnh Thái Huyền sơn, âm thầm bảo vệ Thiên Kiếm Viện. Còn nguồn gốc của cái tên "Thiên Kiếm Viện" là do Lăng Thiên nghĩ rằng thần kiếm đến từ thiên giới, nên đặt là Thiên Kiếm Viện để tỏ ý cảm tạ.

Một ngàn năm trôi qua, nhờ có thần kiếm và sự bảo hộ của thần diệu, Thiên Kiếm Viện thuận lợi phát triển và ngày càng khuếch trương thanh thế, đào tạo ra vô số nhân sĩ kiệt tài. Cho đến năm trăm năm trước, một vị thiếu niên tên là Kiếm Thu, vô tình được chú ý môn nhân của Thiên Kiếm Viện cứu thoát từ tay bọn phi tặc. Không ngờ, vị thiếu niên này lại chính là người thay đổi Thiên Kiếm Viện.

Sự xuất hiện của Kiếm Thu giống như một ngôi sao băng rực lửa trên nền trời tĩnh lặng, phá tan sự lạnh lẽo bình lặng của giới chân tu. Mười năm đạt tiểu thành, ba mươi năm sau người đã đạt tới cảnh giới Bất diệt. Năm một trăm tuổi, người tiến vào cảnh giới chí cao vô thượng - Quy Tiên, trở thành một truyền kỳ trong chân tu giới. Từ đó trở đi, Thiên Kiếm Viện dưới sự lãnh đạo của Kiếm Thu, nhất cử trở thành thành viên trong Lục Viện danh tiếng trong chân tu giới, rồi trong ba mươi năm ngắn ngủi, vượt lên ngũ viện mà trở thành Lục Viện đệ nhất, phong vân thiên hạ, danh chấn giới chân tu.

Trong suốt khoảng thời gian tiếp theo, Thiên Kiếm Viện vẫn phát triển thần tốc, luôn luôn dẫn đầu, vững vàng trên bảo tọa đệ nhất của mình. Còn Kiếm Thu nhờ vào tu vi cao thâm, được mọi người xưng tôn thành Thiên Kiếm Khách, đã phi thăng đắc đạo cách đây hai trăm năm. Sự kiện phi thăng của Kiếm Thu lại mang đến cho Thiên Kiếm Viện thêm một phần danh vọng và uy thế to lớn, từ đó địa thế đệ nhất của Thiên Kiếm Viện càng không ai uy hiếp được.

Trong bao nhiêu năm qua, ngũ viện luôn nỗ lực truy đuổi, hy vọng có ngày vượt qua Thiên Kiếm Viện, nhưng không một viện nào làm được. Cho dù là Bồ Đề Học Viện, nơi thần bí nhất của Phật môn cũng chỉ đứng ở vị trí thứ hai, không thể vượt hơn uy danh đệ nhất Thiên Kiếm Viện.

Trong hai trăm năm nay, Thiên Kiếm Viện xuất hiện không ít những nhân vật cao thâm bí hiểm. Lục Động chi chủ hiện nay của Thiên Kiếm Viện đều là đệ tử của Kiếm Thu. Khi xưa Kiếm Thu thu nhận bảy đồ đệ, trong bảy người này, kiệt xuất nhất là Lý Trường Xuân, ngoại hiệu Kiếm Hồn, hiện đang là chủ môn của Thiên Kiếm Viện. Sáu vị đệ tử còn lại mỗi người chấp quản một trong Lục đại Động thiên, chuyên trách bồi dưỡng nhân tài. Lần Luận võ đại hội năm nay, đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm Viện - Kiếm Vô Trần - xuất thân từ Lục Động đệ nhất Động - Thiên Huyền Động - sẽ tham gia tranh tài.

Lại nói về Thiên Kiếm Viện, tuy lấy danh là viện nhưng thực chất lấy Lục Động làm chủ. Lục Động này phân biệt gồm Thiên Huyền Động, Thiên Kiếm Động, Thiên Ứng Động, Thiên Bàn Động, Thiên Phong Động, Thiên Hỏa Động. Lần này tuy Thiên Kiếm Viện tiết lộ thông tin là đệ tử kiệt xuất chỉ ba người, nhưng thật sự là có đến sáu người, mỗi Động một người. Trong số những người này, Kiếm Vô Trần của Thiên Huyền Động có tu vi cao nhất. Còn trong lục Động, Thiên Huyền Động, Thiên Kiếm Động và Thiên Bàn Động là ba Động có thực lực cường thịnh nhất và có nhiều đệ tử kiệt xuất nhất. Mỗi kỳ Luận võ đại hội, người chiến thắng cuối cùng bao giờ cũng là đệ tử xuất thân từ một trong tam Động lợi hại này. Cũng nhờ đó mà danh tiếng của Thiên Kiếm Viện trường thịnh bất suy.

Hai ngày nữa sẽ là ngày tổ chức Lục Viện luận võ đại hội. Để chuẩn bị thật tốt cho kỳ đại hội lần này, hai ngày trước, Thiên Kiếm Viện đã phái người xuống núi tiếp đón những khách quý đến từ ngũ viện. Cho đến thời điểm này, ngoài người của Nho Viện ở gần nhất đã đến thì những viện còn lại đều chưa ai có mặt, có lẽ vẫn đang trên đường đi tới.

Nho Viện lần này tổng cộng có mười người, trong đó có sáu người tham dự luận võ. Dẫn đầu là trưởng giáo của Nho Viện, Hạo Văn cư sĩ cùng sư đệ Đan Thanh kiếm hiệp. Người mà Thiên Kiếm Viện phái xuống núi để đón tiếp các đại phái không ai xa lạ mà chính là Thiên Kiếm Động thủ tọa - Liễu Tinh Hồn. Liễu Tinh Hồn này trong giới chân tu cũng là một nhân vật có danh tiếng lẫy lừng, lão là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện, có nhiều chiến tích hiển hách trong giới chân tu. Gần như mọi kẻ chân tu đều biết đến đại danh của Liễu Tinh Hồn. Người của Nho Viện buổi chiều đã đến nơi, Liễu Tinh Hồn sắp xếp cho họ nghỉ ngơi tại Thiên Phong Động.

Mặt trời khuất núi, ánh hoàng hôn trải dài trên những tán cây đỏ lừ... Liễu Tinh Hồn nhìn ra phía xa xăm, thần sắc khẽ thay đổi, tự nhủ: "Lại có một phái đến nữa, năm nay xem ra khác xưa rất nhiều. Những người này đều đến rất sớm, họ có mục đích gì? Lại thật!". Ánh mắt của lão hướng nhìn phía chân núi, lặng lẽ trầm tư.

Dưới chân núi Thái Huyền, trên dòng cổ đạo uốn chuyển đầy thi vị, Huyền Ngọc chân nhân cũng bảy người còn lại đang từng bước tiến đến. Nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng tuyệt kỹ của Thái Huyền sơn, Lâm Vân Phong buột miệng: "Sư bá, ngọn núi này quả là kiêu vĩ, thật không hổ danh là Thái Huyền sơn - thiên hạ đệ nhất trong giới chân tu. Nhưng có một điều đệ tử không hiểu, tại sao đã tới đây rồi mà chúng ta vẫn không trực tiếp ngự kiếm phi hành? Tại sao vẫn tiếp tục đi bộ?". Điều này không chỉ hắn không hiểu mà cả Lục Vân, Ngạo Tuyết và Hoành Phi ba người đều không hiểu. Cố nhiên cả ba đều cùng nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân cười thản nhiên, nhẹ nhàng nói: "Mọi người lần đầu tiên đến đây nên không biết quy định chỗ này. Thiên Kiếm Viện được xưng tụng là Lục Viện chi thủ, cũng là thái sơn bắc đẩu của giới chân tu. Mấy trăm năm nay, để thể hiện sự tôn kính với Thiên Kiếm Viện, ngũ viện còn lại đều nhất trí đề ra một yêu cầu. Đó là bất luận người của viện nào khi đến Thái Huyền sơn đều không được phép ngự kiếm phi hành để đến thẳng chính điện mà phải leo núi bằng chân, để tỏ ý tôn kính".

Bốn vị đệ tử môn hạ nghe thế đều tròn mắt kinh ngạc, Lâm Vân Phong nói ngay: "Thì ra như vậy, thật là có khí phái. Vậy đến khi Dịch Viện chúng ta trở thành Lục Viện chi thủ thì người của viện khác khi đến cũng phải dừng lại từ đằng xa, đi bộ mà đến nhỉ? Nếu được như vậy thì hay quá. Tới lúc đó chúng ta mới uy vũ làm sao, he he, thật muốn cảm nhận cái ngạo khí đó".

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế, quay nhìn Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, ánh mắt của ba người đều lộ vài nét ngậm ngùi. Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Muốn mộng tưởng thành sự thật thì các người phải cố gắng thôi. Chỉ cần các đệ tử có thể lập được thành tích trong lần thí này thì chúng ta sẽ có hy vọng. Năm xưa, Thiên Kiếm Viện vốn xếp cuối cùng trong Lục Viện, tuy nhiên, nhờ trường giáo kỳ trước - Thiên Kiếm Khách đưa đường chỉ lối mà trong ba mươi năm ngắn ngủi, Thiên Kiếm Viện đã có thể vượt qua mọi người, chễm chệ trên danh vị hạng nhất. Đó thật sự là một truyền thuyết lẫy lừng trong giới chân tu. Dịch Viện có tạo được điều thần kỳ đó không thì phải xem biểu hiện của các người thế nào".

Tử Dương chân nhân đứng gần đó cũng lên tiếng: "Thật ra chúng ta hạ kiếm đi bộ như vậy còn có một nguyên nhân khác nữa. Bởi vì Thái Huyền sơn là cơ địa quan trọng của Thiên Kiếm Viện nên năm xưa người sáng lập Thiên Kiếm Viện - Lăng Thiên đã lập nên một Huyền Thiên Kiếm trận kỳ tuyệt thiên hạ ngay tại Thái Huyền sơn này, để phòng trừ việc ngoại địch xâm chiếm. Bất cứ người nào dám ngang nhiên ngự kiếm phi hành đi vào địa phận của Thái Huyền sơn đều bị trận đồ này đả thương, nghiêm trọng hơn sẽ bị mất mạng. Cho nên mọi danh sĩ trong chân tu giới đều ghi nhớ trong lòng phải thật cẩn thận khi đi qua Thái Huyền sơn. Đa phần đều phải rẽ sang đường khác để tránh đi ngang qua nơi này. Chúng ta không ngự kiếm đi lên, lý do chính cũng là vì nó. Mà sở dĩ Thiên Kiếm Viện danh chấn thất giới, một phần cũng nhờ vào kiếm trận tuyệt thế này".

Bốn vị đệ tử ai nấy đều sững sờ, tỏ vẻ không tin. Đến bây giờ họ mới hiểu, Thiên Kiếm Viện có thể vững danh trên địa vị đệ nhất là có lý do của nó, thật không thể đem so sánh với Dịch Viện tại Tây Thục được.

Đi dọc con đường mòn trên núi, bảy người họ nhanh chóng đã đi hơn nửa đường. Từ xa, Liễu Tinh Hồn của Thiên Kiếm Viện đã đứng chờ sẵn, mặt mày vui vẻ nở một nụ cười thân thiện, nhiệt tình đón chào. Vừa gặp mặt, Liễu Tinh Hồn đã hô hỏi: "Huyền Ngọc đạo huynh từ xa cất công đi tới, tiểu đệ không đón tiếp từ dưới chân núi thì thật thất lễ, mong đạo huynh thông cảm. Tiểu đệ đại diện cho trường giáo bốn môn đứng đây đón tiếp chư vị. Lần này Huyền Ngọc đạo huynh hình như đã đến sớm hơn một ngày, đúng là đi trước tiên phong. Xem ra Dịch Viện năm nay có khá nhiều đệ tử kiệt xuất. Thôi thì tiểu đệ chúc cho đạo huynh được toại ước nguyện. À, Tử Dương đạo hữu và Tịnh Nguyệt đại sư vẫn khỏe chứ?". Liễu Tinh Hồn vừa niềm nở vừa lừ mắt nhìn một lượt bốn vị đệ tử, cả bốn người đều có cảm giác vừa bị ai đó quét một đường chân khí qua cơ thể để thăm xét thực hư, cảm giác không dễ chịu chút nào.

Huyền Ngọc mỉm cười nói: "Không ngờ lần này lại làm phiền đến cả Liễu đạo hữu đến đây tiếp đón, chúng tôi thật cảm thấy ái ngại. Không biết là những viện khác có động tĩnh gì không, đừng nói chúng tôi là đợt

người đến đầu tiên chứ”. Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đứng một bên cũng xã giao qua loa vài câu với Liễu Tinh Hồn xem như là hỏi thăm.

Tử Dương chân nhân quay nhìn bốn vị đệ tử nói: “Bốn người hãy mau kính chào Liễu sư thúc, người chính là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện đấy, là một kỳ hiệp danh vọng lẫy lừng trong giới chân tu. Sau này có gì không hiểu thì nhớ phải thỉnh giáo Liễu sư thúc, các người sẽ học hỏi được nhiều thứ quý báu”. Lục Vân, Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết và Lý Hoành Phi bốn người vội vã tôn kính cúi chào Liễu Tinh Hồn. Còn lão thì cẩn thận thăm xét từng người, ánh mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Quay sang Huyền Ngọc chân nhân, Liễu Tinh Hồn ngạc nhiên thốt: “Huyền Ngọc đạo huynh, có vẻ Dịch Viện lần này đã chuẩn bị thật chu đáo rồi. bốn vị môn hạ đệ tử này ai nấy đều tinh khí dồi dào, linh quang chiếu rọi, toàn là những kỳ tài hiếm có. Lần này, cuộc tranh đấu của Lục Viện, e là do Dịch Viện làm chủ tình thế. Còn về việc ai đến trước thì quả thật các vị không phải là người đầu tiên, nhưng cũng là người tiếp theo rồi. Đệ đến sớm nhất là Nho Viện tại Lạc Dương, họ đến vào buổi trưa hôm nay, tổng cộng có mười người, được trưởng giáo Nho Viện - Hạo Văn cư sĩ dẫn đến. Trong đó thành phần tham dự gồm sáu người, hơn các vị hai người. Nhưng theo như ta thấy, nếu so sánh giữa hai bên thì thật không thể sánh bằng được”.

Huyền Ngọc chân nhân cười khiêm tốn, khẽ nói: “Liễu đạo hữu thật quá khen, nếu đem so với Thiên Kiếm Viện thì trúng chọi với đá. Ngoài ra còn có Bồ Đề Học Viện, Đạo Viện, Phụng Hoàng Thư Viện, những viện này đều có thực lực cao hơn chúng tôi. Lần này chỉ cần không phải xếp chót là ta mãn nguyện rồi. Mà không biết người của Nho Viện nghỉ ngơi tại đâu?”.

Liễu Tinh Hồn vừa cùng đạo bước với Huyền Ngọc chân nhân lên núi, vừa cười nói: “Lần này họ nghỉ ngơi tại Thiên Phong Động, còn các vị thì ta dự định sắp xếp tại Thiên Hỏa Động, không biết Huyền Ngọc đạo huynh cảm thấy thế nào?”.

Vừa nghe thế, ánh mắt của Huyền Ngọc chợt hiện dị sắc, nhưng lập tức biến mất, chỉ khẽ cười một tiếng rồi thản nhiên nói: “Liễu đạo huynh đã an bài thì chắc chắn không có vấn đề gì rồi. Chúng tôi sẽ đến đó nghỉ ngơi, đi thôi”. Sau lưng, sắc mặt của Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều tỏ ra nặng nề, lặng lẽ đi theo sau.

Vân Phong, Ngạo Tuyết cùng Hoành Phi đều thích thú thưởng ngoạn cảnh sắc tuyệt đẹp trên đỉnh Thái Huyền sơn, không để ý đến những biến hóa trên sắc mặt của Huyền Ngọc chân nhân. Lục Vân tuy mắt nhìn bốn hướng nhưng trong thâm tâm nắm rất rõ từng cử chỉ thái độ của từng người. Từ những thần tình trên gương mặt của Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, Lục Vân dường như đã cảm nhận được điều gì đó.

Khi đến Thiên Hỏa Động phủ, Lục Vân cẩn thận xem xét nơi này. Chỉ thấy đây là một sơn động to lớn, trước động khẩu là một sân bãi rộng rãi, đang có vô số những Thiên Kiếm đệ tử đang luyện kiếm. Tiến vào trong động, mới phát hiện động này to lớn đến dường nào. Bên trong động có rất nhiều động khác, trong các động lại có vô số những khoang rộng, mỗi khoang sơn động đều có bố trí giường, ghế, có thể cư trú được.

Liễu Tinh Hồn dẫn bảy người đi vào một sơn động khá lớn, nhẹ nhàng nói: “Huyền Ngọc đạo huynh hãy trú ngụ tại tệ xá này vài ngày. Động này có tám khoang động nhỏ, có thể ở mỗi người một động. Mọi người cứ nghỉ ngơi thoải mái, nếu có việc gì cứ tùy ý dẫn dò những đệ tử bên ngoài, họ sẽ tận tình giúp đỡ. Buổi tối, thân mời Huyền Ngọc đạo huynh cùng Tử Dương đạo hữu, Tịnh Nguyệt đại sư đến Thiên Huyền Động để trưởng giáo sư huynh được phép đích thân tiếp đón, hoan nghênh chư vị. Bây giờ mọi người chắc đã mệt rồi, ta không làm phiền nữa. Tối nữa ta sẽ đến đón ba vị. Cáo từ!”. Nói xong lão bước nhanh ra khỏi sơn động, biến mất.

Lâm Vân Phong vừa ngắm nghía sơn động vừa lên tiếng hỏi: “Thật là kỳ lạ, Thiên Kiếm Viện được hạo xưng là chân tu giới đệ nhất môn phái mà tại sao toàn ở trong sơn cốc thế này? Làm như là người rừng không bằng. Với lại đệ tử đông nghìn nghịt, chẳng lẽ toàn bộ lũ người ngoài sơn lúc này đều ở trong cái sơn động này sao? Chắc điên mất”.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ than thở: “Thiên Kiếm Viện sở dĩ làm như vậy là muốn khích lệ môn hạ đệ tử, để họ cảm khó khăn mà quyết chí tu luyện. Thật ra người của Thiên Kiếm Viện không phải ai cũng ở

trong sơn động, họ không những có nhà cửa phòng ốc mà còn xa hoa hơn cả Dịch Viện chúng ta nữa. Chỉ có điều... những người ở đó đều không phải người bình thường. Sau này các ngươi sẽ hiểu”.

Tử Dương chân nhân lạnh lùng thở dài một tiếng: ”Bọn chúng thật quá đáng, trước đây Càn Nguyên sư huynh có nói mà ta vẫn chưa tin. Hôm nay được tận mắt chứng kiến mới thấy chúng xem thường mình như thế nào. Trong mắt của chúng, Dịch Viện chúng ta chỉ là thứ hạng bét không đáng đếm xỉa, cho nên cả nơi ở cũng là nơi tệ hại nhất trong Thiên Kiếm Viện - Thiên Hỏa Động, thật là tức chết đi được”. Nghe lão nói thế, bốn vị đệ tử đều ngơ ngác ngược nhìn.

Huyền Ngọc chân nhân cũng thở dài: ”Đành vậy, ai bảo Dịch Viện chúng ta xếp chót chứ. Lần này nếu không thể mang về chút thanh thế thì chúng ta vĩnh viễn không còn hy vọng gì nữa. Cho nên, ta cứ mãi nói là bốn đệ tử phải cố gắng hết mình, để mọi người đều biết Dịch Viện của chúng ta không phải là thứ rác rưởi. Bốn người phải vì Dịch Viện mà tranh quang, đừng để người khác khinh khi xem thường. Bây giờ mỗi người hãy chọn cho mình một khoang động để nghỉ ngơi đi. Có thể chúng ta phải ở đây hơn mười ngày, mọi người phải chuẩn bị thật tốt, nghỉ dưỡng đầy đủ”.

Lý Hoành Phi sắc mặt trầm xuống: ”Sư bá yên tâm, lần này Hoành Phi nhất định khiến cho lũ người đó không dám miệt thị Dịch Viện nữa. Đệ tử sẽ dùng thanh thần kiếm trên tay này để nói với cả chân tu giới rằng Dịch Viện là nơi lợi hại không kém ai”.

Lâm Vân Phong cũng phụ họa: ”Chúng thật là ức người quá đáng mà, cho dù ta có đánh không lại thì cũng phải sống chết với chúng, để khỏi mất mặt sư môn. Hừ, ta không tin chúng có thể lợi hại hơn bao nhiêu, tới lúc đó phải thử mới biết”. Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết thì im lặng không nói, vẻ mặt nghiêm túc, thần tình trịnh trọng

25. Hồi 25: Lục Viện Tề Tụ

Nhìn thấy phần cơm nước được mang đến, Lâm Vân Phong cười xòa: ”Xem ra Thiên Kiếm Viện này giàu có hơn Dịch Viện của chúng ta nhiều, nhìn những thức ăn này này, ngon lành làm sao. Trông thì hấp dẫn thật nhưng không biết có hợp khẩu vị không. Những người xuất thân bản cùng như chúng ta, đồ ăn quý quá lại nuốt không vào, Lục Vân huynh nhỉ?”. Hắn cứ nháy mắt lia lia rồi cười ngặt nghèo một mình.

Lục Vân cười thản nhiên, trong lòng hiểu rằng hắn đang cố tình nói xiên nói xéo Thiên Kiếm Viện. Thấy hai người kia không có thái độ gì rõ rệt, Lục Vân bèn cười nói: ”Đệ thật là, cứ hay nói xàm, mau ăn đi nè. Lỡ người ta nghe thấy tưởng chúng ta chê cơm dở, hôm sau không mang tới nữa thì đừng la. Tối nay nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai sẽ đi xung quanh xem tình hình thế nào, sẵn tiện tìm hiểu ưu điểm của Thiên Kiếm Viện. Biết người biết ta, có như thế mới mong vượt trội người ta được, hiểu không? Thôi, ăn cơm đi”. Dứt lời, chàng cúi đầu ăn cơm, không nói gì nữa. Vân Phong nhìn thấy mọi người đều tập trung bổ sung năng lượng, không chú ý tới mình, một hồi sau hắn cũng mất hứng, chỉ lẩm bẩm vài câu rồi bắt đầu hì hục ăn.

Khi Huyền Âm chân nhân cùng hai sư đệ trở về động thì trời đã là giữa khuya. Đêm đó, Huyền Ngọc chân nhân không nói gì cả, còn Tử Dương chân nhân chỉ nhìn bốn người một lượt, vừa định mở miệng thì lại im lặng, không nói.

Sáng hôm sau, Huyền Ngọc chân nhân đơn độc đến Thiên Huyền Động. Với gợi ý của Vân Phong, Lục Vân xin phép Tử Dương chân nhân được ra ngoài dạo. Tử Dương nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư một lúc rồi gật đầu đồng ý: ”Bốn đứa đi tham quan và nhớ đừng sinh sự. Ở đây toàn là người của Lục Viện, việc gì cũng phải thận trọng, đừng để trưởng giáo và Dịch Viện phải mất mặt”.

Lục Vân mỉm cười: ”Sư phụ yên tâm, đệ tử chỉ đi dạo xung quanh đây để ngắm cảnh. Đồng thời xem xét tình hình các viện tham gia thế nào để giúp ích thêm cho cuộc tỉ võ ngày mai mà thôi”. Vừa nói xong, Vân Phong đã lôi chàng đi mất tích.

Nhìn theo bóng lưng của bốn vị đệ tử rồi quay sang Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân khẽ thở dài: ”Lần tỉ võ này xem ra Dịch Viện lại không có cửa xếp đầu rồi. Thật không ngờ, kỳ hội võ năm nay lại xuất hiện nhiều nhân tài kiệt xuất đến như vậy, quả là vượt khỏi tưởng tượng của đệ”.

Tĩnh Nguyệt đại sư cũng trầm giọng: "Tất cả đều đã định, nói nhiều cũng vô ích. Ta chỉ hy vọng có một người lọt vào được vòng lục cường là mãn nguyện rồi. Thiên Kiếm Viện năm nay có đến sáu nhân tài kiệt xuất. Trong đó, Kiếm Vô Trần là người có tu vi cao thâm như thế nào thì chúng ta đã được chứng kiến, đệ tử của chúng ta... nói thật... không ai sánh bằng. Còn Bồn Nhất của Bồ Đề Học Viện thì nghe nói tu vi cao thâm, bí hiểm khó lường. Tính ra thì... với tình hình của Dịch Viện hiện tại, e là không khả quan". Từ Dương chân nhân cũng thở dài, lặng lẽ lắc đầu.

oOo

Vừa ra khỏi Thiên Hỏa động, Lâm Văn Phong đã cười khi: "Cái động quái quỷ này nóng kinh, chẳng trách người ta gọi nó là Thiên Hỏa động. Ở trong đó giống như là bị hành hạ vậy, chắc vậy mà trông sư phụ có vẻ không vui. Đệ cũng thấy nóng... mà nóng trong lòng này, y như có ngọn lửa đang bùng cháy. À mà... sư huynh sư tỷ, bây giờ chúng ta đi hướng nào? Chúng ta mới đến không rành đường, tốt nhất nên tìm một người dẫn đường thì hay hơn".

Lục Vân mỉm cười: "Người nói hết rồi còn hỏi gì nữa nè. Mau đi tìm người để dẫn chúng ta đi xem xung quanh đi. Ở đây có Lục Động, chúng ta thử đi từng nơi xem sao, không chừng sẽ gặp được những người tham dự của viện khác". Lý Hoàn Phi nhìn Lục Vân khẽ gật đầu, nhưng không nói gì. Lục Vân thấy vậy cũng khẽ gật đầu, xem như trả lời.

Trương Ngạo Tuyết vừa đi vừa nhìn ra bãi đất trống trước động. Tại đây đang có rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang quét dọn, chuẩn bị cho đại hội Luận võ ngày mai. Xung quanh bãi đất, chính xác là đấu trường, có sắp xếp một số bàn ghế để dành cho các tiền bối và đệ tử tham dự của các viện ngồi để quan sát. Bởi kẻ chân tu có căn cơ là ngự phong dĩ lập, cho nên không cần xây đài tháp gì cả mà sử dụng trực tiếp bãi đất trống để lập đấu trường, vừa nhanh gọn vừa tiết kiệm.

Một lúc sau thì Văn Phong trở về với một đệ tử Thiên Kiếm Viện trẻ tuổi, tên là Tiểu Trương, trông khá thanh tú. Sau khi đã trao đổi danh tánh, Tiểu Trương bắt đầu dẫn mọi người đi tham quan khắp nơi. Trên đường đi, Tiểu Trương nói: "Thiên Kiếm Viện tổng cộng có Lục Động, mỗi nơi đều cách xa nhau vài dặm, phải đi bộ rất tốn thời gian. Nhưng ở đây lại không thể ngự kiếm phi hành mà chỉ được phép ngự phong bằng cách thi triển khinh công. Bây giờ chúng ta sẽ đến Thiên Phong Động trước. Các vị cứ đi theo tại hạ". Nói xong xoay người, thân ảnh nhanh như gió lướt, chớp mắt đã ở cách xa đến trăm trượng. Thân pháp lợi hại đến nỗi cả bốn người Lục Vân đều ngạc nhiên quá thể. Họ hoàn toàn không nghĩ rằng, một đệ tử Thiên Kiếm Viện được Văn Phong chọn đại dắt về lại có tu vi đáng nể như vậy. Thiên Kiếm Viện này thật là danh bất hư truyền!

Bốn người nhìn nhau, cùng thét một tiếng, thân pháp cũng nhanh như ánh chớp, thoáng chốc đã mất hút ngay lưng chừng núi. Rất nhanh, họ đã theo ngay sau Tiểu Trương, cùng đến Thiên Phong Động. Ở đây cũng có rất nhiều đệ tử đang chỉnh đốn đấu trường, chuẩn bị cho đại hội ngày mai.

Vừa đến nơi, họ đã bị thu hút ngay bởi thân ảnh của sáu người ngay trước cửa Thiên Phong Động. Lâm Văn Phong phản ứng nhanh nhạy, mặt cười thật tươi nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt sáu người này. Trông họ đều là những thiếu niên bằng tuổi, Văn Phong cười nói: "Chào các vị đạo hữu, tại hạ là Lâm Văn Phong của Dịch Viện, đang đi dạo xung quanh cùng với ba vị sư huynh sư tỷ. Thật hân hạnh khi được gặp mặt các đạo hữu ở đây. Không biết các sư huynh đây là đệ tử của viện nào?". Thật ra hắn đã biết điều này qua lời nói của Liễu Tinh Hồn hôm qua nhưng vẫn giả bộ không biết để hỏi lại cho phải phép.

Sáu người của Nho Viện nhìn thấy Văn Phong và ba người đang đến gần, họ nhanh chóng nhìn lướt qua để thám xét thực lực của cả bốn, sau đó ánh mắt dừng trên người của Ngạo Tuyết. Cả sáu đôi mắt đều thể hiện vẻ ái mộ vô cùng. Chỉ thấy một thiếu niên khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, khôi ngô tuấn tú trong y phục trắng toát lên tiếng: "Thì ra là đồng môn sư huynh muội của Dịch Viện, chúng tôi là đệ tử của Nho Viện, rất vui được quen biết, tại hạ tên là Tất Thiên, còn đây là các sư huynh đệ đồng môn". Tiếp theo, hai bên trao đổi tên họ với nhau, mọi người xem ra rất nhiệt tình và thân thiện.

Sau khi làm quen thân tình, Lục Vân đã biết được danh tánh của cả sáu người. Trong đó, có ba người khiến cho Lục Vân chú ý nhất. Ngoài Tất Thiên ra là một người mặc trang phục màu xanh, trông như một thư sinh nho nhã tên là Tráng Lực; một người ngân y phát phối, thần thái uy dũng tên là Cao Phong. Ba người còn lại tuy là tu vi bất phàm nhưng so với ba người này thì còn cách một khoảng xa.

Trong bốn người của Lục Vân thì Hoàn Phi luôn giữ một thái độ lạnh lùng ngạo mạn, rất ít mở lời, còn Ngạo Tuyết thì thanh tịnh như vị thiên nguyệt tiên tử, cho nên mọi chuyện đều do Vân Phong và Lục Vân thay mặt xuất ngôn. Lục Vân cười nói: "Sáu vị sư huynh mới đến từ hôm qua phải không? Sao không đi ra ngoài tham quan? Nếu sáu vị đồng ý, hay là cùng đi với bọn tại hạ?". Chàng vừa nói vừa mỉm cười, một ánh nhìn kỳ dị chớp nhoáng hiện trên đôi mắt của Lục Vân.

Tất Thiên nhìn bốn người nhưng ánh mắt cứ hay ngừng lại trên Ngạo Tuyết, gã khẽ nói: "Nếu Lục sư đệ có ý đó thì ta cũng không tiện từ chối. Nhưng để trưởng giáo không lo lắng, ba sư đệ sẽ ở lại, ta cùng Trương Lực, Cao Phong sẽ cùng đi với các vị".

Lâm Vân Phong cùng với Trương Lực và Cao Phong vừa đi vừa cười nói vui vẻ, trông họ rất hợp với nhau. Trương Ngạo Tuyết thướt tha dáng kiều đi ở đằng trước, khiến cho bao cặp mắt phải ngắm nhìn. Còn Lý Hoàn Phi thì lặng lẽ theo sau cùng, thần tình có vẻ cao ngạo nhưng cô độc.

Tất Thiên đi chung với Lục Vân, gã hỏi nhỏ: "Nghe nói Trương Ngạo Tuyết sư muội của Dịch Viện tu vi tinh thâm, vẻ đẹp hơn người. Hôm nay được dịp gặp gỡ mới thấy nàng kiều diễm hơn cả lời đồn đại. Trong cả Lục Viện đông đúc, e rằng chỉ có Thương Nguyệt sư muội của Phụng Hoàng Thư Viện là có thể sánh ngang. Đợi khi Thương Nguyệt sư muội hôm nay đến nơi, hai người đứng chung thế nào cũng tỏa sáng rực rỡ với vẻ đẹp thiên hạ song bích, xứng danh là hai đóa kỳ hoa của giới chân tu. À... Lục sư đệ có thể cho biết điều này không? Không biết là Ngạo Tuyết sư muội hiện giờ đã có ý trung nhân chưa?". Gã vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Vân, hồi hộp chờ đợi.

Lục Vân nghe thế sắc mặt hơi sững sốt, nhìn hẩn rồi nhìn sang bóng lưng uyển chuyển của Ngạo Tuyết. Rất lâu sau, chàng mới khẽ nói: "Tất sư huynh hỏi thế thật là làm khó đệ. Tuy đệ và Ngạo Tuyết sư tỷ đều là môn hạ của Dịch Viện, nhưng một năm gặp nhau không được bao nhiêu lần. Ai nấy đều bận rộn cho việc tu luyện cho nên là đệ cũng không rõ lắm. Nếu huynh muốn biết thì cứ tìm cơ hội hỏi thẳng tỷ ấy xem sao. Đệ thì xin thứ lỗi là không thể trả lời được". Chàng chỉ mỉm cười qua loa rồi vụt người đi lên phía trước, sánh bước cùng Ngạo Tuyết. Tất Thiên ngơ ngẩn người, ánh mắt chợt cuộn lên một ngọn lửa, thôi thúc bước chân đang chần chừ.

Không bao lâu sau, tám người họ đã đi hết bốn động còn lại. Lúc này Lục Vân mới hỏi Tiểu Trương: "Nếu chúng tôi muốn đi đến chỗ lưng núi thì đạo hữu có thể dẫn đường không?".

Tiểu Trương tỏ vẻ khó xử nói: "Cái này thì... tại hạ nghĩ không nên. Bởi vì Liễu sư bá đang ở chỗ đó để tiếp các quý khách của các viện, nếu chúng ta tới đó e là sẽ gây ra phiền phức. Nếu chư vị muốn gặp gỡ đệ tử của các viện khác thì chỉ cần đứng ở ngã rẽ kia là được. Bởi vì khi lên núi, bất luận là được sắp xếp nghỉ ngơi tại động nào cũng đều phải đi qua chỗ phân nhánh này. Tại hạ chỉ có thể dẫn các vị đến đó thôi". Sau đó Tiểu Trương dẫn cả tám người đến ngay giao lộ, nơi rẽ đi đến các động.

Khi đến nơi, họ phát hiện ra Tử Dương chân nhân cũng đang ở đấy, cùng đi còn có Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho Viện. Cả hai quay lại nhìn đám đệ tử của mình, bất giác mỉm cười. Đôi bên sau khi chào hỏi theo lễ nghĩa thì Tử Dương chân nhân lên tiếng: "Sao mà các đệ tử lại đi chung với nhau vậy? Có phải gặp nhau giữa đường rồi đồng hành cho vui không?".

Lục Vân nhẹ nhàng kể lại tình huống khi nãy, rồi hỏi: "Sư phụ, sao sư phụ đến đây? Tịnh Nguyệt đại sư không đi cùng ư?".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải không đợi Tử Dương mở miệng đã trả lời ngay: "Thật ra là do ta buồn chán nên đi tìm sư phụ của người để tâm sự cho khuây khỏa, không ngờ lại gặp các đệ tử tại đây. Còn Tịnh Nguyệt đại sư thì đang đàm đạo với trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện".

Tất Thiên lên tiếng: "Sư thúc, người của Phụng Hoàng Thư Viện đến rồi à? Chúng đệ tử đã đến từng động để xem qua mà không thấy ai cả".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải cười nói: "Họ mới đến thôi, chắc là không đúng lúc nên không gặp được. Bây giờ chỉ còn thiếu Bồ Đề Học Viện và Đạo Viện chưa đến. Nhưng chắc họ cũng đến sớm thôi. Khi đã đông đủ thì sẽ cùng họp bàn việc tỷ võ cho ngày mai. Các người có thể tiếp tục đi xung quanh tham quan. Hiếm khi có dịp đến đây, hãy cố gắng học hỏi cho nhiều vào".

Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ dặn: "Các đệ tử cứ làm quen và thắt chặt tình cảm. Sau này trên con đường hành đạo, tình bằng hữu là điều rất quan trọng khi gặp nguy nan. Phải biết hỗ trợ nhau và cùng bảo vệ nhau trước kẻ địch. Đó là quy luật sinh tồn trong giới chân tu. Đơn độc hành sự bao giờ cũng thiệt thòi hơn khi có bằng hữu bên cạnh". Cả đám đệ tử vâng lời gật đầu rồi xoay mình rời khỏi.

Tử Dương nhìn theo bóng hình của Tất Thiên, khẽ nói: "Tất Thiên của Nho Viện quả thật tu vi thâm hậu, là một kỳ tài, kỳ tài. Xem ra Dịch Viện lại mất đi vài phần cơ hội chiến thắng rồi. Đã năm mươi năm, năm mươi năm lúc nào cũng xếp chót, thật cảm thấy mệt quá, không muốn như vậy lần nữa".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải cũng than vãn: "Tử Dương ơi là Tử Dương, chúng ta là hảo bằng hữu lâu năm, trong Lục Viện cũng là hai viện thân tình nhất. Nói thật, cái danh phận cuối cùng đó ai mà muốn gánh chứ? Số phận run rủi, nhị viện chúng ta lúc nào cũng phải gánh những danh phận thấp hèn. Trong lòng ai cũng hiểu, Thiên Kiếm Viện bá tuyệt thiên hạ, năm trăm năm nay địa vị không hề bị lung lay, cho dù là Bồ Đề học viện cũng phải chịu thua, chúng ta thì làm gì được? Lần này, Dịch Viện đào tạo ra được bốn vị kiệt xuất đệ tử đã là điều chưa từng có trước đây, ta vì thế mà cảm thấy vui mừng. Nhưng Thiên Kiếm Viện người ta có đến sáu người, chúng ta biết so sánh thế nào? Nghĩ thông chút đi, đừng có chấp quá. Theo như ta thấy thì Lục Vân đệ tử của ngươi không chừng sẽ tạo lập thanh thế hiển hách trong lần đại hội này đây".

Tử Dương chân nhân vẫn lắc đầu: "Ta cũng nói thật, lợi hại nhất của Dịch Viện là Lý Hoành Phi và Trương Ngạo Tuyết. Đệ tử của ta chỉ mới đến Dịch Viện được hai năm thôi. Trong thời gian ngắn ngủi đó, Lục Vân có thể tu luyện từ một người không biết pháp thuật cho đến thành quả hiện giờ là ta cảm thấy an ủi và mừng rỡ lắm rồi. Lần này ta không tiếc phải tranh cãi với Cần Nguyên sư huynh, làm sút mẻ tình huynh đệ đồng đạo để được đến đây, đó là tại sao chứ? Đơn giản chỉ vì ta muốn tận mắt chứng kiến vị đệ tử đầu tiên của Dương viện được phép tham dự đại hội luận võ này có thể vì Dịch Viện tranh quang, lọt vào lục cường hay không thôi. Cho dù đứng cuối cùng trong danh sách ta cũng mãn nguyện. Nhưng khi đến đây rồi mới biết... Lần này đệ tử kiệt xuất đông như trẩy hội, sợ rằng không có phúc đức đó". Dứt lời, Tử Dương chân nhân lại thở dài, lắc đầu ngao ngán.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải không ngừng an ủi: "Ngươi đừng xụ mặt như thế chứ, bây giờ còn chưa chính thức đấu mà đã vậy rồi, sự đời ai mà biết được? Cũng như ngươi đã nói, Lục Vân có thể tu luyện và đạt được thành quả kinh người trong thời gian hai năm ngắn ngủi. Trong cả giới chân tu, đây là sự kiện kỳ dị chưa từng xảy ra. Nếu Lục Vân đã có bản lĩnh này thì không chừng kỳ tích cũng sẽ xuất hiện trong lần đại hội Luận võ. Đừng lo lắng nhiều quá, cứ cố vũ hết mình cho đệ tử yêu dấu của mình đi, những gì chưa xảy ra vẫn là điều bí ẩn mà". Tử Dương trầm ngâm ngẫm nhìn đường chân trời xa tít mù, nghĩ ngợi những lời nói của lão đạo hữu đang ngồi bên cạnh, tự hỏi: "Sẽ như thế ư? Có thể hay không?".

oOo

Buổi chiều, Huyền Ngọc chân nhân trở về Thiên Hỏa động thông báo với mọi người: "Cho đến lúc này, mọi người của Lục Viện đã đến đông đủ. Hôm nay, trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện, trưởng giáo Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện, trưởng giáo Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện cùng môn hạ đệ tử đã đến nơi. Lần này ngoại trừ Dịch Viện chúng ta chỉ có bốn người tham dự thì ngũ viện còn lại đều có sáu người. Như vậy trong ba mươi sáu người này có hai chỗ trống. Chỗ trống đó sẽ do đệ tử của Thiên Kiếm Viện bù vào.

Chiều nay, trưởng giáo của Lục Viện đã cùng họp bàn với nhau và nhất trí rằng lần đại hội lần này, chúng ta vẫn sử dụng phương thức cũ. Như thông lệ, Lục Viện mỗi viện sẽ chỉ định hai đệ tử để vào thẳng vòng trong, những đệ tử còn lại thì phải đấu vòng loại để giành quyền tham dự. Cuộc tỉ võ tạm thời chia làm bốn vòng đấu, sẽ có thay đổi tùy theo tình hình thực tế. Vòng đấu thứ một sẽ bao gồm hai mươi bốn đệ tử còn lại của Lục Viện sau khi mỗi viện đã chọn ra hai đệ tử được tuyển thẳng. Hai mươi bốn người này sẽ một đấu một, tiến hành loại trực tiếp. Như vậy thì sau vòng đấu thứ một sẽ còn lại mười hai người.

Mười hai người này sẽ được trộn lẫn với mười hai người đã được chọn của Lục Viện, sau đó chia thành từng nhóm nhỏ đấu loại trừ. Để đảm bảo thực lực của mỗi viện không bị tiêu hao, những đệ tử cùng một viện sẽ tuyệt đối không gặp nhau trong vòng đấu này. Khi vòng đấu thứ hai kết thúc, Lục Viện đệ tử tổng cộng còn lại mười hai người. mười hai người này tiếp tục đấu chéo với nhau và tiếp tục loại dần. Sáu người còn lại chính là Lục cường của Lục Viện hội võ.

Cuối cùng sẽ tiến hành cuộc chiến xếp loại của Lục cường. Lần này sẽ không phân chia đồng viện hay không mà chỉ tùy ý chọn ra danh sách tỉ võ theo phương pháp bốc thăm. Đây là thời khắc quan trọng nhất của cả đại hội, bởi vì nó liên quan đến cả danh phẩm của Lục Viện. Trong mỗi kỳ tỉ võ, ai được danh hiệu hạng nhất thì trong mười năm tiếp theo, viện đó sẽ là Lục Viện chi thủ. Cho nên, mục tiêu của chúng ta chính là danh hiệu đệ nhất này. Trong bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Bồ Đề Học Viện từng ba lần đoạt danh hiệu đệ nhất thì toàn bộ những lần sau đó đều thuộc về Thiên Kiếm Viện.

Có lẽ mọi người cảm thấy hiếu kỳ, tại sao lần nào cũng là Thiên Kiếm Viện. Chẳng lẽ mỗi mười năm họ đều có nhân tài kiệt xuất, tranh hùng thiên hạ? Thật ra bên trong có lý do. Lục Viện hội võ có một quy định, mỗi thành viên tham dự đều có thể tham gia tối đa năm kỳ đại hội. Vì thế suy tính ra, mỗi con giáp, Thiên Kiếm Viện chỉ đào tạo ra một đệ tử kiệt xuất thiên tài, xứng danh đệ nhất. Với thời gian trui rèn lâu dài và có đầu tư, đó là lý do tại sao họ luôn dẫn đầu quần hùng.

Ngoài ra, ta muốn bàn luận với mọi người về hai đệ tử được chọn của Dịch Viện ta là ai. Trong lần tỉ võ này, thực lực của ngũ viện đều vượt hơn dự tính, cho nên ta phải suy nghĩ và tính toán thật cẩn thận. Trong bốn đệ tử, ai sẽ được chọn và ai sẽ phải đấu vòng loại? Ta muốn nghe ý kiến của các vị". Cổ nhiên ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân dừng lại trên người của Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, chờ đợi.

Nhìn thấy ánh mắt của sư huynh, Tử Dương hiểu rõ đây không phải là đúng tranh giành thể diện cá nhân. Vì sự vinh nhục của Dịch Viện, việc này cần phải thận trọng, không thể quyết định theo cảm tính. Chậm rãi, Tử Dương chân nhân đành nói: "Lần này đệ không có ý kiến về việc đệ tử nào được chọn thẳng vào vòng trong, sư huynh cứ quyết định". Tịnh Nguyệt đại sư cũng chỉ gật đầu, không lên tiếng. Có lẽ người cũng hiểu, lúc này không nên góp ý điều gì.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Nếu đã như vậy thì... Vân Phong và Lục Vân, hai người hãy chịu cực một chút, tham gia đấu vòng loại vậy. Ngạo Tuyết và Hoành Phi tạm thời nghỉ ngơi, để dành đầy đủ sức lực cho cuộc đấu vòng trong. Nếu ai có ý kiến phản đối thì đừng ngại nói thẳng".

Tử Dương chân nhân khẽ thở dài, nhìn sang Lục Vân, ánh mắt đầy ái ngại. Lục Vân cũng quay nhìn sư phụ, trong lòng chợt trỗi dậy cái cảm giác như ngày hôm qua, lúc Vân Phong rời khỏi Dịch Viện. Chẳng có thể cảm nhận được trọn vẹn cảm xúc bất khả kháng của tôn sư. Chẳng hiểu, người mà sư phụ muốn chọn để vào thẳng vòng trong là mình nhưng tiếc là người không thể nói lên lời. Bởi vì nếu người tranh biện cho Lục Vân thì sẽ không công bằng cho những người còn lại. Lúc này, sư phụ của Vân Phong và Hoành Phi đều không có mặt, nếu người lên tiếng tức là đang ức hiếp hai vị đệ tử kia. Điều này thật không nên.

Đối với trận đấu này, thật lòng Lục Vân không để tâm lắm nhưng ngay giây phút ánh nhìn đầy khát khao và kỳ vọng của tôn sư không ngừng nhìn thẳng vào mình, Lục Vân đã quyết định, phải thể hiện và chiến đấu thật tốt để bù đắp cho tấm lòng của vi sư.

Nhìn sư phụ, Lục Vân mỉm cười khẽ nói: "Sư bá và sư phụ yên tâm, đệ tử không xem trọng cái này. Được tham gia đấu vòng loại càng tốt, như thế lại có dịp được độ sức và học hỏi thêm tuyệt kỹ của những viện khác. Cho nên điều này khiến đệ tử càng phấn khích chứ không phiền lòng gì cả, vừa lợi cho mình mà vừa thấm thính được tình hình để về báo cho mọi người, giúp cho việc chuẩn bị sách lược đối phó tốt hơn cho vòng đấu sau".

Vân Phong vỗ vỗ vai của vị huynh đệ thân thiết, cười nói: "Nói hay lắm, huynh đệ chúng ta sẽ cùng nỗ lực để cho bọn người kia phải há hốc mồm trước uy danh của Dịch Viện. Hừ, để xem sau này chúng có dám xem thường đệ tử Dịch Viện nữa không".

Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân rạng ngời hẳn, dịu dàng nói: "Được, thôi thì quyết định như vậy. Lát nữa ta sẽ đi báo danh cho những đệ tử tuyển chọn. Lần tỉ võ này sẽ chia thành sáu điểm đấu, mỗi nơi chính là mỗi động trong Thiên Kiếm Viện, tất cả cùng tiến hành. Cho nên cùng một lúc, các đệ tử sẽ đấu ở những nơi khác nhau, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần trước. Thôi, ta đi đây, mọi người nghỉ ngơi lấy sức". Dứt lời, người xoay lưng rời khỏi.

Tử Dương chân nhân quay sang Lục Vân, dặn dò: "Hãy cố gắng nhé, hy vọng là hai đứa sẽ thuận lợi lọt vào vòng trong, vì Dịch Viện ta lấy lại chút thể diện. Tối nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai đánh một trận thật hay vào, sư phụ và các sư thúc sư bá sẽ chúc phúc cho hai đứa". Nói xong, lão nhanh chân rời khỏi động, như muốn trốn tránh điều gì.

Lục Vân nhìn theo bóng lưng của sư phụ, khe thở dài, âm thầm nói: "Hãy yên tâm, sư phụ sẽ cảm thấy kiêu hãnh vì những gì Lục Vân này làm". Quay lại nhìn mọi người, ánh mắt dịu dàng của Ngạo Tuyết như nói lời khích lệ, còn Hoành Phi thì chỉ nói vồn vện có hai chữ: "Cố gắng". Lục Vân gật đầu cảm tạ rồi nắm lấy tay của Vân Phong, ngạo nghễ cười, thần thái tự tin mà nói lớn: "Tất cả, ngày mai sẽ rõ".

Đúng vậy, vào ngày mai mọi thứ sẽ rõ ràng, không phải sao?

26. Hồi 26: Dạ Nguyệt Như Thủy

Chậm rãi bước bộ dưới màn đêm lạnh lẽo, Lục Vân khe ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng đang chiếu rọi trên cao. Đêm nay ánh trăng đẹp lạ thường, vàng sáng bằng bạc tỏa xuống bao phủ cả khu rừng. Nhìn từ xa, vô vàn chiếc lá óng ánh sắc bạc rung rinh, reo vui trong gió, dưới gốc cây là làn sương đêm mịn mờ. Chàng khe cười, miệng ngâm: "Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương. Lý Bạch thật khéo khi miêu tả cảnh đêm dưới trăng như thế này. Tối nay nguyệt quang không phải đã trở thành làn sương lững lờ rồi sao?".

Thu ánh mắt đang lơ đãng với trăng và sương, Lục Vân tiếp tục chậm rãi đi về phía khu rừng. Không bao lâu chàng đã đến nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt là một bóng người màu trắng. Dưới ánh trăng huyền ảo, thân ảnh trắng toát, lơ đãng trong gió sương đang đỉnh lập giữa các tán cây, lặng lẽ quay lưng về phía Lục Vân. Dáng áo thướt tha trong gió cùng mái tóc dài đang tung bay, tất cả đều mê người...

Lục Vân ngắm nhìn bóng lưng yêu kiều, đôi mắt biểu lộ vài ánh nhìn lạ lẫm. Bất ngờ, cơ thể của chàng vụt biến ngay sau lưng bóng áo trắng thướt tha. Im lặng, chàng không nói một lời nào mà chỉ đứng đó, dõi theo thân ảnh diễm lệ. Một cơn gió tinh nghịch ghé ngang, mang theo từng lọn tóc tỏa hương đùa vui trên cánh mũi, khiến cho Lục Vân say đắm, ngất ngây.

Nhẹ nhàng xoay mình, bóng ảnh từ từ quay lại nhìn Lục Vân. Hai ánh mắt chạm nhau, một xúc cảm lạ lùng dâng trào trong tim mỗi người. Không âm thanh, không lời nói, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau. Ngay lúc này, thời gian như ngừng trôi, gió như ngưng thổi, bốn bề đều trở nên mơ hồ. Giữa đất trời, trong khoảnh khắc lắng đọng, chỉ còn lại bóng hình của đôi phương và đó là điều duy nhất trong tâm khảm của cả hai.

Ánh mắt trong ngần như hàn thủy, cùng đôi mắt đậm nhả như tiên sa, hai trái tim thu hút lẫn nhau chính từ ánh mắt của đôi phương đang đắm chìm, đang thơ thẩn. Lục Vân bất chợt khe cười một cách đậm thắm: "Ngạo Tuyết, ở đây một mình suy nghĩ chuyện gì à?". Trong ánh mắt thanh khiết đó ánh lên thần sắc quyến rũ vô cùng.

Trương Ngạo Tuyết cũng lặng lẽ thu hồi ánh nhìn say đắm của mình, ngẩng nhìn trời cao, khe nói: "Tối nay trăng sáng và trong quá. Bao nhiêu năm rồi, lúc nào cũng chỉ tập trung tu luyện, chưa lần nào được ngắm nhìn nó kỹ càng như hôm nay. Xem như giữ cho mình một hồi ức thật đẹp, cất vào trong đáy lòng vậy". Dưới ánh trăng, gương mặt tuyệt sắc của nàng như được phủ một lớp ngân quang nhàn nhạt, càng ngắm càng mê mẩn. Vẻ đẹp cùng khí chất đậm nhả thanh cao đó cũng đang để lại một hồi ức sâu đậm trong đáy lòng của Lục Vân.

Ngẩng đầu, nhìn ngắm mình nguyệt trên thiên tế, Lục Vân từ tốn: "Trăng sáng như gương, trăng trong như nước, lòng người thanh tịnh, thấu rõ mọi việc. Mỗi khi đệ đang suy nghĩ điều gì, đệ đều nhìn lên bầu trời trước mặt. Bởi vì đệ muốn nói với trời cao, cuộc đời này của Lục Vân sẽ không bao giờ chịu khuất phục. Những gì đệ nghĩ là tung hoành thiên địa, tùy tâm tùy ý, thoát khỏi sự ràng buộc của vận mệnh, ý trời. Cho nên, đệ đã chọn con đường chân tu. Vậy còn tỷ thì sao, Ngạo Tuyết?".

Ngạo Tuyết vừa lắng nghe vừa nhìn Lục Vân, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ dị. Ngắm nhìn gương mặt tuấn tú cùng nụ cười thản nhiên, đầy tự tin của chàng, Ngạo Tuyết khe nói: "Lý tưởng của đệ xa quá, đó không phải là điều ta có thể tưởng tượng được. Cuộc đời này, ta chỉ mong đi qua một cách bình thản. Chỉ tiếc là có nhiều việc không theo ý nguyện của bất kỳ ai. Những ký ức của tuổi thơ, cho đến bây giờ đã trở nên mơ hồ không rõ, những kỷ niệm năm nào, giờ còn nhớ được bao nhiêu? Giấc mơ thuở nhỏ với trăng xanh, mong manh mộng mị đẹp mơ màng. Nếu ta phát kiến đũa trăng sáng, chỉ e trăng tàn mờ bóng trăng".

Lục Vân nhìn sâu vào đôi mắt của Ngạo Tuyết, tình cảm dạt dào... Chàng khẽ nói: "Trái tim nếu không vết xước thì nước mắt sẽ không rơi. Những chuyện đã qua thì hãy để nó trôi đi, chúng ta còn tương lai mà. Ngày mai Lục Viện hội võ sẽ bắt đầu, tỷ có tâm nguyện hay mục tiêu gì không?"

Trương Ngạo Tuyết vừa nhìn thấy ánh mắt đầy yêu thương của Lục Vân, lòng bất chợt run rẩy, như muốn trốn chạy. Quay đầu tránh khỏi ánh nhìn mê người của chàng, trái tim của Ngạo Tuyết khẽ thổn thức. Hít thở thật sâu, nàng khẽ nói: "Lần tỉ võ này liên quan đến niềm vinh nhục của Dịch Viện, cho nên chúng ta cần phải cố gắng hết mình. Kết quả thế nào thì không phải muốn là được. Chiều này ta có nghe sư phụ nhắc đến Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện. Sư phụ nói tu vi của Thương Nguyệt cao hơn ta một bậc, gần như đã đạt đến hạ tầng của Bất Diệt. Đó là điều cực kỳ hiếm có đối với một người tu luyện trẻ tuổi như vậy. Lần này nếu ta gặp phải đối thủ là nàng thì e là không qua được ải này. Thông qua lời nói của sư phụ sau khi trở về, ta có thể cảm nhận được điều gì đó bất ổn. Trước đó, trưởng giáo cùng sư phụ, sư bá đều rất tự tin, nhưng từ khi hợp mặt các trưởng giáo trở về thì họ thay đổi hẳn thái độ của mình. Xem ra lần này chúng ta không có lợi thế lắm..."

Lục Vân cũng khẽ giọng: "Điều này đệ cũng nhìn thấy được từ những biểu hiện trên gương mặt của sư phụ. Từ thái độ không dám nhìn thẳng mặt khi nói chuyện với đệ thì đệ đã biết rằng, lần Lục viện hội võ này, ngũ viện kia đã xuất hiện những nhân tài vô cùng kiệt xuất. Nếu thật như vậy thì việc Dịch Viện muốn có được thành tích tốt trong cuộc tỉ võ kỳ này là điều cực khó. Nhưng cho dù thế nào thì chúng ta vẫn phải thử một phen mới biết được, đúng không Ngạo Tuyết?"

Ngạo Tuyết khẽ gật đầu: "Đúng thế, cố gắng thử thôi, hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện". Giọng nói dịu dàng uốn lượn theo gió, hòa điệu với tiếng lá rung. Trên bầu trời thăm thẳm, một ngôi sao băng vụt qua như tô thêm nét vẽ cho bức tranh đêm thêm hoàn mỹ, sinh động.

Cả hai người ngừng nói, chăm chú ngắm nhìn, thưởng thức bức tranh đêm tuyệt đẹp, cùng nhau lặng lẽ hòa mình vào sự tĩnh lặng của đêm không. Đột nhiên quay đầu, vừa ngắm nhìn gương mặt diễm lệ, Lục Vân vừa khẽ nói: "Lững thững ánh trăng huyền soi tỏ, kết đôi bàn tay dạo bước cùng. Đêm nay trăng đẹp thế, chúng ta không nên phá tan vẻ đẹp vui vẻ của nó mà nên cùng nhau thưởng thức một cách không lo lắng và ưu phiền. Ngạo Tuyết, tỷ có muốn cùng đệ đi dạo một lúc không? Chỉ một lúc thôi?"

Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân, ánh mắt đậm nhũ như nước suối trên rừng, đôi nét bình thản hiển hiện trong đôi mắt xa xăm. Không trả lời, nàng chỉ lặng lẽ dịch chuyển cơ thể, chậm rãi đi vào rừng. Lục Vân nhìn theo dáng người yêu kiều quyến rũ, khẽ cười rồi phi người đi theo. Dưới ánh trăng, hai bóng người, từng bước đi chuyển nhẹ nhàng, từ từ mất hút trong rừng thẳm.

Họ cứ thế im lặng đi bên nhau, không nói một lời nào. Ánh trăng luồn lách qua kẽ lá, nhẹ nhàng hắt lên hai cơ thể đang tần ngần dạo bước, tạo nên hai bóng người dài thượt phía sau. Hai bóng hình dựa vào nhau, thật gần gũi, như muốn ám chỉ điều gì đó... nhưng đôi bóng lại không biết nói năng!

Hai người đi được một lúc, chợt nghe từ xa có tiếng nước chảy, cuộn cuộn dữ dội. Thanh âm giữa đêm khuya lại càng rõ ràng và vang dội. Lục Vân ngược nhìn: "Nghe nói Thái Huyền sơn gần Hoàng Hà, hóa ra là ở phía này. Từ tiếng nước chảy, đệ có thể biết được thủy lưu của Hoàng Hà dữ dội như thế nào. Đã từng tuổi này nhưng đệ chưa hề được nhìn thấy dòng Hoàng Hà vang danh hùng vĩ thiên hạ là ra sao cả. Tối nay rảnh rồi, Ngạo Tuyết tỷ có đồng ý cùng đệ đi xem thử không?". Một lời mời thật trịnh trọng được thốt lên bằng giọng nói dịu nhẹ hết mực.

Ngạo Tuyết nhìn chàng, khẽ gật đầu: "Ta cũng chưa từng xem qua, tối nay cứ đi thử xem thế nào. Trước đây, ta có nghe nói Hoàng Hà là nơi chứa đựng nền văn minh mấy ngàn năm của Trung Hoa, đã muốn đến tìm hiểu từ lâu lắm rồi".

Lục Vân mỉm cười: "Đúng vậy, chúng ta đi thôi. Theo như tiếng nước chảy thì Hoàng Hà cách đây khoảng vài dặm, hay là ta sử dụng khinh công đi cho nhanh nhé!". Dứt lời, một bóng áo xanh nhạt vụt đi, làm rung rinh cả cành lá hai bên con đường mòn. Ngạo Tuyết nhìn theo thân ảnh của chàng, bất chợt có một cảm giác lạ lùng làm xôn xao tâm trí, dường như Lục Vân đang ẩn giấu trong người điều gì đó, nhưng lại không thể biết rõ đó là gì. Nhẹ nhàng nhìn vầng trăng trong sáng, cơ thể của nàng chợt lơ lửng rồi lướt nhanh như một bóng tiên huyền ảo, đuổi theo Lục Vân.

Tại nơi bờ vực cao vút, có hai bóng người nhẹ nhàng hạ xuống. Dưới đó là dòng nước vàng đục đang cuộn

cuộn chảy, từng hạt thủy châu văng tung tóe, phản chiếu dưới ánh trăng, lấp lánh tuyệt đẹp. Ngắm nhìn dòng chảy khổng lồ đang lồng lộn gầm thét, Lục Vân chợt cảm thấy mình thật nhỏ bé. Giây phút này, khi đứng trước thiên nhiên hùng vĩ, con người chỉ là một hạt bụi nhỏ trong trần ai, hoàn toàn không thể so bì. Đồng thời, một cảm giác kỳ lạ khác đang trỗi dậy trong lòng. Khí thể ngút ngàn, huy hoàng tráng lệ của Hoàng Hà như khơi gợi và làm bùng phát khí thế hùng hực đang ẩn tàng trong cơ thể, như thôi thúc đẩy rạo rực. Lúc này, Lục Vân chỉ muốn gào lên thật lớn để hòa vào bản hùng ca của dòng chảy đang điên cuồng hòa tấu, khoanh khắc hào hứng lên đến cực điểm, lồng ngực như muốn nổ tung. Thật không thể cưỡng lại những cảm xúc dồi dào đang ngập tràn trong từng kinh mạch khi đứng trước con sông Hoàng Hà đây uy vũ, một cảm giác mông lung trôi nổi nhưng nhiệt huyết sôi sục giữa thiên địa thương mông.

Trong khi đó, Trương Ngạo Tuyết nhìn ngắm Hoàng Hà trong phong thái bình lặng. Có lẽ tính cách khác nhau, hay là nàng không biểu lộ ra ngoài? Không ai biết. Chỉ là, Ngạo Tuyết lúc này tỏ ra rất thần bí, khiến cho người khác không thể thấu hiểu được. Dưới ánh trăng dịu nhẹ, hai người lặng lẽ đứng trên vực đá, như đôi tinh linh trong gió e ngại cách nhau ba thước, tần ngần.

Trong tiếng nước gầm như trống trận, hai người đột nhiên nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ từ đâu đó truyền đến. Hai bên nhìn nhau, Lục Vân chụp tay lên miệng nói lớn: "Ngạo Tuyết, tỷ có nghe thấy tiếng động lạ gì không? Hình như âm thanh này truyền đến từ phía dưới vực đá, chúng ta xuống xem không?". Nhìn Ngạo Tuyết, Lục Vân khẽ chau mày vì tiếng nước quá ồn, rất khó nghe thấy nhau.

Ngạo Tuyết nhìn sắc trời nói: "Lúc này chỉ mới là đầu canh Tí, vẫn còn sớm, chúng ta cứ đi xem thế nào. Cẩn thận chút, coi chừng nguy hiểm. Vách núi này không phải dễ đi". Tuy nói thế nhưng Ngạo Tuyết lại không nhìn Lục Vân mà chỉ nhìn xuống dòng chảy đang cuộn trào... dường như nàng đang cố che giấu điều gì.

Lục Vân thấy thế cũng không nói gì, bước một bước rời khỏi vách đá, cơ thể nhẹ nhàng hạ dần xuống dưới. Trên đỉnh đầu, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm không ngừng xoay chuyển, một đạo ánh sáng màu đỏ nhẹ bao phủ lấy Lục Vân, nhìn từ xa giống như đang có một cụm mây hồng đang lững lờ bên vách núi. Ngạo Tuyết dõi theo bóng người của chàng, trên gương mặt rạng ngời như tiên đó vẫn giữ một phong thái tĩnh lặng. Đôi tay dang rộng, nàng từ từ hạ xuống. Thiên tư tuyệt mỹ quyện hòa với ánh trăng cùng những hạt thủy châu lấp lánh đang reo hò tứ phía, trông nàng như một vị tiên nữ giáng trần, khê khàng, lướt theo thân ảnh của Lục Vân, hạ dần xuống.

Sau khi đã xuống được khoảng mười bảy, mười tám trượng thì hai người bất ngờ dừng lại, cẩn thận quan sát xung quanh để tìm kiếm nơi phát ra âm thanh lạ. Lúc này Lục Vân và Ngạo Tuyết chỉ cách mặt nước khoảng hai trượng, nước và sương mù tỏa lên mù mịt. Những hạt thủy châu mang theo loại âm hàn khí ẩm thấp không ngừng tập kích cả hai. Lục Vân phải nói to: "Ở đây hơi lạnh, âm hàn khí rất nhiều, Ngạo Tuyết, tỷ nên hấp thu nhiều một chút, rất có ích cho việc tu luyện đây. Còn âm thanh kỳ lạ đó tuy đã rõ ràng hơn nhưng rất khó xác định được vị trí cụ thể, không biết nó truyền đến từ đâu...".

Ngạo Tuyết quan sát bốn bề một lượt: "Ở đây âm hàn khí đúng là rất nặng, nhưng đối với ta vẫn chưa cần thiết lắm. Âm thanh đó thật quái lạ, hình như nó không phải cố định một chỗ mà giống như được tạo ra từ một loại gió lốc lưu động".

Lục Vân nghe thế, bèn đóng tai lên nghe lại cho rõ, chân khí toàn thân lập tức lưu chuyển, phát ra tứ phía, cẩn thận chú ý động tĩnh của vùng âm thanh. Đồng thời, Lục Vân cũng thi triển Ý Niệm Thần Ba, cùng lúc phát ra sáu đạo ý niệm để thám xét thật kỹ xung quanh.

Không lâu, Ý Niệm Thần Ba đã có phản hồi. Trong tiềm thức của Lục Vân lập tức hiện lên hình ảnh dưới vực đá, nơi có một dãy thạch động kỳ quái ở ngay dưới mặt nước một đoạn ngắn. Những thạch động này không to, tất cả nằm trong phạm vi vài thước. Khi nước sông dao động lên xuống, đập vào vách đá, nước đánh mạnh và chảy vào trong động, tạo nên những âm thanh kỳ lạ này. Dãy thạch động gồm bảy cái, kỳ lạ là chúng lại được xếp theo đồ hình của Thất tinh.

Ánh mắt của Lục Vân lập tức nhìn xuống khu vực đó, trong lòng suy nghĩ về huyền cơ của những thanh âm quái lạ, tự hỏi làm sao chúng lại phát ra và có mục đích gì. Theo đúng thì thạch động nằm hoàn toàn ở dưới nước nên không thể nào phát ra tiếng được. Mà cho dù có phát ra tiếng động thì cũng không thể vang vọng giữa tiếng sóng nước gầm thét dữ dội như thế này. Nhìn sang Ngạo Tuyết, chàng nói: "Đệ đã tìm ra nguồn

gốc phát sinh của thanh âm kỳ quái, chính là nơi nằm dưới mặt nước khoảng bốn thước, ngay trên vách đá này. Tại đó có bảy thạch động cổ quái được xếp thành họa đồ của Thất tinh, rất bí hiểm. Tuy nhiên đệ vẫn chưa hiểu âm thanh trên thạch động được phát ra như thế nào”.

Ngạo Tuyết ngạc nhiên nhìn Lục Vân, cảm thấy nghi hoặc về những gì chàng vừa phát hiện được. Nàng suy nghĩ mãi cũng không biết làm cách nào mà Lục Vân có thể tìm ra trong khi mình hoàn toàn không có một chút manh mối. Ngạo Tuyết đành gật đầu: "Nếu đã tìm thấy thì hãy xuống xem cho rõ. Dù sao cũng đã đến đây rồi, cũng nên tìm hiểu xem nó có huyền cơ gì ẩn tàng bên trong". Dứt lời, khắp người nàng bùng lên vàng sáng huyền thanh chói lòa, nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước. Cơ thể nhún nhẹ, nàng xuống đến đâu, dòng nước sùng sục dạt ra đến đó. Nước sông vàng đục bị nàng ép dồn ra, cách xa đến sáu thước.

Lục Vân cũng thi triển chân khí hộ thể, cùng Ngạo Tuyết từ từ tiếp cận vách đá phía dưới mặt nước. Khi hai người đến gần, âm thanh kỳ quái đó lại phát ra. Đồng thời có những luồng cường phong phóng ra, xé nát vòng chân khí hộ thể của hai người. Điều này thật sự kinh hồn, họ lập tức lùi ra xa một trượng, nhìn thất động với ánh mắt hãi hùng. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lại tiếp tục được phát ra. Với tần suất chín ngàn sáu trăm lần mỗi thức, ý niệm tiến sâu vào để thám xét kết cấu của thạch động.

Đôi mắt của Ngạo Tuyết phẳng phất vài ánh nhìn kỳ dị, toàn thân ánh sáng huyền thanh bùng phát, ẩn ẩn một đạo tử quang bên trong. Một lần nữa tiếp cận, vừa phát ra những âm thanh kỳ quái, thạch động lại phóng ra những đạo cường phong, đánh trúng ngay vòng chân khí hộ thể của Ngạo Tuyết. Nhưng lần này nàng đã có chuẩn bị, vòng khí không bị cuồng phong làm vỡ nát.

Lục Vân cũng đến gần, cảm nhận tỉ mỉ sức mạnh, vị trí, số lượng và thời gian ngắt quãng của các đạo cường phong. Thật lạ, tất cả đều như theo một quy luật định sẵn. Vị trí của chúng chỉ tập trung vào nơi đứng của Lục Vân và Ngạo Tuyết. Kinh lực cường mãnh, số lượng rất nhiều, thời gian ngắt quãng cực ngắn. Lục Vân nghĩ ngợi, hình như những thanh âm cùng những đạo cuồng phong này đang ẩn tàng một bí mật khó giải.

Đột nhiên toàn thân Ngạo Tuyết bùng sáng, chuyển động thần tốc trong phạm vi vài thước. Đồng thời đôi tay thay thế kiếm thần, thi triển ra vô số kiếm khí, đón lấy từng đạo cường phong. Thời gian càng trôi đi, cơ thể của Ngạo Tuyết càng rực rỡ ánh huyền quang, ánh mắt trở nên căng thẳng. Lúc này đôi tay của Ngạo Tuyết di chuyển nhanh đến nỗi không còn thấy được từng động tác nữa. Từ vàng quang khí xung quanh cơ thể, Lục Vân có thể đoán được nàng không những đã vận dụng đến tám tầng nội lực mà còn đang tăng dần.

Lục Vân đứng gần đó cảm thấy khó hiểu. Tại sao Ngạo Tuyết lại đột nhiên động thủ? Chàng nhanh chóng sử dụng Ý Niệm Thần Ba để tìm hiểu nguyên do bên trong. Bất ngờ, một ánh mắt lóe lên, Lục Vân đã hiểu, thì ra Ngạo Tuyết đã tìm ra bí mật của những đạo cuồng phong nên mới làm thế. Đối với tư chất thông minh của nàng, Lục Vân không thể không phục.

Vừa nhìn cơ thể của Ngạo Tuyết đang dịch chuyển thần tốc, Lục Vân vừa nói: "Ngạo Tuyết, thất động này mỗi nơi đều phát ra những đạo cuồng phong có cường độ, vị trí, số lượng, thời gian khác nhau. Tỷ sử dụng cách này để phân tích đệ nghĩ là sẽ phải tốn nhiều thời gian. Cách tốt nhất là tỷ hãy chú ý đến thạch động thứ nhất, xong rồi mới đến cái thứ hai. Sau khi hiểu rõ cả bảy thạch động thì mới tổng hợp lại những gì vừa tìm hiểu, từ đó sẽ nắm được bí mật bên trong”.

Ngạo Tuyết ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Lục Vân khẽ nói: "Phương pháp của đệ ta hiểu, nhưng cái ta phát hiện được là những đạo cường phong này giống như một loại kiếm khí. Nếu lưu ý lắng nghe những âm thanh kỳ dị của nó, phối hợp với đường dịch chuyển thì đệ sẽ cảm giác được, cái này giống như một bộ kiếm quyết. Bây giờ thời gian không còn nhiều, e là sau canh Tí, âm thanh sẽ biến mất, lúc đó chỉ còn trông chờ ngày mai xem hiện tượng này còn tái hiện hay không mà thôi. Bây giờ chúng ta phải tranh thủ, không chừng lại học hỏi được điều hay”. Cơ thể đang đứng yên của nàng lại bắt đầu chuyển động.

Lục Vân ngó ngàng người, những gì Ngạo Tuyết vừa nói chàng không hề liên tưởng đến. Bây giờ suy nghĩ lại, quả thật có khả năng như vậy. Ý niệm nhất động, một bức họa đồ lại xuất hiện trong tâm trí. Cơ thể của Lục Vân bắt đầu chuyển động thần tốc, dùng tay thay kiếm để thử đón lấy những đạo cường phong, nhanh chóng phân tích sức gió và lộ trình vận hành. Không tốn bao lâu, nhờ có Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân đã nắm được điều huyền diệu của nó.

Lục Vân khẽ huýt sáo một tiếng, cơ thể đột nhiên mờ đi, nhòe nhoẹt, thật sự là cơ thể của chàng đang di

chuyển với tốc độ cực cao trong phạm vi vài thước. Tiếng huýt sáo đã gây sự chú ý của Ngạo Tuyết, nàng quay lại và cảm thấy sững sốt với những gì diễn ra trước mắt. Ngay trong khoảnh khắc đó, bất chợt bên tai văng vẳng giọng nói của Lục Vân: "Ngạo Tuyết, tỳ dừng dừng lại, hãy chú ý thân ảnh của đệ và dịch chuyển theo, rồi tỳ sẽ hiểu được bí mật của nó. Đệ sẽ giảm tốc độ, tỳ nhìn cho kỹ, bắt đầu nhé!". Dứt lời, từng nhịp di chuyển của cơ thể dần dần hiện ra rõ ràng hơn trước mặt của Ngạo Tuyết.

Nàng không kịp hỏi gì hơn, chỉ biết nhanh chóng quan sát và bắt chước theo từng động tác di chuyển của Lục Vân. một lúc sau, Ngạo Tuyết bất ngờ sững sốt, nàng phát hiện ra những động tác của Lục Vân hoàn toàn khớp với âm thanh và những luồng cường phong từ thất động. Càng nhìn thân ảnh điều luyện của Lục Vân, Ngạo Tuyết càng hiểu ra một điều, Lục Vân hoàn toàn không đơn giản như những gì chàng đã biểu lộ ra ngoài. Có thể tu luyện pháp quyết Dịch Viện đến trình độ như thế này chỉ trong vòng hai năm, đó nào phải điều ai cũng làm được? Có lẽ Lục Vân còn nhiều điều bí mật nữa không ai biết.

Dưới ánh trăng sáng tỏa, trên sóng nước thét gào của dòng Hoàng Hà hoành tráng, hai vầng ánh sáng với hai sắc thái khác nhau đang di chuyển với tốc độ cực cao. Nhìn từ xa, hai quang ảnh một đỏ một tím đỏ không ngừng thi triển những động tác kỳ lạ trong phạm vi một trượng ngay giữa dòng nước cuộn chảy. Tốc độ của hai vầng sáng tiếp tục tăng cao, ánh sáng phát ra càng rực rỡ, chiếu rọi cả một vùng nước rộng xung quanh, hơi nước phản chiếu sắc quang, tạo ra những vầng sáng quện giữa đỏ và tím, đẹp huyền ảo mê người. Đồng thời, sau lưng của hai đạo quang đó bất ngờ xuất hiện hai thủy trụ, dần dần hình thành hai con cự long, uốn mình phi thẳng lên trời cao.

Bóng trắng chậm rãi dời sang hướng đông, đã qua canh Tí. Âm thanh kỳ lạ đó cũng từ từ yếu dần rồi mất đi. Hai thân ảnh đang cao tốc dịch chuyển lập tức cùng lúc phát ra một tiếng hét đầy khí thế, vang vọng tứ bề. Cơ thể của Lục Vân và Ngạo Tuyết chớp hiện ngay giữa không, hai vầng ánh sáng rực rỡ, nổi bật trong đêm khuya.

Sau lưng, hai con cự long bay vút lên cao, mang theo phong thái oai phong thần dũng, rồi vụt tan ra thành một cơn mưa rào kèm gió bão gầm rú ngay trên đỉnh Thái Huyền sơn. Cơn mưa to đột nhiên đổ nước rầm rầm khiến cho vô số đệ tử trong viện đều giật mình tỉnh giấc, ai cũng cảm thấy kỳ lạ về cơn mưa bất chợt khi trăng vẫn tròn và sáng vàng vạc trên cao.

Giữa không, Lục Vân và Ngạo Tuyết nhìn nhau mỉm cười rồi nhẹ nhàng hạ xuống vực đá bên cạnh Hoàng Hà. Đưa tay hứng lấy những giọt nước mưa, Lục Vân cười nói: "Hôm nay trời nóng quá, chúng ta giúp hạ nhiệt cho mọi người, cũng được xem là một việc công đức nhỉ".

Ngạo Tuyết chỉ cúi đầu nhìn vào Hoàng Hà, khẽ nói: "Đạo kiếm quyết vừa rồi vô cùng bá đạo thần kỳ. Đệ thấy chúng ta nên đặt tên là gì?".

Lục Vân ngơ ngẩn ngẩn nhìn Ngạo Tuyết, trong cơn mưa phùn, nàng ẩn hiện một vầng tử quang nhàn nhạt trông lại càng đẹp và huyền bí, giống như một u linh trong đêm thâu. Sau đó chàng lại ngẩng nhìn lên trời, trầm tư: "Chuyện đêm nay sẽ là hồi ức của riêng hai ta. Đối với đạo kiếm quyết, xem như là thứ chỉ thuộc về chúng ta mà thôi. Nó xuất phát từ dòng Hoàng Hà, vô tình mà có được. Điều quan trọng là chúng ta có được dưới ánh trăng tuyệt đẹp của đêm nay, cho nên, đệ định đặt là: 'Dạ nguyệt trầm pháp', tỳ thấy sao?".

Ngạo Tuyết khẽ đọc lại hai lần, gương mặt nở một nụ cười thật duyên dáng. Nàng ngẩng đầu ngắm trăng, khẽ ngâm: "Dạ nguyệt trầm, dạ nguyệt trầm, trên đỉnh Thái Huyền, bên bờ Hoàng Hà. Tình cờ gặp gỡ nên cơ pháp, hồi ức ghi đậm trong tim ta". Sau khi trao cho Lục Vân một ánh nhìn khó hiểu, nàng bất chợt vụt người phi thân trở về Thiên Hỏa Động.

Lục Vân cũng phi người theo với nụ cười phiêu lãng. Giữa không, một giọng hát vang lên thanh khiết: "Thái Huyền sơn, giữa đất trời, tu chân đến bao giờ thì thành tiên? Thiếu niên tâm, ham trần duyên, cường kiếm tung hoành vì hồng nhan!". Tiếng hát lan tỏa trong tiếng mưa cùng tiếng gió, vang vọng.

Giữa rừng đêm, hai đạo quang ảnh một đỏ một tím, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm đen đặc. Gió khẽ vi vu, vài tiếng thổ thổ vương vấn trong gió, múa may dưới ánh trăng, chỉ tiếc rằng... không ai nghe thấy.

27. Hồi 27: Lục Viện Hội Võ

Sáng nay, mọi người trong Dịch Viện đều dậy rất sớm, ai cũng tinh thần hùng hổ, vẻ mặt nghiêm nghị tập trung tại khoảng động của Huyền Ngọc chân nhân. Đối với lần tỉ võ này, trong lòng ai cũng hiểu rõ đó là một sự việc cực kỳ quan trọng. Vì thế ai cũng thật thận trọng, không một chút lơ là.

Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân lướt qua bốn vị môn hạ đệ tử, cuối cùng dừng tại hai người Lục Vân và Lâm Vân Phong. Người khê nói: "Tối hôm qua, sau khi Lục Viện trưởng giáo đã nhất trí quyết định thì sáng này vào đầu canh Thìn, tất cả môn phái tham dự cùng đệ tử phải đến tập hợp tại Thiên Huyền động. Canh Thìn tam khắc sẽ cử hành lễ khai mạc Lục Viện luận võ đại hội. Đến lúc đó, các trưởng giáo của mỗi viện sẽ có mặt trên bàn chủ tịch hội. Lục Viện trưởng giáo sẽ cùng tuyên bố luật lệ của đại hội, sau đó vào cuối canh Thìn, cuộc tỉ võ sẽ chính thức bắt đầu. Các cặp đấu đã được quyết định hết rồi".

Lâm Vân Phong vừa nghe thế đã vội vàng hỏi: "Sư bá, vậy hôm nay đối thủ của Vân Phong và Lục Vân huynh là đệ tử Viện nào ạ? Đối phương như thế nào, có đặc điểm gì nổi bật không?". Trông hắn rất nôn nóng. Lục Vân đứng cạnh bên, thần sắc vẫn bình thản, chỉ đứng mỉm cười, thật không thể biết được chàng đang nghĩ gì.

Huyền Ngọc chân nhân khê nói: "Lần này, qua tình hình của Lục Viện cho thấy thì mọi thành viên tham dự đều là những đệ tử có tu vi thâm hậu. Theo như phân tích thì Lục Viện đại hội kỳ này là lần hoành tráng nhất trong các lần đại hội. Lý do đơn giản là các đệ tử tham dự có trình độ cực cao, hơn cả trình độ trung bình của hai kỳ, thậm chí ba kỳ trước. Cho nên lần này Dịch Viện cuối cùng đạt được kết quả gì, không ai có thể tiên đoán được. Theo những gì ta biết thì Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện có tu vi cực kỳ thâm hậu, gần như là vượt qua cả vị trưởng giáo Thiên Kiếm Khách năm trăm năm trước của Thiên Kiếm Viện. Nghe nói hiện tại, tuy chỉ mới hai mươi tuổi, chàng thiếu niên này đã luyện đến trung tầng của Bất Diệt, nội công không hề thấp hơn trưởng giáo của Lục Viện, thật là một thần tích của giới chân tu! Ngoài ra còn có Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Tất Thiên của Nho Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện, lần này Dịch Viện muốn ghi được thành tích thì trăm sự nhờ cậy các đệ tử".

Huyền Ngọc chân nhân ngừng một lúc, nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Còn trận đấu hôm nay, hai đối thủ của Vân Phong và Lục Vân thì một người là Thiên Kiếm Viện đệ tử, người kia là Nho Viện đệ tử. Thiên Kiếm Viện Thiên Phong động đệ tử kiệt xuất Mộc Hoa chính là đối thủ của Vân Phong. Từ tin tức của Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện, lần này Thiên Kiếm Viện tổng cộng có sáu vị đệ tử tham dự, mỗi động một người. Trong đó đứng đầu là Kiếm Vô Trần của Thiên Huyền động, thứ hai là Triển Ngọc của Thiên Kiếm Động, Lãnh Gia Hào của Thiên Bàng Động xếp thứ ba. Còn đối thủ của Lục Vân chính là Lý Minh của Nho Viện, người này tại Nho Viện được xem là vị đệ tử khá yếu. Cho nên Lục Vân khá may mắn trong trận đấu vòng loại này, sẽ qua dễ dàng thôi. Chỉ có trận của Vân Phong có phần hơi trắc trở. Tới lúc đó nhớ cẩn thận. Được rồi, chúng ta đi thôi. Kết quả thế nào tới đó sẽ biết". Mọi người nghe xong lời nói của trưởng giáo, sắc mặt biểu lộ vài phần lo lắng. Ngược lại đôi mắt của Lục Vân ánh lên những tia nhìn quái dị, trong lòng bất chợt trỗi dậy một cảm giác mạnh động, muốn đụng độ với Kiếm Vô Trần một phen.

oOo

Ra khỏi sơn động, Huyền Ngọc chân nhân dẫn mọi người đến Thiên Huyền động để tập hợp. Lục Vân tỉ mỉ quan sát xung quanh, ở đây thật náo nhiệt! Không ít đệ tử của Thiên Kiếm Viện đang đi đi lại lại trong hội trường, bưng trà rót nước, vội vã bận rộn. Quan sát một lúc, Lục Vân phát hiện ra vị trí ngồi của Lục Viện đã được phân cấp rõ ràng. Cả quảng trường được chia thành sáu hướng, mỗi viện một hướng, tất cả đều có bố trí bàn ghế, để tiện cho mọi người nghỉ ngơi.

Do ở đây quá nhiều người, với lại đây là lần đầu tiên Lục Vân đến tham dự nên ngoại trừ sáu vị đệ tử của Nho Viện gặp hôm qua thì không còn quen biết ai nữa. Sau khi dẫn mọi người đến chỗ ngồi dành cho Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân nói: "Một lát nữa ta sẽ lên ngồi ở bàn chủ tịch, những người còn lại cứ ngồi tại đây. Khi trận đấu bắt đầu, ta sẽ trở về. Nếu muốn biết mặt những nhân vật danh tiếng trong mỗi viện thì có thể hỏi Tử Dương sư đệ". Nói xong người quay lưng rời khỏi.

Vừa thấy Huyền Ngọc chân nhân đi mất hút, Vân Phong vội tía lia: "Không ngờ ở đây đông người quá, nhìn họ ai cũng thần khí dồi dào, có vẻ không dễ đối phó. Nhưng được xem những trận đấu gay cấn hay ho thì có khó mấy cũng đáng. Khả khả!".

Lý Hoành Phi nhìn một lượt những người xung quanh rồi hỏi: "Sư thúc, thúc có thể giới thiệu cho đệ tử biết mặt các tiền bối của Lục Viện là những ai không? Để sau này còn biết cách chào hỏi".

Tử Dương chân nhân cũng đưa mắt nhìn xung quanh rồi khẽ nói: "Mọi người nhìn kỹ nhé, nơi trước cửa Thiên Huyền động là toàn bộ môn hạ của Thiên Kiếm Viện. Ở giữa, vị lão gia khoảng lục tuần, mặt đầy chính khí chính là nhân vật vang danh trong giới chân tu, trưởng giáo Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện. Người bên trái thì chắc ai cũng biết, đó là đệ nhị cao thủ của Thiên Kiếm Viện - Liễu Tinh Hồn. Bên phải chính là thủ tọa của Thiên Huyền động, sư phụ của Kiếm Vô Trần - Quân Bất Hối, là cao thủ xếp thứ ba. Sau lưng ba người có một hàng đệ tử mặc xiêm y màu trắng, người đứng giữa là Kiếm Vô Trần". Vừa nói đến đây, cả tám cặp mắt của bốn đệ tử Dịch Viện đều chăm chú nhìn vào người mà Tử Dương vừa giới thiệu là Kiếm Vô Trần.

Nhìn từ xa chỉ thấy người này là một gã thiếu niên mặt mày sáng sủa, anh tuấn thông minh. Trang phục trắng toát cùng với một cơ thể cường tráng cao ráo, trông y thật oai dũng, phong thái bất phàm. Đôi mắt hơi ngược nhìn lên cao, tạo ra một vẻ mặt đầy ngạo khí. Nhìn một lúc, Lục Vân bất chợt giật mình rồi tự thốt lên: "Tu vi cao thâm quá!". Từ cái nhìn đầu tiên, Lục Vân đã cảm nhận được người này cực kỳ ghê gớm, là đối thủ thật sự khiến chàng phải kinh ngạc. Tuy Lục Vân không cho rằng bản thân yếu hơn y, nhưng chàng hiểu rằng, tu vi mà mình có được là do những lần kỳ ngộ, vô tình sở hữu và tu luyện mà thành. Còn Kiếm Vô Trần này có được tu vi cao thâm như vậy, không biết do tự luyện thành hay cũng có những lần duyên ngộ như mình? Không biết được.

Lúc này, Lục Vân đã sơ suất một chuyện. Đó là trong giới chân tu, điều quan trọng nhất của việc học nghệ là chú trọng tinh thông chứ không phải biết nhiều học rộng. Đối với kẻ chân tu, dốc hết thời gian cả đời cũng khó mà luyện đến đại thành của một pháp quyết, nói chi đến nhiều loại pháp quyết có thuộc tính khác nhau. Cho nên việc tu luyện tạp nham như vậy là điều cấm kỵ của chân tu. Mà Lục Vân chính là kẻ đã phạm kỵ. Cho nên chàng không hề nghĩ tới việc Kiếm Vô Trần thiên tư tuyệt giai, chuyên công nhất môn nên tốc độ và thành quả hơn người, hơn hẳn cả những gì Lục Vân đang tu luyện bây giờ.

Tử Dương chân nhân dừng một lúc, tiếp tục chỉ sang hướng bên trái của Thiên Kiếm Viện: "Bên đó, chắc không cần nói mọi người cũng đoán được, họ chính là những cao thủ của Bồ Đề Học Viện. Vị đại hòa thượng ngồi ngay chính giữa, trên cổ đang đeo một sợi Phật châu to tướng chính là trưởng môn Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện. Người ngồi kế bên ông ta là sư đệ Pháp Giới đại sư và Bản Tánh đại sư. Vị hòa thượng trẻ, khoảng ba mươi tuổi đứng sau lưng đó là vị đệ tử kiệt xuất nhất kỳ này của Bồ Đề Học Viện - Bản Nhất. Người đứng cạnh Bản Nhất là cao thủ thứ hai - Giới Thiền, cũng là người rất nổi tiếng". Mọi ánh mắt đều di chuyển theo từng người mà Tử Dương chân nhân đang giới thiệu.

Tiếp theo, Tử Dương chân nhân giới thiệu đến trưởng giáo Thất Huyền chân nhân và Thanh Nhất chân nhân của Đạo Viện, cùng với đệ tử kiệt xuất của Đạo Viện: Vô Vong, Vân Hoa. Sau đó là Hạo Vân cư sĩ và đệ tử Tất Thiên của Nho Viện. Cuối cùng, Tử Dương chân nhân mới nhìn sang Phụng Hoàng Thư Viện, mọi ánh mắt đều dừng lại trên một người.

Váy áo màu tím nhạt làm nổi bật dáng người quyến rũ, vừa dịu dàng vừa kiên quyết. một gương mặt đẹp đến khó tả, phẳng phất thần thái thản nhiên, khí chất thanh khiết, đậm nhã nhưng nổi bật, vẻ đẹp thanh tân tỏa sáng, khiến cho mọi ánh nhìn đều phải dồn về, đầy sức hút mê người. Không cần Tử Dương chân nhân giải thích, mọi người đều biết đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Phụng Hoàng Thư Viện, là một kỳ tài trăm năm hiếm thấy - Thương Nguyệt.

Thương Nguyệt thản nhiên nhìn về đầu đó, tay trái đang cầm thanh trường kiếm tinh xảo, trông nàng như một tiên tử Thiên giới, giáng phàm hồng trần. Nụ cười nhã nhặn đó, sự tự tin tràn ngập đó thật sự khiến cho mọi người phải ngả gục. Ngạo Tuyết nhìn nàng, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ lạ. Còn Lục Vân thì quay nhìn Ngạo Tuyết, lúc này chàng mới phát hiện, thì ra trên thế gian còn có người có vẻ đẹp có thể sánh bằng được với nàng.

Bất ngờ, Lâm Vân Phong kêu lên làm mọi người đều ngoái đầu nhìn: "Thật không ngờ, Phụng Hoàng Thư Viện lại có một mỹ nữ như thế này, thật so được với Ngạo Tuyết sư tỷ. Nếu hai người đứng chung với nhau, chắc chắn sẽ là hai đại tuyệt thế mỹ nhân của chân tu giới. Hi hi, lúc đó mọi ánh mắt sẽ dồn cả về, thú vị thật".

Lục Vân gõ cái cốp vào đầu hần, mắng: "Tên này, biết thế nào cũng nói xàm, đệ tử chúng ta đến để xem cuộc thi mỹ nhân à? Người ta là đệ tử kiệt xuất của Phụng Hoàng Thư Viện, có chọc giận người ta thì đừng trách, lúc đó xem đệ có sung sướng gì không. Huynh sẽ không giúp đâu, cho đệ tự xử". Vân Phong nghe thế, khẽ nhìn Ngạo Tuyết rồi quay sang Lục Vân lè lưỡi trêu đùa.

Tử Dương chân nhân nói tiếp: "Người đó là Thương Nguyệt, là đệ tử của trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện. Người thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi ngồi ở chỗ kia chính là trưởng giáo. Sau lưng, thiếu nữ kế bên Thương Nguyệt cũng rất nổi tiếng, là đệ tử xếp thứ hai trong Phụng Hoàng Thư Viện - Hứa Khiết. Cả hai người đều là đệ tử được tuyển chọn, các đệ tử hãy cẩn thận". Lục Vân dịch chuyển ánh nhìn sang Ngọc Vô Song, chàng cảm thấy ngạc nhiên bởi vì thật sự Ngọc Vô Song rất đẹp, một vẻ đẹp mặn mà, hấp dẫn lạ thường. Thật không hổ danh là Ngọc Vô Song, thiên hạ vô song. Chắc hẳn lúc bà còn trẻ, người đã từng làm đảo điên cả giới chân tu.

Sau khi đã giới thiệu tình hình của ngũ viện, thời gian cũng đã hết. Tử Dương chân nhân dẫn dò bốn đệ tử đứng thật chỉnh tề, còn mình và Tịnh Nguyệt đại sư ngồi đường hoàng, tập trung nhìn về phía bàn chủ tịch.

Cả quảng trường bắt đầu bớt tiếng ồn và dần trở nên yên ắng, trưởng giáo của Lục Viện đều tiến về phía đài chủ tịch, mỗi người yên vị tại chỗ ngồi của mình. Lý Trường Xuân cùng với Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện ngồi ở chính giữa. Bên trái của Lý Trường Xuân là Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện, cùng với Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện. Còn bên phải của Pháp Quả đại sư là Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện và Huyền Ngọc chân nhân của Dịch Viện.

Nhìn xung quanh một lượt, sáu vị trưởng giáo trao nhau một ánh nhìn, khẽ gật đầu, rồi Lý Trường Xuân đứng dậy, đại diện nói: "Hôm nay là một ngày đáng ghi nhớ của giới chân tu. Tại đây, Lục Viện tề tụ, kiệt xuất nhân tài của mỗi viện đều có mặt để triển hiện thành quả trong mười năm qua của Lục Viện. Bây giờ, ta đại diện cho Thiên Kiếm Viện hoan nghênh mọi người đã đến đông đủ. Tại đây ta xin chúc cho các đệ tử thi đấu thật tốt, có thể phát huy hết khả năng và tài nghệ của mình. Vì chúng ta, vì thiên hạ bá tánh trăm yêu trừ ma, cùng nhau bảo vệ gia viên của chân tu giới. Ngoài ra, thay lời tâm nguyện của Lục Viện, hy vọng mọi người trong lúc tỉ võ có thể ngừng trận đấu khi đã phân thắng bại, giữ vững tôn chỉ hòa bình hữu ái. Chỉ đấu để thể hiện tài năng, thể hiện năng lực bản thân".

"Cũng như bao lần đại hội đã tổ chức, chúng ta sẽ tiến hành các trận đấu tại sáu địa điểm cùng một lúc. Trận đấu hôm nay sẽ được phân thành hai lượt, sáng một lượt, chiều một lượt. Ngày mai cũng sẽ như vậy, cho đến khi tìm ra Lục cường, tiến hành cuộc chiến xếp hạng. Trận đấu Lục cường sẽ được tổ chức tại đây. Lần này, để khích lệ mọi người, ai có thể lấy được danh vọng đệ nhất sẽ có được phần thưởng đặc biệt của đại hội năm nay - Túi càn khôn".

Vừa nghe Lý Trường Xuân nói thế, khắp hội trường rần rần tiếng reo hò. Gần như ai cũng kinh ngạc đến sững người. Ngay cả năm vị trưởng giáo cũng biến đổi sắc mặt. Hiển nhiên họ không thể ngờ rằng lần này Thiên Kiếm Viện lại gửi tặng một món bảo vật quý giá như vậy để làm quà thưởng khích lệ. Những lần trước tuy Thiên Kiếm Viện đã lấy ra vô số những bảo vật quý giá nhưng đều không giá trị bằng túi càn khôn lần này.

Nhìn thấy thần tình ngạc nhiên của chúng nhân, Lý Trường Xuân chỉ cười thản nhiên, khẽ lướt nhìn Kiếm Vô Trần của bốn viện rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Người vừa ngồi thì Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện lập tức đứng dậy, nhìn mọi người, đồng dục: "Lần này, nhân lúc Lục Viện hội tụ, bốn tọa có đôi điều muốn nói. Những điều này đều liên quan đến đại sự của giới chân tu. Đầu tiên là vài tháng trước, nhân gian đột nhiên xuất hiện dị vật của Ma vực và Quỷ vực, chúng tản ra khắp nơi gây nguy hại cho bá tánh, tàn sát sinh linh. Sau đó, nhờ vô số chân tu cao thủ ra tay thì mới tạm thời trấn giữ được tình hình nhưng vẫn chưa diệt trừ được ngọn nguồn gốc rễ. Là lục đại môn phái của giới chân tu, chúng ta có nghĩa vụ phải người đi tiêu diệt lũ tà ma yêu vật đang làm hại chúng nhân".

"Việc thứ hai là cách đây không lâu, đệ tử bốn môn đã phát hiện ra vị trí của linh mạch thứ ba trong thiên hạ cửu đại linh mạch. Điều kỳ lạ là khi đến nơi, linh khí trong đó đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại ma khí tà ác đang điên cuồng bành trướng. Bốn môn phải hy sinh tính mạng của ba vị cao thủ mới có thể tạm thời phong ấn được xuất khẩu của Ma vực tại nơi này".

"Thứ ba, trong truyền thuyết có nhắc đến một loại binh khí chí âm chí tà chí độc. Binh khí này được mệnh

danh là Thiên Tà Ma Hồn Dao, tương truyền nó đã hút máu tươi của mười vạn sinh linh, là một trong tam đại tà ác hung khí bá đạo nhất trong Ma vực. Gần đây không biết tin tức được đồn đại từ đâu mà nghe nói loại binh khí dã man này đã tái xuất nhân gian. Do đó, bổn tọa hy vọng mọi người hãy đề cao cảnh giác, để phòng trường hợp bất trắc xảy ra. Nếu như có phát hiện gì thì hãy nhanh chóng hồi báo, chúng ta sẽ cùng nhau đối phó”.

”Ta chỉ có ba điều cần nói trên muốn thổ lộ cùng chúng nhân đồng môn. Bây giờ thời gian đã gần hết, ta xin nhường lại cho đại hội Luận võ”. Dứt lời, người ngồi xuống, ra hiệu cho các trưởng giáo khác là mình đã nói xong.

Sáu vị trưởng giáo cùng lúc đứng dậy, tuyên bố trước toàn thể đệ tử: ”Lục Viện Luận Võ Đại Hội bây giờ chính thức khai mạc, sau một nén hương thời gian, các cuộc tỉ võ sẽ bắt đầu. Các vị đệ tử tham dự hãy đi đến địa điểm thi đấu, tiến hành tỉ thí. Tại đấu trường sẽ có cao thủ Lục Viện làm trọng tài phán xét, mỗi nơi ít nhất có hai cao thủ trở lên”. Sau khi thông báo hoàn tất, sáu vị trưởng giáo rời khỏi bàn chủ tịch, trở về vị trí ban đầu.

Huyền Ngọc chân nhân đi đến bên bốn đệ tử khẽ nói: ”Sáng nay, trận đầu tiên sẽ là trận của Vân Phong và Mộc Hoa, địa điểm thi đấu là Thiên Phong động. Bây giờ hãy chuẩn bị, chúng ta sẽ di chuyển qua đó”. Nói xong, người dẫn tất cả rời khỏi Thiên Huyền động.

Trên đường đi, Lục Vân hỏi: ”Sư bá, tại sao vừa rồi, khi Lý tiền bối - trưởng giáo Thiên Kiếm Viện vừa nhắc đến phần thưởng là Túi càn khôn thì mọi người lập tức reo hò đầy kích động? Có phải túi càn khôn này có điều gì đặc biệt không? Tại sao mọi người lại tỏ ra thất kinh như vậy?”. Thật ra lời cả ba đệ tử còn lại cũng muốn hỏi mà chưa kịp lên tiếng.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn bốn người một lúc rồi nói: ”Túi càn khôn, danh tánh đã thể hiện tất cả, nó có khả năng dung nạp càn khôn vạn vật. Tất cả mọi thứ đều có thể để vào mà túi không bao giờ đầy, rất tiện lợi. Ngoài điểm thần kỳ này, điều thần kỳ nhất đó là... Nếu như nó đã có thể dung nạp vạn vật, vậy chỉ cần biết sử dụng pháp quyết thì có thể lợi dụng nó để thu phục mọi kẻ thù, đem nhốt chúng trong túi càn khôn. Đó là một thần khí vô cùng thần kỳ, trước đây không hề có ai biết tung tích của nó, không ngờ lại nằm trong tay của Thiên Kiếm Viện”.

Lúc nào cũng thế, Vân Phong luôn là người có ý kiến đầu tiên: ”Thật lợi hại quá đấy, nếu như Dịch Viện chúng ta đạt được danh hiệu đệ nhất thì thứ quý báu đó sẽ thuộc về chúng ta, nhỉ? Hà hà, tốt quá, ta sẽ cố gắng, không chừng lại lấy được bảo vật này. Ai biết được nè, he he”. Nói xong hắn tự cười một mình, khiến cho mọi người cũng bật cười theo.

Lục Vân vừa cười vừa trách: ”Đệ thật là, làm như trong đầu thiếu mất một sợi thần kinh hay sao vậy?! Nếu dễ dàng để đệ lấy được thì những người khác trở thành vô hình hết rồi à? Sao đệ không nghĩ xem có đối phó được với Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện không? Người ta sở dĩ hào phóng như vậy, không chừng cũng đã có tính toán hết rồi. Nếu như Kiếm Vô Trần đoạt được danh hiệu đệ nhất, bảo vật đó không phải lại lọt về tay của Thiên Kiếm Viện sao? Đệ không phát hiện ra à?”.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật gù: ”Lục Vân nói cũng có lý, lần này Thiên Kiếm Viện đưa ra thứ báu vật quý giá như vậy, một mặt là để nâng cao hứng thú của mọi người, mặt khác là muốn phô trương thực lực của bản thân. Hơn nữa, họ đoán trước kết quả thế nào Kiếm Vô Trần cũng vô địch đại hội nên cố tình tỏ ra hào phóng, để mọi người nể sợ Thiên Kiếm Viện hơn. Dụng tâm khéo léo là thế”.

Tử Dương chân nhân tỏ vẻ không phục: ”Sư huynh nói vậy thì hơi quá khen kẻ thù mà nhục chí bản thân rồi. Chẳng lẽ đệ tử của ngũ viện không một ai có thể so sánh với Kiếm Vô Trần sao? Cho dù Dịch Viện chúng ta không dám lên tiếng, nhưng còn Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện? Ba người này cũng đâu phải là loại tầm thường. Chưa ăn cơm chưa biết cơm khê hay sống, kết quả cuối cùng thế nào, bây giờ nói vẫn còn quá sớm”.

Huyền Ngọc chân nhân chỉ thở dài: ”Ba người mà đệ nói ta có gặp qua, tu vi của họ quả thật rất thâm hậu. Nhưng nếu đem so với Kiếm Vô Trần thì e là không khả quan lắm. Thôi không nói những điều này nữa, kết quả vài ngày nữa sẽ rõ thôi. Chúng ta bây giờ không phải tham muốn danh vị đệ nhất, chỉ cần bốn người họ có một người lọt vào Lục cường là ta mãn nguyện rồi”. Mọi người nghe thế đều trở nên trầm lặng, một cảm giác nặng nề đè lên tâm trí của từng thành viên...

Lục Vân ngẩng nhìn trời cao, trong lòng lưỡng lự... không biết nên quyết định thế nào, tiếp tục ẩn tàng thực lực hay là thi triển hết bản lĩnh để có thể đấu một trận hoành tráng với Kiếm Vô Trần? Trên nền trời xanh thẳm, một đám mây trắng nhẹ nhàng trôi đi xa, Lục Vân thu hồi ánh mắt, gương mặt bình lặng như mặt hồ, không một gợn sóng. Không ai có thể đoán biết được bây giờ chàng đang nghĩ gì, đã có quyết định gì.

oOo

Từ Thiên Huyền động đến Thiên Phong động không cách bao xa, chỉ có vài dặm đường. Khoảng cách này đối với kẻ chân tu mà nói thì chỉ vài bước chân là đến nơi. Khi đến Thiên Phong động, ở đây đã tập hợp khá đông các đệ tử của Kiếm Viện. Có vẻ họ muốn tạo thanh thế cho đồng môn, gây áp lực đối với các thành viên của viện khác. Vừa thấy đội người của Huyền Ngọc chân nhân xuất hiện, cả đám đệ tử này đều dồn mắt về phía Ngạo Tuyết, ánh mắt lộ rõ vẻ ái mộ khôn cùng.

Từ xa, Liễu Tinh Hồn niềm nở chạy đến tiếp đón. Vừa gặp mặt lão đã tươi cười: "Huyền Ngọc huynh quả thật đúng giờ. Không ngờ hôm trước mới gặp mặt mà hôm nay đệ tử hai viện đã phải đối đầu tại đấu trường rồi, nhanh thật".

Huyền Ngọc chân nhân chỉ cười thản nhiên: "Liễu đạo hữu nói sao thế, lần này chúng ta đến tham dự Luận võ đại hội, cho dù trước đó có gặp ai thì cũng không tránh khỏi phải gặp nhau trên đấu trường. Lần này là nhị viện chúng ta, lần sau phải đối mặt với lão bằng hữu (ý nói Hạo Vân cư sĩ) thì cũng vậy thôi, nghĩ thông một chút là được. Thời gian sắp đến rồi, ta nên để họ chuẩn bị một chút nhỉ?".

Liễu Tinh Hồn vẫn cười: "Huyền Ngọc huynh nói phải, bất luận là ai thì cũng khó tránh khỏi. Được rồi, thời gian không còn bao nhiêu, hai bên hãy chuẩn bị rồi bắt đầu ngay. Mời". Nói xong, lão dẫn đoàn người của Huyền Ngọc chân nhân đi vào đấu trường.

Sau khi đã an tọa, Huyền Ngọc chân nhân quay nhìn Vân Phong dặn dò: "Chú ý một chút, kẻ địch lần này không đơn giản, nhớ là phải cẩn thận. Bây giờ người hãy đi vào sân đấu để quen với địa hình của đấu trường, Lục Vân sẽ đi cùng để cả hai cùng chuẩn bị. Ghi nhớ! Bất luận kết quả thế nào, chỉ cần cố gắng hết sức là được. Đi đi!".

Lâm Vân Phong nhìn mọi người, nghiêm giọng nói: "Hãy yên tâm, đệ xông đất trận đầu tiên của Dịch Viện nên tuyệt đối không khiến mọi người thất vọng đâu. Đệ nhất định sẽ chiến thắng, mọi người cứ chờ xem". Vân Phong đã tạm thời cất đi cái tính cách quậy phá của mình, thay vào đó là một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Lục Vân chỉ nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ánh mắt đầy tin tưởng và khích lệ.

Ngạo Tuyết khẽ gật đầu, không nói gì. Lý Hoành Phi thì trầm giọng: "Cẩn thận, chỉ cần cố gắng là có hy vọng". Ánh nhìn đầy lo lắng đó lần đầu tiên biểu lộ trong đôi mắt lạnh lùng vô cảm của Hoành Phi. Điều này thật sự khiến cho Vân Phong cảm thấy khích lệ vô cùng.

Hắn gật đầu một cái thật mạnh, nhìn mọi người lần cuối rồi kéo tay Lục Vân xông xộc ra đấu trường. Nhìn theo bóng lưng của hắn, ánh mắt của Huyền Ngọc, Tử Dương, Tịnh Nguyệt cùng hai vị đệ tử đều tràn đầy yêu thương và tin tưởng.

28. Hồi 28: Vân Phong Dương Uy

Vân Phong nhìn chàng, ánh mắt đầy cảm kích: "Yên tâm đi huynh, đệ sẽ cố gắng cùng vào vòng trong với huynh mà. Tin đệ, đệ sẽ thắng". Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim như đang trở dậy một ngọn lửa quyết tâm hùng hục. Đôi tay vẫn nắm chặt, Lục Vân khẽ nói: "Ta tin mà, đệ sẽ chiến thắng. Bây giờ, đệ cứ quan sát địa hình thật tỉ mỉ, huynh lui về trước đây. Đối thủ của đệ đã bước lên võ đài rồi, xem ra thời gian đã đến, trăm sự nhờ cẩn thận". Nói xong, chàng quay lưng, từng bước lui về.

Nhìn theo bóng lưng của Lục Vân, Vân Phong khẽ nói theo: "Cảm tạ huynh, Lục Vân". Không cần nhiều lời, chỉ vồn vện năm chữ đó đã đủ thể hiện trọn vẹn tấm chân tình và sự cảm kích trong nội tâm của Vân Phong. Quay lại võ đài, hắn quan sát cẩn thận đối thủ rồi nói lớn: "Dịch Viện Lâm Vân Phong, xin thỉnh giáo!".

Đối thủ của Vân Phong là một thiếu niên mặc bộ y phục màu xanh, trông khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tướng mạo khá khôi ngô. Lúc này gã cũng đang quan sát và ước lượng trình độ của Vân Phong, thấy Vân Phong lên tiếng, gã cũng tự xưng: "Thiên Kiếm Viện Mộc Hoa, mời chuẩn bị". Dứt lời, thanh trường kiếm đang đeo trên lưng lập tức vút bay lên cao, xoay chuyển không ngừng ngay trên đỉnh đầu. Xung quanh, vô số Thiên Kiếm đệ tử đang hò reo tên của gã, để cổ vũ và tạo thanh thế áp đảo.

Vân Phong ngẩng nhìn thanh trường kiếm trên đầu của Mộc Hoa, một vầng thanh quang lưu động, tên này hiển nhiên không dễ đối phó. Hít thở nhẹ nhàng, Vân Phong lấy lại bình tĩnh, thanh Trảm Phong tiên kiếm cũng ánh lên ngân quang, bay thẳng ra quay một vòng to giữa đấu trường rồi mới dừng lại trên đầu của hắn, xoay chuyển cực nhanh. Cùng lúc, hai bên đều chăm chú quan sát đối phương, cố gắng tìm ra sơ hở. Còn phía ngoài, sáu người của Dịch Viện đều cùng nhìn về Vân Phong, thầm cổ vũ cho hắn. Phía bên kia, Liễu Tinh Hồn cũng nhìn về Mộc Hoa, tâm trạng không khác bao nhiêu. Mộc Hoa bất chợt lên tiếng: "Chú ý đây, ta xuất chiêu, xem kiếm". Vừa nghe tiếng, thanh trường kiếm trên đầu đang chiếu rọi thanh quang đã xuất hiện ngay trước mặt Vân Phong. Tốc độ nhanh như chớp, sức mạnh cường mãnh, khiến cho Vân Phong giật mình, vừa tránh né vừa thét lên: "Ta cũng xuất chiêu đây, cẩn thận". Nhón chân đẩy lực từ mặt đất, cơ thể xoay vòng như chong chóng. Mỗi một vòng xoay, thanh Trảm Phong kiếm trong tay lại quét ra chín đường kiếm, chín đạo ngân quang tạo thành một vòng kiếm khí hình cánh quạt, như sóng biển dâng trào, tầng tầng lớp lớp liên tiếp đổ ập vào Mộc Hoa.

Mộc Hoa chỉ cười lạnh nhạt, tay phải cầm trường kiếm xuất chiêu: "Phong vân tề tụ", không khí bốn bề lập tức cuộn về phía gã, phút chốc hình thành một cơn lốc xoáy ngay trước mặt. Gã khẽ phất tay, cơn gió lốc di chuyển rất nhanh về phía Vân Phong. Từng đợt sóng kiếm khí của hắn vừa đụng vào gió lốc lập tức tan ra không còn tăm hơi. Chỉ thấy vùng đất xung quanh xuất hiện vô số vết xước, đất đá nứt toác. Ngay lúc này, cơ thể của Mộc Hoa dịch chuyển với tốc độ cực cao, tạo ra vô số trùng ảnh và ảo ảnh, bao vây lấy Vân Phong, không ngừng chạy vòng, khiến cho người khác không thể phát hiện đâu là người thật đâu là giả. Tốc độ di chuyển của Mộc Hoa ngày càng tăng nhanh, mọi người bên ngoài đấu trường bắt đầu không thể nhìn thấy rõ thân ảnh của Vân Phong nữa, chỉ còn thấy một vòng thanh quang được tạo bởi vô số bóng ảnh đang di chuyển của Mộc Hoa.

"Cheng!". Một tiếng kiếm ngân chói tai vang ra khắp sơn động. Một vầng kiếm quang màu bạc phóng thẳng lên trời, dài đến hơn mười trượng, bỗng mạnh xuống. Khí thế hùng hổ uy dũng, khiến cho sáu người của Dịch Viện mỉm cười mừng thầm, còn đám đệ tử Thiên Kiếm Viện thì la ó thất kinh. Ngay khi đạo kiếm quang khổng lồ chém xuống, những bóng ảnh đang di chuyển của Mộc Hoa đột nhiên ngừng lại, một đạo kiếm mang màu xanh lập tức phóng to và kéo dài đến vài trượng, trực diện đón lấy đường kiếm cương mãnh của Vân Phong.

Quang ảnh mờ tỏ bất định, sau một tiếng vang rầm trời, hai bóng ảnh văng ngược ra hai hướng khác nhau. Mặt đất bụi bay mù mịt, một lúc sau khi thấy rõ hiện trường thì mọi người đều kinh ngạc khi phát hiện một hố to xuất hiện ngay giữa sân đấu. Giữa không trung, Vân Phong đang rực sáng ánh xanh thẳm, thanh Trảm Phong kiếm cầm chặt trên tay, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Mộc Hoa. Còn Mộc Hoa thì khắp người bùng lên một vòng chân khí màu tím nhạt, nét mặt kinh hãi liếc nhìn Vân Phong. Mọi người trên mặt đất đều chăm chú quan sát hai người đang lơ lửng, trong lòng không ngừng so sánh và tính toán, xem ai sẽ có cơ hội thắng nhiều hơn.

Mộc Hoa cười lạnh: "Hảo tu vi, thật không hổ danh là nhân tài kiệt xuất của Dịch Viện. Bây giờ ta sẽ trở hết tài nghệ để đánh một trận thật hay, xem tuyệt kỹ của ai lợi hại hơn". Vừa dứt lời, thân ảnh của Mộc Hoa đã xuất hiện ngay phía trên của Vân Phong, cùng lúc chín mươi chín đạo kiếm quang như cơn mưa xanh xả xuống đầu của Vân Phong.

Thần sắc của Vân Phong đại biến, cơ thể lập tức chớp động, trường kiếm trong tay nhanh chóng xoay vòng lên trên, đỡ ngay cơn mưa kiếm đang rào rào phủ ập xuống. Sức mạnh của cơn mưa màu xanh quả lợi hại, cơ thể của Lục Vân đang phải chịu một sức ép như ngàn cân phủ đầu, dần dần hạ xuống. Những tiếng va chạm leng keng liên tục phát ra, tia lửa tung tóe. Sức ép đẩy kinh lực đó đã khiến cho Vân Phong phải chạm đất một tiếng rầm, làm rung chuyển mặt đất. Chưa hết, từ thân ảnh đang xoay chuyển của Mộc Hoa, bất ngờ xuất hiện một luồng sáng màu xanh tím, toàn lực công kích vào Vân Phong. Vân Phong hoảng hồn, thét lên một tiếng, cơ thể buộc phải gồng gộc, bùng phát vòng ngân quang để cố sức đỡ lấy đòn công kích bất thành linh của Mộc Hoa.

Hai nguồn nội khí kinh nhau kịch liệt, tạo thành những luồng khí lưu phóng ra xung quanh, lập tức mặt đất bị giăng xé, nổ bùng ra sáu hố to đến vài thước. Vân Phong gần người gấp xuống, phóng vút ra ngoài chỉ trong chớp mắt, rơi văng cách đó đến ba trượng. Chỉ thấy hắc hủn hủn ngồi dậy, quần áo đã bị khí lưu xé nát, đầu tóc rối tung, gương mặt trắng bệch, khóe miệng vương máu. Mộc Hoa tỉnh lập giữa không, hứ giọng: "Tốc độ né tránh cũng khá đấy, không tệ". Lời nói đầy ý nhạo báng, mọi người của Dịch Viện nghe thế đều thờ người.

Đôi mắt của Vân Phong rực lên một ánh lửa giận dữ, gào lên một tiếng, hắc bay thẳng đến Mộc Hoa. Ngay giữa không trung, Vân Phong thi triển tuyệt kỹ của Dịch Viện, Trảm Yêu Diệt Ma kiếm quyết. Chỉ thấy vô số kiếm khí tung hoành gào rú xung quanh, từ trên không trung kết tụ thành một màn thiên la địa võng, bao vây lấy Mộc Hoa. Lúc này Vân Phong đang bị thiêu đốt trong lửa giận điên cuồng nên bất chấp tất cả, toàn lực thi triển kiếm quyết, quyết tâm đánh bại đối phương.

Mộc Hoa khẽ thét một tiếng, thanh trường kiếm trong tay xoay chuyển thần tốc, kiếm quang nhanh chóng hình thành một vòng bảo vệ vững chắc, đánh bật những đòn tấn công của Vân Phong. Tiếp ngay đó, cơ thể của gã vừa chớp đã biến mất khỏi vòng vây của Vân Phong, xuất hiện ngay sau lưng của hắn. Chiêu này vừa thi triển, đám đệ tử Thiên Kiếm Viện xem đến hã hê, cùng hô to cổ vũ, còn nhóm người của Dịch Viện thì đến thấp thỏm lo sợ. Mọi người đều không ngờ đệ tử Thiên Kiếm Viện lại biết Đại Na Dịch Thân pháp kỳ diệu như vậy, thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Khi Vân Phong phát hiện ra dị khí sau lưng thì hắn đã hiểu tên Mộc Hoa này biết sử dụng Tứ Thời Dịch Chuyển đại pháp. Như vậy, muốn đối phó với gã đã khó lại càng thêm khó. Một tia mắt lạnh lùng thoáng hiện, Vân Phong khẽ niệm: "Cần khôn vô cực, Âm dương mượn pháp, ẩn!". Thật hù hồn, ngay lúc kiếm của Mộc Hoa vừa đâm vào thì Vân Phong đã biến mất. Chỉ cách không tới một phân.

Mộc Hoa sững sốt, cứ tưởng là chiêu Tứ Thời Dịch Chuyển chỉ mỗi Thiên Kiếm Viện có, hóa ra Vân Phong cũng biết và sử dụng nhuần nhuyễn như vậy, thật quá sức tưởng tượng. Gã đảo mắt nhìn quanh, mặt mày thất sắc bởi vì không còn thấy thân ảnh của Vân Phong ở đâu nữa. Trong lúc này, không chỉ Mộc Hoa mà mọi người của Thiên Kiếm Viện đều tái mặt. Đôi mắt của Liễu Tinh Hồn chớp hiện một ánh nhìn kỳ dị, trừng mắt nhìn về phía nhóm người của Dịch Viện. Trong sáu người họ, ngoại trừ Trương Ngạo Tuyết và Lục Vân ra thì những người còn lại đều có đôi phần ngơ ngác, có vẻ mọi người đều không hề biết Vân Phong có bản lĩnh này.

Một đạo ngân quang đột nhiên lóe sáng sau lưng Mộc Hoa, ngay tức thì, Vân Phong phá không xuất hiện, thanh Trảm Phong kiếm rực sáng ngân quang, nhanh chóng tạo thành một vòng sáng bao vây lấy Mộc Hoa, nhốt gã bên trong. Gã vừa kinh hãi vừa giận dữ, toàn thân bùng lên một nguồn tử quang, thanh trường kiếm xoay chuyển với tốc độ kinh hồn, bổ mạnh để phá giải vòng vây kiếm ảnh đồng thời tự tạo một vòng kiếm khí bảo hộ để đỡ đòn công kích của Vân Phong. Ánh ngân quang chói lòa chiếu rọi cả sân đấu, khí thế đầy cuồng nộ của Vân Phong phút chốc đã kích phá vòng phòng ngự của Mộc Hoa, kích một đòn khá nặng lên cơ thể của gã. Từ phía lập tức nổi dậy tiếng la hét cùng chữ rủa của bọn Thiên Kiếm Viện đệ tử, lời lẽ không hề dễ nghe chút nào.

Mộc Hoa ứ hự vài tiếng đau đớn, cơ thể lập tức chớp hiện trên không trung, thi triển phép Tứ Thời Dịch Chuyển để tránh khỏi đòn công kích liên hoàn. Vân Phong nhìn gã, cười nhạt: "Tốc độ né tránh của người cũng đâu có tệ, đâu thua kém gì ta".

Lần này đến Mộc Hoa xiêm y rách nát, đầu tóc rối bời, trước ngực còn hoen vài vệt máu, hậm hực liếc nhìn Vân Phong với nét mặt căm phẫn. Gã thét lên điên dại: "Đừng vội đắc ý, tiếp Lâm Trần Quyết của ta", rồi phóng người lên cao, đứng ngang bằng với Vân Phong. Chỉ thấy thanh trường kiếm trên tay phải rung lên bần bật, một tiếng kiếm ngân như long gầm chấn động bốn bề, khí quang tỏa chiếu phừng phừng xung quanh. Tiếp ngay sau đó đột nhiên xuất hiện vô số kiếm quang tụ hội ngay trên đỉnh đầu, hơn trăm hơn ngàn kiếm khí tụ lại thành một đạo kiếm quang màu tím, tĩnh lập ngay trên đỉnh đầu của Mộc Hoa. Sau một tiếng hét vang dội, cột kiếm quang khổng lồ, cao to hơn mười trượng đó bỗng nhất như trời giáng xuống đầu Vân Phong.

Trong lúc Mộc Hoa thi triển Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ nhất quyết - Lâm Trần quyết - thì Vân Phong cũng bắt đầu thi triển Trảm Yêu Diệt Ma kiếm quyết của Dịch Viện. Chỉ thấy ngân quang chói lòa, đôi tay của Vân Phong múa may với tốc độ nhanh đến nghẹt thở, trong tích tắc có thể phóng ra một trăm chín mươi

sáu đường kiếm quang. Sáu kiếm quang này cũng tập trung trên đỉnh đầu, từ từ dung hòa vào nhau, tạo thành một cột kiếm quang hoành tráng, rực sáng sắc huyền thanh. Vân Phong cũng thét một tiếng như sấm gầm, cột kiếm quang bổ xuống như ngọn Thái Sơn nghiêng ngã, chém một phát đầy uy lực và cương mãnh vào cột kiếm quang màu tím của Mộc Hoa.

Dưới đất, ai nấy đều hồi hộp ngược nhìn. Lúc này chỉ thấy hai bên đang giằng co kịch liệt, đôi bên đều đang vận hết công lực để điều khiển cột kiếm quang. Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Cuộc đấu này cho dù Vân Phong đánh thắng thì e là trận sau sẽ không trụ nổi". Mọi người im lặng, trong lòng thầm hiểu lời nói của trưởng giáo. Lục Vân vừa nhìn vừa thì thầm trong miệng: "Vân Phong, cố lên, huynh đang cố vũ cho đệ đây. Tận lực là được, phải trân trọng bản thân".

Bất ngờ, cả hai bùng sáng, sau đó là một tiếng nổ long trời lở đất. hai người lại văng ra xa vài trượng nhưng vẫn giữa được thăng bằng, nhìn nhau với ánh mắt lạnh như băng, không nói một lời nào mà chỉ tiếp tục công kích. Khoảng thời gian tiếp theo cả hai đều không ngừng giao đấu kịch liệt, liên tục tung ra nhiều đòn tấn công và trực diện giao phong, khiến cho đôi bên đều trọng thương. Những người quan sát phía dưới đều cảm thấy kinh hãi khi thấy hai đấu thủ có ý chí và quyết tâm liều mạng như vậy. Cả đấu trường im phăng phắc, chỉ còn tiếng gió cát, tiếng thở và tiếng xuất chiêu âm âm của hai người.

Mộc Hoa cũng không nhớ rõ là mình đã bao nhiêu lần xuất chiêu để tấn công và đỡ đòn, nói chung thì cách biệt nội lực của hai người không hơn kém nhau bao nhiêu. Trùng mắt nhìn Vân Phong ở phía xa, Mộc Hoa lớn tiếng quát: "Bây giờ hãy tiếp chiêu mạnh nhất của ta, Xuyên Thiên quyết!". Vừa dứt lời cơ thể của Mộc Hoa đã xoay chuyển thần tốc, hai tay giữ chặt kiếm, chĩa thẳng vào Vân Phong. Khí lưu xung quanh bị cuốn vào cơ thể đang xoay chuyển liên tục của gã, từ từ tạo thành một cơn lốc xoáy pha trộn hai màu tím và xanh. Trong lúc này, không ai còn nhìn thấy thân ảnh của Mộc Hoa nữa mà chỉ thấy một cơn lốc tím xanh đang gầm thét, trên đỉnh lốc xoáy là mũi kiếm nhọn, sắc bén đến lạnh người, cũng đang xoay chuyển kinh hồn như một mũi khoan khổng lồ.

Vân Phong lừ mắt, chau mày, vẻ mặt đầy nghiêm trọng, bởi vì hắn biết đây chính là giây phút quyết định. Chỉ thấy đôi tay của hắn nhanh thoăn thoắt, kết một pháp ấn kỳ lạ trước ngực, miệng lầm bầm niệm phép. một lúc sau, toàn thân của Vân Phong rực rỡ vàng sáng xanh đen, vô số linh khí bắt đầu tụ hội, khí lưu xung quanh ba động không ngừng, cả mặt đất rung lên, bàn ghế chạm nhau lập cập lập cập. Lúc này Vân Phong đang đứng giữa trời với vòng thanh quang bao bọc, chân nguyên tụ hội đã ảo hóa thành vô số phù chú pháp quyết, lượn lờ xung quanh. Càng lúc càng có nhiều những phù chú và pháp ấn ngũ sắc, chúng chồng chất lên nhau, cuối cùng hình thành một đạo Âm dương bát quái khổng lồ ngay trên đỉnh đầu, liên tục xoay chuyển. Mỗi một vòng xoay chuyển, đạo Âm dương bát quái này tự động tung ra hai đạo ánh sáng, một xanh một đỏ, rất kỳ bí.

Dưới đất, ai cũng nghệt thở ngẩng đầu quan sát nhất cử nhất động của hai đấu thủ. Huyền Ngọc chân nhân vừa nhìn Vân Phong vừa khẽ nói: "Cho dù kết quả lần này thế nào thì Vân Phong cũng rất đáng nể phục. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã tu luyện Dịch Thiên Trấn Hồn quyết - một trong tứ đại bí kỹ của bốn môn đến mức độ này, quả là thế gian hiếm có".

Lục Vân cũng khẽ nói: "Lần này Vân Phong nhất định chiến thắng, đệ tử tin như vậy". Mọi ánh mắt còn lại trong Dịch Viện đều có cùng một niềm tin - Vân Phong sẽ thắng.

Trên không, mặt trời đã đến đỉnh, chiếu rọi những tia nắng rực lửa, như khích lệ, như đốt cháy bầu không khí đang vô cùng gay gắt của trận đấu hào hứng này. Trong phút chốc, thân ảnh của Mộc Hoa tái hiện giữa tầng khí lưu cuộn cuộn. Đôi tay vẫn cầm kiếm, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Vân Phong, bất ngờ phóng thẳng đến. Thân ảnh của gã lập tức hóa thành một đạo tử quang, kết hợp với luồng khí lưu cường bạo xung quanh, tụ hội thành một cơn rồng tím dài thượt, há miệng xông thẳng vào Vân Phong, như muốn nuốt chửng đối thủ.

Ngay giây phút Mộc Hoa tiến công, ánh mắt của Vân Phong rực sáng, đôi bàn tay bắt ấn trước ngực chĩa ngay về phía Mộc Hoa. Đạo Âm dương bát quái đang xoay chuyển trên đỉnh đầu tức khắc xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Mộc Hoa, xoay chuyển với tốc độ kinh hồn. Hai đạo ánh sáng một xanh một đỏ phóng ra từ Âm dương bát quái hình thành ngay hai đạo pháp kiếm bén nhọn, bùng phát một uy lực chấn hồn diệt phách thọc thẳng xuống cơ thể tím lịm của trưởng long.

Cùng lúc, con trường long cũng nuốt chửng Vân Phong. Giữa trời chỉ còn thấy một đạo Âm dương bát quái liên tục xoay chuyển với hai thanh pháp kiếm, không ngừng cắt xén nát cơ thể của tử sắc trường long. Còn trường long thì vừa gào lên đau đớn vừa phi thân trốn chạy để né khỏi đòn công kích khiếp đảm của Âm dương bát quái. Tiếc là, nó đi đến đâu, Âm dương bát quái theo sát đến đó, không buông tha. Bên trong vàng sáng tím, một đạo thanh quang đang chớp tắt thoi thóp, vô số những phù chú đang len lỏi vào cơ thể của tử long, không ngừng phát tán.

Mọi người đang quan sát trên mặt đất đều hoàn toàn bị thu hút bởi cảnh tượng hoành tráng này. Chắc hẳn với cảnh tượng trên, ai cũng có thể đoán được kết quả của trận đấu. Thời gian dần trôi qua, tình cảnh trên không trung đột nhiên có biến hóa. Chỉ thấy tử long sau một hồi tìm cách tránh né không thành, đột nhiên quay lại công kích. Một tiếng rùng rùng vang dội, tử long cuộn mình phóng thẳng vào Âm dương bát quái. Ngay khoảnh khắc đó, ba vàng sáng xanh, đỏ, tím bùng ra dữ dội, vô vàn những tia sáng sắc sảo chiếu rọi cả đấu trường, cảnh sắc đẹp đến khó tả. Sau một tiếng nổ rầm giữa không, chỉ thấy hai bóng ảnh rơi phịch xuống đất, đó là Mộc Hoa và Lâm Vân Phong.

Cả hai cùng nhau rơi xuống, loạng choạng đứng trên đôi chân đang run rẩy, yếu ớt. Mộc Hoa mặt mày trắng bệch, áo quần tả tơi, tóc rối như tổ quạ, khóe miệng vương máu, trông thật thê thảm. Đứng một lúc, cuối cùng cũng không gắng gượng được mà ngã gục trong tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc của vô số Thiên Kiếm Viện đệ tử.

Trong khi đó Vân Phong cũng đang run rẩy với bộ dạng không khá tí nào. Đầu óc bưng bít, đôi chân đau đến không thể đứng vững, loạng choạng bất lực, nhưng ngay lúc nhìn thấy Mộc Hoa đang gắng gượng để đứng thẳng người thì trong lòng của Vân Phong đột nhiên trỗi dậy một động lực vô hình. Cả hai bây giờ không ai có thể động thủ được nữa. Quan trọng là ai đứng vững, đứng lâu thì xem như là kẻ chiến thắng. Vân Phong hít một hơi thật sâu, toàn thân thanh quang nhất hiện, cơ thể đột nhiên bay lên ba thước, đỉnh lập giữa trời. Trên đỉnh đầu, Trảm Phong kiếm đang lừ đừ xoay chuyển, chứng tỏ chân nguyên của hắn sắp cạn kiệt. Tuy nhiên vẫn tiếp tục kiên trì trụ lại.

Không còn nghe rõ thanh âm xung quanh, mắt cũng mờ dần... nhưng trong tích tắc, Vân Phong bắt gặp ánh nhìn của Lục Vân, một cảm xúc chân tình, một sức mạnh của tình bằng hữu được chuyển giao trong phút chốc. Cả ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân và những người khác, hắn nhìn thấy những nụ cười khích lệ đầy ấm áp của họ. Vân Phong hiểu rằng, lần này mình tuyệt đối không thể làm mất mặt của Dịch Viện. Những nụ cười mờ dần, mờ dần.

Trong tiếng reo hò mừng rỡ của các thành viên Dịch Viện, Vân Phong cảm giác mình đang nằm trong vòng tay của Lục Vân. Lục Vân nhẹ nhàng đỡ lấy hắn, tay phải vận chân khí, một khối chân nguyên cầu rực sắc huyền thanh xuất hiện. Chàng từ từ áp bàn tay phải lên đỉnh đầu của Vân Phong, trong phút chốc, toàn thân của Vân Phong bừng sáng, vẻ mặt đã tươi tỉnh hơn. Huyền Ngọc chân nhân lúc này đã kịp đi tới, ánh mắt đầy khen thưởng, còn Tử Dương chân nhân thì vội vã nhắc: "Lục Vân, chiều nay ngươi còn phải thi đấu nữa, đừng tổn hao chân nguyên nhiều quá, để ta". Dứt lời, lão đỡ lấy Vân Phong, mang đi chỗ khác.

Nhìn Vân Phong, Ngạo Tuyết mỉm cười khê nói: "Vân Phong, đệ thắng rồi đó. Đệ đã mang lại niềm vinh dự đầu tiên cho Dịch Viện chúng ta". Lý Hoàn Phi cũng gật gù: "Được lắm, thật không hổ danh là sư đệ của ta. Tiếp tục cố gắng, chúng ta sẽ cùng làm rạng danh Dịch Viện".

Vân Phong nhìn mọi người, rưng rưng cảm động, hắn trịnh trọng nói: "Đa tạ mọi người, Vân Phong sẽ cố gắng, vì Dịch Viện chúng ta sẽ cùng nỗ lực. Lần này hãy để mọi người có một cái nhìn hoàn toàn khác về chúng ta, phải khẳng định với họ rằng, Dịch Viện không phải dễ bắt nạt". Ánh mắt của hắn đầy kiên định.

Huyền Ngọc chân nhân khê nói: "Lát nữa quay về, ngươi hãy nghỉ ngơi cho thật tốt để nhanh chóng hồi phục chân nguyên, trước mắt vẫn còn những trận đấu khó khăn hơn đang đợi. Lần này biểu hiện tốt lắm, nếu như sư phụ ngươi có mặt ở đây, ngươi chắc chắn sẽ rất hãnh diện". Tịnh Nguyệt đại sư và Tử Dương chân nhân đều mỉm cười nhìn Vân Phong, tỏ ý tán thành.

Ngược lại, ở phía bên kia vô đài, đám người của Thiên Kiếm Viện mặt mày đều xụ một đồng, liếc nhìn Vân Phong một cách thiếu thiện ý. Liễu Tinh Hồn vốn niềm nở bấy giờ cũng nghiêm mặt, nhìn Huyền Ngọc chân nhân nói: "Trận này Lâm Vân Phong của Dịch Viện đã thắng, chúc mừng Huyền Ngọc huynh, cuối cùng cũng đào tạo ra một đệ tử ưu tú".

Huyền Ngọc chân nhân thần nhiên cười: "Liễu đạo hữu quá lời, lần này Vân Phong cũng chỉ may mắn mà thôi, không đáng để nhắc đến. Bây giờ cũng trễ rồi, chúng tôi xin cáo từ để về liệu thương cho Vân Phong, ngày mai vẫn còn tiếp tục nghênh chiến". Nói xong, người dẫn cả sáu người cùng rời khỏi.

Liễu Tinh Hồn nhìn theo bóng lưng của Huyền Ngọc chân nhân, ánh mắt đầy hàn khí, lão khẽ hứ giọng rồi xoay mình ra lệnh cho đệ tử khiêng Mộc Hoa về động

29. Hồi 29: Cùng Vào Vòng Trong

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Vân Phong, khẽ nói: "Tử Dương sư đệ cứ cố gắng liệu thương cho Vân Phong, phải tranh thủ thời gian và nỗ lực hết mình, có như thế thì chúng ta mới mong tạo lập tiếng vang trong lần đại hội luận võ này. Cuộc đấu hôm nay mọi người chắc đã nhìn thấy, nói thật, nếu như Vân Phong xuất hiện trong những kỳ luận võ trước đây thì với trình độ như thế này chắc chắn lọt vào Lục Cường. Tuy nhiên kỳ này tình hình đã khác xưa, khác ra sao thì mọi người cũng đã được tận mắt chứng kiến rồi. Ngoài ra, trước khi chúng ta rời khỏi, thái độ của Liễu Tinh Hồn như thế nào, mọi người cũng đã cảm nhận được. Cho nên nếu chúng ta có đụng độ với Thiên Kiếm Viện đệ tử một lần nữa thì phải đặc biệt cẩn thận. Thiên Kiếm Viện lần này có đến tám người tham gia luận võ, cơ hội gặp mặt khá cao, mọi người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thôi, bây giờ sư đệ hãy tận dụng thời gian liệu thương cho Vân Phong".

Sau đó mọi người đều tự động rời khỏi động cốc, để Tử Dương chân nhân và Vân Phong có thể tịnh tâm trị liệu.

Nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Cuộc tỉ võ chiều nay, tuy có thể dễ dàng hơn trận sáng nay nhưng người cũng phải cẩn thận, vừa nỗ lực mà vừa phải biết bảo toàn thực lực, không nên hao tổn chân nguyên vô ích. Trong lúc tỉ võ, ngoài việc thi triển tu vi nội lực thâm hậu thì còn phải biết dùng kế sách. Làm sao để tấn công đối thủ với sức sát thương cao nhất mà lại không tổn nhiều sức lực, phải biết suy nghĩ tìm ra điểm yếu của đối phương, canh thời cơ thật chính xác để có thể nhất kích trúng ngay tử huyệt, đó mới là cách chiến đấu thật sự. Trong lần Lục Viện hội võ này, có rất nhiều việc không thể lường trước được. Dịch Viện có vào được Lục Cường không, lúc này xem ra chúng ta phải đương đầu với khá nhiều khó khăn. Nhưng rút lại một điều, ta chỉ mong các đệ tử tận lực thi đấu, không cảm thấy hổ thẹn với bản thân, với mọi người là được". Người vừa nói vừa nhìn vào ba đệ tử, ánh nhìn vừa khấn thiết vừa có điều gì đó rất khó hiểu...

Lục Vân nhìn thấy ánh mắt suy tư của Ngạo Tuyết và Hoành Phi, bất ngờ khẽ cười thần nhiên: "Lần này chúng ta sẽ không để những Viện kia xem thường. Chúng ta sẽ khiến cho mọi người phải nể phục trước thực lực của Dịch Viện". Ngạo Tuyết và Hoành Phi cùng gật đầu đồng tình, sự quyết tâm của họ có thể được nghe thấy qua từng nhịp đập mạnh mẽ của những trái tim đầy nhiệt huyết.

Huyền Ngọc chân nhân cảm thấy rất vui mừng, khẽ cười: "Được rồi, lát nữa sẽ đến giờ cơm trưa, ta sẽ đi xem thử kết quả tỉ võ của những Viện khác như thế nào, để hiểu rõ tình hình ngày mai. Có gì thì các đệ tử cứ dùng cơm trước, đừng đợi ta". Dứt lời, cơ thể của người mở đi rồi biến mất.

oOo

Sau bữa cơm, Lục Vân vẫn ngồi ngay phía ngoài động, nơi Vân Phong đang tĩnh dưỡng để ngóng vào quan sát tình hình. Ngạo Tuyết nhẹ nhàng đi đến bên chàng, cũng lặng lẽ nhìn vào, không nói một câu. Trong sơn động yên tĩnh, hai người chờ được một lúc lâu mới thấy Tử Dương chân nhân bước ra, trán lấm tấm mồ hôi. Thấy hai đệ tử đang sốt ruột mong tin, Tử Dương chân nhân vừa thở vừa nói: "Trước mắt Vân Phong đã khôi phục được sáu phần công lực, hy vọng đến ngày mai thì sẽ hoàn toàn khôi phục được chín phần, như vậy thì mới mong có hy vọng. Chúng ta lui ra thôi, để Vân Phong vận công điều tức hỗ trợ thêm cho việc phục hồi".

Khi Huyền Ngọc chân nhân trở về, mọi người đang ngồi với nhau, đàm luận về việc tỉ võ. Tịnh Nguyệt đại sư thấy Huyền Ngọc trở về, vội hỏi: "Sư huynh có tin tức gì không? Các viện khác tình hình thế nào?".

Huyền Ngọc chân nhân từ tốn: "Lần này chỉ có Dịch Viện ta có hai người tham gia đấu vòng loại, các viện khác đều có đến bốn người, Thiên Kiếm Viện thì sáu người. Trận tỉ võ của mười hai vị đệ tử sáng nay có kết quả như sau: Thiên Kiếm Viện sáng nay có ba đệ tử xuất chiến, kết quả một thắng hai bại, thực lực

khá, những Viện khác đều là một thắng một bại, giữ trạng thái cân bằng. Đợi đến khi cuộc tỉ võ chiều nay kết thúc thì chúng ta sẽ biết được nhiều hơn và dễ đánh giá tình hình hơn. Tối nay, Lục Viện trưởng giáo sẽ phải thương nghị thật kỹ cho trận đấu ngày mai, chủ yếu là phân chia các đôi đấu sao cho thật hợp lý về sự cách biệt thực lực của các đấu thủ. Không nên để hai đối thủ mạnh gặp nhau, dẫn đến trường hợp lưỡng bại câu thương, mà phải cố gắng đào thải những tuyển thủ yếu kém, đúng theo nguyên tắc công bằng công chính”.

Lục Vân nghe thế bèn hỏi: ”Sư bá, lần thi đấu này kéo dài khoảng bao lâu? Hôm nay là ngày thứ nhất, chỉ mới là đấu vòng loại, ngày mai ngày thứ hai, tiến hành đấu vòng trong. Sau vòng trong sẽ còn lại mười hai người, đến lúc đó sẽ là thời khắc quan trọng để đoạt vị trí lọt vào Lục Cường. Nhưng sau khi có Lục Cường rồi thì các đội sẽ được chia nhau đấu thế nào để xếp loại? Đệ tử vẫn cảm thấy còn khúc mắc”.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười: ”Đại hội Luận võ đã được tổ chức nhiều lần rồi nên chúng ta có một quy định bất thành văn trong việc xếp loại. Sau khi đã vào Lục Cường, nói thật thì cuộc thi đấu thật sự phức tạp. Bởi vì mỗi người đều bình đẳng, đều có quyền đoạt danh hiệu đệ nhất. Nhưng sáu người thì rất khó chia. Nếu chia thành ba đội thì kết quả sẽ có ba thắng ba thua, vậy ba người chiến thắng đó sẽ đấu tiếp thế nào? Vấn đề này trước đây đã được đề cập. Sau đó, Lục Viện đã đưa ra quy định, tiến hành chế độ khiêu chiến. Tức là ban đầu những tuyển thủ trong Lục Cường sẽ bốc thăm để chia ba đội đấu. Sau khi phân thắng bại, nếu ba kẻ bại trận cảm thấy không phục, cho rằng mình gặp phải đối thủ quá tầm nên mới thất thủ thì có thể khiêu chiến với một trong ba người chiến thắng. Nếu người này thắng, chứng tỏ thực lực cao hơn thì người này sẽ thay thế vị trí của người vừa bị đánh bại. Cứ như thế mà cuối cùng chọn ra người đệ nhất”.

Lục Vân tính toán: ”Vậy thì trận chiến xếp loại của Lục Cường sẽ là trận đấu tốn nhiều thời gian nhất?”.

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười: ”Cũng không hẳn, bởi vì trong trận xếp loại, ai cũng đã dốc toàn lực, cho nên sau trận đấu của ba đội tuyển thủ, chân nguyên của song phương đều đã hao tổn rất nhiều, không ít trường hợp không thể tiếp tục chiến đấu. Do đó, những lời khiêu chiến rất ít khi được đưa ra, nhiều lắm chỉ đấu thêm hai trận. Còn ba người chiến thắng thì sẽ phải tiến hành ba trận đấu, mỗi người một trận, để xếp loại giữa ba người. Tuy nhiên còn phải xem xét tình hình thực tế nên phải đến lúc đó mới biết được. Mỗi lần tổ chức đều có dị biến nên tạm thời không thể khẳng định điều gì. Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên đến Thiên Ưng động để chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo. Hãy để Vân Phong tiếp tục liệu thương ở đây, chúng ta đi thôi”.

oOo

Đến Thiên Ưng động, thời gian vẫn còn sớm, Lục Vân tranh thủ một mình đi lại trên đấu trường để làm quen với môi trường xung quanh. Nhìn tứ phía, có khá nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang bận rộn sắp xếp bàn ghế. Đồng thời, năm người của Nho Viện cũng đã đến. Trong đó, Lục Vân nhận ra Tất Thiên, Cao Phong và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải. Còn lại hai người, một trong hai đệ tử đó chắc chắn là Lý Minh - đối thủ sắp giao đấu. Lục Vân đi lòng vòng được một lúc rồi trở về bên Huyền Ngọc chân nhân, mỉm cười đón chào môn hạ của Nho Viện đang đi đến.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải ngắm nhìn Lục Vân, mỉm cười nói với Tử Dương chân nhân: ”Lần này có thể chiêm ngưỡng đệ tử kiệt xuất nhất Dương Viện trở tài, thật là vinh hạnh cho Hứa mỗ. Đến lúc thi đấu hy vọng vị thiếu hiệp này nương tay, đừng để môn hạ đệ tử của bốn viện phải bị người ta khiêng về, lúc đó thì thật là...”.

Tử Dương chân nhân nghe thế bật cười: ”Lão Hứa này thật là, đệ tử của ta sơ nhập huyền môn, kinh nghiệm còn kém cỏi mà lão cứ tăng bốc nó lên chín tầng mây là sao hử? Đến lúc đó phải nhờ đệ tử của quý viện chỉ giáo chỉ giáo thì đúng hơn”.

Kể đó, Tất Thiên nhanh chóng đến gần Ngạo Tuyết, khẽ nói: ”Trương sư muội, nghe nói sáng nay Lâm Vân Phong của Dịch Viện đại triển hồng uy, nhất cử đả bại cao thủ Mộc Hoa của Thiên Kiếm Viện, thật là một điều đáng vui mừng. Hãy thay ta gửi lời hỏi thăm, chúc đệ ấy mau chóng bình phục. Ngày mai Trương sư muội cũng phải xuất trận nhỉ, tới lúc đó sẽ được điểm phúc chiêm ngưỡng kiếm thuật cao siêu của muội rồi. Thật là mong chờ! Hy vọng là huynh không phải đấu trùng thời gian để có thể đến cổ vũ cho muội”.

Trương Ngạo Tuyết nét mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: ”Đa tạ lời thăm hỏi của huynh, muội sẽ chuyển lời

đến Lâm sư đệ. Bây giờ thời gian sắp đến rồi, muội đi hỏi Lục sư đệ xem có cần gì không, huynh cứ tự nhiên”. Nói xong nàng xoay người đi đến chỗ Lục Vân đang đứng.

Lục Vân nhìn thấy Ngạo Tuyết, ánh mắt khẽ mỉm cười, không nói gì cả. Ngạo Tuyết nhìn chàng, thần sắc vẫn bình thản: ”Cuộc tỉ võ sắp bắt đầu rồi, đệ nhớ hãy cẩn thận, ngày mai vẫn còn phải thi đấu”. Ánh mắt trong ngần của nàng lặng lẽ nhìn sang nơi khác.

Lục Vân mỉm cười, khẽ nói: ”Đệ biết, ngày mai vẫn còn phải đấu nữa, tỷ yên tâm”. Phía này, Lý Hoàn Phi nhìn theo bóng người của Ngạo Tuyết, đôi mắt ánh lên thần sắc kỳ lạ, từ từ đến gần Lục Vân, khích lệ: ”Cố gắng, đệ nhất định làm được”. Lục Vân khẽ gật đầu cảm kích.

Lục Vân từ từ bước vào đấu trường. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên tay trái liên tục ẩn hiện vàng hồng quang nhàn nhạt, trông như một dải lụa đỏ, rất đẹp! Đứng nhìn đối thủ của mình, Lục Vân mỉm cười: ”Xin chào, ta là Lục Vân của Dịch Viện, mong thỉnh giáo!”.

Lý Minh là vị thiếu hiệp khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tướng mạo thanh tú, khí chất tao nhã, thoát nhìn bề ngoài, trông y không khác gì một nho sinh. Tay trái cầm chặt thanh trường kiếm, khẽ gật đầu chào lại: ”Ta là Lý Minh của Nho Viện, đã từng nghe danh của thiếu hiệp từ Hứa sư bá, được biết người là một thiên tài kiệt xuất nhất của Dương Viện, hồi nữa mong thiếu hiệp nương tay”. Trong ngữ khí của người này có hàm ẩn ba phần lễ độ, tạo cho người nghe một cảm giác đây là lời lẽ của một người có học, tri thức đạt lý, thân thiện gần gũi.

Lục Vân chỉ mỉm cười: ”Lý sư huynh quá lời, mọi người đều quá khen thưởng tiểu đệ rồi. Lục Vân chỉ là kẻ chân tu mới nhập môn, tài cán không đến đâu... Xem ra thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta bắt đầu thôi, mời xuất chiêu”. Thanh thần kiếm của Lục Vân tùy ý đóng đưa, mũi kiếm hạ thấp, đôi chân tự nhiên vừa như đang thủ thế vừa như không. Phong thái của chàng khiến cho người khác có một cảm giác khó nắm bắt, giống như một tòa thành phòng bị vững chắc nhưng cũng sẵn sàng tấn công, không dễ hạ thủ.

Thần sắc của Lý Minh trang trọng hẳn lên, đôi mắt không rời khỏi từng động tác của Lục Vân để tìm kiếm điểm sơ hở. Chấm chú một lúc, Lý Minh vẫn không phát hiện được gì, đành phải cường công. Y khẽ hét một tiếng, toàn thân bùng phát vàng sáng màu đỏ, thi triển tuyệt học Nho Viện - Hạo Nhiên Chính Khí. Nguồn chân khí chí dương chí cương lan tỏa dần trên cơ thể của Lý Minh, như diễm hỏa bao trùm lấy thân thể. Thanh trường kiếm được rút ra, tức thì một tiếng kiếm ngân vang vọng, mở đường cho đạo kiếm quang rực đỏ, dài đến vài trượng chém phăng về phía Lục Vân nhanh như sét đánh.

Lục Vân thản nhiên mỉm cười, thần sắc thể hiện đầy tự tin. Tay phải khẽ rung, một tiếng kiếm ngân trong ngân vang vọng mọi góc ngách trong đấu trường. Đồng thời, Như Ý Tâm Hồn kiếm rung lên bần bật, vô số kiếm ảnh biến động trong cự ly cực ngắn, chớp mắt đã tụ hội thành một đạo kiếm khí rực đỏ chói lòa. Lục Vân giơ tay bổ một đường kiếm cương mãnh đỡ ngay đường kiếm vừa rồi của Lý Minh. Vừa xuất đòn, cơ thể của Lục Vân đột nhiên lùi về ba thước, xoay chuyển giữa không rồi phi thẳng đến phía trái của Lý Minh. Như Ý Tâm Hồn kiếm nhanh hơn tia chớp, tung ra một khối kiếm quang kết hợp từ một trăm bốn mươi tám nhất kiếm, nhanh chóng phủ xuống từ trên đỉnh đầu của Lý Minh. Tốc độ nhanh đến kinh hồn.

Đòn tấn công vừa bị phá giải, cơ thể còn khẽ loạn choạng thì đã nhìn thấy Lục Vân bất ngờ xuất hiện ở phía tay trái. Lý Minh thất kinh, lập tức quay mình. Thanh trường kiếm phi vũ thần tốc trong tiếng thét vang dội của y. Phút chốc, cả cơ thể cùng trường kiếm đã hóa thành một cơn lốc xoáy đầy khí thế, cường mãnh xông vào Lục Vân. Nhờ chiêu này mà y không những phá giải được đạo kiếm ảnh trùng điệp mà còn lợi dụng đà tấn công của cơn lốc, xông thẳng vào Lục Vân để gây sát thương trực tiếp.

Lục Vân nhìn thẳng vào đối thủ, đôi mắt ánh lên một đạo thần quang. Như Ý Tâm Hồn kiếm lập tức chuyển động thần tốc, đồng thời phát ra những thanh âm chói tai cực kỳ. Xung quanh Lục Vân, một đạo ánh sáng nhàn nhạt bắt đầu tụ hội, sắc đỏ của ánh sáng tăng dần theo tốc độ của thanh thần kiếm, cho đến khi trở thành một màu đỏ lừ. Sắc đỏ như dòng máu đang sôi sùng sục, khí thế khiếp hồn.

Khi cơ thể của Lý Minh đến gần, vàng hồng quang xung quanh Lục Vân lóe sáng, Như Ý Tâm Hồn kiếm bùng phát khí thế như thiên địa xoay chuyển, sức mạnh đột nhiên tăng lên gấp ba lần. Một đường kiếm đầy uy lực chém ngang một nhất như phá sơn trăm lăm, hóp hỏn cả người xem. Ngay sau đó chỉ thấy một vầng sáng chói lòa, tiếng nổ rầm rầm như sấm gào cùng tiếng thét thất thanh đầy đau đớn. Khí lưu xung quanh

chịu ảnh hưởng của kiếm quang bị cường kích, cát bụi cuộn cuộn nổi dậy rồi bùng tản ra xung quanh làm mù mịt cả đấu trường.

Lý Minh ở giữa không trung bị đánh bay ra một khoảng xa bởi sức phản quá mạnh của Lục Vân, cả vòng chân khí hộ thể cũng bị chấn nát, lập tức trọng thương. Y vừa chạm đất thì đã không còn đứng vững nữa, nghiêng ngả thoái lui đến bảy bước. Nhìn thấy Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ cũ, không thừa cơ tiếp tục tấn công, Lý Minh không khỏi bái phục khí phách quang minh lỗi lạc của chàng. Y hít một hơi thật sâu, vận toàn bộ công lực, thanh trường kiếm lại phát ra vầng sáng rực rỡ. Khẽ quát một tiếng, cơ thể của Lý Minh lại xoay chuyển và phóng lên, tạo thành một góc ba mươi độ hướng về phía Lục Vân. Mỗi ba vòng xoay chuyển, Lý Minh sẽ chỉ kiếm xuống đất để tạo phản lực cho mình, nhằm tăng tốc cho các vòng xoay. Sau chín lần chỉ kiếm, tốc độ của y đã nhanh đến không còn nhìn thấy rõ thân ảnh. Chỉ thấy một đạo cuồng phong đỏ rực cùng tiếng thét đầy khí thế đang nhắm thẳng vào Lục Vân.

Trường kiếm trên tay phải Lục Vân khẽ phát, toàn lực thi triển Dịch Viện tuyệt kỹ: "Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết". một đạo kiếm ảnh đỏ rực xuất hiện trước cơ thể của chàng, hình thành một vùng xoáy có chiều ngược lại chiều xoáy của Lý Minh. hai nguồn chân nguyên khổng lồ gặp nhau tại một điểm, không cùng tính chất, không cùng phương hướng đã tạo nên một tiếng nổ kinh lôi làm rung chuyển cả đấu trường, vang rộng cả khu vực xung quanh. Uy lực thật không thể tưởng tượng.

Đối với Hạo Nhiên chính khí của Nho Viện, Lục Vân hiểu rõ hơn ai hết. Bởi vì chính chàng đã từng tu luyện Nho gia pháp quyết - Hạo Nhiên Thiên Cang, không khác bao nhiêu so với Hạo Nhiên Chính Khí. Nói đúng hơn, Hạo Nhiên Chính Khí tu luyện đến tầng cuối cùng chính là Hạo Nhiên Thiên Cang. Chỉ là Nho Viện đã thay đổi cách xưng hô mà thôi.

Lý Minh vẫn tiếp tục tấn công với tốc độ cực nhanh. Cơ lốc xoáy với sức mạnh kinh khiếp đó không ngừng xé nát từng tầng kiếm ảnh của Lục Vân, công kích trực tiếp vào cơ thể của chàng. Chỉ trong chốc lát, Lý Minh đã phá giải được kiếm ảnh mà Lục Vân đã bố trí, thanh trường kiếm vang vọng những dị âm ghê rợn, rạng ngời vầng ánh sáng rực đỏ, bao vây lấy Lục Vân. Y hét lớn: "Hạo Nhiên Chính Khí, nhân giả vô địch. Tiếp chiêu thứ nhất, Chính Khí Sơn Hà".

Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, cơ thể lập tức lui về, tay phải khẽ phát, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên ảo hóa hành tám đạo quang ảnh, phóng ra tám hướng cản trở bước tiến của Lý Minh. Ngay sau khi phóng ra bát kiếm, Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển nhanh dần theo tay của Lục Vân. một vầng sáng xanh đỏ kỳ dị bất ngờ xuất hiện từ tay của chàng, truyền vào thanh kiếm tạo thành một quang trụ nhắm thẳng vào Lý Minh. Trong tiếng thét chấn thiên động địa, một cột sáng xanh đỏ quện hòa được tung ra từ thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm của Lục Vân với tốc độ không thể nhìn thấy rõ, nhất kích trúng ngay Lý Minh đang xăm xăm xông tới.

Cơ thể của Lục Vân vừa chớp hiện ngay giữa trời, tránh xa phạm vi bùng nổ của đòn phản công vừa rồi. Nhìn xuống phía dưới, mọi người ở xung quanh ai cũng há hốc miệng nhìn vào đấu trường, hiển nhiên trận đấu gay cấn của hai người đã có sức thu hút rất lớn. Lúc này, trong tiếng nổ rền vang, một đạo hồng quang lóe sáng, một bóng người văng ra, rơi xuống cách đó vài trượng.

Các đệ tử Nho Viện thét lên hãi hùng. Nhìn dáng vẻ thê thảm của Lý Minh, ai cũng ái ngại và đầy lo lắng. Lý Minh quay nhìn đồng môn sư huynh đệ, gượng cười, cơ thể trụ lại, thanh trường kiếm lại phừng sáng đạo hồng quang. Y nhìn Lục Vân ở giữa không, trầm giọng: "Chiêu thứ hai - Đan Tâm Chiếu Nhật". Dứt lời, cơ thể của Lý Minh bất ngờ ảo hóa thành tám nhân ảnh. Tám đạo nhân ảnh, tám thanh trường kiếm, tại tám hướng khác nhau tụ hội thành tám cột hồng quang. Tám quang trụ này lại kết hợp thành một thanh kiếm khổng lồ, to đến hơn mười trượng, thân kiếm rực sáng một màu đỏ đầy uy lực, khí thế như khai thiên cự phủ, bổ xuống Lục Vân.

Ở một bên võ đài, Huyền Ngọc chân nhân cùng những người khác, sắc mặt đều hơi biến đổi. Người khẽ nói: "Với tình hình này, xem ra đối thủ không phải dễ đối phó. Cũng may Lục Vân vẫn chưa bị đả thương, vẫn còn lợi thế".

Tử Dương chân nhân ngẩng nhìn Lục Vân trên cao, đôi mắt rực lửa: "Lần này Lục Viện hội võ gần như không tìm ra kẻ yếu kém. Giống như Lý Minh, chỉ là một đệ tử tầm thường trong Nho Viện mà đã có thực lực cường hoành. Nếu vậy thì đệ tử kiệt xuất của Nho Viện sẽ càng lợi hại hơn nhiều. Những cuộc tỉ võ sau

này mới thật sự là gay cấn. Ta chỉ hy vọng Lục Vân có thể phát huy được trạng thái tốt nhất, trở hết tài nghệ là được. Ý niệm muốn vào Lục Cường của ta bây giờ đã tiêu tan rồi. Lục Vân có mạnh thì cũng chỉ là hai năm tu luyện thôi, không phải sao? Có thể đến đây tham dự thi đấu là ta đã vui rồi, chỉ ít trận này Lục Vân sẽ không bị đánh bại, đối với ta như thế đã an ủi lắm”.

Tịnh Nguyệt đại sư quay nhìn Ngạo Tuyết, khẽ nói: ”Trong kỳ đại hội này, năm viện còn lại đều có tiềm lực thâm hậu. Chúng ta muốn lọt vào Lục Cường thì chỉ mong vào may mắn của bốn đệ tử mà thôi. Trong những trận đấu cuối cùng, đối thủ chính là một phần cực kỳ quan trọng, quyết định đến sự thành bại của mỗi người”. Nét mặt của Ngạo Tuyết và Hoành Phi trở nên nghiêm trọng hẳn. Đối với những trận tỉ võ sau này, trong lòng ai cũng có áp lực.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhắc: ”Được rồi, mọi người đừng xem trọng quá. Mọi việc có ra sao thì vẫn không ai nói rõ được. Cũng như bây giờ, năm viện kia cũng lo lắng cùng một vấn đề như chúng ta thôi. Mọi người không ai có thể dự đoán được kết quả cuối cùng sẽ như thế nào. Chúng ta cứ tập trung quan sát trận đấu này trước đã”.

Trong lúc nhóm người của Huyền Ngọc chân nhân bàn luận xôn xao, Lục Vân đang nhìn thanh cự kiếm với sắc mặt nghiêm trọng. Lúc này chàng thật sự cảm thấy bất phục Lý Minh, không ngờ y có tu vi cao thâm như vậy. Mất nhìn thanh cự kiếm đang hạ xuống, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay nhanh chóng tung ra vô số kiếm ảnh. Những kiếm ảnh chuyển động thần tốc đó cuộn theo khí lưu xung quanh, chớp mắt đã hình thành một đóa sen đỏ đẹp rạng ngời. Đóa hồng liên cuộn cuộn bao lửa, không ngừng xoay chuyển trên đỉnh đầu của Lục Vân. Không khí xung quanh bị thiêu đốt bởi sức nóng của diễm hỏa, đột nhiên bốc lên những vầng khói xanh, một ngọn hỏa diễm màu xanh lơ xuất hiện trong không khí.

Trường kiếm của Lục Vân vừa phát, đóa huyết liên hùng hực cửu thiên chân hỏa lập tức nghênh chiến thanh cự kiếm của Lý Minh. Lục Vân hét lớn: ”Xem Liệt diễm Hồng Liên của ta và Đan Tâm Chiếu Nhật của ngươi, ai lợi hại hơn ai”. Hồng liên và cự kiếm vừa tiếp xúc đã lập tức bùng nổ, hai vầng quang đỏ xen lẫn giữa không trung, bùng phát ra những vầng khói mây màu đỏ, lừng lờ. Trong cảnh đẹp huyền ảo đó lại ẩn tàng vô vàn nguy cơ.

Cự kiếm phá thiên, hồng liên phi chuyển. hai vầng sáng kỳ dị kinh nhau giữa không trung. Những người bên dưới ngẩng đầu quan sát trong bầu không khí nghẹt thở, không dám thở mạnh sợ làm quấy rối hai đấu thủ đang tập trung cao độ. Trong ánh mắt của mọi người, họ chỉ nhìn thấy thanh cự kiếm bị hồng liên thiêu đốt trong diễm hỏa hùng hực, ngay giữa hai người. Hồng liên xoay chuyển liên tục, mỗi vòng xoay lại tiêu hao một phần nội lực của thanh cự kiếm, còn bản thân hồng liên cũng nhạt màu dần. Kinh nhau một lúc lâu, cả hai đạo hồng quang đều bị tiêu tan.

Cơ thể của Lục Vân bất ngờ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Lý Minh, một vầng hồng quang sáng rực xoay chuyển cực nhanh trên đỉnh đầu của Lục Vân. Đó chính là thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm. Thần kiếm lúc này đang phát ra một nguồn hồng quang cương mãnh, vây hãm lấy Lý Minh. Như Ý kiếm càng xoay chuyển thì đạo hồng quang càng cường thịnh, cuối cùng tạo thành một quang trụ chói lòa, bao vây Lý Minh.

Lý Minh ở bên trong cảm thấy áp lực không ngừng đè nặng lên cơ thể, nguồn khí lưu mạnh mẽ khóa chặt mọi chuyển động. Trong giây phút này, Lý Minh đang trọng thương nên hoàn toàn không thể chống chọi với kiểu công kích thuần công lực như vậy. Sắc mặt của y trắng bệch, cơ thể co giật dữ dội, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng. Nhìn thấy Lý Minh sắp ngã quỵ thì đột nhiên cột sáng biến mất. một vầng hồng ảnh lặng lẽ hiển hiện trước mặt Lý Minh, đó chính là Lục Vân.

Lục Vân lượn người xuống, gió thổi tà áo phất phới, thể hiện một phong cách khoan thai. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm ẩn hiện vầng hồng quang nhàn nhạt, từ từ xoay chuyển trên đỉnh đầu một cách thư thái. Lục Vân mỉm cười nhìn Lý Minh, khẽ nói: ”Lý sư huynh tu vi tinh thâm, Lục Vân vô cùng bất phục. Bây giờ chúng ta ngừng tay thôi, thế nào?”.

Lý Minh ngược nhìn Lục Vân, đôi mắt ánh lên một tia nhìn kỳ dị, ẩn hiện một nụ cười ngay khóe môi. Y đưa tay khẽ nói: ”Người rất lạ, tạo cho người khác một cảm giác khó hiểu, nhưng ta biết rõ một điều, người rất mạnh, rất mạnh. Xin đa tạ vì đã nương tay, hy vọng chúng ta có thể kết tình bằng hữu”.

Lục Vân cầm chặt bàn tay của Lý Minh, một đạo liệt hỏa chân nguyên được truyền vào cơ thể của y. Chỉ thấy toàn thân Lý Minh bừng sáng, tinh thần hồi phục khá nhiều. Lục Vân cười nói: ”Bây giờ, chúng ta

là bằng hữu, đúng không?”. Lý Minh nghe thế cảm động gật đầu, kích động: “Đúng, chúng ta là bằng hữu, chúng ta đã là bằng hữu”. Cảnh tình đó, một số Nho Viên đệ tử vốn đang khó chịu trong lòng cũng cảm động mỉm cười.

Huyền Ngọc chân nhân tỏ ý tán thưởng nói: “Lục Vân thật là một người đặc biệt, thắng không kiêu, bình dị dễ gần, đó là khí chất của một vương giả. Sau này mọi người hãy nhớ học tập Lục Vân. Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài kia”. Rồi mọi người đi về phía Lục Vân. Tử Dương chân nhân mừng rỡ vô cùng vì bao nhiêu năm nay, cuối cùng Dương viện cũng đã có một kiệt xuất đệ tử tài đức hơn người. Thật là vẻ vang!

Ngạo Tuyết ngẩng nhìn nụ cười thần nhiên của Lục Vân, gương mặt anh tuấn đó, thái độ thân thiện đáng yêu đó, tất cả đều rạng ngời và khó quên. Trong khoảnh khắc, một thứ gì đó rất lạ lùng đang làm rung động con tim vốn giá lạnh của Ngạo Tuyết. một sợi rễ tình vô hình vô ảnh đang nảy sinh.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải vừa dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Lục Vân, vừa thì thầm với lão hữu Tử Dương bên cạnh: “Lúc này ta thật sự phải chúc mừng người đó Tử Dương, đã thu được một hảo đồ đệ. Không những tu vi cao thâm mà quan trọng nhất là có một tấm lòng nhân hậu. Không chừng vị đệ tử này sẽ là người làm rạng danh Dịch Viện, thay đổi lịch sử hăm hiu của người đó. Chắc, người may quá, thật khiến ta ganh tị”.

Tử Dương chân nhân mừng rỡ: “Quá lời, quá lời! Chúng ta thì đều là hảo bằng hữu, đừng nói những lời khách sáo như vậy chứ. Lần này có thể phân thắng bại trong tình cảnh hòa bình, hai người lại trở thành bằng hữu, đó là chuyện đáng mừng. Chúng ta phải cùng vui chứ”. Tử Dương chân nhân thật sự đang vui mừng đến tột độ. Được lão hữu tán dương đồ đệ của mình, niềm vui đó còn lớn hơn là bản thân mình được khen ngợi.

Huyền Ngọc chân nhân cười nói: “Được rồi, cuộc đấu đã kết thúc, chúng ta không cần đứng ở đây tán dóc dưới ánh mặt trời chói chang như vậy. Quay về rồi hãy trò chuyện tiếp nào”.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải mỉm cười quay đầu, bảo môn hạ dìu Lý Minh về nghỉ ngơi, bản thân thì đi theo Huyền Ngọc chân nhân rời khỏi. Cùng lúc, Tất Thiên dõi theo bóng ảnh của Ngạo Tuyết, vài lần muốn ngỏ lời nhưng lại ngập ngừng không nói, chỉ khẽ thở dài, quay lưng trở về cùng các sư đệ.

30. Hồi 30: Hội Nghị Thượng Đỉnh

Lục Vân cầm lấy tay của Vân Phong cười nói: “Chúng ta hy vọng đệ có thể hồi phục nguyên khí thật tốt, ngày mai còn một trận thi đấu gian nan hơn nữa đang chờ đệ mà. Trận đấu của huynh đã xong rồi, may mắn chiến thắng Lý Minh sư huynh của Nho Viện và cũng không bị thương tích gì. Ngày mai tất cả chúng ta sẽ cùng tham gia vòng đấu trong, mong là mọi người đã qua ải. Vì thế mà đệ phải tranh thủ thời gian, hồi phục nhanh chóng công lực đã bị hao tổn. Có như vậy thì ngày mai đệ mới mong tiếp tục chiến thắng được. Tối nay nhớ đừng đi đâu hết nhé, hãy ngồi yên ở đây để vận khí điều tức, khôi phục lại trạng thái uy vũ ban đầu”.

Vân Phong vừa nghe tin thắng lợi của Lục Vân, lập tức gương mặt nở rộ một nụ cười rạng rỡ, cầm lấy tay của Lục Vân, cười không ngớt: “Huynh không cần lo cho đệ, đệ đã hồi phục được sáu, bảy phần công lực rồi, chỉ cần tối nay cố gắng thêm nữa thì sáng mai sẽ tốt thôi. Mà huynh lợi hại thật, không bị thương tích gì cả đã chiến thắng đối thủ một cách vẻ vang, hay quá! Không được xem huynh thi đấu đúng là tiếc ghê gớm. Ngày mai đệ nhất định phải có mặt để cổ vũ cho huynh”.

Lục Vân khẽ cười: “Hy vọng chúng ta không thi đấu cùng thời gian, nếu không thì không thể gặp nhau được. Thôi, không nói nhiều nữa, Hứa đại hiệp của Nho Viện đang đứng ngoài kia, đệ mau ra chào hỏi người ta, kéo lại bị cho là không biết lễ nghĩa”. Nói rồi vừa mỉm cười vừa kéo Vân Phong đi ra chào hỏi Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải.

Mọi người chào nhau vài câu rồi cùng đi vào trong động, ngồi xuống bàn chuyện huyền thuyên. Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải nhìn bốn vị đệ tử của Dịch Viện, khẽ cười: “Lần này, tuy thi đấu rất kịch liệt nhưng với thực lực của các đệ tử, ta tin rằng Dịch Viện sẽ có được thành tích khả quan. Ta đã xem xét tình hình các viện khác rồi, e là Nho Viện của ta năm nay phải chịu xếp cuối”.

Huyền Ngọc chân nhân cười xòa: "Thương Hải đại hiệp quá khiêm tốn rồi, đệ tử Tắt Thiên của Nho Viện ta có gặp qua, quả thật tu vi cao thâm, tuyệt đối không dưới Hoành Phi. Nếu như hai người có thể thi đấu với nhau thì khả năng thắng của Nho Viện chiếm đến sáu phần. Đại hội kỳ này, danh phẩm đệ nhất chỉ có hai viện Thiên Kiếm Viện và Bồ Đề Học Viện có khả năng tranh nhau, còn chúng ta, chỉ cố gắng thoát khỏi danh vị cuối chót".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải suy tư: "Bây giờ các cuộc tỉ võ có lẽ đã hoàn tất rồi, tối nay Lục Viện sẽ tiến hành một cuộc họp thảo luận quan trọng về vòng đấu trong. Cuộc họp này đối với Lục Viện là một bước mấu chốt dẫn đến thắng lợi của từng trận đấu. Làm sao để môn hạ đệ tử của mình đấu với đối thủ yếu nhất là điều cần suy tính. Nếu nhờ đó mà vào được Thập nhị cường thì con đường đi tới Lục cường chỉ còn cách vài bước ngắn ngủi mà thôi".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu: "Đại hội lần này quả thật là một cuộc tranh giành quyết liệt. Ai cũng vì môn hạ đệ tử của mình mà tranh thủ cơ hội tốt nhất, để họ dễ dàng tiến vào vòng đấu trong. Bao nhiêu kỳ đại hội đã qua, Dịch Viện đều thua thảm hại trong cuộc tranh giành này. Hy vọng năm nay, tình hình sẽ đổi khác. Bây giờ chúng ta hãy đi nghe ngóng xem tình hình các viện khác ra sao để chuẩn bị đối sách cho tối nay".

Hứa Thương Hải đồng tình: "Đúng đó, phải đi ra ngoài xem xét tình hình các viện. Dù sao thì trận đấu hôm nay đã kết thúc rồi, quan trọng là ngày mai. Đi thôi, chúng ta đi thu thập tin tức". Nói xong Hứa đại hiệp chào tạm biệt mọi người rồi cùng Huyền Ngọc chân nhân rời khỏi.

Tử Dương chân nhân nhìn mọi người khẽ nói: "Lần này Vân Phong và Lục Vân cùng thắng cả hai trận, đã làm rạng danh Dịch Viện chúng ta. Hy vọng ngày mai, các đệ tử có thể càng đánh càng hăng, một lần nữa tạo nên kỳ tích hiển hách, cùng tiến vào vòng đấu sau, mọi người có tự tin không?".

Trương Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, hai ánh mắt lại gặp nhau, cùng truyền cho nhau một thần sắc kiên định, hai người cùng lúc gật đầu, đầy tự tin. Vân Phong thì nhìn mọi người với một vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu thật mạnh, đầy kiên quyết. Còn Hoành Phi thì chỉ nhìn Tử Dương chân nhân, nghiêm túc nói: "Chúng ta nhất định sẽ thành công, ngày mai sư thúc cứ xem". Chỉ một câu nói ngắn, không nói thêm gì hơn.

Tử Dương chân nhân nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư, hai người tỏ vẻ mãn nguyện. Tử Dương chân nhân tâm đắc: "Tốt, có chí khí, để xem ngũ viện có còn xem thường Dịch Viện không. Chúng ta nhất định phải trở hết bản lĩnh, để họ phải ngưỡng mộ uy danh của Dịch Viện. Tiếp tục cố gắng, ta sẽ ủng hộ tất cả. Bây giờ ai nấy hãy về nghỉ ngơi, chuẩn bị cho trận đấu ngày mai". Nói xong cùng Tịnh Nguyệt đại sư rời khỏi.

Lục Vân nhìn ba người còn lại, khẽ nói: "Vân Phong bây giờ hãy tranh thủ thời gian vận khí điều tức cho mình. Ngày mai, đối thủ mà chúng ta đụng độ không một ai là kẻ xoàng cả. Cho nên ai cũng phải dốc hết toàn lực để thi đấu. Bây giờ chúng ta hãy bàn bạc một chút về tình hình thi đấu của ngày mai, dự đoán trước những sự cố có thể gặp phải để còn biết cách phản ứng". Sau đó bốn người ngồi chụm lại với nhau, bàn tính tình huống cho trận đấu ngày mai.

oOo

Ngoài động, Tử Dương chân nhân đứng nhìn đấu trường đang được các Thiên Kiếm Viện đệ tử dọn dẹp, thu xếp lại cho đàng hoàng. Vừa quan sát những dòng người đi đi lại lại, Tử Dương chân nhân vừa hỏi: "Sư tỷ, đại hội Luận võ này tỷ đã tham gia mấy kỳ nên khá hiểu rõ tình hình của nó. Vậy theo như nhận định cá nhân thì trận đấu ngày mai, bốn đệ tử Dịch Viện có vượt qua hết không?".

Tịnh Nguyệt đại sư nhìn ra phía trước, giọng nói trầm ngâm: "Theo như tình huống phân tích, bốn đệ tử có thể thuận lợi vào đến vòng này đã là điều đáng mừng. Còn lần đấu sau, ta nghĩ chỉ có hai người lọt vòng, hai người sẽ bị loại trừ. Còn trận Lục cường, cho dù vào được một người cũng vô cùng khó khăn. Mỗi kỳ tỉ võ đều giữ được mức cân bằng, mỗi viện chỉ có một thành viên đi vào vòng Lục cường. Chỉ là trong bao nhiêu năm qua, mỗi mình Dịch Viện là liên tục năm kỳ đại hội, không có một đệ tử nào có thể tham gia vòng đấu Lục cường. Và lần nào cũng là hai đệ tử của Thiên Kiếm Viện có mặt trong trận đấu tranh ngôi vị hạng nhất. Năm nay, kết quả cuối cùng thế nào thì không ai biết trước được. Đệ cũng không nên mong chờ quá nhiều để rồi phải thất vọng".

Tử Dương chân nhân mặt mày khê biến sắc, thở dài, không nói một câu nào mà chỉ lặng lẽ nhìn ra xa, trong lòng mong chờ một điều kỳ tích.

o0o

Màn đêm buông xuống dần, đã đến lúc dùng cơm tối. Lúc Huyền Ngọc chân nhân trở về cũng là lúc mọi người đã dùng cơm xong. Huyền Ngọc chân nhân gọi mọi người tập trung rồi nói: "Vừa rồi ta đã thám thính được một số thông tin, kết quả đã có hết rồi. Lần này tham gia thi đấu có hai mươi bốn người, hai người của Dịch Viện đều đã vượt qua vòng loại, Phụng Hoàng Thư Viện bốn người tham gia thì có ba người bị đào thải. Nho Viện thì có hai người lọt vòng, Đạo Viện và Bồ Đề Học Viện cũng vậy. Còn Thiên Kiếm Viện thì sáu người tham dự, ba người vượt ải. Thông qua vòng đấu loại, Thiên Kiếm Viện có thực lực cao nhất, đang xếp ở vị trí đầu bảng".

Tử Dương chân nhân sầm mặt hỏi: "Vậy thì trận đấu ngày mai, họ sẽ có đến năm người tham gia, cơ hội chạm mặt không phải sẽ càng cao sao? Hôm nay nhất chiến, lập trường của họ đã rõ ràng rồi, ngày mai mà đụng độ, e là sẽ rất kịch liệt".

Huyền Ngọc chân nhân khê nói: "Đúng vậy, nhưng cho dù chúng ta có gặp phải ai thì cũng là những những đối thủ cường hoành, muốn yếu hơn cũng không thể nào có. Theo như tin tức thu thập được, những đệ tử tham dự bị đào thải lần này có rất nhiều người đều là đệ tử thực lực khá cao. Trong đó có vài người có công lực không dưới Mộc Hoa. Từ đó có thể thấy được lần tỉ võ này gay cấn hơn những kỳ trước đến mức nào. Tối nay ta sẽ cố gắng tranh thủ cơ hội cho Dịch Viện, nhưng có thành công hay không thì còn phải xem tình hình. Trong thời gian này, mọi người ghi nhớ là không được rời khỏi sơn động, hãy tọa thiền vận khí, chuẩn bị thật tốt cho trận đấu ngày mai. Đây là trận đấu liên quan đến niềm vinh nhục của viện ta, mọi người cần phải nỗ lực hết mình". Nói xong, người rời khỏi động để đến tham dự đại hội đàm luận của các trưởng giáo.

o0o

Trong Thiên Huyền động, trưởng giáo của Lục Viện đang tề tụ đông đủ để thương nghị cho việc tỉ thí ngày mai. Chỉ thấy họ ngồi xung quanh một chiếc bàn bằng ngọc đá hình tròn, bên cạnh có một Thiên kiếm Viện đệ tử im lặng đứng hầu.

Thượng thủ, trưởng giáo Thiên Kiếm Viện Lý Trường Xuân lên tiếng: "Sau khi xem xét tình hình thi đấu của ngày đầu tiên, ta có thể thấy đại hội Luận võ Lục viện lần này hoàn toàn mạnh hơn so với các kỳ trước. Đây là điều đáng mừng, vì chứng tỏ Lục Viện đã xuất hiện nhiều nhân tài kiệt xuất hơn. Đối với giới chân tu, đó là một việc tốt. Để lần tỉ võ này có thể công bằng công chính, tối nay chúng ta cần phải thương nghị thật kỹ càng và phân tích đúng đắn thực lực của các thí sinh tham dự, cố gắng tránh tình trạng nhị cường đối chọi, lưỡng bại câu thương. Cũng như luật cũ, bây giờ mỗi viện sẽ đề cử hai đệ tử kiệt xuất nhất, chúng ta sẽ bắt đầu xếp loại và lập danh sách".

Năm vị trưởng giáo còn lại nhìn nhau, bắt đầu trầm tư. Huyền Ngọc chân nhân ghi tên của Ngạo Tuyết và Hoành Phi. Rất nhanh, họ đã đặt đầy đủ danh sách của môn hạ đệ tử lên giữa bàn. Lý Trường Xuân ra lệnh cho đệ tử tổng hợp các danh sách vào một tờ giấy, sau đó đưa trước mặt để các trưởng giáo xem qua.

Sau khi năm người đã kiểm tra xong, Lý Trường Xuân cầm tờ danh sách, khê đọc: "Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần, Triển Ngọc; Bồ Đề Học Viện Bản Nhất, Giới Thiên; Đạo Viện Vô Vong, Vân Hoa; Nho Viện Tắt Thiên, Đỗ Lực; Phụng Hoàng Thư Viện Thương Nguyệt, Hứa Khiết; Dịch Viện Lý Hoành Phi, Trương Ngạo Tuyết, tất cả mười hai người này sẽ thi đấu với mười hai người vừa lọt vòng đấu loại. Danh sách cụ thể cần được thảo luận tại đây, mọi người thấy thế nào?".

Năm vị trưởng giáo đều khê gật đầu, không ý kiến. Lý Trường Xuân thấy vậy bèn ra lệnh cho đệ tử mang đến danh sách của mười hai người còn lại, cùng viết lên bảng danh sách này theo hai hàng đối xứng để dễ quan sát. Sau đó bảo đệ tử chép ra năm bản, phát cho mỗi người một bản.

Sau khi mọi người đã có bảng danh sách, Lý Trường Xuân khê nói: "Mọi người có thể vẽ đường liên kết giữa hai nhóm người trên danh sách để tạo thành một cặp đấu. Để cho công bằng liêm minh, mỗi viện trưởng sẽ tự chọn đôi đấu trên bảng danh sách của mình. Cứ mỗi cặp đấu được sáu người chọn giống nhau thì

xem như cặp đấu đó đã được quyết định. Còn lại tiếp tục chọn lựa cho đến khi hoàn thành danh sách. Về nguyên tắc không đấu cùng viện thì chắc không cần phải nhắc nhở. Vậy chúng ta bắt đầu”.

Trong động im phăng phắc, sáu vị trưởng giáo đều đang suy nghĩ thần trọng, lựa chọn đối thủ. Đây là mấu chốt cực kỳ hệ trọng, liên quan đến trận đấu khó hay dễ của đệ tử môn hạ, cần phải thật chú ý. Trải qua một lúc lâu, sáu vị trưởng giáo mới nộp được tờ danh sách với cái đường nối chằng chịt. Kết quả thống kê chỉ có một đội đấu được chọn trùng nhau bởi sáu vị trưởng giáo. Vậy qua lần lựa chọn thứ nhất, đã có một đội được vạch ra. Sau đó, họ tiếp tục chọn lựa trên bảng danh sách còn lại.

Sau nhiều lần chọn lựa, thống kê, cuối cùng sau tám lần vất vả, danh sách đội đấu cho ngày mai đã hoàn thành. Cầm tờ danh sách trên tay, mỗi vị trưởng giáo đều có biểu tình khác nhau. Lý Trường Xuân bình thần tự nhiên. Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện thì thần sắc tĩnh lặng, khó hiểu. Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện thì sắc mặt trầm trọng, Hạo Văn cư sĩ của Nho Viện lại cười trong đau khổ. Gương mặt như ngọc của Ngọc Vô Song - trưởng giáo Phụng Hoàng Thư Viện thì lộ vài phần âu lo.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn vào bảng danh sách, mặt mày nghiêm trọng. Lần thương nghị này sở dĩ tốn nhiều thời gian là vì trở ngại của Dịch Viện. Do muốn tận lực tranh thủ lợi thế hết mực cho môn hạ đệ tử nên sự lựa chọn của Huyền Ngọc chân nhân lúc nào cũng khác với mọi người, khiến cho cuối cùng chỉ còn lại hai Dịch Viện đệ tử phải đối đầu với Thiên Kiếm Viện đệ tử. Đó là điều mà Huyền Ngọc chân nhân không hề muốn. Tiếc là thế sự vô thường, có cố gắng cũng vô ích.

Lần này, Lý Hoành Phi sẽ gặp Vô Niệm - đệ tử của Bồ Đề Học Viện; Còn đối thủ của Trương Ngạo Tuyết là Thanh Khê của Đạo Viện. Còn lại, Lục Vân phải đấu với Lân Gia Hào - đệ tử xếp hạng ba trong Thiên Kiếm Viện, Vân Phong thì đấu với Triển Ngọc - đệ tử xếp hạng hai. Nhìn danh sách trên tay, Huyền Ngọc chân nhân thiếu nào bước ra khỏi Thiên Huyền động. Trong gió khuya lạnh buốt, người một mình đứng trong đêm lặng lẽ tần ngần thật lâu rồi mới từ từ biến mất dưới ánh trăng.

oOo

Về đến Thiên Hỏa động, Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều đang chờ. Ba người nhìn nhau, Huyền Ngọc chân nhân bất giác thở dài, lắc đầu đưa danh sách cho hai người. Xem xong danh sách, Tịnh Nguyệt đại sư vẫn bình tĩnh còn Tử Dương chân nhân thì nghiêm mặt, trầm tư.

Huyền Ngọc chân nhân kể lại quá trình chọn lựa của các trưởng giáo cho hai vị sư đệ sư muội nghe. Cuối cùng chỉ nghe người nói "Lần này có lẽ là ý trời. Ta có cố gắng cách mấy cũng không thoát được cảnh phải đụng độ với Thiên Kiếm Viện. Tạm thời đừng nói cho các đệ tử biết, để họ nghỉ ngơi thật tốt, đợi đến sáng mai hăng nói". Nói xong người lướt mình đi vào trong động.

Tịnh Nguyệt đại sư quay sang Tử Dương chân nhân, khẽ nói: "Đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm". rồi người lặng lẽ đi vào. Tử Dương chân nhân nhìn người tại động khẩu, ngẩng nhìn vầng trăng sáng trên cao, bất động. Từ phía trong, Lục Vân nhìn thấy bóng lưng của sư phụ, cảm giác điều bất lành. Cụ thể thế nào thì chàng không rõ nhưng chỉ biết một điều, chắc chắn liên quan đến trận đấu ngày mai, nếu không sư phụ sẽ không tỏ vẻ nghiêm trọng như thế này.

Ánh trăng bàng bạc, cả đêm lẳng lặng. Tử Dương chân nhân đứng lặng người cả đêm, không nói không rằng, cho đến khi mặt trời ló dạng người mới đi vào.

Sau bữa cơm, Huyền Ngọc chân nhân nhìn bốn đệ tử, ánh mắt đầy khích lệ: "Hôm nay sẽ là ngày bốn đệ tử cùng tham gia quyết đấu, ta ở đây cầu chúc may mắn cho tất cả. Lần này thi đấu, đối thủ vô cùng lợi hại, cho nên mọi người cần phải cực kỳ thận trọng. Có một điều phải ghi nhớ là phải nỗ lực hết mình, cho dù bại trận cũng không ai trách cứ. Tuy cuộc đấu ngày mai rất quan trọng nhưng an toàn vẫn trên hết, sức khỏe của các đệ tử mới thật sự quan trọng. Phải có một sức khỏe cường tráng thì mới có thể tiếp tục tăng cường tu vi, hiểu chứ?".

Từ những gì Huyền Ngọc chân nhân nói, Lục Vân nghe ra ý nghĩa thâm thúy trong từng lời nói của người. Nhìn sang gương mặt trầm ngâm của sư phụ, Lục Vân hỏi: "Xin hỏi sư bá, không biết lần này đối thủ của chúng đệ tử là ai? Lúc nào thi đấu?". Vừa nghe câu hỏi, cả Vân Phong, Ngạo Tuyết và Hoành Phi đều chăm chú lắng nghe, chờ đợi câu trả lời.

Huyền Ngọc chân nhân nói: "Lần này, Vân Phong và Hoành Phi sẽ đấu buổi sáng, Lục Vân và Ngao Tuyết buổi chiều. Đối thủ của Hoành Phi lần này là Vô Niệm của Bồ Đề Học Viện, còn Ngao Tuyết là Thanh Khê của Đạo Viện. hai đệ tử cứ phát huy như bình thường, sẽ giành thắng lợi dễ dàng. Còn về phía Vân Phong và Lục Vân thì... đối thủ của hai người đều là đệ tử Thiên Kiếm Viện". Nói đến đây đột nhiên người khựng lại.

Vân Phong nhìn sang Lục Vân, hai người đều nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của đối phương. Lúc này Lục Vân đã hiểu tại sao sư phụ lại có vẻ mặt như vậy. Bởi vì người đang lo lắng cho đệ tử của mình. Vân Phong vội hỏi: "Trường môn sư bá nói mau nào, đối thủ của đệ tử và Lục huynh là ai? Lợi hại lắm không?". Ngao Tuyết và Hoành Phi đều nhìn Huyền Ngọc chân nhân, mong ngóng.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Lần này đối thủ đều là những nhân vật khó đối phó. Vân Phong sẽ phải gặp Triển Ngọc, đệ tử xếp hạng hai trong Thiên Kiếm Viện, còn Lục Vân sẽ gặp Lãnh Gia Hào, cao thủ xếp hạng ba. Cả hai đều là cao thủ lấy lưng trong Thiên Kiếm Viện, chỉ kém hơn đôi chút so với Kiếm Vô Trần mà thôi. Cho nên lần này hai người nỗ lực là được rồi. Bất luận kết quả thế nào cũng không nên quá để tâm, ta không trách gì cả. Các người không nên tự tạo áp lực cho mình. Bây giờ Vân Phong và Hoành Phi hãy đi chuẩn bị. Địa điểm thi đấu của Vân Phong lần này là Thiên Hỏa động, trận đấu chiều này của Lục Vân cũng tại đây. Còn Hoành Phi thì ở Thiên Bằng động, Ngao Tuyết ở Thiên Huyền Động. lát nữa ta và Tử Dương sư đệ sẽ đến xem Hoành Phi thi đấu, ba người còn lại hãy ở đây cổ vũ cho Vân Phong". Dứt lời, người đứng dậy rời khỏi.

Lý Hoành Phi đến bên Vân Phong, vỗ vai hân nói: "Đừng bỏ cuộc sớm đấy, chỉ cần nỗ lực là có hy vọng, sư đệ". Đôi mắt tràn đầy tình cảm của Hoành Phi thật sự cảm động.

Vân Phong cũng vỗ vai hân, trầm giọng: "Đa tạ sư huynh, huynh cũng phải cố gắng, chúng ta sẽ cùng thi đấu hết mình. Trận này bất luận thắng thua, đệ cũng không dễ dàng từ bỏ". Hai người nhìn nhau, lần đầu tiên có cảm giác thân thiết như vậy.

Trương Ngao Tuyết nhìn hai người khẽ nói: "Lý sư huynh, lần thi đấu này muội không đến xem được, đành ở đây gửi lời chúc thuận lợi đến huynh". Lục Vân cũng lên tiếng: "Sư huynh cố lên, huynh nhất định sẽ chiến thắng".

Hoành Phi nhìn Ngao Tuyết, trầm giọng: "Đa tạ muội, ta sẽ không khiến muội phải thất vọng", rồi quay sang Lục Vân: "Đa tạ, hãy chờ tin tốt của ta", sau đó quay lưng đi thẳng.

Tử Dương chân nhân nhìn Vân Phong khẽ nói: "Bất luận lần này kết quả thế nào, chỉ cần đã nỗ lực là được, ta đều cảm thấy hân diện. Từ nơi xa, sư phụ của người cũng sẽ cảm thấy như vậy. Cố gắng nhé, đệ tử kiệt xuất của Dịch Viện". Sau đó người cũng lặng lẽ quay người bước đi.

Lục Vân, Vân Phong, Ngao Tuyết cùng Tịnh Nguyệt đại sư cùng ra khỏi động, tiễn đưa ba người họ. Tịnh Nguyệt đại sư chợt lên tiếng: "Thi đấu, ắt sẽ có thắng bại. Không cần biết thắng hay thua, chỉ cần đã cố gắng, đối diện được với bản thân và Dịch Viện thì đã quá đủ rồi. Lần này chúng ta không phải đến để tranh giành điều gì. Vả lại danh phẩm hạng chót chúng ta cũng đã mang vác hơn năm mươi năm, mang thêm một lần cũng không hề gì. Hy vọng các đệ tử đừng quá cố chấp. Kẻ chân tu vốn không nên chỉ có trái tim vì danh lợi, nếu không sẽ rơi vào hạ thừa. Mong là ba người hiểu rõ đạo lý này".

Ở phía trời đông, một vùng trời nhuộm đỏ bởi ánh bình minh sắp trời dậy, mảnh đất xinh đẹp trong phút chốc sáng rõ, lung linh dưới ánh nắng. một ngày mới đã bắt đầu, ngày thi đấu của bốn đệ tử của Dịch Viện có thuận lợi gì không? Lần này đến Thái Huyền sơn, Dịch Viện có được thành quả gì?

31. Hồi 31: Thảm Liệt Nhất Chiến

Nhìn vẻ mặt háo hức của đám đệ tử Thiên Kiếm Viện, Lâm Vân Phong cười khì: "Trận này nếu ta thắng, không chừng mỗi tên này cho một cục đá, chôn sống ta mất. Khả khả". Tịnh Nguyệt đại sư và Trương Ngao Tuyết đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ hân đến lúc này mà còn có thể cười đùa như vậy, có lẽ bản tính của hân vô tư lự, không chấp nhất đến những vấn đề phức tạp của thành bại hay danh dự đầy phiền toái.

Lục Vân cười nói: "Yên tâm, nếu sau khi đệ chiến thắng, không còn sức chống đỡ mấy viên đá đó thì còn huynh ở đây. Không cần lo lắng gì cả, chỉ cần cố gắng đấu cho thật tốt vào. Huynh sẵn sàng đứng đây đỡ đá giùm cho đệ". Nói xong Lục Vân vỗ vai hân và nhìn hân với một ánh mắt trù mến thật thân thiết.

Đi đến vòng ngoài của đấu trường, hàng ghế bốn người của phía Dịch Viện trông thật vắng vẻ so với phía bên dãy ghế và đám người đông đúc của Thiên Kiếm Viện. Người giám định trận đấu này không ai khác chính là Liễu Tinh Hồn. Còn người tên là Triển Ngọc tham gia đấu với Vân Phong hôm nay lại là đệ tử của lão, thật là oan gia đụng độ! Chính vì thế mà hàng trăm cặp mắt của Thiên Kiếm Viện đệ tử ai nấy đều liếc nhìn Dịch Viện một cách thiếu thiện ý, chứng tỏ chuyện hôm qua vẫn chưa nguôi ngoai.

Ngước nhìn sắc trời, thời gian chuẩn bị sắp hết, Lục Vân khẽ nói: "Cẩn thận đấy, kẻ tên là Triển Ngọc này khá lợi hại, không dễ đối phó đâu". Vân Phong trầm giọng nói: "Đệ biết, huynh yên tâm, có gì đánh không lại thì đệ trốn thôi". Nói xong hân cười khì khì rồi xoay người đi thẳng ra ngoài đấu trường.

Phía bên đối diện, một đệ tử trẻ tuổi đồng thời bước ra, chắc hẳn là Triển Ngọc. Nhìn kỹ thì Triển Ngọc cũng là một thanh niên tuấn mỹ bất phàm, anh khí hùng hực. Chỉ tiếc là đuôi mắt hơi chếch, tướng mạo ngạo mạn, khiến cho người khác có cảm giác bị miệt thị. Y khoác trên người y phục màu xanh, tay cầm trường kiếm, lặng lẽ nhìn thẳng vào Vân Phong. Vân Phong cũng nhìn lại vào mắt y, thể hiện vài nét cảnh giác.

Đôi mắt của Triển Ngọc phảng phất một ánh nhìn xảo xiên, trầm giọng nói: "Thiên Kiếm Viện Triển Ngọc. Nghe nói người chính là Lâm Vân Phong, kẻ hôm qua đã đánh bại Mộc Hoa? Hôm nay ta phải lĩnh giáo tuyệt học của người một phen để xem có gì hay ho không, hy vọng người không làm ta thất vọng".

Thần sắc của Vân Phong trở nên nghiêm trọng, nói lại ngay: "Không sai, ta chính là Lâm Vân Phong. Ta cũng nghe nói người chính là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện trong kỳ luận võ này. Vân Phong đây thật muốn được chỉ giáo... không biết Triển Ngọc cao thủ có khiến ta thất vọng không?". Ngự khí và cách đối đáp của Vân Phong hoàn toàn đánh bật được những lời nói móc nói méo của Triển Ngọc. Hả dạ!

Sắc mặt của Triển Ngọc chùn xuống, lạnh lùng nói: "Rồi người sẽ thấy, tới lúc đó thì đừng có van xin gì ta. Bắt đầu đi, tới giờ rồi". Dứt lời, bao kiếm cắm phập xuống đất, một thanh trường kiếm bùng sáng thanh quang, cùng với tiếng long ngâm đầy khí thế, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Triển Ngọc. Thanh trường kiếm xanh lục rực rỡ ánh hào quang đó không ngừng xoay chuyển theo nhịp, một đạo thanh quang phóng ra từ thanh kiếm, phủ lấy cơ thể của y. Xung quanh, vô số Thiên Kiếm Viện đệ tử hò reo tên của Triển Ngọc để cổ vũ, đồng thời áp đảo tinh thần đối phương.

Tay phải của Vân Phong khẽ động, Trảm Phong kiếm phát ngay một tiếng kiếm ngân trong ngần, rực sáng vàng ngân quang rồi phóng thẳng lên giữa không. Tay phải ra dấu xuất phép, bao kiếm dựng thẳng rồi rơi ngay kế bên Lục Vân. Lúc này, thanh Trảm Phong kiếm đã dừng lại trên đỉnh đầu của Vân Phong, xoay chuyển thần tốc, xung quanh hình thành một vòng quang ánh bạc, bảo vệ Vân Phong bên trong.

Trong đấu trường, một trận đại chiến sắp diễn ra. Ở phía ngoài, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai người, ai nấy đều ra sức cổ vũ và cầu chúc thắng lợi cho phe mình. Tịnh Nguyệt Đại sư nhìn sang Ngạo Tuyết và Lục Vân, khẽ lắc đầu thở dài. Trong lòng Lục Vân cũng có một cảm giác khó tả đang đè nặng, chàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng tu vi cường mãnh của Triển Ngọc, mạnh hơn gấp nhiều lần so với Vân Phong. Trận đấu này đối với Vân Phong mà nói, là trận chỉ có thể đánh bằng niềm tin.

Thanh quang chói lòa, ngân quang rực rỡ, trận đại chiến đã bắt đầu. Triển Ngọc cười lạnh nhạt, thân người đột nhiên xuất hiện ngay cánh trái của Vân Phong, cách đó ba thước để xuất đòn đột kích. Trường kiếm vừa phát, vô số kiếm ảnh ảo hóa dày đặc trên không. Thanh trường kiếm chớp nhoáng, khuấy động khí lưu xung quanh tạo nên những thanh âm đinh tai nhức óc, kinh hồn khiếp vía. Thanh quang bùng phát, như một quang hỏa diễm bao trùm lấy Vân Phong. Y vừa xuất chiêu đã muốn ra đòn vật ngã khí thế của Vân Phong.

Nhìn thấy thân ảnh của Triển Ngọc đột nhiên xuất hiện cạnh kề, Vân Phong không một chút nao núng. Biết rõ Thiên Kiếm Viện có chiêu dịch chuyển nên hân cũng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Vân Phong lập tức di chuyển sang ngang ba thước, cùng lúc thanh trường kiếm trên tay bùng phát cuộn cuộn hàn khí lấp lánh ngân quang, tạo thành hình dạng của một đóa hoa nở rộ, không ngừng bung nở ngay trước cơ thể của Vân Phong. Những đóa hoa màu bạc tuyệt mỹ đó liên tục xuất hiện với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy

để tạo thành lớp phòng ngự, chống lại đòn tấn công vũ bão của Triển Ngọc. Tiếng va chạm leng keng, xẹt phát ra cực chói tai nhưng vẫn bị thanh âm kỳ dị của Triển Ngọc lấn át. Xung quanh hai người, tia lửa và khí quang quyện hòa trong vô số ảnh quang kỳ ảo, tạo nên một khung cảnh lúc mờ lúc tỏ, huyền hoặc bất định.

Cơ thể của Vân Phong mượn sức công kích của trường kiếm, đột nhiên vụt xa ba trượng, thay đổi phương hướng với Triển Ngọc. Lặng lẽ nhìn nhau, trên gương mặt của Vân Phong đã lộ vài nét căng thẳng. Trong hiệp đấu đầu tiên, tuy kết quả ngang bằng nhưng nỗi sợ hãi trong thâm tâm của Vân Phong rõ ràng là đã xuất hiện. Chỉ mới một chiêu giao đấu, Vân Phong đã có thể cảm nhận sự cách biệt giữa tu vi của hai người. Bởi vì chiêu vừa rồi, Vân Phong phải vận đến tám phần công lực, trong khi đó, với vẻ mặt bình thản của Triển Ngọc, rõ ràng y chỉ sử dụng nhiều nhất bảy phần công lực mà thôi.

Triển Ngọc hất mắt nhìn Vân Phong, thần thái sung mãn. Vân Phong nhìn thấy thái độ khinh người của y, không chịu được mà phát ngay một đường kiếm, phi người phóng tới. Giữa khoảng không, tay phải của Vân Phong liên tục chớp động bảy mươi chín lần, một trăm bốn mươi tám đường kiếm lập tức tụ thành một mạng lưới kiếm khí chi chít, rực sáng ngân quang, trùm xuống Triển Ngọc. Y chỉ cười nhạt, giữa tay phát kiếm, tay phải xoay lại. Chỉ thấy thanh kiếm thoát khỏi tay, xoay chuyển thần tốc ngay trước lòng bàn tay mà không rơi xuống, vô cùng kỳ diệu. Cùng lúc, một nguồn khí thể cường đại tản ra từ bàn tay phải, lan rộng và chèn ép bầu không khí trong cả đấu trường.

Khi kiếm ảnh của Vân Phong đến thật gần, Triển Ngọc cười ngạo nghễ, tay phải đột nhiên giơ cao, thanh trường kiếm triệu hồi ngay một nguồn lực cuồng dã, phóng thẳng đến lưới kiếm của Vân Phong. Một tiếng nổ rầm trời vang lên, ngay sau đó là cát bụi mù mịt, vô số đất đá văng vèo ra tứ phía một cách kinh hoàng, khiến cho những người đứng xem phải hãi hùng.

Trong khói bụi nghi ngút, hai bóng ảnh phóng ra hai hướng khác nhau, cách nhau hai trượng, nhìn chăm chăm vào đối phương. Triển Ngọc thần sắc thản nhiên, liếc nhìn Vân Phong đang trong bộ dạng... hơi bị thảm hại, ánh mắt đầy ý nghĩ sâu xa. Vân Phong lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của Triển Ngọc với mái tóc hơi rối, y phục bị xé rách vài chỗ, sắc mặt căng thẳng.

Triển Ngọc cười mỉa mai: "Ta cứ tưởng ngươi lợi hại thế nào, hóa ra chỉ có vậy". Thần sắc của Vân Phong khẽ thay đổi, trong lòng vô cùng tức giận khi nghe những lời nói khiêu khích của y, không chịu thua thiệt, Vân Phong nói ngay: "Ta đúng là chỉ có bao nhiêu đó bản lĩnh, nhưng chỉ với chút tài mọn này mà hôm qua ta vẫn thắng được đệ tử Thiên Kiếm Viện của ngươi đấy thôi. Không biết là đệ tử của quý viện thì có tài cán hơn thế nào". Vân Phong có một ưu điểm là cái miệng cái tuyệt vời, đồ ai nói lại hần.

Triển Ngọc hơi tái mặt, lạnh lùng nói: "Rồi ngươi sẽ biết ngay Thiên Kiếm Viện ta cao minh ở điểm nào. Tiếp chiêu!". Một đạo lưu quang đột nhiên giãn dài ra giữa đấu trường, cảnh tượng kỳ dị vô cùng. Chỉ thấy cơ thể của y như được kéo dài, chỉ trong chốc lát đã giãn đến hơn bốn trượng. Một đạo tàn ảnh ẩn hiện giữa không, trong tiếng hét rầm vang của mọi người, đột nhiên hiển hiện ngay trước Vân Phong.

Vân Phong tái mặt, không ngờ tốc độ kinh hồn đến vậy, đến nỗi chỉ để lại một tàn ảnh duy nhất tại không trung. Ngay trong giây phút nguy cấp, Vân Phong không suy nghĩ nhiều nữa mà cơ thể lập tức toàn lực xoay chuyển. Cùng lúc thanh Trảm Phong kiếm bùng phát ra một luồng kiếm khí cường đại, cứ theo mỗi vòng xoay chuyển thì phóng ra hai mươi bảy đường kiếm quang. Hàng trăm đường kiếm ảnh trong phút chốc tụ lại tạo thành một cột kiếm, liên tiếp phóng ra các đường công kích hiểm hóc, vừa công vừa thủ.

Tốc độ, sức mạnh, cả hai đều được kết hợp, chớp mắt đã bùng phát ra uy lực kinh người. Lần thứ hai giao chiến, cả hai lại tiếp tục sử dụng phương thức đối đầu trực tiếp. Lại một tiếng nổ lớn, cơ thể của Vân Phong bị đẩy lùi hơn một trượng, rơi xuống đất và liên tục thoái lui năm bước. Chưa kịp đứng vững, Triển Ngọc lại một lần xuất hiện ngay trước mặt. Thanh quang ngời tỏ, kiếm khí tỏa rộng, găm thét với tiếng rít quái dị kinh hoàng cùng với uy lực vô biên, phút chốc đã bao trùm lấy Vân Phong. Chiêu kiếm của Triển Ngọc nhanh như sấm chớp, mỗi đường kiếm đều ẩn tàng một khí thể hùng hổ, uy lực hung mãnh. Mặt đất đã bị kiếm khí của Triển Ngọc đánh cho tan tác, khói bụi phủ mờ.

Phía bên khán đài, ba người của Dịch Viện bất giác thét lên một tiếng kinh hãi khi nhìn thấy Vân Phong rơi vào hiểm cảnh. Mọi người đều vô cùng lo lắng. Lục Vân nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh và nham hiểm của Triển Ngọc là biết ngay tên này vẫn cầm hận chuyện hôm qua, muốn mượn cơ hội này để đánh trọng thương

Vân Phong, xem như báo thù. Ánh mắt khoáy chí của Liễu Tinh Hồn, Lục Vân cũng đã nhìn thấy, khiến cho chàng cảm thấy khá tức giận.

Chàng không thể ngờ rằng Thiên Kiếm Viện là phía chủ nhà mà lại đối đãi với đệ tử viện khác bằng một thái độ địch thị như vậy. Chủ nhà như thế này mà nói ra thì quả là điều sỉ nhục đối với giới chân tu. Trong chân tu giới, tỉ võ để làm gì? Chẳng phải để nhắc nhở mọi người ghi nhớ phải khắc khổ tu luyện, cùng nhau đề cao tu vi của bản thân để cống hiến cho nhân gian sao? Tại sao lại trở thành một trận tỉ thí phân bì thắng thua mà ra đòn hiểm ác như vậy?

Sắc mặt của Vân Phong hốt hải, trong lòng ám hận Triển Ngọc đã hạ độc thủ. Nguy cơ trước mắt, Vân Phong lập tức khẩu pháp quyết ngay trước ngực, niệm: "Càn khôn vô cực, âm dương tá pháp, ẩ". Dứt lời, cơ thể của hắn biến mất tức thì rồi bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng của Triển Ngọc, trường kiếm xoáy ngay vào lưng của y.

Ngay lúc Vân Phong mất tích, Triển Ngọc đã cảm giác được. Cao thủ xuất chiêu, bao giờ cũng sử dụng chân khí để xác định vị trí của đối phương, chỉ cần có chút động đậy là có thể phát hiện được ngay. Từ lời kể của sư phụ hôm qua, Triển Ngọc đã nắm rõ những chiêu thức mà Vân Phong sử dụng, cho nên luôn đề cao cảnh giác. Vừa biết Vân Phong ở sau lưng, Triển Ngọc nở ngay một nụ cười hiểm ác.

"Trần Thiên Quyết". Triển Ngọc đột nhiên thét lên ba chữ này. Chỉ thấy cơ thể của y phân ra thành năm, năm Triển Ngọc y hệt nhau xuất hiện trên đấu trường. Một người ở trên, bốn người ở bốn hướng, bao vây lấy Vân Phong bên trong một vòng quang sắc sảo. Thanh kiếm của y tiếp tục vang lên những thanh âm gào rú, vô số kiếm ảnh tung hoành ngang dọc, từ năm hướng đồng thời phát ra những vầng sáng khác nhau nhưng chủ yếu vẫn là màu xanh lá cây. Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy năm tên Triển Ngọc cùng lúc phát động công kích, năm luồng kiếm ảnh khác màu cùng tạo thành một không gian dày đặc, giam giữ lấy Vân Phong.

Vân Phong bắt đầu kinh hãi, không ngờ Triển Ngọc lại nắm được chiêu thức đột kích của mình. Khi nhìn thấy năm Triển Ngọc cùng lúc công kích, hắn đã cảm nhận được khí lưu xung quanh không ngừng chèn ép, tạo thành một không gian kín, nhốt mình bên trong. Nhìn thấy tình thế ngặt nghèo, Vân Phong quyết tâm, liều. Trăm Phong kiếm bùng sáng, tuyệt học của Dịch Viện, Trảm Yêu Diệt Ma kiếm được thi triển, phút chốc phát ra hơn trăm đường kiếm, tạo thành vầng ngân quang chói lòa, bảo vệ lấy bản thân.

Kiểm quang xoay chuyển, hai loại quang sắc khác nhau, giao chiến kịch liệt giữa tiếng nổ gầm thét liên miên. Vô số quang ảnh chiếu rọi xung quanh, phát ra những thể khí phát sáng, chớp nháy sắc màu mê người. Tay phải của Vân Phong không ngừng chuyển động, thanh trường kiếm của hắn và thanh kiếm của Triển Ngọc đã loang choang đụng độ hơn trăm lần. Sức mạnh kinh hồn của Triển Ngọc khiến cho khuôn mặt Vân Phong xuống sắc thấy rõ, khóe miệng vương máu. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn kiên định, cắn chặt răng, tay phải điên cuồng tiếp lấy đòn công kích bá đạo của Triển Ngọc.

Ngân quang nhạt dần, thanh quang chiếm thế, khi đợt công kích đến hồi cuối, chỉ thấy một bóng người văng ra. Triển Ngọc cười hừ một tiếng, tỉnh lập giữa không ngắm nhìn Vân Phong trong bộ dạng rã rời. Y không truy sát nữa mà chỉ nhìn với ánh mắt khinh khi, xem thường, trong mắt y, Vân Phong chỉ là một hạt bụi nhỏ không đáng phí sức.

Cơ thể của Vân Phong nhào lộn vài vòng giữa không, những giọt máu tươi vung vãi, tạo thành những đóa huyết hoa nhàn nhạt. Vừa chạm đất, cơ thể của hắn lập tức liên tục thoái lui, run lên dữ dội. Đất cát nơi Vân Phong đứng bắt đầu được nhuộm đỏ bởi máu của hắn. Gương mặt trắng bệch, đôi môi cắn chặt, Vân Phong trừng mắt nhìn Triển Ngọc, đề cao cảnh giác. Khẽ nhìn Lục Vân từ xa, ánh mắt của hắn thể hiện đôi nét ưu thương, nhưng rồi lập tức mạnh mẽ trở lại, không chịu khuất phục.

Triển Ngọc lãnh ngạo nói: "Thiên Kiếm Viện của ta tài cán ở điểm nào, bây giờ ngươi đã biết rồi chứ? Nhìn vẻ mặt của ngươi, chắc cũng chưa rõ lắm đâu, để ta giúp thêm cho". Vừa nghe y nói thế, Ngạo Tuyết và Lục Vân đều biến sắc.

Vân Phong cũng không vừa: "Ta còn đứng được, vẫn còn chưa biết ngươi lợi hại chỗ nào. Ta cũng sẽ cho ngươi thấy, Dịch Viện của ta lợi hại ra sao". Nói xong, bật người phi thẳng đến Triển Ngọc. Đến giữa đường, cơ thể lại biến mất. Lúc này, Vân Phong bắt đầu thực thi chiến lược công kích ẩn thân.

Thần sắc Triển Ngọc hơi ngạc nhiên, lập tức vận tử sắc hào quang bảo vệ lấy mình. Trường kiếm rung lên rần rần, cố gắng tìm hơi kiếm của Vân Phong. Ngân quang vừa chớp, Vân Phong xuất hiện ngay trên đầu của y, một đạo kiếm trụ chói lòa bổ thẳng xuống, chém một nhát mạnh bạo xuống trường kiếm của Triển Ngọc, đẩy hẳn xuống đất. Vân Phong cười nhạt, cơ thể lại biến mất, chuẩn bị đợt tấn công tiếp theo.

Lúc này, lũ đệ tử của Thiên Kiếm Viện đang lớn tiếng chửi rủa Vân Phong chơi trò ném đá sau lưng. Còn Liễu Tinh Hồn thì sầm mặt, ánh mắt không hề có thiện ý. Phía bên kia, Tịnh Nguyệt đại sư tỏ vẻ khá ngạc nhiên mà chăm chú vào trận đấu. Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, không nói gì. Nhưng Lục Vân hiểu ánh mắt của nàng, biết rằng Ngạo Tuyết đang ủng hộ Vân Phong.

Trong đấu trường bây giờ là một tình cảnh vô cùng kỳ dị. Chỉ thấy Triển Ngọc hậm hực né tránh khắp nơi, lúc nào cũng đề cao cảnh giác nhưng y phục cũng đã bị rách vài chỗ. Còn thân ảnh của Vân Phong thì thoát ẩn thoát hiện, hoàn toàn không nắm rõ được vị trí. Cứ sau mỗi đợt công kích, hẳn lại ẩn đi, khiến cho Triển Ngọc rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên, không phải dễ dàng gì mà Triển Ngọc lại được xưng tụng là đệ nhị cao thủ của Thiên Kiếm Viện. Chỉ sau vài lần trúng đòn công kích, thủ pháp của y đã linh hoạt hơn nhiều. Mỗi lần Vân Phong muốn tiếp cận, y đều phát giác được và tránh khỏi đòn hiểm.

Thời gian cứ thế trôi qua. Khi Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân cùng Lý Hoành Phi thắng trận trở về, trận đấu của Vân Phong và Triển Ngọc vẫn đang tiếp diễn. Cuối cùng, Triển Ngọc thi triển Thiên Nhân của Đạo gia. Chỉ thấy toàn thân bùng sáng ánh tím, đôi tay khẩu pháp trước ngực, một vết nứt xuất hiện, thiên nhân thần kỳ từ từ mở ra ngay trên trán. Một đạo thanh quang được phóng ra từ Thiên Nhân, những nơi được văng sáng quét qua, mọi thứ đều hiện hình một cách rõ ràng. Dĩ nhiên, Vân Phong cũng không ngoại lệ.

Nhìn thấy Vân Phong, y cười nhạt: "Người chỉ biết chơi trò trốn tìm con nít đó à? Bây giờ xem ta phá giải cái trò đùa nhắm nhí của người như thế nào!". Triển Ngọc đứng giữa không, dang rộng đôi tay, thanh kiếm tự động bay đến đỉnh đầu, xoay chuyển thần tốc. Từ phía, vô số khí lưu bắt đầu tụ hội, cơ thể biến hóa ra những tia sáng sắc sỡ như những tinh vân huyền ảo, bao phủ lấy y, từ từ ẩn mình. Theo sự tụ hội của khí lưu, cả đấu trường như được cách biệt trong một không gian đặc định. Cơ thể Triển Ngọc bùng sáng ánh quang tím, thanh trường kiếm rực sáng không ngừng dịch chuyển qua lại. Mỗi lần dịch chuyển, khí lưu lại mạnh hơn một phần. Vô số kiếm quang ẩn tàng một khí thế kinh hoàng đang tụ hội dần từ xung quanh, mục tiêu của khối khí đang gào rú đó chính là Vân Phong. Triển Ngọc lúc này đang thi triển Phiến Thiên Quyết, chính là quyết thứ sáu trong Thiên Kiếm cửu quyết, uy lực cường hoành, bá đạo vô cùng, là vô thượng tuyệt học danh chấn chân tu giới của Thiên Kiếm Viện.

Vân Phong cố gắng phá vòng vây nhưng liếp liếp vài lần đều bị đánh ngược về. Sắc mặt tái đi, hẳn biết rằng lần này ngoài liều ra thì không còn cách nào khác. Cơ thể khê chao đảo, hẳn đã bị trọng thương, công lực đang tụt dần. Khẽ nhìn lên Triển Ngọc, Vân Phong vẫn cắn chặt răng, bất ngờ thi triển "Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết".

Chỉ thấy đôi chân của Vân Phong cách đất ba thước, lặng lẽ đứng tại chỗ. Đôi tay khẩu một pháp ấn kỳ lạ trước ngực, miệng niệm phép, một đạo ánh sáng huyền thanh phát ra từ cơ thể của hắn. Khắp nơi, linh khí ẩn tàng từ từ tụ hội, ảo hóa thành vô số phù chú pháp quyết, lượn lờ xung quanh Vân Phong. Những phù chú pháp ấn sắc sỡ này không ngừng xuất hiện, chồng chéo nhau và tạo thành một âm dương bát quái trên đỉnh đầu, liên tục xoay chuyển. Chiêu thức giống y như lần trước, cũng phát ra hai đạo quang một xanh một đỏ, xoay chuyển không ngừng.

Sau đó giờ cao hai cánh tay, đạo âm dương bát quái cùng hai đường ánh sáng chớp nhoáng đầy kinh lực nhanh chóng phóng thẳng về phía Triển Ngọc. Cùng lúc, cơ thể của hắn cũng rời khỏi mặt đất theo sức đẩy của đạo bát quái. Giữa khoảng không, văng tử quang quện cùng thanh sắc kiếm quang lập tức tạo nên một cú va chạm cực kỳ dữ dội. Hai nguồn pháp quyết bá đạo gặp nhau mặc nhiên hình thành một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số lưu quang tỏa ra xung quanh. Cả đấu trường sáng rực trong giây lát rồi trở lại như ban đầu.

Trong đợt giao đấu này, đến lượt y phục của Triển Ngọc bị Âm Dương nhị khí của "Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết" chấn nát. Sắc mặt của y xuống sắc rõ rệt. Trong bộ dạng thảm hại của mình, y trừng mắt giận dữ

liếc nhìn Vân Phong. Còn Vân Phong thì bị sức nổ đánh bật ra, lạng lẽ gục trên bãi đất đang bị nhuộm đỏ dần bởi vết thương trên người không ngừng chảy máu. Mọi người trong Dịch Viện vừa chứng kiến vừa đau lòng vô cùng trước tình cảnh của Vân Phong. Huyền Ngọc chân nhân cảm thấy rất nể phục ý chí kiên định của Vân Phong. Nhưng kết quả của trận đấu này ai cũng có thể biết rõ, Vân Phong không thể có cơ hội chiến thắng, hà tất phải liều mạng như vậy? Lục Vân nhìn Vân Phong, đôi tay nắm chặt, ánh mắt đầy lo lắng. Ngạo Tuyết và Lý Hoàn Phi cũng nhìn Vân Phong, thương cảm. Tử Dương chân nhân chỉ khẽ thở dài, không nói một lời nào mà chỉ lắc đầu...

Trong đấu trường, Vân Phong vẫn gắng gượng đứng dậy, lạnh lùng nhìn Triển Ngọc. Một đạo ánh sáng xanh từ từ xuất hiện xung quanh cơ thể của hắn, chân khí toàn thân bắt đầu hội tụ. Lúc này, Vân Phong không hề muốn từ bỏ, chỉ cần còn một hơi thở, hắn vẫn tiếp tục đánh. Thanh Trảm Phong kiếm tự động bay đến trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Triển Ngọc hất mặt nhìn Vân Phong, khinh miệt nói: "Như vậy đi, còn đánh gì nữa? Sao không chịu thua cho rồi? Để khỏi phải mất mặt". Ngực khí của y như cổ tình hạ nhục Vân Phong.

Vân Phong chỉ lạnh lùng nói: "Nếu ta còn đứng được ở đây thì tức là vẫn chưa chấp nhận thua cuộc, người gấp gáp cái gì? Bây giờ hãy tiếp chiêu cuối của ta đây". Dứt lời, ánh mắt của Vân Phong bất chợt nhìn ra xa, ngậm ngùi. Cơ thể của hắn vừa bật lên đã phóng thẳng lên không trung, cố giữ thăng bằng. Đối diện với Triển Ngọc, chỉ thấy y đang cười nhạo một cách đáng ghét, thật khó chịu!

Đôi tay khấu ấn trước ngực, Vân Phong kết ngay một đạo pháp quyết, lập tức một đạo thanh quang bùng sáng, bao trùm lấy cơ thể của hắn. Thanh Trảm Phong kiếm trên đầu xoay chuyển thần tốc, ngân quang chiếu rọi. Ánh mắt sắc lạnh, miệng nhẩm: "Vô cực hỗn độn, thái cực ảo hóa, âm dương lưỡng nghị, thị vi thiên địa. Cần khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm dương pháp kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Tàn, liệt, phá, diệt!".

Trong lúc này, ai nấy đều tập trung nhìn về phía Vân Phong, bao gồm cả Triển Ngọc. Dưới đó, Lục Vân và Ngạo Tuyết nhìn nhau, không ngờ Vân Phong lại thi triển Âm dương pháp kiếm. Lục Vân khẽ thở dài: "Uy lực có lớn, chỉ e đệ ấy cũng không đủ sức để chống cự đến phút cuối cùng. Nếu như ngay lúc đầu thi triển thì có lẽ còn chút hy vọng".

Huyền Ngọc chân nhân và Liễu Tinh Hồn cùng lúc thốt lên kinh ngạc: "Âm dương pháp quyết, làm sao có thể được? Vân Phong luyện thành pháp quyết này bằng cách nào?"

Triển Ngọc tuy có bất ngờ nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Vân Phong. Đến y cũng không ngờ trong phút cuối, Vân Phong lại có thể thi triển một pháp thuật thần kỳ đến vậy, thật không đơn giản. Ngay lúc Triển Ngọc đang do dự, giữa không, khí lưu bắt đầu chuyển động, không gian bị chèn ép dữ dội bởi một sức ép vô hình. Phía trên đỉnh đầu của Triển Ngọc, đột nhiên xuất hiện một đường sáng nứt toạc giữa không, một thanh hư không chi kiếm rực rỡ sắc xanh và đỏ, từ từ xuất hiện. Khi đường sáng nứt vừa biến mất, thanh âm dương pháp kiếm đó lập tức bùng sang chói lòa, trong giây lát đã biến thành một pháp kiếm khổng lồ, to đến hơn mười trượng. Thân kiếm ẩn hiện vô số phù chú bí ẩn, di chuyển liên tục và tản ra xung quanh theo vầng sáng phát ra từ thanh kiếm. Hai vầng quang xanh đỏ giao thoa như song kiếm hợp bích, vô số linh quang bao trùm lấy Triển Ngọc, bắt ngờ công kích cuồng mãnh.

Triển Ngọc tái mặt, cơ thể nhanh chóng dịch chuyển qua lại để tránh những đòn công kích như bão táp, trong tiếng gào thét kinh hãi của đồng môn. Tiếc là y quên mất một điều, Âm dương pháp kiếm là pháp quyết công kích bá đạo nhất trong Âm dương pháp quyết. Lần này Vân Phong liều lĩnh thi triển tứ quyết Tàn, Liệt, Phá, Diệt, là muốn trả mỗi hận sỉ nhục mình của Triển Ngọc, đâu dễ để y dễ dàng tránh né.

Triển Ngọc sau mười bảy lần liên tiếp né tránh đều bị chân khí chấn lui, y phục tan nát và bắt đầu hoen đỏ. Ngắc nhìn thanh kiếm thần kỳ trên đỉnh đầu của mình, Triển Ngọc bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Y hoàn toàn không nghĩ rằng Vân Phong lại có thể thi triển được một chiêu thức lợi hại như vậy, tại sao ngay từ đầu hắn không dùng. Thật ra Vân Phong vốn không muốn thi triển vì sợ Huyền Ngọc chân nhân biết được. Nhưng cứ nhiều lần bị Triển Ngọc xài xể, Vân Phong thật sự không thể nhịn nổi mà liều mình xuất chiêu cuối cùng này.

Tại không trung, thanh Âm dương pháp kiếm thần kỳ đó rực sáng những tia xanh đỏ, liên tục kinh nhau với thanh trường kiếm của Triển Ngọc. Mỗi lần giao phong, cơ thể của Triển Ngọc đều bị chấn lui vài phân,

gương mặt thất sắc dần. Đối diện, gương mặt của Vân Phong cũng không khả quan hơn, cơ thể của hắn đang run lên bần bật, hiển nhiên là đang gắng gượng hết sức và dường như không thể tiếp tục chống chọi được nữa.

Rất nhanh, Triển Ngọc đã bị sức ép đẩy lùi chạm đất. Liễu Tinh Hồn cùng rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử sốt ruột đến la thất thanh, không ai dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Đường đường là một đệ nhị cao thủ Thiên Kiếm Viện Triển Ngọc mà lại bị một đệ tử nhai nhép của Dịch Viện đánh cho trọng thương, yếu thế đến nỗi không thể đánh trả, từng bước đi vào cảnh nguy khốn như vậy, chẳng trách tại sao họ lại thất kinh.

Triển Ngọc vừa sợ vừa giận, miệng không ngừng chửi rủa. Cơ thể vừa tiếp đất, toàn thân của y lóe sáng vàng tử quang, xoay mình phóng ngược lên trên, hét lớn: "Phá Thiên Quyết". Chỉ thấy y hóa thân thành một con tử long, hùng hực khí thế, uy lực cực kỳ lợi hại, cuộn mình trong vòng xoáy chuyển của thanh trường kiếm, phóng thẳng đến thanh Âm dương pháp kiếm trên đỉnh đầu. Trong đấu trường, một đạo tử quang chiếu thẳng lên ba trượng, nhưng vừa lên được độ cao này thì lập tức bị vàng quang xanh đỏ đẩy ngược xuống. Tử quang tiếp tục cuộn lên, bùng sáng, nhưng vẫn không đẩy lui được vàng sáng của Âm dương pháp kiếm.

Hai lần cố gắng, Triển Ngọc đã bị trọng thương, miệng học máu. Đồng thời, Vân Phong vốn đã bị trọng thương sau hai lần đấu sức với Triển Ngọc, vết thương càng thêm trầm trọng, cả người hắn run lên, phun ra ngụm máu tươi rồi loạng choạng đứng không vững. Mọi người dưới đó đều chăm chú quan sát trận đấu kịch liệt của hai người, ai nấy đều có những thái độ khác nhau. Hiển nhiên nhóm người của Dịch Viện ai cũng tỏ ra lo lắng cho an nguy của Vân Phong cùng vài phần nuối tiếc.

Triển Ngọc gầm mặt, thanh trường kiếm một lần nữa lại xông lên. Lại một vàng sáng chói lòa như con tử long đang thét gào, cuộn mình điên cuồng dữ dội. Lần thứ ba hai cột quang trụ chạm trán, kinh nhau qua lại được một lúc thì vàng tử quang đã đột phá được Âm dương pháp kiếm, phi thẳng lên trời. Cùng lúc, Vân Phong từ trên cao rơi xuống, Âm dương kiếm pháp tiêu biến.

Triển Ngọc vẫn còn giận dữ về việc bị Vân Phong hạ nhục trước mặt toàn thể đồng môn, y xoay người, xuất hiện ngay bên cạnh Vân Phong. Vừa nhìn Vân Phong đang nằm dưới đất, vừa cất giọng cay độc: "Đứng dậy đi, không phải không phục ta sao? Bây giờ lại nằm vạ ở đây à? Đồ vô dụng, cút qua một bên cho nhờ". Dứt lời, hắn một cước đá bay Vân Phong ra ngoài.

Lục Vân nhìn thấy cử chỉ quá đáng của Triển Ngọc, vừa bất ngờ vừa căm phẫn, cơ thể lập tức xuất hiện ngay trong đấu trường, ôm giữ Vân Phong, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triển Ngọc. Cùng lúc, Liễu Tinh Hồn cũng gọi lại, không cho y làm càn. Trước sự giận dữ của Huyền Ngọc chân nhân, lão cố tình lớn tiếng giáo huấn đệ tử của mình để cho ra vẻ.

Phía bên Dịch Viện, ai cũng nhìn Triển Ngọc với vẻ mặt đầy giận dữ. Lục Vân áp tay phải lên đỉnh đầu của Vân Phong, một vàng quang huyền thanh bao trùm lên cơ thể để vận công tạm thời điều hòa nội thương cho hắn. Một lúc sau, Lục Vân nhẹ nhàng thu tay, khẽ nói: "Không sao rồi, đệ thấy thế nào, đỡ hơn chứ?".

Vân Phong lắc đầu ngao ngán, khẽ than: "Lần này về thế nào cũng bị sư phụ rầy la một trận thê thảm, người nhất định sẽ nói ta làm mất mặt Dịch Viện cho coi". Nét âu lo buồn bã thấm đượm trên gương mặt trắng bệch yếu ớt. Sự thất vọng đó tràn trề trong từng câu nói ngắt quãng.

Lục Vân khẽ nói: "Đừng quá để ý, còn có huynh mà. Huynh sẽ đoạt lấy túi cần khôn về cho Dịch Viện, đệ cứ xem và cố vũ cho huynh nhé". Nói xong, chàng quay sang Triển Ngọc, lạnh lùng: "Người tốt nhất thì đừng có gặp lại ta trên đấu trường". Rồi quay lưng đi.

Triển Ngọc mới bị sư phụ mắng cho một trận, trong lòng đang bức bối, nghe Lục Vân nói thế y quát lại ngay: "Gặp lại người thì sao?".

Lục Vân không quay đầu, chỉ cất một giọng nói sắc lạnh: "Nếu gặp ta, ta sẽ đánh cho người không thể đứng lên nổi nữa". Sau đó đỡ lấy Vân Phong, cùng mọi người trở về động.

Trên đấu trường, Liễu Tinh Hồn trừng mắt nhìn Triển Ngọc, khẽ quát: "Người uống nhầm thuốc điên à? Trước mặt bọn chúng, đã thắng rồi đá người ta là sao? Chuyện này họ mà nói lại với trưởng giáo thì ta biết

phải nói thế nào? Thật mạnh động quá, chẳng có khí khái của một cao thủ gì cả. Còn không mau về vận công liệu thương đi, xéo ngay!”.

32. Hồi 32: Tam Cường Tiên Cấp

Lục Vân nhìn sang Ngạo Tuyết rồi khẽ nói: “Việc này phải nói từ trong Âm Hồn Lâm. Hôm đó vì để đối phó với Quỷ tiên, Vân Phong đã từng thi triển Âm Dương pháp kiếm, thiếu chút nữa đã tiêu diệt được Quỷ tiên. Tiếc là lúc đó Vân Phong cũng thi triển pháp thuật này khi đang bị trọng thương cho nên Quỷ tiên mới có cơ may thoát nạn. Sau này đệ tử có hỏi, Vân Phong chỉ nói là do Quỷ đại sư tình cờ có được bí kíp và truyền dạy”.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư, hai người đều tỏ vẻ kinh ngạc. Huyền Ngọc chân nhân nói: “Thì ra như vậy, xem ra trước đó Vân Phong không muốn thi triển pháp quyết này. Có lẽ bị Triển Ngọc làm cho điên người nên mới bất chấp hậu quả, thi triển pháp quyết, khiến cho cơ thể bây giờ bị trọng thương. Đau đầu thật! Lần này đáng lẽ Vân Phong không nên quá để tâm như vậy, thắng thua là chuyện thường tình, có chi phải xem trọng như thế”.

Lý Hoàn Phi trầm giọng: “Trận này đệ ấy tuy thua, nhưng thật sự là đã chiến thắng. Nếu như không phải đang bị thương mà thi triển pháp thuật thì trận này chưa chắc tên đệ tử Thiên Kiếm Viện đó thắng thế”.

Huyền Ngọc chân nhân suy ngẫm: “Sáng nay hai trận một thắng một bại, chiều nay các đệ tử phải cố gắng. Ta không muốn có ai giống như Vân Phong bị thương tích trầm trọng như vậy nữa. Thắng lợi, cố nhiên có thể làm rạng danh bốn môn nhưng cũng phải biết lượng sức mình. Biết rõ không thể chiến thắng thì không nên cố liều, đợi kỳ sau còn được mà. Bây giờ Lục Vân và Ngạo Tuyết hãy chuẩn bị cho trận đấu chiều nay, nhất là Lục Vân. Đối thủ lần này cũng là đệ tử của Thiên Kiếm Viện, mọi người phải cẩn thận”.

Tử Dương chân nhân khẽ than thở “Đợt này, trong thời gian hai ngày, sáu trận thi đấu, chúng ta đã có ba trận phải đối đầu với Thiên Kiếm Viện, thật là oan gia ngõ hẹp, cứ đụng nhau hoài. Hy vọng trận đấu ngày mai chúng ta không phải gặp lại viện này nữa”. Mọi người nghe thấy ai cũng khẽ gật đầu.

oOo

Đến chiều, Vân Phong đã khôi phục được hai phần công lực, có thể đi lại được. Đối với trận đấu chiều nay, sư bá vốn không muốn Vân Phong có mặt nhưng có nói thế nào hấn cũng không chịu, nhất quyết đòi đi nên mọi người đành chấp nhận. Huyền Ngọc chân nhân sắp xếp cho Tịnh Nguyệt đại sư và Lý Hoàn Phi cùng đi với Ngạo Tuyết. Tử Dương chân nhân thì dĩ nhiên sẽ ở lại xem Lục Vân thi đấu. Còn bản thân thì ở lại chăm lo cho Vân Phong, đồng thời lưu tâm xem chừng trận đấu của Lục Vân.

Lục Vân nhìn Ngạo Tuyết, khẽ cười: “Cố lên, chúng ta sẽ cùng chiến thắng để tham gia trận đấu tranh Lục cường của ngày mai”. Ngạo Tuyết nhìn chàng, ánh nhìn e lệ, dịu dàng. Khẽ nhìn sang đấu trường, nàng nói: “Cẩn thận, chúc đệ mọi việc thuận lợi”. Sau đó nhẹ nhàng bước đi.

Nhìn theo bóng người khuất dần, Lục Vân cứ suy nghĩ đến điều thần bí đang ẩn sau ánh mắt của nàng. Vân Phong vỗ vai chàng cái bốp, cười yếu ớt “Đã còn nhìn thấy nữa đâu mà cứ nhìn hoài thế? Có phải đang có một cảm giác kỳ diệu đang trỗi dậy trong lòng không nè? Hi hi, về mặt này nhiều ý nghĩa lắm đây”.

Lục Vân trừng mắt nhìn hấn, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt trắng bệch đang gượng cười, chàng lại không nổi, đành dịu giọng: “Được rồi, không chọc nữa. Hãy xem huynh làm hả giận cho đệ trong trận này như thế nào nhé. Đi thôi!”. Nói xong, mọi người cùng ra khỏi động.

Bên đấu trường, Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, giọng nói âm áp: “Cố lên, chỉ cần hết sức là được, đừng quá sức!”. Lục Vân khẽ cười: “Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định chiến thắng. Sáng nay Vân Phong nằm xuống như thế nào, chiều nay đệ tử sẽ khiến cho người của Thiên Kiếm Viện phải ngã xuống như thế đó”. Miệng khẽ cười, một nụ cười thần bí, khó hiểu.

Lục Vân chậm rãi bước vào đấu trường, nhìn Vân Phong và Huyền Ngọc chân nhân, khẽ gật đầu và mỉm cười. Đối diện, một thanh niên mặt mày lãnh ngạo cùng lúc bước vào, hai người cách nhau một trượng, lặng lẽ quan sát đối phương. Đó là Lãnh Gia Hào, đệ tam cao thủ của Thiên Kiếm Viện. Bên ngoài là một thanh niên hăm sáu, hăm bảy tuổi, dung mạo trắng trẻo, khuôn mặt thon dài, đôi mắt rực sáng, thần thái

tĩnh lặng, trầm mặc. Y mặc bộ y phục màu xanh nhạt, tay phải cầm thanh trường kiếm, lặng lẽ đứng như một ngọn núi, bất động.

Lục Vân nhìn Lãnh Gia Hào với ánh mắt nghiêm trọng, khẽ nói: "Dịch Viện Lục Vân, xin chỉ giáo". Dứt lời, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm với vàng sáng hồng nhạt lập tức xoay chuyển trên đỉnh đầu.

Lãnh Gia Hào cất giọng cao ngạo: "Thiên Kiếm Viện Lãnh Gia Hào, chú ý!". Y không nhiều lời, vừa nói xong đã xuất chiêu. Chỉ thấy thanh trường kiếm của y khẽ rung lên, lóe sáng rồi phi thẳng lên trời. một đường sáng xanh vụt thẳng xuống, ngừng ngay trên đỉnh đầu của Lãnh Gia Hào, cách ba thước, đứng yên, mũi kiếm chĩa sang Lục Vân.

Lục Vân cười nhạt, thanh Như Ý kiếm phát ra một tiếng kiếm ngân thanh thoát, uy lực, lao thẳng đến Lãnh Gia Hào. Trên không trung, một đạo lam quang vụt sáng phóng ra chống đỡ. Vừa chạm nhau, hai nguồn sáng lập tức bị dội ngược về hai phía. Lãnh Gia Hào hứ giọng, cơ thể nhòe đi, hòa theo kiếm ảnh và lập lòe trong vầng lam quang ảo diệu, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Vân.

Ánh mắt của Lục Vân điềm tĩnh, Như Ý kiếm trên tay phải thuận theo bóng ảnh ảo diệu mà liên tiếp phát công một trăm tám mươi đường kiếm. Những đường kiếm dày đặc này đồng thời tạo nên một vòng phòng vệ kiên cố bao quanh Lục Vân. Chỉ thấy một vầng sáng đỏ rực đỡ lấy đòn tấn công của dòng lam quang đang hùng hổ xông đến. Mỗi lần hai vầng sáng giao phong, hai đầu thủ đều giật mình khi phát hiện ra nội lực cường thịnh của đối phương. Người ảnh giao nhau, những kiếm quang xanh đỏ chớp lóe như những tia sét gầm gừ vang dội. Cứ thế hai phía kinh nhau kịch liệt, bất phân thắng bại.

Phía bên Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói với Tử Dương: "Tu vi của Lục Vân rất kỳ dị, trên cơ thể hình như có một nguồn âm ảnh đang che giấu điều gì đó. Có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Cảm giác đầu tiên huynh cảm nhận được chính là một cảm giác khó tả phát hiện được trên người của Lục Vân, nhưng lại không thể biết rõ nó là gì. Cũng giống như bây giờ, nếu là Vân Phong, người có phương thức xuất thủ và những suy đoán về địch thủ giống như Lục Vân không?". Câu cuối cùng Huyền Ngọc chân nhân có ý hỏi Vân Phong.

Vân Phong nhìn về phía sân đấu chói lòa ánh quang, khẽ nói: "Rất khó nói sư bá ạ, Vân Phong cảm thấy có nhiều khi Lục Vân huynh rất thần bí, võ công thâm hậu khó lường. Mỗi lần đối mặt với nguy hiểm hoặc cường địch, huynh ấy đều rất bình tĩnh, không có một chút thái độ sợ hãi hay hoảng hốt như người bình thường. Lần này, huynh ấy có nói là sẽ vì Dịch Viện đoạt lấy túi Càn Khôn. Không chừng Lục Vân huynh có thể làm được. Quan trọng là trận này đây, chỉ cần thắng lợi là có hy vọng". Huyền Ngọc chân nhân chỉ khẽ lắc đầu, thở dài, im lặng.

Tử Dương chân nhân chăm chú ngắm nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy quan tâm và kỳ vọng. Bởi đây là đệ tử kiệt xuất đầu tiên được đào tạo ra từ Dương viện trong bao nhiêu năm qua. Nhưng trong trận này, Lục Vân thắng hay thua? Có khi nào thảm bại giống như Vân Phong không? Thật ra từ hành động luôn đề cử Ngạo Tuyết và Hoàn Phi trong các trận đấu trước là Tử Dương chân nhân có thể hiểu ra một điều: Lục Vân và Vân Phong là hai đệ tử yếu nhất trong bốn người tham dự. Lần trước Vân Phong đã bại, vậy còn Lục Vân thì sao? Kỳ tích có xuất hiện không? Lục Viện hội võ, sau đợt này sẽ còn lại mười hai người, bình quân mỗi viện hai người. Lý Hoàn Phi của Dịch Viện đã chiếm phần thắng, bây giờ chỉ còn Lục Vân và Ngạo Tuyết. Có khi nào... Lục Vân chính là người bị loại không?

Phía bên kia, Liễu Tinh Hồn và Triển Ngọc đều chú ý quan sát trận đấu. Nhìn thấy Lục Vân đang dịch chuyển với tốc độ kinh hồn, Liễu Tinh Hồn sầm mặt nói: "Lần này bốn tuyển thủ của Dịch Viện đều có công lực dị thường. Tên Lâm Vân Phong thì không nói, không biết hắn học ở đâu được cái Âm Dương pháp quyết đã thất truyền, để rồi cuối cùng khiến cho người bị trọng thương thế này. Còn tên Lục Vân trước mắt chỉ là một đệ tử không hề có chút danh tiếng và là người yếu nhất trong Dịch Viện mà lại có tu vi kinh hồn, không hề yếu kém gì so với tên Vân Phong. Cộng thêm hai đệ tử vang danh còn lại, có lẽ đợt đại hội này, Dịch Viện chính là đối thủ số một của chúng ta".

Triển Ngọc nhìn Lục Vân, nhếch mép: "Ngày mai thật muốn gặp lại người này, đến lúc đó đệ tử sẽ cho hắn biết lợi hại của Thiên Kiếm Viện là như thế nào. Chỉ tiếc là, hắn sẽ không bao giờ có ngày mai, bởi vì trận này, thất bại là kết quả duy nhất mà hắn có". Liễu Tinh Hồn khẽ gật đầu: "Mong là vậy, tốt nhất là nên như thế".

Trong đấu trường Lục Vân cùng Lãnh Gia Hào giao đấu cũng đã hơn mười chiêu. Cả hai đều rất cẩn thận. Sau một thời gian so tài, Lục Vân bắt đầu hiểu được Thiên Kiếm Viện có được danh vị trong chân tu giới như ngày hôm nay là có lý do của nó. Họ có thể giữ vững vị trí thống lĩnh Lục Viện năm trăm năm không đổi, một phần phải nói đến Thiên Kiếm cửu quyết - tuyệt kỹ của Thiên Kiếm Viện thật sự bá đạo cực kỳ.

Trong cảm nhận của Lục Vân, đòn công kích của Lãnh Gia Hào vô cùng nhạy bén, tốc độ cực kỳ mãnh liệt, xuất chiêu hoàn hảo không sơ hở. Thật không hổ danh là đệ tam thiếu niên cao thủ trong Thiên Kiếm Viện. Cứ nhìn đường kiếm quang cường thịnh của Lãnh Gia Hào, như lưu vân thiên biến vạn hóa, thật khiến cho đối thủ có một cảm giác choáng ngợp. Lục Vân thì thân thủ nhanh như tia chớp, biến chuyển liên hồi giữa vô vàn kiếm ảnh. Trong tay, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm sáng rực, hừng hực liệt hỏa chân nguyên một cách cường kinh bá đạo, liên tục phát ra từng đóa hỏa diễm khổng lồ, như sóng nham thạch ôm trọn đòn công kích của đối phương.

Lãnh Gia Hào đột nhiên bật người lên trên không trung, chăm chăm nhìn Lục Vân. Trong lòng hiểu rằng nếu chỉ tận dụng tốc độ và huyền quang của chiêu kiếm thì không thể nào chiếm lợi thế. Bây giờ chính là lúc phải đại triển thực lực. Chỉ thấy y toàn thân rực sáng ánh tím. Đồng thời, trường kiếm trên tay cũng bùng phát một khí thế hấp hồn, ánh lam quang tỏa ra từ thanh kiếm phút chốc bao trùm cả đấu trường. Khí lưu xung quanh ngưng tụ, thần bí vô cùng.

Lãnh Gia Hào hét lớn: "Tiếp chiêu Chấn Thiên Quyết của ta". Dứt lời, thanh trường kiếm vừa rung lên, một nguồn lực dữ dội mãnh nhiên bùng phát, mặt đất rung chuyển, bụi cát tung bay mù mịt. Lam quang lập tức bành trướng, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn kiếm ảnh phóng ra từ Lãnh Gia Hào, cuồng trảm tứ phía. Kinh lực bá đạo của nó khiến cho khí lưu xung quanh bị chèn ép dữ dội, những người quan sát xung quanh cũng cảm thấy khó thở. Chấn Thiên Quyết quả đúng là vô thượng tuyệt học của Thiên Kiếm Viện, thật là bất phàm.

Lục Vân phi người lên cao, lờ mắt nhìn vòng vây kiếm ảnh trập trùng, sắc mặt sầm xuống. Tay phải từ từ chuyển động, Như Ý Tâm Hồn kiếm vung lên hàng ngàn đợt sóng kiếm, tầng tầng lớp lớp kiếm quang tạo thành vòng phòng vệ dày đặc, chống chọi với đòn công kích của đối thủ. Lam quang rực sáng, kinh nhau dữ dội với vàng quang rực đỏ của Như Ý kiếm, hai bên giao phong đến hơn hai trăm chiêu. Sức mạnh bá đạo của lam quang làm rung chuyển cả cơ thể của Lục Vân, khiến chàng không khỏi e ngại thực lực thâm hậu của đối phương.

Lục Vân lùi về, tay trái chưởng xuống đất để lấy lực đẩy, xoay mình giữa không. Thanh Như Ý kiếm liên tục bùng phát luồng hỏa diễm cuồng mãnh, cuốn theo vòng xoáy của Lục Vân, hình thành một cơn hỏa long cuộn cuộn lửa đỏ. Hỏa long gào lên một tiếng vang động đất trời, cơ thể rực lửa xông thẳng vào Lãnh Gia Hào. Hàm rồng há rộng, một vòm lửa đỏ rực to đến vài trượng trong chớp mắt đã nuốt chửng Lãnh Gia Hào. Lục Vân chìm mình vào trong vàng quang lửa đỏ lừ, mượn ánh sáng chói lòa và màu lửa đỏ để che giấu hành tung, bắt thần tấn công Lãnh Gia Hào.

Đứng một bên, Tử Dương mừng rỡ nói: "Đây là chiêu cuối cùng trong Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết, Hỏa Long Phần Thiên! Không ngờ Lục Vân có thể thi triển một cách khéo léo như vậy, đánh hay, hay lắm!". Vân Phong ngẩng nhìn lên trên, hét lớn: "Lục Vân cố lên, cố lên, đánh bại hắn". Trong đôi mắt của Huyền Ngọc chân nhân cũng hé lộ một nụ cười.

Trên không trung, giữa một tiếng gào thét vang dội, chỉ nghe tiếng của Lãnh Gia Hào vọng đến: "Thiên Kiếm Cửu Quyết, quyết thứ năm - Xuyên Thiên Quyết!". Trong vòm sáng rực lửa, một đạo ánh sáng tím đột nhiên bùng phát, khiến cho mọi Thiên Kiếm Viện đệ tử đều reo hò âm vang. Tiếp ngay sau đó, trong cơ thể của Hỏa long, một đạo nhân ảnh xé lửa phóng ra ngoài trong tiếng gầm chấn động tứ dã, đó chính là Lãnh Gia Hào. Trong vàng sáng mờ nhạt, vài tia máu văng tung tóe như muốn ám chỉ điều gì.

Hồng quang vừa chớp, hỏa long đột nhiên biết mất không để lại dấu vết. Lục Vân tĩnh lập giữa trời, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Gia Hào đang bị thương. Nhìn lướt qua Triển Ngọc, ánh nhìn của Lục Vân càng lạnh hơn, cơ thể trực chỉ Gia Hào mà phóng xuống, Như Ý kiếm nhanh chóng chiếu rọi một vầng hồng quang chói lòa, tạo thành kiếm trụ rực lửa.

Sắc mặt của Lãnh Gia Hào lập tức biến đổi, vừa rồi đã bị Lục Vân tập kích thành công, bản thể bị tổn thương không nhẹ. Bây giờ lại phải đối đầu với đợt tấn công tiếp theo, trong lòng cảm thấy vô cùng phần

nộ. Nhìn bóng Lục Vân đang phi đến, y cười nhạt: "Thiên Kiếm Cửu Quyết, quyết thứ sáu - Phiên Thiên Quyết". Trường kiếm vừa rung, cơ thể lập tức đảo ngược, đầu dưới chân trên, cả người lộn ngược, xoay chuyển. Khí lưu cường đại xung quanh từ từ hình thành một cột gió xoáy, trộn lẫn hai vầng quang xanh và tím, xoáy ngược lên trên. Khi cơ thể của Lãnh Gia Hào bay cao cách mặt đất khoảng ba trượng, cả người bất ngờ tăng tốc. Trong chớp lát, một đạo tử quang chiếu thẳng lên trời, khí lưu xung quanh bị giăng xé một nguồn kinh lực dữ dội, hình thành một vòng khí trào, chụp lấy Lục Vân.

Ánh sáng màu tím lam cùng ánh quang rực đỏ không ngừng giao tranh kịch liệt giữa không trung, những bóng ảnh bị xé nát, văng ra tung tóe, tạo thành một cảnh tượng hoành tráng kỳ lạ. Quang cảnh lúc rực rỡ lúc huyền ảo, từ từ tan rã. Trên không trung, Lục Vân xoay chín vòng, đáp xuống đất, loạn choạng hết ba lần mới đứng vững lại. Phía bên kia, Lãnh Gia Hào tĩnh lập giữa trời, nhìn Lục Vân một cách lạnh nhạt, chuẩn bị đột tấn công thứ nhì.

Lục Vân hít một hơi thật sâu, ngẩng nhìn trời cao, thời gian không còn sớm nữa, nên kết thúc thôi. Như Ý kiếm trong tay Lục Vân rung lên rần rần, một đạo ánh sáng đỏ lừ trỗi dậy như phong ba bão táp, rào rào tỏa ra xung quanh. Khí tức mãnh liệt làm chấn động cả mặt đất, thạch đá bị vỡ vụn thành bụi mù, tạo thành một vầng sương dày đặc lượn lờ. Bất dậy một phát, Lục Vân đã ở cách mặt đất ba trượng. Xoáy vòng Như Ý kiếm, phút chốc, từng đạo ánh sáng huyền thanh tụ hội quanh người, cùng với kiếm khí đỏ lừ, tất cả cùng hình thành một khí vồng đặc biệt bao quanh Lục Vân.

Thanh quang bùng phát, một đạo kiếm trụ xanh đỏ chiếu thẳng lên trời. Khí thế bá đạo hùng hổ đó khiến cho mọi người có mặt đều phải rùng mình, lùi về hai bước. Trên không trung, Lục Vân ẩn mình trong một khối ánh sáng huyền thanh chói lòa, phía trên là một kiếm trụ xung thiên chiếu rọi ánh quang xanh đỏ, lạng lẹ xuất hiện.

Lúc này, ai cũng tỏ ra kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ lạ này. Tử Dương chân nhân há hốc nhìn Huyền Ngọc chân nhân, giọng run lên hỏi: "Đây... đây hình như là... quyết cuối cùng trong... trong Dịch Thiên thập nhị quyết - Di Thiên Hoán.. Hoán Nguyệt, làm sao được vậy? Lục Vân làm sao có thể thể tu luyện đến cảnh giới này trong... trong hai năm???" Về mặt ngạc nhiên đến tột độ của Tử Dương chân nhân khiến cho Văn Phong cũng phải sững người.

Huyền Ngọc chân nhân vừa ngẩng nhìn vầng ánh sáng huyền thanh vừa nói: "Có lẽ, lần này, vị đệ tử này sẽ mang đến niềm vui ngoài dự kiến cho chúng ta. Đã bao nhiêu năm rồi, Dịch Viện cuối cùng cũng xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài. Hy vọng lần này chúng ta sẽ có được điều bất ngờ thú vị".

Trong khi đó, sắc mặt của Liễu Tinh Hồn đại biến, thét lên kinh hãi "Quyết cuối cùng trong Dịch Thiên thập nhị quyết - Di Thiên Hoán Nguyệt. Không thể nào, người này còn quá trẻ tuổi để luyện thành được pháp quyết này, thật không thể tin được".

Giữa không, Lãnh Gia Hào cũng không khỏi ngạc nhiên, y không hề nghĩ rằng một người không có chút danh tiếng nào trong Dịch Viện lại có được mức tu vi kinh khủng như thế này, thật quá sức tưởng tượng. Bỏ suy nghĩ qua một bên, Lãnh Gia Hào vận toàn thân công lực, tử quang rực sáng, y quát lớn: "Thiên Kiếm cửu quyết, quyết thứ bảy - Phá Thiên Quyết".

Dứt lời, trường kiếm rung lên bần bật, với tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, hơn ngàn đường kiếm đã được xuất ra. Hơn ngàn tử quang kiếm ảnh tụ lại giữa không, từ từ tạo thành một thanh cự kiếm có tử quang lưu động, bổ một nhát kinh thiên xuống Lục Vân. Tử quang nhuộm tím nền trời xanh, vầng quang ẩn tàng sức mạnh kinh người, phút chốc bao trùm cả đấu trường, tạo nên một bầu sát khí hung mãnh, cuộn chặt lấy Lục Vân.

Cùng lúc, Lục Vân cũng quát lớn, kiếm trụ xung thiên trên đầu, đón ngay nhát chém đầy uy lực của cự kiếm màu tím. Vừa va chạm, một tiếng nổ long trời lở đất âm vang, mọi người đều giật mình bởi thanh âm dữ dội. Giữa khoảng không, chỉ thấy hai đạo quang trụ khác màu, khác tính chất đang kinh nhau, những tiếng nổ liên tục phát ra. Từ trong từng mối nổ, vô vàn tia lửa ngũ quang thập sắc bắn ra tung tóe như cơn mưa cầu vồng, rơi xuống lá chã. Hai vầng quang càng giăng co càng nhạt dần, tan nát, rã rời, tiêu biến. Kiên trì được một lúc, tử quang đột nhiên cường thịnh trở lại, xông phá quang trụ của Lục Vân, khiến cho mọi người trong Dịch Viện hốt hoảng, đệ tử Thiên Kiếm Viện thì hí hửng.

Còn Lục Vân lại âm thầm lặng lẽ xuất hiện trước mặt Lãnh Gia Hào cách đó ba thước. Trong ánh mắt rồi

loạn của y, Như Ý Tâm Hồn kiếm nhanh chóng kích phá vòng chân khí hộ thể, kích một đòn thật mạnh vào bản thể của Gia Hào. Ngay tiếp theo, Lục Vân xoáy người, tung ra hai mươi bảy cước đánh trúng ngay mục tiêu, khiến cho Lãnh Gia Hào miệng ứa máu, cơ thể lập tức bị quật ngã. Tiếng thét thê thảm của y như con dao sắc, làm tan nát con tim của bao người.

Tất cả đều quá đột ngột, ngoại trừ Huyền Ngọc chân nhân ra, ai cũng thần sắc đại biến. Khi đã giật mình tỉnh người, mọi người lập tức nhìn kỹ lại tình hình trong đấu trường. Lục Vân vẫn nguyên vẹn tinh lập trên không trung cách đất một trượng, thanh Như Ý kiếm chói lòa ánh quang đỏ lừ, từ từ xoay chuyển. Phía dưới, Lãnh Gia Hào nằm sóng soài trên mặt đất, sắc mặt xám tái, miệng không ngừng phun máu. Cả người ngoài lồng ngực đang khê rung động, còn lại không một động tĩnh.

Đám đệ tử của Thiên Kiếm Viện la ó kinh hãi, thần sắc ai cũng kinh ngạc và đau xót, Liễu Tinh Hồn và Triển Ngọc đều không thể kềm chế, lừ mắt liếc nhìn Lục Vân đang ở trên cao. Triển Ngọc chuyển mình, lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Lãnh Gia Hào, vội vã kiểm tra thương tích. Còn Liễu Tinh Hồn thì sầm mặt, chậm rãi đi vào trong đấu trường.

Ngay lúc này, từ xa có ba bóng người đang phi đến, nhẹ nhàng dừng bước. Ba người này chính là Tịnh Nguyệt đại sư, Trương Ngạo Tuyết cùng Lý Hoàn Phi. Nhìn thấy tình trạng trên đấu trường, ai cũng hiểu được kết quả, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, dường như không ai nghĩ đến một kết cục như vậy.

Tịnh Nguyệt đại sư nhìn Tử Dương khẽ nói: "Thật không ngờ, Lục Vân lại dễ dàng chiến thắng đối thủ. Chúc mừng đệ, Dương viện cuối cùng cũng xuất hiện một kỳ tài".

Tử Dương chân nhân mừng vui đến nỗi miệng cười không ngớt, khiêm tốn nói: "Cùng vui cùng vui, Ngạo Tuyết cũng đã toàn thắng mà". Giọng nói của Tử Dương cứ ấp úng, lười và rãng cứ lập cập với nhau, không biết nói gì hơn ngoài... cười.

Ngạo Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân trên cao, lắng nghe lời tường trình đầy hưng phấn của Vân Phong, ánh mắt khẽ cười. Lục Vân nhìn Ngạo Tuyết, hai đôi mắt giao nhau, cùng gửi nhau một nụ cười ngọt ngào, thấu hiểu, khê gật đầu. Lý Hoàn Phi sau khi nghe Vân Phong kể lại, thần sắc đầy kinh ngạc ngẩng nhìn Lục Vân. Hoàn Phi cũng như bao người khác, đều không thể tin rằng Lục Vân chỉ trong hai năm đã có thể luyện thành quyết cuối cùng trong Dịch Viện thập nhị quyết. Rốt cuộc, tu vi của Lục Vân cao thâm đến mức độ nào? Tại sao lại không hề phát hiện?

Liễu Tinh Hồn đi về phía Huyền Ngọc chân nhân, miễn cưỡng nở một nụ cười nhạt nhẽo, khẽ nói: "Chúc mừng Huyền Ngọc huynh, trận này quý viện lại thắng lợi rồi. Không ngờ bốn đệ tử môn hạ của Huyền Ngọc huynh càng ngày càng lợi hại như vậy, thật đáng mừng. Kỳ này, Lục viện đại hội ắt sẽ là thiên hạ của Dịch Viện".

Huyền Ngọc chân nhân cười thản nhiên: "Quá khen, chúng ta một thắng một bại, xem như hòa. Còn về kỳ hội vô lần này, chỉ cần thoát khỏi vị trí cuối cùng là may rồi. Những vấn đề khác chúng tôi không nghĩ nhiều. Quý môn hạ đệ tử lần này hình như bị thương hơi nặng, mong là không sao. Cũng trách Lục Vân học nghệ chưa thông, không giữ được tay, hy vọng quý viện lượng thứ. Bây giờ chúng tôi không làm phiền nữa, cáo từ". Sau đó dẫn mọi người quay lưng đi về.

Trong lúc đó, Vân Phong vui mừng đến khó tả, luôn miệng khen ngợi Lục Vân: "Hay quá! Huynh đã giúp đệ hả lòng hả dạ rồi đó. Mong là lần sau gặp lại tên Triển Ngọc, tới lúc đó huynh nhớ dạy cho hắn một bài học, cho hắn khỏi nhúc nhích luôn, giống như Lãnh Gia Hào hôm nay vậy. Đến lúc đó xem hắn có còn đắc ý nữa không, đồ kiêu căng. Thiên Kiếm Viện sẽ biết lợi hại của chúng ta, cho chừa cái thói khinh thường đối thủ".

Lục Vân thản nhiên nhìn Vân Phong, không nói gì, lặng lẽ theo mọi người về động. Trong động, Huyền Ngọc chân nhân tỏ ra vô cùng vui mừng, nhìn ba đệ tử đã vượt ải thành công, cười nói: "Lần này tuy Vân Phong bị trọng thương, đấu không lại Triển Ngọc, nhưng chúng ta có đến ba người cùng lúc tiến vào Thập nhị cường, đây là tin cực vui. Theo như tình hình vốn có thì lần này mỗi viện đáng lẽ chỉ có hai người lọt vòng, nhưng chúng ta lại tạo ra bất ngờ, có đến ba người. Vậy thì một trong những viện còn lại sẽ chỉ còn một người. Như vậy trong mười hai người, Dịch Viện có một phần tư cơ hội tiến vào Lục cường, so với viện khác có lợi thế hơn".

Tử Dương chân nhân rạng rỡ: "Trận đấu ngày mai là quan trọng nhất. Chỉ cần các đệ tử toàn lực phát huy thì sẽ có hy vọng lọt vào Lục cường, cố gắng nhé, vì niềm vinh dự của Dịch Viện, vì uy danh của các đệ tử, cố lên!"

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn thấy Huyền Ngọc và Tử Dương phấn khởi hơi quá, vội khẽ nhắc: "Có được kết quả khả quan như thế này cố nhiên nên vui mừng, nhưng... trước mắt vẫn chưa là thời khắc chủ chốt, trận chiến nào thật sự quan trọng, chúng ta đều biết, đó là ngày mai. Đối thủ ngày mai toàn bộ đều là những đệ tử kiệt xuất có tu vi cao cường, ai cũng là những người đứng đầu trong mỗi viện, đều có tu vi tinh thâm, kiếm thuật cao cường, chúng ta có thể vượt qua Lục cường hay không, vẫn còn là một câu hỏi nan giải. Chiều nay nghe được đệ tử của Thiên Kiếm Viện nói rằng, Kiếm Vô Trần chỉ dùng bốn chiêu là có thể toàn thắng, còn Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện thì chỉ năm chiêu là đánh bại đối thủ. Những điều đó so với chúng ta, sự cách biệt như thế nào, mọi người chắc tự hiểu. Cho nên trong trận chiến ngày mai, chúng ta phải lấy hết mọi bản lĩnh, nỗ lực phấn đấu".

Lời đó vừa thốt, tiếng cười trong động chợt lặng dần, im ắng, trầm trọng. Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người một lượt rồi khẽ nói: "Đừng lo nghĩ nhiều quá, chỉ cần cố hết sức, không thẹn với lòng là được. Mọi người cũng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một lúc. Tối nay ta sẽ lại đi dự hội nghị về trận đấu ngày mai, tình hình cụ thể tối nay sẽ rõ". Người rời khỏi ngay sau đó.

Tử Dương chân nhân vỗ vỗ vai của Lục Vân, nhìn với ánh mắt khích lệ, trầm giọng nói: "Ngày mai, nhớ phải nỗ lực, ta sẽ hãnh diện lắm!". Chỉ vài lời nói ngắn ngủi, nhưng trong đó chứa đựng biết bao nhiêu niềm tin và kỳ vọng.

Lục Vân nhìn sư phụ, khẽ gật đầu: "Chiến thắng, nhất định sẽ thuộc về đệ tử". Tử Dương chỉ im lặng, gật đầu rồi quay lưng bước đi.

Sau lưng, nghe tiếng của Vân Phong nói vọng theo: "Ngày mai, mọi người nhớ cố gắng, trổ hết mọi tài nghệ ra nha, để mọi người phải nể sợ Dịch Viện của chúng ta. Đệ sẽ ủng hộ mọi người, chúng ta chắc chắn sẽ chiến thắng, cố lên, các sư huynh tỷ!". Ánh mắt của ba người đều ngừng lại trên người Vân Phong, bốn đôi mắt kiên định, gửi cho nhau những lời chúc nguyện thân thiết, đầy yêu thương.

Ngày mai, kết quả sẽ như thế nào?

33. Hồi 33: Hắc Liên Đột Hiện

Tử Dương chân nhân vui mừng ra tiếp đón: "Đan Thanh hiệp quá lời rồi, xin mời ngồi. Mà sao lại rảnh rang đến thăm chúng tôi vậy? Tình hình của các viện khác thế nào, chắc đệ nắm rõ hơn, mau nói cho mọi người cùng nghe!".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải nhìn một lượt, không thấy Huyền Ngọc chân nhân, nhưng cũng không quan trọng lắm, người khẽ cười: "Lần này ta chủ yếu đến chúc mừng Lục Vân đại chiến toàn thắng, đồng thời gửi lời hỏi thăm của đệ tử môn hạ - Lý Minh - đến mọi người. Còn về tình hình của Lục Viện, với uy phong hiện tại của quý viện, lần này chỉ mình Dịch Viện là có đến ba đệ tử lọt vòng Thập nhị cường, Phụng Hoàng Thư Viện chỉ có một Thương Nguyệt, tạm thời xếp cuối. Bốn viện khác mỗi viện hai người, giữ thế cân bằng".

Lục Vân đứng cạnh hỏi "Hứa sư thúc, không biết những đệ tử đã vào vòng Thập nhị cường là những ai? Sư thúc có thể nói cho mọi người biết không? Để còn chuẩn bị tâm lý".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải trầm tư một lúc rồi nói "Nho Viện của ta có Tất Thiên, Đỗ Lục, Đạo Viện có Vô Vong và Vân Hoa, Bồ Đề Học Viện có Bản Nhất và Giới Thiên. Riêng Thiên Kiếm Viện thì có Kiếm Vô Trần và Triển Ngọc. Ngày mai là trận đấu mang tính quyết định, ai có thể chiến thắng thì sẽ vào được vòng Lục cường, do đó trận này sẽ rất ác liệt. Để tranh vị trí trong Lục cường, mỗi đệ tử đều tận toàn thực lực, quyết đấu đến cùng".

Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết, Lý Hoành Phi ba người nhìn nhau, không nói gì cả, trong lòng nặng trĩu một nỗi niềm. Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Lần thi đấu này, bất luận thế nào, chúng ta cũng đều đã tận lực. Chỉ cần không thẹn với lòng, không hổ với trời cao là được. Còn về kết quả cuối cùng, tất

cả tùy duyên”. Sau đó, mọi người đàm luận được một lúc, Đan Thanh kiểm hiệp Hứa Thương Hải kéo Tử Dương ra ngoài.

Dưới ánh trăng, một bóng ảnh thon thả lướt dài, đứng lặng lẽ ngay cửa động. Lục Vân ngóng nhìn bóng lưng thùy mị đó, dáng người thướt tha đó, khẽ đến gần, nhỏ nhẹ nói: “Trăng đêm nay đẹp thật, cũng giống như trăng hôm trước, thật đáng trân trọng. Có muốn đi dạo một lúc không? Chúng ta có thể đi ngắm Hoàng Hà và xem thử những thanh âm kỳ lạ lúc kia có còn hay không”.

Ngạo Tuyết nhìn chàng, khẽ gật đầu, cơ thể vừa chớp, phi người như tiên sa trần thế. Lục Vân quay đầu nhìn về phía động cốc một lúc rồi cũng ngự phong đi theo. Ngay động khẩu, bất ngờ xuất hiện một bóng người cao to, lặng lẽ nhìn vào đêm thâu, nhìn vào hai bóng người đang khuất dần đó, thở dài. Một hồi lâu sau mới quay người rời khỏi. Ngay sau đó lại xuất hiện một bóng người khác, lặng nhìn bóng lưng thiếu nữ vừa rồi, khẽ nói: “Kiếp này, có lẽ ngươi không địch lại Lục Vân. Bởi vì ngươi quá lạnh lùng, còn Ngạo Tuyết thì cũng tĩnh lặng, hai người không thể đến với nhau được”. Ngẩng nhìn bầu trời đêm sâu thẳm thẳm, một nụ cười khẽ lướt trên môi, dưới ánh trăng, lung linh, huyền diệu.

Lục Vân tăng tốc để sánh bước cùng Ngạo Tuyết. Trong gió đêm vi vu, vẻ đẹp u hương mê người đó đã thu hút từng tế bào xúc cảm của Lục Vân, khiến cho chàng không khỏi ngĩ ngợi, mê mẩn. Đột nhiên, Ngạo Tuyết quay đầu, giọng vẫn lạnh lùng: “Ngày mai thi đấu, đệ nghĩ trong ba chúng ta có ai vào được Lục cường không?”.

Lục Vân vẫn không thể dời ánh nhìn khỏi đôi mắt đẹp mơ màng của Ngạo Tuyết, khẽ nói: “Chuyện của ngày mai, ai có thể nói rõ được? Bất kể thế nào, đệ tin là trong ba chúng ta, ít nhất có một người vào được Lục cường. Đêm nay nguyệt sắc tựa thủy, chúng ta nói cái khác, được không?”.

Ngạo Tuyết nghe thế vẫn bình lặng, khẽ ngẩng nhìn trăng đêm sáng trong huyền ảo, dịu dàng nói: “Những ngày tháng tu chân, thật tĩnh lặng, thật đậm nhạt, có gì đáng để nói? Có lẽ, khi đã có được sức mạnh, có được sự trường thọ như đã mong ước, kẻ chân tu đồng thời cũng mất đi những niềm vui mà người thường vốn có”.

Lục Vân trầm ngâm: “Nếu như vậy, trường thọ để làm gì? Con người sống là vì sống để tồn tại hay vì niềm vui mà tồn tại? Thật ra chỉ cần vui vẻ thì cần gì đến trường thọ? Kẻ chân tu cũng là người, là người thì sẽ có thất tình lục dục, đó là điều tất nhiên. Nếu như không có những thứ xúc cảm đó, vậy có còn là người không? Nói dễ nghe hơn thì đó là tiên, nói khó nghe, thì nó là gì? Chúng ta còn trẻ tuổi, đang trong giai đoạn phải lựa chọn, nếu như chọn sai, cuộc đời này sẽ không thể thay đổi được nữa, không phải sao?”.

Ngạo Tuyết có nghe, nhưng chỉ im lặng, lặng lẽ ngắm trăng. Được một lúc, nàng xoay người đi về hướng sông Hoàng Hà. Giữa không, giọng nói của nàng thoang thoảng trong gió: “Nếu người ngĩ theo kiểu như vậy thì... tại sao người lại tu chân?”.

Lục Vân nhìn theo dáng lưng thon thả, thân tư uyển chuyển của Ngạo Tuyết, tha thướt dưới ánh trăng, đẹp một cách thanh thoát, khó tả. Vừa ngĩ ngợi câu nói của nàng, Lục Vân vừa bước lên trước, cất tiếng: “Đệ đến Dịch Viện là vì muốn hoàn thành một tâm nguyện. Chân tu đối với đệ, chỉ là một pháp môn để hoàn thành tâm nguyện đó mà thôi. Cuộc sống này nếu còn tiếp diễn thì đệ nhất quyết không khuất phục ai. Muốn có niềm vui, muốn có hạnh phúc, con đường chân tu này đệ phải đi. Mỗi người theo con đường này đều có mục đích khác nhau. Mục đích của đệ là, được sống một cuộc sống vui vẻ, thỏa thích, tùy tâm tùy ý là được”.

Không thanh âm, không hồi đáp, tất cả chìm trong màn đêm lạnh lẽo...

Đột nhiên, thần sắc của Ngạo Tuyết biến đổi, thanh Tử Ảnh thần kiếm bất ngờ bay vút ra, chỉ về hướng Tây, hướng đến Hoàng Hà. Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, khẽ nói: “Phía Hoàng Hà nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không thần kiếm không tự động chỉ hướng như vậy. Chúng ta mau đến đó xem thử”.

Lục Vân nhìn về hướng Tây, trầm giọng: “Nhớ lần tại Âm hồn Lâm, thần kiếm có khả năng nhận biết nhạy bén đối với những loài dị vật như quỷ quái. Bây giờ đột nhiên nó bị kích động, có phải đã xuất hiện yêu ma quỷ quái gì đó không? Dạo gần đây, các nơi trong thiên hạ đều có hình bóng của bọn ma quỷ không ngừng tác quái, chẳng lẽ chúng đã mở lên tới Thái Huyền Sơn? Chúng ta hãy đi xem cho rõ”. Dứt lời, Như Ý kiếm ánh lên hào quang đỏ rực, cùng Lục Vân biến mất trong đêm thâu.

Hai người sử dụng khinh công phi người cao đến hai chục trượng, tăng tốc về phía Hoàng Hà. Từ xa, đã thấy một đạo ánh sáng ngũ sắc đang lưu động bên bờ, một nguồn khí tức cuồng mãnh không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Cùng lúc, một nguồn ngân quang khác, phản ánh nguyệt quang lấp lánh, rực rỡ, cũng phát ra một nguồn khí tức mạnh không kém.

Ngạo Tuyết thờ người, Tử Ảnh thần kiếm như có cảm ứng, lập tức một vầng tử quang chiếu rọi thẳng lên không trung. Chỉ thấy thần kiếm điên cuồng rực chiếu tử sắc hào quang, tỏa ra tứ phía, đất trời từ từ chìm đắm trong vầng tử quang huyền ảo. Lục Vân đột nhiên rùng mình, trong tiềm thức ẩn hiện một hình ảnh rõ ràng. Quay sang Ngạo Tuyết, chàng nói: "Đây là vầng sáng của Khiếu Nguyệt thần kiếm và Thiên Linh thần kiếm, không ngờ tam đại thần kiếm trong truyền thuyết lại cùng lúc có mặt tại Thái Huyền sơn. Nhanh lên, ở đây xuất hiện yêu vật, chúng ta mau đến đó xem". Cả hai tăng cường khinh công, cơ thể như sao băng phóng vút ra trước, biến mất và xuất hiện tức thì ngay bên Hoàng Hà.

Hào quang vừa chớp, Lục Vân cùng Ngạo Tuyết đã đứng bên bờ vực đá. Cúi người quan sát mới phát hiện có hai người, một là Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện, một là Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện. Chỉ thấy phía trên đầu của Kiếm Vô Trần có một thanh thần kiếm đang chiếu rọi ánh quang ngũ sắc, không ngừng xoay chuyển. Lúc này y đang chăm chú nhìn về phía sông nước Hoàng Hà. Còn phía bên kia, trên đỉnh đầu của Thương Nguyệt có một thanh trường kiếm vàng rực cũng đang xoay chuyển liên tục trong vầng quang sáng rõ như trăng rằm, bao bọc lấy nàng ở giữa trời. Thân ảnh thần bí và diễm lệ đó, giống như tinh linh giữa đêm không, thoát tục phiêu dật, không vướng một chút bụi trần.

Ngạo Tuyết nhìn Thương Nguyệt, một tia nhìn kỳ lạ ánh lên trong mắt. Tử Ảnh thần kiếm vừa chớp sáng, cả người Ngạo Tuyết phi thẳng lên giữa không, cùng với Thương Nguyệt và Kiếm Vô Trần, hình thành một tam giác, lặng lẽ quan sát mặt nước đang gào thét của dòng Hoàng Hà đang cuồng nộ. Lục Vân đứng một bên, ngẩng nhìn ba người đang lơ lửng giữa không, ánh mắt khẽ mỉm cười kỳ dị, cơ thể di chuyển sang phía vực đá, chú ý quan sát mặt nước.

Dưới ánh trăng, ba đạo ánh sáng khác nhau lặng lẽ lơ lửng bên trên dòng Hoàng Hà, một nam hai nữ không ngừng chăm chú quan sát động tĩnh của dòng nước dữ dội. Lục Vân lúc này dường như cũng đã phát hiện được một vài manh mối. Gần mặt nước, một nguồn yêu khí đen ngòm đang lan tỏa, rất dễ nhận biết. Dòng nước cuộn cuộn chảy, không ngừng gầm rống với từng cơn sóng vùi hải hùng. Từng đợt sóng cuộn hầm hố, tạo thành vô số những hoa sóng bập bùng, đẹp hùng vĩ. Thế nhưng, cảnh sắc bình dị của Hoàng Hà lúc này đã trở nên khác thường. Chỉ thấy những hoa sóng không ngừng rộ nở, hình thành chín đóa hoa sóng khổng lồ trên mặt nước, giống như chín vùng nước xoáy đang thi triển uy lực vô biên. Cảnh tượng đẹp hoàn hảo nhưng đầy quỷ dị.

Kiếm Vô Trần nhìn sang Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết, ánh mắt bất ngờ. Quay đầu nhìn dòng Hoàng Hà vẫn đang liên tục gào thét, y nói: "Cẩn thận, yêu vật sắp xuất hiện. Nó dám hiện thân dưới uy lực của ba thanh thần kiếm này, hiển nhiên là có đạo hạnh bất phàm. Mọi người phải lưu ý, cẩn thận những âm mưu quỷ kế của nó. Hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là phải đuổi tận giết tuyệt yêu vật này, để bảo toàn uy nghiêm của giới chân tu". Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vào mặt nước, khiến cho Kiếm Vô Trần ngỡ người trong giấc lát.

Đột nhiên, mặt nước xuất hiện dị biến. Chỉ thấy ngay tại trung tâm của chín dòng sóng khổng lồ, bất ngờ phụt ra khối đen, phút chốc ảo hóa thành chín đóa hắc liên, xoay chuyển trên mặt nước với vầng sáng yêu dật lập lòe. Rất nhanh, chín đóa hắc liên chậm rãi lan tỏa nguồn yêu khí dày đặc, ngay giữa bắt đầu xuất hiện liên đài, từ từ xoay chuyển. Theo thời gian, liên đài xoay chuyển càng lúc càng nhanh, tạo thành một cột hắc quang, chiếu thẳng lên trời. Ngay lúc quang trụ chọc thủng thiên cang, một nguồn yêu khí khổng lồ như cơn sóng thần đổ ập, bao trùm cả ngọn Thái Huyền Sơn.

Lúc này Kiếm Vô Trần hét lớn, Thiên Linh thần kiếm rực rỡ ngũ sắc hào quang, hình thành một đạo cự hình kiếm trụ to đến hơn mười trượng, chém bổ xuống cột hắc quang đang sừng sững giữa trời. Bên cạnh, Thương Nguyệt cũng vung kiếm, chặt ngang chín đóa hắc liên. Chỉ thấy ngân quang chiếu rọi, như một đạo hà quang nơi đường chân trời, càn quét một lượt, kích trúng ngay hắc liên. Ngạo Tuyết thấy tình hình, lập tức phối hợp. Tử Ảnh thần kiếm rực sáng, hóa thành một con tử long, cuộn mình giữa không để khóa chặt luồng yêu khí đang không ngừng tỏa rộng.

Hào quang tung tóe, tiếng gầm thét chấn cửu thiên. Trong màn đêm u linh, đủ loại ánh sáng từ rực rỡ đến

huyền ảo cùng lúc khoe sắc trong từng tiếng nổ vang rền, tạo nên một kỳ cảnh hiếm có. Chỉ thấy Kiếm Vô Trần mãnh nhiên tấn công, mục tiêu chính là hắc trụ kỳ bí. Ngay lúc đó, một tiếng nổ khủng khiếp khiến cho sông nước của Hoàng Hà bùng lên cuộn vào không trung. Điều khiến người khác kinh hãi đó là đường kiếm cường lực của Kiếm Vô Trần không những không kích trúng cột hắc quang mà còn bị nước xoáy dội ngược ra đến vài trượng, hào quang tắt lịm. Còn đường kiếm tạt ngang của Thương Nguyệt cũng bị hậu quả tương tự. Tất cả bốn người có mặt tại hiện trường đều không khỏi sửng sờ.

Hắc quang trụ sau khi chịu đựng những đợt tấn công uy lực, khẽ dao động nhưng lại nhanh chóng khôi phục trạng thái ban đầu. Trên mặt nước, chín đóa hắc liên vững như thạch trụ, không hề bị xê dịch, vừa thần bí vừa tà dị. Ngay lúc này, xung quanh hắc quang trụ đột nhiên ngùn ngụt yêu khí, ảo hóa thành hai con hắc long khổng lồ, quần lấy quang trụ, không ngừng cuộn mình, xoay chuyển. Tất cả đều lạ lùng, khó hiểu.

Kiếm Vô Trần cố đứng vững trước sức mạnh phản ngược từ đòn tấn công của mình, ánh nhìn kinh hãi, mông lung bất định. Quay sang Thương Nguyệt và Ngao Tuyết, y lên tiếng: "Hai vị sư muội có thấy qua quang trụ thần bí này chưa? Có biết lai lịch của nó thế nào không? Vật này quả là tà môn, chúng chẳng hề tỏ ra nể sợ thần binh trong tay chúng ta, thật ra là thứ quái quỷ gì?".

Thương Nguyệt khẽ nhìn sang Lục Vân đang đứng bên vực đá rồi quay đầu nhìn sang quang trụ, thần nhiên nói: "Muội cũng chỉ lần đầu tiên thấy yêu vật này, không ngờ nó lợi hại như thế. Bây giờ, sự cố này chắc hẳn các vị trưởng giáo đã biết, họ sẽ đến ngay thôi. Chúng ta bây giờ chỉ còn việc chờ họ đến xem giải quyết thế nào".

Trương Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Lục Vân, đệ hãy lui ra một chút, coi chừng nguy hiểm. Yêu vật này đến bây giờ vẫn chưa xác định được là gì, chúng ta cần lưu ý cẩn thận".

Ngay khi Kiếm Vô Trần ra đòn vừa rồi, Lục Vân đã tỉ mỉ tra xét lai lịch của hắc quang trụ. Chàng đã phát ra liên tiếp bảy đạo Ý Niệm Thần Ba, chỉ tiếc là hắc quang trụ này có khả năng nuốt chửng mọi sức mạnh âm hồn bao gồm cả Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân. Điều này khiến cho Lục Vân e ngại, không thể tiếp tục phát động ý niệm, chỉ còn cách dùng phương thức khác để phân tích tính chất của yêu vật.

Vừa nghe thấy lời nói quan tâm của Ngao Tuyết, Lục Vân cứ vui thầm, từ từ lùi về ba trượng, nhìn Ngao Tuyết, nhẹ nhàng cười nói: "Nếu Văn Phong có ở đây, không chừng đệ ấy sẽ có cách điều tra ra yêu vật này là quỷ thần phương nào. Chỉ tiếc là Phong đệ đang dưỡng thương, không đến giúp được. Nhưng không sao, cao thủ của Lục Viện đã đến rồi". Dứt lời, cả ba đều có thể phát hiện vài đạo quang ảnh vụt qua trong nền trời đen như nhung. Phút chốc, tám người đã xuất hiện trước mặt.

Tám người này ngoài sáu vị trưởng giáo, còn lại là Vô Vong của Đạo Viện và Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện. Nhìn thấy hắc quang trụ, sáu vị trưởng giáo mặt mày đều biến sắc, khẽ nhìn nhau. Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện khẽ nói: "Không ngờ đã bao nhiêu năm rồi mà Hắc Liên Đài của Bách Thú Yêu Vực lại tái hiện nhân gian. Xem ra lần này, thiên hạ thật sự loạn rồi".

Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện nói: "Trong truyền thuyết, Hắc Liên Đài đã tồn tại hơn ngàn năm mà không hề xuất hiện trong nhân gian, không ngờ lần này, ngay lúc chúng ta tổ chức Lục Viện luận võ đại hội, nó đã bất ngờ xuất hiện tại Thái Huyền Sơn, thật là bất thường. Có lẽ yêu ma quỷ quái trong thiên hạ đều đang muốn trời dậy, thiên hạ sắp lâm nguy".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện cũng góp lời: "Nghe nói, năm xưa khi Hắc Liên Đài xuất hiện, chỉ là trong một phút chớp nhoáng, sau đó, thiên hạ bắt đầu đại loạn. Lần này có giống với lần trước hay không? Thứ yêu vật này không dễ đối phó, không phải vài chiêu là có thể hủy diệt được. Hắc liên được hạo xưng là một trong tam đại kỳ bảo của Bách Thú Yêu Vực, được biết nó chưa bao giờ bị tiêu diệt bởi nhân sĩ trong giới chân tu. Tương truyền rằng thực thể của Hắc liên là vạn niên bất diệt, không vật gì trên thế gian này có thể hủy diệt được nó".

Lý Trường Xuân nhìn mọi người, trầm giọng: "Truyền thuyết này Thiên Kiếm Viện cũng có ghi chú, theo như sách cổ ghi lại, trên thế gian hình như có một vật có thể hủy diệt được Hắc liên, nhưng cụ thể là vật gì thì không ai biết. Bây giờ điều chúng ta nên làm là chú ý đến động tĩnh của Hắc Liên, chỉ cần nó không phát sinh dị biến thì tạm thời không giao tranh".

Phía này, Huyền Ngọc chân nhân gọi Ngao Tuyết và Lục Vân đến, hỏi nhỏ vài việc. Sau khi nghe hai người

kể về tình hình vừa rồi, Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Không ngờ tam đại thần kiếm trong truyền thuyết lại cùng tề tụ tại Thái Huyền Sơn. Nhưng nếu đến cả thần kiếm cũng không thể khắc chế hắc quang trụ thì... e là cho dù cả sáu người chúng ta ra tay cũng không có tác dụng gì nhiều".

Lục Vân nghe thế, nhìn về phía hắc quang trụ, bất ngờ nhớ lại lời của Tử Dương chân nhân khi mới đến Thái Huyền Sơn, người có nhắc đến một kiếm trận thần kỳ rất uy lực đã được bố trí tại đây. Vậy tại sao lại không thấy có cảnh báo gì? Chẳng lẽ nó đã bị trục trặc gì sao? Lục Vân bèn khẽ hỏi Huyền Ngọc chân nhân: "Sư bá, khi lên núi, sư phụ có nói đến Huyền Thiên kiếm trận thần bí khôn lường trên đỉnh Thái Huyền Sơn, tại sao bây giờ lại không có động tĩnh gì vậy? Và cả thần điều đại bàng cũng không thấy tông tích?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, khẽ nói: "Huyền Thiên kiếm trận thật sự có tồn tại, chỉ là trong lúc tổ chức Luận võ đại hội, Thiên Kiếm Viện sợ ngộ thương môn hạ đệ tử của ngũ viện nên tạm thời không kích hoạt kiếm trận. Còn về thần điều trong truyền thuyết, thường thì rất hiếm khi hiện thân. Trừ khi Thiên Kiếm Viện lâm vào cảnh nguy hiểm vô cùng, liên quan đến sinh tử tồn vong thì thần điều mới xuất hiện".

Lục Vân nhìn về phía hắc quang trụ, những đóa hắc liên đã bị che khuất, không còn nhìn thấy được nữa. Lặng lẽ ngắm nhìn quang trụ sừng sững, xuyên thẳng chín tầng mây, Lục Vân đột nhiên nói: "Nguồn yêu khí cuồng mãnh với tên gọi Hắc liên xuất hiện vào lúc này có phải muốn ám chỉ điều gì không? Hay là muốn thị uy với giới chân tu?".

Lời của Lục Vân tuy rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai của nhiều người, khiến họ khẽ nhăn mày. Lời nói của Lục Vân cũng có phần đúng. Hắc liên này lúc nào không xuất hiện mà lại chọn ngay thời khắc này để hiện thân, nếu như nói rằng nó không hề có ý định khinh thị giới chân tu thì chắc cũng không ai tin. Mà cho dù nó có ý định đó thì bây giờ cũng không ai làm gì nó được, thật đáng xấu hổ...

Trưởng giáo Thiên Kiếm viện - Lý Trường Xuân nhìn mọi người, sắc mặt nghiêm trọng: "Việc này, nếu như đã xảy ra tại Thái Huyền Sơn thì rõ ràng là muốn tỏ ý xem thường Lục Viện. Hiện nay Lục Viện tề tụ, cao thủ của mỗi viện đều có mặt tại đây, nếu không thể xử lý được nó thì sau này... chúng ta còn mặt mũi nào đứng trước thiên hạ nữa? Bây giờ, tam đại thần kiếm trong truyền thuyết đều đã có mặt tại đây, ta nghĩ, chỉ cần tam đại thần kiếm hợp thể thành một, tự nhiên sẽ đủ sức mạnh để ức chế Hắc liên. Ba vị đệ tử hãy thử xem thế nào, tam kiếm hợp nhất, uy lực ắt sẽ tăng cường, đó là tia hy vọng của chúng ta. Vô Trần, người hãy cùng nhị vị sư muội thương nghị một lúc. Muốn tam kiếm hợp nhất, ba người cần phải đồng lòng. Cả ba hãy trao đổi với nhau trong một nén nhang thời gian, sau đó sẽ bắt đầu tiến hành". Nói xong, lão khẽ đưa mắt ra hiệu cho Vô Trần.

Kiểm Vô Trần vừa bắt được tín hiệu, khẽ mỉm cười, gật đầu. Nhìn sang nhị vị sư muội đẹp tựa tiên nữ, Kiểm Vô Trần lấy giọng: "Khừm, nhị vị sư muội, chúng ta hãy lùi về một bên để thương nghị, đợi lát nữa liên thủ nhất kích, có thể hủy diệt được yêu vật này".

Thương Nguyệt quay nhìn sư phụ, thấy người gật đầu, nàng im lặng không nói gì, chậm rãi đi theo y. Phía này Huyền Ngọc chân nhân cũng khẽ gật đầu đồng ý, Ngạo Tuyết thấy vậy, bất giác nhìn sang Lục Vân rồi quay người đi theo Kiểm Vô Trần. Họ nhanh chóng đi xa vài trượng, rì rầm trao đổi với nhau.

Lý Trường Xuân nhìn sang các vị trưởng giáo, khẽ cười: "Không ngờ lần này, tam đại thần kiếm cuối cùng cũng gặp nhau, có lẽ là ý trời. Chắc trời cao muốn mượn tay ba người họ để ngăn chặn trận họa kiếp này. Mọi người có thấy ba người rất xứng đôi không? Thần kiếm trời ban tặng, ân duyên tự nó thành, không phải sao? Huyền Ngọc huynh và Ngọc trưởng giáo thấy sao?".

Lời của Lý Trường Xuân vừa xuất đã khiến cho Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song sắc mặt biến đổi, bất ngờ vì điều mà Lý Trường Xuân vừa nói. Nhìn về ba người ở phía xa, nam thì tuấn mỹ, nữ thì diễm lệ, thật là tuyệt phối giai ngẫu. Chỉ là, việc này thật khó trả lời, chỉ cần sơ suất lại mất công đắc tội với Thiên Kiếm Viện. Tuy nhiên, nếu đồng ý thẳng thừng thì đối với Dịch Viện và Phụng Hoàng Thư Viện mà nói, thật sự không phải tự nguyện cho lắm. Dù sao thì Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết đều là đệ tử kiệt xuất của nhị viện; nếu như đồng ý chuyện này, sau này hai người họ sẽ trở thành người của Thiên Kiếm Viện, ngay cả hai thanh thần kiếm cũng sẽ quy về đó. Như thế chẳng phải tăng thêm quyền uy cho Thiên Kiếm Viện? Sau này, Thiên Kiếm Viện chẳng phải sẽ luôn giữ được danh vị đệ nhất viện trong giới chân tu sao?

Ngọc Vô Song khẽ cười, thể hiện vài nét âm ừ khó nói: "Những việc này nói thật thì... không phải lão bối chúng ta có thể quyết định được. Với môn hạ đệ tử, họ ắt sẽ tuân lời, nhưng về lâu về dài, nếu có gì bất trắc, họ lại oán hận chúng ta. Cho nên cách tốt nhất vẫn là để họ tự chọn lựa, chúng ta chỉ đứng bên cạnh gợi ý mà thôi. Huyền Ngọc trưởng giáo đồng ý chứ?". Sau đó nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân hiểu ý, thần nhiên nói ngay: "Bản nhân cũng có cùng suy nghĩ với Ngọc trưởng giáo. Kẻ chân tu vốn không nên dầm lặn tình cảm, nhưng nói sao thì nói, kẻ chân tu cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cần phải từng bước trải nghiệm. Nhưng đối với họ, đây cũng là một loại lịch kiếp hồng trần, mỗi người học hỏi thụ ích khác nhau. Hơn nữa, Dịch Viện chú trọng tu tâm, cho nên đối với chuyện tình cảm, tốt nhất vẫn nên để đệ tử tự quyết định. Cửa ải khó khăn nhất của kẻ chân tu là ải tình, cần phải cực kỳ thần trọng. Chúng ta là trưởng bối, có thể góp ý nhưng không thể cưỡng ép, Trường Xuân huynh thấy đúng chứ?". Dứt lời, cả hai cùng nhìn Lý Trường Xuân.

Ánh mắt của Lý Trường Xuân chớp lạnh nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, nở một nụ cười tươi: "Huyền Ngọc huynh nói chí phải, ta thật lo lắng thái quá, thôi vậy, tất cả tùy duyên. Nếu như họ đã có thần kiếm thì có một số việc đã là thiên định, thế thì cần gì phải lo lắng. Bây giờ điều chúng ta cần quan tâm là tìm cách nào để đối phó với Hắc liên".

Mọi người nghe thấy đều trở nên trầm tư. Lục Vân ngược nhìn Ngạo Tuyết ở phía xa, trong lòng bất chợt có một cảm giác bất an. Có lẽ lời nói của Lý Trường Xuân đã gây ảnh hưởng chăng? Chẳng thật sự lo sợ, nếu như... Ngạo Tuyết sau này sánh đôi cùng với Kiếm Vô Trần, thì mình sẽ không còn cơ hội nữa...

Thời gian lặng lẽ trôi đi trong bầu không khí trầm ngâm của nhiều người. Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đã trao đổi xong và quay về. Đứng nhìn hắc quang trụ, cảm nhận nguồn yêu khí bất tận của nó, ba người lặng lẽ nhìn nhau, ai nấy đều toàn lực chuẩn bị. Ba thanh thần kiếm cùng lúc rực sáng hào quang, xoay chuyển trên đỉnh đầu của ba người, từ từ lan tỏa ba nguồn khí lực cương mãnh. Nguồn lực phóng tỏa một khí thế mạnh mẽ đến choáng ngợp, đẩy lùi bóng tối trên cả ngọn Thái Huyền Sơn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, trên đỉnh Thái Huyền uy nghiêm, bên dòng Hoàng Hà cuồng nộ, một trận giao tranh giữa chính và tà đang sắp bắt đầu, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào? Hắc liên xuất hiện, có ám chỉ điều gì chăng?

34. Hồi 34: Hắc Liên Đột Hiện

Dưới ánh trăng bàng bạc, bên dòng Hoàng Hà cuộn chảy, cao thủ của Lục Viện tề tụ, ai cũng tập trung ánh mắt về phía ba người Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt. Chỉ thấy họ ai nấy tự phát ra chân khí khác nhau, hình thành những vòng sáng hộ thể khác màu. Cơ thể của Kiếm Vô Trần được bao phủ bởi hào quang tử sắc; còn Thương Nguyệt thì lại rực đỏ một vòng sáng như liệt hỏa; về phía Ngạo Tuyết thì khắp người bùng sáng một vòng huyền thanh hào quang, nhưng lại quện hòa tử sắc, lung linh huyền ảo.

Trên đỉnh đầu của ba người, thần kiếm đồng thời phát sáng, từ từ bay lên. Trên không trung, ba thanh trường kiếm xếp ngang nhau, cùng chỉ về hướng Hắc liên, rực sáng. Kiếm Vô Trần hét một tiếng, thân người nhanh chóng phi lên cao. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nhìn nhau rồi cùng phi thân, kết hợp với Vô Trần tạo thành một hình tam giác, tĩnh lập giữa trời. Ánh mắt của ba người như thấu hiểu, cùng thét một tiếng, thần kiếm bất ngờ cùng lúc phát động công kích. Chỉ thấy trên không trung, ba thanh thần kiếm xếp theo hình chữ "phẩm" - tam khẩu cân bằng, rực rỡ ánh hào quang mà hướng thẳng lên trời. Vầng sáng kết tụ, tạo thành một quang trụ ngũ sắc bổ xuống trụ hắc quang đang sừng sững, u linh.

Mọi người đều nín thở hồi hộp ngược nhìn ba người đang toàn lực thi triển công pháp. Đòn tấn công này không nằm trong vấn đề thắng hay thua mà liên quan đến cuộc chiến giữa chính và tà, là danh dự của chính đạo và yêu vực. Trên không, quang trụ được tạo bởi tam đại thần kiếm nhanh chóng kích trúng hắc quang trụ. Hai cột sáng một đen một sáng, giao tranh theo góc vuông. Chân khí và ngũ quang bùng nổ liên tục, tia lửa tung tóe. Cảnh tượng giống như hai thiên thạch vừa va chạm với tốc độ kinh hồn, bùng nổ vô số mảnh vỡ rực rỡ.

Ngay trong khoảnh khắc va chạm, một luồng sáng chói lòa lan tỏa ra không trung, rồi lại vụt tắt. Vầng sáng quá cường thịnh khiến cho mọi người phải nhắm mắt, không dám trực thị. Khi mở mắt nhìn, Kiếm

Vô Trần, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang gồng mình dồn lực vào ba thanh thần kiếm, cố gắng tiếp cận hắc quang trụ. Trong khi đó, hai con hắc long đang cuộn mình trên quang trụ há to hai cái mồm kinh tởm của chúng, gầm gừ phun ra những luồng hắc hỏa diễm, chống lại đòn công kích của ba người. Cùng lúc, Hắc liên vốn bị quang trụ che khuất, bây giờ đột nhiên hiện ra rõ mồn một trước mặt bàng dân thiên hạ.

Nhìn thấy Hắc liên tái hiện, ai cũng hồi hộp lo lắng, không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, điều đáng kinh ngạc là phía trên Hắc liên có một người đang ngồi chễm chệ. Đây là một thiếu niên anh tuấn trong bộ trang phục màu đen huyền ảo, đôi mắt màu xanh lục, ánh lên vàng sáng yêu mị. Ai cũng hiểu rõ thanh niên này tuyệt đối không phải là người, mà là do yêu vật ảo hóa. Chỉ có điều không ai biết đó là yêu vật gì, tại sao lại xuất hiện trên Hắc liên?!

Vị thiếu niên nhìn một lượt mọi người rồi dừng mắt trên ba người Kiếm Vô Trần, thần sắc kinh dị. Cảm nhận nguồn công thể cường đại, hắc y nam tử đó khẽ hắng giọng: "Thì ra là giới chân tu với tam đại thần kiếm trong truyền thuyết, ta còn tưởng cái gì có thể ép ta hiện thân. Cũng được, để xem tài cán của ba người các ngươi như thế nào, có phá nổi pháp giới của Hắc liên này không". Nói xong hắn chỉ nhếch mép cười lạnh nhạt, thân ảnh và Hắc liên từ từ khuất vào trong hắc quang trụ.

Phía dưới, Pháp Quả đại sư - trưởng giáo của Bồ Đề Học Viện lên tiếng: "Gã hắc y đó là ai? Tại sao lại xuất hiện? Chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ, xem ra tình hình lần này không khả quan".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện nói: "Thiên tượng đạo gần đây có dị biến, thất tinh đã bắt đầu dịch chuyển rồi. Điều đáng lo ngại là... theo như Quan Thiên thần thuật của bốn môn, ta có được một kết quả tiên đoán rất khủng khiếp. Để cẩn thận, ta đã thử đi thử lại đến chín lần, nhưng lần nào cũng có chung một kết quả. Ta vốn không muốn nói ra nhưng với tình hình hiện tại, điều này không thể giữ kín được nữa. Ta nên nói để mọi người có thể cùng nghĩ cách ứng phó. Kết quả có được đó là trong thời gian sắp tới, sẽ xuất hiện hiện tượng Thiên Cầu Thực Nguyệt. Lúc đó, chính dương khí trong thiên địa sẽ yếu nhất. Đồng thời âm tà khí sẽ trở nên cường thịnh. Ngay lúc này, thiên hạ sẽ phải đối mặt với một trận kiếp nạn máu lửa, từ đó nhân giới tán loạn, sinh linh đồ thán". Ngũ vị trưởng giáo nghe thấy, sắc mặt tái màu, thần thái kinh hãi.

Trên cao, đợt công kích của ba người đã tiến vào giai đoạn cuối. Cột sáng thần diệu kết hợp từ tam đại thần kiếm đang kịch liệt công kích vào hắc quang trụ, từng tiếng sấm gầm vang dội cả Thái Huyền sơn cùng với những bức tường sóng dồn dập, dữ dội của dòng Hoàng Hà không ngừng gào thét. Trên không, cả ba cùng hét lên một tiếng, ba đạo hào quang bùng sáng tức thì, một lần nữa giao phong quyết liệt với hắc quang trụ. Vô số lưu quang dị ảnh sắc sỡ nhiều màu xuất hiện, xua tan màn đêm tăm tối, làm sáng rõ cả một vùng trong khuôn viên hơn trăm trượng.

Giữa trời đêm, hắc quang trụ bắt đầu chấn động dữ dội, vô số yêu khí bị hóa thành những vầng khói xanh, tan biến. Ánh hào quang phát ra từ quang trụ của Tam đại thần kiếm cũng nhanh chóng yếu đi, nhạt dần. Thời gian càng lâu, khí thế của hai bên càng trở nên sút kém.

Cuối cùng, sau khi trải qua một trận đối kháng giằng co dữ dội lâu dài, hắc quang trụ đã bị phá hủy. Tương ứng, thần kiếm quang trụ cũng hoàn toàn tiêu biến. Lúc này, mọi người có thể nhìn thấy rõ hắc y nam tử đang lờ mờ nhìn một lượt. Hắc liên mà hắn đang thượng tọa vẫn tiếp tục xoay chuyển. Dưới đóa đại Hắc liên, chín đóa Hắc liên còn lại liên tục cung cấp yêu khí, giúp nó duy trì nguyên trạng.

Phía này, Vô Trần, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt ba người bị sức mạnh phản ngược đẩy bật ra xa, rơi xuống bãi cỏ cách đó vài trượng. Vừa chạm đất, cả ba ói máu, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Lục Vân cùng Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện lập tức dịch chuyển đến chỗ của họ, đỡ lấy người của mình.

Lục Vân nhìn sang Thương Nguyệt, bất ngờ phát hiện trong ba người, Ngạo Tuyết bị thương nặng nhất. Điều này chứng tỏ tu vi của nàng yếu thể hơn so với Thương Nguyệt và Kiếm Vô Trần. Bất chợt nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Vô Song, Lục Vân cười thần nhiên, khẽ gật đầu rồi dìu Ngạo Tuyết trở về. Ngọc Vô Song thầm nghĩ: "Lục Vân của Dịch Viện, nghe nói chàng trai trẻ này chỉ tu luyện có hai năm mà đã đạt đến cảnh giới tu vi cao cường như vậy, thật khó tin! Có lẽ, người này sẽ là một đối thủ cường mãnh trong tương lai".

Thương Nguyệt bất giác nhìn theo bóng lưng của Lục Vân, ánh mắt nghi hoặc như vừa phát hiện điều gì.

Còn Kiếm Vô Trần thì sầm mặt ủ rũ, bởi vì từ lúc chạm đất đến giờ, chưa ai nhìn y được một lần nào. Điều này khiến cho lòng tự tôn của Vô Trần bị tổn thương. Với thân phận đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm Viện cùng với một gương mặt tuấn tú tinh anh, theo lẽ thường tình thì Vô Trần chính là đối tượng trong mơ của hầu hết nữ đệ tử đồng môn. Thật không ngờ, hai người đẹp Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết lại không hề để ý đến y, làm sao mà không cảm thấy ê mặt cho được?!

Phía này, ngũ vị trưởng giáo ai cũng tập trung về phía hắc y nam tử, chú ý từng cử động của hắn. Lý Trường Xuân liếc nhìn Vô Trần rồi quay đầu, ra oai với nam tử trên Hắc liên: "Người là yêu vật phương nào, tại sao lại xuất hiện trên đỉnh Thái Huyền của ta? Người có mục đích gì, nói ngay!".

Vị hắc y nam tử cười nhạt "Ta đến từ đâu các người không biết thật à? Còn về tên của ta thì... nói ra cũng chẳng sao, ta tên là Dạ Hồn".

Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện lập tức lên tiếng: "Dạ Hồn, Hắc liên này là một trong tam đại kỳ bảo của Bách Thú Yêu Vực, chẳng lẽ người đến từ nơi đó? Trong bao nhiêu năm nay, thông đạo giữa nhân gian và yêu vực của người đã bị phong ấn, làm cách nào người có thể xuất hiện ở đây?".

Dạ Hồn cười khinh khách: "Bao nhiêu năm qua, nhân loại các người luôn luôn tự nhận mình là kẻ thống trị thế giới, là vạn vật chi linh, là chủ nhân của tất cả. Rồi dựa vào những lý lẽ rác rưởi đó mà truy cùng giết tận các loài dị linh khác để bảo vệ lợi ích riêng tư của mình. Bây giờ, cơ hội đã đến, nhân gian sẽ bị bao trùm trong bóng tối. Đến lúc đó, đất trời đảo điên, chúng ta sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về mình. Lần này ta đến chỉ để báo tin, mọi thành viên trong Bách Thú Yêu Vực sẽ trở về nhân gian, trở về vương quốc cổ xưa mà chúng ta vốn là kẻ thống trị. Khi đó, tất cả các người sẽ bị dày dọ những tên nô lệ yếu ớt, bất lực, hãy từ từ mà tận hưởng cảm giác bị dị tộc kỳ thị là như thế nào".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện hừ giọng: "Ngông cuồng vô tri, trước đây chúng ta có thể phong ấn các người thì lần này vẫn sẽ như vậy. Tuy các người dựa vào thiên thời mà lọt vào nhân gian nhưng tà không thể thắng chánh. Âm mưu của lũ yêu ma quỷ quái các người đừng mong thực hiện được".

Dạ Hồn cười nhạt: "Kẻ vô tri không phải là ta mà là các người. Lần này không chỉ Bách Thú Yêu Vực của ta mà cả Quỷ Vực và Ma Vực cũng sẽ cùng lúc tấn công vào nhân gian. Để xem các người có thoát nạn được hay không. Cũng như vừa rồi, tam đại thần kiếm của những tên đệ tử tệ hại đấy có làm gì được ta? Những kẻ nhân loại vô tri! bây giờ không như xưa nữa, rồi các người sẽ biết". Dứt lời, thân ảnh đột nhiên ẩn vào trong hắc quang trụ.

Trên dòng Hoàng Hà, hắc quang trụ lại xuất hiện, chỉ là lần này không cường thịnh như lúc đầu. Bên bờ vực, cao thủ của Lục Viện đang vò đầu bứt tai để suy nghĩ ra cách đối phó. Đối với Hắc liên, muốn tiêu diệt nó quả thật là vọng tưởng, chí ít là vào lúc này. Niềm hy vọng duy nhất là tiêu diệt Dạ Hồn, xem như một thành tích để lấy lại thể diện cho chính đạo.

Lục Vân một tay diu Ngạo Tuyết, một tay nhẹ nhàng truyền chân nguyên vào cơ thể của nàng để giúp nàng phục hồi nguyên khí. Ngắm nhìn gương mặt thanh tú như dòng suối mùa thu của Ngạo Tuyết, Lục Vân mỉm cười nhỏ nhẹ "Đừng nghĩ nhiều quá, giữa chúng ta, không cần phải dùng đến lời nói". Ngạo Tuyết nhìn chàng, ánh mắt dịu dàng, khẽ gật đầu. Lúc này, lời nói quả thật dư thừa, không phải sao?

Đi đến bên Huyền Ngọc chân nhân, ngược nhìn hắc quang trụ, Lục Vân hỏi: "Sư bá, lời nói của Dạ Hồn đó, chúng ta có thể tin được không? Hắn đến đây chỉ để phô trương thanh thế như vậy thôi sao? Đệ tử cảm thấy hắn vẫn còn ẩn giấu mục đích khác. Hoặc giả hắn đang đợi thời cơ hay đang tìm thứ gì đó. Đúng như lẽ thường thì chúng chắc chắn biết rằng chúng ta đang tổ chức Luận võ đại hội, tại sao chúng lại dám chọn thời khắc này xuất hiện? Chẳng lẽ hắn không sợ Lục Viện sẽ hợp sức hủy diệt hắn? Hắn tự tin đến vậy sao? Đệ tử chỉ sợ là bên trong vẫn còn ẩn chứa huyền cơ".

Huyền Ngọc chân nhân nghe lời nói của Lục Vân, vừa như sực tỉnh: "Ừm, người phân tích đúng lắm. Nếu hắn chỉ muốn thị uy thì bây giờ mục đích đã đạt được, hắn nên rời khỏi mới phải. Đằng này, hắn vẫn ở lại, điều này chứng tỏ hắn đang có âm mưu gì khác. Còn việc chọn lựa đỉnh Thái Huyền sơn để xuất đầu lộ diện, e cũng là có nguyên nhân sâu xa. Không chừng tại đây đang có thứ hắn cần nên cố gắng nán lại để tước đoạt vật đó. Chúng ta thứ nhất là phải nắm rõ mục đích của hắn, thứ hai là tiêu diệt hắn hoặc tống cổ hắn đi". Nói xong, người quay sang ngũ vị trưởng giáo, ánh nhìn hơi lướt qua gương mặt của Lý Trường Xuân.

Sắc mặt Lý Trường Xuân khê thay đổi, ánh mắt dao động, cứ một mực nhìn chăm chăm về phía Hắc liên, im lặng không nói. Bên cạnh, Hạo Vân cư sĩ - trưởng giáo của Nho Viện lên tiếng: "Thật là thiếu thực tế nếu muốn hỏi được điều gì từ Dạ Hồn. Ta nghĩ tốt nhất vẫn là đuổi hắc ra khỏi đây trước, sau đó mới tính đến việc tiêu diệt hay không. Tuy hiện tại không thể hủy diệt Hắc liên nhưng nếu chỉ buộc hắc rời khỏi thì chắc không có vấn đề gì".

Pháp Quả đại sư nhìn sang Lý Trường Xuân rồi khê nói: "Cũng được, chúng ta trước mắt tạm thời tổng hắc ra khỏi chỗ này để tránh gây ra tai họa, khiến mọi người nơm nớp không yên. Bản Nhất, hãy thay ta ra tay, nhất định phải công kích tận lực". Dứt lời, Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện và Huyền Ngọc chân nhân của Dịch Viện đều dặn dò môn hạ đệ tử thay mặt. Đạo Viện có Vô Vong, Dịch Viện có Lục Vân. Ba vị trưởng giáo còn lại thấy vậy, sắc mặt thoáng lạnh, thân người bất ngờ tiến ra phía trước vài thước.

Chỉ thấy, Lý Trường Xuân đoạt lấy thanh Thiên Linh thần kiếm trong tay của Kiếm Vô Trần, Ngọc Vô Song cũng giữ trong tay thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm của Thương Nguyệt. Duy chỉ có Lục Vân là không sử dụng thanh Tử Ảnh thần kiếm của Ngạo Tuyết mà dùng thanh Như Ý Tâm Hồn Kiếm của mình. Bản Nhất thì oai dũng cầm trên tay xâu Phật châu màu vàng kim, Vô Vong cũng không thua thiệt, bảo kiếm trên tay y cũng tỏa hào quang tứ phía. Riêng Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện thì tay không đối địch, lặng lẽ nhìn vào không trung.

Lý Trường Xuân khê thét một tiếng, sáu bóng ảnh lập tức phóng lên, mục tiêu chính là hắc quang trụ. Dưới màn đêm, những vầng sáng giao nhau, kết thành một đạo thiên võng, vây hãm lấy hắc quang trụ. Thiên Linh thần kiếm trong tay Lý Trường Xuân cùng Khiếu Nguyệt thần kiếm trong tay của Ngọc Vô Song bùng tỏa ánh quang cường thịnh, dũng mãnh kích vào hắc quang trụ. Lục Vân lại có phương thức công kích khác người, chàng một thân một mình quyết định công kích vào một đóa trong số chín đóa Hắc liên phía dưới đại liên.

Ngay lúc mọi tập trung ánh mắt về trận đánh hoành tráng phía trên hắc quang trụ, Lục Vân đã xuất hiện ngay kế bên đóa Hắc liên. Trước đó chàng đã có quan sát Thương Nguyệt công kích thứ này, biết rằng nó rất tà dị cũng như không thể sử dụng tu vi chân nguyên để công kích. Cho nên Lục Vân đã quyết định đến thật gần, dùng một phương thức hoàn toàn khác để tiêu diệt. Chỉ thấy tay trái của Lục Vân chậm rãi tiếp cận Hắc liên, lòng bàn tay cuộn cuộn một vầng hắc quang rất khó phát hiện.

Khi bàn tay vừa chạm vào vòng yêu khí màu đen đó, Lục Vân lập tức thi triển "Hóa hồn đại pháp" của Quỷ tông. Bởi vì công pháp này khi thi triển cũng có màu đen nên bị vòng yêu khí của Hắc liên che khuất, không ai phát hiện. Ngay lúc Hóa hồn đại pháp được thi triển, lập tức Hắc liên rung lên dữ dội. Cả đóa Hắc liên được tạo thành bởi yêu khí bất ngờ phát ra tiếng rên rỉ, phút chốc đã bị Hóa hồn đại pháp của Lục Vân hóa giải không còn tăm hơi. Còn yêu khí thì bị luyện hóa thành luồng khói nhạt, tiêu biến giữa không trung.

Trong lúc Lục Vân thi triển Hóa hồn đại pháp, phía trên kia, hắc đại liên đột nhiên hiển hiện. Chỉ thấy một luồng sóng đen ngòm bùng thẳng ra ngoài, đẩy lùi năm người đang hợp sức công kích. Trong lúc năm người này bị văng ra, hắc y nam tử Dạ Hồn bất ngờ phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, Hắc liên và bản thể của hắc lập tức xuất hiện trước mặt Lục Vân.

Dạ Hồn thần sắc cuồng nộ, lừ mắt nhìn chàng, quát "Người, người là ai? Tại sao có thể tiêu diệt ảo thể Hắc liên của ta, không thể nào! Không thể nào! Ta phải giết chết người để báo thù cho Hắc liên ảo thể bị tổn hại, đồ đáng chết!". Vừa thét xong, Hắc liên dài nở to, vây hãm lấy Lục Vân dưới cánh hoa khổng lồ của nó. Lúc này, mọi người đều thất kinh, Huyền Ngọc chân nhân và Ngạo Tuyết lại càng hốt hoảng, phóng người đến ngay phía Hắc liên dài, mong cứu giúp Lục Vân.

Đồng thời, Lý Trường Xuân và năm người còn lại nhanh chóng xuất hiện ngay phía trên đầu của Dạ Hồn, mãnh liệt công kích. Trong năm luồng hào quang đó, có một đạo hồng quang rực đỏ, kích trúng Dạ Hồn. Hắc cười lên ghê rợn, Hắc liên dài phủ ngay một vòng bảo hộ màu đen, bao bọc lấy Dạ Hồn. Cùng lúc, hai đóa Hắc liên kỳ dị chớp hiện ngay trước những luồng hào quang, đỡ lấy mọi đòn công kích của đối phương.

Sau một tiếng nổ vang trời, hắc y nam tử rùng mình, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hắc liên dài vừa hơi nhạt màu thì lập tức trở về nguyên trạng. Tuy nhiên, phía dưới liên dài đã bị Lục Vân hủy mất một Hắc liên nên trông nó có vẻ không ổn định. Cả liên dài chao đảo, xem ra tên Dạ Hồn đó cũng đang

phải chịu trận. Ngay sau tiếng nổ, các cao thủ vẫn tiếp tục thể công. Xâu Phật châu sáng chói ánh vàng kim của Bản Nhất - đệ tử kiệt xuất của Bồ Đề Học Viện - phát ra vô số những phù chú Phật pháp. Những phù chú này từ từ hình thành một đạo kết giới giữa không trung, giam giữ lấy Dạ Hồn. Thanh bảo kiếm của Vô Vong cũng rực rỡ thanh quang, hàng ngàn kiếm quang kết tụ, tạo thành một tầng kiếm mạc, càng lúc càng thu hẹp, liên tục gò ép Dạ Hồn.

Bộ mặt thanh tú của Dạ Hồn lúc này như vừa lột xác, hiển hiện một gương mặt hung ác, ghê tởm, hấn rướn người, há miệng phun ra một ngụm máu tanh. Cùng lúc, hai cánh tay uy lực giơ ra, xoáy vòng tạo thành những quỹ tích kỳ dị, cuối cùng song thủ hợp nhất, nắm lấy vũng máu vừa phun. Giữa không trung, giữa tiếng sấm gầm rung chuyển đất trời, một luồng quang ba rực đỏ màu huyết bùng ra từ phía từ trung tâm của Dạ Hồn. Luồng yêu khí cuộn cuộn cực kỳ âm tà độc ác, với khí thế phá sơn liệt dương, công kích một đòn kinh lực vào đối thủ.

Trong giây phút đầy kịch tính, cả khoảng không rực sáng chói lòa, ngũ quang thập sắc, rực rỡ nhưng quỷ dị. Trước công thể cường đại, vòng chân khí hộ thể của Bản Nhất và Vô Vong bị bí pháp tà ác của Dạ Hồn phá hủy, đánh bật hai người ra xa đến vài trượng. Tương tự, những người còn lại cũng bị huyết ba công kích, lùi xa một quãng.

Tuy nhiên, cường lực của nhất kích vừa rồi cũng khiến cho Dạ Hồn bị trọng thương. Chỉ thấy cơ thể của hắn biến dạng, ẩn hiện bất định, rồi gượng nhìn mọi người. Sau đó cả Dạ Hồn và Hắc liên đột nhiên biến mất. Tất cả đều diễn ra một cách đột ngột, không ai nghĩ nó lại kết thúc nhanh chóng như vậy. Sau khi Hắc liên tiêu biến, cơ thể của Lục Vân cũng xuất hiện tại giữa không. Với sắc mặt hơi tái, hiển nhiên Lục Vân cũng đã phải chịu đựng những giây phút kinh khủng bên trong Hắc liên.

Thu mình trở về bờ vực, Lục Vân nhìn một lượt mọi người, xem ra tình hình không mấy khả quan. Tuy không ai bị thương nhưng ai cũng thở hồng hộc. Rõ ràng, để đẩy lùi Dạ Hồn, tất cả cao thủ đã phải hao tổn rất nhiều công lực. Huyền Ngọc chân nhân và Ngạo Tuyết đều nhìn Lục Vân mỉm cười, vui mừng vì chàng bình an vô sự.

Thất Huyền chân nhân cất tiếng trong vẻ mặt đầy lo âu: "Bây giờ tuy đã tống cổ được Dạ Hồn và khiến cho hắn bị trọng thương, nhưng chúng ta cũng đã hao tổn quá nhiều tinh lực. Mà lần này, những người ở đây đã bao gồm một phần ba tổng số cao thủ trong giới chân tu. Vậy mà cũng phải vất vả lắm mới trục xuất được hắn. Vậy sau này, nếu như một lượng lớn yêu ma quỷ quái xuất hiện, chúng ta e là không thể chống cự nổi".

Lý Trường Xuân nhìn mọi người, trầm giọng: "Nếu như ta không đoán sai, Dạ Hồn này tuyệt đối không phải hạng tiểu bối trong Bách Thú Yêu Vực. Hắn có thể cùng xuất hiện với Hắc liên, chứng tỏ thân phận của hắn không đơn giản. Lần này nếu không phải có Hắc liên hộ thể thì hắn đừng mong sống sót mà rời khỏi Thái Huyền sơn. Nếu như so về bản lĩnh, những người ở đây không ai thấp kém hơn cả. Chủ yếu là Hắc liên, có Hắc liên hộ thể, chúng ta mới phải chịu trận thế này. Dạ Hồn chỉ nhờ có Hắc liên nên mới có thể tùy ý đi lại giữa thất giới, và thoát nạn trong gang tấc. Còn về tương lai, cho dù có xuất hiện số lượng lớn yêu ma quỷ quái thì chúng chỉ là lũ trâu bò, không khó đối phó, cho nên mọi người không cần quá lo lắng về vấn đề này".

Pháp Quả đại sư trầm tư: "Trận chiến tối nay, sáu vị đệ tử có mặt đều đã nguyên khí đại tổn, cuộc thi đấu ngày mai đối với họ sẽ không công bằng. Ta nghĩ, thừa lúc này trời vẫn chưa sáng, chúng ta hãy mau chóng về điều tức nghỉ ngơi, để trận đấu ngày mai không gặp trục trặc gì. Mọi người thấy sao?".

Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện đưa ra ý kiến: "Ta nghĩ hay là thế này, chúng ta cũng chỉ có mười hai người tham gia tỉ võ, vậy hãy dời trận đấu đến trưa mai. Như vậy họ sẽ có thêm thời gian để điều tức và khôi phục chân nguyên. Còn về sự cố này, mong Trường Xuân huynh phái người canh chừng thật kỹ. Trận thi đấu lần này quyết không được đình trệ bởi bất kỳ lý do nào, chúng ta phải tiếp tục".

Mọi người đều tỏ ra tán thành đề nghị của Hạo Vân cư sĩ. Lý Trường Xuân nhìn một lượt rồi khẽ nói: "Vậy cũng được. Để giữ sự công bằng trong trận đấu Luận võ, chúng ta sẽ dời lại nửa ngày. Bây giờ tất cả hãy trở về nghỉ ngơi, ta sẽ phái môn hạ đệ tử cẩn thận xem xét, tuần tra động tĩnh của yêu vật. Nếu có tình hình gì mới sẽ báo cáo ngay lập tức". Dứt lời, lão dẫn Kiếm Vô Trần rời khỏi trước.

Nhìn theo dòng Hoàng Hà vẫn đang gầm thét không ngừng, Lục Vân khẽ nói: "Kỳ hội võ của Lục Viện lần

này có lẽ sẽ không được thuận lợi. Theo như tình hình hiện tại cho thấy, thi đấu đã không còn quan trọng nữa. Thế nhưng mọi người vẫn chấp nhất về vấn đề danh phẩm. Không chừng có một ngày, đây sẽ là sự hối tiếc của Lục Viện, không phải sao?”.

Ngạo Tuyết nhìn chàng, nhẹ nhàng nói: "Có rất nhiều việc không nên quá để tâm. Đệ không phải từng nói là muốn theo đuổi niềm vui sao? Nếu tâm quá nhiều tạp niệm thì sẽ khó có được niềm vui. Sự việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra. Những gì phải đối mặt thì cũng sẽ đến thôi. Nhưng trước khi phải đối mặt với những điều tệ hại, chúng ta nên nắm bắt từng niềm vui đang hiện hữu, đúng không?”.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn hai đệ tử, đôi mắt suy tư, nghĩ ngợi. Thấy mọi người đã rời khỏi, Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Chúng ta nên về thôi, ngày mai hai người cũng phải tham gia thi đấu, nên về sớm để điều tức chân nguyên để ứng phó với trận đấu nay mai. Vụ việc của Hắc liên thì hãy cho qua một bên, đi thôi!". Nói xong, thân ảnh vừa chớp, người đã biến mất giữa màn đêm.

Lục Vân quay mình ngẩng nhìn Hoàng Hà, khẽ thở dài. Dãy kỳ động với những thanh âm huyền diệu mà hai người tình cờ phát hiện tối qua đã bị tiêu hủy trong trận chiến vừa rồi. Từ nay về sau, sẽ không ai còn nghe thấy những thanh âm tuyệt diệu đó nữa.

Nhìn Ngạo Tuyết, Lục Vân khẽ nói: "Dạ Nguyệt Trảm đã không còn tồn tại nữa, trừ hai chúng ta ra, sẽ không còn ai có thể biết đến chiêu thức này. Sau này có nói cũng không ai tin. Vậy cũng tốt, cứ xem như đây là thứ đặc biệt, chỉ thuộc riêng hai ta".

Ngạo Tuyết nhìn chàng, váy áo khẽ tung bay trong gió, đẹp tựa tiên sa. Một nụ cười ẩn hiện, nét kiêu diễm làm choáng ngợp cả màn đêm, nàng khẽ nói "Dạ Nguyệt Trảm, dạ nguyệt duyên, tình cờ có được, đã thành mây khói. Lúc tỉnh mộng, con đường về, dạ nguyệt như thủy, trần duyên như mộng". Dứt lời, nàng khẽ xoay mình, cơ thể dần lượn lên cao, như đóa hoa tiên trong gió, bay đi.

Lục Vân ngóng theo bóng lưng của Ngạo Tuyết, ngẩn ngơ nghĩ ngợi lời nói của nàng. Đoạn trước là nói về Dạ Nguyệt Trảm, vừa may mắn có được giờ lại không tồn tại nữa. Nhưng đoạn sau là ý gì? Lúc tỉnh mộng, con đường về là ám chỉ điều gì? Trần duyên như mộng là ý thế nào?

Ngẩng nhìn trời đêm, Lục Vân trầm tư, cuộc đời của mình rốt cuộc là thế nào? Có phải sẽ gánh chịu lời nguyện của trời cao không? Nếu như vậy, ta sẽ khiến cho đất trời vì ta mà thay đổi, vạn vật vì ta mà rục rờ.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh cô độc, tĩnh lập bên dòng Hoàng Hà, chơ vơ ngóng nhìn bầu trời tối đen như mực. Trong gió thoảng, ý vị một sự ngạo nhiên bất khuất. Là ai, đang gào thét với trời, là ai, bất kính với thần linh, là ai, đang đứng một mình trong gió?

35. Hồi 35: Đại Chiến Chi Sơ

Huyền Ngọc chân nhân gọi Tử Dương và Tịnh Nguyệt qua một bên, thở dài nói: "Danh sách của trận đấu hôm nay được chọn ngẫu nhiên, không ai được phép có dị kiến. Chỉ cần không phải đồng môn với nhau, cứ chọn ai thì người đó được xếp vào danh sách thi đấu. Và lần chọn lựa này... vô cùng bất lợi cho Dịch Viện chúng ta. Ài...".

Tiếng thở dài thườn thượt đó của Huyền Ngọc khiến cho hai sư đệ muội lo lắng vô cùng. Tử Dương sốt ruột khi thấy Huyền Ngọc im lặng, đành buột miệng hỏi: "Sư huynh, tình hình thật ra là thế nào? Huynh cứ ậm ừ như vậy, đệ lại càng như ngồi trên lửa, huynh mau nói cho mọi người biết nào".

Huyền Ngọc chân nhân vẫn thở dài, khẽ ngẩng đầu ngắm trời, nói "Lần này, mười hai người chia thành sáu nhóm. Cụ thể là Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện đấu với Vân Hoa của Đạo Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện đấu với Giới Thiên của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện đấu với Đồ Lục của Nho Viện, Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện đấu với Hoành Phi, Triển Ngọc đấu với Ngạo Tuyết, Tắt Thiên của Nho Viện đấu với Lục Vân".

Tử Dương và Tịnh Nguyệt vừa nghe thế, lập tức sững người. Kết quả xếp bảng này quả thật khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Đầu tiên, với tu vi của Lý Hoành Phi, nếu đối đầu với Kiếm Vô Trần, e rằng chỉ có một kết quả --- thua; ngoài ra, Lục Vân phải chạm trán với Nho Viện đệ nhất cao thủ - Tắt Thiên,

chắc kết quả cũng không khá hơn bao nhiêu. Niềm hy vọng duy nhất đó là trận của Ngạo Tuyết và Triển Ngọc. Như vậy Dịch Viện chỉ có một người có xác suất lọt vào Lục cường cao nhất.

Tử Dương chân nhân sầm mặt nói: "Tại sao lại như vậy, lần nào cũng chạm trán với Thiên Kiếm Viện là sao? Đầu tiên là Vân Phong với Triển Ngọc, sau đó là Lục Vân với Lãnh Gia Hào, bây giờ lại đến Hoàn Phi và Ngạo Tuyết. Cả hai đều phải chạm trán với đệ tử Thiên Kiếm Viện. Đại hội Luận võ lần này chẳng phải trở thành đấu trường của Dịch Viện và Thiên Kiếm Viện rồi hay sao? Những viện khác toàn đứng ngoài hưởng lợi, để mặc cho chúng ta phải đối đầu với viện mạnh nhất, thật là vô lý, tức chết đi được".

Tịnh Nguyệt đại sư chỉ khẽ thở dài: "Sự cố này có lẽ cũng là ý trời thôi. Kẻ chân tu nên tùy duyên, nếu như đã như vậy thì hãy dũng cảm mà đối mặt. Lần này bất luận kết quả thế nào, thực lực của Dịch Viện ai cũng có thể chứng kiến. Những trận đấu như thế này, vốn không thể hoàn toàn công bằng hợp lý, bị thiệt thòi là điều khó tránh khỏi".

Tử Dương chân nhân vẫn tức giận, hừ giọng "Cho dù là sẽ có người bị thiệt thòi nhưng không lẽ nào người đó luôn luôn là Dịch Viện? Mấy viện kia sao không ai đấu với Kiếm Vô Trần đi mà lại để cái khó nuốt nhất cho chúng ta? Rõ ràng là muốn loại bỏ tất cả đệ tử của viện ta, để Dịch Viện tiếp tục xếp cuối. Hừ! Ta cứ thấy bực mình thế đấy!". Tử Dương chân nhân có vẻ khá kích động.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sư đệ của mình với ánh mắt thông cảm, khẽ nói: "Thôi, mọi việc đã là định cục rồi, đệ có tức giận thì có ích gì? Chưa đấu thì vẫn chưa biết kết quả. Tuy là ai cũng cho rằng trong đại hội lần này, Kiếm Vô Trần sẽ đoạt quán quân, nhưng thế sự vô thường, chưa đến phút cuối cùng cũng chưa ai biết kết quả thế nào. Bây giờ thay vì ầm ức bực mình, sao không đến thăm Lục Vân và khích lệ đệ tử của mình? Theo như tình hình trận đấu hôm qua, ta tin là trận hôm nay cũng sẽ rất hoành tráng".

Tử Dương chân nhân nghe vậy, tâm thần đã tạm bình tĩnh, khẽ nhìn hai người rồi quay lưng đi vào trong động. Nhìn theo bóng lưng đã khuất của sư đệ, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Lần này, trong ba đệ tử, có lẽ Ngạo Tuyết là người có cơ hội vào Lục cường cao nhất. Với thần kiếm trên tay và tu vi thâm hậu, Ngạo Tuyết sẽ hạ được Triển Ngọc. Về Hoàn Phi thì chúng ta có thể khẳng định là... không có cơ hội. Còn Lục Vân, không hiểu sao, ta cứ có một cảm giác kỳ lạ, trận chiến với Tất Thiên lần này, rất khó đoán trước kết quả".

Tịnh Nguyệt đại sư trầm ngâm: "Thật ra trận giữa Hoàn Phi và Kiếm Vô Trần có một ý nghĩa rất quan trọng. Chỉ ít đệ tử của chúng ta có thể dốc toàn lực nhất chiến, thám thính được thực lực của Vô Trần xem y mạnh đến mức độ nào. Đồng thời, cho dù Hoàn Phi bại, cũng có thể khiến cho Vô Trần bị hao tổn nguyên khí, không chừng sẽ bị thương. Vậy thì trận chiến cuối cùng của ngày mai, Thiên Kiếm Viện khó có thể giữ vững danh hiệu đệ nhất. Đến lúc đó, quả ngọt vào tay ai, không ai biết trước được".

Huyền Ngọc chân nhân bắt đầu suy tư. Một lúc lâu sau người mới lên tiếng: "Ta thử đoán thế này, những người có khả năng nhiều nhất lọt vào Lục cường có thể là Kiếm Vô Trần, Bản Nhất, Vô Vong, Thương Nguyệt, Ngạo Tuyết và Tất Thiên. Giả sử hôm nay Lý Hoàn Phi đã thương Kiếm Vô Trần, vậy thì ngày mai năm người còn lại, ai sẽ được hưởng lợi? Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện hay Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện?".

Tịnh Nguyệt đại sư im lặng, chăm chú phân tích lời nói của sư huynh. Đối với những người nêu tên vừa rồi, thực lực của họ vẫn chưa nắm rõ nên tất cả vẫn chỉ là suy đoán, không ai có thể khẳng định được điều gì. Bà đột nhiên ngắt đầu, nói với Huyền Ngọc chân nhân: "Đến lúc đó rồi sẽ biết, không phải sao?", rồi xoay người đi vào động.

Lặng lẽ thẩn thờ trước cửa động một lúc, Huyền Ngọc chân nhân thở dài, rồi rời khỏi.

o0o

Trong động, Lục Vân không có luyện công gì cả mà đang chuyện trò với Vân Phong. Khi Tử Dương chân nhân bước vào, thấy hai người đang hàn huyên, ông bất giác vận hỏi: "Sao không tranh thủ hồi phục chân nguyên mà lại ngồi nói chuyện thế này? Bàn gì đó? Sao có vẻ gay cấn vậy?". Sau đó quay nhìn Lục Vân, ánh mắt nặng trĩu tâm tư.

Lục Vân nhìn thấy nét ưu phiền trong ánh mắt của sư phụ, cũng đoán được là vì trận đấu sắp tới. Khẽ mỉm cười, Lục Vân bình thần nói: "Sư phụ, mời ngồi, đệ tử đang đàm luận về trận đấu chiều nay. Vân Phong

vừa mới đùa là đệ tử phải đoạt được túi càn khôn, phải hạ được ngạo khí của Thiên Kiếm Viện, để Dịch Viện chúng ta trở thành Lục Viện chi thủ, như vậy thì không ai dám xem thường nữa”.

Vân Phong đứng bên cạnh cũng cười khì: ”Đúng rồi, tốt nhất là cho tên Kiếm Vô Trần đó phải lò dò lượm rằng, vậy mới hay chứ! Lúc đó, chắc Thiên Kiếm Viện xấu hổ đến không còn chỗ dung thân mất. Hi hi, hơn nữa, Dịch Viện của chúng ta cũng sẽ oai phong bát diện”. Vừa nói hân vừa cười hí hửng, giống như Lục Vân đã đoạt được danh hiệu đệ nhất rồi vậy.

Tử Dương chân nhân cười... méo, khe thở dài: ”Đừng nghĩ quá, bây giờ cách trận đấu cuối cùng vẫn còn một quãng xa. Muốn tranh cao thấp với Kiếm Vô Trần, chỉ ít phải qua được trận đấu chiều nay, từng bước hạ hết mọi đối thủ thì mới mong trở thành đệ nhất Lục Viện. Nếu hôm nay không qua được thì làm sao nói đến trận đấu ngày mai?”.

Lục Vân nghe thấy giọng buồn não của sư phụ, trong lòng cũng hơi hướm đoán được đối thủ chiều nay của mình ắt không phải hạng tầm thường, dễ đối phó. Nếu không sư phụ không tỏ ra lo lắng như vậy. Nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt phong sương, bất giác một nguồn khí thể ngấm ngấm lan tỏa trong không gian, thể hiện sự quyết tâm tuyệt đối, kiên định. Khí thể cường đại đó khiến cho mọi vật trong động rung lên rần rần, những viên đá nhỏ trên nền đất lập tức bị nát vụn, hóa thành một tầng sương mờ, lơ lửng trên mặt đất.

Lâm Vân Phong và Tử Dương chân nhân hoàn toàn bất ngờ, sững người nhìn Lục Vân. Từ từ hai người cũng cảm nhận được ý chí quyết tâm vô bờ bến cùng nghị lực phi thường đang lan tỏa trong từng khí thể xung quanh. Họ bất giác mỉm cười. Tử Dương chân nhân lấy lại khí thể, nhìn thẳng Lục Vân trầm giọng nói: ”Được lắm, quyết tâm và lòng tự tin này thật khiến ta cảm thấy vui lòng. Bao nhiêu năm rồi Dương viện ta mới có được một Lục Vân như vậy. Hãy cố gắng tranh quang cho Dương viện, cho Dịch Viện. Mọi người đều cảm thấy rất hãnh diện vì điều này. Cố gắng lên, ta tin rằng chiều nay quân ta sẽ chiến thắng”.

Lục Vân cảm thấy xúc động khi nhìn thấy thần sắc của sư phụ. Đối với nguyện vọng ”Vọng tử thành long” của Tử Dương chân nhân, đến giây phút này, Lục Vân mới có thể cảm nhận một cách trọn vẹn. Không ngờ dưới bề ngoài của một con người như vậy lại ẩn tàng một tấm lòng bất phục mạnh mẽ. Bao nhiêu năm thất bại cùng những u uất đã khiến cho người trở nên trầm mặc, thiếu tự tin, luôn lo lắng, nhưng lúc này, với sự ảnh hưởng từ Lục Vân, người đã thể hiện tất cả sự cố chấp đã cố kềm nén bao năm qua.

Lục Vân gạt đầu quả quyết, trịnh trọng nói: ”Yên tâm, đệ tử sẽ không khiến sư phụ thất vọng, bất luận đối phương là ai, đệ tử cũng sẽ chiến thắng. Dịch Viện sẽ danh chấn tứ hải, Dương viện sẽ vang danh vô hạn, mọi người cứ chờ xem”. Giống như một lời thề, Lục Vân cũng đã bị ý niệm cố chấp của Tử Dương chân nhân ảnh hưởng, quyết chí giành thắng lợi. Nếu đã đến thì không để người thất vọng mà về.

Tử Dương chân nhân cảm động nhìn Lục Vân, vui mừng nói: ”Tốt, tốt, không hổ danh là đệ tử Dương viện. Chiều nay hãy cố hết sức đánh một trận thật hay, đối thủ là Tất Thiên của Nho Viện, ta hy vọng người sẽ toàn công toàn lực, cho dù kết quả có thể nào, Lục Vân vẫn là niềm tự hào trong lòng ta”. Dứt lời, như muốn giấu đi những giọt nước mắt kích động, người vội vàng quay lưng, lặng lẽ rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng của sư phụ, Lục Vân đột nhiên suy nghĩ. Trước giờ bản thân không hề xem Tử Dương như là sư phụ thật sự, nhưng trong khoảnh khắc này, Lục Vân mới phát hiện: thật ra, hình bóng của người đã khắc ghi trong tâm trí. Tuy sư phụ không truyền thụ bao nhiêu pháp quyết, nhưng tấm lòng mà người giành cho mình thật sự là quý giá và khó quên trong hai năm học đạo ngắn ngủi.

Vân Phong bất ngờ khẽ nói, giọng ngập ngừng: ”Lục Vân huynh, trận chiều nay có vẻ khó nuốt lắm. Tất Thiên đó là đệ nhất cao thủ của Nho Viện, không phải dễ ăn đâu. Tu vi của gã cực kỳ cao thâm, e là phải vất vả chiến đấu đấy. Huynh có nắm chắc phần thắng không?”. Ánh mắt của gã không ngừng nhìn sang Lục Vân, quan tâm vô cùng.

Lục Vân cũng hơi suy ngẫm, nói thật, chàng không muốn giao tranh với Tất Thiên. Lý do có rất nhiều, chủ yếu là vì mối giao hữu giữa Nho Viện và Dịch Viện. Với lại nếu mình thắng, Nho Viện xem như không có khả năng lọt vào Lục cường. Điều này quả thật là một sự đả kích rất lớn đối với họ. Nhìn Vân Phong, chàng khẽ nói: ”Chỉ tiếc không gặp Triển Ngọc, nếu không thì huynh có thể trả thù cho đệ. Còn về Tất Thiên, nói thật, huynh sẽ không thua”. Ngực khí bình thản, khiến cho Vân Phong cảm thấy đôi phần khó hiểu.

Trông thấy thái độ ngẩn tò te của Vân Phong, Lục Vân nhanh chóng thay đổi đề tài: "Được rồi, bây giờ không còn sớm nữa. Chúng ta đi ra ngoài thôi, cứ ngồi ở đây hoài chắc bị chờ người mất. Đi nào". Dứt lời nắm tay Vân Phong lôi ra khỏi động.

oOo

Bước quanh đấu trường, có rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang bận rộn đi qua đi lại để chuẩn bị cho giải đấu. Họ nhìn thấy Lục Vân, nhưng ánh mắt tỏ ra không thiện ý. Có lẽ do trận đấu đánh bại Thiên Kiếm Viện đệ tam cao thủ Lãnh Gia Hào hôm qua nên mọi người đối với Lục Vân không được tử tế cho lắm.

Nhìn quanh một lúc, Lục Vân mỉm cười: "Nếu như thật sự đánh bại Kiếm Vô Trần, chắc ở đây không ai hoan nghênh huynh quá. Tuy đó là tâm lý phẫn kích của mỗi con người, nhưng ở đây nó lại được hiển lộ một cách quá lộ liễu". Vừa nói xong, ánh nhìn bất chợt nhìn theo vài bóng người đang đi đến.

Lâm Vân Phong cười theo: "Thế thì có sao, lần tới họ mà đến Dịch Viện, chúng ta cứ thế xào lại một bản y chang, cho mà biết mùi. Huynh cứ cố gắng đánh bại y, cần chi phải nghĩ đến đệ tử của họ có thỏa lòng hay không, ai dám phản đối chứ? Mà cho dù họ bất mãn thì đồ họ dám nói toạc ra đấy".

Lục Vân khê cười: "Thôi, được rồi, người của viện khác đã tới, chúng ta ra chào hỏi đi nào". Dứt lời, chàng khoan thai đi về phía đối diện. Vân Phong nghe thế vội ngừng đầu, đi theo.

Nhìn thẳng vào những người trước mặt, Lục Vân chào hỏi thân tình: "Tất Thiên huynh, Bản Nhất huynh và Vô Vong huynh, sao các huynh lại có nhã hứng qua bên đây dạo vậy, những người khác không đến sao?". Chỉ thấy Tất Thiên của Nho Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện đang lững thững đi tới.

Tất Thiên nhìn Lục Vân một lúc, ánh mắt hơi kỳ lạ như đang ẩn giấu điều gì, một lúc sau mới lên tiếng: "Ta vốn tưởng là thi đấu buổi sáng nên mới sáng sớm đã thức dậy để chuẩn bị, không ngờ đã chuyển sang buổi trưa. Vì không gì làm nên đành đi ra ngoài dạo một lúc, không ngờ lại gặp Bản Nhất và Vô Vong. Không biết Lục Vân đệ có chuẩn bị gì cho trận đấu trưa nay chưa?".

Lục Vân nghe thế, khê gượng cười rồi nói: "Đệ biết chuẩn bị gì cơ chứ, dù sao cũng đã nước tới chân rồi, nửa buổi thì có thể thay đổi được gì. Thôi, nếu như mọi người đã đến thì không nhắc những chuyện này nữa. Không biết là các vị đạo huynh có chuyện gì không? Nếu có thời gian thì Lục Vân mạn phép mời ba vị cùng tìm chỗ hàn huyên tâm tình một chút".

Tất Thiên nghe thế bất giác lướt nhìn động khẩu của Thiên Hỏa động, khê hỏi: "Sao không thấy Lý huynh và Trương sư muội, họ không có ở đây à? Ta vốn định dẫn Bản Nhất cùng Vô Vong đến tìm gặp hai người họ để trò chuyện thôi". Lời đó vừa buột miệng, Vân Phong bèn nhìn gã với cặp mắt toé lửa, hình như biết được gã muốn gì.

Lục Vân cũng hơi bất ngờ, nhìn Bản Nhất và Vô Vong rồi nói: "Họ đang ở trong động, để đệ nhờ Vân Phong vào báo tin. Trong lúc chờ đợi, chúng ta cứ nói chuyện ở đây một lúc vậy. Bản Nhất huynh, nghe nói huynh đã luyện thành toàn bộ vô thượng pháp quyết 'Vô Tướng Ban Nhược' của Phật môn, chắc lần này đệ nhất danh phẩm của Lục Viện sẽ nằm chắc trong tay huynh. Còn Vô Vong huynh lại là đệ nhất học tử của Đạo Viện, đệ ngẫm chắc mọi đạo pháp thông thần cùng tất cả pháp quyết Đạo gia huynh cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi, phải không?". Dứt lời, chàng ra hiệu cho Vân Phong đi thông báo cho hai sư huynh tỷ của mình.

Bản Nhất khiêm tốn nói: "Lục sư đệ quá lời, Bản Nhất tu vi còn kém, đệ nhất danh phẩm e là thuộc về Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện. Bản Nhất có thể lọt vào Lục cường là đã mãn nguyện rồi. Được biết Lục Vân sư đệ tuy mới gia nhập Dịch Viện có hai năm ngắn ngủi nhưng đã có tu vi thâm hậu, có thể luyện được đến trình độ tuyệt hảo như thế này, quả khiến cho tại hạ cảm thấy xấu hổ".

Vô Vong cũng tán thành: "Bản Nhất nói đúng, đệ nhất danh phẩm lần này chỉ có Kiếm Vô Trần là có triển vọng nhất. Nói thật, nếu ta gặp phải người này, không cần đấu ta cũng tự động thoái lui. Nếu hỏi ai có khả năng đối đầu với Vô Trần thì ta nghĩ chỉ có Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện hay đệ tử kiệt xuất của Dịch Viện mà thôi. Về phần ta, tuy là biết được một số đạo pháp nhưng không thể nói là tinh thông, so với Dịch Viện thì còn thua xa lắm". Nói xong khê mỉm cười.

Lục Vân cũng cười đáp lễ: "Nhị vị sư huynh khiêm tốn thật, mọi người nói như vậy thì đệ làm gì còn dám đứng ở đây nữa. Lý sư huynh và Trương sư tỷ đến rồi, chúng ta nên tìm một chỗ ngồi thoải mái hay là cứ đứng trò chuyện ở đây?". Chàng nhìn ba người với dấu chấm hỏi, chờ đợi, nhưng cũng không quên khẽ nhìn sang Ngạo Tuyết.

Bản Nhất nhìn Vô Vong rồi quay sang Tất Thiên, nói: "Hay là để Tất Thiên quyết định đi". Tất Thiên vừa nghe thế vội giật mình, tạm thu lại ánh nhìn đắm đuối về phía Ngạo Tuyết mà nhẹ nhàng nói: "Ở đây toàn là đệ tử của Thiên Kiếm Viện, chúng ta nên đi vào khu rừng bên kia để dễ bàn luận, mọi người thấy sao?". Bản Nhất, Vô Vong khẽ gật đầu, không có ý kiến.

Vân Phong dẫn theo Ngạo Tuyết và Hoàn Phi đi đến, mọi người chào hỏi nhau một lúc rồi cùng đi về phía khu rừng do Tất Thiên gợi ý. Từng bóng người dần khuất vào những tán cây rậm rạp, mất hút.

Ánh nắng xuyên qua những kẽ lá, tạo thành vô vàn những tia sáng như kiếm quang, chiếu rọi khoảng không phía dưới những tán cây, lung linh, lấp lánh. Trên một bãi đất trống, bảy người họ cùng ngồi với nhau để bàn luận đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, ai nấy đều rất thân tình. Bất chợt, Bản Nhất lên tiếng hỏi: "Lý huynh, không biết huynh có nắm rõ đối thủ lần này của mình không?" Câu hỏi này quả thật khiến cho bốn người của Dịch Viện sững người. Cả bốn nhìn nhau, khẽ lắc đầu, họ đều chưa biết rõ, đối thủ của mình là ai...

Lục Vân thấy Lý Hoàn Phi ngập ngừng đến tội nên buột miệng nói: "Trận đấu trưa nay, đệ chỉ biết mình sẽ phải quyết đấu với Tất Thiên huynh, còn những người khác thì đệ không rõ".

Vừa nghe chàng nói thế, Hoàn Phi và Ngạo Tuyết đều tỏ ra bất ngờ, lặng lẽ nhìn Lục Vân, không biết nói gì. Tất Thiên thì khẽ thở dài: "Đúng vậy, trưa nay chính là trận đấu của hai chúng ta, thật là không muốn phải đụng độ, nhưng tiếc là... danh sách đã định. Nói thật, với mối quan hệ giữa hai viện tốt đẹp như thế này, trận đấu của hai bên thật sự là điều không nên có. Tuy nhiên, chúng ta đành phải làm đúng theo luật mà thôi. Lục Vân, trong trận đấu, chúng ta cứ làm tốt bổn phận của mình, bất kể kết quả ra sao, về cá nhân thì chúng ta vẫn là hảo bằng hữu, đệ đồng ý chứ?".

Lục Vân khẽ cười gật đầu, nhìn mọi người khẽ nói: "Nói đúng lắm, bất luận kết quả trận đấu có thế nào thì chúng ta vẫn là hảo bằng hữu. Gặp được tại đây, âu đó cũng là duyên phận, chúng ta nên trân trọng mới phải, có đúng không, chư vị sư huynh?". Ai nấy đều gật đầu, ngoại trừ Ngạo Tuyết.

Lý Hoàn Phi đột nhiên hỏi: "Bản Nhất huynh, huynh có thể nói sơ về tình hình các trận đấu được không? Hình như chưa ai nhận được thông báo của các Trưởng môn sư bá thì phải...".

Bản Nhất nhìn một lượt, khẽ thở dài: "Nói thật, lần tỷ võ này đối với Dịch Viện mà nói, tương đối bất lợi. Lục Vân phải đấu với Tất Thiên, Trương sư muội gặp gỡ Triển Ngọc, còn đệ thì sẽ đụng phải người mà không ai mong muốn phải đụng - Kiếm Vô Trần. Ta thì sẽ thi đấu với Vân Hoa của Đạo Viện, Vô Vong thì gặp Đỗ Lực của Nho Viện, Thương Nguyệt sẽ đấu với sư đệ Giới Thiên của ta".

Vừa nghe những lời này, cả bốn người của Dịch Viện đều ngó người, thần sắc đại biến, họ thật sự bất ngờ trước kết quả lập danh sách như thế này. Ánh mắt của mọi người tỏ ra lo âu. Vân Phong giọng nói không được vui: "Thật là kỳ quái, sao lần nào viện ta cũng cứ phải đụng độ với Thiên Kiếm Viện vậy. Đầu tiên là đệ, rồi đến Lục Vân huynh, bây giờ thì cả sư tỷ và sư huynh đều chung số phận. Nhảm thật!". Lục Vân cũng chỉ khẽ thở dài, im lặng nhìn ba người.

Nhìn sang Lý Hoàn Phi, Lục Vân khích lệ: "Sư huynh hãy cố lên, trưa nay cả ba chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực để đạt kết quả tốt nhất. Không cần phải lo lắng gì cả, chúng ta luôn ủng hộ nhau mà. Rồi sẽ thắng, nhất định sẽ thắng!". Ánh nhìn đầy an ủi.

Lý Hoàn Phi mau chóng trở về phong thái tĩnh lặng ban đầu, nhìn Lục Vân rồi khẽ vỗ vào vai chàng, khẽ nói: "Ta sẽ không chịu thua đâu, cho dù có thất bại thì đệ và Ngạo Tuyết cũng không được lo nghĩ mà phải tận lực chiến đấu, nhất định phải vào được Lục cường, rạng danh cho Dịch Viện chúng ta. Thi đấu, bản chất của nó vốn là tàn nhẫn, không cho phép rút lui, trừ phi là tự mình bỏ cuộc, nếu không thì phải dùng càn khôn đánh hết mình. Cho dù có thua thì cũng biết được trình độ còn thiếu kém ở như thế nào, để còn tiếp tục cố gắng tu luyện". Dứt lời, y nhìn mọi người một lượt rồi khẽ cúi đầu, trầm tư.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Hoành Phi, vài nét thương cảm hiển hiện trong ánh mắt, dường như đang lo ngại cho trận đấu giữa Hoành Phi và Kiếm Vô Trần. Đối với tu vi của sư huynh, Ngạo Tuyết rất rõ, chỉ cần không gặp phải Kiếm Vô Trần, chắc chắn Hoành Phi sẽ lọt vào vòng Lục cường. Bởi vì y là đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch Viện! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Vô Vong nhìn Lý Hoành Phi khẽ nói: "Dịch giả, biến hỉ, kẻ chân tu không nên quá cố chấp đối với thế sự. Sở dĩ tổ chức Lục Viện luận võ đại hội, tuy bề mặt chỉ là phân cao thấp nhưng đó chính là cửa ải của mỗi kẻ chân tu. Muốn vượt qua tam giới, ngoài việc phải có thực lực cường đại, điều quan trọng đó là tâm, là ngộ, là sự kiên cường cùng nghị lực không ngừng theo đuổi chân lý. Nếu như hôm nay đệ bại dưới tay Kiếm Vô Trần, nhưng lại lĩnh ngộ được bài học cho mình thì chính đệ đã có thu hoạch rồi. Nếu như đệ chiến thắng nhưng không lĩnh ngộ được điều gì cả thì đó chỉ là hư danh, vậy thì có lợi ích gì?"

Mọi người lắng nghe và trầm tư suy nghĩ. Lục Vân bất chợt phát hiện, Bản Nhất và Vô Vong đều có một khí chất đặc biệt, hơn người. Trong thân thể của họ đều cùng tồn tại một thứ. Đó là tinh túy của Phật đạo, là sự lĩnh ngộ sâu sắc đối với Phật đạo. Có lẽ tu vi của họ không bằng mình, nhưng về phương diện khác, mình lại không bằng người ta.

Trong khi đó, Tất Thiên không hề quan tâm những gì Vô Vong đang nói mà chỉ khe khẽ nhắm mắt nhìn Ngạo Tuyết, ánh nhìn như ngọn lửa, đầy cuốn hút, say mê. Còn Vân Phong kể bên thì không ngừng chú ý đến thái độ của gã. Nhìn cái mặt như vậy, làm sao mà không biết gã đang nghĩ gì cơ chứ. Vân Phong cười thầm trong bụng: "Này, người hết hy vọng rồi. Ngoài Lục Vân ra, ta nghĩ không còn ai xứng đáng nữa. Hì hì, sư tỷ của ta xinh đẹp muôn phần như vậy, bộ nghĩ Lục Vân huynh của ta là thằng ngốc hay sao mà không chớp liền chứ. Đâu để người có cửa".

Trở lại Lý Hoành Phi, sau khi nghe những lời tâm huyết của Vô Vong, y rung mình, đứng lặng. hai đôi mắt nhìn nhau, bất động không nói nên lời, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt đối phương. Đột nhiên, Lý Hoành Phi nở một nụ cười - một nụ cười chưa từng thấy trên gương mặt lạnh như băng này, cầm lấy tay của Vô Vong, gật đầu cảm tạ.

Mọi người rất ngạc nhiên, dường như cảm thấy giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng lại không biết rõ cụ thể.

Ngẩng nhìn trời, Ngạo Tuyết cất tiếng dịu dàng: "Trời sắp đứng ngọ rồi, mọi người nên về thôi, trưa nay phải thi đấu cho thật tốt". Dứt lời, nàng xoay mình lướt đi trong gió, tà áo trắng muốt tung bay dịu dàng. Dáng người tuyệt mỹ cùng tư thế quyến rũ, như có một sức hút mãnh liệt, giữ chặt lấy đôi mắt của Tất Thiên.

Lục Vân nhìn sang Tất Thiên, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ dị, như ám chỉ điều gì. Khi quay đầu lại, Lý Hoành Phi và Vô Vong đã rời khỏi. Lục Vân khẽ cười, ra hiệu với Vân Phong rồi cùng mất hút giữa rừng cây ngút ngàn.

Bản Nhất nhìn theo bóng ảnh của Lục Vân, suy tư. Ngẩng đầu, nhìn thấy Tất Thiên đang đứng thơ thẩn, Bản Nhất khẽ thở dài, vỗ vai một phát để hấn tỉnh người. Sau đó cả hai như dòng nước chảy, nhẹ nhàng rời khỏi rừng sâu.

36. Hồi 36: Trận Chiến Quan Trọng

Lý Hoành Phi gật đầu bẩm: "Đúng vậy, sáng nay Bản Nhất, Vô Vong cùng Tất Thiên đều có đến đây. Họ đã cho biết bảng danh sách của các đệ tử. Do đó mọi người đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, bất luận thắng thua, chỉ cần có thể rút được bài học từ những trận tỉ võ thì đã không uổng chuyến đi này, không phải sao sư bá?"

3Bavị sư phụ nghe thế đều cảm thấy bất ngờ, dường như không ai có thể nghĩ rằng những lời này lại được nói ra bởi Hoành Phi - một đệ tử vốn trầm mặc ít nói. Cả ba đệ tử đều rất bình tĩnh, Huyền Ngọc chân nhân thở phào khẽ nói "Các đệ tử có được những suy nghĩ này thì thật là quá tốt, ta rất vui mừng. Tuy những trận đấu này liên quan đến danh dự của viện ta, nhưng mọi người có thể giữ được tâm thái điềm tĩnh của bậc tu sĩ chân chính, quả đáng khen ngợi. Cho dù sau này muốn trở thành hiệp sĩ trừ ma vệ đạo hay vũ hóa thành tiên, đều cần đến một trái tim bình lặng, không nhiễm bụi hồng trần. Ta vốn đang rất lo

lặng nhưng bây giờ nhìn thấy các đệ tử như vậy, ta không còn gì để dặn dò hơn nữa. Hãy cố gắng hết mình, đừng quá cưỡng cầu là được”.

Dứt lời, người dẫn mọi người ra khỏi động. Nhìn về phía xa xăm, Huyền Ngọc chân nhân nói: ”Lần này, trận đấu của Hoàn Phi và Kiếm Vô Trần sẽ được tổ chức tại Thiên Huyền động, còn trận của Ngạo Tuyết và Triển Ngọc thì ở Thiên Kiếm động. Chỉ có trận của Lục Vân và Tất Thiên là diễn ra ở Thiên Phong động. Bây giờ, ta sẽ đi với Hoàn Phi, còn Vân Phong, muốn xem ai thì đấu thì cứ tự chọn”. Phân công xong, người dẫn Hoàn Phi ngự phong khởi hành, chớp mắt đã mất bóng.

Sau khi hai người đã rời khỏi, Tử Dương chân nhân khẽ nói với Tịnh Nguyệt đại sư: ”Chúc Ngạo Tuyết mã đáo thành công, thắng lợi trở về”. Rồi dẫn Lục Vân đi trước. Lục Vân chỉ vội quay lại khẽ gật đầu với Ngạo Tuyết, im lặng. Nhưng trong đôi mắt anh tuấn của chàng lại thể hiện sự quan tâm và tình cảm nồng nàn, cảm động hơn cả muôn vàn lời nói gió bay.

Ngạo Tuyết nhận được ánh nhìn đó, từng nỗi niềm thương nhớ, từng mối quan tâm sâu sắc, giống như dòng suối đang róc rách chảy vào trái tim khô cằn sỏi đá của nàng, mát dịu cả một trời mây. Ngạo Tuyết khẽ cười, một vẻ đẹp ngượng ngùng tuyệt mỹ hiển hiện trong đôi mắt của Lục Vân. Chỉ trong tích tắc, vẻ đẹp rưng rưng tim gan đó đã khắc ghi thành những khoảnh khắc đẹp nhất, vĩnh hằng nhất trong ký ức của chàng. Chỉ một nụ cười rồi Ngạo Tuyết quay lưng, phiêu du trong gió một thanh âm vang vọng, thanh khiết: ”Hãy bảo trọng!”.

Tịnh Nguyệt đại sư nhìn sang Lục Vân với ánh nhìn kỳ lạ, bất chợt khẽ thở dài rồi quay lưng rời khỏi. Quay lại nhìn Vân Phong, Lục Vân hỏi: ”Đệ thì sao? Có muốn xem Ngạo Tuyết đánh cho tên Triển Ngọc đó một trận tới bởi để báo thù cho đệ không?”.

Vân Phong ngóng theo bóng lưng của Ngạo Tuyết, xoa cằm: ”Lúc này Ngạo Tuyết tỷ vừa cười đó, huynh thấy không? Đẹp quá, thật là hơn cả tiên nữ trên trời. Nếu ngày nào tỷ ấy cũng cười thì hay biết mấy. Tiếc là nụ cười đó... có tẹo”. Quay sang Lục Vân, bất chợt nhớ đến câu hỏi của chàng nên bèn nháy mắt tinh ranh: ”Thôi, đệ không đi xem đâu, đệ có nói nhỏ với tỷ ấy là nhờ tỷ dạy cho tên Triển Ngọc một bài học nhớ đời rồi, đệ cho phép đó, khỏi nường tay. Hi hi, đệ vẫn thích xem trận của huynh đấu hơn. Để xem huynh đánh bại Tất Thiên như thế nào”. Nói rồi ái ngại nhìn Lục Vân.

Lục Vân không quan tâm lắm, chỉ nhìn về phía sư phụ ở xa. Bất ngờ vụt người đã xuất hiện ngay kế cạnh. Vân Phong há hốc mồm, tự nhủ: ”Sao nhỉ, huynh ấy sao tự nhiên thi triển thuật dịch chuyển không gian vậy? Dịch Viện đầu có thuật này, làm sao mà huynh ấy tu luyện được, lạ thế?”. Dứt lời, hắn cũng nhảy cái vèo, vượt qua hơn trăm trượng, nhẹ nhàng xuất hiện kế bên Lục Vân, đi sát theo chàng.

oOo

Khi đến Thiên Phong động, người của Nho Viện đã đến đủ và đang chờ. Bởi vì Nho Viện nghỉ chân tại động này nên mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm. Vừa gặp mặt, Tử Dương chân nhân dẫn ngay Lục Vân và Vân Phong đến ra mắt chào hỏi trưởng giáo Hạo Vân cư sĩ cùng Đan Thanh Kiếm hiệp Hứa Thương Hải. Sau vài câu kiến lễ, Tử Dương chân nhân bắt đầu nói: ”Lần này, không ngờ chúng ta phải đụng độ trên đấu trường, thật là khó xử, mà... không đấu lại không được”.

Hạo Vân cư sĩ khẽ cười: ”Cái này quả khó thật, nhưng bất luận là ai thì chúng ta vẫn phải đấu. Cho nên không cần phải lo nghĩ gì về vấn đề này, kết quả có ra sao thì tình hữu nghị của hai viện vẫn sẽ không thay đổi. Bây giờ, chúng ta hãy cùng xem các đệ tử đã học được những gì trong những ngày tháng tu luyện trong viện. Các đệ tử cứ xem như là đang tập huấn như các sư huynh đệ với nhau, đừng quan tâm đến kết quả. Bên nào thắng cũng phải đối mặt với trận tiếp theo thôi”.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải khẽ vỗ vai của Tử Dương, mỉm cười nói: ”Giữa chúng ta thì cần nói gì nữa chứ. Biểu hiện của Lục Vân lần trước ta đã được chứng kiến, ta tin là họ sẽ biết cách xử lý đúng đắn. Được rồi, chúng ta hãy an tọa và để họ tiến hành thôi”. Sau đó người tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Vân Phong đứng sau Tử Dương chân nhân, đứng cùng có Cao Phong, Lý Minh của Nho Viện, tất cả cùng hướng về phía đấu trường, hồi hộp quan sát và suy đoán kết quả trận đấu. Chỉ nghe Lý Minh hét lên rõ to: ”Tất Thiên cố lên, Lục Vân cố lên”. Lời nói này khiến cho Vân Phong cảm thấy cực kỳ thú vị.

Vân Phong vỗ vào vai anh chàng một cái rồi hỏi: ”Sao cổ vũ cho cả hai vậy? Kỳ lạ thế?”.

Lý Minh cười nói: "Tất Thiên là đệ tử kiệt xuất nhất của Nho Viện, ta cố vũ là vì muốn huynh ấy tranh quang cho bốn viện. Về phía Lục Vân, bởi vì là bằng hữu với nhau nên ta cũng cố vũ luôn".

Vân Phong nghe thế mỉm cười, vỗ vai hắn thêm cái nữa: "Hay, không hổ là bằng hữu của Lục Vân huynh. Sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta. Nào, chúng ta hãy cùng cố vũ cho họ thêm sung sức đi!". Nói xong cả hai gân cổ lên trợ uy cho hai vị thí sinh trong đấu trường. Tình cảnh này khiến cho Tử Dương chân nhân, Hạo Văn cư sĩ và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải gật đầu mỉm cười.

Trong đấu trường, Lục Vân nhìn Tất Thiên, khẽ cười: "Tất Thiên sư huynh, còn nhớ lời nói sáng nay không? Bất luận thắng hay thua, chúng ta vẫn là bằng hữu. Bắt đầu thôi". Dứt lời, thanh Như Ý Tâm hồn kiếm đang tĩnh lập trên đỉnh đầu bắt đầu chuyển động, vàng hồng quang từ từ rực đỏ.

Tất Thiên khẽ nói: "Ta sẽ tận lực để đấu trận này, mong ngươi hãy cẩn thận. Chú ý!". Nói xong, thanh bảo kiếm trên lưng bay vút ra, một tiếng kiếm khiếu vang dội. Chỉ thấy một đạo hồng quang chói mắt xoay vòng giữa không rồi quay trở về đỉnh đầu của Tất Thiên, cách ba thước. Chỉ một chiêu này đã có thể biết được, Tất Thiên không phải là một người tầm thường.

Đôi tay của Tất Thiên tách ngang, một nguồn kinh lực long trời lở đất bùng phát ra xung quanh. Nguồn lực cường đại đó nhanh chóng hình thành một cơn gió lốc, cuốn bay tất cả đất đá, cát bụi mịn mờ cả một vùng rộng lớn. Sức gió mạnh đến nỗi khiến cho y phục trên người va nhau phùng phịch, tóc rối tung bay. Khí thế kinh người đó thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ của Nho Viện. Vừa xem mà Tử Dương chân nhân cùng Vân Phong vừa lo lắng, thấp thỏm.

Lục Vân trông vẫn bình thản, cơ thể từ từ lan tỏa một nguồn khí quang huyền thanh, đẩy lùi dòng gió xoáy cách xa đến một trượng. Khí quang dần kết tụ thành một vòng khí thể phòng hộ, bao bọc xung quanh. Nhìn thấy Tất Thiên đã sẵn sàng tiếp chiêu, một ánh chớp lóe lên trong mắt, cơ thể của Lục Vân vừa biến mất, giữa không để lại một tàn ảnh, cả người lẫn Như Ý kiếm thần tốc phóng về phía Tất Thiên. Tốc độ cực nhanh, như đang truy đuổi vàng quang vút sáng, mới chớp mắt đã xuất hiện trước mặt đối phương.

Ánh nhìn của của Tất Thiên lạnh nhạt, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cơ thể lập tức ảo hóa thành ba đạo nhân ảnh chia làm ba hướng đột kích Lục Vân. Giữa không, tay phải của Tất Thiên chụp ngay thanh Liệt Hỏa bảo kiếm trên đỉnh đầu, chớp mắt đã tung ra một trăm bốn mươi bảy đường chém sức nóng như thiêu như đốt, cuộn thành ba khối kiếm mang, vây hãm lấy Lục Vân.

Cơ thể Lục Vân uốn lượn khéo léo để tránh đòn, thanh Như Ý kiếm cũng lập tức phóng ra một trăm năm mươi bốn đường kiếm sắc bén, công kích trực diện vào Tất Thiên. Kiếm quang chiếu rọi, vô số thanh âm loang choang tạo thành những giai điệu lạ lẫm, lan tỏa trong gió. Thân ảnh vừa hợp lại phân, hai đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp, rực rỡ trong ánh đỏ lừ, chạm trán với nhau một cách kịch liệt. Những người quan sát chỉ có thể nhìn thấy hai khối quang cầu đang công kích nhau liên hồi giữa muôn vàn vàng quang chói lọi, cảnh tượng vừa hoành tráng vừa ẩn tàng nhiều hiểm nguy.

Tử Dương chân nhân vừa chăm chú vừa nắm chặt tay, hồi hộp theo dõi. Tuy vừa rồi miệng thì nói không quan tâm nhưng đến khi trận đấu đã đến hồi quyết liệt thì tâm trạng khó có thể bình thản mà lơ đãng được. Người của Nho Viện cũng không khác gì hơn, sắc mặt ai cũng sầm lại, căng thẳng, chỉ là không ai lên tiếng mà chỉ im lặng dán mắt vào đấu trường. Vân Phong dõi theo những nhân ảnh đang dịch chuyển thần tốc, trong lòng thầm cầu chúc may mắn cho cả hai người. Hắn nắm chặt bàn tay của Lý Minh, bất giác, cả hai bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Đột nhiên, một tiếng quát làm mọi người giật mình. Chỉ thấy cơ thể của Tất Thiên bất ngờ xuất hiện cách mặt đất năm trượng, tay phải giữ trường kiếm, tay trái khẩu kiếm quyết trước ngực, miệng quát: "Tiếp chiêu của ta, Hạo Nhiên Sơn Hà!". Dứt lời, toàn thân Tất Thiên bùng phát vàng hồng quang đỏ rực, bao bọc lấy y bên trong. Ngay sau đó, sau một vòng xoay lầy lội, cả cơ thể lật ngược, đầu dưới chân trên, trường kiếm chìa thẳng xuống phía Lục Vân, xoay chuyển với tốc độ kinh hồn. Nhìn từ xa, Tất Thiên đã hóa thành một đạo kiếm trụ đỏ chói, khoanh vùng Lục Vân trong phạm vi tấn công cực kỳ hiểm hóc. Từ lúc xuất chiêu cho đến khi công kích, quá trình chỉ là vài giây ngắn ngủi, so với Lý Minh ngày trước thật sự là cao minh hơn gấp nhiều lần, quả không hổ danh là Nho Viện đệ nhất.

Lục Vân vừa nhìn thấy Tất Thiên tiến hành công kích tại thượng phương của mình đã lập tức cảm giác được khí lưu xung quanh đang bị tấn ra một cách kinh hãi. Trong lòng không khỏi nể phục. Trường kiếm

vừa vung, một tiếng long gầm làm rung chuyển cả mặt đất, chân phải đẩy nhẹ, cơ thể lập tức xoay chuyển điên cuồng như trái bóng vù đã được kéo căng dây, từ từ tạo thành một cơn lốc xoáy dữ dội. Hồng quang bùng phát, vô số kiếm ảnh tung ra từ giữa những vòng xoáy kinh mãnh. Hình dạng dần chuyển thành một cơn hỏa long rực đỏ, gầm rống xung thiên.

Một trên một dưới, hai nguồn chân khí dữ dội với khí thể dồi dào non lấp bề tiếp cận nhau tại vị trí cách mặt đất hai trượng. Hai nguồn lực trái ngược nhưng đều rực chiếu một màu đỏ như lửa đã giao phong giữa không, làm bắn ra tung tóe những tia ánh quang bị nát vụn, những tiếng nổ lùm rùm, chấn động cả một vùng không khí rộng lớn xung quanh; những vầng khí phản ngược bùng ra từng đợt, từng đợt như sóng vỗ, mạnh mẽ, dữ dội, lan tỏa, tan biến. Tuy nhiên, tâm khí của mọi người đều bị sức ép lan tỏa đó làm cho nghẹt thở. Ở giữa sân đấu, một hồ to và sâu bốc khói mù mịt dần hiện ra trước mặt mọi người trong làn khói bụi đất lừng lờ.

Quan sát đợt công kích kinh khiếp vừa rồi, không ai không vuốt mồ hôi hột, ai cũng quan tâm, lo lắng cho đệ tử môn hạ của mình. Tử Dương chân nhân toàn thân như bị ai trói chặt, song quyền thủ vì giữ quá khích nên đã trắng toát, trên cánh tay nổi lên rần rần những sợi gân xanh, hiển nhiên người đã rất kích động. Vân Phong cũng siết chặt tay của Lý Minh đến đỏ lừ nhưng cả hai đều không cảm thấy đau do quá tập trung vào trận đấu. Tình hình bên Nho Viện cũng giống như vậy, ánh mắt của mọi người đều bất động, mở miệng mà nhìn vào đấu trường như sợ vượt mắt dù chỉ một giây của trận đấu.

Quang ảnh dần tiêu tan, nhân ảnh chia tách. Lục Vân hạ mình cách đó ba trượng, cơ thể loạn choạng, gương mặt hơi thất sắc. Qua lần tiếp chiêu này, Lục Vân đã có thể nắm rõ tu vi cương mãnh của Tất Thiên là đến mức nào. Phía đối diện, Tất Thiên sau khi chạm đất cũng hơi nghiêng ngả, ánh mắt đầy kinh ngạc khi nhìn sang Lục Vân, sửng sốt.

Lúc này, cả đấu trường rơi vào sự im lặng trầm mặc, mọi người nín thở nhìn vào hai vị đệ tử. Trong đấu trường, áp khí bắt đầu tăng dần, thoang thoang hơi nóng như một cơn sóng hỏa nhiệt, tỏa ra tứ phía. Lục Vân vừa giữ được thăng bằng đã lập tức phóng người tạo một góc ba mươi độ với mặt đất, cùng Như Ý kiếm phóng thẳng vào Tất Thiên.

Nhìn thấy Lục Vân như một mũi tên đang bốc lửa hùng hực phóng đến, Tất Thiên tái mặt. Lập tức, y dang rộng hai chân, vững vàng đứng tại chỗ, miệng hét lớn: "Hạo Nhiên Chính Khí, Nhân Giả Vô Địch. Tiếp Hạo Nhiên đệ nhị thức của ta, Đan Tâm Chiếu Nhật". Dứt lời, trường kiếm trong tay rung lên bần bật, vô số kiếm mang tạo thành nhiều lớp chấn sáng đỏ, nhằm đỡ đòn tấn công của Lục Vân. Cùng lúc, sau khi lập xong vòng phòng vệ, y nhanh chóng ảo hóa thành tám đạo nhân ảnh. Chỉ thấy tám nhân ảnh cùng tám thanh bảo kiếm phóng ra từ tám phương hướng khác nhau, tụ thành tám đạo kiếm trụ đỏ rực. tám đạo kiếm trụ này kết hợp thành một siêu đại cự kiếm to đến hơn mười trượng, chói lòa vằng quang đỏ đầy uy lực, bổ một phát kinh lực xuống Lục Vân.

Vòng khí hộ thể kiên cố cùng đòn tấn công cường đại của Lục Vân, kích và đỡ nhát chém uy mãnh vô biên, bá đạo tuyệt luân của Tất Thiên. Lần thứ hai tiếp chiêu, khí trảo hộ thể của Lục Vân lần này bị kiếm khí cường mãnh đó xé nát, đòn công kích dễ dàng tiếp cận ngay chính thực thể của chàng. Trong lúc nguy cấp, một ánh nhìn sắc lạnh lóe lên, cơ thể thụt lùi, chớp mắt đã dời ra xa hơn bốn trượng. Tốc độ nhanh đến nỗi không ai phát hiện, ngay cả Tất Thiên.

Sau một tiếng nổ làm rung chuyển cả mặt đất, Tất Thiên phóng người lên khỏi lớp bụi đất dày đặc, quanh người bao phủ một vòng hồng quang, phía trên, Liệt Hỏa kiếm đang xoay chuyển thần tốc hình thành một đạo quang trụ bảo vệ xung quanh. một nguồn khí thể choáng ngợp chiếm lĩnh hoàn toàn vùng không gian phía trên Thiên Phong động, đè nén lên tất cả những người đang có mặt trong đó. Ngay cả Tử Dương chân nhân và Vân Phong đều đồng thời rung mình, cơ thể run lên một cách không thể kiềm chế. Trong mắt của những người đang quan sát, Lục Vân đã trúng đòn nhưng lại không hề phát hiện Lục Vân đã thoát khỏi đòn tấn công diện rộng đầy kinh lực đó trong gang tấc.

Nhìn thấy phản ứng của sư phụ và Vân Phong, Lục Vân không khỏi cảm động. Cơ thể vừa chuyển động đã xuất hiện ngay phía trên cao, ngang bằng với Tất Thiên. Trên đầu, Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển theo chiều dọc, khác với hướng xoay theo chiều ngang của Liệt Hỏa kiếm. hai tay dang ngang, một tư thế ưu mỹ được thi triển trên hư không rồi tiếp theo là một luồng tinh vân màu đỏ chậm rãi tụ hội trên cơ thể của Lục Vân, hình thành một khối quang lưu động, xoay chuyển quanh người.

Giữa đất trời, ngay trong khoảnh khắc này đột nhiên xuất hiện dị biến. Bầu trời vốn trong xanh bất ngờ ửng đỏ. Khí tức cường đại bá tuyệt thiên địa của Lục Vân đẩy lùi hần khí thể vốn đang chiếm lĩnh tình hình của Tất Thiên. Cả đấu trường chìm ngập trong một khối khí tức bá đạo cuồng liệt, như đang ngập ngụa trong dòng biển lửa cuộn cuộn cháy, như muôn thiêu rụi mọi thứ trên thế gian.

Ngoài đấu trường, mọi khán giả đều hoàn toàn kinh hãi và nghệt thở trước sức ép bá đạo phát ra từ Lục Vân. Trong đó, Tử Dương chân nhân cùng Vân Phong là sững sốt nhất, họ không thể nào hiểu được tại sao Lục Vân lại có một nguồn liệt hỏa chân nguyên cường đại, hung mãnh như muốn nuốt chửng mọi sinh linh, cuồng liệt một cách đáng sợ. Với tư cách là đối thủ, Tất Thiên cũng thật sự bàng hoàng trước khí thể trút hồn của Lục Vân. Y không dám tin rằng liệt hỏa chi khí trên người của chàng lại có thể dữ dội hơn hạo nhiên chính khí chí dương chí cương của bản thân gấp nhiều lần. Thật không thể tưởng tượng.

Một khối lửa rực cháy trong ánh mắt của Lục Vân, toàn thân của chàng cuộn cuộn bão lửa, trông như một hỏa diễm tinh linh. Hồng vân xung quanh xoay chuyển càng lúc càng nhanh, tạo thành một đóa hỏa liên yêu diễm ngay dưới cơ thể. Phía trên, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm đang thụ lập xoay chuyển, cứ mỗi vòng xoay sẽ tung ra một khối hồng quang rực rỡ, cuộn thành một cột kiếm quang xuyên thẳng lên chín tầng mây, đốt cháy cả bầu trời. Đất trời trong giây phút này đều bị nhuộm đỏ bởi vầng sáng mạnh mẽ. Mọi người trên Thái Huyền sơn đều vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Lục Vân tịnh lập trên đóa hồng huyết liên, như một vị hỏa sứ giả đầy thần bí và quỷ dị. Trong đôi mắt rực lửa, ẩn chứa một thần sắc lạnh lùng, Lục Vân cuối cùng cũng thi triển liệt hỏa chân nguyên đã hấp thụ từ Hắc vực bí cảnh. Điều khiến bản thân chàng không ngờ đó là Liệt hỏa chân nguyên khi thi triển ở đây lại có uy lực dữ dội như vậy, thật khác xa so với lúc còn trong Hắc vực bí cảnh.

Phía bên kia, Tất Thiên sững người trước tu vi cường đại của Lục Vân. Nhưng y là một người không dễ dàng chịu nhường bước. Đối với tu vi của mình, Tất Thiên có một niềm tin vững chắc, rằng nếu dốc toàn lực sẽ có thể đánh bại được Lục Vân. Khẽ nhìn sang Hạo Vân cư sĩ, Tất Thiên vận toàn thân công lực để hội tụ khí tức với tốc độ nhanh gấp mười lần. Y xuất hiện ngay trước Lục Vân, cách ba trượng, đôi tay bắt đầu khấu ấn trước ngực, thi triển pháp quyết. Liệt Hỏa kiếm lập tức phát ra một khối hồng quang, bao quanh Tất Thiên, giúp y ẩn mình giữa vầng sáng chói lòa.

Giữa không, Tất Thiên quát lớn: "Hạo nhiên chính khí, nhân giả vô địch, tiếp hạo nhiên thức thứ ba - hạo khí trường tồn". Dứt lời, khối quang cầu phình to, trong phút chốc hình thành một quang cầu to đến vài trượng và không ngừng bành trướng. Khi đã đạt được kích thước khoảng mười trượng thì đột nhiên thu nhỏ, chớp mắt đã thu nhỏ lại thành một huyết quang cầu cỡ một thước trở lại, lặng lẽ ngưng tụ trước ngực của Tất Thiên. Lúc này Tất Thiên đã xuất hiện trở lại trong phạm vi nhìn thấy của mọi người, đôi bàn tay hướng vào nhau, không chế khối quang cầu, quát lớn một tiếng, đẩy quang cầu nhằm thẳng về phía Lục Vân.

Ngay trong lúc Tất Thiên phát động công kích, Tử Dương chân nhân và Vân Phong đều sợ hãi thét lên, hiển nhiên họ đang lo lắng Lục Vân có tiếp nổi đòn tấn công đầy uy lực của Tất Thiên hay không. Tuy khối quang cầu có kích thước bé nhỏ nhưng ai cũng hiểu rằng, nó ẩn tàng một nguồn lực kinh hồn, e rằng trên thế gian không mấy ai có thể tiếp chiêu này được.

Vừa quan sát Tất Thiên ra đòn, Lục Vân vừa phát động Ý Niệm Thần Ba để thám xét thực hư của quang cầu. Quả thật nó ẩn tàng một nguồn lực vô cùng cường đại, hoàn toàn vượt trội hơn tổng lực công kích của hai lần trước, sức mạnh gấp nhiều hơn không dưới năm lần. Hỏa diễm rực cháy trong mắt, gào lên một tiếng, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên ảo hóa thành một con hỏa long dài khoảng ba trượng, cơ thể sáng lấp lánh như muôn vầng ánh sao, cuộn người uy dũng trước mặt Lục Vân, miệng há to nuốt chửng quang cầu của Tất Thiên.

Ngay lúc này, bầu trời xuất hiện một cảnh tượng kỳ thú. Hỏa long không ngừng lượn quanh Lục Vân, ngược chiều với đóa huyết liên phía dưới, từ từ tăng tốc. hai hướng xoay chuyển ngược nhau tạo nên hai vầng hồng quang khác biệt ở tứ phía, cuộn thẳng lên nền trời trong xanh, nhuộm đỏ cả một vùng rộng lớn. Vòm trời như trở thành một lò sưởi ửng hồng, lấp lánh hà quang, cảnh tượng đẹp đến khó tả.

Tất Thiên và mọi nhân sĩ có mặt đều sững sờ, ngó người mà nhìn chăm chăm về phía Lục Vân cùng vòm trời đỏ lừ, gần như quên mất, trận đấu vẫn còn đang tiếp diễn. Khi Lục Vân xuất hiện bất thành linh trước

mặt Tất Thiên, y chưa kịp mở miệng đã bị một nguồn lực nhu cường đè nén thẳng xuống lớp đất phía dưới. Lục Vân vốn không có ý làm tổn thương Tất Thiên nên chỉ dùng phần nhu kinh để ép y lún xuống mặt đất. Thật sự Tất Thiên đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên, đã không đủ sức để phản kháng.

Cùng lúc, các đệ tử Nho Viện toàn bộ đứng bật dậy, "Aaa" lên một tiếng rõ to. Trên gương mặt của họ là những nét lo lắng, hồi hộp, kinh hãi. Cả Hạo Vân cư sĩ và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải đều rung mình, ngó người nhìn Lục Vân đang tĩnh lập giữa không. Bên cạnh, Tử Dương chân nhân cũng đứng dậy, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc. Khắp người run lên vì xúc động, bất giác quay nhìn Vân Phong, giữ chặt lấy đôi vai của hắn, kích động mà nói không nên lời. Vân Phong cũng nhìn Tử Dương chân nhân với ánh mắt tràn đầy niềm vui và hân diện, dĩ nhiên cũng có đôi phần ngỡ ngàng.

Lúc này, đột nhiên có rất nhiều bóng người đang phi thân tới, có mặt gần đầu trường. Họ đều là những cao thủ của các viện khác hoặc một số đệ tử đã hoàn thành trận đấu của mình đến để xem chuyện gì xảy ra khi phát hiện dị biến trên bầu trời. Chỉ trong thoáng chốc, mọi người trong Lục Viện đã tề tụ, ai cũng vô cùng kinh ngạc khi ngắm nhìn Lục Vân đang lơ lửng trong cảnh tượng hiếm thấy như thế này.

Khi Huyền Ngọc chân nhân diu Lý Hoành Phi đang trong tình trạng trọng thương trở về, Tử Dương chân nhân đã vội nắm lấy tay của người, mừng rỡ không biết nói gì. Tịnh Nguyệt đại sư cũng có mặt ngay sau đó. Mọi người đều chú ý lắng nghe lời tường thuật của Vân Phong về cảnh đầu kinh thiên địa vừa rồi. Ai nghe xong cũng sửng người, ngạc nhiên.

Ngạo Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân, ánh nhìn dịu dàng trìu mến, vài lời hỏi thăm đã được gửi đến Lục Vân qua ánh mắt đầy ngụ ý đó. Còn Lý Hoành Phi thì vừa nhìn Lục Vân vừa khẽ nói: "Có lẽ đệ mới chính là Dịch Viên đệ nhất, cố gắng nhé, hãy tranh quang cho Dịch Viện".

Từ xa, Kiếm Vô Trần, Bản Nhất, Vô Vong, Thương Nguyệt đều đã thắng trận mà chạy đến. Nhìn thấy Lục Vân trên không, mọi người mới phát hiện, thì ra Lục Vân mới chính là kẻ mấu chốt của Dịch Viện, tu vi của chàng không ai nắm rõ được. Ánh mắt của Kiếm Vô Trần rực sáng, một ý niệm kiên nghị bùng cháy, như muốn thoát lên điều gì. Thương Nguyệt thì khẽ nhìn Ngạo Tuyết một cách nghi hoặc, dường như nàng đã hiểu ra gì đó.

Lúc này Lục Vân đã khiến cho Tất Thiên nằm bẹp trên mặt đất, không thể cử động. Bản thân và hỏa long thì không ngừng xoay chuyển, phi vũ, tương giao quang ảnh với hồng huyết liên. Hai đạo hồng quang cuồng xoáy đó không ngừng tỏa chiếu, phóng thẳng lên cao. Mây trời càng lúc càng đậm màu, trông như một đại dương dầm máu, đổ ụp xuống, bao phủ cả khoảng không gian trên đỉnh Thái Huyền.

Lục Vân dõi theo hỏa long đang múa lượn, ánh quang rực rỡ trên người ngày càng chiếu rọi, biết rằng nó sắp "tiêu hóa" được khối quang cầu cường đại của Tất Thiên. Chỉ cần thêm một chút nữa là mọi thứ có thể kết thúc. Bất chợt nhìn xuống dòng người đang chăm chú ngắm nhìn, Lục Vân bất gập nụ cười đang ẩn tàng trong ánh mắt của Ngạo Tuyết, thật ngọt ngào và vui sướng. Cơ thể vừa chớp, Lục Vân thả lỏng cho Tất Thiên, cơ thể lui về phía gần huyết liên. Nhìn hỏa long đang xoay mình, Lục Vân quyết định giúp nó một phát để mau chóng kết thúc trận đấu.

Đôi tay dang rộng, toàn thân Lục Vân bừng sáng đỏ rực. Nguồn Liệt hỏa chân nguyên vô tận trong cơ thể khiến chàng như biến thành một mặt trời ngời tỏ, chói lọi trên cao. một khối hỏa diễm màu sắc thuần khiết đột nhiên phóng ra từ cơ thể của Lục Vân, nhập vào Huyết liên. Ngay tức thì, thiên địa bừng sáng, hỏa long mượn thế, ẩn long thể mà ảo hóa ngay thành một đạo hào quang. Giữa không, hồng quang tứ phía tập trung vào đạo hào quang đó. Các cụm mây ứng đỏ chậm rãi lượn gần bên đỉnh Thái Huyền Sơn, vô số ánh quang đổ tụ hội vào huyết liên, bầu trời dần trở lại màu xanh trong vốn có.

Cuối cùng, trong sự kinh ngạc tột cùng của mọi người, trời quang mây tạnh. Hào quang quanh huyết liên cũng nhạt dần, sau đó bị hỏa long hấp thụ toàn bộ, không còn dấu vết. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tất cả đã hoàn nguyên, còn lại một khối quang cầu càng lúc càng thu nhỏ, thấp thỏm, biến dạng không ngừng. Lục Vân quan sát Như Ý kiếm, thâm biết Long hồn đã thụ ích khá nhiều sau khi hấp thụ khối chân nguyên chí dương chí cương cường đại của Tất Thiên. Vì thế mà Như Ý kiếm phát sinh dị biến.

Hồng quang tiêu tan, bóng dáng của Như ý kiếm dần dần hiện rõ. Bất chợt Lục Vân mỉm cười. Chỉ thấy Hồng quang vừa chớp, mọi ánh hào quang đều biến mất. Giữa không, Như ý kiếm nhẹ nhàng lơ lửng, một luồng hồng quang khẽ lưu động dọc thân kiếm, đẹp rạng ngời. Điều khiến người ta kinh ngạc đó là, thân

kiếm vốn màu đỏ bây giờ đã trở nên trong suốt. Một con thần long đang phi vũ hiện rõ trên thân kiếm, theo từng vòng xoay chuyển, hình dạng biến đổi liên tục, thần kỳ vô cùng. Trên phần tay cầm thì râu rồng bảo vệ phần cổ kiếm, vây rồng bảo vệ chuôi kiếm, đường nét tinh tế, bắt mắt ấn tượng.

Lục Vân ngẩng nhìn thanh Như Ý kiếm trong hình hài mới lạ, trong lòng trỗi dậy một niềm vui khó tả. Chàng không ngờ sau trận này, Như Ý kiếm lại có sự thay đổi thần kỳ như vậy. Lục Vân khẽ cười: "Hảo chiến hữu, không ngờ người cũng muốn được phát huy thần lực. Được, từ lúc này trở đi, chúng ta sẽ cùng dương uy thiên hạ. Ta sẽ khiến cho mọi người, mọi thần phải biết đến danh tiếng của Lục Vân". Dứt lời, chàng ngẩng nhìn thiên tế một cách ngạo nhiên, như muốn thể hiện điều gì.

Dưới đất, môn hạ của Nho viện đã dìu Tất Thiên về nghỉ ngơi. Y chỉ tiêu hao quá nhiều chân nguyên chứ không có mệnh hệ gì. Đây là điều khiến cho người của Nho Viện cảm thấy rất an ủi. Trong khi đó, Huyền Ngọc chân nhân và môn hạ của Dịch Viện, ai nấy đều lặng người. Giây phút này quả thật là niềm kiêu ngạo quý báu của họ. Lục Vân, một đệ tử mới nhập môn được hai năm mà có thể dễ dàng đánh bại đệ tử kiệt xuất nhất của Nho Viện, mang lại niềm vinh dự lớn lao cho Dịch Viện. Giây phút này sẽ là thời khắc đáng nhớ nhất và chắc chắn được ghi nhận vào sử sách của Dịch Viện.

Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân nắm lấy tay nhau, cùng nghĩ về một hy vọng - trận tranh danh vị đệ nhất của kỳ đại hội lần này, có lẽ không chỉ dành cho Kiếm Vô Trần. Với thực lực cường hoành của Lục Vân, phong độ dữ dội được thi triển hôm nay đủ chứng tỏ chàng có đủ tư cách để đánh một trận phân cao thấp với Kiếm Vô Trần. Thật là một điều đáng mừng. Bao nhiêu năm rồi, Dịch Viện cuối cùng cũng xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, có thể thay đổi lịch sử lâu đời hẩm hiu của Dịch Viện, khởi tạo một thời kỳ huy hoàng vô thượng.

Những người khác thì sao? Họ nhìn Lục Vân với nét âu lo không thể che giấu. Kỳ đại hội này thật có quá nhiều bất ngờ. Lý Trường Xuân vừa nhìn Lục Vân vừa sầm mặt, nỗi lo lắng đang gặm nhấm tim gan của lão. Khẽ nhìn sang Kiếm Vô Trần, lão thở dài, quay mình bước đi.

Lão vừa đi, mọi người cũng thấy không còn gì đáng xem nữa nên mạnh ai nấy về. Rất nhanh, cảnh tượng náo nhiệt đã trở về bầu không khí tĩnh lặng.

37. Hồi 37: Trước Trận Đại Chiến

Hạo Vân cư sĩ cười gượng: "Thật ra cũng không có gì khó tin, thắng thua là chuyện thường tình, ta không xem trọng lắm. Nhưng mà, lần này Nho Viện chắc chắn phải mang vác cái danh hiệu Lục Viện... bết bết rồi. Ngược lại, Dịch Viện của đệ trong kỳ đại hội này lại tạo nên một sự kiện kinh hồn, uy chấn chân tu giới. Trong sáu vị trí Lục cường thì Dịch Viện đã giữ đến hai vị trí. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của tất cả các viện tham dự. Lão bằng hữu à, hãy tiếp tục cố gắng, không chừng danh hiệu đệ nhất sẽ rơi vào tay Lục Vân".

Huyền Ngọc chân nhân bình tĩnh lại, nhìn Lục Vân đang lơ lửng trên cao, trong đôi mắt suy tư lại xen lẫn vẻ rạng rỡ ngời tỏ nhìn chàng. Người nói một cách nhẹ nhàng: "Hy vọng là vậy, nếu như lần này Lục Vân có thể tranh giành vị trí đệ nhất, Dịch Viện của đệ sẽ lập lại lịch sử năm xưa của Thiên Kiếm Viện, một bước trở thành Lục Viện chi thủ. Chỉ có điều... có thành hiện thực được hay không vẫn còn là ẩn số. Lục Vân vốn dĩ là kỳ tài với nhiều bí mật khó lường, e rằng còn nhiều điều chúng ta vẫn chưa biết được".

Bên cạnh, Tử Dương chân nhân hỏi hả chen vào: "Ta tin là Lục Vân sẽ làm được. Bởi vì chính miệng đệ tử ta đã nói thế, nên ta rất tin tưởng". Lời nói kiên định, khí thái quả quyết vô cùng, xem ra tấm lòng của người dành cho Lục Vân sâu đậm vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân phần nào thấu hiểu nỗi lòng của Tử Dương, niềm vui cùng sự tin tưởng đó làm sao có thể che giấu được. Nhìn Tử Dương, người khẽ gật đầu: "Chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ cho Lục Vân. Nhưng bây giờ phải bảo Lục Vân lui xuống, chúng ta cũng nên về thôi, mất công Thiên Kiếm Viện lại nói ta cố tình thị uy". Dứt lời, liếc khẽ Lục Vân như có ý nhắc nhở.

Giữa không trung, Lục Vân nghe rõ mồn một lời nói của từng người. Vừa nghe Huyền Ngọc chân nhân bảo lui về, chàng bèn nhìn Như Ý kiếm, tay phải xuất chiêu, thanh kiếm ngoan ngoãn trở về chỗ cũ. Ngắm nhìn

thân kiếm trong suốt với long ảnh rực sáng, Lục Vân bắt giác mỉm cười, hiểu rằng, Long ảnh trên thân kiếm chính là chân thân của Long Hồn.

Lần này thần kiếm Như Ý hấp thu chân nguyên chí dương chí cương của Tất Thiên, đối với bản thân thần kiếm và Long hồn đều mang lại lợi ích rất lớn. Điều quan trọng là đòn tấn công của Tất Thiên không chỉ hàm chứa chân nguyên chí dương chí cương, mà trong quang cầu cường đại còn chứa đựng một nguồn thiên địa chính khí. Long hồn vốn là thần vật, do bản thể bị diệt nên chỉ còn thực lực của hồn phách, vì thế mà yếu kém hơn hẳn. Nhờ thiên địa chính khí giúp cho Long hồn kết hợp với Như Ý kiếm, hai vật do đó mà uy lực gia tăng gấp mười lần, đến cả Long hồn cũng không ngờ.

Tay phải Lục Vân vừa phát, một nguồn liệt hỏa chân nguyên ngùn ngụt cuộn vào kiếm thần, một tiếng kiếm rú long gầm lập tức vang dội, kinh hồn nhiếp phách giữa không trung. Chỉ thấy trên trời lúc này xuất hiện một con thần long phóng ra từ thân kiếm, rực đỏ đến khiếp đảm. Liệt hỏa thần long gầm lên một tiếng rung chuyển đất trời, khí thế cường hoành chấn động đến từng ngõ ngách trên đỉnh Thái Huyền. Sau khi bay lượn vài vòng giữa khoảng trời đỏ lự, hỏa long quay trở về Như Ý kiếm.

Lục Vân mỉm cười hài lòng rồi hạ mình xuống đất. Chàng dịu dàng nhìn Ngạo Tuyết, hai người nhìn nhau một lúc, miệng khẽ cười rồi nhẹ nhàng rời xa. Khi thấy thần sắc kinh ngạc xen lẫn vui mừng của mọi người, Lục Vân vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh như thường, tức khắc thu hồi khí tức đang hừng hực lan tỏa từ cơ thể. Thay đổi nhanh đến nỗi như vừa biến thành một người hoàn toàn khác, thật khiến mọi người sửng sốt!

Vân Phong hồi hã kéo lấy tay chàng, hồi vồn vã: "Lục Vân, thật ra huynh còn có bao nhiêu tuyệt chiêu bí kíp mà đệ chưa được thấy nữa vậy? Tại sao huynh có tu vi cường đại như thế mà trước đây đệ không hề phát hiện nhỉ? Huynh xấu bụng thật, lợi hại vậy mà cứ giấu hoải. Làm đệ cứ lo nơm nớp, tưởng huynh bị đo ván bởi chiêu Hạo Khí Trường Tồn của Tất Thiên rồi".

Tử Dương chân nhân đứng kế bên vội góp lời: "Thì đó, con cũng thiệt là... thật khiến ta hủ hồn. Tuy nói vậy nhưng những gì con thể hiện ngay sau đó đã khiến cho Dịch Viện chúng ta nở mày nở mặt. Mọi người trong viện đều hãnh diện về con lắm. Tiếp tục cố gắng nhé Lục Vân, hy vọng con đạt được thành tích cao trong Lục cường là việc không khó khăn nữa rồi". Dứt lời, người nhìn Lục Vân tràn đầy tình yêu thương, khiến chàng cảm động vô cùng.

Quay sang mọi người, chàng thấy ai nấy cũng có cùng một tâm trạng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Lục Vân mỉm cười, trong lòng mừng vui không kém: "Cám ơn sự ủng hộ của tất cả, tôi không có sao, chúng ta hãy về thôi". Chàng không nói gì nhiều, chỉ cười cùng mọi người rồi thi triển khinh công lướt mình trong gió.

Dõi theo bóng của Lục Vân, Hạo Vân cư sĩ khẽ nói "Trên cơ thể của người này có một nguồn khí tức vương giả. Nhưng lạ một điều là loại khí tức kỳ dị này lại kết hợp từ vương đạo và bá đạo, thần bí khôn lường. Lục Vân lại không hay biểu hiện mình, trong lòng ắt đang ẩn chứa những bí mật không thể để ai biết đến". Nói xong khẽ quay người nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân rồi xoay mình rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân cũng trầm tư một lúc rồi nói: "Được rồi, chúng ta cũng nên về thôi. Về phần Lục Vân, nếu đệ tử ấy không muốn nói thì mọi người đừng nên vặn hỏi. Tất cả hãy đợi sau khi kết thúc kỳ đại hội, mọi chuyện rồi sẽ rõ ràng". Dứt lời, người diu Hoành Phi đang bị trọng thương lui về.

oOo

Trở về Thiên Hòa Động, mọi người ngồi lại với nhau, hỏi han. Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhìn Lục Vân và Ngạo Tuyết, nói: "Lần này, cả Lục Vân và Ngạo Tuyết đều đã lọt vào vòng Lục cường, đây là một việc đáng mừng và vượt ngoài dự kiến của tất cả. Đối với địa vị của Dịch Viện trong chân tu giới, nhờ đó mà nâng cao một bậc đáng kể. Ngày mai sẽ là trận Lục cường cực kỳ quan trọng, cũng là thời khắc phân cao thấp giữa các viện và bản thân các đệ tử. Lần thi đấu này sẽ được tổ chức tại Thiên Huyền Động, mọi cao thủ đều có mặt để cùng quan sát và theo dõi từng trận đấu một. Sáu người sẽ chia thành ba nhóm, người chiến thắng của mỗi nhóm sẽ giành vị trí Thượng tam danh, người thất bại sẽ thuộc Hậu tam danh. Trận đấu này sẽ là mấu chốt trong việc quyết định sự xếp loại của Lục Viện trong vòng mười năm tới, đồng thời cũng liên quan đến kỳ đại hội lần sau sẽ được tổ chức tại viện nào. Cho nên, ta hy vọng Lục Vân và Ngạo Tuyết hãy nỗ lực hết mình". Nói xong ông nhìn hai người đầy khích lệ.

Lục Vân nhìn Huyền Ngọc chân nhân khẽ hỏi: "Đệ tử muốn hỏi một việc, nếu như hai người lợi hại nhất của kỳ đại hội này lại không may gặp nhau ngay vòng đầu, vậy chẳng phải sẽ chỉ được xếp hạng tư thôi sao? Như vậy thì không được công bằng".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười: "Điểm này không lo lắm, đại hội đã có quy định. Trong đợt tỉ võ cuối cùng này, người nào cảm thấy bất bình có thể đưa ra lời thách đấu với ba người trong Thượng tam danh. Chỉ cần đánh bại được người đó thì có thể chứng tỏ thực lực cường đại của mình và thay thế vị trí của họ. Trận đấu sẽ kéo dài cho đến khi tất cả đã tâm phục khẩu phục. Đương nhiên, nếu trường hợp tự cho rằng trình độ của mình và đối thủ có sự chênh lệch quá cao thì có quyền bỏ cuộc và xét phần thắng cho phía đối phương. Với ba người đứng đầu cuối cùng, để công bằng, ba người sẽ bốc thăm xem hai người nào sẽ đấu trước, người còn lại sẽ đấu sau. Người đấu trước nếu bị thương trong lúc thi đấu thì trận đấu sau sẽ được dời lại sau một hay hai ngày để có thể hồi phục chân nguyên, tiếp tục tiến hành tỉ võ công bằng, cho đến khi tìm ra người đệ nhất".

Lục Vân nghe thế, hiểu được phần nào quy tắc của giải đấu, quay sang nhìn Ngạo Tuyết, rồi lại lướt mọi người một lượt, hỏi: "Vậy ai sẽ là người bốc thăm? Trong giới chân tu, chỉ cần tu vi đạt được một trình độ nhất định thì có thể dễ dàng biết được trong thăm có nội dung gì. Phương thức bốc thăm e rằng cũng chưa đủ công chính".

Tất cả sững người, ngẫm lại lời chàng nói thì thấy cũng hợp lý. Tử Dương và Tịnh Nguyệt mỉm cười nhưng không lên tiếng. Còn Ngạo Tuyết, Vân Phong và Hoành Phi đều bắt giắc chăm chăm nhìn Huyền Ngọc chân nhân, trong lòng đầy nghi vấn. Huyền Ngọc chân nhân nói khẽ: "Lục Vân hỏi hay lắm! Điều này chứng tỏ con có quan tâm và chuẩn bị khá tốt cho trận đấu, lại thần trọng tử mĩ, không lộ một chút sơ suất nào. Thật ra điều này trước đây đã có người từng hỏi, cho nên Lục Viện trưởng giáo đều đã tính đến khả năng này. Để có thể thật sự công chính minh bạch, khi chọn lựa, chúng ta sẽ khắc tên của sáu tuyển thủ vào sáu mảnh ngọc thạch giống nhau y đúc. Việc chọn lựa sẽ giao cho một môn hạ đệ tử bất kỳ. Vị đệ tử này trước khi tiến hành sẽ bị sáu vị trưởng giáo phong ấn toàn bộ tu vi để công bằng. Như vậy kết quả bốc thăm sẽ không thể giả mạo hay có gian trá, đồng thời mọi người đều đã thông qua giải pháp này. Kỳ đại hội năm nay chúng ta cũng sẽ áp dụng cách thức tương tự. Do đó mọi người có thể yên tâm về tính xác thực của kết quả. Tuy nhiên, ta vẫn sẽ cân nhắc khi quan sát".

Nghe xong, cả bốn người Lục Vân Ngạo Tuyết giờ mới hiểu rõ quy định của giải đấu, xem ra cũng khá công bằng. Cuối cùng, Huyền Ngọc chân nhân dặn dò thêm vài điều rồi đến Thiên Huyền động để tham dự hội thảo. Lý Hoành Phi vì bị trọng thương nên không nói gì chỉ lặng lẽ mình trở về động để liệu thương. Tử Dương chân nhân cũng chỉ nói vài câu khích lệ rồi vội vào động để giúp Hoành Phi mau chóng hồi phục.

Tử Dương chân nhân vừa rời khỏi, Vân Phong lập tức hỏi Ngạo Tuyết: "Sư tỷ, hôm nay tỷ có báo thù cho đệ không? Tỷ có thay đệ dạy cho tên Triển Ngọc đó một bài học không? Hắn láo lăm tỷ ă! Tỷ không cần phải nể tình ai đâu, cứ cho hắn biết thế nào là lẽ độ".

Ngạo Tuyết thần nhiên: "Tỷ đã dạy cho người này một bài học mà hắn sẽ không bao giờ quên được, ít nhất cũng phải nằm nghỉ dưỡng vài ngày mới có thể hồi phục được. Trước giờ tỷ ra tay đều không nể tình nên đệ không cần phải ghi nhớ mối thù này nữa". Dứt lời, Ngạo Tuyết liếc qua sư phụ, trong mắt như ẩn chứa điều gì đó.

Tịnh Nguyệt đại sư cũng quay người lại, nhẹ nhàng nói: "Ngày mai hãy cố gắng, ta không có gì để nói vào lúc này nữa. Hãy đợi khi trận đấu có kết quả rồi hãy tính sau". Rồi người chợt nhìn sang Lục Vân một cách kỳ dị, sau đó bà mới quay mình rời khỏi.

Trong sơn động, Vân Phong tình nghịch vừa liếc nhìn Lục Vân vừa ngó sang Ngạo Tuyết, bất chợt phá lên cười: "Ai cũng đi hết rồi, xem ra đệ ở lại cũng chỉ là kỳ đà cản mũi mà thôi... E hèm, thôi đệ đi dạo một lúc đây, hi hi". Hắn vừa nói xong là vút người phóng ra xa.

Lục Vân và Ngạo Tuyết cùng nhìn theo bóng dáng của hắn, định nói lời tạm biệt. Ngay lúc tưởng chừng như tên quỷ nhỏ này đã biến mất thì đột nhiên lại thấy hắn lộ ra ngay trước mặt, nhìn hai người nhe răng cười nham nhở: "À, quên mất! Lục Vân huynh! Huynh phải chăm nom Ngạo Tuyết tỷ thật tốt nha! Cố gắng lên! Đệ ủng hộ huynh nè". Rồi hắn nháy nháy mắt: "Tới lúc đó huynh chớ quên cám ơn đệ đấy, mà hình như nhờ đệ mà hai người mới gặp nhau hồi lần đầu tiên ă! Ha ha, thôi không nói nữa, đệ đi đây!". Hắn

lại biến mất nhanh như cơn gió.

Lục Vân nghe thế, chàng chỉ cười ngượng ngùng, vừa ngẩng đầu nhìn Ngạo Tuyết thì bắt gặp ngay ánh mắt dịu dàng của nàng cũng đang hướng về phía mình. Hai ánh mắt truyền cho nhau nhịp đập của hai con tim đang rung rộng, lúc này hai người cảm thấy thời gian như ngừng trôi. Mãi một lúc lâu sau, Lục Vân mới lên tiếng: "Ngạo Tuyết, chúng ta cùng đi dạo nhé". Chàng đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt trong ngần của Ngạo Tuyết, chàng lặng yên chờ đợi với một niềm tin khắp khởi.

Ngạo Tuyết mở to đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của mình, khe khẽ gật đầu. Nàng đứng dậy, chậm rãi đi bên cạnh. Một làn hương nhẹ nhẹ, phảng phất quyến rũ từ trên người của Ngạo Tuyết tỏa ra khiến cho Lục Vân mê mẩn. Lặng lẽ đi bên cạnh, dáng người đầy quyến rũ của Ngạo Tuyết khẽ dao động nhịp nhàng, nàng tròn xoe mắt hỏi: "Chúng ta... chúng ta đi đâu?".

Lục Vân vừa ngắm nhìn đôi mắt trong sáng đó, tim chàng vừa rộn ràng đầy ắp niềm vui cứ tung tăng không ngừng trong từng đoạn kinh mạch, trở dậy thứ cảm giác như muốn ôm chầm lấy nàng không muốn lìa xa. Tiếc là, Lục Vân đang cố gắng kềm chế, không thể hiện ra ngoài. Chàng chỉ nói: "Tỷ cứ tin đệ, đi theo là được". Đôi mắt lúc này nhìn Ngạo Tuyết đầy yêu thương.

Nàng khẽ động lòng, cảm giác như có một luồng điện chạy dọc cơ thể, một xúc cảm mà nàng chưa từng được cảm nhận trước đây. Nhìn Lục Vân, Ngạo Tuyết cười ngượng ngạo, vẻ đẹp đó càng rạng ngời thêm trên khuôn mặt như trăng sao ấy. Trong giây phút này, nàng chợt hiểu ái tình trong nhân gian là gì, đó thật là một điều kỳ diệu, là một sự quyến luyến khó rời, là xúc cảm khắc cốt ghi tâm không thể nào quên. Môi xinh khẽ động, giọng nói thanh và ngọt của Ngạo Tuyết khẽ vang lên trong gió...

"Chân trời góc biển, người ở trong tim ta!". Trong thanh âm thoang thoảng là sự kiên định khiến cho Lục Vân rung mình. Đôi mắt rực sáng sự hân hoan, chàng nhìn Ngạo Tuyết đầy yêu thương, nhẹ nhàng đưa ra lời thề cho đôi lứa: "Luân hồi trăm kiếp, ngàn đời thay đổi, biển cạn đá mòn, lòng ta bất biến".

Nụ cười hé nở trên môi như hoa đào nhất hiện, đẹp rực rỡ, nàng khẽ nói: "Đi thôi, trời sắp tối rồi".

Dưới ánh trăng lung linh, Lục Vân và Ngạo Tuyết cùng ngồi bên nhau, lặng lẽ ngắm nhìn trời đêm với muôn vì sao lấp lánh. Gió khuya rì rào, cuốn lấy từng lớp vải trắng tinh, phất phới từng điệu dạ vũ mê người. Lục Vân bị hấp hồn bởi vẻ kiều diễm, kiều sa của vũ điệu thướt tha cùng mái tóc dài uốn lượn nhẹ xòa, chàng bất giác ngâm.

"Dưới trăng mờng lung giai nhân vũ, mắt trong như nước tóc như mây.

Ta hỏi thương nguyệt tại sao cười, giữa ánh trăng nay trùng nhị ảnh".

Vừa ngâm vừa chỉ lên bóng người trên mặt đất, không phải đang chồng vào nhau sao?

Ngạo Tuyết che miệng khẽ cười, nét dịu dàng lơ thơ trong gió... Lục Vân nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong của Ngạo Tuyết, mỉm cười rồi nhẹ nhàng đưa bàn tay ra trước mặt. Ngạo Tuyết hơi lưỡng lự, đôi má khẽ ửng hồng, đẹp ngớ ngàng dưới ánh trăng. Nàng từ từ đưa bàn tay của mình khẽ đặt vào bàn tay ấm áp của Lục Vân. Hai người không nói, cũng không cử động, lặng lẽ tận hưởng cảm xúc đang lan tỏa từ đôi bàn tay nắm chặt.

Lúc này, ngay dưới ánh trăng đêm nay, thiên địa làm chứng, dạ nguyệt làm mai, trái tim của hai người lần đầu tiên cảm nhận được sự rung cảm của đối phương, thông qua nhịp đập rộn ràng trên đôi tay không rời ấy. Họ nhìn nhau, Lục Vân tỏ ra phần khởi muôn phần, còn Ngạo Tuyết lại thoáng nét e thẹn, đáng yêu. Giữ chặt lấy đôi tay mềm dịu của Ngạo Tuyết, Lục Vân cảm giác tim mình rộn rã, ngọt lịm biết đường nào. Ngạo Tuyết vốn lạnh lùng như băng giá, lúc này lại trở nên ấm áp, dịu dàng như vậy, làm sao mà chàng không cảm thấy mừng vui hoặc kinh ngạc muôn phần?

Nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Ngạo Tuyết, Lục Vân dẫn nàng đến bên vách núi, nhẹ nhàng bày tỏ những lời nói đã giấu kín trong lòng bấy lâu. Ngạo Tuyết cúi đầu e thẹn, đôi mắt chỉ nhắm mỗi đôi bàn tay đang kết vào nhau mà im lặng lắng nghe. Cảm nhận, sự trân trọng trong từng cái siết tay thật vững vàng, thật ấm áp của Lục Vân. Ngạo Tuyết khẽ run người, chìm đắm trong xúc cảm kỳ diệu đang không ngừng thăng hoa... có lẽ, đó chính là cảm xúc yêu thương...

Dưới ánh trăng, Ngạo Tuyết càng duyên dáng và thanh khiết như nguyệt cung tiên tử, càng ngấm càng đẹp. Lục Vân như sợ vuột mất bàn tay mềm dịu mà cứ giữ chặt lấy, nhẹ nhàng sưởi ấm, vuốt ve một cách thần trọng. Chàng ngẩng đầu, chỉ thấy vầng trăng như một lưỡi liềm nhọn hoắt, treo lơ lửng trên cành cây. Ánh trăng bạc tỏa xuống, xuyên qua những kẽ lá, tạo thành những tia trăng nhảy nhót lung linh giữa rừng...

Lục Vân khẽ ngâm:

"Mỹ nhân như ngọc, trăng như lưỡi liềm, thiên địa vô cực, tự ta ngao du".

Dứt lời, cơ thể đột nhiên bừng sáng, một nguồn khí thể hùng dũng tỏa ra tứ phía, tràn ngập cả khu rừng. Nhìn về mặt thoáng nét ngạc nhiên của Ngạo Tuyết, Lục Vân mỉm cười, thu tay phải về, thuận thế ôm trọn Ngạo Tuyết vào lòng.

Ngạo Tuyết ngượng đỏ cả mặt, đôi tay nhẹ nhàng đặt trước ngực, khẽ chạm vào Lục Vân. Nàng chỉ e then lắc đầu, không nói nên lời. Lục Vân hít một hơi thật mạnh, khẽ nói: "Ngạo Tuyết, nàng rất đẹp, rất hấp dẫn, nàng biết không? Bất cứ ai gặp đều không khỏi bị thu hút bởi khí chất lạnh ngạo, thanh khiết đến thoát tục của nàng. Trong số những người đó có ta". Ánh mắt rạo rực, nhìn thẳng vào Ngạo Tuyết.

Nàng khẽ nhìn lại, rất lâu, rồi khẽ nói: "Chàng cũng rất đặc biệt, tính cách biến đổi kỳ lạ. Bình thường thì hiền hòa nho nhã nhưng có lúc lại bá đạo vô cùng với một nguồn khí phách cương mãnh ngút trời. Cũng giống như trong trận đấu với Tất Thiên vậy, thật khiến người ta khó đoán về con người thật của chàng. Khi cố gắng thám xét, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một tầng mây mù bao quanh, không thể phát hiện được bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, cho dù chàng thư sinh nho nhã hay bá đạo thanh cường thì đều có điểm gì đó cuốn hút, khiến ta không khỏi nghĩ về chàng". Ngạo Tuyết vừa nói vừa khẽ đặt tay lên vùng ngực, nơi trái tim của Lục Vân đang đập từng hồi mạnh mẽ.

Lục Vân nhìn đắm đuối vào đôi mắt sáng như vầng trăng của Ngạo Tuyết, tràn đầy yêu thương... Trong khoảnh khắc này, có rất nhiều lời nhưng không biết phải nói ra sao... Có lẽ, im lặng là điều tốt nhất để giữ lấy những giây phút tuyệt vời.

Gió đêm nhẹ nhàng hát, hai bóng người dựa vào nhau chìm đắm trong vòng tay ấm áp. Trên cao, vầng trăng như e then phải tạm thời trốn vào mây, dành riêng khoảng không vắng lặng cho hai người, để cho hai người cùng lắng nghe nhịp đập đều đặn, hòa hợp của hai con tim đang tràn ngập hạnh phúc. Đột nhiên, Lục Vân giật mình. Trước ánh mắt kinh ngạc của Ngạo Tuyết, từ người chàng bừng bừng phát ra một nguồn khí thể cường hoành tuyệt đỉnh, một đạo ánh sáng rực rỡ xé nát cả màn đêm thăm thẳm.

Từ thái độ đột ngột của Lục Vân, Ngạo Tuyết biết rằng có gì đó không ổn. Nhưng tại sao không phát hiện được gì cả? Lục Vân vội vàng kéo nàng lui về phía sau mình, trừng mắt nhìn về khoảng không xa xăm trước mặt. Vừa khẽ buông tay, Lục Vân vừa nói: "Cẩn thận, có tà vật quỷ dị xâm nhập vào Thái Huyền sơn. Cách thức rất kỳ lạ, khó ai có thể phát hiện được". Dứt lời, cơ thể lập tức phi lên giữa không, toàn thân rực sáng vàng sáng xanh đỏ.

Giữa không, vầng sáng xanh thẳm và vầng sáng đỏ thắm liên tục thay phiên đổi màu, tốc độ ngày càng tăng cao. Ngạo Tuyết đứng ở phía sau nên không phát hiện, lúc này đôi mắt của Lục Vân đang phát ra hai vầng sáng một đỏ một đen, thần bí và quỷ dị vô cùng. Trong thâm tâm Lục Vân lại đang cảm thấy sợ hãi, chàng không ngờ Ý Niệm Thần Ba lại phát hiện ra một nguồn khí tức kỳ dị. Vấn đề là khi vừa phát hiện thì nguồn khí tức đó lập tức có phản ứng, tức thì sử dụng phương thức tâm linh để công kích Lục Vân.

Cố gắng nhìn xuyên qua màn đêm dày đặc, nhưng do khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ hào quang hắc ám đó là vật thể gì. Tuy nhiên, nhờ có Ý Niệm Thần Ba, cảnh vật trong đêm dần hiện rõ trong tiềm thức... Đó là một khối hắc quang cầu đang xoay chuyển thần tốc, xung quanh có rất nhiều chân khí với tần số khác nhau, số lượng lên đến hàng ngàn, khiến cho bất kỳ đạo Ý Niệm Thần Ba nào tiếp cận đều bị đánh bật về.

Ngay trong lúc Lục Vân tập trung thám xét hắc quang cầu thì bất ngờ bảy đạo tinh thần dị lực dưới dạng sóng ba với tần suất cực cao tấn công vào Lục Vân. Tốc độ kinh hồn cùng với tần suất khiếp đảm này lần đầu tiên Lục Vân gặp phải. Vì khoảng cách hai bên quá xa nên công kích theo dạng thường sẽ không có tác dụng, đành phải phòng ngự. May là Lục Vân thông thạo vô thượng pháp quyết "Thiên Địa Vô Cực", lại biết cách vận dụng Ý Niệm Thần Ba cho nên kiểu công kích này đối với chàng đúng là cá gặp nước. Sau khi

bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự vững chắc, Lục Vân nhanh chóng phát ra mười sáu đạo Ý Niệm Thần Ba, với tần suất mỗi tức là một vạn tám ngàn lần đến chín vạn sáu ngàn lần, phản kích mãnh liệt. Ý Niệm Thần Ba vô ảnh vô hình, có thể xuyên qua không gian, không chịu sự hạn chế của khoảng cách.

Hai nguồn lực thần bí này âm thầm giao phong từ phía xa, phút chốc bùng phát một nguồn lực phóng tỏa với sức hủy diệt đáng sợ. Chỉ thấy vầng sáng quanh người của Lục Vân dao động dữ dội, nguồn lực bá đạo xung quanh lập tức bùng nổ quanh cơ thể, ngay cả cây cối trong vòng mười trượng xung quanh ngã rạp như rạp. Thanh thần kiếm của Ngạo Tuyết lập tức phóng ra tạo vòng phòng ngự chống lại đòn phản lực vô hình.

Đôi mắt của Lục Vân rực sáng, chân nguyên toàn thân phút chốc tăng vọt, chín đạo Ý Niệm Thần Ba tiếp tục được phát ra với tần suất mười tám vạn ba ngàn sáu trăm lần mỗi tức, kích trúng ngay hắc quang cầu. Từ giữa nền trời đen thẫm thẫm, bất ngờ một đường sét đánh ngang, chiếu rọi cả khoảng trời. Lục Vân cười nhạt, hình ảnh hắc quang cầu hiện rõ trong tâm thức. Sau khi bị kích trúng, vòng ngoài của nó đã bị nứt, để lộ dị vật phát sáng ánh xanh quái dị.

Đó là một quang cầu xanh ngắt to khoảng một trượng. Dù không thấy rõ hình dạng của vật thể nhưng Lục Vân cảm nhận được ma khí kinh khủng của nó. Bất chợt, Lục Vân phát hiện, đòn công kích ban đầu của dị vật chính là pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông. Ra thế mà đối phương có thể công kích mình từ một khoảng xa vời vợi như vậy. Qua hai lần giao tranh, Lục Vân có thể khẳng định, dị vật này nếu là ma vật của Ma Vực thì ít nhất cũng thuộc cấp Ma Thần, nếu không thì sóng tinh thần không thể đạt đến tần suất vượt hơn bảy vạn chín ngàn lần mỗi tức.

Trong lúc Lục Vân đang phân tích tình hình thì một nguồn ma khí cường đại bất thành linh xuất hiện trong tâm trí của Lục Vân. Cùng lúc, phía Thiên Huyền động của Thiên Kiếm Viện phát ra tiếng nổ rung chuyển cả rừng núi. Tiếp theo là một đạo ánh sáng ngũ sắc phóng vọt lên trời, trông từ xa giống như năm con thần long, phi vũ uy nghi, lưỡng lự như tìm kiếm thứ gì đó. Vừa lúc ngũ sắc hào quang thăng thiên, lập tức có vài nhân ảnh vọt lên giữa không, phi thẳng về phía ma vật.

Lục Vân vội thu hồi hào quang quanh người, tĩnh lập giữa không, phiêu du nhưng u linh trong gió, hòa lẫn vào bóng đêm. Phía dưới, Ngạo Tuyết cũng thu hồi thần kiếm, bay lên cùng Lục Vân, nhìn ra phía có thanh âm kỳ dị.

Nhàn nhạt, Ngạo Tuyết hỏi: "Tại sao chàng thu hồi hộ thể chân khí? Có phải không muốn họ phát hiện chúng ta ở đây, hay...hay còn có lý do gì khác?". Vừa hỏi nàng vừa nhìn thẳng vào Lục Vân, ánh mắt lộ vài nét nghi hoặc.

Lục Vân nhìn nàng, khẽ nói: "Đây là Thái Huyền sơn, có nhiều chuyện chúng ta không tiện nhúng tay vào. Hơn nữa, khi chưa chính thức giao đấu với Kiếm Vô Trần, ta cũng không muốn thể hiện quá nhiều. Điều quan trọng là ta không muốn họ biết quá nhiều chuyện. Bây giờ, cao thủ như mây, chúng ta tốt nhất nên rời khỏi đây, tiếp tục dạo bước dưới trăng". Lục Vân bất chợt mỉm cười, gương mặt anh tuấn với nụ cười rạng rỡ đó thật khiến cho Ngạo Tuyết sửng người.

Lục Vân nắm ngay bàn tay nhỏ nhắn của Ngạo Tuyết, hai lòng bàn tay áp vào nhau nhẹ nhàng, ánh mắt thương yêu đầy lời cuốn như đang kêu gọi, hối thúc. Không đợi Ngạo Tuyết lên tiếng, Lục Vân lại ngâm:

"Gió thanh trăng sáng bên cạnh, giai nhân tay ngọc trong tay, chân trời góc biển ta cùng dạo, hai tấm lòng mãi mãi không đổi thay".

Ngâm xong chàng cười lớn, tiếng cười như nổ tung niềm hạnh phúc đang dâng tràn, theo gió vang xa...

Dưới màn đêm lừng lờ ánh trăng bạc, hai bóng người nhạt tủa trong rừng sâu... Giữa gió vi vu rung rinh lá xen lẫn vài tiếng cười khúc khích. Trên đỉnh Thái Huyền lúc này giữa đạo quang kiếm ánh lại có cả nhi nữ nhu tình... Màn đêm lướt qua... Khi hừng đông tỏa sáng, tất cả lại trở nên bình lặng, như chưa hề xảy ra điều gì...

38. Hồi 38: Biến Cố Bất Ngờ

Vừa nghe thế, Tử Dương chân nhân lập tức tỏ ra bất bình: "Vậy là sao? Có phải lão sợ danh hiệu đệ nhất trong kỳ đại hội này sẽ lọt về tay chúng ta nên đòi tạm ngừng trận đấu? Từ lúc Lục Viện Luận võ đại hội

được thành lập cho đến bây giờ, chưa từng xảy ra vụ này”.

Tịnh Nguyệt Đại Sư ngồi kế bên nhỏ nhẹ nói: ”Đệ khoan nóng vội, hãy nghe sư huynh nói hết đã rồi phản ứng cũng chưa muộn. Thật khó hiểu, tại sao lần này Ma tiên lại xuất hiện ngay tại nơi tổ chức đại hội? Đây là Thái Huyền Sơn, là đệ nhất môn phái của giới chân tu chứ đâu phải chốn hoang dã, chúng chọn thời điểm này để thị uy, phải chăng có nguyên do đặc biệt gì?”. Mọi người nghe vậy, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Huyền Ngọc chân nhân đợi câu trả lời.

Huyền Ngọc chân nhân nét mặt trầm trọng, khẽ thở dài, nói: ”Việc này, tạm thời chúng ta chỉ có thể suy đoán, không thể biết chắc được. Chính buổi tối hôm trước, bên dòng Hoàng Hà đã xuất hiện Hắc Liên - yêu vật của Bách Thú Yêu Vực, làm chúng ta hao tổn không ít công sức mới giải quyết ổn thỏa tình hình, cũng may là chưa có thương vong. Vậy mà chỉ cách có một đêm, bọn Ma tiên lại đột nhiên xuất hiện. Chúng sử dụng pháp quyết quý dị nhất của Ma Tông là Tâm Dục Vô Ngân bắt thần tập kích một lúc chín đệ tử của Thiên Kiếm Viện, trong đó có hai người mất mạng tức thì. Cùng lúc đó, chuông giáo Lục Viện đang bàn bạc chuẩn bị danh sách cho trận tỉ võ hôm nay thì đột nhiên nghe một tiếng nổ chói tai, mọi người lập tức đi ra ngoài, phát hiện sự cố do lũ Ma tiên ở Ma Vực gây ra. Các chuông giáo nổi cơn thịnh nộ, lập tức truy đuổi, phải đến hơn trăm dặm mới bắt kịp được chúng. Lục vị chuông giáo thoát tiên muốn tiêu diệt toàn bộ, nhưng hai tên Ma tiên này có đạo hạnh cao thâm, thật ngoài sức tưởng tượng. Chúng vận dụng Tinh Thần Lục - một dạng pháp quyết đặc thù để công kích, khiến cả sáu người đều bị thương. May là sau một hồi giao đấu, chúng ta phát hiện được có một Ma tiên bị thương nặng, nên tập trung toàn lực vây hãm tấn công nó. Tên Ma tiên còn lại đành dốc sức để tương cứu, cuối cùng chúng đành phải rút lui để bảo toàn lực lượng. Nếu như không phải có một Ma tiên vì bị trọng thương như vậy, chắc chắn việc xua đuổi chúng ra khỏi Thái Huyền Sơn là một việc cực kỳ khó, có lẽ chúng ta đã phải trả giá đắt cho việc này”.

Mọi người nghe xong, tâm trạng ai nấy đều thấy nặng nề, lo lắng. Ngạo Tuyết khẽ nhìn Lục Vân, lúc này nàng chợt hiểu ra, tối hôm qua, chính Lục Vân đã dả thương tên Ma tiên ấy. Nghĩ lại những gì Huyền Ngọc chân nhân vừa kể, nàng cảm thấy Lục Vân càng lúc càng bí ẩn, càng khiến người ta khó hiểu thấu. Trên người chàng đang ẩn tàng những bí mật gì, không một ai biết. Thử nghĩ xem, lục vị chuông giáo liên thủ tấn công Ma tiên mà còn phải vất vả trải trải, nhưng một mình Lục Vân lại có thể đối phó được với Ma tiên mà không bị gì cả, lại còn dả thương được nó? Chẳng lẽ thực lực của chàng cường đại đến mức này sao? Thật khó mà tin được.

Lục Vân khẽ nhìn sang Ngạo Tuyết, thấy ánh mắt suy tư nghĩ ngợi, liền hiểu rằng nàng đang thầm phán đoán sự việc tối qua. Chàng bất giác rung mình, có phải mình quá sơ suất? Vì lúc đến Dịch Viện học nghệ Lục Vân đã tỏ ra mình là người bình thường chưa có tu vi gì. Nếu chẳng may lại lịch thực sự bị bại lộ, chàng không ngại phải rời khỏi Dịch Viện nhưng... mối tình với Ngạo Tuyết sẽ vì thế mà đứt đoạn sao? Chàng đưa mắt nhìn mọi người, chợt nghĩ việc Lục cường tạm hoãn tranh tài biết đâu chẳng là điều may...

Tịnh Nguyệt Đại Sư hỏi: ”Sư huynh, người thấy hai sự kiện vừa rồi có ẩn tàng huyền cơ gì không? Vì sao cả bọn yêu tà của Bách Thú Yêu Vực lẫn Ma Vực đều đến đây? Hai nơi đó đều đã bị giới chân tu phong ấn trấn yểm từ cả mấy nghìn năm trước đây, sao giờ đây chúng đều phá vỡ phong ấn, lảng lảng đến đây. Theo lý, nếu chúng phá được phong ấn thoát ra thì nhất định Lục Viện phải biết. Huynh nghĩ xem, Dịch Viện chúng ta trấn thủ ở tây nam, chính là thông đạo của Quỷ Vực. Trong khi đó, Bồ Đề Học Viện giữ lối ra vào Ma Vực, Đạo Viện cũng trấn thủ lối ra của Bách Thú Yêu Vực, bọn yêu tà ấy thoát ra ngoài, chúng ta chắc chắn phải nắm được động tĩnh, tại sao chúng ta không hề nhận được một chút cảnh báo nào từ các khu vực canh giữ này? Rốt cuộc thì việc này là như thế nào, bọn yêu tà của Yêu Vực và Ma Vực đến đây là vì lẽ gì?”. Mọi người nghe qua lý luận của Tịnh Nguyệt Đại Sư, ai nấy đều trầm tư suy nghĩ.

Tử Dương chân nhân nhìn Huyền Ngọc chân nhân, trầm giọng nói: ”Bọn yêu tà ở Quỷ Vực và Ma Vực cùng đến đây, nhất định là có nguyên nhân. Nếu như chúng thực sự muốn thị uy với chúng ta thì hẳn đã tùy ý giết người phóng hỏa, hoặc làm bất cứ việc gì để biểu lộ thân phận. Đằng này chúng lặng lẽ tìm đến, không ai hay biết. Chẳng lẽ chúng ngông cuồng đến mức độ chạy đến đây chỉ để tìm đường chết? Điều này thật vô lý. Mà cho dù là như vậy thì cũng không thể nào phái những nhân vật thuộc đẳng cấp Ma Tiên”. Nói rồi, người đưa mắt nhìn khắp một lượt.

Lục Vân hết nhìn Ngạo Tuyết lại nhìn mọi người, thấy ai nấy đều trầm tư, bất chợt chàng tự nói lên vài điều đang suy nghĩ: ”Đệ tử đoán chắc, lần này bọn yêu tà của Quỷ Vực và Ma Vực đến đây, rất có khả

năng là có vật gì đó ở Thái Huyền Sơn này hấp dẫn được chúng. Có lẽ là vật đó sắp có biến hóa lớn, nên bọn chúng phải gấp rút đến đây cho kịp lúc. Bọn chúng vốn chẳng ngờ nghịch chi, hẳn phải biết Lục Viện chúng ta đang cử hành đại hội Luận võ ở đây. Thế nhưng chúng vẫn kéo đến, đủ chứng minh một điểm, vật này không tầm thường. Chỉ tiếc là Thiên Kiếm Viện có lẽ không muốn tiết lộ sự tình, nên chúng ta đành phải đoán mò mà thôi”.

Huyền Ngọc chân nhân vừa nghe liền biến sắc, năm người còn lại cũng đều hơi sững người. Rõ ràng, những lời Lục Vân vừa nói, rất có thể là nguyên nhân đích thực của sự cố lần này. Ngoài ra, mọi người chẳng nghĩ được cách giải thích nào hợp lý hơn.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Những lời Lục Vân vừa nói, nghe rất có lý. Chỉ là sự việc này chúng ta không tiện mở miệng hỏi thẳng, chỉ sợ toàn thể Lục Viện cùng bị hãm vào thế bí. Hiện tại chúng ta tạm thời hiểu rõ sự tình, nhưng chớ nên tiết lộ ra ngoài. Đợi đến khi Thiên Kiếm Viện đưa ra giải pháp rồi, chúng ta sẽ nương theo đó mà tìm ra chân tướng sự việc. Nếu quả như lời Lục Vân vừa đưa ra, bọn yêu tà từ Ma Vực và Bách Thú Yêu Vực kia nhất định sẽ lại đến đây trong đôi ba ngày nữa. Chúng ta so tài đã nhiều ngày rồi, mọi người hẳn đã mệt mỏi, hiện tại có chút thời gian, tất cả hãy tranh thủ nghỉ ngơi cho hồi sức. Hãy nhớ, đây là thời khắc tối quan trọng, mọi người chớ nên đi đâu xa, phòng khi gặp phải bọn yêu tà kia”.

Tử Dương chân nhân chợt hỏi: "Trên đời này, vật gì có thể thu hút bọn yêu tà ở cả Ma Vực lẫn Bách Thú Yêu Vực như vậy, đến nỗi chúng bất kể sống chết mà đến đây? Thiết nghĩ những vật như thế cũng không nhiều lắm. Sư huynh có manh mối gì không?”.

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế liền trầm tư suy nghĩ, suy xét những khả năng có thể. Lục Vân bất chợt góp lời: "Theo như tình hình này, nếu quả như đệ tử đoán, thì tại sao tối qua bọn yêu tà ở Bách Thú Yêu Vực lại không để lộ bất kỳ hình tích gì? Hay là ngay cả Thiên Kiếm Viện cũng không may mắn biết được vật này đang tồn tại trên Thái Huyền Sơn? Hoặc giả trong Thiên Kiếm Viện cũng chỉ có một hai người biết? Còn bọn yêu tà kia lại không muốn chúng ta biết bí mật đó nên cũng đã cố gắng mai thanh ẩn tích?”.

Lâm Vân Phong nghe thế bèn tiếp: "Mà huynh, theo như giả thuyết của huynh thì bọn tà yêu ở Yêu Vực không dám đề cập đến vụ việc, có thể hiểu rằng chúng sợ ta biết ý đồ của chúng. Thế tại sao bọn ma quái ở Ma Vực lại chủ động tấn công người ở đây để gây ra sự chú ý nhỉ? Cái này đệ thấy không hợp lẽ thường cho lắm”.

Câu hỏi này thật khiến cho mọi người ló ngó, không biết lần mò ra sao. Hồi lâu, Ngạo Tuyết mới lên tiếng: "Có thể nào tối qua bọn yêu tà Ma Vực đến đây không chỉ có hai tên. Có lẽ chúng cho rằng vật mà chúng muốn tìm hẳn phải ở tại nơi trọng yếu của Thiên Kiếm Viện, cho nên đã dùng kế 'điệu hổ ly sơn' để dẫn dụ sáu vị chương giáo rời khỏi, nhằm giúp cho đồng bọn len lút thâm nhập, tìm đến chỗ có báu vật một cách an toàn?”.

Tịnh Nguyệt đại sư gật gù: "Xem ra giả thuyết này của Ngạo Tuyết khá hợp lý. Hiện giờ chúng ta cũng chỉ suy đoán mà thôi, chưa ai rõ đúng sai thế nào. Kết quả ra sao, cuối cùng mọi người cũng sẽ biết. Đây là Thiên Kiếm Viện, chúng ta chỉ đến để so tài, dù có xảy ra chuyện gì cũng không tiện hỏi han nhiều, lỡ bị hiểu lầm thì thật không hay”.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu: " Không sai, chuyện này tạm thời chúng ta cũng không cần phải suy đoán nhiều. Ta nghĩ chẳng bao lâu sẽ có kết quả, lúc đó chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ lại vấn đề này. Được rồi, giờ ta sẽ đi xem thử có động tĩnh gì không, mọi người cứ tùy tiện nghỉ ngơi hoặc tu luyện gì cũng được”. Dứt lời người đứng dậy, rời khỏi.

oOo

Trong Thiên Huyền động, sáu vị chương giáo đã có mặt đông đủ, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ suy tư lo lắng. Lý Trường Xuân nhìn năm vị chương giáo còn lại, khẽ thở dài nói: "Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp phải sự việc như thế này. Chư vị có ý kiến gì hãy nêu ra để chúng ta cùng nghiên cứu”.

Tứ bề im phăng phắc, mọi người đều trầm tư không nói, ai nấy đều ngẫm nghĩ lại sự việc đã diễn ra. Mãi lâu sau mà vẫn không một ai lên tiếng, Huyền Ngọc chân nhân sốt ruột nhìn mọi người, buột miệng: "Mọi người đều hiểu rõ, việc này thật không đơn giản. Bọn yêu tà ở lương Vực đột nhiên xuất hiện tại Thái

Huyền Sơn này, chắc chúng không chỉ để thị uy với chúng ta chứ?”. Dứt lời, ông chăm chú quan sát thần sắc của Lý Trường Xuân, nhưng đáng tiếc không phát hiện được gì.

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện nói: ”Lần này, bọn yêu ma của cả Ma Vực và Yêu Vực đều hiện thân ở nhân gian, quả là điều bất ngờ. Bần đạo đã cùng Pháp Quả đại sư bàn bạc kỹ lưỡng, cho rằng bọn yêu tà này đều không phải đến từ thông đạo chính, nhất định là chúng đã tìm ra một bí đạo khác xâm nhập chốn nhân gian, nhưng chúng tôi còn một điểm chưa rõ. Mục đích của chúng đến đây để làm gì, điểm này tạm thời chúng tôi không tiện suy đoán. Xét theo tình hình, có lẽ Trường Xuân đạo hữu là thông hiểu hơn cả”.

Lý Trường Xuân nhìn năm vị rồi nhẹ giọng nói: ”Đối với sự việc này, ta cũng đã suy xét cẩn thận. Tạm thời vẫn chưa thể tìm ra lời giải. Chỉ cho rằng bọn chúng đến đây để gây hấn với giới tu chân chúng ta mà thôi, nhằm cho biết chúng đã trở lại nhân gian, và sẽ mau chóng có hành động kinh thiên động phách”.

Hạo Vân Cư Sĩ của Nho Viện lên tiếng: ”Ta cảm thấy sự việc này chỉ sợ không đơn giản như thế. Bọn chúng nếu muốn giương oai, hấn trước tiên phải làm náo loạn chốn nhân gian trước, rồi mới đến đây sinh sự, vậy mới phải lẽ. Đằng này, chúng trực tiếp đến đây, trong khi ở nhân gian lại không có mảy may xáo động nào, như thế đủ hiểu chúng không đến để thị uy, mà có một ý đồ khác. Hai loại yêu tà trước sau một ngày cùng đến, ta có một suy đoán, nói ra mong Trường Xuân huynh đừng giận. Ta cho rằng bọn chúng đến đây, rất có khả năng là vì Thái Huyền Sơn này có một vật gì đó mà chúng nóng lòng muốn chiếm lấy. Cứ theo như sự việc trước mắt, bọn yêu quái ở cả Ma Vực và Yêu Vực đều muốn tranh giành nhau ra tay trước, vì vậy dù gặp lúc Lục Viện chúng ta đang tề tựu nhưng vẫn không màng mà mạo hiểm tìm đến. Không biết mọi người nghĩ thế nào, suy đoán của ta có hợp lý chăng?”.

Ánh mắt của Lý Trường Xuân thoáng dao động, nhưng chỉ trong tích tắc, lại bình thản như cũ. Ông đưa mắt nhìn mọi người, thấy ai nấy đều có vẻ tán đồng, đành lên tiếng: ”Lời nói của Hạo Vân huynh cũng có vài phần hữu lý, chỉ là không rõ trên Thái Huyền Sơn của chúng ta đây có vật chi khiến bọn yêu tà ấy thèm muốn như vậy? Ai nấy đều biết rõ phương pháp tu luyện của bọn chúng không giống với chúng ta, vậy thì chúng ta có thể có vật gì cần cho chúng chứ?”.

Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện đưa mắt nhìn Lý Trường Xuân, nét mặt kiêu mỵ đầy phong vận làm mê đắm lòng người, nhẹ giọng nói: ”Thái Huyền Sơn đây vốn là nơi thiên địa linh khí hội tụ, chu vi hàng trăm dặm cũng có khả năng ẩn tàng linh vật của đất trời mà ta chưa biết được. Mà những linh vật đó thì không chỉ hữu ích đối với giới tu chân chúng ta mà càng hữu dụng hơn đối với bọn yêu ma tà vật, vì thế, ta nghĩ sắp tới, Thái Huyền Sơn có lẽ sẽ xuất hiện linh vật hiếm có nào đấy”.

Nghe xong những lời này, trừ Lý Trường Xuân ra, ánh mắt của bốn người còn lại đều bừng sáng như vừa phát hiện ra điều gì. Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện nhìn Lý Trường Xuân, khẽ nói: ”Lời nói của Ngọc chương giáo tuy chỉ là suy đoán, nhưng ngẫm ra cũng có lý lắm. Lý chương giáo tự nhiên rành rẽ Thái Huyền Sơn hơn tất cả chúng ta, chẳng hay đã nghĩ ra manh mối gì chưa? Việc này có quan hệ với toàn thể chân tu giới, chẳng phải tầm thường, vì vậy nếu ai có biết được điều gì thì xin hãy thẳng thắn nói ra”.

Lý Trường Xuân nghe vậy, thoáng biến sắc, bèn nhìn mọi người một lượt, nhẹ giọng nói: ”Nói thật tình, những lời của huynh cố nhiên hữu lý, chỉ là mọi người phải biết rằng, nếu như thật có thiên địa linh vật thì từ hai ngàn năm nay sớm đã về tay bốn phái rồi, đâu lẽ còn để cho bọn Yêu Vực và Ma Vực tới cướp được?” Mọi người nghe thế, nét mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt đều có vẻ không vui, hẳn nhiên là không hài lòng với lời giải thích đó.

Nên biết những vật được gọi là thiên địa linh vật tất nhiên có linh tính, người phát hiện được chúng, chưa chắc đã lấy được, người lấy được chưa chắc đã thu dụng được. Vật càng thần kỳ mà nếu chưa đến thời điểm thích hợp, có lấy được cũng uống công. Bọn yêu tà ở Ma Vực và Yêu Vực kia tại sao chẳng sớm chẳng muộn lại đến đây đúng vào lúc này? Chắc hẳn chúng đã phát hiện ra động tĩnh gì nên mới đến do la tình hình. Lý Trường Xuân thoái thác không chịu tiết lộ, năm người kia tuy khó nói ra miệng, nhưng trong lòng thật sự ngổn ngang.

Chính vào lúc ấy, Liễu Tinh Hồn tiến vào. Thần sắc bất định, lão nhìn mọi người nói: ”Các vị, không biết cuộc hội thảo đã có kết quả chưa? Vừa rồi có môn hạ đệ tử hồi báo, phía hậu sơn ngọn Tổng Tiên Linh phát hiện yêu nhân từ Quỷ Vực đến, bần đạo đã phái người đến tra xét, Vô Trần cũng đã đi xem”.

Lý Trường Xuân nghe qua thoáng biến sắc, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ nhưng chỉ trong phút chốc, lại được che

đẩy một cách khôn khéo. Sắc mặt của năm vị chương giáo cũng chấn động không kém, mọi ánh mắt đổ dồn về Lý Trường Xuân, xem lão sẽ nói gì. Đầu tiên là bọn Yêu Vực rồi đến Ma Vực, giờ là Quỷ Vực, đúng là càng lúc càng quỷ dị phức tạp, khiến người ta không thể không nghi hoặc.

Lý Trường Xuân nhìn mọi người nói: "Chúng ta cũng cùng đi xem xem, xem rốt cuộc là chuyện gì? Hy vọng có thể tìm ra manh mối, để mọi người đỡ phải suy đoán lung tung, nói ra nói vào". Nói rồi, ông cùng năm vị chương giáo lập tức rời khỏi Thiên Huyền Động. Ra khỏi động rồi, Lý Trường Xuân đột nhiên bảo: "Sẵn có quỷ vật hiện thân ở đây, ta cũng nên gọi vài đệ tử môn hạ đến để mở rộng tầm mắt. Sau này có gặp phải khi trừ yêu diệt ma, cũng không lung ta lúng túng".

Năm vị chương giáo nghe thế, đều khẽ gật đầu, chớp mắt họ đã hóa thành năm luồng sáng, biến mất không tăm hơi. Đợi khi năm vị chương giáo đã đi khỏi, Lý Trường Xuân nhìn sang Liễu Tinh Hồn, lạnh lùng hỏi: "Bọn quỷ vật ở Quỷ Vực đó, làm thế nào lên được ngọn Tổng Tiên Linh? Đó là cấm địa của Thiên Kiếm Viện chúng ta, lúc nào cũng có phòng vệ cẩn mật, ta đã sai Vô Tâm trấn thủ ở đấy rồi cơ mà, tại sao chúng có thể xâm nhập được? Sư đệ thử nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Nét mặt Lý Trường Xuân nặng nề, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng Liễu Tinh Hồn.

Liễu Tinh Hồn nghe qua, ra vẻ sợ hãi, nhìn quanh bốn phía, khẽ nói: "Việc này, đệ cũng không rõ lắm, chỉ biết, quỷ vật đến xâm phạm lần này là những Quỷ tiên lợi hại bậc nhất ở Quỷ Vực. Còn như vì sao chúng lại chọn Tổng Tiên Linh thì đệ thật không biết". Nói xong, y né tránh ánh mắt của Lý Trường Xuân, trong đáy mắt thoáng hiện nét âm trầm.

Lý Trường Xuân giận dữ, hừ giọng: "Lát nữa nhớ là không được lảm lời, điều gì không nên nói thì chớ nói ra, hãy giả như không biết. Được rồi, đã có người quay về kia". Nói rồi, lão lấy lại nét mặt thản nhiên như trước. Liễu Tinh Hồn cũng mau chóng khôi phục thần thái như cũ, mỉm cười đón những người vừa đến.

Bấy giờ, Pháp Quả đại sư của Bồ Đề học viện dẫn theo Bốn Nhất trở lại sớm nhất. Tiếp theo lần lượt là Thất Huyền chân nhân và Vô Vọng của Đạo Viện, Hạo Vân cư sĩ và Tất Thiên của Nho Viện, Ngọc Vô Song của Phương Hoàng Thư Viện đi cùng với Thương Nguyệt và Hứa Khiết, cuối cùng là Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân dẫn theo Lục Vân, Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong bốn người cùng đến. Đợi mọi người đều đã đến đông đủ, Lý Trường Xuân đưa mắt nhìn mọi người khắp lượt, cuối cùng dừng lại trên người Lục Vân trong thoáng chốc rồi nhìn đi nơi khác, lão nói: "Mọi người đến cả rồi, chúng ta nên đi ngay kéo lại phát sinh đại biến, tất cả hãy ngự kiếm phi hành!". Dứt lời, lão liền phi thân lên không, dùng thuật ngự phong, nhanh chóng bay về phía trước. Theo sau là đủ loại hào quang rực rỡ, kiếm quang chói lòa, ai nấy đều ngự phong ngự kiếm mà đi.

Lục Vân nhìn Tất Thiên, chuyển hướng dẫn đến bên cạnh, khẽ nói: "Tất huynh, huynh ổn chứ? Hôm qua quả thật bất đắc dĩ, xin chớ để trong lòng". Tất Thiên có vẻ hơi mất tự nhiên, khẽ liếc nhìn Ngạo Tuyết một thoáng, thở dài nói: "Cảm ơn đệ đã quan tâm, ta không sao, vẫn còn chưa cảm tạ đệ hôm qua đã nương tay". Dứt lời, gã liền tăng tốc độ, vượt lên trước hết thấy mọi người.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Có rất nhiều việc từ từ sẽ giải quyết được thôi, người hãy cứ để mọi sự tự nhiên là được. Lần này so tài, bất kể đối phương là ai, cũng không nên quá dễ tâm". Nói xong, ông khẽ gật đầu, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lục Vân đưa mắt nhìn về phía chân trời, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ lần này trời xanh có ý cho mình tự khảo nghiệm bản thân, hoặc có lẽ đây là một kiếp nạn chẳng. Trải qua hai năm học nghệ, điều mong muốn đã đạt được, sau này, cần phải làm như thế nào? Cứ thuận theo tự nhiên à? Mọi việc đều do trời cao sắp đặt sao? Không, đó không là con đường mà Lục Vân muốn theo, đời này kiếp này, chàng nhất quyết không để trời cao kia quyết định số phận cho mình, chàng nhất định phải tranh đấu cho bản thân, để cho thiên địa thần linh đều biết, Lục Vân không bao giờ chịu sự trói buộc của định mệnh.

"Chàng nghĩ gì mà một mình nhìn trời như thế?". Một thanh âm dịu dàng êm ái đã cắt ngang luồng tạp niệm của Lục Vân, Ngạo Tuyết quan tâm nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ yêu thương. Lục Vân quay nhìn nàng, bất chợt thấy Vân Phong bên cạnh đang bụm miệng cười khúc khích, bèn trừng mắt nhìn hẩn một cái, rồi nhẹ nhàng trả lời Ngạo Tuyết: "Ta đang nghĩ đến việc tại sao Quỷ tiên lại xuất hiện tại Tổng Tiên Linh này, có phải ở đấy có ẩn tàng bí mật gì chẳng? Có thể vật mà bọn chúng muốn tìm đang ở trên đó?".

Ngạo Tuyết thần nhiên nói: "Ta cứ đi rồi sẽ biết thôi. Thanh tĩnh vô vi, chính là phương cách tốt nhất để tu luyện thành công. Chàng cứ luôn nghĩ quá nhiều chuyện, sẽ gây trở ngại cho việc tu hành đấy".

Lâm Vân Phong ở bên cạnh cười nói: "Sư tỷ nói đúng rồi, hề hề, thanh tĩnh vô vi, chính là phương pháp duy nhất để tu tiên. Như Lục Viện chúng ta đây, cho dù đã là những bậc tu hành tinh thâm, nhưng nghe nói là so với đệ tử của Ngũ Phái trong giới tu chân vẫn còn cách xa lắm. Đệ tử của họ tương truyền ai ai cũng có tu vi cao thâm, đạo pháp thông thần, tâm vô tạp niệm, so với chúng ta chỉ lo việc trăm yêu trừ ma, thật là cao minh hơn nhiều".

Nghe Vân Phong nói qua về Ngũ Phái, thần sắc của Lục Vân có chút dao động, trong lòng bất giác nảy sinh hứng thú. Chàng đang định lên tiếng hỏi thêm về chuyện của Ngũ Phái, thì đúng lúc đã đến Tổng Tiên Linh. Lục Vân lập tức tập trung tinh thần, cẩn thận quan sát, nhận thấy ngọn Tổng Tiên Linh này quả thật rất đặc biệt, một mặt là một hẻm núi sâu nghìn trượng, tựa hồ như bị một thần khí nào đó che rả làm đôi, chung quanh mây mù che phủ. Sau khi xem xét bốn phía, Lục Vân đột nhiên có một cảm giác kỳ quái. Nơi đây dường như ẩn giấu một vật gì đó, mơ hồ huyền hoặc, chỉ là trong tiềm thức cứ gợn lên chút cảm giác lạ lẫm, khó nắm bắt. Vật ấy dường như mang hai dạng thức, vừa hàm chứa một linh khí sung mãn khó sánh, lại vừa mang một khí tức vô cùng kỳ dị, tựa như là một người nào đó đang mang trong mình một đạo khí tức thần bí, khó hiểu.

Đưa mắt quan sát mọi người chung quanh, thấy họ đều tập trung chú ý vào trận đấu ở phía trước, Lục Vân bèn nhẹ nhàng phát động Ý Niệm Thần Ba. Tức thì, tình hình trận đấu ở phía xa kia hiện rõ mồn một trước mắt, rõ ràng vô cùng. Trong cảnh tượng thấy được chính là hình ảnh Kiếm Vô Trần tay cầm Thiên Linh thần kiếm, rực rỡ hào quang ngũ sắc, một mình chiến đấu với hai Quỷ tiên. Còn hai Quỷ tiên thì tỏ ra rất e sợ thanh Thiên Linh thần kiếm trong tay y, không dám trực tiếp đối đầu, chỉ không ngừng tránh né. Phía bên kia, một gã tuổi độ trên dưới ba mươi cũng đang giao đấu với một Quỷ tiên khác. Người này thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo, ánh mắt cuồng liệt dữ dội, trong tay cầm một trường kiếm vô cùng sắc bén. Gã tấn công kịch liệt đến nỗi tên Quỷ tiên chỉ biết thoái lui liên tục, người xem nhìn đến ngỡ ngàng.

Lục Vân lúc này đã hiểu ra vì sao mình lại cảm nhận được đạo khí tức kỳ dị, thì ra chính là luồng khí tức hiển lộ từ thân thể của người này. Lục Vân thâm kinh hãi, luồng khí tức thần bí phát ra từ người này quả thật kỳ dị và cường đại đến choáng ngợp, chỉ sợ tu vi của y còn cao hơn Kiếm Vô Trần vài ba phần, thật là khó tin!

Lúc này, mọi người đã đến đủ, ai nấy đều dán mắt vào trận đấu đầy kinh hiểm của hai người kia. Còn Lục Vân thì nhân lúc mọi người không ai chú ý bèn phát ra mười hai đạo Ý Niệm Thần Ba, tỉ mỉ dò thám cả ngọn Tổng Tiên Linh, tìm xem kỳ vật gì phát ra linh khí sung mãn đến vậy. Một đạo ý niệm phản hồi, không có kết quả, đạo thứ hai, vẫn không có kết quả. Trong phút chốc, cả mười đạo Ý Niệm Thần Ba đã có phản hồi nhưng vẫn không tìm được gì. Giờ chỉ còn lại hai đạo Ý Niệm Thần Ba cuối cùng, đang lúng lúng từng ngõ ngách với tốc độ điên cuồng.

Đồng thời, Lục Vân cũng lặng lẽ theo dõi trận đấu, không nói năng gì. Trong khi đó, Vân Phong ở bên cạnh chàng khi trông thấy Quỷ tiên liên tỏ ra hết sức hưng phấn, nét mặt tiếu rỏ vì không được xông ra biểu hiện một phen để chứng tỏ bản lĩnh thật sự của mình. Ngạo Tuyết liếc nhìn Thương Nguyệt đang đứng ở đằng xa, ánh mắt ẩn hiện vài nét thần thái kỳ dị, rồi ánh nhìn lặng lẽ dừng lại ở thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm.

Đến đây, Lý Trường Xuân thấy tình thế tạm thời ổn định, nét mặt cũng tươi trở lại. Ông nhìn mọi người, rồi nói: "Các vị chưông giáo có biện pháp gì có thể bắt sống lũ Quỷ tiên kia để hỏi xem chúng đến đây vì mục đích gì không?"

Nghe vậy, năm vị chưông giáo đều nhìn nhau, trong lòng thật sự khó chịu. Họ không hề nghĩ rằng Lý Trường Xuân lại có thể đề xuất một việc trời ơi đất hỡi như thế, Quỷ tiên nếu có thể dễ dàng bắt sống, thì còn được gọi là Quỷ tiên nữa sao? Huyền Ngọc chân nhân đối việc này lại càng hiểu rõ hơn hết, ngày trước Vân Phong và Ngạo Tuyết gặp phải Quỷ tiên ở Âm Hồn Lâm đã phải trải qua một trận kịch chiến thảm liệt, kinh hồn động phách. Tiêu diệt bọn Quỷ tiên đã khó như vậy, bắt sống chúng còn gian nan hơn gấp nhiều lần.

Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Khả năng bắt sống bọn chúng, so với việc thẳng tay giết đi, quả thật còn nhỏ hơn cả hạt cát, chuyện đó nào có dễ dàng? Thiết nghĩ Quỷ tiên là loại quỷ vật cao cường nhất Quỷ

Vực, ngay giữa ban ngày ban mặt thế mà chúng không hề sợ hãi thì đủ biết tu vi cao dường nào, thật khó đối phó vô cùng. Chúng ta muốn moi được tin tức từ miệng chúng, e rằng chỉ là điều mơ tưởng”.

Thất Huyền chân nhân đứng bên cạnh nói: ”Huyền Ngọc đạo hữu nói không sai, muốn bắt sống chúng quả thật rất khó, cơ hồ như không thể làm được. Thế nhưng, việc trên thế gian không có chi là tuyệt đối, nếu thực sự muốn bắt sống chúng, thì vẫn có biện pháp. Từ xưa trong giới tu chân đã có lưu truyền rằng có một dạng thần khí có thể làm được việc này. Loại thần khí đó mọi người đều đã biết, chính là trấn sơn chi bảo của Vô Vi Tiên phái - Thu Hồn Phiến”.

Lời đó vừa xuất, các vị chưong giáo đều sầm sặc mặt lại, như vậy chẳng khác nào nói suông? Lý Trường Xuân khẽ thở dài một tiếng, nói: ”Cách đó thì không được rồi, nhưng cũng phải có đường khác chứ. Lần này chúng ta cùng có mặt ở đây, hy vọng có thể tiêu diệt được ba tên Quỷ tiên to gan vi phạm cấm địa kia, xem như là có chút thu hoạch”. Mọi người đều trầm tĩnh, ánh mắt không dời, dõi theo động tĩnh của trận đấu

39. Hồi 39: Hoàng Hôn Đại Chiến

Lý Trường Xuân khi ấy đang thấp giọng bàn bạc với năm vị chưong giáo kia làm sao tiêu diệt được ba gã Quỷ tiên. Với những ai chăm chú quan sát tình hình trận đấu, họ không khỏi trầm kinh hãi trước sức mạnh của ba gã Quỷ tiên. Lục Vân mất thì vẫn quan sát trận đấu nhưng lại âm thầm chú tâm lưu ý tìm hiểu lực lượng linh khí thần bí đang ẩn tàng tại ngọn Tổng Tiên này.

Đột nhiên, sắc mặt của Lục Vân thoáng khác lạ, chàng vừa nhận được một trong hai đạo Ý Niệm Thần Ba phát ra cuối cùng đã quay trở lại. Hiện lên trong đầu Lục Vân là hình ảnh một đóa hắc sắc liên hoa lại một lần nữa xuất hiện bên bờ sông Hoàng Hà, âm thầm tiến về phía ngọn Tổng Tiên Linh này. Không những vậy, lại còn hai vầng sáng đen ẩn chứa đầy ma khí cũng đang bay về hướng Thái Huyền Sơn với một tốc độ kinh hồn.

Lục Vân đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện chưa ai có chút cảnh giác nào, trong lòng chàng không khỏi than thầm. Lục Vân nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân, ông đang mãi cùng Lý Trường Xuân và những người khác bàn luận sự tình, Lục Vân cảm thấy khó bề mở miệng. Xoay sang Ngạo Tuyết và Vân Phong, Lục Vân bảo: ”Hai người qua đây một chút, ta có việc này muốn bàn hai người”.

Ngạo Tuyết thoáng ngạc nhiên, nàng đưa mắt nhìn Vân Phong, rồi nhẹ nhàng đến bên cạnh Lục Vân. Đợi hai người đến gần, Lục Vân mới thấp giọng nói: ”Hiện giờ ở ngay phía dưới chúng ta đây vừa có quái sự phát sinh, không cần phải hỏi vội, hai người sẽ biết ngay bây giờ”. Nói tới đó, Lục Vân lại dừng lại vì chàng đã nhận được đạo Ý Niệm Thần Ba cuối cùng.

Sắc mặt Lục Vân đại biến, trong đầu chàng hiện ra một cảnh tượng hết sức thần bí. Chàng thấy trong một hang động sâu thẳm, có một hồ nước sáng lấp lánh. Cái hồ đó không lớn, đường kính khoảng ba trượng nhưng lại chiếm hết phân nửa diện tích sơn động. Trong hồ chứa chất lỏng đặc sánh màu trắng sữa. Nhưng thần kỳ nhất là trận đồ được khắc trên mặt đất bao quanh cái hồ nhỏ. Cao trên mặt hồ khoảng một trượng là một đóa kỳ hoa ngũ sắc rực rỡ. Từ đóa hoa thần kỳ ấy tỏa ra năm màu không ngừng xoay chuyển, nhìn từ xa có cảm giác như các màu sắc ấy đang nhảy múa, huyền ảo vô cùng. Lại thấy đóa kỳ hoa đó có năm cánh, mỗi cánh hoa một màu, tạo thành cả thấy năm màu, màu sắc chung quanh chính là phát ra từ những cánh hoa này.

Phía bên dưới, cuống hoa được hình thành từ chất lỏng màu trắng sữa, tạo nên một cảnh sắc mỹ lệ thần bí vô cùng. Ánh sáng ngũ sắc phát ra từ cánh hoa phía trên không ngừng xoay chuyển lại được phản xạ bởi hồ nước trắng ngần tạo nên khung cảnh rực rỡ tuyệt đẹp. Đóa kỳ hoa đó không lớn, đường kính chỉ khoảng một thước, nhưng với cảnh tượng đẹp đẽ thần kỳ ấy như báo trước một bí mật được ẩn chứa bên trong khó mà lường được.

Sau khi xem xét kỹ vật thần bí này, Lục Vân trong lòng hoảng sợ, cuối cùng chàng đã hiểu ra vì sao tất cả bọn yêu ma quỷ quái đều tụ hội về Thái Huyền Sơn này. Đưa mắt liếc qua Lý Trường Xuân, Lục Vân than thầm một tiếng, thầm nghĩ mọi người trong Thiên Kiếm Viện này ai nấy đều có ý đồ riêng. Lục Vân dám

khẳng định là trong hang sâu hàng trăm trượng dưới ngọn Tổng Tiên Linh này là một báu vật thần kỳ, bản thân Lý Trường Xuân nhất định hay biết việc đó, chỉ là chưa nói ra thôi.

Bấy giờ, sáu vị chuông giáo đã bàn xong biện pháp đối phó với Quỷ tiên, đột nhiên Lục Vân nhìn thấy từ chân trời một tòa hắc sắc liên hoa đang bay đến, thông thả đáp xuống đồng thời với hai luồng sáng đen từ phương khác cũng cùng xuất hiện trên ngọn Tổng Tiên Linh. Hắc Liên và Ma tiên vừa xuất hiện trên đỉnh Tổng Tiên Linh thì chúng lập tức xuất vô số đạo Tinh Thần Ba cao tốc toàn diện công kích mọi người.

Kiểm Vô Trần và thần bí nam tử đang lúc chiến đấu, đột nhiên bị Tâm Dục Vô Ngân công kích, thân thể liền bị chấn động mạnh, sắc mặt chuyển sang tái ngắt. Nhân lúc hai người bị Tinh Thần Ba làm chậm lại một chút, ba gã Quỷ tiên thừa cơ trốn thoát, bay lên không trung tránh thoát sự công kích của hai người. Phía ngoài, đệ tử của Thiên Kiếm Viện thay nhau phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn những nhân vật trọng yếu của Lục Viện cũng không tránh khỏi chuyện thân thể bị chấn động, chứng tỏ bọn Ma tiên Hắc Liên quyết dùng Tinh Thần Ba công kích tất cả mọi người.

Lý Trường Xuân lúc này toàn thân phát ra ánh tử quang rực rỡ, la lớn: "Tất cả hãy vận công bảo hộ thân thể, đây chính là pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân của Ma Tông thập phần bá đạo, có thể công kích âm thầm không hình không bóng, rất khó phòng bị".

Dứt lời, ông lắc mình một cái hóa thành một vệt tử quang rực rỡ bay tới trước mặt Ma tiên tấn công mãnh liệt. Thấy Lý Trường Xuân động thân, năm vị chuông giáo kia cũng đồng thời xuất động tấn công vào lũ yêu ma quỷ quái.

Phần Lục Vân, ngay lúc Ma tiên dùng Tinh Thần Ba công kích, chàng tức thì phát ra chín đạo Ý Niệm Thần Ba để chống lại. Vì thế cả Ngạo Tuyết lẫn Vân Phong đang đứng cạnh chàng đều không bị Tinh Thần Ba kích trúng. Nhìn trận đấu trên không trung, Lục Vân nói: "Vân Phong, đệ không định xuất thủ sao? Đây chính là lúc đệ giúp bọn họ đối phó bọn yêu ma quỷ quái ấy. Chỉ cần nhớ kỹ một điểm là không nên đụng vào đóa hắc sắc liên hoa ấy, đó là một vật thể bất diệt, nếu mà ráng đánh cũng chỉ phí công vô ích mà thôi".

Vân Phong nghe xong, cười hề hếch nói: "Được, đệ biết rồi, đệ sẽ đi thu thập gã Quỷ tiên đó. Hừ, một sống, hai chết, có gì đáng sợ, hừ... lần này quyết phải thu thập cho bằng được, phải so tài cao thấp một phen, cơ hội hiếm có đây...". Dứt lời, Vân Phong lắc mình biến mất rồi xuất hiện bên cạnh Quỷ tiên, trong tay hắt Trảm Phong kiếm ngân quang rực rỡ, toàn lực tấn công đối phương.

Nhóm Bốn Nhất, Vô Vọng, Thương Nguyệt, Kiểm Vô Trần năm người cũng không đứng yên, đồng loạt phát động tuyệt học bản môn phi thân lên không trợ giúp sáu vị chuông giáo đối phó ba gã Quỷ tiên, hai gã Ma tiên cùng tên Hắc Liên thần bí. Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, chuẩn bị xuất thủ nhưng lại nghe Lục Vân lên tiếng: "Ngạo Tuyết, tỷ đến giúp sư bá đối phó gã Quỷ tiên kia, để đệ tới xem tên Hắc Liên kia thế nào". Rồi, Lục Vân ném cái nhìn lạnh lẽo về phía gã thanh niên thần bí của Thiên Kiếm Viện.

Trên không trung, Kiểm Vô Trần Thiên Linh thần kiếm phát chiếu hào quang sáng rõ cùng giúp Lý Trường Xuân đối phó với một gã Ma tiên; Thất Huyền Chân Nhân của Đạo Viện cùng Vô Vọng cũng xuất toàn lực đấu với gã Ma tiên thứ hai. Ngọc Vô Song ở Phượng Hoàng Thư Viện và Pháp Quả đại sư ở Bồ Đề Học Viện cùng ba người bọn Bốn Nhất liên thủ đối phó với Hắc Liên. Huyền Ngọc chân nhân, Ngạo Tuyết, Vân Phong ba người chiến đấu với một Quỷ tiên. Hạo Vân Cư Sĩ của Nho Viện và Tắt Thiên cùng đối phó với một Quỷ tiên, còn tên Quỷ tiên còn lại thì đánh nhau với Thương Nguyệt và hai người nữa. Những người vẫn chưa xuất thủ là Lục Vân, nhân vật thần bí của Thiên Kiếm Viện và Liễu Tinh Hồn ba người. Ba người họ lặng lẽ quan sát trận đấu dường như không hề có ý định xuất thủ.

Trên trời lúc này cảnh tượng hết sức ngoạn mục với ngũ quang thập sắc, hào quang rực rỡ. Trong các cặp đấu thì Huyền Ngọc chân nhân, Ngạo Tuyết, Vân Phong ba người cùng đối phó với một Quỷ tiên nên dễ dàng chiếm thượng phong, khiến cho tên Quỷ tiên ấy hết đỡ đành đứng lại né đành tây, dần dần lâm vào tuyệt cảnh. Tử Ảnh thần kiếm trong tay Ngạo Tuyết chói lòa, uy lực của thanh Dịch Thiên Xích trong tay của Huyền Ngọc chân nhân lại càng khiến phải bàn, cộng thêm Âm Dương pháp quyết của Vân Phong, tất cả đều là những thần khí có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với quỷ vật, nên gã Quỷ tiên kia dù cố gắng liều mạng đến mấy cũng khó có thể đào thoát.

Tương tự thế, nhóm người Nho Viện dễ dàng đối phó với một gã Quỷ tiên khác, Thương Nguyệt các người

cũng không gặp khó khăn gì. Khó xơi nhất chính là hai gã Ma tiên và Hắc Liên. Hắc Liên vốn dĩ có tâm thân bất hoại, không cách chi tiêu diệt được nên có công kích mạnh hơn nữa cũng chẳng có tác dụng chi. Ma tiên sử dụng Tinh Thần Ba pháp quyết tấn công vô ảnh vô hình lại càng thần bí khó lường, khiến cho các cao thủ phải đề phòng mọi lúc mọi nơi. Thiên Kiếm Viện, Bồ Đề Học Viện, và Đạo Viện đều gặp cường địch, chiến đấu rất vất vả.

Lúc bấy giờ, từ cơ thể của Hắc Liên bỗng nhiên phát ra hào quang chói lòa, cùng lúc đột phá vòng vây của Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, và ba người bọn Bồn Nhất, trong chớp mắt vọt thoát sang phía tây. Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, Bồn Nhất lập tức đồng loạt đuổi theo. Liễu Tinh Hồn đang đứng trên mặt đất trông thấy hướng tẩu thoát của Hắc Liên liền biến sắc, đưa mắt liếc nhìn nhân vật thần bí kia rồi không chần chừ, lập tức vọt bay đi ngăn lại.

Hắc Liên đi rồi, hai tên Ma tiên kia cũng không ham tham chiến nữa, cùng rống lên một tiếng thật lớn, dốc toàn lực, phát hào quang sáng chói, đột phá vòng vây, nhắm hướng tây bắc vọt đi, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa. Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện chỉ đưa mắt nhìn nhân vật thần bí nọ một cái rồi cùng Kiếm Vô Trần hóa thành luồng sáng đuổi theo bọn Ma tiên. Thấy thế, hai cao thủ của Đạo Viện cũng đuổi theo. Thế là, trên đỉnh Tổng Tiên Lĩnh chỉ còn Dịch Viện, Nho Viện và Thương Nguyệt ba nhóm ở lại chiến đấu cùng ba gã Quỷ tiên.

Lúc này, ba gã Quỷ tiên cũng phát giác ra sự cố, bắt đầu cố sức phản kích. Rống lên một tiếng đinh tai nhức óc, chúng bắt đầu biến hóa ra vô số quỷ ảnh khiến cho đỉnh Tổng Tiên Lĩnh trong phút chốc bị bao phủ trong lớp hắc khí dày đặc âm u. Ba tên Quỷ tiên lợi dụng bóng quỷ che mắt đối phương chia ra ba hướng chạy trốn. Tuy nhiên không may cho chúng, cao thủ của Lục Viện đâu phải tay mơ mà dễ dàng để chúng đào thoát.

Ngạo Tuyết với Tử Ảnh thần kiếm sáng rực, sắc tím chập chùng, bủa vây bốn phía không để tên Quỷ tiên thứ nhất có cơ hội trốn thoát. Lại thêm Vân Phong thi triển Âm Dương pháp nhãn phối hợp với Âm Dương pháp quyết chặn mất đường chạy có thể có. Hạo Vân cư sĩ và Tất Thiên hai người cũng cùng lúc thi triển pháp môn Hạo Nhiên Chánh Khí của Nho Viện, Liệt Hỏa Chánh Khí chí dương chí cương tạo thành thiên la địa võng không cho Quỷ tiên thứ hai bất kỳ cơ hội trốn chạy nào.

Quanh người Thương Nguyệt được bao bọc bởi ngân quang màu vàng chói mắt trông tựa như ánh trăng rực rỡ, tay nàng cầm Khiếu Nguyệt thần kiếm phát với uy lực hết sức cương mãnh tấn công vào tên Quỷ tiên thứ ba, nhìn xa trông đẹp tựa thiên thần vậy.

Hứa Khiết cầm bảo kiếm tỏa sắc vàng nhẹ nhàng. Thần kiếm hợp thể như hóa thành phượng hoàng lửa múa lượn giữa không trung.

Giữa vùng hào quang sắc sỡ đó, chợt vang lên một tiếng thất thanh. Chỉ thấy thân hình của Hứa Khiết khê rung lên, rồi loáng một cái, một đạo hắc quang phóng xuống mặt đất nhanh như điện chớp. Bóng đen đó vừa chạm đất đã bay vút về hướng vách núi cao nghìn trượng của ngọn Tổng Tiên Lĩnh. Thương Nguyệt thốt lên một tiếng kêu khê, nói: "Sư muội hãy nghỉ ngơi một lúc, để tỷ đuổi theo giết hần". Dứt lời, nàng đã hóa thân thành một luồng sáng bạc, ngự lên Khiếu Nguyệt thần kiếm cấp tốc đuổi theo.

Trên mặt đất, Lục Vân phát hiện ánh mắt của thần bí nam tử chợt thay đổi, thân thể bất ngờ biến hóa, trong chốc lát không còn thấy đâu nữa. Lục Vân thần sắc đại biến, tên thần bí này thật sự là ai, tu vi của hần cao thâm không tưởng được, so với sáu vị cường giả thật không thua sút chút nào. Tại sao ban này Lý Trường Xuân không hề đề cập đến danh tính của y, bên trong liệu còn có điều gì bí mật?

Lục Vân cũng không kịp nghĩ ngợi lâu, liếc nhìn mấy người đang chiến đấu trên không trung một cái thăm nghĩ cũng không có chuyện gì nguy hiểm, rồi thân thể nhanh chóng hóa thành một luồng sáng, trong phút chốc đã biến mất.

Bên dưới vực sâu mây mù dày đặc, Thương Nguyệt dừng lại lưng chừng không, tỉ mỉ dò tìm hành tung của Quỷ tiên. Thương Nguyệt thám xét đáy vực u ám, trên đỉnh đầu nàng, thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm tỏa ra ngân quang sắc vàng nhàn nhạt không ngừng xoay chuyển. Thình lình, một luồng sáng ập tới, một bóng người bất chợt xuất hiện ngoài ba trượng bên phía tả của Thương Nguyệt, chính là thần bí nam tử. Gã ném một cái nhìn lạnh lẽo qua phía Thương Nguyệt, rồi thân thể đột nhiên hóa thành một luồng tử quang và biến mất trong lớp mây mù.

Ánh mắt Thương Nguyệt lộ rõ vẻ nghi hoặc, thanh thần kiếm trên đỉnh đầu vẫn không ngừng xoay chuyển nhẹ truy tìm bốn phía, rồi nhanh chóng biến thành một tia sáng mỏng như tơ. Trong lúc Thương Nguyệt đang do thám, Lục Vân chợt hiện thân bên cạnh nàng. Chàng đưa mắt nhìn nàng, khẽ hỏi: "Thương Nguyệt sư tỷ, không rõ tỷ có nhìn thấy thần bí nam tử đã đánh nhau với Quỷ tiên lúc nãy chăng?"

Thương Nguyệt liếc nhanh chàng một cái, thoáng có vẻ kỳ dị, nhẹ gạt đầu: "Y vừa đến đây, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành một luồng tử quang, không còn tung tích, thật chẳng biết y đã đi về chốn nào. Người này tu vi thật sự thâm hậu, chỉ sợ trong tất cả sáu viện đều không thể có người như thế".

Lục Vân ngẩng nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, con tim thoáng rung động, nhẹ giọng nói: "Người ấy rất thần bí, tu vi cực cao, so với Kiếm Vô Trần không thua sút chút nào, chỉ sợ còn cao hơn cả y. Tỷ đuổi theo Quỷ tiên, nhưng tới đây thì mất dấu phải không? Nói rồi, thấy nàng khẽ gạt đầu, Lục Vân bắt đầu dò xét tứ phía.

Thế là, chàng liền xuất các đạo Ý Niệm Thần Ba với tần suất cao nhất, phân tích kỹ, đến từng xó xỉnh, từng điểm khả nghi cho dù nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Lục Vân nhanh chóng tìm được lối vào, chính ở dưới sâu ba trượng trong một khe núi hết sức nhỏ hẹp, cho dù người tử mị như Thương Nguyệt dò xét này giờ cũng không thể tìm ra. Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, nói: "Lối vào ở phía dưới, chúng ta cùng xuống đi". Dứt lời, chàng bắt đầu hạ thân xuống dưới ba trượng, chăm chăm nhìn vào vách đá.

Thương Nguyệt nhìn theo thân ảnh của Lục Vân, tuy trong lòng đầy vẻ nghi hoặc. Nàng không thể giải thích được tại sao Lục Vân vừa đến đã tìm ra ngay lối vào. Nàng cũng hạ thân xuống ba thước bên phải Lục Vân, hỏi: "Khe núi này nhỏ như thế, chúng ta làm sao vào được?"

Mục quang của Lục Vân lộ ra một tia kỳ dị, chàng không trả lời vào câu hỏi của Thương Nguyệt mà nói: "Thần bí nam tử kia đã đánh nhau với Quỷ tiên rồi, tu vi của y quả là cao cường, thật sự bá đạo. Theo đệ thấy tu vi của y quả nhiên đã đạt đến mức tối hậu của tu chân, là cảnh giới Quy Tiên rồi. Rốt cuộc thì y là ai mới được, làm thế nào đạt được mức độ tu vi cao cường đến thế, chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thật đáng sợ!". Nói rồi, chàng nhìn Thương Nguyệt, sực nhớ đến câu hỏi của nàng, vội nhẹ giọng nói: "Chúng ta chỉ cần hóa thành luồng sáng biến thành nguyên thần là có thể vào được rồi. Chúng ta đi mau đi, còn chậm trễ nữa, vật đó sẽ bị thần bí nam tử đoạt mất". Dứt lời, chung quanh bỗng sáng rực lên, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe lên, Lục Vân đã biến thành một luồng sáng biến mất vào trong vách đá.

Thương Nguyệt ngẩn ngơ, không rõ Lục Vân vừa nói về vật gì, mắt dõi theo Lục Vân đã tiến vào trong vách đá, nàng cũng vội hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại trường.

Thế rồi, trong sơn động âm u bỗng xuất hiện hai luồng sáng, Lục Vân và Thương Nguyệt cùng hiện thân một lúc. Nhờ hào quang tỏa ra từ hai thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm và Như Ý Tâm Hồn kiếm, sơn động mau chóng được chiếu sáng. Thương Nguyệt đưa mắt nhìn quanh, thấy nhiều ngã rẽ, nhất thời phân vân chưa biết phải đi theo lối nào. Lục Vân bèn phát xuất Ý Niệm Thần Ba thăm dò mọi chỗ trong động, Ý Niệm Thần Ba vừa phát xuất lập tức có phản hồi.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt điềm đạm mỉm cười: "Sư tỷ xin hãy mau theo sát đệ, chúng ta vào thôi". Nói rồi, Như Ý kiếm phát xuất hồng quang sáng rực, chiếu sáng cả một góc trái sơn động. Hai người đi qua chín ngã rẽ, cuối cùng đến được một sơn động to lớn rộng rãi. Vừa dừng lại, đôi nhãn thần của Lục Vân đã phát xuất hai đạo thanh quang và hồng quang, Ý Niệm Thần Ba lập tức được phát xuất ở tần suất ba mươi sáu nghìn vòng, phân tích tình hình ở tại mỗi ngã rẽ. Tức thì, trong đầu chàng hiện ra hai cảnh tượng. Một là thần bí nam tử đang giao thủ với Quỷ tiên, hai là Hắc Liên cùng một Ma tiên đang cùng lúc xuất hiện không xa đóa ngũ sắc kỳ hoa thần bí kia.

Lục Vân biến sắc, thân thể liền hóa thành một đạo hồng quang, ngự lên Như Ý kiếm, bay vọt vào trong động. Thương Nguyệt thấy vậy liền hóa thành một luồng sáng màu vàng, cũng ngự kiếm phi hành đuổi theo Lục Vân tức thì. Trong nháy mắt, Lục Vân đã hiện thân bên cạnh hồ nước lạ lùng trong sơn động thần bí nọ. Chàng vừa hiện thân, Thương Nguyệt cũng vừa đến.

Trong sơn động, đóa hắc liên đang xoay tít, cách đó ba trượng là một gã Ma tiên. Cả hai cùng với đóa ngũ sắc kỳ hoa lập thành một tam giác lơ lửng trên không. Bọn Lục Vân hai người vừa tới liền thu hút sự chú ý của cả Hắc Liên lẫn Ma tiên. Chỉ thấy hắc quang đại thịnh, Hắc Liên đã ở sát bên, tấn công Lục Vân cực

kỳ mãnh liệt. Lục Vân trước khi tiến vào động đã hiểu rõ tình hình, nên nhẹ nhàng tránh được công kích của Hắc Liên.

Tuy Lục Vân tránh được, nhưng Thương Nguyệt thì không. Nàng vừa hiện thân đã bị Ma tiên thỉnh linh công kích, thân hình chấn động, sắc mặt nhợt nhạt, kêu thảm một tiếng. Thần kiếm phát xuất hào quang chói lòa, Thương Nguyệt đánh ra một kiếm đã đẩy được Ma tiên lùi lại, nhưng thân thể cũng chấn động, không ngớt run lên, khóe miệng rỉ máu. Ma tiên vốn là sinh vật mạnh nhất ở Ma Vực nên khi xuất thủ uy lực mạnh vô cùng. Ma tiên vừa bị đẩy lùi một bước thì lại khởi xuất hắc quang sáng lòa, tấn công Thương Nguyệt lần nữa. Thương Nguyệt tay cầm thần kiếm, phát xuất hào quang chiếu sáng cả sơn động, nghênh đón đòn tấn công mãnh liệt của Ma tiên. Tức thì, nghe một tiếng thất thanh, thân hình Thương Nguyệt bị chấn động dội ngược lại, miệng nàng phun ra một ngụm máu.

Bên này, Lục Vân đã chín lần dùng thân pháp thần kỳ tránh thoát những đòn công kích của Hắc Liên, cuối cùng thanh Như Ý kiếm với uy lực trăm thiên diệt địa đã đánh trúng vào bốn thể của hắc liên. Trong sơn động chỉ nhìn thấy một hỏa long phun lửa đỏ rực phủ chụp lấy Hắc Liên. Hắc Liên phát ra một tiếng kêu đau đớn, tức thì hắc quang đại thịnh, trong chớp mắt đột phá khỏi vòng kiềm tỏa của hỏa long, lại xuất hiện trước mặt Lục Vân.

Lục Vân trong lòng chấn động, Hắc Liên bất diệt chi thể này quả thật danh bất hư truyền, đã tưởng diệt được nó rồi mà không hiểu sao lại nó lại thoát được. Thấy Hắc Liên tiến lại gần, đôi mắt của Lục Vân lóe lên luồng hắc quang, trong phút chốc một luồng khí tức cực kỳ tà dị bắt đầu lan tỏa. Lục Vân đã có chủ ý, thân thể đột nhiên biến mất. Rồi nhân ảnh của chàng lại xuất hiện ở phía trên Hắc Liên, song thủ cùng đánh ra một lúc, một luồng hắc quang nhanh chóng xuất hiện đánh mạnh xuống phủ trùm lên Hắc Liên. Lục Vân vừa thi triển pháp quyết tối độc Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ Tông. Pháp quyết này vốn có thể thu tóm hồn phách của dị vật, đem ra thi triển với Hắc Liên là kẻ có thân bất diệt, không rõ sẽ có kết quả sẽ như thế nào?

Từ giữa tầng không, Hắc Liên gầm lên một tiếng cực kỳ phẫn nộ, toàn thân xoay chuyển cực nhanh, không ngừng di động khắp nơi, khi đông khi tây, lúc trên lúc dưới nhằm tránh né sự công kích của Lục Vân. Nhưng Lục Vân đâu dễ buông tha cho y, chàng cũng không ngừng dịch chuyển theo y, sang trái lại sang phải, nhất nhất đuổi theo, khiến cho y vô phương đào thoát. Hắc quang do Hóa Hồn Đại Pháp phát xuất ra quấn chặt lấy Hắc Liên không ngừng xoay chuyển cực nhanh trong sơn động.

Bên kia, Thương Nguyệt do bị Ma tiên tập kích, rồi lại thọ thương khi đối chiêu với hắn nên dần dần rơi vào thế hạ phong. Ma tiên lại dùng pháp quyết Tinh Thần Lực vô cùng quỷ dị công kích, khiến cho vầng hào quang bảo vệ quanh thân Thương Nguyệt càng lúc càng lu mờ hẳn đi. Lúc ấy, Ma tiên lại một lần nữa phát xuất Tinh Thần Lực vô ảnh vô thanh kích trúng đại não khiến cho Thương Nguyệt thân thể chấn động, ngã văng vào vách đá. Ma tiên bật lên một tiếng cười lạnh, hắc ảnh xuất hiện trước mặt Thương Nguyệt, giơ chưởng đánh vào tâm khẩu của nàng.

Trong mắt của Lục Vân, hắc quang càng thêm mạnh mẽ, quyết ý hóa luyện hồn phách của Hắc Liên, sức mạnh thâm hồn đoạt phách của Hóa Hồn đại pháp quả thật cực độc, điên cuồng công phá. Lục Vân hiểu rằng chàng tuy không thể hoàn toàn tiêu diệt được bốn thể của Hắc Liên, nhưng chí ít cũng làm cho hồn phách của y bị thương tổn nặng nề, như vậy việc truy đuổi hồn phách của y cũng không còn quá khó nữa. Chính lúc Lục Vân chuẩn bị gia tăng công lực thì chợt trong đầu chàng hiện lên hình ảnh Thương Nguyệt thọ thương.

Lục Vân sắc mặt đại biến, thân thể lập tức biến mất. Chàng liền phát ra Ý Niệm Thần Ba ở tần suất cực cao là mười sáu vạn bốn ngàn lần để kích phá hắc khí hộ thể của Ma tiên, trực tiếp tấn công vào bốn thể của y. Đoạn, chàng hiện thân bên vách đá, vòng tay đỡ lấy thân hình kiều diễm yếu đuối của Thương Nguyệt. Nhìn vào gương mặt mỹ lệ đang thất sắc vì đau đớn của nàng, Lục Vân bỗng cảm thấy đau nhói trong tim, cảm giác ấy thật mãnh liệt, chỉ trong phút chốc đã xâm chiếm cả tâm hồn chàng.

Lục Vân cúi xuống bế Thương Nguyệt vào lòng, rồi đứng giữa hư không, mắt phát xạ hắc quang chiến đấu với Ma tiên. Hiên nhiên, Lục Vân đang trong cơn giận dữ nên phát xuất một đạo Ý Niệm Thần Ba cực mạnh để đả thương y. Bên này, Hắc Liên sau khi thoát khỏi sự kiềm chế của Lục Vân, hào quang cũng đã hồi phục ít nhiều, bên cùng Ma tiên lập thành thế thủ, vừa gờm gờm dè chừng Lục Vân, vừa giám sát đoá ngũ sắc kỳ hoa thần bí.

Thương Nguyệt nằm trong lòng Lục Vân, trong lòng chợt dậy lên một cảm giác kỳ quái khó tả. Nhìn gương mặt anh tuấn của Lục Vân, lần đầu tiên Thương Nguyệt cảm thấy thắc mắc, nghe nói Lục Vân chỉ mới đến Dịch Viện khoảng hai năm, tại sao lại đạt được tu vi cao thâm như thế này? Gã Ma tiên nọ đột nhiên lui lại, hắc quang vẫn không ngừng phát ra công kích, không rõ có liên quan gì với Lục Vân không? Còn Hắc Liên kia vừa mới thốt lên một tiếng kêu thảm thiết đầy phần nộ, rõ ràng là có liên quan đến Lục Vân, vậy rốt cuộc chàng đang mang trong mình những bí mật gì? Đoạn, nàng nhớ lại lúc này đã từng cùng Kiếm Vô Trần và Ngạo Tuyết liên thủ đối phó với Hắc Liên cũng chưa gặp qua tình huống như thế. Thế mà lúc này, Lục Vân gần như một mình đối phó với Hắc Liên lại khiến y hoảng sợ như thế, nghĩa là thế nào?

Nhìn sang đóa ngũ sắc kỳ hoa rực rỡ kia, trong đầu Thương Nguyệt chợt lóe lên một chuyện. Lúc này, nàng hiểu ra vì sao bọn yêu quái kia đột nhiên tụ hội tại Thái Huyền Sơn này. Mười phần chắc chính là do đóa kỳ hoa này, nhưng vì sao người của Thiên Kiếm Viện lại không tự nói ra sự tình này? Đồng thời, sau khi vào trong sơn động, làm thế nào mà Lục Vân lại có thể phân biệt đường đi tại những ngã rẽ mà đến thẳng chỗ này chứ? Đây thật sự là một câu đố hiểm hóc.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng đang đắm đắm nhìn mình, bất chợt nhoẽn miệng cười, khẽ nói: "Tỷ không sao chứ? Đừng lo, có đệ đây thì tỷ sẽ không việc gì đâu. Đệ quyết sẽ không để bọn chúng làm hại tỷ!" Dứt lời, chàng giơ hữu chưởng đặt nhẹ lên đỉnh đầu nàng và lập tức trút vào người nàng một luồng chân nguyên để giúp nàng trị thương.

Đôi má của Thương Nguyệt thoáng ửng đỏ, trong khi ánh mắt lại có vẻ thẹn thùng. Trong hoàn cảnh hai người hiện giờ, dường như có phần bất tiện, thế nhưng động tác của Lục Vân rất tự nhiên, không có vẻ gì ngượng ngùng. Cử chỉ nhẹ nhàng, giọng nói trầm ấm của chàng vô hình trung đã để lại một ấn tượng sâu sắc khó phai trong lòng Thương Nguyệt.

Nhìn nét mặt cảm động của nàng, ngẩng cao đầu? Lục Vân lạnh lùng nhìn Ma tiên và Hắc Liên. Trên đầu chàng, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm phát ra hồng quang chói mắt, vừa xoay chuyển nhẹ nhàng. Cách đó không xa, thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm cũng phát ra ngân quang, nhẹ nhàng lay động.

Trong sơn động lúc ấy cực kỳ yên tĩnh cách biệt với bên ngoài, không vang lên bất kỳ một thanh âm nào, các bên đều trầm trầm mặc mặc. Chỉ có mỗi đóa ngũ sắc kỳ hoa là không ngừng biến hóa, càng lúc càng phát ra hào quang rực rỡ. Rốt cuộc thì đóa kỳ hoa này đang ẩn tàng bí mật chi đây? Vì sao tất cả bọn yêu ma quỷ quái đều muốn giành lấy nó?

40. Hồi 40: Tranh Đoạt Kỳ Hoa

Hắc Liên nhẹ nhàng di chuyển, còn Ma tiên thì lại ẩn thân trong đám khí đen, hiển nhiên đang nhìn sự biến hóa của đóa kỳ hoa. Lục Vân chăm chú nhìn đóa hoa ngũ sắc kỳ lạ, mắt chàng chợt sáng lên rồi tầm lịm như chưa từng xảy ra chuyện gì, khoé miệng chàng khẽ nở nụ cười thần bí. Lục Vân cúi đầu nhìn Thương Nguyệt, thấy nàng nằm yên trong lòng mình, Lục Vân nhẹ giọng: "Tỷ hãy an tâm nghỉ ngơi chút đi, nhớ là phải thả lỏng toàn thân, chuyện gì cũng đừng nghĩ ngợi gì hết. Bây giờ đệ muốn thử xem Hắc Liên ở Yêu Vực này rốt cuộc có lợi hại hơn Ma tiên ở Ma Vực hay không?. Tỷ nên cẩn thận quan sát, nhưng cũng không nên nghĩ ngợi nhiều". Nói xong, chàng triu mến nhìn thẳng vào ánh mắt như làn thu thủy làm động lòng người của nàng để giúp nàng được an tâm. Trong tim Thương Nguyệt thoáng chút rung động, trên gương mặt xinh đẹp của nàng còn vương đọng một nụ cười.

Lục Vân lại nhìn đóa kỳ hoa, chỉ trong phút chốc ánh mắt chàng lộ nên vẻ thâm trầm thần bí. Liếc nhìn Hắc Liên và Ma tiên, thân thể Lục Vân bỗng nhiên biến chuyển, hóa thành một luồng sáng rồi biến mất. Liền sau đó, không còn nhìn thấy thân thể của chàng nữa, thật ra bởi tốc độ quá nhanh nên khó có thể nhìn thấy rõ chàng đang bay đến bên đóa kỳ hoa, trông xa chỉ như một đạo ánh sáng lướt qua mà thôi. Trong động lúc này, Hắc Liên gầm lên đầy phần nộ, Ma tiên thì rống lên điên cuồng. Chỉ thấy Hắc Liên, Ma tiên trong lúc khẩn cấp cũng không kịp tính toán, toàn lực nhảy đến bên đóa kỳ hoa, ngăn cản không cho Lục Vân chạm tay.

Như một tia chớp bạc lóe lên, thân hình Lục Vân với thân pháp tuyệt diệu đã xuất hiện lại chỗ cũ, mắt chàng lạnh đậm hướng về đóa hoa cũng như Hắc Liên và Ma tiên. Mặt Thương Nguyệt lúc này lộ vẻ khó hiểu tột cùng, ngoài việc ngạc nhiên trước thân pháp thần kỳ của Lục Vân, nàng lại càng không thể nào

hiếu nổi vì sao Lục Vân lại lùi lại phía sau. Lý do khiến Lục Vân phải dừng lại tưởng chừng không ai biết, nhưng đột nhiên câu trả lời lại có tức thì...

Trong động lúc ấy, cục diện đột nhiên phát sinh dị biến. Chỉ nhìn thấy Hắc Liên và Ma tiên toàn lực bay vọt hướng đến kỳ hoa, ai cũng muốn giành lấy đóa hoa trước, chiếm làm của riêng. Ngay trong lúc cả hai còn cách đóa hoa khoảng một trượng, ngũ sắc kỳ hoa đột ngột phát tán ngũ sắc hào quang, một khí thể cường hoành tuyệt thế trong nháy mắt lan tràn khắp các xó góc của sơn động. Quanh bờ ao, tám con thú thần lấp lánh thành linh xuất hiện.

Chỉ thấy giữa không gian, ánh hào quang từ tám con thú thần tỏa ra khắp động. Tám con thú thần này bao gồm rồng, phượng hoàng, kỳ lân, rùa, rắn, voi, hổ và chim ưng. Tám con thú thần, mỗi con trấn giữ một phương vị của bát quái kỳ trận gồm Càn Đoài Ly Chấn, Tốn Khảm Cấn Khôn. Mỗi con thú thần lại phát ra một màu khác nhau, thành ra trong động lúc này huy hoàng rực rỡ, có thể nói là ngũ quang thập sắc, tuy vậy các màu sắc ấy không đứng riêng rẽ mà lại hợp cùng nhau, tạo thành kết giới, đẩy lùi Hắc Liên và Ma tiên ra xa. Hắc Liên và Ma tiên vừa chạm vào kết giới thì liền la thất thanh, cả thân hình bị chấn dội về phía sau, toàn thân thoát ra khí đen, đích thực là đã bị trận pháp đánh trọng thương, nguyên khí đại tổn.

Thương Nguyệt ngược nhìn Lục Vân, đột nhiên hiểu ra, chàng đã cố ý dẫn dụ Hắc Liên cùng Ma tiên xông vào nhằm làm hao mòn nguyên khí của hai kẻ đó, đồng thời chờ đợi cơ hội thăm dò uy lực của trận pháp, kể nhất tiền song điều này thật là thông minh. Lục Vân cảm nhận được Thương Nguyệt đang nhìn mình, bất giác cười dịu dàng với nàng, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, truyền vào cơ thể Thương Nguyệt một luồng chân nguyên, giúp cho nàng dần hồi phục.

Lúc này, hào quang của bát thần thú loáng qua rồi mất tích không còn chút tông tích nào. Tuy vậy trong bát quái đồ án trên mặt đất, nhìn sao cũng không thấy giống bát thần thú, chuyện này thật sự lạ lùng. Lục Vân nhìn vào đóa kỳ hoa, trầm tư suy nghĩ, làm sao có thể vượt qua được trận pháp thần kỳ này mà giành lấy đóa ngũ sắc kỳ hoa này đây?

Trong sơn động tĩnh lặng, Lục Vân trầm tư suy nghĩ. Đột nhiên thân thể chàng chớp động, không hiểu tại sao lùi lại hai trượng, lúc này nhân vật thần bí của Thiên Kiếm Viện chợt xuất hiện. Cùng lúc đó, Lục Vân cũng nhận ra, Quỷ tiên đã thoát khỏi sự công kích của Nho Viên Hạo Vân cư sĩ và Tắt Thiên, xuất hiện ngoài động đang tiến về phía chàng. Từ đằng xa, chuông giáo của Lục Viện, tất cả cũng từ từ di chuyển về hướng chàng, rõ ràng mọi người đã cảm nhận ra điều gì đó.

Nhìn nhân vật thần bí, trong mắt Lục Vân xuất hiện một cái nhìn cảnh giác. Người này còn quá trẻ, nhưng đã tu luyện đến tầng thứ mười "Quy Tiên", cảnh giới cuối cùng của giới tu chân, đây là chuyện khó mà tin được. Tự nghĩ bản thân nhờ có thiên bẩm mới tu luyện được đến tầng thứ chín "Bất Diệt", đằng này người này lại luyện được đến tầng thứ mười, vì thế Lục Vân tự bảo với lòng phải hết sức cẩn thận..

Nhân vật thần bí nhìn Lục Vân và Thương Nguyệt, ánh mắt thập phần khác biệt, hừ nhẹ một tiếng. Người đó lại quay đầu, nhìn Hắc Liên và Ma Tiên. Nhân thần người đó thoáng qua một tia sáng màu tím, thật là thập phần quỷ dị. Đứng im bất động như pho tượng, cũng không nói một câu nào, người thần bí đột nhiên hóa thành hai cái bóng, giống như u linh, thật khiến người ta sợ hãi. Chỉ thấy lúc ấy xuất hiện hai cái bóng, chia ra tấn công Hắc Liên và Ma tiên.

Lúc này trong lòng động, ở giữa có hào quang ngũ sắc thập phần rực rỡ, chung quanh lại là bốn khối khí đen là hai vòng bóng của thần bí nhân, Hắc Liên, Ma tiên tạo thành khung cảnh cực kỳ lạ mắt. Hình ảnh là vậy, nhưng giữa không trung, tiếng va chạm của bốn khối khí đen nghe như tiếng sấm chớp đến mức ồ tai. Bốn khối khí đen, hợp nhau rồi lại phân ra.

Người thần bí hiện ra lại bên phải cách Lục Vân khoảng mười trượng nhanh như ánh chớp, toàn thân sáng lấp lánh nhưng thập phần kỳ dị. Hắc Liên thất kinh sợ hãi, hỏi: "Thật sự ngươi là ai, lại có thể tu tập pháp quyết 'Ám Ảnh Lưu Quang' thượng cổ đích truyền? Chuyện này thật không thể nào, pháp quyết này đã thất truyền hơn hai ngàn năm, lại thập phần quỷ dị, không dễ luyện tập, tại sao ngươi lại luyện được? Tại sao...". Trong ngữ khí của Hắc Liên có thể thấy sự chấn động tột cùng.

Ma tiên đứng bên cạnh cũng kinh hãi không kém, nói: "Tại Thái Huyền sơn này, ngươi làm sao có thể có được 'Ám Ảnh Lưu Quang' pháp quyết? Trong giới tu chân, muốn luyện được 'Ám Ảnh Lưu Quang' pháp

quyết thiết tưởng phải cần đến tiên thiên chí âm chí nhu, là người sinh vào ngày âm, tháng âm, năm âm mới có thể luyện thành. Nhưng như vậy cũng chưa đủ, người đó phải là nữ nhân nữa, việc này thật khó như lên trời. Làm sao... làm sao người có thể tu luyện được?”.

Lục Vân và Thương Nguyệt nghe những lời đó, khuôn mặt cả hai đều có chút biến đổi. Mặc dù cả hai không hiểu Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết có điều gì đặc biệt nhưng qua lời nói của Hắc Liên và Ma tiên, hai người thấy có một sự kỳ lạ. Pháp quyết bị thất truyền hai ngàn năm này là một pháp quyết chí âm chí nhu, giành riêng cho phái nữ tu tập, tại sao người đàn ông thần bí này lại có thể luyện được? Hơn nữa chuyện này lại xảy ra tại đệ nhất môn của tu chân giới, Thiên Kiếm Viện, lại càng không khiến người ta cảm thấy bất thường hay sao?

Người thần bí cười nhếch mép cười một tiếng, nói: "Các ngươi biết cũng khá nhiều, chỉ tiếc là các ngươi đã quên mất một điều, đáng lẽ các ngươi không nên đến đây. Chỗ này là chỗ nào, tự các ngươi phải biết rõ, nếu cứ ngoan cố ở lại chốn này thì cũng như là đi vào chỗ chết... Giờ thì các ngươi nên rời khỏi nơi này, ta còn có thể hạ thủ lưu tình, ngược lại, nếu các ngươi không muốn rời khỏi...". Nhân thần của người đó hàm chứa nét âm hàn nhìn thẳng vào Hắc Liên và Ma tiên

Hắc Liên khề hừ mũi: "Tuy rằng ngươi đã luyện được pháp quyết thất truyền đã lâu, nhưng điều đó hoàn toàn không phải là ngươi đã hoàn toàn lần át được chúng ta. Hắc Liên ta tuy rằng chưa luyện được tám thân bát tử bất diệt, cho dù ngươi xem ra cũng lợi hại lắm, cũng chưa thể làm ta bị trọng thương, lại càng không thể hạ được ta, thì đừng nên nghĩ đến chuyện giết chết ta!”.

Đứng bên cạnh, Ma tiên nói với vẻ rờn rợn: "Lúc đầu không hề biết ngươi luyện được Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết, giờ đây tuy biết, nhưng ta vẫn không hiểu nổi làm sao ngươi có thể dã thương được ta. 'Tâm Dục Vô Ngân' đích thực là ma giáo thần kỳ pháp quyết, ngươi có muốn chiếm được tiện nghi thì e rằng cũng không dễ dàng đâu. Giờ đây lại có thêm Quỷ tiên tiến vào động, đổi lại ngươi chỉ một thân một mình, ai sống ai chết cái đó khó nói trước được lắm”.

Ma tiên vừa dứt lời, một luồng khí đen thổi ào vào động, Quỷ tiên đích thực đã xuất hiện trong động này. Quỷ tiên tiến vào trong động, không thèm để ý đến mọi người xung quanh, đôi mắt xanh ma quái ấy chỉ một mực nhìn vào đóa hoa thần bí giữa động mà thôi.

Lục Vân ôm thân thể của Thương Nguyệt, toàn thân thì dùng Ý Niệm Thần Ba bố trí một bức màn vô hình, lặng lẽ lùi vào góc tường, tránh những ánh sáng nhọn sắc từ bốn hướng tràn lại. Chú ý nhìn đóa hoa ngũ sắc thần kỳ ấy, Lục Vân hiểu rằng thời điểm then chốt càng lúc càng đến gần. Bởi vì ánh sáng ngũ sắc của đóa hoa càng lúc càng sáng cho nên toàn bộ lòng động đều được bao phủ bởi ánh sáng ngũ sắc, đẩy lùi mọi thứ ánh sáng khác.

Thương Nguyệt nhìn đóa hoa, khề hỏi: "Ngươi có thật sự biết đó là hoa gì hay không, tại sao lại nhìn thần kỳ như vậy? Bọn yêu ma quỷ quái tất cả đều vì đóa hoa đó mà đến đây. Không biết bọn chúng có mưu đồ gì, chẳng lẽ đóa hoa đó lại có thể gia tăng đạo hạnh hay sao?”. Nói xong, Thương Nguyệt nhìn Lục Vân, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Lục Vân nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, trong lòng hai người đều cảm nhận được điều gì đó thật khác thường nhưng lại khó có thể nói thành lời. Nhẹ nhàng khề siết vòng tay, thân hình kiều diễm đó đang nằm trong lòng chàng. Tận đáy lòng Lục Vân cũng không hiểu tại sao, bản thân chàng lúc này dường như khác hẳn ngày thường. Ngẩng đầu nhìn đóa kỳ hoa. Lục Vân tức thì khởi động Ý Niệm Thần Ba. Người ngoài thật khó có thể tưởng tượng nổi tốc độ của sự thay đổi tần suất của các đạo Ý Niệm Thần Ba mà Lục Vân đang sử dụng, chàng cẩn thận tỉ mỉ dò xét động tĩnh của đóa hoa.

Trong lòng động, người thần bí kia nhìn Quỷ tiên, nhân thần lộ vẻ âm lãnh, rồi lại quay sang nhìn vào đóa kỳ hoa, thân hình nhẹ nhàng di chuyển tiến đến bên hồ. Dừng lại cách bờ hồ chừng một trượng, gã tập trung nhìn đồ hình bát quái xung quanh. Đồ hình thần kỳ ấy đúng lúc này đang bắt đầu lấp lánh tỏa hào quang ngũ sắc, vô cùng kỳ lạ. Hắc Liên, Ma tiên, Quỷ tiên nhìn người thần bí đứng cạnh hồ, trong lòng tất cả đều hiểu rằng đóa kỳ hoa kia nhất định sẽ biểu lộ sự biến hóa, vì thế liền di động thân mình, cùng thần bí nhân chiếm cứ bốn phương, cẩn thận quan sát kỳ hoa dị biến.

Lúc này, ngũ sắc kỳ hoa đột nhiên trương lên, bát thần thú lại xuất hiện một lần nữa, tạo thành kết giới trận pháp. Tám con thú thần đứng yên trong không trung, ngũ sắc hào quang xoay chuyển chung quanh,

trông cực kỳ đẹp mắt nhưng cũng không kém phần huyền bí. Trận pháp xuất hiện làm cho Ma tiên, Hắc Liên, Quỷ tiên sợ hãi cùng cực, ba đạo hắc ảnh vội vã lùi về sau mấy thước, cẩn thận giới bị. Trong mắt của Lục Vân lại ánh lên hào quang, chàng dùng Ý Niệm Thần Ba để công kích nhưng phần lớn bị phản hồi, chỉ lọt qua được một phần nhỏ mà thôi. Chàng không ngừng thay đổi tần số, liên tục công kích pháp trận, nhằm thu thập thêm thông tin về trận pháp này.

Đột nhiên thân người Lục Vân di động cực nhanh, trong chớp mắt đã di chuyển hơn trăm lần. Thương Nguyệt thần sắc chấn động. Mặc dù Lục Vân không hề nói ra, nhưng nàng cảm nhận được chàng đã thử công kích một cách dữ dội. Chỉ nhìn thấy trong động lúc này vô số hào quang di chuyển. Thần bí nam tử, cặp mắt hiện lên ánh sáng kỳ dị, ám ảnh hai màu đen tím càng lúc càng mạnh. Bốn phía xung quanh, luồng chân khí vô hình phân tán khắp nơi, bắt đầu công kích.

Ánh sáng từ thân thể Ma tiên, Quỷ tiên, Hắc Liên cũng mạnh lên, toàn thân lấp lánh với màu đen chủ đạo, xen kẽ trong đó là những tia sáng sắc nhọn màu xanh, màu đỏ mờ, màu nâu xám, trong sơn động hình thành một kỳ quan mười phần tráng lệ. Toàn thân thần bí nhân lấp lánh những tia sáng sắc nhọn hai màu một đen - một tím, thân thể từ từ bốc cao lên khỏi mặt đất sáu thước, ánh mắt tà dị nhìn mọi người trong động.

Trong sơn động, dưới bóng của ngũ sắc quang hoa, hai màu một đen một tím dần dần sáng lên một cách mạnh mẽ. Thần bí nhân hiện tại dòng khí tím lưu động toàn thân, phát tán bao bọc chung quanh thân thể của gã, xen lẫn màu đen màu tím. Gã đột nhiên phát khuếch vô số khí lưu, toàn lực công kích mọi người xung quanh. Trong số đó, có một đạo ánh sáng màu tím xuất hiện cực kỳ quý dị hướng đến công kích ngũ sắc kỳ hoa. Trong động lúc này, không khí thật phần quý dị.

Lục Vân chuyển động thân người càng lúc càng nhanh, dần dần hai đạo ánh sáng đỏ xanh xen lẫn, hòa quyện vào nhau, hình thành nên một dải sáng, xuyên qua sơn động ra cả phía bên ngoài. Lục Vân cảm giác được đòn tấn công dữ dội bằng chân khí của thần bí nhân, chàng liền cảm thấy kinh hãi. Luồng chân khí cực nhanh, không thể tưởng đã đạt đến một ngàn tám trăm vòng mỗi thức, đây quả thật là một chuyện nằm mơ cũng không ngờ.

Lục Vân trong lòng hiểu rằng loại pháp quyết này thật sự tu luyện thập phần gian khổ, khác hẳn Ý Niệm Thần Ba và Tinh Thần Ba. Trong khi Ý Niệm Thần Ba và Tinh Thần Ba hai loại pháp quyết có thể đạt đến hàng chục ngàn, thậm chí hàng trăm ngàn vòng mỗi thức. Loại pháp quyết này có thể mang theo lực công kích huyền kỳ, là lực công kích thuộc về mặt tinh thần dị lực, khác xa với các loại pháp quyết bình thường. Thần bí nhân thì lại khác, loại pháp quyết gã sử dụng đích thực phát ra chân khí, mà loại chân khí này không như bình thường, sắc bén như dao kiếm, uy lực tốt cùng, một khi trúng chiêu ắt hẳn thọ trọng thương. Điều này thì Ý Niệm Thần Ba lẫn Tinh Thần Ba miễn cưỡng có thể so sánh, chỉ có điều Ý Niệm Thần Ba không phải chân khí, mà là ý niệm. Ở khoản này thì cả hai không thể so sánh vì hai loại pháp quyết có khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc thần bí nhân toàn lực công kích, thì đột nhiên trong động xuất hiện một nhóm người. Tổng cộng có năm người tiến vào sơn động, đó chính là Lý Trường Xuân, Huyền Ngọc chân nhân, Trương Ngạo Tuyết, Thất Huyền chân nhân, và Bốn Nhất Phát hiện có người xuất hiện, thần bí nhân liền phát ra mấy luồng chân khí tấn công dữ dội. Chỉ thấy năm người thân hình rung động, cấp tốc di động thật nhanh, nhưng vẫn không tránh khỏi đòn tấn công ấy.

Lý Trường Xuân nhìn người thần bí, rồi lại liếc nhìn đóa ngũ sắc kỳ hoa, thần tình đột nhiên đại biến. Ông ta lặng yên quan sát mọi người bị buộc phải xuất hiện cùng với dị vực tam yêu ma. Lý Trường Xuân thần sắc bất định, hiển nhiên đang xem xét trọng yếu sự tình.

Lúc này, khi năm người vừa xuất hiện, trong đầu Lục Vân đã hiểu rõ tình cảnh của họ. Lại thấy Ngạo Tuyết đang toàn lực tránh những luồng chân khí cổ quái công kích, thân ảnh của nàng nhanh như điện, khiến người ngoài chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng mờ ảo. Lục Vân chợt động ý niệm, chớp mắt đã nghĩ ra cách bảo vệ cho nàng. Chỉ nhìn thấy Lục Vân xoay người một cái, cả thân hình biến mất lại thành linh xuất hiện bên cạnh Ngạo Tuyết, đồng thời xuất hiện một quang sáng màu đỏ, bao bọc cả hai người vào trong, bảo vệ không cho nàng bị thụ thương bởi đòn tấn công bằng chân khí mãnh liệt đó.

Phản ứng của Ngạo Tuyết cũng thập phần nhanh chóng, Tử Ảnh thần kiếm trong nháy mắt đã phát một

quầng sáng như ngọc bích, bao bọc bảo vệ mọi người bên trong. Đồng thời nhìn kỹ quầng sáng màu đỏ đột ngột xuất hiện bên cạnh mình. Định thần nhìn cho rõ, Ngạo Tuyết kinh hãi thốt: "Lục Vân là người... Người! Cô ta, ... cô ta, sao...". Nói rồi, Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân đang bế Thương Nguyệt trong lòng, trong ánh mắt có những tia sáng kỳ lạ, thật khiến người ta khó hiểu.

Thương Nguyệt thấy sự xuất hiện bất ngờ của Ngạo Tuyết, trong lòng chấn động mạnh, thân thể mềm mại xinh đẹp run lên một chút. Bắt gặp ánh mắt của Ngạo Tuyết, nét mặt của Thương Nguyệt cũng thoáng chút thẹn thùng, nhân thần cổ quái, chú mục nhìn Ngạo Tuyết xem có biểu hiện gì hay không. Hai người bốn mắt chạm nhau, trong lòng đồng thời xuất hiện cảm giác mà không biết xuất phát từ đâu, lại càng không thể diễn tả được, chỉ muốn che giấu được chừng nào hay chừng ấy mà thôi.

Lục Vân nhìn Ngạo Tuyết, rồi lại cúi đầu nhìn Thương Nguyệt, nói nhỏ: "Thương Nguyệt sư tỷ bị Ma tiên tập kích, thọ trọng thương, nay tỷ đã đến đây thì đệ giao lại cho tỷ chăm sóc. Đệ phải để ý động tĩnh của kỳ hoa". Nói xong, chàng nhẹ nhàng giao Thương Nguyệt vào tay Ngạo Tuyết, rồi khẽ lắc mình dịch người ra xa.

Ngạo Tuyết nhìn Thương Nguyệt, nhẹ giọng hỏi: "Tỷ không sao chứ, bây giờ cảm thấy thế nào?". Thương Nguyệt lúc này ánh mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười trả lời: "Đa tạ đã quan tâm, muội giờ đã không sao. Tỷ nên cẩn thận, chú ý động tĩnh xung quanh. Cái tên thần bí kia thật là lợi hại, tu vi cao thâm với vọi. Còn bọn yêu ma quỷ quái đó, tất cả đều vì đóa kỳ hoa ngũ sắc mà đến. Đến giờ thì bông hoa ngũ sắc kỳ dị kia đã bắt đầu có biến đổi, chắc hẳn chỉ giây lát nữa là sẽ có đại biến... lúc ấy chỉ e đại chiến sẽ diễn ra". Nói xong, Thương Nguyệt nhìn chăm chăm vào đóa kỳ hoa tại giữa lòng động.

Lúc này, Lục Vân đã đến bên cạnh Ngọc Huyền chân nhân, chàng nói: "Sư bá, chúng ta phải làm như thế nào đây? Đóa hoa kia nhất định không phải là vật tầm thường, nhưng con không biết nó là vật thần kỳ gì? Khi đóa hoa ấy phát sinh biến hóa, chúng ta có nên xuất thủ ngăn cản Hắc Liên và Ma tiên, hay là chúng ta chủ động đoạt đóa kỳ hoa ấy?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn người thần bí, hỏi nhỏ Lục Vân: "Khi con vào trong động, con có biết được người thần bí kia là ai chăng? Có phải Hắc Liên, Ma Tiên cùng Quỷ tiên cùng lúc tiến vào?".

Lục Vân di chuyển theo sau Huyền Ngọc chân nhân, cúi thấp người khẽ nói: "Khi con vào, thì thấy người thần bí đang quyết đấu với Quỷ tiên, lúc đó Hắc Liên và Ma tiên cũng đã xông vào rồi. Con cùng Thương Nguyệt đến đây, khi cả hai vừa vào trong động, con thì bị Hắc Liên tập kích. Còn Thương Nguyệt trong lúc không phòng bị, đã bị Ma tiên đánh trọng thương. Còn người thần bí kia, sau khi vào trong động thì liền tấn công Hắc Liên và Ma tiên, đánh trọng thương cả hai người. Nghe Hắc Liên nói chuyện với Ma tiên thì hình như người thần bí kia đã luyện được pháp quyết thất truyền hơn hai ngàn năm nay, có tên là Âm Ảnh Lưu Quang, con chưa bao giờ nghe đến pháp quyết đó...".

Huyền Ngọc chân nhân nghe những lời đó thì kinh hãi nhìn vào người thần bí ở giữa không trung. Lúc này Lý Trường Xuân đã mở miệng nói với người thần bí rằng: "Là Khiếu Vô Tâm con! Tốt, dừng tay lại! Tại sao ngay cả chúng ta mà con cũng tấn công? Thật sự đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao nơi này lại có kỳ hoa thần bí mà lâu nay ta lại không biết? Yêu ma quỷ quái dám tới đây cướp đoạt kỳ hoa. Trong phạm vi núi này vẫn còn thuộc môn phái ta, tự nhiên là toàn lực bảo hộ, không thể để yêu ma cướp đi được...".

Trong sơn động, vầng sáng chung quanh người thần bí tên Khiếu Vô Tâm kia đột nhiên ảm đạm, tựa như là gã đã thu hồi chân khí, không còn công kích nữa. Lạnh nhạt nhìn tứ phía, Khiếu Vô Tâm lãnh đạm đáp: "Chuyện này bản thân con cũng không biết, con đang truy đuổi Quỷ tiên thì đến được đây, tất cả mọi chuyện ở đây thập phần thần bí, con cũng không hề biết thật sự đóa hoa kia là vậy chi, tại sao nó có thể phát ra thứ ánh sáng kỳ diệu như vậy?".

Nói xong, gã chậm chậm hạ thân thể xuống đất. Huyền Ngọc chân nhân, Lục Vân, Ngạo Tuyết, và Thương Nguyệt, bốn người cùng với Thất Huyền chân nhân tất cả đều lộ vẻ hoài nghi cùng cực, đặc biệt đối với lời nói của gã Khiếu Vô Tâm, có thể nói là nửa điểm cũng không tin, nhưng cũng khó mà nói nên lời. Nhìn Lý Trường Xuân, Thất Huyền Chân nhân hỏi: "Lý huynh, không biết trong Thiên Kiếm Viện của người lại có một cao nhân như thế này, có thể nói cho mọi người được biết được không?".

Thoảng qua trong mắt của Lý Trường Xuân một tia sáng đầy vẻ hãnh diện. Nở nụ cười trên môi, Lý Trường Xuân đáp: "Nói ra chỉ sợ mọi người cười chê, đây chính là Thiên Kiếm Môn đại đệ tử, là sư huynh của Kiếm

Vô Trần, tên là Khiếu Vô Tâm. Nó đã đến Thiên Kiếm Viện lâu năm, thường vào hậu sơn tu luyện, nhân tiện cũng trấn thủ hậu sơn để bảo vệ cho an toàn. Vô Tâm tính tình lạnh lùng ít nói, lại không hề giao thiệp cùng ai, cũng chính vì thế mà ta đã sắp xếp nó trấn thủ tại nơi vắng vẻ này bao năm qua...”

Thất Huyền chân nhân nghe xong, nhìn Khiếu Vô Tâm, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, lại nhìn sang bên Huyền Ngọc chân nhân. Cả hai nhìn nhau, ngẫm như hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu. Thất Huyền chân nhân lại đưa mắt nhìn sang đóa kỳ hoa đang tỏa sáng khắp động, hỏi: "Lý huynh có biết chân nguyên của đóa hoa này không?". Nói rồi lại liếc sang bên bọn Hắc Liên, rồi sau đó chú mục nhìn Lý Trường Xuân.

Trong sơn động, ánh ngũ sắc càng lúc càng rực sáng, cả động từ từ biến chuyển. Mọi người cùng với Hắc Liên và tam dị linh, tất cả đều chú mục nhìn kỳ hoa dị biến, không khí chung quanh đột nhiên trầm hẳn xuống. Lý Trường Xuân nhìn vào ngũ sắc kỳ hoa thần kỳ, nhẹ giọng nói: "Thật ra, thì đây là lần đầu được nhìn thấy, ta cũng không rõ cho lắm. Tuy nhiên trong cổ thư của Thiên Kiếm Viện có nhắc đến ba loại kỳ hoa, là vua của loài hoa. Rất có khả năng, đóa hoa này chính là Ngũ Thái Tiên Lan, đứng thứ hai trong truyền thuyết, đạo huynh nghĩ sao?"

Thất Huyền chân nhân nhẹ nhàng gật đầu đáp: "Trường Xuân trưởng giáo đã nói tất nhiên là không sai, ta cũng nghĩ tới truyền thuyết này, nhất định đây chính là Ngũ Thái Tiên Lan, mười phần không sai. Lại nói Tiên Lan đối với người tu chân như chúng ta thì thập phần hữu dụng, nếu như ai có thể hấp thụ được nó, có thể lánh xa thiên kiếp, lại có thể trực tiếp vượt lên Tiên phạm chi giới, tiến nhập vào Vân chi pháp giới thần bí khôn lường. Chỉ là không biết truyền thuyết này có thật hay không mà thôi..."

Huyền Ngọc chân nhân nói: "Truyền thuyết thì thật sự đã từng nghe qua, nhưng đóa hoa này đích thực là Tiên Lan, chỉ là lần đầu tiên mới gặp, có điều công dụng ra sao thì chẳng ai biết được. "

Lý Trường Xuân cùng Thất Huyền chân nhân hai người nhìn về phía bát quái đồ, trầm tư suy nghĩ. Quay đầu lại, nhìn mọi người, Thất Huyền chân nhân mở miệng nói: "Bát quái trận đồ này thật là kỳ lạ, nhìn lại bát thần thú trên không, theo ta đoán thì phần lớn trận pháp này chính là thượng cổ trận pháp 'Bát Thú Liệp Tiên trận'. Không biết ý của mọi người thế nào?"

Lý Trường Xuân nhìn Huyền Ngọc chân nhân, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Rất giống với 'Bát Thú Liệp Tiên trận', tương truyền trận pháp này rất đáng sợ, ngay cả thần tiên bị giam trong đó thì cũng không thể nào thoát ra được, đồng thời cũng hoàn toàn ngăn cản mọi vật từ bên ngoài tiến nhập vào, thập phần ảo diệu. Giờ đây Ngũ Thái Tiên Lan dưới sự bảo hộ của trận pháp này, không chỉ yêu ma quỷ quái vô phương hạ thủ, mà ngay cả chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu...". Nói rồi Lý Trường Xuân thở dài nhẹ nhàng.

Lúc này, mọi người bao gồm Lục Vân, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt cùng Bồn Nhất tất cả đều im phăng phắc, chú mục nhìn vào Ngũ Thái Tiên Lan, trong lòng thầm tự hỏi làm cách nào để phá giải trận pháp thần kỳ kia để đoạt được Tiên Lan?

Trong động, mọi người im lặng không nói nên lời, đứng lặng yên chung quanh đóa Tiên Lan. Đúng lúc đó, ngay tại trung tâm đóa hoa đã phát sinh dị biến. Xét cho cùng, đóa Tiên Lan thần bí cùng cực, truyền thuyết về nó lại càng thần kỳ hơn, hoặc giả vẫn còn bí mật nào khác mà thế nhân không biết hay sao? Tất cả đều là một câu đố đang chờ bọn họ đi giải đáp.

41. Hồi 41 - Ngũ Thái Tiên Lan

Trong lòng sơn động, trong thủy trì, từng đợt sóng màu bạc nhấp nhô, vô số ánh sáng ngũ sắc lấp lánh ẩn hiện, xung quanh Ngũ Thái Tiên Lan được bao bọc bởi ánh sáng ngũ sắc, ánh sáng chuyển động càng lúc càng nhanh, làm cho cả sơn động sáng bừng lên với ánh sáng chói lòa, mười phần diễm lệ. Xung quanh ao, trận pháp kỳ ảo "Bát Thú Liệp Tiên Trận" tự nhiên chuyển động. Tám con thú thần hiện lên, chuyển động quanh ao, từ từ nhanh dần, nhanh đến nỗi không còn phân biệt được con nào với con nào nữa, mà chỉ còn nhìn thấy một vệt sáng thần kỳ mà thôi. Ở ngay chính giữa, ngũ sắc kỳ hoa càng lúc càng rực rỡ. Phía bên ngoài trận, mọi người chăm chú quan sát Tiên Lan dị biến cũng như kỳ trận ngàn năm khó gặp này. Thất Huyền chân nhân hỏi: "Trường Xuân trưởng giáo có biết cách nào phá giải trận pháp này không? Nếu như chúng ta không có cách phá giải, chỉ e rằng chúng ta chỉ có thể ngắm nhìn Tiên Lan ngàn năm này mà không thể có được".

Lý trưởng giáo khẽ động dung, vô thức nhìn xung quanh, rồi trầm giọng đáp: "Hiện tại gặp phải thượng cổ kỳ trận này, thời gian lại cấp bách, bốn nhân không có cách nào tìm hiểu được trận pháp này, hoàn toàn vô phương. Mọi người có cách chi chăng?". Nói rồi ông ta nhìn về Thất Huyền và Huyền Ngọc chân nhân, trong ánh mắt hiện lên vẻ chờ đợi. Thất Huyền chân nhân khẽ lắc đầu, nói: "Cũng không dám giấu, kiến thức cao thâm khôn lường như Trường Xuân chân nhân đây mà còn không có cách, thì bản đạo sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ. Hiện tại, cách duy nhất là chúng ta hy vọng. Tiên Lan ngàn năm khó gặp, thượng cổ trận pháp lại không dễ phá, chúng ta chỉ có thể nhìn chứ không thể nào có được, thật đáng tiếc ...".

Huyền Ngọc chân nhân trầm ngâm một lúc, đột nhiên lên tiếng: "Tôi nghĩ... hay là chúng ta tập hợp hết sức lực, may ra... may ra có thể đột phá được trận pháp. Chỉ có điều...". Nói đến đây mắt ông hướng nhìn về phía bọn Hắc Liên, ba tên yêu ma: "... Nếu mà thành công thì người được lợi không phải là chúng ta, mà chính là ba tên yêu ma kia, chúng ta phải bàn tính cho kỹ càng mới được".

Trong khi mọi người còn đang nói chuyện qua lại, thì Ngũ Thái Tiên Lan lại phát sinh dị biến. Thanh, hồng, tử, kim, bạch năm màu phát sáng cực mạnh, lại bắt đầu chuyển động, quay vòng quanh đóa hoa nằm ở chính giữa, dần dần tăng tốc độ. Rồi lại tiếp tục xuất hiện năm màu, cũng là thanh hồng tử kim bạch, cũng lấy đóa hoa làm trung tâm, nhưng lại quay theo chiều ngược lại. Giữa không trung, lúc này cả hai vòng sáng hình thành từ ngũ sắc, lấy Tiên Lan làm trung tâm, tạo thành một cảnh tượng vô cùng huyền bí. Bỗng nhiên xuất hiện một cơn chấn động, vô số tảng đất đá trên đỉnh động bị nứt ra rơi xuống, cảnh tượng giống như cảnh thần Phật chiến đấu. Tiên Lan từ từ bay lên, hòa quang đại thịnh. Từ ngay chính giữa phát ra một luồng ánh sáng cực mạnh, phá vỡ trần động, chiếu thẳng lên trời. Mọi người đứng ngoài ba trượng cũng cảm nhận được kinh lực mạnh mẽ vô cùng từ luồng sáng kia. Ánh mặt trời xuyên qua nóc động vừa bị phá vỡ, chiếu thẳng lên Tiên Lan, hội tụ cùng với hai vòng sáng kia, tạo thành một đạo ánh sáng kỳ dị vô cùng, rọi thẳng lên trời cao.

Từ Tổng Tiên Linh, quang trụ do Tiên Lan phát ra, chiếu thẳng lên trời cao, trực chỉ mặt trời mà hướng tới, tạo thành một quang cảnh tuyệt đẹp, làm chấn động cả chân giới. Tại sơn động lúc này, mọi người đều e dè trước cảnh tượng kỳ lạ, đều rời khỏi Tổng Tiên Linh thật nhanh, kinh hãi chú mục nhìn thần bí quang trụ. Dưới mặt đất chấn động liên hồi. Sau đó một lúc, chấn động nhỏ dần rồi từ từ dừng lại. Lúc này, mọi người mới lấy lại được cảm giác bình tĩnh. Giữa không trung, Ma tiên, Quỷ tiên, Hắc Liên ba tên yêu nhân phát ra những âm thanh kỳ lạ, tựa như muốn triệu tập yêu vật. Còn cao thủ các phái thì đứng chôn chân nhìn cảnh thần bí trước mắt, tất cả bị sự việc phát sinh ngoài ý muốn làm cho ngây dại. Mọi người không hề nghĩ rằng, Ngũ Thái Tiên Lan lại có sức mạnh khinh khiếp như vậy, chớp mắt đã trải dài hàng trăm trượng trên mặt đất, tạo thành một đường ánh sáng với đường kính ba trượng, hướng thẳng về phía chân trời.

Trong mắt của Lục Vân lại phát ra ánh sáng kỳ lạ, chàng đang vận dụng Ý Niệm Thần Ba pháp quyết, muốn thăm dò "Bát Thú Liệp Tiên Trận" để tìm cách phá giải, chỉ ít cũng phải xâm nhập qua trận pháp, tiến vào bên trong. Lúc này, biết thời gian càng lúc càng ít dần, thân thể chàng nghiêng sang một bên, nhằm tránh các vị cao nhân như Thất Huyền, Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy mặt của mình. Ý Niệm Thần Ba được chàng liên tục thay đổi tần số, đã gần đạt đến hai trăm ngàn vòng mỗi thức.

Trong mắt Lục Vân lúc này, bảy màu sắc khác nhau hòa quyện, huyền diệu vô cùng. Bởi vì Ý Niệm Thần Ba pháp quyết với tần số cực cao quét khắp mọi nơi, nên rất nhiều thông tin hiện lên trong đầu của chàng. Lúc này, phải nói Lục Vân suy nghĩ cực nhanh, hàng loạt các kết quả hiện lên, chàng liên tục lựa chọn nhằm lọc ra các thông tin không cần thiết và giữ lại những thông tin tốt nhất. Diễn tả thì chậm chứ sự thực thì mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi.

Trong sơn động, một đạo ám ảnh lại xuất hiện, chỉ thấy Vô Tâm thân thể biến đổi trông âm đạm, rồi nhanh chóng dịch người bay đến gần Tiên Lan. Xung quanh Tiên Lan, ngũ quang lại xuất hiện, liền sau đó thì thần kỳ trận pháp lại tái khởi. Vô Tâm hét lên một tiếng, chỉ trong chốc lát, "Ám Ảnh Lưu Quang" pháp quyết đã được gã vận dụng cực độ, đề thân phi thẳng lên cao, rồi nhắm hướng "Bát Thú Tiệp Liên Trận" lao đến.

Mọi người la lên thất thanh, Huyền Ngọc chân nhân cùng Thất Huyền chân nhân sắc mặt đại biến. Hai người quay sang nhìn Lý Trường Xuân, mục quang của hai người trong nháy mắt hiện lên tia nhìn sắc lạnh trước việc Lý Trường Xuân không hề ngăn cản hành động của đồ đệ của mình. Nhất Bàng, Ngạo Tuyết,

Bổn Nhất, Thương Nguyệt nhìn về phía quang trụ, tâm lý đầy nghi hoặc, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Bên ngoài, tam ma gồm Ma tiên, Hắc Liên, quỷ tiên lộ vẻ lo lắng không yên, chúng có lẽ đã cảm giác được thời khắc quan trọng đang gần kề, không thể để phí thời gian được nữa, nếu không thì lỡ mất thời cơ.

Lục Vân quay sang nhìn Thương Nguyệt, thấy nàng nằm yên tĩnh trong lòng của Ngạo Tuyết, cả hai đang lặng im quan sát quang trụ thần bí. Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Lục Vân đột nhiên trầm xuống, thật khó giải thích được. Phóng mắt nhìn quanh, Lục Vân kêu lên một tiếng, đầu đầu trong sơn động cũng nhìn thấy thân ảnh của Vô Tâm. Trong lòng chàng lúc này thập phần bội phục trước thân pháp nhanh như điện chớp ấy, tuy nhiên, chàng hoàn toàn nắm rõ vị trí cũng như hướng di chuyển của Vô Tâm, cho dù người ngoài chỉ nhìn thấy thân ảnh của gã mờ mờ ảo ảo mà thôi. Tất cả là nhờ vào pháp quyết thần kỳ "Ý Niệm Thần Ba" của Lục Vân.

Lúc ấy, Ngũ Thái Tiên Lan quang hoa lại phát mạnh mẽ đến không ngờ, thật nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Lúc ấy đóa kỳ hoa bắt đầu chuyển động, quay tròn rồi từ từ bay lên. Ánh sáng ngũ sắc phát xuất từ tiên càng lúc càng mạnh, càng lúc càng chói lòa, chiếu sáng cả sơn động. Ngũ sắc quang hoa lúc này tạo thành quang cầu, đích thực hình thành pháp giới kết trận, hắt văng Vô Tâm ra phía ngoài.

Trong động Hắc Liên, Ma tiên, quỷ tiên đồng loạt rống lên. Chỉ thấy ba đạo hắc ảnh, toàn lực nhắm hướng ngũ sắc quang cầu bao quanh Tiên Lan mà lao đến. Trên không trung, Vô Tâm sau khi liên tục công kích một ngàn tám trăm lần, lại một lần nữa bị đẩy bay ngược ra sau. Cùng lúc ấy, Lý Trường Xuân lập tức bay lên không, đỡ lấy thân hình Vô Tâm lớn tiếng nói: "Ở đây không thể xông bừa lên được, lên bên trên mau". Nói dứt lời, thân hình trên không trung chỉ thấy chớp lên một cái, đã không thấy đâu nữa. Thất Huyền cùng Huyền Ngọc chân nhân sắc mặt chợt biến, trong động chỉ còn lại Lục Vân, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt ba người cùng nói: "Đi, vẫn còn ba tên yêu ma đó, xuống dưới đất rồi nghĩ biện pháp". Rồi cùng Bổn Nhất, ba người biến mất trong không trung. Bây giờ chỉ còn lại lũ yêu ma quỷ quái.

Lúc này, "Bát Thú Tiệp Liên Trận" lại sáng lên, ầm một tiếng như sấm nổ, tam ma cũng bị hắt văng ra đằng sau. Ma tiên thì bị rơi xuống phía sơn động, ngay phía trên đầu của Lục Vân. Hắc Liên cùng Quỷ tiên hét lên một tiếng, thân thể ảm đạm, hắc khí toát ra, hẳn đã bị thương, rơi bắn về phía sau, biến mất. Thương Nguyệt nhìn Lục Vân, nói: "Chúng ta đi thôi, chỗ này chẳng có chuyện gì để làm". Ngạo Tuyết cũng nhìn Thương Nguyệt, trong mắt ánh lên vẻ kỳ dị, rồi lại nhìn Lục Vân, nàng nói: "Thương Nguyệt nói phải, chúng ta đi thôi..."

Lục Vân nhìn vào trận pháp thần kỳ, rồi lại chú mục nhìn vào thủy trì, phát hiện được trong ấy linh khí ẩn tàng cực mạnh, chàng chợt hiểu ra rằng đóa Ngũ Thái Tiên Lan này tuy thần kỳ, nhưng điều cốt lõi nằm ở linh khí được tích tụ cực kỳ sung mãn trong Tiên Lan, linh khí ấy chẳng phải thu thập được từ thủy trì này sao? Đáng lý ra thủy trì phải khô cạn mới phải, nhưng điều đó không hề có, điều đó ... điều đó cũng có nghĩa là Tiên Lan không hấp thu được hết linh khí trong thủy trì, nghĩa là trong thủy trì vẫn còn nhiều linh khí.

Lục Vân nhìn hai cô gái, dung mạo cao khiết mỹ lệ thật khiến người khác động lòng, tựa như hằng nga tiên tử. Lục Vân tâm hồn khẽ dao động, thầm khen: "Vẻ đẹp của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt vừa quý phái, vừa cao nhã! Trong thế giới này, khó tìm ra được người thứ ba nữa!". Nhảy lên bên cạnh hai người, nhìn hai người, chàng nói nhẹ: "Vào lúc này muốn rời khỏi sơn động, e rằng đã muộn mất rồi. Bây giờ hai người toàn thân thả lỏng, chuyện gì cũng đừng nghĩ. Tôi sẽ đưa hai người xuyên qua pháp giới kết trận kia, tiếp cận Tiên Lan." Nói rồi, hai tay chàng nắm chặt lấy ngọc thủ của hai nàng, mắt chàng dị quang lóe sáng, rồi tung mình hướng về quang cầu

Lục Vân kéo hai người đi, trong chớp mắt đã đến gần được quang cầu. Rồi chàng khởi động Ý Niệm Thần Ba tạo ra một quang cầu bảo vệ, bao trùm lấy cả ba người. Lục Vân lúc này đã điều chỉnh tần suất cho phù hợp với tần suất của quang cầu của pháp giới kết trận. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, cả ba người đã vượt được kết giới, rơi vào bên trong quang sáng, tiến đến bên Tiên Lan bên trong thủy trì.

Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết hai người nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc vô bì. Đối với Lục Vân, trong lòng hai người đầy ắp sự nghi vấn không tài nào giải thích nổi. Chẳng phải chương môn của đệ nhất môn phái trong giới chân tu Lý Trường Xuân đã chẳng nói rằng vô phương xuyên qua pháp trận này hay

sao, giờ đây Lục Vân lại cùng hai người phá được kết giới, chuyện này ... chuyện này có thể được hay sao. Lục Vân đã làm cho hai người vừa kinh hãi, vừa chấn động.

Lục Vân quay đầu nhìn lại, trong mắt ánh lên nét nhu tình. Chàng nói: "Thời khắc quyết định đã đến, cả hai người nên vận dụng toàn lực, bay đến chỗ Tiên Lan cho thật nhanh, tôi sẽ ở lại phía sau đợi hai người. Hy vọng hai người không phụ lòng của tôi, chúc hai người thuận lợi". Nói rồi chàng hai tay vận toàn lực, xuất ra một cỗ kinh lực vô bì đẩy hai người đi về phía trước.

Giữa không trung, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết hai người quay đầu muốn nhìn Lục Vân thêm chốc nữa. Hai người lúc này vô cùng cảm động, không sao nói lên lời. Ngạo Tuyết quay qua nhìn Thương Nguyệt, bỗng nhiên mỉm cười, nắm lấy tay nàng. Thương Nguyệt cũng cảm giác được cái nắm tay ấy không mang chút gì thù hận hay ghen ghét, mà tràn đầy tình bạn. Nàng khẽ gật đầu, chăm chú nhìn Ngũ Thái Tiên Lan phía trước, cùng Ngạo Tuyết nỗ lực bay tới.

Giờ đây, Lục Vân nhìn hai người rời khỏi mình, lặng lẽ cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh. Chăm chú nhìn thủy tri, Lục Vân hay tay khẽ động, lập tức một luồng sức mạnh khủng khiếp xuất hiện, chớp mắt làm cho toàn bộ nước trong hồ cuộn lên. Chỉ thấy làn nước trắng như sữa đó ngay lập tức bao bọc toàn bộ thân thể Lục Vân trong đó, nước trong hồ bỗng chốc khô cạn.

Lục Vân lúc này toàn thân rực sáng. Hiển nhiên "Vạn Nguyên Quy Nhất" pháp quyết đã được chàng vận dụng đến mức cực hạn. Ngay lúc đó, từ bốn phương tám hướng, ngũ sắc quang hoa khai thủy hiện lên, hình thành lên một quả cầu ngũ sắc. Lục Vân ở ngay trung tâm, vận dụng toàn lực, tức tốc dẫn nhập linh khí bốn phương, hòa nhập vào cơ thể của mình. Lúc ấy nhìn trong quang cầu, Lục Vân toàn thân quang hoa lưu chuyển, còn phía bên ngoài ngũ sắc quang hoa đột nhiên bạo phát, dồn áp lực xuống bên dưới. Tuy nhiên áp lực ấy chỉ duy trì được trong phút chốc rồi dần tan biến trong không gian.

Lục Vân thân hình lơ lửng trên không trung, trong mắt chàng ngũ sắc quang hoa đang luân chuyển hòa quyện cùng nhau đang dần dần chậm lại, rồi dừng hẳn. Chăm chú nhìn thượng cổ kỳ trận "Bát Thú Liệp Tiên Trận", chàng khẽ mỉm cười, rồi lặng yên nhìn trời cao. Lục Vân hai mắt phát ra một cỗ bá khí, toàn thân ần ần hiện hiện thất sắc quang hoa lưu chuyển không ngừng. Chàng lại mỉm cười, như cười nhạo thế gian, đột nhiên chàng biến mất trong không gian.

Ngạo Tuyết toàn lực thi triển thân pháp, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận được Ngũ Thái Tiên Lan. Khi hai người Thương Nguyệt, Ngạo Tuyết gần chạm tới Tiên Lan liền bị một luồng kinh lực cực mạnh ngăn cản, khiến cho cả hai không thể tiến thêm được chút nào. Ngạo Tuyết lên tiếng: "Cẩn thận đó, muốn đến gần đó Ngũ Thái Tiên Lan này ngàn lần khó khăn, chúng ta phải suy nghĩ tìm cách mới được". Thương Nguyệt nhìn xung quanh bất chợt phát hiện ra quang trụ thần bí đột ngột thất tung. Cả hai nhìn xuống phía bên dưới, phát hiện ra mình đã cách chừng trên trăm trượng rồi. Trên Tổng Tiên Linh lúc này, các nhân vật hàng đầu của Lục Viện đã tề tụ đầy đủ, ngược nhìn Ngũ Thái Tiên Lan. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Lục Viện trưởng giáo đồng thời xuất hiện trên không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đó kỳ hoa. Mấy người đó gồm Bốn Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vọng thuộc Đạo Viện, Thiên Kiếm Viện thì có Vô Trần và Vô Tâm, Dịch Viện là Lâm Văn Phong, cuối cùng Nho Viện là Tất Thiên. Trên không trung chỗ Tiên Lan có thêm Thương Nguyệt, Ngạo Tuyết. Thành ra trên không trung lúc này, người của Lục Viện gồm mười bốn cao thủ. Ngay lúc các cao thủ Lục Viện xuất hiện trên không, thì nhanh như cắt, yêu đạo cũng đồng loạt xuất hiện. Tam yêu bao gồm Hắc Liên, Ma tiên và Quỷ tiên không hẹn mà gặp, toàn lực hướng Tiên Lan mà lao đến, tốc độ nhanh không tưởng, so với Lục Viện cao thủ cũng không chênh lệch là bao nhiêu.

Lý Trường Xuân nhìn thấy tam yêu xuất hiện, nhân thần lộ vẻ âm lãnh, liếc nhìn phía sau một cái nhìn Vô Tâm, rồi cất tiếng nói với mọi người "Chúng ta phải hết sức cẩn thận, Ngũ Thái Tiên Lan là thiên địa tối thần kỳ chi vật, đối với giới chân tu chúng ta lại càng là kỳ bảo ngàn năm khó gặp, nếu để rơi vào tay tà ma yêu đạo thì ... Giờ ta cùng ngũ vị chương giáo liên thủ hợp lực, cản ba tên yêu ma đó. Hơn nữa Tiên Lan có quang trụ bảo vệ, nên tạm thời cứ để đó, chúng ta sau khi đã đuổi được ba tên yêu ma kia, sẽ cùng nhau hợp lực tìm cách phá kết giới sau". Nói xong, toàn thân lão ta tử quang bạo trướng, quay đầu chọn ngay Ma tiên, toàn lực hướng đến.

Năm vị chương giáo nghe xong đã đổi sắc, biết được Lý Trường Xuân xảo trá. Trên không trung lúc này, ngoài Thiên Kiếm Viện có hai người, kỳ dư các phái còn lại đều có một người, họ không tính đến Thương

Nguyệt và Ngạo Tuyết vì họ không nhìn thấy. Trong số đó, thần bí nam tử Vô Tâm lại là người có thực lực không thể xem thường, còn Vô Trần thì đã đạo hạnh thâm sâu khôn lường không cần phải nói, nghĩ vậy nhưng người ít không tiện lên tiếng, Lý Trường Xuân coi như đã an bài mọi thứ, giờ có muốn thay đổi cũng là hữu tâm vô lực mà thôi, chỉ có thể nhìn Thiên Kiếm Viện độc chiếm Tiên Lan mà thôi. Giờ lại có yêu ma trước mặt, các vị trưởng giáo của ngũ phái cũng không thể lên tiếng làm khác được, thật là ý trời ...

Trong lòng đã rõ ý đồ của Lý Trường Xuân, lại không tiện lên tiếng, sắc mặt của ngũ vị trưởng giáo thập phần cổ quái. Năm người bất đắc dĩ phải hướng về phía tam yêu mà bay đến, trong lòng tràn đầy oán hận. Giữa không trung lúc này, tuy không cần phải nói nhưng lục vị trưởng giáo đã phân làm ba nhóm, mỗi nhóm chọn một tên yêu ma mà toàn lực ngăn cản. Trong lúc ấy, đệ tử của Lục Viện thì thi triển thân pháp đến mức cao nhất, hướng đến Tiên Lan mà chiếm lấy. Chỉ vì mọi người cùng là giới chân tu chính đạo, lại càng không tiện mở miệng, chỉ một mực hướng đến đóa kỳ hoa thần kỳ kia. Lúc này trên bầu trời cao, ánh mặt trời càng lúc càng sáng, càng lúc càng nóng hơn. Ánh sáng từ mặt trời bao trùm Tiên Lan, cảnh tượng thật là đẹp mắt. Từ đằng xa, mọi người có thể nghe được tiếng la hét của tam yêu, hiển nhiên lúc này bọn chúng đã bị lục vị trưởng môn ra tay ngăn cản, không cho tiến bước. Trong tiếng la hét có thể nhận thấy chúng phần nộ cùng cực, có lẽ do lục vị trưởng môn xuất thủ không hề nương tay, không biết là do chính tà bất lưỡng lập hay vì lòng oán hận vì nhìn thấy kỳ trân dị bảo lọt vào tay kẻ khác đây ... nhưng có một điều chắc chắn đó là trong tiếng la hét của tam ma, ngoài việc phần nộ còn có sự tuyệt vọng nữa.

Lục Viện bát đệ tử, đã vận toàn lực bay đến. Lúc này Thiên Kiếm Viện Vô Trần quay qua nhìn Vô Tâm. Khẽ gật đầu hiểu ý, Vô Tâm thân thể đột nhiên biến hóa mờ ảo, lúc này mọi người đã ở rất gần Tiên Lan, chỉ cách khoảng hơn sáu thước mà thôi, gã đột nhiên vượt qua bảy người còn lại tiến lên phía trước. Nhân thân Vô Tâm quang hoa xuất hiện, hữu thủ tạo thành trảo hướng đến Tiên Lan định chụp lấy. Gã khẽ nhếch mép cười tưởng như đã đoạt được, cũng chính ngay lúc đó, gã kêu lên thất thanh, thân thể bị chấn động mạnh, bị hất ra đằng xa. Năm người còn lại bao gồm Kiếm Vô Trần, Bồn Nhất, Vô Vọng, Tất Thiên và Lâm Vân Phong thấy gã bị hất ra xa, cả năm người không thêm lưu ý mà vận toàn lực vào song thủ, lao đến Tiên Lan chụp lấy. Kết quả của năm người cũng không khác gã Vô Tâm bao nhiêu, tất cả đều bị chấn động lại phía sau.

Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt hai người nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ một điều: phía bên ngoài Ngũ Thái Tiên Lan vẫn tồn tại kết giới pháp trận bảo vệ. Nếu như không phá vỡ kết giới này, hoàn toàn không có cách nào lọt vào bên trong được. Bỗng một nhân ảnh hiện rõ, đó chính là Lâm Vân Phong, hắn nhìn thấy Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người bên trong kết giới, hắn nói lớn: "Ngạo Tuyết sư tỷ, tỷ có gặp Lục Vân hay không, có biết huynh ấy đang ở đâu không? Tỷ có biết không?".

Ngạo Tuyết nhìn hắn, đáp khẽ: "Lục Vân hiện đang ở phía bên dưới kia. Hãy cẩn thận, Ngũ Thái Tiên Lan này thập phần thần bí, phía ngoài lại có kết giới pháp trận cực kỳ hùng mạnh, phải cẩn thận đó. Nếu như không phá giải được kết giới này, vô phương có thể lọt vào được bên trong. Ừa, cái gì thế kia?... A... Có cái gì đang bay lên thế kia?...".

Thương Nguyệt nhìn Ngũ Thái Tiên Lan đang bay lên, nói: "Thiết nghĩ đóa Ngũ Thái Tiên Lan này cũng giống như giới chân tu chúng ta, hiện tại đã tu thành đắc đạo, phi thăng thành tiên rồi chẳng? Còn nếu không, thì tại sao lại có chuyện như thế". Nghe đến đó, Lâm Vân Phong và Ngạo Tuyết tâm thần chấn động, tự hỏi sao mình lại không hề nghĩ đến chuyện này...

Trong lúc ba người còn đang nói chuyện, thì ngũ sắc quang hoa đại thịnh, lại thấy Kiếm Vô Trần tay cầm thần kiếm, từ thân kiếm phát ra ngũ sắc quang rực rỡ, nhắm vào Tiên Lan mà chém xuống một kiếm như điện. Mọi người xung quanh la lên thất thanh, đầy phần nộ trước một kiếm của Vô Trần muốn hủy đi kỳ bảo. Kiếm Vô Trần lúc này thần sắc lãnh mạc, hoàn toàn bỏ ngoài tai tiếng chúng nhân kinh khiếp, một kiếm đó cứ thẳng hướng Tiên Lan mà chém xuống.

Ngay lúc Thiên Linh thần kiếm chém phải Ngũ Thái Tiên Lan, từ đóa kỳ hoa xuất hiện ngũ quang thập sắc, vô số quang hoa tại không trung tán xạ, cảnh tượng như thiên nữ tán hoa, thập phần mỹ lệ động nhân. Một đạo ánh sáng cực mạnh từ mặt trời hợp cùng với ánh sáng phát xuất từ Tiên Lan, hợp nhất thành một, giống như một tiếng hô được vạn người hưởng ứng, uy thế mãnh liệt vô bì, hất văng Vô Trần cả người lẫn kiếm ra xa hàng mấy trượng. Tuy nhiên, kỳ hoa lúc này ngũ sắc bất định, lúc tỏ lúc mờ, hiển nhiên là sau một kiếm đầy uy thế đó, hộ thể kết giới pháp trận đã bị suy tổn ít nhiều. Khi Vô Tâm bị hất văng ra sau,

thì gần như cùng một lúc, một bóng mờ xuất hiện, đích thực là Vô Tâm đã xuất thủ. Lúc này toàn thân gã, ánh xám ảm ảm hiện hiện, cường thịnh vô cùng. Nếu so với tử sắc đồng nhất của Kiếm Vô Trần thì ánh xám của Vô Tâm thập phần khác biệt, ảm trong đó là sát khí mãnh liệt, nhưng cũng rất khó nhận biết

Giữa không trung, Tiên Lan bắt đầu quay tròn, sau mỗi vòng quay, vòng sáng chung quanh lại càng sáng chói hơn một ít. Chúng nhân nhìn Vô Tâm toàn lực đối phó Tiên Lan, không một ai có bất cứ hành động gì. Hai bên, một bên là màu xám ảm tàng sát khí, ảm ảm hiện hiện, nhưng thập phần mạnh mẽ; một bên là ngũ sắc quang hoa kỳ diệu nhưng lúc mờ lúc tỏ, đối đầu với nhau lúc này, chẳng ai có thể nói trước được kết quả sẽ như thế nào. Kiếm Vô Trần nhìn Vô Tâm, trong mắt lộ một tia lãnh ý, thân thể lại xuất hiện bên cạnh đóa kỳ hoa, tay cầm thần kiếm, mắt nhìn Tiên Lan, đề phòng những người chung quanh, sợ mọi người ra tay phá hoại.

Lâm Vân Phong nhìn Vô Tâm, loáng một cái, đã bay đến gần gã. Đồng thời Bốn Nhất, Tất Thiên cũng cùng một mục tiêu mà bay đến. Mọi người có mặt lúc này đều có chung một cảm giác rằng Vô Tâm gã đang sử dụng một phương pháp thập thần tà dị, đang cố gắng phá nát Tiên Lan bốn thể, lại càng không thể chịu được sự quá quất của gã, phải làm mọi cách để ngăn cản. Tuy nhiên, khi họ tới gần Vô Tâm, Vô Trần hét lên: "Đừng tới gần! Đại sư huynh đang thi triển pháp quyết để phá kết giới pháp trận bên ngoài Tiên Lan, các người tới gần chỉ làm huynh ấy không tập trung thi triển pháp quyết mà thôi. Quay lại đi". Lời vừa nói dứt thì giữa không trung, quang hoa bạo phát, ngũ sắc hóa thành thần long, xuất hiện trước mặt bọn họ, bức bọn họ lùi lại phía sau.

Lâm Vân Phong nói lớn: "Người chỉ nói toàn chuyện vô lý, kẻ kia đang thi triển pháp quyết gì, tại sao ta chưa nghe qua. Với lại trong pháp quyết đó khi thi triển, ẩn giấu một luồng khí cực kỳ tà ác, người cho rằng bọn ta không cảm nhận được sao? Ta nghĩ Thiên Kiếm Viện các người muốn độc chiếm Ngũ Thái Tiên Lan, nên mới ngăn cản không cho bọn ta đến gần, không phải như vậy sao?".

Bốn Nhất, Vô Vọng, Tất Thiên, không xa nơi đó là Ngao Tuyết, Thương Nguyệt năm người im lặng cùng nhìn về hướng Kiếm Vô Trần, chờ đợi xem hắn trả lời thế nào. Vô Trần thần sắc băng lạnh, hừ nhỏ rồi nói: "Các người chỉ được cái nói càn, cái gì là chúng ta độc cứ chiếm hữu chứ, thật là bậy bạ. Tiên Lan đích thực xuất hiện ở hậu viện của Thiên Kiếm Viện, thì thuộc quyền sở hữu của Thiên Kiếm Viện, cái đó còn phải bàn cãi hay sao? Nếu như Tiên Lan này xuất hiện tại Dịch Viện, ta thân là môn hạ của Thiên Kiếm Viện quyết chỉ có ý định thưởng ngoạn, không có ý định đoạt lấy, thật không giống như ai đó, khi ý đồ chiếm đoạt không thành, thì mở miệng mắng chửi người khác". Nói rồi, y nhìn Lâm Vân Phong, mắt tóe ra sự phẫn nộ.

Lâm Vân Phong nghe xong, hét lên một tiếng, toàn thân kích động, người gã rung lên không ngớt. Lời nói cứng rắn của Vô Trần vừa dứt, Ngao Tuyết đứng bên cạnh Lâm Vân Phong đã lên tiếng: "Không được lỗ mãng, gã kia đã tập trung thần khí vào tay, hơn nữa tu vi của gã hơn hẳn đệ. Sự tiến bộ của đệ là điều không cần phải bàn cãi, nhưng phải bình tĩnh, cũng không nên chọc giận gã kia. Lục Vân đã nói, ngoài huynh ấy ra có thể chiếm thượng phong trước gã ta, kỳ dư chúng ta đều không phải là đối thủ của gã".

Vân Phong nghe những lời ấy của Ngao Tuyết, thần sắc có phần đỡ hơn chút đỉnh, hắn lại liếc nhìn Kiếm Vô Trần hừ một tiếng, mắt lộ dị quang, chú mục nhìn Ngũ Thái Tiên Lan. Bên cạnh là Bốn Nhất, Vô Vọng và Tất Thiên ba người đều lộ vẻ coi thường, chăm chú nhìn Kiếm Vô Trần. Họ hoàn toàn không nghĩ đến tại sao Thiên Kiếm Viện lại xuất hiện một nhân tài đến chừng đó, lại càng không thấy hổ thẹn cho bản thân của mình.

Lúc ấy, giữa không trung Vô Tâm la lớn một tiếng, thân thể bị chấn động mạnh, văng ra xa., miệng học máu. Còn Tiên Lan thì ngũ sắc quang hoa càng lúc càng sáng, cộng thêm với ánh sáng từ mặt trời, Tiên Lan bay lên không càng lúc càng nhanh.

Vân Phong tâm thần đột nhiên cảm thấy hoan hỉ, tựa hồ như muốn nhảy lên hoan hô Tiên Lan đắc thắng. Thấy Tiên Lan bay lên, mọi người không ai bảo ai lại tiếp tục truy đuổi, đồng loạt quyết tâm lao theo cố giành cho bằng được.

Chân trời, ánh sáng ngũ sắc đầy khắp Thái Huyền Sơn, ánh sáng chói mắt như dưới mặt trời nóng gắt, toàn bộ Thái Huyền Sơn bị bao phủ trong một cảnh sắc thần bí. Ngay trong khi Ngũ Sắc Tiên Hoa gia tăng tốc độ bay lên, một luồng khí tanh mùi máu chọt xuất hiện trên đỉnh Thái Huyền Sơn, một đám mây đen chọt

che phủ phân nửa Thái Huyền Sơn, xuất hiện trước mắt mọi người một cách dường như rất bình thường

42. Hồi 42 - Tam Đầu Linh Xà

Mọi người ở đó thấy đều minh bạch, kết giới này thật khó phá, nhưng không một ai chịu từ bỏ ý định ban đầu. Trên trời lúc này đột nhiên xuất hiện một hắc ảnh. Hắc ảnh ấy trùng trùng huyết tinh chi khí, thân thể to lớn gần như che kín nửa bầu trời khiến cho ngọn Tổng Tiên Linh phía dưới bị che khuất ánh mặt trời, trông thật âm u ảm đạm. Từ trong đám cao thủ Lục Viện bất chợt nổi lên một tiếng kêu thất thanh, đến khi mọi người nhận ra việc gì thì thập phần kinh sợ, gào thét không ngừng.

Vầng hào quang bao quanh Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên lại bùng sáng một cách khó hiểu. Lục vị chưởng giáo nghe tiếng la hét của đám đệ tử, quay đầu nhìn lại, liền thất kinh, đồng thời ngừng tay không công kích tam ma nữa. Lúc này, Hắc Liên, Ma tiên cùng quý tiên cũng đã nhận ra trên trời lúc này xuất hiện dị biến. Ba nhóm hắc ảnh đột nhiên ùn ùn tụ lại, cảnh tượng này hiển nhiên gây chấn động tất cả những ai có mặt tại đó.

Chuyện gì đang xảy ra trên trời vậy? Sự thật thì lúc này trên bầu trời xuất hiện một đạo hắc ảnh to lớn hàng trăm trượng, có thể to bằng cả một thị trấn, chính là một con rắn ba đầu vô cùng to lớn, tựa như một quả núi ba ngọn vậy. Sáu con mắt to cô cô của nó phát ra những tia màu đỏ như máu, khủng khiếp vô cùng. Thân thể của con rắn ấy ẩn trong mây, đám mây màu trắng giờ đã chuyển thành màu đen, màu của thân thể con rắn ấy. Con vật to lớn chừng ấy, có lẽ trong đời những người có mặt tại đây chưa từng bao giờ được nhìn thấy, chỉ biết là trước cảnh tượng kinh hãi như thế, mọi người chẳng ai nói được tiếng nào, cũng chẳng ai động dậy chút nào hết!

Lý Trường Xuân mặt mày méo mó, sắc diện trắng bạch, run rẩy nói: "Có lý nào... trong trời đất thiên địa vạn vật, chỉ có nó... Đây chính là Tam Đầu Linh Xà... Nhưng con quái vật này, sao lại lớn gấp trăm lần so với truyền thuyết, có thể nào như vậy được... có thể nào...". Hiển nhiên ngay cả đường đường đại danh Thiên Kiếm Viện trưởng giáo như Lý Trường Xuân cũng kinh hãi thì khỏi cần phải nhắc đến những người khác! Năm vị chưởng giáo còn lại trước cảnh tượng hãi hùng này thần tình cũng không khá hơn là mấy.

Giữa không trung, bát đại đệ tử cùng la lên kinh hoảng, có năm người cấp tốc lao người quay xuống mặt đất, né tránh con quái vật ấy. Lúc này chỉ còn lại ba người, đó là Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt cùng Vân Phong mà thôi. Nhìn quang hoa phát xuất từ Ngũ Thái Tiên Lan, Vân Phong sắc mặt đại biến, nói: "Đệ chưa bao giờ tưởng tượng đóa Tiên Lan này lại hấp dẫn như thế. Xem chừng vật đang đến không thể đối phó được, đệ chạy đây, hê hê, nhị vị sư tỷ mỹ lệ ơi, các tỷ cũng chạy mau đi thôi, loại quái vật này không phân biệt được ai là mỹ nữ đâu!". Nói xong, hắn liền biến mất, trong chớp mắt đã hạ thân xuống bên cạnh Tử Dương chân nhân và Tinh Nguyệt đại sư.

Trong khi Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt cả hai người chuẩn bị nghiêng mình tránh sang một bên, một luồng sáng chợt xuất hiện, Lục Vân hiện thân ra bên cạnh hai nàng một cách hết sức huyền diệu. Nhìn thấy con quái vật trên không, sắc mặt Lục Vân trở nên trầm trọng, chàng bèn phát xuất cao tốc Ý Niệm Thần Ba. Trong chớp mắt, chàng đã nhận thức rõ tình hình.

Lục Vân nhìn hai nàng, nói: "Hai người phải cẩn thận, con quái vật này không dễ tiêu diệt được đâu. Nó chính là dị vật của trời đất, chỉ e rằng trừ phi có thần vật siêu nhiên nào đó, không thì không ai có thể dễ dàng giết chết nó. Quái vật này trước đây đệ đã thấy qua rồi, nhưng không tưởng nổi giờ nó đã to lớn ngàn ấy, thật bất ngờ! Nhị vị sư tỷ hãy mau lánh xuống dưới đi, đóa Tiên Lan này không có nhiều hy vọng đoạt được đâu". Nghe chàng nói xong, cả Ngạo Tuyết lẫn Thương Nguyệt cùng biến sắc, nghĩ mãi không ra tại sao chàng lại có thể thấy qua dị vật không ai biết rõ này.

Ngạo Tuyết liếc nhìn Lục Vân với vẻ quan tâm, rồi nhìn sang đóa Ngũ Thái Tiên Lan, nói: "Bên ngoài đóa Tiên Lan này có một tầng kết giới rất vững chắc, ngay cả Kiếm Vô Trần và Thiên Linh thần kiếm cũng không đột phá nổi, không rõ con quái vật Tam Đầu Linh Xà này liệu có thể chiếm nổi Tiên Lan không?".

Thương Nguyệt thần nhiên: "Cũng khó nói lắm, Tam Đầu Linh Xà to lớn như thế, có thể nuốt được cả trái núi, huống chi chỉ là một đóa Tiên Lan nhỏ bé kia. Nếu nó ra oai, chỉ sợ toàn bộ Thái Huyền Sơn cũng bị

nó hủy diệt. Chúng ta nên xuống cả đi thôi”. Nói xong, nàng liếc nhìn Lục Vân, trong mắt ánh lên chút dịu dàng.

Thình lình, một tiếng gầm khủng khiếp vang lên chấn động cả không gian khiến mọi người rợn tóc gáy. Một số đệ tử Thiên Kiếm Viện có tu vi thấp đang đứng trên mặt đất liền bị tiếng gầm ấy dả thương, có người chết ngay tại chỗ. Tiếng gầm ấy làm cho mặt đất của cả Thái Huyền Sơn rung động, người người kêu la thất thanh, thần tình hết sức khẩn trương. Lục viện chuông giáo đang ngự trên không, thân thể cũng bị chấn động, ai nấy nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy khủng khiếp.

Lý Trường Xuân la to: ”Chạy mau, lập tức hạ thân đưa bọn môn hạ tránh đi nơi khác kẻo nguy hiểm!”. Nói xong, ông lập tức biến mất, năm vị chuông giáo kia cũng biến theo, rồi lập tức hiện thân trên mặt đất. Ba tên yêu ma vốn muốn tranh đoạt Tiên Lan, lúc này cũng đã nhận thấy tình hình không ổn, thân thể cũng lập tức biến mất.

Trên không trung lúc ấy, vừa khi tiếng gầm rống phát ra, toàn thân Lục Vân liền bộc phát thanh quang, Huyền Thanh chân khí hóa thành một tầng khí giáp hộ thể che chở bản thân cùng với Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết. Tầng huyền thanh khí giáp ấy không ngừng rung động, chứng tỏ tiếng gầm kia có uy lực hết sức mãnh liệt, không thua gì đòn tấn công của một siêu cao thủ. Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết được tầng khí giáp ấy bảo vệ, thân thể chỉ khẽ rung lên, nhưng cũng cảm nhận được uy lực kinh thiên của thanh âm đó. Nhìn xuống đất thấy không ít đệ tử bị thương ngay tại trường, hai nàng không khỏi kinh hãi thất sắc.

Hai nàng cùng lặng nhìn Lục Vân, ánh mắt biểu lộ sự kinh ngạc giống nhau. Lục Vân nhìn hai nàng, thở ra nhẹ nhẹ: ”Đi nào, chúng ta mau tránh đi thôi!”. Dứt lời, chàng lập tức hạ thân xuống bên cạnh Huyền Ngọc chân nhân. Bấy giờ, các cao thủ của Nho Viện và Đạo Viện đều đã rời khỏi, bọn đệ tử Thiên Kiếm Viện cũng đã nhanh chóng phi hành về hướng tiền sơn. Trên đỉnh Tổng Tiên Linh lúc này chỉ còn lại mấy người của Dịch Viện, Bồ Đề Học Viện và Phượng Hoàng Thư Viện.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy Lục Vân liền quát lớn: ”Còn không mau đi đi! Quái vật này không phải là hồn phách hư ảo kết tinh đâu, mà chính là một quái vật bằng xương bằng thịt đó. Theo tình hình này, chúng ta hiện không có cách nào đối phó với nó, nếu còn chần chừ có thể bị nó giết chết hết”.

Vân Phong nhìn đóa Tiên Lan đang tỏa hào quang ngũ sắc, nuối tiếc hỏi: ”Chúng ta đành để cho yêu vật kia chiếm được Tiên Lan sao? Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”.

Huyền Ngọc chân nhân thở dài: ”Nếu như có biện pháp, người của Thiên Kiếm Viện chịu buông tay dễ dàng vậy sao? Việc này có lẽ họ cũng đã tiên liệu đến rồi, chỉ là không tiện tiết lộ, nên mới lặng lẽ bỏ đi như vậy, theo đó cũng đủ biết. Thôi đi mau, chậm sẽ sinh biến đó”. Nói xong, ông cùng mọi người liền ngự kiếm bay về hướng tiền sơn.

Bên kia, người của Bồ Đề học viện lẫn Phượng Hoàng Thư viện cũng đã rời khỏi. Trên đỉnh Tổng Tiên Linh, chỉ còn mình Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đột nhiên phát hiện Lục Vân không cùng đi, cũng không nở bỏ, bèn quay lại. Ngạo Tuyết gọi với theo Huyền Ngọc chân nhân: ”Mọi người cứ đi trước đi, đệ tử gọi Lục Vân rồi sẽ theo sau”. Dứt lời, nàng lập tức chuyển thân, Tử Ảnh thần kiếm bộc phát hào quang, trong nháy mắt đã quay lại bên cạnh Lục Vân. Nàng vừa đặt chân xuống đất, đã thấy Thương Nguyệt xuất hiện ngay bên cạnh, lặng lẽ nhìn Lục Vân.

Lục Vân nhìn hai nàng với ánh mắt quan tâm tha thiết, khẽ nói: ”Nhị vị sư tỷ cứ đi trước đi, đừng lo cho đệ. Đệ đang suy nghĩ xem có cách nào đoạt được đóa Ngũ Thái Tiên Lan này không. Đệ nghĩ có thể phá được kết giới của kỳ hoa, nhưng vấn đề bây giờ là tranh đoạt thế nào với con Tam Đầu Linh Xà kia. Thôi chết rồi, nó đã động thân rồi kia, mau!”. Vừa dứt lời, không kịp nghe hai nàng trả lời, chàng vội vàng mỗi tay chụp lấy một nàng kéo hai người cấp tốc lùi ra ngoài trăm trượng, khiến cả hai nàng đều kinh ngạc.

Bấy giờ trên trời phát sinh dị biến. Thân thể của quái thú Tam Đầu Linh Xà thôi không phình to ra nữa, trông hệt như một đám mây đen khổng lồ, che khuất cả nửa vòm trời. Ba cái đầu khổng lồ của nó cùng lúc phát động, thè lưỡi dài hàng mười trượng, bất ngờ phát ra một thứ âm thanh vô cùng kỳ dị. Từ một cái đầu phát ra một tiếng gầm rống cương mãnh quái dị kinh người nhắm xuống Tổng Tiên Linh công kích. Ngay lập tức, toàn thể ngọn núi bị chấn động, vô số tảng đá to nhỏ vỡ ra như vừa trải qua một cơn địa chấn, thật kinh khủng. Lục Vân, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang đứng trên mặt đất, toàn thân rung động, hào quang hộ thể tức thời lưu chuyển, vận công chống lại luồng khí lưu cường đại đó.

Bấy giờ đóa Ngũ Thái Tiên Lan ở giữa không trung vẫn không ngừng xoay chuyển, tuy nhiên vầng hào quang phát ra đã mờ đi ít nhiều, chừng như là vì vầng thái dương đã bị che khuất. Phía trên, Tam Đầu Linh Xà bỗng vươn chiếc đầu bên trái xuống, há to mồm ra nhắm hướng Tiên Lan phun ra một luồng lửa nóng cực kỳ mãnh liệt, trông xa như một quang trụ đỏ thẫm dài hơn ba mươi trượng phủ chụp lấy đóa Tiên Lan. Quang trụ màu đỏ thẫm đó lại chứa đựng một luồng sáng u ám bên trong trông thật quý dị.

Luồng liệt hỏa đó xuyên qua đóa Tiên Lan, phà xuống ngọn Tổng Tiên Linh, làm bùng lên một ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt mọi vật trong tầm khống chế của nó. Cây cỏ xanh tươi trong thoáng chốc đã bị thiêu rụi thành tro bụi. Nhìn thấy cảnh tượng đó, bọn Lục Vân ba người đang đứng cách đó không xa không khỏi hoảng sợ trước uy lực kinh thiên của Tam Đầu Linh Xà. Con quái vật này quả thật không dễ đối phó chút nào.

Trên không trung, đóa Tiên Lan bị ngọn lửa cường mãnh kia phủ chụp liền phát huy linh lực cực đại, phát xuất hào quang ngũ sắc rực sáng rọi khắp chung quanh trong nháy mắt. Năm cánh hoa phát ra ánh sáng ngũ sắc không ngừng xoay chuyển để kháng cự lại liệt hỏa do Tam Đầu Linh Xà phun ra.

Tuy nhiên, luồng liệt hỏa này vốn chẳng phải tầm thường, mà vốn là Cửu Thiên Huyền Hỏa do Tam Đầu Linh Xà tu luyện hơn ngàn năm mới đạt thành, có khả năng dung hóa mọi vật trên thế gian.

Năm đóa hào quang ngũ sắc do Tiên Lan phát ra càng lúc càng mạnh hình thành năm đóa quang trụ giữa không trung không ngừng xoay chuyển, hào quang càng lúc càng cường thịnh, toàn lực chống chọi với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà.

Tam Đầu Linh Xà phát giác ra Tiên Lan phản kháng, phần nộ gầm lên một tiếng, phun ra một luồng lửa lớn hơn mười trượng về phía Tiên Lan. Luồng lửa này từ đỏ rực, chuyển sang màu xanh lè, chứng tỏ nhiệt độ cao gấp mấy lần bình thường. Không khí chung quanh khô khốc lạ thường, chắc hẳn nước trong không khí đã bị ngọn lửa kỳ dị đó làm bốc hơi hết. Tuy rằng cột lửa này không to lớn lắm so với thân hình đồ sộ của Linh Xà, đường kính của nó chỉ khoảng mười trượng, nhưng lại là Cửu Thiên Huyền Hỏa được phát ra từ ba cái đầu to như ba trái núi, đích thực đã ép được Tiên Lan phải lùi về phía sau. Ngũ Thái Tiên Lan cũng không chịu thua, liền phát quang rực rỡ, nhằm đối địch với ngọn lửa thần kỳ đó. Lục Vân đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ liền hiểu rõ sự tình.

Nguyên lai đóa Ngũ Thái Tiên Lan đó cũng giống như Tiếu Nguyệt Thiên Lang ngày trước, đã phải trải qua thiên nan vạn nan tu luyện để rồi đến ngày hôm nay đã đến lúc phi thăng thành tiên. Mặc dù Tiên Lan không hề nói ra, nhưng Lục Vân hoàn toàn có thể hiểu được nỗi khát khao muốn vượt qua trở ngại sinh tử cuối cùng này để có thể tiến nhập Thiên Chi Đô trong truyền thuyết.

Lục Viện tu chân cao thủ tụ tập nơi đây, có thể đoán là trong mười người thì hết chín người có ý định tranh đoạt Tiên Lan làm của riêng, nhưng lúc này xuất hiện hồng hoang dị thú Tam Đầu Linh Xà. Nhìn thấy sức mạnh đáng sợ của Linh Xà, các cao thủ tu chân phần lớn đã từ bỏ ý định độc chiếm Tiên Lan, chỉ đứng coi sự việc phát sinh mà thôi.

Lúc này Ngũ Thái Tiên Lan phát sinh dị biến, từ bản thể đột nhiên phát ra năm luồng sáng năm màu, tỏa đi năm hướng khác nhau. Năm cánh hoa từ từ lớn lên. Lúc đầu mỗi cánh hoa chỉ khoảng ba trượng nhưng lớn dần thành mười trượng, rồi xoay nhanh dần. Năm luồng sáng phát xuất từ bản thể hoàn toàn không tương đồng với màu cánh hoa, năm luồng sáng lớn dần rồi tạo thành năm quang trụ thanh hồng tử kim bạch với khí thế ngút trời. Tiên Lan dùng năm quang trụ ấy, xuất cường lực cùng với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Linh Xà tranh hơn kém. Trên trời, hào quang tỏa sáng, mây bay lất phất, cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

Ngạo Tuyết nhìn thấy dị biến ấy, đỡ dẫn cả người, thần sắc ngờ nghệch hẳn đi. Liếc mắt nhìn Thương Nguyệt thấy nàng ta kinh ngạc không khác gì mình, nàng hướng về Lục Vân đang ở trên cao, khẽ nói: "Ngũ Thái Tiên Lan quả nhiên thần kỳ vô cùng, không biết còn ẩn chứa bao điều bí mật nữa...".

Thương Nguyệt tiếp lời: "Mặc dù Ngũ Thái Tiên Lan thần bí vô song, nhưng con Tam Đầu Linh Xà cũng quý dị vô cùng. Thật đáng tiếc, chúng lại ở cùng xuất hiện nơi đây, có lẽ đây là ý trời... ý trời!". Dứt lời nàng chăm chú nhìn Lục Vân.

Lục Vân thần thái biến chuyển bất định, ngưng thần nhìn chăm chăm vào hai dị vật thần kỳ của đất trời

đang lơ lửng giữa không trung, chàng dường như đang đứng trước một lựa chọn rất khó khăn. Cảm giác được cả Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết đang chờ đợi nơi mình một quyết định, Lục Vân ngẩng đầu nhìn trời như muốn hỏi rằng thật ra ông muốn gì, có phải muốn đùa giỡn với các sinh mệnh nhỏ bé nơi đây chăng? Chàng cất tiếng: "Chúng ta đã mắc một sai lầm, thực tâm tất cả mọi người ở đây đều muốn chiếm được Ngũ Thái Tiên Lan, hấp thụ tiên khí ắt hẳn tu luyện đại thành, đạt đến cảnh giới phi thăng thành tiên. Nhưng cho dù như thế, ngay cả những người tu đạo chúng ta hay bọn Ma tiên, Quỷ tiên, Hắc Liên mà con Tam Đầu Linh Xà kia cũng chẳng ngoại lệ, đến lúc chúng ta đạt được cảnh giới ấy, chắc cũng không khác tình trạng này bao nhiêu, cũng trở thành miếng mồi ngon cho mọi người tranh giành mà thôi... phi thăng thành tiên... làm sao đây...".

Lời vừa dứt thì Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt hai người thần sắc đại biến, nhìn Lục Vân một cách lạ lùng như không thể nào hiểu nổi chàng. Ngạo Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ nhàng nói: "Cảnh tượng này khiến ta nhớ lại cảnh Tiêu Nguyệt Thiên Lang phi thăng lúc trước, cứ ngỡ đời này khó mà có cơ hội được nhìn thấy cảnh thần vật phi thăng nữa, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến". Rồi nàng tỏ vẻ ân hận lẫn thương xót tiếp lời: "Chỉ tiếc rằng nếu không có kỳ tích để ngăn chặn con Tam Đầu Linh Xà lẫn những kẻ đang muốn tranh đoạt kia thì e rằng Tiên Lan khó mà phi thăng thành công được...".

Lục Vân khẽ gật đầu: "Chính là như thế, nếu khi xưa không có sấm chớp trên trời thì Tiêu Nguyệt Thiên Lang đã không thể phi thăng thành công. Nếu giờ mà còn chần chừ nữa, chỉ e Ngũ Thái Tiên Lan mười phần chắc chín nằm gọn trong bụng con Linh Đầu Tam Xà đó mà thôi, chứ đừng nói đến chuyện người khác có thể tranh đoạt được. Hơn nữa... hơn nữa đệ muốn trợ giúp Tiên Lan phi thăng thành công". Nói rồi, chàng ngẩng đầu nhìn Ngũ Thái Tiên Lan.

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nghe xong thất kinh nhìn Lục Vân ngạc nhiên vô cùng. Nhưng thấy thần sắc Lục Vân nghiêm nghị, hoàn toàn không hề có ý đùa giỡn thì hai người đồng thanh nói: "Nếu đã là như vậy thì chúng ta nguyện cùng đệ trợ giúp Tiên Lan phi thăng".

Lục Vân quay lại nhìn hai cô gái, tuy rằng cả ba im lặng không nói một lời nhưng dường như họ đã quyết tâm đứng chung trên một con thuyền, quyết định trợ giúp Ngũ Thái Tiên Lan. Tam Đầu Linh Xà đang chuẩn bị mở một cuộc công kích lần thứ ba. Lúc ấy, mọi người nhìn thấy một quang trụ màu xanh biếc tuyệt đẹp bao chung quanh Ngũ Thái Tiên Lan chiếu thẳng lên trời cao. Phía bên trong quang trụ ấy, Tiên Lan đang xoay vòng càng lúc càng nhanh, phát ra ánh sáng rực rỡ, tỏa sáng khắp cả vùng Thái Huyền Sơn. Cảnh tượng tuyệt đẹp, huyền bí hút hồn những người đang quan sát.

Tam Đầu Linh Xà đột nhiên phóng tới, cái thân thể to lớn của nó che lấp đi ánh sáng rực rỡ của Tiên Lan. Không dừng lại ở đó, Linh Xà cố gắng dồn ép Tiên Lan về phía mặt đất. Tam Đầu Linh Xà đang ở trên không trung tựa như một con rồng cực lớn rồng lên điên cuồng. Tiếng rồng ấy không chỉ làm điếc tai những ai có mặt tại đó mà còn mang theo một luồng đại lực ép Tiên Lan không cho bay lên.

Tuy đứng ngoài trăm trượng, nhưng Lục Vân cũng bị sốc khi cảm nhận được sức mạnh to lớn của đòn tấn công vừa rồi của Tam Đầu Linh Xà. Chỉ thấy Tiên Lan càng lúc càng lép vế trước Linh Xà, Lục Vân nói "Chỉ với sức lực của ba chúng ta thì hoàn toàn không có khả năng đánh đuổi con Tam Đầu Linh Xà này. Chỉ còn có một cách duy nhất là chúng ta hợp cùng với Tiên Lan, cả hai người trong tay đều có thần binh lợi khí lợi hại vô song, có thể nhờ đó mà giúp Tiên Lan tránh khỏi các đợt công kích, hy vọng Tiên Lan có linh tính hiểu được việc làm của chúng ta, từ đó xuất thần lực tương trợ, chỉ cần vượt được ải Tam Đầu Linh Xà thì việc phi thăng không còn gặp nhiều trở ngại nữa...

Chuyện này thập phần nguy hiểm, hai người phải cẩn thận vô cùng. Phần đệ... phần đệ thì đệ sẽ cố gắng đánh lạc hướng Tam Đầu Linh Xà để hai người có thể hành động. Thời gian không còn nhiều nữa, hai người nên chuẩn bị, chúng ta cần phải hành động thật nhanh mới được". Lục Vân sau khi dứt lời lập tức thi triển Dịch Chuyển Không Gian chi thuật do Tiêu Nguyệt Thiên Lang truyền thụ biến thân đến bên cạnh Linh Xà tức thì.

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nắm chặt tay, quyết tâm cùng Lục Vân làm một chuyện mà người ngoài sẽ cho là ngu ngốc khi trợ giúp Tiên Lan phi thăng. Hai người tay cầm thần kiếm, dồn lực khiến thần kiếm sáng rực lên, từ từ bao phủ toàn thân. Ngạo Tuyết ngậm tụ công lực toàn thân, song thủ bắt thành pháp quyết. Từ thân nàng, thanh quang sáng dần lên rồi từ từ lẫn áp màu tím của thần kiếm. Trên đầu nàng, Tử Ảnh thần kiếm xoay tròn, sắc tía không còn lan tỏa nữa mà tập trung lại tạo thành một quang trụ sáng

rực. Ở phía dưới, Ngạo Tuyết tay vẫn không ngừng bắt pháp quyết, chỉ một lúc sau thì quang trụ phát xuất từ Ngạo Tuyết đã sáng hết mức, Nàng liền hướng về phía Tam Đầu Linh Xà, toàn lực xuất thủ.

Thương Nguyệt đứng bên cũng không hề đứng yên mà song thủ cũng huy động, toàn thân nàng thoát tiên được bao phủ bằng một màu đỏ lợt, rồi từ từ chuyển thành màu đỏ đậm rồi thành màu đỏ hừng hực. Người ngoài nhìn Thương Nguyệt lúc này sẽ cảm thấy nàng như một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội. Khiếu Nguyệt thần kiếm trên đầu nàng thì tỏa ra màu vàng óng ánh lẫn trong đó là màu bạc diu diu bên trong lại lẫn những tia màu đỏ như máu, thật thần kỳ vô cùng. Thần kiếm hướng thẳng lên trời hướng ngay vào Tam Đầu Linh Xà đang hung hãn như con heo bị chọc tiết. Trên Tổng Tiên Linh, khắp bốn phương tám hướng như bị tê liệt, thời gian như ngừng trôi. Hai người bạch y phơi phới, được bao bọc trong hai quang trụ một tím một vàng từ từ cất mình bay lên không trung rồi tăng tốc, lao thẳng về phía Tam Đầu Linh Xà.

Tuy bị Tam Đầu Linh Xà xuất đại lực cưỡng ép nhưng Tiên Lan nào khoan tay chịu chết. Trong vầng sáng bảo hộ, Tiên Lan quay nhanh hơn, năm cánh hoa cũng phát sáng hết mức. Lúc này năm màu hòa quyện vào nhau, khó mà nhận ra được riêng rẽ từng màu nữa, nhưng nhìn sơ cũng biết khối cầu bảo hộ Tiên Lan đã được gia tăng sức mạnh đáng kể nhằm đối kháng với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà vừa phun về phía Tiên Lan. Tuy rằng Tiên Lan kiên cường đối địch nhưng trước áp lực to lớn của Linh Xà cũng đành phải lùi bước. Cái đầu thứ ba của Linh Xà đang lăm le đón lấy Tiên Lan thì đột nhiên bị khựng lại, nguyên lai đang bị hai cột quang trụ là Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt tấn công rất dữ dội.

Tử Ảnh thần kiếm phát ra tiếng kêu như tiếng long ngâm, từ trên cao bổ xuống một đường sấm sét vào cái đầu đang phun ra Cửu Thiên Huyền Hỏa. Khiếu Nguyệt thần kiếm cũng phát ra tiếng kêu như tiếng phượng hoàng ngân nga, cũng hướng ngay cái đầu đó mà chém xuống. Cùng lúc nhận phải hai đòn tấn công như vũ bão, Linh Xà cũng phải lùi lại một chút. Ngạo Tuyết Thương Nguyệt cả hai người ngay sau khi toàn lực tấn công, vầng sáng hộ thể cũng mờ đi, chứng tỏ họ đã dồn toàn lực vào đòn tấn công vừa rồi, và đang cố gắng phục hồi công lực càng nhanh càng tốt. Linh Xà bị trúng một chiêu phải lùi lại, chỉ vì không hề phòng bị, lúc này lại gầm lên như trời long đất lở, chuẩn bị phun tiếp Cửu Thiên Huyền Hỏa. Cả hai cô gái đều biết Linh Xà lợi hại, nhưng không thể ngờ lại dữ dằn như vậy, mới bị trúng một chiêu như thế mà có thể ngay lập tức phản công, chỉ sợ hai người lúc này cố gắng hết sức cũng chỉ có thể giữ mạng chứ đừng nói đến chuyện trợ giúp Tiên Lan.

Tuy chỉ làm cho Linh Xà khựng lại trong một thời gian ngắn, đòn tấn công của hai cô gái đã giúp cho Tiên Lan có thời gian hồi phục, hào quang chung quanh đã phát sáng trở lại. Thương Nguyệt nhìn qua Ngạo Tuyết, ánh mắt đan lại, hai tay bắt lại thành pháp quyết, miệng lẩm bẩm khẩu quyết, đề tụ công lực toàn thân, hiển nhiên nàng đang thi triển pháp quyết trấn môn của Phụng Hoàng học viện "Phụng Vũ Cửu Thiên" pháp quyết.

Ngạo Tuyết thấy Thương Nguyệt chuẩn bị xuất tuyệt học thì cũng không chịu đứng yên, cũng lẩm bẩm khẩu quyết. Tức thì từ bốn phương huyền thanh hội tụ lại trên người nàng. Gió càng lúc càng thổi mạnh, hai cô gái lúc này trên không phiêu hốt như cây liễu đang phát phơ trước cuồng phong bão tố. Lại nghe thấy một tiếng ngâm đỉnh tai nhức óc, vang vọng đến tận trời xanh, làm chấn động cả bốn phương xung quanh ngọn Tổng Tiên Linh. Trương Ngạo Tuyết hai tay phát lên, tựa như phượng hoàng tung cánh. Trên đầu nàng, Tử Ảnh thần kiếm xoay chuyển cực nhanh, từ thần kiếm xuất hiện hình ảnh thần long màu tím chói lọi, lượn quanh thần kiếm. Tử long xuất hiện, há miệng gầm lên, toàn lực nhắm hướng Linh Xà công tới.

Cạnh bên, Thương Nguyệt thấy Ngạo Tuyết dùng pháp quyết kỳ dị thì trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, liền nhanh tay bắt kết các pháp quyết kỳ lạ, tức thời bốn phương tám hướng từng luồng hồng quang không ngớt hội tụ quanh người nàng.

Hồng quang càng lúc càng đậm, tựa như một ngọn lửa hừng hực cháy, nhốt Thương Nguyệt bên trong. Với ngọn lửa càng lúc càng mạnh, Thương Nguyệt đưa tay bắt pháp quyết tập trung toàn bộ hỏa diễm về một, bao chung quanh thần kiếm. Đồng thời lúc đó lại xuất hiện một con phượng hoàng rực lửa to lớn bao chung quanh nàng. Hỏa phượng hoàng tung cánh, nhắm hướng Linh Xà bay nhanh đến. Thương Nguyệt lúc này đang thi triển tuyệt học của Phụng Hoàng Thư Viện, "Phượng Hoàng Niết Bàn". Cảnh tượng tử long hỏa phượng đang toàn lực lao đến Linh Xà khiến mọi người chung quanh bị cuốn hút theo nhìn không chớp mắt.

Khi tử long hỏa phượng đồng loạt xuất hiện cùng lúc tấn công Linh Xà, Tiên Lan ở đằng sau như đã nhận được hạo ý của hai vị cô nương xinh đẹp đang vì mình mà toàn lực tấn công, cũng không ngừng phát ra tiên khí hỗ trợ, đồng thời phát đại lực tấn công Tam Đầu Linh Xà.

Gần đó, trên ngọn Thái Huyền Sơn, ba người Huyền Ngọc Chân nhân, Tinh Nguyệt đại sư cùng với Phụng Hoàng Thư Viện Ngọc Vô Song ba người không ngớt kinh hãi trước các hành động của hai đệ tử yêu, hoàn toàn không thể hiểu nổi hai người trẻ tuổi đó đang nghĩ gì lại hành động quái đản như vậy. Họ hoàn toàn không nhận ra được mục đích của hai người là tương trợ Tiên Lan khi toàn lực công kích Tam Đầu Linh Xà. Các cao thủ của Lục Viện hiện diện trên núi lúc này cũng giống như ba người bọn họ, hoàn toàn không thể nào lý giải nổi hành động khó hiểu kia.

Lúc này, Kiếm Vô Trần cùng Vô Tâm đứng bàng quan một bên, quan sát các sự kiện đang diễn ra trên trời, nhưng không ai trông thấy bóng dáng của Lý Trường Xuân đâu cả. Kiếm Vô Trần nắm chặt Thiên Linh thần kiếm trong tay, đột nhiên mất dạng. Không một ai biết, ngay trong thời khắc tối quan trọng này, Thiên Kiếm Viện chuông giáo đột nhiên biến mất, không biết là vì sao, lại vô cùng bất hợp lý... ai biết vì sao...

43. Hồi 43: Huyền Thiên Kiếm Trận

Từ trên cao, Tam Đầu Linh Xà giương sáu con mắt to lớn đầy ánh sáng đỏ máu yêu dị. Nhắc thấy tử long và hỏa phượng tấn công đến, Tam Đầu Linh Xà rống lên một tiếng giận dữ, phun mạnh một dòng khí lưu cuồng bạo từ trên lao thẳng xuống. Đồng thời Tam Đầu Linh Xà há to hai cái đầu còn lại, phun ra đạo huyền băng cương khí tạo thành bạch sắc quang trụ với sức mạnh có thể phá hủy được trời đất, nhắm ngay phượng hoàng phóng tới.

Tử long phát xuất từ thần kiếm của Ngạo Tuyết hợp cùng năm đạo quang sắc phát ra từ Ngũ Thái Tiên Lan, cùng lúc đánh tới cột ánh sáng lam sắc của Cửu Thiên Huyền Hỏa. Song phương tái khởi giao phong, đất trời đá bay cát chạy, từng lượt khí sắc phát tán như thiên nữ tán hoa, xoay tròn giữa không trung, vừa cuồng loạn, vừa diệu kỳ, không có gì sánh được.

Lúc đó Thương Nguyệt cũng vận dụng hỏa phượng hoàng, uy vũ giương cao đôi cánh, di chuyển cực nhanh, biến thành một mũi tên ánh sáng đánh thẳng vào bạch sắc quang trụ. Hai khối khí lưu với sắc màu và chân nguyên khác biệt lao thẳng vào nhau. Chỉ nghe nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa, toàn bộ Thái Huyền Sơn đều rung động. Trong tiếng nổ lớn đó, chỉ thấy hai tia sáng màu đỏ và trắng cùng lúc đối chọi nhau, tiêu diệt nhau quyết liệt giữa không trung. Khi gặp nhau, huyết sắc phượng hoàng lập tức bị phá diệt. Bạch sắc quang trụ cường mãnh nhắm Thương Nguyệt bắn tới. Thân thể Thương Nguyệt lập tức rung lên, ánh mắt ảm đạm, Khiếu Nguyệt Thần Kiếm quay trở về thân thể, thân người văng ngược về phía sau rơi vào Ngũ Thái Tiên Lan ở gần đó.

Phía bên kia, tử long nhanh chóng đánh đến chùm sáng lam sắc Cửu Thiên Huyền Hỏa. Vừa tiếp cận đã đầu nhau dữ dội, trên không chỉ thấy một thể khí sắc tím cường thịnh. Tử long xoay chuyển như gió, ngoan cường từng chút từng chút dung hóa từng luồng Cửu Thiên Huyền Hỏa. Cùng lúc đó, từng luồng ngũ sắc quang trụ cũng toàn lực đối kháng với đạo lam quang. Âm thanh vang lừng, vọng đến trời cao. Quang sắc tỏa ra vô cùng đẹp mắt, giống như sao băng rơi rụng trên trời vô cùng mỹ lệ. Tuy nhiên, đạo quang trụ màu lam xét cho cùng chỉ tiến chứ không thoái, toàn lực chống lại. Nhìn trên không trung, thân thể Ngạo Tuyết không ngừng rung động, miệng phun ra một tia máu tươi, sắc mặt nhanh chóng biến thành hắc ám vô thần. Tử Ảnh kiếm trên đầu xoay tròn, tạo thành một đạo tử quang, quay về kết hợp với thân thể.

Trên bầu trời, ngũ sắc quang hoa đột nhiên bạo phát, nhanh chóng đánh tới Cửu Thiên Huyền Hỏa. Do tử long, hỏa phượng cùng lúc thất bại thoái lui, Ngũ Thái Tiên Lan một lần nữa rơi vào tình cảnh khốn đốn, bị Linh Xà ba đầu ép cho lùi dần. Thời gian chậm chậm trôi, năm cánh hoa xoay tròn của Ngũ Thái Tiên Lan cũng từ từ chậm lại, ngũ sắc quang hoa từ từ ảm đạm. Tất cả như đã đến thời điểm an bài, mệnh yếu cuối cùng đã rõ, không gì phải đắn đo nữa. Vào lúc này, Ngũ Thái Tiên Lan chỉ gượng nhẹ phát ra chùm ánh sáng ngũ sắc yếu ớt đỡ lấy hai thân thể bị trọng thương của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt rồi nhắm phía dưới từ từ lui xuống.

Từ trên cao, Tam Đầu Linh Xà gầm lên một tiếng vô cùng đặc ý. Thân thể khổng lồ lệ làng lao xuống, hơi thở mang mùi huyết tanh bao trùm cả Thái Huyền Sơn. Những người có mặt ở đó lúc này thấy đều giật mình, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu quả Tam Đầu Linh Xà chỉ vì Ngũ Thái Tiên Lan mà tới, thì dù sao cũng không có can hệ gì. Nhưng nếu sau khi có được Ngũ Thái Tiên Lan, lỡ nó nhất thời cao hứng quay đầu đối phó với người của Lục Viện đang hiện diện ở đây thì quả là kinh khủng.

Hiện tại mọi người đã sức cùng lực tận, nếu tiếp tục nhảy vào trợ giúp, chỉ sợ không có ý nghĩa gì, trừ phi là rút lui. Chỉ là kể từ đây, tiếng gầm mặt mũi của Lục Viện trong giới chân tu coi như đánh mất hoàn toàn.

Trên trời, Tam Đầu Linh Xà giương sáu con mắt cổ cổ nhìn chăm chăm vào Ngũ Thái Tiên Lan với vẻ thêm thường khoái trá. Nó từ từ chuyển thân đến gần Ngũ Thái Tiên Lan. Tất cả mọi người có mặt trên Thái Huyền Sơn lúc này chỉ có thể nhìn Tam Đầu Linh Xà một cách bất lực, không có cách nào đối phó. Trong số họ, lo lắng nhất là Huyền Ngọc, Tinh Nguyệt và Ngọc Vô Song ba người. Bởi vì Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang ở cùng một chỗ với Tiên Lan, một khi Tiên Lan bị Tam Đầu Linh Xà nuốt chửng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho số phận hai người.

Mặc dù ba người có lo lắng đến thế nào, họ thực sự không dám bay tới giải cứu. Bởi vì tất cả bọn họ đều biết, tốt nhất là không nên ra tay tương cứu, bằng không sẽ chọc giận Tam Đầu Linh Xà. Một khi nó nổi giận, ai cũng đoán biết được thảm cảnh gì sẽ xảy ra. Hiện tại, họ chỉ cầu mong thượng thiên bảo vệ hai người, còn ngoài ra mọi chuyện khác đều lực bất tòng tâm. Quả thật, cảm giác ấy không gì khó chịu bằng!

Trong tình thế thập phần nguy hiểm, trên cao đột nhiên xuất khởi âm thanh kỳ lạ. Các cao thủ trên Thái Huyền sơn đều bị hấp dẫn bởi âm sắc này, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Giữa trời xanh lúc đó hào quang ngũ sắc đột nhiên xuất hiện vô cùng đẹp mắt. Những tưởng đó là từ Ngũ Thái Tiên Lan phát ra, nhưng khi cẩn thận nhìn lại, mọi người liền biết ánh sáng không phải chỉ do Ngũ Thái Tiên Lan phát ra, bởi vì từ phía trên hiện ra một khí thể màu xanh khác biệt với tất cả màu sắc còn lại.

Cùng với sự xuất hiện của luồng hào quang đó, vô số kiếm ảnh hiện ra hình thành một tầng kiếm vông bao trùm cả Thái Huyền Sơn. Kiếm vông này bao gồm hàng nghìn thanh kiếm bay lượn giữa không trung, âm thanh rít lên chói tai, thanh thế rất mạnh mẽ, làm kinh động lòng người. Trên không, một đạo nhân ảnh đứng trên đóa ngũ sắc hà vân từ từ xuất hiện. Người đó là một đạo nhân, đang đứng nhẹ nhàng trên rặng mây màu hồng, toàn thân được bao bọc bởi hào quang ngũ sắc. Tận mắt chứng kiến cảnh này, mọi người phát hiện ra ngay đây là Thiên Kiếm Viện trưởng giáo Lý Thường Xuân.

Ở dưới đất, khi phát hiện ra Lý Thường Xuân, mọi người liền hiểu ra kiếm vông do ai khởi tạo, lập tức vui mừng hơn hở, cất tiếng hoan hô dậy đất. Nguyên đây là tuyệt kỹ vang lừng trong giới chân tu, Huyền Thiên kiếm trận của Thiên Kiếm Viện. Hào quang ngũ sắc đang lan tỏa trên không trung kia chính là do thần binh lợi khí được liệt hàng thứ năm trong tu giới tên Thiên Linh thần kiếm phát xuất ra. Lục Viện cao thủ khi ấy đều toàn thần chú mục lên bầu trời nơi Lý Thường Xuân đang đứng, nhằm có chút hiểu biết về Huyền Thiên kiếm trận danh chấn thất giới, đang dùng uy lực vô song của nó đối đầu cùng Tam Đầu Linh Xà. Cuối cùng dường như cũng đã có biện pháp chống lại yêu vật hung tợn này.

Tại không trung, Lý Thường Xuân song thủ ngang ngực ấn giữ kiếm quyết, hai môi chăm chăm lén nhép, rõ ràng là đang đọc kiếm quyết thần kỳ. Trên đầu ông, Thiên Linh thần kiếm xoay vòng với tốc độ cực nhanh, trung tâm phát ra hào quang ngũ sắc đẹp mắt, mang theo khí thể cực thịnh, phát ra bốn hướng không ngừng nghỉ. Vô số kiếm ảnh tung hoành giữa không trung, hình thành một đạo kiếm vông dày đặc, toàn lực nhắm Tam Đầu Linh Xà phát khởi thế công. Mọi người tại đương trường tận mắt chứng kiến một số lượng vô tận pháp kiếm, bao gồm xanh, đỏ, tím, vàng, lam ngũ sắc quang hoa, nhắm hướng Tam Đầu Linh Xà bắn tới. Kiếm quang đẹp mắt hình thành từ năm màu sắc bao trùm cả không gian, hợp thành một cột sáng dài sáng lóa bắn tới Tam Đầu Linh Xà.

Ở phía trên, Tam Đầu Linh Xà khi gặp phải kiếm trận công kích, tức thì nổi giận gầm lên một tiếng, biểu lộ thập phần phẫn nộ. Từ thân người nó đột nhiên phát ra một luồng hắc khí bao bọc lấy thân thể chống lại luồng pháp kiếm đang bắn tới. Luồng khí tanh hôi độc địa này chứa đầy yêu khí tuần hoàn lưu động hộ trụ thân thể. Con mắt to lớn của yêu vật quét qua Lý Thường Xuân, mục quang xuất hiện luồng huyết sắc yêu diễm, thể hiện sự giận dữ cùng cực. Tam Đầu Linh Xà lúc lắc ba cái đầu to lớn, gầm lên những tiếng kinh thiên động địa. Nguyên nó định trấn áp Ngũ Thái Tiên Lan lần cuối cùng bằng Cửu Thiên Huyền Hỏa,

giờ đột nhiên chuyển hướng, phun ra một luồng lửa lớn đối mặt với Lý Trường Xuân. Chỉ thấy một luồng lam sắc quang trụ chứa chất nhớt có thể xói mòn vạn vật bắn về hướng Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân nhìn đạo quang trụ to hơn mười trượng đang đánh tới, cảm nhận được khí thế bức nhân của nó, không nén nổi hoảng sợ, hét lên một tiếng trầm trầm, hai tay nhanh chóng vẽ một vòng trước ngực rồi phân khai, kiếm quyết đồng thời biến đổi. Ngay lập tức, Thiên Linh thần kiếm bắn ra một luồng hào quang ngũ sắc, nhắm ngay cột quang trụ phóng tới. Đồng thời, kiếm vòng tung bay mù trời hợp lại làm một, hình thành một thể thức giống như long kiếm, toàn thân phát xuất hào quang, xa xa trông giống như một con rồng thật sự. Kiếm long đó dài khoảng trăm trượng, quanh thân thể có hào quang lưu chuyển, được sự hướng dẫn của Thiên Linh thần kiếm, nhắm đối thủ Cửu Thiên Huyền Hỏa phóng đến công kích.

Hai cột quang trụ xoay tròn đẹp mắt mang sức mạnh kinh hồn và đập vào nhau, bắt đầu một cuộc tranh đấu điên cuồng. Chỉ thấy giữa không trung hai cột sáng màu sắc khác nhau cùng đột kích, đối đầu và công phá nhau không hề nhân nhượng. Cả hai đều phát xuất bằng tất cả sức mạnh vốn có của mình, mong muốn nuốt gọn đối phương. Ở dưới đất, tất cả mọi người cùng hô lên một tiếng trợ uy cho Lý Trường Xuân, hy vọng ông ta có thể đánh lui Tam Đầu Linh Xà. Hiện tại, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về cuộc chiến giữa Tam Đầu Linh Xà và Lý Trường Xuân, tạm thời quên đi sự có mặt của Ngũ Thái Tiên Lan. Tuy nhiên, Ngũ Thái Tiên Lan vào lúc đó lại phát sinh dị biến. Bị Tam Đầu Linh Xà dùng sức mạnh trấn áp, Tiên Lan tại không trung đã hạ xuống cách hàng liễu dưới đất khoảng trăm trượng. Vào lúc này, khoảng cách giữa Tiên Lan và Tam Đầu Linh Xà thực sự đã khá xa. Khi Lý Trường Xuân bắt đầu phát động Huyền Thiên kiếm trận, dẫn dụ sự chú ý của Tam Đầu Linh Xà, Ngũ Thái Tiên Lan tận dụng cơ hội thoát khỏi sự tấn công của Tam Đầu Linh Xà, năm cánh hoa tức thời gia tăng tốc độ xoay tròn. Trong khi tự mình xoay chuyển, không ngờ Ngũ Thái Tiên Lan cũng cuốn theo Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người xoay chuyển theo.

Năm cánh hoa của Ngũ Thái Tiên Lan gồm các màu xanh, đỏ, tím, vàng, và trắng hợp lại ở trên cùng. Một đạo hào quang xanh phóng ra cuốn lấy Ngạo Tuyết, kéo nàng xoay theo với nó. Một cánh hoa khác cũng đang phát ra một đạo hào quang màu đỏ bao bọc lấy thân thể của Thương Nguyệt rồi cùng xoay tròn với bốn cánh hoa còn lại. Cảnh tượng này thật kỳ lạ, liền thu hút sự chú ý của mọi người hiện có mặt bên dưới.

Đang đứng trên mặt đất, mục quang của Ngọc Vô Song chợt lách động khi đột nhiên phát hiện Ngũ Thái Tiên Lan ở gần đó đang xoay nhanh kéo theo hai người Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang bị trọng thương. Ngọc Vô Song vô cùng ngạc nhiên, liền quay sang Huyền Ngọc chân nhân ở gần đó, mở lời nói: "Huyền Ngọc chưởng giáo, hãy nhìn xem, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người không ngờ đã được Ngũ Thái Tiên Lan bao bọc. Không biết điều này là tốt hay xấu? Tự nhiên xảy ra như thế, thật là kỳ bí? Nói cho cùng, tất cả mọi sự việc xảy ra ở đây ngày hôm nay, thực sự có thể nói là rất lạ lùng cổ quái, thực sự chấn động mọi người".

Huyền Ngọc Chân Nhân cùng Tinh Nguyệt Đại sư hai người, đồng thời chuyển mục quang nhìn về phía Ngạo Tuyết ở trên. Thần tình hai người đồng thời đại biến, cùng nhìn nhau kinh dị. Quay qua Ngọc Vô Song, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Tình cảnh này rất lạ, ta cũng không biết sự việc sẽ đi đến đâu, chỉ cầu mong trời cao phù hộ. Hôm nay, ở đây xảy ra quá nhiều việc, mỗi thứ đều vượt qua ngoài vòng định liệu, không ai có thể đoán trước được kết cục gì sẽ xảy ra. Chúng ta chỉ có thể nhẫn nại quan sát sự thay đổi kỳ diệu này, xem xem trận đấu giữa Trường Xuân chưởng giáo và Tam Đầu Linh Xà kết quả thế nào đã!". Nói rồi mục quang chuyển lên không trung một lần nữa, cẩn thận chú ý cuộc chiến kinh thiên động địa có tầm cỡ vô cùng trọng đại này.

Tuy Ngọc Vô Song và Huyền Ngọc Chân Nhân trao đổi với nhau bằng âm thanh không mấy lớn, vẫn đủ gây sự chú ý của mọi người. Họ đồng thời quay nhìn Ngũ Thái Tiên Lan cùng Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt. Khi thấy hình ảnh kỳ lạ đó, họ không nén được những tiếng kêu biểu lộ sự kinh dị. Được quan sát một đấu trường hoành tráng trên không trung, lại chiêm ngưỡng cảnh tượng kỳ lạ bên dưới, quả là điều chưa từng có ghi trong sử sách, làm cho người chứng kiến đại khai nhãn giới.

Lại nói về Tam Đầu Linh Xà, lúc này dường như cũng cảm nhận sự thay đổi của Ngũ Thái Tiên Lan, nên lộ vẻ giận dữ dị thường. Không biết nó nghĩ gì, nhưng tự thấy mọi hành động đều có người ngăn cản, lại phí công tốn sức nửa ngày trời, hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, cuối cùng đã không chiếm được đóa Ngũ Thái Tiên Lan như lòng mong ước; ngược lại, đóa kỳ hoa lại bị Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hưởng

dụng, bất giác nó đột nhiên đại nộ. Chỉ thấy sáu con mắt trong ba đầu rắn đầy huyết sắc quang mang, từ miệng đột nhiên phun ra một luồng huyền hỏa đánh tới cực nhanh với sức mạnh kinh thiên.

Ở giữa không trung, Kiếm Long đang từng bước áp chế Cửu Thiên Huyền Hỏa, lần này lại bị đẩy lùi với tốc độ rất nhanh. Kiếm Long từ từ bị ăn mòn dần bởi Cửu Thiên Huyền Hỏa, bắt đầu từ long đầu rồi từ từ lan đến toàn thân. Sắc mặt của Lý Trường Xuân đại biến, không ngờ Tam Đầu Linh Xà lại lợi hại như thế, Cửu Thiên Huyền Hỏa của nó thực sự có thể khắc chế Kiếm Long, làm tan chảy dần dần những pháp kiếm phát xuất ra. Nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Hỏa hình thành một quang trụ khổng lồ, tốc độ đánh tới cực nhanh, nuốt chửng Kiếm Long vừa xuất phát, Lý Trường Xuân hoảng sợ khôn xiết. Cửu Thiên Huyền Hỏa trên không trung hầu như đã nuốt trọn thân hình Kiếm Long, chỉ chừa lại khúc đuôi, và thực tế vẫn còn tiếp tục đánh tới nữa.

Tình cảnh như thế không qua con mắt của những người ở dưới đất, tất cả không nén được bật ra một tiếng thét cảnh báo, đầu tiên là lo lắng cho Lý Trường Xuân, kế nữa là với sự việc vừa diễn ra, ai nấy đều cảm thấy kinh hồn. Nếu ngay cả Lý Trường Xuân cũng không thể dùng Huyền Thiên kiếm trận chế ngự Tam Đầu Linh Xà, chỉ sợ không còn cách nào khả quan hơn nữa. Con Tam Đầu Linh Xà đó một khi đã bắt đầu hóa cuồng nộ, chỉ sợ hơn một nghìn người ở đây không có một ai sống sót.

Giữa không trung, Lý Trường Xuân thu kiếm quyết, thân thể ly khai ngoài năm mươi trượng lách tránh Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà. Nhìn vào con vật to lớn đó, thần sắc Lý Trường Xuân vô cùng nghiêm trọng. Thân thể ông cấp tốc tránh phải né trái, hữu thủ nắm chắc đầu của Thiên Linh thần kiếm, bắt đầu thi triển một thức kiếm thập phần thần bí quái dị. Bốn phương, hào quang ngũ sắc lập tức hội tụ, khí thế hủy thiên diệt địa, bao phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn, khiến cho chúng nhân cảm thấy đây hẳn là một chiêu thế uy lực vô song.

Ở bên trên, Tam Đầu Linh Xà sau khi đã đẩy lui Lý Trường Xuân, liền háo hức lao tới, muốn nuốt trọn Ngũ Thái Tiên Lan vào miệng, nhưng nó đột nhiên cảm thấy một luồng khí thế hùng mạnh từ phía dưới công lên. Linh Xà lập tức né tránh, con mắt to lớn nhìn chăm chăm vào Lý Trường Xuân đang ở giữa trời, chỉ thấy toàn thân ông ta có hào quang ngũ sắc bao bọc che khuất cả dáng người. Luồng hào quang ngũ sắc đó cuốn tới như cuồng phong, tốc độ bành trướng, nhanh như chớp, che phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn. Bầu trời lập tức được bao phủ bởi ánh sáng ngũ sắc, mười phần lớn mạnh. Bốn phương tràn ngập bóng pháp kiếm, chứng thực Huyền Thiên kiếm trận tiếp tục được triển khai. Cùng lúc, các pháp kiếm phân khai hình thành năm quả cầu xếp theo phương vị ngũ hành, đầu mũi kiếm nhất loạt cùng hướng Tam Đầu Linh Xà sẵn sàng lao đến với tốc độ chóng mặt.

Đột nhiên, một âm thanh vang rền vọng đến, chỉ nghe trên không truyền lại âm thanh vang trời: "Thiên Kiếm cửu quyết - thức thứ mười một: Thiên Quyết!". Kèm theo thanh âm này, từ trung tâm của năm quả cầu ngũ sắc đột nhiên bắn ra năm đạo hào quang đẹp mắt bắn vào không trung. Năm luồng hào quang này biến thành năm con rồng nhỏ tất cả đều có thể đằng vân giá vũ, bay lượn qua lại giữa không trung không ngớt. Cùng một lúc, Lý Trường Xuân hiện thân tại không trung, toàn thân mang hào quang tím sẫm, tay nắm kiếm quyết giữ Thiên Linh thần kiếm hướng lên trên liên tục xoay tròn. Âm thanh kinh dị kia một lần nữa lại vang lên, khí thế rõ ràng có thể hủy diệt mọi thứ. Đột nhiên bùng ra một bạch sắc quang trụ vô cùng đẹp mắt, do Thiên Linh thần kiếm phát xuất, nhắm phía trên đánh lên.

Nhân thần của Lý Trường Xuân bắn ra thần quang, hữu thủ toàn lực phách ra một kiếm. Bên trên lập tức xuất hiện một cột quang trụ dài trăm trượng, nhắm ngay đầu Tam Đầu Linh Xà công kích. Ngũ Điều Thần Long cùng gầm lên một tiếng cuồng nộ, phóng tới từng chùm pháp kiếm nhằm ba đầu của Linh Xà mà chém tới. Toàn bộ cảnh tượng diễn ra thật hoành tráng kinh nhân, hào quang ngũ sắc chói lòa nhảy múa giữa các tầng mây, tạo thành một đóa kỳ hoa vô cùng mỹ lệ, nở ra trên Thái Huyền sơn.

Cùng lúc đó ba cái đầu của Tam Đầu Linh Xà há rộng, gầm lên ba tiếng kinh lôi chấn động trời đất. Kết hợp với tiếng vang vọng dội lại từ trên không, toàn bộ Thái Huyền sơn lập tức chấn động nghiêng ngả. Mọi người ai cũng kinh sợ về sức mạnh của Tam Đầu Linh Xà. Với yêu vật mạnh bạo này, liệu những con người bằng xương bằng thịt bình thường có thể đấu lại với nó không? Mọi người tại đương trường kinh khủng quan sát Tam Đầu Linh Xà, chứng kiến ba cái miệng mở rộng phóng ra ba đạo quang trụ hồng, đen và trắng. Cả ba đạo quang trụ này đều hướng Lý Trường Xuân công kích. Đạo quang trụ màu đỏ chạm ngay đạo quang trụ màu trắng do Lý Trường Xuân bắn tới. Hai đạo đen - trắng còn lại cùng giao phong mãnh

liệt với Ngũ Điều Thần Long.

Khắp nơi lan tỏa hồng quang đẹp mắt, bạch quang chói lọi. Ngũ Thái Tiên Lan lúc này lại phát ra các loại ánh sáng khác nhau, tựa như ngân hà tinh tú cùng tinh vân, phát tán những chùm tia sáng mỹ lệ. Cường lực bên trên chạm nhau, tiếng nổ như sấm sét muốn đánh thủng cả màng nhĩ, khiến toàn bộ Thái Huyền Sơn hăm chìm trong phong vũ phiêu diêu, lãng đãng rung chuyển như sóng động ba đào. Cảm giác đó vừa khủng bố, vừa như không thật, khiến con người ta hầu như không thể nào tin.

Khi Lý Trường Xuân dồn tất cả sức mạnh thi triển thức cuối cùng Thiên Kiếm Cửu Quyết tối hậu với sức mạnh diệt thiên diệt địa thì Tam Đầu Linh Xà cũng đáp trả bằng ba đạo quang trụ, cùng lúc va chạm, toàn bộ trời đất lập tức biến thành cảnh tượng thần kỳ. Khi mọi người đều chú mục vào trận đấu kỳ bí, Ngũ Thái Tiên Lan lại phát sanh một biến hóa lớn.

Chỉ thấy Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người toàn thân đang xoay tròn đột nhiên ngừng lại lơ lửng cách mặt đất khoảng năm sáu trượng đối diện nhau. Cánh hoa màu xanh lúc này đã lách tránh một cách tài tình để Ngạo Tuyết lơ lửng giữa không trung. Chỉ trong chớp mắt, nó đột nhiên biến thành chùm thanh sắc bao trùm lấy cơ thể của nàng rồi từ từ hòa nhập vào thân thể. Phía bên kia, Thương Nguyệt cũng gặp tình trạng tương tự, cánh hoa màu đỏ cuối cùng cũng biến đổi thành một chùm linh khí cường thịnh, toàn bộ đều được hấp thụ vào thân thể của Thương Nguyệt.

Bị mất hai cánh hoa, Ngũ Thái Tiên Lan yếu đi thấy rõ. Vô số lưu quang dị thái cùng nhau rơi xuống, trông vô cùng hấp dẫn. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người áo quần bay lất phất theo gió nhẹ giữa thình không, trên đầu có thần kiếm chói lọi hào quang, trông giống như những tiên nữ giáng trần, cảnh tượng khó mà diễn tả thành lời được. Cả hai dung nhan tuyệt thế, tại thời khắc tối tăm u ám này lại mang dáng vẻ thanh khiết vô cùng, phiêu dật như tiên.

Ở dưới đất, mọi người đều bị choáng váng vì cảnh tượng lạ lẫm này, họ không nghĩ là hai nữ nhân đó lại có vận khí may mắn đến thế. Bởi vì, trước biết bao là kinh địch hùng mạnh, họ lại nhận được Ngũ Thái Tiên Lan, loại trừ những kẻ đại kinh địch bao gồm cả Tam Đầu Linh Xà hung mạnh trong đó. Họ thật sự là không có ý gian, xảo ngộ mà có được cơ duyên hiếm có. Đệ tử Lục Viện thấy đều nhìn họ bằng đôi mắt hâm mộ, tuy trong thâm tâm vẫn âm thầm tức tối. Còn Ngọc Vô Song cùng Huyền Ngọc chân nhân cùng người của hai viện thì cao hứng dị thường.

Khi mọi người còn đang vui mừng sửng sốt, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên gượng dậy một lần nữa. Ba cánh hoa còn lại, phân biệt thành ba màu trắng, tím và vàng, lại toàn lực xoay tròn rồi đột nhiên ngừng lại. Ánh sáng tím ở đài hoa to nhất phình to khoảng một trượng, đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo gốc, bắn về phía Ngạo Tuyết. Một cách hoa khác, màu trắng, cũng phân khai bay về phía Thương Nguyệt. Hai đài hoa di động, trong chớp lát đồng thời tự động xoay tròn chung quanh hai thiếu nữ. Quang hoa thanh khiết màu trắng, kết hợp với tia sắc tím thần bí, cùng bao bọc thân mình hai nữ nhân, xoay nhanh không ngừng. Vòng xoáy có tốc độ tăng dần, che khuất thân thể hai nữ nhân, từ từ hình thành hai quang cầu một trắng một tím đẹp mắt lạ thường. Hai vòng quang cầu đó không biết xoay bao nhiêu vòng rồi từ từ co lại thành hai thể khí đậm đặc bao phủ thân thể hai nữ nhân. Hai nữ nhân dần dần hiện ra trước mắt mọi người. Lần này, mọi người ngạc nhiên phát hiện ra rằng, trên cơ thể của hai nữ nhân mọi thứ đều như cũ, duy chỉ có Ngạo Tuyết đột nhiên xuất hiện thêm một áo giáp màu tím, giống như thần tiên trên thiên giới với bộ chiến giáp cực kỳ mỹ lệ. Khối khí tức màu tím do quang hoa thiểm động xoay quanh thân thể Ngạo Tuyết, đã hình thành một bộ quang giáp vừa vặn tuyệt mỹ. Ở bên kia, thân hình Thương Nguyệt cũng được che phủ bởi một áo giáp màu trắng, vừa khít với thân người tuyệt mỹ của nàng, không chừa vào đâu được. Bộ bạch sắc chiến giáp này phối hợp với Thương Nguyệt tạo nên dung mạo phiêu dật như tiên, so với Ngạo Tuyết mỗi người một vẻ.

Trong khi mọi người trên mặt đất còn đờ đẫn nhìn hai thiếu nữ thì trên không đột nhiên lại phát sinh diễn biến mới. Ngũ Thái Tiên Lan còn lại cánh hoa màu vàng cuối cùng đang đồng thời cùng toàn thân của nó tự xoay tròn với tốc độ chóng mặt. Ánh sáng vàng lấp lánh, hoàn toàn bao bọc thân của Ngũ Thái Tiên Lan vào trong, bên ngoài không thể nhìn thấy gì. Nó cứ xoay nhanh không ngừng, bao nhiêu con mắt cứ chú mục vào mong đợi một sự thay đổi nào đó. Bên cạnh đó, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt trao nhau ánh mắt chứa chan tình bằng hữu thâm sâu, mỗi người đều vận trên mình một giáp trụ xoay vòng với hào quang bảo vệ của Ngũ Thái Tiên Lan.

Tốc độ quay càng lúc càng nhanh, chùm sáng vàng lần này đã vươn hẳn lên trên các luồng ánh sáng, giống như mặt trời mọc, thẳng khối giữa không trung, đẹp mắt lạ thường. Bầu trời lúc này tràn đầy kim sắc, bốn phương bao phủ bởi những đám mây ngũ sắc hừng hực ánh vàng mười phần thần bí.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà đang cùng Lý Trường Xuân đang tận lực chiến đấu đến lúc tối hậu quan đầu. Chỉ thấy Lý Trường Xuân toàn lực phát ra một kiếm, tạo ra một luồng quang trụ bạch sắc hùng mạnh, đối lực với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà. Hai đạo cường lực đồng thời đột kích mãnh liệt với nhau tạo những đợt xung kích mãnh liệt trên không. Ánh sáng chói lòa, quang trụ bạch sắc của Cửu Thiên Huyền Hỏa tiêu tán tức thì. Tương tự, thiên kiếm của Lý Trường Xuân và sức mạnh nguyên thủy của nó cũng tiêu tán. Chiêu thế này, hai bên đều cân bằng. Nhưng hai tia quang sắc còn lại của Tam Đầu Linh Xà lại thực sự dễ dàng đối phó với ngũ long, đột phá chúng tan tành, ăn mòn từng lớp từng lớp một.

Lý Trường Xuân thân thể chấn động, miệng thở ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt. Nhìn thấy Ngũ Điều Thần Long đã bị hai quang trụ một đen một đỏ của Tam Đầu Linh Xà bức chạy tán loạn, Lý Trường Xuân nhần thần kinh hãi, còn Tam Đầu Linh Xà vô cùng đắc ý. Lý Trường Xuân cố trấn định thân hình, toàn thân công lực cố gắng hội tụ. Ông đứng vững Thiên Linh thần kiếm trong tay, kiếm quyết xoay vòng, từ thân kiếm lại lập tức phát ra một luồng hào quang.

Ngũ Điều Thần Long cũng được triệu hồi, quay về quần quít xung quanh thần kiếm. Trong chớp mắt, Ngũ Điều Thần Long thân ảnh tiêu tán, hòa nhập vào thân kiếm, biến thành một con rồng lớn, hung mãnh xuất hiện tại không trung. Thân thể của cự long này cực kỳ to lớn, từ đầu tới đuôi dài đến hai trăm trượng, dù không bì kịp với Tam Đầu Linh Xà, nhưng nó mang luồng khí tức cương mãnh, thực sự là một thứ kinh nhân dị thường.

Ở dưới đất, tất cả mọi người đều hướng mắt lên trời. Luồng kim quang của Ngũ Thái Tiên Lan cùng Thiên Linh thần kiếm lúc này đã hóa thần long giao hòa ánh sáng với nhau tại không trung, hình thành hai loại kỳ quang vô cùng thần bí. Tam Đầu Linh Xà lúc lắc thân mình to lớn, sáu con mắt hung hiểm bắn ra một thứ tia sáng màu máu vô cùng yêu dị, bình thần nhìn chằm chằm vào cự long đột nhiên xuất hiện, tựa hồ cảm giác được một chủng khí tức nào đó, toàn thân liền co lại dè chừng, cẩn thận chuẩn bị ứng phó.

Trên Thái Huyền Sơn, thời khắc này quả thực thần kỳ, mọi thứ đều động tới tâm can của các đệ tử Lục Viện. Liệu Huyền Thiên kiếm trận có khả năng đánh bại Tam Đầu Linh Xà không? Đó là nghi vấn đặt ra ở trong tâm mỗi người. Cuộc chiến này thập phần quan trọng, quyết định sinh tử tồn vong của Thiên Kiếm Viện. Ngũ Thái Tiên Lan cũng có đột biến cuối cùng, liệu có đóng góp gì cho cuộc chiến này không? Không ai biết cả. Chỉ là trong tâm họ thấy đều tràn trề hy vọng. Tất cả mọi chuyện rồi cũng sẽ đi đến kết cục. Họ không còn biết trông mong gì hơn, chỉ lo lắng pháp phòng.

44. Hồi 44: Thần Điểu Hiện Thân

Tam Đầu Linh Xà co mình thủ thế, từ xa nhìn giống như một tòa hắc sơn hùng vĩ lừng lững giữa tầng không. Trùng trùng nhìn thần long đang nhe nanh múa vuốt phóng tới, Tam Đầu Linh Xà nào chịu kém cũng phùng mang trợn má gầm lên một tiếng đáp trả. Hai cái đầu của linh xà há rộng phun ra hai quang trụ một trắng một đỏ xoáy tròn đến chóng mặt, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, một trên một dưới, cùng lúc hướng về ngũ sắc thần long đánh tới.

Hai luồng cường lực va chạm nhau tạo thành một tiếng nổ lớn chấn động trời đất. Khắp trong không gian lúc này nhuộm màu kỳ dị, giống như đang có người bắn pháo hoa rực rỡ đầy màu sắc hoành tráng, nhưng trong đó màu đỏ lờm như màu máu thì rõ ràng hơn cả, vì thể nhìn toàn cục có thể tưởng tượng giữa thiên không lúc này như bày ra một đồ án bằng máu dị thường. Hai đạo quang trụ đỏ - trắng cùng với Ngũ Sắc Thần Long tranh nhau giữa trời thật không khoan nhượng, có thể nói hai bên Thần Long và Linh Xà đang công kích đối phương bằng tất cả sức mạnh vốn có. Những người có mặt trên Thái Huyền Sơn lúc đó giống như đang bị giam cầm giữa hai luồng sóng âm thanh hủy diệt hải hùng, âm thanh do sự va chạm giữa Thần Long và Linh Xà chấn động khắp trời đất, khiến cho cả ngọn núi không ngừng rung chuyển, càng làm mọi người run sợ.

Lúc này mọi người mới chứng kiến được uy lực thật sự của Huyền Thiên kiếm trận và Thiên Linh thần kiếm toàn lực nhất kích, nếu dùng bốn từ kinh hãi thể tục để diễn tả thì cũng không hề quá đáng tí nào. Tuy

nhien, mọi người vô cùng kinh ngạc khi nhìn Tam Đầu Linh Xà không hề chùn bước mà lại ngang nhiên chống lại Huyền Thiên kiếm trận đang được vận dụng đến mức tối cùng. Sau khi hai cổ cường lực va chạm vào nhau, phát sinh một tiếng nổ cực lớn, gần như ngay lập tức, hai quang trụ một đỏ một trắng kia lại phân ra ngăn cản và tiêu hóa dần Ngũ Sắc Thần Long, ép nó quay ngược trở xuống với tốc độ nhanh dần. Trên không trung, Ngũ Sắc Thần Long điên cuồng tranh đấu, tuy thực sự có thể chống lại sức mạnh của hai cột hắc bạch quang trụ nhưng toàn thân của thần long cũng dần dần bị đẩy xuống dưới.

Phía trên cao, Lý Trường Xuân kịch liệt chiến đấu, lúc này sắc mặt chuyển dần sang trắng bệch, tuy vậy hai mắt ông ta vẫn xạ ra các luồng mục quang kinh nhân. Lại nghe ông ta gầm lên một tràng dài, song thủ toàn lực nắm giữ pháp quyết, vận dụng pháp kiếm tới mức chót, Lý Trường Xuân hội tụ công lực toàn thân lại rồi phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, toàn lực chi viện cho Thần Long nhằm chống lại sức công kích Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà. Có Huyền Thiên kiếm trận toàn lực chi trì, Ngũ Sắc Thần Long lại mạnh mẽ giáp công, vùng mình thoát khỏi thế hạ phong khi này.

Cùng lúc đó, ở không trung bên dưới, Ngũ Thái Tiên Lan đã hoàn toàn biến thành một vầng hào quang kim sắc. Toàn bộ đài hoa đang xoay chuyển đã biến thành một chùm ánh sáng màu vàng, từ từ dung nhập vào chủ thể của Ngũ Thái Tiên Lan. Điều này làm những hào quang đẹp mắt ở không trung từ từ tiêu tán. Ngay khi toàn bộ ánh sáng đẹp mắt này biến mất, bốn thể của Ngũ Thái Tiên Lan tái xuất hiện. Đầu tiên, mọi người ở đương trường bị hấp dẫn bởi màu xanh thẫm kỳ bí của nó. Kế đến, họ nhận thấy bốn thân dài một thước của Tiên Lan giờ lại thun lại biến thành một đóa kỳ hoa ngũ sắc dài một tấc. Đóa hoa này có năm cánh với màu sắc đồng dạng như trước kia, mỗi cánh phát ra một thứ hào quang riêng biệt. Điểm khác nhau là, chúng được bao bọc bởi một luồng kim sắc hào quang, vô cùng thần bí. Sau khi biến đổi hoàn tất, đóa hoa rung lên nhẹ nhẹ không biết biểu lộ điều gì... phải chăng Tiên Lan đang chờ đợi điều gì thần kỳ sẽ xảy ra...

Cả Trương Ngạo Tuyết lẫn Thương Nguyệt đều cảm thấy kỳ quái, hai người hướng về Ngũ Thái Tiên Lan, lúc này trong thâm tâm hai người không hề cảm thấy chút hối hận nào về quyết định của mình, tất cả đều vì Lục Vân trước sau quá tốt, không hề có chút tà tâm chiếm đoạt như những người khác. Ngũ Thái Tiên Lan đích thị tưởng có thể vượt thoát mọi chướng ngại để phi thăng thành tiên... chỉ là, thế sự vô thường, không ngờ có Tam Đầu Linh Xà xuất hiện ngăn cản, âu cũng là ý trời, Tiên Lan đã bỏ lỡ cơ hội cả đời có một. Tuy vậy, điều này lại là điểm khởi đầu phát sinh một chuỗi biến cố kỳ diệu, hơn nữa người được lợi nhất lại là Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt. Trong giây phút này, hai người đều mang một cảm giác kỳ lạ, hai người nghĩ thầm dường như Lục Vân đã đoán định trước mọi sự, vì thế chủ động nhường cho hai nàng toàn lực tương trợ Ngũ Thái Tiên Lan. Kết quả đã rõ, họ thu được những lợi ích không thể nào nói ra được. Ngạo Tuyết Thương Nguyệt đều cảm nhận được từ Lục Vân toát ra vẻ thâm cao khó lường, ẩn chứa nhiều bí mật không thể hiểu hết được. Đối với mỗi một sự kiện sắp xảy ra, chàng đều có thể đoán biết trước, thật khó có thể nhìn thấu được con người chàng...

Trong khi hai nữ nhân đang nghĩ ngợi lung tung, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên rung động, năm cánh hoa bọc phát những luồng hào quang ngũ sắc cực đẹp. Chúng bỗng cùng lúc mở ra, phóng xuất năm luồng hào quang với màu sắc khác nhau. Năm luồng ngũ sắc này hội tụ thành một đạo quang trụ nhỏ đường kính khoảng một thốn, quang mang cực thịnh, bắn thẳng lên trời. Thời điểm này, tại Thái Huyền Sơn, tất cả mọi người đều nhìn thấy cột quang hoa chói lòa khiến họ buộc phải nhắm mắt lại, trong tâm rung động không gì có thể mô tả được. Cùng lúc đó, toàn bộ giới chân tu ở các giới cũng bị cột quang trụ này hấp dẫn nên đều quay đầu nhìn.

Đột nhiên Tam Đầu Linh Xà gầm lên một tiếng giận dữ, hậu thân bị đạo quang trụ đánh trúng. Sự đau đớn ấy khiến toàn thân nó giật lên một cái dữ dội, chân thân rung động không ngừng. Tựa như hận thù chất chứa từ này giờ được phát tiết, Ngũ Thái Tiên Lan toàn lực xuất một đạo quang trụ u u uất uất mang theo toàn bộ sức mạnh vốn có của mình hướng thẳng vào Linh Xà. Có lẽ trong giây phút này đây, sự căm hận đối với Tam Đầu Linh Xà của Tiên Lan đã lên đến cùng cực vì con cự thú này đã năm lần bảy lượt cản trở việc phi thăng, làm uống công hơn một ngàn năm không ngừng tu luyện, sắp đạt thành sở nguyện, hưởng tiên phước vững bền, nào ngờ giờ tan thành bọt biển... Sự phẫn nộ này quả thực không gì so sánh được, Ngũ Thái Tiên Lan phát ra một chiêu công kích hết sức bình sinh. Tuy vậy dường như sau khi đã thương được Tam Đầu Linh Xà, hào quang của Tiên Lan âm ảm dần không còn rực rỡ như lúc trước nữa, giống như con người bị thấm mệt sau khi tung hết sức vậy.

Toàn bộ cao thủ Lục Viện trên đỉnh Thái Huyền Sơn này đều bị cuốn hút bởi cảnh tượng kỳ dị hấp dẫn ở trên không. Liền sau khi hào quang ngũ sắc của Ngũ Thái Tiên Lan ảm đạm, trên không trung lại xuất hiện một dòng khí, một đóa hắc liên không hơi không tiếng xuất hiện cách Tiên Lan khoảng ba trượng. Ma tiên toàn thân màu đen cũng nhanh chóng hiện thân một lần nữa, xét về tốc độ so với Hắc Liên chỉ hơn chứ không thua. Ngay khi Ma tiên, Hắc Liên hiện thân, Quỷ tiên cũng từ hư không dần hiện hình. Ngay khi xuất hiện, ba tên yêu ma quỷ quái này toàn lực bắn về phía Ngũ Thái Tiên Lan, phát khởi cuộc chiến chiếm đoạt đóa Tiên Lan đang kiệt quệ này.

Ngạo Tuyết Thương Nguyệt thần sắc chấn động, Tử Ảnh thần kiếm cùng Khiếu Nguyệt thần kiếm trên đầu không chút chậm trễ phát xuất hào quang. Hai đạo hào quang một tím một trắng đẹp mắt cùng phát xuất từ hai nữ nhân. Hai chiến giáp tinh mỹ trên cơ thể họ giờ này cũng hiển hiện uy lực. Hét lên một tiếng, Ngạo Tuyết với thân pháp nhanh như điện, hữu thủ nắm chặt Tử Ảnh Thần Kiếm, một đạo hào quang tử sắc lập tức phát xuất đánh tới Hắc Liên ở trên không, đồng thời, một kiếm chiêu khác chém xuống dưới chặn đường đáp xuống của nó. Thương Nguyệt cũng cùng lúc phát động công kích, Khiếu Nguyệt Thần Kiếm hiện hào quang kim sắc, kết thành một đạo Di Thiên Kiếm Vòng bảo hộ xung quanh Ngũ Thái Tiên Lan, không cho phép Ma tiên và Quỷ tiên tiếp cận.

Hắc Liên bật cười lạnh lùng, từ chân thân phát ra một luồng khí hình hoa sen màu đen nhắm hướng Tử Ảnh thần kiếm của Ngạo Tuyết đánh tới. Mắt Ngạo Tuyết chiếu rọi thần quang, hữu thủ tăng thêm ba thành công lực, nhắm ngay đóa Hắc Liên đột nhiên công kích. Quang hoa thoát ầm thoát hiện khiến người xem hoa cả mắt, chỉ mừng tượng thấy thần kiếm cùng đóa sen màu đen kia ngay khi tiếp xúc, lập tức hào quang chói lòa khắp đất trời. Vô số hắc sắc quang hoa dưới sức mạnh của Tử Ảnh thần kiếm lập tức bị phá diệt. Một đạo kiếm quang đẹp mắt của Tử Ảnh thần kiếm lóe lên chém tới đài sen. Một tiếng thét kinh sợ cất lên, chỉ nghe Hắc Liên đau đớn thốt lên: "Không, không...không thể nào, người... một con người... một...". Chưa kịp nói hết câu đã nhanh chóng bị nhận chìm bởi một tiếng nổ lớn.

Nhìn kỹ lại, chợt thấy bản thể đen tuyền của Hắc Liên đột nhiên hào quang ảm đạm, đài hoa màu đen trước đây dài hơn một trượng, giờ bị thần kiếm Tử Ảnh phân làm hai đoạn, cấp tốc rút xuống, nhìn lại chỉ còn dài khoảng ba thước. Ngạo Tuyết xuất một kiếm, tuy không thể hủy diệt Hắc Liên, nhưng đã làm nó bị trọng thương, đặc biệt lại phát hiện có một Dạ Hồn ở bên trong, đó là một điều không thể ngờ đến. Ngạo Tuyết lúc này, tu vi hiển nhiên trong thời gian ngắn đã thăng tiến gấp bội, cũng là một điều không hợp lẽ thường. Ngạo Tuyết tựa hồ không hề ý thức được điều này, chỉ tự biết tu vi bản thân tự nhiên đột biến mãnh tiến, thực sự mối liên hệ liên quan đến việc này như thế nào nàng cũng không ngờ đến.

Phía bên cạnh, Thương Nguyệt dưới sự hợp công của Ma tiên và Quỷ tiên toàn thân đang rơi vào khốn cảnh. Trước đó nàng vốn đã bại dưới tay Ma tiên. Chiêu thức quỷ dị của Ma tiên đã khiến nàng bị trọng thương, vì thế lúc này, nàng đặc biệt cẩn trọng đối với cách đánh từ xa của nó. Còn đối với Quỷ tiên, do nàng đang nắm giữ thần kiếm có thể trực tiếp khắc chế nó, nên đây không phải là vấn đề lớn. Lúc này, Thương Nguyệt hoành thân chắn trước Ngũ Thái Tiên Lan, xuất một kiếm bức thoái Quỷ tiên, thân thể đồng thời lách mình tránh một chiêu công kích của Ma tiên. Chỉ nghe Ma tiên phát tiếng cười the thé, một chiêu "Âm Tiểu Kỹ Thanh" có tác dụng công kích tinh thần cùng lúc ập tới, đây đích thực là đại pháp "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông uy lực kinh người.

Thương Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, hội tụ công lực toàn thân, chuẩn bị phòng ngự chiêu công kích tinh thần của Ma tiên. Tuy nhiên, bộ bạch giáp trên cơ thể nàng đột nhiên phát xuất một luồng quang hoa, bảo hộ khắp bốn thể. Chỉ thấy toàn thân Thương Nguyệt bạch sắc lưu chuyển. Khi chiêu công của Ma tiên đánh tới, đột nhiên bị những tia bạch sắc này ngăn chặn và phản hồi lại. Thương Nguyệt vô cùng mừng rỡ, trên thân phát sinh cảm giác huyền diệu khôn tả. Nàng không ngờ bạch sắc chiến giáp này có hiệu năng kỳ diệu như vậy. Quả thật là ngoài sự mong đợi. Nhân thân lạnh băng, Thương Nguyệt sau khi xem xét toàn thân một lúc, thân thể đột nhiên chuyển động, Khiếu Nguyệt thần kiếm hiện kim quang sáng lòa, đánh ra một kiếm, chém thẳng ngay Ma tiên.

Một âm thanh kinh nộ vọng đến, chỉ thấy vòng khí chu chuyển màu đen xung quanh Ma tiên bị diệt, xuất lộ bản thể. Khiếu Nguyệt thần kiếm của Thương Nguyệt còn vương những giọt máu màu xanh, theo gió bay tủa ra những tia li ti nhỏ khắp không trung. Cảnh tượng nhìn rất lạ mắt. Sau khi Ma tiên thét lên đau đớn, thân thể đột nhiên vụt tránh xa ra ngoài ba mươi trượng, ánh mắt lo sợ nhìn Thương Nguyệt, thần sắc rất khó coi. Cũng giống như Hắc Liên, Ma tiên thật sự không dám tin vào sự thật này. Trước đây, nó

đã dễ dàng đánh bại Thương Nguyệt, giờ không nghĩ chỉ trong một thời gian ngắn, mọi thứ trái ngược lại. Khí lưu màu đen nhạt bớt, bốn thể của Ma tiên hiện ra rõ hơn, bên ngoài còn có một bộ áo choàng màu đen yểm trợ.

Ngạo Tuyết nhìn Thương nguyệt, nhẹ nhàng thốt: "Hiện tại chúng ta nên toàn lực bảo hộ Ngũ Thái Tiên Lan, tin rằng với thực lực tu vi hiện tại của chúng ta, ba tên yêu ma quỷ quái này chẳng làm gì được". Nói xong quay nhìn lên phía trên đề phòng Quỷ tiên. Thương Nguyệt cũng xoay ngang hai trượng, cùng Ngạo Tuyết tụ lại một chỗ, cẩn trọng thủ hộ Ngũ Thái Tiên Lan. Hai nữ nhân nhìn nhau mỉm cười, hai thanh thần kiếm cùng phát xuất hào quang, một trái một phải canh giữ trước sau Tiên Lan.

Sau sự xuất hiện của ba tên yêu, ma, quỷ quái, Tam Đầu Linh Xà dường như cũng nhận ra, toàn thân nó đột nhiên khuấy động tại không trung, biểu lộ sự phẫn nộ tột độ. Nó gầm lên một tiếng hung dữ tạo thành một dòng khí lưu kinh thiên động địa bao trùm xuống Thái Huyền Sơn cũng như những cao thủ có mặt tại đương trường. Trên không trung, Tam Đầu Linh Xà gia tăng thể công khiến hai cột quang trụ một đỏ một trắng hào quang đại thịnh, đánh thẳng tới Ngũ Sắc Thần Long lúc này đang cố gắng chi trì cục diện phân tranh. Thần Long ngay lập tức rơi vào thế hạ phong. Sáu con mắt to cổ chớp chớp lấp lánh ánh sáng yêu dị, Tam Đầu Linh Xà lại xuất ra một cỗ cường lực nữa, tạo thành hồng bạch quang trụ chấn động thiên địa, trấn áp Ngũ Sắc Thần Long dần xuống phía dưới.

Chủ trì phía trên, thân thể Lý Trường Xuân chấn động mạnh, hổ khẩu tê buốt, miệng thổ ra một ngụm máu, sắc mặt đỏ bầm, toàn thân hào quang ảm đạm, chân khí hộ thể hoàn toàn tiêu tán. Tình cảnh này ảnh hưởng trực tiếp đến uy lực của Ngũ Sắc Thần Long và Huyền Thiên kiếm trận. Chứng kiến hồng bạch quang trụ đang đánh xuống với tốc độ kinh hồn, cao thủ Lục Viện tất thấy đều táng đả kinh tâm. Mọi người không những lo cho Lý Trường Xuân, họ hiểu rằng, ngay khi Lý Trường Xuân bị đánh bại, mọi người tại Thái Huyền Sơn lập tức rơi vào khốn cảnh, khả năng tử nạn về tay Tam Đầu Linh Xà là rất lớn.

Tình cảnh hiện tại chỉ sợ Lý Trường Xuân tinh lực cạn kiệt, vô pháp lật ngược tình thế. Giờ khắc này, mọi người đều có tâm tình trầm trọng, không ngừng ước đoán sự tình gì sẽ phát sinh. Họ thậm chí không có tâm tư nào chú ý đến Ngũ Thái Tiên Lan đang xảy ra chuyện gì. Cho dầu có chuyện có thần kỳ kinh thiên động địa chẳng nữa họ cũng chẳng có tâm tư nào để thưởng thức, tình cảnh thật sự bi đát nguy hiểm vô cùng...

Liễu Tinh Hồn của Thiên Kiếm Viện đưa mắt nhìn ngũ vị chưởng giáo một lượt rồi trầm giọng nói: "Ngũ vị chưởng giáo, vào thời khắc quan trọng này, hy vọng các vị tề tâm hiệp lực, cùng nhau xuất thủ chống lại Tam Đầu Linh Xà, bảo toàn cho vinh dự của môn phái chúng tôi cùng các môn nhân đệ tử. Hiện tại bốn chưởng giáo đã mang hết tuyệt kỹ cùng công lực tu vi ra, hy vọng ngũ vị chưởng giáo cùng Thiên Kiếm Viện mật thiết phối hợp, chúng ta cùng nhau đối phó con dị thú to lớn này, tìm ra biện pháp ngăn cản nó. Thiết tưởng ngũ vị chưởng giáo đồng ý với lời này của ta?". Nói xong mục quang lướt qua gương mặt của năm vị chưởng giáo chờ đợi.

Nhìn cục diện đang ngày càng nguy hiểm, Bồ Đề Học Viện - Pháp Quả Đại sư mở miệng: "Sự tình này phía lão nạp tự nhiên không thể tự thủ bàng quan, nhưng Tam Đầu Linh Xà đó quả thực uy lực kinh người, mọi người đều thấy, nếu cộng hết tất cả chúng ta, có lẽ chỉ giống như mang thân đi cống miện cạp. Huyền Thiên kiếm trận ở trên cùng Thiên Linh thần kiếm cũng không thể đối phó với nó, có lẽ chúng ta cũng vậy thôi. À... tin rằng mọi người đều hiểu chứ?".

Đạo Viện Thất Huyền chân nhân nói: "Đại sư nói chẳng phải vô lý. Liễu đạo hữu, ta nghĩ người nên phái người an bài mọi chuyện, chuẩn bị khi Tam Đầu Linh Xà phát động công kích chúng ta, mọi người lập tức rút lui, trước hết phải bảo toàn thực lực...các chuyện khác tính sau. Như quả Tam Đầu Linh Xà đến đây chỉ vì Tiên Lan, thì chúng ta không chẳng cần chọc giận nó, tốt nhất nhanh chóng rút khỏi, mọi người cũng tránh khỏi phải để tâm lo sợ làm gì. Mấy lời lạm bàn, ý kiến mọi người thế nào?". Nói rồi quay qua nhìn bốn vị chưởng giáo còn lại, thấy bốn người cùng gật gật đầu, biểu tình sự đồng ý. Chỉ riêng Liễu Tinh Hồn sắc mặt cứng cõi, hiển nhiên không hề thấy đồng tình chút nào.

Tạm thời không nói tới việc thảo luận của các vị chưởng giáo, mà quay về với Lục Vân hiện đang ẩn thân trong tầng mây tít trên cao, chăm chú quan sát Tam Đầu Linh Xà. Ngay từ lúc đầu, Lục Vân đã thi triển thuật "Không Gian Khiêu Việt" chuyển thân đến một cự ly cách khá xa đấu trường, xuất hiện phía bên trên Tam Đầu Linh Xà. Chàng cẩn trọng quan sát con cự thú không gì sánh bằng này với tâm lý buồn

buồn vô lực. Thông qua việc thăm dò bằng "Ý Niệm Thần Ba", Lục Vân phát hiện chân thân của Tam Đầu Linh Xà có một tầng hắc quang tuy mỏng manh nhưng lại rất kỳ quái có thể cản trở tất cả các luồng ý niệm thám sát của chàng. Đồng thời, luồng hắc quang này lại vững chắc lạ thường, tốc độ quang lưu hệ thể không hề dưới một trăm lần. Lục Vân thử vận dụng Ý Niệm Thần Ba công kích, kết quả tất cả đều bị chiết xạ, không có chút tác dụng nào.

Lục Vân trước nay vẫn dựa vào Ý Niệm Thần Ba để quan sát trước rồi mới ra tay công kích, giờ không thể sử dụng được thì chàng phân vân vô cùng không biết nên ra tay công kích từ đâu... thấy toàn cảnh tranh đấu này giờ mà vẫn chưa tìm ra biện pháp, chàng thật sự buồn rầu. Nếu tấn công bằng kiếm, vốn dĩ không thể nào đả thương nó, Ý Niệm Thần Ba cũng vô dụng... liệu còn đấu pháp nào khác có thể khả dĩ chiến thắng nó đây? Lục Vân nghĩ rằng trừ phi thi triển các loại pháp quyết cấm kỵ, nếu không hoàn toàn không có khả năng chế ngự được con hồng hoang cự thú này. Tuy nhiên, ở đây có quá nhiều người, Lục Vân không muốn dùng Tam Đầu Linh Xà làm mục tiêu để thử nghiệm pháp quyết. Điều đó có thể làm mọi người hoài nghi về thân phận của chàng, hơn nữa kết quả ra sao không thể đoán định được.

Cuộc chiến bên dưới đối với Lục Vân mà nói hiện ra rõ ràng như bày ra trước mắt mặc dù chàng ở phía trên Tam Đầu Linh Xà, đó là kết quả thần kỳ của "Thiên Địa Vô Cực". Thông qua pháp quyết Ý Niệm Thần Ba huyền diệu, tất cả mọi việc diễn ra chàng đều biết, thậm chí còn rõ hơn việc nhìn bằng mắt thường. Liên

Trên Thái Huyền Sơn, thời khắc này tạm thời hiển lộ một chút sinh khí, một chút phấn khích, hoan hỷ tràn ngập không gian từ tâm khảm chúng nhân. Ở phía bên kia, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt song kiếm đại triển thần uy, đánh cho Ma tiên và Quỷ tiên lùi lại đằng sau. Ngũ Thái Tiên Lan giờ đã tái xuất hiện ở phía sau hai nữ nhân hơn trượng, toàn thân xoay chuyển nhẹ nhàng, cũng đã tránh khỏi mặt giáp công của Ma tiên và Quỷ tiên.

Ngay khi Tam Đầu Linh Xà toàn lực đấu với Đại Bàng, Hắc Liên cũng nhân cơ hội tránh thoát khỏi sự tấn công của Tam Đầu Linh Xà. Nếu như Ma tiên cùng Quỷ tiên còn tràn đầy sức lực, thì hiện giờ Hắc Liên hào quang ảm đạm, liên đài đã giảm đi thêm một thước, hiển nhiên đã bị Cửu Thiên Huyền Hỏa đánh trọng thương, lực lượng giảm thiểu rất nhiều.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà đột nhiên đại nộ, ba cái đầu to lớn cùng lúc há rộng, phóng xuất ba đạo quang trụ bất đồng màu sắc đẩy lui được sự công kích của Đại Bàng. Đại Bàng chống trả rất cật lực, có lẽ đây là lần đầu tiên nó gặp con rắn ba đầu to lớn kinh khủng như thế này. Tuy bản thân tiên thiên khả dĩ có thể khắc chế Tam Đầu Linh Xà, nhưng sức mạnh của Tam Đầu Linh Xà quả thật quá lớn, gần như vượt quá gấp mười lần giới hạn có thể tưởng tượng được. Vì thế vào lúc này, Thần Điều ứng phó cực khổ vô cùng, chỉ lo chống đỡ là chính.

Ở dưới đất, tiếng cười mừng rỡ của mọi người tắt dần, thay vào đó là những ánh mắt nhìn kinh ngại. Mọi người ở đây đều là cao thủ có tu vi bất phàm, tự nhiên đều thất thần quan sát trận xà - điều giao chiến. Thần Điều kinh nhập khốn cảnh, rơi vào thế hạ phong, thế thì làm sao không khiến họ lo ngại cho được?

Sắc mặt mọi người tại đương trường đều chấn kinh, không tưởng Tam Đầu Linh Xà lại quá mạnh bạo như thế, ngay cả thần thủ hộ của Thiên Kiếm Viện Thần Điều Đại Bàng cũng không phải đối thủ. Thế thì nó thực sự mạnh đến cỡ nào, khắp thế gian này có vật nào khả dĩ khắc chế được nó không?

Liễu Tinh Hồn mặt mày lo lắng đi tới đi lui, thần tình biểu lộ sự kinh hoảng bất an. Nhìn lên trời cao, rồi cúi đầu trầm tư suy nghĩ, rồi lại ngược nhìn lên cao. Nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần, Liễu Tinh Hồn đột nhiên khai khẩu nói lớn: "Nhanh. Gọi gấp Kiếm Vô Trần đến đây. Bảo hắn nhất định phải mang Thiên Linh Thần kiếm tới. Trong quá khứ thần kiếm từ miệng Thần điều mà đến, tưởng thần kiếm nhất định đối với nó có gì đó liên hệ, cùng nhau tương trợ. Hiện giờ chúng ta chính là lúc dựa vào vận khí. Nhanh lên". Vừa nói xong, một cao thủ Thiên Kiếm Viện ngự kiếm bay đi, chỉ nháy mắt đã mất dạng.

Khi Liễu Tinh Hồn khai khẩu, lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân. Trên không trung, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên lại xuất hiện dị biến. Chứng kiến Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt hai người liên thủ, cùng nhau tạo thành một bức tường không cho ba tên yêu ma một cơ hội đột nhập nào. Giữa không trung, hào quang kỳ dị bay lượn mịt trời thấp phần mỹ lệ. Hai đạo quang hoa một tím một vàng ở phía trước Ngũ Thái Tiên Lan tung hoành qua lại, kết thành một lớp thiên la địa võng, tầng tầng bảo vệ trước Ngũ Thái Tiên Lan.

Tuy nhiên ngay lúc này, tại phụ cận Ngũ Thái Tiên Lan phía sau Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang. Ở không trung, một cửa không gian không hơi không tiếng vô cùng thần bí đột nhiên xuất hiện, một đạo mây mù muôn sắc tím hồng xuất hiện phía trên Ngũ Thái Tiên Lan.

Đám mây thần bí này xuất hiện không có một dấu hiệu gì báo trước, nên hai khổng vật cường đại Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng không phát hiện ra. Sau khi xuất hiện, cửa không gian trong chớp mắt biến mất không để lại bóng hình, giống như là không có thật vậy.

Phát hiện đám mây màu hồng đó xuất hiện, hào quang bao quanh Ngũ Thái Tiên Lan lập tức đại thịnh, toàn bộ đài hoa toàn lực xoay nhanh, từ từ tránh xa đám mây đó. Ẩn ước trong đám mây, Ngũ Thái Tiên Lan tựa hồ phát giác có yêu khí. Giữa không trung, nhìn từ xa xa, đám mây to ước một trượng, hình trạng thiên biến vạn hóa, nhắm hướng Ngũ Thái Tiên Lan từ từ tiếp cận.

Hắc Liên là kẻ đầu tiên phát hiện sự tình, liền phát ra một quái thanh, nhanh chóng hóa thành một vệt màu đen, nhoáng lên một cái nhắm hướng cụm mây hồng sắc bay tới, phóng ra một đạo ánh sáng đen bắn tới. Cử động của Hắc Liên khiến Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Ma tiên, và Quỷ tiên đồng loạt chú ý. Họ đồng thời lưu ý sự xuất hiện của đám mây kỳ lạ. Ma tiên cùng Quỷ tiên gầm lên một tiếng, ngay lập tức phân khai Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, hoành thân phóng tới chặn đám mây. Hiển nhiên, chúng cũng

cảm giác được ẩn bên trong đó có luồng khí tức kỳ lạ. Sự xuất hiện đám mây thần bí này, rốt cục cũng là vì Ngũ Thái Tiên Lan?

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt cùng nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. Ai có thể nghĩ được đám mây kỳ bí này làm sao lại đột nhiên xuất hiện, cũng có thanh tức, cũng có yêu khí làm cho hai người kinh hoàng vô cùng. Đối với Ngũ Thái Tiên Lan, hai nữ nhân không nhìn được cùng nhìn lại nó một cái thần phục cái mỹ lực hấp dẫn vô số kỳ vật yêu ma ở khắp nơi kéo đến tranh đoạt. Mà không riêng gì hai nàng, ở đường trường mọi người ai cũng ngạc nhiên về mỹ lực hấp dẫn này.

Ngạo Tuyết mở miệng thốt: "Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, chỉ sợ là không giúp được nó. Thôi thì chúng ta hãy tận nhân lực lần nữa. Thành hay bại thì chúng ta cũng tự vấn lương tâm mình bạch, không then với lòng, đã làm một việc tốt đối với bản thân chúng ta và nó". Thương Nguyệt dụng lực gập đầu, trong chốc lát chân nguyên toàn thân gia tăng gấp bội, mãnh liệt phát ra. Ngạo Tuyết toàn thân công lực cũng đề tựu đến mức cao nhất, hào quang lưu chuyển, ở trên người tử sắc chiến giáp hiện ra một luồng quang hoa màu tím, kết hợp với bạch sắc chiến giáp của Thương Nguyệt, tạo thành hai đạo kỳ quang đẹp mắt. Hai tiếng thét lớn cùng lúc bật ra, hai đạo nhân ảnh đẹp mắt cùng hướng đến thần bí vân thải công đến, cản trở nó xâm phạm Ngũ Thái Tiên Lan.

Ở trên, Tam Đầu Linh Xà cùng Thần Diệu Đại Bàng hiện đã phát giác đám mây thần bí đột nhiên xuất hiện. Chúng không hẹn mà cùng đình chỉ giao chiến, toàn lực hướng xuống dưới, tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan. Cử động của chúng khiến mọi người ở dưới đất chấn động, không tưởng Ngũ Thái Tiên Lan lại có sức hấp dẫn như thế, đã có tam yêu phải tranh, Tam Đầu Linh Xà cùng Đại Bàng phải đoạt, lại thêm đám mây ẩn ẩn hiện hiện mang đầy tà khí quái dị đột nhiên đến một cách vô thanh vô tức. Tất cả bao phủ một màn thần bí mịt mịt, quả thật cổ kim kỳ sự, khó khiến mọi người tin được.

Lúc này, Hắc Liên đã phát xuất đợt công kích, nhắm chính giữa đám mây mà giáng xuống. Chỉ thấy đám mây thần bí kia hình thể nhẹ nhàng dao động một cái, bị luồng hắc sắc quang mang của Hắc Liên đánh trúng nội thể. Tuy nhiên, khi chạm vào thể nội của nó, luồng hắc sắc biến mất, ở phía bên kia đám mây đột nhiên có luồng sáng phản xạ nhắm Hắc Liên bắn tới. Chỉ nghe Dạ Hồn ở giữa liên đài phát lên một tiếng cả kinh, liền xoay người né tránh ngay lập tức. Hắc Liên vừa công xong, Ma tiên và Quỷ tiên cũng kích đến.

Chứng kiến hai tia quang sắc một lục một đen mang theo uy lực cường đại mãnh nhiên bắn tới đám mây thần bí. Tuy nhiên quả thực kỳ quái, đám mây đó đột nhiên toàn thân hào quang thiểm động, làm cho hai cổ cường lực dạt về một phía. Thế rồi ngay sau đó, hai đạo quang hoa đồng dạng cùng phát xuất từ thể nội của đám mây cùng lúc nhắm hướng Ma tiên và Quỷ tiên phản hồi lại.

Giữa không, cùng nghe tiếng Quỷ tiên và Ma tiên hét lên một tiếng kinh khiếp, chứng tỏ chúng tự bản thân đã toàn lực công kích, rồi cũng tự chúng bị trúng chiêu thức với toàn bộ sức mạnh của mình. Ngay khi chúng lùi lại, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt cùng đột ngột xuất chiêu, cuốn tới đóa vân thái. Trong chiêu công này, hai thanh thần kiếm cùng hợp nhất công lực hai người đánh tới với uy lực cực đại, vốn là ác mộng đối với Ma tiên và Quỷ tiên. Chính kiến giữa không trung, hào quang đẹp mắt một tím một vàng, hợp thành một luồng kiếm quang lớn hàng trượng, mãnh nhiên công kích thần bí vân thải.

Chiêu tấn công này tập trung toàn bộ thực lực của hai nữ nhân, họ tin nhất định có thể khả dĩ đối địch với đám mây thần bí, tạo thành thế uy hiếp nhất định. Tuy nhiên trái với tưởng tượng của hai người, khi luồng kiếm quang đẹp mắt vừa chém tới trung tâm, thì đột nhiên đám mây biến mất không để lại chút tung tích nào tại không trung. Vì sự biến mất này, một kích toàn lực của hai nữ nhân thành ra công cốc. Ở lần xuất hiện kế tiếp, đám mây thần bí chẳng những xuất hiện ngay kể trên Ngũ Thái Tiên Lan, phát xuất một vùng hào quang ngũ sắc, bao phủ Ngũ Thái Tiên Lan vào giữa.

Hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, muốn tái phát động công kích, đột nhiên cách đó trong tai văng vẳng thanh âm nữ nhân truyền tới: "Hai người hành động rất tốt, quả thật kỳ duyên thiên định, đã cố gắng hết sức. Nhưng Ngũ Thái Tiên Lan ở đây, không phải chỉ dựa vào hai người thì có thể bảo vệ được, nếu đi với ta, có thể thoát khỏi nhân giới không lúc nào an định. Tương lai nếu hữu duyên, ta hy vọng sẽ có cơ hội là bằng hữu tốt của hai người. Hãy nỗ lực lên, hồi hai cô nương mỹ lệ!". Âm thanh biến mất, cùng lúc đó Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên quang hoa đại thịnh, toàn thân lung linh một sắc huyền ảo, biến mất vào giữa đám mây thần bí.

Dị biến xảy ra khiến mọi người nhìn như trời trồng, không tưởng rằng Ngũ Thái Tiên Lan thần bí khó lường cuối cùng cũng bị đám mây nuốt trọn. Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt đối mắt nhìn nhau, rồi ngẩng đầu nhìn đám mây thần bí, nhãn thần lộ xuất vẻ kinh hãi. Nhờ cái nhìn này, hai người cùng phát hiện Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng đã đến rất gần. Hai người thần sắc đại biến, không hẹn mà đồng chuyển thân, hóa thành hai đạo hào quang đẹp mắt, trong chớp mắt quay về mặt đất.

Ở mặt đất, gần Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song hai người, hai đạo hào quang bay tới, thân thể Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt xuất hiện từ thinh không. Huyền Ngọc chân nhân thần sắc vô cùng hoan hỉ. Nhìn thấy hai người vô sự, mọi người đều biểu lộ vui mừng. Ngọc Vô Song kích động nắm chặt tay Tĩnh Nguyệt Đại Sư, hai người nhãn trung hàm chứa thần sắc hoan hỉ, nhìn đôi người ngọc tuyệt mỹ giai nhân, hiển nhiên kích động dị thường.

Khi mọi người định lên tiếng vấn an, ở trên không đột nhiên Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng cùng gầm lên giận dữ, làm cho họ một lần nữa ngược mắt nhìn lên. Chỉ thấy đám mây thần bí lúc này bay theo một quỹ đạo thập phần kỳ dị, luồn lách giữa hai con cự thú. Mỗi lần thoát khỏi công kích là mỗi lần nó khiến hai con cự thú đối địch lẫn nhau. Hai con cự thú dần dần nổi khùng, quay ra công kích lẫn nhau. Đám mây thần bí tựa hồ không vội ly khai, chỉ quanh đi quẩn lại, tựa hồ nó muốn nhìn cho kỹ hai con cự thú lợi hại như thế nào.

Giữa không trung, vô vàn thể khí muôn màu muôn sắc, vô số lưu quang dị thái giao hối tạo thành các dạng đồ án khác nhau thập phần đẹp mắt. Tam Đầu Linh Xà cử ba cái đầu to lớn, bất giác phún xuất ba đạo ánh sáng bất đồng một công kích đám mây, hai công kích Đại Bàng. Đại Bàng cũng cùng lúc đối phó với Tam Đầu Linh Xà, lại nhảy đến tấn công đám mây. Tựa hồ chúng đều không nguyện ý để Ngũ Thái Tiên Lan bị dị vật bất minh này cướp đi mất.

Ở dưới đất, lúc này Kiếm Vô Trần đã mang Thiên Linh thần kiếm đi đến. Khi gặp mặt, Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Vô Trần, con đưa Thiên Linh thần kiếm lên trên đó, hy vọng khả dĩ hỗ trợ thêm một chút sức lực cho Thần Diệu Đại Bàng. Hãy cẩn thận, chú ý không để cho Tam Đầu Linh Xà phát hiện sớm". Kiếm Vô Trần dụng lực gạt đầu, ánh mắt bắn ra một đạo kỳ quang, toàn thân hào quang tử sắc đại thịnh, thần kiếm Thiên Linh cũng phát xuất hào quang ngũ sắc đẹp mắt, theo thân thể y nhanh chóng hướng tầng không bay lên.

Trên không, Tam Đầu Linh Xà đang toàn lực cùng Đại Bàng giao chiến, đối với việc đột nhiên bay lên của Kiếm Vô Trần, nó chỉ lờ mắt liếc một cái, không thêm để ý gì. Trong ý thức của nó, đối với con người nhỏ nhoi thế này thì vô pháp tạo thành uy hiếp. Vì thế nó không cần tốn sức công kích Kiếm Vô Trần. Nó muốn tập trung toàn bộ tinh lực hướng vào Ngũ Sắc Đại Bàng và đoá vân thái thần bí ở trên.

Lúc này, Kiếm Vô Trần xuất hiện cách đám mây khoảng ba trượng. Nhìn thấy Đại Bàng quả thật đang rơi vào thế hạ phong, bèn hét to một tiếng, dưới chân Thiên Linh thần kiếm đột nhiên bay lên trên đầu, hào quang ngũ sắc tức thì phát ra mạnh bạo, tại không gian hóa thành Ngũ Sắc Thần Long. Dưới sự ngự sử toàn lực của Kiếm Vô Trần, đột nhiên đánh tới Tam Đầu Linh Xà. Hào quang nhấp nháy, biến đổi huyền ảo, vô số kỳ quang dị thái tại giữa trời cao chuyển dịch thật nhanh.

Kiếm Vô Trần toàn lực ngự xuất Ngũ Thái Thần Long, hào quang lấp lánh phát ra đầy trời, nhanh chóng đánh tới Tam Đầu Linh Xà. Con mắt to của Tam Đầu Linh Xà khẽ liếc một cái, nhìn thấy Ngũ Sắc Thần Long tuy hình thể không lớn nhưng khí tức thì không khác lúc trước bao nhiêu. Cái đầu giữa của Tam Đầu Linh Xà ngóc lên, một đạo lực sắc quang mang mang theo luồng khí tức tuyệt độc biến thành một cột quang trụ bề ngang ba trượng, kịp lúc nghênh đón Ngũ Sắc Thần Long.

Hai cỗ cường lực chạm nhau, lực sắc quang trụ với khí thể hãm thiên, trong chốc lát đã hóa giải Thần Long. Ở phía bên kia, Đại Bàng khi phát hiện Thiên Linh thần kiếm xuất hiện, tinh thần đột nhiên phấn chấn, miệng phát ra âm thanh chói tai. Đại bàng giương cao vuốt sắt, hào quang ngũ sắc phóng ra khí thể kinh thiên, toàn lực nhắm đánh Tam Đầu Linh Xà, thoảng chốc đã đè bẹp hắc sắc quang trụ của Tam Đầu Linh Xà phóng tới trước đó, ngoài ra dư lực còn nhằm đầu linh xà mà bắn tới. Tam Đầu Linh Xà thất kinh, miệng rống lên liên hồi, thân thể đồng thời dụng lực né tránh, may mắn nhất thời tránh thoát được sự công kích của đại bàng.

Trong lúc này, dưới sự thôn tính của lực sắc quang trụ, Thiên Linh thần kiếm lúc này đã trở về nguyên

trạng. Hào quang ngũ sắc trên kiếm giờ đây ảm đạm, từ từ quay về nơi xuất phát. Ngay lúc đó ở giữa không trung, Kiếm Vô Trần toàn thân chấn động, miệng thổ ra một ngụm máu, thân thể rung động rơi xuống đất. Ngũ Sắc Thần Long được tạo ra dưới sự dẫn hạ của khí tức bản thân, do đó một khi nó bị trọng thương, bản thân y cũng tổn thương không kém. Sức mạnh khủng khiếp của Tam Đầu Linh Xà giờ đã được Kiếm Vô Trần lãnh hội hoàn toàn. Khi thân thể y và Thiên Linh thần kiếm đồng thời rơi xuống, từ bên trên Đại Bàng quạt mạnh đôi cánh, một dòng khí với cường lực cực đại nhanh chóng cuốn lấy Kiếm Vô Trần và Thiên Linh thần kiếm. Chỉ thấy Kiếm Vô Trần thân thể được dòng khí lưu hỗ trợ, từ từ rơi trên vào thân thể to lớn của Đại Bàng. Thiên Linh thần kiếm thì lại bị Đại Bàng ngậm phải.

Từ lúc Kiếm Vô Trần xuất hiện, đám mây thần bí tựa hồ cảm giác sự dị dạng. Toàn bộ thân thể của nó lưu quang chớp nháy, trong chốc lát đã biến mất khỏi nguyên địa. Khi xuất hiện lại, nó đã cách xa nơi đó nghìn trượng, và đang nhanh chóng di chuyển ra xa. Ngay khi vân thái lý khai, ba tên Hắc Liên, Ma tiên, Quỷ tiên hiện giờ đã thụ trọng thương cũng nhân cơ hội mọi người không lưu tâm vội vàng lẫn mất.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà hoảng hốt phát hiện đám mây đã đi xa, trong miệng không kềm được nộ hồng một tiếng thật to, một mặt truy cản, một mặt phát tiết nộ khí đến Thần Điều Đại Bàng ở phía trên. Ba cái miệng to lớn của nó đồng thời há rộng, ba đạo quang sắc hồng, lục, đen cùng hợp lại thành một đạo quang trụ đường kính mười trượng bắn tới Đại Bàng. Lúc này Đại Bàng đang trong thế hạ phong, giờ đột nhiên không cam chịu kém, không thềm né tránh nhắm ngay Tam Đầu Linh Xà công thẳng tới.

Vuốt sắc của Đại Bàng vươn ra, một đạo ngũ sắc quang hoa ngăn gió chặn mây lập tức xuất hiện biến ngay thành Ngũ Sắc Thần Long to lớn. Thần Long gầm lên một tiếng chấn thiên, hóa thành một đạo quang trụ rực sáng, hình thành long hình chi trạng, nhắm hướng Tam Đầu Linh Xà sát chiến. Trong một khắc thời gian, cảnh tượng kỳ quái này phát sinh làm cho những người tu chân ở dưới đất kinh hãi. Tam Đầu Linh Xà cũng mang sắc thái chấn kinh, không tưởng tượng được là con Đại Bàng này lại đột nhiên từ miệng thổ xuất thần long, Sự tình quả thực quái dị.

Chỉ thấy thân thể của thần long to lớn lên mau chóng, bản thể như sợi dây thừng tết lại bằng tre dài hàng trăm trượng, hai bộ long trảo sáng ngời ánh sáng ngũ sắc. Thần long miệng gầm lên một tiếng vang trời, thân thể uốn lượn đầy vẻ uy nghiêm ngạo thị thế gian. Mang theo khí thế bạt trời địch đất, thần long nhắm Tam Đầu Linh Xà phóng tới. Cảnh tượng kỳ vĩ đó khiến mọi người tu chân ở dưới đất đại khai nhãn giới. Thứ sở kiến này trước đây họ chưa bao giờ được kinh qua.

Tam Đầu Linh Xà cấp tốc co người thủ thế, ba cái đầu to lớn gầm lên những tiếng giận dữ, tạo ra ba

đạo quang trụ hướng tới cự long giao chiến. Hai bên đánh nhau phát ra các tiếng nổ lớn chấn động thế gian, kèm theo bao nhiêu lưu quang dị thái, giống như mây đẹp ở sông lưu hà, càng xem càng đẹp, phản chiếu toàn bộ lên Thái Huyền Sơn.

Trên trời, ba đạo quang trụ không cùng sắc thái tương hội với Thần Long. Hai bên toàn lực đối kháng, một điểm cũng không buông. Giữa những lần tương hổ, ma sát lẫn nhau, năng lượng tự nhiên bị tiêu hóa. Cảnh tượng đó cũng giống như hai đại cao thủ võ lâm tỉ thí nội công, xem công lực của ai thâm hậu hơn.

Hào quang ngũ sắc chợt động, Thần Long huy động song trảo, sau khi bỏ lại phía sau những ngăn trở, đã gầm lên một tiếng giận dữ, mạnh mẽ xuyên qua trở lực cường mạnh của Tam Đầu Linh Xà, bắt đầu tiến công vào thực thể của nó. Sáu con mắt lớn của Tam Đầu Linh Xà ẩn hiện thần sắc kinh hãi, nó không thể mình bạch tại sao Đại Bàng vốn đã bị dồn vào thế hạ phong, giờ lại đột nhiên thật lực đại tăng, thậm chí mạnh hơn trước đó.

Thần long không đánh vào được thân thể to lớn của Tam Đầu Linh Xà, vì nó đột nhiên hóa thành một vầng hào quang màu đen, nhanh chóng lẩn tránh sự công kích của thần long, rồi xuất hiện ở phía ngoài hàng trăm trượng. Thần long cũng không vừa, tự động dùng thuật truy tung, nhanh chóng đuổi theo. Ngay khi nó truy đuổi, Đại Bàng cũng gấp rút bám theo, mang theo luôn thân thể của Kiếm Vô Trần, chốc lát đã đi xa.

Bầu trời đột nhiên hồi phục minh quang, tất cả giống như trong mộng, không thực, khiến người ta khó mà tin nếu không tận mắt chứng kiến. Trên Thái Huyền Sơn, mọi người vẫn đang còn trong tình trạng chấn kinh, nên không có lấy một phản ứng.

Đột nhiên, Ngao Tuyết cất giọng hỏi quanh: "Lục Vân đâu? Không phải huynh ấy bây giờ đi cùng với Tam Đầu Linh Xà chứ?". Lời nói ra, mọi người đột nhiên giật mình sức tỉnh. Thương Nguyệt nhìn lên thiên không, nhẹ giọng nói: "Không lẽ nào, huynh ấy ở trên kia, tỷ nhìn xem, ở trên đầu chúng ta đấy". Người của Dịch Viện nghe thấy, cùng lúc ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên, một thân ảnh từ từ trôi xuống, chính thị Lục Vân. Vào lúc này, tư thế của Lục Vân tại giữa không thần thái an lạc, biểu hiện một nét gì đó cách ngoại thần bí. Xem ra trong cơ thể hần ẩn tàng điều bí mật gì đó mà mọi người khác đều không thể hay, không thể biết.

Bên phía Thiên Kiếm Viện, các đệ tử cũng bắt đầu hỏi: "Vô Trần sư huynh ở đâu? Huynh ấy không sao chứ sư phó? Người nói sư huynh không sao chứ?" Trong ngữ khí họ có chứa ba phần bất an. Liễu Tinh Hồn nhìn lên bầu trời, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, có Thần Điều Đại Bàng thủ hộ, hần sẽ không gặp chuyện gì đâu. Mọi người dọn dẹp nơi này, thuận tiện làm cho Tổng Tiên Linh khôi phục nguyên trạng". Nói xong, song mục tập trung vào đạo thần bí quang thải đang từ từ biến mất.

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt một cái, mục quang không nhận được lưu luyến trên cơ thể họ, trong tâm thầm tán thưởng hai người quá đẹp. Hai bộ chiến giáp hoàn toàn vừa khít với thân hình tuyệt mỹ động lòng người của họ. Vòng eo nhỏ xíu tôn thêm vòng ngực đầy đặn, dáng người thon chắc làm tôn thêm dung nhan tuyệt thế như ngọc, quả thật là tuyệt thế giai nhân, thế gian khó tìm. Cảm thụ ánh mắt cảm kích và nhu tình của hai người, Lục Vân cười mỉm nhẹ giọng thốt: "Cung hỉ nhị vị sư tỷ. Dịp này hại vị sư tỷ kỳ duyên thiên thành, quả thật đáng chúc mừng!". Nói rồi khẽ mỉm cười nhìn hai nữ nhân.

Tuy nhiên trong thâm tâm Lục Vân lúc này, chàng tự phát hiện cái nhìn của mình vào hai nữ nhân không ngờ cũng giống như những người khác. Trong tim chàng có lẽ cũng giống như những nam nhân khác, mang trong lòng những ước muốn ích kỷ. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Tử Dương sư đệ đứng kế bên mỉm cười nói: "Hiện tại đã tốt, không cần phải luôn lo lắng cho hần. Chẳng phải hần trở về an toàn rồi sao? Sự tình lần này rất thần kỳ quý dị, tâm ý mọi người đều đang ở mây gió, không minh bạch điều gì. Giờ ta nên trở về trước để tránh ảnh hưởng Thiên Kiếm Viện xử lý sự tình. Ngọc chương giáo không biết có nguyện ý ghé thăm Thiên Hỏa Động không? Nếu không trách, xin thỉnh cùng chúng tôi đến đó cùng ngồi đàm luận". Nói xong, mục quang nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp động lòng người của Ngọc Vô Song.

Ngọc Vô Song liếc nhìn xung quang một cái, thần tình hàm tiếu nói: "Cũng tốt. Thương Nguyệt cùng Ngao Tuyết của quý viện đạt thành kỳ duyên, chúng ta cũng cần nghe qua cảm nhận của họ". Nói xong, cùng Thương Nguyệt theo Huyền Ngọc Chân nhân ly khai. Sau khi họ đi khỏi, người các viện khác cũng lần lượt rời khỏi. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ Thái Huyền Sơn chỉ còn lại môn hạ của Thiên Kiếm Viện thanh lý mọi thứ. Cuộc chiến kỳ dị làm chấn động lòng người cuối cùng cũng kết thúc trong tình huống đó.

46. Hồi 46: Luận Sự

Hai người nghe thấy thế, quay đầu nhìn chàng, cùng nghĩ thầm: "Cái gì làm lóa mắt chứ, không biết chàng đang nói về chiến giáp hay là người đây? Hay là cả hai...". Nhìn ánh mắt tán thưởng của chàng, trong lòng cả hai thiếu nữ cùng cảm thấy thẹn thùng pha lẫn hãnh diện, chợt hiểu ra hàm ý trong câu nói của chàng. Thật ra, hai người khi mặc chiến giáp trên mình hoàn toàn không cảm thấy nặng nề hay vướng víu chi cả, nhưng cả hai vốn đã xinh đẹp tuyệt vời, xưa nay vẫn là tâm điểm của sự chú ý, giờ lại mang trên mình chiến giáp thần kỳ nữa thì càng trở thu hút người khác hơn nữa. Chính lẽ đó mà hai người cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, nhẹ nhàng lên tiếng "Bộ chiến giáp đẹp dễ này, chúng ta cũng mới có được lần đầu, vẫn còn chưa biết cách sử dụng, sư đệ có biết dùng chẳng?". Nàng nói xong, mọi người đều ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Lục Vân, chờ đợi câu trả lời. Mọi người không hiểu tại sao Ngao Tuyết lại phải hỏi Lục Vân câu này.

Lục Vân điềm đạm mỉm cười, rồi đưa mắt nhìn mọi người "Chỉ là chuyện vặt... đệ đoán rằng vật này đã xuất hiện trên người nhị vị sư tỷ một cách thần kỳ như vậy, chắc hẳn phải có mối liên hệ tâm linh với hai vị sư tỷ rồi. Chỉ cần hai vị sư tỷ tập trung tinh thần, tin chắc chuyện cảm ứng với áo giáp không phải là chuyện khó. Đệ chỉ phỏng đoán thế, đúng hay sai, nhị vị sư tỷ cứ thử đi, rồi sẽ biết ngay mà?". Nói xong, chàng cười cười nhìn mọi người.

Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời tập trung tinh thần, truyền tâm ý đến chiến giáp như lời Lục Vân vừa nói... Trong sơn động chợt bùng lên hai vầng sáng một trắng một tím. Cùng lúc ấy, chiến giáp trên người Thương Nguyệt cùng Ngạo Tuyết cũng hóa thành hai vầng hào quang màu trắng và tím rồi từ từ ẩn vào trong cơ thể của hai người. Hai bộ chiến giáp vừa biến mất, hai nàng lại xuất hiện trong bộ váy áo trắng tinh khiết, trông vẫn không kém phần thu hút khiến mọi người không thể rời mắt ra được. Mọi người chứng kiến sự việc diễn ra trước mắt không khỏi ngơ ngẩn cả người. Vân Phong không nén được, buột miệng kêu "ồ" lên một tiếng. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hớn hở ra mặt, mừng rỡ đưa mắt liếc nhìn Lục Vân, đáng vẻ vô cùng diễm lệ làm say đắm lòng người.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người: "Thật không ngờ vật này lại thần kỳ đến vậy. Động tĩnh tùy tâm, chuyện này quả thực quá tốt rồi. Lần này hai con có được tiên duyên, là được ông trời chúc lành cho, ta mong hai con chăm chỉ hơn nữa, tin rằng sẽ có ngày đắc đạo thành tiên. Lần này, hai con tu vi đại tiến, đối với vòng đầu Lục cường thì hai con có lợi thế lớn rồi... ha ha ha". Ông vừa nói vừa nhìn Ngọc Vô Song.

Ngọc Vô Song nhìn hai cô gái, nhẹ nhàng nói: "Hai con có được chiến giáp thần kỳ thì thật tốt, nhưng ta chỉ sợ vật này là Thần Cương Soa trong truyền thuyết. Hai con giờ đã hợp thể với chiến giáp, trong tương lai cho dù có gặp phải cường địch thì cũng không cần phải lo ngại. Ta hy vọng rằng sau này các con có thể vì giới tu chân mà lập nên những chiến công thần kỳ, dương danh thiên hạ, uy chấn Thất giới... Giờ thì những chuyện này hãy để sau hẵng bàn, ta muốn hai con nói cho ta nghe tại sao hai con lại nghĩ đến việc tương trợ Tiên Lan như vậy, hơn nữa khi tiên khí của Ngũ Thái Tiên Lan nhập thể, hai con có cảm giác gì không?"

Hai cô gái nghe hỏi, bất giác cùng đưa mắt nhìn Lục Vân lúc này đang lặng yên quan sát hai người. Lục Vân cười nhẹ, khẽ gật đầu. Thương Nguyệt nhìn Ngạo Tuyết, nói: "Muội nhường sư tỷ nói nha, muội chắc chúng ta phải có cùng một cảm giác, đúng không tỷ?"

Ngạo Tuyết gật đầu xác nhận: "Phải, muội còn nhớ rất rõ lúc đó, muội có thể cảm nhận được tiếng tim đập của tỷ, thật sự kỳ diệu. Lúc này, chúng ta đã tâm ý tương thông, nếu như có thể đạt được tâm linh giao hòa, thì tuyệt diệu hết chỗ nói".

Mọi người kinh ngạc lặng yên nghe hai cô gái kể chuyện. Ngạo Tuyết ngừng lại một lúc rồi lại tiếp tục: "Thật ra, lúc đầu chúng đệ tử cũng như mọi người định đoạt lấy Tiên Lan, nhưng Tiên Lan lại được một tầng kết giới rất kiên cố bảo vệ, không cách nào vượt qua được. Sau thấy mọi người nhiều lần thử vượt qua kết giới mà không ai đắc thủ, chúng đệ tử cũng nản lòng định bỏ đi. Nào ngờ Tam Đầu Linh Xà đột nhiên xuất hiện. Lúc đó, Lục Vân sư đệ chợt nói đóa Ngũ Thái Tiên Lan này bỗng dưng xuất hiện tại đây có lẽ là vì đã đến lúc phải đột phá quan đạo, phi thăng thành tiên. Chúng đệ tử nghe thế liền hiểu ra chính chúng đệ tử từ đầu đã cản trở Tiên Lan phi thăng. Chính lúc đó, chúng đệ tử ba người bèn quyết định đem chút sức lực nhỏ nhoi của mình, hy vọng có thể giúp đỡ Tiên Lan phi thăng. Lúc ấy chúng đệ tử cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ bằng chút dũng khí mà cố gắng chống chọi. Còn sau đó, việc xảy ra thế nào thì mọi người đều đã tận mắt chứng kiến".

Mọi người nghe tới đó thì ánh mắt dồn về phía Lục Vân. Tử Dương chân nhân cất vắn "Lục Vân, làm sao con có thể xác định chính thời khắc đó là giây phút Ngũ Thái Tiên Lan phi thăng thành tiên? Từ đầu đến cuối, không hề có một biểu hiện nào, hơn nữa đường lối tu luyện của linh vật và chúng ta hoàn toàn bất đồng, làm sao con có thể hiểu được? Hơn nữa, nhìn vào biểu hiện bên ngoài thật sự, theo ta thấy, không thể nào đoán ra được. Không muốn giấu các con chứ ngay như chúng ta đây, tuy có mặt ở đó cũng không nhìn ra chút manh mối nào. Con dựa vào đâu để có thể xác định cái thời khắc quan trọng đó?"

Lục Vân bình tĩnh trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, chàng nói: "Thật ra thì với tình hình lúc đó, đệ tử hoàn toàn không dám khẳng định, nhưng với những gì xảy ra, đệ tử đã phỏng đoán Ngũ Thái Tiên Lan phát sinh dị tượng có thể chỉ là hiện tượng tự nhiên. Cho dù cùng lúc đó có nhiều thế lực tranh đoạt, nhưng khi Tiên Lan lại phát ra lực lượng thần kỳ thần kỳ thì việc đào tẩu nào có khó gì. Nhưng Tiên Lan lại không muốn đào tẩu, trong trường hợp đó chỉ có thể tin chắc đó là thời khắc Tiên Lan đại thành, phi thăng thành tiên mà thôi...".

Mọi người nhất thời á khẩu không nói nên lời, lặng im suy nghĩ những lời vừa rồi của chàng. Một lúc lâu sau, Ngọc Vô Song lộ vẻ tán thưởng, nói với Lục Vân: "Nghe ra thì sự phân tích của con vô cùng hợp lý, trong tình huống ác liệt như vậy, mà từ đầu đến cuối Ngũ Thái Tiên Lan vẫn không chịu trốn chạy, đủ biết

Không hiểu sao gã đệ tử Vô Tâm của Thiên Kiếm Viện đó lại có thể tu luyện thành công được, thật là kỳ quái! Nếu như đúng như lời các con kể lại, tu vi của gã Vô Tâm đó hẳn đã đạt mức siêu việt, đứng vào hàng đệ nhất ở Thái Huyền Sơn này rồi. Như trong Lục Viện chúng ta, tính đến nay, người đạt tu vi cao nhất cũng chỉ đến cấp thứ chín là Bất Diệt, còn thấp hơn cấp thứ mười là Quy Tiên một bậc. Gã Vô Tâm đó nếu quả thật đã luyện thành được pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang thì tu vi của hắn nhất định đã vượt qua cấp thứ chín và đã tiến vào cấp thứ mười rồi. Thật đáng kinh ngạc”.

Bầu không khí trở nên trầm lắng, không một ai lên tiếng. Trước sự việc như thế, ai mà không cảm thấy chấn động, nhưng rồi phải giải quyết ra sao đây? Cuối cùng, Lục Vân lên tiếng: "Theo như thế thì, chúng ta sẽ phải tính toán thế nào? Ý đệ tử là làm sao đối phó với việc của gã Vô Tâm đó, hay là ta hội người của ngũ viện đem việc này ra hỏi thẳng Thiên Kiếm Viện, xem họ trả lời ra sao?"

Lời nói của Lục Vân kéo mọi người ra khỏi cơn trầm mặc, ai nấy đều nhìn về phía Ngọc Vô Song như chờ đợi. Ngọc Vô Song khẽ thở dài: "Việc này thật khó xử, vì thế mà Huyền Ngọc chân nhân phải đi tìm ba vị cường giả kia thương lượng trước một chút rồi mới có thể quyết định được. Thực ra mà nói, pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang này tái hiện lại ở chốn nhân gian, đối với giới tu chân là may hay rủi, còn chưa ai nói chắc được. Chỉ sợ về sau lại phát sinh dị biến, toàn bộ giới tu chân đều phải chịu nạn kiếp. Chúng ta ngoài việc lo nghĩ đến tương lai, cũng phải tính chuyện trước mắt. Dù gì thì đây cũng là Thiên Kiếm Viện, nếu như chúng ta làm quá, thì thể diện của Thiên Kiếm Viện đứng đầu trong Lục Viện sẽ thế nào. Còn nữa, nếu gã Vô Tâm kia có tu vi cao như thế thật, thì liệu người của Thiên Kiếm Viện có không chế được hắn không?"

Mọi người nghe qua đều công nhận là hữu lý, đường đường là danh môn, ai lại chịu để cho người ngoài xen vào chủ trì việc xử lý môn hộ của mình. Như thế thì sau này còn mặt mũi nào nữa. Hơn hết, hiện giờ Vô Tâm đâu đã làm phương hại gì cho ai, tương lai sau này ra sao, có xảy ra tình trạng giống như đã nói trong truyền thuyết hay không thì cũng không ai biết chắc. Nên bây giờ mà đòi xử phạt Vô Tâm, có phải là vội vã quá chăng? Nói ra sự việc lúc này, không khéo chỉ làm cho Thiên Kiếm Viện tin rằng mọi người có ác ý muốn liên thủ đối phó với họ. Như vậy, hòa khí bấy lâu giữa Lục Viện có cơ bị phá vỡ.

Lý Hoành Phi từ đầu vẫn im lặng, lúc này bỗng lên tiếng: "Gã Vô Tâm tu luyện pháp quyết lợi hại thần kỳ Âm Ảnh Lưu Quang gì gì đó, chưa biết chừng bọn người Thiên Kiếm Viện đều đã biết cả rồi. Nếu đã biết, sao họ không ngăn cản gã tu luyện? Giờ nếu chúng ta đến hỏi, chỉ sợ Thiên Kiếm Viện không chịu thừa nhận hoặc giả đã chuẩn bị cách đối phó, thì chúng ta chỉ công cốc mà thôi..."

Mọi người ngẫm nghĩ, Lý Hoành Phi nói cũng có lý. Nếu như Thiên Kiếm Viện một mực phủ nhận thì người của ngũ viện cũng đâu có cách nào xử trí được. Đây quả là một cuộc đấu trí. Cứ như lời giải thích của Lý Trường Xuân tại hiện trường, thì rõ ràng là ông ta đối với việc Vô Tâm tu luyện Âm Ảnh Lưu Quang đã biết rõ mười mươi. Ông ta đã biết việc này từ trước mà chẳng ngăn cấm chi, như thế đủ rõ.

Tĩnh Nguyệt đại sư nói: "Thôi hãy tạm gác việc này lại. Chúng ta ở đây bàn luận tới lui cũng chẳng có cơ sở nào để làm cho ra lẽ. Hãy đợi cường giả sư huynh về rồi tính tiếp”.

Ngọc Vô Song điểm nụ cười nhẹ: "Nói cũng đúng, dù gì thì đây cũng là chuyện riêng của Thiên Kiếm Viện, chúng ta quan tâm thái quá, họ sẽ phiền lòng. Nói trở lại việc Tam Đầu Linh Xà và Ngũ Thái Tiên Lan, ta vẫn nghe kể rằng Tam Đầu Linh Xà vốn là một loại dị thú thể gian khó gặp, chúng rất khó sinh tồn, dù có cũng không chỉ nhỏ thôi. Truyền thuyết nói loài thú này tuy rất thần kỳ, nhưng cũng lắm cũng chỉ lớn độ hơn trăm trượng. Như vậy cũng đã đáng sợ lắm rồi. Không hiểu sao lần này lại xuất hiện một con Tam Đầu Linh Xà khổng lồ nhường ấy, quả thật là kinh thế hãi tục!”

Câu hỏi của nàng cũng là điều mà mọi người đang thắc mắc. Việc này, ngoài Lục Vân còn hiểu biết chút ít, những người khác đều là lần đầu tiên trông thấy loài dị thú này, làm sao có thể giải thích được. Về phần Lục Vân, tuy chàng có thể đưa ra giả thuyết, nhưng lại không tiện mở miệng, vì như thế, chàng có thể để lộ thân phận và những bí mật của mình, điều mà chàng hoàn toàn không mong muốn.

Mọi người lại im lặng một lúc lâu, cuối cùng, Lâm Vân Phong không nhịn nổi, buột miệng nói: "Đệ tử mạo muội đoán can, dị thú Tam Đầu Linh Xà đó chắc đã ăn nhầm linh hoa tiên thảo nào đó nên mới có sức mạnh kinh người, thân thể mới to lớn dường ấy. Bằng không, sao có thể làm cho Thần Điều Đại Bằng chiến đấu hết hơi mà cũng không thắng được? Nhưng kỳ lạ là ở chỗ, Thần Điều Đại Bằng lại có thể bắt nạt khẩu

xuất thần long, thật hết sức thần kỳ, làm cho mọi người không ai dám tin vào mắt mình nữa”.

Lục Vân cười nhẹ: ”Đệ đoán vậy sao? Có mỗi việc đơn giản thế mà cũng nói không ra. Đừng nói đến dị thú Tam Đầu Linh Xà kia chúng ta chưa thấy qua bao giờ nên không đoán chắc được; còn việc Thần Điều Đại Bằng lúc đầu bị Tam Xà Linh Đầu dồn ép, là vì Tam Đầu Linh Xà quả thật có sức mạnh kinh người. Lúc sau, việc Thần Điều Đại Bằng có thể khẩu xuất thần long là có liên quan đến Kiếm Vô Trần. Lúc đó huynh đang ẩn thân trong đám mây, nhìn thấy rất rõ ràng, Kiếm Vô Trần sử Thiên Linh thần kiếm giúp Thần Điều Đại Bằng đấu với Tam Đầu Linh Xà rồi bị trọng thương, Thiên Linh thần kiếm được Đại Bằng thu vào trong miệng. Nếu như ta đoán không sai, sau khi Thần Điều thu được Thiên Linh thần kiếm rồi, thần lực gia tăng gấp bội, khẩu xuất được Thần Long, mà thực chất chính là Thiên Linh thần kiếm hóa thành. Truyền thuyết xưa nay chẳng đã lưu truyền rằng, người sáng lập ra Thiên Kiếm Viện được Thần Điều tương trợ, từ miệng của Đại Bằng mà có được thần kiếm đấy sao? Thanh thần kiếm đó chắc hẳn là Thiên Linh thần kiếm, vốn đã có quan hệ sâu xa mật thiết với con thần thú ấy. Chỉ ít thì Đại Bằng đã có thể dựa vào Thiên Linh thần kiếm mà gia tăng thực lực”.

Vân Phong khen ngợi: ”Chà chà, sư huynh khéo đã trở thành bán thần tiên rồi đó, bao nhiêu sự việc thần kỳ như vậy mà huynh cũng có thể phân tích đầu ra đó. Hề... hề...! Quả không hổ là đệ nhất nhân tài của Dịch Viện chúng ta, so với kẻ ngu muội như đệ, lợi hại hơn bội phần. Từ giờ đệ nhất quyết đi theo sư huynh học hỏi thôi, hề... hề...”. Về mặt hơn hở của hắn hết như đứa trẻ vui mừng khi bắt được quà khiến cho mọi người không nhận được đều phải bật cười.

Vân Phong thấy mọi người cười ầm lên, không nhận được cũng bật tiếng cười vang. Trong thoáng chốc trong sơn động vang ầm tiếng cười, từ từ truyền ra xa.

47. Hồi 47: Âm Ảnh Phong Ba

Để biểu thị sự tôn kính, Huyền Ngọc chân nhân để cho Lục Vân và Thương Nguyệt kể lại sự tình diễn ra trong sơn động lúc trước cho mọi người nghe. Sau khi hai người tường thuật xong, Thất Huyền chân nhân của Đạo viện mở miệng nói: ”Nhớ lúc đó chúng ta tiến nhập động khẩu, gặp phải một luồng khí lưu kỳ quái công kích, uy lực lại rất lớn, thần bí dị thường. Sau đó ta có hỏi Trường Xuân chương giáo về đạo thuật của Vô Tâm, thì thần sắc của ông ta lộ vẻ không tự nhiên. Giờ nhớ lại, pháp quyết Vô Tâm sử dụng để công kích chúng ta lúc đó nhất định là Âm Ảnh Lưu Quang rồi”.

Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện gật đầu nói: ”Lời của đạo huynh rất hữu lý, lúc đó Trường Xuân chương giáo đích xác thần sắc rất quái dị. Có lẽ lúc đó ông ta đã biết rõ pháp quyết mà Vô Tâm tập luyện chính là Âm Ảnh Lưu Quang vốn dĩ thập phần cổ quái và tà dị. Hiện tại sự tình này mười phần có thể khẳng định đây là sự thực, nhưng chúng ta nên xử lý như thế nào cho hợp tình hợp lý đây? Nếu không khéo, có thể ảnh hưởng quan hệ nhiều năm của Lục Viện thì thật không hay chút nào. Hiện tại, thiên hạ khắp nơi xuất hiện yêu ma quỷ quái cuồng bạo, Lục Viện chúng ta thân là trụ cột của giới tu chân chánh đạo, tất yếu phải liên hợp lại để đối phó. Ta chỉ sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến đại cục sau này mà thôi.

Thất Huyền chân nhân nhìn mọi người một lượt rồi nói: ”Sự kiện này do môn hạ của Huyền Ngọc đạo huynh phát hiện, không biết Huyền Ngọc đạo huynh có ý kiến gì xin cứ nói ra, mọi người sẽ cùng nhau thương nghị trước rồi sau đó sẽ ra quyết định cách thức xử lý”.

Huyền Ngọc chân nhân nghe vậy, quay sang nhìn Pháp Quả đại sư rồi mới mở miệng nói: ”Sự tình phức tạp đường này, ta tạm thời không nghĩ ra phương pháp xử lý nào cho thỏa đáng, vì thế mới phải mời mọi người đến đây cùng thương lượng. Không biết Pháp Quả đại sư có cao kiến gì xin nói cho mọi người rõ?

Trầm tư một lúc lâu, Pháp Quả đại sư cuối cùng cũng khai khẩu: ”Chuyện này đúng hay sai theo ý lão nạp chúng ta tự biết trong tâm là đủ rồi, không cần đề xuất ra làm gì. Cho dù hiện tại chúng ta có thể phản định Vô Tâm tu luyện Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết, nhưng chúng ta lại không thể đưa ra chứng cứ nào. Bởi vì nếu lúc đó Vô Tâm trước mắt Lục Vân và Thương Nguyệt không thừa nhận sự tình, chúng ta có hỏi nữa thì Thiên Kiếm Viện cũng dễ dàng phủ nhận sự việc. Còn nếu như quả chúng ta nói biết được sự việc qua miệng của hai tên Ma tiên và Hắc Liên, thì họ lại nói đó là kẻ ly gián... Theo ta thấy chất vấn kiểu đó mười phần không phải là cách làm cao minh. Hơn nữa nếu chúng ta truy bức đến cùng, chỉ sợ mọi người mất mặt rồi trở mặt không chừng. Hiện tại việc Vô Tâm tu luyện pháp quyết không nguy hại đến ai, chúng

ta nếu cứ dửng dưng xông vào truy vấn, mà chuyện này lại có liên quan đến mặt mũi của Thiên Kiếm Viện
chưởng giáo, hậu quả thế nào ta nghĩ mọi người đều tưởng tượng được... Thay vì cố gây chuyện không vui,

Về tới Thiên Hỏa động, Ngọc Vô Song cùng đi với Thương Nguyệt, để lại bảy người của Dịch Viện. Nhìn các môn hạ cùng hai vị sư đệ muội, Huyền Ngọc chân nhân nhẹ giọng nói: "Chuyện tranh tài đã có quyết định, ba ngày sau sẽ tiếp tục cử hành. Đây là lần đầu tiên Dịch Viện chúng ta có hai người tiến nhập vào vòng Lục cường, vì thế chúng ta trở thành tiêu điểm của sự chú ý. Kỳ tranh tài này, ta hy vọng Ngạo Tuyết và Lục Vân toàn lực ứng phó, cần nhất là phải tận lực, còn kết quả thế nào thì không quan trọng". Nói xong thần sắc lại có chút không vui.

Nhìn thấy thần sắc kỳ quái đó, Tử Dương chân nhân hỏi: "Sư huynh, đệ nhận thấy huynh đi về tâm sự có vẻ không được vui? Lần này Dịch Viện chúng ta có hai người tiến nhập vòng Lục cường, đó là chuyện xưa nay chưa từng có. Đệ nghĩ lần này chúng ta vô luận như thế nào cũng phải dùng toàn lực nhất định trong kỳ tranh tài này đạt được thành tích lý tưởng nhất. Chưa lần nào Dịch Viện chúng ta có cơ hội tốt như vậy, nếu không có biểu hiện tốt nhất, trong tương lai biết chừng nào có cơ hội tuyệt hảo như vậy nữa?"

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân và Ngạo Tuyết một cái, nhẹ giọng nói: "Lúc này khi từ Huyền Thiên động trở về, ta có gặp Kiếm Vô Trần. Hiện tại y so với trước kia có sự khác biệt rất lớn, toàn thân hào quang ẩn hiện, linh khí sung túc, tu vi hiển nhiên đã gia tăng mãnh liệt cách xa trước rất nhiều. Tu vi của y, nếu tính ra lúc trước, khả dĩ được xếp đệ nhất trong sáu người. Khi Ngạo Tuyết xảo hợp kỳ duyên, tu vi đại tăng, ta nghĩ thực lực cũng ngang bằng Kiếm Vô Trần. Nhưng hiện tại mà nói, Kiếm Vô Trần và Ngạo Tuyết đã hơn kém nhau một trời một vực, điều này chỉ nhìn qua đã biết. Sở dĩ có chuyện tranh Lục cường, là nhằm tìm ra người đứng đầu mạnh nhất, ngoài ra tranh đấu để làm gì? Vì thế không cần danh phận cuối cùng thì làm như vậy cũng là tốt rồi".

Sơn động một thoáng trầm mặc, hoàn toàn tĩnh lặng. Lục Vân nhìn Tử Dương chân nhân, trong tâm dậy lên một cảm xúc nhẹ nhàng khó tả. Tử Dương chân nhân ánh mắt thất thần, sâu trong đó lộ xuất sự quan tâm sâu sắc đến kỳ tranh tài. Nhưng hiện tại, khi nghe hy vọng tranh đoạt đệ nhất không còn, trông thần tình ông ta xuất hiện sự tức giận, uất ức cùng thất vọng, vừa tang thương vừa xa cách hụt hẫng. Chàng lại nhìn xung quanh mọi người, lúc đó Vân Phong vốn hoạt bát cũng trầm tư không nói, Lý Hoàn Phỉ thì sắc mặt trầm trọng, Ngạo Tuyết tuy biểu hiện bình tĩnh nhưng ánh mắt lo lắng không yên. Tĩnh Nguyệt đại sư lúc này lặng lẽ nhìn Ngạo Tuyết, vừa yêu thương vừa tiếc nuối. Tựa hồ mọi người đang cảm nhận sự trêu trọc của ông trời khi vừa cho họ niềm hy vọng lại dập tắt nó một cách tàn nhẫn, họ chỉ cần tưởng tượng tới lúc người của Dịch Viện đối mặt Kiếm Vô Trần cũng đủ thất vọng rồi.

Lục Vân quay sang Huyền Ngọc Chân nhân, nhẹ giọng hỏi: "Sư bá nói Kiếm Vô Trần toàn thân ngũ sắc quang hoa ẩn hiện, chắc nhất định biết rõ thông qua việc nhìn một cái là biết. Không biết sư bá đối với sự tình đó lý giải như thế nào, tại sao trong một thời gian ngắn y lại có biến hóa lớn như vậy?"

Quay nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân trầm giọng nói: "Chính là năm vị chưởng giáo cùng phát giác, sự thay đổi của y nhất thiết liên quan đến Đại Bể chẳng nghi ngờ gì nữa. Y chắc chắn phải đạt được kỳ ngộ gì đó, nếu không tu vi làm sao có thể gia tăng mạnh mẽ như vậy chỉ trong một thời gian ngắn cơ chứ. Với tu vi hiện tại của y, đối với việc tranh đoạt danh hiệu đệ nhất thì ngũ viện chúng ta hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào". Nói xong, đem nhận xét của Pháp Quả đại sư kể lại cho mọi người nghe.

Nghe lời ông ta nói, Vân Phong không phục hỏi: "Nếu cho rằng tu vi của y tăng tiến như vậy, chẳng phải y đã trở thành một vị thần tiên rồi sao? Hiện tại cuộc tranh tài chưa diễn ra, ai dám khẳng định y nhất định thắng? Có lẽ vào một thời điểm nào đó y đột nhiên thất cơ, bị thua vào tay người khác cũng không chừng. Thời của chúng ta đã đến, vậy chúng ta nên sung mãn tự tin bản thân, tập trung toàn lực, để mọi người biết Dịch Viện chúng ta tựu trung không phải là đồ bỏ đi. Chúng ta tuyệt không phải là thứ yếu đuối chưa đấu đã hàng!"

Huyền Ngọc chân nhân nhẹ gật đầu, nói: "Đúng, nói đúng lắm. Hiện tại chúng ta không cần quan tâm đến chuyện đó nữa. Khi thời gian đến, Lục Vân và Ngạo Tuyết cứ toàn lực đối phó, tranh đoạt vị trí thứ hai quay về cũng là tốt rồi. Mọi người ở đây ngồi đây nghỉ một chút, rồi tranh thủ tu luyện. Nếu có muện thì cứ về phòng nghỉ. Vào sáng sớm ngày thứ ba, cùng đến Thái Huyền Sơn, ngày mai mọi người cũng có thể đi vòng vòng xem chơi cho biết đó biết đây một chút". Nói xong quay người bỏ đi.

Lục Vân vô ý nhìn thấy trong lúc Huyền Ngọc chân nhân chuyển thân, khóe miệng lộ xuất một nụ cười

thiếu não. Nhìn sau lưng ông ta, Lục Vân đột nhiên cảm thấy, có lẽ có một lúc nào đó, ông ta xem chàng phải là con người quan trọng nhất cho cuộc đấu này. Ông ta là Dịch Viện chủ đạo giáo, vinh nhục của Dịch Viện đều đặt trên đôi vai của người. Vì danh dự của Dịch Viện, ông ta cố nhiên không nhìn lầm, nhưng khi Dịch Viện có khả năng không đạt được danh vị cuối cùng, ông ta cũng không muốn sự đùa cợt hay thờ ơ của người khác, điều này quả thực là không dễ chịu chút nào.

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt Lục Vân phát ra một luồng hào quang màu xanh ngọc, toàn thân xuất một cỗ khí thể cường đại dần dần tỏa ra rồi bao trùm cả khoảng không gian trong lòng sơn động. Mục đích của việc đến đây là cùng Kiếm Vô Trần quyết phân cao thấp, để tìm ra ai là Lục Viện đệ nhất nhân. Thời khắc này, Lục Vân đã hạ quyết tâm, hiện tại mọi người ở đây sâu muộn không vui như vậy, tất cả là do bị Thiên Kiếm Viện áp bức, nếu như cùng Kiếm Vô Trần đại chiến một trận, có thể đem lại sự cao hứng cho mọi người.

Khi ra đến cửa động khẩu, Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên dừng phắt lại, quay người nhìn Lục Vân, trong mắt lộ xuất sự kinh ngạc. Những người khác, thời điểm này bị khí thể cường đại của Lục Vân làm cho kinh hãi, không nhìn được ngay ngốc nhìn chàng.

Lục Vân toàn thân hào quang lưu chuyển, hai mắt lộ xuất thần quang, thần sắc ngạo nhiên nói lớn: "Vì cuộc tranh đoạt Lục cường là nhằm tìm ra đệ nhất danh, đệ tử nguyện mang hết sức cùng Kiếm Vô Trần quyết tranh cao thấp, để xem coi liệu truyền thuyết Thiên Kiếm Viện lợi hại, vĩnh viễn bảo trì bất bại có thật hay không. Lần này, đệ tử muốn xem kỹ lực bất bại của y bị biến thành thất bại. Xin mọi người hãy ủng hộ cho đệ tử, con sẽ không để mọi người thất vọng. Đệ tử quyết đưa Dịch Viện vượt lên trên năm viện khác". Nói xong, cỗ khí thể cường đại đột nhiên gia tăng gấp bội, toàn bộ sơn động tức thì hồng quang bạo xạ, giống như đang rơi vào một biển máu không cùng.

Tử Dương chân nhân nghe thấy thế, toàn thân huyết khí dâng trào, hai mắt phát ra thần quang kích động, miệng cười ha hả không ngừng. Riêng Huyền Ngọc chân nhân thì sắc mặt đại biến, trong mắt ẩn hiện một chút hy vọng. Ngạo Tuyết bên cạnh mỉm cười chúc phúc cho chàng. Vân Phong hò hét phụ họa, miệng la "tốt tốt" liên tục. Lý Hoàn Phi chần chứa sự cổ vũ, riêng Tĩnh Nguyệt Sư Thái thái độ vừa có một phần kinh dị, vừa có điều gì đó rất khó hiểu.

48. Hồi 48 - Thần Bí Kính

Lâm Vân Phong khẽ đỏ mặt, nhìn đi chỗ khác cười xòa: "Đệ nói bất quá là được đi du ngoạn, thôi như thế này cũng tốt rồi. Chúng ta đến chỗ của Phượng Hoàng Thư Viện rủ Thương Nguyệt sư tỷ ra ngoài du ngoạn, huynh thấy sao? Ngạo Tuyết sư tỷ cũng cao hứng muốn đi, đúng không nào? Tốt, không nói nữa, mau đi thôi". Nói xong cười gió bay đi, thân ảnh nhanh chóng tiến về phía trước. Lục Vân nghe vậy, mắt lộ hào quang kỳ dị, liếc nhìn Ngạo Tuyết, nhẹ gật đầu, rồi cũng theo Lâm Vân Phong mà đi.

Một hàng bốn người cùng nhanh chóng tiến tới nơi tạm cư của Phượng Hoàng Thư Viện. Do có Ngạo Tuyết ra mặt, nên họ nhanh chóng gặp được Thương Nguyệt. Cùng ra với Thương Nguyệt còn có sư muội Hứa Khiết, ngay sau khi sáu người diện kiến, Lục Vân nhìn Thương Nguyệt cười nói: "Cuộc đấu chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu, chi bằng chúng ta cùng nhau đi dạo một chuyến để thư giãn trước khi bước vào trận đấu, được không? Thái Huyền Sơn này vô cùng hùng tráng, là địa phương phong cảnh tú lệ, hứa hẹn có nhiều nơi để thưởng ngoạn".

Thương Nguyệt nhìn Lục Vân rồi mục quang chuyển sang phía Ngạo Tuyết, tĩnh lặng nhìn nàng như muốn hỏi ý. Thấy Ngạo Tuyết nhẹ gật đầu, Thương Nguyệt từ tốn nói: "Vậy cũng tốt, hiếm có dịp như thế này, mọi người cùng nhau du ngoạn ngắm cảnh cũng hay". Nói xong nháy mắt với Hứa Khiết, ra hiệu cho nàng cùng đi theo.

Bên cạnh đó, Lâm Vân Phong cười nói: "Đi thôi, chúng ta một nhóm sáu người cùng để ý xem núi này có linh hoa tiên thảo gì không, nếu có thì quả thật có lợi lớn nay, hà... hà... Lý sư huynh, huynh nghĩ có phải không hả?". Nói rồi mắt liền hướng về Lý Hoàn Phi này giờ im lặng đứng bên cạnh. Lý Hoàn Phi ánh mắt vẫn khinh ngạo đi sau Ngạo Tuyết một chút, liếc sang nhìn Lâm Vân Phong, nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói lời nào.

Lục Vân đưa mắt nhìn mọi người cười: "Vây là tốt rồi, đi thôi. Hôm qua đệ ở trên cao nhìn xuống, thấy phía sau Thái Huyền Sơn vô cùng rộng lớn, có linh tuyến kỳ phong rất nhiều, chúng ta nên đến đó hẳn thường xem sao". Nói xong nhìn thấy mọi người đã động tâm, liền quay người bay trước dẫn đường. Năm người nhắm hướng hậu sơn bay đến.

Trên đường đi, bọn họ ngự phong phi hành, nhanh chóng tiến nhập vào Thái Huyền hậu sơn. Chỉ thấy khắp nơi thương tùng thúy bách, cổ thụ thành hình, muôn hoa khoe sắc, hương thơm lan tỏa như mây. Khung cảnh tĩnh lặng xinh đẹp này hấp dẫn sáu người, người thì lưu luyến, kẻ lo sưu tầm, chẳng mấy chốc họ cùng đến một khe núi có suối nhỏ chảy ra. Lục Vân đột nhiên dừng lại nói: "Mọi người hãy nhìn xem, thật là một cảnh sắc tuyệt mỹ, là nơi lý tưởng để ẩn cư tu dưỡng, nhất định thập phần thuận lợi, không biết mọi người có nghĩ vậy không?" Mỉm cười nhìn khắp chung quanh, ánh mắt Lục Vân bất chợt phát hiện một chùm hào quang chớp nháy hiện.

Thương Nguyệt cùng Ngạo Tuyết dừng bước cẩn thận thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ trước mắt, quả thật đẹp không gì sánh được. Chỉ thấy nơi này nước suối trong xanh, vô số kỳ hoa cổ thụ, lại thêm các chủng loài chim chóc cũng đua nhau cất tiếng làm tăng thêm vẻ thanh mỹ nơi đây, quả là nơi ẩn cư khó tìm.

Nhìn xung quanh, Lâm Vân Phong cao giọng hét to: "Thật đẹp quá đi..., nếu ta cất ba gian thảo lư nơi này, mỗi ngày nghe suối reo chim hót, ngửi hương thơm các loại kỳ hoa, thưởng thức màu xanh thúy lục, thật là thể gian đệ nhất thú. Chỉ tiếc nơi này là Thái Huyền Sơn, nếu mà ở Dịch Viện, thì đệ đã chuyển tới ở lâu rồi". Nói xong, hân hân diện diện nhìn mọi người cười không ngớt.

Hứa Khiết nở nụ cười quyến rũ nói: "Coi bản mặt tươi cười đầy gian ý của huynh kìa, đừng có mơ mà trở lại đây ở, huynh có biết tí gì về nguồn gốc nơi này đâu?". Nói xong, ánh mắt chứa một tia nhìn kỳ dị.

Lâm Vân Phong cười cười: "Mấy cái truyền thuyết đó chỉ sợ thể gian này không có một ai tin, huynh bắt quả không có ý xấu, muội không được đổ oan cho huynh đấy". Nói rồi, lại nhìn nàng cười ha hả.

Thương Nguyệt liếc nhìn sư muội ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì. Nhưng Ngạo Tuyết thì ngay lập tức minh bạch sự tình, không nhìn được nhìn Thương Nguyệt mà mỉm cười thần bí, trong mắt hai người lộ xuất thần thái tinh minh.

Lục Vân tĩnh lặng nhìn dòng suối trong suốt, trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia kỳ quang, tựa hồ phát hiện sự tình gì đó. Chứng kiến toàn thân Lục Vân hào quang chớp động, thân ảnh đã xuất hiện phía trên dòng suối, cẩn thận xem xét động tĩnh ở trên nước. Chỉ thấy dòng suối nhỏ này nước trong xanh nhìn thấu tận đáy, không vật gì che giấu được. Nhưng Lục Vân thực sự cảm giác lúc này trong thoáng chốc có vật gì đó chớp động hào quang, chỉ là thời gian quá ngắn thôi.

Quan sát mặt nước, ánh mắt Lục Vân dừng lại ở thân hình hai con cá nhỏ trong lòng suối. Hai con cá này một hồng một đen dài độ hai tấc, đang quấy động mặt nước. Người ta thường nói nước trong thì không có cá, không ngờ tiểu khê này lại có loại cá đuôi dài xinh đẹp này, quả thật là lạ.

Lúc này Vân Phong phát hiện ra sự dị thường của Lục Vân, không nhìn được bèn hỏi: "Lục Vân, sao thế? Huynh làm gì trên đó vậy? Có điều gì lạ đáng xem sao? Sao không gọi cho đệ một tiếng?". Vừa nói xong thân ảnh cũng đã đến bên cạnh Lục Vân.

Ở phía bên kia, mọi người nghe Vân Phong nói, liền chú ý vẻ khác thường của Lục Vân, toàn bộ đều lạ lùng nhìn chằm.

Đến nơi, Vân Phong nhìn lên mặt nước, liền cười lớn: "Mọi người mau lại đây xem, trong mặt nước có có một con cá lục sắc, vừa to vừa mập, cực kỳ hấp dẫn. Nếu được nuôi trong bồn, nhất định sẽ đẹp hơn, ha ha...". Ba nữ nhân cùng Lý Hoàn Phi nghe thế, bèn mỉm cười vui vẻ, cùng tiến lại gần.

Lục Vân nghe Vân Phong nói, sắc mặt lập tức đại biến. Cẩn thận nhìn lại trong nước, cái gọi là lục sắc đại ngư ấy căn bản chính là hai con cá nhỏ một đen một hồng khi này. Cúi xuống nhìn Vân Phong, Lục Vân trầm giọng nói: "Vân Phong, đệ không đùa chứ? Đệ thấy một con cá lớn màu lục sắc à?".

Vân Phong ngạc nhiên, nhìn Lục Vân hỏi: "Sao vậy? Bộ huynh không nhìn thấy à, có phải không đó? Nhìn kìa, ngay chỗ đó đó, bơi qua bơi lại, quả thật rất đẹp". Vừa nói vừa chỉ vào mặt nước, cho Lục Vân biết vị

trí cụ thể. Khi Lục Vân cẩn thận nhìn kỹ lại, vẫn chỉ thấy ngoài hai con cá lạ đang bơi qua lại, tuyệt không có bất cứ thứ gì khác. Nhân thần Lục Vân đại biến, thân người lập tức rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Lúc này, ba nữ nhân cùng Lý Hoành Phi đã bay đến cạnh hai người, chăm chú nhìn con cá đang bơi lội trong nước. Chợt nghe Hứa Khiết cười cười chế nhạo nói: "Lâm Vân Phong huynh giỏi lắm, dám đánh lừa chúng tôi, con lục sắc đại ngư của huynh đâu? Rõ ràng là con hồng sắc đại ngư mà".

Ngạo Tuyết nghe thấy thế, liền nghi hoặc cất tiếng hỏi: "Không phải đâu, sao tỷ chỉ thấy được con cá nhỏ màu lam thôi à? Thương Nguyệt tỷ, tỷ xem con cá đó màu gì vậy?".

Thương Nguyệt sắc mặt thất kinh nói: "Muội lại chỉ thấy đó là một con cá ba màu, không to không nhỏ". Nói xong, quay nhìn Lý Hoành Phi, đợi hắn nói ra kết quả. Lý Hoành Phi nhìn mọi người một vòng, rồi nhẹ giọng nói: "Ta chỉ thấy con hắc sắc đại ngư, so với mọi người có điều bất đồng thì phải".

Lâm Vân Phong cười quái dị bảo: "Không thể nào, tại sao lại như vậy chứ? Lục Vân, huynh đó, thật sự huynh nhìn thấy màu gì, mau nói cho chúng đệ biết, tại sao mọi người lại không thấy giống nhau? Kỳ lạ thật!".

Lục Vân giật mình sức tỉnh, nhìn mọi người nói: "Ta thấy có hai con cá nhỏ, một đen một đỏ. Sự tình này thật là cổ quái, mọi người thử nghĩ kỹ xem tại sao lại xuất hiện sự việc kỳ dị đến như vậy chứ?". Lời vừa nói, năm người còn lại thất kinh, không ngờ đã gặp chuyện lạ như thế.

Nhìn vào mặt nước, sáu người nhất thời rơi vào trạng thái trầm tư. Không rõ được giữa thanh thiên bạch nhật này sao đột nhiên gặp phải sự tình kỳ lạ như vậy? Lục Vân nhìn quanh rồi thân ảnh đột nhiên bay lên trên, nhanh chóng dừng lại giữa không trung, cẩn thận xem xét tình cảnh. Còn Lâm Vân Phong lại trầm trầm hô: "Âm dương ngũ hành, cần khôn huyền hóa, vạn vật quy bổ, nhất thiết hiển hóa. Mở ra!". Lời vừa thốt, chỉ thấy từ hai mắt hắn tức thì phát xuất hai đạo hào quang, nhằm mặt nước bắn tới, trông cực kỳ thần bí.

Một lúc sau, chợt nghe Vân Phong la lên thất thanh: "Trời ơi! Sao lại không có cái gì nữa hết vậy kìa? Đệ dùng Âm Dương bí thuật tra xét, đột nhiên phát hiện không có con gì cả, chỉ toàn nước trong, căn bản không thấy một móng cá nhỏ nào đã có trước đó. Đây đúng là quái sự, đệ là chuyên gia bắt quỷ, thế mà không gặp con quỷ nhỏ nào, lạ thật".

Ba nữ nhân và Lý Hoành Phi nghe thế sắc mặt càng trầm trọng, nhân thần cổ quái.

Ở giữa không trung, toàn thân Lục Vân bao phủ hồng quang, trong mắt ẩn chứa hào quang bảy sắc. Lúc này chàng đang dùng pháp quyết độc hữu của bản thân "Ý Niệm Thần Ba" dò xét khắp nơi. Để tìm kiếm bí mật ẩn dấu bên trong sự kiện kỳ quái này, Lục Vân đã phát liên một lúc hai mươi bốn đạo Ý Niệm Thần Ba. Tần suất của mỗi dòng từ ba trăm sáu mươi lần đẩy lên đến trên hai trăm vạn lần, tốc độ quả thực kinh người. Tận lực không bỏ sót một điểm nhỏ nào, chàng đã mở rộng phạm vi bao trùm cả Thái Huyền hậu sơn.

Hai mươi bốn đạo Ý Niệm Thần Ba tỏa ra khắp mọi góc ngách của Thái Huyền hậu sơn, nhanh chóng phân tích mọi thông tin hữu dụng. Toàn bộ tin tức này được gửi về trung tâm não của Lục Vân, hình thành một kết vông mô tả chi tiết tình huống hiện tại của nơi đây. Lục Vân nhanh chóng loại bỏ những tin tức vô dụng, tức thì lập thành một bản đồ phân bố của Thái Huyền hậu sơn trong não bộ. Cẩn thận tìm kiếm trong bản đồ giữa não đó những tình huống liên quan, trong mắt Lục Vân chợt hiện nét chấn kinh. Nguyên chàng phát hiện trong Thái Huyền hậu sơn này có bảy địa phương thập phần thần bí mà Ý Niệm Thần Ba cũng không thể tra ra điều gì. Trong số đó, nơi chàng đang đứng chính là một trong bảy nơi thần bí này.

Từ từ hạ thân xuống đất, Lục Vân sắc mặt trầm trọng nhìn năm người nhẹ giọng nói: "Ở đây thần bí quá, chúng ta phải cẩn thận một chút. Ta hiện tại đã tra ra nơi hậu sơn này có bảy địa phương thần bí, mà chỗ này là một trong số đó. Tại sao mỗi chúng ta đều nhìn thấy cảnh tượng khác nhau? Câu hỏi này nhất thời không thể trả lời cho rõ ràng được. Tốt nhất là hiện tại không có dị vật nào xuất hiện bất ngờ công kích, mặc dù có thể khiến cho chúng ta khốn hoặc, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm lắm. Từ Ảnh thần kiếm của Ngạo Tuyết sư tỷ có ẩn tàng linh ý chỉ dẫn, vậy tỷ hãy thử xem có thể dụng thần kiếm truy ra manh mối gì không? Âm Dương pháp quyết của Vân Phong đệ cũng thần kỳ vô bí, đệ cũng tận lực thi triển, chúng ta cùng thử xem có thể giải khai điều bí ẩn này không".

Vân Phong cười khỏ: "Đệ đã thử rồi, không tra ra được bất cứ thứ gì, chỉ có thể chờ xem thần kiếm của Ngạo Tuyết sư tỷ có hiệu nghiệm hay không thôi".

Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói: "Để tỷ thử xem, hãy nhìn cẩn thận". Dứt lời, chợt thấy toàn thân Ngạo Tuyết phát ra một luồng hào quang cường thịnh màu huyền thanh, Tử Ảnh thần kiếm kêu lên một tiếng nhỏ rồi tự động bay ra khỏi vỏ, phóng ra một đạo tử sắc quang hoa vô cùng đẹp mắt, xoay tròn không ngừng trên đầu Ngạo Tuyết. Bên cạnh, mọi người tĩnh lặng chú thị Ngạo Tuyết, chờ đợi động tĩnh từ nàng.

Thời gian trôi qua chậm chậm. Chỉ thấy Tử Ảnh thần kiếm quay càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã hoàn toàn chuyển thành một đĩa quang sắc màu tím không thể nhìn rõ được tốc độ xoay của nó nữa. Theo đĩa tử sắc quay nhanh đó, một đạo quang hoa màu tím huyền hóa thành một con tử long, múa lượn quần quýt quanh Ngạo Tuyết. Sau khi tử long bay lượn qua lại nhiều vòng, chợt xuất hiện tại mặt nước gần đó, uốn mình tới lui, tựa hồ như đã tra ra khí tức thần bí gì đó.

Mọi người đều như nín thở, biết rằng thời điểm quan trọng nhất đã đến. Tử long rút cuộc đã phát hiện ra vật thần bí đang ẩn tàng, đây chính là lúc biết kết quả. Lúc này hai mươi ba đạo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân đã phản hồi, chỉ còn duy nhất một đạo tối hậu vẫn chưa thấy tăm hơi. Hơn nữa, đây là đạo có tần suất cao nhất. Trong khi mọi người chờ đợi kết quả từ tử long, thân thể của Lục Vân chợt chấn động, trong mắt loé lên một tia sáng kỳ dị rồi nhanh chóng biến mất.

Một lúc sau, Tử long đột nhiên gầm lên một tiếng dài, long thân màu tím đột nhiên hóa thành một chùm tử quang, nhắm mặt nước trong xanh mà bắn đến. Sáu người chứng kiến điều này, trong tâm vô cùng khẩn trương, chăm chú nhìn theo hướng của đạo tử quang. Chỉ thấy đạo tử quang đó sắp bắn vào mặt nước, thì lập tức từ trong nước một đạo hào quang lam sắc xuất hiện, toàn lực cản trở sự tiến đến của tử sắc quang hoa. Đạo lam sắc quang hoa đó trông giống như cái thuẫn bài, kiên cường vô cùng, trực tiếp đối kháng với tử sắc quang hoa, một chút cũng không nhường.

Hai mắt của Ngạo Tuyết thần quang đại thịnh, chân nguyên toàn lực vận động, thần kiếm trên đầu được công lực toàn thân nàng chi trì nên tiếp tục mạnh mẽ lao xuống giống như một con tử long điên cuồng. Khi chạm nhau một lần nữa, sau một lúc tương trì giữa hai luồng hào quang, tia lam sắc cuối cùng cũng bị phá diệt gây ra một tiếng nổ lớn dội lên vô số hoa nước làm ướt hết mọi người có mặt.

Tử long sau khi đột phá sự cản trở của chùm hào quang lam sắc, liền bắn thẳng xuống nước. Tuy nhiên, khi sắp tiếp cận mặt nước thì lại thấy một chùm hào quang màu lam rất đẹp mắt bay lên. Giữa luồng hào quang lam sắc đó, có một giá kính màu lam vô cùng kỳ dị, mặt kính có những hoa văn kỳ quái, nhấp nháy hào quang thần bí, không ngừng xoay chuyển.

Khi giá kính thần kỳ hiện thân, Vân Phong lập tức hô to một tiếng: "Hảo bảo bối a, ha ha, thật là thu hoạch ngoài ý muốn, mọi người mau chặn lại không cho nó thoát". Nói xong, gương mặt hưng phấn nhìn chăm chăm giá kính, tựa hồ như nó là vật trong túi của hắn rồi. Năm người còn lại đều kinh ngạc, không ngờ trên Thái Huyền Sơn lại có bảo bối ở khắp nơi. Sáu người án ngữ sáu phương, Lục Vân thủ phía trên, Hứa Khiết thủ phía dưới, mọi người cẩn trọng chăm chú nhìn giá kính màu lam kỳ dị này.

Lúc này, Ngạo Tuyết vẫn tiếp tục điều khiển thần kiếm phát động công kích, muốn chế trụ giá kính đó. Giữa không trung, chỉ thấy giá kính màu lam xoay tròn liên tục, mặt kính phát ra một đạo lam sắc quang hoa, nhằm tử ảnh thần kiếm đã biến thành tử long đánh chặn. So với tốc độ đánh tới ngày càng tăng của tử long, kính tử cũng gia tăng tốc độ xoay không hề nhượng bộ chút nào. Ánh mắt Thương Nguyệt khê trầm xuống nói: "Cái kính này thập phần kỳ dị, không đơn giản chút nào, có lẽ nó thuộc về một loại thần khí nào đó, cũng có ý thức. Chúng ta muốn bắt được nó chắc cũng không dễ dàng. Mọi người thử xem có phương pháp nào thu phục được nó không?".

Ở trên, Lục Vân nói: "Ngạo Tuyết sư tỷ tạm thời thu hồi công kích, Vân Phong đệ vận dụng Âm Dương pháp quyết thử một lần xem có chế trụ được nó không. Vật này có năng lực phòng ngự cực cao, có lẽ rất khó đối phó, mọi người nên đề tâm đề phòng cẩn thận. Lúc này, nó nhất định có ý đồ đào thoát khỏi vòng vây của chúng ta, vì thế chúng ta phải đề tựu tối đa công lực, vận chân nguyên của sáu người hình thành một không gian phong bế, bao vây nó vào giữa không cho chạy thoát".

Giữa không trung, chỉ thấy một đạo chân nguyên huyền thanh bao phủ giá kính lam sắc vào giữa. Sáu thanh trường kiếm cùng đồng thời phát ra những hào quang bất đồng, chia sáu hướng nhắm giá kính bủa

vây. Còn Vân Phong thì vận dụng toàn lực thi triển Âm Dương pháp quyết, chuẩn bị dùng thuật phong ấn của Âm Dương pháp quyết để đối phó với lam sắc giá kính.

Chứng kiến Vân Phong toàn thân bao phủ hào quang thanh sắc cường đại, song thủ thu về trước ngực bắt ấn theo pháp quyết, miệng hô lớn: "Âm Dương ngũ hành, càn khôn thiên địa, vạn vật vạn pháp, theo lệnh của ta, phong ấn!". Nói xong, thấy song thủ của Vân Phong lay chuyển, hội tụ tại trước ngực âm dương nhị khí, một tả một hữu tựu thành thể lưỡng biên giáp kích, nhắm ngay giá kính lam sắc thần kỳ mà bắn tới.

Chỉ thấy ở giữa đạo hào quang lam sắc đẹp mắt, giá kính đột nhiên gia tốc, vô số hoa văn kỳ quái huyền xuất thành nhiều phù lục pháp chú, hình thành một đạo kết giới kỳ dị bao bọc, bảo hộ chặt chẽ giá kính ở giữa. Khi Âm Dương pháp quyết của Vân Phong bắn tới tiếp xúc với kết giới cổ quái này thì tạo thành một tiếng nổ cực lớn, vô số dòng khí lưu muôn màu bay giữa không gian đang bị vây bọc bởi sáu người, không ngừng tạo ra những luồng hào quang đẹp mắt.

Thời gian dần trôi, Âm Dương nhị khí của Vân Phong từ từ yếu nhược, nhưng kết giới cổ quái cũng thu nhỏ dần, đến lúc tối hậu hai cổ lực lượng đồng thời tiêu biến. Tuy nhiên, kính tử lam sắc thần kỳ ngay lúc kết giới chung quanh tiêu thất đã lập tức gia tăng tốc độ, phát ra thêm vô số phù lục pháp chú, tại không trung chớp lóe các sắc kỳ quang, hình thành một cỗ kết giới mới.

Nhìn giá kính thần bí đó, trong mắt sáu người lộ xuất tia nhìn kinh hãi. Vân Phong thân ảnh nhẹ run, miệng cười kỳ quái nói: "Vật này quả thực cổ quái, không tốt rồi! Tới phiên mọi người. Để xem ra không có biện pháp nào chế trụ nó cả".

Ngao Tuyết nghe thấy thế, nhẹ giọng nói: "Trên mặt giá kính thần bí này có những hoa văn kỳ quái, tưởng nhất định là phù lục pháp chú thời thượng cổ. Nó cũng có kết giới cực mạnh ở xung quang, giống như Ngũ Thái Tiên Lan trước đây đã từng có, có năng lực phòng ngự rất cao. Nếu chúng ta không có một lực lượng cực mạnh, chắc là vô pháp đột phá kết giới này mà chế trụ nó".

"Ngao Tuyết nói không sai, vật này đích xác là cổ quái. Nhưng muội nghĩ rằng nó cùng Ngũ Thái Tiên Lan có điểm bất đồng, vì Ngũ Thái Tiên Lan là kỳ hoa có sinh mệnh, trong khi giá kính này tuy có ý thức, nhưng không phải là vật có sinh mệnh, tối đa chỉ là một dạng thần khí chi đó. Bất quá giá kính này có hình dạng thập phần cổ quái, chắc là cũng có công dụng đặc thù mà hiện giờ rất tiếc chúng ta chưa biết được. Dựa vào tình huống hiện tại mà nói, nếu chúng ta không hao phí tinh lực chỉ sợ không dễ dàng gì chế ngự nó". Tĩnh lặng nhìn giá kính, Thương Nguyệt nói những điều suy đoán trong lòng nàng.

Lục Vân nhìn lại giá kính, ánh mắt ẩn hiện hào quang kỳ dị. Bản thân chàng đã phát xuất nhiều đạo Ý Niệm Thần Ba, nhưng mỗi khi tiếp cận kết giới đều bị dội ngược lại. Điều này làm cho Lục Vân bất giác nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba, hy vọng có thể tiếp cận kết giới thông qua các tần suất đồng dạng nhằm tra soát bí mật. Thật tiếc là trong tình huống hiện tại, Lục Vân bị phân tâm bởi nhiều thứ, căn bản không thể toàn lực thi triển Ý Niệm Thần Ba, do đó không thể tra ra được điều gì cả.

Thời gian chậm chậm trôi. Sáu người tuy tạm thời khốn trụ được kính tử thần bí, rất tiếc là không ai biết cách đột phá kết giới xung quanh, nói chi đến việc thu thập nó. Mắt thấy nếu cứ tiếp tục duy trì tình trạng này, cũng không có kết cục tốt đẹp gì, Lục Vân bèn nói lớn: "Chúng ta không nên tiếp tục cách này nữa, hiện tại thay vì kiên trì bao vây nó, chi bằng chuyển sang công kích, xem lúc đó có thể đột phá kết giới phía ngoài hay không. Hiện tại mọi người hãy vận tụ công lực đến mức tối cao, chúng ta đồng thời hướng về nó bức tiến, thực hành đột phá cường chế. Chuẩn bị... bắt đầu". Nói xong thì thân ảnh của sáu người đồng thời tiến tới giá kính.

Thế rồi, dưới sự tấn công toàn lực của sáu người, hào quang từ giá kính đột nhiên phóng ra bốn phía, nhưng ngay lập tức bị bọn họ ép cho quay lại. Chứng kiến thân hình sáu người lắc lư liên tục, mỗi bước tiến lên đều bị lực lượng cường mạnh chặn lại nay ngược. Nhưng sáu người không chùn bước, một bước lùi thì ba bước tiến, cuối cùng làm cho kết giới bên ngoài của lam sắc kính tử thần bí bị ép đến phát nổ. Kết giới bị phá, sáu người tức thời cảm giác dễ thở, vì lực phản kháng giảm đi rất nhiều.

Tuy kể giới phía ngoài của kính tử bị phá diệt, nó cũng không dễ dàng. Trong lúc sáu người còn ngả nghiêng chưa đứng vững, mặt kính lại tiếp tục phát xuất hào quang lam sắc công kích. Sáu người dưới áp lực tái khởi, liền khai triển tuyệt học, từng bước từng bước tiến lại gần. Tối hậu, họ chung qui cũng bức tới cách mặt kính khoảng một xích.

Nhìn giá kính vẫn tiếp tục xoay chậm chậm, Lục Vân mở miệng nói: "Vân Phong, đệ thử thi triển Âm Dương pháp quyết một lần nữa xem có phong ấn được kính này không. Nhanh lên đệ, chúng ta đã hết sức rồi". Vân Phong ứng tiếng làm ngay, tái thi triển Âm Dương pháp quyết. Chứng kiến hai cổ âm dương chỉ khí tụ lại phía trên giá kính, hình thành một đồ án hình âm dương bát quái, từ từ hướng đến giá kính định phong ấn.

Khi đồ án bát quái tiếp cận giá kính, hoa văn kỳ quái trên mặt kính đột nhiên phát ra hào quang chói mắt, đối kháng lại vàng âm dương bát quái. Hai cổ cường lực kinh nhau một lúc, hoa văn kỳ quái trên giá kính lại phát xuất tiếp các luồng quang hoa nhẹ nhàng đẩy âm dương pháp quyết đang được Vân Phong thi triển toàn lực sang một bên, quả thực lạ lùng.

Lục Vân khẽ than: "Giá kính này thực cổ quái, nhất định không phải phàm vật, nếu không đâu khó thu phục thể này. Các vị sư huynh sư tỷ có cách gì cũng nên đem ra thử đi. Đã đến nước này, phải tính đến chuyện bỏ cuộc quả là điều đáng tiếc". Nói xong nhìn bốn người còn lại, ánh mắt dò xét.

Lý Hoành Phi chán nản nói: "Sở học của huynh đã đem ra sử dụng hết, nói về phương diện phong ấn thì không có kinh nghiệm gì. Trong bốn viện của Dịch Viện ta, thì chỉ có Âm viện là sở trường, kỳ dư ba viện còn lại đều không tinh thông. Hiện tại Vân Phong không có cách nào, dĩ nhiên huynh cũng không có cách".

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, dịu giọng hỏi: "Sư tỷ này, quý môn Phượng Hoàng Thư Viện về phương diện pháp quyết thế nào?" Nhân thần Lục Vân nhìn nàng kèm theo vài phần nhu ý, khiến trong tâm Thương Nguyệt rộn lên cảm giác diệu kỳ.

Khẽ liếc nhìn Ngạo Tuyết, thấy nàng không chút chú ý, Thương Nguyệt không nhin được nhìn Lục Vân đầy hàm ý, nhẹ giọng nói: "Trong lục viện, về phương diện này đứng đầu là Đạo Viện, kế là Dịch Viện của huynh, thứ đến nữa là Bồ Đề học viện. Phượng Hoàng Thư Viện của muội sở trường tu luyện "Phượng Hoàng Niết Bàn" pháp quyết, đối với phương diện này hoàn toàn thiếu cận, không có biện pháp nào. Lần này gặp thứ thần vật này, chúng muội vô năng vô lực, thực là đáng tiếc!" Mọi người nghe thế, lập tức thở dài, tâm lý ẩn hiện sự tiếc nuối.

Lục Vân nhìn năm người, trong tâm đang suy tính sự tình. Lúc này ngoại trừ việc tự nhờ vào bản thân,

thấy Vân Phong len lén tiếp cận Hứa Khiết như vậy thì lại không tỏ vẻ tức cười chút nào mà trên nét mặt và trong ánh mắt lại xuất hiện một thần tình rất kỳ lạ, khó diễn tả thành lời, tuồng như khao khát, hay mong đợi, hay là một điều gì đó khác hơn. Ánh mắt của cả hai nàng nhìn Lục Vân lúc ấy dường như chứa đựng chút gì u oán pha lẫn hoang mang, như thể trách móc chàng sao không nồng nhiệt được như Vân Phong.

Người tu chân thật sự rất cô đơn, nên một khi đã ký thác tình cảm cho người nào thì khó lòng dứt bỏ. Hai nàng tuy quen biết Lục Vân chưa được bao lâu, đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu là biến cố, cùng chia sẻ những khoảnh khắc diệu kỳ. Khổ nỗi cả hai đều là người tâm cao khí ngạo, nên chẳng dễ gì chịu tự mình tỏ lộ tình ý ra trước. Còn Lục Vân vì thân phận đặc biệt của mình có quá nhiều ẩn tình, nên lúc nào cũng cẩn mật đề phòng, không chịu bộc lộ chân tình. Vì thế, mối duyên tơ quẩn quít của ba người có thể bắt đầu được hay không và như thế nào, còn chưa ai biết.

Tựa như có một luồng gió lạnh thốc qua, nụ cười trên gương mặt Lục Vân vụt tan biến. Ánh mắt biểu lộ tình cảm tương đồng của hai thiếu nữ khiến chàng đột nhiên nhận ra một điều, là tuy không nói ra, một mối dây tình ái đã âm thầm ràng buộc chàng với hai người thiếu nữ này, mỗi mỗi quan tâm, mỗi mỗi nụ cười, trong từng khoảnh khắc ngấn ngủ bên nhau, đều đã trở thành những dấu ấn sâu đậm trong tim, không dễ nhạt phai. Nhìn hai gương mặt kiều diễm của hai nàng, Lục Vân bỗng tự vấn lòng mình nếu như có cơ hội mở lời, chàng sẽ tỏ tình với ai đây? Ngạo Tuyết chăng? hay Thương Nguyệt? Có lẽ bản thân chàng cũng không quyết định được. Là con người, ai chẳng có ham muốn, mà lòng ham muốn của con người cũng vô cùng. Có lẽ hôm nay chàng quyết định chọn Ngạo Tuyết, mai kia biết đâu không tưởng nghĩ đến Thương Nguyệt, đó chính là dục vọng xui khiến vậy!

Lục Vân đưa mắt nhìn đi nơi khác, bất chợt phát hiện Lý Hoành Phi cũng đang nhìn mình, trong lòng chàng thoáng rung động, không kềm nổi một tiếng thở dài. Chàng ngược mặt nhìn trời, tự hỏi vận mệnh thực sự của mình trên đời này là gì. Từ lúc gặp được quái nhân sư phụ đến nay, đường đời của chàng cũng êm ả lắm, chưa từng gặp phải chuyện gì. Thế thì lời nguyện rửa của cao xanh kia đến khi nào mới ứng nghiệm? Đến lúc đó, liệu chàng có đủ khả năng chống lại ý trời, dịch thiên cải mệnh hay không? Điều này chàng vẫn chưa dám chắc, chỉ biết bên lòng bất khuất, nhất định đấu tranh với thiên mệnh đến cùng!

Lúc này, Hứa Khiết đã chạy về bên cạnh Thương Nguyệt, nên nàng thôi không nhìn Lục Vân nữa mà chuyển sang xem xét tấm kính kỳ lạ nọ. Ngạo Tuyết cũng quay sang cùng Thương Nguyệt quan sát chiếc kính thật cẩn thận. Khi hai nàng xem xét đến mặt lưng kính được trang trí bằng một bức cổ họa, trong lòng liền có cảm giác chiếc kính này thật không đơn giản. Có lẽ nào bức cổ họa kia đang ẩn chứa ý tứ gì chẳng? Xích Cước Đạo Nhân ngửa mặt lên trời mà cười, là vì đắc ý chẳng, hay để giấu tiếng thở dài? Còn lần điện chớp kinh người kia đang cùng ngũ sắc quang trụ tranh hùng, là muốn ám thị điều gì?

Hai người nhìn nhau, khe khẽ lắc đầu, không nói lời nào. Ngạo Tuyết cầm lấy chiếc kính, nhìn qua một lượt rồi chuyển qua cho Lý Hoành Phi. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Lý Hoành Phi trầm giọng nói: "Chiếc kính này chắc hẳn có lai lịch không tầm thường. Chúng ta đã không đoán ra được thì nên đưa về hỏi lại chưởng môn sư bá, có lẽ người biết chăng?"

Lâm Vân Phong vừa chìa tay ra đón lấy chiếc kính, vừa nói: "Chớ vội! Lục Vân còn chưa nói gì mà. Chúng ta không biết, biết đâu huynh ấy lại biết thì sao? Để xem huynh ấy nói sao rồi quyết định cũng chưa muộn mà". Bốn người kia nghe Vân Phong nói thế, bèn xoay cả sang nhìn Lục Vân chờ nghe chàng trả lời.

Lục Vân thu hồi mục quang, quay lại nhìn năm người, khẽ lắc đầu cười nói: "Mọi người đừng có xem Lục Vân này như thần tiên vậy chứ! Đệ cũng mù tịt như mọi người thôi, không suy đoán ra được điều gì từ chiếc kính thần kỳ này. Đệ nghĩ chúng ta nên theo ý kiến của Lý sư huynh, quay về hỏi chưởng môn sư bá xem người có biết hay không".

Ngạo Tuyết khẽ giọng nói: "Vật này lấy được ở Thái Huyền Sơn, nếu như Thiên Kiếm Viện biết được, chỉ sợ lại có tranh chấp. Theo ta thấy, chúng ta tạm thời đừng tiết lộ việc này ra ngoài, đợi chưởng giáo sư bá xem qua, rồi tùy người quyết định vậy".

Vân Phong bất bình nói: "Lấy được ở Thái Huyền Sơn thì đã sao nào? Chúng ta đã phải cùng nhau tốn bao công sức, chẳng lẽ dâng không cho người ta? Giả như Lục Vân sư huynh không phát hiện ra tình huống dị thường, rồi sau đó không được thần kiếm của Tuyết sư tỷ chỉ dẫn, thì có ai biết được có báu vật ẩn tàng nơi đây chứ? Nơi đây là hậu sơn của Thái Huyền Sơn, đệ tin chắc rằng người của Thiên Kiếm Viện đã sớm

dò tìm báu vật nhiều lần rồi, chỉ là họ vô duyên vô phận, mới xui khiến cho báu vật rơi vào tay chúng ta. Thế nên, cho dù Thiên Kiếm Viện có biết chẳng nữa, chúng ta cũng không việc gì phải giao lại”. Thương Nguyệt và Hứa Khiết đứng một bên, nghe nói vậy, đều tròn mắt nhìn gã.

Lý Hoàn Phi và Ngạo Tuyết cùng im lặng, dường như không biết nên nói thế nào cho phải. Lục Vân bước tới cạnh Vân Phong, nhẹ nhàng vỗ vai gã, cười nói: “Lo gì chứ, đã có ai bảo là sẽ giao lại cho Thiên Kiếm Viện đâu? Ngạo Tuyết sư tỷ chỉ mới nói là tạm thời chú ý đến điểm này, chờ về nói lại với sư bá xem thế nào thôi mà. Được rồi, giờ chúng ta không nên nói nhiều nữa, hãy quay về thôi. Đi nào!” Dứt lời, chàng kéo Vân Phong lập tức đằng không, thông thả bay về hướng tiền sơn. Bốn người kia cũng theo chân Lục Vân, nhắm hướng Thiên Hỏa Động đằng không tới.

Về đến sơn động, vừa may, Huyền Ngọc chân nhân đang ở đó. Lại đúng lúc Ngọc Vô Song, chuông giáo của Phương Hoàng Thư Viện sang tìm Thương Nguyệt cũng đang ở trong động. Thấy Thương Nguyệt về, Huyền Ngọc chân nhân cười nói: “Ngọc chuông giáo người xem, Thương Nguyệt không phải đã về kia rồi ư? Bọn trẻ không lẽ nào suốt ngày cứ ru rú trong động, nên ra ngoài dạo chơi là chuyện bình thường mà”.

Ngọc Vô Song mỉm một nụ cười mê hồn, làm mọi người xung quanh trong thoáng chốc như si như ngốc. Bà nhìn hai cô học trò cưng của mình, cười nói: “Xem hai đứa con kìa, thật quá lắm, trông chẳng khác nào mấy cô thôn dân nhếch nhác. Mà xem chừng bây giờ đã muốn thành môn hạ của người khác rồi, phải không nào?” Vừa nói, bà vừa liếc nhìn Lục Vân, mắt ánh lên một tia thần bí.

Thương Nguyệt và Hứa Khiết thoáng biến sắc mặt, len lén bước đến cạnh Ngọc Vô Song, lẳng lặng không nói. Tịnh Nguyệt đại sư thấy vậy, bèn tươi cười quay sang Ngạo Tuyết hỏi han sự tình nhằm giải vây cho hai nàng. Lâm Vân Phong liếc Hứa Khiết một cái, rồi nói: “Trình Ngọc sư thúc, lần này quả thật là bọn tiểu đệ chủ động sang mời nhị vị sư tỷ cùng ra ngoài du ngoạn, xin sư thúc đừng trách tội nhị vị sư tỷ. Vả lại lần này ra ngoài du ngoạn đã gặp một việc hết sức trọng đại. Sư thúc cứ việc hỏi mọi người thì khác rõ”.

Ngọc Vô Song nhìn Vân Phong, rồi quay qua nhìn Huyền Ngọc chân nhân như dò hỏi. Huyền Ngọc chân nhân lộ vẻ hoang mang, vội vàng hỏi lại Vân Phong: “Có đại sự gì? Sao ta không hay biết? Hãy mau nói ra xem, có phải các người đã ra ngoài gây họa, liên lụy cả đến hai đệ tử của Ngọc sư thúc không? Nếu quả như thế thì đừng trách tại sao ta lại nghiêm phạt các người”. Vân Phong nghe qua hoảng hốt, biết rằng mọi người đã hiểu lầm lời nói của mình, nhưng hấn lại không biết phải nói sao cho phải nữa.

Còn đang lúng túng, Lục Vân đã vỗ vai gã, cười nói: “Đệ thật là, lúc nào cũng thích dùng nỗ không hà, thôi hãy để huynh nói cho. Kỳ thật là sư bá đã hiểu lầm lời nói của Vân Phong rồi, bọn chúng con ra phía sau Thái Huyền Sơn du ngoạn, vô tình phát hiện ra một loại kỳ bảo. Bọn con sáu người toàn lực liên thủ mới lấy được vật ấy. Thế nhưng bọn con không tài nào nghĩ ra được nó là vật gì nên mang về đây để hỏi sư bá cùng Ngọc sư thúc. Hai người thấy nhiều hiểu rộng, kiến văn quảng bác hơn chúng con nhiều, chắc sẽ nhận ra được”. Dứt lời, chàng thò vào bọc lấy ra chiếc kính thần bí, hai tay nâng lên, trao cho Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân đón lấy, nhìn qua, mục quang tức thì bị tấm kính thu hút. Bên kia, Ngọc Vô Song,

Ý Niệm Thần Ba được đẩy lên tốc độ cao hơn, cẩn thận phân tích bức họa xem có ẩn tàng bí mật gì. Rất nhanh, Ý Niệm Thần Ba đã có hồi báo. Theo kết quả thám tra của Ý Niệm Thần Ba, chỗ này chính là nơi Lục Vân phát hiện ra lúc ban ngày. Có điều địa phương này thập phần cổ quái, tựa hồ có điều gì đó một mực gây nhiễu cho Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân khiến cho khả năng tra thám bị ảnh hưởng.

Liếc mắt nhìn quái vật hai sừng một lần nữa, rồi Lục Vân chậm chậm xuất hữu thủ. Chỉ thấy từ lòng bàn tay chàng nhanh chóng lóe lên một chùm huyền thanh quang mang từ từ hướng về phía thạch bích ẩn xuống. Đạo huyền thanh quang mang này chính là Dịch Thiên pháp quyết đặc hữu của Dịch Viện. Khi lòng tay tiếp xúc với thạch bích, toàn sơn phong rung lên dữ dội, vô số đá vỡ rớt xuống làm vang lên nh?ng âm thanh đinh tai giữa trời đêm. Bản thân Lục Vân cũng bị chấn động, hồng quang trong mắt bộc xạ, hữu thủ lại gia thêm ba thành lực đạo nhấn xuống.

Đồng thời với lúc hữu thủ Lục Vân gia tăng công lực, từ trên thạch bích đột nhiên lóe lên quang hoa, một lớp bạch quang giáp uy lực cường đại phóng về phía Lục Vân với tốc độ nhanh vô cùng. Bạch quang xuất hiện, quái thú hai sừng vẽ trên bức đồ án cũng thoáng ẩn thoáng hiện, thập phần quỷ dị thần bí.

Thân hình Lục Vân rung lên, sắc mặt chàng hơi nhợt nhạt đi. Lực lượng cường đại của đạo bạch quang dường như vượt ngoài ý liệu của chàng, chỉ một lần va chạm đã khiến chàng chấn thương, thực sự là việc vô cùng đáng sợ. Nhìn đạo bạch quang lấp lóe trên bức đồ án kỳ quái, Lục Vân thi triển đến tầng thứ năm của Thiên Địa Vô Cực "Vạn Nguyên Quy Nhất" tâm pháp. Từ bốn phía, vô số linh khí ẩn tàng trong không trung sớm hội tụ về chỗ Lục Vân.

Nơi này, huyền âm chí khí rất nặng, lại là lúc đêm về nên linh khí ẩn tàng trong không trung đều có đến ba phần hàn khí. Chỉ thấy Lục Vân dừng thân giữa không trung, bao quanh là linh khí màu lam, màu xanh cùng quang mang màu lục nhạt cùng tần tốc hướng về Lục Vân như đom đóm hướng về ánh lửa. Kinh mạch toàn thân chàng căng phồng lên, bằng tốc độ cực nhanh hấp thu lớp linh khí, chỉ trong thời gian ngắn nhất đã khôi phục lại được nguyên trạng.

Liền đó, từ thân mình Lục Vân, quang mang các màu lấp lóe, đẹp mắt vô cùng. Chỉ trong thoáng chốc, toàn thân chàng ngũ sắc quang hoa lưu chuyển rồi tiêu thất.

Nhân ảnh thoáng qua, Lục Vân lại xuất hiện trước bức thạch bích, cẩn thận đề phòng đạo bạch sắc quang mang lúc nãy. Chàng cẩn thận dùng Ý Niệm Thần Ba phân tích kỹ lưỡng đạo bạch sắc quang hoa, phát hiện trong đạo quang hoa quả nhiên có hàm ẩn bốn đạo pháp quyết khí tức khác nhau vô cùng kỳ bí, từ khi Lục Vân tu luyện đến nay đây là lần thứ nhất chàng gặp phải. Chàng từ từ điều chỉnh tần suất của Ý Niệm Thần Ba, vận khởi chân khí hộ thể, tần suất dao động của chân khí hộ thể được điều chỉnh tương ứng với tần suất của bạch sắc quang mang. Cảm nhận được lực bài xích cường đại của bạch sắc quang hoa dần dần giảm đi, trong lòng Lục Vân hé lộ tia vui mừng, chậm chậm tiếp cận với thạch bích.

Quang hoa lóe lên, Lục Vân hóa thành một đạo ngũ sắc quang mang xâm nhập vào trong vòng bao phủ của bạch sắc quang mang, nhân ảnh liền đó tiêu thất. Rất nhanh chóng sau khi chàng thâm nhập vào, đạo bạch sắc quang mang đẹp mắt cũng mất đi, chỉ còn lưu lại đồ án cổ quái trên thạch bích, lặng lẽ tồn tại giữa bốn bề đáy cốc âm ám. Bầu không khí ảm đạm lại được khôi phục, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại trên mặt đất vô số vụn đá vỡ lẫn lóc.

Trong lòng cổ động, quang hoa vụt lóe sáng, thân ảnh Lục Vân lơ lửng xuất hiện trên không, chàng khẽ chuyển động rồi nhìn một lượt xuống cổ động bên dưới, chàng chợt phát hiện cổ động không lớn, chu vi chỉ chừng năm trượng, chiều cao cũng không quá 3 trượng. Nhưng có một điểm khiến cho Lục Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chỉ trong chớp mắt, chàng lại xuất phát Ý Niệm Thần Ba dò thám lại lần nữa, bốn phía của tòa cổ động này chỉ trừ phía ngoài nơi chàng vừa tiến vào, mỗi một góc, một điểm đều bị phong ấn bởi một tầng cấm chế vô cùng kỳ diệu. Nói cách khác, bên trong cổ động có một đạo kết giới, chỉ có duy nhất một lối ra chính là chỗ chàng vừa tiến vào, ngoài ra không còn cách nào để xuất nhập nữa.

Cẩn thận đánh giá lại tòa cổ động, Lục Vân phát giác đây là một nơi vô cùng thần bí. Trong động có một bức tường, bên tả khắc một bức họa đồ, chính là bức quái đồ ở bên ngoài vẽ quái điều hai đầu, nhưng so với bức bên ngoài thì hình vẽ sống động hơn. Phía hữu trên tường khắc lão hổ đang giang cánh trên trời, nhất cử nhất động so với bên ngoài hoàn toàn giống hệt, bất quá hình ảnh lớn hơn nhiều.

Tuy nhiên, đó không phải là những thứ khiến Lục Vân kinh ngạc, thứ làm chàng thực sự kinh hãi chính là

hai bức họa đồ ở trung gian, nơi đó có một tấm kính lớn chừng ba xích, trên mặt kính quang hoa lưu động, mười phần kỳ quái. Tấm kính nằm giữa hai con quái thú, tựa hồ như chúng đang tranh đoạt tấm kính, cảnh tượng vô cùng sinh động.

Lục Vân đứng nguyên trên mặt đất, âm trầm quan sát tấm kính. Ý Niệm Thần Ba liên tục phát ra với tần suất khác nhau, toàn lực dò thám tấm kính. Có việc khiến chàng vô cùng kinh hãi là Ý Niệm Thần Ba của chàng bất luận cao đến đâu thì khi đến gần mặt kính đều bị gạt sang một bên, không thể tra xét được gì. Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, ánh mắt đảo khắp lòng cổ động, cổ động vẫn tĩnh lặng như chẳng có chuyện gì khiến chàng lấy làm kinh ngạc.

Cổ động này rất thoáng đãng, bốn bên trống trơn, điểm đặc biệt duy nhất là khắp trong lòng động đều bị một tầng bạch sắc quang mang nhàn nhạt bao phủ. Lục Vân không vội vàng tra khám tấm kính thần bí nữa mà đi vòng quanh một hồi rồi dừng lại cách thạch bích khắc đồ án chừng một trượng, ánh mắt dừng lại trên mặt đất chăm chú quan sát. Một khắc sau, Lục Vân phát hiện ra trên mặt đất quả nhiên có khắc một bài theo lối chữ cổ duyên, thập phần khó hiểu.

Cẩn thận nhìn kỹ một hồi, Lục Vân cuối cùng cũng minh bạch trên mặt đất viết điều gì. Nguyên lai trên mặt đất khắc những chữ sau: "Thái Huyền Sơn thượng, kỳ duyên động thiên, Huyền Thiên chi kính, nhất thiết tận hiển. Duyên dã mệnh dã, tùy vào cơ duyên, thần kính chi trung, có sinh có tử".

Lục Vân tham khảo lại đoạn thoại một lần nữa, đoạn đầu còn dễ hiểu, đoạn sau lại vô cùng mơ hồ. "Thần kính chi trung, có cả sinh tử" là ý gì? Ý muốn nói bên trong Huyền Thiên Bảo Kính có ẩn tàng cơ mật gì đó chăng?"

Nhìn tấm bảo kính lấp lánh quang hoa, trên mặt kính, quang mang các màu tuần hoàn lưu động, trong lòng Lục Vân lại dấy lên nỗi trầm tư. Tấm kính này ẩn tàng điều gì? Là may hay rủi? Là kỳ duyên hay tai họa? Lục Vân không hề biết. Chàng trầm tư hồi lâu, từ trong mắt chàng lại ánh lên quang hoa, chàng cất bước chầm chậm đi về phía tấm bảo kính, tưởng như sẵn sàng rút hết sức lực mà đánh cuộc với cơ duyên.

51. Hồi 51: Trở Chú Sơ Hiện

Lục Vân nhìn lên vách động, thấy ngoài hai cái đồ án có hình quái thú ở hai bên, còn lại không có gì khác. Nhưng mặt kính lúc này cũng không có một chút phản ứng nào, lẽ nào lại có điểm ảo diệu bên trong? Nhìn vào những quang hoa lưu chuyển trên mặt kính, Lục Vân trầm tư mặc tưởng. Tuy nhiên, trong lúc đang bận tâm suy nghĩ, chàng không để ý trên mặt gương đã phát sinh biến hóa nhỏ rất khó nhận biết.

Thân thể Lục Vân chợt chấn động, ý niệm thần ba đột nhiên phát xuất với tần suất một triệu lần. Mục quang chuyển động, chàng không có đủ thời gian để thực hiện một phản ứng nào nữa, một tia sáng đẹp mắt xạ xuất từ Huyền Thiên kính, phủ chụp lấy chàng trong luồng quang mang diệu nhãn. Lục Vân rung động, trong mắt thần quang bắn ra mạnh mẽ, toàn thân hiện luồng hào quang đại thịnh, chầm chầm nhìn vào dị biến đang phát sinh trên mặt kính.

Nguyên mặt kính quang hoa lưu chuyển, mơ hồ không rõ, giờ lại đột nhiên sáng rõ lạ lùng phản chiếu hình ảnh của Lục Vân trong đó. Trong gương, Lục Vân nhìn thấy một sự việc kỳ lạ làm chàng kinh ngạc. Ẩn hiện bên trong gương là một Lục Vân anh tuấn đầy đặn sáng sủa dễ nhìn, toàn thân cân đối nhìn thấy rõ trên mặt kính. Soi gương, vốn chuyện thường tình, nhưng có một điểm mà chàng không ngờ.

Chỉ thấy Huyền Thiên kính quang hoa càng lúc càng mạnh, ở giữa ngay trước mặt kính, chỗ của Lục Vân, lúc này phát sinh tình huống khác lạ. Lục Vân toàn thân y phục giống như bị xuyên thấu, châu thân kinh mạch khí huyết đột nhiên sôi sục. Mặc dù điều này làm hắn cảm thấy mát mẻ thoải mái, nhưng cũng đồng thời làm hắn giật mình lùi lại phía sau. Chỉ thấy trên Huyền Thiên kính quang hoa càng lúc càng thịnh, nhân ảnh của Lục Vân càng lúc càng hiện rõ trên mặt kính, rồi từ từ bức ra khỏi bề mặt kính, huyền hóa thành tám hình ảnh của Lục Vân. Đồng thời, toàn thân chàng bao phủ hắc sắc quang hoa, chu thân hiển thị tiểu đao có nhiều phù lục chú ngữ thập phần cổ quái, ngoài ra còn có tiểu kiếm với bảy sắc quang hoa lưu chuyển xung quanh, từ từ hiện rõ tại bề mặt kính.

Ngay trong mặt kính, tám quang ảnh của Lục Vân với một đao một kiếm nhất thời giao kích, lúc thì dính vào nhau, lúc thì phân tán, vô cùng thần bí. Lục Vân nhìn vào trong gương, thần tình đại biến, ánh mắt thể hiện thần sắc kinh hãi. Chẳng không thể ngờ rằng Huyền Thiên Kính lại ẩn tàng những khả năng kinh thể hãi tục, soi thấu bốn thân căn nguyên của con người như thế.

Ngay khi Lục Vân còn kinh ngạc thì trên mặt kính đột nhiên xuất hiện một thể bài thập phần cổ quái. Lục Vân trong tâm đối với Huyền Thiên Kính bắt đầu cảm thấy sự lợi hại của nó, trong lúc bất chợt lại lưu ý những chữ cổ tự xuất hiện trên cổ bài kia. Ngay khi nhận rõ tình huống, sắc mặt Lục Vân vô cùng kinh hãi, toàn thân vội phát xuất luồng hào quang chân khí mạnh mẽ bảo vệ châu thân. Tuy nhiên, việc làm này vẫn chậm một chút, Huyền Thiên kính cũng đã phát ra một đạo hào quang, cường lực mạnh bạo ép văng hào quang bảo vệ của Lục Vân xuống.

Sắc mặt Lục Vân trắng bạch, toàn thân bị hút chặt tại chỗ, căn bản không thể di động được. Nhìn vào các tự dạng hiển thị trên bề mặt kính, trong tâm chàng tràn đầy giận dữ không cam tâm, toàn lực sở xuất quang hoa đối kháng lại Huyền Thiên kính. Toàn thân Lục Vân không thể động đậy, nhưng qua ánh mắt của chàng, hiện lộ thần sắc kiên định, mười phần không chịu cam tâm, phần nộ nhìn những chữ trên cổ bài.

”Huyền thiên chi kính, vạn vật giai hiển.

Tàn hồn khuyết phách, thị vi nghịch thiên.

Huyền thiên kính nội, huyền thiên thần kiếm,

Tàn khuyết tấn hỷ, bất dung nghịch thiên”.

(Đây kính Huyền Thiên, vạn vật đều rõ. Tàn hồn khuyết phách, là thứ nghịch thiên. Trong Huyền thiên kính, có thần kiếm Huyền thiên, hỷ tận tàn khuyết, không dung nghịch thiên)

Chỉ ngắn gọn ba mươi hai chữ, đã khiến Lục Vân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cổ động lúc này hào quang muôn màu vô cùng đẹp mắt, dồn dập hiện ra tạo nên cảnh tượng thần bí mỹ lệ vô cùng.

Đứng trước vách đá, toàn thân Lục Vân bị Huyền Thiên kính phát ra hào quang trói chặt xung quang, hoàn toàn không thể động đậy một chút nào. Châu thân của Lục Vân nguyên được bảo vệ bởi một luồng huyền thanh quang sắc, hiện giờ bị áp lực bào mòn còn lại cực mỏng, căn bản không thể kháng trụ lại quang mang cường đại của Huyền Thiên kính xâm nhập. Cảm thụ nguy hiểm đang đến gần, trong mắt Lục Vân nộ khí đại thịnh, chân nguyên toàn thân hội tụ, đột nhiên thi triển nho gia ”Hạo nhiên thiên cương” pháp quyết. Tức thì, một đạo hồng quang bạo phát, nhanh chóng đẩy lui một chút ánh quang mang của Huyền Thiên kính, kết quả làm cho Lục Vân có thể miễn cưỡng di động thân thể được một ít. Tuy nhiên chỉ trong chớp lát, quang mang của Huyền Thiên kính lại tiếp tục phóng ra mạnh mẽ với uy lực gấp mười lần, lần nữa đè bẹp hồng quang phát ra từ châu thân Lục Vân.

Thân thể Lục Vân lập tức rung động, miệng thổ xuất một đạo tiên huyết, tại không trung biến thành một đám huyết sương nhanh chóng tan biến không để lại dấu vết nào. Thần sắc chàng trắng bạch, hiển nhiên kinh mạch đã bị luồng quang mang cường thịnh đó chấn thành trọng thương, lại phải toàn lực chống lại sự xâm thực của chúng, nên chân nguyên toàn thân nhanh chóng cạn kiệt. Nhìn vào cái kính cổ quái đó, trong tâm Lục Vân phần nộ phi thường, chẳng không biết sao cảm thấy cái kính này đáng ghét lạ kỳ, tự nhiên dùng sức mạnh nhất chàng vào giữa và đang hút toàn thân chân nguyên của chàng với tốc độ nhanh dần, dường như quyết chí đưa chàng vào tử địa.

Cảm thụ chân nguyên toàn thân từ từ tiêu tán trong luồng quang mang đáng ghét và có sức hút đáng sợ này, Lục Vân lo âu vô cùng. Lần này tự biết đã rơi vào tình huống tuyệt vọng, hoàn toàn không thể di động, nói chi mơ tưởng đến đào thoát. Nhớ lại những lời cay độc của câu liên trên cổ bài, Lục Vân tâm lý cực kỳ phần nộ, không cam tâm chịu bại dễ dàng trong bàn tay của vận mệnh. ”Phía trong thần kính, sanh tử chia hai”, giờ phút này Lục Vân minh bạch ý tứ bên trong lời nói đó. Tưởng bản thân thoát khỏi cảnh trạng tiên thiên tàn khuyết một hồn một phách, cuối cùng vẫn gặp phải chú ếm đoạn mệnh của thiên gia.

Tuy thập phần phần nộ nhưng trong tâm Lục Vân không có một điểm gọi là khuất phục hay buông xuôi. Vẫn toàn lực chống cự sự thôn tính của Huyền Thiên Kính, ý niệm của chàng xoay chuyển nhanh chóng, tại thời khắc tối nguy hiểm, liều mạng suy tính mọi cách thoát khỏi tình huống hiện giờ, tìm cái sống trong vạn cái chết. Ánh mắt chợt lóe lên, Lục Vân cuối cùng đã ý thức rõ, tự bản thân đã có thể nhanh chóng

tìm cách chi trì. Có lẽ một cực của Huyền Thiên Kính, bên trong có chứa Huyền Thiên Thần Kiếm, khả dĩ có thể thu hút tất cả các thực thể có sinh mệnh. Hắn trong tình huống hiện tại chỉ có duy nhất một cơ hội. Do toàn thân chân nguyên đang bị Huyền Thiên Kính thu hút và tiêu hóa nhanh chóng một cách dị thường, bên trong chút chân nguyên còn lại tập trung vào một chiêu đánh tối hậu. Sống hay chết, hoàn toàn chỉ dựa vào cử động duy nhất này.

Phần nộ nhìn Huyền Thiên Kính, Lục Vân vận toàn thân công lực hội tụ tại một chỗ, thân thể chàng phát xuất quang hoa màu ngọc bích. Vào lúc tối hậu, Lục Vân đã quyết định chọn pháp quyết "Thái huyền diệt thiên đạo" của đạo gia, vốn là loại pháp quyết có pháp lực cường bạo nhất, vận dụng đến tầng cuối cùng. Chỉ thấy châu thân chàng hào quang màu xanh huyền ảo đột nhiên bạo phát gấp trăm lần, tạo thành một quang cầu xanh thẫm, mạnh mẽ đánh tới luồng quang mang của Huyền Thiên Kính, làm gia tăng cự li thêm một xích. Ở khoảng cách gần một bàn chân đó, Huyền Thiên Kính lại tiếp tục điều dụng sức mạnh của chùm quang hoa trên mặt kính, áp tới bao phủ mong chìm chặt thân thể của Lục Vân hơn nữa.

Tuy nhiên, đối với Lục Vân mà nói, cự li một xích đã là quá đủ. Chàng tự bản thân mình bạch, bằng sức lực của mình thì vô pháp thoát khỏi sự công kích của Huyền Thiên Kính. Chàng hiện tại dù đã nhận thêm những vết thương mới, nhưng với một xích rộng ra thêm, dù chỉ một xích cự li thôi, tâm nguyện cũng đã hoàn thành. Trong toàn bộ quá trình này, thân thể chàng vẫn đứng yên bất động, chỉ có duy nhất tả thủ từ từ đưa lên phía trước, chưởng tâm hướng ra ngoài, đối diện với Huyền Thiên Kính.

Luồng quang mang hùng mạnh vẫn ép tới thật gần, khả dĩ có thể nhanh chóng tước đoạt sinh mệnh cùng toàn bộ lực lượng tu vi bên trong hắn. Luồng quang mang này tự trung đã phá hủy luồng chân khí hộ thể mong manh của Lục Vân, trực tiếp đánh vào bản thể, rồi lập tức điên cuồng hút lấy nguyên thần, hiển nhiên muốn nhanh chóng chiếm hữu toàn bộ tu vi và sinh mệnh hắn. Lục Vân toàn thân thống khổ vô cùng, nhưng vẫn ngoan cường cắn chặt răng, ánh mắt phát xuất tia nhìn phần nộ và bất khuất.

Sắc mặt Lục Vân méo mó, nhãn thần phát ra những tia hung bạo, chưởng tâm nơi tả thủ đột nhiên chớp lóe luồng ngân quang, hai chữ cổ tự "trấn hồn" xuất hiện rõ ràng tại lòng bàn tay. Hai chữ tự dạng này ngay lập tức phình to, từ chưởng tâm Lục Vân phóng ra, biến thành hai cổ tự thể to lớn, chớp nháy hào quang ngân sắc, lập tức bức thối luồng quang hoa của Huyền Thiên Kính. Giữa không trung, Huyền Thiên Kính tiếp tục sở xuất quang hoa, huyền hóa thành một đạo ngũ quang thập sắc thần kiếm, toàn lực nhắm Lục Vân đánh tới. Nhưng chưởng tâm ở tả thủ Lục Vân lập tức phóng ra Trấn Hồn Phù, liền có thể trấn áp luồng khí tức chuyên thu hút hồn phách nguyên thần này. Hai đạo cường lực không đồng tính chất gặp nhau, ngay lập tức phát sinh biến hóa kỳ dị.

Chỉ thấy Huyền Thiên Thần Kiếm hiện hào quang cực kỳ đẹp mắt, toàn thân có quang hoa lưu chuyển đầy rẫy cường lực, nhanh chóng nhắm phía trước đánh tới. Trong khi đó, ánh ngân sắc chớp lóe của Trấn Hồn Phù lại không mạnh, tuy nói là có thể trấn áp mọi khí tức, hồn phách, hay nguyên thần trên thế gian, nhưng vì sự tấn công mạnh bạo của Huyền Thiên Thần Kiếm nên buộc phải từ từ lùi về sau. Huyền Thiên Thần Kiếm sau đó quay về nhập vào bốn thể dưới mặt kính Huyền Thiên, rồi lại đột nhiên phát động đợt công kích mới vô cùng mạnh mẽ. Nó cùng với Trấn Hồn Phù tại không trung lại phát sinh va chạm.

Một tiếng nổ cực lớn, hào quang lóe sáng khắp nơi, giữa không trung hiện đầy ánh sáng đủ sắc màu thập phần mỹ lệ. Thân thể Lục Vân bị đánh văng ra xa, đụng vào mặt tường đá phía sau, sắc mặt trắng bệch, nhãn thần ảm đạm, miệng phun tiên huyết xối xả. Nhưng sau khi Huyền Thiên Kính phát xuất một chiêu cường kích hùng hậu đó, quang hoa cũng mờ nhạt, lập tức khôi phục tình trạng tĩnh lặng lúc ban đầu, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lục Vân rớt xuống mặt đất, toàn thân bất động, không có một điểm khí lực. Chàng cật lực ngẩng đầu dậy, nhìn lên mặt kính Huyền Thiên, ánh mắt xạ xuất biểu tình cực kỳ phần nộ. Hiện tại tuy không có một chút sức lực, nhưng trong tâm chàng đã phát thệ tất yếu phải hủy diệt mặt kính này, nhất quyết kết liễu thiên mệnh của Huyền Thiên Kính. Trời có diệt ta, ta buộc phải chống lại trời, không dễ dàng chấp nhận khuất phục!

Nghiến chặt hàm răng cố gắng ngồi dậy, Lục Vân cố gắng chịu đựng cảnh toàn thân thống khổ, không ngại tổn sức cuối cùng cũng ngồi xếp bằng được trên mặt đất, bắt đầu vận công trị thương. Toàn thân trống rỗng, không có lấy một hơi chân khí máy động, làm cho Lục Vân khổ khổ bội phần. Tuy nhiên, chàng không chịu bỏ cuộc, bằng bản tính kiên nghị, cố gắng hội tụ từng điểm chân nguyên.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hào quang hội tụ tại thân thể Lục Vân càng thịnh dần. Không biết mất bao lâu, đột nhiên Lục Vân từ từ mở mắt, nhìn xung quang, rồi xoay người đứng dậy. Chàng nhìn quanh, mục quang dừng lại chỗ nằm của Như Ý Kiếm cách đó không xa. Lục Vân khẽ bắt pháp quyết, Như Ý Kiếm toàn thân bạo phát hồng quang, tự động bay lên đầu, nhẹ nhàng xoay tròn. Bước lên trước hai bước, Lục Vân đứng xéo mặt Huyền Thiên Kính, ánh mắt lộ xuất mục quang cực kỳ lạnh lẽo.

Lục Vân sắc mặt âm trầm nhìn giá kính nói: "Người quyết diệt ta, ta buộc phải diệt người. Rất tiếc là người bỏ qua cơ hội nhất thời lúc này, do đó hiện tại người phải chuẩn bị thụ đao hình phạt. Nếu ta không hủy diệt người, ta quyết không phải là Lục Vân nữa. Vì ông trời muốn yểm chú Lục Vân này, vậy ta đành đáp trả lại ông trời. Người tưởng rằng diệt ta, hiện tại ta diệt lại người, âu cũng là lẽ công bằng". Nói xong, thét lên một tiếng, Như Ý Tâm Hồn Kiếm trên đầu phát ra một luồng quang mang cường thịnh, hóa thành một con hỏa long, đánh thẳng vào Huyền Thiên Thần Kính.

Chỉ thấy ngay khi hỏa long sắp đánh vào giữa mặt kính, đột nhiên từ giá kính hào quang chớp động, một đạo quang mang đẹp mắt từ giữa thân kính xạ xuất ra nhắm hỏa long đánh tới. Hai cổ đại lực gặp nhau giữa đường, tức thì hào quang chói mắt, một tiếng nổ lớn chấn động cả sơn động khiến nó chao đảo như muốn đổ sập. Điều kỳ quái là, mặt đất không có một mảnh đá nào rơi vãi. Sức nổ mạnh đó chấn Lục Vân lùi ba bộ, cộng thêm các cổ cường lực sau khi chạm phải tầng kết giới bên trên phản hồi lại, làm thân thể Lục Vân dao động thêm một bộ nữa.

Lục Vân sắc mặt âm trầm, khóe miệng hiển lộ một chút huyết tích. Liếc nhìn Như Ý kiếm, thấy quang hoa ảm đạm, hiển nhiên đòn đánh này đã phần lớn ảnh hưởng đến nó. Lục Vân bước lên một bộ, tay phải xuất một chiêu, lòng bàn tay giữ chặt Như Ý kiếm, ánh mắt phát ra những tia nhìn lạnh lùng, tay trái vẽ ra những luồng pháp quyết thật nhanh gọn trong không trung. Theo sau pháp quyết đó, một vầng hào quang thanh sắc hiện lên giữa cổ động. Lần đầu tiên, Lục Vân dùng Như Ý kiếm thi triển "Thái Huyền Liệt Thiên Kiếm Quyết" của đạo gia.

Toàn thân Lục Vân bao trùm trong luồng huyền thanh quang sắc, bên trong ẩn lộ một chút tử sắc quang hoa, xem có vẻ thần bí dị thường. Lúc này trong hai mắt hắt chiếu xuất hai tia quang hoa một tím một xanh vô cùng quý dị, vừa thần bí vừa đáng sợ. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Huyền Thiên Chi Kính, hữu thủ của Lục Vân đánh ra một kiếm. Ngay lập tức, giữa không trung xuất hiện một con rồng xanh giờ nhanh múa vuốt, song trào múa loạn, phun một luồng khí tức mạnh bạo vào mặt kính.

Huyền Thiên Kính tựa hồ cảm thụ được uy hiếp, mặt kính quang hoa lưu chuyển, đột nhiên trong suốt thanh ngần. Giữa mặt kính, một đạo ngũ quang thập sắc thần kiếm hiện lên rõ ràng trong tầm mắt của Lục Vân. Một tiếng kiếm rung ngân vang, thần kiếm xuất hào quang cường thịnh, tự động nghênh đón một chiêu đánh mạnh bạo của Lục Vân. Hai thứ giao phong một lần nữa, một kiếm một rồng nhanh chóng gặp nhau, sự giao tranh chỉ trong chớp mắt, tiếng nổ đìc tại âm vang mãi trong màng nhĩ, những dòng khí lưu cường kích xoáy tròn toàn bộ cổ động, gây chấn động tòa sơn phong.

Hào quang chớp nháy, hai đạo quang hoa đẹp mắt cùng lúc phá diệt, tất cả khôi phục lại vẻ an tĩnh mông mênh. Nhân thần Lục Vân âm lãnh nhìn Huyền Thiên Chi Kính. Sau khi đánh ra hai chiêu pháp vẫn không phá hủy được kính tử, Lục Vân phần nộ dị thường. Đối với tính cách kiên nghị của chàng mà nói, một khi đã phát thệ làm chuyện gì, nhất quyết phải làm cho được. Tay lại cất lên, Lục Vân vận Như Ý Tâm Hồn Kiếm hất sang một bên, nhân thần lúc này tựa đám mây mờ nghiêm lạnh.

Hai tay từ từ bắt ấn kéo về trước ngực, tư thế của Lục Vân thập phần cổ quái. Ngay lúc này, trên thân thể của Lục Vân hiện một cổ khí tức kỳ quái, tỏa ra tràn ngập cổ động, đậm đặc một sắc màu khủng bố âm trầm. Cổ khí tức cường đại có sức mạnh hủy thiên diệt địa này khuấy động khung trung của cổ động, khiến cho nơi đó rơi vào cảnh hôn ám vô bí. Trên bức tường xanh, Huyền Thiên Chi Kính lúc này dường như phát giác mối nguy hiểm, ngay lập tức toàn bộ mặt kính quang hoa mãnh liệt phóng ra một đoàn ngũ sắc lưu quang, làm cho cổ động đang âm ám đột nhiên sáng bừng.

Toàn thân Lục Vân lúc này bao phủ hắc sắc quang hoa, cổ khí tức cường đại tại cổ động càng lúc càng mạnh. Vô số đồ án và phù chú kỳ quái xuất hiện tại bốn phía Lục Vân, bay tủa ra khắp động, cực kỳ thần bí. Cuối cùng, một đạo đồ án cổ quái đầy chú ngữ từ thân thể Lục Vân lại phát xuất, dừng lại tại không gian đặc quánh, bao phủ quanh Lục Vân tạo thành một kết giới.

Hai mắt cuồng nộ, hào quang từ châu thân Lục Vân phát ra mạnh bạo, trên đầu có một thanh tiểu đao dài ba thốn quay cuồng trong hắc sắc quang hoa, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, theo huyết bách hội từ từ bay lên. Lần đầu tiên, Lục Vân thực sự thịnh nộ, đã động dụng đến đệ nhất tuyệt kỹ ẩn tàng trong cơ thể là "Diệt Hồn Đao"! Chứng kiến Diệt Hồn Đao tự động xoay chuyển toàn thân, vô số phù lục chú pháp xuất hiện tại giữa không trung, từ từ hội tụ thành một cổ quang trụ toàn đen, mang theo toàn bộ sức mạnh hủy diệt, nhắm Huyền Thiên Chí Kính đánh tới.

Huyền Thiên Kính tựa hồ cảm giác hiểm nguy gần kề, mặt kính liền hiện hào quang, nhanh chóng xoay tròn, hội tụ toàn bộ lực lượng chuẩn bị đối kháng Diệt Hồn Đao. Khi đao hắc sắc quang trụ của Diệt Hồn Đao sắp bắn tới, nó liền vận hành theo phương thức xoay tròn, phát xuất một quang trụ màu sắc kỳ dị, toàn lực chống lại Diệt Hồn Đao.

Hai cổ khí tức với lực lượng hoàn toàn tương phản đấu nhau tại không trung, không nhượng nhau chút nào, vừa toàn lực công kích, vừa phòng ngự quyết liệt. Diệt Hồn đao quả thực có sức mạnh kinh nhân, từ từ lấn án lên phía trước. Diệt hồn đao vốn là đại biểu cho sự hủy diệt, là Vạn diệt cổ động trấn sơn chi bảo, sức mạnh bá đạo, vô địch thiên hạ. Đương thời, khi tiên tổ trăm đời của Lục Vân bằng đao này tung hoành thiên hạ, không ai có thể đấu quá một chiêu. Hiện tại, Lục Vân tại nơi ẩn tế chi địa này, phát cơn thịnh nộ, cũng vì lời đã nói ra, nhất quyết toàn lực thi triển diệt hồn đao.

Lục Vân toàn lực điều khiển Diệt Hồn đao, từng bước từng bước tiến gần đến Huyền Thiên Kính. Thời điểm này, tình cảnh của Huyền Thiên kính cũng giống như của Lục Vân lúc này, bị khốn trụ khắp mười phương, không thể nhúc nhích gì được. Diệt hồn đao ở trên, đại biểu cho lực lượng hủy diệt mang theo các chủng phù lục chú ngữ, một khí xuất phát là không thể ngăn được. Trong khi đó, mỗi tia quang mang do Huyền Thiên Kính phát ra, mang theo lực lượng thôn phệ hủy diệt chân nguyên, không ngừng hút và hóa giải khí tức phát ra từ đao. Mỗi bước chân áp tới, là mỗi lần Huyền Thiên kính vận toàn lực phát ra quang hoa hóa giải. Tuy nhiên, rất tiếc nó vẫn không phải là đối thủ của Diệt Hồn Đao, mỗi tia sáng phát ra đều bị Diệt Hồn Đao hủy diệt.

Hắc sắc quang hoa đột nhiên bành trướng, mang theo một luồng cường lực hủy diệt đánh ngay kết giới đang bảo trụ Huyền Thiên Kính. Đột nhiên, một tiếng nổ cực lớn phát ra, thần khí của thiên địa nhân tam giới - Huyền Thiên Thần Kính, khi trúng phải một diệt hồn đao với toàn bộ sức mạnh, đã bị hủy diệt. Thần kính bị diệt, một tiếng rống gầm phát ra. Huyền Thiên Thần Kiếm ẩn bên trong thần kính ngay lúc ấy thoát khỏi cấm chế của thần kính, phân khai bay ra.

Ở giữa cổ động, Huyền Thiên Thần Kiếm mang theo khí thế cường thịnh vô bì, nhanh chóng bay lượn khắp tứ phương. Sau màn phi vũ đó, thần kiếm chuyển thân, nhắm Lục Vân bắn tới. Nhìn vào Huyền Thiên Thần Kiếm, nhân thân Lục Vân hiện vẻ lãnh khốc, ý niệm nhất động, giữa thiên không Diệt Hồn Đao được vận dụng nhanh chóng nghênh địch Huyền Thiên Thần Kiếm. Tức thì, giữa cổ động ánh sáng chói lòa, hào quang ngũ sắc và chạm với luồng hắc sắc quang mang, tạo nên một tiếng nổ cực lớn.

Linh khí thần thánh đối nghịch với khí tức hủy diệt, bài xích nhau dữ dội giống như những kẻ tử địch. Huyền Thiên Thần Kiếm đối trận Diệt Hồn Đao, hai đạo thần binh lợi khí không ngừng công kích nhau tại không trung. Vô số tiếng nổ và tiếng va kích vang lên liên miên bất tuyệt. Diệt Hồn Đao xuất kỳ bất kỳ phát ra một luồng khí tức hủy diệt cường thịnh. Ngay lại tức Huyền Thiên Thần Kiếm hào quang ảm đạm, kiếm thần nhanh chóng quay người chạy trốn trước sự truy kích của Diệt Hồn Đao. Chứng tỏ, thần binh đứng hàng thứ ba trong Thần Binh Phổ Thượng truyện thuyết, Huyền Thiên Thần Kiếm, không phải là đối thủ của Diệt Hồn Đao.

Nhân thân Lục Vân phát ra một chùm quanh hoa màu xanh ngọc, mang theo các luồng ý niệm thần ba nhanh chóng phân tích, lập tức phát hiện phương vị của Huyền Thiên Thần Kiếm. Ngay lập tức toàn thân Diệt Hồn Đao hắc sắc quang hoa phát ra thập bội, nhoáng lên một cái xuất hiện tại vị trí dự định trong tâm tưởng Lục Vân, nhanh chóng bao vây Huyền Thiên Thần Kiếm trong vòng hắc sắc quang hoa của mình. Chứng kiến phía trên Diệt Hồn đao, vô số phù chú nhanh chóng phát ra, toàn bộ ẩn tại phía trên Huyền Thiên Thần Kiếm. Mỗi khi có thêm một đạo phù chú phong ấn, Huyền Thiên Thần Kiếm hào quang thêm ảm đạm, thần kiếm từ từ không thể nhúc nhích được.

Cuối cùng thì, toàn bộ thần kiếm đẹp mắt trước kia giờ đã tiêu tán toàn bộ hào quang, biến thành một trường kiếm phổ thông vô quang vô sắc, hoàn toàn mất hết thần thái dĩ vãng. Nhân thân Lục Vân chuyển

động một cái, đột nhiên phát xuất một ý tưởng muốn đạt được, bèn thu hồi Diệt hồn đao. Chỉ thấy hào quang hắc sắc đột nhiên biến mất, cổ động khôi phục lại ánh sáng. Trên thân Lục Vân xuất hiện một luồng thanh quang huyền sắc của Dịch Thiên Pháp Quyết, hữu thủ phát ra một chiêu, nhanh chóng bắt lấy Huyền Thiên Thần Kiếm. Lạnh lùng nhìn thủ kiếm, chưởng tâm nơi tả thủ Lục Vân tái xuất hiện Trần Hồn Phù, rồi chậm chậm áp lên Huyền Thiên Thần Kiếm. Hào quang lóe lên một cái, sau đó hoàn toàn tiêu tán.

Lục Vân cười lạnh nhìn thần vào thần kiếm đang nằm trong tay, hữu thủ hiện hào quang màu đỏ hồng, một chưởng phách lên trên Huyền Thiên Thần Kiếm. Tức thì, Huyền Thiên Thần Kiếm hồng quang lóe sáng, toàn thân bắt đầu phát ra một luồng hồng sắc quang mang nhẹ nhẹ. Lục Vân từ từ chiêu hồi Như Ý Tâm Hồn Kiếm, tả thủ nắm Huyền Thiên Thần Kiếm, hữu thủ giữ Như Ý Kiếm, từ từ chập hai thanh thần kiếm lại thành một trước ngực. Khóe miệng Lục Vân chợt hiện một cái nhếch mép cười lạnh tàn khốc, song thủ đồng thời vận công, hai thanh thần kiếm đồng thời bạo phát hào quang hồng sắc đẹp mắt, từ từ hòa quyện vào nhau.

Vào lúc này, Lục Vân chợt nghĩ nếu Huyền Thiên Thần Kiếm này bị hủy đi thì cũng thật đáng tiếc, vì thế hắn muốn đem Huyền Thiên Thần Kiếm này dung hợp với Như Ý Tâm Hồn Kiếm lại thành một. Chỉ thể

trôi qua, biểu hiện của ông ta cũng có phần cấp bách hơn. Ngay khi ông ta không còn chờ đợi được nữa, thì đột nhiên hào quang nhoáng hiện, thân ảnh Lục Vân xuất hiện từ thinh không. Tử Dương Chân nhân nhìn thấy, tức thời sắc mặt vui mừng, tuy nhiên vẫn nghiêm mặt giận dữ nói: "Người đi chỗ quái nào thế, không biết hôm nay là ngày tranh đoạt Quan Thiên Như Ý Kính sao? Bây giờ mới quay về, người có biết là ta đợi người ở đây lâu lắm không?"

Lục Vân cúi đầu nhẹ giọng nói: "Đệ tử biết lỗi rồi, hiện giờ thời gian còn ngắn quá, trước hết chúng ta đi đoạt bảo kính, khi quay về xin sự phụ trách phạt cũng không muộn". Hắn đáp lời nhưng không dám nhìn vào mắt của sư phụ. Tử Dương Chân nhân nghe nói thế, hừ lạnh một tiếng nói: "Biết lỗi là tốt đó, lần này ta không tính toán với người nữa. Chúng ta mau đi thôi, đến trễ sợ không có cơ hội". Nói rồi xoay người tất tả bước đi.

Lục Vân nhẹ giọng nói: "Đa tạ sư phụ quan tâm, kỳ thật không cần phải lo lắng cấp bách làm gì. Cứ để cho họ trước hết tốn chút công sức, chúng ta không thể trễ được đâu. Trong trường hợp sự tình không thuận lợi, thì sư phụ cứ trông đợi vào cây kiếm của con, hãy nhìn xem nó dấu lại hay không lại Thiên Linh Thần Kiếm của Kiếm Vô Trần. Nói xong, liền đưa thần kiếm trình Tử dương chân nhân.

Tử Dương Chân Nhân không hiểu gì nhìn hắn một cái, rồi quay qua nhìn Như Ý Kiếm, nhưng cũng chưa tìm được manh mối gì. Tuy nhiên, khi nhìn vào nhân thần của Lục Vân, trong đó có nét gì đó vừa thần bí vừa vui mừng, tâm lý tựa hồ rất xúc động, liền cẩn thận xem xét thần kiếm trong tay. Cái nhìn đầu tiên thấy nó rất quen thuộc, không có điểm thay đổi nào. Lần nhìn thứ hai, vẫn không phát hiện có chỗ nào khác biệt. Đến lần thứ ba, hai mắt Tử Dương Chân Nhân tự nhiên lộ xuất một tia biểu tình kỳ lạ.

Sau khi nhìn ngắm thật lâu, Tử Dương Chân Nhân kêu lên ngạc nhiên hỏi: "Kỳ thật tại làm sao mà kiếm của con phát sinh đại biến hóa kỳ dị thế này? Ta nhớ hôm qua nó hầu như không có hình dạng như thế này, tại sao hôm nay lại có biến hóa to lớn như vậy?"

Lục Vân điềm nhiên mỉm cười nói: "Kiếm này thập phần thần dị, giữa thân kiếm có luồng ý thức, có thể hợp nhất với các kỳ vật thần kỳ vào một chỗ. Sáng nay, con đi xem xét ở hậu sơn, vô ý phát hiện một tảng đá có màu ngũ sắc rất kỳ lạ, liền phát sinh cảm hứng muốn tìm hiểu. Không ngờ sau khi vô ý dọ xét xung quanh, thần kiếm này đã dung hợp ngũ sắc thạch vào thân kiếm, thành ra hình dạng như thế nào. Sau đó con tiếp tục thám xét toàn bộ hậu sơn, rút cục cũng không tìm thấy khối đá ngũ sắc thứ hai nào nữa, vì thế nên về đây muộn. Sự tình mong sư phụ tạm thời bảo mật, nơi đây là Thái Huyền Sơn đất của Thiên Kiếm Viện, chỉ sợ khi họ biết ra, sẽ hỏi đông hỏi tây rất phiền. Phải không sư phụ?"

Tử Dương Chân Nhân tự nhiên không biết bản chất câu chuyện của Lục Vân là ứng khẩu biện thuyết, vì thế liền tin ngay là thật. Đối với sự đề tỉnh của Lục Vân, ông ta cũng tự nhiên biết rõ mười, bèn cười nhẹ nói: "Sư phụ không giúp con thì giúp ai? Việc này ta không nói cho ai khác đâu. Lần này hy vọng con nỗ lực thật nhiều, làm cho mọi người biết Dịch viện chúng ta danh vọng như thế nào là đều nhờ vào Lục Vân người đó. Biểu hiện của con, sư phụ thập phần vừa ý. Con có thể trong tình huống có nhiều cường địch xung quanh, tiến nhập vào lục cường, làm cho sư phụ thực sự cao hứng, con có biết không. Lần này trở về, Dương Viện của chúng ta sẽ không còn đứng ở vị trí thứ tư nữa, nhiều năm rồi, thoáng chốc đã hết". Nói xong, cảm khái dâng lên trong lòng

Lục Vân nhìn sư phụ, trong tâm không kiềm được một tiếng thở dài, nhẹ giọng nói: "Sư phụ yên tâm đi, một ngày nào đó người sẽ hãnh diện vì con. Nhưng lần này thời gian sắp hết rồi, chắc thầy cũng biết. Hãy đi thôi, có lẽ mọi người đang chờ chúng ta?" Nói rồi thân thể lập tức gia tốc, chẳng mấy chốc đã đến Thiên Huyền động.

Khi Lục Vân đến, vòng đấu thứ ba đã tiến hành được một nửa. Huyền Ngọc Chân Nhân vừa thấy Lục Vân đến, trong mắt thoáng lộ vẻ vui mừng, nhẹ giọng nói: "Cuối cùng thì cũng đến rồi, hiện tại đang diễn ra vòng đấu tối hậu, mọi người ở trong đó bao gồm Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Kiếm Vô Trần, Vô Tâm bốn người đã có thể khiến bảo kính sản sinh động tĩnh, ngoài ra những người còn lại không có cách nào. Còn con, có tự tin không?"

Mục quang Lục Vân dừng lại tại thân hình Kiếm Vô Trần, nhân thần hiển hiện sự chấn kinh. Kiếm Vô Trần tu vi tự nhiên gia tăng mãnh liệt, sự tình này Lục Vân có nghe, nhưng không tưởng lần này Kiếm Vô Trần sau một khoảng thời gian không gặp đã vượt qua bất diệt chi giới, bước vào cấp độ quy tiên tối thần

bí. Đối với tu vi bản thân mà nói, cũng đã tiến nhân cảnh giới quy tiên, tuy nhiên không phải mỗi người đều có cơ hội trở thành tiên, nhưng nếu muốn trở thành tán tiên, thì đó là điều quá dễ dàng.

Có câu nói tiên đạo vô bằng, không có đường hướng dựa dẫm, lại nói không nên kỳ vọng gì, tức một khi đã tiến nhập vào chân tu giới, trong một trăm người tu luyện, chỉ một hai người thành tiên, tỷ lệ cực kỳ nhỏ. Cửu thiên lôi kiếp đối với người tu đến mức độ như thế nào, đều cũng khó tránh khỏi. Tu vi càng cao thâm chừng nào, thì càng dễ gặp cửu thiên lôi kiếp chừng ấy. Từ cổ chí kim, có rất nhiều người tu chân, nhưng tới lúc tối hậu quan đầu, chết dưới cửu thiên lôi kiếp, hình tích và nguyên thần đều bị diệt. Vì thế trải qua nhiều năm, chân chánh trở thành tiên không có mấy người.

Nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân một cái, Lục Vân điềm nhiên nói: "ngũ tạng nhi kỹ, con không dám chắc nhất định đoạt được vật đó, nhưng con tin tưởng so với họ thì cơ hội của con không thấp hơn". Nói xong, vừa lúc người cuối cùng thử ở vòng thứ ba đã kết thúc. Thân thể Lục Vân khẽ chuyển động, xuất hiện tại thạch bàn, nhẹ giọng hỏi: "Tôi cũng muốn ứng thí, không biết có được không" mục quang quét nhìn chúng nhân, tối hậu dừng lại trên người Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân nhìn thấy Lục Vân, nhãn thần nhẹ thoáng vẻ chấn kinh, bởi vì chỉ trong một khắc, tựa hồ đã biết trên người Lục Vân có một thứ biến hóa gì đó rất kỳ quái, nhưng ông ta dường như không khẳng định được là cái gì. Nhẹ nhẹ gạt đầu, Lý Trường Xuân cười hàm tiếu nói: "Tự nhiên là được, người có ba cơ hội, hãy tận dụng lấy chúng".

Lục Vân cúi đầu đáp tạ, mục quang chú thị Quan Thiên Như Ý Kính. Phong ấn phía trên chính là ấn Trấn Hồn Phù của hắn, vì thế tự nhiên hắn dễ dàng giải khai. Nhưng sau khi giải khai nó rồi, có tiếp tục phá giải được cấm chế thần bí của Quan Thiên Như Ý Kính, thu liễm được bí ẩn bên trong hay không, thì lại là vấn đề quan trọng. Thời điểm này không cho phép suy nghĩ nhiều, tả thủ của Lục Vân nắm lấy Như ý kính, giữa chưởng tâm Trấn Hồn Phù nhẹ nhàng phát động. Ngay lập tức, bảo kính phát ra một cổ ngũ sắc quang hoa cường đại, toàn bộ giá kính chấn động kịch liệt.

Khấp xung quang, mọi người không tin vào mắt mình, lần đầu tiên nhìn thấy giá kính sản sinh biến hóa kịch liệt như vậy, trong tâm hình như phát giác sự tình gì đó. Lý Trường Xuân cùng người của Thiên Kiếm Viện sắc mặt âm trầm, hiển nhiên thập phần không thoải mái. Tương phản, người của Dịch viện cực kỳ cao hứng. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người nhìn trạng thái đó, trong tâm dường như minh bạch điều gì, không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau. Hai người trao đổi nhãn thần thông tuệ, sau đó là nụ cười vui, nhưng không thốt ra lời nào.

nào giữa hai người thì cũng là một cuộc tuyển trạch tàn khốc. Sư tỷ nếu có ý kiến gì, xin cứ nói ra”.

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nhân thần biểu hiện một tia thần tức, nhẹ giọng nói: ”Hãy để cho hai đứa nó tự quyết định thôi. Sự tình như thế này, nếu chúng ta xen vào, có lẽ làm tổn thương chúng. Giữa chúng, ta tin là sẽ có kết quả thôi” Nói xong quay nhìn Ngạo Tuyết, nhân thần lộ xuất một tia hy vọng.

Mục quang của Tử Dương chân nhân chuyển sang Huyền Ngọc, muốn hỏi ý kiến của ông ta. Nhưng Huyền Ngọc Chân Nhân cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ lắc đầu. Ở bên cạnh, Lâm Vân Phong nhìn Lục Vân và Ngạo Tuyết, cất giọng như tự nói với chính mình: ”Quả thật là khó đây, làm sao hai người họ chịu được, ta hiện tại không biết nói như thế nào, ài, Lục Vân à, huynh tự giải quyết lấy, cái gì là nặng cái gì là nhẹ, để xem coi huynh lựa chọn như thế nào”.

Lúc này, các đấu thủ đã lui về bốn môn chuẩn bị cho cuộc đấu sắp đến. Ngay lúc phân khai, Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, nhẹ giọng nói: ”Cố lên, nàng sẽ thắng lợi, ta xin chúc phúc nàng”. Thương Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Ngạo Tuyết một cái, hỏi: ”Vậy giữa hai người, tính làm sao?”.

Ngạo Tuyết từ từ mỉm cười nói: ”Chúng ta tuyệt đối tin tưởng sẽ tiến nhập tam cường, xin đừng lo lắng, tỷ hãy lo cho trận đấu trước đã”. Nói xong nắm chặt tay Thương Nguyệt, mỉm cười tạm biệt.

Quay về bên cạnh mọi người, Lục Vân và Ngạo Tuyết sắc mặt rất bình tĩnh, một điểm ưu phiền cũng không có. Đạo Huyền Chân Nhân nhìn hai người hỏi: ”Lần này xảy ra tình huống như vậy, thật ta cũng hết cách. Đây là chuyện của hai con, rút cục ai vào tam cường, đều do hai con tự quyết định, ta không hề có ý kiến gì. Dù ai có tiến nhập vào tam cường, chúng ta cũng đều tự hào về các con”.

Lục Vân từ tốn nói: ”Đa tạ sư bá quan tâm, kết quả chúng con đã phân định rồi, xin để Ngạo Tuyết nói”. Nói xong, mục quang quay nhìn mọi người. Tất cả mọi người của Dịch viện, bao gồm cả người của Nho viện kể bên, đều chăm chú nhìn Ngạo Tuyết, chờ mong được biết kết quả quyết định giữa họ.

Ngạo Tuyết quay nhìn sư phó, ánh mắt bình đạm, nhẹ giọng nói: ”Trận đấu này, chúng con đã thảo luận kết quả, Lục Vân trực tiếp tiến nhập tam cường, con tự động rút lui”. Âm thanh từ tốn thốt ra, ngữ khí thể hiện sự kiên định bất di bất dịch, thập phần nghiêm túc. Tĩnh Nguyệt sư thái thân thể chấn động một cái, nhẹ nhàng thở dài, quay đầu nhìn đi chỗ khác, không nói một lời. Còn Tử Dương Chân Nhân thì kích động đến toàn thân run rẩy, trong mắt hiển lộ thần sắc cảm kích nhìn Ngạo Tuyết. Mọi người còn lại thì trầm mặc không nói, đối với kết quả này, họ cũng đã dự đoán được phần nào.

Rất nhanh sau đó, trận đấu đầu tiên bắt đầu, ánh mắt mọi người đều hướng về giữa đài. Kiếm Vô Trần bình tĩnh xuất hiện tại giữa tràng, toàn thân xoay chuyển hào quang ngũ sắc, Thiên Linh Thần Kiếm tự động xoay tròn trên đầu. Còn Bốn Nhất của Bồ Đề học viện thần sắc cũng rất thản nhiên, đứng cách Kiếm Vô Trần hai trượng, tĩnh lặng nhìn hẩn. Khi Lý Trường Xuân tuyên bố trận đấu chính thức bắt đầu, toàn trường đồng loạt hoan hô, khích lệ cho hai người bước vào trận đấu.

Kiếm Vô Trần thần sắc bình tĩnh, mở miệng nói: ”Chúng ta bắt đầu thôi, thỉnh xuất chiêu”. Nói xong mục quang nhanh chóng phong tỏa thân ảnh của Bốn Nhất. Bốn Nhất nhìn xung quanh một cái, đột nhiên nói ra một điều làm mọi người ở hiện tràng chấn kinh. Chỉ nghe Bốn Nhất đạm nhiên nói: ”Trong trận đấu đầu tiên này, ta tự động nhận bại, nhường cho Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần thắng”. Nói rồi chuyển thân lui về một bộ đứng cạnh đồng bạn.

Mọi người xung quanh đều ồ lên kinh ngạc. Vốn dĩ họ mong chờ xem một trận đấu hoành tráng, không ngờ lại biết kết quả sớm như vậy. Dù sao điều này thực sự đã làm thất vọng rất nhiều người. Kiếm Vô Trần nhìn sau lưng Bốn Nhất, trong tâm tự nhiên cảm thấy con người này không đơn giản. Hẳn có thể thản nhiên đối diện thất bại, tự động thoái xuất, tu vi cao cường như vậy, quả thật không dễ đạt được.

Trận đấu đầu tiên như vậy là kết thúc, do Bốn Nhất tự động rút lui, Kiếm Vô Trần không cần tốn chút sức lực nào trong tình huống này, an nhiên tiến nhập vào vòng tam cường. Do vậy, toàn bộ đệ tử Thiên Kiếm Viện lớn tiếng hoan hô, hô vang tên gọi Kiếm Vô Trần khiến hẩn vô cùng cao hứng. Lý Trường Xuân tuyên bố đệ nhất trận kết thúc, đệ nhị đấu tràng bắt đầu.

Một thân ảnh tử sắc với áo quần tung phát phoir bay theo gió xuất hiện. Bóng hình Thương Nguyệt hiện ra trên không rồi từ từ đáp nhẹ xuống giữa tràng. Tay nắm thần kiếm, sắc mặt bình tĩnh đứng giữa đấu trường, mục quang Thương Nguyệt chú thị nhìn Vô Vọng của Đạo viện. Vô Vọng từ từ đi lên, đỉnh thân

cách Thương Nguyệt một trượng, mở miệng nói: "Thương Nguyệt sư muội đã mời, vậy chúng ta bắt đầu". Nói xong, bảo kiếm trong tay phát ra một thanh âm vang vang rồi tự động chuyển thân bay lên. Chứng kiến cây bảo kiếm đó xuất ra một hào quang màu xanh nhẹ, bao phủ lấy thân thể Vô Vọng, cuối cùng dừng lại cách trên đầu ba xích, xoay chuyển không ngừng, càng lúc càng nhanh, tạo ra một tầng hào quang thanh sắc bảo hộ Vô Vọng ở giữa.

Thương Nguyệt thần sắc bình tĩnh, tay nắm chặt Khiếu Nguyệt Thần Kiếm. Một tiếng phượng ngâm phát ra cùng lúc với một đạo hào quang màu vàng tỏa ra bao phủ cả đấu trường. Thân thể Thương Nguyệt từ từ bay lên không, toàn thân bao phủ bằng một luồng hào quang hồng sắc, cẩn thận bảo hộ thân thể. Trên đầu, thần kiếm Khiếu nguyệt không ngừng xoay chuyển, trông giống như chùm ánh nắng muôn màu, nhẹ nhàng lưu luyến. Ở phía đối diện, Vô Vọng toàn lực thi triển pháp quyết tối thượng của Đạo viện - Ngọc Thanh Tâm Quyết, làm cho thân thể xung quanh được bao bọc một luồng quang hoa màu xanh cực kỳ đẹp mắt. Bảo kiếm trên đầu xoay chuyển càng lúc càng nhanh, lần này không còn nhìn rõ thân kiếm, mà chỉ nhìn thấy một đạo huyền thanh quang dải, giống như phi long nhất bàn, nhanh chóng quay tròn.

Bốn phương nhất nhất im lặng, mọi người đều chú thị trận đấu căng thẳng này. Ai sẽ là người chiến thắng, hiện giờ mọi người không ai biết được, nhưng trong tâm đều nghi hoặc. Một bên là đệ tử kiệt xuất của Đạo viện - Vô Vọng, một bên là đệ tử trăm năm khó tìm của Phượng Hoàng thư viện - Thương Nguyệt, giữa hai người họ ai mạnh ai yếu? Không thể so sánh! không thể biết được!

Nhân thần Thương Nguyệt trầm xuống, toàn lực thi triển vô thượng pháp quyết "Phượng Hoàng Niết Bàn" của Phượng Hoàng Thư Viện. Chứng kiến một luồng lửa nóng hùng hực điên cuồng phát ra từ châu thân, trong không gian hình thành một luồng hồng sắc quang mang.

Một con Dục hỏa Phượng Hoàng từ liệt hỏa đằng không bay lên, phát ra một tiếng phượng ngâm diệc tai, chuyển về phía sau Thương Nguyệt ba trượng, đứng yên chờ đợi. Dáng hình Thương Nguyệt lúc này trông giống như nhất tôn nữ thần, trên đầu có thần kiếm xoay tròn, phía sau xuất hiện hình dáng Phượng Hoàng, nhìn vô cùng đẹp mắt. Nam đệ tử các viện có mặt tại đấu trường đều hướng ánh mắt nhìn nàng với thần sắc ái mộ vô cùng.

Vô Vọng bình tĩnh đối diện Thương Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Xin cẩn thận, tiếp chiêu thứ nhất Ngọc Thanh Kiếm Quyết của ta". Nói xong, đầu thanh kiếm đột nhiên dừng lại, dựng đứng lên trên, một đạo kiếm khí kinh thiên phát ra tạo thành một chùm kiếm quang màu xanh vô cùng đẹp mắt. Kiếm quang này mang theo khí thể thôi sơn đảo hải, nhanh chóng nhắm Thương Nguyệt chém tới.

Thương Nguyệt nhân thần chấn động, song thủ vẽ ra một đạo pháp quyết, thần kiếm trên đầu đột nhiên gia tăng tốc độ gấp trăm lần. Một chùm hào quang vàng trắng phóng ra, do mật độ cực cao nên gần như biến thành một đạo quang trụ thực chất, nghênh tiếp một kiếm điên cuồng phách tới của Vô Vọng. Hai đạo quang trụ mang theo cường lực vô cùng mạnh bạo gặp nhau tại không trung, ngay lập tức sản sinh ra tiếng nổ cực lớn. Vô số lưu quang dị thải mang theo đủ màu sắc vô cùng đẹp mắt bay tóe ra khắp nơi, giống như bướm vờn mây bay, giữa không trung phiêu tán như mưa vũ.

Tiếng nổ cực lớn chấn động trời đất đó làm toàn bộ mặt đất rung chuyển. Các dòng khí lưu cường đại lại tiếp tục sản sinh ra những tiếng nổ lớn khác, khoét thành một hố to trên mặt đất. Chân khí tỏa ra khắp nơi khiến nhiều đệ tử có tu vi thấp kém phải lùi lại phía sau. Giữa không trung, toàn thân Thương Nguyệt hào quang lưu chuyển hỗn loạn, thân thể bị phản lực chấn lùi lại sau khoảng ba bàn tay, hỏa phượng hoàng phía sau cũng bị phá vỡ nát không thành hình nữa. Ở bên kia, Vô Vọng bị đẩy lùi ba trượng, sắc mặt chuyển sang trắng nhợt, khóe miệng ứa ra một chút huyết tích. Chân khí trong người hân đảo lộn, thân thể lắc lư xem cực kỳ tệ hại, hiển nhiên sau một chiêu đánh toàn lực, đã rơi vào thế hạ phong.

Chớp mắt một cái, song thủ Vô Vọng bắt pháp quyết trước mặt, toàn thân tái bạo phát một luồng quang mang cường thịnh. Khi luồng quang hoa đẹp mắt này đã lên mức cực điểm thì Vô Vọng hét lên một tiếng, thân thể xoay tròn thật nhanh. Chứng kiến hai chân của Vô Vọng chập lại, thân người chuyển thành thế đả tọa, toàn thân thanh quang lưu chuyển, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thương Nguyệt. Ở dưới đất, người của Đạo viện và Phượng Hoàng Thư viện cùng lo lắng nhìn vào trận đấu của hai người, trong ánh mắt biểu thị sự quan tâm xen lẫn lo lắng. Lục Vân và Ngạo Tuyết nhìn Thương Nguyệt, trong mắt ẩn hiện sự cầu chúc lẫn cổ động cho nàng gắng sức.

L?½M i?—M h?QÆM; L;mv i i`—K i`¼M;- iQ`M i?•M ?`Q [m M; ç¢B i?`M?- i?—M FB i
çB M- K°i Hm²M; ?`Q [m M; i`„M; p`M; iÄ ` T?•M #® +?mM; [m M?- +ÁM +€M?•M
ioM? +O o¬ o¼M;X E?B i?`v o¬ o¼M; ç°i M?B M tm`i ?B M # M M;QìB- ?[m i?O +C
`i tªQ /B m F?B M /KM; E?B m L;mv i h?—M EB KX \*?SM; FB M ?`Q [m M; +?ÈT ç
/`B ?`M; +?K+ i`QÊM; +QìM; i?`M? p¬ +MM; M?„K ?QÈM; o¬ o¼M; ç€M? iÈBX *MM
i`QM; iQ i? çª i¼ ç°i M?B M +?mv M ç°M; K°i +€B- M; v H`TiS+ ?mv M ?! i?`M?
ªM? i` M ç—m ç m # Q T?O Hm²M; ?`Q [m M; K`m t M? i?`K- i¢Q i?`M? ?bM? /€M; +
ç€M? iÈB h?QÆM; L;mv iX

hW /QÈB ç`i M?bM H M- i?`v H9+ M`v h?QÆM; L;mv i #`# Q T?O #ÐB p¬ b® i?•M a
i? M? #ªQ FB K tQ v i`ÁM iQ€i` Hm²M; ?`Q [m M; ç T K„i i¢Q i?`M? K°i ç¢Q /B i?
h?QÆM; L;mv i +MM; H9+ +¬M; FQ+? p`Q # M i`QM;X Í /QÈB ç`i- M;QìB +O S?Q
?¬ iQ K°i iB M;- ?B M M?B M F?¬M; iQìM; ç M o¬ o¼M; H¢B +! i? +! HQ¢B T?€T [p
p`vX \_B M; i`QM; K„i ? B M;QìB L;¢Q hmv i p` GK+ o•M i? ?B M bU [m M ?Q`B HŠ
HQ H„M; +?Q h?QÆM; L;mv iX

Zm v M?bM b M; L;¢Q hmv i K°i +€B- GK+ o•M M? ;B¼M; M!B, ôE?¬M; +—M T?ªB
i`”M M`v i`i i?„M;X hm pB ?B M i¢B +O h?QÆM; L;mv i ç½ pQÊi [m€ /U iQM? +O
G M ç½ F?B M +?Q im pB +O ? B i, ç¢B i,M;X oÈB im pB +O h?QÆM; L;mv i ?B M
o¼M;- i, M?bM t2KôX L;¢Q hmv i M;?2 M?[M; HìB M`v- HB + M?bM GK+ o•M- ? B ç
iB M?m i bM?- F?2 F?);”i ç—m M!B, ôh, +kM; iBM `^M; M`M; `v b) i?„M;ôX a m M?[
M!B i? K HìB M`Q M[X

:B[F?¬M; i`mM;- h?QÆM; L;mv i M?bM p¬ b® ?mv MªM? +O o¬ o¼M;- i`QM; i•K
i? H`TiS+ i`€M? tm®M; K°i i`QÊM;X ²B b m ç!- i?•M i? H¢B H,M; F?¬M; +?mv M
h?—M FB K i`QM; i v tQ v M? M? K°i pÁM;- T?€i` p¬ b® FB K [m M; ç T K„iX h`i +
bU çB m ç°M; +O h?QÆM; L;mv i tQ v i`ÁM i?“i M? M?- ?bM? i?“M? K°i ç¢Q FB
?“Q [m M; K`m H K M;¼+ - #„M i?ŠM; H M i`lBX Í i` M- p¬ b® ?mv M i? M? b„+ FB
?bM? i?“M? M?“i çB m i?—M HQM;- K!M; pm®i b„+ #ûM p¬ +MM;- F?Q i? +m²M; K

> B +°i [m M; K M; +QìM; ç¢B K°i p`M; K°i t M? ;†T M? m i¢B F?¬M; i`mM; H`K H!2
K M; M?B m K`m b„+ F?€+ M? m- iWM; T?B M iWM; ç! `ÆB tm®M; HB M iB T M?Q
h?B M >mv M æ°M;X hB M; M´ +U+ HÈM M`vªM? ?QìM; HÈM ç M K¼B M;QìB Í /Q
aÆMX :B[F?¬M; i`mM;- i?•MªM? +O h?QÆM; L;mv i b m T? +?B M ç`m ç½ #` ç
K†i i`„M; #¢+? i?“i b„+ - M?½M i?—MªK ç¢K p¬ [m M;X >B M M?B M b m F?B #` o¬
HU+ ç€M? ` K°i +?B m- h?QÆM; L;mv i ç½ i?¼ i`¼M; i?QÆM;X

Í T?Q ç®B /B M- i?•M i? o¬ p¼M; #` +?“M ç°M; # v H M i` M F?¬M;- K°i ç¢Q iB M
i€M;B[F?¬M; i`mM;X h?•M i? +O o¬ o¼M;`mM `šv F?¬M; M;WM;- M? M? +?“M;
+€+? K†i ç`i K°i +?9i- o¬ o¼M; HB M T?ªM i?O T?€+? ` K°i +?QìM; H`K ;BªK i®+
tm®M; K†i ç`iX G9+ M`v b„+ K†i ?„M +„i F?¬M; +ÁM;B¼i K€m- M?½M [m M;ªK ç
iB M ?mv i F?¬M; M;WM; T?mM ` - `ä``M; ç½ iB M ç M;BÈB ?¢M p¬ HU+ - p¬ T?C
M`Q M[X

h?QÆM; L;mv i M?? M?“M; ç€T +¢M? o¬ o¼M;- i` M;QÆM; K†i i?—M b„+ F?¬M; +
ioM? M!B, ôæ½ MQÆM; i v- ?mvM? F?¬M; +—M T?ªB F?`M i`QÆM; \ô o¬ o¼M; M?
F?¬M; b Q- M;?d K`v M;`v +! i? T?K+ M;mv MôX h?QÆM; L;mv i M? M? ;”i ç—m-
M?bM L;¢Q hmv i p` GK+ o•M Í T?Q t - M?½M i?—M h?QÆM; L;mv i /WM; H¢B i`
M? KoK +QìBX LK +QìB `v i`¬M; ;B®M; M?Q ç! b2M i`„M; ç M; F? B ?Q M í M?K
M;QìBX L`M; F?¬M; i?®i` HìB- +?d M í K°i MK +QìB M? - `²B [m v ç—m #QÊ+ /—M

Í T?Q M;Q`B i``M;- iB M; ?Q M ?¬ ç°i M?B M p M; /”v- p¬ b® ç iY h?B M EB K oE
+?Q h?QÆM; L;mv iX _ä``M; H` ?¼ ç½ pb p` imv i i? +¬ MQÆM; M`v K` +´ pk i`É
*?•M L?•M M? M? i?Í /`B- M?bM i?2Q o¬ o¼M; ç M; çQÊ+ çQ p`Q i`QM;X ²B ¬M
o¬ aQM; M? ;B¼M; M!B, ô*mM; ?d L;¼+ +?QìM; ;B€Q H—M M`v p M; / M? i`QM;
L;¼+ o¬ aQM; +kM; ç¢K M?B M KoK +QìB- KK+ [m M; +?9 i?“h?QÆM; L;mv i- M?
h?QÊM; L;mv i #`i [m€ /Q p`M F?Q K` i?¬BôX

a m ç|- p- b® HìB +?9+ iKM;- +mM; ?, iW KB M; +€+ p` +?QîM; ;B€Q H-M HQÊ+ c
S?QÊM; >Q`M; i?Q pB M i`M ç-v MB K pmbX L?bM h?QÆM; L;mv i- L;¼+ o- aQM
?` H` ç iY +O S?QÊM; >Q`M; h?Q oB M +?9M; i - ?½v K m +?M; p`M +-M; +?[
i?'v `i pBM? /U pb +QM- +QM H` MB K ?½M? /B M +O i ôX h?QÆM; L;mv i M? ;
E?B i HQ +?[i` i?QÆM; i? X

æ M?` i`M; i? H` ç½ F i i?9+ pÈB F i [mª h?QÆM; L;mv i +O S?QÊM; ?Q`M; h?Q
i`M i?S # H` +?S ç-v M; ?B p`MX J¼B M; QìB #®M T?Q ç m çQ€M; B` ç! M MQM
hmv i i?„M; X .M b Q i?b ?¼ ç m H` tm`i i?•M iW +MM; bQ K-M- `9i +K+ im pB +O

89X >²B 89, *?mM; hQÆM; L?`i *?B M

GK+ o•M M?bM K°i i?•MªM? `ìB çB- +QìB M?çi, ô\*kM; +! i? i`M iÈB- i, 'v F?-M
i? H„KôX L;çQ hmv i HB + M?bM GK+ o•M- M? M? +?M; KBM? #ç+? w iS +O +?`
+kM; i®iX " Q M?B m ?ªQ bU ç m `ÆB +ª p`Q +?`M; ôX

" M M; Q`B- +?9M; M?•M ç m M?bM ? B M; QìB pÈB €M? K„i F€ [m€B- F?-M; ?B m
S?QM; ç M; ç`M? Kî HìB ?ÁB- Gw h`QìM; sm•M ç½ imv M #® i`QìM; i, i?Q i?S #
KdK pÈB L;çQ hmv i- i?'T; B¼M; M!B, ô*?9M; i +ÁM T?ªB H M ç`B; BªB [mv i +M
#ªQ +?9M; i F?-M; #B i; B[H KçQôX .Si HìB- i?•M i? +?`M; M? M?`M; +`i H M-
i`QìM; i`mM; - iQ`M i?•M H°` p iB m b€BX

L;çQ hmv i M?bM i?2Q i?•MªM? GK+ o•M- i`QM; K„i H°` K°i iB b€M; /`m /`M; - i
+kM; tm`i ?B M içB i`QìM; i`mM; - H†M; H) M?bM GK+ o•MX L`M; pW ?ç i?•M tm®
b® iB M; ?Q M ?-`Q`Q p M; H MX `i M?B m M; QìB ç M ç•v ç i`Ê mv +?Q M`M;
hmv i F?-M; #m²M ç w ç M ç€K M; QìB M`v- +?d /`m /`M; M?bM GK+ o•M- M?½M i
?Q†+ M; QìBX

GK+ o•M M?bM L;çQ hmv i çSM; i`QÈ+ K†i- #ç+? v M?Q imv i- i?€M? F?B i M?Q i
+! K`v T?-M ççK M?½- ;B®M; M?Q K°i ç! m H M MÆB +®+ p„M; iÄ ` M?[M; bÈB
?QÆM; /bm /`m ç„K çm®B- i`i +ª /€M; ?bM? F?B M M; QìB F?-M; i? M`Q [m MX •
HçB H`T H€M? iB b€M; /`m /`M; H`K b v M; QìB- i?-M i?€B p- +MM; [mv M `k M?Q
+?9i M?m iB M?- K°i H`M i•K ?QÆM; X GK+ o•M F?-M; M!B H M HìB- HŠM; H†M; M
K„i ? B M; QìB; †T M? m ;B[F?-M; i`mM; - M?[M; ç! ?Q HY /`m ?B M H`T H!2X
KMB i?ÆK b v M²M; i?Q M; i?QªM; ;B[? B M; QìBX h•K w ç-B # M F?-M; +-M T?ª
K„i iQÆM; i?-M; H` iU ?B m çQÊ+X

hW #®M T?Q - •K i? M? H | H€+ ç€+ p M; H M- B +kM; +ªK i?'v ;B[GK+ o•M p
F?-M; #bM? i?QìM; X h`QM; p i`-K i oM?- M?[M; ç! ?Q HY €B iB M? M²M; M?B i
HÁM; K†B M; QìB i?Q€M; +?`M ç°M; X >mv M L;¼+ *?•M L?•M M?bM hoM? L;mv i æ
` K°i iB F€ /`X S?Q t - L;¼+ o- aQM; HB + M?bM GK+ o•M- HÁM; i?-K i?î /`B-
;b ç!X G•K o•M S?QM; +kM; M?bM GK+ o•M- i`QM; i•K M; -K +` pk +?Q +?`M; X h
M?bM GB m >Q`M? S?B- HÁM; +kM; #m-M; iB M; i?î /`B- #B i`^M; M m +! GK+ o
pÈB L;çQ hmv iX «M; M? M? H„+ ç-m- KK+ [m M; `ìB p +?®M t t, K- H†M; H) i`-

ošM ;B[MK +QìB i?ªM M?B M- i`QM; +?ÈT M?„i p K†i K„H +O L;çQ hmv i #°+ T?
F?B M #®M # F m H M FBM? ?½BX JK+ [m M; M?m ?Á M; „K GK+ o•M- L;çQ hm
M`v- i iU ç°M; `9i HmB- GK+ o•M i?O i?„M; 5ôX GìB pW /Si- #®M # M H`T iS+ p M
F?-M; Qi M; QìB ;`Q H M i?`i p¼M; - F?-M; Km®M +?`T M?`M bU pB + i`QÈ+ K„iX

G9+ ç|- + Q i?O iS pB M î# M M; Q`B +ÁM ç M; çQ€M; B` çQ€M MQM t2K ;B[? B
i`M +`TX L m T?ªB ;B Q i?O- i?„M; HÈB / /`M; FB m M`v H` F?-M; i? X >mv M L;
tm`M M; ®+- M?[M; +?mv M iU H`K i`M i?U+ HU+ +kM; F?-M; Km®MX :B! ç•v- L;çQ
tBM iU `9i HmB F?B M K¼B M; QìB ç m FBM? M; ç+X h?2Q H) i?QìM; - L;çQ hmv i +
HçB i? K i`QM; i`M +?B M i` M? çQç i L; k h?€B hB M G M- i?K ç„+ T?-M HÈM HB
im pB ççB i, M; M M i`QM; i`M +?B M M`v M`M; imv i ç®B +?B K Qm i? X ob b Q

F?| ;†T M"v- ç2K +Æ ?°B +| i? i?„M; HÊB M?QÌM; H¢B +?Q GK+ o•M\ .M GK+ o•M
+O L?Q oB M M?QM; M?Q i? F?¬M; +| M; ?o H" +?¬M; K¢M? ?ÆM L; ¢Q hmv iX

Gw h`QÌM; sm•M i?'v bU ibM? /B M` M?Q p"v- ç" M? imv M #® i`"M i, i?Q i?S j- T
o•M +O .`+? oB MX h?"M? ` - +?Q ç M MY M; "v- M?[M; i`"M i, i?Q K" # M ç-m K
M; Q¢M KK+ ç½ F i i?9+X h`W h?QÆM; L; mv i p" o¬ oQM; T?ªB /®+ bS+ iQ" M HU+
M; QÌB i?„M; ç m i`U+ iB T i'M +'T M M K°i +?9i bQÈM; K„i +kM; F?¬M; çQÊ+ +?S
M; QÌB ç M t2K i?B ç'm ç m i?Î /"B iB + Mm®BX h, i?Q F i i?9+- Gw h`QÌM; sm•M
iQ" M #° i" T i`mM; i¢B K°i MÆB i?QÆM; M; ?` M?[M; +?mv M HB M [m M ç M pÁM;

Gw h`QÌM; sm•M M?bM M, K p` +?QÎM; ;B€Q- ?ÄB, ô>B M i¢B pÁM; i, i?Q i?S M?
+?B m i?2Q H +k- i`QÊ+ ? i iB M ?"M? i, i?Q T?•M +?B # p` i`Q /šM ç-m- +€+
>¢Q o•M *Q a„ F?¬M; /` M; ?` ;b- ;"i ç-m ç²M; wX S?€T Zma æ¢B aQ +O "² æ >¼
aQM; +O S?KM; >Q" M; h?Q oB M +kM; ç²M; w- /mv +| æ¢Q oB M h?'i >mv M *?•M
M?B M pb ?B M; Bì o¬ oQM; i`¼M; i?QÆM; - M m +| i, i?Q +kM; i?m i`"MX G9+ M
h?'i >mv M *?•M L?•M M? M? i?Î /"B- F?) ;"i ç-m #B m i?` ç²M; wX

aU ibM? çQÊ+ [mv i ç`M? tQM; - pÁM; i, i?Q i?S ? B çQÊ+ iB M ?"M? H" T iS+X
M; v i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB imv M #® #„i ç-m pÁM; ? BX æ²M; i?ÌB ;¼B L; ¢Q hmv i
i`QÌM; - ç ?¼ iU +?¼M ç®B iQÈM; i, i?QX ob +?d +| ? B M; QÌB ç +?¼M M M F?¬M

" M; QÌB çSM; i`QM; i`QÌM; - ?ÆB #®B `®B K'i K°i H9+X h?'i >mv M *?•M L?•M i
i`QÌM; - HB + M?bM # M; QÌB, ôG-M i?B ç'm M"v- o¬ oQM; i?Q€B tm'i- ? B M; QÌB
o¬ oQM; - i?¬M b„+ O `k`ÌB F?ÄBX L; ¢Q hmv i M?bM "aM L?'i- #bM? ioM? ?ÄB, ô
i, i?Q F?¬M; \ôX "aM L?'i M? M? H„+ ç-m- i`QM; HÁM; H¢B i?Î /"BX h`"M ç'm ;B
/M F i [mª i? M"Q +kM; ?Q" M iQ" M F?¬M; +| K°i +?9i w M; ?o X u K" i?„M; - .`+? oB
+?d +| i? #`B / M? ç iSX o¬ oQM; +kM; ç½ `9i HmB M M v K" i?m i?b p` i`Q i?S
i, i?Q H¢B +¬M; F?¬M; +| w M; ?o X

"m¬M; K°i iB M; i?Î /"B- "aM L?'i i`-K ;B¼M; , ôh¬B F?¬M; ç'm M[- +?9M; i K" +|
+ÁM w M; ?o ;b- /M i? M"Q +kM; +?d çSM; i?S iQX *?9M; i ?" i' i T?ªB ç°M; i?O\
[m v M; QÌB- +?¬K +?"K HmB ;iX *?d K'i K°i +?9i i?ÌB ;B M- pÁM; i, i?Q i?S ? B
M; Q" B w HB m +O K¼B M; QÌBX

hoM? L; mv i æ¢B aQ F?) i? M, ôL?B m M, K`²B- ibM? ?m®M; M?Q i? M"v KÈB t
pÁM; ç-m- tQ M v +?Q iWM; +| +?mv M # i` /U i?Q i?b ? B i` iU`9i HmB- pÁM;
+kM; H" +?mv M +?Q iWM; tm'i ?B MX >v p¼M; `^M; i`"M i?B ç'm i®B ?"m b) ?'T /
?m®M; M"v ôX

hY .QÆM; *?•M L?•M H M iB M; , ôS?ªB iBM H" F?¬M; - +?Q Qi i?b GK+ o•M b) F?
+MM; M"v- h?QÆM; L; mv i ç½ i?K i?QÆM; - i`¼M; çB K +O +?9M; i H" EB K o¬ h`
? v i?m EB K o¬ h`-M [m M? ç M pB + #ªM K¬M +| i`Î i?¬M? ç M? i i`QM; GK+ o
M?Q p-v- ?bM? M?Q +?9M; i +?Q iWM; ;†T [m \ô- M|B çQ¢M- KK+ [m M; HQÊi
+MM; hoM? L; mv i æ¢B aQX

>mv M L; ¼+ *?•M L?•M F?¬M; ç€T- +?d M?bM o¬ h`-M`²B M?bM GK+ o•M # M Kb
F?) i?Î /"BX h?2Q ç€M? ;B€ +O ¬M; - iW p # M; Q" B +| i? i?'v EB K o¬ h`-M K¢
+| Km®M i?O i?„M; - +?d 2 +Æ ?°B F?¬M; M?B m- /M i`QM; HÁM; KbM?¬M; pšM ?
M?B m v m i® F?€+? [m M M M F?¬M; +| +?¶ +?Q M?[M; bÆ ?®iX L?QM; M?[M; v
?v p¼M; M?B m p"Q F i [mª- B b) +| +Æ ?°B i?„M; ¬M; ?Q" M iQ" M F?¬M; i? #B i

GK+ o•M M?bM EB K o¬ h`-M- F?Q +Æ iQ" M i?•M i?m H¢B- /QÌM; M?Q ?Q" M iQ"
T?QÆM; K°i +Æ ?°B i?, K /Á M"QX h` M +?B M +?QÌM; - +| `i M?B m pB + imv M?
M m K°i F M"Q F?¬M; HQm i•K „i H•K p"Q +ªM? M; mv F?®MX ob p"v- Î i`QÊ+ K†i E
` F?€ +¬M i?"MX

Gw h`QÌM; sm•M M?bM b„+ i`ÌB- i?'v F?¬M; +ÁM bÈK M[- # M imv M #® pÁM; i,
#m' B +?B mX GB M ç| - +?QÎM; ;B€Q +€+ pB M ç2K K¬M ?¢ p HB m i?QÆM; p
i`QÌM; i, i?Q +?d +ÁM M; QÌB +O .`+? oB M çSM; H¢BX

æQ K„i M?bM K¼B M;QÌB- >mv M L;¼+ *?•M L?•M F? B F?~m, ôo i?¬B- +| p¨B
F?¬M; iB M- +?9M; i p `²B M|B iB T i`€M? M?[M; ?B m H-K F?¬M; ç€M;ôX •M?
i`QM; ç|H°` K°i iB F€ p¼M;X ²B ¬M; H"TiS+ F?ÎB i?•M- M;U T?QM; T?B pk- i?C
>Ä æ°M; HQÈi iÈBX «M; pW `ÌB F?ÄB- iQ¨M i? ç m F?ÎB i?•M HQÈi i?2QX

" M i`QM; h?B M >Ä æ°M;- i'i +ª M;QÌB +O .`+? oB M ç m i iUm- H†M; H) +?Ì
H M iB M;X hW F?B ç M h?€B >mv M aÆM ç M M v- GK+ oB M Gm"Moä ç½ iB M ç
i`QM; bm®i +?†M; çQÌM; M¨v- .`+? oB M ç½ i`ªB [m F?¬M; Qi bU iB M?X *| çQÊ+
pQÊi [m€ iQÎM; iQÊM; +O >mv M L;¼+ *?•M L?•MX h?¨M? [mª M¨v F?B M i'i i?ª
i?"T T?¬M + Q ?SM;X

æªQ K„i M?bM [m i'i +ª K¼B M;QÌB- >mv M L;¼+ *?•M L?•M +| T?¬M FQ+? ç°M; H
+MM; b„T /B M ` - #'i F F i [mª i? M¨Q- Qi ` +?9M; i +kM; çSM; p` i`Q i?S jX L|
pQÊi t /U iQM? +O #ªM K¬MX G¬M GK+ oB M >°B oä M¨v- i`QM; iB M? ?m®M; +
#^M; p¨Q M;?` HU+ FB M +QÌM;- iB M i?ŠM; p¨Q HK+ +QÌM; +kM; ç½ pQÊi `i t iQ
#B i F i [mª pÁM; +m®B i? M¨Q- .`+? oB M +?9M; i ç m +| i? M;~M; K†i M;~M; K¨
çB 8y M,K /¨B T?ªB ;B[/ M? ?B m ?çM; #ûi i`QM; HK+ pB MX h`QM; i`¨M +?B M
GK+ o•M T?ªB Hm¬M FB M i`b- ;B¨M? i?„M; HÊB F?¬M; +?d [m M ? ç M .`+? oB
+O ;BÊB im +?•MX L m GK+ o•M i?„M;- iW M v i?b .`+? oB M +?9M; i i`QM; K„i
?Q¨M iQ¨M K M; K°i /B M KçQ KÈBX æQÆM; M?B M ç•v +?d H¨;Bª i?B i- M m +|
bS+ #bM? i?QÌM; M M GK+ o•M +QM F?¬M; +?`m €T HU+ M¨Q +ª- +S #bM? i•K SM;
.Si HÌB- KK+ [m M; M?bM H M KbM? GK+ o•M- i`QM; €M? K„i i`¨M M;¨T MB K +´ p

GK+ o•M i?'v €M? K„i K¼B M;QÌB ç m M?bM p¨Q KbM?- i•K Hw +?¨M; +kM; Qi M?B
#B i `ä bS+ KçM? +O EB K o¬ h`¬M- +?¨M; +kM; #B i Km®M i?„M; çQÊ+ v F?¬M
F?¬M; çQÊ+ ç H° #Q K¨i i`QÊ+ FB +O #ªM i?•M- +?Q M M Km®M i?„M; HçB +¨
T?€T [mv i K¨ Km®M i?„M; EB K o¬ h`¬M- +Æ ?² H¨ K°i pB + F?¬M; i? X

*ªK i?K çQÊ+ i`QM; €M? K„i K¼B M;QÌB +?S +? M F€ p¼M; p¨ HÌB +?9+ T?9+ +?•
o•M i¨¨Q /•M; K°i Hm²M; M?B i H½M;- +?ÈT K„i iQ¨M i?•M T?€i tm'i K°i +¶ F?Q i
+?'M ç°M; K¼B M;|+ M;€+? +O bÆM ç°M;X L?bM bQ T?K- M?bM +?QÎM; ;B€Q- L
L;mv i æçB aQ- Gw >Q¨M? S?B- GK+ o•M ?Q¨M iQ¨M iU iB M M|B, ôJ¼B M;QÌB v M
T?ªB i?'i p¼M; ç•m- +QM ç½ ç€T SM; pÈB o•M S?QM; pb ç 'v K¨ H'v çQÊ+ i9B *¨
+® ;„M;ôX

hoM? L;mv i æçB aQ M?bM >mv M L;¼+ *?•M L?•M- KK+ [m M; H° tm'i K°i iB M; i
[m M i`¼M; M?QM; GK+ o•M b) i?„M; EB K o¬ h`¬M #^M; +€+? M¨Q ç•v\ >mv M L;¼

GK+ o•M M?Q ç M; ?B M M; M; +QÌB pÈB i`ÌB + Q- ç t2K +?`M; çB H M p` i`Q GK+ im ;BÈB M?Q i? M`QX E?Q i? ?WM; ?U+ #'i M; Ì #MM; T?€i iW +Æ i? +O GK+ o•

88X >²B 88, EBM? h? L?'i *?B M

h`QM; €M? M?bM +?,K +?9 +O i'i +ª- F?Q +Æ iQ`M i?•M +O GK+ o•M #'i M; Ì i?m HçB i`çM; i?€B #bM? i?QÌM;- KdK +QÌB M?bM p T?Q +€+ ç²M; ççQ .`+? oB M- `K¼B M; QÌB ç M; çSM;- M?bM i?'v €M? K„i HQ H„M; +O ?¼- GK+ o•M F?) +QÌB M? M`v ç iY b) F?¬M; ç K¼B M; QÌB i?'i p¼M; ç•mX >½v t2K GK+ o•M M`v çQ .`+? o +O GK+ oB M- i`Ì i?`M? +?•M im ;BÈB ç M?'i ççB T?€B M?Q i? M`QôX

*?d K°i +•m M!B ç½ çO F?B M +?Q i'i +ª M?[M; M; QÌB +! Kfi +ªK ç°M;- €M? K„i ?¼ >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M?bM b M; hY .QÆM;- ? B M; QÌB ?¼ [mª i?"i FQ+? ç°M; X +?B M M`v- p`M K M? +O .`+? oB M- +! çQÊ+ ç`B i? v ? v F?¬M; i?b T?ªB t2K i`M i? M?Q i? M`QX *ª >mv M L; ¼+ p` hY .QÆM; ? B M; QÌB ç m F?¬M; B /€K M; ?o M, K M v HçB +! +Æ /mv M i? K /U i`M ç'm i` M? ;B`M? / M? ?B m ç M?'i X æ®B p MB K p m B M; Q`B bS+ iQÌM; iQÊM; X

•M? K„i F?) HQÈi [m `²B /WM; HçB i` M ;QÆM; Kfi +O L; çQ hmv i- GK+ o•M F?¬ F?) ;"i ç-mX L; çQ hmv i F?) +QÌB i?ªM M?B M- M?Q ;YB HÌB +?9+ K v K„M ç M + H M? ?mv MªQ ç!- `M ?B M MB K iBM p` bU F?Q+? H - K¼B i?¬M; çB T ç m ç½ ç o•M- K°i +€+? i`¼M p MX E?¬M; #^M; i? M? •K K` +?d H` €M? K„i- MK +QÌB- # Q M +ªX :B[ ?¼- HÌB M!B ç½ i`Ì i?`M? i?S F?¬M; +-M i?B iX

JdK +QÌB M; ¼i M; `Q- GK+ o•M F?) /ÌB €M? K„i- M?bM p T?Q h?QÆM; L; mv i+€+ M? M?`M; - [m M i•K F?2 F?) - €M? K„i t t, K- HÀM; ç-v /`m M; ¼iX h`QM; ç-B K„i + /`m /`M; ?B K i?'v ?ÆB ?ÆB ?û H°X oÈB +ªK t9+ M? - M`M; F?) ;"i ç-mX GK+ o• `²B çQ €M? K„i ç M EB K o¬ h`-MX Zm v ç-m M?bM K¼B M; QÌB H-M M[ - GK+ o• h•K >²M FB K- ?MM; /kM; iB M #QÈ+X hW H9+ ç-m ç M ;BÌ- K¼B i?`M? pB M i`QM K°i HÌB- +?d /MM; €M? K„i ç F?Q+? H p` /äB i?2Q #!M; ?bM? +?`M; X

G†M; H) çSM; +€+? K°i i`QÊM; i`QÈ+ Kfi EB K o¬ h`-M- i?¬M b„+ +O GK+ o•M p +ÁM `M ?B M K°i MK +QÌB ç-v M; K w- i?"M i`¼M; M?bM i?ŠM; p`Q ç-B K„i +O o çQÊ+ €M? M?bM +O GK+ o•M- H`T iS+ `MM; KbM?- H M iB M; ôL; QÆB +ÁM ;b k +?9M; i #„i ç-m çBôX

GK+ o•M M?bM i?ŠM; EB K o¬ h`-M M!B ôE?¬M; +! ;b Km®M M!B- +?9M; i #„i ç-m F?¬M; F?B M i T?ªB i?'i p¼M; ôX o¬ h`-M ç®B ç€T K°i +€+? HçM? M?ç i ôL; QÆB +?m`M #` çB- i tm'i +?B m ç•vôX .Si HÌB- iQ`M i?•M v `U+ b€M; - F?Q i? mv /kM;

h? M? h?B M GBM? i?¬M FB K i` M i v +O EB K o¬ h`-M H`T iS+ M; •M H M K°i i ?`Q [m M; #MM; iÄ F?„T ç'm i`QÌM; X \*?d i?'v +Æ i? +O o¬ h`-M T?B i?ŠM; H M Kfi ç'i # i`QÊM;- €M? K„i ç, K ç, K M?bM p T?Q GK+ o•MX h?B M GBM? i?¬M FB M; WM; tQ v +?mv M i` M çdM? ç-m +O o¬ h`-MX J°i pÁM; b€M; M; k b„+ HmM; HB F?B M +?Q v +`M; i`Ì M M i?¬M #Q F?! HQÌM; X æ²M; i?ÌB +Æ i? v #WM; T?€i K°i i? - T?9i +?®+ H`K +?'M ç°M; +ª F?m pU+ ç'm i`QÌM; X EB K o¬ h`-M H9+ M`v HÆ i? ?`Q [m M; HQm +?mv M- F?Q iS+ H M iÄ /[/°B- i`¬M; v KçM? K) mv M; ?B M? çªK M?•M i•KX

GK+ o•M +?9 w [m M b€i ç®B i?O- ç + Q +ªM? ;B€+X æ®B pÈB im pB i?•K ?"m +O `i i`ä- Km®M i?„M; i`"M M`v ?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB H` çB m / /`M; X L?bM i?'v F +`M; #`M? i`QÊM;- GK+ o•M F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M M; ?o M; ÈB H M; K M- +Æ i? p K°i i`QÊM;- ç²M; i?ÌB T?!M; M; QÌB H M + Q- M; M; #^M; pÈB EB K o¬ h`-MX •M h•K >²M FB K ç°i M?B M `MM; KbM?- T?€i ` K°i iB M; FB K F?B m +m²M; M°- +m® `²B #MM; iÄ KçM? ` iS T?Q X h`QM; €M? ?`Q [m M; b„+ çÄ- H`T H€M? M?[M; iB F?¬M; M; WM; tQ v +?mv M- +€+? çdM? ç-m +O GK+ o•M # i?QÈ+X E?Q iS+ T? ç M; +?¼B M? m -K -K pÈB pMM; F?Q iS+ +QÌM; ççB +O o¬ h`-MX

:B[F?¬M;- GK+ o•M`U+`ĐK°iK`m çÄ+?|BHÁ - ? BK„i€M?HMM?[M;iB b€M;
çÄX S?Q i` M çdM? ç-m- L?Q v h•K >²M FB K +`M; H9+ +`M; i,M; i®+- K°i HQM
F?¬M;- i?¬M #Q +´ [m€BX æ®B /B MH`EB K o¬ h`-M +kM; ç M; `U+ b€M; ?`Q [m
K M; ÎT?Q b m HQM; ç M; /-M ?bM? i?`M? K°i ççQ iY b„+ iBM? p•M- ; B Q i?Q p
içQ M M K°i F?®B [m M; ?Á [mv M F€ªQX S?Q i` M ç-m- h?B M GBM? i?¬M FB
F?Q +QÌM; ççBX h? M? i?¬M FB K tSM; / M? ç M; k i`QM; i?¬M #BM? T?´ ç M; i?
M|X

•M? K„i b„+ HçM?- EB K o¬ h`-M +QÌB HçM? M?ç i ô*~M i?“M- iB TK°i +?B m +O
T?ªB çQ [mv M- h?B M GBM? EB KiU ç°M; ç M M^K M; v i` M HÁM; #`M i vX h?-
[m M? +Æ i? +O o¬ h`-M ç°i M?B M H M iÄ`°M;- i v T?ªB i?¬M i®+ T?´i ç°M;-
çQÌM; FB K i`QM; +?ÊTK„iªQ ?| i?`M? K°i +QM M; k b„+ FB K HQM;- +m°M H`v
M; QÌB +MM; pÈB iB M; FB K F?B m tû M€i F?¬M; i`mM;- pÈB mv HU+ KçM? K)- [n
i`M +¬M; ç-m iB M p T?Q GK+ o•MX

GK+ o•M #bM? ioM?- #B i`ä i`"M ç`m +?d KÈB #„i ç-m- ;B B çQçM M`v +?d H`T?
F?¬M; M M bÈK i? ?B M i?U+ HU+X æ®B T?| pÈB HQçB ç®B i?O M†M; Fw M?Q E
T?ªB bQ +ª KQm F X G`K b Q ç T?€i K°i FQ+? H¬B çbM? M; v i?ÌB F?„+ [m M i`¼
#çB ç®B i?O KÈB H`çB m ç€M; [m M i•KX L? M? M? M Mû M; QÌB- GK+ o•M pW i`
L?Q v EB K- i? M? FB K`mM; H M #-M #`i- imM; ` K°i i`,K #~v KQÆB b€m çQÌM;
pKi p T?Q ç®B i?OX

Zm M;ªM? H9+ i`°M HšM- H9+ T?•M +€+?- T?•M`²B HçB ?ÊT- HB M iK+ tªv` i`
KçM? +QÌM; ççB tmM; ç°i / [/°B içB ;B[F?¬M;- iB m /B i F?Q HU+ +O M? m- ç²
M`p M; `MX •M? HY imM; i|2 iW M?[M; çÊi p +?çK ç| içQ i?`M? K°i +ÆM KQ b
ç`m i`QÌM; X h`QM; [m M; +ªM? `M iQÊM; HçB ~M +?S M?B m ?B K M; mvX h`M K†
?B M ;B[F?|B #KB K`i KÌX smM; [m M?- M?[M; M; QÌB [m M b€i B M`v ç p`M +?
FBM? M; ç+ K` [m M b€i i`"M [mv i +?B M +O ? B M; QÌBX hmv +?B m ç-m iB M +
T?QÆM; M?QM; mv HU+ ç½ FBM? ?²M M?Q p`v`²BX

>mv M L;¼+- hY .QÆM;- o•M S?QM;- L;çQ hmv i- h?QÆM; L;mv i +MM; M?[M; M
M?bM p T?Q GK+ o•MX L?[M; M; QÌB +O h?B M EB K pB M i?b +?9 w [m M b€i B
ç`m M`v- ?¼ p¬ +MM; iBM iQÌM; EB K o¬ h`-M-`°M; v b) +?B M i?„M; X "ÌB pb EB
im pB + Q +QÌM;- H-M M`v +ÁM +| /mv M F€ M;° pÈB M; k b„+ æçB ""M;- +?Q M M
i? H`ç®B i?O +O v- M; v +ª GK+ o•M +kM; F?¬M; M; QçB H X >Q†+ +| i? H`v Hç
ç ?B m`ä ?ÆM p`M ç - GK+ o•M H`v ; b ç ç€M? i?„M; o¬ h`-M\ æ€M? #^M; MB Ki
iBM i?b im Hmv M ç H`K ; b\

GK+ o•M HmB K°i i`QÊM;- HçM? HMM; M?bM o¬ h`-MX æÊi ;B Q ç`m ç-m iB M- o
æB m M`v F?B M +?Q M?[M; M; QÌB OM; ?° v`2Q ?Á pmB KWM; X GK+ o•M i?•MªM
ªQ ?| i?`M? +?QM ççQ M?•MªM?- T?•M` içB +?QM p`i`Q- +MM; H9+ imM; K°i çQ
F?¬M;- K¼B M; QÌB +?d M?bM i?`v tmM; [m M? EB K o¬ h`-M +MM; H9+ tm`i ?B M
+¬K K°i i? M? i`QÌM; FB K #`´ +?QM ççQ FB K K M; `U+ çÄ- F i?ÊT i?`M? K°i çQ
i`QÊM;- #` tm®M; EB K o¬ h`-M K°i M?€i b„+ M;¼iX

EB K o¬ h`-M HW K„i- +Æ i? F?) ç°M; ç`v- h?B M GBM? i?¬M FB K b€M; `U+ M; k b
+ªM? i`"M ç-v €M? b€M; ç| - ?ÆM ? B i`,K çQÌM; FB K imM; ` H`T iS+ +m°M i?`M
+?B ` +?QM ?QÈM;- ç|M H`v çÁM +¬M; FQ+? +O GK+ o•MX .Q i®+ ç° ? B # M ç
`-K M?Q Km®M Mm®i +?YM; K¼B i?S- M M b m ? B H-M ;B Q ç`m- +?d i?`v p¬ b®
;B[F?¬M; +MM; pÈB M?[M; iB M; M`-K i`ÌBX ""i M; i i?`v ? B #|M; M; QÌB #`i imM;
K†B M; QÌB #` ç~v M; QÊ+ ç M # i`QÊM; X h?-M b„+ +O o¬ h`-M ?ÆB #B M b„+ - ?
GK+ o•M i?b M?bM v K°i +€+? H½M? M; çQ- i?€B ç° M?Q Km®M +? # B- F?¬M; M;
ç`m M`v GK+ o•M +?B K i? i?QÊM; T?QM;- F?B M +?Q o•M S?QM; ç M; çSM; M;
`2Q ?Á- F?¬M; M; WM; H ?ûi ç +´ pkiBM? i?¬M +?Q GK+ o•MX

.QÈB K†i ç`i- i`QÌM; ;B€Q +O +€+ pB M ç m ;B[b„+ i?€B #bM? i?ªMX >¼ ?B m`
ç-m- B i?„M; B #çB- +?d pÈB ? B H-M ;B Q ç`m i?b F?¬M; i? T?€M çQ€M çQÊ+X

v m- +?Q ç M T?9i +m®B- F?¬M; B +| i? #B i çQÊ+ ô+QM M?¢M p¨Q i v BôX h

>mv M L;¼+ +?•M M?•M M?bM K¼B M;Q`B- BK H†M;- B +kM; +| i? çQ€M çQÊ+ - ç
p` L;çQ hmv iX L?bM H M + Q- i`QM; HÁM; +O K¼B i?`M? pB M i`QM; .`+? oB M ç
GK+ o•M +| i? /U p`Q .ç L;mv i h`ªK ç€M? #çB EB K o¬ h`-M- çQ .`+? oB M H M
oB MX

8eX >²B 8e, L;k G¬B h?¬M Zmv i

EB K o¬ h`-M;- K H M Kºi iB M;- iQ`M i?•M tQ v i`ÁM- h?B M GBM? i?¬M FB K i`
+U+ KçM?X L;k b„+ [m M; ?Q +?B m`¼B iQ`M i?•MX h`QM; M?€v K„i- M;k b„+ [n
o¬ h`-M ?ÊT i?`M? Kºi i? pÊB h?B M GBM? i?¬M FB K [m M; ?Q - T?€i` Kºi H
i?B M /B i ç` - i`QM; T?9i+?®+ ç½ #B M i?`M? Kºi +QM +m²M; HQM; M;k b„+ - iQ`
p¬ b® F?Q HQm p¬M pk çB M +m²M; ?°B iK i`QÊ+ K†i EB K o¬ h`-M #B M i?`M?
ç€K K•v`U+`Ð tQ v [m M? EB K o¬ h`-MX E?Q HQm ?°B iK tmM; [m M? EB K o¬
i?`M? Kºi pÁM; p•v; B K GK+ o•M p`Q; B[- F?¬M; ç +?`M; +| +Æ ?°B ç`Q i?Q€iX

ô>Q`M; >` +?B #çM .ç L;mv i h`ªK5 h?€B >mv M bÆM i?QÊM; ?B M mv M; ?B Kô- K
H M- L?Q v h•K >²M FB K iU ç°M; # v H M T?Q i` M ç-m GK+ p•M- çB M +m²M; [m
KQÆB pÁM; K¶B; B•vX h?¬M FB K Hm•M +?mv M- H`T iS+ T?€i` Kºi +¶ +Q`M; F
H M ?bM? i?`M? Kºi ççQ FB K i`K /`B i`,K i`QÊM;- +U+ F€ ç€M; bÊX "®M T?Q - M
Q H'v GK+ o•M M?Q Kºi i-M; [m M; ;B€T #ªQ ?°X *MM; H9+ ç| - GK+ o•M p`M /K
L;mv M- M?[M; [mª+¬m HY çÄ`U+ tm'i ?B M tmM; [m M?- iS # #KB +€i imM; # v
i`QM; i`¬M; M?Q GB i>Ä bS; BªX L?[M; çQ€ ?Ä /B K # v H M H`K iB m i M iWM
M?[M; €M? b€M; F€ /` içB F?¬M; i`mM;- p) M M Kºi #S+ ?¼ ç² K„ H X

h` M i`B- Kºi T?B M ?mv i b„+ tm'i ?B M- iQ`M #-m i`B H`T iS+ T?€i bBM? /` #B
FB K i`K + Q i`,K i`QÊM; tQ v +?mv M K½M? HB i #B M i?`M? KQ`B H,K KQ`B b€n
i`T i`MM; #®M T?Q - T?€i` p¬ b® iB b€M; `U+`Ð F?¬M; M;WM; M?ªv K9 F?„T

æ9M; H9+ EB K o¬ h`-M iQ`M i?•M #B M i?`M? Kºi +QM +m²M; HQM; M;k b„+ - +
ç°i M; °i;- K H M- .ç L;mv i h`ªK iW i` M ç-m #´` M;Q M +Q`M; M;? M? ç|M S?€ h
o¬ h`-MX EB K i`K iB T t9+ +m²M; HQM;- +?d i`QM; M?€v K„i T?€i` iB M; M' FB
ç m i`T i`mM; iQ`M #° +¬M; HU+- T?€i` Kºi Hm²M; F?Q +U+ F€ +Q`M; K½M?- FBM
#° +?9M; M?•M içB i`Q`M; ç'mX

"®M T?Q +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi- +?`M ç°M; i`B ç'i- #KB #®+ H M KM i`B- +MM; p
H /` i?Q`M; K` +kM; ?mM; ?B K /` i?Q`M; X a m ?`M; HQç i iB M; M'- K¼B +†T K„i
` M?bM H M F?¬M; i`mM; [m M b€i i`M +?B M FBM? ?Q`M; M`vX E?B #KB KM i?2
h`-M [m-M €Q`€+? #QÆK- ç-m i|+`k`QÊB- F?m¬M K†i t M? H p` ?B M`ªKºi /Á
?½BX æ®B /B M pÊB v- GK+ o•M ç-m i|+ K†i KkB [m-M €Q +kM; ;¬M i?ªK ?çB M?Q
FBM? ?Q`M;X

h?B M GBM? i?¬M FB K p` L?Q v i?¬M FB K içB i` M ç-m ? B M;Q`B T?€i` M;k b„
i? ?B M bS+ KçM? K¶B M;Q`BX E?| T?•M + Q i?'T5 :B[ F?¬M; i`mM;- GK+ o•M p
iQ`M i?•M i`T i`mM; +¬M; HU+ i?'i i€M- +?m`M #` +?Q Kºi +9 +¬M; FQ+? K½M? HB

.QÊB ç'i- K¼B +†T K„i ç m KÎ iQ +?,K +?9- H9+ M`v F?¬M; Kºi B +| i? M|B +?„+
i?„M;X hm pB +O GK+ o•M p®M ç½ pQÊi t bU iQÎM; iQÊM; +O K¼B M;Q`B- M v
FBM? M;ç+X L;QçB i`W h?B M EB K oB M p` .`+? oB M- F€ /Q K¼B M;Q`B ç m #`M
+ª ç m +| +ªK; B€+ H¬M b€m pB M ?°B iK M`v +| i? +| Kºi bU FB M #'i M; iX

L?bM ? B M;Q`B #'i ç°M; içB F?¬M; i`mM;- L;¼+ o¬ aQM; ?ÄB M?Ä h?QÆM; L;m
i?'v im pB +O GK+ o•M bQ pÊB +QM i? M`Q\ \*QM +| #B i çB m ;b K` +?9M; i F?
çS ç iY FB i tm'i M?'i- ?B p¼M; +| i? ?ÄB` çQÊ+ çB m ;b ç|X h?QÆM; L;mv i
i`mM;- F?) M|B, ô\*QM +kM; F?¬M; `ä im pB +O GK+ o•M i?•K ?"m ç M KS+ M`QX
hmv i #B i`ä ?ÆM +QMX L;çQ hmv i iBM iQÎM; MÆB +?`M; i? M`Q- i?b +QM +k
/mv M?'i Kºi pB +H`F?B i` M? çQç i L;k h?€B hB M G M- +ª h?B M EB K oB M p`ª
F?¬M; i? t¬M; [m "€i h?9 GB T hB M h`"M- +ÁM GK+ o•M HçB pQÊi [m / /`M;X

p` L;¢Q hmv i- +| i? i`U+ iB T t¬M; ` iW HÁM; ¢'i #„i F`T K¼B M;QìB i` M ¢dM? h
+?“M; M|B pÈB +QM p` L;¢Q hmv i`^M; L;k h?€B hB M G M +| H) ¢QÆM; H9+ T?B i
hmv i M M iQ`M HU+ iQÆM; i`Ê- `®i +m°+ H` M?ì ¢| K` +?9M; +QM ¢½ i?m ?Q¢+?

L;¼+ o¬ aQM; M;?2 tQM;- ¢,K ¢„K M?bM p` ¢ iY v m +O KbM?- /QìM; M?Q ¢½ ¢Q
K„i M?bM GK+ o•M i` M F?¬M;- #` M|B M?Ä, ôs2K ibM? ?bM? H9+ M`v- +ª ? B ¢
EB K o¬ h`-M i?B i`B M ô.B i h?B M Zmv iô- +QM M;?o GK+ o•M +| +Æ ?°B i?„M;

h?QÆM; L;mv i ¢B K M?B M +QìB, ôh?U+ ibM? H9+ +?“M; M|B pÈB +QM `^M; [m
+QM ¢½ #B i +?“M; M?'i ¢`M? +| i? +?B M i?„M;X *ÁM +?“M; bY /KM; T?€T [mv i;
#B i- M?QM; +QM iBM +?“M; M?'i ¢`M? b) i?„M;- pb +?“M; H` GK+ o•M- K°i +QM
tQM;- h?QÆM; L;mv i ioM? H†M; M?bM GK+ o•M- €M? K„i ¢-v p M?m ibM?X

EB K o¬ h`-M ¢®B /B M pÈB GK+ o•M- €M? K„i +?Êi [m„+ H M- M;k b„+ [m M; ?Q
¢°M;- +m²M; T?QM; M´B H MX h`QM; +?ÊT K„i- F?Q i? #¢Q HB i tQ v i`ìB +?mv
FBM? ?½B i'i +ª K¼B M;QìBX aQM; i?O +MM; ¢Q ` - EB K o¬ h`-M +QÐB H M ¢
¢°M; im-M ?Q`M tmM; [m M? i` M /QÈB- H,M; H M?bM GK+ o•M- [m€i HÈM, ôGK
?½v iB T +?B m h?-M EB K >mv M >bM? +O i ôX

h`QM; iB M; i?ûi p M; i`ìB- +?d i?`v EB K o¬ h`-M +?°T H`v h?B M GBM? i?-M FE
i`mM; +¬M; HU+ +QìM; ¢¢B M?'i- i`QM; b€i M - +¬K i?-M FB K +?d i?ŠM; ` X L;
FB K ¢°i M?B M T?€i b M? /` #B M- €M? b€M; M;k b„+ M;”T i`M- T?O +?KT H M h
#¶M; M?B M [m M; ¢½M; /` i?QìM;- F?¬M; K°i;ÊM K•v- #'i +?Êi M,K i? M? •K M?Q
H M- ?¶i`Ê h?B M GBM? i?-M FB K #¢Q HB i tm'i FQ+?X \*?d i?`v M;k b„+ [m M; ?
FB K ¢°i M?B i T?€i ` M,K ¢¢Q b„+ªM? F?€+ M? m- ¢Ä- iQ - p`M;- t M? p` H K i?C
i`mM; H¢B #B M i?“M? M,K +QM i?-M HQM; M;k b„+ - +m®M i`ÁM tmM; [m M? EB
+MM; M;•K H M /[/°BX

L?bM T?€T i?m”i F€ /` M`v iQ`M i`QìM; +?“M ¢°M;- F?¬M; iQîM; i`QM; h?B M GB
M,K +QM i?-M HQM; M?Q p”vX L?bM F?Q i? +O M;k ¢B m i?-M HQM;- iQ`M #°K
M?Q i`om ?ŠM tm®M;- +ªK ;B€+ HQ H„M; H¢B i`¶B H MX G•K o•M S?QM; F m HÈ
#’i +¬M;- M?QM; F?¬M; K°i B ¢ w ¢ M ;½X

ôh?B M FB K +Ym [mv i ¢ #€i [mv i%oi`ªK i?B M [mv i5ô EB K o¬ h`-M [m€i H M
M„K +?†i i?-M FB K- K½M? M?B M T?€i ` K°i ¢¢Q iY b„+ FB KX G”T iS+ +| p¬ b®
T?Q - EB K o¬ h`-M i?•MªM? i?Q„i #B M i?“M? +?QM ¢¢Q M?•MªM?- ?ÊT pÈB +?
#’i ¢²M; iW +?QM ?QÈM; F?€+ M? m +MM; M?^K i?ŠM; p`Q GK+ o•M tm'i FQ+?X
ªM?- M,K +QM i?-M HQM; i` M F?¬M; i`mM; +kM;;BÆ M M? M?2 pm®i- KB M; T?r
M?B M t¬M; iÈBX

GK+ o•M M?bM F?Q i? #€ ¢¢Q +O EB K o¬ h`-M- H”T iS+ #B M ?ŠM b„+ K†i- +?
h?B M GBM? i?-M FB K +| bS+ K¢M? /QìM; M`v- +| i? ?mv M?| tm'i` M,K +QM
¢®B i?OX h?ìB ;B M F?~M +’T- F?¬M; i? bmv M;?o i? K- .¢L;mv i h`ªK H¢B ¢QÊ+
+?|B H¼B +O .¢L;mv i h`ªK- GK+ o•M iQ`M i?•M tQ v +?mv M #B M i?“M? K°i +Q
i`ìBX

M? FB K M;”T i`ìB- iB M; M´ /”v ¢'i- #„M imM; M?[M; ¢®K ?mv i?Q - ;B[F?¬M; i
?| F?“T +€+ T?QÆM; p`X GK+ o•M HB M iK+ /B +?mv M- i? v ¢®B T?QÆM; p`- H
K¼B +€+? ¢ +?®M; i`ª EB K o¬ h`-MX hmv M?B M- bS+ K¢M? p` T?¢K pB +¬M;
h`-M i?“i ¢€M; bÈX GK+ o•M F?¬M; i? / /`M; i`€M? ¢QÊ+X >`M; HQ¢i iB M; M´ p
M?•M- K€m `ÆB F?“T F?¬M; i`mM; p) M M M?[M; ?bM? i?M K„ H X

EB K o¬ h`-M Mûi K†i H½M? F?®+- HŠM; H†M; ?B M i?•M M;Q`B # i`QÈM; # M i`
M;? M?bM GK+ o•M iQ`M i?•M ¢ŠK K€m- #` #„M imM; H M F?¬M;X J°i iB M; F m i?
GK+ o•M `ÆB i?ŠM; tm®M; K†i ¢'iX smM; [m M?- K¼B M;QìB F m H M FBM? ?½B
o•M S?QM; ?ûi H M, ôGK+ o•M- ?mvM? F?¬M; ¢QÊ+ M;½ tm®M;- ?mvM? T?ªB ¢SM
>mvM? M|B ?mvM? b) F?¬M; i?m - ?½v ¢SM; /”v M? M? H M ?mvM?5ôX

L;¢Q hmv i p` h?QÆM; L;mv i +MM; `mM; `~v +ª M;QìBX •M? K„i M;”T ¢-v [m M i

F?¬M; K°i B H M iB M;- +?d +| Mûi K†i ç,K ç,K HQ H„M; ç½ i?® H° i•K ibM? i?B
M?•M p¨ hY .QÆM; +?•M M?•M +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB iQ¨M i?•M +?`M ç°M;- HQ
M;½ tm®M; ç'i-`ûQ i?-K i`QM; #KM; F m +?¨M; K m K m çSM; H M- K m K m i`¶B
h`QM; pÁM; ç'm- i?•M i? GK+ o•M #°i T?€i ?²M; [m M;- F?Q i? +?Êi #MM; H M K
+?¨M; ç½ çSM; /¨v- T?|M; pKi H M F?¬M; i`QÊ+ bU M;¢+ M?B M +O K¼B M;QÌB-
G9+ M¨v #®M # p M; H M iB M; FBM? ?¬- K¼B +†T K„i ç m ç´ /²M p¨Q GK+ o•MX G
p i K€m +ÁM [m M? KB M; M?QM; €M? K„i pšM b€M; [m\+ M?Q KBM? +?•mX

L?bM EB K o¬ h`-M ç M; +QÌB M;¢Q M;? X GK+ o•M H¢M? HMM; M|B, ôh?B M EE
?Q i`mv MX h?B M GBM? i?-M FB K F?¬M; ?´ H¨ i?-M #BM? i?QÊM; +´- M^K i`Q
FB K +O M;QÆB imv +| HÊB ?¢B- L?Q v h•K >²M FB K +O i +kM; +?ŠM; FûKX L
M?bM [m M? iQ¨M i`QÌM;- iQ¨M i?•M ?B M H M F?Q i? #€ ç¢Q çB M +m²M;X

L?bM i?-M FB K i`QM; i v- GK+ o•M M?½M i?-M +m²M; M;¢Q M|B, ôL;QÌB i`QÊ+
M v- i b) +?Q M;QÆB çQÊ+ i? ?B M5ô .Si HÌB- €M? K„i H¢M? H)Q- ?[m i?O /+
ôGQM; ?²M tm'i F?B m5ô hS+ i?b- L?Q v h•K >²M FB K `mM; ç°M; K½M? HB i- K°
i?2Q K°i Hm²M; F?Q iS+ +m²M; /½ +?`M ç°M; i`ÌB ç'i tm'i ?B MX J°i ç¢Q [m M; ?C
b€M; çÄ i?„K K½M? HB i i?Q€i` F?ÄB L?Q v h•K >²M FB K ç`M; F?¬M; # v H MX

Gm²M; ?²M; b„+ [m M; K M; ç| i`QM; +?ÊT K„i ç½ #¨M? i`QÊM; ;`T i`,K H-M- i`QM
K°i iB M; HQM; M;•K FBM? i?B M- `²B K°i +QM `²M; HY iQ¨M i?•M çÄ `U+ `MM; `
ç-m GK+ o•MX >Ä GQM; pW tm'i ?B M i?•M KbM? +?d /¨B F?QªM; KQÌB i`QÊM;-
ç½ iQ` ;`T KQÌB H-M #B M i?¨M? GB i >Ä i?-M HQM; /¨B ?ÆM K°i i`,K M,K KQÆ
i` M h?€B >mv M aÆMX

a„+ ?mv i ?²M; i`¨M M;`T i` M #-m i`ÌB h?B M >mv M ç°M;- K¼B M;QÌB p¬ +MM; ?
+QM +U HQM; F?´M; H²X >Ä /B K #MM; b€M; F?„T MÆB FûQ i?2Q ?ÆB M|M; FB
ç m ?QªM; bÊ M?bM GK+ o•M- F?¬M; B M;Ì M´B GK+ o•M H¢B +| K°i i? M? FB K F
HQM;- ?Q¨M iQ¨M M;Q¨B w HB m +O K¼B M;QÌBX

.`+? pB M K¬M M?•M i?-M b„+ +U+ F€ ?QM; T?`M- ç†+ #B i o•M S?QM; + Q ?SM
L;¼+ +?•M M?•M p¨ hY .QÆM; +?•M M?•M H¢B #B M b„+ - iQ¨M i?•M `9M; ç°M;- €M
" M +¢M?- L;¢Q hmv i p¨ h?QÆM; L;mv i H° p FBM? ?½B HšM pmB KWM; i°i ç°X
? i bS+ i?-M #Q- H-M M¨Q +kM; F?B M K¼B M;QÌB T?ªB FBM? M;¢+X G9+ #`v ;BÌ
M?B M H¨ h?B M FB K pB M +?QÎM; ;B€Q Gw h`QÌM; sm•MX «M; i +MM; K¼B M;Q
EB K o¬ h`-M ç½ +?B M i?„M;X L¨Q M;Ì- GK+ o•M ç°i M?B M F? B i`B M i?-M i?O
M¨v- p`M ç B i?„M; B #¢B i`QM; i`¨M +?mM; F i +m®B +MM; M¨v ç½ i`Î M M ? i b

EB K o¬ h`-M #B M ?ŠM b„+ K†i #,M F?Q,M M?bM GK+ o•M- #„i ç-m +ªK i?`v HQ
h`-M `i iU iBM p¨Q +?B M i?„M; +O #ªM i?•M- M?QM; F?¬M; M;Ì GK+ o•M +ÁM ~M
#Q M¨v- F?B M v K'i ?ŠM w MB K F?BM? i?QÌM; ç®B i?OX h? `²B- €M? K„i;½ H¢B
M¨Q- ;½ pšM H¨ ç iY FB itm'i M?`i +O h?B M EB K oB M- F?¬M; çQÊ+ T?ûT HMB
+?B;½ pšM +ÁM +| ô.B i i?B M [mv iô mv HU+ i®B +QÌM;- K°i F?B i?B i`B M i?b
i`QÊ+ çQÊ+X

:½ ?Qi b•m K°i ?ÆB- iQ¨M i?•M +¬M; HU+ ç¨v H M KS+ i®B ç - M?[M; Hm²M; b€
M? M? tmM; [m M? i?•MX *?,K +?,K M?bM i?-M FB K i`QM; i v- EB K o¬ h`-M [m€
?bM?- M;k HQM; ?ÊT M?`iô- ?[m i?O +`T i®+ T?€i` ?¨M; i`,K +?B m FB K F?Q i
i`ÌBX hS+ i?b M,K +QM i?-M HQM; K¨m b„+ F?€+ M? m Î i` M F?¬M; ç°i M?B M ?
b„+ [m M; ?Q - F?¬M; M;WM; #¨M? i`QÊM; #B M ?bM?- M? M? +?|M; #B M i?¨M? K
i`,K i`QÊM; M?„K ?QÊM; +QM GB i >Ä i?-M HQM; +O GK+ o•M t¬M; iÈBX

h` M F?¬M;- K°i HÈM K°i M?Ä- ? B +QM +U HQM; K¨m b„+ F?€+ M? m +MM; ç®B ç
M?•M i?-M b„+ F?¬M; M;WM; #B M ç´B- K¼B +†T K„i ?QÊM; H M i`ÌB +?,K +?9 [n
+QM i?-M HQM;X G9+ M¨v- ?Ä HQM; ç®B /B M iB m HQM;- T?€i` K°i iB M; ;-K
iQ T?mM` K°i ç¢Q HB i ?Ä M|M; `U+ /¨B # i`QÊM; M?^K i?ŠM; M;k b„+ i?-M HQ
HQM; imv +?d HÈM #^M; ? B T?-M # ?Ä HQM;- M?QM; FB m M;¢Q p¬ #d- F?¬M;

tm'i K°i ç¢Q HB i ?Ä - +kM; F?¬M; +?`m FûK- ?€ KB M; T?mM ` K°i ç¢Q M; k b„+ ç®B ç-m pËB HB i ?Ä X

> B ç¢Q [m M; ?Q ç®B M; ?`+? K°i çÄ `U+- K°i M; k b„+ p +?¢K M? m K½M? HB i T?•M p) M M K°i F?mM; +ªM? +U+ F€ K„ H i` M F?¬M; i`mM; X a m F?B ç®B ç-m H #` HMB H¢B K°i +?9i +?SM; iÄ GB i >Ä h?¬M GQM; i?¬M HU+ K¢M? ?ÆM- Hm²M +?d +| K°i K`m çÄ i?„K- M?QM; +QÆM; K½M? /Q `i iBM? i?m-MX GQM; >²M ~M ç'i H•m M; `v- ç½ ?'T i?m p¬ b® HB i ?Ä +?•M M; mv M M; `M M, K- i¢Q i?`M? K°i bS h?¬M GQM; i`QM; h?B M GBM? i?¬M FB K F?¬M; i? bQ #b /Q ç½ ~M KbM? i`QM; i?B i`B M bS+ K¢M? /¬M /¬M iB m ? Q K` F?¬M; çQÊ+ ?'T i?m HBM? F?Q i?B M M pËB GB i >Ä h?¬M GQM; - iU M?B M #` i?m i?B iX

hmv p"v- bS+ K¢M? +O L; k a„+ h?¬M GQM; p®M /Q M; k HQM; ?ÊT i? - ~M +?S M M? m- i`QM; ç| >`M „M; :B Q GQM; +| bS+ K¢M? F?„+ +? ç®B pËB GB i >Ä h?¬M GQM; >²M /M Km®M +kM; F?¬M; i? K m +?|M; ç€M? #¢B çQÊ+ L; k a„+ h?¬M GQM; i`mM; - L; k a„+ h?¬M GQM; i`€M? F?ÄB çÁM +¬M; FQ+? +O GB i >Ä h?¬M GQM; - FQ+?X L?`i i?iB- ? B +QM i?¬M HQM; çm´B #„i M? m T?€i ` p¬ b® €M? b€M; F€ / bS+ ç T K„iX

EB K o¬ h`¬M H¢M? HMM; M?bM GK+ o•M- +QìB M?¢i, ôh?¬M FB K +O M; QÆB i i?¬M FB K +O i +kM; ç•m FûKX \*?9M; ç M; çM ; BÐM i?`i i?9 p`- +?9M; i +kM; G¬M M`v [mv i T?•M i?„M; #¢B- i t2K M; QÆB H`K i? M`Q +?®M; H¢B .B i h?B M GK+ o•M5 h?B M EB K *Ym Zmv i ç +Ym [mv i @ .B i h?B M [mv i5ô u p`M +¬M; HU+ i?B i`B M FB K [mv i #€ ç¢Q M?`i +O h?B M EB K oB M- .B i h?B M Zmv iX

GK+ o•M F?¬M; #B m H° ; b i` M; QÆM; K†i- H†M; H) M?bM p T?Q i`ìB t - F?Q i? /½v h?€B >mv MX JK+ [m M; HQËi [m EB K o¬ h`¬M- +?`M; i`¬K ; B¼M; M|B, ôL` H¬M +m®B t2K B H`HK+ pB M ç M?`i + Q i?OX h KQM; `^M; M; QÆB F?¬M; H`K HìB- GK+ o•M ç°i M?B M H`K K°i pB + F?B M K¼B M; QìB +?`M ç°M; X *?d i?`v +?` i v # v p T?Q G•K o•M S?QM; X

B M'v ç m M; Æ M; €+ M?bM GK+ o•M- F?¬M; ?B m b Q H9+ M`v +?`M; H¢B ç°i M +?„M; GK+ o•M ç`M? /MM; ç¬B M?K+ +?QîM; ç ç'm pËB .B i h?B M Zmv i +O EB Zmv i T?€i ` - bS+ K¢M? ?Ov i?B M /B i ç` 5 GK+ o•M i v F?¬M; +| F?ª M, M; +?®M M m F?¬M; T?€i çB M- b Q H¢B +| [mv i ç`M? M?Q p"v\ >mv M L; ¼+ +?•M M?•M + K†i H`K #`K, ô L| H`K; b i? \ L| +| çB M ç•m\ a Q M| +| i? pSi #Ä i?¬M FB K- ç'm ç ibK +? i? v b Q\

h`QM; F?B # M .`+? oB M p¬ +MM; HQ H„M; - M; QìB +O h?B M EB K oB M H¢B + M?Q F çB MX *?d +| Gw h`QîM; sm•M H° ` i?¬M b„+ +` [m€B i`QM; €M? K„i- FBM? ¬M; i - L; ¼+ o¬ aQM; - S?€T Zmª ç¢B bQ- h?`i >mv M +?•M M?•M- >¢Q o•M +Q bo M?bM GK+ o•MX >¼ ç m F?¬M; M; ?o H` GK+ o•M çB M `²X >¼ +?d M; ?o F?¬M; ` p"vX

EB K o¬ h`¬M M; U i` M F?¬M; i`mM; - iQ`M i?•M M; k b„+ [m M; ?Q HQm ç°M; - v € ç-m +QîM; FbM? tQ v +?mv M / [ç°B- +U+ F€ i?¬M #Q [m, /`X h?B M GBM? i?¬M KkB FB K ?QÊM; H M i`ìB- p¬ b® [m M; ?Q M; k b„+ tQ v i?2Q i?¬M FB K F?¬M; +€+ Hm²M; b€M; çO K`m- i? M?- ?²M; - iY- FBK- H K- ?ÊT i?`M? K°i pÁM; tQ v iQi i`KX

.¬M /¬M- pÁM; M; k b„+ [m M; ?Q #¢Q i`QÊM; tmM; [m M? EB K o¬ h`¬M ?bM? i?`M # Q i`¼M +ª i?•M M; QìB # M i`QM; X G9+ M`v- i` M ç-m KkB FB K- M; k b„+ [m M; ? +QM M; k b„+ i?¬M HQM; # v [m M? i` M /QÈB i`€B T?ªB EB K o¬ h`¬MX hW t M?bM #¼+ # M i`QM; K°i [m M; +¬m b€M; `U+ bQB `ä K°i +QM M; k b„+ i?¬M HQM; # v HÇ ?bM? i?`M? p¬ b® T?€T [mv i- i¬M; i¬M; HÊT HÊT ?B M ` tmM; [m M?X h` M ç-m K°i ç¢Q iY b„+ FB K i`K t¬M; i?ŠM; H M i`ìB- +ªM? iQÊM; i?`T T?¬M i?¬M #QX h ?`M; p¢M ç¢Q T?€T FB K- T?•M i?`M? M, K HQ¢B K`m b„+ #`i ç²M; - [m v i`ÁM i` M M?`i ç`M?X

EB K o¬ h`-M; -K H M K°i iB M; - iQ`M i?•M T?€i t¢ [m M; ?Q K¢M?; 'T KQ`B H-M.
M?Q ¢B M +?ÊT ?QÈM; p GK+ o•M T?€i ¢°M; +¬M; FQ+?X h`W ? B +QM i?-M H
F?¬M; ;B M i` M h?B M >mv M ¢°M; - /`v ¢†+ T?€T FB K # v F?¬M; M; WM; - iW #®
i'M +¬M; X L?bM FB K °M? KM i`ÌB- K¼B M; Q`B i?-M b„+ i`-K i`¼M; - ?B M M?B M
Zmv i H`K FBM? ?½BX .`+? oB M ¢ iY- p` Hm¬M +ª h?QÆM; L; mv i ¢ m HQ H„M;
?ÄB GK+ o•M +| i? +?®M; H¢B ? v F?¬M; X

æ9M; H9+ EB K o¬ h`-M i?B i`B M T?€T FB K i'M +¬M; - GK+ o•M +kM; #„i ¢-m iQ`
+O KbM?X G9+ M`v- i` M ¢-m +?`M; F?¬M; +ÁM i? M? L?Q v FB K- GK+ o•M ? B i
K°i +?[æ¢B ¢SM; ioM? H†M; i` M F?¬M; X GK+ o•M M„K KQ`B M; |M i v H¢B i?`M?
b€M; ¢Ä`U+ [m, /`FBM? M; Q`B- i?`T T?-M F€ [m€BX æ°i M?B M GK+ o•M tÁ2 ?
tm'i ?B M ? B [m M; +-m ¢Q`M; FQM? [m½M; K°i i'+ i X hmv ? B [mª [m M; +-m F?
HY ¢B M +?¢v /¼+ tmM; [m M? i`¬M; i?`T T?-M F€ /B mX

GK+ o•M KK+ [m M; ?QÈM; H M i`ÌB- i`QM; K„i H|2 H M K°i MK +Q`BX aQM; +?Q
¢†i i`QÈ+ M; U+X "¶M; M?B M ? B [mª ¢B M ?Ä [m M; +-m ¢°i #B MX *?d i?'v GK+
p`Q- ? B [mª [m M; +-m iW iW iB T t9+ i`QÈ+ M; U+X h`QM; T?9i +?®+- K°i Hm²M;
i'i +ª +?9M; M?•M # M /QÈB F?¬M; i? KÎK„i ¢QÈ+X E?B i'i +ª KÎK„i` - i'i +ª ¢ r
o•M- K¶B M; Q`B K°i #B m ?B M F?€+ M? mX

h` M F?¬M; i`mM; - iQ`M i?•M GK+ o•M b€M; `U+- T?Q+? H`+? ?Ä ?Q +?¢v`-M`
#Q [m, /`X B M'v M; •v +ª M; Q`B F?B M?bM i?'v i`QÈ+ M; U+ GK+ o•M K°i [mª [m M
i?QÈ+ ¢ M; +?ÊT H M M?[M; iB H¬B ¢B M- H°` Hm²M; F?Q iS+ #€ ¢¢Q +| i? ?O
#®X E?¬M; K°i B #B i ¢QÈ+ GK+ o•M ¢ M; i?B i`B M HQ¢B T?€T [mv i; b p` +kM
+?•M ¢½ i?'v [m HQ¢B T?€T [mv i M`vX h?B M EB K oB M + Q i?O +MM; .`+? oB M
i` M F?¬M; - HQ H„M; /U ¢Q€MX > B M; Q`B i`QÈ+ ¢ÁM i'M +¬M; M; mv ?B K +O ¢®
i?„M; HÊB\

"-m i`ÌB i`QÈ+ ¢| [m M; ¢½M; F?¬M; K°i ;ÊM K•v- H9+ M`v #¶M; /QM; ¢½ M; "T ¢
GK+ o•M bQM; i?O M•M; T?Q+? H`+? [m M; +-m- M?½M i?-M H° p H½M? F?®+X
¢Q`M; FQM? ;B| ¢½ pQÈi [m€ # i?QÈ+- +`M; H9+ +`M; HÈM /-M H M- ?QÈM; p T
i'M +¬M; X G9+ M`v €M? K„i GK+ o•M H° p + Q i?•K K¢i i`„+ F?¬M HQ`M; X

GK+ o•M; -K H M K°i iB M; - ? B i v ¢~v K¢M? `X L; v iS+ F?„+- [mª [m M; +-m # v
M; v i` M ¢-m GK+ o•MX hW i` M i`ÌB- K°i ¢¢Q T?Q+? H`+? +Q`M; [m M; M?^K [n
æB M [m M; +-m H`T iS+ ?'T i?K FBM? H¬B +?B HU+- T?€i` €M? b€M; `U+ `Ð-
FBM? M?•MX a m F?B ¢¢Q FbM? H¬B +U+ HÈM ¢€M? tm®M; - i`QM; M?€v K„i /Q`
¢B M +m²M; ¢€M? tm®M; - FbM? H¬B `U+ b€M; - H-M HQÈi iK ?°B i` M ¢dM? [mª [m
¢2M /`v ¢†+- ¢B M [m M; +?ÊT b€M; - FbM? H¬B Hk HQÈi ¢€M? tm®M; - M?Q i?QÈM
;B`M- +ª h?€B >mv M aÆM B M'v ¢ m #B M b„+ i`QÈ+ K°i i`¬M; H¬B ¢B M FBM?
GQM; >²M +MM; L; k a„+ h?-M HQM; i?'v T?Q+? H`+? i?-M H¬B M; "T i`ÌB- FBM?
?bM? H¢B- F?¬M; M; WM; /B +?mv M Mû i`€M?- `mM bÊ i`QÈ+ mv HU+ imv i Hm•M

GK+ o•M ¢SM; ;B[F?¬M; i`mM; - i?-M b„+ M; ?B K i9+- €M? K„i +?ÊT ¢°M; - iQ`M
i? [m€M imv i i?B M ?¢X "®M # M T?Q+? H`+? ¢B M [m M; tQ v pÁM; ?bM? i?`M?
¢°M; - F?¬M; M; WM; +?ÊT H M €M? ¢B M [m M; tmM; [m M?- +?QM? H`FbM? i?B
h`¬M; GK+ o•M H9+ M`v M?Q H¬B i?-M i€B i? - mv M?B T i?B M ?¢X

" M FB - EB K o¬ h`-M- iQ`M i?•M M; k b„+ [m M; ?Q HQm +?mv MX æ¬B K„i HQ
h?B M GBM? i?-M FB K t¢` iY b„+ [m M; i`K K½M? HB i p¬ +MM; - ?QÈM; i?ŠM;
p¬ b® ¢¢Q T?€T FB K- i-M; i-M; HÊT HÊT +MM; pÊB M; k b„+ i?-M HQM; - +?B H`
FB K ?QÈM; T?Q GK+ o•M +¬M; iÊBX

h` M h?€B >mv M bÆM- i`QÈ+ h?B M >mv M ¢°M; - GK+ o•M p` EB K o¬ h`-M +m®
K°i i`"M i®B ?"mX S?€T [mv i i?-M F€- +¬M; HU+ +Q`M; ¢¢B- H`K +?Q ¢'i i`ÌB +M
aÆM +?bK i`QM; i-M; HÊT +?'M i?B M FbM? H¬B- p¬ b® GK+ oB M + Q i?O ¢ m F
i?-M H° p ? i bS+ FBM? bÊX *QM M; Q`B M?Ä #û ¢ m ?B m `ä- F im +?•M- T?B i

[m K°i FB T MϕM- +?QM? H° +Ym i?B M H-B FB TX *?QM T?-M KQ`B F im +?•M
i?B M i?-M H-B +?B FB T K° i?•M iB m ??M i€MX "ÎB p"v- +°M; im +?•M + Q i?•K-

8dX >²B 8d, .`+? oB M *?B "Q

" M FB - K„i GK+ o•M HQM; H M iB HY - bQM; i?O ?QÊM; H M i` M- [m M; +-m iU
pQÊi [m€ # i`QÊM; X *Ym i?B M i?-M H-B HB M iK+ ç€M? tm®M; [/ /°B- K¶B H-M
ç´B K°i +?9iX •M? b€M; i` M [m M; +-m F?-M; M; WM; ;B i, M; - # K†i çB M ?Ä M
b€M; +?mv M ç°M; F?-M; M; WM; - p- +MM; ç T K„i- M?QM; HϕB ~M +?S bU ?mM;

G9+ M°v- €M? K„i GK+ o•M M?Q #, M; ?°M- F?Qû KB M; Mî K°i MK +Q`B HϕM? H)Q
T?°M +-M; X " M i` M- [m M; +-m +?S ç-v H-B çB M- F?-M; M; WM; T?€i` iB M;
i`°M M; "T i? M? •K +O çB M ?Ä X æ9M; H9+ T?€T FB K pW +-M; iËB- p- b® çB
` iS T?Q - ç¡M çÐ +€+ +?B m T?€T FB KX E?-M; i`mM; H"TiS+ tm'i ?B M +°M?iQ
EB K o- h`-M tm'i ?B M p- b® T?€T FB K M; k i?°B p` çB M [m M; H'T H€M? p +?
M M°Q M?Q`iM; # M M°Q- çB M +m²M; ç®B F?€M; M? mX

.QÊB ç'i- K¼B M; Q`B #„i ç-m F?°M i`QÆM; - ç†+ #B i H° M; Q`B +O h?B M EB K o
+?Q K-M ?ç +O KbM?- +?d ?°M F?-M; i? ç2K iQ°M #° bS+ KϕM? +O KbM? i°mv
L; mv iM?bM GK+ o•M- HÁM; `9M; ç°M; - +?°M; ç½ i?B i`B M K°i imv i F„ +?°M i?B
M? [M; +m°+ ç°m î h?B M EB K oB M +?Q B iWM; #B iX Zm €M? K„i +O L; çQ hm
`°M; ç®B pËB T?€T [mv i GK+ o•M ç M; i?B i`B M- L; çQ hmv i p` K¼B M; Q`B +O
#B iX h`°M +?B M M°v #°i F B i?„M; B i?m - M m GK+ o•M F?-M; M¡B `ä H B H°+
h?B M EB K oB M F?¡ HÁM; +?°T M?°MX h?QÆM; L; mv i HQ H„M; - HÁM; i?-K +-m
M; Q°B +-m M; mv M` i?b M°M; F?-M; i? H°K; b F?€+ çQÊ+X

hU ?² +°K M?°M çQÊ+ M?½M i?-M +O h?QÆM; L; mv i- L; çQ hmv i [m v ç-m M?H
+?çK p°Q M? mX GQ H„M; - [m M i•K- ?v p¼M; - iB M? +°K- i°i +°ç m T?ÆB #°v `ä
K¶B +€B; "i ç-m ç²M; +°K +O K¶B M; Q`BX *° ? B ç m F?-M; Kî KB M; M¡B K°i HËB
M? m tm'i ?B M i` M K¶B ç-B K„iX L; çQ hmv i M? M?°M; [m v ç-m- çQ K„i M?b
M; "T bU [m M i•K- HŠM; H†M; M?bM GK+ o•MX

EB K o- h`-M bQM; i?O ç°i M?B M +Y + Q- M?½M i?-M H° ` p •K i`-K p- +MM; X L
+-m ç M; ;BÆ + Q- EB K o- h`-M +°K; B€+ bU M; mv ?B K FBM? ?²M- i?•K i•K iU #
M[X hQ°M i?•M M; k i?°B [m M; ?Q #çQ T?€i; 'T i`, K H-MX EB K o- h`-M ?ûi HÈ
çB5ô iB M; ?ûi p M; F?„T F?-M; i`mM; X S?Q i` M- ççQ iY b„+ [m M; i`K ~M +?S
F?®M; +? +O EB K o- h`-M- #çQ T?€i K°i HU+ FBM? i?B M ç°M; ç` - +„i M; M; #
GK+ o•M T?B i®+ +?ûK tm®M; X

h` M F?-M; - [m M; +-m i` M çdM? ç-m GK+ o•M #„i ç-m #B M ?¡ F?-M; M; WM; X
>mv M G-B ç€M? tm®M; +°M; H9+ +°M; Qi çB- i?°M? HU+ +°M; H9+ +°M; HÈMX Zm
i`9M; - HϕB +¡ K°i +?9i #B M ç´B- +°M; H9+ +°M; iQ+? +?S p- b® FbM? HU+ # M i`
i?°M?- bQ pËB p-M; i?€B /QÆM; i` M i`lB imv i F?-M; i?m FûKX

h`QM; M?€v K„i- [m M; +-m #B M ç´B i?°M? K°i [mª çB M [m M; çQ`iM; FQM? ?Æ
i`QM; K°i HU+ ççQ ?Ov /B i +m`iM; #çQ- HŠM; H†M; [m v i`ÁM T?Q i` M GK+ o•M
iQ°M HU+ +-M; ç M- GK+ o•M H½M? ççK M¡B, ôE i?m H° M; Q`B +?S F?-M; T?°
bQM; i?O ç°v KϕM?- iQ°M HU+ T?¡M; [mª [m M; +-m M?°K EB K o- h`-M i°M +-M;
b„+ [m M; i`K +O EB K o- h`-M +¡ p- b® M; k b„+ T?€T FB K [m v tmM; [m M?X L, k
T?QÆM; p` F?€+ M? m- çB M +m²M; t-M; iËB GK+ o•MX GK+ o•M H"TiS+ T?€i t
/šM *Ym i?B M i?-M H-B M´B H M- ç€M? i`9M; p°Q T?Q b m [m M; +-m- i?-M; [m
p- b® [m M; i`K- iB T ç¡M M, K +QM i?-M HQM; X

æB M H-B ?¡ i?°M? [m M; i`K +MM; pËB M, K +QM i?-M HQM; ç€M? M? m F`+? H
FBM? i?B M ç°M; ç` X L? [M; Hm²M; b€M; +?ËT H¡2 çO K°m b„+ p-M pk F?„T i`lB
çQÊ+ iY b„+ [m M; i`K T?B i®+ i`Ê; B9T- M; M; M?B M M?°K GK+ o•M +MM; [mª [m
?Ov /B i i°M +-M; X *?d i?°v [m M; +-m +MM; iY b„+ [m M; i`K i` M F?-M; i` M? ç

M"Q +?`m HMB K°i #QÊ+X h? `²B- i`QM; M?€v K„i ?"M; HQ¢i iB M; M´ p M; /°B F?
i`K #` T?ªM +?'M H"TiS+ # v M;QÊ+ i`Î H M i` M F?¬M;- #B M i?"M? K°i +QM hY a
H M i`lB M° ?®M; K°i iB M;- `²B H¢B [m v tm®M; H-M M[X

" M FB - [m M; +-m +kM; #` T?ªM +?'M i?®B HmB # i`QÊM;- pW H9+ ?SM; K°i
i`QÊM;X \*?d i?'v K°i ¢¢Q €M? b€M; +QlM; i?'M? +?lB i`lB HÁ ¢'i- H`K iQ`M #°+
¢ M F?¬M; KÎ ¢QÊ+ K„iX Zm M; +-m ¢°i M?B M #B M ¢´B- iW iW i?m M?Ä H¢B- ?
M?^K i?ŠM; +QM hY a„+ *m²M; GQM; T?lM; iÈBX

E?B K¼B M;QlB KÎ K„i ` ¢QÊ+- M?bM H M #-m i`lB- +?d i?'v +QM hY a„+ *m²M;
H`+? ?Ä ?Q [m M; +-m ¢ M; [m'M H'v M? m F?¬M; i`mM;- i`¬M; M?Q +ªM? i?¬M
H X hS+ i?b K°i +ªM? iQÊM; FBM? M;¢+ tªv ` - iY b„+ +m²M; HQM; ¢°i M?B M ?€ K
+-mX h?Q¢i iB M- iQ`M #° +?9M; M?•M i?¬M b„+ ¢¢B #B M- /U ¢Q€M F i [mª i®E
i?'v EB K o¬ h`¬M K†i i`„M; #¢+?- i?' ?mv i- K¬B KQK H¢B- `ä`"M; ¢ M; /MM; iQ`I
S?Q ¢®B /B M- K†i GK+ o•M M?Q b„i H¢B- ¢¬B K„i H!2 H M K°i iB H½M? F?®+- F
#Q ¢-v p + Q i?•K K¢i i`„+X

J°i iB M; `®M; T?ŠM M° +?'M ¢°M; i`lB ¢'i p M; H MX hY a„+ *m²M; GQM; ¢°i M?B
;B[F?¬M; i`mM;- KB M; `®M; H M ¢ m ¢ÊMX "®M T?Q i?•M i? H`iY b„+ [m M; K
¢l T?Q+? H`+? ¢B M ?Ä ?Q X \*m®B +MM;- i`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O K¼B M
?B M i` M i?•M KbM? +O hY HQM;X \*?d M;?2 K°i •K i? M? +?'M ¢°M; i?B M ¢` -
F?¬M; i`mM;- +QM hY a„+ \*m²M; GQM;- i`QM; iB M; F m i? i?ªK- i?•M i? iQ HÈM
#B M i?"M? p¬ b® ¢B K b€M;- i€M HQ¢M ;B[F?¬M; i`mM;X *MM; H9+ hY a„+ h?¬M

GK+ o•M HϕM? HMM; , ôL|B ç9M; H„K- iB T iK+ çB- +ÁM ;b M[\ôX GB m hBM? >²
GB i aÆM Zmv i- E?¬M oB M +| S?•M o•M Zmv i- •K oB M +| .`+? h?B M *?'M >²M

GK+ o•M +QÌB M?ϕQ, ôE?¬M; b B- +ÁM ;b M[F?¬M; \ô L|B tQM; M?½M i?¬M H°
F?BM? i?` HϕM? HMM; M|B, ôE?¬M; +ÁM- .`+? oB M +?d +| i? i?¬B5ô h`QM; ;B¼

GK+ o•M +QÌB M?ϕi, ôh?"i H" +¬ H"m [mª p,M- ¬M; +?d #B i i? i?¬B b Q\ .`+? o
i?B M ?ϕ- H"K b Q ¬M; +| i? #B i ? i çQÊ+ \ô *?"M; M|B tQM; - +?9M; M?•M HϕB H
GB m hBM? >²M i?¬M b„+ çϕB #B M- .B+? oB M K¬M M?•M +kM; bYM; b®iX >mv M
i`QÎM; ;B€Q- .`+? oB M +| M?[M; HQϕB T?€T [mv i M"Q- iU M?B M ?B m `ä ?ÆM
>²M- iU +ªK i?'v F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M ¬M; i M|B ç9M; X L?QM; #•v ;BÌ GK
¬M; i +ªK i?'v M; ?B ?Q†+ p¬ +MM; X

GB m hBM? >²M M' B ;B" M #B M b„+ - i?ûi iQ, ôGK+ o•M- M; QÆB tm'i F?~m +m²M;
p,M- p"v B Î ç•v +kM; +¬ H"m [mª p,M b Q\ .B+? oB M +O M; QÆB +| M?[M; ;b- i
b B Î +?¶ M"Q\ôX

GK+ o•M HϕM? HMM; ç€T, ô«M; M|B ç9M; +ª- +?d +?ŠM; [m H" FB M i?S+ i?B m
pB M M"Q\ô GB m hBM? >²M i`® K„i` M|B, ôL; QÆB ç M iW .`+? oB M- B +kM; #
M"Q +O .`+? oB M\ô GK+ o•M HϕM? HMM; ?ÄB iB TX

GB m hBM? >²M iS+ ;B" M +QÌB M|B,ôL; QÌB Km®M +•m ;BÌ F?¬M; çQÊ+ ç•m- iQ" M
ibM?- M; QÆB ç M iW .QÆM; oB M- +?QM? H" ç iY +O hY .QÆM; +?•M M?•M- Î ç
H"K ;b\ô L?½M i?¬M T?ŠM M°- ~M +?S bU •K ç°+X

GK+ o•M ;B¼M; HϕM? #,M; , ôo"v ¬M; #B i i ç M iW .QÆM; oB M- ¬M; +| #B i .Q
T?€T [mv i +?'M i?B M ?ϕ\ô .Si HÌB- K¼B M; QÌB H¬M M[HϕB i`® K„i` X L?QM; h
ç°i M?B M #B M ç' B- iQÎM; M?Q M?È` pB +; b- FQ+? ç°M; FûQ >mv M L; ¼+ +?•
`mM; H MX >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M?bM hY .QÆM; +?•M M?•M ç M; FQ+? ç°M; -
ç - M; QÆB H"K b Q i? \ôX

hY .QÆM; +?•M M?•M FQ+? ç°M; ç M çÄ +ª K†i- ;B¼M; ?QM; T?'M, ôæ ç½ KBM?
> ? 5 æ KBM? #ç+? `²B- ç KBM? #ç+? `²BX > ? 5 æ KBM? #ç+? `²B5ô *•m +m®
K„i +?ªv ` X

hQ" M i`QÎM; - +?9M; M?•M #` i?¬M b„+ FQ+? ç°M; +O hY .QÆM; +?•M M?•M ?'T
M?½M i?¬M H° p + Q ?SM; X *?"M; ?B m `^M; hY .QÆM; +?•M M?•M ç½ çQ€M` M?
bQ T?K FQ+? ç°M; + Q ?SM; - GK+ o•M +ªK M?"M çQÊ+ bU [m M i•K b•m b„+ +O
i`ÌB- ;QÆM; K†i GK+ o•M ?B M H M p FB m M; ϕQ M; ¬M; +m²M; X G9+ M"v- i`QM;
F?Q i? +QÎM; çϕB- ioM? H†M; ?QÊM; H M + Q- M?Q ç®B F?€M; HϕB i?QÊM; i?B
.QÈB ç'i- K†i KkB +O +€+ h?B M EB K oB M + Q i?O ç m b-K tm®M; HϕM? HMM; -
F?¬M; X G9+ M"v EB K o¬ h`¬M ç½ çQÊ+ i` i?QÆM; - M?bM i?QÆM; i? M†M; M
i`QM; h?B M EB K oB M ç m i`M ç-v M° F?QX h?QÆM; L; mv i Î# M +ϕM? M?bM G
Mûi +QÌBX GÌB +?9+ T?9+ p" HÌB +O i`€B iBK p¬ i? M? p¬ iS+ i`mv M çBX

GB m hBM? >²M M?bM GK+ o•M- [m€i HÈM, ôGK+ o•M- M; QÆB ?² M; ¬M HQϕM M; [
;b i ç m #B i- +?Q iWM; M; ?2 .QÆM; oB M +| T?€T [mv i M"Q HÈB ?ϕBX L; QÌB ç

GK+ o•M çQ K„i M?bM GB m hBM? >²M- +QÌB HϕM? M|B, ôL|B ¬M; +¬ H"m [mª p,
.QÆM; oB M T?€T [mv i ôL; k G¬B *?€M? h?B M Zmv iô i?QÊM; / M? +?'M ç°M; i
iQ" M i`QÎM; #çQ tm'i iB M; FBM? ?¬X E?¬M; B +| i? iBM çQÊ+ GK+ o•M +| i? H
i?B M [mv i K" +?Q K°i B im Hmv M i?"M? +¬M; X *?d #B i i`QM; i`mv M i?mv i
T?€+? +?Q +QÎM; - ç9M; H" p¬ i?QÊM; T?€T [mv iôX

æ M H9+ M"v- b„+ K†i +O +€+ h?B M EB K oB M + Q i?O ç mª K çϕK F?| +QBX L?
[mv i i?¬M #Q ç|- çB M [m M; T?Q+? H`+? - i?¬M H¬B +?'M i?B M- ç9M; H" ?B M i
Zmv i i`QM; i`mv M i?mv iX G" imv i F„ ?[m / M? +O .`+? oB M- imv i`QÈ+ ç•v
+¬M; - M?QM; `®i +m°+ ç| +kM; H" .`+? oB M imv i?¼+X E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ çB

tm'i ?B M K°i imv ii? F€ i" B M; "M M, K KÈB i? 'v- im Hmv M i? "M? p- i? QÊM; T?€
FBK M"vX

hS+ i?b- # M .`+? oB M •K i? M? pmB KWM; M' B H M M?Q b'KX >mv M L; ¼+ +?•M
MQÊ+ K„i- ;B[+?†i i v hY .QÆM; +?•M M?•MX > B M; QÌB H° p pmB KWM; F?¬M +
M; Ì çQÊ+ GK+ o•M ç½ Hmv M i? "M? .`+? oB M i®B i?QÊM; G¬B h?¬M [mv i- p" M
ç½ ç€M? #¢B h?B M EB K oB M- h?B M EB K *Ym Zmv iX hW M v- i? ÌB F€ KÈB KÎ
p•M i?B M ?¢- i? "M? HK+ pB M +?B i?O- #QÊ+ H M p` i`Q #ªQ i¼ ç M? 'i ç¢B T?€

smM; [m M?- i`W +?¶ .`+? oB M ?Q M ?¬ -K o- K¼B MÆB ç m i oM? H†M; X >mv M L
sm•M ?ÄB, ôh`QÌM; sm•M i`QÎM; ;B€Q- F?¬M; #B i +•m i`ª HÌB +O GK+ o•M +| H
oB M >°B oä H¬M M"v- i` "M +?B M +m®B +MM; - +| i? [mv i ç`M? F i [mª `²B +?S\

Gw h`QÌM; sm•M i?Î / "B M|B, ôE?¬M; iQÎM; çQÊ+ L; k G¬B *?€M? h?B M Zmv i M;
+MM; H¢B tm'i ?B M Î .`+? oB MX h` "M +?B M M"v .`+? oB M i? „M; - i`QM; KQÌB M
GK+ oB M *?B h?OôX L|B tQM; - ¬M; #m²M #½ [m v çB- i`¬M; i?U+ +¬ çÆM H¢+ H
h?B M EB K oB M i?¬M i bM? ç m #B i?QÆM; - H†M; H) `ÌB F?ÄBX

o¬ b® iB M; +?9+ KWM; p•v [m M? K¼B M; QÌB +O .`+? oB MX h?QÆM; L; mv i +¬
ô*?9+ KWM; Km°B5 GK+ o•M ç9M; H" i?¬M #Q- ç M i" M; BÌ T?9i +m®B +MM; M"v K
M?B M imv i pÌBX GK+ o•M ç9M; H" +ÂM; B'm /B K M?B m #Q K"i; b ç| - +?d H" ?m

L; ¢Q hmv i FûQ h?QÆM; L; mv i- iB M ç M MÆB GK+ o•M pW ?¢ i?•M tm®M; X > B
M; QÌB BK H†M; i`QM; K°i F?QªM; i?ÌB; B M- F?¬M; B #B i M|B; bX h`QÊ+ ? B K„
F?¬M; #B i M M #„i ç¬m M|B pÈB B M M +? "M; F?¬M; KÎ KB M; X L?QM; ? B M" M;
M M ç m v M H†M; X hmv M?B M KK+ [m M; # M; QÌB ç m i" T i`mM; K°i +?¶- ç m K
; b ç|X

" M +¢M?¬ G•K o•M S?QM; + Q ?SM; - M?bM K¼B M; QÌB ç M; iB M iÈB +?9+ KWM
K¼B M; QÌB H¢BX G•K o•M S?QM; ;B[K¼B M; QÌB Î K°i # M- F?¬M; +?Q ç M [m'v
M[X L; ¼+ o¬ aQM; p" h`M? L; mv i ç¢B bQ çSM; +¢M? M? m- M?bM M? m +MM; i?Î
M; QÌB h?QÆM; L; mv i p" L; ¢Q hmv iX hY .QÆM; +?•M M?•M ç M; FQ+? ç°M; p¬
æ M h? M? FB K ?B T- + Q ?SM; F?¬M; M|B M M HÌB- +?bK i`QM; MB K ?Q M H¢-

E?B K†i i`ÌB b„T H†M- K¼B M; QÌB +?9+ KWM; /¬M iªM çBX G9+ M"v GK+ o•M M?b
L?Q v h•K >²M EB K- #„i [mv i F m H M, ôGQM; ?²M [mv M; mv M5ô hS+ i?b- i` M
+ K +?`m- M° ?®M; HB M ?²B- M?QM; +m®B +MM; pšM #` GK+ o•M +QÐM; ? "M? i?

E?B M; QÌB +O .`+? oB M `ÌB F?ÄB i`QÌM; ç'm- +?d +| L?Q oB M æ M h? M? FB K
pB M h?QÆM; L; mv i iB M K¼B M; QÌBX h`QM; ç K- iB M; +QÌB pmB KWM; +i H M
i oM? K`+? +O h?€B >mv M aÆMX h`QM; iB M; +QÌB pmB KWM; M"v- M?[M; ;b i?m
H½M? ç¢Q # Q H•m M v +O h?B M EB K oB M ç½ ?Q" M iQ" M +? 'K /Si #ÎB i? „M; H

83X >²B 83, h€B >"m S?QM; o•M

L; ¢Q hmv i M?bM GK+ o•M- iU ?² T?€i; B€+ ` çB m; b- /`m /"M; ?ÄB, ô*| çB m; b
M? 'i + Q i?O- F?¬M; T?ªB H" K°i çB m imv i pÌB b Q\ *kM; +| i? bQ ç +¬M K°i i? Ì
M"v +| H) b) [m2M /¬M i?¬B ôX

GK+ o•M M?bM L; ¢Q hmv i- #B m H° i?¬M i bM? F?| ?B m- F?) M|B, ôa m F?B [m2
Km°MX *QM çQÌM; i? "M? iB M F?¬M; ? çÆM; BªM +?9i M"QX *| `i M?B m F im +
+¬M; çQÊ+ \ h¢B b Q M?QM; F +?•M +?€M? im pB + Q i?•K ç m "M +Q i¢B +?®M b
M; QÌB ç¢i çQÊ+ ç` p`- pBM? /U- M; Q¢B i`W +| çQÊ+ im pB + Q i?•K- i?U+ ç½ ç H
ç¢Q +| ? v F?¬M; B #B i çQÊ+¬M; QÌB im +?•M +| K'v B i? "M? +¬M; \

h`¬M i? M"v M; QÌB i`B M?B m M?Q MQÊ+¬w M; ?o +| H) +kM; F?€+ M? mX > B i,
m H° €vv +L€ B K ð °B

F?¬M; M; ð pW #QÊ+ +?•M` H¢B; †T çQÊ+ M; QÆBXXX > ? - iB miY- M; QÆBiW
i`M; ç M K'v HQ¢B T?€T [mv i\ L; QÆB +| #B i ç| H` çB m ç¢B F` +O F im +?•M- i
F?¬M; +| M; `v ç¢B i?`M?X >b ?b- F?¬M; M; ð ?¬K M v i H¢B +| i? ; †T M; QìB ; B®M
M?B m HQ¢B T?€T [mv i F?€+ M? mX h?`i ç9M; H` ?[m /mv MXXX?[m /mv MX

GK+ o•M M; ?2 H½Q M|B- imv # M; Q`B F?¬M; +| p ; b F?€+ H¢- M?QM; i`QM; HÁ
+MM; XXX hW F?B tm'i bÆM- ç•v H` M; QìB i?S ? B +| i? M?"M` çQÊ+ +?`M; im
M; QìBX æ-m iB M T?ªB F ç M E?B m h?B M- F?¬M; iQîM; +?d b m K°i i?€M; - H¢
#Q K"i M`vX > B K„i +„K +?†i p`Q M; QìB H½Q [m€B M?•M- GK+ o•M HB M T?€i ç°
T?•M iQ+? Hm²M; F?Q i` M M; QìB H½QX h`QM; T?9i +?®+ - +?`M; T?€i ?B M` H½
F?¬M; #B i H`K +€+? M`Q M?QM; H½Q ç½ +?2 /'m çB F?Q iS+ i?U+ bU+ O KbM?-
F?¬M; TªB / /`M; ; bX J¶B H-M ç¢Q w MB KiB T+`M M; QìB H½Q- ç m #` K°i /` H
M; U- i?"T T?¬M i?¬M F€X

h?`v H½Q [m€B M?•M iÄ p FBM? /`- GK+ o•M ?B m`^M; H½Q ç½ T?€i ?B M` +?`
*?"M; M; ¢+ M?B M M|B, ôh¬B ç M iW i`QM; M9B- +?d Km®M` M; Q`B /¢Q +?ÆB
tQM; ?¬i? M`Q\ h`¬M; ¬M; pW ; B®M; T?"i K¬M ?Á i?QÊM; - H¢B +| p H` K°i ç¢
`^M; F?„Ti?B M ?¢ M`v M; Q`B ¬M; ` +?ŠM; +ÁM BôX

G½Q [m€B M?bM GK+ o•M- ?€KB M; +QìB M|B, ôhB miY F?€H„K- +| i? /MM; i?-
?b- ç€M; iB + i #•v ; Bì F?¬M; / #` M?bM i?'m #îB M; QìB F?€+ ç•mX L; QÆB M|B
M; Q`B +?ÆB- ? ? - i?9 p` H„K- H½Q ç•v M; QÊ+ H¢B- i ç M iW # M M; Q`B M9B p`
ç9M; H` +?9M; i +| /mv MXXX +| /mv M H„K ç'vX *ÁM M?Q #° /¢M; +O i - ?b ?b-
H` i`QM; i?B M ?¢ M`v- +?d +| KbM? i M?Q p"v K"i?¬BôX L|B tQM; H½Q FB m M;

GK+ o•M M; ?2 i? i?b HB M #B i`^M; H½Q [m€B M?•M M`v imv F?€+ ?ŠM; M; QìB i
*?"M; +QìB pmB p - i€M ç²M; M|B, ô*QM M; QìB ¬M; i?"i H¢- ç9M; H` i? ; B M ?B
ç•v F?¬M; +| - b m M`v +kM; F?¬M; +| KÊB ç9M; X h¬B H` GK+ o•M- tm'i i?•M iW .
tm'i i?•M î K¬M T?€B M`Q\ô G½Q [m€B M?bM GK+ o•M iW ç-m ç M +?•M- ? B K„i
+•m ?ÄB +O +?`M; i?b +U+ F€ + Q ?SM; - KQìB T?¬M H½Q i?Q+? M; ?2 M; QìB F?€
v ç M # M GK+ o•M- H½Q +QìB M|B, ôGK+ o•M- +€B i M M`v i?"i tm¬B i B- M; Q
i H¢B F?¬M; i?'v i? X *QM M; QìB M; QÆB K†+ /M +| F?Q iS+ im Hmv M iW .`+? o
iW K°i MÆB F?€+ i?b ç9M; ?ÆMX E?¬M; ?B m b Q i +S M; ?o i` M M; QìB M; QÆB
K¬M- H¢B +ÁM +| F?Q iS+ +O +ªM?Q ; B M[- F?¬M; M?[M; p"v +ÁM +| HQ¢B F?
?B M ?B M- i?U+ F?| M?bM +?Q `ä çQÊ+X h?9 p`- H½Q [m€B i K°i i?•M bî ç„+ T
?¬K M v H¢B ; †T çQÊ+ M; QÆB +| i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB i XXXôX

GK+ o•M imv i?¬M b„+ #bM? ioM?- M?QM; i`QM; HÁM; `9M; ç°M; - F?¬M; M; ð H½Q
i?Q€M; +?®+ K` ; -M M?Q M?bM` ? i K¼B +?mv M #Q K"i +O KbM?- i?U+ F?¬M;
KB M; +QìB iQÆB- M? M?"M; ?ÄB, ô«M; i?"i H` H¢- F?¬M; M; ð H¢B +| i? FB K
h?Q€M; M?bM +kM; +| i? M|B im pB +O ¬M; +U+ F€ iBM? i?•K- ç½ iB MiÈB KS+
; BÈB\ *?9M; i ?¬K M v ç½ +| /mv M; †T K†i- b Q H¢B F?¬M; F i i?"M? +?B ; B Q\
ç M`Q F?| F?, M- +| i? M?ì ¬M; ; B9T çÐ- +ÁM M m M?Q +| +?mv M KWM; pmB- i-
«M; im Hmv M H•m M, K- M?'i ç`M? ç½ i`ªB [m F?¬M; Qi ; B M F?`\ô L|B tQM; - +?`
H½Q [m€B M?•MX

Zm€B M?•M M; ?2 i? - imv b„+ K†i pmB p M?QM; H¢B H° p i`¬K M; •K- iU ?² +•m
ç M M¶B HÁM; +O H½QX G½Q [m€B M?•M ç°i M?B M iB M H¢B +?`M; ; -M i? K K°
K„i +?`M; X GK+ o•M b„+ K†i #bM? ioM?- +?d KdK +QìB ç€T H - F?¬M; H° p M; ¢+
[m€B i?bM? HbM? ; "i ç-m- +QìB M? ç€T, ôh?9 p`XXX i?9 p`- F?¬M; M; ð i` M çìB
M; mv M w F i ; B Q pÈB i X L?Q i? +kM; i®i- H½Q [m€B i H`K #¢M pÈB M; QÆB- i
æ¢Q h?€M? hB M H` çQÊ+ - ?b ?b- +€B i M M`v `i Qi M; QìB #B iX "•v ; Bì +?9M;
TªB çB ; BªB [mv i K°i Qi +?mv MX E?¬M; #B i M; QÆB ç½ im Hmv M M?[M; HQ¢B
i` M M; QìB M; QÆB H¢B +´ [m€B M?Q i? - T?"i F?¬M; ` T?"i- ç¢Q F?¬M; ` ç¢Q- t
[m€B /`ôX

GK+ o•M +QìB M|B, ôh M ¬M; i?"i +´ [m€B- S?"i æ¢Q h?€M? hB MXXX +€B i M M`

M?B m ?ÆM H" i M M;Q`BX "ªM i?•M i¬B- iU M?B M +| im Hmv M S?"i;B T?€T [m
.`+? oB M FB K [mv iX «M; iBM? i?¬M; T?"i ççQ T?€T [mv i- i?"i` ¬M; i?m°+ K¬
Zm€B M?•M +Q`B K°i +€+? i?¬M #Q- +QM M;QÆB +?mv M ç°M; tQ v i`ÁM K°i pÁM
+Æ ?°B- iU M?B M M;QÆB b) #B i i H" B-+ÁM +?mv M i im Hmv M # Q M?B m M
imv +?9M; i H" #^M; ?[m M?QM; i i?"i F?¬M; i? M|B çQÊ+- i`W T?B M;QÆB H" ç
i +kM; +| i? iB i H° +?Q M;QÆB K°i çB m ç| H" M;Q`B T?"i ççQ- i +ÁM iBM? i?
M[XXX i imv F?¬M; T?ªB K ççQ- M?QM; HçB +`M; F?¬M; T?ªB H" #¼M HW /®
i`W K - +?d H`K T?B M H¶ i B M;Q`B F?€+ K` F?¬M; ;B9T Q+? çQÊ+ ;b +ªXXX "¼
M +,M; #KM;- H•m H•m i?b p€+ FB K çB M;? M? M; M; iU tQM; H" ççB ?B T i`W v
M;¬M; +m²M; iU ççB- M?bM M;Q`B #^M; MY +QM K„i- #¼M +?9M; +?d H`K M?K+ ;
p`Q +QM çQ`M; i` ççQ K` [m M çB +°B M;m²MX E?¬M; M|B ç•m t - i +?d bÊ M;QA
`²BXXXôX

GK+ o•M M;?2 i? F?¬M; MûM çQÊ+ +Q`B- F?¬M; iQ`M; F?~m F?Q +O ¬M; i HçB
GK+ oB MX *?"M; çB K ioM? M|B, ôh¬B F?¬M; /€K # M? pU+ +?Q GK+ oB M- M?Q
H" M;Q`B +O GK+ oB M- +?mv M i®i t'm +O ?¼- i¬B F?¬M; /€K [mv i ç MXXX E?
b) `B F?ÄB GK+ oB M- +?m /m i?B M ?çXXXôX L|B tQM;- M;~M; ç-m M?bM i`B ç
+QM çQ`M; b„T iÊB +O KbM?, M M iB T iK+ Î.`+? oB M ? v H` Hv F? B ` çB ç çC

8NX >²B 8N, *?mv M :B Q

GK+ o•M [m v ç-m KdK +Q`B M|B, ôhçB ?ç +?d +| i? M|B H" ç½ iWM; ?¼+ K°i b®
?Q`M iQ`M +¬M i?B i- imv i M;? +?d +¬M iBM? tªQ +?S F?¬M; +¬M M?B m- ç9M;
oB M i?"i bU +kM; H" imv i M;? - K†+ /M +| ç¬B +?9i F?¬M; b€M? #^M; +€+ pB M
+?„+ +?„M +| i? im Hmv M çQÊ+ K°i i?•M #ªM HoM? + Q i?•KX >B M içB.`+? oB
K` ç½ çSM; ç-m b€m pB M- iBM ç| b) çQÊ+ +¬M; #® F?„T i?B M ?ç M; v iS+ F?„+ç
€M? K„i H°` p F?¬M; i? M`Q- ?Q`B M;?B ?ÄB, ôL;QÆB çWM; +| i` m çM +?Q p
HçB i` M ;B M; ?²- M?QM; F?¬M; Hw M`Q M?[M; bU FB M +Æ #ªM i'i +ª ç m F?¬M
+kM; F?¬M; M;?2 K°i iBM iS+ ;b- M;QÆB F?¬M; F?Q€+ H€+ p .`+? oB M +O M;Q

GK+ o•M M|B, ôhB M #®B F?¬M; #B i H" `i #bM? i?Q`M;- #ÎB pb M;`v ?¬K M v K
içB ?ç ç M; Î ç•v- M?[M; p`iB M #®B +O b€m pB M ç M; ?°B ?¼T pÊB M? m- iB M
Zm€B M?•M ;"i ç-m M|B, ôh M;?o i?2Q Hw i?Q`M;- F?| K` iBM çQÊ+ M m +?Q `M
h?B M EB K oB M T?ªB F?¬M;\ h?2Q M?Q i #B i- +| p M?Q.`+? oB M ?Q`M iQ`M
çQÊ+ h?B M EB K oB MX L;QÆB M m M?Q M|B "² æ >¼+ oB + ç½ i?„M; i?b i +ÁM
.`+? oB M i?„M; i?b i F?¬M; iBM çQÊ+ôX

GK+ o•M M|B, ô>¬K M v içB ?ç ç€M? i?„M; EB K o¬h`¬M +O h?B M EB K oB M ;B
#®B M;?o i +?B M i?„M; +?d H" i`QM; ?v p¼M; b Q\ô Zm€B M?•M M;?2 tQM; K†i M
;"i ç-m M|B, ôh?2Q M?Q im pB +O M;QÆB- çB m ç| +kM; +| ?v p¼M;X L?QM; i i
iQ`M bY /KM; T?€T [mv i +O .`+? oB MX .`+? oB M i?2Q i i`QM; H9+ M`v +?„+ +
[mv i M`Q pQÊi i`°B ?ÆM h?B M EB K *Ym Zmv iX L;QÆB ?½v M|B +?Q i #B i M;
+?B M i?„M;\

GK+ o•M KdK +Q`B M|B, ôhçB ?ç i'i M?B M H" /MM; T?€T [mv i +O .`+? oB M- M
oB M + K i•K +?`m i?m \.`+? oB M +| K°i #° ôL;k G¬B *?€M? h?B M Zmv iö- iB M
Zm€B M?•M M;?2 tQM; K†i #B M b„+¬ F?B ç½ i`M idM? HB M M|B, ôL;QÆB Hmv
Zmv i- F?¬M; i? M`QX L;?2 M|B tQ M v +?Q +| B Hmv M i?"M?- i F?¬M; i? iBM
M|B, ôhçB ?ç M m M?Q F?¬M; Hmv M i?"M? i?b /MM; +€B ;b ç +?B M i?„M;\ h?¬
ç|¬ iB M #®B çB M? M? M?Q p`v- +?ŠM; ? v H" çB ç•m\ôX

Zm€B M?•M M?bM GK+ o•M K°i +€+? F€ HçX J°i Hm²M; b|M; i?,K /Á i?"T T?¬M F€
/Á i'i +ª +€+ Hm²M; F?Q iS+ iQ`M i?•M GK+ o•M- M?Q Km®M T?•M iQ+? M?[M; HÌ
M?B M b m /Á tûi- [m€B M?•M €M? K„i +| +?9i #B M ç`B M|B, ô\*?"M; i` B- pÊB +
M;QÆB- +| +ªK M;?o- i?2Q M?Q H½Q i?'v ç9M; H" +| K°i F?¬M; ? BX > ? - çQÊ+

M|B- i`Î HçB +?mv M F?B M½v- MÆB K`i ç M- +,M #ªM H`F?¬M; i? M|B pÈB M;
pÈB iB m #^M; ?[m- +| i? ?û H° K°i +?9iX >B M içB i`QM; ;BÈB +?•M im ç½ T?€i b
i K; B M i?`i; BÈB b„T; †T FB T MçM HÈMX *QM çQÌM; iW M?•M; B M ç M # pU+ ç
i`QM; iQÆM; H BX hm +?•M h•v h?K+ T?QM; 'M Zm, oU+ +?QM? H`S?QM; >²M S
oU+ H'v çB- i`QÈ+ iB M çQ ç M ZOv oU+- +| i? H`Î MÆB M; mv ?B K M?`i Zm, oU
iB m ?Ov i`QM; >| >²M h`bX L m S?QM; >²M S?M M; •K i`QM; >| >²M h`b KQÌB H,
H`# KQÆB M; `v- +m®B +MM; #`i M`X hW i?ÌB çB K ç| +kM; F?| +| i? M?“M`#
;B M T?QM; 'M i?¬M; ççQ H•m /Q + Q i?O F?€+ +O J oU+ +MM; i?QÆM; M; ?`pÈ
`çB H'v p"i T?QM; 'M u m oU+ p" J oU+- ç²M; i?ÌB iB m ?Ov poM? pB MX L?Q i
;BÈB +| i? +MM; H9+ ?Q`M? ?`M? i`QM; M?•M; B MX

GK+ o•M M; ?2 tQM; b„+ K†i +?Êi #B M- HB M ?ÄB, ôa m ç•v M; QÌB; 'T`9i çB ç M ç
ç M pB + M`v\

Zm€B M?•M ?ç i?'T; B¼M; M|B M?Ä, ôh i`QÈ+ iB M b) ç M EB K J¬M bÆM ç /Á ?
K¬M T?€BX æQÈ+ `²B- i?ÌB; B M F?¬M; +ÁM bÈK- i M|B i? K pÈB M; QÆB K°
M; QÆB Km®M FB K i - `i çÆM; BªM- M; QÆB +?ì iÈB ç K i`, M; `^K- ?QÈM; H M
h?€M? hB M- EBK +QÆM; ?B M i?€M? ò H`çQÈ+X æ M H9+ ç| i b) tm'i ?B M M; v
çWM; +| [m M- i çB ç•vX h ;†T çQÈ+ M; QÆB +kM; +ÁM +?Q i?'v çO- i b) F?¬M; |
i`¼M; X GÌB pW M|B tQM; - i?•MªM? ç°i M?B M ?| i?“M? K°i p i b€M; - HQÈM [m
? i pÁM; +m®B +MM; i?b M?Q K°i KkBi M €M? b€M; T?9i +?®+ H Q p`Q #-m i`ÌB

L; „K M?bM [m€B M?•M i`QM; M?€v K„i #B M K'i p`Q F?QªM; F?¬M; - GK+ o•M i`QM
+?9i i`-K iQ- ioM? H†M; M; „K M?bM #-m i`ÌBX hW T?QÆM; æ¬M; tm'i ?B M €M? b
M? M?“M; - i?•MªM? H Q pKi çB t /-MX

J°i M; `v KÈB pÈB €M? #bM? KBM? `U+ `ÐX >¬K M v ç®B pÈB .`+? oB M K`M|B H`
ç†+ #B iX "ÌB pb iW ?¬K M v- .`+? oB M +?QM? i?S+ iB T M?“M M; ?B H +?mv M
i?ÌB çB K M`v- ç M KQÌB M, K F iB T- .`+? oB M i`Î i?“M? K¬M T?€B ç M?`i i`QM
HK+ pB MX æ•v H`bU FB M`i pBM? [m M; - +| i? M|B iW M; `v b€M; H" T .`+? oB
i?ÌB F?“+ ?mv ?Q`M; M?`iX

hW `i bÈK- >mv M L; ¼+ *?•M L?•M ç½ çSM; içB +Y ç°M; - M?bM M; „K K¬M ?ç ç
;QÆM; K†i K¼B M; QÌB i`M M v Mûi pmB iQÆBX •M? K„i ¬M; HQÈi [m K¼B M; QÌB
GK+ o•M- M|B HÈM, ôL; QÆB H-M ç-m iB M ççi / M? ?B m ç M?`i- ?½v çB +MM;
æ°M; i`QÈ+- +€+ M; QÌB F?€+ ?½v i?2Q b m- +?9M; i tm'i T?€iôX J¼B M; QÌB B M
?²M i?Q i?€B- i?QM; i?ª+MM; M? m +`i #QÈ+X

GK+ o•M p`>mv M L; ¼+ +?•M M?•M çB bQM; ?`M? pÈB M? mX h'i +ª+€+ €M? K„i
M?bM p GK+ o•MX æ M i`M #•v; BÌ- ç iY h?B M EB K oB M pšM F?¬M; i? +?'T M
EB K o¬h`-M H`K°i bU i?“iX. Q p`v- ?¼M?bM GK+ o•M pÈB €M? K„i +, K?“M #B n
F?¬M; iBM +MM; bU bÊ ?½B F€ [m†+ ç| GK+ o•M +?d +QÌB M? p`T?Èi HÌM? [M; M

hW h?B M ?Ä ç°M; ç M h?B M >mv M æ°M; - M; v F?B M; QÌB .`+? oB M +MM; H9+
i`QÈ+ h?B M >mv M æ°M; ç½ i?'v M, K p`i`QÌM; ;B€Q +O M, K pB M FB ç½ i iK ç
.`+? oB M çQÈ+ ?Q M M; ? M?X Gw h`QÌM; sm•M i?¬M b„+ i`-K K†+- ioM? içB M?
?B M`ä i?“T T?¬M HçM? M?ç iX " M +çM? - GB m hBM? >²M p K†i m €K HçM? H)Q
F?m¬M K†i H½M? ççKX L?QM; EB K o¬h`-M i`¬M; i?¬M b„+ +, K?“M M?bM GK+ ç
F€ F?¬M; T?K+X

>mv M L; ¼+ *?•M L?•M i`M; QÆM; K†i`M ?B M MK +QÌB- +?¬K +?“K iB M ç M +
;`i ç-m ç€T H +€+ p`+?QÌM; ;B€QX h`QM; F?B ç| GK+ o•M i?¬M b„+ #bM? ioM?-
pmB KWM; - M; „K M?bM K„M?•M h?QÆM; L; mv i- €M? K„i; B Q M? m- GK+ o•M €M
H v ç°M; h?QÆM; L; mv i- KdK +QÌB M? M?“M; pÈB M`M; X h?Q€M; +?9i i?¬B `²B
M?Q bÊ M; QÌB F?€+ T?€i; B€+X

.WM; +?•M +€+? +Y ç°M; b€m i?QÈ+- >mv M L; ¼+ *?•M L?•M KÎ HÌB, ôE?B M +
L; ¼+ i?“i bU H'v H`K ?`i? MôX L?Q oB M >çQ L?B M *Q ao +QÌB M|B, ô>¬K M v

M?B M H" + -M + | K°i bU + ?m~M #`i?"i i@i- F?-M; + | ; b H" + ?"K i` + a- ?B M iϕB i
M; QìB + ?9M; i- B iÈB i`QÈ+ M M M?ì p"v K" + kM; + | i? M | B + ?mv M p mB p pÈB M
h?'i >mv M *?•M L?•M M | B, ô> v H„K- ?B M iϕB i?ìB ; B M + O M; ?B i?S+ + ?mv M
iB M ?½v i` Q T?-M i?QÎM; + ?Q M; QìB + ?B M i?„M; - + ÁM M?[M; pB + F?€+ + S iW
bU FB M [m M i`¼M; + O + a GK+ pB M- F?-M; i? ; 'T; €TôX L | B tQM; €M? K„i M?b
+ ?ì + •m i`a HìBX
L?bM F?„T ç€K ç- M; K°i HQÊi- Gw h`QìM; sm•M + 'i; B¼M; i?•K i`-K, ô> v H„K- +
T?€i T?-M i?QÎM; X æ- m iB M H" F i [m^a + ?mM; F i i, pã + O HK+ pB M- .`+ ? oB M
öL; k G- B *?€M? h?B M Zmv iöi?O i?„M; çQç i H'v / M? ?B m ç M?'i + m° + i, pã + O
[m•M + O + ?9M; i X "•v; Bì iϕB ç•v i b) # M T?€i T?-M i?QÎM; ?çM; M?'i H" ôh9B
o•M K m iB M H M i` M M?"M H'vôX . Si HìB çQ K„i M?bM GK+ o•M- i`QM; €M? K„i
GK+ o•M M?bM [m >mv M L; ¼+ *?•M L?•M- b m ç | [m v HϕB M?bM F?„T K¼B M; Qì
+ O K¼B M; QìB- #QÈ+ ç M T?Q i`QÈ+ Gw h`QìM; sm•M- i?'v Gw h`QìM; sm•M iW
i9B p^BX GK+ o•M i`QM; M?€v K„i T?€i` ôv LB K h?-M " ô ?QÈM; iÈB ôh9B *~M
/ Á pÈB i- M b m'i KQìB M; ~M H- M- `^B MÎ MK+ QìB M? X GK+ o•M ç½ F?€K T?€ çQÈ
i` M K†i + ?~M; pšM F?-M; #°+ H° K°i çB m ; bX
L? M?"M; iB T H'v ôh9B *~M E?-Mô- GK+ o•M H M iB M; , ôæ iϕ Gw bQ #€- tBM ç
M; m Km°B M M F?-M; #B i- KQM; bQ #€ + ?d /šM iQìM; i" MôX L | B `^B + ?~M; çQ €
çÈB- Gw h`QìM; sm•M b„+ K†i HçM? i M?- K- B K€v ç°M; - K°i ?^B H•m H M iB M; ,
M m /MM; M?B m i?b b) bY /KM; çQÈ+ i?m" M HÈBôX
GK+ o•M KdK + QìB iϕ ÆM- `^B HmB p # M + çM? K¼B M; QìB- i` Q HϕB i9B *~M E?
M?•M iB T H'v t2K [m F„ HQĐM; - F?2 F?) ; "i ç- m- `^B çQ [m + ?Q h`M? L; mv i ç
i v ? i M; QìB M¼ ç M M; QìB FB - + m@B + MM; i`a p + ?Q GK+ o•M + 'i; B[X
>mv M L; ¼+ + ?•M M?•M çQ K„i M?bM i`ìB `^B [m v HϕB iW i@M M | B pÈB K¼B M; Q
i- B H- M ç- m iB M çç i çQÈ+ / M? ?B m ç M?'i- p b i? H- M ç- m ç^a K M?B K + -M; ,
pB MX L m + | çB m ; b bÆ i?'i- tBM K¼B M; QìB + ?d çB K + ?Q- >mv M L; ¼+ i- B tB
S?€T Zm^a çϕB bQ + QìB M | B, ôæçQ ?[m #'i i' i T?^B [m € F?B K M?QìM; - B + kM; ç r
H•m M[ççQ ?mvM? b) [m2M /- M i?-BX *?9M; i ç m H" #^M; ?[m H•m M, K- ç½ ?B
+ ?šM; t^v ` çB m ; b i`€B wX æçQ ?mvM? + S iU iB M ?~M? bU- + ?9M; i [mv i + MM
h?'i >mv M + ?•M M?•M + kM; M | B, ôE?-M; b B- ççQ ?mvM? p@M H" M; QìB p- + MM
iQÎM; p"Q M; QìBX *?d + | K°i çB m ç€M; HQm i•K H" i`QM; F€ GK+ oB M >°B oã H-
[m, [m €B ç m tm'i ?B M iϕB M?•M; B MX *?Q M M ççQ ?mvM? b m F?B M?"K + ?S
#B M T?€T ?[m ?B m ç i`M €T #¼M v m K ç | ôX J¼B M; QìB M; ?2 -M; M | B tQM; -
i bM?- Mûi K†i B M'v ç m i`- K i`¼M; - + ?SM; iÄ ?¼ ç m `i [m M i•K ç M pB + M`vX
>mv M L; ¼+ + ?•M M?•M i`QM; HÁM; + kM; `9M; ç°M; - M; ?o ç M pB + K°i F?B .`+
çSM; ç- m HK+ pB M- çQÆM; M?B M T?^B ç^a K M?B K i`¼M; i`€+ ? i`a K v m i`W K
+ Q i?O + O M, K pB M FB + MM; ?ÊT bS+ i`M €T v m K [m, [m €B FB ç #^a Q p bU
; B M- i?"i F?-M; T?^B H" M?B K pK / /~M; X «M; çQ K„i M?bM + €+ p` + ?QÎM; ; B€Q
ôE?-M; M; ì .`+ ? oB M + ?9M; i pW KÈB çç i çQÈ+ / M? p` ç M?'i HB M T?^B ç@B
; B M M M`vX æ M H9+ ç | - K¼B M; QìB ?½v iQ`M HU+ ; | T bS+ SM; T? | X h M; ?o
i`QM; i K; BÈB i?U+ bU ç^a i?-M; çQÈ+ i?-M; ççQ M@B pÈB M?•M; B M; BÈB- i?b -
çÆM ç°+ ç@B T? | X "v ; Bì- iQ`M #° HK+ pB M + ?9M; i T?^B ç^2M; i•K ?B T HU+ - K
v m i`ôX
*€+ p` + ?QÎM; ; B€Q FB ç m ; "i ç- m iÄ p ç^2M; wX >B M M?B M M?[M; pB + M?Q
T?€B ç m + | [m M ? ? i bS+ i`¼M; ççBX >ÊT [m- M i?b + | HÈB- T?•M Hv „i #`i HÈB
*?QÎM; ; B€Q L; ¼+ o- aQM; + O S?QÈM; >Q`M; i?Q pB M ç^a Q K„i M?bM F?„T K¼B
; Bì i?ìB; B M F?-M; + ÁM M?B m- + ?9M; i K m iB M ?~M? M; ?B i?S+ + ?mv M; B Q
; B€Q + ÁM T?^B + ?m~M #` K°i + ?9i- b m ç | + ?9M; i b) + MM; M? m i?QÆM; HQÈM;

>¢Q o•M +Q b„ +O L?Q oB M ¢SM; # M +¢M? +kM; i€M ¢²M; , ôæ9M; p"v- b m K¶B
pB M +?9M; i ¢ m T?ªB M;²B H¢B i?QÆM; HQÊM; ¢¢B bU +?Q KQìB M,K iB T ¢!- M
+?Q M?•M ;B M ;BÈBX G-M M"v- /Q #¼M v m K [m, [m€B +O i K ;BÈB [m€ Q M;
#¢+ ? i bS+ +~M i?"MX "•v ;Bì- +?9M; i ?½v #„i ¢-m M;?B i?S+ +?mv M ;B Q ¢½X
iQM? b môX

>mv M L;¼+ +?•M M?•M F?) ;"i ¢-m- [m v KbM? M?bM Gw h`QìM; sm•M /Á ?ÄBX
M?bM F?„T iQ`M i`QìM;- `²B i`-K ;B¼M; M!B, ôJ¼B M;QìB ?½v M p`- #„i ¢-m +Y
sBM h•v h?K+ .`+? oB M +?QîM; ;B€Q- >mv M L;¼+ +?•M M?•M ¢¢B /B M +?Q M;Q
H-M M"v H M iB T M?"M GK+ oB M G M? S?MôX

hQ`M i`QìM; BK H†M;- i'i +ª ¢ m +?,K +?9 M?bM p T?Q >mv M L;¼+ *?•M L?•MX
i`M ioM? bU t9+ ¢°M; ¢ M; i`Q /•M; i`QM; HÁM;- iW iW #QÊ+ ¢ M i`QÊ+ K†i Gw
;B€Q i v + -K K°i KB M; M;¼+ #`B K`m t M? H!M; H€M? imv i ¢ TX >mv M L;¼+ *
i`¼M; ¢Ð H'v M;¼+ #`B- M?QM; Gw i`QîM; ;B€Q M?Q +! w HQm Hmv M F?¬M; MÐ #
iW iW i` Q H M? T?M +?Q >mv M L;¼+ \*?•M L?•MX L•M; MBm H M? T?M i`QM; i
K'v +?[GK+ oB M G M? S?M- T?Q ¢^M; b m i?b F?„+ ¢² €M [m€B i?9- # Q ;²K K°i
i?-M HQM;- K°i +QM `„M F?´M; H²- p¬ +MM; i?-M #QX >`Q [m M; +O H M? T?M
/B +?mv M- ¢¬B H9+ H¢B H!2 b€M; H M- €M? b€M; M;?B K +~M p¬ +MM;X

Gw h`QìM; sm•M i`QîM; ;B€Q KB M +QÐM; M?bM b M; >mv M L;¼+ *?•M L?•M- `M;
M;`v ?¬K M v- KQìB M,K i`î p b m- .`+? oB M i`î i?`M? GK+ oB M \*?B +?O- i`î i?`M
¢¢B T?€BX h`QM; pÁM; KQìB M,K iÈB ¢•v b) H½M? ¢¢Q HK+ pB M- K¼B pB + ¢ m
oB M- i'i +ª b) +MM; im•M i?O i?2Q H M?X *?mv M M"v- M; v H`T iS+ b) ¢QÊ+ i?¬
+?•M im #B iôX Gw h`QìM; sm•M M!B tQM; i?b MûK K°i +€B M?bM H¢M? H)Q p T
M?"M ` i`QM; ¢! +! p`B T?-M F?¬M; T?K+ i`QÊ+ F i [ma M"vX

Gw h`QìM; sm•M [m v b M; >mv M L;¼+ *?•M L?•M M!B, ô*?9+ KWM; ¢¢Q ?mvM?
+kM; tBM M?„+ M?î ¢¢Q ?mvM?- KQìB M,K b m M"v- .`+? oB M ;€M? p€+ i`¼M; i`€
#bM? v M +?Q i?B M ?¢ bBM? HBM?X >v p¼M; .`+? oB M +! i? H½M? ¢¢Q HK+ pB
;•v ?¢B M?•M ;B MôX >mv M L;¼+ *?•M L?•M i?-M ibM? M;?B K i9+- ;"i ¢-m ¢€T,

ô*€K ÆM ¢¢Q ?mvM? ¢½ M?„+ M?î- .`+? oB M [mv i i"M i•K i"M HU+- iªK v m i`W
M?•M ;B MôX

Zm v i`î tm®M;- M?bM iQ`M i? K¼B M;QìB ¢ M; ?B M /B M i¢B ¢!- >mv M L;¼+ *?•
M"v- .`+? oB M ¢¢i ¢QÊ+ i?`M? iQ+? M"v- i`î i?`M? GK+ oB M *?B +?O- ¢®B pÈB
pmB ¢€M; KWM;X h i? v K†i +?Q .`+? oB M +kM; M?Q i? v K†i +?Q GK+ oB M- i
¢•v- M?'i ¢`M? /®+ iQ`M HU+ #ªQ p ;BÈB +?•M im- iªK v m i`W K - [mv i F?¬M; +
GK+ oB M *?B +?O- i ¢QÆM; M?B M KQM; `^M; HK+ pB M +?9M; i +`M; H9+ +`M;
M;`v iB M M;`M /†KX æQÆM; M?B M pÈB bS+ HU+ +O iWM; pB M `B M; H i?b F?
M?QM; +?d + -M +?9M; i ¢²M; i•K ?B T HU+ i?b F?¬M; +! +?mv M ;b H`K F?! ¢QÊ+
M;?` K¼B M;QìB +MM; M? m HB M i?O- F?¬M; +?Q v m K [m, [m€B t•K M?"T K` ;•
pW M!B /Si- iQ`M i? K¼B M;QìB #WM; #WM; F?Q i? M?Q bœM b`M; ` i`M +MM

GK+ o•M +MM; M?[M; M;QìB tmM; [m M? i•K Hw +kM; T?'M +?'M H M M?B m- i'i +
*?•M L?•M pÈB MB K [mv i i•K HÈM H QX hY .QÆM; *?•M L?•M ¢SM; +¢M? H M iB
M"v- ?¬K M v ¢½ i`î i?`M? M;`v i`¼M; ¢¢B ¢€M; M?Ê +O .`+? oB M +?9M; i - ¢QÊ
T?9+ +?Q +?9M; i XXX [ma H` K°i ;B'+ KÆXXX ¢ M ;B! i +kM; F?¬M; iBM ¢QÊ+X
M;¢QXXX ? ? XXXôX

hoM? L;mv i æ¢B aQ M;?2 i? HB M ¢€T, ôEB m M;¢Q +kM; ¢QÊ+- M?QM; M M M
+?9M; i +`M; H9+ +`M; M†M; M ?ÆMX >B M i¢B v m K [m, [m€B ¢ m +! w Km®M i
H¢B /Q .`+? oB M +?9M; i +?O i`b- ¢B m M"v +?Q ?ŠM H` ¢B m i®i ¢•mXXX imv
¢B m T?®B M?•M i?O- M?QM; #B i ¢•m H¢B ;•v i? K `„+ `®B F?¬M; +?WM;XXXôX

GK+ o•M M;?2 tQM; K'v H!B 'v- ¢°i M?B M H¢B M?È ¢ M +•m +?mv M +MM; pÈB
F?¬M; F?ÄB +! +?9i HQ H„M; F?¬M; v MX *?•M im ;BÈB ¢¢B HQ¢M- +ÁM HB M HK

+O i' iB M +? "M; - i`QM; pÁM; # M,K- +ª ;BÈB +?•M im +kM; #` +m®M p`Q pÁM; t
b„T SM; M;?B K`²BXXX L;~M; ç-m M?bM i`ÌB + Q- GK+ o•M iU ?ÄB +| H) M`Q ç`M
¬M; ç½ Km®M p`v i?b +S p`vXXX +?mv M M`v MQÊ+ H M i?b M; ,M- #BM? ç M i?b
#QÊ+ 'v K` i?¬BXXX

GK+ oB M +?QÎM; ;B€Q i`T i`mM; i¢B K°i +?¶- +MM; M? m imv M #® GK+ oB M Gm
b m ç| K¼B M;QÌB b) i' +?S+ M; v K°i ç¢B ?°B ç t€+ ç`M? T?QÆM; ?QÈM; i`QM;
M;?`ç†+ #B i M`v çQÊ+ i' +?S+ M; v i¢B h?B M >mv M ç°M; - M;Q`B HK+ pB M +?
+Y i? K K°i M;QÌB i? K /UX .`+? oB M- /Q hY .QÆM; *?•M L?•M +?Q iWM; i? K;
GK+ o•M- +?Q M M ç½ çQÊ+ ç +Y çB /UX

G†M; H) çSM; ç|- GK+ o•M i`-K iQ bmv M;?o- ç M M¶B F?B L;¢Q hmv i +MM; h?QÆ
F?¬M; ? vX J°i H9+ b m +? "M; [m v b M; M?bM i?'v ? B +¬ ;€B tBM? iQÆB M?Q ?Q
pÈB M? m- i`mv M i`Á F?9+ F?Q+?X GK+ o•M #`i KB M; M|B, ôL?bM ? B M`M; M?E
H`K°i M;QÌB- #,M; H¢M? M?Q imv i- ç T iU i?B M iB M- +kM; €M? K„i ç|- +kM; M
#`i ç²M;XXX M?QM; K`HU+ 'v- i?"i F?¬M; F?€+ # Q M?B mXXX iU M?Q #¬M; ?Q
HÁM; M;QÌBôX

L;¢Q hmv i ?ÄB M?Ä, ô>mvM? M; „K M?bM ? B i, Km°B H9+ M`Q i? - b Q H¢B +| i?
h?QÆM; L;mv i i; ;B®M; M? m ? v F?¬M; - i?U+ ibM? Km°B +kM; +?ŠM; `äXXX +?S
M;?o M?Q p`v ? v F?¬M; \ôX

h?QÆM; L;mv i KdK +QÌB ç€T, ô:B®M; M? mQ\ *?d H` M;QÌB F?€+ iQÎM; iQÈM;
H`K b Q +| i? ;B®M; M? m M?Q ? B #S+ i` M? çQÊ+ - i? M`Q +kM; +| çB K F?€+ #
K°i +?9i- M?bM iW ç`M; i`QÊ+ - ? v iW ç`M; b m ?Q†+ ;Bª +?d +¬M M?bM K°i # M
M?"M ` çQÊ+ bU F?€+ #B iôX

GK+ o•M M? M? "M; M|B, ôh?QÆM; L;mv i i, M|B i?"i ç9M; - ç½ H` M;QÌB çQÆM;
M?QM; i?"i bU #ªM +?"i i?b +?ŠM; F?€+ #B i H` # QX h?B i M;?o i`QM; M?•M ;B M
M? m- M?QM; H¢B +MM; K°i HQ`BôX

L;¢Q hmv i i`QM; HÁM; ç M; M;šK M;?o HÌB M|B +O GK+ o•M- [m v b M; h?QÆM
i`-K H†M; F?¬M; M|B HÌB M`QX L?[M; HÌB pW `²B +O +? "M; - F?¬M; #B i €K +?d
H` M?Q i? b Q\ > v +?d H` M?[M; T?¬M iQÆM; TªM i` M +MM; K°i #S+ i` M?XXX
:Bª M?Q ? B M;QÌB M`v ;†T M? m- F?¬M; #B i F i[mª i? M`QXXX F?¬M; #B i +| +

L;¢Q hmv i M? +?mv M b M; +?mv M F?€+- KdK +QÌB M|B, ôE?¬M; +-M #B i +| ;B
+?mv M M`v b m M`v i? M`Q +kM; b€M; iÄ K` i?¬BX :BÌ MÆB ç•v +?d +ÁM # +?9M
H9+ TªB i`Î p i?¬BôX

GK+ o•M M;?2 M?[M; HÌB 'v i?b [m v b M; h?QÆM; L;mv i- i?'v M`M; ;"i ç-m ç²M;
p`vXXX +kM; ç M H9+ +?9M; i i`Î p `²BXXXôX L|B `²B +? "M; [m v M;QÌB- ?QÈM
L?bM i?2Q #|M; GK+ o•M /-M F?m`it - h?QÆM; L;mv i ç°i M?B M +`i iB M; M|B, ô
i?•K i•K +O ?mvM? 'v ç M; ~M +?S çB m ;bXXX b Q ?mvM? 'v H¢B F?¬M; M|B +?

L;¢Q hmv i [m v ç-m M|B, ô>mvM? 'v + "M; H9+ + "M; i?¬M #Q- +?9M; i + "M; H9+ +
+QM M;QÌB +O ?mvM? 'v M[X *?„+ +?„M ?mvM? 'v +| M?B m #Q K`i F?¬M; i? ç -
F?¬M; +ÁM M?Q tQ M[- K¼B M;QÌB ç½ +?9 w ç M ?mvM? 'v- +?d bÊ p¢M M?'i +|
M;?B M;Ì HmM; imM; K` i?¬BX L?QM; +?9M; i +kM; F?¬M; H`K ;b ?ÆM çQÊ+ - M
'v b) M|B +?Q +?9M; i M;?2 K` i?¬BôX

h?QÆM; L;mv i KdK +QÌB iÄ p ç²M; w- `²B /`+? +?mv M i?•M KbM?- HQÈi M? p T
p`v +kM; H,M; F?¬M; # v i?2QX \*ª ? B M;QÌB ?¼T?B m ?®i # v p T?Q i`QÈ+ - M
#QÈK +?"T +?ÌK i`QM; ;B|XXX

eyX >²B ey, .`+? oB M G B h'M

hB T t9+ pÈB €M? K„i +O >mv M L;¼+ *?•M L?•M- S?€T Zm^a æ¢B aQ +kM; HÌ KÌ
«M; ¢Q K„i M?bM M?[M; M;QÌB F?€+- +m®B +MM; €M? K„i ?ÆB /WM; H¢B MÆB
>²M- M? ;B¼M; M|B, ô"-M i,M; i?'v ¢¢B ?°B H-M M"v ¢½ F i i?9+ pB M K½M- pB +
K [m, [m€B i? M"Q i?b +?9M; i ¢½ i?QÆM; M;?`- +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ #B i M
K°i pB + M?Ä + -M i?dM? p'M +€+ p` +?QÎM; ;B€QX æQÆM; M?B M p'M ¢ M"v +| H
?v p¼M; Gw +?QÎM; ;B€Q M;?2 tQM; +?È M' B ;B"MôX L|B ¢ M ¢•v HB M /WM; H¢B
h`QÌM; sm•MX

Gw h`QÌM; sm•M M;?2 [m - i`QM; HÁM; +| +?9i #'i M bQM; M;Q`B KB M; pšM #bM
;b tBM +S M|B- i b) i"M HU+ ?²B ¢€TX "'i F H" p'M ¢ ;b- i +kM; F?¬M; M ?`ôX L
F?„T +€+ + Q i?O M;k pB M- i?'v i`QM; M?½M i?-M +O ?¼ ?bM? M?Q +| ¢B m ;b

S?€T Zm^a æ¢B aQ M?bM p"Q +€+ +?QÎM; ;B€Q F?€+X a m F?B [m M b€i i?-M b„+ i
ôaU ibM? H" i? M"v- +?9M; i¬B Km®M ?ÄB p p` ?„+ v ¢ iY +O [mw K¬M- ¢®B pÈ

$K\frac{1}{4}B$ pB + + - M ? " M ? $\zeta^{\circ}M$; i ? " i K m H X " Î B p b S ? Q M ; > ^2 M S ? M i m v + | F ? ^a M , M ; i ` € M ? Q M ; M Æ B / m v M ? ' i + | i ? ? O v / B i ζ Q Ê + S ? Q M ; > ^2 M S ? M + k M ; M ^ K + ? Q M ? i Φ B i J $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B M ; ? 2 M | B ζ m i ? ' i F B M ? - h Y . Q Æ M ; * ? • M L ? • M ? Ä B , ô a Q ? m v M ? - b Q ζ S ? Q M ; > ^2 M S ? M ζ Q Æ M ; M ? B M i ` M € T ζ Q Ê + [m , p " i - + | i ? + Q B H " K ° i ζ Φ Q i ? - M i ? O - i Φ B b Q [m , p " i + O Z m , p U + H Φ B + | F ? ^a M , M ; i B m ? O v ζ Q Ê + M | \ L m M | ζ $\frac{1}{2}$ F [m , p " i i ® B H Ê B ? Φ B H " Z m , i B M i B T + " M + ? , + ζ $\frac{1}{2}$ # ` K Î ` ` ^2 B - # $\frac{1}{4}M$ + ? 9 M ; / M M ; + S ? M M ? d \ ô X
> m v M L ; $\frac{1}{4}+$ * ? • M L ? • M F ?) i ? Î / " B M | B , ô * ? m v M M " v ζ F ? ¬ M ; # B i + k M ; H " # b M H ` + ?  $\zeta$   $\Phi$  B i ' i B M . ` + ? o B M + ? 9 M ; i ; ? B + ? û T H Φ B ζ B m # Q ~ M M " v i ` Q M ; # Q H K + X i ` Q M ; ζ | - S ? Q M ; > ^2 M S ? M + ? Q M ? H " F ? , + i B M ? + O i ' i + ^a + € + H Q Φ B ? ^2 M T ? € + ? - i m + ? • M - + ? d + - M ζ M ; - M M | H " b) # ` H m v M ? | - p b p " v Z m , i B M + O Z m , p U + H Ê t ¬ M ; [ m H ® B p " Q S ? Q M ; æ ¬ - + ? d + | K ° i i ? S + | i ? ? O v / B i  $\zeta$  Q Ê + M | - + ? Q M ? H " > Z m , o Q Æ M ; h ? " M ? X L m  $\zeta$  2 K S ? Q M ; > ^2 M S ? M  $\zeta$  H M  $\zeta$  | i ` Q M ; p Á M ; K Q Î B H , K M ; " / m M ; ? | - i Î i ? " M ? i B m i ? ' i p ¬ ^a M ? X h M | B i ? Î B ; B M + O + ? 9 M ; i F ? ¬ M ; + Á M M Z m , p U + # ^ M ; F ? Q ^a M ; # K Q Æ B M ; " v + O M ? • M ; B M X L m M ? Q M ; Q Î B + O + ? 9 M ; p Á M ; # K Q Æ B M ; " v ζ M ζ Q Ê + > | > ^2 M h ` b -  $\zeta$  Q  $\Phi$  i H ' v S ? Q M ; > ^2 M S ? M i ? b i ? M " Q + ? 9 M ; M ? • M M ; ? 2 t Q M ; -  $\zeta$  m ? B m  $\zeta$  Q Ê + K S +  $\zeta^{\circ}$  i ` - K i `  $\frac{1}{4}M$  ; + O b U i b M ? X S ? € T Z o B M M | B , ô > B M i  $\Phi$  B b U i b M ? M ? Q i ? M " Q i ? b K  $\frac{1}{4}B$  M ; Q Î B  $\zeta$   $\frac{1}{2}$  ` ä - + ? 9 M ; i + - M T b € + ? i Q Æ M ; S M ; - p Q Ê i [m i " M i B F B T M " v X o B + M " v [m M ? ζ M M M ; m v + O i i ? • M H " M ; Q Î B i m + ? • M + ? Q M ? ζ Φ Q M ? ' i ζ " M ? T ? ^a B i Q " M H U + S M ; T ? | - # ^a Q p b U # M v [m M ? i `  $\frac{1}{4}M$  ;  $\zeta$   $\Phi$  B - F ? ¬ M ; T ? ^a B H " p B + ` B M ; + O K ° i T ? € B M " Q - H K + p B M + i " M H U + M ; , M + ? † M b U i b M ? t ' m ζ B X > B M i Φ B K $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B M M M ? M ? + ? | M ; i ? Q T ? ^a B H " K ; b ζ S M ; T ? | p Ê B + ? m v M M " v \ ô X
> m v M L ; $\frac{1}{4}+$ * ? • M L ? • M i ` - K ; B  $\frac{1}{4}M$  ; , ô o B + M " v t m ' i T ? € i i W T ?  $\Phi$  K p B + O . ` + ? o B . ` + ? o B M T ? ^a B i Q " M H U + ; B ^a B [ m v i - + ? d p b b U i b M ? [ m € i ` $\frac{1}{4}M$; ζ Φ B M M K Q M ; ` > B M ; B Î i ? Î B ; B M F ? ~ M + ' T - + ? 9 M ; i T ? ^a B # " M M ; v + ? m v M H " K i ? M " Q i ` M € T + Á M + ? m v M T ? € B M ; Q Î B i B M p " Q Z m , p U + i b K S ? Q M ; > ^2 M S ? M \ * € + p ` + | w F B M i ? Q Æ M ; M ; ? ` ô X L | B t Q M ; - K K + [m M ; [m û i [m K $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B - + ~ M i ? " M [m M b € i i ? - G K + o • M ζ Q K , i M ? b M K $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B ζ M ; i ` - K i Q - H M i B M ; , ô h ? 2 Q + Q M - t m ' i ? B + | K ° i ζ B K + - M + ? 9 M ; i t 2 K t û i X æ | H " p b b Q + Q i ? O u m p U + H Φ B + ? B K ζ Q Φ i S i ? b Z m , p U + p " u m p U + F ? ¬ M ; + | H B M ? ; b - # $\frac{1}{4}M$? $\frac{1}{4}$ i W T ? € T K ¬ M i m H m v M ζ M # ' i ζ ^2 M ; - p b b Q + Q i ? O u m p U + H Φ B + M M ; ζ M + Q Ê T S ? Q M ; > ^2 M S ? M \ h ` Q M ; + ? ; b F ? € + K " + ? 9 M ; i + ? Q ` ä + ? , M ; \ ô X
Z m v [m M ? b M G K + o • M - > m v M L ; $\frac{1}{4}+$ * ? • M L ? • M ? Ä B , ô G K + o • M - + Q M + | + ? m v M + ? 9 M ; i + | i ? + M M ; M ? m T ? • M i Q + ? X a U p B + [m M ? i `  $\frac{1}{4}M$  ;  $\zeta$   $\Phi$  B - + ? 9 M ; i + - M T ? Á M ; # ' i i ` , + ô X
G K + o • M M ? b M K $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B - M ? ; B $\frac{1}{4}M$; ζ € T , ô * Q M M ? " M i ? ' v - i M + Q i ? O u m p U + ? d + | K ° i K K + ζ Q + ? H " i B m ? O v M | i Φ B Z m , p U + X L | B p " v - v m p " i + O u m p U + + v m + - m Z m , i B M + O Z m , p U + i Q Ê M ; i ` Ê - K M ; T ? Q M ; ' M + O H ® B p " Q u m p U + ? \* k M ; M ? Q p " v - J p U + + | M ? B m F ? ^a M , M ; + M M ; i ? K ; B ? " M ?  $\zeta^{\circ}M$  ; H - M M " v X "  $\frac{1}{4}M$  M ? • M ; B M - M ? B m F ? ^a M , M ; H B M i ? O i ` Q Ê + ? i T ? € # Ä T ? Q M ; ' M H ® B p " Q - ` ^2 B # M ? • M ; B M X \* ? 9 M ; i / o M ? B M T ? ^a B + Q B + ? m v M i  $\Phi$  B Z m , p U + H " i ` $\frac{1}{4}M$; v m M ? Q M p " u m p U + + k M ; T ? ^a B i , M ; + Q Î M ; - i ` € M ? F ? ¬ M ;  $\zeta$  t ^a v ` ? " m [m ^a M ; ? B K i ` $\frac{1}{4}M$; / Q i ? Î B t m ' i ? B M ô X
J $\frac{1}{4}B$ M ; Q Î B M ; ? 2 t Q M ; - ζ m + ^a K i ? ' v i ` Q M ; H Á M ; + ? ' M $\zeta^{\circ}M$; - i U ? ^2 + ^a K M ? " M ζ Q Ê - h ? Q o B M + ? Q Î M ; B € Q L ; $\frac{1}{4}+$ o ¬ a Q M ; H M i B M ; , ô G Î B G K + o • M M | B + k M ; + | p " B T > ^2 M S ? M ζ ® B p Ê B + Q i ? O u m p U + F ? ¬ M ; + | K ^a v K v i € + / K M ; - / Q ζ | M | B F ? ¬ M ; + u m p U + p " J p U + ζ ® B p Ê B ? ^2 M T ? € + ? + ? B i ? + O Z m , i B M + k M ; F ? ¬ M ; + | i € + / I M ; Q Î B ζ $\frac{1}{2}$ M ? " M i ? ' v b U i b M ? M ; ? B K i `  $\frac{1}{4}M$  ; i ? M " Q ` ^2 B 5 ô X

Gw h`QÌM; sm•M ;|T HìB, ôG®B p`Q Zm, pU+ ; -M F?m T?K + "M S?QM; æ¬ i¢B h•v
oB M i`'M i?O- H®B p`Q J pU+ /Q "² æ >¼+ oB M i`'M i?O + ÁM H®B p`Q u m pU+
i¢B Zm, pU+ +| +?mv M- pb ç T?ÁM; M;W J pU+ p`u m pU+ +kM; tªv` #B M +®
oB M p` æ¢Q oB M #'i i' i T?ªB i? K /U p`Q +?mv M i¢B Zm, pU+ - bU ibM? +S ç #®
;BªB [mv i- +€+ p` i? 'v i? M`Q\ôX

>mv M L;¼+ *?•M L?•M i`-K iQ K°i H9+ çQ¢M ;"i ç-m M|B, ôGw +?QÎM; ;B€Q M|
?B M i¢B J pU+ p`u m pU+ pšM +?Q +| ç°M; ioM? ;b- +€+ p` +?„+ pšM +ÁM M?È
GB M iWM; M|B `^M; v m K [m, [m€B +O oU+ \*?B h K :BÈB ç½ +?m~M #` iB M M?"
çQÊ+ +~M i`¼M; - i i? 'v M M i?2Q HìB +O Gw +?QÎM; ;B€Q- F?¬M; #B i ç¢B bQ +
M; QìB +ÁM +| w FB M ;b F?¬M; \ôX •M? K„i HQËi [m >¢Q o•M *Q a„ p` L;¼+ o¬ aQ
;"i ç-m- ?B M M?B M ç²M; w pÈB #B M T?€T ç|X

h? 'i >mv M *?•M L?•M H M iB M; , ôaU pB + +| [m M ? i`¼M; ç¢B- i F?¬M; iB M i
ç T?ÁM; - HQÐM; pB M +?9M; i¬B F?¬M; i? K /U H-M M`v M?QM; w M; ?o pšM +U
T?ªB #`M t2K iS pB M +€+ p` ç`M? +Y M?[M; B çB ç M .`+? oB M\ a m F?B i?QÆM
çQÌM; ôX

•M? K„i >mv M L;¼+ *?•M L?•M /WM; H¢B t2K i? -M b„+ Gw h`QÌM; sm•M- >¢Q o•
aQM; # M; QìB- ç`M? iW M?½M i? -M ?¼ K` ibK` w iSX >¢Q o•M *Q a„ M|B, ôoB
+?mv M- h' i h?B M p` æ¶ GU+ ? B M; QìB +MM; çBX ob bU ibM? F?~M + 'T F?¬M; i?
M m b m M`v ibM? ?m®M; +| ;b T?€i bBM? b) T?€B i? K M?•M i?O ç M i`Ê HU+ôX
L;¼+ *?•M L?•M- ç M; M? M? ;"i ç-m ç²M; wX

L;¼+ o¬ aQM; M?bM GK+ o•M- i`QM; M?½M i? -M €M? H M K°i iB +´ [m€B- çQ¢M
*?•M L?•M M|B, ôaU ibM? H-M M`v ç9M; H` F?¬M; i-K i?QÌM; - i¬B +kM; ç`M? b)
æ M H9+ i?b h?QÆM; L;mv i +MM; >S E?B i +kM; b) H M çQÌM; - >mv M L;¼+ +?C

>mv M L;¼+ *?•M L?•M ;"i ç-m +ªK i¢- M|B, ôæ i¢ L;¼+ +?QÎM; ;B€Q iQ`M HU+ O
T?€B p¬ +MM; ?Q M ?, +?ì ç¢B ;B€ôX .Si HìB- KK+ [m M; çbM? H¢B MÆB b„+ Kti
çB- ?QÈM; b M; Gw h`QÌM; sm•MX

Gw h`QÌM; sm•M i`-K iQ K°i H9+ - i? 'v ? B M; QìB FB ç½ Kî KB M; `²B- ç`M? M?
+Y M; QìB çB +?mv M M`v- i ç½ M; ?o F„X ob H-M Hm`M pä ç¢B ?°B M`v T?€i bBM

Zm, oU+ H-M M"v\ *QM +S M|B` w FB M +O KbM?`²B K¼B M; Q|B b) M?"M tûi i?
GK+ o•M bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B, ô*?9M; i ?B M; B| +| +ª i?ªv KQ|B i€K + Q i?
ç iY +| KQ|B M; Q|BX L?Q p"v- M m #¼M p½M #®B çQÊ+ +Y çB p"Q Zm, oU+ i?b b)
? B iQ€M ç +?Q +| M?B m +Æ ?°B i?"M? +¬M; ?ÆMX L m M?Q +¬M +| +€+ p`i`QÎ
+| ? B p`- çSM; ç-m ? B iQ€M M?Q ç½ M|B i` MX o"v ; B| +?O v m H" b„T t T T?•M
?ÊT Hw i?¬BôX

>mv M L; ¼+ *?•M L?•M çQ K„i M?bM L; ¼+ o¬ aQM; - >çQ o•M *Q a„- GB m hBM? >
ç²M; K¬M- ?ÄB, ô*?Q p`M; ?o i? M"Q\ \*?9M; i b) ç iQ" M #° #¼M i` çB K°i KbM?
b) +| M; Q|B çB +MM; ç H½M? ççQ +?9M; \ J¼B M; Q|B ?½v +?Q w FB M çB- ç +?9
L; ¼+ o¬ aQM; M|B, ôh +?Q`^M; ç çÐ #'i i`„+ - i®i M?'i H" +| i`QÎM; #®B çB i?2Q
M[- Zm, oU+ +kM; H" MÆB m €K ç€M; bÊ M?'i Î i? ; B M- +?ŠM; T?ªB +?¶ i-K i?Q|
ç²M; w FB M- # M çQ K„i M?bM hoM? L; mv i æçB aQ p" GB m hBM? >²M +?Î çÊBX

GB m hBM? >²M i`€M? €M? K„i K¼B M; Q|B- HçM? M?çi M|B, ôæ®B pÊB i i?b i?
+€+ p` çBX L?QM; +ÁM hoM? L; mv i æçB aQ F?¬M; #B i +| w FB M; b F?€+ +?, M;
hoM? L; mv i æçB aQ M?bM v- i?¬K ?B m v ç M; #'i K½M pÊB .`+? oB M M?QM; F?
M; Q|B ç M; +?Î M; ?2 w FB M +O KbM?- #` H M iB M; , ôoB + M"v- #-M MB M; ?o
+| Hw- M M +kM; F?¬M; +| i? K ç M; ?` ; b F?€+ X *ÁM pB + b„T t T M?•M imv M- t
?mvM? H"K +?OôX

>mv M L; ¼+ *?•M L?•M çQ K„i M?bM F?„T K¼B M; Q|B- M; šK M; ?o ?²B H•m KÊB
>B M; B| F?¬M; +| M?B m i?|B ; B M- +?9M; i F?| +| i? t2K tûi F„ HQÐM; çQÊ+ X s
+O +?9M; i - i ç`M? b) T?€B KQ|B K°i M; Q|B çB p"Q Zm, oU+ - +?B H"K ? B M?|
.QÆM; bQ ç +¬K ç-mX *€+ ç iY +O .`+? oB M p" S?QÊM; >Q" M; h?Q oB M çB p
+O h?B M EB K oB M p" L?Q oB M K°i M?|KX _B M; T?¬M .`+? oB M ç iY- Gw >O
ç•v- T?ÁM; F?B +¬M i`mv M #€Q iBM iS+ pÊB M; Q|B çB p"Q i`QM; Zm, oU+ X J¼B M
¬M; çQ K„i M?bM GB m hBM? >²M M?Q +| w +?Î t2K v +| T?ªM ç®B ? v F?¬M; X

GB m hBM? >²M ?ÆB #B M b„+ K†i- M?QM; M? M? +?|M; H'v HçB #bM? ioM?X u
>çQ o•M *Q a„- i?'v ? B M; Q|B M"v +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- ç`M? KÎ KB M; ç€T, ô
; b F?€+ X J¼B pB + tBM M; ?2 i?2Q bU b„T t T +O >mv M L; ¼+ *?QÎM; ; B€QôX

L; çQ hmv i çSM; K°i # M F?) FûQ i v h?QÆM; L; mv i- p pmB KWM; ?B M`ä i`QM;
h'i h?B M p" GK+ o•M # M; Q|B çSM; ; -M ç| +kM; ç m M?bM p"Q ? B M" M; - €M? K„i
ibM? +ªK F?€+ M? mX _B M; o•M S?QM; - Mûi K†i iQÆB +Q|B- i?dM? i?QªM; HB
>S E?B i- #„i ; †T €M? K„i +O M" M; HB M HªM; b M; +?¶ F?€+ X

>mv M L; ¼+ *?•M L?•M i`-K ; B¼M; M|B, ôL m M?Q K¼B M; Q|B F?¬M; +| w FB M
[mv i ç`M? M?Q p"vX >B M M v +?d +ÁM ? B + M? ; B| M[ H" ç M H9+ i`|B i®B- pb
t•K M?"T Zm, oU+ ?½v M?•M H9+ M"v M; ?d M; ÆB çB m /QÐM; K°i +?9i- F Q K°i F?
F?¬M; +| i?|B ; B M çB m iS+ M[X L?[M; M; Q|B F?€+ +kM; T?ªB HQ +?m`M #` +?m
*?9M; i +¬M T?ªB iB M ?"M? M; v KÊB tQM; F`T i`QÊ+ F?B +Y p"Q Zm, oU+ KÎ`°
M; „M M?Q i? M"v K" T?ªB #® i`Q +?QM ççQ T?QM; 'M F?¬M; T?ªB H" pB + / /`M;
çB i?¬BôX L|B`²B ¬M; /†M /Á #¼M GK+ o•M i? K K'v +•m-`²B HB M +MM; M?[M;
?"M? +¬M; pB +X

L; Q`B ç°M; F?~m- GK+ o•M ?ÄB o•M S?QM; , ôæ +| +€+? ; b ç H9+ p"Q i`QM; Zm, o
ibK çQÊ+ M; Q|B K" ç +¬M ibK F?¬M; \ v ?mvM? H" #'i +S ç®B T?QÆM; /B ç°M; M
#B i çQÊ+ çQ +?t€+ p`i`Q +O ?¼X æ +| imv i +?B m; b p T?QÆM; /B M M"v F?¬

G•K o•M S?QM; +Q|B ? ? - M|B, ôaQ ?mvM? i?"i bU HÊB ?çB M? - b Q ?mvM? #
i? H"K çQÊ+ pB + ç| - +?d +| çB m H" i`QÊ+ ç| T?ªB HQm /'m 'M i` M i?•M +O ç®B
T?ªB ?mvM? ç`M? #ªQ ç - i`QÊ+ F?B i`|B i®B ç€M? /'m H M M; Q|B #¼M ?¼ ç iÊB
?¼ +?Q / T?ªB F?¬M; \ æ K'v M; Q|B +| i? HB M Hç+ pÊB M? m\ôX

GK+ o•M +QìB M|B, ôæ i?¬M; KBM? [m€ M?d- i +ÁM +?Q M|B ` - ç ç½ #B i i K
i? M"v- pb +?Q +| B i`QM; +?9M; i iWM; p"Q Zm, oU+ - +?ŠM; #B i Zm, oQÆM; h?
iU KbM? ibK` i?¬BX o'M ç i?ìB ;B M ç®B pÈB +?9M; i ? i bS+ + M ? - pb p"v i ç
?v p¼M; `^M; K¶B iQ€M çB K°i T?QÆM; ?QÈM; F?€+ M? m b) K m +?|M; ibK` Zm
çQÊ+ S?QM; >²M S?M i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M M? 'iX L m M?Q K°i # M ç½ ib
`²B i?b +| i? i?¬M; #€Q HB M +?Q # M FB #B i ç K m +?|M; ?°B iK pÈB M? m; E
M?B m +Æ ?°B ç„+ i?OX oª HçB # M i`QM; Zm, oU+ +| p¬ b® [m, p"i ?mM; i`M HÈE
+ÁM +| +Æ K M M"Q H` M? [M; [m, iQÈM; - [m, #BM? - [m, HBM? - [m, ?²M M[X æ
b) i?m" M i?m" M HÈB HÈB ç M çQÊ+ Zm, oQÆM; h?`M? K` çQç i S?QM; >²M S?M p
[m, p"i i`QM; Zm, oU+ b) i" T i`mM; #BM? HU+ #`v ` i?B M T?QÆM; #€+? F ç ç®B
o•M S?QM; M; ?2 GK+ o•M M|B p"v- ?QªM; ?®i H H M, ô*?9M; i çB p"Q Zm, oU+
M; mv ?B K b Q\ "¼M +?9M; i +?d +| K'v M; QìB M?Q p"v K` ;B i çQÊ+ ? i?`M; M; `M
M"v i?U+ bU M; ?B K i`¼M; ç|ôX

GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B, ô\*?9M; i +?ŠM; T?ªB p"Q ç| /m M; QçM- i' i M?B M H` p
ç H` +?9M; i #B i +| M; mv ?B K `bM? `T +kM; F?¬M; i? [m v ç-m- +?d +| K°i +€
T?Q i`QÊ+X æ®B pÈB M? [M; M; QìB Î HçB i`M ;B [+?¶ M"v +kM; p"v- T?ªB ç®B T
+O #¼M [m, p"iX L?Q p•v- Î ? v H` çB +kM; M?Q M? m +ª i?¬B- ç m T?ªB +®; „M; ?
+ÁMX o"v M?û- F?¬M; M|B M[- iW ;B i ç M i`QÊ+ F?B i`ìB i®B- ç HQ HQm HçB F
+¬M i?b +| i? HB M ? çQÊ+ôX

æ~v o•M S?QM; çB `²B- KK+ [m M; +O GK+ o•M +?mv M b M; T?Q L; çQ hmv i p"
ç T imv i i? +O ? B M`M; - +?`M; #`i ;B€+ i?Î /`B i`QM; HÁM; - #ÎB pb M; v ;B•v
M; ?o ç M K°i M; `v b) T?ªB #m¬M; #Ä i' i +ª- `²B i?ªM M?B M `ìB F?ÄB MÆB M"v-
ç| - +?`M; ç½ +| K°i +m°+ b®M; KÈB- [m M ? i M? [M; ?MM; i•K i`€M; +?Q +O M; `v
L; çQ hmv i i? 'v GK+ o•M M?bM KbM? - # M FûQ h?QÆM; L; mv i ç M # M +çM? +?`
ç| - b Q HçB M; ~M ` M?bM #¼M i M?Q p"v\ *| +?mv M; b HB M [m M ç M +?9M; i

GK+ o•M KdK +QìB- €M? K„i HQÈi i` M /mM; M? M imv i K„ +O ? B M`M; - iW M; Q
iB M; i?Î /`B, ô\*?mv M çB M"v p¬ +MM; ?mM; ?B K- F?¬M; #B i M; `v K B b) ` b Q
Km®M M|B pÈB M?` p` bQ i, K°i HìB- KQM; `^M; ? B M; QìB çQÊ+ #bM? MôX

L; ?2 +?`M; M|B p"v- €M? K„i L; çQ hmv i i?Q€M; ?B M Mûi pmB KWM; - h?QÆM; L;
+?Êi ?B M MK +QìBX L`M; ?ÆB +9B ç-m- M|B F?) [m ?ÆB i?Î, ô*?d i? i?¬B b QV
:B¼M; M|B +O h?QÆM; L; mv i +| p iU M?B M- F?¬M; ç H° w iS; bX h? M?QM; L
i`QM; HÁM; i?¬K +?'M ç°M; - M`M; HB + M?bM h?QÆM; L; mv i M?Q ç½ ?B m ` çB
M; ~M; + Q ç-m M?bM p` +?•M i`ìB t - H†M; H) MûM b•m p"Q HÁM; K°i iB M; i?Î /`B

GK+ o•M M?bM h?QÆM; L; mv i- ;QÆM; K†i tBM? ç T +O M`M; pšM #bM? i?ªM- ç
F?¬M; +| p ;b F?€+ HçX L; ?o HçB HìB M`M; pW M|B- +| i?" i +?d çÆM ;BªM p"v F
M? [M; +•m M|B F?¬M; i? i?®i i?`M? HìB- K` K½B K½B +?d ;B [i`QM; HÁM; K` i?¬

hY .QÆM; *?•M L?•M çSM; ;¬M- i? 'v GK+ o•M H9M; i9M; p°B #QÊ+ HçB +?mv M ?
ç½ +?m~M #` tQM; +ª +?Q \ h?QÆM; L; mv i- +QM T?ªB +~M i?"M ;B [;bM bS+ F?Ä
HçB i`€+? i F?¬M; +?, K b| + +QM +?m ç€Q ç|ôX L|B tQM; ¬M; #`i +QìB F?` F?`X

h?QÆM; L; mv i M?bM [m bQ T?K- i? 'v L; ¼+ o¬ aQM; M|B +?mv M pÈB >S E?B iX
?ŠM +| çB m ;b +¬M /†M /Á`B M; - M M [m v HçB M|B pÈB hY .QÆM; *?•M L?•M, ô
i?¬M p` i? +?' i +O +QM ?B M; B i ` i i®i- bÆM b`M; tm' i T?€i #` i +S H9+ M"Q çôX

hY .QÆM; *?•M L?•M +QìB, ôo"v H` i®i H„K- i [m ?ÄB i?, K K'v M; QìB FB K°i +
bÈK M[- +€+ +QM ?½v +?m~M #` +?Q tQM; çB- iÈB F?B H M çQìM; `²B b) F?¬M; -
M[ç•môX .Si HìB ¬M; tQ v M; QìB #QÊ+ p ?QÈM; h' i h?B M ç M; çSM; X

ekX >²B ek @ aÆ L?"T Zm, oU+

h`QÊ+ H®B p`Q Zm, S?O- Hib +MM; hY .QÆM; *?•M L?•M ç½ ?Q`M i`i pB + +?m`M
? B # M- H†M; H) +?¿ çÊB >mv M L;¼+ *?•M L?•M T?€i ?B m H M?X L?bM F?„T K
>mv M L;¼+ *?•M L?•M H M iB M; , ôæ•v H` H-M ç-m iB M +?9M; i ç M Zm, oU+
i? K p- b® [m, p`i +?†M çQÌM; - KQM; K¼B M; QÌB +MM; ç²M; i•K ?B T HU+ ç pQÊ
ç M?B K pK çQÊ+ ?Q`M i?`M? K°i +€+? i?m`M HÊBX L?•M ç•v- i +?9+ i`i +^a i?m`M
i`Î p X J¼B M; QÌB HQm w H` T?QM; 'M +?d ; B^aB F? B i`QM; ; B•v HÊi `²B ç|M; Hç
[m T?QM; 'M F`T H9+ i`QM; K°i F?„+ i?ÌB ; B M ; B^aB F? BX h`i M?B M H9+ ç| Hk
M?QM; +?9M; i ç½ i?B i H`T i`"M T?€T M; v MÆB ç•v ç +^a M i`Î- ç~v +?9M; i?®BH
M; QÌB T?^aB M„K H'v +Æ ?°B ç iB M M? M? p`Q Zm, oU+X \*ÁM p b m i? M`Q- ?
+O K¶B M; QÌB K` i?¬BX \*® ; „M; H M- bU M iQ`M +O M?•M ; BÈB çQÊ+ ; B Q T?|

hY .QÆM; *?•M L?•M i`-K ; B¼M; , ôsBM v M i•K- +?9M; i¬B M?`i ç`M? iQ`M HU+SM
M?B K pKôX GB m hBM? >²M M; ?2 p`i iB T HÌB, ô`"i F +QM çQÌM; T?Q i`QÊ+ M
+kM; b) /kM; K½M? i?ŠM; iB M- M?`i ç`M? H'v HçB S?QM; >²M S?MôX

•M? K„i >mv M L;¼+ *?•M L?•M i?Q€M; ?B M Mûi HQ •m- M?bM F?„T K¼B M; QÌB M
?B K- K¼B M; QÌB ?½v #^aQ i`¼M; ôX L|B tQM; HB M /šM ç-m- iB M p`Q ? M; b•m
çB T?Q b m hY .QÆM; *?•M L?•M- L; çQ hmv i+MM; h?QÆM; L; mv i i?2Q bÊi +?`
S?QM; çB +?|iX æ®B /B M- GB m hBM? >²M /šM i?2Q EB K o¬ h`-M- G½M? :B >
M; QÌB+MM; M?|K M; QÌB GK+ o•M bQM; bQM; iB M #QÊ+X

"QÊ+ p`Q b•m # M i`QM; - K¼B M; QÌB M; ?2 i?`v •K T?QM; ;`Q i?ûi- [m, F?Q M; "T i
M p€+? ç€ i®B ç2M- HçB T?€i ` €M? b€M; H" T HÁ2 M?Q K +?ÆB- •K m [m, /` ç
#m®i i?`m tQÆM; F?B M K¼B M; QÌB B +kM; `mM `~v- T?<sup>a</sup>B p`M +¬M; ?°i? - i`K+

h`<sup>a</sup>B [m K°i çQçM çQÌM; `i /`B- K¼B M; QÌB +m®B +MM; ç½ iÈB +Y tm`i M?"T Zm
ç iY .`+? oB M ÎtmM; [m M? ç M; #`M `°M #® i`Q i`"M T?€T ç HQm ; B[ [m, p`iX
iS pB M ç m i`T i`mM; ? i içB ç•v- i?"M i`¼M; [m M bÊi ? i K¼B ç°M; ioM? t<sup>a</sup>v ` X

GK+ o•M +?, K +?9 /Á tûi +Y ç°M; - +?d i?`v K°i K`M b€M; ?bM? h?€B *U+ æ² HQ M
t M? çÄ- F i i?`M? T?QM; 'M M?Q K°i +€B HQÈB F?`M; H² çQÌM; FQM? F?Q^aM; #
çB p`Q +Y ç°M; X G9+ M`v- i`K HQÈB €M? b€M; ç| ç M; `mM; ç°M; F`+? HB i- p-
HQÈB +?†M HçB- `®M; H M pb ç m çÈM p` ; B`M /[- çB M +m²M; ç€M? T?€ p`QX L
i?`M? #°i pKM- i`K HQÈB #„i ç-m #` T?€ `€+? - K°i b® Qi [m, p`i ç½ ç°i T?€ T?QM;

>mv M L;¼+ *?•M L?•M b„+ K†i i`-K i`¼M; - M?bM F?„T K°i HQÊi /äM; /ç+ M|B, ô`
#`- M; v H`T iS+ i`T i`mM; içB p€+? ç€ T?K +`M- +?B ` ? B # M i`€B T?^aBX æÊ
`€M; ? i bS+ i`K HçB içB +?¶ `²B i?W /`T iB M p`Q i`QM; X L?[M; M; QÌB +ÁM HçB
'M i?S M?`i- iMv iB M? ?bM? K` tY HwX >`M? ç°M; çB5ôX L|B tQM; - /šM M?[M; M; Q

hY .QÆM; *?•M L?•M HÈM iB M; M|B, ôJ¼B M; QÌB +?9 w- iQ`M #° bÆM b`M; +?B
çÊB i?ÌB +Æ5ôX L|B tQM; - i`QÌM; FB K i`QM; i v HQ M; HQ€M; ?²M; [m M; b€M; +
i`QÊM; - M? M? +?|M; iB T +`M +Y ç°M; X S?Q b m- GK+ o•M- L; çQ hmv i- h?
o•M S?QM; +^a M, K M; QÌB #^aQ FB K i`QM; i v- +MM; M? m iB M H M T?Q i`QÊ+ i
T?ÁM; i?OX

G9+ M`v T?QM; 'M ç½ #„i ç-m ?Q ?ÄM; - iW T?Q b m- >mv M L;¼+ *?•M L?•M +kM
ç°M; ççQ T?QM; 'M i?S M?`i +O i`"M T?€TX Í +Y ` - •K T?QM; ;`Q `9K [m, F?Q t
i T?^aB ?Q^aM; bÊX aU F?OM; #® +`M; H9+ +`M; i`"M M; "T- [m, F?Q •K m +`M; H9+
ç M†M; tm®M; F?B M +?Q ç€K M; QÌB GK+ o•M p°B # ?¬ ?`T- p•M +?•M F?Q ?°i?

æ°i M?B M [m M; ?Q pÈB ? B K`m t M? çÄ H|2 H M i`QM; +?ÈT K„i- `²B ^aK ççK ?Š
i`"M F?„T ç°M; F?~mX o¬ b® #|M; ç2M +MM; pÈB H F?Q •K m- p¬ b® Q M ?²M F m
;|+ ç°M; X >„+ F?Q i`"M ç-v M? M? +?|M; T?O tm®M; ç€K M; QÌB GK+ o•M pÈB F?Q
K¼B M; QÌB ; B`i KbM?X æQÆM; i`QÌM; - >S E?B i iÄ ` bÊ ?½B M?`i- i?•M i? v m

h?`v bQ Km°B bÊ ?½B- h?QÆM; L;mv i iQ`M i?•M T?€i` K°i Hm²M; F?Q i? +QÌM
>S E?B iX E?B m L;mv i i?–M FB K €M? b€M; `U+ `Ð K°i K`m ?Q`M; FBK- K°i M
p`iX æ²M; i?ÌB iU M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; iQ`M HU+ i?B i`B M T?€T [mv i- +MM;
ç€M? ;B iX hmv M?B M /Q Hk [m, p`i ç¬M; M;? i M; v +Y ç°M; pÈB çO +€+ +?OM
[m, ?²M- F ç M H` [m, #BM?- [m, HBM?- [m, iQÈM;- [m, K` ç m +| çO +ª- çB m F€
?B M +O Zm, hB M- M M F?¬M; i? ;B i? i çQÊ+X

J°i ç€K [m, p`i ç¬M; F?¬M; #B i +Æ K M M`Q K` F # v i?ŠM; ` M;Q`B- i`QM; M?€
K` >mv M L;¼+ \*?•M L?•M #® i`Q ç¢Q T?QM; 'M i?S M?'i +O i`"M T?€TX hS+ i?Ì
ç b® [m, p`i H Q p`Q i`"M T?€T H`T iS+ ?| i?`M? H`M F?|B- iB m i M F?¬M; /'m p
çB M +m²M; F?¬M; i?`M? +¬M;- Hk [m, p`i H Q ` +Y pÈB i®+ ç° +?"K ?ŠM çB- iU
HB M i?O KÈB T?€ çQÊ+ T?QM; 'MX J¼B M;QÌB +?d i?`v p¬ b® ?„+ ªM? i¢B F?¬M;
+m®B +MM; i¢B i?`M? K°i KkB F?Q M M?¼M ?Q„iX JkB F?Q M ç| [m v i`ÁM pÈB
T?QM; 'M pÈB F?Q i? +U+ F€ K½M? HB i- M; v +ª F?B ?„+ b„+ [m M; K M; p +?¢K
i?b T?€i` €M? b€M; +?|B K„i- M?Q K°i i`"M T?€Q ?Q `U+ `Ð ;B[HQM; +?WM; F

hB M; [m, F?|+ i`m i`ûQ p M; p¼M; F?„T F?¬M; i`mM;- [m€B /` p¬ +MM; X æÊi +¬M
Hk [m, p`i H¢B iB T iK+ çÊi +¬M; FQ+? i?S ? BX *MM; K°i T?QÆM; i?S+- +MM; K°
[m, p`i ç½ #` iB m /B i p` b® +ÁM H¢B ?B M H` # Q M?B m M[- +?d i?`v +?9M; ? i
çB M +m²M; i`M +¬M; i?2Q +MM; K°i +€+?X

h?`v #¼M [m, p`i M?Q çB M M?Q +m²M;- K¼B M;QÌB ç m +| +ªK ;B€+ p¢M T?¬M #'i
;BÈB M`v #` #¼M +?9M; çª i?¬M; i?b ?"m [mª M; ?B K i`¼M; ç M KS+ M`Q +kM; F
G9+ M`v- Hk [m, p`i t¬M; ` M;Q`B +kM; iW iW ;BªK #ÊiX h?ÌB +Æ ç½ ç M- hY .QÆ
ôJ¼B M;QÌB ?½v iQ`M HU+ t¬M; H M- +Æ ?°B ç M`²B- iB M H M5ôX L|B tQM;- iQ
F?Q çÄ `U+ # v HQÈM imM; ?Q`M? i`QM; ç°M; X J¼B M;QÌB +kM; ç²M; i?ÌB T?€i ç
iQM? K¢M; t¬M; p`Q Zm, oU+X

h`QM; HÁM; ç°M;- €M? b€M; M;k b„+ `U+ `Ð +?|B K„i- p¬ b® FB K [m M; pÈB mv H
i`i +ªX hmv M?B M- i`QM; ;BÌ T?9i M`v- FB K [mv i H¢B F?¬M; ?B m [mªX *?d i
i?`M? M?B m KªM?- M?QM; i`QM; +?®+ H€i H¢B F?¬B T?K+ M;mv M i`¢M;- `²B i
M?[M; M;QÌB Î ç•v- M;Q¢B i`W EB K o¬ h`-M- L;¢Q hmv i- h?QÆM; L;mv i pÈB #
b€i i?QÆM; [m, p`i- +?d +ÁM i? K GK+ o•M pÈB L?Q v h•K >²M FB K p` o•M S?QM
FB K- H` +| F?ª M,M; mv ?B T Hk [m, p`iX *ÁM FB K +O M?[M; M;QÌB F?€+- ç®B p
F?¬M; ?ŠM H` p¬ /KM;- M?QM; ?B m [mª `i QiX h`i +ª +?d /U p`Q im pB +O #ªM
?Q†+ iB m /B i [m, p`iX aQ pÈB M?|K M,K M;QÌB GK+ o•M pÈB i?–M FB K i`QM; i
M?Q i?–M FB K +O GK+ o•M bÎ /o +| i? ;•v mv ?B T pÈB Hk [m, p`i- +?O v m H` /
?Q +O >mv M h?B M EB K p`Q # M i`QM;- +| F?ª M,M; mv ?B T +?Q K¢M; ç®B p
S?QM; EB K i`QM; i v +O o•M S?QM;- M?Ì p`Q iB M F?Q M M +| bS+ F?„+ +? iQ
i? K bÎ i`QÌM; +?QM? +O o•M S?QM; H` h`ªK u m .B i J EB K +?mv M F?„+ +? v

GK+ o•M i?`v K¼B M;QÌB #` +¬K +?•M i¢B +?¶ F?¬M; +€+? M`Q iB M H M çQÊ+-
ôo•M S?QM; #ªQ p >S E?B i- bQ T?K i?2Q b€i L;¢Q hmv i p` h?QÆM; L;mv i- ç
K¼B M;QÌB M?Ê i?2Q b€iôX L|B tQM; M?bM [m M?|K M;QÌB GB m hBM? >²M- i?
çB KÎ çQÌM;X

GK+ o•M iQ`M i?•M ?²M; [m M; `U+ b€M;- i?–M FB K L?Q v +'T i®+ pmM; H MX h
p¼M; F?„T i`ÌB- ?²M; [m M; |M; €M? M?Q M;¼+ iÄ i?`M? #S+ K`M T?O i`MK # M M
i?`v F?Q iS+ ç€M; bÊ i` M M;QÌB GK+ o•M `®B `Qi H`M i`€M?- K°i b® [m, p`i F?–
i?`M? i`Q #KB /QÈB K`M FB K [m M; X GK+ o•M M?•M +Æ ?°B iB M H M p`B i?QÈ
HQÈM F?„T i`ÌB- M; M; /¼+ ç M t2M- i`B M F? B b€i ;BÈB- KÎ +QM çQÌM; K€m p
M;QÌB hY .QÆM; p°B iB M H M- #€K i?2Q i?•M ªM? GK+ o•M `²B F?m`i /–M i`QM;

a m K°i i?ÌB ;B M /`B ` bS+ ç€M? ;B i- +m®B +MM; GK+ o•M +kM; ç½ /ŠM K¼B M
+O [m, p`iX h`QM; H9+ `®B HQ¢M- ?¼ +?¼M ç¢B K°i ?QÈM; +m®M; +m²M; #QÊ+
M?|K M;QÌB GB m hBM? >²M- p¬ iB M? ç½ i€+? ` F?ÄB M?|K GK+ o•M- ? B # M;
M? mX

hK ?¼T b m F?B +m°+ iB M M?"T i?"M? +¬M;- hY .QÆM; *?•M L?•M + 'i iB M; , ôh
F?ÄB Hk [m, p"i çB M +m²M; ç!- K¼B M; QÌB ?½v M; ?d M; ÆB K°i +?9iX G-M ç-m ç!
HQm i•K ç M ibM? ?bM? tmM; [m M? t2K +! ; b F?€+ #B i pÈB M?•M; B MôX GÌB pW
[m M b€i F„ +ªM? b„+ #®M # M- i`QÊ+ ç! /Q iQ`M #° i•K i`Q ç p`Q pB + ç€M? ; B
ç M- H9+ M`v M?bM HçB KÈB i?`v bQ pÈB M?•M ; B M +! bU F?€+ #B i`i HÈM X

GK+ o•M [m M b€i tmM; [m M? K°i +€+? F„ HQðM;- T?€i ?B M MÆB ç•v `°M; HÈM
ç°i M; °i- FB K F?¬M; ` K°i +`M? +•v M; ¼M +Ä- +?d i?`v i`Æ i`¼B ç€ pÈB ç€X "®
M; Q`B KQÌB i`QÊM; i?b F?¬M; i? i?`v `ä çQÊ+ +€B ; bX h` M + Q K°i p-M; i?€B /Q
i`mM; - F?¬M; ? i?`v #`i +S iB b€M; M`Q- F?¬M; ; B M M?Q ç M; Î H9+ i`ÌB +?"T +
;-K `9 T?šM M°- tQ€v p`Q i m H` iB M; [m, ;`Q H9+ +! H9+ F?¬M; X hçB MÆB ?Q
HçM? i?`m tQÆM; - •K F?Q T?ªM; T?`i F?„T MÆB X

GK+ o•M •K i?-K T?€i ` # ççQ v LB K h?-M " M? M? +?!M; T?•M i€M F?„T MÆB-
ç½ T?€i ; B€+ p¬ b® [m, p"i ç M; HQÊM HÌ F?„T tmM; [m M?X GK+ o•M iB T iK+ i?
?B M K°i b® HQÊM; HÈM [m, p"i Î içB ?QÊM; i`QÊ+ K†i ç M; ç M i`mv +ªM pÈB i®
Gk [m, p"i M`v F?¬M; /QÈB K°i M; `M- K` b€i F?Q +O i M [m, p"i /šM ç-m `i M†M; -
/çM; i-K i?QÌM; X

L?bM K¼B M; QÌB- GK+ o•M M!B, ô*?9M; i ?½v i` M? i?O i?ÌB ; B M ç M; ?d M; Æ
ç M; çm`B iÈB ç•v- +?9M; i T?ªB /B +?mv M ç` çB K M; v H`T iS+X h`QM; Zm, o
M; QÌB M; `M pçM H-M T?ªB M?È p`M +¬M; ?° i? - M m ç [m, F?Q t•K M?"T b) `i T

hY .QÆM; *?•M L?•M M?bM F?„T tmM; [m M?- F?¬M; i?`v Kªv K v ; b +ª- F?¬M; `
ôæ•m +! ç°M; ioM? ; b ç•m5 GK+ o•M- H`K b Q +QM #B i +! [m, p"i ç M ; -M\ôX «M
ç m M?bM GK+ o•M +?, K +?, K- HšM; H†M; +?Ì çÈB +•m i`ª HÌB X

GK+ o•M #bM? ioM? M?bM F?„T tmM; [m M?- M? ; B¼M; , ôÍ ç•v bQ pÈB M?•M ; B
`i M†M; - +?9M; i +?d +¬M HQm i•K ç M F?Q HQm tmM; [m M? t2K tûi K"i ç° T?•M
T?€i ?B M ` çQÊ+ `i M?B m çB mX *QM iBM `M; o•M S?QM; T?ªB `i iBM? i?¬M
ç½ T?€i ?B M ` `²BôX

G•K o•M S?QM; #`i +QÌB- i?`v K¼B M; QÌB ç m M?bM b M; KbM?- pW +QÌB pW M!
çMM ç`v b M; +?Q ç M [ X æQ+? t€+ H` ç +! T?€i ?B M K°i Qi ç°M; ioM?- M?QM;
S?€T Zmv iX J¬M M`v +! i€+ /KM; +ªK SM; ç®B pÈB [m, p"iX S?¬M ?mvM? H`K b Q
; BªB i?Q+? +?Q `ä ç!ôX

GK+ o•M i`WM; K„i pÈB ?„M- çQçM HB + b M; # M i`€B, ôh?ÌB ; B M F?¬M; +ÁM M
F?ÄB ç•vX o pB + T?€i ?B M [m, p"i #`M; +€+? M`Q i?b K¼B M; QÌB +S i?2Q M?Q
b) i?m çQÊ+ F i [mªX h?¬B- K m`9i HmBôX L!B tQM; - +?mv M i?•M i?2Q ?QÊM; M
æQ`M M; QÌB i?2Q b m GK+ o•M- b€m ççQ [m M; K M; t i M; M; [m F?¬M; i`mM;
i`ÌB X :B [i-M; F?¬M; - L; çQ hmv i H M iB M; , ô*?9M; i ç M ç•v F?¬M; T?ªB ç +?
ç M Zm, oQÆM; h?`M?X E?¬M; M?Q Î M?•M ; BÈB- MÆB M`v ç®B pÈB +?9M; i ?Q
bS+ T?S+ içT- +Æ ?°B ç ibK ` Zm, oQÆM; h?`M? i?"i H` KQM; K M?- K` i?ÌB ; B
i M M ibK FB K #B M T?€T F?€+ F?ª i?B ?ÆMôX

hY .QÆM; *?•M L?•M M!B, ôL; çQ hmv i M!B ç9M; H„K- +?9M; i +! p M?Q F?! ççi ç
/M i`mv M i?mv i M!B `M; Zm, oU+ F?¬M; `°M; HÈM M?Q M?•M ; B M- M?QM; +?„+
M?Q F?B +?9M; i ibK ` çQÊ+ Zm, oQÆM; h?`M?- 2 `M; H9+ ç! S?QM; >²M S?M ç
ç•m +ÁM w M; ?o ; b M [\ôX

o•M S?QM; H M iB M; ?ÄB, ôJ¼B M; QÌB ç½ M!B F?€ ç-v çO- M?QM; +?9M; i pW
ç•v pšM +ÁM t Hç H„K- i`QÊ+ iB M M M +! K°i b€+? HQÊ+X L m +?9M; i +S ?`M?
F?ª M, M; `ÆB p`Q bU # Q p•v +O ççB [m•M [m, p"i- H9+ ç! i?b bÊ `M; i?Q€i i?•M
ibK FB K S?QM; >²M S?MôX J¼B M; QÌB bmv M; ?o- +kM; iU i?`v H` ç9M; - M?QM; +
i`-K iQX

h?QÆM; L; mv i K°i K†i iB M H M i`QÊ+ - K°i K†i +?9 w +ªM? b„+ tmM; [m M?X L; „L

çK- i•K i`Q M`M; F?¬M; F?ÄB /•M; i`Q H M M?[M; M¶B MB K i? HQÆM; X L?bM
h?QÆM; L;mv i M|B K°i+€+? iU M?B M, ôJm®M FB K Zm, oQÆM; h?`M?- +?9M; i
KbM? ibK FB K- ? B H`ibK M; Q|B ç ?ÄBX .o M?B M Î ç•v- Km®M ?ÄB i?b T?ªB FE
GK+ o•M M; ?2 tQM; HB M M|B, ôh?QÆM; L;mv i M|B `i +?QM? t€+- pB + ?B M i
iB M içK i?|B i`€M? Hk •K #BM? [m, HBM?- b m ç| FB K +Æ ?°B #„i ;B[K°i +QM
KB M; M| +| i? i`mv p`M K°i +?9i iBM iS+ôX L|B tQM; - ç°i M?B M i?m FB K /WM;
M9B M?ÄX h?`M i`¼M; t2K tûi tmM; [m M?- GK+ o•M ?QÊM; tm®M; M|B pÊB K¼B
/WM; HçB iK ?¼T Î ç•v- ç pW M; ?o` K°i p`M ç ? i bS+ M; ?B K i`¼M; X J¼B M; Q
+| i? ibK` T?QÆM; T?€T M`Q i®i ç ; BªB [mv i F?¬M; ôX L|B tQM; L?Q v FB K i`
iS+ i?|B ?²M; [m M; iÄ b€M; - L?Q v h•K >²M FB K iU ç°M; HQÊM pÂM; ;B[F?¬M;
J¼B M; Q|B i?- M ibM? +´ [m€B M?bM p T?Q GK+ o•M- F?¬M; ?B m M`B ?„M H`K
*?•M L?•M M?bM i?- M FB K # v HQÊM [m M? K¼B M; Q|B- M? ;B¼M; ?ÄB, ôGK+ o
H` +| KK+ çQ+? ; b ç|X \*QM M M; BªB i?Q+? pÊB K¼B M; Q|B- +kM; H` ç K¼B M; Q
F?¬M; `äX >ÆM M[ - +QM M|B H` ç½ T?€i ?B M K°i p`M ç `i M; ?B K i9+- F?¬M;
ç K¼B M; Q|B +MM; i?QÆM; M; ?`ôX
GK+ o•M M; „K M?bM p-M; i?€B /QÆM; K`m ç2M MÆB +?•M i`|B- M? ;B¼M; , ô*?
F?¬M; +| M?B mX hçB M?•M; B M; BÊB +ÂM +| i? #B i çQÊ+ i`|B b€M; ç K i®B- T
MÆB ç•v F?¬M; +| bU i? v ç`B `ä`M; - ç| H` çB K i?S M?`iX h?S ? B- +QM T?€i ?B
K¼B M; Q|B Hm¬M p`M +¬M; ?° i? M M F?¬M; i? T?€i ; B€+ çQÊ+X *?d +¬M +?9
H`T iS+ +| i? +ªK ; B€+ çQÊ+ •K F?Q MÆB ç•v F?¬M; #B m ?B M `ä`M; - M?QM; H
L m #„i +?9M; i T?ªB HB M iK+ p`M +¬M; ?° i? - i?Y ?ÄB HB M HK+ i`QM; # KQA
F?ª M, M; /mv i`b K°i Kç+? M?Q i? F?¬M; \1 `^M; ç•v H` K°i p`M ç i?U+ bU M; ?B
J¼B M; Q|B M; ?2 M|B- +MM; i?Y i?m HçB +?•M F?Q- +~M i?`M +ªK i?K iQ`M #° tmM
S?QM; bÊ ?½B F M H M, ôh?`i H` HÊB ?çB- F?Q iS+ •K m M`v iU M?Q H` F?Q +U
ç½ H`K +?Q K€m ?mv i iQ`M i?•M i +?ªv +?`K HçB- +Æ i?`i +Q +SM; - i?`i H` ç€M;
2 `^M; +?9M; i ;†T T?B M T?S+ `²B ôX
>S E?B i H M iB M; ?ÄB, ôÍ ?Q`M +ªM? M?Q ?B M M v- M m +?9M; i F?¬M; HB M
+| +€+? M`Q F?€+|ôX L; ?2 +•m ?ÄB M`v K¼B M; Q|B ç m i`-K K†+ BK H†M; - B +kM
T?€T M`Q i®iX
a m F?B K¼B M; Q|B i`-K K†+ ?²B H•m- ç°i M?B M L?Q v FB K # M i` M T?€i` K
i? M? pmB i BX L; QÊ+ H M- +ª b€m M; Q|B i?`v L?Q v FB K ?²M; [m M; HQ M; HC
/WM; [m v- KkB FB K +?d p T?Q i`QÊ+ K¼B M; Q|B- çSM; BK #`i ç°M; X
GK+ o•M b„+ K†i i`-K M; •K- M?bM K¼B M; Q|B K°i HQÊi, ôo•M S?QM; - ç #•v ;B
çB m iS+ M; v içB ç•v- t2K i?Y Zm, oU+ +| ;B®M; M?Q M?•M; B M; BÊB ? v F?¬M
tmM; [m M?- #´ bmM; +?•M M; mv M #` iB m ? QX æB m M`v `i [m M i`¼M; - [m M
?`M? ç°M; M`vX `•v ;B| ç ?½v K m +?|M; #„i ç-m- içB ç•v +| +?9M; i T?ÂM; i?O
M; ?B KôX
o•M S?QM; M; ?2 M|B- ?B m `ä bU ibM? +| [m M ? i`¼M; ççB- F?¬M; M|B K°i H|B
#„i ç-m p`M +¬M; çB m iS+X ` M +çM?- M, K M; Q|B ç m i`Q|B; FB K i`QM; i v- +~M
i`QÊ+X
•K T?QM; ;`Q i?ûi- ?„+ F?Q MM MM ;B, M; FQM F?„T MÆB- K°i Hm²M; [m, F?Q •K
tmM; [m M? M?|K M; Q|B GK+ o•M- # Q [m M? b€m M; Q|B #¼M ?¼X o¬ b® H [m,
[m€B /`FBM? ?²M M?Q p¬ b® KkB i M M?¼M ç•K b•m p`Q i•K HBM? +O K¼B M; Q|
L?Q v h•K >²M FB K i`QM; i v F?Q H M K°i Hm²M; ?mv i b„+ ?²M; [m M; M?Q #½
KçM? K) K M; i?2Q F?Q i? +?`M ?²M HB i T?€+?- i`QM; +?ÊT K„i [m, F?Q •K m Î i
i?´B i M- M; v H`T iS+ p¬ b® [m, #BM? `Q ç i tm`i ?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; Q|BX
L?bM i?`v i`QÊ+ K„i K°i çQ`M `Q ç i €T iÊB- hY .QÆM; *?•M L?•M +MM; M, K M; Q|B
i?- M ibM? ?B M `ä p i`-K i`¼M; p¬ +MM; X \*~M i`¼M; t2K tûi- b® HQÊM; [m, #BM

M;¨M- ;²K # i-M; # Q p•v b€m M;Q`B p¨Q ;B[ - i?®M; M?'i p i` M; T?K+- i?®M;
F?B M M;Q`B i F?¬M; F?ÄB M v bBM?'` K°i i?S +ªK ;B€+ ç®B K†i pÈB [m•M #BM

b€M; +?|B H¼B #ûM M; ¼i- /QÈB bU çB m F?B M +O ? B M" M; ç²M; i?ÌB +MM; GK
 [m, #BM?X J†i b m- hY .QÆM; *?•M L?•M iQ" M HU+ i?B i`B M .`+? h?B M T?€T [
 ?ÊT pÈB GB i>Ä h?B M *QÆM; FB K [mv i- ççB T?€i i?-M mv ;B i #¼M [m, #BM?
 Zm, iQÈM; çSM; # M M; Q" B- Mûi K†+ b„+ HçM? F?-M; iÄ +?9i ;b i?QÆM; t|i ç®B
 M?bM ç€K ?„+ F?Q ç M; iW iW iªM K€+- [m€i H M K°i iB M; HçM? H)Q- i? M? i`Q
 K„i ç½ #B M i?`M? K°i i`, K H i€K i? M?- # v HQÊM i` M F?-M; X h? `²B iW #®M
 iK i?`M? K°i i`, K H i€K M; ¼M HY K i`ÆB- H" T HÁ2 i`QM; F?-M; i`mM; - +?B m`
 ç-v /šv KMB p` F?OM; #®X Zm, iQÈM; +`i iB M; +QìB HçM?, ôZmª M?B M +kM; +
 iQÈM; [m•M H½M? ;B€Q #ªM H½M? +O +€+ M; QìB K°i +?9i t2K +€+ M; QìB , i`QÈM
 oU+ +O +?9M; i ?Q" M? ?" M?ôX .Si HÌB- ?„+ªM? +O ?„M M? M?"M; # v H M M; U
 +?m~M #` i`M +¬M; H-M M[X
 GK+ o•M i`-K ;B¼M; ?ÄB [m, iQÈM; , ôL; QÆB `®i +m°+ H" M; QìB i? M" Q\ æ½ /€K
 Î Zm, oU+ +kM; +| i?•M T?"M F?-M; i?`TX *?ŠM; ? v içB Zm, oU+ M"v- M?[M; iQÈ
 +ª i?ªv # Q M?B m i M- B M'v ç m +| i? iMv iB M çB m ç°M; #BM? HU+ M?Q p"v +
 Zm, iQÈM; HçM? HMM; ç€T, ôæ`M? i?, K /Á iB M? ?bM? [m•M #BM? i Q\ L; QÆB +
 +?Q +€+ M; QÆB #B i +kM; +?ŠM; ? +?B- +| çB m HB m +€+ M; QìB +| çO #ªM bU ç
 ç½ ç M Zm, oU+ +O +?9M; i - i b) `ÆM K" i?`M? iQ" M +?Q +€+ M; QìB i?`M? [m
 +?`m +? i çB5 Zm, +?mv M p¬+U+- b M? Hv ?²M i? 5ôX G" T iS+- K°i i`, K H i€K ç
 ç-m /B +?mv M i?2Q K°i H° imv M T?S+ içT p" [m, /`X >„+ªM? +O [m, iQÈM; H9+
 i?QÆM; K"m ç2M H9+ ç¬M; H9+ i•v- i`M +¬M; p"Q M?|K #®M M; QìB +O GK+ o•MX
 J°i Hm²M; €K [m M; K M; i?2Q FbM? F?Q p¬+MM; KçM? K) #'i M; ìtm'i ?B M i`QÈ
 L?•MX "'i i?bM? HbM? M?bM i?'v #|M; i?QÆM; ç•K iÈB i`QÈ+ K†i- hY .QÆM; *?
 iB M; - p" M iQ" M #° +¬M; HU+ p"Q i? M? FB KX hS+ i?b- ? B Hm²M; [m M; ?Q K°
 i` M F?-M; i`mM; - +?d M; ?2 K°i iB M; F m i„i M; ? M- HB M ç| i?'v hY .QÆM; *?•M
 i?®B HmB # #QÈ+- b„+ K†i +?mv M K"m i`„M; #ç+?X Zm, iQÈM; +kM; F m H M F
 i`QM; ç€K [m, ?Ä ç M; F?-M; M; WM; tQ v +?mv MX
 GK+ o•M K°i K†i M; ?B K M; †i T?ÁM; #`- K†i F?€+ bmv M; ?o T?QÆM; +€+? ç~v H
 iW KB M; +?9M; ?ÄB ` +?¶ ?ç Hç+ +O Zm, oQÆM; h?"M?X *?"M; t2K tûi iB M? ?b
 +?Q tªv ` çB m; b M; ?B K i`¼M; - M?QM; +S /`M; / B K½B i? M"v `®i +m°+ K¼B M
 F?ÄB #¼M [m, #BM?X *?"M; M; QªM? HçB M|B pÈB # M; QìB FB , ôaQ T?K p" M?`
 F?Q HQm M"v [m, F?Q +`M; H9+ +`M; M†M; - ç M; Bì ç½ #„i ç-m t•K M?"T [m i-M;
 i - M?Q i? +?9M; i b) F?-M; +ÁM /mv i`b çQÈ+ # Q H•m M[X "•v; Bì- ç iY b) +®
 p" M?` p` bQ i, ?½v +® i?O ç ;B[+?Q pB + ?"M? +¬M; +O o•M S?QM; F?-M; #`ªM
 æ¬B K„i +O GK+ o•M HB M T?€i tç ? B iB b€M; pW t M? pW çÄ- ;B Q iB T M? n
 +?|B H| HQm +?mv M F?„T M; QìB- F?Q i? K½M? HB i M?Q b|M; i?-M p¶ ` iS T
 FB K +kM; T?€i Hm²M; b€M; çÄ `U+ #¼+ i`QM; p-M; ?"Q [m M; M; k b„+- # v H M ç
 tQ v F?-M; M; WM; X hW i`QM; ç¬B K„i b€M; [m„+ M?Q çB M +O GK+ o•M- #ªv çç
 p¬i? M? p¬iS+- #„i ç-m i?€K b€i bUªQ /B m +O [m, i`"MX æ¬B K„i +O GK+ o•M
 F?®+- L?Q v h•K >²M FB K i` M ç-m +?Êi #MM; b€M; içQ i?`M? K°i FB K i`K çÄ `U
 t¬M; i?ŠM; H M i`ÌB `²B +¬M; tm®M; K°i çÁM K½M? HB i- t i`¬M; +S M?Q K°i pÁM
 ?„+ F?Q •K m FB X Zm M; ?Q +QìM; i?`M? i`QM; pMM; i®B ç2M M; ÁK +`M; +?|B
 K°i M?€i FB K p¬+MM; +?m~M t€+ +?ûK tm®M; M? M? F?-M; i? iª- tª p"Q ç-m i M
 pÈB K°i i®+ ç° FBM? ?²M- K°i Hv +kM; F?-M; b BX
 æ¬B K„i K"m t M? HK+ +O [m, iQÈM; H° p FBM? ?½B- p°B F?Q i`QìM; i?QÆM; H
 :B[pMM; b€M; i®B T?•M i` M?- [m, F?Q +QìM; ççB p" HB M iK+ p +?çK +MM; H
 M?[M; iB M; M' FBM? ?²MX >²M; [m M; i€M Hç+ F?„T F?-M; i`mM; M?Q T?€Q ?Q
 iQÈM; ç T K„iX Zm, F?Q #®M # ;BªK tm®M; `ä` i- M; Q" B ` - H9+ ?²M; [m M; ç°i T
 F?Q ç½ içQ ` K°i p-M; b€M; #ç+ M?Q imv i i`„M; X
 Zm, iQÈM; i`9M; çÁM- #„M HMB p b m ?ÆM # i`QÈM; - iQ" M i?•M F?Q iS+ bmv ;
 +?'M HmB p b m # #QÈ+- p FBM? ?½B i?Q€M; ?B M i`QM; €M? K„iX GK+ o•M M?

+ÁM H¢B- H„+ KbM? #B M i?`M? +?QM GK+ o•M +MM; H9+ tm'i FB K- T?€i` +?QM
i?2Q F?Q iS+ #€ ¢Q +O i?–M FB K- +?B M? m i"TFQ+? i€K KQÆB #ªv ¢®K [m,
HQ€- FB K F?Q /¼+ M; M; ;B Q M? m +? M +?€iX h`QM; pÁM; FB KªM? i`MM; i`M
iB m i?`i i?`M? M? [M; ¢€K F?|B ¢2M [m M? M; QÌB GK+ o•M- #'v; BÌ +?QM M?•Mª
p H`K K°i i`QM; F?–M; i`mM; X J¼B pB + /B M` i?`i?mv M /B m F?B M K¼B M; Q
h? M?QM; ¢9M; H9+ GK+ o•M i?•MªM? ?ÊT M?`i- ;½ [m, iQÈM; H¢B #`i H M K°i iB
i?•M +€+? GK+ o•M K°i i`QÈM; X :½ pmM; ?„+ b„+ i`QÌM; i?QÆM; iQ`M HU+ ¢•K i?S
•M? K„i GK+ o•M b„+ H¢M?– F?|2 KB M; ?B M` K°i MK +QÌB i?–M #Q- HB M p`M
i?QÆM; X h? `²B- M; v ¢9M; H9+ ¢–m i?QÆM; +?¢K iÈB- +?`M; H`T iS+ #B M K'iX
M? M? M?Q +?ÊT +?mv M i?•M?Q`M? i?QÆM; iQ`M HU+ T?ÁM; M; UX *?Êi M; ?2
?Q FB K +?ûK tªtm®M; i`QÌM; i?QÆM; X h?QÆM; FB K +?¢K M? m T?€i bBM? +?
bQM; T?QÆM; ¢ m +QÆM; +QÌM; – F?–M; B +?`m M?QÈM; #° +?9i M`QX h?–M FE
M; k b„+ [m M; ?Q F?„+ +? •K ?²M F?Q iS+– ûT i`QÌM; i?QÆM; +O [m, iQÈM; tm
+`M; i?`T ?ÆMX " M FB – i`QM; H9+ GK+ o•M +–K +?•M [m, iQÈM; – L; ¢Q hmv i- h?
*?•M L?•M # M; QÌB /®+ iQ`M HU+ +–M; FQ+?– +`M [m ûi #¼M [m, #BM?X •K T?Q
F m H i?ªK F?®+ +O #¼M [m, #BM? H M t i`QM; pMM; #|M; i®B ?Q M; /½X
GK+ o•M H¢M? HMM; M?bM [m, iQÈM; – i v T?ªB ;B [i?–M FB K pW ;B i,M; €T HU+
M; QÆB i?•M T?“M i?U+ bU H` ;b- ¢ªK M?B K +?S+ pK ;b i¢B Zm, oU+\\ *ÁM M[– Zn
iW ¢•v ¢B ?QÈM; M`Q ¢ M ¢QÈ+ ¢'v\ôX
L?bM i? M? FB K i`QM; i v GK+ o•M- [m, iQÈM; i`QM; K„i ?B M H M Mûi FBM? ?Q
MX hQ`M i?•M [m, iQÈM; ?„+ b„+ [m M; ?Q +?ÊT b€M; – ?„M iQ`M HU+ t–M; ¢ M
?ûi HÈM, ôE?–M; +–M #B i +•v FB K M; QÆB +–K H` +•v FB K [m, ;b- M?QM; i¢B b
+MM; >mv M h?B M *?B hBM?– +?mv M M`v H`K b Q +| i? M?Q i? ¢QÈ+\\ôX
GK+ o•M H¢M? HMM; , ôL; QÆB ?½v K m iªHÌB +•m ?ÄB +O i – #`M; F?–M; M; QA
i€M- +?mv M M`v M; QÆB `ä ?ÆM B ? i K`– T?ªB F?–M; \\ôX L|B `²B- +?`M; i,M; i?
[m M; ?Q [m M? i?•M [m, iQÈM; +?ÊT H|2 +?ÊT i„i- ?B M M?B M F?–M; T?ªB M|B
>ûi HÈM H M K°i iB M; – [m, iQÈM; iQ`M HU+ tm'i i?O ¢~v HMB i? M? FB K +O H`
i?“M? K°i H`M F?|B ¢2M K'i ?9i i`QM; F?–M; F?QX GK+ o•M F?–M; ? HQ M; ¢B- L?
v H M i` M #ªQ p +?`M; i¢B p` i`Q i`mM; i•K- +MM; H9+ 'v +?`M; T?€i` v LB K I
iBM #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X h`QM; ¢–m +?`M; ?B M H M ?bM?ªM? [m, iQÈM; ¢
F?QªM; b€m i?QÈ+– ? B i v K9 K€v i¢Q i?“M? M? [M; i?O i? +´ [m €B- F?–M; +–M
iQM? i?B i`B M Zm, oU+ #Q T?€T i` ¢¢Q `²BX
GK+ o•M +QÌB H¢M?– M•M; i–M; bm'i +O v LB K h?–M " H M +?QM KQÆB i€K M;
+–M; [m, iQÈM; X G9+ M`v- B M? M? ?ÆM i?b M; QÌB ¢| ;B`M? HÈB i? X L; v H9+ 'v
`M i?•M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i GK+ o•M- [m–M; F?Q K`m ¢2M # Q #¼+ i?•M i? # v iS
p®M M? im'M ;BÌ ?Q`M iQ`M #B M /¢M; F?–M; M?bM` ¢QÈ+ M[ X >„M ;`Q i?ûi
T?–M i? HQÆM; X
L; ¢Q hmv i# M; QÌB +,M #ªM ¢½ iB m /B i ¢QÈ+ ? i ¢€K [m, #BM? iB m i®i- H9+
+m°+ +?B M +O GK+ o•MX E?B M?bM i?'v ?bM? /¢M; i? i?ªK +O [m, iQÈM; – #
M`B +?mv M ¢ M; tªv` i`QÈ+ K„iX _ä``M; GK+ o•M ¢ M; ¢SM; v M- F?–M; ? i`M
;`Q i?ûi i?ªK F?®+ H M M?Q p`vX L; ?B i?b M; ?B M?QM; +?ŠM; B ?ÄB ? M +•m M
pÈB iQM? +€+? +O GK+ o•M- M m +–M +?`M; M?`i ¢`M? #°+ #¢+?– #`M; F?–M; +|
KQB ¢QÈ+ ;bX
GB + [m o•M S?QM; ¢ M; M; ²B i¼ +–M; – GK+ o•M M|B, ôJ¼B M; QÌB M; ?o t2K- +
KB M; [m, iQÈM; ¢–m +SM; M?Q ¢€M M`v\æ ¢½ /MM; iBM? i?–M HU+ ¢ T?QM; iÄ
?„M p– T?QÆM; ¢`Q i`m- M?QM; M m F?–M; iB T iK+ M[?„M b) i?W +Æ i`®M i?C
i?b ? v #B i K'vX •K .QÆM; S?€T Zmv i+O ¢ 'v b) / /`M; # Q p•v- F?B +–M i?b iE
[m, iQÈM; M`v im pB +U+ + Q- M m F?–M; T?ªB FB K +O ¢ K v K„M +? M; U ¢QÈ+
pªK°i T?2MôX GK+ o•M bmv M; ?o`²B KÈB i?®i` M?Q p`v- ¢Q+? i?U+ +?`M; +| M
iQÆM; H B +?`M; b) ¢2K K¼B pB + M|B` `ä``M; – M?QM; ;BÌ ?ŠM +ÁM [m € bÈK ¢

L;¢Q hmv i M? M?“M; ?ÄB, ôL m M?Q i, /MM; hY ©M? i?–M FB K ç ûT ?„M- ?„M
F?–M;\ôX GK+ o•M M;?2 M|B i? H'v H“K pmB KWM;- M?QM; K†i pšM i`–K M;•K- i`
i`QÈ+ Q B HU+ +O i?–M FB K- Zm, hB M +kM; +ÁM F?B T bÊ ?m®M;;b H“ Zm, iQ
T?QM; iÄ ?„M çB- `²B ç b) ;Đ #Ä +'K +? ôX L;¢Q hmv i H†M; v M M?bM GK+ o•M-
MK +Q|B M?Q ?Q M? ç“QX L“M; F?) MB K +?9- hY ©M? i?–M FB K HB M tm'i ?B
+?|B HÁ `²B /–M /–M iK i?“M? K°i +°i b€M; K“miQK M; v T?Q i` M +O Zm, iQÈM,
bÊ ?½B +MM; +U+- ;“Q i?ûi FBM? F?OM;- iÁ M i?•M +Q`9i H¢BX

GK+ o•M i?m ?²B v LB K h?–M " - H¢M? HMM; M|B, ôL;?2 F„ ç•v- +?9M; i b) M? i
+| i? i`ª HÌB- M?QM; M m +| MY HÌB /®B i`€i?bXXXôX L|B `²B +?“M; [m v b M; h?

h?`v /` #B M ç°i M?B M T?€i tm'i i`QÊ+ K„i- GK+ o•M p` K¼B M;QÌB ç m FBM? M;ç
ç2M M;ÁK ç½ ?Q`M iQ`M #B M /çM;- iQ`M #° HÈT F?Q ç2M i` M # K†i ç½ ?! i?
i? M?m°K ç-v K€m ?²M;X hmv M;?2 iW KB M; o•M S?QM; ;¼B ç! H` >mv i H M M?
M?Q i?QÌM; M?•M- /M `^M; ?ÆB i?¬ M?QM; +! çO bQM; +QÊ+ iS +?B- /mv +?d i?
K°i i-M; ?mv i b„+ [m M; K M; içQ i?`M?- M?QM; H` i?S iBM? ?mv i /` i?QÌM;- F?
i?QÌM; iK+X

aQM; i?O >mv i G ;BÆ H M iU ?² Km®M F m i`ÌB ;¼B ç'i- ?bM? /çM; i?"T T?-M
-K -K iW #®M T?Q p¼M; ç M- +?d M;?2 >mv i G +QÌB ? ?ª M!B, ôæ½ K°i M;?bM
+kM; ç M M;`v +! M;QÌB T?€;BªB +`K +? # M M;Q`B +?Q i - ? ? - ç t2K iW ;B!+!
i`K i \ Zm, oQÆM;- Zm, aQ€B- +€+ M;QÌB ?½v +?! t2K i b) i?m i?"T ? i +€+ M;Q
/QÊB +?•M i - /Q i i?®M; i`X :B!i?b i TªB +ªK içM?[M; M;QÌB ç½ # M; i`Ê- ?„
çQÊ+ i?'K iBM? ?mv i- i?U+ F?! +?`m [m€ôX L!B tQM;- ? B i v #m¬M; tm®M;- i?•M
o•MX

o•M S?QM; b„+ K†i ççB #B M- M!B, ôJ¼B M;QÌB ç TªÁM;- +QM [m, M`v +?QM?
i`mv M i?mv i +O Zm, oU+X h?2Q i`mv M M;¬M- F?¬M; +! B ;B i çQÊ+ M!- +MM;
K` i?¬BX L! p®M +! #`i /B i +?B i? - #`i F H` i?•M i? ? v ?²M T?€+? ç m p¬+MM
pQÆM; Km®M ç®B T?! pÈB M!+kM; F?¬M; / X E?¬M; M;ì p`M F?Q +?9M; i HçB ç
TªB M! î +?¶ M`vX L m ?²B M½v F?¬M; iÁ KÁ i?b ç½ F?¬M; ;†T TªB ;B®M; [m, [r

L;çQ hmv i ?ÄB, ôo•M S?QM;- i, p` h?QÆM; L;mv i ç m +! i?-M FB K i`QM; i v-
çQÊ+ M! F?¬M; \ô

o•M S?QM; M? M? H„+ ç-m, ôæ 2 H` F?¬M; i? X L?[M; ;b ç pW M!B +?d H` i`
tQM; H!B M! i?b ç ç½ KBM? #ç+?X L! #ªQ H` ç½ #` ;B K +¬K K°i M;`M M,K- ?B M
oU+ +kM; F?¬M; +! #B M T?€T ;b M;Q`B T?QM; 'M M!- #^M; F?¬M; ç½ bÈK iB m /E

h?QÆM; L;mv i HçM? HMM; M!B, ôJ¼B M;QÌB +~M i?"M- +?„+ M! b„T T?€i ç°M; i`M
i?mv i M!B ;b- +?9M; i F?¬M; i? p b i? K` `9i HmB- K¼B M;QÌB +S iQ`M HU+ +?B
#`i /B i +?B i? i?"i F?¬M;ôX L!B tQM;- E?B m L;mv i i?-M FB K tm'i` ç-v i`ÌB FB
F€ /` ?! i?`M? K°i HÈT iBM? p•M K`m p`M; M? M? +?!M; M?„K i?ŠM; +?¶ >mv i G

J°i i`M; [m, iB m •K H½M? p M; H M- ç®B pÈB i?-M FB K +O h?QÆM; L;mv i- >m
TªM SM;X æQÆM; ç-m pÈB ççQ FB K K M; b„+ p`M;- bQM; i?O +O >mv i G +?d
ççQ i?"T iU [m M; K M; i` /` p¬i? M? p¬iS+ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i M!X Zm M; K M;
K„i p` FB K K M; b„+ p`M; p +?çK KçM? i` M F?¬M; F?B M +?Q K†i ç'i`mM; H M-
` iS i€M #m°+ M?!K GK+ o•M TªB i?Q€B HmB KÈB çbM? i`K çQÊ+ i?•M ?bM?X

L;çQ hmv i i?'v h?QÆM; L;mv i tm'i i?O- F?) ?W H M K°i iB M;- hY ©M? i? M` FB
b„+ iQK +QÌM; i?`M? M?Q iY HQM; ç^M; F?¬M;- +?ÈT K„i ç½ tm'i ?B M T?Q i` M
M?€i pÈB bS+ KçM? F?OM; F?B TX hY .QÆM; *?•M L?•M- o•M S?QM;- >S E?B
ç°M; i`M +¬M; iW # ?QÈM; F?€+ M? m- iQ`M HU+ +¬M; FQ+? >mv i G X

GK+ o•M pšM v M H†M;- i`QM; K„i KÆ ?² H!2 H M M;k b„+ [m M; ?Q M?QM; çQÊ
h?`v M?!K L;çQ hmv i T?€i ç°M; i`M +¬M; >mv i G - GK+ o•M bÈK ç½ i`B M F?B v
iQ+? F„+`M; F?Q iS+ # M M;Q`B +O >mv i G X h`QM; i`M- M,K M;QÌB p` >mv i G
GK+ o•M M?•M ç! HB M iK+ i,M; i-M bm'i +O v LB K h?-M " - ç½ +?mv M ç`B ç M
H-M M`Q +kM; +?d +! K°i F i +K+X .QÌM; M?Q i` M i?•M >mv i G i²M içB K°i HU+
~M i`M; i`QM; M°B i? - #ªQ i`b F?Q iS+ +QÌM; i?`M? +O M!- bY /KM; K½B F?¬M;
+€+? M`Q +kM; F?¬M; i` ` çQÊ+ p b K¶B H-M v LB K h?-M " iB T+`M pÈB HU+
HçB ?Q†+ #` i?¬M iQM?- ?Q`M iQ`M F?¬M; +! +€+? ;b ç i` i?€K iB M? ?bM? K°i +

h`QM; i`M +?B M M`v- mv HU+ /Q M,K M;QÌB HB M i?O [mª i?U+ +QÌM; ççB- F?®
i`QM; K°i T?çK pB M?`i ç`M?X L,K M;QÌB p®M iQÎM; +! i? iB m /B i çQÊ+ M!- M?
FQ+? i`9M; i?•M i? M! KçM? iÈB ç•m +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; ;•v +?Q M! i?QÆM;
F?¬M; ç-m +O >mv i G - M,K M;QÌB i•K Hw i`-K i`¼M;- /QÌM; M?Q +?QM? p b F?
•M? K„i B M?bM M!+kM; ?B M H M Mûi F€ /`X o•M S?QM; €M? K„i #B MªQ #`i ç`M

M;Q`B M|B HÈM, ô«B- GK+ o•M bQ ?mvM? ÆB- ?mvM? +| #B M T?€T; b; B i çQÊ+
i?b pÈB ibM? ?bM? #•v; B| +?d bÊ H` +?9M; i +? i`€Q +ª i?¬BôX

GK+ o•M i`-K; B¼M; ç€T, ô>B M; B| +?d +| K°i +€+?- ç i?B i`B M •K .QÆM; T?
h?QÆM; L; mv i? B M; Q|B /MM; i?¬M FB K iQÆM; i`Ê- t2K` +| i? ;•v i?QÆM; i`M
Q i` i?b +kM; +| i? +ªM i`Î M|X h`QM; K°i i?|B; B M M; „M K` Km®M i?Q€i F?ÄB M
MQÊ+ HB m K¢M; i?¬BôX L|B /Si H|B- çQ K„i HB + L; çQ hmv i+MM; h?QÆM; L; m
iQX

o•M S?QM; M; ?2 i?`v i? HB M M|B, ôæ +kM; M; ?o H` T?ªB iQ`M HU+ HB m K¢M;
L m i? i?b b Q M| H¢B #` [m, pQÆM; ;B K F?®M M? [M; K°i M; „M M, K\ :B| +?9M; i
ç b) i`B i`B M T?€T [mv iôX h?QÆM; L; mv i F # M ç€T, ôæ +S T?|M; i•K i?B i`
M| M; v i?b +kM; i¢K i?|B p•v F?®M M| -`²B b) ibK +€+?ôX

h?•M i? o•M S?QM; p9i H M K`v i`QÊM; - çSM; p[M; ;B[F?¬M; i`mM; X \*?d i?`v b
i?•M iQ€i` K°i +¶ F?Q i? +Q| M; ç¢BX "®M T?Q i? M? b„+ [m M; ?Q iÄ K¢M? -
H`v i?•M ?bM? o•M S?QM; p`Q; B[X h v +?„T i`QÊ+ M; U+ i?2Q T?€T [mv i F€ H¢-
p` i?B M i?¬MX u MB K HÈM, ô\*„M F?¬M p¢M p`i- •K /QÆM; i?B M ç` - i K; BÈB M
•K .QÆM; T?€T FB K- /B i [m, i`ªK iB MX h`M- GB i- S?€- .B i5ôX hS+ i?b F?Q H
i`QM; T?¢K pB +?WM; # KQÆB i`QÊM; i` M F?¬M; tm`i?B M K°i HU+ HQÊM; +Q
o•M S?QM; p[M; p`M; H, M; F?¬M; -`i K m H iW T?Q i` M ç-m v t i` K°i ç¢Q [m M
F?¬M; +?B FB K ? B K`m t M? çÄX æ¢Q [m M; K M; +?ÊT K„i ç½ iB m i?`i M?QM; •
` ?`Q [m M; `i ç T K„i- ç|M H`v; B| bQÆM; `²B #B M i?`M? K°i i? M? T?€T FB K
i` M i?•M FB K +| p¬ b® T?M +?9 i?B K ç°M; +MM; pÈB ç¢Q [m M; K M; ? B K`m
tm®M; X

o•M S?QM; iQ`M HU+ +?d ?mv •K .QÆM; T?€T FB K HQÊi ç M T?Q i` M >mv i G
i?`M? H M K°i ç¢Q T?QM; # F?¬M; ;B M- M?®i >mv i G p`Q i`QM; X *MM; H9+
hmv i H Q iÈB +U+ M? M?¬KK+ [m M; +?, K +?9 i?2Q /äB çÊi +¬M; FQ+? K½M? H
•K .QÆM; T?€T FB K i`MK H`v >mv i G - HB M p M; H M K°i •K i? M? +m²M; M°- ?m
i?•M >mv i G HQm ç°M; ?bM? i?`M? K°i HÈT; B€T ?° p F€ /`X GÈT; B€T ?° i? M`
t M?¬çÄ +O •K .QÆM; T?€T FB K p M; H M p¬ b® •K i? M? ²M `Q- F?Q HQm i`QM
p ç`T `Q ç iX GQM; +?WM; F?¬M; - p¬ b® T?M +?9 # v HQÊM # M M; Q`B i?•M i
K m +?|M; bªM bBM? ` HU+ T?€ ?Q¢B +Q| M; ç¢B p¬ #b H`K +?`M ç°M; HÈT F?Q H
?Q `ªK ç¢K çB i`¬M; i?`vX .M >mv i G H` [m, p`i i®B i?QÊM; MÆB Zm, oU+ M?QM
T?€T FB K i?¬M /B m p¬ +MM; - ç®B pÈB M| +kM; +| i€+ /KM; F?„+ +? M?`i ç`M?X
HÈB ?¢B- [m M; ?Q # Q [m M? pW `ªK ç¢K çB K°i +?9 i ç½ H`T iS+ +Q| M; i?`M? i`
T?€T FB K +O o•M S?QM; X

GK+ o•M pW #bM? i oM? [m M b€i i`„M ç`v `²B +`i iB M; , ôL; çQ hmv i- h?QÆM; L
i?B i`B M H¬B çbM? M?`i FQ+?X J¼B +?mv M b m ç| +S; B Q +?Q ç tY HwX >¬K
H½M? +?•M i?U+ +O #`i /B i >mv i G HÈB ?¢B ç M ç•mX æ½ ç M Zm, oU+ M`v- +?
;†T i?¬M; B i i?¬MôX *MM; H9+- i?•M ?bM? GK+ o•M ç°i M?B M H¢B ?B M H M F
;Bª- F?B M hY .QÆM; *?•M L?•M çSM; # M +kM; F?¬M; i? M`Q ?B m M`BX ob i`Q
M`Q +kM; K°i KU+ ?¬M ?Á p, M M?½- /mv +?d +| K°i H¬M H` F?B ç®B ç`+? pÈB EB
E?¬M; M; |i¢B +?®M M`v v H¢B i`B M H°` F?Q iS+ #€ ç¢Q ÍKS+ ç°+ Q M?Q p`vX

L; çQ hmv i p` h?QÆM; L; mv i M?bM GK+ o•M F?¬M; M|B; b- iU ?²+ªK M?`M #B M
M`M; ç²M; i?|B +`i K bM?¬; B[i?BM? F?¬M; - L; çQ hmv i+MM; h?QÆM; L; mv i- K
i?¬M FB K M?`K i?ŠM; >mv i G ç M; çSM; i` M K†i ç`i H Q tm®M; pÈB i®+ ç°+`
+MM; i?ûi H M- ? B ç¢Q i?•MªM? ?| i?`M? M?`i HQM; M?`i T?KM; - iW ? B # M i¢
+¬M; i?ŠM; tm®M; X hW t M?bM H¢B- +?d i?`v +?ÊT K„i ? B ç¢Q [m M; K M; ç½
i`K K M; i?2Q F?Q iS+ ?Ov /B i- ç€M? K¢M? p`Q HÈT ?mv i pK ?° i? +O >mv i G

E?Q iS+ +Q| M; ç¢B- [m M; i`K `U+ `Ð H¢B i? K i?¬M F?Q •K .QÆM; T?€T FB K ç°
p`Q >mv i G X hB M; M`FBM? i?B M ç°M; ç` p M; H M +MM; K°i i`„M [m M;ªM?`
iS T?Q - ?Á HŠM pÈB iB M; ;¬K p¬ +MM; T?ŠM M°X .QÈB bS+ K¢M? ?Ov /B i K¢M

` K°i KB M; ?® HÈM- b•m F?¬M; i?`v ç€v- F?|B #KB /`v ç†+ # v H M- #KB t€K ;BQ
HÆ HYM; ;B[HQM; +?WM; F?¬M;X

.M # M;QÌB GK+ o•M iQ`M HU+ p`M +¬M; ?° i? M?QM; pšM #` bU ibM? i`QÊ+ K„i
?½BX L;¢Q hmv i p` h?QÆM; L;mv i iQ`M HU+ +¬M; FQ+?- +MM; pÈB mv HU+ +O
T?€ çQÊ+ HÈT ?mv i pK +QÌM; K½M? ?° i? +O >mv i G - H`K H°` #ªMi? +O v
bÈK M?bM` - >mv i G iQ`M i?•M ?²M; [m M; F?¬M; ç m- H9+ HÈT ?mv i pK #` T?†
T?B M €M? b€M; p`M; `U+ M?QM; `i M? M? +?|M; çQÊ+ ?²M; K M; v K i`K H¢BX
tm'i ?B M ? B +QM K„i K`m çÄ- M| p®M F?¬M; +| ç-m M M i`¬M; ? i bS+ F€ /`X

L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv i b„+ K†i i?Q€M; M?Êi M?¢i- M? M?`M; i?Q€B H
S?QM; î i` M F?¬M; +kM; ç½ ? Q i`M +?•M F?Q- ?¢ tm®M; ç'i- +?,K +?,K M?bM p
>mv i G X GK+ o•M iS+ ;B`M- iQ`M i?•M [m M; ?Q H|2 H M `²B tm'i ?B M M; v i`
+?`M; çQ ` `²B ?ÊT H¢B i?`M? pÁM; +mM; - ? B Hm²M; [m M; K M; T?•M ` ? B ?
J°i Hm²M; ?²M; K M; i?¬M #Q- H'T H|2 H¬B çB M +?B [m M; +?2 +?Î +?„+ +?„M i`Q
M iQ`M +?Q +?`M;X

>mv i G çB M +m²M; `®M; H M, ôæ€M; ;?ûi- #¼M M;QÌB im +?•M +€+ M;QÆB b
#ªMi? +O i X >¬K M v i T?ªB Mm®i ? i +€+ M;QÆBôX .Si HÌB- ? B i v pmm; H
GK+ o•MX *?d i?`v #`M i v >mv i G +m²M +m°M ?mv i pK çÄ HÁK- F?Q iS+ •K b•K
L;mv i çSM; +€+? p`B i`QÊM; +kM; +| +ªK ;B€+ H¢M? H)QX

GK+ o•M ?W M? K°i iB M;- ç€T, ôo`v b Q- +?9M; i i?ª çQÊ+ M;QÆB ` i'i M?B M
M;QÆBX :BÌ i?b t2K +?Q F„ M?û5ôX L|B tQM; iQ`M i?•M [m M; ?Q ç¢B i?`M?- ?
i v FQ+? i?ŠM; p`Q bQM; i?O >mv i G X Zm M; K M; H|2 H M- ? B HU+ HQÊM; +QÌ
+?ÊT K„i ç½ p +?¢K M? m p M; H M •K ?QÎM; +?'M M?B T ?²M T?€+?X *U+ F€ K
p M; p¼M;- F?Q HQm i`M T?€ K¼B i?S i`QM; T?¢K pB # i`QÊM;X o¬ b® #KB ç'i
T?QM; i?`B # v H M F?¬M;X

>mv i G `®M; H M FBM? ?Q`M;- i?•M i? #` [mª +¬m H¬B çB M +O GK+ o•M T?€
?¬m M?Q F?¬M; i?`M? ?bM? K°i i?•M i? X h?Q€B HmB +U+ M? M?- iW bQM; M?½M
? B ç¢Q ?mv i K M; çÄ `U+- ?bM? i?`M? K°i i'K K`i pām; # Q T?O iQ`M i?•M GK+ o
FQ+?X GB M ç| - iQ`M i?•M M| ?²M; [m M; H|2 b€M;- iS +?B ;½v M€i ç½ i`Î H¢B M;
+?QM? i?U+ i?¬M #Q [m, /`- [mª H` [m€B p`i #`i iYX

h`QM; K„i GK+ o•M tm'i H° K°i iB H½M? iB m- i?•M i? i?B i`B M i?m`i pQÊi F?-
K„i >mv i G X >[m i?O GK+ o•M H¢B i?B i`B M L;k G¬B h?¬M Zmv i- iª i?O T?€+?
>mv i G çB M +m²M; `®M; H M, ôL;QÆB iQÎM; ;B i çQÊ+ i b Q\ æ² M;m tm`MX æ
? Q i`M t2K i i?m i?"T M;QÆB i? M`QôX .Si HÌB H¢B M;? M? iB T çÊi +¬M; FQ+?
M;¢BX >mv i G p®M H` [m, p`i iU T?K #"+ M?`i +O Zm, oU+- i`QÊ+ ibM? ?m®M; M
?½B K` M| +QÆM; [mv i M;¢M? iB TX

aQM; +?QÎM; +?¢K M? m- i?•M i? >mv i G H¢B #` +?'M M€i- ç²M; i?ÌB i?Q€B Hm
H9+- iª +?QÎM; GK+ o•M +?"K `½B T?`i ` X .Q H9+ ç| +?`M; çSM; tQ v HQM; p T
i?O T?`i p`Q >mv i G çQÊ+ i?•M i? +?`M; +?2 F?m'i M M M?[M; M;QÌB ç^M; b m F
o•M H¢M? HMM;- i?Q€M; M? +? KB M; ?B M H M Mûi +QÌB i`M F?®+- iW +?QÎM;
[m M; ç€M? i?ŠM; p`Q i?•M i? >mv i G X

J°i •K i? M? ?QªM; bÊ +MM; +U+ p M; H M- +?d M;?2 >mv i G çB M +m²M; `®M;
M;QÆB F?¬M; i? M`Q- F?¬M;XXXôX \*?d i?®i çQÊ+ K`v HÌB M;„M M;OB ç| - i?•M
T?€ M€i- ?mv i b„+ [m M; K M; HB MªK ç¢K çB- +ÁM H¢B K°i ç¢Q FBK b„+ [m M; ?
+?|M; iB m i€MX

L?bM ç¢Q FBK b„+ [m M; ?Q #B M K'i /¬M- GK+ o•M •K i?¬K i?Î /`B- pšM F?¬M; i
G - [m, p`i M`v [mª i?`i F?¬M; T?ªB ;BªM çÆMX o•M S?QM; Î b m HQM; FBM? M;¢
/B i çQÊ+ M| #^M; +€+? M`Q\ a Q ç H¢B F?¬M; #B i ?mv M? +| #ªM H½M? M`v M?
i`M; #Q K`i ;b K` #¼M ç F?¬M; #B i p`v\ôX

GK+ o•M çB K ç¢K ç€T, ôG¬B h?¬M Zmv i i'i M?B M p¬ +MM; i?¬M +Æ- F?¬M; i?

`ä çQÊ+- M m F?¬M; H"K b Q i?„M; çQÊ+ h?B M EB K Zmv iX L?QM; K" ç +| K°i F?¬M; i? iB m /B i çQÊ+ >mv i G - +?d H" ?„M ç½ ç"Q i~m K'i K" i?¬BX h?¬B M F?¬M; i?b F?¬M; ç M F`T Zm, oQÆM; h?"M? ç•mX h`lB ç M; M;ª ç2M `i K m- K¼ i?•M KbM? F?) ç°M; - L?Q v FB K iU ç°M; # v ç M /QÈB +?•M GK+ o•M +?Î +?"M; H o•M S?QM; M;?2 tQM; M;Æ M;€+- M?bM b M; K¼B M;QlB ?ÄB, ô*€+ p` +| ?B m ?m M;ª ç2M H" w iS ;b F?¬M;\ h`lB i?b +| H9+ ç2M +?S- F?¬M; #B i ?mvM? 'v ç M; €K hY .QÆM; *?•M L?•M M;?2 ?ÄB +?d H„+ ç-m- >S E?B i +kM; p"v- L;çQ hmv i p" H†M;- +?d M?bM i?2Q ?QÈM; GK+ o•M HQÈi çB `²B M;U FB K HQÈi i?2QX G•K o•M +MM; hY .QÆM; \*?•M L?•M- >S E?B i çm`B i?2QX æm`B F`T GK+ o•M- o•M S?QM; ?ÄB, ôGK+ o•M- ç F?¬M; ?B m ?mvM? MlB p +?m i?b +kM; +| H9+ b€M;- H9+ ç2M K"- +?ª H) ?mvM? F?¬M; i?'v ? v b Q\ôX GK+ o•M +?¬K +?"K M;QÊ+ M?bM i`lB- M? M?"M; ç€T, ôæ F?¬M; T?€i ?B M p-M i?B M F?¬M; ç M; H†M p ?QÈM; M"Q Q\ aQ pÈB +ªM? K†i i`lB H†M MÆB M?•M; B J¼B M;QlB M;?2 MlB p"v ç m M?bM H M i?B M F?¬M;- [mª M?B M M; v i` M ç-m H" +ÁM +€+? K†i ç'i # Q t X o-M; ?„+ b„+ i?€B /QÆM; M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; +| [m M K¼B M;QlB F?¬M; +?9 w- HçB M;?2 GK+ o•M ç +?T K¼B M;QlB KÈB KBM? #ç+? ` T?•M ` M;"v p" ç KX \*?d F?¬M; #B i `^M; b m F?B p-M; ?„+ b„+ i?€B /QÆM; FB i oU+ b) i? M"Q\

e8X >²B e8 @ •K .ç Zm, J`

G9+ M"v p-M; i?€B /QÆM; K"m ç2M i` M F?¬M; i`mM; ç½ #B M K'i- #®M T?QÆM b€M;- i`lB ç'i ?¬M €KX L?bM H M F?¬M; i`mM;- GK+ o•M MlB, ôh`lB i®B [m€- K `^M; +?QÎM; ;B€Q ç½ /çv Î Zm, oU+ K°i M;"v /`B #^M; ? B M;"v i` M M?•M; BÈB- +? ç-m i?` imv M +O +?9M; i +| i? M?bM t KQlB i`QÈM;- #•v; Bl K¼B M;QlB +| i? L,K M;QlB M;?2 i? # M +~M i?"M M?bM tmM; [m M?- i?-M b„+ F?) #B M ç`BX LÆE M?[M; ;b p®M ç½ [m2M i?m°+ Î M?•M; BÈB ?B M ;Bl ?Q" M iQ" M F?€+ #B iX E?B çE M;QlB- /M i`lB ç'i +| i®B ç2M çB M[i?b ç®B pÈB ?¼ F?¬M; i?"M? p'M ç ;b- pb ? #lM; ç KX >B M; Bl F?B GK+ o•M ?ÄB- K¼B M;QlB M?'i KU+ HQm i•K- T?€i; B€+ | tmM; [m M? F?QªM; # i`QÈM;- +ÁM t ?ÆM M[ i?b KÆ KÆ ?² ?² F?¬M; i?'v ;b +ª) o•M S?QM; MlB, ôæ ?B M içB +?d +| i? M?bM `ä tmM; [m M? i`QM; pÁM; # i`Q iK+ FB K i`bM?- +-M +~M i?"M T?Q /QÈB iÁ + Q bÆM M"v- iU ?² +| ;b çl F?€+ # tQM;- iB T iK+ # v pQÊi [m M;¼M M9BX L?lK b€m M;QlB # v pÈB i®+ ç° +U+ M? M?- +?ÈT K„i ç½ Î T?Q i` M iÁ bÆM T?Q ? i; -M K°i MY M;¼M M9B- K°i i`QM; +€+ Hm²M; +?•M F?Q /Q GK+ o•M T?lM; çE +?"M; ;B"i KbM?- ?B m M; v `^M; +?mv M T?B M T?S+ b) ç M M; v H" T iS+X L?bM iQ, ô>½v /WM; HçB- K¼B M;QlB +?9 w- T?Q i`QÈ+ iU ?² +| +€B; b çl ç M; ~M i`M hY .QÆM; *?•M L?•M M;?2 i? HB M ?ÄB, ôGK+ o•M- +QM T?€i ?B M çQÊ+ ;b i? \ ~M ;B'm\ h F?¬M; i?'v ;b ? iX o•M S?QM;- M;QÆB +| T?€i ?B M çQÊ+ ;b F?¬M;\ô o•M S?QM; M?bM F?„T tmM; [m M?- +~M i?"M i bK FB K K¼B #B M +® M?QM; F? F?€+ #B iX L?bM GK+ o•M- o•M S?QM; MlB, ô B /"- ç F?¬M; i` tm'i çQÊ+ p"i ;b- E?¬M; H) i'i +ª +?9M; ç F?¬M; M?bM i?'v K" +?d +| K°i KbM? ?mvM? +| F?ª M,M;\ +€B ;b F?¬M;\ôX LlB tQM; M?bM L;çQ hmv i p" h?QÆM; L;mv i- imv M?B M ? B M M?bM p"Q GK+ o•MX GK+ o•M /Á tûi K°i H-M M[- M?QM; HçB F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ ;bX Zmª i?"i F€ +?"K HçB K°i +?9i- ?B M içB MÆB M"v +?9M; i F?¬M; [m2M i?m°+- /Q çl M M +` LlB tQM; # v p T?Q i`QÈ+- i®+ ç° `ä ``M; H" +?"K HçB `i M?B mX

a m F?B # v çQÊ+ F?Q^aM; # /†K- ç°i M?B M GK+ o•M +^aK ;B€+ b€m M;QÌB ç½ çK
M;Q¢B i`W GK+ o•M ` +ÁM M,K M;QÌB F?€+ F?¬M; +^aK i?'v ;bX GK+ o•M F?) i?Q
v +| +?"K H¢B- +?d K°i +?®+ `ÆB H¢B T?Q b mX o•M S?QM; [m v ç-m M?bM G
+?"M; Km®M +® w i` m +?¼+ K¼B M;QÌB- +?S +,M #^aM F?¬M; +| ¢B m ;b H¢ +^aX

hmv M?B M- M; v H9+ o•M S?QM; ç M; bmv M;?o- i?•M M;QÌB ?„M # v pQÊi H M T?
K°i i-M; F?Q HQm T?Q i` MX \*9 çKM; +?¢K K½M? HB i #`i i?bM? HbM? M`v H`K
b m- ç m çÈM KÎKB M; ?ûi HÈMX L;¢Q hmv i p` h?QÆM; L;mv i i?'v i? HB M /WM
i`€M? F?ÄB bU ibM? iQÆM; iUX J¼B M;QÌB M?bM o•M S?QM; FBM? M;¢+- i?U+
+?mv M ;bX

hY .QÆM; *?•M L?•M /WM; H¢B i` M F?¬M; - KÎKB M; ?ÄB, ôo•M S?QM; - +QM F?
HMB H¢B- +ÁM H`K i bÊ Km®M +? i\ôX

o•M S?QM; +QÌB F?` M|B, ôaQ #€- M;QÌB M?bM +QM ?bM? /¢M; i? M`v F?¬M; çQ
#B i ÎT?Q i`QÊ+ +| K°i #S+ iQÌM; F?Q F?¬M; i? M?bM i?'v çQÊ+- /QÌM; M?QH`
+| HU+ T?^aM?²B +U+ K¢M?X *QM M?'i i?ÌB #` ç~v HmB H¢B- p¬ +MM; +` [m€B- F?
K†i- ;B^a /¢M; ?¢B M;QÌB Km®M H`K +QM K'i K†i ç•v K`ôX J¼B M;QÌB M;?2 i? - i?
[m M; +MM; +?mv M [m M?bM GK+ o•M M?Q Km®M ?ÄB +?"M; t2K p`i ~M i`M; i`Q
+€B ;bX

GK+ o•M M?bM p T?Q i`QÊ+- i`-K ;B¼M; M|B, ôS?Q i`QÊ+ çQ+? t€+ +| K°i F i
+^aMX *?9M; i ?B M i¢B Km®M pQÊi [m +?d +| ? B +€+?- K°i H` +S b'M iÊB- ? B
M;?o i? M`Q\ôX L|B tQM; ç^aQ K„i M?bM K¼B M;QÌBX

o•M S?QM; ?'T i'T M|B, ôæB pÁM; çQÌM; M`Q- Hk [m, M`v H`K ç K'i K†i `²B- ç [m
+?9M; +ÁM; BÐM K†i ?¢B M;QÌB M[F?¬M; X L m i?2Q HÌB ?mvM? M|B M?Q i? - +
F?B M`Q KÈB ç M Zm, oQÆM; h?"M? ç•v\ôX GK+ o•M M;?2 i? HB M +9B M?bM L;
? B M;QÌBX

h?QÆM; L;mv i M? ;B¼M; M|B, ôaU ibM? ?B M i¢B- +?9M; i T?^aB i?Y T?QÆM;
F?¬M; i? pQÊi [m / /`M; i?b +?9M; i M M #^aQ i²M i?U+ HU+- iQM? ç M +€+? i?S
p i€M ç²M; M|B, ôh i€M i?"M? +€+? M?bM +O h?QÆM; L;mv i- +?9M; i ?B M M
#^aQ i²M i?U+ HU+- #`M; F?¬M; F?B ç M Zm, oQÆM; h?"M? bQ pÈB pB + +?`m +? i

hY .QÆM; *?•M L?•M M|B, ôaU ibM? M?Q i? M`v- +?9M; i +S i?Y K°i H-MX o•M
i?B i T?^aB T?€i M M| #`M; K¼B ;B€X *S +® i?Y K°i H-M- M?QM; T?^aB +~M i?"MX

o•M S?QM; M|B, ôo•M; - t2K +QM T?€ F? B +€B i?S [m, M`vôX o•M S?QM; iB M p
ç M +€+? F i ;BÈB F?Q^aM; K°i i`QÊM; i?b /WM; H¢B- +?m`M #` +¬M; FQ+?X *?SM
K°i çQ¢M ?mv M i? M? [m M; b„+ +U+ K¢M? T?|M; ` pÈB ç° /`B ?`M; +?K+ i`QÊM;
i`QÊ+ M;U+ +?T i®+ ?mv ç°M; FB K [mv i- h`^aK S?QM; FB K i` M ç-m tQ v M?Q ;B
[m M; M; •M b„+ ?bM? i?"M? K°i ç€K K•v i` M ç-mX J°i iB M; ?ûi HÈM- h`^aK S?QM;
ç¢Q [m M; i`K K¢M? #¢Q ?QÊM; p T?Q i`QÊ+ ç€M? iÈBX smM; [m M? M,K M;QÌB
S?QM; - H9+ M`v ç½ i?'v ç¢Q [m M; i`K b m F?B #„M ` K°i çQ¢M ç½ ;†T T?^aB K°i F
?„+ b„+X L;•M b„+ [m M; i`K +MM; ?„+ b„+ F i ;BÈB ;†T M? m- b<sup>a</sup>M bBM? ` M?[M
M?[M; •K i? M? /` i?QÌM; çB + i B ;B[ i`ÌB ç KX

h`QM; K„i o•M S?QM; H° b„+ FBM? ?Q`M; - iQ`M i?•M ?`Q [m M; #¢Q T?€i- bQM; i
S?QM; FB KX L; v H`T iS+- h`^aK S?QM; FB K ?`Q [m M; i? K i?`M?- iWM; +?9i iV
Zm M; i`K +MM; F i ;BÈB ;B Q iB T M? m- p¬ b® ?`Q [m M; T?€i ` # v iS T?Q M?
b`K bûi HB M ?²B- +?¢K T?<sup>a</sup>B HU+ F?€M; +U ?MM; K¢M?- tm`i ?B M Hm²M; F?Q H
v T?K+ +O GK+ o•M p` hY .QÆM; *?•M L?•M T?¬M T?"i # v i?2Q ;B| - +ÁM h?QÆM
>S E?B i i?b K€B i|+ /`B t`imM;X

æ°i M?B M ?`Q [m M; <sup>a</sup>K ç¢K /-M- ç¢Q [m M; i`K ç T K„i +?ŠM; K'v +?®+ #` ç€M
?Q^aM; - i?•M i? #` HU+ +?'M T?^aM?²B # v M? M? p b mX GK+ o•M #B M b„+- M?
S?QM; - `|i p`Q K°i +¶ M?m FbM? `Q ¢i p`Q ?"m i?•M vX GK+ o•M çÐ b m HQM; o•M

L;ϕQ hmv i p` h?QÆM; L;mv iX L?bM [m K¼B M;QìB- GK+ o•M M|B, ôE i;BÈB +?9M; i iϕK i?ìB F?¬M; i? K [mªM iÈB- H"TiS+ ibK ϕQìM; F?€+ K` ϕBôX

h?¬M b„+ hY .QÆM; *?•M L?•M i`-K i`¼M;- ;"i ϕ¬m M|B, ô*kM; i®i- [m M b€i K°i + S?QM; +| i? M|B F i;BÈB M`v `i KϕM?- i®i M?'i H` ;B[ HϕB K'v ϕB K F?Q HU+X a L|B tQM; # M +?mv M i?•M- M?„K ?QÈM; T?ªB K` # vX

GK+ o•M +MM; o•M S?QM;- i?2Q b m H` # M[ M?•M # v p T?Q i`QÈ+X E?B +ÁM +?Êi M;?2 hY .QÆM; *?•M L?•M ?¬H M K°i iB M; +ªFBM?- i?•M i? #` +?'M HMB # p` K¼B M;QìB +ªK M?"M ϕQÈ+ ibM? +ªM? F?¬M; ϕÆM ;BªMX L;ϕQ hmv i M|B, ô* M`v Hϕ [m€- ϕWM; ϕ #` F i î ϕ•v- F?¬M; i®i `²BôX

GK+ o•M i?î /`B M|B, ô\*| H) M?Q L;ϕQ hmv i ϕ½ M|B- +€+ M;QÆB ϕ m M;U FB K M i` M- # M T?Q FB +kM; ϕ½ i?Y- ϕ M;?o T?Q M`v +kM; ;B®M; M?Q p"vôX >S E?I #B i M| H` v m i` T?QÆM; M`Q- `ä`M; H` +| tªv ` +?mv M- H9+ M½v +?9M; i ϕ M /Si HìB i?b ϕ½ M;U FB K # v b M; # M ?[mX

L; v H"TiS+ i?¬M FB K +O L;ϕQ hmv i +kM; +?ÈT H|2 ?"Q [m M;- T?|M; M? M? M`M; +kM; M? M? +?|M; +MM; h?QÆM; L;mv i #€K i?2Q b mX hmv M?B M ? B M[ i`QÈM;- iY b„+ [m M; ?Q #¶M; +?ÈT ϕ°M;- i?¬M FB K hY ©M? ϕ½ # v M;QÈ+ i`î p hmv iX E # M- #ªQ FB K +O >S E?B i +kM; [m v p tQ v i`ÁM T?Q i` M M`M;X

hY .QÆM; *?•M L?•M- o•M S?QM;- h?QÆM; L;mv i- L;ϕQ hmv i- >S E?B i M,K M;Q ` M?bM GK+ o•M- iU ?² M?Q Km®M ?ÄB +?`M; H`K +€+? M`Q ϕ ϕ®B T?| ibM? ?m

GK+ o•M M?bM M,K M;QìB- i?¬M b„+ #bM? ioM?X L; v H9+ M`v- +?`M; ?B m F?Q F?¬M; ϕ K¼B M;QìB i•K w +?MM; tm®M; M?Q p"v ϕQÈ+X *`M i?"M [m M b€i- v LB M? M? +?|M; T?•M iQ+? F i;BÈB tmM; [m M?X E i [mªM; imv ϕϕi ϕQÈ+ +kM; F?E H„M;X v LB K h?¬M " i?m i?"T ϕQÈ+ F?ŠM; ϕ`M? MÆB ϕ•v H` K°i F?¬M; ;B M F i # - F?„T #®M T?Q tmM; [m M? p`T?Q i` M ϕ¬m ϕ m #` M; ,M +?†M- ?QÈM; /mv M? ϕ'iX L?QM; v LB K h?¬M " +kM; i` tm'i ϕQÈ+- î T?Q /QÈB `M i`M; K°i HU+ HQÈ i? H` +€B ;b i?b GK+ o•M iϕK i?ìB +?Q #B i ϕQÈ+X >ÆM M[- ϕB m H`K +?Q GK ;BÈB M`v /Q p¬ b® [m, F?Q iϕQ i?"M?- M;QϕB i`W GK+ o•M +| +?9i Qi ?v p¼M; # v M;QìB FB /Q F?¬M; Hmv M i"TT?€T [mv i +O Zm, h¬M;- +?•M F?Q ?Q`M iQ`M #` [mv i F?¬M; +| F?ª M,M; # v tmv M [m ϕQÈ+X

GK+ o•M M?bM K¼B M;QìB M|B, ôsBM ?½v +`M i?"M- +?9M; i tm®M; /QÈB- imv i?¬M #Q M`Q ϕ|- M?QM; ?B M H` ?QÈM; /mv M?'i F?¬M; #` T?QM; # X >B M iϕB K ϕ T?ÁM; F?„T #®M T?Q - iMv +Æ SM; T?| M?[M; #B M +® #`i M;î +| i? tªv ` ôX L tm®M; i`QÈ+X :B[ F?¬M; i`mM;- b€m ϕϕQ ?"Q [m M; pÈB ?bM? /€M; p` K`m b„+ b m +MM; ?ϕ tm®M; T?Q /QÈBX

_`i M? M? +?|M;- GK+ o•M /WM; HϕB +€+? K†i ϕ'i # i`QÈM;- K„i +?,K +?9 /Á tûi M [m€B î ϕ|X *€+ HQϕB i?U+p"i M`v + Q ?`M; i`QÈM;- HϕB +| p¬ b® +`M? M?€M? p© M,K- b€m i?QÈ+ ϕ M +?ûQ M? m iϕQ i?"M? K°i +€B pãm; K`m t M? i?šKX \*?9M; ` +€B H€ M`Q- +?d iQ`M H` M?[M; +`M? M?Ä- +?2M +?9+ F i +?†i p`Q M? m iϕQ i?` ϕ| HϕB +| #®M +`M? +?QM? T?•M ` #®M ?QÈM; F?€+ M? mX L m [m M b€i +`M i?" p"i +?O ϕϕQ i` M i¼ bÆM M`v- +?9M; ;B®M; M? m M?Q ϕ9+- F?| ibK ` K°i ϕB K F

E?B GK+ o•M iB M HϕB ;¬M i?b +?d i?'v ?"Q [m M; HK+ b„+ ϕ T K„i H"TiS+ H|2 H T?€i ` M?[M; iB HK+ b„+ Kì KìX hQ`M #° + Q bÆM #¶M; +?®+ #B M ϕ`B- +?mv T?¬M [m, #QX E i;BÈB ϕ M; p•v M?|K GK+ o•M b€m M;QìB p`Q ;B[- +?ÈT H|2 ?" i¬M; i¬M; HÈT HÈT i`QÈ+ K†i ?¼X a m ϕ|- /QìM; M?Q M| #` T?ªM €M? HϕB K`m +?|M; +?mv M b M; K`m HK+ b„+ [m M; K M;- i`¬M; `i •K m F€ #QX

J°i iB M; •K m `îM `ÈM p¼M; ϕ M- i?2Q F i;BÈB H M ` F?„T MÆB- KÈB ϕ¬m K¼ M?QM; /¬M /¬M- •K i? M? F€ Hϕ M`v +`M; H9+ +`M; HÈM- M;?2 M?Q iB M; F?|+ H| M° ?®M; FBM? ?²M +O H [m,- iB M; M[[m, ` M ?"Q ? M ϕ°M; HÀM; M;QìBX h'i +ª

+MM; K°i H9+- pW [m, /` pW F?OM; #®X h?2Q i?ìB ;B M- ç° HÈM- b® HQÊM; p`
i,M; F?B M b€m M;QìB M?Q ?½K M?"T p"Q ç` M;K+ i€- i•K Hw F?~M i`QÆM; p¬ +

GK+ o•M +MM; M,K M;QìB i` Q ç´B [m €M? K„i- i`i +^a ?¼ ç m +^aM? ;B€+X >S E?E
+^aM? M"v [m, /` [m€- i`QÊ+ ç•v i¢B M?•M ;B M Km°B +?Q ;†T bU ibM? F€ H¢M?Q
;? `ÊM H¢B M;-K K M; i?2Q [m, F?Q- i?U+ F?¬M; #B i ç•v H" i?S ;b K" i¢B b Q H
M?Q p"v\ôX

E?¬M; B +| i? i`<sup>a</sup> HìB +•m ?ÄB +O M" M; çQ ` - K¼B M;QìB ç M; çQ€M ;B" çQ€M
H" +?mv M ;bX hY .QÆM; *?•M L?•M ?ÄB, ôGK+ o•M- ?B M i¢B tm'i ?B M [m€B bU
b Q SM; T?|\ôX

GK+ o•M M;šK M;?o `²B iW i®M ç€T, ôL|B i?"i- +QM p" bQ T?K ;B®M; M? m- ç m H
i`QÊ+ +QM +| M;?2 Zm, oU+ p¬ +MM; ?mM; ?B K- M?QM; F?¬M; KQìM; iQÊM; M|
i?•M ç½ +| +?9i FB M i?S+- +?d T?€i ?B M ` `^M; bQ pÊB iQîM; iQÊM; M| +ÁM [m,
ç•v T?ªB M|B H" ?Q" M iQ" M /U p"Q i•K i`Q T?€M çQ€M- +?Q ? i K°i M;"v i?ìB ;B
ibM?X *| H) ?B M i¢B bQ T?K pšM +?Q T?€i ?B M M;mv ?B K i?U+ bU +?QM? H" M
H M ç|ôX

o•M S?QM; ?'T i'T ?ÄB, ôG" i?S •K i? M? ç| "\ L;Q¢B i`W H" F?| M;?2 ` - iU ?² +|
GK+ o•M M?bM ?„M- M|B M?Ä, ô>mvM? +kM; F?¬M; `ä M[- •K .QÆM; T?€T [mv
çQÊ+ p" B çB mX •K i? M? M"v M;Q" B pB + F?| M;?2- bÊ M?'i H" F K i?2Q M| +| F
M;QìB Î ç•v F?¬M; HQm w- +?d bÊ ç M F?B T?€i ?B M ` ç½ [m€ Km°M `²BôX

L;¢Q hmv i ?ÄB, ô*?9M; i H"K b Q SM; T?| #•v ;Bì\ hU M?B M b Q bU ibM? H¢B #
+€+? M"Q ;BªB M;mv F?¬M;\ôX L|B tQM; ioM? H†M; M?bM GK+ o•M- €M? K„i ~M +
iQîM;X

h`QM; i•K GK+ o•M +<sup>a</sup>K i?'v M;¼i M;"Q- bU iBM iQîM; p" ibM? +<sup>a</sup>M? /`m /"M; ç| iQ
+O +?"M;X *?"M; +kM; p¬ ibM? HB + b M; h?QÆM; L;mv i- H¢B +^aK i?'v K„i M" M
+?9i ibM? w- çB m M"v F?B M +QM iBK GK+ o•M `9M; ç°M;- €M? K„i F?¬M; F?ÄB
L?bM tm®M; M?[M; i?U+ p"i F?¬M; #B i i M T?Q /QÊB- GK+ o•M M|B, ô>B M i¢B
M"v- /mv +?d +| +€+? ç°i T?€ F i;BÊB- ?Q†+ i?2Q T?Q /QÊB K" ` X L?bM +€+ /¢
`i HQ H„M;- M m M?Q +?9M; +MM; H9+ HB M F i F?Q K¢+? H¢B i?b /M +?9M; i +|
T?€ F? B ?Q†+ T?QÆM; ?¢B M| +kM; bÊ H" p¬ +MM; F?| F?,MX >B M ;Bì +?9M; i
M? M?- i?S •K i? M? +´ [m€B ç| iB T iK+ HÈM K¢M? H M- +?d bÊ +?9M; i F?| +|
M;QìB ?½v +MM; HB M i?O tm'i +?B m- KK+ iB m H" M?[M; ç€K i?U+ p"i # M /QÊB
L|B `²B iQ" M i?•M [m M; ?Q ç¢B i?`M?- +?m~M #` tm'i +?B mX

L;¢Q hmv i p" h?QÆM; L;mv i +MM; K¼B M;QìB i?'v GK+ o•M M|B p"v HB M T?•M H
GK+ o•M i¢Q i?"M? i? HK+ ?ÊT- iQ" M HU+ i?B i`B M T?€T [mv iX h`QM; F i;BÊ
.QÆM; *?•M L?•M iQ" M i?•M +?ÊT M?€v ?"Q [m M; ?²M; b„+- o•M S?QM; p" L;¢Q
i? M? [m M; b„+- +ÁM h?QÆM; L;mv i p" >S E?B i H¢B çQÊ+ # Q #¼+ #îB ?"Q [m
[m M; `3p° ðÄÐð?²M6Ði ?ÄÄ 5V•ð%0 •M

L;ϕQ hmv i Kti M;¼+ YM; ?²M;- pQÆM; M?2 +?9i /K+ iQM?- M?½M i?-M M?Q F M" M; F?) ç~v M;U+ +?~M;- iU ?² M?Q Km®M €K +?d çB m ;bX GK+ o•M ;B"i KbM?- `ìB #ìK¬B i?ÆK- iB T iK+ M?Q +QM QM; i? K Hmv M ?9i iWM; ;B¼i K"i ç M MQ M M"Q- GK+ o•M +ªK FQ+? M?bM L;ϕQ hmv i ç„K çm®BX

>QÈM; KK+ [m M; çB +?¶ F?€+- L;ϕQ hmv i M? ;B¼M; M|B, ôS?Q i`QÈ+ F?¬M; +?9iX LÆB M"v `9i +K+ H" ?²B S+ poM? pB M î i`QM; i•K +?9M; i - +?di?m°+ p i

GK+ o•M i`M? i`¼M; M|B, ôS?9i ;B•v M"v- i b) ;B[K½B i`QM; HÁM;X am®i FB T L|B tQM;- M? #m¬M; i?•M i? ç°M; HÁM; M;QìB ç|- KK+ [m M; +?mv M b M; [m M b M?bM +?~M; K°i +€B- F?2 F?) KdK +QìB- F?¬M; M|B K°i HìB M"Q M[X

GK+ o•M M?bM [m M?- T?€i ?B M ç•v H" K°i ç°M; F?~m HÈM- F?¬M; +| çQìM; `X •K €K- HçB ~M ?B M K°i i-M; ?"Q [m M; ?„+ b„+ - iU ?² M?Q ~M i" M; K°i çB m ;b F€ i?ç+? iQÈM; +´ [m €B çSM; i?ŠM; F?¬M; #B i iU H9+ M"QX \*?di?`v iQ" M i?•M iQÈM KÄM; K"m ç2M- ?bM? /çM; +´ [m €B- HÈM +Đ # pÁM; i v M;QìB ¬KX h?ç+? iQÈM; # ?QÈM; i`€B T?ªB p" T?Q b m- +?d +| T?Q i`QÈ+ H" F?¬M; +|X h?•M i? +O M /mv +?d T?Q i`QÈ+ i`€M H" +| bU F?€+ #B iX

h`QÈ+ i`€M i?ç+? iQÈM; +| K°i +€B bWM; M?¬ H M- ? B # M +| Kti- i`¬M; ;B®M; M? m- ûT +?ti HçB H"K K°iX > B ;QÆM; Kti i`QÈ+ b m ç m +| #B m ibM?- Mûi F? J°i # M ;QÆM; Kti p T?Q +?QM? /B M ç®B pÈB GK+ o•M p" L;ϕQ hmv i F?„+ ?¼ +QM K„i i`ÈM M;QÈ+- M?½M +?•m çÄ b"K K"m K€m- i`ÈM M;QÈ+ H M i` M M?bM Kti # M FB HçB ç T M?Q M;¼+- M;Q" B M?½M ibM? i?"T T?¬M K M?•M i?b F?¬M M?B M- ibM? w iW ? B K„i ç| HçB F K i?2Q K°i i?S ?"Q [m M; v m /`- /K ?Q†+ +?9i

GK+ o•M M?bM i?ç+? iQÈM;- M? ;B¼M; M|B, ô*~M i?"M- î ç•v K¼B i?S ç m F?€+ ~M i" M; M?B m i?S #B M ?| F?¬M; M; î çQÈ+X *?9M; i i`QÈ+ ? i?½v [m M b€i F„ t2K tûi i?ç+? iQÈM;X h +ªK ;B€+ î ç•v K¼B i?S ç m i" K¬M- M m F?¬M; #B i`ä +?„+ F?¬M; i? ?B m çQÈ+ pb b Q i?ç+? iQÈM; tm'i ?B M içB MÆB ç•v ôX

L;ϕQ hmv i M? M?~M; ç€T, ô*~M i?"M K°i +?9i +kM; i®i- çWM; M?Q o•M S?QM; H çQÈ+ F?ÄB #` ?mv i H `ÆB i`9M; `i F?| ç®B T?|X *?9M; i M M T?•M` [m M b€i i bK` K M? K®B M"Q F?¬M;ôX .Si HìB- iQ" M i?•M ?B M ?"Q [m M;- +?•M F?Q ?° i #ªQ p +Æi? X a m F?B çQ K„i M?bM GK+ o•M- M" M; i?2Q ?QÈM; # M i`€B # v ç€

*?9 w [m M b€i tmM; [m M? i?ç+? #Q+?X L;ϕQ hmv i F?¬M; T?€i ;B€+ çQÈ+ ;b- M ibK` K°i +?9i K M? K®B î T?Q # M FB X \*~M i?"M /MM; v LB K h?¬M " /Ái?€K tn M? M? +?|M; #B i`ä T?Q i` M i?ç+? #Q+? ~M i" M; K°i i-M; F i ;BÈB #^M; ?„+ F? # M M;Q"BX hW iW +?mv M ?Q€M i-M bm'i +?•M F?Q- GK+ o•M M? M? +?|M; /U LB K h?¬M " - çB m +?dM? i-M tm'i w MB K b Q +?Q ç²M; /çM; pÈB i-M bm'i +O \*m®B +MM;- GK+ o•M T?€i ?B M î T?Q i` M i?ç+? #~M +| F?„+ F?¬M; Qi iU iQ+? o•M HB M KBM? #ç+? ? i K¼B #Q K"i MÆB ç•vX

h` M i?ç+? #Q+?- ççB i? w iS +O +€+ iU /çM; M|B `^M; MÆB ç•v H" K°i i`QM; # i M ;¼B "i oB i HoM?- w M|B M9B M"v M; ,M +€+? pÈB iQ" M #° Zm, pU+ F?¬M; i? i`QM; Zm, pU+- F?¬M; +| HQçB [m, p"i M"Q F?€ /o +| i? pQÈi [m i-M; F?¬M; î i` ;ÈB H" Zm, pU+ i K ççB imv i ç` - # Q ;²K "i oB i HoM?- >| >²M i`b- p" l GBM? ç i?2Q HìB i` M i?ç+? #Q+?- H" H®B` /mv M?'i- i?¬M; ç M >„+ >" î T?Q i`QÈ+X L ç•v ç M +Y ` î >„+ >" #^M; F?QªM; i?ìB ;B M ,M K°i #[+ÆKX

*ÁM p i?ç+? iQÈM; î ;B[ç°M;- î T?Q i` M +MM; +| M|B- +?QM? H" o¬ :B M Zm, a ççB ?mM; i" i`QM; Zm, pU+ i`mv M i?mv iX L| +MM; i / M? pÈB "i hY >mv i G - o ç•v H" MÆB i" M; i?•M +O o¬ :B M Zm, a€i- M M î i?QÈM; F?¬M; T?Q i` M +| F i ; /`- F?¬M; p"i ;b +| i? pQÈi [m çQÈ+X \*® M?B M ç•v +kM; H" i`mv M i?mv i p "i

L;ϕQ hmv i çB K°i pÁM; F?¬M; T?€i ?B M çQÈ+ ;b- [m v HçB i?`v GK+ o•M M?bM #Q+?- F?¬M; ?B m +?~M; M?bM +€B ;bX æ M # M +çM? +?~M; - L;ϕQ hmv i +i ;B¼L +| b Q F?¬M; \ a Q HçB M?bM b v K H M i?ç+? #Q+? p"v\ôX

GK+ o•M M;?2 i? - ?[m i?O M„K H'v #`M i v M;¼+ - M?bM M`M; +Q`B M|B, ô:B`M`
FB t2K- +QB bQ pÈB H9+ i`QÊ+ +| ;b F?€+ #B i F?¬M; \ôX oW M|B- €M? K„i +?“
'K €TX L;¢Q hmv i M?bM H M i?¢+? #Q+? - Mûi K†i HB M i? ?B M bU FBM? M;¢+ -
L?bM GK+ o•M- i?'v i?¬M ibM? ?`K iB m +O +?“M; - i`QM; iBK L;¢Q hmv i `°M H M
K¬B K¼M; F?) i?®i, ôh¢B b Q H¢B +| +?mv M M`v- i?B T i`QÊ+ ¢•v F?¬M; i?'v ;b
H¢B +| i? i?'v ¢QÊ+ - i?"i F€ [m€B5 E?¬M; #B i i` M M;Q`B +?“M; +| ;b #Q K"i F?¬
T?ªB F?¬M; \ôX

GK+ o•M KdK +Q`B, ôæQ+? t€+ i` M M;Q`B i +| M?B m bU ibM? K` K¼B M;Q`B +?
iB M iÄ #`vX L|B i?"i- +?mv M +O i `i F?| M|B- pb i? M M KÈB Hm¬M`M; B'mX .
F?¬M; i? ;B'm ¢QÊ+ - M?Q i•K w +O i `ä`M; H` ?B M ?B M i`QM; K„i +O M`M; ô
L;¢Q hmv i M?bM +?“M; - ?²B H•m b m KÈB F?) M|B, ô"Q K"i +O +?“M; i F?¬M; +.
ibM? +?“M; i? +kM; ¢O`²BX >B M i¢B +?9M; i iQM? i? M`Q- `ìB F?ÄB ¢•v ¢B ibK
+Sm +€B ;¼B H` o¬ :B M Zm, a€i M`v\ôX

GK+ o•M +Q`B M|B, ô>B M i¢B Î ¢•v +?d +| ? B +?9M; i - F?¬M; i?Q+? ?ÊT ¢ ¢€M
M`vX >ÆM M[ p"i M`v `ä`M; H` +?Q T?€i ?B M` +?9M; i - +?Q M M i®i M?'i H`
M„K i v L;¢Q hmv i HmB p T?Q b mX

:QÆM; K†i K„H +O L;¢Q hmv i ¢B K i?Q€M; MK +Q`B- M;¼+ i?O #` GK+ o•M M,
bQÊM; p¬ #B MX E?| +| /`T ¢QÊ+ iU /Q i? M`v- F?B M ibM? +ªK ? B M;Q`B ¢°i M?
#QÊ+ F?¬M; M?ÄX L?[M; ibM? +ªK pB /B m`M; B'm i`QÊ+ ¢•v- ;B`i ¢B MÆB Zm,
?Q Mªv MÎ- iÄ #`v` ? iX

>`Q [m M; +?ÊT ¢°M; - ? B ¢¢Q M?•MªM? #„M p T?Q b mX hmv M?B M F?B GK+ o
i`QÊM; i?b i`QM; i,K ¢°i M?B M bªM bBM? K°i +ªK ;B€+ F€ H¢- /Q ¢| /WM; T?„i H
€K T?Q b mX L;¢Q hmv i M?bM GK+ o•M- M? ;B¼M; ?ÄB, ô*?“M; T?€i ;B€+ ¢B n
H¢B M?bM +?B `ä F?¬M; \ôX

GK+ o•M F?¬M; ¢€T- v LB K h?¬M " +?mv M ?Q€M pÈB i¬M tm'i +U+ M? M?- +~M
+O i?¢+? iQÊM;X Í +U Hv K°i i`,K i`QÊM; - /QÈB €M? b€M; •K €K- K„i i?Q`M; ?Q
i?'v +ªM? b„+ ;B[¢°M;X L?QM; i`QM; M½Q #° +O GK+ o•M- K¼B p"i M?'i i?B i ¢
M`v- i` M i?¢+? iQÊM; ;B[¢°M; - ? B +QM K„i ¢Ä M?Q ?mv i +O ;QÆM; K†i [m, t
Hm²M; [m M; K M; M;Kv /`X \*ÂM +†T K„i # MFB T?|M; ` ? B ¢ Q [m M; i`K ?„+ b,
€+ ?mM; ?½MX æ²M; i?ìB- tmM; [m M? i?¢+? iQÊM; #„i ¢¬m ?°B iK K°i Hm²M; [m
i?"M? K°i ¢€K ?mv i pK i`M M; "T i`QM; HÂM; ¢°M; - +ªM? iQÊM; ¢¬v p F?OM; #®

L?bM L;¢Q hmv i- GK+ o•M M|B, ôo¬ :B M Zm, a€i ¢½ idM? /"v- ?B M i¢B +?9M; i
Î ¢•vX P i M?'i +?9M; i F?¬M; M M +?Q M|` M;Q`BX >B M i¢B pB + HmB` F?ÄB
Hv pÈB M| F?€ ;¬MX *€+? /mv M?'i H` i?B i H" T K°i F i Î T?QM; # M| Î i?¬M; ¢¢Q
+?†M [m, b€i i`QM; +?®+ H€i ¢ +?9M; i +| ¢O i?ìB ;B M Hv F? BX

L;¢Q hmv i M?bM +?“M; - F?) ;"i ¢¬m M|B, ô""i Hm" M +?“M; iQM? M?Q i? M`Q- i?B
o•M i`QM; i•K F?¬M; F?ÄB +ªK ¢°M;X hQ`M i?•M GK+ o•M #¢Q T?€i K°i F?Q i? +Q
M;Q`B i v M HÂM; iBM iQ`M; p`Q #ªM i?•M +?“M;X GK+ o•M i?•K ibM? M|B, ôu M
B +| i? i?QÆM; ?¢B ¢ M M`M;X >B M i¢B M`M; +?ì i Î T?Q i`QÊ+ - i M?'i ¢`M?
'M tQM; - F?B i ¢ M i?b KbM? +MM; ¢B M; vôX

L;¢Q hmv i H¢B MÎ MK +Q`B b v HÂM; - ¢B b•m p`Q i•K HBM? GK+ o•M- F?B M +?“
i? - L;¢Q hmv i +Q`B M|B, ôæQÊ+ `¶B- i ¢ÊB +?“M; Î T?Q i`QÊ+ - M?Ê +~M i?"M
¢BX

GK+ o•M M;?2 H`B ;B"i KbM? bU+ idM?- M?bM /€M; ?bM? +O L;¢Q hmv i ¢½ # v
T?9+X *?“M; +?mv M i?•M- bQM; i?O #„i ;B['M [mv i i`QÊ+ M;U+- iQ`M i?•M T?€i
[m M; b„+X L?bM ¢°M; F?~m- K„i +?“M; H° tm'i bU +ªM? ;B€+- iQ`M HU+ i?B i`B M
+O æ¢Q ;B - i`QÊ+ K†i ?bM? i?"M? K°i T?QM; 'M p¬ ?bM? ~M ?B M i? M? [m M; H

iW iW p) ` M?[M; [m, iQ+? F€ [m€B T?Q i`QÈ+ T?QM; 'M- M?B m i-M; [m M; b„+
T?M HK+ +?9 M;[?mv M ?| i?“M? M?[M; HQm [m M; F€ /`- +m®B +MM; iQ“M #° ?°

F?B iB M p`Q ç•v- +?9M; i +?d T?€i ?B M +?9M; i?"T T?-M [m, /`- M?B m i?S +?C
ibM? F?-M; i? Hw ;B^B /QÈB ;B€+ ç° +O M?•M; B MX >B M i¢B- i`QÈ+ #'i+S +?n
i? #B iX Zm, oQÆM; i?"M? +| i`¼M; #BM? T?ÁM; i?O- ? v çQÈ+ [m, p"i p- +MM; ?
M`v H` çB m K` +?9M; i + -M T?^B [m M i•KôX

hY .QÆM; +?•M M?•M M? ;B¼M; M|B, ô*QM M|B i? - +?S i +?d M; ?o`^M; - +?9M
M; mv F?®M i`MM; i`MM; - +Ym iY M?'i bBM?X E?-M; #B i?B M i¢B M?|K # M FB
M?Q +?9M; i - ;†T i`MM; i`MM; M M F?®M- F?-M; #B i+| K 'K pQÈi [m F?-M; \ L
KQìB K°i M; QìB iB M M?"T Zm, pU+- M?QM; ç`+? M?•M i?U+ bU H` iQ`M #° [m, p
+•M bS+ i?2Q FB m ç|- +?9M; i F?-M; i? +| K°i +Æ K v i?„M; HÈBX h`W F?B +| +
imv i ç®B F?-M; +| M, M; HU+ ç F?€M; ôX

J¼B M; QìB F?) i?Î /`B- `²B ç m ?½K M?"T p`Q i`¢M; i?€B i`-K K†+- +?SM; iÄ p'M
i9+X o`Q H9+ M`v- ?"m /B M +| K°i ç¢Q M; •M [m M; # v ç M- +?QM? H` o•M S?QM
o•M ç M ; -M G•K S?QM; - #^Q ?„M i?m + 'i #BM? F?Q- M? ;B¼M; M|B, ô>B M i¢B
oQÆM; i?"M? F?-M; t - ç +?Q M iQ`M K¼B M; QìB ç m i?m + 'i #BM? F?Q ç i`€M
T?€i ?B MX hB M p`Q Zm, oQÆM; i?"M? M?Q i? M`Q- ?B M i¢B +?d + -M M|B K°
h?"K +?Q +?9M; i Km®M ç¢i çQÈ+ F i [m €- ç®B pÈB #B M ?| F?-M; i? M; i M`v-
`^M; çQÈ+X >B M i?ìB- #¼M [m, #BM? #bM? i?QìM; F?| +| i? # Q p•v +?9M; i X o
#BM? çQ`M- F€i?U+ M; Q¢B i`W p`B + Q i?O F?B M +?9M; i + -M HQm i•K- +€+ H
i¢K i?ìB p- /KM; F?-M; ç€M; M; ¢BX >B M ;Bì- K¼B M; QìB ?½v i?B i`B M F?BM? -
L|B tQM; - iW i?•M +?`M; HB M tm' i ?B M Hm²M; b€M; M? - +? -K +?"K /šM ç- m # v

hB M p i`QÈ+ F?Q^M; KQìB /†K- GK+ o•M ç½ T?€i ?B M ` +€B ;¼B H` >„+ >`- i`Q
Zm v ç- m M?bM K¼B M; QìB- GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B, ôaQ T?K- ç•v H` >„+ >`X J
ç w HQm i•K t2K +| T?€i ?B M ` çB m ;b F?-M; X *?9M; i + -M ç + Q +^M? ;B€+ -
tmM; [m M?X J¼B M; QìB +| i? 'v`^M; [m, F?Q MÆB ç•v M†M; ?ÆM ;'T KQìB H- M b

J¼B M; QìB M; ?2 i? - HB M +?9 i?` M?bM p T?Q >„+ >` +€+? ç| K°i i`, K i`QÈM; X
i`, K M; ?2 F?-M; #^M; K°i i? 'vX S?Q i`QÈ+ i`, K i`QÈM; +| p- b® ?„+ b„+ /`+? i? -
K`m ç2M- +m²M +m°M +?^v p T?Q i`QÈ+ p- +MM; ?mM; K½M?X .ÁM; MQÈ+ +?^v
F€ [m €BX L?bM iW i` M tm®M; X >„+ >` K M; F?Q i? mv pk- M?QM; H¢B F?-M; T?

hY .QÆM; +?•M M?•M i`QM; HÁM; +^K i? 'v [m €B H¢- F?-M; M?`M çQÈ+ M|B, ôh¢
ç2M bb- H¢B F?-M; p¼M; ç M i? M? •K M`QX o- Hw5 >Q`M iQ`M T?^M H) i?QìM
+€+? [m €t \ > v H` +?9M; i ç M ; -M K°i +?9i t2K +| M; ?2 çQÈ+ +?9i i? M? •K M`Q

o•M S?QM; +kM; +^K i? 'v p- +MM; F€ [m €B- Kî KB M; M|B, ôaQ #€ M|B ç9M; - +€B
[m^ i?U+ H` i?-M #Q- F?-M; ;B®M; pÈB M?[M; +ÆM b- M; i?2Q Hw +O +?9M; i @
;B€+ +O +QM- iU ?² ;B[>„+ >` +| ^M +?S [m, F?Q M†M; M X æ®B pÈB bBM? Hd
M|B i?b ç•v H` HQ¢B HU+ HQÈM; t•K i?U+ +U+ K¢M?ôX

L; ¢Q hmv i M?bM >„+ >`- M?Ä ;B¼M; M|B, ôh?2Q ?QÈM; +?^v +O >„+ >`- /QìM; i
+?Q Zm, oQÆM; i?"M? \ "ÎB pb # M i`QM; ç| [m, F?Q •K b•K `i /`v- +| i? M|B F?-
[m çQÈ+ - pb M| M?'i ç`M? +| i€+ /KM; ;b ç|X h?2Q Hw +O M?•M ;B M K` M|B- H`v
:B M; p` >Q`M; >` p®M H` h?-M *?•m HQÐM; ç¢B ?` HQm- F?€ /o +| i? M; ,M +^M p
>` +O Zm, pU+ M`v +kM; p`v- +| i? +kM; +^M i`Î [m, #BM? i?-M; i?QìM; ?Q†+ H` [m
w i?S+ +O +?9M; i - [m, p"i /M +| i²M i¢B ?²M T?€+? p` +?B i? - M?QM; +kM; `i M
#^M +| i? çB [m F?-M; ;†T i`ÎM; ¢B ;bX h? M m M?Q >„+ >` ç|M; p B i`Á >Q`M; >
iS+ M| +| i? M; ,M +^M [m, p"i pQÈi [m - i?b ç®B pÈB +?9M; i +?„+ +?„M b) +| i`Î
+O L; ¢Q hmv i F?B M K¼B M; QìB FBM? ?½B- HB M bmv M; ?o F„ p` ç m M?"M i? 'v
HwX

h?QÆM; L; mv i çSM; i` M /ÁM; >„+ >`- b m F?B M; ?2 L; ¢Q hmv i M|B- HB M F? B
M`v +| i? +^M i`Î [m, p"i [m H¢B- i?b F?Q^M; F?-M; T?Q i` M i? M`Q- HB m F?-
b Q\ L m F?-M; b Q +| i? M; ,M i`Î [m, p"i çB [m \ôX

ôo•M; - F?-M; T?^B M?Q p`v- M?QM; i¢B b Q M| +| i? M; ,M i`Î [m, p"i \ôX h?•M i?

p T?Q i`QÊ+ - +€+? >„+ >` F?Q^aM; KQÌB i`QÊM; # M çbM? i`K i?•M M; QÌB- +~M i
o•M T?€i tm'i # çQ v LB K h? - M " - +~M i?"M T?•M iQ+? /`+? i? +O /ÁM; >„+ >`
v LB K h? - M " T?^aM tç [m v HçB- F i [m^aT?•M iQ+? ?B M H M i`QM; ç-m- /`+? i?
F?Q +U+ F€•K ?`M- iU ?<sup>2</sup> +| K°i HU+ HQÊM; t•K i?U+ `i KçM?X

Zm v b M; M; QÌB # M +çM?- GK+ o•M M|B, ô>„+ >` M`v +| H) F?¬M; M M F?BM? /
F?B #,M; [m - +€+? M iQ`M M?`i H`+Y M; QÌB i?Y i`QÊ+ ç t2K +QB HB m +| T?€i
M M +MM; çB K°i HQÊi- pb +| M?Q i? M m t^av ` +?mv M ;b i?b +ÁM +| M; QÌB +Sm
i?QÆM; HQÊM; t2K B H`M; QÌB çB i?,K /Á- w bQ T?K i? M`Q\ôX L|B tQM; M?bM
? i¬M; i H`i`QÎM; #®B /šM ç-m- F?¬M; i? iU #^aM i?•M +?`M; i€+ +?O K¼B +?mv

hY .QÆM; +?•M M?•M M?bM K¼B M; QÌB- M? ;B¼M; M|B, ô>„+ >` M`v i?"T T?-M [
b) /Q iU i?•M i tm'i K½- +€+ +QM Îç•v M M [m M b€i +~M i?"M- M m +| ç°i #B M; b
i ôX oB + M`v ?`K +?S bU iB M? `i M; mv ?B KX hY .QÆM; +?•M M?•M ?B m `^M;
#®B KçQ ?B K- #m°+ T?^aB iU #^aM i?•M +?O bU ?`M? ç°M; H-M M`vX J¼B M; QÌB M
#`M; b M[- +?d M?bM ¬M; i pÊB bU [m M i?B iX

hY .QÆM; +?•M M?•M ç^aQ K„i M?bM K¼B M; QÌB K°i +€B- `²B T?|M; M; QÌB iÊB i`
?B M ç„+ i?"T T?-M +~M i?"MX hQ`M i?•M ¬M; i `M ?B M i? M? b„+ [m M; ?Q X G
p`i T?€i ?B M- ¬M; i +?d i?b i`B M .`+? h?B M h?"T L?`S?€T [mv i- #Ä [m F?-
[mv iX oW H9+ iB T+`M >„+ >`- i`QM; HÁM; hY .QÆM; +?•M M?•M #¶M; /°B H M
p`i; b ç| i`M; ~M tmM; [m M? ?9i H`v ¬M; i - H`K +?Q iBK ç`T HB M ?²B +^aM? ;B€+X

L?bM iWM; çÊi b|M; +²M ç2M i?šK F?¬M; +| K°i iQ •K i? M?- p [m€B /`•K b•K F?
?„+ b„+ [m, F?Q ,M K¬M ?°i? +?•M F?Q +O ¬M; i - T?€i `•K i? M? iQ iQ M? M?
+~M i?"M [m M b€i ç°M; ioM? +O >„+ >`- i?`v M; QçB i`W p¬b® [m, F?Q t•K i?U+ #
F?¬M; +| #`i F€ #B m ?B M; b HçX *| +?9i M i•K- ¬M; i HB M #„i ç-m M; U F?Q ç

Í i` M #Ì- GK+ o•M +MM; K¼B M; QÌB M?bM i?2Q hY .QÆM; +?•M M?•M iW iW iB M
ç½ çB çQÊ+ K°i T?-M # çQçM çQÌM; K`pšM +?Q +| +?mv M ;b tm'i ?B M- i`QM; i
+ Q ?SM; - M; ?o `^M; F?¬M; +| ;b M; mv ?B KX h? M?QM; - +?QM? p`Q H9+ M`v- hY
H H M K°i iB M; - iQ`M #°i?•M i? `ÆB M? M? p`Q ;B[M?[M; çÊi b|M; +²M +O >,
i?`v i? - p¬+MM; FBM? bÊX

GK+ o•M ?ÆB #B M b„+ - i`-K ;B¼M; M|B, ôJ¼B M; QÌB #bM? ioM?- iBM `^M; bQ T?
;†T bU FB M ç°i T?€i ;b ç| T?^aM SM; +O +?9M; i +kM; ;B®M; M?Q i? X J¼B M; QÌ
?m®M; - M m bQ T?K b m K°i H9+ H•m F?¬M; M`B H M- i?b ?½v çÊB Îç•v- ?mvM?

GÌB pW i?®i- o•M S?QM; ç½ H ?Q^aM; , ôJ m M?bM Fb 5 aQ #€ ç½ M`B H M- M?
T?^aM; T?`i +| p`i ;b ç| ç M; FûQ M; QÌBôX •M? K„i K¼B M; QÌB +?mv M iÊB i`mM; i
.QÆM; +?•M M?•M ç M; +`i HU+ # v H MX L?bM F„ HçB- i?`v iQ`M i?•M hY .QÆM
Hm²M; i? M? [m M; HQm ç°M; `i HÊB ?çB- ;QÆM; Kti M; mv M #`M `i #bM? ioM?-
?½B p¬+MM; X S?Q i`QÊ+ i`€M ¬M; i K² ?¬B iQ€i `M?Q i„K- ;QÆM; Kti çÄ ;v
ç®B F?€M; i?S ;b ç|X

a„+ Kti GK+ o•M ççB #B M- i?'T ;B¼M; [m€i, ôL?È H`v HÌB i - i çB +Sm bQ T?K ç
K„i ç½ tm'i ?B M # M +çM? hY .QÆM; +?•M M?•M MX GK+ o•M Km®M M„K i v FûQ h
M?B M +| K°i +¶ bS+ KçM? ?mM; ?½M FûQ +?`M; tm®M; /QÊBX L?½M i?-M F?) #B
+²M- i?ÌB F?„+ M`v GK+ o•M ç½ +?Êi M?"M `bU F?OM; F?B T+O >„+ >`X

L; v H`T iS+ - iQ`M i?•M +?`M; ?`Q [m M; i?B K ç°M; - K°i ççQ ?mv M [m M; i? M?
i? GK+ o•M H M i` M- +?®M; HçB ?`T HU+ +QÌM; ççB ç|X GB +M?bM bQ T?K- i?
T?Q i` M- K¶B H-M # v çQÊ+ K°i çQçM HB M #`FûQ i`Í HçB- ?B M M?B M HU+ ?
GK+ o•M H°tm'i K°i iB ?`M [m M; - ç°i M?B M #m¬M; #Ä bS+ ç F?€M; - i?•M i? M?
M; QÌB +?`M; `ÆB tm®M; Kti MQÊ+ - M; v H`T iS+ GK+ o•M t<sup>a</sup>Q /B m p`M i^ai?O T?
i? KQÊM HU+ T?^aM HU+ M? M? +?|M; # v M; QÊ+ i`Í H M i|K H`v i?•M i? hY .QÆM
i`Í HçBX o`Q i?ÌB F?„+ ç| - i`QM; ç-m hY .QÆM; +?•M M?•M #¶M; /QM; +| +^aK ;B€
M?"M #B i çQÊ+ ?`T HU+ +QÌM; ççB iU M?B M #B M K`i- iB T ç| çQÊ+ GK+ o•M Fû

æ€Ttm®M; #ìb¬M; - GK+ o•M M?bM K¼B M; QÌB K°i HQÊi- T?€i?B M i`QM; K„i? B
L; mv i H°tm'i +?9i [m M i?B i /`m /`M; X *?`M; # M F?); "i ç-m pÈB ? B M`M; - i` M
iB m w M?m ?Á X GK+ o•M [m v b M; bQ T?K- M|B, ôJ v H`F?¬M; +| pB +; b- +m®
K"i +O >„+ >`X L?Q HÌB L; ¢Q hmv i ç½ #`M H9+ M½v- >„+ >` M`v çQ+? t€+ +| i?
[m X L?QM; bQ pÈB F i; BÈB Î i` M "i oB i HoM? +| çB m F?€+ #B i- ç| H` M| +| +
ç¢B- M^K Î p` i`Q i`mM; i•K +O >„+ >`- M; v F?B çB ç M ç| b) H`T iS+ #` ?9i tm®M

hY .QÆM; +?•M M?•M M?bM GK+ o•M- M?½M i?¬M H° p F€ /`- M?Q i?„+ K„+ çB m
M|B, ô*ÁM +| K°i çB K- ç| H` MQÊ+ +O >„+ >` i?"T T?¬M •K a•KX E?B i `ÆB tm®
HQÊM; +QÌM; ç¢B ç| - M; Q`B bS+ ?9i K¼B i?S bBM? HBM?- +ÁM +| i? iB m ?²M ?
#ªQ ?° +O i F?B #` `ÆB tm®M; MQÊ+ ç½ #` t•K i?U+ ? i? B T?¬M # - tûK +?9i
>`X Jm®M # v [m +?¶ M`v H` çB m F?¬M; iQÌM; - +?9M; i M M i`€M? ` t ibK +€+

J¼B M; QÌB M?bM M? m- bU çª FQ+? HÈM F?B M ?¼F?¬M; #B i M|B; bM [X G`K b
>` \ L?[M; [m, p"i H`K b Q +| i? [m H¢B MÆB ç•v i?QÌM; tmv M\ *| T?ªB i` M>„+
M?Q h`QÌM; :B M; - >Q`M; >` T?ªB bY /KM; i?mv M pQÊi [m \ L?QM; Î i`QM; Zm,
i?mv M b Q\ æB K M`v i?U+ bU M; QÌB i F?| ?B m- GK+ o•M +MM; K¼B M; QÌB M?
iQ bmv M; ?oX

o`Q H9+ M`v- M; Q`B K†i GK+ o•M imv +kM; ` p i`-K iQ- F€i?"i +?`M; ç M; bY /KM
F?ÎB /¼ i?€K >„+ >` i? K H¬MM [ X \*?`M; ç M; +MM; K°i H9+ i?B i`B M +?QM ç¢Q v
/ Q ç°M; +U+ F€ HÈMX hBM iS+ T?•M iQ+? T?ªM?²B iW +?QM ç¢Q v LB K h?¬M`
? T- T?Q i` M çQÊ+ # Q T?O iQ`M #° #ÎB K°i HU+ HQÊM; i?"T T?¬M +´ [m€B- ; B
ç®B /B M T?Q # M FB X

Zm v ç-m M?bM >„+ >`- GK+ o•M M|B, ô\*QM Km®M t2K tûi ç°M; ioM? +O >„+ >`
çÊB +QM Î ç•v- M?È çWM; ç M; -M ç i`€M? T?€i bBM? +?mv M M; Q`B w Km®MX L
+?9M; i H`T iS+ Hv F? B MÆB M`v- ibK +€+? #„i; B [K°i ? B [m, p"i i` ?ÄB ibM? ?
i` p`M KBM? #¢+? b) iB T iK+ ?`M? ç°M; - i`€M? pB + çª i?ªQ FBM? t` HÐ K'i ç¢B

L; ¢Q hmv i F?) #ªQ, ôL?È +¬M i?"M- >„+ >` M`v i?"T T?¬M [m, /`ôX o`B HÌB M; „M
i`M; M?B m HÌB i`QM; i•K iQÌM; F?¬M; iB M i?®i M M HÌBX GK+ o•M M?bM M`M; -
K¶B M; QÌB /•M; i`M MB K ?¢M? T?9+X E?¬M; +-M M|B; b- i?"K +?Q +| M?B m HÌ
+kM; iU +ªK i?K çQÊ+ i•K w +O M? mX

oW i?m ?²B KK+ [m M; - p¬w M?bM [m h?QÆM; L; mv i K°i +€B- GK+ o•M F?¬M; i
K„i b€M; iQ i`ÁM ç| +kM; H°tm'i p [m M ?Q`B +MM; bU F?Q+? H X *€B M?bM +?S
i`mv M p`Q +QM iBK GK+ o•M- iQÈB K€i i•K HBM? +?`M; X E?) KdK +QÌB- GK+ o•M
bBM? M`v +| +?mv M; b H`F?¬M; i? \ h?Q€i F?ÄB tB M; tQ+? +O b®K M? - K¼B
H„K b Q\ E?¬M; M|B HÌB M`Q- GK+ o•M M? M? KdK +QÌB- €M? K„i b€M; M; ÌB iB
M?½M ibM? +O h?QÆM; L; mv i- M? M?`M; #°+ H° i•K w +O KbM?X h`QM; K„i h?
p #)M H)MX hU ?²M`M; i? M pb i•K ibM? M?B M [ +m®B +MM; +kM; #` M; QÌB i
M`M; F?¬M; iU M?B M +?9i M`QX

L; ¢Q hmv i çSM; # M +¢M? i`¬M; i?'v #B m ibM? +O GK+ o•M p` h?QÆM; L; mv i-
#m²M i`QM; €M? K„i- # M [m v M?bM p K†i b¬M; t t X o•M S?QM; çB ç M i`QÊ+ p
i?"M K°i +?9i- ?mvM? H` + Q i?O K¢M? M?i i`QM; +?9M; i Î ç•v- K¼B M; QÌB i`¬M
K¼B M; QÌB HQ H„M; ôX

GK+ o•M iW iW i?m ?²B KK+ [m M; - [m v H¢B M?bM o•M S?QM; - M|B, ô>mvM? #B
/KM; +Æ ?°B F?¬B T?K+ +?•M M; mv M ç½ #` iB m ? Q- T?ÁM; F?B ibK ` T?QÆM
F?¬M; +ÁM çO i?ÌB ;B M M [X >mvM? çB ç•v- +?9+ T?9+ +?Q ?mvM? M?û5ôX GÌB
?B M Î i` M K†i MQÊ+ >„+ >`X Í i` M #Ì- K¼B M; QÌB ç m +?, K +?9 /äB i?2Q GK+
+-m KQM; +?9+ T?9+X

GK+ o•M iQ iW iB T +`M i`mM; i•K +O >„+ >`- i`QM; K„i tm'i ?B M K°i iB ?„+ b„+
iB + H`F?¬M; B +| i? i`¬M; i?'vX *?`M; FQM ç€Q i?B i`B M >| >²M ç¢B T?€T +O
?B M K°i p¬M; ?„+ F?Q M? M? - ;B [>„+ >` +m²M +m°M +?ªv- K°i çB K +kM; F?|

b¬M; - H"TiS+ +¶ ?'THU+ +QÌM; ç¢B ?9iH'v i?•Mi? GK+ o•M F?¬M; M;WM; FûQ +
 GK+ o•M +?ÊTH|2 i?¬M [m M; - i?•Mi? F?¬M; i`€M? F?¬M; Mû- i¢B K†i MQÊ+ ç2
 #ªQ i`b ibM? i`¢M; F?¬M; M; ½X LQÊ+ #„M H M imM; i|2- p® b® ?„+ b„+ [m, F?Q #
 +O GK+ o•M- +?d +?W H¢B +€B ç-m- F?B M L;¢Q hmv i p" M? [M; M; QÌB Ît t F?
 a m F?B HB + M?bM M, K M; QÌB i` M #Ì- GK+ o•M /B F? B KK+ [m M; - iQ"Mi?•M T2
 +?2 +?„M #ÎB Hm²M; [m, F?Q ç2M M; ÁK tmM; [m M? - F?B M +?Q K¼B M; QÌB p¬ T1
 F?Q M?Q iWM; çÊi b|M; +m²M; - ¢B M F?MM; +m®M H'v i?•Mi? GK+ o•M- M?Q Km
 i?bX GK+ o•M +kM; F?¬M; i? K +?9 w- iQ"Mi?•M +?•M F?Q p" M H M ? i +Ð- p" M /
 o¬ *U+ p¬ +MM; ?mv M /B m F?¬M; M;WM; ?'T i?K Hm²M; [m, F?Q •K b•K +?m HQ
 o"Q i?ÌB F?„+ M"v- GK+ o•M ?¬m M?Q [m M +ª K¼B bU- ¢B p"Q i`¢M; i?€B pQM;
 [mv i >| >²M ç¢B T?€T- K°i ¢B m K" F?¬M; B +| i? M; ÌiÈBX GK+ o•M +S ç i?S
 iB M M?"T p"Q i?•Mi? - b m ç| +?B m i?2Q H° imv M +O >| >²M ç¢B T?€T K" p" M
 +?mv MX Gm²M; F?Q •K M?m M"v #` +?¬M; iQ"MHU+ ?'T /šM- /M H" +| +?S F?Q
 iQ" M #° +?9M; ç m #` #`B tm'i` # M M; Q" B +Æ i? X *?¬M; ;B®M; M?Q +€B K€v +?i
 b|M; #B M; °i ç½B FBK M; •MX
 J¼B i?S M?Q /WM; ?„M H¢BX h` M #Ì- o•M S?QM; i?„+ K„+ , ô"° /¢M; +O GK+ o•M
 i` M K†i MQÊ+ - iQ"Mi?•M #` Hm²M; [m, F?Q ?„+ b„+ # Q p•v- M?QM; F?¬M; +| H'v
 +ªK ;B€+ +O +QM- ?mvM? 'v #` [m, F?Q # Q T?O M; Q" B i?•M pÈB bS+ K¢M? +¬
 M;WM; M; ?d- i?"i H" FBM? M; QÌBX >mvM? 'v ;BÄB i?"i- M m ç' B H" +QM +| H) ç½
 >S E?B i çªQ +†T K„i i`QM; b€M; - M; mwi ?„M K°i +€B- M|B, ô*?d M|B HÌB i?W
 pB M ç M?'i`²BX æ•m +| / /¬M; M?Q p"v\ >mvM? F?¬M; i?'v ?mvM? 'v i?¬M b„+
 æB m M"v +?Q i?'v- i¢K i?ÌB ?mvM? 'v ç M; i?€K i` iQM? +?'i +O [m, F?Q- ç t2K
 M; QÌB im +?•M +| ;b M; mv ?¢BX >½v çÊB F?B ?mvM? 'v KBM? #¢+? `²B- +| H) +?9
 >„+ >" i?¬M #Q M"v F?¬M; +?WM; ôX
 L;¢Q hmv i M; „M M?bM h?QÆM; L;mv i- ç°i M?B M M|B M?Ä, ôh`QM; i•K iQÎM; ç
 ç M; HQ +?Q +?¬M; F?¬M; \ô h?QÆM; L;mv i M?bM H¢B M" M; - ¢B K M?B M M|B,
 ;B®M; M?Q Km°B b Q\ *| H) +?9M; i +kM; ;B®M; M? m i?¬BX G" M; QÌB im +?•M
 iQÎM; ç M- M?QM; +?9M; i ç½ T?¢K T?ªB +'K ¢B m `²B- ç9M; F?¬M; \ôX
 L;¢Q hmv i F?) i?Î /¬B- M„K i v h?QÆM; L;mv i- M?bM p"Q K„i M" M; M|B, ôhm +?•
 +ÁM M?Ê +| H9+ +?¬M; ç½ ?ÄB i K'v HÌB M"vX *?¬M; M|B- +?9M; i im Hmv M i?U
 i`QÌM; bBM? #'i iY- ? v H" pb F?Q€B H¢+ \ *QM M; QÌB b®M; H" pb bBM? i²M- ? v i
 L; QÌB im +?•M +kM; H" M; QÌB- H" M; QÌB i?b i'i TªB +| i?'i ibM? HK+ /K+- F?¬M
 +QM M; QÌB F?¬M; +| i?'i ibM? HU+ /K+- i?b +| +ÁM H" M; QÌB M[F?¬M; \ *?9M; i
 K°i F?B M; ?o H¢B- F?¬M; #B i H" ç9M; ? v b BôX
 L; ?2 L;¢Q hmv i M|B i? X h?QÆM; L;mv i +?mv M KK+ [m p ?QÈM; GK+ o•M ç M
 ôL?•M bBM? F€ i?"i +| M?B m ¢B m K ?Q†+X *| B H" M; QÌB ?Q"MiQ" M ?B m çQ
 ? iX "ÎB pb F?¬M; B ?B m- M M +| M?B m M; QÌB Km®M im Hmv M ç ?¼ +| i? ?B
 H"K ;bX L?Q iQÆM; M; ° +O +?9M; i K" M|B- ç| H" +?mv M i'i M?B MX L?QM; bU i
 M| T?€i bBM?X hQÆM; H B iU M?B M b) +| F i [mª- +| TªB F?¬M; \ L; QÌB im +?•M
 MB K ôi'i +ª ç m iU M?B Mö- M?'i i?B i ç m iMv /mv MX .mv M ç M i?b ?ÊT- /mv
 TªB [m€ F?´ i•K +?¬T M?'i \ôX
 L;¢Q hmv i ;"i M? ç-m- M?bM i?•MªM? +O GK+ o•M- F?) M|B, ô*| H) i` M +QM ç
 ç½ çQÊ+ +?9 ç`M? - +?d H" +?9M; i F?¬M; #B i K" ` K ?Q†+X L?'i i?B i iMv /mv
 i'i +ªôX h`QM; M; [F?Q iW i®M ç|` M +?S ¢B m ;b ç| - F?B M M; QÌB M; ?2 b Q K" F
 hY .QÆM; +?•M M?•M i`¬M; i?¬M ibM? +O ? B M" M; - i`QM; HÁM; iU #B i ;B[?¼
 ibM? €B F?| i? ;B½B #`vX «M; F?) i?Î /¬B- M; QªM? ç-m M?bM p T?QÆM; t - ?½
 iQÎM; X o•M S?QM; ç M; çSM; # M +¢M? - ç°i M?B M ?¬H M K°i iB M; +ªFBM? - H"
 M; QÌB, ôL?bM Fb - tmM; [m M? GK+ o•M T?€i bBM? /` #B M `i i?¬M F€ +´ [m€B5
 +O K¼B M; QÌB +?mv M ç M i?•M M; QÌB GK+ o•M- Km®M t2K +QB i` M M; QÌB +?¬M

e3X >²B e3 @ L?'i S?~K hQÈM; Zm•M

æSM; Î F?QªM; +€+? t t - K¼B M; QÌB +?d M?bM i?'v iQ"Mi?•M GK+ o•M #` K°i p
T?O- p- b@ [m, F?Q tQ v +?mv M +m²M; HQ¢M M?„K i?•M M; QÌB +?„M; „Q ¢i +¬M;
FûQ ç M M; „v +„M; /„v- K†i MQÊ+ >„+ >„ /QÈB +?•M GK+ o•M +kM; iW iW /•M; H M
?ÆM KQÌB i`QÈM; X h¬M; t - M|; B®M; M?Q /`+? i? ?„+ b„+ ç½ iUm i?„M? K°i?
GK+ o•M H MX

hW i`mM; i•K çB K H¬ GK+ o•M- F?„T tmM; [m M?- [m, F?Q #„i ç-m tQ v +?mv M i`
?B M K°i +ªM? iQÈM; F€ po ?B K ;†TX h` M #Ì- K¼B M; QÌB M; •v M; QÌB ` M?bM C
T?€i bBM? F€ bU M¬v- i¬M; i?“i H¢ HMM; p¬ FBM? /`- hmv M?B M- i`QM; w i?S+
ç M; iQ"MHU+ ç®B F?€M; +MM; [m, F?Q KÈB T?€i bBM? ibM? ?m®M; M?Q p¬v-
?Q"MiQ"MiQ K°i i v GK+ o•M ;•v M MX

GK+ o•M +?Êi KÎ iQ ç¬B K„i ç M; M?„K M; ?B M- M?½M i?-M T?|M; ` ? B ç¢Q ?"Q
M?Q M; ¼+X GK+ o•M KWM; `Ð- [m v ç-m M?bM M, K M; QÌB i` M #Ì- M? ;B¼M; M
+?ÊT +Æ ?°B # v [m >„+ >„ M; v çB5 >B M i¢B- i`QÌM; F¬M; F?Q Î ç•v ç½ #` ç
iB m i?'i- M?QM; +?d H¬ i¢K i?ÌB- K¼B M; QÌB ?½v M? M? H M5ôX

J¼B M; QÌB M; ?2 i? ç²M; i?ÌB +?mv M i?•M- M, K ç¢Q M?•MªM? M?Q M, K Hm²M;
pQÊi [m T?Q i` M +?„M; X GK+ o•M i?'v M, K M; QÌB ç½ # v [m >„+ >„- pmM; ? B
iS+ iQ"Mi #° MQÊ+ +O >„+ >„ tmM; [m M? +?„M; #„M #MM; H M + Q- K°i Hm²M; b
GK+ o•M ç„+ w KdK +QÌB- i`QM; i•K i`M ç-v ?, w- H„+ M; QÌB /B +?mv M b M; #Ì #
F? B- K†i MQÊ+ b¬M; H"TiS+ ?¢ tm®M; - M? M? +?|M; T?K+ ?²B M; mv M i`¢M; X

G¢B M|B p o•M S?QM; - L; ¢Q hmv i- h?QÆM; L; mv i- >S E?B i- p¬ hY .QÆM; +?
F?B # v [m >„+ >„- T?€i ?B M K°i iÁ #ªQ i?„M? ç-v [m, F?Q •K b•K- i?"T T?-M i?
iB M H¬ iÁ i?„M? M¬v bQ pÈB M?•M; B M +| çB m #`i ç²M; - ;•v 'M iQÈM; M?'i ç®B
M?Q F¬M; i?“iX hQ"Mi #° i?„M? ?B M ` /QÈB K„i +?d ;B®M; M?Q çQÊ+ i¢Q i?„M
ç-v p K¬M; HmM; K ?mv M- i?"T T?-M [m, /`X

hY .QÆM; +?•M M?•M #ªQ K¼B M; QÌB, ôZm, oQÆM; i?„M? M¬v M?bM i?"i +´ [m€B
'M iQÈM; +O i ôX o•M S?QM; iB THÌB, ôæ9M; H¬ +´ [m€B- +?9M; i ç M Zm, pU+
M?Q i? M¬v i?U+ ?Q"MiQ"MF?€+ pÈB M?•M ;B MôX

L; ¢Q hmv i M; „K M?bM Zm, oQÆM; i?„M? i?-M #Q- +´i; B¼M; /`m /`M; , ôJ¶B ç`
ç²M; - MÆB M¬v iQ"MH¬ [m, ?²M +Q M; K- iU M?B M pÈB M?•M ;B M; BÈB +O +?9M
p"i +?´iX >B M i¢B +?9M; i ç½ tmv M [m >„+ >„- M M +¬M +~M i?"M ç T?ÁM; - i"
L; ¢Q hmv i pW /Si +•m- h?QÆM; L; mv i ç½ ?®i ?QªM; i?®i, ôJ¼B M; QÌB ?½v +~
iS+ [m€B /`- iU ?² +?9M; i ç½ #` T?€i ?B MôX

h?QÆM; L; mv i M|B +?Q /Si iB M; - K°i •K i? M? •K i`-K ç½ i`mv M ç M, ô>Q M M
pU+ >„+ >„- #`M iQÈM; [m•M çÈB +mM; M; ? M? ç¢B ;B€ Î ç•v ç½ H•mX GÌB pW /S
i`ÁM- iWM; i¬M; ?„+ pK "T ç M M?Q iWM; çÊi b|M; +²M- MM MM FûQ iÈB # Q p•v M
?²M [m, H i¢Q i?„M? K°i i`"M i?S+ M; ?B K KBM? tm'i ?B M i`QÊ+ K„i ?¼X J°i [m,
?B M T?B m T?M Î F?QªM; F¬M; + Q ? B i`QÈM; - HŠM; H†M; M?bM M, K M; QÌB
+?ÊT M?€v ç-v b„+ t M? HK+ - ?"K +?S +€B ;b ç|`'i •K i`- pW M?bM M, K M; QÌB p
F?) [m, [m€BX J°i +¶ +?B M ç Q H"THÁ2 €M? ?²M; [m M; - i€M T?€i [m, F?Q +U+
Zm, iQÈM; [m•MX

hY .QÆM; +?•M M?•M F?) #ªQ K¼B M; QÌB +~M i?"M- `²B M?bM Zm, iQÈM; [m•M ?Ä
i?m° + T?~K iQÈM; [m•M- +| T?ªB H¬ M?` T?~K iQÈM; [m•M F¬M; \ G¬K b Q M; QÆ
[m ç•v K¬ çÈB\ôX

Zm, iQÈM; [m•M +QÌB F?2 F?) M|B, ôoB + +€+ M; QÆB ç M ç•v ç®B pÈB +?9M; i
h H¬ K°i i`QM; >„+ >„ i K ç¢B M?'i T?~K iQÈM; [m•M- i M; ¼B >„+ >„ æ Q o¬ æ`+
o¬ æ`+? iQÈM; [m•MX *€+ M; QÆB M; v F?B ç M >„+ >„ i?b +?9M; i i'i i?ªv ç m #E

F?Q +U+ i`¼M;- pW ç°i M?"T p"Q Zm, pU+- +?9M; i ç½ +ªK çEQ çQÊ+ `²BX *?ÌK½
ç½ ç M- ç M`²B i?b ç•v H" H9+ +?9M; i i?m i?"T +€+ M; QÆB- F?B M +?Q +€+ M; C
G9+ M"v GK+ o€M ç½ #„i F`T K¼B M; QÌB- M; ?2 i? HB M +QÌB HçM? M|B, ô"ˆM; p
F?¬M; çQÊ+5ôX .Si HÌB- GK+ o•M ç½ ?B M i?•M # M +çM? o¬ æ`+? [m, iQÊM; - L
+?|M; #çQ T?€i ?"Q [m M; ç T K„i- tm'i +?B m p•v #O æ Q o¬ æ`+?X h`QM; F?B
GK+ o•M p) HB M K°i H9+ +?QM KQÆB +?QM i?S+- K°i i`, K +?QM KQÆB i€K FB
päM; ;B| i?´B +kM; F?¬M; HÊi- F?¬M; M; WM; €T iÊBX
æ Q o¬ æ`+? HB M +QÌB F?MM; F?K+- i`QÌM; ç Q i`QM; i v H"TiS+ ?mv ç°M; - M;
GK+ o•MX *?Êi M; ?2 iB M; p M; •K •K [m, /` +O #BM? F?Q +?çK M? m- p¬ b® ?„
tQ+? [m M; ç T K„i; B Q T?QM; M? m [mv i HB i- imM; #„M` F?„TMÆB M?Q iWM;
i? X GU+ HQÊM; +QÌM; FQ+? p +?çK M? m F?B M i?•M i? GK+ o•M #` +?´M Hm
M? M? +?|M; H„+ KbM? /B +?mv M b M; # M iªX *ÁM æ Q o¬ æ`+? i?b +QÌB •K •K
M?9+ M?Q+? +?9i M`QX
GK+ o•M H„+ KbM? +?mv M i?•M ç M # M +çM? hY .QÆM; +?•M M?•M- i?´T; B¼M;
i?´i #çB- K¼B M; QÌB ?B M içB F?¬M; +¬M T?ªB iB M H M M[- K` ?½v ç°i T?€i`M
Hv F?ÄB bU +¬M; FQ+? +O [m, #BM?X "•v ;BÌ- ? B p`bQ i, L; çQ hmv i p`h?QÆ
i`K M?´i T?¬K iQÊM; [m•M ç| - o•M S?QM; T?K i`€+? çQçM ?"m- bQ T?K +MM; >S E
ç€M? `ôX
o•M S?QM; M|B, ôGK+ o•M ?mvM? " - +€+? +O ?mvM? F?¬M; ´M`²BX *?9M; i i•M
>„+ >` iB M M?"T ç M ç•vX :BÌ HçB #Ä çB M?Q i? - HB m +| ç€M; iB + H„K F?¬M; V
#B i ç•m +?9M; i HçB +| i? ç M çQÊ+ >| >²M h`b- H`v çQÊ+ S?QM; >²M T?M i?b
T?M i`QM; i v- Hk [m, p"i M"v F?¬M; /€K ç M ;¬M +?9M; i ç•mX
GK+ o•M i`WM; K„i M?bM ?„M- M|B iQ, ôæ çWM; Î ç| M`K KÆ ;B[# M M; "vX æ F
•K >²M H•K b QX Í ç| +?d +| K°i Zm, iB M K` .`+? pB M +O +?9M; i T?ªB tm'i ç°M
KÊB +? i`K çQÊ+X :BÌ ?mvM? +?Q ç #B i- H9+ ç| i?U+ i Zm, iB M F?¬M; #` +?9M
M¶B hY ©M? i?¬M FB K +kM; +ÁM F?¬M; i`W çQÊ+- `ä +?Q \ "•v ;BÌ- +?9M; i iB
M?´i ç`M? +| K°i Zm, iB MX L m tm'i ?B M i? K # ? v #®M +QMM [- +?9M; i +¬K
>½v >½v i?2Q T?•M T?| +O ?mvM? - iQ`M HU+ `9i` M; Q`B M; v5ôX .Si HÌB- L?Q
ççB i?`M? - K M; i?2Q FB K F?Q /QÆM; +QÆM; ?bM? i?`M? FB K ?bM? F?QªM; KQ
" M M"v- L; çQ hmv i p`h?QÆM; L; mv i çQ K„i M?bM M? m- ? B i? M? i?¬M FB K ç
hmv i i?B i`B M S?QÊM; ok \*Ym h?B M +O .`+? pB M- iQ`M i?•M # Q T?O ?mv M
M?Q #QÊK # v i`QM; ;B| - tBM? ç T pçM T?¬MX S?Q b m M`M; - K°i ççQ i? M? b„+
+?|M; tm'i ?B M- ?QÊM; H M i`B ;¬K HÈMX •K i? M? K i B M"v mv M +?mv M M?
ç M i¬M; i¬M; •K i? M? F€ /` - ç€M? +?Q [m, p"i H ?ûi HB M KB MX L; çQ hmv i b
T?QÊM; ?Q`M; ;BQÆM; +€M? - H, M; F?¬M; # v H MX L`M; ?û ç¬B K¬B tBM? i?ûi /
S?QÊM; JBM? T?|M; iÊB i¬M; K•vX h? M? b„+ T?QÊM; ?Q`M; H9+ M"v i?2Q F?Q i
+?mv M #B M i?`M? K°i ç¬m T?QÊM; ?Q`M; M?B m K`m b„+ HÈM F?QªM; K°i i`QÊ
hmv i # v p¼i H M + QX h` M ç¬m M`M; - #ªQ FB K tQ v i`ÁM- iY b„+ [m M; K M; [
içQ i?`M? K°i ççQ ?"Q [m M; iY b„+ T?´i ?B M +?B m ç` X æçQ FB K F?B +QÆM;
K°i ççQ iY b„+ [m M; i`K- M?Q Km®M ç•K tmv M i`B K•vX
*çM? ç| - h?QÆM; L; mv i iQ`M i?•M`M ?B M ?"Q [m M; K`m ?Q`M; FBK- F?Q i? K
ç`Q- ?QÊM; i`B + Q # v H MX L`M; i?ûi H M K°i iB M; i¬K i`-K- bQM; i?O H"TiS+
FB K [mv iX G"TiS+- T?€T [mv i i®B i?QÊM; i?¬M F€ +O S?QÊM; >Q`M; i?Q pB
@ tm'i ?B M T?¬ /B M çt+ iQM? ç°+ ?[m +O M|X "v ;BÌ- iQ`M i?•M h?QÆM; L; m
T?Q b m M`M; tm'i ?B M K°i ç¬m ?Ä T?QÊM; ?Q`M; p¬ +MM; ç T K„i- M;`M; H
;BQÆM; `K9 HQÊM- p¬ b® ?Ä /B K içB F?¬M; i`mM; •K €K M?ªv K9 - iQÊM; ?
?²M; K„H /` i?QÌM; X h?¬M FB K E?B m L; mv i +kM; +?d i?B M tQ v i`ÁM- K°i çç
#„M i?ŠM; H M i`B - +MM; pÈB iY b„+ [m M; ?Q +O L; Q hmv i ?bM? i?`M? K°i K
L?bM iW t - ?"Q [m M; +O ? B i? M? i?¬M FB K M?Q ç€M? HmB bU •K €K tmM; [
#„M H M i`B +MM; ? B +QM T?QÊM; ?Q`M; ?bM? i?`M? K°i ççQ T?QM; iÄ M; ?B K

T?~K iQÈM; [m•M æ Q o¬ æ`+? +O Zm, pU+- F?B M ?„M M?Q #` ;B K i¢B K°i +?¶X
L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv i ç²M; i?ìB T?€i ç°M; i'M +¬M; - ? B M¨M; i•K HB
[m M; i`K K°i iª K°i ?[m +MM; ç€M? iÈB M?'i T?~K iQÈM; [m•M K°i HQÊiX

æ¬B K„i K¨m t M? HK+ +O æ Q o¬ æ`+? H° p FBM? ?½BX >„M iU ?² T?€i ;B€+ ç
i?¬M FB KX L?bM ? B ç¢Q [m M; i`K +¬M; ç M- iQ¨M i?•M æ Q o¬ æ`+? H¨T iS+
+?mM; [m M? +?ÊT H|2 ?¨Q [m M; HK+ b„+ ç T?ÁM; M;U #ªM i?•MX hmv M?B M- L
? B M¨M; /Q +¬M; HU+ im pB ç¢B i,M; - H¢B i? K iQ¨M HU+ +¬M; FQ+?- p¨ +| H) /Q
ç`+?- M M bU T?ÁM; M;U t2K` +| p ``i v m i? X

> B ç¢Q [m M; i`K K°i p¨M; K°i iQK ?ÊT FQ+? ç€M? iÈB- /QÈB bU F?®M; +? +O
i?¨M? K°i ç¢Q [m M; +-m iQK p¨M; ç T K„iX Zm M; +-m M¨v i¢Q i?¨M? K°i F?¬M;
æ Q o¬ æ`+?X L;¢Q hmv i M?bM h?QÆM; L;mv i F?) M|B, ôh?QÆM; L;mv i- +?9M
i`B M- t2K +QB +| i? iB m /B i çQÊ+ Zm, iQÈM; [m•M M¨v F?¬M;X S?€i ç°M;5ôX

.Si HìB- ? B M[M?•M iQ¨M i?•M ?¨Q [m M; H|2 b€M; - MÆB Zm, pU+ •K €K ?B M`
Zm M; +-m K¨m p¨M; iQK ç| H¨T iS+ +Q H¢B- # M i`QM; +?S ç¬v F?Q iS+ i?¬M i?
pÈB [m, p¨i K¨ M|B- H¨ i?S ?Ov /B i +U+ K¢M?X :B[[m M; +-m- ?¨Q [m M; K¨m ç2

æ M K°i M; ¼M ç²B M?Ä M,K M;QÌB /WM; H¢B çB m iS+- G½M? :B >¨Q #B M b„+ F
çB m ;b i?“i +´ [m€B- +?•M M;mv M #` iB m ? Q ?²B T?K+ +?“K K°i +€+? /` i?QÌM;
bQ pÈB M?•M ;B M ;BÈB +?9M; i X L m ç9M; p”v i?b b m F?B iB M M?“T Zm, oQÆ
[m, p”i i?b +?9M; i b) i?“T T?–M #’i HÈBXô

GB m hBM? >²M i?–M b„+ M;?B K M;?` çQ K„i M?bM K¼B M;QÌB K°i HQÊi- M? :
>¨Q M|B i +kM; ç½ +ªK M?“M çQÊ+ - Zm, oU+ H` ç` #¨M +O [m, p”i i?Q+? ?ÊT +?
i ç M ç•v i’i M?B M b) ;†T T?ªB M?[M; ?¢M +? +O MÆB M”v- i`QM; ç| # Q ?¨K +ª
? v F?–B T?K+ +?•M M;mv MX hmv M?B M ç•v +kM; H` K°i +Æ ?°B ç ` M Hmv M-
HU+ i iBM `^M; +?9M; i b) +| i? ?Q¨M i?“M? M?B K pKX >B M i¢B- i?ÌB ;B M +C
T?ªB i”M HU+ T?K+ ?²B +?•M M;mv MX hbM? ?m®M; MÆB ç•v #B M ?Q€ F?–M; H
Zm, oU+ #’i +S H9+ M¨QXô

EB K o¬ h`–M [mûi K„i M?bM K¼B M;QÌB- KÎ KB M; M|B, ôJ¼B M;QÌB +S i¢K M;?
i`QÊ+ i?€K i?QM? iB M? ?bM? t2K +| ç°M; ioM? ;b F?–M;Xô .Si HÌB HB M F?ÎBp”
FB K M? M? +?|M; iB M i?ŠM; p T?Q i`QÊ+X ” v çQÊ+ +?WM; MY + M? ;BÌ- EB
M? M?“M; ?¢tm®M; [m M b€iX

*?d M?bM i?“v i` M K†i #B M M?[M; çÊi b|M; +m²M +m°M- p¬ b® #¼i bQM; imM;
M;?bM ç| ?„+ HB M i` M F?–M; i`mM; - +ªM? iQÊM; i?“T T?–M K„ H X J†i #B M in
•K €K i¢Q M M F?–M; ;B M M?Q K°i K†i ?„+ M; ¼+ pÈB p¬ b® +ªM? i`Q p) M M Î# M
M;¢+ çQ K„i [m M b€i K†i #B M- i?“i F?–M; i? iQÎM; `^M; MQÊ+ #B M MÆB ç•v H¢
M?Q p”v- [mª i?“i` i +´ [m€BX L?bM p T?Q t iWM; çÊi b|M; MQÊ+ ?„+ €K i`¨Q /•M
/`X

Zm M b€i tmM; [m M? i`QM; i?Q€M; +?®+- EB K o¬ h`–M H„+ ç–m +?m~M #` HB F?
K M? K¬M; ?„M i`¬M; i?“v K°i ?bM?ªM? iU M?Q K°i ?ÁM çªQ- i?Q„i ~M i?Q„i ?B M
ç–m EB K o¬ h`–M +?Êi M;•v ` - M?bM p¨Q M?[M; H¨M b|M; +m²M +m°M MÆB ?ÁM
ôZm, oU+ i?“i bU +´ [m€B- i¢B b Q ç°i M?B M tm’i ?B M K°i ?ÁM çªQX S?ªB +?,M;
MÆB i?–M #Q M?“i +O Zm, pU+- ç M; iQ¢ H¢+ i` M ?ÁM çªQ M”v\ô oW M|B pW
`i +| F?ª M,M; i`QM; HÁM; ?„M F?–M; F?ÄB KWM; i?–KX

LÎ K°i MK +QÌB ç„+ w- EB K o¬ h`–M H”T iS+ M;U FB K M? M? +?|M; [m v H¢B +?¶
?„M ?Q M ?d i?–M; #€Q, ôaQ i?9+- +QM T?€i ?B M ` T?Q i`QÊ+ +| K°i ?„+ çªQ
?B MX _’i +| i? ç”v H¨MÆB i¼ H¢+ +O Zm, oQÆM; i?“M?X >B M i¢B- +?9M; i +|

L;?2 i? +ª #®M M;QÌB K„i €M? H M M?[M; iB T?“M +?“M- GB m hBM? >²M M|B, ô
h`–M H¨ ç9M;X *?9M; i ?½v +MM; ç M ç| - /M b Q ?B M i¢B +kM; +?Q +| /’m p i;L
çQÌM;- +?9M; i +MM; tm’i T?€i5ô L|B tQM; /šM ç–m # M;QÌB +ÁM H¢B M;U FB K

LY ;BÌ b m M,K M;QÌB ç½ ç M # M #Ì ?„+ ?ªB- /WM; +?•M i` M K°i iªM; ç€ HÈMX h
ç2M imv M K¼B M;QÌB ç m F?–M; F?ÄB bYM; b®i- iU ?² M?Q F?–M; i? iQÎM; `^M
H¢B imv M K°i K¨m ?„+ b„+M?Q p”vX JK+ [m M; +?9 M?bM p T?QÆM; t - EB K o¬
çªQ F€ H¢ FB X h`QM; F?B ç| # M +¢M? ?„M K¼B M;QÌB ç m

+?,K +?9 M?bM p¨Q M?[M; M; ¼M b|M; +m²M +m°M ;B[#B MX

æ°i M?B M ?ÁM çªQ ?„+ b„+ H¢B tm’i ?B M i`QM; i–K K„i EB K o¬ h`–M- M´B #²M
M?Q K°i +?B + i?mv M M?“T M?– #’i ç`M? - i?Q„i ~M i?Q„i ?B MX h, Kd [m M b€i- ?
`i t F?B M +?Q M;QÌB M?bM +| +ªK ;B€+ F?–M; +| i?“iX æQ K„i i?Q€M; M?bM b
EB K o¬ h`–M M|B, ôJ¼B M;QÌB ?½v +?9 w- M; v ;B[ #B M T?Q i`QÊ+ K†i ç M; i
H9+ ?B MX L?bM iW i` M iU M?Q K°i M; ¼M M9B M?Ä ç M; M?“T M?– i?2Q +MM; ç

GB m hBM? >²M- h’i h?B M- æ¶ GU+ p¨ G½M? :B >¨Q +MM; M?bM- i`QM; K„i H°i?
M|B, ôh?Q€M; M?bM [m - ?ÁM çªQ iU ?² +ÁM `i t M?Q Î;B[#B M F?ÆB p”v- i¢Q
HmM;X S?ªB +?,M; Zm, oQÆM; i?“M? i`QM; i`mv M i?mv i ç M; i¼ H¢+ i` M ç| \ô

G½M? :B >¨Q M?bM p¨Q ?ÁM çªQ ç M; H”T HÌ ç| M|B pÈB ;B¼M; M;?B M;Ì, ôh?2Q
p”vX *?d H¨ +?9M; i ?B M i¢B +kM; F?–M; `ä Zm, pQÆM; i?“M? iQ¢ H¢+ i¢B T?QA

K°i H-M Qi ` +kM; +ÁM K°i +?9i ?B p¼M;- K¼B M;QìB M;?o b Q\ô

JK+ [m M; K¼B M;QìB ç m M?bM p"Q b„+ Kti GB m hBM? >²M t2K ¬M; i [mv i ç`M
#®M M;QìB GB m hBM? >²M +'i iB M;; ôv FB M +O :B >"Q +kM; i`MM; pÊB w i -
F?¬M; M?B mX >B M içB ç•v +kM; F?¬M; +| K°i ç` T?QÆM; M"Q F?€+ F?ª /o +| i
ç M ç| t2K [m K°i H-M #B i ç•m HçB +| i?m ?Qç+?Xô

æ¶ GU+ ç M; çSM; BK H†M; # M +çM? #'i +?Êi H M iB M; ?ÄB , ôE?¬M; #B i ?B M
M"Q- +| ;†T M?[M; iB M? +ªM? iQÆM; iU M?Q +?9M; i ? v +| ;b F?€+ #B i F?¬M; M
ç m Km®M #B i M?QM; +kM; F?¬M; B +| i? i`ª HìBX EB K o¬ h`-M M;?2 tQM; iU
b„+ ?B M K°i iB M?bM H½M? ççKX L?bM p"Q ?ÁM çªQ EB K o¬ h`-M M|B, ôæQÊ+
T?QÆM; M"v ?Q"MiQ"MF?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+ M;"v ç K- +kM; F?¬M; +-M T?
/Si HìB- h?B M GBM? i?-M FB K iÄ ?"Q [m M; M•M; #´M; i?•M ?bM? ?„M H M M?`
`ìB F?ÄB M?[M; M;QìB F?€+ +kM; M? M? i®+ T?B ?"M?- M,K i?•MªM? T?9i +?®+

L;U ?"M? i` M F?¬M; i`mM; i`¬M; tm®M; # M /QÈB H" ?„+ ?ªB K M? K¬M;- K¶B M;Q
+ªK M?"M F?€+ M? mX a m F?B [m M b€i F„ ?ÁM çªQ ç M; i¼ Hç+ içB i`mM; i•K
M? ;B¼M; ?ÄB EB K o¬ h`-M, ôo¬ h`-M- +QM ?B M içB +| +ªK ;B€+ ;b F?¬M;- i
i?QìM; ç M; tªv` içB ç•vX hU M?Q +"M; ç M ;¬M ?ÁM çªQ i?b +ªK M?"M M"v +"M;
;†T T?ªB bU iB M? M?Q p"v- [mª i?"i i" K¬M5ô

EB K o¬ h`-M M?bM H½Q `²B HQÈi M?bM # M;QìB +ÁM HçB ?ç ;B¼M; ç€T, ôE€ i
iU M?QM; F?¬M; `ä ç| H" bU pB + ;b- F iW F?B +?9M; i F?ÎB ?"M? çQÊ+ K°i H9+
H`K +QM +ªK i?'v F?¬M; v M- M M Hm¬M HQm i•K t2K T?Q i`QÊ+ +| tªv` pB +
M;?2 tQM; [m v HçB T?Q # M;QìB FB pW ç`M? +'i HìB- +?Êi H½Q i`¬M; i?'v K°i
M;"K KB M; HçBX

*€+? ç| F?¬M; t - Kti #B M ç M; ioM? H†M; #¶M; T?€i tm'i K°i +°i i?Ov i`K F?´M;
*°i i?m, i`K M"v çQìM; FQM? QÊ+ +?WM; ?ÆM KQìB i`QÊM; F K i?2Q p¬ b® iB M
i` M tm®M; i`¬M; [m, #Q p¬ +MM;X h?Ov i`K p¼i H M pÊB K°i i®+ ç°`'i KçM? i`Q
i`ìB + QX smM; [m M? i?Ov i`K M?[M; iB ?„+ b„+ ?°B iK HçB pÊB i®+ ç° +U+ M?
HQM; /çM; F?Q- [m'M [m M? i?m, i`K tQ v +?mv M HB M iK+ F?¬M; M;WM;X

*?SM; FB M i?m, i`K [m€B /` ç°i M;°i tm'i ?B M GB m hBM? >²M #B M b„+ [m€i H
?½v içK /WM; HçB çWM; iB M ç M M[X *?9M; i i`QÊ+ iB M ?½v t2K +| ç°M; ioM?
+MM; F?¬M; çQÊ+ H¶ K½M; F Q tªv` #B M +® M;Q" B w Km®MXô

GìB H½Q pW M;QM;- EB K o¬ h`-M ç½ H M iB M;; ô>½v i`¬M; HçB T?Q b m- MÆ
i`K- bU iB M? i?"i +´ [m€BXô J¼B M;QìB +MM; [m v HçB M?bM- [mª M?B M T?Q b
iQÆM; iU- +kM; K°i ?„+ HQM; /çM; F?Q F?¬M; M;WM; K9 HQÊMX

+?B m +U+ K¢M? p"Q i?Ov i`K t2K b QX *?9M; i i¢B ¢·v ¢½ iB m ? Q [m€ M?B m
M;QìB T?ªB ¢ F?îB idM? i?-M- /kM; +ªK ¢®B /B M pÈB M;mv ?B K M"vôX -

.Si HìB- iQ"Mi?·MEB K o¬ h`-M H¢B T?€i b€M;- h?B M GBM? i?-M FB Ki?2Q ¢!
p¬ +MM; ?MM; K¢M?X L?bM p"Q K°i ¢¢Q i?Ov i`K- K„i EB K o¬ h`-M H`T H€M?- i?
i`ÁM- T?€i` K°i ¢¢Q M;k b„+ [m M; ?Q +U+ K¢M?- M?„Ki?Ov i`K T?|M; iÈB- tm
+? M +?ti F?¬M; ;B M [m, #Q ;B[#®Mi?Ov i`KX

h?ûi iQ K°i iB M;- iQ"Mi?·MEB K o¬ h`-M HQm +?mv M +?·M F?Q- i`QìM; FB Ki
b„+ [m M; ?Q M?„Ki?Ov i`K +¬M; FQ+?X æ®B H¢B- M?[M; +QM [m M; HQM; ¢ M;
i`K +kM; T?€i` iWM; Hm²M; b€M; K"m €K ?²M; M?Q ¢€K iBM? p·M- iW iW ?bM? i
iQiX aS+ Hv i·K +U+ HÈM ¢~v K¼B K½M? HU+ î ;¬M` t - tªQ /B m M"v M; ,M +ªM T

æ¢Q [m M; i`K M;k b„+ pW ¢QÊ+ i¢Q` - iÄ €M? b€M; `U+ `Ð #„M p"Q [m M; +¬m
M` HÈM H`K +?`M ¢°M; #-m i`ìB- p M; p¼M; i`QM; F i; BÈB ¢t+ [m€M? F?Q iS+X
¢°M;- T?€i` €M? b€M; +QÆM; K½M?- i?-M FB Ki`QM; i v F?¬M; M;WM; +¬M; FQ
`ä iQX h` M #®Mi?Ov i`K- M?[M; +QM [m M; HQM; K"m €K ?²M; iW iW tQ v +?`K
+¬M; F`+? HB i+O EB K o¬ h`-M- ¢½ ?| i?`M? K°i ¢€K HQm [m M;- iB mi€M p¬

æ¢Q M;k b„+ [m M; ?Q b m F?B ¢°i T?€ [m M; +¬m- iB TiK+ +¬M; FQ+? i?Ov i`K
i? M? i`-K ?MM; H MiÈB- i?Ov i`K ¢2M ¢9 b m K°i ?²B /¬M +Q- +m®B +MM; +kM
#` iB m #B Mi`QM; +?ÈT K„i- H`K +?Q F i; BÈB [m, /` p®M +?ti +?) ¢°i M?B M +
i`QM; #¶M; +?®+ i HB i- iSi€MX .QÈB Kti #B M- ;B[? B +QM K„i [m, - ?"Q [m M;
T?|M; ` ? B ¢¢Q €M? b€M; ¢2M- K°i ¢¢Q ¢€M? i?ŠM; p"Q EB K o¬ h`-M- K°i ¢¢Q
+ÁM H¢B ?ÁM; M; ,M +ªM iB T SM;X

EB K o¬ h`-M ¢ M; HÆ HYM; ;B[ i`ìB- ¢°i M?B M ?ûi H M K°i iB M; FBM? ?½BX h¢
¢2M F`i # Q #¼+¬ F?¬M; M;WM; ?9i H`v +?·M M;mv Mi` M +Æ i? ?„MX EB K o¬ h`
/QÈB #B M H¢B ` ¢ÁM +¬M; FQ+? K¢M? K) M?Q i? - M M ?„Mi`QM; H9+ F?¬M; ¢
i?·Mi? X

>B K M;mv +`M F - EB K o¬ h`-M F?¬M; i? i`€M? +?Q +?·M M;mv M F?ÄB i`M i?
iQ"Mi #° +?·M F?Q ?° i? - p"Mi ? i +¬M; HU+ ¢®B F?€M; H¢BX æ¢Q ?„+ b„+ [m M;
;B[- Hm²M; F?Q iS+ [m, /` p"Mi +?mv M pÈB i®+ ¢° +U+ M? M?- F?¬M; M;WM; ?9i

*¢M? ¢| - GB m hBM? >²Mi?`v EB K o¬ h`-M ¢ M; M;mv F?®M- HB M ?ûi #ªQ K¼
i ¢ M +Sm o¬ h`-MôX .Si HìB- K°i ¢¢Q iY b„+ [m M; K M; iW #ªQ FB K +O GB m
M; v ?„+ b„+ [m M; i`K FQ+? ¢ MX æÁM +¬M; FQ+? +U+ K¢M? M"v H`K +?Q ?„+ b„
pšM F?¬M; ¢€M? i M ¢QÊ+ M|X h? M?QM; +?d +¬M +| #'v M?B m- EB K o¬ h`-M i
#¢Q T?€i- h?B M GBM? i?-M FB K T?€i` Hm²M; F?Q iS+ i?-Mi?€M?- M?`i +Y T?
i?Q€i` M;Q`BX

G½M? :B >"Q M?bM EB Ko¬ h`-M- i?`v ?„M b„i Kti i`„M; # +?- ? B K„i p¬ i?-M-
i?QÆM;X E?) H„+ KbM?- G½M? :B >"Q FûQ H`v EB K o¬ h`-M- +?mv Mi?·M ¢Ð
h?B M # M;QìBX GB m hBM? >²M b„+ Kti ·K i`-K M?bM Kti MQÊ+- M|B HÈM, ôj
[m€ [m, /`X >B Mi¢B F i; BÈB +` [m€B ¢| iB mi?`i- +?9M; i ?QÈM; H Mi` Mi?Q€
#®M M;QìB # v M;QÊ+ p T?Q ¢`i HB MX

J°i iB M; +QìB H¢M? HMM; ·Ki`-K +?Êi i`mv M ¢ M- K°i ;B¼M; M|B +`i H M, ôæ½
F?¬M; i?`v i?`i H [m€ ? v b Q\ L?B m M, K`²Bi¢B [m, ?ªB M"v +| i? ;†T ¢QÊ+ K°i
?mM; p"i Zm, o¬ L? M K" MiQ"Mi?Q€i ¢QÊ+- +€+ M;QìB +kM; ¢€M; Kti H„K ¢`vX
+?¢v F?ÄB M|¬ M?QM; F?¬M; b Q ¢"Q i?Q€i F?ÄB +?®M M"v ¢·môX

L, K M;QìB i`QM; HÁM; i?-K ;B"i KbM?- KK+ [m M; +?9i?` M?bM F?„T #®M ?QÈM;
p"i ;bX GB m hBM? >²M pW î T?Q b m #ªQ ?° #®M M;QìB iQ"Mi HU+ Hv F? B- pW
i¢B b Q F?¬M; /€K ?B Mi?·M` ;†T +?9M; i \ôX

ôh H" B ``E?ûXXX F?ûXXX F?û5 h H" Zm, ?ªB iGBM? bS ;BªX :†Ti `²B H" +€+
i¢B- ¢WM; M|B ;b ¢ M pB +`ìB F?ÄB MÆB ¢·v- #îB pb î ¢·v H" H½M? ¢` +O i 5ôX

ç€K ?„+ pK p¬ i? M? p¬ iS+ ç°i M?B M tm'i ?B M ç|M ç-m M,K M;QÌB M?|K GB m
F?Q i" €+ M? M? +?|M; # Q p•v H'v ?¼X o¬ b® iB M; pQM; HBM? F m F?|+- iB M;
i`mM;- ibM? +ªM? i?"T T?-M F?OM; F?B TX L,K M;QÌB K†i +„i F?-M; +ÁM ;B¼i K
ibM? FBM? ?½B i°i ç°X

*ªK i?'v +| K°i Hm²M; F?Q HQm /` i?QÌM; "T ç M tmM; [m M?- GB m hBM? >²M ?ûi
?° i? - +~M i?"M +QB +?WM; i" p"i +´ [m€B ç| +¬M; FQ+?- ç²M; i?ìB +?9M; i T?ª
i?Q€i F?ÄB MÆB M"v F?-M;ôX .Si HÌB- i`QÌM; FB K KçM? #çQ T?|M; ` - p¬ b® çç
i` M ç-m M,K M;QÌB ?bM? i?"M? K°i ç€K iY b„+ iBM? p•M #ªQ ?° ?¼X a m F?B T?
GB m hBM? >²M M„K H'v EB K o¬ h`-M- i?B i`B M T?€T [mv i +® bS+ # v M? M? p
h?B M- æ¶ GU+- G½M? :B >"Q # M;QÌB +MM; M;U FB K # v i` M F?-M;- #ªQ ?°
iQ`M HU+ # v i?2QX

hB M; +QÌB •K i`-K HçM? H)Q p M; p¼M; F?„T #®M T?QÆM;- i`mv M ç M i B M?Q
i?2Q M?[M; iB M; `®M; ;B" M /[+O [m, H - i?"i F?B M M;QÌB FBM? ?²M #çipQ X
T?B ?"M? Mû i` M H€+? /QÈB- iU ?² Km®M i?Q€i F?ÄB T?çK pB +¬M; FQ+? +m I
i? M? ç| +?QM? i?` H" ç M; p•v #O ?¼X a m K°i H9+- F?B ;B[ F?-M; i`mM; F?-M
M,K M;QÌB KÈB #bM? i•K- i?-K KWM; H" +m®B +MM; ç½ i?Q€i F?ÄB F?®M +ªM?X

L;U F?Q H½M; F?-M;- T?B ?"M? i?-M i®+- +?ŠM; K'v +?®+ ç½ # v çQÊ+ F?QªM;
#B M- M?½M i?-M æ¶ GU+ HçB H-M M[#B M b M; FBM? ?½B i°i ç°- M¶B F?B T b
MQÊ+- K [m, pšM iB T iK+ tm'i ?B M ;B®M; v M?Q +kX L?½M i?-M K M; i?2Q Hm²
#B m H° bU +QÌB +Êi- +? ;B m M?bM +?^K +?^K p"Q M,K M;QÌBX L;~M; ç-m M?b
;B| `Qi pB pm- +?Q i?'v H" ?¼ pšM ç M; # v M? M? p T?Q i`QÊ+X hçB b Q b m
F?QªM; +€+? bQ pÈB K†i [m, # M /QÈB HçB F?-M; t # Q M?B m\

L?bM #®M M;QÌB Î# M +çM?- ;QÆM; K†i ?¼ imv H° p K i KÄB M?QM; +| +?9i ?"B
?SM; pb ç½ i?Q€i F?ÄB [m, p"i `„+ `®B ç|X æ¶ GU+ i?Î M? H'v ?ÆB- M;[F?Q +|
M;QÌB ?½v M?bM tm®M; # M /QÈB `²B [mv i ç`M? t2K +| iB T iK+ T?Q +¬M; HU+
M;„M M;OB K" F?B M +?Q #®M M;QÌB HÁM; ç M; + Q ?SM; #¶M; i`-K tm®M;- ç²M;

EBM? ç°M;- F?B T bÊ- #B i?QÆM;- i?€M iS+XXX i?S i?-M b„+ ?¶M içT +MM; H9
M;QÌBX EB K o¬ h`-M ?ç i?'T i?•M M;QÌB M|B, ôh'i +ª M?[M; i?S M"v H" ;b- F?-
+ªM çQÌM;- ? v H" `ÆB p"Q K°i i?S F?-M; ;B M ?QªQ ?mv M ?Q†+ M"Q ç|\ôX

GB m hBM? >²M K†i K"v F?B T ?½B M?bM K†i #B M- M;[F?Q +ª FBM? M|B, ôZm,
ç®B pÈB +?9M; i F?-M; +| i€+ /KM; ;bX h t2K H-M M"v ç½ ;†T T?ªB Zm, pU+ m H
HÊB ?çBX +| i? F?®M; +? +ª F?-M; ;B M- F?B M +?9M; i `ÆB p"Q K°i +äB ?Qª
çQÊ+X >B M tmM; [m M? ç•v M?'i ç`M? +| K°i i-M; F i ;BÈB i?-M #Q- M m F?-M;
ç`M? F?-M; i? i?Q€i F?ÄB ç•vôX

h'i h?B M M|B, ô*?9M; i M M H`K ;b #•v ;B|` G`K b Q ç +| i? T?€ ;BªB çQÊ+ i-
i?'v ç|\ E i ;BÈB M"v bQ pÈB +€B H9+ M½v M?'i ç`M? F?€+ #B iX *€B H9+ M½v Q
K®B `^M; +?9M; ?ç Hç+ Î MÆB M"QX \*ÁM +€B M"v i?b ?Q`M iQ`M F?-M; `ä M| M^H
T?ªB T?€ ;BªB #^M; +€+? M"Q\ôX GÌB +O h'i h?B M ?-m M?Q M?^K p"Q K¼B M;Q
M"v +?Q B iWM; i`ªB [m - M M +ª MY F?„+ b m +kM; F?-M; +| B i?®i H M +•m M

hmv M?B M F?B K¼B M;QÌB ç`M? i?-M i`-K iQ bmv M;?o- i?b i? M? •K +O I GBM
>„M M|B, ôE€ i?"i- T?€ ;BªB F i ;BÈB M"v p¬ +MM; / /`M;X *?QM? H" T?ªB +| B
w H'v +€B +? i ç /šMX G'v K€m +O #ªM i?•M ç /šM- i?B i`B M E?'T >mv i S?-M
/ /`M; F? B T?€ i-M; F i ;BÈB M"vX *€+ M;QÌB ?B M içB ç M; Î ;B[I GBM? >Q o-
#^M; +€+? i?-M; i?QÌM;- i?"i bU poM? pB M F?-M; +| F?ª M,M;X

L,K M;QÌB M;?2 i? ;B"i KbM?X F?-M; ?B m b Q p` I GBM? bS ;Bª ç| HçB +?Q K¼
M?Q p•vX EB K o¬ h`-M M´B ;B" M M|B, ôGÌB +O [m, M|B H`K b Q iBM- M;QÆB M
i? K [m M i•KX *?9M; i M?'i ç`M? +| i? T?€ ;BªB F i ;BÈB +? i iB i M"v- M;QÆB ç

æQ K„i M?bM M? m- GB m hBM? >²M M|B, ô>B M içB- K¼B M;QÌB M M i`€M? HQ
ioM?X L?Q ;B| M m +?9M; i Km®M iW ;B[F?-M; i`mM; M"v # v [m F?ÄB F i ;BÈB

+€+? /mv M? 'i H" ibK K°i +QM çQÌM; F?€+ôX

L?bM Kti #B M- h'i h?B M ç°i M?B M M|B, ôæ +| K°i i? „+ K„+ - F?¬M; #B i Zm, o
i? "i? v H" /Q m HBM? Îi` M içQ` \ôX GÌB M"v F?B M #®M M; QÌB +ÁM HçB M?bM
iS +O ? „M H" ;bX GB m hBM? >²M HB M M|B, ôL; QÆB +| w ;b ?½v M|B ` +?Q K¼

ošM M?bM Kti #B M- h'i h?B M i`-K ;B¼M; M|B, ô*?9M; i ;†T Kti [m, - ? v +ÁM ;
t€+ H" ç½ H•K p"Q F?®M +ªM?X aU ibM? H9+ M½v K¼B M; QÌB ç m #B i`äX a m H
;Bª- M| M; QçB i`W pB + T?€i ç°M; K°i HQÊi iB M; K F m [m, F?|+ - +ÁM HçB F?¬M
F X *?9M; i M; U F?Q H, M; F?¬M; K°i ?²B `i H•m- imv i? 'v F?¬M; t /`+? çQÊ+ +
M; ?o i?U+ +? 'i +?9M; i ç½ +| /B +?mv MX sm' i ?B M ibM? ?m®M; M"v- F?¬M; M
H" i?2Q M?Q HÌB +O u GBM? bS ;Bª- +?9M; i #` ?½K p"Q ;B[F i ;BÈB +O ? „MX
/®B +?9M; i - +?9M; i +, M #ªM F?¬M; #` p•v i`QM; F i ;BÈB M"Q +ªX æB m /mv M
M; Î- ç| H" ;QÆM; Kti [m, #`v` /QÈB Kti #B M FB X hB m #®B M; ?o`^M; ç•v +| i
K" l GBM? bS ;Bª +® w i?B i`B MX E€i? "i Î /QÈB F?¬M; +| ;b +ª- ? „M i?¬M; [m /`
?mv MªM? - H" K K ?Q†+ i•K i`Q +?9M; i ôX

"®M M; QÌB M; ?2 i? ç m i`-K iQ- +~M i?"M T?•M iQ+? +€+ F?ªM, M; K" h'i h?B M ç
/QÈB- G½M? :B >"Q M|B, ô*€+? M; ?o M"v +kM; +| p" B T?¬M ç9M; - #'i [m€i +| K
M m p"i M"v H" M; Kv içQ- içB b Q l GBM? bS ;Bª F?¬M; tm' i M; ¬M ç idM? +?9M;
i`QM; K ?Q†+ \ *?9M; i M m F?¬M; +9B ç-m M?bM tm®M; i?b KQm F +O ? „M ?Q
;b`²B b Q\ôX

GB m hBM? >²M M|B, ôGÌB +O :B >"Q +kM; ?[m Hw- bU ibM? M"v +| `i M?B m
F?¬M; +?Q T?ûT T?•M ç`M? t2K +€B M"Q i?"i +€B M"Q ;BªX L?QM; M m T?ªB ibK
v tm®M; FB Ki` Kti [m, ç| +QB +| i?"i F?¬M; X _'i iB +H" M, K M; QÌB +?9M; i ?
M; mv M- o¬ h`-M HçB #` i?QÆM; M†M; - pçM M? 'i M m Î /QÈB H" Kti [m, i?"i- i?b
H•K M; mvX *?mv M M"v +¬M T?ªB p¬ +MM; +~M i`¼M; ôX

h'i h?B M M|B, ôhB m #®B M?"M i?'v l GBM? bS ;B" F?¬M; ç idM? +?9M; i KÈB H
i ç®B pÈB Kti [m, ç½ +| T?¬M 2 / - M M F?B #Ä +?çv F?¬M; [m v HçB /ÁK +?WM
i?QÌM; H„KX l GBM? bS ;Bª F?¬M; M? „+ M?Î- H" M| Km®M +?9M; i +ªK i?'v ;QÆM
/QÈB FB H" i?"iX J¼B M; QÌB M; ?o +QB Kti [m, M"v [m€ HÈMX L| /B +?mv M /QÈB
+kM; F?¬M; i? b€M? pÈB pB + i H, M; F?¬M; i` M i`ÌBôX .Q ç| +?9M; i +? „+ +? „
çSM; v M K°i +?¶ ç•mX h?2Q •K i? M? i`mv M ç M i B +?9M; i K" M|B- iBM `M; +
çQçM F?¬M; M; „M ç•mX

æ¶ GU+ M|B, ôaQ ?mvM? M|B HÌB M"v M; ?2 +kM; +| Hw- M m ?mvM? ç½ F?ŠM; ç
t2K b Q ç i`€M? +?Q K¼B M; QÌB F?ÄB T?ªB K' i i?ÌB ;B MôX h'i h?B M M?bM ? „M
K°i +?9i- M iQ" M H" i` M ? i5ôX

L? ; "i ç-m- i?•MªM? æ¶ GU+ F?) +?mv M- ç-m tQ v tm®M; /QÈB- +?•M ?QÈM; H
K°i ççQ ?"Q [m M; K"m çÄ?²M; X Gm²M; FB K [m M; /`B F?QªM; K°i i`QÈM; M? M
Î Kti #B M T?|M; iÈB- +?ÊT K„i ç½ ç€M? i`9M; ? B K„i +O Kti [m, X >"Q [m M; H
+QÆM; K½M? H" K +?Q Kti MQÊ+ +²M H M iWM; çÊi b|M; - ? B +QM K„i [m, ?B M H
+m°+ +?d HQ€M; K°i +€B H" iB m i€M K' i /çM; X

æ¶ GU+ ç°M; i?•M- çWM; HçB i` M Kti MQÊ+ +€+? F?QªM; # i`QÈM; - M?bM F„ t
?mvM? - ?mvM? M|B `i ç9M; - +€B M"v +, M #ªM +?d H" ?mv MªM? - +?9M; i #` l GB
F?¬M; # v H MX

E?B æ¶ GU+ # v H M +€+? Kti MQÊ+ F?QªM; M, K i`QÈM; i?b K°i Hm²M; b|M; +U+ H
M? „K M; v i?•M ?bM? æ¶ GU+ K" T?|M; iÈBX hW # M i` M- h'i h?B M +ªFBM? i?ûi
;b iÈB M; QÌB tmM; [m M? - çB M +m²M; # „M M; QÌB tm®M; Kti MQÊ+X oW H Q çB
+~M i?"M- i`€M? M? M? H M- F?¬M; XXX çWM; 5ôX Gm²M; F?Q çÄ ?²M; # Q [m M?
+¬M M? M? +?|M; # „M tm®M; Kti #B MX

:B[F?¬M; i`mM; - GB m hBM? >²M ?ûi HÈM, ôh'i h?B M K m HMB HçB- M; mv ?B K
h?B M /M +| ;†T M; mv ?B K +€+? K'v +kM; F?¬M; i? K M; ?2 ¬M; h M|B ;bX G½M?

i?9+- ;BÌ +?9M; i iQM? b Q\ Zm, ?^aB M^v/QÌM; M?Q F?¬M; Mm®i K'i bBM? HBM?
GB m hBM? >²M i?¬M b_„+ #B M +?mv M #'i ç`M?¬ K†i ç¬v Qm T?B M M|B, ô:BÌ i
MÆB [m, /` M<sup>v</sup> bU i bM? +´ [m€B ;b +kM; +| i? +| +<sup>a</sup>X o`M ç i HQ M?`i?B M ;BÌ i
H`K b Q i [m v p ;B Q T?| pÈB L?Q pB M çQÊ+¬ +<sup>a</sup>? B M M +~M i?`M- i tm®M; ç
+?Q ?¼ iU M?B M ;†T M¢M- M m F?¬M; +?9M; i F?¬M; +ÁM K†i Kk B M`Q i`Î p ôX
M? M? +?|M; # v tm®M; /QÈBX
:B[F?¬M; i`mM;¬ K°i ç¢Q ?<sub>„</sub>+ pK +?Êi tm`i ?B M- •K i? M? +QÌB +Êi H M? H^aM
F?¬M; iBM HÌB i M|B `` +| ?®B ?`M +kM; F?¬M; F`T `²BX :BÌ i b) çQ +€+ M; QÌE
ç•vôX .Si HÌB- K°i Hm²M; F?Q iS+ [m, /` +U+ K¢M?¬ ?`T HU+ •K b•m iU h?€B aÆ
K_„i ç½ H`K +?Q EB K o¬ h`¬M p` G½M? :B >`Q H9+ M^v+?•M M; mv M ç¢B i`M ?¢
h` M K†i MQÊ+¬ h`i h?B M iQ`M i?•M T?€i ?²M; [m M;¬ iQ`M HU+ i?B i`B M T?€T
FQ+? K†i [m, Î ;B[#B MX *?SM; FB M +^aM? æ¶ GU+ ?`Q [m M; [m M? i?•M `i v r
ç^aQ H°M tQ v i`ÁM i?2Q tQ€v MQÊ+ F?B ~M F?B ?B M ;B[+€B KB M; HÈM +O K
H•K imv i +^aM?¬ b_„T bY #` Mm®i K'i- h`i h?B M +U+ F€T?šM M°- FB K [m M; F?¬
HB M iK+ +¬M; FQ+? K½M? HB i p`Q ? B +QM K<sub>„</sub>i i` /` +O K†i [m, X
GB m hBM? >²M ç M; +?m~M #` ;B9T h`i h?B M- M?QM; M;?2 HÌB M|B +O I GBM?
M; mv- M; ~M; ç¬m M?bM H M- H`T iS+ H° p FBM? ?Q`M; X L?bM EB K o¬ h`¬M p` C
/²M ? i +?•M M; mv M +ÁM H¢B- i^a i?O T?€+? ` K°i +?QÌM;¬ KQÊM HU+ #_„M M; QÊ
v M? M?¬ ?| i?`M? K°i #|M; KÌ- K M; i?2Q K°i ç¢Q iY b<sub>„</sub>+ FB K i`K M?„K i`ÌB +
> B Hm²M; +QÌM; FQ+? ç M iW ? B ?QÈM; M; QÊ+ M? m- K b€i i¢Q ` M?[M; iB M;
H|2- K°i Hm²M; ;B| #`B bÆM ç<sup>a</sup>Q ?<sup>a</sup>B +m²M; HQ¢M [mûi ` iS T?Q X GB m hBM?
KB M; ç½ S +?9i ?mv i iQ+?X a m K°i +?B m iQ`M HU+¬ +€B i? ûT tm®M; iW iW
i?ÌB- EB K o¬ h`¬M p` G½M? :B >`Q M? M? +?|M; +?ÊT +Æ ?°B +?mv M i?•M ç M
i?¬M b_„+ M; QM; i`¼M; +?9i?` T?Q i` M ç¬m X
hB M; +QÌB •K i`¬K H¢M? HMM; p M; H M- ç€K ?<sub>„</sub>+ pK iW iW ?B M ` +€+? ç| K°i i`
pK i?`B iÈB K M; i?2Q p¬ b® i?•M <sup>a</sup>M? KÌ <sup>a</sup>Q F?¬M; ` ?bM? /€M; ;b- M? M? +?|M
GB m hBM? >²M- EB K o¬ h`¬M- G½M? :B >`Q p` h`i h?B MX E?„T MÆB- i¬M; i¬
K¼B M; QÌB +| +^aK ;B€+ M?Q F?¬M; ;B M b®M; +O ?¼ F?¬M; M; WM; #` i?m M?Ä H
h`i h?B M H9+ M<sup>v</sup>?Q`M iQ`M F?¬M; [m M i•K ;b ç M K¼B +?mv M tmM; [m M;¬ M?
+`M; H9+ +`M; v m K` K<sub>„</sub>i t¢ ` ? B Hm²M; ?mv i [m M; çÄ M?Q K€m- +?SM; iÄ +Æ
çB KX h`QÌM; FB K +O +?`M; tQ v i`ÁM- p) ` K°i ç¢Q FB K [m M; /`B +Ð i`, K i`Q
b€M; K`m çÄ ?²M;¬ M?„K M; v tQ€v MQÊ+ +?mM; [m M? i?•M i? +O æ¶ GU+ K` i
[m M; +?Êi i, i- K°i iB M; M` HÈM H`K #_„M i mM; iWM; ç| ?Q MQÊ+ H M i`ÌBX h`i
tQ€v MQÊ+¬ M?`M i?`v MQÊ+ #B M tmM; [m M? +| ?`T HU+ `i K¢M?¬ +m²M +m°M
M; Q`B +O +?`M; p` M?Q Km®M ?9i +<sup>a</sup> i?•M i? +?`M; p`Q i`QM; X
JK+ [m M; ;QÌK ;QÌK M?bM æ¶ GU+ ç½ #m¬M; tm¬B- h`i h?B M p`M +¬M; HU+ iQ`M
#` M<sub>„</sub>K H`v +Æ ?°B b®M; +ÁM +m®B +MM; M^vX æ°i M?B M i^a i?O +O h`i h?B M T?
T?^aM HU+ +U+ HÈM ç~v i?•M M; QÌB i?Q€i Hv F?ÄB tQ€v MQÊ+¬ M?„K ?QÈM; æ¶ C
H`v i v æ¶ GU+X h`i h?B M i?ûi H M K°i iB M;¬ +?•M M; mv M iQ`M i?•M T?€i ` K°i
K¢M?¬ i^a i?O T?€+? i? K K°i +?QÌM; M[- i¢Q HU+ T?^aM +?`M- FûQ æ¶ GU+ i?Q€i
L?bM bQ ç - +m®B +MM; h`i h?B M +kM; H° p ?`B HÁM;¬ ? B K¬B F?) M? +?¬ T?
GU+ ? B K_„i p¬ i?¬M M?bM h`i h?B M- H9+ M^v b_„+ K†i M?Êi M?¢i M?Q M; QÌB +?
K°i iB +^aK FQ+? t2M HšM t9+ ç°M; X h`i h?B M +?MB p i K€m- M? KdK +QÌB- iQ`
[m M; /bm /`m- # Q H`v i?•M i? æ¶ GU+¬ +® ;„M; # v H M i` MX
G9+ M^v- I GBM? bS ;B^a ç M; T?€i ç°M; çÁM +¬M; FQ+? K¢M? FBM? M; QÌB- p•v #
i?b EB K o¬ h`¬M i?` ` K°i M; KK K€m iQÆB- b<sub>„</sub>+ K†i +?mv M b M; i`„M; # +?X G
i? - K_„i H° p imv i p¼M;¬ F?¬M; M; Ì I GBM? bS ;B^a HÈB ?¢B M?Q p`v- t2K ` # M
i?•M MÆB Zm, pU+ M^v `²BX

G½M? :B >"Q M?bM GB m hBM? >²M- F?) M|B, ôaQ i?9+- çWM; MªM +?QX *?d +
+kM; F?¬M; / /"M; #Ä +m°+X hQM? iËB ;B| +?9M; i +?•M M;mv M çΦB i´M- M m F
bS ;Bª i?b +?Q Qi +| i? +?Q M?K+ i?•M M"v `ÆB tm®M; #B M- +ÁM M;mv M i?¬M
ç"Q i?Q€i çQÊ+ MÆB M"vôX

GB m hBM? >²M M;?2 HÌB ;B"i KbM?- M?bM G½M? :B >"Q K°i +€B- i`QM; K„i ?B
?„+ pK M? M?"M; M?Q K°M; M?QªQ M; "v + "M; i?m M?Ä HΦB tmM; [m M?X GB m
?„+ pK M?bM +| p ç T ç) FB F€i?U+ ?mM; ?B K /` i?QÌM;X h`QÌM; FB K F?) `m
;B¼M; M|B, ôL|B ? v H„K- +?9M; i [mv i F?¬M; / /"M; ç-m ?"M;- M?"i ç`M? +MM;
+ Q i?'TX > B M;QÌB M;?2 ç•v- M m F?¬M; T?ªB H" pΦM #'i ç„+ /o i?b F?¬M; çQÊ+
tm'i i?¬M +?çv çBX Í +?¶ Zm, pU+ M"v- K¬M +¬M; T?m HÊB ?ΦB M?"i H" >| >²M ç
>| >²M çΦB T?€T- +€+ M;QÆB +ª ?bM? HšM i?¬M ç m #` /B i- F?¬M; +| +Æ ?°B
+O l GBM? bS ;Bª- M?"i ç`M? iBM? i?¬M; >| >²M çΦB T?€Q- /Q ç| +€+ M;QÆB M?
+?9M; i # M;QÌB i?B i`B M h K L;mv M Zmv L?'i i?m"i- H`v h?B M GBM? i?¬M FB
t2K +| pQÊi i?Q€i çQÊ+ F?¬M;X GΦB ç•v- #„i ç-m +?m`M #`5ôX

.Si HÌB- GB m hBM? >²M +MM; EB K o¬ h`¬M p` G½M? :B >"Q iK HΦB K°i +?¶- i?"
+?m`M #`X L?•M pb # M;QÌB ç m H" M;QÌB +O h?B M EB K pB M- T?€T [mv i Hmv
;B®M; M? m- /Q ç| pB + i?B i`B M h K L;mv M Zmv L?'i p¬ +MM; / /"M;X " M;QÌ
i?•M i? M? M? +?|M; tQ v i`ÁMX h?2Q i®+ ç° [m v + "M; H9+ + "M; M? M? ç| - Hm²M
Q i`MK # M;QÌB p`Q ;B[X S?Q i` M ç-m- h?B M GBM? i?¬M FB K +| bU M¶ HU
T?€i K°i çQ"MM; k b„+ [m M; ?Q i?¬M i?€M?- F?¬M; M;WM; #`M? i`QÊM;- mv HU

L?bM # M;QÌB HB M i?O- iB M; +QÌB HΦM? +O l GBM? bS ;Bª F?¬M; M;WM; i`mv
?„+ b„+ +?ÊT K°i +€B- K°i çΦQ ?„+ pK FBM? M;QÌB tm'i ?B M T?Q # M T?ªB +O
smM; [m M?- p¬ b® ?„+ªM? imM; ?Q"MM? ;B Q i?€+- F?Q iS+ [m, /` +QÆM; K½M?
[m M; +¬m K"m ç2M- K M; i?2Q ?'T HU+ +U+ KΦM?- +m²M +m°M i?m ?9i +?•M F?Q

>ûi H M K°i iB M;- h?B M GBM? i?¬M FB K iÄ ?"Q [m M; M; k b„+ - iW iW tQ v i`Ä
K"m ç2M ç| T?€i HU+ +¬M; FQ+?X æ²M; i?ÌB- GB m hBM? >²M # M;QÌB ?| i?"M?
M? M? +?|M; i?2Q b m h?B M GBM? i?¬M FB K- +QÌM; FQ+? ç°i T?€X l GBM? bS
i?O i`QÊ+ M;U+ p) i?"M? i? i?m"Mi?B M- H"TiS+ iΦQ ` K°i [m M; +¬m K"m ç2M
F?OM; F?B T- p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M T?Q i`QÊ+ Kfi ?„MX L?bM M; k b„+ [m
bQM; i?O +O l GBM? bS ;Bª ç~v K°i +€B- Hm²M; [m M; +¬m K"m ç2M ç| #„M i?šM;
> B Hm²M; FbM? HU+ +| iQM? +?'i iQÆM; TªMM M? m M M H"TiS+ T?€i HU+ ç®B
` M?[M; iB M; M´ HQM; i`ÌB HÍ ç'i- -K -K HB MiK+X

:B[H9+ +?ÊT M´ çMM; çMM; ç| - i?•M i? h`i h?B MiW iW M•M; + Q `²B #` #„M ` t

hWM; ;B¼i K€m iQÆB S ` T?B m i€M i?2Q ;B| - F?mM; +ªM? KÌ K`i ?¶M ç°MX >"
M; k b„+ [m M; ?Q b m KQÌB ? B +?B m +¬M; FQ+? ç½ i`Î M MªK çΦKX Zm M; +¬m
M?Ä- +m®B +MM; +kM; iB m i€M M?QÌM; HΦB +?Q Hm²M; F?Q ç2M M?Êi M?ç iXX

•M? b€M; i`Î HΦB- b„+ [m M; ?QªK çΦK M? M? +?|M; #B Mi?"M? #´Mi? +O # M
M;QÌB ?¼H9+ M"v F?|2 KB M; ç m S K€m iQÆB- Kfi K"v i`„M; # +?- i?¬M iB M? i
M;Q`B- l GBM? bS ;Bª ç„+ w +QÌB F?~v- M|B, ôh?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM bÈK M[- +€
•K i`-K ç| iU M?Q +•m ?²M K •K iW ç` M;K+ p¼M; iËB- H`K +?'M ç°M; i•K HBM?

dRX >²B dR @ Zm, oU+ L;° *®

L?bM tmM; [m M?- GK+ o•M M|B, ôo•M S?QM;- +kM; ç½ F?€ t `²B- ç ibK t2K +| -
p"i F?¬M;X *?9M; i ç½ T?B ?"M? ;¬M MY M; "v `²B- Qi M?'i +kM; ç M ? B i`,K /tk
ç°M; ioM? +kM; F?¬M; +| \ôX

o•M S?QM; i?¬M b„+ +´ [m €B- M?bM #®M T?Q - bQM; M?½M ~M ?B M i? M? ?²M
KK+ ibK FB KX L;?2 GK+ o•M ?ÄB- HB M i`ª HÌB, ôLÆB M"v- ç9M; H" K°i ç` T?Q
#®M T?Q [m, F?Q # Q i`MK- F?¬M; M?bM i?'v #'i F€ [m, p"i M`QX hΦB ç•v F?€+ #

KÈB #QÊ+ +?•M p"Q Zm, pU+- M; QçB i`W ;†T p¬ b® [m, p"i içB H®B p"Q- +ÁM HçB
>„+ ?";†T çQÊ+ [m, p"iX L; Q" B` - F?¬M; ;†T i? K çQÊ+ ; b- F?¬M; Hw M"Q ç` T?
+| H`v K°i [m, ?²M çÆM ç°+ M"Q ? v H" +?9M; HçB ~M i`®M içB K°i MÆB M"Q ç| \ôX

hY .QÆM; +?•M M?•M M; ?2 tQM; HB M M|B, ôh M; ?o`^M; çB m M"v F?¬M; ç9M; -
içB b Q F?¬M; ;†T çQÊ+ K°i [m, ?²M çÆM ç°+ M"Q\ "i [m€ +?9M; i ç½ ibK FB K b
M?Q iB M M?"T i?•K bÆM ççB i`ç+? Î M?•M ;B M- +, M #ªM H" F?¬M; +| /'m +?•M M

GK+ o•M M?bM tmM; [m M?- M? M?"M; M|B, ôaQ T?K p" K¼B M; QÌB çÊB +QM Î ç•
i?€K tûi i`QÊ+ F?B [mv i ç`M?ôX L, K M; QÌB M?bM p"Q i?•MªM? GK+ o•M- M?½M
M; ç+- F?¬M; ?B m GK+ o•M Km®M ibK FB K ; b /QÊB ç`iX >ç i?•MªM? tm®M; /QÊB
K†i ç`i- i?•M i? /B ç°M; F?„T #®M T?Q M? M? M?Q +?ÊTX æQÊ+ K°i pÁM; - M?½
K°i iB M; ?B ?Q†+- v LB K h?¬M " iS+ i?b tm`i` KQÌB # ççQ- K¶B ççQ T?€i` i
+~M i?"M i?€K tûi ç°M; ioM? #®M T?Q X h` M i?•M GK+ o•M ?„+ b„+ [m M; ?Q KÌ
;B M m €K M"v K¼B M; QÌB M?bM F?¬M; i?U+ `ä`"M; X *~M i?"M [m M b€i tmM; [m
T?€i ?B M` K°i b® çB m HçX G9+ M"v +| +?QM ççQ v LB K h?¬M " T?ªM?²B [m
K°i ççQ v LB K h?¬M " i` tûi +€+? ç•v # i`, K /†K [m v i`Î HçB +?"K ?ÆM T?€i ?
iS+ i?"T T?¬M +` [m€B- `i KÄM; K M? v m Êi- H9+ ~M H9+ ?B M F?¬M; `ä`"M; X *
" pšM ç M; ibK FB K tmM; [m M? pÊB K°i i®+ ç°+U+ + QX

L?bM M, K M; QÌB T?Q i` M- GK+ o•M i?'v ?¼ ç M; ibK FB K tmM; [m M?- i`QM; i
/`BX hçB ?Q" M +ªM? M?Q i? M"v- M m tãv` pB +; b i?b /M +?Q +?"M; +| #ªM HoM
i?B i`B M çQÊ+X hoM? H" T K°i H9+- +m®B +MM; # ççQ v LB K h?¬M " +kM; T?
M? +? KB M; ç-v M; çQ iB m- M; U FB K ç`M; F?¬M; # v H MX L?bM GK+ o•M- o•M
?mvM? ibK FB K /QÊB ç| +| T?€i ?B M çB m ; b F?¬M; \ôX GK+ o•M M?bM M, K M; Q
[mª i?U+ ç½ T?€i ?B M K°i b® M; ?B p`M Î içB T?Q i`QÊ+ +€+? ç•v F?QªM; # i`, K
i?¬B- pW çB pW M|B +?Q iB i FB K i?ìB ;B MôX L|B tQM; - L?Q v h•K >²M FB K i
o•M M; U F?¬M; # v p T?Q i`QÊ+X

æ M; # v- GK+ o•M M|B pÊB hY .QÆM; +?•M M?•M, ô*QM +ªK i?'v ?B M içB +?9M
hçB M?•M ;B M ;BÊB Hm¬M Hm¬M i²M içB i?U+ i? M; v T?Q i`QÊ+ K„i +| i? M„
ç` T?QÆM; +Q i`9 +| T?ÁM; ®+ ?Q†+ ;B i` M; X L?QM; Zm, pU+ H" i?m°+ p [m, p
+?9M; i M?bM i?'v +| i? H"ªQ; B€+- F?¬M; H) [m, p"i +kM; +Q M; K i`QM; T?ÁM; ([m, p
[m, p"i +Q i`9 i` M K†i ç`i F€i ?"i H" ç½ b B- +| # Q ;BÌ +?9M; i M; ?o M? [M; [m, p
MÆB M"Q ç| F?€+ pÊB +?9M; i \ôX

GÌB +?"M; pW i?®i F?B M hY .QÆM; +?•M M?•M p" #®M M; QÌB ç m M; ~M` - F?¬
GK+ o•M çQ` K°i F i Hm" M M?Q p"vX L?bM p T?Q i`QÊ+- h?QÆM; L; mv i M? ;
p"v i?b ?B M içB +?9M; i T?ªB çB ç•m ç ibK FB K- +?9M; i F?¬M; ? #B i i" T iç
+kM; M?Q F?¬M; #B i +?9M; ~M +Q içB T?QÆM; M"Q \ôX

o•M S?QM; /o M?B M F?¬M; ç²M; w- M|B, ôL m ?mvM? M|B [m, p"i ~M /QÊB HÁM;
` F?Q iS+ +O +?9M; X o"v içB b Q H•m p"v K" +?9M; i +kM; F?¬M; T?€i ?B M çQ
M; ?o ;Bª i?mv i +O ?mvM? F?¬M; ç9M; - F?ª M, M; ç| F?¬M; HÈMXô

GK+ o•M çB K M?B M +QÌB ç-v ~M w, ôo•M S?QM; - ç +?SM; KBM? çB m M"v- ?mv
i`QÊM; - ç ?½v t2K +| i? i?€K tûi çQÊ+ ç°M; ioM? +O ?mvM? F?¬M; \X >½v +® ; „
+| F i [mª ; b- +?9 w ?mvM? #„i ç-m ç•v5ôX L|B tQM; +?ÊT K„i i?•MªM? ?ç tm®M; -
iS+- ~M /'m [m M; ?Q - i?•M i? GK+ o•M iU M?Q iB m i?'i ;B [F?¬M; ;B M i, K i®

o•M S?QM; +QÌB ? ? F?Q€B +?Q M|B, ô> v +?Q GK+ o•M ?mvM?- /€K i?€+? i?S+
imM; iQ+? +O ?mvM? +?Q +QBôX L|B tQM; - ? B i v T?Q i`QÊ+ F i i?"M? ?bM? T?
?²M; [m M; ?Q ~M ~M ç°i M?B M tm`i ?B MX L?bM p T?Q i`QÊ+- o•M S?QM; p`M
F?) K°i iB M; , ôEB m F?B M p¬ +U+- •K /QÆM; i€ T?€T- ?B M5ôX hS+ i?b- i`QM
[m M? ?B M` i`QÊ+ K„i ?„M `i`ä`"M; - K¼B p"i ?Q" M iQ" M ?B M ?B MX h? M?QM
+ª K°i +?9i F?Q iS+ ? v i?•MªM? GK+ o•M +kM; F?¬M; i?'v M?bM i?'vX

L, K M; QÌB i?•K i•K +?'M ç°M; - o•M S?QM; F m H M K°i iB M; Hç HMM; K†i M; ~M iÁ

o•M S?QM; F?¬M; ibK çQÊ+ +?¬M; HB M ?"K ?U+ `ûQ, ôGK+ o•M ?mvM?- ?mvM? i
` t ç i`®M- M m ?mvM? Î;-M ç•v iϕB b Q ç HϕB F?¬M; i?'v F?Q iS+ pÈB i?•M ^aM
oW M|B tQM;- i? M? •K +O GK+ o•M iW ? B KQÆB i`QÊM; i`mv M HϕB, ôo•M S?
KQÆB i`QÊM; i?¬B K"- i? M"Q +| i` ` çQÊ+ ?mvM? F?¬M; \ô

L,K M;QÌB +^aFBM?- M?bM p T?Q i`QÊ+ +| K°i çϕQ [m M; ?Q p¬ i? M? p¬ iS+ tm

GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B, ôZm, pU+ +| # Zm, oQÆM; i?`M?- F?¬M; #B i T?•M #® I
b Q MÆB M`v `i F?| ;†T çQÊ+ [m, p`i•K ?²MX æ ç½ iWM; t2K tûi M; Q`B F?m pU+
[m, p`i çÆM ç°+ M`Q- M?[M; bU ibM? M`v +| H) bQ ?mvM? +kM; #B i +?S\ô

S?QM; oB M .QÆM; M|B, ôh?2Q M?Q ?mvM? #B i- # M i`QM; Zm, pU+ +| # +QM b
•K h?B ;B M; p`o¬ >²M ;B M; X .ÁM; +?ªv +O # +QM b¬M; M`v ;B Q M? m i?`M? ?
i?`M? K°i ç` pU+ #` T?QM; # ?Q`M iQ`MX " Zm, oQÆM; i?`M? T?•M #B i iQç Hç
+O # +QM b¬M; +kM; T?•M #® i?`M? ?bM? i K ;B€+X aÎ /o K` K¼B M; QÌB F?¬M;
M`Q H` /Q MÆB M`v `i ; -M pÈB Zm, pQÆM; i?`M?- K¼B [m, p`i ç m +Q i`9 i`QM; ç
i`W bU ` p`Q +O [m, [m•M- i?b F?¬M; i? ibK i?`v K°i [m, p`i•K ?²MX Zm, p`i M`Q
F?¬M; +| F?ª M, M; - #ÎB pb # +QM b¬M; çSM; iU p`Q M? m içQ i?`M? K°i ççQ F i
p` # M M; Q`B ?Q`M iQ`M +€+? HvôX

æSM; ÎK°i # M- # M[iY ç m i`-K K†+ F?¬M; M|B- o•M S?QM; H•m F?¬M; i?`v B ç
#Si`Si +?2M p`Q, ôh?ªQ M`Q #¼M ç ibK FB K MY M; `v i`lB- K°i +?9i tQm +kM; F
M?Q p`vX S?ªB `²B- bQ ?mvM?- ?mvM? Î ç•v ç½ M?B m M, K- içB b Q F?¬M; i`Î p
ç•m- .`+? pB M +?9M; i ?B M içB `i T?QM; [m M; - F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÊ+ ç•v
+QÌB iQ F?Q€B +?QX

S?QM; oB M .QÆM; M?bM M?bM K¼B M; QÌB- /Á ?ÄB, ôaQ i?9+- .`+? pB M +| +?n
;b p`v\ô hY .QÆM; +?•M M?•M +QÌB i`ª HìB, ôJ`v M, K M v .`+? pB M T?€i bBM? M
pB M ç½ i`Î i?`M? GK+ pB M +?B i?O `²BXô

S?QM; oB M .QÆM; iQ`M i?•M `mM; ç°M; M?bM hY .QÆM; +?•M M?•M- pW M; ç+
+?†i i v H½Q ?ÄB /²M, ôh?"i b Q- pB + M`v tªv ` F?B M`Q- B ç½ K M; HçB pBM
K m M|B +?Q +QM #B i- H` B- Î pB M M`Q\ôX

hY .QÆM; +?•M M?•M KdK +QÌB F?¬M; M|B- çSM; K°i # M o•M S?QM; ?QM; T?'M
/MM; L; k G¬B *?QM? h?B M [mv i imv i F,, K` i`QÊ+ ç•v +?Q +| B Hmv M i?`M?- ç
[mv i .B i h?B M [mv i- H`K +?Q .`+? pB M H`v çQÊ+ p¬ i?QÊM; pBM? [m M; ? ?
H9+ ç| i`i +ª + Q i?O +O h?B M EB K oB M- ç m Km®M T?O M?"M i?`M? iQ+?- ?¼
#`B i`W F i [mª i`"M ç`m- i?"i H` ç€M; t`m ?`ôX

S?QM; oB M .QÆM; p¶ #²K #°T ? B i v p`Q p B GK+ o•M- pW M; ç+ M?B M pW pm
h?"i F?¬M; ?´ H` bQ ç +O i - imv bQ ?mvM? F?¬M; +?SM; FB M ç i?B i`B- M?Q
ç pBM? [m M; i? M`QX >½v +®; „M; M¶ HU+- pb iQÆM; H B +O .`+? pB M T?€i /C
M?B M +QÌB M|B, ôæ #B i- ç iç bQ ?mvM? ç½ F?2M i?QÎM; X >mvM? +| i? M|B
çQÊ+ ç•v\ô

S?QM; oB M .QÆM; ?Qi p`Q K°i ?ÆB- H`K i•K ibM? #bM? ioM? HçB- i`-K iQ F H
M; šm M?B M- M, K ç| ?mvM? ç M; ?`M? ççQ i?B M ?ç- çB [m i?•K bÆM p¬ w T?€
M?B m •K ?²M i iKX G9+ ç| ?mvM? bÊ`^M; •K ?²M b) tm`i ?B M ÎM?•M; B M- H`K i
iQM?- pb p`v ç½ i?•K M?"T p`Q i`QM; - +?m`M #` iB m /B i +?9M; X B M; Î # M i`Q
?mvM? i®M `i M?B m i?lB; B M- +m®B +MM; HçB ç +QM [m, K` HÊB ?çB M?"i +?
im`B Qi M?QM; ?`Q F?Q M; 9i i`lB- +kM; F?¬M; M; ?o ;b M?"i [mv i i`mv +ªMX a m
+QÌM; FbM? F i; BÊB- ?mvM? ç M çQÊ+ Zm, pU+- +?QM? H` +€B ç°M; [m, [m€B i`
F?¬M; i?`v ?`M? imM; +O +QM [m, K` FB M[- ?mvM? ibK tmM; [m M? M?QM; +
Km®M [m v p - i?b T?€i ?B M` i?ç+? M? B M`v tm`i ?B M K°i ççQ F i; BÊB- i`i M
ç| ç½ T?QM; 'M ÎM; Q`B- H`K +?Q F?¬M; i? i`Î` çQÊ+X >mvM? i?, K /Á M?B m H
M; QÌB M`v `i +´ [m€B- iU ?² T?€T [mv i +O S?"i K¬M pÈB ççQ ;B +?9M; i #`i ç
T?€T tmv M [m ôX

J¼B M; QÌB M; ?2 tQM; - i`i +ª ç m M; Æ M; ~M- F?¬M; iQÎM; çQÊ+ ç| H` M; mv M M?•
M`v- #` ;B K +¬K Î ç•v K`v +?K+ M, K- ç9M; H` ¬M; i`lB ?w H°M; +QM M; QÌB i?€B [r

GK+ o•M M|B, ôL m M|B p`v- ?mvM? ç½ Î ç•v H•m `²B- +?9M; i +MM; çB i?m ?²B S?
i`Î p M?•M; B MX "•v ;B| +| bQ ?mvM? Î ç•v ç®B pÈB ?Q`M +ªM? MÆB M`v +kM; #
i Hv F? B +?®M M`v- ibK çQÌM; t•K M?"T Zm, oQÆM; i?`M?- +?l i?lB +Æ ?`M? ç°

hY .QÆM; +?•M M?•M M|B, ôo"v +kM; i®i- +| oB M .QÆM; Î ç•v- ``i M?B m p'M ç
i?|B; B M ç çB m i` M[ X "•v; B| +?9M; i çB- +ÁM M?[M; p'M ç F?€+ i` M çQÌM;

h` M [m M H°- S?QM; oB M .QÆM; ?ÄB K¼B M; Q|B p ibM? ?bM? H9+ çB p"Q Zm, p
i?"M M; ?2 M; |M; K¼B ç°M; ioM?- +m®B +MM; ?ÄB, ôaQ ?mvM? "- Zm, pU+ pÈB M
bU T?•M +?B M; "v ç K F?B M ç +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+ `ä`"M; \ *ÁM M[H"- MÆBM
[m, ?²M ` - i?b +ÁM M?[M; ; b M[\ô

S?QM; oB M .QÆM; i`ª H|B, ôo çB K M"v ?mvM? F?¬M; #B i M M; BªB i?Q+? i? M
MÆB M"v +kM; F?¬M; F?€+ K'v M?•M; B M- çB m F?€+ #B i H" # M M; "v Î ç•v F?¬M
bÊ €M? b€M; X *?Q M M Î ç•v H"K +?Q i +| +ªK; B€+ M; "v ç K #'i KBM?X >ÆM M[
M?Q K½M? ?' Î M?•M; B M +?d +¬M H" [m, p"i M m; †T +?9M; i +?9M; ç m i" T FQ+
+O +?9M; i H" T?ªB çB iÈB çB K; B Q M? m; B[>„+ >"; B M; p"•K h?B; B M; X h
+O ? B Zm, i?"M? ç M; i` M? +?T- ?v p¼M; i?•K M?"T +O +?9M; i p"Q i`QM; b)

a m +MM; - L; çQ hmv i +kM; M|B, ôS?QM; bQ ?mvM?- Km°B pšM +?Q ?B m w?m
oQÆM; i?"M? pÈB # ççB [m•M çQ" M- ; B®M; M?Q M?•M; B M +| # MQÊ+ HÈM- K
+MM; F?m +? i`QÆM; t•K HQÊ+ - ç9M; F?¬M; \ôX

S?QM; oB M .QÆM; ; "i ç¬m, ô*?QM? t€+ H" M?Q p"v- Zm, pU+ +| # Zm, oQÆM; i?
/QÊB K¶B p` Zm, oQÆM; HçB +| K°i p` [m, bm'i- # p` [m, iB M ?¶ i`ÊX h?B i iQÎM;
i®i M?'i H" iW MÆB ? B +€M? [m•M ç M; ç€M? M? m- M?Q p"v; ¼B H" M; Q ¬M; ç„+
bÆ ?Î- ç| H" +U Hv; B[K¶B [m, pQÆM; i?"M? ç m +| F?QªM; +€+? M?'i ç`M?X *?9
F?QªM; +€+? M"v b) i?"T T?¬M M; mv ?B KôX

GK+ o•M ?ÄB, ôaQ ?mvM? M|B # +QM b¬M; çB m +| i²M içB i¬M; F i; BÈB +´ [m€B
çB p"Q i?¬M; [m çB K; B Q +?S\ô

S?QM; oB M .QÆM; M? M?"M; M|B, ôE€i?"i M?[M; çB m i M|B +?Q ç¬v çO `ä`"M
+| ç°B [m, [m•M ?MM; KçM? i`'M; B[- ç| H" M; mv M M?•M F?B M +?9M; i F?¬M; i
/B M- /mv M?'i +?d +| K°i +?¶ ?Î; B[# çB K; B Q M? mX ob K¶B +QM b¬M; çB
M M T?QÆM; i?S+ F i; BÈB F?€+ M? m +?QM? i? +?9M; pW iQÆM; i`Ê pW #`B
i?"M? K°i +€B H¶ ?'M; /Q ç| +| i? im€ w` p"QX æ| H" M; mv M M?•M H9+ M"Q +kM

ççB [m•M çQ" M i9+ i`U+ + M? +?WM; ôX

GK+ o•M ?B m`, ôh?b` H" M?Q p"v- +?9M; i ç M iW M?•M; B M; BÈB- F?Q iS+ i
i`¼M; X h? K p"Q ç| i` M ç¬m L; çQ hmv i pÈB h?QÆM; L; mv i HçB +| i?¬M F?Q- H
+? [m, p"i F?B ç M; ¬M +?9M; +| i? T?€i ?B M` iW ``i t - M?Q p"v +?ŠM; T?ªB
i?U+ bU +| i? H" K°i i?€+? i?S+ pÈB K¼B M; Q|B- M?'i i?|B F?¬M; B M|B çQÊ+ i
T?B ?"M? iÈB T?Q i`QÊ+X

*?Êi M?È` - o•M S?QM; ; ¼B GK+ o•M, ôGK+ o•M- +?ŠM; T?ªB ?mvM? +| F?ª M, M
F?B ç M ç•v- K¼B M; Q|B ç m çQÊ+ +?SM; FB MX >mvM? +| i? ; B9T K¼B M; Q|B
p"v +?9M; i +| i? #Q K"i i?•K M?"T`²BôX G|B ?„M pW i?®i- K¼B M; Q|B ç m M?
+?| +?"M; i`ª H|BX GK+ o•M +Q|B F?' M|B, ô>mvM? çQ+? t€+ H" +| F?ª M, M; ~M; E
M; Q|B H" F?¬M; T?€i; B€+ i?¬B- M?QM; F?¬M; i? +?SM; KBM? çQÊ+ ``M; [m, p"
çQÊ+ - ç| H" bU F?€+ M? m; B[M; Q|B p" [m, X L m iQM? iQ€M +?9M; F?¬M; +| F?ª
+?9M; i - i?b ?mvM? +kM; F?¬M; +| #B M T?€T M"Q; B9T K¼B M; Q|B ~M i" M; F?Q i
M"v- K¼B M; Q|B ?½v +?| çÊB Î ç•v- +?d K°i KbM? ?mvM? çB p"Q- t2K +| çQÊ+ F?¬
M|B- +| F?ª M, M; #Q K"i i?€K i?QM? t2K >Q€ >²M i`b ?ç Hç+ Î ç•m- b m F?B çB m
K¼B M; Q|B iB M M?"T- F?ª /o +| i? i`€M? çQÊ+ M?B m p'M ç T?B M T?S+Xô

*?9M; M?•M ç m F?¬M; T?ªM ç®B- #'i [m€ K¼B M; Q|B ç m HQ H„M; +?Q +?"M; - #ª
M m +| +?mv M; b tªv` i?b F?¬M; K°i B +| i? ; B9T çĐ çQÊ+X hY .QÆM; +?•M M
ôS?QÆM; T?€T ç| +O +QM imv H" i®i- M?QM; F€i?"i K¼B M; Q|B ç m F?¬M; M i
[m M i`¼M; - HçB F?¬M; +| K°i #B M T?€T M"Q F?€+ - M M +kM; +?d ç" M? p"v i?¬B
+QM K¼B pB + ç m i?m" M HÈBXô

GK+ o•M M?bM K¼B M;QÌB- i?'v M?½M i?-M K¼B M;QÌB ç m H° b„+ [m M i•K- #'i
çB- +?ŠM; H) +QM F?¬M; [m v HçB- K¼B M;QÌB çWM; [m M +QM +! F?ª M,M; p¨Q
T?€T çB p¨QX oB + M¨v +S [mv i ç`M? M?Q i? X æB i?¬BXô L?bM L;çQ hmv i pËB
M? - i,M; i®+ # v H M T?Q i`QË+X

dkX >²B dk @ Zm, h?¨M? *?B >¨M?

J°i # M hY .QÆM; +?•M M?•M- o•M S?QM;- S?QM; oB M .QÆM; F?¬M; M;WM; /†
i`¼M;- K°i # M h?QÆM; L;mv i +MM; L;çQ hmv i pšM M?bM ?„M F?¬M; iĂ p ;bX
M!B iB M; M¨QX GK+ o•M [mûi K„i M?bM K¼B M;QÌB- K„i +?d /WM; HçB K°i +?9i
p¨L;çQ hmv iX >„M /QÌM; M?Q MÎ K°i MK +QÌBX *?ŠM; B M!B ;b- i`QM; HÁM; ?½
HÌB ;b #•v ;BÌ +kM; H¨ /Q i?W X

"•v ;BÌ GK+ o•M [m v M;QÌB HçB- i`QM; ç€v K„i +! i? M?bM i?'v K°i iB M;çQ F?Q
ªM? # v H M HQM; +?WM; F?¬M; i`mM; M?Q K°i ççQ ?¨Q [m M;- i?•M ?bM? K m +?
ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v ç•m M[X L?bM i?'v ?bM?ªM? GK+ o•M ç M; iWiW #B M K'
i? M , ôæ M ;BÌ i¬B pšM F?¬M; /€K iBM - +?dim Hmv M +Qa\ ? B M,K K¨ ? „M ç½
/M +S +?Q im p` ?„M ?B M M v +?ŠM; +-M #¨M +½B M?QM; +kM; F?¬M; i? ç M K
p¬ i? M?- p¬ªM? M?Q p"vX G¨ /Q ?„M +®i +€+? i?QËM; i?W ? v H¨ ?„M +! K°i #Q
F?€K T?€ çQË+ +?,M;\ôX hY .QÆM; *?•M M?•M F?¬M; M!B ;b- i?¬M b„+ ¬M; tm'i ?
B #B i¬M; ç M; M;?o ;bX h?QÆM; L;mv i- L;çQ hmv i M?bM M? m- ç m F?¬M; KÌ

o•M S?QM; +'i HÌB t! i M #-m F?¬M; F?Q M;°i M;çi i`QË+ çQa\, ô\*?9M; i ?½v i`
ªM? ç +?liBM iS+ +O GK+ o•M ?mvM? p"v- çB i?¬B5ô- pW M!B tQM; ç½ +'i #QË
+O bÆM M? B K¨ çBX J¼B M;QÌB +ÁM HçB M?bM M? m`²B +kM; M®B ;!i i?2Q ?„

æB tmv M [m >„+ >¨- GK+ o•M ç½ iWM; #QË+ iB M p¨Q H½M? ç` i?¬M #Q M?'i -
F?¬M; +Qa\ M;QÌB F?€+ # M +çM?- GK+ o•M KËB +! i? F?¬M; HQ #`T?€i ?B M ç
p®M +! +O KbM?X "v ;BÌ- GK+ o•M HB M ?Q€i?¨M? K°i H¨M bQÆM; KÌ K¨m ç2M-

E?B i M [m, K` #` +¬M; FQ+? i`9M;- ?„M +<sup>a</sup>K i?`v F?¬M; F?Q #®M # #¶M; T?€i b
 M?Q #` K°i +´ HU+ HQÊM; p¬ +MM; K¢M? K) ?9i p T?Q GK+ o•MX Zm, K` FBM? ?
 i?¬M +S +?,K +?9 M?bM p`Q GK+ o•MX G9+ ?„M i?`v çQÊ+ ç¢Q T?M +?9 +´ [m€B i
 ?Q`M; +U+ ç° M?`M F?`M; M`B K` ?ûi H M, E?¬M;- F?¬M; i? M`Q- F?¬M; 5 h F?
 i? Hmv M i?`M? imv i Fo i®B + Q p¬ i?QÊM; >| >²M æ¢B S?€T +O [m, pU+ #¼M
 F?¬M; 5 X h`QM; iB M; H ?ûi çB M +m²M;- K°i +´ HU+ HQÊM; FBM? M; QÌB T?9i +
 Zm, K` ;²M; KbM? +?¢v i`®M- i`QM; KB M; i?ûi H M iB M; F m imv i p¼M; FBM? ?
 i`•M i`€QX E?B +?¢K iÈB `M T?M +?9 +´ [m€B i` M i?•M GK+ p•M- +?d M; ?2 K°i iB
 [m, K` ç½ M? M? +?Qa\ M; ?Qa\ i?`M? K°i Hm²M; F?Qa\B ç2M- M? M? +?Qa\ M; #
 GK+ o•M ?`T i?KX
 GK+ o•M pšM çSM; v M i¢B ?Q F?¬M;- #®M # p¬ b® +€+ [m, p`i F m H M i?`aK i?
 # v p`Q HY - çB M +m²M; H Q KbM? p T?Q GK+ o•MX Gk [m, p`i- +?ÊT K„i ç½ #
 `²B M?`T p`Q p¬M; ?„+ b„+ ?`Q [m M; # Q # M M; Q`B GK+ o•MX h?ÌB çB K M`v- G
 +O +ÆM H®+ tQ€v- çB M +m²M; ?9i H`v [m, p`i F?„T MÆB- Mm®i çB ?²M T?€+? +
 .-M /-M +m®B +MM;- i` M i?•M GK+ o•M T?€i` p¬ b® T?M +?9 M; `v +`M; /`v çti-
 v ç½ ?bM? i?`M? K°i T?Q ç² €MX L?bM Fo H¢B- i?b i?`v çQa\ H` K°i #° Kti +O [m
 K°i ç¢Q ?„+ b„+ ?`Q [m M;- iW iW +?¶ `v tm`i ?B M K°i +?[pQÆM; X *MM; H9+ pÈB
 T?Q b m K°i #° +?B M ;B€T ç2M imv M /-M /-M ?B M ` i` M M; QÌB GK+ o•MX h?Ì
 iQ`M i?•M ?`Q [m M; H|2 b€M;- +m®B +MM; Zm, oQÆM; +?B M ;B€T ç½ tm`i ?B M
 +?2 FQM +^a /B M K¢Q +O vX
 L?bM [m #° ;B€T +?2 Kti +O [m, pQÆM; +?B M ;B€T- GK+ o•M #•v ;BÌ ? B K„i H|2
 i` /` i?QÌM;- +`i H M iB M; +QÌB H¢M? H)Q- ç°i M?B M iW ç•m tm`i ?B M i`QÊ+ Kti
 K„i t M? HK+ +O M| €M? H M bU FBM? ?½B F?¬M; b Q #b çQÊ+- [m, iB M +`i ;B|
 +m°+ H` i?S ;b p`v- i¢B b Q H¢B +| i? #^M; i?•M t€+ +O HQ`B M; QÌB v m Èi çQa\
 >²M æ¢B S?€T p¬ i?QÊM; T?€T [mv i +O #¼M i K` H¢B ç¢i iÈB +<sup>a</sup>M? ;BÈB M?Q i`
 ç•m K°i B +| i? Hmv M ç M +^aM? ;BÈB öoQÆM; ;B€T h`¼M; a M?ö +?Q + Q p¬ i?
 *`i iB M; +QÌB H¢M? H)Q- ;B¼M; +O GK+ o•M H9+ M`v +U+ Fb •K b•K [m, /`X L?
 iB M- GK+ o•M i`-K ;B¼M; MQa\B, h¢B b Q Q- M; QÆB F?¬M; ?B m çQÊ+ ç•mX
 M; ?B K mv HU+ +O Zm, oQÆM; +?B M ;B€T t2K t2K i? M`QX LQa\B tQM;- i?•M
 Kti [m, iB M # tQ+?- ? B i v F?ÎB h?¬M h?B M h?S+- H,M; F?¬M; T?€i i`aQX
 ZOv iB M F m H M K°i iB M; F m +´ [m€B- i?•M i? iS+ i®+ ?| i?`M? K°i Hm²M; b
 GK+ o•M pÈB K°i i®+ ç° +?|M; KtiX "®M # F?¬M; F?Q HQm +?mv M K¢M? K)- •K i
 i? H`K tQÆM; i M ?²M ?Ov- iB M iÈB Mm®i H`v +?•M M; mv M # M M; Q`B i?•M GK
 iB M i`i M?B M ç½ i?B i`B M >| >²M æ¢B S?€T- iWM; Hm²M; iWM; Hm²M; p•v FQM
 GK+ o•M ;^M ;B¼M; +QÌB H¢M?- i` M Zm, oQÆM; +?B M ;B€T H|2 b€M; ?`Q [m M;
 +MM; K¢M? K) #`i /°B ` - +?d K°i T?€i ç½ +?`M # v [m, iB MX > B i v ?| i?`M? i`
 •K b•K K¢M? K) t•K M?`T ?²M T?€+? ZOv iB M- ?`T i?K iQ`M #° Hm²M; F?Q iS+ ç
 +¬M; HU+ #^aM i?•MX
 *†T K„i t M? H +O [m, iB M H|2 H M K°i iB FBM? F?OM;- iU ?² ç½ ?B m çQÊ+ m
 +?B M ;B€T- ? B K„i F?¬M; M; WM; ç^aQ i`ÁM- ?B M M?B M H` ç M; bmv iQM? #B M
 i? v +?Q v - GK+ o•M ç•m T?`aB i?B M M K iQM M[- H`K ;b +?Q ?„M +| i?ÌB ;B M i bK
 tQM; Hm²M; +?•M M; mv M [m, F?Q K¢M? K) FB - i?•M i? iS+ i?ÌB ?Qa\ ` i`,K ç¢
 p`Q ;B[ X \*?d i?`v p¬ b® i?•M ^aM? GK+ o•M- i¢B ;B[HQM; i`ÌB T?•M ` i`MM; çB
 ?`Q [m M;- i-M; i-M; HÈT HÈT /`v çti p•v H`v [m, iB M- ?bM? i?`M? M M K°i [m^a +
 /`- +S iW iW i?m ? T H¢BX
 L?½M i?¬M [m, iB M H° `ä FBM? ?Q`M;- i?•M i? ?| i?`M? Hm²M; ?„+ b„+ F?Q - i
 M; `M +?QM i`,K i?S+- +m®M; +m²M; #Ä +?¢vX ^aK ;B€+ # M M; Q`B ç½ ?Q`M iQ`M
 # - F?¬M; K°i F) ?Î- [m, iB M F?¬M; /`M çQÊ+ T?šM M° K` HB M iK+ ?ûi H M /[/°
 +?•M F?¬M; F?¬M; M; WM; çB M +m²M; +¬M; FQ+?X J°i €T HU+ p¬ +MM; K¢M? K)

+ - m + ? • M F ? - M ; F ? - M ; M ; W M ; i W i W i ? m M ? Ä H ¢ B - F ? - M ; M ; W M ; # ` # B M ¸ ´ B ? b
T ? Q Æ M ; ¸ m ¸ M ; + Q Æ M ; i ` b ; B ^ M ; + Q X
G ¢ M ? H) Q M ? b M b U + ? ® M ; + ? ¼ B ¸ B M + m² M ; + O [m , i B M - M ? ½ M i ? - M G K + o • M M
h W i W ; B i , M ; + - M ; H U + - G K + o • M M ? O i ? - K - + € B ; b K ` i U t Q M ; [m , i B M K ¢ M ? K)
+ ? S - ` ® i + K + + k M ; + ? d i È B K S + ¸ Q a \ K ` i ? - B X L ; ` v i ` Q È + + ? Q # ` h Y © M ? i ? - M F
+ ? i - M ; ` v M v ¸ ½ # ` p • v i ` Q M ; > | >² M æ ¢ B S ? € T - + Q B i ? Y + | ; B i M ; Q Æ B ¸ Q È + +
K ° i M K + Q Ì B ? B M ` i ` Q M ; K „ i G K + o • M - # ¶ M ; M ? B M H 9 + ' v € M ? K „ i ? „ M H ¢ B H °
M ? b M p ` Q # M i ` Q M ; Z m , o Q Æ M ; i ? " M ? - b „ + K t i G K + o • M # ¶ M ; i ` Î M M i ` - K i ` ¼ M
+ Q a \ + ? 9 i Q i + ´ [m € B X

d j X >² B d j @ h ? • M > ½ K h m v i *ª M ?

* ? " M ; M ? M ? + ? | M ; p " M M ° B H U + M • M ; H M ; ' T # H - M - H " T i S + ? „ + [m M ; + - m [m
+ ? 9 ¸ M ; t Q v i ` Á M i W i W # S + ` M ; Q ` B X " M i ` Q M ; [m M ; + - m [m , i B M # ` + - M ; F
i ?ª K i ? B i X E ? ® B F ? Q i ` Á M [m M ; ? Q H 9 + ~ M H 9 + ? B M t Q v + ? m v M M ? M ? M ? Q
i ` ¢ M ; p - + M M ; M ; m v ? B K X a m i B M ; F m H + O [ m , i B M - i Q ` M i ? • M + ? " M ; # ` p •
+ ? È T H Q Û # ' i ¸ M ? F K - p - b ® i B M ; M ´ H B M i K + p M ; H M + m ® M i ? 2 Q H m² M ; m v
L B K h ? - M " X

G K + [m M ; + ? È T b € M ; - i S T ? Q H B M i B T t m ' i ? B M K Q Ì B ? B + Q M [m , K ` p ` K ° i + O
p ` Q ; B [ - + ? " M ; M ? " M i ? ' v ¸ • v i ? U + H ` K ° i i ` " M T ? € T i ? " T T ? - M + ´ [m € B + | b S + + - M
Í t M ? b M H ¢ B i ` - M ; i ? ' v H Ì K Ì K ° i ¸ ¢ Q [ m M ;ª M ? ? „ + b „ + t m ' i ? B M i ` Q M ; K ` M ? " Q
M ? Q F ? | B X

h ? • Mª M ? G K + o • M ? Æ B + ? ' M ¸ ° M ; - i " T i ` m M ; ¸ T ? Á M ; + ? " M ; +ª M ? ; B € + ¸ Q K „ i
T ? € T X G - M M ` v b U i ' M + - M ; K ¢ M ? + O ¸ ` + ? M ? • M + ° M ; p È B i ` " M T ? € T + ´ [m € B i
p Q È i ; ' T ¸ - B + - M ; H U + + O K Q Ì B ? B [m , K ` ? È T H ¢ B X L ? b M H k [ m , K ` + - M ; F Q + ?
¶ M ; M ? B M ? B m ` ä K K + ¸ Q + ? i ? " i b U + O [ m , K ` H ` M ? ^ K + S m [m , i B M i ? Q € i F ? Á
i B M ; + ? " M ; i ? m H ¢ B ? „ + [m M ; + - m + ? • M F ? - M ; - ¸² M ; i ? Ì B p " M v L B K h ? - M " M
K ® i p ¢ M # M ; ? b M b € m i ` , K H - M K ¶ B i ? S + ? Q È M ; p ` Q Z m , i B M ¸ M ; F Q + ? K ¢ M ?
i ? • M Z m , i B M K Ì ¸ B - K ° i i B M ; F m i ?ª K i ? B i p M ; H M i ` Q M ; T ? 9 i + ? ® + `² B i „ i H
? | i ? " M ? M ? [M ; H ` M F ? | B ¸ 2 M M ? Ä / - M / - M # v i S i € M i ` Q M ; F ? - M ; i ` m M ; X

G K + o • M p W T ? € i ` K ° i F Q + ? - H B M / B ¸ ° M ; i ? • Mª M ? t Q v + ? m v M M ? M ? M ? Q
p ` i ` Q i ` € M ? + € + ¸ È i i ' M + - M ; + O [ m , K ` X h m v M ? B M b m F ? B ¸ ½ + ? m v M ? Q € M
H - M - + m ® B + M M ; + ? " M ; + k M ; M ? " M ` i ` " M T ? € T + m K Q Ì B ? B + Q M [m , K ` i ? " T T
+ | i ? i ? Q € i ` X . W M ; H ¢ B + ? " M ; H ¢ M ? H M M ; M ? b M [m ,ª M ? # v M ; M ; / ¼ + € M ? K „
M ? M ? + ? | M ; T ? € i ` F i i ? " M ? ? b M ? + ? [ô h d M ? ô i ¢ Q i ? " M ? F ? Qª M ; F ? - M ; ; B M T

Z m ,ª M ? # v ` È T ¸ - v i ` Ì B i ` Q M ; K ` M F ? - M ; ; B M m € K - i B M ; p Q M ; ?² M F m H ` M
i € M ? Q ¸ M ; F ? O M ; # ® i B M ? i ? - M G K + o • M X J Q Ì B ? B + Q M [m , K ` ¸ M ; b Y / K M ; i `
Z m , o U + ô h ? " T L ? ` > m M ; a € i i ` " M ô M ? „ K p ` Q + ? " M ; ? m M ; K ½ M ? i ' M + - M ; X h ? ' v G K
[m , K ` + ? È i T ? € i ` i B M ; + Q Ì B + ? M ? ¢ Q - i ` M ¸ - m [ m , i B M ; ` Q H M , ô L ? • M H Q
i ` ® M + ? ¢ v X h ? " T L ? ` > m M ; a € i i ` " M H ` K ° i i ` Q M ; Z m , o U + i K ¸ ¢ B i m v i i ` " M - # ` p •
i ? M ` Q b ® M ; b | i X . M M ; Q Æ B + | Z m , o Q Æ M ; + ? B M ; B € T + k M ; F ? - M ; + € + ? M ` Q ¸
+ ? m ~ M # ` i ? Q Î M ; i ? S + K M B p ` i Y p Q M ; ¸ B X * € + M ; Q Æ B K m ; B i , M ; H U + i ' M + - M ;

L ? ½ M i ? - M H ¢ M ? H) Q G K + o • M K Q K + ? t i K - B - # M M ; Q ` B v L B K h ? - M " M ? M ?
[m , i ` " M ? Á M ; i b K + € + ? T ? € ; Bª B X L ? b M i ? ' v [ m , K ` ¸ M ; - M - i Q ` M i ? • M G K + p • M [m
; B M T ? • M + € + ? + O v L B K h ? - M " ¸ ° i M ? B M i , M ; H M # H - M i Q ` M H U + M ; , M +ª
Z m , F ? Q # ° + T ? € i - [m M ; ? Q H ' T H € M ? • K i ? M ? p + ? ¢ K t Û i Q ¢ + F ? - M ; i ` m M ; X
K ` t m M ; ¸ ° i p È B + € + ¸ ¢ Q v L B K h ? - M " p - ? b M ? # ` H m² M ; + ? • M F ? Q ¸ M ; t Q v i ` Á
M ; Q ` B X

G 9 + M ` v K ° i F ) ? Î + O i ` " M T ? € T t m ' i ? B M i ` Q M ; K „ i G K + o • M - M ? • Mª M ? + ? È T ¸ °
K „ i ¸ ½ t m v M [m i ? + - M ; + O H „ [m , K ` p ` t m ' i ? B M i ` Q È + K t i [m , i B M X L ? b M i

K°i F?®B + -m F?Q v m Èi i`QM; i v GK+ o•M #`i ;B€+ i?Î /`B- [m, iB M i?m°+ ?ç /QÌM; M?Q #`i iYX h M [m, iB M H9+ M½v ç½ #` +?`M; p•v F?®M p` #` v LB K h?-M pÈB i-M bm`i + Q M?Q p`v K` pšM F?-M; ;B i çQÊ+ ?„MX

*QÌB F?BM? KB i- GK+ o•M ?mv ç°M; bQM; i?O i?B i`B M >| >²M ççB T?€T K M; F i? ;B M i`M + -M; [m, iB MX •M? K„i t M? +O [m, iB M H|2H M- i`K i?•M ç2M F`i t °M?- K¶B [m, °M? HçB #B M i?`M? +?QM +€B

#|M; ç2M # Q p•v iS T?Q X smM; [m M? +?`M; HK+ K M; # Q p•v /`v ç†+ - [m, °M? p p¼M; F?„T F?-M; ;B M HK+ b„+X Zm, iB M +QÌB •K i`-K, ôE?-M; b B- i`QM; M?B +| im pB + Q M?`i i`QM; #¼M M?•M HQçB t•K M?“T Zm, oQÆM; h?“M?X æ€M; iB - i?“i bU F?-M; M M ç M ç•v- +?m`M #` ç| M M?“M +€B +? i çBôX >„i M?bM Hk [m, K`

Gk [m, K` ç M; çSM; T?•M i€M F?“T iS T?Q M; ?2 ?B m H M?- i`QM; €M? K„i t M? iB #B B M?“M M?ç i`²B #B M K`i i`QM; i?Q€M; +?®+X \*?Êi M; ?2 i?`v KQÌB ? B H M K°i iB M; ?mM; #çQ- #B M i?“M? KQÌB ? B F?®B HK+ K M; i`-M; M?Q M?[M; [m M? GK+ o•M i` M /QÈB iª ?[mX

J°i +¶ F?Q HQm +QÌM; ççB M?B T ?²M çQç i T?€+? #„i ç-m /²M ûT- GK+ o•M #` p• tmM; [m M? +| çB m F?€+ Hç M M +?9 i•K ç M ç°M; ioM? iS T?Q X h`QM; +?®+ Hç çQÌM; FQM? +?d +ÁM # i`QÊM; içQ M M K°i +¶ FbM? HU+ +QÌM; ççB ç MûM F?F \*ªK M?“M çQÊ+ çÁM i`M + -M; ?mM; K½M? +O ç`+? M?•M- ?„+ b„+ [m M; ?Q # Q >| >²M ççB T?€T pÈB Hm²M; F?Q iS+ +m²M; #çQ i` €+ iQ`M HU+ ?`T i?K M; m²M b æ°i M?B M K°i bU FB M T?€i bBM? H`K +?`M; FBM? ?½B- p®M /o >| >²M ççB T?€T [m, F?Q M?QM; H9+ M`v #¶M; M?B M ?Q`M iQ`M p- ?B mX æ-B K„i `M b m K†i [bÊ- +ªK ;B€+ `ä `M; €T HU+ ç tm®M; +`M; M; `v +`M; i, M; /QÌM; M?Q Km®M M; ? /QÆM; + Q K°i +¶ F?Q i? +QÌM; ççB #MM; T?€i- +?`M; +?ÊT K„i i?B i`B M KQÌB F? B F?®B [m M; + -m [m, /`X

L?bM iW t - i`QM; F?®B HK+ b„+ [m M; + -m K°i ççQ ?„+ [m M; ç M; #`M? i`QÈM; ` FQM? H M çQÊ+ K°i i`QÊM; /QÌM; M?Q ;†T T?ªB K°i i`Î HU+ +U+ HÈM H”T iS+ #` M [m M; + -m GK+ o•M i?´` K°i ;KK K€m iQÆB- €M? K„i i?Q€M; ?B M p ªK ççKX * i`M /Q KQÌB ? B +QM [m, K` M`v ?ÊT i?“M? HçB FB M +® F?| T?€ ;BªB M?Q p`v- HU+ T?ªM +?“M H`K +?Q i`¼M; i?QÆM; X

" M M; Q`B KQÌB ? B ççQ HK+ b„+ [m M; ?Q tQ v i`ÁM i®+ ç° +`M; H9+ +`M; M? K M; ?Q`M iQ`M p•v +?†i +?`M; p`Q ;B[X *€+? ç| F?-M; t [m, iB M T?€i` iB M; t M? #B + H`T H€M? €M? b€M; i` €+X

Í i`QM; GK+ o•M F?-M; M; WM; iB K +€+? T?ªM FQ+? - +?d iB + €T HU+ +`M; H9+ + F?B M +?“M; p- T?QÆM; ?Qç i ç°M; X G9+ M`v +?“M; +?mM; [mv +kM; ?B m H•K p i?€B ç° F?BM? ç`+? +O KbM?X hQÌM; `^M; >| >²M ççB T?€T im Hmv M ç M +ªM? bÊ #`i +S [m, p`i M`Q i`QM; Zm, oU+ - #•v ;BÌ KÈB #B i #ªM i?•M KbM? ç½ K„+ K°i

> B K-B KQK HçB bQM; KK+ GK+ o•M F?-M; M; WM; T?€i` [m M; K M; H”T HÁ2 iB K +€+? T?€ ;BªB çQÊ+ çÁM + -M; FQ+? +QÆM; K½M? i?-M #Q M`vX h?ÌB ;B M i #QÊ+ iWM; #QÊ+ #S+ iÈB M?½M i?-M +?“M; ç½ #„i ç-m H°` p FBM? ?QªM; X " b€M; i v i`€B pW tQ v pW /B +?mv M p¶` M; Q`B- +?QÌM; i•K i v T?ªB ?`K +?S +?QÌM; ç`v` X

Gm²M; b€M; #ç+ +?ÈT H M- h`M >²M S?M p- i? M? p- iS+ tm`i ?B M HŠM; H†M; `M ç-m- i v T?ªB iQ`M HU+ i?B i`B M ôoçM L; mv M Zmv L?`i ô i`QM; T?€T [mv i h?E H•K ç-m +?“M; F?-M; i? +?2 ;B`m HB M ç²M; i?ÌB i?B i`B M h`M >²M S?M p`T?€ \*?d i?`v €M? b M; #ç+ pW H|2H M ? B +?[h`M >²M K`m #ç+ H`T H€M? F€ /` ;`T`S T?ªB i?`i b„+ [m M; ?Q +?S çUM; HU+ ?9i +U+ HÈM iQ`M HU+ ?`T i?m HK+ b„+ [

Zm M; ?Q H`T H€M? - b„+ #ç+ +O h`M >²M S?M p +?çK F`+? HB i pÈB HK+ b„+ HQm [m M; # v iS i€M +MM; pÈB iB M; M`p M; H M HB M ?²B +`M; +`M; H9+ +`M; +| i? i`M €T i`i +ª •K ?²M H [m, - M; mv M i?-M ?mv M i? - T?“K ç½ H`M ?[M; p`i p

i'i +^a ç m i?m° + T?çK pB i`'M €TX \*ÁM G Zm, Gmv M h? - M H` F€ ?¼ + i®B ç° + + O
[m, K` + MM; ?ÊT HU + i?B i`B M - /M H` i? - M iB M + kM; #` Hmv M ?| X G Zm, Gmv
mv HU + + U + HÈM + ÁM + | K°i çB K ç† + #B i M[H` /MM; KQÌB ? B + QM [m, K` b m
i'i +^a ç m #B M i?`M? H [m, K'i çB ?Q`M iQ`M FQ S + - çB i?ŠM; ç M + €B + ? i F? - M

> B HQçB T?€T [mv i?Q`M iQ`M ç®B H`T i` M? + QÌM; / [/°B - `®i + K + B i?„M; B
çQÊ + X G9 + M`v HK + b„ + [m M; + - m / Q ç°M; F` + ? HB i - T? - M HK + [m M; # M M,
/çM; F?®B + - m #B M ?| HB M iK + X J°i Hm²M; €M? b€M; #ç + H|2 b€M; i`QM; [m
i?O + O + ?`M; çQÊ + # Q T?O #ÎB i?'i b„ + [m M; ?Q + | K°i F?®B F?Q ç2M [m, /` ç
F?Q ç2M çQÌM; FQM? F?QªM; MY i' + tQ v i`ÁM + U + M? M? K M; i?2Q K°i HU + ?9
F?Q iS + tmM; [m M?X

" M M; Q`B ç - B K„ i t M? + O [m, iB M ?B M H M K°i iB FBM? / - i?•MªM? p - i? M
GK + o•M + ?, K + ?9 [m M b€iX L?bM iW t i`QM; pMM; ?„ + b„ + [m M;ªM? i?'T i?Q€M
?²M; K°i HK + - ; B[F? - M; i`mM; K°i •K i? M? + ´ [m €B p M; H M iU ?²M?Q €K i?`
•K pW + 'i H M HB M i?'v Zm, iB M ?ÆB [m v ç - m M?bM p`Q ?„ + b„ + [m M;ªM? K°
+ ?® + KÌ çB `M i`M; i`QM; F? - M; i`mM; X

L;•M [m M; ç°i M?B M #MM; T?€i - h`'M >²M S?M T?|M; ` Hm²M; b€M; + U + KçM? i
[m M; K M; M?ç i / - MX hçB + ?QÌM; i•K i v T?ªB + O GK + o•M F?®B [m M; + - m ç
/ - M / - M iQ ` - tmM; [m M? F?®B HK + b„ + [m M; + - m # M ç - m iW iW KÌ / - M - iWM
+ ?`M; ?'T i?K + ? - K + ?"K p`Q + ?QÌM; i•KX " M i`QM; [m M; + - m i?•M i? GK + o•M
F? - M; M; WM; + ?ªv /`B i` M F?|2 KB M; - €M?K„ iªK ççK pšM `M + ?S K°i + ¶ w + ?
HçM? HMM; + ?®M; çĐ T?€T [mv i H [m, Hmv M i? - MX

*ªK i?'v €T HU + tmM; [m M? + `M; H9 + + `M; HÈM - ? B K„ i T?€i ` iB M?bM HçM? H
K'i i`QM; T?9i + ?® + X >B M içB + ?`M; ç M; H•K p`Q iB M? i? + U + F€ M; mv ?B K -
ççB + O #ªM i?•M H`K + ?Q i`¼M; i?QÆM; - b m #` [m, /` [m M; + - m ?9i p`Q i`QM;
/²M ûT iQ`M i?•M F? - M; + Y ç°M; H`K + ?Q M°B T?O i€B T?€i i`¼M; i?QÆM; X "•v
>²M S?M p` h?B M æ` o - *U + M M iB M? +ªM? M?Q M; ¼M ç M ç M; + çM / - mX æ®B
/mv M?'i ?B p¼M; + | i? /mv i`b ç M T?9i + m®B + MM; X \*?`M; + kM; ?B m `ä h`'M >²
T?€T [mv i G Zm, Gmv M h? - M - M?QM; + ?`M; F? - M; i? #B i çQÊ + HB m KbM? b
G - M ç - m iB M; †T T?ªB T?€T [mv i #€ ççQ M`v - + ?`M; pb bÆ w K` ç½ `ÆB p`Q ?B
ç M M vX

L?bM HK + b„ + [m M; + - m iW iW M?ç i / - M - [m, iB M ç M; `M i`M; i`QM; #|M; i®B
i?"i F? - M; M; Ì HçB + | M; QÌB ç½ #` T?€T [mv i G Zm, Gmv M h? - M p•v F?®M K` pš
i?'v h`'M >²M S?M + O GK + o•M p - + MM; mv HU + - €M?K„ i Zm, iB M H|2 H M K°i iB
K†i; BÆ + Q bQM; i?O - K°i Hm²M; [m, F?Q + QÌM; ççB M; QM; iK i?`M? K°i ?„ + [m
i`QÊ + M; U + X

L;•M [m M; + ?Ê i H|2 - K°i iB M; ; - K FBM? F?OM; p M; H M KQÌB ? B + QM [m, K` T
F?® + + m®B + MM; - HK + b„ + [m M; + - m + U + F€ FB M + ®M? M? + ?|M; iB m i?'iX L
iB M; + QÌB H M? H)Q •K ?B K ç`T p`Q i B GK + o•M - F? - M; + ?| + ?`M; T?ªM SM; K
i?2Q F?Q iS + i` € + + O >| >²M ççB T?€T ?mM; ?½M ç`T p`Q HQM; + ?`M; X E? - M
HQÊM; i` € + + U + HÈM FQ + ? i`9M; i?•M i? - + ?d i?'v ?„ + b„ + [m M; ?Q i` M i?•M i?
oQÆM; + ?B M; B€T T?€i ?mv + - M; /KM; T?ÁM; M; U M; , M +ªM K°i T? - M HU + + - M;
çÈM + ?`M; #` + ?'M FQ + ? # v p¼i p T?Q i`QÊ + - iWM; /ÁM; K€m iQÆB T?mM ` M
i€M F?„ T MÆB i`QM; F? - M; ; B MX \*?Q F`T `M ç`M? i?•M ?bM? - GK + o•M M; `M; ç
?bM?ªM? [m, iB M ç M; i'M + - M; + ?`M; iW T?Q b mX G9 + M`v + ?`M; + | Km®M i`
ç° imv i ç®B F? - M; M? M? ?ÆM [m, iB M - pb p`v + ?`M; + ?¼M + € + ? T?ªM FQ + ?X
i?QÆM; - pk F?Q i®i M?'i + ?QM? H` v LB K h? - M " - F? - M; + - M M; ?o M?B m + ?`
ççQ v LB K h? - M " iQ`M HU + i`T FQ + ? [m, iB MX

J°i iB M; F m FBM? ?Q`M; p M; H M i?•MªM? Zm, iB M `mM; H M K°i + €B - #` #
GK + o•M HB M iK + FQ + ? i`9M; ççB M½Q H`K ?„ M i`¼M; i?QÆM; F? - M; M? F?B M
F?„ + X GÊB /KM; + Æ ?°B + ?`M; `M ç`M? i?•MªM? - iQ`M HU + /B + ?mv M ` M; Q`B

F m [m, /` #€Q ç°M; i`mv M H¢B- iÁ Zm, oQÆM; h?`M? #„i ç-m tQ v i`ÁM iS T?Q
+?`M; H•K p`Q ibM? i`¢M; #®B `®B F?| +| i? ibK ` T?QÆM; ?QÈM; ç`Q i?Q€iX

E?¬M; +ÁM i?ìB ;B M /Q /U- GK+ o•M iMv w +?¼M K°i çQìM; M;U i` M L?Q v h•K >
?`M?- îT?Q b m [m, iB M ; -K H M K°i iB M; M? M? +?|M; çm´B i?2QX J°i ç¢Q [m
i`mM; i`mv M ç M K°i iB M; +QìB •K ?B K F?B M i•K Hw +?`M; ?ÆB #´i M- iW i`Q
iB M H•K p`Q ibM? +ªM? i?•M K M; i`¼M; i?QÆM; `ÆB p`Q ?B K +ªM? F?B M +?`M
pÈB im pB +O #ªM i?•M +?`M; Hm¬M i?“T T?-M iU iBM- M?QM; F?¬M; M; ìH-M M
iU ?½K i?•M p`Q imv i +ªM?X

oW ç`Q i?Q€i GK+ o•M pW [m M b€i ibM? ?m®M; tmM; [m M?- ç` T?QÆM; M`v
h?-M " iU ç°M; T?€i ` i?, K /Á- ç^M; b m Zm, iB M çm´B ç M +`M; H9+ +`M; ; -M-
HU+ ?B p¼M; +| i? i?Q€i F?ÄB Zm, oQÆM; h?`M? tmv M [m >„+ >` [m v p + -m +
pÈB iÁ i?`M? tQ v i`ÁM- +?`M; ?Q`M iQ`M i?m ç°M; F?¬M; #B i KbM? ç M; t¬M; `

h` M i`ìB K°i ç¢Q ?„+ b„+ [m M; ªM? HŠM; H†M; [m M b€i GK+ o•M ç M; ?QªM; ?
çQÊ+ T?€i ` iB M; +QìB •K ?B K i?•K i`-KX L?bM i?´v +?`M; iB M +`M; H9+ +`M
oQÆM; h?`M? ç¢Q [m M; ªM? Kì /-M `²B #B M K´iX æ M; ;´T `9i i`mv çm´B ç°i M
[m v ç-m p b m €M? K„it M? H|2 H M iB M?bM tªQ i`€- i?•M ªM? +´T i®+ /`+? +?

h?•M i? GK+ o•M +?Êi `mM; H M p` /WM; H¢B î K°i ;|+ iQìM; KB M; T?9M tm´i p
ªK ç¢K p¬ [m M; X h` M çdM? ç-m L?Q v h•K EB K iU ç°M; tQ v tmM; [m M? #ªQ ?
M?bM #®M T?Q - i?“i F€ H¢ [m, iB M #¶M; M?B M F?¬M; i`mv #„i M [i?“i F?¬M; ?
+?Êi M?bM H M #S+ iQìM; HK+ [m M; +?`M; ?ÆB M; •v M; QìB ` `²B M î K°i MK +Qì
``M; K°i #|M; M; QìB- b m [m, /B M H` +†T K„i i?´i i?-M- F?|2 KB M; +ÁM pQÆM; p
M; QìB M`v F?¬M; +ÁM +€+? +€B +? i# Q t X \*`M i?“M i` tûi FBM? K¢+? M°B i? - i
i?QÆM; i`-K i`¼M; iQ`M i?•M +?•M F?Q +Æ ?² iB m i€MX G9+ M`v +?`M; ;B®M; M
+?Q FB M +QìM; ç +?B i`bX

L? T?€i ` K°i ç¢Q v LB K h?-M " - GK+ o•M +`M i?“M [m M b€i ç°M; ioM?

tmM; [m M?- +?-K +?“K +?mv M i?•M iB M p T?Q i`QÈ+X ªªK i?´v [m, F?Q tmM; [m
K°i F?`m +?•M F?Q i?B i`B M T?€T [mv i o¢M L; mv M Zmv L?´i- i`M HU+ ?´T i?m [r
+?•M M; mv M #` ? Q i´MX .-M /-M i?•M i? +?`M; tm´i ?B M F?Q ç2M Kì Kì- K°i b®
iK H¢BX

GK+ o•M /B +?mv M F?¬M; M? M? M?QM; F?¬M; H•m b m ç½ ç M K°i M; ½ # X h?•M
p[M; p`M; i` M K†i ç´i- i` M çdM? ç-m L?Q v h•K >²M FB K #„i ç-m i, M; i®+ tQ v i
b€M; çÄ T?€i ` iW i?•M FB K # Q i`MK H´v i?•M i? X L?bM i?´v ?„+ b„+ [m, ªM? i`Q
+?Êi i`MM; tm®M; - w M; ?o [m v +m²M; TªB H`K i? M`Q ç i?Q€i F?ÄB ?„MX E?
h?-M " +O GK+ o•M T?€i ?B M ç^M; b m HQM; tm´i ?B M i? K K°i i M [m, iB M X E
M`v i?“T T?-M [m2M i?m°+ - i?b ` ?„M +?QM? H` F H9+ M½v ç½ #` +?`M; +?´M i€
iB F?Q iS+- F?¬M; M; ì ?„M +| i? ?²B T?K+ M? M? M?Q p`vX L; `M; ç-m M?bM i`
M?¢i p #B i?QÆM; X E?¬M; i`mM; Hm²M; ?„+ b„+ [m M; ªM? #B M ªQ M?Q K°M;
F?B M +?Q F ?Q¢+? ç`Q i?Q€i +O +?`M; #` i?´i #¢BX E?|2 KB M; ?ÆB M? +? H
iB iB m w F?´M½Q- H9+ M`v +?`M; +ªK i?´v +€B +? i ç M; ; -M F X Zm v ç-m M?b
K„i +?`M; ?B M H M p H½M? ç¢K- i`QM; HÁM; +´i H M M? [M; HìB i¢K #B i p¬ i? M

S?Q i`QÈ+ [m, iB M +QìB •K ?B K, ô >„+ ?„+ M; QÆB `´i HÊB ?¢B- T?€ çQÊ+ G
[mª H` T?B i?QìM; X \*?d iB + ç•v H` Zm, oU+- H` MÆB +Q M; K i´i +ª•K ?²M [m, T
b®M; ç M ç•v +?d +| HQm H¢B iQM? K¢M; K` i?¬BX "•v; Bì #¼M i b) iB M M; QÆB

GK+ o•M F?¬M; [m M i•K ç M HìB M|B ç| - €M? K„i M?bM [m M; ªM? i` M F?¬M; i`
tm´i ?B M- i`QM; i•K +?`M; HB M tm´i ?B M +ªK; B€+ i?“T T?-M Fb [m€BX "•v; B
?„+ b„+ [m M; ªM? i` M ç-m +?QM? H` Zm, oQÆM; +O Zm, oQÆM; i?`M?X .M F?¬
oQÆM; +?`M; +kM; M; -K +ªK M?“M çQÊ+ im pB +O ?„M K¢M? ?ÆM `´i M?B m bQ
ç F?B M +?`M; TªB [m M i•K i`QÊ+ K„iX L m +?d +| [m, iB M /U p`Q h`´M >²M S?
+kM; +| ?v p¼M; ç`Q i?Q€i- ;Bì +| i? K bQ ?B M /B M i?-M #Q F?¬M HQìM; +O

F?¬M; i? M|B i? K çQÊ+ K°i HÌB M"Q M[X

h" M °M? pW #B M [m, °M? HB M ?Q" M- i`QÊ+ b m ? B i M [m, iB M /²M; i?ÌB T?€
H"K +?°M; M; ? i i?Î- i?•M i? `mM; ç°M; /[/°BX J½M? ç +¬M; HU+ +?°M; +® ;„M;
h?B M Zmv i- ç€M; iB + FBM? K¢+? iQ" M i?•M # i„+ ?Q" M iQ" M F?¬M; i? p" M F?
+?Q /QÆM; X E?) +QÌB F?´ €M? K„i +?°M; i`Î M M H½M? F?®+- iW M?Ä K # M?
+QÌM; MÆB +?°M; - /M +?Q i?•M `ÆB p"Q ?B K +°M? +?°M; pšM F?¬M; #m¬M; i v
iBM? i?¬M #`i F?m`i i`" M ç-v FB M +QÌM; +?®M; çÐX

E?¬M; /MM; çQÊ+ L; k G¬B *?QM? h?B M Zmv i- GK+ o•M HB M /MM; >| >²M æ¢B
H`T H€M? ?„+ b„+ [m M; ?Q i v i`€B h`M >²M S?M iÄ ` Hm²M; b€M; #¢+- K°i iª K
i`M +¬M; +O ? B i M [m, iB MX J°i iB M; +QÌB H¢M? +`i H M K°i i M [m, iB M pm
ç¢Q [m M; i`K ç€M? i?ŠM; p T?Q i v T?ªB +?°M; X Gm²M; FbM? HU+ /[/°B +?¢K
#„M ` t X h M [m, iB M +ÁM H¢B #B i `ä mv HU+ +O h`M >²M S?M HB M /`+? b M
GK+ o•M #`+?°M # v bQM; i?O HB M iK+ tm`i ` +?QM KQÆB b€m i`ªQ- [m, i`ªQ mv
?mM; ?½M +¬M; p"Q +?°M; X

*?¢v #W ç ç"Q i?Q€i GK+ o•M /U p"Q v LB K h?¬M " pW i`€M? çÁM +¬M;

FQ+? +O Zm, iB M pW T?•M #B i T?QÆM; ?QÈM; X E€ [m€B M?`i H" iÁ Zm, oQÆ
H"K +?Q F?¬M; i? M"Q T?•M #B i çQÊ+ T?QÆM; ?QÈM; +?°M; ç" M? +?¼M ç¢B K°
+?•M M; mv M iB m ? Q M? M? +?|M; - ? B K„i iQ€i ` p FB M +QÌM; K°i +¶ w MB
+?°M; +® ;„M; +?B i`bX

E?¬M; #B i i`¬B [m [m # Q H•m GK+ o•M pšM F?¬M; i?Q€i F?ÄB bU i`mv çm`B +C
#„i F`T i¢B K°i +QM çQÌM; +´ [m€BX Í ç| +| K°i i`K #B ç€ [m€B /`- i` M K†i #B +|
i¬M; ?„+ b„+ [m M; ?Q +?2 T?O F?¬M; M?bM `äX " M +¢M? i`K #B ç€ +| K°i +€B
#€i; B€+ i` M +| +?¢K i€K ç-m [m, p K†i ?mM; i" M F?€+ M? m i`¬M; i?"i [m, /`X

L;~M; ç-m M?bM H M T?Q i` M- ?„+ b„+ [m M; °M? T?ªM; T?`i M?Q K°i +?B + #|M
+?°M; ç"Q i?Q€i +?„+ +?„M F?¬M; +€+? M"Q i?Q€i F?ÄB i-K M?bM +O [m M; °M
+?°M; iW iW M?bM HQÈi [m ? B i M [m, iB M +m®B +MM; KK+ [m M; /WM; H¢B #

J°i i M Zm, iB M F? B F?~m, ô*?¢v i`®M K°i [m½M; çQÌM; /`B +m®B +MM; M; QÆ
i?Q€i- +?d +| çB m i F?¬M; M; i M; QÆB H¢B +| i? +?¢v ç M MÆB M"v- #•v; BÌM;
+X >„+ ?„+ XXX?bM? M?Q M; QÆB `i iÁ KÁ p +€B; B M; M"v i?b i +| i? ;BªB ç€T
p¬M?` Î Zm, oU+ #¼M i ;¼B H` hÄ >²M idM? - i`i +ª [m, p"i Î Zm, oU+ # Q ;²K +ª Z
i?QÈM; +kM; F?¬M; /€K ç M ;¬M; B M; i`QM; F?QªM; +€+? # tQ+?X L m HÐ ç M;
F?¬M; +| +Æ ?°B b®M; b|iX h?2Q i`mv M i?mv i +O [m, pU+- i`QM; ;B M; +| S?•M
p"Q +kM; #` M; ?B M M€i ç M ?²M T?B T?€+? i€M K" +? iôX

h M +ÁM H¢B F?Q€B +?Q iB T HÌB, ô æB m i?9 p` H" /QÈB; B M; +ÁM +| h?B M ©

J` K°i i`QM; HQÐM; ç¢B ?mM; HBM? +O Zm, oU+X hW tQ ç M; BÌ F M"Q F?¬M;
Zm, oQÆM; ç m #` #¼M i [m, M; p"Q ç°M; F?~mX æ½ +| i` M K°i p¢M [m, K`- [m, iQ
+?Q +| K°i B +| i? ç"Q i?Q€i X >¬K M v M; QÆB ç½ iU +?¼M MÆB i€M; i?•M +?Q
+?Q M; QÆBX h`QÊ+ F?B +? i M; QÆB +ÁM Km®M #B i çB m ;b M[F?¬M; - i b) ;
+QM [m, ?² ç²ôX h` M; QÆM; K†i •K ?B K +O [m, iB M ?B M H M MK +QÌB F?OM
FBM? bÊX

GK+ o•M i•K i?¬M +?°M ç°M; M?bM p"Q hÄ >²M idM? `²B çQ K„i M?bM b M; [m, iB

ç°i M;°it m'i ?B M X >„M [m M b€i id K d +?d i?'v H½Q i`ç+ M;k im-M- M?½M i?-M [ i€M T?€i [m M; K M; i?-M i?€M?X æB m F?B M +?Q I G B M? b S ;Bª F B M? ?QªM; M i? M?b M i?'m çQÊ+ +Q M M;Q ÌB M`v- +?d #B i F?B #` M;Q ÌB M`v M?b M i?b i`€B i B i?b M? i?' +? i`Q M; H²M; M;U+- ç²M; i?ÌB K°i /U +ªK #`i i Q ÌM; KÆ ?² +k M; ?B M H h?-M #Q M?•M i?l Æ M?b M?„M HçM? H M M; M ÌB, ôh Q ÌM; B- ?l ` H` I G B M? b S ; Z m, p U+ i K ççB i m v i ç` - +?ŠM; i`€+? i m p B HçB i?•K ?"m M?Q p"v X h?O çQçM + F?B M #¼M ?¼` M¬M; M ¶B M`v- M v i ç•v t B M çQÊ+ H o M? ;B €Q- i +l i B m /B i HçB +¬M; ççQ ôX L ÌB t Q M;- ?[m i?O p šv ` - h?B M G B M? i?-M F B K ç M; /m ç°M; ; T?B ç M M`K ;¼M i`Q M; i v X h? M? F B K H B M`m M; H M K°i i B M; H Q M; M;•K i`Q ?"Q [m M; b €M; i`Q M; M?Q M;¼+ +?B m b €M; +ªK°i F?m¬M p B M K`v +?K + i`Q Ê M M?b M i? M? h?B M G B M? i?-M F B K i` M i v M?½M i?-M H°` b„+ i?€B F b /` i U çB m ;b X æ°i M?B M ?[m i?O H`i HçB- i?-M F B K i Q €i` m v i? ?O v i?B M /B i ç` ççQ i?O v i`K t m M; i?B M X L, K ççQ i?O v i`K M?Q M, K +•v +°i +?®M; i`ÌB i Ä ` M, i M? m i çQ i?M? K°i i-M; F i; B ÈB i?-M #Q p•v F?®M I G B M? b S ;Bª p`Q ;B [X o¬ b® H Q m [m M; m €K H`T H Á2 /B ç°M; i`Q M; i-M; ?„+ p K X h?'v p"v- I G B M? b S ; H` B K` HçB +l i m p B i?•K ?"m ç M p"v- p ÈB i m p B +O M; QÆB i F?¬M; i B M M; QÆ L ÌB K m- M; QÆB `®i +m°+ i W ç•m ç M òX h?-M #Q M?•M +Q ÌB HçM? M ÌB, ô"B i çQÊ+ H B H`+? +O i i?b +l Q +? ;b +?Q M ?¬K M v M; QÆB +k M; +?d +l K°i F i +K+ H` ?²M T?B T?€+? i €M K` i?¬B X "•v ;B Ì ? +O i 5ôX o W M ÌB t Q M;- h?B M G B M? i?-M F B K `U+ b €M;- #çQ T?€i K°i i-M; [r F b M? H U+ KçM? K) M?„K i?ŠM; I G B M? b S ;Bª K` F Q +? i ÈB X I G B M? b S ;Bª +m²M; M° ;"Q H M, ô""i F M; QÆB H` B i?b MÆB M`v +k M; H` ç` # F?¬M; i? ;B i çQÊ+ i ç•m X >½v i B T +?B m I G B M? Z m, o k 5ôX .S i H ÌB I G B M? b S K„i ç½ ?l i?M? +?Q M i?•MªM? t¬M; p T?Q i?-M #Q M?•M X h` M çQ ÌM; çB K ¶B ?l i?M? +?Q M ççQ [m,ªM?- T?9i +?®+ F?¬M; ;B M ç½ i`M M; "T #l M; [m,ªM?X p Q M; H B M? ;"Q F?l +- i-M; i-M; •K i` +?B F?Q ?b M? i?M? M M K°i [m M; +-m K`mªM? +O i?-M #Q M?•M X h?ªM M?B M i?-M #Q M?•M F?¬M; Kªv K v ç w ç M çÁM +¬M; F Q +? ç M; "T ç M i W M; ? X æÈB ç M F?B [m,ªM? ç½ # Q p•v t m M; [m M?- m v H U+ i`M +¬M; ç½ çç i ç M K ÈB #„i ç-m T?ªM F Q +?X h v ?[m ?m v ç°M; i?-M F B K- i W i?•M F B K # v p¼i` M, i M, K T?QÆM; p`tç i?ŠM; ç M M, K ççQ i?O v i`K X S?9i +?®+ ?"Q [m M; H Q m +?m v T?€i` [m M; ?Q +Q ÌM; i?M? F i?Ê T p ÈB M, K +Q M i?-M H Q M; X \*?d i?'v M?[M # v H Q Ê M t m M; [m M? i?O v i`K- ç²M; i?ÌB i` M i?•M i?O v i`K tç` M, K H m²M; [m M i`K p ä M; +?2 H`T +ª#-m i`ÌB- ?"Q [m M; M; k b„+ H Ì K„i; B €M; i?ŠM; t m®M; ç-m I h M I G B M? b S ;Bª +® ;„M; /M M; i Q`M H U+ H B M i B T i`M +¬M; M?Q M; ç m #` i-M T?QÆM; +?'M i M- F?B M ?„M /-M +ªK M?"M çQÊ+ F?QªM; +€+? i?U+ H U+ ;B [ ? +Æ ç½ H•K ç-m- I G B M? b S ;Bª T?€i` K°i i`M; M° ?®M; ?m M; ?½M [m, /`- i?•M i? b„+ F?Q T?B i®+ t Q v +?m v M F?„T +?•m i?•M p ÈB i-M b m`i i` M pçM H-M K ¶B i? h?-M #Q M?•M +?d H½M? ççK M?b M?„M F?) M ÌB, ôh ÈB ç•v M M F i i?9+ çQÊ+ `² ç /M M; /`M; p ÈB M; QÆB- ?½v +?'T M?"M b® K M? çB X ô L ÌB t Q M; M?½M i?-M #`i T?€i K°i H m²M; #€ F?Q ;B i, M; ;'T K Q ÌB H-M X h S + F?„+ i`K i?B M p ä M; H B M`T ?9i bç+? [m, F?Q M; QçB i?•M +O ?„M X h B M; ` M H i?ªK i?B i p M; H M #`i i m v çB M +m²M; F?B M M; Q ÌB i F B M? i•K i €M; ç ÎK- +U+ F € F?O M; #®X Z m M; ?Q +?È`m M; ç°M; /[/°B- i?Q €M; +?®+ ç½ #` û T t m®M; `²B /-M ?l i?M? i W M; H`M F?l B ;B M X h?-M #Q M?•M çB K M?B M +Q ÌB- i?-M F B K i`Q M; i v +k M; i?m HçB- +?È T K„i ç½ i?`v [m M; ?Q i?B K i?Q Ê+- M, K ççQ ?"Q [m M; F?€+ M? m [m v i`Î HçB M?"T p` +€+ i?O v i`K t m M; [m M? +k M; +?b K t m®M;- K¼B +?m v M T?ªM; T?'i M?Q +?Q ?ªM? +?È T ç°M; M?Q K°i [m-M; K•v çÄ i Q H Q M; H Q €M; ?²M; [m M; ç2K i?2Q M, K #`i i d M?X

.WM; H¢B T?Q i` M K°i; Á ç'i #^M; T?ŠM; i?-M #Q M?•M [m v H¢B M?bM- ?[m i?C
[m M; #^Q T?O H'v iQ`M i?•M M, K M; QÌBX o- b® [m M; K M; M; k b„+ ² ç i iB M M?“
H QÊM; +?•M M; mv M ?B M ç½ F?- +¢M +O ?¼X h?ÌB; B M +S i? i`-B çB- F?B i
?B m idM? H¢B i?-M #Q M?•M #'i +?Êi i?m ?²B ?[m i?O ç²M; i?ÌB +? i`K ?mv i ç
H9+ #®B p çdM? h?€B >mv M aÆM- /MM; M; k b„+ ç M ?Q ç½ [m M; ?bM M, K im H
ç|- i?QÆM; i? +O p½M #®B F?-M; M?[M; i?mv M; B^K K`- +M; HU+ +kM; ç¢B i
Zmv hB MXô

L; ?2 ?„M M|B i?-M #Q M?•M M?½M i?-M H|2 H M K°i iB [m M; K M; Fb /` iB T iK
pă +| çQÊ+ +Y ?`M? F?-M; \ô EB K o- h`-M i?-M b„+ i? v ç`B i?`T; B¼M; i`^ HÌB,
+?Q ç M KQÌB M; `vXô

*^K M?“M çQÊ+ M; [F?Q F?€+ H¢ +O EB K o- h`-M- i?-M #Q M?•M #'i; B€+ ?ÄB,
i`QM; +m°+ GK+ oB M ?°B pă H-M M`v T?^B +?, M; ç½; B`M? çQÊ+ / M? p` ç M?“
ç-m +| T?^B F?-M; \ô

J†i #B M b„+ M?½M i?-M +` [m €B M?QM; `i M? M? ç½ H¢B i`Î M M •K i`-K- EB
+O i?-M #Q M?•M +?d i?Î /`B M|B, ôE?-M; ç•m- / M? ?B m ç M?“i ç½ #` GK+ o•
p½M #®B +?d çSM; i?S ? BXô

h?•M ?bM? +?`M ç°M; pb FBM? M; ¢+ i?-M #Q M?•M ?ÄB iB T, ô.`+? oB M Q- F?-
ç½ /MM; T?€T [mv i; b K` +| i? i?“M; çQÊ+ h?B M EB K +Ym [mv i +O M; QÆBX
+?“M ç½ Hmv M çQÊ+ .B i h?B M [mv i- .`+? oB M H¢B +| T?€T [mv i; b +| i? i?“M

EB K o- h`-M i?Î ?„i` M|B, ôZm^ i?“i .`+? oB M +| K°i T?€T [mv i p- +MM; #€ ç¢
*?QM? h?B M [mv i ô #'i i`mv M +O .QÆM; oB M i`QM; .`+? oB M- M; ?bM M, K M v
i?“M?X *?d pb i M GK+ o•M ç| ç½ +?2; B'm i?U+ HU+ i`QÊ+ K„i K¼B M; QÌB- ç M i
M?B M T?€i ç°M; F?B M p½M #®B H¢+ #¢B ôX

h?-M #Q M?•M; B`i K bM? ?ÄB, ôL; k G-B *?QM? h?B M [mv i- G-B h?-M [mv i ç½
M; `M M, K imv i iQ+?X æ•v [m^ H`i? ;B M p- i?QÊM; T?€T [mv i +?Q /QÆM; +?Q
[mv i M`v F` +kM; F?-M; +|; b T?^B ?`i? MX G-M M`v i +Sm M; QÆB H` Km®M i
H` +O K°i p` +® M?•M +O i - #•v; B| i b); B Q +?Q M; QÆBX L?QM; M; QÆB ?½v
+?Q B #B iXô .Si HÌB M; ¼M ?mv i F€ HB M tm'i ?B M b m K°i H`i i v- iW iW`ÆB p
M; ¼M ?mv i F€ i`QM; i v- +?d i?`v HQm [m M; H`T HQ€M; - p- b® T?M +?9 i¢Q i?“
pÈB çO HQ¢B ?`Q [m M; i?B K i?QÊ+- i-M; i-M; tQ+? [m M; HQm ç°M; im-M ?Q`M

h?-M #Q M?•M H M iB M; , ô*•v ?mv i F€ M`v +| i M H` >mv i >` æ² `i i?-M #Q K`
oB + bY /KM; M| M?Q i? M`Q i b) #`M b m- #•v; B| M; QÆB ?½v M; ?2 +?Q `ä p H
i?mv i i?b # M; `M M, K i`QÊ+- >mv i >` +?•M [m•M K'i +?QM +?QM i€K KQÆB K
>mv i >` æ²X L; `v K` i?-M F?Q KÈB ?Q`M i?“M?- i?QÊM; i?B M ?¢ç` ç m`U+ H
ç¢Q •K /QÆM; #€i [m €B tQ v +?mv M; B[F?-M; i`mM; +| i? i?QÊM; i`m i?-M iB
K°i HQ¢B i?-M F?Q i?-M F€ #€ ç¢Q M?`i i? ;B MX \*kM; i?2Q i`mv M i?mv i i`QM
+^ ? B KQÆB iQ i?-M F?Q- i`QM; ç| +| i€K HQ¢B #€ ç¢Q M?`i- +•v >mv i >` æ² M`
*ÁM +•v h?B M GBM? i?-M FB K çQÊ+ t T i?S M, K i`QM; i?-M #BM? T?`M?QM; +k
iQM? iQ`M #° i?-M F?QX h?B i iQÎM; [m ç| M; QÆB +kM; +| i? i?`v çQÊ+ mv HU
*ÁM Hw /Q i¢B b Q M| H¢B +| mv HU+ HÈM H Q ç M M?Q p`v i?b +kM; i?2Q i`mv M
KÈB im Hmv M ç½ t^Q M; ° +?SM; FB M +m°+ [mv i ç`m i? ;B M ?B K i?`v; B[E?`
u mX >`T >mv i +?•M [m•M # M +?| +?Q ç M F?B ? B HQ¢B /` HBM? +?Q T?€+? +?
KÈB T?`M; >mv i >` æ² ` ?`T i?m +?9M; p`Q i`QM; X a m ç| H¢B i`^B [m ?`M; +?K
pB + ?9i i? K HBM? F?Q +O p- b® HBM? p`i F?€+ M?^K Hmv M ?| ? B /` HBM? M
i?“M? +~M; X L?QM; +kM; M?| p`v K` iQ`M i?•M >mv i >` æ² b m F?B çQÊ+ Hmv M
?mv i ?²M; ~M i`M; •K b€i +?B F?Q- +| i? i`^K iB M i`W K Xô

L; ?2 i?-M #Q M?•M F K` b„+ K†i EB K o- h`-M +?`M FBM?- i?“i F?-M; M; | +•v +| M
?B M ?€+? ç M p`v- i?“i F?B M M; QÌB i F?-M; i? iBM çQÊ+X L?bM H¢B M; ¼M ?
i?“i F?-M; ?B m i?-M #Q M?•M pb p` +® M?•M M`Q K` H¢B +Sm `²B H¢B i†M; i?-M
M`v [m^ i?“i EB K o- h`-M M; ?o ç M # ç-m +kM; +?ŠM; i?-M; X

> „M M?bM i?–M #Q M?•M /Á ?ÄB, ôE?¬M; M;ì i?–M F?Q M¨v HÊB ?¢B M?Q p”v- M

ç½ çB `²B- +?9M; i M M i?2Q ç i`€M? pB + F?¬M; ? v tªv ` X æÊB ibK çQÊ+ +Æ
L|B tQM; H"TiS+ Hv F? B- /šM K¼B M; Q|B çm´B i?2Q L; ¢Q hmv i p" h?QÆM; L; m
a m F?B #®M M; Q|B hY .QÆM; +?•M M?•M tmv M [m >„ + >" H"TiS+ T?€i?B M L; ¢
ç M; ; B Q i?O +MM; K°i HQÊM; HÊM [m, [m•MX ©M? L; mv i bQM; FB K #„M ` FE
K¢M? K)- +?S çUM; HU+ HQÊM; H"Ki?¬B ?²M HB i T?€+? çB M +m²M; +¬M; FQ+?
ç-m L; ¢Q hmv i p" h?QÆM; L; mv i- K°i i M [m, iB M bQM; M?½M H|2 H M HK+ b„+
M?bM ? B M; Q|BX æ²M; i?|B +€+? ç| K°i /†K- K°i Hm²M; [m, F?Q i`"M ç-v ?„+ b„+
w [m M b€i ç°M; ioM? # M M`vX

hY .QÆM; +?•M M?•M H"TiS+ +?d ?mv K¼B M; Q|B- #®M i? M? i?¬M FB K ç²M; i?
F?Q +?|B HÁ # v i?šM; ?QÊM; p T?Q L; ¢Q hmv i p" h?QÆM; L; mv iX E?B ç M; -
HÊM, ôL; ¢Q hmv i- h?QÆM; L; mv i +| +?mv M ; b p"v- i¢B b Q p¬ /mv M p¬ +Ê H¢B
>½v H"TiS+ +MM; i `|B F?ÄB ç•v `²B M|B b m- çB K môX .Si H|B HB M ; ¼B # M; C
+¬M; FQ+? K½M? HB i- [m v M; QÊ+ i`Î H¢B çQ|M; H9+ M½v pW p"QX

L; ¢Q hmv i HB + M?bM K¼B M; Q|B M; [F?Q #B T?šM M|B, ôaQ #€- M; Q|B ?½v +?†
h?QÆM; L; mv i T?ªB H"TiS+ t•K M?"T Zm, oQÆM; i?`M?X GK+ o•M ; †T +?mv M `²
M; `v +`M; v m b„T bY #B M K'i?Q`M iQ`MX æ Km°M b) F?¬M; +ÁM F`T M[ôX G
[m M; ?Q #°+ T?€i- i?¬M FB K #¶M; p m M; ` K|K°i +QM çQ|M; K€m- T?B i®+ # v
h?QÆM; L; mv i +kM; iQ`M HU+ imM; ` K°i FB K #S+ HmB p¬ b® [m, #BM? `²B p°B

hY .QÆM; +?•M M?•M p" o•M S?QM; M; ?2 h?QÆM; L; mv i M|B p"v K†i K`v #B M b„
H M K°i iB M; ; B" M /[- hY .QÆM; +?•M M?•M p°B M|B, ôæQÊ+ K m çB çB- p¬ Hm"i
GK+ o•MX h b) FbK +?•M Hk [m, #BM? i¢B ç•v i`QÊ+ `²B b) i?2Q +€+ +QM M; vXô
?Q +Q|M; i?`M?- +m²M; M° M; , M +?†M bU i`mv FQ+? +O [m, [m•MX

o•M S?QM; M; ?2 iBM GK+ o•M ; †T M; mv ?B K- i?¬M b„+ ç¢B M° `®M; H M ; B" M /
FB KX *?d i?`v K°i ç¢Q M; •M [m M; FBM? i?B M i?`i Hmv M +?ÊT K„i ç½ +m®M # v
#¼M +?9M; ?²M T?B T?€+? i€MX J°i +?B m pW tm`i` - bQM; M?½M o•M S?QM; `i
iS+ i®+ çm´B i?2Q ?QÊM; +O L; ¢Q hmv iX `¶M; K°i i?•M ªM? K|K|ªQªQ HQÊi [m
?B M i`QÊ+ K„i o•M S?QM; +?†M çQ|M; çB +O ?„MX o•M S?QM; ; B" M çB M M; Q
[m M; +?ÊT H|2 T?€i ç°M; i? i`Q|M; +¬M; K½M? HB iX L?`i i?|B i?•M ªM? i`MM;
H M H9+ tm®M; #„i ç-m i`9i +ÆM ç¢B M°X

hY [m M; +?ÊT ç°M; ?²M; [m M; `ÊT i`|B- L; ¢Q hmv i p" h?QÆM; L; mv i M; U FB
M? M? M?`iX \*?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ? B M; Q|B ç½ iÊB # M M; Q`B Zm, oQÆM; i?`
HQÊi ? B M[iY M?bM M? m +MM; H9+ M; U FB K T?€i FbM?X h?Q€M; +?®+ ? B ç
iQ [m`M i`ÁM H`v M? m- ?bM? i?`M? M M K°i ç¢Q [m M; i`K- K½M? HB i ç" T p`Q i
#¼+ [m M? i?`M?X

> B +Q|M; HU+ ç" T p`Q M? m K°i iB M; ô-Kô +?`M ç°M; i`|B t M?- iY ?²M; [m M; i`
b„+ T?€i` iB M; M´ çb çMM; M?Q çB M H¬BX E?Q HQm +Q|M; FbM? t¢` iS T?C
?Ov /B i K¼B p"i #„M p T?Q ? B M[M?•M- H"TiS+ ? B M; Q|B i?•M i?K i`¼M; i?Q
?„+ b„+ +SM; +?„+ +kM; #``mM; ç°M; / [/°B /QÊB çÁM +¬M; FQ+? [m`i +Q|M; - #®
H¶ ?`M; M?ÄX L; ¢Q hmv i p" h?QÆM; L; mv i F?) ?¬ K°i iB M; - F?¬M; [m M i•K ç
+MM; ?| i?`M? K°i iB [m M; ?Q tmv M [m K°i H¶ ?`M; iB M M?"T Zm, oQÆM; i?

oW ç†i +?•M p`Q Zm, oQÆM; i?`M?- ? B M; Q|B ç½ #` HK+ b„+ •K ?`M H`K +?Q ?
M; | +ªM? p"i i`QM; M`v ç½ i?`i bU ç½ pQÊi` M; Q`B bU iB M HB mX J†+ /M p"v ?
M`Q ç t2K tûi F„ HQÐM; - L; ¢Q hmv i HB + M?bM tmM; [m M? `²B M|B, ô >B M ; B
oQÆM; i?`M?- K°i MÆB p®M M´B iB M; i?¬M #Q- KK+ iB m [m M i`¼M; M?`i H`T
i`QÊ+- M? [M; pB + F?€+ i¢K i?|B ç b môX

æªQ K„i M?bM iW T?Q h?QÆM; L; mv i i`-K ; B¼M; , ô\*?d bÊ [m, p"i i`QM; ç•v b) F
+?9M; i ibK çQÊ+ GK+ o•MX h, [m M b€i F„ tmM; [m M? K°i HQÊi t2K- i`QM; M`v
`M +?S p¬ p`M [m, p"i- +?9M; i Km®M ibK çQÊ+ +?`M; i`QM; ibM? +ªM? i? M`v b
bS+X ªÁM K°i p`M ç K`m +?®i M[- ç| H` ?B M i¢B +?9M; i ç½ ?Q`M iQ`M F?¬M; +

GK+ o•MX h, i?'v b Q- HB m +| i? ibK çQÊ+ p i iQ+? M"Q +O +?"M; F?-M; \ôX
L; çQ hmv i F?) H,,+ ç-m €M? K,,i ?"K +?S K°i w MB K p- +MM; FB M ç`M?- M; ?B K
+?9M; i +kM; T?^B ibK i?'v +?"M; X h?ìB; B M; 'T`9i- +?9M; i K m çB i?-BôX L|B
/QÊB bU çB m F?B M +O L; çQ hmv i #,,i ç-m + 'T i®+ tQ v pÁM; - id Kd /Á i?€K F?Q
H9+ b m i? M? i?-M FB K ç½ /WM; HçB i` M F?-M; - KkB FB K ?QÊM; ` T?Q i`QÊ
h`QM; K,,i L; çQ hmv i H° ` K°i iB ?v p¼M; - M?bM h?QÆM; L; mv i M|B, ôJ m H M
iS+ +O GK+ o•M`^BôX h?QÆM; L; mv i M; ?2 p"v pmB KWM; ` K†i- + 'T i®+ b€i +€
J°i i`"M; +QìB •K m i`mv M HçB- tmM; [m M? ? B M; QìB #¶M; tm'i ?B M #^v +QM [ç-
B K,,i t M? i` €+ +O ?,,M ?"K ~M K°i iB ?,,+ iYX Zm, iB M ç°i M?B M #^i +QìB ?, M
çSM; # M HB M T?•M #® iS T?Q [m M? ? B M [iY K°i +€+? t^Q /B m T?QM; iÄ çQì
iS+ i` M i?•M #^v +QM [m, K` [m, F?Q +QìM; ççB M?€v K,,i ç½ ?ÊT HçB i?"M? K°i i
iQìM; F?Q +| i? H`K i?'i M€i tQÆM; i M ?^M iB m T?€+? i€M F?-M; i? M"Q pQÊ
?Q" M iQ" M +- H" T L; çQ hmv i p` h?QÆM; L; mv i p`Q ;B[X
> B M [iY M?bM M? m M; 'K M; -K +^M? ;BÈB- +~M i?"M ç T?ÁM; #¼M [m, p"iX JK-
HçB i` M i?•M [m, iB M tm'i M; -M ?ÄB, ôL; QÆB +| i?'v K°i M K iY M? im'M K†+
F?-M; \X L; QìB ç| bY /KM; K°i i? M? #^Q FB K tQ+? ?^M; im pB +U+ + QôX
Zm, iB M M; ?2 L; çQ hmv i ?ÄB- i`ÁM; K,,i ç^Q HB M iK+ +QìB ?,,+ ?,,+ M|B, ôh`QM
[m, H - #'i F€M; QìB M"Q iÈB ç•v ç m F?-M; i`€M? F?ÄB +QM çQìM; +? iX >Q M M
Zm, oQÆM; i?"M?- i M?'i ç`M? b) M?B i ibM? F?Q^M ç½BôX L|B tQM; KB M; T?
H^M? H|i- #^v +QM [m, K` iS+ i?ìB /B ç°M; i?•M ^M? +U+ M? M?X
h-M; i-M; ?,,+ H½M; +m^M +m°M •K F?Q +MM; pÈB bU +m^M; M° +O p- b® pQM; H
iS T?Q ?bM? i?"M? K°i ççQ F?Q iS+ •K b•K +U+ F€ F?OM; #®X •K F?Q KçM? K) ç
H M ? B M [iY- HU+ t•K i?U+ i` €+ F?-M; M; WM; +-M; FQ+? +?•M F?Q ?° i? +O ?
h?QÆM; L; mv i +?d +| i? ?ûi H M ? B +?[, ô*~M i?"Mô- E?B m L; mv i i?-M FB K
i`ÁM- ?"M; i`, K ççQ FB K K M; +?|B K,,i tm'i ?B M ?bM? i?"M? M M K°i FB K + -m`
i'M +-M; Hk [m, K`X " M +çM?- L; çQ hmv i +kM; ?- H M K°i iB M; ç€T HçB- hY ©M
K•v- i-M; i-M; iY [m M; M?Q M?[M; çÊi b|M; M®B çm-B M? m #çQ T?€i ` K°i +¶F
> B iB M; ?- i?€M? i?|i ç^M; i? M? M; •M H M- ? B +¶ [m M; ?Q +QìM; FbM? K°i
mv HU+ KçM? K) i?Q€M; +?®+ ç½ iQÆM; FQ+? pÈB K" M ?"Q [m M; ?,,+ b,,+ ç M; H
ç°i FQ+? / [/°B- ? B Hm^M; +?•M M; mv M F?Q iS+ ?Q" M iQ" M F?€+ M? m p +?çK
b€i H M #S+ iQìM; ?,,+ F?Q- H" T iS+ p M; H M M?[M; iB M; ô-K -Kô M?Q b'K` MX
[m M; ?Q #,,M` / [ /°B- i?•M i? L; çQ hmv i p` h?QÆM; L; mv i F`+? HB i +?'M ç°M
i`QÊM; X æ^M; i?ìB çÁM HB M i?O +O #^v +QM Zm, J` +kM; #` T?€i M /QÊB K°i i
+O ? B M" M; X
"¼M [m, iB M +ÁM +?Q F`T ç`M? i?-M- i?•M ^M? L; çQ hmv i ç½ K'i iQ+? T?B i®
K` ?QÊM; p +?¶ GK+ o•MX h?QÆM; L; mv i F?) +?mv M i?•M i?-M FB K imM; ` K
iQìM; ô- +?d i?'v ?Ä T?QÊM; ?mv i b,,+ # v H M iW b m HQM; tQ+? ?^M; [m M; K
i?"M? M; "T i`QM; K°i K" m çÄ`U+X >Ä T?QÊM; F m H M K°i iB M; ? B +€M? imM
i`, K i`QÊM; K M; F?Q i? +?'M i?B M /B i ?^B tm'i ?B M; B[i`ìB- HB i /B K ?WM;
HB i ?Ä +?•M M; mv M +?Q /QÆM; +?Q +QÆM; iQ+? iK M?Q #MM; T?€i- iU ?^Km
Zm, iB M i?'v L; çQ hmv i ç½ i`m i?Q€i- H" T iS+ `®M; H M ;B" M / [i?•M ^M? +?ÈT ç
FB #^v +QM [m, K` i?•M ^M? i`MM; çB T- [m, ^M? çSM; M®B iB T M? m ?mv M ?|
H [m, p•v H`v M?[M; çÊi +-M; FQ+? M?Q pk #^Q +O h?QÆM; L; mv iX o- b® [m, F
HB M iK+ +MM; HB i ?Ä +?•M M; mv M- +?Q F?Q •K ?"M K b€i pÈB M; mv M /QÆM
tQ i T?€i ` iB M; M` HB M ?^BX hQ" M i?B M +QìM; [m M; +?|B HÁ - K°i +¶F?Q F
ç"Q H`K M` imM; iQìM; i?"M? çQÆM; i`QìM; #B M i?^K- #^v +QM [m, K` #®M i
F?-M; M? X

h?QÆM; L;mv i +kM; i?•M^aM?`9M; ç°M; KB M; i?´` K°i M; KK K€m iQÆB- M?QM
?°B H"TiS+ +?mv Mi?•M #€K i?2Q L; ¢Q hmv iX

G9+ M"v L; ¢Q hmv i hY [m M; T?€i iB i- i?2Q bU +?d /šM +O i?–M FB K K°i K¢+?
b m [m, iB M ?®M; H M ?mM; €+- #|M; ç2M HQËi çB M?Q +?ÈT i?Q„i +€B ç½ tm'i
L" M; [m€i H M K°i iB M; H¢M? HMM;- i?–M FB K [m M; ?Q ç¢B i?`M? iY b„+ ç¢B
iB M pW ç°i M?B M ?B Mi?•M- K°i +QM iY HQM; ?B M ` ?€i Q KB M; F?´M; H² M
iB M T?€i` iB M; i`mi?ªK F?®+- F?–M; i? K HB + ç M L; ¢Q hmv i /®+ iQ" M HU+

a m F?B ç½ pQËi [m F?–M; #B i # Q M?B mi?–M; ç¢Q- L; ¢Q hmv i tm'i ?B Mi`
M?bM hÄ >²M i?–M #Q b„+ Kfi L; ¢Q hmv i #B T?šM- KK+ K M; +ªM? ;B€+ M?bM
o•M- +| T?ªB ?mvM? F?–M; X >mvM? +| M; ?2 i?´v iB M; Km°B M|B F?–M; - M m ?m
i`ª H|B Km°B çBôX E?–M; +| iB M; i`ª H|B- +?d M; ?2 iB M; p¼M; +O M" M; iW hÄ

L" M; i?ªK i?B i M?bM KB M; ;B M; +ªK i?´v i`QM; ç|`Mi" M; K°i i?S ;b iU M?Q +U
+`M; F?B M M" M; HQ H„M; ?ÆM H" F?Q iS+ b m +MM; +O GK+ o•M +?QM? ç½ #B
+?`M; ç½ ;†T T?ªB ç®B i?O M?Q i? M"Q\ - +?d +| çB m M" M; ?B m `i`ä +?`M; H9
T?–M H" ç M; Î /QËB ;B M; X

h` M F?–M; K°i i?•M^aM? tm'i ?B M p– i? M? p– iS+ M?bM tm®M; L; ¢Q hmv i îT?
€M? K„i H|2 H M [m M; K M; K°i ?²M; K°i HK+ ç–v p i` €+X JK+ [m M; HQËi ç M i
?² M?Q T?€i ;B€+ ` çB m ;b- ?„M HB M F?) T?€i` K°i i? M? •K +´ [m€BX

L;–M; ç–m M?bM H M L; ¢Q hmv i #B M b„+ i`QË+ ?bM? #|M; K|ªQ i` M F?–M; - i`
+ªK #`i KBM?X E?–M; ?B m `ä H" pb b Q- +?d +| çB m iW i`QË+ ç M M v M" M; Hm
+?Q M M H"TiS+ h?–M FB K HB M tQ v +?mv M K°i K" M ?"Q [m M; iY b„+ tm'i ?B
a m F?B ç½ ;B i, M; T?ÁM; M; U L; ¢Q hmv i M?bM M?•M^aM? •K €K ç| ?ÄB, ô L; QÆ
?B Mi?•M\ôX

h?•M^aM? ç| F?–M; M|B ;b +?d M?bM M" M; K°i +€+? i` /`- M?½M i?–M H°` i?–M i
?Q H"THÄ2- H"TiS+ iª ?[m ? B # M tm'i ?B M ? B çQ" M F?Q ç2M i?–M i?–M #Q #
i?–M L; ¢Q hmv i #¶M; ç¢B #B M- M" M; ç½ M?"M` ? B #|M; ç2M ç| +?QM? H" ? B i
M?bM p T?Q b m- K°i ç¢Q [m M; ?Q ?²M; b„+ ç M; T?B i®+ ç M ;–M F?B M L; ¢Q
p[M; i•K ?ÆMX

L;Q|B pW ç M +?QM? H" h?QÆM; L;mv i- M" M; M? M?"M; ?¢i?•M tm®M; # M +¢
[m, p"i i` M F?–M; K°i +€B`²B KK+ [m M; /WM; H¢B # M hÄ >²M idM?X aQM; KK
i?QÆM; +ªK- iB M; i?Î /`B ç m t|i p– i? M? ?B M `ä p i? HQÆM; +MM; +U+X L
L;mv i i?´T ;B¼M; ?ÄB, ôE?Q iS+ +O GK+ o•M ç½ #B M K'i i¢B ç•v T?ªB F?–M; \ô
M?Q ç M; iU ?ÄB +?QM? KbM?- ?Q†+ ;Bª M" M; ç M; ?ÄB i`€B iBK`mM`~v +O #ªM

L; ¢Q hmv i +Q|B i?ªK- i?–M iB M? i?"i [m€i? HQÆM; , ôæ9M; p"v- +?`M; ç½ K'i /'n
iS+ F?B M +?9M; i T?ªB ç m HÁM; X *m®B +MM; ç iY FB i tm'i M; "M M, K F?| FB K
i¢B ç•v- +| H) pb +?`M; [m€i`B ;BÄB M M F?B M + Q t M? FB ;?2M ;?ûi\ôX

h?QÆM; L;mv i +Q|B #B i?®M; - +ªK i?€M K" M|B, ôh?"i H" i`|B t M? H„K M¶B i` ?
? i bS+ i?–M #Q- M?QM; i¢B b Q H–M M"v H¢B +| i? #B M K'i p– i? M? p– iS+ M
F?–M; +ªK M?"M çQË+ F?Q iS+ +O +?`M; - M?QM; imv i +kM; F?–M; i? iBM H" +
M" M; ç m çËM M|B iB T ôJm°B +`M; F?–M; iBM +?`M; H¢B #Ä +?9M; i K" çB- +?`M
M; Q|B F?€+ F?–M; i? M?bM i?'m- +| i? H–M M"v +?d i¢K i?|B `|B t +?9M; i +?
i?Ov iQÆM; T?MM; pÈB +?9M; i Î K°i MÆB F?€+ M"Q +?, M; \ôX

o"Q ;B| F?„+ M"v M?bM h?QÆM; L;mv i- L; ¢Q hmv i ?B m `^M; F?–M; +?d +| KbM?
pšM +ÁM K°i M; Q|B pb GK+ o•M K" ç M; F?–M; M; WM; +?`m p– p" M ç m F?´X

h` M F?–M; K°i i M [m, iB M +Q|B ?„+ ?„+ M|B, ôh?"i F?–M; M; Î +€+ M; QÆB H¢B i
i?Q€M; ç½ çQ€M` ?„M ç½ +? i i¢B ç•vX *?Q +€+ M; QÆB #B i +kM; F?–M; +| p'M
iBK ç½ pMB i?•M i`QM; ;B M; `²BX *€B ;B M; M"v i M H" hÄ >²M idM?- #`i Hm" M

F?B ç½`ÆB p`Q i`QM; ;B M; b) #` ?²M T?B T?€+? i€MX L; v +ª Zm, oQÆM; - i?®M
+?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB M; Q¢B H - ?m®M; +?B +?d H` HQ`B M; QÌB M?Ä #û +€+
> B M; QÌB M; ?2 p`v ç m +?`M ç°M; i•K i?¬M- imv ç½ çQ€M` GK+ o•M`i +! F?ª
+?mM; [mv ç! +kM; +?d H` T?ÄM; çQ€M- ? B M`M; pšM F?¬M; Km®M iBM p`Q bmv c
[m, iB M M!B` bU i?"i ç m HÁM; ç! +?ŠM; T?ªB ç½ T?€ pĐ iB ?v p¼M; KÄM; K M
`²B b Q\X Zm v b M; M?bM M? m- €M? K„i ?¼M; "T i`M #B i?QÆM; i?®M; F?´- H`
[m, iB M Î i` M F?¬M; X

h?QÆM; L; mv i H M iB M; ?ÄB i? M? •K p¬ iB M? H¢M? H)Q ; ^M iWM; iB M; , ô*! T
o•M\X æQÊ+ - +?QM? i v i b) #€Q i?M +?Q +?`M; X h @ T?ªB @ ; B i @ +? i @ +€
F?Q iS+ M?Q +m²M; T?QM; HQm +?mv M F?„T F?¬M; ;B M- K°i ç¢Q F?Q i? +QÌM
i?B M #¶M; #¢Q T?€i; 'T i`K H-MX :B•v T?9i M`v +ª M; QÌB h?QÆM; L; mv i i`¬M;
imv i- iQ`M i?•M H¢M? H)Q i€M T?€i F?Q iS+ #€ ç¢Q i?¬M; i?B MX

*¢M? ç! L; ¢Q hmv i F?) M; ?B M +?ti` ,M; bQM; M?½M HQÈi [m K°i iB H [m M;
+m²M; #¢Q iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i H +?•m i`QM; bm®i +?¬K +?"K pQÆM; /`B i` M K
/ÁM; /B K H - L; ¢Q hmv i +?9 KK+ M?bM h?QÆM; L; mv i`²B +?mv M i?•M ç M #
GK+ o•M ç½ #Ä K¢M; /QÈB ;B M; M`v- #`i Hm`M i? M`Q L; ¢Q hmv i +kM; T?ªB tm
;†T- çQÊ+ M; „K +?`M; /M +?d K°i H-M +m®B +kM; çO K½M M; mv M +ª FB T M`vXX

deX >²B de @ hmv i L; mv i *?B hY

•K [m M; H!2 H M i?•MªM? [m, iB M M?Q iÄ` F?„T +?®M- T?9i +?®+ ?! i?`M?
h?QÆM; L; mv i p`Q ; B[X "®M # •K b•K [m, F?Q M? M? +?!M; ?°B iK p - +?ÈT K„i
?„+ b„+ ?`Q [m M; # Q [m M? +?mv M ç°M; +U+ M? M? tmM; [m M? h?QÆM; L; mv
Hm²M; F?Q HQm K¢M? K) i`M ç-v •K b•K [m, F?Q- ?bM? i?`M? K°i +¶ HU+ HQÈM
T?Q h?QÆM; L; mv i ç M; #`# Q p•vX

L?bM p`Q K„i L; ¢Q hmv i- €M? K„i h?QÆM; L; mv i ?B M` bU ç m çÈM +MM; +U+
M?QM; i` M F?m¬M Kti`v ?B M H M K°i MK +QÌB b-m i?ªK ç M KS+ F?B M +QM iB
+QÌB +?Èi i„i- M?½M i?¬M h?QÆM; L; mv i T?9i +?®+ ç½ i`Í M M p¬ +MM; H½M? i
?`M F?Q tmv M i?`m iBK ; M- M?bM p ? B i M [m, iB M F?B M +?9M; #`i ; B€+`MM
HªM? H!i iU M?Q iB M; F?!+ B Q€M; B[M9B M;`M- H ?Á p`Q i? M? •K #B i?QÆ
i`€B iBK M?Q ç M; `d K€mX *?d i?`v [m M; ?Q #¶M; b€M; HÁ - K°i ç¢Q ?Q`M; FB
iB M iÈB pÈB F?Q i? ç m i?QÆM; p¬ +MM; i`M T?9i +?®+ ç½ H M iÄ` i`QM; F?„T

h`QM; HQm [m M; ?mv MªM? i?•M ?bM? h?QÆM; L; mv i çQÊ+ # Q #¼+ i`QM; i`Q
b„+X E?B m L; mv i i?¬M FB K T?€i €M? b€M; +?!B`U+- K M; mv HU+ FBM? i?B
i¬M; i¬M; HÈT HÈTX >`M; M;`M ç¢Q FB KªM? ç½ T?QM; iÄ` KQÌB i`QÈM; pm¬M; t
i`QM; Hm²M; F?Q H¢M? H)Q K½M? HB i K M; ç-v i M; i?QÆM; p`i?M ?`M`v M? M
+O ? B i M [m, iB MX h`QM; K•v ç2M KM K`i E?B m L; mv i i?¬M FB K +MM; €M? i
T?KM; ?Q`M; ;BQÆM; +€M? # v HQÈM F?„T F?¬M; i`mM; - iB M; F m M; •M /`B p M

L?bM T?Q ç®B çB M [m, iB M i`QM; K„i H!2 H M K°i iB FBM? ?Q`M; - i?•M i? M?
+m²M; ?mv ç°M; bQM; i`ªQ M?^K +?®M; çĐ bU +¬M; FQ+? +O h?QÆM; L; mv i X L
i?ÌB F?„+ M`v i`M ç-v i?M ?`M- +?•M M; mv M iQ`M i?•M M?Q i, M; ;'T KQÌB- #¢Q T
K) FBM? M; QÌB F?B M ?„M F?¬M; i? +?®M; +UX J°i iB M; i?ûi HÈM H`K ? B i M
?„+ F?Q # Q i`MK h?QÆM; L; mv i #¶M; M?B M pĐ M€iX \*?d i?`v ?„+ F?Q M?Q b!M
? B i M [m, iB M #`T?ªM +?`M # v` +ª i`QÈM; - +ª ? B FBM? ?½B ;BQÆM; K„i M?

:B[HQM; i`ÌB h?QÆM; L; mv i iQ`M i?•M T?€i` ?`Q [m M; ?Q`M; FBK H`T H€M?
;B! +?ŠM; F?€+ iB M M[H¢+ +?®M i`¬M ;B M i`¬M; Ko H p¬ +MM; X S?Q i`M i?
;B! ç½ ?Q`M? M; M; - FB K F?Q i?¬M i?€M? K¢M? K) ç½ i¢Q i?`M? K°i p¬M; ?Q`M
i?•M ?bM? #ªQ p +?Q i?•M i? h?QÆM; L; mv i X E?m¬M Kti`tBM? ç T M?QM; H¢M
iW #Q+? M; ¼+ - ç¬B K„i ç m i?QÆM; +?S p`B T?¬M i?®M; i?B i b-m F?´- p`B T?¬M
F?®+ M?bM i?ŠM; p`Q [m, iB MX

L?bM ?„+ °M? # M +¢M?- €M? K„i [m, iB M H° p /Á ?ÄB iU M?Q ç M; +?ì ?„M` H
°M? i?-M #Q M?Q F?|B iU bQÆM; T?€i` ?„+ [m M; M?`M M?¢i- M?bM h?QÆM; L
ç M; ç M # M hÄ >²M idM?- +?Êi T?€i` M?[M; iB M; +QìB p¬ +MM; Fb #Q [m, /
K„i v K°i çÄ K°i t M? [m€B /` p¬ +MM; - ç°i M?B M #¢Q T?€i K°i Hm²M; [m M; K M
M; QìBX E?¬M; M; ?2 •K i? M? +kM; +?ŠM; i?`v F?Q iS+ +S M?Q p¬ °M? tm'i ?B M
+MM; K°i K`M ?„+ pÄM; `ÊT i`ìB +`T i®+ +?KT tm®M; M?®i h?QÆM; L; mv i p`Q i`C

h?QÆM; L; mv i M; ~M; ç-m H¢M? H)Q M?bM H M M?½M i?-M T?9i +?®+ ç½ #¢Q T
i v i?B i`B M +MM; H9+ E?B m L; mv i i?-M FB K +?mv M ç°M; i?2Q ?QÈM; i v M`M
T?€i` T?|M; i?ŠM; H M i` MX S?Q b m ?mv i b„+ T?KM; ?Q`M; M; ~M; ç-m F m H
K M; ?| i?`M? K°i T?B M ?mv i K M; #„M i?ŠM; H M i`ìBX *?d i`QM; M?€v K„i ?
ç¢B ç½ ç`T p`Q M? m- K°i iB M; b'K M' p M; i`ìB ? B Hm²M; bS+ K¢M? ?Ov /B i M?
#®M # +m²M; T?QM; ;`Q i?ûi ;B`M / [[m, FBM? i?-M ?½BX h`QM; iB M; M' ç| i?•
ç°M; - i?•M ?bM? ç M; t¬M; H M H`T iS+ #` +?†M H¢BX .B i?B M ?„+ pÄM; /QÈB H
/ Q ç°M; +?ÊT K„i ç½ ?²B T?K+ M; mv M i`¢M; H¢B iW iW iB T iK+ +?KT tm®M; X

L; ~M; ç-m M?bM H M T?Q i` M i`QM; K„i h?QÆM; L; mv i H|2 H M K°i iB FBM? ?½
p¬ / M? FB H`K b Q H¢B +| HU+ HQÈM; FBM? M?•M ç M p`vX h` M F?¬M; i`mM;
iB M; FBM? M; ¢+- ?B M M?B M i?`T T?¬M +?`M FBM?X L; v b m ç| ?„+ °M? H¢B T
b•K iQ`M HU+ i?B i`B M T?€T [mv i- ?„+ pÄM; H`T iS+ ?¢ tm®M; p•v F?®M h?QÆ
M?½M i?-M i`-K i`¼M; - iQ`M i?•M ?`Q [m M; `U+ `Ð- H-M M[T?€i ç°M; +¬M; FQ

G9+ M`v î# M FB ? B i M Zm, hB M HB + K„i M?bM b M; L; ¢Q hmv i- +?d i?`v L; ¢
>²M idM? +`M; M; `v +`M; ; -M- +?ŠM; K'v +?®+ b) pQÊi [m F?Q°M; +€+? # tQ+?
H9+ K°i ç M; -M ;B M; ? B i M [m, iB M T?€i` ?`M; i`M; •K iB m- v M H†M; +?ì ç
#` hÄ >²M idM? Mm®i H'vX

L?bM hÄ >²M idM? b„+ K†i L; ¢Q hmv i i?'K çšK ç m i?QÆM; v m Èi M|B, ôG9+ +
KbM? b) i`î p - #°Q +?9M; i v M i•K +?ì çÊBX o`v K` ;Bì ç•v ?mvM? +S i? #Ä +?9
K°i +?9i iBM iS+ +kM; F?¬M; HQm H¢BX :Bì Km°B ç½ ç M ç•v`²B- ?mvM? +| iWM;
b®M; i`QM; ?²B S+ bm®i çìB T?°B ç m F?` F?¬M; X L?Ê H9+ tQ ?mvM? ç½ iWM;
+?'T M?`M b®K M? K`¬M; i`ìB ç½ M #`B- ?mvM? T?°B imM; ?Q`M? i?B M ç` H`K
K` ?¬K M v F?¬M; M; ì ?mvM? ç½ [m M M?[M; HìB ç½ ?S K` ` çB F?¬M; HìB iW #E
çšK ç m i?QÆM; +MM; +U+XXX

Zm v ç-m H¢B M?bM h?QÆM; L; mv i- i`QM; K„i L; ¢Q hmv i H|2 H M K°i iB Hv #B
L? M?`M; KdK +QìB- i?ìB F?„+ M`v p K†i L; ¢Q hmv i H°` K°i iB iB m w iU M|B
?mvM? b) F?¬M; pmB ç•m F?B ;†T Km°B pÈB p K†i ç m i?QÆM; M?Q i? M`v- p`
;†T ?mvM?Xô "QÈ+ p T?Q i`QÈ+ L; ¢Q hmv i ç M # M KB M; ;B M; ç çQÈ+ M?bM
H¢B i`QM; +?`M; K°i ?²B S+ ç T ç) M?`i- ç²M; i?ìB +kM; ç M|B pÈB +?`M; M?[M; i
HÁM; M`M; X

G9+ L; ¢Q hmv i iB M iÈB ; -M iÈB T?¢K pB # tQ+? [m M? hÄ >²M idM? i?b ç°i M?
H MX h¢B KB M; ;B M; i€K i M H [m, ç²M; i?ìB tm'i ?B M î#®M ?QÈM; ?bM? i?`M
GU+ ?9i +U+ Fb K¢M? K)- K M; i`QM; ç| H`F?Q iS+ i` €+ F?¬M; b Q #b çQÈ+- T?9
L; ¢Q hmv i M?Q FûQ M`M; p`Q i`QM; X L; ¢Q hmv i b„+ K†i ç°i #B M ç°i M?B M ?B
M?B M H¢B #B M K'ix

hQ`M i?•M i? M? b„+ ?`Q [m M; #°+ T?€i L; ¢Q hmv i iQ`M HU+ +?®M; +?¼B H¢B H
i®+ /B +?mv M p b mX J°i # M ? B i M Zm, hB M i?`v M`M; +?®M; +?¼B HB M H¢M
t M? H|2 H M K°i iB ç„+ wX hÄ >²M idM? +U+ Fb #€ ç¢Q i`QÈ+ ;Bì +?Q K°i B çE
` M' B- +?Q /M L; ¢Q hmv i +| HÊB ?¢B i? M`Q +?d + -M p`Q i`QM; pÁM; # tQ+? +

*°K ;B€+ +¶ ?'T HU+ M; `v +`M; K¢M? K) b„+ K†i L; ¢Q hmv i H°`ä p ?Q°M; bÊ +MM
+?•M M; mv M iQ`M i?•M- i®+ ç° H9+ M`v ç½ i, M; ;'T KQìB +?®M; H¢B HU+ ?9i K¢
K°i +?9i i? v ç'B +kM; +?ŠM; t°v` X h?`v i?•M i? KbM? +`M; M; `v +`M; #` ?9i H¢
H M K°i iB M; T?ŠM M° +U+ HU+ +?®M; +UX L?QM; iQ`M i?•M M`M; ç½ #` HU+ ?9i

?Q`M iQ`M F?¬M; i? +Y ç°M; çQÊ+ - +S iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ #` ?9i p ?QÊM; iY
 J°i # M h?QÆM; L;mv i M?Q +^aK i?`v L;çQ hmv i ç M; ;†T M;mv- [m v HçB M?bM- M
 FBM? ?½BX >ûi H M K°i iB M; h?QÆM; L;mv i F m H M, ôL;çQ hmv i- ?½v +® ;„M
 L|B tQM; i v T?^aB h?QÆM; L;mv i iQ`M HU+ ç€M? ` K°i FB K- ç²M; i?ÌB H Q M;Q
 >„+ ^aM? K¬M; K` +QÌB M?ç i i,M; i? K # i?`M? +¬M; HU+ - iS+ i?ÌB ççQ ?„+ pãM;
 K) içQ i?`M? K°i F?¬M; ;B M T?QM; # # M M;Q`B h?QÆM; L;mv i M?®i M`M; p`Q
 L;mv i #` +?`M /°B M;QÊ+ ` #` iKi p b m- h?QÆM; L;mv i KB M; T?mM K°i bÊB
 i`mM; M?Q K°i ç| ?mv i HB M iW iW MÎ` pW [m€B /` HçB pW Ko H p¬M; -MX o
 i€B t M? çB pb K'i K€m- K°i T?¬M pb HQ H„M; - K°i T?¬M pb FBM? ?Q`M; - ç m i?Q
 >Q`M? M; M; i`QÌM; FB K- M?½M i?¬M h?QÆM; L;mv i H¬M M[HçB i`Î M M HçM
 hQ`M i?•M ?`Q [m M; +?mv M ç°M; h?QÆM; L;mv i #®M # M´B H M K°i Hm²M; ?m
 M`M; tm'i ?B M ?mv i ?Ä T?QÊM; ?Q`M;X h v T?^aB `mM; H M i?¬M FB K ç°i M?B
 KQÆB +?QM FB K +MM; ?²M; [m M; +?|B K„i- pW T?•M ` HçB ç½ ?ÊT HçB i?`M?
 i?`M? M M K°i ççQ [m M; i`K i`QM; bm®i- M?„K i?ŠM; p T?Q ?„+ pãM;X
 *?d i?`v [m M; i`K iS+ i?ÌB ç€M? i?ŠM; p`Q ?„+ pãM; - ? B +¶ HU+ HQÊM; p¬ +MM
 ç-m iQ`M HU+ FbM? +?®M; M? mX h` M ?„+ pãM; T?€i` i-M; i-M; ?„+ [m M; ?B M
 [m, pQM; ?²M +?`T +?ÌM # v HQÊM- ?bM? i?`M? M M ?„+ b„+ [m, +?9 p¬ +MM; •K b
 t•K i?U+ ?`Q [m M; T?€i` iW i?¬M FB K +O h?QÆM; L;mv iX
 Zm v M?bM T?Q b m L;çQ hmv i çQ K„i M?bM h?QÆM; L;mv i H¬M +m®B- M?½M
 iBK /ç i /`Q MB K M OBX ôhçK #B i M?û h?QÆM; L;mv i- Km°B T?<sup>a</sup>B +® ;„M; K` b®
 H B ?½v pb GK+ o•M K` #€Q i?MXô
 L? ;B¼M; i?®i` M?[M; HÌB +?9+ T?9+ +m®B +MM; - L;çQ hmv i M?½M i?¬M H°`
 HçBX L?bM p`Q KB M; ;B M; L;çQ hmv i iU M?O, ôGK+ o•M- ?mvM? çWM; çB M?
 F?¬M; F`T ç•m5ô M|B tQM; #m¬M; HÄM; iQ`M i?•M- i?ÌB F?„+ M`v L;çQ hmv i ç½
 +?Q p`M K M? M #`vX
 h`QM; ?„+ pãM; h?QÆM; L;mv i b„+ K†i i`„M; t M? iQ`M HU+ +?®M; HçB bS+ KçM
 iBK #¶M; `mM; ç°M; h?QÆM; L;mv i H`T iS+ M?bM p T?Q L;çQ hmv iX L?bM i?
 HU+ HQÊM; i` €+ FB +m®M p`Q i`QM; KB M; ;B M; - h?QÆM; L;mv i p°B i?ûi H
 hmv i ?½v FB M +QÌM; H M- çWM; #m¬M; tm¬B5ô h`QM; H9+ M`v- ? B K„i h?QÆM
 [m M; - +?•M M;mv M iQ`M i?•M M; ?`+? +?mv M +¬M; HU+ ç½ #çQ i,M; ;`T KQÌB H
 :B[F?¬M; i`mM; F?¬M; F?Q i`M M¶B #m²M T?B M +MM; #`i + KX J°i ;B¼M; i`-
 ` ;B®M; M?Q T?€i` iW MÆB M`Q t t,K- H9+ `M H9+ ?B M KÆ ?²F?¬M; `ä M?Q
 ç½ T?€i` iB M; M|B ç|`- B H`M; QÌB Km®M M; ,M +^aM #QÊ+ çB +O i?ÌB ;B M- i
 i?Q^aM; \X :B| F?¬M; T?€i•K- K•v +?ŠM; #m²M M|B- K¶B M¶B MB K`B M; ;YB ? i
 K M; çB\
 hB M; +QÌB •K HçM? iU M?Q +ÆM H®+ tQ€v T?€i` iW KB M; ?„+ ^aM? FB - i?ÌB F
 F?¬M; B +| i? +Sm p½MX L?bM i?¬M b„+ ç-v T?ŠM M° +O h?QÆM; L;mv i M?½M
 +Êi- ?„M #B i +?„+ `^M; L;çQ hmv i HŠM h?QÆM; L;mv i ç m ç½ `ÆB p`Q imv i +
 h?QÆM; L;mv i i?Qç i M?bM i?b iQÌM; ;B^aM çÆM M?QM; bU i?`i M|H` K°i i`QM; i
 i M H` >„+ G h`€Q- +| i? Hmv M ?| çQÊ+ +^a ?²M +O M; QÌB HŠM T?€+? +O [m, H
 " M hÄ >²M idM? i€K i M [m, H içB ;B[F?¬M; i`mM; tQ v i`ÄM +U+ M? M? - F i; E
 b„+ [m M; K M; p¬ +MM; v m /B K iS+ i?ÌB ç½ ?9i H`v i?•M i? L;çQ hmv i p KB M
 L;çQ hmv i #` HU+ HQÊM; KçM? K) `v ?9i p`Q i`QM; ;B M; b„T ?| i?`M? i`Q #KB-
 T?€i bBM?X *?d i?`v L;çQ hmv i ç M; F?¬M; +ÁM T?<sup>a</sup>M F?€M; #¶M; M?B M i` M M;
 K)- K°i ççQ iY b„+ +?B M; B€T ç°i M?B M tm'i ?B M i` M i?•M M`M;X hY M; ¼+ +?|
 [m M; #„i ç-m HQm ç°M; #^aQ p H`v L;çQ hmv iX æ²M; i?ÌB [m M; ?Q iY b„+ i`QÊ+
 i?`M? K°i ççQ T?M +?9 p¬ +MM; Fb ?Q†+ T?€i` K°i Hm²M; b€M; KçM? K)- iS+ i?Ì
 K M; +O hÄ >²M idM?X *?d i?`v [m M; ?Q #„M ` F i; BÈB #®M # hÄ >²M idM?
 i?ÌB K°i ççQ iY [m M; #` #„M /°B ` +?QM? H` L;çQ hmv iX

> B i M Zm, hB M F m H M FBM? ?½B i?-M b„+ ç¢B #B M- F?¬M; M;ì +ª M;¬M M,K
i? iW i`QM; hÄ >²M idM? K`i?Q€i` çQÊ+ +?mv M M`v [mª H` Fb [m€BX hY [m M
p`Q +?B M ;B€T i` M i?•M M?½M i?-M €M? H M K°i +?9i?Q M ?dX æ°i M?B M L;¢
¢B m ;b- iS+ i?ÌB [m v ç-m M?bM h?QÆM; L;mv i i`QM; K„i ?B M `ä K°i iB FBM?

>`Q [m M; ?Q`M; FBK H;2 H M- K°i Hm²M; F?Q iS+ tû i`ÌB `¢+? ç'i +m²M; #¢Q H M
h?QÆM; L;mv i H9+ 'v iQ`M i?•M M?Q #`i?B m i`QM; HB i /B K- +m²M; T?QM; K
v T?K+ M`M; F m H M T?-M T?`iX :QÆM; K†i ç T ç) M?QM; H¢B H¢M? HMM; iU M
i`QÊ+ ;BÌ +?Q iWM; i?'v M;¢Q M;? M?bM i?•MªM? K°M; K`FB X h` M ç-m E?B n
`mM; H M- p¬ b® M?[M; •K i? M? Fb /\` +MM; K°i HU+ HQÊM; pÊB bS+ K¢M? ?Ov /E
?Q`M; b m HQM; iU M?Q bS ;Bª iW iÊB iW ç` M;K+- iQ`M i?•M M`M; i`M ç-v HU

.Q h?QÆM; L;mv i ç½ M;?`+? +?mv M +?•M M;mv M H`K +?Q iS+ i?ÌB +¬M; HU+ iQ
H-M- M M M`M; ç½ #¢Q T?€i` F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ç` X

"QÊ+ H M K°i #QÊ+ HU+ HQÊM; K½M? K) M`v T?9i+?®+ ç½ +MM; >„+ G h`€Q ç®

*?d i?'v ?`Q [m M; #„M ` #®M ?QÊM;- i¢B F i ;BÈB i?-M #Q p¬ b® ?„+ b„+ [m, F?Q
T?šM M°X GB i /B K H9+ H M H9+ tm®M; +MM; >„+ G h`€Q ç½ bBM? ` K°i Hm²M
M H9+ M`v ç•v ç M; FB M +QÌM; i` M? ç'mX

L;¢Q hmv i M?½M i?-M ç¢B #B M- i`QM; iBK /•M; ç-v +ªK ç°M; HšM +ªK FQ+?X hY
FB K T?9+ +?®+ ?! i?-M HQM; M?„K i?šM; M?•MªM? i?-M #Q i` M F?¬M; i`mM;
FQ+?X EB K tm'i M;QÌB HB M # v i?2Q- i?•MªM? L;¢Q hmv i M?Q ?`Q [m M; ç T
FB M?^K ;BªB i?Q€i h?QÆM; L;mv iX

>„+ªM? ?QªM; ?®i- ? B Hm²M; •K F?Q K¢M? K) ç½ ?ÊT H¢B i?`M? K°i i¢Q M M K°i
L;¢Q hmv iX S?Q b m ? B i M Zm, hB M i?ûi H M K°i iB M;- i?•MªM? iS+ i?ÌB +?m
?! i€K- i€K ?! ?`M; M;¬M ?`M; p¢M- i`MM; i`MM; çB T çB T i'M +¬M; L;¢Q hmv i-
ç +Sm h?QÆM; L;mv iX L;¢Q hmv i #` +ªM i`Î iS+ ;B`M ?ûi H M K°i iB M;- i v T?
hY ©M? i?-M FB K M? M? M? M p¬ #b`mM; ç°M; K°i i`,K +?QM KQÆB ? B H-M- F
/\` +¬M; i?šM; ç M ? B i M Zm, hB MX

*?d M;?2 K°i iB M; i?ûi FBM? ?Q`M;- K°i i M Zm, hB M [m M; ?QªK ç¢K pb K°i FQ
L;¢Q hmv i H`K +?Q i?•M i?K i`¼M; i?QÆM; X æ²M; i?ÌB M; v i?ÌB çB K 'v b'K M' p
+?mv M- K°i iB M; M' FBM? M?•M- iS+ i?ÌB i¢B ;B[F?¬M; i`mM; M?•MªM? K¬M; i
?„+ pãM; h?QÆM; L;mv i iQ`M i?•M`mM `~v- ?`Q [m M; iQ`M i?•M ç½ iB m i MX _
F?m¬M K†i M?Q M;¼+ 'v i?-M [m M;ªK ç¢K T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- iWM;

ô*~M i?"M- ?mvM? çWM; H¶ K½M; M?Q p"v M;mv ?B K H„K5ô- M;¼+ i?O pKi çQ ` o•M S?QM;- >S E?B i M?bM ?„M K°i +€+? HQ H„M;X

h` M F?¬M; i`mM; o•M S?QM; M? M? +?¡M; /`+? +?mv M- h`ªK S?QM; EB K iÄ €M /`B H"TiS+ M;•M [m M; €M? H M K`M ?„+ b„+ i?¬M #Q F?„T MÆB- +QÌM; [m M; K½ i`-KX o•M S?QM; +?•M F?Q +?`M ç°M; i?•M i? `mM; H M /[ /°B- +?d i?'v [m, F?Q t•K i?U+ i?•M i? i¢Q ` bU ç®B F?€M; pÈB +?•M F?Q ?°i? +O ?„MX

•M? K„i #¶M; i`Î M M i`M M?šM- o•M S?QM; i?ûi HÈM iQ`M i?•M +¬M; HU+ #¢Q T i?¬M #Q K¢+ i`„+ H"TiS+ tm'i ?B M- •K .QÆM; T?€T [mv i`ä `M; i¢Q ` HU+ F?„K`M [m, F?Q iB m i€M p` iW iW tm'i ?B M K°i F?2 MSiX Zm v ç-m H¢B ?„M F m i T?ªB +Sm GK+ o•Mô- i`QM; iB M; i?ûi # ç¢Q [m M; ?Q H½2 H M i?•MªM? o•M S?Q i`QM; F?2 ?ÎX

h`QM; K`M HK+ b„+ F?B M K¼B M;QÌB +ªK i?'v FBM? /`- F?B hY .QÆM; +?•M M?• o•M S?QM;- >S E?B i iB M M?`T Zm, oQÆM; i?`M? +kM; ;B®M; M?Q # M;QÌB çB i +?Q FBM? M;¢+X hY .QÆM; +?•M M?•M M½B M? M?, ôE?¬M; +¬M ç w- M?B K pK H9+ M`v H`ibK çQÊ+ GK+ o•M- M;Q`B ` +ÁM TªB ibK L;¢Q hmv i p` h?QÆM; L; m

æB T?Q i`QÊ+ o•M S?QM; i`-K M;•K M½B, ôh?"i F€ [m€B- +QM ?Q`M iQ`M F?¬M; GK+ o•M bQ ?mvM?- +ÁM ? B p` bQ i, F?Q iS+ ç½ i?"T T?¬M bmv v m- F?B `M F T?QÆM; p`Xô

>S E?B i b„+ K†i HQ •m M½B, ôJm°B +kM; KÆ ?² +ªK i?'v i? - bQ i, `ä `M; F?Q i #B i +¡ TªB #¼M ?¼ ç½ ;†T M;mv ?B K ;b F?¬M; i?"i F?B M M;QÌB i #'i M- o•M b½i`QÌM; +O ?mvM? b Q- K m i` tûi t2K ?B M i¢B #¼M ?¼ Î +?¶ M`Q ç +?9M; i

o•M S?QM; M?bM >S E?B i; "i ç-m- ? B K„i M?bM i`B iQ`M i?•M [m M; ?Q #„i ç ç°M; F€ i?m"i i?¬M #Q i?•M i? H'T H€M? €M? ?²M; T? HšM b„+ t M?- +?•M F?Q i p¬ +MM; [m€B /` #„i ç-m ibK FB K ç°M; ioM? tmM; [m M?X >„M iB TiK+ ;B i, M;+ i?•MªM? ç¢B i?`M? +?•M F?Q p`M +?mv M Îi®+ ç° + Q iQ`M HU+ ibK FB K K¼B M

o•M S?QM; pW ibK FB K F?Q iS+ +O # M;QÌB pW +MM; K'v M;QÌB +ÁM H¢B çB çQÌM; K„i M?bM [m M b€i F?„TiS T?Q M?QM; pšM F?¬M; #„i ;†T K°i /m ?²M /½ [m hY .QÆM; +?•M M?•M M¬M M½M; ç`M? ?ÄB F i [mª- ç°i M?B M M;QÌB /mv M?'i +A S?QM; oB M .QÆM; F m HÈM, ôJ¼B M;QÌB +`M i?"M- +¡ [m, K` tm'i ?B MXô

h` M #-m i`B t M? #B + tm'i ?B M M, K çQ`M ?„+ F?Q p¬i? M? p¬iS+ ;B[ F?¬M K°i i M [m, iB M p` #®M +QM [m, K`X •K i`-K M?bM #®M M;QÌB o•M S?QM;- [m, iB M; ? M? [m M; H•K Zm, oU+ >„+ >`- i ç¢B /B M +?Q Zm, oQÆM; +?Q + Q p¬i?QÈM M;QÆBX æ #B m ç¢i i'K +?•M ibM?- +?9M; i b) /MM; T?QÆM; i?S+ HQM; i`¼M;

*QÌB ?,M; ?„+ K°i iB M; [m, iB M T?'i ?[m i?O #®M ç¢Q ?„+ªM? H"TiS+ t¬M; iÈB- i`QM; Zm, oQÆM; i?`M? H"TiS+ tQ v +?mv M F?B M #¼M o•M S?QM; `ÆB p`Q ib çQÊ+ T?QÆM; ?QÈM;X

ôJ¼B M;QÌB +`M i?"M i +MM; oB M .QÆM; çQ¢M ?"m- o•M S?QM; +MM; >S E?B TªB ibK çQÊ+ GK+ o•M- çB K m çBôX Zm€i iQ K°i iB M;- +¬M; HU+ im Hmv M M M?•M ç°i M?B M #¢Q T?€i iÄ ` tmM; [m M? F?Q i? #S+ M?•M K°i KbM? ç°+ +? FB S?QM; oB M .QÆM; iQ`M i?•M i? M? [m M; HQm +?mv M- i`QÌM; FB K tm'i ` iQ`M HU+ ç®B T?¡ pÈB ? B +QM [m, K` +ÁM H¢BX

G9+ M`v M?½M i?¬M o•M S?QM; #¶M; #B M ç´B M½B, ô>S E?B i ?½v çB i?2Q i - ? B p` bQ i,Xô hS+ i?b H¬B >S E?B i T?¡M; çBX

L?bM çQÌM; T?® tmM; [m M? tQ v +?mv M F?¬M; M;WM;- >S E?B i FBM? M;?B ? T?Q ç m +?mv M ç°M; tQ v i`ÁM HB M iK+ M?Q i? i?b +?9M; i TªB çB i?2Q ?Q

ô*€+ M;QÆB F?¬M; +¬M #Ä +?¢v M[- ?½v HQm H¢B ç•v ç i M?B i ibM? F?QªM +QÌB •K €K- i?•MªM? [m, iB M /¬M ?B M ` i`QÊ+ K„i ? B M;QÌB pÈB bQM; i?O #„i

iQ i? +´ [m€B- i?•M i? [m, iB M i`QM; M?€v K„i M?Q K°i +ÆM H®+ ?| i?`M? p- i S T?Q X

h?`v [m, iB M i?B i`B M F€i?m"i Zm, ©M? >mv M >| p- +MM; [m, /`- o•M S?QM; i?- +| i?İB ;B M ç ç€M? i M iWM; [m, °M? H"TiS+ bQM; i?O #„i +?ûQ i`QÊ+ M; U+ i¢Q K°i ç¢Q [m M; K M; i? M? ?²M; iW i`QM; T?€T F i #„M ` X *MM; H9+ M; ?2 ?„M MB •K /QÆM; M; k ?`M? - /mv M; ½ ?B m H M? - M?`i i?B i?B M ?bM? - S?€ôX hB M; ôS K°i çÄ K°i t M? ? B +¶ [m M; K M; M?Q `²M; i`QM; ;B| HÈM T?•M ` H`K ? B `²B+ i`QÊ+X

Zm, iB M i?ûi H M K°i iB M; FBM? F?OM; #°M i? H"TiS+ ?B M ` Î

Kû # M i`€B- M?[M; +QM çQÌM; ç M; tQ v +?mv M H"TiS+ /WM; H¢B- ; ½ [m, iB M H° ç-v p +?`M FBM? i`QM; K„iX o•M S?QM; F?-M; i? K ç w ç M T?°M SM; +O ?„M H"TiS+ FûQ >S E?B i

v p ?QÈM; L; ¢Q hmv i p` h?QÆM; L; mv i H9+ i`QÊ+ #` K`i iQ+?X

GK+ [m M; H|2 b€M; ; ½ [m, iB M b m F?B #` +?`M FBM? iB TiK+ tm`i ?B M i`QÊ+ çBX _®M; H M K°i iB M; €+ ç°+ ; ½ [m, iB M Kfi ç-v p ?mM; €+ ?QÈM; p T?Q >S i?`v >S E?B i H`M; QÌB / ç®B T?| ?ÆMX

o•M S?QM; M`B +ÆM ç¢B M°- i M [m, iB M ç€M; ; ?ûi M`v H¢B +°M çQÌM; F?B M ?„ >S E?B i` t o•M S?QM; M|B HÈM ô Jm°B çB i`QÊ+ çB- +S çB i?ŠM; `²B `) i`€B # i?`v ? B p` bQ i, X >mvM? Î H¢B i?m i?`Ti M €+ [m, M`vXô

L?bM o•M S?QM; M`M; F?) /†M K°i iB M; ô+~M i?"Mô p` # v M? M? p T?Q i`QÊ+ /B K ç M; /-M `İB t €M? K„i o•M S?QM; M?Q Km®M ;YB i?2Q HİB K°i HİB +?9+ T?9 M?bM ; ½ [m, iB M i?•M °M? o•M S?QM; +`Ti®+ # v p¼i H M- M; •M [m M; H`T HÈM FB K K M; `¢+? çSi F?-M; F?Q M° F?Q +m²M +m°M iQ`M #° T?€i iB i H M M; QÌB [

h`QM; Zm, oQÆM; i?`M? hY .QÆM; +?•M M?•M- S?QM; oB M .QÆM; - o•M S?QM; p i?Q€i i?•M F?B M ?¼ p- +MM; M- M M|M; X æ^M; t i?Q€M; M; ?2 iB M; ?- ?Q€M p, M T?B m ç½M; i` M F?-M; X æ°i M?B M # M; QÌB ç M; +?B M ç`m iQ`M i?•M +?`M ç°i +| ? B ç¢Q +?`T MB K /`v ç†+ K½M? HB i t-M; i?ŠM; H M i`İB- K°i HÁM; F?-M; ? [m M? [m~M K°i +?¶ i` M F?-M; i`mM; X

ôE?-M; - F?-M; i? ô # iB M; F m ;B" M /[tû M€i `m°i ; M p M; p¼M; #®M T?QÆM; hY .QÆM; \*?•M L?•M- o•M S?QM; iQ`M i?•M [m M; K M; #¢Q i`QÈM; +?•M M; mv i T?€i iB i` F?Q iS+ T?ŠM M° p- #bX æ^M; i`QÊ+ >S E?B i i?•M i? `mM `v K„i ç, h t ç m i?QÆM; p- i" M MQÊ+ K„i im-M `ÆB i M çB i`QM; ;B| - ç-B K-B `mM `mM > i?•M °M? iB M M? M? p i`QÊ+X

>„+ °M? i?`T i?Q€M; # ç°B [m, #BM? i`M; +°M; K°i i`, K #®M KQÆB #°v i M ç°i M; ° iB M +O #¼M o•M S?QM; X Zm, iB M `®M; H M K°i iB M; - +?d i?`v K¶B i` #®M KQÆ ?bM? i K ;B€+ i?`M? K°i KkB M?¼M b„+ #ûM pÈB i? +-M; +QÌM; ç¢B +?®M; H¢B M; QÌBX Zm, iB M +kM; T?®B ?ÊT ?`M? ç°M; +MM; [m, K`- K°i H9+ b m ç½ p•v F?® +?Q ?¼ +| +?9i +Æ ?°B M`Q iB T +Sm ç²M; #¼MX

h`QM; Zm, oQÆM; i?`M? # M hÄ >²M idM? [m, bQ€B >mv M J` H9+ M`v ç M; iW iW L; ¢Q hmv i- h?QÆM; L; mv iX h?`v iWM; H9+ i?`T i?Q€M; €M? b€M; v m Èi +O ? i #B i +?„+ `^M; +?d +-M K°i H9+ M[ M[ ?²M T?€+? ? B M[ M?•M M`v iW M v b) iB bS+ T?ÁM; M; U+ O ? B +¶ +?B M; B€T i?-M F€i?`i F?B M +?Q [m, bQ€B +?`M FB i? ?„M ç½ bÈK Hmv M ?| çQÊ+ ?²M T?€+? +O ? B M; QÌB F?-M; +-M T?°B +?İ ç +kM; F?-M; b B F?€+ H` # Q K¼B pB + ç m b„T F i i?9+X

L?QM; ç9M; H9+ M`v K°i +°K ;B€+ F€ /` i`Q H M i`QM; i•K iQÎM; [m, bQ€B >mv M K°i +¶ ?mv i b€i +?B F?Q ç M; iW iW H M iÄ F?„T #®M # - M?QM; [m M b€i F„ H¢

h`QM; F?B [m, bQ€B ç M; FBM? /` K°i ç¢Q ?²M; [m M; M?`M M?¢i K M; i?2Q b€i F?
hÄ` >²M idM?- +MM; bU tm'i ?B M +O +¶ ?mv i b€i +?B F?Q hÄ` >²M idM? T?€i bE
H +?Êi ?B M i?•M i`"M T?€T i?-M #Q [m, /` K°i H-M M[H¢B çQÊ+ T?€i ç°M; X L
[m, bm'i H°` i?-M b„+ FBM? ?½B /QÌM; M?Q ç½ çQ€M` çQÊ+ çB m ;b ç|X
>²M; [m M; €M? H M K°i ç¢Q tQ+? ?mv i [m M; i`K #„M i?ŠM; H M i`lB + Q- ?mv
b€i F?Q +U+ F€i` €+- i`QM; [m M; i`K #¶M; tm'i ?B M K°i i? M? i`QÌM; FB K iW i
bQ€BX L?bM [m [m, bQ€B M?"M` i? M? FB K M"v H" #BM? F?Q +O GK+ o•M +?
+?d +| çB m ?bM? M?Q ç½ +| bU #B M ?| bQ pÈB i`QÊ+ FB i?'v`i M?B m çB K F
h`QM; F?¬M; i`mM; L?Q v h•K >²M FB K iW iW tQ v +?mv M- i`QM; [m M; K M; çÄ`
ªM? t2M HŠM p"Q M? mX h`QM; [m M; ªM? ?Ä HQM; +MM; i K M?½M [m€B i?9 i?
HQM; tm'i ?B M ?mv i b€i +?B F?Q v m çB- H9+ i K M?½M [m€B i?9 ?B M` ?mv i
*?9 w [m M b€i +| i? i?'v i K M?½M [m€B i?9 tm'i ?B M M?B m ;'T`QÐB ?Ä HQM
H°` p ?mM; i" p¬ #b M;"T i`"M b€i F?QX
L?bM i?'v i? M? FB K i?-M b„+ [m, bQ€B F`+? #B M- p FBM? F?OM; #'i M ?B M
[m€B i?9X hbM? +ªM? M"v ;B®M; M?Q ;†T T?ªB K°i ?mM; i?-M p¬ +MM; ç€M; bÊ F

T?9+X L?QM; iϕB b Q i` M Kti M`M; HϕB K M; i?2Q K°i iB K'i K€i- +| H) i`QM; iB
;B'+ K°M; +O M; QìB i?B m M[ç½ iW iW `ìB t X E?) i?Î /`B pÈB i`€B iBK i M pĐ- ç
b-m M?ϕi M?Á - i`QM; ;B•v T?9i M`v €M? K„i M|M; #ÄM; ç| i? ?B M `ä ibM? +aK +
KBM? #ϕ+? `^M; iϕB b Q i`QM; K„i bQ i, M`M; i?QìM; ?`K +?S p ?ϕM? T?9+X

E?B h?QÆM; L; mv i p` L; ϕQ hmv i iÈB MÆB i?b >S E?B i ç½ M?Q HB m v m çm
K M; i?2Q ?mv i b„+ K„ H M? M?`M; # v ` X h?`v p`v h?QÆM; L; mv i ?ûi H M K°
L; mv i i?-M FB K K M; i?2Q [m M; ?Q K`m ?Q`M; FBK p¬ +MM; KϕM? K)- iW F?-M
K°i +€B ç-m HB i?Ä T?QÊM; ?Q`M; Mm®i H`v Zm, æ QX " M +ϕM? L; ϕQ hmv i p°B
HQ H„M; pb M`M; H9+ M`v F?Q iS+ ç½ ; -M +ϕM FB iX

>[m i?O L; ϕQ hmv i €T H M çdM? ç-m- /MM; +?•M M; mv M +O KbM? i`mv M p`Q i
i` i?QÆM; X \*® ; „M; KÎ K„i` M?bM i?`v L; ϕQ hmv i- M?½M i?-M >S E?B i H°`
;B¼M; M|B, ôG` i, Q- +ÁM bQ i, +O Km°B ç•m- i, `v F?-M; b Q +?SX _ä `M; KÈ
iS+ ? B M; QìB ç m ç½ iB m i?`i- iϕB b Q #•v ; B| +a ? B ç m p¬ bU\ô *QìB M? L; ϕQ
i•K- h?QÆM; L; mv i p` i, ç m #bM? M p¬ bUX æ9M; H9+ +?9M; i b„T +? i i?b GK+
HU+ KϕM? K)- +°M; pÈB +?•M M; mv M i?•K ?`m ç½ +Sm +?9M; i ` F?ÄB #`M i v -
h?QÆM; L; mv i ç M; #€Q i?M +?Q Km°B- Km°B ?½v +® ; „M; ioM? i•K p`M +¬M; çB

Zm, æ Q #` h?QÆM; L; mv i ç°i M; °i T?€i ç°M; +¬M; FQ+? ç½ `ÆB p`Q ibM? +aM? ?
F?-M; M; WM; ; -K `®M; X h?•M aM? +`T i®+ i?Q€M; ç°M; - +?•M F?Q # M M; Q`B +
?ÆM K°i M; ?bM H-M ?ÁM; i?Q€i F?ÄB çÊi i`M +¬M; +O h?QÆM; L; mv iX æ€M; i
i`M ç-v M° F?Q- tm`i i?O pÈB iQ`M HU+ F?-M; ? MQÆM; i vX \*?d i?`v ;B[F?-
?Q`M; iQ`M i?•M [m M; ?Q çϕB i?`M?- HB i?Ä iW i•K i`€B ç`i çO ç i?B m +?€v
çB M +m²M; Hmv M ?| ?²M T?€+? Zm, æ QX

L? M?`M; tm`i ?B M # M +ϕM? L; ϕQ hmv i- GK+ o•M M?bM # M[M?•M i` M Kti K
çϕKX JK+ [m M; /ìB çB M?bM p T?Q t - î ç| [m M; ?Q H`T H€M?- +€+ b„+ [m M;
H9+ tm®M; - ?B M M?B M +m°+ +?B M ç M; /B M ` p¬ +MM; F`+? HB iX

æ°i M?B M iB M; i?ûi m`i M; ? M i?aK i?B i i`mv M HϕB- Zm, æ Q /QÈB bU +¬M; FQ
Hmv M ?| i?`M? K°i H`M F?|B t M?- ?²M T?B T?€+? i€MX

h?QÆM; L; mv i p°B /ìB i?•M ç M # M L; ϕQ hmv i- €M? K„i [m M i?B i M?bM bQ Km
•m HQX

GK+ o•M H9+ M`v KÈB H M iB M; , ôh®i`²B- ?B M iϕB i?ìB ;B M +`T #€+?- K`v M
Q p•v- +?9M; i T?aB ç M +?¶ ?¼M; vX æÈB b m F?B K¼B M; QìB i?Q€i ?B K`²
pB + F?€+ôX L|B tQM; i?•M aM? +?ÉT ç°M; - M?€v K„i ç½ Î ;B[F?-M; i`mM; /šM ç
i`QÊ+X

E?B #®M M; QìB p iÈB MÆB i?b ibM? ?bM? ç½ i`Î M M M; mv F`+?- K`v +?K+ [m, #
[m, K`p` K°i i M [m, iB M ç M; /MM; iQ`M HU+ # Q p•v- +¬M; FQ+? o•M S?QM; - hY
.QÆM; X hY .QÆM; +?•M M?•M iQ`M i?•M H„+ HQ- [m M; ?Q aK çϕK- F?|2 KB M;
imv i +aM?X G•K o•M S?QM; i|+ i B i€M HQϕM- Kti K`v M?Êi M?ϕi M?Q t€+ +? i-
K€+ ç M; ` bS+ i`€M? Mû çÁM i`M +¬M; +O [m, iB MX .mv +?d +| S?QM; oB M .Q
imv M?B M +?•M M; mv M +kM; ç½ ; -M +ϕM FB i ç M; +® ; „M; /mv i`b M?QM; +kM;

ôJ¼B M; QìB ?½v +® ; „M; /mv i`b i? K K°i H9+ M[- +| +?9M; i¬B iÈB +Sm pB M ç•
GK+ o•M M|B, ôh?QÆM; L; mv i- Km°B ?½v +MM; ?mvM? i`M +¬M; #¼M [m, K`X *
E?B i- +?m`M #` iB T SM; +?Q #¼M ?¼ôX h`QM; iB M; [m€i HÈM- iQ`M i?•M GK+
+¶ F?Q iS+ ?Ov /B i H`T iS+ i`M M; `T +a # -m i`ìB Zm, oQÆM; i?`M?X ?ûi H M K
FB K H`T iS+ #MM; T?€i K°i çϕQ +QìM; [m M; - HB i?Ä i?-M HQM; çQÊ+ T?|M; t
i?•M i? F?`M; H² K M; i?2Q iWM; çÊi HB i?Ä M|M; #ÄM; # v HQÊM i` M ç-m K¼

h?QÆM; L; mv i M? M? +?|M; ?ϕ tm®M; +ϕM? hY .QÆM; +?•M M?•M- i?-M FB K tC
/°B M?Q tû`€+? F?-M; ;B M iB m /B i; ¼M #®M i M [m, #BM? i`QÈ+ KtiX æĐ H
h?QÆM; L; mv i /KM; HU+ ç~v H½Q iÈB b m HQM; L; ϕQ hmv i ç M`M; #aQ p - +ÁM

hY .QÆM; +?•M M?•M M?bM i?'v L;¢Q hmv i`²B H¢B M;?2 ;B¼M; M|B +O GK+ o•M
 H°` K°i MK+QlB p¬+MM; T?'M +?'MX L?bM H M GK+ o•M Îi` M + Q- +?d i?'v +?
 [m, iB MX " M +¢M? HB i?Ä HQM; ?²M ?€`°M; KB M; T?mM` iWM; ¢Êi HB i/B
 iB M; ;"Q i?ûi F?¬M; M;WM; p M; H M- p¬b® [m, #BM? [m, ?²M ¢½ #` HQM; ?²M i?
 o•M S?QM; p`S?QM; oB M .QÆM; M;?2 i?'v i? M?•K +O GK+ o•M- M?bM i?'v i?•M
 F?B M ? B M;QlB ¢ M; i`QM; imv i +ªM? ¢QÊ+ T?MM; bBM? i?b iBM? i?¬M ¢QÊ+
 .QÆM; H„+ KbM? ¢ M ¢Ð H'v i?•M i? ?Q M?QÊ+ +O o•M S?QM; iW iW ?¢tm®M;
 [m M bÊi bU +?mv M ¢°M; K m H +O h?QÆM; L;mv i p`GK+ o•MX hY .QÆM; +?•
 +€M? i v v m ¢m®B +® ;„M; M„K H'v i v ? B M;QlBX " M;QlB bÊm +QM K„i M?bM M
 M?[M; ;B¼i H pmB bQÊM;- ?¼ F?¬M; M|B K°i HlB K` +?d BK H†M; [m M bÊi pÈB i
 JK+ [m M; ¢ªQ M?bM iS T?Q [m M bÊi- M?½M i?¬M GK+ o•M ¢°i M;°i i`Î M M i`M
 tQ v +?mv M +?m`M #` T?€i ¢°M; i'M +¬M; #`M; w MB K i?¬M #Q M?'iX JQÊM bU
 F?¬M; +| +Æ ?°B M?bM` bU F?€+ H¢i`QM; +Æ i? - GK+ o•M ¢°i M?B M ¢`v i¬Mb
 KQlB i€K p¢M H¬M +?'M pÐ iQ`M #° # KQÆB bÊm [m, #BM? ¢SM; tmM; [m M?X L
 # v` i'M +¬M; - i?•M FB K H'T HÊM? ?²M; [m M; v m /B K`M i`M; K°i +¶ ?mv i b
 /B i +?QM [m, #BM? p`K°i [m, K`X
 h?QÆM; L;mv i K°i KbM? M;? M? iB T ? B +QM [m, K`- ? B # M +?B M ¢'m p¬+MM
 M`M; ?"Q [m M; H| K„i K M; i?2Q F?Q iS+ i?¬M i?€M? F?„+ +? [m, p"i- ûT #m°+
 ?Q`M; Mû i`€M?- ;"Q i?ûi HB M KB MX
 E?B M`M; iB m /B i ¢ M +QM [m, K`i?S ? B i?b [m, F?Q tmM; [m M? ¢½ i`Î M M K
 [m, ¢ m ¢½ #B M K'iX Í ¢`M; t i?¬M FB K +O GK+ o•M ¢ M; ¢ H M K°i ¢Q`M [m, F
 +?|M; ¢½ Hmv M ?| i M [m, iB M +ÁM H¢BX
 h?m ?²B HQM; ?²M- GK+ o•M [m v p # M +¢M? K¼B M;QlB M?bM ?¼ ¢¬v [m M i•K
 bS+- GK+ o•M F?) M|B, ôæB i?¬B- +?9M; i ?½v`lB F?ÄB ¢•vX oÈB ibM? i? ?B M
 i?•K M?"T b•m ?ÆM p`Q Zm, pU+ i?b +?ŠM; F?€+ ;b ¢B p`Q iY ¢` - +?B #`M; ibK K
 F?Ä2`²B i`l H¢B b m- K¼B M;QlB M;?o b Qlô
 .QÈB bU +?d ¢¢Q +O GK+ o•M- K¼B M;QlB M? M?`M; /B +?mv M tmv M [m i¬M;
 Zm, oQÆM; i?`M? Hv F? B MÆB +? i +?|+ M`vX L?•M H9+ /B +?mv M- hY .QÆM;
 +MM; ? B i?B m M[p bU ibM? ¢½ tªv` F?B ?¼ t•K M?"T Zm, oQÆM; i?`M?X a m
 i?m"i H¢B bU ibM?- GK+ o•M p`#®M M;QlB F?¬M; F?ÄB +?'M ¢°M; i`QM; HÁM;X
 GK+ o•M v M H†M; M?bM ? B M`M; - # M;Q`B i`¬K ioM? M?QM; i?U+ bU ?`M? ¢°M;
 iBK +?`M; +ªK ¢°M;X \*?`M; F?¬M; ?®B iB + +kM; F?¬M; i? M`Q [m M- M?QM; 2`
 F?¬M; ¢ M ¢€T M´B K®B +?•M ibM? ¢|X
 L;`M; M?bM i`lB + Q- GK+ o•M ?²B iQlM; H¢B +ªK t9+ F?B bBM? K M? KbM? b„T F
 M? M?`M; +?'i +?S #B i# Q b v ¢„K M²M; M`M- i`QM; ;B•v HÊi ¢½ ¢€M? i?S+ +Q
 +?`M; iW +äB ¢` M;K+ ?²B bBM? i`l H¢BX
 E?QªM? F?„+ F?B i?•M i? GK+ o•M`ÆB p`Q hÄ >²M hdM?- b„T #` #|M; i®B; B K ?
 K M; i?2Q K°i iB M° F?Q M; i i`lB +MM; +QM iBK [m"i +QlM; +O i?B m MB M F?
 h`QM; hÄ >²M hdM?- S?•M >²M *QÆM; K¢M? K) F?¬M; ;b bQ bÊM? ¢QÊ+- ¢B M +
 o•MX Gm²M; F?Q tQ v +?mv M ¢| F K i?2Q F?Q iS+ i?¬M T? - T?€i tm'i p¬b® iB
 ;†K M?'K iBM? i?¬M +?`M; i? M? MB M #'i ?¢M?`ÆB p`Q +€B KB M; i? K H K +O
 J€m i`QM; M;QlB #` S?•M >²M *QÆM; ?9i` M;Q`B ?| i?`M? p¬b® iB ?mv i pKX
 h v +?•M GK+ o•M H9+ M`v ;¬M M?Q i HB i- i?'i F?B m +?ªv K€m- +ª M;QlB +?b
 +?QM? KbM?X Zm, oQÆM; +?B M;B€T i` M M;QlB +?`M; F?¬M; M;WM; ?'T i?m K
 K°i +¶ ?"Q [m M; ?mv i b„+ M?`M M?¢i K M; i?2Q p¬b® iB F?Q iS+ ?„K €KX " M
 H9+ M`v ?bM? i?`M? K°i +€B [m M; i`€Q KÄM; K M?- +U+ HU+ ¢®B F?€M; pÈB F?
 *QÆM; i`QM; hÄ >²M hdM?X

.QÈB bS+ ?9i K½M? HB i +O S?•M >²M *QÆM; K€m GK+ o•M F?¬M; M;WM; +?av`
iQ`M i?•M +¢M FB i K m +?¡M;X smM; [m M? +?`M; b¡M; ¢2M +m²M +m°M- K°i +
tm'i ?B M i`QM; ¢-m +°M; pÈB p¬ b® F?Q iS+ m €K p•v #¼+ H`K +?Q +?`M; +ªK i?`
i'i +ª T?¡ K†+ +?Q b® T?`MX L?QM; +S K¶B H-M M?Q p`v iW b•m i?ŠK i`QM; i•K i
i? M? •K Fb [m€B F?¬M; M;WM; +´ pk +?`M;- p`v ;B¼M; M¡B ¢¡ H` ;b\ M;Q`B +?mv
#B i ;b ?ÆMX

h?•M i? GK+ o•M F?¬M; M;WM; `ÆB b•m tm®M; +€B ;B M; ?„+ €KX L?Q v h•K >²
K°i ¢¢Q ?²M; [m M; M? M? H'T H€M?- i?¬M FB K M?Q +ªK ;B€+ ¢QÊ+ F?Q iS+ +
v m- F?¬M; FB K ¢QÊ+ T?€i` iB M; ` M M?Q M?Ä M?Q Km®M M¡B pÈB +?`M; ¢B

E?¬M; #B i ¢½ # Q H•m- i?•M i? GK+ o•M K€m ¢½ F?¬M; +ÁM +?av` M[- +Æ ?² M
+?`M; H9+ M`v ?Q`M iQ`M F?¬M; K°i +?9i T?ªM SM; +?ŠM; F?€+ ;b M; Q¡B ¢½ +?
+?d i?`v ?`Q [m M; ?„+ €K H'T H€M? +O Zm, oQÆM; +?B M; B€T +MM; L?Q v h•K >
p +?O M?•MX

" M /QÈB hÄ >²M hdM? +?Êi tm'i ?B M K°i iB ?²M; [m M; F K i?2Q •K i? M? H b
p¼M; ` iS T?Q tmM; [m M?X J°i M?¡K ?mv iªM? ¢°i M; °i ?B M` v M H†M; +?,K
o•M ¢ M; `ÆB tm®M;- iW +€B KB M; ¢-v K€m +O M¡T?€i` K°i iB M; +Q¡B F?OM
[m€B p`i K M; i?2Q ?²M; [m M; ?mv i ?²M- i?•M i? ;B®M; +QM M; Q¡B M?QM; ;QÆ
HÈT [m M; i`€Q #ªQ ?° # M M;Q`BX *†T K„i [m€B p`i M?`T M?€v H'T H€M? v m K`
b†+ KMB ?mv i i M?X h` M ¢-m +¡ K°i +?B + bWM; K`m ¢Ä i?ŠK- ;B[? B +?•M K`v
/` K M; ¢-v p i?¬M #Q p` +´ [m€BX

>mv i K M; #`M? i`QÈM;- K°i +¶ FBM? i?B M b€i F?Q +?Q i` +?Q b€i ¢B M +m²M; +
t•K M?"T p`Q +Æ i? M?Q Km®M Mm®i +?YM; H'v +?`M;X E?B +Æ i? GK+ o•M ¢½
K'i- Zm, oQÆM; +?B M; B€T M?Q +ªK M?"M ¢QÊ+ M;mv ?B K HB M iU ¢°M; i`B M
?„+ b„+ H¡2 H M iQ`M HU+ FûQ i?•M i? GK+ p•M` F?ÄB bS+ ?9i K¢M? K) +O [m
[m€ K¢M? K) ¢¡- bU +® ;„M; +O M¡+kM; +?d H` HU+ #`i iÁM; i•KX

h?'v +?O M?•M ;†T M;mv- L?Q v h•K >²M FB K T?€i` K°i iB M; HQM; M;•K ?¡ i?`M
K M; i?2Q F?Q i? K¢M? K)- #`i M; ¡T?€i ¢°M; i'M +¬M; ?mv iªM?X \*?d i?`v ?mv i
iY [m M;- K„i T?ªB ?²M; [m M; H'T H€M? T?€i` b€i F?Q ?mM; #¢Q M?bM i?¬M F
K°i iB M;- ?mv iªM? /B +?mv M tm'i ?B M i`QÊ+ i?¬M FB K- tQ+? ?mv i K M?½M
K°i ¢¢Q ?²M; [m M; M?^K L?Q v FB K FQ+? iÈBX

h?•M FB K +?'M ¢°M; p,M; ` b m # i`QÈM;- b m ¢¡ [m M; ?Q H¢B ¢¢B i?`M? T?¡
F?¬M; i`mM; ;B[ iB M; +Q¡B i` €+- ?mv iªM? T?•M i?•M i?`M? ?`M; M;`M [m,ªM
>`M; M;`M ¢¢Q ?mv iªM? M`v ?bM? i?`M? K°i F?¬M; ;B M T?QM; # i?"T T?¬M +
FB K- +€+ ¢¢Q ?mv i K M; ¢B M +m²M; +¬M; FQ+?X

h?•M FB K`mM; ¢°M; M;•M p M;- L?Q v FB K /QÈB bU +¬M; FQ+? /[/°B +O ?mv i
¢½ ?½K M?"T M;mv ?B K- ?`Q [m M;ªK ¢¢KX L?bM b M; GK+ o•M- €M? K„i [m€B p
*Q¡B H M ¢„+ w- ?mv iªM? ?€ KB M; i¢Q` K°i +¶ F?Q HQm FûQ i?•M i? +?`M; p
M?•M H•K M;mv #`i +?'T M;mv ?B K ¢¢B ?B M i?¬M mv- ?¡ i?`M? K°i ¢¢Q HQm [
?mv iªM?X

"` pm°i K'i +QM K²B /Q i?¬M FB K T?€ ¢€K- ?mv iªM? iS+ ;B`M ;`Q i?ûi ¢B M +m
K M?½M- ?°B iK M M K°i [m M; i`K ?mv i b„+ +¬M; FQ+? i?¬M FB K L?Q v X h? M?
GK+ o•M ¢ #ªQ p - i` M i?•M FB K i?¬M ?²M; [m M; ¢°i ?B M- GQM; ?²M #` M?®i
T?¡M; tm'i` M;Q`BX

hS+ i?¡B ?²M; [m M; ¢¢B i?`M?- GQM; ?²M HŠM; H†M; [m M b€i ¢¢Q ?mv iªM?- M?
;B€+X h`QM; HÀM; i?-K bQ b€M? pÈB i?S [m, #Q iQ HÈM ?ÆM KbM? ;'T M?B m H-
i` M i?•M ?mv iªM? ¢¡ +?S ¢UM; ?mv i b€i +?B F?Q FBM? ?²M H`K M¡i`Í M M 2 /

hmv M?B M F?B T?€i ;B€+ ` F?Q iS+ +O GK+ o•M M;`v +`M; bmv v m- M¡?B m`
b) poM? pB M #` ;B K ?½K i`QM; i?¬M FB K- H9+ M`v +?d +¡ K°i HU +?¼M /mv M?
p +?`M;X

h?—M FB K`mM; ç°M; M;•M H M F?2 F?)- K°i +¶ w MB K i?9+ ;BK+ GQM; ?²M i'M
 M½Q +O M!- çQ+? i?` H` w i?S+ +O i?—M FB KX GQM; ?²M HB M ;—K H M- i?2Q
 HY iW HÁM; ç'i +m®M H'v [m€B p"i ?mv iªM?X LÎ MK +QÌB ç°+ €+- ?mv iªM? K
 ç¢Q [m M; i`K M;? M? ç!M- ? B +¶ HU+ HQÊM; iQ HÈM ç®B F?€M; T?€i` iB M; M
 *QÆM;X u m i? i?•M i? GQM; ?²M +?'M ç°M;- K°i +¶ b€i F?Q t°+ i?ŠM; p"Q i•K
 ç m çÈMX EBM? ?½B- M! p°B p" M; Mû i`€M? p" i`B M F? B ç€M? /m FQ+?X oÈB
 L?Q v h•K >²M FB K +kM; T?®B ?ÊT pÈB GQM; ?²M +MM; F?ÎB ç°M; i'M +¬M; iQ" M
 h`QM; H9+ ?¬M K w i?S+ GK+ o•M M;`v +`M; KÌ K`i- +?—K +?"K T?B m H¢+ iÈB ç
 h¢B MÆB t t¬B T?Q i`QÊ+ +! p" B•K i? M? F m ;¼B- i?mv i T?K+ +?"M; ?½v iB M
 i,M; i®+ ç iB M iÈB i?b #¶M; H¢B +! K°i•K i? M? F?€+ p M; H M iW MÆB b•m i?Š
 F?¬M; çQÊ+ çB p T?Q ç!- MÆB ç!+?QM? H` ç` M;K+- K¼B pQM; ?²M H¼i p"Q ç!
 T?ªB M;QÆB +ÁM`i M?B m pB + +?Q ?Q" M i?`M?¬ M;QÆB ç½ [m M`²B b QX *
 M;QÆB T?ªB /Q +?QM? KbM? ç`M? çQ¢i F?¬M; +?`m bU b„T ç†i +O p" M K M? ç! M
 u m Èi [m v ç—m H¢B- GK+ o•M i`—K iQ bmv M;?o p p'M ç K` ;B¼M; M!B ç! M m`
 ôh ç +m°+ çÌB F i i?9+ M?Q p"v b Q\X E?¬M;5 GK+ o•M i F?¬M; i? / /`M; iW
 i?B M K M?¬ ç®B ç`+? +MM; i`ÌB + QôX Zmv i i•K [m v H¢B- GK+ o•M #„i ç—m i bK
 HQÊM; iQ HÈM ç½ M; ,M +ªM +?"M; `ÌB çB- T?ªB M¶ HU+ /` i?QÌM; +?"M; KÈB +! i?
 G9+ M`v GK+ o•M KÈB T?€i ?B M` `^M;- Km®M +? i i?b [m€ / /`M; K` Km®M b®M
 GU+ HQÊM; p¬ +MM; HÈM ç! F?B M +?"M; ?Q" M iQ" M FB i bS+- +® ;„M; +?®M; +?
 i?S+ ç½ #„i ç—m KÆ ?² p" #` FûQ p ?QÈM; ?„+ €K p¬ #B MX
 o T?—M Zm, oQÆM; +?B M ;B€T p" GQM; ?²M- +?9M; H9+ M`v ç½ #` ?½K p"Q F?®M
 >mv iªM? #B M ?! i?"M? ?"M; M;"M [m,ªM? pÈB i®+ ç° F?¬M; ;b b€M? F`T- K M
 +?Q ?mM; +?Q b€iX o[M; +?„+ p•v F?®M GQM; ?²M p" i?—M FB K- iW iW ,M KÁM M
 h`QM; iB M; F m i?ªK i?B i- i?•M i? GQM; ?²M #`i M; i`mM; H M /Q v m i? /QÈB ?
 ªM? F?B M i?—M i?S+ #` i?QÆM; M†M;- F?Q iS+ bmv v mX æ°i M?B M L?Q v i?—M
 w i?S+ F€ /` p"Q w i?S+ GQM; ?²M M?Q iB M ?"M? i` Q ç´BX *?d i?'v GQM; ?²M M?
 K„i i?Q€M; +?9i HQÐM; HU M?QM; `²B +kM; ;"i ç—m +?'T M?"M v m +—m +O i?—M
 +¬M;- H—M M`v GQM; ?²M`M H'v #ªM i? ?! i?"M? K°i i? M,M; HQÊM; F€ /`- iU
 F?! K` M„K #„iX h?—M FB K # M +¢M? #„i ç—m +¬M; FQ+? ?QÈM; +?QM? /B M- i?m
 > B # M T?®B ?ÊT M?`T M?"M;- F?¬M; M; i ç½ T?€i bBM? /B m /KM;- ?mv iªM? H
 ;b iB m /B i çQÊ+ +?9M;X L?[M; çÁM +¬M; FQ+? +O ?mv iªM? ?Q" M iQ" M p¬ ?B
 F€ /` +O GQM; ?²M H`K ?„M #„i ç—m`ÆB p"Q i? #` ç°M;X
 Zm€ iS+ ;B" M- ?mv iªM? i?m H¢B ?"Q [m M; [m M? i?•M p" ?! i?"M? K°i ç€K ?mv
 ?! M?`K GQM; ?²M +MM; i?—M FB K K` T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X *?d i?'v i`QM; ç¢
 ?mv i K M?½M +?!B K„i t¢ tm'i ?mv i b„+ ?"Q [m M; ?mM; H p¬ +MM;- F?B M +?Q
 T?ªB iQ" M HU+ Mû i`€M? F m H M i?ªK i?B iX
 >²M; p•M ç°i ?B M- M? M?"M; tm'i ?B M T?Q i` M M?`K ç—m GK+ o•M H Q tm®M
 K M; i?2Q +¬M; i? K½M? HB i i'M +¬M; M;QÊ+ H M- GQM; ?²M +kM; ?! i?"M? K°i
 ªM?X > B # M; B Q i` M? çB M +m²M; i`M b€i- iB M; F m H i?ªK i?B i F?¬M; M;W
 /QÈB bU +¬M; FQ+? +O ?mv iªM? T?ªB F m ;`Q i?®M; F?´- M?QM; M! pšM i`K p
 pšM [m'M +?†i H'v M? m F?¬M; `ÌBX
 oÈB GQM; ?²M i` M F?¬M;- L?Q v i?—M FB K H9+ M`v ç°i M?B M iU ç°M; tQ v +?n
 M? M?X *MM; pÈB bU i,M; i®+ K°i ç¢Q ?²M; b„+ ?"Q [m M; +kM; T?!M; ` - +?d i?'v
 tm'i ?B M K°i ç¢Q [m M; i`K b€M; M;ÌB p•v GQM; ?²M p" ?mv iªM? p"Q i`QM;X
 _®M; H M /[/°B- ?mv iªM? [m€B p"i ç°i M?B M T?€i tm'i iB M; `®M; ?mM; b€i +?
 i°i +MM;X *MM; H9+ iB M; F m i?ªK i?B i +O GQM; ?²M +kM; p M; H M- ?B M M?
 +O ?mv iªM? ç½ F?B M M! i?¼ i?QÆM; M;?B K i`¼M;X \*?`m çUM; bU i?®M; F?
 +QÌM; +?®M; çÐ F?¬M; +?`m #m¬M; i? +?Q ?mv iªM?¬ FûQ +ª ? B M?„K i?ŠM; p
 >²M FB K K` # v p"QX

dNX >²B dN @ h?—M E€ .` "B M

E?) i?Î /"B #B m ?B M bU p¬ HU+- +?"M; H†M; H) M?bM p T?Q t X G" B- B [m
B ç M; + v ç„M; F?|+ i?—K\ G" B ç M; F m ;¼B- B ç M; iWM; H—M ?²B iQÎM; \ L
M? #¶M; iU M?Q Km®M T?B m /m +MM; M?[M; +ÆM ;B|X —M QÈ+ i`QM; F?¬M;
t¬B p M; ç M K M; M?[M; Mûi [m2M i?m°+- M?QM; HçB `i KÆ ?²X G" B ç M; p M
ç M; F?|+ H M M?[M; H`B #B i?®M; - H" B ç M; •K i?—K i?Î /"B ç m #m²M- H" B H

h'i +ª ç m #` +?2 T?O i`QM; K`M ç K `²B ?| i?`M? M?[M; +ÆM ;B| M? M?`M; i?`
i?S+ +?"M; i? K K°i H—M M[;B®M; M?Q Km®M /šM /„i +?"M; iÈB bU ;BªB i?Q€iX
K°i i? M? •K HçB p M; H M ç—v M; ?B p'M- M?Q F?B M +?"M; +ªK i?'v #²B ?²BX Ew
L?[M; M; `v ç½ [m i?QªM; i?2Q +ÆM ;B|\ *m°+ b®M; pÈB #B i# Q +ªK t9+- M m
i`QM; b•m i?ŠK +QM iBK\

h`QM; iB M; F m ;B"M M /[- ?mv iªM? #B M ç´B ?bM? i`çM; HB M iK+- M?Q Km®M i
>²MX h`QM; i?`B çB K ç| - GQM; >²M iU M?Q ç½ ?ç [mv i i•K- +?WM; M`Q +?Q i
F?ÄB >mv i J`X >`Q [m M; +?|B K„i- K°i iB M; ¼+ b„+ [m M; ?Q K`M M?ç i`M QÈ+ H
?ÊT pÈB >mv M h?B M i?—M FB K M M i?—M FB K ;B| ç•v +kM; bÎ ?[m M?[M; ç†+ i
`ä F?Q iS+ i?—M i?€M?X

:B[F?¬M; i`mM; - i?—M FB K L?Q v T?€i` M; ¼+ [m M; ?bM? i?`M? K°i [m M; i`K
ççB- iW iW ?9i +ª GQM; >²M p`iQ`M #° ?mv iªM? p`Q # M i`QM; X J°i •K i? M? F?
+?S bU ;B"M M /[p¬ #B M +O ?mv iªM? - ç°i M?B M iB m i?'i ?Q`M iQ`M i`QM; FB
v h•K >²M FB K [m M; ?Q #çQ i, M; - K°i +¶ ?mv i b„+ [m M; ?Q +Q`M; i?`M? / Q
i?•M FB K- iB M; ; -K i?ûi +O GQM; >²M ?Á HšM pÈB iB M; `®M; +m²M; M° +O ?m
F?B TX

h`QM; hÄ >²M idM? - +?d i?'v ?²M; [m M; HQçM tç- L?Q v FB K /QÈB bU T?ªM F?
çB M +m²M; #„M ` iS T?Q - F?¬M; M; WM; ç" T p`Q i?ç+? #Q+?X >B M M?B M H`i
>²M iQ`M HU+ T?®B ?ÊT- T?QM; 'M ?mv iªM? # M i`QM; i?•M FB K K°i +€+? tªQ /
GK+ o•M F?¬M; #` i?—M iQM?X L?QM; bS+ HU+ +O ?mv iªM? i?"i bU +Q`M; ççB-
i?—M FB K F?¬M; ? bÊ ?½B- ç½ p`B H—M +® ;„M; T?€ FB K ç i?Q€i` - #S+ GQM
F?B M L?Q v i?—M FB K # v p¼i H MX

h?`B ;B M p¬ i? M? p¬ iS+ i`¬B [m - bU T?ªM F?€M; +`M; ;B i, M; F`+? HB iX h?
M; WM; `mM; H M /[ /°B- ?B M i?` T?QM; 'M F?¬M; +ÁM `M ç`M?X

G9+ ç| GQM; >²M ç°i M?B M M; ?o ç M çB m ;b - H" T iS+ i" T i`mM; w MB K i`mv M
FB KX *?d i?'v i?—M FB K M; •M M? - FB K T?QM; b„+ #ûM iW i?•M FB K i`U+ iB
çQ`M; i` M / i?'i +?"M; - M?[M; iB K€m #„M ` `ÆB p`Q i?•M FB KX •K i? M? /
+Q`M; FQ+? ç—v mv HU+ iW i?—M FB K T?€i` H`K +?'M ç°M; hÄ >²M idM?X h`Q
FB K [m M; ?Q ççB i?`M?X GQM; >²M p` ?mv iªM? ç²M; i?`B ?B M i?•MªM? ;B[
M?Q ;B¬M; i®X GQM; >²M `®M; H M K°i iB M; M; •M /"B M?bM +?, K +?9 p`Q ?mv i
i?—M tm'i ?B M K°i iB i?€M iS+X hQ`M i?•M ?mv iªM? tQ+? [m M; H|2 b€M; +?S

h?2Q iB M; M; •M +O i?—M FB K Hm²M; [m M; ?Q /—M i?m HçB- GQM; >²M M; Q
HQM [m M; # v i`Î HçB i?—M FB KX >mv iªM? F?¬M; + K +?`m ;B"M M /[`®M; H M-
+m®B +MM; +kM; #` i?—M FB K +Q`M; ?`M? i?m M?"TX :B[ F?¬M; i`mM; M; QçB
i?B i?QªM; p M; H M- K¼B i?S tmM; [m M? /Q`M; M?Q ç½ F?¬B T?K+ HçB p #bM?
tQ v +?mv M- K°i Hm²M; b€M; +Q`M; ççB i`MK H M GK+ o•M i€+? +?"M; ` F?ÄB S
t M?bM HçB i`¬M; i?" T T?—M i?—M #QX

*® bS+ KÎ K„i- M?bM i?'v ?„+ €K # Q T?O tmM; [m M? - w i?S+ +O GK+ o•M i?" T T
içB b Q i HçB M; ?2 F?¬M; `ä\ _®i +m°+ M; QÆB Km®M M|B çB m ;b- b Q i F?¬M
i? M? •K i?—M #Q ç°i M?B M iB m i?'iX *® ;„M; ?²B iQÎM; HçB- +?"M; +ªK i?'v /Q`
HQM HçB i`QM; i•K i`Q- +| çB m ?bM? /çM; `i KÆ ?²- F?¬M; i? M?"M `äX

*ªK M?"M i?'v bBM? K M? ç½ b„T i" M- i?`B F?„+ M`v GK+ o•M #¶M; H° p +¬ çÆM>

*| H) /Q +?`M; ç½ F?¬M; +ÁM bS+ HU+ +?B M ç'm- ?Q†+ ;Bª /Q w i?S+ ç½ i`Î M M
H°M F?B M ç-m | + +?`M; H9+ M`v ?Q`M iQ`M i`®M; `¶M; X h`QM; Fw S+ +O +?`M;
+?d +ÁM bU i`+? K`+? - F?B M +?`M; +ªK i?'v K'i T?QÆM; ?QÈM; X hW iW M; ~M; ç-
/B m pÈB- M?½M i?-M +O +?`M; b•m i?ŠK M?Q K°i? M; ç°M; `¶M; F?¬M; - HBM?

h`QM; +äB i`+? K`+? - H|2 H M K°i Hm²M; w i?S+ +O GK+ o•M T?B m H½M; # v i`
i'i +ª ç½ F i i?9+X æ°i M?B M- K°i iB M; M|B i`mv M ç M i•K F?ªK- H`K +?Q +?`
[m v ç-m HçBX ôL; QÆB +S i? `ìB #Ä +m°+ b®M; M`v- F?¬M; +| ; b ç€M; ç M; QÆB
ç½ ; Bk #Ä çQÊ+ ? i M?[M; pQÈM; K„+ MÆB i`-M i? \ æ¬B K„i ç| - i?-M i?€B ç| - M
b Q\ o K„ H i?-M i?€M? ç| - +?ŠM; H) i`€B iBK M; QÆB +?Q iWM; HQm Hmv M\ô

h`QM; ?„+ €K GK+ o•M M?bM HçB T?Q b m- iWM; Hm²M; Fw S+ #` T?QM; # H9+
i`B mX æ¬B K„i +m®M ?9i ç| +?ÈT ç°M; H°` i?-M i?€B H v ç°M; HÁM; M; QìB ç°
K„i +?`M; X o K„ H i?-M i?€M? iU M?Q i`M; b€M; i` M i`ìB + Q- i€M T?€i €M? b€
tmM; [m M? +?`M; X L?[M; HìB p M; /°B H`T iS+ M; •M H M- iWM; HìB F m ; ¼BT?
ªM? K„ H - ioM? H†M; ?B M` iW i`QM; ?„+ €K- pÈB MK +QìB ?`K iB m i` M K¬B ç

hQ`M #° bmv M; ?o iW ç€v HÁM; GK+ o•M ç°i M?B M pKi H M ?QÈM; p •K i? M? T?
i•K iQîM; X GK+ o•M ?ûi F?) K°i iB M; - iQ`M i?•M #MM; T?€i K°i ççQ [m M; ?Q v
ç| +?`M; KBM? #ç+? `^M; KbM? pšM +?Q i? +? i çQÊ+- #ªM i?•M KbM? pšM +Á
hQ`M HU+ ?QÈM; p T?Q i`QÊ+- i`QM; i•K GK+ o•M ?`K +?S MB K iBM FB M ç`
F?ÄB HU+ i`|B #m°+ +QìM; ççB # Q i`MK iU ?² M?Q Km®M i?-M iQM? w i?S+ +O

S?Q b m- K°i i? M? •K F?¬M; M; WM; F m ; ¼B M?Q Km®M +?`M; iB T iK+ [m v p
F?„+ ç| GK+ o•M iQ`M i•K ; B[p[M; w +?Q FB M +QìM; - /®+ ? i bS+ HU+ ?QÈM; iÈB
H`K°i F?¬M; ; B M p¬ i`M- GK+ o•M T?B ?`M? K°i H9+ F?€ H•m- M?QM; #®M T?QÆ
?„+ €KX GU+ i`|B #m°+ ç M; +`M; H9+ +`M; HÈM- w i?S+ GK+ o•M iW iW Kì /-M- +
/-M /-M # Q T?O H`v +?`M; X *® ? i bS+ T?B ?`M? i? K K°i H9+- +m®B +MM; w i?S
M?`T i`QM; ?„+ €K p¬ #B MX hB m iKv p¬ HU+- i`QM; HÁM; +?S ç-v +, K ?ìM- M?
+?¼M M`Q F?€+X hB M; i?Î /`B T?šM M° ç-v p F?¬M; + K +?`m iU M?Q i? M? •K
i€M içB MÆB ?„+ €K p¬ #B M M`vX

E?B K¼B pB + ; -M M?Q ç½ F i i?9+- w i?S+ iQîM; ç½ ?Q`M iQ`M iB m i?'i i?b +| K
M; M; i`ìB ç' i- tmv M i?'m F?¬M; ; B M p` i?ìB ; B MX > B HBM? ?²M pÈB M?[M; •
F m ; ¼B +?`M; #^M; K°i bU FB M [mv i F?¬M; ; b b€M? çQÊ+- +QìM; ?`M? tmv M [
; ¼B +m®B +MM; pÈB M; QìB ` çB F?¬M; p X

h`QM; ?„+ €K- Hm²M; w i?S+ ç M; T?B m i€M ç°i M?B M +?'M ç°M; - #` M?[M; iB
i•K ?²M- ?`M; HQç i M?[M; •K i? M? i? i?B i H`K +?Q M| iW iW ?°B iK HçBX •M? H
i?'i b„+ [m M; ?Q M?`M M?ç i #„i ç-m tm'i ?B M iW i`QM; ?„+ €KX *MM; H9+ i?'i b
K°i +¶ [m M; ?Q ?„+ b„+ - K M; K°i F?Q iS+ ?Ov /B i T?€i ` ` #®M T?QÆM; X Zm
M?•MªM? KÆ ?² /-M ?B M`ä +?QM? H` GK+ o•MX *?d i?'v GK+ o•M F?m¬M K†i i
i?-M H|2 b€M; i`M M; `T M¶B #B i?QÆM; ; -K H M K°i iB M; T?šM M° p¬ #B MX *?
L; çQ imv i p` h?QÆM; L; mv i- K M; i?2Q w MB K imv i F?¬M; ?®B ?`M H`K +?Q i?
ªK i?'v F?Q iS+ +O ? B M[M?•M M? M? +?|M; v m çB- i`QM; HÁM; GK+ o•M`M
bU +?ŠM; H`M?X amv çQ€M M`v F?B M GK+ o•M M?Q T?€i +m²M; X *?`M; F?¬M;
i?`M? bU i?"i- +?`M; TªB i? v ç`B K¼B pB + pb ç| H` ; B' + K°M; K„ H M ?'i çìB +?

aU ; B`M /[ p¬ #B M #B M i?`M? K°i ç°M; HU+ +QìM; ççB- i?9+ ç`v w i?S+ M?Q ç½
i?ŠM; i?2Q ?QÈM; H9+ M½v ç½ çB ç MX h`QM; ?„+ €K- +?d i?'v K°i ççQ i?'i b„+ [n
?„+ b„+ [m M; ?Q Kì M?ç i- tû iQç+ # -m i`ìB T?B ç M pMM; +| €M? b€M; X

a•m i`QM; hÄ >²M idM? HU+ HQÈM; +O S?•M >²M \*QÆM; +`M; M; `v +`M; HÈMX

h?-M FB K L?Q v iQ`M HU+ #ªQ ?° i?•M i? GK+ o•M- F?¬M; +ÁM +€+? M`Q ç ; B[-
*?d i?'v tQ+? ?²M; [m M; ?Q # Q [m M? GK+ o•M- MQÆM; i?2Q HU+ ?'T /šM +QìM

a m F?B iB T iK+ `ÆB tm®M; p`B

ç" T p" Q M? m p Ð p K M - ? | i? " M? i - M; i - M; H Q m [m M; ? ° B i K t m M; [m M? X h` Q M; + ? 9 p" [ m, + ? 9 b m F? B; B Q ç' m K ° i H 9 + i? b #` Z m, o Q Æ M; + ? B M; B € T i` M i? • M C + € + / ¢ M; ç² € M t m' i ? B M i` M i? • M Z m, o Q Æ M; + ? B M; B € T X

" M M; Q` B + ? d i? ' v M; ¼ + b,, + + ' F Q M? i? - M # Q M? M? + ? | M; t Q v + ? m v M [ m M? i M; ¼ + b,, + [ m M; ? Q H Q m + ? m v M - T? € i` K ° i ç ¢ Q M; ¼ + b,, + [m M; i` K - M? Q K ° i i? \* M M; p È B p Á M; t Q v + O M; ¼ + b,, + + ' F Q M? - ? m v i b,, + # € i [ m € B Î / Q È B H ¢ B t m' i ? b M? i? " M? + € + + ? O M; H Q ¢ B ç² € M F b /` p • v F? ® M G K + o • M # M i` Q M; X

G K + o • M b,, + K † i H ¢ M? H M M; - i Q` M H U + i? B i` B M T? € T [m v i ô o ¢ M L; m v M Z m v L ? B M i ¢ B M; U + + ? B M; B € T + O G K + o • M M? M? + ? | M; /` v H M X a m K ° i F? Q ° M; i? • M [ m M; ? Q ¢ ¢ B i?` M? p` #,, i ç - m T? € i b B M? /` # B M X * ? d i? ' v Z m, o Q Æ M; ; B € [m M; ? Q # ¢ Q t ¢ - p - b ® € K ?² M; b,, + T? M + ? 9 #,, i ç - m i W i` M + ? B M; B € T T? € i` ç² € M F Q M K Q i # Q T? O t m M; [m M? X E? B i Q` M # ° T? M + ? 9 i` M i? • M + ? B M; B € T i S T? Q #,, i ç - m # € K p" Q M; Q Ì B + ? " M; - B M H M Z m, o Q Æ M; + ? B M; B € T [m M? i? • T? - M + ' [m € B X h W t M? b M H ¢ B i` - M; M? Q ? B ¢ ¢ Q # € i [ m € B ç² T? • M # ® Î i` Q È + F,, b) T? € i ? B M` ¢ ¢ Q # € i [ m € B ç | + ? Q ? Q` M + ? d M? - i` Q M; ç | T? - M [ m M i` ¼ M; X

a m F? B i' i + ° Q` M i? " M? + ? d i? ' v G K + o • M i Q` M i? • M ?,, + b,, + [m M; ? Q ¢ ¢ B i?` M ç - m i W i W b € T M? " T p" Q M ° B i? X E? B . B i >² M ç Q p W # B M K' i - i` M i? • M G K + o T? M + ? 9 X S? Q M; Q` B i? • M i? T? M + ? 9 F? - M; M; W M; t m' i ? B M - + m ® B + M M; i W + ? B M; B € T X E? B ç ½ # b M? H † M; - M? b M H ¢ B G K + o • M H 9 + M` v ? B ¢ ¢ Q # € i [m € B M; Î ç ½ i` Î M M ? Q` M K,, - H | 2 b € M; [m M; ? Q + ? Q M? T? ° M # ' i ç² M; X

. Q È B ç € v + O h Ä >² M i d M? - K ° i T? B M ? m v i b,, + [m M; ? Q + Q Ì M; ¢ ¢ B ? b M? i? " M T? O i? • M i? G K + o • M p" Q # M i` Q M; X > m v i b € i + ? B F? Q i S + i? b ¢ B M + m² M; i' M + ¢ ¢ B + O G K + o • M M; , M H ¢ B X h` Q M; T? B M ? m v i K M; - G K + o • M i Q` M i Q` M i? • M K,, i - K ° i ç ¢ Q M; ¼ + b,, + [m M; i` K t Q v + ? m v M H B M i K + X " € i [ m € B T? Q i` Q È + G K i W + ' F Q M? T? Q i` M + ? B m` M; ¼ + b,, + - i S + i? b + ' F Q M? M; ¼ + b,, + [m M; ? Q i? € M? + Q Ì M; ¢ ¢ B i Q` M H U + € T + ? + ¶ ? m v i b € i + ? B F? Q i` M i? • M + ? " M; X

: B [F? - M; i` m M; - G K + o • M F? - M; [ m M i • K ç M b U + - M; F Q + ? # M M; Q` B - + ? d i? H M i? 2 Q K ° i [m,, i Q + ? + ' [m € B X * M M; p È B p Á M; t Q v M; " v + " M; M? M? + O b Q M; + Q Ì M; ¢ ¢ B F û Q L? Q v Z m € M h? B M F Q M? ç M; i Ä ` M; ¼ + b,, + [ m M; ? Q H ¢ B; - M F € /` i` m v M H ¢ B - + ? d i? ' v M; ¼ + b,, + [ m M; ? Q # " M? i` Q È M; K ¢ M? K) - L? Q v Z m € M p" Q i` Q È + M; U + + ? " M; M; v + ? Q M? ; B [¢ ¢ Q € K ?² M; # € i [m € B i? " T T? - M i B M? t ° Q

L? b M H ¢ B ? m v i i` b - i` Q M; K,, i G K + o • M ? m v i K M; p K i H | 2 H M`² B # B M K' i - H " T L; ~ M; ç - m M? b M i` Ì B + Q G K + o • M ç ° i M? B M T? € i` K Q Ì B i? " M? + - M; H U + X \* ? È + ? B m b € M; - # € i [ m € B i` Q È + p` b m ç² M; i? Ì B T? € i ç ° M; X > B ¢ ¢ Q • K / Q Æ M; # € i | + ° ? m v i b € i + ? B F? Q p` i? € M? H B M? + ? B F? Q ? b M? i? " M? ? B + ¶ F? Q i S + + Q Ì M; M; U + K ° i ç ¢ Q M; ¼ + b,, + [m M; ? Q ç ° i ? B M - H " T i S + + ? ' M i M ç ¢ Q ? m v i # € i [m € B Î ? m v i b,, + Î i S T? Q + ? È T K,, i ç ½ ? Q` M i Q` M i B m i? ' i X

G K + o • M # v H M - i v + - K i? M? i? - M F B K L? Q v X L? b M i? ' v i` Q M; F B K H ' T H | # [ m € B i? 9 + ? " M; M Î K ° i M K + Q Ì B - i Q` M i? • M T? € i` F? Q i S + p Q Æ M; ; B ° X > [ m i? O ? p ¼ i H M + ? 2 H ' T + ° # - m i` Ì B X h` Q M; ? m v i [ m M; + ? d i? ' v i K M? ½ M [ m € B i? 9 ? " K H M / [ / ° B - b m F? B + m ° M i` Á M [m M? M; Q Ì B G K + o • M K È B [m v p" Q i` Q M; i? • M F B

E B K [m v i i? B i` B M - i? - M F B K # v H M + Q X G K + o • M b m F? B T? € i` • K i? M? h` Q M; h Ä >² M i d M? ? m v i # b | M; b € M? - b m + ? ' M ç ° M; + Q Ì M; H B i / - M F? - B T? K \* Q Æ M; H ¢ B i W i W t - M; ` M; Q` B K B M; ; B M; X h' i + ° ç m M? Q F? - M; + | ; b i? v ç' E F? - M; B ? v # B i` ^ M; + ? " M; ç ½ + | K ° i # B M ç' B H È M X

3yX >²B 3y @ Zm, oU+ *?B GQ¢M

ôæ†+ #B i- ç•v H" HÌB ;B^aB i?Q+? b Q\ h?U+ HU+ +O >„+>";B M +?9M; i p®M v
+O M;QÆB M M +?9M; i KÈB`ÆB p"Q F?®M +^aM? M"vX :Bìi?ÌB +Æ ç½ ç M- ç¢
M?"T M?•M ;B MX *?QM? pb p"v- ?B M i¢B pQM; ?²M i K ;B M Zm, oU+ ç M; +¬M
i /U ç`M? ç #¼M +?9M; H"K F çB i`QÈ+ pQÊi [m i`Î M;¢B +O M?•M ;B M ;BÈBX
+?9M; i b) i?2Q b m i" M ?QÎM; M?•M ;B M ;'K p|+X L?QM; #•v ;Bìi?U+ HU+ +O +
+| i? i` M?M?•M ;B M pÈB ? B i?"M? FB b Q\ L;QÆB M|B çB5ô

ôæB K M"v i?m°+ ?¢ p¬+MM; •M ?"M- i?m°+ ?¢ b) +® +?m°+ H¢B H¶B H-K- tBM æ
#~K`ä M?[M; M;mv M M?•M /šM ç M i?'i #¢B H-M M"vX

æ-m iB M- i?U+ HU+ +O ç`+? M?•M [m€ Q +QÌM; ç¢B- ç•v i?U+ H" çB m #'i M;ÌX h
ç`+? F?¬M; +?m~M #` iQ" M HU+ +¬M; FQ+?- ç| +?QM? H" Hw /Q F?B M +?9M; i i?
b® ç`+? M?•M tm'i ?B M K°i M?•M p"i`'i ç†+ #B i- +?9M; i i?'i #¢B ?Q" M iQ" M H
+?"K- Zm, bQ€B iQÌM; i`bM? bU pB +X

:B[F?®B [m M; +¬m ?„+ €K- K°i €M? K„i ?„+ ?²M; bQM; b„+ ç M t2M H¢M? HMM
ôo"v Q- ç`+? M?•M +´ [m€B- +´ [m€B M?Q i? M"Q\ L;QÆB M M +?Q i K°i +•m i`
M;QÆB ?½v M?"M ?bM? T?¢i p b B H-K H-M M"vXô

•M? b€M; HìKì+?B m [m i` M K†i Zm, bQ€B F?B M F?| K" i?'v`ä i?-M b„+ +O ?„
M;?2 çQÊ+ i? M?•K ?„M ç-v p #bM? ioM?, ôh M ç-m iB M t•K M?"T oQÆM; i?"M?
>"M? ç°M; +O ?„M +kM; i?"T T?-M i?-M #Q- p¬i? M? p¬iS+ tm'i ?B M M; v ;B[
;B Q i?O- i`QÈ+ iB M ?„M T?€; B<sup>a</sup>B çQÊ+ K°i i`QM; i K ç¢B imv i i`"M H" h?"T L?`
i`¼M; i?QÆM; /QÈB G Zm, Gmv M h?-M ç¢B T?€T T?<sup>a</sup>B +?¢v i`®MX Zm^a H" i?U+
M v oQÆM; i?"M? +?9M; i KÈB ;†T T?^aBX æB m +´ [m€B ?ÆM H" ?„M iBM? i?¬M
Zm, pU+ @ >Q€ >²M ç¢B T?€T- H¢B Hmv M ç M +^aM? ;BÈB +?Q + Q p¬i?QÊM; Zm

E m H M K°i iB M; FBM? /`- Zm, oQÆM; ?ÄB, ô*| +?mv M ç| b Q- b m ç| M?Q i? M
pšM +ÁM +| i? i`®M i?Q€i b Q\ô ôh?Q F?¬M; 5 G9+ ç| ?„M Km®M i`®M +?¢v F?
F?¬M; +?'T M?"M ~M KbM?X *m®B +MM; - F?¬M; ?B m M?| p"Q ç•m ?„M ç½ +| i?
idM?-`<sup>2</sup>B #` M?` p` [m, iB M +?†M H¢BX G9+ ç| +?•M M;mv M ?„M ç½ ;¬M +¢M FB
[m M ç M S?QM; ?²M T?M- iB T ç| #` [m, iB M ç~v tm®M; hQ<sup>a</sup> ><sup>2</sup>M idM?X hQÎM; `^
i?9+- M?QM; M; v H9+ 'v ? B M[iY tm'i ?B M iQ" M HU+ i`mv p'M ibM? +^aM? +O i
? B M[iY ç| bÎ ?[m i?-M #BM? çSM; i?S i€K i`QM; h?-M #BM? T?' H" ©M? L;mv i b
+ Q +QÌM; F?B M +?9M; i i`M i?'i F?¬M; Qi M?•M i?OX æB m F€ H¢ ?ÆM H" F?B
+?9M; - ç°i M; °i i` M i?•M i? +?9M; tm'i ?B M K°i +¶ +?B M ;B€T i?"T T?-M i?-M F
i?m°+ ?¢X h`QM; H9+ ç| H¢B +| i? K #®M F t•K M?"T oQÆM; i?"M?- i?m°+ ?¢ ç½
Zm, bQ€B #bM? ioM? H-M HQÊi i?m"i H¢B +?mv M t^{av}`X

*?B m iB M?bM i" M F?®+ p"Q Zm, bQ€B- Zm, pQÆM; M|B, ôh?b` H" ©M? L;mv i
i?-M F?QX a m ç| i?b b Q- ? B M[iY ç€M; H) T?^aB +? i i`QM; i v M;QÆB #^M; +€+

ôa m F?B M?bM i?'v +^a ? B M[iY ç| ?²M T?B m T?€+? i€M- M; v +^a M;mv M i?-M +
>²M idM? ç°i M; °i T?€i bBM? /` #B MXô Zm, bQ€B +?-K +?"K F H¢BX E?B ç M çQ
T?€i` h?B M ©M? >mv i J`- i`QM; K„i Zm, pQÆM; ?"M [m M; #¢Q t¢- ?B M M?B I
#®M # F?¬M; ;B M i`Î M M i`-K K†+ v M ioM?X G¢B M; ?2 i?'v Zm, oQÆM; M|B iB
#¢B +kM; +| i? KB M +QÐM; +?'T M?"MX æ®B pÈB +€B ;½ +´ [m€B ç| b m M"v +?9
?„M iB M M?"T oQÆM; i?"M? K°i H-M M[i?b M; v H"TiS+ #~K #€Q +?Q i X >ÆM I
H¢B- çB K M"v M;QÆB +¬M ? i bS+ HQm wX h +^aK i?'v F?Q iS+ +O ?„M ç M; /¬M
i?ÌB +ÁM K°i +¶ F?Q iS+ F?€+ F?B ~M F?B ?B M-`i ;B®M; pÈB F?Q iS+ +O o¬:B

E m H M K°i iB M; FBM? ?Q" M; - Zm, bQ€B`mM`~v M|B, ô>mv i G p" Zm, a€i +M
i? M?Q i? çQÊ+X L m ç9M; H" p"v i?b iW M v Zm, pU+ F?¬M; +ÁM v M #bM? M[`
G p®M Hm¬M i?-M #Q K¢+ i`„+ Zm, pU+ i K ç¢B ?mM; b€i ç²M; i?ÌB tm'i ?B M-
+?Q iWM; t^{av}` i¢B Zm, pU+X æ¢B pQÆM; pÈB +?mv M M"v +| +?d i?` M"Q F?¬M

Zm, oQÆM; H¢M? HMM; + 'i HÌB, ôæ•v [m^a i?U+ H" p'M ç M ;?B K i`¼M; +O Zm, p
h?B ;B M p" o¬ >²M ;B M +kM; ç½ +^aK i?'v +| bU mv ?B TX

>B M i¢B H¢B tm'i ?B M + Q i?O +O M?•M ;B M +?•M im ;BÈB- +?9M; i ?½v ç´ ? i
*?ŠM; T?^aB M;QÆB M|B F ç|`'i HÊB ?¢B b Q- +?9M; i ?½v /MM; F K°i KkB i M i
ç„+ HÊBX L;Q" B ` +ÁM +| K°i +€+? M[H" F?B i?¬M; ç¢Q pÈB M?•M ;B M ;BÈB ç
?mM; b€i b) i`U+ iB T ç€M? i`"M ç-m ç®B T?| pÈB + Q i?O M?•M ;B M ;BÈB- ç®B
+| HÊBXô

ôæ¢B pQÆM; M? KBM?- i?"i H" i?QÊM; b€+? F?B M i?m°+ ?¢ H'v H"K ?´ i? MX *
i?2Q K M? H M? +O æ¢B pQÆM; b) M¶ HU+ ibK K¼B +€+? ç ?Q" M i?"M?X "•v ;
?ÄB- M m F?¬M; i?m°+ ?¢ tBM HmBXô

ôæB çB- +~M i?"M ç T?ÁM;X G-M M"v i?U+ HU+ +O +?9M; i ç¢B i´M- M m +ÁM i€
ç M ;†T i Xô •K i? M? pW /Si- Zm, bQ€B KBM? #¢+?- i?•M ^aM? /-M /-M i M #B M
Zm, çB M K°i iB M; +QÌB •K b•K p M; H M- €M? K„i iÄ ?„+ ?²M; bQM; b„+ HQÈi [m

Zm v ç-m HçB M?bM /mM; M? M K„ H imv ii? - +?“M; /`m /`M; M|B, ô"•v ;B| ? B M
F?B ç½ i?¬M; i?çQ- ?½v çB m +?dM? i-M bm'i +?•M F?Q H M + Q- ç M F?B b|M; +
[m i-M; F i; BÈB i?¬M #Q M"v K" +ÁM +| i? ibK FB K iBM iS+ # M i`QM; M| M[- [
T?ÁM; M; U p" +¬M; FQ+? F ç`+?X æ•v H" T?QÆM; i?S+ i®B i?QÊM; +O K iB M
+U+ HÈM- HçB F?¬M; i? T?ÁM; #` çQÊ+ ç| H" bU ?¶ i`Ê +U+ i®i pÈB +?9M; i X h
i`, K M; ?bM H-M K¶B i?S+- +€+ M" M; +S Hmv M i" T- +| i? ççi çQÊ+ ç M KS+ ç| Xô

æ¬B K„i ç T F?) +?`M ç°M; - L; çQ hmv i p" h?QÆM; L; mv i ç m FBM? ?½B M?bM +
i?`v #B m iB M? M?Q p"v i` M Kti? B M" M; - GK+ o•M F?¬M; i? ; B'm çQÊ+ MK +Q|
i?O ? B M" M; T?B i?•M iB M p T?Q i`QÊ+- h?QÆM; L; mv i M? M?`M; M|B, ôhm
iQÎM; iQÊM; +O #¼M Km°B- i` M M; Q|B ?mvM? +ÁM +| [m€ M?B m çB m i?¬M #Q
T?ªB +?`M FBM?X L?Ê HçB F?B GK+ pB M ?°B pã- K¼B M; Q|B ç m iQÎM; +?`M;
i? M; ?o`^M; +?`M; +| i? ç€M? i?„M; EB K o¬h`-MX E i [mª +?`M; /MM; L; k G¬B
imv iiQ+? iW M; ?bM M, K çª #çB h?B M EB K [mv i- i?" i F?B M K¼B M; Q|B T?ªB
M?B m +?mv M tªv` MÆB Zm, pU+ +kM; ç½ /¬M ?û H° +?9i i?¬M #Q +O +?`M; Xô

L; çQ hmv i M?bM h?QÆM; L; mv ii?ªM M?B M M|B, ôE€i?" i- +ª ? B i ç m KBM? #
M?B m çB m X *?"M; ç`M? ; B'm ç M # Q; B| - KQ|B M, K ? v ? B KQÆB M, K- ? v H" +
/çv #¼M i?B T T?€T K¬M çB m +?dM? +?•M F?Q- +?„+ i`QM; iBK +?`M; ç½ +| F ?
M[|ô

h?•M i? F?¬M; i? F?¬M; +?`M ç°M; - i`QM; iBK GK+ o•M ç½ i?¬K ?B m w +•m M|E
HçB iU M?B M i`mv M i?K T?€T [mv i ç| - pb +?`M; i?" i bU F?¬M; Km®M; B'm ; B K
F?¬M; Km®M iB TiK+ ; B'm ?¼X > v HçB +| w M; ?o ; b\ o çB K M"v GK+ o•M +kM;
b•m i`QM; i`€B iBK +?`M; ?B m `ä M?QM; +?`M; HçB F?¬M; Km®M i? ?B M` X

a m F?B #QÊ+ ` F?ÄB hQª >²M idM?- GK+ o•M p¬ ?bM? i`mM; ç½ #„i ç-m i? v ç`
M?QM; M v +?`M; ç½ i?" T T?¬M KBM? #ç+?X \*?"M; #B ii`QM; M°B i? +?`M; ç M
p¬ #bX G9+ M"v +ÁM #` i`M €T M?QM; iQÆM; H B +| +ÁM M?Q p"v M[F?¬M; X *¶
i? - i`W /B i M| [mª i?" i F?¬M; T?ªB H" pB + / /`M; X L?bM ? B M" M; GK+ o•M i?¬M

ô*, p`B +?mv M +¬M T?ªB çQÊ+ +?2 ; B'm- K°i M; "v M"Q ç| iU M?B M ? B M" M; b)
H`K p"v5 h`QÊ+ Kti? B M" M; i +ÁM `i M?B m çB m ; B'm ; B K- #ÎB pbi F?¬M; M
*| `i M?B m pB + ?B M ; B| +?Q i? M|B çQÊ+- M?QM; i +| i? +?Q +€+ M" M; #B
`|B F?ÄB .`+? oB MX æ|B M"v i ç½ +?¼M +QM çQÎM; çB F?€+ pÈB K¼B M; Q|B- ç
+?m`M #` +?Q b m M"v X E?B K°i M; "v i ` çB- i`i +ª K¼B +?mv M +€+ M" M; b) i?"
?½v i" M /KM; i?|B ; B M- i`QÊ+ iB M iBK >Q€ >²M i`b`²B M|B iB TX æB M"Q5ô

L; çQ hmv i p" h?QÆM; L; mv i ç²M; i?|B +?`M ç°M; - i` M Kti H° `ä p #`M; ?Q`M; X
`|B F?ÄB .`+? oB M- çB m M"v i?" i F?B M ? B M" M; `i HQ H„M; X "ÎB pbi`QM; H|B
i?QÆM; - i` M M; Q|B +?`M; - `M +?S M?[M; #Q K"i M"Q K" K¼B M; Q|B +ÁM +?Q #

3RX >²B 3R @ * Q h?O o•M hK

hçB F?QªM; F?¬M; ; B M HK+ b„+- p¬ b® ?„+ F?Q /`v ç†+ +m²M +m°M M?Q iWM; ç
;`Q i?ªK i?QÆM; ?Á pÈB iB M; i?ûi / [ /°B ; B[ Zm, oQÆM; i?`M? ?ÊT HçB içQ M M
i`M ç-v i? H X h M ?mv i ?mM; i?¬M F?¬M; ç-m ; -K H M / [/°B- ? B i v [m v +m²
+?S p¬ #B M ?mv i b€i +?B F?QX L?[M; iB ?mv i K M; +QÆM; K½M? iÄ ` M?Q -
T?€+? #¼M [m, #BM?- i?ªK b€i ç®B T?QÆM; pÈB i®+ ç°FBM? ?Q`M; X smM; [m M
#BM? içQ i?" M? M?`i i? - #B M i?" M? K°i K" M ?„+ F?Q iQ" M HU+ ûT p"Q +® ; „M; +
F?¬M; t [m, bQ€B- [m, iB M p" +?QM i M [m, K` F?`M i`QÆM; M?bM p"Q >mv i G

G9+ M"v ç€K [m, #BM? ç½ #` iB m /B i [m€ MY - [m, bQ€B F?¬M; iU +?O çQÊ+ i?Î
?B m +?Q ç€K [m, K` i`M +¬M; X >„+ªM? +?ÊT ?B M- ç€K [m, K` T?•M ` # Q p•v >
?ûi HÈM- i?•MªM? M? M? +?|M; tQ v +?mv MX h`QM; pÁM; tQ v +O ç€K [m, K`- k
bS+ KçM? i` €+ M?Q Mm®i +?YM; i`i +ª- +m²M +m°M #®+ H M ; B[F?QªM; F?¬M; X

h`QM; pÁM; p•v K°i M; m²M bS+ K¢M? iQ HÈMiWiWiB M; -M >mv i G F?B M +?Q
+?"K H¢B /-M- ?²M; M?½M m €K t¢ ` M?[M; ?mv i iÆ KÄM; K M?X >mv i G b€i F
iB M; - ? B i v M? M? +?|M; imM; ` ? B ¢¢Q ?mv i [m M; - M?Q ?mv i HQM; ; -K i`iB
>mv i b€i +?B F?Q +Q`iM; ¢¢B FQ +? p`Q Hm²M; [m, F?Q •K m- iS+ i?b bªM bBM? K
` K°i iB M; M´ HÈMX \*?d M; ?2 i?`v b'K +?ÈT`mM; i`iB- p¬ b® iB M; F m i?ªK i?B
` X

>mv iªM? K"TKi ->mv i G ¢SM; i`QM; i`QM; +ÆM H®+ ¢½ #`T?€i M M?bM i?ŠM;
p¬ b® ?bM? #|M; [m, #BM? i M`½- +?d i?'v +?QM i M [m, K`iQ`M i?•M? „+ b„+ªK ¢
?B M M?B M ¢½ #`i?QÆM; F?¬M; M? X

ô>mv i G - M; QÆB iÈB ¢•v H`K; b- +?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; #B i`^M; MÆB ¢•v H`>
"•v; B`i M; QÆB +?¢v +ÁM ¢QÊ+ - M m F?¬M; K°i H9+ M[ M; QÆB +| Km®M`iB F?Ä
L?bM p T?Q >mv i G - [m, bQ€B +Q`iB •K ?B K M|BX

ô>mv M J`- H•m M; `v F?¬M; ;†T- #¼M M; QÆB M?'i ¢`M? F?¬M; M; i +?mv M i ¢½
M, K ¢| i F?¬M; i? [m M ¢QÊ+X J°i M; ?bM M, K i`QÊ+ - b€m i M p¬ bd +€+ M; QÆB
M; QÆB ¢½ F?¬M; i? ; B i i X "•v; B`i ¢½ [m v i`Î H¢B i bK b€m M; Q`iB +€+ M; QÆB

M v- i b) ¢¢B M€Q > „+ >`M`v K°i i`M M; ?B M; i`iB H +? ¢`i i`QÊ+ - b m ¢| b) ; B i M
i?2Q H` ¢B i bK #®M i M p¬ bd FB - ; B i i`i +€+ M; QÆB ôX L|B tQM; - i?•MªM? ?mv

L?bM >mv i G ¢ M; H Q ¢ M- €M? K„i >mv M J`i?Q€M; H° p bÊ ?½B- +® ; „M; #bM
M; ?bM M, K`²B- M; QÆB pšM H¶ K½M; M?Q tQ - bQ pÈB o¬ :B M Zm, a€i p` o¬ >²M
?ÆM M?B mX *?„+ M; QÆB F?¬M; #B i`^M; - H9+ M`v o¬ :B M Zm, a€i ¢ M; ~M M'
+?, K +?9 i?2Q /äB K¼B pB +tªv` i¢B ¢•vX *ÁM o¬ >²M •K G ¢½ ¢B iÈB i?¬M; ¢¢
; B M- +?m~M #`iB M M?"T M?•M; B M- ?QÎM; i?K ?mv i iBM? iQÆB M; QM F?¬M; ;
M; m M; ®+ - Î ¢•v HB m K¢M; ; •v T?B M T?S+ - ? Q T?Q bS+ HU+ K` +?ŠM; ¢2K H¢B

ôL; QÆB +?d M|B t^M; #`v- M m #¼M +?9M; tm'i ?B M i M?'i ¢`M? +ªK M?"M ¢QÊ+
i¢B ¢•v +, M #ªM F?¬M; +| +?9 i F?Q iS+ M`Q- j M; QÆB +® w; ¢i i T?ªB F?¬M; ? ?
M; QÆB p` Zm, oQÆM; i b) F?¬M; + K HÁM; /WM; i v- K m iB T +?B mXô :B[F?¬M
?²M; [m M; +?|B HÁ - iÄ ` iS T?Q M?Q K•v F?|B- p¬ b® ?'T ?mv i H [m, ?€ iQ
Km®M Mm®i +?YM; i'i +ªX

Z O v b m'i M? M? +?|M; /B ¢°M; i?•MªM? - KB M; T?€i` K°i iB M; ô?mwiô pšv ; ¼B
#BM? i?Q€B HmBX æQ +? i?•M [m, bQ€B Km®M /šM /K >mv i G ¢B i?2Q- HB M HB
a m F?B i?Q€i F?ÄB # +?B m i'M +¬M; +O >mv i G - [m, bQ€B +Q`iB M|B, ôs2K
H•m F?¬M; ¢QÊ+ m®M; ?mv i iBM? iQÆB M; QM- ?½v i?2Q i - i b) +?Q M; QÆB i?
? 5 *?„+ +?„M b) +?Q M; QÆB , M iBK m®M; K€m M; Q`iB MQM ¢ i?Ä HÁM; F? Q F

æ¬B K„i "'i hY >mv i G ¢Ä M; -m M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÊ+ - ¢°i M?B M? „M T?€
K¢M? K)- i?•M i? #`i; B€+ /WM; H¢BX L?bM p ?QÈM; ¢| - >mv i G H¢M? HMM; M
+Q`iM; ¢` +? +?Q M; QÆBX E?¬M; / ¢•m- ¢9M; H` M; O KÆ ; B[ # M M; `v- M?[M; i M
iU KbM? i?m i?"T ¢BX "•v; B`i T?ªB i bK Zm, oQÆM; iQM? b` i`QÊ+X *ÁM M; QÆB
b mXô . Si H`iB i?•MªM? +?mv M KbM? M? M? +?|M; ?QÈM; p i`mM; i•K Zm, oQÆM

Zm, b m'i FBM? ?Q`M; - F?¬M; iQÎM; ¢QÊ+ i M >mv i G ¢½ i`Î M M; BªQ ?Q¢i ?ÆM
K„+ HW X JK+ [m M; ?QÈM; p T?Q i`QÊ+ ¢-v p iS+ i®B- [m, bQ€B H¢B H`i ¢B M?Q p"vX "
i?2Q ?QÈM; >mv i G X a m F?B [m, bQ€B #Ä ¢B F?¬M; H•m- ; B[F?¬M; i`mM; t
+?QM? H` GK+ o•M- L; ¢Q hmv i p` h?QÆM; L; mv iX

L?bM i?'i [m, bQ€B iW t - GK+ o•M KdK +Q`iB, ô>bM? M?Q >mv i G ¢®B pÈB +?9M
F?¬M; F?B T?€i ?B M` ?`M? imM; +O +?9M; i - [m, bQ€B H¢B H`i ¢B M?Q p"vX "
#`i /B i- +| H) H-M M`v Zm, oQÆM; i?`M? b) T?ªB i`ª K°i +€B ; B€` i ¢„iX L?Q p"v -
HQ¢B #Èi`i M?B m +Q`iM; ¢` +?Xô

L; ¢Q hmv i HQ H„M; M|B, ôhmv M|B H`i ? - M?QM; M m b m M`v T?ªB ¢®B ¢-m pÈ
+kM; T?ªB #Ä` M?B m +¬M; bS+ M?Q p"vX L m M?Q +?9M; i ¢¼ i H¢B ¢QÊ+ S?Q

pU+ HϕB- pB + M^v +kM; F?¬M; +¬M T?^aB HQ H_„M; ϕ MX L?QM; M m F?¬M; ibK i
 b m M^v +?9M; i F?¬M; i? i`€M? F?ÄB i M >mv i G M^vXô
 ôaU pB + ?B M iϕB M_{!B} +kM; F?¬M; ;B^aB [mv i ϕQÊ+ ;b- +?9M; i ?½v M?•M +Æ ?
 >| >²M i`b- i?İB ;B M +ÁM HϕB M; ^v+^mM; Qi ?ÆM ²BXô h?QÆM; L;mv i +?2M p^Q
 ôh?QÆM; L;mv i M_{!B} F?¬M; b B- iQÆM; H B i? M^Q F?¬M; B +| i? #B i ϕQÊ+X
 M?B m- K m ϕB i?¬BXô
 L_{!B} tQM; - GK+ o•M +MM; ? B M^mM; iB M HϕB ;¬M i?“M?X
 E?B # M; QİB iB M HϕB ;¬M i^mM; i•K Zm, oQÆM; i?“M?- +?d +^aK i?“v K^oi Hm²M; F
 M;”T #-m i`İB Zm, oQÆM; i?“M?X æ²M; i?İB tm'i ?B M i? K K^oi M; m²M F?Q iS+ +
 F?Q iS+ •K m i` €+- #ϕQ T?€i ?B M ` F?¬M; ? i?m FûK FûKX ^aK M?“M ϕQÊ+ ? E
 GK+ o•M +i iB M; M_{!B} pËB ? B M^mM; , ôs2K ` ;½ >mv i G +MM; Zm, oQÆM; F?Q i
 ;B[? B i M ϕ_{!F}?| K^m ϕQ€M ϕQÊ+ F i [m^a i? M^mQXô
 h?QÆM; L;mv i M?bM +?“M; - M? M?“M; KdK +QİB, ôæ•v +?ŠM; T?^aB H^m ϕB m ?m
 b m M^v KËB +| i? HËB /KM; i M >mv i G ϕ +? i`K Zm, oQÆM; - iB M +?Q +?9M;
 i ?½v ibK #„i K^oi i M [m, p”i- i` ?ÄB t2K >| ><sup>2</sup>M i`b M^K Î MÆB M^mQXô h?“v ? B M
 L;mv i HB M +^mM i?“M i?2Q /äB tmM; [m M? ibK FB K [m, p”iX
 L?bM GK+ o•M- L;ϕQ hmv i HB M ?ÄB, ôG¬M i`QÊ+ ?mvM? ϕ½ ϕ€M? ϕm[’]B i M >m
 M[- ?mvM? +| +?“+ iB m /B i ϕQÊ+ ?„M F?¬M; \ô
 L?bM L;ϕQ hmv i- GK+ o•M i^a HİB, ôPi M?“i ?mvM? b) F?¬M; ϕ ?„M H^mK i[’]M i?QÆ
 +?SX L_{!B} i?“i pËB Km^oB- iB m /B i i M ϕ_{!?}?mvM? F?¬M; /€K +?“+ KQİB T?¬M- M?
 T?¬M i?“M? +¬M; X >mv i G bÎ /o +| i`K i?•M #’i /B i H<sup>m</sup> /Q i`QM; i?•M i? ?„M +| K
 i?¬M #QX G9+ h?QÆM; L;mv i +MM; o•M S?QM; HB M i?O- i ϕ½ T?€i ?B M ` F?
 i?•M i? ?„M #` T?€ ?Ov i`QM; +?ËT K„i- T?¬M iBK H^o ` K^oi F?®B FBK T?B MX *?
 ϕ H^v ` ?Q†+ ?Ov F?®B FBK T?B M ϕ_{!?} ϕB H^m +| i? iB m /B i ϕQÊ+ ?„MXô
 E?) KdK +QİB i`QM; K„i L;ϕQ hmv i ~M +?S ϕ¬v ibM? w- M? ;B¼M; i?®i, ô>| ` H
 i b) +| ϕ®B b€+? SM; T?|`²BôX
 æ M; M_{!B} +?mv M L;ϕQ hmv i +?Êi M?bM i?“v h?QÆM; L;mv i ϕ½ #„i ϕQÊ+ K^oi [m,
 ôh?QÆM; L;mv i #„i ϕQÊ+ K^oi i M [m, p”i Fb 5- +?9M; i ϕ K t2K +| i? i?€K tûi ϕQ
 M^mM; M?Q imv i i`„M; M? M?“M; ?ϕ tm®M; ;¬M h?QÆM; L;mv iX
 L?bM i M [m, ?²M #` h?QÆM; L;mv i F?®M; +? - GK+ o•M ?ÄB, ôJm^oB ϕ½ ?ÄB ϕQ
 ?²M M^v ϕϕQ ?ϕM? FûK M?Q p^v +?d bË F?¬M; #B i ϕQÊ+ ϕB m; b ϕ•mXô
 h?QÆM; L;mv i F?) H_„+ ϕ¬m M?bM GK+ o•M, ôJm^oB ϕ½ ?ÄB ? B H¬M²B- ϕ9M; H
 +?d M_{!B} `M; >| ><sup>2</sup>M h`b H^m K^oi i`QM; [m, pU+ i K ϕϕB imv i ϕ` - i`QM; +^a [m, pU+
 ?ϕ Hϕ+ +O M_{!?} +?Q ϕ M KQİB M; QİBX s2K ` Km®M i<sup>m</sup>mv ` F i [m^a iW #¼M [m, p”i
 b) i®M M?B m i?İB ;B M +O +?9M; i Xô
 AK H†M; K^oi H9+- GK+ o•M M_{!B}, ôE i [m^a i? M^v i?“i ` B +kM; ϕ½ iB M HB m i`Q
 K¼B M; QİB ϕ m ϕ½ M; ?o ϕ M +€+ i`QİM; ?ËT F?€+ M? m- +?ŠM; [m #•v ;Bİ ϕ½ i?
 [m^a i?b ?B M ;Bİ ;†T i`QİM; ?ËT i²B i M?“iôX L_{!B} p^v M?QM; F?B M?bM ? B M^mM;
 i?^aM M?B MX
 æ^oi M?B M- GK+ o•M i?¬M b_„+ #B M ϕ[’]B- M?bM H M i`İB +?d i?“v K^oi ϕϕQ ?mv M^a
 ϕ^oM; tm'i ?B M T?Q i` M # M; QİB- +?QM? H<sup>m</sup> [m, bQ€B >mv M J`X ^aK i?“v GK+
 M;~M; H M M?bM- €M? K„i H^o `ä p FBM? M; ϕ+ F?B i?“v [m, bQ€B >mv M J`X
 ô> ? XXX i?“i F?¬M; M; İ +€+ M; QÆB pšM +?Q +?“m #Ä +m^o+ - `®i +K+ pšM ibK ϕ
 +€+ M; QÆB ϕ M ϕQÊ+ +?S F?¬M; p ϕQÊ+ M[ϕ•mXô :B¼M; M_{!B} •K i`-K i?2Q KB
 F?OM; #®X

L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv i #B M b„+ - ¢®B pÈB [m, bQ€B ¢ m +?9i•K ¢ T?ÁM
M[¢½ bmwi +? i/QÈB i v? „M- ¢®B pÈB >„+ G h`€Q +O ?„M? B M`M; ¢ m +ªK M
GK+ p•M i?–M b„+ H¢M? M?¢i M|B i?ŠM; , ôL;QÆB F?–M; HQ ¢®B T?| pÈB ``i hY >
i - t2K` M;QÆB +| p i?W i?½B i?ÌB ;B M\ L?Q p”v +kM; i®i- +?9M; i +kM; ¢ M
? i H` ¢ i? M? iQ€M K|M MÊ H–M i`QÈ+ - i?S ? B H` +| p`B pB + Km®M ?ÄBXô
Zm, bm`i +QÌB M?¢i- M?bM # M;QÌB M|B, ôh?“i b Q- +€+ M;QÆB iU iB M t•K M?“
[m, #BM? i`QM; i?“M? +O i - #•v ;BÌ +ÁM /€K M|B H` Km®M i bK i ¢ÁB MÊ b Q\X
;B M ;BÈB +€+ M;QÆB- ¢9M; b B- i`„M; ¢2M ¢ªQ H°M- iQ`M K°i Hk ;Bª /®BX oB
pB + HB M [m M ¢ M >| >²M i`b F?–M; X \*€B M`v- i +| i? +•M M?“+ - H9+ i +ªK i?
H¢B M|B +?Q M;QÆB #B iXô
GK+ o•M H½M? ¢¢K i`ª HÌB ?„M, ôL;QÆB ¢WM; +® i bM? FûQ /`B i?ÌB ;B M Î ¢•v- +
iB M p`Q i`QM; i?“M? b)ªM? ?QÌM; ¢ M pB + ¢®B T?| >mv i G +O Zm, oQÆM; T
+| i?•M i? #`i iY #`i /B i- M m M, K ¢| Zm, oQÆM; +| i? ;B i ¢QÈ+ ?„M i?b K¼B +?
M?B m`²B- +kM; F?–M; +–M T?ªB T?QM; `M ?„M H¢B M?Q p”vXô
ôG`K b Q M;QÆB #B i- +?ŠM; H) M;QÆB ¢½ iWM; ;†T >mv i G \ôX E m H M K°i iB
+| F?ª M,M; - M;QÆB M|B ¢B i?“i` +?mv M M`v H` i? M`Q\ôX
*QÌB H¢M? K°i iB M; GK+ o•M M|B, ôL;QÆB Km®M #B i- ¢ÆM ;BªM i?–BX L;QÆB
i i`Q ¢`B i b) M|B +?Q M;QÆB- i? M`Q- F?–M; B bÊ H¶ +ª- M m F?–M; M;QÆB
K”i +O i M >mv i G ¢|Xô
•K i`–K M?bM # M;QÌB ;B[ F?–M; i`mM; [m, bQ€B i`–K M;•K bmv M;?oX .QÈB
h?QÆM; L;mv i +MM; M?bM GK+ o•M- ? B M`M; +?Q # Q ;BÌ M;?o +?“M; ¢°i M?B
FB M- i?“i H` M;Q`B /U iQM?X *?ŠM; H) +?“M; F?–M; ?B m M?[M; HÌB M|B +O [
+?9i ¢€M; iBM +”vX
JK+ [m M; H`T HQ€M; - [m, bQ€B M|B, ôæQÈ+ - i +| i? M|B +?Q M;QÆB- M?QM;
M;QÆB +kM; F?–M; / K` T?•M #B iX \*?mv M M`v +?“+ M;QÆB +kM; ¢½ iQM? ¢ M
LÎ K°i MK +QÌB GK+ o•M #bM? ioM? M|B, ôæB K ¢| i iU M?B M KBM? #¢+? - +ÁM
F?ª M,M; T?•M #B i F?–M; \ *?9M; i K¶B M;QÌB M|B K°i FB m- M;QÆB M;?o b Q\
M?bM +?“M; p` MÎ MK +QÌB i?“i Ko H X E?–M; M;Ì iWM; +•m iWM; +?[+O GK+ o•
M?Q p”v- +?d K°i ¢B K M?Ä +kM; +?ŠM; M?QÌM; [m, bQ€BX
hS+ i®B ?ûi H M [m, bQ€B M|B, ô”¼M M;QÌB M? K ?B K- F?–M; +| ;b iBM ¢QÈ+X
M|B tQM; i b) +?Q +€+ M;QÆB #B i p >| >²M i`bXô
ôh`–M; M;QÆB +| p F?–M; ¢QÈ+ i?“M? i?“i- i`QÈ+ iB M M;QÆB Km®M #B i +?mv
HÌB +?9M; i i`QÈ+ - M m M;QÆB F?–M; Km®M #B i- +?9M; i ?Ov #Ä ;B Q /`+? M`
[m•M\ôX
h?–M b„+ #bM? ioM?- GK+ o•M iU iBM M|BX
_Qi H M ? B iB M; ¢–v iS+ ;B”M- [m, bQ€B iU ?² F?–M; M;Ì H¢B #` GK+ o•M bQB i
GK+ o•M- ¢9M; H9+ [m, bQ€B pW ?€KB M; +?m`M #` M|B- ¢°i M?B M K°i +¶ F?Q
?B MX >ûi HÊM K°i iB M; - [m, bQ€B i?–M b„+ pW FBM? M;¢+ pW ;B”M /[- KK+ [m
i`mM; X *?d i?’v K°i ¢¢Q M; k i?€B [m M; ?Q ¢°i M?B M ”T iÈB- F?Q iS+ i?–M i?€M
i?–M HQM; ¢`M; F?–M; T?B pk- m®M KbM? HQÊM T?ÁM; F?“T #®M T?Q X
L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv i ¢Q K„i M?bM M? m- FBM? M;¢+ M|B, ôæ9M; H`
H` EB K o– h`–M- i®i`²BXô h?QÆM; L;mv i M? M? ;”i ¢–m ¢`M? ¢€T H¢B- i?b ¢°i
K) F?€+ i`mv M H¢BX
Gm²M; F?Q •K ?”M`M +?S K`v T?–M i`K` ¢B i`QÈ+ K M; i?2Q H½M? F?Q H¢M? #
EB K o– h`–M #MM; T?€i i?2Q b m- M?€v K„i ¢½ i`”M ¢–v F?–M; i`mM; X hmv M?B
i? K K°i Hm²M; F?Q iS+ i` €+ M;”T M;K KMB K€m i M? i`mv M H¢B- F?Q i? K¢M
Hm²M; F?Q ¢B i`QÈ+X

:B[F?¬M; i`mM; [m, bQ€B b„+ K†i #B M ç°M;- HB M iK+ iW KB M; T?€i` iB M; iS+ ;B"MX J°i iB M; i?ûi HÈM T?€i` - iQ"Mi?•M ?„M [m M; ?Q HQm +?mv M- [n i`QÊ+ K„i # M; QÌBX

L; v b m F?B [m, bQ€B #B M K'i H€B +| K°i +¶ F?Q iS+ +QÌM; ç€B çB ç M- F?Q iS F?Q i? p¬+MM; +QÌM; ç€B iW ;B[i?`M? # v H MX h`-K M;•K M?bM p T?Q i`mM o•M H° p i`-K i`¼M;- [m v` ? B M[iY GK+ o•M H M iB M;; ô*?9M; i çB t2K i? M oQÆM; i?`M? `®i+m°+ +| # Q M?B m + Q i?O i iUmX >¼ H` M?[M; M?•M p"i M"Q- ç M p"v\ô

h?QÆM; L;mv i F?¬B T?K+ H€B p #bM? ioM?- /`m /`M; +`i iB M;; ô\*?9M; i p`Q æB m M`v b) i`Î M;€B i`QM; pB + +?9M; i iB K >| >²M i`bXô

GK+ o•M M?½M i?¬M i`-K H†M;- #²M +?²M +?,K +?9 M?bM p i`mM; i•K i?`M?- i +?9M; i iB K FB K F?¬M; +| T?QÆM; ?QÈM;- iU M?Q KÁ FBK ç€v # - M M F?¬M; t2K tûi K¼B ç°M; ioM?- çB m ç| +| HÈB +?Q +?9M; i i`QM; pB + i`mv iB K >| >²M i T?ªB M?È ?ç +?•M F?Q tm®M; i¬M bm`i i?`T M?`i ç +| i? `M i`M; F?Q iS+ +O #ªM M; U T?QM; HQÈi çB p i`mM; i•K i?`M?X

L?bM i?•MªM? GK+ o•M H9+ M`v +| +?9i H€M? HMM;- /QÌM; M?Q ?ÆB F?€+ H€- çQÊ+ ç| H`+€B ;bX L?bM M? m- ? B M; QÌB i?Q€M; +?9i M; €+ M?B M M?QM; F?- FB K T?B ?`M? i?2Q b m GK+ o•MX

:BS [mªM; i`QÌM; ?bM? #€i; B€+ i"Ti`mM; p¬b®+ Q i?O- M; v +?QM? ;B[>„+ >" bQ€B >mv M J`K°i T?Q - b m HQM; T?•M` K°i i M [m, iB M +MM; KQÌB b€m i M [m, pQÆM; iQ"Mi?•M # Q i`MK K°i i¬M; ?„+ F?Q HQÈM Hì- M?½M i?¬M T?€i` ?² M?bM` tmM; [m M? i?¬M iB M? i?"T T?¬M M; ?B K M; ?`X

æ®B /B M [m, pQÆM;- "'i hY >mv i G ;Bì ç½ M; WM; i`M +¬M;- b m F?B çªQ K„i b EB K o¬ h`¬M K°i HQÈi HB M M;~M; ç¬m M?bM p T?Q +?•M i`ìB- €M? K„i H|2H F?¬M;- K°i ç€K ?„+ p•M m €K- /QÌM; M?Q ~M +?S F?Q iS+ i`K`i?"T T?¬M +QÌM; ç `ä çQÊ+ ;bX S?Q # M T?ªB ç€K ?„+ p•M- K°i F iQ"Mi?•M i`M ç¬v •K ?`M F?Q i M¬M; M†M; KMB K€m i M? çSM; ;B[F?¬M; i`mM; i?"i H`i" /`X æ®B /B M F ç| - # ? B ~M i?•M i`QM; H`M ?„+ pK +m²M +m°MX L m ç w [m M b€i +| i? T?€i ?B M- # + Q i?O i?m°+ ? B # M F?€+ M? m- M?QM; F?Q iS+ H€B `i; B®M; M? mX

L? M?`M; iB M ç M;-M [mªM; i`QÌM;- # M; QÌB #¼M GK+ o•M /WM; H€B i€B K°i ;| + KQÌB i`QÈM; X s t M?"M i?'v i?'v b€m Hm²M; F?Q iS+ K€M? K)X G9+ M`v- EB K +ÂM GB m hBM? >²M- G½M? :B >"Q- h`i h?B M- æ¶ GU+ çSM; #®M T?Q tmM; [ i?¬M FB K +?mv M ç°M; M? M? +?|M;- M,K +QM i?¬M HQM; # v pÂM; # M i`M- F` [m, p"i;-M ç|X .QÈB ç'i- #®M M; QÌB GB m hBM? >²M i?B i`B M hS hQÈM; FB K i` +?9 i•K iWM; ç°M; ioM?X

•M? K„i /WM; H€B i` M i?•M EB K o¬ h`¬M K°i H9+- i`QM; K„i GK+ o•M H° p +´ [i ?² +ªK i?'v ;b ç|X h`-K iQ K°i ?²B- GK+ o•M iW iW /ìB KK+ [m M; F?ÄB EB K o¬ h M?[M; [m, p"i +ÂM H€BX E?B €M? K„i +?`M; HQÈi [m ç€K ?„+ p•M- K°i +ªK ;B€+ i•K F?ªKX \*?d i`QM; M?€v K„i- GK+ o•M ç½ M?"M` # M i`QM; ç€K ?„+ p•M ~M i`M iÈB M?•MªM? K M; KMB ?mv i iBM? i` €+- GK+ o•M M?½M i?¬M H€M? H)Q- i`QM; F?®+X _²B €M? K„i GK+ o•M +?mv M p T?Q i®B ?"m MÆB +| #®M Hm²M; [m,ªM K°i MK +QÌB i?¬M #Q- €M? K„i b€M; H MX

ôGK+ o•M- ?mv M? +| i?'v M?[M; F?Q iS+ M`v ç m`i; B®M; M? m- M; Q€B i`W K`v M H€B ç m Qi M?B m +| T?¬M •K m [m, F?Q- ?B M M?B M F?¬M; T?ªB ?çM; i®i H`M? hmv i i?b i?¬KX

h?QÆM; L;mv i; ?û M?bM L; çQ hmv i- i`-K ;B¼M; M|B, ôJm°B M; ?o i`QM; M`v M; Q o¬ h`¬M` - M?•MªM? +?S çUM; ?mv i iBM? +?B F?Q- ~M +?S # M i`QM; +| F?ª M?•M ;B M ;BÈB- #ìB pb Km°B +ªK M?"M i` M M; QÌB ?„M- +| ?ÆB i?Î +O +QM M; C

GK+ o•M [m^a [mv i, ôh?QÆM; L;mv i M|B F?¬M; b B- ?„M çQ+? t€+ H¨ +QM M;Q|E
iB M; ç°+ €+ î M?•M ;B M ;BÈBX J°i i`QM; M;k ççB i¨ K +O im +?•M ;BÈB- / M? iQ
?½v M?È HçB t2K- i`QÊ+ ç•v i`QM; hmv i •K +®+ - H9+ E?B m L;mv i h?B M G M;
?B M ? B i M €+ M?•M K°i i`QM; b® ç| H¨ ?„MôX

ôG¨ ?„M\ h?“i F?| K¨ iBM çQÊ+X G¨K b Q ?„M HçB iÈB ç•v- F?¬M; #B i ?„M +| KQ
M?B M M?bM GK+ o•M i`QM; K„i L;çQ hmv i ç-v p bYM; b®iX

AK H†M; M?bM ? B M¨M; GK+ o•M i¨-K; B¼M; , ôG9+ M¨v ?„M tm'i ?B M içB ç•v iU
+?d F?¬M; ?B m ?„M ç M [m, pU+ ç H¨K ;b- ?„M i iW MÆB M¨Q K¨ p¨Q çQÊ+ [m, p
?B M içB ç½ +| .¨+? oB M + Q i?O #¼M i i¨'M ;B[- ?„M imv i ç®B F?¬M; i? i?2Q
[m, pU+ +| i?¬M; ççQ #Q K¨i iQÆM; i?¬M; pÈB M?•M ;B M- M m M?Q p¨v H¨K b Q
ç| ç•v\ô

h?QÆM; L;mv i M|B, ôæB K ç| ?B M içB +?Q `ä¨¨M; - +?9M; i içK i?|B i¨T i¨mM;
i M ç|¨ ?mvM? +| M?“M¨ i? K i M [m, p¨i M¨Q M[F?¬M; \ô

•M? K„i +?, K +?9 M?bM p ;B[[m^aM; i`QîM; - GK+ o•M i¨-K; B¼M; M|B M?Ä, ôL;Q
p¨i¨M i¨M; ;B[ç€K ?„+ p•M L;çQ hmv i ç½ iWM; i?'v- t2K¨ +kM; tQM; / M? +MM
+?QM? H¨ o¬ :B M Zm, a€iX E?¬M; M; î ?„M i iÈB ç•v M? M? M?Q p¨v i`QÊ+ +^a +?
^aM?- i M; ?B M; î¨'i +| F?^a M, M; H¨ [m, bQ€B +MM; [m, iB M ç M iW ? B tS •K h?B ;
pb F?Q iS+ +O +?9M; K†+ /M +| çB K #¨i ç²M; pÈB Zm, oQÆM; - [m, bQ€B î ç•v M
L? F m K°i iB M; ? B M[iY Mûi K†i H° p i¨-K iQ- içB b Q +| # Q M?B m + Q i?O
F?¬M; #B i H¨ +?mv M ;b\

hçB i`QîM; [m, bQ€B >mv M J¨ #¶M; Kî KB M; M|B i`QÊ+ , ô*€+ p¨ ç°i M?B M ;B€
H¨ pb +Ê ;bX > B p¨ [m, bQ€B +O •K h?B ;B M +MM; o¬ >²M ;B M K M; i?2Q i?m°+
t2K¨ F?| +| i? M|B H¨ pB +i®i H¨M?X —M i?•M i`QM; H¨M ?„+ p•M çQ+? i?`H¨
ç•v +?„+ +kM; F?¬M; T?^aB pb t2K M€Q M?B i\X æ M b m +MM; +?„+ H¨ *?B m >²M
;B M ;BÈB- F?¬M; #B i H¨K i? M¨Q HçB iÈB Zm, oQÆM; i?“M? +O i ôX

o M? K ?B K- *?B m >²M Zm, h¨m +QîB ?„+ ?„+ M|B, ôG½Q T?m #¨i [m€ [m v HçB
[m, pU+ b m # Q M, K i? M¨Q- +| i? v ç´B ;b F?¬M; \ >B M içB K¨ i?'v- i? v ç´B F?
+?9i i?9 p`Xô

—M i?•M i`QM; ç€K ?„+ p•M- o¬ :B M Zm, a€iBK H†M; iÄ p F?¬M; ? [m M i•KX¨
h?B ;B M p¨ o¬ >²M ;B M +kM; +?d +QîB M? K ?B K F?¬M; i M M¨Q Kî KB M; X Zm
F?¨m M|B, ô•K G - o¬ S?€+? #¼M M; QîB +MM; i H¨T i? +?•M pç+ - ;B[+?9M; i F
+O M? mX G-M M¨v +€+ M; QÆB iÈB ç•v i®i M?'i ?½v M|B `ä KK+ çQ+? ` - M m F
?B T Qi i?m i?“T +€+ M; QÆBXô

ô¨¼M M; QÆB ?B M içB iU i?•M F?| ;B[+ÁM /€K F?Q€+ H€+ - i i?'v M; QÆB K m i?
+ Q i?O î M?•M ;B M ;BÈBX >B M içB i F?¬M; +| i?|B ;B M M|B M?B m- i T?^aB iB
iQM? b´- +?9M; i H¨K pB + F?¬M; T?çK p¨Q M? mXô •K G M|B tQM; - KK+ [m M;
h¨m- €M? K„i ç-v p ç°+ €+X Zm, pQÆM; F?) ?W K°i iB M; - [m, bQ€B HB M ?B m v
K¨ i?m°+ ?ç /šM [m, #BM? H¨T i¨"M i'M +¬M; K'v M; QîB EB K o¬ h¨-MX GB M ç| [n
+?Q Zm, hB M p¨ b€m i M [m, K¨ +?O ç°M; i'M +¬M; [m, bQ€B o¬ S?€+? p¨ K°i i M
>²M ;B MX "aM i?•M ?„M +MM; M, K i M [m, K¨ +ÁM HçB +?9 w [m M b€i ç°M; ioM? i
+?B pB MX •K T?QM; #¨i M; î M´B H M •K G +MM; [m, iB M i?O ?ç #¶M; tm'i ?B M
p¬i? M? p¬iS+ - ç°i M?B M T?€i ç°M; +¬M; FQ+? +QîM; ççBX *?d i?'v ? B Hm²M;
F?Q iS+ [m, /`#O p•v tmM; [m M? *?B m >²M Zm, h¨m +?KT ?„M p¨Q ;B[X a m F?
G¬B *?QM? h?B M [mv i ?Ov /B i *?B m >²M Fb- *?B m >²M Zm, h¨m i?U+ HU+ çç
i`QM; i?•K i•K T?šM M° +MM; +U+X G9+ M¨v #¨ ? B ççB + Q i?O +O [m, pU+ p•v
T?ÁM; F ç¨+? - ?¨M? ç°M; i?“T T?¬M +¨M i?“M M? M? +?|M; /B ç°M; i?•M aM?- *?B
+?B M i?m¨i /m ç'm +® ;„M; #^aQ i¨b i?U+ HU+X

S?Q # M M¨v M, K i M [m, K¨ ç®B ç-m pÈB M, K M; QîB EB K o¬ h¨-M +| p¨¨'i [mv i
M, K i M [m, K¨ ?ÊT i?“M? K°i i? p¬ b® [m, aM? # M M; Q¨B M, K M; QîB T?B i®+ tm

M†+ ?bM? i?"M? K°i ç¢Q ?„+ b„+ # Q i`MKX sQ v pÁM; pÈB i®+ ç° M; "v +`M; i, M
i`mM; €T HU+ ?QÈM; p`Q iWM; M; QìB # M i`QM; - i?"i H` çB M +m²M; H`K M, K M; C
" M i`QM; pÁM; i`ÁM #®M M; QìB GB m hBM? >²M i`B M F? B hS hQÈM; i`"M T?€T
p`Q mv HU+ +O i`"M T?€T bS+ K¢M? ç! H`K +?Q Hm²M; [m, F?Q +QìM; ç¢B FB T
o¬ h`-M M?½M i?-M H!2 b€M; - ? B i v +¬K i?-M FB K- ;B[ F?¬M; i`mM; t¢` i?-M
K ò 9€6Z-+®p H M y M S i M F?Q -•K m B Cò I V B M +? F M C° M D \$? M d K C +• F 3!0?#B•i K i 3•M? ? 2U M
HMM; K„i EB K o¬ h`-M +?; B H M iY [m M; h?B M GBM? i?-M FB K `mM; ç°M; K½
i`ìB F?Q iS+ imv i +QìM; # Q i`MK i`ìB ç'i iW pQÆM; i?"M? # v H M F?¬M; X :B[
+QM i?-M HQM; M?Ä ç²M; HQç i; -K H M- ;B®M; M?Q K°i /ªB #, M; iW i? i`"M +O
pÁM; ?`Q [m M; M; k b„+ # v H QÈM- ?ÈT H¢B ç°i FQ+? M, K i M [m, K`X
ôZm, pQÆM; #•v ; Bì +?9M; i ; BªB [mv i MÊ M-M i`QÈ+ FB - K°i M; ?bM M, K [m M
imv i ç®B F?¬M; i? i?Q€i çQÈ+- [m, b€i î i` M FB ç½ ç€T SM; i ; B9T i i`'M; B[
i? ?B M #ªM H oM? +O M; QÆB çBXô
G¢M? HMM; M?bM >mv i G `²B €M? K„i Zm, oQÆM; FBM? M; ¢+ M?bM H M; B[F?
b€i +! tm'i i?O ? v F?¬M; \ >B M i¢B +?mv M M`v ç®B pÈB Zm, oQÆM; K` M!B- i?"
p`v KÈB +! i? ; B9T ?„M T?•M iQ+? iB M? ?bM? ç`+? i?O iW ç! çQ ` ç®B b€+? i?Q
J°i +ÆM +m²M; T?QM; "T iÈB Zm, oQÆM; M?½M i?-M +?ÈT H!2- i?•M i? M?€v K„
ç½ tm'i i?'v î T?Q i` M M, K M; QìB EB K o¬ h`-M- ?[m +?QîM; i`M ç°+ tm'i ` K°i F
i?2QX h?•M i? Zm, oQÆM; pW H!2 H M- >mv i G ç²M; i?ìB tm'i ?B MX *MM; H9
K½M? HB i- HB M ç€M? i`9M; p`Q >mv i G X
>®M; H M; B" M /[? B K„i >mv i G ?B M `ä €M? ?²M; ?mv i b€i- K½M? M?B M ç®
o¬ h`-M- +?d i?'v K°i ç¢Q ?mv i K M; M?Q ?mv i b„+ i?'i Hmv M- ?mv i b€i +?B F?
M; QìBX L?[M; Hm²M; b€i F?Q K¢M? K) +MM; F?Q iS+ iW h?B M GBM? i?-M FB K
iB M; M´ +U+ HÈMX *?d M; ?2 i?'v b`K M´ ç°M; i`ìB >mv i G #` #„M ` p`B i`QÈM
hBM? >²M i`QM; hS hQÈM; i`"M +kM; #` `mM; ç°M; F`+? HB i- +ª #®M M; QìB b„+ k

3kX >²B 3k @ Zm, oU+ *?B "ªQ

*'i iB M; +QìB •K H¢M?- Zm, pQÆM; pmM; bQM; i?O K°i p-M; ?`Q [m M; ?„+ b„+ H
iB MX
*?d M; ?2 i?'v [m, iB M #` M?®i # M i`QM; H ?ûi p¬ +MM; FBM? F?OM; - b m K°i ?²
i?"M? K°i H`M F?; B t M? #B M K'i F?¬M; i, K iQ+?X Zm, bQ€B o¬ S?€+? `®M; H M
+U+ F€ T?šM M°- ?„M [m v KbM? M?ªv M; QÈ+ p b m tQ v # i`, K b€m KQÆB H-M
T?QÆM; pB M # i`QÈM; - L; ¼+ ?² i`QM; i v iÄ HK+ [m M; [m, /` T?€i ` # i`, K b€
?bM? i?"M? K°i pÁM; i`ÁM ?`Q [m M; i`MK H M Zm, pQÆM; - [m, iB M p` M, K +QM
GK+ [m M; H!2 H M [m M; K M; F€ /`- # i`, K b€m KQÆB pÁM; tQ€v ç²M; i?ìB tm'i
+QìM; ç¢B +m®M i?2Q F?Q HQm tQ v pÁM; çB M +m²M; ?9i H'v ç`+? M?•M p`Q # M
?ûi FBM? F?OM; - M, K +QM [m, K` i?b ç½ +! # +QM #` +m®M p`Q +'i iB M; F m i?ª
Zm, iB M p` ? B +QM [m, K` +ÁM H¢B `Q i H M T?šM M° iQ`M HU+ +?®M; +U H¢B H
Zm, pQÆM; M?½M i?-M #B M ç´B FBM? ?½B M!B, ôh?m >²M ?² +O o¬ S?€+? [m
F?Q iQ`M i?•M #²M; # M?- iW iW ?bM? i?"M? M M M; Q`B i?•M K°i ç¢Q F?Q tQ€v +
h?m >²M ?²X J°i ç¢Q F?Q tQ€v ?„+ b„+ #` i FQM KB M; M; ¼+ ?² M?QM; i`QM; i?Q€
/ÁM; F?Q HQm p` #` h?m >²M ?² ?9i p`QX æ9M; p`Q i?ìB F?„+ M`v- [m, iB M p` [m
M½v #¶M; +ªK i?'v €T HU+ M? #Èi HB M i?W +Æ i?Q€i ` M; Q`B T?¢K pB +¬M; F
+ÁM Zm, pQÆM; +kM; / /`M; i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O h?m >²M ?²X
S?Q # M M`v i?b "i hY >mv i G b m F?B #` h?B M GBM? i?-M FB K €K iQ€M +Á
ç-m T?€i ç°M; i`M +¬M; M, K M; QìB EB K o¬ h`-MX •K G p` i?O ?¢ /MM; iQ`M HU

+?m~M #`iB M [m•M p`Q M?•M ;B M- iU M?B M K¼B i•K i`Q ç m çti p`Q pB + ççB
K°i i?€M; i`QÊ+ ç½ #Q K"i t•K M?"T •K h?B ;B M Hm~M ~M M'T ç M ;~K i bK +Æ ?
i? M`v ?„M HB M i?W +Æ HB M iB T ?ç b€i #ªv i?O ?ç [m, K`+O i - H`K i`¼M; i
i`®MX a m F?B i #B i +?mv M HB M çm`B i?2Q- ?„M pb Km®M i?Q€i F?ÄB i M M
+O M; QÆBX oB + M`v +| i? i`€+? /Q +?9M; i T?ÁM; i?O F?~M; i®i çQÊ+ b QX *
+kM; p`v i?~B- M m F?~M; Î ç•v H`K b Q tm'i ?B M M?[M; F im ççQ Î M?•M ;B M M
ô>Wô K°i iB M; HçM? HMM; - Zm, pQÆM; /ÎB KK+ [m M; b M; "i hY >mv i G p`o-
i?`v #¼M +?9M; ç m ç M; M?bM \*?B m >²M Zm, h~m pÊB M?½M i?~M M; ?B K M; ?`X
i?•M *?B m >²M Zm, h~m +~M; M; ~v +~M; ç`K- +ª #~m i`ÎB ç m #B M i?~M? K°i K`m
h`QM; i v ?„M .B K oQÆM; H M? T?€i` K°i +?MK b€M; ?mv i b„+ #„M p`Q +?QM? ;
b€M; ç| K°i ?bM? ç~m .B K G ?mv i b„+ BM `ä i` M ;B [`M çQÎM; +O ?„MX hW iS
`®M; H M iU ?²M?Q ç M; i`Ê mv- iÄ ` i?`T T?~M ?QM; T?`MX >²M; [m M; ?mv i b
[mv i T?M +?9 /~M /~M ?bM? i?~M? K°i ç² €M +´ [m€B- +m®B +MM; ?°B i K HçB #
?mv i b„+ i`~M; i?`T T?~M i?~M #Q [m, /`X h` M F?~M; ?mv i [m M; i?m HçB- K°i ç
ç M ;~M *?B m >²M Zm, h~m #„i ç~m #B M ?| ?bM? i`çM; X \_Qi H M K°i iB M; ;B`
+O *?B m >²M Zm, h~m KûQ K|~ bQM; M?½M ?mv i K M; #çQ tçX JK+ [m M; iU M
#ûM HQÊi K°i pÁM; [m M? +€+ + Q i?O F?B M K¼B M; QÎB ç m `mM ~v- i`QM; i•K
K) i`Q H MX hB M; M° ?®M; +`i H M- .B K oQÆM; H M? i`QM; i v *?B m >²M Zm,
pÁM; [m M? M; QÎB ?„MX
*?MK b€M; ?mv i b„+ tQ v i`ÁM F?~M; M; WM; ?`T i?K ?mv i b€i H F?Q tmM; [m M
M; mv M +QÎM; ççB i?•M M?"T p`Q i`QM; i?•M i? *?B m >²M Zm, h~m X
L?bM ?mv i pK [m M? *?B m >²M Zm, h~m M; ~v +~M; /~v- Zm, pQÆM; HB M M|B,
+~M; - çÊB ç M F?B i?•M ªM? +O a€i >mv i .B K G tm'i ?B M i`QÊ+ F?B i`MK H M
+?9M; i T?ªB ç€M? i M M| +ªM i`Î #QÊ+ [m M i`¼M; M?`i M`vX æ•v H` H9+ i?U+ H
v m M?`i- pb i`QÊ+ F?B ?„M
+?B K çQÊ+ i?•M i? +O *?B m >²M Zm, h~m ç~m iB M T?ªB iB m ?Ov w i?S+ +O
T?ªB bU T?ªM F?€M; i`i v m +O \*?B m >²M Zm, h~m- H9+ ç| +?QM? H` i?ÎB +Æ iç
F?B #Ä HÐ +?9M; i Km®M iB m /B i?„M ?~m M?Q F?~M; i? Xô
J¼B + Q i?O M; ?2 p`v HB M [m v b M; M?bM M? m`²B iW iW iB T +~M *?B m >²M Z
K°i FQ+? [mv i ç`M?X G9+ M`v i`i +ª +€+ + Q i?O Zm, pU+ ç m içK i?ÎB / T #Ä •M
i`M +~M; X
h`QM; i`QÎM; ç'm- ?mv i pK M; Q`B i?•M \*?B m >²M Zm, h~m +?~K +?`K i?m ? T Hç
tQ v pÁM; M½v ;BÎ #¶M; ?| i?~M? K°i /ªB ?mv i ªM?- iW iW ?bM? i?~M? K°i M?•M
?„M ?B M ` `ä ~M; i`QÊ+ K„i K¼B M; QÎBX \*?d i?`v ççQ ?mv i ªM? ç| H` K°i F?m~M
M?½M H`T HÁ2 ?Ä /B K ?mv i b„+ `i i` €+ K` F?OM; #®X h?•M i? #` K°i i~M; [m
[m M?~ # M i`QM; iQ+? +?S ?mv i b€i +?B F?Q p~ #B M /~M H M iÄ F?„T Zm, oQ
>²M Zm, h~m M?½M i?~M F?~M; M; WM; #B M ?| ? B K`m çÄ ç2M- p Kti`mM; ç`
#B M ç½ ç2K HçB bU i?®M; F?´ +MM; +U+X *| H) /Q F?~M; i? +?`m çQÊ+ +ÆM ç
h~m pmM; HQçM ? B i v F?~M; M; WM; #Si i|+~ +ª M; QÎB M?Q K°i +QM /½ i?9 çB M
J°i iB M; H ?®M; p M; H M- *?B m >²M Zm, h~m i|+ # v iQ€M HQçM- bQM; M?½M
i`ÎB t M?- K°i M¶B i M; i?QÆM; p~ #B M +MM; bU ç m F?´ b•m b„+ H°` i`QM; +Æ
+?ÊT K„i HB M ?| i?~M? b€i F?Q H, M; H p~ #b M?bM p iS T?Q X a m HQM; M?•M
`ä ç M; +?~K +?`K iB M ç M ;~M i?•M i? ?„MX
ôh`M +~M; 5 L? M? H M- iQ`M HU+ tm'i i?OXô Zm, pQÆM; ?ûi HÈM- +~M; HU+ iQ
M?`i- bQM; +?QÎM; +m²M +m°M ? B +¶ ?„+ [m M; +m®M p T?Q *?B m >²M Zm, h~
G p`o~ :B M Zm, a€i +kM; ç²M; i?ÎB T?€i ç°M; iB M +~M; K½M? HB i- +?d i?`v K
[m M; i`K F K i?2Q HU+ ?Ov /B i #€ ççQ T?•M ` i`T FQ+? M?•M ªM? ?mv i b„+X
J`- •K G - o~ S?€+? ç²M; i?ÎB /B +?mv M p•v [m M? \*?B m >²M Zm, h~m X >„+ G i`€
>²M ?² +O o~ S?€+?~ >mv M >²M •K T?M +O •K G +MM; H9+ i?B i`B MX

Zm M; ^aM? HQm ç°M; - [m, ^aM? ?mv M ?! - p- b® i? • M ^aM? + „i M? m ; B[F?¬M; i`n çÄ bšK t2M F) M? m # Q [m M? \*?B m >²M Zm, h~mX GB M iB T M?[M; çÁM +¬M; F i-M; ?bM? i?¬M? K°i [m M; +-m i®B ç2M iQ p`B i`QÊM; - ?`K +?S F?Q i? H'T ç'i p *?B m >²M Zm, h~mX GU+ HQÊM; ?Ov /B i KçM? K) ç`T p`Q ?mv i ?²M; [m M; +-r Zm, h~m içQ` M?[M; iB M; M' M?Q b'K ç°M; FBM? i?B MX hB M; çb çMM; p M; ` p`Q M? m T?€i` M?[M; +?`M ç°M; F`+? HB i- HU+ ?Ov /B i +QÌM; ççB ç®B F?€M h`QM; ?mv i b„+ [m M; +-m \*?B m >²M Zm, h~m b„+ K†i / [iÊM- p ; B` Mm ; ÊK ; ?B i?QÌM; X >mv i M?½M H`T HÁ2 ? B M; ¼M ?Ä /B K i€M T?€i b€i F?Q ?mM; i`M ç°+ i?O pmM; p~v- ?mv i b„+ [m M; K M; #®M # i?2Q ç! +?`M ç°M; - K°i T?ªM HU+ +Q HçB b€m M; QÌB # M M; Q`BX a m HQM; ?mv iªM? H'T HQ€M; [m M; K M; i` €+ - K ?mM; #çQ- i?•MªM? i?2Q ç! F?¬M; M; WM; `mM; ç°M; ?B M M?B M ç M; p- +MM; ` hB M; H i?ªK i?B i M?Q tû HÁM; /°B HçB- iQ`M i?•M *?B m >²M Zm, h~m ?²M; [m F?Q p- i`M iQ€M HQçM i?Q€i` tmM; [m M?X >mv iªM? b m HQM; pšM `mM; ç°M; M½v ; BÌH!2 +QÌM; [m M; - t¬M; T?€i`Î HU+ # h~mX v i?S+ #` ?Ov /B i iU M?Q K°i M; QÌB #` K'i çB i?S [m M i`¼M; M?`i i`QM; + F?` ç! F?¬M; HÌB M`Q +! i? /B M iª çQÊ+X E?m¬M K†i KûQ K! M?bM H M i`ÌB- K i`QM; K`M ?mv i [m M; - i?ÌB F?„+ ç! +! H) i`QM; HÁM; ?„M +kM; +ªK i?`v #B i?QÆ iB + +m°+ b®M; p®M i`M F?®+ - Km®M bBM? i²M i?b M?`i ç`M? T?ªB K'i K€i`i M? h?ÌÆ [m v ç-m HçB- KK+ [m M; ?mv i b„+ v m i` /B K H +?ÈT K„i ç½ i`Î M M H½M M?Q #, M; çªQ [m M? iS T?Q iU M?Q /ÁM; F?Q HçM? HQÈi [m F?B M + Q i?O içB KbM? ` t p`B i`QÊM; Zm, pQÆM; ?ûi H M K°i iB M; i?•MªM? K°i H-M M[ t¬M; ç M F?B M F?Q HQm tmM; [m M? +?ÈT K„i ç½ ?°B iK HçB i?¬M? K°i +ÆM H®+ ?„+ b„+ tQ€v `T ç M *?B m >²M Zm, h~mX " M +çM? "i hY >mv i G p` o¬ :B M Zm, a€i HçB i?B i`B M +?B M HQÊ+ ; B€T FQ+? K°i iª K°i ?[mX " M M; Q`B >mv M J`- •K G - o¬ i`M +¬M; H-M i?S ? BX Zm M;ªM? +?ÈT ç°M; - p- b® [m,ªM? /B ç°M; pÈB i®+ ç° + Q ?bM? i?¬M? M M K°i i-M; HQm ç°M; X h`QM; +?B M i`QÌM; ; B! +m®M K•v # v- HK+ ççB + Q i?O Zm, oU- \*?B m >²M Zm, h~m ? v M!B +€+? F?€+ H` a€i >mv i .B K G ç M; i€B bBM?X GU+ i?Q pÈB HU+ T?ªM FQ+? içQ i?¬M? p- b® [m M; K M; +?!B K„i- M, K M; QÌB EB K c # M; QÌB GK+ o•M i`QM; MÆB `M M'T ç m #B M b„+X L?bM +€+ i?•MªM? ç M; T?B i®+ /B ç°M; - EB K o¬ h`-M H° p #`i M M!B, ôaQ i? M?•M +Æ ?°B i®i M`v K` `ÌB F?ÄB ç•v çB i bK >! >²M i`bX J°i F?B #¼M +?9M; [mv #`i F B i?„M; B i?m ç®B pÈB +?9M; i ç m F?¬M; +! HÈBXô GB m hBM? >²M p K†i ? i bS+ F?! +QB M!B, ôo¬ h`-M M!B +! Hw- +?9M; i ?½v `Ì LÆB M`v [mªM?B M F?¬M; ?` H` ç` pU+ ?mM; i`M?`i i? ; B M p¬+MM; ?mM; ?B K i®iXô M!B tQM; HB M /šM #®M M; QÌB +ÁM HçB M? M?¬M; HMB ` b mX S?Q # M M`v L;çQ hmv i i?-K i?b ?ÄB, ôGK+ o•M- ?mvM? +?Q `¬M; HK+ ççB + Q i? iB m /B i çQÊ+ a€i >mv i .B K G F?¬M; \ô ôæB m M`v `i F?! M!B- +?Q ç M; B! ?mvM? T?€i ?B M ` o¬ :B M Zm, a€i pšM +?Q M?`i KU+ ; B[bS+XªM Zm, pQÆM; iU ?²M?Q +kM; `M i`M; i?U+ HU+- ?mvM? F? ç²; b\ *m®B +MM; H` a€i >mv i .B K G - ?mvM? +ªK i?`v F?Q iS+ i` M i?•M ?„M i?` K„i pšM ç M; F?¬M; M; WM; i, M; H MX h?2Q ?mvM? M?`M i?`v i?b iÈB F?B i?U+ HU iK+ i, M; M[i?b b€m + Q i?O FB M m [mv i ç`m +?d bÈ F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O H9+ M`v pb #B i`¬M; i?U+ HU+ +O ?„M pšM +?Q ççi ç M çdM? çB K- K°i F?B ?„M bÈ #¼M ?¼ +! +?çv +kM; F?¬M; F`TXô h?Î /`B K°i ?ÆB- KK+ [m M; +O GK+ o•M +! K„i pQÆM; i`QM; ; B!- i?ÌB F?„+ M`v i`QM; iBK +?¬M; #¶M; ?B M H M K°i +ªK t9+ K h?QÆM; L;mv i b„+ K†i #bM? ioM?- M?bM M, K M; QÌB EB K o¬ h`-M ç M; •K i?-K ; B€+ H°` K°i Mûi +QÌB F€ HçX

L?bM GK+ o•M- h?QÆM; L;mv i ?ÄB, ôæ^M; FB M;QÌB +O h?B M EB K pB M ç M;
+€+? `ÌB çB ? v iB T iK+ Î H¢B [m M b€i\ô

L?bM MK +QÌB K„ H +O M¨M; €M? K„i GK+ o•M H° ` K°i iB ?Q M ?d iU M?O ôM
HB + b M; L;¢Q hmv i +?“M; +?Êi M;?o i`QM; HÁM;- +m°+ çÌB M¨v +| çQÊ+ ? B pB
H¨ çO H„K `²BX

>mv i .B K G K" FBM? ?½B pb i®+ ç° T?B ?"M? H9+ M"v +O GK+ o•M- ? B M" M;
+| i? T?B ?"M? M? M? M?Q p"vX h`QM; 'MiQÊM; +O L;çQ hmv i pÈB h?QÆM; L;M
+?"M; M? M? ;'T ? B H-M bQpÈB H9+ ?¼ /®+ iQ" M HU+ M;U FB K T?B ?"M?X E?
+?"M; çç i iÈB im pB ç€M; bÊ ç M M?Q p"v\

•K i`-K M?bM i?2Q EB K o- h`-M p" GK+ o•M- i`QM; K„i a€i >mv i .B K G ?B M H
M?Q T?€i ?B M ` +?mv M ;b M?QM; HçB F?-M; ? i`mv çm`BX L;Y K†i H M i`ÌB
?mM; ?½M- /QÌM; M?Q ?„M ç M; çB M +m²M; ;"Q i?ûi ?ÄB i`ÌB + Q- T?€i iB i M?
>mv i b„+ [m M; K M; #çQ i`QÊM;- K°i K" M bQÆM; K€m +QÌM; ççB T?O ç-v i`ÌB `²
T?O iQ" M #° iÁ Zm, pQÆM; HK+ b„+ i?"M?X

a€i >mv i .B K G ; -K H M # v ;B[K" M ?mv i pK K M; K M; `²B iU M?Q K°i €+ i?-
;B[i?BM? F?-M;X •K T?QM; i`"M [m - iWM; iB ?mv i pK # v H M- #„i ç-m iW H9+
i?"M? +?mv M i?"M? K" m ?²M; ?mv iX J°i i`QÌM; FB T MçM p- ?bM? +kM; iW Zm,
i?B M ?çX

h`QM; hB M EB K K-M i` M hB M >" HoM?- ?-K M v ç°i M?B M tm'i ?B M K°i p` F
G9+ M"v içB S?B hB M +€+- +?QÎM; ;B€Q hB M EB K K-M H" >mv M h•K EB K h-
F?€+? i?-M #QX >mv M h•K EB K h-M +?•M M?•M /mM; M? M F?QªM; +?WM; M;k
ççQ +®i- i?-M b„+ mM; /mM; T?B m /"i +ÁM M;QÌB ç®B /B M H" K°i i`mM; MB M
K†i H9+ M"Q +kM; MÎ MK +QÌB- ç-B K„i ~M +?S iY b„+ [m M; ?Q - iQ" M i?•M +| p"
[m M; H9+ ~M H9+ ?B MX

L?bM i?-M #Q F?€+? M?½M i?-M >mv M h•K EB K h-M #B M ç`B #'i ç`M?- ?²B H•
M;QÆB b Q- F?-M; T?ªB M,K ç| M;QÆB ç½ XXX \ô

E?) +QÌB- i?-M #Q F?€+? M? M?"M; M;„i HÌB, ós2K +?WM; M;QÆB ç½ M?"M ` i
H„K T?ªB F?-M;\ E€i?"i H-M M"v i ç M i` Q M;QÆB K°i b®i?S M?•M iB M #"M p
[m M ç M M?•M ;B M- pÈB HçB i +kM; Km®M t2K ç² iY ç² i-M +O i ` b QX L?B
im pB M;QÆB F?€+ i`QÊ+ M?B m- ç½ çç i iÈB KS+ + Q M?'i +ªM? ;BÈB Zmv hB M
H M- pÈB ççQ ?çM? M;QÆB i?b +?d +ÁM i?B m +?9i M[i?-BXô

>mv M h•K EB K h-M i?-M b„+ F?) ç°M; M?QM; H"TiS+ F?-B T?K+ HçB p #bM?
F?€+? +?•M M?•M ?ÄB iB T, óE?-M; #B i H-M M"v M;QÆB ç M +| pB +; bX L?•M;
K-M +€+? Hv ?²M; i`-M K'v i`,K M,K ç½ bÊK F?-M; +ÁM [m M i•K M?•M i? X hm
çQ+? +?QM? +O ;BÈB +?•M im +?9M; i +ÁM GK+ pB M HQ pB +iªK v m i`W K X L
+?mv M M"v /QÌM; M?Q +| +?mv M F?| ;BªB [mv i T?ªB F?-M;\ô

h?-M #Q F?€+? i?ªM M?B M ç€T, óæB K M"v /o M?B M i #B i M?QM; pb bU pB +
F?-M; +?d HB M [m M ç M GK+ pB M K" M; v +ª hB M EB K K-M +O M;QÆB- oçM
i?"K +?Q h?B M J ;B€Q- J h?-M i-M; ç m #` H-B +m®M p"Q +?mv M M"vX æ M i
i K ;BÈB +kM; F?-M; +€+? M"Q i?Q€i F?ÄB bU HB M ? X h ç M ç•v F?-M; /Q w K
M;QÆB T?ªB KBM? #ç+?X""i [m€ H-M M"v i H" M;QÌB +?O i`b M?QM; M;Q`B i`
h /UiQM? ?ÊT M?'i GK+ pB M i?"M? GK+ pB M HB M KBM? +ÁM i K T?€B +€+ M
i`Ê HB M KBM? p"Q M?[M; i?ÌB çB K [m M i`¼M;Xô

>mv M h•K EB K h-M M;;2 tQM; i`-K iQ F?B M S?B hB M +€+ i`Î M M BK HbK- K°i
óæ®B pÈB pB + M"v i ç" M? T?ªB iW +?®B M;QÆB- M;QÆB pÈB hB M EB K K-M
#B i i`QM; T?€B ç½ +| i' ?m'M F?-M; t2M p"Q +?mv M M?•M ;B MX G-M M"v H"K
ç€M; iB +5ô

æB K M?B M KdK +QÌB- i?-M #Q F?€+? M?Q #B i i`QÊ+ F i [mª M M i?-M b„+ F?-
h•K EB K h-M i?-M #Q F?€+? M|B iB T, ó>²B ç€T +O M;QÆB [mª M?B M F?-M; M;
æQ€M i`QÊ+ M;QÆB b) iW +?®B M M bQ T?K M;QÆB ;B Qi iQM p"i çQ +?Q M;Q
L|B tQM; i?-M #Q F?€+? H-B iW i`QM; M;U+ €Q K°i ççQ M;¼+ T?M i` Q +?Q >mv
H) M?bM p"Q M;¼+ T?M- i` M ç| +| F?„+ ?"M; +?[, óh?'i iBM? çªQ +?mv M- ?çQ
?B M- i?B M ?ç ç²M; [mvXô h?Î /`B M? M? - i`QM; K„i +?•M M?•M i?Q€M; H° Mûi
M?ÈM;QÌB ? v pb çB m ;b i`QM; HÁM; +ÁM F?9+ K„+ K" F?-M; B i?'m çQÊ+ \

óL m ç½ +| i?O /K •M bQ M;QÆB #'i i' i T?ªB M|B i? KX æ iY i`QM; T?€B F?¬M; M
.B i i`Î H M +?d F?QªM; KQÌB ? B M;QÌB- i b) T?€B b€m M;QÌB M?"T i? SM; FB T
:Bª b) +MM; pÈB M,K + Q i?O #´M T?€B tm®M; M9B ?¶ i`Ê HB M KBM?X E?¬M; #B
+?O GK+ pB M HB M KBM?\ G` h?B M EB K pB M ? v .`+? pB M\ô

L?bM i?¬M #Q F?€+? >mv M h•K EB K h¬M ?ÌB ?Êi ?ÄBX

ošM p Kfi #bM? i?ªM i?¬M #Q F?€+? ç€T i`ª, ó.o M?B M H` h?B M EB K pB M H
M;k pB M +ÁM H¢B F?¬M; b Q #^M; çQÊ+X >ÆM M[H¬M M`v pb M?•M; B M K` ç®
+?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? b B H-KX æ®B pÈB M?•M imv M JBM? +?O H¬M M`v
tm'i i?•M iW h?B M EB K pB M +?d #´i [m€ MB M F, +ÁM M?Ä i?¬BX L?QM; p`v +kM
çQ€M K` # M +¢M? +| M?B m i`Ê i?O b) ;B i,M; i? K FBM? M;?B KXô

>mv M h•K EB K h¬M M?bM i?¬M #Q F?€+? F?) M?Qm K`v ?ÄB iB T, óo`v i K T?ª
KBM? M?Q i? M`Q\ L;QÆB ç½ iQM? B M„K [mv M +?O bQ€B +?Q \ô óo çB K M`
b m- M;QÆB +S v M i•K +?O bQ€B imv i M?B M F?¬M; T?ªB F i-K i?QÌM;- i`QÊ+
h?¬B çQÊ+`²B- ?B M i¢B M;QÆB F?¬M; +¬M #B i i? K- çÊB b m F?B tY i`Q tQM
M;QÆB ? vX :BÌ i T?ªB ç M o¢M S?"i i¬M; p` o¬ oB ç¢Q T?€B- M;QÆB çB HQ pB
i`mM; MB M i?¬M #Q KdK +QÌB çSM; H M M?bM >mv M h•K EB K h¬M `²B HQÊi [m
M?bM i?2Q i?¬M #Q F?€+? - i`QM; K„i H` p FBM? ?½B F?B i?'v H½Q #QÊ+ çB i` M
iY b„+ HB M ?Q M? M?`M; ?B M` /QÊB +?•MX "QÊ+ i? K #QÊ+ M[+?d i?'v iQ`
[m M; ?Q HQm +?mv M `²B ?bM? #|M; i M #B M ;B[ F?¬M; i`mM; M?Q i?¬M iB M

h`¬K M;•K çSM; i`QM; S?B hB M +€+- >mv M h•K EB K h¬M M?bM ` +Y b´ M;„K
€M? K„i F?| iªX L•M; i v H M M?bM p`Q i`K M;¼+ T?M i?'v tm'i ?B M i` M ç| K`i ç
iW i`QM; ç| ?B M ` ?`M; +?[ óM;¼+ T?M ?B M- i?B M ç` HQ¢M- >Q o¬ tm'i- i?'i;

L;?`+? i?B M iY- p¢M /B i ç²- i?'i ;BÈB p¬Xô \*?•M M?•M i?Î /`B M? M? `²B i?m
tQ v M;QÌB `ÌB F?ÄB S?B hB M +€+X S?ªM; T?'i Qm i?QÆM;- i?'T

i?Q€M; m b¬m i`QM; H9+ p¬ibM? pQÆM; H¢B i`QM; S?B hB M +€+X

G9+ M`v i¢B h?B M EB K K¬M i` M h?€B >mv M aÆM H¢B tm'i ?B M K`i M?•M p`i i?
ç°M;X h?'v GB m h`QÌM; sm•M FBM? M;¢+ M?bM KbM?- i?¬M #Q M?•M +QÌB ?ÄB,
H9+ i`QÊ+ F?B i ç M M;QÆB +?Q çQÊ+ i`,K im´B i? K` i?Q€M; +€B ç½ ? B i`,K
M;QÆB pšM #bM? M +?S\ô L?bM M;QÌB i`QÊ+ Kfi Gw h`QÌM; sm•M i`¬K iQ- M;Q
pªB- F?m¬M Kfi i`ÁM i` i`¬M; +?WM; b€m KQÆB- i` M ç¬m ç°B T?€T [m M `i +
i` M i?•M `M ?B M ?`Q [m M; +?S p`B T?¬M iB M F?QX

óG` M;QÌB b QX S?ªB +?,M; M;QÌB H` S?QM; G¬B +?•M [m•M # M æ¢Q pB M ç½ i
i`,K im´B +O ;B bQX E /QÊB M`v F?¬M; M?bM H¬K +?S\ L;QÌB ç½ F?¬M; tm'
ç•m M;QÌB M?"T ?| p`Q o•M \*?B S?€T :BÈB `²B K`\ a Q ;BÌ M;QÌB H¢B Î ç•v\ô h?-
+?SM; iÄ Gw h`QÌM; sm•M ?Q`M iQ`M #´i M;ì F?B M?"M ` M;QÌB M`vX

S?QM; G¬B +?•M [m•M KdK +QÌB ç€T i`ª, ós2K` Fw S+ F?¬M; i²B- b m M;¬M `v M
H` ? B i`,K M,K [m i Î i` M o•M \*?B S?€T :BÈBX G¬M M`v tm®M; ç•v /Q +?`m bU
#^M; ?[mX h +| pB +¬¬M M|B pÈB M;QÆBXô

óL;QÌB çWM; M|B p`vX \*| ç¢B bU ;b M;QÌB T?ªB çQ+? i?•M ?¢ i? ? v i` M o•M *
+?mv M\ô oW ?`M? H pÈB +?•M [m•M pW ibK ?B m bU ibM? Gw h`QÌM; sm•M /Á
i?Î /`B, óG¬M M`v F?¬M; +?d o•M *?B S?€T :BÈB ;tT p`M K` +ª i K ;B M i?'i ;BÈB
b®X h?2Q M?Q i #B i i?b H¬M M`v F?B i?'i iBM? çªQ +?mv M H` H9+ tm'i ?B M F
h?ÌB F?„+ i?€B •K i M?"i +kM; H` i?ÌB F?„+ pU+ +?B i K ;BÈB i€B M?"T M?•M ;B M
F +ª i?B M +?B i K ;BÈB b) #` ?Ov /B ipb i`i +ª v m K [m, [m€B ç m b) ?B M i?•M
H•K p`Q +`M F?¬M ?¢Q FB TX :BÌ ç•v i +?Q +€+ M;QÌB #B i ;BÈB im +?•M T?ªB H
+?®M; H¢B FB T M¢M M`v- +?d +| ?ÊT HU+ +O iQ`M i? ;BÈB im +?•M KÈB KQM;

h?¬M b„+ FBM? ?½B Gw h`QÌM; sm•M M?bM S?QM; G¬B +?•M [m M F?¬M; M|B M
H½Q KÈB iB T iK+ ?ÄB, óL;QÌB Km®M h`QÌM; sm•M ;B9T M;QÌB M?Q i? M`Q\ æ®

EB K pB M i?•M i`QM; GK+ pB M i m v i F?¬M; i? M; Q`B +m°+- +¬M; b tBM M; Q`B +
+?•M [m•M i`-K; B¼M; ç€T, óG-M M`v i ç M i`QÊ+ H` Km®M M; QÆB i? v K†i h?B
pB M ?ÊT HçB i?`M? GK+ pB M HB M KBM? b m +?Q M; QÆB ? v hB M EB K K¬M-
?ÊT i?`M? i K T?€B HB M KBM? ?¶i`Ê GK+ pB M HB M KBM? +€+ M; QÆBX h?2Q M
HB M KBM? H` +?O HU+ +ÁM i K T?€B b) ?¶i`Ê F?B +¬M p` ; BªB [m v i M?[M; +?r
i? ; BªB [m v i ç QÊ+Xô

Gw h`Q`M; sm•M M; ?2 tQM; i?¬M b„+ i?Q€M; +| +?9i F?¬M; iU M?B M i`ª H`B, óæ
EB K pB M i`i M; ?o #`i /mM; iW M?QM; ; B`F?¬M; +ÁM H` GK+ pB M +?B +?O +?
[m v i ç QÊ+ tBM M; Q`B KBM? ; B€KX >B M M v .`+? pB M H` GK+ pB M +?B +?O M
M?B m çB m #`i iB MXô

óæB m M`v M; QÆB F?ÄB T?ªB #`M i•K- M m F?¬M; pb +?m v M M`v i ç½ F?¬M; ç M
+| F?¬M; Qi M; Q`B [m M i•K +?m v M M`v M M b) ; B9T M; QÆB ; BªB [m v i- M; QÆB
?B M M v i m v .`+? pB M H` GK+ pB M +?B +?O M?QM; Hm`M i?U+ HU+ ?¼ t T p`Q
p¬ +MM; i`¼M; ççB M M pçM p¬ M?`i i?`i +?9M; i [m v i ç`M? h?B M EB K pB M b
KBM? +ÁM JBM? +?O ç½ çQÊ+ +?9M; i b„T t T +kM; H` M; Q`B h?B M EB K pB M i
H° M; QÆB ? vX æÊB F?B ?Q`M i`i +?9M; i b) +¬M; #®X o +?m v M M`v T?Q GK+
i`Q- "² æ ?¼+ pB M pÈB S?QÊM; >Q`M; i?Q pB M F?¬M; ç€M; M; çB M M +?d +ÁM

Gw h`Q`M; sm•M i?¬M b„+ ?Q M ?d /Q`M; M?Q +ªK M?`M çQÊ+ çB m ; b M M p¬ +M
+?•M [m•M H½Q +Q`B ç€T, óL m ç½ p`v i?b h`Q`M; sm•M tBM M?`M M?QM; F?¬M;

>B M ; B`i?¬M; ççQ Zm, pU+ î h•v h?K+ ç½ KÎ- + Q i?O L?Q .`+? M?` pB M pÈB S?Q
i K HçB MÆB ç|X L m ; B`h`Q`M; sm•M iÈB ç +`T +?m v M M`v bÊ +?Q T?ªB H9+Xô
iMv /m v M +?d T?•M b m i`QÊ+ +ÁM p +?B iB i i?b /Q M; QÆB iU ç`M? HB m H`vX
bÊK +`M; i®i M?QM; M°B i`QM; # i?€M; T?ªB ?Q`M i?`M? pbi?¬M; ççQ Zm, pU+ ç
u m J M?`pU+ +kM; bÊK KÎi?2QX ob p`v GK+ pB M T?ªB i`M? i?O i?`B ; B M HB
i M?`i- iQ`M i? ; BÈB im +?•M HB M i?O içQ HU+ HQÊM; KçM? M?`i KÈB KQM; p
çB- i F?¬M; i? M€M HçB H•m ?ÆM M; QÆB ?½v +® ; „M; H MXô

L? M?`M; # v H M- i?•MªM? S?QM; G¬B +?•M [m•M iW iW i M #B MX æQ K„i /ä
i`M K†i Gw h`Q`M; sm•M H°` i?¬M b„+ ?Q M ?d F?¬M; M|B M M H`BX G-M M`v h
GK+ pB M HB M KBM? i?b H½Q b) +| +Æ ?°B H`K JBM? +?OX L; ?o iÈB çB m M`v
HÁM; M; Y K†i H M i`B +Q`B K°i i`M; /¬B iU M?O, óL?[M; pBM? [m M; ç½ K`i çB
i v i X h?`i H` +?m v M p¬ +MM; bmM; bQÊM; - ? ? ? XXXô

*`M F?¬M ?çQ FB T #„i ç-m tm'i ?B M M?•M ; B MX \*m®B +MM; B H` M; Q`B ?QÎ
h`Q`M; sm•M- GK+ o•M ? v H` B F?€+\\ G9+ M`v F?¬M; B #B i çQÊ+ pb M m #B i i
HçB tm'i ?B M MÆB ç•v\\

39X >²B 39 @ •K h?B Zm, h?`M?

h`WM; K„i M?bM ?„M- >S E?B i M? ; B¼M; ç€T, ôh`W im Hm v M p`im Hm v M- M
J¬M T?€B Km°B ç ` v m +¬m`i M; ?B K F?„+- K¶B K¬M ?çç m F?„+ F?`im Hm v M
+?ÆBX L?Q bQ i, H9+ KÈB M?`T K¬M- pb im Hm v M T?€T [m v i M M ç½ # K¬M M; ²
`M; Q`BX :B`ç•v KS+ i?`M? iUm +O bQ i, ç½ çSM; i?S # i`QM; K¬M T?€B- i|K Hç
HÁM; M; Q`BXô

ôL?Q p`v H) M`Q F?¬M; F?B M M; Q`B i #m²M #U+ b Q5 hm Hm v M +ªM; `v HšM ç
F?¬M; +¬M ,M M; O b Q`>m v M? i?`i bU #°B T?K+ iBM? i?¬M +O #¼M Km°B- M?Q
M; Q`B i?b M; Q`B F?¬M; ? i M; •v /çB çQÊ+5ôX :B¼M; M|B M?Ä +O o•M S?QM; H
+MM; S?QM; oB M .QÆM; # M +çM? M; ?2 i?`v T?ªB #`i +Q`B F?2 F?)X >S E?B i
iB M; - +?Êi K°i +¶F?Q i? +Q`M; K½M? tm'i ?B M # M i`QM; Zm, oQÆM; i?`M?X
M; ç+ çQ K„i M?bM p T?Q i`QÊ+ - i`QM; K„i H° p i?`T T?¬M +?`M ç°M; X *?d i?`v
K°i K`m ç2M- #•v ; B`?m v i [m M; /¬M /¬M tm'i ?B M- b m K°i F?QªM; i?`B ; B M F?
ç½ #`K°i i¬M; ?m v i b„+ [m M; ?Q # Q T?OX E?Q ?m v i b€i •K b•K i`M M; `T +ª

HBM? #` p•v ?½K # M i`QM; F m ;`Q i?ªK i?B iX Zm v H¢B M?bM M? m #®M M;Qì
 pB + pW [m - i?b M;?2 i?'v K°i •K i? M? F€ /` +?|B i B T?€ F?¬M; i`mv M H¢BX
 i-M; F?¬M; i?'v GK+ o•M ç M; FûQ L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv i T?B i?•M i®
 +?Q M;QìB F?€+ F?¬M; i? iBM M´B- +?ÊT K„i ç½ tm'i ?B M # M +¢M? #®M M;QìB
 ô*?¢v M? M?- K m `ìB F?ÄB MÆB M`v M; v H`T iS+- +?"K i` b) F?¬M; F`T M[ôX
 *'T i®+ i?9+ ;BK+ #®M M;QìB `ìB F?ÄB- GK+ o•M pšM M„K +?†i M;¼+ i?O ? B M[i
 hU M?Q T?€i;B€+ çQÊ+ çB m ;b ç|- GK+ o•M M? M?`M; [m v ç-m H¢B i?'v F?m-
 +MM; h?QÆM; L;mv i iW iW #WM; çÄ F?B M +?Q M;QìB F?€+ T?ªB ç°M; HÁM;X G
 F?) +QìB M|B,
 ôh? M`Q- ;Á K€ YM; ?²M;- i?"i imv i K„5 \*| T?ªB pW `²B ç½ #` #¼M ?¼ M?bM i?
 M;¢B T?ªB F?¬M; \ E€ i?"i #¼M ?¼ ç m ç½ M?"M ` iBM? +ªK ;B[ +?9M; i - +?d H`
 K„i M?bM i?'v K` i?¬BX
 h?B m MB M +?Q- M;¢Q H,M; p•M- +- FB K €M? M;mv i p¢M HQ KBM?X
 *?'T M;¼+ i?O- i•K M?Q M?'i- i K ;B M i?'i;BÈB M?B K M;½ ?`M?X ó
 h?Q€M; Mûi +QìB M? - +?S p`B T?¬M M;¢Q F?Q +`M; i?m ?9i €M? K„i M;QìB # M
 o•M T?Q i`QÊ+- ? B M`M; F?¬M; M|B K°i HìB iU ?² ç M; M;?o p +•m ô*?'T M;¼+
 +?`M;X > B i•K M?Q K°i- i? +ÁM # i•K M?Q K°i i?b b Q\ :Bª bY i? XXX
 S?Q b m #®M M;QìB + 'T i®+ çm´B iÈB- K¼B M;QìB ç m ?ÄB `®i +K+ ç½ tªv ` bU p
 H°`ä p F?`M + 'T ç M p`v \ "m¬M; i v ? B M`M; K°i +€+? `i iU M?B M- GK+ o•M ç2
 i`QM; Zm, oQÆM; i?`M? F H¢B `i +?B iB i +?Q K¼B M;QìB `ä- M;?2 tQM; #®M M
 +MM; GK+ o•M M|B, ôh?2Q bU pB + H-M M`v K` tûi çQ€M- pÈB i?U+ HU+ ?B M i¢
 oQÆM; +?„+ +?„M b) ;†T M;mv ?B KX G9+ i`QÊ+ L;¢Q hmv i +MM; h?QÆM; L;mv
 J`i ¢B >„+ >` ;B M K` +?9i M[ç½ #Ä K¢M; /QÈB i v ?„M- M m ?B M i¢B ;†T Zm, pQ
 ?ÆM i?b +?9M; i +?d +| T?QÆM; T?€T i®i M?'i H` +?¢v i`®MX
 "•v ;Bì Zm, oU+ a€i >mv i .B K G ç½ i`MM; bBM?- +ª Zm, oU+ bÊ `^M; ç m ç½ `ÆB
 K€mX "•v ;Bì i?b M?B K pK +O +?9M; i +`M; i`Î M M M†M; M ?ÆMX *?Q /M M?Q
 H¢B çQÊ+ S?QM; >²M T?M- T?QM; iÄ H®B ` +O Zm, oU+ F?¬M; ç M?•M ;B M;†
 .-M /-M F?¬B T?K+ H¢B p # M ç-m b m +?'M ç°M;- hY .QÆM; *?•M M?•M H M iB
 M?B K pK M`v +O +?9M; i `i F?| F?,M- M?QM; #'i F i? M`Q T?ªB ?Q`M i?`M? #
 G-M M`v #¼M [m, pQÆM; +MM; [m, bQ€B K` iB M M?"T M?•M ;B M- +kM; H` H9+ #
 F?®M +MM; +?Q iWM; +| iW i`QÊ+ iÈB M vXô
 ô"•v ;Bì +?9M; i M M H`K i? M`Q- p` b) çB ç•m\ô o•M S?QM; p°B H M iB M; ?ÄB
 +€+? ç®B T?| pÈB ?B M i¢BX
 L?bM >„+ ?` +€+? ç| F?¬M; t GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B, ôhW H9+ iB M p`Q MÆB M
 ;B M +ÁM H¢B +O +?9M; i +?d +ÁM H¢B F?QªM; KQìB # M;`vX h`QÊ+ ç| + Q i?O
 ? B M;`v i¢B MÆB M`v- iQM? H¢B +?d +ÁM H¢B ?ÆM KQìB K°i M;`vX h`QM; pÁM;
 tûi çQÊ+ >| >²M i`b î ç•m- b m ç| KÈB M|B ç M +?mv M i?m ?²B S?QM; >²M T?MX
 i`QM; >„+ >` ;B M +| K†i a€i >mv i .B K G - +?9M; i b) `M i?•M çB p T?Q •K h?B
 #B M T?€T ;b iB M M?"T- ç²M; i?ìB i bK >| >²M i`b
 +| i¼ H¢+ î MÆB ç| F?¬M;ôX J¼B M;QìB M;?2 M|B +kM; ?ÊT Hw ç m ç²M; HQ¢i i€
 æQ`M M;QìB i?2Q b m bU +?d /šM +O GK+ o•M- `M i?•M # v p T?Q •K h?B ;B M
 •K h?B ;B M +?d K'i K°i +?9i i?ìB ;B MX .WM; H¢B iW t T?Q M;Q`B pQÆM; i?`M
 ç€M? ;B€ i bM? i`¢M; iÁ Zm, oQÆM; i?`M? M`vX JÈB i?Q¢i M?bM ?¼ ç½ T?€i ?B
 oQÆM; i?`M? # M >„+ >` ;B M +| bU F?€+ M? mX >„+ >` ;B M # M M;Q`B M?bM p`
 K`m t M? HK+X \*ÁM MÆB M`v iW M;Q`B M?bM p`Q i?'v +| K°i K`M €M? b€M; K`m t
 F?¬M; `ä # M i`QM; +| T?O iQ`M K`m ç2M ? v F?¬M; \

u M H†M; [m M b€i iÁ Zm, oQÆM; i?"M? K"m t M? HK+ i¢B •K h?B ;B M- #ªv M; Q M; ?o +€+? iB M p"Q M?Q i? M"QX

o•M S?QM; M?bM K¼B M; QìB F?¬M; MûM çQÊ+ H M iB M; i`QÊ+, ôs2K` MÆB ç F?¬M; F?€+ #B i H„K- +?d H" p # M M; Q`B +| K"m b„+ F?€+ M? mX æ +?Q M iQ t2K p¬M; ?"Q [m M; HK+ b„+ ?° i?"M? M"v +| +€B ;b +´ [m€B F?¬M; Xô

L?bM o•M S?QM; ç M; iW iW iB M p T?Q i`QÊ+- >S E?B i M?Ä ;B¼M; M|B,

ôS?ªB +~M i?"M- M|B F?¬M; +?WM; MÆB ç•v p" >„+ >" ;B M +| bU F?€+ M? mX > çWM; ç +m®B +MM; K¼B M; QìB H¢B TªB +Sm ?mvM?XôX h`QM; i? M? •K M? M i•K- H9+ p¬ibM? M"v ç½ ç H°` X o•M S?QM; [m v ç¬m M?bM H¢B- M?½M i?¬M + /B M iª M´B- i` M ;QÆM; K†i i" M ç¬v p p mB bQÊM; X hU ?² ?„M F?¬M; iQÎM; çQÊ [m M i•K iÊB ?„MX

L?bM >S E?B i ç¬v p i?•K ibM?- o•M S?QM; F?); "i ç¬m M|B, ô æ i¢- ?mvM? ç½ K€B +?Q \ >mvM? +| i? t2K H" +?mv M ;B i`| + [m,- b Q KÊB i`"M M?Ä i? M"v ç½ ?mvM? çB ç•vXô

.Si HìB- KB M; ?„M F?¬M; M?`M çQÊ+ F?) +i iB M; +QìB p mB KWM;- i?•M i? H i?ŠM; iÊB K" M ?"Q [m M; ?° i?"M?X

" M +¢M?- M, K M; QìB M?bM >S E?B i K†i M; ¼+ ?ÆB YM; ?²M; ç m F?¬M; ;B´m ç M|B +•m M"Q +?d M?bM >S E?B i KdK +QìB- i`QM; €M? K„i F K i?2Q HìB +?9+ T? KK+ [m M; hY .QÆM; \*?•M M?•M /WM; H¢B +?¶ GK+ o•M M? M? i?Î /"B M?bM + h`QM; iB M; i?Î /"B p¬i? M? FB `9i +K+ ~M ;B´m çB m ;bX

æ9M; ` H½Q TªB + Q ?SM;- i¢B b Q H½Q H¢B #m¬M; iB M; i?Î /"B M?Q p"v\

G¢B M|B iÊB pB + o•M S?QM; M? M? +?|M; iB T +~M p¬M; ?"Q [m M; i?¬M #Q- M? i?"M- i?"T T?¬M +ªM? ;B€+X hmv M?B M çB m K" o•M S?QM; F?¬M; M; ?o iÊB çQ iB T +~M +ÁM +€+? p¬M; ?"Q [m M; T?¢K pB # i?QÊ+- K°i +¶ HU+ ?9i tQ€v i`ÁM K F?¬M; iª M´B i`QM; +?ÊT K„i ?9i i?•M i? ?„M p"Q i`QM;- p¬M; ?"Q [m M; T?B i®+ t i?•M ?bM? +MM; tQ v i?2QX smM; [m M? HU+ Hv i•K K¢M? K)- +MM; HU+ ?9i +Qì ?bM? i?"M? K°i ?ÊT HU+ HÈM M?Q Km®M tû M€i i?•M i? o•M S?QM; X

EBM? ?QªM; o•M S?QM; ?¬ K°i iB M;- ?„M F?¬M; F`T T?€i` iB M; F m M"Q F?€+ i`ÁM [m M? K´v pÁM; F?¬M; i? M?"M` M?•M ªM?X " M M; Q`B K¼B M; QìB M?bM F m H M i?€M? i?|i- i?•M ?bM? H, M; F?¬M; #„M iÊB w Km®M +Sm o•M S?QM; X h? ç°M;- H"TiS+ ;B[ çQÊ+ >S E?B i H¢B M? ;B¼M; M|B, ô >½v #bM? ioM?- Km°B # çQÊ+ #` +m®M p"Q # M i`QM;- M?Q i? i?b H`K b Q K" +Sm çQÊ+ ?„MX >B M i¢B ?½v iB M iQÎM; i¢K i?ìB o•M S?QM; b) F?¬M; ;†T pB + ;bXô

>S E?B i çQ K„i M?bM bQ i,- F?m¬M K†i +| T?¬M HQ H„M; i?¬M b„+ H° p M¬M [m M;- >S E?B i ?ÄB /²M, ô>mvM? ´v i?"i bU F?¬M; b Q +?S\ L m +| ;b tªv` M[ h?QÆM; L; mv i p¶ p B M" M;- i`QM; €M? K„i +?S ç¬v bU M OBX GK+ o•M M; ,M + p" S?QM; oB M .QÆM; H¢B ç ? B M; QìB Î ç^M; b m- +?"M; iU KbM? iB M H M i`Q ?"Q [m M; GK+ o•M HB M /WM; H¢B- M?bM i?´v i?•M ?bM? o•M S?QM; F?¬M; M; W i? K K°i pÁM; H¢B [m v i`Î H¢B M; v i`QÊ+ K†i X L?½M i?¬M M? i`-K tm®M; GK+ c T?•M iQ+? # K†i p¬M; ?"Q [m M;- i®+ ç° +?mv M ç°M;- HU+ ç¢Q- ;| + ç° +m®B +M Hw p" M ?"M? # M i`QM; X

>[m i?O i"Ti`mM; +¬M; HU+- GK+ o•M çÊB H9+ o•M S?QM; tQ v +?mv M iÊB i`QÊ # i`, K b€m KQÆB H¬M- +U+ F€ tªQ /B m M„K ;B[ i?•M i? o•M S?QM; H¢B FûQ ?„ K M; i?2Q o•M S?QM;- GK+ o•M [m v i`Î H¢B # M K¼B M; QìBX h?ª o•M S?QM; ` M"Q- tQ v i`ÁM M?Q i? +| +ªK M?"M ;b- +| i®i F?¬M; X oW `²B +ÁM ç„+ w /QÆM; HÊB ?¢B ` b Q- p"v K" pW KÊB +?ÊT K„i ç½ pW ;"Q pW F m ;b ç´v \ô

GB + M?bM >S E?B i i?´v M" M; ç M; i`WM; K„i M?bM KbM?- b„+ K†i o•M S?QM; F?¬M; /€K ç®B /B M M" M; i X >„M H2M HûM [m M b€i tmM; [m M?- i?´v i`QM; €M

+Êi- b,,+ K†i ?„M #„i ç-m #WM; çÄ p°B p™M; [m v HQM; #Ä çBX

L;¢Q hmv i M?bM >S E?B i- +'i iB M; +?mv M ç i™B, ô"•v ;BÌ;†T p-M; ?"Q [m M; +?9M; i H"K b Q ç çB tmv M [m M| - K¼B M; QÌB +| #B M T?€T; b F?¬M; \ô

AK H†M; - tmM; [m M? ?Q™M iQ™M BK H†M; - ?B M M?B M K¼B M; QÌB M? 'i i?ÌB i`Q #B M T?€T; bX GK+ o•M M?bM K¼B M; QÌB M? ;B¼M; M|B, ôE€i?"i iB M p"Q i? M?"T K¼B M; QÌB iU KbM? tQ v +?mv M pÈB i®+ ç° M? M? ?ÆM i®+ ç° tQ v +?mv F?¬M; +?`m bU °M? ?QÎM; +O M| b) / /™M; iB M p"QXô

L?bM GK+ o•M- i`QM; M?½M i?-M +O K¼B M; QÌB +| p" B T?-M FBM? M; ¢+- iU ?² F?, M +?"M; ç m +| +€+? ;BªB [mv iX h` M M; QÌB +?"M; K°i i?S +ªK ;B€+ K¬M; Hm M; QÌB F?€+ F?¬M; i? bQB i?'mX B +kM; çQ€M çQÊ+- i` M M; QÌB +?"M; t2K` +,

h?QÆM; L;mv i M? +'i iB M; , ôL m H" M?Q i? +?9M; i ?"M? ç°M; M; v ç çÐ K'i iB M ç Km°B i?Y T?QÆM; T?€T M"v i`QÊ+ t2K +| çQÊ+ F?¬M; - b m ç| K¼B M; QÌB #` ?"M? ç°M; HB M #` GK+ o•M M; ,M H¢BX

ô*?9M; i iW H9+ iÈB ç•v ç½ i`ªB [m K°i +?†M; #¬M # - iB m ? Q T?-M HÈM +?•M iQ™M +O K¼B M; QÌB- ?½v çB m iS+ F?¬B T?K+ i`QÊ+ ç½ `²B KÈB iB M p"Q i`QM ?ÆM M?ªK SM; T?| pÈB +€+ bU pB + T?€i bBM? ç°i #B MX >B M i¢B K¼B M; QÌB M i F?ÎB ?"M?ôX GK+ o•M /`m /™M; M?bM h?QÆM; L;mv i +QÌB M? - i`QM; M?½M i?

AK H†M; HB + M?bM GK+ o•M K°i +€B- h?QÆM; L;mv i [m v M; QÌB çB iÈB +¢M? b JdK +QÌB M?bM L;¢Q hmv i K°i H-M M[- GK+ o•M çB p T?Q p-M; ?"Q [m M; ?° i? ç| F?QªM; K°i i`QÊM; X Zm v ç-m M?bM K¼B M; QÌB ç m ç M; p" M +¬M; F?¬B T?K+ M; ²B tm®M; i¼ +¬M; #„i ç-m /Á tûi iB M? i`¢M; # M i`QM; +Æ i? KbM?X > B K„i +¬M; FB K i` i?•M i? i?"M i`¼M; t2K tûi iB M? i`¢M; # M i`QM; - T?€i ?B M i`QM; KbM? +| K°i +¶ F?Q ?mv i b€i ç½ #` €T +? +?„+ +?„MX GK+ o•M ?B m `ä M; m²M i`QM; HÁM; F?¬M; M; WM; M; ?o +€+? Hmv M ?| M|X

oW i®i H9+ M"v +| i?ÌB ;B M /Q /ª- GK+ o•M #„i ç-m bmv M; ?o +€+? i?S+ iB M ?"i

æ Hmv M ?| ?mv i b€i +?B F?Q- #B M T?€T i®i M? 'i +?QM? H" i•K [mv i i? M? i +?9i iWM; +?9i K°iX *€+ bÎ ?¼+ i`QM; çÌB GK+ o•M /mv +?d +| S?"i K¬M h•K h?B M ?ÊT M? 'i- ç€M; iB + ?B M i¢B F?¬M; ç9M; i?ÌB +Æ M M F?¬M; i? i?B i`B M çQÊ M; QÌB i?B i`B M h•K i?B M "'i /B i [mv i GK+ o•M +kM; F?¬M; ç i?ÌB ;B M i`¬B [m .`+? pB M .`+? h?B M h?"T M?" [mv i i?Y H"K K°i H-M- t2K +| i? Hmv M çQÊ+ ?| M"v F?¬M; X

"ªv M; QÌB ç M; i" T i`mM; çB m iS+- GK+ o•M K°i K¢+? p" M +¬M; # + M? ;BÌ M?QM M?Ä- ?mv i b€i +?B F?Q #` Hmv M ?| +?d /²M p K°i çB K b m ç| ?Q™M iQ™M F?¬M; K¼B M; QÌB ç m ç½ H'v H¢B çQÊ+ iBM? i?-M- iBM? HU+ KQÌB T?-M bM M; i9+- GK +?9M; i tm' i T?€i çQÊ+ +?Q \ J¼B M; QÌB M?È F„ i, M; i®+ ç° tQ v pÁM; iÈB KS+ + M? M? ?ÆMXô

G-M M"v +| bU +?d çB K +O GK+ o•M #ªv M; QÌB tmv M p-M; ?"Q [m M; ?° i?"M? i`QM; Zm, oQÆM; i?"M?X oW p"Q i`QM; #ªv M; QÌB i?-M b,,+ +?Êi #B M ç´B- iB M M?Q K¼B M; QÌB M; ?o H9+ i`QÊ+- +?d i?'v iQ™M K°i K"m ç2MX h¢B ç•v F?|B # v p•M pK F?¬M; i? M?bM t çQÊ+X h`QM; F?|B bQÆM; iU M?Q +| M?[M; i?•M ªM? `ª H" ;bX

ôJ¼B M; QÌB ? i bS+ +~M i?"M- MÆB ç•v iQ™M H" bQÆM; KM F?¬M; i? M?bM ` K iQ™M K¼B M; QÌB F?¬M; çQÊ+ T?•M i€MX "•v ;BÌ +?9M; i +S M?ªK ?QÈM; ;B[ i?" i? iB K çQÊ+ K°i +?9i iBM iS+ ?[m Q+?Xô J°i K†i GK+ o•M M|B pÈB K¼B M; QÌB- çQÌM; X æ®B pÈB iB M? ?bM? tmM; [m M? imv +?"M; +kM; F?¬M; ?B m `ä- M?QM; h?-M # i?-M F€ p¬ #B M- K¼B bU iB M? ; -M ç| ç m F?¬M; M^K M; Q`B w MB KX

æB çQÊ+ K°i H9+- #ªv M; QÌB #„i ;†T K°i i´•K i?B [m, #BM? p" #„i ç-m KÎ K°i i`"M •K i?B #BM? M?ªv M?| i Î +U Hv ; -M GK+ o•M KBM? #¢+? K°i çB m- MÆB ç•v i¢B b

[m, #BM? MÆB ç•v +kM; ;B®M; M?Q HQΦB +QÆM; i?B Î M?•M ;B M- iB M HmB `i
M?av HÁ +ÁX s2K i?b +| p HΦ i?QÌM; - M?QM; HU+ T?ÁM; M;U +O •K i?B #BM? H
;b ;B i +? i çQÊ+X æB K M`v #´ bmM; +?Q M?QÊ+ çB K i®+ ç° F?¬M; çQÊ+ M? M
" v M;QÌB H M F?¬M; - GK+ o•M i?"M i`¼M; /Á tûi ç` ?bM? tmM; [m M?X _'i M? M
pÈB Zm, oQÆM; i?"M? >„+ >` F?¬M; ;B®M; M? mX Zm, oQÆM; i?"M? iΦB >„+ ?` #
i?b i?'T- +ÁM MÆB M`v M;QÊ+ HΦB # M M;Q`B i?b i?'T # M i`QM; i?b + Q i?2Q i?
iÄ iÈB iÁ FB M i`9+ + Q M?'i # M i`QM; i?"M?- i?-M iB M? GK+ o•M +| p i`-K i`¼
h?-M # /Á i?εK çQÊ+- iΦB ;B[MÆB + Q M?'i ç| +?QM? H` K°i ç`M i - i` M Kti iU
[m€BX E?B GK+ o•M /MM; K°i çΦQ v MB K h?-M # iB T +`M HB M #` K°i +´ HU+ H
?QÈM; X

Zm v HΦB M?bM tm®M; i`"M ç'm +O M?|K M;QÌB # M KbM?- GK+ o•M M|B M?Ä, ô
+aK ;B€+ çQÊ+ +| # +¶ F?Q iS+ +QÌM; çΦB ç M; iÈB p` tm'i ?B M M; v iΦB +?¶ M
;BªB [mv i tQM; K¼B i?S M`v i`QÊ+ F?B # + Q i?O FB ç MXô J¼B M;QÌB ç²M; i?
i,M; i®+ HU+- +¬M; i? ç°i M;°i i,M; H M M?B m H-M iB m /B i i´ •K i?B #BM? K°i
b€m M;QÌB iB m /B i ? i i´ •K i?B #BM?- ;B[F?¬M; i`mM; # çΦQ [m, aM? ç°i ?B
€+ T?•M #® T?Q i` M K¼B M;QÌBX J°i ;B¼M; +U+ •K m i`mv M HΦB- i? M? •K T?E
ô*€+ M;QÆB H` M;QÌB T?QÆM; M`Q- b Q HΦB iÈB •K h?B ;B M +O i - +?ŠM; H) F
pQM; ?²M •K i?B b Q\ô

o•M S?QM; +QÌB M|B, ó"¼M i H` B iΦK i?ÌB F?¬M; M|B +?Q M;QÆB #B i çQÊ+X
Hk [m, p"i M?bM F?¬M; ` ?bM? M;QÌB +€+ M;QÆBX L;Q`B ` +ÁM T?ªB iB K K°i p`
#B iô

ô"¼M im +?•M +€+ M;QÆB i?"i p¬ i`B p` +m²M; p¼M; - +€+ M;QÆB t2K ç•v H` ç` T?
H°M; ?"M?X æÊB ç'v- `²B i tm®M; ç| iB m /B i /-M +€+ M;QÆB5 ó h`QM; iB M; ;-
çΦQ [m, aM? M? M? +?|M; tm'i ?B M ?bM? i?"M? K°i pÁM; HÈM p•v b€m M;QÌB Î /O
iB M; +QÌB HΦM?- o•M S?QM; M;?B K +?dM? M|B, ô*?d +| +?9i i`B pti M`v i?-B
ç² +?ÆB +O M;QÆB M?Q i? M`Q5ô L;•M [m M; +?Êi ?B M- h`aK T?QM; hB M FB
K„i- ?bM? i?"M? K°i ?bM? #€i [m€B M;•M b„+ ?QÈM; i?ŠM; T?|M; iÈBX >„+ F?Q ?
?| i?"M? K°i +€B Kti [m,- ?€KB M; i?'B ` K°i çΦQ ?„+ b„+ ?Ä /B K M;? M? iB T
o•M S?QM;X L;•M [m M; +MM; ?„+ b„+ ?Ä /B K ç®B F?€M; HŠM M? m- # M i`QM;
?B M M?B M ;B Q +?B M i?"T T?•M F`+? HB iX

Zm M; aM? +?ÈT ç°M; - i?2Q b m H` K°i i? M? •K i`mv M HΦB- F?Q HQm +QÌM; K½
i®+ +?'M ç°M;X o•M S?QM; FBM? ?¬ K°i iB M; - i?•M i? +?'M M? HMB HΦB ? B
+MM; h?QÆM; L;mv i ç m K M; b„+ Kti i`-K i`¼M; - ? B M`M; ?B m `ä MÆB ç•v ç9M
i?U+ HU+ ç`+? M?•M +QÌM; çΦB /` i?QÌM;X hS+ i?b ? B M;QÌB ç²M; i?ÌB `9i FB K
[m M; ?Q +MM; T?€i ç°M; iB M +¬M;X

:B[F?¬M; i`mM; GK+ o•M [m M b€i # M /QÈB- i`QM; M?½M i?-M H'T H€M? iB [m
ç-m M?bM p`Q i`QM; i?"M?- MÆB ç| K°i +¶ F?Q iS+ [m2M i?m°+ tm'i ?B M K°i +€+
+aK i?'v i?"T T?-M FBM? M;ç+X GK+ o•M b m K°i ?²B i`-K iQ M? M;QÊ+ M?bM p
M;Q`B i?•M M;•M [m M; +?ÈT H|2- i?•M aM? +?Êi #B M K'iX

:B[i?"M?- i` M Kti iÁ ç`M i + Q HÈM +| K°i #|M; M;QÌB çSM; M;çQ M;? i` M ç|
HΦB M?"M ` ?bM? /€M; +O EB K o¬ h`-M- GK+ o•M /WM; +?•M T?Q /QÈB ç`M i
i?"M i`¼M; [m M b€i ?„MX GK+ o•M M;?o K½B F?¬M; i?¬M; iΦB b Q EB K o¬ h`-M
?„M +kM; ç½ #B i i`QM; Zm, oU+ +| # iÁ Zm, oQÆM; i?"M?X >„M i ç M; Î ç•v- +Á
>²M F?¬M; `ä +| iÈB +MM; M? m F?¬M; - ? v H9+ M`v ç M; ~M M€m iΦB K°i +?¶ M`C

L;?o K½B F?¬M; ` F i [mª- KK+ [m M; GK+ o•M +?mv M iÈB

Zm, pU+X .M M|B i? M"Q i?b +?9M; +kM; b) F?¬M; / /"M; ç +?Q +?9M; i çQç i H
T?QM; 'M #¼M +?9M; i? K K°i H-M M[X >B M ;B| pB +ibK >| >²M i`b H" p¬ +MM
F?B ç½ ibK` p" çQç i HçB S?QM; >²M T?M KÈB H" p'M ç i?2M +?®iX

G9+ ç| +?9M; i ?Q" M iQ" M F?¬M; i? i?Q€B HmBXô J¼B M; Q|B M; ?2 tQM; i`QM;
L; mv i M|B ç9M; - ?B M ;B| ç ;BªK i?B m M; mv ?B K i?b +| i? i" M HU+ H~M i`€M
çQç i H'v S?QM; >²M T?M +ÁM +| i? ~M M'T çQÊ+ F?¬M; - M m H9+ ç| K" +ÁM i`®M
Zm, pU+ \ L; ?o ç M H9+ T?ªB ç®B K†i pÈB bU # Q p•v +O +€+ + Q i?O Zm, oU+ K¼
i`QÊ+ i`QM; Zm, oQÆM; i?¬M? +ª M?| K i?B m +?9i M[ç½ F?¬M; +ÁM b®M; i`Î p
+O >„+ >"; B MX J°i H9+ M"Q ç| T?ªB ç®B /B M pÈB + Q i?O +O +ª Zm, pU+ - +?Q
T?M i?b +kM; F?¬M; +ÁM KçM; K" `|B F?ÁB ç| M[X

h`-K K†+ - BK H†M; F?¬M; K°i iB M; ç°M; - K¼B M; Q|B F?¬M; B M|B ; bX G9+ M"v
KB M; M|B, ôæ ç½ i?€K tûi` MÆB ?ç Hç+ +O #¼M ?¼- ?B M ;B| ?¼ ç M; ~M M9T
M, K M; Q|B ç m iQ" M HU+ ~M i" M; F?Q iS+ - +?Q M M +?9M; i çSM; ç•v F?¬M; i?
T?•M iQ+? i?2Q ibM? ?bM? K" ç i?€K tûi çQÊ+ i?b H9+ M"v ?¼ /Q| M; M?Q ç M; i"
; b ç| - i?¬M ibM? +| p `i M; ?B K i9+ Xô

GK+ o•M i`-K iQ K°i H9+ `²B M|B, ôs2K` ?¼ ç M; Î T?Q i`QÊ+ +?9M; i - M?Q p"v
i +| i? #Èi çQÊ+ M?B m pB + T?B M iQ€BX :B| o•M S?QM; ?½v /šM K¼B M; Q|B
+kM; çB t2K t2K ?¼ ç M; [m M b€i +€B ;b- M|B F?¬M; +?WM; +| i? ibK` MÆB ?ç

L|B tQM; - K¼B M; Q|B /QÈB bU ?QÈM; /šM +O o•M S?QM; •K i?-K iB M p"Q i?"M?
+~M i?"M Mû i`€M? p¬ b® [m, #BM?- +m®B +MM; ç M çQÊ+ K°i iQ" M?" iQ HÈMX "ª
T?€i ?B M` ç•v ?| ` H" K°i iÁ Zm, #ªQ- +| K°i +?[oQÆM; `i HÈM BK HbK ?B M
K¼B M; Q|B M?bM [m ç½ +| i? KBM? #ç+? ç•v H" MÆB Î +O •K h?B ;B M Zm, oQ
?B m +?Q K¼B M; Q|B T?ªB ;?B M?È i?"i F„ MÆB M"vX

v MB K pW ç°M; - GK+ o•M ç½ M? M? +?| M; ibK` M?| K M, K M; Q|B EB K o¬ i`-M
Zm, #ªQ- +?d +€+? M| + K°i T?ÁM; i`QM; #ªQ +?Q ç M KQ|B i`QÈM; ç M; +?, K +?
i`QM; X L?bM [m M? K°i HQÊi- GK+ o•M i`mv M •K M|B pÈB o•M S?QM; , ôæ +| i?
MÆB M"v çQÊ+ F?¬M; \ L m +| i? - ç ?½v ç M ; -M i? K +?9i M[- +~M i?"M i?, K /Á

o•M S?QM; M?bM GK+ o•M F?) ;"i ç-m- F?¬M; K°i iB M; ç°M; i?B i`B M ~M i?•M #
#ªQX æ M çQÊ+ ç| o•M S?QM; +?¼M K°i +€B K€B ?B M ç ~M M'T- iQ" M i?•M M9T
ioM? # M i`QM; X G9+ M"v Î i`QM; Zm, #ªQ- i`QM; K°i [m, çB M`°M; `½B +?d +| ? E
+?mv MX ôæçB pQÆM; - i?2Q T?ªM SM; +O i?O p i`QM; i?"M? i?b ?¬K M v ç½ T?
;BÈB +O M?•M ;B M ç M t•K M?"TX *?9M; ç½ ;B i?çB F?¬M; Q i i?O p +O +?9M
i`QM; i?"M?X æçB pQÆM; i?'v pB + M"v +| + -M çB m i` i`B i ç F?¬M; ? v içK i?

ô"¼M +?9M; H-M M"v ç M ç•v +| KK+ çQ+? ;b- ç| KÈB H" çB m [m M i`¼M; X L; QÆB

ôh?2Q iBM iS+ i?m°+ ?ç H'v çQÊ+ iW >„+ >"; B M i?b KK+ çQ+? +O +?9M; H" Km
çQç i HçB S?QM; >²M T?MX h`QÊ+ K„i i`QM; >„+ >"; B M Zm, oQÆM; i?"M? ç½ tm'
/Q ç| F?¬M; B /€K iÈB ç| FB K +?mv M- pb p"v #¼M +?9M; KÈB +?mv M ?QÈM; ç
M?•M- +?9M; M; ?o`M; +| i? ibK` MÆB ?ç Hç+ +O >| >²M i`b iW +?¶ +?9M; i`

ô> ? XXX Km®M iÈB ç•v FB K iB M M; ?B b Q\ #¼M +?9M; iQM? M?-K T?QÆM;
.B K G b®M; HçB i?b >„+ >"; B M b) ;†T i B QÆM; i`QÊ+ iB M- KK+ iB m iB T i?2
o¬ >²M ;B MX >B M M v ç`+? M?•M +?O v m M?'i +O +?9M; i +?QM? H" a€i >mv
T?ªB #ªQ i²M i?U+ HU+ ç ç®B T?| pÈB ?„MX æ®B pÈB M?[M; + Q i?O im +?•M ;
M M M #`B +?9M; M?Q i? M"Q ç•v\ô

ôo çB K M"v + -M T?ªB t2K w +O ççB pQÆM; ` b Q ç½X h?2Q i?B M w +O i?m°+
>| >²M i`b çQç i HçB S?QM; >²M T?M- iU M?B M +?9M; i F?¬M; i? ç +?Q +?9M;
?ç +?Q`M; p"Q i?|B F?„+ [mv i ç`M? ?½v +?Q +?9M; K°i çÁM i? i?ªK- ç +?9M;
H" M?•M ;B MX >B M içB i`QM; KQ|B M; "v M"v H" ;B| T?9i [m M i`¼M; M?'i- KQ|B
çQÊ+ >| >²M i`b i?b +kM; ?Q" M iQ" M p¬ /KM; X > ? XXX ççB pQÆM; i?'v b Q\ô

ô> ? XXX M;QÆB iQM? ?Q"MiQ"Mc9M;- M?QM; iB + H" +?Q ç O i"MM?šMX >B
 H¢+ +O >| >²Mi`b- M;Q" B +?9M; i` +?d +ÁM H¢B ? B [m, pQÆM; p" [m, bQ€B
 T?Q +?9M; i - #¼M +?9M; F?¬M; i? ibK çQÊ+ >| >²Mi`bX >B M; BÌ #¼M +?9M; ç
 i ç ibK >| >²Mi`b- #¼M +?9M; i`i b) #m° + T?ªB K¢Q ?B KX L?Q p"v b) H"K i`M
 i - p"Q i?ÌB F?„+ [m Mi`¼M; M"v i F?¬M; Km®Mi?`v pB + ç| tªv` Xô
 ôv +O ç¢B pQÆM; H" M|B +?Q +?9M; #B i MÆB ?¢ H¢+ +O >| >²Mi`b`²B çÊB M
 T?| +?9M; T?ªB F?¬M; X E M"v +O ç¢B pQÆM; ç9M; H" K°i KkB i Mi`9M; ? B çQ+
 çQÊ+ S?QM; >²M T?Mi?bi?`i H" F?¬M; ? vX æ¢B pQÆM; M; ?o b Q\ô
 ôL; m tm~M- m`M; +?Q M; QÆB ç½ i?2Q i # Q M?B m M, K M v- ç9M; H" ç² ç-M ç°MX
 ;B M #¼M +?9M; b) F?¬M; i? ç M; -M K°i +€+? / /"M; M?Q p"v çQÊ+X *S +QB M
 + "M >| >²Mi`b- F?B ç| o- >²M :B M p" #¼M +?9M; M?`i ç`M? b) HQDM; #¢B +•mi?
 H9+ ç| +?9M; i KÊB H° /B M- +ÁM F?¬M; T?ªB H" M; Q ¬M; ç„+ HÊB "\ >ÆM M[>
 ç¢B imv i ç` +O Zm, pU+- /M F?¬M; +| B M; ,M +ªM i?b i`QM; #¼M +?9M; +kM; ir
 b®M; b|i H`v çQÊ+ S?QM; >²M T?MiW i`QM; >| >²Mi`b- M; QÆB ç½ ?B m +?Q \ô
 ôæ¢B pQÆM; M? KBM?- i?m° + ?¢ ç½ `ä`²BX E€i?U+ /M H9+ ç| +?9M; i F?¬M; tr
 i?O >„+ >` ;B M +kM; M?`i ç`M? b) F?¬M; ç #¼M +?9M; ç„+ i?OX *?9M; i +, M #ª
 +?d +¬M +?| +€+ + Q i?O im +?•M; BÊB ç| ;B9T +?9M; i /B i i`W ç`+? M?•M o- >²
 pQÆM; \ô
 ô*QB M?Q M; QÆB i?¬M; KBM?- ç9M; M?Q M; QÆB M|B- +?9M; i +, M #ªM F?¬M;
 [m M ?` ç`m H" çQÊ+X >„+ ?„+ XXX ? ? XXX B- F M"Q /€K ç M ;¬M pQÆM; T?O
 h? M?•K FBM? M; ¢+ ç°i M?B M T?€i` iW KB M; Zm, pQÆM; - Zm, bQ€B •K G çS
 i?•MªM? T?B i?ŠM; ` M; Q" B çB MX
 o•M S?QM; ç M; ~M i?•M #¶M; i?`i FBM?- iQ"Mi?•M F?¬M; ? +Y ç°M; H"K b Q H¢E
 E?¬M; F`T M; ?o t2K pb b Q- i?•M i? o•M S?QM; ç M; ~M i" M; i¢B K€B ?B M HB M
 M; QÌB GK+ o•MX :B[F?¬M; i`mM; - o•M S?QM; M; ?2 i?`v i? M?•K +O GK+ o•M i
 T?Q M, K M; QÌB EB K o¬ h`¬M ç M; ~M M'T ç /šM /K bU +?9 w +O Zm, bQ€BX o•
 M?O GK+ o•M; BªQ ?Q¢i- ç9M; H" F?¬M; +?Q EB K o¬ h`¬M K°i +Æ ?°B M"QX
 *QÌB H M ô?, M; ?„+ô- o•M S?QM; /WM; i?•M [m v ç¬m M?bM Zm, bQ€B •K G X h?`
 o•M S?QM; ?ûi H M K°i iB M; +` [m€B i?•M i? #„M p T?Q M?|K M; QÌB EB K o¬
 iB M; M° ?®M; i`mv M` - i?2Q ç| K°i ç¢Q [m M; ?Q M; k b„+ #` p"Q •K G #S+ ?„M
 G pW i?Q€B HmB- M, K M; QÌB EB K o¬ h`¬M ç²M; i?ÌB ?B Mi?•M #Ä +?¢v` M; Q"
 p # M M?|K M; QÌB GK+ o•MX
 L; v F?B o•M S?QM; p # M +¢M? GK+ o•M- ;B[F?¬M; i`mM; K°i çQ" M F?Q ?„+ b
 ?B MX h`QM; çQ" M F?Q ? B M; ¼M [m, ?Ä # "T #MM; - KK+ [m M; •K b•K M?bM p"Q
 ~M i" M; X GK+ o•M +?`M FBM? i?¬K M?O Zm, pQÆM; [mªM?B M HÊB ?¢B- H" T iS
 i?2Q KbM? •K i?¬K /ÌB çBX
 .QÊB #-m i`ÌB •K €K- i`QM; i¬M; F?Q i®B ç2M M?Q KU+ •K h?B Zm, pQÆM; p" Zm
 i`mM; - KK+ [m M; +?, K +?9 M?bM ? B M?|K M; QÌB +O GK+ o•M p" EB K o¬ h`¬M ç
 +QÌB M|B, ôE b€+? M"v +O ç¢B pQÆM; +U+ F€ pB /B m- +?„+ +?„M #¼M +?9M; I
 Zm, pQÆM; +QÌB •K b•K M|B, ôG¬M M"v a€i >mv i .B K G b®M; H¢B +?„+ +?„M `^
 K„i [m Mi`¼M; M?`i H" T?ªB #ªQ i²Mi?U+ HU+- iMv ibM? ?bM? `²B KÊB ?`M? ç°M
 +?•M; BÊB- +?9M; i T?ªB H"K i? M"Q ç HÊB /KM; çQÊ+ HU+ HQÊM; K¢M? K) M
 K'm +?®iX J°i F?B i?`M? +¬M; - +?9M; i b) +| i? F?¬M; +?B M K" i?„M; i?®M; M
 p"Q M?•M; B MX G9+ ç| - ? ? XXX +ª i?B M ?¢ b) H" +O +?9M; i X o >| >²Mi`
 F?¬M; ibK i?`v ç•m- K" /M +?Q +| ibK i?`v +kM; F?¬M; +| ?v p¼M; ;b- ? ? XXXô
 hB M; +QÌB ç„+ w T?B m ç½M; i`QM; Zm, oQÆM; i?`M? m €KX L; [F?Q •K b•K- K
 i`mM; ç½ i?9+ ç~v bU T?€i i`B M +O bU ibM?X _®i +m° +KQm F +O ?„M +| i? i`
 F?„+ M"v +| H) F?¬M; B +| i? çQ€M #B i çQÊ+X

_ìB F?ÄB •K h?B ;B M- çQ"MM;QìB +O GK+ o•M çB ç M o¬ >²M ;B MX h` M çQì
ç®B i?Q¢B H9+ M½v ;B[Zm, pQÆM; p" Zm, bQ€BX *m®B +MM; o•M S?QM; M|B, c
>| >²M i`b +| H) M^K i`QM; Zm, oQÆM; i?"M? +O o¬ >²M ;B MX >B M ;Bì +?„+ #
ç½ #B i çQÊ+ çB m M"v- +QM çQ€M `^M; H9+ M"v #¼M ?¼M ?'i ç`M? ç M; iQ"MHU
>²M T?M i`QÊ+ +?9M; i ç F?B p F?Q2 F?Q M; pÈB K¼B M;QìBXô

hY .QÆM; +?•M M?•M i€M ç²M; M|B, ôo•M S?QM; M|B +| Hw- #¼M ?¼M ?'i ç`M? +|
çB M? M? H M T?ªB ç M i`QÊ+ #¼M ?¼M - M?Q p"v KÈB +| i? K M?B m ?v p¼M; çQ
M;QìB K m i,M; i®+Xô M|B tQM; hY .QÆM; +?•M M?•M ;B i,M; +¬M; HU+ H"TiS+

GK+ o•M M?bM K¼B M;QìB- F?) M|B, ôE?Q M ç½- i`QÊ+ iB M K¼B M;QìB ?½v çB
?½v çB +kM; F?¬M; Km°MX oW `²B o•M S?QM; ç½ F H¢B HìB +O Zm, pQÆM; K¼

*MM; [m v b M; M?bM G½M? :B >"Q €M? K„i #®M M; QÌB +ÁM H¢B €M? H M bU +a
i?–K H†M; ;YB ç M ?„MX EB M ç`M? M?bM H¢B #¼M ?¼- G½M? :B >"Q [m v M; C
?„M T?ªB i¢Q ` çQÊ+ çB m FB M i®i M? 'i +?Q M?|K EB K o¬ h`–M iB M ?"M? çQ¢
.äB i?2Q i?•MªM? G½M? :B >"Q HQÈi çB- GB m hBM? >²M M|B, ôa m F?B [m, iQ
i®+ ç° M? M? M? 'i +O KbM? ç M çQÊ+ i`mM; i•K ?mv i i`bX a m ç| M?B K pK H'v
o¬ h`–M M?"M H½M?- # M; QÌB +?9M; i b) i`'M; B[tmM; [m M?- #ªQ ?° +?Q ?„MX
?Q`M i?"M? çQÊ+ bS K¢M; +?9M; i +–M i` M? i?O i?ÌB; B MXô h'i h?B M HB + M
ªM? H M iB Fb /` ç`M? M|B; b ç|– M?QM; `®i +m°+ [mv i ç`M? BK H†M; X
" M FB - G½M? :B >"Q iS+ i®+ p"MF?ÎB +?•M M; mv M- M?½M i?–M ?„M H¢M? H)C
çQÊ+ # Q #¼+ #ÎB b€i F?Q ç M; çSM; MÆB i`mM; i•KX æ°i M?B M €M? K„i +?mv
+?•M T?ªB ç¢T tm®M; ç'i KQÊM HU+ # v p T?Q i`QÊ+– ç²M; i?ÌB i`QÌM; FB K +k
[m M; M?"M M?¢i- FB K +?B m `Qi H M K¢M? K) M?Q i?–M HQM; i?ûi; B|– tQ v i
iQÊM; X
G"TiS+ iB M; F m H +?|B i B +O #¼M [m, #BM? H M ` M? M? +?|M; X æSM; # M
i?–M M? 'i i?ÌB `®B HQ¢M M?QM; `i M? M? +?|M; H'v H¢B i`–K i oM?– €M? K„i +?
p`Q F ;•v `®BX
*?Êi Zm, iQÊM; ;–K H M K°i iB M; – ?[m i?O T? 'i ` `²B M? M? +?|M; +i KbM? H M –
ç M; H Q iÈB K` tm' i K°i [mv MX "¼M [m, #BM? M?"M çQÊ+ ?B m H M? ç²M; i?ÌB ç
æ` a€i Zm, i`"M H, K H, K #ªQ p ?mv i i`bX
h` M i`ÌB K•v ç2M p–M pk- K°i [mv M +?S ç–v ?mv i b€i +?B F?Q +O Zm, iQÊM;
+?B m +O G½M? :B >"QX aU p +?¢K +O FB K [m M; – [mv MªM? ;B[F?–M; i`n
+QÌM; ç¢B ?'i :B >"Q p, M; ` t X ÍT?Q ç®B /B M- [m, iQÊM; pšM çSM; #'i ç°M; M
ç–v b€i F?QX
L?½M i?–M G½M? :B >"Q F?–M; F?ÄB #B M ç°M; – F?–M; M; Ìi M [m, iQÊM; M`v H
+O KbM?X hS+ ;B"M- ?„M pmM; i`QÌM; FB K M?^K ?„M +?ûK iÈB K°i FB K +MM;
F?ÄB ç'm i`QÌM; X Zm, iQÊM; i?'v p`v +QÌB H¢M?– i?•MªM? HB M iK+ tQ v +?mv
`²B #'i M; Ìtm' i ?B M M; v # M +¢M? G½M? :B >"Q K°i +€+? i?–M F€X
ô"•v ;BÌ +?„+ M; QÆB +kM; ?B m o¬ >²M :B M H` MÆB M?Q i? M`Q `²B +?S5 .€K M
i?b i?"i F?–M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?Xô
Zm, iQÊM; +i; B¼M; ç–v b€i F?Q F K i?2Q K°i [mv M M?Q +m²M; HQM; ç€M? iÈB X
Mû i`€M?– ç€T i`ª, ôL; QÆB #'i [m€ +?d H` K°i i M [m, p"i M?Ä M?QB- +| #½M HoM
M; ?o i b) bÊ b Q- i?"i MU+ +QÌB- +| ;BÄB i?b ç M ç•vXô
L|B tQM; i`QÌM; FB K `mM; H M +?QM H–M- K°i i`, K i€K KQÆB i? i?S+ +?B i?"
iQÊM; +–M; iÈBX EB K [m M; [mv MªM? p +?¢K T?€i bBM? +?'M FbM? K½M? HB
? B M; QÌB H"TiS+ T?•M F? BX G½M? :B >"Q F?BM? KB i M?bM Zm, iQÊM; `²B [m
+MM; iS+ ;B"M- iQÎM; ?„M ç`M? ç`Q i`m HB M H"TiS+ i`mv i?2QX
Zm, iQÊM; pW `ÌB F?ÄB- #®M #|M; M?•MªM? H"TiS+ tm' i ?B M H Q i?šM; iÈB
F?–M; i`mM; – i?–M FB K +O EB K o¬ h`–M ç½ tm' i ` K°i Hm²M; M; k b„+ [m M; K
i?–M i?€M? ç€M? i?šM; tm®M; K†i i`bX "¼M GB m hBM? >²M # M; QÌB +kM; ç²M; i
v K ?° +?Q ?„M- # Hm²M; +–M; FQ+? +QÌM; ç¢B +kM; iW # ?QÊM; i'M +–M; #¼M
[m M?X
> B [m, iQÊM; +ÁM H¢B i?'v #` i'M +–M; #'i M; ÌHB M; –K H M ;B"M /[- H"TiS+ çB
#BM? T?€i ç°M; æ` a€i Zm, h`"M ç T?ÁM; i?OX *?d i?'v Îi`mM; i•K [m, i`"M K°i H
M? M? +?|M; ?bM? i?"M?– i?2Q bU T?€i ç°M; +O i`"M i? K` tQ v +?mv M iW +?"
H®+ tQ€v +m²M; #¢Q- b€i F?Q M; ÊT i`ÌBX h?2Q bU +?d ?mv +O ? B Zm, iQÊM; K
+–M; +O #®M M; QÌBX
> B Hm²M; HU+ ç¢Q ;B Q iB T T?€i bBM? iB M; M' FBM? ?²MX E?Q iS+ i?–M i?€
+?¢K pÈB ?mv i b€i +?B F?Q +O H®+ tQ€v ?„+ b„+– H`K +?Q F?Q HQm i?Q€i ` K

o- h`-M p,M; ` t X æ²M; i?lB +kM; i?´B # v iQ`M #° HU+ ççQ i`M +¬M; +O # M;
.QÈB ç'i- æ` aëi Zm, h`"M /QlM; M?Q F?¬M; Kªv K v / Q ç°M; - +?d /WM; HçB K°i
M? M? M?Q +?ŠM; +! +?mv M ;b tªv ` X

æSM; i` M + Q- EB K o- h`-M +~M i?"M i?€K tûi [m, i`"MX h`QM; i?•K i•K ?„M +~M
ç`M? H`>| >²M h`b i`QM; i`mv M i?mv i- M m F?¬M; o- >²M :B M pB + ;b T?ªB #ª
L; ?o ç M ç•v ?„M F?´T F?ÎB KWM; i?-K- M?½M i?-M +kM; H° ` bU M!M; Mªv F?¡F

G"TiS + i?-M FB K `mM; ç°M; ç°i F?ÎB K°i ççQ M; k b„+ [m M; ?Q `U+ `Ð- iW ;B[
EB K o- h`-M +kM; ?ÊT M?´i pÈB i?-M FB K H Q i?ŠM; p`Q Hm²M; H®+ tQ€v ?„+ L

E?B b„T çKM; ç° pÈB H®+ tQ€v EB K o- h`-M ?ûi H M K°i iB M; - iQ`M HU+ T?€i ç°
ç`v h?B M GBM? i?-M FB K #çQ T?€i K°i ççQ FB K K M; X J°i HU+ HQÊM; KçM? K)
tû i`lB `ç+? ç`i iB M i?ŠM; p`Q æ` aëi Zm, i`"MX æ®B T?¡pÈB çÁM +¬M; FQ+? M
tQ€v ?„+ b„+ K M; ç-v ?mv i bëi +?B F?Q #çQ F?ÎB +m²M; T?QM; tQ v +?mv M +~M
ç!MX :B[F?¬M; i`mM; - ? B Hm²M; F?Q iS+ F?€+ #B i ç®B +?¼B K½M? HB i #´iT
+QlM; ç`+? H`EB K o- h`-M- ? B [m, iQÊM; [mv i ç`M? i? v ç´B i`"M i? X

*MM; H9+ M`v M?¡K GB m hBM? ?²M # M; QlB +kM; i`M +¬M; æ` aëi Zm, i`"M iW
ôi?QÊM; ?ç; B€T +¬M; ô ûT iÈB [m, i`"MX

æÁM i`M +¬M; +O EB K o- h`-M ;†T T?ªB bU F?€M; +U KçM? K) #m°+ T?ªB /WM;
*ªK M?"M çQÊ+ bU T?ªM FQ+? +QlM; #çQ +O ç`+? M?•M- M?½M i?-M ?„M #¶M; i`
?[m i?O p¶ p`Q +?m¬B FB K F?B M i?-M FB K iKi tm®M; K`v i?®M- i?•M i? ?„M +
K`H`i M; QlB ;B[F?¬M; i`mM; - HB M iK+ +?mv M KbM? +?QM H-MX EB K o- h`-
+QÊ+ ç€ p`Q +?m¬B h?B M GBM? i?-M FB K- K°i +QÊ+ M`v K M; i?2Q HU+ ççQ F
F?€M; +O [m, i`"M- M? M? +?¡M; #„M tm®M; # M /QÈBX

h?-M FB K K M; i?2Q HU+ HQÊM; +QlM; K½M? T?€F?¬M; `Qi H M- ;B i®+ ç°i T
?„+ b„+X *?d i?´v ?`Q [m M; M; k b„+ `U+ `Ð +?¡B HÁ T?O i`MK H M iS T?Q - #¼M
i`"M #` i?´B # v i€M HQçM- iB M; F m i?ûi FBM? ?Q`M; F?¬M; M; Èi p M; H MX h`C
h?B M GBM? i?-M FB K ç€M? +?Q i M i€+- i`QM; H`M KQ F?Q HQm #„M ` iS T?Q
i?ŠM; iÈB EB K o- h`-MX

•M? K„i EB K o- h`-M H!2 H M iB ç„+ w F?B M?bM #¼M GB m hBM? >²M # M; QlB
?„M [m v M; Q„i HçB- /`+? KK+ [m M; M?bM ? B i M Zm, iQÊM; ç M; # v ç M- ? B i
b„+ [m M; i`€Q ?° i?•M i?bM? HbM? tm´i ?B M [m M? i?•MX \*?l +?Q çÁM i`M +¬M;
T?•M F? B- ? B ççQ iY b„+ [m M; +-m +?B ` i`M +¬M; ? B ç`+? M?•MX

æÁM T?ªM +¬M; [m€ #´i M; !+O EB K o- h`-M F?B M ? B Zm, iQÊM; M?´i i?lB i`Î
b„+ [m M; +-m M?®i p`Q i`QM; X

"¼M +?9M; F?¬M; i? i?Q€i ` `®M; H M FBM? ?Q`M; - iY b„+ [m M; +-m M`v p®M K
i?-M #Q ôhY >Q h?-M L?"iô i?b H`K b Q ? B i M [m, iQÊM; M?Á M?QB +! i? ç°iT
o- h`-M F?¡2 KB M; F?) M? +?H M içQ i?`M? K°i MK +QlB +m²M; M; çQ- H½M? çç
/-M +O ? B [m, iQÊM; X L?QM; M; v H9+ ?„M ç M; p¬+MM; ç„+ w i?b i` M ç-m #¶M
p¬+MM; KçM? K)X

"¼M GB m hBM? >²M p°B H H M, ô*QB +?WM; T?Q i` M- K m HMB HçB5ô EB K
iS+ ? B i v i?m HçB- i?•M i? iS+ i®+ /B +?mv M- +?ÊT K„i ç½ HB M iK+ +?mv M ç
M?QM; pšM F?¬M; F`TX \*?d M; ?2 K°i iB M; +QlB •K bëi HçM? H)Q p¬#b i`mv M
`ÊT i`lB M?Q€M; H M- M?€v K„i ç½ M?®i ?„M p`Q i`QM; X h?b ` H`Zm, bQ€B o- S
i`lB ? B i v i?B i`B M ôGmv M >²M T?€T [mv iô

+O o- >²M ;B M- HÁM; çQ M +?„+ EB K o- h`-M b) F?¡i?Q€i F?ÁB Mëi ?²M ?¡ ?r

h`QM; pÁM; p•v +O ?mv i [m M; - EB K o- h`-M F?¬M; ? M Q M9M; - tQ v M; QlB
i`QM; i v ?„M T?€i ` # i`, K bëm KQÆB FB K K¶B i?S+X EB K i? `Qi H M KçM? K)
i?B M FB K- ?`Q [m M; iÄ ` pçM i`QÊM; X a m ç! ?mv M ?¡ i?`M? K°i M; k b„+ i?-
K„i- M; QðM; i?B M # v HQÊMX

h` M Kti ç'i- GB m hBM? >²M ?ûi HÈM, ôh?lB F?„+ M`v ibM? ?bM? ç½ p¬ +MM; F
i? +?“K i` X h`QÊ+ ? i T?ªB iB T SM; o¬ h`-M- b m ç! +® ;„M; +-K +?•M Zm, bQ€
ç°M;X G M h?¬B5ô .Si HìB- i`QìM; FB K #çQ T?€i iY [m M; ç€M? ` i?B M FB K +
h'i h?B M p` æ¶ GU+ î # M +çM? M?bM M? m ;"i ç-m- iQ`M i?•M p`M çO KQìB ? E
>çQ L?B M *?QM? E?QX

*MM; pÈB # iB M; i?ûi ;B`M /[- # ççQ FB K i`K K°i iQK ? B çÄ K M; i?2Q mv i?
i?ŠM; iÈB Zm, bQ€B >mv M J` ;B[ F?¬M; i`mM;X aU +QìM; +-M; +O # M;QìB
EB K o¬ h`-M H`T iS+ #S+ HmB çQÊ+ ? B Zm, bQ€BX h?`v ?„M çQÊ+ ;BªB i?Q€i F
o¬ S?€+?- GB m hBM? >²M M!B M? M? pÈB v, ôJ¼B pB + î ç•v +S ;B Q +?Q #¼M i
i?2Q bU i?Ä i?m`M i`QÊ+ ç•vX L? M?5 E?¬M; +-M HQ +?Q #¼M i H`K ;bXô

L?bM HQÈi [m # M;QìB- EB K o¬ h`-M ;"i ç-m- i?•M i? iS+ i®+ # v ç€T tm®M; +
i?€K b€i- K„i ?„M #¶M; H° tm'i K°i iB FBM? ?½B- F?) M?Qm ? B K`v- ç°i M;°i +?I
F?ÄB çÁM i`M +-M; +O K°i i M [m, #BM?X Zm v HçB M?bM- M?½M i?-M ?„M +?Ê
M?bM i?`v #ªv i M [m, #BM? K v K„M b®M; b!iX

h?•MªM? EB K o¬ h`-M H!2 b€M; ?mv M ?! i?`M? #ªv ççQ M?•MªM? i`M +-M; +M
M`vX "¼M +?9M; +?d +ÁM #B i i?ûi H M FBM? ?Q`M; i`QÊ+ i? +-M; M?Q i`lB ;B
M; M; K°i çQìM; F?B M K°i [m M [m, #BM? p,M; p`Q ?mv i i`b- +?d M;?2 K°i iB M
+?d i`QM; M?€v K„i i?•M i? +O v ç½ #` b!M; K€m ç M; b¬B i`Q H`K +?Q i M +?ªv

>Qi p`Q K°i ?ÆB i`M ç`M? iBM? i?-M- EB K o¬ h`-M F?¬M; M; ! ?mv i i`b HçB #€
/ M? # +?[>! >²M i`b- `ÆB tm®M; ç! i?b F?¬M; +?d tQÆM; +®i K` ç M ?²M T?€+?
iK+ ç€M? p,M; b€m i M [m, #BM? +ÁM HçB p`Q ?mv i i`b- F i [mª pšM F?¬M; +! ;b i
F?ÄB ?Á i M p`Q ?mv i H½M; - #B M K'i poM? pB MX h`-K iQ M; ?B M +Sm- EB K
+! +€+? ;b +?®M; HçB bU ,M KÁM ç€M; bÊ M`v i?b pB + iB M p`Q +?d H` iU ibK +€

h`QM; H9+ ?„M ç M; p¬ F F?ª i?B i?b M?!K # M;QìB GB m hBM? >²M +`M; ç€M?
Zm, bQ€B HçB HÈB ?çB M?Q p`vX " M;QìB #¼M ?¼ HB M i?O +kM; +?d +! i? ç!
KçM? M`v +?Q Qi +kM; ;'T`QĐB Zm, iB MX :B[H9+ ? B # M ç M; ;B`M; +Q i?b K
K) ç M; iB M iÈB oQÆM; i?`M?X .çM; F?Q iS+ ç! pW i M; i?QÆM; pW #B i`€M; -

æçQ /B i?B M iY F?Q M`v M?Q # Q i`MK +ª i`lB ç'i- K M; i`QM; ç! H` #B i`€M; p¬ i`
M;QìB i +! +ªK ;B€+ F?¬M; i? /B M i çQÊ+X æ²M; i?lB pÈB +¶ F?Q iS+ M`v- K°
tm'i ?B M- ? B # M H`T iS+ ;B Q i` M? [mv i HB iX *ª F?¬M; ;B M içB o¬ >²M ;B
K€m +? i +?!+X

"®M M;QìB i` M +?B M i`QìM; i•K HBM? #¶M; `mM; H M iU ?² +! K°i HBM? ?²M ç!
+ªK ;B€+ #`i iQìM; M;`v +`M; /•M; + QX L; v F?B iY F?Q i M çB- b€i F?Q +kM; v r
çB- K°i iB i?€M iS+ H M iÄ F?„T F?¬M; ;B MX L?bM H M- +ª #®M M;QìB EB K o
h?B M- æ¶ GU+ ç²M; ?ûi H M K°i iB M; T?šM M° #B i?QÆM; M?Q M€i iBK tû HÁM;
` çB F?¬M; # Q ;B! i`î HçB- K'i K€i M`v HB m +! ;b +! i? #M ç„T M`B ç•vX

EB K o¬ h`-M M;Y Kti M?bM i`lB ;`Q H M +m²M; M°- ? B K„i #„M ` iB T?šM ?`M
ç`M; F?¬M; # v H M +?ûK i?ŠM; p`Q Zm, bQ€B o¬ S?€+?X EB KªM? `mM; ç°M; - i
i`MM; çB T çB T ?bM? i?`M? K°i ççQ [m M; i`€Q M; k b„+ M?®i ?„M p`Q i`QM;X Z
i?•M i? tQ v i`ÁM- iWM; Hm²M; [m, F?Q +`T i®+ +?mv M ç°M; `€Q `B i ibK bÆ ?î +
o T?¬M GB m hBM? >²M- ¬M; i ç M; p¬ +MM; T?šM M°- b€i F?Q ç`M; ç`M;X *?d
`mM; ç°M; i?B i`B M [mv i i?S i€K i`QM; i?B M FB K +Ym [mv i ôh`ªK h?B M Zmv
K M; #„M ` `ÊT i`lBX \*kM; F?! i`€+? ¬M; i HçB iS+ ;B`M M?Q p`v- K°i M;QìB i`Q
H` G½M? :B >`Q ç½ i?ªK iYX a m M`v i`l p ¬M; H`K b Q ;B Q T?! +MM; i`QìM; ;B

h'i h?B M p` æ¶ GU+ M?bM M? m- M?½M i?-M i`M ç-v #B i?QÆM;X s•K M?`T Zm
?mM; ?B K ç M p`v- +?d i`QM; K`v M;`v ç½ ? B H-M ;†T ?¼ X G-M i?S M?`i K v K„
b Q H-M i?S ? B M`v +?ŠM; +! B ;B9T çĐ ç M M¶B G½M? :B >`Q T?ªB i?¼ MçMX

L;?o p iQÆM; H B- iQÆM; H B ` b Q M`Q B #B i\ *?d M°B pB + +! p çQÊ+ ? v F
+?S çWM; M!B ;b ç M +?B M i?„M; F?ªB ?Q`MX Zmª ç9M; H` ,

h9v M;¼ b i`QÌM; [m•M K¢+ iB mX *´ H B +?BM? +?B M Fd M?•M ?²B5R

*ªK i?´v M;mv +Æ ç M ; -M- Zm, bQ€B o¬ S?€+? F?¬M; M;WM; T?€i` M?[M; •K i? M
i?ªK i?B i M?QM; ~M QÊ+ i`QM; ç! p ; b ç! F?€+ H¢X >¢ [mv i i•K #€Q i?M +?Q G
EB K o¬ h`-M p` GB m hBM? >²M F?¬M; ? M K` ç²M; +MM; H9+ ` i vX L?bM bQM; F
K` F?¬M; ; b M; ,M +ªM çQÊ+ - ? B M; QÌB M; Ð `^M; H-M M`v b) iB m /B i çQÊ+ o¬ S
i`mM; ç½ p¬ i? M? p¬ iS+ tm`i ?B M K°i +¶ F?Q iS+ #€ ç¢Q F?B M i? -M b„+ ? B M
K) M?Q /ÌB MQM H`T #B M H`K +?Q iBK #¼M ?¼ ç`T HB M ?²B- ?ÆB i?Î +kM; i`Î M

L?•M i?ÌB F?„+ ? B M; QÌB #¼M ?¼ +ÁM ç M; FBM? M; ¢+- Zm, bQ€B F?Q iS+ ç°i M
T?€ F?ÄB bU p•v +¬M; +O ? B M; QÌB ç M # M +¢M? Hm²M; €K ?²M; ?mv iªM? FB
p¬ +MM; FBM? ?½B M?bM Hm²M; [m M; K M; çÄ M?Q K€m +?S çUM; K´v Hm²M; ?„
M`v ;B Q ?°B ?bM? i?`M? M M K°i +´ •K b€i F?Q iS+ ç†+ i?M p¬ +MM; Fb /`X

R h¢K /`+?,

a v M;O b i`QÌM; +QÌB +?ŠM; M´BX

sQ M v +?BM? +?B M K´v B p 5

J°i #!M; [m,ªM? pÈB ç¬B [m, M?½M •K b•K T? HšM ?mv i b€i +?B F?Q K°i çÄ K°i
i?ŠM; p`Q #®M M; QÌB # M /QÈBX h`i h?B M i?´v p`v p K†i i`-K i`¼M; -`mM ;B¼M
K) i` /` M?Q p`v TªB +?,M; ç! +?QM? H` Zm, pQÆM; +O o¬ >²M :B M\ >B M; Bì +?
Hv F? B +?®M M`v ? v iB TiK+ Î H¢B HB m +? i pÈB +?9M; \ô

*ªM? ;B€+ M?bM H M T?Q i` M pÈB i? -M b„+ i`-K i`¼M; F?¬M; FûK- EB K o¬ h`-
ç½ iÈB KS+ M`v 2 `^M; F?¬M; TªB +?9M; i Km®M H` çQÊ+X G9+ M`v M; Q`B HE
+?ŠM; +! K°i K~m +Æ ?°B ç ç`Q i~m +ªXô

a„+ K†i +SM; +ÄB- GB m hBM? >²M H¢M? HMM; M!B, ôæ½ ç M #QÊ+ M`v `²B i?b
i?¬B5 >½v M?Ê +?9M; i pb KK+ çQ+? ; b K` +?B M ç´m- ?½v H´v ? i /kM; F?Q +O K
+ªM?X J v ` b) +! K°i iB ?B p¼M; - M m i?`M? +¬M; i?b +?ŠM; bÊ ; b F?¬M; H´v H

ôGQ`B M; QÌB +€+ M; QÆB i?`i M; m tm~M- v M´M b®M; Î M?•M ;B M F?¬M; Km®M H
+?`m +? iX h?´v +€+ M; QÆB ?•M ?Q M iBK +? i M?Q p`v #´M pQÆM; H) M`Q H`K +
M v i b) +?Q #®M M; QÌB +€+ M; QÆB iQ¢B M; mv M- i`Î i?`M? p¬ ?²M [m, H - poM´

>²M; [m M; H!2 H M- o¬ >²M [m, pQÆM; ç½ tm`i ?B M i`QÈ+ K†i- ç M; H½M? F?®+
#¼M ?¼ F m H M ?QªM; ?®i iS+ i®+ i?®B HmB- ?¼ HmB K°i i?b [m, pQÆM; iB M
KQÌB HQ¢B i?•M T?€TX h`QM; H9+ ;B^M; +Q- €M? K„i +?S ç-v ?mv i b€i +?B F?Q
+?^K p`Q h`i h?B M- F?B M +?Q ?„M F?¬M; i`B M`Q i`€M? i?Q€i ç¬B [m, M?½M K°

hbM? ?bM? h`i h?B M ç½ p¬ +MM; M;mv M; "TX " M +¢M?- [m, bQ€B o¬ S?€+? +S M
hBM? >²M K` +¬M; FQ+?X >„M H`K p`v K°i H` ç #€Q i?M /Q p®M ç½ •K i? -K ;?B
+¬M; H9+ M½v- ? B M[H` F?¬M; +?Q ?¼ HmB p iQÆM; +Sm h`i h?B MX o T?¬M
+O [m, bQ€B +MM; [m, pQÆM; HB M F?¬M; /Q /U ç i?,M; iQ`M #° +¬M; HU+ [m v

*QÌB H M H¢M? HMM; - ?mv i [m M; iQ`M i?•M [m, pQÆM; #¢Q i`QÈM; ?mv i b€i
+?†M ç€M? æ¶ GU+X E?Q HQm tmM; [m M? +kM; i?2Q bU /B +?mv M +O Zm, pQ
Hm²M; H®+ tQ€v ?mv i b„+- pÈB ?´T HU+ +U+ HÈM M! iW iW FûQ i?•M i? h`i h?B

GB M iK+ ?ûi H M ;B`M /[- h`i h?B M +U+ HU+ iBK +€+? i?Q€i F?ÄB HU+ ?9i FBM?
tSM; / M? H` + Q i?O +O + Q i?O i¢B Zm, pU+- i?U+ HU+ bQ pÈB [m, iB M [mª H`
/ /`M; i?Q€i F?ÄB bU i`M +¬M; +O vX æ¶ GU+ i?´v h`i h?B M H•K M; mv- H9+ M`v
ç½ F?¬M; [mªM bBM? iY +Sm K¢M; KbM?- i`QM; K„i HB M ?B M H M K°i iB [mv i
i? K bBM? 9v iY K` +?ŠM; iQÆM; +Sm i?b b Q tSM; ç€M; pÈB K®B i?•K iB M? h`i h

hW ç€v K„i +O ?„M #•v ;Bì +?S ç-v i M; i?QÆM; - F?!2 KB M; M? +? H M- M; v H
` - +?•M M; mv M iQ`M i?•M M? M? +?!M; M; ?`+? +?mv MX æ¶ GU+ +„M `M; +?`n
ç•K Km®B t€i p`Q iBK- +?Q+? p`Q i`M tQÆM; iOv K` M; QÌB i?QÌM; F?! ?bM? /mM;
`U+ b€M; - ç¢Q ?²M; [m M; +O >¢Q L?B M *?QM? E?Q +?Q /QÆM; +?Q +QÆM; #°

F?„T F?¬M; ;B M m €KX *MM; pÈB iB M; H B Q€M ç°M; i`lB- i`QlM; FB K [mûi`
K M; i?2Q mv i? T?€ i`lB`ç+? ç'i- çB M +m²M; +?ûK tª p`Q Zm, pQÆM; X

h'i h?B M ç M; î i`QM; pÁM; M; mv ?B K +?Êi M?Q T?€i; B€+ +?mv M; b- M; ~M; ç-
K„i ?B M H M M¶B ç m çÈM +MM; +U+X

"®M K„i M?bM M? m- M¶B ç m çÈM +?ŠM; M¡B i?`M? HlB M?QM; ?ÆM pçM H-M M
`¶M; X E?¬M; ;B M M`v- i?lB F?„+ M`v iB M? ?mvM? ç +O ?¼+ -M; b T?ªB M¡B`
#B i# Q i?•K iB M?X

h'i h?B M ?Qi K°i ?ÆB /`B i? M? F?Q- i`QM; iBK i?¬K M¡B, ôæ M çB5 æ½ ç M #QÈ
i b®M; +MM; b®M; - +? i +MM; +? i- i F?¬M; #Ä ç K°i KbM? ç•m5ô >„M H`T iS
F?¬M; i`€M? Mû M[ - KQÈM ç`t¬M; ç MX h`QlM; FB K HB M iK+`mM; H M- ç€M?
@ ô*?QM? E?Q h`QlM; h²MôX o¬ b® tQ+? ?²M; [m M; K M; ?bM? i?`M? tmM; [m M
i`€Q ç T K„i- GB i>Ä *?•M L; mv M pÈB bS+ M¡M; FBM? M; QlB #„i ç-m çB M +m²M
i-M; - +m²M +m²M HB M iK+ F?¬M; M; WM; +?²M; +?`i H M M? m- +?ÈT K„i ç½ Mû
ç-v +?•M M; mv MX

Zm, pQÆM; Mî MK +QlB H½M? F?®+- F?BM? KB iM?bM ? B M; QlBX > B i v K°i b
H`T iS+ K°i ççQ [m, F?Q t¬M; i?ŠM; H M i`lB- H®+ tQ€v ?mv i b„+ # M M½v +QlM
æ²M; i?lB p¬ b® H [m, ?°B iK i?`M? K°i K`M ?mv i pK /`v ç†+ [m M? i?•M Zm, pQ
+m²M +m°M F?¬M; M; WM; - bÆM b`M; M; ? M? ç¡M K°i FB K iQ`M HU+ +O æ¶ GU+
+?çK pÈB H®+ tQ€v p M; H M iB M; M`FBM? ?²M- F?Q HQm içQ` H`K +?Q #®M #
T?QM; #çQ HB iX *?d i?`v ?²M; [m M; H¡2 H M- K°i FB K M; ?`+? +?mv M +?•M M;
H®+ tQ€v ?mv i b„+- +?ûK i?ŠM; tm®M; M; QlB Zm, pQÆM; X

h'i h?B M î i` M ç M; çSM; v M H†M; i`QM; [m M; +-m tQ+? ?²M; +?•M M; mv M M;
+?d i?`v i`QM; F?¡2 K„i ~M ?B M ; B¼i H ç m i?QÆM; i`QM; BK H†M; - H9+ M`v ç°
H½M? F?®+ p¬ +MM; X hQ`M i?•M +?•M M; mv M #çQ T?€i- M; v i?lB F?„+ i®B ?`m
[mv i +`K F} M?`i ç®B pÈB M; QlB im +?•M @ ôGB i L; mv M hQ€B L; ¼+ô [mv iX G
i?¬M i`QM; +Æ i? M; QlB im +?•M +?mv M ?Ä i?`M? K°i HU+ HQÈM; #çQ HB i- +!
i?B M /B i ç` X L?QM; #`i F€ B +?¼M HQçB T?€T [mv i M`v +?d +¡ K°i +QM çQlM
*ªK i?`v M; mv ?B K +`M F - Zm, pQÆM; ;¬K H M ; B`M / [ M?QM; iB + H`i?lB F?„+
/šm +¡ çQÈ+ bÊ +kM; ç½ Km°MX hQ`M i?•M h'i h?B M +QlM; [m M; #çQ T?€i- K°
#€ ççQ pÈB F?Q i? p¬ F?ª +?®M; +U T?9i +?®+ ç½ FQ+? i`9M; ?„MX æ²M; i?lB K
+kM; ç½ i`9M; çQ+?X G`T iS+ iB M; M` /`v i`lB- [m M; ?Q #MM; H M- iQ`M #° FB
[m M? iQ`M #° #` ?Ov /B iX *?`M FbM? +ÁM ?`i # v [m, bQ€B +MM; ? B M; QlB GB
K†i B M`v ç m i€B b„+ pb FBM? ?Q`M; X

>mv i pk ç-v i`lB- iB M; i? M Q€M ?Á HšM iB M; ;¬K i?ûi M?Q p M; p¼M; K½B i
i? æ¶ GU+`ÆB tm®M; - b„+ K†i p®M ?²M; ?`Q +O ?„M ; B¡ ç½ i€B t M? M?m®K K
iQ`M i?•M h'i h?B M M?m®K ç-v ?mv i iQ+? - i?•M i? F?¬M; +?¶ M`Q H`M? H†M- i
tm®M; - M?½M i?¬MªK ççK p¬ [m M; X Zm, oQÆM; pšM çSM; ;B[F?¬M; i`mM; ;¬
çšK K€m- ç M +ª F?m¬M K†i +kM; +kM; M?m®K ç-v K€m iQÆB +`M; i, M; i? K T?¬
ô:½ öM; QlB ö ç¡ içB b Q HçB FB M [mv i M?Q p`v- +QM M; QlB p®M /o +?d +¡ # M;
?Ov çB K°i M; mv M i?¬MX h?U+ F?¬M; b Q iQlM; iQÈM; çQÈ+Xô Zm, pQÆM; M?b
; B`M / [iU ?ÄBX

>„M T?šM ?`M p¬ +MM; - ;B`M / [H Q #„M M; QlB p T?Q i? M? MB M FB M?Q Km
Km¬M pçM KªM? - M?Q Km®M i`9i ? i ?`M i?M p`Q F ç¡X

> B M; QlB EB K o¬ h`¬M p` GB m hBM? >²M ?ûi H M FBM? ?Q`M; - H9+ M`v +¡ Km
`i HU+ M?bM Zm, oQÆM; iB M ç M +?¶ h'i h?B M- B M; QlB K†i K`v i?ªK ççK- ?¼
F?¬M; M; l ç½ +¡ M; QlB i`l i?`M? pQM; ?²M H[F?€+?`²BX

L? M?`M; [m v M?bM æ¶ GU+- h'i h?B M +ªK i?`v # Q M?B m KÄB K i b„T i M #B

çQÊ+ M; ?d M; ÆB `²BX •K i? -K çQ K„i M?bM Zm, oQÆM; ç M; iB M iÊB ; -M- ?„M F
 ç M ç•v H` F i i?9+ `²B +?, M; \ o`M K M? +QM M; QÌB ç½ çQÊ+ M #`B M?Q p`v `²B
 G9+ M`v i`QÊ+ K„i h`i h?B M +?Êi ?B M H M F?m¬M K†i /B K H +O h?QÆM; L; m
 ç½ i` Q i`¼M i`€B iBKX o`Q i?ÌB çB K +`M F +€B +? i M`v ?„M +?d iB + K°i çB m
 ?„M ç½ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B M[X

3dX >²B 3d @ "Q —M >mv i h`b

æ¶ GU+ ç M; `ÆB tm®M; pšM +® ;„M; [m v ç-m HçB M?bM h`i h?B M F?) K`T K€v
 T?€i `•K i? M? M`Q- +?d +| €M? K„i ?B M `ä bU +ªK i?€MX EB K o¬ h`-M +MM; C
 M?bM M? m i?•M ?bM? ç²M; i?ÌB /B +?mv M- bQM; FB K T?€i ç°M; i? +¬M; +U+
 +¬M; FQ+?X J†+ /M i`QM; i?•K i•K ? B M; QÌB ç m ç½ #B i `ä F?¬M; +| F i [mª i®
 F?¬M; i`M HU+- M m M?Q h`i h?B M K` K`i KçM; i?b F?B i`Î p F?| +| i? ;BªB i?Q+

h?`v ? B M; QÌB /B ç°M; i?•MªM?- [m, bQ€B #`i +QÌB +? M?çQ- i?•M ?bM? #B M
 M; ,M +ªM?QÊM; iB M +O ? B M; QÌBX :B[F?¬M; i`mM; EB K o¬ h`-M p`GB m hB
 FB T +O [m, o¬ S?€+? +?†M HçB- pW ;B`M pW bÊ- i`QM; i•K /•M; H M +ªK ;B€+

GB m hBM? >²M ;B`M /[ ?ûi HÈM ?mv ç°M; i`QÌM; FB K K½M? HB i i`M +¬M; [m,
 T?QÆM; ç +| i? +Sm h`i h?B MX hmv M?B M içB F?QªM? F?„+ M`v [m, o¬ T?€+?
 ?Q`M iQ`M i?QªB K€B- F?¬M; +?Q ? B M; QÌB +| K°i +Æ ?°B M?Ä M`Q ç T?ªM F?€

h`QM; K`M ?mv i pK h`i h?B M iQ`M i?•M HQm ?mv i- i?•M i? +Q `9i i?`M? K°i F?
 `M `d pb #`H [m, ?`M? ?ç i?`i i?®M; F?`X

J¼B M; QÌB M?bM h`i h?B M i?•M #`i`¼M; i?QÆM; b„T +? i K` F?¬M; +| F?ªM, M; +
 çB p`Q i`çM; i?€B ?¬M K X J„i i?`v h`i h?B M iQM? KçM; b„T MªK i`QM; i v Zm, oQ
 K°i F?Q i? +QÌM; K½M? imv i i? tm`i ?B M M; v T?Q i`QÊ+ Zm, oQÆM; X

h`QM; Hm²M; F?¬M; F?Q ç M; t€Q ç°M; - GK+ o•M H, M; F?¬M; tm`i ?B M [m v ç-m
 K„i i`Î M M HçM? H)QX \*?`M; ?mv ç°M; bQM; i?O- K°i [mª +¬m çB M [m M; F K iB
 p¬i? M? p¬i S+ tm`i ?B M içB i•K +?QÌM; X aQM; i?O M? M? +?| M; +?`T HçB ?bM
 i?QÊ+ içB MÆB M; U+- ;B[F?¬M; i`mM; M?[M; ç€K K•v iK HçB p`tm`i ?B M +€+ iE
 i?ŠM; tm®M; H¬B +¬mX GK+ o•M €M? K„i HçM? #, M; bQM; i?O +MM; H9+ T?€i t
 i`QM; +?ÊT K„i içQ i?`M? pÁM; i`ÁM # Q p•v Zm, oQÆM; HçB # M i`QM; X

smM; [m M? o¬ ?²M Zm, oQÆM; p¬b® iB HY çB M +MM; iB M; b`K M?Q T?€i`ÌB i
 tm®M; içQ M M [mª +¬m çB M [m M; HÈM ?ÆM K°i i`QÊM; X æQÊ+ H¬B çB M +?Q /
 i`Ê HU+- GK+ o•M i`QM; i•K ç-v T?šM M° [mv i ?Ov /B i ?mv i b€i [m, F?Q +O Zm

:B[i¬M; F?¬M; +?QM +°i €M? b€M; ç²M; i?ÌB tm`i ?B M- +?QM iB M; bûi `mM; i`
 /B i p¬ #B M +MM; K°i H9+ ç€M? p`Q H¬B +¬mX G¬B +¬m HÈM ?ÆM i`QÊM; M? I
 F?QªM; # i?QÊ+X h`QM; H¬B +¬m Zm, oQÆM; T?šM M° +QÌB HÈM- iQ`M i?•M ?m
 i M i?`M? iWM; KªM? H° `ä ?mv i iBM? #ªM i? i?`i FBM? /`X

smM; [m M? b€m M; QÌB çB i?2Q GK+ p•M ç²M; i?ÌB ?B M i?•M- hY .QÆM; +?•M M
 M|B ôo•M S?QM; iÊB ;B9T æ¶ GU+ #, M; #| i?QÆM; i? - oB M .QÆM; +Sm idM? h`i
 ?B M M v ç½ i?K i`¼M; i?QÆM; - ç +?Q M iQ`M içK i?ÌB b) çB +MM; #¼M i X oB
 +?Q ? B p` + Q i?O h?B M EB K oB MXô

h`M F?¬M; i`mM; GB m hBM? >²M i?`v GK+ o•M ?B M i?•M- i`QM; HÁM; H½Q M?C
 +?Êi K°i w M; ?o HQÊi M? M? iÊB- H½Q [m v b M; EB K o¬ h`-M M|B, ôo¬ h`-M- çB
 ç`M? T?ªB i?m ?²B çQÊ+ S?QM; >²M S?MôX L|B tQM; +¬M; HU+ i, M; iB M- iQ`M HU

EB K o¬ h`-M [m v ç-m M?bM GK+ o•M b m ç| çQ K„i M?bM L; çQ hmv i +MM; h?C
 ?„M i`-K i`¼M; - i`QM; K„i +?Êi M?Q +| #| M; i®B i?Q€M; [m - F?¬M; M|B K°i HÌB i
 >mv i i`b HQÊi iÊBX

E?B;-M>mv i i`b iQ`M i?•M EB K o- h`-M iY [m M; H|2 b€M;- K°i pÁM; €M? b€M
 ?B M #ªQ p i?•M i? M? M? +?|M; ?QÈM; T?Q >mv i i`b iB M i?ŠM; X E?B # v;-M
 K°i Hm²M; ?'T HU+ +U+ K¢M? M?^K i?•M ?bM? EB K o- h`-M FûQ tm®M; X h`QM; I
 HU+ i`€M? F?ÄB ç²M; i?lB M; ?o +€+? i?Q€i F?ÄB pÁM; p•v ç®B T?| pÈB +¶ F?Q ?
 i? ç²M; i?lB ç®B T?| pÈB ? B +¶ ?mv i F?Q +MM; +-M; FQ+? - ?„M +?d /U +?•M F
 >mv i i`bX

hQ`M HU+ #ªQ p #ªM i?•M- i?•M ?bM? EB K o- h`-M iW iW +?bK tm®M; /QÈBX I
 M; v; B[i-M; F?-M; iB HY çB M ç-v i`lB +m®B +MM; ?°B iK i` M çdM? [m M; +
 oQÆM; ?QªM; bÊ F?-M; F m çQÊ+ i?`M? iB M; - /QÈB mv HU+ G-B h?-M [mv i +
 ?„M iW iW #` Hmv M ?| X GK+ o•M [m v ç-m M?bM p T?Q GB m hBM? >²M ç M; K
 F?|2 KB M; i?QªM; [m K°i MK +QlB `²B M|B M?Ä, ôæ½ ç M H9+ T?ªB F i i?9+X Z
 M; QlB F?-M; i®i- +?Q /M i`QM; HÁM; M; QÆB #'i T?K+ M?QM; /QÈB G-B h?-M [mv
 L|B tQM; - bQM; i?O K°i tQ v K°i pÁM; ?ÊT M? 'i H¢B- M, M; HQÊM; +QlM; K½M? i`
 o•M F?®M; +? #¶M; M?B M #¢Q T?€iX L? [M; Hm²M; F?Q /²M ûT ?Ov /B i +€+ HU+
 T?€+? Zm, oQÆM; ?Q`M iQ`M #` iB m i€MX

" M M; Q`B [m, bQ€B o- S?€+? `®M; H M K°i iB M; - K°i [mv M #S+ HmB GB m hBM
 HMB H¢BX Zm v ç-m H¢M? HMM; M?bM GK+ o•M- i?•MªM? [m, bQ€B o- S?€+? #
 hBM? >²M ?Qi K°i ?ÆB F?Q +?•M F?Q /B ç°M; i?•MªM? iÈB +¢M? hY .QÆM; +?•M
 ç M; ; †T M; mv ?B K K v K` [mw K-M iÈB F`T i?lB ?¶ i`ÊX L m i?U+ bU tªv ` +?m
 F?-M; #B i T?ªB M|B b Q pÈB >¢Q o•M +Q boô

L; ?2 GB m hBM? >²M M|B- hY .QÆM; +?•M M?•M M? ; B¼M; ç€T, ôE?-M; + -M T?
 pB M i`QÊ+ M v p®M +| [m M ? i®i ç T- i? 'v [mw K-M; †T M; mv ?B K- #ªM K-M ç•
 GB m hBM? >²M M? ; "i ç-m `²B +?mv M €M? K„i p` #QÊ+ iÈB # M +¢M? ? B M; QlB

GK+ o•M [m v M?bM GB m hBM? >²M pW M? M?`M; ?¢i?•M ?bM? tm®M; +¢M? >
 M„K H`v +Æ ?°B- i`QM; F?QªM? F?„+ iB M p`Q >mv i i`b- +ÁM GK+ o•M i•K Hw i?Q
 ; bX h`QM; H9+ çSM; # M >mv i i`b- GK+ o•M +? m K`v ? B K„i H° p i`-K i`¼M; - b
 + Q iÈB i`lB- ?mv i F?Q p- +MM; F?OM; #® H`K +?`M; +| +ªK ; B€+ +ªM? ; B€+ F?-

L; ¢Q hmv i M? M?`M; ?¢i?•M tm®M; +¢M? GK+ o•M [m M b€i >mv i h`b M|B, ô>|
 Hm²M; F?Q ?mv i b€i i? "i H` +m²M; #¢QX Í# M i`QM; ?`K +?S p- p`M M; mv ?B K-
 ?B K +?9M; i pšM +S i?ŠM; iB M p`QXô

ôE?-M; K°i B #B i çQÊ+ /QÈB >mv i i`b H` ; b\ i`W K°i çB m +€B Q M`v H` H®B
 >B M i¢B +?Q /M M; mv ?B K i? M`Q ?mvM? +kM; T?ªB i?Y- ; BlEB K o- h`-M ç½ tr
 #` tm®M; /QÈB ç| t2K i? M`QX Jm°B M?Ê `M; M m i`QlM; ?ÊT ?mvM? F?-M; i`Î H
 +| iB M p`QX "ÎB pb i`QM; >mv i i`b +?S Hm²M; ?'T HU+ ?Ov /B i +QlM; /¢B +| i
 K¼B p`iôX L|B tQM; i?•M ?bM? GK+ o•M /-M /-M #®+ H M F?-M; - `²B +? -K +? "K I

h? M? [m M; #WM; b€M; - GK+ o•M p`M F?ÎB ?°i? +?•M F?Q +~M i?"M +?bK tm®M
 H†M; [m M b€i i`QM; €M? K„i ?B M `ä bU [m M i•K- #l K-B F?) ç°M; L; ¢Q hmv i M
 i?"M- çWM; ç Km°B T?ªB HQ H„M; ôX L? M? i?®i- i? M? •K +O M`M; i?QªM; [m

Zm v ç-m M?bM [m L; ¢Q hmv i- GK+ o•M ; "i ; "i ç-m F?-M; M|B K°i HlBX •M? K„i -
 h?QÆM; L; mv i K„H M^K ; ¼M i`QM; i-K K„i ç M; H†M; v M +?9 i•K- •K i? M? + -m
 pÈB i?-M b„+ H v ç°M; HÁM; M; QlBX L? ; "i ç-m- €M? K„i ; †T M? m i`QM; F?QªM?
 ?²M M?Q ç M t2M H¢BX h?ªM M?B M [m v ç-m- GK+ o•M i` M K†i K M; i?2Q Mûi +
 p`Q i`QM; >mv i i`bX

Zm v i`Î p # M K¼B M; QlB L; ¢Q hmv i M|B, ôæB m + -M i?B i #•v ; Bl H` T?ªB +?l
 M; ÆB i¢B +?¶ M`v + -M T?ªB ç T?ÁM; #¼M Zm, #BM? ?¼T H¢B i`M + -M; ô

hY .QÆM; +?•M M?•M M?bM GB m hBM? >²M M|B M?Ä, ô*kM; T?ªB- ?B M i¢B ib
 +MM; ?ÊT `²B +MM; iB MX >½v ibK K°i +?¶ FQM ç€Q M; ?d M; ÆB +?l iBM iS+ +O #
 i b) #`M Hm`M p`M ç M`v ôX L|B tQM; ; B Q o•M S?QM; +?Q oB M .QÆM; K M; ? B

oW M?"T >mv i i`b i?b +| K°i HU+ ?9i +QÌM; ç¢B F K Hm²M; b€i F?Q +m²M; K½

[m, ^aM? K^m ?²M; i⁻~M; ?bM? /¢M; +U+ F€ F?OM; #® +?QM? H⁻ E? 'T ?mv i K K⁻ F?~M; M; WM; +?B m tm'i €M? ?²M; X *ÁM #!M; FB H⁻ h?B M v m- i?•M ?bM? Hm^aM? p~ b®X *^a? B [m€B p"i iW KB M; `9 H M M?[M; i? M? •K i⁻ €+ M? ^K i?ŠM; >mv +~M; - E? 'T ?mv i K K⁻ HQÊM [m M? >mv i i?€T ç M; K½M? HB itQ v +?mv M- F? F?Q ?mv i b€i +O >mv i i?€TX h?B M v m tm'i ?B M T?Q /QËB >mv i i?€T [m' M +U+ M? M? i?2Q +?B m M; QÊ+ H¢BX

" M i`QM; iÁ ç°M; T?O +U+ HÈM- +?d i?'v i` M çdM? >mv i i?€T K°i Hm²M; €M? b H M F?~M; i`mM; X S?Q i` M >mv i >" æ² F?~M; M; WM; # v HB M; - i`QM; ?mv i b T?€i tm'i K°i pÁM; €M? b€M; ?bM? i?"M? M M K°i ç¢Q ?mv i b„+ #€i [m€B ;B®M; ? iB T Hm<sup>2</sup>M; €M? b€M; iW >mv i i?€TX Gm<sup>2</sup>M; €M? b€M; +?B m ;B[ i•K ç¢Q ?mv i H¢B ç®B F?€M; HŠM M? mX :B[ F?~M; i`mM; EB K o~ h`-M iQ⁻ M i?•M +?'M ç°M; F?;2 KB M; pQÆM; p i K€m H'K i'KX L?bM ? B HQ¢B i?~M p"i

;B Q +?B M i` M F?~M; - i`QM; €M? K„i EB K o~ h`-M H!2 H M bU FB M ç`M? KQK Zm K°i i?lB ;B M bQM; T?QÆM; ç®B F?€M; HŠM M? m- iÈB H-M i?S KQlB ? B > o~ h`-M F?~M; +ÁM i`K p[M; p~ HU+ `ÆB tm®M; ç'iX h` M F?~M; €M? b€M; iW > /QËB bS+ i'M +~M; +QlM; ç¢B +O >mv i >" æ² iW iW M?Ä H¢BX h`QM; i`lB ç'i F? / M? ç M?~ M?QM; t T i?S M? 'i i'm t^aQ +?QM? H⁻ >mv i >" æ² X :Bl ç•v ? B p"i H i?€T F?~M; i? +?®M; M' B >mv i >" æ² #€ ç¢Q- Hm²M; €M? b€M; ?²M; /-M /-M i? i?m i?"TX

>²M; [m M; +?ÈT b€M; - >mv i >" æ² F?~B T?K+ H¢B M;mv M i`¢M; M? `ÆB tm®M G'v ? i bS+ M; ²B /"v- EB K o~ h`-M H'v H¢B >mv i >" æ<sup>2</sup> v M H†M; t2K +! ;b i? v ç i`QM; K„i ?„M +?Êi ?B M H M Mûi +QlB- #lB pb ç½ i?'v ?bM? #€i [m€B +?QM? ;B[Fw ?B m +O >mv i i?€TX *'i >mv i >" æ² i`QM; K„i EB K o~ h`-M tm'i ?B M KK+ [M?Q ç M; M?È H¢B +?mv M ;b- H9+ b m €M? K„i i`l H¢B #bM? i?QlM; ?„M #„i ç-m HB m p i i?QÆM;X

S?Q # M FB GK+ o•M ç½ i?Y +?mv M ç' B K°i b® HQ¢B T?€T [mv i- ç M H-M i? :B M E?B m .QÊ+ bÎ ?¼+ /Q E?B m h?B M i`mv M i?K KÈB çB tmv M [m i-M; F i ; MÆB +m®B +MM; +O F i ;BÈB i?~M #Q- +?"M; T?€i ?B M T?Q i`QÊ+ F?~M; ? ;† T?~M F?~ `€QX L?bM T?Q i`QÊ+- +^aM? iQÊM; F€ /` H-M i?S ? B K⁻ GK+ o•M ;†T

G®B çB F?€ `°M; `½B- K°i [m M; +~m ? B K^m F€ /` çQlM; FQM? +?WM; M, K i`QÊM h` M K†i [m M; +~m- +€+ €M? b€M; MY €K MY ?<sup>2</sup>M; +?mv M ç°M; ç M t2M F?Q H M~v ~M +€B FB ?B M i`~M; KQlB T?~M i?~M #QX .Q pÁM; €M? b€M; K l^aQ F i i?" ?B m çQÊ+ +€B i?S ;b ~M i`M; # M i`QM; M?QM; +?„+ H⁻ # M i`QM; M?'i ç`M? +? iW iB T +~M +?"M; /MM; v LB K h?~M " i bK ?B m `ä `~M; - i` M K†i [m M; +~m H<sup>-</sup> F F?Q iS+ +O Zm, h~M; >! ><sup>2</sup>M æ¢B T?€T- +ÁM HQ¢B F?Q K<sup>m</sup> ?<sup>2</sup>M; FB b€i iBM? iQÆM; iU ç½ ;†T i`QM; hÄ >²M hdM?X

h`QM; F?~M; ;B M v M ioM? L?Q v h?~M FB K ?° i?•M +O GK+ o•M iÄ ?"Q [m M; - iW i?~M FB K H M iÄ X GK+ o•M [m M b€i L?Q w FB K i?'v i` M i?•M FB K ?bM? ^aM H9+ M~v tm'i ?B M i?"M? ç² €M h?B M ©M? >mv i J`X > B K<sup>-</sup> v M?Qm +?†i- i`QM; H +^aK ;B€+ F€ [m€B F?~M; `ä `~M; iU M?Q MÆB ç•v b„T T?€i bBM? bU pB + ;b- M' F?~M; +! i? #B i çQÊ+X

"Ä [m w ç`M? +? €T i?S F?Q iS+ h?B M ©M? >mv i J` pW tm'i ?B M- GK+ o•M ;B ç°M; ioM? +O [m M; +~m i?~M F€ M¼X h`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ i` M F?m~M K†i M? i Mûi +QlB F€ /`- i?<sup>a</sup>M M?B M #QÊ+ p T?Q [m M; +~mX \*?d i?'v i` M i?•M GK+ o•M ?²M; - i?•M ?bM? +m®B +MM; #B M K'i p`Q i`QM; [m M; +~mX smv M [m pÁM; €M / /`M; ?B M i?•M çQ K„i ç€M? ;B€ K¼B p"i # M i`QM;X

h¢B ç! +! K°i #S+ i?¢+? iQÊM; + Q ?ÆM KQlB i`QÊM; çB m F?„+ K°i G [m, +U+ ? F?OM; #®X L?bM `ä #S+ i?¢+? iQÊM; F?„+ ?bM? H [m, i` M #° K†i ?mM; €+ +! # ?<sup>2</sup>M; - HK+- H K # K<sup>m</sup> F?€+ M? m- i v ?[m +~K K°i +•v +U tQ + Q i`QÊM; i€K- i

i`K M;¼+ T?M K`m ç2MX h`QÊ+ M;U+ +| K°i H¶ ?´M; b•m ç° # i´+ H° i`€B iBK +k
T?-M [m, /`X

Zm M b€i i?ç+? iQÊM; i`QM; K„i GK+ o•M #°+ H° `ä bU FBM? M;ç+- M?´i i?ìB #` +a
b m i?ç+? iQÊM; ?´T /šMXæB [m i?ç+? iQÊM; i` M K†i ç´itm´i ?B M K°i >mv i i`b
b€m i?QÊ+X

h`QM; >mv i i`b b|M; K€m +m²M +m°M- M?[M; H`M ?mv i pK M? # v H M i` M F?-
HB M M? M? # v HB M; tQ v i`ÁM tmM; [m M?X S?-M M?` +O # ç| >mv i HB M
M?Ä çQìM; FQM? K°i i´+ - ?°B iK T?Q i` M b€m i?QÊ+ ?bM? i?`M? M M K°i [mª +
+U+ F€ ç T K„iX " K†i [m M; +-m +€+ Hm²M; €M? b€M; K`m ç2M +MM; K`m ?²M; i
i?2Q ;B B çQçM T?€i` €M? b€M; +MM; K`m H M i` M F?-M;X

J°i M;¼M HY M?Ä + Q +?WM; b€m i´+ H´T H€M? iB b€M; i` €+- iMv i?2Q [m M; +
ç2M ? v K`m ?²M; K` #´T #MM; H M tm®M;X " M;Q`B i`¬M; ?bM? /€M; M;¼M HY
M?Ä K°i +?9i M?QM; i`¬M; b®M; ç°M; M?Q i?U+X hQ`M M;¼M HY €M? b€M; +?m
H†M; ;B[F?-M; i`mM; #´T #MM; iÄ b€M;X

Zm M b€i M;¼M HY M?ªv K9 i`QM; i•K GK+ o•M F?-M; ?B m pb b Q /•M; H M K°i
M?Q M;¼M HY M`v b) K M; HçB K®B M;mv ?B K p¬ +MM; +?Q #ªM i?•M Kbm?X h
ç°M; ç²M; i?ìB i? M? •K`2Q pmB HšM FBM? ?½B +MM; p M; /°BX h? M? •K FBM?
FB K i`mv M iÈB, ôGK+ o•M - `ìB F?ÄB ç•v M? M? H MX >Ä /B K M-v`´i i` €+- i ;
i?B M ?ç ç M ;Bì KÈB +| +ªK ;B€+ i°i +MM; i` €+ i? M`v- bQ pÈB h?B M ©M? >mv
T?-MX *?çv M? M?- M m +?-M +?W b) Km°M K´iô

GK+ o•M i`QM; i•K +?´M ç°M; iQ`M i?•M FBK [m M; #çQ tç- S?´i ;B ôh•K h?B M´´
#ªQ p iQ`M i?•MX L? M? HmB p b m iWM; #QÊ+ K°i- GK+ o•M ?ç [mv i i•K Fb
+?mv M i?•M `ìB F?ÄBX

ôL;QÆB ç½ ç M ç•v`²B- b Q HçB #Ä çB M? M? i? \ æ½ # Q M?B m M,K [m - +m®
ibK iÈBX h +?QM? H` +?O M?•M MÆB M`v- b Q F?-M; ç i +?´Q ?ÄB M;QÆB K°i

ôL;QìB M`Q ç| - K m` ç•v5ô +MM; H9+ GK+ o•M +´T i®+ [m v M;QìB HçB FBM? ?½
F?-M; ibK i?´v #´i F€ +€B ;b`M ;B´mX

•M? K„i +?9 w M?bM ?Ä /B K ç M; M?ªv K9 - GK+ o•M Mûi K†i ççB #B M ?ÄB, ôL;
L?´M;QÆB F i+K+ H` v m p´i T?QÆM; M`Q- içB b Q F?-M; +MM; ç®B K†i M|B +?

hB M; +QìB ? ? i`mv M iÈB- M;¼M HY ç M; #´T #MM; /-M /-M b€M; ?ÆM- K°i M
?B M ç®B /B M pÈB GK+ o•M +QìB M|B, ôL;QÆB [mª M?B M i?¬M; KBM?- ç°i M;°i
M;? M? ç M pÈB Zm, oU+ a M? hY :B MX ªªM M?•M H` oQM; GBM? h¬M +?O5ô *†
` iB v m /B K i` K` F?B M GK+ o•M i`QM; HÁM; T?€i HçM?- F iW F?B +?´M; tm´i
i?S +ªK ;B€+ M`vX

33X >²B 33 @ Zm, oU+ h•M "Q

sQ v M; M; i`QìM; FB K i`QÊ+ K†i- GK+ o•M [m M b€i oQM; GBM? h¬M +?O i` €+-
p` +ªM? ;B€+ +U+ ç°X L? i`-K iQ- GK+ o•M H M iB M; ?ÄB, ôoQM; GBM? h¬M +?C
iWM; # Q ;Bì M;?2 Zm, oU+ +| K°i MÆB ;¼B H` aBM? hY :B MX ªªM M[- içB b Q M
`ìB F?ÄB MÆB M`v\ô

>Ä /B K #´T #MM; M? M? - oQM; GBM? h¬M +?O +´i iB M; +QìB M|B, ôL;QÆB`
Zm, pU+- Zm, pU+ i`QM; Km¬M M;QìB +?d K°i p`B M;QìB ?B m`äX > ? XXX ?¬K
+| i? iB i H° +?Q M;QÆB #B i K°i b® p´M ç p Zm, pU+- #îB pb M;QÆB /M i? M`Q
M`v çQÊ+X >B M içB M;QÆB +| çB m ;b +-M ?ÄB i?b +S ?ÄB çB- b m F?B i`ª HìB
+U+ F€ i?9 p`X > ? XXX i`QM; p`B M;?bM M,K M v i ç½ [m M +€B Hç+ i?9 M`v M

GK+ o•M €M? K„i i?•K i`-K- i`QM; HÁM; +ªK ;B€+ #´i M +´M; H9+ +´M; i`î M M`ª
+?´M; i?B i`B M ôv LB K h?-M " ô +´M i?´M /Á tûi M;¼M ?Ä /B K i` /`X J°i K†i G

T?€ oQM; GBM? h¬M +?O- ç²M; i?ÌB KÎ KB M; ?ÄB, ôh¬M +?O ç½ +| HÌB M?Q i?
çÆM ;BªM- ?v p¼M; h¬M +?O F?¬M; ç i T?ªB i?'i p¼M; X h`QÊ+ iB M- i #B i iç
;B[+€+ pMM;- p"v M; Q" B # MÆB M?Q >„+ >" :B M- •K h?B :B M- o¬ >²M :B M i?b
M[F?¬M; \ô

oQM; GBM? h¬M +?O +QÌB ? ?ª M|B, ô æ•v [mª H" K°i p'M ç çÆM ;BªMX hçB Zm
pU+- i`W # MÆB K¼B M; QÌB ç m #B i +ÁM +| aBM? hY :B M +MM; l GBM? :B MX
GBM? :B M î i`QM; Zm, >ªB T?B m T?M #'i ç`M?- H" MÆB i?-M #Q M?'i i`QM; Zm
aBM? hY :B M +O Zm, oU+ H" MÆB +U+ F€ ?mM; ?B KX

ôh?b` H" p"v5X h Km®M ?ÄB i? K- i`QM; aBM? hY :B M i?b aBM? p" hY +MM; +?
*ÁM M[- b Q h¬M +?O HçB î içB MÆB M"v K" F?¬M; +?`m `ìB çB- t2K` +?„+ +| M?
T?QM; 'M M; QÆB içB +?®M M"v \ô

>Ä /B K iÄ b€M; K½M? HB i- oQM; GBM? h¬M +?O [m M? i?•M T?€i` €M? ?²M; i
ççK M|B, ô aBM?- hY H" ? B MÆB F?€+ M? m- i`QM; aBM? H° imv +?S ?mM; ?B
+| çQÌM; b®M; i`Î` - +ÁM p"Q hY H° i'i +? i +?S F?¬M; +ÁM çQÌM; M"Q F?€+- F?¬
hY :B M H" K°i MÆB `i M?Ä i`QM; M,K F?m pU+ +O Zm, oU+- i?U+ bU +?Q K°i M
+ª [m, i?-M- +?d +| i? ç M #^M; +€+? tmv M [m MÆB M"vX hçK F?¬M; i`ª HÌB iç
H" K°i #Q K"iX h?"i bU H" i F?¬M; ? #`i?S ;b T?QM; 'M- i`QM; i? ;B M M"v ?Q
M,M; T?QM; 'M çQÊ+ i - >mv M •K #'i T?€- oQM; GBM? #'i /B i5ô

Zm M b€i oQM; GBM? h¬M +?O- GK+ o•M €M? K„i M? #B M ç´B M•M; i-M b® v LE
pÁM; ? B KQÆB iQ pçM # M; "M b€m i`,K H-M- M?QM; ç€M; iB + pšM F?¬M; +| F
çQÊ+ M; ¼M ?Ä /B K M"vX hW i`QÊ+ iÊB ;Bì +?Q # Q ;Bì GK+ o•M i?B i`B M v LE
M?Q p"v- imv M?B M pšM F?¬M; i?m p K°i F i [mª M"Q- çB m M"v F?B M +?Q GK+

T?-M i?-M #QX h^a i?O çQ H M i`QÈ+ M;U+- +?QÎM; i•K ?QÈM; M;QçB iW iW M;
[m M; M?ç i K`mX

>[m i?O tQ v M; M; i`QÈ+ M;U+- +?QÎM; i•K ?QÈM; M°B iW iW çQ p T?Q i`QÈ-
T?Q i`QÈ+ K†i- +?QÎM; i•K ç i` M # K†i pÁM; €M? b€M; ?mv i b„+ K½M? HB i i?F
i-M; i?S M, K ôoçM L; mv M Zmv L?`iô T?€T [mv iX \*?d i?`v ?[m i?O GK+ o•M +?Q
[m M; #^av b„+- HU+ ?`T /šM +QÎM; ççB ?`T i?K pÁM; €M? b€M; # Q [m M? p`Q i`Q

oQM; GBM? h¬M +?O +QÎB HçM? K°i iB M; - i?•M ?bM? ç M; tQ v +?mv M +U+ M?
GK+ o•M- ?[m i?O p`M F?ÎB K°i +¶ ?²M; K M; i?QM; i?ª 'M i` M K†i [m M; +-mX G
i?`M?- F?Q iS+ i?¬M T? i` €+ pKi i, M; # H-M K½M? HB it•K i?U+ i?•M i? GK+ o•
i`QM; ;B•v T?9i M`v Mûi K†i M? im`M +O GK+ o•M i?Q€M; [m iB T?šM M°- ç¬B K
[m M; i?"T T?-M i` /` b•K •K [m M b€i oQM; GBM? h¬M +?O # M M; Q`B [m M; +-m

h`QM; HÁM; ++?`M ç°M; oQM; GBM? h¬M +?O +?Êi /•M; H M K°i +ªK ;B€+ #`i iQÎM
i? H` ;b ç½ i?`v iª i?O GK+ o•M +U+ M? M? T?€+? tm`i K°i +?QÎM; 'M H M # K†i [
+?ÊT b€M; h`'M >²M S?M ?B M` - K°i +¶ F?Q iS+ i?¬M i?€M? +QÎM; K½M? tm`i ?
i`QM; M?€v K„i [m M; +-m ç½ #` ç`T pKM X h?`i FBM?- oQM; GBM? h¬M +?O H€+?
M?QM; i?•M ?bM? ç½ #` ?[m i?O GK+ o•M ?`T i`K +-K ;B[ ?Q`M iQ`M F?-M; +| T?

®M; H M FBM? F?OM; p` T?šM M° oQM; GBM? h¬M +?O F`+? HB i i`€M? Mû- +®
i` M iª i?O GK+ o•MX æ€M; iB + GK+ o•M F?¬M; ç +?Q H½Q K°i +Æ ?°B- M?`i +?Q
oQM; GBM? h¬M +?O- ? B +?[h`'M >²M K`m #ç+ +?ÊT b€M; [m M; K M; F€ /` /-M /
L;•M [m M; b€M; `U+ ?²M; [m M; ç°i HB i- K°i i? M? •K H ?®M; T?šM M° F?¬M;
;B[?Q F?¬M; X

o¬ HU+ #m¬M; M; QÎB M; ½ tm®M; ç`i- GK+ o•M H9+ M`v +?•M M; mv M iB m ? Q [m
i?QÆM; p®M ç½ F?¬M; +ÁM K°i +?9i M, M; HU+ T?ÁM; M; UX >Q i i?Î F?| M?¼+- GK
bU #B M ?| i`QM; >mv i i`b ç T?ÁM; oQM; GBM? h¬M +?O b®M; HçB i? K H-M M
F?¬M; i? /B i GK+ o•M F?¬M; i? F?¬M; +ªM? ;B€+ pçM T?-MX

h?ÎB ;B M /-M i`¬B [m - b m K°i ?²B GK+ o•M +ªK i?`v K v K„M pb >mv i i`b F?¬M;
#Ä [m +ªM? ;B€+- #„i ç-m iW iW ?`T i?K M, M; HQÊM; tmM; [m M? #` bmM; HQÊM
a m F?B GK+ o•M M?„K K„i çB m iS+ +?Q çQÊ+ # Q H•m i` M >mv i i`b ?²M; [m M
/B K v m Êi HçB tm`i ?B M H-M M[ i` M K†i [m M; +-m- ?`T i?K M, M; HQÊM; iW [
?Ä /B K ç½ ?`T i?K çQÊ+ K°i M; m²M M, M; HQÊM; HÊM- [m M; ?Q HçB K°i H-M M

>²M; [m M; KçM? /-M- ;B[F?¬M; i`mM; iW iW tm`i ?B M i?•MªM? oQM; GBM? h¬
GK+ o•M ç M; M?„K K„i- i`QM; ç¬B K„i ?mv i b„+ +O oQM; GBM? h¬M +?O H|2 H M
*`i iB M; +QÎB /[iÊM- K°i Hm²M; ?mv iªM? ?QÈM; i?šM; iÊB GK+ o•M- K½M? HB
i-M; ?mv iªM? X

h`QÈ+ F?B #` ?mv iªM? p•v FQM- ? B K„i GK+ o•M pKi KÎ KK+ [m M; ?`K +?S bU
K„i M?bM i?šM; oQM; GBM? h¬M +?OX h`QM; ?²M; [m M; +?ÊT b€M; - GK+ o•M;
imv #`i iY i`QM; Zm, ;BÊB- M?QM; i M?`i ç`M? T?ªB ?Ov /B i M; QÆB5ôX h? M?
HU+ ?mv i b€i +?B F?Q- H`T iS+ #`Q KÁM i?•M i? GK+ o•MX

*ªK ;B€+ çQÊ+ ?mv i b€i +?B F?Q i` €+ p•v FQM tmM; [m M? KbM?- GK+ o•M HB
H` F€ [m €B- H-M M`v ?° i? +?•M F?Q +O +?`M; +?d /mv i`b çQÊ+ i?ÎB ;B M`i i
b€i +?B F?Q ?`T i?m- H`K +?Q +?`M; F?¬M; M; WM; +?mv M ?| +€+ HQçB T?€T [n
T?€T [mv i GK+ o•M KÊB w i?S+ çQÊ+ bU iB M?- +m®B +MM; oQM; GBM? h¬M +?O
i?"T T?-M +` [m €B H`K +?Q +?`M; p¬ T?€T T?ÁM; M; UX

ôhB m iY- F ç€M; +? i H` M; QÆB- M; QÆB ç½ ? B H-M HB M iK+ ?Ov /B i i?•M i
H`K i M; mv M F?Q ççB i`MX G-M M`v i F?¬M; i? i? M; QÆB- M; QÆB ?½v +?m
>| >²M [mv i +O i X h?S T?€T [mv i M`v +| i? ?Ov h?-M /B i hB M- ;B| #` p•v ?
bU T?ªM FQ+? M`Q +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; X E?†+ F?†+XXX H-M M`v i t2K M; Q
h`QM; iB M; +QÎB +m²M; M; çQ oQM; GBM? h¬M +?O F?¬M; M; WM; ;B i, M; +-M; H
p`Q +ªM? pçM FB T #`i T?K+X

*^aK ;B€+ çQÊ+ iQ"Mi?•M +?•M M;mv M #`K'i`'iM? M?- i` Mi?•M ç½ #„i ç-m +|
F?¬M; M;WM; i`"M` M;Q"BF?B M GK+ o•Mi`QM; HÁM; pW ;B"MpW HQX L¶B +
M;"T i`QM; i•K GK+ o•M K½M? HB iF?¬M; M;WM; /•M; H MX L;?2 iB M; oQM; GB
ç„+ w- i`QM; K„i GK+ o•M iW iW H° tm'i K°i +?9i ?²M; [m M;- F?Q iS+ i` €+ v m Êi`
i€M T?€i i`Î HçBX

aQM; i?O +?®M; KçM? tm®M; K†i ç'i- GK+ o•M +'i iB M; `®M; #„M KbM? H M F?
?bM?- GK+ o•M bQM; i?O F?m HQçM i?-M i?€B ;B®M; M?Q T?€i çB M KB M; F
smM; [m M? K°i i-M; ?mv i pK +m²M +m°M #'i iS+ K½M? HB i i`M T?€i?•Mi? GK+
+?`M; +`M; bÊK +`M; i®iX GK+ o•M M?Q #` ;B Ki`QM; #B M F?´- +<sup>a</sup>i?•Mi? `mM
i`QM; p¬i`B p¬; B€+ iW iW T?€i bBM?X

h`QM; K`M ?mv i pK K°i +†T K„i H'T H€M? ?mv i K M; #çQ tç Hm²M; €M? b€M; H
M;Q`B FBM? bÊX E?Q^aM? F?„+ iQ"Mi?•M GK+ o•M ?²M; K M; +?ÊT ç°M;- K°i ççQ
?²M;- Zm, oQÆM; *?B M; B€T tm'i ?B Mi` Mi?•M ?„Mi +?ÊT H|2 [m M; ?Q i` /`
FB K M;•M p M;- iU ç°M; T?|M; H Mi` M çdM? ç-m GK+ o•M M? M? +?|M; tQ v +?

>²M; [m M; +?ÊT H|2- i`QÊ+ M;U+ p` b m HQM; GK+ o•M ?B M? B ç² ?bM? #€i [r
?mv i b„+ +?9 M;[- M;Q`Bi?•M ? B ççQ ?mv i b„+ #€i [m€B tQ v i`ÁM F?¬M; M;WM
+O oQM; GBM? h¬M +?OX æ²M; i?`B K°i ççQ €M? b€M; M;k b„+ +?|B b€M;- +?QM
i?-M #Q ç M; [m v M?[M; pÁM; ç M t2M +U+ M? M? [m M? i?•M GK+ o•M ?ÊT i?`M
b„+ K`K`- /-M /-M +€+? HB pÊB oQM; GBM? h¬M +?OX h` M çdM? ç-m L?Q v EE
h?B M ©M? >mv i J` F?¬M; M;WM; tm'i ?B MiW i` Mi?•M FB K ;B®M; M?Q Km®M

:-K H M K°i iB M; oQM; GBM? h¬M +?O ;B" M /[?ÄB, ôhB m iY- M;QÆB i?"i bU H`
i` Mi?•M M;QÆB i`¬M; ;B®M; M?Q Zm, oQÆM; +?B M ;B€TX æQ+? i?` H` Zm, oC
+|` i` M K†i HçB +| ? B ççQ *?QM? T?^aM •K /QÆM; "€i [m€BX L;Q`B` - H`K b Q
çQÊ+ h?B M ©M? >mv i J`X \*ÁM M[ - i`K ;QÆM; +´ [m€B +O M;QÆB- M| H` i?S;
iS+ i?"T T?-M ç€M; bÊ\ô

G½M? F?®+ M?bM ?mv i ^aM? i`QÊ+ K†i- iQ"Mi?•M GK+ o•M T?€i` F?Q iS+ i` €
h¬M +?O- M;QÆB F?¬M; +^aK i?'v pmB pÊB +m°+ +?ÆB M`v b Q- #•v ;B` ç½ ç M H
E?¬M; b B- i` Mi?•Mi H` Zm, oQÆM; +?B M ;B€T- M;`v ?¬K i`QÊ+ içB hÄ >²M i
i?`M? M M M?Q p`v- i`QM; i?-M FB K H` h?B M ©M? >mv i J` iU M?B M H` /Q i?i
+?Q `ä M?[M; +?¶M;QÆB ;¼B hÄ >²M idM?- S?QM; oQÆM; M? B- >mv i h`b iQ`M
*m®B +MM; i i M GK+ o•M- #•v ;B` ?½v t2K i ?Ov /B i M;QÆB M?Q i? M`QXô

:B[F?¬M; i`mM; iQ"Mi?•M GK+ o•M +?•M M;mv M p" M ?`M? +U+ M? M?- ?mv i b
+?QM? T?^aM #€i [m€B F?¬M; M;WM; +?ÊT H|2- HÁM; [mv i i•K +¬M; FQ+? p•v ?½K
K½M? HB iX "®M # p¬ b® ?mv i b„+ [m M; K M; ç M t2M [m M? i?•M GK+ o•M- i
?mv i b€i +?B F?Q /Q +?`M; iQ"MHU+ i?Bi`B M ôh?B M æ` o¬ \*U+ô içQ i?`M?- M
M;Q`B GK+ o•M +^aK i?'v i? HU+ #^aM i?•M +U+ F€ bmM; K½MX

3NX >²B 3N @ a€i h•K aÆ h?`M?

h?W H9+ M,M; HQÊM; +O GK+ o•M +?Q iÈB KS+ i°i çdM? H½Q iQ"MHU+ i'M +
T?^aM FQ+? T?€i Mi? +¬M; +O +?`M;X >mv i ^aM? +?ÊT ç°M;

M?Q Km¬M p`M çÊi b|M; +m°M +m°M i` Mi?•M GK+ o•M F?¬M; M;WM; F?ÎB T?K+X

Gm²M; b€i F?Q i` €+ M?Q Km®M HB m KçM; tmv M [m HÈT T?ÁM; M;U M?`K ?9i +
?mv i b„+ H|2 ?`M [m M;- i` M;QÆM; K†i M? im'M +O GK+ o•M tm'i ?B M Mûi +Q
iQ"MHU+ ?'T i?m ?mv i b€i +?B F?Q tmM; [m M?X L;Q`Bi?•M +?QM? T?^aM •K /Q
[m M; K M; H'T H€M?- T?€i` ? B +¶ €M? b€M; [m, #Q K°i ?²M; K°i ç2M i?`M? ?
i`QÊ+ K°i b m i?m ?9i i?•Mi? oQM; GBM? h¬M +?OX h` M çdM? ç-m L?Q w i?-M
+MM; pÊB pB + GK+ o•M ?'T i?m ?mv i b€i +?B F?Q h?B M ^aM? >mv i K` +kM; ?B

LÆB M;U+ Zm M i?B M L?Q w FQM? tQ v i`ÁM T?Q i`QÈ+ T?€i tm'i K°i çQ M;k i
i?•M #„M i?ŠM; p`Q i-M; ?mv i pKX _®M; H M K°i iB M; FBM? F?OM;- GK+ o•M #
+?S ?mv i iBM? b€i F?Q # M M;Q`B +¬M; FQ+? iQ`M i?•M +?'M ç°M; K½M? HB i
GBM? h¬M +?O FBM? M° p¬ #B M- /QÈB i? +¬M; M;k i?ªB [m M; ?Q i?¬M i?€M?-
v m çB M? M? +?|M;X *ªK ;B€+ çQÈ+ M;mv ?B K H•K ç-m- oQM; GBM? h¬M +?O i?
?| i?`M? K°i çQ`M ?Ä /B K ç°M; i?•M #„M i?ŠM; ` M;Q`BX

*'i iB M; +Q`B •K b•K- ?mv i b„+ #€i [m€B i`QÈ+ M;U+ GK+ o•M #çQ T?€i K°i çQ`M
+?9 iW i`QM; #€i [m€B #„M ` X *?d i?'v ?mv i +?9 ;B[F?¬M; i`mM; ?bM? i?`M? K
i`B 9T i`¼M oQM; GBM? h¬M +?O +?m`M #` +?çv i`®M p`Q i`QM;X Zm M i?B M L
i`QÈ+ M;U+ GK+ o•M F?ªK p`Q +?QM? ;B[çQ ?mv i b„+ #€i [m€BX h` M K†i #ªQ
?Q p,M i?¬M #Q iU ç°M; T?•M F? B +?B m i?ŠM; K°i çQ`M M;k i?€B F€ [m M; p¬
p`Q # M i`QM; H`K oQM; GBM? h¬M +?O T?ªB F?¬B T?K+ HçB #ªM i? X

:B[F?¬M; i`mM; iQ`M i?•M GK+ o•M ?²M; ?„+ [m M; ?Q +?ÈT H|2- #€i [m€B i`Q
b„+ ç€M; bÊ- #€i [m€B b m HQM; T?€i tm'i ?„+ b„+ T?®B ?ÈT pÈB M;k i?€B [m M; ?
i?¬M F€ [m, /`X

S?Q i`QÈ+ i?•MªM? +?`M; K°i çQ`M ?Ä /B K ?mv i ?²M; i`QM; i'K ?mv i b„+ H p
+¬M; FQ+? KQM; Km®M ç`Q i?Q€iX h? M? •K [m, H FBM? F?OM; p M; p¼M; K M
#B M i`M M;`T +ªF?¬M; ;B MX

ôGK+ o•M- M;QÆB i?U+ ç€M; +? iX h TªB ;B i #`M; çQÈ+ M;QÆB- i F?¬M; i?
F?¬M; # Q ;BÌ ;B i çQÈ+ i - #•v ;BÌ +?QM? i b) i?m i?“T M;QÆBXô h`QM; iB M; ;-
+O oQM; GBM? h¬M +?O KK+ [m M; H|2 iB Q€M ?”M M?bM GK+ o•M ;B®M; M?Q I

*'i iB M; +Q`B H½M? F?®+- iQ`M i?•M GK+ o•M b€i F?Q K”i #® ?B M `ä p i` €+ [I
+?O i`QÈ+ K†i GK+ o•M +'i ;B¼M; HçM? #,M; , ô:B i i \ æ€M; iB + M;QÆB ç½ #Ä
+?W bBM? H° +?Q M;QÆB H-M M`Q M[X ”•v ;BÌ ?½v t2K +?Q F„- i +| çO M,M; H
?²M tm'i [m, i?¬M i`m5ô

aQM; i?O #„i [mv i i`QÈ+ M;U+- iQ`M i?•M GK+ o•M +?ÈT H|2 €K ?²M; ?mv i [m M;
K°i +¶ +Q`M; F?Q p¬ #B M #çQ T?€i +m²M; /½ çO bS+ ?Ov i?B M /B i ç` X

*ªK ;B€+ çQÈ+ M;mv ?B K iÈB ;¬M- i`QM; +†T K„i i` €+ +O oQM; GBM? h¬M +?O
[m M; K M; #B M ?| #'i ç`M?X Zm M b€i GK+ o•M i`QÈ+ K†i- H½Q ?B m `ä i?B ;B
F?¬M; +ÁM çO ç #ªM i?•M KbM? +| i? HU +?¼MX L?½M i?¬M i`¬M; i`M M?ŠM- H
H M i`QM; €M? K„i- F?QªM; i?B ;B M i®B M;mv ?B K M`v +m®B +MM; H½Q +kM; c

L? M? H° tm'i K°i +?9 iKB M +QĐM;- i`QM; +?ÈT K„i M?½M i?¬M oQM; GBM? h¬M
F?®+X hQ`M i?•M ?Ä /B K +?ÈT ç°M; H½Q M? M? +?|M; ?| i?`M? K°i ç| ?mv i
?Q +€M? ?mv i ?²M;- M?` ?Q ç2M imv M H'T H€M? F?Q iS+ [m, #Q i` €+ p¬ #B M
p-M; ?mv i [m M; i` M /QÈB M? M?`M; # v HB M;- +?mv M ?QÈM; /B ç°M; F?¬M
ç°M; i`QM; p-M; ?mv i +¬m- ?²M; HB M HQm HçB p¬ b®ªQªM? ?ÈT i?`M? K°i F i
H”T pÈB # M M;Q`BX \*?ŠM; # Q H•m ?bM? i?`M? F i ;BÈB ?Q`M ?ªQ- +?d i?'v ?²
ç°i M?B M #B M K'iX

h` M i?•M GK+ o•M ?mv i +?9 ?²M; [m M; F?¬M; M;WM; #„M ` # M M;Q`B- b„+ K`n
?²M; b M; ç2M- +m®B +MM; iQ`M #° +?mv M ?| i?`M? ?„+ b„+X *?d i?'v ?„+ b„+
i?•M GK+ o•M #` K°i i-M; T?M +?9 ?„+ b„+ p•v [m M?- içB #€+? ?°B ?mv i ;B[çdM
iB m ç Q /`B +?WM; # i'+ T?B i?ŠM; H M F?¬M;X J°i ç Q tm'i` F?¬M; F?Q tmM;
K°i +¶ •K ?`M p¬ #B M K M; F?Q iS+ ?Ov /B i pçM p”i i`M M;`T +ªF?¬M; ;B MX

GK+ o•M /QÈB bU T?šM M° +m®B +MM; i?B i`B M tm'i` .B i ?²M ç Q- .B i ?²M ç Q
b„+ [m M; i`K M?^K i?ŠM; oQM; GBM? h¬M +?O ç M; #` p•v F?®M # M i`QM; #` tn
i`K +?S ç-v F?Q iS+ ?Ov /B i bmm; K½M iB T+”M ?²M; HB M i?b ?²M; HB M H”T

h•K Hw +?'M ç°M;- +?`M; F?¬M; iQÎM; iQÈM; çQÈ+ oQM; GBM? h¬M +?O /QÈB çÁ
FQ+? +Q`M; ççB +O KbM? HçB +| i? #'i M;| +?çv i`®MX

v MB K +?mv M ç°M;- GK+ o•M #„i ç-m i`mv ibK +?¶ ~M i?•M +O oQM; GBM? h¬M
K„i GK+ o•M F?QªM; # i' + +?Êi +?ÊT H!2 [m M; ?Q - K°i ç! ?mv i b„+ ?²M; HB M
tm'i ?B M i`QÊ+ K„i +?`M; X S?€i iB M; +Q!B •K H½M?- i? M? •K oQM; GBM? h¬M
H M, ôhB m iY- H` /Q M; QÆB #S+ i - i Km®M M; QÆB b®M; F?¬M; çQÊ+ v M´MX
i? M; QÆB- M; QÆB T?ªB +?`T M?`M bU b B F?B M +O i - +?`m K iQM? +O i p
çQÊ+X E?†+ F?†+- F?†+ F?†+XXX5ô

h?W H9+ GK+ o•M ç M; +ÁM FBM? M; ç+- ?²M; HB M i` €+ M? M? +?|M; ?| i?`M?
i?ŠM; p`Q i?B M HBM? +O GK+ o•MX h•K Hw +?`M ç°M; KçM?- GK+ o•M F?¬M; +
ç`M? iQ`M HU+ T?ÁM; M; UX *?d i?`v +?`M; iQ`M i?•M FBK [m M; H!2 b€M;- i?B
T?€T [mv i p[M; +?„+ #ªQ p i?•M KbM?X hmv M?B M çB m H`K GK+ o•M i?`v ?QªM
F?Q i?-M F€ p¬ #B M H` F?„+ iBM? +O +€+ HQçB i` €+ HçB i`Î M M p¬ i€+ /KM;
?mv i HB M iB M M?`T p`Q i`QM; i?•M i? X

h`QM; F?QªM? F?„+ M; mv ?B K GK+ o•M i?m ?²B .B i ?²M ç Q- M; ²B i¼ i?B M iQ
oQM; GBM? h¬M +?O- ?v p¼M; i`K+ tm'i ?„M i ` M; Q`B i?•M i? X hQ`M i?•M +?
+?mv M ç°M;- M? M? +?|M; im-M ?Q`M +?mv M ç´B +€+ HQçB T?€T [mv i F?€+ M
iB M GK+ o•M bY /KM; S?`i K¬M ôh•K i?B M #'i /B i [mv i ô #ªQ p i•K Kç+?- b m
?mv M HB i i?B M ççQô H`K +?O- #„i ç-m `Y bç+? F?Q iS+ i` €+ i`QM; FBM? Kç+?
L?Q; B ô>çQ M?B M i?B M +QÆM; ô T?€T [mv i #„i ç-m #S+ #€+? oQM; GBM? h¬
?¼+- L?Q; B ô>çQ M?B M i?B M +QÆM; ô i?`M? iUm i®B + Q ç½ ççi ç M KS+ +ª
HQçB T?€T [mv i GK+ o•M bÎ ?[m H` T?€T [mv i i?m-M +?QM? /QÆM; +QÆM; i®
ç` +?QM? F?Q

M i`QM;- +| i? +? M; U çQÊ+ K¼B i` €+X

oQM; GBM? h¬M +?O iB M M?`T # M i`QM; +Æ i? GK+ o•M- w M; ?o ç-m iB M +C
M; mv M i?-M b m ç! F?®M; +? i?•M i? w +?Q +O +?`M; X hmv M?B M K°i M; Q!B #
T?€+? +| i? im Hmv M tm'i # M; mv M i?-M- M?QM; GK+ o•M H` M; Q!B ç†+ #B i i?
T?€+?- #ªM i?•M F?¬M; ;B®M; M?[M; M; Q!B F?€+X oQM; GBM? h¬M +?O iB M M
+ªK; B€+ çQÊ+ ? B +´ F?Q iS+ ?Ov /B i +Q!M; ççB bmM; K½M +?B K +S p[M; +?„-
æ®B pÊB ? B +´ F?Q iS+ M`v i`QM; iB K i?S+ oQM; GBM? h¬M +?O +| +ªK; B€+ +U
/€K iB T+`MX

h`€M? t ? B +´ F?Q iS+ oQM; GBM? h¬M +?O #„i ç-m ?QÈM; iÈB ? B M; mv M i?-
#S+- w ç`M? +?B K +S +?9M; X h`QM; ? B M; mv M i?-M K°i H` #ªM K M? M; mv M i
[mªM i`i +ª+ €+ pB + i`¼M; v m- +€B FB H` T?| M; mv M i?-M +?O [mªM?d M° €B ©
h¬M +?O M?•M pb ;?ûi ?`M GK+ o•M HU +?¼M iB M +¬M; i`U+ iB T +?QM? M; mv
HBM? ?„MX L; mv M pb oQM; GBM? h¬M +?O iQ`M i?•M b€i F?Q H,M; H - M; Q`B`
Km®M +?B K M; mv M i?-M +?QM? +O GK+ o•M- b m ç! çQ GK+ o•M p`Q pÁM; H
pB M F?¬M; # Q; B! i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O H½QX GK+ o•M iQ`M i?•M +?`M
oQM; GBM? h¬M +?O i•K Hw pçM T?-M FBM? ?½B H`T iS+ iQ`M HU+ T?ªM +¬M; X
J i¬M; ôh•K /K+ p¬ M; •Mô T?€T [mv i- iBM? i?-M # M #d FB M M; ?` ?ÆM M; Q!B
M; Q`B` HçB i? K ôh?B M ç` p¬ +U+ô +¬M; ?B m i?-M F€ M M iBM? i?-M +?`m
bU T?ªM FQ+? MÆB +?`M; ç†+ #B i K½M? HB iX h`T i`mM; iBM? HU+- iQ`M #° w M
GBM? h¬M +?O i`QM; i?iB ;B M M? M? M?`i- #S+ i`K oQM; GBM? h¬M +?O F?¬M;
M[X

hçB a M? iY; B M- ? B # M iQ`M HU+ ç®B F?€M; X GK+ o•M i¼ i?B M i` M K†i ç'i-
M; mv M i?•M ?bM? T?B m T?M içB F?¬M; i`mM;- [m M? i?•M +?ÊT H!2 [m M; ?Q
?Q`M iQ`M ?½K M?`T F?¬M; HBM? +?B +ªM?- i•K Hw F?¬M; M; Q`B w MB K #S+ t
` F?¬M; +| +?9i +Y ç°M; M`Q F?€+X aQM; T?QÆM; i`ªB [m p¬ b® H-M F`+? +?B
`ä KçM? v m- GK+ o•M /U p`Q /` HU+ iBM? i?-M +Q!M; ççB +Q!M; ?`M? #S+ tm'i
KB M +QðM; ` F?ÄB w MB K- ?B M `ª # M M; Q`B i?B M HBM? +O GK+ o•MX

hW t M?bM HçB i?`v i?-M i?€B GK+ o•M i?`T T?-M +´ [m€BX h` M; QÆM; K†i M
HBM? +€B ?B M `ª K°i ç! HB M ?Q K`m ?mv i ?²M;- ç•K tmv M [m / i?`i ?B M /B

+?d K°i i'+ i`QM; bm®i M?Q M;¼+ - +€M? ?mv i ?²M; pÈB M?` ç2M imv M i?"T T?•
?B M içB +?ÈT H!2 [m M; K M; i" /`- iQ`M HU+ ç F?€M; HU+ +¬M; FQ+? +Q!M; çç
h`QM; F?¬M; i`mM; p M; p¼M; iB M; i?ûi F?¬M; + K i•K +O oQM; GBM? h¬M +?O i
i?"i ç€M; +,K ?"M5 h F?¬M; i? M?QÊM; #° ç M;QÆB çQÊ+ M?Q w- i M?'i ç`M? i
+? iX L;QÆB ?½v çÊB t2K- ?½v çÊB t2K5ô G!B H½Q pW /Si- i?-M b„+ GK+ o•M #
i?•M i? F?¬M; M;WM; tQ v i`ÁM i`QM; F?¬M; i`mM;X

h`QM; pÁM; tQ€v GK+ o•M HB m +? i T?ªM F?€M; HçB oQM; GBM? h¬M +?O- +® ;„
ççB ;B®M; M?Q #ªM i?•M #` ?½K MÆB ç` M;K+- iQ`M i?•M `mM; ç°M; F`+? HB iX
?bM? GK+ o•M i`QM; H9+ p¬ w ç®B /B M pÈB >mv i i`b i?-M #Q ?Q†+ /Q i?B M w-
>mv i i`b i?b # ç! ?mv i HB M i` M >mv i i`b ç°i M?B M i,M; i®+ tQ v i`ÁMX S?Q
+?ÈT H!2- i` M ?mv i +¬m [m M; ?Q ççB i?`M?- K°i ççQ [m M; i`K ?mv i b„+ M?`
;B[?²M; HB M i` €+ MÆB i?B M HBM? +€B +O +?`M;X

*! bU pB M i`Ê +O ?mv i b€i +?B F?Q- iS+ i?b i?U+ HU+ oQM; GBM? h¬M +?O i,M
?Ov i? +¬M; +O GK+ o•MX S?€i+Q!B çB M +m²M; oQM; GBM? h¬M +?O i?W i?„M
iÈB- M; v H"TiS+ M?"T p`Q i`QM; w MB K +O GK+ o•M- K°i H¬M M[T?€i ç°M; iB
i?-M +?QM? +O +?`M;X hQ`M i?•M GK+ o•M M;ki?€B [m M; ?Q ççB i?`M?- HB m
T?ÁM; M;U p[M; +?„+ M;„M H½Q HçB içB H®B p`QX

J°i H¬M M[bQM; T?QÆM; `ÆB p`Q iB M? i? ;B^M; +Q F?¬M; ? M?QÊM; #° HšM
[m # Q H•m- oQM; GBM? h¬M +?O i?'v KK+ çQ+? F?¬M; ççi çQÊ+- ?B m `^M; GK-
+Q!M; ?`M? +¬M; M?"T M;mv M i?-M +?QM? +O ?„M t2K` F?¬M; +! F?ª M,M;X v
h¬M +?O Mªv bBM? i` MB K- i?m ?²B +¬M; FQ+? i?bM? HbM? [m v M;QÊ+ i? +¬M
+O GK+ o•MX .Q tm'i ?B M bU pB + M;Q`B w ç`M?- H9+ M`v iQ`M iBM? HU+ GK+
M;mv M i?-M- F?B bU pB + tªv ` / /`M; #` oQM; GBM? h¬M +?O +¬M; T?€ T?ÁM;
_®M; H M çB M +m²M;- GK+ o•M i•K i`Q T?šM M° p¬ #B M H"TiS+ [m v ç¬m #S+ tr
M?B M H¬M M`v /Q iB M +Æ ç½ K'i- HçB i? K oQM; GBM? h¬M +?O i?U+ HU+ +Q!
+€+? M`Q #S+ tm'i H½Q i X a•m i`QM; i•K i`Q- oQM; GBM? h¬M +?O ç„+ w +Q!B M
i•K HBM? GK+ o•MX

ô:B!ç•v- i #„i ç¬m T?€i ç°M; i` €+ +?B MB K i`QM; i•K M;QÆB- +?Q M;QÆB ?½K M
i`Î HçB M?•M ;B M b) i`Î i?`M? F i?M +O i'i +ª K¼B M;Q!B- F i+K+ M;QÆB b) K
GK+ o•M- +m°+ b®M; +O M;QÆB ç!- F?†+ F?†+5ô h`QM; i? M? •K +m²M; iB m o
i?•M ?mv i b€i +?B F?Q t•K M?"T p`Q i`QM; w MB K- H`K w MB K +O +?`M; #„i ç-
ªªK ;B€+ çQÊ+ i•K i`Q `mM; +?mv M- M?[M; iB i` €+ +?B MB K M?Ä #û #„i ç¬m /•
bY /KM; S?"i K¬M T?€T [mv i #ªQ i`K i•K i?-M i`M HU+ #ªQ i`b bU #bM? ioM? i`Q
F?QªM? F?„+ FBM? Kç+? iQ`M i?•M GK+ o•M ç½ `M i`M; ?mv i b€i +?B F?Q- /QÈB
h¬M +?O ç½ ç°i T?€ [m bU €T+? +O GK+ o•M ç M; K½M? HB i #çQ T?€iX

GK+ o•M iQ`M i?•M ?²M; [m M; +?ÈT ç°M;- K°i +¶ F?Q iS+ i` €+ +Q!M; T?€+? T?€
i``M M;"T +ª i?B M ç` X h`QM; €M? ?²M; [m M; +?ÈT H!2- Zm, oQÆM; +?B M;B€T
i` M i?•M [m M; ?Q HQm +?mv M- i-M; i-M; ?²M; [m M; /QÈB bU i€+ ç°M; +O F?
+?!M; +?mv M ?! i?`M? b„+ €K ?²M;X h` M çdM? ç¬m h?B MªM? >mv i K` i`QM; h
•K ;¬K`9 ç-v pmB KWM; i? ?B M i?"T T?-M FQ+? ç°M;X

h?-M b„+ #B M ç`B GK+ o•M iQ`M HU+ /mv i`b K°i H¬M +m®B M?QM; +m®B +MM
MB K i` €+ +?B K +S- i`QM; F?QªM? F?„+ +?`M; #B M i?`M? K°i €+ K X aQM; M?
K`m K°i ?²M; K°i ?„+ i?"i i` €+ pÈB KK+ [m M; H'T H€M? •K b•K F?OM; #®X aQM
ç¬m H M i`!B ;¬K`9- +?•M M;mv M iQ`M i?•M +Q!M; K½M? #çQ T?€i M?Q Km®M
+?ÈT K„iX h`QM; i? M? •K +m²M; ?®M;- i?•M i? GK+ o•M +?mv M ç°M; tmM; [m M
i?•M ;B®M; M?Q çB M +m²M; ?bM? /çM; +U+ F?OM; #®X

E?B GK+ o•M ç M i`QÈ+ i?ç+? iQÊM; +´ [m€B- ?[m i?O K°i +?Q!M; p¶ M; v i` M i`
iQÊM; M?Q Km®M ?Ov /B i M; v H"TiS+ p"i +´ [m€B p` ç€M; ;?ûi ç!X *! H) /Q p¬
ç`M? F?¬M; `ä ``M;- ç M H9+ oQM; GBM? h¬M +?O T?€i ;B€+ ?`M? ç°M; +O +?

M; ,M i`Î M?QM; F?¬M; +ÁM F`T M[X GK+ o•M i`QM; H9+ T?šM M° K°i +?QÎM; ç€M
M;m²M +?•M M;mv M +QÎM; ç¢B H`K +?Q M| / /`M; pĐ i MX

ôæWM;- çWM; çKM; p`Q ?„M5ô h? M? •K +O oQM; GBM? h¬M +?O ;`Q H M FBM?
T?Q i?¢+? iQÊM; F?„+ ?bM? G [m, ç°i M?B M T?K+ ?Q¢i- ?[m i?O ?mv ç°M; +U t
GU+ ç•K i?`i K½M? HB i H`K +?Q GK+ o•M ç m çÊM- i`QM; HÁM; +?`M; Mªv bBM?
M?[M; +Wm ?`M i` €+ M?`M +?bKX S?šM M° i`WM; K„i M?bM G [m,- GK+ o•M iB M

h?•M ªM? +?ÊT ç°M; GK+ o•M +MM; H [m, ;B Q +?B M F?¬M; M;WM;- T?€i ?B M i
+QÆM; ?Q`M iQ`M F?¬M; #`ªM? ?QÎM; #ÎB +¬M; FQ+?X L?QM; ç€M; bÊ M?`i H`
K M; ?²M; HK+ H K ?`K +?S # HQ¢B HU+ HQÊM; F?€+ M? m H`K HÎ HQûi M?[M;
M;WM;- GK+ o•M i`QM; +ÆM #¢Q M° F?¬M; FB K bQ€i çQÊ+ w i?S+ /Q ?½K M?`T
F?¬M; i? K i`€M? Mû- h?¬M FB K L?Q w T?®B ?ÊT F?Q iS+ h?B M ªM? >mv i K`i`
+?B M ç`mX

:¬K H M K°i iB M;- G [m, pmM; +U tQ iQ`M HU+ T?ªM FQ+?- bQM; T?QÆM; H`T i
ç`m F`+? HB iX .¬M /¬M i`QM; +ÆM #¢Q M° GK+ o•M #S+ HmB G [m,- iWM; #QÊ-
hU ?²+ªK ;B€+ çQÊ+ M;mv ?B K- i`QM; F?QªM? F?„+ +U tQ i`QM; ?[m i?O G [m
+O GK+ o•M- MY KªM? ?„+ b„+ M;¼+ T?M i`QM; iª i?O p¬i? M? p¬iS+ M?`K M;U

ôGmB M? M?- M? M? H M5 E?¬M; ç +?Q p`i FB çKM; p`Q M;QÎB- M? M? M`Q5ô
+?O #'i M;Î T?€i tm'i iB M; F m ?QªM; bÊ- i?9+ ;BK+ GK+ o•M Mû i`€M? M; v H`T
K†+ /M Km®M i`€M? +kM; F?¬M; çQÊ+ /Q #` ?[m i?O H [m, ?`T i`K p[M; +?„+ - ?Q
HmBX

>„+ b„+ [m M; ?Q +?ÊT H|2- MY i`K M;¼+ T?M i`M M?šM `M ;B[M;U+ GK+ o•MX
ç°M; #` K°i +¶ HU+ ?9i ?mM; K½M? ?`T i`K- +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç M; ?`T i?m K¼E
ç€M; bÊX L?bM tm®M; i?`v ?„+ b„+ M;¼+ T?M MÆB M;U+ H`T H€M? [m M; ?Q - ç
HQÊM; i`QM; +Æ i? +?`M;X *®; „M; i`€M? Mû- i`QM; +†T K„i ?mv i ?²M; +O GK
+Wm ?`M i`WM; K„i M?bM ?[m i?O G [m, ç M; i`M M?šM iQ`M HU+ €T M;¼+ T?M t

*`i iB M; +QÎB •K b•K- # K„i H [m, ç²M; i?ÎB t¢ tm'i [m M; K M; ç€M? p`Q ;B[i?•M
;B€+ çQÊ+ F?Q iS+ i` €+ F?OM; #® iB M M?`T i?•M i? - GK+ o•M i?¬M b„+ #B M
;`Q i?ûi K½M? HB iX GK+ o•M ç M; #` ?„+ b„+ M;¼+ T?M MB K i`K p[M; +?„+ F?¬M
i?ÎB i`QM; i•K i`Q GK+ o•M- oQM; GBM? h¬M +?O ?bM? M?Q F?¬M; çQÊ+ `M- H½Q
b„+ M;¼+ T?M T?€i` iB M; F m i?ªK HB iX

h`QM; +ÆM M;mv ?B K- M?½M i?¬M i` €+ GK+ o•M ç°i M?B M i?Q€M; [m K°i +?9i
Êi iQÎM; ç½ [m M i`QM; F?QªM? F?„+ i€B ?B M i`H¢BX JB M; F?) +QÎB- F?m¬M
#®- iª i?O +?mv M ç°M; `M K°i +?QÎM; i` M i?•M G [m,X *?d i?`v M;•M [m M; +?Ê
H`T H€M? [m M; K M; i?¬M #Q i`QM; +?ÊT K„i ?| i?`M? ? B +` iU b€M; +?|B `M i¢
H M FBM? F?OM;- iQ`M i?•M G [m, [m M; ?Q +?ÊT ç°M; KB M +QĐM; i`€M? MûK
+?|M; ?| i?`M? K°i ç¢Q F?Q i? ?„+ b„+ # v i?šM; ç`Q i?Q€iX

ôh`M ?²M tm'i- [m, HBM? F?|+ô #`i F€ ?²M T?€+? +O +€+ HQ¢B /` p`i F?B ;†T h`
F?¬M; +| F?ª M,M; T?ÁM; M;U- +m®B +MM; M m F?¬M; ç`Q i?Q€i i`i #` ?Ov /B i im
i?•M +?`M ç°M;- i?•M i? GK+ o•M i?Q€i F?ÄB ?„+ b„+ M;¼+ T?M i` €+ - HMB H¢B
M^K i` M K†i ç`iX >mv i [m M; +?Êi`M- GK+ o•M i¢K i?ÎB +| çQÊ+ +?9i idM? i€Q-
HQÊi [m i?2Q €M? K„i H|2 b€M; +O +?`M;X

h?¬M b„+ #B M ç`B- GK+ o•M w i?S+ çQÊ+ #ªM i?•M #` oQM; GBM? h¬M +?O t•K
M?`T K X v MB K pW +?mv M +?`M; +?Êi M?È iÈB K°i p`i- +`T i®+ M?•M +Æ ?°B
i`QM; M;QÎB` p`i +| çQÊ+ i¢B •K h?B :B M +¬K i`QM; i v- +?QM? H`L;¼+ #Q+? i?
>[m i?O M„K +?†i M;¼+ #Q+?- KK+ [m M; GK+ o•M ?QÊM; i?šM; [m M b€i T?Q i`Q
çQÊ+ bU ?¶ i`Ê +O +` i? M? HQÆM; +?B F?Q p¬ #B M K½M? M?B M i?¬B ç°M;X h
HQÆM; +QÎM; ç¢B i?2Q FBM? K¢+? iQ`M i?•M M? M? +?|M; HQm +?mv M- M?[M
+?B F?Q p®M F?¬M; i? `M M€m H`T iS+ #` i? M? HQÆM; +?B F?Q +QÎM; ç¢B €T

> B +?•M i¼ /QÈB ç`i- iQ`M i?•M GK+ o•M +?•M M;mv M +`T i®+ p`M +?mv M iQ`M

+| i`QM; FBM? K¢+? tm®M; X a m F? B i`ªB [m K°i i?`B ; B M /`B- M?`b U i`Ê ; B9T +
çQÊ+ i` €+ F?Q iS+ ç M; /•M; i``Q i`QM; KbM?X G9+ M`v- GK+ o•M #„i ç-m [m v b
h¬M +?OX h? M? HQÆM; +?B F?Q i?-M Fb p¬ #B M T?®B ?ÊT pÈB h`'M >²M S?M
+?|M; iB M #S+ ç¢B M½Q +? i`K oQM; GBM? h¬M +?OX

hB T t9+ bÆ #°- GK+ o•M [m M b€i T?€i ?B M oQM; GBM? h¬M +?O i?U+ HU+ ç¢B

E?¬M; #B i ?mvM? +| #^M; HÁM; ?ÊT bS+ +MM; M? m ç®B T?| pÈB FB T M¢M i`QÈ
GB m hBM? >²M HB + M?bM EB K o¬ i`-M i`-K iQ bmv M; ?o ?²B H•m KÈB ç€T H¢
i`QM; HÁM; B M'v ç m #B i M?QM; F?¬M; ?B m M m ?ÊT H`K K°i i?b B b) H`K +
M; QÌB `²B H½Q /WM; €M? K„i H¢B Î hY .QÆM; +?•M M?•M ` w /Á ?ÄBX

*?•M M?•M +QÌB M? +i iB M; , ôæB K M`v /Q i?`M? w ç¬B # M i?¬B- i®i M?i F?
F?¬M; +ª ? B +kM; F?¬M; çQÊ+ HÊB H°+ ; bX " M i ?B M i?ÌB GK+ o•M H`K +?O M
F?B ?ÊT M?i ?„M b) H`K +?O bQ€B +ÁM #^M; F?¬M; i +kM; F?¬M; KB M +QÐM; X

L?bM i?'v €M? K„i EB K o¬ h`-M i`Î M M H¢M? HMM; - GB m hBM? >²M #'i ; B€+ i?Î
+?•M M?•M M|B iB T, ôo`Q H9+ [m M i`¼M; M?Q p-v +?9M; i F?¬M; M M i` M? Hn
çB M[i?b +kM; TªB ?Q`M i?`M? bS K¢M; X ob ç¢B bU M M; mv M?•M ; B M +?9M;
; BÌ M; QÆB M|B t2K +?9M; i M M H`K ; b #QÊ+ iB T i?2Q\ô

GÌB M|B pW /Si i?b K¼B M; QÌB ç m [m v b M; M?bM GK+ o•M- +?`M; i?'v p`v i`-K
+i iB M; , ô>B M ; BÌ K¼B M; QÌB M M i` M? i?O i?ÌB ; B M M ; ?d M; ÆBX L?•M H9+ M
+?mv M `²B B +| w FB M ; b +S M|BX *?mv M i?S M?i p iB M? ?bM? Zm, pU+ - i +
Zm, pU+ +| iÈB M, K ; B M- M; Q¢B i`W >„+ >`- •K h?B- o¬ >²M +ÁM +| ? B ; B M F?€
hY ; B MXô

æ²M; i? M? FBM? M; ¢+- i?¬M b„+ K¼B M; QÌB ç m #B M ç´B pb F?¬M; M; Ì MÆB M`
S?QM; K m KB M; ?ÄB, ôGK+ o•M ?mvM? K m M|B +?Q K¼B M; QÌB #B i ? B ; B M
+?9M; i i`QÊ+ ; BÌ +?Q ? M; ?2 [m \ô

GK+ o•M HB + EB K o¬ h`-M KB M; pšM i?ªM M?B M M|B iB T, ôh +?Q iWM; ç M
ç| M^K i` M |GBM? çªQ i`QM; Zm, ?ªB p` +kM; +?QM? H` K°i i`QM; i K ç¢B imv i ç
>²M i`bX \*ÁM aBM? hY ; B M M^K /QÈB ç€v >mv i i`b i` €+ i¢B o¬ >²M ; B M- F?B ç|
aBM? >²M ; B M +ÁM i M?`T hY >²M ; B M- çB m M`v o¬ h`-M ?mvM? M?i ç`M? ?B

.Q HÌB M|B +O +?`M; M M K¼B M; QÌB [m v b M; EB K o¬ h`-M +?9 KK+ /Á ?ÄB M
M?[M; ; b i¢B MÆB ç|X h?'v p`v EB K o¬ h`-M i`-K ; B¼M; M|B, ô\*?mv M M`v [ma F
M?`T aBM? >²M ; B M M?QM; MÆB ç| +U+ F€ ?mM; ?B K- M; mv +Æ i`MM; i`MM; F?
i?Q€i ?B K- +m®B +MM; +kM; i?Q€i F?ÄB aBM? >²M ; B M +?d ç€M; iB +H` F?¬M
+¬M; p¬ Q+?X E?¬M; #B i GK+ ?mvM? +| T?€i ?B M ; b- +?„+ +| i?m ?Q¢+? HÈM T

GK+ o•M ; "i ç-m +ªK i?€M, ôhY >²M ; B M ç9M; H` MÆB ç M?i i` €+ i`QM; Zm, pU
#Q K`iX h Î MÆB ç| ; †T TªB K°i i M [m, p`i +U+ F€ HÊB ?¢B p` +?QM? KB M; ?„M
i`QM; ç| +| MÆB ?¢ H¢+ >| >²M i`bXô J¼B M; QÌB M; ?2 tQM; ç m #B M ç´B b„+ K
çÊB +?`M; M|B iB TX

hY .QÆM; +?•M M?•M i`-K ; B¼M; M|B, ôGK+ o•M +QM ç½ ibK ` MÆB ?¢ H¢+ +O >
i #B i ç +ÁM i?QÆM; M; ?` F b€+? H`K b Q iB M M?`T >| >²M i`b i?m ?²B S?QM;

ôh?2Q M?Q +QM çQÊ+ #B i i?b >| >²M i`b F?¬M; M^K i`QM; # i?`M? +O Zm, pU-
Zm, pU+ i K ; B M- M; ?2 M|B MÆB ç| +| i M H` hm G H•K K` +?d `B M; pB +Km®M
çÆM; BªMX >B M ; BÌ +?9M; i +ÁM F?QªM; i€K M; `v iQM? ` +| i? çO i?ÌB ; B M
F?B i?U+ ?B M- ç imv i ç®B +?„+ +?„M i?`M? +¬M; i`QÊ+ iB M +?9M; i TªB M„K
çÊB i?ÌB +Æ i?m`M HÊB M?i ?¢ i?OX \*?9M; i TªB ` i v H` i`9M; çQ+? M m F?¬M
T?ÁM; M; U i?b K¼B M; QÌB H•K p`Q i? [ma #'i ç`+? +?9M; Xô oW M|B GK+ o•M pV
b„+ +O iWM; M; QÌBX

hY .QÆM; +?•M M?•M ; "i ç-m i€M ç²M; , ôGK+ o•M M|B `i ç9M; - pW [m +?9M; i
i?QÌM; `ÆB p`Q i? #` ç°M ; †T M?B m ?B K +ªM? #m°+ TªB i`®M +?çvX G-M M
çQÊ+ K°i FQ+? i' i?„M; - M m F?¬M; ç`+? M?•M i, M; +QÌM; T?ÁM; M; U i?b pÈB H
F?¬M; i? +?®M; +?¼B M`BX aU pB + [m M ? i`¼M; ç¢B ?v p¼M; K¼B M; QÌB +MM
pb i` M? +¬M; çª i?ªQ FBM? t` H`K ?ÁM; ç¢B bU i`Î i?`M? i°B ç²M?•M ; B MXô E?B
M?•M F?¬M; #B i p¬ iB M? ? v ?[m w HB + b M; EB K o¬ h`-M pÈB €M? K„i H|2 H
b„+ GB m hBM? >²M i`Î M M #, M; ; B€+ i ; B¼M; H¢M? HMM; , ôæB m M`v +?9M; i i

>S E?B i M?bM? B M;Q\B i`QM;HÁM; ?B m `ä pb? B M``M; ç| +| ibM? +^aK pÈB G
h`-M- H9+ M``v M?bM i?`v ?,M; QÆM; Kti #B M b„+- >S E?B i HB M i¢Q +Æ ?°B +
H M iB M; ç€T, ôE€ i?“i H-M M``v #¼M Km°B ;†TF?-M; Qi ?B K +^aM? M?QM; +m
ôM Mo Mn ÀBB ÆDöpî k °M; ``+(%) À ? B[i Ð

hW bU T?ªM?²B +O +€+ ç¢Q v LB K h?—M " +?™M; M? M? +?|M; +| F i [mª- ç®B pÈ
K°i b® ç†+ çB KX h`QÊ+ ? i M?[M; +•v i`QM; F?m`WM; Î ç•v bQ pÈB M?•M ;B M ç
K¶B +•v ~M +?S K°i Hm²M; ?mv M b€i +?B F?Q p¬ +MM; i?—M #Q Hm¬M Hm¬M #B I
T?•M #® ç†+ #B i ?bM? i?™M? K°i i`™M T?€T +| i€+ /KM; H`K M?B m HQ¢M w i?S+
F?m`WM; +| K°i i—M; F i ;BÈB +QÌM; ç¢B- +MM; pÈB M?[M; T?B M +•v F i ?ÊT H
HU+ t•K M?"TX æ²M; i?ÌB +ÁM +| K°i HU+ i`|B #m°+ `i #€ ç¢Q T?QM; iÄ ?Q`M iQ
F?B M M; QÌB Î # M M; Q`B F?¬M; i? +ªK i?'v K°i +?9i F?Q iS+ M`Q +O >| >²M i`

>ÆB i`—K iQ K°i H9+- GK+ o•M ibK +€+? #Q K"i t•K M?"T K` F?¬M; ç H° ?™M? ir
T?QÆM; +?9 wX o¬ ibM? +9B ç—m tm®M; GK+ o•M M?bM i?'v +?B + €Q +?Q`M; p-
MK+QÌB iU i`€+? KbM? b Q H¢B [m M #ªQ p"i i?—M F€ M`vX hmv M?B M +kM; F?
KÈB i?m i?"T +?Q H•m +ÁM +?Q +| w MB K ;b- pb p"v i`QM; H9+ bmv M; ?o i?QÌM

h?•M i? M? M?™M; ?¢ tm®M; ç'i GK+ o•M K°i K†i T?€i ` v LB K h?—M " i?,K /Á ç
p`Q i`QM; `WM; iB M ç M ;—M >| >²M i`bX a m F?B p`Q `WM; - M?[M; ç¢Q v LB K
tmM; [m M? ?B M H M i`QM; i•K i`Q GK+ o•M #ªM ç² p•M F?Q T?•M #® T?S+ i¢T +
p¬ b® H° imv M ç M tûQ M; M; /¼+ F?Q iS+ +QÌM; FQ+? Hm•M +?mv M F?¬M; M;W
+?®i H€i i` M i`,K p¢M T?QÆM; €M F?€+ M? m ?B M [m i•K i`Q GK+ o•M- +?™M; ;
i®+ ç° w MB K H M + Q T?•M iQ+? bU i?—M #Q +O i`™M ç² M?^K ibK ` T?QÆM; i?

hQ`M i?•M +¬M; HU+ p"™M ç M +U+ ?¢M- GK+ o•M KB M +QÐM; /mv i`b i—M bm'i ?Q
+"i HU+ T?•M iQ+? M?[M; F i [mª i?m çQÊ+X a m F?B ibK çQÆ+ F i [mª +m®B +M
FB i HU+ HB M M;²B i` M K†i ç'i M; ?d M;ÆB- pW bmv M; ?o p M?[M; F i [mª T?•M
M;mv MX

J°i H9+ F?¬M; H•m b m GK+ o•M T?B m i?•M # v H M- i?•M i? M? M? +?|M; ?Q€ i
p hm G H•KX a m F?B +?mv M ?QÈM; p¬ b® H—M # v tmv M [m i—M; i—M; +•v +®B
çQÊ+ pMM; T?K +™M +O >Q€ >²M i`bX JK+ [m M; M?bM p # M i`€B +?™M; M?"M i
>²M ç M; ~M i`M; i¢B ç| - çB m M`v +?™M; ç½ #B i M; v iW F?B KÈB iB M M?"T hm
LB K h?—M " i?—M F€ ç°+ ?[m p` p¬ i?QÈM; T?€T [mv i ôh?B M æ` o¬ *U+ô ç½ in

*?,K +?9 M?bM p`Q >| >²M i`b +ªM? iQÈM; F?¬M; ? F?€+ bQ pÈB KB m iª +O o
F?QªM; # i`QÈM; M?bM ;B®M; M?Q K°i KB M; ;B M;X \*€+? K†i ç'i K°i i`QÈM; ;B[
?„+ p•M F?QªM; # i?QÊ+ F?¬M; M;WM; M?ªv K9 # v HQÈMX L?bM p`Q ç€K ?„+ p
MB K M?i ç°M; - v LB K h?—M " H`T iS+ i,M; i®+ Hm•M +?mv M i, Kd ibK ?B m #Q

L?"M çQÊ+ ?ÆM +?QM ç¢Q v LB K h?—M " T?ªM?²B i•K i`Q GK+ o•M F?) +?'M ç°M
?"Q [m M; M?Q M;¼+ HB M i,M; bS+ K¢M? v LB K h?—M " H M; 'T ç¬BX hQ`M i?•M
+¬M; HU+ i?¬B ç°M; v LB K h?—M " p•v [m M? ç€K ?„+ p•M ç ibK ?B m #Q K"i +O
€M? K„i +?™M; H° ` K°i iB FBM? M;¢+ p` i?m ?²B v LB K h?—M " H¢BX

JK+ [m M; /ÌB ç M # M M,K ç¢Q ?„+ªM? ç M; çSM; +¢M? >| >²M i`b- GK+ o•M +~M
+O +?9M;X h`QM; M,K ç¢Q ?„+ªM? M`v imv i M?B M F?¬M; +| Zm, bQ€B •K G - t
T?ªB `ÌB çB M M i¢K i?ÌB F?¬M; +| K†iX h`QM; M,K ç¢Q ?„+ªM? +| K°i ç¢Q K`m
K°i i—M; HK+ K M; #ªQ p ?Q`M iQ`M F?¬M; M?bM `ä çQÊ+ /B M K¢Q- +ÁM #®M ?
M?'i ç M K°i ç¢Q ?„+ªM? `i M?Ä #û iQ`M i?•M H"THÁ2 m [m M; KÌ M?¢i- M?bM p
F?€+ i?QÌM; M?QM; v LB K h?—M " +O GK+ o•M H¢B T?€i;B€+ ` i` M i?•M ?„M
+MM; ç€M; bÊ çQÊ+ ~M ;B'm `i F„X

—M i`M; i`QM; +?B +€Q F?Q€+ i?—M F€ i?•M i? +?™M; F?) /B +?mv M p¬ i? M? p¬
ç¢Q ?„+ªM?- +?™M; çSM; v M K°i H9+ +?Ì t2K M?[M; + Q i?O M`v +| T?ªM SM; ;b ?
i?'v HK+ [m M; +O v m p"i H|2 H M K°i iB /`i?QÌM; F?¬M; M;WM; M?bM [m M? i
?B M ` çB m ;b- M?QM; b m F?B M?bM K°i ?²B pšM F?¬M; i?'v ç°M; ioM? +m®B
#bM? i?QÌM;X L;Q¢B i`W v m p"i M`v ` i?b i M [m, p"i M?Ä #û FB +kM; H° ` ç°M
F?¬M; T?€i ?B M ` çB m ;bX

L? M? i?Î ` K°i ?ÆB GK+ o•M i?—K + Q ?SM; - M?Q p"v H` +?™M; +| i? iB T +™M ç
>²M i`b `²BX oQÊi [m K°i ç¢Q [m,ªM? GK+ o•M ç M ;—M ?ÆM K°i +?9i +~M i?"M [i

iS T?Q [m M? >| >²M i`bX \*?d i?'v M?[M; ?Q p,M M`v`i F€ [m€B iU M?Q #ªM ç
p`Q ?Q p,M i?–M #Q i•K i`Q GK+ o•M F?–M; ?B m tmM; [m M? >| >²M i`b #® i`Q /
H` +| /KM; w ;bX æB K°i pÁM; [m M? >| >²M i`b GK+ o•M KÈB +?9 w ç M MQÈ+ i`
K`m ç2M K` H` K`m t M? ç2M- +?d H` /QÈB €M? b€M; i®B i,K i`–M; +kM; F?–M; F?
v MB K F?) ç°M; GK+ o•M iB T i9+ /MM; v LB K h?–M " i?,K /Á #Q K"i +O i?Ov i`b
" pW iB T +`M T?¢K pB >| >²M i`b i?b HB M #`K°i HU+ HQÈM; /šM H M; B[F?–
?9i K'i- ;B"i KbM? +?`M; i?m ??²B H¢B v LB K h?–M " K`i`QM; HÁM; +ªK i?'v F€
+?mv M +?`M; M?bM H¢B M,K + Q i?O- +?9 w ?`M? ç°M; +O #¼M +?9M; t2K i?Y
T?€T T?€ ;BªB >| >²M i`b F?–M;X

GK+ o•M ç M; i`–K iQ bmv M; ?o i?b +| K°i +¶ F?Q iS+ i?"T T?–M ~M K"i iÈB ;–M- +
#| >| >²M i`bX L?bM` F ç| H` Zm, bQ€B •K G - €M? K„i GK+ o•M tm'i ?B M K°i iÈ
~M i`M; F?Q iS+ p` HQm i•K ç M ç°M; ioM? +O ?„MX

JK+ [m M; +?mv M ç°M; Zm, bQ€B •K G M?bM iS T?Q ?ÄB, ôh? M`Q`²B- +| ç°M
HÌB ??²B ç€T M,K ç¢Q ?„+ªM? +?d F?) ;"i ç–m +?,K +?9 M?bM >| >²M i`bX

•K G iU ?²+kM; #B i iQM? +€+? +O +?9M; M M F?–M; ç w- b m F?B çB K°i pÁM
H M iB M; M|B, ôG–M M`v M; Q`B pB + FB K i` t2K MÆB M`v +| #B M ?| ;b F?–M;
M; QÌB ;B9T çÐX Zm, pQÆM; ç¢B M?•M ç½ tªQ i?B /B m F /šM /K #¼M + Q i?O M?
ç #¼M +?9M; +MM; M; QÌB +O o– >²M ;B M iB m /B i HšM M? mX L; mv M H` Km
>²M ;B M- M?QM; F?–M; M; Ì M?[M; + Q i?O M?•M ;B M ;BÈB M`v H¢B iB m /B i ç
o– >²M ;B M i`Î i?`M? [m–M HQM; p– +?O- ?B M ;BÌ ç½ `ÆB p`Q iB M? +ªM? p– +M
M`v Zm, pQÆM; ç¢B M?•M [mv i ç`M? iW >„+ >` ;B M i`M +–M; p`Q +?B K HoM? o–
?Q¢+? i?`M? +–M; M M Zm, pQÆM; ç½ ç†+ T?€B i¢B ?¢ ç M ç•v i?dM? M,K p` iQÆ

L; ?2 tQM; M,K ç¢Q ?„+ªM? M?`i i M?bM •K G M?½M i?–M i?"T T?–M •K i`–KX h
?„+ªM? i?B K i?QÈ+ HK+ K M; M|B, ôL; v H9+ M`v Zm, pQÆM; T?€i ç°M; i`M +–M
>B M ;BÌ [m M i`¼M; M?`i H` T?ªB +?Ì [m #ªv M;`v ç +?Ì S?QM; >²M T?M #` ?m;
iB M M?"T p`Q M?•M ;B MX "•v ;BÌ Zm, pQÆM; H¢B çB m M; QÌB çB- M?Q p`v K B
w HB m i?b bÈ H` HÈB #`i +`T ?¢BXô

*`i iB M; +QÌB M? •K G M|B, ôæB m ç| i?b h–M ;Bª F?ÄB HQ- æ¢B pQÆM; i`M?
çBX æ¢B pQÆM; +?d ?v p¼M; i`QM; M,K p` +| i? KÌB çQÈ+ ? B- # B p` ;B9T çÐ H
+| K°i F?B #Ä HÐ b) #` >„+ >` ;B M çQ¢i K'i- M?Q p`v i?b ç¢B bU i?®M; M?`i Zm, p
i? K M?B m T?B M T?S+X .Q ç| æ¢B pQÆM; KÈB iÄ` +`T #€+? M?Q p`v T?ªB ç†+
M; ?` pÈB +€+ p`X E?–M; #B i w M,K p`` b Q\ô JK+ [m M; H½Q çªQ [m M? M,K ç
p /Á ?ÄBX

L; ?2 tQM; M,K ?„+ªM? M?bM M? m i` Q ç´B- M?•M p`i çQÈ+ tQM; h–M ;Bª M?bM
p`v i?b +?9M; i +| i? i?QÆM; HQÈM; X \*?9M; i–B +MM; +€+ p` ?ÈT i€+ ?v p¼M;`
i? M?`i i?®M; [m, pU+ i?b ç®B pÈB K¼B M; QÌB +kM; `i +| HÈBX >B M i¢B i`QÈ
K°i +?9i`²B b) iª HÌB +€+ ?¢Xô

"®M i M [m, p`i iK i" T H¢B +MM; H½Q h–M ;Bª i?'T ;B¼M; i?QÆM; M; ?` +?d +?®+
HÌB, ôæ #B m ?B M bU i–M FQM? ç®B pÈB Zm, pQÆM; +kM; M?Q #B m i?` i?`M?
b) T?€B # + Q i?O +MM; çB pÈB +€+ ?¢- i p` [m, i–M b) HQm H¢B ç•v T?ÁM; i?O
M iQ`M Î ç•vX L; Q`B` b m F?B +€+ ?¢`ÌB F?ÄB ç•v i®i M?`i H` ?½v i?9+ ;BK+ ?
H" T iS+ H M çQÌM; M?Q p`v b) i®i ?ÆMXô

h?–M b„+•K G ?Q M ?d +QÌB M|B, ôL?Q p`v i`QÈ+ iB M tBM i? v K†i Zm, pQÆM
iQÆM; iÈ- p pB + ? B p` + Q i?O ç| i?b i¢B ?¢ ç½ bÈK b B M; QÌB ç M ;BK+ ?¼`²
M? M? i?–BX h–M ;Bª ?½v M?È i¢K i?ÌB #ªQ K"i pB + M`v ç i`€M? >„+ >` ;B M +|
ªM? ?QÌM; ç M ?`M? ç°M; +O +?9M; i X >B M i¢B i¢B ?¢ tBM çB i`QÈ+ +MM; i K p
M?` p` M?¼+ +–M; +QB b|+ ;BMKXô L|B tQM; HB M +MM; pÈB # ?„+ªM? +?mv M
>²M i`b +?d +ÁM ? B #|M; i?•MªM? +O h–M ;Bª p` [m, i–M i?'T #û M?bM #¼M ?¼
K°i +€B M?bM i?–M #QX

GK+ o•M- G•K o•M S?QM; p" GB m hBM? >²M ç M; ~M M'T +çM? >| >²M i`b M; ?2 t
ç m i? 'i FBM? b m ç| HçB KWM; `Ð- #¼M ?¼ w i?S+ çQÊ+ `^M; ç•v H" +Æ ?°B ?B
i?O çB F?ÄB GK+ o•M +?bK i`QM; bmv iQ- p"Q H9+ M"v ç®B pÈB M?|K M; QÌB GK+
?°B ?B K +| - +?d bÊ b m M½v b) F?¬M; / ;†T çQÊ+ +Æ ?°B M"Q M?Q i? M"v M[
M? 'i H" ?B M içB pšM +?Q ibK` çQÌM; p"Q >| >²M i`b- i`QM; iBM? ?m®M; M"v F?
M; ?B K pb M m F?¬M; K v +| i? b) K'i KçM; - F?¬M; B i`ª M' B +€B ;B€ ç„i M?Q p"v
+Æ ?°B F?| ;†T i? M"v M m / /"M; #Ä [m i?b i?"i p¬ +MM; ç€M; iB +- /Q ç| GK+
iQ€M ç çQ ` [mv i ç`M? +m®B +MM; X

GK+ o•M M; ~M; ç-m M?bM p"Q i`QM; `WM; +?"M; +ªK M?"M çQÊ+ ? B M; QÌB o•M S
JK+ [m M; M?bM HçB >| >²M i`b GK+ o•M T?€i` K°i Hm²M; v LB K h?-M " +U+ K
>| >²M i`bX v LB K h?-M " +?'M ç°M; pÈB i-M bm'i + Q H" T iS+ FQ+? i`mM; K†i
+QÌM; HU+ +U+ ççB tm'i ?B M M; ,M +ªM /°B H M ;B[i`ÌB ?QÈM; p çQ€ ?„+ b„+ p
v LB K h?-M " +U+ KçM? +O +?"M; FQ+? i`9M; ?„+ b„+ p•M i?€B iS+ i?b H" K bªM
i? M?- F?Q HQm iS T?Q +?mv M ç°M; / [/°B H" K +?Q ?„+ b„+ p•M i?€B +'T i®+ T?

ôG" F M"Q- ` ç•v5ô ? B •K F?€+ M? m +MM; +'i H M- h¬M; Bª +MM; [m, i¬M M? i
p¬ b® i?•MªM? #® i`Q /"v /†+ #®M T?Q >| >²M i`bX GK+ o•M çSM; ioM? H" T #'i
+?9M; - +?"M; çQ M?½M i?-M +' [m€B M?bM p"Q >| >²M i`b `²B +?mv M i?•M #ª

_ F?ÄB hm G H•K GK+ o•M i?m HçB €Q F?Q€+ i?-M F€ `²B M? M? +?|M; [m v i`
F?ÄB ;B[F?¬M; i`mM; - # M M; Q`B hm G H•K tm'i ?B M i?•MªM? i¬M ;Bª p" [m, i-
ôh?"i H" F€ [m€B- +¶ F?Q iS+ ç| i?"T T?-M ~M K"i- +?9M; i ?Q`M iQ`M F?¬M; T?
p"i i?-M #Q M"v i?"i F?¬M; çÆM ;BªMXô

Zm, i¬M +'i iB M; +QÌB M|B, ô"i F M|B i? M"Q i?b F ?Qç+? +O +?9M; i pšM F?
M?Q #¼M +?9M; /€K ç M ç•v i?b M? 'i ç`M? K°i çB F?¬M; i`Î HçB- T?ªB i€M; i?•M i
:B[#-m i`ÌB m €K ?„+ªM? HQû [m - +?d +ªM p M; HçB •K i? M? iB M; +QÌB p¼M

h`Î p +?¶ K¼B M; QÌB Î# M M; Q`B GK+ o•M T?€i ?B M o•M S?QM; p" GB m hBM?
+?mv M- ?B M M?B M H" M|B p +Æ ?°B i®i M"vX

æ M # M +çM? GK+ o•M ?ÄB, ôa Q p"v- K¼B M; QÌB +| p `i + Q ?SM; F?¬M; H) +|

o•M S?QM; ?QM; T?'M M?bM GK+ o•M +QÌB ç€T, ô"¼M ç ç½ i?€K i?QM? çQÊ+ K
içB >| >²M i`b +?d +| ? B + Q i?O #ªQ p - i?U+ HU+ H9+ M"v +?QM? H" H9+ v m
ç°M; i'M +¬M; H" +| i? +?B K çQÊ+ >Q€ >²M i`b- ç M H9+ ç| b) +| i? M; ?o +€+?
T?MX h? M"Q- ç•v +| T?ªB H" iBM i®iô

: "i ç-m +QÌB +QÌB GK+ o•M ?ÄB HçB, ô: Bª bY #•v ;BÌ >| >²M i`b F?¬M; +| K°i + Q
p i?b ç +| i? p"Q çQÊ+ i`QM; >| >²M i`b F?¬M; \ *?d çSM; iW t M?bM i?b F?¬M
p"v M; v +ª F?B +?9M; i ç½ +?B K çQÊ+ >| >²M i`b i?b pšM +ªM K°i pB + [m M i`
E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M ç•v H" i?ÌB +Æ i®i- +?ŠM; [m H" M| ç M ?ÆB M? M?

J¼B M; QÌB M; ?2 tQM; i•K i`çM; ç M; ?QM; T?'M; BªK K'i K'v T?-MX GÌB GK+ o•M
+| Hw- +Æ ?°B ?B K +| H-M M"v [mª i?"i ç M [m€ M? M? H" K K¼B M; QÌB M? 'i i?ÌB
.QÆM; +?•M M?•M ?ÄB, ô>B M içB p"Q i?ÌB F?„+ i?2M +?®i M"v +QM M|B t2K +?
M"Q\ "Ä [m ? v +?ÊT H'v i?ÌB +Æiô

L?bM K¼B M; QÌB GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B, ôoB + M"v +| [m M ? i`¼M; ççB- pb p"
K¼B M; QÌBX L|B +?Q +MM; +?9M; i iÈB ç•v H" pb ?Á #bM? +O M?•M ;B M- pb p
iWM; +Æ ?°BX

æ®B pÈB pB + H-M M"v +K i? H" M M [mv i ç`M? i? M"Q- i`M? F?¬M; i? /Q +Q
+-M K¼B M; QÌB T?ªB +MM; M? m i?QÆM; M; ?` KÈB +| çQÊ+ F i [mªX *?d F?B K¼
i?b +?9M; i KÈB +| i? T?®B ?ÊT i®i +MM; M? m ?Q`M i?"M? M?B K pKX "•v ;BÌ K
KbM? `²B +?9M; i #„i ç-m i?QÆM; M; ?`Xô

h?ÌB ;B M b m ç| GK+ o•M p" K¼B M; QÌB +MM; M? m #`M #ç+- +?O v m H" i` M? H
? v F?¬M; X h`QM; KQÌB K°i M; QÌB i?b +| #ªv M; QÌB i€M i?"M?- +?d +| GK+ o•M- L;

S?QM; oB M .QÆM; F?¬M; i€M i?¬M?X *m®B +MM; i?b ç b® i?„M; i?B m b®- [mv
h? 'v K¼B M; QÌB ç½ bÆM b¬M; tm'i T?€i- KK+ [m M; GK+ o•M H¢B [mûi [m iWM; M
` +?•M i`ÌBX L;QM; i?` M?bM i`ÌB K°i H€i i`QM; v M H†M; GK+ o•M M? M?¬M; M
? iÈB K M? p¬M +O K¶B +?9M; i - +kM; HB M [m M ç M M M; mv +O M?•M; B M
T?ªB /®+ iQ¬M HU+- +¬M i?¬M?¬M? ç°M; - ?v p¼M; M? 'i FQ+? i?¬M? +¬M; F?¬M; ç
+?9M; i b) T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ M? 'i ç¬M?X "•v ;BÌ K¼B M; QÌB ?½v tm'i T?€i i?¬M
L|B /Si HÌB M; U FB K # v çB- i?•M T?€T M? M? M?Q ;B| /šM K¼B M; QÌB iB M M?`
>| >²M i`bX

NkX >²B Nk @ •K >B K >½K h`M?

L?bM iW t hm G H•K i`¬M; F?¬M; HÈM H„K M?QM; M m çB p¬Q i`QM; i?b b) T?€i
o•M S?QM; çQÊ+ GK+ o•M T?•M T?| /šM çQÌM; M M ?„M +¬M i?¬M çQ çQ¬M M; QÌE
G•K- çB çQÊ+ K°i F?QªM; i?ÌB ;B M +?WM; K°i # [+ÆK KQÌB K°i M; QÌB ç½ iW iW
L?bM K¼B M; QÌB ç-v p [m M i•K GK+ o•M /†M /Á, ôob bU M iQ¬M M M H9+ T?€
h?B M EB K pB M + Q i?O b) ç®B T?| pÈB v m p¬i +O u m pU+X L; çQ hmv i pÈB h
T?| pÈB Zm, i¬M- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B ç w ç°M; ioM? tmM; [m M? bÆM b¬M; tm
M?B K pK +O ç H +® ;„M; ibK ` #B M T?€T T?€ ;BªB #Q K"i +O >Q€ >²M i`b- M
i¼M; ç²M; i?ÌB bmv M; ?o +€+? T?€ ;BªB F?Q iS+ i¬ €+ +O >Q€ >²M i`b M¬vXô L|
iW iW iB M H¢B ;¬M ?ÆMX

smv M [m F?m`WM; K¼B M; QÌB T?€i ?B M ç½ iÈB ;¬M >Q€ >²M i`b- [mª M?B M +
i`QM; HÀM; B +kM; F?¬M; F?ÄB KWM; i?¬KX h•K Hw F?€ #bM? ioM? GK+ o•M +¬
M?QM; F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ #'i +S ç°M; ioM? M¬QX L? M? çQ i v H M +?¬M
T?Q b m tm'i ?B M #®M i?•MªM? M? M? +?|M; M?„K i?ŠM; ?QÈM; v m p¬i pÈB Z

•K i? M? iW # i? M? FB K T?€i` - i K ç¢B i?¬M FB K +MM; H9+ `ÌB pÄ T?€i tm'i #
FQ+? p T?Q ? B ç`+? M?•M

" M #Ì >Q€ >²M i`b- u m pU+ h¬M ;Bª iQ¬M i?•M¬M ?B M HK+ b„+ [m M; ?Q çSM;
H9+ ç m #B M b„+ ;¬K H M ;B¬M /[- i?•M i? +T i®+ Mû i`€M?X

E?B i?•M ?bM? +ª ? B i M tm'i ?B M i`Î H¢B iS+ i?b •K b•K [m, F?Q +MM; pÈB v n
T?€iX E?Q FbM? +QÌM; ç¢B tQ v +?mv M `i M? M? i¢Q i?¬M? ? B Hm²M; H®+ tQ
EB K o¬ h`¬M p¬L; çQ hmv iX

hB M; FB K `Qi /¬B +O h?B M GBM? i?¬M FB K ?Q¬ +MM; iB M; T?QÈM; M; •K +
T?€i tm'i- ? B i? M? FB K [m M; ?Q ç¢B i?¬M? M; çM? iB T H¢B +ÆM H®+ tQ€vX
[m,ªM? Î; B [F?¬M; /B +?mv M pÈB i®+ ç° + Q +MM; M? m +¬M; FQ+? K½M? HB i
F?¬M; i`mM; v M ioM? T?€i tm'i M?[M; iB M; M´ +? 'M ç°M; iS T?Q X

L?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +MM; pÈB GK+ o•M iB M ç M # M M; Q¬B >Q€ >²M i`b- +?¬M;
;¬M ç M i?¬M #Q ?Q p, MX L?bM o•M S?QM; - GK+ o•M M|B, ôLÆB M¬v i?¬T T?¬M
b Q F?B b|M; i?, K /Á iÈB ;¬M K†i MQÊ+ H¢B #` # "i M; QÊ+ #„i H M ç€K K•v ?„+ b„
i?€K tûi` çQÊ+ K°i +?9i iBM iS+ M¬QX o•M S?QM; ç ?½v i?B i`B M •K .QÆM; #
çQÊ+ ;b F?¬M; X L?[M; M; QÌB +ÁM H¢B +?9 w ç°M; ioM? tmM; [m M? ç T?ÁM; tav

L; ?2 tQM; K¼B M; QÌB ç m iÄ` +ªM? ;B€+ +¬M i?¬M [m M b€i ç°M; ioM? tmM; [m M
HB i ç M; /B M ` hY .QÆM; *?•M L?•M ?ÄB, ôGK+ o•M- +QM M?bM ? B # M ç€M?
i? M¬Q F?¬M; \ " i? M? i?¬M FB K ç½ tm'i- M m pšM F?¬M; iQ¬M i?„M; çQÊ+ ç®B
M?B m T?B M T?S+ ç|Xô

JK+ [m M; /WM; i` M i?•M i? K„ H +O L; çQ hmv i pÈB h?QÆM; L; mv i ç M; /B +?
K†i i` M F?¬M; i`mM; - €M? K„i GK+ o•M H° p HQ H„M; X L?bM Zm, i¬M i`QM; i•K C
; b ç| #'i M- iU ?² i` M i?•M i? ?„M +|¬M i¬M; çB ; b ç| `i; ? ;ÈKX .U p¬Q iB M?
i¢B K¬M|B i?b imv i M?B M F?¬M; +| +?9i F?ª [m M M¬Q- EB K o¬ h`¬M p¬GB m

v m p"i K†+ /M îi? i?QÊM; T?QM; M?QM; F?¬M; ?ÆM çQÊ+ # Q M?B mX *ÁM L; ç
i`QÊ+ +?B K i?QÊM; T?QM; `²B #B M i?`M? #bM? i?O- b m HçB iW iW `ÆB p`Q i?
L? M? i?î /`B GK+ o•M M|B, ôE?¬M; #B i Zm, i¬M ç M iW MÆB M`Q K`im pB HçB
?„M +| K°i +¶ F?Q iS+ i` /`K M; K°i F?Q i? F?¬M; M?[M; i?¬M #Q K`+ÁM [m, /`H`
/B M +U+ F€ #`i MX L; çQ hmv i pÈB h?QÆM; L; mv i? B M; QÌB HB M i?O pÈB M?
çQÊ+ i?QÊM; T?QM; - im pB +O M?•M p"i M`v [mª i?`i H` ç€M; bÊXô
Í K°i # M >S E?B i M|B, ôæ Km°B ç M; B9T #¼M ?¼ i?m i?`T Zm, i¬MXô
L|B tQM; tm'i #ªQ FB K Km®M # v iÈB T?Q i`M +?B MX GK+ o•M M? M?`M; ;B[
i?ÌB çWM; HQ H„M; - M m Km°B # v iÈB ç| b) H`KªM? ?QÎM; ç M? B M; QÌB- +?Ì F
b) M?Ì iÈB Km°BX "•v ;BÌ ?½v +S [m M bÊi ç½Xô
" M #Ì >Q€ >²M h`b- L; çQ hmv i pÈB h?QÆM; L; mv i+MM; M? m HB M i?O bY /KM
`²M; # v T?QÊM; K9 - +¬M; FQ+? iWM; çÊi K½M? HB i M?`K i?ŠM; p`Q i?•MªM? Z
ªM? ?„+ b„+ +O Zm, i¬M i`QM; M?€v K„i ç½ i„M; i®+ ç° H M ;¬M K°i M; ?bM H¬M
i?•MªM? +O ?„M #`i +?Êi #B M K`i- tmM; [m M? HB M tm'i ?B M M?[M; çÊi b|M; ;
? B M`M; X æ°i M?B M Zm, i¬M p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M i` M ç¬m L; çQ hmv i M
ç°+ - iQ`M i?•M ?„M ?Q€ i?`M? K°i pãm; HQÈB F?Q iS+ ?„+ b„+ +?KT tm®M; L; çQ
ô*~M i?`Mô h?QÆM; L; mv i?ûi H M i?`i i? M?¬ M; UFB K #„M i?ŠM; iÈB Zm, i¬M M
L; çQ hmv iX L; çQ hmv i T?€i; B€+ ` ibM? ?m®M; #`i HÈB HB M +® bS+ ~M i`€M?
ç°M; i?¬M FB K içQ i?`M? K°i ç€K K•v iY b„+ M; ? M? ç|M HQÈB F?Q ?„+ b„+ X hY
M? m T?€i ` K°i i? M? •K ç€M; bÊ- ? B +¶ F?Q iS+ p®M +| iQM? +?`i iQÆM; T?ªM
iQÆM; F?„+ K m +?|M; i`B i iB m M? mX
h`QM; +?ÈT K„i ?„+ b„+ [m M; ?Q ççB i?`M? ûT ç€K K•v iY b„+ #` M?ç i çB- HQÈ
+?|M; # Q i`MK H`v L; çQ hmv iX *ªK i?`v çQÊ+ K`M HQÈB M`v +| i? H`K ?Q€ ?²M
L; çQ hmv i i?¬M b„+ i? v ç`B HB M ç F?ÎB +¬M; HU+ iQ`M i?•M- i` M i?•M i? tm
?bM? i?`M? K°i K`M b€M; #ªQ p +?•m i?•M +?®M; HçB ?„+ b„+ F?Q pãm; T?Q i`
ç| F?¬M; t K¼B M; QÌB i?`v L; çQ hmv i H•K p`Q iB M? i`çM; M; mv F`+? ç m ?B M H
v iÈB ç ;BªB +Sm M?QM; ç½ #` GK+ o•M +ªM HçBX
L?bM i`M ç`m pÈB M?½M i?¬M #bM? iO M? GK+ o•M M? M?`M; M|B, ôJ¼B M; QÌB
i`M- L; çQ hmv i içK i?ÌB pšM +?Q b Q pb i` M i?•M +| hY L; ¼+ +?B M ;B€T ?° i
F?¬M; i? H`K i`M i?QÆM; çQÊ+Xô J¼B M; QÌB M; ?2 tQM; ç m +?Êi M?È i`QÊ+ ç•
hY L; ¼+ +?B M ;B€T i?¬M F€- +?d H` F?¬M; #B i M| +| i? +ªM i`Î ?„+ pãm; +?KT t
hB M; +QÌB •K b•K i`M ç¬v •K ?`M H½M? w +O Zm, i¬M i`mv M iÈB i B K¼B M; Q
`U+ `Đ ç®B F?€M; pÈB M? m KçM? K)X *?d i?`v i` M ?„+ pãm; [m M; ?Q HQû H M
Mm®i +?YM; K¼B i?S p` ?| ;BªB K`M b€M; ?° i? [m M? i?•M L; çQ hmv i +`T i®+ +?
F?„+ [m M i`¼M; M`v M?½M i?¬M L; çQ hmv i HçM? H)Q iQ`M i?•M iY [m M; #çQ t
F€ p¬ +MM; ç T K„i ç½ H° ` i` M i?•M i? M`M; X " M #Ì >| >²M i`b- L; çQ hmv i
L; ¼+ +?B M ;B€T `U+ `Đ iY b„+ ?`Q [m M; i?¬M #Q pÈB i¬M; [m M; ?Q HQm +?mv
KçM? K) K M; F?Q iS+ i?¬M i?€M? K½M? M?B M ç€M? i?ŠM; iÈB ?„+ pãm; X :B[
?Q pÈB ?„+ b„+ F?Q pãm; iQ`M HU+ ç®B F?€M; M?`i i?ÌB F?¬M; iQÆM; M?QÊM; M
i?OX æSM; # M +çM? M?½M i?¬M h?QÆM; L; mv i i? v ç`B- iQ`M i?•M #ç+? [m M
;B€T p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M i` M i?•M i? M`M; X h?¬M FB K T?€i ` K°i i`, K +
i?`M? K°i ççQ FBK ?Q`M; FB K K M; M? M? +?|M; T?|M; iÈB ?„+ pãm; X
Í # M M; Q`B GK+ o•M +MM; K¼B M; QÌB i?`v L; çQ hmv i pÈB h?QÆM; L; mv i ç²M; i?
;B€T- M?½M iB M? K¼B M; QÌB ç m b€M; H M #` +?B M ;B€T ç T K„i +MM; pÈB /m
?`T /šMX
hmv i i? /mM; M? M T?®B ?ÊT pÈB T?QM; iQ imv i K„H`K +?Q GK+ o•M- h`i h?B
M?bM b v ç„KX S?QM; oB M .QÆM; pÈB hY .QÆM; *?•M L?•M #`i ;B€+ ;`i ç¬m i€M
i? bQM; #Q+?- i?B M ?ç p¬ bQM; 5ô

*ÁM # M M"v o•M S?QM; iQ"Mi?•Mi? M? ?²M; [m M; ?Q `U+ `Ð- i`QM; K„i M?'T
K°i ?²M; K°i HK+ M?bM +?, K +?, K p"Q i`QM; >Q€ >²M h`bX æ°i M?B M iQ"Mi?•M
i? #` +? 'M HmB ? B #QÊ+ - i` M Kfti tm'i ?B M i? - M b„+ pW FBM? bÊ pW KWM; p
o•M S?QM; `2Q H M, ôæ ç½ #B i`²B- ç ç½ #B i #Q K"i +O >Q€ >²M i`b`²BXô

ôh?"i b Q5 ç ç½ ibK` çQÊ+ `²B "- +| #B M T?€T; b T?€; BªB F? -M; \ô L?[M; i? M
M?B m M; QÌB +MM; H9+ T?€i` - K¼B M; QÌB `ä`"M; `i pmB KWM; T? HšM FBM?

JdK + QÌB ç„+ w- o•M S?QM; M|B, ôhU M?B M`²B- K¼B M; QÌB iQÎM; ç tm'i K½ K
bU ibM?; b b Q\ E€ i?"i >Q€ >²M i`b M"v H" K°i ç` çB K +U+ F€ i? -M #Q HÆ HY
i` M HçB +| ç€K K•v ?„+ b„+ X J„i i?QÌM; M?bM p"Q +?d i?'v ç€K K•v pÊB Kfti MQÊ
+?9M; +| HB M ? iQÆM; ?¶ pÊB M? m `i +?ti +?)X L; Q" B ` i`QM; >Q€ >²M h`b +
H"K +?Q Kfti MQÊ+ tmM; [m M? ?bM? i?"M? K°i ççQ F i; BÊB + [m€B- M m bY /KM
ç€K K•v î i` M ?9i K'i H"K +?9M; i F? -M; b Q ibK ?B m çQÊ+ Xô

GK+ o•M M; ?2 tQM; ?ÄB M; v, ôL m H" M?Q p"v i?b ç H"K b Q i` tm'i` çQÊ+ çB
h`b\ô o çB K M"v F? -M; +?d GK+ o•M K" M?[M; M; QÌB F?€+ +kM; iÄ` i? -M i?€B
S?QM; X

*QÌB F?Q€B +?Q o•M S?QM; M|B, ôæB m ç| F? -M; / /"M; i?€K tûi çQÊ+ - /o M?B
Kfti MQÊ+ +O >Q€ >²M h`b- +?d +| /mv M?'i K°i T?QÆM; T?€T ç| H" HQm i•K ç M
tmM; [m M? >Q€ >²M i`bX \*m®B +MM; ç ç½ i` ` F i [mª- ?Q p, M i? -M #Q M"v i?
Zm -M hBM? æ² +U+ F€ T?S+ içT p" `°M; HÈMX *?B m i?2Q M?[M; ; b h?B M >" Zm
F? -M; i? tm'i ?B M î ç•v- #ÎB pb +, M #ªM H" MÆB M"v F? -M; i?'v #'i F€ pb b Q Î
b Q M| HçB tm'i ?B M MÆB M"v\ i?b +?d +| /mv M?'i K°i +€+? ; BªB i?Q+? ç| H" M
p"i K" H" p"i ç M iW M?•M ; B MX L?QM; içB b Q p"i +O M?•M ; B M HçB tm'i ?B M i
ç H" >Q€ >²M i`b H9+ ç -m F? -M; T?ªB ; B®M; M?Q p"v +| H) i`QÊ+ FB F?Q i? +C
€+ i`U+ iB TªM? ?QÎM; iÊB M?•M ; BÊBX ob i? +m®B +MM; #` + Q i?O M?•M ; B M
æ² i? -M #Q M"v T?QM; 'M- M M #•v ; Bì +?9M; i KÊB i?'v M| +| #° /çM; M?Q ?B M

ôL?[M; çB m ç M|B +kM; +?d H" bmv çQ€M K" i? -B +?Q +?„+ ç½ +?QM? t€+ X >½
+m®B +MM; ç ç½ i` ` çQÊ+ #Q K"i ; b- [m M i`¼M; H" H"K b Q +?9M; i +| F?ªM,
>²M i`b i?m ?²B çQÊ+ S?QM; >²M S?M F? -M; \ô GK+ o•M i`U+ iB T ?ÄB F i [mª- F
M; ?2 ?„M bmv çQ€MX

L?bM K¼B M; QÌB pÊB M?½M i? -M ç M; M -M M|M; - o•M S?QM; i?m HçB #° Kfti iQÆ
iQ+? i?2Q M?[M; iBM iS+ i` M h?B M >" Zm -M hBM? æ² i?m çQÊ+ - +?9M; i Km®M
#Q M"v i`QÊ+ iB M T?ªB T?€; BªB çQÊ+ h?B M >" i`"M- M m F? -M; i?b >Q€ >²M i`
F€ K" +?9M; i p¬ T?€T T?€; BªBX æ®B pÊB pB + H"K b Q T?€; BªB h?B M >" i`"M
T?€T F?ª /o +| i? iB M M?"T çQÊ+ Xô

GÌB ?„M pW M|B tQM; i? -M b„+ K¼B M; QÌB ç m ?Q M ?d- M?QM; GK+ o•M ç M;
FBM? ?QªM; i`QM; K„i H° tm'i K°i iB i?'i i? -MX Zm v ç -m HçB M?bM +QM çQÌM
; B¼M; M|B, ôJ¼B M; QÌB +?9 w- M? M? +?|M; +ªM? ; B€+ +?m`M #` SM; T?|X J¼B
i•K T?ÁM; M; U- ç²M; i?ÌB ; ¼B #®M M; QÌB FB i`Î p içK i?ÌB F? -M; + -M; FQ+? M[

h? -M b„+ ?Q M ?d #B M K'i- M?½M i? -M K¼B M; QÌB ç m H° p +?'M FBM? M; ç+ M
KK+ [m M; +O +?"M; i`QM; i?•K i•K +O K¼B M; QÌB tm'i ?B M K°i /U +ªK #'i iQÌM
ççB bU b„T T?€i bBM? M M H" T iS+ iK i" T HçB- hY .QÆM; *?•M L?•M pÊB o•M S?Q
HçB F? -M; ç€M? M[X

J°i iB M; +QÌB +U+ F€ •K b•K i`mv M HçB- +ª hm G H•K p" >Q€ >²M i`b ç m +| [m,
h?•M i? •K G p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M ; B[F? -M; i`mM; - T?Q b m +ÁM +| +?
HQÊM; HÈM [m, [m•M F? -M; `ä H" # Q M?B mX L?bM Zm, i -M pÊB u m pU+ h -M ;
ç½ H"K T?B M ? B p` i -M ; Bª`²B- /šM M?"T M?[M; M; QÌB M"v iÊB ç•v + -M; H Q +
pQÆM; ç®B pÊB pB + M"v i?"T T? -M + Q ?SM; Xô

ô>Q M M; ? M? +€+ p` ç M Zm, pU+ i®B i? -M #Q >Q€ >²M i`b- i î içB ç•v tBM ççB

+?Q +€+ i? HU+ i¢B Zm, pU+ ?Q M M;? M? #¼M M;QÆBX ob #B m ç¢i bU i¬M FQM
iÈB ç•v+ Q i?O +O i K ;B M i`QM; Zm, pU+ ç +?“Q ç|M +€+ p` F?€+? [mwX >„+ ?
M?Q ç M; `i M;¢+ M?B M- M?QM; F?¬M; b Q M m +| p'M ç ;b +?Q `ä `“M; i`QÈ+
+?Q +€+ M;QÆBXô

GK+ o•M i`-K ;B¼M; #ªQ pÈB K¼B M;QÌB H”T L;k >“M? h`”M i?O i`K #®M T?Q - b
G X JK+ [m M; M?bM p`Q M?[M; + Q i?O T?Q b m ?„M i?-M b„+ +?“M; ç¢B #B M-
tmM; [m M? H¢B i? K p¬ b® [m, [m•M ibM? ?bM? iQÆM; ç®B #’i HÊBX L? M?“M; i
ioM? ?ÄB, ôZm, bQ€B ç½ ?SM; i?9 M?Q p”v i?b i +kM; tBM K¢Q Km°B i?dM? ;B€
b Q +€+ M;QÆB #B i +?9M; i T?€B M?•M i?O iB K M?”T MÆB M”v i?€K i?QM? iBM

h?S ? B- i?“i bU H” S?QM; >²M S?M +| Î i`QM; >Q€ >²M h`b F?¬M;X h?S # - ? B p`
;b- +ÁM M[+¢M? M;QÆB +ÁM M?B m + Q i?O p”v #¼M ?¼ H¢B +| H B H`+? M?Q i

L?bM GK+ o•M K°i +€+? •K b•K •K G +QÌB M|B, ôo’M ç M”v F€i?“i `’i çÆM ;BªM-
i?S M?’i- b m F?B +€+ M;QÆB Hv F? B o¬ >²M ;B M +?9M; i ç½ #€K i?2Q b m M M
E€i?“i F?¬M; +-M i?2Q /äB +€+ M;QÆB +kM; #B i KK+ çQ+? +O +€+ M;QÆB H” ;
ç` päM; i`QÈ+ M?^K /šM /K #¼M M;QÌB +€+ M;QÆB iÈB ç•vX o®M M;?o +| i? i?n
M?QM; F?¬M; M;Ì +€+ M;QÆB H¢B +| F?ª M,M; i~m i?Q€iX *?Ì +€+ M;QÆB ç M M

Một dải hào quang bảy màu loé lên, Ý Niệm Thần Ba liên lục bố trí chín đạo phòng ngự trên thân thể tàn số từ mười tám vạn ba ngàn bảy trăm thức đến hai mươi bảy vạn

tám ngàn chín trăm thức. Rõ ràng Lục Vân quyết tâm một lần tiêu diệt sạch năm cao thủ Quỷ Vực nhất định không để cho tên nào đào thoát. Khí mây cuộn cuộn, quỷ ảnh rực rỡ mãnh liệt công kích lại nhưng kết quả thì quá thê thảm, năm đạo quỷ ảnh tức thời bị chấn bay, toàn thân hắc sắc quang hoa biến mất lộ ra thân thể đầy vẻ khủng bố. Lạnh lùng nhìn năm đạo quỷ ảnh trong mắt Lục Vân lộ xuất lãnh ý, thân thể chàng bay lên trên đầu bọn chúng tĩnh lập giữa không. Song thủ đưa lên, một cỗ khí thể cường hoành tuyệt thể nhanh chóng lan toả ra bốn phía.

Giữa không Lục Vân toàn thân hắc sắc vân vụ bao quanh, hắc khí cuộn cuộn dao động bao bọc lấy thân thể chàng vào trong trong cực kỳ quỷ bí. Nhân thần đen láy loé lên hàn quang tàn khốc, khí lưu cuộn cuộn tụ lại trên thân Lục Vân hình thành một lỗ xoáy hắc sắc hút lấy năm tên quỷ vật.

Những tiếng rống lên kinh hoàng của năm cao thủ Quỷ Vực đang cố gắng chống cự sức hút của chàng vang vọng khắp cả khu rừng.

Hắc ảnh loé sáng Lục Vân tựa như một cỗ từ trường siêu cấp từ từ hút thân thể của năm quỷ vật về phía mình. Năm quỷ vật không ngừng xoay quanh Lục Vân kêu la thảm thiết khắp không trung, chàng sử dụng Hóa Hồn đại pháp toàn lực hấp thụ quỷ khí hắc sắc và từ từ chuyển hoá thành công lực bản thân. Quay đầu nhìn năm cao thủ Quỷ vực với ánh mắt lạnh lẽo Lục Vân trên mặt lộ nét cười tàn khốc, song thủ ở giữa không giao nhau một pháp ấn cổ quái từ hai tay bay ra, pháp ấn vừa xuất bốn phía liền vang lên tiếng kêu khốc của năm quỷ vật nghe rất thê thảm và tuyệt vọng.

”Hoá Hồn Đại Pháp, sao ngươi lại có? Không, không thể nào, ta không tin, không...” Làn hắc vụ biết mất, mọi âm thanh dường như theo đó cũng biến mất luôn.

Lạnh lẽo nhìn vào nơi tên quỷ vật ẩn mình không xa, Lục Vân nhanh chóng phi thân đi khỏi. Chàng vừa rời đi nơi ấy xuất hiện một hắc ảnh của cao thủ Quỷ vực, hắc kính hải nhìn theo thân ảnh Lục Vân đang khuất dần, ánh mắt lục sắc của hắc ảnh lên một tia chấn kinh lẫn thần bí rồi vội vàng bay về hướng Hoá Hồn Trì.

93. Hồi 93 - Kinh Tâm Nhất Chiến

Bên bờ Hóa Hồn trì, Kiếm Vô Trần cùng mọi người cố gắng phòng thủ ngăn chặn sự tấn công của bọn quỷ quân. Tu vi của chúng không cao nhưng với số lượng rất lớn, khi phối hợp tấn công đã làm cho áp lực đè lên rất mạnh khiến mọi người rơi vào tình huống nguy hiểm.

Hắc ảnh vừa theo dõi Lục Vân loáng một cái đã xuất hiện bên cạnh Âm Lệ, hắc bình tĩnh kể lại tất cả sự việc đã chứng kiến. Ánh mắt Âm Lệ thay đổi nhưng lại nở một nụ cười có chút thần bí, hắc ảnh đưa mắt nhìn lướt qua trường giao chiến rồi dừng lại một chút nơi Linh Bảo tôn giả và Quỷ Tôn. Âm Lệ tiếp tục đưa mắt nhìn về phía những cao thủ Nhân gian giới đang bị vây hãm, chỉ thấy mười vị cao thủ đã bị đại quân Quỷ vực bức lùi ba thước, trận thế thu nhỏ lại dần.

Trong trận đấu ba cây thần kiếm quang hoa cường thịnh, khí tức thần thánh mạnh mẽ vô cùng, với uy lực trăm hồn diệt phách đã tiêu diệt gần ngàn quỷ quân làm chúng bị tổn thất nặng nề. Bên cạnh đó trường kiếm của những người khác cũng đang tung hoành, tu vi mạnh mẽ cùng làn kiếm mang chói mắt tả xung hữu đột. Mười người tuy toàn lực thi triển nhưng không lãng phí quá nhiều chân nguyên do được Ngũ hành đại trận yểm hộ nên tạm thời chưa có vấn đề gì xảy ra.

Vừa huy động nhanh trường kiếm để phòng ngự, vừa để ý động tĩnh xung quanh mục quang Liễu Tinh Hồn lộ ra một chút lo âu. Cảm thấy địch nhân rất mạnh, trong lòng lão cấp tốc suy nghĩ có nên thoát khỏi nơi này hay không? lần này đến đây gặp quá nhiều cao thủ, lúc trước lão chưa từng nghĩ tới điều này. Nhìn Kiếm Vô Trần đang toàn lực phòng ngự kể bên, ánh mắt Liễu Tinh Hồn xoay chuyển và hạ giọng hỏi: ”Vô Trần, ta hỏi con: bây giờ con có đủ khả năng một mình đào thoát khỏi nơi này không. Ý của ta là không cần quan tâm sự việc xảy ra như thế nào, vào lúc nguy hiểm nhất chỉ một mình con thì có thể thoát nổi không?”

Với vẻ mặt hơi ngơ ngác, Kiếm Vô Trần nhìn lão hỏi: "Sư bá nói vậy có ý gì. Với tình hình trước mắt phải đối mặt với nhiều cao thủ như thế, muốn đào thoát sợ rằng không phù hợp. Thêm nữa là nếu thoát khỏi vòng bao vây của quỹ quân liệu có thể thoát khỏi Tu La Lâm quỹ dị này không cũng là một điều rất khó nói?"

Liễu Tinh Hồn đưa mắt nhìn xung quanh thấy tất cả đang toàn lực phòng ngự vội hạ giọng nói: "Ta chỉ muốn hỏi con, nếu có biện pháp thu thập được số quỹ quân này thì liệu con có thể chạy thoát không?"

Sắc mặt Kiếm Vô Trần biến đổi, hắn nhìn thấy biểu hiện của lão có vẻ lạ thường bất giác hạ giọng nói: "Nếu không có số quỹ quân này cản trở, con tự nhiên có cách để dễ dàng thoát ra. Hiện nay chẳng phải rất khó tìm ra biện pháp để thu thập số lớn quỹ quân này hay sao?"

Lão trả lời: "Biện pháp tự nhiên sẽ có, Thiên Kiếm viện của chúng ta hành hiệp trong thiên hạ nhiều năm như thế thu thập được không ít bảo vật, trong đó một pháp bảo tên gọi là Huyền Ngọc Hồ có thể thu thập âm hồn quỷ phách. Ngoài ra trên mình Lục Vân có túi Cần Khôn cũng có công hiệu giống nhau, bây giờ ta mới nhớ tới những điều này. Huyền Ngọc Hồ đang ở trên mình ta, chỉ cần con có biện pháp thoát khỏi nơi đây, ta có thể liều mạng thi triển phát động Huyền Ngọc Hồ thu một số lớn quỷ vật vào trong".

Về mặt Kiếm Vô Trần vui mừng, hắn nhẹ giọng nói: "Nếu đúng như vậy sư bá hãy phát động đi, khi số quỹ quân bị thu vào thì với thực lực của chúng ta ở đây sẽ không sợ số quỷ vật còn lại."

Lắc đầu nhẹ, Liễu Tinh Hồn hạ giọng nói: "Như vậy không được, năm đó ta thu được Huyền Ngọc Hồ tại Bách Trượng Uyên ở La Phù Sơn. Trong vật có âm sát chi khí một khi phát động kể cả chúng ta cũng bị hút vào trong, từ lúc thu thập được đến nay chưa từng dùng, hôm nay tình hình khẩn cấp chỉ tình cờ nghĩ đến. Bởi vì vật này trong quá khứ chưa thi triển lần nào nên ta không dám tùy tiện thử nghiệm, sợ gây ra điều không tốt đến tính mạng của người sở hữu. Bây giờ biện pháp duy nhất của chúng ta là chờ Lục Vân trở về để hắn thi triển túi Cần Khôn, như thế chúng ta sẽ có một chút sinh cơ. Bằng không, trừ phi vô pháp tránh né ta cũng không muốn tùy tiện thi triển Huyền Ngọc Hồ."

"Ồ" một tiếng thất vọng, Kiếm Vô Trần nhìn lướt qua mọi người nhẹ giọng nói: "Hiện tại Ngũ hành đại trận của chúng ta đã phát động, nếu thoát ra ngoài không những ảnh hưởng đến mọi người mà còn tạo cơ hội cho địch nhân. Tạm thời chúng ta cố chờ đợi xem tình hình ra sao, hy vọng Lục Vân có thể sớm quay lại, như vậy chúng ta có thể thừa cơ phản kích" Nghe xong Liễu Tinh Hồn lắc đầu thở dài: "Nói nửa ngày trời rốt cuộc vẫn ủng công a?"

Trong rừng cây âm u thân ảnh Lục Vân dựa theo sự phân tích, trong tâm trí chàng xuất hiện con đường tiến lên trước, mỗi lần đi lại sai một điểm nhỏ lại vừa vụn vỡ mất thời cơ. Lục Vân dừng lại giữa không trung bắt đầu suy nghĩ nên phá giải trận thể thần bí phức tạp như thế nào. Trầm tư một lúc ánh mắt chàng chợt biến đổi toàn thân tỏa ra kim quang chói mắt, thân thể hóa thành một chùm kim quang với tốc độ nhanh đến nỗi không thể nhìn thấy biến mất trong rừng cây.

Hóa thân thành kim quang, hình dạng nguyên thần của Lục Vân xuất hiện lập tức tốc độ gia tăng bội phần. Đến lúc này chàng đã nắm bắt tốc độ vận hành của trận thể dễ dàng xuyên qua Tu La Tuyệt Thiên trận phức tạp.

Ngoài rừng kim quang lóe sáng, một khối tròn kim sắc vân thái tỏa ra ánh sáng chói

mắt xuất hiện giữa không trung, chăm chú quan sát xung quanh một chút rồi kim sắc chuyển động nhanh chóng quay lại Tu La Lâm. Quang hoa lấp lánh, Lục Vân khôi phục hình dạng bản thể đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn ra ngoài rừng. Tuy chỉ liếc mắt một cái nhưng chàng cũng thấy rõ là ở bên ngoài lại có hai đạo quỹ ảnh đang đứng ở đó, hai đạo quỹ ảnh này chàng đều gặp qua, một tên là Quỷ soái Huyền Mị của Hắc Hà gian, tên còn lại là Vô Gian Quỷ Sát. Thấy hai tên tuy không cùng phe phái nhưng hiển nhiên đều chung một mục tiêu, đó là Hóa Hồn tri. Lục Vân không thể suy đoán nổi làm sao chúng đồng loạt xuất hiện tại đây, vô tình hay là cố ý?

Quay đầu lại nhìn rừng cây sâu thẳm, Lục Vân xoay người bay đi. Thân ảnh chàng vừa biến mất, trong rừng xuất hiện một hắc ảnh thần bí nở nụ cười nham hiểm nhìn theo bóng dáng Lục Vân, hắn cười he he... rồi lắc mình biến mất.

Trở lại bờ Hóa Hồn trì thấy mọi người tạm thời vô sự trong lòng Lục Vân thấy yên tâm. Loáng một cái thân ảnh chàng lại xuất hiện một cách kỳ diệu tại trung tâm Ngũ hành trận và lớn tiếng hỏi thăm. Mọi người thấy Lục Vân quay lại đều vui mừng, Vân Phong nóng lòng mở miệng hỏi "Huynh có thu thập được kết quả gì không?"

Bình tĩnh nhìn mọi người Lục Vân nói: "Trận thế này thập phần cổ quái, muốn thoát ra rất khó khăn vì nó luôn luôn vận chuyển theo vòng tròn. Cho dù đệ có tính ra lộ trình phá giải, nhưng tốc độ của đệ không nhanh nên chỉ uống công thôi. Trước mắt huynh tuy tìm ra lộ trình thoát khỏi, nhưng tất cả chúng ta có vận may để ly khai hay không cũng là điều rất khó nói."

Khẽ thở dài nhẹ nhẹ, tâm tình mọi người đều trầm trọng, hiện tại vừa phải chống đỡ quỷ quân vừa suy nghĩ đường thoát. Nhìn Lục Vân, Liễu Tinh Hồn nói: "Lục Vân, ngươi đã nghĩ đến việc thi triển túi Càn Khôn chưa? hiện tại chỉ cần thi triển túi Càn Khôn là có thể hút lũ quỷ quân xung quanh vào trong, tạm thời chúng ta có thể thoát khỏi tình thế khó khăn và tìm biện pháp để thoát ra ngoài."

Nghe lão nói xong Lục Vân hơi ngây người một lúc rồi gấp rút lấy túi Càn Khôn từ trong ngực áo ra lập tức sử dụng. Nhìn cái túi màu tro không có gì nổi bật nhưng ẩn tàng sức mạnh kỳ diệu, Lục Vân miệng niệm khẩu quyết song thủ thi triển pháp quyết, túi Càn Khôn bay lên không trung rất nhanh hóa thành một cái túi lớn hàng chục trượng với luồng gió xoáy thôn phệ mọi thứ xung quang, nhằm thẳng những quỷ vật điên cuồng hút vào.

Từ tứ phía khí lưu cuộn cuộn hội tụ rất nhanh, bọn quỷ quân bị liên hút vào túi Càn Khôn, trong nháy mắt hóa thành một làn khí thể khắp nơi vang tiếng gào thét. Ở tình huống này lũ quỷ quân dưới mặt đất không có sức phòng ngự, thân ảnh bị cuồng phong hút vào chưa kịp vùng vẫy đã hóa thành từng sợi hắc khí biến mất trong túi Càn Khôn thần kỳ. Bên bờ Hóa Hồn trì, Âm Lệ và các cao thủ liên tục gầm lên giận dữ, hẳn

mắt biến mất không tìm thấy trước khi đâm thẳng vào Ngũ Thái thần long, thoáng cái đã ẩn tàng thân ảnh. Kiếm Vô Trần biến sắc thu lại chân khí, ngoài thân hình thành một đạo hào quang màu tím nhạt cẩn thận phòng ngự, thăm dò xung quanh hành tung của Âm Lệ.

Xoay một vòng tìm kiếm vẫn không thấy gì, trong tâm Kiếm Vô Trần chùng xuống không biết Âm Lệ ẩn nấp ở đâu. Trong lúc hần không có lời giải đáp, chợt nghe tiếng kêu kinh hãi của Tất Thiên truyền đến: "Đề phòng trên không, tránh mau!" nghe xong trong tâm Kiếm Vô Trần hơi hoảng, không suy nghĩ nhiều thân thể hần vọt nhanh ra ngoài.

Thân ảnh Âm Lệ vô thanh vô tức xuất hiện trên một hắc sắc vân thái, giữa song thủ của hần có một đạo hắc sắc quang trụ chói mắt phóng thẳng lên trời. Lãnh khốc nhìn Kiếm Vô Trần ở dưới Âm Lệ thu hồi song thủ, đồng thời hắc sắc quang trụ cũng biến mất, thân ảnh Âm Lệ đã bao bọc phía trên đầu.

Trong lúc tấn công Âm Lệ thi triển Huyền Hồn Âm Phù, chỉ thấy một khối huyền thanh sắc ngọc khuyết dài ba tấc nhanh chóng biến thành một ngọc phù to một trượng toàn thân lấp lánh thanh sắc lưu quang. Trên ngọc phù dày đặc chú ngữ xuất ra một đồ án cổ quái, giữa không trung hình thành ba đạo quỹ ảnh hư huyền nằm chồng lên nhau. Chính giữa ngọc phù có một bóng mờ cổ quái thấp thoáng quỹ khí bất chợt chụp xuống theo hướng né tránh của Kiếm Vô Trần.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy một đạo thanh sắc ngọc phù đang ép xuống, ba đạo quỹ ảnh như có như không dễ dàng xuyên thấu văng hào quang phòng ngự của hần kích thẳng vào nhục thể. Thần sắc đại biến Kiếm Vô Trần gầm lên giận dữ, Thiên Linh thần kiếm chỉ thẳng lên trên nhắm chính xác thanh sắc ngọc phù phát ra một đạo ngũ thái quang trụ. Sắc mặt trầm trọng, song thủ Kiếm Vô Trần toàn lực ngự kiếm, Thiên Linh thần kiếm dưới sự thôi động của hần nhanh chóng xoay tròn, gắng sức đối kháng đòn công kích nguy hiểm của Huyền Hồn Âm Phù.

Ngũ thái quang hoa dịch chuyển lên xuống giữa không trung, Thiên Linh thần kiếm cùng Huyền Hồn Âm Phù đối kháng lẫn nhau, hai bên giằng co không hề nhàn nhuống. Phía trên Âm Lệ nở nụ cười tà dị, song thủ mãnh liệt ấn xuống, toàn thân tu vi chuyển thành lực lượng rất lớn truyền lên Huyền Hồn Âm Phù. Chỉ thấy thanh sắc quang hoa đại thịnh, khí âm sâm cường đại xuất hiện đè dần Thiên Linh thần kiếm xuống.

Thân hình chấn động, sắc mặt Kiếm Vô Trần trong chốc lát trắng bệch. Ánh mắt hung hãn nhìn Âm Lệ, toàn thân Kiếm Vô Trần bộc phát một cỗ khí thế cuồng liệt, quang hoa quanh thân đại thịnh làm Thiên Linh Thần Kiếm kiếm mang bành trướng, sau khi hạ xuống ba thước lập tức bật ngược lên một đòn đánh văng Huyền Hồn Âm Phù. Song thủ huy động, một cỗ tử sắc thần bí thoáng qua trong mắt Kiếm Vô Trần. Lãnh khốc nhìn Âm Lệ, hữu thủ chợt vươn ra nắm chặt trường kiếm, cả người xoay tròn hướng lên trên thân thể hóa thành con lốc màu tím cuồng bạo cuốn lên trên.

Hết một tiếng, toàn thân Kiếm Vô Trần bạo phát cỗ khí tức kinh thiên động địa, khí thế như lốc cuốn khiến cho mọi âm thanh xung quanh đều lặng im. Trong tiếng gầm vang trời, Kiếm Vô Trần như con báo đang giận dữ cùng ánh mắt hung tàn dính chặt Âm Lệ, thân ảnh theo thần kiếm liên tục tấn công một ngàn một trăm chín mươi kiếm. Hết lên kinh hãi Âm Lệ tựa hồ không tin nổi, Kiếm Vô Trần vẫn còn che giấu thực lực đến giờ phút then chốt này đột nhiên tung ra một đòn chí mạng.

Hắc ảnh chấn động quỹ khí bị phá nát, Âm Lệ trong tiếng kêu thảm bị đánh bay ba trượng. Trên không một đạo ngũ thái kiếm trụ dài trăm trượng với khí tức thần thánh thôn phệ mọi âm hồn, chém ngang một nhát một đòn kích trúng thân ảnh Âm Lệ. Kêu thảm một tiếng toàn thân Âm Lệ quang hoa vụt tắt, một chút khí tức yếu ớt nhanh chóng bay đi và biến mất không còn thấy dấu vết.

94. Hồi 94 - Cửu Chuyển Vô Cực

Bên bờ Hóa Hồn trì, Kiếm Vô Trần vận công phát ra khí thế cực mạnh dùng hết sức lực tung ra một kích lôi đình chấn tan hồn phách của Âm Lệ, chỉ còn sót lại một tia nguyên thần nhanh chóng đào thoát khỏi chưởng của hần. Lạnh lùng đứng tĩnh lập giữa không trung toàn thân Kiếm Vô Trần lấp lánh tử quang, khí thế uy bá thiên địa lan tỏa khắp Tu La lâm làm chấn động mọi cao thủ. Hần nở một nụ cười kiêu ngạo rồi phi thân về phía Liễu Tinh Hồn, Thiên Linh thần kiếm hàm chứa khí tức uy nghiêm phát ra hàng trăm đạo kiếm mang, nối tiếp nhau vây khốn địch nhân trong một đạo kiếm ảnh ngũ sắc.

Còn Tử Dương chân nhân được Vân Phong hỗ trợ nên đã bức mấy tên quỷ vật vào tuyệt lộ và giành được thắng lợi, hiện tại mọi người đã hoàn toàn chiếm lĩnh được thế trận và bắt đầu bước vào giai đoạn cuối cùng. Nhóm ba người Tất Thiên cũng thở phào một hơi rồi dời mắt sang trận đấu khốc liệt nhất giữa Lục Vân và Quỷ tôn.

Lúc này toàn thân Lục Vân lấp lánh thanh hồng quang hoa, chân nguyên hùng hậu mật bố tầng tầng lớp lớp bên ngoài hình thành một vòng phòng ngự vững chắc. Song nhãn lóe lên, một tia sáng bảy màu ẩn hiện, chàng tăng tần suất của Ý Niệm Thần Ba lên ba mươi sáu vạn lần, cẩn thận phân tích Cửu Chuyển Vô Cực thần bí mạc trắc của Quỷ tôn rồi cấp tốc suy nghĩ tìm cách phá giải.

”Thất chuyển hồn!” Quỷ tôn hét lên âm lạnh phát động đệ thất chuyển, đệ lục chuyển lúc này đã liên tục chấn tan mười bảy tầng chân khí hộ thể của Lục Vân. Bây giờ khí kinh lại càng hung mãnh thêm trong đó hội tụ cả sức mạnh của lục chuyển một lần nữa ép lại, đè xuống nhằm hủy diệt Lục Vân đang bị bao vây ở bên trong. Thực sự Thất chuyển hồn là một vòng chuyển động mang một lực lượng đáng sợ, đủ để hủy diệt hồn phách của một người, dễ dàng đưa con người đến cái chết.

Cảm thấy khả năng chống cự không còn được lâu, trong lòng Lục Vân thật sự chấn động khó có cách nào tả hết. Thực sự tên Quỷ tôn này quá bá đạo, kể từ khi Lục Vân xuất sơn đến giờ thì hẳn là kẻ địch mạnh nhất. Tuy tu vi của hắn không bằng Vong Linh tôn chủ mà chàng đã gặp ở Sinh Tử gian, nhưng Cửu Chuyển Vô Cực quỷ bí của hắn có thể sản sinh ra một lực hủy diệt có thể hủy thần diệt tiên rất khó kháng cự.

Nhìn quỹ ảnh di động tứ phía Lục Vân không dám tiếp tục kéo dài, nếu để lâu chỉ sợ cuối cùng sẽ không còn đường thoát. Ý niệm của Lục Vân nhất động xem xét tình hình của mọi người thấy kết quả đều hết sức tốt đẹp, chàng cũng cảm thấy an lòng. Hít vào một hơi, cơ bắp toàn thân Lục Vân căng ra, chân nguyên trong cơ thể gia tốc vận chuyển, những mạch máu chảy cuộn cuộn khắp cơ thể. Liệt hỏa chân nguyên thu được từ Hắc vực bí cảnh đến giờ phút này bắt đầu bạo phát gấp mười lần, những đợt sóng khí nóng rực hóa thành huyết liên lượn vòng xung quanh thân ảnh rồi đáp xuống chân Lục Vân. Trên đỉnh đầu Như Ý Tâm Hồn kiếm phừng phừng hỏa diễm, tầng tầng liệt diễm phát ra từ thân kiếm hình thành một đạo hồng sắc quang hoa lưu động quanh Lục Vân.

Chân nguyên vừa phóng ra, sóng khí nóng rực dưới sự thôi động cực mạnh của Lục Vân va chạm mãnh liệt với Thất chuyển hồn của Quỷ tôn. Khí tức âm sâm quỷ bí và liệt hỏa chân nguyên chí dương chí cương, hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng có tính bài xích lẫn nhau lập tức bùng phát một lực sóng rất mạnh, khiến cho Lục Vân và Quỷ tôn chấn động mãnh liệt. Hồng quang suy yếu dần toàn thân Lục Vân run rẩy, sắc mặt thì trắng bệch. Liệt hỏa chân nguyên cường đại vô bì dưới lực va đập của Thất chuyển hồn bị tan biến mất quá một nửa.

Quỷ tôn cười hăng hắc nói: ”Bây giờ ngươi mới nghĩ đến chuyện phản kích thì đã quá muộn rồi, Cửu chuyển chỉ hạ, thần ma đều diệt! Ngươi hãy chuẩn bị cáo biệt nhân thế đi, Bát chuyển thần!” Hắc ảnh lao tới, giữa lăng không hắn chuyển thân uốn mình bay tròn quanh Lục Vân, song thủ Quỷ tôn huy động theo một quỹ đạo kỳ dị chớp mắt đã hình thành một bức bát quái đồ hắc sắc. Hắc bát quái vừa hiện một lực lượng cuồng mãnh bắn ra từ giữa đạo bát quái, tứ phương tám hướng một hấp lực cường đại xuất hiện hút sạch mọi vật xung quanh.

Lục Vân nhãn thần biến chuyển, khí lưu bốn bề xoay chuyển khiến thân thể chàng dính chặt trên mặt đất chỉ có thể di động trong phạm vi ba thước, ngoài ra thì vô pháp tránh né. Chàng thấy trong lòng dâng lên một dự cảm bất an, tâm niệm liền cấp tốc chuyển động nhanh chóng suy xét tìm cách ứng phó.

Trong lòng chàng hiểu rõ vào thời khắc này nếu không có người ngoài ở đây thì chàng có thể có mấy cách ứng phó, nhưng mọi người đều đang ở trước mặt nên chàng nhất định phải bảo vệ bí mật của mình, nếu không hậu quả trong tương lai sẽ vô cùng nghiêm trọng. Suy nghĩ rất nhanh toàn thân Lục Vân liên tục bố trí mười hai vắng hào

quang phòng ngự, đồng thời thanh sắc quang hoa khắp chu thân đại thịnh thì triển Dịch viện pháp quyết đệ lục quyết ”Di thiên hoán nguyệt”. Lúc này không còn sự chọn lựa nào khác, Lục Vân toàn lực thi triển một chiêu bá đạo nhất trong Dịch Thiên pháp quyết đối kháng với đòn công kích đáng sợ của Quỷ tôn. Chỉ thấy chân nguyên ngoại thân Lục Vân rung động dữ dội, sóng khí cuộn cuộn phối hợp với Như Ý Kiếm trên đỉnh đầu hình thành một đạo thanh sắc kiếm trụ xung thiên. Khí thế cường đại, quang hoa chói mắt, uy

lực bá đạo của một kiếm này không ai có thể tường thuật bằng lời.

Hét lớn một tiếng Lục Vân phát động pháp quyết, chỉ thấy trường hồng kinh thiên cắt ngang bầu trời u ám bổ thẳng xuống đạo bát quái hắc sắc. Trong lúc tấn công thân thể Lục Vân bị chấn động, trong nháy mắt đã bị hấp lực cường đại hút mạnh bay về hướng hắc bát quái. Ngay sau đó một nguồn lực cường mãnh thôi tâm liệt phế kích ngay ngực Lục Vân, không ngừng phá hủy thân thể cũng như muốn rạch nát tim chàng.

Quang hoa lóe lên rồi vụt tắt, hắc sắc bát quái dưới một kiếm cường kinh của Lục Vân chỉ rung lên mấy lần rồi khôi phục nguyên dạng. Lực xung kích cường đại và hấp lực cuồng mãnh không ngừng lôi kéo thân thể và xâm thực nguyên thần của chàng. Thân hình rung động mạnh khí tức trên người Lục Vân yếu đi rất nhiều, chàng bị Bát chuyển thần của Quỷ tôn đánh trúng chấn thương nội phủ làm cho chân nguyên hỗn loạn, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi, nhãn thần trở nên ảm đạm.

Với ánh mắt lãnh khốc Quỷ tôn cười một cách âm hiểm rồi rú lên: "Kết thúc rồi, Cửu chuyển mệnh!" Lời nói vừa phát, thân ảnh của Quỷ Tôn nhanh không thể tả đã hình thành nên chín đạo quang trụ hắc sắc bao vây Lục Vân tứ phía. Chín đạo quang trụ này phát ra lực lượng có thể hủy diệt mọi vật, chúng xoay chuyển giao thoa lẫn nhau làm cuốn lên một trận cuồng phong. Trong trận thân thể Lục Vân bị ngập trong trận hắc phong cuộn cuộn, từ ngoài nhìn vào hoàn toàn không thấy gì. Lúc này khắp nơi cuồng phong gầm rú mang theo hàn khí thấu xương, trong tiếng rống hung bạo có lẫn với tiếng hét kinh hãi của bọn Vân Phong.

Trong vòng vây Lục Vân cảm giác thấy cái chết như đang tới gần, song nhãn liên phát ra thần quang sáng như ngọc, lạnh băng nhìn lực lượng do Cửu chuyển mệnh tạo thành đang cuốn cuộn bức đến với tốc độ nhanh gấp mười lần, trong khoảnh khắc này Lục Vân bị cách tuyệt với bên ngoài bỗng đưa ra một quyết định vô cùng cổ quái. Chỉ thấy chàng thu hồi chân khí hộ thể, toàn thân bùng phát thất sắc quang hoa toàn lực vận chuyển "Thiên Địa Vô Cực", một mặt cấp tốc phân tích Cửu chuyển mệnh bá đạo bậc nhất, một mặt thi triển pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất" toàn thân tựa như một cơn lốc xoáy điên cuồng nuốt trọn mọi thứ xung quanh.

Chín đạo quang trụ hắc sắc xoay chuyển mang theo lực lượng mạnh mẽ làm tê liệt mọi vật, lực hủy diệt bóp méo cả không gian chớp mắt đã hút sạch không khí xung quanh, lực hút mạnh mẽ đó trực tiếp xâm thực vào thân thể Lục Vân. Thất sắc quang hoa rực sáng một cơn lốc xuất hiện, lấy Lục Vân làm trung tâm đang chuyển động ngày càng nhanh liều mạng hấp thụ nguồn lực hủy diệt khắp tứ phía.

Ngoài trường đấu tất cả người và quỷ đều ngừng tay lại, các cao thủ đều chú mục vào trận chiến giữa Lục Vân và Quỷ tôn. Nhìn thấy hắc sắc quang trụ xung thiên đường kính hơn năm trượng làm mọi người chấn kinh, hoàn toàn không nghĩ rằng Quỷ tôn lại bá đạo như vậy. Người của Dịch Viện và Phượng Hoàng Thư Viện đều cảm thấy lo lắng trong lòng. Do không nhìn thấy thân ảnh của Lục Vân nên người nào cũng rất kinh hãi, sợ rằng lần này Lục Vân sẽ không cầm cự nổi.

Nguồn lực cường đại đó hội tụ đối kháng với hấp lực của Lục Vân tựa như nước sông phá đê, công kích lẫn nhau nên chỉ còn cách xem tốc độ của ai mạnh hơn. Do Quỷ tôn liên tục Cửu chuyển vì vậy lực lượng đã tích tụ lên đến mức cao nhất, lần này bạo phát thật đúng là cuồng hoành phách liệt làm chàng không thể chống cự. Còn Lục Vân ngay từ đầu hấp lực tuy mạnh nhưng khí thế còn xa mới sánh bằng Cửu Chuyển Vô Cực của Quỷ tôn. Hai nguồn lực gặp nhau kết quả tự nhiên phân định rõ.

Dị khiếu như sấm động, khí lưu khai sơn phá thạch xoáy tung khắp bốn bề. Hắc sắc quang trụ từ chín đạo biến thành ba đạo, sau đó lại hợp nhất hội tụ thành một cỗ năng lượng hủy diệt mọi vật, dần dần tiêu hủy Vạn Nguyên Quy Nhất đang được Lục Vân toàn lực phát động. Dư lực kèm theo lực phá hoại cực mạnh từ từ bào mòn thân thể Lục Vân, chỉ trong chớp mắt khí kinh cường đại đã làm chàng bị tê liệt đồng thời phá hoại kinh mạch khắp chu thân.

Hét lên một tiếng, Lục Vân trong cơn nguy hiểm thân ảnh cấp tốc chớp động, chàng tránh né trên không trung theo một tần suất cực kỳ cổ quái. Lúc này Ý Niệm Thần Ba đã phân tích được mọi thông tin của Cửu Chuyển Vô Cực, nhưng kết quả lại vô pháp né tránh chỉ còn cách liều chết phản kích. Đến thời điểm này Lục Vân nhớ đến một vật, đó là ngọc bích dài ba tấc giấu trong ngực mà chàng đã lấy được ở Phong Vương đài tại Âm Thi gian. Trên đó có ghi một đoạn văn tự thập phần thần bí, giống như một loại pháp quyết rất cổ quái có thể áp chế mọi loại khí tà ác trên thế gian. Cũng chính vì điều đó khi Lục Vân bị Vong Linh tôn chủ xâm nhập vào não bộ mới có thể khôi phục sự tỉnh táo thoát khỏi tâm ma.

Lúc này quỹ đạo né tránh của Lục Vân dựa trên bức vẽ của những đám mây trên miếng ngọc bích kỳ lạ. Những ký hiệu trên đó rất thần bí, Lục Vân từ sau khi đoạt được luôn cố gắng tìm hiểu nhưng đến bây giờ mới lĩnh ngộ được điều bí ảo trong đó. Theo lộ tuyến vận chuyển của những đám mây trong hình, Lục Vân đã phát hiện ra sự ảo diệu ẩn chứa bên trong không ngờ có thể chống lại được lực hủy diệt cường đại của Quỷ tôn.

Quỷ tôn khoái tốc thiểm động phát ra một tràng cười đắc ý, cuối cùng hắn cũng bức được Lục Vân vào tuyệt địa. Chỉ cần Lục Vân chết đi còn lại ba thanh thần kiếm đối với hắn mà nói thì đều chưa đủ tu vi. Vì cho đến lúc này chỉ mỗi mình Lục Vân là khiến cho hắn có cảm giác run sợ, chỉ cần Lục Vân chết hắn sẽ không ngại bất cứ ai nữa. Về Kiếm Vô Trần, Quỷ tôn tuy cũng ẩn ước phát giác ra trên thân hắn có chút cổ quái nhưng cũng không để ý đến.

Lo lắng nhìn hắc sắc quang trụ Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai tay nắm chặt thần kiếm, nhân thần ánh lên vẻ cầu nguyện. Trong lòng tuy lo cho Lục Vân nhưng họ cũng biết Lục Vân vốn thần bí mạc trắc, ngay đến Tỏa Hồn tinh là nơi hung hiểm như vậy cũng có thể bình an vô sự, nên họ tin chắc rằng lần này cũng sẽ như vậy. Bên cạnh, Tử Dương chân nhân và Vân Phong lo lắng ra mặt vì hai người đều hiểu rằng nếu lực lượng cường đại này ập lên người họ thì tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn đứng từ xa quay sang nhìn nhau ánh mắt lóe lên thần sắc phức tạp. Lúc này tâm lý hai người rất mâu thuẫn, họ hy vọng Lục Vân chết trận nhưng cũng hiểu rằng tình thế hiện tại có nhiều biến hóa bất lợi, Lục Vân mà chết thì hành động của họ sẽ càng khó khăn nguy hiểm hơn vì vậy lại không muốn Lục Vân chết. Từ phía, Linh Bảo tôn giả và những cao thủ Quỷ vực khác tất nhiên hy vọng Quỷ tôn thành công, như vậy thì bọn chúng mới có thể chuyển bại thành thắng.

Trong hắc sắc quang trụ nhân thần Lục Vân dần lộ ra một tia ngân quang, khí thể khắp chu thân cũng dần tăng lên. Một luồng khí tức cường đại mãnh liệt xung phá mọi chướng ngại, hiển hiện và lan tỏa ra tứ phía Hóa Hồn trì. Nhìn hắc sắc quang trụ xung quanh Lục Vân huy động song thủ, hai cổ kinh lực quay tròn dẫn động thân thể chàng cấp tốc chuyển động.

Song thủ vừa vung ra, một trận gió lốc như nộ long xông thẳng lên bầu trời. Gió lốc kèm theo một lực dẫn động rất mạnh cuốn cả hắc sắc khí trụ này giờ vẫn tấn công Lục Vân lên trên, chỉ thoáng chốc đã kéo cổ khí trụ cương mãnh lên khỏi mặt đất bốc thẳng lên trời. Nhìn vào hai mắt to như cái đầu của Quỷ tôn, Lục Vân cất tiếng cười tà dị miệng hét lớn: "Nhất chuyển thân!"

Cùng lúc, thân thể nhanh nhẹn của chàng bay tròn quanh người Quỷ tôn. Thần sắc biến đổi Quỷ tôn rống lên giận dữ: "Không thể nào, không, ta không tin! Đây là bí quyết độc gia của ta, người làm sao học được, nói mau?" Dứt lời, thân thể hắn cũng bắt đầu xoay chuyển như vậy, một lần nữa phát động Cửu Chuyển Vô Cực.

Lục Vân lãnh khốc nói: "Bây giờ ngươi hãy xem ta cũng dùng Cửu Chuyển Vô Cực thu thập ngươi, cho ngươi nếm thử cảm giác đó. Về việc Cửu Chuyển Vô Cực của ta có phải là chính tông hay không, ngươi phải nhìn cho rõ. Nhị chuyển thể!" Khí thể lớn mạnh kéo theo tiếng rít kỳ quái vang trời, hình thành nên một vòng hào quang hắc sắc trong khuôn viên ba trượng vây Quỷ tôn vào trong.

Không cam tâm Quỷ tôn rống lên phẫn nộ toàn lực phát động Cửu Chuyển Vô Cực, định thi triển chiêu tối hậu là Cửu chuyển mệnh trước Lục Vân. Vì hắn hiểu Cửu Chuyển Vô Cực có thể nói là thể gian hiểm thấy, cửu chuyển chi hạ, thần ma đều diệt không ai tránh khỏi. Dù bản thân hắn gặp phải cũng không còn con đường nào khác ngoài cái chết. Lúc này hắn chỉ có một hy vọng duy nhất là sở học của Lục Vân khiếm khuyết bất toàn, chiêu này hắn mang ra đánh cuộc vì hắn phải thi triển trước Lục Vân để cho chàng bị lực lượng cường mãnh của Cửu chuyển vô cực phản phệ.

Cách đó không xa mọi người đều thở phào, bắt đầu dời mục quang về phía địch nhân. Vân Phong hét to: "Mọi người hãy gia tăng kinh lực, chúng ta thu thập lũ quỷ vật này rồi hoàn thành nhiệm vụ. Động thủ!" Ngân quang lóe lên, Trảm Phong tiên kiếm bắn ra luồng kiếm khí xông thẳng vào cao thủ Quỷ vực đứng đối diện. Hắn vừa phát động, những người khác cũng đều tiếp tục tấn công bắt đầu trận quyết chiến cuối cùng.

Bên bờ Hóa Hồn trì, một trường đả đấu kịch liệt dần đến hồi kết thúc. Lúc này ngoài Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt vẫn đang giao thủ cùng Linh Bảo tôn giả ra, những cao thủ Quỷ vực khác toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Còn Lục Vân và Quỷ tôn cũng đến hồi tối khẩn yếu. "Bát chuyển thân", "Bát chuyển thân", hai tiếng hét một trước một sau nối tiếp nhau. Khí thể mãnh liệt hội tụ thành hai đạo quang trụ bất đồng màu xanh và xanh đen xen kẽ dày đặc, lúc lên lúc xuống.

Khi chín đạo quang trụ xuất hiện, hai thanh âm khác nhau tựa như bất phân trước sau cùng thét lớn: "Cửu chuyển mệnh!" rung động nhân tâm, mọi người xung quanh đều bị chấn bay dưới lực xung kích của hai đạo quang trụ chí phách chí cường. Vài tiếng hô kinh hãi vang lên, mọi người vừa nhẹ nhàng hạ thân vừa chăm chú nhìn song phương giao chiến để biết kết quả cuối cùng.

Trong tiếng nổ như sét đánh vang trời, lực phá hoại cuộn cuộn bốn bề, khí tức hủy diệt tràn ngập trên bầu trời Tu La lâm. Phía trên Hóa Hồn trì hắc sắc vân thái đang bay tròn đột nhiên gia tốc, hắc sắc quang hoa kinh lực mạnh mẽ như những cơn sóng tầng tầng tản xạ ra ngoài.

Một tiếng cười lạnh vang lên, sau đó là một tiếng la thảm thiết tê tâm liệt phế, Lục Vân thân ảnh tĩnh lập đứng giữa không trung mục quang chú ý nhìn Quỷ tôn đang bị huyền thanh quang mang nuốt dần. Có lẽ do không cam tâm nên Quỷ tôn trong tình huống biết rõ là phải chết đột nhiên từ bỏ việc chống cự, ánh mắt phần nộ nhìn Lục Vân hỏi giọng đanh thép: "Tại sao, tại sao lại như vậy? Cả đời ta từ sau khi tu luyện thành công thì đây là lần thứ hai thi triển Cửu Chuyển Vô Cực, trên thế gian này bao gồm cả tam gian thất giới, tuyệt đối không có người thứ hai biết. Người làm sao học được, nói cho ta biết, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt."

Lạnh lùng nhìn Quỷ tôn, Lục Vân nhạt nhẽo nói: "Muốn biết cũng được thôi, nhưng ngươi phải lấy bí mật của Hóa Hồn trì để trao đổi với ta, nếu không ta sẽ không nói cho ngươi biết. Hiện giờ thời gian của ngươi không còn nhiều, hãy suy nghĩ kỹ đi!"

Quỷ tôn nghe vậy cười thảm: "Ta sắp chết rồi thì còn gì phải e ngại nữa. Hóa Hồn trì chính là địa phương tà ác thần bí nhất tại Quỷ vực, không hề kém chút nào so với Sinh Tử gian. Dù ta có nói cho ngươi biết cách tiến nhập thì ngươi có vào cũng chỉ để chết thôi, bất luận là người hay quỷ chỉ cần tiến vào chắc chắn sẽ chết, quyết chẳng ngoại lệ. Nếu không như vậy, nơi này đã chẳng gọi là Hóa Hồn trì."

Lục Vân lạnh lùng nói: "Đây là việc của chúng ta, ngươi chỉ cần nói ra cách tiến nhập thì ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi. Mau nói đi, nếu không ngươi không còn thời gian đâu, lực hủy diệt cực mạnh này đã nuốt trọn một phần ba thân thể và ý thức của ngươi rồi."

Quỷ tôn lúc này cũng minh bạch thời gian khẩn cấp liền vội vàng nói: "Được, mong ngươi giữ lời hứa không được làm ta thất vọng. Muốn tiến nhập Hóa Hồn trì xông thẳng vào là không được, chỉ có chờ đến giữa ngày hoa văn xung quanh biến mất trong một khắc, lúc đó chính là cơ hội duy nhất, ngoài ra không còn biện pháp nào khác. Giờ ngươi hãy trả lời ta đi."

Nhìn nhân thần cấp thiết của Quỷ tôn, Lục Vân điềm nhiên nói: "Ta giữ lời hứa, ngươi đã nói rồi giờ đến lượt ta. Cửu Chuyển Vô Cực của ta chính là học từ ngươi, bất kể ngươi có tin hay không nhưng ta chỉ muốn nói rằng, câu nói này tuyệt đối chân thật."

"Không, ta không tin, ta không tin. Năm đó ta tu luyện pháp quyết này phải mất tròn năm trăm năm, năm trăm năm đấy! Người làm sao có thể chỉ một lần là học được, ta không tin, ta không tin, ta không tin...!" Tiếng kinh hô thảm thiết vô cùng mang vẻ bất cam không dám tin, rất nhanh đã tiêu thất. Khắp không gian Tu La lâm trở nên yên tĩnh tịch mịch. Linh Báo tôn giả nhân thần thiểm thước bất định, vẻ bất an cùng cực lộ rõ trước mắt chúng nhân.

Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân rồi dời mục quang đến bên Linh Báo tôn giả, lạnh giọng nói: "Chúng ta cũng nên kết thúc thôi, chuẩn bị đánh một ván cuối cùng đi!" Tử quang vừa hiện, khí thể thần thánh lan tỏa khắp không gian phía trên Linh Báo tôn giả, trù lên khóa chặt lấy người hắn. Thân ảnh chớp động, Tử Ảnh thần kiếm chớp mắt đã huy động hàng trăm lần, kiếm mang rợp trời tầng tầng mật bố hợp thành một đạo tử sắc quang trụ vây lấy Linh Báo tôn giả.

Có lẽ do khí thể suy giảm nên giờ phút này Linh Báo tôn giả tỏ ra không có chút đầu chí, thân thể khoáng tốc tránh né đòn tấn công của Ngạo Tuyết. Nhìn Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt nhẹ điểm nụ cười, thân thể vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Linh Báo tôn giả đưa một đòn cắt đứt đường lui của hắn. Kiếm khí mạnh mẽ hình thành một đạo kiếm trụ sáng lóa, dưới sự khống chế của Thương Nguyệt bổ thẳng xuống

Linh Báo tôn giả. Phía sau kiếm mang dày đặc của Ngạo Tuyết rít lên kỳ dị hình thành một đóa hoa kiếm sắc tím, tử sắc quang mang nổi theo ngay sau.

Nguy hiểm lâm đầu, Linh Báo tôn giả toàn thân cấp tốc quay tròn nhằm tránh khỏi sự tiến công của hai nữ nhân. Nhưng lúc này mọi chuyện đều đã quá muộn, đòn tấn công của hai người hình thành một lực lượng cường đại phủ kín thân thể của hắn, không cho hắn một cơ hội né tránh nào. Tử hoa sáng chói, hoàng kim lóa mắt, hai thanh thần kiếm tựa hồ xuyên thấu thân thể Linh Báo tôn giả, khí tức thần thánh nháy mắt đã luyện hóa bản thể tà ác của hắn.

Lục ảnh chớp sáng, nguyên thần của Linh Báo tôn giả thoát khỏi thân thể bay ra hóa thành một luồng lục quang cấp tốc xạ vào trong rừng. Thấy hắn định đào thoát Vân Phong cười hê hê... thân thể giữa không trung liên tiếp thiểm động chín lần, lần nào cũng ngăn chặn nguyên thần của hắn không cho trốn thoát. Rống lên cuồng nộ, lục quang phóng lên trên được ba trượng rồi hoán đổi phương vị, chuyển hướng xạ thẳng vào rừng cây u ám.

Vân Phong vô cùng tức giận không ngờ rằng tên quỷ này lại giảo hoạt như vậy, thân ảnh liền lóe lên truy theo hắn.

Trên trời nhân ảnh loang loáng, Lục Vân chặn Vân Phong lại đồng thời nói to: "Mọi người lập tức tập trung, chúng ta đã bị bao vây rồi." Chúng nhân chấn động tinh thần nhìn tứ phía không thấy động tĩnh gì, tại sao Lục Vân lại nói đã bị bao vây, việc này xảy ra hơi nhanh quá thì phải. Vừa tiêu diệt được một lũ lại xuất hiện thêm nữa, không thể nào như vậy được.

Hạ mình xuống cạnh mọi người, toàn thân Lục Vân lưu quang tuần hoàn lưu động, vết thương trên người phát ra quang hoa ngũ sắc trong chớp mắt đã liền lại. Không kịp nhìn tình hình của mọi người, song nhân Lục Vân nhìn chằm chằm về phía trước ánh mắt lộ vẻ cảnh giác. Ý Niệm Thần Ba đã dò xét ra một điều rất cổ quái không nhìn ra số lượng đối phương, chỉ có thể mơ hồ phát giác ra có một cỗ hắc sắc vân thái, bên trong ẩn chứa một vật vô cùng âm thâm tà ác.

Giờ phút này tứ phía Hóa Hồn trì rất yên tĩnh không có một tiếng động, mọi người đều chăm chú nhìn phía trước theo Lục Vân. Mới đầu không thấy một điểm gì, nhưng rất nhanh mọi người đã phát giác ra luồng khí tức âm thâm tà ác xuất hiện khắp bốn bề. Khí tức đó thập phần mạnh mẽ bao hàm rất nhiều chân khí bất đồng bên trong.

Một thanh âm vang lên, những tiếng hô hoán như mây như khói, từng luồng âm phong quanh co lơ lửng. Giống như u linh đang than khóc, như lệ quỷ kêu gào, như vong hồn triệu tập, như tử thần vẫy gọi. Thanh âm khủng bố ập đến từ bốn phương tám hướng, tầng tầng bao vây hoàn toàn không phân biệt được xuất xứ.

Trong lúc mọi người cảm thấy kinh dị, Lục Vân lại nói: "Hãy ngưng thần tụ khí, thủ hộ tâm thần. Thanh âm này rất cổ quái, có tác dụng thu hút tâm thần rất tà ác, một khi bị cuốn theo âm điệu của nó sẽ bị mê man và phải nghe theo mệnh lệnh của nó."

"A, mọi người chú ý, đây hình như là Tỏa Hồn chú trong truyền thuyết của Quỷ vực. Một khi bị mê hoặc tâm thần sẽ rối loạn, hồn phách bị chế trụ."

Nghe lời cảnh báo của Lục Vân, Phong Viễn Dương bỗng nhớ ra truyền thuyết này của Quỷ vực vội vàng bảo mọi người phòng bị cẩn thận. Mọi người nghe vậy liền đề khí bảo hộ tâm thần, cẩn thận phòng ngự.

Vân Phong nhìn vào rừng mịt mịt: "Cái thứ quỷ quái gì mà không nhìn thấy ai cả, giấu đầu hở đuôi, thật là độc ác. Có bản lĩnh thì hãy quang minh chính đại xuất hiện đi, việc gì phải giả thần giả quỷ, người tưởng chúng ta sợ sao. Mau lần ra đây, để xem chúng ta thu thập người ra sao!"

Thấy mọi người đều không nói gì chỉ duy có hắn to mồm la hét, Hứa Khiết bất giác lườm một cái yêu kiều nói: "Huynh la hét cái gì đấy? Đã là quỷ vật thì làm sao có người mà thấy, bên trong tất phải nguy trang. Muội thấy thân kinh của huynh có vấn đề rồi, vẫn chưa thông à?" Vân Phong nghe vậy cũng thấy có lý, chúng vốn là quỷ mà.

Hắn cười hê hê vỗ vỗ vào đầu, ngược ngờ nhìn Hứa Khiết thấp giọng nói: "Huynh tức giận quá nên nhất thời nói sai, hê hê... mong muội thứ lỗi!" trừng mắt với hắn Hứa Khiết dời mắt ra phía trước chăm chú nhìn.

Sự chuyển động lên xuống của dải băng như đang gợn sóng, xảo diệu chặn đường Lục Vân và mọi người. Mỗi lần dao động lên xuống, nó lại phát xuất một cổ cường khí vô định nhưng bên trong ẩn chứa lực âm tà cực lớn, chuyển động chậm chạp. Trước mắt Lục Vân và chúng nhân, hình thành vô số luồng khí kinh, ngăn cản họ tiến lên.

Như Ý Tâm Hồn kiểm huy động, ngàn đạo kiếm quang chuyển động rồi tụ lại thành một cổ xích hồng sắc kiếm trụ, nhắm thẳng dải băng hắc sắc công tới. Một âm một dương tương sinh tương khắc, nguyên khí tương hỗ và hóa giải lẫn nhau khiến cục diện trở nên trì trệ, ngăn cản Lục Vân và những người khác rời khỏi. Đôi mắt lóe lên tia lạnh lẽo, Lục Vân cười nhạt, hữu thủ toàn lực thôi động thần kiếm, điều động toàn bộ lực lượng của chúng nhân phía sau mạnh mẽ công tới.

Cách đó vài trượng, Âm Thi Quỷ Vương cười âm trầm: "Công lực cường hân tương đương nhau, đáng tiếc chuyện chúng muốn đào thoát khỏi Quỷ Vũ Hóa Hồn trận lại là điều không thể thực hiện được. Trận pháp đó có thể tiêu diệt đám nhân gian cao thủ đáng gờm này. Nhưng cũng phải đa tạ Huyền Mị đã tới, chúng ta có thể liên thủ để đạt kết quả tốt nhất. Một khi Phong hồn phù bị phá hủy, khi đó chúng ta có thể tiến nhập nhân gian, không cần phải hợp tác nữa. Ha ha, người cũng nghĩ vậy chứ Hắc Hà quỷ vương?"

Âm trầm nhìn lại, Hắc Hà Quỷ Vương lạnh lùng nói: "Có một điểm tự nhiên không thể quên. Một khi tiến nhập nhân gian, nếu chúng ta muốn hô phong hoán vũ mà không liên thủ với nhau thì sẽ không thể ứng phó khi những tu chân đạo nhân tiến công. Điều quan trọng nhất trước mắt là phải hoàn toàn tiêu diệt lực lượng đầu tiên của chúng. Những kẻ này có nhân gian Tam đại thần kiếm trong tay, có lẽ chúng ta không dễ thu thập chúng đâu."

"Hà hà, về điểm này thì Hắc Hà Quỷ Vương người cứ yên tâm. Với thực lực của chúng ta, mười một kẻ này tuyệt đối không thể thoát ra khỏi tầm kiểm soát. Hiện tại, chúng ta chỉ cần trông chừng xem chúng chống cự được bao lâu." Cười nhạt, Âm Thi Quỷ Vương thần sắc thập phần tự tin, chú tâm theo dõi trận đấu.

Nhìn cảnh đó, ở bên cạnh, Quỷ suất Huyền Mị nhãn thần thoáng qua một tia cười trào phúng, đầy sự đắc ý. Kì thực rất đơn giản, Huyền Mị đắc ý vì khi song phương hợp tác, Hắc Hà tuyệt không lộ ra rằng trên người Lục Vân có Quỷ Vương chiến giáp. Đối với thân thể của Lục Vân đích thực rất kì dị, cả Hắc Hà Quỷ Vương lẫn Huyền Mị đều không nắm được điều gì thì kẻ khác làm sao biết được. Chính là vì hiện tại, Lục Vân đột nhiên thi triển một luồng kỳ phong bao bọc bên ngoài, che dấu toàn thân khí tức ẩn tàng bất hiện.

Âm Thi Quỷ Vương chỉ mới hội diện Lục Vân lần đầu, nên ngoài cảm giác Lục Vân tâm tư linh xảo hiển hiện bên ngoài, thì không thể biết được bên trong Lục Vân ẩn chứa những điều kì dị.

Bên bờ Hóa Hồn trì, nhóm Lục Vân mười một người hình thành một cổ cuồng phong chuyển động không ngừng, Quỷ Vũ Hóa Hồn trận cũng lập tức mãnh liệt đối kháng lại. Muốn kết thúc tình trạng dằng co, Lục Vân đã sử dụng Ý Niệm Thần Ba tra xét, phát hiện ra quỷ trận rất bá đạo, nếu tiếp tục ngạnh đấu trực tiếp thì không thể đạt được mục đích. Mọi người đều dốc toàn bộ sức lực, Lục Vân song thủ toàn lực công tới, phóng xuất Như Ý Tâm Hồn kiếm, đồng thời nhanh chóng xuất túi Càn khôn, phát huy sự thần kỳ của bảo vật.

Một thanh âm ngân lên, túi Càn Khôn dài với những sợi tua nhỏ xuất hiện bay lượn trên không. Vừa mở ra, trong nháy mắt nó đã hoá thành chiếc túi dài mười trượng, tạo nên một cổ hấp lực cường đại, hiện ra trước mắt thập nhị quỷ tiên. Túi Càn khôn dung nạp vạn vật, toàn lực thôn tính thập nhị quỷ tiên.

Chỉ nghe âm thanh hoảng sợ truyền lại, quy luật chuyển động của dải băng hắc sắc bị tác động, nó rung lên dữ dội trong lúc bay lên cao hơn né tránh.

Ngoài xa vài trượng, hai vị Quỷ Vương tức giận gầm thét, hiển nhiên không nghĩ rằng Lục Vân đã thủ đắc túi Càn khôn. Âm Thi Quỷ Vương tối sầm mặt, hữu thủ huy động liên tục, điều khiển đóa hắc vân giữa không trung thu hút túi Càn Khôn xuống khi mười hai quỷ tiên đã bị cô lập. Đôi mắt đóa hắc vân, túi Càn khôn phát ra hấp lực cường đại, lập tức mở rộng. Ngay lúc đó, hắc vân hiển lộ chân diện mục. Kỳ lạ thay, đó lại là một lá hắc kỳ, trên đó họa hình chín quỷ vật đang quỳ bái thể hiện sự tôn kính. Lá cờ phát ra hào quang chói lọi kèm theo những quang hoa hắc sắc, phát tán bốn phương tám hướng. Thời gian và không gian như biến thành một phần của đám hắc vân, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Khi lá cờ xuất hiện, túi Càn khôn của Lục Vân lập tức mất hiệu lực. Phía trước Quỷ Vũ Hóa Hồn trận

đã khôi phục lại, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó Lục Vân đã nhanh chóng kịp thời thu lại túi Càn khôn và dẫn chúng nhân toàn lực đào tẩu. Khi tất cả khôi phục được nguyên trạng, Lục Vân và những người khác đã ly khai Hóa Hồn Trì.

Trông thấy Lục Vân trốn chạy, Âm Thi Quỷ Vương gầm lên giận dữ, trực tiếp chỉ huy bốn cao thủ đuổi theo. Nhìn cảnh đó Hắc Hà Quỷ Vương và Huyền Mị chỉ cười nhạt, thân ảnh cuối cùng cũng chậm lại. Lúc này, Hắc Hà Quỷ Vương không quan tâm đến việc nhóm của Lục Vân đã rời khỏi, thay vào đó lại lạnh lùng nhìn theo hướng Âm Thi Quỷ Vương, hiển nhiên trong đầu đã có âm mưu. Nhìn lại Huyền Mị, Hắc Hà Quỷ Vương nói nhỏ vài câu, rồi lập tức tăng tốc đuổi theo.

Xuyên qua tầng tầng thụ lâm, Lục Vân dẫn chúng nhân theo lộ tuyến thập phần cổ quái, nhanh chóng tiến tới. Nhận ra quỷ tiên đã tiếp cận phía sau, Lục Vân tâm lý thập phần khẩn cấp, nghĩ cách nhanh chóng thoát khỏi quái trận này. Quay đầu lại nhìn mọi người, nhãn thần Lục Vân khẽ biến đổi, cuối cùng đành nói: "Bây giờ mọi người chú ý, lập tức biến thành nguyên thần chi thể, với Tử Ảnh Thần Kiếm của Ngạo Tuyệt hỗ trợ phía trước, theo sát ta xuất trận. Trận thức này thập phần cổ quái, nó vận chuyển nhanh chóng với tốc độ không thể nào nắm bắt được. Hiện tại trừ việc sử dụng nguyên thần chi thể để thoát ra, căn bản chúng ta không có biện pháp nào khác."

Dịch viện và Phượng Hoàng thư viện tám người lắng nghe, sắc mặt hơi biến đổi nhưng lập tức thi hành, chuyển thành tám quang cầu đường kính khoảng một thốn bất đồng về màu sắc, tập trung quanh Tử Ảnh Thần Kiếm. Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh hồn nhìn nhau do dự, nhãn thần tập trung vào Lục Vân, lộ vài phần không tín nhiệm, tựa hồ lo sợ có điều trá ngụy. Mọi người tu chân đều minh bạch một điều: người tu luyện biến thành nguyên thần chi thể, có thể đến Đông Hải, về Thương Ngô, tốc độ gia tăng gấp bội. Giả như gặp đối thủ nguy hiểm, có thể lập tức đào thoát, thập phần hữu dụng. Giống như sét đánh ngang trời, vào thời khắc sinh tử quan đầu, hóa thành một đạo lục quang nhanh chóng đào tẩu. Nhưng nó cũng tồn tại nhược điểm. So với thực thể thì nguyên thần chi thể mỏng manh hơn rất nhiều, không thể chịu được cường kình đả kích, khả năng gặp nguy hiểm là rất lớn.

Lạnh lùng nhìn hai người, Lục Vân lãnh đạm nói: "Các vị có thể không nghe, tự cân nhắc lấy biện pháp khả dĩ đào thoát, không cần theo ta. Bọn ta cũng không có thời gian để quản chuyện của các vị." Nói rồi toàn thân Lục Vân quang hoa đại thịnh, tốc độ lập tức tăng lên gấp bội, nhanh như tia chớp tiến về phía trước. Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn biến sắc nhìn nhau, cả hai lập tức biến thành nguyên thần chi thể, lập tức bay đi.

Phía sau, Âm Thi Quỷ Vương gầm lên một tiếng, hắc sắc quang hoa lóe sáng, toàn thân ảnh biến thành một đạo lưu quang mờ nhạt tiến thẳng đến lối ra của Tu La Lâm. Hắc sắc quang hoa hiện ra, Âm Thi Quỷ Vương xuất hiện từ không trung, cẩn trọng nhìn quanh. Nhìn thấy không xa chính là Vô Gian Quỷ Sát, Âm Thi Quỷ Vương thoáng hiện lên vẻ bất an trong mắt, trong đầu lập tức cân nhắc các tình huống có thể phát sinh.

Đang trầm tư, Âm Thi Quỷ Vương đột nhiên nhận thấy có biến động tại lối ra. Chỉ thấy một đạo Tử sắc thần kiếm, hào quang cường đại đích thực mang khí tức thần thánh, kéo theo một nhóm các quang cầu xuất hiện. Quang hoa lóe sáng, Lục Vân toàn thân hiện ra từ không trung, xuất hiện gần lối ra của Tu La Lâm.

Cân nhắc tính huống xung quanh, Lục Vân trầm trọng nói: "Hiện chúng ta đã ra đến đây, phải lập tức ly khai nơi này. Phía trước có Âm Thi Quỷ Vương và Vô Gian Quỷ Sát, đằng sau thì có các cao thủ truy đuổi. Mọi người phải nhớ toàn lực đào tẩu, ta sẽ đoạn hậu, chạy nhanh!". Cùng lúc thúc giục mọi người đào thoát, Lục Vân chú mục nhìn vào động tĩnh của hai Quỷ Vật trước mắt.

Thật kì quái, Lục Vân phát hiện rằng Âm Thi Quỷ Vương lúc đó lại không có động tĩnh gì, chỉ yên lặng nhìn mọi người đào tẩu. Nhìn vào biểu diện vô tình của Vô Gian Quỷ Sát, Lục Vân hiểu ra lý do. Nguyên lai Âm Thi Quỷ Vương vẫn phải đề phòng Vô Gian Quỷ Sát. Thân thể máy động, Lục Vân cấp tốc truy theo hướng chúng nhân, đồng thời từ não chàng phát xuất một cỗ Ý Niệm Thần Ba cường đại vô tả, tần suất cao đến ba mươi hai vạn bảy nghìn ý niệm, trực tiếp công đến Âm Thi Quỷ Vương. Lập tức hắc sắc quang hoa rung động, hắc vụ mờ nhạt. Chỉ thấy quỷ khí bao phủ toàn thân Âm Thi Quỷ Vương chấn động kịch liệt, mười ba tầng quỷ khí hộ thể bên ngoài bị Lục Vân đột ngột tấn công lập tức đều bị phá vỡ.

Một cỗ sức mạnh tinh thần cường đại vô tả xâm nhập não bộ, làm cho Quỷ Vương vô phương phòng bị liền

thụ trọng thương. Từ miệng hắc gào lên những tiếng rên đau đớn. Ngay khi Âm Thi Quỷ Vương rống lên, Vô Gian Quỷ Sát đột nhiên xuất hiện vô thanh vô tức phía trên, phát xuất một kích cực mạnh công tới.

Chỉ thấy một cỗ hắc sắc quang mang tà ác cực độ, hoá thành dạng mây mờ lập tức bao phủ lấy Âm Thi Quỷ Vương. Thật là một cỗ khí tức tà ác cường đại vô tả, hàm chứa uy lực thu hồn đoạt phách, mãnh liệt luyện hóa quỷ khí toàn thân Quỷ Vương, chừng như quyết ý hủy diệt hẳn. Rống lên dữ dội, Âm Thi Quỷ Vương toàn thân chân nguyên đột ngột bạo phát. Một đạo hắc sắc cường đại như vân tự vụ, khí thể xung thiên, nhắm luồng hắc sắc quang mang của Vô Gian Quỷ Sát công tới. Giữa không trung, hai cỗ âm sâm tà khí chính diện giao phong, nhất thời bế tắc, hình thành cục diện không khoan nhượng.

Bên ngoài Tu La Lâm, hắc quang lóe sáng, một đóa hắc vân vô thanh vô tức xuất hiện. Vài âm thanh tức giận từ hắc vân truyền ra, bốn đạo quỷ ảnh trực tiếp nhắm đến Vô Gian Quỷ Sát, tương trợ Âm Thi Quỷ Vương, đẩy lùi Quỷ Sát. Ngay lúc đó, Hắc Hà Quỷ Vương âm trầm nói: "Âm Thi Quỷ Vương, người trước tiên phải đối phó, quét sạch đám nhân gian cao thủ đã đào tẩu. Bọn ta đi trước đây!". Nói xong, những quỷ ảnh theo sau Hắc Hà Quỷ Vương hóa thành những đạo hắc sắc quang mang, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Ly khai Tu La Lâm, chúng nhân tâm lý đã cảm thấy thoải mái hơn, minh bạch rằng lần này bản thân thật

Lục Vân ánh lên một tia khích lệ rồi chuyển thân ngự kiếm bay đi, sau lưng chàng tâm tình mọi người đều nặng nề.

”Đại hữu phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản chi cảm!”

Vâng.

Thoáng nhìn nhau, mọi người cùng gật đầu ngự kiếm bay theo sau Lục Vượt qua một đoạn đường dài đoàn người đến gần Tu La Lâm, trên đường đi không hề có việc gì xảy ra, xung quanh yên tĩnh tựa hồ như lặng gió trước khi nổi cơn bão tố. Nhìn chăm chú về phía trước Lục Vân hạ thân dừng lại cách Tu La Lâm chừng ba dặm, trầm tư một lúc Lục Vân nói: ” Vân Phong đệ cẩn thận khảo sát một chút, gần đây có thể có khí tức của quỷ vật.” Nhìn Lục Vân có vẻ không hiểu, Vân Phong khẽ đáp lời ”ạ” rồi tiện thể ngồi xếp bằng thi triển Âm Dương bí thuật, bắt đầu dùng Âm Dương nhị khí thám xét động tĩnh xung quanh. Từ ngày tiến nhập Quỷ Vực, Vân Phong bao nhiêu lần chinh chiến thì thụ thương bấy nhiêu lần làm cho Đan Hoa châu dung nhập hoàn toàn vào cơ thể, công lực bất giác đã tăng tiến vượt bậc.

Lúc này công lực Vân Phong đã cao hơn so với lúc ở Nhân gian giới, chẳng qua vì cao thủ Quỷ Vực quá lợi hại mà hắn lại không có chút kinh nghiệm đối địch nào.

Nhìn Vân Phong đang nhắm mắt, Thương Nguyệt khẽ hỏi: ”Lục Vân, sau khi tiến vào mà phát hiện thực lực địch nhân quá mạnh, chúng ta sẽ xông vào hay là chờ đợi cơ hội. Hiện tại chúng ta có mười một người, thực lực tuy không yếu nhưng nếu như gặp vài cao thủ lợi hại sợ rằng khi tiếp cận được Hóa Hồn tri sẽ tổn thất số lớn nhân thủ. Nói gì đi nữa chúng ta đến đây cũng phải chấp nhận trả giá để giành thắng lợi, đó mới là điều quan trọng. Vì vậy chúng ta nhất định không được thất bại, mỗi lần thất bại lại tổn thất một nhân thủ. Với cái giá như vậy chúng ta nhất định phải thắng.” Lúc này Kiếm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn không hiểu sao trước đây mười phần tự tin lại trầm mặc im lặng, tựa hồ như đã hoàn toàn biến thành người khác. Có lẽ hoàn cảnh có thể biến đổi nhiều điều chứ không chỉ đơn thuần tính cách.

(1 Trích Kinh Kha truyện. Tạm dịch: Sông Dịch nước lạnh, gió thổi vi vút, tráng sĩ ra đi không hẹn ngày về.)

Nhìn về phía chân trời Lục Vân nhẹ giọng: ”Hiện tại chúng ta vẫn còn thời gian, giả sử thực lực địch nhân quá mạnh, hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận lập tức phải rút lui chờ cơ hội kế tiếp. Chỉ cần có một tia hy vọng chúng ta cũng cố dốc hết toàn lực giành được. Bởi có nhiều việc không phải do chúng ta quyết định, chỉ có thể mạo hiểm làm thử. Hiện giờ mối lo duy nhất của chúng ta là tất cả địch nhân đều tụ hợp về đây, ngoại trừ hai tên Quỷ Vương và ba tên Quỷ soái, Bất Tử Huyết Lệ, Vô Gian Quỷ Sát và Sát Huyết Diêm La thuộc loại cực kỳ khủng khiếp lại còn có những tên quỷ tiên nữa. Điều đó không quá khó để ứng phó với thực lực của chúng ta hiện giờ, vì vậy chủ yếu xem thử đối phương có bao nhiêu cao thủ. Nếu như trong tám tên cao thủ vừa đề cập đến mà có bốn tên hiện diện tại trường thì chúng ta không có hy vọng nên chỉ có thể bỏ đi.” Nghe vậy mọi người đều khẽ gật đầu, biểu thị tán đồng cách nhìn của Lục Vân.

Vân Phong tỉnh lại liền hỏi: ”Sao không ai hỏi ta có phát hiện điều gì không?” Hứa Khiết thấy Vân Phong mở mắt liền vội vã gọi mọi người.

Thấy mọi người chăm chăm nhìn vào mình, Vân Phong cười hề hề... nói: ”Đừng nhìn đệ như vậy, da mặt đệ rất mỏng càng nhìn lâu lại càng đỏ, hề hề hề...”

”Đệ đừng đùa nữa, hãy nói xem quanh đây có động tĩnh gì không?” Ngự khí tuy lãnh đạm nhưng trong nhân thần Lục Vân lại có chút tiểu ý, có lẽ sự vui vẻ của Vân Phong làm chàng cảm thấy vài phần cao hứng.

Nhìn mọi người, mục quang Vân Phong khẽ chuyển động nói: ”Hề hề... nhìn mọi người xem ai cũng mang dáng vẻ chán nản một chút tự tin cũng không có, còn không gạt bỏ được những điều này chỉ bằng tính đến việc quay về. Đệ tuy cười đùa, nhưng ít nhất đệ không từ bỏ. Thế nào, chẳng lẽ mọi người đều mất hết lòng tin à? Đừng quên rằng chúng ta tới đây vì bình an cho nhân gian, vì tiếp bước vô số bách tính đã ngã xuống. Vì hòa bình, vì yên ổn chúng ta phải dũng cảm đi tiếp. Mọi người hãy lấy lại tinh thần để chiến đấu một trận chiến oanh liệt, vì hòa bình trong trời đất và vì vinh dự của Lục viện chúng ta”. Những lời cổ vũ của hắn đã khuấy động trái tim mọi người, trong nháy mắt quên đi nỗi sợ, quên đi nguy hiểm trong lòng khởi phát một cổ dũng khí, cổ dũng khí vì an nguy của thiên hạ. Nhìn Vân Phong, Lục Vân vỗ vỗ lên vai nói: ”Đa tạ, đa tạ những lời nói của đệ đã làm mọi người tăng thêm dũng khí. Hiện

tại, đợi sau khi đệ nói về tình hình tra xét được chúng ta sẽ lập tức khởi hành.”

Cần khôn mênh mông, thiên địa chính khí, chỉ cần đồng tâm hiệp lực có thể giành thắng lợi. Nhìn vào mắt Lục Vân, Vân Phong lộ ra một chút vui vẻ yên tâm nhẹ giọng: ” Tốt, tất cả nghe theo huynh. Cuộc đời này may mắn gặp huynh, Lâm Vân Phong cảm thấy cao hứng vô cùng, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì trong lòng đệ luôn coi huynh là bằng hữu tốt nhất. Bây giờ hãy nói về việc thám xét, đệ đã cẩn thận tra xét phát hiện xung quanh khu rừng ẩn tàng khí tức của bọn quỷ vật, chỉ là ẩn núp rất kín. Theo suy đoán của đệ sau khi xem xét kỹ có khả năng là Bất Tử Huyết Lệ hoặc Vô Gian Quỷ Sát, nhưng đệ không dám khẳng định chính xác.” Mọi người khê kêu lên lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, Tử Dương chân nhân hỏi: ”Bây giờ quyết định thế nào, bên ngoài có một trong số các cao thủ ẩn tàng, bên trong lại có thêm vài cao thủ, chúng ta đến không phải lâm vào tình huống lưỡng đầu thọ địch hay

sao? Hoàn thành nhiệm vụ dĩ nhiên trọng yếu nhưng cái giá phải trả như thế nào cũng quan trọng không kém, nếu cái giá quá đắt chúng ta khó thể gánh vác nổi.”

Lục Vân trầm mặc không nói, cẩn trọng suy xét vấn đề. Ngẩng đầu nhìn mọi người chàng khê nói: ”Lời sư phụ đệ tử đã rõ, chúng ta cần cố gắng tranh thủ không để tổn thất một binh một tốt, bao nhiêu người đi bấy nhiêu người về.

Bây giờ con muốn hỏi ý tứ mọi người một chút, một khi tiếp cận được Hóa Hồn Trì, ai tình nguyện tiến nhập vào trong thu hồi Phong Hồn Phù ? Việc này rất nguy hiểm, tin rằng trong lòng mọi người đều hiểu nên chúng ta cần chuẩn bị tâm lý trước.” Nói xong mục quang từ từ lướt qua gương mặt mọi người, như muốn biết tất cả có ý kiến ra sao.

Nhìn Liễu Tinh Hồn, ánh mắt Kiếm Vô Trần lóe lên một tia tinh quang cất tiếng: ”Ta tình nguyện đi, chỉ cần Phong Hồn phù có trong đó ta nhất định có thể thu hồi lại được.” Mọi người nghe xong đều nhìn hẩn, rồi nhanh chóng dời mục quang sang Lục Vân lắng nghe ý kiến của chàng. Liếc nhìn mọi người, mục quang Lục Vân dừng lại nơi Kiếm Vô Trần nhẹ giọng: ”Đã như vậy, khi đến đó bất luận việc gì xảy ra người không cần can dự, việc phòng ngự giao cho bọn ta làm. Để cho chắc ăn, đợi sau khi trận thế vững vàng ta sẽ đi xuống theo giúp người nhanh chóng đoạt được Phong Hồn Phù thuận lợi sớm quay về nhân gian. Hiện tại việc này đã quyết định như thế, chúng ta đi thôi.

Mọi người phản chấn lên cuộc chiến này quan hệ trọng đại, không chỉ liên quan đến

sinh mệnh bọn ta mà còn liên quan tới sinh mệnh nhiều người khác.” Nói xong liền cùng mọi người xuất phát.

Lục Vân đi trước dẫn mọi người dễ dàng tiến nhập Tu La Lâm, thận trọng tiếp cận Hóa Hồn Trì. Vừa tới gần Hóa Hồn Trì mọi người cẩn thận quan sát tình hình bên bờ hồ phát hiện lần này lại không có cao thủ Hắc Hà Gian nào, chỉ có cao thủ của Âm Thi Gian. Bên bờ hồ Âm Thi Quỷ Vương và Quỷ soái thống lĩnh bốn tên cao thủ và bảy tên Quỷ tiên đang canh giữ chặt chẽ, bảo vệ vững chắc Hóa Hồn Trì không để ai đến gần nửa bước.

Mục quang khê chuyển động, Lục Vân truyền âm nói với mọi người: ”Thực lực địch nhân ở đây rất mạnh nhưng chúng ta vẫn còn một tia hy vọng, ta đã quyết định sẽ mạo hiểm một phen. Để chắc chắn, ta sẽ bất ngờ tấn công Âm Thi Quỷ Vương, đồng thời Vân Phong thi triển Âm Dương pháp quyết. Quan trọng nhất là cần nhanh chóng hủy diệt ba tên Quỷ tiên, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội đánh đuổi được chúng thủ vững trận địa. Bây giờ mười người đồng loạt tiến gần, nhớ tỏ vẻ liều mạng thu hút sự chú ý của Âm Thi Quỷ Vương, ta sẽ dùng Ngũ Lôi Chính Thiên quyết bắt ngờ tập kích. Nào hãy chuẩn bị xuất phát, nhanh!” Tiếng kiếm rít lên, mười đạo nhân ảnh xông thẳng về

phía Hóa Hồn Trì đầy bóng địch nhân. Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt liên thủ xuất Ảnh Nguyệt song kiếm hóa thành nhất long nhất phượng với uy lực bá đạo đánh thẳng vào Âm Thi Quỷ Vương. Còn Thiên Linh thần kiếm của Kiếm Vô Trần tỏa ngũ thái quang hoa lao thẳng vào Quỷ soái Âm Lệ. Số người còn lại tự mình toàn lực xuất chiêu với lưu quang dị thái bay đầy trời, bắn thẳng đến những tên quỷ khác.

Giữa tầng không, Vân Phong dưới sự che chắn của mọi người, song thủ kết ấn trước ngực huy động Âm Dương pháp kiếm toàn lực thi triển. Trong tiếng cười âm sâm của lệ quỷ, chợt nghe thấy Vân Phong gầm

lên một tiếng quát lớn: "Càn khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, duy ngã hiệu lệnh. Âm Dương pháp kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Tàn, liệt, phá, diệt!"

Cùng với tiếng gầm đầy uy lực, không khí chung quanh vần vũ, trong không gian tràn ngập một lực lượng vô cùng cường đại. Phía trên đầu Vân Phong xuất hiện một đạo quang mang, một cây Hư Không Chi Kiếm tỏa ra hồng lục song sắc, lấp lánh muôn đạo bùa chú với ánh sáng chói mắt đón gió biến thành một pháp kiếm to lớn ước chừng mười trượng. Âm Dương pháp kiếm vừa hiện, hồng lục quang mang liền biến thành một màn kiếm kiên cố không có gì phá vỡ nổi do Vân Phong điều khiển, xuất hiện trên đầu bốn tên Quỷ tiên bao bọc lấy chúng.

Âm Dương pháp quyết uy lực tuyệt luân, Âm Dương chi khí có thể khắc chế hủy diệt hồn phách quỷ vật, đó chính là khắc tinh của quỷ vật. Thời khắc này dưới pháp kiếm bốn tên quỷ tiên gào thét liên tục, thân thể di chuyển cực nhanh muốn thoát ra khỏi phạm vi công kích của Âm Dương pháp quyết, nhưng mỗi lần xông ra lại bị Âm Dương pháp kiếm cực kỳ bá đạo đẩy lùi. Bên kia Âm Thi Quỷ Vương thấy vậy không kìm được rống lên một tiếng giận dữ như bắt tợn, toàn lực tìm cách thoát khỏi công kích của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt để tiến lên đối phó với Vân Phong.

Giữa trận tiền Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt toàn lực cản trở, song kiếm liên thủ uy lực bội tăng nhất thời Quỷ Vương hoàn toàn bị vây khốn vô pháp thoát thân. Lúc này bên tai hai nàng đồng thời nghe tiếng Lục Vân truyền tới: "Không nên vây khốn quá quyết liệt, đợi hấn đến công kích Vân Phong thì huynh có thể bất ngờ tấn công một đòn kìm chế hấn." Hai nàng nghe thấy lập tức minh bạch, ngầm nói lỏng vòng vây một cách xảo diệu tạo cơ hội cho Quỷ Vương thoát ra.

Toàn lực chấn lui hai nữ tử Quỷ Vương giận giữ gào lên: "Khốn kiếp, không ngờ là Âm Dương pháp quyết ngàn năm thất truyền, hãy xem ta thu thập người!" Hắc ảnh vụt qua, Quỷ Vương xuất hiện ngay trên đầu Vân Phong, song thủ tung ra một tầng hắc sắc khí vờng chụp lên Vân Phong. Trên không Vân Phong thoảng chấn động như muốn né tránh, ngay lúc ấy hấn cũng nghe thanh âm Lục Vân vừa truyền tới. Ánh mắt kiên định, Vân Phong hoàn toàn không chú ý tới Quỷ Vương tiếp tục gia tăng áp lực, dùng Âm Dương pháp kiếm luyện hóa bốn tên Quỷ tiên. Quỷ Vương thấy khí tức trên thân bốn thủ hạ lộn xộn, hiển nhiên đã bị trọng thương bởi Âm Dương pháp kiếm. Hống lên một tiếng dữ tợn, Quỷ Vương tăng thêm ba phần lực đạo song thủ toàn lực đè xuống phía dưới.

Thế nhưng khi đòn tấn công của hấn đến gần Vân Phong, một cỗ dị lực tinh thần cổ quái với tần số hàng chục vạn bắt đầu đánh một đòn chí mạng vào trung khu thần kinh hấn. Trong tiếng kêu la thảm thiết của Quỷ Vương, thân ảnh Lục Vân xuất hiện ra trên đầu hấn, tại chưởng tâm song thủ đồng thời có hai quả lôi cầu lập lòe điện quang. Cười âm trầm, giọng Lục Vân lạnh như băng nói: "Âm Thi Quỷ Vương chúng ta lại gặp nhau, bây giờ hãy ném thử xem Lôi Thần Quyết của ta ra sao nhé? Hôm trước Vô Hồn Quỷ Vương đã hồn phi phách tán dưới Lôi Thần Quyết này. Xem ra hôm nay người cũng chung số phận." Song thủ chấp lại hai quả lôi cầu dung hợp thành một đại quang cầu lớn hàng mấy thước, trong nháy mắt biến thành một vầng hào quang bao bọc Âm Thi Quỷ Vương vào trong. Giữa không trung cửu thiên thần lôi tụ lại, chấn động kinh thiên điên cuồng đánh xuống quang cầu, lôi điện chí cương chí dương tràn ngập khắp Tu La lâm. Trên bầu trời ư ám xuất hiện một kỳ cảnh hiếm thấy, chỉ thấy cửu lôi lớn hơn trượng rạch ngang trời trực tiếp nối liền với quang cầu Lục Vân đang khổng chế.

Trong quang cầu Quỷ Vương kêu lên kinh hãi, toàn thân hắc sắc quang hoa run rẩy, hiển nhiên dưới Lôi Thần Quyết vô cùng sợ hãi. Thân ảnh cấp tốc tránh né cực nhanh với tốc độ gấp ngàn vạn lần trong chớp mắt liều mạng tìm kẻ hở xung quanh tìm đường đào tẩu. Tuy nhiên hấn bắt đầu thất vọng vì Lục Vân không để cho hấn một chút cơ hội, quang cầu là một không gian khép kín do lôi điện tạo thành theo đòn đánh xuống nên thu nhỏ lại rất nhanh.

Cảm thấy nguy hiểm cận kề, trong con mắt lục sắc của Âm Thi Quỷ Vương phát ra tia nhìn cừ hận, miệng kêu la thảm khóc. Hữu thủ huy động một lá hắc kỳ xuất hiện trên đầu rồi hấn ẩn nấp vào trong. Bên trong quang cầu giữa không trung chỉ thấy trên hắc kỳ Cửu quỷ bài sát đồ phát ra một đạo quang hoa rực rỡ, đối chọi mạnh mẽ với lực lôi điện trên bầu trời. Chín đạo quỷ ảnh chia làm chín phương vị, hình thành một mặt trời đen bắn ra một đạo hắc sắc quang trụ đường kính sáu thước va chạm cực mạnh với cửu thiên thần lôi.

Bên này do Vân Phong một mình vây bốn tên Quỷ tiên nên áp lực dồn lên những người còn lại rất nhỏ. Tuy vậy mọi người vẫn cảm thấy hết sức mệt mỏi, đặc biệt là Hứa Khiết đã bị một tên Quỷ tiên bức ép liên

tục thối lui, dường như không còn sức phản kháng. Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Liễu Tinh Hồn, Phong Viễn Dương đối phó với bốn tên Quỷ vực cao thủ, Tất Thiên và Đỗ Lực mỗi người đối phó với một tên Quỷ tiên, còn Tử Dương chân nhân chạy qua chạy lại giữa Hứa Khiết và Đỗ Lực thấy ai nguy hiểm thì giúp đỡ. Kiếm Vô Trần chiếu theo phương pháp được tính toán trước của Vân Phong bắt đầu tiếp cận Hóa Hồn Trì, nhanh chóng phá giải kết giới thần bí xâm nhập Hóa Hồn Trì.

Lục Vân thấy lá hắc kỳ cổ quái đó nhân thần lộ một tia kinh ngạc, không thể ngờ vật này lại có thể chống lại lực lôi điện chí cương chí dương, quả thật không đơn giản. Khi chàng phân tâm trong chớp mắt hắc sắc quang trụ bùng nổ, lực bùng nổ cực mạnh bức ép phá nát quang cầu, vô số quang mang phát ra tứ tán. Một tiếng rống không cam chịu truyền đến, trong chớp mắt đã chạy đi không quay đầu lại.

Toàn thân Lục Vân điện quang lóe sáng dễ dàng ngăn luồng khí lưu cường đại dừng lại bên ngoài, mục quang phóng về phía xa không kìm được khẽ phát ra một tiếng than. Không ngờ lại dễ hấn chạy thoát, lần tới sợ rằng rất khó thu thập hấn. Mục quang chuyển động ánh mắt Lục Vân chợt biến, thấy Vân Phong một mình chiến đấu, Âm Dương pháp quyết bỗng nhiên bị phá vỡ làm cho ba tên Quỷ tiên và một tia quỷ khí đào tẩu ra ngoài.

Song thủ huy động, một cỗ hấp lực cường đại xuất hiện bên trên bốn tên Quỷ tiên đang đào tẩu chụp xuống. Hết lên kinh hãi, hai tên Quỷ tiên phát hiện cực nhanh cấp tốc lộn ngược lại thoát khỏi sự khống chế của Lục Vân, hai tên còn lại rơi vào trong tầm tay chàng. Hắc sắc quang hoa lóe lên, khí tức Hóa Hồn đại pháp cùng với khí tức Trấn Hồn Phù màu bạc vừa vạn lóe sáng, hai tên Quỷ tiên chỉ thét lên nửa tiếng thảm khóc đã hồn phi phách tán.

Xoay mình Lục Vân đón Vân Phong đang rơi xuống, nhoáng cái đến bên Hứa Khiết nói: "Hứa Khiết, Vân Phong đã thụ thương muội hãy để ý đến hấn, huynh đến thu thập tên quỷ vật này." Nói xong tràn qua tấn công địch nhân của Hứa Khiết. Thân ảnh chớp động, Hứa Khiết đỡ lấy Vân Phong đang ngã nhẹ nhàng hỏi: "Sao rồi, không việc gì chứ? Huynh một mình đối phó với bốn tên Quỷ tiên thật là lợi hại!". Vân Phong nhìn đôi tay nhỏ nhắn, trên khuôn mặt nhợt nhạt lộ ra một chút hoan hỉ hạ giọng nói: "Huynh thấy ổn, miễn là có muội đỡ. Huynh có cảm giác không sao cả thật đấy, không biết tại sao nữa!. Hề hề... thật thoải mái quá. Bất quá nói cho muội biết một bí mật: nói tới lợi hại thì huynh tự nhiên lợi hại rồi, tu vi hiện tại của huynh vẫn còn nông cạn không thể thi triển một chiêu tối thượng trong Âm Dương pháp quyết, tương lai khi tu vi huynh trở nên thật thâm hậu muội sẽ biết huynh còn lợi hại đến thế nào."

Liếc mắt nhìn hấn Hứa Khiết mắng yêu: "Vẫn còn khoe tài, chưa gì đã khoe khoang khoeác lác. Huynh cố gắng tu luyện thật tốt, đợi tương lai thật sự lợi hại nói tiếp vẫn chưa muộn." Hai mắt Vân Phong tròn trịa hồ hồ như lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười yêu kiều của Hứa Khiết, hấn vui vẻ cười hề hề....một cách ngây ngô nhìn chăm chăm vào Hứa Khiết. Cô nàng trềng mắt, trên gương mặt hiện lên một đóa hồng vân khê thì thầm một tiếng, ánh mắt né tránh không dám nhìn hấn.

Do Quỷ Vương thua chạy, Quỷ soái hoàn toàn không có lòng ham chiến liền phát ra một tiếng ám hiệu toàn lực thoát khỏi công kích của Ngạo Tuyết rồi nhanh chóng trốn mất. Hấn vừa chạy đi thì những tên còn lại giống như cây đổ người tan, chen nhau đào tẩu ra ngoài. Trong nháy mắt, xung quanh Hóa Hồn Trì chỉ còn mười người Lục Vân.

Triệu tập mọi người Lục Vân nhìn Hóa Hồn trì, thấy hắc sắc vân thái lượn tròn giữa không trung vẫn bay như cũ, chỉ có bóng dáng Kiếm Vô Trần biến mất. Thu hồi mục quang Lục Vân nói: "Lần này chúng ta có thể thuận lợi buộc địch nhân bỏ chạy âu cũng nhờ vận khí, giờ đây quan trọng là chúng ta bảo vệ nơi đây như thế nào. Về điểm này ta muốn hỏi ý kiến mọi người có loại trận pháp nào có thể ngăn cản địch nhân không?. Trước mắt chúng ta tạm thời bức lui chúng nhưng ta nghĩ Âm Thi Quỷ Vương không từ bỏ như vậy, rất có khả năng cùng kéo nhau trở lại, khi ấy chúng ta nên chống đỡ như thế nào là vấn đề rất quan trọng. Do đó ta muốn mọi người suy tính tìm biện pháp sử dụng lực lượng ít nhất, đạt được hiệu quả cao nhất. Ngạo Tuyết liếc nhìn Vân Phong không nói gì nhưng ý tứ rất rõ ràng, như muốn biết hấn có nảy ra ý tưởng ly kỳ cổ quái nào không. Trong số người của Dịch Viện tuy tu vi Vân Phong thấp nhất nhưng hấn cũng giống như Lục Vân đều ẩn tàng lắm bí mật không ai biết, chính vì thế Ngạo Tuyết nghĩ tới hấn trước tiên. Bên này ánh mắt Tử Dương chân nhân dừng lại nơi Liễu Tinh Hồn, ai cũng biết kiếm trận Thiên Kiếm Viện dương danh thiên hạ, tương đối có tiếng tăm trong giới tu chân.

Vân Phong thấy mọi người nhìn mình, hề hề hề cười tình quái: "Trận pháp đối với đệ chỉ là chuyện nhỏ.

Thuở thiếu thời theo sư phụ trăm yêu tróc quỷ, khi vây lũ quỷ quái đệ cũng học được không ít trận pháp. Đương nhiên nếu phối hợp với kiếm trận Thiên Kiếm Viện càng uy lực hơn.” Nói xong không biết vô tình hay cố ý nhìn sang Liễu Tinh Hồn.

Liễu Tinh Hồn đảo mắt nhìn quanh, khẽ nói: ”Thiên Kiếm viện của bản môn có một loại Cửu Cung kiếm trận thích hợp với việc phòng thủ, bởi vì đặc điểm quan trọng của trận pháp là chân nguyên chín người liên kết thành vòng tròn một thể không kẽ hở, có thể ứng phó sức ép của địch. Trước mắt chúng ta có mười người, thi triển kiếm quyết quả rất thuận lợi.” Lục Vân nghe xong nói: ”Tốt, bây giờ Vân Phong lập tức bố trận, cần điều gì mọi người cùng giúp đỡ.

Sau khi bố trận xong Liễu sư thúc luyện tập kiếm trận một lượt để ứng phó cường địch sắp đến. Còn ta lập tức tiến nhập Hóa Hồn Trì giúp đỡ Vô Trần sớm lấy được Phong Hồn phù kịp thời trở về nhân gian. Sau khi ta đi mọi người hãy cẩn trọng, công việc ở đây tạm thời do Liễu sư thúc thống lĩnh, tất cả nhất định phải đồng lòng. Bây giờ mỗi người đều có nhiệm vụ, bắt đầu hành động.” Nói xong mọi người nhìn chàng bắt đầu phối hợp với Vân Phong bố trận chờ đợi.

97. Hồi 97 - Hóa Hồn Trì Để

Ánh mắt Lục Vân lặng lẽ nhìn vào Hóa Hồn Trì rồi dừng lại nơi hắc sắc vân thái giữa không trung, nét mặt thoáng có chút vẻ kỳ dị. Chàng không hiểu sao lại có cảm giác rằng hắc sắc vân thái đang bay lượn này ẩn ước chứa nhiều điều bí mật, nhưng đó là gì Lục Vân vẫn chưa nắm bắt được.

Khẽ thở dài nhẹ nhẽ tựa hồ phát giác ra điều gì, chàng liền nhẹ nhàng quay đầu nhìn hai đôi mắt đen láy đang chứa đầy sự quan tâm. Khẽ cười nhẹ với hai nàng như một lời muốn nói ”hãy yên tâm”, thân thể Lục Vân bay lên và từ từ hạ xuống Hóa Hồn Trì. Không nói một lời nào, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nhìn chàng với ánh mắt thân thiết như chuyển tới bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ.

Vừa tiếp cận nước hồ thì một lực xâm thực mãnh liệt nhập vào thân thể Lục Vân, ăn mòn rất nhanh chân khí hộ thể của chàng. Chỉ một lúc chín đạo chân khí hộ thể bố trí bên ngoài thân đã bị phá tám tầng, điều này làm trong lòng chàng cực kỳ kinh hãi. Lục Vân vừa tăng cường chân khí hộ thể vừa tìm hiểu tính chất của nước Hóa Hồn Trì, đồng thời suy nghĩ Kiếm Vô Trần đã dùng cách gì ngăn cản lực xâm thực khủng khiếp này.

Xuống sâu thêm ba trượng, một cỗ ám lưu xoáy tròn bất ngờ cuộn đến thoáng chốc làm cho phần lớn chân khí ngoài thân Lục Vân tê liệt, sức ép lên chàng tăng vọt mười lần chân khí dịch chuyển trở nên khó khăn. Khủng khiếp nhất là cỗ ám lưu này có tính chất xâm thực các loại chân khí, mặc cho Lục Vân tăng thêm bao nhiêu tầng chân khí thì đều dễ dàng luyện hóa hết, quả thật xứng danh Hóa Hồn Trì có thể luyện hóa vạn vật.

Tại đây Ý Niệm Thần Ba hoàn toàn không phát hiện được tin tức gì, toàn bộ bị ám lưu cổ quái hấp thu hết. Không còn cách nào khác, Lục Vân đành sử dụng áo choàng thần bí thử xem áo choàng có thể ngăn cản được lực hóa hồn xâm phách này không. Thật kỳ quái khi Lục Vân vừa thi triển, trên thân chàng hồng sắc quang hoa lóe sáng, Quý Vương chiến giáp tự động xuất hiện hình thành một vầng hào quang ước chừng vài thước ngoài thân ngăn cách chàng và nước Hóa Hồn Trì.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy mặt nạ Quý Vương tinh xảo che giấu gương mặt thật của Lục Vân, mặt nạ lấp lánh ám hồng sắc quang hoa kỳ dị phối hợp với chữ Vương trên trán giống như một vị đế vương ở nhân gian trông uy vũ trang nghiêm. Trên mình chàng khoác chiến giáp ám hồng sắc tinh xảo, kỳ quang lưu động và lấp lánh với khí tức thần bí sung mãn. Chiến giáp này bảo vệ các vị trí quan trọng trên toàn thân chàng, bao gồm các yếu huyệt ở ngực bụng phần thân trên và vị trí trọng yếu phần thân dưới, nhìn tinh xảo đẹp đẽ dị thường.

Trên vai có một tấm áo choàng trong suốt ẩn hiện khoác lên thân một cách tự nhiên hài hòa, thấp thoáng tỏa ra lưu quang nhàn nhạt làm chàng nổi bật như cây ngọc trước gió.

Trong hai mắt Lục Vân ánh lên một tia sáng kỳ lạ, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười thần bí mạc trác thuận theo dòng ám lưu chảy nhanh hạ xuống dưới chầm chậm. Đến đây Lục Vân bắt đầu suy nghĩ, khi Kiếm Vô Trần tiến nhập đã làm gì để chế ngự sự tập kích của ám lưu? điểm này trong lòng Lục Vân mơ hồ có

một cảm giác khác lạ nhưng không dám khẳng định. Sau khi ly khai Quỷ vực gặp lại Kiếm Vô Trần, với trực giác nhạy bén Lục Vân phát giác trên mình hắn có biến đổi, nhưng đó là gì chàng không thể đoán ra vì Kiếm Vô Trần đã cẩn thận che giấu.

Lại nói về Kiếm Vô Trần lúc tiến nhập Hóa Hồn Trì đã gặp điều gì? Kỳ thật hắn cũng gặp tình trạng giống như Lục Vân, hơi khác một chút là Kiếm Vô Trần không có Quỷ Vương chiến giáp nhưng hắn cũng thông minh nên đã thi triển Huyết Hà Đồ bao trùm lấy thân thể. Vốn dĩ sau khi sử dụng hết cách trong lòng hắn chỉ muốn thử một phen, ai ngờ lần thử nghiệm này đem lại kết quả tốt hơn sự mong đợi của hắn.

Chỉ thấy Huyết Hà Đồ dưới sự điều khiển của ý niệm, hóa thành một tấm chiến giáp màu hồng nằm trên thân. Ở phần ngực có một tấm huyết sắc bát quái lập lòe tỏa khí tức thần bí, chính giữa bát quái một tòa huyết tháp hiện lên rõ ràng. Còn sau lưng chiến giáp, hai con quái thú vô cùng cổ quái tạo thành một đồ án Âm Dương ngư khắc lên trên chiến giáp. Huyết Hà chiến giáp vừa hiện, một đạo hào quang thần kỳ đã ngăn cách hắn và nước hồ, điều này giải quyết nỗi lo âu làm cho hắn có thể an tâm tiến nhập đáy hồ.

Kiếm Vô Trần nhìn chiến giáp thần kỳ, không kịp được phát ra tiếng cười cuồng ngạo: "Lục Vân, chờ xem khi ta hoàn toàn hiểu thấu Huyết Hà Đồ, tu luyện thành công tâm quyết Tử Hoa Thôn Nhật thì người làm được gì. Sau đó ta sẽ lấy lại tất cả những gì đã mất, hắc hắc... lần này ta thu hồi Phong Hồn phù, xem người còn mặt mũi nào quay về gặp mọi người." vừa cất tiếng cười đắc ý, Kiếm Vô Trần cũng chìm xuống rất nhanh.

Trầm xuống vài trăm trượng, Kiếm Vô Trần đối với Hóa Hồn Trì sâu không thấy đáy trong lòng đã thập phần kinh hãi. Rõ ràng nhất là càng chìm xuống áp lực càng lớn, ám lưu xoáy tròn càng nhanh. Tuy hắn có Huyết Hà chiến giáp hộ thể nhưng thân thể lại không ngừng quay cuồng theo ám lưu, hoàn toàn không điều khiển được.

Không biết sau bao lâu, chìm xuống sâu bao nhiêu cuối cùng Kiếm Vô Trần đến một thạch thất rất kỳ quái. Ở đây có ba thạch động xếp thành hình tam giác, trong mỗi động đều có một luồng sóng lớn đen như mực cuộn cuộn xoáy tròn tạo thành lực xoáy rất mạnh giao hội ở giữa thạch thất. Như vậy ám lưu trong Hóa Hồn Trì, khởi nguồn từ giữa thạch thất cuồng bạo xoáy thẳng lên mặt hồ.

Kiếm Vô Trần cẩn thận quan sát xung quanh rồi mục quang dừng lại nơi ba động, trong lòng suy nghĩ Phong Hồn phù giấu ở chỗ nào? Cẩn thận tránh né ba luồng sóng lớn xoáy tròn mạnh mẽ, Kiếm Vô Trần thử dùng chân khí thăm dò động tĩnh xung quanh. Chỉ thấy tử sắc quang hoa bắt đầu dày đặc trên thân Kiếm Vô Trần, chân khí Tử Hoa Thôn Nhật thần bí quỷ dị hình thành đạo tử sắc hào quang bao phủ trên thân hắn. Đồng thời khi tử khí đại thịnh, huyết quang lóe sáng trên thân Huyết Hà chiến giáp tự động tỏa ra quang mang chói mắt, vô số huyết sắc phù chú xung quanh hắn hội tụ thành một la bàn xoay tròn trước mặt. Trên la bàn thần bí, kim chỉ nam sau một lúc dao động kịch liệt chỉ vào một động nằm bên trái.

Trong mắt Kiếm Vô Trần thần quang lóe sáng, tựa hồ có cảm giác cao hứng lẫn kinh ngạc đối với Huyết Hà chiến giáp trên mình. Thoáng nhìn hai động kia Kiếm Vô Trần xoay người đi về phía động bên trái, theo ngọn sóng đen đang xoáy tròn biến mất trong động. Kiếm Vô Trần vừa biến mất, thân ảnh của Lục Vân cũng xuất hiện ngay tại thạch thất.

Mục quang nhìn xung quang, Ý Niệm Thần Ba bỗng nhiên phát động cẩn thận thăm dò động tĩnh xung quanh. Nhẹ nhàng hạ xuống đáy hồ Lục Vân liền kiểm tra cấu tạo của bốn bức vách, tả thủ chàng ngân quang đại thịnh một thứ cảm giác thập phần vi diệu truyền vào tâm. Trong lòng chấn động Lục Vân nhìn kỹ tả thủ, chỉ thấy hai chữ Trấn Hồn tỏa ra ngân sắc quang hoa trong lòng bàn tay đang dần dần mạnh lên. Đồng thời dưới đáy hồ tự dưng có một cổ khí tức hết sức kỳ diệu như đang lôi kéo tâm tư Lục Vân.

Không hiểu rõ nguyên nhân nên ánh mắt Lục Vân cẩn thận lưu ý cả ba thạch động như muốn tìm hiểu bí mật trong đó. Nhìn kỹ vẫn không có gì lạ, bề ngoài ba thạch động hoàn toàn giống nhau không thể tìm ra một chút khác biệt, nhưng tả thủ lại sinh một thứ hấp lực cổ quái kéo Lục Vân đến gần thạch động bên phải. Nhìn lòng bàn tay, ánh mắt Lục Vân hơi trầm tư một chút rồi vọt thẳng vào thạch động bên phải nháy mắt biến mất trong ngọn sóng đen.

Thân thể thuận theo sóng xoáy tròn, sau khi xuyên qua tầng tầng xoáy nước thân thể Kiếm Vô Trần xuất hiện trong một thạch động khác. Giữa động có tượng Thạch long cực kỳ lớn, miệng thạch long mở lớn đường kính hơn một trượng, những con sóng đen như mực liên tục bị nó hút vào trong miệng hình thành một lực

ly tâm xoáy tròn rất mạnh. Đôi mắt đen như mực của Thạch long bắn ra hai đạo quang hoa, giao hội giữa không trung cách một trượng. Ở nơi mực quang thạch long giao hội, một khối dài ba tấc hình ngọc phù tỏa ra huyền thanh sắc quang mang nằm yên giữa không trung.

Nhìn ngọc phù giữa không trung mắt Kiếm Vô Trần lộ ra một tia kinh ngạc trong lòng không kìm được kích động, cuối cùng hắn cũng tìm thấy Phong Hồn phù. Cẩn thận nhìn Phong Hồn phù, chỉ thấy hai cổ quang hoa quỹ dị từ song mực Thạch long lượn qua lượn lại bao trùm Phong Hồn phù không ngừng luyện hóa linh khí của nó. Lúc này huyền thanh sắc quang hoa ban đầu đã trở nên ảm đạm, nhìn đáng vẻ cũng biết phần lớn linh khí đã mất, bị khí hóa hồn cổ quái luyện hóa rất nhanh.

Thận trọng thay đổi vị trí, Kiếm Vô Trần đến chính diện Phong Hồn phù ánh mắt dừng lại nơi nó, quả nhiên nhìn thấy hai cổ tự Phong Hồn màu xanh đen. Kiếm Vô Trần rời mắt khỏi và bắt đầu suy nghĩ làm cách nào để lấy Phong Hồn phù. Với tình huống hiện nay nơi này tuy không có quái vật nào bảo vệ, nhưng có lẽ không thể lấy dễ dàng như thế bằng không đã vô pháp luyện hóa Phong Hồn phù. Nên biết Phong Hồn phù có tác dụng trấn áp phong ấn tất cả quỷ vật, trên thế gian quỷ vật nhìn thấy đều không thể chạy thoát, Hóa Hồn Trì này lại có khả năng luyện hóa nó đủ thấy nơi đây không tầm thường đúng là có sức mạnh thần quỷ khó lường.

Cúi đầu trầm tư rất lâu, bỗng nhiên Kiếm Vô Trần ngẩng đầu ánh mắt xạ ra một cổ quang hoa sáng chói, từng bước từng bước đến gần Phong Hồn phù. Toàn thân Kiếm Vô Trần tử mang bạo trướng giống như một pho tử sắc kim cương, khắp người lộ ra khí tức uy mãnh. Tay phải chậm chậm đưa ra, một luồng tử quang bao xung quanh đến gần Phong Hồn phù từng tấc từng tấc một, khi cách Phong Hồn phù khoảng ba tấc hắn liền nắm chặt lấy nó.

Thân thể run rẩy và vẻ mặt Kiếm Vô Trần nhăn nhúm, toàn thân bị dính chặt vào Phong Hồn phù vô phương thoát ra. Bên cạnh hắc sắc quang hoa trong đôi mắt Thạch long bùng phát gấp mười lần, kể cả tay phải của Kiếm Vô Trần cũng bị bao trùm vào trong. Trong lúc nguy khốn thần sắc Kiếm Vô Trần thay đổi nhanh cảm giác rõ ràng có lực thôn phệ khủng khiếp truyền lên tay phải, không những dễ dàng hóa giải hộ thể chân khí còn bắt đầu thôn phệ cánh tay của hắn.

Trong lúc tâm tư dao động, toàn thân Kiếm Vô Trần huyết quang lóe sáng, một cổ hồng sắc quang hoa tuần hoàn hội tụ nơi tay phải đẩy lùi lực xâm thực khủng khiếp. Tuy đẩy lùi được lực xâm thực trên tay nhưng cổ hấp lực cường đại trên Phong Hồn phù vẫn hút chặt Kiếm Vô Trần. Lực xâm thực xuyên qua ngọc phù trực tiếp xâm nhập vào thân thể, phá hoại kinh mạch toàn thân hắn.

Cẩn chặt đôi môi trên mặt Kiếm Vô Trần tử khí bùng bùng, chân nguyên toàn thân bùng phát mạnh mẽ ngăn chặn lực xâm thực tà ác. Dựa vào sự tương trợ của Huyết Hà chiến giáp tạm thời Kiếm Vô Trần chặn được khí tà ác dừng lại, giữa hai bên hình thành cục diện giằng co nhất thời khó phân mạnh yếu.

đẩy được huyết võng, Lục Vân biết không thể dùng cương chống lại liền toàn lực phát động Thiên Địa Vô Cực từ đẩy lùi sang hấp thu cực mạnh. Bởi vì hữu thủ Lục Vân để sát nơi thạch bia giống như huyết nhục tương liên ăn sâu vào thân thể chàng, vì vậy hấp lực cường đại nhìn bề ngoài không có ảnh hưởng nhưng kỳ thực đối với Hóa Hồn huyết võng thần bí vẫn có sự uy hiếp cực lớn.

Không có tiếng tranh đấu, không có tiếng kháng cự, mọi sự trông có vẻ yên tĩnh nhưng lại hung hiểm vô cùng. Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, chân nguyên từng phần từng phần tiêu hao. Thân thể Lục Vân đã bắt đầu run rẩy, sắc mặt chuyển sang màu xám nhưng trong mắt chàng vẫn ẩn chứa sự kiên nghị. Bởi vì chàng hiểu không thể đầu hàng, một khi buông tay không chỉ thất bại mà còn mất luôn cả tính mạng chàng.

Ngẩng mặt nhìn lên phía trên, vẻ mặt Lục Vân lộ ra một khí thế bất phục. Vô số lần trải qua nguy hiểm đã tôi luyện ý chí chàng trở nên vô cùng kiên nghị, lúc này dù đang ở giây phút nguy hiểm trong ánh mắt chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ. Ý niệm chuyển động, tinh lực toàn thân tập trung cao độ, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ đó là thắng lợi. Bây giờ Lục Vân quên đi tất cả, tâm vô nhất niệm là kiên trì đứng cảm tiến lên.

Hồng quang lóe sáng, huyết sắc quang võng hóa thành một khối khí thể quay trở vào trong thạch bia. Sau khi đối kháng vùng vẫy rất lâu, cuối cùng Hóa Hồn huyết võng thần bí đã từ bỏ ý định thôn phệ Lục Vân trở về bản thể.

Tuy nhiên khi nó lui thì Lục Vân lại mãnh liệt bức tới, chân nguyên hữu thủ bộc phát, toàn lực cuồng bạo hấp thu hồng sắc khí thể. Quang hoa lưu động trên thạch bia dao động kịch liệt, sau một hồi cực lực đấu tranh bắt đầu bị hữu thủ Lục Vân hút lại gần.

Theo sự gia tăng không ngừng của chân nguyên Lục Vân, cỗ huyết sắc quang hoa dần dần nhập vào hữu thủ Lục Vân. Sau một quãng thời gian cả thạch bia hóa thành đồng bụi phấn, khí thể thần bí lưu động trên bề mặt đã bị Lục Vân hút vào thể nội. Thân thể lắc lư, Lục Vân thối lui liên tục vài bước mới ổn định thân mình mở to mắt có chút kinh ngạc. Nhìn chường tâm hữu thủ thấy vô số huyết ti trong lòng bàn tay tạo thành hình dạng hai chữ đỏ như máu, nhìn kỹ hóa ra là hai chữ Hóa Hồn.

Ánh mắt ngẩn ngơ, Lục Vân không ngờ số huyết ti này lại hợp thành Hóa Hồn chú, điều đó thật sự nằm ngoài ý muốn của chàng. Ngẩng đầu nhìn xung quanh vẻ mặt bình tĩnh của Lục Vân thay đổi lần nữa, bản thân hiện đang ở trong một thạch động, còn tiểu đảo và đại hải hoàn toàn mất tung tích. Lắc lắc đầu, bản thân Lục Vân cũng không rõ việc này là sao, vì sao lại như vậy?

Nhìn xung quanh thạch động không có gì thay đổi, không nhìn thấy một chút dấu vết của tiểu đảo và đại hải. Hít sâu một hơi Lục Vân lập tức ổn định tâm tư sau đó quan sát xung quanh lần nữa. Trong động rất yên tĩnh, trừ một thạch án ngoài ra không còn vật khác. Lục Vân đi đến gần thạch án phát hiện trên thạch án có một huyết trì lớn cỡ một thước, sâu chừng vài tấc. Đáy trì, một khối ngọc phù hình vuông bị phong ấn ở dưới, không thể nhìn thấy mặt ngoài viết những gì.

”Phong Hồn phù” Lục Vân khẽ kêu lên. Lúc này vật chàng nghĩ đến đầu tiên là Phong Hồn phù, bởi vì nơi đây thần bí như thế rất có khả năng là nơi ẩn tàng Phong Hồn phù. Còn như ai là người phong ấn Phong Hồn phù ở đây thì Lục Vân không biết, chàng không còn thời gian suy đoán. Mục đích chàng rất đơn giản, chỉ cần thu hồi Phong Hồn phù thuận lợi quay về nhân gian.

Trong sự vui mừng Lục Vân rất tự nhiên đưa tay phải ra nắm lấy, hữu thủ chàng vừa đưa sâu vào trong huyết trì đã rất dễ dàng nắm được Phong Hồn phù, nhưng chợt dị biến phát sinh. Chỉ thấy hữu thủ Lục Vân vừa nắm chặt Phong Hồn phù thì huyết dịch trong huyết trì vô cùng huyền diệu hóa thành một cỗ hồng sắc quang hoa, theo chường tâm hữu thủ Lục Vân xâm nhập thể nội chàng. Ngay sau đó, Phong Hồn phù trong tay chàng tỏa ra cường quang chói mắt, hai tự dạng xuất hiện trên ngọc phù phát

ra quang hoa với khí thể bức nhân.

Không có thời gian để ý đến dị biến xảy ra đột ngột, Lục Vân cố nắm thật chặt Phong Hồn phù chỉ sợ mất nó. Với sự vui mừng, Lục Vân lật qua lật lại ngọc phù nhìn nó cẩn thận. Mặt ngẩn ra, Lục Vân chỉ thấy trên ngọc phù không viết ba chữ Phong Hồn phù mà là ba chữ Hóa Hồn phù có màu đỏ như máu. Trong

lòng chấn động thì Lục Vân cảm thấy được điều kỳ lạ, thả lỏng sắp buông rơi vật đang cầm trong tay nhưng Hóa Hồn phù lại hóa thành một đạo huyết quang biến mất vào trong chưởng tâm hữu thủ của Lục Vân.

Nở nụ cười đành chịu, Lục Vân đồng thời đưa song thủ ra nhìn cẩn thận vào lòng bàn tay. Tại tả thủ, hai chữ Trấn Hồn hiện lên rõ ràng nơi chưởng tâm. Tại hữu thủ, chưởng tâm lại xuất hiện một ngọc phù hình vuông, trên mặt hiện ra rõ ràng ba chữ Hóa Hồn phù. Đồng thời vô số huyết ti phân bố dày đặc xung quanh Hóa Hồn phù hình thành một đồ án quái dị, vừa giống một chữ vừa giống một bức họa Lục Vân nhìn cũng không thấy rõ.

Thử phát động Hóa Hồn phù bên hữu thủ, Lục Vân vui mừng phát hiện hầu như cùng một kiểu một loại với Trấn Hồn phù bên tả thủ có thể sử dụng tùy theo ý mình. Muốn nó hiện lên thì nó hiện lên, muốn nó ẩn tàng thì nó ẩn tàng thật sự thần kỳ lẫn thần bí. Nhìn song thủ Lục Vân làm một động tác ngoài dự liệu, chỉ thấy chàng đồng thời phát động Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù và song thủ đập lại nhanh như chớp, hai loại pháp quyết bá đạo với tính chất hoàn toàn tương phản va chạm mạnh với nhau. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên cùng với tiếng hét đau đớn của Lục Vân làm cho song thủ bắn ra hai bên. Xung quanh lực phá hoại cực đại với sức mạnh hủy diệt vạn vật tung hoành giao thoa, nháy mắt phá nát cả thạch động.

Khi Lục Vân lấy lại bình tĩnh, muốn rời đi thì phát hiện lúc này mình lại quay trở về nơi thạch thất dưới đáy Hóa Hồn Trì. Nhìn ba cổ thủy lưu xoáy tròn giao hội Lục Vân không tìm được chỗ vào đầu, dụi dụi hai mắt giống như người mới trải qua giấc mộng nam khoa, tất cả những gì xảy ra đều không có thật. Cúi đầu nhìn chưởng tâm hữu thủ, tự dạng rõ ràng đã cho chàng hay tất cả không phải mộng ảo mà chỉ là điều huyền diệu đến khó tin.

Đang lúc trầm tư thì trong động bên trái một đạo hồng ảnh xuất hiện, nhân ảnh đó vừa thấy Lục Vân liền cấp tốc vọt thẳng lên trời, nhanh chóng chìm ngập trong chất lỏng đen như mực. Lục Vân kinh ngạc nhìn theo nhân ảnh, ban đầu không hiểu nhưng mình bạch rất nhanh, đó chính là Kiếm Vô Trần. Thấy Kiếm Vô Trần không chào hỏi một câu lại vội vàng bỏ đi như vậy, đột nhiên Lục Vân minh bạch nhiều điều.

Lục Vân nhìn ba thạch động khe lắc đầu thở dài, song cước dụng lực nhấn xuống thân thể bắn vọt lên nhanh chóng. Sau khi Lục Vân vừa vọt lên, nơi thạch động cuối cùng cả Lục Vân lẫn Kiếm Vô Trần bỏ qua không tiến nhập vào lại xuất hiện một bóng đen thần bí.

Nhìn Lục Vân bỏ đi, bóng đen đó âm trầm nói: "Thật kinh khủng, ta dùng Thiên Huyền đại pháp liên tục huyền hóa ra mấy loại không gian đều không mê hoặc được ý chí hắc, cuối cùng lại bị hắc đoạt mất Hóa Hồn phù, thật khiến ta không dám tin. Từ khi nào nhân gian xuất hiện loại tu đạo nhân khủng khiếp này, đối với Thiên Huyền đại pháp của Thiên Huyền Quỷ Tiêu ta không có một chút cảm giác. Điều này căn bản không có khả năng a, vì sao hắc có thể duy trì tình hình không rơi vào huyền cảnh nhỉ, lẽ nào hắc đúng là người trong truyền thuyết, sao có thể như thế được nhỉ?" Tại đáy Hóa Hồn Trì, Thiên Huyền Quỷ Tiêu trông lên trời trầm tư không nói, đột nhiên hắc hoảng hốt kêu lên: "Không xong rồi, Phong Hồn phù bị tiểu tử kia lấy, Hóa Hồn phù lại bị người trong truyền thuyết thu mất. Nơi này sẽ bị hủy diệt tức khắc, ta phải chạy mau, chậm trễ sợ không kịp." Nói xong bóng đen lóe lên rồi biến mất.

98. Hồi 98 - Kinh Thế Đại Chiến

Trong Tu La Lâm bên bờ Hóa Hồn trì, Lâm Vân Phong và mấy người sau khi khẩn trương chuẩn bị cuối cùng cũng đã hoàn thành một trận pháp phòng ngự. Đây là trận pháp Ngự Thiên Thanh Quang trận, trận pháp vừa được khởi động tức thì ở các góc của trận pháp lập tức phát xuất một đạo thanh sắc quang mang tạo thành một vòng hào quang bảo hộ toàn bộ không gian bên trong. Trận pháp phòng ngự này chính là của Đạo gia vang danh thiên hạ đã thất truyền nhiều năm, mọi người cũng không hiểu Vân Phong học được từ đâu?

Phía sau trận pháp Liễu Tinh Hồn đang bắt đầu giảng giải về Cửu Cung trận pháp và yêu cầu mọi người tận dụng thời gian để tập luyện. Sau khi chuẩn bị mọi việc chu đáo, Vân Phong ngồi xuống hít một hơi dài và nói: "Thực sự là mệt chết đi được, đệ phải nghỉ ngơi một chút nếu không lát nữa sẽ không thể dậy nổi."

Nhìn Vân Phong, Phong Viễn Dương cười nói: "Tốt lắm, đệ nghỉ ngơi một chút đi. Vừa rồi đệ bày bố trận pháp, bây giờ lại tập luyện phải nên nghỉ ngơi cho tốt, hãy tranh thủ thời gian vận công điều tức nhằm sớm

khôi phục công lực.”

Bên cạnh mọi người cũng đã dừng tập luyện lại để nghỉ ngơi, Ngạo Tuyết nhìn mặt nước Hoá Hồn trì nhẹ giọng nói: “Không biết bọn họ ra sao rồi, có gặp những nguy hiểm gì nữa không? Đây là một trong Quỷ Vực tam đại tuyệt địa, thiết nghĩ nhất định thập phần hung hiểm, hy vọng huynh ấy có thể bình an trở về.”

đủ? Lúc này đệ nhất định cần phải kiên trì trụ vững, Chỉ cần kiên trì sẽ có hy vọng, hãy tin tưởng rằng Lục Vân đang nhanh chóng quay về, lúc đó chúng ta sẽ có thể đột vây.”

”Kiên trì lên, Vân Phong. Con nhất định làm được, chúng ta tin tưởng con.” Một mặt phòng ngự, một mặt Tử Dương chân nhân vừa hô lớn cổ vũ tinh thần cho Vân Phong.

Nhìn mọi người nhân thần Vân Phong xuất hiện một tia ảm đạm. Cơ thể trọng thương chưa hồi phục, lại thêm bày bố trận pháp Ngự Thiên Thanh Quang trận khiến cho Vân Phong kinh mạch tổn thương nghiêm trọng làm cho hắn như ngọn đèn dầu đã cạn. Không nói gì chỉ lãnh đạm nhìn chăm chăm vào mặt nước Hoá Hồn trì, trong nhân thần lộ xuất đôi chút thất lạc thần tình.

Vân Phong cố gắng vận công một chút tàn dư chân khí còn lại, lộ ra ý chí kiên cường khoa kiếm phòng thủ. Tất cả đều không nói gì chỉ chăm chú nhìn hắn với ánh mắt quan tâm đượm chút u sầu, thời khắc này bao nhiêu lời đều không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt là đã bao hàm hết cả. Mọi người trong lòng đều hiểu trong lúc tranh đấu thế này không thể dựa vào lời nói được, nơi này đâu thể so lời nói ngắn dài mà phải nhìn vào nghị lực của mọi người.

Cuộc chiến diễn ra liên tục làm cho mấy người bị bao vây thần sắc đều bi phẫn, quanh thân phát xuất một khí thế tang thương nhưng một bước cũng không lùi duy trì trận thế. Ngoài trận Âm Lệ thấy chín người chân nguyên tuy bị thất thoát nhưng không nhiều như với dự liệu của y. Đôi tay khua nhẹ, phía sau tám quỷ tiên hoá thành tám đạo quang ảnh chớp mắt đã xuất hiện ngoài kiếm trận, cất tiếng cười âm hiểm, tám tên đã vây quanh kiếm trận ngược lại hướng di chuyển. Chỉ thấy tám tên quỷ tiên bên ngoài trận hình thành một luồng xoáy hắc sắc xoay tròn với tốc độ cực nhanh tạo nên một áp lực cường rất mạnh thẳng vào trong trận.

Nhân thần khê thay đổi, thân thể mọi người bị chấn động mạnh, Vân Phong, Hứa Khiết, Đỗ Lực, Tất Thiên thổ huyết đương trường, sắc mặt tái xanh vì mất máu. Kêu một tiếng rất nhẹ rồi đưa mắt nhìn mọi người, thân thể Vân Phong vô thanh vô tức ngã xuống, một thoáng buông lơi cùng sự ưu thương vô hạn phiêu đảng nơi Tu La Lâm. Nhân trung vô thần, một tia lạc mạc phiêu khởi nửa như lưu luyến, nửa như than thở rồi từ từ trôi về nơi trời xa.

Kêu lên một tiếng kinh hãi, Hứa Khiết nhanh tay đỡ lấy Vân Phong, nói nhanh: ”Vân Phong huynh phải kiên trì, không được dễ dàng từ bỏ. Hãy tin tưởng chúng ta nhất định sẽ gặp nguy hóa an, nhất định sẽ chống cự được. Hãy kiên trì, kiên trì lên Vân Phong.”

Một giọt nước mắt trong veo mang theo vẻ thanh khiết và mỹ lệ như hồ nước mùa thu khê rơi xuống má Vân Phong, thuận theo gò má trôi xuống miệng hắn. Cố tạo ra một khuôn mặt vui vẻ hắn khê nói: ”Cho đến bây giờ huynh mới biết mùi vị của nước mắt lại mặn đến thế.”

Câu nói nhẹ nhàng ấy khiến nước mắt của Hứa Khiết như mưa mùa hạ lại tuôn trào ra xối xả. Bốn bên bảy người một bên vẫn toàn lực kháng cự quỷ quân đông như đàn ong, một mặt chăm chú để ý đến tình hình Vân Phong. Lúc này nghe xong câu nói ấy tất cả đều xuất hiện một nỗi đau đớn, vô tận bị thương bao trọn khắp tâm trí.

Kiểm trận bị phá áp lực quanh bảy người tăng mạnh, lại thêm tám tên quỷ tiên tấn công khiến bảy người bị vây trong một không gian nhỏ hẹp, bảy người bị bức tạo thành một vòng tròn nhỏ tận lực bảo hộ Vân Phong và Hứa Khiết.

Không quay đầu lại Thương Nguyệt cao giọng nói: ”Sư muội, hãy tạm thời bảo vệ Vân Phong đồng thời tận lực khôi phục công lực, ở đây đã có chúng ta bảo vệ.”

”He he... Các người quả là tình thâm ý trọng. Đáng tiếc lần này các người thật vô pháp còn sống mà ly khai khỏi đây, nói lời vĩnh biệt đi hay chờ xuống địa ngục mới nói. Bây giờ hãy chuẩn bị nếm thử mùi vị của tử vong. Toàn diện công kích.”

Lời vừa dứt bốn tên nhất phẩm tướng quân cùng tám gã quỷ tiên đồng thời phát động, hoá thành mười hai đạo hắc sát nhân ảnh thẳng tiến về mấy người.

Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt cùng xuất hiện một tia kiên cường. Tử Bạch quang hoa hiện lên, Tử Ngọc Chiến Giáp của Ngạo Tuyết, Bạch Ngọc Chiến Giáp của Thương Nguyệt

đồng thời xuất hiện trên thân, hét lên một tiếng hai người phân một trước một sau hướng hai bên đánh tới. Hai thanh thần kiếm hoá thành Tử Hoả Phượng Hoàng, mang theo một khí tức mạnh mẽ thần thánh bay liệng bốn phía xung quanh. Do tác dụng khắc chế quỷ vật của thần kiếm, một đoàn quỷ binh vừa tiếp cận thần kiếm tất cả đều bị khí tức thần thánh ấy tiêu diệt khiến cho lượng lớn quỷ binh còn lại không dám tới gần.

Mặc dù đám quỷ binh không dám tiếp cận nhưng với tu vi cao cường của quỷ tiên và quỷ tướng thì điều đó chẳng đáng lưu tâm. Chỉ thấy hắc ảnh thiểm động, tám tên quỷ tiên cùng bốn gã nhất phẩm tướng quân lánh khỏi Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, toàn lực tấn công năm người còn lại. Đầu tiên là Đỗ Lực và Tất Thiên chịu sự tấn công, sau vài chiêu đã bị quỷ tiên đánh trọng thương không gượng dậy được. Tiếp theo bọn chúng chuyển hướng xuống công kích Tử Dương chân nhân, Liễu Tinh Hồn, Phong Viễn Dương làm cho mấy người cũng bị thu thương và cố gắng di chuyển tránh sự công kích của địch nhân.

Hét lên một tiếng cuồng nộ Ngạo Tuyết toàn thân phát xuất một khí thể bức nhân, một vòng huyền thanh sắc quang mang xuất hiện, bao bọc bên ngoài là tử sắc quang hoa thần bí nháy mắt đã tràn ngập cả Tu La Lâm. Nhân thần chợt lạnh, Ngạo Tuyết nộ quát: "Hoàng Hà chín đoạn sóng dậy trời, tuôn chảy thẳng đường hướng tới biển khơi."

Tức khắc Ngạo Tuyết phát một khí thể ngạo thiên trực xạ về phía trước, khí thể to lớn mãnh liệt như sóng lớn Hoàng Hà cuồng nộ tiến ra Đông Hải chấn động toàn trường. Quang mang tử sắc chớp mắt đã bao kín toàn thân Ngạo Tuyết như những sóng nước mạnh mẽ liên tục ập tới. Tử Ảnh thần kiếm tử quang phát sáng, một đạo tử sắc kiếm trụ hoá thành một thần long giận dữ điên cuồng vây quanh quỷ vật ở bốn phía.

Bên này Thương Nguyệt nhìn Ngạo Tuyết, nhân thần phảng phất chút ưu thương, thân thể lẳng phong thi triển toàn thân phát một khí thể cường thịnh. Song thủ bắt quyết, đầu Khiếu Nguyệt thần kiếm hoá ra một vòng hoả diễm, chớp mắt đã hoá thành hoả phượng hoàng hơn mười trượng cùng Thương Nguyệt trùng điệp bay lên. Quang hoa nhất thiểm, Bạch ngọc chiến giáp trên thân Thương Nguyệt xuất hiện một tầng hồng quang, tại chín giữa hiện ra một phượng hoàng đồ án. Tay trái phát lên, một cổ kinh lực phát xuất đưa Thương Nguyệt lên cao, tại bán không thân thể hoá thành một cổ huyết sắc quang trụ chu vi hơn mười trượng, quanh thân thể phát lửa cùng hoả diễm phượng hoàng bùng bùng cháy, xung hướng về phía địch nhân. Trong Tu La Lâm một long một phượng mang theo hào quang mạnh mẽ đẹp mắt, hoành ngang tung dọc cuốn lấy bốn bề. Vô số quỷ binh và cây cối dưới sự công kích của hai đạo quang hoa đều bị tiêu huỷ. Lực phá hoại dữ dội cùng với sự khắc chế thần thánh khiến Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt hai người như mãnh hổ quần thảo bầy dê tung hoành ngang dọc. Bên ngoài hai tên quỷ soái tức giận rống lên liên hồi, không ngừng truy kích hai người hồng ngân cản lại. Nhưng thân ảnh hai người di động cực nhanh, nhất thời hai quỷ soái cũng không có biện pháp gì khắc chế.

Bên này Tử Dương chân nhân, Liễu Tinh Hồn, Phong Viễn Dương một mặt lách tránh, một mặt lưu ý về phía mấy người bị trọng thương. Hứa Khiết cùng bảo vệ Vân Phong, Đỗ Lực và Tất Thiên, trường kiếm cấp tốc huy động bảo hộ trước ba người. Bốn phía tám tên quỷ tiên và bốn gã nhất phẩm tướng quân cười âm hiểm liên hồi, thân sắc chế giễu từng bước từng bước, từng bước tiến gần.

Song phương đều minh bạch, cuộc chiến đấu đến lúc này mọi hành động đều không còn ý nghĩa nhưng mọi người quyết không buông xuôi. Sự việc đã không thể vãn hồi, chẳng lẽ mọi việc đều đã được định sẵn như vậy sao?

Thân thể rung lên, ngực Hứa Khiết bị một cổ cường kinh mạnh mẽ đánh trúng miệng phun máu tươi. Khẽ lui lại hai bước sắc mặt nàng xám như tro, đưa mắt thâm tình chăm chú nhìn về phía Vân Phong và nàng đứng thẳng dậy.

Trường kiếm đưa ngang ngực, trong ánh mắt vô thần xuất hiện một tia kiên định, mang theo một tia thần tức nhìn chăm chú nhìn địch nhân trước mặt. Trên mặt đất ba người trong mắt đồng thời lộ ra vẻ bi thương vô tận, tựa hồ đây là lời than thở của họ về chuyến đi vào Quỷ Vực này. Nhìn sáu người kiên trì vẫn còn đứng vững tâm lý ba người minh bạch, hiện tại bất quá chỉ đang cố vùng vẫy mà thôi. Bởi địch nhân lực lượng quá mạnh, với mấy người của ta thì tuyệt đối không thể đào thoát nổi. Lại nghĩ về nhiệm vụ đang mang, tâm lý lo lắng cùng nỗi cay đắng ngập tràn trong tim, ngay lúc này tất cả hóa thành giọt lệ vô thanh chậm chậm rơi trong nội tâm.

Tự hồ nơi này là nơi đã được định sẵn, thanh âm phảng phất tất cả đều đã tan biến. Hờ hững quay đầu về phía Hóa Hồn trì Vân Phong mục quang quét qua, trên đó có một điều đang lặng lẽ biến đổi. Trên Hóa Hồn trì, đóa hắc vân liên tục bay lượn thành vòng tròn lúc này dao động mãnh liệt, không ngừng thay đổi hình trạng. Sau khi duy trì như vậy một lúc ngắn ngủi, cả dải mây hắc sắc phát xuất một tiếng ầm ì làm cho vô số hắc vụ chớp mắt tiêu thất vô ảnh.

Không lâu sau khi hắc vân phá vỡ, một đạo hồng quang từ trong Hóa Hồn trì vọt ra làm cho nước hồ nổi sóng, một đạo nhân ảnh lấp lánh hồng quang bay thẳng lên trời. Lúc hồng quang tan biến, thân thể Kiếm Vô Trần từ giữa không trung từ từ hạ xuống, hần quan sát tình huống xung quanh sắc mặt đại biến. Hữu thủ huy động, một tiếng kiếm ngân kèm theo ngũ thái quang hoa lóa mắt hình thành một đạo kiếm mạng rộng hơn mười trượng, khí thể như xé trời rách đất chém xuống. Ngũ sắc quang hoa lóa sáng, khí thể mạnh mẽ mang theo uy lực vô song làm chấn lui tám tên quý tiên cùng bốn gã nhất phẩm tướng quân.

Nhìn Kiếm Vô Trần xuất hiện mọi người đẩy lên một tia hy vọng, Kiếm Vô Trần hiện thân có nghĩa là Lục Vân cũng sẽ nhanh chóng quay lại, lúc đó trong mấy người họ vài người có thể đào thoát. Chỉ cần thu hồi Phong Hồn phù, cái giá phải trả tuy lớn nhưng như vậy cũng là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

"Vô Trần, con quay lại là tốt rồi, có thu hồi được Phong Hồn phù không?" đang chiến đấu Liễu Tinh Hồn vừa mừng vừa kinh ngạc hỏi hần. Bên cạnh Tử Dương chân nhân không nhìn thấy Lục Vân bèn lo lắng hỏi: "Lục Vân đâu, nó thế nào, cùng đi sao không thấy trở lại với người. Phải chăng đã gặp nguy hiểm gì rồi? mau nói đi!"

Một kiếm bức lui hai tên quý tiên, Kiếm Vô Trần nói: "Lục Vân cùng diệt nhi không gặp nhau, không biết hiện giờ hần thế nào. Diệt nhi đã lấy được Phong Hồn phù, chúng ta lập tức rời khỏi đây nhanh chóng trở lại nhân gian."

Liễu Tinh Hồn trên sắc mặt nhợt nhạt lộ ra một tia vui mừng, vội nói: "Phải đó, thật là tốt, chúng ta cần nhanh chóng đột vây. Tử Dương huynh, hiện tại Phong Hồn phù đã thu hồi lại thì nhiệm vụ đã hoàn thành, dưới tình huống này chúng ta cần cố nén đau thương. Hiện tại chúng ta toàn lực hỗ trợ Vô Trần thoát khỏi, không quản bọn ta ai sống ai chết nhất định phải giúp nó trở lại nhân gian, như thế mới có thể hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ hòa bình nhân gian."

Đưa mắt nhìn mấy người trên mặt đất, Tử Dương chân nhân nói: "Lúc này tất cả bọn họ thân thụ trọng thương, chúng ta đi thì bọn họ chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa, chúng ta phải đưa mọi người rời khỏi. Không kể tình huống như thế nào, cùng nhau tới thì phải cùng nhau đi."

"Không được. Trong lúc này thời gian khẩn cấp, chúng ta nếu đưa họ theo chỉ sợ là tất cả sẽ chết ở đây. Vì đại cục chúng ta phải quyết định dứt khoát bỏ lại bọn họ, đó là lựa chọn chính xác. Hiện tại chúng ta gọi Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt trở lại, yêu cầu họ cùng hiệp trợ Vô Trần thoát khỏi Quỷ Vực trở lại nhân gian. Những người thụ thương ở đây, chỉ có thể xem như là vận mệnh của họ."

Lãnh lẽo trừng mắt nhìn Liễu Tinh Hồn, Tử Dương chân nhân phẫn nộ nói: "Điều này ta làm không được, ta không có máu lạnh như ngươi. Muốn đi ngươi cứ đi, ta thà chiến tử ở đây cũng phải bảo vệ họ. Còn về Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt họ có nguyện ý cùng người ly khai không người hãy tự hỏi, ta dù bất cứ trường hợp nào cũng không bỏ đi. Viễn Dương, con thấy thế nào?"

"Tâm ý của con và sư thúc như nhau, nếu chết thì cùng chết, nếu sống thì cùng sống quyết không từ bỏ" nói xong Phong Viễn Dương nhìn Liễu Tinh Hồn, trong nhãn thần mang theo một cái nhìn điều cợt.

Hừ lạnh một tiếng Liễu Tinh Hồn giần dữ nói: "Ngu xuẩn, trong giờ phút này sao có thể dùng cảm tình được. Phong Hồn phù liên quan an nguy nhân gian, quan trọng nhất là phải đưa nó về không kể phải trả bất kỳ giá nào. Còn bọn ngươi, lưu lại đây trừ kết cục là chết tại đương trường chẳng lẽ lại có kết cục khác hay sao?"

"Dù ngươi nói thế nào, bọn ta không thể vứt bỏ đồng môn không lo tự mình đào thoát. Nếu không có bọn họ ngươi có khả năng thu hồi Phong Hồn phù không, đồ vong ân phụ nghĩa!" ngữ khí cực kỳ bất mãn, Tử Dương chân nhân lộ ra thập phần giận dữ.

Nhìn Tử Dương chân nhân vô cùng ngoan cố, Liễu Tinh Hồn hết cách chỉ có thể gọi Kiếm Vô Trần lại cùng đột phá ra ngoài, Huyền Mị cùng Âm Lệ thấy Kiếm Vô Trần xuất hiện, cả bọn tâm lý chấn động vội vàng

phân phó thủ hạ toàn lực ngăn trở không thể để họ đào thoát.

Lúc này quỷ tiên đang không ngừng tấn công Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương nghe thấy sự phân phó của Âm Lệ, liền chủ lực tập trung tấn công về phía Kiếm Vô Trần. Vì thế áp lực lên Kiếm Vô Trần tất cả đột nhiên tăng gấp bội, tốc độ tiến tới đột ngột giảm xuống.

Quan sát Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt mãnh liệt tấn công, Liễu Tinh Hồn lớn tiếng nói: "Thương Nguyệt, nhanh lại đây. Hiện tại Vô Trần đã thu hồi Phong Hồn phù, bọn ta cùng hiệp trợ hấn nhanh chân đột vây trở lại nhân gian."

Nghe xong Thương Nguyệt đưa mắt nhìn Tử Dương chân nhân rồi bình tĩnh hỏi: "Lục Vân đâu, huynh ấy tại sao chưa trở lại. Còn bọn họ, có cùng ly khai không?"

"Lúc này thời gian khẩn cấp, đại sự quan trọng không đủ thời gian hỏi bọn họ. Nhanh cùng ta hỗ trợ Vô Trần đột vây thoát ra, mang Phong Hồn phù trở lại nhân gian để hoàn thành nhiệm vụ." Ngữ khí có chút lo lắng, Liễu Tinh Hồn lộ vẻ vô cùng cấp thiết.

Nhẹ lắc đầu Thương Nguyệt lãnh đạm nói: "Vậy thì sư bá đi đi, con phải ở lại cùng bọn họ. Bất kể sinh tử chúng ta phải cùng nhau đối mặt, dù cho thế nào nhất quyết không từ bỏ."

Nhìn nàng Kiếm Vô Trần vội nói: "Hiện tại tình huống này ở lại chỉ có con đường chết, các muội nên cùng ta ly khai. Sự tình đã như vậy tại sao phải trả giá đắt, cái giá phải trả này quả thật quá lớn không đúng sao?"

Không mở miệng Thương Nguyệt nhìn qua Hóa Hồn trì, cách không xa Ngạo Tuyết lãnh đạm nói: "Với tình hình thế này người không cần hỏi nhiều. Bọn ta không thể đi được, muốn đi thì tất cả cùng đi."

Quan sát xung quanh quỷ binh kéo đến ngày càng nhiều, Liễu Tinh Hồn nói: "Vô Trần nhanh đi thôi, bọn họ quyết tâm đi tìm cái chết không quan tâm đến đại sự chỉ hành động theo cảm tính, bọn ta không thể chết theo bọn họ. Mục đích bọn ta tới đây đã đạt được phải lập tức trở về. Hiện tại con lấy Phong Hồn phù ra, vật đó có tác dụng phong ấn quỷ hồn có khả năng ngăn chặn mọi quỷ vật, ai dám ngăn trở con hãy hạ thủ vô tình. Hành động đi!"

Không nhìn lại hai nữ nhân Kiếm Vô Trần chuyển thân bắn thẳng ra phía ngoài, đứng giữa không trung hấn lấy Phong Hồn phù ra hướng về một tên quỷ tiên ẩn vào. Hét lên một tiếng thất kinh đầy vẻ không cam tâm trong nháy mắt tên quỷ tiên đó đã biến mất, trên Phong Hồn phù lóe ra một đạo huyền thanh sắc quang hoa, ba thanh sắc riêng biệt tự hóa thành một đạo thanh quang, dễ dàng xuyên thấu tầng tầng phòng hộ bên ngoài quỷ tiên.

Ngay khi bị Phong Hồn phù ấn lên thân thể, quỷ tiên trong miệng phát ra một tiếng hét thê thảm, hấn bị hóa thành một đạo hắc sắc khí thể và Phong Hồn phù thu nhập vào trong.

"Phong Hồn phù, Phong Hồn phù" vô số tiếng hô hoán thất kinh truyền lại, cả Tu La Lâm tức thì hỗn loạn. Thấy Kiếm Vô Trần bay tới, vô số quỷ vật vội né tránh không dám cản đường. Trong miệng Âm Lệ liên tục hét lên phần nộ, thân thể rung động xuất hiện trước mặt Kiếm Vô Trần, song thủ nhanh chóng nắm lấy một tên quỷ binh trên mặt đất ném về phía Kiếm Vô Trần thẳng tới Phong Hồn phù trong tay trái.

Cạnh đó Huyền Mị thấy vậy, song thủ phóng ra một cỗ hấp lực cường đại nhẹ nhàng hút lấy Trảm Phong Kiếm của Vân Phong rơi trên mặt đất. Thân ảnh lóe lên Huyền Mị xuất hiện bên cạnh thân thể Kiếm Vô Trần, không chế Trảm Phong Kiếm mãnh liệt chém xuống Phong Hồn phù. Kiếm Vô Trần cảm giác thấy cỗ kinh lực to lớn đánh tới, liền không suy nghĩ liền lấy Phong Hồn phù nghênh đón Trảm Phong Kiếm.

Tả thủ chấn động, Kiếm Vô Trần đột nhiên như tỉnh cơn say vội nhìn lại Phong Hồn phù trong tay, chỉ thấy một vết nứt trên Phong Hồn phù kéo dài suốt từ trái sang phải. Kiếm Vô Trần trong lòng vù kinh hoàng vừa giận dữ, phát xuất một tiếng hét phần nộ thân thể nhanh chóng xoay chuyển, hóa thành một cỗ tử sắc quang hoa thẳng hướng phía trước. Phía sau Liễu Tinh Hồn thấy vậy vội hóa thành lưu quang, theo sát phía sau Kiếm Vô Trần hướng ra phía ngoài đào tẩu. Điền cuồng hét lên một tiếng không cam tâm, Âm Lệ lớn tiếng nói: "Huyền Mị ở đây giao cho người, sau khi thu thập bọn chúng xong nhanh chân cùng ta hội hợp. Ta trước tiên truy kích bọn kia, đồng thời truyền lệnh cả Quỷ Vực bảo vệ cửa ra giữa Nhân gian và

Quỷ Vực đoạt lại Phong Hồn phù.” Nói xong hắn cùng bốn tên quỷ tiên và hai gã nhất phẩm tướng quân rời đi.

Cười lên một tiếng ác độc, Huyền Mị nhìn Âm Lệ rời đi và quay đầu quan sát mấy người còn lại, Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt đã dừng công kích cùng mọi người tụ tập lại một chỗ cẩn thận bảo vệ những người thụ trọng thương. Vân Phong, Đỗ Lực, Hứa Khiết. Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Tử Dương, Phong Viễn Dương chia ra bốn phía cảnh giác quan sát tứ phía.

Áp lực vô hình như một tảng đá lớn áp thẳng lên tâm lý mọi người, tại thời khắc tối hậu mọi đã hiểu ra thêm vài chuyện nhưng không ai nói ra, có lẽ bọn họ đang mong chờ hy vọng đợi Lục Vân trở lại. Có điều khi Lục Vân trở lại, đối diện hơn ngàn địch nhân bọn họ có thể đào thoát không?

99. Hồi 99 - Hóa Hồn Kinh Biển

Tu La Lâm tràn đầy vẻ âm u với tình thế thập phần trang nghiêm và khốc động, khí tức bi tráng thoáng chốc đã tràn ngập khắp nơi. Bên bờ Hoá Hồn Trì, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết nắm chặt thần kiếm trong tay sắc mặt âm trầm, mục quang kiên định nhìn thẳng vào hàng nghìn kẻ thù trước mặt. Ở hai bên tả hữu, Tử Dương chân nhân cùng Phong Viễn Dương thân mang trọng thương, hoành kiếm đứng thành vòng tròn bảo vệ cho Vân Phong bây giờ đã không thể đứng dậy nổi.

Huyền Mị phát tay hạ lệnh tấn công, bốn tên quỷ tiên đứng kế bên đồng loạt di động thân ảnh. Hai gã nhất phẩm tướng quân lập tức chia đôi quân số, chỉ huy gần ngàn quỷ quân hình thành Trường Xà trận bắt đầu cục diện tấn công. Bốn tên quỷ tiên thân ảnh vừa lóe sáng, trong sát na đã huyền hóa thành mười đạo quỷ ảnh mờ đỏ, xung quanh bao bọc bởi lớp khí tức vô cùng tà ác cùng lúc lao vào Ngạo Tuyết và bốn người của Dịch Viện.

Ngạo Tuyết quát lớn, huy động Tử Ảnh thần kiếm cấp tốc tạo thành một trăm tám mươi bảy luồng kiếm ảnh, thế kiếm như chiếc quạt xòe ra bảo vệ trước mặt. Phía tả, Phong Viễn Dương vận Trảm Long Kiếm Quyết phát ra vô số thanh sắc kiếm mang tạo nên hai đạo kiếm ảnh, hợp thành thập tự kiếm nhanh chóng lập thành một chiếc màn chắn toàn lực bảo vệ chính diện. Phía sau Thương Nguyệt và Tử Dương chân nhân cũng đề tụ công lực, toàn thân trong trạng thái sẵn sàng liều mạng chống lại sự tấn công của bọn quỷ tiên.

Cười lên một tiếng âm lãnh, thân thể Huyền Mị vô thanh vô tức xuất hiện trên đầu mấy người Tử Dương chân nhân. Chỉ thấy song thủ của hắn vẽ lên trên không theo một quỹ đạo hình thù kỳ quái, một đạo hắc sắc la võng tức thời xuất hiện bao trùm mọi người mạnh mẽ chụp xuống.

Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt trong tâm phát sinh cảm ứng, ngẩng đầu lên nhìn. Vừa thấy hắc sắc la võng bủa xuống, sắc mặt hai người đại biến đồng thanh cảnh tỉnh: ”Hắc La võng này vô cùng nguy hiểm, mọi người mau mau né tránh.” Hai nữ tử đồng thời toàn thân bộc phát chân nguyên, nhị thần kiếm cùng hợp lực bạo phát hai đạo quang hoa hào quang rợp trời, trong chốc lát hóa thành song tiễn cường kích trực diện vào Hắc La võng bên trên. Chớp mắt hai đạo quang trụ đẹp mắt và vô cùng mạnh mẽ này đã đánh thẳng vào hắc sắc la võng, khiến cho hắc sắc la võng bị chấn lui mấy xích. Lợi dụng cơ hội hiếm hoi này, lưỡng nữ liền phân phó Tử Dương Chân và Phong Viễn Dương đưa người bị thương thoát ra ngoài.

Mau chóng lách mình qua kẽ hở, Tử Dương chân nhân vội vã diu Tất Thiên, còn Phong Viễn Dương đỡ lấy Đỗ Lực cùng phóng ra bên ngoài. Chưa kịp ra tới ba trượng, hai người đã bị một tên quỷ tiên tập kích. Chỉ thấy quỷ ảnh thiểm động, Hoá Hồn đại pháp mang sức mạnh tiêu hồn diệt phách chụp lên Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương. Do không kịp phòng bị nên hai người liền rơi vào thế đại họa lâm đầu, thêm vào thân thể vốn đã thụ trọng thương từ trước nên dễ dàng bị Hóa Hồn Đại Pháp chế trụ, điên cuồng xâm thực cơ thể hút lấy linh hồn.

Phía bên kia, Ngạo Tuyết diu Vân Phong còn Thương Nguyệt diu Hứa Khiết, tình huống cũng thập phần nguy hiểm. Trên có Huyền Mị truy kích, dưới có quỷ tiên chặn lối, ngoài ra còn có quỷ binh bao vây bên ngoài. Hai người tuy thân lâm tuyệt cảnh, nhưng vẫn nắm chặt tay nhau quyết không lùi bước.

Vân Phong đau lòng nhìn Ngạo Tuyết, gắng gượng chút tàn hơi thều thào: ”Ngạo Tuyết sư tỷ, hãy buông đệ ra mà thoát thân đi! Nếu mang đệ theo thì cả hai chúng ta thực chỉ có một con đường chết mà thôi. Không vướng bận đệ thì tỷ mới có thể toàn tâm sử kiếm. Hơn nữa đệ tin rằng Lục Vân huynh sẽ nhanh quay lại,

tỷ chỉ cần kiên trì chờ đợi tới lúc ấy, tất sẽ có cơ hội đào thoát trở về. Tại sao tất cả chúng ta đều phải chết chung ở đây, tại sao lại không tận lực giữ lại mạng sống cho vài người còn lại? Buông đệ ra đi, đệ tin chắc tỷ sẽ gặp được Lục Vân huynh, đừng nói là tỷ không muốn gặp lại huynh ấy đó.”

Nhân thần thăm đậm, khuôn mặt như tạc từ ngọc bích của Ngạo Tuyết xuất hiện nét thương cảm. Nếu nàng nói không muốn gặp lại Lục Vân thì quả là gạt người gạt mình, nhưng liệu nàng có cơ hội nào gặp lại được huynh ấy chẳng? Lúc này đây, Kiếm Vô Trần đã thoát được ra khỏi trận pháp, nhưng sao bóng dáng Lục Vân vẫn bật vô âm tín. Huynh ấy không lẽ đã gặp điều nguy hiểm, cho dù huynh ấy không gặp nguy hiểm nhưng mình có thể kiên trì chờ tới lúc huynh ấy trở về được không, hay là mình sẽ bị hóa kiếp ở nơi này trước?

Nhất kiếm bức lui quý tiên, Ngạo Tuyết cúi xuống nhìn Vân Phong rồi nói: ”Đệ không cần nói nữa chúng ta sẽ không sao đâu, tỷ tin Lục Vân nhất định quay lại cứu chúng ta. Lúc này đệ cứ tận lực giữ gìn nguyên khí, mọi chuyện giao cho tỷ.” Dứt lời bất chợt đảo mắt nhìn qua Hoá Hồn Trì, tuy nhiên vẫn chẳng thể thấy một nhân ảnh nào cả.

Hứa Khiết ở bên cạnh cũng buông lời cảm thán với Thương Nguyệt: ”Sư tỷ đừng diu muội nữa, cứ như thế thì chúng ta chỉ có chết mà thôi. Muội chết không sao nhưng tỷ thì không thể. Tỷ nhất quyết phải trở về, không nên chết cùng muội ở đây, đừng làm cho sư phụ phải thương tâm. Muội cũng tin tỷ sẽ chờ được đến khi huynh ấy quay lại, lúc ấy tỷ sẽ thoát được thôi. Không nên lãng phí sinh mệnh, tỷ phải sống tốt. Tu chân thật tịch mịch, đối với nữ nhân chúng ta mà nói thì khi gặp được người mình thích thì nhất định phải dừng cảm, phải tích cực. Tâm nguyện của muội là khi muội chết nhờ tỷ lập dùm bia mộ muội và Phong huynh cùng bên nhau, như thế muội cũng đã vui rồi. Sau này nếu tỷ có nhớ lại lời hôm nay muội nói, chắc tỷ nghĩ muội trẻ con lắm!”

Thương Nguyệt bây giờ khuôn mặt đã tái xanh chỉ im lặng ngược nhìn Hứa Khiết. Đôi mắt nàng không giấu được nỗi bi thống và ưu tư vô tận, khẽ lắc đầu: ”Đừng nói lời vô nghĩa! Muội sẽ không chết đâu, có tỷ ở đây thì sẽ không để muội chết. Tỷ còn phải chờ uống rượu mừng của muội và Vân Phong nữa chứ! Muội phải dựa vào điểm này mà phấn chấn lên. Chúng ta chắc chắn sẽ có thể thoát, muội phải tin tỷ.”

Nở nụ cười thảm, Hứa Khiết quay sang nhìn Vân Phong rồi lại quay sang nhìn Tử Dương chân nhân nói khẽ: ”Sư tỷ, tình thế hiện tại liệu chúng ta còn kiên trì được bao lâu nữa? Ngoài tỷ và Ngạo Tuyết, mọi người hơi đã gần tàn sức cũng dần kiệt, xem ra hi vọng chẳng còn là bao. Lần đầu tiên đi vào Quỷ Vực, đến đây có lẽ cũng đã tới hồi cuối. Tuy kết cuộc có phần tối tăm thăm đậm, nhưng khi bắt đầu bước chân vào đây chúng ta đã phần nào định trước kết cục ngày nay rồi, không phải sao?” Nghe những lời đó tim Thương Nguyệt tựa hồ rướm máu, nhân thần lộ vẻ bi thương vô lực. Nàng quay nhìn sang Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương, bản thân rất muốn tiếp cứu hai người nhưng đúng là lực bất tòng tâm. Phải chăng giống như lời của Hứa Khiết, chẳng lẽ mọi chuyện đã đến hồi cáo chung hay sao?

Trong lúc này đây, cảnh vật xung quanh như hóa thành vô sắc, Tu La Lâm giờ đây trở nên vô cùng yên ả, tiếng gào thét chém giết đã tàn mác đi đâu thật xa... Trong bức tranh tĩnh lặng lúc này chỉ còn đọng lại những bóng hình quỷ ảnh lượn lờ vô thanh vô tức. Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương bất chợt thét lên thảm thiết, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết tiếng kêu như tắc nghẹn trong lòng. Nhất thiết phải vậy sao, lẽ nào trời xanh đã an bài như thế?

Đúng vào thời khắc quyết định, Hoá Hồn Trì đang tĩnh lặng bỗng nhiên xuất hiện một rung động rất nhỏ. Một đạo huyền ảnh vô thanh vô tức từ trong Hóa Hồn trì bắn ra ngoài. Một cỗ cường lực bị phần mãnh liệt lan tỏa truyền ra khắp bốn bề. Huyền ảnh di động, một đạo lưu quang bỗng xuất hiện bên cạnh Tử Dương chân nhân, rồi nhanh chóng tụ lại thành một thân ảnh vô cùng quen thuộc. Lục Vân nhân thần sắc lạnh, tay trái tùy tiện vỗ một cái lên lưng tên quý tiên. Ngân quang lóe lên, cùng lúc một tiếng thét chói tai truyền ra, lớp quỷ khí hắc sắc bao bọc thân thể quý tiên bùng phát chấn động dữ dội. Quỷ khí hắc sắc lúc mới đầu còn dày đặc, bây giờ mờ đi tức thì rồi chuyển hóa thành sương khói. Quý tiên hét lên một tiếng đau đớn vô cùng, vân khí hắc sắc dày đặc ngoài cơ thể chỉ cần một cái phát tay của Lục Vân đã tan biến hết.

Thân ảnh chớp động, Lục Vân chẳng hề phát ra chút khí tức nào đã xuất hiện bên cạnh Phong Viễn Dương. Tên quý tiên đang bao vây Phong Viễn Dương vừa nghe tiếng kêu thảm thiết của đồng bọn, còn chưa kịp thoái lui thì đã thấy Lục Vân vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt chặn đường thối lui duy nhất. Lạnh khốc

nhìn tên quỷ tiên, đôi mắt Lục Vân loé sáng hàn mang kinh nhân, tay phải áp lên trên mình hấn. Hoá Hồn Phù hiện lên tiêu hồn hoá cốt, trong chốc lát lực xâm thực đã hút lấy tên quỷ tiên vào trong huỷ diệt hấn ngay tức khắc.

Trong tim như bùng lên cảm giác quen thuộc, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết ánh mắt phát ra vẻ vui mừng lẫn kinh ngạc, chàng đã quay trở lại. Tuy không thấy nhân ảnh của chàng ở đâu nhưng cảm giác của con tim thì vô cùng chân thực. Hai nàng đôi mắt xung quanh tìm kiếm bóng dáng Lục Vân và nhanh chóng phát hiện chàng đang tại vị phía bên trên.

Chỉ là một ánh mắt đơn thuần nhẹ nhàng, nhưng chứa đựng trong đó là vô tận tương tư và vui mừng cứ theo ánh mắt đó truyền ra không dứt. Trên không, Lục Vân chỉ khẽ gật đầu hồi đáp rồi lập tức phóng tới chỗ Quỷ Soái Huyền Mị. Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết liếc nhìn nhau rồi cùng hội họp bên cạnh Tử Dương chân nhân. Lục Vân xuất hiện đã mang lại niềm hy vọng cho hai người, tâm tư nặng nề đã từ từ giảm bớt, khiến hai người lại cảm nhận được một chút ít sinh cơ.

Huyền Mị tức thì thét lên một tiếng kinh hoàng, thân ảnh biến mất rồi xuất hiện cách đó một trượng kinh sợ nhìn Lục Vân, nhân thần hấn lộ vẻ cảnh giác thập phần thận trọng. Mặc dù bí mật của Lục Vân hấn tuy không tường tận, nhưng khi đụng độ chàng ở Quỷ Vực cũng đã được diện kiến qua Hoá Hồn đại pháp, lại còn Quỷ Vương chiến giáp. Tuy nhiên lúc này đây chỗ đáng sợ làm hấn chấn kinh nhất, đó là mặc dù hấn có thể mắt nhìn thấy thân thể Lục Vân, nhưng lại hoàn toàn không hề cảm nhận được chút khí tức nào của chàng. Nếu không tận mắt chứng kiến thì khó mà tin được Lục Vân căn bản đang hiện diện ở đây.

Lục Vân đưa mắt sắc lạnh nhìn tên Quỷ Soái: "Tương ngộ giữa chúng ta hôm nay cũng cần phải kết thúc. Hiện tại ngươi hãy vì quý trọng sinh mạng của mình mà cố gắng thoát đi." nói xong thân thể chàng như biến vào hư không. Bên ngoài cơ thể Quỷ Soái Huyền Mị lập tức hình thành một màn huyền ảnh tựa mây tựa khói bao bọc lấy lối thoát. Giữa không trung, Như Ý Tâm Hồn Kiếm mang theo tiếng kêu kinh người, hồng sắc hỏa diễm như tinh linh xuất động, từng luồng từng luồng thoát ra khỏi thanh thần kiếm tạo thành một đóa hoa sen màu đỏ, chụp lên đầu Huyền Mị. Phía trên đóa sen lửa cháy rừng rực, phía dưới tầng tầng hồng quang che phủ vây khốn Huyền Mị vào giữa.

Hống lên một tiếng khủng khiếp, Huyền Mị trong thâm tâm phát xuất nỗi kinh hoàng pha lẫn giận dữ, thân thể cấp tốc di chuyển liên tục bốn phía tìm cách thoát ra. Bóng ảnh Lục Vân vẫn biến mất vô thanh vô tức khiến cho hấn vô phương chống trả, nhìn vào mắt hấn hiện giờ đã thấy rõ nỗi kinh hoàng tột độ. Cảm thấy sức ép mỗi lúc một tăng, Quỷ Soái Huyền Mị giờ đã minh bạch tâm tư của Lục Vân. Y cấp tốc dùng hết sức bình sinh đánh loạn khắp nơi nhằm đột phá khỏi đạo cấm chế. Thân thể y lúc này biến thành một vòng hắc sắc quang hoa sáng rực, mang tần suất trên vạn lần mỗi thức điên cuồng di động, nghĩ rằng sau khi đột phá xong vầng hào quang này rồi sẽ tiện tay mà phá vây thoát ra. Tuy nhiên sau bao nhiêu lần liên tục công kích cũng vô ích, tình thế vẫn không hề tiến triển, tâm lý Huyền Mị bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng bất an. Y chợt ngộ ra rằng ngoại trừ con đường liều mạng, thì tuyệt không còn cách nào khác.

Phát ra một tràng âm thanh cuồng dại, Huyền Mị khôi phục lại chân diện ban đầu, song nhãn lãnh xuất một tia nhìn độc ác và sắc mặt dữ tợn. Đối mặt với hiểm nguy Huyền Mị tức thời đề tụ toàn bộ công lực vào song thủ, cuồng vũ thi triển Hắc La võng. Hắc sắc quang hoa lóe lên, một trong tam đại chí bảo của Quỷ Vực là Hắc Sắc La võng tức thì xuất động, ngay tại chính giữa xích hồng hào quang hình thành một đạo hắc sắc bát quái xoay chuyển cực nhanh.

Lúc hắc sắc bát quái xoay chuyển liên phát ra một cỗ trụ quang hắc sắc vô cùng to lớn mãnh liệt nhắm vào Huyết Sắc Liên Thái của Lục Vân kích tới. Hồng quang tức khắc chấn động kịch liệt, sau cơn chấn động dữ dội Huyết Sắc Liên Thái bắt đầu có chút bất ổn. Hiện thời hắc sắc quang hoa đang liên tục đối đầu với Huyết Sắc Liên Thái, hai thứ bài xích lẫn nhau toàn lực chiến đấu, nhưng tựu chung song phương vẫn trong

quanh. Thời gian không thể kéo dài, chỉ khoảng một nén hương vì đã gấp lắm rồi.” Nói xong liền nhảy vào giữa sáu người Vân Phong, ngồi ngay chính giữa vòng tròn.

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt khê gập đầu cùng lúc rút gươm khỏi vỏ, nhất tả nhất hữu đề phòng cảnh giới. Bên trong, Lục Vân chỉ điểm: ”Mọi người toàn thân thả lỏng, nhắm mắt dưỡng thần không nghĩ gì cũng không được làm gì cả. Nhất thiết là không được điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, mọi việc cứ phó mặc cho tại hạ hành sự. Thiết yếu nhất là ai cũng phải nhớ đi vào cảnh giới vô dục vô ngã, vô tâm vô niệm.” Dứt lời, chàng bắt đầu vận tụ chân khí trị thương cho mọi người.

Toàn thân Lục Vân bao bọc một lớp quang hoa mờ ảo, toàn lực thi triển pháp quyết Vạn Nguyên Quy Nhất trong Thiên Địa Vô Cực, khiến cho toàn thân lấp lánh tinh quang. Chỉ một lúc sau Lục Vân lại bị bao bọc bởi một đạo quang màu xanh lục, khắp nơi vô số những điểm sáng nhỏ nhanh chóng bị hút về phía chàng. Tức khắc một tầng ám thanh quang kỳ dị lấy trung tâm điểm từ Lục Vân, từ từ bao bọc thân thể cả sáu người ngồi bên cạnh.

Lục Vân thi triển biến thể của pháp quyết Vạn Nguyên Quy Nhất, khống chế những điểm sáng nhỏ xung quang, hội tụ thành linh khí rồi bắt đầu theo thân ngoại mà xâm nhập vào cơ thể sáu người, làm cho những kinh mạch chấn thương tươi nhuận trở lại, khôi phục lại chân nguyên bản thể đã bị tiêu hao. Hai tay Lục Vân khê tách ra, linh khí bốn hướng mạnh mẽ bị hút vào rồi theo người Lục Vân phản hồi qua sáu người, nhanh chóng phục nguyên thân thể họ.

Khê niệm một tiếng pháp quyết, Lục Vân vận dụng toàn thân xuất ra một đạo kinh lực cường đại, lập tức thân thể sáu người đang ngồi bỗng nhiên bị hất văng ra. Sau khi cả sáu người bị chấn văng đi Lục Vân lập tức thu song thủ lại, vận một cỗ hấp lực mạnh mẽ hút bọn họ ngược trở lại rồi bắt đầu xoay tròn bọn họ trên không. Đến khi thân thể bọn họ xoay chuyển đến tốc độ cực hạn thì cơ thể Lục Vân bắn thẳng lên cao, sau đó xuất hiện trở lại giữa vòng tròn đang xoay chuyển, song thủ nhanh chóng vỗ vào các huyệt vị kinh mạch của họ.

Dưới đất, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết đưa mắt nhìn nhau lộ vẻ kinh hãi, họ chưa bao giờ thấy qua cách trị thương vô cùng cổ quái như thế này của Lục Vân, không hiểu chàng học cách trị thương lạ lùng này ở đâu ra. Trong khi hai mỹ nhân còn đang ngạc nhiên đứng nhìn, Lục Vân hô lên một tiếng chấn văng sáu người kia lần thứ hai, còn mình thì nhẹ nhàng lơ lửng trên không. Hai nàng nghe thấy tiếng hô vội phi thân đến đỡ sáu người. Khi đến gần mới thấy bọn họ từ từ mở mắt, thân thể dần ổn định, đã có thể tự thi triển ngự phong chi thuật bay trở về phía hai người.

Quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của Lục Vân, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết lo sợ vội lên tiếng: ”Huynh thấy người ra sao? Không cần gấp gáp, cứ ngồi xuống điều tức.” Lau vội mồ hôi trên trán, nhân thần Lục Vân ánh lên thần khí mỉm cười linh lợi nói: ”Đừng quá lo lắng, huynh không sao. Chỉ có chân nguyên hao tổn hơi nhiều, còn lại thì sự việc tiến triển cũng khá tốt.

Hiện tại không kể Vân Phong, những người còn lại đã phục hồi được bốn phần công lực, khả dĩ cơ hội sẽ tăng thêm một ít. Còn về phía Vân Phong, do thương thế quá nghiêm trọng huynh tạm thời chỉ hồi phục được kinh mạch toàn thân. Để ấy nhất định cần phải từ từ điều dưỡng thêm nữa mới khôi phục hoàn toàn như trước được.”

Từ Dương chân nhân nhân thần lộ vẻ cổ quái, nhìn Lục Vân nói: ”Giờ thì chúng ta phải liệu một phen, hy vọng sẽ thành công. Đi thôi, có chuyện gì thì trên đường sẽ nói.”

Tất Thiên nhìn Ngạo Tuyết rồi lại nhìn Lục Vân đầy vẻ huyền bí, sau đó chưa xót thở dài đôi mắt như ẩn chứa điều gì bí mật, nhưng y thủy chung vẫn im lặng không lên tiếng. Đỗ Lục khê vỗ vai Tất Thiên ánh mắt không giấu được chút thần tức, rồi nhanh chóng kéo y đi cùng mọi người. Trong gió, một đoàn người hướng về cửa vào ngăn cách giữa Nhân gian và Quỷ Vực mà bay đi, Lục Vân quay đầu nhìn Hoá Hồn Trì buông tiếng thở dài. Đường đi phía trước còn vô vàn khó khăn nguy hiểm, liệu đoàn người Lục Vân có thuận lợi xông qua được tầng tầng lớp lớp cao thủ Quỷ Vực để về lại Nhân gian hay không, hoặc giả phải bỏ lại mấy phần ký ức ngoài kia mà vĩnh viễn lưu lại nơi đây?

100. Hồi 100 - Công Bại Thù Thành

Ngay tại lối vào Quỷ vực, cuộc chiến diễn ra rất dữ dội và đầy hỗn loạn. Kiếm Vô Trần cùng Liễu Tinh Hồn toàn lực chém giết, mong vượt qua sự cản trở của các cao thủ Quỷ vực để trở lại nhân gian. Đã giao chiến được một lúc lâu nên Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn đột phá qua bốn tuyến phòng ngự của bọn quỷ quân, cự ly tới cổng vào giữa Quỷ vực và Nhân gian dần dần còn khoảng mười trượng. Tuy nhiên với khoảng cách mười trượng còn lại đó, hai người liên tục chiến đấu vất vả nửa canh giờ cũng không tiến thêm được một chút nào.

Lúc này xung quanh tập hợp thêm trên một vạn quỷ quân, tạo thành thế tường đồng vách sắt vây chặt lối ra. Giữa không trung Âm Thi Quỷ vương, Hắc Hà Quỷ vương, Vô Hồn gian Quỷ soái Vô Phách chia thành ba hướng, phía sau mỗi người thống lĩnh bốn tên quỷ tiên và rất nhiều quỷ tướng, quỷ mị. Âm Lệ đứng lại cạnh bên Âm Thi quỷ vương, mục quang chăm chú nhìn. Ngoài Bất Tử Huyết Lệ, Vô Gian Quỷ Sát đứng phía đối diện, còn có thêm một quỷ ảnh bên ngoài lấp lánh ám thanh sắc quang mang thần bí. Do toàn thân quỷ ảnh này có ám thanh sắc quang mang dày đặc che khuất nên khó mà nhìn rõ diện mục, không thể nhận ra được lai lịch thế nào.

Giữa trận, ngũ thái quang mang ảo hóa thành ngũ sắc thần long lượn quanh Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn, ngăn cản vô số quỷ quân áp sát. Bên ngoài hai mươi tư quỷ mị hợp thành một đại trận thần bí, xung quanh không gian hình thành nên một tầng kết giới đặc biệt vây chặt lấy hai người.

Trong lúc đang tử chiến, Kiếm Vô Trần nói lớn: "Sự thúc, tình hình thế này chỉ sợ không dễ gì xông ra được. Chúng ta đã tiêu tốn quá nhiều chân nguyên, nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ có chết, người thấy hiện tại nên giải quyết thế nào?"

"Hiện tại chúng ta đã tới bước này, chỉ có thể cố hết sức mình cùng xông về phía trước. Giờ đây phải nhân lúc mấy đại cao thủ chưa ra tay thì nhanh chóng thoát ra khỏi trận tiến tới gần cửa ra, chỉ cần tới được cửa ta sẽ có biện pháp. Bây giờ con hãy tiếp tục thi triển Phong Hồn Phù, cố sức ngăn trở bọn quỷ vật phải lùi ra. Thời gian không còn nhiều, cứ tiếp tục kéo dài thì dù cho chúng ta xông tới được cửa thì cũng không còn khí lực mà trở ra nữa." Xoay người vung kiếm bức lùi một tên quỷ mị, Liễu Tinh Hồn ngũ khí trầm trọng nói lớn.

Nhìn xung quanh, Kiếm Vô Trần thần sắc ngờ ngợ nói: "Qua nhiều lần sử dụng, Phong Hồn Phù đã có vết nứt rất to, con sợ rằng nếu tiếp tục sử dụng sẽ làm hỏng Phong Hồn Phù, lúc đấy chúng ta không thể hoàn thành được nhiệm vụ."

Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Hiện tại hậu quả thế nào không thể nghĩ nhiều, nếu chẳng còn mạng trở về thì tất cả chỉ là vô dụng. Hiện giờ chúng ta trước tiên phải đối phó với nguy cơ trước mắt, mọi cái đành phải trông vào ý trời vậy. Hành động nhanh lên, chúng ta cần chớp lấy thời cơ để thoát ra."

Nhẹ thở dài Kiếm Vô Trần tay trái nắm chặt Phong Hồn phù, truyền một cỗ chân nguyên cường đại vào trong. Ánh sáng xanh bùng hiện, một cỗ khí tức thần thánh mãnh liệt bạo phát, lập tức bọn quỷ mị xung quanh hãi sợ nhanh chóng tránh xa, trận thế hoàn chỉnh trong thoáng chốc đã bị phá tan. Hét lớn một tiếng Kiếm Vô Trần cùng Liễu Tinh Hồn thành linh lao tới, chớp lấy cơ hội nhắm cửa ra phi thẳng. Một tiếng rú giận dữ truyền lại, Hắc Hà Quỷ vương, Vô Hồn gian Vô Phách, Âm Thi gian Âm Lệ đồng thời đuổi theo chặn đường Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn. Vô Phách xông thẳng vào Liễu Tinh Hồn, Hắc Hà quỷ vương cùng Âm Lệ đối đầu với Kiếm Vô Trần. Nhân ảnh chớp động, quỷ ảnh như gió, một trận kịch chiến giữa các cao thủ đã bắt đầu triển khai. Trong trận đấu Vô Phách với tu vi thâm hậu đánh cho Liễu Tinh Hồn liên tục thối lui, hoàn toàn không đủ sức hoàn thủ. Còn Hắc Hà quỷ vương cùng Âm Lệ vì lo ngại thanh Thiên Linh thần kiếm cùng Phong Hồn phù của Kiếm Vô Trần, nhất thời rơi vào tình trạng giằng co không thể hạ thủ được, chúng bắt đầu cảm thấy hết lòng nhẫn nại.

Xung quanh có rất nhiều quỷ tiên, quỷ mị lớp lớp vây tròn cẩn thận theo dõi trận chiến chính tà. Lúc sự chú ý của bọn quỷ vật đang tập trung trên thân Kiếm Vô Trần, thì Lục Vân cùng tám người xuất hiện cạnh chiến trường xông thẳng tới lối ra Quỷ vực. Lúc chín người Lục Vân hiện thân, Âm Thi quỷ vương hét lên tức giận chỉ huy các cao thủ theo sau ngăn chặn. Đồng thời các cao thủ của Hắc Hà gian cùng Vô Hồn gian khi nhìn thấy Lục Vân liền nhận ra đó là kẻ thù, hai mắt đỏ rực gào thét xông tới.

Cách đó không xa Bất Tử Huyết Lệ nhìn Lục Vân với nét mặt thiếu thiện cảm, trong ánh mắt hẳn chứa đựng sự đề phòng, tựa hồ như vẫn còn nhớ đến lần thúc thủ dưới tay Lục Vân trước kia. Bên trái Vô Gian Quỷ Sát nhẹ nhàng quay đầu, hai mắt chăm chú quan sát Lục Vân thần sắc chứa đựng kinh ngạc.

Vô Gian Quỷ Sát nhìn sang hai bên Bất Tử Huyết Lệ cùng quỷ ảnh thần bí, mở miệng nói: "Huyết Lệ, Âm

ra Hắc Hà quỷ vương đã bị trọng thương khi giao chiến, Âm Lệ, Vô Phách, Âm Thi quỷ vương đã tiêu hao không ít tu vi, tất cả chỉ còn Quỷ vực tam đại hung tà chưa động thủ, thực lực vẫn còn rất mạnh mẽ.

Rống lên một tiếng phẫn nộ không cam tâm, Âm Thi Quỷ vương chuyển thân lạnh lùng nhìn nhóm người của Lục Vân, hắn muốn đem tất cả nộ khí phát tiết lên mình bọn họ. Phần nộ nhìn Lục Vân, Âm Thi Quỷ vương cất giọng đầy hận thù nói: "Thật đáng chết, tất cả là do lũ người các ngươi. Nếu không vì các ngươi đã thu hút sự chú ý của bọn ta, thì làm sao hai tên kia có thời cơ phát động lợi khí đó trốn đi cùng với Phong Hồn Phù. Để trừng trị bọn đáng ghét các ngươi, ta nhanh chóng lột da các ngươi, đâm nát các ngươi, uống cạn máu các ngươi." Quỷ thủ huy động, Âm Lệ chỉ huy quỷ tướng đằng sau, xuất lĩnh quỷ quân mãnh liệt tấn công. Đồng thời, quỷ tiên cùng quỷ mị xung quanh cũng phần nộ hét lớn cũng điên cuồng công kích.

Nhìn xung quanh, ánh mắt Lục Vân trầm trọng khẽ nói: "Mọi người hãy cẩn thận, chúng ta hiện tại chỉ có một cơ hội duy nhất để tiến vào thông đạo, đó là lúc bọn chúng chưa kịp tiến hành phong bế. Một khi chúng phong bế xong thông đạo, chúng ta hoàn toàn không còn hy vọng nào nữa. Tất cả bây giờ khẩn trương tới gần đây, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt phòng vệ hai bên tả hữu, sư phụ cùng sư huynh toàn lực đoạn hậu, chúng ta xông lên." Nói xong hồng quang bạo xạ, Như Ý Tâm Hồn kiếm ẩn chứa kiếm mang như ánh ngọc quét thẳng phía trước mở đường. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt một tả một hữu huy động thần kiếm, cùng Lục Vân tạo thành hình tam giác toàn lực xông tới trước. Mọi người phía sau tự huy động trường kiếm, bám theo Lục Vân tiến lên theo sau. Xung quanh khoảng chục tên quỷ tiên cùng lũ quỷ mị miệng phát ra tiếng hét tức giận liên miên, điên cuồng phát động Quỷ vực Hóa Hồn đại pháp, ẩn chứa sức mạnh xâm thực tà ác vô biên công kích mãnh liệt mọi người. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt do thần kiếm có khả năng khắc chế quỷ vật vì vậy áp lực không lớn lắm, nhưng Tử Dương chân nhân cùng Phong Viễn Dương phía sau phải đối mặt với áp lực nặng nề không gì sánh được.

Nhìn từ xa, giữa đám quỷ quân đen kịt bức áp có một đoàn người chậm chậm di động, vô số những luồng sáng kỳ dị giữa hắc sắc quỷ ảnh hiện ra chói mắt phân ra trông thật mỹ lệ. Tử Dương chân nhân mím chặt môi, tay cầm trường kiếm điên cuồng vũ động kiên quyết chống lại rất nhiều đòn tấn công của cao thủ Quỷ vực. Bên cạnh Phong Viễn Dương trong ánh mắt xuất hiện một tia thảm đạm, thân hình rung động dữ dội trên khóe miệng còn vương chút huyết tích. Không hề than thở, không rên một tiếng, Phong Viễn Dương vẫn nghiêng chặt răng tận lực bảo hộ sau lưng bốn người bị thương tiến lên phía trước.

Lục Vân thần kiếm tung hoành múa loạn, liệt hỏa chân nguyên cường đại thiêu đốt tất cả những lực lượng tà ác gần đó, nhanh chóng hủy diệt bọn địch nhân phía trước mặt. Hai bên cánh do có Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt toàn lực trợ giúp, vì vậy tốc độ tiến tới của Lục Vân không hề giảm sút. Ánh mắt nhìn hướng về cửa ra ánh chùng cự ly còn độ năm trượng, chỉ cần nỗ lực chắc chắn vẫn có hy vọng. Hết lớn một tiếng, Lục Vân tiếp tục thôi động chân nguyên toàn thân, liệt hỏa chân nguyên bá đạo điên cuồng phát ra làm cho quỷ khí phía trước giảm đi. Lợi dụng đòn thế mãnh liệt này, Lục Vân dẫn dắt mọi người tiến thêm một trượng.

Hiện tại cuộc tử chiến vẫn không khác lúc trước, chẳng mấy chốc cửa ra đã tới gần. Giữa không trung Âm Lệ, Vô Phách, Âm Thi quỷ vương tam đại hung tà đang theo dõi cuộc chiến, bắt đầu di chuyển tới gần Lục Vân chuẩn bị xuất thủ cản trở đường chạy thoát của mọi người.

Ba trượng, hai trượng rưỡi, hai trượng, mỗi bước một gần hy vọng của mọi người càng lớn dần, trong ánh mắt hiện rõ ý chí cầu sinh khiến tất cả đều cố gắng. Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương thần sắc đã tái nhợt, ánh mắt vô quang, thân hình không ngừng run rẩy nhưng vẫn nghiêng chặt hàm răng không hề lên tiếng. Phía sau Tất Thiên nhìn hai người rồi khẽ nói với Đỗ Lực: "Đến lượt chúng ta rồi đây. Sư đệ, chuẩn bị xong chưa?" Ngữ khí âm trầm, thực sự đang ẩn giấu điều gì đó.

Khẽ gật đầu, Đỗ Lực nhìn kỹ Tất Thiên yếu ớt nói: "Chuẩn bị xong rồi, lúc trên đường tới đây đệ đã chuẩn bị rồi." Nói xong Đỗ Lực nhẹ nhàng nhìn chân trời, tựa hồ nơi đó là gia đình, nơi đó là cổ hương.

Vỗ mạnh tay lên vai, Tất Thiên kiên cường nhìn hắn trầm giọng nói: "Thôi nào, mạnh mẽ lên, không được để lũ quỷ vật ở Quỷ vực coi thường đệ tử Nho viện chúng ta. Hạo Nhiên chính khí, nhân giả vô địch!" Thân thể chấn động, Đỗ Lực nắm chặt tay sư huynh cố gắng gật đầu.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, bây giờ nhiệm vụ này giao cho chúng tôi giải quyết nốt." Nói xong Tất Thiên cùng

Đỗ Lực đồng thời xuất hiện trước Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương một kiếm bức lui quý mị. Tử Dương chân nhân nhìn hai người nhẹ thở dài, không nói lời nào chỉ khẽ gật đầu.

Được Tất Thiên cùng Đỗ Lực vào trận, tốc độ tiến lên tăng hơn nhiều, thoáng chốc cự ly chỉ còn gần một trượng. Nhận thấy cửa thông đạo đã đến gần, Lục Vân hét lớn: "Mọi người toàn lực cầm cự. Sắp đến rồi, cố gắng lên!"

Nói xong thần kiếm quang hoa tăng lên gấp ba lần, theo đó mỗi lần tiêu diệt hơn trăm tên quý binh phía trước mặt.

Sáu tên cao thủ Quý vực vẫn đứng im giữa không trung, bỗng nhiên đồng thời phát động tấn công chớp nhoáng. Chỉ thấy bên trên hắc vân cuộn cuộn, hắc sắc quang mang hội tụ thành quang ảnh và quang trụ khác nhau, trông như một hắc vòng che kín bầu trời đối mặt với mọi người vây quanh. Do sáu tên đại cao thủ này tu vi cao cường, thêm vào lại tập kích bất ngờ, một đòn cường đại này giáng xuống lập tức đánh vào giữa nhóm người Lục Vân.

Nguy hiểm cận kề, Lục Vân ngẩng đầu lên và miệng phát ra một tiếng hét tức giận. Thần kiếm ngự không, một con huyết sắc cuồng long từ thân kiếm đằng không bay lên xông thẳng vào sáu tên cao thủ. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt cũng đã nhận thấy nguy hiểm, toàn thân quang hoa bạo phát, thần kiếm trong thời gian ngắn nhất liên tục huy động hai trăm bốn mươi một lần. Thần kiếm cấp tốc huy động với thanh âm mãnh liệt xé không, hình thành một tiếng động kỳ dị chói tai, kèm theo một hồng một tím hai đạo quang hoa hình thành chín tầng bảo vệ phía trên đầu mọi người.

Tử hồng quang hoa dưới sự công kích của hắc sắc quang ảnh xáo động kịch liệt, ngay lập tức bị phá hủy. Lực công kích cường đại hung mãnh như sóng thần, điên cuồng đột phá tuyến phòng ngự mà Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt dựng lên rồi ngay lập tức đánh vào thân thể mọi người. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt do sở hữu chiến giáp hộ thể, dễ dàng chống lại lực đạo mãnh liệt như phá hủy đó. Nhưng mọi người xung quanh không có được may mắn như vậy, khi sức mạnh đó tới gần, ngoài cố gắng chống chọi thì đã bị lực lượng cường đại ép chặt xuống dưới đất.

Những tiếng kêu đau đớn và phần nộ cùng lúc tràn ngập cả chiến trường. Không hề quay lại nhưng trong đầu Lục Vân hiện rõ thảm trạng của mọi người.

Trừ Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt bề ngoài có vẻ chưa bị trọng thương, Vân Phong dưới sự che chắn của Hứa Khiết thụ thương không nặng lắm. Trong bốn người thì Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương bị lực mạnh mẽ ép chặt xuống đất, toàn thân huyết mạch rách ra, máu bắn tung tóe, còn huynh đệ Tất Thiên và Đỗ Lực không tốt gì hơn, cũng bị đè chặt xuống hoàn toàn không thể cử động.

Tiếng cười truyền lại, sáu tên cao thủ Quý vực vô thanh vô tức xuất hiện trên đầu âm u nhìn mọi người. Nhìn xung quanh một lượt, Âm Thi quý vương lạnh lùng nói: "Đám người đáng hận kia, cuối cùng đã bị chúng ta phong ấn tại bầu trời âm ám này. Hừ, còn mấy tên thì lại trốn mất cùng Phong Hồn phù mà chúng ta thiên tâm vạn khổ mới lấy được. Hiện tại chúng ta hủy diệt hồn phách bọn này luyện hóa thành nguyên thần, để bọn chúng nhận sự trừng phạt tàn khốc nhất." Cạnh đó năm tên cao thủ không nói nói gì, cùng gật đầu chuẩn bị hành động.

Gầm lên giận dữ, Lục Vân quay lại cùng Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt bay lên chia làm ba hướng bảo vệ mọi người. Mắt nhìn nhau, trong ánh mắt ba người đều lộ vẻ đau xót nhưng không ai nói gì, lúc này những gì đã nói chẳng cần phải nói lại, chỉ cần ánh mắt giao nhau mọi tâm ý đều được giải bày. Những lần sống chết cùng nhau khiến cho ba người Lục Vân, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt có một sự tương thông sâu sắc. Ba người trao đổi xong cái nhìn, đã hiểu rõ tâm ý.

Lạnh lùng nhìn ba người, lực đại cao thủ của Quý vực cười lên âm ám đồng thời tấn công. Tuy nhiên, lúc bọn chúng đang tấn công thì một đạo huyền thanh quang mang từ trong thông đạo chiếu thẳng ra. Giữa thanh sắc quang mang, vô số phù chú biến hóa thành các dạng đồ án khác nhau bay tỏa ra trong không trung. Cuối cùng những đồ án đang lơ lửng giữa không bắt đầu hợp lại, từ từ hình thành nên một đồ án hình bắc đẩu thất tinh. Lúc đồ án bắc đẩu thất tinh vừa thành hình thì bảy vị tinh tú đột nhiên phát xuất ra ánh sáng chói mắt, giữa không trung hợp thành một vòng ánh sáng nổi lên thất tinh với nhau, rồi bay trở lại vào trong động.

"Không, không được!" Diên cuồng gầm thét, lục đại cao thủ thần tình cực kỳ phần nộ, từng tiếng hét không cam tâm như tê tâm liệt phế. Lục Vân cùng Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt nhìn thấy thất tinh đồ án tiêu tan, thần sắc liền đại biến, trong mắt lộ ra vẻ ảm đạm cùng tuyệt vọng. "Thất tinh hoàn hiện, Quỷ vực trần phong!" Không ngờ tâm địa Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn lại độc ác như thế, chúng đã phong ấn thông đạo giữa Quỷ vực và Nhân gian. Như vậy nhóm người Lục Vân, trong tình huống này làm thế nào trở về nhân gian đây?

Mục quang chuyển động, sáu đại cao thủ cùng lúc theo dõi chín người còn đang bị mắc kẹt lại, trong mắt chúng ẩn chứa quang mang tà ác lạnh lẽo vô biên. Tất cả sự giận dữ, tất cả oán hận, đều tập trung ở trên thân Lục Vân và mọi người. Những đôi mắt như muốn nuốt hồn phách, âm âm lạnh lùng tà ác làm cho mọi người rợn cả tóc gáy, như có một luồng khí lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống tận bàn chân. Xung quanh tất cả quỷ tiên, quỷ mị, quỷ tướng, quỷ binh đều phần nộ nhìn và bắt đầu chậm chậm tiến lại vây tất cả mấy người vào giữa. Lướt nhìn sáu người trọng thương, vẻ mặt Lục Vân khôi phục lại nụ cười đã mất. Mục quang chuyển tới khuôn mặt Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt, ánh mắt ba người giữa không trung giao nhau nhẹ nhàng gật đầu, nụ cười thê lương cùng lúc xuất hiện. Không nói gì, ba người đồng thời chuyển thân xoay lưng vào nhau, hoành ba thanh thần kiếm giờ ngang trước ngực. Từng làn gió nhẹ thổi khẽ làm tóc của hai nữ tử bay bay, đầy vẻ tang thương lẫn phiêu dạt trong đó. Giữa bầu trời âm ám, ba nhân ảnh bình tĩnh đứng giữa trận đơn độc đối mặt với hàng ngàn cao thủ.

Là những ai, giữa thiên quân vạn mã đứng kiêu ngạo không hề cúi đầu.

Là những ai, trong thế giới Quỷ vực âm u trường kiếm trong tay vẫn xoay ngang phía trước. Là những ai, trong khoảnh khắc tĩnh lặng trầm mặc. Là những ai, giữa những làn huyết quang thần nhiên hồi thủ. Trời cao như có muôn lời nhẹ nhàng thủ thủ và mây ngập ngừng ngoài lại không đi. Đáy mắt thổn thức nhu tình như sóng, trái tim liệu còn lại bao nhiêu điều hối tiếc?

Chuyến đi tới Quỷ vực, liệu đã thành công hay dang dở? Điểm này có thể nói là chưa rõ ràng. Phong Hồn phù đã được thu hồi, phong ấn thông đạo giữa Quỷ vực và Nhân gian đã được phong bế, cuối cùng đã giữ được hòa bình cho nhân gian hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng chín người bọn họ có phải là cái giá phải trả của nhiệm vụ này? Trong chín người thì sáu người trọng thương, ba người nguyên vẹn hiện phải đối mặt với hàng ngàn quỷ quân cùng sáu đại cao thủ của Quỷ vực, trong tình huống này nhóm người Lục Vân đối phó ra sao, kết quả sau này sẽ thế nào?

101. Hồi 101 - Thương Tang Nhất Chiến

Nhìn vô số quỷ quân theo sau các cao thủ đang dần dần tiến sát về phía mình, trong lòng Lục Vân không nén nổi cảm giác đau thương xen lẫn chua xót dâng lên. Từ lúc tiến vào Quỷ vực đến nay thì lần này có lẽ là tình huống nguy hiểm nhất, kẻ thù cũng mạnh nhất từ trước tới nay. Liệu còn có được may mắn như lần trước hay không, có thể thắng lợi mà đào thoát hay không? không ai dám nói trước bất cứ điều gì."

Không quay đầu lại, Lục Vân nói với sáu người phía sau:"

- Mọi người hãy cẩn thận, bây giờ nhất định phải kiên cường. Mặc dù thông đạo đã bị phong ấn, nhưng chúng ta cần phải rời khỏi nơi này. Tất cả phải phần chấn lên, quan trọng nhất là tìm cơ hội quay trở lại Nhân gian. Bây giờ mọi người hãy kiểm tra lại nội và ngoại thương của mình xem có thể hành động được không, chúng ta chuẩn bị đột phá vòng vây."

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía sau Lục Vân, trong ánh mắt của sáu người bị thương đều ẩn chứa vẻ đau khổ và mệt mỏi. Tử Dương chân nhân cúi đầu lặng nhìn vết thương của mình, lão cười thảm một tiếng rồi nhìn sang những người xung quanh. Phong Viễn Dương ở kế bên cất lực đứng dậy, thanh kiếm trong tay cắm xuống đất, cắn chặt răng cố chống đỡ cơ thể rã rời của mình. Nhìn qua Tử Dương chân nhân, khuôn mặt nhợt nhạt của Phong Viễn Dương hé lộ ra một nụ cười mộc mạc, khẽ nói:"

- Sự thúc, không được bỏ cuộc, chỉ cần chúng ta không nản chí, nhất định sẽ có kết quả."

Thân mình run rẩy, trong ánh mắt vô thần của Tử Dương chân nhân lộ ra tia kiên cường, lão nghiêng mình gượng đứng dậy."

Trên mặt đất, Tất Thiên và Đỗ Lực bị thương có vẻ nhẹ hơn cũng đã gượng dậy, nắm chặt trường kiếm cẩn thận bảo vệ phía sau mọi người. Vân Phong nhìn Hứa Khiết bằng cặp mắt nhu hòa nói:

- Đến lượt chúng ta rồi, mọi người đều đã đứng dậy, chúng ta cũng không thể để lũ quỷ vật kia coi khinh được. Nhanh nào, bất kể sinh tử thắng bại thế nào chúng ta đều cùng tiến lên. Sau này dù có bị hồn phiêu phách tán, thì ít nhất chút ký ức vẫn vĩnh viễn lưu lại trong những cơn gió tại chốn này.”

Trên những khuôn mặt nhợt nhạt đều hiện rõ vẻ cảm động. Hứa Khiết nhẹ nhàng đưa tay trái của mình ra nắm chặt lấy tay phải của Vân Phong, hai người cùng đỡ nhau đứng dậy. Chống trường kiếm xuống đất, Hứa Khiết cố gắng giữ vững thân hình run rẩy của mình và nâng đưa ánh mắt có nét cười nhìn Vân Phong. Giờ khắc này khi tất cả lâm vào tuyệt cảnh, mọi tình cảm đều không cần phải che dấu làm gì nữa. Thà rằng cứ để cho mọi tâm ý, mọi yêu thương bộc lộ trong lúc này, có khi chỉ muộn một chút nữa thôi thì tất cả có lẽ sẽ là vô nghĩa.”

- Ha ha... loài người ngu xuẩn, quả nhiên các ngươi có tình cảm phong phú làm ta phải cảm động. Tiếc rằng đây là Quỷ vực, là thế giới không có chút tình cảm nào cả, nên mọi thứ tình của các ngươi đều không thể tồn tại, phải bị hủy diệt hết. Bây giờ đã đến lúc các ngươi phải chịu sự trừng phạt rồi, lũ người đáng ghét kia! Xông lên!”

Sau mệnh lệnh của Âm Thi Quỷ vương, các mũi giáo của quỷ binh đồng loạt nhau đâm tới, các loại quỷ tiên, quỷ mị, quỷ tướng giữa không trung cùng tiến tới, tạo thành một thế công rất mạnh.

Đôi mắt ưu tư của Lục Vân thoáng chốc trở nên lạnh lùng, nhìn bọn quỷ vật phát động thế công một cách thâm trầm rồi chàng cười lạnh một tiếng, thân hình trên mặt đất biến mất không còn một chút dấu vết và xuất hiện ngay giữa không trung. Song thủ nhanh chóng huy động, Lục Vân trong toàn lực thi triển 'Ngũ Lôi Chính Thiên quyết'. Chỉ nghe thấy một tiếng hét giận dữ truyền tới, giữa không trung toàn thân chàng điện quang chói sáng, một cỗ khí tức hủy diệt dữ dội xuất hiện, trong thoáng chốc đã tràn ngập cả khoảng không gian trên chiến trường.”

Xung quanh vô số các tia chớp hoa mắt kèm theo tiếng sấm nhanh chóng hội tụ về chỗ Lục Vân, chớp mắt hình thành một khối điện quang cầu bao quanh và vây kín thân hình chàng ở bên trong. Song thủ thu lại, tại hai bên chưởng tâm ẩn tàng khí tức cuồng mãnh bạo liệt của lôi điện quang cầu hội tụ phía trước ngực. Cùng với một đạo cường quang chói mắt, từ song thủ Lục Vân bay ra một lôi điện quang cầu rực rỡ. Cùng lúc đó trên bầu trời âm u cuồng phong lẫn tiếng sấm rền vang, vô số thiểm điện quang trụ như đan vào nhau kèm theo sau đó là những thanh âm kinh thiên hừng ứng, mãnh liệt kích vào lôi điện quang cầu giữa không trung.”

Dưới đất hai thanh thần kiếm của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt quang hoa bạo trướng, Tử Long Hỏa Phượng đồng thời dâng không bay vòng quanh trên đỉnh đầu mọi người. Hết nhẹ một tiếng, thân ảnh hai nàng cũng nhanh chóng chớp động, thần kiếm trong tay không ngừng phát huy, trong thời gian ngắn xuất ra trăm đạo kiếm ảnh, xung quanh hình thành nên một vòng kiếm quang tử hồng lẫn lộn, bảo vệ chắc chắn phía sau bốn người Vân Phong. Trong lúc Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đồng thời phát động công kích, Tất Thiên và Đỗ Lực cũng vận toàn bộ công lực bản thân huy động trường kiếm, không ngừng chống lại sự tiến công của lũ quỷ binh giữ vững được vị trí của mình.”

Gầm lên giận dữ, Âm Thi Quỷ vương phẫn nộ hét:”

- Tất cả cẩn thận, bọn người độc ác này định dùng Lôi Thần quyết, đó là pháp quyết chí dương chí cương có thể khắc chế mọi khí tức âm tà. Chúng ta nhất định phải tiêu diệt hẩn trong lúc hẩn chưa kịp thi triển.”

Nói xong, hẩn xoay người đi và lao về phía Lục Vân. Phía bên kia Âm Lệ, Bất Tử Huyết Lệ, Vô Gian Quỷ Sát, Vô Hồn Âm La nghe xong cùng hét lên giận dữ, thân hình chúng hướng về phía Lục Vân muốn ngăn cản chàng phát động Lôi Thần quyết.”

Nhân thần Vô phách bỗng nhiên biến đổi, hẩn nhớ ngày mà Lục Vân dùng thứ pháp quyết này hủy diệt Vô Hồn Quỷ vương, kẻ được xưng là bất diệt nên trong ký ức hẩn chuyện đó như mới xảy ra. Lúc này lại thấy Lục Vân thi triển pháp quyết ấy, sự kinh khủng trong lòng hẩn không ngừng tăng lên thân hình cấp tốc bắn ra xa vài trượng, xuất hiện bên ngoài trận chiến cảnh giác nhìn Lục Vân. Phía không xa Hắc Hà

Quý vương vừa bị thương rất nặng cũng nhìn về Lục Vân giữa không trung, ánh mắt lão ta mang vẻ gì đó rất cổ quái nhìn Âm Thi Quý vương cười với vẻ chế giễu.”

Quý ảnh chớp động, năm đạo hắc ảnh phân chia năm hướng vây hãm Lục Vân. Cùng với tiếng gầm của Âm Thi Quý vương, năm đại cao thủ đồng thời tiến công với năm tư thế khác nhau mang theo lực công kích hung mãnh dị thường, tất cả nhằm hướng Lục Vân xông tới. Giữa không trung, Âm Thi Quý vương cùng Âm Lệ toàn lực phát động Hóa Hồn Đại pháp, hai đạo hắc sắc quang mang mang theo lực lượng tà ác thu hồn đoạt phách đánh thẳng vào quang cầu hộ thể của Lục Vân. Bên cạnh, Bất Tử Huyết Lệ song chưởng phát ra hai luồng huyết sắc quang hoa, giống như hai con hỏa xà, ẩn chứa huyết sát chí khí lao về phía thân hình Lục Vân. Vô Gian Quý Sát và Vô Hồn Âm La mỗi tên vung tay xuất ra một đạo hắc sắc quang mang, phối hợp với thể công của Huyết Lệ nhằm thẳng tới huyết thái dương của chàng.

Lạnh lùng nhìn ngũ đại cao thủ, Lục Vân chấp tay trước ngực không chế lôi điện quang cầu giữa không trung xoay chuyển xung quanh. Trên không trung những tia chớp chói mắt vẫn đang bao trùm trời đất, mỗi một tia sét từ trên trời đánh xuống đều nhằm vào đỉnh lôi điện quang cầu. Sấm chớp hiện rõ, vô số tia lửa điện dưới sự khống chế của Lục Vân bắt đầu phát động tấn công năm tên cao thủ ở xung quanh.”

Sấm sét dữ dội, vô số đòn tiến công và phản kích đan xen giữa không trung tạo thành tấm màn ánh sáng ngũ sắc hỗn loạn chói mắt. Nghe thấy những tiếng hô hoán kinh hoàng truyền lại, đòn công kích của ngũ đại cao thủ Quý vực chạm vào tầng hào quang hộ thể chí dương chí cương ngoài thân Lục Vân, tức thì bị một lực phản chấn cường đại đẩy ngược trở lại. Cùng lúc thiểm điện lôi trụ đầy trời với tốc độ cực nhanh mãnh liệt truy kích ngũ đại cao thủ, làm cho bọn chúng phải cấp tốc tránh né. Bởi vì Lôi Thần quyết chí dương chí cương, chí phách chí cường là khắc tinh của mọi loại yêu ma quỷ quái trên thế gian, dù ngũ đại cao thủ này có tu vi cao đến đâu cũng không thể không vội vàng tránh né không dám trực tiếp đối đầu.”

Sự né tránh của bọn chúng làm vô số quỷ binh trên mặt đất lâm nguy. Chỉ thấy ánh chớp chói mắt, một mặt phát ra lớp lớp sóng điện từ, mặt khác như rồng vờn trong gió quét qua bốn phía. Thiểm điện lướt qua, vô số quỷ binh thân thể tan như làn khói và biến mất trong tiếng kêu gào thảm thiết.”

Các tia chớp xuất hiện một thời gian nữa rồi yếu dần, quang cầu trên đầu của Lục Vân không ngừng hấp thụ và dần dần phát sinh biến hóa. Khi lôi điện quang cầu thu nhỏ đến lúc đường kính chỉ còn một thước thì Lục Vân gầm lên một tiếng, tựa như lôi thần phát uy mãnh liệt đẩy lôi cầu tới chỗ lũ quỷ binh tập trung đông nhất. Ánh sáng chói mắt kèm theo một thanh âm chấn thiên, một làn sóng ánh sáng chớp lóe lôi điện quang mang mãnh liệt càn quét xung quanh. Sóng ánh sáng đi tới đâu thì bọn quỷ binh không chạy kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân ảnh phút chốc hóa thành mây khói không còn vết tích.”

Hạ thân xuống dưới mặt đất Lục Vân khẩn cấp nói:”

- Mọi người chạy mau, để ta mở đường, còn những người khác bảo vệ người bị thương, theo ta xông ra ngoài!”

Nhân lúc bọn quỷ vật bị tổn thất trầm trọng đang kinh hoàng cuồng cả tay chân, Lục Vân vội dẫn theo mọi người bắt đầu tăng tốc tiến ra phía ngoài.”

Hiện tại cả chiến trường đang trở nên hỗn loạn, khoảng bốn nghìn quỷ binh dưới Lôi Thần quyết của Lục Vân chỉ một chiêu đã tiêu diệt hơn một nửa, chỉ còn lại chưa đến hai nghìn tên sống sót. Với kết quả này, đối với một kẻ tham vọng tranh bá Quý vực như Âm Thi Quý vương mà nói quả thật là làm cho hấn phần nộ đến phát điên. Đại quân Quý vực một vạn tên trong một phen giao thủ cực ngắn đã bị một số cao thủ nhân gian hủy diệt mất tám phần, thử hỏi mấy tên cao thủ Quý vực cao ngạo kia không tức phát điên sao được.”

Khi bọn chúng nhìn thấy mấy người Lục Vân đang chạy, sự giận dữ trong tâm lại nổi lên nên chúng tiếp tục chỉ huy bọn thủ hạ toàn lực ngăn trở. Giữa không trung Âm Thi Quý vương với ánh mắt màu lục lấp lánh quỷ hỏa, đang phần nộ nhìn Lục Vân. Mục quang đảo qua bọn Huyết Lệ tam đại cao thủ, Âm Thi Quý vương cất giọng lạnh lùng :

- Tam hung, vào lúc này ta mong các vị tốt nhất là hãy tạm gác lại những thành kiến trước kia, kể từ bây giờ hợp sức lại tiêu diệt hết bọn người đáng ghét này. Chúng ta hãy cùng nhau giải quyết sự việc, các người

thấy thế nào? Bất kể trong chúng ta có những cừu oán gì, hiện tại đều không thể để bọn người đáng ghét kia dương oai tại chốn này, thử hỏi chúng ta để yên như vậy thì còn mặt mũi nào nữa?”

Trầm tư một lúc, Quỷ vực tam hung nhìn nhau cùng lúc gật đầu. Lúc này bọn chúng sử dụng đáp ứng liên hợp tiến công, bởi vì chúng phát giác riêng Quỷ vương khó mà đối phó với Lục Vân. Từ những lần tiến công lúc trước mà phân tích, tam hung muốn tự mình tiêu diệt Lục Vân nhưng không thành công, niềm hy vọng duy nhất lúc này là dựa vào lực lượng Quỷ vương là tất cả cùng tiến tới thu thập Lục Vân. Do hợp sức cùng Quỷ vương, tam hung đã có phần yên tâm nên cũng không vội vàng gì.”

- Các người đã đồng ý rồi, vậy chúng ta cùng nhau thu thập bọn người đáng ghét kia. Trong đám người đó trừ tên nam tử biết sử dụng Lôi Thần quyết kia ra, thì chỉ còn hai nữ tử mỹ lệ có tu vi cao cường. Bọn họ bây giờ là chỗ dựa cuối cùng cho số bị thụ thương, bọn ta cần nhắm vào nơi đó mà hạ thủ tất sẽ phân tán sự chú ý của bọn chúng. Sau đó bọn ta phát động đột kích bất ngờ đánh chúng trọng thương, ắt dễ dàng thu thập bọn chúng. Giờ đây ta sẽ phân phối lại bọn quỷ tiên trong trận đồng loạt công kích bọn người bị thương giết sạch bọn đó trước tiên, như thế thì bọn người sẽ nhân lúc bọn ta tiến công mà tìm ra cơ hội.”

Đứng sau một lũ gồm sáu tên quỷ tiên và chín tên quỷ mị đang cười lạnh quan sát bọn Tất Thiên sáu người.”

Thân ảnh dừng lại, ánh mắt Lục Vân lộ ra một tia thán tức, không cần quay đầu mà Ý Niệm Thần Ba mọi tình huống xung quanh đều hiện rõ trong đầu chàng. Ngẫm thử dài, vẻ ưu thương biến mất trên khuôn mặt Lục Vân, chàng nói với giọng kiên cường bất khuất:”

- Mọi người cẩn thận, chỉ cần lần này chúng ta vượt qua được là sẽ giành thắng lợi hoàn toàn. Mấy người nghe Lục Vân nói vậy trong mắt đều hiện lên một tia tiêu ý tang thương. Chỉ cần vượt qua chắc chắn sẽ thắng lợi, nhưng vấn đề là lần này còn có thể vượt qua được không? Nhìn vào tình hình trước mắt ý của bọn địch nhân là đủ biết chúng quyết tâm thu thập tất cả mấy người tại đây, trong tình huống này cả nhóm sợ là không thể nào thoát nổi.”

Mục quang khẽ lướt nhìn thân ảnh của Lục Vân, Ngạo Tuyết trầm giọng nói:”

- Bất kể thế nào chúng ta cũng phải xông ra, dù phải trả một giá đắt cũng quyết không thể để tất cả phải bỏ mạng tại đây được. Hiện giờ chúng ta đã vô pháp đào thoát thì hãy cứ sẵn sàng đánh một canh bạc, dù có chết cũng quyết không thể để cho địch nhân chiếm tiện nghi một cách dễ dàng, nhất định phải liều mạng đánh cho tới cùng.”

Nói xong Tử Ảnh thần kiếm bạo phát quang hoa sáng trắng trong suốt ngọc, toàn thân Ngạo Tuyết tán phát một cỗ khí thế dũng mãnh.”

Cảm nhận được khí thế của Ngạo Tuyết, quyết tâm đó khiến mọi người không còn sợ hãi gì nữa, ai cũng lộ vẻ kiên cường dũng cảm đối diện với địch nhân. Ánh mắt Thương Nguyệt nhẹ lướt qua, khích lệ mọi người:”

- Cố lên, hãy tin rằng chúng ta sẽ không thể chết như thế này được. Có Lục Vân ở đây, có ta và Ngạo Tuyết, chúng ta quyết không dễ dàng đầu hàng, nhất định phải liều với chúng một trận, tranh thủ đột phát sự công kích của địch nhân rời khỏi đây an toàn. Hiện tại mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối diện với cửa ải khó khăn này.

Quay sang nhìn nhau ánh mắt mọi người đều toát lên thần quang, tất cả cùng vươn người đứng thẳng lưng nhìn địch nhân tứ phía đang bức lại gần. Vân Phong khẽ đẩy tay Hứa Khiết ra, thấp giọng nói:”

- Không phải lo cho huynh, vào lúc này cần phải chấp nhận từ bỏ một số điều. Vì sự an toàn của mọi người, để có thêm nhiều người có thể sống sót rời khỏi đây, chúng ta buộc phải đối mặt với sự chọn lựa tàn khốc.”

Thần nhiên cười, Vân Phong tỏ ra rất bình tĩnh, nụ cười ranh mãnh khi xưa đã biến mất không tăm tích.”

Tả thủ vẫn nắm chặt hữu thủ của Vân Phong, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Khiết nở ra một nụ cười ngọt ngào tuyệt mỹ. Mục quang khẽ dừng lại nơi sư tỷ Thương Nguyệt sau đó nhìn sang Vân Phong, Hứa Khiết ôn nhu nói:”

- Chuyển đi tới Quỷ vực này tuy đã trải qua biết bao nguy hiểm nhưng chúng ta đều đã vượt qua. Muội tin lần này cũng vậy chúng ta cũng có thể thuận lợi thoát hiểm. Nếu chúng ta không vượt qua được cửa ải cuối

cùng, có chết cũng chết cùng nhau quyết không tịch mịch. Cả đời này bất kể là sống hay chết muội cũng sẽ không buông tay đâu, sống thì ở bên nhau, chết cũng không chia lìa.”

Mọi người đứng bên nghe thấy đều chấn động, đúng là một thiếu nữ si tình. Tuy vào tình huống vô cùng khẩn cấp nhưng mối tình mà nàng luôn giấu trong lòng chưa từng công khai vẫn khiến mọi người hết sức cảm động. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nhìn Hứa Khiết ngậm chúc phúc cho nàng. Mục quang dời đến bên thân ảnh quen thuộc đó, trong lòng Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều dấy lên một thứ cảm xúc. Rốt cục mối tình giữa bản thân họ và Lục Vân sẽ mãi bền vững không thay đổi hay sẽ phải kết thúc ngay tại đây khi cái chết đang đến gần?”

Không còn thời gian để suy nghĩ về những vấn đề đó nữa, bởi lũ quỷ binh đã phát động tấn công toàn diện. Thế công mãnh liệt chỉ với một lần hợp lực đã bức mọi người phải quây lại thành một vòng nhỏ và liều mạng phòng thủ. Từ phía, quỷ tiên khoải tốc di động thân ảnh thừa cơ xông vào một lỗ hổng trong vòng tròn phòng ngự, chúng bắt đầu phát động Hóa Hồn đại pháp. Chỉ trong chớp mắt, Tất Thiên, Tử Dương, Phong Viễn Dương đã bị quỷ tiên kích trúng, thân thể bị lực xâm thực tà ác khổng lồ, điên cuồng rống lên giận dữ chống trả nhằm thoát khỏi Hóa Hồn đại pháp đáng sợ. Vốn dĩ tu vi của ba người họ lúc bình thường còn không phải là đối thủ của quỷ tiên, trong tình huống này lại càng không phải nói đến.”

Hai bên, Âm Lệ và quỷ tiên toàn lực tấn công Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, thế công mãnh liệt khiến hai người hoàn toàn vô pháp đến cứu ba người đang gặp nguy khốn. Hứa Khiết múa trường kiếm, kiếm ảnh dày đặc tỏa ra kiếm mang đầy trời, hình thành nên từng màn kiếm kín mít chắn trước thân toàn lực phòng hộ bản thân và Vân Phong. Về phía Đỗ Lực thấy ba người Tất Thiên gặp nguy, tâm lý vừa lo lắng sốt ruột lại vừa tức giận, chân nguyên điên cuồng thôi động dũng mãnh tấn công con quỷ mị đối diện nhằm bức lui nó để đến cứu ba người. Nhưng quỷ mị tràn trề sinh lực, trong khi Đỗ Lực lúc này thân thể vô cùng hư nhược nên hình thành nên một sự đối lập rất rõ ràng. Đỗ Lực ngoài phần nộ ra thật chỉ còn cách bó tay không biết làm thế nào.”

Lục Vân cẩn thận phòng ngự trước sự tấn công của bốn đại cao thủ, một mặt chàng vẫn chú ý lưu tâm đến tình cảnh của mọi người, thấy sư phụ và hai người gặp nguy trong lòng thất kinh, chân nguyên toàn thân bùng bạo phát, kiếm mang cường kinh chứa uy lực bá đạo phần nộ vung ra. Phía đối diện bốn đại cao thủ cảm nhận được ý đồ của Lục Vân đều cười âm trầm, toàn lực bức đến ào lên áp chế đòn phản công của Lục Vân. Những cao thủ mạnh nhất của Quỷ vực là Quỷ vương và tam hung liên thủ quả nhiên uy lực cường đại, sợ rằng tìm khắp tu chân giới cũng không có ai có thể chống cự nổi. Dưới đòn tấn công mạnh mẽ này, Lục Vân muốn đến tiếp cứu cho họ mà vẫn muốn che giấu bí mật của bản thân thì quả là lực bất tòng tâm.

Lúc này, Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương đều bật ra những tiếng la thảm. Do lúc trước hai người đã bị trọng thương, chân nguyên gần như hao tận nên bây giờ khi phải đối mặt với Hóa Hồn đại pháp tà ác họ hoàn toàn không có cách nào phản kháng, đành để cho lực lượng tà ác hóa hồn thực phách đó phá hoại kinh mạch toàn thân, gặm nhấm thể xác hư nhược của mình. Tất cả lặn lội tẩu thoát - - ỒIn

Tất Thiên và Hứa Khiết gào thét cuồng dại như phát điên, cả hai không mảy may để ý đến sống chết vùng trường kiếm không ngừng, thân thể di động liên tục ngăn chặn lũ quỷ tiên và quỷ mị đang thừa cơ muốn giết chết ba người trên mặt đất. Trong tiếng cười âm sâm, một tên quỷ tiên vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Tất Thiên. Nhìn Tất Thiên điên cuồng múa kiếm, tên quỷ tiên bất giác cười nhạt vùng quỷ thủ lên, một hắc sắc âm sâm chi khí với sức mạnh không thể kháng cự dồn tới chân bay trường kiếm của Tất Thiên. Sau đó quỷ tiên hoá thành một hắc sắc khí đoàn xoáy tròn cực nhanh hung hãn đập vào thân ảnh Hứa Khiết.”

Hai tiếng hét truyền ra, chân nguyên toàn thân Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt gia tăng mãnh liệt, khí thể cuồng dại như mặt trời bùng cháy tràn ngập toàn trường trong nháy mắt. Trong tiếng hét hai đạo thân ảnh nhanh như lưu quang, tạo thành thể tả hữu hợp lại và xoay tròn cuồng bạo quanh năm người trọng thương trên mặt đất nhằm bảo vệ sự an toàn của họ. Phía trước, Lục Vân gầm lên chấn lui ba tên quỷ tiên cùng nhiều quỷ mị, thân ảnh huyền hóa thành một loạt huyền ảnh phân bố xung quanh buộc tất cả đòn tấn công dừng lại ngoài thân.”

Cười âm trầm, Âm Thi Quỷ vương bắt ngờ hạ lệnh ngừng tấn công nhằm tránh mũi nhọn Lục Vân. Với tình hình bây giờ, Lục Vân đang điên cuồng phản kích nếu đối đầu thủ hạ Quỷ Vương rất có thể phải trả một cái giá tương đối lớn, đây là điều hẳn không muốn nhìn thấy. Đã tới bước này, nhóm tám người Lục Vân thì năm người hoàn toàn mất đi sức phản kháng, đương nhiên Quỷ Vương không ngu dại lấy cứng chọi cứng với Lục Vân hy sinh thủ hạ vô ích. Theo phán đoán tình hình trước mắt, ba người Lục Vân tuyệt đối không rời khỏi nơi đây một mình, nếu như thế Quỷ vương vẫn có đủ thời gian cố hết sức giảm tổn thất từ từ thu thập họ.”

Nhìn tam hung một lát, ánh mắt Âm Thi Quỷ vương chuyển sang Lục Vân cười âm trầm:”

- Hắc hắc... tiểu tử đáng ghét, bây giờ các ngươi đã đến bước đường cùng. Dựa vào tình hình hiện tại của các ngươi thì năm tên chết chắc, còn lại ba tên các ngươi cũng chẳng còn cơ hội sống mà thoát khỏi tay bọn ta. Giao chiến đã lâu công lực các ngươi tiêu hao gần hết, lúc này ta chỉ cần hạ lệnh tấn công cho dù vất vả cũng làm cho các ngươi mệt đến chết. Hắc hắc... tất cả đã kết thúc, hãy tiếp nhận hình phạt đang chờ sẵn, ném thử nỗi khổ tàn khốc nhất Quỷ vực - Hồn phách phân ly.

Không để ý tới lời Âm Thi Quỷ vương, Lục Vân, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt đứng tại ba phía, cẩn thận đề phòng và tận lực bảo vệ năm người thọ thương ở phía sau. Ba người vây thành một vòng tròn, bên trong Tử Dương chân nhân và Phong Viễn Dương thọ thương nặng nhất, Vân Phong lại là người thọ thương nhẹ nhất. Mục quang gặp nhau trong mắt năm người lộ ra chút lo âu, nỗi lo lắng kéo dài tưởng như bất tận, tiếng thở dài không dứt như những vết khắc sâu đậm trong tim năm người. Sự việc đã đến nước này năm người đều hiểu rõ một điều, việc năm người muốn sống rời khỏi đây đã hoàn toàn vô vọng. Với tình cảnh bây giờ dù địch nhân không tấn công bọn họ cũng không lê bước nổi, huống chi có vô số địch nhân ở bên cạnh nhìn chằm chằm.”

Nhìn lướt qua sau lưng Lục Vân, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, trong mắt năm người đều lộ một tia hy vọng và chúc phúc. Trong thời khắc này, nếu như nói trong nhóm có người nào ly khai vẫn có thể sống sót thì chính là ba người bọn họ. Chỉ cần không có gánh nặng, dựa vào thực lực của ba người muốn đào thoát khỏi sự công kích của địch nhân vẫn có hy vọng rất lớn.”

Nhìn hình bóng Lục Vân, Vân Phong rất bình tĩnh nói:”

- Lục Vân, đến nước này trong thâm tâm huynh chắc cũng hiểu, có những thứ đã đến lúc phải từ bỏ. Thay vì tất cả chúng ta đều chết ở nơi này, chi bằng thoát được người nào hay người nấy. Tình cảm tất nhiên quan trọng nhưng lý trí còn quan trọng hơn, với tính cách của huynh đệ tin rằng huynh hiểu nên làm gì. Hiện tại năm người bọn đệ đi không nổi nữa, chỉ có một hy vọng duy nhất chính là huynh đưa hai vị sư tỷ rời khỏi đây. Đệ biết chỉ cần huynh không có gánh nặng, tuyệt đối có cách đưa bọn họ ly khai. Không cần do dự, chẳng còn thời gian cho chúng ta luyện tiếu những hồi ức trong quá khứ. Trong giờ khắc này trong lòng mọi người duy nhất một lời, cầu chúc các huynh tỷ còn sống rời khỏi đây. Như thế ít nhất Dịch viện và Phượng Hoàng thư viện vẫn còn đệ tử quay về Nhân gian.”

Hứa Khiết nhìn Thương Nguyệt thần sắc lo âu nói:”

- Sư tỷ, hãy nghe lời Vân Phong, tỷ và Lục Vân hãy cùng nhau rời khỏi đây. Đến lúc này, tâm ý của mọi

người chẳng cần nói ra hai bên đều có thể hiểu, tại hoàn cảnh và tình thế như bây giờ ngoài việc buông xuôi thì chẳng còn lựa chọn nào khác! Đừng quên lần này bọn muội tuy chết, nhưng lời chúc phúc của bọn muội sẽ theo các người mãi mãi, chúc các người trở về Nhân gian bình an. Ở Nhân gian sư phụ đang chờ chúng ta, muội chết dĩ nhiên sư phụ sẽ đau lòng, nhưng nếu tất cả chúng ta đều chết hết Phượng Hoàng thư viện có còn hi vọng không. Lúc ấy sư phụ còn đau lòng đến thế nào nữa? Đi nhanh sư tử, chẳng còn thời gian để mà do dự đâu. Bọn muội không ai trách các người, đi nhanh đi, chậm trễ càng nguy hiểm hơn.”

Ánh mắt dừng lại nơi Vân Phong và Hứa Khiết, Tất Thiên và Phong Viễn Dương đều khẽ gật đầu không cần nói gì thêm, vì những điều cần nói hai người đã nói thay.”

Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân nói khẽ:”

- Lục Vân, con là đệ tử xuất sắc nhất của Dịch viện, con nhất định phải sống quay trở về như thế mới không phụ uy danh đệ nhất Lục viện của con. Sự hưng thịnh của Dịch viện nhờ cả vào con. Vì Dịch viện, vì Nhân gian, hơn nữa vì sinh mệnh của con và Ngạo Tuyết lẫn Thương Nguyệt, con cần phải sống để trở về nhân gian. Bây giờ, đã đến nước này, ta - người làm sư phụ này hy vọng con có thể nghe ta một lời, đó là hãy bỏ bọn ta lại toàn lực phá vòng vây đưa Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt sống sót quay về. Ta không muốn ra lệnh, bởi vì ta biết con từ trước tới giờ luôn sống bằng lý trí, cho nên ta tin con nhất định sẽ đưa ra chọn lựa đúng đắn nhất. Lúc này sư phụ chẳng thể làm gì để giúp đỡ các con được nữa, duy nhất còn lại tấm thân tàn này. Bây giờ hãy để ta dốc hết phần tâm sức cuối cùng giúp các con chống lại địch nhân, hy vọng có thể mang lại cho các con một chút cơ hội. Ngạo Tuyết con lại đây, ta lấy tư cách một bậc trưởng bối ra lệnh cho con, lập tức dùng chân nguyên phong trụ Lục dương huyền hồn tâm mạch của ta. Ta muốn trước khi chết thi triển Huyền dương giải thể đại pháp, có thể tăng công lực lên bảy lần tạo cơ hội cuối cùng cho các con.

Lục Vân từ từ quay đầu, ánh mắt lướt qua khuôn mặt năm người, từng người từng người một cuối cùng dừng lại nơi Tử Dương chân nhân. Đôi môi mím chặt Lục Vân nhìn sư phụ Tử Dương chân nhân, trong ánh mắt mang nặng nỗi thương cảm bất tận. Không khai khẩu, Lục Vân chậm chậm quay đầu lưng đối diện năm người tựa như trốn chạy điều gì đó. Tuy nhiên lúc này, không ai có thể nhìn thấu được tâm sự của Lục Vân.”

Nhìn Tử Dương chân nhân, Ngạo Tuyết cười thầm khẽ nói:”

- Sư thúc thứ cho Ngạo Tuyết bất kính, lần này không thể nghe theo mệnh lệnh của người. Sau này nếu như quay về Dịch viện, bất kể xử phạt thế nào Ngạo Tuyết đều chấp nhận, nhưng bây giờ xin sư thúc hiểu cho Ngạo Tuyết vô pháp nghe lệnh. Lần này đi vào Quỷ vực tuy hung hiểm vô cùng, nhưng chỉ cần Ngạo Tuyết không chết nhất định không bỏ rơi mọi người một mình rời đi. Lúc này mọi người không được buông xuôi, chúng ta vẫn còn hy vọng, tin rằng chúng ta nhất định có thể khắc phục khó khăn sống sót rời khỏi đây.”

Phong Viễn Dương cười thầm, hạ giọng nói:”

- Ngạo Tuyết, đừng tự đánh lừa bản thân mình nữa, tình hình hiện tại như thế nào trong thâm tâm mọi người đều hiểu rất rõ. Ba người muội chỉ cần bỏ bọn ta lại tất có một tia hy vọng, nhưng nếu vẫn ở lại đây với bọn ta thì ngoài cái chết thì không còn con đường nào để đi. Ban nãy Vân Phong đã nói rõ cả, so với việc cùng chết ở đây không bằng còn người sống trở về như thế có phải tốt hơn không?! Bọn ta chết đương nhiên làm cho mọi người đau lòng, nhưng chỉ cần các người còn sống thì vẫn còn hy vọng. Một khi các người cũng chết, không chỉ làm cho mọi người đau lòng mà hy vọng cũng không còn. Hãy nghe lời sư thúc và phong trụ Lục dương huyền hồn tâm mạch của huynh luôn, huynh cũng hiểu Huyền dương giải thể đại pháp, như thế trước khi chết có thể giúp các người một phần sức.”

Ngạo Tuyết chậm chậm lắc đầu trong mắt ứa ra những giọt lệ, nỗi đau vô cùng làm cho một Ngạo Tuyết luôn mạnh mẽ lạnh lùng cũng không kìm nén nổi những giọt nước mắt nghẹn ngào. Những lựa chọn khó khăn như thế khiến người ta thương tâm, làm người ta đau lòng. Khi phải thực sự đối mặt với những điều này, mới phát hiện sự kiên cường trước kia không chịu nổi một lần đả kích đã lộ ra vẻ yếu đuối bội phần.”

Thương Nguyệt nhìn sư muội, trong ánh mắt hiện lên nỗi thương cảm sâu đậm. Đối với người luôn lạnh lùng không quan tâm người khác như Thương Nguyệt trong lòng hiểu rõ, lời của sư muội nói là hoàn toàn đúng. Tuy vậy, người là loài động vật có tình cảm, dù là người tu chân cũng rất khó bỏ đi thất tình lục dục quên hết tất cả. Hiện tại giữa sự sống và cái chết, rời bỏ và lựa chọn là thời khắc quan trọng, Thương

Nguyệt tuy biết rõ cần làm thế nào nhưng trái tim nàng không cách nào chịu đựng được sự lựa chọn đầy lý

Trong nháy mắt quang hoa cường thịnh và quang trụ chói mắt va vào nhau sinh ra một tiếng nổ long trời lở đất. Bốn cổ sức mạnh hủy diệt khủng khiếp đồng loạt nổ ở cự ly gần sinh ra loạt tiếng nổ liên hoàn kinh thiên động địa, lan nhanh ra phía ngoài. Quang hoa lúc tỏ lúc mờ, quang mang lúc lóe lúc tắt, trong tiếng nổ vang trời, lũ quỷ binh kêu la gào thét thảm thiết. Trên mặt đất bụi bay mù mịt, vô số đá vụn như con sóng dữ bắn ra tứ phía với kinh lực kinh khiếp.”

Những tiếng gầm phẫn nộ truyền đến, Âm Thi Quỷ vương và Âm Lệ bị đánh bật ra trong sự tức giận. Cạnh đó tam hung cũng bị sức ép của vụ nổ đáng sợ đó đánh lui mười trượng, ánh mắt kinh hãi nhìn Lục Vân. Lần giao đấu này khiến cho năm đại cao thủ của Quỷ vực sâu trong tâm nảy sinh một sự hoảng sợ. Cũng chính vì vậy, quyết tâm tiêu diệt Lục Vân của năm đại cao thủ càng kiên quyết hơn. Bởi chúng đều hiểu để Lục Vân còn sống chính là giữ lại mối họa bên mình, khiến chúng không bao giờ cảm thấy an tâm.”

Bên này Lục Vân cũng bị sức công phá mạnh mẽ đẩy lùi ba trượng, cơ thể hơi rung động. Đằng sau, Thương Nguyệt, Ngạo Tuyết tất cả đều bị cổ sức mạnh đẩy lùi vài trượng, cho dù kháng cự thế nào cũng khó mà trụ được. Xung quanh, dưới sức ép đáng sợ đó bọn quỷ binh bị đẩy lùi lại sau, mười phần chết tám chỉ còn lại không đến bốn trăm tên. Bọn quỷ mị, quỷ tướng cũng bị tổn thất không nhỏ, thậm chí bóng dáng một số tên biến mất trong vụ nổ đó.

Khói bụi tan dần, sau khi đình chiến một thời gian ngắn, song phương lại tiếp tục đối đầu. Đôi bên quan sát kỹ đối phương, trong mắt Lục Vân và Quỷ vương đều ánh lên tia nhìn cảnh giác. Hiển nhiên cuộc giao đấu lúc này đã làm dao động lòng tin của cả hai bên.”

Lục Vân thản nhiên nhìn phía trước, toàn thân hồng quang lóe sáng thu hồi Liệt Hỏa chân nguyên rải rác khắp nơi trong không trung. Thân ảnh vút qua, Lục Vân đã tiến về phía trước ba trượng, bình lặng đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Âm Thi Quỷ Vương. Gió nhẹ thổi làm cho từng lọn tóc dài đung đưa theo gió, trông Lục Vân hết sức phiêu dật lẫn cô ngạo bội phần. Nhìn bóng dáng chàng, trong mắt bảy người Ngạo Tuyết đều lộ rõ một cảm giác lạ lẫm, dường như Lục Vân đang ở rất xa, dần dần khiến họ nhìn không thấu, đoán không ra.”

Sự chấn động lẫn phẫn nộ tràn ngập trong tim Âm Thi Quỷ vương. Hắn không thể tưởng tượng nổi, một vạn tinh binh của Quỷ vực toàn bộ bị hủy diệt trong tay Lục Vân. Nghĩ đến ngày sau xưng bá Quỷ vực tiến quân vào nhân gian, trong lòng Quỷ vương cũng không sao giảm được cơn thịnh nộ. Nhìn Lục Vân đứng giữa không trung, Âm Thi Quỷ vương gầm lên phát tiết sự tức giận, cả người trông thật khủng bố. Đưa mắt trao đổi với tam hung rồi Quỷ Vương hét lớn, hạ lệnh toàn bộ quỷ tiên, quỷ mị, quỷ tướng còn lại nhất định phải bắt chấp tất cả hủy diệt nhóm người Lục Vân ngay tại nơi đây.”

Tiếng quỷ kêu âm lạnh và gào rú thảm khốc, vô số quỷ ảnh phân bố xung quanh nhóm người Lục Vân chuẩn bị lần tấn công thứ ba. Cuộc đối đầu lấy cứng chọi cứng rốt cuộc ai thắng ai bại, Lục Vân liệu có thể sống mà rời khỏi đây, những người khác sống hay chết, trước mắt không ai đoán được. Hiện tại Lục Vân bình thủ với năm đại cao thủ Quỷ vực, nhưng cứ đầu tiếp như vậy liệu chàng có duy trì được khí thế cường thịnh để đi tiếp hay không?”

Quỷ nhật hoa lướt ngang bầu trời khuất sau gò núi phía Tây, nhưng tất cả ở đây lại tiếp tục những giây phút căng thẳng. Dưới bầu trời u ám, một thiếu niên cô ngạo lặng lẽ nhìn lên bầu trời. Không hề quay đầu, không hề mở miệng, tất cả đều trải qua giây phút im lặng ấy. Rồi một ngày vô tình nghĩ lại, ký ức những ngày đã qua có tan theo gió, trôi theo sóng, chôn vùi nơi Quỷ vực này hay là mãi mãi khắc ghi trong tim?”

Nhìn thẳng lên trời mà không bao giờ cúi đầu, từ trước đến nay đó luôn luôn là cách chứng tỏ niềm tin của Lục Vân. Khi cao thủ Quỷ vực ép sát, Lục Vân thản nhiên thu hồi mục quang, tay phải nắm chắc Như Ý Tâm Hồn kiếm không quên nhìn ngắm nó. Với một chút mất mát, một chút u sầu, khóe môi Lục Vân hiện lên đôi phần phiền não. Quay đầu nhìn mọi người lần nữa, ánh mắt Lục Vân thấp thoáng vẻ kỳ lạ khiến mọi người đều không hiểu. Lặng lặng nhìn mọi người một lúc lâu rồi Lục Vân nhoẻn miệng cười, nét mặt thư thái xen lẫn vài phần cổ quái. Hơi nhếch môi, chàng nói:”

- Mọi người cẩn thận một chút, không nên nghĩ nhiều, chỉ cần theo sát ta thì có thể thuận lợi trở về Nhân gian. Còn như tất cả mọi việc xảy ra ở đây, hy vọng mọi người không chú ý đến, nếu có thể quên được là điều tốt. Còn về tương lai cứ thuận theo tự nhiên, ta không hy vọng trong lòng mọi người quá lo âu.”

Nhìn ánh mắt không hiểu của mọi người, Lục Vân không nói gì thêm quay người đối mặt với địch nhân.”

Nhìn hình bóng chàng Ngao Tuyết và Thương Nguyệt nhìn nhau, đôi bên đều cảm thấy điều gì đó. Khe khẽ thở dài trong mắt hai nàng cùng lộ rõ chút thương cảm u sầu tuy không hỏi điều gì, không nói lời nào tất cả đều chìm trong im lặng.

Quỷ vương gầm lên một tiếng hạ lệnh, vô số quỷ ảnh huyền hóa muôn hình vạn trạng lệ quỷ đáng sợ với lệ khí lẫn oán khí đầy trời hội tụ quanh Lục Vân, vây chàng vào trong một khối hắc sắc quỷ vụ dày đặc. Trong quỷ vụ không đếm xuể bao nhiêu người chuyển động, vô số lệ quỷ nhe nanh giơ vuốt cố sống cố chết gặm nhấm thân thể, thôn phệ linh hồn chàng.”

Nhìn Lục Vân bị vây trong hắc sắc quỷ vụ, mọi người tuy biết rõ chàng không dễ dàng bị vây như thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng lo lắng. Bên trong quỷ vụ, Lục Vân trong nháy mắt hắc sắc quang hoa bạo xạ, một cỗ khí tức âm sâm vô thanh vô tức tràn ngập tứ phía. Gầm lên một tiếng, toàn thân Lục Vân hắc sắc quang hoa lóe sáng, một lực thôn phệ cực kỳ mạnh xuất hiện hút toàn bộ quỷ vật xung quanh đến gần bản thân. Hắc sắc quang hoa đáng sợ cực mạnh như sóng ánh sáng lan tỏa trong nháy mắt khiến Lục Vân trông như một ma tôn tà ác, toàn thân lóe sáng hắc sắc quang hoa khủng khiếp.”

Tiếng quỷ gào khóc kinh hoàng không yên, tiếng kêu la phẫn nộ trong chốc lát thấu tận mây xanh. Khi năm đại cao thủ Quỷ vương nhận thấy có điều bất thường, năm tiếng gầm vang trời đồng loạt phát ra, năm đạo quỷ ảnh với sức mạnh kinh khủng điên cuồng lao về phía Lục Vân.”

Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Tử Dương chân nhân, Vân Phong, Hứa Khiết, Phong Viễn Dương, Tất Thiên đang đứng sau Lục Vân đều chết lặng khi toàn thân Lục Vân bạo phát hắc sắc quang hoa. Họ không dám tin trên người Lục Vân lại ẩn chứa pháp quyết tà ác chẳng ai hay.”

- Hoá Hồn đại pháp? Không! Không thể! Tiểu tử đáng ghét kia, làm sao ngươi biết vô thượng pháp quyết của Quỷ vực chúng ta, nói mau ngươi học ở đâu? Điều này chắc chắn là không thể!”

Trong cơn ngạc nhiên và tức giận, Âm Thi Quỷ vương vừa lớn tiếng quát vừa tấn công dữ dội. Phối hợp với Âm Lệ và tam hung, toàn bộ năm đại cao thủ thi triển mười thành công lực phát ra đòn tấn công mãnh liệt.”

Lạnh lùng nhìn Quỷ vương, Lục Vân lãnh khốc nói:”

- Đáng tiếc bây giờ ngươi mới biết thì đã quá muộn. Người không nhận ra Hắc Hà Quỷ vương đột nhiên bỏ đi từ lúc bắt đầu sao? Vì hẳn hiểu ta biết Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ tông, còn ngươi lại không biết. Bây giờ để ta xem xem các ngươi lợi hại hay người đến từ Nhân gian như ta lợi hại. 'Long Hồn hộ thể, Thiên Ảnh xuất kích'”

Trong tiếng quát lạnh lùng, tay phải Lục Vân hồng quang lóe sáng, một cỗ sức mạnh to lớn nhưng tà ác bạo phát từ Như Ý thần kiếm. Chỉ nghe long ngâm cùng với tiếng rú vang trời cùng lúc lan khắp chiến trường. Hồng quang vút qua, thân ảnh to lớn của Liệt hỏa Long hồn xuất hiện trong không trung, lượn tròn trên đầu Lục Vân và nhóm Ngao Tuyết đứng ở phía sau kiêu hãnh nhìn bọn quỷ xung quanh. Cùng lúc đó Thiên Ảnh Huyết Mị vô cùng tà ác dưới đáy Tòa Hồn Tĩnh xuất hiện trên đầu Lục Vân. Thân ảnh Huyết Mị đó vừa dừng nháy mắt huyền hóa thành ngàn đạo huyết ảnh, tấn công vào bọn Quỷ vương. Trong hồng quang rực rỡ chỉ thấy toàn thân Thiên Ảnh Huyết Mị lập lòe huyết quang, ba con mắt phân biệt phát ra tử, hồng, xích ba loại quang mang trông tà ác và quỷ dị.”

Vô số tiếng kêu kinh hãi thảm thiết phát ra từ miệng bọn quỷ vật ở xung quanh. Khí tức tà ác đáng sợ của Thiên Ảnh Huyết Mị làm cho cao thủ thuộc loại quỷ tiên cũng lạnh gáy không dám đến gần. Đáng thương lũ quỷ vật xung quanh, dưới sức hút khủng khiếp phát ra từ thân Lục Vân, căn bản vô pháp chạy thoát, chỉ có thể kêu gào thảm khóc vài tiếng ngán ngùi rồi bị Thiên Ảnh Huyết Mị nuốt gọn.

- Thiên Ảnh Huyết Mị! Điều này không thể nào, không thể nào! Tiểu tử, rốt cuộc làm sao ngươi có thể thu phục được Thiên Ảnh Huyết Mị? Một trong hai đại hung linh trong truyền thuyết của Quỷ vực bọn ta, cùng Bát Mục Quỷ Tiêu hợp xưng lưỡng đại hung linh đáng sợ nhất Quỷ vực. Nó là vĩnh sinh bất diệt chi thể, trên thế gian bất luận là ai cũng không thể thu phục được nó, sao ngươi làm được?.”

Lúc này Âm Thi Quỷ Vương vừa tức giận vừa kinh ngạc, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi lẫn hoài nghi. Dưới sự phản kích của Thiên Ảnh Huyết Mị, tam hung đang tấn công đều lách mình tránh né, ánh mắt kinh hãi nhìn Lục Vân.”

- Vào lúc này, những điều đó các người không cần phải biết. Ta đã nói tránh ta thì sống, cản ta thì chết, bây giờ hồi hận thì đã muộn.”

Lục Vân nói xong, hắc sắc quang hoa bạo trưởng, quỷ tiên quỷ mị xung quanh sợ hãi kêu gào tận lực vùng vẫy hầu chạy trốn, đáng tiếc không có chút tác dụng.”

Khi hắc sắc quang hoa tăng đến đỉnh điểm, quỷ vụ xung quanh đồng loạt hút vào, bên ngoài thân Lục Vân hình thành một tầng hắc sắc lưu quang. Quỷ Vương Chiến Giáp vừa xuất hiện thì tiếng kêu gào thảm khốc của bọn quỷ vật lập tức yên lặng. Nhìn Lục Vân hắc sắc lưu quang vây quanh, trên mình khoác Quỷ Vương Chiến Giáp màu đỏ sậm có vô số phù chú lập lòe, trước ngực và sau lưng có hai đồ án bát quái cân xứng một đỏ một đen tỏa ánh sáng rất chói mắt. Đồng thời một đạo ngũ thái quang hoa xoay tròn xung quanh, trông chàng thần bí lẫn uy nghiêm.”

- Quỷ Vương Chiến Giáp! Điều này, điều này sao có thể như vậy được, ta không tin, ta không tin!”

Thêm một lần chấn động khiến cho Âm Thi Quỷ vương hoàn toàn rơi vào trạng thái mê loạn, hẳn không dám tin vào sự thật trước mắt mình. Không những hẳn mà cả Âm Lệ và tam hung cũng đều bị chấn động, thần sắc lộ rõ sự sợ hãi.”

Bên cạnh, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt bảy người nhìn Lục Vân, ánh mắt có vẻ không dám tin là sự thật. Họ cũng giống như cao thủ Quỷ vực, không thể ngờ Lục Vân không những biết Hóa Hồn Đại Pháp mà còn có Quỷ Vương Chiến Giáp tà ác như thế, thật không thể tưởng tượng nổi.”

Nhìn Lục Vân, Tử Dương chân nhân nhớ lại thần sắc lúc trước của Lục Vân, trong lòng chợt dâng lên dự cảm không lành. Âm thầm nhìn bóng dáng Lục Vân, ánh mắt Tử Dương Chân Nhân lộ ra một tia nhìn đau xót và phiền não. Đến khi nước chảy đá lộ, kết quả cuối cùng sợ rằng chính lão cũng không nguyện ý tiếp nhận. Bây giờ lão mới hiểu vì sao ban nãy ánh mắt Lục Vân lại cổ quái, khiến người ta khó hiểu như vậy. Thì ra trước khi ra tay, Lục Vân đã biết kết quả cuối cùng này là sự lựa chọn vô phương tránh né và cũng là sự lựa chọn tàn khốc. Có lẽ chàng không muốn đối mặt nên mới quay lưng với mọi người, không muốn để mọi người nhìn thấy nỗi đau và sự mất mát trong ánh mắt.

104. Hồi 104 - Trọng Phản Nhân Gian

Có lẽ do tức giận hoặc không cam tâm, Âm Thi Quỷ vương sau khi bị tổn thất đại quân và rất nhiều cao thủ đã trở nên điên cuồng, hô hào Âm Lệ và tam hung nhất tề phát động đòn tấn công mạnh nhất vào Lục Vân. Giữa không trung, chỉ thấy Quỷ vương, Âm Lệ và tam hung phân thành năm vị trí xoay quanh Lục Vân cực nhanh. Đòn tấn công hóa thành một lực trói buộc rất mạnh với huyết hồng, ám lục, u hắc quang mang không ngừng đè nén rút lại. Sức mạnh đoạt hồn nuốt phách tà ác va chạm dữ dội vào Quỷ Vương Chiến Giáp trên mình Lục Vân, đôi bên phát sinh giao chiến kịch liệt.

Lục Vân bị bao vây tấn công, chỉ cảm thấy chân nguyên toàn thân bị sức mạnh tà ác dồn ép vô pháp cự cự, đối với đòn tấn công liên hợp của năm đại cao thủ trong lòng chàng rất cảnh giác. Trong năm đại cao thủ, Lục Vân cảm thấy áp lực mạnh nhất chính là tam hung. Tam hung dường như đều có bất diệt chi thể, tu vi cực cao, so với Quỷ vương không hề thua kém một điểm. Từ cuộc giao đấu lúc trước của Hắc Hà Gian Quỷ vương và Bất Tử Huyết Lệ có thể thấy, dù là Quỷ vương cũng vô cùng kiêng nể tam hung.”

Tấn công như vũ bão đối đầu với phản kích mạnh mẽ trên bầu trời, giữa hai bên phát ra một sức mạnh hủy diệt đáng sợ, không ai nhường ai phản kích dữ dội với tốc độ kinh người. Năm đại cao thủ liên hợp tấn công, sức mạnh tà ác kinh khiếp giao tranh ác liệt với sức mạnh sinh ra từ hai tám bát quái trên người Lục Vân phát ra tiếng nổ chấn thiên. Trong tiếng vang lớn, Quỷ Vương Chiến Giáp của Lục Vân phát ra vàng hào quang huyết sắc với sức mạnh thôn phệ tất cả âm hồn, sau một lúc dao động kịch liệt không ngờ cuối cùng chụp bắt được Âm Lệ đang chạy trốn. Sau lưng, hắc sắc bát quái dưới sự vùng vẫy kịch liệt của Vô Hồn Âm La làm quang hoa rung động đã để hẳn chạy thoát.”

Quỷ ảnh vụt qua lẫn với tiếng gào thét kinh hồn. Âm Thi Quỷ vương và tam hung hoảng hốt lùi ra mười trượng ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn Lục Vân. Chỉ thấy Âm Lệ bị huyết sắc bát quái trước ngực Lục Vân nhốt vào vàng hào quang huyết sắc vững chắc, đang không ngừng vùng vẫy phát ra những tiếng kêu gào thê thảm. Trong không trung toàn thân Lục Vân ám hồng sắc quang hoa đại thịnh, hai tám bát quái trước

ngực và sau lưng lập lòe phù chú khác nhau, thêm vào đó ngũ thái quang hoa không ngừng xoay quanh khiến chàng trông như ma tôn bạo phát khí tức cực kỳ lạnh lẽo, âm hiểm. Trên đỉnh đầu Liệt hỏa Long hồn ngẩng lên trời rú dài, liệt diễm trên thân thể to lớn bốc cao bùng bùng, kết hợp với Thiên Ảnh Huyết Mị ở phía trước tạo nên một cảnh tượng kỳ dị trong không trung chấn động lòng người.”

Sững sờ nhìn Lục Vân, nhóm Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều vô cùng kinh hãi. Ánh mắt giao nhau, trong mắt bảy người ngoài thất kinh ra phần nhiều là ngạc nhiên. Họ không hiểu Hóa Hồn đại pháp thần bí dị thường của Lục Vân học được ở đâu. Họ cũng không rõ Quỷ Vương Chiến Giáp thần kỳ tà dị kia là gì, còn Thiên Ảnh Huyết Mị đầy rẫy huyết sát chi khí kia Lục Vân cũng chưa từng nhắc đến.”

Nghĩ lại lời nói và thần sắc của Lục Vân lúc trước, Thương Nguyệt đều biến sắc dường như nhận ra điều gì. Nhìn sang Ngạo Tuyết lại phát giác Ngạo Tuyết cũng đang nhìn mình, trong mắt hiện lên sự lo lắng vô cùng. Lặng lẽ lắc đầu, Thương Nguyệt không biết nên nói gì chỉ có thể thở dài nhìn theo bóng Lục Vân. Khóe miệng Ngạo Tuyết lóe lên một chút kỳ lạ, nàng nghĩ lại quá khứ những lời Lục Vân từng nói mới hiểu những điều trước giờ chàng vẫn giấu kín chính là điều này đây. Nghĩ đến môn quy của các môn phái tu chân và cái nhìn về môn hộ, Ngạo Tuyết mới thực sự cảm nhận được lựa chọn vừa qua của Lục Vân mới thống khổ biết bao.

Nhìn Vân Phong, Ngạo Tuyết phát hiện trong mắt hắn lúc này cũng ẩn chứa sự bi thương vô cùng giống như nàng. Có lẽ hắn cũng nhận ra, tuy Lục Vân đánh lui được năm đại ca thủ của Quỷ vực, nhưng sau khi về đến nhân gian chuyện gì đang chờ đợi chàng đây?”

Lục Vân nhìn Âm Lệ cười lạnh lòng nói:”

- Bây giờ mọi chuyện nên kết thúc. Hóa Hồn Đại Pháp của ngươi tuy lợi hại, nhưng khi gặp Quỷ Vương Chiến Giáp của ta kết quả thế nào, tin rằng trong lòng ngươi rất rõ. Vĩnh biệt Âm Lệ Quỷ Soái của Âm Hồn Gian, phải kết thúc thôi.”

- Không, đừng....”

Nhưng đã không kịp nữa rồi. Lục Vân hiện tại đã không còn như Lục Vân ngày trước, lúc này tính cách chàng trở nên lạnh lùng, đối với địch nhân tàn khốc vô tình trong lòng không hề có chút thương hại. Chỉ thấy quang hoa lóe lên, huyết sắc bát quái bạo phát quang mang chói lòa cùng với tiếng kêu khóc phẫn nộ không cam tâm, trong chớp mắt tan biến vào hư vô.”

Ánh mắt lạnh lẽo ẩn chứa lo lắng bất an, Vô Gian Quỷ Sát hạ giọng nói với Huyết Lệ và Âm La mấy câu rồi thân hình mờ nhạt dần đi trong nháy mắt đã tan biến mất. Hắn vừa đi, Bất Tử Huyết Lệ và Vô Hồn Âm La nhìn nhau, thân ảnh hóa thành hai đạo lưu quang phút chốc cũng đi rất xa. Nhìn bên mình chỉ còn lại hai tên quỷ tiên và vài trăm quỷ binh, Âm Thi Quỷ vương không cam tâm phẫn nộ ngẩng mặt lên trời gào thét, thanh âm điên dại bi thương.”

Tức giận nhìn Lục Vân, Âm Thi Quỷ vương thét:”

- Tiểu tử ngươi nhớ lấy, kiếp này ta không chịu thua như vậy, sẽ có một ngày ta quay lại tìm ngươi.”

Nói xong phát tay mang theo hai tên quỷ tiên chạy mất. Hắn vừa đi, tất cả quỷ binh xung quanh đều hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, trong nháy mắt mất tăm mất tích. Rú lên một tiếng, Thiên Ảnh Huyết Mị hóa thành ngàn vạn, với tốc độ người thường không thể nhìn thấy, phân bố khắp chiến trường thành một khối huyết sắc mê vụ bao trùm toàn bộ quỷ binh vào trong.”

Khi tiếng gào khóc tắt hẳn, chiến trường trở thành một nơi vắng vẻ trống rỗng, duy chỉ có sát khí còn lẩn vẩn khắp nơi. Lục Vân vừa xoay vừa di chuyển tay phải, thần kiếm phát ra tiếng rít vang trời xen lẫn với sự phẫn nộ không cam tâm của Thiên Ảnh Huyết Mị, đồng thời thu hồi Long hồn và Huyết Mị vào trong kiếm. Theo đó hắc sắc quang hoa trên thân Lục Vân ẩn đi, Quỷ Vương chiến giáp thần kỳ quỷ dị cũng vô thanh vô tức biến mất.”

Không quay đầu, Lục Vân vẫn quay lưng với mọi người nói khẽ:”

- Đi thôi, mọi chuyện đều kết thúc, chúng ta cũng nên về thôi!.”

Nói xong lắc mình bay vút lên không trung, ngự gió phi hành về phía trước. Ở phía sau, Thương Nguyệt nhìn theo thân ảnh có phần lạc lõng rồi quay sang Ngạo Tuyết khẽ nói:

- Chúng ta nên đi thôi, năm người họ đều bị trọng thương, ở Quỷ vực này quá lâu sẽ không tốt cho họ."

Ngạo Tuyết lặng lẽ gật đầu, ánh mắt nhìn sang Tử Dương chân chân và Vân Phong, trong mắt ba người đều hiện lên sự lo lắng sâu sắc. Khe khẽ thở dài, hai tay Ngạo Tuyết nâng năm người lên quay người bay theo Lục Vân."

Đến sườn núi nơi gặp Phong Viễn Dương ngày trước, Lục Vân lặng lẽ đứng trông về phương xa. Đợi Thương Nguyệt, Ngạo Tuyết bảy người đến nơi, chàng quay đầu nhìn mọi người bình thản nói:

- Được rồi, mọi người cùng xuống đi, đợi chúng ta phá giải phong ấn là có thể trở về Nhân gian."

Nói xong ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua mọi người, đáy mắt ẩn hiện một chút khổ tâm."

Thấy Lục Vân bình thản mỉm cười, thản sắc mọi người đều có phần cổ quái, không hiểu vì sao lúc này chàng vẫn có thể nở nụ cười. Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân với vẻ thâm tình khẽ nói:

- Đúng vậy, chúng ta có thể trở lại Nhân gian, trở về Dịch viện ngay tức khắc, phải không?."

Không một lời hồi đáp, lúc này mọi người đều cảm thấy sự kỳ vọng của Ngạo Tuyết nhưng không ai biết nên nói gì. Có lẽ trong giây phút này, sự im lặng tốt hơn lời nói rất nhiều, không phải sao?"

Lục Vân mỉm cười nhìn Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, ánh mắt bình thản tự nhiên dường như muốn nói với hai nàng không cần lo lắng, không sợ mất mát, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là được. Quay người, Lục Vân dẫn mọi người cùng đáp xuống dốc núi. Theo sự hướng dẫn của Phong Viễn Dương, cả nhóm từng người một đi vào trong một sơn động hẹp và dài."

Đi qua hơn mấy mươi tượng trong hang động uốn lượn quanh co, cả nhóm đến một động phủ lớn chừng năm trượng. Chỉ vào một thạch bích, Phong Viễn Dương khẽ nói:

- Chính là nơi này, lúc đầu ta từ đây đi vào nhưng sau đó bị người khác phong ấn. Ta đã từng thử rất nhiều lần, dùng pháp quyết của Dịch viện không có tác dụng gì, phong ấn này có lẽ là phong ấn của cửa Phật, sở học chúng ta bất đồng nên không thể phá nổi."

Trên thạch bích, một đạo tử kim quang hoa mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện khiến người ta có thứ cảm giác vô cùng kỳ quái. Lục Vân từ từ tiến lại gần, khi chàng đến cách thạch bích khoảng ba tấc đột nhiên xuất hiện một cỗ kim quang sáng rực rất mạnh đẩy bắn Lục Vân ra xa ba bước. Thân hình lắc lư nhưng ngay lập tức Lục Vân ổn định thân thể, ánh mắt nhìn thạch bích có vẻ cổ quái."

Sau lưng, Vân Phong nói nhỏ:

- Lục Vân cẩn thận chút, đạo phong ấn này rất cổ quái, dường như ẩn chứa một cỗ khí tức chí dương chí cương, trên phong ấn còn có chữ Chấn, rõ ràng đây là tuyệt học vô cùng bá đạo của Phật môn, quyết không tầm thường."

Quay đầu nhìn Vân Phong, Lục Vân bình thản cười nói:

- Trước đây đệ không ngừng hỏi huynh, rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà đệ không biết phải không? Bây giờ đệ cần thận xem cho rõ, như vậy đệ sẽ biết trên mình huynh có rất nhiều bí mật. Đạo phong ấn này tịnh không phải phong ấn của môn hạ Bồ Đề học viện mà xuất xứ từ một nơi khác. Còn như rốt cuộc nó đến từ đâu, tương lai mọi người sẽ biết. Bây giờ, mọi người hãy chú ý xem ta phá giải phong ấn này như thế nào nhé. Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt hãy nhìn cho rõ, bất kỳ pháp quyết nào cũng có đặc điểm rất cơ bản, đó là cùng tính chất thì hấp dẫn, khác nhau thì bài xích. Chỉ cần điều chỉnh tính chất chân khí của mình tương đồng với đối phương thì có thể dễ dàng tiếp cận xuyên thấu vào."

Quay đầu đi, toàn thân Lục Vân toát ra cỗ khí tức kỳ dị, những tia kim sắc quang mang mờ nhạt xuất hiện. Đến gần phong ấn lần nữa, khi còn cách xa ba tấc kim sắc quang mang bạo phát chấn lực hung hãn kích vào Lục Vân. Nhưng lần này, sức mạnh cường đại đó không đẩy bắn nổi Lục Vân. Nhìn kỹ mới phát hiện toàn thân Lục Vân tỏa ra kim sắc, vô số kim sắc chú ngữ của Phật môn hiện lên, bên ngoài hình thành một đạo kim quang vô cùng chói mắt."

Nhìn thân ảnh Lục Vân, bảy người dần dần lộ rõ thần sắc kinh ngạc. Khi toàn thân Lục Vân kim quang đại thịnh, kim sắc phát chú vô số, quanh thân hình thành một vòng kim quang mờ ảo như kim tôn Phật tượng, mọi người đều sửng sốt. Chính trong lúc mọi người đang vô cùng kinh ngạc thì Lục Vân lẳng không xếp bằng, nét mặt trang nghiêm như một vị Kim Cương La Hán thần thánh mà uy nghiêm. Bất giác mọi người nhớ lại lúc trước, khi Quỷ Vương Chiến Giáp trên thân trông chẳng như một ma tôn tà ác và đáng sợ. Hai khí thể hoàn toàn trái ngược cùng xuất hiện trên người Lục Vân khiến mọi người đều rơi vào trong mê hoặc. Rốt cuộc chẳng là ma tôn bá tuyệt thiên hạ hay là Kim Cương La Hán thần thánh uy nghiêm? Không ai có thể nói rõ.

Cảm thấy pháp lực Phật môn rất lớn trên đạo phong ấn, trong lòng Lục Vân hơi chấn động, không thể không thừa nhận người thi triển phong ấn này tu vi cường thịnh, tuyệt đối không dưới chàng. Hít sâu một hơi công lực Lục Vân tăng vọt, dốc toàn lực thi triển Phật môn Tâm Thiện Bất Diệt quyết giao tranh dữ dội với phong ấn. Theo sự gia tăng công lực của Lục Vân, cỗ khí tức mạnh mẽ tương đồng với pháp lực Phật môn dần dần chịu sự khống chế của chàng, hóa thành một cỗ pháp lực lưu nhập vào thể nội chàng, chuyển hoá thành chân nguyên. Được sự trợ giúp của cỗ chân lực Phật môn Tâm Thiện Bất Diệt quyết cực mạnh, Lục Vân phát giác pháp quyết Phật môn của mình trong lúc không lưu tâm đã tiến lên tới một cảnh giới khác.”

Khi kim quang biến mất, một thông đạo hiện ra trước mắt Lục Vân. Nhìn thông đạo này, chàng cảm nhận rõ ràng ngoài động một vùng cỏ cây rậm rạp xanh ngắt tràn đầy sức sống. Thần sắc tươi tỉnh, mắt Lục Vân ánh lên những tia vui mừng. Tuy vậy khi quay đầu nhìn dung nhan diễm tuyệt của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, vẻ mặt tươi cười của Lục Vân bỗng tan biến thay vào đó phảng phất một sự luyến tiếc và mất mát.”

- Chuyến đi đến Quỷ vực đã kết thúc, tất cả mọi hồi ức đều bỏ lại nơi Quỷ vực hung hiểm này thôi.”

Giọng nói có vài phần lạc lõng, sau khi nói xong Lục Vân xoay người thuận theo thông đạo đi tới. Cùng với bóng dáng xa dần là một loạt tiếng thở dài, người đã đi mất dạng vẫn còn quần quanh đầu đây.”

Trong vùng núi rừng xanh ngắt, từ một sơn động âm u chợt xuất hiện vài bóng người. Nhẹ nhàng đáp xuống bãi cỏ, Lục Vân với thần sắc cổ quái nhìn mọi người khẽ nói:”

- Mọi người nghỉ ngơi một lát, ta quay lại phong ấn thông đạo đó, những chuyện khác để tính sau.”

Dứt lời, nhân ảnh nhoáng lên tan biến trong bóng tối của sơn động âm u.”

Nhìn bóng dáng Lục Vân đi xa, bảy người nhìn nhau rơi vào im lặng không biết nên nói gì. Mục quang nhìn lướt qua mọi người, Tử Dương chân nhân khẽ nói:”

- Chuyến đi đến Quỷ vực lần này nguy hiểm vô cùng, dù sao mọi chuyện cũng kết thúc. Tuy chúng ta đã phải trả cái giá rất lớn, nhưng cho dù nói thế nào đa số chúng ta vẫn sống trở về. Về lần đến Quỷ vực này ta không muốn nói nhiều, ta chỉ hy vọng mọi người hãy bỏ lại đoạn hồi ức cuối cùng nơi Quỷ vực. Bí mật của Lục Vân bất cứ ai trong chúng ta cũng không thật rõ, nếu kết luận tùy tiện sẽ không thể đưa ra những phán đoán công bằng. Bất luận trên người Lục Vân ẩn chứa những bí mật như thế nào, nhưng người làm sự phụ như ta tin tưởng nó không phải là một ác ma. Đời này kiếp này, bất luận thế nào nó mãi mãi là niềm tự hào trong lòng ta.”

Thương Nguyệt nhìn Tử Dương chân nhân trầm giọng nói:”

- Lời của sư thúc, Thương Nguyệt mãi ghi nhớ trong tim. Chuyện ngày hôm qua đã theo gió bay đi, chuyện của ngày mai mới là sự khởi đầu. Còn như về nhân phẩm của Lục Vân bất luận người khác nói thế nào, trong lòng Thương Nguyệt luôn hiểu rõ chẳng là người chính trực và lương thiện. Đời này con vinh viễn tin tưởng con người chàng, tin tưởng cách chàng xử sự.”

Thấy Thương Nguyệt nói vậy, Ngạo Tuyết vô cùng xúc động và cảm kích, suy cho cùng Thương Nguyệt vẫn luôn hướng về Lục Vân. Bên cạnh Tất Nhiên nhìn Thương Nguyệt, trong lòng không nén nổi thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Tử Dương sư thúc yên tâm, về chuyện của Lục Vân, Tất Thiên tại nơi đây xin thề từ nay về sau quyết không nhắc đến. Mọi chuyện hôm nay với con đều chưa từng xảy ra.”

Bốn người Dịch viện đều nhìn Tất Thiên với ánh mắt vô cùng cảm kích và xúc động. Có lẽ do không biết nên nói gì, bốn người chỉ nhìn Tất Thiên mắt ánh lên sự an ủi và vui mừng. Cạnh đó Thương Nguyệt và Hứa Khiết nhìn nhau, ánh mắt chứa đầy xúc cảm. Họ cũng cảm động sâu sắc trước mối thâm tình hữu ái của Dịch viện.”

Nhẹ nhàng đáp xuống kế bên mọi người, Lục Vân thấy mọi người thần sắc rất bình tĩnh, không nhận ra có điều gì khác thường. Nhìn Thương Nguyệt và Ngao Tuyết, Lục Vân khẽ nói:”

- Bây giờ, hai muội hãy chú ý động tĩnh xung quanh, huynh sẽ trị thương cho năm người, đợi khổng chế được vết thương hai nàng hãy đưa họ về Dịch viện.”

Hai nữ tử nghe vậy rất ngạc nhiên, buồn rầu nhìn Lục Vân ánh mắt có phần trông mong và quan tâm. Yên lặng nhìn, cả hai người mấp máy môi nhưng cuối cùng lại không hỏi gì. Tính cách của Lục Vân họ rất hiểu, một khi chàng đã nói ra thì rất khó thay đổi. Có lẽ trong một số chuyện cần cho chàng thời gian, trải qua một quãng thời gian chắc sẽ tốt hơn.”

Lục Vân để năm người bị thương thành một vòng tròn, tay úp vào nhau chân khí tương thông. Lặng không bàn tọa trên đỉnh đầu năm người, Lục Vân thi triển pháp quyết Thiên Địa Vô Cực toàn lực hấp thu linh khí của trời đất, dùng linh khí mạnh mẽ đả thông kinh mạch và bổ sung chân nguyên cho năm người. Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi Lục Vân thu công, năm người tự ngồi xếp bằng trên mặt đất điều tức ra sức khôi phục công lực.”

Nhìn Lục Vân một cách thân thiết, lúc này trong mắt Thương Nguyệt và Ngao Tuyết đều chứa chan âu yếm. Khẽ trốn tránh hai đôi mắt làm rung động lòng người ấy, Lục Vân lộ ra nét cười chua chát lặng lẽ nhìn về phía chân trời. Lần đầu tiên Lục Vân cảm nhận thật rõ ràng, thì ra trốn chạy lại làm cho người ta đau lòng, làm người ta khó quên như vậy.”

- Lục Vân, chúng ta cùng về Dịch viện được không, huynh đã từng nói cho dù núi đổ, sông cạn, trời đất hoá làm một lòng này vẫn không thay đổi. Huynh còn nhớ không?”

Thanh âm dịu dàng phát ra từ miệng Ngao Tuyết.”

Tâm thần rung động Lục Vân thu hồi mục quang, nhìn khuôn mặt diễm lệ của Ngao Tuyết trong ánh mắt chan chứa thâm tình. Rồi mắt nhìn sang Thương Nguyệt, ánh mắt Lục Vân cũng ánh lên vẻ ôn nhu tương tự. Đời này bất luận kết quả ra sao, ít nhất chàng cũng có giấc mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp. Trong giấc mơ đó, có hai thiếu nữ xinh đẹp tươi cười với chàng, trò chuyện với chàng, đã mang đến cho chàng hạnh phúc, mang cho chàng biết bao kỷ niệm đẹp. Có một ngày vọng nhìn lại xa xăm, tại nơi sơn thủy dưới bóng hoa sen có một nụ cười mỉm, biết bao nhiêu ôn nhu đều chìm trong giấc mộng giữa đêm xuân.”

Lắc đầu nhẹ nhẹ, Lục Vân hạ giọng nói:”

- Dịch viện chỉ là một điểm dừng chân ngắn ngủi trong cuộc đời huynh. Đời này con đường của ta không giống với các muội, vì vậy có những chuyện hai muội không hiểu. Thực ra trước khi vào Hóa Hồn Trì huynh đã dự định rời khỏi Dịch viện, đáng tiếc không ngờ lại kết thúc theo cách này. Vốn dĩ huynh muốn lặng lẽ đến và lặng lẽ ra đi, để lại cho mọi người một đoạn hồi ức, để lại những lời chúc tốt đẹp. Nhưng bây giờ sự thật tàn khốc buộc huynh phải chọn lựa như vậy, có lẽ đó chính là con đường khác nhau của huynh và các muội.

Lặng lẽ nhìn Lục Vân, ánh mắt Thương Nguyệt lộ vẻ u sầu buồn bã:”

- Vậy sau này huynh định thế nào. Vân du thiên hạ, tiếp tục tu luyện hay tìm một nơi nào khác để tu chân. Hay huynh muốn từ bỏ tu luyện làm việc gì đó?

105. Hồi 105 - Ám Nhiên Ly Biệt

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cũng yên lặng nhìn Lục Vân chờ đợi chàng trả lời, chờ đợi chàng quyết định. Khi năm người Tử Dương chân nhân tỉnh lại, những gì bọn họ nhìn thấy đơn thuần chỉ là hình ảnh một Lục Vân đang nhìn về phía chân trời, hai bên là hai thiếu nữ đang đứng si ngốc mong chờ câu trả lời. Nhìn thoáng qua cả ba người, Tử Dương chân nhân dường như đã cảm nhận được nỗi

buồn và cô quạnh vô tận, phần nào thấu hiểu được lúc này tâm tư Lục Vân đang phải đứng trước sự lựa chọn vô cùng khó khăn. Sau đó, Tử Dương chân nhân lại di dời mục quang về phía Vân Phong, hai người trao đổi một vài tia nhìn ẩn ước rồi cùng nhau bước về phía Lục Vân.”

Gió thổi nhẹ mang theo tiếng lá rơi xào xạc lan tỏa trong không trung. Thường thức kỹ, nghe như hoàn luật thanh nhã giống một bài thơ khó quên. Tưởng như đang níu kéo, tưởng như đang kể lể, tưởng như đang than thở, lại tưởng như đang lặng im. Có lẽ đó chính là tâm tư của Lục Vân lúc này, đang ngẫm thổ lộ ra rồi lại bị giấu kín đi.”

Bước nhẹ nhàng đến bên cạnh Lục Vân, Tử Dương chân nhân nhìn Ngạo Tuyết với ánh mắt động viên. Quay sang đối diện với chàng, lão nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của đệ tử khẽ nói:”

- Có lẽ cơ hội như thế đã qua rồi, nhưng trong lòng huynh sẽ mãi mãi ghi nhớ thời khắc ấy. Đến một ngày khi huynh vượt lên trên cửu thiên, lúc đó huynh sẽ quay về tìm muội và Ngạo Tuyết. Khi đó mọi nỗi buồn biệt ly đều không còn, niềm vui sẽ luôn hiện hữu trong tim huynh.”

Nhìn Lục Vân thêm một lúc thật lâu, Thương Nguyệt mới nhẹ nhàng thốt:”

- Huynh cố gắng bảo trọng thân thể, câu này là muội thay mặt Ngạo Tuyết nói với huynh, bất kể khi nào, bất kể ở đâu bọn muội luôn luôn đợi huynh đến khi huynh quay về.

Nói đoạn, Thương Nguyệt quay người đứng lặng đi trong gió, bóng dáng nữ tử ấy toát lên vẻ cô độc buồn tẻ thê lương.”

Tuy trong lòng Lục Vân vô cùng đau buồn, nhưng có những chuyện không thể nói ra được và cũng không thể nào níu kéo. Bóng dáng kiều diễm ấy là mơ ước của bao nam tử hán theo đuổi suốt đời, đáng tiếc giờ này chàng đã để cho nó rời xa. Trước mắt Lục Vân mọi thứ dần trở nên nhạt nhòa, chàng chỉ còn biết lặng nhìn xa xăm, ở nơi đó có những hồi ức vĩnh viễn không thể quên.”

Thở dài nhẹ nhẹ, Lục Vân quay về với thực tại xung quanh. Khi tụ họp thì không có cảm giác gì, nhưng khi mọi người đã rời xa chàng mới phát hiện hoá ra mình cũng biết hối hận, cũng cảm thấy nuối tiếc, nhưng tất cả đều bị kìm nén không để lộ ra mà thôi. Giây phút này khi bên cạnh không còn một ai, nỗi hối hận khôn cùng và sự đau thương vô tận mới dần dần gặm nhấm trái tim chàng.”

Sắc trời chuyển dần về đêm lúc nào mà Lục Vân cũng không hay biết, khi chàng tỉnh lại từ trong suy tư, trên bầu trời đã điểm lên những vì sao xa xăm. Nhìn lên những ngôi sao sáng lấp lánh kia Lục Vân trầm nghĩ, không biết chúng có đang mỉm cười xuống ngốc hay không, rõ ràng biết sẽ đau lòng mà vẫn cố tình dứt bỏ. Có lẽ đây chính là số phận của chàng, chấp mê bất hối, ngạo thị thiên địa, không dễ dàng chấp nhận sự an bài của số phận.

Gió đêm len lỏi qua từng cành cây ngọn cỏ, trong đêm tối một thân ảnh cô độc dưới ánh sao, lặng lẽ biến mất trong rừng sâu âm u. Một tiếng kêu gào phát ra, trôi dạt rồi dần dần khuất trong rừng núi âm u nhưng không có ai hay biết.”

Ở một nơi giữa rừng sâu âm u, một đồng lửa bùng cháy rừng rực. Trên giá gỗ, mùi thịt thơm phức của hai con thỏ rừng theo gió lan tỏa đi xa. Lục Vân ngồi trước đồng lửa, vừa quay thỏ vừa nghĩ về chuyện xưa, chàng ngồi cô độc lặng im như u linh trong bóng đêm. Đột nhiên Lục Vân bỗng ngẩng đầu nhìn ra xa vài trượng. Phía bên dưới cây đại thụ, một bóng đen im lìm đứng đó thờ ơ quan sát Lục Vân. Người đó có vóc dáng cao to, có cái nhìn phát ra tia lạnh lẽo rợn người, tất cả đều rất thần bí khiến cho người ta phải phát sinh cảnh giác. Trong đêm tối cây đại thụ lập lòe quang mang kỳ dị, thấp thoáng lộ ra vẻ gì đó không tầm thường.”

Nhân vật thần bí vô thanh vô tức xuất hiện khiến Lục Vân hết sức kinh hãi. Dựa vào tu vi của chàng hiện nay người có thể đến gần chàng trong vòng ba trượng không một chút tiếng động, trong thiên hạ sợ rằng không tìm được mấy người. Điều quan trọng nhất đó chính là pháp quyết Thiên Địa Vô Cực và Ý Niệm Thần Ba thần bí khó lường của chàng có thể tùy lúc tùy nơi phát hiện mọi động tĩnh xung quanh, bất kể khí tức gì chỉ cần đến gần đều không thoát khỏi vòng phong tỏa của ý niệm. Vậy mà bóng đen thần bí này lại dễ dàng đến gần mà chàng không thể phát hiện, làm sao không khiến Lục Vân vạn phần kinh ngạc chứ?”

Hai luồng ánh mắt giao nhau làm tâm trí Lục Vân khê chấn động, thâm tâm chàng phát sinh một thứ cảm giác khó chịu như bị người khác nhìn thấu. Đồng thời một chút gì đó kỳ quái toát ra từ nhân vật thần bí khiến Lục Vân thấy như rất quen thuộc, nhưng lại không hiểu rõ tại sao. Thu hồi mục quang, Lục Vân trấn tĩnh nói với thần bí nhân:”

- Đến thì đã đến rồi, nếu không có ý ghét bỏ xin mời lại đây ngồi đi. Ở đây vừa hay có hai con thỏ nướng, chúng ta mỗi người một con, từ từ thưởng thức.”

Thần bí nhân nhìn Lục Vân với ánh mắt có phần cổ quái khê thờ dài. Bước nhẹ đến trước mặt Lục Vân, thần bí nhân nhìn chàng rồi cầm lấy một con thỏ rừng. Nhờ ánh lửa Lục Vân thận trọng quan sát kỹ lưỡng, phát hiện bề ngoài người này khoảng ba mươi tuổi dáng cao to tuấn tú.

Khuôn mặt người này hơi góc cạnh, cho thấy phong thái của người đàn ông trưởng thành. Ánh mắt chàng

nhìn sang tay trái thần bí nhân, thấy có cây đại đao lập lòe quang mang kỳ dị, vỏ đao bao ngoài chạm trở hổ đầu long thân, nơi cán đao có hình một con giao long tỏa ra quang mang cổ quái.”

Lục Vân vừa ăn thổ rùng vừa nói:”

- Hiếm khi ở nơi hoang vắng thế này lại gặp một đồng đạo, cũng xem như là có chút duyên hạnh ngộ, vậy không biết người có thể cho ta biết quý tính đại danh không? Nếu được chúng ta cùng nhau tán gẫu đôi chút cũng là giải tỏa một phần sự cô quạnh quanh đây, người thấy có đúng không?”

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lục Vân, thần bí nhân khai khẩu:”

- Đã gọi là vô tình gặp nhau hà tất phải hỏi đến danh tính. Còn việc tán gẫu, đôi bên không quen không biết có thể nói chuyện gì đây?”

Lối ăn nói kỳ quặc của người này khiến Lục Vân cả cười:”

- Tùy ý tán gẫu có nghĩa là nói chuyện gì cũng được, không nhất định phải có mục đích. Người đã không muốn tiết lộ thân phận, vậy cũng tốt, ta cũng định quên đi danh tính của mình, thế thì chúng ta cứ tùy tiện tìm vấn đề tán gẫu là được. Chẳng hạn tối nay tại sao người lại xuất hiện ở đây, đó chẳng phải một vấn đề sao?”

Không một lời hồi đáp, thần bí nhân lặng lẽ nhìn Lục Vân mở miệng hỏi ngược lại:”

- Còn người, vì sao lại xuất hiện ở đây?”

Lục Vân dừng dừng trả lời:”

- Người thật là một chút cũng không chịu thiệt, may mà ta là người không để ý việc hơn thua. Chuyện ta có mặt ở đây chẳng qua là vô ý đi ngang. Do tạm thời không có việc gì gấp, hơn nữa rất lâu chưa được thưởng thức mùi vị của thịt cho nên bắt hai con thổ rùng ngồi ở đây từ từ thưởng thức. Phần ta đã nói xong rồi, giờ đến lượt người.”

Nhìn Lục Vân một hồi, thấy chàng dường như không phải nói dối, thần bí nhân mới trả lời:”

- Ta đến đây bắt quả cũng như người, chỉ là qua đường thôi. Vốn dĩ không định xuất hiện, nhưng cuối cùng bị mùi thổ rùng nướng của người kéo ta đến nên đành hiện thân để xem xem.”

Nhìn thần bí nhân, Lục Vân mỉm cười hỏi:”

- Xem ra trình độ quay thổ của ta cũng có tiến bộ mới có thể hấp dẫn được viễn khách, haha... cũng xem như một thu hoạch. Đối lại xin thỉnh giáo một vấn đề, không biết gần đây Nhân gian có việc gì trọng đại không? Bây giờ ta chuẩn bị vân du bốn phương thưởng ngoạn phong cảnh trong thiên hạ, biết thêm một chút về tình hình Nhân gian cũng có thể dự phòng được nhiều việc.

106. Hồi 106 - Ý Ngoại Tiêu Tức

- Với tu vi của người, ngoài mấy nơi đặc biệt ở Nhân gian ra có lẽ chẳng có nơi nào mà người không thể đến được. Còn về xảy ra đại sự ở Nhân gian thì ta nghe nói là không có gì hết. Nhưng trong lòng người hoặc một số kẻ khác nhất định cho là có chuyện gì đó đáng để chú ý.”

Ánh mắt Lục Vân liền thay đổi, trong lòng vừa đoán hàm ý của hắn ta vừa nói:”

- Không hiểu người biết những gì sao lại nói vô sự? Chẳng dấu gì người, ta cũng biết chút ít động tĩnh của Nhân gian.”

Trầm tư một lúc, thần bí nhân nói một cách lạnh nhạt:”

- Theo như ta nghe ngóng được trên đường, đại sự ở Nhân gian xảy ra không ngoài hai sự kiện. Thứ nhất là Phong Hồn Phù phong ấn Quỷ vực đã được Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm viện đem về, đồng thời có ma vật xuất hiện ở đáy Tàng Thi giang nên nhiều nơi ở Nhân gian đã xuất hiện hơn mười vụ việc ma vật sát thương người. Thứ hai là thiên hạ tu chân Lục viện muốn liên minh, thời gian cụ thể và tình hình chi tiết thế nào còn chưa xác định, nhưng tin tức này thì đã được truyền đi khắp giới tu chân rồi.

Lục Vân nghe xong sững người ra, dường như tin Lục viện liên minh làm chàng quá kinh ngạc. Ngắc đầu nhìn thần bí nhân, Lục Vân hỏi:

- Người không nhớ nhầm chứ. Lục viện thật sự đã truyền tin muốn liên minh này đi sao? E rằng không

Nhìn vào thông đạo sâu thăm thẳm, Tĩnh Nguyệt đại sư thanh âm đau xót nói:

- Cứ nghĩ là còn sống, đời này bọn họ có thể trở lại Nhân gian không?”

Thờ ơ quay người, không nhìn một ai và như thể một mình rời khỏi nơi này.”

Nhìn theo bóng Tĩnh Nguyệt đại sư, mọi người suy nghĩ lời nói của bà bất giác lại thở dài chán nản. Thì đó, cứ coi như còn sống nhưng thông đạo đã đóng, bọn họ làm sao trở về?

Khi gió nhẹ thổi đến, bên ngoài thông đạo chỉ còn Huyền Âm chân nhân si si ngốc ngốc lưu lại nơi đó. Những người khác vì quá đau lòng đều chán nản trở về Dịch viên. Lặng lẽ đứng đó khi bóng đêm u ám dần dần buông xuống, Huyền Âm chân nhân trông như một pho thạch tượng, gọi thầm những hình bóng đã đi xa...

107. Hồi 107 - Thệ Giả Quy Lai

Nhớ lại quá khứ và nghĩ đến Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân luôn có cảm giác không hiểu rõ người đệ tử này. Đến bây giờ Huyền Ngọc chân nhân vẫn không tin Lục Vân lại dễ dàng chết nơi Quỷ vực, có lẽ hắn vẫn còn sống chắc chỉ tạm thời không quay trở về mà thôi. Màn đêm buông xuống trong sự tĩnh lặng, Huyền Ngọc chân nhân vẫn lặng lẽ đứng đó cả đêm không nói một lời, sự thay đổi duy nhất nơi lão là ánh mắt nặng trĩu chất chứa sự buồn đau.”

Sau giờ ngo, đột nhiên trên trời có có bảy đạo quang hoa xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của cao thủ Dịch viên. Khi tử sắc quang hoa chói mắt lóe sáng quang mang quen thuộc, Tĩnh Nguyệt đại sư là người đầu tiên nhìn thấy liên kinh ngạc thốt lên: - Ngạo Tuyết, là Ngạo Tuyết trở về rồi, Ngạo Tuyết trở về rồi.”

Mọi người thần sắc vui mừng và ai cũng chấn động trong lòng, một niềm vui sướng không kể xiết đang dâng trào.”

- Thương Nguyệt cũng trở về rồi, ta có thể cảm nhận được khí tức của nó. Tốt quá rồi, bọn họ đều không chết. Do quá xúc động nên Ngọc Vô Song không kịp nắm chặt tay của Tĩnh Nguyệt đại sư, toàn thân bà run lên nhè nhẹ.”

Khi bảy đạo thân ảnh dần dần hạ xuống, tất cả người của Dịch viên kể cả Hạo Vân cư sĩ và Ngọc Vô Song đều lộ vẻ tươi cười đầy vẻ cao hứng. Đứng cạnh đó, Liễu Tinh Hồn và Kiếm Vô Trần nhìn nhau trong mắt đôi bên thấy rõ sự kinh ngạc.”

Nhìn thấy thân ảnh mỹ lệ của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, Kiếm Vô Trần thở phào nhẹ nhõm, một chút áy náy trong lòng hắn cuối cùng cũng tan theo mây khói. Còn Liễu Tinh Hồn lại im lặng nhìn lên trời, trong ánh mắt lại lóe lên một tia âm lãnh ẩn chứa điều gì đó.”

Trên mặt đất nhân ảnh chớp động, mọi người nhanh chóng bước tới vây tròn bảy người và không ngừng hỏi han về chuyện đi của họ. Sau một lúc trả lời những câu hỏi dồn dập, Tử Dương chân nhân nhìn Liễu Tinh Hồn và Kiếm Vô Trần lạnh lùng hỏi:”

- Xem ra thần sắc hai người cũng không tệ nhỉ, chúng ta lại gặp nhau chắc đã làm hai người rất ngạc nhiên phải không?”

Cười ngượng ngùng, Liễu Tinh Hồn đáp:”

- Thật là một việc đáng mừng, chúc mừng mọi người đã bình an trở về, như vậy trong lòng ta cũng đỡ bất an.”

Lạnh lùng nhìn lão ta, Tử Dương chân nhân thản nhiên nói tiếp:”

- Ý tốt của người bọn ta không dám nhận, với loại người quên ân phụ nghĩa như hai người chúng ta không dám trông mong có được lời chúc mừng. Từ nay về sau đường ai nấy đi, đỡ phải làm phiền cao nhân Thiên Kiếm Viện các người.

Lời nói mỉa mai khiến sắc mặt của Liễu Tinh Hồn trở nên hết sức khó coi, còn Kiếm Vô Trần cũng không dám hé môi.”

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy nét mặt phẫn nộ của Tử Dương chân nhân liền hiểu trong chuyện này có điều gì bí ẩn mà mọi người không biết, chỉ có như thế mới khiến hai người không được vui. Để tránh làm lớn chuyện, Huyền Ngọc chân nhân chuyển sang chủ đề khác nên khẽ hỏi:

- Đúng rồi, tại sao không thấy Lục Vân nhĩ, hẳn không về cùng mọi người à?”

Tử Dương chân nhân hơi biến sắc, lão nhìn mấy người đi cùng đoàn trở về rồi quay đầu nói:

- Chuyến đi vào Quỷ vực lần này đã khiến mọi người đều chịu một áp lực rất lớn, đặc biệt là Lục Vân. Rất nhiều lần khi chúng ta gặp khó khăn, nguy hiểm đều do hắn liều thân cứu giúp mới khiến mọi người giảm thiểu thương vong bình an trở về nơi này. Trải qua chuyến đi này Lục Vân sau khi tận mắt chứng kiến cái chết oanh liệt của Đỗ Lực đã chịu cú sốc quá lớn cho nên đệ đã để hắn yên tĩnh một mình, đợi sau khi tâm bình khí hòa sẽ quay lại Dịch viên tiếp tục tu hành.”

Huyền Ngọc chân nhân nghe xong, nhìn Hạo Vân cư sĩ với ánh mắt đồng cảm và than khẽ một tiếng. Dời ánh mắt sang phía mọi người, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Thế là tốt rồi, mọi người đã bình an vô sự trở về, những chuyện không vui kia đừng nhắc tới nữa. Mọi người cùng về hãy nghỉ ngơi thật tốt đã, có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau, đi thôi.”

Nói xong, xoa mình dẫn mọi người bước đi.”

Trong Dịch Thiên các, mọi người tề tựu tại một phòng khách bắt đầu câu chuyện về chuyến đi vào Quỷ vực. Do lúc trước Liễu Tinh Hồn đã kể qua về hành trình của nhóm của lão ta, giờ đến lượt Tử Dương chân nhân thuật lại những chuyện nhóm người Lục Vân đã gặp. Trong khi kể lại, ngoại trừ giấu đi bí mật có liên quan đến Lục Vân, những chuyện còn lại Tử Dương chân nhân đều kể theo đúng sự thật, nghe xong những người chưa từng trải qua đều cảm thấy hết sức kinh ngạc. Quỷ vực quả thật được gọi là nơi nguy hiểm đáng sợ nhất trong tam gian thất giới, qua lời kể của Tử Dương chân nhân cũng có thể biết rõ ràng một vài chuyện.”

Sau khi nghe Tử Dương chân nhân thuật lại, ánh mắt có phần lạnh nhạt của mọi người đều đổ dồn vào Liễu Tinh Hồn. Nghe tự thuật của Tử Dương chân nhân mọi người mới minh bạch mọi chuyện, cái lý do vì hòa bình nhân gian trước đây của Liễu Tinh Hồn giờ đã không thể khiến người ta tin phục. Sự gian dối của Liễu Tinh Hồn tuy mọi người không nói ra, nhưng lại biểu hiện trên mặt.”

Huyền Ngọc chân nhân thần sắc có chút lạnh lùng nói:

- Được rồi, chuyện này hãy dừng lại ở đây. Lần này chúng ta tính ra đã tổn thất hai đệ tử, một là Lãnh Gia Hào của Thiên Kiếm viện, hai là Đỗ Lực của Nho viện. Tuy nhiệm vụ đã hoàn thành nhưng chúng ta lại trả một cái giá rất lớn, đây là điều mọi người nên lưu ý. Để thể hiện lòng tiếc thương đối với hai đệ tử ưu tú này, chúng ta sẽ cho khắc hai pho thạch tượng ở trước lối ra Quỷ vực để ghi nhớ sự tích của hai người nhằm phát dương chính khí.”

Nhìn Liễu Tinh Hồn một cách tức giận, Tử Dương chân nhân cùng nhóm người đều ôm nỗi bức dọc đầy bụng, hiển nhiên đối với điều hai người Thiên Kiếm viện làm vẫn khiến lão canh cánh trong lòng. Bây giờ nghe Huyền Ngọc chân nhân nói như thế mọi người tuy không nói điều gì chống lại, nhưng nét mặt lại rất khó coi.”

Liễu Tinh Hồn nhìn thần sắc của mọi người không vui, biết lúc này hai người bọn họ không nên ở lại lâu bèn khẽ nói:

- Cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc rồi, Phong Hồn Phù lấy lại được đồng thời cửa vào Quỷ vực cũng đã được phong bế, như vậy mục đích bọn ta đến đây cũng hoàn thành. Bây giờ ở đây tạm thời không có việc gì cần bọn ta tương trợ, vậy ta xin cáo từ. Sau này có việc gì cần giúp đỡ Huyền Ngọc chương giáo cứ thông báo cho chúng tôi biết.”

Nói dứt lời, lão ta đứng dậy thi lễ với Ngọc Huyền chân nhân rồi kéo Kiếm Vô Trần đi khỏi.”

Nhìn theo bóng dáng hai người, Ngọc Huyền chân nhân lạnh lùng nói:

- Nếu đã nói như vậy ta cũng không lưu giữ hai vị. Khi về đến nơi giúp ta có lời văn an tới quý Chương giáo, ta không thể tiến xa. Cáo từ.”

Đợi sau khi hai người đi xa, Hạo Vân cư sĩ nói:

- Thật không ngờ Liễu Tinh Hồn này lại là người như vậy, vì đạt được mục đích mà không quan tâm đến suy nghĩ của đồng đạo, hẳn có dã tâm tranh danh đoạt lợi quá lớn, quả thật đáng tiếc. Từ nay về sau khi có việc tốt nhất không nên hợp tác với hắn nữa, nếu không sợ rằng sẽ bị hắn thao túng.”

Ngọc Vô Song thần nhiên nói:

- Coi như chúng ta đã có được một bài học, sau này chắc không có ai dám liên thủ với hắn nữa. Nhắc đến chuyện lần này thì Nho viên thiệt hại nhiều nhất, Thiên Kiếm viện tuy cũng mất một người nhưng bọn họ lại lấy được Phong Hồn Phù, như vậy bọn họ có thể điều võ dương oai đắc ý trước mặt người khác. Chuyện xảy ra bên trong như thế nào chúng ta không nói, chỉ biết rằng kết quả là điều chúng ta không thể thay đổi.”

Cất tiếng than khê rồi Huyền Ngọc chân nhân cũng đồng tình:

- Ngọc chưởng giáo nói chí phải, cho dù thủ đoạn lần này của bọn chúng không quang minh chính đại nhưng ít nhất Phong Hồn Phù cũng do Kiếm Vô Trần lấy về. Đây là sự thật không ai có thể chối cãi. Thôi bỏ đi chúng ta không nên nói lại những chuyện thương tâm này nữa, bàn luận về chuyện khác đi.”

Những người khác trong lúc này không còn tâm trí nói đến những chuyện khác, tất cả đều im lặng nhìn Huyền Ngọc chân nhân.”

Tất cả mọi người đang im lặng thì bỗng nhiên có một đệ tử chạy vào báo tin có Đan Thanh kiếm hiệp của Nho viên đến thăm. Huyền Ngọc chân nhân và Hạo Vân cư sĩ nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên, họ không hiểu tại sao Đan Thanh kiếm hiệp đến vào lúc này, có việc gì chẳng. Sai đệ tử cho mời Đan Thanh kiếm hiệp vào, Huyền Ngọc chân cùng mọi người đứng chờ lão ta đến.”

Rất nhanh, Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải đi vào Dịch Thiên các, vừa nhìn thấy thần sắc của mọi người, lão chợt cảm thấy hơi căng thẳng. Thần sắc có đôi chút khó hiểu, Hứa Thương Hải hỏi:

- Mọi người làm sao thế, sắc mặt ai ai cũng nặng nề thế kia? Lối vào Quỷ vực không phải đã được phong ấn rồi sao, còn có chuyện gì khiến mọi người phải lo nghĩ nữa?”

Cười khở, Hạo Vân cư sĩ đau xót nói:

- Người không phát hiện ở đây thiếu ai sao? Hơn nữa người không ở Nho viên lại chạy đến đây, có chuyện gì sao?”

Nhìn xung quanh một lượt, Hứa Thương Hải nhíu mày tính trong đầu, quả thật thiếu một vài người. Người của Thiên Kiếm viện vắng mặt, Lục Vân và Đỗ Lực cũng không có. Ánh mắt dời sang nơi Hạo Vân cư sĩ, Hứa Thương Hải hỏi:

- Tại sao không thấy người của Thiên Kiếm viện, Lục Vân và Đỗ Lực, lẽ nào bọn họ đều đi vắng?”

Lắc đầu than thở, Hạo Vân cư sĩ khê trả lời:

- Người của Viện Thiên Kiếm vừa rời khỏi đây, Lục Vân có việc chưa trở về nhưng Đỗ Lực lại mãi mãi không thể trở về nữa.”

Nói xong, kể lại cho lão ta nghe kết quả chuyến đi vào Quỷ vực. Hứa Thương Hải nghe xong thân hình lắc lư thối lui vài bước, sắc mặt lão biến đổi và sự đau khổ hiện rõ trong ánh mắt.

Hứa Thương Hải nhìn mọi người rồi cay đắng nói:

- Thật không ngờ chuyến đi lần này lại trả một cái giá quá đắt như vậy, thật khiến người ta không thể tin và khó có thể chấp nhận được. Đỗ Lực mới đây vẫn còn là một thiếu niên hoạt bát và nhanh nhẹn, nhưng chỉ chưa đầy một tháng đã rời khỏi thế gian mãi mãi, quả thật là thế sự khôn lường cùng sự đau thương vô bờ bến.”

Tử Dương chân nhân bước tới vỗ nhẹ lên vai và nhìn lão với ánh mắt an ủi. Thấy tâm trạng lão khá hơn, Tử Dương chân nhân liền hỏi sang chuyện khác:

- Không nên nhắc đến những chuyện làm người ta thương tâm nữa, nói thử xem người đến đây có chuyện gì vậy?”

Dần dần bình tĩnh lại, Hứa Thương Hải khẽ nói:

- Thật ra lần này ta đến đây có hai việc rất quan trọng muốn thông báo với mọi người. Thứ nhất, theo tin tức nghe được từ Bồ Đề học viện, Nhân gian đã có một số ma vật giết người, hơn nữa lại không ngừng gia tăng. Còn ở lối vào Ma vực tại Tàng Thi giang gần đây ma khí đại thịnh, cao thủ Ma vực hiện thân liên tục, xem ra tình hình rất bất lợi cho chúng ta. Việc thứ hai từ theo lời đồn từ Thiên Kiếm viện truyền ra, Lục viện không bao lâu sẽ hợp thành Lục viện liên minh, để cử một minh chủ thống lĩnh toàn bộ Lục viện chống lại sự tấn công của vực chi tam giới. Nghe nói Lục viện sẽ thống nhất điều động không phân chia môn hộ, thống nhất hành sự nhịp nhàng, để dễ bề ứng phó trường hạo kiếp Nhân gian này. Còn về cách thức liên minh nghe nói đã có sự chuẩn bị, đợi sau khi chuẩn bị tốt ngay lập tức tiến hành."

Mọi người nghe xong đồng loạt biến sắc, rõ ràng đã bị những lời của Hứa Thương Hải làm kinh ngạc. Lục viện liên minh, một cái tên nghe cũng rất hay nhưng có thể thực hiện không? điều này chẳng ai biết được. Đã như vậy, vì sao Thiên Kiếm viện vẫn đồn việc này ra ngoài, lẽ nào trong việc này còn có điều gì mà năm viện kia không biết."

Huyền Ngọc chân nhân trầm tư một lúc rồi nói:

- Những lời đồn đại này đến có chút đột ngột, không hề thấy có dấu hiệu báo trước. Luận võ đại hội lần trước cách đây chưa đến một tháng, tại sao Thiên Kiếm viện lại mạo muội đưa ra ý kiến Lục viện liên minh nhỉ, thật khó lý giải?"

- Lẽ nào do lần tỷ võ trước, môn nhân của bọn chúng không giành được vị trí thứ nhất, bây giờ thay đổi phương thức muốn lấy lại quyền thống lĩnh Lục viện chi thủ lần nữa? Với tâm tính của bọn chúng khả năng này rất lớn, chúng ta phải cẩn thận đề phòng một chút."

Nhìn Tử Dương chân nhân mọi người đều suy nghĩ về lời nói của lão, đồng thời im lặng phân tích xem nó có xảy ra khả năng này hay không. Tuy mọi người cố gắng phán đoán, phân tích rất cẩn thận nhưng cuối cùng lại không tìm ra được một lời giải thích hợp lý nhất. Khi cuộc đàm luận kết thúc, Ngọc Vô Song nói:

- Việc lần này coi như đã kết thúc, ta tưởng sẽ lưu lại đây thêm vài ngày nghỉ ngơi thoải mái. Nhưng nào ngờ lại xuất hiện việc lục viện liên minh, vì thế ta chuẩn bị trở về hỏi ý kiến của những người khác nên không thể ở lại nơi đây hơn nữa. Sau này có chuyện gì hãy thông báo cho Phượng Hoàng thư viện của ta."

Thấy Ngọc Vô Song muốn rời khỏi, Hạo Vân cư sĩ cũng nói luôn:

- Thế cũng tốt, bọn ta cũng chuẩn bị về lo hậu sự cho Đỗ Lực, tiện thể làm rõ xem Thiên Kiếm viện đang có âm mưu gì. Sau này có thời gian mọi người lại gặp nhau, chúng ta xin cáo từ."

Huyền Ngọc chân nhân nhìn hai người tuy trong lòng muốn níu giữ nhưng biết rằng bây giờ không phải lúc, lão đành đứng dậy vừa tiễn hai người ra ngoài vừa nói:

- Hai người hãy nhớ nhé, mọi người đều có việc quan trọng nên ta cũng không giữ hai người ở lại. Đợi một thời gian nữa ta sẽ đích thân tới quý môn thăm hỏi hai vị chương giáo, cùng bàn bạc về chuyện phát triển và hợp tác của Lục viện sau này. Còn bây giờ mọi người hãy đi thông thả, có việc nhớ đến tìm chúng tôi."

Bên kia, Hứa Khiết và Vân Phong đang chào tạm biệt khe khẽ, có lẽ đôi uyên ương vì phải xa nhau nên có thương tâm đôi chút. Nhìn hai người, Ngạo Tuyết nói với Thương Nguyệt:

- Có lẽ không lâu nữa chúng ta sẽ được uống rượu mừng của bọn họ rồi, chuyện này rất vui đúng không muội."

- Vâng, chuyện này đúng là nên chúc mừng. Lúc đó chắc Lục Vân cũng vui mừng đến tham dự hôn lễ và chúc phúc cho họ. Nhưng khi nào huynh ấy mới tự mình quay về trở lại như trước đây?"

Một nỗi buồn man mác rất khó nhận thấy xuất hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm của Thương Nguyệt. Nhìn về phía xa xa Ngạo Tuyết khẽ nói:

- Chắc chắn sẽ gặp lại, nhất định Lục Vân sẽ quay trở lại. Khi nào huynh ấy trở về, tỷ sẽ báo cho muội đầu tiên. Tin rằng đời này có rất nhiều chuyện huynh ấy không thể quên, trong đó có tỷ và muội. Bất kể kết cục như thế nào ít nhất chúng ta có cùng chung một giấc mơ, như thế cũng đủ lắm rồi."

Nhìn Ngạo Tuyết rồi nhớ lại lời Lục Vân nói, ánh mắt Thương Nguyệt hiện lên chút hạnh phúc, hồi ức bao giờ cũng đẹp để như thế luôn khiến người ta khó quên. Khi mọi chuyện tái hiện, tất cả khoái hoạt bị thương hòa quyện hóa thành hương thơm nơi trần thế phiêu đảng trong tâm tưởng. Khẽ xoay người Thương Nguyệt với vẻ mặt tươi cười, hạnh phúc lặng lẽ theo gió bay đi. Khi Ngạo Tuyết nhìn lại chỉ thấy Vân Phong đang si ngốc trông về hình bóng đã đi xa, một lời chúc phúc xen lẫn tiếng thở dài nhẹ nhàng trôi theo gió. Ngạo Tuyết im lặng chỉ nhìn lên trời, trong tâm thì thầm: - người ở phương xa ời, thiếp nhớ chàng.

Trời tảng sáng, trên cổ đạo xa xa có một bóng người đi tới đón làn gió sớm thổi nhẹ nhẹ, bóng người thoáng chốc hiện ra trước mắt. Nhìn kỹ lại là một thiếu niên anh tuấn khoảng hai mươi tuổi, chiếc áo màu xanh lam nhạt khoác lên trên một cơ thể cao cao hơi gầy, trông thiếu niên có phần yếu đuối nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ khôi ngô tuấn tú. Gương mặt đẹp như ngọc nở nụ cười bình thản, đôi mắt sáng long lanh với ba phần mị lực khó tả. Tay thiếu niên cầm một cây gậy tròn bằng gỗ dài khoảng ba thước, đường kính khoảng hai tấc nhìn có chút kỳ dị.”

Nhìn thấy quán rượu nhỏ nằm ở ngay giao lộ, ánh mắt thiếu niên có phần vui vẻ từ từ bước tới. Tùy ý tìm một cái bàn ngồi xuống rồi chàng đưa mắt nhìn xung quanh, hiện giờ ở đây có hai người tiểu phu đang ngồi dùng bữa sáng. Kêu ông chủ tiệm ước chừng năm mươi tuổi đem lại hai cái màn thầu, thiếu niên đặt cây gậy trong tay xuống bắt đầu dùng bữa sáng một mình.”

Một người tiểu phu ngồi bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng:”

- Tam cầu tử, người có nghe gì không? tối qua ở đầu thôn lại phát hiện ba thi thể mất đầu, thật kinh khủng.”

- Chuyện này ta đã nghe rồi, thật là quá tà môn. Ta ở đây đồn củi hơn hai chục năm mà chưa từng nghe qua nhiều chuyện kỳ quái như bây giờ, chưa đến ba ngày đã phát hiện được mười hai thi thể mất đầu mà lại chưa tìm ra hung thủ. Mẹ nó quả thật là tà môn. Ta xem mấy ngày nay toàn gặp tai kiếp chẳng phải ngày cát tường gì, tạm thời chúng ta nên ở nhà một thời gian đã, đợi đợt tà khí này đi qua rồi lên núi lại.

Nghe tam cầu tử nói cũng thấy trong lòng hấn có vài phần sợ hãi.”

- Người nói vậy cũng phải, hôm qua ta vô tình nghe thấy một lão đạo trưởng nói mấy chuyện này do bọn ma đầu dị giới làm cả, không bao lâu nữa có khả năng chúng thâm sát cả Nhân gian, tốt nhất nên đi trốn thôi. Cuối cùng trước khi ta bỏ đi, lão đạo trưởng thần sắc hình như trở nên ngổ ngẩn, lẩm bẩm vài câu kỳ quái gì đó. Lão ta nói Ma Long xuất, Nại Hà hiện, Huyền Thiên giám, nhiễm trần duyên. Sau đó lão ta còn nói vài câu nữa, đáng tiếc thanh âm nhỏ quá ta không nghe được.”

- Thôi, nói thêm những điều đó mắc công lại phiền lòng. Ăn cho nhanh còn về, nghỉ ngơi một lúc rồi lên núi tiếp.”

Nói xong, ăn nốt cái màn thầu trong tay rồi vứt lại mấy đồng tiền, hấn thúc giục đồng bạn ra về.”

Lam y thiếu niên nhìn theo bóng dáng hai người tiểu phu khuất dần, bất giác chàng khẽ lặp lại câu: 'Ma Long xuất, Nại Hà hiện, Huyền Thiên giám, nhiễm trần duyên' rồi cuộc câu này ý nói gì, thật kỳ quái. Nghĩ mãi một hồi mà không có câu trả lời, chàng để lại vài đồng tiền rồi đứng dậy đi khỏi.”

Dừng lại ở ngã ba, chàng nhìn một lúc rồi rẽ sang sơn đạo bên trái. Con đường tĩnh lặng, ngẫu nhiên gặp vài thường nhân đi trên đường chàng cũng không chú ý. Sau khi đi chừng một giờ rưỡi, chàng đến bên ngoài một khu rừng lặng lẽ dừng lại. Thấy tiểu đạo càng lúc càng vắng vẻ thê lương, chàng vùng nhẹ cây gậy trong tay dường như có chút khiếp đảm không dám đi tiếp.”

Suy nghĩ một lúc thiếu niên có vẻ hạ quyết tâm tiếp tục tiến lên. Tuy nhiên đi tiếp chưa được ba dặm, xung quanh toàn cỏ dại rậm rạp hoàn toàn không tìm thấy đường. Thiếu niên bắt buộc phải dừng lại, xoay mình đi trở về. Khi thiếu niên vừa đi chưa đầy ba trượng, trong rừng cây rậm rạp sau lưng đột nhiên truyền ra tiếng kêu cứu thất thanh khiến chàng phải dừng bước.”

Thiếu niên chau mày quay lại nhìn vào khu rừng rậm rạp với ánh mắt có vẻ cổ quái, dường như đang lưỡng lự có nên đi tới không. Thanh âm nghe được ban nãy là giọng một thiếu nữ nghe rất trong trẻo ngọt ngào, bất quá bây giờ trở thành tiếng kêu kinh hãi. Khi chàng đang lưỡng lự có nên đi xem một chút không thì tiếng kêu cứu lại vang lên nữa, lần này có vẻ cấp bách hơn giống như đang gặp chuyện gì kinh khủng vạn phần.

108. Hồi 108 - Vô Tâm Xảo Ngộ

Thân cây đại thụ lắc lư một cách dữ dội dưới sức nặng của con mãng xà, làm cho thiếu nữ nọ như thân liễu trước gió không ngừng đung đưa. Chỉ thấy thiếu nữ ước chừng khoảng mười tám mười chín tuổi, quần áo sắc sảo đang thất thanh kêu cứu, cố gắng lùi khỏi con mãng xà đang ráo riết tìm cách tiến lại gần càng xa càng tốt.”

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô gái, hiện lên trước mắt thiếu niên là một tuyệt thế giai nhân khiến cho chàng không khỏi rung động. Làn da nàng trắng như bạch ngọc, ngũ quan thanh tú, đôi mắt trong xanh như mặt nước hồ thu. Đôi mắt đó lúc này đang đong đầy sự sợ hãi nhưng vẫn không mất đi vẻ quyến rũ mê người. Đôi môi hồng mơn mớn khẽ lay động phát ra chuỗi giai điệu êm dịu lay động lòng người. Sống mũi nhỏ thanh tú, lúm đồng tiền hai bên má càng tăng thêm vẻ hấp dẫn của khuôn mặt. Trên mái tóc cài nghiêng nghiêng một đóa hoa ngũ sắc ánh lên những tia quang hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời. Thân thể thon thả yếu diệu, y phục bó sát người càng làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ thu hút ánh mắt chàng trai xa lạ.

Trong lúc chàng thiếu niên đang còn say sưa chiêm ngưỡng sắc đẹp của thiếu nữ nọ thì con mãng xà đột nhiên nhắm nòng phóng tới. Thét lên kinh hoàng, nàng hốt hoảng lùi lại mà quên rằng mình đang ở trên cây, chân bước hụt vào khoảng không, thân thể liền rơi xuống đất. Con mãng xà vẫn không buông tha, phóng theo cô gái, cái đầu lắc lư như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.”

Khi nó sắp chạm vào người nàng thì chàng thiếu niên áo xanh vội phóng lên ôm ngang eo nàng đưa ra xa. Cùng lúc hữu thủ huy động thanh gỗ đánh ra với lực đạo mạnh mẽ kèm theo kinh phong rít gió, nhắm thẳng vào đầu quái xà mà quát tới. Mượn lực phản chấn chàng ôm nàng nhẹ nhàng hạ xuống cách đó ba trượng, sau đó cấp tốc chạy về phía bìa rừng. Bị một đòn chí mạng, quái xà rống lên thảm thiết, thân thể to lớn nhanh chóng đổ xuống một cách bất lực. Sau tiếng rống thê thảm đó mọi vật đều chìm vào im lặng. Điều kỳ lạ là con mãng xà khổng lồ như thế đã bị một thanh gỗ nhẹ nhàng đánh chết tươi, thật khó mà lý giải nổi.”

Thiếu niên mang cô gái rời khỏi hiện trường năm dặm thì phát hiện con mãng xà không truy theo, chàng bèn dừng lại và để nàng ta xuống. Thoáng thấy hai má cô gái ửng hồng e thẹn, chàng nhẹ nhàng hỏi:”

- Cô nương không việc gì chứ? Con quái vật kinh tởm kia có làm cô sợ không?”

Duyên dáng nhìn hẩn, ánh mắt nàng chợt có một tia kỳ lạ, vội dời mục quang sang chỗ khác nàng nói khẽ:”

- Đa tạ công tử đã ra tay cứu giúp, tiểu nữ quả thật bị con mãng xà làm cho hoảng sợ nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.”

Nhẹ nhàng mỉm cười, thiếu niên liền nói:”

- Như vậy thì tốt, ta cũng yên tâm khi chia tay. Cô nương nên nhớ kỹ bài học này, từ nay đừng bao giờ đặt chân đến những nơi rừng sâu núi thẳm như vậy nữa. Hiện giờ cô đã bình an vô sự, ta cũng nên cáo từ. Bảo trọng.”

Thiếu niên nhìn nàng một lần nữa rồi mới quay đầu bước đi.”

Thiếu nữ không khỏi sửng sò, không ngờ chàng thiếu niên kia có thể không nói lời nào đã vội từ giã. Nhìn theo bóng nhân ảnh đang khuất dần của thiếu niên nhân thần nàng thoáng một nét cười kỳ lạ rồi lập tức biến mất. Vội vàng đuổi theo sau, rồi giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ cất lên:”

- Xin hãy đợi đã, sao công tử chẳng cho biết huynh là ai để ta còn có thể báo đáp? Với lại sau khi cứu người, huynh lại nỡ bỏ rơi một cô gái yếu đuối như ta tại nơi hoang sơn dã lĩnh này mà đi hay sao? Chẳng lẽ đó là hành động của một anh hùng hảo hán, một vị võ lâm đại hiệp?”

Nhìn lại cô gái, thiếu niên cười lãnh đạm nói:”

- Ta là ai thật sự quan trọng vậy sao, ta chẳng qua chỉ là một gã lang thang ngao du thiên hạ tình cờ gặp gỡ trong đời cô, cô bắt tất phải bận tâm như vậy. Ta chẳng phải là anh hùng hảo hán, cũng chẳng phải là đại hiệp võ lâm gì. Sở dĩ ta bày tỏ hết mọi việc với cô là tại ta sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Cho dù cô

muốn báo đáp cũng không được mà ta cũng không cần điều đó, thiết nghĩ cô cũng nên minh bạch và quên chuyện này đi thì hơn.”

Thoáng ngẩn người, thiếu nữ ngạc nhiên thốt:”

- Sao lạ vậy, hành động của huynh thật trước sau bất nhất. Ta chỉ muốn hỏi một câu thôi, lúc này thì huynh nhân từ không nỡ nhẫn tâm nhìn ta chết nên cứu ta, vậy sao bây giờ lại bỏ ta bơ vơ một mình ở chốn này. Nếu ta lại gặp phải tình trạng như vừa rồi liệu có thoát khỏi bị quái vật ăn thịt hay không? Như vậy há lòng nhân từ của huynh chẳng uổng phí cả hay sao?

Ngừng một chút, nàng tiếp tục:”

- Nếu như lúc này đã không đành lòng để ta chết thì huynh không nên bỏ ta lại một mình như vậy. Xung quanh đây một bóng người cũng không có, thử hỏi ta làm sao bình yên mà thoát khỏi chốn này được?”

Nhìn cô gái, ánh mắt thiếu niên nọ có phần nghi hoặc lộ rõ vẻ thần bí mà người khác khó mà hiểu được. Im lặng khá lâu, cuối cùng thiếu niên cũng lên tiếng:”

- Rốt cuộc là cô chỉ muốn ta đưa cô đến một địa điểm an toàn thôi phải không? Nếu vậy cô hãy đi theo ta, khi đến nơi có người chúng ta sẽ lập tức chia tay.”

Nói xong, chàng lập tức xoay người bước đi không nói lời nào.”

Nhìn theo bóng chàng thiếu niên, thiếu nữ nở một nụ cười duyên dáng nói:”

- Huynh thật là thông minh, đã đoán được chính xác tâm tư của ta. Ta quả thật đang rất sợ, trước tiên cứ theo huynh rời khỏi chốn này đã rồi sau sẽ tính tiếp.”

Vừa nói nàng vừa vội vã bước theo sau, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gã. Chỉ nghe giọng cười duyên dáng chứa đựng vài phần đắc ý của nàng thoảng trong làn gió nhẹ, tan biến dần về cuối con đường mòn hoang vắng.”

Ra tới đường cái, thiếu niên quay qua thiếu nữ đi bên cạnh nói:”

- Chúng ta đã ra tới quan đạo, từ đây chắc cô nương đã biết đường đi, chúng ta cũng nên chia tay ở đây thôi. Chúc cô nương thượng lộ bình an!”

Lãnh đạm quay người đi, chàng cứ thế xuôi theo quan lộ mà tiến thẳng.”

Nhìn ánh mắt khê đảo, dường như thiếu nữ đang suy nghĩ về điều gì đó, khóe miệng nàng chợt hiện một nụ cười thần bí rồi vội vàng đuổi theo chàng thiếu niên kia. Đuổi tới nơi, nàng nghiêng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của chàng, cái mũi xinh xắn nhướn lên, nói:”

- Huynh thật là một người cổ quái hết sức, đưa ta tới đây rồi huynh bỏ đi chẳng thèm ngó ngang gì nữa, thật là vô trách nhiệm. Mà huynh một chút lễ mạo cũng chẳng có, nhìn thấy một cô nương xinh đẹp như ta thì ít nhất huynh cũng phải tỏ vẻ ngưỡng mộ chứ, vậy mới phải phép chứ! Trông huynh cũng đâu phải là loại người vô văn hóa, không biết lý lẽ nhỉ!”

Thiếu niên chỉ thoáng nhìn nàng rồi tiếp tục bước đi mà chẳng buồn trả lời. Trên gương mặt anh tuấn của chàng, thiếu nữ có thể thấy được một thoáng trầm ngâm tựa như chàng đang mang tâm sự nặng nề không thể cởi bỏ được. Nhìn chàng thiếu niên với một vẻ kỳ lạ, thiếu nữ chạy lại chộp lấy thanh gỗ trong tay chàng và nói:”

- Huynh tưởng không nói gì là xong sao, ta sẽ lấy thanh gỗ này để phạt huynh tội dám không trả lời. Hừ! Cái thanh gỗ này dùng để đuổi lũ chó hoang chắc là rất tốt.”

Dừng lại nhìn cô nàng, gương mặt chàng thiếu niên đã mang một vẻ khó mà kiên nhẫn hơn được nữa, nhẹ giọng nói:”

- Vị cô nương này, không phải cô đã quên rằng ta đã cứu cô đấy chứ? Cô chẳng những không cảm kích lại còn gây rối cho ta nữa, sao cô có thể ngang ngược như vậy?”

- Chuyện này sao có thể tính toán vào đó đ niên

iao

Đôi mắt chuyển động, Bách Linh cười đáp:

- Chuyện này cũng khó nói trước lắm, hiện giờ ta đang rất hứng thú với huynh và sẽ không rời khỏi huynh đâu. Có thể một ngày nào đó ta sẽ hiểu huynh rõ hơn, hi hi... đến lúc đó thì huynh sẽ được hưởng phúc rồi."

- Hưởng phúc? Viên Mộc trợn mắt nghi hoặc nhìn Bách Linh. Văn Bất Danh ngồi bên cạnh thấy vậy bật cười khúc khích, hẳn cảm thấy đôi thiếu niên nam nữ này thú vị vô cùng.

Ăn xong, hai người cùng đi theo Văn Bất Danh đến Ánh Nguyệt tỉnh. Trên đường đi, vì lộ trình còn khá xa nên Bất Danh nói tốt nhất là ngự phong phi hành để rút ngắn thời gian. Nói xong hắn lập tức phóng người bay lên, lượn trên không rồi ném về phía Viên Mộc và Bách Linh một cái nhìn hàm tiếu."

Quay sang Bách Linh, Viên Mộc hỏi:

- Chúng ta sẽ ngự phong phi hành. Cô có thể theo được không?"

Trùng mắt nhìn thiếu niên, nàng trả lời:

- Huynh đúng là đầu gỗ mà, nếu ta có thể bay như thần tiên thì lúc đầu không suýt nữa bị măng xà ăn thịt rồi."

Chợt nàng như nghĩ chuyện gì đó, tức thì nhân thần thay đổi hồi hã bước lên kéo tay cái gã 'thanh gỗ', duyên dáng cười và nói giọng rất nịnh nọt:

- Viên Mộc khả ái, Viên Mộc anh tuấn, Viên Mộc thiện lương à, huynh hãy mang muối theo với. Muối muốn được bay trên trời ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh, nhất định là đẹp lắm. Nếu được vậy thì tốt quá."

Nàng vừa nói vừa tinh nghịch lắc lắc tay thiếu niên, đôi mắt nhìn chàng với vẻ rất đáng thương.

109. Hồi 109 - Ma Vực Lãnh Túc

Thấy Viên Mộc vừa đáp ứng đề nghị của mình, Bách Linh lập tức nở nụ cười yêu kiều, bỗng nhiên gương mặt mỹ lệ áp sát mặt Viên Mộc, trong sát na khiến chàng ta giật nảy mình, nàng cất giọng ngọt ngào thì thầm:

- Đa tạ huynh, huynh rất tốt mà."

Dứt lời ánh mắt có phần đặc ý nhìn chàng, tựa hồ như muốn nói Ê^othế nào, huynh cho là ta sẽ ăn thịt huynh sao, xem huynh còn dám không chú ý đến ta. Bỗng cô nương dung mạo tựa thiên tiên, không tin huynh không động tâm."

Viên Mộc cười khỏ, thật sự có chút sợ nàng ta. Bách Linh này thỉnh thoảng lại tỏ vẻ như một nữ hài tinh nghịch và nũng nịu, tựa hồ như vô tình, hoàn toàn không biết đó là sức hấp dẫn cực kỳ quyến rũ đối với nam nhân. Viên Mộc thay đổi suy nghĩ nhìn Văn Bất Danh hỏi:

- Huynh vẫn khẳng định ta thông hiểu tu chân pháp thuật, không sợ phỏng đoán sai sao?"

- Điều này đích xác ta không dám khẳng định hoàn toàn, bởi vì trong tất cả những người ta gặp chỉ có số ít một hay hai người ta nhìn nhầm. Nhưng người nhất định thuộc loại người đó. Sở dĩ có can đảm phỏng đoán là vì ta phát giác trên mình ngươi có một cỗ khí tức rất quen thuộc với ta, chỉ là che giấu quá kỹ không dễ dàng nhận ra."

Trong lòng kinh ngạc, Viên Mộc hơi nhìn lên trời khẽ cất tiếng:

- Huynh muốn nói trong số pháp quyết trên mình ta có một loại tương tự với huynh, phải không? Tên của huynh trước giờ ta chưa từng nghe, nhưng một thân tu vi của huynh lại cao thâm thực sự khiến ta hết sức ngạc nhiên. Bất ngờ hơn huynh lại tu luyện đến cảnh giới đại thành của Hạo Nhiên Thiên Cương chân quyết Nho gia. Huynh không phải người của Nho viện, vậy huynh từ đâu đến?"

Văn Bất Danh sắc mặt biến đổi, thần tình kinh hãi nhìn Viên Mộc nói:

- Cái tên Viên Mộc rõ ràng không phải là danh tính đích thực của người, một thân tu vi của người tuy ta vô pháp nhìn thấu toàn bộ, nhưng ta tin chắc người tuyệt không phải hạng vô danh trong tu chân giới. Rốt cuộc người xuất thân từ nơi nào? Ngũ phái, Lục viện, hay môn phái tu chân nào khác?

Viên Mộc cười nhạt nhìn về phía trước khẽ đáp:

- Chuyện cũ đã bay theo gió, tất cả những điều đó đã trôi vào quên lãng. Ta bây giờ bắt quá chỉ là một thiếu niên đứng giữa trời đất hành sự tùy tâm, ngược lại lai lịch của huynh e rằng không đơn giản. Ta hơi thắc mắc không biết trong thiên hạ này ngoài Nho viện còn nơi nào có tu chân đệ tử Nho gia không?"

Kinh ngạc nhìn Viên Mộc, Văn Bất Danh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người đã không muốn nói ra lai lịch ta cũng không miễn cưỡng, tin rằng tương lai có một ngày sẽ biết tất cả. Còn người nói về số môn phái tu chân của Nho gia, điều này trong thiên hạ thật sự không nhiều. Trong giới tu chân, hệ phái Đạo gia nhiều nhất, kế đến là Phật gia. Những hệ phái khác, tuy môn phái rất đông nhưng ít nhiều cũng có chút quan hệ với hai hệ phái này. Còn Nho gia đối với Phật Đạo lương giáo không có quan hệ, trong cả thiên hạ chỉ có vồn vẹn ba nơi mà thôi. Trong đó Nho viện danh tiếng cao nhất, môn đồ đông nhất. Thần bí nhất là Hạo Thiên phủ, ta chính xuất thân từ Hạo Thiên phủ. Chỉ đáng tiếc Hạo Thiên phủ nhân tài điêu linh, đến đời ta còn không quá mười người."

Viên Mộc nghe xong khẽ nói:

- Nguyên lai là như thế, thảo nào tu vi huynh cao đến vậy."

Bách Linh đang dựa vào mình Viên Mộc, nghe hai người chỉ nói về những vấn đề không có gì thú vị bất giác kêu lên:

- Mộc đầu, nói đến chuyện khác đi, hay là nói về Ánh Nguyệt tinh nhé. Huynh đoán xem trong đó huynh nhìn thấy ai, có khi nào là ta không?"

Vừa nghe xong Viên Mộc liền ngẩn người, không ngờ Bách Linh đột nhiên nói ra những lời này nhất thời không biết trả lời nàng ta như thế nào. Mới quen biết hai người trong ngày hôm nay, giờ nàng ta lại hỏi như thế khiến Viên Mộc không biết xử trí ra sao. Liếc nhìn Văn Bất Danh, thấy hắn ta lên nở một nụ cười, Viên Mộc bất giác có chút bí ai. Sao hôm nay hai người gặp được đều cổ quái như thế này? Bách Linh thì không nói rồi, còn cao thủ đến từ Hạo Thiên phủ Nho gia lại không có điểm gì gọi là tri thư đạt lý của nhà nho, phong cách thì chênh lệch lại còn khiếm nhã."

Trông thấy dáng vẻ dở khóc dở cười vụn vặt bất lực của Viên Mộc, Văn Bất Danh cười nói:

- Ánh Nguyệt tinh ở trong cánh rừng phía trước mặt, chúng ta nhanh chân đến đó thôi."

Hắn nói xong tăng tốc vọt thẳng. Viên Mộc nhìn lướt qua cánh rừng rồi dẫn Bách Linh đuổi theo."

Trong cánh rừng khá lớn, ánh nắng xuyên qua những cành lá thưa thớt chiếu sáng cả một vùng. Chính giữa cánh rừng có một cái giếng hình bát giác thập phần cổ quái. Không người nào biết nó đã ở đây bao lâu, ai là người tạo nên. Nói chung khi đến đây đã thấy nó hiện diện."

Bên cạnh Bát giác tinh là một thạch bia cổ xưa trên mặt khắc ba cổ tự Ánh Nguyệt tinh, nói rõ ràng với người đời nơi đây chính là Ánh Nguyệt tinh trong truyền thuyết. Từ phía bóng người lay động, không rõ bao nhiêu thiếu niên nam nữ, kẻ đứng người ngồi vây quanh bờ giếng yên lặng như đang chờ đợi điều gì đó."

Khi Viên Mộc dẫn Bách Linh đi theo Văn Bất Danh tiến vào, mới thấy đúng là có vài trăm nam nữ, tất cả đều si si dại dại nhìn vào miệng giếng. Tĩnh lặng đứng ở phía xa xa, mục quang Viên Mộc dừng lại trên người một thiếu niên đang đứng dưới cây đại thụ ở phía tây."

Văn Bất Danh nhìn theo mục quang của Viên Mộc, nhẹ nhàng khai khẩu:

- Người đó là Vân Hoa của Đạo viên, sao người biết hắn, chẳng lẽ người xuất thân từ tu chân Lục viện?"

Viên Mộc lặng lẽ đáp:

- Huynh đối với động thái của thiên hạ biết rõ quá nhỉ, cả danh tính của Vân Hoa cũng biết, xem ra địa vị của huynh trong tu chân giới cũng không thấp kém. Còn về lai lịch của ta, huynh muốn đoán thế nào cũng được. Giống như huynh vừa nói khi nãy, có một ngày huynh sẽ biết, không phải sao?”

Văn Bất Danh khẽ cau mày đoán không ra rốt cuộc Viên Mộc đang che giấu điều gì, vì sao không muốn đề cập đến những việc trong dĩ vãng.”

Kéo tay Viên Mộc, Bách Linh hạ giọng nói:”

- Mộc đầu, chúng ta đến gần một chút xem thử xem được không? Ở xa như thế này không trông thấy được gì, một điểm cũng nhìn không rõ.”

Viên Mộc khẽ lắc đầu hờ hững:”

- Đừng nóng ruột, cô không thấy mọi người đều đợi trời tối sao. Mặt trời còn ở trên cao chiếu xuống, dù cô đến gần cũng có xem được gì đâu? Nếu có thể xem được, nhiều người như vậy còn ai ngồi đó nữa không. Đợi một lúc nữa, đến ban đêm mới biết truyền thuyết này có thực hay là không.”

Bách Linh nhìn thần sắc Viên Mộc bình tĩnh, bất giác bị gương mặt anh tuấn của chàng cuốn hút, khe khẽ gật đầu không nói thêm lời nào.”

Màn đêm mà vô số người chờ đợi dần buông xuống, khi trăng tròn lên cao hầu như toàn bộ ánh mắt những người có mặt trong khu rừng đều nhìn chăm chăm vào Ánh Nguyệt tinh. Nhưng lúc này có duy nhất một người không nhìn vào Ánh Nguyệt tinh, đó là Viên Mộc. Chàng đang nhìn Vân Hoa của Đạo viên, thần sắc có phần hoài niệm như đang chìm trong hồi ức.”

Đột nhiên ánh mắt Viên Mộc biến đổi, xoay đầu nhìn ra phía ngoài cánh rừng gương mặt hiện lên một tia kinh dị. Quay lại thấy mọi người không chút phản ứng, Viên Mộc không kìm được than khẽ một tiếng thu hút sự chú ý của Văn Bất Danh.”

đau đớn, tiếng gầm thê thảm khiến gương mặt Lãnh Túc trở nên méo mó biến dạng, hân hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.”

Ôm chặt nữ tử vào lòng, Lãnh Túc hét lên điên dại:”

- Tâm Nhi, nàng sao rồi, nàng không sao đâu, nhất định nàng không sao. Yên tâm, có ta ở bên cạnh nhất định nàng sẽ qua khỏi.”

Trong thanh âm cấp bách đó thể hiện rõ lời yêu thương đích thực, phần tình cảm sâu nặng được bộc lộ một cách cuồng dại nhưng lại đầy vẻ ấm áp nồng nàn.”

Nữ tử ôn nhu nhìn hân cười khe khẽ rồi hạ giọng nói:”

- Chàng đừng nên lo lắng như vậy, thiếp được chết trong vòng tay của chàng kiếp này cũng toại nguyện lắm rồi. Bất kể có chuyện gì xảy ra, cho dù bây giờ không chết thì cuối cùng chúng ta cũng không chạy khỏi ma chướng của bọn chúng. Thay vì chịu khổ trong tay chúng, như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Chàng đừng khóc nữa, kiếp này chúng ta không thể bên nhau nhưng tin chắc chúng ta nhất định sẽ gặp nhau ở nơi khác, chàng phải cao hứng lên chứ, biết không? Trước giờ chàng chưa bao giờ rơi lệ mà, chẳng lẽ chàng quên rồi sao?”

Không để ý những giọt nước mắt lăn dài trên mặt, Lãnh Túc nhẹ nhàng đặt người thiếu nữ nằm trên mặt đất ôn hòa nói:”

- Nàng hãy nghỉ ngơi ở đây một lúc, đợi sau khi ta báo thù cho nàng xong, chúng ta cùng nhau đi tìm thiên đường khác.”

Lãnh Túc đứng dậy, chớp mắt mục quang trở nên lạnh lùng tàn khốc.”

Nhìn Lãnh Túc từ phía xa, Viên Mộc không nói gì chỉ than thầm tiếc cho tấm chân tình của hân. Không bàn đến thân phận của Lãnh Túc, chỉ dựa vào mấy câu đối thoại ngắn ngủi giữa hân và nữ tử cũng có thể cảm thụ được tấm chân tình của hân, điều đó khiến người ta cảm động biết bao. Song tình yêu chân thành này lại bị rất nhiều tầng cản trở của thế tục nên dẫn đến kết cục trở thành một bi kịch như thế này. Bách Linh đứng bên cạnh quan sát Lãnh Túc, trong ánh mắt vô ý để lộ chút xúc động.”

Lãnh Túc lạnh lùng và oán giận nhìn Vân Hoa, trong cơn tức giận điên cuồng hân lao tới tấn công mà không thêm để ý đến thân thể đang trọng thương, cũng không quan tâm bản thân có phải là đối thủ của Vân Hoa hay không. Ánh mắt Vân Hoa hơi thay đổi, tựa hồ hoảng sợ vì vẻ điên cuồng ấy bèn di chuyển thân ảnh né tránh đòn tấn công trực diện của Lãnh Túc. Trường kiếm múa lên, một loạt kiếm ảnh cấp tốc vung ra tạo thành bức màn kiếm bao trùm lên Lãnh Túc.

Không hề né tránh loạt kiếm ảnh đó, Lãnh Túc chỉ muốn dùng sức lao vào liều mạng với Vân Hoa. Kiếm ảnh nhao lên, vô số máu đen, mảnh y phục bắn ra tung tóe, máu thịt dưới sức ép mạnh mẽ của kiếm khí hóa thành tro bụi tung bay trong không trung. Nghiến chặt hàm răng, Lãnh Túc không kêu một tiếng, thân thể liên tiếp trúng chín nhất kiếm nhưng cuối cùng cũng áp sát được trong tiếng rít sợ hãi của Vân Hoa. Một tiếng gầm cuồng dại vang lên, bao nhiêu cừ hận phần nộ dồn cả vào đòn tấn công cực kỳ kiên quyết này. Tay phải Lãnh Túc nắm lại thành quyền, quyền ảnh đen kịt bộc phát hắc sắc quang hoa hung hân kích trúng vào ngực Vân Hoa.”

Bốn phía vang lên tiếng thét kinh hoàng, chỉ thấy ba đạo nhân ảnh lẳng không vọt tới nhanh chóng tiếp cận Lãnh Túc, sau khi hân xuất một quyền thì ba thanh kiếm tàn nhẫn đánh tới rách nát cơ thể. Hư lạnh một tiếng, thân thể hư nhược vô lực của Lãnh Túc bắn tung ra sau, máu tươi rơi vãi đầy trời. Sau khi đụng gãy hai cây đại thụ, Lãnh Túc bị cây thứ ba chặn lại.”

’Đùng’ một tiếng rơi xuống đất, một lúc sau không còn nghe thấy một chút động tĩnh nào nữa.”

Cách đó ba trượng, nữ tử với sắc mặt đau khổ và ánh mắt lo lắng nhìn về phía Lãnh Túc. Vì vết thương quá nặng, lúc này nàng muốn di chuyển thân thể quả thật vô cùng khó khăn nên chỉ có thể kêu lên yếu ớt:”

- Lãnh Túc, chàng phải kiên cường lên, không được bỏ cuộc, thiếp đến bên chàng đây! Chàng phải đợi thiếp, phải đợi thiếp chàng biết không?”

Nói xong bò bằng hai tay một cách khó nhọc trên mặt đất, nàng cực khổ di chuyển thân thể tiến về phía Lãnh Túc.”

Bốn bề im lặng, mọi người đều nhìn chăm chú nữ tử. Hiện trường bây giờ trừ ba người Viên Mộc thì có tổng cộng mười người tu đạo, một lão đạo đã bị Lãnh Túc giết giờ còn lại chín người, tính luôn Vân Hoa có sáu người bị thương nặng và ba người bị thương nhẹ. Trong đó thương thể Vân Hoa nặng nhất, bị một quyền chứa đầy sự phẫn nộ của Lãnh Túc đánh trọng thương kinh mạch toàn thân, khiến nguyên thần hắt tổn hại không thể khôi phục lại dễ dàng.”

Bách Linh nhìn nữ tử có chút thương cảm nói:”

- Mộc đầu à, huynh xem hai người kia không phải có phần đáng thương sao? Đến lúc chết vẫn muốn ở cùng một nơi, tình cảm giữa họ sợ rằng còn hơn vô số người ở Nhân gian. Tại sao những người này lại muốn giết họ, chỉ vì họ là ma vật, ma đầu ư? Chẳng lẽ trong ma vật không có người tốt, không có tình yêu thật lòng sao?”

Viên Mộc chỉ im lặng nhìn hai người họ mà không trả lời câu hỏi của nàng, trong ánh mắt một vẻ kỳ dị chợt thoáng qua.”

- Có lẽ lời nói của ngươi lúc trước là đúng, nếu ta thật sự xuất thủ hạ sát Lãnh Túc thì kiếp này có thể ta vĩnh viễn không bao giờ quên được hắn. Đúng như Bách Linh nói, hai người họ ngoại trừ việc là người của Ma vực, tình yêu chân thành giữa họ đích thực vượt trội nhiều người ở Nhân gian.”

Văn Bất Danh đã cảm động sâu sắc vì hai người si tình này bất giác than khẽ.”

- Chúng đang giả vờ đóng kịch, lũ ma đầu muốn dùng cách này để đánh lừa con mắt chúng ta thừa cơ hội để chạy thoát thân, chúng ta sao có thể để chúng thực hiện được ý đồ đó được. Ta đến giết bọn chúng đây.

Một đạo môn đệ tử vừa nói vừa xoay mình vung kiếm chém vào nữ tử nằm trên mặt đất, muốn trước tiên giết chết nữ nhân sau đó thu thập Lãnh Túc.”

Bách Linh và Văn Bất Danh đều hét khẽ một tiếng hiển nhiên có chút tức giận đối với hành động của người này. Nàng vội vàng kéo tay Viên Mộc và lo lắng cất tiếng:”

- Mộc đầu, huynh mau đến ngăn cản hắn lại, hai người họ tình sâu nghĩa nặng không giống như những người khác. Chẳng lẽ cái gọi là nhân sĩ chính đạo nhất định phải trảm tận sát tuyệt sao?”

Nhìn điệu bộ lo lắng của Bách Linh, Viên Mộc khẽ lắc đầu nói:”

- Ta không cần ra mặt, nhưng muội yên tâm, sẽ có người ra tay ngăn cản. Chỉ một lúc sau e rằng khắp nơi tanh mùi máu. Nhìn xem, muội sẽ biết ngay lập tức.”

Bách Linh không hiểu, ở bên cạnh Văn Bất Danh lại nhận ra điều gì đó, mục quang hắn nhìn lên một hắc ảnh mờ nhạt giữa không trung.”

Khi trường kiếm của đạo môn đệ tử chỉ còn cách nữ tử ba tấc, Lãnh Túc dưới đất hét lên, thanh âm phẫn nộ ngoại trừ khiến người ta giật mình còn mang lại cảm giác xúc động biết bao. Nhìn thanh trường kiếm bổ xuống cực nhanh, Lãnh Túc chỉ biết ngửa mặt lên trời gào thét. Thanh âm vô cùng tuyệt vọng, xé lòng quanh quẩn trên vùng trời khiến khu rừng buổi tối đã mờ lại mang thêm vài phần thê lương.”

Ngay lúc đó hắc ảnh vút qua, trong tiếng cười lạnh lùng một hắc sắc nhân ảnh xuất hiện kế bên nữ tử xuất một chưởng đập nát đầu đạo môn đệ tử. Một cước đá bay thi thể, hắc sắc nhân ảnh xốc nữ tử lên khỏi mặt đất rồi hạ xuống bên cạnh Lãnh Túc.”

Sau khi hắc ảnh dừng lại, mọi người mới biết đó là một hắc y trung niên hơn ba mươi tuổi. Toàn thân hắn hắc sắc quang hoa lúc ẩn lúc hiện, hắn có gương mặt lạnh lùng cùng đôi mắt đỏ ké lập lòe, ánh mắt đầy rẫy tà ác và quỷ dị.”

Lạnh lẽo nhìn Lãnh Túc, người kia khẽ cười:”

- Không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh đến như vậy. Đáng tiếc người bây giờ không thể chạy thoát thêm lần nữa, hắc hắc... Ta mang ý trung nhân của ngươi tới nhìn mặt ngươi lần cuối, đáng lẽ ngươi nên cảm ơn ta mới phải chứ Lãnh Túc?”

Dứt lời hần liền ném nữ tử xuống bên cạnh Lãnh Túc.”

Khó nhọc nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nữ tử, Lãnh Túc không hề để ý tới hắc y nhân, chỉ cất giọng êm ái:”

- Nàng đừng khóc nữa, chúng ta rời bỏ nơi này tìm đến một thiên đường khác, ở đó sẽ không có ai làm phiền và chúng ta sẽ trải qua cuộc sống yên bình và hạnh phúc. Ở đó có bầu trời rất xanh, có nước sông trong vắt, có vô vàn những sinh vật nhỏ thoải mái chơi đùa bên cạnh, mọi thứ đều rất đẹp, rất yên bình và giống như tiên cảnh của Nhân gian.”

Bàn tay run run từ từ đưa tới gương mặt nhỏ nhắn đau thương của nữ tử, như muốn truyền sang cho nàng hơi ấm để cho nàng ngừng khóc.”

Nữ tử khẽ cười, trên gương mặt có chút đau khổ lẫn ngả lòng. Ánh mắt dừng lại trên gương mặt trắng bệch vì mất máu của Lãnh Túc, nàng cất giọng yếu ớt:”

- Cho dù sống hay là chết, chỉ cần được ở bên chàng là thiếp đã mãn nguyện lắm rồi. Bây giờ chúng ta phải đi thôi, trước khi đi thiếp muốn biết tại sao chàng lại đến nơi đây? Nhìn sang Ánh Nguyệt tỉnh, trên mặt Lãnh Túc hiện lên một chút trông mong và cũng có phần hy vọng trả lời:”

- Theo truyền thuyết khi Tinh thiên viên nguyệt xuất hiện trong Ánh Nguyệt tỉnh, vào đêm trăng tròn nhìn xuống giếng sẽ thấy được người mình yêu thương nhất cuộc đời. Người thấy được cảnh này cả đời sẽ ở bên người mình yêu mãi mãi, bạch đầu giai lão không bao giờ chia lìa. Ta đến nơi đây kỳ thật chỉ hy vọng có thể nhìn thấy hình ảnh nàng trong giếng, theo truyền thuyết nàng sẽ không chết và ở cùng ta mãi mãi. Lãnh Túc lặng lẽ thốt lên những lời nói từ sâu tận đáy lòng.

Nhìn về Ánh Nguyệt tỉnh, nữ tử khẽ nói:”

- Chàng thật ngốc, vì một truyền thuyết không ai chứng thực mà đến nơi này, lại bất chấp tất cả để cuối cùng lại uống phí tính mạng. Chàng khờ quá đi, hy vọng chỉ có một phần vạn lại hăng hái không quan tâm thân thể, chỉ vì một sinh cơ mong manh mà không tiếc rẻ tính mạng. Thật đáng tiếc, ông trời cuối cùng vẫn định đoạt số phận của chúng ta.”

Quang hoa trong mắt Lãnh Túc mờ dần, hần khẽ nói:”

- Trăng đã tròn rồi, chẳng phải chúng ta đã ở bên nhau đó sao? Kiếp này cho dù phải chết ta vẫn muốn nhìn vào Ánh Nguyệt tỉnh, muốn biết rốt cuộc ta có nhìn thấy hình bóng nàng trong đó không? Nhân lúc còn một chút sức lực chúng ta cùng gắng sức bò đến xem, được không? Xem như đó là tâm nguyện trước khi chết nhé!”

Với cái gật đầu chứa nặng tình cảm, nữ tử tựa quây cùng Lãnh Túc bò một cách khó nhọc đến Ánh Nguyệt tỉnh, không để ý tới ánh mắt của những người khác.”

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, hắc y trung niên hừ một tiếng lạnh lùng định ngăn cản hai người bò dưới mặt đất thì đột nhiên xoay mình, ánh mắt âm trầm nhìn vào khu rừng. Từ sâu trong rừng quang hoa lóe sáng, ba đạo thân ảnh với quang mang màu sắc khác nhau chớp mắt xuất hiện.”

Nhìn ba người vừa đột ngột xuất hiện, Viên Mộc hơi dựa vào thân cây lệch hướng bọn họ. Ở bên cạnh, Văn Bất Danh lại có phần ngạc nhiên nói:”

- Là bọn chúng, không ngờ nơi đây thật sự có sức hấp dẫn đến vậy, cả hòa thượng cũng đến. Đầu tiên có Vân Hoa, bây giờ đến lượt Giới Thiện của Bồ Đề học viện, Triển Ngọc của Thiên Kiếm viện và Bạch Trường Tùng cao thủ Bạch Vân Phái có tiếng tăm trong giới tu chân, xem ra đều vì Ánh Nguyệt tỉnh trong truyền thuyết mà đến. Không rõ rốt cuộc chúng đến vì đề phòng yêu ma tác quái hay vì muốn xem Ánh Nguyệt tỉnh?”

Bách Linh nhìn Văn Bất Danh, thanh âm yêu kiều cất lên:”

- Sao người quan tâm nhiều chuyện vậy, từ từ rồi cũng biết không phải sao? Nếu họ giao chiến với hắc y ma đầu nhất định sẽ rất đẹp mắt rất tuyệt vời, đúng không Mộc đầu?”

Dứt lời quay sang nhìn Viên Mộc, nàng phát hiện hắn đang im lặng bình thản ngắm trăng tròn. Ngọc thủ liền đưa lên phát qua phát lại trước mặt nhưng Viên Mộc không có chút phản ứng, tựa hồ đang chìm sâu vào hồi ức.”

Văn Bất Danh nghe xong lời của Bách Linh cứ nghĩ Viên Mộc sẽ trả lời, ngờ đâu chàng ta lại không nói gì mà chỉ nhìn chăm chú tình cảnh hiện trường. Lúc này Giới Thiện mình khoác áo cà sa, Triển Ngọc điều bộ khائن trường và hoàng y trung niên tầm ba mươi bảy ba mươi tám tuổi tay cầm một thanh trường kiếm đang tập trung toàn bộ tinh thần quan sát hắc y trung niên, sắc mặt họ có vẻ cảnh giác cao độ. Hắc y trung niên thờ ơ nhìn ba người, trên khuôn mặt lộ vẻ khinh thường.”

Gió đêm thổi qua, cả một vùng rừng yên bình và tĩnh lặng chỉ vang lên tiếng bò trườn của Lãnh Túc và Tâm Nhi. Lạnh lùng quan sát hắc y trung niên, Triển Ngọc và Giới Thiện nhìn nhau, mỗi người bước tới trước một bước cùng Bạch Trường Tùng tạo thành thế tam giác bao vây, khí tức tỏa ra khóa chặt hắc y trung niên. Trong sự tĩnh lặng một trường đại chiến đang ngầm dâng trào, không khí trở nên hết sức khẩn trương.”

Hô lên một tiếng, trường kiếm phát xuất, tay phải Triển Ngọc vung lên, kiếm mang dày đặc chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp tạo thành tử sắc kiếm vông với tiếng rít chói tai kỳ dị chụp lên hắc y ma đầu. Bên cạnh, Giới Thiện thần sắc trang nghiêm, toàn thân tỏa ra kim quang nhàn nhạt. Chuỗi phật châu trong tay kim quang lóe sáng mang theo khí tức Phật môn từ hòa, huyền hóa thành kim sắc quang hoàn to chừng một trượng xuất hiện trên đỉnh đầu hắc y ma đầu, đột nhiên hạ xuống dừng lại ở giữa thắt lưng rồi co lại rất nhanh.

Hai người vừa phát động tấn công, trường kiếm của Bạch Trường Tùng từ Bạch Văn Phái cũng rung lên xuất ra một loạt bảy đóa kiếm hoa giao thoa chồng lên nhau, tạo thành một đạo bạch sắc quang mang rực rỡ có hình liên hoa đánh vào hắc y ma đầu. Kiếm quyết thần kỳ này chính là Bạch Văn Thất kiếm quyết lừng danh của Bạch Văn Phái.”

Cười lạnh một tiếng toàn thân hắc y trung niên hắc sắc quang hoa lóe lên, với Ma tông pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân, tinh thần lực công kích thần kỳ quỷ dị phát ra. Thân ảnh chuyển động, hắc y nhân tránh ra xa một trượng né đòn tấn công của ba người âm hiểm nhìn họ. Đôi mắt đỏ ké lập lòe quang mang tà dị, ma khí đen kịt quanh thân co lại và giãn ra theo sự dẫn động của pháp quyết.”

Tử sắc kiếm vông, kim sắc quang hoàn, bạch sắc kiếm hoa, ba đòn công kích dữ dội tạo thành công thế đáng sợ đánh thẳng vào hắc y nhân. Tuy nhiên công thế này dưới đòn phản công của của pháp quyết tối cao Ma tông Tâm Dục Vô Ngân lập tức tan vỡ.”

Nhân ảnh vừa tiến lên lại lùi về, mỗi người trong nhóm tấn công đều kêu lên kinh hoàng cấp tốc tránh né. Sắc mặt Triển Ngọc đại biến, toàn thân tử sắc quang hoa mờ nhạt liên tục biến hóa, vòng chân khí hộ thể dao động kịch liệt. Kim quang quanh thân Giới Thiện không ngừng thu lại, ánh mắt lộ chút kinh hãi tựa hồ nhận ra điều gì. Còn Bạch Trường Tùng cao thủ Bạch Văn Phái lại cấp tốc vung kiếm biến chiêu nhằm chống lại tinh thần lực công kích đáng sợ. Tuy nhiên mọi hành động đều phí công vì tinh thần lực công kích vô hình vô ảnh đầu có thể phòng ngự dễ dàng như vậy.”

Tiếng cười cay nghiệt âm hiểm phát ra từ miệng hắc y trung niên, ánh mắt tà ác trở nên lạnh lẽo, hắn đẩy tấn số Tinh thần ba lần gấp ba lần với tốc độ sáu vạn ba ngàn bảy trăm lần đồng loạt công kích ba người trước mặt. Giữa không trung, Triển Ngọc vừa kêu lên cảnh báo liền trúng phải tinh thần lực công kích, chỉ có thể hét lên đau đớn. Giới Thiện bên cạnh toàn thân kim quang mờ đi, cả người lộn tung lên trời. Tình hình Bạch Trường Tùng cũng gần giống vậy, sau khi phun ra một búng máu tươi người bị bắn tung va vào một cây đại thụ, vô lực rơi xuống.”

Xung quanh vài tiếng kêu kinh hãi truyền đến, một số tu đạo nhân thọ thương đứng dậy tới tấp dùng toàn bộ sức lực tấn công vào hắc y trung niên. Còn Lãnh Túc và Tâm Nhi không hề chú ý đến cuộc chiến, chỉ chuyên tâm tu luyện tới Ánh Nguyệt tinh.”

Nhìn lên trời đêm, đột nhiên Viên Mộc lên tiếng:”

- Trăng đã lên quá đỉnh, liệu truyền thuyết có xảy ra không? Bất Danh huynh những người này không phải là đối thủ của ma đầu, hay là huynh đến giúp đỡ họ một tay.”

Viên Mộc nhìn Văn Bất Danh, ngữ khí có phần thay đổi.”

Văn Bất Danh nhìn vào hiện trường, hầu như những người thọ thương lúc đến gần hắc y nhân chừng hai trượng đều bị một sức mạnh vô hình chấn bay. Tiếng thét đau đớn của từng người sầm thảm tan vào trong gió.”

Văn Bất Danh trầm giọng nói:”

- Tên ma đầu này tu vi cực cao, thực lực có lẽ thuộc vào hàng ma tiên. Pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân của hắn thật bá đạo quỷ dị, khiến người ta vô pháp tránh né. Để ta đến lĩnh giáo hắn, xem thử rốt cuộc hắn lợi hại đến mức nào.

Dứt lời thân ảnh Văn Bất Danh chớp động, vô thanh vô tức xuất hiện cách hắc y trung niên một trượng và lặng lẽ nhìn hắn.

111. Hồi 111 - Kịch Liệt Nhất Chiến

- Công phu Ma tông Tâm Dục Vô Ngân quả là tinh thâm, người có thể cho ta biết tôn tính đại danh không? Có duyên gặp gỡ ở đây cho dù bất kể là bạn hay là thù cũng nên thông báo danh tính để tiện đường xưng hô. Ta tên gọi Văn Bất Danh đến từ đỉnh Thiên Sơn, còn người chắc hẳn cao nhân Ma vực?”

Điềm tĩnh nhìn hắc y trung niên, Văn Bất Danh hỏi một cách bình thản.”

- Văn Bất Danh, đỉnh Thiên Sơn? Người đến từ Hạo Thiên phủ. Không ngờ lại là Hạo Thiên phủ thần bí nhất của Nho gia, chẳng trách người tu vi cao cường, một chút bất ngờ đây. Còn ta? cứ gọi ta là Lãnh Tàn Khuyết cũng được. Người ra mặt phải chăng vì báo thù cho chúng để lấy lại thể diện hay là vì mục đích khác ?”

Lạnh lùng nhìn Văn Bất Danh, hắc y trung niên Lãnh Tàn Khuyết cất tiếng hỏi.”

Đảo mắt nhìn tứ phía, Văn Bất Danh bình tĩnh trả lời:”

- Báo thù không phải là việc của ta, chẳng qua ta không muốn những người này chết mà thôi. Đồng thời ta cũng muốn lĩnh giáo Ma tông tâm pháp của người thử xem lợi hại đến mức nào.”

Lãnh Tàn Khuyết di chuyển mục quang sang Viên Mộc và Bách Linh âm trầm hỏi:”

- Còn hai người này cùng đến đây với người phải chăng để đối phó với ta ? Nếu đúng như vậy, người kêu chúng cùng lên để ta thu thập các người một lần cho tiện, sau đó bàn bạc công việc chính cũng dễ.”

Nhìn lại Viên Mộc, Văn Bất Danh cười nói:”

- Nếu người có nhã hứng muốn thử thật sự ta cũng rất muốn xem, bất quá hiện tại người phải thông qua cửa ải ta trước. Được rồi, chúng ta cứ đo sức trước đã xem xem ai lợi hại hơn nào ? Kha kha... Thật khó có cơ hội giao phong với cao thủ Ma vực, hôm nay phải thử một phen thể mới thỏa mãn tâm nguyện.”

Thanh âm vừa dứt, hắc y nhân Lãnh Tàn Khuyết đã xuất hiện ngay mặt, trong đôi mắt ám hồng sắc quang hoa lóe sáng, một cỗ Tinh thần ba đẳng sợ cực mạnh với tần số hơn năm vạn lần mỗi thức tấn công thẳng vào Văn Bất Danh, khiến hắn bị bao trùm trong vô số đòn tấn công.”

Ánh mắt biến đổi, Văn Bất Danh hơi tức giận nói:”

- Xem ra ta đã quên, không nên nói đến chữ tín với người đến từ Ma vực, người thật là hèn hạ vô sỉ.”

Văn Bất Danh vừa nói vừa bạo phát một khối xích hồng quang hoa chí cương chí dương, dùng liệt điểm hình thành vòng phòng ngự bao ngoài thân chống lại đòn công kích của Lãnh Tàn Khuyết.”

Cười khoái trá, Lãnh Tàn Khuyết nói:”

- Bây giờ người có thể vĩnh viễn nhớ điều đó rồi, đáng tiếc là người đã không còn cơ hội trong tương lai nữa. Nho gia pháp quyết tuy có Hạo nhiên chính khí, nhưng khi ứng phó với Ma tông pháp quyết của ta lại không có hiệu quả cao như Phật gia và Đạo gia pháp quyết. Người cứ từ từ vùng vẫy đi.”

Văn Bất Danh hơi chấn động, đến lúc đối đầu mới phát hiện pháp quyết Ma tông Tâm Dục Vô Ngân bá đạo hơn nhiều so với tưởng tượng. Cảm giác các đạo Tinh thần ba di chuyển rất nhanh xung quanh, xâm thực vòng phòng ngự của mình một cách thần tốc, Văn Bất Danh liền gia tăng công lực chống đỡ cho vững hào quang nhằm bảo vệ thân thể.

Đồng thời, Văn Bất Danh cũng động thủ phản kích lại, toàn lực thi triển Hạo nhiên thiên cương tinh thuần dữ dội, liệt diễm bên ngoài thân bốc cao, một đạo hồng quang phát ra chiếu sáng cả khu rừng. Liệt diễm chí cương chí dương với nhiệt độ cao đáng sợ cuộn cuộn ngất trời, trong vòng ba trượng quanh Văn Bất Danh hóa thành một biển lửa, tất cả ma khí âm sâm quỷ dị đều bị liệt diễm đốt thành tro bụi.”

Nhìn lên song phương đối đầu giữa không trung, Bách Linh kéo nhẹ tay Viên Mộc hỏi:”

- Mộc đầu, huynh nói trong bọn họ ai lợi hại hơn, còn Văn Bất Danh có thắng nổi không?”

Thản nhiên nhìn cuộc đả đấu, Viên Mộc suy nghĩ một chút rồi trả lời:”

- Trận chiến này có phần thú vị, e rằng không dễ dàng kết thúc như vậy đâu. Tu vi của Văn Bất Danh không thua kém nhưng muốn tiêu diệt Lãn Tàn Khuyết tuyệt đối không phải là việc đơn giản. Hơn nữa mọi việc đều có thể xảy ra, không ai nói chắc được điều gì.”

Ánh mắt rời khỏi trận chiến, mục quang Viên Mộc loé lên một chút thần bí rồi dừng lại nơi Lãn Túc và Tâm Nhân.”

Sâu trong đáy mắt Bách Linh xuất hiện vẻ kinh ngạc ngẫm thoáng qua như thể sững sờ như phát hiện điều gì. Mục quang dõi theo hướng nhìn của Viên Mộc, trên mặt đất một đôi tình nhân đang cố sức trườn về phía Ánh Nguyệt tinh, tốc độ rất chậm chạp, tình cảnh khiến những người chứng kiến đều hết sức thương cảm. Có lẽ bây giờ họ không còn là những ma đầu Ma vực gì nữa, mà chỉ là một đôi tình lữ sắp chết.”

Ánh trăng xuyên qua tàn cây thưa thớt, từ từ dịch tới khoảng không phía trên Ánh Nguyệt tinh, ánh sáng màu bạch kim từng bước từng bước rơi xuống đáy giếng. Nhìn Tâm Nhân, gương mặt tái nhợt của Lãn Túc đầy vẻ nhu tình yếu ớt nói:”

- Tâm Nhi, kiên trì lên. Nàng trông kìa, trăng tròn đã chiếu vào trong giếng rồi, Tình Thiên Viên Nguyệt trong truyền thuyết sẽ lập tức xuất hiện ngay thôi. Chỉ cần chúng ta có thể nhìn thấy hình bóng của nhau ở trong đó, cho dù cuộc sống này có kết thúc thì kiếp sau nhất định sẽ đoàn tụ và hạnh phúc bên nhau.”

Gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Tâm Nhân hơi mỉm cười khẽ nói:”

- Nhất định sẽ gặp, kiếp này chúng ta tuy không thể bạc đầu giai lão nhưng con tim chúng ta vĩnh viễn gắn bó với nhau. Bất kể kiếp lai sinh hay nhiều kiếp nữa, chúng ta đều hạnh phúc bên nhau, bởi vì kiếp này chúng ta đã chịu quá nhiều đau khổ. Thời gian bây giờ không sớm, chúng ta hãy gắng thêm chút nữa thôi, chỉ cần trước khi chết được thỏa mộng thì cũng đủ lắm rồi.”

Nở nụ cười nhìn Lãn Túc, Tâm Nhân bắt đầu cố hết sức gia tăng tốc độ. Trên gương mặt Lãn Túc lộ vẻ tươi cười, giây phút này hẳn đã quên sạch mọi cừu hận nhân quả, trong tim chỉ lưu hồi ức đẹp nhất của kiếp này. Dù chỉ trong chốc lát nhưng cũng đủ trở thành điều trân quý và tốt đẹp nhất trong cuộc đời của hắn.”

Trong rừng, Triển Ngọc dưới mặt đất chậm chậm đứng dậy đưa ánh mắt cừu hận nhìn cuộc chiến của Văn Bất Danh và Lãn Tàn Khuyết. Cách đó không xa, Giới Thiện lắc lư bỏ dậy, mục quang hướng về phía Bạch Trường Tùng ở ngoài hai trượng có phần lo âu. Thấy Bạch Trường Tùng chỉ bị trọng thương, mục quang Giới Thiện bất giác chuyển sang Triển Ngọc, cười khổ khẽ nói:”

- Triển huynh, thực lực tên ma vật này chắc còn mạnh hơn ma tiên lúc trước xuất hiện trên Thái Huyền sơn. Với thực lực của ba chúng ta muốn tiêu diệt hắn có lẽ gặp không ít khó khăn.

Ánh mắt lạnh lẽo có phần âm trầm nhìn Lãn Tàn Khuyết, Triển Ngọc lạnh giọng nói:”

- Tên ma đầu này tuy bọn ta tạm thời không tiêu diệt được nhưng người xem cao thủ Hạo Thiên phủ này chắc có thể tiêu diệt được hắn. Một lúc nữa chúng ta chỉ cần đứng bên cạnh hiệp trợ, tin rằng nhất định tiêu diệt được chúng. Bây giờ bọn ta thừa cơ tiêu diệt đôi ma đầu kia, người nói xem đúng không?”

Mục quang Triển Ngọc nhìn lướt qua Giới Thiện rồi quay sang nơi Lãnh Túc và Tâm Nhân.”

Yên lặng nhìn hai kẻ đang đối diện với cái chết, Giới Thiện giọng hơi chùng xuống:”

- Hay là mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt, đó cũng là quyết định đúng đắn. Triển huynh thấy được không?”

Cất lên một tiếng cười sắc lạnh, Triển Ngọc cất giọng lạnh lùng:”

- Tà ma ngoại đạo, ai ai cũng muốn tru diệt. Đối phó lũ ma vật này sao có thể lưu tình. Ta đến tiêu diệt bọn chúng cũng là vì Nhân gian trừ hại, bảo vệ yên bình cho bách tính.”

Vừa dứt lời, Triển Ngọc vọt lên không tiến thẳng về phía Lãnh Túc. Giới Thiện nhìn thân ảnh Triển Ngọc lác đầu, ánh mắt lộ ra một chút than thở.”

Dưới bóng cây đại thụ, Viên Mộc thờ ơ nhìn thân ảnh Triển Ngọc trên mặt hiện lên một nụ cười khinh miệt. Bạch Linh bên cạnh nhìn chăm chú thái độ của chàng thấy có phần không vui bất giác hỏi:”

- Mộc đầu, tên kia thật đáng ghét, huynh phải đến ngăn cản hẳn, nếu không đôi tình nhân kia chết chắc.”

Gương mặt Viên Mộc không chút biểu hiện lên tiếng:”

- Cứu hay không cứu chẳng qua là một chút thời gian mà thôi, hơn nữa có một số việc đã định sẵn không ai có thể thay đổi được. Ví dụ như người kia hẳn muốn giết hai người này nhưng ai biết ông trời quyết định ra sao, có lẽ xảy ra điều bất ngờ cũng không chừng.”

Điều bất ngờ, điều bất ngờ gì chàng lại không nói rõ. Nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Lãnh Túc, sắc mặt Triển Ngọc cay nghiệt nói:”

- Ma đầu, cái chết của các người đã đến hạn rồi. Các người đã muốn chết bên giếng thì ta sẽ thành toàn cho. Tạm biệt, Nhân gian không hoan nghênh những tên ma đầu như các người.”

Trường kiếm trong tay ngân vang vọt ra, một đạo huyền thanh sắc quang mang chém xéo xuống nữ tử đang nằm trên mặt đất.”

Lãnh Túc nhìn Triển Ngọc, nhìn bằng ánh mắt khinh miệt hoàn toàn không để ý đến. Mục quang hẳn lại trở nên nhu hoà khi nhìn vào Tâm Nhân, trong mắt Lãnh Túc hiện lên chút nuối tiếc, có lẽ vì tâm nguyện cuối cùng của hai người đã không thể hoàn thành khiến trong tim mang mối hận suốt đời. Kiếm mang gần chạm vào người Tâm Nhân, Lãnh Túc đột nhiên bật cười, trong thân thể thành linh bùng phát một cỗ sức mạnh rướn người nghênh đón trường kiếm. Hiên nhiên dù có chết hẳn cũng muốn dùng thân mình tìm chút sinh cơ cho nữ nhân hắn yêu nhất trên đời, cho dù thời gian đó rất ngắn ngủi nhưng ít nhất một lần tồn tại là một lần thắng lợi.”

Tâm Nhân hét khê, tay phải bỗng cử động như muốn giữ chặt Lãnh Túc, đáng tiếc là nang không thể đưa lên. Khó nhọc xoay đầu nhìn bên trên, ánh mắt Tâm Nhân hiện lên vẻ thê lương, tựa hồ hy vọng của kiếp này đã đi xa. Không lên tiếng, cũng không tiếng khóc, bất quá sâu trong đôi mắt nàng chan chứa đầy vẻ nhu tình cùng với lòng thương yêu sâu sắc. Có thể trong khoảnh khắc này sinh tồn đối với nàng đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng chính là tấm chân tình khắc cốt ghi tâm. Cuộc đời của nàng tuy kết cục bi thảm nhưng tình yêu của hai người có lẽ trong thiên địa khó tìm, âu cũng là một việc đáng kiêu ngạo.”

Trường kiếm đến gần thân thể Lãnh Túc, tại trường đấu trừ Viên Mộc những người còn lại đều nhận thấy Lãnh Túc chết chắc nên mọi người cùng bật tiếng than khê. Triển Ngọc cười lạnh nói:

- Người thích chết trước! Cũng tốt, bất quá là một cái chớp mắt mà thôi.”

Nói xong hắn tăng thêm lực đạo, trường kiếm chuyển hướng hung hãn bổ vào đầu đầu Lãnh Túc.”

Bên kia hắc y trung niên Lãnh Tàn Khuyết đã giao thủ với Văn Bất Danh vài chục chiêu tạm thời bất phân thắng bại. Lãnh Tàn Khuyết dù ứng phó với Văn Bất Danh vẫn luôn để mắt đến tình hình Lãnh Túc. Mắt thấy Triển Ngọc bổ kiếm vào Lãnh Túc muốn đưa hắn vào tử địa khiến cho Lãnh Tàn Khuyết nổi cơn phẫn nộ, một cỗ Tinh thần ba đáng sợ cực mạnh với tần số bảy vạn ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức ập đến kích trúng đại não Triển Ngọc.”

Trong nháy mắt, trường kiếm Triển Ngọc sắp bổ trúng Lãnh Túc đột nhiên rơi xuống, hắn đưa hai tay lên ôm đầu hét lên điên cuồng, thân thể bị một cỗ sức mạnh vô hình chấn bay. Từng giọt máu tươi rơi vãi trong không trung dưới hồng quang cường thịnh chói mắt của Văn Bất Danh ánh lên sáng lóa. Đồng thời thân ảnh Lãnh Tàn Khuyết lay động thoát khỏi sự đeo bám của Văn Bất Danh, hắn xuất hiện ngay trước mặt Lãnh Túc âm thầm quan sát mọi người xung quanh.”

Thấy không ai tiếp tục tiến tới, Lãnh Tàn Khuyết nhìn Lãnh Túc rồi đưa mắt sang Ánh Nguyệt tỉnh cách đó hơn một trượng bất giác cười âm hiểm nói:”

- Lãnh Túc, ngươi muốn xem trong Ánh Nguyệt tỉnh có hay không hình bóng nữ nhân ngươi yêu thương phải không? Rất đơn giản, chỉ cần ngươi nói ra nơi cất giấu thì ta sẽ giúp ngươi hoàn thành. Thế nào? dù sao ngươi cũng không sống được, chi bằng trao đổi để tâm nguyện của ngươi được hoàn thành, ngươi nên tính toán cho kỹ.”

Thân thể rơi xuống đất Lãnh Túc kêu lên một tiếng, hắn không mấy may để ý đến Lãnh Tàn Khuyết chỉ từ từ nhìn Tâm Nhân ánh mắt không có gì đau buồn, ngay lúc này được cùng chết bên nhau đối với hắn là một điều hạnh phúc. Với cái nhìn khích lệ Tâm Nhân, Lãnh Túc không nói lời nào chỉ trông về Ánh Nguyệt tỉnh kiên cường trường tới phía trước. Nở nụ cười ôn nhu Tâm Nhân khe khẽ gật đầu, mọi chuyện xung quanh một điểm năng cũng không để ý, trong mắt trừ Lãnh Túc chỉ có Ánh Nguyệt tỉnh.”

Lãnh Tàn Khuyết thấy Lãnh Túc không thêm chú ý, bất giác sắc mặt trở nên giận dữ đang muốn bộc phát. Nhưng nhân ảnh loáng qua, Văn Bất Danh xuất hiện ngay trước mặt với khí thế cường đại phong tỏa khí tức toàn thân hắn. Đưa mắt nhìn hai người dưới mặt đất, Văn Bất Danh trầm giọng nói:”

- Chuyện của chúng ta chưa xong, ngươi muốn bỏ chạy sao? Bây giờ phải tiếp tục nào, trước khi giải quyết xong trận chiến giữa ngươi và ta, ngươi còn muốn xen vào việc khác ư.”

Nói xong thân ảnh vọt tới, trường kiếm tràn đầy chính khí hoá thành một đạo hỏa long công vào Lãnh Tàn Khuyết.”

- Hừ! Lãnh Tàn Khuyết gầm lên, Ma tông pháp quyết với toàn bộ công lực của hắn bạo phát phản kích mạnh mẽ đòn tấn công của Văn Bất Danh. Liệt diễm cường mãnh giao kích với hắc sắc ma khí không chút nhân nhượng, lầy cương chọi với cương. Hạo Nhiên thiên cương của Văn Bất Danh chí cương chí dương, chí

- Không, thiếp rất hạnh phúc!”

Không một lời thừa thãi, ánh mắt hai người giao nhau như tạo lập nên mối liên hệ bền chặt không thể tách rời. Khoảnh khắc này trở thành vĩnh hằng, khoảnh khắc ánh mắt giao nhau đã trở thành hồi ức của hai người và vĩnh viễn lưu lại trong tim!”

Lãnh Tàn Khuyết túm chặt ngực Lãnh Túc, giọng gay gắt:”

- Bây giờ ta hỏi lại ngươi lần nữa, vật đó ngươi giấu ở đâu? Chỉ cần ngươi nói ra ta sẽ thả hai người bọn ngươi, ngoài ra còn chữa trị thương thế cho các ngươi. Thế nào? Điều kiện như vậy chỉ trong mơ mới có. Có thể ngươi không sợ chết, nhưng không lẽ ngươi không sợ nàng ta chết sao? Ngươi đã biết nàng ta theo ngươi chịu khổ, giờ có cơ hội thoát khỏi khổ nạn ngươi có nguyện ý cho nàng ta hy vọng sống sót không?”

Ánh mắt Lãnh Túc hơi biến đổi im lặng nhìn Tâm Nhi, trong lòng hần đang đứng trước một lựa chọn khó khăn. Lời của Lãnh Tàn Khuyết tất nhiên không hẳn là thật nhưng đó lại là hy vọng duy nhất của hắn, không cần biết là thật hay giả đều có thể đánh cược một phen, nếu bỏ qua sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa.”

Dường như đoán được tâm ý của Lãnh Túc ánh mắt Tâm Nhi có vẻ tươi cười, nàng bình tĩnh đáp:

- Chúng ta đã không có cơ hội để sống trong thế giới này, nhưng chắc có một thế giới khác chúng ta sẽ thích ứng. Chàng từng tiếp xúc với hắn nhiều lần, lời hắn nói thật hư ra sao lẽ nào chàng không biết? Với lại vật đó mà rơi vào tay bọn chúng thì hậu quả rất khủng khiếp và sẽ nguy hại cho cả thế gian. Chàng đừng nên thỏa hiệp, trong tim đã không có ham muốn tự nhiên mọi chuyện sẽ tùy tâm thôi.”

Nghe xong lời của Tâm Nhi, Lãnh Túc khẽ gật đầu rồi đưa mắt nhìn về phía Ánh Nguyệt tỉnh, mở miệng nói:”

- Kiếp sau nàng hãy nhớ rằng tình yêu của ta dành cho nàng sẽ luôn gắn với Ánh Nguyệt tỉnh này. Bây giờ ta đi trước một bước, ta đã trông thấy cánh cổng của thiên đường rồi. Hãy nhớ, ta sẽ đợi nàng ở thiên đường.”

Trên khuôn mặt tái nhợt như sắp chết của Tâm Nhi nở nụ cười ôn nhu và có chút yên tâm. Cuộc đời này cuối cùng đến hồi kết, chắc nàng cũng nên buông tay thôi. Bình thần nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, những giọt lệ long lanh xuất hiện trên khóe mắt Tâm Nhi âm thầm lăn dài trên khuôn mặt nhợt nhạt. Trong ngọn gió đêm, những giọt lệ long lanh đó chứa đựng bao nhiêu đau khổ, có lẽ có một chút thất ý và có lẽ còn có thêm một chút si mê?”

Bên kia, Viên Mộc đưa mắt nhìn Giới Thiện đang trọng thương, thấy Giới Thiện thương thế tuy nặng nhưng không nguy đến tính mạng, tiện thể chàng ta nhìn sang thần bí nhân. Vừa nhìn thấy người này ánh mắt Viên Mộc lộ vẻ nghiêm túc, sắc mặt trầm hẳn xuống. Bách Linh nhìn Viên Mộc khẽ cất tiếng:”

- Mộc đầu, người vừa đến trông rất thần bí và cũng rất tà dị. Huynh nói xem liệu Văn Bất Danh có thể là đối thủ của hắn không? Nếu huynh không đến giúp đỡ, một mình hắn ta ứng phó sợ rằng nguy mất?”

Khẽ lắc đầu, Viên Mộc hạ giọng trả lời:”

- Người này nghe gọi là Tam tôn chủ, có thể là một cao thủ trong Ma vực, với tu vi của Văn Bất Danh chắc chắn có sự cách biệt. Chỉ là ta không đoán ra chúng muốn tìm vật gì ở Lãnh Túc?”

Văn Bất Danh trầm giọng thốt:”

- Viên Mộc, ta đến ngăn chặn tên Tam tôn chủ này, ngươi dẫn Bách Linh đi xem Ánh Nguyệt tỉnh. Để xem Tình Thiên Viên Nguyệt trong truyền thuyết là chân hay giả? Ngoài ra cũng có thể nói là hoàn thành tâm nguyện của đôi tình lữ, coi như làm một điều tốt vậy.”

Dứt lời, toàn thân hắn công lực đề cao tới mức tối đa, cả người hóa thành một đạo liệt diễm cuộn cuộn ngất trời, lượn tròn quanh thần bí nhân tạo thành một vòng huyết sắc hồng liên chói mắt.”

Viên Mộc nhìn qua Giới Thiện hơi suy nghĩ, cuối cùng vẫn đứng nguyên tại vị trí không chút động đậy. Lúc này, Lãnh Tàn Khuyết thấy Lãnh Túc không muốn mở miệng nói ra hạ lạc vật đó nên trong lòng rất tức

giận nắm chặt tóc Tâm Nhi, lòng bàn tay lóe sáng một khối hắc sắc quang cầu tà ác, điên cuồng tấn công thần kinh đại não của Tâm Nhi.”

Nhìn vẻ mặt thống khổ thê thảm của Tâm Nhi, Lãnh Tàn Khuyết giận dữ quát lên:”

Lãnh Túc, lần cuối cùng ta hỏi ngươi, vật đó giấu ở đâu? Ngươi chỉ cần nói nơi hạ lạc của Ma Long châu ta sẽ lập tức thả các ngươi quyết không nuốt lời. Hừ, nói mau, xem tình hình của nàng ta chắc chẳng chịu được lâu, đợi đến khi ngươi muốn nói thì mọi chuyện đã xong xuôi rồi.”

Lãnh Túc nhìn vẻ thống khổ của Tâm Nhi cười buồn bã, ánh mắt hiện lên vẻ bất lực và chỉ biết buông tiếng thở dài. Đôi môi hơi run run, trong mắt Lãnh Túc lóe quang nhật nhòa như muốn mở miệng nói ra nơi giấu Ma Long Châu để Tâm Nhi không phải chịu khổ. Nhưng khi hắn nhìn về phía Tâm Nhi, dù nét mặt đau đớn nhưng đôi mắt nàng lại có vẻ nhu hòa tựa hồ muốn bày tỏ với hắn là - đừng có nói.

Lãnh Túc trong lòng đã hiểu rõ tâm ý của Tâm Nhi, bắt giác hắn đau khổ ngược lên nhìn trời đêm. Ngắm vàng trăng tròn Lãnh Túc phát ra tiếng gầm giận dữ, thanh âm thê thảm như xé nát tim gan, Viên Mộc, Bách Linh, Giới Thiện ở phía bên kia đều rất xúc động, trong ánh mắt như có một tiếng than khê. Lãnh Túc tựa hồ đang chất vấn thiên địa - trong nhân gian có thiên lý, có chân tình hay không? Tại sao một tình yêu bất diệt luôn luôn không được dung nạp trong thiên địa.”

Trong tiếng gầm giận dữ, không biết Lãnh Túc lấy hơi sức từ đâu, cả người đột nhiên bắn vọt tới đâm thẳng vào Lãnh Tàn Khuyết. Thừa dịp thân thể Lãnh Túc đụng vào Lãnh Tàn Khuyết làm cho hắn không để ý, Lãnh Túc liền đoạt lại Tâm Nhi đồng thời dựa vào lực phản chấn bắn tung ra rơi thẳng vào trong Ảnh Nguyệt tinh cách đó vài thước. Giây phút này dường như có chết, hắn cũng muốn chết chung với Tâm Nhi.”

Thần sắc lộ vẻ tức giận, Lãnh Tàn Khuyết âm trầm nói:”

- Các ngươi muốn chết, vậy có hỏi qua ta chưa? Hôm nay nếu không nói ra nơi hạ lạc của vật đó thì các ngươi dù muốn chết cũng không được.”

Hai tay cùng xuất ra, nắm chặt hai thân thể đang rơi nhanh xuống giếng kéo ngược trở lại. Lạnh lùng nhìn Lãnh Túc, tay phải Lãnh Tàn Khuyết vừa dụng lực phát một khối hắc sắc ma khí đánh nát tay trái Lãnh Túc hóa thành một vùng huyết vụ trôi dạt trong không khí.”

Thấy thủ đoạn hung tàn của Lãnh Tàn Khuyết, Giới Thiện khê niệm một câu Phật pháp và đề tụng toàn bộ chân nguyên còn lại, Phật châu trong tay tỏa ra kim quang nhàn nhạt đánh thẳng vào búi tâm Lãnh Tàn Khuyết. Phật châu vừa xuất, trên mặt Giới Thiện lộ vẻ kiên định, lẳng không bàn tọa thành hình Phật đà bảo tướng trang nghiêm, toàn thân kim quang lóe sáng nhanh chóng tiếp cận Lãnh Tàn Khuyết. Phật quang chí đại chí thánh, là khắc tinh của tất cả yêu ma quỷ quái trên thế gian.”

Giới Thiện cảm động vì Lãnh Túc và Tâm Nhi nên dù đang bị trọng thương vẫn không do dự thi triển Phật Quang Phổ Chiếu, dốc hết tâm lực để làm một điều gì đó cho hai người si tình này. Nhìn Giới Thiện, Viên Mộc than khê, trên mặt tỏ ý khen ngợi và khâm phục.”

Đang muốn tiếp tục thi triển thủ đoạn ác độc nhằm bức Lãnh Túc nói ra nơi hạ lạc của Ma Long châu, Lãnh Tàn Khuyết đột nhiên phát giác có người đang đến gần nên nhanh chóng xoay người lạnh lẽo nhìn Giới Thiện. Cảm nhận được sự uy hiếp của Phật quang, Lãnh Tàn Khuyết hét lên giận dữ, một mặt phát ra 'Tâm Dục Vô Ngân' pháp quyết, một mặt vùng quyền công kích một đòn. Giữa không trung hắc sắc quyền ảnh kèm theo ma khí kinh người đánh vào ngực Giới Thiện cực nhanh. Hắc sắc quyền ảnh cùng kim sắc Phật quang quanh thân Giới Thiện va chạm, vì tính chất hai bên tương phản, khí tức đối lập tức thì phát sinh tiếng nổ rất lớn.”

Một tiếng quát giận dữ cùng một tiếng kêu bi thảm vang lên, song phương va chạm trên không rồi mỗi bên đều bật lui về sau. Khác biệt ở chỗ, Giới Thiện thân thể trọng thương vẫn cố gắng thi triển Phật quang, tuy đối với Lãnh Tàn Khuyết có phần khắc chế nhưng chân nguyên không đủ nên bị quyền kinh cường đại ghê gớm đánh trọng thương lần nữa. Còn Lãnh Tàn Khuyết vì chịu thiệt dưới Phật quang của Giới Thiện, gương mặt tràn ngập sự phẫn nộ lùi về sau né tránh.”

Đứng dưới cây đại thụ, Viên Mộc đang suy nghĩ về cái tên Ma Long châu thốt ra từ miệng Lãnh Tàn Khuyết. Nhớ lại trước khi gặp Bách Linh, chàng ta đã nghe một câu 'ma long xuất, nãi hà hiện, huyền thiên giám,

nhiểm trần duyên' từ miệng hai người tiểu phụ. Lẽ nào - ma long xuất là nói đến Ma Long châu này chăng? Nếu nói như vậy còn lại nại hà hiện và huyền thiên giám ám chỉ điều gì?

Nhận thấy khí lưu trong không trung có sự khác lạ, Viên Mộc ngẩng đầu nhìn lên vừa hay thấy cảnh Giới Thiện bị văng ra. Nhìn lướt qua hướng Giới Thiện bay, có một cây đại thụ im lìm như đứng đó chờ hấn rút xuống. Viên Mộc thần sắc có vẻ nghi hoặc, ánh mắt chuyển biến nhanh chóng, hiển nhiên đang suy nghĩ một việc quan trọng. Viên Mộc khẽ lắc đầu than, vô thanh vô tức xuất hiện giữa không trung đỡ lấy Giới Thiện."

Thần sắc có chút ngạc nhiên, Giới Thiện hoàn toàn không ngờ lúc này lại có người đỡ hấn. Sau khi há miệng khạc ra một ngụm máu, ánh mắt ảm đạm của Giới Thiện nhìn Viên Mộc, gương mặt hấn lộ vẻ bất ngờ. Giới Thiện kinh ngạc kêu lên:"

- Là người! Làm thế nào người lại ở đây, sao ta không lưu tâm đến người nhỉ?"

Nhẹ nhàng đặt Giới Thiện dưới cây đại thụ, Viên Mộc thản nhiên đáp:"

- Ta luôn luôn ở đây, chỉ là người không chú ý. Hãy nghỉ ngơi một chút đi, ta đến gặp Lãnh Tàn Khuyết."

Dứt lời cả người chàng ta biến mất, xuất hiện ngay bên cạnh Ánh Nguyệt tỉnh lạnh lùng nhìn Lãnh Tàn Khuyết."

Phía xa Bách Linh nhìn theo bóng dáng Viên Mộc, gương mặt mỹ lệ mỉm cười hết sức thần bí tựa như ám chỉ điều gì, đáng tiếc cái gã Viên Mộc lại không thể phát hiện được."

Lãnh Tàn Khuyết hồ hững nhìn Viên Mộc ánh mắt có chút cảnh giác, có lẽ việc Viên Mộc vô thanh vô tức xuất hiện khiến trong lòng hấn ý thức được việc này có điều gì đó không bình thường. Nhìn qua cuộc chiến giữa Văn Bất Danh và Tam tôn chủ, Văn Bất Danh đã bị Tam tôn chủ dồn ép khí tức thu lại rất nhanh, đang toàn lực phòng ngự không còn sức phản kháng."

Ánh mắt chuyển động, trên mặt Lãnh Tàn Khuyết xuất hiện nụ cười âm hiểm mở miệng nói:"

- Người tự tìm đến cái chết, đừng àn

Nhìn thần bí nhân ra đi, mắt Văn Bất Danh nhắm lại, trên mặt hần lộ ra cảm xúc di hận. Thân ảnh di động đến bên cạnh Viên Mộc, Văn Bất Danh nhìn xuống đáy giếng nhưng hần không nhìn thấy bất kỳ điều gì ở trong đó cả. Quay đầu nhìn Viên Mộc, Văn Bất Danh hỏi:

Các người rất cuộc có thấy gì không, Tình Thiên Viên Nguyệt trong truyền thuyết rốt cuộc có phải thật không?”

Viên Mộc thu hồi mục quang trầm lặng nhìn hần một cái rồi xoay người bước ra ngoài không để ý tiếng kêu của Bạch Linh. Trong bóng đêm, thân ảnh nhẹ nhẹ của Viên Mộc dưới ánh trăng tròn mang theo một chút tang thương. Bạch Linh và Văn Bất Danh nhìn nhau đều cảm nhận được sự không ổn của Viên Mộc đang định đuổi theo, nhưng lúc này một âm thanh đã kéo thân ảnh Viên Mộc lại.”

- Lục Vân, rốt cuộc người đã thấy gì, tại sao lại im lặng không lên tiếng vậy?”

Dưới đất, Giới Thiện đang bị trọng thương mở miệng hỏi.”

Thân ảnh khẽ dừng lại, Viên Mộc không quay đầu cũng không nói năng chỉ đứng lặng yên một lúc lại tiếp tục bước ra ngoài. Đằng sau Văn Bất Danh hỏi với giọng kinh ngạc:”

- Lục Vân? Là hần, sao mình lại không đoán ra? Kỳ lạ, hần tại sao lại như vậy?”

- Cái gì Lục Vân, Văn Bất Danh người nói 'đầu gối' tên thật của hần là Lục Vân phải không? Lục Vân này lại lịch thể nào nói ta nghe mau.”

Nắm lấy áo Văn Bất Danh, Bạch Linh hỏi với giọng nôn nóng.”

Thần sắc Văn Bất Danh có chút kỳ lạ, hần nhìn Bạch Linh đang định mở miệng nhưng lúc này ngoài rừng truyền đến tiếng nói của thần bí nhân:”

- Thất huyền vạn lý truyền tương tư, đoạn trường nhất khúc tổ tâm huyền, u mộng đoạn Giang Nam!”

(Tiếng Thất huyền truyền nổi nhớ ngàn dặm, một khúc não ruột nói lên nỗi lòng, mơ sầu đứt Giang Nam).”

Văn Bất Danh nhíu mày nói:”

- Câu này hình như chưa kết thúc, nhưng nghe sao mà tang thương quá!”

Bạch Linh bên cạnh kéo mạnh y phục của hần thúc:”

- Người đuổi theo mau, 'đầu gối' tự nhiên đi ra ngoài, nếu chậm là đuổi không kịp đâu. Lúc đó tìm không thấy người ta sẽ bắt người đền, dắt ta đuổi theo mau.”

Văn bất Danh định thần lại vội dắt Bạch Linh đuổi sau Lục Vân.”

Lúc nghe nửa từ khúc ca từ của thần bí nhân, Viên Mộc có lẽ giờ nên gọi là Lục Vân trong lòng chớp động một ý nghĩ, chắc chắn chàng ý thức được điều gì đó. Chỉ thấy thân ảnh chàng lóe sáng, người đã xuất hiện ở trong rừng sâu đuổi theo hướng thần bí nhân nhìn hần với ánh mắt kỳ dị. Thần bí nhân không nói gì chỉ nhìn Lục Vân lạnh lùng đợi chàng mở miệng.”

- Hai lần gặp người cũng không nhắc đến tên mình, bây giờ để ta đoán. Tên người có phải là Lưu Tinh?”

Lặng lẽ nhìn thần bí nhân, Lục Vân cẩn thận quan sát phản ứng của hần. Thần bí nhân nghe thất hai từ Lưu Tinh sắc mặt liền thay đổi, cơ thể run lên.”

Nhìn Lục Vân ánh mắt người thần bí lộ ra một tia quang hoa lóe sáng, hần lẳng lặng nói:”

- Chắc chắn người không biết cái tên này, trừ phi người biết từ người khác. Mà người biết đến cái tên này trên thế gian không còn mấy người, người từ miệng ai mà biết vậy?”

Nhìn hần thoáng chút cảm thông, Lục Vân nhẹ giọng:”

- Có một người từng nói với ta, Lưu Tinh và ta rất giống nhau, bây giờ gặp rồi ta mới phát hiện có lẽ chúng ta thật sự có mấy điểm tương đồng. Người đó là một cô gái, có lẽ người biết tên cô ấy, đúng không?”

Nói xong, Lục Vân nhìn hần bằng ánh mắt đầy cảm thán. Có lẽ tình yêu tìm kiếm mấy trăm năm này cũng là thế gian chỉ có một, không đúng sao?”

Thần bí nhân Lưu Tinh rùng mình một cái, mạnh tay nắm lấy vai Lưu Vân hỏi với giọng kích động:”

- Là Vũ Nhi phải không? Nhất định là cô ấy! Cô ấy khỏe không, cô ấy ở đâu mau nói ta nghe? Ta đã tìm cô ấy hơn hai trăm năm rồi, Tam Gian Thất Giới hầu như đều đã đến, nhưng mà vẫn không có tin tức của cô ấy. Người nhất định biết tung tích của cô ấy, nói ta nghe mau, nói ta nghe mau!”

Nhìn thần sắc kích động của thần bí nhân Lưu Tinh, Lục Vân nhẹ nhàng vỗ vai hắn:”

- Vẫn dĩ đoạn, khúc không truyền, nhân dĩ viễn. Thanh mục huyết lệ hàm, truy hồng diễm! (hồn đã bay, bài hát tan vào hư không, người đã xa mất. Đôi mắt trong thanh hàm lệ máu, tụ lải nhuộm thành màu đỏ) Dạ Vũ kêu ta nói với người rằng, hy vọng người sẽ quên tất cả chuyện xưa vì rất nhiều chuyện chuyện đã thay đổi. Nhưng ta biết cả đời người vĩnh viễn sẽ không quên được. Tuy miệng cô ấy nói không muốn gặp người nhưng trong mắt cô ấy lúc nào cũng thấm đẫm nước mắt. Chỉ là lúc người thấy cô ấy thì đừng đau lòng, Bởi vì cô ấy bây giờ chỉ là Vân bách chi thể. (có hồn không có xác)”

Cơ thể run lên, Lưu Tinh lùi mấy bước trong miệng lẩm nhẩm lấy bốn chữ 'Vân bách chi thể'. Đối với kẻ tu chân, cái mà gọi là Vân bách chi thể đều hiểu rất rõ, kỳ thực là chỉ người đã chết chỉ còn lại linh hồn. Ngắc đầu lặng lẽ nhìn trời âm thanh Lưu Tinh có chút ưu thương:

- Cô ấy bây giờ ở đâu? Tôi muốn đi tìm cô ấy.”

Khẽ nhìn Lưu Tinh, Lục Vân nói nhỏ:”

- Phía tây Dịch viên khoảng ba trăm dặm có một tòa Hồng Diệp Linh. Trong đó có rừng cây và có một cái giếng khônggần năm, Dạ Vũ đang ở trong đó. Ta đã hạ một đạo phong ấn dưới đáy giếng để che dấu khí tức của cô ấy, người phải tìm thật kỹ mới thấy. Với tu vi của người chỉ cần vào trong giếng chắc có thể hóa giải phong ấn ấy dễ dàng. Hãy đi nhanh đi, cô ấy đã đợi người hơn trăm năm trong đó rồi, ta cầu chúc hạnh phúc cho hai người.”

Nhìn Lục Vân, Lưu Tinh xúc động không nói nên lời cảm kích chỉ nhẹ giọng thốt một câu:”

- Lục viện tụ, thiên hạ ly, tử hoa hiện, cửu chuyển minh. (Lục viện tụ lại, thiên hạ có biến, ánh sáng tím xuất hiện, cửu chuyển uy phong) Hy vọng người có thể nhớ những câu này trong lòng, có thể sẽ có lợi cho người.”

Rồi không một lời giải thích Lưu Tinh xoay người biến mất.”

Nhìn thân ảnh Lưu Tinh tan trong màn đêm, Lục Vân chỉ đứng lặng im ở đó suy đoán lời nói của Lưu Tinh. Là ám chỉ gì vậy? Lục viện tụ thì chàng hiểu nhưng thiên hạ ly cái gì? Tử hoa hiện, tử hoa ám chỉ cái gì? Cửu chuyển mang ý nghĩa gì đây? Lúc này cho dù có suy đoán chàng cũng không thể hiểu rõ.”

Khi Văn Bất Danh dắt theo Bạch Linh đuổi đến nơi, chỉ thấy một mình Lục Vân trầm tư ở đó. Bạch Linh vội bước lên nắm lấy tay Lục Vân, nói nghiêm nghị:”

- 'Đầu gỗ' huynh sao vậy? Lúc này sao bỗng nhiên đã chạy đi nhanh như thế?”

Nhìn Bạch Linh, Lục Vân điềm nhiên nói:”

- Không có gì, ta chỉ không muốn thấy những người bị thương nặng trong rừng thôi. Được rồi, nếu hai người đã ra tới nơi này thì chúng ta rời khỏi đây trước đi.”

Nói xong chàng cười nhẹ nhìn Bạch Linh một cái, nắm lấy ngọc thủ của nàng tiến về phía trước.”

Văn Bất Danh đi theo một bên, mở miệng hỏi:”

- Viên Mộc, à không nên gọi người là Lục Vân mới đúng. Tại sao người lại ẩn dấu thân phận của mình vậy?”

Cười nhẹ, Lục Vân trả lời:”

- Không nói cho người nghe được, đó là bí mật. Có thể trong tương lai không xa người tự nhiên sẽ hiểu, đến lúc đó người sẽ biết. Bây giờ ta không muốn nhắc đến chuyện này nữa.”

- Nếu không muốn nói tới chuyện này thì thôi, vậy 'đầu gỗ' huynh mau nói muội biết trong Ánh Nguyệt tinh đã nhìn thấy gì?”

Bạch Linh nắm lấy tay Lục Vân bắt đầu giọng nũng nịu.”

Nhìn khuôn mặt ngọc ngà đẹp mê hồn lại thêm vài nét kiều mị, Lục Vân nhìn không được hít một hơi sâu cười đau khổ:”

- Đại tiểu thư, bộ dạng cô trông không giống thực nữ một chút nào, thật là chuyện mắt mặt đấy!”

Nở nụ cười quyến rũ, đôi mắt Bạch Linh lúng liếng:”

- Việc đó có liên quan gì chứ, chỉ cần khiến huynh mở miệng thì thành công rồi. Nói người ta nghe đi, người ta muốn biết huynh rốt cuộc đã thấy nhân ảnh của ai?”

Đôi mắt to tròn long lanh, ẩn chứa đầy vẻ quyến rũ ngây ngất nhìn Lục Vân dò hỏi. Khẽ dời mục quang, Lục Vân cười trả lời lãnh đạm:”

- Đó cũng là bí mật, tạm thời không thể nói nàng biết được. Sau này khi mọi thứ xảy ra, mới có thể nói cho nàng nghe.”

Nói xong nhìn xung quanh tứ phía rồi vòng tay ôm lấy cơ thể Bạch Linh bay thẳng lên trời, biến mất trong màn đêm.

Tàng Thi Giang nằm ở vùng phụ cận sông Trường Giang. Nhìn bề ngoài chỉ là một con suối hẹp xanh ngắt, tịnh không có thứ khí thế hào hùng như sông Trường Giang hay Hoàng Hà, lại không có vẻ tươi đẹp như Lệ Giang. Nơi đây có đặc điểm duy nhất là âm sâm quỷ dị và thường nghe thấy một vài thanh âm cổ quái. Vì nguyên nhân ánh sáng, nước sông vốn dĩ màu xanh ngắt, nhìn phía trên lại như bao phủ một lớp hắc vụ nhàn nhạt, gây cảm giác mấy phần bí hiểm.

Trên vách đá dựng đứng, một khối cự thạch nhô ra ngoài không trung nằm nghiêng nghiêng cách mặt sông chừng năm trượng. Trên cự thạch, bảy bóng người đang đứng, ánh mắt nhìn chăm chú mặt sông. Trong nhóm, người đứng đầu là trưởng giáo Bồ Đề học viện Pháp Quả đại sư, bên trái là Pháp Tính đại sư, bên phải là Pháp Giới đại sư. Bốn người phía sau, ngoại trừ đệ tử kiệt xuất nhất Bốn Nhất, còn lại chính là ba đại trưởng lão của Bồ Đề học viện Pháp Tương, Pháp Phổ, Pháp Tế.”

Lặng lẽ nhìn mặt sông, Pháp Tính đại sư nói:”

- Hôm nay đã là lần thứ ba ma khí tuôn ra điên cuồng, xem tình hình này cao thủ Ma vực đã không kiềm chế được, chuẩn bị toàn lực phát động rồi. Trong thời gian gần đây, số lần chúng phát động tấn công càng lúc càng nhiều, thế công càng lúc càng mạnh, dường như chúng muốn gấp rút tiến vào nhân gian.”

Pháp Giới đại sư phía bên phải nói tiếp:”

- Xem chấn động của Hàng Ma Xử vài ngày nay, thế công của Ma vực ngày càng mạnh mẽ, có lẽ không bao lâu nữa Hàng Ma Xử không thể áp chế được nữa. Khi đó chúng ta muốn dựa vào sức mạnh ngăn cản bọn chúng, chắc phải trả cái giá vô cùng nghiêm trọng. Tình hình rất nguy cấp, chúng ta nhất định phải nghĩ ra những biện pháp khác, nếu không đến lúc đó đã không còn kịp.”

Pháp Quả đại sư trầm mặc không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn mặt sông, ánh mắt thấp thoáng vẻ kì dị. Nhìn một hồi, Pháp Quả đại sư đột nhiên hỏi:”

- Bốn Nhất, con thì sao? Đối với việc này có cách nhìn thế nào, nói ta nghe xem.”

Nhìn thân ảnh trưởng giáo, Bốn Nhất trầm giọng nói:”

- Thừa trưởng giáo, đệ tử thấy rằng mấy ngày nay tuy thế công của Ma vực từng bước tăng cường, nhưng mục đích của chúng e không phải ở nơi này. Đệ tử cho là với thực lực đã bộc lộ của Ma vực, chúng hoàn toàn có khả năng chọc thủng áp chế của Hàng Ma Xử, thoát ra ngoài một số cao thủ cấp độ ma tiên. Nhưng trước giờ nhiều lần như thế, chúng luôn quanh quẩn ở đáy sông, mỗi khi đến thời khắc quan trọng liền đột nhiên lui về. Nhìn bề ngoài chúng ta bức ép chúng quay trở lại, thực tế rất có khả năng đây là âm mưu của chúng. Đệ tử nhận thấy, chúng làm như thế có thể để thu hút toàn bộ sự chú ý của chúng ta, tiện cho chúng tiến hành âm mưu. Nhìn lại việc ma tiên xuất hiện lần đầu tiên trên Thái Huyền sơn, chúng nhất định đã tìm được lối ra khác, ở đây bất quá là dấu hiệu giả tạo để che giấu tai mắt người khác mà thôi.

114. Hồi 114 - Âm Lưu Dũng Động

- Những phán đoán của người tuy chỉ là phỏng đoán nhưng thực sự lại thể hiện sự hiểu biết hơn người. Điểm mấu chốt trong lời nói của người, ta đã đoán được rồi, có thể khẳng định là hoàn toàn chính xác, chỉ là bây giờ chúng ta nên hành động như ra sao? Bồn Nhất, nếu cho người làm chủ việc này, người sẽ xử lý thế nào?”

Thoảng trầm tư, Bồn Nhất nghiêm túc nói:”

- Do sự việc có quan hệ tới sự an nguy của thiên hạ, đệ tử cho rằng điều quan trọng nhất là lấy đại cục làm đầu. Hiện tại chúng ta đối mặt với tình huống này, nếu nói là bỏ nơi này không phòng thủ kỹ càng, chỉ e rằng sau này sẽ trở tay không kịp. Nếu để toàn bộ cao thủ của chúng ta ở lại đây cũng không phải là biện pháp hay. Tuy tạm thời chưa biết lối xuất nhập mới của Ma vực ở nơi nào, nhưng chúng ta cũng phải tận lực thu thập tin tức từ mọi hướng, tận khả năng để tìm ra lối xuất nhập đó rồi cố gắng phong ấn nó lại. Còn như tại đây, chúng ta cũng phải học hỏi kế sách của đám Ma vực cao thủ đó, thực hiện 'Man thiên quá hải' chi kế. Ngoài việc lưu lại một bộ phận cao thủ, những người còn lại tạm thời sẽ do môn hạ khác thay thế nhằm che mắt bọn chúng. Đồng thời chúng ta bí mật phái xuất các cao thủ đi đến những nơi khác nhau trong thiên hạ nhằm điều tra lối xuất nhập mới của Ma Vực. Hai bên cùng lúc tiến hành thì có thể hy vọng thành công, nhưng chúng ta phải sử dụng hợp lý nguồn nhân lực hữu hạn trong tay.

Mục quang lướt qua tất cả mọi người Pháp Quả đại sư hỏi:”

- Mọi người thấy phương pháp của Bồn Nhất như thế nào, ai thấy có gì sai hay thiếu sót cứ tự nhiên đề xuất. Sự việc liên quan đến Ma vực tuy hiện thời rất cấp bách, nhưng chúng ta vẫn có thể cường hành áp chế bọn chúng, giữ vững sự bình an cho bách tính trong thiên hạ. Để quá trình hành sự được cẩn mật, dĩ nhiên chúng ta phải tìm ra kế sách vẹn toàn nhằm đối phó với đợt họa kiếp thiên địa này.”

Trầm mặc một lúc, Pháp Tính đại sư lên tiếng:”

- Suy luận của Bồn Nhất so với quan điểm của đệ tử có bất đồng, nhưng cũng không thể phủ nhận đó là phương pháp khá hay. Trước mắt, với thực lực chúng ta tập trung ở đây, muốn cường hành áp chế thông đạo này đích xác thực lực có dư. Vì thế, việc phân chia một phần thực lực để truy tầm khắp nơi lối xuất nhập mới của Ma vực khả dĩ thực hiện được, chỉ là khi tuyển chọn nhân lực cần phải thận trọng.”

Bên cạnh, Pháp Tế đại sư cũng góp lời:”

- Hiện tại theo tin tức của đệ tử các nơi truyền về, nhân gian đã xuất hiện không ít sự kiện liên quan đến việc ma vật dả thương thường nhân. Giới Thiện cũng cung cấp một tin tức, Tình Thiên Viên Nguyệt trong truyền thuyết sẽ xuất hiện tại Ánh Nguyệt Tỉnh. Để đề phòng ma vật làm thương hại đến đám thiếu niên đến xem, hẳn ta đã tiến đến Ánh Nguyệt Tỉnh. Theo suy nghĩ của đệ thì trong thời khắc này, hành tung của ma vật trong thiên hạ ẩn ẩn hiện hiện, có lẽ chúng ta sẽ rất khó khăn để tìm ra thông đạo mới của bọn chúng.”

Pháp Quả đại sư nhẹ gật đầu tán thành:”

- Sự việc này tự nhiên không dễ dàng gì rồi, nhưng bất kể nói sao đi nữa, thay vì ngồi đây chờ chết, chúng ta phải cố gắng một phen, kết quả thế nào thì còn phải xem ý trời. Hiện tại nếu không ai phản đối thì chúng ta cứ theo phương án của Bồn Nhất mà hành sự. Thiết lập một nhóm người sẽ do Bồn Nhất dẫn đầu, ba người Pháp Tính, Pháp Phổ, Pháp Tương đồng hành hỗ trợ, tuyển chọn thêm một vài cao thủ trong bốn viện để giúp sức, tốt nhất là phân ra là bốn hướng nhằm mở rộng phạm vi truy tìm. Hiện tại ba vị sư đệ cùng Bồn Nhất có thể xuất phát, mọi việc ở đây giao cho bọn ta lo liệu.”

Sau khi tiễn chân bốn người Bồn Nhất, Pháp Quả đại sư quay sang Pháp Giới phân phó:”

- Đệ hãy quay về Bồ Đề học viện tuyển chọn ra những đệ tử tu vi thâm hậu hóa trang thành hình dạng bốn người Bồn Nhất, sau đó hãy lập tức đến đây, đệ nhanh đi đi!”

Dứt lời, Pháp Quả đại sư ngồi xuống tĩnh tọa, lẳng không bay lên cao ba xích rồi định thân ở đó một cách trang nghiêm. Ở bên cạnh, Pháp Tế nhìn xuống mặt nước, lẳng lặng chú ý động tĩnh của Ma Vực.”

Khi Pháp Giới quay lại, chỉ thấy sau lưng ông ta nhóm bốn người Bồn Nhất cũng đồng thời quay lại. Dĩ nhiên cả bốn đều là người khác hóa trang thành. Đến bên cạnh Pháp Quả đại sư, thần sắc Pháp Giới khê

biến đổi, nhẹ giọng:

- Chưởng giáo sư huynh, bốn viện có một vị khách tôn quý ghé thăm, hiện đang chờ đợi tại Bồ Đề Các, thỉnh sư huynh quay trở lại đó để tiếp đãi.”

Duỗi thẳng chân, Pháp Quả đại sư nhanh chóng đứng dậy, mục quang chú thị nhìn qua Pháp Giới. Khẽ nhú đôi mày, đại sư hỏi:”

- Người đó là ai, sao nhìn thần sắc của đệ có gì đó không hợp lí, chẳng lẽ thân phận của vị khách này có gì đặc biệt?”

Nhẹ gập đầu, Pháp Giới đại sư thấp giọng đáp:”

- Đệ không dám khẳng định, cũng không dám tin vào mắt mình. Người này có vẻ bên ngoài cực kì giống với Huyền Mộc sư thúc năm xưa, nhưng đệ thấy không hợp lý lắm nên không dám nhận bừa. Thử nghĩ Huyền Mộc sư thúc viên tịch đã lâu, làm sao có khả năng xuất hiện tại đây được?”

Thân thể lập tức chấn động, trên khuôn mặt Pháp Quả lộ xuất một thoáng trầm tư, toàn thân như đang chìm đắm trong bể trầm mặc. Khẽ thở dài, Pháp Quả đại sư lắc đầu nói:”

- Có vẻ như lời nói của sư phụ năm nào đã ứng nghiệm, có lẽ kiếp nạn này chúng ta không thể tránh khỏi rồi. Đệ hãy lo phòng thủ nơi này, để ta quay lại xem thử thế nào.”

Dứt lời, nhìn lướt qua mọi người, toàn thân Pháp Quả đại sư kim quang loé sáng, nhân ảnh nhanh chóng biến mất.”

***”

Sâu trong cánh rừng, một toà biệt viện rộng lớn lặng lẽ vươn cao. Từ trên không nhìn xuống chỉ thấy biệt viện đó từ phía vương góc, bên ngoài lúc nào cũng lấp lánh ánh kim quang nhàn nhạt tạo thành một đạo quang tráo bao phủ cả biệt viện. Nhìn chung biệt viện này có bốn cánh cổng, trên cổng chánh diện có treo tấm bảng với bốn chữ lớn óng ánh kim sắc BỒ ĐỀ HỌC VIỆN, lấp lánh những tia hào quang thần bí.”

Ánh kim quang khẽ loé lên, thân ảnh Pháp Quả đại sư xuất hiện tại môn khẩu. Nhìn vào bốn chữ óng ánh kim sắc đó, nhân thân Pháp Quả đại sư lộ xuất một tia quang mang kì dị rồi nhanh chóng động thân tiến vào bên trong. Đi xuyên qua thông đạo, Pháp Quả đại sư hướng về toà tháp cao nơi trung tâm biệt viện mà tiến thẳng đến, rất nhanh sau đó đã hiện diện trước toà tháp này - Bồ Đề Các.”

Quan sát thân ảnh to lớn trong Bồ Đề Các, thần sắc Pháp Quả đại sư khẽ biến đổi, hiển nhiên thân ảnh này quá ư quen thuộc với ông ta. Tuy việc đã xảy ra nhiều năm, nhưng sâu trong thâm tâm ông vẫn luôn nhớ tới, thân ảnh của người này thật sự chẳng khác gì Huyền Mộc sư thúc năm nào, cao thủ kiệt xuất nhất Bồ Đề Học Viện - Huyền Mộc đại sư. Sư phụ có lần đã từng nói Huyền Mộc sư thúc đã viên tịch phi thăng thành tiên rồi, tại sao đột nhiên quay lại?”

- Pháp Quả à? Thế nào, cảm thấy bất ngờ với sự xuất hiện của ta lắm sao? Vạn pháp vô tương, nhất thiết hư vô, xem ra tu vi của người không có tiến bộ lắm.”

Dứt lời, thân ảnh cao lớn khẽ xoay người lại, mỉm cười quan sát Pháp Quả đại sư.”

Quan sát vị sư thúc khoảng bốn mươi tuổi vẫn bộ dạng uy mãnh như ngày nào, Pháp Quả đại sư đáp không tự chủ:”

- Pháp Quả bá kiến sư thúc, không ngờ phong thái sư thúc vẫn không một chút thay đổi so với hai trăm năm trước, thực sự khiến đệ tử vô cùng kinh ngạc. Sư thúc đến đây, không biết có việc gì sai khiến?”

Mục quang lướt qua tứ phía, Huyền Mộc đại sư điềm nhiên nói:”

- Đã nhiều năm qua rồi nhưng nơi này không một chút biến đổi, thực sự vẫn như xưa. Ta đến đây trước tiên là ghé thăm mọi người, thuận tiện cũng có việc muốn nói với người. Sự tình này có liên hệ đến cả thiên hạ, vì thế bất đắc dĩ ta phải tự thân đến đây.”

Thần sắc Pháp Quả khẽ biến đổi, nhân thân phát xuất một tia hoài nghi tựa hồ đã minh bạch mục đích của Huyền Mộc đại sư. Yên lặng nhìn sang Huyền Mộc, Pháp Quả đại sư dò hỏi:

- Có phải sự thúc vì trận hạo kiếp của nhân gian mà đến đây? Không biết sự thúc đến từ nơi nào và định đi đâu vậy?”

Khẽ điểm một nụ cười, Huyền Mộc đại sư trả lời:

- Nói người cổ chấp người còn không thừa nhận, ta đến từ đâu, việc này có trọng yếu lắm không? Dù ta đến từ đâu và ta định đi đâu, có quan hệ đến người sao? Điều mà người phải quan tâm là mục đích lần này của ta, chỉ có vậy thôi. Bất quá nếu người muốn biết, ta sẽ nói, ta đến từ Vân Chi Pháp Giới. Ta đến đây là vì trận hạo kiếp của nhân gian hiện tại đang diễn ra, các môn phái chính đạo trong thiên hạ cần phải liên hợp với nhau, cùng đồng tâm hiệp lực chống lại, may ra có thể bước qua cơn nguy kịch này.”

- Sự thúc có việc gì cứ dạy bảo, Pháp Quả xin rửa tai lắng nghe.”

Nhìn qua Huyền Mộc đại sư, Pháp Quả không hỏi nhiều nữa, chỉ yên lặng lắng nghe những gì ông ta nói.”

Gật đầu với vẻ hài lòng, Huyền Mộc đại sư mỉm cười:”

- Lúc này vì sự an nguy của nhân gian, Cửu Thiên Hư Vô Giới và Vân Chi Pháp Giới cùng nhau liên thủ, đồng thời lộ diện liên hợp các môn phái tu chân lớn trong nhân gian lại cùng lập thành Lục Viện Liên Minh và Tam Phái Liên Minh. Điều họ muốn là trước khi ngày Thái Âm Tế Nhật đến, sẽ liên kết các cao thủ chánh đạo ở Nhân gian giới lại với nhau hình thành một lực lượng cường đại nhằm ứng phó với trường hạo kiếp này. Vì khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, Vực Chi tam giới sẽ lại xuất hiện tại Nhân gian một lần nữa, khiến cho cả Nhân gian giới cùng toàn bộ Thiên Chi tam giới đều bị ảnh hưởng. Để tận lực giảm thiểu sự nguy hại của trường hạo kiếp này, Lục Viện chân tu phải liên hợp lại với nhau, ta đến đây cũng là vì vấn đề này.”

Sau một lúc trầm mặc, Pháp Quả đại sư nói:”

- Theo ý sự thúc thì chúng ta phải tiến hành như thế nào?”

Nhìn qua Pháp Quả, nhân thần Huyền Mộc lộ xuất một tia kinh dị, lúc này Pháp Quả bỗng nhiên biến thành cao thâm mặc trắc khôn lường, khiến cho người khác không thể nhìn thấu. Huyền Mộc đại sư nhẹ nhàng nói:”

- Sự việc này đã có kế hoạch thương nghị thấu đáo, ta đến chỉ là để báo cho người biết, trong Lục Viện Liên Minh lần này Thiên Kiếm viện sẽ làm chủ, người làm minh chủ đã được chọn lựa sẵn rồi. Người này là ai, sau này người sẽ được biết. Người chỉ cần toàn lực phối hợp, cùng nhau tiến hành thật tốt. Trong số những viện khác thì Đạo viện và Phụng Hoàng thư viện cũng đã biết rồi, chỉ còn lại Nho viện và Dịch viện thôi. Việc thành lập liên minh này phải được tiến hành càng nhanh càng tốt vì ngày Thái Âm Tế Nhật càng lúc càng tới gần rồi. Thời gian cụ thể sau này Thiên Kiếm viện tự khắc sẽ phái người đến để thông tri cho người hay, tới lúc đó người chỉ cần tán đồng là được. Hiện tại người còn gì hỏi ta nữa không?”

Tiến tới một vài bước, Pháp Quả quan sát Huyền Mộc đại sư rồi trầm giọng hỏi:”

- Nếu việc này do sự thúc đứng ra, đệ tử tự nhiên không một chút phản đối. Chỉ là đệ tử có một điểm muốn hỏi sự thúc rõ ràng, đó là người chủ sự, người đó xuất xứ từ đâu, là Cửu Thiên Hư Vô Giới hay Vân Chi Pháp Giới? Ngoài Lục viện, trong liên minh còn có những môn phái thiên hạ chánh đạo nào?”

- Việc này ta đã nói rồi, Cửu Thiên Hư Vô Giới cùng với Vân Chi Pháp Giới sẽ liên thủ. Chủ sự tạm thời sẽ do người của Hư Vô Giới đảm nhận, cụ thể là ai sau này người sẽ biết, hiện tại ta không thể cho người hay được. Còn những môn phái tham gia liên minh, ta có thể nói cho người biết là toàn bộ Tu Chân Giới với hầu hết các cao thủ chánh đạo, tất cả đều là đối tượng để mời gia nhập liên minh, bao gồm cả Tiên Kiếm Môn, Vạn Phật Tông và Vô Vi đạo trong Ngũ Phái. Ba phái này sẽ liên kết thành Tam Phái Liên Minh đi theo bên cạnh và hỗ trợ Lục Viện Liên Minh.

Khẽ gật đầu, Pháp Quả đại sư có phần trầm trọng nói:”

- Có vẻ như sự tình vô cùng nghiêm trọng, nếu không làm sao có thể liên can đến toàn bộ giới tu chân trong thiên hạ.”

- Đích xác là vô cùng nghiêm trọng, nếu không Hư Vô Giới đã không ra mặt để xen vào sự tình ở nhân gian. Tốt rồi, sự tình này người đã minh bạch, tới lúc ta phải đi rồi, khi Lục Viện Liên Minh thành lập, chúng ta

sẽ tái ngộ.”

Dứt lời, toàn thân Huyền Mộc kim quang lóe sáng, hóa thành một đạo phật ẩn từ to lớn biến thành nhỏ dần, cuối cùng biến mất một cách thần kì trong không trung.”

Quay sang nhìn tòa Bồ Đề Các vắng lặng, Pháp Quả đại sư thở dài:”

- Ài... Có lẽ lời tiên đoán hàng ngàn năm trước đã thực sự xuất hiện. Hư Vô xuất, yêu ma hiện, Thái âm nhật, thất giới loạn. Có lẽ không thể tránh khỏi trường hạo kiếp này rồi...”

Tránh khỏi? Là tránh khỏi cái gì? Tiếc là ông ta lại không nói ra...”

Lúc này tại Thiên Kiếm Viện - Thái Huyền Sơn, khi Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn quay trở về, Lý Trường Xuân tức khắc phái người lệnh cho hai người nhanh chóng đến Thiên Huyền Động, hỏi han tường tận mọi thứ trong chuyến đi vào Quỷ vực vừa rồi. Sau khi nghe Kiếm Vô Trần thuật lại, Lý Trường Xuân trầm thanh nói:”

- Mặc dù Gia Hào đã hy sinh, nhưng các người có thể mang được Phong Hồn Phù trở về nhân gian, âu đó cũng là cái chết có giá trị. Đối với hậu sự của Gia Hào, chúng ta nhất thiết phải tổ chức một cách long trọng bởi vì sự hy sinh của y là để mang lại hòa bình cho nhân gian. Hơn nữa ta cũng có một việc muốn nói với các người, đó là việc về Lục Viện Liên Minh. Có lẽ sự tình này các người đã phong phanh nghe nói đến, phải không?”

Gật đầu, Liễu Tinh Hồn thắc mắc:”

- Sự việc này trên đường về đệ đã nghe nói đến, thực sự là chuyện gì, tại sao lại có thể đột nhiên xảy ra không một dấu hiệu gì hết vậy? Đứng bên cạnh Liễu Tinh Hồn, nhân thần Kiếm Vô Trần nhìn Lý Trường Xuân, thần sắc nghi vấn.”

Khẽ điểm một nụ cười, Lý Trường Xuân đắc ý trả lời:”

- Có một vài việc đột ngột phát sinh không lâu trước đây, Phong Lôi Chân Quân tiền bối bên Đạo viện đã đích thân nói với ta. Người nói rằng hạo kiếp ở nhân gian hiện tại đã xuất hiện, để ứng phó với trường hạo kiếp này, Lục Viện phải thiết lập liên minh cùng nhau chống cự, vì thế yêu cầu Thiên Kiếm viện chúng ta ra mặt, liên hợp với ngũ viện còn lại thiết lập Lục Viện Liên Minh. Hiện tại Đạo viện, Bồ Đề học viện, Phượng Hoàng thư viện tất cả đều được người ra mặt giải quyết hết, chỉ còn lại Dịch viện và Nho viện thôi.”

- Phong Lôi Chân Quân? Không phải theo truyền thuyết người đã phi thăng cách đây hơn hai trăm năm rồi sao, tại sao lại xuất hiện ở Thiên Kiếm viện chúng ta nhỉ?”

Khuôn mặt lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên, Liễu Tinh Hồn không dám tin tưởng vào điều đó nên buộc miệng đặt câu hỏi.”

Bên cạnh, Kiếm Vô Trần cũng cất tiếng:”

- Dịch viện cùng Nho viện có quan hệ rất tốt với nhau, bây giờ chỉ còn lại hai viện này, e rằng khó xử đấy! Hơn nữa sau khi Lục Viện Liên Minh thành lập, người nào của viện nào sẽ đảm nhận chức minh chủ? Có lẽ đó mới chính là vấn đề thiết yếu.”

Điềm nhiên nở tiếp một nụ cười, Lý Trường Xuân nói:

- Phong Lôi Chân Quân đích thực đã phi thăng thành tiên, lần này người đến là từ Vân Chi Pháp Giới. Về vấn đề ai làm minh chủ, các người không cần suy nghĩ, minh chủ đã được xác định trước rồi, còn cụ thể là ai thì tạm thời ta không dám khẳng định, nhưng ta cũng có thể báo cho các người một tin vui, đó là người của Thiên Kiếm viện chúng ta. Còn việc của Dịch viện và Nho viện, đến khi mọi người đều đồng ý, chẳng lẽ họ có thể không đáp ứng hay sao?”

Nhân thần cổ quái quan sát Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn di khai mục quang, thấp giọng chúc mừng:”

- Cung hỉ sư huynh, Thiên Kiếm viện chúng ta rốt cuộc vẫn là Lục viện chí tôn, ha ha ha...”

Mỉm cười đắc ý, Lý Trường Xuân tiếp:”

- Miễn là chúng ta đồng tâm hiệp lực, ta tin chắc rằng Thiên Kiếm viện chúng ta sẽ ngày càng phát dương quang đại, có thể trở thành tu chân đệ nhất môn phái. Bây giờ các người về rồi, ta chuẩn bị bắt đầu hành động, lập tức liên lạc với Dịch, Nho lương viện, sớm hoàn thành việc liên minh lục viện. Hiện tại Vô Trần tạm thời không được xuất động, cố gắng tăng cường tu luyện tại Thiên Huyền Động nhằm vượt qua Lục Vân. Để khi chúng ta trở thành Lục Viện Liên Minh chi thủ, lúc đó không ai dám nói lời dị nghị. Còn Tinh Hồn sư đệ, ta đang định giao cho đệ giải quyết việc liên lạc với hai viện còn lại, đệ xem thế nào, có thể hoàn thành không?”

Nghe những lời này, hai người Liễu Tinh Hồn cùng Kiếm Vô Trần có những biểu tình khác nhau. Chỉ thấy nhân thần Kiếm Vô Trần lóe lên một tia quang mang kì dị, âm thầm phát thệ với lòng mình nhất định phải chớp lấy cơ hội này tu luyện tốt Tử Hoa Thôn Nhật tâm quyết cùng phương pháp thi triển Huyết Hà Đồ, trong thời gian ngắn vượt qua Lục Vân. Sau khi tu luyện thành công, nhất quyết cùng Lục Vân một lần nữa tranh phân cao hạ, lấy lại tất cả vinh quang đã mất trước đây. Nhưng ở bên cạnh, sắc mặt Liễu Tinh Hồn có gì đó hơi khó coi, thần tình có phần lúng túng. Trong tâm lí hiển nhiên minh bạch, nếu tự bản thân quay trở lại Dịch viện cùng Nho lương viện, vì những sự việc xảy ra ở Quỷ vực, lương viện tuyệt đối không hoan hỉ, làm sao hoàn thành nhiệm vụ?!”

Nhìn qua Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn nói với thần sắc ngập ngừng:”

- Sư huynh, đệ nghĩ việc này huynh hãy giao cho người khác xử lí giúp đệ. Lần này thu hồi Phong Hồn Phù, tất cả Nho viện và Dịch viện đều hiểu lầm đệ, nếu việc này do tự tay đệ thực hiện, có lẽ một phần thành công cũng không có. Tốt hơn hết đệ không nên xuất hiện, huynh nghĩ có đúng không?”

Lý Trường Xuân nghe những lời đó của Liễu Tinh Hồn, không muốn ép buộc sư đệ mình, đổi giọng:”

- Nếu vậy, việc này cứ giao cho Vô Hối sư đệ giải quyết. Ngày mai ta cùng Vô Hối lên đường tiến đến Nho viện và Dịch viện, tiện thể thăm dò phản ứng của Nho, Dịch lương viện luôn. Tin rằng trong lòng họ tuy không tán đồng, nhưng tứ viện chúng ta trước giờ đồng ý thì tới lúc đó họ không tán thành cũng không được. Mọi việc đã an bài xong, đệ đi đường đã mệt mỏi nhiều rồi, cũng nên sớm nghỉ ngơi đi, khi nào có việc ta sẽ cho người gọi đệ.”

Kiếm Vô Trần cùng Liễu Tinh Hồn khe khẽ gật đầu, đồng thời chuyển thân rời khỏi.”

Nhìn hai người khuất dần trong tầm mắt, Lý Trường Xuân xoay người nhìn lại Thiên Huyền Động một lần nữa, khóe miệng khẽ nở một nụ cười, đứng nhìn tĩnh lặng. Trong hang động tĩnh mịch, đột nhiên một đạo nhân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mắt Lý Trường Xuân, định thần nhìn lại, bất ngờ lại là Vô Tâm.”

Mỉm cười nhìn Vô Tâm, Lý Trường Xuân hỏi:

- Thế nào rồi, tầng cuối cùng của Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết con đã luyện tập tới đâu, bao lâu nữa thì có thể hoàn thành? Hy vọng nữa con có thể luyện thành trong ba tháng, vì khi đó ta sẽ trở thành Lục

Lục Vân nghĩ đến những lời Bách Linh nói, thầm nghĩ hay bản thân thực sự đã cúi đầu trước số phận? Tuy thế, những chuyện này đều không phải là mong muốn của chàng, bất quá chàng bây giờ khiến người khác có cảm giác như vậy. Bình thần nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ, ngọc nhan thể gian khó tìm của Bách Linh, sâu trong nội tâm của Lục Vân bắt đầu dâng trào một cỗ khí thế bất phục thiên địa. Thời gian trôi thật mau, trong nháy mắt cỗ đại khí hào hùng bạo phát từ thân Lục Vân lập tức tràn ngập trong chu vi ba dặm.”

Thấy quanh thân Lục Vân lóe sáng ngũ thải quang hoa, Bách Linh tỏ vẻ hâm mộ nói:”

- Đẹp quá, ngũ sắc rực rỡ quá tuyệt vời. Thật xứng đáng là Lục viện đệ nhất, kỳ lạ ghê, so với người khác á, à không, phải nói là rất lợi hại. Ha ha... như vậy mới đúng là phong thái Lục viện môn hạ đệ nhất cao thủ, khiến người khác vừa nhìn thấy đã biết bất phàm.”

Bách Linh vừa nói vừa mỉm cười đánh giá Lục Vân, gương mặt hiện lên vẻ vui sướng.”

Cách đó hai trường, ánh mắt Văn Bất Danh nhìn Lục Vân thoáng hiện vẻ kinh hãi. Tu luyện nhiều năm, hắn chưa từng thấy qua người nào quanh thân phát ra ngũ thải quang hoa như vậy. Đối với người tu chân, tài nghệ chú trọng ở chỗ tinh chứ không phải nhiều, tu luyện đồng thời nhiều loại pháp quyết là điều đại kỵ của việc tu chân. Nhưng bây giờ hắn lại cảm nhận rất rõ ràng có khí tức của mấy loại pháp quyết khác nhau trên thân Lục Vân. Điều này không khiến hắn vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ sao được!”

Nở nụ cười ngạo nghễ, Lục Vân nhìn Bách Linh dịu dàng nói:

- Không ngờ cô ngoài tính tình điệu ngoa còn biết không ít chuyện. Tuy bị cô mắng cho một trận nhưng ta cần phải cảm tạ cô. Tung hoành thiên hạ chính là được làm mọi việc theo ý mình, cả đời này ta không khuất phục trước bất kỳ ai. Chờ xem, một ngày nào đó ta sẽ ngạo thị thiên hạ, tung hoành thất giới.”

Nói đến câu cuối cùng, cả người Lục Vân toát ra hào khí can vân, khí thế như hồng hoang.”

- Tốt, muội sẽ chờ để nhìn thấy huynh ngạo thị thiên hạ, tung hoành thất giới. Dù sao muội cũng quyết định đi theo huynh, thời gian còn nhiều mà.”

Nói xong nở một nụ cười trông thật khả ái khiến Lục Vân nhìn mà thầm hô - không hay.”

Khí thế vừa thu lại, Lục Vân lập tức khôi phục nguyên dạng, vẻ như không biết nên khóc hay cười, nói:”

- Bách Linh đại tiểu thư, cô thật sự quyết định theo ta không rồi à? Nếu đúng như vậy, xem ra ta nên rời khỏi cô.”

- Huynh dám! Nếu huynh dám rời khỏi muội, muội sẽ tìm đến Dịch viên nói huynh bội tình bạc nghĩa, không chịu trách nhiệm. Đến lúc đó muội xem huynh còn mặt mũi nào nhìn người trong thiên hạ, làm sao sống tiếp ở Dịch viên.”

Kéo tay Lục Vân, Bách Linh nhìn chàng có vẻ đắc ý, lộ ra chút ngang ngược đáng yêu, ánh mắt lóe lên vài tia kỳ lạ.”

Văn Bất Danh đứng kế bên nghe xong nhin không được bật cười ha hả. Nhìn thần sắc kinh ngạc của Lục Vân, gương mặt Văn Bất Danh giống như hã hê khoái chí, miệng không ngừng cười nói:”

- Có mới nới cũ, bội nghĩa bạc tình. Hổ hổ... cứ như vậy Lục Vân người vĩnh viễn không cất đầu lên nổi. Điều này so với mỹ nhân kế còn lợi hại hơn, Bách Linh đại tiểu thư thật xứng đáng là thông minh nhất thiên hạ, tài nữ xinh đẹp nhất, thật là cao minh, Bất Danh thật sự bái phục sát đất.”

Thấy thái độ khoa trương của Văn Bất Danh, Lục Vân hừ khê trừng mắt nhìn hắn ta. Tựa hồ cảm thấy hắn cố ý tác quái, sắc mặt Lục Vân bất thiện nói:”

- Thông minh? Ta thấy chỉ là đồ ngốc. Ta chỉ cần lòng dạ ác độc một chút giết người diệt khẩu, chẳng phải mọi chuyện đều giải quyết xong sao. Hừ!”

Văn Bất Danh nghe xong sắc mặt ngẩn ngơ, mục quang chuyển sang phía Bách Linh, muốn xem phản ứng của nàng như thế nào.”

Bách Linh không chút tức giận, ngược lại thân thể còn đến gần Lục Vân, ngọc diện tiếp cận chàng hỏi:”

- Sát nhân diệt khẩu à? Nào, bây giờ có thể giết được rồi đó.”

Vừa nói, thân thể vừa áp sát vào mình Lục Vân làm cho thần sắc chàng trở nên bối rối buộc phải lùi về sau.”

Nhìn dáng điệu thanh nhã của Bách Linh, ngoại trừ than thở trong lòng, Lục Vân thật không biết làm sao để gây khó dễ cho nàng ta. Cảm thấy nàng càng lúc càng cận kề, Lục Vân đành chịu thua nói:”

- Được rồi, cô lợi hại, ta trốn tránh vậy.”

Dứt lời, quanh thân Lục Vân quang hoa lóe sáng, cả người vụt biến mất.”

Kinh ngạc nhìn xung quanh, Bách Linh tròn tròn mắt nhìn Văn Bất Danh nói:”

- Người đâu, chạy đến nơi nào rồi? Sao người không chặn huynh ấy lại, người mau đi tìm về cho ta, nếu không ta không để yên cho người nhé.”

Văn Bất Danh quét mắt nhìn tứ phía, lắc đầu nói:”

- Điều này sao cô lại trách ta, chẳng phải chính cô bức bách hấn bỏ chạy sao, ta làm sao biết hấn chạy trốn theo hướng nào. Bây giờ ngoại trừ việc đi tìm kiếm xung quanh, ta không có biện pháp nào hết.”

Dứt lời nhìn Bách Linh tỏ vẻ vô tội, mặt khác lại cẩn thận đề phòng.”

- Ta mặc kệ người tìm bằng cách nào, dù sao cũng phải tìm được người về cho ta. Bây giờ người dẫn ta đi, trước tiên chúng ta đến bên kia tìm, mau lên.”

Dứt lời chỉ tay về hướng Tây Bắc. Văn Bất Danh đành bắt lực lắc đầu, hạ giọng thì thầm:

- Lục Vân à, người thật không biết ý tứ, bỏ mặc vị đại tiểu thư khó đối phó này lại cho ta, đợi ta tìm được người tất sẽ tính sổ người.”

Nói xong dẫn Bách Linh theo hướng nàng ta nói cất mình bay đi.”

Giữa không trung ngũ thái quang hoa chợt hiện, Lục Vân nhìn hai nhân ảnh xa xa, khóe môi khẽ nhếch lên tươi cười. Quang hoa quanh thân Lục Vân thu lại, chàng chọn một hướng khác ngự gió bay đi. Lặng lẽ phi hành giữa không trung, nhìn dưới mặt đất núi sông lướt qua, trong lòng Lục Vân dâng trào thứ cảm giác vui vẻ. Có lẽ mặt đất bao la dưới chân khiến chàng có cảm giác phiêu bồng vượt lên trên cả mây xanh.”

Trong lúc Lục Vân đang đắm chìm trong cảm giác vui vẻ, dưới mặt đất phản xạ vài tia quang mang thu hút sự chú ý của chàng. Ý niệm vừa động, một tấm đồ án hiện rõ trong đầu chàng.”

Tại một nơi hoang dã có vài nhân ảnh di động rất nhanh, đao qua kiếm lại đã đấu hết sức kịch liệt. Nơi này hiện diện tổng cộng sáu người, trong đó năm người cùng vây công một hắc y nam tử, sự liên thủ thập phần cường đại. Còn hắc y nam tử lợi hại tương đương, đối với sự vây công của năm người không hề có một chút yếu thế, toàn lực phản kích đánh năm người xung quanh thỉnh thoảng phải lui ra sau.”

Dừng lại giữa không trung, Lục Vân hạ xuống trăm trượng theo dõi trường đấu xa xa. Đánh nhau như thế này với Lục Vân giống như xem trẻ con chơi đùa không có một chút ý nghĩa, nhưng vì sao chàng dừng lại quan sát? Nguyên lai khi Lục Vân phát giác sáu người này, đồng thời cũng cảm nhận xung quanh sáu người ẩn tàng vài đạo khí tức của cao thủ tu chân, những cao thủ này đều cố gắng che giấu khí tức của mình không biết định thực hiện mưu ma chước quỷ gì đây.”

Trong lúc Lục Vân đoán không ra, hắc y nam tử vốn dĩ đang chiếm thế thượng phong đột nhiên kêu lên phần nộ cả người bắn tung sang ngang. Hấn vừa kêu lên thảm thiết, lập tức năm người đang vây công vô cùng mừng rỡ, năm thanh trường kiếm lóe hàn quang hung hãn đâm vào thân thể hắc y nam tử.”

Khẽ nhíu đôi chân mày, Lục Vân phát giác người xuất thủ trong bóng tối chính là một trung niên áo vải đang ẩn núp trong bụi cỏ bên trái. Vì sao người này lúc bắt đầu không hạ thủ mà đợi đến bây giờ mới ám toán? Trong lúc vẫn chưa nghĩ ra được manh mối, xung quanh nơi hoang dã tức thì xuất hiện ba đạo nhân ảnh.”

Trong ba người có một lão đạo chừng ngũ tuần, một hoà thượng trạc tứ tuần, còn lại là một kiếm khách khoảng ba mươi mấy tuổi. Ba người nhìn thấy hắc y nam tử bị giết ánh mắt đều lộ vẻ tức giận, đồng loạt hét lên giận dữ xuất thủ hủy diệt toàn bộ năm người vây công.”

Cấp tốc hạ xuống bên cạnh hắc y nam tử, kiểm khách xem xét cẩn thận thương thế của hắn không dần nổi về bị phần, nét mặt hết sức thất vọng. Nhìn hòa thượng và đạo sĩ đến gần, kiểm khách lắc đầu nói:

- Không còn hy vọng rồi, tâm mạch hắn đã đứt đoạn lại không biết pháp thuật, chưa tu luyện xuất nguyên anh vì vậy không còn kịp rồi."

Cẩn thận nhìn qua thương thế của hắc y nam tử, hoà thượng hỏi đạo sĩ:

- Thanh Hư lão đạo, môn phái người tinh thông nhất là Âm Dương bí thuật, người xem thử còn khả năng hỏi ra chút tin tức không, cố gắng hỏi cho được hạ lạc của vật kia."

Thần sắc nghiêm túc nhìn thân thể hắc y nam tử, Thanh Hư lão đạo hơi ngập ngừng nói:

- Nếu nói biện pháp trong phái ta đích xác có, chỉ là như lời Âm Huyền Sinh nói người này tâm mạch đứt đoạn lại không hiểu thuật tu chân, chỉ dựa vào một thân võ công nội lực quả thật vô pháp cầm cự đến lúc ta triển khai thi pháp. Bây giờ ta chỉ có thể cố gắng dùng thử Thu Hồn thuật của bốn phái, xem có thể từ ý thức tiềm tàng của hắn tìm được tin tức chúng ta muốn có không.

Kiểm khách Âm Huyền Sinh nhìn một vòng xung quanh rồi nói với hoà thượng:

- Như Vân đại sư, với tình hình hiện nay hai người chúng ta nếu muốn trấn thủ bên ngoài để Thanh Hư lão đạo thi pháp chắc không dễ dàng gì. Thời khắc này mạo hiểm thử không phải có chút lỗ mạng sao? Hơn nữa kết quả cuối cùng thành công hay không, không ai dám đoán trước."

Như Vân hoà thượng trầm tư một chút hỏi:

- Lão đạo, người cần bao nhiêu thời gian và nắm chắc mấy phần thành công? Xung quanh đây ẩn tàng ít nhất bốn đạo khí tức cổ quái, một khi thời gian dài quá ta và Huyền Sinh chắc không cầm cự nổi."

Quét mắt nhìn bốn phía, lão đạo khai khẩu nói:

- Thời gian chừng ăn xong bữa cơm, còn nắm chắc e rằng không tới bốn phần. Dẫu sao về tình hình hiện giờ chưa từng trải qua tu luyện, linh hồn tán mà không tụ vì thế rất khó xử lý. Các người nói xem có cần thử một lần không, nếu nói không thử ta cũng đỡ phải phí sức."

Như Vân đại sư nói:

- Đã có một tia hy vọng thì cũng nên thử một lần, dù sao vật này quan hệ trọng đại nếu rơi vào tay tà ma cả thiên hạ sẽ gặp phải họa kiếp. Động thủ đi lão đạo, bọn ta sẽ bảo vệ cho người."

Nói xong cùng Âm Huyền Sinh một trước một sau, mỗi người phát xuất khí thể cường đại, hình thành một khí trảo mạnh mẽ bao trùm ba người vào trong."

Lục Vân nhìn ba người trầm nghĩ không hiểu vật họ nói đến là gì. Ba người này rõ ràng không quen biết hắc y nam tử, cứu hắn bất quá muốn từ miệng hắn hỏi ra vật họ cần. Nhưng đã như vậy, bổ y trung niên xuất thủ hạ sát hắc y nam tử để giết người diệt khẩu hay là vì những nguyên nhân nào khác?"

Hơn nữa Ý Niệm Thần Ba còn phát giác một điều, tu vi ba người rất tinh thâm trong Lục viện không thể tìm ra những cao thủ như thế này. Đến lúc này, thân phận của họ đã gợi lên sự chú ý của Lục Vân. Đồng thời Lục Vân bắt đầu thăm dò bốn cổ khí tức ẩn núp xung quanh, trong lòng mơ hồ cảm thấy việc này có chút vấn đề."

Trong lúc Lục Vân thận trọng thám xét động tĩnh xung quanh, Thanh Hư đạo trưởng đã bắt đầu thi triển Thu Hồn thuật chuẩn bị rút ra ý thức còn sót lại của hắc y nam tử. Thanh Hư đạo trưởng bàn tọa trước thi thể nam tử song thủ kết ấn tại đan điền, một cỗ huyền thanh sắc quang mang mờ mờ từ trên người lão dời đến thân thể nam tử tiến hành bí thuật thần kỳ. Tuy nhiên ngay khi Thanh Hư đạo trưởng thi triển kỳ thuật, một bóng mờ khó nhìn thấy từ bụi cỏ bên trái bắn thẳng đến Thanh Hư đạo trưởng."

Quát khê một tiếng tay áo trái Như Vân đại sư phát lên, một chùm kim quang lập tức đón lấy cái bóng mờ. Bên cạnh Âm Huyền Sinh ánh mắt nghiêm túc, miệng quát lớn:

Trường kiếm xuất m v xuấtm Lục V cổ cm v m ; đã rồM h ý
Bề n x - at n

Bên trong một gian phòng đông đúc, lúc này bốn phía có khoảng mười mấy bóng người không ngừng chuyển động. Quan sát kỹ thấy chia thành hai phe đang đánh nhau, một bên gồm ba người, bên kia khoảng hơn chục người. Chỉ thấy ở phe ba người có hai người mặc áo đen và một người áo xám. Cả ba đều ở tuổi trung niên, tướng mạo và trang phục không giống người thường ra tay lạng lẹ rợn cả người.”

Phe kia mặc dù số lượng người rõ ràng đông hơn, nhưng trừ một người mặc áo xanh là một kiếm thủ trẻ khoảng hai tư, hai lăm tuổi ra, những người còn lại hầu như không có khả năng phản kích trừ việc liên tục hò hét phần nộ, đối với ba người kia hoàn toàn không có tác dụng. Trong đám người có một cậu bé khoảng trên dưới mười tuổi ánh mắt dị thường, tất cả đều đang dốc hết sức bảo vệ cậu không ngừng lui lại phía sau.”

Trong lúc gấp gáp rút lui thiếu niên áo xanh một mặt chống đỡ công kích của người áo đen, một mặt hét to:”

- Mọi người chạy trước đi, không cần chờ tôi, cho dù thế nào thì Dao Sơn thôn cũng phải bảo vệ giọt máu này, nếu không làm sao chúng ta có thể gặp mặt liệt tổ liệt tông. Nhớ rằng, dù tất cả phải chết, cũng phải bảo vệ Dao Quang, nhất định phải để cậu ấy sống sót. Chạy nhanh lên, tôi đến cản chúng.”

Nói xong hét lớn một tiếng cả người toàn lực cuồng công, kiếm mang cường kích như nộ hải cuồng long tạo thành một lớp phòng ngự kiên cố trước mặt.”

Phía sau một hàng mười ba người nhìn bóng thiếu niên áo xanh, ánh mắt đều toát lên vẻ đau thương tang tóc. Lúc này vị thần bảo hộ trong tâm tưởng tất cả những người dân sơn thôn đã nói như vậy, mọi người đều hiểu rằng đã không còn hy vọng gì nữa.”

Nhìn bóng người tịnh không cao lớn kia, ánh mắt dân chúng toát lên vẻ kính ngưỡng vô cùng, cho dù vóc dáng anh ta cao thấp thế nào, hình tượng của anh luôn như núi Thái Sơn sẽ mãi mãi in sâu trong trái tim những người dân Dao Sơn thôn. Ánh mắt lưu luyến nhìn chàng thanh niên chốc lát, mười ba người dứt khoát quay người chạy khỏi thôn. Không cần biết kết quả thế nào, trước khi mọi chuyện được định đoạt tất cả đều phải cố gắng.”

Ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn về phía thiếu niên áo xanh, người áo xám cười nhạt nói:”

- Tên tiểu tử này cũng được đẩy chứ, ít tuổi như ngươi lại hoàn toàn không có sự phụ truyền thụ có thể tu luyện đạt được tới mức bất phạm thế này cũng là hiếm gặp rồi. Chỉ tiếc ngươi gặp phải bọn ta, vì thế ý định đào thoát của các ngươi chắc chắn không thành. Hôm nay đồ vật đó ta tuyệt đối không để các ngươi mang đi được, giờ ngươi hãy mở to mắt ra mà xem, ta sẽ cho ngươi thấy một chút kiến thức về sự lợi hại của chúng ta. Song vệ không cần đùa chơi nữa, do sự tình khẩn cấp nên phát động tấn công mạnh ngay lập tức cướp vật đó về rồi tính tiếp.

Kẻ mặc áo xám nói dứt lời ánh mắt âm sâm chột lạnh, khóe miệng nở nụ cười tàn khốc không hề tấn công mạnh mẽ. Vậy mà mười ba kẻ tháo chạy kia đột nhiên la hét thê thảm, từng người đều lăn lộn trên đất hai tay ôm đầu đầy vẻ thống khổ không ngừng đập đầu xuống đất trông như đang phát điên.”

Thiếu niên áo xanh thân thể chấn động mặt mày trắng bệch, thần tình kinh hãi nhìn người áo xám phần nộ quát:”

- Ngươi đến từ Ma vực? Pháp quyết ngươi đang thi triển có phải là Ma tông vô thượng pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân?”

Vừa hỏi thiếu niên áo xanh toàn thân công lực mãnh liệt đề tụ, một cỗ quang mang tam sắc vàng đỏ xanh nhanh chóng tụ thành một quang mang bạo phát từ cơ thể.”

Lo lắng quay đầu lại nhìn cậu bé mười tuổi tướng mạo thanh tú, ánh mắt thiếu niên áo xanh lộ vẻ tang thương và đau khổ, sâu trong mắt còn giấu vẻ thất thần mà người khác không sao lý giải được. Nhân thân lạnh nhạt, không nói lời nào cũng không hỏi lại thiếu niên đột nhiên quay đầu nhìn kẻ áo xám đầy phần nộ, miệng hét ra âm thanh kinh thiên động địa. Trong lúc hét vang sắc mặt người thiếu niên lúc này lập tức biến thành bi trắng vô cùng dừng cầm tiền thắng về phía trước, một cỗ khí thể hùng mạnh coi cái chết như không chớp mắt bao phủ cả sơn cốc.”

- Xích huyết hồng, can đảm chiếu nhật nguyệt.”

Cùng với tiếng hét phần nộ, trong tam sắc quang hoa bao quanh người thiếu niên hồng quang bạo phát, một cỗ lực lượng cường hãn hung mãnh như huyết sắc cuồng phong cuộn cuộn quần tới phía trước ba cao thủ Ma vực. Trường kiếm huy động, hằng hà kiếm ảnh tựa như niêm phần nộ không nói lên lời của thiếu niên mang theo uy thế khai sơn phá thạch, hình thành ba đạo kiếm trụ phân ra tấn công ba người.”

Nhân thần lãnh khốc nhìn thiếu niên người áo xám toàn thân hắc sát quang hoa chớp động, một cỗ hắc vụ như sóng dữ dâng lên nghênh đón đòn công kích của thiếu niên. Đòn công kích khủng khiếp của tinh thần dị lực mang theo uy lực xuyên thấu không gian thời gian, liên tục nhắm vào đại não thần kinh của thiếu niên. Phía sau hai hắc y song vệ chỉ lãnh đạm nhìn đòn công kích của thiếu niên, thân ảnh tức thì xuất hiện bên cạnh mười ba người.”

Hồng quang thiểm trước, đạo kiếm cương cường kích lưu lại trên mặt đất một cái hố sâu, lực phá cường mãnh đáng sợ đẩy lùi người áo xám. Mượn lực phản chấn lùi lại phía sau thiếu niên áo xanh thổ ra đất một đạo tiên huyết, trường kiếm lại vung lên hóa thành hai đạo quang mang một vàng một xanh cấp tốc cuộn tới hắc y song vệ.”

Lúc này song vệ trực tiếp bước tới tiểu hài muốn cầm giữ người cậu bé. Trong lúc đó trong mười hai kẻ thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, đột nhiên có ba người hoàn toàn liễu mạng huy chương động cước, chỉ công không thủ.”

Cười lạnh một tiếng song vệ lạnh lùng âm hiểm nhìn nhau, lực lượng Ma tông Tâm Dục Vô Ngân khủng khiếp ở cự ly gần phát động, một đòn đánh thẳng làm thân thể ba người nát thành từng mảnh. Nhìn thấy màn huyết vụ trước mắt song vệ cười vang, há miệng hít lấy một hơi lại tiếp tục bức tới tiểu hài.

Trên đất còn lại mười một người, mặc dù bị chịu lực công kích tinh thần khủng khiếp của địch nhân thống khổ vô bì, nhưng mỗi người đều kiên cường đấu tranh chống lại không một ai dễ dàng đầu hàng. Chỉ thấy song vệ tiến gần, trong mười người nằm trên mặt đất lập tức truyền lại hai tiếng hét bị tráng cuồng nộ, hai đạo nhân ảnh khi vọt lại gần song vệ đột nhiên tự hủy kinh mạch, làm chân khí bản thân trong tình huống không còn chỗ nào thoát đi phát ra những tiếng nổ lớn sản sinh lực phá hoạt khủng khiếp, dùng sinh mệnh của họ ngăn trở bước tiến của đối phương.”

Kêu lên thất thanh, song vệ trong tình huống không phòng vệ bị chấn lui hai bước. Đồng thời sau lưng hai đạo kiếm mang cường mãnh đáng sợ công tới, quang hoa lóa sáng chói mắt. Cùng với tiếng la thảm thiết của song vệ trung niên áo xám găm lên giận dữ, thân thể vô thanh vô tức xuất hiện phía trên thiếu niên áo xanh một chương liên tục kích thẳng vào bối tâm thiếu niên.”

Kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt đất thân thể thiếu niên liên tục bị kích trúng hoàn toàn không có cơ hội phản đòn. Đối lại hắc y song vệ bị thiếu niên làm trọng thương vừa lùi vừa phát ra hai tiếng kêu thảm khốc, thân thể bắn ra ngoài ba trượng toàn thân không ngừng run lên. Đến lúc này lực công kích tinh thần ngừng lại, song phương lại chia làm hai phía đối diện nhau.

117. Hồi 117 - Sơn Thôn Huyết Đò

Lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ, tiểu Dao Quang không biểu lộ ra chút sợ hãi nào, chỉ là trong ánh mắt lấp lóe chứa đựng một nỗi đau xót và bi thương vô tận. Sơn thôn hơn hai trăm người giờ đây chỉ còn lại khoảng chừng mười một người, Thanh Phong thúc thúc đã chết, lúc này đây sơn thôn đã thực sự sắp bị diệt vong, tại sao lại như vậy? Lặng lẽ nhìn lên bầu trời, trong lòng tiểu Dao Quang chứa đầy cảm giác phần nộ bất phục.”

Người áo xám nhìn song vệ một cái rồi chuyển mục quang sang người Dao Quang, cười lạnh nói:”

- Tiểu hài, ngươi nếu hi vọng những người bên cạnh ngươi được chết thống khoái một chút, thì tự mình mang viên châu đó giao ra đây. Nếu như nói không giao, ta sẽ từ từ tra tấn, sau khi cho bọn chúng chịu đựng muôn vàn khổ sở ta mới giết chúng. Thế nào, ngươi có nghĩ thông không, những loại thống khổ như vậy không phải kẻ nào cũng có thể chịu được đâu.”

Lạnh lùng nhìn đối phương, Dao Quang cất tiếng hỏi:”

- Người là ai? Nếu như người không sợ phải nói ra thì hãy mau cho ta biết. Kiếp này chỉ cần ta không chết, ta thề tuyệt đối sẽ giết sạch bọn người, xem như là báo thù cho toàn bộ người trong thôn.”

Thần sắc lạnh nhạt, câu nói đầu tiên của Dao Quang - đứa trẻ mười tuổi là báo thù. Không kinh sợ, không khuất phục, có chăng chỉ là sự phẫn nộ và cừu hận vô tận chờ đợi cậu ở khoảng đời sau này.”

Lạnh lẽo nhìn Dao Quang, người áo xám cười lạnh nói:”

- Tính cách quả nhiên có phần xác xược, tiếc là kiếp này người tuyệt đối sống không được lâu đâu, bởi vì tàn mi của người lúc ẩn lúc hiện, chính là mệnh chết yểu. Dựa vào chút đảm thức đó của người, người lại muốn biết ta là ai, ta sẽ nói cho người biết, đằng nào thì các người tất cả đều phải chết. Ta đến từ Ma Vực Huyết Giới, một trong Huyết Giới Thất Tuyệt, đứng thứ sáu, tại Ma vực có danh xưng là Huyết công tử. Hai tên này là vệ sĩ của ta, gọi là Âm Huyết Song Vệ. Hiện tại ta đã trả lời người, đến lượt người trả lời ta. Một câu thôi, nói hay không nói?

Đưa mắt nhìn xung quanh, mười người bên cạnh đều đang hộ vệ chặt chẽ cho mình, mặc dù không nói nhưng Dao Quang biết được trong lòng họ đều đang nghĩ gì. Mục quang lạnh lẽo đảo một vòng khắp toàn thôn, mùi máu tanh đậm đặc tựa hồ đang nhắc lại nỗi thù hận vô biên, khiến ánh mắt Dao Quang dần dần trở nên ác liệt, biến thành hồ hững, biến thành tàn khốc.”

- Ma Vực Huyết Giới, Huyết Giới Thất Tuyệt, ta suốt đời sẽ không quên. Chỉ cần chưa chết, ta thề sẽ giết sạch các người. Giờ đây, kể cả Dao Sơn thôn bị diệt, mọi người trong thôn đều chết, người cũng đừng vọng tưởng biết được nơi hạ lạc của hạt châu kia. Ta sẽ không cho người biết bất cứ sự việc gì? Người hãy cứ động thủ đi, xem những người trong Dao Sơn thôn chúng ta có phải là loại tham sống sợ chết hay không?!”

Nhìn thẳng vào Huyết công tử, Dao Quang lạnh nhạt trả lời.”

Nhẹ nhàng để lộ một nụ cười lạnh, Huyết công tử âm sâm nói:”

- Bất luận kẻ nào trước khi chưa được thưởng thức qua thống khổ đều mười phần kiên cường. Chỉ khi nào thực sự chịu đựng thống khổ, những kẻ còn có thể trụ được không nhiều. Hiện tại ta sẽ thử một tí, xem xem trong những người các người tại đây có bao nhiêu kẻ thực sự quật cường.”

Dứt lời, hữu thủ phát chiêu trong tình huống không hề có chút dấu hiệu báo trước, một trảo phóng đến chụp vào nam tử ở gần nhất, bóp chặt lấy vai trái của hắn, đau đớn làm sắc mặt hắn đầy vẻ tang thương, mồ hôi đổ ra như mưa. Thế nhưng nam tử đó cắn hận trừng mắt nhìn Huyết công tử, hai môi bặm nát, máu tươi chảy tràn cũng không mở miệng kêu tiếng nào, tự tử nhằm bảo toàn tôn nghiêm của người dân Dao Sơn thôn.”

Những tiếng hét giận dữ truyền lại, ba nam tử thấy đồng bạn bị bắt, điên cuồng vọt lên, song chưởng huy động toàn lực đánh tới, hi vọng có thể giải cứu đồng bạn. Tiếc là những võ kỹ bọn họ đã luyện qua này, đối với những người chưa tu luyện qua pháp quyết mà nói, trong mắt thường nhân chân khí này rất lợi hại, nhưng gặp phải Huyết công tử lại hoàn toàn chẳng có cảm giác gì.”

Khê vung tay, Huyết công tử phát xuất một cỗ lực xoáy cường mãnh, lập tức khiến cơ thể ba người tê liệt. Nội phủ trong người bắn tung xuống đất, tình cảnh thực sự thập phần khủng bố. Nhìn những trái tim vẫn còn đang đập, Huyết công tử mở miệng ra hút vào trong miệng, từ từ nhâm nhi thưởng thức.”

Sắc mặt đại biến, những người còn lại ngoại trừ Dao Quang, tất cả đều hoàn toàn nổi điên. Sáu người, mười hai ánh mắt ẩn ước thần tình cuồng loạn, hoàn toàn không để ý đến sự chênh lệch giữa hai bên, cùng lúc thi triển phương pháp tự hủy, lấy sự nổ tung của thân thể làm lực lượng tấn công đánh trả. Chỉ thấy sáu đạo nhân ảnh như sáu đạo sấm sét tạo ra xung quanh Huyết công tử một tiếng nổ kinh nhân, khí lưu cường mãnh tạo thành một cỗ khí tức hủy diệt, điên cuồng tấn công liên tục lên cơ thể của Huyết công tử.”

Hét lên một tiếng giận dữ, xung quanh thân thể Huyết công tử hắc sắc quang hoa đột hiện, bao bọc bởi một tầng chân nguyên hắc sắc đậm đặc ngăn cách hẳn hoàn toàn với đòn công kích của sáu người. Chỉ nghe sáu tiếng nổ vang truyền tới, sáu đạo oan hồn bất cam hóa thành một cỗ khí tức hung hãn, lao thẳng đến bao vây lấy Huyết công tử. Thân thể thoáng rung động, ở giữa lực tấn công tự hủy cường đại đáng sợ này, Huyết công tử mặc dù thực lực cường hoành vẫn liên tục bị chấn lui mấy bước, vòng khí hộ thể bên ngoài bị phá tan thành từng mảnh.

Lúc này, cơ thể thiếu niên áo xanh trên mặt đất bỗng động dậy, sau đó cố gắng toàn lực ngẩng đầu lên nhìn Dao Quang. Thấy tình cảnh lúc này, trên mặt thiếu niên xuất hiện vài phần bi thương ảm đạm, trong ánh mắt toát lên một cỗ quang mang kỳ dị khiến người không thể giải thích được. Không nói thêm điều gì, thiếu niên đưa mắt nhìn Dao Quang một lần cuối, sau khi gửi lại cho cậu ánh mắt quan tâm, cơ thể từ từ dịch chuyển, toàn thân bắt đầu xuất hiện tam sắc quang mang không tầm thường, tốc độ chính đang tăng lên gấp trăm lần, cuồng bạo bay lên.”

Ổn định thân thể, Huyết công tử có phần tức giận nhìn về phía Dao Quang, đột nhiên cảm thụ được sự dị dạng trên người thanh y thiếu niên. Nhìn tình trạng của thiếu niên, Huyết công tử sắc mặt đại biến, một mặt toàn lực đề tụ chân nguyên bắt đầu phòng ngự, một mặt mãnh liệt quát lên:”

- Tiểu tử ngươi điên rồi, thực sự không phải định tự hủy đi nguyên thần đã gian nan tu luyện, thi triển pháp quyết nguyên thần hủy diệt, ta...”

Hắn còn chưa nói xong, thiếu niên đã phát động đòn tấn công cuối cùng trong đời, hủy thần diệt thánh. Chỉ thấy hồng, hoàng, lam tam sắc quang mang hóa thành ba đạo tiễn mang từ ba góc độ khác nhau chia ra tấn công ba chỗ yếu hại trên cơ thể Huyết công tử. Do tốc độ quá nhanh, hoàn toàn không có thời gian lóe lên, ba mũi tiễn mang tất cả đều đánh trúng Huyết công tử. Lực hủy diệt cường đại đáng sợ mang theo sự phẫn nộ một đời của thiếu niên dễ dàng xuyên qua ba đạo phòng ngự vừa bố trí tức thì của Huyết công tử, một đòn khiến hắn bắn ra xa.”

Một tiếng nổ như sấm chớp vang trời, thân thể thiếu niên đột nhiên nổ tung, cả người không lưu lại chút dấu vết, hoàn toàn biến mất vô ảnh.”

Dao Quang - đứa trẻ còn lại, vào lúc này trong đôi mắt lần đầu tiên rơi ra hai dòng lệ. Ngẩng đầu nhìn trời, Dao Quang nhẹ nhàng nói:”

- Thúc thúc đi thông thả, tin rằng tương lai cháu sẽ gặp lại thúc ở trên trời. Đời này thúc đã vì Dao Sơn thôn chúng cháu, cuối cùng tất cả sinh mệnh đều lưu lại nơi này, cháu thay mặt cho những người Dao Sơn thôn đã khuất, tại đây hướng tới thúc bày tỏ kính ý vô thượng. Thiên ngôn vạn ngữ đều không cách nào biểu đạt được niềm cảm kích của mọi người, lúc này cháu chỉ muốn nói một câu, chính là cảm tạ thúc thúc, thúc vĩnh viễn sống trong lòng mọi người.”

***”

Xuyên qua rừng cây, Lục Vân xuất hiện tại lối vào Dao Sơn thôn. Từ xa, một mùi huyết tinh thoang thoang mang theo vô số oan hồn truyền tới ý thức của Lục Vân. Mục quang nhìn qua thân cây bên cạnh tiểu đạo, ba chữ Dao Sơn Thôn được khắc rõ ràng trên đó.”

Ý niệm chuyển động, sắc mặt Lục Vân lập tức cực kỳ khó coi, một thần tình chán nộ hiếm gặp lan tỏa toàn thân. Nhân thần lẳng lẽ như đao, Lục Vân khẽ rít lên một tiếng lạnh lẽo, thân thể lao thẳng về phía sơn cốc.”

Nhế ch nhác từ bãi cỏ lao ra, trên mặt Huyết công tử tràn đầy phẫn nộ lẫn máu tươi, nhìn vào thực sự mười phần đáng sợ. Chớp mình xuất hiện bên cạnh Dao Quang, Huyết công tử chụp lấy thân thể nhược tiểu của cậu, giận dữ quát lên:”

- Nói mau, hạt châu đó rốt cuộc ngươi đã cất giấu tại nơi nào? Nói hay không, không nói ta sẽ giết ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ trắng bệch méo mó thống khổ, trên đầu Dao Quang mồ hôi như mưa, hai môi cắn chặt vào nhau, giữ nguyên im lặng biểu lộ sự phẫn nộ và bất khuất của cậu. Huyết công tử nộ khí ngùn ngụt, nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, trong mắt tức thì xuất hiện quang mang ám hồng, một cỗ khí tức tà ác từ trên thân dấy lên. Tâm ý chuyển động, tinh thần dị lực mang theo lực lượng kinh khủng có thể tiêu diệt hồn phách con người điên cuồng lao tới công kích tiểu Dao Quang. Tức thì ánh mắt Dao Quang thất thần, trong miệng phát ra một tiếng thảm liệt.

Một nhân ảnh chớp động, Lục Vân xuất hiện cách Huyết công tử chừng một trượng, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn hắn, bộ dạng giống như người chết, không mang theo một chút tình cảm nào. Ý niệm chớp động, một đạo Ý Niệm Thần Ba cường hoành đột nhiên phát xuất, tần suất mỗi thức hai trăm bốn mươi tám nghìn lần phần nộ nhắm thẳng tới Huyết công tử.”

Chỉ nghe một tiếng hét thất thanh, toàn thân Huyết công tử đột nhiên bị bắn tung lên không, hai tay buông Dao Quang ra, trong miệng phát ra một tiếng thét thê thảm tê tâm liệt phế.”

trái Lục Vân xuất chiêu hút lấy thân thể đang lơ lửng trên không của Dao Quang vào trong tay, thương xót nhìn cậu bé. Cẩn thận xem xét tình trạng của cậu, trong mắt Lục Vân lửa giận bùng bùng, sự độc ác của Huyết công tử quả thật là đã tới cực độ. Lúc này đại não Dao Quang đã bị trọng thương, hơn nữa cậu cần bản chỉ một đứa trẻ nhỏ không chút chân khí nội lực, may mắn không có sức đề kháng, do đó tình hình thập phần nghiêm trọng, nếu không cẩn thận có thể dẫn đến bị si ngốc, tinh thần bị hủy hoại.”

Không có nhiều thời gian xem xét việc sống chết của Huyết công tử, Lục Vân đặt Dao Quang bên cạnh, hữu thủ phát xuất một luồng ngũ thải quang hoa nhẹ nhàng chụp lên đầu cậu bé, linh lực sung mãn lúc này toàn lực tu bổ đại não, toàn lực khôi phục thần trí của cậu nhằm giúp cậu có thể khôi phục lại sự minh mẫn như bình thường.”

Lúc này hắc y song vệ vừa điều tức tĩnh lại, nhìn thấy Huyết công tử đang không ngừng kêu la, đều biết rằng do Lục Vân ngầm đỡ trò. Hét lên một tiếng, thân pháp song vệ nhanh như thiểm điện, một trước một sau công kích đến Lục Vân. Chỉ thấy toàn thân song vệ hắc sắc quang hoa chớp động không ngừng, song chưởng trở nên đen kịt mang theo một lực lượng tà ác đáng sợ nhắm thẳng vào trước ngực và sau lưng Lục Vân.”

Thần sắc lãnh khốc nhìn lướt qua song vệ, Lục Vân ý tùy tâm động, Ý Niệm Thần Ba vô hình ở bên ngoài cơ thể thiết lập chín đạo phòng ngự, vô thanh vô tức lặng lẽ tập kích địch nhân. Chỉ thấy hắc sắc thân ảnh chớp động, song vệ cùng lúc xuất hiện bên cạnh Lục Vân, sắc mặt âm sâm mang theo sự độc ác khôn cùng tàn nhẫn tấn công vào những chỗ yếu hại của Lục Vân. Vừa lúc song vệ đến gần Lục Vân trong cự li ba thước, nhân thần Lục Vân đột nhiên âm lãnh nhìn vào hai người, khóe miệng mang theo một thần sắc tàn khốc.”

Ánh mắt nhẹ biến động, một cảm giác bất tường đột ngột dâng lên trong lòng song vệ, đáng tiếc là lúc này mọi thứ đều đã quá muộn. Ý Niệm Thần Ba phân bố xung quanh Lục Vân mang theo lực phản chấn trời buộc đột ngột bắn ngược trở lại song vệ, nhanh chóng và chắc chắn bám chặt lấy hai thân thể, triển khai công kích hung mãnh vào đại não bằng ý niệm với tần suất cao. Nhân thần đại biến, khuôn mặt méo mó, toàn thân song vệ hắc sát quang hoa nhanh chóng rung lên, hiển nhiên đang toàn lực phòng ngự, chỉ tiếc là trước đòn tấn công xuất kỳ bất ý của Lục Vân, hoàn toàn vô lực kháng cự. Lúc này, hai tiếng kêu thảm phát ra từ miệng song vệ, chớp mắt tràn ngập khắp cả sơn cốc.

Thu hồi mục quang, Lục Vân cẩn thận quan sát Dao Quang, trong ánh mắt lộ ra nét thương xót. Đối với cậu bé mười tuổi này, Lục Vân không hiểu được những kẻ đó làm sao lại có thể dùng những thủ đoạn âm độc như thế này để đối phó với cậu, không hiểu là vì vật gì? Nghĩ tới đây, Lục Vân quay ra nhìn vào trung niên áo xám, trong mắt ánh lên tia nghi hoặc.”

Mặc dầu không biết tên của người áo xám, nhưng Lục Vân vẫn nhận ra, người này lúc trước tại vùng hoang dã cách đây trăm dặm đã xuất thủ thu thập nam tử áo đen, sát nhân diệt khẩu, chính là Ma vực cao thủ. Nghĩ lại những hành động của hắn trước đó, Lục Vân đột nhiên minh bạch, nguyên lai hắn giết người diệt khẩu vì không muốn ai biết được tình hình ở Dao Sơn thôn, để tiện cho việc thực hiện độc kế của hắn, nhằm tra ra nơi hạ lạc của vật thần bí đó.”

Nhìn những thi thể xung quanh, Lục Vân không kềm được sự giận dữ dâng lên trong lòng. Sự tình những người này muốn cướp vật đó khả dĩ còn có thể lý giải được, bởi vì con người ai cũng có lòng tham, còn như hành động đuổi tận giết tuyệt mất hết nhân tính thế này quả thật không thể tha thứ. Lãnh khốc nhìn vào Huyết công tử, Lục Vân đột nhiên minh bạch lý do vì sao những người tu chân ở nhân gian nhiều lần ngăn trở Ma vực cao thủ xâm nhập nhân gian. Tính không thể nói Ma vực cao thủ toàn là ác ma, nhưng ít nhất đại đa số đều là những hung thần tàn khốc lạnh lùng. Như vậy, vì hòa bình của nhân gian, giới tu chân đành phải nhìn thấy thì giết, nhằm đề phòng bất trắc.”

Thở hắt ra một hơi, Huyết công tử mười phần kinh hãi nhìn Lục Vân, mục quang dừng lại trên thân của hắc y song vệ. Phát hiện ra tình hình song vệ lúc này không ổn, Huyết công tử đứng thẳng thân thể dậy, bước lên phía trước một bước nói:”

- Tiểu tử ngươi là ai, ngươi khi này công kích ta có phải sử dụng pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân của Ma vực ta không?”

- Còn ngươi là ai? Lúc trước cách đây trăm dặm, ngươi mang hắc y nam tử đó giết người diệt khẩu, nhất định là vì sợ người khác biết được ngươi ở đây hành ác, phải không?”

Lạnh lùng nhìn Huyết công tử, trong mắt Lục Vân ẩn chứa sát khí. Thấy Lục Vân không trả lời, Huyết công tử tức tức giận nói:

- Ta là ai đợi ngươi chết rồi hãy hỏi Diêm Vương đi, xem chiêu!”

Thân ảnh lao tới Lục Vân, Huyết công tử toàn thân bạo phát ra một vòng ánh sắc ám hồng mang theo khí tức tà ác, như một dải ánh sáng chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Lục Vân.”

Nhân thần lạnh lùng, đối với tu vi thâm hậu của Huyết công tử, Lục Vân đã biết qua, hiểu rằng tên ma đầu này vô cùng giảo hoạt, không thể không để mắt lưu tâm nhiều hơn. Liên tục bố trí mười hai đạo Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân tay trái đồng thời nắm Viên Mộc, ở trước mặt huyền hóa ra một đoàn thanh quang bát quái đồ, nhanh chóng hướng về phía Huyết công tử đẩy đến.”

Quang ảnh chớp động, thân thể Huyết công tử còn cách người Lục Vân ba thước liền phát sinh chấn động kịch liệt, lúc này hắn sử dụng thân pháp nhanh như thiểm điện, nhìn như trùng trùng ma ảnh, chính đang điên cuồng xoáy tròn quanh người Lục Vân. Ma tông Tâm Dục Vô Ngân đấu với Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân, hai loại tinh thần dị lực cùng nguồn gốc, phạm vi công kích và phương thức đối kháng nhau, tức thì sản sinh ra sóng thần niệm ba động cường mãnh, khiến thi thể và tạp vật bốn phía lần lượt bắn lên giữa trời, tan thành từng mảnh.”

Trong lúc giao thủ, Huyết công tử liên tục chín mươi sáu lần cùng Viên Mộc trong tay Lục Vân giao phong, kết quả đều bị bắn ngược ra, điều này khiến trong lòng hắn cực kỳ chấn động. Mục quang chuyển động, Huyết công tử một mặt di chuyển với tốc độ cực nhanh, một mặt dùng pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân xem xét tình hình song vệ. Thấy Lục Vân lúc này tinh lực chủ yếu tập trung trên người, trong mắt Huyết công tử lóe lên một tia sáng kỳ dị, tinh thần dị lực cường kích, đột nhiên chặn đứng đòn tấn công của Lục Vân nhằm vào song vệ, một đòn giải cứu hai người.

Lục Vân sắc mặt lạnh lùng, khoe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, Ý Niệm Thần Ba lại tăng lên một bậc, tàn nhẫn công thẳng vào hắc y song vệ. Chỉ nghe tiếng la thảm thiết truyền lại, đại não thần kinh của song vệ tức thì bị Ý Niệm Thần Ba cường kích phá hủy, hai người điên cuồng vò xé đầu tóc, thần tình rơi vào điên loạn.”

Cùng lúc này, Huyết công tử sau khi giải cứu song vệ, nhân lúc Lục Vân nhắm song vệ phát động tấn công, toàn thân hắc sắc quang hoa bạo phát, đột ngột thi triển Ma tông kì học Ma Ảnh Thiên Huyền. Chỉ thấy trong màn Ma Ảnh Thiên Huyền, Huyết công tử không đi cứu song vệ mà lại lao thẳng đến phía Dao Quang.”

Thừa lúc Lục Vân tâm thần đang chấn động, Huyết công tử cười lên một tiếng độc ác nói:”

- Ta không đoạt được thì ngươi cũng đừng vọng tưởng đoạt được, Ma Diệt Kì Tâm! Một chưởng mang theo uy lực hủy diệt khủng bố tàn nhẫn nhắm vào ngực Dao Quang, chớp mắt đã tiến nhập vào trong nội thể Dao Quang, điên cuồng phá hoại sinh cơ của cậu.”

Thần sắc biến động, khi Lục Vân phát hiện ra ý đồ của Huyết công tử, mọi việc đều đã quá muộn. Lục Vân cách nào cũng không nghĩ đến Huyết công tử lại tàn ác như vậy. Vì đạt mục đích bất chấp tất cả, thực sự lãnh khốc đáng sợ. Nhìn thấy thân thể Dao Quang bị chấn bay, trong mắt Lục Vân dấy lên lửa giận ngàn ngút, cả trăm người dân trong sơn thôn này đều đã chết, nếu như mệnh mạch cuối cùng này cũng chết thì sơn thôn này sẽ vĩnh viễn biến mất trên nhân thế.”

Giận dữ hết vang, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân đột nhiên tăng lên mỗi thức ba trăm bảy mươi chín nghìn lần, điên cuồng nhắm đến Huyết công tử công kích. Vào lúc này, Lục Vân đã hạ quyết tâm phải tiêu diệt cho bằng được hắn, đã không còn chút nhân nhượng nào, toàn lực xuất thủ. Đồng thời trong thời khắc đó, thân ảnh Lục Vân chớp động, sau khi tay phải ấn lên ngực song vệ một đạo hắc sát ấn ký, tiếng la thảm

thiết nháy mắt liên biến mất, sau đó thân thể hai tên hóa thành những làn khói mỏng tiêu tán giữa không trung.”

Nhẹ nhàng tiếp lấy thân thể Dao Quang, Lục Vân xếp bằng trên đất, song thủ đồng thời đặt lên đầu và ngực Dao Quang. Lúc này, Viên Mộc trong tay Lục Vân bay lên trên đỉnh đầu, tự động xoay chuyển tán phát ra một luồng ám hồng sắc quang mang bao trùm lấy thân thể Lục Vân và Dao Quang vào bên trong.”

Nhìn về phía Huyết công tử, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lúc này liên tục đuổi theo truy kích không một chút lơ lửng. Đồng thời, hai tay Lục Vân đặt trên người Dao Quang, phát ra quang mang kim sắc, lúc này toàn lực thi triển Phật môn Tâm Thiện Bất Diệt quyết không ngừng đối kháng với pháp chú hủy diệt sinh cơ Ma Diệt Kỳ Tâm của Huyết công tử. Xét theo thương thế của Dao Quang, thực sự hoàn toàn không còn chút sinh cơ nào. Chỉ là Lục Vân không nỡ nhìn sinh mệnh cuối cùng của Dao Sơn thôn kết thúc như thế này nên dốc toàn lực ứng cứu, muốn tranh mệnh cùng với ông trời. Chỉ thấy lúc này Lục Vân toàn thân kim quang tỏa sáng, từ trên người phát ra Phật gia từ bi chí khí thần thánh trang nghiêm, chính là dùng tu vi vô thượng nỗ lực khắc chế lực phá hủy tàn bạo của Ma Diệt Kỳ Tâm, nỗ lực bảo vệ mạng sống của Dao Quang.

Lúc này, tiếng kêu la thảm thiết của Huyết công tử đã biến mất, khi Lục Vân đang toàn lực tranh đoạt sinh mệnh của Dao Quang, Huyết công tử chớp thời cơ thoát khỏi đòn công kích ý niệm của Lục Vân, cả người ngã lộn ra đất, hoàn toàn không còn chút sức lực phản kháng. Nhìn thấy nhân dạng của Lục Vân kim quang tỏa sáng, sắc mặt Huyết công tử biến đổi, khí tức Phật gia thần thánh trang nghiêm đó khiến hần toàn thân cảm thấy thập phần khó chịu. Trông mắt chuyển động, Huyết công tử hiểu rằng nếu mình không thể tìm cách thoát được khỏi tay Lục Vân thì hôm nay chắc chết. Lúc này hần một mặt nghĩ cách, một mặt toàn lực vận công khôi phục chân nguyên.

118. Hồi 118 - Ma Châu Đột Hiện

Nhìn thấy người duy nhất còn sống của sơn thôn, những vong hồn đó đều ngửa mặt lên trời khóc ròng, rống lên giận dữ. Tuy không có thanh âm nào vang lên, nhưng sự oán hận vô cùng mãnh liệt đó rất lâu vẫn không tiêu tán, những luồng khí tức đó liên quay người bay đi muốn dò la xem rốt cuộc đó là thứ gì.”

Ở phía đằng xa, vài đạo khí tức đã nhận ra sự khác thường trên bầu trời, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt lộ ra cái vẻ vô cùng kinh ngạc. Cảm giác được rằng sự oán hận vô cùng mãnh liệt đó rất lâu vẫn không tiêu tán, những luồng khí tức đó liên quay người bay đi muốn dò la xem rốt cuộc đó là thứ gì.”

Trên bầu trời quang hoa lấp lánh, chỉ thấy liên tiếp ba đạo quang ảnh bay qua, lao thẳng tới nơi oán khí hội tụ. Sau đó, trong khoảnh khắc lại nhìn thấy bóng của bốn người, ba người trước, một người sau bay qua, hai nhóm người này chỉ cách nhau một khoảng thời gian rất ngắn.”

Kim quang vụt sáng, Lục Vân thu hồi pháp quyết, nhìn Dao Quang một cách thương tiếc xót xa. Trải qua sự cứu giúp toàn tâm toàn lực của Lục Vân, pháp chú Ma Diệt Kỳ Tâm tà ác đáng sợ tạm thời đã bị áp chế. Nhưng trong lòng Lục Vân hiểu rõ, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được nửa giờ, sau nửa giờ sẽ không còn ai có thể áp chế được cỗ lực lượng thôn phệ tà ác đó, tính mạng của Dao Quang cũng đi vào bước đường cùng.”

Nhìn đứa bé thanh tú khiến người ta phải yêu mến, Lục Vân bất giác nhớ lại thời thơ ấu của mình, lúc đó chẳng phải chàng cũng anh tuấn thanh tú, thông minh lanh lợi như thế này sao. Nhưng còn hiện tại? Tất cả đều đã trôi vào dĩ vãng. Tuy chỉ là hồi ức nhưng suy cho cùng bản thân chàng vẫn có thể thường xuyên nhớ lại, còn Dao Quang, cậu bé thậm chí đã không có thời gian để nhớ tới những hồi ức tuổi thơ nữa.”

Khẽ thở dài, tay phải của Lục Vân xoa nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé của Dao Quang đang ngủ mê mịch, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên đôi mắt vì đau khổ mà nhắm nhúm lại của Dao Quang. Nhìn cậu bé một lúc trong yên lặng, Lục Vân đau buồn nói:”

- Bất luận như thế nào ta cũng phải làm cho cháu tỉnh lại để sống nốt quãng đời còn lại, xem như là một chút tấm lòng của ta đối với cháu.”

Nói xong, lòng bàn tay phải của Lục Vân lóe lên thất thải quang hoa, nhẹ nhàng đánh vào Bách Hội huyết trên đầu Dao Quang.”

Đôi lông mày khẽ cử động, Dao Quang nhẹ nhàng mở to mắt, cậu bé có chút gì đó mơ mơ hồ hồ nhìn xung quanh. Người đầu tiên đập vào mắt nó là một vị thúc thúc mặt mày khôi ngô tuấn tú. Điều này làm cho Dao Quang có chút khó hiểu không biết vị thúc thúc này là ai và đến đây lúc nào. Khẽ đảo mắt, Dao Quang rất nhanh liền phát hiện ra Huyết công tử, trong chốc lát sắc mặt biến đổi, song nhãn xạ ra cừu hận vô tận, cực kì lăng lệ.

Nhìn Dao Quang một cách hiền từ, Lục Vân hết sức nhu hòa nói:”

- Đừng tức giận, lúc này thân thể cháu đang bị thương nặng, không nên nổi cáu, như vậy mới có lợi cho cháu. Hãy nói cho ta biết cháu tên là gì, tại sao ở đây lại xảy ra những chuyện như thế này, tên ma đầu kia tại sao lại muốn sát hại toàn bộ những người trong thôn làng của cháu?”

Ngẩng đầu lên nhìn Lục Vân, Dao Quang từ từ kiềm chế được sự phẫn nộ, hỏi nhỏ:”

- Thúc thúc, là thúc cứu cháu phải không? Cháu tên là Dao Quang, là người cuối cùng của sơn thôn.”

Câu nói - cuối cùng- phát ra từ miệng đứa bé mới chỉ mười tuổi chứa đựng vài phần thê lương và tang thương, làm cho người ta cảm thấy có chút gì đó chua xót thương cảm.”

Lục Vân nhẹ nhàng gật đầu nói:”

- Đúng vậy, là thúc cứu cháu, nhưng tiếc là thúc đến muộn một chút nên cuối cùng cháu vẫn bị trọng thương

thanh gỗ tròn trong tay bắn ra kéo theo một loạt âm thanh vang động trời đất, dưới ánh hào quang đỏ rực, bạo phát một đạo kiếm trụ dài chục trượng, nghênh đón đòn công kích của Huyết Y Bá Vương. Hai đạo quang trụ huyết sắc xung kích, pháp lực mạnh mẽ dữ dội lập tức làm nổ tung tất cả mọi thứ xung quanh.”

Trong tiếng nổ vang, Huyết Y Bá Vương gầm lên một tiếng phẫn nộ, thân hình lui liên tiếp ba bước, màn hào quang đỏ rực quanh thân rung động dữ dội. Còn Lục Vân sắc mặt đại biến, thân thể liên tiếp lui hai bước, vẻ mặt đầy kinh hãi. Chẳng không thể tưởng được rằng tu vi của Huyết Y Bá Vương lại mạnh mẽ như vậy, không ngờ lại có thể sánh ngang với cường giả của Lục Viện.”

Đúng lúc Lục Vân bị chấn động lui lại phía sau, Song sát và Huyết công tử lại một lần nữa phát động sự tập kích, cả ba đều hướng về phía tay trái của Lục Vân. Người đầu tiên xông vào là Huyết công tử, hấn một tay chop về phía Dao Quang, đáng tiếc là bị Lục Vân phát hiện, làm cho hắn bị chấn động lui lại phía sau. Tiếp theo, trủy thủ trong tay Nhị Sát huyền hóa thành mười ba đạo kiếm mang, theo phương vị ngũ hành bát quái hình thành một thể công kích thần kì khó mà tính trước được, không ngờ chiêu này lại ngăn chặn được toàn bộ sự phản kích của Lục Vân.”

Cảm giác được sự huyền diệu trong chiêu thức của Nhị Sát, Lục Vân bất giác chau mày, Ý Niệm Thần Ba phân tích một cách tỉ mỉ sự huyền bí của nó. Tuy nhiên đúng lúc đó, hữu thủ của Đại Sát đã kịp chop lấy tả thủ của Lục Vân một cách xảo diệu, nhanh chóng chế trụ uyển mạch của chàng, muốn không chế thân thể chàng.

Ánh mắt Lục Vân khê biến đổi, lúc này Song sát đột nhiên thi triển pháp quyết thần kì khiến Lục Vân phải thất kinh. Nhìn thấy tả thủ của mình bị nắm chặt, Lục Vân không kịp nghĩ nhiều, cánh tay liền co rút lại, toàn bộ cánh tay mềm nhũn như nước đang nằm trong tay của Đại Sát nhanh chóng thu về.”

Đại Sát dường như không thể nghĩ được rằng Lục Vân lại phản ứng nhanh như thế, thủ pháp thần kì đến vậy, hấn ngay người ra nhưng chỉ trong nháy mắt đã lập tức phản ứng lại. Hữu thủ giơ ra trước, từ ống tay áo của Đại Sát bay ra một đạo lục ảnh, vô thanh vô tức rơi xuống cổ tay trái của Lục Vân. Chỉ thấy lục ảnh chớp động, ống tay áo của Lục Vân bị chấn nát, chùm ngọc châu ở bên cánh tay lập tức tung ra.”

- Ma Long Châu! Hoá ra Ma Long Châu ở trong tay hắn ta, thật không thể ngờ được!”

Một tiếng kêu phát ra từ miệng của Huyết công tử và Đại Sát, lúc nhìn thấy chùm ngọc châu cả hai đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc kêu lên. Lúc đó Huyết Y Bá Vương và Lục Vân đều chấn động trong lòng, trong giây lát đã ý thức được điều gì đó.”

Bốn đại cao thủ đều chăm chú nhìn tay trái của Lục Vân, chỉ thấy chuỗi ngọc khoảng ba tấc có một con bích long toàn thân tỏa hào quang lục sắc đang uốn lượn ngự trên bề mặt, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào hạt châu màu xám. Gầm lên một tiếng, bốn đại cao thủ đồng thời xông thẳng về phía Lục Vân, mục tiêu chính là Ma Long Châu.”

Lục Vân nhìn con bích long, tâm niệm cấp tốc chuyển động, tả thủ trong lúc bị chấn động đã dùng nhu kinh đưa thân thể của Dao Quang ra ngoài ba trượng. Sau đó, ở chỗ tay trái của Lục Vân xuất hiện một đoàn quang hoa hắc sắc, Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ Tông mang khí tức quỷ dị như muốn thôn tính tất cả bất ngờ bao trùm lấy bích long. Lúc đó thân ảnh lục sắc của bích long vẫn ngự trên tay Lục Vân bỗng phát ra một tiếng rít kì quái, thân thể nhỏ bé trong phạm vi khoảng một thước bất ngờ bắn ra kịch liệt, dường như muốn thoát khỏi lực lượng hóa hồn đáng sợ đó.”

Đại Sát rống lên phẫn nộ, huy động chủy thủ trong tay, một đạo kiếm mang lục sắc chói mắt bạo phát quang trụ dài chục trượng điên cuồng chém xuống Lục Vân. Nhị Sát, Huyết Y Bá Vương và Huyết công tử khi nhìn thấy hiện trạng đó đều nhân cơ hội hành động, trong thời khắc đó, bốn đại cao thủ mỗi người vì mục đích riêng của mình mà cuối cùng liên thủ phát ra một đòn tấn công cực mạnh Sắc mặt biến đổi, Ý Niệm Thần Ba lập tức phân tích sự đáng sợ trong đòn liên thủ của bốn đại cao thủ, điều đó làm cho Lục Vân vô cùng cẩn trọng. Không kịp bắn bích long ra, thanh gỗ tròn rung lên trong hữu thủ Lục Vân, một âm thanh kinh thiên động địa phát ra, Như Ý Tâm Hồn Kiếm cuối cùng đã phá lớp gỗ ngoài xuất ra.”

Thần kiếm trong tay, ánh mắt Lục Vân lập tức trở nên lãnh khốc vô bì. Trong lúc hữu thủ huy động, trên thân kiếm đỏ rực một đạo quang ảnh huyết sắc mang sát khí vô biên hóa thành ngàn đạo huyết ảnh, trong nháy mắt đã bao trùm lên toàn bộ không gian xung quanh.”

Chỉ thấy huyết quang đại thịnh, Thiên Ảnh Huyết Mị với sát khí cực kì đáng sợ bằng một phương thức điên cuồng tàn nhẫn đã dễ dàng đột phá màn hào quang hộ thể của bốn đại cao thủ, làm cho bốn người cảm thấy vô cùng kinh hãi. Trong lúc nguy kịch đó, Song sát gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, trong nháy mắt thân thể biến thành hai đạo hào quang một hồng một lục, cùng với hai thanh trủy thủ xạ thẳng về phía tả thủ của Lục Vân.”

Còn Huyết Y Bá Vương lại chọn một phương thức khác, chỉ thấy Chiến Thiên phủ trên tay phải của hắn ta quay tròn rất nhanh, lúc tốc độ đạt đến cao nhất, Huyết Y Bá Vương hét lớn một tiếng, thân thể bắt ngờ xoay tròn, cả người hóa thành một cơn lốc huyết sắc, thúc động Chiến Thiên phủ đâm thẳng về phía Lục Vân. Từ xa nhìn lại, Huyết Y Bá Vương tựa như một dải lụa màu máu, hỏa diễm như một cái đuôi đằng sau cuộn tròn phi đến thân thể Lục Vân.

Nhìn thấy sự chọn lựa của Song sát và Huyết Y Bá Vương, Huyết công tử hơi chần chừ do dự, toàn bộ thân thể đột nhiên bay chếch xuống, xông thẳng vào Dao Quang đang nằm trên mặt đất. Không hề do dự với Lục Vân, lúc đó Huyết công tử dường như cảm giác được Lục Vân không dễ dàng đối phó, do đó hắn quyết định chọn giải pháp tránh mặt.

119. Hồi 119 - Tội Hạng Tâm Nguyên

Chỉ thấy hai đạo lục hồng quang mang xoáy tròn đan xen vào nhau hình thành một đạo quang hoa kỳ dị, hung hãn liên tiếp phá vỡ tám đạo phòng ngự của Lục Vân, nhắm thẳng bản thể của chàng lao tới. Ở một phía khác, Chiến Thiên phủ của Huyết Y Bá Vương phát ra Chiến Thiên cương cường mãnh không gì so sánh được, lực xoay chuyển cực cao điên cuồng xé nát tầng khí tức phòng ngự của Lục Vân, chỉ trong chớp mắt đã công phá đạo phòng ngự thứ chín đánh thẳng vào ngực chàng.”

Trường kiếm cấp tốc rung lên, vô số lần cường kinh giao phong khiến cho sắc mặt Lục Vân hơi tái đi, thân thể liên tục lùi lại phía sau không ngừng tăng cường phòng thủ. Vào lúc song phương toàn lực giao thủ, Lục Vân mới hiểu rõ được sự lợi hại của ba cao thủ, phát hiện ra tu vi của ba người này tuyệt đối không dưới chương giáo Lục viện.”

Trong tình huống như vậy, nhân thần Lục Vân hơi chuyển động, một cỗ khí thể mãnh liệt cùng huyền thanh sắc quang mang đột nhiên bạo phát. Đạo gia vô thượng pháp quyết Thái Huyền Liệt Thiên Đạo với uy lực bá đạo liệt thiên xuất hiện xung quanh Lục Vân.”

Thanh quang vừa hiện, ngay lập tức Lục Vân chặn đứng đòn tấn công của ba đại cao thủ, ổn định thế trận. Đang lúc Lục Vân chuẩn bị toàn lực phản kích, hành động của Huyết Công Tử xuất hiện rõ ràng trong tâm trí khiến chàng hết lên giận dữ. Ý Niệm Thần Ba lập tức phát ra mười chín đạo công kích cường mãnh, tấn suất liên tục gia tăng xoay quanh Huyết công tử điên cuồng tấn công.”

Ở bên này, Song sát và Huyết Y Bá Vương phát giác sự phân thần của Lục Vân liền nhân cơ hội bức ép đột phá, một chiêu phá tan Thái Huyền Liệt Thiên Đạo, hung hãn tấn công thân thể chàng. Miếng hét vang một tiếng, quanh thân Lục Vân cấp tốc lóe lên một đạo thanh quang, cản trở hơn phân nửa lực tấn công, thân thể dưới sự công kích mạnh mẽ lùi về sau bốn bước, khóe môi rướm máu.”

Quang hoa chớp hiện, Đại Sát từ lục quang chuyển hóa thành hình người nhắm tay phải của Lục Vân chớp tới, muốn cướp lấy chuỗi ngọc châu trên tay chàng. Huyết Y Bá Vương thấy vậy Chiến Thiên phủ vung lên, một cỗ kinh lực mạnh mẽ công thẳng tới làm cho chuỗi ngọc châu trên cổ tay Lục Vân tức thì bị bắn tung tóe khắp nơi, viên Ma Long Châu màu xám tro bắn ra vài thước thu hút mục quang của Song sát, Huyết Y Bá Vương và cả Lục Vân.”

Lưu quang chớp động, nhân ảnh cấp xạ, bốn người đồng thời bỏ nhau tới Ma Long Châu muốn giành vào tay. Lục Vân sở dĩ muốn xuất thủ thật ra có hai nguyên nhân, thứ nhất đây là vật thiếu nữ có tên Tâm Nhi tặng, nó thuộc về chàng nên không cho phép ngoại nhân cướp đoạt. Thứ hai, nguyên nhân sâu xa cũng vì lo nghĩ cho thiên hạ, Lục Vân hiểu rất rõ bên trong Ma Long châu ẩn tàng ma khí hung sát vô cùng, một khi rơi vào tay tà ma sẽ tiếp tay cho ma quỷ làm nguy hại đến bách tính. Còn ba tên này cướp đoạt với mục đích gì không nói cũng hiểu, tự nhiên vì tư lợi bản thân.

- Đúng rồi, đây là nơi con muốn tìm, cảm ơn thúc thúc.”

Khẽ lắc đầu, Lục Vân tránh nhãn thần của Lục Quang cố giữ vẻ bình tĩnh nói:”

- Con không phải nói gì cả, chúng ta đi tiếp thôi. Ta muốn đi cùng con vào bên trong, đến sau khi con rời khỏi trần thế ta sẽ để con yên nghỉ ở đây, được không?”

Lục Vân vừa hỏi Dao Quang vừa bước tới gần khe núi. Lặng lẽ nhìn Lục Vân, Dao Quang nói:”

- Thúc thúc không cần phải theo con vào trong đâu, xin hãy dừng lại ở đây đi. Ở bên trong có một vị bằng hữu của con, ngoài con ra, bất kỳ ai tiếp cận, vị bằng hữu đó đều phát nộ, kể cả Thanh Phong thúc thúc cũng không ngoại lệ. Thúc thúc hãy để con xuống, cho phép một mình con từ từ tự đi vào trong ấy nhé.”

Lục Vân nghe xong ngẩn người, liền đặt cậu bé xuống đất khẽ hỏi:

- Con nói ở đây có một vị bằng hữu, phải không? Ban nãy con nói chỉ cần đến được nơi này thì con còn hy vọng sống là chỉ vị bằng hữu này, hẳn có thể cứu được con phải không? Nhưng sao ta không cảm giác được khí tức của hắn?”

Nhẹ nhàng thả lỏng chân tay một chút, Dao Quang nhìn Lục Vân trên mặt lộ ra một nụ cười trêu mếu nhẹ nhàng trả lời:”

- Đúng đấy ạ, con muốn nói đến vị bằng hữu này. Tuy con không biết hắn có chắc chắn cứu được con hay không, nhưng con nghĩ đó là niềm hy vọng duy nhất của con. Kiếp này chỉ cần có một tia hy vọng sống sót con đều không bỏ qua, vì con hy vọng con có thể dùng chính đôi tay của mình báo thù cho mọi người trong thôn.”

Nhìn nụ cười của Dao Quang, Lục Vân đột nhiên dâng trào niềm vui, có vẻ như gương mặt tươi cười của Dao Quang mang lại cho chàng một cảm giác rất đặc biệt. Đưa mắt nhìn xung quanh Lục Vân dịu dàng nói:”

- Nếu đã như vậy, ta cầu chúc con mau chóng hồi phục. Bây giờ thời gian của con không còn nhiều, hãy đi tìm vị bằng hữu của con đi, thúc thúc ở đây nhìn theo con và sẽ luôn mong chờ con.”

Lặng lẽ nhìn Lục Vân, Dao Quang trầm trọng nói:”

- Cuộc đời này chỉ cần con không chết, trong lòng con mãi mãi nhớ đến thúc thúc. Đồng thời con hy vọng thúc thúc cũng sẽ mãi nhớ về Dao Quang, nhớ về một đứa bé mười tuổi.”

Xoay người, Dao Quang đứng yên một lúc rồi đi về phía cửa thác.”

- Kiếp này thúc thúc sẽ vĩnh viễn nhớ về một tiểu hài mười tuổi tên là Dao Quang, bởi vì cậu bé ấy rất giống ta lúc còn nhỏ.”

Nhìn thân ảnh yếu ớt nhỏ bé của Dao Quang, trong lời nói của Lục Vân có một chút ưu thương.”

Không quay đầu lại, Dao Quang chỉ chậm rãi tiến về phía trước. Dưới ánh nắng mặt trời, một cái bóng gầy yếu nhỏ bé đang di chuyển chậm chạp, từng bước từng bước đi sâu vào trong kí ức Lục Vân. Khoảng cách hai mươi trượng đối với một người bình thường rất ngắn, chỉ một lúc có thể vượt qua, nhưng đối với một tiểu hài trọng thương sắp chết, khoảng cách này dường như có phần quá xa.”

Dao Quang đi được nửa đường thì dừng lại hơi ngoái đầu nhìn về phía Lục Vân, trong ánh mắt lóe lên một chút vẻ cổ quái khiến Lục Vân không hiểu rõ. Nghỉ một chút, Dao Quang không nói gì lại tiếp tục bước đi chậm chậm về phía trước.

120. Hồi 120 - Thần Khí Dị Thú

Nhìn Dao Quang một cách thương cảm, Lục Vân không thể đoán ra Dao Quang có bằng hữu nào ở nơi này, bởi vì Ý Niệm Thần Ba trong đầu chàng không có một chút cảm giác gì. Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi đến khi mặt trời đã gần đứng bóng, ánh mặt trời rơi vào thân ảnh Dao Quang toả ra hàng vạn tia sáng, khiến cho Dao Quang trong giờ khắc này trông đầy vẻ thần bí vô ngần.”

Trong ánh sáng, Dao Quang đang đứng yên bỗng nhiên quay người lại nhìn thẳng vào Lục Vân, trong ánh mắt hiện lên một sự thương tâm cô độc. Dao Quang, một đứa trẻ mười tuổi trong lúc này bỗng nhiên làm cho Lục Vân có một sự cảm động rất khác thường, khiến cho Lục Vân cảm thấy dường như mình có chỗ nào không đúng. Lặng lẽ suy nghĩ, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được điều gì cả.

Trong lúc đang trầm tư, giọng nói yếu ớt của Dao Quang truyền đến thính giác Lục Vân. Nhìn vào Dao Quang chỉ nghe cậu bé nói:

- Thúc thúc, trong thời khắc này xin thúc hãy nhìn rõ con, con hy vọng thúc có thể mãi mãi ghi nhớ hình ảnh của con vào giờ phút này trong tim thúc. Như vậy, sau này thúc mới không thể quên được hình dáng của Dao Quang. Thúc mới có thể nhớ được đứa trẻ mười tuổi đó, nhớ được mỗi huyết cừu đó của Dao Sơn thôn."

Nhìn vào ánh mắt tươi cười kiên nghị của cậu bé, trong lòng Lục Vân lại cảm thấy ấn ước báo trước một sự bất tường không rõ vì sao. Cố gắng giữ nụ cười ấm áp trên môi, Lục Vân gật đầu nói:

- Yên tâm đi, thúc thúc sẽ mãi nhớ Dao Quang, nhớ Dao Sơn thôn, nhớ mỗi huyết cừu diệt thôn đó."

Nhìn Lục Vân từ xa, Dao Quang nhẹ nhàng nói:

- Thúc thúc, ánh mắt của Dao Quang đã mờ đi rồi, không thể nào nhìn rõ được mặt thúc, thúc phải nhớ lời thề của thúc, nếu như con chết thúc nhất định phải báo thù cho tất cả mọi người của Dao sơn thôn. Bây giờ thúc nhìn Dao Quang thêm lần nữa đi, nhìn rõ vào, con sợ thúc sẽ quên mất hình ảnh của con, đến lúc đó có thể thúc sẽ rất hận con."

Nói xong đôi mắt tán loạn nhìn lên bầu trời, cuối cùng một giọt nước mắt đã rơi xuống từ khuôn mặt trắng bệch của cậu bé. Lặng lẽ nhìn lên trời Dao Quang như đang nói điều gì đó, cũng giống như đang từ biệt cái gì, sắc mặt đỏ lăm cho người ta cảm thấy tràn đầy nghi vấn."

Nhìn giọt nước mắt rơi xuống, trong lòng Lục Vân bỗng trào lên một cảm giác đau xót vô cùng. Trong giờ phút này chàng dường như đã hiểu ra rằng Dao Quang sắp chết, không ai có thể cứu sống được sinh mạng non nớt của cậu bé. Thời khắc này Lục Vân đã không để ý đến câu nói của Dao Quang, đó chính là câu nói cuối cùng của cậu, 'đến lúc đó có lẽ thúc sẽ hận con'. Hận cậu bé, tại sao?"

Khép lại đôi mắt mơ hồ, Dao Quang nhẹ nhàng quay người lại, dưới ánh nắng của mặt trời cậu bé đã nhảy xuống thác nước trăm trượng không hề sợ hãi, không do dự, đứa trẻ mười tuổi đó đã chọn con đường này."

Lục Vân khẽ rung mình, trong lúc Dao Quang nhảy xuống chàng đã cảm nhận thấy điều này, lẽ ra nếu chàng muốn cứu Dao Quang thì hoàn toàn có thể làm được, nhưng chàng đã không làm như vậy, vì chàng biết đó chính là sự lựa chọn của Dao Quang."

Nhìn lên bầu trời với ánh mắt thương cảm, Lục Vân đứng ngây ra đó một mình trầm tĩnh, lặng lẽ. Hoặc có thể do cái chết của Dao Quang, một cậu bé cũng có tuổi thơ giống chàng, mà hồi ức tuổi thơ của chàng theo đó trôi dạt."

Trên bầu trời có một đám mây đen trôi đến rất nhanh đã che lấp mặt trời, nhìn lên đám mây đen đó, Lục Vân nghĩ có thể lúc này ngay cả trời cao cũng cảm thấy thương xót cho Dao Quang và cho những người đã chết của Dao sơn thôn."

Một sơn thôn có hai trăm bảy mươi lăm người đều bị chết như vậy, nếu như chỉ nghe qua miệng người khác nói thì có thể chỉ là kinh ngạc và tức giận nhất thời, rất nhanh sau đó sẽ quên hết. Nhưng chính mắt Lục Vân chứng kiến toàn bộ việc này, ngoài việc cảm phần chàng biết rõ vẫn còn những điều mà chàng mãi mãi không thể quên được, đó là lời hứa."

Thở dài một cái, Lục Vân không dám nhìn lên thác nước phía trước mặt vì chàng sợ sẽ không kìm được sự đau xót. Lục Vân quay người lại lặng lẽ bỏ đi. Chỉ sau khi Lục Vân bước đi chưa đến mười bước đã cảm thấy cơ thể mình có một chấn động mạnh, chàng liền quay đầu lại ánh mắt nhìn chăm chăm vào dưới chân thác nước."

Từ bốn phía một luồng khí tức cường đại cổ quái bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã bay lên bầu trời. Luồng khí tức thần bí ngày càng trở nên mạnh mẽ đó làm cho thác nước đang chảy xuống đột ngột

đổi dòng, một cột nước lớn chừng ba trượng đột nhiên xuất hiện xuyên thẳng lên bầu trời.

Khi cột nước này dâng cao lên đến một khe sâu phía trên chừng mười trượng thì dừng lại và giữ nguyên hình dạng đó. Phía trên cột nước có một bóng người nhỏ bé được bao trùm bởi một luồng sáng kỳ dị trong không gian cách mặt nước chừng sáu thước, đang chuyển động không ngừng trông có vẻ rất cổ quái.”

Lục Vân nhìn bóng người nhỏ bé đó, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Chàng hoàn toàn không nghĩ đến Dao Quang lúc này lại xuất hiện trên cột nước đó. Ý niệm thoáng chuyển, Lục Vân cẩn thận quan sát tình hình của Dao Quang, phát hiện ra cậu bé vẫn chưa chết, bên ngoài cơ thể cậu bé được bao trùm bởi những tia sáng kì lạ đang không ngừng truyền vào trong cơ thể nhỏ bé yếu ớt của cậu những luồng linh khí lớn.”

Khuôn mặt Lục Vân biến sắc, chàng bỗng nhiên nhận ra rằng đây có thể chính là người bạn mà Dao Quang đã nói, đang cố hết sức để cứu sống cậu. Chỉ là người đó đang ở đâu, tại sao lại không nhìn thấy thân ảnh?”

Cảm thấy khó hiểu, Lục Vân không ngừng điều chỉnh tần suất của Ý Niệm Thần Ba tìm tòi kỹ lưỡng tất cả các luồng khí tức đang ẩn tàng tứ phía, rất nhanh đã cảm nhận thấy một luồng khí tức khác lạ xuất hiện từ bên dưới thác nước. Lặng lẽ chăm chú nhìn cột nước, trong mắt Lục Vân vẫn có gì đó khó hiểu, chàng không biết người bạn này của Dao Quang rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao có thể ẩn mình trong thác nước mà không bị một chút vết nước nào?”

Trên không trung, cơ thể của Dao Quang ngày càng xoay nhanh, ánh sáng bao trùm bên ngoài cơ thể cũng ngày càng mạnh lên, chỉ một lúc đã biến thành một quang cầu rực rỡ nhiều màu sắc. Cùng với ánh sáng của quang cầu ngày càng cường thịnh, cột nước đó cũng ngày càng lớn lên. Không lâu sau cột nước có đường kính từ ba trượng đã biến thành năm trượng, cả quá trình đó có vẻ thần bí quý dị khiến người ta không thể giải thích được.”

Khi cột nước ngừng khuếch tán, phía dưới thác nước một đạo quang hoa trắng sáng như ngọc hợp với tám đạo quang hoa cùng lúc chiếu lên bầu trời. Trong khi Lục Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cả cột nước đó lại bắt đầu dâng lên, rất nhanh sau đó một con quái thú hình dạng kỳ lạ nổi lên trên cột nước xuất hiện giữa không trung. Nhìn thấy con quái thú đó, khuôn mặt của Lục Vân biến sắc, mắt chàng hiện lên một sự nghi hoặc chừng như đã cảm nhận được điều gì. Ở chỗ miệng thác nước, chỉ nhìn thấy cơ thể kỳ thú lớn chừng bốn trượng đội cả cột nước lên thành hình tròn lớn. Cơ thể của con kỳ thú này trông giống như một chiếc bánh hình tròn, đường kính khoảng mười trượng, chỉ cao khoảng ba trượng, tám con mắt phân bố đều ở bốn phía loé lên những tia sáng có những màu sắc khác nhau.”

Phía dưới của con kỳ thú có bốn chân ngắn và thô dài không quá một trượng trông không hề nổi bật, còn phía trên ở giữa cái cơ thể tròn vo đó là một cái miệng rất lớn có màu đỏ như máu, bốn phía có tám cái lỗ nhỏ rất kỳ lạ phân bố tạo thành hình bát quái. Xung quanh cơ thể của con kỳ thú là những tia sáng bất sắc tạo thành một luồng sáng tuyệt đẹp bao phủ lên toàn bộ cơ thể của nó.”

Lúc này bát nhân kỳ thú không biết tên há miệng phát ra một làn hồng quang làm cho cả cột nước chuyển động mà không phát ra âm thanh nào, lững lờ trôi trên không trung. Cùng lúc đó, xung quanh cơ thể kì thú phát ra vô số các tia sáng nhỏ nhiều màu sắc, tụ lại ở bên ngoài cơ thể của Dao Quang đang ở phía trên cột nước tạo thành một quang cầu tràn đầy linh khí.

Đứng lặng nhìn kỳ thú, Lục Vân hiểu ra rằng đây chính là người bạn mà Dao Quang nói. Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng trong lòng Lục Vân lại có một tia hi vọng rằng dị thú thần kỳ này có thể cứu sống Dao Quang, đồng thời Lục Vân cũng cảm thấy nghi hoặc tại sao con kì thú này lại xuất hiện tại nơi này?”

Tuy đây là lần đầu tiên gặp kỳ thú này, nhưng trước kia Lục Vân đã từng nhìn thấy hình vẽ của nó tại Phong Vương đài ở Âm Thi gian của Quỷ vực, trên Phong Vương đài khắc họa hình ảnh trận chiến giữa bát nhân kỳ thú và Sát Huyết Diêm La. Đồng thời Lục Vân cũng lấy được khối ngọc bích thần kỳ tại nơi đó.”

Trên không trung lúc này, mỗi lần Dao Quang chuyển động một vòng, khuôn mặt cậu lại hiện lên thêm phần đau đớn, tia sáng màu hồng trong miệng cậu cứ chuyển động là lập tức biến thành tia sáng màu xanh nhạt. Cùng với sự xuất hiện của tia sáng màu xanh nhạt, cột nước giữa kỳ thú và Dao Quang lại chấn động mạnh hơn, vô số các con sóng đang chuyển động lên quanh cột nước bên ngoài cơ thể Dao Quang lại hình thành

một luồng ánh sáng xanh mang theo các khí âm nhu nhanh chóng truyền vào cơ thể Dao Quang, làm cho khuôn mặt cậu bé dần bình thường trở lại, không còn thấy đau đớn nữa. Luồng ánh sáng xanh này thật ra chính là luồng khí huyền âm trong nước, dưới sự chuyển hoá sức mạnh dị thường của kì thú đã biến thành nguồn chân khí lớn mạnh làm dễ chịu cơ thể của Dao Quang. Được tiếp thêm nguồn chân khí lớn như vậy, sức đề kháng của Dao Quang được tăng lên không ít. Cứ như thế kì thú càng lúc càng tăng nhanh tốc độ, toàn thân phát ra ánh sáng hào quang chói lọi bắt đầu dần hết sức để cứu lấy Dao Quang.”

Giữa không trung, ánh hào quang trên cơ thể kì thú lúc này đã sáng lên gấp ba lần, các màu sắc ánh sáng mờ nhạt ở bốn phía lập tức chuyển thành đậm, tạo thành ánh hào quang bát sắc bắt đầu tiến hành chữa trị toàn diện cho Dao Quang. Cùng với sự chiếu rọi của ánh hào quang bát sắc, lúc này Dao Quang đã không còn xoay chuyển nữa mà cơ thể đứng yên trên cột nước ánh hào quang trên người luân chuyển, trên khuôn mặt nhỏ bé xuất hiện một luồng ma khí màu đen đang đối kháng với ánh hào quang bát sắc đó.”

Luồng ma khí màu đen này chính là luồng tà khí mà đã bị Lục Vân khống chế, lúc này, trong khi kì thú hóa giải pháp lực áp chế của Lục Vân bỗng nhiên lại phản tác dụng, nó đang phá hoại điên cuồng các chức năng kinh mạch toàn thân Dao Quang. Nhưng khi luồng ma khí đen này xuất hiện thì đã bị ánh hào quang bát sắc đó nhận ra, hai bên đánh nhau dữ dội đều muốn tiêu diệt đối phương.”

Thời gian giao tranh giữa hai bên đã qua được một lúc, luồng ma khí màu đen trên mặt Dao Quang đã lắng xuống. Xem ra đánh nhau chưa được mấy chiêu mà ma khí đã lập tức rút lui, theo đó các kinh mạch của Dao Quang cũng tụt xuống, không ngừng phá hoại cơ thể cậu. Khi luồng ma khí này đi tới nơi đan điền của Dao Quang thì lập tức dừng lại bên trên viên ngọc ma long màu nâu xám, không hoạt động nữa.”

Ánh hào quang bát sắc bắt đầu truyền vào cơ thể Dao Quang, nguồn linh khí vô cùng thần kì đó đã nhanh chóng làm phục hồi các kinh mạch của Dao Quang. Đến gần đan điền, khi ánh hào quang bát sắc áp sát viên ngọc ma long, viên ngọc vốn không động đậy bỗng nhiên phát ra một luồng hắc sắc ma mị, cả viên ngọc vỡ vụn ra. Chính lúc hạt ngọc vỡ vụn, một thể khí màu đen đột nhiên xuất hiện tại vùng đan điền Dao Quang hút lấy linh khí, chân khí của Dao Quang một cách điên cuồng để có thể bành trướng thực lực.

Dưới mặt đất, Lục Vân thấy cơ thể của Dao Quang đột nhiên có gì đó khác thường, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng. Trên không trung, kì thú lúc này cũng đã biết được sự khác thường của Dao Quang, tám con mắt đồng thời chiếu vào cậu bé các tia sáng chói lọi, tỏ ra hết sức tức giận. Một tiếng kêu kì lạ truyền tới, ánh hào quang trên người kì thú loé lên, tám lỗ nhỏ ở phía trên cùng lúc bắn ra tám tia sáng khác nhau, xoay chuyển trong không trung, hình thành nên tám dải màu đan chéo vào nhau, cuối cùng tụ lại ở phía trên cơ thể Dao Quang. Tám tia sáng đột ngột xuất hiện, luồng khí lớn mạnh và thần thánh lập tức tạo ra một sức mạnh lớn gấp năm lần, dùng hết sức để đến gần ma long ở trong đan điền của Dao Quang. Trong thoáng chốc, cơ thể nhỏ bé yếu ớt của Dao Quang đã biến thành chiến trường của chính tà lưỡng khí.”

Nhìn từ bên ngoài, toàn thân Dao Quang lúc này đang toả ra hai luồng ánh sáng kì dị, từ đầu đến vùng bụng là vùng có ánh sáng hào quang bát sắc lẫn vào nhau. Còn từ vùng bụng trở xuống dưới lại là một luồng ánh sáng màu đen đang ngoan cố chống lại luồng ánh sáng tám màu kia, hai bên đều không ai nhường ai.”

Lục Vân nhìn Dao Quang với vẻ mặt lo lắng sốt ruột, chàng đang định tiến lên giúp cậu bé một tay để có thể dễ dàng ép ma long ra ngoài hơn, tránh cho cậu bị ma khí xuyên vào não lại rơi vào tà ác. Nhưng chính lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện ba ánh hào quang. Như Vân đại sư, Thanh Hư đạo trưởng, Âm Huyền Sinh ba vị cao thủ của ba phái cùng lúc xuất hiện.”

Chỉ một lúc sau khi ba vị cao thủ hiện thân, trên không trung lại xuất hiện thêm một ánh hào quang nữa, chính là Văn Bất Danh đang đưa Bách Linh đến bên cạnh Lục Vân. Nhìn thấy con dị thú thần kì đó và Dao Quang, năm người vừa xuất hiện đều kinh sợ hét lên một tiếng, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Bách Linh ngay sau khi hét lên liền phát hiện ra Lục Vân, thần sắc lập tức vui lên, giục Văn Bất Danh cho xuống dưới mặt đất.”

Chạy băng băng đến bên Lục Vân, Bách Linh nắm chắc tay chàng, nũng nịu nói:”

- Lục Vân chàng được lắm, dám bỏ ta, chàng nói đi, phải phạt chàng thế nào đây. Bây giờ ta quyết định rồi, để phạt chàng lần này không từ mà biệt, cố ý tránh mặt ta, sau này không cho chàng rời xa ta ngoài mười

bước, nghe rõ chưa? Nếu như chàng dám trốn tránh ta, ta sẽ đến Dịch viên tố cáo chàng bỏ rơi ta, sau đó sẽ tự sát để cho chàng phải hối hận cả đời, đã biết chưa hả?”

Lục Vân nhìn Bách Linh không biết phải làm sao, tất nhiên chàng hiểu rằng đây là nàng cố ý nói như vậy. Nhưng cho dù có thể đi chẳng nữa, chàng cũng không biết phải làm sao với nàng đây? Đưa mắt nhìn Văn Bất Danh tưởng chừng đang cao hứng cười mình, Lục Vân chỉ biết lắc đầu thở dài.”

Ánh mắt lại hướng lên nhìn lên Dao Quang, Lục Vân thản nhiên nói:”

- Đợi đến khi mọi việc ở đây kết thúc, chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé. Bây giờ hãy nhìn kĩ kia kìa.”

Bách Linh nhìn lại Lục Vân, phát hiện sắc mặt của chàng có gì đó rất khác, giống như là đã rất lâu rồi không gặp, trên người Lục Vân cũng như có gì đó thay đổi, nhưng là điều gì đấy mà trong phút chốc khó thể thấy ra được.”

Nhẹ nhàng dựa vào vai Lục Vân, Bách Linh ngã vào lòng chàng, hạ giọng nói:”

- Hình như chàng thay đổi rồi, việc gì đã khiến chàng thay đổi vậy? Ta không thích chàng như thế này, ta thích vẻ kiêu ngạo ngông nghênh của chàng trước kia. Khi đó chàng mới giống Lục Vân, mới giống chàng thật sự, chỉ tiếc là chàng vẫn cứ che giấu mãi.

Lục Vân động lòng, nhìn nàng một cách kì lạ, ánh mắt sáng lên một cách dịu dàng, nhẹ nhàng nói:”

- Nếu nàng cứ dịu dàng như thế này, thì sẽ chẳng ai trốn tránh nàng cả.”

Bách Linh nghe vậy, ánh mắt vẫn cứ nhìn Lục Vân, rất lâu sau mới gật đầu rồi nói:”

- Thật ra chàng bây giờ mặc dù không đủ anh tuấn, không đủ ngang ngược, không đủ để hấp dẫn người khác, nhưng lại vẫn rất đáng yêu. Mà sao lại nhìn tôi như vậy, không phải là sợ tôi chạy mất rồi lại không tìm được đấy chứ?”

Nói xong, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng vẻ đắc ý và tự hào.”

Lục Vân ngưỡng ngạo nhìn Bách Linh, chàng không thể nào hiểu rõ tính cách của nàng. Vốn dĩ câu đầu tiên có vẻ rất dịu dàng, khiến người ta cảm thấy sự chu đáo, thông cảm với người khác của nàng. Nhưng đến câu thứ hai thì lại thay đổi đến buồn cười, làm người khác hoàn toàn không thể biết được trong đầu nàng rốt cuộc là đang nghĩ gì. Khẽ lắc đầu, ánh mắt Lục Vân lại chuyển lên nhìn Dao Quang ở trên không trung.”

Giữa không trung, ánh hào quang trên thân con kì thú vẫn luân chuyển, một chùm ánh sáng hỗn hợp tạo thành một cột sáng chói lọi xuyên thẳng lên bầu trời. Cùng với sự cường đại của sức mạnh kì thú, cơ thể Dao Quang bỗng run rẩy, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé bắt đầu có sự thay đổi, trên mặt xuất hiện vẻ vô cùng đau đớn.”

Cùng lúc này, ma long trong cơ thể Dao Quang càng hút nhiều linh khí hơn từ cơ thể của cậu bé, thực lực của nó mạnh dần, sức đối kháng cũng mạnh lên. Bên ngoài cơ thể Dao Quang, kì thú mặc dù đã cảm nhận thấy việc ma long đang hút linh khí mà nó đã truyền cho Dao Quang, tiếc là nó không thể dừng lại được. Bởi vì một khi dừng lại Dao Quang sẽ chết ngay. Để tranh thủ cơ hội đẩy ma long ra, kì thú đành phải không ngừng dồn công lực, dùng linh khí có sẵn giữ chắc lấy Dao Quang. Cùng với công lực của kì thú ngày một tăng, ma long trong đan điền của Dao Quang cũng bắt đầu cảm thấy bị uy hiếp, không thể tiếp tục hút linh khí của Dao Quang được nữa, cả cơ thể chui qua các kinh mạch của Dao Quang, dần dần xuất hiện ở phía sau cậu bé.”

Xung quanh, cao thủ của ba phái cùng với ba người bạn Lục Vân đều kinh sợ nhìn Dao Quang, chỉ thấy phía sau Dao Quang lúc đó đột nhiên xuất hiện một đám mây đen đang không ngừng thay đổi hình dạng.”

Thấy ma long hiện thân, kì thú phát ra một tiếng thét động trời vô cùng uy nghiêm, ánh hào quang bát sắc vừa bao trùm lấy Dao Quang lúc này đã di chuyển đến cơ thể ma long, hình thành một luồng sáng đầy màu sắc bao trùm ma long ở bên trong. Hào quang hắc sắc nhấp nháy, khi ma long bị các tia hào quang bát sắc đến gần, cả đám mây đen bỗng nhiên biến thành một con rồng, lập tức lộ ra bộ dạng vốn có của nó. Chỉ thấy con ma long dài khoảng ba trượng, ngoại hình gần giống như rồng thần trong truyền thuyết, chỉ khác ở chỗ các vẩy rồng trên mình nó đều dựng hết lên, cơ thể loé lên hắc sắc ma quang rất kì lạ.”

Một âm thanh lớn truyền đến, trong không trung, các tia sáng nhiều màu sắc tan ra và bay mất giống như tiên nữ tán hoa, chói lóa nhưng rất đẹp. Ma long phá được lưới của kì thú thoát ra ngoài, cơ thể nó xuất hiện trên đầu Dao Quang nhìn cậu bé một cách cổ quái.”

Phía dưới, kì thú tưởng rằng ma long đang muốn làm hại Dao Quang, lập tức gầm lên một tiếng, thoát một cái cơ thể đã xuất hiện bên cạnh Dao Quang, tám lỗ nhỏ đồng loạt bắn ra tám cột sáng chói lọi cùng với tám luồng khí khác nhau nhắm thẳng vào ma long.”

Ma long nhìn kì thú với đôi mắt đỏ ngầu, trong ánh mắt có chút sợ hãi, rất nhanh chóng đã biến mất. Trong lòng nó hiểu rằng nó lúc này vừa mới phá bỏ được cái vỏ cứng để thoát ra ngoài, thực lực vẫn rất yếu, vốn không phải là đối thủ của kì thú. Trước mắt, hi vọng duy nhất của ma long là rời xa nơi này, nhưng nó lại không nỡ bỏ qua Dao Quang.

Bởi vì trong lúc hút linh khí của Dao Quang, nó còn lấy được hơi thở cậu bé, và viên ngọc ma long vẫn còn ở trong cơ thể cậu. Việc lấy lại viên ngọc ma long để duy trì tính mạng nó mặc dù không thực hiện được, nhưng sự lưu luyến đó vẫn mãi mãi ở trong lòng nó, không cách nào thay đổi. Nhìn kì thú một cách độc ác, cùng lúc ma long biến mất, cơ thể nó bỗng nhiên biến thành một làn sương đen, định đánh bại kì thú để dành lấy Dao Quang. Trong khi luồng ánh sáng bên ngoài cơ thể Dao Quang đang tách ra, ma long phát ra một tiếng gầm kinh dị, bỗng nhiên tiến vào đầu Dao Quang từ huyệt Bách Hội của cậu bé, ở lại bên trong đầu.”

Ở phía dưới, kì thú tức giận gầm lên động trời, linh quang mạnh mẽ được truyền vào cơ thể Dao Quang từ dưới lòng bàn chân cậu bé, nhanh chóng đi đến vùng não muốn đẩy ma long ra ngoài. Ma long vốn đã ở trước trong vùng não yếu nhất và cũng là vùng quan trọng nhất, lập tức khống chế được thần trí của Dao Quang, dùng hết sức chống lại kì thú. Kì thú do sợ làm tổn thương đến Dao Quang nên trong lòng có chút e ngại, hai bên lại rơi vào tình trạng giằng co thêm một lần nữa.

121. Hồi 121 - Dao Quang Dị Biến

- Đã lâu không gặp, chẳng ngờ lại được diện kiến đại sư tại đây. Vừa rồi đại sư cũng phải kinh ngạc thốt lên, chẳng lẽ Ma Long là có thật? Đại sư có biết gì về con quái thú tám mắt này không?”

Thần sắc vẫn còn lo âu, Như Vân đại sư nhìn Văn Bất Danh nói:”

- Thì ra là Hạo Thiên phủ chủ Văn đại hiệp, kể từ lần cuối gặp nhau trông thì chủ vẫn khang an. Còn về quái thú này thì là lần đầu tiên lão nạp trông thấy, tuy nhiên theo một bản ghi chép của bản phái thì rất có thể chính là Ma Long, một trong tam đại ma linh trong truyền thuyết Ma vực. Nghe nói quái thú này cực kỳ tà ác, bản tính hung tàn, ai gặp phải cẩn thận kẻo nguy tới tính mạng. Thật không ngờ hôm nay quái vật này lại hiện thân ở nhân gian. Còn về con quái thú tám mắt, nói thật lão nạp chưa từng nghe qua.”

Văn Bất Danh đưa ánh mắt hàm ý muốn xin chỉ giáo sang Thanh Hư đạo trưởng, thấy vậy đạo trưởng nói:”

- Ta cũng không rõ lắm về quái thú này, chỉ biết rằng theo truyền thuyết có câu ca dao nói về Ma long: 'Ma Long xuất, Nại Hà hiện'. Hôm nay Ma Long đã hiện thân, chẳng biết Nại Hà châu bao giờ sẽ xuất hiện?”

Như Vân đại sư và Văn Bất Danh không ai trả lời câu hỏi của Thanh Hư đạo trưởng, hai người thần sắc lo âu lộ rõ vẻ nghiêm trọng nhìn lên trời đầy vẻ trầm tư.”

Âm Huyền Sinh của Tiên Kiếm tông nghe vậy tiếp lời:”

- Những việc trong truyền thuyết không ai có thể lường hết được. Vấn đề cần phải suy nghĩ hiện nay là chúng ta có nên ra tay tiêu diệt đứa bé đã bị Ma Long khống chế hay không?”

Như Vân đại sư sắc mặt có phần trầm trọng nhưng ngữ khí vẫn kiên định:”

- Đã bị Ma Long khống chế, đứa bé đó đã không còn là con người nữa, một khi đã nhập vào ma đạo thì đã trở thành ác ma rồi. Vì an nguy của nhân gian, dù nó vốn vô tội nhưng chúng ta cũng phải tiêu diệt, đây là việc bất đắc dĩ không thể không làm.

Khẽ gật đầu, cả Thanh Hư đạo trưởng và Văn Bất Danh đều hết sức tán đồng.”

Dưới mặt đất, ánh mắt Lục Vân vẫn không rời thân hình Dao Quang, mục quang lấp loáng đầy vẻ cổ quái. Trong suy nghĩ của chàng, nếu lát nữa Dao Quang hoàn toàn bị Ma Long khống chế tinh thần chẳng phải nó sẽ trở nên hung tàn thành tính, lục thân bất nhận hay sao? Đến lúc đó liệu bản thân chàng có nhẫn tâm giết chết nó hay không?”

Trên đầu thác nước trong Vô danh cốc, kì thú thần bí đang dùng toàn lực bức ép Ma Long phải lộ diện. Dao Quang đại não bị Ma Long khống chế, đôi mắt vẫn luôn khép chặt bỗng nhiên mở bừng phát ra hai đạo huyết sắc quang tà ác lập lòe hàn quang kinh nhân.”

Thân thể Dao Quang bỗng bênh trong không trung, từ thân người toát ra quỷ khí âm sâm tà dị, cả gương mặt nhỏ nhắn thanh tú cũng phủ đầy hắc khí. Lạnh lùng nhìn kỳ thú, cậu bé dường như đã quên mất người hảo bằng hữu của mình. Kỳ thú nhìn Dao Quang miệng phát ra âm thanh kỳ lạ như đang nói chuyện, đang kêu gọi nó. Nghe được âm thanh đó, thần sắc đứa bé có hơi thay đổi như chợt nhớ ra điều gì, nhưng lập tức hắc sắc quang hoa quanh thân đại thịnh, một cỗ ma lực cường đại đã áp chế những cảm giác quen thuộc đó lại.”

Kỳ thú đối với Ma Long trong nội thể Dao Quang có lẽ thống hận đến tận xương tủy, rống lên một tiếng giận dữ, bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu đứa bé. Toàn thân kỳ thú lúc này hóa thành một khối cầu kỳ dị tỏa ra bát sắc hào quang không ngừng rung động biến hóa, khí tức thần thánh cực mạnh toàn lực xâm nhập các yếu huyết hồng trục xuất Ma Long ra ngoài.”

Tuy nhiên dưới sự khống chế của Ma Long, yếu huyết toàn thân Dao Quang đều bị phong bế chống lại sự mọi sự xâm nhập từ bên ngoài. Giằng co được một lúc, dù thực lực của kỳ thú vượt xa Ma Long, nhưng vì sợ gây tổn thương đến thân thể Dao Quang, nó đành bất lực thu lại khí tức. Bay ra xa vài trượng, kỳ thú quay lại nhìn thân hình nhỏ bé với ánh mắt thở than.”

Mọi người xung quanh đều lặng lẽ nhìn sự cố gắng của kỳ thú, chờ đợi kết quả với ánh mắt hy vọng. Bây giờ nhìn thấy vẻ chán nản của nó, trong lòng mọi người đều trầm xuống, thầm hiểu rằng vậy là chẳng còn một tia hy vọng nào nữa.”

Quan sát hai bên, sắc mặt Như Vân đại sư trở nên trang nghiêm:”

- Mọi người hãy nhân lúc thực lực của Ma Long còn yếu, lại đang bị kỳ thú kiềm chế mà nghĩ cách tiêu diệt đứa trẻ đi, hy vọng có thể bức Ma Long lộ diện để tiêu diệt. Mọi người thấy thế nào?”

Âm Huyền Sinh và Thanh Hư đều im lặng gật đầu, bắt tay vào chuẩn bị. Riêng Văn Bất Danh nhìn lại Dao Quang, giọng nói có phần thương cảm:”

- Đứa trẻ kia xem chừng mới khoảng mười tuổi đầu, chúng ta làm như thế chẳng phải có chút...”

Có chút gì, tuy ông không nói hết nhưng trong lòng mọi người đều rất rõ. Như Vân đại sư thở hắt ra nói:”

- Phật dạy mọi chuyện trên đời đều do duyên số an bài, tất cả đều đã được định sẵn không ai có thể thay đổi được? Nếu chỉ vì nó còn là một đứa trẻ mà chúng ta không nhẫn tâm ra tay thì e rằng sau này sẽ có vô số trẻ nhỏ gặp tai họa, không phải sao?”

Văn Bất Danh chỉ biết lắc đầu, không nói gì thêm.”

Bách Linh đang nhìn lên không trung theo dõi bọn Như Vân đại sư và mọi người thương nghị việc tiêu diệt Dao Quang, bất mãn nói:”

- Những cao thủ kia cả ngày không có việc gì để làm hay sao mà ngay cả đứa trẻ cũng muốn giết? Nếu có bản lĩnh sao không lôi con Ma Long ra mà giết chứ đối phó một đứa nhỏ thì có gì hay ho. Mộc đầu, huynh nói xem có phải không?”

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Bách Linh, Lục Vân không kìm được mỉm cười:”

- Muội nói cũng đúng, nhưng muội không hiểu được rằng nhân sĩ chính đạo vì an nguy của nhân gian có thể làm bất cứ điều gì, kể cả giết một đứa trẻ.”

- A, Mộc đầu, lời này của huynh lẽ nào ám chỉ những vị đại hiệp chính đạo trong mắt thường nhân luôn dùng chiêu bài chính nghĩa để làm việc xấu, phải không?”

Có phần kinh ngạc, Bạch Linh dường như không chú ý đến việc Lục Vân vốn xuất thân từ Lục viện mà bây giờ lại nói như vậy. Lắc đầu, Lục Vân thần sắc cổ quái nói:

- Ta không nói toàn bộ nhưng ít nhất cũng có một bộ phận người như thế. Tương lai nếu cô sống ở tu chân giới một thời gian dài sẽ tự khắc hiểu. Hãy chú ý kìa, họ chuẩn bị tấn công đấy.”

Quát lên một tiếng, Như Vân đại sư đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Dao Quang, toàn thân tỏa ra kim sắc quang mang như một pho tượng kim cương la hán. Đại sư thần sắc nghiêm trang, hai tay kết ấn, hai chân đả tọa, lẳng không ngồi cách Dao Quang ba thước. Từ người đại sư tỏa ra một đạo kim sắc Phật quang bao trùm cả người đứa bé.”

Thanh Hư đạo trưởng bên cạnh cũng xoay tròn rất nhanh xung quanh, Đạo gia pháp quyết với tầng tầng huyền thanh sắc hình thành một vòng hào quang cấp tốc thu hẹp lại quanh người Dao Quang. Âm Huyền Sinh và Văn Bất Danh phân lập hai bên, công lực toàn thân được vận dụng đến đỉnh điểm chuẩn bị phát động tấn công bất cứ lúc nào.”

Vẫn lạnh lùng quan sát tứ phía, Dao Quang không còn là một đứa trẻ mười tuổi ngây thơ mà trở nên uy nghiêm và tà ác vô tả. Trên khuôn mặt nhỏ bé đó toát ra vẻ băng giá khiến người ta có cảm giác hết sức tà dị. Dưới sự liên thủ tấn công của hai vị cao thủ Phật - Đạo, thân ảnh Dao Quang liền cấp tốc di chuyển, vô số nhân ảnh trong chu vi ba trượng huyền hóa ra thành trăm đạo quang ảnh nhằm thoát ra khỏi Phật môn Kim Cương Tráo và Đạo gia Liệt Thiên Hoàn.”

Lúc này, Âm Huyền Sinh bên ngoài vòng vây liền lạnh lùng quát lên, trường kiếm vung lên phát ra một trăm chín mươi sáu kiếm tạo thành bốn kiếm trụ hình mũi khoan chia ra trấn giữ tứ phía. Văn Bất Danh cũng lập tức thi triển Hạo Nhiên Thiên Cương, liệt hỏa chân nguyên cường đại của hắn lập tức tràn ngập khắp chu vi mười trượng xung quanh, hỏa diễm bốc lên cuộn cuộn, hình thành một không gian khép kín.”

Hét lên cuồng nộ, thân ảnh nhỏ bé của Dao Quang bị đánh bật về chỗ cũ dưới sự liên hợp vây công của tứ đại cao thủ. Gượng đứng lại, đôi mắt của nó đỏ như máu âm trầm quan sát kẻ địch, toàn thân sung mãn khí tức tà ác. Ánh mắt quét qua bốn người, hai tay Dao Quang đan chéo, hai cổ hắc sắc quang hoa trước ngực hội tụ thành một hắc sắc quang cầu đột nhiên bắn về phía Âm Huyền Sinh.”

Hắc sắc quang cầu với một khí thế cường đại tà ác không ngừng tăng tốc, khi cách mục tiêu khoảng một trượng bỗng nhiên hóa thành một con hắc long há mồm phun ra một đạo hắc diễm, hung hãn kích tới Âm Huyền Sinh. Đồng thời với một kích đánh ra này Dao Quang vội quay ngược lại, lẳng không xiên xiên nhắm

Giọng nói chàng đều đều đầy vẻ đau xót.

122. Hồi 122 - Nại Hà Châu Hiện

- Nếu như huynh đã không muốn nói thì cứ giữ ở trong lòng, đợi sau này nếu có một ngày huynh muốn tìm người để giải bày thì hãy nói với muội.”

Lục Vân nghe xong nhìn nàng một hồi rất lâu rồi mới di chuyển ánh mắt của mình đi nơi khác, lòng vẫn trầm mặc.”

Lúc viên ngọc áp sát huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của Dao Quang, dưới sự thúc động của kì thú thì ma long lập tức biến hóa thành một luồng khói màu đen, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Dao Quang, ngăn chặn đòn tấn công của viên ngọc châu. Ngay lập tức, làn khói màu đen ma quỷ và viên ngọc trong suốt tiếp xúc với nhau ngay trên đỉnh đầu của Dao Quang, từ hai bên tỏa ra những tia lửa điện hắc sắc, vô số những luồng khí ma quái bay lơ lửng chung quanh những đốm lửa điện đó.”

Sự đối kháng ngày càng ác liệt nên viên ngọc trong suốt lúc đầu, bây giờ đã phát ra năm luồng hào quang xanh, đỏ, lam, tím, đen. Cùng với sự xuất hiện của năm luồng hào quang đó, xung quanh viên ngọc bắt đầu xuất hiện những phù chú cổ quái, không phải những lời phù chú của Đạo gia, mà hình như cũng không phải những Phật chú của Phật gia. Nhìn kĩ thì thấy hơi giống với quỷ chú của Quỷ vực, lại còn ẩn chứa bên trong luồng khí ma quỷ, yêu tà, cổ quái vô cùng.

Những phù chú cổ quái đó vừa xuất hiện thì ma long lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết đau thương, sau đó biến thành một luồng hào quang hắc sắc, ẩn vào Bách Hội huyết trên đỉnh đầu của Dao Quang. Chưa thấy xuất hiện sự phản công trở lại của ma long, viên ngọc kỳ dị tỏa ra năm loại ánh hào quang liên nhẹ nhàng xuất hiện trên đỉnh đầu của Dao Quang, làm cho Dao Quang toàn thân run rẩy, sắc mặt biến đổi một cách kì dị, lạ thường, toàn thân Dao Quang chấn động, vẻ mặt méo mó thống khổ vô bì phảng phất như đang bị áp lực vạn cân đè lên.”

Tĩnh lập trên Bách Hội huyết của Dao Quang, viên ngọc kia đột nhiên phát ra một loạt hào quang, bắt đầu xuất hiện một hàng tự tích trên đỉnh đầu của Dao Quang.”

- Ưu ưu Nại Hà thiên, châu tuy ma long hiện, vạn thể luân hồi định, tương kiến tại nhân gian.”

- A! Nại Hà châu, không xong rồi, hãy nhanh chóng ngăn chặn hấn lại.”

Trong tiếng kêu kinh ngạc hoảng hốt, Như Vân đại sư và Thanh Hư đạo trưởng không để ý gì đến vết thương trên người, hai người đồng thời phi tới vươn tay về phía Nại Hà Châu đang ở trên đầu của Dao Quang. Tuy nhiên, lúc hai người vừa bay đến gần thì con kì thú trợn trừng mắt lên nhìn hai người, bốn đạo quang trụ mang uy lực tan đá nát vàng chỉ một đòn đã chấn bay hai người.”

Dưới mặt đất, Văn Bất Danh sắc mặt đại biến, nhìn Lục Vân nói gấp:”

- Lục Vân tình hình bây giờ rất nguy kịch, đệ hãy mau giúp ta một tay, chúng ta nhất định phải đoạt lấy Nại Hà Châu hoặc phải tiêu diệt nó, nếu không không ai có thể nói chính xác chuyện gì sẽ xảy ra với thằng bé này đâu.”

Khẽ gật đầu, trong ánh mắt Lục Vân lộ ra vẻ ưu sầu ảm đạm nói:”

- Không cần phải uổng phí tâm cơ, tất cả đều là số mệnh, huynh không thể chống lại, hơn nữa ta cũng sẽ không ra tay. Tốt nhất huynh nên nghe lời ta đứng im tại chỗ quan sát, tới khi đó có lẽ huynh sẽ minh bạch được rất nhiều chuyện.”

Văn Bất Danh ngó người ra một lúc, không ngờ rằng lúc đó Lục Vân lại không chịu ra tay, điều đó thực sự khác xa so với trong tưởng tượng của hắn ta.”

Bách Linh nhìn Văn Bất Danh một lúc, rồi hạ giọng nói:”

- Huynh cứ chịu khó quan sát đi, khi nào thực sự cần thiết thì Đầu Gỗ nhất định sẽ ra tay. Lúc này huynh ấy không ra tay chắc chắn là có đạo lý của mình.”

Văn Bất Danh nhìn hai người với ánh mắt kì quái, thở dài một tiếng rồi nhẹ giọng nói:

- Hy vọng muội nói đúng, nếu không đến lúc đó ta sẽ phải chịu tiếng xấu.”

Sau khi Nại Hà châu hiện ra một hàng tự tích, toàn bộ những viên ngọc bắt ngờ biến thành một luồng ánh hào quang, cứ thế tấn công thẳng vào Bách Hội huyết của Dao Quang. Đúng lúc Nại Hà châu biến mất, ánh hào quang trên người Dao Quang bắt ngờ phát ra hàng ngàn ánh sáng lóng lánh, toả ra bên ngoài luồng hào quang sắc sỡ đầy màu sắc.”

Cùng lúc đó, một màn hắc vụ xuất hiện trên đầu của Dao Quang, còn ma long lóe lên hắc sắc quang hoa đăng không uốn lượn trong màn hắc vụ, trong miệng liên tục phát ra tiếng gào thét hung tợn. Cùng với những tiếng gào thét đó, toàn thân ma long bắt đầu thu nhỏ lại, sau cùng hiện nguyên hình là viên ngọc châu màu xám phi nhanh đến như muốn nhập vào đỉnh đầu Dao Quang, nhưng đáng tiếc là bị luồng ngũ sắc vân thải đó ngăn chặn lại. Trong tình thế không biết làm thế nào, toàn thân ma long lại toả ra ánh hào quang, bắn thẳng vào đan điền của Dao Quang.”

Ở phía trên, kì thú gào nhẹ lên một tiếng, trợn trừng mắt nhìn Dao Quang, đồng thời thu hồi lại ánh hào quang bao phủ lên người thằng bé. Cảm nhận được ánh mắt của con kì thú, Dao Quang ngẩng đầu nhìn nó, sau đó hai mắt bắt ngờ sáng lên, người thằng bé lao thẳng về phía con kì thú.

Nhẹ nhàng nhảy lên mình kì thú, Dao Quang vô cùng cao hứng nói:

- Bất Bảo, là người cứu tỉnh ta phải không? Tại sao sự việc lúc này ta lại không nhớ một chút nào nhỉ?”

Khẽ phát ra một tiếng kêu quái dị, ánh mắt kì thú lộ ra vẻ thương cảm, tám lỗ nhỏ trên người nó đồng thời phát ra tám luồng hào quang, hội tụ thành một bát sắc quang đồ chuyển động xoay tròn trên không trung. Cùng với bát sắc quang đồ ngày càng cường thịnh, tám luồng hào quang bỗng chốc biến thành tám con thần long chuyển động xoay tròn xung quanh người Dao Quang, cuối cùng tất cả dung nhập vào trong thân thể nó. Lúc hào quang biến mất, sắc mặt Dao Quang đột nhiên biến đổi, cả người nghiêng ngả, nhãn thần thác loạn, song thủ múa loạn như phát cuồng. Bên ngoài cơ thể thằng bé, hắc vụ đột nhiên xuất hiện, luồng ma khí của ma long lại một lần nữa xuyên thẳng vào đầu của thằng bé, sự kết hợp của luồng ma khí đó cùng với Nại Hà Châu cũng như kì thú và luồng linh khí cường đại trong cơ thể Dao Quang phát sinh ra sự va chạm mãnh liệt, làm cho toàn thân Dao Quang bắt đầu có những biến đổi khác thường, tinh thần bắt đầu phân liệt.”

Chỉ nghe thấy tiếng gào thét phần nộ điên cuồng của Dao Quang, hai tay thằng bé tự bứt tóc mình, khuôn mặt thanh tú bị cào xé đến mức vết máu loang lổ, khuôn mặt trở nên méo mó đáng sợ. Ánh mắt thằng bé lúc thì trong sáng lúc thì bắt ngờ xuất hiện huyết quang, cả người dao động giữa chính và tà.”

Kì thú thở dài nhìn Dao Quang, trong ánh mắt lộ ra cái vẻ bất lực không biết làm thế nào, nó đã cố gắng hết sức rồi. Cuối cùng Dao Quang sẽ bị ma long khống chế hay sẽ bị ảnh hưởng bởi khí tức tà dị của Nại Hà Châu, điều đó tùy thuộc vào vận khí của Dao Quang. Thời khắc này không ai có thể giúp được nó, tất cả chỉ còn dựa vào chính bản thân Dao Quang.”

Dưới mặt đất, Như Vân đại sư và Thanh Hư đạo trưởng cùng Âm Huyền Sinh lúc đó đã khôi phục lại được vài phần nguyên khí. Nhìn Dao Quang trong bộ dạng như vậy, ba người đều trầm hô không hay, họ đã nhìn ra Dao Quang sắp bị ma hoá. Ba người nhìn nhau, rồi cùng xông tới tấn công Dao Quang lần thứ ba. Văn Bất Danh đứng cạnh Lục Vân nhìn thấy ba người xông lên như vậy, toàn thân cũng rung lên chỉ muốn lao lên phía trước tương trợ, nhưng đáng tiếc đã bị Lục Vân giữ chặt lại.”

Nhìn Lục Vân, Văn Bất Danh không nói câu nào, chỉ im lặng chờ đợi câu trả lời của Lục Vân. Tuy nhiên Lục Vân cũng không hề mở miệng nói câu gì, chỉ đứng lặng lẽ nhìn Dao Quang, trong ánh mắt lộ ra vẻ cô đơn mất mát. Giây phút này chàng mới minh bạch tại sao lúc đầu Dao Quang lại nói câu đó, có lẽ khi đó thúc rất hận ta. Nhưng bản thân có hận nó không, điều này Lục Vân cũng không thể nói rõ được. Đáng ra ta phải hận nó nhưng đứng trên lập trường của Dao Quang mà nói, tại sao bản thân phải hận nó? Dao Quang chẳng qua là đang cùng trời đất tranh giành mạng sống, phần đầu hết mình một lần mà thôi.”

Dao Quang rơi vào trạng thái dao động giữa tà chính chính tà, cố gắng hết sức khống chế luồng tà khí đó, nhưng bắt ngờ ba đòn công kích vô cùng mạnh mẽ lao tới làm cho Dao Quang hốt hoảng vô cùng, trong lòng rất phần nộ, toàn cơ thể lập tức hãm nhập vào ma đạo. Hai mắt tràn đầy sát khí, Dao Quang gào lên

một tiếng điên cuồng, toàn thân bất ngờ phát ra ánh hào quang kì dị, huyền ảo, hình thành nên một kết giới hộ thể, đồng thời toàn lực thi triển pháp quyết Ma Diệt Kỳ Tâm của Ma Tông.

Như Vân đại sư và Thanh Hư đạo trưởng đồng thời gào thét phần nộ, hai người phi thân đón lấy một kích đáng sợ này của Dao Quang, toàn lực ngăn chặn nó. Phía sau, trường kiếm của Âm Huyền Sinh kết hợp với vô thượng kiếm quyết của Tiên Kiếm Môn - Phi Tiên Quyết, vô thanh vô tức ẩn tàng sau lưng hai người, bất ngờ tung ra một kiếm xuyên thấu tim Dao Quang.”

Một kích chấn bay Như Vân à Thanh Hư, Dao Quang nhìn thanh kiếm trên ngực mình, bỏ ra một chưởng đánh bay Âm Huyền Sinh. Nhìn lên ngực mình máu tươi cứ thế đổ ra, ánh mắt tà ác của Dao Quang bốc lên nộ hỏa ngút trời, ngửa mặt lên trời hú dài như đang oán hận trời đất.”

Dưới mặt đất, hai người Như Vân và Thanh Hư bị thương rất nặng, họ đang nhìn về phía Dao Quang, trong ánh mắt hai người đều lộ ra cái vẻ vui mừng. Phi Tiên Quyết của Tiên Kiếm Môn được mệnh danh là đệ nhất pháp quyết của tu chân giới, sức công phá hủy diệt của nó thì dường như không gì có thể sánh nổi. Lúc đó Dao Quang bị một kiếm xuyên tim, cho dù nó có lợi hại đến mức nào thì dưới sức công phá hủy diệt của nhất kiếm đó, tâm tạng của nó nhất định cũng bị nát tan. Tuy nguyên thần của nó bất diệt nhưng chắc chắn cũng bị trọng thương.”

Tuy nhiên đúng lúc hai người nghĩ như vậy thì nhìn thấy toàn thân Dao Quang lóe lên ngũ sắc quang hoa,

Lục Vân thở dài một tiếng, quay lại nhìn Bách Linh, ánh mắt có vẻ kì lạ khác thường. Chàng nhè nhẹ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, dịu giọng nói:

- Đúng là ta đang nhớ tới người trong tâm tưởng, nhưng tiếc chỉ là nhớ nhưng, còn cuối cùng thì có thể đoàn tụ được không cũng không nói rõ được. Lục Vân ngày xưa đã chết, Lục Vân hiện tại có lẽ mới là Lục Vân thật sự. Chỉ có điều Lục Vân này đã phải trả một cái giá quá đắt mà thôi."

Cảm nhận thấy sự khác lạ của Lục Vân, Bách Linh liền né tránh câu chuyện, khẽ nói:

- Lời chàng nói đầy hàm ý, Linh nhi không hiểu. Thôi, hay là đợi cho tới khi muội hiểu thì chàng hãy nói lại cho muội được không? Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện khác đi, chẳng phải chàng muốn biết muội từ đâu tới ư, bây giờ Linh nhi sẽ nói cho chàng biết."

Nghe vậy, Lục Vân nhìn Bách Linh nói nhẹ nhàng:

- Thật ra, tuy có lúc nàng hơi nũng nịu quá, nhưng khi ở cùng nàng, ta lại rất vui vẻ. Bất kể tương lai ra sao, giây phút ở cùng nhau này ta sẽ mãi ghi nhớ. Bây giờ nàng có thể nói cho ta biết một chút về xuất xứ của nàng không?"

Bách Long vẻ mặt vui mừng cười nói:

- Nếu nói như vậy thì có lẽ muội cũng có chút ưu điểm, khách khách, thật tốt quá. Một lần, bây giờ muội sẽ nói cho chàng biết muội từ đâu tới, có điều chàng phải tự mình đoán, đoán sai thì không được hỏi nữa, nhớ đấy. Nghe rõ nhé, muội tới từ giữa trời và đất, chàng từ từ mà đoán nhé, khách khách."

Nói xong nàng cười yêu kiều, rời khỏi tay chàng chạy về phía trước."

Nhìn dáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu của Bách Linh, Lục Vân thở dài, nữ nhân luôn thích được chiếm tiện nghi, chuyện gì cũng cố ý tỏ ra thần bí. Lục Vân chạy theo Bách Linh, kéo nàng vào lòng mình, hai người lập tức ngự gió bay lên dần biến mất về cuối chân trời."

Bách Linh nhẹ dựa vào Lục Vân, nghiêng tai lắng nghe từng nhịp đập con tim chàng, cả người bỗng trở nên tĩnh lặng lạ thường. Nhìn Bách Linh ở trong lòng, Lục Vân đột nhiên nghĩ:

- Nếu nàng cứ mãi bình lặng như thế này, phải chăng bản thân mình sẽ đắm chìm càng sâu hơn?"

Không lời hồi đáp, lòng chàng trở nên trầm lắng, dường như lúc này chàng cũng đang hoang mang."

Nhìn sông ngòi núi đồi lướt qua dưới chân, tâm trạng buồn rầu của Lục Vân bỗng tươi tỉnh hẳn lên, hà tất phải quá quan tâm tới tất cả mọi chuyện. Cái gọi là tung hoành thiên địa, muốn gì làm ấy hà tất vì những chuyện thế tục mà ảnh hưởng tới sự bình tĩnh của bản thân. Nghĩ tới đây, Lục Vân bất giác vứt bỏ hết những lo buồn, toàn thân tán phát một luồng khí tức cường đại bá đạo."

Cảm thấy ánh mắt Lục Vân thay đổi, Bách Linh ngược đầu nhìn chàng, cười vui vẻ:

- Một lần chàng đã hồi phục rồi, thật tốt, thế này mới giống chàng, muội thích nhất vẻ tràn đầy tự tin, ngạo khí lãng vãng của chàng, trông chàng lúc đó như thiên địa tôn chủ đầy bá khí, cao ngạo nhìn mọi vật.

Lục Vân nhẹ nhàng ôm Bách Linh vào sát mình hơn, cảm thụ sự mỹ diệu ôn nhu động lòng người của nàng, trên mặt chàng không kìm nổi nở miêng cười. Dịu dàng nhìn nàng, Lục Vân cười nói:

- Từ nay về sau, nàng sẽ lại nhìn thấy Lục Vân ngạo khí lãng vãng, tung hoành thiên địa làm mọi việc theo ý mình."

Nhìn Lục Vân, Bách Linh hơi đỏ mặt, hạ giọng nói:

- Một lần, chàng ôm chặt quá làm người ta sắp bị ghì nát rồi đó."

Lục Vân nghe thấy giật mình, liền phản ứng lại kịp thời, vội thả lỏng đôi tay, vẻ mặt có chút ngại ngùng. Bách Linh thấy vậy, cười nhu mì, lặng lẽ gục đầu vào lòng Lục Vân. Cảm nhận được sự thay đổi của Bách Linh, lòng Lục Vân bỗng dâng lên một nỗi vui sướng. Tại sao như vậy? Chàng không thể lí giải được, nhưng dường như chàng cũng đoán được phần nào. Vào lúc Lục Vân đang trầm tư, một luồng ý niệm dao động truyền vào đầu chàng một cách rõ ràng."

Nhìn xuống dưới, ánh mắt Lục Vân biến đổi, chỉ thấy trên một vùng đồng nội có mấy chục người đang liều mạng chạy trốn, sau lưng là hai tên ma thú hình người thân cao trương tám đang hung ác gào rống đuổi theo chém giết, không ngừng tàn sát những người đang đào vong. Nhìn vẻ ngoài những người này, có thể nhận thấy họ đều là thường dân không hề có khả năng kháng cự, chỉ một thoáng đã có mười mấy người bị giết trong tay hai con ma thú.”

Lục Vân liếc nhìn Bách Linh trong lòng, vẻ mặt giận dữ nói:”

- Nhớ là hãy ở nguyên đây không được đi đâu, ta đến tiêu diệt lũ ma vật kia.”

Nói xong, Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay biến thành một đám mây đỏ, nhẹ nhàng nâng Bách Linh bay trong không trung.”

Nhoáng cái đã xuất hiện trước mặt hai con ma thú, Lục Vân lạnh lùng nhìn chúng, toàn thân tán phát một luồng khí tức đáng sợ. Song thủ phân ra hai hướng, chưởng tâm của Lục Vân lập tức xuất hiện hai quả quang cầu lập lòe những tia lửa điện trông vô cùng âm sâm quỷ dị. Kinh lôi đột nhiên xuất hiện, hai đạo thiểm điện từ trên trời giáng xuống trúng vào hai quả quang cầu trong tay Lục Vân. Chỉ thấy quang hoa lóe lên, sau khi hai đạo thiểm điện đánh trúng quang cầu liền bắn tóe ra, ngay lập tức kích trúng hai con ma thú.”

Chỉ nghe thấy một tiếng hống giận dữ truyền lại, hai con ma thú giết hại người điên cuồng kia toàn thân chấn động, chớp mắt đã bị lôi điện cường mãnh đánh bay. Cùng với tiếng kêu đau đớn vang vọng này, những người đang tháo chạy mới sức tỉnh, tất thấy đều dừng chân kinh ngạc nhìn Lục Vân.”

- Mọi người không phải sợ hãi, có ta ở đây, quyết không để lũ ma vật này làm thương hại mọi người. Bây giờ tất cả đứng sang một bên, xem ta tiêu diệt hai con ma vật kia ra sao, báo thù cho những người đã chết.”

Lục Vân nói xong, lắc người một cái đã xuất hiện trước hai con ma thú, lạnh lùng nhìn chúng.”

Lúc này, hai con ma thú nhanh chóng đứng dậy, cảnh giác nhìn Lục Vân, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị:”

- Người là ai, tu vi cao như vậy ắt hẳn có lai lịch bất phàm?”

Thờ ơ nhìn con ma thú, Lục Vân trầm giọng nói:”

- Ta tới từ Dịch viên ở Tây Thục, tên là Lục Vân. Các ngươi không ngoan ở trong Ma vực mà lại chạy lên nhân gian tàn sát dân lành, ta há có thể để cho các ngươi tùy ý hoành hành. Bây giờ các ngươi hãy chịu trừng phạt đi, ta phải hủy diệt nguyên thần của các ngươi, khiến các ngươi vĩnh viễn không thể hồi sinh.”

Con ma thú bên trái nhìn Lục Vân với ánh mắt hung tàn nói:”

- Bọn tu đạo cuồng vọng kia, các ngươi sắp hết đời rồi. Hiện tại đại quân Ma vực chúng ta đã sắp lên tới thể gian, cả nhân gian sẽ nhanh chóng rơi vào tay Ma tộc chúng ta, lúc ấy, cả tu chân giới sẽ do tôn chủ của chúng ta thống trị.

Sắc mặt thay đổi, Lục Vân trầm giọng nói:”

- Đừng có ăn nói hàm hồ, cửa ra của Ma vực là Tàng Thi Giang đã có cao thủ Bồ Đề học viện phòng thủ ở đó rồi, các ngươi làm sao mà xông qua được. Cứ cho rằng Ma vực các ngươi có muốn tấn công nhân gian, cũng chỉ như kẻ đàn độn nằm mơ thôi, là chuyện quyết không thể xảy ra được.”

- Thứ hiểu biết nông cạn làm sao có thể hiểu được diệu kế của Ma tôn chúng ta. Nói thật cho các ngươi biết, chúng ta đã sớm tìm ra thông đạo khác để mở cửa lớn nối Ma vực với nhân gian rồi. Cửa ra ở Tàng Thi Giang chỉ là thủ pháp che mắt người đời mà thôi. Tiếc rằng loài người các ngươi quá ngu xuẩn, còn ở đây mà mơ giấc mơ xuân thu, không hay biết gì cả.”

Lục Vân thần sắc biến chuyển, chàng không hề nghĩ rằng bọn Ma vực thông minh như vậy. Nếu điều này là sự thật thì kiếp nạn này của nhân gian e rằng khó có thể tránh được. Ánh mắt chuyển hướng, Lục Vân thấy mục đích của mình đã đạt được, không nói nhiều thêm nữa, hai tay đồng thời đưa ra trước, lập tức hai quả cầu điện quang bắn tới hai con ma thú.”

Trong không trung, ánh chớp điện chói mắt lóe sáng ẩn chứa sức mạnh long trời lở đất, quang cầu hội tụ lại về phía ma thú. Chỉ một lúc sau, trong vòng mười trượng xung quanh ma thú, lôi điện đã hình thành nên

một kết giới khép kín nhốt hai con ma thú ấy vào bên trong. Trong màn ánh sáng bao trùm, hắc khí cuộn cuộn quanh thân ma thú, thân thể cao to trước sự tấn công của lôi điện không ngừng co lại, miệng thét gào thảm khốc. Chỉ thấy hai con mãnh thú lập tức biến thành hai vệt sáng màu đen, chuyển động cực nhanh trong kết giới, rồi biến thành một đám mây hắc sắc nhấp nhô không đứng yên. Nhưng dù ma thú có vùng vẫy tới mức nào, dưới Lôi Thần Quyết chí dương chí cương của Lục Vân cũng đều vô dụng. Chỉ một lúc sau, âm thanh kêu gào thảm thiết đã bay xa theo gió biến mất dần.”

Nhìn những người dân, Lục Vân nhẹ nhàng nói:”

- Bây giờ nhân gian sắp gặp tai họa, mọi người hãy tới các nơi đại đô mà trốn ở đó. Dương khí tại những nơi ấy cực thịnh, tiềm ẩn không ít cao thủ tu chân nên lũ yêu ma quỷ quái sẽ không tới gần được. Ngoài ra, cũng có thể tìm đến một số môn phái tu chân lớn, tùy mọi người lựa chọn.”

Nói xong toàn thân Lục Vân lóe ngân quang, cả người biến mất một cách thần bí.”

Trong không trung, Bách Linh nhìn thấy tứ phía núi sông trôi qua vùn vụt liền hỏi nhỏ:”

- Bây giờ chúng ta đi đâu, nhân gian yêu ma đã xuất hiện, lục viện tu chân của chàng phải chăng phải thay trời hành đạo, diệt trừ yêu ma?”

Lục Vân nhìn xa xăm rồi nói nhỏ:”

- Không chỉ có Lục viện tu chân mà tất cả nhân sĩ chính đạo giới tu chân đều có nghĩa vụ đứng ra, lấy trường kiếm trong tay bảo vệ hòa bình nhân gian. Bây giờ ta định thăm dò khắp nơi, nếu gặp cao thủ Ma vực thì nghĩ cách tiêu diệt chúng, góp chút công sức giúp đỡ cho nhân gian bách tính. Còn các phái chính đạo ngăn chặn trận họa kiếp này như thế nào là việc của bọn họ, không liên quan gì tới ta cả. Ta chỉ là một thiếu niên theo đuổi tự do trong thế gian này.”

- Chàng chỉ để ý tới mình mình mà được sao, còn phải dẫn muội đi cùng nữa. Chúng ta cùng nhau du lãng nhân gian, gặp chuyện thú vị thì đứng lại xem, gặp chuyện không thuận mắt thì ra tay can thiệp, như vậy chẳng phải rất tiêu dao tự tại sao?”

Bách Linh mặt đầy hứng khởi nhìn Lục Vân, trong đôi mắt mê hồn của nàng toát ra thần sắc mê hoặc đầy thu hút.

Nhìn Bách Linh vui mừng hạnh phúc như vậy, Lục Vân nói nhẹ:”

- Rất nhiều chuyện nghĩ thì có vẻ dễ dàng, nhưng khi bắt tay vào làm thì lại rất khó. Song nếu nàng đã thích, ta sẽ cố gắng thỏa mãn tâm nguyện của nàng, chỉ có điều nàng nên hiểu chúng ta chưa chắc có thể mãi mãi ở bên nhau được, lời hứa của ta chỉ là tạm thời, một khi chia tay nhau thì sẽ không còn có ý nghĩa gì nữa, nàng có hiểu ý ta nói không?”

Bách Linh nhẹ gật đầu, nói dịu dàng:”

- Muội hiểu, nhưng muội tin rằng chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau không rời vì trái tim muội vĩnh viễn không cách xa chàng. Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, muội đều khắc ghi mối tình đẹp đẽ này. Nếu chàng gặp nguy hiểm gì, cho dù không thể giúp đỡ được, muội cũng sẽ liều mạng để cứu chàng. Muội sẽ dùng trái tim của mình, tình yêu của mình, tính mệnh của mình mãi mãi bảo vệ chàng, không để chàng bị tổn thương.”

Lục Vân nhìn Bách Linh với ánh mắt ngạc nhiên, trong khoảnh khắc nhân thân của chàng đã biến đổi vô cùng, cuối cùng biến thành nỗi cảm động sâu sắc, im lặng nhìn vào mắt nàng. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ngọc ngà, Lục Vân lần đầu tiên dùng ánh mắt đắm đuối, hiền dịu ấy nhìn nàng, hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau như vậy, không nói câu gì, không hề có âm thanh gì, có chăng chỉ là từng sợi tơ tình cảm động nồng nàn.”

- Cho dù kết cục sau này sẽ ra sao, ta có thể hứa với nàng thời khắc này ta sẽ ghi nhớ cả cuộc đời. Còn như chuyện nàng nói sẽ hi sinh vì ta, tuy rằng biết đó là chuyện không thể, nhưng trong lòng ta vẫn rất cảm động. Cả đời này Lục Vân ta gặp được ba nữ nhân, ta đều cảm thấy có lỗi với mỗi người, nhưng ta lại không thể kìm nén được tình cảm của mình. Là người có dục, là nhân có tình, có lẽ đây là thiên tính, ta cũng không thể tránh được.”

- Đã không thể tránh được thì chàng hãy dũng cảm đối diện với nó. Cho dù sự việc có gian khó thế nào, chàng cũng phải có dũng khí, kiên trì ngoan cường tới cùng. Vì chàng là Lục Vân, Lục Vân bắt phàm.”

Bách Linh nhìn Lục Vân nói nhỏ nhẹ.”

Nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, nghĩ tới những lời nàng nói, hào tình đã mất trong Lục Vân lại một lần nữa dấy lên từ đáy lòng. Ngược lên nhìn trời xanh, toàn thân Lục Vân toát ra khí thế mạnh mẽ, một đạo kim sắc quang hoa lóa mắt tựa như ánh mặt trời chói rực xông thẳng lên từ đám mây. Thời khắc này, Lục Vân trông như một vị tôn chủ của thiên địa, trong miệng phát ra tiếng cười cuồng ngạo, tiếng nói bay xa dần theo làn gió cuốn.”

***”

Trong Khôn viện tại Dịch viên, Trương Ngạo Tuyết đứng yên lặng ở cổng lặng lẽ nhìn lên bầu trời. Trở lại Dịch viên đã được mười ngày rồi vẫn chưa thấy Lục Vân xuất hiện, trong lòng Ngạo Tuyết có chút lo lắng. Tuy biết rõ tu vi của Lục Vân rất ít người có thể hại được chàng, nhưng nỗi lo lắng ấy lại không vì sức mạnh của Lục Vân mà giảm bớt đi chút nào.”

Thời gian mười ngày không dài, vậy mà đối với Ngạo Tuyết cứ như mười năm. Nỗi tương tư và chờ mong vô tận trong lòng chỉ vồn vện trong mười ngày đã khiến Ngạo Tuyết cảm nhận sâu sắc vị ngọt bùi của tình yêu. Lúc ở bên nhau xưa kia không hề có cảm giác gì, cho đến khi chia tay rồi, nàng mới biết thế nào là tương tư đoạn trường.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Ngạo Tuyết giấu đi vẻ thương cảm mắt mát, quay đầu lại nhìn sư phụ mình đang bước tới. Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc, nói nhẹ nhàng:”

- Có phải con đang nhớ tới Lục Vân không? Tại sao lần này sau khi quay trở về, ta lại cảm thấy con thay đổi rất nhiều, hay là giữa con và Lục Vân đã xảy ra chuyện gì sao?

Ngạo Tuyết lắc đầu, nói nhỏ:”

- Giữa con và Lục Vân không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là mười ngày không gặp, con cảm thấy nhớ nhưng nên tưởng tượng lại những chuyện đã qua. Nhìn dáng vẻ sư phụ hình như có việc gì đó, không biết đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Tĩnh Nguyệt đại sư chú mục nhìn nàng rồi thở dài nói:”

- Cửa ải khó qua nhất đối với người tu chân chính là ải tình, vì sư cũng không muốn nói nhiều, tất cả mọi chuyện con phải tự lo liệu. Lần này ta tới đây là vì tin tức Bồn Nhất ở Bồ Đề Học Viện đưa tới, chương giáo muốn mọi người tới Dịch Thiên các để thương nghị nên ta có ý tới gọi con.”

Ngạo Tuyết nghe vậy khẽ gật đầu đi cùng Tĩnh Nguyệt đại sư. Tới Dịch Thiên các, Huyền Ngọc chân nhân và tứ viện chủ cùng với Vân Phong, Lý Hoàn Phi, Phong Viễn Dương đều có mặt. Cạnh đó, Bồn Nhất của Bồ Đề Học Viện ngồi cạnh Phong Viễn Dương đang lặng lẽ chờ Ngạo Tuyết. Nhìn mọi người một lượt, Ngạo Tuyết không nói gì, đứng yên lặng bên cạnh Tĩnh Nguyệt đại sư.”

Phía trên, Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy mọi người đã tề họp đông đủ liền lên tiếng:”

- Mọi người đã tề tựu đông đủ rồi, chúng ta có thể bắt đầu họp, thương nghị một số chuyện. Lần này Bồ Đề Học Viện phái người truyền tin, mang tới một tin tức vô cùng xấu, bây giờ chúng ta hãy mời Bồn Nhất nói, mọi người nghe xong xin hãy cho ý kiến.”

Bồn Nhất nhìn mọi người một lượt, giọng trầm lắng:”

- Lần này, theo tin đệ tử bốn phái điều tra được trên nhân gian cho thấy rất đông các cao thủ Ma vực đã xuất hiện khắp nơi, hầu như ở đâu cũng thấy. Sự việc này xuất hiện từ hai ngày trước, lúc ấy chúng ta đều không hiểu, không nghĩ ra được cao thủ Ma vực tiến nhập nhân gian từ nơi nào. Mãi cho tới ngày hôm qua, trưởng bối của bốn phái mới phát hiện được cửa ra của Ma vực là ở chỗ Thiên Long linh mạch cũ. Theo tình hình ở đó, có thể thấy dường như tám mươi phần trăm cao thủ Ma vực đều ra từ nơi ấy. Còn cửa ra của Ma vực ở Tầng Thi giang ngược lại không hề có động tĩnh gì cả, nếu cứ như thế này, chúng ta sẽ bị Ma vực khống chế hết.”

Càn Nguyên Chân Nhân sắc mặt nặng trĩu nhìn Bồn Nhất nói:

- Lời của người nói có nghĩa bây giờ hầu như cả nhân gian đâu cũng xuất hiện bọn cao thủ Ma vực rồi ư? Nếu như vậy, chẳng phải nhân gian đã bị nhấn chìm trong ma chướng của cao thủ Ma vực? Nhưng tại sao chúng ta ở đây vẫn chưa thấy bất cứ động tĩnh nào?”

Bồn Nhất nhìn Càn Nguyên Chân Nhân nói:

- Chuyện này vì mới chỉ xảy ra cách đây hai hôm, mà cao thủ Ma vực cũng cố ý ẩn tàng hành tông nên các vị tạm thời chưa biết cũng là chuyện bình thường. Ngoài ra, từ kết quả mà chúng tôi phân tích, cao thủ Ma vực lần này tuy xâm nhập nhân gian với số lượng lớn, nhưng bọn chúng hầu như không hề có ý giương cờ đánh trống mà lại giống như có âm mưu gì khác. Ngoài ra, sáng sớm nay bồn phái lại nhận được một tin tức vô cùng kinh người nên mới cố ý đặc phái đệ tử đến báo cho Huyền Ngọc sư bá, tất cả mọi chuyện xin mời sư bá đứng ra định đoạt.”

Mọi người nghe vậy đều giật mình, tất cả tập trung nhìn Bồn Nhất, đoán xem tin tức kinh người ấy rốt cuộc là gì.

124. Hồi 124 - Ma Môn Sơ Thủy

- Người còn tin tức gì nữa không? Chỉ cần có khả năng, ta sẽ tận lực giải quyết.”

- Sự tình là như thế này, theo lời thuật lại của cao thủ bồn phái trấn giữ Tàng Thi Giang thì vào buổi sáng sớm hôm nay tại lối vào Ma vực Tàng Thi Giang xuất hiện một người một thú. Người này rất quái lạ, nhìn bề ngoài chỉ khoảng mười tuổi nhưng trông rất hung tợn, có phần giống một ma quân tàn khốc. Người cổ quái đó cười trên một con kỳ thú, hình dáng tròn xoe như chiếc đĩa, toàn thân nó có tới tám con mắt, mỗi con mắt lại có màu sắc khác nhau, nhìn thập phần thần bí. Một người một thú như gió cuốn tiến vào Ma vực Tàng Thi Giang, xông thẳng vào cửa Ma vực. Vì mục đích an toàn, cao thủ bồn phái đã toàn lực xuất thủ cản trở, sợ hấn đã phá lối vào Ma vực. Tuy nhiên sau khi giao thủ, cao thủ bồn phái phát hiện người này cực kỳ tinh thông Ma vực kỳ học là Ma Diệt Kỳ Tâm, vả lại con thú hấn cười uy lực tuyệt luân, chỉ một chiêu đã làm tứ vị cao thủ trọng thương. Sau đó, một người một thú nhanh chóng bay qua Hàng Ma Xử, một chiêu đã phá cửa khẩu Ma vực, rồi biến mất tại Tàng Thi Giang. Cửa ra đã bị phá nên có một số lớn Ma vật của Ma vực đã tràn ra ngoài, tuy bồn phái đã toàn lực ra sức, điều động tất cả môn hạ cản trở nhưng cũng không cách nào bịt lại được cửa ra. Do vậy, lần này đệ tử đến đây, thứ nhất là báo cáo sự tình với quý phái, thứ hai là xin hỏi Huyền Ngọc sư bá, trước mắt chúng ta phải giải quyết như thế nào?

Nhìn mọi người, Bồn Nhất nói mà trong tâm nặng trĩu.”

Nhìn Bồn Nhất, thời khắc này trong Dịch Viện im phăng phắc, trên mặt mọi người đều hiển lộ thần tình kinh hãi. Đối với sự việc lần này, mọi người đều không trách Bồ Đề Học Viện phòng thủ bất lực, nhưng hiện tại quả thật nhân gian giới đang chính diện đối mặt với hiểm nguy. Hiện nay Ma vực với nhân gian giới xuất hiện hai thông đạo, đã có nhiều cao thủ tiến nhập nhân gian, đối với tu chân giới Lục viện mà nói điều tối trọng yếu bây giờ là tìm ra được phương pháp bịt kín thông đạo, toàn lực tiêu diệt những Ma vật đã tiến nhập nhân gian, vì nhân gian mà bảo vệ hoà bình.”

Nhẹ thở dài, Huyền Ngọc Chân Nhân trầm trọng nói:

- Đối với kiếp nạn này, chúng ta đã tận tâm tận lực nhưng cũng vô phương cản trở, có lẽ chỉ còn trông vào vận mệnh thôi. Đầu tiên là vì việc không may ở Quỷ vực, chúng ta đã phí tận tâm cơ, phải trả một giá rất đắt mới miễn cưỡng đóng kín được Quỷ vực thông đạo. Nhưng bây giờ sự việc đã cách mười ngày rồi, Ma vực thông đạo đến nhân gian đã được mở thông, dường như tất cả đều quyết tâm tranh thủ phóng ra, thực sự làm người ta không thể tin được.”

Tử Dương Chân Nhân nhìn ông đầy cảm khái, không nhịn được lên tiếng:

- Sư huynh, bây giờ không phải là lúc than thở, huynh nói chúng ta làm sao để ứng phó với trường kiếp nạn này đây? Hiện giờ sự tình đã phát sinh, than thở thì cũng không có ý nghĩa gì nữa, chúng ta phải dùng cảm đối diện với thực tại. Theo nhận định của cá nhân đệ, sự việc tối cấp thiết trước mắt chúng ta là tìm biện pháp bịt kín lưỡng đạo giữa nhân gian và Ma vực. Đồng thời hiệu triệu nhân sĩ chính đạo khắp thiên hạ,

cùng nhau liên hợp xuất kích, toàn lực tiêu diệt những Ma vật đã tiến nhập nhân gian, cùng lúc làm được hai việc đó mới có hy vọng bảo vệ hoà bình cho nhân gian, ý sư huynh như thế nào?”

Nhìn Tử Dương, Huyền Ngọc Chân Nhân nhẹ gật đầu nói:

- Đệ nghĩ không khác với huynh, ta cũng đã có ý định như vậy. Bây giờ chúng ta phái người thông tri với tứ viện còn lại, yêu cầu bọn họ toàn lực hiệp trợ, mọi người đồng lòng ứng phó với kiếp nạn lần này. Đồng thời triệu tập nhân sĩ chính đạo thiên hạ, hợp thành một đội ngũ trừ ma, bắt đầu hành đạo thiên hạ, trừ diệt tà ma.

Nói xong quay xuống, chăm chăm nhìn Bồn Nhất nói:

- Bây giờ sư diệt về trước đi, nói với Pháp Quả Đại Sư của quý phái toàn lực thủ trụ ở cửa Tàng Thi Giang, ta sẽ nhanh chóng phái người tới chi viện. Bây giờ ta cho Hoành Phi cùng với sư diệt đi trước, sau sẽ điều thêm người, đợi sau khi ta triệu tập mọi người sẽ lập tức đến đó.”

Bồn Nhất gật đầu nói:

- Đa tạ Huyền Ngọc sư bá, Bồn Nhất sẽ về nói cho sư phụ biết, nhất định tận lực giữ vững lối ra Ma vực.”

Nói xong khởi thân cùng Lý Hoành Phi bay đi.”

Nhìn theo Bồn Nhất, Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn môn hạ chúng nhân, trầm giọng nói:

- Bây giờ mọi người nghe lệnh, trước mắt chúng ta phải lập tức truyền lệnh Lục viện, triệu tập Lục viện cao thủ, đồng tâm hiệp lực vượt qua khó khăn. Sau khi triệu tập Lục viện cao thủ, một mặt an bài cao thủ tới Tàng Thi Giang trước, viện trợ cho Bồ Đề Học Viện, một mặt phái nhân thủ phong ấn thông đạo, đồng thời những người còn lại sẽ tìm kiếm khắp nơi toàn lực trấn sát Ma vực ma đầu. Bây giờ Ngạo Tuyết lập tức đến Phượng Hoàng Thư Viện, giải thích với bọn họ sự việc lần này, thỉnh cầu họ phái cao thủ chi viện. Vân Phong đến Nho Viện, nói cho họ biết. Còn Đạo Viện đang phòng thủ lối ra Yêu vực, nên tạm thời chỉ phái người đến thông tri cho họ biết thôi. Còn về mặt Thiên Kiếm viện thì do Càn Nguyên sư đệ lo. Mọi người ngoại trừ Tử Dương sư đệ còn lại đều toàn lực chuẩn bị, sẵn sàng chờ lệnh. Tử Dương sư đệ lập tức ly khai Dịch viện, đến tu chân giới liên lạc chính đạo nhân sĩ, cố gắng toàn lực trong thời gian ngắn nhất tập hợp được một thế lực khả dĩ ứng phó với trường kiếp nạn này. Tốt rồi, nếu mọi người không hỏi gì nữa thì cứ theo kế hoạch mà làm.”

Không ai hỏi gì, mọi người đều thần sắc trầm trọng ly khai.”

Nhìn lên khoảng không bên trên Dịch Thiên Các, Huyền Ngọc Chân Nhân thở dài than rằng:

- Sau cùng có lẽ cũng kết thúc. Đã hơn một ngàn năm nhân gian được an bình, cũng đã đến lúc phong vân nổi dậy rồi.”

Thanh âm nhẹ nhàng, thân thể Huyền Ngọc Chân Nhân bay lên. Khi mọi thứ tiêu tán hết, trong Dịch Thiên Các chỉ còn tiếng thở dài nhẹ nhẹ.”

***”

Thiết Trúc Phong là địa phương sản sinh ra loại thiết trúc nổi tiếng. Nơi này vốn rất êm đềm bình yên, vùng phụ cận bách tính an cư lạc nghiệp, nhưng cách đây hai ngày, nơi đây đột nhiên xuất hiện vô số ma thú với kỳ hình quái trạng, cùng với vô số người tu chân ngự kiếm với đao, làm cho bách tính kinh sợ bất an, không ít người đã bị chết mà không rõ nguyên nhân.”

Giữa trưa, Lục Vân cùng với Bách Linh từ xa tới, xa xa đã phát giác nơi này ma khí cực nặng, đồng thời ẩn tàng nhiều khí tức cổ quái. Lộ về hiếu kỳ, Lục Vân Mang theo Bách Linh đến nhìn vào Thiết Trúc Phong. Ở giữa không trung, Lục Vân cẩn thận quan sát dưới chân, trong tâm bất giác chấn động.”

Lúc này trong Thiết Trúc Phong, từ đỉnh cho tới sườn núi, trong phương viên vài dặm tụ tập trên một trăm Ma vật quái thú với cao thủ. Bốn phía, ước khoảng bốn năm mươi người tu chân đang bao vây Ma vực ma tộc, tựa hồ như mỗi người đối phó với một ma vật. Trên không cùng với Lục Vân cũng có gần mười người, toàn bộ đều ở trong trạng thái toàn thân giới bị, chú thị nhìn Ma vật ở phía dưới.”

- 'Đầu gối' những quái vật này hình như đều là ma đầu của Ma vực tới đây, mỗi con đều cao tới hai trượng, kỳ hình quái trạng, Trông thật ghê sợ."

Nhìn xuống phía dưới, Bách Linh không có một điểm sợ hãi, thần tình hiếu kỳ hỏi Lục Vân.

Nhẹ gật đầu, Lục Vân nói:"

- Hình như là vậy, mặc dù trước đây ta chưa từng thấy qua, trên thân thể ma khí kinh nhân cũng đủ để nói rõ thân phận của bọn chúng. À có các vị đồng đạo ở đây, chúng ta cứ hỏi là biết rõ chứ gì."

Nói xong thân ảnh loé lên, xuất hiện bên cạnh một vị thanh y đạo sĩ."

Đó là một đạo trưởng khoảng ba mươi tuổi, Lục Vân nhẹ giọng hỏi:"

- Vị đạo trưởng này cho hỏi, tại hạ Lục Vân có điều thỉnh giáo. Nơi này tụ tập nhiều Ma vật với tu chân cao thủ, không biết là vì việc gì? Là vì tiêu diệt Ma vật đến từ Ma vực hay là có việc gì khác? Xin thỉnh giáo."

Thanh y đạo trưởng nhìn Lục Vân, nhãn thần hơi thay đổi, khuôn mặt tỏ ra kinh ngạc vài phút mới nói:"

- Lục Vân? Người hình như là quán quân của Lục viện hội võ! Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi còn trẻ như vậy mà đã vinh quang là Lục viện đệ nhất, đúng là không đơn giản. Ta pháp hiệu là Quy Vô, đến từ Vân Vụ sơn. Những người tu chân nơi này đều là cao thủ các môn các phái trong thiên hạ, chánh có tà có, đều đến đây để tiêu diệt Ma vật."

Nhẹ nhẹ mỉm cười, Lục Vân nói:"

- Đa tạ đạo trưởng khen ngợi, tại hạ bất quá là may mắn mà thôi, việc không đáng nhắc đến. Xin thỉnh giáo đạo trưởng, có những người đến đây không phải để tiêu diệt Ma vật, bọn họ đến đây có mục đích gì? Còn nữa bọn Ma vật này vì cái gì mà lưu ở lại đây, nhất quyết không chịu ly khai?"

Nhìn xuống rừng trúc dưới chân, Quy Vô đạo trưởng nói:"

- Nơi này đích xác là có điều thần bí, người không biết thì vô pháp lý giải. Còn những Ma vật này, do mấy trăm năm rồi không xuất hiện ở nhân gian, nên đại đa số những người ở đây chỉ biết chúng là Ma vật, căn bản lại không biết chúng lại có sự khác biệt. Kỳ thật Ma vật Ma thú bên ngoài nhìn thì tương đồng, nhưng giữa chúng lại có những khác biệt rất lớn. Theo như ta biết, Ma vực chia làm tứ giới, phân biệt làm Ma Thiên giới, Ma Huyền giới, Hắc Âm giới và Huyết giới. Trong tứ giới này, Ma Thiên giới bao gồm toàn Ma thần Ma tiên với tu vi cao thâm, gọi chung là ma đầu. Những ma đầu này đều là loài người, là những kẻ tu chân tà ác từ hàng ngàn năm trước, cùng với Thiên Ma giáo của nhân gian và Ma Thần tông có điểm tương tự. Nhưng trong Ma Huyền giới lại có bất đồng, trong giới này có Ma tiên tà ác, Ma linh âm độc, hầu hết đều có tướng mạo hung ác, là ma tộc ma thú hung tàn thành tính. Đối với Hắc Âm giới và Huyết giới thì hai giới này chủ yếu tụ tập ma linh ma thú cực kỳ tà ác, âm tàn, đương nhiên cũng gọi là ma đầu. Giữa Ma vực tứ giới lại đối địch tàn sát lẫn nhau, không ngừng chinh chiến sát phạt, tất cả đều do muốn nhất thống Ma vực, xua quân tiến chiếm nhân gian. Trên toàn Ma vực, giữa các giới mạnh được yếu thua, ai là người có tu vi tối cao người đó sẽ là người thống trị tối cao vô thượng. Theo như tông quyền của bốn môn, trong Ma vực người có tu vi tối lợi hại được xưng là Ma tôn, mỗi giới có một tên, đều gọi chung là Thống trị giả. Ngoại trừ Ma tôn ra còn có Ma thần, Ma sát, Ma tiên, Ma linh, phổ thông nhất được gọi là ma binh, đó là những ma thú thuộc quyền quản lý của Ma linh. Trong những Ma vật ở đây, yếu nhất là những ma linh ở đẳng cấp ma thú, nhưng tối lợi hại chính là Ma sát ẩn tàng ở trong, chỉ là không ai có thể làm cho nó xuất hiện mà thôi."

Nhìn lên đỉnh núi, Lục Vân nhẹ giọng nói:"

- Đạo trưởng đúng là học nhiều biết rộng, Lục Vân bội phục. Đối với tình huống của Ma vực, tại hạ cũng đã hiểu biết chút ít, không biết lần này Ma vật đến đây là vì cái gì? Bốn phía đều có đồng đạo tu vi cao thâm, lại là vì cái gì? Xin đạo trưởng cho biết.

Nhìn bốn phía xung quanh, Quy Vô đạo trưởng nói:"

- Nói về điều này tương đối mất nhiều thời gian đó, ta chỉ nói đơn giản cho đệ nghe thể này, nguyên lai Ma vật không xuất hiện ở nơi này đâu, bọn chúng ở một sơn cốc tối tăm cách đây mấy trăm dặm. Sau đó bị chính đạo cao thủ phát hiện và trừ diệt, nhiều đồng đạo đã tiện đường truy kích chúng. Trên đường mọi

người đều muốn tiêu diệt lũ Ma vật này, sau khi đến đây mới biết lũ Ma vật này quả nhiên đến từ Ma vực Hắc Ám giới, tu vi của bọn chúng tương đối cao thâm. Sau khi giao thủ vài trận ngắn ngủi, chúng ta đã tổn thất hơn ba mươi cao thủ, sau khi đến đây mọi người đều không dám kinh cử vọng động nữa, tất cả đều cẩn thận quan sát động tĩnh của bọn chúng. Cho đến lúc này, lũ Ma vật tựa hồ phát hiện việc gì đó, liền tụ tập lại, nhất quyết không ly khai. Mọi người đều không minh bạch là vì cái gì, sau đó từ miệng của những bách tính trong vùng phụ cận một vị Đại sư mới biết nơi này có lưu truyền một truyền thuyết thần kì. Truyền thuyết kể rằng trong Thiết Trúc Phong có một vị tiên gia thần bí ẩn cư, những cây thiết trúc này đều là sở hữu của vị tiên gia nọ. Lại nói sau này vị tiên gia vô ý mà được một cây Cửu Thiên Huyền Thiết, lại tu luyện Cửu Thiên Huyền Thiết thành một dạng pháp khí. Truyền thuyết lại nói rằng phải mất một trăm năm, bằng tinh lực cả một đời, vị tiên gia ấy cuối cùng cũng luyện hoá Cửu Thiên Huyền Thiết thành Định Thiên Thần Châm uy lực vô bì. Sau khi vị tiên gia tu luyện thành thần châm, có lẽ đã mệt mỏi hoặc có lẽ là vì nguyên nhân khác đã âm thầm ly khai nơi này, từ đó không có tin tức gì nữa. Việc ra đi của ông ta sau khi đã tu luyện được Định Thiên thần châm làm cho hậu thế không thể nào hiểu nổi, có rất nhiều phỏng đoán khác nhau. Trong vô số những phỏng đoán lưu truyền đó, có ảnh hưởng nhất, đáng tin nhất là thuyết khi ông ta ly khai, đã giấu Định Thiên thần châm ở đây. Còn cất giấu ở trong rừng thiết trúc hay ở dưới này thì không ai biết rõ. Vì vậy, những kẻ tu đạo tà ác mới nổi tà niệm, đều chăm chú tìm kiếm động tĩnh xung quanh, không ai chịu ly khai nơi này.”

Nghe xong những lời nói của Quy Vô đạo trưởng, Lục Vân mới biết nguyên lai nơi này lại có ẩn tình như vậy. Nhìn xung quanh, trong đầu Lục Vân biết rõ ràng nơi này có tổng cộng một trăm lẻ sáu Ma vật, bốn mươi bảy kẻ tu chân. Trong bốn mươi bảy người này, theo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân phân tích thì có mười ba kẻ tu luyện pháp quyết tà ác, đó là những kẻ tương đối có thực lực. Nhưng mười ba người này, kể làm Lục Vân ngạc nhiên chỉ có một bạch y trung niên khoảng bốn mươi tuổi.”

Chỉ thấy bạch y trung nhân tướng mạo đường đường, khoẻ miệng lúc nào cũng nở nụ cười, có vài phần tà dị. Hai mắt trong veo như nước, một nét ám muội lúc ẩn lúc hiện làm người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Trong tay cầm một cây chiết phiến phe phẩy, trông hắn thật ung dung tiêu sái.”

Nghe là Vê eo ều sái a

chín đạo hắc ảnh này đang thực hiện một hành động gì đó rất cổ quái và thần bí. Hành động đó là gì, Lục Vân không dám khẳng định nhưng chắc chắn có liên quan tới Định Thiên Thần Châm.”

Nép vào ngực Lục Vân, Bách Linh nhìn lên đỉnh núi nhẹ giọng hỏi:”

- Một đầu, tại sao chín đạo hắc ảnh đó bất động vậy, có phải chúng không có linh hồn không? Hay là linh hồn đã xuất ra, chỉ còn thể xác si ngốc đứng tại nơi ấy?”

Nhìn Bách Linh, Lục Vân có gì đó không minh bạch, tại sao Bách Linh lại hỏi những vấn đề lạ như vậy? Không có linh hồn, có thể sao? Về điểm này Lục Vân không biết rõ, đối với ma vật ở Ma vực lại càng không rõ cho lắm. Nhìn chín đạo hắc ảnh đó, đang suy nghĩ làm sao để trả lời Bách Linh, đột nhiên Lục Vân thần sắc biến động, từ trong lời nói của Bách Linh mà tỉnh ngộ. Linh hồn xuất khiếu, không phải là nguyên thần xuất khiếu sao? Đối với người tu chân có tu vi cao thâm thì việc đó cực kỳ dễ dàng, huống hồ đây lại là Ma vực cao thủ.

Hiểu được ý đồ của Ma vực cao thủ, Lục Vân tâm niệm chuyển động ý nghĩ trong lòng, nhanh chóng nhẹ giọng nói với Bách Linh:”

- Bọn chúng không phải phát gốc, đây là do chúng đang thi triển một bí thuật thập phần cổ quái nhằm tìm kiếm Định Thiên Thần Châm trong truyền thuyết. Hiện tại bọn chúng không có động tĩnh gì chứng tỏ là chưa tìm thấy. Một khi bọn chúng tìm thấy thần châm, tự nhiên sẽ hành động thôi, năng cứ từ từ xem đi.”

Lục Vân vừa nói xong, đột nhiên giữa thình không xuất hiện một cỗ khí tức kì dị chớp mắt đã bao phủ toàn bộ Thiết Trúc Phong trong vòng mười dặm. Bách Linh thần sắc kinh dị, nhìn xung quanh kỳ quái hỏi:”

- Một đầu, là cái gì vậy, tại sao ta có cảm giác kỳ lạ quá, hình như là có gì đó sắp xuất hiện phải không?”

Sắc mặt hơi biến đổi, Lục Vân nhìn bốn phía liền phát hiện lúc này các cao thủ trên Thiết Trúc Phong cũng đều thần sắc kinh biến. Nhìn những kẻ tu chân đang nhanh chóng bay lên đỉnh núi, Lục Vân than thở:”

- Không tưởng được truyền thuyết lại là sự thật, Định Thiên Thần Châm quả nhiên ẩn tàng ở đây. Hiện tại thần châm đã bị Ma vực cao thủ làm xúc động chuẩn bị xuất thế, cuộc vui sắp bắt đầu rồi, năng phải cẩn thận đó.”

Nói xong, mục quang chàng chuyển động nhìn vào thần bí trung niên nhân.”

Bạch y trung niên thần sắc điềm nhiên, tay vừa phe phẩy thiết phiến vừa chú thị nhìn đỉnh núi, không hề có một biểu hiện tranh đoạt nào. Cảm giác được mục quang của Lục Vân đang nhìn mình, trung niên nhân quay đầu lại nhìn Lục Vân mỉm cười thần bí, ẩn ước trong đó nhiều ý nghĩa mà Lục Vân không hiểu được.”

Trên đỉnh núi lúc này, Ma thú với Ma linh hợp thành hai đạo phòng ngự nghiêm mật đang toàn lực ngăn cản các cao thủ tu chân đến gần. Bên ngoài, chúng tu chân cao thủ đã phát giác thần châm xuất thế, giờ phút này không còn ai do dự nữa, tất cả đều điên cuồng tấn công. Chỉ thấy kiếm quang rực rỡ, lưu quang chớp giật, quang hoa đẹp mắt cùng tiếng kinh lôi ngập tràn bầu trời trên Thiết Trúc Phong.”

Trong lúc song phương đang toàn lực giao chiến, cửu đạo hắc ảnh này giờ bất động bất ngờ chuyển động, ngay tại chỗ hình thành một hắc sắc quang trụ xoay tròn nhanh chóng phóng thẳng lên trời. Cùng với sự xuất hiện của hắc sắc quang trụ, trên đỉnh núi một đạo hào quang đột hiện, chỉ thấy quang hoa mãnh liệt chói mắt từ mặt đất phát ra. Vầng sáng ngũ quang thập sắc rực rỡ ấy cùng với hắc sắc quang trụ phóng lên, chớp mắt đã làm sáng rực trời đất, khiến cho toàn đất trời lúc này xuất hiện một kỳ cảnh đẹp mắt.”

Cùng thời khắc quang hoa xuất hiện, một tiếng kinh hô không biết từ miệng ai phát ra, hai bên chính tà đang giao chiến này giờ đều bị chấn cảm sâu sắc, phút chốc đã tạm ngưng chiến. Tức thời giữa không trung chỉ thấy thân ảnh loé lên, hai mươi nhân gian cao thủ đều phấn khởi gắng sức hướng thẳng về phía hắc sắc quang trụ hồng mong có thể đoạt lấy Định Thiên Thần Châm vừa xuất thế. Phía Ma vực cao thủ cũng biết được mục đích và ý định của chúng nhân, tất cả đều liều chết chống lại. Mỗi bên lúc này đã toàn lực phát động những đợt công kích mạnh nhất. Nhất thời giữa không trung thân ảnh hóa thành hàng trăm, song phương toàn lực thi triển kỳ chiêu nhằm đạt được mục đích của mình.”

Cách đó không xa, bạch y trung niên thần bí nhìn thấy quang hoa đẹp mắt xuất hiện, trên khuôn mặt anh tuần liên xuất hiện một nụ cười kỳ dị tựa hồ mọi việc đều nằm trong ý liệu của hắn. Nhìn Lục Vân, thân ảnh hắn nhẹ chuyển động, chỉ thấy một đạo quang ảnh khúc khuỷu âm thầm xuất hiện giữa không trung, thân thể trung niên nhân xuất hiện ở không gian trên đỉnh núi một cách cực kỳ huyền diệu. Đảo mắt nhìn các cao thủ đang toàn lực muốn tiếp cận, trung niên nhân không chuyển động, vẫn giữ khoảng cách với quang trụ trong cự ly ba trượng, bình tĩnh quan sát.

Bên ngoài, Bách Linh hiếu kỳ hỏi:

- Một đầu, vật phát sáng đó có phải là Định Thiên Thần Châm không? Tại sao nó lại bị khí hắc sắc bao phủ làm cho không thể nhìn thấy gì hết vậy?"

Nhìn kỳ cảnh trước mắt, Lục Vân trầm thanh nói:

- Đừng nóng vội, sớm muộn gì nàng cũng được thấy mà. Hiện giờ chín tên Ma vực cao thủ đang vây khốn thần châm, mong muốn chế phục nó, nhưng thần châm đang toàn lực phản kháng, giữa hai bên tạm thời bất phân thắng bại."

Bách Linh nghe xong không hỏi nữa, tĩnh lặng nép vào ngực Lục Vân, song nhãn chăm chú nhìn lên đỉnh núi."

Trên đỉnh Thiết Trúc Phong lúc này xuất hiện một thiên địa kỳ quan. Chỉ thấy chín Ma vực cao thủ đang toàn lực phát động bí thuật, tại giữa không trung hình thành một đạo hắc sắc quang tráo xông thẳng lên trời. Nhưng bên trong màn sáng đó lại có một đạo quang hoa rực rỡ đang nhanh chóng lớn lên, rất nhanh ở giữa màn sáng hắc sắc đó bắt đầu cọ xát với nhau. Theo sự ma sát đó hai cỗ quang hoa một hắc một hồng giao nhau tạo thành một luồng ám hồng quang hoa, bất thời dao động lên xuống, toàn lực giao tranh với nhau."

Quang hoa rực rỡ càng lúc càng cường thịnh, lúc này cửu đạo ma ảnh vốn đang xoay chuyển thần tốc bắt ngờ di chuyển chậm lại, nhưng màn hắc sắc quang tráo thì càng lúc càng sáng lên. Chỉ thấy giữa không trung cửu đại cao thủ Ma vực thần sắc trầm trọng, trên đầu mồ hôi đổ xuống như mưa, hiển nhiên lúc này bọn chúng đã tiêu hao quá nhiều chân lực. Tuy nhiên, cửu đại cao thủ quyết không từ bỏ, đều tận toàn lực xoay quanh nhằm chế trụ thần châm lại."

Bên trong màn sáng hắc sắc chính là một cây gậy huyền thiết dài lấp lánh tử hồng quang hoa, ngoại hình nhìn giống như cây châm, lại có vài phần giống cây bồng đang đưa lên đưa xuống. Theo sự dao động lên xuống của nó, hai đạo quang hoa một tử một hồng giao nhau phóng ra bốn phía hình thành một màn sáng tử hồng kỳ dị. Bên ngoài màn sáng này có tầng tầng quang ba dũng động, vô số kinh mang dày đặc, khí thế thập phần mãnh liệt đánh vào bốn phía hắc sắc quang trụ."

Quang ảnh trắng xám chớp tắt bất định hợp với vô số tiếng vang rền kẹp lấy cường kinh khí lưu, từ màn ảnh màu đen ấy, một cỗ khí tức không ngừng tăng lên, từ từ tích lũy thành một lực lượng đáng sợ. Cỗ khí sắc bén thập phần bá đạo vô thanh vô tức xuyên qua hắc sắc quang tráo, xuất hiện trên đầu những người có mặt tại trường. Lúc này mọi người đều cảm thấy sự bá đạo của thần châm, khí tức đáng sợ ấy giống như tên gọi của nó vậy, quả thực có khả năng - định thiên- cường mãnh."

Nhìn cửu đạo ma ảnh di chuyển càng lúc càng chậm, chúng nhân đều minh bạch thần châm trong truyền thuyết đã xuất thế. Vì muốn có được thứ vật thần vật này, chính tà cao thủ của nhân gian giới lúc này đều không nghĩ đến việc khác, liều lĩnh điên cuồng công kích cao thủ Ma vực, chỉ mong muốn đánh lui bọn chúng hồng chiếm đoạt thần vật."

Trong lúc tấn công, Quy Vô đạo trưởng lớn giọng nói:

- Các vị đồng đạo hãy kiên trì lên, vì hoà bình lâu dài của nhân gian, vì an bình của tu chân giới, chúng ta nhất định không được để cho cao thủ Ma vực đoạt được thần châm. Đã đến lúc chúng ta vì yên bình của nhân gian mà liều chết giao chiến rồi! Mọi người hãy toàn lực tấn công!

Nói xong, nhân ảnh Quy Vô đạo trưởng biến mất, tức thời ở giữa không trung huyền hoá thành chín đạo thân ảnh. Mỗi thân ảnh đó lại huyền hoá thành chín đạo nhân ảnh khác nữa, cứ như thế tiếp tục biến đổi. Chỉ trong chớp mắt, trên đỉnh Thiết Trúc Phong đã ngập tràn vô số thân ảnh của Quy Vô đạo trưởng."

Thần sắc của bạch y trung niên biến đổi, kinh ngạc nói:”

- Phong Vân Bách Biến thân pháp - tuyệt học trấn sơn của Vân Vụ phong ngàn năm bất hiện, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây. Thật là hứng thú, thiên hạ cao thủ càng ngày càng nhiều, hắc hắc.”

Cách đó không xa, Lục Vân nghe những lời nói của trung niên nhân, trong thâm tâm có chút kinh ngạc. Trước đó hắn không hề nghĩ đến đạo trưởng Quy Vô trên người lại có tuyệt kỹ này, đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài. Nhìn những thân ảnh huyền hóa không ngừng đó, Lục Vân tâm niệm nhất động, Ý Niệm Thần Ba nhanh chóng phân tích quỹ tích của Quy Vô đạo trưởng.”

Trên đỉnh núi, thân ảnh Quy Vô lóe lên, vô số huyền ảnh đột hiện trên đỉnh đầu chín đạo ma ảnh. Nhìn cửu đạo cao thủ đang ra sức vây khốn thần châm, Quy Vô nhãn thần lạnh lẽo, trường kiếm trong tay rút ra, một luồng kiếm quang giống như quang hoa nổ tung phát xuất, kiếm khí mạnh mẽ dày đặc che phủ đầy trời tức thì phách xuống cửu đạo thân ảnh. Chỉ thấy ám hồng quang hoa rực rỡ, thân ảnh bắn ra như tên, chín âm thanh nổ hống cùng lúc phát ra, thế vậy công lập tức bị hoá giải.”

Cùng lúc thế vậy công vừa bị hoá giải, một đạo lượng quang đẹp mắt như Phật quang phổ chiếu mang khí tức thần thánh mà bá đạo tràn lên phủ khắp từng góc ngách của Thiết Trúc Phong. Chính khi trường

Trong lúc Lục Vân đang quan sát, tam phương giữa không trung vì có sự gia nhập của Quy Vô đạo trưởng, thế cân bằng liền bị phá vỡ ngay lập tức. Chỉ thấy ở phía trên, bát quái quang mang kết hợp với màn ánh sáng xanh đỏ khi gặp hai cổ lực lượng ma khí sung mãn đột nhiên phát sinh đối kháng, lập tức sản sinh lực bài xích cực lớn. Cùng lúc với sự gia tăng của cổ lực bài xích, Định Thiên Thần Châm đột nhiên quang hoa bạo trưởng, một đạo khí thể cường thịnh mạnh mẽ công kích bức lui Ma Sát và Bạch Vân Thiên. Sau đó toàn thân thần châm quang hoa chợt chớp lên, nhanh chóng xuất hiện thành hàng vạn châm ảnh giữa không trung, hình thành lên một tấm màn châm vòng đầy trời, tầng tầng lớp lớp phân bố bốn phía lập tức phát động công kích địch nhân.”

Nhìn thấy châm ảnh đột nhiên xuất hiện đầy trời, nhân sĩ chính đạo các lộ đang cố sức liền xuất hiện biểu tình vui mừng, rời thân tránh ra. Nhưng với các cao thủ Ma vực, do khí tức tương khắc, lúc này chợt xuất hiện cảm giác cực kỳ nóng nảy bất an, vừa phản kích vừa hồng lên giận dữ, toàn lực tránh kháng. Tàn Tâm Ma Sát và Bạch Vân Thiên phần nộ nhìn Quy Vô đạo trưởng đã liên tục hai lần phá hoại hảo sự của hai người, làm hai người hận tận xương tủy.”

Thu hồi Tịnh Trần Châu, Bạch Vân Thiên trừng mắt nhìn Quy Vô đạo trưởng, đồng thời lắc người bay lên ba mươi trượng tránh khỏi phạm vi công kích của thần châm. Nhưng Tàn Tâm Ma Sát ở dưới đất thì không được thông thả như vậy, sau khi thu hồi Ma Luyện Chi Thuật, chỉ thấy thân thể Ma Sát từ đậm chuyển nhạt, lập tức di thân tới phía trước Quy Vô đạo trưởng. Cầm hận nhìn Quy Vô đạo trưởng, trong mắt Ma Sát lục quang chớp lên, Tâm Dục Vô Ngân pháp quyết mang theo mỗi nháy mắt chín vạn bảy nghìn sóng chân khí cao tốc, lập tức kích trúng Quy Vô đạo trưởng lúc này đang tránh né.”

Chỉ nghe một âm thanh bi thảm, phía ngoài thân Quy Vô đạo trưởng bố trí mười ba đạo kết giới phòng ngự, bị Ma Sát trong lúc phần nộ công kích, một lần đã kích phá hết. Không có bảo hộ của phòng ngự kết giới, dưới đòn tấn công cao tốc này, thân thể Quy Vô đạo trưởng chấn động, lập tức trọng thương chạy đi. Trong lúc tránh né, trường kiếm trong tay Quy Vô đạo trưởng vẽ lên tầng tầng màn kiếm, trước thân hình thành một đạo hộ thể kiếm mang chói lọi để phòng Ma Sát đuổi theo.”

Cười âm u, thân thể Ma Sát chớp động liền biến mất rồi xuất hiện ngay phía sau Quy Vô đạo trưởng, hữu thủ xuất hiện một đạo hắc sát ma quang, hung hãn nhắm vào bối tâm Quy Vô đạo trưởng đánh tới. Cầm thấy không khí phía sau có điều khác thường, Quy Vô đạo trưởng sắc mặt đại biến, thân hình nhanh chóng quay lại, muốn toàn lực chống lại nhất chưởng đáng sợ đó. Tuy nhiên trong thời khắc này, tất cả đã quá muộn, Quy Vô đạo trưởng dù toàn lực tránh né, dù vừa kịp tránh chỗ yếu hại nơi lưng nhưng vẫn bị một chưởng của Ma Sát đánh trúng vai trái. Chỉ nghe một âm thanh thê thảm truyền ra, Quy Vô đạo trưởng bị chấn tung lên, toàn thân hóa thành một đạo thanh mang chớp mắt đã bay xa.”

- Tên đạo sĩ đáng ghét dám phá hỏng đại sự của ta, lần sau mà để ta gặp lại ngươi, ta sẽ diệt hồn phách của ngươi, xem ngươi có thể đào thoát được không.

Nhìn theo hướng chạy của Quy Vô đạo trưởng, Tàn Tâm Ma Sát phần nộ hét lên.”

Giữa không trung, những tia âm thanh xé không cùng với châm ảnh đầy trời phủ kín cả đỉnh núi. Thời khắc này, Định Thiên Thần Châm hóa thành hàng ngàn vạn bắt đầu mãnh liệt tấn công. Vì thần châm có truy tung thuật nên cả Lục Vân, Bạch Vân Thiên phía trên tất cả đều nằm trong phạm vi công kích của thần châm.”

Tĩnh lập giữa không trung, Lục Vân vận khởi Dịch Thiên pháp quyết của Dịch viên, bên ngoài thân thể hình thành một màn huyền thanh quang trảo chống lại sự tấn công của thần châm. Theo Ý Niệm Thần Ba khảo sát phân tích được, Định Thiên Thần Châm này thập phần cổ quái, bản thân ngoài việc có chi khí thần thánh vô cùng cường thịnh còn ẩn chứa trong nó nhiều tia duệ khí - một loại khí có tính công kích cực mạnh thông qua ý niệm. Nói khác đi, thần châm này giống như một vị thiên tướng thần thánh và bá đạo, ngoài việc xua đuổi tà ác còn chứa đựng khí tức cuồng dã hiếu chiến, tưởng như muốn thách thức tất cả.”

Nhìn bốn phía ma vật tình cảnh thảm liệt, Lục Vân minh bạch rằng đó là bởi Thần Châm đã dò xét được ma khí trên thân thể bọn họ, do đó hầu hết tinh lực phát ra đều nhằm vào chúng. Còn với các nhân sĩ chính đạo tu luyện pháp quyết khí tức bất đồng, mặc dù cũng chịu cùng mức độ công kích nhưng không mãnh liệt lắm. Ngẩng đầu lên, nhân thần Lục Vân kinh dị nhìn Bạch Vân Thiên, sức công phá của thần châm lên hẳn cực yếu khiến tâm lý của Lục Vân dao động, cảm thấy kinh hãi không thể lý giải. Chiếu theo việc hẳn

xuất thân tại Ma Thần Tông, tu luyện đích thị là pháp quyết Ma tông chí cao vô thượng, thân thể chứa đựng toàn khí tức tà ác, vì sao Định Thiên Thần Châm không thể phát giác được ma khí trên cơ thể hắn?”

Dưới đất, Ma Sát thấy thủ hạ bị thần châm bức vào tình huống cực kì khó khăn, lớn giọng hét:”

- Không nên hoảng loạn, tất cả dừng lại nghe lệnh, nhanh chóng lập thành Âm Hắc Thiên La trận, nhất định phải bức Định Thiên Thần Châm này hiện lại nguyên hình, lúc đó sẽ tìm biện pháp thu phục nó.”

Lời vừa dứt, Ma vực cao thủ đang hoảng loạn lập tức xếp theo các phương vị trận pháp, mỗi người đồng thời thi triển Ma vực tâm quyết phát động thành Âm Hắc Thiên La trận pháp.”

Cùng lúc trận pháp phát động, một màn sương đen nhanh chóng xuất hiện trên đầu chúng Ma vực cao thủ, hình thành lên một vỏ bọc phòng hộ kỳ dị ngăn trở châm ảnh đầy trời bên ngoài. Hắc sát và hồng sắc tại giữa không trung hình thành thế đối lập, vô số xích hồng châm ảnh và màn sương đen xung đột với nhau làm sản sinh quang hoa chớp tắt bất định, mang theo những âm thanh nổ liên tục vang ra khắp bốn phía.”

Lúc này cuộc tranh đấu giữa hai bên vẫn tiếp diễn, khi màn sương đen cường thịnh đến một mức độ nhất định thì không còn chỉ giới hạn trong phòng ngự mà bắt đầu hướng tới vô số châm ảnh giữa không trung phát động phản kích. Chỉ thấy màn sương đen bao lấy châm ảnh phía trên, từ to lớn dần thu hẹp, lặng lẽ bức châm ảnh vào một vùng không gian nhỏ hẹp. Cùng lúc màn sương đen mau lẹ hợp lại gần, hàng vạn hóa thân của Định Thiên Thần Châm tái hiện bốn thể, mang theo quang mang chói lọi trong lòng màn sương đen, mãnh liệt xung kích.”

Trên không trung, Ma Thần Tông chủ thấy Ma vực cao thủ bức thần châm hiện lại nguyên hình, khoe miệng hiện ra một tia tiếu ý. Len lén nhìn Lục Vân, thấy Lục Vân tịnh vẫn không có ý xuất thủ, Bạch Vân Thiên thân ảnh chớp động, Tịnh Trần Châu chớp sáng mang theo u hắc quang hoa, chứa đựng nguyên thần chi thể bản thân hóa thành dải tia sáng màu đen nhằm thẳng vào màn sương đen kia bay tới.

Giữa không trung, quang hoa động sóng, một cỗ khí lưu cực lớn tại thời khắc này đột nhiên phóng ra mang theo sóng khí kinh thiên cuồng quét tứ bề. Hắc sắc quang hoa kịch liệt chấn động, màn sương đen do Ma vực cao thủ đang thi triển thành Âm Hắc Thiên La trận hình thành lúc này lập tức toàn lực giao phong với Tịnh Trần Châu của Ma Thần Tông chủ Bạch Vân Thiên, vô số tia khí đen điên cuồng đan chéo nhau như sương mù tầng tầng mở rộng ra bên ngoài.”

Trong màn sương, Định Thiên Thần Châm liên tục xoay dọc xoay ngang, đạo xích hồng quang hoa dần dần dần chuyển thành sắc tím mờ. Nhìn từ xa, thời khắc này toàn thân thần châm quang ảnh tụ tập trùng điệp, đang phát sinh biến hóa kỳ dị. Chỉ thấy thần châm xoay chuyển phát ra tầng tầng lớp lớp sóng ánh sáng hình thành một đạo đồ án kỳ diệu tại không trung, nhìn có phần giống như ngân hà tinh đồ, lại giống như thiên hà quang phổ.”

mặt kia, Bách Linh nhìn tình cảnh trước mắt, đột nhiên nhẹ giọng nói:”

- Mộc đầu, chàng nói giữa gã Ma Thần Tông chủ và Ma Sát này, ai có cơ hội thành công lớn nhất? Nếu như bọn chúng lưỡng bại câu thương, lúc đó chàng tái xuất thủ, há không phải dễ dàng đắc thủ Định Thiên Thần Châm sao?”

Nhè nhẹ lắc đầu, Lục Vân trầm giọng nói:”

- Sự tình không đơn giản như nàng nghĩ, tu vi của Ma Thần Tông chủ rất cao cường, hiện tại ta vẫn không rõ hắn lúc này đã thi triển mấy phần công lực. Còn các Ma vực cao thủ thì cũng không phải là đèn hết dầu, bảy gã ma tiên, một tên ma mị cùng một gã Ma Sát, thực lực như vậy, ở đây chỉ có Ma Thần Tông chủ đó dám trước mặt họ xuất thủ tranh đoạt, đối lại là ta, có lẽ không dám dùng phương pháp này.”

- Điều đó có đúng không, Mộc đầu? Như vậy chàng sẽ hành động thế nào? Hiện tại chàng có mặt ở đây dĩ nhiên không thể dễ dàng từ bỏ, chàng có nghĩ được biện pháp tốt nào có thể đoạt được thần châm không?”

Nhìn Lục Vân, Bách Linh hiếu kỳ hỏi.

127. Hồi 127 - Tiên Lan Trọng Hiên

- Xem tình hình hiện tại, nếu đợi đến khi song phương tranh đấu lưỡng bại câu thương e rằng có rất ít khả năng. Cao thủ Ma vực vốn đông, trong nhất thời tổn thất quá nửa đã là rất lớn. Huống chi tu vi Ma Thần Tông chủ cao thâm mạt trắc, muốn làm cho hắn thọ trọng thương cũng chỉ là hi vọng mong manh mà thôi. Ngoài ra thần châm lúc này lại đang phát sinh dị biến, xét cho cùng trên thân nó ẩn tàng ít nhiều bí mật, đối với việc xuất thủ tranh đoạt mà nói sẽ quan hệ không ít đến việc thành bại. Khí tức thần châm mạnh mẽ thánh khiết, tính bài xích với khí yêu tà cực mạnh, muốn thủ đắc vật ấy e rằng ngoại trừ đệ tử ba nhà Phật Đạo Tiên, kỳ dư những kẻ khác đều không có hi vọng. Với tu vi của ta hiện tại, việc đuổi theo tranh đoạt mà nói đích thực sẽ có hy vọng đắc thủ, nhưng đối với cổ khí tức cổ quái trên người, ta e rằng sẽ có tính bài xích.”

Bách Linh khẽ nhún đôi mày xinh đẹp lại tỏ vẻ không hiểu, truy vấn:”

- Huynh chưa thử qua thì làm sao có thể cho rằng thần châm này đối với chàng có tính bài xích? Huynh lẽ nào là người xấu, tâm địa tà ác? Muội chẳng thể tin. Mặc dù muội chưa nghe về quá khứ của huynh, cũng không rõ khi xưa huynh đã trải qua những chuyện gì, nhưng muội tin cặp mắt của mình chẳng sai, huynh bất luận thế nào cũng không phải người xấu. Sau này cho dù mọi người đều cho huynh là kẻ xấu, đời này kiếp này muội vẫn tin tưởng huynh là người tốt.

Nhìn Bách Linh một cách kỳ lạ, Lục Vân khẽ thở dài:”

- Một người là tốt hay xấu không dễ dàng phân biệt được. Hiện tại nàng theo ta chưa được bao lâu, lại nhận thấy ta đối với nàng chu đáo, tự nhiên nghĩ rằng ta là người tốt. Nếu nàng chỉ nghe qua mà chưa từng gặp, nghe những người thân cận cho rằng ta xấu xa, thì ta là người xấu chăng? Cuộc sống này có nhiều việc là đúng là sai, là xấu là tốt, ta tự mình không minh bạch được. Như bản thân ta tự xét mà nói cũng chẳng phải người tốt gì, vì người tốt thì sẽ không ẩn tàng nhiều bí mật như vậy.”

Bách Linh quan sát Lục Vân một cách khác lạ, nàng miễn tuệ hiểu ra ngay những dị trạng của chàng, chẳng kịp suy nghĩ liền lên tiếng ngắt lời:”

- Cho dù huynh nói thế nào muội cũng hết lòng tin tưởng huynh. Nếu tương lai ai đó khi phụ huynh, muội sẽ trợ giúp huynh đối phó bọn họ. Tốt rồi, thôi không nói chuyện đó nữa. Ồ, huynh mau nhìn xem, thần châm thật quá đẹp, quá ảo diệu!”

Lục Vân nghe xong mục quang liền chuyển động, quan sát cẩn thận hiện tượng đang diễn ra giữa không trung. Chỉ thấy lúc này, Định Thiên Thần Châm trong vòng tranh đoạt của hai bên Ma Sát và Bạch Vân Thiên đã nắm lấy cơ hội đó hoàn thành biến đổi, toàn bộ thần châm xuyên suốt từ trên xuống tầng tầng hà quang vây quanh, hai cỗ quang mang một hồng một tím xen kẽ chớp sáng. Lúc này tại quanh thân thần châm, ngân hà tinh đồ đang phát tán vô số lưu quang đỏ tía tựa lưu tinh rơi vãi, mang theo quang mang đẹp mắt tỏa sáng lấp lờ sương mù hắc sắc xung quanh.”

Dưới mặt đất, ác khí Ma Sát xông lên đỉnh đầu, miệng liên tục gầm rống hiển nhiên vô cùng tức giận đối với việc ra tay xuất thủ của Ma Thần Tông chủ Bạch Vân Thiên. Trùng trùng nhìn phía trên chằm chằm, Ma Sát toàn thân ma khí kinh thiên, lực công kích mạnh mẽ đang hướng về phía bát đại cao thủ xung quanh liền điên cuồng trở kích tiếp cận Bạch Vân Thiên.”

Giữa không, Bạch Vân Thiên tức thì hóa thân thành dải tơ hắc sắc kèm theo Tịnh Thần Châu xoay tròn cực nhanh đang từng bước từng bước tiếp cận. Do Tịnh Thần Châu vốn có khả năng khiến cho chân nguyên biến đổi từ vô thuộc tính thành hữu thuộc tính, nên lớp sương mù hắc sắc bao phủ do Ma Sát tạo thành dưới công hiệu đặc thù của Tịnh Thần Châu hiển nhiên không đạt hiệu quả như ý.”

Từ từ tiếp cận Định Thiên Thần Châm, Bạch Vân Thiên huyền hóa thành dải tơ hắc sắc bắt đầu xoay chuyển xung quanh và ngược hướng vòng quay của thần châm. Trong khi dải tơ tăng tốc xoay chuyển, hắc ảnh bao phủ nhàn nhạt từ mỏng thành dày nhanh chóng đến bên ngoài thần châm hình thành một đạo kết giới thần kì như có như không, bắt đầu xiết chặt vào giữa.”

Do sự xuất hiện của kết giới ấy, ở bên ngoài thần châm, luồng tử hồng quang mang phát xuất từ ngân hà tinh đồ thần kì đột nhiên phát sinh va chạm mãnh liệt với kết giới. Chỉ thấy bầu trời vô số lưu quang rực

rõ, âm thanh phích lịch trùng điệp hội tụ thành một tiếng sấm nổ kinh thiên mang theo khí lưu đáng sợ điên cuồng phát ra bốn phía.”

Giữa không trung, dải tơ đang xoay tròn cao tốc đột nhiên dừng lại, kết giới hắc sắc dưới áp lực mãnh liệt của chân nổ liên tục giãn ra co lại rung động không ngừng. Khi thời điểm giằng co giữa song phương đã qua, Bạch Vân Thiên thi triển toàn bộ sức lực gia cố kết giới sau khi trải qua chấn động dữ dội, đến cuối cùng đã bức ép được khí thể chấn áp của thần châm xuống. Tuy nhiên ngay lúc ấy, Ma Sát dưới đất nhìn thấy bất diệu liền hú vang lên một tiếng dữ dội, toàn thân bỗng chuyển hoá thành một đạo xoắn ốc xoay chuyển cuộn lên những lớp sóng ma kinh thiên hệt như một long quyển phong, nhanh chóng hướng về phía thần châm trên không trung.

Giữa kết giới, thần châm phát sinh đột biến, toàn thân châm dài ba xích lóe sáng, hai đầu biến thành sắc nhọn. Hai cổ quang mang một hồng một tím với khí thể thần thánh sắc bén xuất hiện ở hai đầu rồi vọt thẳng đến đối chuẩn với kết giới bên ngoài. Chỉ thấy tử quang đại thịnh mang theo khí thể uy bá thiên hạ, nhất cử phát ra phá vỡ kết giới do Bạch Vân Thiên toàn lực thi triển, nghênh đón Tịnh Thần Châu giữa không trung. Cả hai chạm nhau, thần châm cũng như Tịnh Thần Châu đồng thời lùi về sau ba thước cùng tán phát quang mang kỳ dị ràng buộc vào nhau.”

Dây tơ hắc sắc ma quang hiện ra, thân ảnh Bạch Vân Thiên ngay lập tức xuất hiện trên không trung. Chỉ thấy thân thể hắc khê chấn động, sắc mặt có phần xám đen, hiển nhiên dưới cú đánh toàn lực của thần châm, hắn đã không chiếm được tiện nghi. Quan sát ma trụ xoay chuyển trong nháy mắt đã tiếp cận, Bạch Vân Thiên nhãn thần lạnh lẽo, vận khí mở miệng phát ra một cổ âm sát cường bá thiên địa tựa như tiếng gầm phần nộ của trời cao, đồng thời nhanh chóng đánh thẳng vào luồng sóng ma đang xoay chuyển cực nhanh bên trên. Ma Âm Liệt Thiên - một trong bốn đại tuyệt chiêu của Ma Thần Tông cuối cùng cũng tái hiện tại nhân gian.”

Một tiếng sấm kinh hoàng cùng với ma âm phát ra mạnh mẽ đáng sợ, điên cuồng xâm thực những sinh linh hiện diện xung quanh. Bốn phía, cao thủ chính đạo và ma linh ma thú đang giao thủ cùng với Ma vực cao thủ tức thời thân thể run rẩy, chân nguyên hộ thể bao bọc bên ngoài thân liền bị phá vỡ. Ngay sau vụ nổ, sóng âm tập trung cao độ mang theo lực lượng huỷ diệt khiến không ít cao thủ bị chấn động ngã sấp tại đường trường.”

Ở phía xa, Lục Vân sắc mặt đại biến đang toàn lực thi triển Nho gia Hạo Nhiên Thiên Cang, xích hồng quang mang loá mắt hình thành mười chín đạo phòng ngự kết giới toàn lực chống lại ma âm kinh thể hãi tục ấy. Dưới đất thân trúc gãy đổ, lá bay khắp trời, tất cả các vật thể trong vòng trăm trượng lân cận đều hoá thành tro bụi dưới tác động của làn sóng âm mạnh mẽ này.”

Một tiếng gầm thét chấn động bầu trời, Ma Sát đầu bù tóc rối, thần sắc hung ác dữ tợn miệng rách toát rống lên, trong sóng mắt lóe lên những tia quang mang tà ác chứa đầy cừ hận. Thân thể bắn ra xa, Ma Sát nhìn Bạch Vân Thiên y phục tung bay đối diện, quát lớn:”

- Bạch Vân Thiên, ngươi đừng khi người thái quá, chuyện hôm nay Hắc Ám Ma giới ta chẳng dễ dàng buông xuôi. Hiện tại trước tiên ta sẽ thu lấy Định Thiên Thần Châm, sau đó sẽ từ từ tính tiếp.”

Ma Sát dứt lời, trừng mắt căm giận nhìn Bạch Vân Thiên, thân thể thỉnh linh phóng thẳng về Định Thiên Thần Châm.”

Bạch Vân Thiên cất lên một tiếng cười lạnh lẽo, giọng âm trầm:”

- Đây là nhân gian, ta tại sao phải e sợ hắc ám giới bọn mi. Muốn cướp thần châm, cũng nên hỏi qua ta trước.”

Thân ảnh loé sáng, Bạch Vân Thiên tức thời hiện ra trước mặt Ma Sát chắn đứng lối đi của hắn ta. Ma Sát thâm cười một tiếng, tại chưởng tâm song thủ đồng xuất ra hai quang cầu một hắc một lục, rồi đột nhiên hợp thành một hàm chứa uy lực huỷ diệt tàn bạo, mãnh nhiên xuất hiện áp sát đỉnh đầu Bạch Vân Thiên.”

Bạch Vân Thiên sắc mặt biến đổi, thâm biết mình bị mắc lừa liền phát ra âm thanh cuồng nộ bất nhin, song chưởng để trước ngực vẽ thành một vòng tròn, hình thành một đạo hắc sắc khí che chắn, toàn lực bảo vệ thân thể, đồng thời lại hoá thành một đạo ám quang gấp rút lánh ra bên ngoài.

Ma Sát cười ác độc nói:”

- Đã muộn rồi. Bạch Vân Thiên, ngươi hãy tiếp một chiêu Âm Vô Biên Giới của ta! Hắn vừa dứt lời, quang cầu hắc lục tức thời nổ vụn, một cỗ lưới bao trùm bầu trời trong mười dặm vuông.”

Giữa không, Định Thiên Thần Châm cùng với Tịnh Thần Châu sau một thời gian đối kháng ngang nhau thì ngừng lại, đột nhiên phát ra một cỗ tử quang rung chuyển, tức thì toàn bộ thân thể thần châm hóa thành một bó tử hồng quang mang bắn thẳng lên trời. Khi quang mang vọt lên cao đến trăm trượng, toàn thân quang hoa đại thịnh, khí thế như át cả vầng thái dương nóng bỏng trên đỉnh đầu, tử hồng quang hoa chiếu sáng rực rỡ cả đất trời.”

Tĩnh lập quan sát thần châm giữa không, nhân thần Lục Vân khẽ chuyển, nhẹ nhàng nói với Bách Linh:”

- Muội hãy đứng đây đừng di chuyển, huynh sẽ lưu lại thần kiếm bảo hộ muội. Lúc này Bạch Vân Thiên và Ma Sát đang giao thủ, huynh muốn nắm bắt cơ hội thử liệu xem có đủ khả năng thủ đắc Thần Châm hay không.”

Lục Vân vừa nói xong liền phát ra một đạo mệnh lệnh cho Như Ý Tâm Hồn Kiếm, thân vừa tách khỏi Bách Linh lập tức loáng cái đã biến mất. Cùng lúc đó, Như Ý Thần Kiếm hồng quang loé sáng, một màn sáng hồng phần hình tròn xuất hiện quanh thân Bách Linh, nhẹ nhàng đưa nàng lên. Trên đầu, Như Ý Tâm Hồn Kiếm tự động xoay chuyển chuyên chú nhìn xung quanh bảo hộ an toàn cho Bách Linh.”

Bầu trời chói sáng, một nhân ảnh loáng qua, thân thể Lục Vân hiển lộ ra ngoài. Đứng quan sát ba trường bên ngoài thần châm, Lục Vân vận dụng Ý Niệm Thần Ba, sóng tần suất nhanh chóng phân tích bốn phía xung quanh thần châm. Với tốc độ cực nhanh của Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân chỉ trong chớp lát đã tra được bí ẩn kết giới phòng hộ bên ngoài của thần châm. Nổ một nụ cười kỳ dị, điều hoà chân khí bên ngoài thân thể hoàn toàn trùng khớp với tần suất rung động ngoại vi thần châm, ý niệm vừa động, Lục Vân nhanh chóng thuận theo luồng lưu quang, thân thể nháy mắt đã xuyên qua được kết giới phòng hộ thần kỳ, tiếp cận bản thể thần châm.”

Cảm thấy thần thánh chi khí từ thần châm phát ra cực thịnh, tâm niệm Lục Vân chuyển động tức thì thi triển Phật môn vô thượng pháp quyết - Tâm Thiên Bất diệt quyết, toàn thân loé sáng một vầng kim quang, chỉ thấy hữu thủ kim quang rực rỡ lấp lánh hướng về thần châm nhanh chóng chộp lấy, nắm chặt trong lòng bàn tay. Khi Lục Vân vừa nắm được thần châm, bầu trời quang hoa u ám, tử hồng quang mang rực rỡ sáng chói nháy mắt tiêu biến không còn hình bóng. Liền sau đó từ nơi Ma Sát cùng Bạch Vân Thiên đang toàn lực giao chiến một tiếng gầm giận dữ phát ra, hai người đồng dừng tay toàn lực hướng về Lục Vân bay tới.”

Giữa không trung, Lục Vân liếc nhìn thần châm trong lòng bàn tay đồng thời nhún mình bay trở lại. Tuy không ngoạn đầu lại nhưng thông qua Ý Niệm Thần Ba, chàng biết rõ Ma Sát và Bạch Vân Thiên đang cùng tiếp cận, lập tức cẩn trọng vạn phần, một mặt bay về, một mặt suy nghĩ làm sao ứng phó với hai đại tuyệt thế cao thủ. Đã nhìn thấy sự lợi hại của Bạch Vân Thiên, trung thực mà nói Lục Vân tự hiểu rõ bản thân lúc này so với Bạch Vân Thiên vẫn còn một khoảng cách nhất định, nếu phải cường ngạnh chống chọi, bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ. Ngoại trừ chàng liều mạng chống chọi hoặc phóng xuất thần châm, hoặc chỉ còn cách thi triển bí mật mà bản thân chàng che giấu mới khả dĩ có cơ hội liều mạng một lần.”

Tâm niệm xoay chuyển, Lục Vân vẫn chưa nghĩ ra cách nào ứng phó. Lúc này thần châm trong tay đột nhiên tái hiện quang hoa. Lục Vân thân thể run rẩy, một cỗ khí tức bất chợt tiến nhập thân thể phá huỷ toàn thân kinh mạch, cảm giác như vạn kim châm đâm vào tim.

Cảm nhận ma khí và quỷ khí bên trong thân thể đang xáo động kịch liệt, thần sắc Lục Vân đại biến, chàng chẳng tưởng được thần châm lợi hại đến vậy, khí tức ẩn tàng sâu bên trong của bản thân cũng bị kích động. Lục Vân cấp tốc buông lỏng tay, chưởng tâm phát xuất một cỗ Phật quang mạnh mẽ đẩy mạnh thần châm bức lùi Ma Sát. Đồng thời thân ảnh Lục Vân loé sáng tức thì đã xuất hiện bên cạnh Bách Linh, mang nàng đi khai ra xa trăm trượng nhằm tránh một chiêu đáng sợ của Bạch Vân Thiên.”

Giữa không trung, Ma Sát nhìn thần châm đang bay tới sắc mặt liền biến đổi lộ vẻ cực kỳ nghiêm túc. Vốn là cao thủ hiếm có của Ma vực, Ma Sát hiển nhiên biết rõ vật đó thần dị phi thường, đối với tà ma lại có tính bài xích mạnh mẽ. Theo truyền ngôn của Ma vực, nếu muốn thu được thần châm chỉ có hai cách, một

là sử dụng một lực lượng mạnh mẽ cường hành phong ấn, hai là dựa vào năng lực Ma Tâm Phật Ấn vô thượng pháp quyết của Ma vực Ma thiên giới khống chế nó lại.”

Hai phương pháp này đối với Ma Sát mà nói, cách thứ hai không thể, cách thứ nhất hẳn đã thử qua, đáng tiếc không thành công. Hiện tại lại phải đối diện với thần châm khiến Ma Sát nhất thời không biết làm gì. Nhưng hẳn là Ma Sát, tất không thể suy xét theo lẽ thường. Biết lúc này không chắc chế phục được thần châm, Ma Sát liền song thủ đẩy tới, một cột khí hắc sắc mang theo ma khí kinh nhân lôi kéo dẫn dắt Thần Châm bay về phía những Ma vực cao thủ đứng dưới đất.”

Bên cạnh đó, Bạch Vân Thiên nhìn thấy hết sự tình xảy ra, miệng hừ một tiếng lạnh lùng, cùng Tịnh Thần Châu đang giữa không trung nhanh chóng truy đuổi thần châm. Phía xa xa, Lục Vân sắc mặt tái nhợt, chàng đang dùng toàn lực ngăn cản luồng khí của thần châm bên trong nội thể. Liên tục vận dụng bốn cách, sau cùng Lục Vân bất đắc dĩ buộc phải động dụng Trấn Hồn Phù, dùng nó để trấn áp hết thủy khí tức, cưỡng ép luồng khí của thần châm ra ngoài cơ thể.”

Quan sát cuộc giao chiến kịch liệt dưới đất, thần sắc Lục Vân thoáng biến đổi:”

- Định Thiên Thần Châm này vô cùng cổ quái, thoát nhìn như chẳng hề hung mãnh, kỳ thật bên trong lại ẩn tàng hiểm ác. Nếu huynh đoán không lầm, Ma vực cao thủ và Ma Thần Tông chủ có lẽ cuối cùng cũng chỉ bỏ phí thời gian mà chẳng thu được gì. Đáng tiếc là không đoán được kết cục của thần châm ra sao.”

Dịu dàng nép mình vào ngực Lục Vân, Bách Linh nhẹ nhàng nói:”

- Chớ nên lo nhiều, mọi việc rồi sẽ có kết cục của nó, bất luận kết quả ra sao, miễn điều đó đối với chúng ta không tác động gì là được rồi. Lẽ ra muội không nên ham thích, không nên để huynh đến cướp đoạt, phải không Mọc đầu?”

Trong lời nói của nàng lộ ra một phần áy náy.”

Lục Vân yên lặng quan sát cảnh tranh đoạt không ngừng, dịu dàng đáp:”

- Muội không phải bất an áy náy gì cả. Đối với huynh, chỉ cần có thể làm được là huynh sẽ tận lực để thỏa mãn hi vọng của muội. Hiện tại chớ nên nói nhiều, hãy yên lặng xem màn kịch dưới kia, chúng ta cùng xem kết quả cuối cùng của thần châm thế nào vậy.”

Ngước nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lục Vân, trong ánh mắt Bách Linh thoáng qua một tia quang mang kỳ dị, ẩn ước trong đó như muốn nói điều gì, như ám thị một điều gì đó. Dù là sự việc gì, mọi người cũng không thể biết được. Nàng khẽ cúi đầu, dời ánh mắt khỏi Lục Vân, chăm chú nhìn về nơi đang diễn ra cuộc tranh đấu giữa Ma Sát và Bạch Vân Thiên.

Dưới đất, phích lịch kinh lôi bất ngờ nổ vang, xung quanh trận chiến của song phương vô số quang hoa loá mắt, ma khí mạnh mẽ tràn ngập toàn bộ Thiết Trúc Phong. Giữa không trung cách mặt đất ba trượng, Định Thiên Thần Châm nằm ngang quay tròn toàn lực ngăn cản bước tiến của Ma Sát và Bạch Vân Thiên. Ba bên kiên trì rất lâu, không ai nhường ai khiến cho việc tranh đoạt đi vào ngõ cụt.”

Lúc này, Bạch Vân Thiên được sự tiếp trợ uy lực từ Tịnh Thần Châu liền thay đổi hướng công kích phần lớn về phía Ma vực cao thủ, toàn bộ thân người cũng cách khỏi thần châm không dưới sáu xích. Dưới đất, Ma Sát mặc dù rống lên liên tục song đáng tiếc dưới tinh thần công kích mạnh mẽ đáng sợ của Bạch Vân Thiên, hẳn vô phương thoát ly. Ma Sát và Bạch Vân Thiên đều hiểu rằng Tâm Dục Vô Ngân là Ma Tông chí cao tuyệt học, chỉ khác biệt là tu vi Bạch Vân Thiên mạnh hơn một chút, vì thế Ma Sát từng bước bị hạn chế, hoàn toàn vô phương thoát khỏi.”

Nhìn thần châm càng lúc càng tới gần, Bạch Vân Thiên khoé miệng hiện một nét cười, trong đầu cảm thấy hoan hỉ. Cho rằng có thể dựa vào Ma Thần Tông chi bảo Tịnh Thần Châu khống chế được vật ấy, Bạch Vân Thiên không kềm được sự đắc ý, chung quy cũng đắc thủ được Định Thiên Thần Châm, thần khí bài danh thứ năm trong hai mươi bốn chư thiên thần khí. Đến lúc ấy, Bạch Vân Thiên sở hữu Ma Thần Tông cùng Định Thiên Thần Châm trong tay, không còn phải e ngại Tiên Kiếm Môn nữa, có thể nhân dịp Ma vực tiến nhập nhân gian lần này mà đông sơn tái khởi.”

Mắt thấy Bạch Vân Thiên từng bước từng bước tiếp cận thần châm, Ma Sát miệng rống lên giận dữ trong lòng lộ vẻ bất cam, chỉ tiếc hẳn chẳng thể làm gì được. Tuy nhiên, trong khi Ma vực cao thủ và các vị chính

đạo còn lại đều cho rằng thần châm sẽ rơi vào tay Bạch Vân Thiên, bầu trời đột nhiên truyền lại một cỗ khí tức lạ thường. Đó là một thứ cảm giác vô cùng kỳ diệu, như mộng như ảo hoàn toàn không thể diễn đạt được. Trong nháy mắt mọi người đều cảm nhận được cỗ khí tức ấy bao phủ, rồi thì kim quang loé sáng, một đóa lan hoa lấp lánh ngũ sắc quang hoa thần kỳ xuất hiện trên không trung Thiết Trúc Phong.”

Chỉ thấy giữa không, đóa ngũ sắc lan hoa xoay chuyển, quang hoa lưu chuyển khắp thân, tầng tầng tia sáng ngũ sắc bao trùm tứ phía nhìn thật mỹ lệ thần bí. Khi kỳ hoa ấy xuất hiện, một đạo kim quang sáng chói từ thân hoa phát ra tức thời đã che lấp hoàn toàn quang mang xung quanh, bao trùm cả Định Thiên Thần Châm. Một cỗ khí thể thần thánh không gì sánh được mạnh mẽ theo vàng kim quang bao trùm thiên không chấn lui Ma vực cao thủ cùng Ma Thần Tông chủ.”

Giữa không, Định Thiên Thần Châm khi gặp phải cỗ khí tức thần thánh này lại tịnh không thể hiện sắc thái hoan hỉ, trái lại toàn thân tử hồng quang mang đại thịnh, toàn lực kháng cự lại vàng kim quang vừa đột nhiên xuất hiện ấy. Chỉ thấy tử hồng quang mang rực rỡ cùng đạo kim sắc quang hoa từ giữa không không ngừng toàn lực đối kháng lẫn nhau, phong cảnh trên đỉnh Thiết Trúc Phong lại càng thêm phần rực rỡ.”

Sau khi thân ảnh thối lui rồi đứng lại, Ma Sát và Bạch Vân Thiên hai người đồng thời phóng mình lên trên không. Bạch Vân Thiên hướng mình về phía Định Thiên Thần Châm còn Ma Sát thì lại hướng về ngũ sắc lan hoa. Ma Sát hiểu rõ đóa hoa thần dị ấy tuyệt đối không dưới thần châm, nếu không có được thần châm mà lại có thể thu được kỳ hoa này tính ra cũng là sự đền bù.”

Giữa không, ngũ sắc lan hoa thần tốc xoay tròn, tầng tầng kim quang kèm theo ngũ sắc quang hoa nhàn nhạt hình thành một đạo kết giới thần bí vừa lúc tiếp xúc với Ma Sát đang phi đến. Chỉ nghe từ miệng Ma Sát một âm thanh hô to phát ra, trong khi thối lui đôi mắt lục sắc chứa đầy sự kinh hãi. Không ai có thể đoán ra hắn đã gặp phải chuyện gì, xem lại chỉ thấy màn sáng ma quỷ bên ngoài thân từ dày biến thành

Bạch Vân Thiên dứt lời nhưng không thấy hòa thượng cùng đạo sĩ đáp lại, tựa như không muốn nói tiếp về vấn đề này.

Nhưng Bạch Vân Thiên không cần lý tới, tiếp tục nói:”

- Vị đại sư này tu vi tinh thâm, một thân Phật pháp đã tu luyện tới cảnh giới ”Thấu tâm giác thức” cực hiếm thấy, sợ rằng trong thiên hạ ngoại trừ Vạn Phật Tông chẳng nơi nào có được cao thủ như vậy. Tại hạ có thể nói, đại sư chính là người của Vạn Phật Tông - Huyền Túc đại sư xưng danh Ma Phật, không rõ tại hạ có nhìn sai không?

Vị hoà thượng bình tĩnh nhìn Bạch Vân Thiên, điềm nhiên đáp:

- Quả nhiên Ma Thần Tông chủ mục quang như thần, lão nạp chính là Huyền Túc.

Nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt Bạch Vân Thiên chuyển qua người lão đạo sĩ:”

- Vị đạo trưởng này thân mang đoạn kiếm, tại hạ đoán lão là người thuộc giới tu chân, đỉnh đỉnh mang danh Đạo tà Tàn kiếm. Ta nói có đúng không, đạo trưởng?

Thản nhiên nhìn Bạch Vân Thiên, lão đạo lạnh lùng đáp:”

- Đã nghe nói rằng Ma Thần Tông chủ đảm thức hơn người, trí tuệ siêu quần, ngày hôm nay gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Lão đạo chính là Tàn kiếm, người đoán quả không sai.

Chuyển ánh mắt qua chỗ Lục Vân, Bạch Vân Thiên cười nói:”

- Vị này ta đã gặp qua, tên là Lục Vân môn hạ Dịch viên, trong khoảng nghìn năm tới nay là người duy nhất tu luyện thành Lô Thần quyết. Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, bản nhân bội phục người. Chỉ có vị cô nương này ít thấy qua, không rõ tới từ nơi nào?

Câu hỏi vừa xong, Phật ma Huyền Túc cùng Đạo tà Tàn kiếm đều nhìn thẳng Bách Linh chờ đợi nàng đáp lời.

Bách Linh thấy mọi người đều quay lại nhìn mình, nàng từ từ nấp sau người Lục Vân, nhỏ giọng nói:”

- Ta tới từ địa phương nào không thể nói cho các người biết, ta với các người chẳng có quan hệ thân thích, vì sao ta phải trả lời cho các người chứ? Giờ ta không trả lời các người, để xem các người làm gì được ta?

Nói xong làm ra vẻ mặt xấu với ba người, tiếp đó lại nấp kín đằng sau lưng Lục Vân.

Nhìn Lục Vân đang cười khở với vẻ cổ quái, Bạch Vân Thiên cười nói:”

- Lục Vân à, người xem ra có điểm phúc không ít. Ha ha, hảo sinh trân tích, nói không chừng tương lai ta sẽ tới uống rượu mừng của người. Chỉ là lúc đó không rõ người dùng rượu mừng hay là trường kiếm tiếp đón ta đây?

Nhìn Bạch Vân Thiên, Lục Vân bình tĩnh nói:”

- Có thể không có thời điểm đó, cũng có thể trong hai người chúng ta có kẻ không đợi được tới thời điểm đó.

Bạch Vân Thiên khẽ cúi đầu, khước miệng nở nụ cười thần bí không phản bác lại.”

“

Lúc này Tàn kiếm nhìn Huyền Túc, lạnh lùng nói:”

- Lão ngốc đầu, người để ta lưu tại nơi này chẳng phải là muốn để ta phơi nắng sao. Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng bắt ta phải suy đoán nữa. Ta không bị vẻ ngoài của lão đánh lừa đâu.

Trông về hướng xa, Phật ma Huyền túc điềm nhiên đáp lại:”

- Không gấp, còn một vị nữa cũng đang đi tới đây, sau khi hắn tới đây ta nói cũng không muộn. Cũng không cần hỏi người khác tới lúc đó tự nhiên người sẽ hiểu rõ, hắn ta cách đây khoảng trăm trượng.

Tàn kiếm nghe nói, ánh mắt quét một vòng rồi dừng lại phía Tây bắc.

Một đạo lưu quang từ từ tiến lại gần, ánh nắng chiếu xuống nhân ảnh như mây như khói, trong lúc tất cả còn đang kinh ngạc thì đã thấy xuất hiện bên ngoài Trường đình. Nhân ảnh dừng lại hiện rõ một vị hòa thượng mặt đen sì, khoảng chừng hơn sáu mươi, trên thân khoác áo cà sa màu đen thật quái dị, goài hoa văn chẳng phải Phật ấn còn có vô số những đồ hình Phật đà nhỏ trông thật khác người.

Hòa thượng này thân hình cao lớn, hai mắt lấp lánh ánh kim quang nhàn nhạt, đỉnh đầu có một luồng hắc khí như có như không liên tục ẩn hiện, không nhìn kỹ thì khó có thể phát hiện ra. Tay trái niêm một vòng Phật châu, tay phải cầm một cây đao gỗ, hòa thượng lúc này thần sắc thản nhiên đang quan sát năm người cạnh Trường đình.

Nhìn hòa thượng trong tâm Lục Vân trào dâng một thứ cảm giác cổ quái, tựa hồ đây chẳng phải là một hòa thượng mà giống như một ma vật kỳ dị hơn. Bên cạnh chàng, Bách Linh nét mặt có vẻ kinh dị thâm nhủ:

- Kỳ quái, cà sa trên người hòa thượng này trước tới nay ta chưa hề thấy qua, hoàn toàn không giống với lão hòa thượng Huyền Túc kia? Đầu gỗ, huynh xem người kia tay trái Phật châu tay phải đao gỗ, có phải điều này biểu thị tay phải từ bi tay trái trừng phạt chăng?

Nhìn Lục Vân, Bách Linh nêu ra câu hỏi mà nàng không có lời giải."

"

Khẽ cúi đầu, Lục Vân trầm giọng nói:"

- Hòa thượng này đầy cổ quái, trên thân đồng thời tồn tại cả Phật ma chi khí, so với Huyền Túc đại sư kia có nhiều thứ tương đồng. Đao trong tay lão chẳng phải là một thanh đao cực kỳ lợi hại, có khả năng là Vạn ma chi đao diệt được cả tiên Phật.

Tàn Kiếm nghe Lục Vân nói liền quay lại nhìn chàng, lạnh lùng nói:"

- Người trẻ tuổi có hiểu biết, người này đích thực không thể coi thường. Điều làm ta không thể lý giải nổi là không rõ hẳn ta có việc gì mà sau hơn ba trăm năm lại có ý định nhập Nhân gian.

Cạnh đó, Bạch Vân Thiên quan sát hắc hòa thượng này với thần sắc kinh ngạc, giọng chứa đầy nghi vấn nói:"

- Tàn Kiếm, người nói hòa thượng này ba trăm năm về trước đã từng tới Nhân gian, chẳng lẽ hẳn chính là người trong truyền thuyết, Ma Đà - kẻ duy nhất trong Ma vực luyện thành kỳ thuật "Ma tâm Phật ấn"? "Ma tâm Phật ấn" này có thể xem là vô thượng pháp quyết trong Ma thiên giới, nổi danh là một trong ba loại tam đại kỳ học của Ma vực, thực sự bản thân hẳn có tuyệt học này?

Tàn Kiếm cất tiếng cười lạnh lùng:"

- Không tin người cứ hỏi Huyền Túc, lão ta biết rõ thân phận hắc hòa thượng này.

Bạch Vân Thiên nghe nói liền nhanh chóng hướng ánh mắt chuyển tới chỗ Huyền Túc, trong nhãn thần ẩn chứa muôn vàn sự nghi hoặc.

Lặng yên quan sát hắc hòa thượng, Huyền Túc điềm nhiên đáp:"

- Hơn ba trăm năm không gặp, phong thái Ma Đà vẫn như thế, chỉ là trong tay có thêm một thanh đồ đao. Nhớ năm đó lão tới Nhân gian đã gặp thiên tài Thiên Kiếm khách, giữa hai người bọn họ đã xảy ra một trận chiến kinh thế, ngày nay chỉ một số ít người biết tới. Lần này lão lại nhập Nhân gian, nghĩ chắc cũng vì sự việc năm đó?

Cười với vẻ bình tĩnh, Ma Đà điềm nhiên trả lời:"

- Mọi sự khi xưa như cơn gió thoảng qua, Ma Đà năm đó đã chết rồi, giờ đây với ta bất quá chỉ coi như ảo ảnh. Tĩnh quá tất động, lần này ta tới nhân gian bất quá muốn xem xem giới tu chân làm sao ứng biến với trường hạo kiếp của nhân gian này. Lúc Êo Thái âm tế nhật Êo xuất hiện, tam gian thất giới tất cả lâm vào vòng hắc ám, lúc đó bọn cao thủ nhân gian cuồng vọng tự đại kia sẽ đối mặt với sự việc đó thế nào?

Cũng bình tĩnh cười, Huyền Túc đáp trả:"

- Là tai là kiếp, tiền thế nhân quả, tam thế luân hồi, kiếp người đâu có ngại? Ma Đà đã tới sao không tới đây gặp mặt, mọi người ôn lại chuyện cũ, kết”

thúc một đoạn thiện duyên.

Trong mắt thần quang chợt hiện, thân ảnh cao lớn của Ma Đà chớp động rồi hiện thân bên trong Trường đình. Nhìn Bách Linh nhãn thần Ma Đà thoáng biến đổi, nhẹ giọng nói:”

- Không rõ cô nương này từ đâu tới, tại sao trên thân người lại ẩn chứa Ất một linh khí? Lời nói vừa dứt, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người”

Bách Linh nhìn nàng với vẻ kinh dị.

Thấy mọi người nhìn mình, thần tình Bách Linh có chút kinh ngạc. Nàng nhẹ nhàng nấp sau người Lục Vân, cất giọng cười thánh thót:”

- Tất cả bọn hoà thượng bây giờ toàn là đồ háo sắc, cùng truy hỏi người ta tới từ nơi nào, chẳng lẽ lại không có ý đến nhà đề nghị kết thân. Ta không bị mắc lừa đâu, xú hòa thượng xấu chết đi được, chẳng bằng gã một đầu tuần tú của ta.

Một tiếng cười lớn từ miệng Bạch Vân Thiên phát ra, hắc hắc cười to vừa nói:”

- Đáp hay lắm, đáp tuyệt lắm, quả là người đẹp xuất lời hay chuyên đối đáp hoà thượng. Hắc hắc... hoà thượng háo sắc, quả là thú vị.

Bên cạnh là nét mặt lạnh lùng của Tàn kiếm cuối cùng cũng xuất hiện vẻ cười hiem hoi, hắc nhìn Huyền Túc cùng Ma Đà mở miệng châm biếm:”

- Xem ra Ma Đà sau bao năm không xuất hiện, giờ đây bắt đầu ham muốn mỹ sắc. Hòa thượng trong thiên hạ toàn là đồ xấu xa, toàn là kẻ chẳng phải tốt đẹp gì.

Lặng nhìn Bách Linh một hồi, Ma Đà không giải thích gì thêm, chỉ quay đầu hỏi Huyền Túc:”

- Đã mấy trăm năm không gặp, hòa thượng người hiem khi hạ sơn, tại sao giờ lại muốn xuất thế. Chẳng lẽ cũng vì đối phó với trường kiếp nạn này chăng? Nghe nói trước mắt giới tu chân như một dòng sông ngầm chuyển động, có người đang chuẩn bị lập nên Lục viện liên minh cùng Tam phái đồng minh, đúng không?

Nét mặt Huyền Túc nhẹ biến rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, từ từ nhìn Ma Đà đáp:”

- Không ngờ người mấy trăm năm không nhập Nhân gian mà đối với sự tình của tu chân giới đều nắm rõ như thế. Về việc Lục viện liên minh trước mắt còn đang trù bị, tin rằng sẽ nhanh chóng có được kết quả. Còn về phần Tam phái đồng minh thì mọi việc cơ bản hoàn thành, chỉ chờ phía Lục viện liên minh chính thức thành lập thì cùng tuyên cáo thiên hạ một thể.

Xung quanh, Lục Vân, Bạch Vân Thiên, Tàn kiếm nghe xong sắc mặt đều đại biến tựa hồ cùng bị tin tức này làm chấn động. Suy nghĩ những lời Huyền Túc vừa nói, tâm lý Lục Vân có chút băng khuâng, lần này thành lập Lục viện liên minh kết cục tuyển chọn người làm minh chủ thế nào? Tuy nhiên điều hắc hắc không hề nghĩ tới, nếu hắc biết người làm minh chủ lần này được chọn từ Thiên kiếm viện thì bản thân hắc cũng nằm trong lục viện, sợ rằng khó có thể dung hợp.”

“

Bên ngoài đình Bạch Vân Thiên đang đánh giá sự việc này, lần này thành lập Lục viện liên minh, Ma Thần Tông muốn phát triển nơi Nhân gian càng thêm khó khăn. Việc này đối với hắc mà nói, thậm chí đối với cả Ma vực mà nói tin tức này chẳng phải là tin tốt.

Nhìn Huyền Túc, Ma Đà nhẹ nhàng hỏi:”

- Người lần này đứng chờ ta tới nhất định có điều cần trao đổi, không rõ người muốn tìm hiểu gì từ ta?

Nhìn Ma Đà, Huyền Túc thản nhiên đáp:”

- Ta tới chính xác là có mục đích nhất định. Người từ Ma vực tới đây, chính là ta muốn biết tất cả tứ giới ma tôn của Ma vực phải chăng đều quyết ý tiến nhập Nhân gian? Ta tin rằng điểm này người cũng am hiểu chút ít, không rõ người có nguyện ý nói ra chăng?

Ma Đà đột nhiên cười nói:”

- Chỉ e người quan tâm tới vấn đề này chẳng phải vì hoà bình Nhân gian. Theo tình thế của người, sợ rằng Tam phái đồng minh không dám phái người đến để xử lý sự tình trọng yếu, có đúng không?

Nhìn thẳng vào Ma Đà, Ma phật Huyền Túc bình tĩnh hỏi lại:”

- Chẳng lẽ trong mắt người ta không có chút giá trị nào để được đề cử? Nếu nói thế thì việc ta ở Vạn Phật Tông tu luyện mấy trăm năm cũng chẳng nói lên được điều gì, cũng chẳng có năng lực làm tốt việc gì sao?

Nhân thần khê biển, lúc này vẻ mặt Ma Đà đã thu lại nụ cười, thần sắc lạnh lùng nhìn Huyền Túc đại sư hỏi:

- Người thật có trí tưởng tượng thập phần phong phú, không rõ phán đoán này của người lại dựa vào căn cứ gì? Nếu nguyên do chỉ vì thanh đao này

mà phán đoán ta là Ma thiên Tôn chủ, nghe qua cũng có vài phần chấp nhận được. Nhưng giả sử ta không phải là Ma thiên Tôn chủ mà là Huyền ma Tôn chủ của Ma Huyền giới thì sao?

Cất tiếng cười lạnh, với giọng sắc bén Huyền Túc đại sư đáp lại:

- Trong truyền thuyết Ma thiên Tôn chủ đích xác có hai thứ binh khí, nhưng chưa một ai từng có cơ hội diện kiến qua hình dạng binh khí thứ hai của hắn. Khi người nói thanh đao kia do hắn ban cho người, sự việc đó tuyệt đối không thể xảy ra. Chỉ có một khả năng duy nhất đó là bản thân người chính thị là Ma thiên tôn chủ, hiện tại chẳng qua hóa thân dưới dạng Ma Đà, mục đích đánh lừa người tu chân trong Nhân gian giới. Ngoài ra còn có một khả năng khác, mọi người chúng ta này giờ đã trông thấy người huyền hóa mà tới. Có được năng lực đó, huyền hóa dễ dàng như thế, kỳ diệu như thế ngoại trừ Huyền ma tôn chủ của Ma huyền giới thì còn nhân vật nào nữa đây?

Nhìn xung quanh một lượt thấy bốn người đều sửng sốt khi phát giác ra thân phận của mình, Ma Đà không ngừng gật đầu nói:

- Sự suy đoán của người thực sự lợi hại, đã làm cho bọn họ lĩnh hội được tất cả. Giờ đây ta có muốn phản bác lại đi chẳng nữa xem chừng cũng chẳng thể nào vặn hỏi thành bố cục lúc đầu.

Huyền Túc đại sư lạnh lùng nhìn Ma Đà trầm giọng nói:

- Đã tới nước này, người nên tự mình nói ra thân phận đi. Tránh cho mọi người phải đoán tới đoán lui vòng quanh mãi.

Quanh trường đình, Lục Vân, Bách Linh, Bạch Vân Thiên cùng Tàn kiếm đều chú mục nhìn Ma Đà và im lặng chờ đợi câu trả lời cuối cùng của hắn. Tất thấy đều cảm thấy thật là rối rắm, rốt cục thì hắn là Ma Thiên Tôn chủ hay

Huyền Ma Tôn chủ, mà cũng có thể hắn ta chính là Ma Đà thật không chừng. Về điểm này thì trong lòng bốn người đều không thể định luận, bởi vì sự việc này tuyệt không dễ phán đoán. Nhưng bất kể hắn là ai, kết cục giữa hắn và Huyền Túc đại sư đều không đơn giản, vậy thì sự tiếp theo sẽ ra sao đây?

Gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi hương hoa cỏ dịu dàng tràn đầy sự bình yên. Trái lại nơi trường đình nằm tại ngã ba đường, trong lúc này bầu không khí đầy vẻ khẩn trương. Phía trong đình Ma Đà nhìn năm người ở xung quanh một cách bình tĩnh, hoàn toàn chẳng bộc lộ nét kinh hoảng nào.

- Dĩ nhiên là các người cần biết rõ thân phận của ta, vậy ta cũng hy vọng các người nghe xong sẽ không hối hận. Bởi vì lần này một khi ta đã phục nguyên thân phận của mình sẽ không thể tiếp tục cùng mọi người hòa đàm được nữa.

Quay sang đại sư, Ma Đà nói:

- Giờ đây ta hỏi người một lần nữa, người nhất quyết khẳng định ta không phải là Ma Đà vậy có thể còn là kỳ nhân nào khác nữa không?

- Ta đã khẳng định rồi. Người không thể là Ma Đà tái thế!

Nhìn thẳng vào hắn ta, Huyền Túc đại sư trịnh trọng đáp lời. Nhè nhẹ gật đầu, Ma Đà cao giọng đáp:

- Nếu đã như vậy các người giờ đây chẳng cần phải suy nghĩ nữa, ta sẽ minh bạch thân phận cho các người được rõ. Tốt thôi, ta chính là Ma thiên Tôn chủ. Hiện tại các người đã biết thân phận của ta, vậy cũng nên chuẩn bị nghênh tiếp Ma Vực Đệ nhất cao thủ Ma thiên Tôn chủ đi!

“

Dứt lời quanh thân hòa thượng mặt đen hắc sắc quang hoa chợt chuyển, tầng tầng ma quang xuất hiện vô thanh vô tức nhất thời che kín toàn bộ thân ảnh của hắn.

Khi quang hoa vừa tàn, bên trong trường đình xuất hiện một vị trung niên cao thủ, ngũ quan đoan chính thần sắc uy nghiêm. Trên thân hắn khoác áo dài viền kim tuyến lấp lánh ánh sáng màu huỳnh lục, kết hợp với khí thể ngạo thiên cả thân người toát lên vẻ hoàn mỹ. Lạnh lùng quan sát xung quanh, sâu trong đôi mắt màu lục của Ma thiên Tôn chủ lấp lánh hỏa diễm lục sắc, nói lớn:

- Hiện tại bọn ngươi đã thấy mặt bốn tôn chủ, muốn chiến hay muốn chạy nhanh chóng quyết định đi. Đợi khi ta chủ động sợ rằng muốn hối cũng không kịp.

Lời còn chưa dứt, một cổ khí tức như ba đào cuộn cuộn tung cát bụi đầy trời tựa như cuồng phong quét tới khí thế vô cùng hung mãnh.

Lục Vân, Bạch Vân Thiên, Tàn Kiếm đều đề phòng ngấm ngấm quan sát Ma thiên Tôn chủ, mỗi người trong bọn họ đều phát xuất chân khí hộ thể đề kháng lại khí thế đáng sợ của hắn. Trong đình, quanh thân Ma Phật Huyền Túc đại sư kim quang chớp lóe, một đạo Phật ấn hàm chứa khí tức thần thánh với tốc độ vũ bão nhanh chóng nhắm thẳng ngực Ma Tôn ấn tới. Đồng thời thân hình khắc khổ của Huyền Túc đại sư lập tức dâng vùn, lập thành thể kim cương dả tọa. Tầng tầng kim quang Phật ấn từ trên thân của đại sư phát xuất vây quanh Ma tôn hình thành nên tám đạo kim sắc Phật tượng, mỗi đạo có tư thế khác nhau luân chuyển các pháp ấn Phật chú tương ứng.

Tùy theo tốc độ xoay chuyển của tám đạo kim Phật, vô số Phật chú xung quanh phía ngoài thân Ma Tôn kết thành một đạo kim cương pháp trảo vây chặt lấy Ma Tôn. Đồng thời từ thân Huyền Túc đại sư bốn đạo Ấn ký Phật quang bay ra, xảo diệu ẩn đúng ngay trên bốn cây cột của trường đình. Chỉ thấy quang hoa chớp lóe, cả trường đình lập tức Phật quang đại thịnh, một tòa Phật tháp thần kỳ giữa không trung dần dần nhập vào tòa trường đình. Cuối cùng tòa tháp và trường đình như hợp thành một thể thống nhất hình thành nên một đạo kết giới lấp lánh Phật quang kim sắc, tầng tầng trói buộc vây hãm Ma Tôn vào bên trong.

Trong đình nhân thần Ma Tôn chợt biến, lạnh giọng nói:

- Xem chừng mấy trăm năm nay ngươi ở trong Vạn Phật động chính xác học được không ít thứ, cả Bát bộ Thiên la trảo trong Phật môn thập phần khó luyện cũng có thể đại công cáo thành, quả nhiên không hề đơn giản. Có điều thật là đáng tiếc, chỉ dựa vào Bát bộ Thiên la trảo này ngươi chẳng thể vây khốn được ta đâu. Hiện tại hãy xem ta phá hủy Phật môn kì học này của ngươi

như thế nào.

Cất tiếng cười lạnh lùng ngạo nghễ toàn thân Ma Tôn ma quang chớp lóe, một đạo trong tay huy động, một đạo đạo khí kinh thiên như hải nộ ba đào mang theo hắc sắc đao mang chói mắt chớp động cực nhanh. Lúc đao mang vừa hội tụ một chuỗi hắc sắc quang cầu phát sáng liên tập trung ở trước thân Ma Tôn, nhanh chóng hóa thành một đạo hắc sắc đao cương hữu hình dựng đứng thần tốc bổ thẳng về phía trước. Hắc sắc đao cương tàn nhẫn chính diện công kích chém thẳng vào bề mặt kết giới lấp lánh kim quang. Vào lúc cả hai đạo khí mãnh liệt tương giao, vô số quang mang bắn tỏa ra tứ phía.

Sau đó lập tức có một tiếng nổ lớn vang lên, một cổ lực lượng hủy thiên diệt địa tức thì từ trung tâm trường đình bức ra bốn phía. Ngay lúc đao cương đột phá kết giới, thần sắc Huyền Túc đại sư khẽ biến, thân hình bỗng vô thanh vô tức xuất hiện phía trên cao cách chỗ cũ vài trăm trượng. Dưới mặt đất một tiếng nổ dữ dội âm vang, trong thoáng chốc khoảng chu vi năm dặm quanh đó toàn bộ mọi sinh linh đều bị hủy diệt ngay tức khắc.

Giữa không trung Lục Vân mang theo Bách Linh, cùng Bạch Vân Thiên, Tàn Kiếm cách đó trăm trượng tạo thành thế tam giác. Nhìn Ma Tôn phía dưới, bọn Lục Vân đều biến sắc, thực lực của Ma Tôn này thật vô cùng lớn mạnh. Đơn giản chỉ riêng cảnh tượng kinh thể hải tục dưới đất, đã làm cho người khác không dám tin là thật.

Nguyên do vừa rồi khi Huyền Túc đại sư thi triển Bát bộ Thiên la trảo, Lục Vân đã cảm giác được sự kinh khủng, không nghĩ rằng Ma tôn này có thể trực tiếp đối địch thật khiến chàng kinh hãi vô biên. Ngay lúc này chàng cuối cùng cũng nhận ra bản thân hiện tại so với các cao thủ tại trường còn cách một khoảng rất xa, con đường tu chân phía trước của bản thân vẫn còn rất dài.

Trên không trung Huyền Túc đại sư nhìn Ma Tôn bên dưới, trong mắt kỳ quang liên tục chớp động tựa hồ đang nghĩ sách lược ứng phó. Cảm giác được Ma Tôn bắt đầu thắng không, nhân thần Huyền Túc đại sư chợt lạnh, thân thể một lần nữa bàn tọa, song thủ chập lại trước ngực, miệng khẽ niệm: "Đại nhật Như lai, phật quang phổ chiếu!" Tiếp theo sau một lần Phật ngữ liên tiếp truyền xuất, một đạo kim quang chói mắt giống như tia lửa mặt trời nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

130. Hồi 130 - Phật Ma Chi Chiến

Giữa không trung, Huyền Túc toàn thân lóe kim quang, tầng tầng phật quang bên ngoài thân thể kết thành một kim phật đồ án thân tốc bay lên bức về phía Ma Tôn. Chỉ thấy một đạo quang trụ kim sắc phát ra từ kim phật đồ án một kích đã phủ trùm lên người Ma Tôn, mạnh mẽ chặn đứng thế tiến công của hắn. Rống lên một tiếng giận dữ, Vạn Ma đao trong tay Ma Tôn xoay vần, một đạo đồ án hình thái dương hắc sắc vọt lên từ thân đao đối chọi với đạo quang trụ kim sắc.

Một vàng một đen hai luồng hào quang đối kháng trên không phát ra tứ phía vô số tiếng rền vang rầm rĩ thấu tận mây xanh. Chỉ thấy những tia sáng nhiều màu sắc rợp trời như tiên nữ tán hoa, cảnh tượng mỹ lệ nhưng lại hàm chứa sự hung hiểm vô cùng. Quang hoa hắc sắc chứa đựng tu vi pháp lực cường đại của Ma Tôn toàn lực tranh cường với phật pháp dương cương thần thánh của Huyền Túc, hai đạo quang hoa lúc lên lúc xuống, khi thì kim quang đại thịnh, lúc thì ma quang chói sáng.

Bạch Vân Thiên đứng từ xa theo dõi trường đấu, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng nói:

- Vạn Phật Tông quả không hổ là địa phương thần bí nhất của Phật môn, còn Ma Phật Huyền Túc cũng không thẹn là một trong tứ đại cao thủ. Chỉ đáng tiếc là Ma Thiên Tôn chủ còn lợi hại hơn, Vạn Ma đao trong tay hắn cực kỳ hung tà cuồng bạo, hiệu xưng một trong tam đại hung tà binh khí trong trời đất, bài danh cùng Thiên Tà Ma Hồn đao và Tàn Hồn Toái Tâm kiếm. Có đao này trong tay, lại thêm Ma Thiên tôn chủ là đệ nhất cao thủ Ma vực, trận đấu này xem ra đã rõ kết quả rồi.

“

Tàn Kiếm nhìn Huyền Túc, ngữ khí có chút cổ quái nói:

- Hiện tại vẫn rất khó nói, Huyền Túc hiệu xưng Ma Phật, nhưng chúng ta mới chỉ thấy hắn thi triển phật pháp chứ chưa biết ma công của hắn ra sao. Theo truyền ngôn thì ma công mới là mặt lợi hại nhất của Ma Phật chứ không phải phật pháp. Nghe nói Huyền Túc một khi từ phật chuyển thành ma, tu vi sẽ bạo tăng gấp đôi, lúc đó trong hai người họ ai thắng ai thua chưa thể nói rõ được.

Lục Vân nghe được đoạn đối thoại của hai người, trầm suy đoán kết quả trận đấu. Lúc này Ý Niệm Thần Ba của chàng đang phân tích mọi động tĩnh tìm được, ma khí ngoài thân Ma Tôn đang xoay tròn với tốc độ không nhanh, điều này chứng tỏ Ma Tôn chưa hề thi triển công lực mạnh nhất của hắn. Ngược lại, chân khí quanh thân Huyền Túc đang dao động cực nhanh, rõ ràng đang không ngừng đề thăng công lực. Từ điểm này có thể thấy trước mắt Huyền Túc vẫn còn kém Ma Tôn một bậc. Còn về chuyện từ phật nhập ma mà Tàn Kiếm nói, kết quả thế nào tạm thời vẫn chưa thể đoán ra được.

Bách Linh nằm trong lòng chàng thấp giọng hỏi:

- Một đầu, hai tên hòa thượng này thật là lợi hại, chúng ta có cần đi ra xa hơn chút nữa không, tránh bị vạ lây. Nếu thấy không ổn thì lúc đó chúng ta đi ngay khỏi đây, như vậy cũng nhanh hơn chút ít, phải không?

Lục Vân ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng nói:

- Nàng không phải sợ, có ta ở đây ít nhất sẽ không để ai làm thương hại đến nàng. Trước mắt hai đại cao thủ này tạm thời chưa phân rõ cao thấp, chỉ bằng chúng ta cứ xem tiếp một lát, chờ khi nào đánh tới lúc kịch liệt thì chúng ta lùi ra xa hơn, thấy có vẻ không ổn thì hãy ly khai.

Bách Linh khẽ gật đầu, dựa vào lòng chàng tiếp tục quan sát trận chiến.

Lúc này lực lượng cường đại của Ma Tôn đã dẫn động quang hoa hắc sắc đẩy lùi kim sắc phật quang, cả người hắn đang từ từ bay lên, ngày càng bức đến gần Huyền Túc. Khuôn mặt khô gầy của Huyền Túc nhăn

nhúm lại, ánh mắt lộ ra thần sắc chấn kinh. Nhìn thấy nụ cười lãnh khốc của Ma Tôn, trong mắt Huyền Túc lóe ánh hào quang, tựa hồ như đang suy xét điều gì đó.

Đánh bay đạo kim quang của Huyền Túc, Ma Tôn bình thần nhìn lão, lạnh lùng nói:

- Dựa vào pháp quyết Phật môn của ngươi thì không thể đánh lại ta đâu, hãy mau thi triển tuyệt học đi. Đã bao nhiêu năm nay ta rất muốn thử xem nhân vật trong truyền thuyết như ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể uy chấn tu chân giới suốt mấy trăm năm.

Thần sắc Huyền Túc đại biến, kinh hãi nhìn Ma Tôn tựa hồ đã bị lời nói của hắn tác động. Hít sâu một hơi, chớp mắt Huyền Túc đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, hờ hững nói:

- Ma Tôn đã muốn thử thì chúng ta hãy tỉ thí tiếp, xem ngươi có thể chịu được hay không. Cẩn thận đó, Ma Tâm Cửu Chuyển!

Dứt lời, thân ảnh Huyền Túc tách ra, tám đạo nhân ảnh phân thành trên dưới trái phải, ở chính giữa là một ma ảnh hắc sắc đang bùng lên ma quang kinh thiên, Giữa không trung các ảnh ảo hợp lại xếp thành hình tròn trông như một quang cầu cực lớn, trên bề mặt là tám đạo ma ảnh cần mẫn bảo hộ cho ma ảnh ở trung tâm.

Sắc mặt Ma Tôn biến đổi, âm trầm nói:

- Thì ra là Cửu Chuyển Ma Tâm quyết của Ma Tông, quả đáng tán dương mấy câu. Bây giờ mới là trận đấu chân chính. Vạn ma chi thủy, đao đồ thiên hạ!

Trong tiếng thét lớn, hắc khí cuộn cuộn khắp thân Ma Tôn, một đạo trong tay cấp tốc lật lại huyền hóa thành một thanh ma đao dài cả trượng, đao cương hắc sắc vô cùng đáng sợ liên tục cuộn lên trước thân Ma Tôn. Chỉ thấy một quang cầu màu đen mang khí tức hủy diệt đang không ngừng co giãn bành trướng, sau bảy lần liên tiếp, quang cầu đen bóng đáng sợ đó bỗng hóa thành một đạo đao mang phát ra hắc quang thần tốc vươn dài bổ thẳng xuống đầu Huyền Túc.

“

Huyền Túc trông thấy một đao kinh thể hải tặc của Ma Tôn, ánh mắt tóe hàn quang, song thủ loang loáng xoay chuyển trước ngực, vô số thủ thế cổ quái tựa phật mà không phải phật phát ra từng đạo ma chú bắn thẳng vào màn hào quang xung quanh. Cùng với sự chuyển động không ngừng của song thủ Huyền Túc, trên bề mặt màn hào quang hắc sắc bắt đầu xuất hiện bốn luồng sáng màu đen, xanh, xám, vàng sẫm. Đồng thời tám đạo ma ảnh trên bề mặt lập lòe ma quang hội tụ lại một điểm, truyền năng lượng liên miên bất tuyệt sang cho màn hào quang thần kì này.

Khi lưỡi đao đập vào màn hào quang, nơi tiếp xúc bỗng nổ ra những tiếng ði ðùng liên hồi như sấm rền, vô số tia sáng chói mắt phát sinh dị biến, hợp lại thành đủ loại hào quang bảy màu, sắc đỏ ánh lên rực cả bầu trời. Song phương đều không hề nhân nhượng, đao quang hắc sắc cùng màn hào quang tấn công lẫn nhau hình thành nên một cảnh tượng kì lạ hiếm thấy khiến bốn người đứng quanh quan sát đều biến sắc.

Ma Tôn cười lạnh một tiếng, hữu thủ ma đao rung động, một sức mạnh đáng sợ với tốc độ nhanh gấp ba lần hung hãn áp xuống, lập tức ép màn hào quang hắc sắc của Huyền Túc ngày càng thu nhỏ lại. Về phía Huyền Túc sau khi bị đè nặng xuống, miệng gầm lên một tiếng hồng cuồng nộ, song nhãn đỏ như máu, một tầng huyết quang đột nhiên xuất hiện trên thân, tỏa ra huyết sát chi khí cực kì tà ác, bỗng nhiên huyết quang phóng ra, dồn đao cương của Ma Tôn về lại vị trí cũ. Ngay sau đó, song thủ Huyền Túc một nắm một mở, hắc hồng hai đạo quang hoa xuất hiện tại chưởng tâm, thoáng chốc đã mãnh liệt đối kích làm phát ra một tiếng nổ đáng sợ đẩy lùi đao cương của Ma Tôn.

Một tiếng ầm lớn khiến trời rung đất chuyển, sóng khí mãnh liệt quét sạch mọi thứ bốn bề. Lục Vân, Bạch Vân Thiên, Tàn Kiếm dưới sóng khí đáng sợ này đều bị chấn bay ra ngoài mây dậm mới ổn định được thân thể. Trên mặt đất hiện ra một cái hố lớn đường kính mười trượng sâu không thấy đáy. Bụi đất tung bay đầy trời, những cành cây gãy cùng đất đá bay trên không đều bị chấn nát hóa thành bụi trần bị cuồng phong cuốn đi tản ra khắp không gian.

“

Thân thể Ma Tôn lùi về sau ba trượng, ánh mắt tối sầm lại. Phía đối diện, màn hào quang quanh thân Huyền Túc đã biến mất, cả người đứng tĩnh lập giữa trời, toàn thân tỏa huyết quang dày đặc, vô số những tia máu mang ma khí hắc sắc hình thành một đạo khí huyết hồng bao bọc ngoài cơ thể, che lấp thân người Huyền Túc bên trong.

- Huyền Túc, hãy tiếp Ma Dao Hóa Long của ta!

Hét lạnh một tiếng, Ma Tôn rung hữu thủ, ma dao tự động xoay tròn như bay tại chưởng tâm, tầng tầng sóng khí hội tụ tỏa ra khói đen mù mịt hình thành một đạo long ảnh đen kịt há to cái mồm khổng lồ nuốt lấy hắc mang rồi xông đến tấn công Huyền Túc.

Ánh mắt huyết hồng của Huyền Túc lóe lên những tia máu, toàn thân tán phát huyết sát ma khí. Nhìn một kích cường mãnh của Ma Tôn đang công đến, Huyền Túc bất giác cười âm u nói:

- Ma Tôn, chúng ta hãy xem ai mới là thiên hạ đệ nhất cao thủ chân chính. Huyết Hải Lệ Hồn!

Trong màn huyết vụ, Huyền Túc toàn thân hồng quang bạo xạ, tầng tầng huyết lãng cuộn trào bốc lên quanh người, nhanh chóng hình thành một huyết trận kì dị không ngừng vươn dài ra bên ngoài. Trong huyết trận, vô số huyết mang như bầu trời đầy sao lấp lánh ánh sáng tà mị, cùng với diễn biến của huyết trận phát động công kích Ma Tôn.

Bên này, toàn thân Ma Tôn cuộn cuộn hắc khí, một thức Ma Dao Hóa Long đã bị Huyết Hải Lệ Hồn của Huyền Túc chấn tán. Bấy giờ Ma Tôn đang bắt đầu mở một đợt công kích mới, chỉ thấy hắc khí hết lên một tiếng sắc lạnh, thân

ảnh đang đứng tĩnh lập bất động đột nhiên hóa thành ngàn đạo nhân ảnh chồng chất lên nhau, vô số thân ảnh của Ma Tôn trong phạm vi ba trượng trùng trùng giao hoán, một cảnh tượng kì dị hiếm thấy. Cùng với sự xuất hiện của hàng ngàn thân ảnh, ma dao trong tay Ma Tôn tự động bay lên đỉnh đầu, chuyển động chống ngược lên trời. Từ xa nhìn lại, trong màn huyết hải, một đạo quang trụ màu đen tỏa ra ma khí đậm đặc đang ngày càng phình to ra.

“

Trên bầu trời cách đó ngoài trăm trượng, Lục Vân, Bạch Vân Thiên, Tàn Kiếm đứng ba hướng khác nhau, sắc mặt kinh hãi nhìn hai người trong biển máu. Đột đối kích vừa rồi đã sản sinh ra uy lực đáng sợ, đến bây giờ ba người vẫn chưa thể hoàn hồn. Lúc này lại nhìn thấy song phương gia tăng thể công, bốn người đứng quan chiến đều lộ ra thần sắc trầm trọng, không biết nếu cứ tiếp tục thế này thì trận đả đấu sẽ còn hung mãnh đến mức độ nào.

Bạch Vân Thiên trầm giọng nói với Lục Vân và Tàn Kiếm:

- Tại sao chưa từng nghe nói đến kì thuật Huyết Hải Luyện Hồn của Ma Phật Huyền Túc nhỉ? Rốt cục là hắc học được từ đâu? Kì quái! Tàn Kiếm, người đồng bối phận với Huyền Túc, trước kia hai người cũng từng quen biết, người có biết là hắc học được kì thuật này không?

Tàn Kiếm nghi hoặc nhìn Huyền Túc, lắc đầu nói:

- Tuy Đạo Tà ta và Huyền Túc cùng tề danh thiên hạ nhưng ta thực sự không biết tại sao hắc học được kì thuật Huyết Hải Lệ Hồn này. Ta nhớ rằng hắc chủ yếu là thi triển phạt pháp, mỗi lần thi triển ma công đều là khi gặp phải cường địch, trong tình huống không thể tránh khỏi hắc mới phát động. Ma công mà hắc thường sử dụng nhất theo ta biết lẽ ra phải là Ma Sát Thủ, uy lực cực mạnh, vô cùng kinh người. Nhưng tại sao lần này lại không thấy hắc thi triển nhỉ? Thật cổ quái!

Nhìn Tàn Kiếm và Bạch Vân Thiên, Bách Linh quay sang đang định hỏi Lục Vân thì bỗng thấy song nhân chàng như được phủ lên bởi một màn mê vụ mờ nhạt, hoàn toàn che lấp đi đôi mắt khiến người ta không thể đoán được chàng đang suy nghĩ điều gì. Cảm thấy Lục Vân có hơi khác thường, Bách Linh tình nghịch thổi phù vào mặt chàng một hơi, cười nhỏ nói:

- Một đầu, huynh đang làm gì đó, thần bí quá à, có thể nói cho muội biết được không?

Khuôn mặt mỹ lệ của nàng rất ngây thơ trong sáng, thần thái như bạch ngọc, thập phần mê hoặc.

“

Lục Vân cúi đầu nhìn nàng, màn mê vụ trong mắt lập tức biến mất, lộ ra đôi mắt sáng trong suốt. Chăm chú nhìn dung nhan kiều mị của nàng, Lục Vân dịu giọng nói:

- Ta đang dùng phương thức độc hữu của mình để phân tích sự ảo diệu và huyền cơ trong chiêu thức của hai đại cao thủ. Không dễ gì gặp được một trận chiến kinh thế như vậy, đối với một cao thủ tu chân mà nói, đây là thời cơ quý báu để nâng cao kinh nghiệm bản thân.

Bách Linh nở một nụ cười ngọt ngào nói:

- Thế huynh xem lâu như vậy rồi có học được gì không? Hai tên hòa thượng này đánh tới đánh lui rốt cục là ai lợi hại hơn? Có phải khi nào họ đánh xong rồi thì huynh mới biết ai thắng ai thua phải không?

Mục quang dời đến bên hai đại cao thủ trong biển máu, Lục Vân khẽ nói:

- Có những điều vô hình, không phải cứ so sánh tính toán là ra được. Cho đến giờ thì Huyền Túc tạm thời giữ được tình trạng quân bình, nhưng nếu cứ tiếp tục thì cuối cùng lão vẫn không phải là đối thủ của Ma Tôn. Ma Tôn hiệu xưng Ma vực đệ nhất cao thủ, trong thiên hạ hầu như rất ít kẻ có thể địch lại hắn. Trước mắt trong tất cả những người ta biết, e rằng ngoại trừ sư phụ ta ra thì nhiều nhất cũng chỉ có ba người, trong đó đã tính cả Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực rồi đấy.

Bách Linh thề lưỡi nói:

- Lợi hại vậy sao, thật là đáng sợ, hay chúng ta hãy dịch ra chút nữa, ránh bị bọn họ đánh tới mức say máu rồi lăn sang cả bên này.

Lục Vân ngẩn người, không nhịn được cười phá lên. Nhìn dáng vẻ của Bách Linh, thời khắc này Lục Vân mới phát hiện ra Bách Linh nói vậy để đem lại sự vui vẻ cho chàng. Nhìn sang nơi khác, Lục Vân nghĩ có lẽ lúc này Bách Linh trong trái tim chàng đã dần sánh ngang với hai hình bóng kia. Lúc trước nếu nói rằng do chàng mềm lòng, không biết làm sao nên mới phải chấp nhận nàng thì từ giờ trở đi, từ giây phút này, cái tên Bách Linh đã thực sự khắc sâu vào tâm tưởng chàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Bách Linh, trong lòng Lục Vân cảm thấy một sự mừng vui mơ hồ. Đây là cảm giác mà chàng chưa từng có khi ở bên Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt. Khi ở cùng họ, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười là chàng đã thấy rất hạnh phúc, còn hiện tại cả ngày nhìn thấy Bách Linh hồn nhiên vui tươi, vô lo vô nghĩ, khí chất kiều mị ngang tàng của nàng đã rất nhiều lần khiến chàng thấy vui vẻ thoải mái. Người ta nói rằng hạnh phúc có rất nhiều loại, có lẽ đây là một loại trong số đó chăng?

Trong biển máu, tầng tầng huyết lãng bắn ra những tia máu lấp lánh không ngừng ăn mòn chân khí hộ thể của Ma Tôn. Đồng thời, một luồng huyết sát chi khí tà ác dần dần hình thành nên một huyết cầu ngoài thân Ma Tôn, tầng tầng huyết mang bao vây hắn vào trong. Chính giữa huyết trận, song nhân Huyền Túc bập bùng những tia máu tà ác, song thủ khổng lồ chế huyết trận, tập trung tất cả lực lượng, huyết lãng cuốn lên cao cả trượng tiến đến nuốt lấy thân thể Ma Tôn.

Âm trầm nhìn Huyền Túc, song thủ Ma Tôn giờ cao, nắm chặt lấy ma đao đang thần tốc xoay tròn, dẫn động một đạo hắc trụ khổng lồ kéo theo một tiếng rít rạch chói tai, hung ác chém xuống. Chỉ thấy đao cương xé gió, tốc độ cực nhanh đã sản sinh ra lực ma sát mãnh liệt tạo thành một vết đỏ rạch ngang bầu trời, một dải sáng đen kì dị cấp tốc bắn về phía Huyền Túc.

Một tiếng rống vang vọng, cả màn huyết lãng dao động kịch liệt, huyết vụ cao mấy trượng như một cơn sóng phần nộ bốc lên tận trời, điên cuồng bắn ra tứ phía. Chính giữa huyết trận, thân thể Huyền Túc run rẩy há miệng thổ ra một ngụm máu, lập tức hóa thành một con huyết long ngậm vang xông tới Ma Tôn. Huyền Túc cũng xuất động ngay sau đó, song thủ một trước một sau, một trái một phải thoăn thoắt huy động, trông như một người có đến hơn ngàn đôi tay, trước ngực và sau lưng đồng thời thi triển tuyệt học Phật môn và Ma tông. Song nhân Huyền Túc lộ ra vẻ cuồng bạo, xoay người hét lớn:

“

- Ma Tôn hãy cẩn thận, tiếp Phật Ma Song Tâm quyết của ta đây!

Trong tiếng hét, cả người Huyền Túc đột nhiên phát sinh dị biến. Chỉ thấy khuôn mặt khô gầy của lão vẫn không hề biến đổi nhưng sau lưng bỗng mọc ra thêm một khuôn mặt khác, cùng với hàng ngàn cánh tay đang huy động, lúc này trông lão như hai người hợp lại làm một, biến thành một tên quái vật hai mặt bốn tay. Ngay chính diện, ánh mắt Huyền Túc lóe kim quang, song thủ kết thành phật ấn trước ngực, sau lưng, hai mắt lại lập lòe huyết mang tà dị, song thủ vận ma quyết. Hai phương thức bất đồng tạo thành hai đòn công kích đáng sợ một chính một tà đồng thời tấn công Ma Tôn.

Người lướt về sau vài trượng, Ma Tôn lạnh lùng ngạo nghễ nhìn Huyền Túc. Nhìn thấy Huyền Túc đột nhiên thi triển Phật Ma Song Tâm quyết thể gian hiểm thấy, vị cao thủ đệ nhất Ma vực này bất giác cũng phải biến sắc. Song nhân đảo qua đảo lại, Ma Tôn sau khi suy nghĩ cấp tốc, về mặt cuồng ngạo nói:

- Cũng tốt thôi, cứ để cho một đòn này kết thúc trận đấu của chúng ta. Để xem ngươi còn không lộ nguyên hình được không, Ma Đạo Đồ Thần!

Thân thể Ma Tôn lừng không bay ra như tên bắn. Phi ra ngoài chưa đến độ cao ba trượng, chớp mắt người hắn đã lại rơi xuống vị trí cũ. Ngay sau đó, cả người Ma Tôn phi thân lên xuống trong một không gian vô cùng nhỏ hẹp, tốc độ càng ngày càng nhanh, chỉ trong thoáng chốc thân thể hắn đột nhiên biến mất, thay vào đó là một đạo quang trụ hắc sắc trải dài, co giãn kịch liệt. Cùng với sự xuất hiện của đạo quang trụ, một luồng khí thể sung mãn cực kì mạnh mẽ bá đạo điên cuồng lan ra khắp bốn phía, nháy mắt đã bao trùm lên cả huyết hải.

Giữa không trung, quang trụ hắc sắc vừa mới hiện thân đã vươn dài ra, hình thành một đạo quang ảnh hình thanh đao như mộng như ảo, khí tức cuồng liệt, hóa thành một đạo trụ hắc sắc chọc trời cao cả trăm trượng sừng sững giữa đương trường. Chỉ thấy dọc thân đao trụ này ẩn hiện ma quang, chín con rồng uốn lượn bên ngoài xung quanh đao trụ, không ngừng quấy mình bay lên, cảnh tượng thật vô cùng thần kì.

Những tiếng hô kinh ngạc liên tiếp phát ra, chỉ thấy Ma Thần Tông chủ Bạch Vân Thiên và Đạo Tà Tàn Kiếm về mặt đầy kinh hãi nhìn sững vào đao trụ hắc sắc, đồng thanh thốt lên:

- Ma Đạo Đồ Thần, thiên niên nhất hiện! Không ngờ tuyệt học chí cao của Ma vực cuối cùng lại xuất hiện tại nhân gian.

Từ đằng xa, Lục Vân nhìn lên trời, trong lòng cũng kinh hãi cùng cực. Chàng không thể tưởng được rằng Ma Thiên tôn chủ lại từ người hóa thành ma đao, cả thân thể chuyển biến thành một loại dị thể khác. Nhìn bên ngoài thì có vẻ như rất đơn giản, không khác mấy so với ảo thuật mà những người tu chân bình thường vẫn thi triển, nhưng trên thực tế, chuyện này và ảo thuật là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ảo thuật là dùng pháp lực dựa vào sự trợ giúp của pháp khí để thi triển ra những cảnh tượng huyền hoặc, còn Ma Tôn lại là người đao hoá thân, hoàn toàn không nhờ vào vật nào bên ngoài, chỉ dựa vào tu vi của bản thân, tự cải biến cấu tạo cơ thể, làm thay đổi mọi tế bào, chuyển hóa thành ma đao. Lúc bấy giờ Ma Tôn đã biến mất, đao trụ giữa không trung chính do Ma Tôn biến ra. Thời khắc này Ma Tôn đã hóa thành Vạn Ma chi đao, một đao bổ ra có thể diệt ma trăm thần.

131. Hồi 131 - Ma Đà Chi Bí

Nhìn về phía trước, Lục Vân phát động Ý Niệm Thần Ba toàn lực thăm dò động tĩnh của đao trụ. Chàng phát hiện, Ma Tôn từ sau khi biến thành đao thể, chỉ thấy trên thanh đao hoàn toàn không phát giác được bất kì khí tức nào của nhân loại. Ngoài ra lúc này, tần suất ba động trên đao thể so với tần suất của nhân loại cũng hoàn toàn khác biệt, thật vô cùng kì dị. "Liệu có phải lúc này Ma Tôn đã chết đi, biến thành một thanh đao?". Điểm này, Lục Vân tất nhiên không thể nào tin được, thế nhưng hiện tại Ma Tôn lại đang chuyển hóa thành nhân đao một cách thần kỳ, điều này khiến cho Lục Vân cảm thấy vừa kinh ngạc, vừa vô cùng hứng thú.

Trong huyết trận, Huyền Túc toàn thân tự động xoay tròn xuất ra hai luồng khí tức cường đại một chính một tà giao nhau. Hai đạo quang mang một hồng một kim này quay quanh thân hắn tạo thành một đạo quang trảo. Ngay khi ấy, một tòa kim phật và một tòa ác ma đồng thời xuất hiện trên quang trảo, một tả một hữu cùng lúc hiện ra trước mắt mọi người.

Khi đao trụ kỳ dị cuồng bạo mang theo khí thế trảm thiên diệt địa bổ xuống, song thủ Huyền Túc vốn luôn bắt ẩn pháp quyết đột nhiên hợp lại, kim phật và ác ma song thủ cùng lúc xuất ra theo thế đối mặt nhau kẹp chặt đao trụ. Giữa không trung, khung cảnh kì lạ xuất hiện, chỉ thấy Huyền Túc toàn thân phát ra khí tức mãnh liệt vừa thần thánh vừa tà ác, thân thể lão đang xoay tròn đột nhiên dừng lại, song thủ giao nhau tạo thành hình chữ thập. Trên quang tráo, kim phật và ác ma bốn tay cùng xuất, lực lượng cường đại đó tạo thành một chiếc lồng tầng tầng lớp lớp vây lấy đao trụ.

Luồng hắc sắc đao trụ bên ngoài thân Huyền Túc bị lão nhốt lại, xung quanh như có Cửu Điều Phi Long. Huyền Túc đứng bên ngoài quang tráo toàn lực xoay tròn tạo thành một vòng sáng kì dị có sức hút mãnh liệt. Cùng lúc đó, đao trụ đột nhiên phát ra một luồng khí tức huỷ diệt không ngừng phóng ra toàn lực kháng cự kim phật và ác ma trên quang tráo.

Trong không gian, một đạo khí tức vô cùng kì dị phát ra từ nơi tranh đấu của song phương, khí lưu đầy trời giao phong mạnh mẽ như thủy triều. Ở phía xa, Lục Vân, Bạch Vân Thiên, Tàn Kiếm, Bách Linh cả bốn người đều phải vận toàn lực kháng cự với luồng lực thôn phệ đáng sợ đó, ai nấy thần sắc kinh hãi lập tức rời đi.

Khi bốn người đang toàn lực tránh né, bỗng một luồng âm thanh uy nghiêm mà bá đạo vọng tới:

- Còn không chịu hiện thân, xem ngươi có thể trốn ở đâu?

- Về phía Phượng Hoàng thư viện, tôi đã sắp xếp xong. Ngọc Vô Song tuy không phải là đệ tử chân truyền nhưng cũng là sư đệ của tôi, vậy nên khi tôi nói rõ ý của mình, sau khi suy nghĩ một lát, nó đã hoàn toàn đáp ứng, tất cả đều nghe theo tôi.

Nhìn Thái Y nữ tử, trung niên nhân khẽ cười, ánh mắt chuyển qua lão đạo bên trái hỏi:

- Phong Lô lão hữu, ông thì sao?

Khẽ phẩy chiếc quạt, Phong Lô chân quân cười đáp:

- Về phía Đạo viên, Thất Huyền là môn hạ của tôi, tất nhiên mọi việc đều nghe tôi an bài. Chỉ là tôi phát hiện ra Lý Trường Xuân có dã tâm rất lớn. A, việc này trong tương lai ngươi hãy từ từ xử lý đi.

Trung niên nhân cười nói:

- Điểm này ta cũng đã phát hiện ra, có thể trong tương lai y sẽ trở thành một phiền phức nhỏ, tuy nhiên việc này không cần phải vội. Bây giờ Huyền Mộc nói xem, phía Bồ Đề học viện và Vạn Phật Tông có thuận lợi không?

Ngữ khí thay đổi, trung niên nhân chuyển đề tài hỏi qua Huyền Mộc. Khẽ cười, Huyền Mộc đáp:

- Mọi việc đều hoàn toàn thuận lợi, Vạn Phật Tông đã đáp ứng, Kim Cương Thánh Phật đã suất lĩnh môn hạ gồm thập vị cao thủ đi tương trợ. Còn Bồ Đề học viện tuy có hỏi vài câu nhưng cũng đồng ý giúp. Hiện giờ trong toàn bộ giới tu chân chính đạo, Tam phái Lục viện, chỉ còn có Tây Thục Dịch viện và Lạc Dương Nho viên là chúng ta chưa đến, nhưng đây không phải là vấn đề gì lớn.

- Chuyện này cũng khó nói, Dịch viện lần này đang là Lục viện chi thủ, muốn bọn họ nhường cho chúng ta vị trí minh chủ của Lục viện liên minh chắc chắn là sẽ có điểm không được chu toàn. Bất quá, vì thiên hạ chúng sinh, việc này mà thành là tốt nhất, nếu không thì chỉ còn cách bức bách họ, cho đến khi họ chịu mới thôi. Bây giờ công việc chuẩn bị đã tạm ổn, chúng ta nên thương nghị xem bước tiếp theo nên làm gì?

“

Nhìn qua ba người, trung niên nhân nhẹ nhàng hỏi.

Phong Lô chân quân cười đáp:

- Việc này là do người dẫn đầu, sao lại đi hỏi chúng ta. Về kế sách, chắc người sớm đã có tính toán, lại còn định hỏi chúng ta hay sao hả, lão bằng hữu?

Nghe xong, Huyền Mộc cùng Thái Y nữ tử ba người cùng nhìn vào trung niên nhân, chờ nghe hắn phân bổ.

Thoáng trầm tư, trung niên nhân nói:

- Việc này đúng là ta đã có kế sách, nhưng cũng nên tôn trọng ý kiến của mọi người. Nếu mọi người đã không có ý gì khác thì ta xin nói, chúng ta sẽ tiếp tục tiến hành các việc quan trọng. Hiện tại, trong Tam phái cùng Lục viện, chúng ta đã liên hệ thành công được với bảy nơi, chỉ còn lại Nho viên và Dịch viện. Mà đợi đến khi Ma vực cao thủ tiến nhập nhân gian mới nghĩ đến việc phong ấn thông đạo thì đã quá muộn, nhiệm vụ quan trọng của chúng ta bây giờ là tăng cường xúc tiến quá trình liên minh của Lục viện. Còn việc thuyết phục Nho viên cùng Dịch viện, ta đã nhờ Đạo viên, Bồ Đề học viện cùng với Phượng Hoàng thư viện ba vị trưởng giáo đồng thời đến hai viên này, nói rõ sự việc với họ, hi vọng có thể việc sớm thành. Còn nếu không xong thì cũng là cảnh báo trước cho họ. Ngoài ra còn phải yêu cầu Thiên Kiếm viện hành động nhanh lên, việc này nội trong một tháng nhất định phải hoàn thành.

Phong Lô chân quân gật đầu nói:

- Sự việc hiện tại đích xác rất nghiêm trọng, chúng ta nên nhanh chóng tiến hành. Về phía Thiên Kiếm viện hãy để đích thân ta đi, những nơi khác để cho mọi người xử lý. Không biết còn việc gì quan trọng cần phải giải quyết nữa không?

Trung niên nhân đáp:

- Việc này là cần nhất. Ngoài ra, chúng ta nên xem xét lại toàn bộ môn hạ đệ tử trong các viện, tuyển ra một hai người toàn lực đào tạo, mong rằng trong thời gian ngắn bọn chúng tu vi tăng tiến mới có thể ứng

phó được với hạo kiếp này. Lần này tuy nhờ vào thực lực của Lục viện và Tam phái để ứng phó hạo kiếp, nhưng chúng ta cũng nên có các bộ hạ cốt cán, sao cho khi hành sự có biến cố gì xảy ra còn có thể chỉ huy tốt, như vậy mới trấn định thiên hạ được. Đồng thời ngoài Lục viện và Tam phái ra, trong thiên hạ còn không ít chính đạo cao thủ võ công cao cường. Chúng ta nên dựa vào tình huống cụ thể mà toàn lực tranh thủ bọn họ. Việc này giao cho Huyền Mộc nhanh chóng hoàn thành. Về phần Tiên Tử, ta có một việc thập phần trọng yếu muốn giao cho cô, không biết cô có thể đáp ứng hay không?

Mục quang di chuyển lên người Thái Y nữ tử, trong ánh mắt trung niên nhân ánh lên một tia quang mang kì dị.

Thái Y nữ tử, thần sắc bất động, trong ánh mắt mỉa mĩ lộ lên tướng như đã nghĩ ra điều gì, lại như chưa nghĩ được gì, lãnh đạm nói:

- Có việc gì người cứ nói thẳng ra, nếu giúp được ta sẽ đáp ứng người.

Thu hồi mục quang, trung niên nhân ngược lên nhìn lên bầu trời, trầm giọng nói:

- Còn nhớ Thiên Ma giáo có một kì bảo - Huyền Thiên giám, vật đó năm xưa Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên đã lấy được tại Cửu Âm gian. Ta hi vọng người có thể vì ta mà mượn Huyền Thiên giám để dùng, sau này xong việc sẽ trả lại, không biết người có nguyện ý hay không?

Thái Y nữ tử thần sắc biến đổi, trên khuôn mặt mỉa mĩ xuất hiện vẻ thương cảm. Cạnh đó, Phong Lôi chân quân cùng Huyền Mộc cả hai đều trầm mặc không nói, hiển nhiên với sự tình năm đấy ai cũng biết, có điều không thể mở miệng.

Khẽ cười, nhưng trong tiếng cười vang xa ấy như chất chứa đau thương, Thái Y nữ tử chuyển thân đối diện với ba người, nhẹ cất tiếng: “

- Ta sẽ thử xem, còn có thể mượn được hay không phải xem ý trời thế nào.

“

Thân ảnh chuyển động, trông nàng như một đóa mây rực rỡ biến mất cuối chân trời.

Nhìn qua trung niên nhân, Huyền Mộc khẽ nói:

- Tu chân ngàn năm vẫn không thể vứt bỏ được tình duyên. Là nghiệt là duyên, là tự là tán, từ xưa đến nay, ai có thể hiểu đúng?

Khẽ lắc đầu, trung niên nhân đáp:

- Mọi việc tốt nhất để tương lai định đoạt, hà tất phải cố chấp làm gì? Tốt rồi, bây giờ các người hãy đi làm việc của mình đi, ta còn phải đi tìm một người, hi vọng có thể tìm được.

Dứt lời nhân ảnh huyền diệt, toàn thân trung niên nhân tử quang lóe lên, chớp mắt đã biến mất. Huyền Mộc cùng Phong Lôi chân quân cười khổ một tiếng, ánh tung cũng lần lượt tiêu thất.

132. Hồi 132 - Liên Minh Chi Sơ

Từ khi cao thủ Ma vực tiến nhập nhân gian, chỉ mới nửa tháng đã có vô số bách tính thảm tử dưới tay các ma thú. Cũng may, dù địa điểm xảy ra thảm sát phân bố rất rộng nhưng vẫn chưa xuất hiện tử vong với quy mô lớn, xem như là một sự an ủi. Đối với việc cao thủ Ma vực phân tán hành tung như thế, vô số nhân sĩ tu chân trong thiên hạ đã tự mình đứng ra xuất lực, dùng kiếm trong tay cùng sở học của chính mình bảo vệ sự bình an cho bách tính nhân gian.

Dịch viên thân là Lục viện chi thủ, mắt thấy cao thủ Ma vực ngang ngược như thế, chưởng giáo Huyền Ngọc chân nhân đã hạ lệnh tất cả môn hạ tu chân đệ tử hành đạo trăm yêu trừ ma để bảo vệ nhân gian. Đồng thời, Huyền Ngọc chân nhân truyền lệnh đến Lục viện yêu cầu các viện cử ra một số nhân thủ có khả năng, một mặt chi viện cho Bồ Đề học viện toàn lực trấn thủ cửa ra ở Tàng Thi Giang, một mặt liên kết toàn lực trăm sát ma vật hiện thân ở nhân gian.

Ngày nọ, những cao thủ môn hạ Dịch viên phái ra ngoài đều đúng hạn quay về trừ Tử Dương chân nhân không có mặt vì phải đi tìm chánh đạo cao thủ. Các nhân vật trọng yếu của Dịch viên tụ hợp tại Dịch Thiên các cùng trao đổi tin tức thu thập được. Lúc này, chỉ nghe Lâm Văn Phong nói:

- Nho viên đã biết việc về Ma vực rồi. Khi đệ tử đến đó, họ đã phái xuất số lớn môn hạ đệ tử đi các nơi truy tìm tung tích ma vật. Lúc đệ tử rời đi, Nho viên trưởng giáo Hạo Vân cư sĩ có nói sau hai ngày nữa sẽ đích thân đến Dịch viên để cùng trưởng giáo sư bá thương nghị về việc Ma vực.

Thần sắc nghiêm túc nhìn Văn Phong, Huyền Ngọc chân nhân nói: “

- Như thế tốt quá, có một số việc ta đang muốn hỏi ý kiến của ông ta. Cách làm của Nho viên xem ra cũng đúng. Ngạo Tuyết, không biết chuyến đi của con đến Phượng Hoàng thư viện có kết quả gì không?

Dứt lời, Huyền Ngọc chân nhân hướng qua Ngạo Tuyết, trong mắt hàm chứa thắc mắc.

Bình tĩnh nhìn mọi người, Ngạo Tuyết đáp:

- Lần này đến Phượng Hoàng thư viện, sau khi đệ tử nói xong mọi chuyện, Ngọc sư bá sắc mặt trầm trọng, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng mới trả lời đệ tử rằng, về việc này người sẽ tự mình thượng môn cùng sư bá thương nghị, sau đó không nói gì thêm. Đệ tử ở lại nơi đó hai ngày, nghe từ Thương Nguyệt mà được biết, sau khi họ về đến Phượng Hoàng thư viện, Ngọc sư bá đã bí mật gặp một người và sau đó thay đổi rất

Lời vừa dứt, tất cả cao thủ Dịch viên sắc mặt đại biến, hiển nhiên bị lời nói của Pháp Quả đại sư làm kinh hãi.

Càn Nguyên chân nhân cất tiếng hỏi:

- Đại sư nói vậy có ý gì, với thân phận ba người các vị, lẽ nào trong tu chân giới còn người nào có thể bức bách các vị?

Khẽ thở dài, cả ba người trầm mặc không nói, hiển nhiên rất khó xử. Những người khác đều suy đoán rốt cuộc là ai có thể bức bách bọn họ làm việc họ không muốn?

Nhìn mọi người, Ngạo Tuyết mở miệng nói:

- Việc này ba vị chưong giáo sư bá đã khó xử, Ngạo Tuyết xin bạo gan đoán thử, nếu đúng các vị hãy gạt đầu, còn nếu sai thì lắc đầu, không biết ba vị sư bá có đồng ý hay không?

Ngó qua Ngạo Tuyết, ba người lại đưa mắt nhìn nhau, Ngọc Vô Song cất tiếng đáp:

- Con đã muốn đoán, bọn ta cũng cho con một cơ hội, nếu đúng bọn ta sẽ gạt đầu.

Ngạo Tuyết khẽ gạt đầu đáp:

- Đa tạ sư bá, bây giờ đệ tử đoán thử xem.

“

Dứt lời, nhìn mọi người rồi bắt đầu suy nghĩ. Bầu không khí Dịch Thiên các trở nên tĩnh lặng, mọi người đưa mắt nhìn Ngạo Tuyết muốn biết nàng có đoán trúng hay không.

Ngẩng đầu nhìn ba vị chưong giáo, Ngạo Tuyết nói từng câu chữ:

- Nếu như đệ tử đoán không sai, xuất hiện sự tình thế này chỉ có một khả năng, đó là người bức bách các vị phải có lai lịch hết sức đặc biệt. Với thân phận của ba vị, có lẽ ngoài các vị trưởng bối sư môn, không thể tìm ra được người nào khác có thể ép buộc các vị làm những việc này. Không biết đệ tử đoán có đúng không, ba vị sư bá?

Trong các, tất cả đều nhìn ba người, lặng lẽ chờ đợi phản ứng của bọn họ. Pháp Quả đại sư nhìn hai vị chưong giáo còn lại, than khẽ nói:

- Ngạo Tuyết cô nương thông minh thuần khiết, cô đoán trúng rồi. Đầu đuôi việc này bọn ta đều không rõ, chỉ là sư môn trưởng bối đột nhiên từ Vân Chi Pháp Giới quay về, nói rằng vì an nguy của nhân gian, nhất định phải thành lập Lục Viện Liên Minh ứng phó một trường di thiên họa kiếp. Đồng thời còn nói tương lai mọi việc do Thiên Kiểm viện chủ trì, yêu cầu bọn ta ở bên cạnh toàn lực giúp đỡ nhằm bảo vệ sự an bình của nhân gian. Lần này đến đây chính là nói với các vị, hy vọng các vị có thể tán thành để sớm thành lập liên minh.

133. Hồi 133 - Thần Bí Ma Ảnh

Mọi người tại Dịch viện bao gồm cả Hạo Vân cư sĩ sắc mặt đều đại biến, đều bị câu nói của Pháp Quả đại sư làm cho si ngốc. Không ai có thể ngờ rằng toàn bộ sự tình lại do Vân Chi Pháp Giới xuất hiện, mượn lực lượng của Lục viện tu chân tại nhân gian để cứu vãn trường họa kiếp.

Từ xưa đến nay, Vân Chi Pháp Giới như là một truyền thuyết thần kỳ, chưa ai từng nghe nói bọn họ can thiệp vào sự việc của nhân gian. Chẳng lẽ lần này bọn họ lại chủ động thao túng việc đó sao?

Huyền Ngọc chân nhân trao đổi ánh mắt với Hạo Vân cư sĩ, trong mắt hai người đều lộ ra một chút buồn rầu. Việc này rõ ràng là do bề trên thao túng, lưỡng viên không muốn đáp ứng cũng phải chấp nhận, nếu không tương lai chẳng thể đứng chân nổi trong nhân gian.

Bình tĩnh đè nén tâm tình, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Thật không ngờ lại xảy ra chuyện này, nếu sớm biết thì chúng ta đã không cùng Thiên Kiểm viện tranh ngôi đệ nhất đó để bây giờ thành trò cười cho nhân gian, làm loạn nhân ý.

Người của Dịch viên nghe vậy đều thần sắc ưu sầu, mặc nhiên chấp nhận sự tình.

Vân Phong trong lòng bực bội nhìn mọi người, không phục nói:

- Vì sao lại phải nghe lời bọn họ? Bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta, phảnhay chính thì cũng là vì hòa bình của nhân gian. Lại nói, hiện tại Dịch viên chúng ta là Lục viện chi thủ, tại sao phải nghe theo hiệu lệnh của Thiên Kiếm viện? Bọn họ muốn liên minh thì tự mà liên minh, chúng ta không tham gia xem họ có thể làm gì được?

Huyền Âm chân nhân nghe vậy liền quát khê một tiếng ngắt lời Vân Phong, không cho y nói tiếp.

Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song đều hơi biến sắc nhìn Huyền Ngọc chân nhân, muốn biết quyết định của ông. Huyền Ngọc chân nhân điềm tĩnh cười nói:

- Việc này rõ ràng Thiên Kiếm viện không thể tự mình quyết định nên tạm thời không nhắc tới nữa. Bây giờ chúng ta nên bàn cách đối phó với Ma vực. Trước mắt theo phân tích tin tức từ các nơi trong thiên hạ phản hồi về thì lần này có rất nhiều cao thủ của Ma vực đã tiến nhập nhân gian, chỉ là đối phương tựa hồ như có ý ẩn giấu hành tung, hoàn toàn chưa tiến hành một trận tàn sát bách tính quy mô lớn nào. Tuy vậy, chúng ta hiện tại quyết không để ma vật Ma vực quấy nhiễu nhân gian, nhất định phải tìm biện pháp chế ngự chúng. Đối với việc này, không biết các vị trưởng giáo có ý kiến gì, có nguyện ý xuất lực chăng?

Nhìn nhau một cái rồi Thất Huyền chân nhân lập tức lên tiếng nói:

- Việc này chúng tôi tất nhiên là nguyện ý toàn lực hiệp trợ, chỉ là trước mắt hai cửa ra của Ma vực không có cách nào phong ấn, ma vật ở nhân gian thì lại phân tán rất rộng, trong thời gian ngắn sợ chúng ta sẽ phải không ngừng truy đuổi khắp nơi mà thu hoạch lại không đáng kể. Lần này theo như sự phụ của tôi là Phong Lô chân quân có nói, việc Ma vực tiến nhập nhân gian là không thể thay đổi, khác với việc Quỷ vực. Ý của ông ấy là thay vì chạy đông chạy tây như vậy làm lãng phí tinh lực, không bằng tạm thời từ từ một chút, trước tiên nên tổ chức liên minh Lục viện, chờ sau khi hoàn toàn nắm được đại thể hành tung của cao thủ Ma vực rồi mới chính diện toàn lực tấn công.

Cạnh đó, Pháp Quả đại sư cùng Ngọc Vô Song đều nhẹ gật đầu, biểu hiện đồng tình.

“

Nghe vậy, Huyền Ngọc chân nhân ánh mắt lạnh lẽo, hừ lạnh nói:

- Đã như vậy thì ba vị không cần nhắc tới việc đó nữa, việc này đã có Dịch viên ta và Nho viên lo liệu. Về cái gọi là Lục Viện Liên Minh trong tương lai đó, Dịch viên ta không dám tham dự, đến lúc đó đừng trách Huyền Ngọc ta không nói tình lý.

Ba vị trưởng giáo nghe vậy biến sắc mặt, tựa hồ không nghĩ được rằng Huyền Ngọc chân nhân lại kích động như vậy, thẳng thừng cự tuyệt.

Pháp Quả đại sư lựa lời khuyên nhủ:

- Huyền Ngọc trưởng giáo xin đừng để ý, lời vừa rồi của Thất Huyền đạo hữu tuyệt không phải là bản ý của ông ấy, chỉ là sự mệnh khó cãi, điều này chắc ngài cũng hiểu. Tình huống hiện giờ của Ma vực, vì đối phương ẩn giấu rất kỹ nên tuy chúng ta biết bốn phía đều có tung tích của ma vật, nhưng kẻ chân chính cầm đầu Ma vực ẩn tàng ở đâu, bọn chúng có mục đích gì thì chúng ta hoàn toàn không hiểu rõ. Vì vậy ta nghĩ, lúc chúng ta chủ động xuất kích phải lưu tâm đề phòng đối phương có quỷ kế gì đó. Việc này đã không thể dừng được, chỉ là khống chế quy mô hợp lý một chút, tin rằng cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Nhìn Pháp Quả đại sư, Huyền Ngọc chân nhân vẻ mặt tươi lên một chút, nói:

- Đại sư đã nói như vậy, ta cũng không nhiều lời làm gì. Việc này tự có Dịch viên chúng ta ra mặt, bất kể kết quả thế nào, Dịch viên chúng ta đều không lùi bước, dù chỉ còn một người cũng sẽ vùng kiếm trong tay, vì thiên hạ dốc nốt chút khí lực cuối cùng.

Bình tĩnh nhìn Huyền Ngọc chân nhân, Ngọc Vô Song cất tiếng nói:

- Huyền Ngọc huynh quả nhiên ngực đầy chính khí, Phượng Hoàng thư viện của ta đương nhiên không chịu thua kém. Sau khi quay về, ta sẽ lệnh cho Thương Nguyệt đến Dịch viên trước, mọi việc đều nghe theo lệnh của Dịch viên, vì nhân gian mà góp một phần lực lượng.

“

Ngọc Vô Song vừa dứt lời, Thất Huyền chân nhân vội nói:

- Ta sẽ phái Vô Vọng đến giúp Dịch viên một tay.

Bình tĩnh nhìn hai người, Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng:

- Vừa nãy Huyền Ngọc tôi đắc tội đã nhiều, xin được lượng thứ. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau tới vùng phụ cận rồi đến trưa lại cùng thương nghị sự việc liên quan đến Ma vực.

Dứt lời liền chuyển thân, cùng mọi người rời khỏi đó.

Bầu trời không một gợn mây, chỉ có mặt trời nóng rực chiếu rọi trên cao. Giữa không trung chỉ thấy một đạo lưu quang dừng lại, hai đạo thân ảnh xuất hiện một cách kỳ diệu vô bì trên cao. Nhìn bốn phía xung quanh, Bách Linh yêu kiều cười nói:

- Một đầu, chàng nhìn phía dưới xem, bầu trời bao la vạn dặm, cảnh sắc này thật là mỹ lệ đến cùng cực.

Lục Vân nghe vậy liền nhìn quanh, quả nhiên non xanh nước biếc thu vào tầm mắt, mỹ cảnh đó trừ khi đứng trên tầng mây thì không còn cách nào nhìn thấy được. Đang đứng trên cao, Lục Vân cảm giác một cổ khí thể nhìn thấu bốn bề, ngạo khí ngang mây theo hùng tâm của chàng không ngừng tăng lên. Quanh người quang hoa loé lên, lúc này toàn thân Lục Vân ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, cả người như hiển lộ khí phách thần bí.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lục Vân, Bách Linh mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng ngã đầu vào ngực chàng, thanh thần lắng nghe từng nhịp tim đầy sức sống của chàng. Lục Vân cúi đầu nhìn người con gái trong vòng tay, trên mặt lộ xuất nụ cười dịu dàng nói:

- Nàng theo ta bao ngày qua, có oán hận ta không? Có trách ta có lúc quá nhu nhược, không có khí thế?

Mỹ mục khẽ chuyển, Bách Linh cười đáp:

- Đương nhiên là đã từng giận chàng, bất quá đều là những việc trong chốc lát. Chỉ cần lúc quay đi không thấy chàng bên mình rồi quay lại đã thấy chàng thì bao nhiêu tức giận nhất thời đều biến mất.

Lục Vân thân thể khẽ rung lên, tựa hồ như bị lời nói của Bách Linh lay động. Chớp mắt oán hận biến mất, ngoại trừ tình yêu còn có gì khác nữa?

Ngạo nghễ nhìn trời, Lục Vân nhẹ cất tiếng:

- Cuộc đời này ta chú định phải chịu làm người bị trời nguyên rửa, tuy bây giờ sự nguyên rửa đó còn chưa giáng xuống, nhưng ta biết rõ tuyệt đối sẽ không còn lâu nữa. Khi sự nguyên rửa đó giáng xuống, ta có thể kháng cự hay không cũng không biết nữa. Bởi vậy có rất nhiều việc ta đều vô tâm né tránh, là vì ta sợ tự làm mình đau khổ mà thôi.

Đi cùng ta thì ngoài một phần tâm ý, ta chẳng thể cho nàng gì nhiều, vì vậy nàng nên suy tính kỹ càng, ta không hy vọng trong tương lai nàng sẽ phải thương tâm. Đường đời của ta không giống như người bình thường, bởi vì ta muốn liều mạng với ông trời, rốt cuộc là thắng hay thua ta hoàn toàn không quan tâm đến. Bây giờ nàng theo ta có thể cảm thấy vui sướng, có điều trong tương lai những vui sướng ấy có khi lại biến thành đau khổ tận cùng, nàng có hiểu không, Bách Linh?

Bình tĩnh nhìn vào mắt Lục Vân, Bách Linh nghiêm túc nói:

- Vui sướng không cần phải mãi mãi, chỉ cần một lần tuyệt mỹ là đủ. Kiếp này gặp được chàng, cho dù là vô tâm hay xảo hợp thì muội đều vĩnh viễn lưu đoạn ký ức này trong lòng. Quen biết tuy chỉ vài ngày nhưng đối với muội đó chính là khoảng thời gian vô tận trong đời, một đoạn thời gian vô cùng vui sướng. Đời này chỉ có chàng là chân chính khiến cho muội vui sướng, là chàng khiến cho muội có được sự duyên dáng của nữ nhân, cũng là chàng trồng vào tim muội đóa hoa mỹ lệ không bao giờ phai tàn. Dù sau này chàng phải

đối diện với nguy nan thế nào, muội mãi mãi bảo vệ bên mình chàng. Dù mọi người đều rời bỏ chàng mà đi, muội vẫn vĩnh viễn chờ chàng.

“

Lặng yên nhìn Bách Linh, hai người bốn mắt giao nhau, sự giao cảm lặng im đó đối với mỗi người lại là một khúc nhạc tình yêu không lời. Siết chặt hai tay, Lục Vân ghì Bách Linh vào lòng, ánh mắt tràn đầy thâm tình, từ từ cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng. Không ai tránh né, không ai mở lời, cả hai đang trong khoảnh khắc say đắm.

Đến lúc cuồng phong thổi qua, khí lưu chuyển động, Lục Vân mới nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi nhỏ mê người đó của Bách Linh, tán thưởng vẻ đẹp tuyệt mỹ mấy câu khiến Bách Linh thẹn thùng dấu mặt vào ngực chàng. Nhìn Bách Linh trong bộ dạng dịu dàng e thẹn hiếm thấy như vậy, Lục Vân đang muốn mở miệng nói, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, ngay sau đó một bức họa rõ ràng hiện lên trong não.

Lục Vân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn khắp bốn phía rồi ôm Bách Linh cấp tốc nhằm hướng tây bắc bay tới. Nhận ra Lục Vân không bình thường, Bách Linh nhẹ giọng hỏi:

- Một đầu, có chuyện gì vậy? Sao chàng lại bay vội thế, có phải xuất hiện việc gì ư?

Lục Vân trầm giọng nói:

- Ta phát giác được khí tức của Văn Bất Danh, huynh ấy hiện đang cùng một nhân vật cổ quái giao thủ, đi theo còn có Như Vân đại sư, Thanh Hư đạo trưởng, Âm Huyền Sinh ba người đó cũng đều giao chiến. Đối thủ của bọn họ ta chưa từng gặp qua nhưng chắc là cao thủ Ma vực, đợi khi nào nàng gặp sẽ biết.

Tại một nơi hoang dã, vô số quang mang chói mắt giao đấu tạo nên tiếng động lớn diếc tai truyền ra xa. Trên những ngọn cỏ rối loạn có mấy đạo nhân ảnh lên xuống bất định, khí lưu mạnh mẽ như thanh đao sắc bén, cây cỏ bị nghiền nát bay đầy trời tạo thành vô số đạo phong trụ màu ngọc bích phiêu đảng trên thảo nguyên.

“

Giữa không trung, Văn Bất Danh, Như Vân đại sư, Thanh Hư đạo trưởng, Âm Huyền Sinh bốn người toàn thân quang mang chớp loé, thân ảnh nhanh chóng chuyển động, liên tục tấn công, né tránh đối thủ. Bốn đạo ma ảnh quanh người đầy rẫy hắc vụ lúc này đang nhanh chóng vận chuyển, bức đám người Văn Bất Danh liên tục lùi lại. Bên cạnh đó, ba đạo ma quang chói mắt khiến người ta không thể chú mục chính là ba ma đoàn đáng sợ vẫn đứng bất động, chăm chú nhìn song phương giao đấu. Cách ba đạo ma đoàn đó hơn mười trượng lại có một đạo quang hoa như có như không dừng giữa không trung, đang theo dõi hành động của tam đạo ma đoàn.

Khi Lục Vân cùng Bách Linh xuất hiện, ba đạo ma đoàn đó đều liếc nhanh Lục Vân, ba đạo ma mang đáng sợ từ ba phía đồng thời xuất hiện trước mặt Lục Vân, tốc độ cực nhanh khiến Lục Vân sắc mặt đại biến. Ý niệm vi động, Lục Vân lập tức thấu hiểu, ba đạo ma mang này hàm chứa lực lượng đoạt hồn tiêu cốt, cực kỳ tà ác. Ngân quang quanh người loé lên, Lục Vân thi triển thuật Khiêu Dực Không Gian thần kỳ chớp mắt đã lùi ra năm trượng tránh khỏi sự công kích đáng sợ đó.

Đưa mắt nhìn nhanh xung quanh, ánh mắt của Lục Vân dừng lại trên luồng quang hoa như có như không đó, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên kinh hãi. Đây là loại tu vi gì lại có thể giữa không trung xuất hiện hình dạng nửa ẩn nửa hiện vô cùng kỳ diệu? Lục Vân thân hoài vô số pháp quyết nhưng chưa từng gặp qua loại kỳ thuật này, do đó trong lòng kinh ngạc thế nào tưởng có thể hiểu được. Nhìn qua thấy bốn người Văn Bất Danh ở thế hạ phong, Lục Vân khẽ nhíu mày, kinh ngạc kêu lên:

- Ma sát? Cùng lúc xuất hiện bốn vị Ma sát, có khả năng này sao?

Dứt lời quay đầu nhìn lại ba đạo ma đoàn, Lục Vân thầm đoán thân phận của ba kẻ này, không biết là Ma thần hay là Ma tôn?

Bách Linh ẩn trong lòng Lục Vân liên tục nhìn ra xung quanh, lúc này nghe tiếng Lục Vân kêu lên, buột miệng hỏi:

- Mộc đầu, nơi này thật cổ quái, không ngờ lại có đến hai đạo khí trảo kỳ quái hoàn toàn thuộc khác biệt nhau.

Lục Vân nghe vậy giật mình, Ý Niệm Thần Ba điều tra tỉ mỉ, tức thì sắc mặt đại biến. Lần này Lục Vân phát giác ba đạo ma đoàn cùng với luồng quang hoa nửa ẩn nửa hiện kia đều có một luồng kết giới vô hình vô sắc ngăn cách với bên ngoài, khiến chàng hoàn toàn tra ra được một chút khí tức nào. Vội lùi ra vài trượng, Lục Vân trầm giọng nói:

- Nơi đây quả thật cổ quái, ba đạo hắc sát ma đoàn đó cùng với luồng quang hoa nửa ẩn nửa hiện đều mười phần kỳ bí, trên thân bọn chúng như hàm chứa một khí tức đáng sợ.

Nghe vậy, Bách Linh nhìn qua Văn Bất Danh, cất tiếng hỏi:

- Mộc đầu, tình hình hiện tại chúng ta có thể hỏi Văn Bất Danh. Bây giờ nhìn ông ta đang ở thế bất lợi, chàng có đủ tự tin để giúp ông ta một tay trong tình huống này không?

Khẽ lắc đầu, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Với tình hình bây giờ, muốn cứu Văn Bất Danh thì có chút khó khăn, có điều nàng không cần lo lắng. Tuy trước mắt ông ta đang bất lợi nhưng tạm thời chưa nguy đến tính mạng, vì vậy chúng ta xem tình hình rồi hẵng nói. Hiện giờ quyết định tình huống ở đây không phải là bốn nhóm kịch đấu bọn họ mà là cuộc chiến giữa ba đạo ma đoàn và quang ảnh huyền kỳ bên cạnh kia. Vậy nên biện pháp tốt nhất của chúng ta chính là chờ đợi đến khi giữa bọn họ có kết quả, lúc ấy sẽ tính tiếp.

Khẽ gật đầu, Bách Linh nhìn xung quanh, ánh mắt hướng tới nơi bốn nhóm đang giao chiến quyết liệt. Lúc này Văn Bất Danh toàn thân xích hồng quang mang vô cùng cường thịnh, nhưng kì quái là mỗi lần cùng đối thủ Ma sát giao thủ, Hạo Nhiên Thiên Cương hồng sắc trên người ông ta lại nhanh chóng giảm xuống. Cứ như vậy một lúc, ông ta cuối cùng bị bức bách phải tránh né bốn phía, hoàn toàn không còn lực để phản kháng.

“

Bên cạnh đấy, Như Vân đại sư kim quang đại thịnh và Thanh Hư đạo trưởng thanh quang bao phủ, tình huống của hai người đỡ hơn một chút nhưng cũng không địch lại sự cường hoành của Ma sát, liên tục bị đẩy lùi. Chỉ còn Âm Huyền Sinh tiên kiếm trong tay nhanh chóng huy động, khởi phát tầng tầng kiếm cương lăng lệ, từ bốn phía tụ thành một đạo kiếm trụ xoay tròn kèm theo ánh sáng chói mắt bao bọc quanh người ông ta, tạm thời chống cự được sự công kích của Ma sát.

Lục Vân nhìn qua Bách Linh, ánh mắt tiếp tục di chuyển đến ba đạo ma đoàn, Ý Niệm Thần Ba điên cuồng tăng nhanh tần suất nhằm thăm dò động tĩnh của chúng. Thời gian trôi qua, sắc mặt của Lục Vân càng trầm trọng, lúc này chàng đã đẩy tần suất Ý Niệm Thần Ba lên đến hơn ba mươi sáu vạn lần mỗi xung, kỳ quái là chàng tìm ra tin tức rồi không ngờ lại vô cùng kinh hãi.

Hóa ra có ba đạo ma đoàn phát ra ba đạo ánh sáng chói mắt, nhưng Lục Vân dùng Ý Niệm Thần Ba kiểm tra thì không ngờ phát hiện ra trong ba đạo ma đoàn thì có đến hai đạo bên trong không có gì, tựa hồ như chỉ là ảo ảnh hư không, khiến chàng hoàn toàn không dám tin. Còn lại đạo ở giữa thì khí tức lại càng cổ quái, biến hóa khôn lường, hoàn toàn không có tần suất cố định.

Đúng lúc Lục Vân di chuyển ánh mắt đang kinh sợ để thăm dò luồng thần bí quang ảnh thì ý niệm đột nhiên máy động, mười bảy đạo nhân đột nhiên xuất hiện trong não đang từ ngoài mây dậm bay nhanh đến. Lưu tâm kỹ hơn, Lục Vân phát hiện trong đó có hai người quen là Quy Vô đạo trưởng và Văn Hoa của Đạo viên. Suy nghĩ một chút, Lục Vân liền hiểu ý của bọn họ khi đến đây, bất giác phát ra một tiếng thở dài.

Lo lắng nhìn chàng, Bách Linh cất tiếng hỏi:

- Mộc đầu, lại có việc gì vậy, sao chàng lại thở dài? Có phải là vì chàng không thể xuất thủ cứu được Văn Bất Danh?

Địu dàng nhìn Bách Linh, Lục Vân cười đáp:

- Không có gì, chỉ là ta nhất thời xúc động vì hơn mười người đang từ đằng kia chạy lại mà cảm thấy đáng tiếc. Với tình hình hiện tại ở đây, đám nhân sĩ chính đạo đó một khi xuất hiện tất nhiên sẽ tức giận mà

bạt kiếm, toàn lực tiến lên trăm yêu trừ ma, có điều e rằng chỉ là tự tìm cái chết.

Nở một nụ cười mê hồn, Bách Linh nói:

- Nhớ trước đây thiếp đã nói với chàng, Mộc đầu có một khuyết điểm, đó là quá mềm lòng, bây giờ nghĩ lại đích xác có vài phần đạo lý.

Nàng vừa dứt lời, một dải quang mang nhiều màu sắc mang theo âm thanh kỳ dị phá không bỗng xuất hiện giữa không trung.

Nhìn kỹ, mười bảy người này trừ Quy Vô đạo trưởng và Vân Hoa của Đạo viên ra, tất cả đều đã trên ngũ tuần, có đạo sĩ, hòa thượng, còn có cả người tục gia tu chân. Trong đám người này, khiến Lục Vân chú ý nhất là một vị lão giả lục tuần quần áo đẹp đẽ, trong tay cầm một món binh khí mười phần cổ quái. Đó là một cái kim qua (lưỡi mác vàng) dài ba xích, trên mặt khắc đầy phù chú sắc vàng cùng một đạo đồ hình kim long.

Nhìn qua, Lục Vân liền biết rằng đây không phải là nhân vật đơn giản, bởi chàng phát hiện được người này ẩn giấu hầu hết thực lực, trên người lại có một cỗ khí tức quái dị khác thường, chỉ là loại khí tức này Lục Vân chưa từng thấy qua. Lúc này Quy Vô đạo trưởng đã phát hiện ra Lục Vân, bất giác bước tới chuẩn bị cất tiếng hỏi. Khi đó, Vân Hoa nhìn xung quanh, lạnh lùng hét lên:

- Ma đầu to gan, dám tới nhân gian của ta mà hoành hành ngông cuồng, hôm nay ta sẽ không tha cho các người. Mọi người không cần nương tay, chúng ta cùng tiêu diệt đám ma đầu vạn ác.

Dứt lời, toàn thân đã hóa thành một đạo thanh quang chói mắt nhằm bốn tên Ma sát công kích. Hắn một bước đi trước, những người còn lại trừ lão giả có kim qua trong tay đều đem lực lượng chính nghĩa mạnh mẽ xông tới khởi sự hành động trừ ma.

“

Nhìn Quy Vô đạo trưởng, Lục Vân cười nói:

- Thật không ngờ chúng ta gặp lại nhau sớm vậy, đạo trưởng tại sao lại đi cùng bọn họ? Chắc người biết vị cầm kim qua trong tay ở phía đối diện là ai phải không?

Quy Vô đạo trưởng cười đáp:

- Ta cũng không ngờ lại sớm gặp lại người như vậy, có lẽ đây là duyên phận chẳng. Ta trên đường gặp bọn họ, còn người mà người hỏi có lai lịch thần bí, xuất thân từ động thứ năm Luyện Hồn động thiên trong Ngũ đại động thiên, nghe nói tên là Kim Luyện.

Lục Vân nghe vậy cảm thấy nghi hoặc, hỏi tiếp:

- Ngũ đại động thiên? Ta chỉ nghe nói lối vào Bách Thú Yêu vực nằm trong động thứ hai của ngũ động là Ảo Thú động thiên, còn bốn động kia ta chưa từng nghe qua, không biết đạo trưởng có biết việc này không, nếu biết thì xin chỉ điểm cho ta, ta cũng muốn tăng thêm một chút kiến thức.

Nhìn qua Lục Vân, Quy Vô đạo trưởng nói:

- Trong ngũ động ta chỉ biết đến bốn động sau, còn động được liệt vào hàng đầu, đứng đầu ngũ động, vang danh cả Tam gian Thất giới thì cực kỳ thần bí, ngay cả nó được gọi là gì ta cũng không biết rõ. Nói về bốn động sau, đứng thứ hai là Ảo Thú động thiên, thứ ba là Thần Ma động thiên, thứ tư là Cửu U Huyền Minh động phủ, thứ năm thì là Luyện Hồn động thiên. Bốn động này ngoài động thứ tư ở trong U Minh sơn, còn lại ta không biết ở đâu.

Khẽ gật đầu, Lục Vân nói:

- Đa tạ đã chỉ điểm. Lần này đám phệ nhân đó đã cùng ông tới đây, ông nên khuyên bọn họ mau chóng rời khỏi, đừng nên đem tính mệnh vứt đi. Sự bá đạo của Ma sát ông cũng đã thấy qua, nên biết với tu vi của bọn họ ngoại trừ thí mạng ra chỉ còn đường rút lui.

Lời vừa dứt, tức thì có hai âm thanh trầm thiết vang tới.

134. Hồi 134 - Lư Sơn Chi Chủ

Quy Vô đạo trưởng sắc mặt chợt biến, khẽ than:

- Trên đường đi, ta đã nghĩ tới điểm này nhưng bọn họ hoàn toàn không chịu nghe theo, tất cả đều không coi ai ra gì, mười phần tự tin. Cứ để bọn họ gặp chút khó khăn, chịu ít giáo huấn thì mới có thể hiểu được đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Khẽ thở dài, Lục Vân không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn vào trường đả đấu. Có nhóm người này gia nhập nhất thời đã làm phân tán tinh lực của bốn tên Ma sát, nhờ vậy bọn Văn Bất Danh bốn vị cao thủ đều thoát được khỏi khốn cảnh, cùng lùi ra vài trượng kinh hãi nhìn xung quanh.

Mục quang chuyển động, Văn Bất Danh đột nhiên phát hiện Lục Vân và Bách Linh, bất giác thân mình chớp lên đã xuất hiện ở gần hai người. Nhìn Quy Vô đạo trưởng một thoáng, Văn Bất Danh quay sang Lục Vân nói:

- Người giỏi lắm Lục Vân, thấy ta lâm vào khốn cảnh mà không xuất thủ giúp ta một tay, người thực sự muốn nhìn thấy ta chết trong tay của cao thủ Ma Vực đúng không?

Khẽ cười khỏ, Lục Vân còn chưa kịp nói gì, Bách Linh đã yêu kiều gắt lên:

- Văn Bất Danh người đừng ăn nói hồ đồ, Mộc đầu vì biết người bị khốn tại đây mới chủ động đến xem người thế nào. Vốn định lập tức xuất thủ giúp người, nhưng thấy ở bên cạnh, luồng hắc quang và ba đạo ma đoàn đang như hổ rình mồi, Mộc đầu tất nhiên là phải phân tích tình huống rồi mới quyết định. Nếu như quả thật không thể giúp được các vị thì ít nhất chúng ta cũng đã vì người mà tới xem tình hình, tổn hết một phần tâm ý, cũng coi như tiễn các vị đi nốt đoạn đường cuối cùng. Ý tốt như vậy, chẳng lẽ lại đáng để bị người chửi mắng một tràng hay sao?

Nghe vậy, Quy Vô đạo trưởng mặt đầy kinh ngạc, Lục Vân không kìm được suýt bật cười, còn Văn Bất Danh mặt như đưa đám, nói về đáng thương:

- Bách Linh đại tiểu thư, cô còn nói đấy là ý tốt hay sao? Cô đến là để tiễn ta đi nốt đoạn đường cuối cùng ư, chẳng phải là rửa ta chết hay sao? Ta còn tưởng Lục Vân tới giải vây cho ta, không ngờ lại biến thành đến để tống tiễn.

Ánh mắt bình tĩnh, Bách Linh yêu kiều nói:

- Đây là người tự nói, ta không có nói đến để tống tiễn người. Ta chỉ nói "nếu như", hoàn toàn không có ý khẳng định. Nếu có cơ hội, Mộc đầu tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, còn nếu tình hình không tốt thì người chỉ nên tự cầu cho mình phúc lớn mà thôi.

Lắc đầu thở dài, Văn Bất Danh nói:

- Lục Vân à, ta thật sự cảm thấy đáng thương cho người, có vị đại tiểu thư này bám theo thì người xong đời rồi. Ôi, đúng là một nam nhân đáng thương mà.

Lục Vân khẽ cười, tuyệt không trả lời, chỉ có Bách Linh gắt lên:

- Văn Bất Danh, người dám nhìn thẳng vào mặt ta mà nói xấu ta trước mặt Mộc đầu, người chán sống rồi phải không? Lần này ta chỉ ghi lại, lần sau xem ta thu thập ông ra sao nhé, hừ!

Lục Vân cười cười nhìn hai người, nhẹ nhàng chuyển đề tài:

- Huynh cùng cao thủ ba phái tại sao lại cùng với cao thủ Ma Vực giao thủ? Huynh có biết thân phận của bọn cao thủ Ma Vực này không?

Văn Bất Danh nhìn qua bọn Như Vân đại sư ba người, nhẹ than:

- Lần trước sau khi ly khai người, ta cùng bọn họ đi khắp nơi để tìm tung tích ma vật. Trên đường khắp nơi đều thấy xuất hiện hành tung ma vật, chỗ nào cũng thấy dấu vết đại chiến giữa vô số cao thủ tu chân giới với ma vật, chiến cuộc rất thảm liệt khiến ta không dám nhìn vào. Tuy cao thủ tu chân giới rất nhiều nhưng lúc này đa số đều bảo tồn thực lực, không muốn xuất thủ. Cứ như vậy, chỉ dựa vào một số ít người tự phát ra mặt thì làm sao có thể là đối thủ của Ma Vực? Lần này gặp phải cao thủ Ma Vực là vì bọn ta

phát hiện có rất nhiều người tu chân bị thảm tử, liền tiếp tục truy tung mới gặp được bọn chúng. Chỉ là không ngờ lần này gặp phải lũ khó chơi đến vậy, chút nữa thì chết hết. Đối với thân phận của ma đầu tạm thời ta không nhìn ra, nhưng dựa vào tu vi của bọn chúng tuyệt đối phải là cao thủ đỉnh cao của Ma vực.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy liền nói:

- Hiện giờ mọi người đang giao thủ với bốn tên ma đầu, chúng đều là cao thủ Ma sát khó gặp của Ma vực, tu vi còn cao hơn Ma tiên, gần bằng Ma tôn và Ma thần, thực lực vô cùng cường hoành. Hiện giờ ma ảnh mới xuất hiện ở nhân gian nên hầu hết các môn phái đều chưa coi trọng chuyện này, muốn từ xa quan sát tình hình rồi mới quyết định. Có điều bọn họ không biết rằng thái độ của bọn họ như vậy chỉ khiến cho thế lực của Ma vực nhanh chóng mở rộng, đến khi biết nguy hiểm mới tìm cách kiềm chế bọn chúng thì đã quá muộn.

Văn Bất Danh nhìn Quy Vô đạo trưởng, tán đồng:

- Đạo hữu nói rất đúng, hiện nay trong tu chân Lục viện nổi danh tu chân giới, nghe nói ngoài Dịch viên và Nho viên đang toàn lực chống ma vật thì Bồ Đề học viện đang trấn thủ Tàng Thi Giang khẩu, tự lo còn chưa xong, Đạo viên muốn chú ý động tĩnh từ lối xuất nhập của Yêu vực, phải bảo toàn thực lực, còn Thiên Kiếm viện như không nghe không thấy, Phương Hoàng thư viện thái độ không rõ ràng. Toàn bộ Lục viện đều như cát rời rạc, làm sao mà thành được đại sự? Còn Tiên Kiếm môn, Vạn Phật tông, Vô Vi đạo phái chỉ thấy có phái xuất một số cao thủ hành tẩu nhân gian, hầu như không để ý đến việc này, bảo sao nhân gian không loạn đây. Ta tuy có tâm trừ ma, nhưng thế mỏng lực bạc, sao có thể ngăn cản được đại quân Ma vực? Ôi!

“

Lục Văn nghe vậy có chút biến sắc, trong lòng trầm tư suy nghĩ từng lời ông ta nói, thậm chí tính toán không biết cục diện tương lai của tu chân giới sẽ ra sao? Ngắc đầu, Lục Văn nói:

- Tất nhiên hai người các vị đều có tâm trừ ma vệ đạo, ta thấy chỉ bằng hai vị liên thủ tạo thành một liên minh trừ ma, triệu tập các nhân sĩ có cùng chí hướng, mọi người đồng lòng ngự yêu trừ ma. Đối tượng gia nhập liên minh tốt nhất là cao thủ vô môn vô phái hoặc là cao thủ các môn phái nhỏ để không gây xung đột đối với các đại môn phái. Làm như vậy cho dù kết quả ra sao, ta nghĩ thế nào cũng triệu tập được một số lượng nhất định nhân thủ, như vậy so với việc mọi người liều mạng vô ích còn tốt hơn nhiều.

Dứt lời đưa mắt nhìn vào chiến trường, mười lăm cao thủ nhân gian vừa tham gia giờ chỉ còn lại sáu người đang không ngừng tránh né giữ mạng. Bọn Như Vân đại sư ba người tuy liên tục kêu lên những tiếng tức giận, nhưng thực lực cách biệt quá nhiều, chỉ thấy có thể bắt lực nhìn các cao thủ hồn phi phách tán, lần lượt biến mất trong hắc vụ trùng trùng.

Nhìn thấy tổn thất nghiêm trọng của đám cao thủ nhân gian, Văn Bất Danh hỏi Quy Vô đạo trưởng:

- Ông cùng bọn họ đến đây, với bọn họ chắc có ba phần giao tình, ông có thể thuyết phục bọn họ liên minh với chúng ta không? Ta tuy không muốn nhìn thấy cảnh nhân gian bị hãm trong ma trảo của Ma vực nhưng người ít lực mỏng, có lòng mà không có sức. Nếu ông nguyện ý chấp thuận, chúng ta có thể

vì nhân gian mà tận lực đến phút cuối cùng, không biết ý ông thế nào?

Nhìn Văn Bất Danh, thấy hắn ta tỏ ý kiên định không đùa cợt, Quy Vô đạo trưởng trầm tư một chút rồi mở miệng nói:

- Văn Vực phái của ta đã nhiều năm nay ẩn cư b phá ân nói v

- Bốn tọa hết sức hoan nghênh Ma Tôn đại giá quang lâm, đến lúc đó ta nhất định sẽ đem đại yến để đãi cao thủ Ma vực người, chỉ sợ người không tiêu thụ nổi mà thôi.

Dứt lời đưa mắt nhìn qua Lục Vân rồi lam quang lóe lên, thân ảnh đã biến mất một cách thần tình.

Yên lặng nhìn vào không trung, toàn thân Lục Vân chìm vào trầm tư suy nghĩ. Trong lòng chàng, Bách Linh giương đôi mắt đẹp không ngừng nhìn ra xung quanh, miệng nở nụ cười nói:

- Như vậy là xong rồi à? Hò hét om sòm thế mà chưa đánh đã biến mất, đúng là chẳng biết lễ phép gì cả. Lúc đầu ta còn định hỏi mượn cái ghế đó ngồi xem sao, không ngờ tên đó thật là đáng hận, chẳng nói gì đã đột nhiên biến mất làm ta tức chết đi được! Cái ghế thần kỳ đấy ta còn chưa được ngồi qua mà!

Thần tình và ngữ khí bất phục của Bách Linh làm Lục Vân đang trầm tư giật mình tỉnh lại, khiến chàng không khỏi cười khở, thầm nghĩ Bách Linh đúng là biến ảo bất định, không sao hiểu được.

Trên mặt đất, Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Như Vân đại sư, Thanh Hư đạo trưởng, Âm Huyền Sinh, Vân Hoa cùng với năm người khác còn sống đều nhìn lên không trung, tựa hồ như không ngờ rằng một cuộc chiến kịch liệt lại kết thúc như vậy. Người đứng ở xa quan chiến chính là cao thủ của Luyện Hồn động thiên là Kim Luyện, sau khi chứng kiến trường quyết đấu, bất giác nở một nụ cười thần bí rồi chuyển người nhanh chóng ly khai.

Nhìn lên không trung, Vân Hoa đưa mắt nhìn vào Lục Vân, trên mặt lộ chút vẻ kỳ dị. Thân ảnh chuyển động, Vân Hoa đã xuất hiện bên cạnh Lục Vân, mở miệng nói:

- Lục Vân, hiện giờ Dịch viên chính là đang toàn lực đối phó với ma vật của Ma vực, huynh không trở về tương trợ mà lại ở đây du sơn ngoạn thủy, có phải huynh vẫn không muốn quay về?

Nhìn Vân Hoa, Lục Vân nhớ lại Ánh Nguyệt Tinh nơi mấy ngày trước hai người đã gặp nhau. Khẽ cười, Lục Vân nói:

- Việc này đệ cũng vừa mới biết, nhưng đệ còn muốn thăm dò thêm sự tình. Còn Đạo viên của huynh không phải là luôn thủ vệ ở nơi xuất khẩu của Yêu vực ư, sao huynh lại hạ sơn thế này?

Lạnh lùng nhìn Lục Vân, Vân Hoa nói:

- Hiện giờ nhân gian đang có họa kiếp đến gần, đệ tử Đạo viên của ta thân là một viện trong tu chân giới, đương nhiên phải vì thiên hạ, vì nhân gian mà nỗ lực. Sở dĩ chúng giáo phái ta cùng mấy vị sư đệ chia nhau trấn yêu trừ ma đều là nghĩa vụ của người tu chân. Lần trước gặp huynh ta đã muốn nhắc nhở huynh rồi, nhưng lần đó huynh đi nhanh quá, hi vọng lần này huynh sẽ không phụ một phen hảo ý của ta, cũng là không uổng cho vinh dự Lục viện đệ nhất của huynh. Cáo từ, hãy tự bảo trọng!

Dứt lời thanh quang ngoài thân lóe lên, cả người hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía xa mà bay đi.

Khẽ thở dài, Lục Vân tự nói với chính mình:

- Nghĩ lại lúc đó ta đúng là không nên cùng với Kiếm Vô Trần tranh đoạt Lục viện đệ nhất, để bây giờ bị người ta kỳ thị, đúng là đem hòn đá tự ném vào chân mình. Có lẽ ta nên quay về một chuyến, chuyện này không phải trốn tránh là có thể giải quyết được.

Nhìn hẩn, Bách Linh thấp giọng nói:

- Mộc đầu, chàng lại thở dài rồi, có phải trong lòng có nhiều tâm sự gì không? Một người có nhiều chuyện trong lòng, chắc chắn là không vui vẻ gì, vì vậy nếu chàng có chuyện gì thì tốt nhất hãy nói với muội. Một khi đem chuyện trong lòng nói ra rồi, chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Khẽ lắc đầu, Lục Vân cười đáp:

- Đừng lo cho ta, chỉ là ta nhất thời cảm khái mà thôi. Được rồi, chúng ta xuống đó cùng bọn họ gặp mặt, mọi người nói mấy câu rồi chia tay. Ở đây đã hết việc để xem rồi, chúng ta sẽ tiếp tục đi đường của chúng ta.

Ôm theo thân thể Bách Linh, Lục Vân hạ xuống bên cạnh Văn Bất Danh.

Lúc này, Quy Vô đạo trưởng đang cùng với năm người kia nói việc thành lập liên minh, đã có ba người sẵn khoải đáp ứng, chỉ còn hai người có chút do dự. Như Vân đại sư đứng bên cạnh thấy vậy cũng mở miệng khuyên nhủ, rất nhanh chóng hai người đó cũng đã đồng ý.

Bàn rõ mọi chuyện xong, Quy Vô đạo trưởng mở lời nói:

- Lần này, Liên Minh Trừ Ma của chúng ta tuy mới lần đầu thành lập, nhưng là một trong những người sáng lập, ta bảo chứng với mọi người, bất kể trong tương lai kết quả ra sao, liên minh của chúng ta tất cả đều lấy thiên hạ hòa bình, nhân gian an định làm mục tiêu, toàn lực ứng phó, trăm yêu trừ ma để phát dương tinh thần chính đạo không sợ tà ma của nhân gian chúng ta. Hôm nay ở đây có cao thủ ba phái chứng kiến, ta hi vọng tất cả đồng đạo gia nhập Liên Minh Trừ Ma sẽ đồng lòng cam kết vì nhân gian hòa bình, không quản tính mệnh mà nỗ lực!

“

Cảm nhận được quyết tâm của Quy Vô đạo trưởng, Văn Bất Danh và năm người còn lại đều nghiêm mặt hướng tới mọi người đồng loạt cam kết, thề hiến thân vì nhân gian hòa bình.

135. Hồi 135 - Ma Loạn Nhân Gian

Nhìn liên minh mới thành lập, Lục Vân cười nói:

- Chúc mừng mọi người, sau này Liên Minh Trừ Ma nhanh chóng phát triển, thực lực tăng cường xong thì có thể phân công hợp tác, tận lực với cao thủ Ma vực một phen. Khi đó danh hiệu Liên Minh Trừ Ma sẽ vang rộng khắp nhân gian, lấy lòng khắp thiên hạ.

Văn Bất Danh cười đáp lại:

- Người nói thế còn chưa đủ, ta thấy người chi bằng gia nhập với chúng ta, chí ít sẽ được cái chức danh tổng tuần sát của Liên Minh Trừ Ma, chỉ cần người ở phía sau tọa sơn quan hổ đấu, không cần phải xuất lực.

Bên cạnh, Quy Vô đạo trưởng nghe vậy liền chớp mắt nhìn Lục Vân nói một cách thành khẩn:

- Đó tuy là lời Văn huynh nói đùa, nhưng thật lòng ta hy vọng thiếu hiệp có thể đáp ứng. Cho dù bây giờ người chưa có thời gian, nhưng chỉ cần trong tương lai người có ý này thì lúc nào chúng ta cũng đều hoan nghênh người. Chức danh tổng tuần sát đó tin rằng không ảnh hưởng gì tới người, người thấy thế nào?

Nhìn hai người một cách cổ quái, Lục Vân cười khổ nói:

- Có lẽ các vị toàn nghĩ khó cho ta, hiện giờ ta tự lo cho mình còn chưa xong, lấy đâu ra sức mà giúp được các vị? Mọi người đã là bằng hữu, các vị hà tất phải treo vào đầu ta cái chức danh đó làm gì! Tin rằng sau này gặp nhau, nếu có thể giúp được ta tự nhiên sẽ xuất thủ tương trợ, dù không giúp được thì ta cũng sẽ tận lực.

“

Văn Bất Danh khẽ thở dài:

- Nếu đã như vậy, bọn ta cũng không miễn cưỡng người. Ngày sau nếu người có ý muốn gia nhập liên minh, bọn ta lúc nào cũng hoan nghênh. Bây giờ tình hình của chúng ta không tốt lắm, ta thấy có lẽ trước hết phải rời khỏi nơi này đã, tìm chỗ nào có thể trú ẩn rồi lại bàn tiếp!

Dứt lời đưa mắt nhìn bọn Như Vân đại sư ba người như muốn hỏi ý kiến bọn họ.

Thấy Như Vân đại sư gật đầu, Lục Vân mở lời:

- Vậy ta phải cáo từ trước, ta dự định quay về Dịch viên một lần để giải quyết cho xong một số sự tình. Các vị bảo trọng, sau này gặp lại!

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Lục Vân cùng Bách Linh đằng không nhằm hướng đông bắc bay đi.

Nhìn vào thân ảnh Lục Vân vừa rời khỏi, Như Vân đại sư nhẹ cất tiếng:

- Chàng trai này mười phần không đơn giản, trên người hắn tựa hồ như ẩn tàng bí mật mà không một ai biết được khiến cho người ta có cảm giác cao thâm mịt mịt. Hắn có khả năng đạt được danh hiệu quán quân trong đại hội luận võ của Lục viện, như thế đủ chứng minh hắn không đơn giản rồi.

- Đại sư nói không sai, ta cũng có ấn tượng như vậy về hắn. Trên người hắn có một luồng khí tức vô cùng cổ quái lúc ẩn lúc hiện, khiến người khác không thể nhìn thấu được. Có lẽ kiếp nạn của nhân gian lần này, ngoài trừ cái họa từ phía vực chi tam giới ra, nhân gian còn ẩn tàng nhiều hiểm họa khó thấy và những điều tà dị bí hiểm.

Thanh Hư đạo trưởng nhẹ nhàng nói ra những nghi vấn trong lòng.

Nhìn vào hướng đi của Lục Vân, ánh mắt Văn Bất Danh loé lên một tia kỳ quang, nhẹ giọng nói:

- Mọi việc hiện giờ chưa ai nói rõ được, chỉ có cách chờ đến tương lai mới có thể định luận. Được rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

“

Dứt lời cùng mọi người rời khỏi.

Trên đường đi, Bách Linh nhẹ hỏi:

- Một đầu, tại sao vừa rồi chàng lại cự tuyệt đề nghị của Văn Bất Danh, tổng tuần sát là một chức vụ oai phong, huynh lại không phải xuất lực, nhận danh vị đó thì có vấn đề gì?

Nhẹ lắc đầu, Lục Vân thần sắc có vẻ kỳ dị trả lời:

- Việc này không thể chỉ hứa bừa được. Lần này ta đáp ứng bọn họ thì không lâu sau bọn họ có thể bị ta lôi vào vòng thị phi, ta không hy vọng điều đó xảy ra. Ta đã có lòng giúp thiết lập liên minh của Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng, tất nhiên không hy vọng nó chết yểu, vì vậy có những việc muốn tìm hiểu giúp bọn họ. Bây giờ ta chuẩn bị quay về Dịch viên một chuyến, lần này nàng không thể đi cùng ta được, vì vậy ta quyết định trước hết sẽ đưa nàng về nhà. Nàng hãy nói cho ta biết nhà nàng ở đâu, tương lai ta sẽ đến tìm nàng.

Lo lắng nhìn Lục Vân, Bách Linh hỏi:

- Tại sao phải vậy? Muội muốn đi cùng chàng!

Dịu dàng nhìn lên khuôn mặt của Bách Linh, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Ngoan nào, lần này nàng nhất định không được quậy phá, nghe lời ta, ta sẽ quay lại tìm nàng mà. Lần này ta về không tiện mang nàng theo, Dịch viên môn quy rất nghiêm, ta thân là quán quân của Lục viện luận võ, có những việc phải tuân thủ quy củ của Dịch viên, nếu không sẽ bị người ngoài đàm tiếu, Dịch viên cũng vì thế bị ảnh hưởng. Nên ta tính trước hết hãy đưa nàng về nhà, sau này xong việc sẽ trở lại tìm nàng. Không lâu lắm đâu, chắc chỉ khoảng vài ngày thôi mà.

Lặng lẽ nhìn Lục Vân, Bách Linh nói có chút không tình nguyện:

- Người ta không muốn xa chàng, tuy biết chàng có chỗ khó khăn nhưng muội thật sự chịu không nổi. Một đầu à, chàng phải đáp ứng với muội giải quyết xong việc thì lập tức tìm muội, đừng để muội phải đau lòng!

“

Ánh mắt chân tình nhìn nàng, Lục Vân nói:

- Yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không quên Bách Linh. Khi xong việc ta sẽ lại đến gặp nàng, giờ nàng hãy cho ta biết phải đưa nàng về đâu?

Bách Linh nói với vẻ hơi không tình nguyện:

- Chàng đưa muội đến cửa sông Cửu Giang được rồi, nhà muội ở gần chỗ đó, đến lúc đó muội sẽ tự đi về. Bây giờ muội muốn chàng đưa đến đây, nhưng đi chậm thôi nhé, bởi vì muội muốn ở bên chàng lâu hơn một chút, chàng nhất định phải đáp ứng đấy.

Khẽ gật đầu, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Đừng làm bộ dạng như thế, ta đáp ứng nàng mà. Ta rất muốn nhìn thấy Bách Linh luôn vui tươi cười nói, đó mới thật sự là nàng, là dáng vẻ xinh đẹp mỹ lệ khiến lòng người vui vẻ. Cười lên đi, ta sẽ đưa nàng cùng ngồi trên chiếc thuyền ngược dòng Cửu Giang, được không?

- Thật không, hay lắm, muội lâu rồi chưa được ngồi thuyền. Chàng nói thì hay, nhưng phải giữ lời nhé, chúng ta xuống thôi.

Mặt ngọc tươi lên, Bách Linh tức thì vui vẻ cùng Lục Vân nhẹ nhàng hạ xuống một nơi cạnh con đường lớn, tay trong tay cười nói bước đi. Những tiếng cười hân hoan cùng hương hoa chậm chậm bay xa trong gió.

Vân Phong đứng, Tử Dương chân nhân đang đứng nghênh gió nhìn xuống nhân gian đại địa. Từ khi rời

Nhìn thấy mọi người càng lúc càng bị vây hãm, Tử Dương chân nhân không còn kịp để ý tới bản thân đang trọng thương, quát to:

- Tất cả lập tức rút lui, trước mắt cố bảo toàn lực lượng, sau đó sẽ cùng nhau thương nghị lại kế sách.

Dứt lời, toàn thân hồng quang đột thịnh, lập tức biến thành một đạo hồng mang nhanh chóng biết mất trong màn đêm. Ma sát lại gầm lên giận dữ, song thủ hợp lại, chỉ thấy ma quang cực mạnh đan chéo trước ngực, lập tức hình thành một cổ cường kích, khí lưu luân chuyển hút lấy ba người đang muốn bỏ chạy. Nhìn ba người đang ra sức giãy dụa, Ma Sát nhãn thần âm độc, miệng phát ra tràng cười hăng hắc âm hiểm, song thủ đồng thời dùng lực nhanh chóng bức ép thân thể cả ba sát lại với nhau rồi há miệng nhả ra một màn hắc vụ như một chiếc lồng bao trùm lấy ba người. Chỉ nghe ba tiếng kêu thảm thiết vô cùng kinh khủng truyền lại, ba cao thủ tu vi bất phàm đã bị Ma sát thi triển Niếp Hồn Thuật thu lấy nguyên thần.

Trong ánh sáng mờ nhạt của bóng đêm, một giọng cười đắc ý và ngông cuồng phát ra từ Thúy Bình cốc. Cùng với tiếng cười này, kiếp nạn của thế gian hẳn đã bắt đầu. Từ nay về sau, vẻ thanh bình yên tĩnh nơi trần thế sẽ biến mất. Đến khi nào nhân gian mới lại có một cuộc sống an lành?

”Cổn cố Trường Giang đông thệ thủy

Lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật”¹

(1: Trường Giang cuộn cuộn xuôi đông.

Sóng tan, thiên cổ, một dòng lưu danh.)

Trường Giang, một trong hai con rồng của Trung Hoa, từ xưa tới nay đã nuôi sống vô số sinh linh, phải nói là ”địa huyết mạch, nhân loại chi mẫu”. Một con thuyền đang giương buồm chạy ngược nước. Sóng cao chín bộ như mây thêu, nghìn năm vẫn mãi như nghìn xưa.

Nghênh phong lập, diêu vọng viễn

Nhất phiến cự lãng phiên vân yên.

Tiểu hồi thủ, mãn nhãn hồng nhan, kỷ hứa kiều diễm

Tạm dịch:

Đứng đón gió, nhìn ra phía xa

Một mảng sóng lớn trắng xóa như khói như mây

Mỉm cười quay đầu lại, tha hồ ngắm người yêu, thấy nàng thật kiều diễm.

Đối phong, dỗi mắt đưa xa

Gió tung khói sóng nhạt nhòa như mây

Tình nhân kề cận nơi này

Ngoảnh đầu nhìn lại, nét ngài diễm yêu

Trên thuyền lớn, Lục Vân đứng tại mũi thuyền mắt nhìn ra xa. Bên cạnh, Bách Linh bất chợt cười nụ ngâm lên khe khẽ khiến cho Lục Vân không nhận được phải quay đầu lại. Nhìn Bách Linh thật chăm chú, Lục Vân hồ hững cười, nói:

- Linh muội, mấy bữa nay được đồng hành với nàng, ta cảm thấy trong lòng muôn phần thư thái. Có rất nhiều chuyện trước đây ta không hề muốn nghĩ tới, nhưng mấy ngày qua, hồi tưởng lại một cách kỹ càng, bây giờ ta mới phát hiện rằng vẫn còn rất nhiều việc mà ta cần phải làm. Lần này đưa nàng trở về Cửu Giang xong, ta sẽ giải quyết cho xong một số việc. Sau khi ổn thỏa, ta sẽ bắt đầu một chuyến lữ hành đặc biệt của cuộc đời ta. Tới lúc đó, cho dù có xảy ra chuyện gì, tạm thời ta cũng chưa biết, nhưng có lẽ ta muốn khiêu chiến với gian khổ và nguy hiểm thật sự.

Nở một nụ cười quyến rũ, Bách Linh đáp lời:

- Những ngày qua có chàng cùng đồng hành, muội vô cùng hạnh phúc. Biết rằng lúc ly biệt sẽ rất buồn, nhưng muội cũng biết rằng chàng còn có quá nhiều chuyện phải hoàn thành. Chính vì thế muội không dám ngăn cản. Chỉ mong chàng hãy nhớ rằng chàng đã từng đáp ứng với muội khi xong việc sẽ quay trở lại tìm muội, nắm lấy tay muội rồi cùng đi khắp nhân gian, như vậy là vui lắm rồi. Bây giờ hai chúng ta đừng nói tới những lời chia tay nữa. Hãy nói thật nhiều những điều vui vẻ đi! Bởi vì muội muốn sau khi chia tay, đọng lại trong ký ức sẽ là những hồi ức khiến muội lưu luyến.

Lục Vân không nói một lời nào, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Bách Linh cuối cùng đã nói một câu khiến Lục Vân có cảm xúc sâu đậm. Vào lúc này, chàng không biết mình nên nói điều gì. Có lẽ phải thật nhiều từ mới có thể biểu lộ phần nào tâm ý.

Bão ngày càng lớn dần, bọt nước bắn tung toé vào mạn lâu thuyền tạo thành những tiếng vang, làm thuyền lắc lư rất mạnh. Thuyền gia nhìn vào tốc độ nước chảy rồi nói lớn:

- Các vị đại gia cẩn thận, gió đang nổi. Tốt nhất là nên vào khoang thuyền để tránh bão.

Số người đang ở mũi thuyền nghe thấy vậy hầu hết đều quay trở vào khoang. Đưa mắt nhìn ra, chỉ còn bốn người vẫn đứng lại.

Lục Vân thờ ơ liếc mắt sang hai bên, chỉ thấy một bạch y thiếu niên tuổi chừng ba mươi tương mạo anh tuấn, khí thế bất phàm, tay phải cầm ngọc tiêu, tùy ý đứng tại mũi thuyền thản nhiên nhìn sang hai bên bờ, thần tình mang vài phần cao ngạo. Bên cạnh là một hắc y thiếu niên đang đứng im, sắc mặt lạnh lùng, tay cầm một cây đao xuất lộ bốn đạo hàn quang đang lẳng lẳng nhìn mặt nước.

Trầm tư, Lục Vân khẽ kéo Bách Linh, nhẹ nhàng nói:

- Ở đây bão lớn quá, để ta dẫn muội đi vào trong lán nhé! Bách Linh cất giọng kiêu mị:

- Không đâu, bên trong đông người quá, nói chuyện không tiện. Muội muốn huynh cùng muội ở lại đây nói chuyện với nhau. Hãy nhìn phong cảnh kia, thật là mỹ lệ.

“

Nhìn nàng với ánh mắt đầy trêu mến, Lục Vân khẽ ôm Bách Linh vào lòng, ngoại thân vận một tầng chân khí vô hình bao chung quanh bảo vệ thân thể cả hai. Đưa mắt nhìn ra xa, Lục Vân khẽ cúi đầu thì thầm với Bách Linh rồi cả hai cùng bật cười.

Do chạy ngược dòng nên thuyền tiến lên rất chậm. Sau khi di chuyển được gần ba dặm thủy lộ, đột nhiên gió nổi lớn, sóng nước dâng cao. Sự va đập cũng bất ngờ tăng lên càng lúc càng nhiều. Nước sông cuộn cuộn, từng cơn sóng to nhỏ nối tiếp nhau dồn đến làm lâu thuyền lắc lư không thể ổn định.

Thuyền gia lúc này đột nhiên sắc mặt trắng bệch, kinh hãi kêu lên:

- Không hay rồi! Chắc là gặp phải yêu quái. Ta đã lái thuyền ba mươi năm, biết rõ khu vực này nước rất yên ả, bây giờ lại gặp sóng to gió lớn thế này, đích thị là tà môn. Lại nghe nói gần đây thế gian không còn thanh bình nữa, không khỏi nghĩ lần này chắc chắn gặp phải tà vật rồi!

Tức thời nhiều tiếng kêu to kinh hãi vang lên từ hành khách, hỏi xem có khả năng bị nguy hiểm hay không. Bách Linh quay đầu lại nhìn về phía khoang thuyền, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Mộc đầu, thuyền gia nói lần này đã gặp phải yêu tà, là ám chỉ cái gì vậy? Có phải là nói tới yêu ma quỷ quái chăng?

Chưa vội trả lời ngay, Lục Vân nhìn chăm chú vào vùng nước trước mặt, phát hiện ra vô số huyết tinh chi khí nhỏ li ti từ đáy dòng sông đang trải rộng dần. Chỉ thấy những tia huyết nhỏ bé mờ nhạt rất khó nhìn ra từ từ hướng lên mặt nước. Đang lúc sóng to gió lớn, huyết tinh xuất hiện thập phần bất thường. Sau khi hiểu hết ngọn ngành, Lục Vân cúi đầu nhìn Bách Linh, đáp lời:

- Không có gì đâu! Chỉ là do Ma thú ở dưới nước tác quái mà thôi.

- Ma thú, ở đây cũng có hay sao? Chẳng phải là toàn bộ nhân gian đều thấy tung tích của Ma thú đó chứ?! Không phải có rất nhiều những người tu chân trừ ma mỗi ngày sao! Tại sao ở đây có Ma thú mà lại không thấy bất cứ qui ảnh nào của những kẻ tu đạo đó?

“

Bách Linh nhìn xung quanh, lời nói không biết thật hay mơ hồ, hay là cố ý. Mỉm cười nhìn Bách Linh, Lục Vân nói:

- Có bao nhiêu yêu ma quỷ quái lại có bấy nhiêu người diệt trừ hay sao? Nhân gian bao la bát ngát vô bờ bến, làm sao những người tu chân có thể giữ gìn hết được!

Lời vừa dứt, cả con thuyền bị cuộn lên bởi một đợt sóng lớn, bay lên khỏi mặt nước cả trượng rồi đột ngột rơi xuống. Đồng thời, vô số tiếng la thất thanh vang lên, cảm giác bất an kinh khủng bao trùm lên cả mặt sông. Bách Linh ôm chặt lấy Lục Vân, cấp bách nói:

- Mộc đầu, ở đây nguy hiểm quá! Huynh xem có cần tiêu diệt con Ma thú đáng ghét này không? Để cho mọi người khỏi quá sợ hãi.

Khẽ lắc đầu, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Không cần thiết ta phải ra tay. Tự khắc sẽ có người xuất thủ, muội sẽ thấy ngay thôi!

Nói rồi đưa mắt nhìn về phía mũi thuyền, nơi có hai vị hắc - bạch thiếu niên đang đứng.

Lúc này, trên mặt sông sóng cuộn cuộn chảy, xung kích rất mạnh khiến thuyền chòng chành như muốn chìm. Phía mũi thuyền, bạch y ngọc tiêu thiếu niên cùng hắc y thiếu niên chăm chú nhìn xuống mặt nước, nhãn thần lấp lánh ánh quang hoa kỳ dị sáng rực. Cảm thấy những con sóng lớn càng lúc càng nhiều, hai vị hắc - bạch thiếu niên minh bạch ma vật chuẩn bị xuất hiện nên lập tức ngưng thần giới bị.

Bỗng một âm thanh thật lớn ầm ỹ truyền lại, chỉ thấy một cột nước to lớn bắn vọt lên không trung làm cho lầu thuyền cũng bị nâng lên theo. Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến mọi người trên thuyền nhất loạt kêu la thất thanh, biểu lộ sự kinh hoàng cực điểm. Trong tiếng la hét, một giọng nói lạnh lùng truyền tới:

- Đủ rồi, đừng có kêu la nữa! Bất quá chỉ là một con ma vật bé nhỏ lại làm mọi người kinh sợ tới như vậy ư?! Bây giờ ta sẽ tiêu diệt nó để các người khỏi phải la hét làm phiền ta.

Chỉ thấy hắc ảnh chớp loé, hắc y thiếu niên lẳng không bay lên, thân chuyển ba lần đã thấy xuất hiện ngay giữa không trung cách mặt nước ba trượng. Lạnh lùng nhìn xuyên qua cột nước khổng lồ trước mặt, hắc y thiếu niên nhãn thần trầm xuống. Chỉ thấy ma thú xuất hiện giống như một con giao long, đầu lớn cả ba trượng thật là kinh người. Trên thân mình, vẩy dựng thẳng đứng phản chiếu ánh sáng mặt trời tạo ra những tia sáng chói mắt, một sừng trên đầu, dáng vẻ đầy uy nghiêm và bá khí. Tiếng rống vang trời phát ra, chỉ thấy độc giác ma giao mở miệng thật lớn, một cột nước dài ẩn chứa băng hàn chi khí nhắm hắc y thiếu niên lao tới.

Nở một nụ cười lạnh lùng, hắc y thiếu niên không thèm né tránh, hữu thủ cầm đao chợt thấy lưu quang chuyển động, một đạo đao khí hình vòng cung cương mãnh lập tức xuất ra. Hắc y thiếu niên ánh mắt sắc lạnh, quát lên một tiếng thật lớn:

- Yêu nghiệt hãy chịu chết đi! Nhất đao khởi trình!

Trong tiếng thét, hắc y thiếu niên toàn thân quang hoa bạo trướng, khí thế cường hoành tuyệt thế bao trùm lấy không gian hơn mười trượng. Cùng với khí thế phong cuồng càng lúc càng tăng của hắc y thiếu niên, chỉ thấy trong lòng bàn tay tiềm đao phát xuất một đạo quang hoa hung bạo, rồi bất chợt hình thành một đạo quang cầu ngay giữa không trung. Trong nháy mắt, đạo quang cầu này lại lập tức biến thành những đạo quang mang, từ bốn phương tám hướng ập tới Ma Giao Long. Vô số những đạo quang mang đó khi sắp chạm tới

thân hình Ma Giao Long, đột nhiên biến hoá trùng điệp. Sự biến đổi chớp nhoáng này thật không thể nào tưởng tượng nổi, tám đạo đao quang cương mãnh hình thành mang theo tám ánh quang hoa lấp lánh khác nhau hung hiểm bổ vào thân thể Ma Giao Long.

“

Chỉ nghe thấy một tiếng rống vang động không gian truyền tới, thân thể to lớn của Ma Giao Long tức thời chấn động, miệng rú lên một tiếng thảm khóc, trên thân đã bị tám vết thương, từng đạo huyết dịch lục sắc

phun ra như nhuộm xanh cả mặt sông. Ma Giao lúc này uốn chuyển thân mình nhằm hắc y thiếu niên đánh xuống một kích đáng sợ rồi chậm chạp lặn xuống dưới mặt nước.

Phía trên, toàn thân đại thuyền lắc lư như muốn chìm xuống, cực kỳ nguy hiểm. Cùng lúc ấy, bạch y thiếu niên đang đứng tại mũi thuyền đột nhiên bay lên đứng giữa không trung, hai tay nhẹ nhàng nâng lấy lầu thuyền, khôi phục lại sự bình ổn cho nó. Khẽ nhìn xuống dưới, bạch y thiếu niên lộ thần sắc ngạc nhiên:

- Nhất đao khởi trình! Không ngờ rằng nó lại có thể xuất hiện trên nhân gian. Thật là một điều bất ngờ.

Hắc y thiếu niên lạnh lùng nhìn Ma Giao Long, lạnh giọng nói:

- Quái vẫn chỉ là quái! Người muốn làm điều ác thì người phải tự mình gánh lấy hậu quả. Hiện giờ sao không chạy trốn đi, lẽ nào muốn bức ta phải phá giới hay sao?

Nhìn hắc y thiếu niên với ánh mắt phẫn nộ, Ma Giao Long uất hận rống lên một tiếng lớn, toàn thân bắt chột rung chuyển mãnh liệt, thân hình đang ẩn dưới mặt nước phía trước đột nhiên cuộn lên một làn sóng cực lớn cao tới cả ngàn thước nhằm hướng hắc y thiếu niên trực xạ. Tiếp theo, chỉ thấy tấm thân dài hơn ba mươi trượng, mình to cả trượng đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, mãnh liệt và điên cuồng nhằm hắc y thiếu niên phóng tới. Trong lúc tấn công, cái miệng rộng lớn của Ma Giao Long há ra, phát xuất một cổ hàn băng chi khí màu trắng ẩn chứa cực địa chi hàn đón lấy một đao của hắc y thiếu niên.

Lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Ma Giao Long, hắc y thiếu niên khinh miệt nói:

- Con ma thú bé nhỏ kia, chính người đã ép ta phải phá giới rồi đó. Người hãy chuẩn bị đón nhận sự trừng phạt của ta! Đồ Long Trảm, đệ nhất thức, Trường Dao Vô Ngân!

Tiếng hô vừa dứt, ngọn đao trong tay hắc y thiếu niên rung động phát ra hai cổ đao khí không giống nhau, chuyển vận thật nhanh, loang loáng kèm theo những ánh đao quang sắc nhọn bắn lên không trung. Trong tiếng gào rú dị thường vang động khắp không gian, thanh đao sắc nhọn bỗng biến hoá vô số, từng đạo đao ảnh phát ra những tiếng rít như muốn xé tan bầu trời, tất cả hợp thành một chuỗi âm thanh khiến chúng nhân hoàn toàn không thể nhận ra đâu là thanh đao đích thực. Kèm với đao ảnh phóng ra ngày càng dày đặc là một dòng đao mang sáng rực, dần dần biến hoá thành một tầng quang tráo chói mắt, hoàn toàn che khuất bóng dáng của cây đao.

Mất thấy màn quang tráo đang hạ xuống, Ma Giao Long không ngừng gầm lên giận dữ, điên cuồng thổ xuất hàn mang để kháng cự lại luồng đao mang đáng sợ đang xoay chuyển.

Tuy nhiên, mặc dù thân thể Ma Giao Long cực kỳ to lớn, nhưng luận về thực lực không thể sánh được với sự lợi hại của Ma tiên, Ma sát. Vì thế, trước đợt công kích của hắc y thiếu niên, có thể thấy rõ nó không thể phản kháng. Chỉ thấy màn quang tráo tiến tới, thân thể Ma Giao Long rung động mãnh liệt, rồi một tiếng rú bi thảm lan khắp không trung, vang động bên tai. Màn quang tráo dần yếu đi, bản thể của thanh đao từ từ lộ ra. Trên không trung xuất hiện một cảnh tượng hiếm thấy, thân hình vô cùng to lớn của Ma Giao Long dài hơn ba mươi trượng lúc này trừ cái trán ra, toàn bộ thân thể chỉ còn là bộ xương, hoàn toàn bị hắc y thiếu niên róc ra từng mảnh. Chứng kiến bộ xương dày đặc đó thật là một cảnh tượng thế gian hi hữu, khiến cho mọi người không khỏi vừa kinh sợ lại vừa thấy thú vị.

Hướng lên trời rú lên một tiếng tức giận không cam tâm, thân thể Ma Giao Long đổ sụp xuống trong tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ thân thể tan vỡ thành những mảnh nhỏ tản mát trong cuồng phong.

“

Trên mũi thuyền, Bách Linh nhìn hắc y thiếu niên, kinh sợ nói:

- Một đầu, không thể thấy được hẳn xuất chiêu kiểu gì, thật là lợi hại, đáng sợ vô cùng.

Kinh dị nhìn hắc y thiếu niên, tâm thần Lục Vân còn cảm thấy chấn động hơn cả Bách Linh. Hai lần chứng kiến hắc y thiếu niên thi triển đao pháp, mặc dù còn trẻ nhưng tu vi của hắn thật kinh người khiến người khác cảm thấy vô cùng kinh sợ. Thứ đao pháp này thật bá đạo, từ khi xuất đao đến nay, đây là lần đầu tiên Lục Vân mới được chứng kiến. Thu hồi mục quang, nhìn sang bạch y thiếu niên, Lục Vân hoàn toàn mình bạch rằng người này cũng không hề đơn giản.

Nhẹ nhàng nhìn Bách Linh, Lục Vân nhỏ giọng nói:

- Hai tên hắc, bạch thiếu niên này thật không đơn giản. Chỉ là huynh không thể biết được lai lịch, và cũng không đoán được xuất thân môn phái của họ. Hiện tại, ma vật có thể thấy khắp mọi nơi ở nhân gian, đồng nghĩa với sự xuất hiện của rất nhiều thần bí cao thủ. Điều đó cũng chứng tỏ rằng nhân gian đang thực sự phải đương đầu với kiếp nạn, chẳng thế mà có quá nhiều cao thủ ẩn thế lại có mặt trên nhân gian!

Một đạo hắc ảnh loáng lên, hắc y thiếu niên đã quay lại trước mũi thuyền, lạnh lùng nói:

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi, thuyền gia hãy chuẩn bị cho thuyền tiếp tục khởi hành.

Vô số khách nhân nhìn hắc y thiếu niên rồi nhỏ to bàn tán, cho rằng hắc y thiếu niên là thần tiên giáng phàm. Nhưng hắn không quan tâm đến, nhẹ nhàng đi lên mũi thuyền rồi lặng yên nhìn về phía chân trời.

Bạch y thiếu niên hạ xuống phía đuôi thuyền rồi phiêu thân bay về phía mũi thuyền, đứng trước hắc y thiếu niên cất giọng hỏi:

- Huynh đài có phải xuất thân từ Đồ Long Môn? Nghe mọi người truyền tụng rằng Đồ Long Môn đã tuyệt tích trên nhân gian cả nghìn năm nay, không ngờ hôm nay lại có thể thấy được truyền nhân của môn phái này hiện thân.

Nhìn bạch y thiếu niên một cách lạnh nhạt, hắc y thiếu niên hỏi:

- Sao ngươi có thể biết tới danh xưng Đồ Long Môn? Chẳng lẽ ngươi cũng xuất thân từ một trong bốn môn phái đã xuất hiện cùng lúc đó?

Khẽ gật đầu, bạch y thiếu niên nói:

- Tại hạ đến từ Minh Tiêu Các, tên là Ngọc Tiêu Sanh. Chẳng hay huynh đài tên chi?

- Đồ Thiên!

Thốt lên hai tiếng ngắn ngủi, hắc y thiếu niên sau đó không nói thêm một câu nào nữa.

Lạnh lùng nhìn về phía hắc, bạch thiếu niên hai người, Lục Vân ghi nhớ hai cái tên rồi tiếp tục nói chuyện với Bách Linh. Mặt sông lúc này vô cùng yên tĩnh, thuyền di chuyển rất dễ dàng. Mọi người trên thuyền có thể tiếp tục chuyến du hành của mình.

Không biết từ lúc nào, thuyền đã đi được hơn mười dặm, tiến tới một chỗ nước nông. Trên mũi thuyền, Lục Vân vô ý quét mắt nhìn xung quanh, bỗng một cảm giác thập phần cổ quái đột nhiên xuất hiện trong tim. Nhìn kỹ xung quanh lại một lượt, mục quang của Lục Vân cuối cùng dừng lại trên người của một điều ngư nhân bên bờ sông.

Người này mặc áo vải bố màu xám, trang phục phổ thông, đầu đội một chiếc nón rộng vành che một nửa khuôn mặt như để mọi người không nhìn rõ được diện mục. Nhìn vào điều ngư nhân, Lục Vân tâm thần có cảm giác như hơi khiếp sợ, tựa hồ thân thể của hắn hàm chứa những luồng khí tức rất đáng sợ, nhưng cụ thể là cái gì thì Lục Vân không thể nói rõ ràng ra được. Bên cạnh, bạch y Ngọc Tiêu Sanh cùng hắc y Đồ Thiên dường như cũng nhận ra dị dạng, đồng thời chú ý nhìn tới điều ngư nhân.

“

Đang lúc muốn mở miệng nói, Lục Vân đột nhiên nhận thấy một cỗ ám lưu đáng sợ từ phía bên dưới mặt nước ập đến, chấn động thân thuyền cùng toàn thể mọi người ở trên. Cùng lúc, chiếc cần câu trong tay điều ngư nhân nhất thời lay động, một đạo hàn mang kèm theo kinh khí rít lên nhằm thẳng lầu thuyền lao tới. Chỉ thấy một sợi dây câu nguyên bốn có chiều dài chừng một trượng đột nhiên như kéo dài ra vô hạn, mang theo hàn mang của Thiết Ngân Châm, loé lên bắn thẳng tới Đồ Thiên.

Hừ lạnh một tiếng, thanh đao trong tay Đồ Thiên bắt đầu luân chuyển, một đạo đao mang hình tròn nghênh phong xuất hiện. Đao mang nhanh chóng đón lấy đám Thiết Ngân Châm, chỉ nghe một tiếng kêu như sét đánh vang lên, lực nổ khủng khiếp lập tức làm cuộn lên một cột nước cao mười trượng vọt thẳng lên trời. Ngân châm đáng sợ đột ngột cường hành, xung phá một đao kinh nhân của Đồ Thiên rồi tiếp tục lao tới trước ngực hắn.

Nhân thần chợt lạnh, Đồ Thiên hoành đao ra trước ngực, hữu thủ xoay chuyển vẽ thành vòng tròn mỗi lúc một nhanh. Đột nhiên thanh đao trong tay phát ra một âm thanh ác liệt như đâm vào tai, rồi biến thành

một vòng xích hồng quang mang thập phần chói mắt. Quát lên một tiếng dữ dội, Đồ Thiên hữu thủ khoa lên một vòng, một chưởng bổ vào thanh đao đang xoay tròn ở phía trên. Lúc này chỉ thấy một đao xích mang kèm theo tiếng rít kinh người vọt về phía Thiết Ngân Châm.

Bên cạnh, Ngọc Tiêu Sanh đứng thẳng người, tay nâng ngọc tiêu bắt đầu tấu khúc Bích Ba Hàm Yên, toàn lực tương trợ Đồ Thiên. Chỉ nghe tiếng tiêu cất lên, mặt sông xung quanh thuyền tức thì cuộn lên mãnh liệt, lập tức hình thành một cái màn che phủ xuống lâu thuyền, bảo vệ nó một cách chắc chắn. Đồng thời, giữa mặt sông đột nhiên xuất hiện những đợt sóng lớn, tầng tầng lớp lớp trên mặt nước mênh mông, vô cùng khí thế, tạo thành ba cột nước thẳng tắp với đường kính gần một trượng, xoay chuyển không ngừng nhằm điều ngư nhân trên bờ lao tới. Giữa không trung, vô số giọt nước theo tiếng tiêu thúc giục, cấp thời bắn xuống điều ngư nhân nhanh và mạnh mẽ khôn lường, thập phần kinh nhân.

“

Một tiếng sét lớn lại một lần nữa vang lên. Chỉ thấy Đồ Thiên một đao cương mãnh không gì sánh nổi, tức thời bị đối phương công kích bật lùi lại. Giữa không trung quang hoa bắn ra khắp nơi, đao mang và thiết ngân châm giao kích với nhau tạo thành một vùng sáng rực rỡ cùng với tiếng nổ vang dội cả một vùng, làm cho sóng lớn một lần nữa nổi lên.

Đồ Thiên thân ảnh hợp nhất, cầm chắc thanh đao đang bị phản chấn, thần sắc lạnh lùng, hướng tới điều ngư nhân giận dữ quát lên:

- Nhà ngươi là ai, tại sao vô nguyên vô cớ xuất thủ đánh lén như vậy?

137. Hồi 137 - Ma Thần Viêm Huyết

Tiểu ngư nhân sau khi vùng tay đánh tan trụ nước do Ngọc Tiêu Sinh đánh tới, hẩn nhìn Đồ Thiên đang đứng ở trên không mặc nhiên nói:

- Ta bất quá chỉ là Ma thần Viêm Huyết đến từ Ma vực huyết giới mà thôi. Lúc nãy ngươi đã giết con thú ta dùng để cưới là Ma Giao Long có phải không? quả thật đao pháp của ngươi rất lăng lệ và bá đạo, xem ra xuất thân của ngươi từ Đồ Long Môn mà ra. Ta cũng không ngạc nhiên khi thấy ngươi can đảm đến như vậy, dám ngăn cản rồi giết luôn con thú của ta. Hiện tại ta cũng đã lĩnh giáo qua bản lĩnh của ngươi, xét cho cùng thấy cũng có thể cùng ta giao thủ chứng tỏ Đồ Long trăm cũng được coi là tuyệt học.

Nói vừa dứt lời, Ma thần Viêm Huyết thân ảnh vô thanh vô tức đã xuất hiện ngay trước mặt Đồ Thiên tốc độ nhanh tới mức khiến cho Đồ Thiên kinh hãi thối lui ba trượng.

Khuya một vòng cây cần câu trong tay, Ma thần Viêm Huyết cười một cách điệu cợt nói:

- Đao pháp thì còn khá, tuy nhiên đảm lược đó của ngươi vẫn còn kém một chút. Tiểu tử, hãy mau tiếp chiêu.

Hẩn vùng cần câu lên, chiếc cần câu nhỏ bé không có gì đặc biệt lại có thể tự co duỗi trông vô cùng quỷ dị, chỉ thấy ngân quang nhỏ như vô số châm ảnh phủ kín bầu trời nhằm hướng Đồ Thiên lao tới.

Thân ảnh Đồ Thiên nhanh chóng tránh sang một bên, thanh đao trong tay hẩn luân chuyển như bay phát ra những tiếng rú, kèm theo đó là đao xích hồng đao mang cường thịnh nhanh chóng tụ thành một đám mây hồng nhấm MatThần Viêm Huyết đánh trả. Sau khi đỡ được chiêu thức của Ma thần Viêm Huyết, Đồ Thiên lạnh lùng đáp:

- Cứ thử xem là can đảm của ta nhỏ, hay là Ma thần ngươi chỉ là hư danh.

Ma thần Viêm Huyết cất tiếng cười thách thức nói:

- Đồ trăm đệ nhị thức - Xích luyện huyết diễm he he... cũng không tệ, có chút hỏa hầu đấy, chỉ không biết được những chiêu khác ngươi đã luyện tới đâu.

Nói xong thân ảnh Viêm Huyết vút lên tỏa khắp tứ phương, từ một biển ra hàng nghìn, hàng vạn bóng ảnh khác nhau dày đặc xung quanh Đồ Thiên. Những bóng châm ảnh rực rỡ ngân quang đầy trời trông thật đẹp mắt, hẩn định lấy phương thức Vô không bắt nhập mà tìm điểm yếu giữa đao pháp của Đồ Thiên rồi

mới tiến hành tấn công. Trên trời nhân ảnh chuyển động nhanh vô cùng, xích hồng đao mang cùng ngân sắc châm mang lẫn lộn giao thoa đan xen lẫn nhau, từng luồng kinh khí mạnh mẽ sắc nhọn cuộn cuộn như sóng ngập trời vô cùng kinh nhân.

Ở phía mũi thuyền, Ngọc Tiêu Sinh dùng chân khí đưa con thuyền lui về phía sau chừng hai mươi trượng tránh xa khỏi phạm vi hai bên giao chiến. Khẽ nhìn Lục Vân, Ngọc Tiêu Sinh nói:

- Xin hỏi quý tính của thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp có thể ở đây bảo vệ cho mọi người để ta lên giúp Đồ Thiên một tay.

Khẽ cười nhẹ, Lục Vân nhìn lên song phương đang giao chiến ở trên không rồi thốt:

- Ta tên là Lục Vân, việc đó ta có thể tận lực chiếu cố, huynh đài không cần phải bận tâm, nhìn cục diện của trận đấu giữa hai người thì tạm thời Đồ Thiên chưa thể thất bại. Thật ra tu vi của Đồ Thiên rất lợi hại thật là hiếm có, với niên kỷ và đạo pháp tu luyện dường đó chỉ sợ thế gian ít thấy, ta chỉ không hiểu Đồ Long môn là môn phái gì mà đạo pháp có thể bá đạo đến như vậy.

Ngọc Tiêu Sinh im lặng nhìn về phía Đồ Thiên, lúc này Đồ Thiên trông giống như linh bảo thân pháp nhanh như điện xẹt phối hợp với thanh đao lăng lệ vô song, còn phía đối diện thân hình Ma thần tựa như quý u linh phiêu phù bất định hoàn toàn không thể nhìn thấy thật là khó có thể suy xét. Hai kẻ một nhu một cương, một công một thủ, nhất thời bất phân thắng bại. Quay đầu lại nhìn Lục Vân, Ngọc Tiêu Sinh nói:

- Ta nghĩ Đồ Thiên là truyền nhân kiệt xuất nhất của Đồ Long môn, với tu vi hiện tại của hắn mà nói trong giới tu chân cũng không nhiều. Còn Đồ Long môn, đó là môn phái xuất hiện hàng nghìn năm trước, đến nay những người biết về môn phái này cũng cực kỳ ít. Trước đây Thiên Kiếm viện luyện thành công tuyệt thế kỳ học Thiên Kiếm cửu quyết dương danh tứ hải thì mọi người ai ai cũng biết, nhưng cũng không có nhiều người biết rằng, trước đó cả nghìn năm từng có bốn môn phái cùng với Thiên Kiếm viện tề danh thiên hạ uy chấn Nhân gian. Trong đó gồm có Đồ Long môn cùng bản môn của ta là Minh Tiêu các, còn lại là Nguyệt Thần điện cùng Thiên Tàn tôn đều đã không xuất hiện trên Nhân gian cả nghìn năm nay. Có thể lần này cùng đồng thời cùng xuất hiện chăng?

Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Hóa ra là như vậy, thật là đã thất lễ. Lần này Ngọc huynh hiện thân trên Nhân gian cũng là về việc ma loạn có phải vậy không?

Nhìn Lục Vân cũng như Bách Linh một lượt, Ngọc Tiêu Sinh có chút ưu tư rồi trả lời:

- Càn khôn hạo kiếp đã xuất hiện, truyền thuyết nói không chỉ là ở Nhân gian mà cả tam gian thất giới cũng đều bị liên lụy, nhưng cuối cùng cục diện diễn ra như thế nào thì không ai có thể biết rõ. Theo truyền thuyết, thái âm hiện, thiên hạ loạn, yêu ma xuất, thất giới vô. Bởi vậy cho nên vô số ẩn thế thần bí môn phái cũng lần lượt hiện thế để tìm cách cứu vãn nhằm tránh kiếp nạn này. Ta tới đây cũng theo lệnh mà nhập thế ứng kiếp, chắc rằng sứ mệnh của Đồ Thiên cũng như vậy.

Thần sắc nhất thời kinh biến, Lục Vân khẽ ngẩng đầu nhìn làn vân vụ khẽ trầm tư. Đứng bên cạnh Bách Linh đứng nhìn chằm chằm rồi như muốn hỏi điều gì thì đột nhiên một tiếng rú mãnh liệt truyền tới làm cả ba người họ giật mình. Ngẩng đầu lên nhìn nơi giao chiến giữa Đồ Thiên với Ma thần Viêm Huyết, chỉ thấy Đồ Thiên toàn thân hồng mang bắn ra xung quanh, thanh đao trong tay chỉ lên trời, một đạo đao mang uy nghiêm cao trăm trượng tỏa sáng nhằm Ma thần Viêm Huyết mà bổ tới khiến mọi người không khỏi thấy kinh hãi.

Trong tiếng hét phẫn nộ, chỉ nghe Đồ Thiên quát lên:

- Đồ trăm đệ nhất thức- Ma đao đồ long.

Kèm theo tiếng rống dữ dội là một đạo đao mang kinh thiên bắn ra nhưng tia quang mang thật là đẹp mắt đồng thời kèm theo thanh đao đồng loạt tỏa ra xung quanh trông như sao rơi giống như từng dải quang hoa bắn ra xung quanh. Cường kinh phát ra chu vi hơn một trăm trượng hình thành một vùng kinh khí, trong nháy mắt như bao trùm cả không gian và biến thành một cỗ kinh mang chân không phủ lên Ma thần Viêm Huyết âm âm lao xuống trông thật đáng sợ.

Nhân thần biến đổi, Ma thần rú lên một tiếng giận dữ toàn thân huyết quang đại thịnh, hắc vụng tay ném chiếc cần câu đi rồi xòe tay ra, trong lòng chưởng tâm của hai tay Ma thần xuất hiện hai cổ hắc sát quang cầu vô cùng quỷ dị và khủng bố lấp lánh ánh quang hoa tà dị. Khẽ cười một tiếng âm hiểm, hai tay Ma thần nhanh chóng hoán đổi, hai cổ hắc sát quang cầu giao hoà với nhau tạo thành một luồng lực lượng vô cùng mãnh liệt, dần dần tụ lại hình thành một đạo ma mang hình cầu lấp lánh to gần ba thước nhất loạt nổi lên nghênh đón một đạo đang đánh xuống của Đồ Thiên. Ngay lập tức thân thể Ma Thần Viêm Huyết như bị trúng thương, hắc phát động chân khí phong bế thân thể đồng thời chấn khai kinh khí kích xạ vào người, rồi dời xa cự ly cả trượng.

Một âm thanh dữ dội như sét đánh truyền tới, mặt sông sóng dữ nổi lên tràn ngập bầu trời, kinh khí kinh nhân toả ra xung quanh đội lên cả mười cột nước bắn ra tứ phía. Trên trời có thể thấy năm luồng ánh sáng đủ mọi sắc màu tán xạ trên mây, các sắc quang hoa theo cương khí bắn ra phiêu lạc khắp nơi trong không khí rồi phân tán ra dần và biến mất trong gió. Tại trường giao chiến, Đồ Thiên thân thể rung lên từng hồi, sắc mặt trắng bạch không còn chút huyết sắc, thân hình đứng đưa phiêu hốt như không thể đứng vững. Phía đối diện Ma thần toàn thân ma khí bảo vệ như bị xé tan, chiếc nón trên đầu bị nghiền vụn ra thành bột tung ra mái tóc dài màu tím, hai mắt bắn ra ánh hồng sắc quang hoa biểu lộ sự hung tàn điên cuồng không thể tả.

Gào lên một tiếng giận dữ, Ma Thần cuồng nộ nói:

- Tiểu tử, ta thực đã quá xem thường ngươi. Từ khi tiềm nhập Nhân gian cho tới nay ngươi là người đầu tiên có thể gây tổn thương đến ta, quả thật vượt xa sự mong đợi. Bây giờ ngươi phải trả giá cho những gì ngươi đã gây ra.

Nói rồi toàn thân hắc mang tậ ng hễ ra dần X t toà ng

- Mộc đầu cuối cùng đã hiểu được niềm vui vẻ của chốn Nhân gian rồi đó, thật là tốt. Sau này nếu huynh có đồng hành cùng ta như thế này thì thật là một điều hạnh phúc vô cùng.

Sắc mặt như si dại của Lục Vân ngay lập tức khôi phục lại, chàng nhẹ nhàng thốt:

- Sẽ có một ngày như thế mà, lúc này hãy để ta đưa nàng đi ngắm bình minh lúc sáng sớm và hoàng hôn khi về chiều, cùng chu du tam sơn tứ hải và tiểu ngoạn thiên địa.

Lặng yên đứng nhìn Lục Vân, Bách Linh không nói gì mà chỉ khẽ ngẩn đầu nhu thuận tựa vào lòng chàng.

Mục quang khẽ lướt về phía Đồ Thiên cùng Ngọc Tiêu Sinh đang trị thương, Lục Vân suy nghĩ và trong tâm nhất thời phát xuất chút cảm thán. Lúc này thiên địch là tất cả bí mật, bất luận là ai, bất luận bí mật đó là gì đều chống lại khảo nghiệm của thời gian. Đã như vậy, tại sao ta lại quá mức quan tâm đến điều đó như thế.

Chiếc thuyền đi ngược dòng vẫn cười lên những con sóng đang cuộn cuộn tiến lên. Khi con thuyền đi thêm được một ngày và cập bến Cửu giang, Lục Vân cùng Bách Linh và mấy người trên thuyền chào tạm biệt. Lục Vân hỏi:

- Hai vị bảo trọng, chúng tôi đi trước một bước! Trong tương lai nếu có cơ hội thì sẽ có thể gặp lại. Không hiểu sau này hai người có kế hoạch gì không? hiện tại Nhân gian ma vật đang hoành hành và cuồng loạn vô cùng, chỉ sợ có vô số sự tình sẽ xảy ra cho nên mọi người nên hết sức cẩn thận.

Lạnh nhạt nhìn Lục Vân, Đồ Thiên nói:

- Tuỳ ngộ nhi an, bốn biển là nhà. Khi mà Nhân gian đâu đâu cũng thấy tung tích của Ma vật thì ở chỗ nào cũng như nhau cả thôi.

Ngọc Tiêu Sinh thở dài nói:

- Thế à, ở đâu cũng giống nhau sao? Lần này ngược dòng đi lên ta đã có ba việc cần phải làm, trước tiên là tới Thiên Kiếm viện xem môn phái này có chút động tĩnh gì không. Những việc của tương lai tạm thời chưa thể nói được điều gì nhưng ta tin là ở tại Nhân gian có cơ hội sẽ có thể gặp lại, nên mọi người cũng phải cẩn thận, lần sau gặp chúng ta sẽ nói tiếp.

Tươi cười gật đầu, Lục Vân cùng Bách Linh lướt đi mất.

Phía ngoài thành Cửu giang, Lục Vân giúp Bách Linh ngồi xuống tại phía trong cửa trường đình, rồi cả hai cùng nhẹ giọng nói lên những cảm giác lúc chia tay. Nhìn ánh hoàng hôn đang dần tắt, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Tà dương khuất núi rồi, thời gian không còn sớm nữa, nàng nên về đi thôi.

Nằm trong lòng Lục Vân, Bách Linh khẽ ngẩng đầu nhìn một lượt ra xung quanh rồi u sầu nói:

- Sao lại nhanh như vậy chứ, ta cảm thấy vừa mới gặp nhau mà đã lại nhanh chóng chia ly, thời gian trôi qua như thoi đưa vậy.

Khẽ nở một nụ cười, Lục Vân nói:

- Không có phân ly thì có tương phùng sao, nàng đừng nghĩ nhiều làm gì chúng ta sẽ lại gặp nhau sớm thôi.

Khẽ nhắc người ra khỏi lòng Lục Vân, Bách Linh đứng nhìn ánh chiều tà nhu mì thốt nhẹ:

- Ánh tà dương thật là đẹp, chỉ là sao hoàng hôn lại xuống quá nhanh như vậy. Mộc đầu à, ta biết cách đây không xa có một nơi quang cảnh vô cùng tuyệt đẹp, bây giờ hãy đưa ta đến đó ngắm đi, đó sẽ là một giây mong mà huynh sẽ không thể quên suốt cả cuộc đời.

Không quay đầu lại nhìn Bách Linh hướng về phía xa xăm, trong ánh mắt xuất hiện quang mang vô cùng kỳ dị.

Đứng nhìn dáng Bách Linh nhuộm trong ánh sáng lấp lánh của buổi tịch dương, Lục Vân thâm tâm tràn ngập niềm cảm xúc. Chỉ đồng hành với thiếu nữ này trong khoảng mười ngày mà trong tim chàng đã nhanh

chóng có một góc nhỏ dành cho nàng, điều đó vô cùng kỳ diệu. Khẽ chuyển thân, Lục Vân đi tới đứng bên cạnh Bách Linh khẽ phất nhẹ lên bờ vai thơm hương của nàng rồi cười nụ nói:

- Được, ta sẽ đưa nàng đi tới đó. Hy vọng rằng nơi đó sẽ để lại trong chúng ta một kỷ niệm đẹp.

Quay đầu lại nhìn Bách Linh biểu lộ hình thái vô cùng yêu kiều nói:

- Hay quá, huynh hãy ôm ta vào lòng rồi chúng ta cùng đi, nơi đó ở phía trước cách đây chừng năm dặm.

Lục Vân ứng theo yêu cầu của nàng và khẽ nở một nụ cười nhu tình, ôm thân hình mềm mại của Bách Linh vào lòng rồi bay người phóng đi. Bách Linh hai tay choàng lên cuốn lấy cổ Lục Vân nhìn lại về phía trường đình, trong mắt ánh lên chút gì đó cổ quái và thần sắc vô cùng khác lạ.

138. Hồi 138 - Hàm Tiêu Phân Thủ

Trong lúc thân ảnh của Lục Vân và Bách Linh khuất xa dần thì phía ngoài trường đình bỗng xuất hiện một bóng thân ảnh khác, bóng thân ảnh đó chính là Lâm Vân Phong đang từ hư không xuất hiện giữa lưng chừng trời. Nhìn vào trường đình, Lâm Vân Phong thần sắc cổ quái nói:

- Quái lạ, tại sao lại không có ai ở đây? Rõ ràng ta nhận thấy khí tức của Lục Vân tại nơi này, sao lại đột nhiên không có ai ở đây nhỉ. Thật là kỳ quái, Lục Vân thật là tà môn, lúc xưa ta không thể nhìn rõ khí tức của huynh ấy mà hôm nay dễ dàng tra đến nơi này tại sao lại không thấy nữa?

Lục Vân Phong tự hỏi bản thân mình như vậy rồi chuyển thân chạy một vòng xung quanh tìm kiếm.

Sau khi tìm kiếm một lượt hẳn quay lại giữa đình, thần tình có chút bức tức cất giọng mắng chửi một mình:

- Lục Vân huynh, để ta tìm thấy thì ta sẽ tính sổ với huynh, cứ thần thần bí bí như vậy hại ta tìm huynh không biết bao nhiêu lâu rồi mà vẫn không thấy được bóng người nào, hừ.

Nói vừa dứt lời Lâm Vân Phong thân ảnh chuyển động rồi biến mất.

Trên một gò đất nhỏ có bóng của hai người đang đứng, đó là Lục Vân cùng Bách Linh cùng nhau đưa mắt nhìn ra tứ phía. Xa xa chỉ thấy một cái cốc thấp và nhỏ, bốn phía đều là những gò đất lùm lùm, tại chính giữa quây thành thành một cái ao rộng khoảng chừng hơn trăm trượng, trên bờ tràn ngập một màu xanh của cỏ và những thân hoa mỏng manh. Mùi hương thơm của hoa bị gió đêm thổi nường theo gió mà tỏa rộng ra khắp nơi, mùi hương mê người phiêu bồng dập dềnh tràn ngập thung lũng.

Rời khỏi vòng tay của Lục Vân, Bách Linh nở một nụ cười vô cùng quyến rũ rồi nói:

- Thật là đẹp, có đúng như ta nói không Mộc đầu?

Khi tiếng cười còn vang vọng trên không thân hình Bách Linh vờn như bay lượn, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng bước trên thảm cỏ làm lay động sắc xanh của những nhánh cây cùng với sắc hồng của muôn hoa.

Hoàng hôn dần buông xuống, cả thân hình xiêm y rực rỡ của Bách Linh đẹp tựa như khổng tước tung mình múa lượn trên thảm hoa. Vũ điệu hoàn mỹ của nàng khiến cho cả thần vật đều mê mẩn, thân hình nàng ẩn hiện lên dưới chút nắng còn vương lại của chiều tà tỏa ra vẻ đẹp vô cùng mỹ lệ. Lục Vân lặng yên nhìn ngắm Bách Linh đang nhảy múa trong ánh mắt có những tia sáng lấp lánh đôi phần khác lạ. Hiện tại mọi vật xung quanh dường như tan biến, trong mắt chàng chỉ có cảnh vật rực rỡ hòa lẫn giữa hoa và cây cỏ cùng với thân ảnh đang phiêu vũ kia khắc sâu vào trong trận đáy lòng.

Khi bóng hoàng hôn hạ dần xuống tới đỉnh núi, Lục Vân như hoàn toàn đắm chìm vào khung cảnh trước mắt. Nhìn quang cảnh mỹ lệ xung quanh có những loài thảo mộc yếu ớt kia, các loại kỳ hoa này như đang vây quanh Bách Linh múa lượn, như bách điệu châu phượng tùy theo dáng múa của nàng mà đóng đưa theo. Trong thung lũng này tất cả cây dường như bị điệu múa mê hồn của Bách Linh mê hoặc như có thêm sự sống và ý thức, tự động nhảy múa làm tôn lên thân ảnh phiêu dật của nàng.

Ngắm nhìn Bách Linh như si đại Lục Vân bỗng nhiên suy tưởng, giá như hoàng hôn dừng bao giờ tắt, giá như vũ điệu mê hồn này không bao giờ kết thúc thì thật là tốt biết bao. Mọi phiền não trên đời sẽ tan biến

trong cảnh hoàng hôn tuyệt vời như thế này, nhưng đây có phải chăng là hiện thực hay chỉ là trong mộng cảnh mà thôi?

“

Cất lên một tiếng cười kiều diễm cắt đứt dòng suy tư của Lục Vân, Bách Linh bay lượn trên không trung rồi xuất hiện ngay trước mặt chàng mỉm cười nói:

- Một lần à, đây có phải là giấc mộng vô cùng tuyệt vời mà huynh trọn đời không thể nào quên?

Đứng trước Bách Linh, Lục Vân nhẹ nhàng dùng tay áo của mình lau những giọt mồ hôi đang đọng trên trán của Bách Linh rồi dịu dàng nói:

- Đẹp, thật là rất đẹp, cả cuộc đời này ta sẽ không thể nào quên. Bất kể sau này có như thế nào đi chăng nữa ta sẽ luôn ghi nhớ khoảnh khắc này, tại đây trong khung cảnh của buổi hoàng hôn đang lặn dần về phía tây ngoài Cửu giang thành thật là tuyệt đẹp, mộng cảnh tuyệt mỹ này sẽ cùng đi với ta trong suốt cuộc đời. Sau này khi có cơ hội gặp lại chúng ta sẽ lại đến thăm nơi đây và lúc đó nàng sẽ lại múa cho ta ngắm, nàng có đồng ý không Linh nhi?

Khẽ nắm lấy tay Lục Vân, Bách Linh đưa tay vuốt nhẹ lên má chính trang sắc mặt rồi nhìn Lục Vân với ánh mắt thâm tình nói:

- Cũng phải nhớ tới bóng trăng in đáy giếng, nhớ tới khoảnh khắc đôi tình lữ trước khi chết. Lãnh Túc đã từng nói sẽ đến một thế giới khác tìm kiếm một bầu trời thật xanh, có dòng sông trong vắt, có hừng sa số những động vật bé nhỏ của nơi Nhân gian tiên cảnh. Hiện tại cảnh vật ở đây cũng vô cùng tuyệt đẹp, chỉ đợi sau này chàng giải quyết xong hết mọi công việc, chúng ta sẽ tới một nơi nhân gian tiên cảnh còn đẹp hơn nơi đây cả chục lần và sẽ cùng nhau sống ở đó mãi mãi. Ta sẽ vì chàng mà nhảy múa suốt ngày, chàng thấy ta nói vậy có tốt hay không?

Khẽ ngừng đầu Lục Vân trả lời:

- Nếu thật sự có một nơi như vậy ta chắc chắn sẽ đưa nàng tới đó để ngắm, chỉ sợ một nơi đẹp như nàng kể thật khó kiếm trên thiên hạ. Hiện tại hoàng hôn đã lặn rồi, trời cũng tối nên hãy để ta đưa nàng quay về.

“

Bách Linh nhỏ nhẹ nói với dáng vẻ rất chân tình:

- Sẽ có một nơi như thế, chỉ cần trong tim có tình thì sẽ có Nhân gian tiên cảnh.

Khẽ cười và gật đầu, Lục Vân ôm lấy Bách Linh rồi bay lên không, quay đầu lại nhìn khung cảnh mỹ lệ đó một lần nữa trong mắt Bách Linh có chút ưu tư thoáng qua. Trên không Lục Vân không nhận ra được sự biến đổi của Bách Linh, cũng không thể nhận ra rằng trong cốc mỹ lệ kia cảnh vật trong phút chốc hoàn toàn biến đổi. Cỏ dại mọc um tùm, hoa thì tàn lụi tạo nên một khung cảnh hoàn toàn khác biệt so với lúc mới tới.

Trường đình, từ xưa tới nay vốn là nơi ly biệt. Bách Linh lặng yên nhìn thân hình Lục Vân trước mặt quyến luyến không muốn rời, nàng dặn đi dặn lại chàng một cách cẩn thận. Còn Lục Vân trên khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười, nhưng cũng không thể che dấu được nỗi buồn ly biệt đang dâng lên trong ánh mắt. Có thể trong lúc này cả hai đều lòng đau như cắt như thể luyến tiếc vì mất đi một vật gì đó vô cùng trân quý.

Khi màn đêm buông dần xuống, Lục Vân khẽ phát nhẹ cánh tay nói:

- Hiện giờ đã muộn rồi, khi nàng quay về thì nhớ cẩn thận, nàng đừng

139. Hồi 139 - Lục Viện Liên Minh

Tại Thiên Kiếm viện, Thái Huyền sơn, vào tầm chính ngọ, các cao thủ tu chân giới đồng thời xuất hiện, mỗi đoàn có khoảng mười người bao gồm Bồ Đề học viện chưởng giáo Pháp Quả đại sư, Phương Hoàng thư viện Ngọc Vô Song, Đạo viên Thất Huyền chân nhân cùng tam phái môn hạ cao thủ. Ngoài tam viện còn có một nhóm người thập phần thần bí đồng hành, chỉ thấy rất đa dạng, có cả tăng, đạo và cả tục gia, tổng cộng chưa đến mười người. Trước cửa Thiên Huyền động, Đạo viên Phong Lôi chân quân thống lĩnh đoàn người nở một nụ cười nhìn Lý Trường Xuân mấy người đang ra đón tiếp. Ngay khi gặp mặt, Lý Trường Xuân đã nhiệt tình nghênh tiếp, thần sắc muôn phần vui vẻ:

- Tiên bối cùng các phái cao thủ đến đây phải chăng về chuyện Lục viện liên minh? Việc này tại hạ đã sắp xếp, chỉ cần tiên bối nói vài lời thì sẽ có thể chính thức thành lập Lục viện liên minh.

Khẽ cười gật đầu, Phong Lôi chân quân nói:

- Thật là tốt, ta lần này đến đây chính là về việc liên minh. Trước mắt Ma vực tứ giới cao thủ đã tiềm nhập Nhân gian, ngày Thái Âm càng lúc càng gần, để đề phòng bất trắc chúng ta phải tổ chức Lục viện liên minh trong vòng ba ngày cũng là kịp thời gian phân phối nhiệm vụ. Bây giờ ta xin giới thiệu các cao thủ đồng đạo đồng hành cùng ta, mọi người sau này sẽ hợp tác gắn bó chặt chẽ với nhau, bởi vậy nên cần làm quen trước đã.

“

Nói rồi quay người lại nhìn những người đứng phía sau.

Lý Trường Xuân khẽ cười gật đầu, ánh mắt nhìn một vị vóc người tầm thước mà trên khuôn mặt vị hòa thượng đó có thể nhìn thấy ánh kim quang

mờ nhạt. Phong Lôi chân quân cười nhẹ nói:

- Vị này gặp cũng chưa lâu, chắc có lẽ chưa biết rõ vị này là ai nhưng uy danh của lão từ lâu đã chấn động giới tu chân. Lão ta chính là một trong Tứ Phật Lục Vân của Vạn Phật tông - Kim Cương Thánh Phật, người đã hàng trăm năm nay không xuất hiện tại Nhân gian, tu vi rất cao, thế gian hiếm có.

Trên khuôn mặt của Lý Trường Xuân cùng cao thủ Thiên Kiếm viện đứng phía sau biểu hiện sự ngạc nhiên tột độ. Họ không thể nghĩ rằng vị hòa thượng này lại là cao thủ đỉnh cấp của Vạn Phật tông, một trong tam đại phái của tu chân giới. Sau khi nồng nhiệt đón chào, Lý Trường Xuân mục quang dời sang bên cạnh tập trung vào vị đạo sĩ tóc bạc, râu dài. Vị này thân thể nhỏ bé, dáng người mảnh khảnh, tay cầm phất trần, sau lưng đeo đoản kiếm, thần tình nghiêm túc, song mục ẩn hiện huyền thanh quang hoa.

Nhìn vào lão đạo, Phong Lôi chân quân giới thiệu:

- Vị này lai lịch cũng không đơn giản, đến từ Vô Vi đạo phái một trong Đạo Phái Ngũ Thanh - Thiên Thương đạo trưởng với tuyệt kỹ Thiên Thương thập bát kiếm uy lực tuyệt luân thế gian khó gặp. Nhớ kỹ, sau này nên học hỏi nhiều.

Lý Trường Xuân cười đáp:

- Nhất định, nhất định sẽ là như vậy, mong rằng được chỉ giáo thêm. Hiện tại đã giới thiệu cao thủ của Vạn Phật tông cùng Vô Vi đạo phái, còn lại vị này chắc hẳn thuộc thần châu đệ nhất phái, cao nhân của Tiên Kiếm môn, mong tiên bối giới thiệu luôn cho.

Nhìn vị kiếm khách áo vải trên dưới năm mươi, vẻ mặt uy nghiêm, Phong Lôi chân quân vui vẻ trả lời:

- Vị này đích thực là thần châu đệ nhất phái, cao thủ nổi danh nhất của Tiên Kiếm môn - Chiến Tâm tôn giả. Lần này ta dẫn theo tam phái cao thủ tới đây, thứ nhất là chứng kiến việc Lục viện liên minh, thứ nhì là để thông báo với các người rằng Tam phái liên minh đã thành lập, các cao thủ của Tam phái ở đây hết thảy là thành viên. Chỉ là hôm nay lãnh đạo Tam phái liên hiệp hiện chưa có mặt tại đây, không lâu sau này người sẽ biết, hiện tại cũng không nên hỏi nhiều. Bây giờ mọi người hãy vào trong động thảo luận làm cách nào để tổ chức Lục viện liên minh.

Sau khi nghe xong, Lý Trường Xuân nồng nhiệt mời mọi người vào trong động, đồng thời giao phó cho Liễu Tinh Hồn đến gọi Kiếm Vô Trần hiện tại đang bế quan tu luyện đến đây. Mọi người làm việc cùng nhau nhằm tìm ra phương pháp hoàn thiện nhất để sớm ngày hoàn thành vấn đề này.

Trong động, để tránh quá đông người chỉ còn có Phong Lô chân quân, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song, Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn, Kiếm Vô Trần, Thiên Thương đạo trưởng, Kim Cương Thánh Phật cùng Chiến Tâm tôn giả, tổng cộng mười người.

Đầu tiên, Phong Lô chân quân mở lời:

- Lần này đến đây mục đích của ta lần này là hiệp trợ Thiên Kiếm viện, làm sao trong vòng ba ngày phải hoàn thành việc Lục viện liên minh. Bây giờ chúng ta thảo luận cụ thể từ sự việc nhỏ nhất để sau khi gặp phải còn tiện bề xử lý. Ngoài ra chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho những tình huống bất ngờ để khi cấp bách tránh được sự hỗn loạn. Bây giờ Trường Xuân hãy đứng lên nêu một số vấn đề đáng chú ý cho mọi người thảo luận đi.

Nhìn qua mọi người một lượt, Lý Trường Xuân nhẹ nhàng trầm tư nói:

- Vấn đề của việc liên minh lần này, bây giờ chỉ còn Nho viên cùng với Dịch viên là không trả lời rõ ràng. Theo tại hạ nhận thấy Nho viên chỉ xuôi theo thế lớn của thiên hạ, gió thổi theo chiều nào thì ngã về chiều ấy, chỉ cần nói rõ cái lợi và hại tại hạ tin rằng không có gì khó khăn. Khó khăn nhất vẫn là Dịch viên, họ vừa lên lãnh đạo Lục viện chưa được hai tháng, bây giờ đưa vấn đề này ra chỉ sợ họ rất khó có thể chấp nhận. Ngoài ra, nếu nhanh chóng thành lập liên minh thì vị trí minh chủ đối với Dịch viên họ chấp nhận hay không đồng ý sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Tiếp đó một khi liên minh được thiết lập, đầu tiên chúng ta phải quản lý những gì cũng là cả vấn đề. Nếu liên minh không được thành lập một cách yên ả chúng ta sẽ giải quyết thế nào?

Phong Lô chân quân nhìn chín người một lượt rồi trầm giọng giải đáp:

- Như Trường Xuân đã nói rồi nên giờ ta chỉ có thể cho biết trước là thân phận của minh chủ Lục viện liên minh là người từ Thiên Kiếm viện. Còn thực sự người đó là ai khi Lục viện liên minh được thiết lập, ta sẽ tuyên cáo cho toàn thể thiên hạ. Trước mắt mọi người không cần thiết phải bàn luận về thân phận của minh chủ, bởi vì người ứng cử đã được chọn sẵn rồi không ai có thể thay đổi. Còn nếu như nói Dịch viên khó chấp nhận thì thực ra việc này cũng là vì thiên hạ thương sinh và sự hoà bình của Nhân gian, chúng ta chỉ có thể lấy đại cục làm trọng. Còn vấn đề sau khi liên minh thành lập chúng ta đã có một kế hoạch sơ lược, đến lúc đó sẽ nói với tất cả mọi người, trước mắt không cần bàn về vấn đề này.

Mọi người nghe xong thần sắc nghiến túc, vấn đề này quả thật vô cùng khó khăn, Lục viện giao hảo với nhau đã hàng trăm năm nay cùng vì thiên hạ chính đạo. Dịch viên mặc dù thực lực không mạnh nhưng cũng được bách tính thiên hạ yêu mến, tiếng thơm đích thực là hơn xa năm viện còn lại. Lần này nếu họ không chấp nhận, mọi người không tránh khỏi sự xung đột với nhau cũng như sẽ gây nên ảnh hưởng lớn tới toàn thể chính đạo.

Thất Huyền chân nhân thấy mọi người im lặng, không nhận được liên kết tiếng:

- Lần trước tam viện chúng ta cùng nhau đến Dịch viên đã đem chuyện này ra bàn bạc, xem tình huống lúc đó mà nói quả thật không tốt. Lần này cường chế liên minh chỉ sợ người của Dịch viên kịch liệt phản ứng. Còn nhớ lúc trước Huyền Ngọc chân nhân đã từng nói rằng Dịch viên thà rời bỏ Lục viện chứ nhất quyết không chịu tham gia liên minh. Cứ theo câu này mà nói thì cái lo ở ngoài chưa giải quyết xong mà cái loạn trong nhà đã nổi dậy, chỉ sợ chúng ta không thể ứng phó kịp nạn đang cận kề.

- Dẫu nói như vậy nhưng Nhân gian đang đối mặt với đại họa kiếp, vì hoà bình của Nhân gian chúng ta phải theo tình huống đã định mà làm. Việc cũng có nặng, nhẹ, thông thả, gấp rút, vào thời điểm tối hậu chúng ta không được phép do dự, nhất định phải anh minh quả đoán, phải lấy thủ đoạn sấm sét để có cái oai của lời đình, lấy sức mình mà chặn sóng dữ.

Lời lẽ kiên định, Kiếm Vô Trần toàn thân phát xuất nhất cổ bá khí hùng hồn.

Pháp Quả đại sư nhìn Kiếm Vô Trần một cách kỳ lạ rồi nhẹ nhàng nói:

- Theo như ta thấy chuyện này tốt nhất là nên dĩ nhu chế cương, nếu như dùng biện pháp dĩ cương chế cương chỉ sợ sau này ảnh hưởng tới thanh danh của chính đạo.

Phong Lô đạo nhân tán thưởng nhìn Kiếm Vô Trần rồi mỉm cười nói:

- Vô Trần tuy nhỏ tuổi mà hào khí xung thiên, hành động dứt khoát thật là hiếm có. Nhân gian đã nguy ngập ở trước mắt, đây chính là thời khắc phi thường. Chính thời khắc phi thường mà sử dụng thủ đoạn phi thường đó mới là đạo lý. Ma vực thể lực cường đại, tuy tứ giới có cách làm của mình đối với chúng ta mà nói cũng không có gì khác biệt. Không lâu nữa Thái Âm xuất hiện, Quỷ vực cùng Yêu vực chắc chắn sẽ xuất hiện trên Nhân gian, chính đạo đồng thời bị tam giới vực tấn công nguy hiểm đến mức nào không nói cũng biết. Phàm việc gì cũng có hai mặt, có được thì cũng có mất, bởi vậy mọi người bàn luận vấn đề đều phải vì đại cuộc lấy việc chủ yếu mà liệu định. Chúng ta bây giờ hãy đem ý kiến của mình ra để thương nghị, sau đó mới bàn về những vấn đề nhỏ nhặt. Như việc ngày mai chúng ta sẽ đi đến Dịch viên, khi đến đó cần phải chú ý những gì, làm thế nào để tăng hy vọng thành lập Lục viện liên minh, mọi người cứ bàn luận theo quan điểm của mình.

Đối mắt nhìn nhau, đầu tiên là hai ba người thì thầm nho nhỏ, rồi từ từ mọi người cùng tranh luận sôi nổi.

Thời gian cứ trôi qua vùn vụt, ngay lúc chúng nhân thương nghị được khá nhiều bắt đầu rời khỏi động thì tình cờ gặp Quân Bất Hối đang dẫn một người đi tới. Đó là một bạch y thiếu niên tuổi khoảng chừng tam thập, tướng mạo anh tuấn, tay cầm ngọc tiêu, thấy mọi người đi ra Quân Bất Hối cười nói:

- Mọi người thương nghị đã lâu chắc mọi việc cũng đã xong rồi. Nhân đây, tôi xin dẫn kiến Ngọc Tiêu Sinh thiếu hiệp, được biết có việc Lục viện liên minh nên thiếu hiệp đặc biệt quan tâm muốn biết thêm về chuyện này, đồng thời cũng vì Nhân gian mà góp sức.

Lý Trường Xuân nghe thấy vậy liền vui mừng nói:

- Thấy Ngọc thiếu hiệp đầu tỏa hào quang, tu vi chắc hẳn kinh nhân, nếu có ý định vì Nhân gian mà góp sức thì chúng tôi tự nhiên thập phần hoan nghênh. Vô Trần, người bồi tiếp Ngọc thiếu hiệp đi tham quan khắp nơi, nhân đó nói cho thiếu hiệp biết về việc liên minh. Tuổi trẻ các người cần nhớ phải tích cực giao lưu, trong tương lai thiên hạ sẽ thuộc về thế hệ của các người. Ha ha! Đi đi.

Đáp nhẹ một câu, Kiếm Vô Trần quay lại Ngọc Tiêu Sinh nói:

- Ngọc huynh hãy theo tại hạ, tại hạ sẽ dẫn huynh đi thăm Thái Huyền sơn, có vấn đề gì chúng ta sẽ thảo luận trên đường đi.

Nói rồi dẫn Ngọc Tiêu Sinh đi cùng.

Nhìn theo bóng Ngọc Tiêu Sinh, Phong Lô chân quân nói với giọng kinh sợ:

- Không ngờ bọn họ đã xuất hiện, xem ra các phái tu chân khắp thiên hạ đều nhận thấy sắp có đại biến xảy ra đã lần lượt nhập thế ứng kiếp rồi. Có lẽ lần này hàng loạt các thần bí môn phái ẩn thế hơn ngàn năm sẽ lần lượt hiện thân, lúc đó giới tu chân không hiểu sẽ hỗn loạn tới đâu đây?

Thất Huyền đạo trưởng nhìn Phong Lô chân quân nói:

- Sư phụ, người này là người thế nào, tại sao mà sư phụ lại cảm thán như vậy?

Xung quanh trừ Kim Cương Thánh Phật và Thiên Thương đạo trưởng ra, còn lại toàn bộ chúng nhân đều nhìn vào Phong Lô chân quân nhân thần có vẻ dò hỏi.

“

Nhìn mọi người Phong Lô chân quân đáp:

- Người này lai lịch thần bí, theo ngọc tiêu trong tay hẳn mà nói có lẽ là Minh Tiêu các ẩn tàng cả nghìn năm nay. Minh Tiêu các có thể mọi người đã được nghe tới nhưng không thực sự rõ ràng. Minh Tiêu các, Đồ Long môn, Nguyệt Thần điện và Thiên Tàn tông hơn một ngàn năm trước đã cùng Thiên Kiếm viện tề danh, lúc đó được xưng là ngũ đại phái cường thịnh một thời. Nhưng về sau trừ Thiên Kiếm viện thì không hiểu tại sao bốn phái kia đồng loạt biến mất. Lần này Minh Tiêu các xuất hiện lại trên Nhân gian chắc hẳn ba phái kia cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện. Mọi người hiểu như vậy là đủ rồi, hiện tại mọi người

cần phải lo cho chuyện khẩn yếu. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tại Dịch viên tương hội, đồng thời toàn lực xúc tiến việc liên minh.

Mọi người nghe xong liền gật đầu đáp ứng rồi từng người lần lượt ly khai.

Buổi sáng tia nắng đầu tiên của vầng dương quang xuất hiện tại đằng đông, bầu trời tràn ngập ánh sáng nhẹ nhàng của ánh bình minh, ráng trời biến hoá thiên hình vạn trạng trước mắt, thật là một cảnh mỹ lệ rực rỡ làm đắm say lòng người. Dịch viên, trong Dịch Thiên các Huyền Ngọc chân nhân sắc mặt nghiêm trọng nhìn về phía chân trời tự nói với mình:

- Dịch viên từ khi thành lập tới nay đã trải qua thời gian hơn một ngàn tám trăm năm, hiện tại cuối cùng cũng đã có một sự khởi đầu mới.

Nhất thiết giai vô, nhất thiết giai huyền nhất thiết tấn tại thốn tâm gian

Tâm nhược trường tồn, Dịch viên diệc viễn, tâm nhược vô căn, Dịch viên di viên.

(Tạm dịch:

Tất cả là không, tất cả là ảo, tất cả chôn chặt nơi tim.

Tim chẳng lâu dài, Dịch viên lâu mãi, tim nếu không rẽ, Dịch viên chẳng còn)

Thốt lên một tiếng thở dài, Huyền Ngọc chân nhân tiến đến quỳ trước tổ sư gia đưa mắt nhìn vào bức họa vẽ hình một lão nhân tóc trắng đang mỉm cười, hữu thủ cầm phát trần, tả thủ nắm thước ngọc, mắt đang nhìn ra ngọn núi phía xa, đôi lông mày như đang ẩn chứa tiểu ý cao thâm mạn trác bao hàm sự hiểu biết khôn cùng.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn tổ sư gia, tay phải bỗng đưa lên bất chợt xuất hiện một đạo huyền thanh quang hoa, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây thước ngọc thần kỳ phát xuất quang hoa thanh hồng đan xen.

Nhìn vào thước ngọc Huyền Ngọc chân nhân nhẹ nhàng nói:

- Tổ sư gia đương thời lưu lại Di Thiên Xích đã có lần nói ở trên đó có ẩn chứa một điều vô cùng thần bí, tại sao trải qua bao nhiêu đời cũng không thấy chút động tĩnh nào. Hiện tại Nhân gian hạo kiếp xuất hiện, Dịch viên bị cuốn vào một vòng xoáy ô trọc, chỉ mong tổ sư gia hiển linh chỉ giáo cho Huyền Ngọc phải làm sao?

Nói rồi toàn thân Huyền Ngọc chân nhân thanh quang đại thịnh, một cỗ khí thể mạnh mẽ toả ra tràn ngập Dịch Thiên các. Hai chân khụy xuống Huyền Ngọc chân nhân thành tâm quỳ xuống trước tổ sư gia, song thủ đưa Di Thiên Xích lên cao Dịch thiên pháp quyết vận khởi. Di Thiên Xích dần bay lên rồi đứng giữa không trung.

Thời gian trong Dịch Thiên các dường như đang trôi chậm lại. Huyền Ngọc chân nhân thành kính quy bái một lúc lâu, đang lúc không chút phản ứng thì đột nhiên Di Thiên Xích tự động chuyển động. Huyền Ngọc chân nhân sắc mặt kinh hãi nhưng ngay lập tức đã khôi phục, lần nữa chân thành cầu khẩn hy vọng từ trong đó tìm được đáp án. Trên trời Di Thiên Xích thanh quang lưu chuyển, từng lớp từng lớp ánh sáng muôn sắc xuất phát từ Di Thiên Xích chiếu

vào bức hình tổ sư trong phúc chốc đã hình thành một cảnh tượng kỳ dị.

Đồng thời khi ánh sáng muôn sắc chiếu vào bức hình tổ sư quang hoa loé lên, hàng loạt những tia quang hoa nhỏ trên tấm chân dung chuyển động nhanh chóng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Theo đó Di Thiên Xích đang xoay tròn cũng ngừng lại nhẹ nhàng rơi xuống tay của Huyền Ngọc chân nhân, cảnh sắc kỳ dị xung quanh cũng nhanh chóng biến mất.

Huyền Ngọc chân nhân tiến tới bức họa của tổ sư tìm kiếm một cách kỹ càng. Đột nhiên Huyền Ngọc chân nhân thân thể chấn động cả người lão như gãy như đại, ánh mắt tập trung vào những hàng chữ nhỏ li ti mà trước đây chưa hề có. Nhìn ở phía trên thấy viết: - Thiên niên Dịch viên, chỉ vi dịch duyên. Luân hồi bách thế, nghịch thiên chung hiện. Thái Âm tế nhật, hoạ loạn Nhân gian, Lục viện liên minh, thất giới thủy loạn. Chính tà hợp nhất, thị vi nghịch thiên. Dịch viên chi mệnh, phương thốn tâm gian.

(Dịch viên ngàn năm, bởi duyên thay đổi. Luân hồi trăm đời, nghịch thiên xuất hiện. Thái Âm tế nhị, hoá loạn Nhân gian. Lục viện liên minh, thất giới tất loạn. Chính tà hợp nhất, chính là nghịch thiên. Mệnh của Dịch viên, một góc nơi tim.)

Ngay khi khôi phục lại sự bình tĩnh, Huyền Ngọc chân nhân nhanh chóng ghi nhớ và suy nghĩ kỹ về những lời này. Trong khi lão đang chìm đắm trong suy nghĩ thì những dòng chữ màu xanh tối dần và biến mất không chút dấu vết. Khi Huyền Ngọc chân nhân quay đầu nhìn lại bỗng kinh ngạc, tất cả từ trước đến giờ, tất cả trước mắt, tựa mộng, tựa ảo, là thực hay ảo cả lão cũng không phân biệt nổi.

Vào giờ thìn Càn Nguyên chân nhân thần sắc vội vàng tiến nhập Dịch Thiên các, giọng nói vài phần hốt hoảng:

- Sư huynh, đại sự không tốt, ngũ viện chuông giáo trong Lục viện cùng với một vài thần bí nhân vật bất ngờ đến. Bây giờ đang đứng chờ ở phía ngoài, họ nói muốn mời sư huynh quay về để đàm luận vấn đề Lục viện liên minh.

Nghe xong, Huyền Ngọc chân nhân cảm khái nói:

- Đến nhanh thật, có lẽ đây là số mệnh. Nào đi, có những vấn đề nhất định phải đối mặt, bây giờ chúng ta gặp phải vấn đề như vậy thì nên dừng cảm đương đầu.

Nói rồi quay người đi tới hành lang chính. Càn Nguyên chân nhân chầm chầm nhìn sư huynh, nhưng không có thời gian để hỏi cũng liền đi theo.

Bước vào đại điện, Huyền Ngọc chân nhân quét mắt nhìn mọi người một loạt tâm thần có chút kinh hãi. Chỉ thấy ở giữa đại điện ngũ viện chuông giáo cùng kiệt xuất đệ tử đều có mặt, đồng thời cũng có một nhóm người tu vị cực kỳ tinh thâm mà lão chưa hề gặp mặt. Mỉm cười và gật đầu chào mọi người, Huyền Ngọc chân nhân ngồi bên cạnh Huyền Âm chân nhân rồi cất lời:

- Hoan nghênh các vị đồng đạo đã tới Dịch viên khiến cho Huyền Ngọc này thập phần cao hứng. Hiện tại nơi này có một vài đồng đạo Huyền Ngọc chưa hề gặp mặt, mong có vị đạo hữu nào giúp giới thiệu một lượt để Huyền Ngọc được làm quen.

Nói xong Huyền Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn chuông giáo ngũ viện.

“

Thiên Kiếm viện Lý Trường Xuân cất lên một tràng cười rồi đáp:

- Huyền Ngọc huynh không cần phải gấp gáp, để ta dẫn kiến một lượt vậy. Đây là Đạo viện Phong Lôi chân quân tiền bối, sư phụ của Thất Huyền đạo huynh đến từ Vân Chi pháp giới, còn đây đến từ Tiên Kiếm môn - Chiến Tâm tôn giả. Đây là Kim Cương Thánh Phật đến từ Vạn Phật tông, còn vị đứng bên trái là Vô Vi đạo phái Thiên Thương đạo trưởng. Bạch y thiếu hiệp gọi là Ngọc Tiêu Sinh đến từ Minh Tiêu các, những người khác thì Huyền Ngọc huynh đã biết ta không cần phải nói nữa.

Lý Trường Xuân vừa nói vừa chỉ vào từng người để Huyền Ngọc chân nhân dễ dàng nhận biết.

Tâm thần chấn động, Huyền Ngọc chân nhân không ngờ rằng tam phái cao thủ lại xuất hiện ở đây. Chỉ có thân phận của Phong Lôi chân quân trước đó lão có thể đoán được nên không có gì ngạc nhiên. Sau khi nhanh chóng bình tĩnh, Huyền Ngọc chân nhân cười nhẹ nhàng nói:

- Thì ra là Phong Lôi tiền bối đến cùng tam phái cao thủ, xin thứ cho Huyền Ngọc đã không nghênh đón từ xa. Lần này các vị cao thủ nhất loạt đến Dịch viên không biết có phải vì vấn đề Lục viện liên minh chăng?

Khẽ nhìn Phong Lôi chân quân, Lý Trường Xuân tiếp lời:

- Lần này đến đây là để thông báo với Huyền Ngọc sư huynh chuyện này. Do đại hoạ của thế gian đang cận kề, vì sự yên bình của giới tu chân cũng như sự an nguy của bách tính, nên Vân Chi Pháp Giới ra mặt để liên hiệp thế lực chính đạo ở Nhân gian cùng nhau chia sẻ kiếp nạn. Lục viện là trụ cột của chính đạo tu chân, trong thời khắc quan trọng này thiết nghĩ sẽ dừng cảm đi đầu, vì lẽ dân bách tính trong thiên hạ mà cống hiến sức mình. Việc này quan hệ tới an nguy của Nhân gian, mong Huyền Ngọc sư huynh lấy đại cục làm trọng, Lục viện chúng ta liên thủ cùng nhau nhất khởi trăm yêu trừ ma, bảo vệ Nhân gian chính khí.

Khẽ lướt nhìn chúng nhân Huyền Ngọc chân nhân cùng Huyền Âm, Tĩnh Nguyệt, Càn Nguyên, Ngạo Tuyết, Phong Phi Dương đưa mắt nhìn nhau cảm thấy trong lòng mọi người có chút bất bình. Lúc đầu Dịch viên kêu gọi Lục viện liên thủ trừ ma, Thiên Kiếm viện không chút để tâm. Bây giờ tổ chức Lục viện liên minh lại nói chính khí làm đầu, vì nước vì dân khiến cho Dịch viên chúng nhân không khỏi oán hận trong lòng.

140. Hồi 140 Trục Ngôn Chất Vấn

Lời nói của Trường Xuân huynh cũng có một chút đạo lý, vì sự an nguy của Nhân gian cũng nên dừng cảm đứng ra nhận lệnh. Nhưng ta chỉ xin hỏi một câu, đã không biết bao nhiêu lần bản môn báo tin cho Thiên Kiếm viện biết thời điểm trừ ma đã tới, sao không nghe thấy huynh có nhiệt tâm được như vậy? Phải chăng Trường Xuân huynh tiền hậu bất nhất, tính trước mặt nói một kiểu nhưng sau lưng lại làm một kiểu?

Giọng nói có phần lạnh lùng, Huyền Ngọc chân nhân đứng trước Trường Xuân chân nhân lên tiếng chất vấn.

Trong đại sảnh mọi người đều biến sắc mặt, tựa hồ như không nghĩ Huyền Ngọc chân nhân có thể lên tiếng hỏi trực tiếp như vậy. Đứng trước, Lý Trường Xuân nét mặt đầy vẻ khó coi. Mọi người đều lặng im không nói một câu, trong lòng suy nghĩ, không biết được Lý Trường Xuân làm cách nào mà trả lời được câu hỏi đó. Đứng ở bên cạnh, Quân Bất Hối đỡ lời:

- Việc Huyền Ngọc chương giáo nói chỉ là hiểu lầm mà thôi, mới đây qu ý phái Càn Nguyên chân nhân tới Thiên Kiếm viện, do Trường Xuân sư huynh bận việc không thể tiếp đón nên tại hạ chính là người tiếp đãi. Lúc đó cũng chỉ vì chuyện Lục viện liên minh mà tại hạ nhất thời kích động, nói tới việc Lục viện liên minh mà sao nhắc những việc của Càn Nguyên sư huynh nói ra. Bữa nay tại đây, tại hạ mong Huyền Ngọc chương giáo tha lỗi.

Càn Nguyên chân nhân sau khi nghe những lời đó, sắc mặt bỗng lạnh lùng rồi giận dữ nói:

- Quân đại hiệp thật là thay đổi nhanh chóng quá, lâu ngày không gặp mà biến đổi nhiều đến thế. Lúc đó ta nhớ rõ ràng người nói gì mà, sao lần này tự nhiên nhanh chóng thay đổi lời nói tới như vậy.

Chứng kiến tình huống bất diệu, Đạo viên Thất Huyền chân nhân vội vàng lên tiếng:

- Hai vị đạo hữu đừng nóng giận, việc tại Thiên Kiếm viện lúc đó cũng khó có thể phân định, thêm nữa cũng là chuyện trong quá khứ rồi, ta nghĩ không nên nhắc tới nữa làm gì nữa. Lần này mọi người tới đây, mục đích chính không phải là những chuyện đó mà là vì sự an bình của Nhân gian. Hợp lại ắt mạnh, chia ra ắt yếu. Điểm này ta hy vọng Huyền Ngọc huynh nhìn vào chuyện thiên hạ thương sinh mà phân chia nặng nhẹ tạm thời bỏ qua, đừng tranh cứ những chuyện khác nữa. Mục đích của ta đến đây là vì thiên hạ, tính không phải là thù oán cá nhân nên mong mọi người hãy nhanh chóng thương nghị cho chuyện liên minh nhanh chóng được thành lập, trước mắt mọi người chung tay ứng phó trường kiếp nạn sắp tới.

Sau khi nghe những lời của Thất Huyền chân nhân, Huyền Ngọc chân nhân nhìn tất cả mọi người một lượt rồi nói:

- Vì chúng nhân thiên hạ Dịch viên chúng tôi chắc chắn sẽ có mặt, trường kiếp nạn đó Dịch viên sẽ cố gắng mà ra sức, còn chuyện Lục viện liên minh thì Dịch viên chúng tôi cần phải cân nhắc. Cơ nghiệp Dịch viên cả nghìn năm nay, một mai nếu gia nhập liên minh thì Dịch viên ta sẽ như thế nào? gặp phải những hạn chế ra sao? phải giữ nguyên trạng thái trước kia của bản môn, hay phải hoàn toàn phụ thuộc theo liên minh rồi dần dần thủ tiêu Dịch viên? Những điều đó ta bản thân là Dịch viên chương giáo không thể không nghĩ tới. Mọi người trước tiên hãy giải thích cho ta vấn đề đó rồi ta sẽ cân nhắc lại để trả lời sau.

“

Tất cả mọi người nghe rõ vấn đề đó đều đưa mắt nhìn tới Phong Lôi chân quân phía trên. Đồng thời Nho viên Hạo Văn cư sĩ sắc mặt có chút biến đổi, tựa hồ như ý thức rõ được vấn đề Huyền Ngọc chân nhân đưa ra. Một mai nếu liên minh rồi thì cuối cùng Lục Viện còn tồn tại được không? Nếu quả thật không còn tồn tại thì không phải cuối cùng tất cả đều bị Thiên Kiếm viện thôn tính hết hay sao? Cười khẽ một tiếng, Phong Lôi chân quân đáp:

- Huyền Ngọc chứng giáo tâm tư cẩn thận, điều đó quả thật là vấn đề hết sức trọng yếu. Hiện tại ta chỉ có một vấn đề lớn muốn nói, lần này Lục viện liên minh chủ yếu chỉ vì muốn ứng phó với hạo kiếp của Nhân gian, sở dĩ lúc đầu muốn liên thủ là mong các viện tận dụng hết mọi năng lực của mình, có lực thì xuất lực, có mưu thì xuất mưu, tất cả mọi người cùng nhau mà vượt qua cửa ải khó khăn này. Sự việc mà Huyền Ngọc chứng giáo bận tâm tạm thời sẽ không xuất hiện, bất quá sau này sẽ nói lại. Hạo kiếp sắp tới quá mãnh liệt, chính đạo không có khả năng chế ngự, thì tới lúc đó phải chăng vô luận Lục viện hay Dịch viện lại có thể duy trì? Lý do lần này để liên minh cũng là vì muốn tập trung toàn bộ lực lượng của Nhân gian để đối kháng với kiếp nạn nghìn năm hiếm gặp. Quả thật là về sau này tình hình rất cực nó như thế nào thì hiện tại không ai có thể nói chính xác cho được, ta chỉ hy vọng rằng mọi người tất cả hãy đồng lòng, còn nếu không được như vậy thì không chỉ có Lục viện mà cả Nhân gian sẽ có khả năng trầm luân trong sự thống trị của yêu ma. Hiện giờ tình huống như thế nào ta nghĩ tất cả mọi người đều cũng có thể nghĩ được.

Toàn bộ đại sảnh đều yên lặng, mọi người đều suy nghĩ tới lời nói của Phong Lô chân quân. Trước tiên thì thấy lời nói của lão đạo này có phần khoa trương, nhưng không phải không có khả năng xảy ra nên khiến cho mọi người không thể phản bác. Tiếp đến, theo phân tích tình huống hiện tại thì Vực chi tam giới xuất hiện tại Nhân gian, trong lúc này thế lực của đối phương vô cùng mạnh mẽ, Nhân gian chính đạo nếu không liên hợp lại với nhau thì sớm muộn cũng lần lượt bị tiêu diệt.

Thứ ba là Phong Lô chân quân đến từ Vân Chi pháp giới, là nơi mà vô số người tu chân cả đời hướng tới, vì vậy mà lời của lão ta nói lúc này có vẻ như đại biểu cho những người còn đang giấu mặt của Vân Chi pháp giới, với giới tu chân thông thường mà nói thì không dám phản bác. Tu chân không giống như những người khác, tu vi cao thâm có thể hiểu rõ tạo hoá thiên địa, có thể dự báo trước một số việc mà thường nhân không biết. Vì vậy trong mắt những người bình thường bọn họ đều có vẻ uy nghiêm thần bí.

Nhìn khắp mọi người đang đứng trong đại sảnh, Thất Huyền chân nhân mở miệng nói:

- Huyền Ngọc chân nhân thấy lời nói của gia sư tại hạ thế nào? Hiện tại khắp tu chân giới ma vật tung hoành, mỗi vùng đều xuất hiện dấu vết của ma vật sát nhân. Nếu quả thật chỉ bằng năng lực của một phái, căn bản hoàn toàn không thể ứng phó với chúng. Vì lẽ dân bách tính, những người tu đạo như chúng ta tạm thời vứt bỏ đi những tạp niệm lấy thiên hạ an nguy mà gánh vác, cùng nhau bảo hộ sự hoà bình của Nhân gian. Lần này liên minh cũng chỉ là hình thức, một dạng của kế hoạch hợp nhất, có hợp nhất mới khả dĩ thống nhất và vạch rõ khuôn phép để phân chia rõ ràng công việc của mọi người. Tất cả phải lấy sự an nguy của Nhân gian làm mục tiêu, quyết không để xuất hiện việc lợi dụng liên minh nhằm phục vụ cho lợi ích cá nhân. Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, Huyền Ngọc huynh nghìn vạn lần phải phân định rõ ràng, việc này không chỉ đơn thuần vì sự an nguy của Nhân gian mà còn vì sự an nguy của Lục viện, bao gồm cả Dịch viện ở trong đó. Chính là "nếu da không còn thì sao lông mọc được" tới lúc chính đạo bại vong phải chăng Dịch viện cũng có thể tồn tại huy hoàng mãi trên Nhân gian?

Nghe những lời đó Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, Lý Trường Xuân cùng nhau lên tiếng khuyên hy vọng Huyền Ngọc chân nhân đồng ý. Tuy nhiên, trên mặt của Huyền Ngọc chân nhân không biểu lộ chút gì, không một ai biết được lúc này lão đang suy nghĩ những gì. Trên đại sảnh những tiếng rầm rì dần dần biến mất, mọi người đều tập trung vào Huyền Ngọc chân nhân để đợi câu trả lời cuối cùng của lão. Không cần biết đó là đồng ý hay là không, Huyền Ngọc chân nhân chỉ cần đưa ra câu trả lời thuận tai vậy là đủ để tiếp tục cho vấn đề tiếp theo.

Ngồi lặng yên trong toà đại sảnh, Huyền Ngọc Chân Nhân vẻ mặt thoáng qua chút trầm tư. Với tình hình hiện tại, hiển nhiên lần này ngũ viện với hoài bão và sự thành tâm tới đây, mặc dù có thể tự ý cự tuyệt, nhưng qua những lời nói đó có thể thấy hậu quả cũng khá nghiêm trọng. Nhưng nếu lần này đồng ý thì định mệnh của Dịch viện giờ đây sẽ nằm trong tay kẻ khác và sự tồn vong của Dịch viện ai có thể nói được rõ ràng? Rồi Huyền Ngọc chân nhân lại nghĩ tới lời của tổ sư hiển thánh, Lục viện liên minh thất giới tất loạn. Nếu như quả thật là như vậy thì khi Lục viện liên minh chẳng phải cũng chính là lúc thất giới bắt đầu rơi vào cảnh loạn lạc sao? Nếu lần này toàn lực phản đối, không hiểu có thể khả dĩ ngăn trở điều đó hay không? Nhưng đáng diệu của mọi người lại có khí thế hăm dọa như vậy, nếu như không đáp ứng thì mỒ n ếu th llực

- Chuyện này có gấp cũng không thể trong nhất khắc, hiện tại chúng ta hãy hỏi ý kiến mọi người xem ngày liên minh chọn lúc nào thì tốt nhất?

Hạo Vân cư sĩ im lặng không nói, Pháp Quả đại sư cũng không nêu ý kiến, vậy nên chỉ còn Ngọc Vô Song, Huyền Ngọc chân nhân cùng Thất Huyền chân nhân ba người. Điềm nhiên nhìn mọi người, Thất Huyền chân nhân mở lời:

- Hiện giờ mọi chuyện đã thảo luận xong, ta nghĩ rằng mọi việc sẽ không có gì thay đổi, nếu hai ngày sau cử hành mọi người thấy thế nào? Trong hai ngày ấy mọi người có thể xử lý được một số vấn đề. Sau khi hoàn thành xong mọi việc mới cử hành liên minh, nghĩ rằng như thế là chọn lựa tốt nhất.

Gật nhẹ đầu, các vị chưong môn đều đồng ý. Lúc này cần xử lý việc riêng của từng viện trước đối với mọi người đều có lợi. Phong Lôi chân quân thấy các vị chưong môn đều đồng thuận liền cười nói:

- Theo như lời của Thất Huyền, hai ngày sau sẽ cử hành nghi thức liên minh tại Dịch viên tránh cho mọi người phải chạy đông chạy tây. Hiện tại chính là thời khắc phi thường, chúng ta nhất thiết phải làm đơn giản vậy nên cũng không cần quay lại Thiên Kiếm viện cử hành. Sự việc đã định, chúng ta bàn lại một lần về các chi tiết của việc liên minh. Theo sự sắp xếp của ta, khi liên minh

được thành lập cao thủ Lục viện không có việc trọng yếu sẽ tập trung ngoài sân, Tam phái đồng minh cũng hội ngộ dưới hiệu lệnh của minh chủ tiến vào nhất loạt chúc mừng, tương lai cùng hợp tác tề tâm hiệp lực cứu vãn trường nhân gian họa kiếp này. Đồng thời để tuyên bố chuyện quan trọng này ta sẽ cùng một người khác tham gia, cụ thể là ai đến lúc đó mọi người sẽ biết.

- Hiện tại mọi việc đều đã thương nghị xong, việc còn lại là chọn nhân tuyển cho chức vị minh chủ, tiền bối hãy trực tiếp nói với mọi người để cho mọi người nhất thời khỏi phải phỏng đoán sai lệch. Biết được người được chọn chúng ta mới có thể sắp xếp mọi việc.

Nhìn Phong Lôi chân quân, Hạo Vân cư sĩ nhẹ giọng hỏi.

Chúng nhân nhất tề nhìn vào Phong Lôi chân quân rất muốn biết tính danh người được chọn. Từ khi mọi việc bắt đầu, không ai biết được nhân tuyển cho chức vị minh chủ tương lai là ai. Bây giờ đã đến thời khắc quan trọng tới hậu mọi người đều muốn biết thực ra Phong Lôi chân quân đang có bí ẩn gì chưa lộ ra, thực ra trong việc này có trở ngại gì không thể nói? Nhìn lướt qua gương mặt tò mò của mọi người, Phong Lôi chân quân cười nói:

- Kỳ nhiên mọi người đã truy vấn, tốt nhất ta sẽ trả lời một lần với tất cả. Minh chủ được chọn đang ở trong căn phòng này, chỉ là không biết mọi người có thể đoán ra không. Đương nhiên người được chọn có thể nằm ngoài sự mong đợi của mọi người, nhưng đây là sự sắp đặt tốt nhất không thể thay đổi bao gồm cả ta trong đó.

“

Mọi người nghe câu đó ánh mắt đổ dồn vào người Lý Trường Xuân. Theo Phong Lôi chân quân trước đây chính miệng tiết lộ, minh chủ xuất thân tại Thiên Kiếm viện mà Thiên Kiếm viện trong đại sảnh này không thể là ai khác ngoài Lý Trường Xuân. Lý Trường Xuân lúc này cũng khó tránh được tâm trạng kích động bản thân hiện rõ thần tình hưng phấn, thời khắc quan trọng này sau cùng cũng đã đến.

Từ khi Dịch viên đoạt được vị trí đứng đầu Lục viện Lý Trường Xuân không ngừng lo nghĩ, thường có những biểu hiện dị thường thất thố. Phải đến sau này khi Phong Lôi chân quân xuất hiện mang lại cho lão niềm hy vọng lớn, cũng giúp lão thấy rõ mục đích lớn hơn vực lão dậy chờ đợi đến lúc này. Như hiện nay, thời khắc kích động nhân tâm sắp tới thử hỏi làm sao có thể kìm hãm sự hưng phấn?

Điềm nhiên nhìn qua Lý Trường Xuân, Phong Lôi chân quân cất tiếng:

- Mọi người đoán không sai giờ tốt nhất ta sẽ trực tiếp nói thẳng ra. Người đứng đầu Lục viện liên minh chính là Kiếm Vô Trần, xuất thân từ Thiên Kiếm viện!

Lời vừa xong, trong căn phòng tiếng kêu kinh ngạc nổi lên bốn bề, tất cả mọi người đều bàng hoàng. Kể cả Kiếm Vô Trần cũng không ngờ có kết quả này.

Cổ quái, bất ngờ, kinh dị... các sắc thái biểu tình hiện rõ, nhưng sắc mặt khó coi nhất không ai ngoài Lý Trường Xuân. Trên khuôn mặt lão ta nụ cười đông cứng, cả bộ mặt thần tình hóa ngốc tựa như mất hồn ngơ ngẩn đứng tại chỗ. Nhưng bên cạnh Quân Bất Hối thể hiện khuôn mặt ngược lại, không thể nói lên niềm vui sướng xen lẫn ngạc nhiên tràn ngập khuôn mặt với tâm trạng cao hứng cực độ. Còn những kẻ khác đích thực rất kinh ngạc, họ không thể minh bạch tại sao lại có kết quả này. Không hiểu Vân Chi pháp giới có mục đích gì lại chọn Kiếm Vô Trần làm Minh chủ?

142. Hồi 142 Trùng Hồi Dịch Viên

Nhìn mọi người, Kiếm Vô Trần đột nhiên khôi phục thần thái, một tia sáng kỳ lạ loé lên trong mắt. Kết quả này mặc dù hắn cũng bất ngờ, nhưng hắn ý thức được, đây là cơ hội mười phần khó gặp. Một mai hắn trở thành Minh chủ Lục viện, tương lai có Vân Chi Pháp Giới ứng phó, sau này cả tu chân giới chính là thiên hạ của hắn.

Nghĩ đến đó, kẻ đầu tiên mà hắn nghĩ tới, kẻ đã từng tước đi cuộc sống vẻ vang của hắn, khiến cho hắn vô tình bị đả kích chính là Lục Vân. Một ngày nào đó, Kiếm Vô Trần hẳn sẽ đòi lại tất cả những thứ đã mất. Nhìn sang Ngọc Tiêu Sinh ở bên cạnh đến đây chúc mừng, Kiếm Vô Trần đột nhiên nở nụ cười thần bí, khóe miệng nhếch lên biểu lộ niềm vui mừng, nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Trong đại sảnh, Huyền Ngọc chân nhân nhìn Kiếm Vô Trần, lại nhìn sang môn hạ đệ tử, chẳng nén nổi cất tiếng thở dài. Hiện tại biết được kết quả, hồi tưởng lại từ khi Lục viện liên minh, thất giới bắt đầu loạn, nguyên lai tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ thời khắc này. Bốn vị cường giả khác, lúc này cũng thở dài, hiển nhiên với kết quả này mọi người đều rất không vừa ý, chỉ là Phong Lôi chân quân đã có lời trước nên mọi người cũng không có ý kiến gì.

Nhìn biểu tình kinh dị của mọi người, Phong Lôi chân quân cười nói:

- Mọi người không cần kinh ngạc, chuyện này đã được xếp đặt từ lâu. Vô Trần mặc dù niên kỷ còn trẻ, nhưng tu vi đã cao đến kinh người. Với niên kỷ như hắn mà có thể đạt tới cảnh giới Quy Tiên, chuyện này tại nhân gian cực hiếm gặp. Với tu vi của hắn, mọi người chỉ cần đi theo chỉ điểm và hỗ trợ, tin rằng chẳng bao lâu sẽ tạo thành một ngôi sao sáng của giới tu chân. Lúc đó mọi người cùng nhau trợ giúp hắn, đồng tâm hiệp lực chế ngự yêu ma, ta tin rằng nhất định sẽ đưa nhân gian về lại hoà bình. Trước mắt, sự tình đã được định liệu, mọi người tự chuẩn bị mọi việc, hai ngày sau tại Dịch viên cử hành nghi thức liên minh Lục viện. Để giúp cho việc liên minh, trong hai ngày tới lục viện đồng thời tuyên bố với thiên hạ lấy thanh uy, sau này rất tốt cho việc triệu tập một số cao thủ chính đạo gia nhập liên minh. Hiện tại Vô Trần theo ta đi gặp một người, hai ngày sau sẽ trở lại nhận chức.

Phong Lôi chân quân nói xong liền cười mát, mang theo Kiếm Vô Trần bỏ đi.

Lạnh nhạt nhìn lại Lý Trường Xuân vẫn đang ngây dại, Huyền Ngọc chân nhân đứng dậy phân phó cho môn hạ theo dọc đại sảnh đưa mọi người về nghỉ ngơi, đồng thời chuẩn bị chỗ ở chu đáo cho bọn họ. Xử lý xong xuôi, Huyền Ngọc chân nhân nhìn chúng môn hạ, thở dài nói:

- Truyền lệnh triệu hồi Vân Phong và Hoành Phi, đồng thời thông báo cho Tử Dương sư đệ quay trở lại. Kiếp nạn nhân gian hiển hiện, mọi người cần nhớ ngàn vạn lần đề tâm, ta đi đây.

Nói rồi chuyển thân rời đi.

Đầu buổi chiều, ánh mặt trời có phần thiêu đốt, trên Tây Thục cổ đạo người đi lại cũng không nhiều. Lục Vân chậm chậm bước đi trên cổ đạo, vẻ mặt có phần mất mát. Dịch viên không còn xa, lúc này chàng đang tưởng nhớ tới Bách Linh, những giây phút bên nàng bây giờ hiện lên rõ từng chi tiết. Lúc ở cùng nhau thường dò xét mà chẳng nhận ra điều gì, sau ngày chia tay, Lục Vân mới phát hiện bản thân mình bất ngờ có chút gì đó không quen. Tiếng cười của nàng, một vài câu nói dễ thương, tất cả tựa như mất đi màu sắc.

Lục Vân ngẩng đầu nhìn ra nơi ngọn núi phía xa, tâm lý minh bạch, chỉ cần vượt qua đỉnh núi đó là có thể nhìn thấy Dịch viên. Lúc ấy, Lục Vân đột nhiên nhớ đến Ngạo Tuyết, nhớ đến Vân Phong, nhớ lại tất cả mọi chuyện trong quá khứ, một nụ cười hiện lên trên mặt chàng, những hồi ức tốt đẹp, vào lúc này, những

ký ức nằm sâu trong tim chàng được đánh thức. Nhẹ nhàng nhìn về chân trời, đôi mắt nhìn ánh mặt trời tịnh không chớp, chàng đứng yên như thế một lúc, rồi tiếp tục bước về phía trước.

Khoảng cách thu hẹp dần, Lục Vân đã vượt qua đỉnh núi, nhìn Dịch viên tọa lạc trên bình nguyên, khuôn mặt chàng mang theo nụ cười kỳ quái, hôm nay mình quay trở lại, nghĩ tới khi gặp mặt Vân Phong, gặp Ngạo Tuyết, Lục Vân tâm lý không kìm được nổi vui mừng. Không quản tương lai thế nào, chỉ ít lúc này được gặp lại, tâm lý chàng rất háo hức.

Ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, Lục Vân toàn thân phát ra một sự tự tin. Về hoà nhã, ảm áp trước đây biến mất, thay vào đó là thái độ ngạo nhiên bất khuất trở lại con người của chàng. Cười nhạt, Lục Vân sải bước, nhằm hướng Dịch viên từng bước tiến tới. Tuy nhiên, vừa đi được vài bước, Lục Vân tâm thần chấn động, một cảm giác rất bất tường trôi dạt.

Đột ngột dừng thân, Lục Vân cẩn thận tra xét tất cả bốn phía trong vòng trăm trượng, tiếc là đến một điểm dị thường cũng không có, chuyện này với chàng có một chút không thông suốt. Xét cho cùng có việc gì, hoặc là có sự tình gì, lúc này trong chàng bỗng dâng lên cảm giác kinh sợ.

Cẩn thận xem xét toàn bộ cơ thể, tất cả bình thường, chỉ có cảm giác kinh hãi đúng là tồn tại. Chuyện này trước đây chưa hề có nên Lục Vân vạn phần cảnh giác. Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên tâm sinh ra điềm cảnh báo, đối với tu vi đạt được đến cảnh giới này mà nói, chuyện này đích thực rất kỳ quái.

“

Hít một hơi sâu, Lục Vân vận khởi Phật môn pháp quyết, toàn thân kim quang ẩn hiện lấp lánh, một cỗ khí tức thần thánh trấn áp cảm giác bất an trong tâm. Chờ cho cảm giác bất an hoàn toàn biến mất, Lục Vân mới chuyển thân, nhằm hướng Dịch viên bước đi.

Nhìn thấy càng lúc càng gần tới Dịch viên, Lục Vân mặc dù không còn thấy lại cảm giác bất an đó nữa, nhưng trong tâm chàng vẫn ẩn chứa một cảm giác bất thường khác lớn hơn. Có chuyện gì đó khiến chàng không yên tâm, điểm này chàng không minh bạch, nhưng chàng cảm giác được rằng, ở sâu trong tâm cứ ngọ nguậy, như có gì đó không rõ đang dao động không ngừng.

Tại Dịch viên, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đứng tại tiểu viện, nhìn vào bông hoa dưới chân tường, trong hai người không có ai mở miệng. Lúc này một ngọn gió thoáng lướt qua mang theo làn hương hoa, Thương Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Chàng vẫn không có tin tức gì ư?

Lắc đầu, Ngạo Tuyết giọng có chút lo lắng:

- Không có, hi vọng lần này chàng sẽ quay về. Nhìn lại bông hoa, Thương Nguyệt hỏi:

- Trở về, lại có thể vậy sao? Có khi không quay lại, không phải sao? Thân thể run lên, Ngạo Tuyết thấp giọng đáp

- Đúng thế, ta đã hy vọng chàng trở lại, lại cũng hy vọng chàng đừng quay về, vì khi gặp lại ta sợ chàng vướng mắc, nói nhiều thế này lại càng thêm phiền muộn.

Ánh mắt di chuyển về nơi xa, Thương Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Chuyện thế gian, khả dĩ một số có thể tránh, nhưng một số không thể lẩn tránh. Bất kể là chuyện gì, nhưng chàng với Dịch viên, với thiên hạ có một số chuyện phải cùng đối đầu. Bất luận ra sao thì lúc đối mặt, mong rằng kết quả không đi quá xa.

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Thương Nguyệt hiện nét lo âu, hàng mi tỏa ra nỗi sầu.

Đột nhiên, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt thân thể chấn động, hai người run sợ nhìn nhau, cùng đưa mắt ra xa. Cơ thể run lên, hai người đồng thời phóng lên không trung, nhìn ra con đường ấy. Đồng thời lúc đó,

giống như Lăng Ba tiên tử, mười phần rực rỡ. Thiếu nữ mình đeo một đai lụa màu vàng, tay phải cầm một ngọc lệnh nhỏ, toàn thân hào quang ẩn hiện, thập phần thần bí.

Trong đám đông, Lục Vân nhìn năm người vừa xuất hiện, sắc diện lộ vẻ kinh hãi tốt độ. Năm người này gồm cả Kiếm Vô Trần trong đó, tu vi người nào cũng mạnh mẽ thực sự khiến cho Lục Vân kinh sợ. Chàng không tưởng nổi chỉ sau nửa tháng, tu vi của Kiếm Vô Trần lại đột nhiên đại tiến mãnh liệt như vậy. Rõ ràng không còn gì phải nghi ngờ về vị trí Lục viện chi chủ hiện tại của hắn nữa. Sợ rằng nếu bàn về tu vi, tìm trong những cao thủ của Lục viện hiện nay không có ai sánh kịp hắn.

Còn Phong Lôi chân quân, Huyền Mộc đại sư cùng Thái Phượng tiên tử đều từ Vân Chi Pháp Giới đến, đương nhiên tu vi đã đạt đến cảnh giới thượng thừa Quy Tiên thì quả không cần phải bàn cãi gì. Nhưng ngay cả hoàng y thiếu nữ kia, Lục Vân cũng cảm nhận được toàn thân thiếu nữ ẩn tàng một luồng khí tức cực kỳ cổ quái. Đặc biệt là ngọc lệnh hình vuông không rõ xuất xứ trong tay phải thiếu nữ, Lục Vân đã dùng Ý Niệm Thần Ba thăm dò, phát giác uy lực của ngọc lệnh này cực kỳ mạnh mẽ, tiềm ẩn sức phá hủy vô cùng khủng khiếp. Đồng thời chàng cũng phát hiện tu vi của thiếu nữ cao đến mức không tưởng, hoàn toàn vượt trội so với Kiếm Vô Trần, so với Phong Lôi chân quân cùng ba cao thủ Vân Chi Pháp Giới không hề thua kém.

Mỉm cười nhìn một lượt các cao thủ có mặt, Phong Lôi chân quân lên tiếng:

- Mọi người trước tiên hãy yên lặng, ta xin giới thiệu những người bên cạnh ta cho mọi người cùng biết. Đầu tiên là Kiếm Vô Trần, đương kim Minh chủ Lục viện. Kế bên ta là hòa thượng và tiên tử đến từ Vân Chi Pháp Giới - Huyền Mộc đại sư trước đây xuất thân từ Bồ Đề học viện và Thái Phượng tiên tử xuất thân từ Phượng Hoàng thư viện. Còn vị cô nương này là Diệp Tâm Nghi, đương kim Minh chủ Tam đại phái, xưng là Dao Trì Thánh Nữ. Chúng ta lần này mời nàng đến đây nhằm trợ lực mọi người vượt qua trường hạn kiếp nhân gian này. Hy vọng với sự tương trợ của Tam đại phái đệ tử cùng liên minh Lục viện, tất cả một lòng phò trợ nhân gian chính đạo. Bây giờ chúng ta trước tiên cử hành nghi thức liên minh, sau đó sẽ luận bàn xử lý các việc khác.

Tứ phía mọi người đều kinh ngạc bàn tán, ba vị cao thủ Vân Chi Pháp Giới cùng lúc xuất hiện, lại có thêm Dao Trì Thánh Nữ đương kim Minh chủ Tam đại phái thực làm cho người ta không thể không kinh ngạc. Sau một chút ngạc nhiên, đa số cao thủ đều lộ vẻ hoan hỉ, vì với sự xuất hiện của năm đại cao thủ trên, tin rằng trường hạn kiếp này dù khủng khiếp đến đâu, chánh đạo liên minh cũng có đủ lực để đối phó. Vì sự an nguy của mọi giới nhân gian cũng như cơ nghiệp của chính mình, các môn phái đều thấu hiểu trách nhiệm phải cùng ghé vai chung sức đối phó.

Định thần lại, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song, Hạo Vân cư sĩ, Lý Trường Xuân, Huyền Ngọc chân nhân đồng bước lên cùng năm người, xếp thành một vòng tròn chuẩn bị tuyên thệ liên minh. Kiếm Vô Trần cũng mỉm cười bước đến, cúi đầu chào lục vị trưởng giáo và đứng yên một bên.

Phong Lôi chân quân cao giọng:

- Nay nhân gian đang phải đối mặt với một trường hạn kiếp, quả là thời khắc nguy hiểm chưa từng có. Sở dĩ thành lập liên minh lần này là để thống nhất mọi người trên dưới một lòng kiên định vì đại sự chung, nên các nghi thức tiến hành không cần phải cầu kỳ. Giờ chúng ta cùng tuyên thệ vì hòa bình của nhân gian, vì lê dân trăm họ, Lục viện hôm nay tại đây cùng kết minh ước, hợp lực đối kháng yêu ma quỷ quái đang xâm nhập, khôi phục hòa bình cho nhân gian. Đồng thời thống nhất việc điều động, Lục viện môn hạ một lòng tuân theo sự điều khiển của Minh chủ, toàn lực vì nhân gian cống hiến sức mạnh của mình.

Dứt lời, lục vị trưởng môn đối mặt nhìn nhau đồng thời tuyên thệ, nhắc lại những lời Phong Lôi chân quân vừa tuyên bố. Kết thúc tuyên thệ, Phong Lôi chân quân lớn tiếng nói:

- Tốt lắm, Lục Viện Liên Minh chính thức thành lập. Nay mời Minh chủ hiện tại của lục viện Kiếm Vô Trần tiếp thu Liên Minh Kim Lệnh.

Kiếm Vô Trần thần sắc nghiêm trang tiến đến trước mặt Phong Lôi chân quân, từ từ tiếp nhận Kim sắc Lệnh bài, tay phải cầm Kim lệnh giơ lên quá đầu, tức thì tuyên thệ:

- Hôm nay, ta Kiếm Vô Trần, được sự thương yêu của các vị tiền bối, tiếp nhận chức vị Minh chủ Lục Viện Liên Minh. Ta tuyên thệ kể từ hôm nay, Vô Trần nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Lục viện, vì nhân gian

cống hiến tối đa năng lực của mình, trăm yêu trừ ma bảo vệ nhân gian. Vô Trần còn trẻ, nếu xử sự có điều gì không chu đáo, mong mọi người chỉ giáo nhiều. Vô Trần sẽ thành tâm học tập, toàn tâm toàn ý vì thiên hạ bách tính.

Bốn phía cất tiếng hoan hô, ngoại trừ Dịch viên đệ tử thần tình không được tự nhiên cho lắm, cao thủ các viện các phái còn lại đều hoan hô như sấm, hiển nhiên mười phần ủng hộ Kiếm Vô Trần. Trên đài, Lục viện chuông giáo cùng môn hạ tiến đến chúc mừng Kiếm Vô Trần, cả cao thủ Tam phái cũng đồng thời cung chúc khiến khung cảnh bất chợt trở nên nhiệt náo phi thường. Trong đám đông đang huyên náo chúc tụng, người của Dịch viên ngoại trừ Huyền Ngọc Chân Nhân đang nhẹ nhàng nói chuyện, môn hạ ai nấy thần sắc đều lãnh đạm, hiển nhiên mười phần không cao hứng.

Lục Vân quan sát Kiếm Vô Trần, vẻ mặt trầm mặc, không hiểu đang suy nghĩ gì trong đầu. Bên cạnh, Ngạo Tuyết thấp giọng nói:

- Lục Vân, chàng nghĩ gì vậy? Phải chăng đang nghĩ đến sự tình về sau? Lắc nhẹ đầu, Lục Vân thần tình vẫn còn vẻ tư lự nói:

- Không! Ta đang suy nghĩ sự tình trước mắt đây thôi. Liên minh đã thành lập, ta cũng phải ly khai ngay lập tức, nếu không sẽ gặp tai họa. Lục viện tụ tập, thiên hạ phân ly, thất giới bắt đầu hỗn loạn, nàng phải ghi nhớ trong đầu, mọi sự về sau đều phải lưu tâm nhiều hơn. Kiếm Vô Trần lần này tu vi đại tăng, nàng nhớ khuyến cáo Vân Phong không được gây sự với hắn. Hiện giờ trong Lục viện, kể cả lục vị chuông môn trong đó, không ai có tu vi sánh bằng hắn. Thêm vào đó, sau lưng hắn lại có sự ủng hộ của Vân Chi Pháp Giới, vì vậy cách tốt nhất là tránh xa hắn ra.

Nhẹ nhàng gật đầu, Ngạo Tuyết ôn nhu đáp:

- Ta minh bạch rồi, ta sẽ cẩn trọng, chỉ hi vọng chàng sớm làm xong chuyện, mau quay trở lại. Đợi chờ vừa là hạnh phúc vừa là đớn đau, chàng chắc cũng hiểu phải không ?

Không đáp lời, Lục Vân nhìn Ngạo Tuyết, ánh mắt âu yếm chan chứa tình yêu.

Trên đài, mọi người sau khi chúc hạ đều dần dần lùi về sau. Thiếu nữ áo vàng Diệp Tâm Nghi mỉm cười tiến về phía Kiếm Vô Trần, ánh mắt đăm đăm nhìn hắn dịu dàng nói:

- Chúc mừng chàng, từ giờ chàng đã là Minh chủ của Lục viện, thủ lĩnh của nhân gian chánh đạo. Hy vọng chàng toàn lực làm việc, vì nhân gian, vì thiên hạ mà nỗ lực tối đa. Thiếp tin rằng chàng sẽ là một thủ lĩnh tốt, có thể dẫn dắt nhân gian chính đạo hóa giải trường tai kiếp này.

Ánh mắt nồng nàn nhìn thiếu nữ, Kiếm Vô Trần thần tình hưng phấn rực rỡ, toàn thân tràn đầy một khí thế ngạo mạn, tự tin nói:

- Nàng cứ an tâm, ta tuyệt đối không để nàng thất vọng đâu. Ta nhất định sẽ tận tâm kiệt lực làm tốt công việc. Sau này chúng ta cùng dẫn dắt Lục viện và Tam phái phát huynh nhân gian chính khí.

Nhìn Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi nở một nụ cười khiến dung nhan trở nên thập phần mỹ lệ, trong nháy mắt làm sững sờ tất cả mọi người đang có mặt. Thấy sự vui mừng của Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi gật đầu mỉm cười:

- Tốt, chúng ta về sau sẽ liên thủ thề cùng quét sạch quần ma, khôi phục hòa bình cho nhân gian. Chỉ cần đồng lòng thì không có việc gì là không làm được, chắc chắn chúng ta sẽ thành công.

145. Hồi 145: Vô Khả Đào Tị

Cách đó không xa, Phong Lô chân quân, Huyền Mộc đại sư cùng Thái Phượng tiên tử nhìn hai người, nhãn thần lộ ra nét tiếu ý. Phong Lô chân quân mỉm cười khẽ giọng nói:

- Kiếm Thu quả thật lợi hại, có thể tính toán mọi sự chuẩn xác như vậy thì còn lo gì đại sự không thành? Hiện tại Lục viện cùng Tam phái đôi bên đã bắt đầu tạo dựng mối liên kết, chỉ cần song phương có không gian hợp tác, mối liên hệ sẽ càng mật thiết, quả là cao minh!

Thái Phượng tiên tử nhìn Diệp Tâm Nghi, giọng nhẹ nhàng:

- Cô ta là Dao Trì Thánh Nữ. Một khi đại sự hoàn thành thì trong tương lai, Dao Trì tất sẽ toàn lực giúp đỡ, chỉ riêng việc ấy đã là sự tương trợ to lớn cho Nhân Gian giới. Chỉ là lòng người dễ đổi, đoạn tình cảm ấy sau này có khả năng vĩnh viễn bảo trì hay không, điều này thật khó nói.

Nói xong nhìn về phía xa, trong nhãn thần thoáng hiện một tia ưu thương, mất mát. Phong Lô chân quân cùng Huyền Mộc thấy như vậy bèn không bàn thêm gì về chuyện này nữa.

Giữa sân, Kiếm Vô Trần nhìn Diệp Tâm Nghi lui về sau, nhãn thần chuyển qua khắp chúng. Khi thấy Lục Vân, Kiếm Vô Trần khước miệng nở nụ cười thần bí quỷ dị, tựa hồ ẩn tàng điều gì, dừng lại một chút rồi lại dời mục quang lên mặt Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Nở một nụ cười ngạo mạn, Kiếm Vô Trần tựa hồ như đang thể hiện mình, đáng tiếc là Ngao Tuyết và Thương Nguyệt lại nhìn đi nơi khác, căn bản là không nhìn hắn ta.

Thu hồi mục quang, Kiếm Vô Trần toàn thân đột nhiên phát ra một cỗ khí thế uy nghiêm, tức thì toàn trường trở nên yên tĩnh, tất cả chúng nhân đều nhìn hắn. Thấy mục quang mọi người đều nhìn về phía mình, Kiếm Vô Trần bắt đầu nói:

- Hiện tại Lục Viện Liên Minh cũng đã chính thức được thành lập, chúng ta thân là nhân gian chính đạo nhân sĩ, tự nhiên cũng lấy thiên hạ an nguy làm trách nhiệm. Sở dĩ chúng ta tập trung tại đây là để cùng nhau bàn luận những việc cần làm sau này.

- Trước mắt, theo tin tức chúng ta vừa nhận được, Ma vực tứ giới cao thủ cùng lúc có mặt tại nhân gian. Nhằm tìm ra biện pháp tiêu diệt ma chúng, trước tiên chúng ta có thể tiến hành thu thập tin tức về hành tung ma vật, nơi chúng tụ tập, sau đó toàn lực xuất kích, một lần tiêu diệt toàn bộ. Nhiệm vụ này giao cho môn hạ đệ tử của Lục viện hoàn thành. Để phân bổ nhân lực thật tốt, tránh việc hành động riêng rẽ, các Lục viện đệ tử tu vi tinh thâm cũng không được đơn độc hành động, phải kết hợp thành một đội ngũ trừ ma chuyên nghiệp. Còn đối với những đệ tử tu vi còn thấp thì thu thập tin tức tình báo cho bọn họ đi hoàn thành.

- Sau nữa, cao thủ Ma vực phân tán nhiều nơi, vì để có thể tiêu diệt được toàn bộ, cao thủ Lục viện chúng ta cũng tự phân thành những thế lực, mỗi viện phụ trách một phương, toàn diện phát huy tác dụng của việc liên minh. Về điểm này, ta định phân mỗi viện trong Lục viện tạm thời là một thế lực, lần lượt phụ trách các nhiệm vụ khác nhau, đối phó các ma vật khác nhau. Đương nhiên, nếu gặp Ma vực siêu cấp cao thủ, Lục viện phải hợp lực tiêu diệt bọn chúng.

- Thứ ba, nhân gian rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ cũng rất nhiều, vì để dự phòng thế lực yêu ma quá cường đại, chúng ta vừa trừ diệt yêu ma, đồng thời cũng phải hết sức tìm đến nhân sĩ chính đạo trong nhân gian, lôi kéo bọn họ gia nhập cùng chúng ta, cũng để kéo đội ngũ chúng ta được mở rộng, có thể tiêu diệt yêu ma tốt hơn, trả lại thế giới trong lành tràn ngập ánh sáng.

- Thứ tư, đối với nhân gian chính đạo mà nói, chúng ta nhất thiết nghiêm khắc đả kích những tà ác chi nhân, tà ác chi sĩ. Vì sự bình yên của nhân gian, có thể trong chúng ta ắt có những kẻ tâm phát tà đạo, chúng ta phải bằng biện pháp hữu hiệu nhất, trừ diệt đi những kẻ tà ác, đảm bảo bình yên cho nhân gian.

- Kết lại, ta hi vọng môn hạ Lục viện đem hết khả năng toàn lực chi trì, mọi người cùng nỗ lực, để vươn tới một thế giới hoà bình. Vì hoà bình, vì yên lành, chúng ta - những người tu chân, nhất định phải chuẩn bị mọi lúc mọi nơi, vì nghĩa hiến thân, vì bách tính hi sinh tính mạng.

Khắp xung quanh, không ít cao thủ lên tiếng hoan hô ủng hộ, lục vị trưởng giáo cũng nhìn Kiếm Vô Trần, trong nhãn thần ẩn hiện nét kinh ngạc. Kiếm Vô Trần tuổi còn trẻ mà có thể nói ra được những lời khí thế cường thịnh, quả thật có cái uy nghiêm của một Minh chủ, không thể không làm cho mọi người chấn kinh. Thêm vào, trên thì có Vân Chi Pháp Giới ở phía sau hậu thuẫn, nay lại có thêm tu chân giới, Kiếm Vô Trần quả thật khiến lắm người phải sợ hãi.

Nhìn quanh chúng nhân, Pháp Quả đại sư nói:

- Kiếm minh chủ quả thật hùng tâm tráng chí, chỉ ít năm nữa thôi, thật tôi rất sung sướng khi nhận lệnh thi hành. Hiện tại thì liên minh đã thành, chúng ta cũng nên đi vào chi tiết, phân phái nhiệm vụ cho các viện, ngày mai công bố thiên hạ, sớm ngày tìm ra biện pháp không cho ma vật hại người.

“

Kiểm Vô Trần nghe nói vậy liền khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Phong Lôi chân quân bốn người rồi quay đầu nhìn về phía lục vị chưởng giáo, lớn giọng đáp lời:

- Đại sư nói như vậy, sự tình tạm thời cũng không cấp bách. Hiện tại chúng ta có một sự kiện thiết yếu, mà trong lúc có mặt mọi người ở đây cần phải xử lý cho xong. Để sau khi xử lý tốt việc này, chúng ta quay lại tiến hành thương nghị cũng không muộn.

Chúng nhân không hiểu nhìn về Kiểm Vô Trần, hoàn toàn không hiểu được có sự tình gì phải thiết yếu cần xử lý. Đạo viên Thất Huyền chân nhân hỏi:

- Kiểm minh chủ không biết lại có việc gì cần xử lý, hiện tại mọi người đều có ở đây, người nên nói ra đi.

Mục quang quét qua mọi người, ánh mắt Kiểm Vô Trần động lại một lúc trước Lục Vân, sau đó di khai mục quang lớn giọng nói:

- Hôm nay là ngày Lục viện liên minh, cũng là ngày thiên hạ chính đạo chính thức kết minh. Trong ngày quan trọng này, nhằm giúp mai này chúng ta làm việc được thuận lợi, có thể yên tâm trăm yếu trừ ma, chúng ta trước tiên phải thanh trừ mối họa ẩn tàng trong liên minh, cũng để trừ đi mối hại cho nhân sĩ chính đạo sau này. Mọi người nghe nói có thể không rõ ràng, nhưng mọi người không cần phải lo lắng, chủ yếu nghe tại hạ minh chứng, từ từ sẽ tự minh bạch. Hiện tại, chúng ta trước tiên mời Dịch viên Lục Vân ra mặt, trước mặt mọi người, giải đáp một việc.

Sắc mặt có chút thay đổi, Lục Vân trong lòng thầm than, không ngờ việc này lại đến sớm vậy. Bên cạnh, Ngạo Tuyết sắc mặt đại biến, đột nhiên ý thức được sự việc. Nắm lấy cánh tay Lục Vân, Ngạo Tuyết ưu tư nói:

- Hãy cẩn thận! Không kể ra sao, muội vĩnh viễn ủng hộ huynh.

Lục Vân nhìn nàng, nhẹ giọng đáp:

- Việc cần đến trước sau cũng đến, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề. Nhớ phải chú ý tới Vân Phong, không để đệ ấy xuất thủ.

Nói xong nhìn về phía những người thân thuộc, phát hiện những người đã cùng hắc tử Quỷ vực trở về, từng người sắc mặt đều đại biến, trong mắt hiện ra nét ưu phiền lo lắng.

Trong số đó, Vân Phong và Tử Dương chân nhân là kích động nhất, hai người nhần thần tức giận vô cùng, hận không thể một cước đá bay Kiểm Vô Trần đi. Huyền Ngọc chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn nhau khó hiểu, nhần thần đầy nghi vấn.

Nhè nhẹ nhìn lên trời, Lục Vân ngưng thần tập trung nhìn một lúc, sau đó thông thả bước về ra giữa sân, chậm chậm đi đến trước mặt Kiểm Vô Trần mấy thước, Lục Vân điềm đạm nhìn vào hắc tử, thần tình bình tĩnh, tự hồ một chút cũng không có gì lo lắng.

Kiểm Vô Trần nhìn vào Lục Vân cười lạnh, hỏi:

- Nghe nói ngươi hôm qua mới trở về, ta thật rất ngạc nhiên, ta nghĩ tương lai là ngươi không có cơ hội quay về, cũng không nghĩ ngươi thật sự đã trở về. Có lẽ việc này là do ý trời, phải không?

Khẽ mỉm cười, Lục Vân nhìn khắp xung quanh, thấy mọi người đều đang nhìn mình, chàng nói:

- Ý trời đôi khi không chiều lòng người, chỉ có đến lúc cuối cùng, mới biết được thiên ý ra sao, cái gì là xếp đặt, cái gì là vận mệnh? Cuộc đời chúng ta cũng gặp nhiều tương ngộ, người nói là ý trời, là vận mệnh sao?

Không chính diện trả lời, ngược lại Lục Vân còn hỏi hắc tử một câu.

Xung quanh, mọi người cùng lúc nhìn Lục Vân, đối với việc hắc tử là quán quân trong Lục viện hội võ thật có cảm giác kỳ quái. Luận nhân phẩm, Lục Vân khác những gì Kiểm Vô Trần nói, luận tu vi, hắc tử trước đây từng thắng Kiểm Vô Trần. Sự hội ngộ của hai con người ưu tú này không biết sẽ ẩn chứa điều gì? Phong Lôi chân quân lần đầu nhìn Lục Vân một cách cẩn trọng, hai hàng chân mày khẽ nhíu lại, nhẹ giọng nói:

- Lục Vân hắc tử vi thật mạnh, vượt xa tuổi tác.

Nhè nhẹ gật đầu, Huyền Mộc đại sư thấp giọng đáp:

- Nghe nói trước đây hắc cũng từng đấu nhau với Kiếm Vô Trần, dùng Ngũ Lôi Chính Thiên Quyết thất truyền ngàn năm đánh bại được Thiên Kiếm Cửu Quyết, giành được ngôi vị Lục Viện Đệ Nhất. Từ điểm này có thể thấy được Lục Vân quả là không đơn giản, hơn nữa, nếu việc này là thật, thân phận hắc ta thật sự rất thần bí.

Phong Lôi chân quân nghe xong không nói gì, Thái Phượng tiên tử nhãn thần cổ quái nhìn Lục Vân, lại nhìn Thương Nguyệt, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Bên cạnh, Dao Trì Thánh Nữ Diệp Tâm Nghi nhìn Lục Vân, giọng hồ hững:

- Người này tu vi tuy mạnh, nhưng mà tuyệt đối không phải đối thủ của Vô Trần. Như nếu đem hai người hiện tại so sánh với nhau, hắc ta thân hoài pháp quyết tà ác, tất sẽ bại.

Nhóm Phong Lôi chân quân ba người nghe nói khẽ gật đầu cười, trong mắt hiện ra một tia tiếu ý.

Lạnh lùng nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần lên tiếng hỏi:

- Không quản ý trời hay là vận mệnh, khi sinh ra đã có vận may cùng chư thần đứng bên ta, vì vậy người nhất định phải bại trong tay ta. Hiện tại, người cho mọi người biết, người vì sao lại biết được Quỷ vực Hoá Hồn đại pháp? Pháp quyết tà ác ấy của người là học từ nơi nào? Người đến Dịch viên là nhằm thực hiện âm mưu quỷ kế gì, người xuất thân từ đâu?

146. Hồi 146 - Vạch Trần Lục Vân

Huyền Ngọc chân nhân chú tâm nhìn Lục Vân, sắc mặt chấn động cùng cực. Lão làm sao tưởng tượng được đến việc Kiếm Vô Trần lại nói ra những lời như vậy, thậm chí chưa bao giờ lão nghĩ tới chuyện đó. Mặc dù không muốn chấp nhận, nhưng thâm tâm lão biết rằng, Kiếm Vô Trần dám đứng trước mặt mọi người nói ra những lời này, bên trong nhất định có huyền cơ, nếu không hắc sẽ không mạo hiểm như vậy. Nhìn qua đám người của Phong Lôi chân quân, thấy thần sắc họ vẫn bình tĩnh, thâm tâm Huyền Ngọc chân nhân bỗng trùng xuống.

Tử Dương chân nhân đứng bên lớn tiếng quát mắng:

- Kiếm Vô Trần, người tốt nhất hãy thu những lời nói hồ ngôn loạn ngữ đó lại, dựa vào cái gì mà người dám nói Lục Vân biết pháp quyết Hoá Hồn đại pháp của Quỷ tông? Hắc luôn ở trong Dịch viên, đâu thể nào học được loại pháp quyết ác độc đó chứ? Phải chăng trong kỳ Lục viện luận võ, người thua mà không phục, nên bây giờ ý vào chức vị minh chủ thừa cơ công báo tư thù, người làm như vậy khác gì bọn tiểu nhân tì tiện, hạ lưu.

Xung quanh chúng nhân nghe thấy những lời nói đó tất thấy đều nhìn về phía Kiếm Vô Trần. Tử Dương chân nhân nói ra những lời này không phải là không có đạo lý khiến cho ai cũng phải nghi ngờ.

Giữa đại sảnh, Kiếm Vô Trần lặng lẽ cười nhạt một tiếng:

- Ta thân là minh chủ, khi nói đến chuyện trọng đại này tất nhiên trong tay phải có chứng cứ để mọi người tín phục, khi đó mọi người đều sẽ biết. Cho đến nay, mọi thứ mà hắc làm cho chúng ta chỉ là để che mắt thiên hạ, thực ra hắc mưu kế âm hiểm vô bí, tâm hoài phản trắc.

Tức thời mọi người lại tập trung nhãn ảnh về phía Lục Vân, hi vọng sẽ phát hiện được chút manh mối từ chàng. Tuy nhiên, ngay lúc này Lục Vân lại lạnh nhạt nhìn về phía chân trời, giống như đang trầm tư lại như đang hồi tưởng về điều gì đó khiến cho mọi người không thể phát hiện ra một chút nghi ngờ nào cả.

Tại đại sảnh, Nho viên Hạo Vân cư sĩ thở dài, quan sát lão hữu Huyền Ngọc chân nhân rồi quay sang Kiếm Vô Trần lên tiếng:

- Kiếm minh chủ nói Lục Vân tu luyện pháp quyết Hoá Hồn đại pháp của Quỷ vực, nhưng chúng ta lại không phát hiện ra dấu vết nào khẳng định điều đó. Không biết việc này là do Kiếm minh chủ tận mục sở kiến, hay chỉ là nghe người khác nói lại? Nếu vậy thì có thể là có sự lầm lẫn ở đây.

Nhìn về phía cao thủ Lục viện cùng Tam phái, Kiếm Vô Trần trầm giọng đáp:

- Chuyện mọi người không phát hiện ra là bình thường, nhân vì Lục Vân vốn tâm kế cực kỳ âm hiểm, lại hành động thập phần cẩn mật nên che mắt được mọi người. Tuy sự tình không phải do ta phát hiện, nhưng ta lại có nhân chứng tận mục sở kiến mọi việc tuyệt không thể sai.

Chúng nhân nghe nói có nhân chứng nên nhất thời đều nhìn xung quanh, tất cả đều thật sự muốn biết người đã tận mục sở thị Lục Vân thi triển Hoá Hồn đại pháp là ai. Quan sát một lúc lâu vẫn không có chút động tĩnh nào.

Về phần mình, sau khi thu hồi mục quang, Lục Vân quay sang quan sát mọi người, nhãn thần lần lượt nhìn kỹ từng người một. Cảm nhận được nỗi lo lắng của mọi người, thâm tâm chàng cảm thấy dường như sẽ mất mát một điều gì đó thật lớn lao. Nhìn qua Vân Phong, cố gắng khếch lệ bản thân nhìn thẳng vào đôi mắt đó, nhãn thần Vân Phong lộ rõ sự ủng hộ và tin tưởng, chàng cảm thấy như được an ủi. Nhưng khi nhìn về phía Tử Dương chân nhân, trong đôi mắt của lão lại lộ rõ vẻ đau khổ, dường như lão đã minh bạch được chuyện gì đó, bởi vì có một số việc mà lão sắp phải đối mặt mặc dù bản thân không muốn. Còn Phong Viễn Dương, Tất Thiên, Hứa Khiết thì nhìn Lục Vân với sự quan hoài, trong mắt lộ rõ vẻ bồn chồn.

Từ từ dịch chuyển mục quang sang Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, trong ánh mắt chàng hàm chứa một nụ cười vi tiếu. Lúc này đây, chàng đã xác định cho dù là chuyện gì xảy ra đi nữa, đều phải do bản thân mình gánh chịu, nhất quyết không được gây bất cứ tổn thương nào cho người mình yêu. Nhìn hai nàng Lục Vân như được an ủi, khoe miệng chàng ẩn hiện một nụ cười hạnh phúc, vận mệnh đã an bài muốn tránh cũng không được. Cái ngày này, sớm đã biết nó sẽ đến, vốn chỉ là một khoảnh khắc rồi cũng sẽ trôi qua.

Liếc thấy thần tình của Lục Vân, đôi mắt Ngạo Tuyết bỗng mờ đi, đôi dòng lệ trực trào. Tuy đã cố kìm nén nhưng trong thâm tâm nàng lại dấy lên một nỗi bất an, lo lắng theo đó hiện rõ qua đôi mắt. Những ký ức hạnh phúc trước kia bỗng trở về và hiện ra ngay trong khoảnh khắc quý giá này, bởi nàng hiểu rằng, kể từ bây giờ sẽ có nhiều biến cố xảy ra, mọi việc sẽ không còn như xưa nữa.

Thương Nguyệt quan sát tiểu dung của Lục Vân, nàng đã minh bạch một điều: kể từ bây giờ chàng sẽ không để mình bận lòng vì Ngạo Tuyết nữa. Bởi vậy, lúc này đây, nàng chỉ mỉm cười hờ hững, tuy là hơi miễn cưỡng nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. Bất kể chuyện gì xảy ra đi nữa, kết quả có như thế nào chăng nữa, thì ngay lúc này, nàng cũng cố gắng không làm cho chàng phải phân tâm. Hi vọng là chàng sẽ không đầu hàng, đứng cảm đối diện với tất cả, bởi vì trong tim chàng và Ngạo Tuyết luôn có hình bóng của nhau.

Thần nhiên mỉm cười, Lục Vân nhẹ nhàng chuyển thân, ánh mắt hướng vào Kiếm Vô Trần hỏi:

- Nhân chứng đâu? Nếu có hãy kêu ra, ta thật muốn diện kiến người đã tận mục sở thị.

Thế rồi Lục Vân không nói thêm gì nữa, thần sắc vẫn tỏ ra bình tĩnh, lãnh đạm nhìn Kiếm Vô Trần, thần tình vẫn không tỏ ra chút thất thổ nào.

Kiếm Vô Trần định nhãn nhìn Lục Vân, trầm giọng nói:

- Định lực của ngươi rất khá khiến cho chúng ta cũng không một chút nghi ngờ. Bản lĩnh này thật sự rất cao minh, đến ta cũng phải kính phục. Vào lúc này đây, chân tướng của ngươi sẽ bị phơi bày, mọi bí mật về ngươi đã không còn là thần bí nữa.

- Vậy sao? Ngươi có vẻ rất chắc chắn nhỉ. Kỳ thật ngươi cũng ẩn giấu rất kỹ, không phải sao?

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trên gương mặt Lục Vân hàm chứa một vẻ đầy thần bí, khiến cho thâm tâm của Kiếm Vô Trần thoáng kinh động, không hiểu những lời lẽ này của hắc đang ám chỉ điều gì!

Đứng gần đó, Thất Huyền chân nhân chờ mãi vẫn không thấy Kiếm Vô Trần cho gọi nhân chứng lên, nên không được bèn lên tiếng:

- Kiếm minh chủ, nếu quả thật có nhân chứng thì xin hãy nhanh chóng mời ra đây để hần nói rõ sự tình, quả đúng như lời ngài nói thì chúng ta sẽ thương nghị cách giải quyết. Còn như bên trong có sự hiểu lầm thì cũng phải giải thích rõ ràng, tránh gây ngộ nhận giữa đôi bên, dẫn tới những xung đột không đáng có.

Lời nói vừa dứt, các vị chuông giáo tự nhiên đều gật đầu đồng ý, cùng hi vọng có thể giải tỏa được mối nghi vấn lúc này đây.

Quay sang nhìn qua các vị trưởng giáo một lượt, Kiếm Vô Trần thần sắc nghiêm nghị, cao giọng nói:

- Tốt thôi, bây giờ ta sẽ cho gọi nhân chứng ra để cùng Lục Vân hai người đương diện đối chất. Đến khi chân tướng sự việc được sáng tỏ, hi vọng mọi người ở đây có thể cùng nhau công khai bàn luận cách xử lý. Đồng thời ta cũng hi vọng sau chuyện này, Huyền Ngọc chân nhân có thể tỏ rõ cho giới chính đạo biết thái độ của ngài, cho chúng ta một câu trả lời vừa ý.

Kiếm Vô Trần nhẹ phất tay ba cái ra dấu hiệu, rồi hướng về phía Lục Vân giọng lạnh nhạt:

- Lúc này đây, ta muốn xem ngươi sẽ làm cách nào để tự thanh minh cho mình, còn không đến lúc đó đừng trách ta vì nhân gian chính đạo mà thủ hạ vô tình.

Lặng lẽ quan sát Kiếm Vô Trần, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Với ta, ngươi bắt tất phải thủ hạ lưu tình, và tất nhiên ngươi cũng sẽ không thủ hạ lưu tình. Về điểm này giữa hai ta không phải đã minh bạch rồi sao? Định mệnh vốn cho chúng ta tương ngộ để chứng kiến xem cuối cùng ai sẽ là người có thể tiểu thiên ngạo địa.

Dứt lời, Lục Vân ngược lên nhìn thiên tế, toàn thân ẩn hiện khí thế bá tuyệt thiên hạ.

Mọi biểu hiện của Lục Vân đều được chúng nhân quan sát và cảm nhận rõ, khoảnh khắc này trong bản thân mỗi người đều minh bạch một điều, Lục Vân - con người này quả thật rất thần bí, so với thường nhân thật sự có rất nhiều điểm khác biệt, bởi vì ở chàng toát lên một khí phách bất phàm. Tại đại sảnh lúc này, những biểu hiện của Lục Vân khiến cho quá nửa số người ở đây không thể tin được chàng lại có thể tu luyện pháp quyết Hoá Hồn đại pháp tà ác, cũng bởi vì họ nghĩ chàng tịnh không phải là loại người như vậy. Thế nhưng trong ngữ khí của Kiếm Vô Trần lại toát lên vẻ kiên định vô cùng, nếu như không phải có sự đảm bảo tuyệt đối, vị tất hẳn dám hành động như vậy?

Tại đại sảnh, không gian hoàn toàn tĩnh lặng, mọi người ở đây đều mong đợi nhân chứng xuất hiện, hi vọng từ con người này có thể giải tỏa được phần nào nghi vấn trong lòng. Cuối cùng thì thời khắc này cũng tới, ở bên ngoài sảnh đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng, đang từ từ bước vào trong. Nhìn vào con người thần bí này, mọi người đều hiểu, hẳn có mối liên hệ không bình thường với Lục Vân.

Dõi theo từng cử động của bạch y nhân, trong tâm mỗi người đang dấy lên một sự khẩn trương tột độ, bởi vì ai cũng biết, mọi nghi vấn sắp được giải khai toàn bộ. Rốt cục nó có giống với những gì mà Kiếm Vô Trần đã tố giác hay không, ngay lúc này đây, khi sắp biết được chân tướng sự việc, thần sắc mỗi người đều hiện lên vẻ hoài nghi.

Lặng lẽ nhìn Ngọc Tiêu Sinh đi vào, nhân thân Lục Vân chợt lộ ra một tia thờ dài. Chuyện này vốn không nằm ngoài dự đoán của chàng, chỉ là chàng không muốn tin vào nó. Tuy nhiên, vào lúc này đây chàng buộc phải chấp nhận thực tế. Phía bên kia, Kiếm Vô Trần cười nhạt nhìn Lục Vân hi vọng có thể phát hiện được chút động tĩnh nào từ chàng thế, nhưng hẳn đành phải thất vọng.

Bước vào đại sảnh với nụ cười hàm ẩn, Ngọc Tiêu Sinh thần nhiên lên tiếng:

- Kiếm huynh hiện giờ đang ở ngôi Minh chủ chi vị, tiểu đệ đây thật sự chúc mừng huynh.

Nụ cười khê nở trên môi, Kiếm Vô Trần đáp:

- Ngọc huynh ghé thăm, đệ có nhiều chuyện cần được thỉnh giáo, hi vọng Ngọc huynh có thể rộng lòng chỉ giáo cho. Hiện tại phiên huynh có thể thuật lại những gì có liên quan đến Lục Vân mà huynh đã chứng kiến cho chư vị ở đây được rõ.

Khê gật đầu, ánh mắt Ngọc Tiêu Sinh chăm chú nhìn vào Lục Vân, nói:

- Chúng ta lại hội ngộ, chỉ là ta không thể ngờ ngươi lại chính là quán quân của Lục viện hội võ, lúc đó quả thật đã thất kính.

Lạnh đạm nhìn hắn, nhân thân Lục Vân chợt loé lên một tia thần sắc kỳ dị, mặc nhiên không trả lời.

Thấy Lục Vân không đáp lại, Ngọc Tiêu Sinh cũng chẳng buồn để ý, quay sang chúng nhân cất lời:

ngờ hán có dụng tâm riêng, điểm này sợ khó thuyết phục được mọi người. Nhìn vào tình hình trước mắt, thiết nghĩ nên tạm gác lại sự việc chưa rõ ràng này, trừ phi Kiếm minh chủ đưa ra bằng chứng thuyết phục hơn, bằng không khó làm cho mọi người tin phục?

Phất tay một cách dứt khoát, Kiếm Vô Trần giận dữ nhìn về phía Lục Vân, lãnh khốc nói:

- Nếu mọi người vẫn chưa tin những lời này, vậy ta khiến mọi người tâm phục khẩu phục, để xem khi đó các người giao phó ra sao. Huyền Ngọc chứng giáo, ông nên chú ý cho kỹ, một khi chứng thật được Lục Vân đích thực biết Hoá Hồn đại pháp, ông sẽ giao phó như thế nào?

Lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Nếu việc đó là thật, tự ta biết cách giao phó với mọi người.

- Tốt, nếu như ông đã nói như vậy, không sợ ông sau này không nhận sai. Hiện tại xin mời Lục viện chứng giáo và đại biểu Tam phái cùng ra giữa, đồng thời Lục Vân cũng phải ra, chúng ta cùng vạch trần cái bí mật này.

“

Kiếm Vô Trần nói xong, toàn thân phát ra một khí thế uy nghiêm, tĩnh lặng nhìn quang chúng nhân.

Các cao thủ tại trường nghe thấy thế đều ngạc nhiên tập trung nhìn vào Kiếm Vô Trần, không minh bạch được trong hồ lô của hán đang chứa những gì. Đại biểu của Tam phái gồm Kim Cương Thánh Phật, Chiến Tâm tôn giả, Thiên Thương đạo trưởng và Lục viện chứng giáo cùng tiến ra giữa, mỗi người vây quanh thành vòng tròn, im lặng nhìn vào Kiếm Vô Trần. Giữa đám người Dịch viên, Lục Vân cùng Vân Phong, Ngạo Tuyết và Tử Dương chân nhân quay sang nói mấy câu, rồi cũng động thân tiến ra giữa.

Khi tất cả mọi người đã đông đủ, Kiếm Vô Trần quay người đi đến bên cạnh Thái Phượng tiên tử, nhẹ nhàng lấy từ tay bà một vật, rồi lập tức về lại chỗ cũ. Đưa mắt nhìn quanh, Kiếm Vô Trần đưa ra vật đang cầm trong tay, chỉ thấy đó là một quả cầu bằng ngọc trong suốt được cố định một cách tinh xảo trên một cái giá bằng ngọc. Ngọc toạ hình tứ phương, quanh thân điêu khắc những hoa văn thần bí, có vẻ là một tứ tượng kỳ trăn. Ánh sáng xuyên qua ngọc cầu phản xạ ra vô số các quang hoa mỹ lệ, vô cùng kỳ diệu, làm những người khác khi thấy qua đều biết rằng đây quyết không phải là vật tầm thường.

Các cao thủ khi nhìn qua vật này, đại biểu Tam phái tức thì kêu nhẹ lên một tiếng, biểu hiện có phần kinh ngạc, còn Lục viện chứng giáo thì thần sắc nghi hoặc, không biết được đây là vậy gì. Không hề có một lời giải thích, Kiếm Vô Trần nói:

- Mọi người hãy xem cho kỹ, hi vọng rằng đến lúc ấy, ai cũng nhận ra điểm sai lầm, nếu không thì ta thật rất lấy làm tiếc.

Nói xong, chỉ thấy tay phải Kiếm Vô Trần loé lên một đạo tử quang, đạo quang hoá đó xuyên qua ngọc cầu, ngưng tụ lại không quá ba thốn quanh cái giá ngọc thần kỳ, rồi lập tức lớn ra gần mười lần, nổi lên trên không trước mắt mọi người. Chúng nhân ngạc nhiên, không tưởng được vật này lại có khả năng biến hoá to nhỏ như vậy, quả thật rất là kỳ dị.

Cẩn thận nhìn vào ngọc cầu trong suốt ấy chỉ thấy quang hoa lưu chuyển, vô số các đạo quang ảnh từ từ hình thành nên một cảnh tượng, càng lúc càng rõ. Lục Vân nhìn vào đồ án trước mặt, trong đó là cảnh cái ngày mà chàng đấu với Ma thần Viêm Huyết tại Trường giang, tất cả hiện lên trên bề mặt quang cầu rất sống động làm chàng trong lòng bất giác chấn kinh. Bất kể là hình ảnh hay thanh âm, tất cả đều rất rõ ràng, làm cho mọi người tại đây như đang đứng trong cảnh đó tận mắt chứng kiến, không thể nào phủ nhận.

Sau khi tất cả mọi người đều thấy, Kiếm Vô Trần thu hồi vật thần kỳ đó lại, lạnh giọng nói:

- Hiện tại tất cả đều đã thấy rõ, có còn điều gì không minh bạch, hoặc giả không tin tưởng hay không? Huyền Ngọc chứng giáo, ông đã thấy rõ ràng, bây giờ thử hỏi ông nên giao phó thế nào đây?

Âm thầm liếc mắt nhìn Lục Vân, rồi ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân lướt qua khuôn mặt của từng người, cuối cùng trầm giọng đáp:

- Thấy thì đã thấy rõ, nhưng mà từ tình huống vừa rồi ta chỉ thấy được rằng, khi đó Ma thần Viêm Huyết cũng không dám khẳng định đích thực Lục Vân đã thi triển Hoá Hồn đại pháp hay không. Cho nên điều này cũng không thể khẳng định được Lục Vân thân hoài Quỷ vực Hoá Hồn đại pháp. Đồng thời, hắn thi triển pháp quyết gì, ngay đến chúng ta cũng không rõ lai lịch, phải hay không trong đó có ẩn tàng huyền cơ, đây là điểm mà ta vẫn còn hoài nghi.

Sắc mặt lạnh lẽo, Kiếm Vô Trần tức giận nói:

- Huyền Ngọc chứng giáo, ông không cần tiếp tục cố tỏ ra che chở cho môn hạ Lục Vân của các người, mặc dù lần đó Ma thần Viêm Huyết chưa khẳng định đích thực có phải Lục Vân thi triển Hoá Hồn đại pháp hay không, nhưng với tu vi của Ma thần thì sao có thể sai lầm được. Hơn nữa, vào lúc đó Lục Vân nếu không phải thi triển Hoá Hồn đại pháp, người bảo hấn xem hấn đã dùng pháp quyết gì có thể làm Ma thần Viêm Huyết kinh sợ tháo lui? Còn như vật trong tay ta đây, đó chính là đệ nhất thần khí trong đại la chư thiên nhị thập tứ thần khí, Huyền Thiên Giám, há có khả năng là tùy ý làm giả hay sao?

Huyền Ngọc chân nhân nghe vậy cũng không biết nói sao, còn Lục Vân khi nghe đến danh tự Huyền Thiên Giám, tức thì chấn động trong tâm, hiện tại chung quy chàng đã minh bạch câu "Ma Long xuất, Nại Hà hiện, Huyền Thiên Giám, nhiệm trần duyên", nguyên lai hai câu cuối đó thì ra là chỉ bản thân mình. Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cặp mắt Lục Vân ánh lên sự hoài nghi, phải chăng ông trời đang trừng phạt lên thân chàng hay không? Có lẽ, nếu không sao việc này lại xảy ra? Ngẫm lại trước giờ con đường chàng đi đều quá thuận lợi, có lẽ lần này chính là phải trải qua kiếp nạn. Nở nụ cười kiêu ngạo, Lục Vân không hề lùi bước, nếu đây quả thực là do thượng thiên an bày, càng phải nỗ lực chống chọi đến cùng. Nếu muốn tung hoành thiên hạ, tùy tâm sở dục, lẽ dĩ nhiên phải không sợ gian nan, toàn lực phản kháng.

Thấy Huyền Ngọc chân nhân không nói gì, Lý Trường Xuân hỏi:

- Thế nào, Huyền Ngọc chân nhân có phải không muốn chấp nhận sự thật, cố tình trì hoãn hồi đáp? Hiện tại mọi việc đã rõ, Lục Vân cũng không có lời giải thích, đây chẳng phải đã minh chứng tất cả sao?

Gần đó, Hạo Vân cư sĩ nhỏ giọng nói:

- Lời nói này giờ không hề có ý như thế, tất cả chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi. Pháp quyết Lục Vân thi triển không nhất định phải là Hoá Hồn đại pháp. Chính như Kiếm minh chủ đã nói, Ma thần tu vi thâm hậu, kiến văn rộng lớn, nhưng tại sao hấn cũng không thể khẳng định được Lục Vân chính thực thi triển Hoá Hồn đại pháp, điều này không phải đã giải thích hấn cũng không dám khẳng định sao? Huống chúng ta cũng chỉ là suy đoán.

Lý Trường Xuân nghe thế nhất thời nghếch ra, không tưởng được ngữ khí của Hạo Vân cư sĩ lại sắc bén như thế, một câu cũng không phản bác được.

Bên cạnh, Kiếm Vô Trần hồ hững nhìn Hạo Vân cư sĩ, nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Tuy là suy đoán nhưng Lục Vân hiện tại không hề lên tiếng giải thích điều gì, chẳng phải đã có thể nói khi ấy hấn thi triển chính là Hoá Hồn đại pháp hay sao? Về điểm này, miễn là hấn có thể cho mọi người một câu trả lời thuyết phục, tự ta sẽ không làm khó hấn. Còn nếu không thể nói được lý do tại sao, dĩ nhiên hấn sẽ không chạy thoát khỏi kiếp số.

Không để ý đến ánh mắt của mọi người, Lục Vân vẫn ngược nhìn đám mây trắng trên cao, một con người cô độc đang đứng suy tư về điều gì đó. Đến khi Huyền Ngọc chân nhân không thể hỏi được chàng điều gì nữa, chàng quay đầu nhìn vào mọi người nói:

- Lúc này, phải hay không phải, trong tâm hấn không phải đều như nhau cả hay sao? Bất kể ta giải thích như thế nào, hấn đều không dễ dàng buông tay, nếu đã như vậy, ta thừa nhận thì đã sao? Dịch viên là nơi ta sẽ không thể nào quên được trong cuộc đời này, bất luận đi đến nơi nào ta sẽ vĩnh viễn không quên. Hai năm trôi qua, có rất nhiều chuyện đáng để ta hồi tưởng lại, và có lẽ đã đến lúc ta ra đi.

Nói xong, Lục Vân quay người, bước về phía Ngạo Tuyết và Vân Phong.

Nhìn theo bóng Lục Vân, trong mắt Huyền Ngọc chân nhân lộ ra một tia thương cảm. Bất kể Lục Vân biết Hoá Hồn đại pháp hay không, ông hiểu rằng ít nhất Lục Vân quyết không phải kẻ xấu. Chỉ là có một số sự

việc, thâm tâm biết được cũng vô dụng, đành phó mặc cho sự việc diễn ra vậy. Bên cạnh, Hạo Vân cư sĩ vỗ nhẹ vai ông, khe khẽ thở dài, cũng không biết phải làm gì.

Kim Cương Thánh Phật, Chiến Tâm tôn giả cùng Thiên Thương đạo trưởng nhìn theo bóng Lục Vân, trong tâm nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, tựa hồ như trong thời khắc này, sự thừa nhận của Lục Vân là do không thể phản bác được Kiếm Vô Trần, khiến cho trong tiềm thức của mọi người đều có cảm giác đồng tình. Cho dù hắn có thật sự biết được pháp quyết tà ác đó hay không, thì biểu hiện của hắn trong lúc này, thật sự đã

Toàn thân lãnh khí bức nhân, Kiếm Vô Trần hét to với ngũ khí kiên định dị thường. Lục viện môn hạ nghe thấy thế, trừ Thiên Kiếm viện Quân Vô Hối trụ thân trông chừng Lục Vân phía ngoài, kỳ dư ngũ viện cao thủ đều bỏ trống các phía như là không nghe thấy lệnh vừa ban ra.

Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song cùng thở dài, vung cánh tay ra lệnh cho chúng môn hạ nghe lệnh. Hạo Vân cư sĩ lắc lắc cái đầu phiêu thân lên không đưa mắt nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân, ngăn không cho Thất Thiên với Đan Thanh kiếm hiệp phân thủ tứ phương. Sau đó lão

cư sĩ hạ thân xuống đứng ở nơi Dịch viện môn hạ, thần sắc lãnh đạm đứng tĩnh

lập tại đó và hoàn toàn không có một điểm hưởng ứng.

Bối rối trước hành động của mọi người, tình hình diễn ra hoàn toàn trái ngược mong đợi khiến hấn ngưng, một lần nữa Kiếm Vô Trần phát lệnh Lục viện cao thủ liên hợp tấn công Lục Vân.

Nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần lãnh khốc nói:

- Bây giờ ngươi muốn đi, thật không có khả năng nữa rồi. Hiện tại, ngươi hãy ngoan ngoãn khai ra! Lai lịch thực sự của ngươi là thế nào, gia nhập Dịch viện có mục đích gì, phải chăng là muốn học trộm tuyệt kỹ của Dịch viện? Tiếp nữa, Hóa Hồn đại pháp của ngươi do ai truyền dạy, phải chăng đồng đẳng của ngươi vẫn đang ẩn tàng trong Lục viện? Mục đích chính của ngươi là gì, có phải là muốn phá hoại sự yên bình Nhân gian, làm nhiễu loạn hòa bình Lục viện? Nói mau, ngươi nên thành thật thú nhận, Lục viện liên minh ta sẽ cho ngươi một con đường sống, còn nếu như ngoan cố không nói thì vì hòa bình Nhân gian, chúng ta quyết sẽ không để hổ về rừng để di họa về sau.

Mục quang lướt nhìn một vòng xung quanh, Lục Vân lãnh ngạo đáp trả:

- Sao ta phải nói cho ngươi biết, ngươi dựa vào cái gì mà dám truy hỏi ta? Ngươi nói ta có Hóa Hồn đại pháp vậy chứng cứ đâu hả? Lý do vì sao ta gia nhập Dịch viện, giữa ta với Dịch viện có vấn đề gì cũng không có quan hệ gì tới ngươi, cũng không cần ngươi tới đây làm rối việc của ta. Hiện tại có sao ngươi của Dịch viện chưa hỏi ta, còn ngươi thì đã thò mặt vào? Dựa vào cái chức danh Lục viện Minh chủ hay là dựa vào là một con chó săn của Vân Chi pháp giới?

Nhìn thẳng vào Kiếm Vô Trần, Lục Vân ngũ khí mạnh mẽ hoàn toàn không có một điểm lưu tình.

Kiếm Vô Trần sắc diện đại nộ, giận dữ gầm lên:

- Lục Vân, ngươi thật thái quá, ngang nhiên dám sỉ nhục ta cũng như sỉ nhục Vân Chi pháp giới, hôm nay ta quyết không để ngươi lành lặn rời khỏi đây. Hiện tại tuy ngươi không chịu thừa nhận có Hóa Hồn đại pháp, nhưng các cao thủ Huyền Thiên giám đã lên tiếng cảnh báo, ngươi đừng hòng狡辯. Bất kể ngươi có thừa nhận hay không hôm nay chúng ta đã quyết định vì Nhân gian mà trừ hại.

Xung quanh chúng cao thủ trầm mặc không nói, tụt trung chú mục nhìn Lục Vân nhàn thần ánh lên những thần thái kỳ dị. Gần đấy Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên cất giọng:

- Kiếm Minh chủ lời nói không biết có phải là đang lấp liếm điều gì chăng? Chúng ta chỉ hoài nghi Lục Vân sở hữu Hóa Hồn đại pháp, có sao lại đồn y vào tử địa? Chưa biết y thực sự có Hóa Hồn đại pháp hay không, chỉ thấy ngài liên tục đồn y vào tử địa thực không hiểu việc làm này là có ý gì, Huyền Ngọc không biết mong Minh chủ giải đáp cho.

Lạnh lùng quay đầu nhìn Huyền Ngọc chân nhân, Kiếm Vô Trần âm trầm nói:

- Lục Viện liên minh được thành lập với mục đích là vì Nhân gian thanh trừ tà ác. Sở dĩ ta có những hành động đó cũng là vì muốn hòa bình Nhân gian mà nỗ lực. Thời khắc này Lục Vân thân hoài tà ác pháp quyết, ai cũng có thể phát hiện ra đây là việc nguy hại đến Nhân gian, ai dám bảo đảm trong tương lai sẽ không xảy ra nguy hại? Bản môn chúng ta tự nhiên vì đề phòng nguy biến quyết không dung chứa cho ẩn họa tồn tại, Huyền Ngọc chân nhân không biết đã hiểu rõ chưa?

Sắc diện lạnh lùng, Huyền Ngọc chân nhân to tiếng cất lời:

- Kiếm minh chủ thực là hiệp can nghĩa đảm, vì Nhân gian hòa bình mà phóng giết ta thực sự bội phục. Nghe Minh chủ nói ta không chỉ hiểu mà còn hiểu rất rõ. Chỉ là ta muốn hỏi một điều, trước kia tại Thiên

Kiểm viện tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan cũng có Thiên Kiếm viện môn hạ là sư huynh Vô Tâm của ngài đã từng thi triển Âm Ảnh Lưu Quang tà ác pháp quyết nguy hiểm vô cùng, cơ sao lại không tru diệt y? Một thân sở học tà ác của y xuất xứ từ đâu, chắc không phải là từ Thiên Kiếm viện chứ? Đây là điều mà Lục viện chương giáo cùng chứng kiến, nhân đây muốn Kiểm Minh chủ trước mặt thiên hạ chính đạo nói đôi lời thẳng thắn. Hiện tại thỉnh Kiểm minh chủ nói một lời, Vô Tâm kia chúng ta cũng phải giết chứ? Kiểm minh chủ công chính nghiêm minh tất sẽ không làm cho chúng môn đệ tử liên minh thất vọng!

151. Hồi 151: Đại Chiến Tại Tức

Huyền Ngọc chân nhân vừa dứt lời một loạt tiếng kêu kinh hãi vang lên, ngay lập tức tất cả Dịch viên đệ tử đều lên tiếng chất vấn muốn Thiên Kiếm viện làm sáng tỏ hoàn toàn sự việc này. Trong số đó có Lâm Văn Phong và Tử Dương chân nhân là những người cao giọng nhất, thề rằng bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho ra nhẽ. Lục viện chúng nhân sắc diện biến đổi, trừ Hạo Văn cư sĩ ra còn những người khác đều thấu hiểu nguyên nhân vì sao Huyền Ngọc chân nhân lại hỏi đến vấn đề đó trong thời khắc này.

Tại đương trường đa số mọi người đều minh bạch, Kiểm Vô Trần tự chung chỉ muốn đưa Lục Vân vào tử địa, cố ý mượn việc công để báo thù tư hoàn toàn không có một chút lưu tình. Sở dĩ hắn nói Lục Vân biết Hóa Hồn đại pháp là lấy cớ dôn chàng vào chỗ chết mà không ai có thể phản bác được. Chỉ có điều là Huyền Ngọc chân nhân đã chỉ ra điểm mâu thuẫn khiến cho Kiểm Vô Trần không được toại ý và cũng không biết phải trả lời thế nào. Nhất thời hắn chỉ còn cách im lặng giống như đang ăn phải rở hoang liên.

Nhìn mọi người đang chăm chú theo dõi hành động của mình, Kiểm Vô Trần thoáng nổi cơn giận dữ điên cuồng trong đầu. Vốn dĩ hắn không thể ngờ đến Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên đem sự việc của Vô Tâm nói ra khiến chúng nhân thất kinh, còn đưa bản thân hắn rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Đối với lời nói của Huyền Ngọc chân nhân hắn hoàn toàn không có cách nào hồi đáp, không lẽ lại đưa sư huynh vào con đường chết sao. Hiện tại đối mặt với chúng nhân, căn bản hắn không biết mình phải ăn nói như thế nào cho vẹn cả đôi đường, vừa đạt được mục đích hại Lục Vân vừa bảo vệ được cho Vô Tâm sư huynh.

Nghe những lời của Huyền Ngọc chân nhân, Lý Trường Xuân cũng không khỏi đại biến sắc mặt, ánh mắt bắt an luôn nhìn về phía Kiểm Vô Trần xem hắn hồi đáp thế nào. Vốn dĩ Vô Tâm là huyết nhục của lão nên bình thường lão đã cố gắng che giấu tung tích của hắn ít khi cho phép lộ diện, không ngờ việc này lại bị Dịch viên truy vấn đến. Dù thế nào đi nữa thì lão cũng tuyệt đối không thể chấp nhận việc để cho ai đó biết rõ về Vô Tâm. Kín đáo nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân, ánh mắt Lý Trường Xuân chợt loé lên tia hung ác như muốn giết chết vị Dịch viên chương giáo ngay, chỉ hận là tình thế hiện tại không cho phép lão hành động tùy tiện.

Nhìn Kiểm Vô Trần đang im lặng, Liễu Tinh Hồn hiểu tâm trạng khó xử của hắn bèn lên tiếng đỡ lời:

- Huyền Ngọc chương giáo hỏi thật hay, chỉ có điều là ngài lại không biết rõ việc này. Đây là vấn đề danh dự của Thiên Kiếm viện nên cũng phải nói ra để cho mọi người hiểu rõ. Hiện tại thì Huyền Ngọc chương giáo cùng chúng nhân đều có thắc mắc, thôi thì ta cũng nói cho mọi người nghe để tránh sự hiểu lầm Minh chủ. Từ lúc phát hiện ra sự việc đó chương giáo sư huynh đã giấu mọi người, đặc biệt truy hỏi Vô Tâm về Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết. Ban đầu thì Vô Tâm không chịu thừa nhận nhưng do Lý sư huynh nghiêm khắc truy vấn đến cùng nên y đành phải nói thật, nguyên do là trong khi tu chân ở phía hậu sơn y vô tình phát hiện ra pháp quyết, không nén nổi tò mò nên đã tu luyện được một ít. Sư huynh ta biết việc này nghiêm trọng, lập tức thu hồi và hủy bỏ pháp quyết ngay tức khắc. Sau khi suy nghĩ ba ngày ba đêm, cuối cùng sư huynh ta đành phải đem cầm tù Vô Tâm tại hậu sơn để không chế hắn, tránh cho bị tâm ma ám nhập và nói dối chúng đệ tử là hắn đang bế quan tu luyện. Phải hạ thủ phế đi đại đệ tử Thiên Kiếm viện người có tu vi cường đại nhất, trong thời điểm đó sư huynh ta đã đau lòng biết bao nhưng vì đại cuộc mà đành phải chấp nhận, việc này không phải ai cũng có thể làm được như vậy. Đó là toàn bộ câu chuyện, sở dĩ việc này ít người biết đến là do sư huynh ta sợ có một số ít kẻ ích kỷ không hiểu rõ chuyện lại đem ra nói lung tung để mưu lợi cho bản thân.

Hoài nghi đưa mắt nhìn Liễu Tinh Hồn, Huyền Ngọc chân nhân cảm thấy nhất định lão nói không đúng sự thực nhưng vì vô phương khảo chứng nên không có cách nào truy ra tận cùng vấn đề nên đành phải chấp nhận cho qua việc đó. Nhìn thần sắc Kiểm Vô Trần, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Thì ra Trường Xuân chưởng giáo có cách đặc biệt để đào tạo ra một Kiếm minh chủ lợi hại. Quả thực là anh hùng xuất thiếu niên, thật đáng bội phục, bội phục!

Giận dữ hừng lên một tiếng, Kiếm Vô Trần trong lòng lửa giận đã bốc lên đỉnh điểm. Ngày hôm nay là ngày đầu tiên hắn trở thành Minh chủ nhưng liên tục bị Dịch viên trào phúng và phản kháng, khiến cho một kẻ tâm cao khí ngạo như hắn không nộ hỏa trùng thiên mới là lạ. Sau khi cân nhắc lợi hại, hắn đành phải tạm thời giữ mối hòa hảo với Dịch viên, còn chỗ giận dữ đó thì đem phát tiết hết lên thân Lục Vân.

Chuyển thân đến đứng đối diện, Kiếm Vô Trần đưa ánh mắt căm hận nhìn Lục Vân, lạnh lùng nói:

- Lục Vân, từ lúc ngươi không tự nói ra lai lịch thực sự của mình thì ngươi đã bỏ qua một cơ hội tốt rồi. Bây giờ ta hỏi lại lần cuối, ngươi nói hay không nói. Nếu ngươi nói ra ta và mọi người sẽ xem xét lại, còn nếu như không nói ta sẽ phái người tấn công, dĩ nhiên lúc đó sẽ phải chịu cảnh nghiêm hình bức vấn.

Thu hồi mục quang đang nhìn trời quay lại nhìn thẳng vào mặt Kiếm Vô Trần, Lục Vân cười nhạo báng đáp:

- Từ nãy tới giờ, mục đích của ngươi cũng chỉ là dồn ta vào tử địa, nguyên nhân cũng chỉ vì ngươi đã từng thua ta nên trong tâm bất phục. Hiện tại, với cương vị là Lục viện Minh chủ có quyền lực tối thượng, tất nhiên là ngươi sẽ phải trả thù ta rồi. Ta tin là mọi người ở đây đều hiểu rõ điều này nhưng họ chỉ suy nghĩ trong lòng mà không nói ra thôi.

Lạnh lùng nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần giọng đầy thống hận:

- Hồ ngôn loạn ngữ! Ta đối phó với ngươi nguyên nhân chính là vì Hóa Hồn đại pháp, thứ pháp quyết tà ác này không thể tồn tại trên nhân thế. Sở dĩ Lục viện liên minh là vì chính nghĩa thiên hạ, vì đối phó với hạo kiếp tương lai nên tất phải dốc sức trừ tà khử ác mới có thể vượt qua được trường nhân gian tai kiếp. Hôm nay đối phó với ngươi ta chỉ luận việc xử người, hoàn toàn không liên quan đến thất bại trước đây của ta. Ngươi thân hoài tà ác pháp quyết mà lại cố tình che giấu lai lịch nên ta không thể không đề phòng, đây chính là nguyên nhân ta đối phó với ngươi. Trong tình thế này ta tuyệt đối không thể thua ngươi được.

Ngạo nghễ cười, Lục Vân bình tĩnh nói:

- Thật hả? Ngươi khẳng định là có thể thắng được ta! Ta nghĩ có lẽ cuối cùng ngươi cũng vẫn là kẻ bại trận mà thôi, ngươi có tin không?

Đứng ở bên trái Kiếm Vô Trần, Quân Vô Hối đột nhiên mở miệng cất lời:

- Vô Trần bắt tất phải trực tiếp đối đầu. Hắn muốn kích động cho con ra tay đấu với hắn để có cơ hội đào thoát mà thôi. Hiện tại thời gian cũng không còn sớm nữa, hãy cho hắn một chút thời gian để suy nghĩ. Nếu hết thời gian mà hắn không trả lời lập tức hạ lệnh cho Lục viện cao thủ cùng tấn công bắt giữ, sau đó sẽ tra hỏi rõ ràng sự tình.

Sau khi gật đầu đồng ý toàn thân Kiếm Vô Trần bỗng đột khởi một cỗ khí thế cường đại, nhân thân lăng lệ hướng về phía các vị chưởng giáo, hắn lạnh lùng lên tiếng:

- Lục viện chưởng giáo nghe lệnh! Vì hòa bình Nhân gian, các vị hãy lập tức phái cao thủ môn hạ bắt giữ Lục Vân để truy hỏi rõ mọi sự tránh phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

Lời nói của Kiếm Vô Trần vừa dứt, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song với Hạo Vân cư sĩ không khỏi sắc diện biến đổi cùng hướng về phía Huyền Ngọc chân nhân như muốn biết ý kiến của lão ta. Ngay lúc đó, Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn cùng với Quân Bất Hối ba người đã vội chuyển thân ra ba phía bao vây Lục Vân vào giữa để đề phòng chàng chạy thoát. Còn Tam phái cao thủ nghe thấy thế liền thối lui ra sau không xuất hiện tại trường đấu.

Mặc dù nghe rõ nhưng Huyền Ngọc chân nhân vẫn an nhiên không thèm đếm xỉa đến mệnh lệnh của Kiếm Vô Trần, chỉ bình tĩnh đứng tại vòng ngoài của trường đấu đưa mắt nhìn xung quanh. Các đệ tử Dịch viên thì không như vậy, tất cả đều thần sắc phấn nộ giận dữ trừng mắt nhìn Kiếm Vô Trần. Thấy vậy bốn vị chưởng giáo chỉ biết lắc đầu thở dài, hữu thủ vung lên, Pháp Quả đại sư ra lệnh cho Bản Nhất xuất thủ, còn Thất Huyền chân nhân ra lệnh cho Vô Vọng nhận mệnh. Ở bên cạnh sau khi đưa mắt nhìn Thương Nguyệt với Hứa Khiết một lượt, Ngọc Vô Song thở dài một tiếng, lệnh cho Thương Nguyệt ra tay. Còn Hạo

Vân cư sĩ nhìn như chẳng muốn tuân lệnh nhưng bị Phong Lôi chân quân đưa mắt thúc giục bắt buộc phải chuyển thân gọi Tắt Thiên lĩnh mệnh.

Mắt thấy Bản Nhất với Vô Vọng đã hành động nhưng còn Tắt Thiên và Thương Nguyệt vẫn đứng im, trên mặt Kiếm Vô Trần không khỏi xuất hiện một tia lạnh ý. Nhìn lại thấy Dịch viên vẫn không có động tĩnh gì, hần liền cao giọng:

- Huyền Ngọc chẳng giáo, ngài không nghe thấy mệnh lệnh của Lục viện Minh chủ sao? Tại sao Dịch viên không có một chút động tĩnh gì vậy? Hiện tại Lục Vân đã bị trục xuất khỏi môn hộ đã không còn là đệ tử của Dịch viên nữa, chẳng lẽ Dịch viên không muốn vì hòa bình Nhân gian mà xuất chiến.

Lời nói vừa xuất những người có mặt đều sắc mặt biến đổi, rõ ràng là Kiếm Vô Trần ngữ khí bất thiện. Không lý gì đến điều đó, thần tình Huyền Ngọc chân nhân vẫn tỏ thái độ lãnh đạm, thần nhiên nói:

- Ta nghĩ sự việc này Dịch viên tham gia thì không chí công vô tư cho lắm. Sở dĩ Dịch viên ta cự tuyệt mệnh lệnh quyết không tham dự vì mọi việc có liên hệ tới Lục Vân, đệ tử cũ của Dịch viên. Ngay hôm bắt đầu liên minh ta đã đưa ra ba điều kiện, sự việc ngày hôm nay đã rơi điều kiện thứ hai, tưởng rằng Kiếm Minh chủ không thể quên nhanh đến thế chứ. Hôm đó Phong Lôi chân quân cũng đã đích thân thừa nhận điều kiện này, không phải lại bây giờ muốn nuốt lời đấy chứ?

Kiếm Vô Trần hiểu là Huyền Ngọc chân nhân cố ý phản kháng nên hần không khỏi để lộ ra sắc mặt giận dữ. Quả đúng là ngày hôm đó Phong Lôi chân quân đích thực tự mình đáp ứng ba điều kiện do Dịch viên đưa ra. Mục quang chuyển tới Tắt Thiên với Thương Nguyệt, Kiếm Vô Trần hỏi:

- Tắt Thiên, Thương Nguyệt, hai người cũng kháng mệnh cố tình không xuất thủ ư?

Nghe thấy thế, Ngọc Vô Song và Hạo Vân cư sĩ đưa mắt nhìn đệ tử, nhãn thần có ý thúc giục hai người ra tay không nên tranh luận. Hiện giờ Kiếm Vô Trần đang ở vị trí quyền lực tối thượng, lại có Vân Chi pháp giới ra mặt trợ giúp không nên miễn cưỡng đối đầu với hần. Thương Nguyệt không nói lời nào chỉ ngược đôi mắt đẹp nhìn Lục Vân, trong nhãn thần tình ý ngập tràn.

152. Hồi 152 - Cô Chiến Thiên Hạ

Tắt Thiên nén một tiếng thở dài nói:

- Còn nhớ một đoạn đường cùng nhau nơi Quỷ vực đã để lại trong ký ức mỗi người những sự việc không thể xóa mờ. Nếu không nhờ Lục Vân, ta và những người khác đã không có cách nào quay trở lại nhân gian, chính huynh ấy đã cứu người môn phái chúng ta, cả cuộc đời này ta đã nợ huynh ấy một mạng. Lúc này ta không thể xuất thủ, tính mạng này của ta chính là do huynh ấy nhặt về.

Bốn bên bỗng trở nên im lặng, mọi người đều quay lại nhìn Tắt Thiên, trong ánh mắt hàm chứa vạn ý kính phục. Lâm Vân Phong cuối cùng nhịn không được thốt lên:

- Quả là người tốt, không hối tiếc là huynh đệ cùng nhau xuất sinh nhập tử, đệ bội phần kính phục huynh. Chẳng như bọn tham sống sợ chết kia, không dám chống lệnh mà bỏ qua đạo nghĩa, cái loại người đó, cả đời đệ coi khinh hần, tính mà làm gì!

Lời vừa nói ra tức thì Kiếm Vô Trần sắc mặt tái xanh, nổi điên rằng nghiêng chắt hận không thể nuốt tươi Lâm Vân Phong ngay lập tức.

Tuy nhiên, trong lúc này hần không có thời gian cãi vã cùng Lâm Vân Phong, quay nhìn Hạo Vân cư sĩ lên tiếng hỏi:

- Môn hạ cư sĩ quả nhiên có cốt khí, không rõ cư sĩ có ý muốn học theo Dịch viên, rút lui không cần nhìn đến việc này nữa chăng?

Hạo Vân cư sĩ thần sắc biến đổi, chưa kịp mở lời thì Đan Thanh Kiếm hiệp đã lên tiếng:

- Kiếm Minh chủ đừng hiểu lầm, đương nhiên có lệnh của Minh chủ, Nho viên ta tự thấy phải chấp hành. Hiện tại để ta xuất thủ, tận lực một phen.

Nói xong lướt tới hạ xuống giữa trận, chú ý nhìn Lục Vân.

“

Nhìn lão ta lần nữa, Kiếm Vô Trần không nói lời nào, chuyển ánh mắt đảo qua chỗ Ngọc Vô Song chờ đợi bà ta hồi đáp. Ngọc Vô Song thấy vậy không cần hấn ta mở lời, tự thân xuất mã thân ảnh lập tức xuất hiện đối diện Lục Vân, chiếm giữ một hướng thân nhiên nhìn chàng.

Quân Bất Hối thấy mọi người có mặt, liền lên tiếng:

- Mọi người quả nhiên đến đầy đủ, nào chúng ta cùng xuất thủ bắt giữ Lục Vân. Để đề phòng hấn ta đào tẩu nên chẳng cần để ý hấn bảo chánh đạo nhân sĩ chúng ta dùng số đông cầu thắng, bây giờ mọi người từng người một lần lướt vào trận tất bắt được hấn.

Bổn Nhất, Vô Vọng, Ngọc Vô Song, Đan Thanh Kiếm hiệp trầm mặc lặng im không ai có ý lên tiếng. Đối với bọn họ mà nói, Lục Vân trong mắt mọi người có ấn tượng tốt hơn nhiều so với lời buộc tội của Kiếm Vô Trần. Quan trọng qua sự việc lần này, tâm lý mọi người đã ít nhiều hiểu rõ Kiếm Vô Trần có ý riêng mà gây nên rắc rối, mọi người tuy lĩnh mệnh kỳ thực trong lòng không tự nguyện.

Đứng bên, Liễu Tinh Hồn thấy mọi người không nói gì bèn háng giọng lên tiếng:

- Xem ra mọi người đều không quên được tình cảm lúc trước, thôi thì để ta phá vỡ cục diện khó xử này trước tiên. Mọi người nhớ vì hòa bình cho Nhân gian phải bỏ qua lợi ích riêng, cần dốc toàn lực ứng phó, không như thế sao có khả năng chống lại sự việc phát sinh trong trời đất.

Dứt lời thân ảnh lập tức xuất hiện trước Lục Vân một trượng, lạnh lùng nhìn chàng.

Đứng trầm mặc giữa đấu trường, Lục Vân thần sắc đầy vẻ bình tĩnh làm cho người khác không thể soi thấu lúc này trong tâm chàng đang nghĩ gì. Lúc Liễu Tinh Hồn xuất hiện trước mắt, Lục Vân liền thân nhiên nhìn lão ta lạnh lùng cất giọng:

- Người không phải là đối thủ của ta, quay lại kêu Kiếm Vô Trần ra đây.

Cất tiếng cười âm sâm, Liễu Tinh Hồn nói:

- Lục Vân, người đừng đánh giá bản thân quá cao, người tài nghệ tu luyện được bao năm mà dám cuồng vọng như vậy, thật mục trung vô nhân. Ngày hôm nay ta vì lòng tốt mà giáo huấn người một lần để người hiểu được Thiên kiếm viện ta lợi hại thế nào.

Dứt lời trường kiếm trong tay phát ra một tiếng kiếm khiêu, tự động bay lên xoay tròn trên đỉnh đầu lão ta phát tán kiếm khí mãnh liệt bức thẳng mười trượng.

Nghiêm túc nhìn lão ta, Lục Vân thần sắc lãnh ngạo nói:

- Thiên Kiếm viện chính xác có rất nhiều điểm lợi hại, bởi do khinh địch nên mới bị kẻ học nghệ vài năm vô danh tiểu tốt như ta đã bại. Nhưng người như người lòng phàm quá nặng, vô duyên với tiên đạo, tu vi chỉ gần đến trung tầng cảnh giới Bất Diệt, muốn cầm giữ được ta cho đến khi người chết đi cũng chỉ là vọng tưởng.

Xung quanh đồng loạt xôn xao, mọi người tựa hồ đều không tưởng được Lục Vân ở tình cảnh này ngữ khí càng trở nên sắc bén, không lộ chút nào tỏ ý coi sự việc trước mắt là quan trọng. Bọn người Thiên Kiếm viện nghe xong sắc mặt biến đổi thập phần khó coi. Còn đệ tử Dịch viên nghe không nhịn nổi phát

ra một loạt tiếng cười chế nhạo, ẩn ước trong đó sự cổ vũ Lục Vân.

Gào lên giận dữ, Liễu Tinh Hồn thân ảnh từ một nhanh chóng biến thành năm đạo thân ảnh khoái như chớp lưu quang, cùng với năm đạo kiếm mang diệp nhạn phân thành năm hướng nhắm vào Lục Vân. Trong thế công bốn bề không khí cấp tốc lưu động, kiếm khí mạnh mẽ tạo thành luồng lốc xoáy phát ra thanh âm kinh nhân. Cười lạnh một tiếng thân ảnh Lục Vân mãnh liệt bắn tới, cả thân hình như một con linh báo tại không trung liên tục xoay chuyển mười bảy lần, mười bảy đạo xích hồng lưu chuyển tầng tầng mật bố hình thành nên một màn kiếm võng tuyệt đẹp, tốc độ nhanh tới mức kinh nhân hướng vào bên trong khăn trương thu vào.

Trên không song kiếm không ngừng va chạm, phát xuất quang mang kỳ dị hàm chứa luồng khí lưu đáng sợ, hình thành một trận cuồng phong cực mãnh khuếch tán ra phía ngoài. Trong cuộc giao tranh, thân ảnh Lục Vân huyền hóa bất định vây quanh Liễu Tinh Hồn hình thành vô số hư huyền nhân ảnh không tiếng động, làm cho lão ta hoàn toàn không phân biệt nổi thật giả.

Liễu Tinh Hồn tâm trí cực kỳ hoảng sợ, lão hoàn toàn không thể tưởng tượng được Lục Vân mới vào trận đã đại triển uy lực đánh cho lão ta cuống cả chân tay. Cảm giác được đạo kiếm mang của Lục Vân càng lúc càng gần, Liễu Tinh Hồn thét lớn, thân hình dưới đất chuyển động tạo thành thể đà loa chi thức, toàn thân bạo phát một cổ đậm tử sắc quang hoa mãnh liệt xuyên thẳng lên không.

Xung quanh mọi người đều cẩn thận quan sát cuộc chiến, muốn xem trận đấu có một không hai giữa Lục viện quán quân với đệ nhị cao thủ Thiên Kiếm viện Liễu Tinh Hồn kết cục thật sự ai lợi hại hơn. Bên phía Dịch viên, mọi người nhìn xem với lòng đầy lo lắng. Bất kể cuộc chiến này ai thắng ai thua, ngày hôm nay Lục Vân muốn sống mà rời khỏi thật không dễ dàng. Tuy Lục Vân tu vi thâm hậu trong Lục viện chỉ số ít người địch nổi, nhưng tại đây ngoại trừ người Lục viện còn có cao thủ Tam phái cùng siêu cấp cao thủ Vân Chi pháp giới, Lục Vân liệu có khả năng sống mà rời khỏi được không?

Ngoài trận, Kim Cương thánh phật, Thiên Thương đạo trưởng, Chiến Tâm tôn giả, Diệp Tâm Nghi, Phong Lô chân quân, Huyền Mộc đại sư, Thái Phượng tiên tử đều nhìn Lục Vân trong ánh mắt lộ xuất tia chấn động. Chỉ thấy Lục Vân khí tức cường thịnh, thân pháp linh hoạt dụng chân nguyên xuất ra những thế chưởng tuyệt hảo làm cho người ta phải kinh sợ. Hiện tại xem tình hình cuộc đấu tuy Liễu Tinh Hồn tu luyện cũng vài trăm năm nhưng tu vi còn lâu mới bằng Lục Vân, điều này không làm cho tất cả cao thủ giật mình sao được?

Trong trận đấu tử sắc quang hoa trùng trùng mãnh liệt bay lên tầng không cao khoảng ba trượng, vừa định đột phá vòng phong tỏa của Lục Vân thì một đạo xích hồng quang hoa đột hiện, lập tức một cổ khí tức cường mãnh vô biên mãnh liệt bạo phát, trong chớp mắt khối tử sắc quang hoa đang bốc lên trên bị ép ngược trở xuống. Một tiếng thét tắc nghẹn truyền lại, trong quang ảnh bị phá vỡ, một đạo nhân ảnh toàn thân dính đầy tiên huyết bay thẳng ra ngoài rớt thẳng xuống bãi đất mềm bên dưới.

Nhìn kỹ thân ảnh đó là Liễu Tinh Hồn, hiện thực xảy ra làm người xem thần sắc biến đổi. Quay lại nhìn Lục Vân chỉ thấy chàng đang thờ ơ đứng thẳng giữa tầng không, toàn thân phát tán một cổ khí tức lãnh liệt làm cho người khác có cảm giác kinh tâm. Quan sát xung quanh Lục Vân hiểu rõ, kể từ bây giờ mình cùng với chánh đạo duyên đã tận, chàng tự nhủ với mình có lẽ đây là sự chủ định dành cho kẻ nghịch thiên chi tử như chàng.

Hai ánh mắt từ Trương Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt, hai đôi mắt tuyệt đẹp chứa đầy sự lo lắng cùng quan tâm là hồi ức tối trân quý của cả cuộc đời chàng. Bất luận tương lai sẽ ra sao, bản thân phải toàn lực bao bọc hai người đẹp mỹ lệ này làm cho họ trong lòng vui vẻ hạnh phúc. Dù rời bỏ Lục viện, rời bỏ Dịch viên thì trái tim này đã vĩnh viễn lưu lại ở đây, vì nơi đây có hai tâm hồn mỹ lệ vẫn luôn chờ đợi mình. Dù cho biển cạn đá mòn, tình này quyết không thay đổi!

Cảm nhận được ánh mắt đầy cừu hận của Kiếm Vô Trần, Lục Vân quay đầu nhìn hắn ta trong nhân thần chột lóe quang mang lạnh buốt. Nếu đã không cách nào trốn được thì hãy dùng cảm đối diện toàn lực cùng hắn ta sống chết một phen. Giả sử ông trời đã có một lời nguyên như thế, bất chàng phải tuân theo sự sắp đặt của số phận, bất kể như thế nào Lục Vân cũng không chịu khuất phục càng không thể buông bỏ, vì chàng muốn cả thiên địa đều biết đến tên chàng là Lục Vân, đều biết chàng chịu lời nguyên của ông trời từ thuở thiếu niên, quyết không bị vận mệnh trời buộc chàng phải phá bỏ mọi cấm kỵ!

153. Hồi 153 - Vô Nại Nhất Chiến

Âm thầm quan sát Lục Vân trên không, khóe miệng Kiếm Vô Trần điểm một nét cười hiểm độc, hắn lập tức phân phó người đưa Liễu Tinh Hồn vào trong trị liệu thương thế, một mặt cất tiếng:

- Tu vi quả nhiên có tiến bộ, đáng tiếc ngươi thân mang tà ác, ngày hôm nay dù có cánh cũng khó bay khỏi đây. Ta nhất định không thể để ngươi rời khỏi nơi này, đừng hòng bỏn tẩu được.

Bổn Nhất cùng Vô Vọng đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu, hai thân ảnh tức thì đồng thời bay thẳng lên không một trước một sau, vây Lục Vân vào giữa. Nhìn chàng, Bổn Nhất nói:

- Lục Vân ngươi hãy buông tay thôi! Phải hiểu rằng với tình cảnh hôm nay, dù có chống lại cũng chỉ có duy nhất một kết cục mà thôi. Mau mau trình bày lai lịch của ngươi cho mọi người hiểu rõ, có thể hai người bọn ta cũng tận lực vì ngươi mà nói đôi câu tốt đẹp, biến tử địa thành nơi bình yên, ngươi thấy thế nào?

Đạo viên Vô Vọng cũng cất tiếng:

- Lục viện từ trước tới nay có giao tình không lạt, khả dĩ mọi việc đều có cách giải quyết hà tất phải chọn cách kịch liệt như thế này? Ngươi tu vi cho dù rất mạnh nhưng có khả năng một mình đánh bại tất cả mọi người chăng? Thật là không thể ! Chung quy ngươi đã không còn đường rời khỏi đây, đã vậy thì hà tất cưỡng cầu chi bằng hiện tại trước mặt mọi người mà mình bạch tất cả.

Lục Vân thản nhiên nhìn hai người, trầm giọng nói:

- Ta không hy vọng cùng nhị vị huynh đài giao thủ, cũng không muốn ra tay đả thương các sư huynh. Các huynh hãy lui đi! Giữa Kiếm Vô Trần và ta không thể không phân sinh tử, đương nhiên không cần giải thích dài dòng, nhị vị xem có phải thế không? Quan trọng nhất là ta không thể đáp ứng yêu cầu nhị huynh, bởi đây chính là vận mệnh cả đời của ta.

Nhìn Lục Vân, Bổn Nhất không ngừng thở dài nhẹ giọng nói:

- Mỗi cá nhân đương nhiên có quyền lựa chọn con đường riêng của mình. Hiển nhiên bản thân ngươi đã có trước tâm ý bọn ta làm sao có thể miễn cưỡng, bây giờ sự thật trước mắt rõ ràng mọi người ít nhiều cũng đã thấu đáo, bọn ta không thể nhiều lời nữa, mời động thủ! Bất kể cuộc chiến lần này kết quả thế nào, tin tưởng với giao tình lúc trước giữa hai bên, sẽ không có điều gì trách cứ nhau. Ta tới đây, hãy chú ý!

Dứt lời quanh thân kim quang chớp động, một cỗ phạt quang cường thịnh bạo phát bao trùm toàn thân đáng vẻ trở nên trang nghiêm thêm vài phần.

Bên cạnh Vô Vọng nhìn Lục Vân với vẻ nuối tiếc, trường kiếm trong tay huy động tức thì một đạo thanh lượng quang mang bay vọt lên đỉnh đầu xoay tròn tứ phía. Pháp quyết vừa thi triển, Vô Vọng thần sắc lạnh lùng đáng người lập tức trở nên nghiêm túc toàn tâm toàn ý chú thị nhìn Lục Vân hòng tìm kiếm sơ hở của chàng.

Lục Vân nhìn lại hai người thần sắc biểu tình có chút thương cảm, chỉ vì sự việc lần này thân bất do kỷ chàng không muốn liệu còn cách nào đây? Trầm mặc quan sát xung quanh, lúc trước nơi đây một thời thân thuộc đến bây giờ mọi thứ đã biến chuyển hoàn toàn. Chàng ngẩng đầu tự vấn trời cao tựa như oán trách tựa như bất bình, bản thân lúc này mà nói trong tâm cuộn cuộn muôn vàn phần nộ lẫn không cam tâm. Có lẽ chỉ còn cách đối mặt ngoài ra không có cách nào tránh được.

Nhìn thần tình đầy vẻ thương cảm của Lục Vân, Bổn Nhất nén tiếng thở dài trong lòng, hét nhỏ một tiếng phạt châu trong tay mang theo kim quang diệu nhãn từ từ nhằm hướng ngực chàng đánh tới. Cùng lúc Vô Vọng trường kiếm xoay nghiêng chém xuống, kiếm mang liên tục nối tiếp nhau tạo thành một màn kiếm ảnh, ẩn dấu kiếm khí vô hình nhằm hướng Lục Vân phát động công kích, phối hợp với phạt châu của Bổn Nhất, hai người một chính một phản đã phong tỏa bốn phương tám hướng quanh Lục Vân.

Lúc phạt châu cùng kiếm mang gần bức tới, Lục Vân đột nhiên cúi đầu nhìn hai người trong nhãn thần lóe sáng một cỗ quang hoa kì lạ. Nhìn chuỗi phạt châu với vẻ vô cùng lạnh lùng, chàng ngạo nhiên nói:

- Hai người các huynh không phải là đối thủ của ta đâu, mau lui lại đi. Gọi Kiếm Vô Trần tự thân tới đây để ta và hắn giải quyết ân oán.

Dứt lời Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay vung lên, một đạo kiếm cương mãnh liệt như hải nô ba đào trùng trùng ập tới muốn xé nát bầu không khí kèm theo tiếng rít kinh người, một kiếm vừa xuất lập tức chấn nát vụn chuỗi phạt châu của Bổn Nhất. Trường kiếm của Lục Vân thuận thế chuyển hướng, trong sát na cương ngạnh đối đầu cùng đòn công kích của Vô Vọng. Chỉ nghe một tiếng nổ rầm rầm truyền lại, Vô Vọng vừa cất tiếng kinh hô thì thân hình đã bị bắn ra xa ba trượng thần sắc cực kỳ kinh hãi.

g T à- y cì ời m chỉ m t n] tó * onfa

f L h* onfa

Khẽ thở dài, chỉ thấy Thất Huyền chân nhân thân ảnh chớp động xuất hiện giữa sân. Các vị chưông giáo thấy ông đã nhận lệnh chỉ lắc đầu im lặng, không nói lời nào phi người xuất hiện xung quanh Lục Vân.

Thần sắc nghiêm túc nhìn Bốn Nhất, Vô Vọng, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song, Hạo Vân cư sĩ, Đan Thanh Kiếm hiệp, Lý Trường Xuân đứng xung quanh, lòng Lục Vân nặng trĩu. Tuy biết mình tu vi tinh thâm, nhưng cùng lúc đối mặt với sự bao vây công kích của bát đại cao thủ chỉ e rằng kết quả không thể như ý muốn. Nhưng dù thế nào Lục Vân cũng đã minh bạch, chàng không còn đường lui nữa.

Nhớ lại lúc trước trên đỉnh núi trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an cực độ giờ thì Lục Vân đã minh bạch, đó là do linh thức muốn đề tỉnh chàng về sự tình hôm nay. Thật nhanh quá, nhanh tới nỗi chàng không đủ thời gian đào tẩu.

Tiếng thét cắt ngang luồng suy nghĩ của Lục Vân, xung quanh tám đạo nhân ảnh liên tiếp tiến công, vô số kiếm quang mang pháp lực cực mạnh trên không giăng thành tấm lưới kín kẽ từ bốn phương tám hướng vây công Lục Vân. Cảm nhận được sự cường hoành của đối thủ, Lục Vân sắc mặt sa sầm, ý niệm chớp động, Ý niệm thần ba lập tức điều chỉnh đến tốc độ hơn mười tám vạn sáu ngàn vòng mỗi thức, phân tích và phán đoán lộ tuyến tiến công, sự mạnh yếu, phân bố lực công kích của tám người để từ đó tìm ra sơ hở thoát ra.

Điềm nhiên nhìn đợt tấn công mạnh mẽ đang áp lại, Lục Vân thần sắc lạnh băng, trong mắt lấp lánh tia hỏa diễm đứng yên không di động. Đợi khi một kiếm cực nhanh của Lý Trường Xuân bức sát tới trước ngực ba thốn Lục Vân mới cười lạnh, thân thể tránh sang bên, không tưởng được trong chớp mắt thân ảnh phân thành vô số bóng mờ, theo tuyến lộ mặt trắc không thể đoán định nhanh chóng thoát khỏi vây công của bát đại cao thủ, động tác né tránh cực nhanh.

Trong tám người tấn công quá nửa không cách nào xuất thủ được, đích xác đã bị thân pháp thần kỳ bí thuật của Lục Vân chấn kinh. Trước giờ chưa từng ai nghe qua Lục Vân biết tàng ẩn kỳ thuật. Theo những gì mọi người biết Dịch viên căn bản không có thuật tránh đòn thần kỳ như vậy. Trong vòng vây tám người tuy bị chấn kinh nhưng đồng thời đề cao cảnh giác, từ từ gia tăng công lực từng bước áp sát Lục Vân.

Lúc này Lục Vân nhanh chóng vận dụng Ý niệm thần ba, đối với sự tấn công của tám người mọi sơ hở chàng đều biết rõ, nên tuy công thế rất mạnh lại hoàn toàn không có nửa phần gây hại được đến chàng. Nhưng khi tám người từ từ đề thăng công lực làm cho sơ hở càng lúc càng ít đi, áp lực lên Lục Vân bắt đầu đại tăng.

Ngoài trường đấu, Phong Lôi chân quân gọi Kiếm Vô Trần đến bên cạnh, nói nhỏ:

- Lục Vân thật không đơn giản, lúc này chân khí toàn thân hắn hoàn toàn bị che dấu, ta gần như không phát hiện được một chút khí tức của hắn, căn bản vô pháp dùng thần thức tự động truy tìm hành tung hắn. Hơn nữa trên thân Lục Vân có một cỗ khí tức thập phần cổ quái, khi này tiếp cận hắn ta thử dùng thần thức linh niệm thăm dò khí tức của hắn thì hoặc là bị đẩy ra, hoặc là bị hút lấy. Trước mắt những người kia sợ rằng không thể giữ hắn, khi người đối đầu với hắn luôn nhớ cẩn thận điểm này.

Nhìn bóng ảnh Lục Vân đầy trời, Kiếm Vô Trần kiên định nói:

- Yên tâm đi, vô luận thế nào ta cũng không cho hắn có cơ hội thoát đầu. Trước đây vì chưa biết rõ hắn khiến ta bại dưới tay hắn, lần này sẽ không như vậy nữa ta sẽ không cho hắn một cơ hội nào cả.

Diệp Tâm Nghi cười cười nhìn Kiếm Vô Trần, nhẹ giọng nói:

- Huynh sẽ thắng, ta tin huynh!

Kiếm Vô Trần nhìn ánh mắt chứa thần sắc tin tưởng của nàng, lập tức phấn chấn tinh thần, mười phần tự tin nói:

- Nàng hãy xem kỹ, lần này ta nhất định đã bại hắn, nhất định!

Ở một bên, Dịch viên chúng nhân căng thẳng theo dõi trận chiến trên không thập phần lo lắng cho Lục Vân. Cách đó không xa, Thương Nguyệt, Hứa Khiết, Tắt Thiên đang quan chiến, chỉ có Tử Dương chân nhân, Phong Viễn Dương, Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong và Thương Nguyệt mấy người biết Lục Vân lợi hại, toàn thân mang đầy bí ẩn không ai có thể nhìn thấu.

Chúng nhân tuy minh bạch chàng lợi hại, nhưng ở tình huống lúc này trong tim mọi người không tìm được tiếng thở dài bi thương. Lục Vân dù mạnh thế nào cũng chỉ một mình, muốn cô chiến thiên hạ chỉ sợ không có khả năng.

Trên không vô số bóng ảnh của Lục Vân từ từ hợp nhất, sau cùng khôi phục thành bản thể xuất hiện giữa vòng vây bát đại cao thủ. Sắc mặt trầm trọng nhìn tám người cùng nhau tiến công, Lục Vân nhân thần lấp lánh bất định, trong đầu suy tính có nên dùng sức mạnh đánh tan vòng vây hay dùng Không gian khiêu được chi thuật thoát ly khỏi sự công kích của tám người, rồi từ bên ngoài xuất kỳ bất ý kích phá liên thủ của họ.

Đắn đo cẩn thận, thấy rằng lựa chọn đầu tiên nguy hiểm trùng trùng, do quyết định lấy bảo tồn thực lực làm trọng nên chàng chọn đối sách thứ hai. Chủ ý đã định Lục Vân toàn thân đột nhiên ngân quang chớp sáng, một đạo ngân sắc quang hoa rực rỡ chói mắt mang theo thân thể Lục Vân biến mất.

Ở vòng ngoài, tám người đang vây công bỗng lại tựa hồ không minh bạch Lục Vân biến mất như thế nào. Theo lý mà nói kết giới do bát đại cao thủ liên hợp tạo thành trừ khi hết sức đột phá nói chung không thể tùy ý thoát ra, tại sao Lục Vân lại có khả năng vô thanh vô tức biến mất? Lẽ nào họ đã gặp Không gian khiêu được hiểm thấy trong truyền thuyết?

Đang nghĩ ngợi thì thấy bên dưới truyền lại tiếng kinh hô, không ít người kêu to cẩn thận phía trên đầu. Tám người kinh động cùng hét lớn toàn lực bay ngược về phía sau. Lúc này giữa không truyền lại tiếng hừ lạnh của Lục Vân, lập tức hồng vân đầy trời bao phủ toàn bộ tám người vây vào trong.

Chỉ thấy thân ảnh Lục Vân một phen làm tám, Như ý tâm hồn kiếm mang liệt hỏa chân nguyên cường thịnh từ tám phương vị đồng thời như vạch trời chém tới. Tức thì xích hồng kiếm mang cường thịnh cuộn cuộn như sóng cả, tầng tầng lớp lớp dày đặc giữa không trung nhanh chóng quyện vào nhau xoáy tròn hình thành tấm lưới lớn phủ kín trời, phân ra hàng ngàn kiếm tấn công tám đại cao thủ đang né tránh.

Sắc mặt biến đổi, tám người toàn thân quang hoa bạo xạ, binh khí trong tay toàn lực huy động chống lại một chiêu bất ngờ của Lục Vân. Chỉ nghe tiếng kiếm chạm nhau liên tục không ngừng, kiếm quang ngũ thái quang hoa chói lợi bay lượn trong không trung như hồ điệp trông mỹ lệ kinh nhân. Vài tiếng kinh hô cùng tiếng hự nhỏ truyền lại, chỉ thấy nhân ảnh bay lui ra, ngũ vị chương giáo bị kiếm mang mạnh mẽ chấn hạ tiếp đất, còn Bốn Nhất, Vô Vọng và Đan Thanh Kiếm hiệp do tu vi còn kém, thân thụ trọng thương theo nhau nặng nề rơi xuống mặt đất.

155. Hồi 155 - Ngũ Viện Liên Thủ

Ầm trầm nhìn tám người bị đánh lui, Lục Vân ngạo nghễ tĩnh lập giữa không trung, toàn thân hỏa diễm rực cháy lấp lánh ánh sáng phối hợp với Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển trên đầu tựa như một vị Liệt hỏa Sứ giả ngạo thị chúng sinh.

Không thèm truy kích theo, toàn thân Lục Vân phát tán một luồng khí tức mãnh liệt, lãnh ngạo nói:

- Lần này hạ thủ lưu tình, lần sau còn bức ta giao thủ thì đừng trách ta không biết đạo lý. Người không phạm ta, ta không phạm người, bằng như ngược lại thì đừng có trách ta hạ thủ vô tình!

Nói xong kiêu ngạo cười một tiếng, mỗi bước đi lại xuất hiện một đoá hồng liên bay tản ra bên ngoài.

Sắc mặt của Kiếm Vô Trần biến đổi, mở miệng nói:

- Tà ma ngoại đạo, người người đều muốn tru diệt ngươi! Muốn đi à? Không có lệnh của ta ngươi nghĩ ngươi có thể đi được sao?

Dứt lời, ngũ vị chương giáo lại phi người bay lên. Bốn thanh trường kiếm cùng một hạt phật châu lấp lánh quang hoa chói mắt, giữa không trung chuyển động thành hình xoắn ốc tán phát ra khí tức cường thịnh đáng sợ. Cùng lúc khi năm vị chương giáo toàn lực xuất thủ, thân thể Lục Vân tức thì tiến lên rồi cả người đột nhiên dừng lại, toàn thân hồng quang bạo thịnh dốc hết sức chống lại hợp kích liên thủ của ngũ đại cao thủ. Nhìn bốn thanh trường kiếm xung quanh thân sắc Lục Vân hơi biến đổi, cảm giác rõ ràng lần này năm vị chương giáo đã xuất thủ toàn lực.

Giữa không trung bốn thanh trường kiếm lấp lánh quang mang bất động trực chỉ Lục Vân, rồi tăng tốc xoay chuyển xung quanh chàng hình thành một vòng ánh sáng mỹ lệ. Phía trên đầu chuỗi Phật châu của Pháp Quả đại sư lấp lóe kim quang chói mắt như một vòng ánh sáng kim sắc phát tán ra vô số Phật chú, tầng tầng lớp lớp nhắm vào Lục Vân phía dưới chụp xuống.

Sắc mặt lạnh lùng, từ trong mắt của Lục Vân bắn ra một tia nhìn cực kỳ lạnh lẽo đáng sợ, toàn thân liệt hỏa chân nguyên điên cuồng gia tăng, liệt diễm cuộn cuộn toả ra, giữa không trung hình thành một Liệt hỏa Long viêm kỳ diệu tự động xoay chuyển xung quanh Lục Vân kháng cự với ngũ đại cao thủ đang bức tới gần. Ngao nhiên tĩnh lập giữa không trung song thủ Lục Vân vung lên, khí lưu mạnh mẽ cuộn lên làm y phục tung bay, tóc dựng đứng lên, toàn thân được bao trùm trong vòng ánh sáng của Liệt hỏa Long viêm tựa như thiên thần, vừa uy nghiêm lại vừa thần bí.

Xung quanh ngũ vị chưởng giáo sắc mặt trầm xuống, cảm thấy khí thế của Lục Vân gia tăng cực nhanh thâm tâm của năm người vô cùng chấn kinh. Tuy nhiên, họ cũng tự biết lúc này không thể dừng tay được nên nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời phát động tấn công.

Chỉ thấy Hạo Vân cư sĩ, Ngọc Vô Song, Thất Huyền chân nhân, Lý Trường Xuân đồng thời song thủ ngự quyết toàn lực thôi động trường kiếm giữa không trung hướng về phía Lục Vân bức tới. Còn Pháp Quả đại sư toàn thân kim quang đột thịnh, Phật châu thần kỳ xuất hiện Phật gia Lục Tự chân quyết mang sáu cổ khí tức thần thánh mạnh mẽ, sau đó hợp lại thành một vòng ánh sáng hạ xuống. Khi đến ngang bên ngoài thân thể Lục Vân, vòng ánh sáng đó tức thì co lại như muốn trói chặt chàng giữa không trung.

Thân thể chấn khẽ, Lục Vân từ tĩnh chuyển sang động toàn thân như linh viên phi báo ở trong một khoảng không gian nhỏ hẹp, nháy mắt đã biến đổi một trăm lần tránh khỏi mũi nhọn vây công của ngũ đại cao thủ. Đồng thời Như ý tâm hồn kiểm trên đầu Lục Vân tự động phân ly, giữa không trung tự động xoay chuyển mãnh liệt tấn công Phật châu của Pháp Quả đại sư.

Ở bên ngoài cùng chứng kiến trên không trung quang hoa chói mắt, thân ảnh thiểm động giao chiến mọi người tâm lý thập phần khẩn cấp, không biết kết cục của trận chiến này sẽ như thế nào. Một bên là Lục viện quán quân, bên kia là do năm vị chưởng giáo trong Lục viện liên thủ, đích thực ai mạnh ai yếu tạm thời vẫn chưa đoán được. Mặc dù lúc này kết quả cuối cùng vẫn chưa thể biết, nhưng đại đa số đều tin rằng ngũ vị chưởng giáo sẽ giành thắng lợi, Lục Vân dù có mạnh đến đâu thì một người khó chống nổi năm người.

Mọi người của Dịch viện nhìn Lục Vân bị hãm vào cục diện bế tắc thần sắc đều hiện lên vẻ bi phẫn, tâm lý thập phần bất mãn Kiếm Vô Trần vô sỉ và hiểm độc. Riêng Lâm Vân Phong kích động dị thường, hẩn nhìn Lục Vân di chuyển cực nhanh trong không gian ngày càng thu hẹp lại nhện không được liên giện dữ thoá mạ:

- Cái gì gọi là Lục viện liên minh? Cái gì gọi là nhân gian chính nghĩa? Lẽ nào lại là như thế này, không dùng đối phó với tà ma mà đem đi đối phó với người của mình? Các ngươi cứ mở miệng là nói Lục viện hết lòng vì chính nghĩa nhưng hiện tại lại lấy đông thắng ít, lẽ nào không cảm thấy hổ thẹn và mất mặt sao? Kiếm Vô Trần, nếu ngươi ghi hận đã từng bại trong tay Lục Vân, nếu có can đảm thì tự mình xông lên đi! Sao lại mượn tay người khác để hành sự, ngươi mưu toan cái gì vậy? Danh hiệu Lục viện minh chủ này ta vì ngươi mà cảm thấy xấu hổ!

Bên cạnh Tử Dương chân nhân nghe vậy cũng lớn tiếng phụ họa, tâm thần hiển nhiên cũng vô cùng giận dữ gọi

trọng thương. Còn Ngọc Vô Song và Lý Trường Xuân thì sau một chưởng vừa rồi bị khí lực cương mãnh phản hồi đã dùng nhu kinh hóa giải, đồng thời nhanh chân tránh khỏi né được một kích kinh hiểm đó.

Dưới mặt đất Quân Bát Hối nhìn thấy Lục Vân rơi xuống, lão ta liền quát nhẹ một tiếng hướng trường kiếm lên trời, một đạo tử sắc kiếm mang cương mãnh như nghịch hải cuồng long cùng với khí thể kinh nhân đáng sợ của Thiên kiếm cửu quyết công kích tới Lục Vân. Điểm đầu ngón chân mượn lực bắn ra, Quân Bát Hối đảo ngược lên phía trên, trường kiếm trên cao liên tục xuất ra bảy trăm chín mươi sáu kiếm hình thành tám đạo tử khí kiếm long điên cuồng đè nén thân thể Lục Vân.

Từ phía tiếng kinh hô thất thanh truyền tới, mọi người trong Dịch viên đều kêu lên phần nộ và lo lắng, vì hành động xuất thủ lén lút của Quân Bát Hối nên họ cảm thấy thập phần lo sợ. Trong lúc rơi xuống Lục Vân sắc mặt biến đổi, trong tiếng kinh hô của mọi người chàng nhìn thấy rõ Quân Bát Hối đang giương kiếm tập kích. Lục Vân vội nghiêng sang một bên chỉ còn có thể vội vàng tận lực né tránh, tả thủ vỗ ra một chưởng liệt hỏa cương mãnh tạm thời chế ngự một kích cấp bách của Quân Bát Hối.

”Hừ” một tiếng, Lục Vân lật người bay lên nhanh chóng bắn ra xa ba trượng thoát khỏi vòng công kích cực kỳ nguy hiểm. Sau khi đáp xuống, thân thể Lục Vân lay động, sắc mặt chàng âm lãnh đưa mắt nhìn y phục rơi tả trên người, trong mắt hàn mang bạo xạ âm sâm nhìn Quân Bát Hối. Phía đối diện Quân Bát Hối sắc mặt kinh ngạc, tựa hồ như không tưởng được trong tình huống đó Lục Vân lại có thể tránh khỏi một kích của lão, điều này làm cho lão không thể hiểu được.

Nhân ảnh thiểm động, Lý Trường Xuân cùng Ngọc Vô Song đồng thanh quát lớn, hai đạo quang hoa chói mắt một hồng một tím giống như hai dải cầu vồng hợp thành thế giáp công hai bên trái phải, nhằm vào Lục Vân điên cuồng chém xuống. Đồng thời Hạo Văn cư sĩ và Thất Huyền chân nhân sau khi bị phản chấn bay ra đã quay lại phản kích, thanh hồng sắc của hai thanh bảo kiếm chói sáng rực rỡ. Ngẩng lên Lục Vân thấy kiếm mang bao phủ cả bầu trời phong tỏa tất cả các khe hở bốn bề hoàn toàn không để cho chàng có cơ hội tẩu thoát.

157. Hồi 157 - Tâm Hoài Bất Giải

Hướng mục quang lạ thường nhìn về phía chân trời, trong đôi mắt sáng và trong ngân của Lục Vân hiện lên một tia huyết mang. Lập tức toàn thân Lục Vân bạo phát một cỗ khí thể cuồng hoành vô song lan tỏa phủ kín toàn bộ xung quanh, khiến tất cả mọi người tại trường đấu đều thất kinh.

Sự cô ngạo cuồng hoành cùng ý chí bất phục thiên địa đó đang được biểu lộ ra trước mắt mọi người, điều đó làm cho họ hiểu rằng Lục Vân hiện tại là một thiếu niên như thế nào, có sự quyết tâm kiên định bất di bất dịch ra sao.

Hữu thủ nắm lấy thần kiếm trên đỉnh đầu, Lục Vân thần sắc trông rất nghiêm túc, Như ý tâm hồn kiếm trong tay xoay chuyển như bay phát ra thanh âm kỳ dị, chói tai xé toạc không trung làm chấn động nhân tâm và truyền nhập vào trong đầu mỗi người. Thân ảnh thoáng qua, một đạo tàn ảnh lưu chuyển giao thoa giữa không trung nhanh đến nỗi làm cho mọi người hoàn toàn không thể nhìn rõ. Thanh Xích hồng Như ý tâm hồn kiếm như thiên tế lưu vân hình thành ngàn vạn đóa hỏa diễm như thiêu như đốt, phân bố xung quanh Lục Vân phát ra một đóa hồng liên xoay tròn, không ngừng tán phát ra nguồn chân nguyên cương hỏa cương mãnh công kích tới bốn địch thủ.

Một âm thanh lớn vang dội truyền lại, hai đạo kiếm cương một hồng một tím hợp thành một thức di sơn đảo hải gặp nhau tại không trung va chạm mãnh liệt phát ra tiếng nổ mạnh mẽ. Cùng với sự xuất hiện của vụ nổ, luồng khí lưu to lớn và đáng sợ dưới sự khống chế toàn lực của Lý Trường Xuân và Ngọc Vô Song hình thành một trường khí phong bế, lấy khí áp tập trung cao độ như muốn bức Lục Vân vào trong đó.

Dữ dội nhìn về tứ phía, thần kiếm trong tay Lục Vân phiến chuyển xoay vòng, hoàn toàn không có một dấu hiệu báo trước luồng liệt hỏa chân nguyên to lớn đột nhiên xuất hiện. Thét lên một tiếng cuồng nộ, thần kiếm Lục Vân chém thẳng lên trời, kiếm khí to lớn cương mãnh ấy chạm phải đạo kiếm trụ chói lợi vọt thẳng lên cao, tức thì chạm thẳng với trường khí phong tỏa do Lý Trường Xuân và Ngọc Vô Song vừa thiết lập. Chỉ nghe thấy tiếng nổ kinh thiên vang dội khắp không trung, khí lưu cuồng dã bá đạo mang theo một lực lượng hủy diệt tất cả lập tức đánh nát toàn bộ đài cao, tất cả người ở trên toàn bộ bị chấn bay đi.

Thân hình khẽ lay động và sắc mặt Lục Vân lập tức trở nên tái nhợt, nhìn xung quanh một cái trong mắt chàng ánh lên bao nhiêu thăng trầm cùng sự lạnh đậm, chàng nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, thần kiếm trong tay phải chống đất nâng đỡ thân thể. Cách đó không xa, Hạo Vân cư sĩ và Thái Huyền chân nhân thần sắc nhợt nhạt, y phục rách nát kèm theo vài phần thảm hại.

Còn Lý Trường Xuân và Ngọc Vô Song hai người vì cùng với Lục Vân cương ngạnh giao thủ, sau khi bị bắn tung rơi xuống đất đều liên tục thoái lùi mấy bước, khoe miệng còn vương một chút vết máu.

Từ phía nhân ảnh thiểm động, mọi người lần lượt vây quanh Lục Vân, khi nhìn rõ kết quả của lần giao tranh vừa rồi sắc mặt tất cả đều đại biến lộ vẻ không thể tưởng tượng được. Nhìn thấy ngũ đại cao thủ liên thủ công kích cuối cùng lại cùng với Lục Vân lưỡng bại câu thương, không ai chiếm được chút tiện nghi nào, điều đó làm sao không thể không khiến mọi người kinh tâm?

Tam phái cao thủ, Chiến Tâm tôn giả, Kim Cương thánh phật, Thiên Thương đạo trưởng nhìn Lục Vân một cách kỳ lạ, thần sắc hiển lộ sự kinh ngạc dị thường. Còn Phong Lôi Chân Quân, Huyền Mộc đại sư, Thái Phượng tiên tử, Dao Trì Thánh Nữ Diệp Tâm Nghi tuy sắc mặt biến hóa không nhiều, nhưng trong đáy mắt bọn họ thần tình chấn kinh đó lại lộ ra rất rõ ràng.

Bên Dịch viên, Trương Ngạo Tuyết chỉ lặng lẽ nhìn về Lục Vân, trong ánh mắt hiện lên vẻ nhu tình đầy sự quan tâm. Không hề kích động quá mức cũng không khàn giọng kêu gào, Trương Ngạo Tuyết chỉ như một kẻ đứng ngoài cuộc lặng lẽ nhìn Lục Vân, người đã khiến cho nàng phải bận tâm lo lắng. Phía đối diện Thương Nguyệt cũng lộ vẻ rất bình tĩnh, chỉ khác là trên khuôn mặt nàng lại hiện ra một nụ cười nhẹ nhưng trong đáy mắt lại ánh lên một nỗi thanh sầu vô tận. Còn lại Vân Phong, Tử Dương, Huyền Ngọc đều lặng lẽ nhìn Lục Vân, ngoài sự cầu nguyện ra thì thể hiện sự không cam chịu và phẫn nộ.

Ánh mắt lặng lẽ đảo về tứ phía, trong đáy mắt Lục Vân mang theo một nỗi sầu thảm và thương tang vô tận, giờ phút này nếu nói không thương tâm chỉ để gạt người là không đúng chẳng qua là chàng không hề có chút biểu lộ nào mà thôi. Nhìn những đôi mắt đầy lo lắng, ngoài sự thê lương trong lòng thì Lục Vân cảm thấy mừng vui nhiều hơn. Bất kể vận mệnh suốt cuộc đời này như thế nào, chỉ ít hai năm lưu lại tại Dịch viên đã để lại cho chàng không ít kỷ niệm.

Nhìn về Ngạo Tuyết, Vân Phong, Thương Nguyệt, Tử Dương, Huyền Ngọc, Lục Vân khẽ mỉm cười lộ chút gì đó cay đắng. Những người này đều là người mà chàng quan tâm nhất, song lần này họ chỉ đành đứng nhìn chàng và cổ vũ cho chàng về mặt tinh thần. Tuy chỉ là một ánh mắt quan hoài nhưng đối với Lục Vân mà nói cũng muôn phần quý giá. Thu hồi ánh mắt, Lục Vân nhìn vào thần sắc ảm đạm của Kiếm Vô Trần, trên khuôn mặt không nhìn được hiện lên một nụ cười đầy châm biếm. Trốn chạy đối với Lục Vân mà nói đã không còn dễ dàng, điểm này ngay từ lúc đầu chàng đã minh bạch, hiện tại chỉ còn là làm sao để tiếp tục đoạn lữ hành cuối cùng này. Chỉ cần không chết quyết không thể từ bỏ, bởi vì chàng là Lục Vân.

Nở một nụ cười u ám, Kiếm Vô Trần nhìn sang bốn vị chưông giáo một cái, ánh mắt hần dờng trên mình Pháp Quả đại sư, mở miệng nói:

- Hiện tại Lục Vân đã mang trọng thương, phiền Pháp Quả đại sư xuất thủ thu thập, bọn ta nên kết thúc trường đấu này để truy xét lai lịch xuất xứ của Lục Vân cũng như còn có đồng đảng nào hay ko.

Pháp Quả đại sư nhìn sang Kiếm Vô Trần thờ ơ không nói, lão nhẹ nhàng hướng về phía Lục Vân. Bên cạnh, Quân Bất Hối thấy vậy mở miệng nói:

- Đại sư cẩn thận một điều, Lục Vân kia thập phần giảo hoạt, vì sự an toàn Quân mỗ xin trợ giúp đại sư một tay.

Lời vừa nói xong, thân thể Quân Bất Hối lay động xuất hiện ngay phía sau Lục Vân cùng Pháp Quả đại sư một trước một sau vây chặt Lục Vân vào giữa.

Hồ hững nhìn Pháp Quả đại sư, Lục Vân bình tĩnh nở một nụ cười, hỏi:

- Đại sư muốn hỏi ta sự tình là thế nào, đúng không? Thật ra một số việc không cần phải hỏi đến, khi đến lúc thì người cũng sẽ biết hà tất phải làm một việc mà cuối cùng lại không thu được kết quả như vậy.

Đứng cách Lục Vân ngoài một trượng, Pháp Quả đại sư trầm giọng nói:

- Lão nạp đích thực là có việc muốn hỏi thí chủ, chỉ là không biết thí chủ vì điều gì mà không bằng lòng giải thích?

Lục Vân nhẹ nhàng, khẽ giọng nói:

- Có một số sự việc không thể giải thích rõ ràng, nếu đã như vậy hà tất phải giải thích điều gì, hoặc giả nói nhiều có thu được gì chẳng? Nghi vấn trong tâm của người ta biết rõ, nhưng hiện tại ta không thể trả lời, nếu có dịp tự ta sẽ nói ra hoặc cũng có thể không bao giờ nói.

- Nếu đã như vậy, hiện tại thí chủ hãy chuẩn bị, lão nạp xin xuất thủ.

Nói xong, toàn thân Pháp Quả đại sư kim quang diệu nhân, tầng tầng lớp lớp Phật quang đan xen Phật gia chi khí chí thiện chí chân tuôn trào về phía Lục Vân. Chỉ thấy kim quang hiện ra nhanh chóng, toàn thân lấp lánh chạm vào hồng quang mờ nhạt của Lục Vân, lập tức chàng bị đạo kim quang bao phủ, toàn bộ thân ảnh vây hãm ngay tại chỗ. Từ phía các cao thủ thấy thể đều thở ra một hơi, trận chiến này cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

Tuy bị vây hãm nhưng Lục Vân lại nở một nụ cười một cách kỳ lạ, mở miệng nói:

- Đại sư người thật quá tự tin, đại sư đã hiểu rõ một vài sự việc hà tất cần phải thăm dò?

Lục Vân nói xong toàn thân kim quang đột nhiên trở nên mạnh mẽ, lập tức làm cho xích hồng quang hoa vốn có bị nén xuống, toàn thân đắm chìm trong tầng tầng lớp lớp Phật quang thần thánh và cường đại. Nở nụ cười kiêu ngạo, Lục Vân xảo diệu đem phần chân nguyên Phật gia thuần hậu của Pháp Quả đại sư nhập vào nội thể bản thân, chuyển hóa thành chân nguyên của mình nhằm bổ sung phần công lực tiêu hao.

Thân thể chấn động, Pháp Quả đại sư kinh hãi nói:

- Điều này thật không thể nào, người làm sao đem pháp quyết thượng thừa của bốn môn Phật quang tráo đỉnh nạp vào bản thân để sử dụng được?

Bồ Đề học viện trong vài ngàn năm trở lại, từ trước đến nay không hề nghe nói qua ai có khả năng hóa giải pháp quyết Phật quang tráo đỉnh một cách xảo diệu như thế, người rút cục là có lai lịch như thế nào?

Lời lão vừa xuất ra mọi người xung quanh đều nhìn vào Lục Vân, trên khuôn mặt đầy sự thắc mắc và hiếu kỳ. Hiên nhiên tất cả đều bị sự thần bí của Lục Vân hấp dẫn nên không ngừng suy đoán lai lịch thân phận của chàng.

Lục Vân vươn thẳng người, đưa tay sau lưng chém ra một kiếm đón lấy đòn tập kích của Quân Bất Hối. Chỉ nghe thấy một tiếng sấm nổ rất lớn truyền lại, luồng kiếm khí mạnh mẽ chấn động Quân Bất Hối, thân thể tại không trung liên tục xoay chuyển mười tám vòng mới có thể chế ngự một đòn đáp trả tùy tiện của Lục Vân. Không hề quay đầu nhìn thần sắc đang kinh ngạc của Quân Bất Hối, Lục Vân chỉ hờ hững nhìn Pháp Quả đại sư, lạnh giọng nói:

- Ta từ nơi đâu mà đến sẽ từ nơi đó mà đi, đại sư thấy câu trả lời này có hài lòng chẳng?

Hiểu rằng Lục Vân sẽ không dễ dàng nói ra lai lịch của mình, Pháp Quả đại sư chỉ khẽ niệm một tiếng Phật pháp, tràng hạt trong tay phải được tung lên cao, một vòng kim sắc hào quang nở bung lên gấp ba lần hình thành một chùm ánh sáng màu vàng đường kính sáu xích từ trên trời giáng xuống chụp lấy Lục Vân. Cùng lúc đó thân thể Pháp Quả đại sư nhoáng một cái đã xuất hiện phía trên vàng quang kim sắc, cả người ngồi phía trên, toàn thân phát tán luồng kim quang diệu nhân hết như La Hán giáng thế.

Cảm thấy khí thế to lớn của Pháp Quả đại sư khiến cho Lục Vân thần sắc biến đổi, kim quang toàn thân mất đi, xích hồng quang hoa như ngọn lửa phần nộ bùng lên nháy mắt đã làm cho toàn bộ thân thể chàng ẩn tàng vào trong.

Phía xa, Quân Bất Hối thấy Pháp Quả đại sư phát động tiến công, không bỏ qua, quay sang bốn vị chưởng giáo còn lại, mở miệng nói:

- Các vị chưởng giáo, Lục Vân này quả thật âm hiểm và tà ác. Để không tiếp tục kéo dài thời gian, ta thỉnh cầu các vị chưởng giáo liên thủ lần nữa. Lần này tin rằng Lục Vân dù có ba đầu sáu tay cũng tuyệt đối không thể trốn khỏi lòng bàn tay của mọi người.

Nói xong thân thể lão chớp động, trường kiếm thi triển Thiên kiếm cửu quyết đệ bát quyết - Trảm thiên quyết mãnh liệt chém xuống nơi Lục Vân đang đứng.

158. Hồi 158 - Ý Ngoại Chi Khách

Hạo Vân cư sĩ và Ngọc Vô Song trong lòng có chút hơi do dự, việc liên thủ khi này đã có phần lấy lớn hiếp nhỏ làm cho họ cảm thấy không dễ chịu. Hiện tại lại muốn xuất thủ lần nữa trước mặt nhiều người như vậy chắc không tránh khỏi bị người khác chế giễu? Nhưng đứng ở bên cạnh Thất Huyền chân nhân và Lý Trường Xuân khê gật đầu, nhanh chóng di động thân mình tới xuất thủ mấy người kia.

Không thể nghĩ được rằng một kích liên hợp lúc đầu của ngũ đại cao thủ không những không thể chế phục được Lục Vân, ngược lại từng người còn bị thụ thương trước mặt đồng đạo các môn hạ, điều này làm bọn họ khó thể chấp nhận được. Vì thế khi Quân Bất Hối vừa mở miệng đề nghị, hai vị trưởng giáo liền phát động tấn công lần nữa nhằm lấy lại thể diện. Thấy hai người Thất Huyền chân nhân và Lý Trường Xuân đã phát động tiến công, Hạo Vân cư sĩ cùng Ngọc Vô Song đành thở dài nên đành bắt đầu tiến lên liên thủ tấn công lần thứ hai.

Cười một tiếng thương tang, Lục Vân không hề tránh né liền cấp tốc huy động thần kiếm trong tay, liệt diễm bốc lên cuộn cuộn như hỏa long phi thiên và bên ngoài cơ thể không ngừng gia tăng kết giới phòng ngự. Đồng thời sử dụng Ý niệm thần ba phân tích nhất cử nhất động của sáu đại cao thủ, dùng phương thức hoàn mỹ nhất phân bố phòng ngự trọng tâm. Từ phía, đòn công kích mãnh liệt lần thứ hai lại đến. Bởi do có kinh nghiệm trước đó, lần này ngũ vị trưởng giáo và Quân Bất Hối đều sử dụng hết mười hai tầng chân lực toàn lực thi triển các pháp quyết bá đạo nhất của bản thân, hạ quyết tâm một kích chế trụ Lục Vân.

Nhìn thấy Lục Vân hăm thân vào tuyệt cảnh Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều biến sắc, hữu thủ lập tức xiết chặt chuôi kiếm, trên khuôn mặt mỹ lệ lộ ra thần tình kiên định không thay đổi. Còn Lâm Văn Phong, Tử Dương chân nhân và những người khác không thể chịu được đều quát lên những tiếng phẫn nộ, hy vọng như thế có thể tương trợ được cho Lục Vân. Chỉ tiếc Kiếm Vô Trần cùng cao thủ của tam phái đều không thể hiện sự quan tâm mà chỉ chuyên tâm nhìn vào một kích quyết định này.

Bỗng nhiên những người Phong Lô chân quân đang chăm chú quan sát trận chiến chợt thu hồi mục quang hướng nhìn lên trời. Chỉ nháy mắt sau đó đại diện tam phái đại biểu đều ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên khuôn mặt ai cũng lộ vẻ kỳ dị. Chỉ thấy giữa không trung một đạo lưu quang hoa cắt ngang trời, nháy mắt đã xuất hiện phía trên vùng trời của Dịch viên rồi nhân ảnh lập tức biến mất.

Cùng lúc ánh lưu quang biến mất Lục Vân trên không hô một tiếng kinh động, tiếng hô đó lập tức biến thành tiếng thét giận dữ, xen vào đó là một đạo xích sắc kiếm mang bất ngờ công về phía Pháp Quả đại sư cùng với Thất Huyền chân nhân ở gần đây.

Một kích bất ngờ này đã làm cho lục vị cao thủ trong cuộc chấn kinh, thể công nghiêm mật đó xuất hiện ra một khe hở nhỏ. Lâm vào cảnh nguy hiểm Pháp Quả đại sư lập tức buộc phải bỏ thể tiến công đổi sang phòng thủ, chỉ thấy toàn thân lão phát quang xoay chuyển, một vòng phật ấn kim sắc nhanh chóng nghênh tiếp một kiếm mãnh liệt ấy. Bên cạnh Thất Huyền chân nhân cũng thét lên một tiếng, ngọc thanh kiếm quyết xen lẫn huyền thanh sắc kiếm mang chói mắt từ trên nhắm về phía bạch sắc thân ảnh đó liên tục chém xuống.

Bị vây hãm thân sắc Lục Vân khê thay đổi, chàng lập tức nắm lấy khe hở hiếm có vừa xuất hiện ấy, thân thể liền hóa thành một đạo lưu phong như nước chảy xuyên qua vòng vây công kích của Lý Trường Xuân và bốn người một cách nhẹ nhàng và kỳ diệu. Lùi lại ba trượng Lục Vân nhìn sang bốn người rồi ngay sau đó chuyển mục quang hướng lên không.

Chỉ thấy Pháp Quả đại sư cùng Thất Huyền chân nhân quang hoa toàn thân không ngừng dao động, sau một chiêu của người vừa xuất hiện đó đã làm từng người bị chấn động rơi xuống đất, hiển nhiên không hề chiếm chút tiện nghi nào. Nhưng người vừa xuất hiện đó cũng bị lực công kích mãnh liệt của đòn tấn công làm bắn ngược lên trên, phải mất bốn trượng mới có thể ổn định thân ảnh.

- Là người, tại sao người lại xuất hiện tại nơi đây?

Trong tiếng hô kinh hãi, Hạo Vân cư sĩ, Ngọc Vô Song, Lục Vân đều đồng thời cất lời hỏi, đối với sự xuất hiện của người này họ đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Đứng tại không trung Văn Bất Danh nhìn Lục Vân khẽ than và nói:

- Ta đến là vì có người nhờ vả, người đó nói người gặp phải đại kiếp sinh tử cho nên vội đến xem thử thể giúp người được điều gì chẳng. Nhưng với tình hình hiện tại này e rằng người mới chính là đại kiếp thực sự.

Sắc mặt sững sốt, Lục Vân không hiểu hỏi:

- Là ai? người đó làm sao biết được rằng ta sẽ gặp phải kiếp nạn? Hơi lắc đầu đầu, Văn Bất Danh thở dài trả lời:

- Là ai thì ta không biết, ta chỉ nhận được một tin mật báo nói rằng người gặp nạn nên ta liền đến đây ngay. Chung quy là ta cũng đã tới, chỉ bất quá người đó vẫn chưa đến nhưng chắc chắn cũng sẽ mau tới thôi. Lục Vân này, người không phải là Dịch viên - Lục viện hội vũ quán quân sao? Tại sao hiện tại lại bị người của Lục viện vây công, tất cả việc này là như thế nào?

Khẽ lắc đầu Lục Vân không mở miệng, một số sự việc hiện tại nhắc lại đã quá muộn rồi. Điều đó không phải sao?

Trên mặt đất Hạo Vân cư sĩ nhìn Văn Bất Danh trầm giọng nói:

- Nho y Bất Danh, không biết người cùng với Lục Vân quen biết là từ lúc nào? Lần này người đến là có lòng muốn tương cứu Lục Vân hay chỉ là thuận đường đến xem?

Không trả lời câu hỏi đó, Văn Bất Danh chỉ nhìn sang Hạo Vân cư sĩ nhẹ giọng hỏi:

- Người và ta cùng xuất từ một mạch nho gia, ta muốn hỏi người "vì sao mà các người vây công Lục Vân, rốt cuộc là hắn đã làm sai phạm điều gì mà tất cả các người lại đối xử với hắn như vậy?" Trong ký ức của ta Lục Vân trầm mặc, không thích đa ngôn, thần tình lúc nào cũng hiện vẻ phiến não như có như không, dường như trong lòng ẩn chứa rất nhiều tâm sự. Tính cách của hắn ôn hòa thường không muốn cùng người khác tranh đấu, tuyệt đối không thể là kẻ xấu, tại sao các người lại muốn công kích hắn?

Nhìn Văn Bất Danh trong ánh mắt của Hạo Vân cư sĩ để lộ một chút than thở, lão mở miệng nói:

- Nhiều năm không gặp, người vẫn là loại người thích lo chuyện bao đồng, có lẽ đây là nguyên nhân khiến cho người khác gọi người là Nho y Bất Danh. Nể tình bằng hữu quen biết đã nhiều năm, ta có thể nói cho người biết, có một số sự tình rất khó để nói một cách rõ ràng. Khi sự việc này đã phát triển đến giai đoạn nhất định, dù biết rõ nhưng vẫn không thể trả lời được, mà chỉ có thể tiếp tục. Người hiểu chứ?"

Lặng lẽ nhìn lão, Văn Bất Danh lắc đầu nói:

- Ta không hiểu, người nói sự việc này không thể lý giải rõ ràng được. Người hãy cứ nói cụ thể hơn một chút đi.

Nói xong một âm thanh đột nhiên truyền đến:

- Người không hiểu nhưng ta hiểu, haha... nơi này quả thật rất nóng, không hổ là ngày hè của Lục viện liên minh. Cao thủ quả thật như mây, cả mấy lão bất tử cao cấp của tam phái cũng xuất hiện, haha.... A, không được rồi, nếu có lão quái vật hiểm ác này ta phải cách xa ra một chút để tránh chuốc vạ vào thân.

Nói xong chỉ thấy Ma thần tông chủ Bạch Vân Thiên xuất hiện tại không trung ngoài mây trượng nhìn chúng nhân ở dưới mặt đất một cách tà dị.

- Là người, người quả thực dám đến nơi này, thật sự là gan to bằng trời. Kinh ngạc nhìn Bạch Vân Thiên, Văn Bất Danh lộ vẻ thập phần kinh hãi.

Phía dưới đất Kim Cương thánh phật mở miệng nói:

- Hóa ra là Ma thần Tông chủ giá đáo, quả thật là hiếm thấy. Lần này Tông chủ đến đây không biết là vì chuyện gì?

Bạch Vân Thiên khẽ cười trả lời:

- Nhiều năm không gặp đại sư vẫn còn nhận ra bốn tọa thật là khiến cho ta vui mừng. Còn như lần này đến đây bất quá là do nghe nói Lục Viện thành lập một cái liên minh gì đấy cho nên muốn lại ngó một chút, tiện thể thám thính xem có phải là vì đối phó với Ma thần tông hay không. Tuy nhiên điều làm cho ta nghĩ không ra là hóa ra các người đang tiến hành đấu võ tranh giành chức Minh chủ à, quả thật là có ý nghĩa và công bằng hợp lý. Haha... Lục Vân, nhìn bộ dạng của người xem ra có hy vọng rất lớn, một khi người đảm đương chức Minh chủ có phải việc đầu tiên là đối phó với ta không?

Mỉm cười nhìn Lục Vân, cũng không hiểu được là Bạch Vân Thiên thật sự không nhìn ra tình hình bất ổn hay là có ý muốn chế nhạo nhân sĩ chính đạo.

Hững hờ nhìn Bạch Vân Thiên một cái Lục Vân dời mục quang nhìn về phía chân trời, nơi đó một đạo lưu quang đang bay tới rất nhanh, chớp mắt thân ảnh của Quy Vô đạo trưởng đã xuất hiện trên đầu chúng nhân. Vọng nhìn ba người quen biết ở trên không, Lục Vân nói có phần cay đắng:

- Thật không nghĩ ra bọn ta lại có thể gặp nhau nhanh như vậy, chỉ tiếc là lại trong tình huống như thế này không còn được như trước nữa.

Quy Vô đạo trưởng cẩn thận nhìn quanh tứ phía rồi nhanh chóng thu hồi mục quang nhìn vào Lục Vân, đúng lúc đang định mở miệng nói thì Bạch Vân Thiên cách đó không xa đột nhiên cười âm hiểm nói:

- Xú đạo sĩ, người biết ta ở tại nơi đây mà vẫn còn dám đến, gan của người quả thật không nhỏ. Phải chăng là người chỉ ra về bề ngoài?

Liếc nhanh qua Bạch Vân Thiên một cái Quy Vô không đếm xỉa đến hắn mà nghiêng đầu nhìn Lục Vân hỏi:

- Chuyện này tất cả là như thế nào, người làm sao trở nên như vậy?

Lần này Kiếm Vô Trần nhìn thấy ba người đột nhiên xuất hiện, thần sắc hắn lộ ra có phần âm thầm cười lạnh nói:

- Vị này là ai đây, người đến đây phải chăng là vì muốn tương trợ Lục Vân? Lục Vân có phải là đồng đảng của các người hay không, các người lần này đến là muốn tiếp ứng cho hắn đào thoát phải không?

Quy Vô đạo trưởng nhìn sang Kiếm Vô Trần ngữ khí lạnh lùng hỏi lại:

- Người là ai mà lại ngênh ngang tự đắc như thế, tự cho không ai bằng mình như vậy?

Cười một tiếng ngạo mạn, Kiếm Vô Trần nói:

- Ta là Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần, cũng chính là Minh chủ của Lục viện liên minh. Hiện tại đến lượt người, tốt nhất người nên khai báo rõ ràng lai lịch, nếu người không có quan hệ với Lục Vân thì hôm nay có thể yên ổn ly khai, bằng không e rằng không phải dễ dàng.

Không chờ Quy Vô đạo trưởng mở miệng, Văn Bất Danh bên cạnh lạnh lùng nói:

- Hóa ra là Lục Viện minh chủ, ta còn tưởng là chấp khổ tử đệ của nhà nào? Bên cạnh ta, vị này chính là truyền nhân của Văn Vụ phong ngàn năm không xuất hiện chốn Nhân gian tự hiệu Quy Vô đạo trưởng, hiện là Chính minh chủ của Trừ ma liên minh, không biết Kiếm Minh chủ cho rằng thân phận ấy đã đủ chưa?

159. Hồi 159 - Phản Tương Nhất Quân

Lời hắn vừa dứt, ngoại trừ Lục Vân ra tất cả đều kinh ngạc. Cái tên Trừ ma liên minh đối với mọi người đều rất lạ lẫm, trước giờ chưa ai nghe qua. Nhưng bất kể thế nào người được xem là Minh chủ thân phận quyết không thua kém Kiếm Vô Trần, có chênh lệch bất quá chỉ là thực lực mà thôi.

Phía Dịch viên ai cũng lộ vẻ vui mừng, cho dù thực lực Quy Vô đạo trưởng ra sao, chỉ ít sự xuất hiện của đạo trưởng cũng đem lại một tia sinh cơ cho Lục Vân.

Lâm vân Phong thấy Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng mới đến nên không rõ nguyên nhân Lục Vân bị vây công, hắn vội vã quát lớn:

- Nhị vị Trừ ma liên minh tiền bối, các vị phải chú ý tên Kiếm Vô Trần. Hắn chỉ vì âm ức thua kém Lục Vân trong Lục viện võ hội nên mượn việc công báo tư cừu cố ý hãm hại Lục Vân, nói huynh ấy có Hóa Hồn đại pháp gì đó nên muốn dùng chuyện này để dồn Lục Vân vào tử địa. Vì vậy các vị cần đề phòng một chút tránh bị gán một tội danh khác, lúc đó hắn sẽ lợi dụng thủ tiêu các vị luôn thể.

Sắc mặt đầy vẻ phẫn nộ, Kiếm Vô Trần quát :

- Lâm vân Phong ngươi câm miệng cho ta, ngươi năm lần bảy lượt cãi vã vu khống ta, ngươi cho rằng không dám động vào ngươi sao? Đợi sau khi ta giải quyết xong việc này rồi sẽ tìm người tính sổ, khi đó ngươi không nói cho rõ ràng thì đừng trách ta vô tình.

- Mọi người có thấy không, chẳng phải hắn có tật giết mình sợ người ta nói ra hay sao? Cho nên gặp loại âm hiểm tiểu nhân như hắn phải vạ phần đề phòng.

Lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, Lâm Vân Phong hoàn toàn không xem hắn là Minh chủ, nên cứ nói một hồi cả một chút nể mặt cũng không có.

Kiếm Vô trần định bộc phát cơn giận thì Bạch Vân Thiên đột nhiên kinh ngạc nói:

- Thì ra ta hiểu lầm, ta vẫn tưởng Lục Vân đang tranh đoạt ngôi vị Minh chủ Lục viện mới khoe tài như thế, hóa ra chuyện là như vậy. Ha ha... thú vị, thật thú vị, không ngờ tu chân Lục viện mới vừa liên minh đã bắt đầu đã có chớ cấn chớ rồi, thật đáng chúc mừng. Hắc hắc... các ngươi đừng gây người ra đó, tiếp tục biểu diễn, tiếp tục biểu diễn!

Bộ dạng xem hí kịch của Bạch Vân Thiên đã chọc tức Kiếm Vô Trần khiến sắc mặt trở nên tái xám, hắn nhìn chằm chằm Bạch Vân Thiên một cách dữ tợn.

Lúc đó Văn Bất Danh cũng lên tiếng hỏi:

- Kiếm Minh chủ nói Lục Vân có Hoá Hồn đại pháp, không biết có thật chứng kiến hay chỉ nghe lời đồn? Hơn nữa, chỉ dựa vào một điểm này đã đủ dồn Lục Vân vào tử địa hay sao?

Nở một nụ cười lạnh, Kiếm Vô Trần nói:

- Hiện giờ tại Nhân gian ma vật tung hoành, vì sự an nguy của cả thiên hạ Lục Viện liên minh dĩ nhiên đảm đương việc tiêu diệt hết tất cả ác vật và quét sạch càn khôn. Lục Vân thân mang pháp quyết tà ác, ta tuy không tận mắt nhìn thấy nhưng ta có chứng cứ làm bằng, nếu không ta đường đường là Minh chủ Lục viện lại phải vu khống hắn sao. Vì an nguy Nhân gian, vì sự hợp tác tốt đẹp của Lục viện, loại người tà ác như Lục Vân sao có thể trà trộn trong hàng ngũ của chính đạo để thi triển âm mưu quỷ kế.

- Chứng cứ? Không biết Kiếm Minh chủ có chứng cứ gì có thể chứng minh cho những gì người nói không? Hai người chúng ta sau khi đến còn chưa được thấy, không biết Kiếm minh chủ có thể đưa ra xem thử để thể hiện sự công bằng chính trực?

Ngữ khí hơi lạnh nhạt, trong lòng Văn Bất Danh đã có phản cảm đối với Kiếm Vô Trần, nhìn thấy không thuận mắt chút nào đối với vẻ ngông cuồng ngạo mạn của hắn.

Nhìn Văn Bất Danh, Phong Lô chân quân vẫn luôn đứng yên bất động đôi môi bỗng mấp máy định lên tiếng ngăn Kiếm vô Trần, nhưng Kiếm Vô Trần đã mở miệng trước:

- Chứng cứ tự nhiên không thể thiếu, khi này Lục viện trưởng giáo và đại diện của tam phái tận mắt nhìn thấy rõ ràng trên Huyền Thiên Giám. Việc này Lục Vân không thừa nhận cũng không được.

Nghe lời hắn vừa nói ra Phong Lô chân quân nhìn thoáng qua Thái Phượng tiên tử bất giác than khê. Còn trên không trung, Văn bất Danh và Quy Vô đạo trưởng biến sắc, trong ánh mắt lộ một chút vẻ cổ quái.

Bên kia Ma Thần tông chủ tựa hồ có ý gây rối, hắn giả vờ kinh ngạc nói :

- Huyền Thiên Giám? Không phải người lường gạt thi triển thủ thuật che mắt lừa bịp những người chưa từng trải sao? Hắc hắc... trò chơi nhỏ này ta cũng biết, không tin mọi người xem thử xem.

Nhìn mọi người với nụ cười thần bí Bạch Vân Thiên liền xoè bàn tay phải ra, tại đó có một hạt ngọc châu trong suốt lớn độ một tấc đột nhiên quang hoa lưu động, chỉ trong nháy mắt biến thành một ngọc cầu đường

kính ba thước trên mặt tỏa ra đủ loại quang mang kỳ dị. Theo tiếng hô chú ý của Bạch Vân Thiên, mọi người tại trường nhìn thấy trên quang cầu nhân ảnh chớp động rất nhanh và hiện lên một cảnh tượng rõ ràng.

Cảnh tượng hiện lên chính là ở một vùng đồng trống, Kiếm Vô Trần toàn thân hắc khí cuộn cuộn, hai mắt xạ ra ám hồng sắc quang mang tà ác đáng sợ đang tàn sát hàng loạt chánh đạo nhân sĩ. Nhìn thấy cảnh này tất cả mọi người xung quanh đều ngơ ngác, còn Kiếm vô Trần lại phần nộ quát lên:

- Đáng hận, người tên tà ma ngoại đạo dám dùng huyền thuật che mắt mọi người để định hãm hại ta. Rốt cuộc ngươi có mưu mô gì, nói mau ! Ngươi là bạn Lục Vân phải không, hẳn là môn hạ đệ tử hoặc giả truyền nhân các ngươi phải không, trà trộn vào Dịch viên để học trộm tuyệt kỹ phải không ?

Thâu lại ngọc châu, Bạch Vân Thiên cười nói:

- Ta làm vậy không có ý gì cả, chỉ sợ ngươi làm giả sự huyền diệu của Huyền Thiên Giám nên muốn xem thử bảo bối trong tay ngươi là thật hay là giả vậy thôi. Nếu ngươi không dám cứ giấu nó cho tốt vào, khà khà... dẫu sao mọi người cứ biết chuyện như vậy là được rồi.

Huyền Ngọc chân nhân im lặng từ đầu đến bây giờ mới lên tiếng:

- Lời Ma thần Tông chủ có lý, ta đối với Huyền Thiên Giám không rõ lắm nên đối với việc thật giả không phân biệt được. Bây giờ tại đây đã có cao nhân nhận biết, thỉnh Kiếm Vô Trần lấy Huyền Thiên Giám ra một lần nữa để mọi người nhận định. Như vậy mọi người tránh được trong lòng nảy sinh nghi ngờ, chuyện này nên làm rõ cũng tốt.

Cười lạnh một tiếng, Kiếm Vô Trần thầm nghĩ "ta sợ các ngươi hay sao" Đưa tay vào lòng, Kiếm Vô Trần lại gơ Huyền Thiên Giám ra giữa không trung để mọi người có thể nhìn thấy. Đồng thời Kiếm vô Trần lạnh giọng nói :

- Thế sao, nhìn rõ chưa, có phải đồ giả không ?

trong những lần trước là do Vân Chi pháp giới bức bách chứ không phải là ý muốn của họ. Lúc này thấy ba người kia đã triển khai hành động, cả hai đành phải than thầm trong bụng rồi thông thả tiến tới.

Phần nộ nhìn năm vị chưởng giáo lại lần nữa liên thủ, Lâm Vân Phong không nhịn được lớn tiếng mắng chửi âm ỉ. Tất cả môn hạ của ngũ viện đều lộ ra sắc mặt khó coi, nhưng không ai lên tiếng hay có hành động gì khác.

Đứng trên không trung, Văn Bất Danh lớn tiếng nói:

- Với thân phận của ngũ vị chưởng giáo mà lại liên thủ vây công Lục Vân nhiều lần, sự kiện này mà truyền khắp đi thiên hạ thì sẽ làm cho nhiều người cười không ngậm miệng lại được. Các ngươi mang thân chấp pháp nhưng so với bọn tà ma trên thế gian này thì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Lời nói vừa dứt, thân ảnh lóe sáng rồi xuất hiện ngay trên đầu Lục Vân lạnh lùng nhìn năm người.

Hạo Vân cư sĩ thấy tình hình như vậy, vội phi thân lên trên không đứng đối diện với Văn Bất Danh nói:

- Văn huynh, việc này vốn phát sinh từ Lục viện và cũng là chuyện nội bộ của chúng ta, huynh không nên hỏi đến. Bất kể sự tình diễn biến thế nào hôm nay Lục viện nhất định phải giải quyết cho xong việc này, do vậy huynh có can thiệp vào cũng chỉ là phí công vô ích và làm tổn thương hoà khí giữa hai bên mà thôi.

Trong lúc này ở dưới đất, bốn vị chưởng giáo đã đồng loạt phát động tấn công Lục Vân. Thần sắc Văn Bất Danh trở nên giận dữ, phần nộ nói:

- Người thiên hạ lo chuyện thiên hạ. Ta thấy chưởng tai gai mắt thì nhất định sẽ nhúng tay vào. Cùng xuất thân từ Nho gia mà ra, hy vọng người sẽ không cản trở ta hành động. Bất luận có thành công hay không, ngày hôm nay ta cũng quyết toàn lực xuất thủ để cứu Lục Vân. Lời nói đã cạn, ta sẽ không còn khách khí nữa đâu. Người hãy tránh ra mau.

Nói xong, Văn Bất Danh liền nhanh chóng hoá thành vô số nhân ảnh theo các phương hướng khác nhau nhằm mặt đất lao xuống. Hạo Vân cư sĩ thở dài một tiếng thân hình cũng chuyển động theo, hóa ra vô số nhân ảnh ngăn cản Văn Bất Danh tiếp cận bên dưới.

Thấy Văn Bất Danh đã xuất thủ, Quy Vô đạo trưởng ở ngay gần đó cũng không nói lời nào lập tức hóa thành hàng trăm thân ảnh xuất hiện bên cạnh Lục Vân, phân ra đánh vào bọn Pháp Quả đại sư bốn người. Hét lên một tiếng giận dữ, Lý Trường Xuân vội xoay chuyển trường kiếm công ra ba trăm bảy mươi sáu kiếm, Thiên Kiếm cửu quyết di chuyển với tốc độ kinh hồn trong không gian tạo nên một vòng kiếm khí rộng lớn bao trùm Quy Vô đạo trưởng vào bên trong.

Tuy Quy Vô đạo trưởng tuổi tác không cao nhưng tu vi lại thâm hậu vô cùng. Thân pháp Phong Vân Bách Biến của hắn ta được xưng là Vân Vụ phong, một kỹ học trên ngàn năm nay chưa xuất hiện ở nhân gian nên tốc độ vượt xa Lý Trường Xuân. Chỉ thấy một tiếng cười nhạt vang lên, Quy Vô đạo trưởng hoá thành chín đạo thân ảnh xuất hiện tại các phương vị khác nhau, dễ dàng né tránh một kích của Lý Trường Xuân rồi lại hướng về phía Lục Vân đang bị vây.

khốn mà bay đến.

Quy Vô đạo trưởng trong lòng hiểu rõ, sau khi trải qua mấy lần giao chiến kịch liệt công lực Lục Vân lúc này đã bị tiêu hao nghiêm trọng, thân thể cũng thụ thương không nhẹ. Nếu để Lục Vân phải liên tục chống lại sự liên hợp công kích của mấy vị cao thủ này thì thật là nguy hiểm vô cùng. Sở dĩ Lục Vân có khả năng duy trì trận chiến cho đến tận bây giờ, tất cả đều chỉ nhờ vào ý chí kiên cường quyết không bỏ cuộc của mình.

Đang toàn lực tấn công Lục Vân, thân ảnh Quy Vô đạo trưởng đột ngột xuất hiện làm cho Ngọc Vô Song không khỏi có chút giật mình. Tựa hồ như Ngọc Vô Song nghĩ đến điều gì đó, thân hình lập tức uốn cong như cây cung dịch chuyển ra xa, từ thanh kiếm của bà ta một cỗ cường lực đáng sợ bùng phát nhằm về phía Quy Vô đạo trưởng bắn tới. Trường kiếm vừa xuất, thân hình Ngọc Vô Song cũng theo đó di chuyển với tốc độ cực cao dốc toàn lực tấn công nhằm kiếm chế Quy Vô đạo trưởng.

Trong lúc đó, Lục Vân chủ yếu sử dụng thân pháp né tránh sự công kích của Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân cùng Lý Trường Xuân để bảo toàn thực lực. Đường trường không một người ai hay biết Lục Vân

vẫn ẩn giấu một phần lớn khí tức, mục đích là để dành sức cho trận quyết chiến cùng Kiếm Vô Trần.

Tuy đã hai lần bị chấn thương, nhưng đó là do Lục Vân cố ý làm như vậy để che mắt Kiếm Vô Trần và các cao thủ của Vân Chi pháp giới. Theo tác phong thường nhật, Lục Vân đã tính chuyện rời bỏ nơi này nhưng sau khi dùng Ý niệm thần ba tìm hiểu, chàng liền từ bỏ ngay ý định đó. Nguyên do là Lục Vân phát hiện ba vị cao thủ của Vân Chi pháp giới đã tập trung chân khí trong người, chỉ cần chàng lựa chọn con đường đào thoát sẽ phải nhận lấy sự liên hợp công kích toàn lực của ba vị siêu đẳng cao thủ này.

161. Hồi 161 - Xảo Trợ Lục Vân

Hiện tại tu vi của Lục Vân đã bước vào cảnh giới Quy tiên, so với một vài vị chưởng giáo thì đã cao hơn một tầng, bởi vậy ứng phó với bọn họ cũng không phải là quá khó khăn. Nếu không vì sách lược tránh ngạnh chiến thì cho dù các vị chưởng giáo này có liên thủ cũng rất khó làm thân thể chàng bị thương. Sở dĩ Lục Vân lộ vẻ trọng thương là vì chàng muốn dẫn dụ Kiếm Vô Trần xuất thủ, khi đó chàng sẽ xuất kỳ bất ý phản công cho Kiếm Vô Trần một kích chí mạng. Nhưng Lục Vân có thực lực mạnh như thế tại sao chàng không chủ động tấn công Kiếm Vô Trần mà phải chọn phương thức bị động này?

Kỳ thực đây chính là điểm thông minh của Lục Vân, trong tình huống này chàng hoàn toàn minh bạch, dù bản thân có thể tiếp cận Kiếm Vô Trần và phát động tấn công nhưng như vậy chắc chắn sẽ phải bộc lộ thực lực của mình trước khi có thể đến gần hắn. Điều đó sẽ khiến cho Kiếm Vô Trần thêm lòng đề phòng, có thể gây ra một trường đả thảo kinh xà và sẽ không đạt được hiệu quả

xuất kỳ tất thắng. Đồng thời cao thủ Vân Chi pháp giới cũng sẽ thận trọng, khi đó muốn thi triển kế hoạch càng thêm khó khăn bội phần.

Nhẹ nhàng đến bên Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, xem ra sức chịu đựng của Lục Vân thập phần kinh nhân, trong một khoảng thời gian ngắn khó lòng chế ngự được hắn. Ta xem hay là triệu hồi ba vị chưởng giáo lại đã, bây giờ sẽ do Tam phái đồng minh của ta hiện thân hiệp trợ huynh, trước tiên là bắt Lục Vân sau đó giải quyết những kẻ trước mắt kia.

Nhìn Diệp Tâm Nghi một cách trù mến, Kiếm Vô Trần nói giọng đầy cảm kích:

- Cám ơn Tâm Nghi muội, quả thật Lục Vân rất khó đối phó, tu vi hắn hiện tại không ngờ còn trên cả lục vị chưởng giáo, điều này cũng ngoài ý liệu của mọi người. Trước mắt Ma thần Tông chủ đứng bên như cọng rình môi, ta đang lo nên làm thế nào sắp xếp ngăn hắn ta xuất thủ làm đảo loạn mọi việc. Hiện tại nàng nên phái người bắt Lục Vân, ta sẽ dồn hết sức đánh Bạch Vân Thiên tránh cho hắn phá hoại đại sự trong lúc này.

Khẽ mỉm cười, Diệp Tâm Nghi lộ ra thần thái mỹ lệ kinh thể đạm nhiên nói:

- Không cần đa tạ ta đâu, đây toàn vì các đại cao thủ đồng ý hợp tác, vì thiên hạ, vì nhân gian tận hết sức lực. Còn hiện tại huynh nên triệu hồi người của huynh, ta sẽ để cho Kim Cương thánh phật xuất thủ giải quyết chuyện này.

Nói xong, nàng khẽ liếc nhìn Kiếm Vô Trần rồi nhanh chóng chuyển thân về phía Kim Cương thánh phật.

Kiếm Vô Trần sắc mặt ngây ngốc, hiển nhiên đã bị cái liếc mắt của Diệp Tâm Nghi làm cho rung động. Lắc lắc đầu, Kiếm Vô Trần đưa mắt nhìn Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang đứng phía xa trong ánh mắt chứa đựng vài phần thất ý. Mặc dù vẻ đẹp Diệp Tâm Nghi so với lưỡng nữ chẳng chênh lệch là bao, nhưng khí chất thanh lãnh cô ngạo của hai nàng thật sự là độc nhất vô nhị, ai nhìn thấy qua cũng đều khó lòng quên được.

Thu hồi mục quang, Kiếm Vô Trần nhìn Pháp Quả đại sư và cất tiếng triệu hồi người của hắn. Cùng lúc đó Kim Cương thánh phật dưới sự thỉnh gọi của Diệp Tâm Nghi bình tĩnh đi về phía Lục Vân.

Nhìn thấy Kim Cương thánh phật đi tới Lục Vân sắc mặt biến đổi, ánh mắt lộ thần tình cảnh giác. Nhìn lão đại sư một lượt, Lục Vân nhận ra tu vi của lão cao thâm khó lường, bản thân gặp lão ta kết quả có thể nào tự thân tâm chàng cũng không nắm chắc. Lần này thực sự phải gấp, ý niệm của Lục Vân trong đầu không ngừng xoay chuyển nghĩ cách để tránh lão ta bảo tồn thực lực nhằm thu thập Kiếm Vô Trần.

Trong khoảnh khắc xung quanh chìm trong im lặng, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng đang liên thủ trong trận chiến liền tự ngừng thối lui, sắc mặt nghiêm trọng quan sát Kim Cương thánh thật, một trong tứ đại cao thủ tuyệt đỉnh của Vạn Phật tông và có thể cũng chẳng có cao thủ nào của Lục viện có thể so về tài năng. Lúc này đây lão ta đã ra mặt Lục Vân e rằng dữ nhiều lành ít. Nóng lòng bất an, lo âu không ngừng, những từ này vẫn chưa đủ để hình dung tâm trạng của Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Văn Phong ... Giờ đây bọn họ chỉ mong dồn toàn bộ sức lực hội tụ lên mình Lục Vân để giúp chàng một tay. Đáng tiếc việc này là không thể!

Tĩnh lặng đứng cách Lục Vân một trượng, Kim Cương thánh phật khẽ niệm phật hiệu một tiếng và cất lời:

- Lục thí chủ xin chuẩn bị, nhằm khi lão nạp xuất chiêu thì thí chủ cũng đã sẵn có phòng bị. Lúc này lão nạp phụng lệnh Minh chủ xuất thủ tự nghĩ chẳng thể hạ thủ lưu tình, hy vọng thí chủ sẽ thêm cẩn thận.

Yên lặng đưa mắt nhìn nhân tình Kim Cương thánh thật, lúc này đây Lục Vân một điểm dao động cũng không nhìn thấy nên trong lòng hết sức kinh ngạc. Minh bạch lúc này gặp phải đối thủ đáng sợ, Lục Vân hít mạnh một hơi bình tĩnh đáp:

- Đa tạ đại sư đã đề tỉnh, ta sẽ hết sức cẩn trọng. Nghe nói Vạn Phật tông là nơi thần bí nhất của phật gia, có phật gia pháp quyết bao la vạn tượng, hôm nay gặp đại sư tại hạ mới biết điều ấy chẳng sai. Đáng tiếc đại sư và ta tương kiến trong hoàn cảnh này, nếu không ta nhất định thỉnh giáo đại sư một ít phật lý.

Dứt lời ngẩng đầu nhìn lên trời trên mặt Lục Vân xuất hiện nét ảm đạm, nụ cười của chàng đã biến mất làm cho những người quan sát trong lòng chẳng thể kìm nổi tiếng thở dài.

Kim Cương thánh phật nhìn Lục Vân trong ánh mắt lộ một tia thần tình kỳ dị, tựa hồ như không nhận ra được gì khác lạ từ chàng. Từ tốn, Kim Cương thánh phật nói:

- Lục thí chủ chắc đã chuẩn bị xong, lão nạp xin được bắt đầu.

Quang hoa giao nhau, hai cổ khí tức cường đại tất nhiên không cùng lực lượng va chạm vào nhau tức khắc sinh ra một tiếng nổ đáng sợ, xen lẫn khí thể hủy diệt cuồng hoành tứ phía. Trên mặt đất làn khí lưu cường mãnh làm cho bụi đá bốc lên cuộn cuộn long trời, vô số hố đất lớn được tạo ra đã nói lên uy lực của một kích này. Giữa không trung Kiếm Vô Trần và Lục Vân đều thối lui, khí lưu bên ngoài xoáy động, màn sáng hộ thể chớp tắt không ngừng, hiển nhiên một kích lúc này đối với cả hai mà nói đều thập phần kinh tâm.

Nhìn sang Lục Vân một cái, Kiếm Vô Trần nhãn thần âm lãnh, thân thể chuyển động xuất hiện trước Lục Vân, Thiên Linh Thần Kiếm nhanh như chớp bắn ra mười ba đạo kiếm mang phân ra tập kích vào những chỗ yếu hại trên thân Lục Vân. Kiếm quyết xuất ra, Kiếm Vô Trần nở một nụ cười tàn khốc, hai tay đan thành một vòng phía trước, hai đạo tử sắc quang hoa biến hóa một cách huyền ảo thành hai con tử sắc phi long hướng về Lục Vân tấn công.

Lạnh lùng nhìn một kích này của Kiếm Vô Trần, khóe miệng Lục Vân lộ ra một nụ cười kỳ dị, chàng nghiêng người dịch chuyển xuyên qua khe hở của đòn công kích của đối phương một cách xảo diệu để giảm thiểu tiêu hao chân nguyên. Khi hai đạo tử sắc phi long xuất hiện tại trước ngực, trong tâm Lục Vân chấn động, không phải là vì cái thể hung mãnh của phi long mà là vì một chiêu kỳ quái này của Kiếm Vô Trần từ đâu mà học được?

163. Hồi 163 - Hạo Nhiên Thiên Cương

Thần kiếm xoay chuyển, trước mặt Lục Vân hiện ra một long ảnh trong suốt ánh màu đỏ thắm nghênh tiếp đạo tử sắc phi long ấy. Trong tình thế này đã buộc Lục Vân phóng xuất Long hồn trong thần kiếm để đối phó với đạo tử sắc long ảnh vô danh đó. Chỉ nghe một tiếng hồng giạn dữ vang trời, một đoàn huyết mang đỏ rực đột nhiên hóa thành Liệt hỏa Long hồn uy mãnh xen lẫn với long viêm đáng sợ, cuồng liệt cuốn lấy tử sắc long ảnh đang bay đến.

Chuyển thân đi ba trượng, Lục Vân nhãn thần trở nên u ám và đưa mắt dò xét hành tung của Kiếm Vô Trần. Triển khai song thủ, toàn thân Lục Vân liệt diễm đột hiện, hỏa diễm cường thịnh chói lọi xuất hiện trên thân chàng cuộn lại thành một ngọn lửa bốc cao ngút trời đáng sợ cuốn về phía Kiếm Vô Trần. Ngay lúc đó, dưới chân Lục Vân vô số liệt diễm bạo trưởng nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã làm cho vùng trời bên trên Dịch viên bị một đám huyết sắc tinh vân bao phủ. Giữa không trung vô số hỏa diễm chói lọi này tạo thành một đạo hỏa linh trận tựa như quần tinh trong Ngân hà, phân bố khắp phương viên trong vòng mười dặm.

Ngạo nghễ giữa không trung, toàn thân Lục Vân hỏa quang chói sáng, xích hồng sắc quang hoa bạo phát làm chàng tựa như hỏa thần, vừa uy nghiêm lại vừa thần bí. Nhìn hỏa diễm rung động công kích Kiếm Vô Trần, Lục Vân trường kiếm cầm ngang trông tựa như quân lâm đại trận, phát tán ra khí tức cực kỳ bá đạo. Thần kiếm dựng thẳng trên không, một đạo hỏa trụ chói loà bốc lên cao ngất trời đang không ngừng mở rộng lên trên và hình thành một đạo xích hồng quang trụ quán thông thiên địa.

Quát lên một tiếng, hai tay Lục Vân nắm lấy thanh kiếm, cả thân hình tựa như mãnh hổ cuồng liệt. Một kiếm hung hãn chém xuống mang theo uy thế phá thiên, ẩn chứa một thức kinh thiên đang hướng đến gần Kiếm Vô Trần trăm xuống. Trên trời một đạo trường hồng hoa phá lưu vân mang theo quang hoa cường thịnh nhanh chóng tụ lại thành một đạo kiếm trụ lấp lánh xuất hiện trên đầu Kiếm Vô Trần.

Thần sắc biến đổi, Kiếm Vô Trần bị một kiếm này của Lục Vân làm cho khiếp sợ. Đối với pháp quyết thi triển lần này của Lục Vân hẳn hoàn toàn không nhận ra được, bởi vì pháp quyết này không phải tuyệt học của Dịch viên, cũng không phải của pháp quyết tà ác của Quỷ vực. Cảm giác được một kiếm cường bá này, Kiếm Vô Trần nhãn thần lãnh khốc, song thủ nắm chặt Thiên Linh thần kiếm cả người nhanh chóng lẳng không xoay chuyển với tốc độ cao. Tình thế cấp thiết khiến cho Kiếm Vô Trần không kịp né tránh, toàn thân chân nguyên tăng lên gấp ba lần, thần kiếm trong tay bằng phương thức quỷ dị lấn chân nguyên mạnh mẽ trong nháy mắt đã hội tụ thành một đạo quang mang màu tím nghịch chuyển lên trên, cực lực đáp trả một kích của Lục Vân.

Hai đạo quang hoa cường thịnh tím - đỏ tiếp xúc với nhau tạo nên tiếng nổ vang dội kinh tâm và làm chấn động tất cả chúng nhân tại đương trường. Tiếng nổ mạnh mẽ và đáng sợ sinh ra một lực phá hoại cường đại, với uy lực tồi sơn liệt nhạc đã làm cho trên mặt đất nhanh chóng hình thành một hố sâu có đường kính hơn

mười trượng, quả thật khiến cho người nghe thấy phải hãi hùng kinh ngạc. Trên không trung, một tiếng cười lạnh và một tiếng rên phần nộ truyền lại. Lục Vân phiêu dạt ra xa vài trượng, ngạo nghễ đứng thẳng giữa đất trời, còn Kiếm Vô Trần thân người quy xuống, dưới lực đạo cường mãnh đã bị chấn động làm song thủ trở nên tê liệt, sắc mặt thập phần khó coi.

Trên mặt đất, chúng nhân sau một kích này bị chấn lui tới tấp, mỗi người phải thối lui năm trượng mới khả dĩ duy trì được khoảng cách. Vừa nhìn cái hố lớn trên mặt đất lại nhìn hai người ở trên không, trong lòng các cao thủ tại đương trường đều thất kinh. Cuộc chiến này ngoạn mục hơn rất nhiều so với trước đây, nguyên nhân là vì lần này Lục Vân không còn tránh né mà đã chủ động tấn công. Nhìn Kiếm Vô Trần phải chịu thất bại trong lòng không ít người đang suy đoán, phải chăng sự thực giống như lời Lục Vân từng nói, Kiếm Vô Trần vẫn không phải là đối thủ của Lục Vân?

- Ta đã nói rồi, lần này ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta, không phải sao?

Lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, Lục Vân có ý kích nộ hấn để bản thân chàng có thể thuận tiện xuất thủ một kích giết hấn đi.

Thần sắc u ám nhìn Lục Vân trong đầu Kiếm Vô Trần vừa kinh vừa nộ, hấn không thể tin rằng ngay trong hiệp đầu tiên này lại bị Lục Vân chiếm lấy tiên cơ. Còn như lời nói của Lục Vân, trong tâm hấn hoàn toàn không tin vì hấn minh bạch, lần này với tu vi của bản thân lại cộng thêm thần khí ở trong tay, cho dù Lục Vân có mạnh hơn ba phần nữa cũng chắc chắn phải bại. Hiện tại điều hấn đang cân nhắc suy nghĩ là pháp quyết Lục Vân thi triển khi này có lai lịch ra sao.

Nghe khẩu khí đó, Kiếm Vô Trần một mặt bình ổn chân nguyên đang chấn động, một mặt mở miệng nói:

- Lục Vân, pháp quyết ngươi vừa thi triển là từ đâu học được? Nó căn bản không phải là pháp quyết của Dịch viên? Hiện tại ngươi vẫn còn dám phủ nhận sự việc trước mắt sao?

Cười lạnh nhạt, Lục Vân giọng đầy châm biếm:

- Đó không phải là Quỷ vực Hóa hồn đại pháp hay sao? Ta tưởng đây chính là pháp quyết tà ác của Quỷ vực, không biết Kiếm Vô Trần ngươi cho là gì?

Thần sắc biến đổi, Kiếm Vô Trần trong lòng phần nộ vô cùng vì hấn biết Lục Vân đang chế giễu mình. Chính lúc đang định quát lên thì Bạch Vân Thiên ở xa trên không cất lên một tràng cười dài rồi nói:

- Hóa ra đây chính là Quỷ vực Hóa hồn đại pháp đó sao? Quả thực rất lợi hại, lại có thể đánh cho Minh chủ Lục viện sắc mặt tái nhợt, đích thị là pháp quyết thượng thừa đáng để học hỏi. Ha ha... nếu có dịp ta cũng đi học một vài chiêu, vậy là không sợ chính đạo cao thủ rồi.

Lời này vừa nói đã làm cho chúng đệ tử của Dịch viên đồng thanh cười lớn, Lâm Vân Phong càng cao giọng phụng họa khiến Kiếm Vô Trần trong lòng càng thêm phần nộ cùng cực.

Giận dữ nhìn Lâm Vân Phong, Kiếm Vô Trần lạnh lùng nói:

- Im miệng, các người cho ta là đùa trẻ lên ba để rồi tùy tiện mà cười nhạo ư? Pháp quyết này của Lục Vân tuy rằng không tệ, nhưng tuyệt đối không phải là Quỷ vực Hóa hồn đại pháp. Các ngươi còn dám quấy rối ta lần nữa, ta lập tức hạ lệnh tiêu diệt các ngươi.

Tiếng cười lập tức ngừng lại, đệ tử Dịch viên đều lạnh lùng nhìn hấn, tuy mọi người không cười nhưng sắc mặt của mọi người cũng đủ nói lên tất cả. Cao thủ các viện khác cũng đều trầm mặc không nói, chỉ lặng lẽ nhìn hấn với thần tình có phần kỳ dị.

Nhưng trong Tam phái, Thiên Thương đạo trưởng lần này lại lên tiếng trước:

- Kiếm Minh chủ không nên tức giận, lúc đối địch tối kỵ tâm khí không ổn định, trong lúc này ngài cần bình tĩnh lại. Còn pháp quyết Lục Vân thi triển khi này chính là vô thượng pháp quyết của Nho gia - Hạo nhiên thiên cương. Còn về xuất xứ, sợ rằng điểm này cần phải hỏi bản thân hấn, bởi vì pháp quyết này là pháp quyết bất truyền của Hạo Thiên phủ thần bí trên đỉnh Thiên Sơn, Lục Vân đáng lẽ không có khả năng luyện được.

Lời này vừa nói ra khiến chúng nhân đều thất kinh, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Lục Vân như muốn hỏi chàng làm sao mà có thể luyện được pháp quyết thần kỳ này? Trên không trung, Quy Vô đạo trưởng hạ giọng hỏi Văn Bất Danh:

- Pháp quyết này chẳng lẽ là người truyền cho hần, bằng không làm sao hần biết được?

Khẽ lắc đầu, Văn Bất Danh có phần cổ quái nhìn Lục Vân, nhẹ giọng nói:

- Khi lần đầu gặp hần, ta từ trên người hần phát giác ra cỗ khí tức này. Lúc đó ta cũng hỏi, song đáng tiếc đã bị hần khéo léo chuyển đề tài, sau đó ta cũng không muốn nhắc về việc này nữa.

Quy Vô nghe vậy thần sắc thay đổi, dường như đang nghĩ về điều gì đó. Lãnh khốc nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần lạnh lùng hỏi:

- Lục Vân, hiện tại người còn gì để giải thích nữa? Pháp quyết này của người là từ đâu mà có, hãy mau khai thật đi.

Lạnh nhạt nhìn Kiếm Vô Trần, Lục Vân cao ngạo đáp lại:

- Ta còn gì để giải thích hả? Người với ta hiện tại đã ở thế đối địch, người cho rằng ta sẽ giải thích gì chứ? Không phải người nói ta biết Hóa hồn đại pháp hay sao, vậy thì đây chính thực là Hóa hồn đại pháp. Tiếp tục đi Kiếm Vô Trần, cuộc chiến sinh tử vẫn còn chưa thể kết thúc sớm như vậy được, ta vẫn đợi người lại lấy mạng của ta đây, chỉ là người có đủ bản lĩnh hay không!

Thấy hỏi không ra được điều gì hữu dụng Kiếm Vô Trần cũng không nói nhiều thêm, hữu thủ thần kiếm vung lên, trong nháy mắt một trăm chín mươi sáu kiếm hội tụ thành nhất kiếm được xen lẫn những tiếng rền lã chói tai bắn thẳng đến thân thể Lục Vân. Giữa không chỉ thấy một đạo tử sắc lưu quang chớp qua, nháy mắt đã xuất hiện tại trước ngực Lục Vân với tốc độ cực nhanh, lực đạo mãnh liệt quả thực khiến người chứng kiến phải kinh hãi. Đồng thời với lúc đạo kiếm mang này đến gần thân thể Lục Vân, Kiếm Vô Trần đột nhiên thi triển Thuần gian di động, thân thể huyền hóa ra mười chín đạo thân ảnh phân bố xung quanh cách Lục Vân ba trượng và hợp thành một đạo ngũ sắc khí vòng nhanh chóng thu lại, hoàn toàn phong tỏa đường rút lui của Lục Vân.

Ánh mắt khẽ động, Lục Vân nhận thức được một kích này của hần cường đại phi thường hoàn toàn phong tỏa đường rút của chàng, làm cho chàng ngoài việc ngạnh tiếp chiêu này ra căn bản không còn đường nào khác. Nhìn đòn tấn công đến gần, Lục Vân quát lớn một tiếng thân thể xoay chuyển nhanh chóng. Ngay lúc ấy một cỗ lực xoáy màu máu đáng sợ đột nhiên xuất hiện, cùng với Lục Vân gia tăng tốc độ xoay chuyển và điên cuồng bành trướng, trong chớp mắt đã xuất hiện một cơn huyết phong thôn tính tất cả mọi thứ xung quanh.

Chỉ thấy giữa không trung dưới sự toàn lực thôn tính của cơn cuồng phong huyết sắc, tử sắc khí vòng co lại và nhanh chóng bị cuốn nhập vào cơn xoáy sinh ra tiếng rền phá không quá dị chấn động cả nhân tâm. Trong lúc tấn công, sắc mặt của Kiếm Vô Trần không ngừng biến đổi, dường như hần không tưởng được Lục Vân lại có nhiều điều cổ quái như thế, lại càng không nghĩ chàng có thể phá giải một kích đáng sợ của bản thân mình như vậy. Cảm giác được thể công bị phá, Kiếm Vô Trần quát lớn một tiếng thân thể đổi hướng bay ra ngoài, Thiên Linh thần kiếm nhanh chóng huy động phát ra tầng tầng lớp lớp ngũ sắc hào quang và dần dần hợp thành một đạo ngũ sắc long ảnh tại không trung, hướng lên trời gào thét giận dữ như tiếng long ngâm.

Thân thể thoát khỏi hấp lực xoay chuyển đáng sợ của Lục Vân, Kiếm Vô Trần đứng thẳng người giữa không trung toàn thân lấp lánh tử quang. Ngay cạnh đó hiện ra ngũ sắc thần long to lớn đến vài trượng tỏ ra vô cùng uy mãnh chói mắt. Lạnh lùng nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần lãnh khốc nói:

- Lục Vân, đã đến lúc kết thúc tất cả mọi việc! Vĩnh biệt, lần này đã định sẵn người phải thất bại!

164. Hồi 164 - Nhất Chiến Bại Bắc

Ngoài một trượng Lục Vân đứng đối diện cảnh giác quan sát Kiếm Vô Trần, trầm giọng nói:

- Thực ra cho tới lúc này ta và người ai cũng muốn vượt lên trên người kia, người duy nhất được lưu lại giữa trời đất là ai tự trung phải dựa vào bản lĩnh của mình. Hiện tại chúng ta nên phân định sinh tử đi thôi.

Nói xong Lục Vân khai xuất Như ý tâm hồn kiếm, song thủ đưa ra trước ngực triển khai pháp quyết, tứ thế thập phần cổ quái. Xích hồng quang hoa cuồn cuộn bùng phát ra tứ phía, các đám mây như ngập trong biển lửa cuộn cuộn, liệt hỏa chân nguyên bá đạo cuồn cuộn hấp thu từ Hắc vực bí cảnh đã được triển khai, Lục Vân toàn lực thi cao thấp ngay lập tức làm cho bầu trời của Dịch viên bị nhuộm đỏ quá nửa, chìm ngập trong quang cảnh kỳ diệu hiếm thấy.

Giữa ngọn liệt diễm cuộn cuộn, toàn thân y phục Lục Vân tung bay phiêu hốt trong gió, thân thể tĩnh lập trên đóa huyết liên yêu diễm đang tự xoay chuyển, trên đỉnh đầu đỉnh liệt diễm đỏ tựa như tâm đặng bất diệt, ngọn liệt diễm lấp lánh liên tục nhảy múa không theo vòng tròn trong không trung mang theo khí tức thần bí khôn tả. Quan sát Kiếm Vô Trần, lúc này toàn thân Lục Vân hồng quang bạo trướng, một đạo huyết hồng quang hoa phân khai thân thể Lục Vân tập trung vào giữa song thủ tạo thành một quả hỏa cầu chừng ba tấc mang theo uy lực chí cường chí phách theo hướng Kiếm Vô Trần phóng tới.

Phía bên kia Kiếm Vô Trần cấp tốc huy động thần kiếm, cả ngàn đạo kiếm ảnh mang theo ngũ thải quang hoa nhanh chóng hội tụ vào giữa hoá thành một đạo quang kiếm thần kỳ vô cùng chói mắt, mang theo khí thế khai thiên phá địa lừng lừng không trầm xuống. Chỉ thấy một đạo quang kiếm cùng liệt diễm hỏa cầu giao tranh giữa không trung, hai bên ngay lập tức dừng lại ở giữa tranh kháng mãnh liệt không nhường nhau phân nào. Tuy nhiên, tình trạng đó chỉ diễn ra trong một lần va chạm, sau đó kiếm quang trầm phá hỏa cầu chém tới trước mặt Lục Vân.

Dưới mặt đất Dịch viên đệ tử kinh hô, hiển nhiên là rất lo lắng cho Lục Vân. Ngược lại bên Vân Chi pháp giới tam đại cao thủ cùng Diệp Tâm Nghi biểu lộ thần sắc cực kỳ hưng phấn vì mọi việc đang diễn ra như họ mong đợi. Trên không trung, Văn Bất Danh cùng Quy Vô đạo trưởng đều lo lắng nhìn về phía Lục Vân nhân thần đầy sắc kinh hãi. Hai người không chỉ một lần thấy Lục Vân xuất thủ thật sự, nên ngay sau đó hai người đã minh bạch nguyên lai Lục Vân muốn thử tu vi đối phương cao cường tới đâu. Dĩ nhiên tu vi của Kiếm Vô Trần thật sự cường hoành không thể không thừa nhận.

Lặng lặng quan sát Lục Vân, Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt không hề biểu hiện một chút sắc thái lo âu nào, vì họ minh bạch Lục Vân không thể bại một cách dễ dàng như thế. Nhưng ở bên cạnh, Văn Phong, Tất Thiên cùng Phong Viễn Dương cứ nôn nao trong lòng, tới thời khắc này vẫn chưa hiểu rõ Lục Vân tại sao vẫn giấu giếm Hóa Hồn đại pháp. Thời khắc sinh tử quan đầu là lúc phải dùng toàn lực đối phó, Lục Vân sao không thi triển Hóa Hồn đại pháp lợi hại vô bì đối phó Kiếm Vô Trần mà lại thi triển pháp quyết thập phần chính khí này?

U ám quan sát Lục Vân thần tình Kiếm Vô Trần lộ vẻ đắc ý, trong trận chiến này Lục Vân nhất định phải chịu cam phận mất mạng mà thôi. Nhưng ngược lại trong mắt Lục Vân không hề xuất hiện vẻ kinh hoàng nào mà thay vào đó là một tia hận thù tàn độc. Ngay khi quang kiếm tiến đến gần đỉnh đầu, Lục Vân nhân thần lạnh lùng, liệt diễm đỏ đỉnh trên đầu xạ phát cường quang, ngay lập tức chống lại một kiếm công kích của Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy Kiếm Vô Trần đắc ý cười nhạo, Lục Vân tự nhiên minh bạch rằng cười nhạo một ai đó là việc làm ngu ngốc, tự dẫn mình để sau này né tránh. Ngay tại thời khắc này, chàng đột nhiên phát giác Kiếm Vô Trần cho rằng thắng lợi chắc chắn thuộc về hắn, không còn cảnh giác như lúc đầu nên vô tình để lộ nhược điểm. Khoé môi Lục Vân bỗng xuất một nụ cười bí ẩn, thân hình lập tức biến mất rồi hiện ra ngay tại đỉnh đầu của Kiếm Vô Trần.

Không nói một lời, thân thể Lục Vân triển khai tốc độ tối đa lừng lừng không đảo chuyển, hữu thủ mang mười hai phần công lực vô thanh vô tức hướng đỉnh đầu Kiếm Vô Trần giáng xuống. Đây chính là giây phút mà Lục Vân chờ đợi, chàng nhanh chóng nắm bắt thời cơ phát ra chưởng lực với toàn bộ sức mạnh của mình, một chiêu quyết hủy diệt Kiếm Vô Trần. Do cao thủ của bọn họ xung quanh rất đông, Lục Vân tự hiểu mình chỉ có duy nhất một cơ hội để đột kích, vì vậy hữu thủ giáng nhất chưởng mang theo lực đạo hủy thiên diệt địa, đồng thời triển xuất Hóa Hồn phù cực kỳ tà ác nhất quyết không chừa cho Kiếm Vô Trần một cơ hội sống sót.

Thần sắc đại biến, Phong Lôi chân quân cùng tứ đại cao thủ tức thời lộ nét kinh hoàng, cấp tốc đề tỉnh

Kiểm Vô Trần phải cẩn thận. Ngoại trừ Thiên Kiếm viện và Đạo viên đệ tử kinh hô đề tỉnh, những người còn lại đều mặc nhiên im lặng bất động quan sát thời khắc sinh tử này.

Trên không trung, Kiếm Vô Trần đang đặc ý bỗng phát hiện cơ thể Lục Vân đột nhiên biến mất liền nhận thấy có điều bất ổn. Nụ cười bỗng nhiên cứng đờ, một nỗi bất an vô cùng đáng sợ phát sinh trong lòng, Kiếm Vô Trần thầm than một tiếng bất hảo, toàn thân tử sắc quang hoa đại thịnh toàn lực phòng ngự đồng thời truy tìm tung tích Lục Vân. Khi cảm giác trên đỉnh đầu tồn tại khí tức khác thường, Kiếm Vô Trần ngược đầu nhìn lên liền giận dữ kêu gào, song thủ nhanh chóng bạo xạ tử sắc quang hoa hướng lên trên toàn lực xuất ra một kích muốn phá tan áp lực từ hữu chưởng của Lục Vân. Tuy nhiên hẳn ta không biết rằng hữu chưởng của Lục Vân thi triển chiêu thức chí mạnh, đâu dễ dàng phá giải.

Mục quang âm lạnh như lưỡi dao sắc bén lẳng lặng quan sát Kiếm Vô Trần, lúc này khóe miệng Lục Vân ẩn hiện nụ cười tà dị khôn tả tựa như ác ma nơi tà điện âm u quan sát "vật tế thần" trên tế đàn, không lộ ra bất kỳ tia cảm xúc nào. Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, nhớ lại những lời nói lúc đầu của Lục Vân, trong thâm tâm không khỏi dâng lên một nỗi khiếp sợ. Nhớ đến lần đầu cùng Lục Vân giao thủ, dù có sự bảo đảm đầy đủ nhưng kết quả thất bại. Lần này cũng cùng với sự bảo đảm tương tự, chiến thắng cơ hồ nằm trong tay tại sao lại tồn tại cảm giác bất an kinh khủng này?

Kiểm Vô Trần không có thời gian suy nghĩ nhiều vì hữu thủ của Lục Vân vừa kích trúng tay hắc, chưởng lực song phương cường kích lẫn nhau phát sinh bạo tạc. Âm sâm nhìn Kiếm Vô Trần, Lục Vân lãnh khốc nói:

- Đây, người xem, người rút cục cũng vẫn là bại tướng dưới tay của ta mà thôi. Chỉ khác là lần này người phải trả giá bằng chính mạng sống của người.

Bị lực đạo cường kích của Lục Vân dồn ép làm cho thân hình không ngừng rơi xuống, thần tình Kiếm Vô Trần không chỉ tái hắc đi mà còn mang theo vài phần oán hận, gần giọng đáp:

- Người đặc ý quá sớm đấy, một chưởng vừa rồi chỉ có thể đả thương ta chứ tuyệt không thể lấy mạng ta được. Lần sau ta muốn chính cái mạng của nhà ngươi bù lại đó.

Lục Vân cười lên tàn khốc:

- Người đã không còn lần sau, người không nhận ra sao?

Đồng thời hữu thủ chàng toàn lực thôi động Hóa Hồn phù, tức thời lưỡng nhân song chưởng giao tiếp, nơi giao nhau của hai luồng quang mang tử hồng hình thành luồng sáng kỳ dị rồi bỗng nhiên biến đổi chuyển thành hắc sắc quang mang vô cùng tà ác mang đến lực lượng thôn tính cực kỳ bá đạo điên cuồng phá hủy toàn thân kinh mạch tiến đến xâm thực nguyên thần bản thể của Kiếm Vô Trần.

Sắc mặt biến đổi, nhân thần Kiếm Vô Trần lộ xuất thần sắc kinh hoàng, hữu thủ toàn lực chống lại với mong muốn thoát khỏi tay Lục Vân, chỉ tiếc là đã quá muộn. Thét lên giận dữ, Kiếm Vô Trần phát ra một tiếng kêu thảm, toàn thân quang hoa loạn phát, vô số thân ảnh tách ra chồng chéo lên nhau, trên khuôn mặt anh tuấn nhuộm đầy tử khí, chân nguyên cường thịnh của Hoá Hồn phù giáng hạ làm cho tốc độ thôn phệ tăng nhanh.

Dưới mặt đất, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn hai người liên tục rơi xuống, cao thủ Tam phái cùng cao thủ của Vân Chi pháp giới thần sắc đại biến kinh hoàng nhìn Kiếm Vô Trần bước đến bờ vực tử vong, nguyên thần nhanh chóng yếu đi, toàn thân quang hoa ảm đạm đến không thấy, để lâu thêm chút nữa Kiếm Vô Trần chắc chết chứ không nghi ngờ gì nữa. Kinh hãi nhìn Lục Vân, không một ai biết trong một chưởng đó của chàng thật ra có gì cổ quái mà có thể trong giây lát có khả năng tước đoạt sinh mệnh của một người tu vi thâm hậu như Kiếm Vô Trần.

Gầm một tiếng giận dữ, Phong Lô chân quân cùng Huyền Mộc đại sư cấp tốc bay lên, hai cỗ thuẫn hậu chân nguyên cường đại nhanh chóng lộ xuất tại không trung mang theo hai đạo quang ảnh một sắc kim một huyền thanh hướng đỉnh đầu Lục Vân đánh tới. Vào thời khắc nguy hiểm, Phong Lô chân quân cùng Huyền Mộc đại sư không cầu nệ, việc trước tiên là phải giải cứu Kiếm Vô Trần.

Cảm giác thấy có hai kẻ công kích mang theo nguồn chân nguyên cường đại đến gần, Lục Vân trong lòng cực kỳ phân nộ. Nếu hai người đó đến trễ chút nữa thì Kiếm Vô Trần coi như đoạn mệnh tại đây, mục đích

đã có thể đạt được.

Chỉ tiếc là không nghĩ họ đến nhanh như thế, hai người đồng thời xuất thủ khiến cho Lục Vân không thể không tự vệ, đành bỏ dở việc sắp hoàn thành để tránh né. Thu hồi hữu thủ một cách không cam tâm, Lục Vân di chuyển thân hình, toàn thân hắc sắc quang hoa bùng phát, Ma tông Tâm dục vô ngân pháp quyết đột nhiên thi triển, mỗi cỗ được phát ra với tần suất một trăm lẻ tám nghìn lần dưới dạng tinh thần lực theo hướng Kiếm Vô Trần xạ tới, âm thầm kích trúng vào thân thể hắn ta.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang dội khắp không gian, Kiếm Vô Trần đang rơi xuống bỗng nhiên toàn thân y phục nhanh chóng tối tả, dưới sự tấn công cường mãnh của lực tinh thần ngay lập tức bất tỉnh và tiếp tục rơi, từ khoé miệng máu tươi rỉ ra. Nhìn thấy thân thể Kiếm Vô Trần bất tỉnh rơi xuống mặt đất, một đạo hoàng sắc thân ảnh nhanh chóng xuất hiện, Diệp Tâm Nghi đón lấy thân thể Kiếm Vô Trần nhìn hắn ta với vẻ quan thiết.

Cấp tốc xoay chuyển gần trăm lần, Lục Vân tránh né sự truy kích của Phong Lôi chân quân, dừng thân ngoài ba trượng cẩn trọng quan sát đối phương. Lúc này Huyền Mộc đại sư đã trở về mặt đất tiến đến trị thương cho Kiếm Vô Trần, trên không trung Phong Lôi chân quân nhìn Lục Vân một cách lạnh lùng.

165. Hồi 165 - Hoành Gia Tổ Lan

- Thứ ngươi vừa dùng là pháp quyết gì, cố sao lại hiểm ác đến vậy? Còn nữa, pháp quyết ngươi dùng lần cuối cùng phải chăng là Tâm Dục Vô Ngân của Ma Tông? Loại pháp quyết vô thượng đó sao ngươi học được? Rốt cuộc sư phụ của ngươi là kẻ nào, hãy nói ra mau!

Câu cuối cùng, Phong Lôi chân quân gầm lên như tiếng sét giữa trời quang, mang một sức mạnh phi thường tựa hồ có thể xoay chuyển được lòng người.

Lục Vân cả người rung mạnh, toàn thân lập tức toát lên ngũ sắc quang hoa, lui về sau vài bước cất tiếng:

- Đạo gia Nhiếp hồn thuật. Thật không ngờ rằng chiêu thức cổ xưa như vậy mà ngươi cũng biết, không hổ danh đến từ Vân Chi pháp giới. Chỉ đáng tiếc tuy chiêu thức này có thể vang danh ngang với Sư tử hồng của Phật gia, nhưng đối với ta lại hoàn toàn không có tác dụng gì. Còn về lai lịch của ta, đó là việc riêng, chẳng có lý do gì khiến ta phải nói với ngươi cả.

Phong Lôi chân quân nhìn Lục Vân một cách lãnh đạm và khắc nghiệt, trầm giọng đáp trả:

- Hiện tại ngươi có thể không nói, nhưng sẽ có lúc ngươi không kìm được hoặc bị bắt buộc phải nói ra. Trong con người ngươi tiềm ẩn vô số những điều bí hiểm gian tà như vậy, bây giờ ta sẽ ra tay bắt gọn ngươi trước, chờ đến khi tra hỏi rõ lai lịch của ngươi rồi tiêu diệt cũng không muộn.

Ở dưới đất, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt và Vân Phong vẻ mặt đều vô cùng nặng nề, mỗi người đang cầm chắc tay kiếm chuẩn bị để sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên ứng cứu Lục Vân kịp thời. Bất luận ra sao, việc bắt buộc họ phải tận mắt chứng kiến cảnh Lục Vân bị tiêu diệt vẫn là chuyện tuyệt đối không thể được. Dù ngay cả khi họ liều mạng ra tay cũng chưa chắc cứu được Lục Vân, nhưng ít ra trong lòng họ còn cảm thấy dễ chịu. Nếu như hôm nay không ra tay ứng cứu thì cả đời này họ sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

Trên không trung, Văn Bất Danh vẻ mặt cũng vô cùng nặng nề, hắn nhìn chằm chằm vào Phong Lôi chân quân mà hỏi:

- Các ngươi xuất thân từ Vân Chi pháp giới, xem ra đều là những người sâu sắc uyên bác cả, cố sao lúc này lại bất chấp đạo lý đến như vậy. Lê nào ngươi tu luyện mấy trăm năm nay thì cũng chỉ ngang bằng lũ người phàm trần thôi sao? Không thoát khỏi ân oán trần thế, không thoát khỏi danh lợi phù phiếm? Nếu quả thật như vậy thì Vân Chi pháp giới có gì khác với trần gian đây?

Quay mặt lại nhìn Văn Bất Danh, Lục Vân hiểu rằng hắn đang cố giành cho mình một cơ hội sống, nhưng đáng tiếc trong tình cảnh như hiện nay, đó đã là một điều không tưởng. Toàn thân Lục Vân lúc này đã đầy thương tích đau đớn, khắp người toát lên một khí thế lạnh lùng đến ghê người nhìn Văn Bất Danh đầy cảm kích, Lục Vân nói:

- Không cần hỏi thêm gì nữa, ngay từ đầu lẽ ra người phải biết rằng thế gian này bất kể nơi nào cũng tồn tại vô số những bất công như vậy. Cái gì gọi là tu thân, cái gì gọi là luyện đạo? Đấy chẳng qua là một loại pháp môn mà con người dùng để tranh đấu với cái chết mà thôi. Con đường tu chân đi ngược lại với ý trời, bất luận với mục đích gì thì cuối cùng cũng chỉ có một phương thức như nhau, đều là để tranh đấu với cái chết bất kể lúc nào. Đã như vậy rồi thì nhân gian này lấy đâu ra cái gọi là thuận thiên hành đạo, lấy đâu ra cái gọi là ý trời, lấy đâu ra cái gọi là công bằng nữa đây?!

Văn Bất Danh nhìn Lục Vân, thở dài nói:

- Có lẽ người không nên quay lại đây, có lẽ người nên cùng với tiểu thư xinh đẹp nhưng bướng bỉnh đó đi tìm một nơi yên bình tốt đẹp mà sống một cuộc sống ổn định, đấy chẳng phải là một kết cục tươi đẹp hơn bây giờ sao?

Lục Vân nghe xong những lời đó thần sắc chợt đổi khác, trong lòng ngẫm nghĩ về câu nói của Văn Bất Danh. Có lẽ hẳn đúng, nhưng đâu phải tất cả mọi chuyện chỉ cần nói bỏ là có thể bỏ ngay được?!

Phong Lô chân quân nhìn Lục Vân nhân thần lộ rõ vẻ kỳ quái vô cùng, dường như trong mơ hồ lão nhận ra từ người Lục Vân toát ra một vẻ gì đó rất bất thường, nhưng cụ thể là gì thì lão không thể đoán ra, chỉ có cách chờ khi bắt được Lục Vân rồi mới từ từ dò hỏi sau. Lão nhìn trời, mặt trời đã lên đúng đỉnh

đầu, một buổi sáng đã trôi qua giờ là lúc phải kết thúc tất cả rồi.

Lúc ấy ở dưới đất, với sự giúp đỡ của Huyền Mộc đại sư sắc mặt của Kiếm Vô Trần đã dần dần hồi phục, chờ thêm một thời gian ngắn công lực của hắn sẽ khôi phục được bảy tám phần chẳng có gì đáng lo nữa. Diệp Tâm Nghi nhìn Kiếm Vô Trần đầy quan tâm, đồng thời cũng không ngừng theo dõi diễn biến trên không chỗ Lục Vân nhân thần lộ vẻ tiếc nuối vô cùng. Cạnh bên, Thái Phượng Tiên Tử lại nhìn Lục Vân một cách rất bình thản có vẻ như đã hiểu rõ mọi việc. Đến lúc này, bà đã biết nguyên nhân vì sao Thương Nguyệt lại nhìn Lục Vân với ánh mắt dịu dàng tha thiết đến vậy.

- Lục Vân, đã đến lúc rồi, người hãy chuẩn bị đi!

Phong Lô chân quân lạnh lùng quát lớn, mắt vẫn dán chặt vào Lục Vân đồng thời thủ thế sẵn sàng nghênh chiến. Đến lúc này lão chẳng còn muốn chờ nghe Lục Vân nói thêm gì nữa mà đã chuẩn bị sẵn sàng dùng vũ lực kết thúc mọi chuyện.

Nhân thần khê đổi sắc, Lục Vân chợt ngưng thần, tay cầm chắc Như Ý Tâm Hồn Kiếm vô cùng cảnh giác với Phong Lô chân quân. Lục Vân không hề quay đầu nhìn lại những người thân thiết thêm một lần nào nữa, chàng biết lúc này họ đều đang muôn phần lo lắng cho chàng nhưng đã đến nước này thì có muốn cũng chẳng thể thay đổi được gì nữa. Nên chẳng hãy cứ để mọi chuyện vui vẻ, còn hơn lưu lại cho người mình yêu thương vô vàn những đau thương và mất mát.

Thấy Lục Vân đã chuẩn bị xong xuôi, Phong Lô chân quân cười nhạt toàn thân không hề toát lộ chút khí tức, nhưng bất ngờ đến không tưởng trong nháy mắt đã đứng ngay trước mặt Lục Vân chỉ cách chừng ba bước chân đưa tay định bắt gọn Lục Vân. Hữu thủ lão vừa vươn ra, một vòm sáng như ráng mây, nhẹ tựa vô hình, tĩnh tựa vô thanh xuất hiện ngay trước ngực Lục Vân nhằm thẳng tìm chàng xuyên tới.

Lục Vân vẻ mặt trầm tĩnh hẳn, Ý niệm thần ba thay đổi dữ dội, trong đầu nhanh chóng phân tích sự mạnh yếu cùng phương hướng tấn công của đòn đánh mà Phong Lô chân quân vừa tung ra đồng thời dự đoán chiêu thức tiếp theo của lão, từ đó suy tính cách hóa giải và chống trả. Trong lúc phân tích nhân thần của Lục Vân toát lên vẻ lạ lùng vô cùng, quả thật chàng không thể ngờ rằng Vân Chi pháp giới lại có thể tu luyện đến mức thâm hậu như vậy, trong một lúc có thể tiềm ẩn đến bảy mươi hai loại biến hóa tùy theo ý muốn. Bản thân chàng nếu không phải nhờ Ý niệm thần ba kỳ diệu vô song thì chắc chắn sẽ bất lợi vô cùng.

Hai tay mở rộng, Lục Vân tập trung đến cửu phần chân nguyên toàn thân di chuyển quanh một quỹ đạo đặc biệt với một tư thế cổ quái khó tả, trong nháy mắt đã giao đấu với Phong Lô chân quân được một trăm bốn mươi bốn chiêu, hóa giải một cách kỳ diệu đòn tấn công của Phong Lô chân quân. Lui về sau ba trượng để giữ khoảng cách với đối thủ, Lục Vân tập trung cao độ tỷ mỉ quan sát nhất cử nhất động của lão đạo.

Vẻ mặt Phong Lô chân quân thoáng chút kinh ngạc, dường như không thể lường được Lục Vân lại có thể hóa giải chiêu thức vô cùng thần diệu của mình một cách xuất sắc đến vậy. Điều này khiến lão càng thêm bất ngờ về Lục Vân. Nhìn khuôn mặt tuần tú của Lục Vân nhẵn thẵn vẫn không lộ vẻ gì đổi khác, lão hạ giọng nói:

- Người tu luyện cũng khá đấy, với độ tuổi như ngươi mà đã đạt được đến trình độ này thì quả là hiếm có trong thiên hạ. Ta thật vô cùng tò mò không hiểu kẻ nào lại có thể huấn luyện được một đồ đệ tài ba như ngươi. Chỉ đáng tiếc ngươi đã đi lầm vào con đường chết này thì coi như đã hết.

Phong Lô chân quân với vẻ mặt bất phục, Lục Vân mĩa mai:

- Thuận theo các ngươi thì sống, không thuận theo các ngươi thì coi như đã đi vào con đường chết, đó phải chăng chính là đạo lý của Vân Chi pháp giới các ngươi? Nếu quả đúng như vậy thì Vân Chi pháp giới cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Phong Lô chân quân nghe xong những lời đó lập tức sa sầm mặt mày đang định mở miệng phản bác lại

Nhận thấy được ý đồ hiểm độc của Kiếm Vô Trần, Lục Vân mím chặt môi, toàn thân đột ngột xuất hiện kim quang, trong lúc xoay vòng, một hình tượng phật màu vàng chợt xuất hiện ngay sau lưng Lục Vân, toàn thân chàng bừng sáng lên Phật gia đại chân lực thần kỳ bất khả xâm phạm, một chiêu thức của Phật môn vô cùng mạnh mẽ đã dồn thẳng về phía khối cầu tử sắc của Kiếm Vô Trần. Chỉ thấy một đường sáng màu vàng bùng lên mãnh liệt nhằm thẳng vào khối cầu tử sắc, hai bên đối kháng một lúc rồi bỗng nổ tung phát tán sức công phá vô cùng khủng khiếp đẩy mạnh Lục Vân bắn ra xa.

Toàn thân dao động mạnh một hồi, Lục Vân nhổ ra một miệng máu tươi, đôi mắt vẫn chăm chăm hướng về phía Kiếm Vô Trần, khuôn mặt chàng toát lên vẻ kiên nghị vô cùng. Phía trên, Kiếm Vô Trần cười nham hiểm nói:

- Lục Vân, mùi vị thế nào, hay đấy chứ, ha ha, chỉ e rằng những điều thú vị hơn nhiều vẫn còn đang chờ người ở phía sau, người cứ từ từ mà tiếp tục thưởng thức, ta phải cho người sống cũng không được mà chết cũng chẳng xong. Tử hoa sơ hiện!

Cùng với tiếng cười nham hiểm, tử hoa toàn thân Kiếm Vô Trần bỗng nhiên lưu chuyển không ngừng, tầng tầng lớp lớp những vùng khói tím ngùn ngụt nhanh chóng kết thành một khối mây tử sắc nhằm thẳng Lục Vân phóng đến.

Nhìn khối mây tử sắc đang lao nhanh về phía mình, Lục Vân nhanh chóng nhận thấy ngay rằng phía trong khối mây đó nhất định tiềm ẩn một sức mạnh kinh thiên động địa chẳng thua kém gì đại pháp của Ma vực. Nghĩ đến bốn chữ "Tử hoa sơ hiện", Lục Vân mới chợt tỉnh ra, trong đầu chàng lập tức hiện lên dòng chữ "Lục viện tụ, thiên hạ ly, Tử hoa hiện, Cửu chuyển mệnh", đó là những lời mà Lưu Tinh đã nói với chàng bên cạnh Ánh Nguyệt tinh.

Tâm trí nhanh chóng thay đổi, nhân thần Lục Vân chợt lóe lên nhãn quang kỳ quái đầy bí ẩn, miệng nở một nụ cười lạnh lùng. Toàn thân bừng sáng, Lục Vân lần này không tránh đòn mà chủ động tiến công, điên cuồng xông thẳng về phía Kiếm Vô Trần. Nhìn nụ cười nham hiểm đầy ẩn ý của Kiếm Vô Trần, Lục Vân chợt sầm mặt lại toàn thân nghiêng mạnh một cái nhanh chóng xoay vòng quanh Kiếm Vô Trần.

Trên không trung, nhìn Lục Vân đang di chuyển vòng quanh, Kiếm Vô Trần cười mỉa mai:

- Lục Vân, người đã tự muốn chết gấp thì ta sẽ giúp người được toại nguyện. Hãy nhìn cho kỹ, ta chỉ dùng đúng một chiêu Thốn thiên thực nhật này tiễn người thoát khỏi thế gian vĩnh viễn.

Nói xong, tử hoa toàn thân Kiếm Vô Trần lưu động mãnh liệt với khí thế bùng bùng mang theo sức mạnh tưởng chừng có thể nuốt chửng đất trời, vòng xoáy quanh người Kiếm Vô Trần điên cuồng thôn phệ vạn vật tứ phương.

167. Hồi 167 - Nhị Chiến Bại Bắc

Trong không trung một đám tinh vân màu tím cuộn cuộn như vũ bão theo chuyển động của Kiếm Vô Trần và dần dần biến thành một tử quang cầu, tử quang cầu đó đó phát ra những tia sáng tím rợn người. Khi những ánh sáng của quang cầu đó đã mạnh đến mức như vượt qua sức nóng của mặt trời thì Kiếm Vô Trần hét lên một tiếng. Y phục toàn thân Kiếm Vô Trần bay phấp phới, mái tóc dài dựng ngược lên trông hằn như một thiên thần màu tím uy chấn thiên hạ.

Cạnh đó Lục Vân dường như vẫn không cảm thấy điều gì, tiếp tục tăng tốc tấn công. Trong khi tấn công, hai tay Lục Vân xoay như hai chiếc bánh xe điều khiển vô cùng kỳ dị, vô số chuyển động phát ra dưới sự điều khiển của Lục Vân với tốc độ điên cuồng đến kinh người là hai nghìn bốn trăm lần một phút, sản sinh ra nguồn nội lực to lớn khôn cùng với chừng như muốn xé nát cơ thể của Kiếm Vô Trần.

Với chuyển động đáng sợ của Lục Vân, những luồng khí xung quanh người Kiếm Vô Trần đang xảy ra những va chạm ác liệt làm cho không trung phát ra những trận sấm sét kinh thiên động địa. Trong khi tấn công toàn thân Lục Vân không ngừng quay tròn, mỗi một vòng đan xen với nhau thì sức mạnh lại tăng thêm mấy lần, không ngừng hội tụ lại khiến cho tất cả đòn phản công của Kiếm

Vô Trần đều bị tiêu diệt.

Nhưng Kiếm Vô Trần đứng ở giữa mà không hề lo sợ, ngược lại hắn còn nhìn Lục Vân bằng ánh nhìn lạnh lẽo, trên mặt biểu lộ ra sự chế giễu rất rõ ràng. Hai tay hắn đan xen trước ngực thi triển theo đồ hình Thái cực âm dương, ngay lập tức một quang tử quang xuất hiện bao quanh Kiếm Vô Trần xen lẫn với sức hút kinh thiên tiếp cận với cường lực của Lục Vân như muốn thôn phệ chàng ngay lập tức.

Dưới mặt đất, tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi trận giao chiến ác liệt của hai người, trong lòng dự đoán kết quả của trận đấu. Những cao thủ của đại diện tam phái và Vân Chi pháp giới đều vô cùng căng thẳng, tuy tận mắt nhìn thấy Kiếm Vô Trần đang chiếm thế thượng phong nhưng thực lực mà Lục Vân đang thi triển cũng đủ làm người ta kinh hãi. Lúc này đã biết rõ sức mạnh của kẻ địch Lục Vân không chọn cách rút lui mà trực tiếp tấn công, sự việc bất hợp lý này lại đang diễn ra trước mắt mọi người, phải chăng trong đó còn ẩn chứa điều gì bí mật ? Nhìn tốc độ quay tròn của Lục Vân vẫn được tiếp tục duy trì như lúc đầu, Phong Lôi chân quân hơi lo lắng nói:

- Tên Lục Vân này thật vô cùng thần bí, Kiếm Vô Trần muốn thắng e rằng phải trả giá không ít. Nói về trình độ võ công của Vô Trần thì đã thi triển hết toàn bộ Tử hoa thôn nhật, sức hút đáng sợ đó đủ để thôn tính tất cả các vật thể sống và xé nát thân thể Lục Vân. Vậy tại sao đến giờ Lục Vân vẫn không hề hấn gì, hẳn dùng cách gì để hoá giải sức hút khủng khiếp đó chứ?

Bên cạnh, Huyền Mục đại sư khẽ trả lời:

- Người không nhìn thấy mỗi lần Lục Vân quay xuôi rồi lại quay ngược lại đó sao. Hắn quay ngược lại như vậy không phải chính là để hoá giải sức hút đáng sợ đó hay sao?

Thái Phụng tiên tử lạnh lùng đưa ra nghi vấn trong lòng mình:

- Nếu như đại sư nói hắn có thể quay ngược được, vậy vì sao còn phải quay xuôi nữa? Ai cũng đều hiểu quay tròn với tốc độ cao sẽ làm sản sinh ra lực ly tâm, từ đó hình thành một lực xoáy hút hết tất cả mọi thứ xung quanh. Với trình độ võ công của Lục Vân hẳn ta đương nhiên hiểu đạo lý này, nhưng vì sao hắn lại làm như vậy chứ, lẽ nào....?

Đột nhiên mặt Phong Lôi chân quân biến sắc, lão ta đã hiểu hàm ý trong lời nói của Thái Phụng tiên tử nên ánh mắt không giấu nổi những tia trầm tư suy nghĩ, vậy mà cạnh đó, Huyền Mục đại sư vẫn đang chờ câu trả lời. Lúc này, bỗng nghe thấy Lục Vân quát to lên một tiếng "Thất chuyển hồn" rồi cơ thể đã xoay nhanh đến nỗi không thể nhìn rõ nữa, chỉ có thể nhìn thấy một hắc quang ảnh đang vây quanh Kiếm Vô Trần tạo nên nên sự sợ hãi tương phản với luồng tử quang của Kiếm Vô Trần.

Đang ngạo nghễ đứng trong không trung thì Kiếm Vô Trần bị tiếng hét của Lục Vân làm cho chấn động, một dự cảm vô cùng không lành xuất hiện khiến một lần nữa hắn lại cảm nhận được nguy cơ trước mắt. Quan sát thấy sức hút mạnh mẽ ở xung quanh không những không thôn tính được Lục Vân mà còn bị một luồng sức mạnh to lớn đáng sợ mang theo luồng khí hủy diệt đang điên cuồng vây chặt lại, điều này khiến Kiếm Vô Trần bỗng nhiên nghĩ lại một chuyện đã từng xảy ra tại Quỷ vực.

Kinh ngạc và tức giận nhìn tốc độ xoay kinh người của Lục Vân, Kiếm Vô Trần gào thét điên cuồng:

- Lục Vân, ngươi thật đê tiện. Ngươi lại thi triển thứ võ công tà môn Cửu chuyển vô cực, thật quá độc ác.

Trong tiếng hét tức giận đó thì màu tím trên thân Kiếm Vô Trần cũng mạnh lên, toàn bộ sức mạnh chân nguyên của hắn đều phát ra ngoài với mong muốn dùng nội công thâm hậu để phá vỡ sự tấn công đáng sợ của Lục Vân. Trong vòng xoáy chỉ thấy toàn thân Kiếm Vô Trần hơi rung động, mặt trắng bệch như tờ giấy, miệng phún ra máu tươi.

Trong luồng sáng, Lục Vân vừa gia tăng tốc độ vừa lạnh lùng nói:

- Kiếm Vô Trần, ngươi chỉ nên trách bản thân mình lòng dạ quá hẹp hòi, là người chủ động muốn giết ta nếu không ta và ngươi chẳng lẽ lại chỉ biết về nhau như vậy. Bây giờ mới biết hậu quả thì đã quá muộn rồi, tất cả đều không kịp nữa. Dưới sức mạnh của Cửu chuyển vô cực thì thân hay ma đều bị tiêu diệt. Hãy vĩnh biệt thế giới tươi đẹp này đi "Bất chuyển thân"“

Lục Vân bật người lên cao, thi triển võ công Lăng không phiến chuyển bao vây xung quang Kiếm Vô Trần tạo thành một vòng xoáy hình tròn. Trong vòng tròn đó hai tay Lục Vân xoay như một bánh xe vô cùng kỳ dị, trong chớp mắt đã biến thành một chiếc hắc bát quái. Chiếc hắc bát quái vừa xuất hiện thì có một

Tuy nhiên, khi một kiếm vô cùng dữ dội đó chém xuống, viên Huyết ngọc linh lung châu khảm trên đỉnh tháp bắn ra một cỗ quang trụ huyết sắc nghênh đón một kiếm của Lục Vân. Tức thì hai cỗ sức mạnh cường đại va chạm vào nhau nổ rung trời làm chấn động trời đất, sức chấn động đáng sợ lập tức đẩy Lục Vân văng ra ba trượng, còn Huyết tháp đó chỉ rung khẽ lên một cái rồi lại tự động nhắm hướng Lục Vân đuổi tới.

Cố thoát khỏi sự uy hiếp của Huyết tháp, Lục Vân ngẩng đầu gầm lên giận dữ toàn thân bộc phát một cỗ khí tức tà ác đáng sợ lập tức tràn ngập trên không trung Dịch viện. Hắc sắc quang hoa chớp động, Hóa hồn đại pháp quỷ bí cường thịnh của Quỷ vực cuối cùng tại thời điểm này đã phải thi triển.

Chỉ thấy một đám mây đen cuộn cuộn xuất hiện bên ngoài Lục Vân, nháy mắt đã bao bọc lấy chàng vào trong. Trong đám mây đen đó toàn thân Lục Vân bộc phát khí tức mãnh liệt, Hóa hồn đại pháp là pháp quyết độc ác nhất trong những tuyệt học một đời của Lục Vân đem theo sự cô ngạo bất khuất của chàng giờ đây đã hiện lên trước mắt mọi người.

Bốn phía vô số luồng khí đen đang điên cuồng hội tụ về phía Lục Vân, từng chút khí tức âm sâm tà ác mỏng manh dệt thành một tấm thiên la võng đối kháng huyết sát chi khí của Huyết Hà đồ của Kiếm Vô Trần. Khi đám mây đen bao quanh Lục Vân biến mất, chỉ thấy toàn thân Lục Vân hắc sắc quang hoa chuyển động, ẩn trong đó là Quỷ Vương chiến giáp hồng sắc, vô số phù chú lấp lóe trước mặt và sau lưng chàng hình thành hai đồ án bát quái một hồng một đen chói mắt.

Cùng lúc đó một đạo ngũ thái quang hoa quay tròn nhanh chóng bao bọc lấy chàng, hợp với khí thể thần bí mà uy nghiêm giống như một vị tà thần giữa không trung ngạo nghễ nhìn trời đất.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, lúc này trừ Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt ra còn những người khác đều bị những gì Lục Vân thi triển đã làm cho chấn động. Cho đến lúc này mọi người mới rõ, Lục Vân không ngờ quả thật biết Hóa Hồn

đại pháp của Quỷ tông, điều đó thật sự khiến không ai dám tin.

Từ trước đến nay, mọi người đều cho rằng đó là lời mượn cớ để Kiếm Vô Trần cố ý hãm hại Lục Vân. Nhưng lúc này khi mọi việc lộ ra thì mọi người mới phát hiện nguyên lai Lục Vân quả thật thân hoài pháp quyết tà ác. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân mắt ánh lên vẻ mất mát vô tận, mọi người đều hiểu rằng đã không còn cách nào cứu vãn.

Kiếm Vô Trần nhìn Lục Vân, ánh mắt thay đổi hết lớn:

- Lục Vân, hiện giờ ngươi cuối cùng người cũng không thể chịu nổi phải thò cái đuôi ra rồi, ngươi còn gì để nói nữa không? Hiện giờ không còn ai dám nói ta oan uổng cho ngươi nữa, ta sẽ tiêu diệt ngươi.

Vừa nói Kiếm Vô Trần vừa phát động Huyết tháp bắt đầu đợt tấn công thứ hai. Chỉ thấy một làn huyết quang xuất hiện, Huyết tháp xoay chuyển như bay mang theo lực hút đáng sợ lần thứ hai xuất hiện trên đầu Lục Vân chụp lấy chàng.

Ngẩng đầu nhìn Huyết tháp Lục Vân nghiêm mặt, toàn thân hắc vụ chuyển động, Hóa Hồn đại pháp tiêu hồn hóa phách mang theo lực lượng có thể nuốt chửng mọi sinh linh tạo thành một cơn lốc hắc sắc trên đầu chống chọi với Huyết tháp. Giữa không trung huyết quang đỏ rực cùng quỷ vụ ẩn màu hồng quấn lấy nhau, cả hai đều mang khí thể quỷ dị đáng sợ đang giằng co không chút nhượng bộ.

Hét lên lạnh lùng, Kiếm Vô Trần toàn thân tử sắc bùng lên, Huyết tháp hồng quang đại thịnh, tám con lệ quỷ hung sát đột nhiên biến thành tám đạo huyết quang từ các hướng khác nhau phát động tấn công vào Lục Vân. Cùng với Huyết tháp ngày càng cường mạnh, huyết quang cũng từ từ ép tới màn quỷ vụ ẩn màu hồng của Lục Vân từng bước từng bước bức tới gần chàng. Cảm thấy Huyết tháp tới gần Lục Vân trầm mặt lại, toàn thân hắc sắc quang hoa chớp động không ngừng, quỷ khí cường liệt cuồng dã được Lục Vân toàn lực thôi động đột nhiên lật ngược tình thế, chỉ một chiêu phá vỡ thể quân bình. Lập tức ánh mắt Lục Vân trở nên lạnh lùng, Quỷ Vương chiến giáp trên người bùng lên quang hoa ẩn màu hồng, đồ án bát quái huyết sắc trước mặt dưới sự thôi động toàn lực của Lục Vân phát ra bát quái huyết chú. Chỉ thấy sáu mươi tư đạo phù chú màu huyết hồng đột nhiên từ trên Quỷ Vương chiến giáp bắn ra ngoài người Lục Vân sáu xích thì tạo thành một đồ án bát quái huyết hồng xoay tròn. Đạo bát quái xoay tròn đó dưới sự khống chế của Lục Vân phát ra một quang trụ ẩn màu hồng đánh tới huyết tháp trước mặt, tức thì giao chiến với huyết hồng quang mang của huyết tháp.

Trên trời quang hoa bắn tung tóe, các loại quang hoa chói mắt như pháo hoa cuối năm đủ màu bay lượn. Vô số tiếng nổ liên hồi như sấm động trên không, trong ánh sáng huyết hồng vô cùng quỷ dị. Giữa không trung Huyết ngọc linh lung thấp đang cùng với bát quái huyết sắc trước mặt Lục Vân rơi vào thế giằng co, quang mang ẩn hồng và huyết hồng liên tục bắn ra nhưng không bên nào có thể áp chế được đối phương.

Lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, Lục Vân trầm giọng nói:

- Người không phải luôn hy vọng ta có Hóa Hồn đại pháp để có đầy đủ lý do để đối phó với ta mà? Hiện giờ đã đến lúc giao chiến sinh tử, tiện thể ta hoàn thành tâm nguyện cho người, sao lại không được? Lần này bất kể hai bên dùng thủ đoạn thể nào chỉ cần có thể giết được đối phương thì là kẻ chiến thắng, còn lại mọi việc đều không phải trọng yếu, ta nói không sai chứ?

Lạnh lùng gật đầu, Kiếm Vô Trần nói:

- Lúc này đúng là không cần nói nhiều, lúc đầu ta đã cho người cơ hội nói để nói nhưng người không chịu nói ra, hiện giờ có nói gì cũng vô ích. Lại đây, tiếp một chiêu mạnh nhất của ta xem người chống đỡ như thế nào.

Vừa dứt lời trong ánh mắt của Kiếm Vô Trần lóe lên một chút huyết sát chi khí, hai tay vung lên trời, một cổ khí thể hủy diệt trời đất theo ý toàn lực thi triển bắt đầu cuộn cuộn bay lên.

Bốn phía tử khí tràn ngập, Tử hoa thôn nhật pháp quyết lúc này bạo phát mười phần uy lực. Một mặt trời tử sắc lớn khoảng ba trượng biến thành một cơn lốc quay cực nhanh phía sau lưng Kiếm Vô Trần, đem theo âm dương nhị khí hội tụ thành một đạo quang trụ tử sắc xuyên thủng bầu trời.

Trên không đồ án bát quái trùm trời đứng yên không động đậy, dưới sự thôi động toàn lực của Kiếm Vô Trần mang huyết sắc quang hoa xuất hiện ở trên đầu Lục Vân ba trượng. Trong lúc chậm chậm quay tròn, bát quái huyết sắc chớp lóe quang mang đỏ rực không một tiếng động bày ra một đạo kết giới huyết sắc, không cho Lục Vân một chút cơ hội đã vây chặt lấy chàng bên trong.

Ngay khi huyết sắc kết giới tạo thành, bát quái huyết sắc đột nhiên xoay nhanh ba lần, vô số huyết sắc hồng quang quay tròn hội tụ thành tầng tầng sóng quang mang, không ngừng bổ sung cho đạo kết giới đó ngăn không cho Lục Vân chạy thoát.

Cảm thấy huyết sát chi khí tiến đến gần, trong lòng trỗi lên một cảm giác ác độc, đồng thời một cảm giác bất an vô cùng cũng nhanh chóng lan ra. Ý niệm chuyển động, Lục Vân toàn lực phát động Ý niệm thần ba phân tích tính chất đặc điểm của bát quái thần kỳ đó.

Tuy nhiên lúc này Ý niệm thần ba vốn vô cùng thần kỳ đó bên trong kết giới cổ quái trở thành hoàn toàn vô dụng, tựa hồ trong đó ẩn chứa một loại khí tức đặc biệt ngăn cản không cho chàng thám xét. Tâm thần chấn động, Lục Vân biến sắc mặt, một cổ kinh lực áp bức đáng sợ như bài sơn đảo hải mãnh liệt đánh tới mình.

Không kịp nghĩ nhiều, Lục Vân nhanh chóng bố trí hai mươi bốn đạo khí tức phòng ngự bên ngoài thân thể đem theo pháp quyết thần kỳ của Phật, Đạo, Nho ba nhà nghiêm phòng tử thủ. Nhưng khiến Lục Vân vốn lạnh nhạt phải kinh hãi là hai mươi bốn đạo phòng ngự này trong nháy mắt đã bị áp lực đáng sợ đó phá mất mười tám đạo, rồi vô cùng nhanh chóng phá nốt sáu đạo phòng ngự còn lại.

Lần đầu tiên trong mắt Lục Vân thoáng qua vẻ kinh hoảng, đối với thần khí cổ quái này của Kiếm Vô Trần cảm thấy vô cùng kinh hãi.

170. Hồi 170 - Huyết Hà Đồ Hiện

Cảm giác nguy hiểm đến gần, Lục Vân toàn thân quang hoa hắc sắc tăng lên gấp bội, còn bát quái hắc sắc trước ngực lúc này đột nhiên lấp lóe phù chú hắc sắc, hợp thành một cơn lốc hắc sắc đáng sợ sau lưng chàng điên cuồng nuốt chửng áp lực cường đại bốn phía hóa giải nguy cơ.

Đồng thời, ngũ thái quang hoa vẫn luân luân chuyển quanh người bạo phát quang mang thần thánh, đối chọi với lực hút càng ngày càng mạnh từ bốn phía. Nhờ Lục Vân toàn lực phản kích, cơn lốc hắc sắc đó cũng nhanh chóng nuốt chửng vô số cường lực tấn công tạm thời hóa giải nguy cơ trước mắt.

Khiến cho người ta chấn động nhất chính là bát quái huyết sắc đỏ tựa hồ đem theo lực lượng vô cùng vô tận, mặc cho bị cơn lốc hắc sắc đỏ hút lấy bao nhiêu vẫn bảo trì được áp lực, từng bước từng bước tới gần Lục Vân. Ngoài ra, Như ý quán thiên kính vô cùng thần kỳ trước ngực Lục Vân phát ra ngũ thái quang hoa đánh lên kết giới huyết sắc đỏ, nhưng tuyệt không mang lại chút kết quả nào như Lục Vân tưởng tượng mà còn bị huyết mang quay tròn đỏ rung lên một cái là chớp mắt đã biến mất tăm tích.

Nhìn Lục Vân trên không đang bị hãm vào tuyệt cảnh, mỗi người xung quanh đều có biểu lộ tình cảm khác nhau. Môn hạ Dịch viên vốn quan hệ thân thiết với Lục Vân, lúc này đều nhìn chàng với thần sắc lo lắng trầm trọng. Còn đám cao thủ Thiên Kiếm viện và Phong Lô chân quân mặt đều lộ vẻ vui mừng, đã nhìn ra Lục Vân lần này nhất định khó thoát.

Còn cao thủ các viện còn lại và ba phái đại đa số đều thần sắc trầm mặc, không một ai vì Lục Vân lâm vào tuyệt cảnh mà tỏ ra mừng rỡ, trái lại hầu hết đều thâm thở dài. Có lẽ trận chiến này Lục Vân sẽ thua, nhưng hình tượng chàng lưu lại trong trong mọi người vượt xa Kiếm Vô Trần.

Trên không trung, Ma thần tông chủ khê thở dài, tự than:

- Đáng tiếc thay, Lục Vân tu vi như thế không ngờ lại gặp phải Huyết Hà đồ sát khí mạnh nhất thế gian, đúng là khó thoát khỏi kiếp nạn! Huyết Hà Đồ, Huyết Hà Đồ, trăm thân diệt ma, ai mà chẳng đồ sát?

Văn Bất Danh biến sắc mặt, kinh ngạc nói:

- Bạch Vân Thiên, ngươi đừng nói càn, sao lại khó thoát kiếp nạn chứ? Lục Vân tuyệt đối không dễ chết như vậy đâu.

Khê lắc đầu, Bạch Vân Thiên nhẹ giọng nói:

- Ngươi không tin thì hỏi lão đạo sĩ tạp mao bên cạnh đi, lão biết rõ hơn ngươi nhiều.

Văn Bất Danh quay đầu nhìn Quy Vô đạo trưởng, ánh mắt có vẻ dò xét. Nhưng Quy Vô đạo trưởng chỉ im lặng gật đầu, dáng vẻ lộ ra mấy phần mất mát.

Trong lòng chấn động, Văn Bất Danh lắc đầu nói:

- Lục Vân không thể chết dễ dàng thế được. Ta đã xem số mạng của hắn kỹ càng, tuyệt không phải là tướng đoản mệnh, ta tin hắn sẽ không chết, quyết không chết.

Không nói một lời nào, Bạch Vân Thiên và Quy Vô đạo trưởng chỉ trầm mặc nhìn hắn ta rồi lại tiếp tục chú ý nhìn lên không trung.

Kiếm Vô Trần lúc này nhìn thấy Lục Vân đang cố gắng phản kích không giấu được một nụ cười âm trầm, trong mắt hắn hiện lên huyết mang, một ý niệm tà ác quỷ dị lướt qua trong đầu hắn. Hai tay giao nhau trước ngực, Kiếm Vô Trần vận chân nguyên toàn thân lên đến cực hạn, cổ huyết sát chi khí đột nhiên bạo phát gấp mười lần, mang theo hai tiếng hú chấn động trời đất xuất hiện trên không trung.

Chỉ thấy hai đạo quang ảnh một đỏ một đen lấp lóe quang mang yêu dị đang cùng gào thét trên không trung. Cái bóng màu đỏ là một con ma mị hút máu hình dáng khủng bố cùng cực, hai mắt đỏ ngầu, không ngừng phát ra hồng mang. Còn bóng màu đen là một con thiên yêu ngoại hình khủng bố, nửa người nửa thú, thân thể không ngừng ảo hóa ra vô số ảo ảnh.

Hai vật này miệng phát ra tiếng rống tà ác tạo thành âm sát, theo sự khống chế bằng ý thức của Kiếm Vô Trần bắt đầu nhằm vào Lục Vân đang phản kháng, phát động tấn công có tính hủy diệt. Chỉ thấy ma mị hút máu quay quanh Lục Vân ào ạt, trong huyết ảnh yêu dị có một luồng cương phong huyết sắc mạnh mẽ đến mức tê liệt vạn vật, không ngừng tiêu hủy kết giới phòng ngự bên ngoài thân mình Lục Vân. Còn thiên yêu lại xuất hiện bên dưới Lục Vân, cùng với bát quái huyết sắc phía trên tạo thành thế giao kích chặn mọi đường rút lui của Lục Vân.

Trong hoàn cảnh nguy khốn Lục Vân mặt trắng bệch, liên tục mấy lần thử đều thất bại khiến cho chân nguyên của chàng tiêu hao rất nhiều, tình huống càng ngày càng xấu. Lúc này, kết giới đáng sợ trước mắt bản thân chàng không có cách nào phá giải, lại xuất hiện ma mị hút máu và thiên yêu mà thế gian cực kỳ ít thấy đó, đối với Lục Vân chẳng khác gì tuyết lại thêm sương, lửa đỏ thêm dầu.

Cảm giác thấy chân nguyên sục giảm nhanh chóng, nguy hiểm lúc này đã đến gần, trong lòng Lục Vân vừa kinh hãi vừa tức giận. Cho đến lúc này, Lục Vân vẫn không nghĩ được phương pháp nào có thể phá giải kết giới đáng sợ đó. Nghĩ đến bí mật giấu kín trên người mình, Lục Vân nghiêng rằng niệm chú.

Chỉ thấy Lục Vân hai tay giơ lên, Quỷ Vương chiến giáp trên người chàng dưới sự chủ động điều khiển lập tức phân giải rời ra, sau khi quay tròn toàn diện sau lưng Lục Vân lại kết lại lên người chàng. Như vậy Lục Vân trừ hai đạo bát quái trước ngực và sau lưng đã thay đổi vị trí thì không có biến đổi gì khác.

Hai tay bắt ấn trước ngực, Lục Vân vận mạnh công lực toàn thân ra trước ngực, lập tức đạo bát quái hắc sắc đỏ phát ra vô số phù chú tối đen, quang hoa hắc sắc hợp thành một đồ án bát quái quay tròn trước người chàng ba xích. Chỉ thấy trên đồ án bát quái đó có hai cổ khí âm dương kết hợp với nhau xoay vòng, nhanh chóng hội tụ thành một quang cầu hắc sắc ở phía trên cao một xích, phát tán khí mang hắc sắc liên tục công kích vào kết giới huyết sắc đó.

Theo đạo bát quái quỷ bí đỏ xuất hiện, vô số hắc mang đem theo khí tức hủy diệt nhanh chóng hình thành một tầng khí thể hắc sắc phía trên kết giới huyết sắc đó. Khi khí thể hắc sắc hoàn toàn bao trùm bên trong kết giới huyết sắc thì một đạo quang hoa hắc sắc thần kỳ hợp thành một không gian đặc thù càng thần bí, hoàn toàn cách tuyệt Lục Vân khỏi kết giới bên .

Đảo mắt một cái, toàn thân Lục Vân lóe lên ngân quang, thuật dịch chuyển không gian lập tức đem thân thể Lục Vân ra ngoài mây tượng, thoát khỏi kết giới đáng sợ của bát quái huyết sắc kia. Nhưng thân thể Lục Vân còn chưa ổn định lại thì hai đạo quang ảnh một hồng một đen đem theo khí tức tà ác nuốt chửng vạn vật đã lập tức trùng trùng vây chặt lấy chàng.

Gầm lên giận dữ, thanh Như Ý thần kiếm trong tay Lục Vân đột nhiên chém ra, hai đạo kiếm mang đỏ rực vào khoảng khắc huyền ảo nhất đã ép thiên yêu cùng ma mị phải thoái lui. Cấp tốc lùi ra ba trượng, Lục Vân quát lớn:

- Long Hồn hộ thể, thiên ảnh xuất kích!

Trong tiếng quát, một lượng lượng cường mãnh tà ác đột nhiên từ Như Ý tâm hồn kiếm phát ra. Chỉ nghe một tiếng rỗng ngậm rung trời cùng với tiếng rú chấn động phiêu đăng trên bầu trời Dịch viên. Hồng quang lóe lên, thân ảnh khổng lồ của Liệt hỏa Long hồn mang theo khí thể cường đại xuất hiện trên đầu Lục Vân, một mặt bảo vệ chặt chẽ cho chàng, một mặt cảnh giác nhìn ma mị và thiên yêu đó.

Đồng thời, Thiên ảnh huyết mị tà ác vô cùng dưới đáy Tỏa Hồn tinh cũng xuất hiện trên đầu Lục Vân. Chỉ thấy hồng quang lóe lên, một tiếng hú rung trời mang theo lực âm sát chấn động hồn phách truyền ra bốn phía. Thiên ảnh huyết mị dừng lại, nháy mắt đã ảo hóa ra hàng nghìn huyết ảnh lao tới ma mị hút máu.

Giữa hàng nghìn ảo ảnh, hai dị vật cùng lấp lóe quang mang huyết hồng đem theo huyết sát chi khí không phân cao thấp giao chiến kịch liệt giữa không trung xuất hiện trước ánh mắt kinh hãi của mọi người. Trong lúc công kích, chỉ thấy Thiên ảnh huyết mị toàn thân cuộn máu, ba con mắt phân biệt xạ ra ba loại quang mang tử, hồng, xích đem theo thiên uy sát huyết điên cuồng đối kháng với ma mị hút máu đó.

Cạnh đó, Long Hồn thấy thiên yêu liên tục hóa thành nghìn vạn ma ảnh vây khốn Lục Vân, không tìm được gầm lên giận dữ, thân thể khổng lồ đem theo địa tâm liệt hỏa thiêu đốt vạn vật trên thế gian cuốn tới thiên yêu. Giữa không trung, Long Hồn và thiên yêu toàn lực đối kháng, nháy mắt đã giao thủ hơn một nghìn hiệp. Sau một trận công kích mãnh liệt, Long Hồn miệng liên tục gầm rú bị thiên yêu bức cho toàn lực tránh né không dám ngạnh tiếp.

Trên không trung, lúc này Thiên ảnh huyết mị và ma mị hút máu đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng Long Hồn lại có dấu hiệu không thắng nổi thiên yêu đang liên tục tránh né. Phía trên, Kiếm Vô Trần toàn lực thi triển Huyết Hà đồ khổng lồ bát quái huyết sắc đỏ cùng thiên yêu điên cuồng tấn công. Bên dưới, Lục Vân được Long Hồn và Huyết mị tương trợ, một mặt toàn lực hấp thụ linh khí xung quanh nhằm hết sức khôi phục chân nguyên, một mặt nhanh chóng di chuyển để thoát ra bát quái huyết sắc trên đầu.

Thân ảnh ảo hóa, Lục Vân liên tục di động qua hàng trăm phương vị nhưng bát quái huyết sắc vẫn luôn bám sát trên đầu chàng, cho dù chàng tránh né thế nào cũng không thể thoát được. Cảm giác có cố gắng cũng vô ích, Lục Vân lập tức dừng thân hình, cẩn thận xem xét lỗ hổng và vết nứt không gian xung quanh

nhằm tìm điểm đột phá. Đáng tiếc Lục Vân dùng Ý niệm thần ba trong thời gian ngắn phân tích toàn bộ không gian xung quanh, kết quả là hoàn toàn bị phong bế không có một lỗ hổng nào.

Nhìn thấy bát quái huyết sắc càng lúc càng đến gần, Lục Vân khuôn mặt trắng bệch của Lục Vân hiện ra một chút thần sắc điên cuồng không cam tâm, cả người đang từ từ bị hãm vào tà dị. Lúc này, ưu thế của Huyết Hà đồ khiến Lục Vân liên tiếp phản kích thất bại, trái tim phản nghịch kiên nghị không khuất phục trời đất đó trong lúc không còn lối thoát đã biến thành ý niệm hủy diệt cuồng liệt, điên cuồng kích thích tâm linh của người thiếu niên.

171. Hồi 171 - Tang Thương Nhất Chiến

Hồ hững quay lại, Lục Vân nhìn xung quanh, ánh mắt chàng dõi theo Ngạo Tuyết rồi lướt qua đám người Lâm Vân Phong, Tử Dương, Thương Nguyệt một lượt, cảm xúc tang thương bi thống bỗng trĩu nặng nhất thời khiến tim chàng đau thắt và thống khổ vô cùng.

Những gì trước từng có kia thế mà bây giờ tất cả đều hoá thành hư ảo, chỉ còn lưu lại trong tâm những kỷ niệm khó phai theo đó mà dấy lên một nỗi buồn vô tận. Thông thường khi mọi cái đã thành hư không ví như đã bỏ đi thật xa, hoặc chỉ còn lưu lại trong tâm tư sẽ hay như vậy chỉ là một cảm giác gì đó rất mờ lung.

Nở một nụ cười tang thương, bỗng Lục Vân quay đầu hướng lên trời gầm lên một tiếng chấn động tứ phía, khí lưu quanh thân bắt đầu di động phi vũ trong không trung, trong đôi mắt chàng xuất hiện những nét dị biến, lúc này dấy lên những tia sáng màu đỏ tà ác đang nhảy múa tựa như đang chứa đựng một bí mật.

Không cần giấu diếm nữa Lục Vân toàn thân loé lên những tia huyết quang, một cỗ huyết sát chi khí tại Huyết Hà đồ đang được che giấu tấn công thần tốc lên trên. Nhìn vào Lục Vân, lúc này chỉ thấy quanh thân hình thành một quả huyết cầu đầy vẻ tà ác, phát ra vô số tia huyết mang rất quỷ dị.

Khi huyết sắc bát quái bức ra, tức thì huyết sát chi khí hội tụ thành tám đạo quang nhận¹ tự xoay vần quanh nó, chứa đựng uy lực cuồng dã có thể phá nát vạn vật cùng với một phương thức liên tục không dứt hướng về Lục Vân chuẩn bị phát động đợt tấn công. Bên kia Thiên yêu đang toàn lực bức lùi Thiên ảnh huyết mị định chấn khai nó để chuyển sang giáp kích Lục Vân; còn Ma mị thì đang huyền hoá thành vô số thân ảnh phong cuồng xâm thực linh thể của Long hồn.

(1 Đạo quang nhận: đạo ánh sáng sắc bén tựa chùy thủ.)

Nhìn về phía tám đạo quang nhận tà dị đang công tới mình, Lục Vân bỗng loé ra một ý định táo bạo, trong đôi mắt toé lên một tia sáng tà ác quỷ dị. Gầm lên một tiếng Lục Vân song thủ giao thoa, huyết sát chi khí toàn thân tùy Lục Vân thi triển hội tụ thành một cỗ huyết sắc cuồng phong hàm chứa lệ sát tà phách chi khí mãnh liệt đối chiêu với Huyết Hà đồ.

Ngay thời khắc này, Lục Vân quyết định thi triển Huyết sát huyền cương mà chàng thu được trong Toả Hồn tinh tại Quỷ vực Hắc Hà gian, dĩ tà đối tà, dĩ sát chế sát. Chỉ thấy huyết quang tán xạ, phát ra âm thanh kinh thiên tựa như sấm sét mùa khô khiến cho khí lưu bốn bề chấn mạnh, mọi người đứng quan chiến bất luận ai cũng phải thối lui.

Trong tiếng nổ lớn Lục Vân toàn thân chấn động, miệng thổ tiên huyết hoá thành đám huyết vụ trước ngực. Bên trên Kiểm Vô Trần cũng bị chấn động toàn thân, Lục Vân toàn lực phản kích thông qua Huyết Hà đồ tạo ra một lực phản chấn khiến cho hắn cũng phải chịu không ít ảnh hưởng.

Bị đẩy lùi bởi huyết sắc bát quái, Lục Vân nhãn thần nhất lãnh, trên khuôn mặt anh tuấn hiện rõ tầng tầng ám hồng quang đầy vẻ tà dị, đồng thời song thủ trước ngực trong đám huyết vụ bất ẩn sử ra một pháp quyết thần kỳ mạc trắc hình thành lên một đạo bát quái hà đồ sáng rực những tia sáng cổ quái.

Nhìn kỹ thấy vô số tia sáng trên bát quái hà đồ nhanh chóng dung hợp lại, cuối cùng hiện lên một cỗ tự màu đỏ quỷ dị, cỗ tự đó là Hoá Hồn.

Tự nhiên thấy xuất hiện hai cỗ tự, Kiểm Vô Trần cùng với đám người quan sát đồng thời chấn động, nhận thấy đó có thể chính là Quỷ vực Hoá Hồn đại pháp. Nhưng mọi người đều biết đây không phải là Hoá Hồn

đại pháp, bởi vì nó là do Lục Vân vốn dung chân nguyên thi triển Hoá Hồn phù trong cơ thể.

Thời khắc này, trong tình huống cứu tử nhất sinh, cuối cùng Lục Vân cũng thi triển thần bí pháp quyết thâm tàng bất lộ của mình.

Hô lớn một tiếng, Kiếm Vô Trần quát:

- Chịu chết đi, Lục Vân. Lúc này dù ngươi có là đại la thần tiên cũng không thoát nổi Huyết Hà đồ. Tiếp một chiêu tối hậu của ta, Huyết Hà đồ thần!

Trong tiếng quát lớn, Kiếm Vô Trần khai triển song thủ sử dụng Tử hoa thôn nhật pháp quyết vận toàn thân chân nguyên mau chóng hội tụ, sau đó xuất một đạo tử sắc thái dương bay thẳng về phía huyết sắc bát quái trên không.

Đồng thời, trên trời tầng tầng di thiên huyết trảo mau chóng thu nhỏ lại, nhìn lại lúc này đã hoá thành một cây huyết kỳ lấp lánh sắc đỏ, bên trong Thiên yêu cùng Khấp huyết ma mị rống lên ghê rợn giận dữ hướng về phía Thiên ảnh huyết mị cùng Liệt hoả long hồn.

Kiếm Vô Trần toàn lực thi triển pháp quyết, chỉ thấy tại huyết kỳ hình thành một không gian đặc thù, vô số huyết mang quanh tử sắc thái dương toàn chuyển phi vũ. Huyết mang khi bay qua tử sắc thái dương liền hội tụ lại thành một quang trụ rực ánh sáng màu đỏ tím chiếu vào mặt dưới của huyết sắc bát quái, tức thời một luồng sáng cực mạnh loé lên huyết sắc bát quái uy lực tăng lên gấp ba. Tám đạo quang nhận quanh bát quái hoá to ra, trông như tám đạo phích lịch thiểm điện hàm chứa hồng mang rất đáng sợ lần lượt tấn công Lục Vân.

Trên trời, vô số huyết sắc quang mang hàm chứa huỷ diệt chi lực dồn dập tấn công vào Hoá Hồn phù trên đầu Lục Vân. Huyết Hà đồ với uy lực trăm thần diệt ma đấu với Hoá Hồn phù - vật hung tàn lệ sát chi lực của thể gian. Hai bên tức thời xung đột mãnh liệt, vô số phích lịch kinh lôi như pháo hoa lúc giao thừa tựa như một trận bạo phong huyết sắc, điên cuồng

Bốn bề không khí cấp tốc lưu động hợp lại thành một trận lốc xoáy kinh hãi thể tục khiến cho dưới mặt đất cát bay đá chạy hỗn loạn, làm xuất hiện vô số hố sâu hàng trượng bụi bay mù mịt.

Giữa tầng không Kiếm Vô Trần toàn thân tử sắc quang hoa lúc ẩn lúc hiện, khuôn mặt anh tuấn khi tái xanh khi đỏ ửng, thân thể không kim được run lên bần bật nhãn thần lộ vẻ kinh hãi. Có thể thấy ngay lúc này, trong đầu hấn kinh nộ như thế nào. Song thủ mở rộng, Kiếm Vô Trần nỗ lực duy trì tình trạng hiện nay vận khởi Huyết Hà đồ toàn lực tấn công.

Bên dưới Lục Vân song thủ giơ cao lên trời, huyết sát chi khí toàn thân cuộn cuộn dâng lên hồng duy trì cho Hóa Hồn phù vận chuyển bình thường. Giận dữ nhìn lên trên Lục Vân khuôn mặt hơi tái đi, thần sắc hàm chứa vẻ kiên cường. Tuy mồ hôi tuôn như suối, thân thể rung động mãnh liệt nhưng Lục Vân vẫn không lùi lại cắn răng chống cự với Huyết Hà đồ

Xung quanh, mọi người sau khi bị đẩy lùi ra xa đã quay trở lại, chăm chú quan sát trận chiến kinh hãi thể tục. Từ đầu đến cuối, Lục Vân sau nhiều lần ngạnh tiếp khiến cho chân nguyên đã hao tổn khá nhiều. Còn bên trên, Kiếm Vô Trần tuy đã hai lần bị đánh trọng thương, chân nguyên cũng tiêu hao không ít. Cho dù Lục Vân quả thật rất lợi hại, thể nhưng lần giao chiến này, Hóa Hồn phù không có cơ hội đánh bại Huyết Hà đồ cũng bởi vì lúc này so ra chân nguyên Kiếm Vô Trần hao tổn ít hơn.

Thấy Lục Vân dần dần bị đẩy xuống, trong mắt môn nhân Dịch viên lộ rõ vẻ thê lương cùng cực. Ngay lúc này, mọi người đã minh bạch rằng Lục Vân tuy lợi hại nhưng vô lực phản công, cũng chính là thừa nhận ý nghĩ là Lục Vân sẽ bại. Chỉ là trong thâm tâm mọi người, Lục Vân dù có bại, cho dù đó là bại bởi Kiếm Vô Trần thì cũng là thua bởi một âm mưu vô sỉ.

Về phía trận chiến Lục Vân trong lúc kháng cự toàn thân chấn động, thân thể bị đẩy lùi theo đó thổ ra một vòi tiên huyết, cơ thể bị kích trúng một chiêu mau chóng rơi xuống, khuôn mặt tái xanh, cặp mắt vô thần nhìn lên trời lộ rõ vẻ không cam chịu đối với kết cục này. Hóa Hồn phù mất đi sự trợ lực của Lục Vân bỗng tiêu thất vô tung, còn Huyết Hà đồ với một uy lực thôn phệ đáng sợ với tốc độ kinh nhân đang mau chóng bay về phía chàng.

Cật lực kiểm tra nội thể chân nguyên, Lục Vân nhận thấy toàn thân chân nguyên đã hao tổn không còn sót lại chút gì, cảm giác sinh mệnh sắp tận, khoe miệng chàng hiện lên một nụ cười mỉm. Gắng gượng quay đầu, nhân lúc chưa rơi hẳn xuống đất chàng cố gắng đưa mắt nhìn về mặt đất tựa như hiện lên khuôn mặt vui cười bất diệt khó quên.

Ngạo Tuyết trước giờ vốn mỹ lệ, lúc này trong mắt đã nhòa nước mắt. Thương Nguyệt nét tiêu dung đã mất, vẻ mỹ lệ ẩn chứa nỗi lo lắng với trái tim tuyệt vọng thống khổ. Vân Phong lúc này rống lên thất thanh, thần tình cuồng nộ hàm ẩn vẻ bi thương vô cùng. Tử Dương chân nhân thì toàn thân chấn động mạnh, khuôn mặt già nua hiện rõ vẻ thể lương bi thống.

Bốn bề rộ lên những âm thanh lờ mờ, tại thời khắc sinh tử này Lục Vân đột nhiên liên tưởng đến nhiều điều, chỉ thấy lực lượng thôn phệ đang dần bức đến không cho chàng một cơ hội nào để lưu luyến thời khắc tối hậu này.

Đến khi huyết sát chi khí thâm nhập thân thể, một lực lượng đáng sợ xuất hiện mau chóng thôn phệ Lục Vân, mọi người bên dưới không kịp được la lên thất thanh như cảm thán cho kết cục này.

Nhìn thấy Lục Vân bị huyết sát chi khí như một cái lưới bao vây, Kiếm Vô Trần không kịp được ngửa cổ cười tựa như là sỉ nhục chàng. Tóm lại hẳn nghĩ, đây chính là thời khắc sinh mệnh Lục Vân coi như đã kết thúc. Ngạo ngễ nhìn xung quanh, lúc này trong đầu hẳn rộ lên một niềm vui chiến thắng khó tả. Trong trận chiến gian nan này tuy phải trả một cái giá khá đắt thể nhưng cuối cùng cũng tiêu diệt được Lục Vân - mối họa trong lòng hắn, đối với Kiếm Vô Trần mà nói thì đó là một cái giá chấp nhận được.

Một tiếng thét điên cuồng theo miệng Lâm Vân Phong phát ra, thần tình thảm thiết, khuôn mặt với những giọt lệ giàn dụa rõ rõ vẻ bi thống làm cho mọi người xung quanh nhìn thấy mà cảm động.

Tử Dương chân nhân đứng bên thần tình như chết lặng, khuôn mặt già nua nở một nụ cười thể lương. Trương Ngạo Tuyết nhìn về phía xa nơi Lục Vân đang rơi xuống, trong đôi mắt nàng từng giọt lệ từ từ tuôn ra, chỉ thấy những tia sáng nhợt nhạt như giễu cợt chiếu rọi lên thân thể mỏng lung của nàng. Thương Nguyệt im lặng đứng nhìn hiện trường đôi môi mím chặt lại, một tia máu từ khoe miệng nàng chảy xuống, chính vì trong lòng nàng chứa đầy huyết lệ theo đó mà phá tan giấc mộng của nàng rồi cuối cùng nước mắt cũng tuôn trào.

Dường như mọi việc đã kết thúc, thời khắc này mọi người đều cảm thấy hơi thở của Lục Vân đang mau chóng tiêu thất.

172. Hồi 172 - Tâm Kiếm Vô Ngân

Trong một sát na trước khi thân thể rơi xuống đất lúc Lục Vân bị cỗ khí huyết sát thôn phệ thống khổ vô cùng, bỗng trong lòng ngực chàng một cỗ thanh khí đột nhiên xuất hiện ngay lập tức hóa thành một lượng khí vô cùng ôn hòa và mạnh mẽ làm dịu đi vết thương thập phần nghiêm trọng của chàng.

Thần trí Lục Vân đang phiêu diêu mơ hồ hốt nhiên bừng tỉnh, trong thời khắc cận kề sinh tử tựa như chàng đã chiêm nghiệm ra một điều quan trọng. Hai mắt đang nhắm nghiền lập tức mở bừng ra như chớp, ý niệm

- Bất kể ngày trước đã trải qua những gì khác biệt, nhưng bây giờ chúng ta phải phân định kết quả cuối cùng. Người hôm nay bất luận thế nào đi nữa, thì cũng không thể sống sót mà rời khỏi đây được. Về điểm này, cả hai người chúng ta đều hiểu rõ.

Cất lên một tiếng cười ngạo nghễ bất khuất, Lục Vân trầm tĩnh nói:

- Kể từ lúc bọn người phát động công kích ta đã dự liệu kết quả này rồi, cho nên ta tuyệt không hề nghĩ rằng có thể rời chốn này một cách an toàn. Nhưng ta sẽ tổng tiến người đi trước một bước, rồi mới nói gót theo sau. Hiện tại, người còn có thể trụ vững đến khi nào? Tâm kiếm vô ngân tuy không thể xuyên phá Huyết Hà đồ của người, nhưng kiếm khí lăng lệ của nó chắc chắn đã chọc thủng tâm tạng người rồi, không phải vậy sao?

Nghe Lục Vân trả lời, Kiếm Vô Trần bỗng nhiên cất lên một tiếng hét cuồng nộ, thân thể rung động dữ dội cuối cùng rơi đánh rầm xuống dưới đất

Bên dưới Phong Lôi chân nhân sắc mặt giận dữ thân thể nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Lục Vân lạnh lùng nhìn chằm. Còn Huyền Mộc đại sư đón lấy Kiếm Vô Trần cẩn thận xem xét thương thế.

173. Hồi 173 - Xuất Thủ Doanh Cứu

Ở xa xa, Dịch viên môn hạ yên lặng nhìn Lục Vân tuyệt không một tiếng ủng hộ, bởi vì họ hiểu vào thời điểm này mà ủng hộ Lục Vân sẽ dẫn tới sự phản cảm của phe Kiếm Vô Trần, điều đó đối với Lục Vân vô cùng bất lợi.

- Lục Vân, người quả thật không đơn giản, chỉ là người thân mang tà ác thì không thể giữ người sống được. Trước khi ta xuất thủ, người còn gì muốn nói, ví dụ như Tâm kiếm vô ngân người học ở đâu, Hóa hồn đại pháp người học ở đâu?

Lạnh lùng nhìn Lục Vân, Phong Lôi chân quân nghiêm túc tra hỏi.

Lục Vân một mặt vừa hấp thu linh khí xung quanh để khôi phục lại chân nguyên đã mất, một mặt di động mục quan nhìn bốn phía. Nhìn mọi người một cách lãnh đạm, chàng trả lời:

- Đến bây giờ người vẫn không từ bỏ ý định sao, muốn biết lai lịch của ta đúng không? Cho dù ta nói ra, người có tin không?

Lãnh đạm nhìn Lục Vân, Phong Lôi chân quân nói:

- Người có thể nói kể cũng không hại gì, bây giờ có nhiều người ở đây, tin rằng người muốn lừa dối cũng không phải dễ dàng.

- Được thôi, nếu đã như vậy ta nói, người có thể tùy ý nghĩ. Về Hóa Hồn đại pháp ta nói là học từ Quỷ vực, người tin không? Còn Tâm kiếm vô ngân là tuyệt học bất truyền của Vạn Phật tông, người nghĩ ngoài Vạn Phật tông ra thì ta có thể học ở nơi đâu?

Lãnh đạm nhìn Phong Lôi chân quân, Lục Vân lạnh lùng trả lời.

- Nói năng bậy bạ, xem ra người đã không muốn nói rồi. Nếu đã như vậy, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa, để xem lần này người còn may mắn không.

Vừa nói, Phong Lôi chân quân vừa huy động song thủ, lập tức trong lòng bàn tay hiện ra hai quả cầu lấp lánh điện quang, một trái một phải tấn công Lục Vân.

Cảm thấy nhất kích này của Phong Lôi chân quân ẩn tàng sức mạnh hủy diệt, Lục Vân sinh ra cảm giác đề phòng. Thật sự, với tu vi của Phong Lôi chân quân Lục Vân chưa chắc đã thắng được, huống hồ hiện tại Lục Vân liên tiếp giao chiến, chân nguyên bị tiêu hao một cách nghiêm trọng càng không phải là đối thủ của Phong Lôi chân quân.

Cấp tốc lui về sau ba trượng, thân thể Lục Vân ngay mau chóng nhảy vọt lại xuất hiện ngay phía trên của Phong Lôi chân quân. Như ý tâm hồn kiếm vọt chém hơn một nghìn nhất kiếm với tốc độ cực nhanh, chớp

mắt hình thành tám đạo kiếm quang đỏ rực đẹp mắt chia làm tám hướng tấn công thẳng về Phong Lôi chân quân.

Cất tiếng "hừ" lạnh lùng, cả người Phong Lôi chân quân bay vút lên không trung, một cỗ hấp lực đáng sợ bùng ra làm cho Lục Vân đang muốn tránh né liền bị khựng lại. Đồng thời hai tay Phong Lôi chân quân hợp lại, một luồng khí lưu mang sức hủy diệt xuất hiện, dưới sự điều khiển của lão ta đánh vào thân thể Lục Vân.

Sắc mặt thay đổi, toàn thân Lục Vân hắc sắc quang hoa lóe sáng, Quỷ Vương chiến giáp bộc phát quang mang mãnh liệt chống đỡ đòn tấn công đáng sợ này. Chỉ cảm thấy một luồng khí lưu mạnh mẽ đánh vào lồng ngực, Quỷ Vương chiến giáp đã mau chóng hóa giải được. Tuy nhiên, một kích này quá mạnh, mặc dù đã được Quỷ Vương chiến giáp hóa giải hơn phân nửa nhưng sức mạnh còn lại vẫn đủ làm cho Lục Vân trọng thương.

Thân thể văng ra, Lục Vân lúc đầu đã bị trọng thương, hiện tại thương thế lúc này càng nặng nề hơn. Vừa phun ra một khẩu tiên huyết, còn chưa kịp hồi khí thì Ý niệm thần ba đã phát hiện ra Phong Lôi chân quân đã ở ngay trên đầu đang giáng một chưởng đánh xuống với tốc độ cực nhanh.

Nhân thần đột biến, Lục Vân thân thể toàn lực quay người lại, tay phải chém ra một kiếm với ý muốn đẩy lùi Phong Lôi chân quân nhằm hóa giải nguy cơ này. Tuy nhiên, ở trên đầu chỉ truyền đến một tiếng cười lãnh lẽo, một cỗ tuyệt thế khí kinh mạnh mẽ đáng sợ mang theo "Phong Lôi chân quyết" chí cương chí dương, cùng một lực lượng hủy diệt chí bá chí cường cuốn lấy Lục Vân. Kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân Lục Vân bị đánh rơi thẳng xuống đất.

Mất thấy thân thể Lục Vân nhanh chóng rơi xuống, thần sắc Lâm Vân Phong đột biến, miệng bật phát ra một tiếng kêu như thể muốn vấn hỏi mọi chuyện, chỉ là mọi chuyện đều không thể thay đổi. Ngạo Tuyết thân hình rung động, nước mắt long lanh nơi khóe mắt, hai môi đã mở nhưng dường như ngẹn lại chẳng phát ra âm thanh nào. Thương Nguyệt hai môi mím chặt, trên khuôn mặt là sự đau đớn và tiếc hận cùng với tang thương vô tận. Có lẽ vào thời điểm này có những sự tình dù đã biết trước kết quả, chỉ là ai cũng không muốn tiếp nhận, vì họ không thể tiếp nhận lại càng không thể thừa nhận.

Vừa tiếp đất, cả người Lục Vân bị bật lên ba thước rồi rơi xuống một lần nữa. Thân thể do có Quỷ Vương chiến giáp hộ thể nên không có vết thương nào nghiêm trọng, nhưng nghiêm trọng là nội thương bên trong, kinh mạch bế tắc, toàn thân tê liệt khó có thể di động.

Lục Vân nỗ lực không ngừng điều khiển ý niệm, đưa chân khí lưu chuyển toàn thân để điều chỉnh kinh mạch nhằm lấy lại chân nguyên và di chuyển để ngăn chặn cuộc tấn công lần nữa. Nhưng chỉ tiếc với thương thế hiện tại chẳng không thể trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà xuất hiện kỳ tích. Nở một nụ cười đau khổ, Lục Vân nhẹ nhàng nói:

- Long hồn xuất khiếu, Thiên ảnh tiến công.

Trong thời khắc tối hậu Lục Vân vẫn không cúi đầu, vẫn không hề khuất phục đem những gì còn lại ra để phản kháng.

Như ý tâm hồn kiếm như cảm thấy Lục Vân đang bị nguy hiểm, tự động phóng xuất Long hồn và Thiên ảnh huyết mị để bảo vệ Lục Vân. Ngay khi Long hồn xuất hiện, một đạo hồng quang lập tức biến thành liệt hỏa thân long dài chừng mười trượng cuốn xung quanh Lục Vân. Còn Thiên ảnh huyết mị thì kêu lên một tiếng, hóa thành hàng trăm đạo huyết ảnh nhắm theo Phong Lôi chân quân để tấn công.

Kêu lên một tiếng giận dữ, Phong Lôi chân quân vung song chưởng phát xuất "Phong lôi chân quyết" đối thẳng với hàng ngàn đạo huyết ảnh. Thiên ảnh huyết mị rống lên một tiếng, hàng ngàn đạo huyết ảnh hội tụ lại tạo ra tám đạo huyết ảnh mang theo huyết sát chí khí, tạo thành một huyết sắc quang cầu bao quanh lấy Phong Lôi chân quân, trong chớp mắt đã cùng y giao thủ hơn trăm lần. Phong Lôi chân quân sắc mặt đại biến thậm nhủ thứ quái này đúng là bá đạo.

Bấy giờ dưới sự điều trị tận tình của Huyền Mộc đại sư, tính mạng của Kiếm Vô Trần đã được cứu vãn. Mặc dù tính mạng được cứu nhưng vào lúc này hắn không thể vọng động chân khí chỉ có thể thúc thủ đứng nhìn Lục Vân mà thôi.

Huyền Mộc đại sư động thân, nhìn chăm chú Thiên ảnh huyết mị, khẽ than:

- Chỉ vì một gã Lục Vân mà bên ta phải đưa hết cao thủ ra, kết quả cho đến bây giờ vẫn chưa kết thúc. Ài, thôi được, ta phải kết thúc trận chiến dai dẳng này thôi.

Vừa dứt lời, toàn thân kim quang bộc phát xuất hiện ngay bên cạnh Lục Vân.

Nhìn thẳng vào Lục Vân, Huyền Mộc đại sư một chưởng chấn lui Long hồn, tay phải thuận thế vung lên phát xuất một đạo kim quang cường mãnh công thẳng tới đỉnh đầu của chàng. Ngay lúc đó một tiếng kêu tức giận vang lên chấn bốn phương, Lâm Vân Phong trong sự gào thét điên cuồng bay vọt lên nhắm hướng Huyền Mộc đại sư. Giữa không trung, Lâm Vân Phong thần sắc giận dữ nắm trong tay Trảm Phong kiếm với ngân sắc quang mang giận dữ chém thẳng xuống.

Trong lúc tối hậu Lâm Vân Phong làm sao có thể nhìn Lục Vân chết như vậy được, bởi vì lúc này hắn đã quên đi lo lắng trước giờ của mình, quên luôn cả thân phận của đối phương phần nộ đánh ra một kích. Tuy nhiên, nhất kiếm cường mãnh đã không thể chém trúng Huyền Mộc đại sư bởi nó đã bị Lý Trường Xuân cản lại. Gầm lên một tiếng, Lý Trường Xuân vung lên một kiếm mãnh liệt đỡ lấy thế công của Lâm Vân Phong, một kiếm mạnh mẽ này đã chấn

Vân Phong lui về.

Gần như ngay lúc đó, Văn Bất Danh và Quy vô đạo trưởng cũng cùng lúc gầm lên, cả hai thân ảnh vọt bay nhanh như điện nhắm thẳng tới Lục Vân với mong muốn cứu lấy sinh mạng của chàng. Ngay khi hai thân ảnh vừa lay động, Đạo viên Thất Huyền chân nhân và Bồ Đề học viện Pháp Quả đại sư đồng thời liên thủ ngăn Văn Bất Danh. Còn Thiên Thương đạo trưởng trong tam phái dưới sự phân phó của Diệp Tâm Nghi thì ngăn Quy Vô đạo trưởng lại không cho tiếp cận với Lục Vân.

Giữa không trung hỗn chiến nổ ra, năm thân ảnh bay nhanh như điện liên tục phát xuất khí kinh cường mãnh tạo ra vô số điện lôi. Trong khi chúng nhân giao thủ, Huyền Mộc đại sư đánh một chưởng lên đầu Lục Vân. Một đạo tử sắc quang hoa và một đạo ngân hoàng kiếm khí mang khí thế mãnh liệt xuất hiện giữa không trung.

Nhìn kỹ lại thì thấy, Dịch viên Ngạo Tuyết và Phượng Hoàn thư viện Thương Nguyệt cũng đồng thời xuất thủ. Hai thân ảnh vọt nhanh như chớp, cùng phát xuất hai luồng kiếm mang có sức hủy diệt nhắm thẳng Huyền Mộc đại sư công tới.

Tiếng kêu thất kinh vang lên từ bốn hướng, mọi người đều thấy ngạc nhiên vì năm người bọn họ đột nhiên xuất thủ. Thái Phượng tiên tử nhìn Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt khẽ hét:

- Hai con nha đầu càn quấy, còn không mau lùi xuống, nếu không hối hận không kịp đó.

Vừa nói dứt lời, thân ảnh đã xuất hiện giữa không trung ngăn hai nàng lại.

Nhìn thấy nhất kích cường mãnh, Thái Phượng Tiên Tử thần sắc lạnh lùng, hai tay quang hoa lóe sáng, hai đạo phẫn hồng sắc quang hoa dưới hai tay nàng hóa thành hai con phượng hoàng xòe cánh nghênh đón nhất kích của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt.

Không nói tiếng nào, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt vẫn im lặng toàn lực tiến tới chẳng có một chút ý định lui lại. Vì họ hiểu thời gian của Lục Vân không còn nhiều, một giây một khắc cũng đều rất quý giá nên không thể chậm trễ được nữa.

174. Hồi 174 - Dao Quang Xuất Hiện

Ánh sáng phát tán, bóng người bắn ra và chạm cực mạnh khiến cho thân thể Trương Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt run lên bị đẩy bay ra thật mạnh. Mà Thái Phượng tiên tử cũng không

Nhìn hai người xuất hiện giữa không trung Lục Vân vừa than, bọn họ tới quá nhanh vừa kinh hãi trước quyết tâm của họ. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ chịu liên thủ xem ra không hề cho mình cơ hội. Cười lạnh lùng, Lục Vân nói có phần khiêu khích:

- Xem ra các người đã quyết tâm muốn ép ta vào chỗ chết, chỉ là không biết lần này các người có cái vận may đó hay không?

Lạnh nhạt, Phong Lô Chân Quân nói:

- Chuyện này không phải dựa vào vận may là được, người tuy vận khí không kém, có người giúp đỡ, nhưng với thực lực trước mắt của bên ta và người thì người tất cũng biết, hôm nay người không thể không chết. Bây giờ chúng ta cũng không muốn nói nhiều, để xem lần này người làm thế nào sống sót mà thoát thân.

Nói xong quát khẽ một tiếng, cả người thanh quang chuyển động, vô số thân ảnh lấy bản thể của lão ta làm chủ nhanh chóng tỏa ra hai bên, trong nháy mắt đã hình thành một trận thể vòng tròn do mười hai thân ảnh tạo nên vây Lục Vân và Bát Bảo vào bên trong.

Một bên Huyền Mộc đại sư hai tay chấp lại còn miệng không ngừng lẩm nhẩm, vô số phật gia bí chú kỳ quái được toàn lực thi triển ra. Chỉ trong nháy mắt, Huyền Mộc đại sư toàn thân bùng lên quang hoa kim sắc chói lóa, vô số đồ án phật tượng liên tục xuất hiện trên cả sa trên mình lão ta hình thành đủ loại bí ấn phật gia vô cùng đa dạng, phân bố xung quanh Bát Bảo, tạo thành một không gian phong bế.

Nhìn pháp quyết thần kỳ của phật đạo hai nhà đang toàn lực tấn công, Lục Vân sắc mặt trầm trọng nhẹ giọng nói:

- Bát Bảo, người có thể xuyên qua không gian thần kỳ ấy không? Lần này bọn họ cố tình tới đây, vì vậy chúng ta tránh được đòn nào thì tránh đợi tránh được mũi nhọn của họ rồi mới phản công. Còn nếu quả thật không tránh được thì phải ngạnh tiếp thôi.

Kêu khẽ một tiếng cả người Bát Bảo quay tròn, quang hoa bát sắc khắp thân lập tức hội tụ lại thành một khí thể đặc biệt, sau khi rung chuyển kịch liệt một hồi, Bát Bảo liền mang Lục Vân biến mất khỏi kết giới phong bế bá đạo đó.

Trong lúc tấn công, Phong Lô chân quân và Huyền Mộc đại sư đều biến sắc, không thể ngờ được rằng thần thú đó lại thần kỳ đến như vậy. Vội vàng nhìn nhau, hai người cơ thể chấp lại, giữa không trung tay trái của hai người kết lại thành chiêu thức chính phản xoay tròn ngăn ngừa Lục Vân thừa cơ tấn công.

Nhìn hai người phía dưới Lục Vân cẩn thận kiểm tra tình trạng cơ thể mình, chân nguyên đã cơ bản hồi phục nên có cơ hội giao tranh với bọn họ. Cầm kích vỗ nhẹ vào Bát Bảo một cái, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Bát Bảo, người đi giúp Dao Quang đi, ta đối phó bọn chúng.

Nói xong trên người ngân quang lấp lóe liền xuất hiện trên đầu hai người kia. Còn Bát Bảo thì thu người bay về phía Dao Quang, lặng lẽ dừng lại trên đỉnh đầu nó.

Dưới đất tiếng kêu kinh hãi nổi lên, Kiếm Vô Trần lớn tiếng nhắc nhở hai người Huyền Mộc đại sư báo cho họ rằng bọn Lục Vân đang ở trên đỉnh đầu. Hai người nghe vậy lập tức phát hiện khí tức của Lục Vân, thân thể rung lên liền lao tới gần chàng.

Cười lạnh một tiếng Lục Vân ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, cả người lúc này phát ra một cỗ khí tức tà dị. Chỉ thấy quang hoa hắc sắc đột nhiên xuất hiện quanh người, ma khí cường liệt đáng sợ đem theo uy thế long trời nháy mắt đã tràn ngập bầu trời của Dịch viên. Lúc này, mọi người quanh đó đều nhìn Lục Vân, trong mắt ít nhiều có phần kinh hãi. Tuy Lục Vân lại khiến họ vừa kinh hãi vừa vui mừng, nhưng lúc giờ này phút này hẳn thi triển ra pháp quyết của Ma tông đã khiến mọi người vạn phần kinh ngạc.

Hắc vụ tràn ra, ma khí cuộn cuộn bao quanh cơ thể Lục Vân. Giữa không trung, Lục Vân hai mắt ma quang chớp động, hai cỗ tinh thần lực đáng sợ mỗi giây dao động mười vạn lần mãnh liệt phát động công kích vô hình vào Huyền Mộc đại sư và Phong Lô chân quân.

Thân thể run lên, Huyền Mộc đại sư và Phong Lô chân quân đồng thời gầm lên giận dữ, cơ thể bùng lên quang hoa chói lọi chống lại sự tấn công của tinh thần lực cực kỳ quỷ bí đó.

176. Hồi 176 - Ma Long Hiện Thân

- Lục Vân làm sao người có khả năng lĩnh hội được Ma tông phần nộ nhìn Lục Vân, Phong Lôi chân quân giận dữ nói:

- Pháp quyết? Người tu đạo cốt tinh chứ không phải tại nhiều. Người trước đã thi triển Quỷ tông Hóa hồn đại pháp tiếp đó là Phật gia Tâm kiếm vô ngân, hiện tại lại là Ma tông Tâm dục vô ngân vậy nhà người rốt cuộc là đã tu luyện được bao nhiêu pháp quyết tà ác rồi?

Nở một nụ cười lạnh lẽo, Lục Vân sầm mặt đáp:

- Nếu như Phật gia pháp quyết cũng tính là pháp quyết tà ác thì quả thực ta cũng đã học không ít. Hiện tại bọn người cứ từ từ thưởng thức xem ta học được những gì nhé.

Cùng với lời nói, thân thể Lục Vân vô thanh xuất hiện trên đỉnh đầu của Huyền Mộc đại sư một chưởng điên cuồng phóng ra. Trong kinh hoảng Huyền Mộc đại sư hữu thủ đánh ra một chưởng phản kích lên phía trên, đối chưởng với Lục Vân.

Giữa không trung song chưởng tiếp xúc hai người lập tức như nhập lại thành một. Nhìn Huyền Mộc đại sư Lục Vân nhân thần lạnh lẽo, trong ánh mắt hiện lên nụ cười tà ác và âm u. Hữu thủ toàn lực phát động Hóa hồn phù, một luồng khí lực tà ác cũng đủ nuốt tất cả sinh linh mạnh mẽ xuyên thấu phòng ngự Phật gia pháp quyết của Huyền Mộc đại sư hung bạo tiến nhập vào kinh mạch xâm thực thân thể lão ta.

Điên cuồng giận dữ, Huyền Mộc hữu thủ toàn lực né tránh muốn tìm cách thoát ra khỏi khí lực ăn mòn tà ác khủng khiếp đó. Đáng tiếc Lục Vân đã hút lấy thủ tâm làm lão không còn cách nào để né tránh, lúc này Huyền Mộc đại sư không còn đủ sức để tập trung sức mạnh. Đôi mắt Lục Vân lấp lánh ánh sáng hồng ma mang tà ác, toàn bộ người biến thành tà ác quỷ nhân.

Phong Lôi chân quân sắc mặt nhất thời biến đổi hét lên một tiếng giận dữ, phát một chưởng về phía Lục Vân muốn chấn khai chàng ra nhằm cứu Huyền Mộc đại sư. Chỉ thấy một đạo quang trụ lóa mắt lấp lánh lôi điện quang mang, mang theo uy lực khai sơn phá thạch nháy mắt xuất hiện trước ngực Lục Vân muốn đánh ngay tim của chàng.

Trùng mắt giận dữ, tả thủ Lục Vân mang theo một tia ngân quang tiếp lấy một chưởng ấy. Chỉ nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Phong Lôi chân quân, thân thể lão thành linh bị chấn bay đi khiến cho mọi người xung quanh kinh hãi chẳng rõ vì sao Lục Vân lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy. Kỳ thật tất cả đều là kỹ xảo của Lục Vân lợi dụng sự ẩn tàng của Hóa hồn phù cùng Trấn hồn phù, tại thời điểm quan trọng đánh xuất ra một lôi đình nhất kích.

Sau khi chấn bay Phong Lôi chân quân, Lục Vân tà ác nhìn Huyền Mộc đại sư âm trầm nói:

- Mặc kệ cho người có phải đại la thần tiên không sợ chết đi nữa, người hiện tại chân nguyên nội thể dĩ thường tiêu hao hết bảy phần, lúc này đây người cũng nên biết thêm mùi vị cái chết. Người ta nói cao thủ Vân Chi pháp giới sở hữu tám thân bất diệt, hôm nay ta phải xem rõ khả năng bất diệt của người.

Vừa nói vừa đẩy mạnh chân nguyên muốn nhanh chóng huỷ diệt Huyền Mộc đại sư.

Sắc mặt trắng bệch nhìn Lục Vân, Huyền Mộc đại sư trong đầu kinh hãi cực độ. Lúc này lão không hiểu Lục Vân sử dụng pháp quyết gì mà như nuốt lấy nguyên thần và sinh mệnh của mình. Cảm giác càng lúc càng nguy khốn Huyền Mộc đại sư tâm niệm chuyển động, đột nhiên làm một hành động khiến Lục Vân không ngờ được. Chỉ thấy đôi mắt Huyền Mộc đại sư nhắm lại tất cả sự chống cự tức thì tiêu tan, toàn bộ con người y như là một pho tượng không có chút dao động nào của khí tức.

Lục Vân nhất thời ngẩn người nhưng lập tức hiểu ra ý đồ lão ta, biết đó chính là Tịnh diệt tâm pháp Phật gia thập phần thần bí ngăn trở lại xâm nhập của Hóa hồn phù. Phát giác Hóa hồn phù công kích đã suy giảm Lục Vân phát một tiến cười âm trầm, tả thủ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng kích vào giữa ngực Huyền Mộc đại sư. Chỉ thấy ngân quang loé sáng hiện bên trong chưởng, Trấn hồn phù hoá thành một đạo quang hoa đi thẳng vào thân thể Huyền Mộc đại sư.

Thân thể tức thời rung động Huyền Mộc đại sư trong lúc tịnh diệt đột ngột ối ra một ngụm máu tươi, nhân thần tức thì âm đạm, thân thể bị Trấn hồn phù phong bế toàn thân khí mạch hoàn toàn mất hết sức lực

kháng cự lại. Trong tiếng la thảm thiết, Huyền Mộc đại sư theo đà rơi thẳng xuống đất và được Pháp Quả đại sư cất mình bay tới đỡ lấy. Trong nháy mắt, Lục Vân xuất thủ xong liền di chuyển dời đi ba trượng né tránh một chiêu đột kích của Thái Phượng tiên tử.

Lạnh lùng quan sát xung quang, Lục Vân toàn thân vô cùng tà dị chăm chú nhìn Phong Lô chân quân và Thái Phượng tiên tử.

Nở nụ cười ngạo mạn, Lục Vân hiện lên vẻ kiêu ngạo nói:

- Muốn mạng ta thì lại đây, ta đứng đây để xem các ngươi có bản lĩnh gì? Từ đầu đến giờ ta không có ý muốn đụng tới các ngươi, ta chỉ muốn ly khai và việc của các người ta tự chung không muốn can thiệp. Tuy nhiên Kiếm Vô Trần một mực bức bách, các người một hai lại bên vực giúp đỡ hắn, suy cho cùng muốn dồn ta vào ngõ chết vì thế khi ta hạ thủ lại lưu tình. Hiện tại các người nên chuẩn bị đi nhìn xem ta dùng cách gì huỷ diệt các người như tên hoà

thượng kia.

Hét lên một tiếng tà ác, Lục Vân toàn thân bạo phát hắc sắc quang hoa tà dị. Ma khí quỷ dị mạnh mẽ mang theo cuộn cuộn ma vụ tức thì trong vòng một trăm trượng hình thành một lớp sương mù hắc sắc, mọi người trong phạm vi đều bị bao phủ. Giữa không trung toàn thân Lục Vân ma vụ cuộn cuộn chảy, hắc sắc ma mang tà dị tức thì hiện trên thân người hình thành vô số ma chú cổ quái và lộ ra ở giữa một con mắt màu ám hồng.

Thân thể chấn động, Phong Lô chân quân và Thái Phượng tiên tử cùng lúc tả hữu giáp kích, Đạo gia vô thượng pháp quyết và Phượng Hoàng pháp quyết của Phượng Hoàng thư viện cùng lúc phát ra, hợp thành ánh sáng màu huyền thanh hội tụ thành một cổ lực lượng bá tuyệt thiên địa dữ dội nhắm về Lục Vân. Xung quanh khí lưu dâng lên mang theo một lực lượng lốc xoáy mạnh mẽ đáng sợ, hình thành một cổ nước xoáy kinh thiên xuất hiện sát chân Lục Vân.

Lạnh lùng quan sát hai địch nhân, bên ngoài thân thể Lục Vân hắc vụ rung lên cả người rời đi ba trượng nhún mình một cái đến bên cạnh Phong Lô chân quân phát một chưởng phách ra trúng lưng lão. Từ từ quay đầu lại Phong Lô chân quân khẽ mỉm cười nói:

- Tu vi ngươi mặc dù mạnh mẽ đáng tiếc thời gian tu luyện quá ngắn, chưa học được tới nơi tới chốn.

Lão mỉm cười hạ một đạo chưởng kinh màu xanh vô thanh vô tức vô ấn lên trên ngực Lục Vân khiến cho những người đang có mặt khó mà tin được.

Không kịp suy nghĩ, Lục Vân vận công tập trung toàn thân chân nguyên đến trước ngực vững chắc bảo vệ tâm mạch. Vừa phát động chân nguyên hộ thể thì chưởng kính đáng sợ như thoi sơn liệt nhạc xuyên thấu chân khí, hiểm độc đánh ngay giữa ngực chàng.

Thét lên một tiếng đau đớn, Lục Vân bị lực lượng mạnh mẽ kéo rơi thẳng xuống. Chỉ nghe một tiếng va chạm lớn, dưới đất bụi tung mù mịt, Lục Vân lại một lần nữa bị đánh rớt xuống đất.

Giữa không, nhân ảnh loé sáng Phong Lô chân quân và Thái Phượng tiên tử xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Vân cùng lúc xuất toàn lực đánh ra một chiêu, biến hoá thành hai cổ kính thiên quang trụ một xanh một đỏ đánh thẳng nơi chàng đang nằm dưới đất.

Xung quanh nổi lên tiếng kêu la, Dao Quang trông thấy tình trạng đó rống lên giận dữ, toàn thân ma khí bạo phát. Một cỗ khí thể đáng sợ tốc độ điên cuồng theo đó tăng lên phải gấp trăm lần, lập tức làm những người đang có mặt chấn động.

Chỉ thấy Dao Quang toàn thân hắc khí cuộn cuộn bao bọc, phía sau một đạo ma khí hắc sắc cuộn cuộn hội tụ thành một hắc sắc Ma long bay lượn quanh Dao Quang. Cùng lúc sự xuất hiện của Ma long, toàn bộ không trung Dịch viên một màu đen u tối, ánh sáng trên không tức thời rơi vào trong u ám. Đứng thẳng giữa trời Dao Quang song thủ tả hữu huy động tức thì thi triển một bộ bí thuật vô cùng cổ quái, chỉ thấy Ma Long phía sau thân tuân theo sự điều khiển hướng mặt lên trên rống lên tức giận, hồng lên một tiếng dữ dội chấn động nhân tâm.

Cùng lúc với tiếng kêu to lớn đó, Dao Quang quát lớn:

- Tránh ta thì sống, ngăn ta thì chết cút đi.

Song thủ đột nhiên đẩy ra phía trước hướng về phía Kim Cương thánh phật phát ra một đòn đánh vô cùng mãnh liệt. Theo song thủ Dao Quang phát ra Ma long phía sau mang theo tiếng rống giận dữ, hoá thành một đạo hắc sắc quang trụ đáng sợ nhằm Kim Cương thánh phật vây lấy vào giữa kinh thiên ma khí.

- Ma long! Đích thị là Ma long đứng đầu trong Tam dị ma linh của Ma vực, làm thế nào mà người có khả năng thu phục được nó ?

Nhìn hắc ảnh phía sau thân Dao Quang, Ma thần Tông chủ Bạch Vân Thiên không nhịn được hét lên một tiếng sợ hãi, sắc mặt ánh lên vẻ thất kinh. Tiếng hét của hắn làm cho tất cả mọi người vẻ mặt đều biến đổi, không ai có thể biết được Dao Quang làm thế nào thu phục được Ma long, cho dù là Văn Bất Danh cũng không hiểu rõ được nguyên do trong đó.

Một tiếng phật pháp truyền ra, một đạo kim quang từ trong ma khí bạo phát xuất ra tức thì rọi sáng tứ phía. Trong đám tường vân kim sắc, Kim Cương thánh phật toàn thân bao phủ phật quang, tầng tầng kim hà di chuyển tuần hoàn bên ngoài thân hình thành một chữ Vạn to lớn bao phủ cùng Ma Long đang mạnh mẽ đối kháng.

Trong đám mây đen Ma Long mở rộng miệng, một cỗ lửa ma mang theo lực xâm thực tà ác di chuyển mạnh mẽ đến Kim Cương thánh phật mãnh liệt công kích.

Quan sát trận chiến kinh nhân trên không, những người vây xung quanh suy đoán kết cục xem ai thắng ai thua. Tuy nhiên trong những người đó chỉ có Văn Bất Danh hiểu được sự tà dị trên người Dao Quang, còn những người khác không biết gì, phần lớn đều đoán Kim Cương thánh phật sẽ chiến thắng.

Khi mọi người đang còn suy đoán thì nghe một tiếng kinh thiên phích lịch, mang theo kinh phong phật ma chỉ quang mạnh mẽ điên cuồng quét bốn phía. Giữa không Kim Cương thánh phật kêu lên một tiếng kinh hãi, thân thể bị sự di chuyển mạnh mẽ của Ma long chấn bay và xuất hiện tại mười trượng phía ngoài. Thân ảnh Dao Quang tức thì lay động nhanh như tia chớp xuất hiện phía trên không Lục Vân.

177. Hồi 177 - Diệt Vân Thệ Ngôn

Nhìn thấy hai cỗ quang trụ một hồng, một xanh có khí thế kinh thiên động địa ấy, Dao Quang sắc mặt đại biến vì cảm nhận rõ ràng nguồn năng lượng đáng sợ tiềm tàng bên trong. Nhưng trong giờ phút sinh tử này cần bản nó không còn lựa chọn nào khác nên đành phải liều mạng dốc toàn lực chống đỡ.

Ánh mắt lạnh lùng trên khuôn mặt non nớt của Dao Quang bỗng hoá thành vẻ kiên nghị sắt đá, song thủ lập tức xoay tròn một vòng rất nhanh trước ngực huy động hai cỗ hắc sắc ma khí hội tụ lại thành hai đạo hắc sắc quang trụ tiềm ẩn khí thế huỷ diệt bắn thẳng lên trên như muốn xuyên thủng bầu trời.

Trên không trung quang hoa giao tụ, bốn đạo quang trụ cường bạo va chạm vào nhau một cách mãnh liệt tạo ra một tiếng sét long trời lở đất làm chấn động vạn vật, mặt đất bị rung chuyển dữ dội. Kèm theo tiếng nổ kinh thiên động địa đó là một đạo cường quang diệu nhãn được tạo ra khiến cho mọi người nhất thời không thể nhìn rõ kết cục trận chiến này ra sao. Dưới hoàn cảnh đó không ít Dịch viên đệ tử bị khí thế của bốn đạo quang trụ trấn nhiếp tinh thần, vừa kêu lên thất thanh vừa vội chuyển mình bay ra xa trường đấu. Trong lúc đất bụi bốc lên mịt mù, Dao Quang gầm lên một tiếng giận dữ xen lẫn một chút đau đớn vì thân thể đang bị một cỗ khí tức cường mãnh ép dần xuống mặt đất và không ngừng xâm nhập qua lớp phòng ngự của nó để điên cuồng huỷ hoại thân thể.

Đứng trên không trung Phong Lôi chân quân nhìn Dao Quang đang ở trong tình trạng vô phương chống đỡ, càng lúc càng bị cỗ khí tức khủng khiếp đó ép sát mặt đất, lão nhẹ giọng nói với Thái Phượng tiên tử:

- Hiện tại tất cả mọi việc đều đã có thể kết thúc được rồi! Ta sẽ đi phong ấn ma tâm của thằng nhỏ này lại, đợi đến sau khi giải quyết xong Lục Vân sẽ quay lại xử lý việc của nó.

Nhìn ra bốn phía xung quanh, Thái Phượng tiên tử đáp lời như cơn gió thoảng:

- Thật may, cuối cùng cũng đã kết thúc được mọi chuyện! Không ngờ trận chiến này lại khúc chiết mê ly đồng thời kéo theo nhiều sự việc rắc rối phát sinh đến như vậy, nó vừa liên quan vừa tác động đến tâm lý

và suy nghĩ của rất nhiều người nên phải kết thúc càng sớm càng tốt. Huỳnh đi đi, ta sẽ trông chừng xung quanh để đề phòng có người xuất thủ cứu Lục Vân.

Khẽ gật đầu đồng ý với Thái Phượng tiên tử, thân ảnh Phong Lô chân quân loé lên rồi xuất hiện ngay phía trên đầu Dao Quang. Ngay lập tức song thủ của lão ta xoay chuyển với tốc độ chóng mặt, trong nháy mắt đã tạo ra một đạo âm dương bát quái mang sắc huyền thanh hướng về phía Dao Quang chụp xuống.

Trong lúc đó dưới mặt đất Dao Quang gằm thét như sấm, thần sắc khuôn mặt càng lúc càng nhợt nhạt nhưng lại tăng thêm vẻ phần nộ điên cuồng nhìn trông rất đáng sợ. Thân thể nó không ngừng vùng vẫy như muốn thoát ra khỏi sự khống chế của cổ khí tức thần thánh đang công kích bản thân. Chỉ đáng tiếc là dù nó đã dùng mọi cách nhưng không hề có một chút tác dụng, căn bản không thể thoát khỏi tình trạng thống khổ đó.

Nhìn đạo âm dương bát quái càng lúc càng tiến tới gần, Dao Quang sắc mặt đại biến vì cảm thấy nguy hiểm đã cận kề. Trong lúc thập tử nhất sinh, nó chỉ còn cách hướng tới Bát Bảo thần thú kêu la cầu cứu xem như đây là lối thoát duy nhất của mình. Tuy nhiên với khoảng cách giữa nó và cứu tinh quá xa mà thời gian lại có hạn, cho dù Bát Bảo thần thú có đến trợ giúp thì cũng không còn kịp nữa. Chỉ trong một sát na đạo bát quái mang khí thể cường đại đó đã chạm đến ngực Dao Quang và ngay lập tức bắt đầu phong ấn ma khí toàn thân nó.

Đột nhiên quang hoa lóe lên, một viên ngọc châu trong suốt từ trong nội thể bỗng hiện ra trên ngực Dao Quang và không ngừng lượn thành vòng tròn một cách nhanh chóng. Liền sau đó đạo huyền thanh sắc bát quái lập tức phân tán quang hoa, hình dạng biến đổi bất định thành một đạo thanh quang và bị viên ngọc châu hút lấy toàn bộ. Một tia sáng le lói chớp qua, viên ngọc châu lập tức bay trở lại ngực Dao Quang và biến mất trong cơ thể nó một cách thần kỳ.

Cùng với sự biến mất của viên ngọc châu, cổ khí tức thần thánh trói buộc Dao Quang từ nãy đến giờ cũng biến mất theo. Thoát khỏi sự giam hãm Dao Quang phần nộ gầm lên một tiếng, thân ảnh di chuyển nhanh như ánh chớp đột ngột xuất hiện trước mặt Phong Lô chân quân. Hữu thủ Dao Quang vung lên xuất ra một đạo chưởng lực cường hoành Ma diệt kì tâm hung hãn hướng vào ngực lão ta đánh tới. Giật mình kinh hãi Phong Lô chân quân vội vàng xuất ra một chưởng đón đỡ, trong lúc vội vàng không vận đủ chân khí nên lão ta bị một chưởng đáng sợ ấy của Dao Quang kích cho thân thể bay ngang ra xa, chân nguyên toàn thân hỗn loạn.

Lớn giọng thét lên những tiếng kêu gào phần nộ, thân ảnh Dao Quang như linh báo phi hâu xoay chuyển quay cuồng trong không trung, song thủ không ngừng nhắm về phía Phong Lô chân quân phát động công kích một cách điên cuồng mãnh liệt. Tại đương trường chỉ thấy ma khí dày đặc như những đám mây đen bao phủ kín cả trường đấu, thỉnh thoảng lại loé lên những tia kinh lôi kinh tâm động phách. Trong màn hắc vụ cuộn cuộn, Dao Quang và Phong Lô chân quân đều dốc toàn lực điên cuồng giao đấu nhưng chưa thể phân thắng bại trong phút chốc, kết cục trận chiến giữa hai người lại lâm vào thế giằng co.

Lại nói đến Lục Vân, do sơ suất trúng kế nên bị một chưởng vô cùng cường mãnh của Phong Lô chân quân kích trúng ngực khiến cho kinh mạch toàn thân của chàng nhất thời thác loạn. Trong lúc Lục Vân lâm rơi vào hiểm cảnh, Dao Quang đột nhiên xuất hiện bức ép Phong Lô chân quân thoái lui, tạo cơ hội cho chàng liệu thương hồi phục. Sau khi vận chân khí điều dưỡng lại các kinh mạch bị chấn động, Lục Vân lập tức phi thân lên trên không cẩn thận đưa mắt quan sát kỹ lưỡng tứ phía.

Trong lúc đó các trận giao chiến ngày một ác liệt hơn, Kim Cương thánh phật đang toàn lực giao thủ và đã dần dần khống chế vững chắc phạm vi hoạt động của Ma long, còn Chiến Tâm tôn giả cùng Thiên ảnh huyết mị tạm thời khó thể phân định thắng bại.

Quan sát chúng nhân xung quanh một lượt, ánh mắt lạnh lùng của Lục Vân cuối cùng dừng lại ở Thái Phượng tiên tử, trong khi ấy bà ta cũng đang nhìn chàng với ánh mắt khó hiểu như thể nhìn thấy quái vật. Vào lúc này trong lòng Thái Phượng tiên tử đang có những suy nghĩ vô cùng kỳ lạ, vì không hiểu được tại sao đã bao lần Lục Vân đã ngã xuống rồi lại có thể đứng dậy ngay được, ngoài ý chí kiên cường và thực lực kinh sợ thì cái gì đang duy trì chống đỡ cho chàng, chẳng nhẽ sinh mệnh của chàng ta là bất tử hay sao mà khiến cho bọn họ xuất thủ vô số lần mà vẫn không thể giết chết chàng.

Nhìn thấy Diệp Tâm Nghi ở dưới đất đang nói chuyện cùng Thiên Thương đạo trưởng, Thái Phượng tiên tử u ám nói:

- Lục Vân, có lẽ cuộc đời của ngươi đã được định trước sẽ trở thành kẻ địch của chính đạo, tuy mới lần đầu gặp mặt nhưng cuối cùng chúng ta cũng không thể trốn tránh mọi việc. Cho dù là chính cũng được, là tà cũng được, trong tình thế này giữa chúng ta không thể tránh khỏi một trận quyết đấu. Ngươi hãy mau mau xuất thủ đi!

Lạnh nhạt nhìn bà ta, Lục Vân cảm hận nói:

- Tất cả chuyện này đều do Kiếm Vô Trần gây nên, nếu lòng dạ của hân không quá hẹp hòi thì sẽ không có trận chiến ngày hôm nay. Hiện tại mọi chuyện đã tới mức này thì ta sẽ đánh cược một phen, thử xem trời xanh kia có khả năng lấy mạng ta hay không. Nếu hôm nay ta không chết, nhất định một ngày nào đó ta sẽ tận diệt Văn Chi pháp giới của ngươi để lấy máu báo thù cho nỗi hận này. Còn bây giờ, ngươi hãy xuất thủ đi.

Nói xong Lục Vân hướng lên trời hét lên một tiếng phẫn nộ khiến tóc và quần áo của chàng tung bay phấp phới, toàn thân bộc phát một khí thế cuồng dã và bạo liệt.

Nhìn thần tình có phần điên cuồng của Lục Vân, ánh mắt Thái Phượng tiên tử khê biến đổi, phảng phất lộ ra một chút e dè. Ngọc thủ nhẹ giương lên, hai ngón tay của Thái Phượng tiên tử không ngừng co duỗi tạo ra hai đạo kiếm chỉ cường mãnh đáng sợ mang theo xích hồng quang mang nhằm thẳng vào tâm huyết trước ngực Lục Vân bắn tới. Ngọc chỉ vừa xuất, thân ảnh Thái Phượng tiên tử cũng theo đó phiêu động với tư thế uyển chuyển tuyệt diệu như thiên nữ hạ phàm, ngay lập tức hóa thành vô số quang ảnh xen lẫn những đạo Lan Hoa kiếm chỉ phân ra đánh vào các nơi yếu hại trên toàn thân Lục Vân.

Sau khi ngược nhìn lên trời cao như thách thức, Lục Vân khởi vận chân nguyên toàn thân đến mức độ cao nhất. Lúc này trên thân hình Lục Vân ngũ sắc quang hoa thanh, hồng, kim, hắc, bạch đan xen nhau xuất hiện quanh người tạo nên một cảnh sắc thần bí và diệu nhãn giữa không trung. Vào thời khắc phải đối diện với vận mệnh cuối cùng, Lục Vân cũng không cần thiết và cũng không còn khả năng để tiếp tục che giấu những điều bí mật về bản thân mình nữa. Quang hoa toàn thân bùng lên, Lục Vân quyết định không ẩn tàng thực lực, tận sức thi triển hết sở học của mình để cùng trời xanh đánh cược một phen.

Lặng lẽ nhìn những nhân ảnh xung quanh, Lục Vân cười nhạt một tiếng rồi lập tức vận Ý niệm thần ba để phân tích quỹ tích di chuyển của Thái Phượng tiên tử. Liền sau đó thân ảnh Lục Vân lay động dịch chuyển về phía bên trái, đồng thời toàn thân hắc sắc quang hoa đột thịnh, hữu thủ của chàng xuất ra một chiêu Ma tông pháp quyết Tâm dục vô ngân với tinh thần dị lực đạt đến mười hai vạn lần mỗi khắc. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu kinh hãi của Thái Phượng tiên tử vang lên, đòn công kích của Lục Vân mang sức mạnh hủy diệt đã kích trúng lớp chân khí hộ thể khiến cho thân thể bà ta không ngừng lay động, màn nhân ảnh đầy trời lập tức biến mất trong chớp mắt. Thái Phượng tiên tử vội phi thân ra xa cách trường đấu ngoài ba trượng, kinh hãi đứng nhìn Lục Vân.

Cười nhạt một tiếng, hữu thủ Lục Vân lại vẫy một cái xuất ra Như ý kiếm, liền sau đó cổ tay chàng phiêu động tạo ra một cổ kiếm khí kinh thiên động địa mang kim quang bao phủ khắp tứ phía. Giữa không trung vô số kiếm mang có hình nón phân tán ra khắp nơi hình thành một đạo kiếm trận lấp lánh kim quang, tất cả mũi kiếm đều chỉ vào Thái Phượng tiên tử. Kiếm mang không ngừng dung hòa hội tụ cuối cùng hợp thành một dải kim mang rồi lại hóa thành một đạo lưu quang nhằm thẳng vào tâm khẩu của Thái Phượng tiên tử bắn tới.

Sắc mặt đại biến, toàn thân Thái Phượng tiên tử xích hồng quang hoa đại thịnh, từ sau lưng bà ta xuất hiện một con phượng hoàng giương cánh bay lên cao. Cùng với một tiếng hét nhẹ vang lên, song thủ Thái Phượng tiên tử đan chéo trước ngực kết tụ chân khí thành một quả xích sắc quang hoa cầu toàn lực hướng tới đạo lưu quang phản kích. Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, chỉ trong chớp mắt đạo lưu quang đã phá thủng quang cầu tạo ra một vầng sáng chói lòa màu sắc rực rỡ. Đạo lưu quang tiếp tục cường hành xuyên qua mười bảy đạo chân khí phòng ngự của Thái Phượng tiên tử, hung hãn kích trúng ngực phải của bà ta.

Thái Phượng tiên tử giận dữ gầm một tiếng, thân thể liên tục huyền hóa cuối cùng xuất hiện ở ngoài ba trượng, chấn động nhìn Lục Vân. Tuy nhiên điều khiến Thái Phượng tiên tử kinh hãi nhất chính là dù có di chuyển như thế nào thì ngay lập tức Lục Vân đã xuất hiện ngay trước mặt và tiếp tục công kích mạnh

mẽ khiến cho bà ta không có lấy một chút cơ hội vận công trị thương. Thái Phượng tiên tử đại biến sắc mặt không kịp suy tính tại sao lại có chuyện như thế xảy ra, thân hình bà ta luôn luôn phải xoay chuyển và né tránh với tốc độ cao nhất mới có thể thoát khỏi đòn công kích của Lục Vân.

Ở dưới mặt đất Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần đều nhìn Lục Vân với thần sắc ngưng trọng, trong mắt cả hai lộ ra thần tình kinh hãi cực độ. Lúc này hai người mới phát hiện ra Lục Vân thần bí cao minh hơn họ tưởng tượng gấp nhiều lần. Trong thời điểm này, tình thế của Tam phái và Lục viện đang vô cùng bất lợi. Huyền Mộc đại sư đã trọng thương, chân nguyên toàn thân bị phong ấn nên không thể xuất thủ. Còn Phong Lô chân quân thì đang chiến đấu

với Dao Quang, tuy lúc đầu chiếm thế thượng phong nhưng không thể kết thúc trận chiến được vì không hiểu tại sao Dao Quang bị đánh đến mức đó mà vẫn không chết. Bây giờ được sự tương trợ của thần thú Bát Bảo, Dao Quang đã dần lấy lại được thế quân bình và đang dồn ép Phong Lô chân quân đến mức phải tức giận gào thét ầm ĩ. Còn lại Thái Phượng tiên tử cũng bị Lục Vân dùng pháp quyết thần bí khôn lường đánh cho trọng thương. Nếu tình hình cứ tiếp tục diễn biến như thế này thì Lục viện liên minh không thể tìm ra được người nào có thể xoay chuyển được tình thế.

178. Hồi 178 - Đột Kích Bất Ngờ

Bên Dịch viên mọi người đều nhìn Lục Vân với ánh mắt kinh ngạc, hay đúng hơn là sự vui mừng. Mặc cho Lục Vân có mang trong mình pháp quyết tà ác hay không, nhưng ngay lúc này chàng đang nhận được sự kính nể của các đệ tử Dịch viên vì đã một mình đối mặt với cả thiên hạ.

Trương Ngạo Tuyết nhìn qua Thương Nguyệt, ánh mắt hai người thoáng vẻ lo lắng nhưng cũng đầy sự cổ vũ. Lục Vân vẫn là Lục Vân, cho dù trong lúc cao thủ như mây như thế này, dưới tình thế hiểm ác đáng sợ chàng cũng không chịu lùi bước. Chỉ cần một điểm này thôi cũng đã làm cho hai nàng quý trọng một đời, trông mong một kiếp.

Giữa lúc mọi người đang suy nghĩ, cuộc chiến trên không vẫn tiếp tục. Lúc này chỉ nghe thấy vài tiếng sét vang dội truyền lại, giữa không trung, Kim Cương thánh phật sau một lúc ra sức liều lĩnh chiến đấu cuối cùng cũng bức lui được sự tiến công của Ma long, quay mình lại tương trợ cho Chiến Tâm tôn giả. Cùng lúc đó, Chiến Tâm tôn giả cũng thoát khỏi sự quấy rầy của Thiên ảnh huyết mị, bị trọng thương nặng nề thối lui. Hai người tương hội tại không trung, chưa kịp mở miệng thì đã nghe vọng tới tiếng thét phản nộ chói tai của Dao Quang.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, liền theo là tiếng nổ kinh lôi chấn thiên đáng sợ từ giữa Phong Lô chân quân và Dao Quang phát ra làm cho cả hai đồng thời bị chấn lui. Trong lúc lùi về sau, toàn thân Dao Quang run rẩy, tiên huyết đầm đìa trên thân hình gầy guộc, vẻ mặt trắng nhợt như tờ giấy, ánh mắt âm đạm vô thần. Còn phía đối diện, Phong Lô chân quân cũng vô cùng thảm hại, đạo bào rách tơi tả,

Trông thấy bóng tử sắc thần bí này xuất hiện, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nhìn nhau, cả hai nàng đều lộ ra vẻ lo lắng tốt bậc. Không hề nói gì, Trương Ngạo Tuyết chỉ nắm chặt thanh kiếm trong tay ánh mắt lộ rõ ý chí kiên định. Thương Nguyệt thấy vậy cũng khẽ gật đầu xoay người lại bình tĩnh bước về phía trường đấu.

Xung quanh đệ tử của Dịch viên nhìn theo Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt họ đều toát lên vẻ tang thương. Còn Ngọc Vô Song và Huyền Ngọc chân nhân vẻ mặt trầm lặng, không một ai muốn mở miệng. Có lẽ lúc này, bọn họ cũng hiểu rằng có một số sự việc không thể ngăn trở được và cũng không có cách nào ngăn trở.

Phía đối diện, Thái Phượng tiên tử nhìn theo Thương Nguyệt trầm giọng nói:

- Nha đầu, con thật cứng đầu. Tất cả đã được định sẵn, Lục Vân lần này không thể không chết, bởi vì trong Nhân gian căn bản không thể tìm ra người nào có thể giúp cho hắn thoát khỏi bàn tay của người này. Hãy quay lại đi, đừng để ta phải ra tay.

Bình tĩnh mỉm cười, Thương Nguyệt vọng nhìn về phía Lục Vân đang rơi xuống, nhẹ giọng nói:

- Có một số sự việc biết rõ là không thể thay đổi được nhưng cũng vẫn phải làm, bởi vì nó sẽ mãi là ký ức không thể nào quên được trong suốt cuộc đời này. Nếu như một người mất đi ký ức thì cả cuộc đời người đó sẽ không còn gì đáng để lưu luyến, cũng chẳng còn gì để có thể nhớ lại nữa. Đau thương tự nó khiến cho con người ta đau khổ, nhưng đồng thời cũng khiến cho người ta khó quên. Rất nhiều khi kết quả đạt được không phải là tốt đẹp nhất, cho dù đó chỉ là một hồi ức hay một giấc mơ cũng đáng để được lưu lại, không phải sao?

Ánh mắt khẽ biến đổi, Thái Phượng tiên tử thở dài nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Cho dù có như vậy, ta cũng không thể để con đi tiếp. Con và con nha đầu đằng kia hãy cùng lên đi.

Nhẹ lắc đầu, Thương Nguyệt trầm giọng nói:

- Một mình con là đủ rồi, Ngạo Tuyết vẫn còn việc chờ nàng ấy đi làm.

Dứt lời thân người xoay chuyển, Khiếu Nguyệt thần kiếm cùng với một cổ kinh thiên kiếm mang trong nháy mắt đã xuất ra năm trăm bảy mươi sáu kiếm, hình thành nên tầng tầng lớp lớp xích hồng vân hà mãnh liệt xuất hiện bên trên Thái Phượng tiên tử.

Cùng lúc đó Trương Ngạo Tuyết nhẹ hét lên một tiếng, Tử Ảnh thần kiếm xoay tròn bay lên mang theo cả người nàng hình thành một vòi rồng to lớn, điên cuồng công kích tử sắc nhân ảnh trên không để cứu lấy Lục Vân.

Tức giận hét lên một tiếng, thân ảnh Dao Trì Ngọc Nữ Diệp Tâm Nghi lay động, lập tức xuất hiện giữa không trung cản đường đi của Ngạo Tuyết. Nàng vừa xuất thủ thì Vân Phong ở dưới mặt đất cũng thét lên, toàn thân lóe lên quang hoa sắc huyền thanh, cả người thần kỳ xuất hiện kế bên Diệp Tâm Nghi. Một mặt nhanh chóng thôi động chân nguyên, một mặt Vân Phong lớn tiếng nói:

- Sư tỷ, người hãy đi cứu Lục Vân, còn ả này giao cho đệ ứng phó!

Ngạo Tuyết khẽ gật đầu, xoay người tránh khỏi Diệp Tâm Nghi tiếp tục hướng đến bóng tử sắc thần bí kia.

Giữa không Diệp Tâm Nghi cười lạnh lùng, dải lụa màu vàng nhạt trên hai cánh tay như ánh sáng lóe qua lập tức tung lên, dưới sự điều khiển của nàng hóa thành một dải mây hình dây đai màu vàng, một mặt cuốn về phía Vân Phong, một mặt nhắm hướng Ngạo Tuyết phát động tấn công. Phía trên sắc mặt Vân Phong điên cuồng, mắt lộ ra vẻ phẫn nộ vô cùng, hai tay dùng toàn lực thi triển pháp quyết, miệng thét lớn:

- Vạn vật càn khôn, thiên địa âm dương, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh! Âm Dương pháp kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Tàn, Liệt, Phá, Diệt!

Cùng với tiếng hét phẫn nộ của Vân Phong, không khí bốn phía rung chuyển, cả bầu trời tràn ngập một sức mạnh vô cùng to lớn. Không gian trên đỉnh đầu chấn động một hồi, theo sau chấn động ấy đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm hư không mang hai sắc hồng lục, cùng với quang mang diệu nhân đón gió lớn lên, nháy mắt đã biến thành một pháp kiếm cực lớn dài khoảng mười trượng. Trên thanh kiếm có vô số các phù

chú chuyển động không ngừng, cùng với quang mang hai màu hồng lục từ trên bổ xuống, không ngừng tán xạ ra ánh sáng bao trùm Diệp Tâm Nghi vào trong.

Cảm thấy được sự bá đạo của Âm Dương pháp kiếm này của Vân Phong, Diệp Tâm Nghi sắc mặt biến đổi, toàn thân hoảng sắc quang hoa cường thịnh rất mỹ lệ hình thành nên một đám tinh vân kỳ dị, phát ra một đạo quang mang sắc vàng chói lọi toàn lực chống lại Âm Dương pháp kiếm của Vân Phong.

Lại nói về Lục Vân, lúc này chàng đã kiên cường chống đỡ được sáu chiêu, nhưng thân ảnh của chàng càng lúc càng chậm, kinh mạch toàn thân tổn thương nghiêm trọng, hai mắt lóe lên đạo huyết sát quang mang điên cuồng và không cam chịu. Nhìn kiếm thứ bảy của tử sắc thân ảnh lại tiếp tục từ trên không chém xuống, ánh mắt Lục Vân toát lên sự tuyệt vọng và phẫn nộ, điên cuồng gầm lên giận dữ. Không kịp nghĩ xem liệu có khả năng chống trả được hay không, Lục Vân đưa hai tay ra trước ngực trong vô thức, tập trung toàn bộ chân nguyên còn lại trong cơ thể, bắt đầu phòng thủ chiêu thứ bảy này. Tử mang lúc này rạch ngang bầu trời, mang theo lực lượng hủy diệt kinh người, nhẹ nhàng phá vỡ sự phòng thủ của Lục Vân hung hãn đập mạnh vào ngực chàng.

Nhìn thấy Lục Vân vô lực phản kháng và cũng không có cách gì để thoát khỏi, rương Ngạo Tuyết hét lên một tiếng phẫn nộ, Tử Ảnh thần kiếm cùng với quang hoa cường thịnh xuyên ngang qua và trực tiếp va chạm với đạo tử mang kinh thiên phía trên. Chỉ nghe thấy một tiếng sét to lớn và tiếng kêu thảm thiết của Lục Vân cùng lúc truyền lại, trên không Lục Vân dưới sự giúp đỡ của Trương Ngạo Tuyết tuy chưa gục ngã ngay tại trường đấu nhưng cũng bị thụ thương nghiêm trọng, không còn một chút sức lực phản kháng nào nữa. Còn Trương Ngạo Tuyết trong lần giao thủ này, thân thể run lên mang theo huyết hoa đầm đìa, giống như hoa rừng sắp lụi tàn bay ra xa ngoài mười trượng.

Cất tiếng gào thét gọi Ngạo Tuyết, lúc này Lục Vân mới phát hiện tiếng kêu của mình đã quá yếu ớt. Đau đớn nhìn theo bóng hình Ngạo Tuyết đang rơi xuống như hồ điệp bay trong gió, trong mắt Lục Vân lộ ra sự thương tang và đau khổ tột bậc. Giờ phút này, một ý nghĩ điên cuồng đang chiếm lấy đầu óc của Lục Vân, thôi thúc khiến cho chàng dần dần tiến về phía tà ác, chỉ là trong lúc phẫn nộ Lục Vân không hề phát hiện ra.

Trong lúc rơi xuống, Trương Ngạo Tuyết gắng sức quay đầu lại nhìn Lục Vân, ánh mắt không một chút thương đau mà ngược lại còn có vài phần tươi cười. Dường như kết quả như vậy cũng là một cách giải thoát, một lối thoát cho tâm hồn. Có thể tang thương một chút, nhưng rốt cục vẫn làm cho người ta khó quên, không phải như thế ư?

Tử sắc nhân ảnh cười ngạo nghề nói:

- Lục Vân, người cuối cùng cũng không tiếp được mười chiêu của ta, tất cả hãy thuận theo sự an bài của số mệnh mà kết thúc đi.

Nói xong, liền tung ra đòn công kích thứ tám với sức mạnh đột nhiên tăng lên gấp ba lần, hoàn toàn không để cho Lục Vân có một khả năng sống sót nào. Giữa không trung, thân ảnh của bóng tử sắc huyền hóa khôn lường, cả người đột nhiên biến mất, tiếp đó một đạo tử sắc kiếm mang cùng toàn bộ quang hoa cường thịnh điên cuồng trảm xuống. Kinh hãi nhìn một kiếm đó, Lục Vân đột nhiên có một cảm giác quen thuộc. Cẩn thận nghĩ lại, chiêu này có phần giống với "Ma đao đồ thần" của Ma Thiên tôn chủ, điểm không giống chính là tính chất và cường độ mạnh yếu của chân nguyên.

Phẫn nộ nhìn nhát kiếm đang chém xuống, Lục Vân dùng toàn lực điều chỉnh cơ năng thân thể cố hết sức để tránh khỏi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lục Vân phát hiện ra bản thân hoàn toàn không thể cử động được nữa: một kiếm kinh thiên này của đối phương đã tạo nên một trường khí mạnh mẽ vây chặt chàng vào bên trong. Cảm nhận được mối nguy hiểm đã đến mà sức phản kháng thì không còn, Lục Vân bất giác gầm lên một tiếng điên cuồng, nhìn về phía chân trời, trong ánh mắt lộ ra một vẻ cổ quái.

Xung quanh, mọi người lúc này đều cảm thấy căng thẳng, vô số tiếng gọi kinh hãi nuôi tiếc, gào thét phẫn nộ lập tức lan tỏa khắp bầu trời Dịch viên. Dưới mặt đất, Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Phong Phi Dương, Tất Thiên, Hứa Khiết, Hạo Vân cư sĩ, Đan Thanh kiếm hiệp, và Ngọc Vô Song sắc mặt đều đại biến, mỗi người phát ra tiếng kinh hô phẫn nộ khác nhau. Giữa không, Thương Nguyệt, Lâm Vân Phong, và Quy Vô đạo trưởng đều đã bị trọng thương, còn Trương Ngạo Tuyết thì đang nằm trên mặt đất. Ngay cả Văn Bất Danh và Dao Quang đang giao chiến cũng đều đồng thanh hét lên một tiếng, cùng lúc

quay người bỏ lại đối thủ, tất cả đều hướng về phía Lục Vân như muốn giữ lại khoảnh khắc ngắn ngủi sau cùng ấy.

Quay đầu lại một cách thản nhiên, Lục Vân nhìn mọi người một lượt, ánh mắt chàng vào lúc ấy dường như đang nói lời chào từ biệt, tất cả đều đã kết thúc. Giờ phút này không còn ai có thể cứu được chàng, kỳ tích cũng sẽ không xuất hiện bởi vì tất cả mọi việc cần phải được chấm dứt. Nghĩ lại cả cuộc đời mình, tuy đã trải qua không ít sóng gió, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi được lời nguyền của trời xanh. Điều này khiến cho Lục Vân không cam tâm và thống hận.

Thiếu niên tâm, chí lãng vân, nghịch thiên lộ, khả khả hành! Dịch Viên tỵ, sanh tử ly, hận thương khung, lai sanh tục!1

(1 Tâm tư thiếu niên, chí cao tận trời, con đường nghịch thiên, gặp ghềnh khó đi!)

Cuối cùng, nhìn hai người thiếu nữ mà mình yêu thương Lục Vân nở một cười nhẹ, sắc đẹp hoàn mỹ ấy của hai người cần phải để nó khắc sâu vào trong tâm chàng.

Khi nhìn Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, trong đầu Lục Vân bỗng xuất hiện một bóng hình khác. Nhớ lại vẻ đẹp hoang dại ấy, nhớ lại sự nhu mì ấy còn có vài phần thanh tú pha chút tinh nghịch, trước khi chết Lục Vân mới phát hiện thì ra trong trái tim mình có đến ba người thiếu nữ. Đáng tiếc tất cả đều đã rời xa, ngoài cảm giác ân hận có lẽ còn có sự than thở luyến tiếc khôn nguôi.

Dịch Viên tỵ hợp, sinh tử biệt ly, chỉ hận trời xanh, kiếp sau gặp lại!

180. Hồi 180 - Lưu Tinh Hiện Thân

Một kiếm kinh thiên động địa đang nhắm vào Lục Vân chém xuống một cách mãnh liệt. Khi thấy lưỡi kiếm

điểm này nó đã đột phá hàng rào phòng ngự bắt đầu chiếm cứ tâm linh Lục Vân.

Toàn thân Lục Vân khí tà ác càng lúc càng đậm, mọi người xung quanh đột nhiên cảm thấy có chút bất thường đều truy tìm căn nguyên tà ác, cuối cùng mọi ánh mắt đều dừng lại nơi Lục Vân. Lục Vân trong không trung vừa động, quanh thân huyết quang chợt xuất hiện, đôi mắt lập lòe huyết sắc hỏa diễm tà ác quỷ dị phần nộ nhìn ba cường địch ở phía trên.

Nhìn thấy bộ dạng của Lục Vân, ba người Phong Lô chân quân đều biến sắc kêu lên kinh hãi. Còn những người dưới đất đều bị bộ dạng Lục Vân làm cho hoảng sợ ngẩn người ra. Lục Vân bây giờ ngoại trừ toàn thân đầy rẫy huyết sát khí, trong mắt chàng lập lòe huyết sắc hỏa diễm, trên đỉnh đầu có một đóa huyết sắc liên hoa xuyên qua da thịt hiện lên rõ ràng.

Liên hoa lớn chừng một tác sáng long lanh, cánh hoa đỏ như máu còn nhị hoa kịt đen hết sức tà ác. Hắc sắc liên hoa tỏa ra quang mang một hồng một đen cùng hiện ra thập phần quỷ dị. Lục Vân tịnh không biết vì bản thân cực kỳ phần nộ đã dẫn phát Vong linh trở chú luôn bị áp chế trong thể nội, làm cho hắc sắc liên hoa tà ác hiện ra trên đỉnh đầu bắt đầu không chế nguyên thần chàng.

Thần kiếm trong tay Lục Vân rung lên, Thiên Ảnh huyết mị bị phong ấn bên trong kêu lên mừng rỡ, sau khi bộc phát khí tức tà ác huyết sát hoạt động hiển nhiên hết sức mạnh mẽ. Ánh mắt lạnh như băng nhìn lên phía trên, Lục Vân gầm lên trông giống như một ma tôn toàn thân sung mãn khí hung sát. Như Ý tâm hồn kiếm trong tay đảo lộn, một cổ huyết sắc quang hoa lập tức tràn ngập trong chu vi mười trượng, hình thành không biết bao nhiêu xích huyết kiếm mang cùng hình bóng khủng khiếp của Thiên Ảnh huyết mị quay cuồng bên trên.

Một âm thanh cực lớn cùng tiếng kêu kinh hãi và đau đớn truyền ra trong tiếng nổ dữ dội. Sau khi Lục Vân phát ra sức mạnh cường đại, tam đại cao thủ trên cao không kịp tăng cường phòng ngự, Chiến Tâm tôn giả và Diệp Tâm Nghi vừa kêu lên hoảng hốt đã bị chấn bay, còn Phong Lô chân quân vì lần giao thủ trước chân nguyên tiêu hao quá nhiều, hiện tại lại phải chịu sức mạnh quá lớn đành kêu lên một tiếng đau đớn, bị một đòn mãnh liệt đánh tung ra xa.

Thân lướt theo kiếm Lục Vân sau khi chấn lui ba cường địch, thân ảnh chớp động cực nhanh, thần kiếm với huyết sát khí tà ác đột nhiên chém một kiếm phủ đầu Phong Lô chân quân. Nhìn về mặt kinh hãi của Phong Lô chân quân, Lục Vân nở nụ cười tà ác, cực kỳ âm sâm nói:

- Không phải ngươi luôn muốn giết ta sao, đã như thế ta há có thể lưu ngươi lại nhỉ ? Nguyên tắc của ta là kẻ nào muốn giết ta, ta sẽ giết người đó, quyết không buông tha. Bây giờ ngươi đón nhận cái chết đi, Huyết Ảnh phi long!

Trong tiếng gầm, Lục Vân toàn thân tỏa ra huyết sát khí, lập tức ở mũi thần kiếm hình thành một quang cầu tán xạ huyết mang với khí tức tà ác thôn phệ tất cả, theo một kiếm bổ xuống nháy mắt hóa thành tám xích huyết long ảnh, từ tám hướng đánh thốc vào Phong Lô chân quân.

Giữa không trung Phong Lô chân quân giận dữ hét lên, vào thời khắc nguy hiểm song thủ toàn lực thi triển Phong Lô chân quyết, hai luồng gió xoáy kèm theo sấm chớp xuất hiện trước thân nghênh tiếp tám con phi long.

Phía bên kia, Chiến Tâm tôn giả và Diệp Tâm Nghi thấy Phong Lô tôn giả gặp nguy hiểm đồng loạt hét lên, một đạo kiếm trụ đáng sợ và một đạo hoàng sắc tinh vân cùng lúc phát động cường công nhắm vào Lục Vân. Ngay khi Lục Vân bổ xuống một kiếm, đòn tấn công của hai người cùng xuất hiện, giữa ba bên lập tức sấm nổ vang trời, dưới tác động của sức ép mãnh liệt vô số kỳ quang dị thải chói mắt trông như thiên nữ tán hoa tung bay vờn theo gió vũ vụn rồi tan biến.

182. Hồi 182 - Sinh Mệnh Tản Đầu

Tiếng hừ bực bội và phần nộ đồng thời vang lên trên bầu trời Dịch viên, trong cuộc chiến kinh nhân Phong Lô chân quân bị Lục Vân hung hãn kích trúng. Dưới sự công kích cường đại của Chiến Tâm tôn giả và Diệp Tâm Nghi, Lục Vân bị trọng thương lần nữa chớp mắt di động xuất hiện ra ngoài mấy trượng, miệng không ngừng gầm lên tức giận.

Lạnh lùng nhìn tứ phía, khi Lục Vân nhìn thấy Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang bị thương, ánh mắt bỗng hiện một tia mê hoặc rồi chuyển sang vẻ nhu hòa. Còn khi nhìn đến Kiếm Vô Trần, Huyền Mộc đại sư, Phong Lô chân quân lập tức vẻ nhu hòa biến mất, thần sắc chuyển sang vô cùng ngoan độc, sắc mũi máu.

Cảm nhận sự biến dị của Lục Vân, trên mặt đất tất cả Dịch viên đệ tử đồng thanh hô vang tên chàng, đáng tiếc Lục Vân dường như không nghe thấy không có chút phản ứng. Quân Bất Hối của Thiên Kiếm viện bỗng cao giọng nói:

- Tất cả đều thấy Lục Vân chính là tà ma cực kỳ tà ác. Vì hòa bình và yên ổn của Nhân gian, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại cùng tiêu diệt hắn. Hạo Vân cư sĩ, Ngọc chuông giáo, thời khắc này không thể để tình cảm lấn át, chúng ta phải liên hợp cùng xuất thủ giúp đỡ họ tiêu diệt Lục Vân.

Hạo Vân cư sĩ cùng Ngọc Vô Song đều thờ ơ không ai mở miệng. Cách đó không xa vang lên tiếng nói giận dữ của Tử Dương chân nhân:

- Lục Vân tà ác ư ? Điều này còn không phải do các người bức ép à, đừng nói Lục Vân, đối lại bất kỳ người nào khác bị các người cố ý hãm hại như thế có người nào không nổi giận ? Người trong cơn giận dữ vẫn còn phân tà ma với chính nghĩa sao ?

Quân Bất Hối nghe xong chỉ nhìn thoáng qua lão rồi ánh mắt chuyển sang nơi Hạo Vân cư sĩ và Ngọc Vô Song. Thấy hai người không có dấu hiệu động thủ, Quân Bất Hối hừ lạnh tự mình vọt ra đánh vào Lục Vân.

Giữa không trung, Diệp Tâm Nghi và Chiến Tâm tôn giả nhân lúc Lục Vân trọng thương, chân nguyên đang yếu dần tiếp tục phát động tấn công mãnh liệt hơn nữa. Trong phút chốc chu vi mười trượng quanh Lục Vân bị bao trùm bởi vô số kiếm ảnh cùng một đạo hoàng sắc thất luyện và đang nhanh chóng thu hẹp lại.

Trong vòng vây Lục Vân phát giác tứ phía đã bị khí lưu dày đặc phong kín, ngoài việc buộc phải đột phá trực tiếp thì không còn tìm được đường thứ hai để tẩu thoát. Cảm giác được bản thân sau nhiều lần trọng thương, thể năng càng lúc càng yếu trước mắt chân nguyên chỉ còn độ bốn thành, điều này làm dấy lên cơn phẫn nộ của Lục Vân, chàng không cam tâm gằm lên giận dữ.

Dù biết liều tấn công trực diện thật không ổn nhưng hiện giờ Lục Vân bị tà ác khống chế, hoàn toàn không quan tâm đến sinh tử nên chỉ ưu tiên chọn lựa phương pháp phản công nào nhanh nhất. Trong cơn điên cuồng Lục Vân xoay tròn cực nhanh toàn lực thi triển, thần kiếm lập tức bạo phát một cổ huyết sắc kiếm trụ bắn thẳng lên trên. Khi huyết sắc kiếm trụ đụng đầu luồng sức mạnh cường đại đang dồn ép thu hẹp lại, song phương vừa giằng co một lúc, bỗng kiếm mang dồn ép rồi phá tung đạo kết giới chiếu sáng cả vùng trời Dịch viên.

Cùng lúc Diệp Tâm Nghi và Chiến Tâm tôn giả toàn lực thôi động chân quyết, sức mạnh cường hoành hình thành sợi dây trời buộc vô hình hạn chế hành động của Lục Vân. Ngay khi đó, Quân Bất Hối vừa đến nơi thừa cơ hóa thành một tử quang với cái đuôi quang kiếm xoáy tròn, nhắm ngay ngực Lục Vân đánh tới.

Cuồng nộ nhìn tử sắc quang kiếm của Quân Bất Hối bắn tới, khí thế toàn thân Lục Vân chợt bành trướng đẩy lùi lực trời buộc ra xa ba thước, Hóa Hồn phù ở tay phải với sức mạnh cường hoành thôn phệ vạn vật đột nhiên đón đỡ đòn tấn công của Quân Bất Hối. Một tiếng hừ truyền ra, tay phải Lục Vân bầu chặt trường kiếm, Hóa Hồn phù xuyên qua trường kiếm hung hãn ấn dính vào Quân Bất Hối.

Nhân ảnh dừng lại, Quân Bất Hối đang xoay tròn rồi đình chỉ, thân thể hiện ra cách Lục Vân ba thước. Cảm thấy có một lực thôn phệ đáng sợ đang điên cuồng thôn tính sức mạnh và linh hồn mình, Quân Bất Hối gào lên giận dữ cố hết sức vùng vẫy nhằm thoát khỏi sự khống chế.

Tuy nhiên Lục Vân chỉ dùng bộ mặt hung tàn cười lạnh nói :

- Không còn kịp rồi, người nào muốn giết ta, ta sẽ nhất định trăm tặn sát tuyệt, người là kẻ đầu tiên!

Nói xong, tứ phía một trận cảm phần truyền đến đồng thời Quân Bất Hối hét lên thảm khóc, dưới tác động của Hóa Hồn phù thân thể nhảy mất hóa thành những luồng khói xanh tan biến giữa không trung

Khi Lục Vân đang dùng Hóa Hồn phù tiêu diệt Quân Bất Hối, một kiếm cường hoành của Chiến Tâm tôn giả cùng với hoàng sắc thất liên của Diệp Tâm Nghi cùng lúc đột phá hàng rào phòng ngự, hung hãn kích trúng trước khi chàng phản kháng. " Bùng " Lục Vân đập mạnh xuống mặt đất rồi cả thân hình bung lên, máu tươi bắn tung tóe trước mắt mọi người. Ngoan cường đứng dậy, Lục Vân thân thể lắc lư một lúc sau mới ổn định được.

Hung hãn nhìn Diệp Tâm Nghi và Chiến Tâm tôn giả ở giữa không trung phát động tấn công lần thứ ba, đôi môi Lục Vân mím chặt, trong đôi mắt vô thần hỏa diễm tà ác không ngừng khiêu động. Trên đỉnh đầu, huyết liên thần bí xạ quang mang ra tứ phía, xung quanh có vô số huyết ti nho nhỏ đang liên kết với huyết liên một cách kỳ diệu, mơ hồ ẩn giấu điều gì đó.

Trong lúc một đòn hủy diệt cuối cùng đang đến, Thiên Kiếm Khách thở phào một hơi, cảm thán nói:

- Mọi chuyện kết thúc rồi, Lục Vân bây giờ chỉ còn tới đa một thành công lực không đủ để cứu tính mạng của mình, kết cục đã rõ.

Lặng lẽ nhìn Lục Vân, nhìn đòn hủy diệt của Chiến Tâm tôn giả và Diệp Tâm Nghi trong lòng Lưu Tinh minh bạch, lần này Lục Vân không còn tiếp tục nghênh đón được nữa. Hơi ngẩng đầu, Lưu Tinh tự thốt lên những lời có chút kỳ dị:

- Thời khắc đã đến, đến lúc có đáp án, thời khắc quyết định kết quả cuối cùng.

Thiên kiếm khách nghe xong ngây người ra, không hiểu trong những lời nói đó ẩn chứa điều gì.

Dịch viên, khi Chiến Tâm tôn giả cùng Dao Trì ngọc nữ Diệp Tâm Nghi toàn lực phát ra một đòn hủy diệt, toàn bộ những người hiện diện trên mặt đất đều chăm chú theo dõi đòn tấn công cuối cùng này. Quan tâm, lo lắng, bồn khoăn, phần nộ đều hiện lên trên mặt đệ tử Dịch viên, còn than thở, cười nhạo, cao hứng, cừu hận thì xuất hiện trên mặt những người còn lại. Khi tất cả đối diện với phán quyết cuối cùng, những tâm tư ẩn giấu sâu kín trong lòng mỗi người đều hiện ra không che giấu.

Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Lâm Vân Phong đồng phát ra ba tiếng kêu xé lòng, thanh âm như khóc tựa hồ muốn ngăn chặn thời gian đang trôi, vĩnh viễn dừng lại ở chỗ đó, vĩnh viễn ghi khắc trong tâm. Tuy thế những tiếng kêu bi thảm này, ngoại trừ tăng thêm phần thê lương cũng không thể cải biến được việc đã định sẵn.

Trong mơ hồ, Lục Vân như bị luồng chấp niệm nồng đượm làm xúc động, không dẫn được nhìn lướt về ba người đang bị trọng thương dưới đất. Khi ánh mắt mong lung giao nhau, thân ảnh mờ ảo, tình ý nhàn nhạt, tựa như ám thị mọi chuyện sắp trở thành quá khứ.

Cảm thấy sức mạnh đáng sợ đến sát bên mình, Lục Vân đột nhiên quay ra sau, găm lên giận dữ, thần kiếm trong tay xoay tròn ba vòng, chém thẳng lên trời bắn đi nhanh chóng. Trong đòn phản kích, Thiên Ảnh huyết mị và Liệt hỏa Long hồn cùng gào rú phần nộ bất cam, lần lượt tung hết sức mạnh phản kháng nhất kích tuyệt thế cường hoành.

Một âm thanh cực lớn vang lên, một loạt tiếng nổ như sấm động giữa trời, không ngừng đánh vào Lục Vân. Thiên Ảnh huyết mị và Liệt hỏa Long hồn sau một lúc cố gắng phản kháng dữ dội, bị bức thối vào trong Như Ý tâm hồn kiếm. Còn thân thể Lục Vân không ngừng bị sức mạnh cực lớn đánh trúng, toàn thân máu tươi đầm đìa, khí tức mỗi lần bị đánh trúng yếu đi một chút, sinh mệnh dần dần rời bỏ.

Găm lên giận dữ, Dao Quang toàn thân ma quang sáng chói, phối hợp Bất Bảo một đòn đánh trọng thương Thái Phượng tiên tử. Ngay tức khắc, cái miệng nhỏ Dao Quang hé mở, Nại Hà châu tỏa quang mang tà dị bắn thẳng đến Lục Vân mang theo toàn bộ công lực của cậu bé nhằm cứu vãn sinh mệnh của chàng.

Tuy nhiên, giữa không trung một đạo kim quang đột hiện, một chuỗi phật châu với khí tức từ bi thần thánh xuất hiện trước mặt Nại Hà châu chặn đường tiến của nó. Vốn dĩ Kim Cương thánh phật thừa cơ Văn Bất Danh nộ nóng muốn cứu người, sau khi một đòn đánh trọng thương lão liên thi triển Phật môn chí bảo - Thiên Phật châu nhằm cản trở Nại Hà châu của Dao Quang.

Cảm thấy khí tức của Lục Vân càng lúc càng yếu, những người quan tâm đến chàng trên mặt đều hiện lên vẻ bi thương, nuối tiếc vô cùng. Không còn tiếng kêu giận dữ, không một âm thanh than khóc, mọi người chỉ buồn bã nhìn chàng, muốn lưu lại ấn tượng cuối cùng về chàng, vĩnh viễn ghi lại trong đầu. Dù không

thể cứu chàng ít nhất cũng có thể lưu lại hồi ức vĩnh viễn về chàng, có lẽ bây giờ mọi người chỉ có thể làm được như vậy.

Nhìn thấy khí tức Lục Vân tán loạn, nguyên thần bằng hội sắp bị hủy diệt, đột nhiên một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống hình thành một kim sắc quang trụ bao trùm Lục Vân vào trong. Kim quang này không có một chút dự báo vừa xuất hiện lập tức cách ly toàn bộ lực công kích lên thân Lục Vân, tại thời điểm then chốt tối nguy hiểm đã cứu vớt sinh mệnh Lục Vân.

183. Hồi 183 - Di Biến Tả Khởi

Di biến đột khởi khiến mọi người tại trường, bao gồm cả Thiên Kiếm khách nhất thời đều ngược lên không chăm chú theo dõi.

Lúc này, bên trên Dịch viên xuất hiện một đóa kim sắc lan hoa đang tự quay vòng, trung tâm phát ra ánh sáng ngọc rực rỡ tựa như một mặt trời đang bùng cháy dữ dội hình thành nên quang trụ trông vô cùng kỳ diệu bao lấy Lục Vân vào giữa. Nhìn thấy đóa kim sắc lan hoa, chúng nhân Lục viện cao thủ không kìm được kinh hãi, đồng thanh hô to: "Ngũ thái tiên lan!"

Nhất thời mọi người không hiểu tại sao ngày ấy Ngũ thái tiên lan trên Thái Huyền sơn đột nhiên nhiên thất tung nay bỗng xuất hiện tại đây. Nhìn lên trời, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nhân thần tổ ra kinh dị, đồng thanh hô lên hoan hỉ, trong đầu liên xuất hiện nhiều tia hy vọng. Theo hai nàng biết vốn dĩ Ngũ thái tiên lan có lực phòng ngự rất mạnh, được xem là thiên hạ vô song. Lúc này nó lại bảo vệ Lục Vân, thiết tưởng không ai có đủ khả năng đả thương nổi chàng.

Bình tĩnh ngắm nhìn Ngũ thái tiên lan, Lưu Tinh nhẹ giọng nói:

- Ta đã nói rồi, chắc chắn Lục Vân sẽ không chết. Hiện tại ngươi nên chuẩn bị tinh thần để sau này hối hận cho những việc đã làm hôm nay đi.

Thiên Kiếm khách im lặng không nói, đôi mày hơi nhíu lại, trầm tư trước những sự tình này. Sau một lúc, Thiên Kiếm khách liếc qua Lưu Tinh một lượt,

khẽ nói:

- Lục Vân lúc này đã bị tà ác chi khí thôn phệ tâm linh, cho dù không chết thì cũng sẽ trở thành ác ma không thể khôi phục lại như trước kia nữa. Sau này nếu hắc ma tâm bắt diệt, kết quả rồi cũng sẽ bị chính đạo tiêu diệt mà thôi.

Khinh khỉnh lướt qua Thiên Kiếm khách một cái, Lưu Tinh lạnh giọng nói:

- Ác ma? Đó chẳng phải do chính bọn ngươi tạo ra sao? Nếu như không bị bọn ngươi bức bách thì làm sao tà ác chi khí trong thân hắc lại có thể phá vỡ cấm chế hiển lộ ra như thế? Gieo nhân ắt gặt quả, thế gian vạn sự tự nó có tương sinh tương khắc, ví như chuyện này vậy, thế ngươi lại lấp lửng nói không rõ ràng. Ngươi đã đắc đạo thăng thiên không lẽ lại tỏ ra không hiểu biết như thế, nếu không sao lại có cái gọi là trời phạt, kiếp nạn...!

Thiên Kiếm khách khinh khỉnh im lặng không đáp, ngẩng đầu tiếp tục quan sát diễn biến.

Giữa không trung, Dao Trì ngọc nữ Diệp Tâm Nghi cùng Chiến Tâm tôn giả nghĩ lần này Lục Vân số chết đã định, chỉ là không biết khi nào chàng sẽ kết thúc vận mệnh của mình mà thôi. Vậy mà đột nhiên đạo kim quang xuất hiện, chỉ một chiêu cường hoành đã đẩy lùi hai người khiến cho Lục Vân trong tình thế đã bước vào tử địa rốt cuộc lại thoát khỏi nơi đó. Chú nhãn vào đóa Ngũ thái tiên lan thần bí, hai người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu tại sao vô duyên vô cớ lại xuất hiện vào lúc này? Nếu bảo là có một người nào đó thi triển, thì sao bốn bề không có chút khí tức gì của người này? Còn nếu cho rằng đó là do tiên lan tự động xuất hiện thì quả thật khiến cho người ta cảm thấy khó tin.

Nhìn qua đám người đã đình chiến một lượt, Diệp Tâm Nghi nghi ngờ hỏi:

- Mọi người có biết chuyện gì đang xảy ra không? Ai có thể nói hiện tại chúng ta nên giải quyết ra sao? Chẳng lẽ cứ đứng yên mà chờ đợi thể này thôi sao?

Lời vừa nói xong, tất cả từ Kim Cương thánh phật, Chiến Tâm tôn giả đến Thanh Thương đạo trưởng đều im lặng không ai đáp trả. Thay vào đó, ở dưới mặt đất Kiếm Vô Trần nói:

- Đóa lan hoa ấy đương thời chính là thần vật ở Thái Huyền sơn, sau đó không biết đã bị ai đem đi. Hôm nay xuất hiện ở đây, nhiều khả năng là do đồng đảng của Lục Vân gây ra. Trước mắt, bản chất tà ác của Lục Vân đã lộ, vì mục đích trừ ma vệ đạo, vì chúng sinh thiên hạ, chúng ta nhất thiết không được thương tiếc mà chùn tay. Hãy cố gắng đột phá phòng ngự của tiên lan, tiêu diệt Lục Vân.

Diệp Tâm Nghi nhìn qua Kiếm Vô Trần, nhẹ gật đầu đồng ý:

- Lời của Kiếm minh chủ rất có lý, hiện tại chúng ta cần phải tận lực, dù thế nào đi nữa cũng phải tiêu diệt được Lục Vân. Kim Cương thánh phật vẫn đối phó với lũ tiểu ma đầu, còn những người khác phải cùng ta liên thủ công kích một lượt, chắc chắn đột phá qua được tầng phòng ngự rồi sau đó sẽ tiêu diệt Lục Vân ngay tại đây.

Dứt lời, Kim Cương thánh thật liền phi thân đến kèm hăm nhóm Dao Quang. Riêng Chiến Tâm tôn giả, cùng Thiên Thương đạo trưởng và Diệp Tâm Nghi động thân chuẩn bị đột phá phòng ngự kết giới của Ngũ Thái tiên lan.

Lại nói về Lục Vân lúc này cũng bởi chân nguyên đại tổn, thân thụ trọng thương nên tâm linh bị tà ác chi khí của vong linh trở chú khống chế. May nhờ có Ngũ Thái tiên lan tương trợ truyền cho một lượng lớn linh khí thần thánh, không những làm cơ thể hồi phục mà bên cạnh đó còn bù đắp lại chân nguyên đã hao tổn khiến cho tiềm thức của chàng khôi phục trở lại, tưởng như đã khu trừ luôn tà ác chi khí trong cơ thể. Nhưng ý trời khó đoán, do được linh khí thần thánh tương trợ mà thân thể Lục Vân bình phục lại khá nhiều, không những không làm cho tà ác chi khí trong người chàng giảm đi mà ngược lại, vì chân nguyên đã khôi phục nên dẫn đến tà ác chi khí càng cường thịnh hơn.

Trong khi Diệp Tâm Nghi ba người chia ba hướng chuẩn bị phát động tấn công, Lục Vân đứng trong kim sắc quang trụ gầm lên cuồng nộ, theo đó một cổ huyết sắc sát khí tỏa ra xung quanh khiến cho người ta cảm thấy kinh hồn táng đởm, mạnh mẽ xuyên qua tầng kim quang nhằm hướng ba người Diệp Tâm Nghi đột kích.

Hai bên đồng thời phát động tấn công, chân nguyên cường đại va chạm vào nhau trong sát na phát ra tiếng nổ phách lịch kinh thiên, hàm chứa thiên lôi chân nộ khiến cho mọi người cảm thấy lòng bùng nổ tai như người điếc không còn nghe thấy gì nữa. Trong phạm vi ba mươi trượng hình thành nên một cái hố sâu ba trượng trông như cái ấn ký hình tròn. Cả bầu trời gió bụi tung bay, Lục Vân đứng tại đó ngạo lập thiên địa, chiến ý làm cho thân thể run lên. Còn bọn ba người Diệp Tâm Nghi, Chiến Tâm tôn giả, và Thiên Thương đạo trưởng

vấp phải phản lực mạnh mẽ lùi về sau ba bước, thần sắc kinh dị đứng nhìn Lục Vân.

Khê hét lên đầy phẫn nộ, Diệp Tâm Nghi lập tức huyền hóa thành trăm đạo thân ảnh, mỗi thân ảnh lại xuất ra một đạo công kích bao vây lấy bên ngoài Lục Vân rồi điên cuồng nhằm hướng chàng tiến tới. Những người khác cũng không chậm trễ lập tức xuất thủ, Chiến Tâm tôn giả cùng Thiên Thương đạo trưởng phát động kiếm quyết, lần lượt thi triển tuyệt học bản thân phát xuất một kích tuyệt thiên diệt địa. Giữa không trung hai đạo kiếm trụ một trắng một xanh phi tốc cuồng thẳng, chỉ thấy cách hiện trường trăm trượng xuất hiện một cổ khí thể liệt văn khai thiên, tả hữu giao thoa lẫn nhau rồi liền sau đó cuồng trăm xuất hiện.

Nhìn ba người bọn họ với vẻ tà ác cùng cực, nhân thân Lục Vân hoàn toàn không chút biểu tình, thần kiếm trong tay phong cuồng xuất động, ngân đạo kiếm ảnh do ngân đạo huyết ảnh vận khởi phân bố bốn phía. Tiếng thét vang trời, tiếng kiếm va chạm ngân lên không ngớt quả thật là một kích tuyệt cường nhất thời thắng bại nan phân.

Giữa không trung, vô số tia sáng rực rỡ xuất hiện tựa như sắc trời khi năm mới đến khiến chúng nhân mê mẩn. Một luồng khí lưu cường đại như sóng dâng trào làm nên một cơn lốc xoáy kinh thiên hàm chứa lực lượng hủy diệt vạn vật, i chuyển nhanh chóng trên mặt đất và không ngừng phá hủy khung cảnh hoàn chỉnh tại trường của Dịch văn. Xen lẫn trong những tiếng sấm nổ âm ỉ, thoảng nghe ba tiếng rền rĩ yếu ớt lộ rõ vẻ thâm trầm, giận dữ như không cam tâm truyền ra, kèm theo đó là ba nhân ảnh bị đẩy lùi. Bọn ba người Diệp Tâm Nghi đều bị chấn bay bởi một phản lực mạnh mẽ, trí thân tại những phương vị khác nhau. Còn

tại trường đầu Lục Vân bị một kích của tam đại cao thủ thân thể lùi lại phía sau, miệng thổ ra vòi tiên huyết lơ lửng giữa tầng không.

Lão đạo ngã xuống mặt đất, Lục Vân ngay lập tức đứng lên và nhanh chóng ổn định lại. Ngạo nghễ nhìn mọi người xung quanh, chàng ngẩng đầu cười lớn một tiếng, âm thanh vang dội khắp nơi hàm chứa lệ khí mãnh liệt. Cảm thấy Lục Vân tỏa ra sát khí mãnh liệt rất đáng sợ, Diệp Tâm Nghi hét lên một tiếng, thân ảnh tỏa sắc vàng của nàng liền hóa thành một luồng sáng, nháy mắt đã xuất hiện ngay trước Lục Vân. Ngay lập tức sắc mặt Lục Vân lạnh lại, hữu thủ trước ngực đưa lên, ánh sáng huyết sắc của Hóa Hồn phù gia tăng trùng trùng điệp điệp hợp thành một tấm lưới huyết vụ nhằm thẳng hướng Diệp Tâm Nghi thần tốc tấn công.

Chỉ nghe thấy những rít rỉ thường do khí lưu ma sát với nhau, ngay lập tức hình thành nên cục diện giằng co. Phía bên kia Diệp Tâm Nghi đối mặt với lực lượng cường mạnh của Hóa Hồn phù, thần thánh chi khí với tà ác chi khí đối chọi mãnh liệt nhất thời thắng bại nan phân. Cùng lúc đó, Chiến Tâm tôn giả toàn thân quang hoa đột hiện, mạnh mẽ gấp mười lần so với bình thường, Tiên kiếm môn "Phi Tiên quyết" hãn thế tối chung đã được thi triển xuất ra một kiếm nhằm ngay phía sau lưng Lục Vân công đến. Đồng thời Thiên Thương đạo trưởng cũng xuất hiện ngay trên đầu Lục Vân, chỉnh lại tư thế, toàn thân được bao bọc bởi thanh quang tầng tầng lớp lớp như mây mù tạo nên một thanh sắc quang tráo¹ bao vây Lục Vân vào trong, đồng thời bảo kiếm trên đầu tỏa ra ánh sang xanh đen huyền hóa thành trăm đạo kiếm ảnh, vào lúc tối hậu hội tụ thành đạo quang trụ hình dạng như một khung màu xanh nhằm ngay đỉnh đầu chàng mãnh liệt công kích.

(1 Thanh sắc quang tráo: lưới màu xanh.)

Phát giác được ý đồ của Chiến Tâm tôn giả và Thương Thiên đạo trưởng, nhân thần Lục Vân lóe lên quỷ dị, tả thủ đưa lên liền sau đó một quang cầu đầy lôi điện xuất hiện, tức thì nhất đạo cửu thiên kinh lôi trực tiếp nhắm vào Thương Thiên đánh xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng la thảm phát ra, thân thể Thương Thiên đạo trưởng chấn động dữ dội, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng. Tuy vậy, không thể so sánh người thường với một vị cao thủ như Thương Thiên đạo trưởng, tuy đã trúng một kích cường hãn của Lục Vân nhưng vẫn duy trì được thể công, cùng với một kiếm kinh thiên của Chiến Tâm tôn giả đồng thời chém vào chàng.

Kiểm ảnh đánh tới, nháy mắt đã hủy hết mười chín tầng trong hai mươi bốn tầng khí phòng ngự, thuận thế áp sát đến bản thể của Lục Vân. Nguy hiểm cận kề, Lục Vân toàn lực huy động tả thủ thi triển Lôi Thần quyết nhằm chống đỡ công thế của Chiến Tâm tôn giả, còn hữu thủ nhanh chóng thi triển "Thiên Địa Vô Cực" nhất quyết "Ngự Tự quyết", những mong chuyển hướng công nhằm vào Thiên Thương đạo trưởng.

Trong không gian điện quang hỏa thạch, song phương lại một lần nữa giao chiến. Chỉ thấy tả thủ Lục Vân toàn lực phản kích khiến cho một kiếm của Chiến Tâm tôn giả bị lệch đi ba tấc, đồng thời hữu thủ được khiên dẫn tuy nhiên lại không đạt được hiệu quả như mong muốn. Hậu quả là một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ Lục Vân, hai đạo kiếm khí đã cùng lúc kích trúng cơ thể chàng.

184. Hồi 184 - Tiếng Đàn Thần Bí

Máu bắn ra như mưa, thương thế lần này vô cùng nghiêm trọng khiến cho Lục Vân không còn gắng gượng được nữa, thân thể chàng tựa như chiếc lá khô từ trên cao dần rơi xuống. Diệp Tâm Nghi quát lên một tiếng trong nháy mắt xuất hiện ngay phía trên Lục Vân, đồng thời từ tâm chưởng đánh ra một đạo ánh sáng lấp loáng màu ngọc rực rỡ nhắm ngay đỉnh đầu chàng mãnh liệt giáng xuống. Tuy thân mang trọng thương nhưng nhân thần Lục Vân vẫn tỏa ra sát khí dữ dội, chàng nhìn thẳng vào chưởng lực đang dần tiến về phía mình ra vẻ không can tâm gầm lên một tiếng như dã thú.

Thoáng thấy nhân thần Lục Vân vẫn tỏa ra tà ác chi khí, Diệp Tâm Nghi quát lên:

- Người tà ác như vậy tất đều phải chết!

Cùng với tiếng quát lớn là chưởng lực mạnh thêm ba phần, nàng chỉ mong với một chưởng nhanh chóng kết liễu được Lục Vân. Trong sát na ngọc chưởng của Diệp Tâm Nghi chỉ còn cách đầu Lục Vân một thốn, mọi người những tưởng Lục Vân sẽ khó tránh khỏi cái chết thì bỗng có tiếng đàn từ xa phía chân trời vọng đến.

Vừa khi tiếng đàn từ xa vọng đến khiến Diệp Tâm Nghi đang tấn công bỗng run lên, cơ thể ngay lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình chấn bay ra sau.

Một tiếng hô kinh hãi vang lên làm thức tỉnh mọi người ở đây, biến cố đột ngột này một lần nữa làm chấn động chúng nhân có mặt tại đương trường. Mọi người không ai bảo ai đều nhìn ngó xung quanh mong phát hiện được nơi phát ra tiếng đàn. Tuy nhiên, dù cho họ đã tra xét khắp nơi nhưng kết quả vẫn không biết được tiếng đàn thần bí ấy vốn xuất phát từ phương nào.

Tiếng cầm mang theo một vãn điệu du dương khó diễn tả thành lời lại hàm chứa một âm luật vô cùng thần bí. Chỉ thấy chín tầng thiên địa đều bị tiếng đàn huyền diệu bao vây khiến cho người nghe cảm thấy như lạc vào một thế giới khác vậy. Chỉ là trong những người tại đây, trừ Diệp Tâm Nghi bị chấn bay ra ngoài thì duy nhất Lục Vân có cảm giác như vậy.

Lúc bấy giờ Diệp Tâm Nghi đã hạ thân cạnh Kiếm Vô Trần cùng Chiến Tâm tôn giả, Thiên Thương đạo trưởng đang đứng tại đó âm thầm kiểm tra tung tích của cầm âm. Còn Lục Vân lúc này bị trọng thương đang rơi xuống đất, nhất thời nhân thần hiển lộ tà ác chi khí cố gắng đẩy lùi tiếng cầm cổ quái đang từ từ tiến nhập vào chàng. Trên trán Lục Vân hiện rõ một bông huyết liên cực kỳ tà ác đang tỏa sáng mãnh liệt, rõ ràng là muốn chống lại ảnh hưởng của tiếng cầm kỳ diệu kia.

Phát hiện thấy những biểu hiện khác thường của Lục Vân, Diệp Tâm Nghi liền liếc qua Kiếm Vô Trần một lượt, bất giác nằng than khẽ một tiếng khi thấy nhân thần của hắn đang loé lên những tia nhìn lãnh khốc. Nàng quay sang phía hai người Chiến Tâm tôn giả và Thiên Thương đạo trưởng nói:

- Hiện tại tuy bị tiếng cầm cổ quái kia cản trở nhưng chúng ta không thể buông xuôi quyết tâm trừ ma được. Nhân lúc chủ nhân của tiếng cầm kia chưa xuất hiện, chúng ta cần phải mau chóng tiêu diệt Lục Vân. Để cho chắc chắn, chúng ta nên chia làm ba hướng khác nhau đồng loạt xuất thủ, cho dù nhân vật thần bí kia có lợi hại mấy đi chăng nữa cũng không thể cùng lúc mà ngăn cản được.

Chiến Tâm tôn giả và Thiên Thương đạo trưởng im lặng nhìn nàng thần sắc đều lộ vẻ cổ quái, không nói gì họ chỉ nhẹ gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy ba vị cao thủ một lần nữa phát động tấn công, chúng nhân quan chiến xung quanh đều trầm tư suy đoán, vạn nhất lúc này chủ nhân của tiếng đàn kia xuất hiện thì có thể cùng lúc ngăn cản được các mũi tiến công của bọn họ hay không? Lúc này trên không trung, Thiên Kiếm Khách biến sắc quay sang Lưu Tinh truy vấn:

- Người đã đoán biết trước được việc này sẽ xảy ra đúng không? Cười nhạt một tiếng, Lưu Tinh hỏi lại:

- Người cho là như vậy à? Người ban đầu ẩn mình ở trên cao vốn nhận định Lục Vân sẽ chết không phải nghi ngờ gì nữa, bây giờ thì sao? Có nhiều việc xảy ra vốn không nằm trong sự suy đoán của chúng ta đúng không?

Thiên Kiếm khách sầm nét mặt lại nhìn ngó xung quanh một lượt rồi cuối cùng lại chú nhãn vào Lục Vân một lần nữa.

Lúc này trong nhân thần của Lục Vân huyết sát chi khí đã suy yếu, huyết liên trên trán cũng bắt đầu mờ đi, tinh thần chàng đang dần được khôi phục lại. Trong lúc đó ba người Diệp Tâm Nghi đột ngột phát động tấn công Lục Vân, chỉ thấy ba mũi tấn công với uy lực cường đại chia ra ba hướng khác nhau nhằm vào những chỗ yếu hại trên người chàng đánh tới.

Tiềm thức vừa mới trở lại Lục Vân đã phát hiện ra điểm khác lạ, chàng ngẩng lên quan sát lập tức sắc mặt đại biến, nhân thần loé ra những tia bi phẫn còn trong đầu hiện lên những ý nghĩ thở than cùng cực.

Một âm thanh trong trẻo từ trong những đám mây vang lên, ngay lập tức tiếng cầm từ diu dặt du dương bỗng trở nên cao vút xuất theo một đợt sóng âm cường đại xuất hiện xung quanh Lục Vân và nhanh chóng lan rộng ra kích trúng bọn ba người Diệp Tâm Nghi. Chỉ thấy ba tiếng thét kinh hoàng phát ra kèm theo đó đợt tấn công của ba người liền ngưng, thế trận lập tức bị hoãn lại. Trong khi ba người dừng lại thì Ngũ thái tiên lan một lần nữa lại xuất hiện ngay trên đầu Lục Vân và tỏa ra một luồng sáng sắc vàng óng ánh bảo vệ quanh người chàng.

- Chàng không tà ác, tà ác là tại nhân tâm. Trong mắt ta, chàng mãi mãi chỉ là gã Mộc đầu ngốc nghếch ch nhưng vô cùng đáng yêu và biết tôn trọng người khác. Về nho nhã, tấm lòng thiện lương chính trực của chàng so với Kiếm Vô Trần khác nào ánh trăng rằm so với đom đóm kia. Đáng tiếc tâm của người đã bị những gì người nhìn thấy làm cho mê muội đi. Khi nào Lục viện bị tiêu diệt, Tam phái phân ly lúc đó người sẽ hiểu lời ta nói tất cả có đáng tin hay không. Hiện tại ta sẽ mang chàng đi, mong rằng nhà người hãy tự lượng sức mà nhường bước.

Sắc mặt u ám, Diệp Tâm Nghi giọng pha chút phẫn nộ:

- Bách Linh, người chớ quên thân phận của mình là ai mà ra tay cứu hần, đó là việc không thể.

Lúc này đây, cuối cùng Diệp Tâm Nghi đã tiết lộ thân phận của thiếu nữ, hóa ra nàng chính là người ở bên Lục Vân trong suốt một thời gian dài vừa qua.

Kín đáo nhìn Lục Vân, Bách Linh cất giọng đáp:

- Ta không vi phạm giới quy, bởi trên người chàng có ẩn tàng tín vật của Thiên Chi đô nên cố nhiên là khách quý của Thiên Chi đô. Chiếu theo đó ta có quyền can dự vào chuyện của chàng.

Nói dứt lời ngọc thủ chợt động, một cổ cường kích âm ba đột nhiên chấn khai ngực áo Lục Vân. Một mảnh lụa bạc tự xuất phiêu vũ trên không trung theo tiếng đàn của Bách Linh chậm chậm tỏa ánh hào quang bàng bạc.

Mục quang mọi người đều hướng về mảnh lụa bạc trên không ấy, chỉ thấy mảnh lụa từ từ mở ra trước gió, ánh trắng rơi vào hiện lên hình một con cự lang đang ngẩng đầu tru lên giữa trời đầy vẻ uy vũ thần bí. Tiếng đàn như bao trùm mảnh lụa, phủ bên ngoài tầng tầng lớp lớp quang hoa lấp lánh. Mảnh lụa bạc lúc ấy cũng phát ra tiếng lang khiêu, một đạo ngân sắc quang hoa bắn vọt lên không trung huyền hóa thành một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang cao mười trượng và bay lượn phía trên Lục Vân.

Tận mắt nhìn thấy báu vật thần kỳ này, Dịch viên Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong và Lý Hoàn Phi cùng Huyền Âm chân nhân sắc mặt chợt biến, thốt nhiên hiểu ra đầu đuôi sự việc. Trong khi đó, ở dưới đất Lục Vân dõi theo Khiếu Nguyệt Thiên Lang, mục quang ánh lên vẻ hoan hỉ. Chàng không thể ngờ rằng mình có thể một lần nữa gặp lại Thiên Lang trong hoàn cảnh như thế này.

Lúc ấy tại không trung, ngân sắc quang hoa chợt loé lên, con Khiếu Nguyệt Thiên Lang khổng lồ bỗng chốc hóa thành một đạo nhân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Lục Vân và mỉm cười nhìn chàng. Khiếu Thiên không nói gì mà chỉ nhìn chàng chăm chú, nhãn thần hàm chứa vẻ hữu nghị và khích lệ. Lục Vân cũng chẳng nói một lời, ánh mắt bao la đắm đắm đáp lại cái nhìn của Khiếu Thiên.

Trên mây, Bách Linh nhẹ nhàng nói:

- Nhớ năm xưa lúc Khiếu Nguyệt Thiên Lang phi thăng gặp phải kiếp nạn, chính thời khắc quan trọng ấy Lục Vân đã xuất hiện, dùng Lôi Thần quyết giúp người vượt qua kiếp nạn, thuận lợi tiến nhập Thiên Chi đô. Lúc đó Khiếu Nguyệt Thiên Lang vì cảm kích chàng đã để lại Ngân Lang Khiếu Nguyệt đồ cực kỳ quý báu này. Đây chính là vật tùy thân của mỗi thành viên trong Thiên Chi đô nên có thể nói đó cũng chính là báu vật vô song của Thiên Chi đô. Chỉ là Lục Vân không biết nên chàng không hề để tâm và cũng không ngờ rằng nhờ

nó mà có được sự giúp đỡ che chở của Thiên Chi đô. Bây giờ Thánh nữ còn cho rằng ta vi phạm giới quy nữa hay không?

Lạnh lùng nhìn Bách Linh, Diệp Tâm Nghi ngữ khí đầy vẻ âm lãnh đáp lại:

- Coi như người đã không vi phạm giới quy, nhưng trước mắt Lục Vân đã gây nên tổn thất cho không ít cao thủ của Lục viện và Tam phái, dựa vào chuyện này ta không thể dễ dàng bỏ qua được. Vì sự uy nghiêm của Lục viện liên minh, vì danh dự của Tam phái hôm nay Lục Vân nhất định không thể rời khỏi đây. Do vậy mong người hãy tự rời khỏi đây, ta không muốn ra tay động thủ với người.

Nhìn lại Diệp Tâm Nghi, Bách Linh thở dài than:

- Tâm của người đã chìm sâu trong chốn duyên trần, tự mình trói thân vào trong bùn lầy mất rồi. Ta cho người biết, nếu người làm vậy sẽ khiến cho Dao Trì diệt vong, người có tin không?

Đáp lại Bách Linh bằng vẻ đầy thách thức bất phục, Diệp Tâm Nghi phản bác:

- Chìm đắm trong trần duyên là người chứ không phải ta! Người mới là người bị tà ác âm hiểm của Lục Vân mê hoặc đến nỗi quên cả thân phận của mình. Hôm nay người hành động như vậy mới chính là đem lại cho Thiên Chi đô nhà người tai họa. Người tốt nhất nên tỉnh ngộ mà lập tức rời khỏi nơi đây, ta sẽ không để người mang Lục Vân đi đâu. Nếu muốn động thủ, ta sẽ quyết đấu với người đến cùng. Ta cũng muốn xem rốt cục người có bản lĩnh gì mà có thể cướp người đem đi từ trong tay ta?

Sắc mặt lạnh lùng, trên gương mặt ngọc tuyệt thế giai nhân của Bách Linh hiện lên vẻ oai nghiêm, nàng sắc lạnh cất tiếng đáp trả:

- Nếu đã như vậy thì người sẽ được thỏa tâm nguyện. Ta chỉ muốn cảnh báo người rằng dựa vào Dao Trì Ngọc lệnh của người cũng không thể thắng nổi ta đâu, hừ, người bại tẩu là điều chắc chắn. Ta có Cửu Thiên huyền cầm trong tay, người đừng hòng giết được Lục Vân. Ngoài ra ta cũng cảnh báo người đừng đấu chọi với ta làm gì, e rằng hậu quả thế nào các cao thủ trong Cửu Thiên Hư Vô giới còn rõ hơn người đây.

Diệp Tâm Nghi đường đường thống lĩnh Tam phái đồng minh, lại đứng trước mặt cao thủ quần hùng bị Bách Linh uy hiếp, thử hỏi không phần nộ sao được! Nộ khí xung thiên, Diệp Tâm Nghi lớn tiếng ra lệnh:

- Tam phái cao thủ nghe lệnh, giờ ta sẽ chặn ả này lại, các người ba người nhất tề xông lên xuất thủ lấy mạng Lục Vân.

Dứt lời Ngọc lệnh trong tay lập tức vũ động, phát xuất một đạo thanh quang nhanh như thiểm điện xông tới.

Giữa tầng không, Diệp Tâm Nghi toàn lực thi triển Dao Trì Ngọc lệnh, đạo thanh sắc quang hoa đó bỗng phân hóa thành chín con thanh tước múa lượn vòng tròn trên trời. Theo sự điều động chín con thanh tước đồng loạt cất tiếng hét dài, hội tụ phía trên đầu Bách Linh tạo nên một đám mây xanh phá không kích xuống.

Cùng lúc đó Chiến Tâm tôn giả, Thiên Thương đạo trưởng và Kim Cương thánh phật ba người cùng liếc nhìn Thiên Kiếm khách, thấy lão mặc nhiên không nói gì ba người cũng không hỏi nữa, đồng loạt thi triển thuật ngự phong nhằm hướng Lục Vân lao tới. Tại không trung, tam đại tuyệt thế cao thủ nhất loạt xuất thủ, ba cỗ cường lực khác nhau từ ba hướng hội tụ thành một đạo công kích cường đại bao hàm pháp quyết ba nhà Phật, Đạo, Tiên mạnh mẽ nhằm thẳng Lục Vân giáng xuống.

Ở trên trời, sắc mặt Bách Linh hơi trầm xuống, song thủ khê huy động, tiếng nhạc du dương phút chốc trở thành âm sắc trầm đầy sát khí. Mây gió vần vũ khắp thiên địa chớp mắt tạo thành bảy cột phích lịch phong trụ án theo phương vị thất tinh cấp tốc thu hẹp dần vào trong.

Thần nhiên lướt nhìn qua đám mây màu xanh kia, những ngón tay ngọc ngà xinh đẹp của Bách Linh lướt nhẹ trên huyền cầm, miệng ngân nga:

- Càn cung thiên địa, cửu thiên huyền dẫn, Thiên đô chi bảo, duy ngã hào lệnh, chúng sinh khôn khổ, huyền âm phổ tế, chúng sinh mê muội, huyền âm tịnh tâm...

Tiếng ca lãnh lút cuốn hút ấy hòa với chuyển động uyển chuyển tựa như làn gió mát trong làn lan tỏa ngập tràn đất trời, bao trùm lên tất cả mọi người. Theo tiếng ngân xướng của Bách Linh, hai phím đàn trên Cửu Thiên huyền cầm phát ra quang hoa loá mắt, khắp trời tràn ngập vô số phù chú tạo nên một bầu không khí thần thánh uy nghiêm, chấn động tất cả mọi người có mặt lúc đó.

Ma thần Tông chủ Bạch Vân Thiên thất kinh nhìn Bách Linh trên vầng mây thốt lên:

- Lục Kinh phổ của Cửu Thiên huyền cầm - kỳ học vô thượng của Thiên Chi đô không ngờ nghìn năm sau cuối cùng lại xuất hiện chốn hồng trần. Tam thiên giới đã tề tựu tại Nhân gian, Tam vực cũng đã hiện thân chốn này, phải chăng đã đến lúc tam gian thất giới đều quy tụ về một nơi hay cũng là lúc thiên hạ tận diệt đây?

Lời nói thốt ra quần hùng đều nghe thấy, song sắc mặt mọi người dường như không thay đổi mà ẩn ước trong đó chút cảm nhận huyền cơ nào đó.

Trên mặt đất, một tiếng hú dài phát ra từ miệng Khiếu Thiên. Trong lúc phấn nộ, thân ảnh Khiếu Thiên loé sáng di chuyển với tốc độ kinh hồn hóa thành hàng trăm đạo lang ảnh giơ móng vuốt sắc như dao nhằm hướng tam đại cao thủ phản công. Trong tiếng hú chấn động màng tai, toàn thân Khiếu Thiên ngân quang lấp lánh xuất hiện thêm đầu một con cự lang chặn đứng đòn tấn công đầu tiên của Kim Cương thánh phạt.

Ánh chớp loé lên, sau đòn tấn công song phương nhất loạt thối lui, trên nét mặt đều xuất hiện vẻ kinh dị khác thường. Khi vừa trụ vững lại cũng không kịp nghỉ nhiều, Khiếu Thiên lập tức thi triển Không Gian Khiêu Dực một lần nữa xuất hiện trước Lục Vân, ngoan cường chặn bước tiến công của Chiến Tâm tôn giả và Thiên Thương đạo trưởng.

Mọi người xung quanh đều chăm chú quan sát trận chiến này. Chỉ thấy trong ánh sáng chói lòa phát ra một tiếng kêu giận dữ, một thân ảnh bé nhỏ với tốc độ kinh hồn xuất hiện giữa luồng cường lực bá đạo. Hào quang xuất hiện giúp đại giảm áp lực lên Khiếu Thiên, chính bởi vậy mà tam đại cao thủ Chiến Tâm tôn giả nhất thời không thể ra tay, trận chiến rơi vào thế giằng co.

Trong lúc đó, Lưu Tinh nhìn Thiên Kiếm Khách, giọng nói lạnh lùng:

- Người vẫn còn chưa tin hay là không cam tâm chịu thua? Thân phận của Bách Linh người trong lòng đã rõ, đắc tội với nàng, đối với Cửu Thiên Hư Vô giới của người và Vân Chi pháp giới đều chẳng có lợi. Trong Tam thiên giới, Cửu Thiên Hư Vô giới vốn có mười hai người, giờ đây chỉ còn lại chín người. Tuy nhân số của Vân Chi pháp giới không ít hơn hai mươi vị, có thể so sánh với Thiên Chi Đô nhưng đã mất đi không ít người. Cứ cho người trong Cửu Thiên Hư Vô giới có tu vi cao nhất, nhưng luận về thực lực tổng thể thì Thiên Chi Đô vẫn được bài danh nhất nhì. Bách Linh là công chúa Khổng tước trên Thiên Chi Đô - Thiên Chi kiều nữ, lại có trong tay Cửu Thiên huyền cầm trấn sơn chi bảo của Thiên Chi Đô, đứng thứ ba trong hai mươi tư thần khí, lại chỉ sau có Kha Thiên Phủ và Hậu Nghệ Thần Cung, hà tất ai có thể đấu với nàng?

Quan sát trận chiến dưới đất, Thiên Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Sự sống chết của Lục Vân trước mắt còn chưa phân định. Ranh giới giữa cái sống và cái chết chỉ mỏng manh như sợi chỉ mà thôi. Rốt cục kết quả như thế nào thì phải đợi lúc cuối mới rõ. Tâm Nghi có thể không phải là đối thủ của Bách Linh nhưng để chặn nàng lại cũng không phải là chuyện không thể, không đúng vậy sao?

186. Hồi 186 - Nhất Thiết Nhân Quả

Không nói một lời Lưu Tinh chỉ lãnh đạm nhìn mọi người, nơi khoé miệng lộ ra vẻ chế nhạo.

Nói về Diệp Tâm Nghi và Bách Linh, hiện tại cả hai đang toàn lực thi triển pháp quyết để tấn công lẫn nhau. Lúc này, quanh Bách Linh hiện bảy đạo phong trụ, sau khi co lại nhanh chóng tạo thành một đạo phong trụ dài hơn ba mươi trượng mang theo uy thế chấn thiên nhằm thẳng khối thanh vân phía trên Diệp Tâm Nghi tấn công. Một tiếng sét ngang trời, phong trụ mang cường kinh dồn dập oanh tạc khối thanh vân, cuối cùng tụ lại trên không cạnh Bách Linh và hình thành một khối quang trụ nổi lên thiên địa.

Lạnh lùng kêu lên, Diệp Tâm Nghi quăng Ngọc lệnh trong tay lên không trung, song thủ giao nhau trước ngực thi triển pháp quyết. Toàn thân chân nguyên đột biến tăng gấp mười lần, giữa hai tay xuất hiện quang cầu lấp lánh quang hoa. Lãnh đạm nhìn Bách Linh, Diệp Tâm Nghi khẽ kêu lên, song thủ lay động đưa quang cầu đánh vào Ngọc lệnh ở giữa không trung. Chỉ thấy một tia sáng chói lòa xé nát không gian. Một cỗ sức mạnh vô cùng cường thịnh đột nhiên trút vào trong Dao Trì ngọc lệnh làm cho nó phát sáng rực rỡ.

- Vừa rồi mới thực sự là huynh. Nhưng bất quá trước đó huynh đã bị huyết sát chi khí xâm thể, trong tâm linh hiện đang tồn trữ huyết sát lệ khí, cần phải kiếm phương pháp để hóa giải thì mới được. Ở đây mọi chuyện đã kết thúc, bây giờ huynh hãy đi với ta. Ta sẽ cố gắng tìm giải pháp để hóa giải huyết sát chi khí này.

Nghe xong, Lục Vân nhìn khắp nơi, ánh mắt nhìn qua Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Phong Viễn Dương, Tất Thiên và tất cả những người thân quen, cuối cùng dừng lại chỗ Lâm Vân Phong, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt ba người.

Nhìn Lâm Vân Phong, Lục Vân khẽ gật đầu trong ánh mắt hiện rõ nét cảm kích không nói thành lời. Tất cả những chuyện khi xưa đã trở thành ký ức, khắc ghi sâu sắc trong tim. Những ngày tháng nói cười chân thành, những ngày tháng huynh đệ khi xưa bây giờ phải chia cắt, thật sự là một chuyện khó khăn. Hai đôi mắt nhìn nhau, cả hai không ai nói một lời chỉ có tình bạn sâu đậm và chân thành truyền trong tim mỗi người.

Lục Vân di chuyển mục quang, tĩnh lặng nhìn Ngao Tuyết. Trên khuôn mặt anh tuấn của chàng mang theo nụ cười chứa đựng nhiều cay đắng và đau khổ. Mặc dù vào lúc này cả hai đang đứng cách nhau ít nhất ba mươi trượng, nhưng từ lúc này vị trí đứng bây giờ và trước kia đã không còn ý nghĩa. Từ nay trở về sau chính tà đối lập, ánh mắt người đời đã chia cắt hai người. Nụ cười này, khuôn mặt này mặc dù chỉ cách nhau hơn ba mươi trượng nhưng bây giờ thật sự giống như là xa cách nghìn trùng...

Nhìn Lục Vân đầy tình ý, trên khuôn mặt Ngao Tuyết xuất hiện nụ cười. Dường như nụ cười này mang theo sự thừa nhận nhưng cũng thật sự khiên cưỡng, vì nếu như để Lục Vân phát hiện ra thì không biết chàng sẽ buồn đến mức nào. Nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt Ngao Tuyết hiện rõ nét u oán không hề

tiếc nuối chỉ có nét sầu đau và chan chứa tình cảm.

Lặng nhìn Ngao Tuyết hồi lâu, trong tâm Lục Vân thoáng thở dài rồi chuyển mục quang đến bên Thương Nguyệt, tĩnh lặng nhìn nhau nụ cười mang đầy tình ý. Khi chia tay giống như thân nhân tiễn biệt, nhìn Lục Vân trong mắt Thương Nguyệt không hiện vẻ buồn. Nàng chỉ giữ nụ cười thanh nhã trên môi và nhìn thẳng Lục Vân bằng một ánh mắt dịu dàng, có những lúc lời nói không cần thiết phải cất lên.

Nhìn Thương Nguyệt một cách kiên nghị, Lục Vân bỗng nhận ra trong tâm của Thương Nguyệt đang rơi lệ, rơi lệ vì cuộc chia ly này! Mặc dù không khóc nhưng trong tim nàng đang rỉ máu. Nhẹ nhàng quay lại Bách Linh nhìn Lục Vân với ánh mắt đầy thâm tình, chàng quả thật dũng cảm trong cuộc chia ly đầy nước mắt này.

- Thiếu niên tâm, tịch mịch hành, tráng chí lãng vân ngạo thiên địa! Thương tang lộ, si nữ tâm, nhất thể nhu tràng, kỉ đa hồi thủ, hưng nan li! Tiểu sơn hà, tùng trường thanh, quan phong nguyệt, mộng kỉ hứa. Trường kiếm tủng hoành, tiểu ngạo sơn lâm, hà nhân vấn, anh hùng lạc lệ, khả vi tình.1

Giọng chậm rãi và sâu lắng của Lục Vân cất lên mang theo đầy sự cảm thán, chàng cô đơn cất bước ra đi.

(1

Thiếu niên cô quạnh du thiên địa

Si nữ tâm sầu bởi phân chia

Non thê biển hẹn sao quên được?

Thần kiếm tung bay, lệ đầm đìa. (hero bk13 dịch))

Tận mắt nhìn thấy bối cảnh chia tay thương tâm, trong mắt của Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng và Khiếu Thiên ba người hiện rõ nét ưu tư và thương cảm. Dịch viên môn hạ không một ai lên tiếng nhằm giữ lại Lục Vân lúc này đã như người đánh mất trái tim đang từ từ cất bước.

"Lục Vân! Lục Vân!" Cả hai nàng đồng thanh kêu lên, trong thanh âm dịu dàng nhu mì đó chan chứa thâm tình khiến Lục Vân phải dừng bước ở một nơi xa xa. Nhìn thấy thân hình Lục Vân dừng lại, trên khuôn mặt Ngao Tuyết và Thương Nguyệt lại xuất hiện nhiều nỗi lo âu. Lúc này chỉ thấy Ngao Tuyết lên tiếng:

- Chàng nhớ bảo trọng và sớm quay trở lại!

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo bao nỗi quan hoài giống như yên ương tiễn biệt, tất cả đều thể hiện nỗi chân tình.

Đồng thời lúc đó, Thương Nguyệt ở bên cạnh cũng nói:

- Trên đường cẩn thận, thiếp hy vọng khi gặp lại chàng, chàng vẫn sẽ là Lục Vân!

Thanh âm dịu dàng nhưng thật sự làm người ta rung động, đặc biệt đối với Lục Vân, nó càng mang theo nhiều ý nghĩa.

Quay lưng lại với mọi người, Lục Vân nhìn về phía xa, cả thân người dường như vừa thần bí vừa quái dị. Khi một con gió nhẹ thổi qua thì giọng nói của Lục Vân cũng vang lên trong gió:

- Những hồi ức ban đầu ta sẽ giữ mãi trong tim. Ta hy vọng lần gặp tới, tất cả các người đều sẽ giống như ngày xưa.

Dứt lời, Lục Vân nhẹ nhàng cất bước đi. Không quay đầu lại, có lẽ vì Lục Vân sợ rằng tim mình sẽ rơi lệ.

Bình tĩnh nhìn Lục Vân cất bước về phía xa, ngay lúc đó, Bách Linh quay đầu lại nói với Văn Bất Danh:

- Ông cũng nên rời khỏi nơi đây, về phần Lục Vân ta sẽ chăm sóc cho huynh ấy. Còn Khiếu Thiên hãy quay về Thiên Chi đô, ta sẽ sớm trở lại đó.

Nói xong, dừng lại một chút, Bách Linh hướng về Dao Quang nói:

- Cảm ơn người rất nhiều. Hiện tại người phải đi trả thù, tương lai chúng ta sẽ còn gặp lại. Huyết Giới tôn chủ đang ở hướng tây nam, nếu may mắn người có thể truy đuổi được nhưng phải hết sức cẩn thận.

Dao Quang nhìn Bách Linh, gật đầu nói:

- Lục thúc giao lại cho cô, cô nhớ chăm sóc cho thúc thúc của ta. Trong tương lai, chờ ta báo thù xong, ta sẽ tìm kiếm các người.

Dứt lời, cả thân ảnh hiện lên thân Bát Bảo và biến mất nơi cuối chân trời. Dao Quang bỏ đi, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng cũng cùng nhau rời khỏi.

Chuyển thân nhìn sang Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, ánh mắt ba người con gái giao nhau nhẹ nhàng nhìn nhau không nói. Một con gió nhẹ thoảng qua, Bách Linh khẽ nở nụ cười cất tiếng:

- Đừng lo lắng quá. Có gì cần ta giúp thì mọi người hãy nói, ta sẽ cố gắng hết sức.

- Cảm ơn cô đã cứu Lục Vân. Hy vọng cô có thể chăm sóc tốt cho chàng, làm cho chàng hạnh phúc.

Nhìn Bách Linh, Ngạo Tuyết chỉ nhẹ nhàng nói hai câu. Nhưng ở bên cạnh, Thương Nguyệt cũng nhẹ nhàng nói thêm:

- Lục Vân lúc ở trong Quỷ vực có rất nhiều khả năng mà chúng tôi thật sự không biết, trên người chàng ẩn chứa rất nhiều bí mật. Hy vọng ở lần gặp tới, cô có thể giúp chàng khôi phục trở lại như cũ. Như vậy, tôi và Ngạo Tuyết thật sự mang ơn cô rất nhiều.

Lặng nhìn hai nàng, mặc dù họ không mở miệng nói nhưng Bách Linh thật sự hiểu trong tâm hai nàng đang rất cảm kích. Nhẹ nhàng gật đầu, Bách Linh trịnh trọng nói:

- Hãy yên tâm, ta sẽ không bao giờ để chàng sa vào ma đạo. Lần đầu gặp hai cô trên Thái Huyền sơn, ta không nghĩ sẽ có lần gặp lại. Nhưng vào lúc này ta biết, có thể vì đoá Ngũ thái Tiên lan mà số phận ba chúng ta đã được dính kết với nhau.

Sắc mặt biến đổi, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt lúc bấy giờ mới nhận ra người thần bí đó là Bách Linh. Nghĩ về những gì mà Bách Linh vừa nói, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều lơ mơ hiểu. Mang theo tâm tình phức tạp và sự cảm kích, trên khuôn mặt hai nàng khẽ nở một nụ cười, lúc này cả hai đều hiểu rằng họ đã có những liên quan sâu xa đến nhau.

Quay đầu nhìn về hướng của Lục Vân, Bách Linh khẽ nói:

- Ta phải đi đây. Ta hy vọng khi có cơ hội gặp nhau thì trên khuôn mặt chúng ta sẽ mang theo nụ cười. Lục viện hội tụ, nhân gian phân ly, thiên niên hạo kiếp không ai có thể tránh khỏi. Hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ...

Lãnh đạm quay người, Bách Linh nhìn lướt qua Diệp Tâm Nghi rồi bước đi.

Không cam tâm nhìn Bách Linh bỏ đi, Diệp Tâm Nghi hét lên một cách giận dữ:

- Bách Linh, người hãy nhớ lấy! Ta đánh cược với người rằng trong tương lai người nhất định sẽ hối hận. Nhất định thế!

Không quay đầu lại, giọng Bách Linh vang trong gió:

- Ai là người sẽ hối hận trong tương lai người đã hiểu. Nghĩ đến mối quan hệ từ trước nên ta muốn nói với người một câu: Đạo viên đang đối diện với họa diệt môn. Nếu vận khí tốt thì có cơ hội tồn tại nhưng e rằng rất mong manh. Nếu vận khí xấu thì toàn môn bị diệt bởi tay yêu linh của Bách thú Yêu vực. Ma môn hiện, Yêu vực xuất, quỷ đang tiến tới gần Nhân gian, Thái âm sắp đến rồi...

Trong cơn gió, thân hình của Bách Linh và Lục Vân dần biến mất. Về phía Diệp Tâm Nghi và chính đạo cao thủ ai nấy thần sắc đại biến, chúng nhân đang suy đoán về những lời của Bách Linh vừa nói.

Trên không trung, Thiên Kiếm Khách khẽ tính toán ngay lập tức thần sắc đại biến, nói lớn:

- Vô Trần và Tâm Nghi mau dẫn mọi người tới Đạo viên hỗ trợ ngay lập tức, lời của Bách Linh nói không sai đâu! Hiện tại có một số lượng lớn Yêu vực cao thủ đang tràn ra, Đạo viên môn hạ tử thương vô số, tới muộn là không cứu kịp nữa.

Chúng nhân nghe xong thất kinh. Thất Huyền chân nhân trong lòng lo lắng như lửa cháy chỉ mong thời gian ngừng lại. Lão nói không nên lời, chỉ biết cấp tốc quay trở về.

Ngay khi Thất Huyền chân nhân rời khỏi, Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần lúc này cũng đã khôi phục được chân nguyên, mau chóng tuyển lựa nhân thủ cấp tốc đi chi viện. Tiếp đó, Ma Thần tông chủ cũng kiếm cơ bỏ đi. Trên sân Dịch viên lúc này chỉ có Dịch viên và Nho viên môn hạ cũng như Thương Nguyệt là còn lưu lại.

Trên không trung Lưu Tinh nở nụ cười lạnh lùng, toàn thân quang hoa bộc phát rồi cả người tan biến vào trong mây. Thiên Kiếm Khách mấp máy môi như muốn nói nhưng cuối cùng cũng không nói được tiếng nào.

Than khẽ một tiếng, Thiên Kiếm Khách nhìn lướt xuống chúng nhân, mục quang dừng lại trên Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, trong cái nhìn thoảng qua một ánh sáng kỳ dị. Trong khoảnh khắc đó, tâm thức như đang cố che giấu một cái gì hoặc đơn thuần là lão ta chỉ nhìn? Thật sự khó có thể nói được! Sau đó, cả người lão biến mất một cách thần bí giữa không trung.

Phong khởi, trần phi, nhất thiết như mộng; nhân lai, nhân khứ, chuyển nhân thành không! Đương tịch dương truy lạc, nghiêm trang thượng đích chúng nhân tài phát giác, nguyên lai nhất thiên tự quá khứ liễu, chích bất quá giá nhất thiên, dữ vãng thường hữu ta bất đồng!

(Gió cuốn bụi tung đời như mộng

Người đến người đi thoảng thành không

Ngày ngày thái dương hiện rồi ẩn

Hôm nay liệu có sự bất đồng?)

188. Hồi 188 - Trọng Sinh Điều Kiện

Trên một ngọn núi xanh biếc màu ngọc bích, phía dưới dòng sông yên gió tĩnh lặng như gương. Tại vách núi thẳng đứng cheo leo có một động khẩu âm u tăm tối, cạnh đó là một bóng nhân ảnh đang dõi mắt nhìn về hướng tây nơi vàng trắng khuyết đang lên, sau lưng một màn bóng tối vô tận. Tuy vậy bóng nhân ảnh đó vẫn thật trầm tĩnh, dù chỉ một chút di động cũng không thấy thật giống như một pho tượng thần giữa

trời đất. Đêm tối đen như mực, từng tiếng ngậm nho nhỏ theo những làn gió nhẹ bay lên giống như ngàn đời kêu gọi, tựa như đang truy tìm vết tích ngày xưa.

Là ai, là ai kêu gọi giữa đêm khuya? Là ai, là ai than thở trong giấc mộng xưa? Là ai, là ai tìm về một thời vinh quang đã xa? Là ai, là ai chìm đắm trong giấc mộng đời trước, không chịu rời xa? Khi ánh trăng di chuyển vào động tạo thành một vệt sáng kéo dài trong động. Giữa không gian yên tĩnh, một tiếng than thở từ trong miệng một người phát ra mang theo tâm trạng mê lương ảm đạm.

- Bao nhiêu năm rồi, cứ mỗi lần ta đến đây ngoài than thở ra cũng chẳng biết làm điều gì hơn nữa. Rốt cuộc sau này sẽ như thế nào, ta có thể lại được thấy người không? Liệt Thiên, một cái tên uy chấn thất giới, nhưng nay người lại ở đây mặc cho gió bụi phủ đầy. Không biết đến khi nào người mới có thể quay trở lại đại địa, thống lĩnh chúng thuộc hạ quay lại vương quốc năm xưa. Đêm nay là lần cuối cùng thuộc hạ trở lại để nhận chỉ thị của người, hy vọng lần này trở lại, người có thể nói cho thuộc hạ biết phải làm sao mới có thể giải được cấm chế cho người.

Âm thanh nhẹ nhàng lan truyền khắp sơn động.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, bóng nhân ảnh vẫn yên lặng đứng đó, vừa giống như đang chờ đợi điều gì, lại giống như đang gìn giữ cái gì vậy, tóm lại là lộ ra vẻ thần bí. Đột nhiên lúc này một âm thanh thâm trầm chợt vang lên:

- Huyền Dạ, người đến rồi!

Một câu nói ngắn ngủi, không tạo ra một chút dao động nào làm cho người ta không thể biết được âm thanh xuất phát từ đâu.

- Vâng, thưa chủ nhân, thuộc hạ đã đến. Người có khỏe không? Đêm nay đã là lần cuối rồi, người cũng nên nói cho thuộc hạ biết phải như thế nào mới có thể giúp người giải trừ cấm chế?

Nhân ảnh bất động lúc này nhanh chóng di chuyển, đôi mắt tỏa ra quang mang hai màu xanh hồng chăm chú nhìn vào sơn động tối đen.

- Thời gian trôi đi thật nhanh, một ngàn hai trăm năm cũng đã qua, nhớ lại những việc trước kia giống như mới ngày hôm nào càng khiến cho ta nhớ rõ như mới vừa xảy ra vậy. Lúc này cũng nên nói cho người những gì cần thiết rồi. Ta hy vọng người chú tâm nghe thật rõ, bởi vì vấn đề vô cùng quan trọng, một chút sai sót cũng phí hết công sức.

- Xin hãy yên tâm, thuộc hạ sẽ cẩn thận ghi nhớ từng câu nói của chủ nhân, toàn lực hoàn thành tâm nguyện của người, để giúp người lại thấy được ánh mặt trời. Hiện tại xin chủ nhân hãy giảng giải, thuộc hạ đã chuẩn bị rồi.

- Như vậy thì ta bắt đầu đây! Nhớ trước đây ta từng nói với người, để ta có thể tái sinh thì phải thỏa mãn ba điều kiện, thiếu một cũng không được. Ba điều kiện đó, thứ nhất là phải tìm được một người thuần âm, sinh vào ngày âm tháng âm năm âm, và lại đó phải là một nữ nhân. Sau khi tìm được người đó lập tức phải đem người đến đây vào đêm trăng tròn và cùng ta âm dương kết hợp, ta cần dùng thuần âm của người đó bồi bổ ngàn năm nguyên khí hao tổn của ta, như vậy ta mới có cơ hội tái sinh.

- Điều này thuộc hạ đã ghi nhớ, xin chủ nhân an tâm. Thuộc hạ chắc chắn

vì người tìm ra thuần âm chi nữ, trợ giúp người thuận lợi tái sinh. Ngoài ra cần hai điều kiện gì nữa, xin chủ nhân tiếp tục nói, thuộc hạ quyết tâm hoàn thành cho người.

- Còn hai điều kiện nữa, có một cái quả thật khó khăn và điều này phải nhờ vào cơ duyên, nếu không tất cả chỉ vô ích thôi. Điều kiện thứ hai là sau khi ta được thuần âm chi khí bồi bổ, người phải tìm được Cửu chuyển Hoàn Hồn thảo. Vật này cũng tương đối dị thường, lúc ẩn lúc hiện, một thân chín lá, có thể trong nháy mắt di chuyển được ngàn dặm và hầu như không ai có khả năng bắt được nó. Phương pháp duy nhất có thể chế phục nó là dùng Long Tiên Hương làm mồi, đợi nó chìm đắm trong hương thơm thần bí ấy mới có cơ hội bắt được. Điều kiện thứ ba rất kỳ lạ, cũng là khó khăn nhất. Vào thời điểm thích hợp, người cần phải tìm được một cao thủ tinh thông Phật, Ma, Quỷ, Đạo bốn loại pháp quyết để người đó sử dụng pháp quyết tuyệt đỉnh của bốn nhà mà phân ra phá giải bốn đạo phong ấn giam giữ ta, được vậy ta có thể tái sinh rồi. Việc này nói thì thật đơn giản nhưng khi thực hiện lại vô cùng khó khăn. Nguyên vì trên thế gian

này, cao thủ tinh thông pháp quyết bốn nhà hầu như không có, chính thế nên ngày trước, sau khi bọn chúng phong ấn ta đều cảm thấy rất an tâm.

Huyền Dạ nghe xong sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Nếu đã như vậy thì thuộc hạ phải đến nơi nào để tìm cao thủ này? Không biết đồng thời tìm bốn cao thủ, mỗi người biết một pháp quyết đến đây liệu có khả năng phá giải bốn đạo phong ấn hay không? - Không có tác dụng, chắc chắn phải một người làm mới được. Bởi vì bốn đạo cấm chế này hỗ trợ lẫn nhau, bên trong lại rất xảo diệu, phải là một người mới hoàn toàn khống chế được toàn bộ. Nếu đổi lại thành bốn người, tuy có khả năng giải trừ những đạo phong ấn nhưng khi phối hợp không đạt tới mức tâm ý tương thông, kết quả cuối cùng việc hỏng người mất, tổn công vô ích.

- Nguyên lai là như vậy, xem ra cũng có một vài khó khăn nhưng chủ nhân không cần lo lắng, thuộc hạ chắn chắn hội đủ điều kiện để cho người được thấy lại ánh mặt trời. Bây giờ chủ nhân còn cần dặn gì không, nếu không còn gì thì thuộc hạ chuẩn bị đi truy tìm khắp nơi.

- Năng lực của người ta biết rất rõ, do đó ngoài việc bảo người cẩn thận, ta cũng không nói nhiều. Hiện tại ta nghĩ cũng nên hỏi một vấn đề, tình hình trước mắt của Yêu vực so với lúc trước thì như thế nào?

Nghe nhân ảnh huyền bí hỏi, Huyền Dạ thở dài một tiếng đáp:

- Nhiều năm qua không có sự thống lĩnh của người đã khiến Yêu vực hoàn toàn chia rẽ và trải qua nhiều lần đại chiến, trước mắt tạo ba thế lực theo thể chân vạc. Ba thế lực phân ra do thuộc hạ, Hắc sát Hổ vương, Tam nhân Long lang cầm đầu, mỗi bên chiếm cứ một lãnh địa riêng. Theo tình hình hiện nay mà nói, thế lực của thuộc hạ tương đối mạnh hơn một chút, còn hai bên kia thực lực khá tương đương nhau. Cách đây không lâu thuộc hạ nghe nói Hắc sát Hổ vương xuất binh tiến nhập Nhân gian, cùng với cao thủ Đạo viên giao chiến kịch liệt một trận và đã đả thông con đường thứ hai giữa Yêu vực cùng Nhân gian, giúp cho không ít cao thủ thâm nhập vào Nhân gian. Còn Tam nhân Long lang nghe nói cũng phái ra phần lớn cao thủ thừa cơ hỗn loạn tiến nhập Nhân gian giới, bắt đầu chuẩn bị mọi việc để xưng bá tam gian thất giới. - Thái âm rồi sẽ xuất hiện, tam gian thất giới cuối cùng cũng hội tụ Nhân gian. Đó là một trường hạo kiếp mà không ai có thể tránh cũng là cơ hội không cách nào dự liệu được, kết quả cuối cùng sẽ thay đổi ra sao trước mắt ai cũng không thể nói trước. Bọn chúng muốn náo nhiệt thì cứ mặc kệ bọn chúng, đợi sau khi ta tái sinh sẽ chinh đồn lại một phen. Bây giờ người hãy đi đi, nhớ kỹ thời gian không còn nhiều, một khi thái âm xuất hiện thì ta mãi mãi mất đi cơ hội.

- Thuộc hạ hiểu, xin chủ nhân hãy yên tâm, thuộc hạ sẽ quay lại đúng thời gian đã định.

Huyền Dạ nói xong liền xoay người, theo đó cả người nhanh chóng bay ra khỏi sơn động tiêu thất trong đêm đen.

Sơn động khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, toàn bộ tĩnh lặng tựa như một giấc mơ không lưu lại chút dấu vết nào. Gió đêm thổi qua, tiếng ngâm nhẹ lại vang vọng trên đỉnh núi. Trong đêm đen, một đôi mắt lấp lánh tam sắc quang mang xuất hiện tại nơi sâu thẳm của sơn động, chớp sáng tựa như hai ngôi sao đang giải bày chuyện gì đó.

oOo

Trong một sơn cốc từng bách xanh tươi vây quanh, quỳnh hoa xanh biếc bao phủ khắp nơi. Từng đàn bướm mỹ lệ bay lượn khắp nơi giữa vườn hoa mênh mông vô cùng tự do. Bên dưới đáy cốc, một tòa tiểu các trang nhã cổ kính soi bóng bên bờ hồ, trên bốn cây trụ nhỏ đều được chạm long khắc phượng, lại kết hợp với các kim sắc bảo tháp tạo nên vẻ đẹp rực rỡ. Bên trong tiểu các, một bóng nhân ảnh đứng yên bất động, ánh mắt tập trung nhìn tiểu ngư trong hồ, hình như trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó. Một bóng nhân ảnh hạ xuống bên ngoài tiểu các, chỉ thấy đó là một thân hình to lớn dị thường, toàn thân sắc đỏ, nguyên là một đại hán khuôn mặt thô lỗ hung ác đang tiến đến. Khi thấy người trong tiểu các, đại hán này cất tiếng hỏi:

- Chủ tử gọi thuộc hạ đến không biết có gì phân phó?

Xoay người, Huyền Dạ nhìn người trước mặt, trầm giọng nói:

- Xích Hùng, người đi theo ta bao lâu rồi?

- Hồi bẩm chủ tử, Xích Hùng đi theo người đã một ngàn bảy trăm năm rồi.

- Phải, đã một ngàn bảy trăm năm rồi, thời gian cũng thật dài! Nghĩ lại, người mà ta tin tưởng nhất chính là người. Lần này gọi người đến chính vì có một việc vô cùng quan trọng muốn người thực hiện, việc này người nhất định phải toàn lực hoàn thành. Đồng thời việc này người không được phép tiết lộ với bất cứ ai, dù hình thần có bị hủy diệt cũng không thể tiết lộ một chút nào. Điều này người có thể làm được không?

Sắc mặt nghiêm túc, Xích Hùng trầm giọng đáp lời:

- Chủ tử yên tâm, Xích Hùng tuy không có ưu điểm gì nhưng những việc mà chủ tử giao phó, dù có chết, thuộc hạ cũng nhất định hoàn thành, quyết không nói với bất kỳ ai.

Vỗ vò vai hần, Huyền Dạ nhẹ giọng nói:

- Lòng trung thành của người ta hiểu, nhưng sự việc này quả thật trọng yếu, vì vậy ta mới thận trọng như thế. Bây giờ người hãy ly khai Yêu vực, quay trở lại Nhân gian truy tìm một nữ tử sinh vào ngày âm tháng âm năm âm. Người một khi tìm được phải nhớ không được phá nguyên âm trên thân cô ta, mà phải bằng mọi cách nhanh chóng đem trở về đây. Việc này quan hệ trọng đại, người không được giao cô ta cho bất kỳ ai khác để đề phòng bất trắc.

Gật đầu một cách chắc chắn, Xích Hùng hỏi lại:

- Thuộc hạ hiểu, chỉ không biết thuần âm chi nữ có đặc điểm gì và làm thế nào để có thể tìm được nàng ta trong thời gian ngắn nhất?

- Thuần âm chi nhân thể gian này khó gặp, tình huống cụ thể ta cũng không cách nào giải thích rõ được. Theo ta tính toán gần ba mươi năm nay, chỉ duy nhất xuất hiện năm âm cách đây hai mươi ba năm. Do đó nữ nhân người cần tìm nhất định phải ở tuổi hai mươi ba. Ngoài ra nàng ta là thuần âm chi thể thì chắc chắn trên thân huyền âm chi khí rất nặng, nhân vì người là xích dương chi thân, một khi gặp sẽ có khả năng cảm ứng ra.

- Như vậy thuộc hạ đã minh bạch rồi, chủ tử hãy đợi tin của thuộc hạ, tin rằng thuộc hạ sẽ không để người thất vọng. Xích Hùng nói xong liền xoay người bay đi.

Nhìn Xích Hùng ly khai, Huyền Dạ tự nhủ:

- Hy vọng người có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng trở về, như vậy mới không uổng công trước đây chủ nhân của ta cứu người một mạng.

Xích Hùng đi khỏi, sơn cốc nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh. Tuy nhiên, khi Xích Hùng rời khỏi không lâu lại có một bóng nhân ảnh khác hạ xuống bên ngoài tiểu các yên lặng quan sát sau lưng Huyền Dạ.

- Linh Phong, những việc ta giao cho người, người đã hoàn thành tất cả chưa?

Xoay người, Huyền Dạ nhìn về phía trung niên nhỏ bé bên ngoài tiểu các, nhẹ giọng hỏi.

- Hồi bẩm chủ tử, việc người giao phó thuộc hạ đã cho người đi thám thính rồi. Vì để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ người giao, thuộc hạ phái người đồng thời tiến nhập Nhân gian, Quỷ vực, Ma vực để truy tìm, tin rằng sẽ nhanh chóng nhận được hồi âm. Chỉ riêng về Hắc Hổ cùng Long lang hai phía, theo thuộc hạ nghe ngóng được thì Hắc Hổ đã công phá phòng ngự của Đạo viên, thống lĩnh đại quân tiến nhập Nhân gian, trước mắt hần đang cùng cao thủ chính đạo của Nhân gian giao chiến. Còn Long lang cũng đã đưa phần lớn thực lực quay trở lại Nhân gian, đồng thời bí mật cùng Ma vực Hắc ám Tôn chủ liên kết, xem ra sau này hần có ý định liên kết với đại quân Ma vực, cùng nhau xưng bá thất giới.

Cười lạnh một tiếng, Huyền Dạ nói:

- Hùng tâm không nhỏ, đáng tiếc là Hắc ám Tôn chủ cũng không phải đơn giản, sao lại có thể bị hần khống chế. Theo tính toán, tạm thời ta không có thời gian hỏi đến nhiều việc, cứ để mặc cho bọn chúng đi làm cần. Cũng đến lúc ta phải rời khỏi đây một thời gian, trong quãng thời gian đó nếu có vấn đề gì thì người hãy giúp đỡ Tử Phong xử lý. Nhớ kỹ, khi ta không có ở đây thì đừng có gây rắc rối với Long lang cùng Hắc Hổ, chỉ cần người quản lý tốt thủ hạ là được rồi, như thế ta mới có thể có cơ hội bí mật hành sự. Vì vậy ngoài người cùng Tử Phong ra không được phép cho bất cứ ai biết, đề phòng tai vách mạch rừng.

- Chủ tử yên tâm, điều đó thuộc hạ đã hiểu rõ. Có Tử Phong ở đây và dựa vào thông minh tài trí của hắn, thuộc hạ tin rằng sẽ không xảy ra việc gì.

- Vậy thì tốt, ta cũng nên đi rồi, người hãy cẩn thận một chút.

Huyền Dạ nói xong, trên thân lục quang chớp động, toàn thân tan biến trong không gian.

189. Hồi 189 - Lục Vân Liệu Thương

Nhân gian trên một ngọn cô phong, một bóng người lẻ loi đứng nhìn hoa rơi ngẩng đầu nhìn trời. Ngay sườn núi trong một tòa tiểu đình, một vị thái y thiếu nữ ngồi xếp bằng thân sắc tao nhã đang gảy huyền cầm. Tiên âm lúc ẩn lúc hiện như thanh vân xuất tự, đẳng không lượn quanh đầu núi. Xung quanh bướm bay rập rờn, chim kêu riu rít quả là nhân gian tiên cảnh. Khi vắng tịch dương lặn xuống phía Tây, Lục Vân thu hồi mục quang cúi đầu nhìn về thân ảnh mỹ lệ. Ba ngày, bản thân cứ như thể không nói không rằng đứng suốt ba ngày, còn Bách Linh vẫn lặng lẽ ngồi đánh đàn suốt ba ngày ở sườn núi, điều này làm cho nội tâm Lục Vân cảm động xen lẫn bất nhẫn. Than khê, thân ảnh Lục Vân nhoáng lên xuất hiện trước mặt Bách Linh, lặng lẽ nhìn nàng. Nhoẻn miệng cười, Bách Linh nói:

- Ba ngày, xem bộ dạng tâm tình chàng đã khôi phục sự bình tĩnh, như thế thiếp mới yên tâm. Kỳ thật có vài việc chàng không cần quá lưu tâm nên tùy ngộ nhi an! duyên đến duyên đi, mọi chuyện tự có định cục. (1 Tùy ngộ nhi an: gặp sao yên vậy, thích ứng mọi hoàn cảnh)

Nhìn gương mặt đang tươi cười, Lục Vân hạ giọng nói :

- Kiếp này ta định sẵn chịu nhiều trắc trở cho nên ta không muốn liên lụy quá nhiều đến những người ta quan tâm. Như Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Vân Phong, ta luôn hy vọng họ được hạnh phúc nhưng cuối cùng điều ta lưu lại cho họ chỉ là than thở và tiếc nuối.

Bách Linh đứng dậy bước đến bên cạnh nhìn Lục Vân đầy ắp vẻ nhu tình ói:

- Dừng suy nghĩ nhiều, thế gian bi hoan ly hợp là chuyện thường, há có thể việc gì cũng thuận theo ý? Còn nhớ chàng từng nói có một ngày chàng phải đứng hiên ngang giữa trời đất, đã như thế chàng phải phấn chấn, đừng cảm đối diện mọi khó khăn, chiến thắng thiên địa tiểu ngạo phong vân.

Dịu dàng nhìn Bách Linh, Lục Vân nói khê:

- Lần biến cố này đã thay đổi cuộc đời ta và khiến ta hiểu rõ rất nhiều việc. Lục Vân lúc trước tùy ý tự nhiên, không bị trói buộc muốn làm gì thì làm. Lục Vân bây giờ bởi vì biết quá nhiều việc mà mệt mỏi bất kham, có lúc thật sự muốn buông xuôi..... Bất quá, ta biết điều này không thể.

Nở nụ cười nền nã, Bách Linh kiều mị nhìn chàng, khê cười:

- Đúng, chàng không thể buông xuôi, nhất định chàng phải kiên trì đi tiếp, bọn thiếp sẽ giúp đỡ chàng mãi mãi. Trời không còn sớm chúng ta nên đi thôi, thiếp vì chàng đã tìm một nơi sơn minh thủy tú khu trục huyết sát khí ra khỏi thể nội chàng, song đến lúc đưa chàng quay về Thiên Chi đô tâm tình mới có thể thả lỏng.

Cầm tay nàng, Lục Vân đột nhiên cười lớn:

- Được, ta đang muốn đến Thiên Chi đô của nàng xem xem, nghe nói là nơi đẹp nhất trong tam gian thất giới, nếu thật sự mỹ lệ như lời đồn thì tương lai đời ta hoàn thành xong mọi việc, chỉ cần không chết ta sẽ về sống ở nơi đó.

Sắc mặt trở nên vui mừng, Bách Linh nói:

- Cuối cùng chàng cũng trở lại như xưa, thật tốt quá. Bây giờ thiếp đưa chàng đến Thiên Trụ Phong, dựa vào Huyền linh âm sát khí của nơi đó hấp xuất Huyết sát khí trong thể nội chàng, sau đó mới trở về Thiên Chi đô.

Dứt lời, quanh thân Bách Linh ngũ thải quang hoa lóe lên cùng với Lục

Vân đồng thời tan biến trong không khí.

Đỉnh Thiên Trụ Phong, Bách Linh và Lục Vân chợt hiện ra chậm chậm hạ xuống. Nhìn xung quanh, Bách Linh nói:

- Ở bên trái có một nham động, nhìn bên ngoài cũng bình thường, kì thật đó chính là nơi hội tụ khí mạch của đỉnh núi. Bởi ngọn núi này xuyên qua mây xanh, là một trong sáu kinh thiên thạch trụ trong truyền thuyết, vì thế hội tụ Huyền linh Âm sát khí trong lòng đất hết sức bá đạo. Thường nhân ở lại lâu sẽ bị đầu váng mắt hoa, tinh thần suy nhược. Người tu chân trụ lại lâu trên núi này sẽ bị âm sát khí xâm nhập thân thể, cuối cùng hoặc là tu vi đại tăng hoặc là đạo căn bị diệt, nên nơi đây là vùng cấm kỵ của người tu chân.

Nghe xong, tâm niệm Lục Vân chợt động, Ý niệm thần ba lập tức phát ra với tốc độ hai mươi bốn vạn lần cấp tốc phân tích bí mật trong nham động. Trong giây lát Lục Vân thăm dò được trong nham động có một cổ ngũ sắc khí lưu vô hình, dùng cách thức chuyển động hết sức quỷ dị sản sinh một cổ cương khí âm sâm và cường đại.

- Bên trong đích xác có chút cổ quái, huyền linh âm sát khí rất nhiều, e rằng người có tu vi yếu kém tiến vào không lâu sau đạo cơ sẽ tận hủy. Nàng đưa ta đến đây chính là muốn lợi dụng cổ âm sát khí cực mạnh này hấp xuất huyết sát khí trong thể nội ta, điều này có lẽ không dễ dàng?

Nhìn Bách Linh, Lục Vân hơi bi quan nói.

- Việc này thiếp tịnh không nắm chắc mười phần, nhưng thiếp nghĩ chỉ cần mượn lực một cách xảo diệu cũng thu được tác dụng nhất định, chỉ ít tốt hơn so với việc thiếp thi pháp bức ép. Bây giờ chẳng đi sang đó ngồi xuống, duy trì tốc độ vận chuyển chân nguyên ổn định tùy theo dao động cầm âm mà làm.

Lục Vân nhìn Bách Linh hơi ngập ngừng một chút đoạn đi thẳng, ngồi xếp bằng trong động. Toàn thân thả lỏng Lục Vân vận khởi pháp quyết Thiên Địa Vô Cực, quanh thân thất thải quang mang xuất hiện lơ mơ, cả người bao trùm trong một tầng quang cầu thần kỳ huyền diệu.

Bách Linh kinh dị nhìn Lục Vân không hiểu vì sao chẳng có thể tán phát thất thải quang hoa, điều này hình như trước giờ chưa có ai làm được. Suy nghĩ một hồi Bách Linh liền gạt bỏ tạp niệm lăng không bàn tọa, bắt đầu gảy Cửu thiên huyền cầm.

Đỉnh Thiên Trụ Phong, tí ti cầm âm như có như không trong tiếng cuồng phong gào rú hiển lộ vài phần tiên khí. Giữa không trung Bách Linh thần sắc nghiêm trang, toàn thân ngũ thải quang hoa lưu chuyển, vô số nốt nhạc phát ra từ mười ngón tay nhỏ và dài của nàng bao phủ cả đỉnh núi. Những nốt nhạc lượn tròn trong phạm vi trăm trượng, theo sự điều khiển của Bách Linh từng bước từng bước đến gần Lục Vân tác động lên chân nguyên đang vận hành trong thể nội chàng. Trong động thất thải quang mang nhàn nhạt dần tan biến, thay vào đó là huyết hồng quang chói mắt và với hắc sắc chân khí luân phiên xuất hiện làm cho Lục Vân trông tà dị vô cùng. Đồng thời hai chân mày chàng nhíu lại, trên mặt lộ một chút thống khổ. Lúc này, tùy theo cầm âm Bách Linh bốc cao, luồng khí tức thần thánh toàn lực bao quanh Lục Vân bức bách áp chế chân nguyên tá ác trong thể nội chàng. Ngay tức khắc, thân thể Lục Vân theo bản năng bắt đầu phát động phản kích vô ý thức đối chọi với cầm âm Bách Linh. Trong giai điệu êm dịu dễ nghe, hai cổ chân nguyên vô hình bắt đầu xung đột làm cho Bách Linh và Lục Vân xuất hiện trường tranh đấu. Cầm giác sự bất thường của Lục Vân, mười ngón tay Bách Linh tăng nhanh tốc độ Dẫn Thần Quyết của Cửu thiên huyền cầm toàn lực phát động. Nốt nhạc dày đặc bắt đầu hội tụ giữa không trung, vô số lưu quang dị thải xoay tròn xung quanh Lục Vân dần dần tổ thành một quang trận thần kỳ phát ra quang mang sáng chói bao trùm thân thể Lục Vân. Thuận theo huyền âm linh khí cường đại bức gần, toàn thân Lục Vân bắt đầu run rẩy, huyết sát khí trong thể nội bị áp bức không ngừng, dần dần sinh ra ý thức phản kháng cường đại bắt đầu khống chế thân thể Lục Vân phát ra phản kích mãnh liệt. Toàn thân Lục Vân huyết quang đại thịnh, huyết mang tà ác đáng sợ hội tụ thành một đạo quang ảnh sau lưng chàng bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế thân thể với Lục Vân. Lục Vân trong nhập định phát giác ý đồ của huyết sát khí lập tức toàn

- Kỳ thật có vài việc họ cũng không còn cách nào, chỉ là việc lần trước họ thật sự làm quá trớn. Về tình hình Vân Chi pháp giới thiếp biết một ít, chàng muốn hiểu rõ thiếp có thể kể cho chàng. Hiện tại Nhân gian đại loạn nổi lên, thiếp nghĩ dù chàng muốn báo thù ít nhiều cũng phải chú ý một chút đến an nguy của Nhân gian, tránh làm liên lụy quá nhiều đến bách tính vô tội.

Nhìn nàng một lúc rồi đưa mắt đi chỗ khác, Lục Vân bình tĩnh nói :

- Ý tứ của nàng ta đã minh bạch, điểm này ta sẽ chú ý. Với tình hình hiện giờ chỉ cần họ không chủ động tìm ta, ta tạm thời chưa đối phó. Khi thời cơ chín muồi nắm chắc mọi tình huống, ta sẽ cho họ biết Lục Vân này không phải dễ dàng....

Nói đến đây đột nhiên sắc mặt biến đổi, mục quang nhìn thẳng về phía trước.

Cảm thấy sự dị thường của Lục Vân, tâm niệm Bách Linh chợt động lập tức phát hiện tình hình phía trước. Nhìn chàng Bách Linh nói :

- Phía trước có hai cỗ khí tức cường đại, chỉ không rõ vì sao đôi bên đều ẩn tàng khí tức, lẽ nào sợ người khác phát giác?

- Tu vi hai người này đích thị hết sức cường đại hơn nữa trên thân có vài phần tà khí, nếu ta đoán không lầm đây là cao thủ của Vực chi tam giới. Chúng ta đến xem xem, nhớ đừng gây ra tiếng động tránh bị phát giác.

Nói xong quanh thân ngân quang lóe lên, thi triển thuật Không gian khiêu được mang theo Bách Linh biến mất.

Dưới cây cổ thụ cao chọc trời, hai đạo thân ảnh một lục một hắc đứng đối diện cách nhau sáu trượng, hai bên đang nói chuyện khe khẽ. Lục ảnh và hắc ảnh đều do khí mang tạo thành, nhân vật ẩn tàng bên trong hoàn toàn không nhìn thấy diện mạo. Bỗng nghe lục ảnh nói:

- Ma thần, ý kiến lần này của chủ nhân ta, không biết bên các người suy nghĩ như thế nào?

Hắc ảnh nói:

- Ý kiến của chủ nhân người ta đã truyền đạt lên trên, Tam tôn chủ của ta tịnh không dị nghị. Hiện nay tình thế nhân gian hỗn loạn, Lục viện liên minh cùng Tam phái liên minh liên kết với nhau, tạm thời không thích hợp tấn công chính diện với chúng. Ý Tôn chủ ta nói rằng, đợi sau khi bên Quỷ vực có động tĩnh chúng ta tiếp tục động thủ cũng không muộn.

Lục ảnh nói:

- Suy nghĩ của quý chủ và chủ nhân ta giống hệt nhau, chủ nhân ta cũng dự định để cho Hắc sát Hổ Vương làm tiêu hao lực lượng chánh đạo nhân gian. Đợi trong lúc hai bên lưỡng bại câu thương, ta ngồi ngoài làm ngư ông đắc lợi. Hơn nữa về phía Quỷ vực, chủ nhân ta từng nói phải khéo sử dụng mưu lược, dùng kế một đá ném hai chim khiến chúng xung đột chính diện với chính đạo và Vân Chi pháp giới, bọn ta thừa cơ hành động ở giữa gây xích mích ly gián đạt được mục đích phân hóa làm tan rã.

Hắc ảnh nghe xong nói:

- Điểm này bọn ta cũng minh bạch, các người không cần lo lắng. Theo tin tức bọn ta nhận được đến lúc này, trong Quỷ vực đại quân Hắc Hà gian bắt đầu bí mật tiềm nhập nhân gian, hiện thời Hắc Hà Quỷ Vương đích thân soái lĩnh tiến thẳng đến Thương Sơn Huyết Hà. Nghe nói đi tìm một vật thần bí, cụ thể là vật gì tạm thời chưa rõ. Ngoài ra, Ma Huyền tôn chủ của Ma vực ta cũng soái lĩnh cao thủ bí mật tiềm phục tại phụ cận Vô Vi phái, không biết làm vậy có ý gì.

Lục ảnh khẽ kêu lên, đối với việc này có chút kinh ngạc bất giác hỏi:

- Nói như thế, hiện tại Vực chi tam giới đã tê liệt nhân gian, tại sao tất cả đều không hành động? Chẳng lẽ đều chờ đợi Thái âm trong truyền thuyết xuất hiện ư? Ta hiểu rõ tình hình Yêu vực, ngoại trừ đại quân do Thủy Kỳ Lân Thiên Vương soái lĩnh án binh bất động, chủ nhân ta cùng Hắc Sát Hổ Vương đã phái đại bộ phận lực lượng tiến nhập Nhân gian. Lần này Hắc Sát Hổ Vương đến như lời đình phích lịch, dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Đạo viên hủy diệt hơn bảy lớp cao thủ. Đồng thời, Lục viện liên minh tổn thất trầm

trọng ngoại trừ một số ít người tu vi cao cường, còn lại đại đa số người qua mấy lần giao chiến đều thụ trọng thương có thể nói vô lực tái chiến. Nếu như không có Tam phái đồng minh ở bên cạnh xuất thủ, e rằng lần này Hắc Sát Hổ Vương bọn chúng đã có thể làm tan rã Lục viện liên minh.

- Việc này ta cũng có nghe, nghe nói song phương giao chiến hết sức kịch liệt chiến trường di chuyển đến tận hạ du Hoàng Hà. Tin tức mới nhất nói, chính đạo vì duy trì sự tôn nghiêm của chúng đã bắt đầu chuẩn bị phát động lần mãnh công thứ tư, muốn nhất cử tiêu diệt Hắc Sát Hổ Vương hoặc bức hồi Yêu vực. Còn bên Hắc Sát Hổ Vương, lần này ngược lại không muốn đối đầu cứng rắn với chúng, mà sử dụng cách đánh du kích kìm chế thực lực chính đạo cao thủ khiến chúng bồn tẩu mệt mỏi. Như thế, chỉ ít có hơn một nửa thực lực chính đạo cao thủ bị phe Hắc Sát Hổ Vương cầm chân, đối với những thế lực còn lại đây chính là cơ hội ngàn năm có một. Vì thế ta đoán trong một hai ngày tới nhân gian sẽ phát sinh đại sự kinh thiên. Nhân gian vừa loạn, chúng ta có thể thừa nước đục thả câu thực hiện kế hoạch.

Bật lên tiếng cười âm trầm, hắc ảnh ma thần lộ ra vài phần đắc ý.

191. Hồi 191 - Mỹ Lệ Truyền Thuyết

Lục ảnh nghe xong, sau một lúc suy nghĩ rồi nói:

- Phân tích của ngươi rất có đạo lý, ta lần này quay về bẩm báo với chủ nhân xem có cần dặn như thế nào. Nếu có chuyện gì ta sẽ thông báo cho ngươi. Ta đi trước một bước, khi gặp lại sẽ nói tiếp.

Dứt lời, lục quang quay tròn một vòng tại chỗ, thân ảnh liền biến mất.

Dưới cây cổ thụ hắc ảnh vẫn im lìm, sau một lúc đứng yên mới cười âm hiểm nói:

- Tâm kế của Tam Nhân Long Lang không tệ nhưng chủ nhân ta lại thông minh hơn ngươi nhiều. Để xem lần này trong bọn ta ai chiếm tiện nghi của ai, ai có thể trở thành người thống trị cuối cùng.

Tiếng cười âm hiểm trôi dạt trong cơn gió, hắc sắc quang mang lóe lên, bóng dáng hắc ảnh dưới cây cổ thụ cũng nhanh chóng biến mất.

Sau khi hắc ảnh biến mất, quang hoa lóe sáng thân ảnh Lục Vân và Bách Linh hiện ra. Nhìn phía xa xa, Lục Vân nói:

- Trong hai người một là Ma thần của Ma vực, một là cao thủ của Yêu vực, liên minh của bọn chúng xem ra vì tranh giành xưng bá Nhân gian. Từ câu nói cuối cùng của Ma thần có thể biết trường hợp tác này cũng bào hàm đấu đá lẫn nhau, đều vì lợi ích của mỗi bên! - Hiện thời ở Nhân gian, thế lực của Vực chỉ tạm giới phân tán khắp nơi để hoàn thành mục tiêu mỗi bên, tự nhiên thủ đoạn nào cũng được sử dụng. Lấy ví dụ như chuyện này, trước khi hợp tác song phương thật ra đều hiểu việc hợp tác bất quá chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Cuối cùng, cũng trở mặt đối địch rơi vào thế bất lưỡng lập. Trong cuộc đối thoại vừa rồi, đề cập việc Hắc Hà Quỷ vương đến Thương Sơn Huyết Hà, Ma Huyền tôn giả tiềm phục ở gần Vô Vi phái, trong đó chắc ít nhiều có chút huyền cơ. Còn việc Hắc Sát Hổ Vương giao chiến với chính đạo, nhìn bề ngoài có vẻ trọng đại, kỳ thật ý nghĩa chân chính ngược lại không phải việc quan trọng. Bởi vì giao chiến như thế quyết không thể kết thúc trong thời gian ngắn, vì thế trước mắt đó chỉ là việc thứ yếu.

Bách Linh chậm chậm nói ra kiến giải của mình.

Thu hồi mục quang, Lục Vân nhìn Bách Linh hỏi:

- Thương Sơn Huyết Hà là nơi nào, tại sao ta chưa từng nghe về nó?

Sắc mặt trở nên nghiêm túc, Bách Linh nói:

- Nhân gian có nhiều nơi thần bí thường nhân không thể nào biết được, dù là người tu chân thì cũng có những nơi thần bí mặc trặc trước giờ chưa từng đi qua, nên chàng cảm thấy lạ lẫm với tên Thương Sơn Huyết Hà. Theo thiếp biết, ở Nhân gian giới có bốn nơi thần bí nhất phân biệt Lư Sơn Bất Quy Lộ, Thương Sơn Huyết Hà, Tây vực Bất Dạ Thành, Nam hải Lưu Ly Cung. Trong bốn nơi này, hai nơi đầu tuy thần bí nhưng vẫn có thể tìm được, hai nơi sau lại là truyền thuyết nên không ai dám khẳng định là có hay không.

- Lư sơn Bất Quy Lộ? Chẳng phải lúc trước khi chúng ta gặp Ma Huyền tôn chủ đã từng nghe qua cái tên này sao? Nhớ lại chiếc ghế lam sắc thần kỳ nàng còn muốn ngồi lên, đó không phải là Vô Nhân Tọa gì gì đó sao?

Nhìn Bách Linh, Lục Vân hỏi. Bách Linh bật cười nói:

- Lúc đó thiếp muốn ngồi chỉ nói đùa, ai dám đến ngồi? Thứ đồ quý gọi là Vô Nhân Tọa, há có người dám khi phụ trên đầu hần. Theo thiếp biết, Vô Nhân Tọa chính là chủ nhân Lư sơn Bất Quy Lộ, tu vi thần bí quý dị. Nghe nói hần vốn dĩ là một người tu đạo nhưng trong một lần bị địch nhân truy sát, buộc phải nguyên thần xuất khiếu trốn vào một cái ghế, không ngờ trong cái ghế có điều huyền diệu, chẳng những ẩn tàng sức mạnh cường đại đồng thời trói buộc nguyên thần hần, làm cho hần vĩnh viễn bị khốn bên trong cuối cùng trở thành hình dạng như thế.

Thần sắc Lục Vân vừa sững sờ, lập tức cười nói:

- Đúng là thiên hạ rộng lớn chuyện gì cũng có thể xảy ra, việc như thế cũng có người gặp phải! Được rồi, việc này không cần nói nữa, nàng hãy nói một chút về Thương Sơn Huyết Hà, rốt cuộc đó là nơi nào có điều gì thần bí?

Kéo tay Lục Vân, Bách Linh nói:

- Vừa đi vừa nói nhé, đứng mãi tại nơi này không thú vị.

Nói xong nở nụ cười yêu kiều bước ra ngoài. Trên đường đi Bách Linh nói:

- Thương Sơn Huyết Hà tên ban đầu không phải vậy, trước đây gọi là Lệ Thủy Giang, đó là một con suối nhỏ trong veo hết sức xinh đẹp. Được người ta gọi là Huyết Hà, nghe nói vì cái tên này gắn liền một câu chuyện ái tình đẹp đẽ và thê lương. Đầu gối, có muốn nghe chuyện tình này không?

Thân hình hơi dừng lại, Lục Vân nhìn vào đôi mắt trong sáng, không nhịn được nói một cách nồng nàn:

- Được, nghe câu chuyện thê mỹ và cảm thụ một chút thiên cổ truyền kỳ.

Cảm nhận được nhu tình trong ánh mắt Lục Vân, Bách Linh tươi cười đầu tựa nhẹ lên vai Lục Vân, hạ giọng nói:

- Truyền thuyết kể rằng, xưa thật là xưa bên bờ Lệ Thủy giang có một vị cô nương hiền lành xinh đẹp tên Thanh Ngọc. Năm cô mười tám tuổi, có một hôm cô đến bờ sông lấy nước như thường lệ, tình cờ phát hiện một người đàn ông bị trọng thương sắp chết. Khi cô thấy người đàn ông này nằm ở mép nước cả người hần toàn là máu hôn mê bất tỉnh, cô cố hết sức đưa hần về nhà chăm sóc cẩn thận. Sau ba ngày chăm sóc liên tục không ngơi nghỉ, cuối cùng cũng vãn hồi sinh mệnh người đàn ông đó. Lúc đó, đối với cô đây chỉ là việc

Bên phía Dịch viên, Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Tinh Nguyệt đại sư, Ngạo Tuyết, Vân Phong tất cả đều tràn ngập đau thương, không ai tự nguyện đón nhận sự thật đó, tất cả mọi người đều hiểu rõ không ai có thể tránh né. Dù cho hồi ức trong quá khứ khiến nhiều người khó quên, vì đại cục trước mắt, vì ngày sau của Dịch viên đã làm xuất hiện một khoảng cách vô hình ngăn trở giữa đôi bên. Trong Dịch Thiên các, Huyền Ngọc chân nhân sắc mặt lạnh lùng nhìn Ngạo Tuyết, Vân Phong, Tử Dương, Tinh Nguyệt, Huyền Âm năm người ánh mắt có vẻ bi thương. Năm người bên dưới sắc mặt đau thương, người nào thần tình cũng bi phần hiển nhiên chưa hồi phục lại sau một trường kinh biến.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, khoe miệng một chút thẳng trầm hiện lên:

- Việc đã phát sinh hơn nữa đã trở thành quá khứ, mọi người nên bình thần đối diện với nó. Dù cho kết quả rất bất lợi đối với Dịch viên, chúng ta cũng phải vượt qua thử thách duy trì uy nghiêm của Dịch viên. Việc lần này dù cho nguyên nhân như thế nào, Kiếm Vô Trần thân là Lục viện minh chủ có Thiên Kiếm Khách chống lưng, chúng ta không đấu lại hấn nên mọi người cần bình tĩnh lại.

- Thiên địa có chính khí, thế gian có công lý! Không thể vì Kiếm Vô Trần có quyền thế chúng ta phải nhịn hấn? Việc này, rõ ràng do hấn liên tục bức bách Lục Vân mới phản kích, tại sao chúng ta phải sợ hấn?

Ngữ khí giận dữ xen lẫn bất cam, Vân Phong đến lúc này vẫn bất bình vì hảo hữu Lục Vân. Bên cạnh, Tử Dương chân nhân nhìn Vân Phong đôi môi mấp máy liên tục, cuối cùng chỉ than một tiếng không thể nói ra những lời trong lòng.

Đối diện, trên gương mặt mỹ lệ của Ngạo Tuyết có vài phần nhợt nhạt, ánh mắt bất động nhìn lên tường nghĩ về chàng thiếu niên ngày xưa. Một Lục Vân ôn nhu lễ độ tùy tâm mà làm, người khác dù nhìn không thấu nhưng không thể quên, lúc này chàng đang nghĩ gì? Đang nhớ về mình và Thương Nguyệt hay bầu bạn Bách Linh và đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc vô bờ?

Khoe môi nàng nhể ch lên một chút tiểu ý miễn cưỡng thấp thoáng hiện lên. Điều gì khiến nàng cười, điều gì làm nàng nhớ mong? Là kỷ niệm ngày xưa hay lời thề khắc cốt?

Gió đã lặng im và không có hồi âm, tin tức của nàng không có cách nào truyền đi.

- Trời có khi thì trong có khi thì nhiều mây, trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết. Thiên địa chính khí tự nhiên trường tồn nhân thế, nhưng hiện thực có lúc cần chúng ta vẫn phải thuận theo dòng nước, bất kể việc gì đều vì bản thân. Lần này việc tuy do Kiếm Vô Trần rắp tâm bới móc, nhưng Lục Vân đích xác thân hoài vô số pháp quyết, điều này rõ như ban ngày khiến chúng ta không thể phủ nhận. Hiện tại Kiếm Vô Trần nắm đại quyền trong tay, lại có tam phái liên minh toàn lực hỗ trợ, chỉ một Dịch viên chúng ta chẳng thấm vào đâu. Hơn nữa, Dịch viên vốn là một trong Lục viện sáng lập gần hai ngàn năm. Vì thiên niên truyền thừa của Dịch viên, chúng ta phải tiếp tục phát triển Dịch viên thật tốt, quyết không thể trở thành thiên cổ tội nhân.

Tiếng than khê lan tỏa trong không khí. Mọi người đều trầm lặng không nói, cơ nghiệp ngàn năm không thể vì ân oán cá nhân mà hủy đi trong chốc lát. Trong những người ở đây, Vân Phong kích động nhất song với đại sự như vậy hấn vẫn hiểu cho hoàn cảnh của Huyền Ngọc chân nhân. Những người khác tuy hết sức không tình nguyện nhưng việc đã phát sinh, lúc này nói nhiều cũng phí công.

Tinh Nguyệt đại sư thấy mọi người đều im lặng, khê dẫn dắt sang vấn đề khác nói:

- Khi cuộc chiến ba ngày trước kết thúc, Bách Linh Không Tước công chúa của Thiên Chi đô từng nói Đạo viên gặp nạn. Hiện thời, bốn môn Càn Nguyên sư huynh dẫn Phong Viễn Dương cùng Lý Hoành Phi đi trước chi viện, không biết chương giáo sư huynh có tin tức gì không?

Huyền Ngọc chân nhân nhìn lướt qua mọi người, bi thương nói:

- Đã có tin tức đưa về, bất quá đây là tin xấu nên ta luôn không đề cập đến sợ mọi người biết được trong lòng càng khó chịu. Sư muội đã hỏi ta cũng thông báo cho mọi người biết. Theo tin tức Hoành Phi truyền về nói, khi họ theo cao thủ tam phái Lục viện đến nơi thì cả Đạo viên cao thủ đã bị tận diệt, chỉ còn lại số ít người tu vi cao cường thân mang trọng thương liều mạng lần cuối. Trận chiến đó hầu như tiêu diệt toàn bộ Đạo viên, nếu như cao thủ Lục viện không kịp thời đến nơi, chắc chắn Đạo viên bị san thành bình địa và vĩnh viễn biến mất trong Nhân gian.

193. Hồi 193 - Đạo Viên Bị Hủy

Kinh ngạc nhìn Huyền Ngọc chân nhân, Huyền Âm hỏi:

- Sư huynh, có nhầm lẫn không? Đạo viên từ xưa đến giờ cao thủ như mây, Thất Huyền chưởng giáo và Vô Vọng tuy ở đây nhưng các cao thủ khác còn rất nhiều, so với Dịch viên chúng ta chỉ mạnh hơn, làm sao dễ dàng bị yêu vật của Yêu vực tiêu diệt.

- Điểm này không chỉ mình đệ ngay cả những người có mặt tại hiện trường cũng khó tin nổi. Theo tin tức truyền về, sau khi Lục viện cao thủ đến nơi song phương lập tức bạo phát giao phong kịch liệt. Vẫn nghĩ với sức mạnh Lục viện chiến thắng là điều tất nhiên, đáng tiếc dù đẩy lùi được cao thủ Yêu vực vẫn có hơn mười bảy vị cao thủ tử trận. Nghe nói Kiếm Vô Trần giao chiến với thủ lĩnh yêu vật Hắc Sát Hồ Vương cuối cùng không phân thắng bại. Lần này cao thủ Yêu vực rất nhiều, từ Yêu vực thoát ra hơn một trăm ba mươi tên, sau cuộc chiến tổn thất gần ba mươi tên nhưng thực lực còn lại vẫn rất mạnh, không mấy may thua kém chính đạo cao thủ.

Sắc mặt bình tĩnh vô pháp che đậy chấn động trong lòng, Huyền Ngọc chân nhân cố gắng duy trì vẻ bình thản song tất cả những người đang có mặt đều biến sắc.

- Sau đó song phương có tiếp tục chạm trán không, không phải việc này kết thúc đơn giản vậy sao?

Tử Dương chân nhân vội vã mở miệng chất vấn, lão cũng bị chấn động bởi sự kiện trọng đại này.

Lắc đầu nhẹ, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Sự tình tự nhiên không đơn giản như thế, với tính cách không thừa nhận thất bại của Kiếm Vô Trần có thể dễ yên được sao. Hôm đó sau khi xử lý xong mọi chuyện, Kiếm Vô Trần lập tức phái cao thủ truy tầm hạ lạc Hắc Sát Hồ Vương bắt đầu bố trí kế hoạch làm sao tiêu diệt chúng. Trong thư nói, hoàng hôn ngày thứ hai Lục viện cùng Tam phái phối hợp hành động bất ngờ đánh úp tại một sườn núi. Lần này, chính đạo đã có sự chuẩn bị nên trước khi hành động phân phối tốt nhiệm vụ mạnh ai nấy làm, dự định tiêu diệt toàn bộ yêu vật. Tuy nhiên khi chân chính giao thủ, song phương mới phát giác thực lực đôi bên quân bình, vậy mà không ai chịu kém. Cuộc chiến giằng co bắt đầu xảy ra, song phương lâm vào tình cảnh khổ chiến khiến cho các cao thủ tử vong gia tăng nhanh chóng. Đại chiến diễn ra được một canh giờ, cuối cùng vẫn là Yêu vực triệt thoái nhưng trong số thi thể lưu lại nơi đó cao thủ chính đạo lại chiếm phần lớn. Trong thư Viễn Dương có nói, với cảm nhận của hắn cao thủ Yêu vực lợi hại hơn nhiều so với cao thủ Quỷ vực. Thiên Kiếm Khách cũng thừa nhận, trong Vực chi tam giới Quỷ vực yếu nhất, Yêu vực mạnh nhất. Bởi vì Quỷ vực đa số hồn phách tán mà không tụ, tu luyện không dễ. Yêu vực cai quản tất cả yêu linh dị vật trên thế gian, các cao thủ đều có bản thể, căn cơ vững chắc thân thể cường hoành vì vậy tu vi rất cao. Tuy nhiên yếu tố quan trọng nhất chính là Nhân gian bách thú vô số Yêu vực có bao nhiêu đại quân không ai biết

- Sư huynh nói như vậy một khi Yêu vực cao thủ tổng tấn công Nhân gian, thiên hạ sẽ lâm nguy sao? Hiện thời chỉ riêng cao thủ Ma vực đã khiến người ta đau đầu, nếu cộng thêm Quỷ vực, Yêu vực, như thế giới tu chân chắc khó tránh khỏi kiếp nạn.

Với một chút bi thương, Huyền Âm chân nhân cảm khái nói.

Gật đầu một cách trầm trọng, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Tình hình đích xác không lạc quan, dù sao Nhân gian yên bình quá lâu đột nhiên yêu ma đồng loạt xuất đầu lộ diện, điều này làm cho tu chân giới có phần trở tay không kịp. Trước đây, vì Vực chi tam giới luôn luôn phong ấn, tất cả tin tức chúng ta biết đều được truyền lại từ lịch đại tổ tiên nên trong đó không tránh khỏi có chỗ thiếu sót. Sau khi trải qua chuyến đi vào Quỷ vực, mới biết chúng mạnh hơn rất nhiều so với những gì ta tưởng tượng, còn Yêu vực Ma vực càng quỷ dị khó lường hơn, hiện tại chính đạo Nhân gian lại đứng ở chỗ sáng yêu ma quỷ quái ẩn thân trong bóng tối, như thế đối với Nhân gian cực kỳ bất lợi. Quá khứ, trong suy nghĩ của chúng ta, Dịch viên có thể đối phó Quỷ vực cao thủ, Đạo viên đối phó Yêu vực, Bồ Đề học viện đối phó Ma vực. Nhưng hiện tại nhìn lại thì thấy chúng ta sai lầm quá lớn. Từ lần trước đi vào Quỷ vực đã cho chúng ta hiểu rõ, suy nghĩ của chúng ta trong quá khứ quả thực là quá ngây thơ, Vực chi tam giới mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. Lần này Lục viện liên minh, tam phái liên thủ, Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi pháp giới ra mặt can thiệp cho thấy việc này không bình thường, tuyệt

không thể so sánh với bất kỳ việc gì trong quá khứ. Mọi người lại im lặng thêm một lần nữa. Trong Dịch Thiên Các, mỗi người tự nghĩ đến tâm sự riêng của mình, ai nấy sắc mặt hết sức nghiêm túc, hiển nhiên hiểu rõ sự tình lần này khác với trước kia. Nhân gian đã loạn kiếp nạn đã đến, kết quả cuối cùng tà bất thắng chính hay đạo tiêu ma trưởng, ai có thể nói rõ được đây?

Trong im lặng, Ngao Tuyết đột nhiên đứng lên bỏ đi. Không khai khẩu, cũng không nói một lời, nàng cứ như thể thần nhiên ly khai. Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn theo bóng dáng nàng trong ánh mắt lộ ra biết bao than thở và sự thất vọng. Còn người khác nhìn bóng dáng xinh đẹp ấy đều lộ vẻ thương cảm và tiếc nuối. Lục Vân, từng là người đệ tử kiệt xuất nhất Dịch viên, sự ra đi của chàng không chỉ mang theo vinh dự còn mang theo trái tim của không ít người.

"Sư tỷ, tỷ" Vân Phong gọi khẽ song Ngao Tuyết vẫn không quay đầu, trong gió truyền đến thanh âm của nàng:

- Các người đừng quan tâm đến ta, ta chỉ muốn yên tĩnh, muốn điều chỉnh một chút trái tim ta, vì trong đó có quá nhiều ký ức không thể quên.

Ký ức, Vân Phong cười khổ. Là vậy, dĩ vãng thật sự có quá nhiều ký ức, nhưng có thể xóa đi không?

Lắc lắc đầu đành chịu, ánh mắt Vân Phong buồn bã nhìn thoáng qua những người trong các, đứng dậy nói:

- Các vị sư bá từ từ thương nghị, đệ tử muốn tìm một nơi để sắp xếp lại tư tưởng. Đệ tử hiện thời không cảm thấy hứng thú với việc của bọn họ nên có lưu lại đây cũng vô dụng.

Thân ảnh cô đơn lặng lẽ đi khỏi giống như một u linh lúc ẩn lúc hiện, phiêu đảng trong dòng ký ức. Huyền Âm chân nhân nhìn ra cửa than khẽ:

- Lần đả kích này đối với Dịch viên thật sự quá lớn khiến chúng ta lâm vào tình thế khó khăn. Sự ra đi của Lục Vân, nỗi thương tâm của Ngao Tuyết và Vân Phong, cộng thêm sự buồn bã của Viễn Dương, Hoàn Phi. Dịch viên hoàn toàn mất đi sức sống ngày xưa trở nên lạnh lẽo, điều hiu làm cho người khác không cảm nhận được một điểm sinh cơ.

Nở nụ cười ảm đạm, trên gương mặt bi phẫn của Tử Dương chân nhân hiện lên thần sắc khiến người ta đau lòng.

Nhìn chăm chú bầu trời, Tử Dương chân nhân nói:

- Dương viện từng dương danh thiên cổ, nhưng từ bây giờ trở đi vĩnh viễn không còn cơ hội. Dịch viên lưu truyền ngàn năm song lần đả kích lần này có lẽ chính là bước ngoặt của vận mệnh, tương lai Dịch viên ra sao có lẽ kết quả không như nhân ý.

Nhìn Tử Dương chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư bình tĩnh nói:

- Chuyện Lục Vân đã thành quá khứ, bất kể hấn đem lại tai họa cho Dịch viên hay cái khác, chúng ta phải làm cho Dịch viên mãi mãi đứng vững. Quyết không thể vì nguyên cớ đó mà để cho cơ nghiệp ngàn năm của tổ tiên hủy trong tay chúng ta. Kiếm Vô Trần đang là Minh chủ liên minh, tin chắc hấn vì việc Lục Vân mà ghi hận với chúng ta, nghĩ đến tương lai của Dịch viên chúng ta phải vạn sự cẩn thận, quyết không để hấn nắm được một điểm sơ hở tránh bị hấn bức ép. Hiện tại Lục viện các phái đều phái một số lớn cao thủ giúp đỡ Liên minh, chúng ta thân là một thành viên của Liên minh, bất kể như thế nào cũng phải phải nhân thủ tham dự mới ổn. Như vậy hấn không thể nói gì, không thể dựa việc công báo tư thù.

- Hấn dựa vào đâu mà dùng việc công báo tư thù, lẽ nào vì hấn là minh chủ Lục viện? Chỉ cần chúng ta hành sự quang minh chính đại, hấn có thể sao?

Tử Dương chân nhân bắt phục, hiển nhiên có thành kiến rất lớn đối với Kiếm Vô Trần.

Huyền Âm và Huyền Ngọc nhìn thấy vậy chỉ thở dài không nói gì. Tĩnh Nguyệt đại sư điềm tĩnh nói:

- Dựa vào gì à? Với vẻ ngạo mạn hung hăng của hấn, người nghĩ hấn dám làm không? Hấn có Thiên Kiếm Khách chống lưng, cả Vân Chi pháp giới cũng không dám lên tiếng hướng chỉ Dịch viên chúng ta người ít thể cô sao đấu với hấn. Đơn giản một điều, hấn giao Dịch viên một nhiệm vụ cũng đủ gây tổn thất nghiêm

trọng. Nhiều lần như thế, cao thủ Dịch viên tử thương gần hết, vậy trong lúc yêu ma quỷ quái náo loạn Nhân gian, đệ nói diệt hay không?

Sắc mặt giận dữ, Tử Dương chân nhân nói:

- Hấn dám! Hấn làm vậy sao có thể khiến Lục viện tén phục.

- Có gì mà không dám, hấn chỉ cần trước đó điều tra sự việc rõ ràng, song cố ý không cho biết địch tình phái Dịch viên tiên phong trăm yêu trừ ma, người cự tuyệt được không? Khi đó vì không rõ thực lực đối phương Dịch viên mạo hiểm tiên phong, người nói kết quả ra sao? Ví dụ như Đạo viên, họ luôn trấn giữ Yêu vực, theo lý thuyết hiểu rõ nhất về Yêu vực kết quả như thế nào, suýt chút nữa bị hủy diệt. Kiếm Vô Trần cố ý đối phó chúng ta không phải rất dễ dàng ư?

Tĩnh Nguyệt đại sư lạnh lùng nhìn lão.

Hừ một tiếng giận dữ, Tử Dương chân nhân sắc mặt phẫn nộ, nhưng không biết làm sao phản bác. Tuy đây chỉ là phỏng đoán nhưng nếu thật sự đúng như vậy, Kiếm Vô Trần dùng thân phận Minh chủ ra lệnh Dịch viên, Dịch viên cũng vô pháp từ chối. Khi đó hấn đơn giản chỉ thi hành tiểu kế thì có khả năng dồn Dịch viên vào chỗ vạ kiếp bất phục.

Sau khi im lặng một lúc, Huyền Ngọc chân nhân đứng dậy nói:

- Được rồi, việc này trong lòng mọi người đã hiểu rõ, tạm thời không nên xung đột với Kiếm Vô Trần. Đợi sau khi hạo kiếp Nhân gian qua đi, chúng ta lại từ từ nghĩ biện pháp khôi phục sự hưng thịnh ngày xưa. Bây giờ mọi người hãy đi nghỉ ngơi, ngày mai sư muội cùng Huyền Âm sư đệ đi gấp đến trung du Hoàng Hà hội hợp cùng Liên minh, giúp đỡ chính đạo sớm giải quyết việc Yêu vực. Còn Tử Dương sư đệ và Vân Phong, Ngạo Tuyết nghỉ ngơi thêm vài ngày, đợi sau khi tâm tình trở nên bình tĩnh rồi lên đường. "Hạo kiếp trôi qua, vượt qua được không?"

Nở nụ cười buồn bã, câu nói của Tử Dương chân nhân làm cho Huyền Ngọc chân nhân đang bước ra ngoài chần chừ, đột nhiên dừng bước.

Xoay người, Huyền Ngọc chân nhân nhìn Tử Dương than khẽ nói:

- Bất kể có vượt qua hay không, chúng ta không thể đầu hàng. Nhớ lại Lục Vân ba ngày trước, hấn vô số lần đứng ở lần ranh sinh tử vẫn tiếp tục kiên trì cuối cùng vẫn an toàn rời khỏi. Vì thế chúng ta dù biết rõ nguy hiểm cũng không thể chùn bước, nhất định phải dũng cảm đối mặt.

Nói xong xoay người bước đi, ba người còn lại trong các trầm tư không nói gì.

194. Hồi 194 - Hoài Niệm Quá Khứ

Âm Hồn Lâm, đây là một nơi từng rất quen thuộc, lúc này nơi đây đang hiện hữu một bóng dáng trắng như tuyết!

Bờ Hàn Trì, Ngạo Tuyết đứng trong gió đưa mắt nhìn làn nước, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên niềm hạnh phúc nho nhỏ. Ngày ấy, chính tại nơi thu được Tử Ảnh thần kiếm cũng là ngày nàng gặp Lục Vân.

Nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên, gương mặt hơi trắng xanh của Ngạo Tuyết xuất hiện một chút tiểu ý. Trận chiến đó tu vi Lục Vân khiến nàng kinh ngạc, lần giao chiến đó cũng lưu lại trong tâm nàng một hình bóng. Từ ngày ấy về sau, theo số ngày song phương ở bên nhau ngày càng nhiều, hình bóng mờ nhạt dần dần chuyển biến thành dấu ấn khắc cốt ghi tâm vĩnh viễn không phai. Gió núi thổi tới kèm theo một tiếng cười nho nhỏ bay bay trong gió. Chỉ nghe tiếng kiếm reo trong không trung, một đạo tử sắc thần long bay vút lên không. Trong gió thoảng, thân ảnh Ngạo Tuyết như phượng hoàng bay lượn, xoay tròn di chuyển như thoi đưa trong rừng, uốn lượn và nhảy múa giữa tầng không. Đỉnh đầu, tử sắc thần long dưới sự điều khiển của Ngạo Tuyết khi thì ngạo nghễ giữa bầu trời khi thì hóa kiếm phá không, huyền hóa vô số quang mang bao phủ cả vùng trời Âm Hồn Lâm. Bên bờ rừng, Vân Phong lặng lẽ đứng dưới một cây đại thụ nhìn Ngạo Tuyết. Từ bộ kiếm quyết, Vân Phong biết Ngạo Tuyết đang nghĩ gì bởi đó không phải tuyệt học Dịch viên mà là Dạ Nguyệt trăm pháp của riêng nàng và Lục Vân.

Giữa không trung, Ngạo Tuyết thần kiếm bay lượn tung hoành, miệng phát ra tiếng ngâm lên nho nhỏ truyền đi tứ phía rất rõ ràng: "Dạ nguyệt trảm, dạ nguyệt trảm, Thái Huyền sơn thượng, Hoàng Hà chi bạn. Đắc chi vô ý gian,

kỷ hứa hồi ức tại tâm điền.1"

Thân thể Vân Phong chấn động, nhìn thân ảnh tuyệt đẹp từ từ thượng thức những lời này. "Đắc chi vô ý gian, kỷ hứa hồi ức tại tâm điền?" Ra vậy, có bao nhiêu hồi ức có thể trường tồn trong tâm, vẫn rõ nét ngọt ngào như năm xưa? Có lẽ hồi ức như thế không nhiều, nhưng ít nhất trong lòng Ngạo Tuyết có một chút nhớ mong cũng xứng đáng cho nàng quý trọng cả cuộc đời.

Nghĩ đến Ngạo Tuyết, Vân Phong bất giác nhớ tới Thương Nguyệt, nàng hiện giờ có giống như Ngạo Tuyết không, chìm đắm trong hồi ức ngày xưa, hay dùng cách khác ký thác phần tình cảm nhớ nhung của mình? Than khẽ một cách chán nản, Vân Phong dẹp bỏ tạp niệm đi thẳng đến chỗ Ngạo Tuyết đang hạ xuống.

Giữa Âm Hồn Lâm, hai người trầm mặc không nói mà chỉ lặng lẽ nhìn hồn ước sâu thẳm. Một lúc lâu sau, Vân Phong lên tiếng trước:

- Sư tỷ, vẫn đang hồi tưởng ư?

- Hồi tưởng, ta có thể không hồi tưởng sao? Ngày đó tại nơi này, ba người chúng ta tương ngộ nhưng bây giờ chỉ còn ta và đệ.

Có phần thương cảm, Ngạo Tuyết nhẹ nhàng nói.

Vân Phong nhìn lên bầu trời nói bằng thanh âm xa xôi và trống rỗng:

- Đúng rồi, ngày đó giao chiến Quỷ tiên, cảnh tượng vẫn rõ mồn một trước mắt cứ như mới xảy ra ngày hôm qua. Hiện tại vật còn người mất tất cả thành không, không thể trở lại tình cảnh ngày nào. Lục Vân người bằng hữu tốt nhất đời đệ, bất kể kiếp trước kiếp sau huynh ấy vĩnh viễn hiện diện trong lòng đệ. Tuy huynh ấy rời khỏi Dịch viên nhưng đệ tin rằng bọn đệ sớm tương phùng, bất kể núi sông có đổi dời ra sao tình bạn giữa bọn đệ vĩnh viễn không dứt.

(1 Dạ Nguyệt trảm, Dạ Nguyệt trảm, Thái Huyền sơn thượng, Hoàng Hà chi bí. Vô ý có được, bao nhiêu hồi ức còn ở trong lòng.)

Lặng lẽ gật đầu, Ngạo Tuyết giữ nguyên trạng thái vẫn không nói một lời.

Tịch dương dần dần lặn xuống, gió về chiều thổi nhanh như thổi đưa. Bên bờ hồ Ngạo Tuyết bắt đầu xoay người giẫm lên bóng trắng chậm chậm bước đi trong màn đêm. Đằng sau, Vân Phong nhìn hình bóng nàng trong mắt lóe lên vài tia nghi hoặc, không rõ nàng đang nghĩ điều gì. Có lẽ nhớ nhung thầm lặng, có lẽ đóng kín tâm linh, có lẽ...

Trong gió đêm vang lên một tiếng ngâm khe khẽ:

- Phong trụ trần hương hoa dĩ tận, nhật vãng quyện sơ đầu, vật thi nhân phi sự sự lưu, dục ngữ lệ tiên lưu. Văn thuyết song khe xuân thượng hảo, dã nghĩ phiếm khinh chu, chích khùng song khe trách mãnh chu, tái bất động hứa đa sầu.2

Vàng trắng sáng ở trên đầu chiếu xuống, ánh trăng kéo thành cái bóng nghiêng nghiêng làm cho khu rừng có phần lạnh lẽo buồn tẻ.

(2 Đây là bài Vũ Lăng xuân của Lý Thanh Chiếu. Nữ Sĩ nổi tiếng về phong cách Từ trong Đường Thi. Phần dịch thơ của Distan treader:

Em vẫn biết gió không còn hương cũ Những buổi chiều hong tóc đợi chờ anh Ôi người hỡi sao mãi còn chưa đủ Để tình ta muốn nói lại không đành Dường như tết đã chập chùng tươi thắm Nhớ Song Khê xuân thông thả về chơi Ôi chỉ sợ con thuyền em rất chậm Biết chờ hoài sầu nhớ thuở nào với)

Thân thể Vân Phong hơi rung động, nhìn thân ảnh trắng như tuyết xa xa trong màn đêm, hẳn không nhận được tự nhủ:

- Lục Vân à, huynh có biết tâm tình Ngao Tuyết không? Kiếp này nếu huynh phụ nàng, huynh sẽ hối tiếc cả đời. Đệ chỉ hy vọng huynh không quên lời thề, nhất định phải trở về, nhất định phải đem lại hạnh phúc cho Ngao Tuyết. Bất kể chính tà, bất luận thị phi, trong lòng đệ hai người mới là một đôi đẹp nhất. Tuy hiện giờ, thân phận lập trường chúng ta có chút thay đổi, đệ vẫn tin Ngao Tuyết giống như đệ, trái tim tỷ ấy vĩnh viễn đợi chờ huynh.

Gió đêm thổi nhẹ, chút hàn ý gợn lên trong lòng. Vân Phong nhìn vầng trăng sáng, trong tâm gửi lời hỏi thăm đến Lục Vân. Người ta nói minh nguyệt thiên lý truyền tương tư, không biết có thể mang đi lời thăm hỏi của ta, hỏi thăm người bằng hữu phương xa, huynh vẫn khỏe có còn nhớ người bạn cũ này không? Minh nguyệt vô thanh, khinh phong vô ngữ, truyền hay không truyền, ai có thể biết được?

Trong bóng đêm, Vân Phong đi xa dần. Song khi hần rời khỏi Hàn Trì mười trượng, đột nhiên hần quay đầu ánh mắt lảng lệ nhìn mặt nước, toàn thân quang hoa lóe sáng tra xét động tĩnh xung quanh. Kinh dị kêu lên một tiếng, Vân Phong vọt người đến bên bờ hồ ánh mắt nhìn chăm chú mặt nước. Trong bóng đêm, nước hồ bình lặng không có gợn sóng một điểm dị thường cũng không có. Điều này khiến Vân Phong không hiểu, lẽ nào cảm giác của bản thân ban nãy là sai.

Lặng lẽ đi quanh hồ nước ba vòng, Vân Phong than:

- Xem ra ta bị Kiếm Vô Trần làm cho bức bối cả ảo giác cũng xuất hiện. Có một ngày ta sẽ làm hần mất mặt, đợi mà xem.

Dứt lời Vân Phong không dừng lại phi thân biến mất trong màn đêm.

Âm Hồn Lâm khôi phục lại vẻ yên tĩnh, tuy nhiên mặt nước yên tĩnh của Hàn Trì bắt đầu nhấp nhô chậm chậm. Chừng ăn xong bữa cơm, mặt nước nhấp nhô chậm chậm đột nhiên tăng nhanh hơn, một luồng khói đen từ đáy hồ bốc lên, trên mặt nước hình thành một đạo quỷ ảnh cười âm sâm.

- Linh giác tên tiểu tử đó thật khác thường, ta chỉ động một chút suýt bị hần phát giác. May mà hần không tiếp tục tra xét, thật ra bị hần phát hiện có động thủ ta cũng không lưu tâm, nhưng bị người phát giác ta, Thiên Huyền Quỷ Tiêu, đến Nhân gian thì không hay lắm. Hắc hắc, loạn tam giới bắt đầu tại Nhân gian, kết thúc cũng ở Nhân gian, cuối cùng ai có thể tiêu ngao thương khung uy lâm thất giới phải xem bản lĩnh mỗi người. Yêu ma tề tụ, Thái Âm sắp xuất, tam gian thất giới thuộc về tay ai? Nghịch thiên chi mệnh, khảm khả chi đồ, vạn diệt tương phùng, nhất thiết quy vô! Đoạn này ghi chép trên văn bia dưới đáy Hóa Hồn Trì Quỷ vực có lẽ đến lúc ứng nghiệm. Hóa ra quỷ ảnh này chính là Thiên Huyền Quỷ Tiêu ngày đó dưới đáy Hóa Hồn Trì dùng Thiên Huyền đại pháp mê hoặc Lục Vân cuối cùng thất bại. Vì sao hần xuất hiện nơi đây, sự xuất hiện của hần ám chỉ điều gì? Cái gọi là văn bia ẩn tàng điều bí mật gì?

Gió đêm làm lay động sóng nước dập dờn, quỷ ảnh khi ẩn khi hiện nháy mắt biến mất trên bầu trời đêm. Ánh trăng vẫn như cũ bình lặng không động giống như giấc mộng, chỉ là không ai biết.

Đỉnh núi Thanh Phong những loài cỏ mọc mọc thành rừng, dưới một cây đại thụ rậm rạp có một thân ảnh trắng toát lảng lệ nhìn Hoàng Hà đang chảy không ngừng, khóe môi có một chút lạnh mạc, ánh mắt lấp lánh thần sắc cuồng ngạo tự phụ. Ba lần giao phong, tuy tổn thất không ít cao thủ nhưng có thể tiêu diệt được gần năm mươi cao thủ Yêu vực và bức ép đại quân Yêu vực liên tục chạy về phía Đông, điều này với Kiếm Vô Trần là một chiến tích đáng để kiêu ngạo. Lần này để gây tổn thất nghiêm trọng cho cao thủ Yêu vực, Kiếm Vô Trần điều động toàn bộ lực lượng trong tay liên hiệp với tam phái đồng minh của Diệp Tâm Nghi, cùng thiết lập mai phục tại bờ sông Hoàng Hà chờ Hắc Sát Hồ Vương đến. Kiếm Vô Trần tin rằng trải qua ba lần giao phong bản thân nắm vững tình hình trước mắt, muốn gây thiệt hại đại quân Hắc Sát Hồ Vương xem ra không thành vấn đề. Huống chi trong Lục viện, quy tụ Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn, Hạo Văn cư sĩ, Đan Thanh kiếm hiệp, Tất Thiên, Thất Huyền chân nhân, Pháp Quả đại sư, Pháp Tính đại sư, Bốn Nhất, Ngọc Vô Song, Hứa Khiết, Càn Nguyên chân nhân, Phong Phi Dương, Lý Hoành Phi mười sáu vị cao thủ. Lại thêm Chiến Tâm tôn giả, Kim Cương Thánh phật, Thiên Thương đạo trưởng trong tam phái, hần và Diệp Tâm Nghi, tổng cộng hai mươi một vị cao thủ, thực lực mạnh như thể phối hợp với kế hoạch của hần, tin chắc lần giao chiến thứ tư nhất định có thể hủy diệt hai phần ba thực lực đối phương. Khi đó số yêu vật còn sống sót tự nhiên không đủ để gây họa.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Giữa trưa, Diệp Tâm Nghi mang đến tin tức của Yêu vực. Lặng lẽ nhìn Kiếm Vô Trần, ánh mắt Diệp Tâm Nghi lấp lánh ánh sáng nhu hòa khẽ nói:

- Theo thuộc hạ hồi báo, Hắc Sát Hồ Vương đang soái lĩnh bộ hạ đến đây. Với tốc độ của chúng, tối đa một công phu sẽ đến phạm vi vòng mai phục do chúng ta thiết lập. Thời gian không còn nhiều, chàng chú ý cẩn thận một chút.

Nhìn nàng, Kiếm Vô Trần tự tin mỉm cười nói:

- Muội yên tâm, lần này ta tuyệt đối không giống lần trước để chúng dễ dàng trốn thoát. Chúng ta cứ lặng lẽ chờ đợi, chờ đánh một đòn sấm sét không kịp bưng tai.

Nhìn ánh mắt sáng rực của hắc tâm thần Diệp Tâm Nghi hơi chấn động, vội tránh né mục quang hắc, gương mặt xinh đẹp của nàng thoáng ửng hồng. Diệp Tâm Nghi nhẹ nhàng hỏi:

- Thương thế huynh như thế nào, không sao chứ? Hãy nhớ lời muội đừng tiếp tục ngạnh tiếp Hắc Sát Hồ Vương, hắc tu luyện hơn hai ngàn năm tu vi tinh thâm, không phải người tu chân nào cũng có thể sánh bằng. Chúng ta chiếu theo kế hoạch tiến hành, để cao thủ tam phái liên hợp công kích Hắc Sát Hồ Vương còn chúng ta phụ trách tiêu diệt yêu vật khác, cố gắng đạt được thành tích tối đa.

Trong mắt bỗng lóe lên kỳ quang, Kiếm Vô Trần phát hiện sự biến hóa của thần sắc Diệp Tâm Nghi, bất giác nhìn lên thân thể nàng ánh mắt lộ ra một chút sắc dục. Nhẹ nhàng đưa tay thử nắm chặt ngọc thủ của nàng, Kiếm Vô Trần cảm thấy thân thể nàng hơi chấn động lại không có ý phản kháng khiến trong lòng hắn mừng rỡ thuận thế liền kéo nàng vào lòng.

Nhìn ngọc diện thẹn thùng của mỹ nhân, Kiếm Vô Trần cười nói:

- Thương thế của ta cơ bản đã bình phục, nàng không cần lo. Còn như khi giao chiến, ta tự biết lưu tâm như thế nào. Dù gì ta là Minh chủ Lục viện liên minh, ta không xung phong đi đầu soái lĩnh chúng nhân? Gần đây không có thời gian ở riêng bên muội, trong tim ta thật sự rất nhớ muội, muội có biết không?

Nói xong tay phải hắn vuốt mái tóc đẹp, chậm chậm di chuyển xuống dưới nhẹ nhàng xoa xoa thân thể nàng.

Diệp Tâm Nghi sắc mặt đỏ bừng, song thủ đưa ra phía trước hơi chống lên ngực hắn nói nhỏ:

- Thật không? Muội tưởng rằng huynh căn bản không để ý đến muội mà chỉ nghĩ đến người khác.

Kiếm Vô Trần nghe vậy tâm thần chợt chấn động, tựa hồ không lường được linh giác của Diệp Tâm Nghi mẫn tuệ đến thế, cả việc lòng hắn đang nghĩ đến người khác nàng cũng phát hiện. Thần sắc không đổi, Kiếm Vô Trần giữ nguyên vẻ tươi cười, nhẹ nhàng ôm nàng nói:

- Sao có chuyện đó, có muội bên cạnh ta còn nghĩ đến người khác không?

Ngẩng đầu nhìn Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi nhẹ giọng nói:

- Hy vọng muội đa tâm, nếu không tương lai muội thật sự thua Bách Linh.

Kiếm Vô Trần nghe xong ngậy người nhìn nàng không hiểu, trong lòng suy nghĩ chẳng lẽ nàng xem đây là một canh bạc chứ không phải tình cảm. Không cần hỏi, Kiếm Vô Trần biết rõ hiện giờ không thích hợp hỏi vấn đề này.

195. Hồi 195 - Hoàng Hà Nhất Chiến

Nhẹ nhàng cười, Kiếm Vô Trần tự tin nói :

- Muội đừng lo, ta không để muội thua kém Bách Linh cũng như không thua Lục Vân. Kiếp này chúng ta chơi với chúng một canh bạc xem ai giành thắng lợi cuối cùng.

Lặng lẽ nhìn hắn, một lúc sau Diệp Tâm Nghi nhoẻn miệng mỉm cười, giọng nói yêu kiều thốt lên:

- Hiện tại, ánh mắt và gương mặt tươi cười của huynh đã cho muội biết, chọn huynh muội nhất định chiến thắng Bách Linh. Vì tương lai chúng ta cùng nỗ lực, có một ngày chúng ta sẽ tiêu diệt Lục Vân đánh đổ Bách Linh. Khi đó chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau. Nở nụ cười nhạt, Kiếm Vô Trần vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Song thủ dụng lực đang muốn ôm chặt để cảm thụ thân thể đẹp mê người của nàng, nhưng một cổ khí tức kỳ dị truyền đến làm hai người chấn động đột nhiên bình tĩnh.

Đẩy Kiếm Vô Trần ra, Diệp Tâm Nghi nhìn dòng Hoàng Hà khẽ nói :

- Mục tiêu bắt đầu xuất hiện, chúng ta phải luôn chú ý, phát tín hiệu kịp thời, phát động công kích.

yêu vật cầm chân, còn cao thủ tam phái đang giao phong với Hắc Sát Hổ Vương. Như vậy, hầu hết những người còn lại đều là đệ tử Lục viện. Lần này tuy tập trung hơn phân nửa cao thủ Lục viện, nhưng chân chính được xem là cao thủ chỉ có Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn, Hạo Vân cư sĩ, Đan Thanh kiếm hiệp, Thất Huyền chân nhân, Thất Diệp chân nhân, Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, Càn Nguyên chân nhân, những nhân vật hàng trưởng bối tu vi tinh thâm. Còn những người khác như Tắt Thiên, Phong Phi Dương, tuy tu vi bất phàm nhưng đối mặt với cao thủ hàng đầu của Yêu vực hiển nhiên còn kém một chút.

Thấy Yêu vực toàn lực phản kích, Lý Trường Xuân thần sắc trầm trọng hết lớn:

- Mọi người cẩn thận chút, lần này tuyệt đối không để chúng tẩu thoát. Pháp Quả đại sư, Thất Huyền đạo hữu, Ngọc chưởng môn, Hạo Vân cư sĩ, chúng ta cần phải chặn đứng đợt mãnh công đầu tiên của chúng. Đây gọi là một cơn tức giận, lập lại suy, lần thứ ba kiệt, chỉ cần trụ được lần thứ nhất sau đó sẽ dễ dàng thôi.

Nói xong trường kiếm vung lên, kiếm khí mạnh mẽ với tử sắc quang hoa chém ra, giữa không trung hình thành một màn ánh sáng ngăn chặn đường tiến của cao thủ Yêu vực. Bên cạnh, cao thủ Lục viện phi thân tạo thành một phòng tuyến bên ngoài, vô số kiếm quang tràn ngập trong chu vi mười trượng.

Kiểm ảnh quyền kinh và chạm kịch liệt, pháp quyết yêu thuật hiển thần thông. Lần công thủ thứ nhất, cao thủ Lục viện tịnh không chống đỡ được toàn bộ, có bảy đại cao thủ bên mình văn sĩ xông tới bức ép chấn lui Đan Thanh kiếm hiệp và Tắt Thiên đang chặn đường. Lý Trường Xuân, Ngọc Vô Song, Pháp Quả đại sư, Hạo Vân cư sĩ ngăn chặn hết sức thành công, hơn phân nửa cao thủ buộc phải lui về.

Nhìn sắc mặt hơi thay đổi của cao thủ Lục viện, văn sĩ cười âm trầm:

- Ba lần giao phong, chưa có lần nào thành công, chính đạo các người đúng thật có chút ngu xuẩn. Cứ tự cho là đúng, miệng toàn nhân nghĩa đạo đức nhưng thực tế đều bất tài đúng là mất mặt a. Lần này các người mai phục trước đúng không nhưng tại sao không thuận lợi như các người tưởng tượng. Hắc hắc... động não nhiều một chút, đồ ngốc.

- Im miệng, yêu vật đừng ngông cuồng. Người rút cuộc là loại nào, dám khẩu xuất cuồng ngôn ở đây.

Giận dữ nhìn hắc, Lý Trường Xuân chất vấn. Cười hắc hắc, văn sĩ nói:

- Ta à? Hô hô... chẳng là gì cả, ta bất quá là tham mưu bên mình Hổ Vương tên là Hàn Ứng. Sao, muốn giết ta? Khả khả dựa vào người có lẽ còn kém một chút. Đừng tức giận, ta biết người là chưởng môn Thiên Kiếm viện, nhưng trong tam gian thất giới người vẫn chưa là gì.

Hừ lạnh, Lý Trường Xuân không chút động tĩnh, chém ngược một kiếm bức lui yêu vật đang bao vây, thân thể mượn lực xoay tròn đột nhiên bắn thẳng đến Hàn Ứng. Nhìn lão công đến, Hàn Ứng không chút bất ngờ chỉ cười âm trầm vẩy vẩy hữu thủ. Tức khắc, một đạo hắc ảnh như u linh xuất hiện trước mặt Hàn Ứng im lìm chờ đợi đòn tấn công của Lý Trường Xuân.

Tử quang lướt qua, hắc ảnh bề nát đồng thời toàn bộ quang cảnh trước mắt trở nên mơ hồ, huyền ảo. Lý Trường Xuân nhất kiếm xuyên không gian lọt vào một thế giới sương khói mông lung, hoàn toàn nhìn không rõ cảnh sắc xung quanh. Vận công tra xét bên ngoài thân, không có khí tức cũng không có động tĩnh gì. Tuy hiểu rõ đây chỉ là ảo giác, nhưng trong lòng lão kinh hãi, biết có điều gì dị thường mãnh liệt.

Với thân phận chưởng giáo Thiên Kiếm viện, bỗng nhiên bị yêu vật mê hoặc trong lòng sao không kinh hãi? Dẹp bỏ tư tưởng bất an, Lý Trường Xuân vừa cẩn thận đề phòng có người ám toán vừa dò xét hư thật bên mình, suy nghĩ biện pháp hóa giải huyền thuật cổ quái này.

196. Hồi 196 - Thảm Trọng Đại Giới

Bên cạnh, Pháp Quả đại sư và các cao thủ nhìn thấy lão đã động thủ, thế vậy công cũng bị phá cho nên mỗi người tự chọn mục tiêu phát động tấn công. Như vậy, trừ kiếm trận giao phong với Tứ Linh Quân Yêu trận, mười sáu vị cao thủ Lục viện cùng hơn hai mươi cao thủ Yêu vực triển khai một trường hỗn chiến. Trong cuộc đại chiến, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Ngọc Vô Song, Liễu Tinh Hồn, Càn Nguyên chân nhân tu vi tinh thâm vững vàng chiếm thế thượng phong. Đan Thanh kiếm hiệp, Thất Diệp chân nhân,

Pháp Tính đại sư, Phong Phi Dương bốn người thực lực tương đương với đối thủ mỗi người tự giành giật thể thượng phong. Còn lại Bồn Nhất, Vô Vọng, Tất Thiên, Hứa Khiết, Lý Hoành Phi tình huống bất diệu, dưới sự công kích của cao thủ Yêu vực thối lui từng bước hoàn toàn lâm vào thế bị động.

Giữa không trung, Hàn Ứng nhìn quét qua cao thủ chính đạo, nói với bốn tên cao thủ còn lại bên mình:

- Hiện tại thời cơ tốt nhất, các ngươi toàn lực phát động, nhất định phải cứu Hồ Vương thoát khỏi vòng vây ba đại cao thủ. Chỉ cần các ngươi cầm chân được ba người này và Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi lại không thể rút ra, đến lúc đó Hồ Vương có thể đánh trọng thương số cao thủ chính đạo kia. Thời gian có hạn, tất cả nắm chắc thời gian, lên!

Bốn tiếng hú cao vút tận mây xanh, bốn đạo hắc ảnh trong lúc phóng lên không huyền hóa thành hàng ngàn hàng vạn thương ưng, kim xà, ngô công, lôi báo chia ra bốn hướng bao phủ chu vi hàng trăm trượng, bên trong ô yên chướng khí, độc khí giàn giụa. Trong hắc vân, bốn con yêu thú cực kỳ to lớn mỗi tên thi triển sở trường thiểm điện, toàn phong, kịch độc, lôi hỏa giao thoa trùng điệp hình thành một không gian đặc biệt bên ngoài Kim Cương thánh phật ba đại cao thủ phát động tấn công mãnh liệt. Trong đám hắc vân truyền ra tiếng kêu kinh hãi của ba đại cao thủ. Nguy hiểm lâm đầu, ba đại cao thủ tự đề cao hộ thể chân khí, kim quang, huyền ngân, thanh mang tam sắc đột hiện, trong hắc vụ phát ra ánh sáng chói mắt. Nhưng cùng lúc đó Hắc Sát Hồ Vương ngẩng mặt hú một tiếng âm thanh như sấm chớp phá trời xông tận mây xanh. Thân ảnh vừa ảo biến, thân thể Hồ Vương xuất hiện cạnh Hàn Ứng cực kỳ huyền diệu, mục quang lạnh lẽo nhìn cao thủ chính đạo trước mặt.

- Đại vương, lần này là cơ hội hiếm thấy để chúng ta thuận lợi giáo huấn lũ chính đạo ngu xuẩn không biết trời cao đất dày kia.

Hồ mục nhướng lên, toàn thân Hắc Sát Hồ Vương lưu quang lấp lánh, thân thể một biến thành ba xuất hiện phía trước Pháp Tính đại sư, Thất Diệp chân nhân và Bồn Nhất. Hồ chưởng vừa xuất cường phong như trụ, lúc ba người có phản ứng chưởng lực kinh khiếp đã đến sát bên căn bản không cho ba người cơ hội né tránh. Ba người tự quát lớn một tiếng, công lực toàn thân gia tăng mãnh liệt cản rằng nghênh tiếp. Ba nơi lực chưởng cùng lúc va chạm, ba âm thanh vang lên hợp thành một tiếng động cực lớn cùng ba tiếng kêu thảm khóc truyền khắp toàn trường. Nhìn thoáng qua thấy ba người đã bị trọng thương, Hắc Sát Hồ Vương chuyển thân hóa ảnh, lại thuật thân ảnh tam phân tấn công Vô Vọng, Tất Thiên, Liễu Tinh Hồn. Trong lúc Pháp Tính đại sư ba người trọng thương bị chấn bay cao thủ toàn trường đã chú ý đến động thái của Hồ Vương, thấy hắc phát động lần thứ hai Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, Hạo Văn cư sĩ, Thất Huyền chân nhân nhìn nhau, từng người chấn lui đối thủ xoay người lao đến Hồ Vương. Vô Vọng, Tất Thiên, Liễu Tinh Hồn ba người thấy Hồ Vương đánh tới đồng loạt hét lên giận dữ, thân thể lập tức xoay tròn cực nhanh trường kiếm trong tay

trảm ngang chém dọc, kiếm mang bắt tận hội tụ thành một điểm trực chỉ ngực

Hồ Vương.

Cười khinh miệt, đối với đòn phản kích của ba người Hồ Vương không mấy may chú ý, khi kiếm mang hội tụ toàn bộ sức lực của ba người đến gần, hai tay hắn vừa vịn đưa lên trước ngực luân phiên xoay tròn, một vùng xoáy đen kịt như hắc động phát ra tiếng sấm tức khắc nuốt trọn kiếm mang cực kỳ đáng sợ. Nhìn thấy thần sắc kinh hãi của ba người, song chưởng Hồ Vương hợp lại, một cổ lốc xoáy với sức mạnh xé toạc mọi thứ hình thành một cơn bão lấy hắn làm trung tâm lan ra tứ phía. Ba tiếng kêu kinh hãi phát ra từ miệng Liễu Tinh Hồn ba người, cơn lốc xoáy mãnh liệt khiến thân thể họ run rẩy kịch liệt, máu tươi bắn tung tóe. Pháp quả đại sư và bốn đại cao thủ giữa không trung sắp công kích đến nơi đột nhiên cơn bão dữ dội nổi lên chấn tán đòn liên thủ của bốn người hóa giải một chiêu uy mãnh này. Đến lúc này, toàn trường trừ hai tòa trận thể đang vận hành, kỳ dư những người có mặt đều bị cơn bão đánh bật ra tất cả cuộc giao phong vì thế tạm thời đình lại. Cấp tốc tập hợp lại một nơi, Pháp Quả đại sư nhìn cao thủ bên mình, hai chiêu ngăn ngừa Hồ Vương đánh trọng thương sáu cao thủ, tu vi như vậy quả thật khiến người nghe hãi sợ. Ánh mắt nhìn lướt qua Lý Trường Xuân giữa không trung, lão ta vẫn đi lòng vòng trong mê vụ hình tròn hiển nhiên chưa tìm được đường thoát. Còn Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi vẫn bị yêu vật ngăn trở coi bộ tạm thời không thể li khai, cứ như vậy lần này mai phục tập kích ngược lại lâm vào tình thế nguy hiểm.

Cười nham hiểm, Hàn Ứng nói:

- Các vị xem ra đều biết tình hình bất diệu phải không ? Đáng tiếc đây là điều các người tự chuốc lấy. Hôm nay các người không phải muốn một lần diệt gọn bọn ta sao, bây giờ nhìn xem ai tiêu diệt ai? Bách thú khiêu thiên, phát động!

Dứt lời tất cả cao thủ Yêu vực bên mình kể cả Hồ Vương và hắc đồng loạt tấn công, hiển nhiên tâm địa hiểm độc không nói cũng hiểu!

Pháp Quả đại sư trầm trọng hét lên:

- Tất cả tạo thành vòng tròn đưa người trọng thương vào bên trong, những người còn lại khí mạch tương liên chúng ta dùng Ngũ hành đại trận độ sức với chúng. Chờ cao thủ tam phái thoát thân, phản công lại cũng không muộn.

Nói xong, một tòa Ngũ hành đại trận xuất hiện giữa tràng, chính diện do Pháp Quả đại sư, Càn Nguyên chân thủ hộ, tả biên có Ngọc Vô Song và Hứa Khiết, hữu biên có Hạo Vân cư sĩ và Đan Thanh kiếm hiệp, đằng sau có Thất Huyền chân nhân và Phong Phi Dương, Lý Hoành Phi ở bên trong bảo vệ sáu người bị trọng thương. Chiến hỏa tràn ngập một vùng, khói chiến tranh nổi lên khắp nơi, song phương chiến đấu kịch liệt duy trì chưa được ăn xong bữa cơm thì Ngũ hành đại trận của chính đạo bắt đầu xuất hiện chỗ hở. Sớm nhất, Hứa Khiết sau vô số lần đối kháng mạnh mẽ công lực tiêu hao quá lớn, khi Hồ Vương soái lĩnh cao thủ tấn công lần nữa lập tức chấn bay nòng. Nàng vừa bị đánh bật Ngọc Vô Song một cây khó chống, tình hình trở nên thập phần nguy hiểm. May thay Lý Hoành Phi thấy không ổn tức thì thay thế vị trí của Hứa Khiết tạm thời bình ổn. Sau đó không lâu, dưới các đợt mãnh công liên tục của Hồ Vương, Đan Thanh kiếm hiệp, Phong Phi Dương lần lượt xuất hiện tình trạng đuối sức, điều này làm cho mọi người rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Lại nói bên kia, Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi toàn lực phối hợp kết thành một thiên võng nhìn chung ngăn được yêu vật đến gần. Nhưng số lượng yêu vật quá nhiều có thể nói vô tận đã cầm chân hai người. Thời điểm Hắc Sát Hồ Vương thoát thân hai người đều cảm giác bất diệu, trong lòng rất trông mong cao thủ tam phái có thể nhanh chóng thoát khỏi sự cầm chân của yêu vật quay lại ngăn cản Hồ Vương. Nhưng nhìn thấy cao thủ Lục viện càng lúc càng nguy hiểm còn cao thủ tam phái vẫn bị khốn giữa không trung, Kiếm Vô Trần lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Lần này là hắc toàn lực ủng hộ, hắc từng tuyên bố nhất định có thể tiêu diệt yêu vật, nhưng giờ đây xem

Vuốt nhẹ mái tóc đẹp của nàng, Lục Vân thản nhiên nhìn quan đạo bình tĩnh nói:

- Lời của nàng cũng có phần đúng, bởi vì nàng nói với ta Thiên Chi đô là nơi đẹp nhất trong tam gian thất giới, ta không muốn nơi đó nhiễm bụi trần cho nên có thể tránh được là tốt nhất. Còn như Vân Chi pháp giới, ta tạm thời chưa có thời gian đối phó chúng nên có thể bỏ qua được thì bỏ, đợi tương lai sau khi ta luyện pháp quyết đại thành thì sẽ tìm đến chúng. Hiện tại ta chỉ muốn bồi tiếp nàng thật tốt, làm cho nàng vui vẻ hạnh phúc là ta cũng thỏa mãn lắm rồi.

Nở nụ cười ngọt ngào, Bách Linh muốn nói tiếp đột nhiên có hai cổ khí tức truyền tới làm cho họ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau rồi hai người nhanh chóng hóa thành hai khối khí mang ẩn tàng trên ngọn cây cổ thụ.

Vừa ẩn thân xong thì có lưỡng sắc quang mang một lam một kim xuất hiện trên không trung phá miếu, sau khi cả hai đuổi nhau một vòng tròn chúng liền tách ra và đáp xuống mặt đất lộ ra gương mặt thật của từng người, thật ngạc nhiên đó là Vô Nhân Tọa và Kim Luyện của Luyện Hồn động thiên.

Đứng cách nhau một trượng, Kim Luyện nhìn Vô Nhân Tọa lạnh giọng nói:

- Lão quái, người truy đuổi ta đã ba ngày, rốt cuộc người muốn gì?

Cách mặt đất ba thước, từ trong chiếc ghế thần kỳ truyền ra tiếng nói của Vô Nhân Tọa:

- Hắc hắc... ta muốn thế nào người không biết à, đừng giả vờ ngốc nghếch ch trước mặt ta. Mục đích của ta thật đơn giản, ngọc bài trong mình người chỉ cần người đưa ra thì ta sẽ không đuổi theo người nữa.

Hừ lạnh, Kim Luyện trả lời:

- Lão quái, nhân quang người quả không tệ, đáng tiếc Luyện Hồn chân quyết của ta là chí bảo bản động, tuy chỉ một phần tám nhưng vẫn không thể đưa cho người, người đừng có hy vọng nữa. Vả lại người lấy đi để dùng vào việc gì?

Cười hắc hắc, Vô Nhân Tọa nói:

- Dùng làm gì là việc của ta, ta không cần thiết nói cho người hay, người chỉ cần giao vật ra là xong. Ba ngày qua, sự kiên nhẫn của ta không còn nhiều, người không giao ra thì đừng trách ta ra tay.

- Động thủ, người nghĩ ta sợ người hay sao? Người khác không biết thực hư của người, chẳng lẽ ta cũng không biết à? Với tu vi của người, trong tam gian thất giới đích xác được tính là đại cao thủ, nhưng Luyện Hồn chi thuật của Luyện hồn động thiên ta tin rằng người cũng biết rõ, không phải ai cũng đủ can đảm khiêu khích. Người tuy có vương tọa bắt diệt chi thể hộ thân, nhưng người dấu sao không có thực thể chỉ có hồn phách, như vậy Luyện Hồn đại pháp của ta chính là khắc tinh của người.

Âm thầm nhìn chiếc ghế, Kim Luyện nói không chút sợ hãi.

- Thật không, người nghĩ như vậy tại sao vẫn đào tẩu? Thật ra người không cần đào tẩu trực tiếp tiêu diệt ta, đây không phải một lần vất vả mà cả đời nhàn nhã ư?

Nghe xong "hừ" lạnh một tiếng, Vô Nhân Tọa hỏi lại với vẻ chế nhạo.

Sắc mặt Kim Luyện hơi giận dữ, hừ nói:

- Ta không động thủ vì không muốn rước phiền toái, chứ không phải sợ người. Ta đến Nhân gian không phải để sính cường đấu đá nhau, vì vậy trước khi lo liệu xong việc ta không muốn động thủ cùng người. Bây giờ ta vẫn nói lời này, tốt nhất người nên đi bằng không ...

- Bằng không, người có thể làm gì? Kim Luyện, người đừng nghĩ rằng người không động thủ thì không có ai chú ý đến người, không ai lưu tâm đến mục đích của người, kỳ thực người đến tu chân giới làm gì trong lòng ta rất rõ. Hiện tại Nhân gian sắp đại loạn, tất cả cao thủ ẩn thế lộ diện đều có mục đích như người, nếu không xuất thế để làm gì? Người đến đây nhất định không ngoài việc truy tìm thân vật trong truyền thuyết, ta đoán không sai chứ?

Cười âm thầm, Vô Nhân Tọa nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, toàn thân Kim Luyện tán phát một cổ hàn khí, mục quang nhìn chăm chú vào Vô Nhân Tọa lạnh lùng nói:

- Lão quái, người đừng đoán bậy đoán bạ, việc của ta tốt nhất người không nhúng tay vào. Hơn nữa thần vật người nói tam gian thất giới này nhiều không kể xiết, nói như thế người cho rằng có thể lừa gạt được ta à?

198. Hồi 198 - Thương Sơn Chi Hành

Cười ha ha... Vô Nhân Tọa nói:

- Con vẹt chết vẫn còn cãi bướng, người thật muốn ta giải thích cho rõ à? Dích xác thần vật trong tam gian thất giới không ít, nhưng nhiều nhất chính là thần khí chứ không phải thần vật. Cái gọi là tu chân giới Đại la chư thiên nhị thập tứ thần khí, thực ra chỉ có vài món đầu chân chính lợi hại mà thôi, xếp dưới tuy có chút huyền diệu nhưng đối với loại cao thủ như ta người hoàn toàn không thể uy hiếp được. Thần khí đứng đầu là Khai Thiên Phủ đã mai danh ẩn tích mấy ngàn năm không có dấu vết truy tìm; Hậu Nghệ Cung xếp hàng thứ hai nghe nói cũng thất tung gần hai ngàn năm, những thứ còn lại trừ Cửu Thiên Huyền Cầm của Thiên Chi đô, Thiên Vương Tháp của Vân Chi pháp giới, Ngọc Linh Lung của Hư Vô giới, chỉ có Huyết Hà Đồ huyết sát khí cực nặng, Thiên Hậu Linh Huyền linh chi khí cực mạnh và trấn sơn chi bảo của Vực chi tam giới Diêm Vương Lệnh, Ma Vương Giáp, Phá Thần Thương, những loại này còn được xem có chút tiếng tăm.

- Người biết quả không ít bất quá không biết vì sao người nói đến những

thứ đó? Lạnh lùng nhìn Vô Nhân Tọa, Kim Luyện hỏi. - Vì sao? Rất đơn giản. Ta nói như thế chính là muốn cho người hay, ta

biết lần này người đến Nhân gian không phải tìm những thần khí kia mà đi tìm một loại thần vật trong truyền thuyết. Thế gian này thần khí rất nhiều, thu hút sự chú ý của vô số người tu chân nhưng rất ít người hiểu giữa thần khí và thần

vật có một khoảng cách rất lớn. Người đến đây chính vì thần vật Thương Sơn -

Cần Khôn Ngọc Bích, ta nói có sai không? Nhìn thẳng vào Kim Luyện, giọng nói Vô Nhân Tọa khẳng định. Sắc mặt chợt biến, toàn thân Kim Luyện quang mang đại thịnh bỗng

nhiên bước lên ba bước, tức giận nhìn Vô Nhân Tọa quát:

- Lão quái, việc này người tự chuốc lấy, đừng có trách ta. Đôi khi quá thông minh không phải là điều tốt, cứ ngu ngốc một chút mới tốt tránh được đại họa lâm đầu. Nói xong, thân ảnh Kim Luyện nhoáng một cái, song thủ vung lên huyền ảo, hai cổ hội hạt sắc khí trụ hội tụ phía trên Vô Nhân Tọa nhanh chóng hình thành một khối vân vụ ập xuống dưới. Cười âm trầm, Vô Nhân Tọa lắc không xoay một vòng, thân thể hóa thành sợi lam quang tránh thoát một đòn của Kim Luyện xuất hiện ngoài ba trượng phía bên trái, âm hiểm nói: - Ngượng quá hóa giận, hay bị ta nói trúng tim đen. Hắc hắc... Kim Luyện, mục đích của người có gì đáng để che giấu, hiện tại người truy tìm vật không chỉ có một mình người, người che giấu cũng không có tác dụng. Theo ta được biết hai ngày trước Hắc Hà Quỷ Vương của Quỷ vực đã soái lĩnh thủ hạ cao thủ đến nơi đó, còn Huyết Giới cao thủ của Ma vực cũng nghe nói một ngày trước đã đi, người bây giờ vẫn còn ở đây, người cảm thấy có gì đáng để giữ bí mật không?

Nghe xong thần sắc Kim Luyện thay đổi không ngừng, vẻ mặt âm trầm

nói:

- Lão quái, tin tức người quả thật linh thông, đáng tiếc người không biết chúng đến đó cũng vô kế khả thi chỉ có thể đứng nhìn. Hơn nữa, Thương Sơn Huyết Hà không phải là nơi để du ngoạn, chúng đã muốn đến vậy để cho chúng đi tiên phong đối với ta chỉ có lợi không có hại, không đúng sao?

Hơi ngáy người, Vô Nhân Tọa liền cười âm hiểm nói:

- Hắc hắc... xuất thân từ Luyện Hồn Động quả nhiên xảo trá âm hiểm, biết người khác không bóc được miếng mồi Cần Khôn Ngọc Bích nên không hoảng không loạn muốn làm ngư ông đắc lợi, quả thật cao minh.

Ê°HừÊ° lạnh, Kim Luyện nói:

- Lão quái, người biết cũng không ít? Xem ra người luôn truy đuổi ta,

nhất định muốn vật trong người ta. - Người nghĩ như thế sao? Hối ngược một câu rất nghiêm túc, Vô Nhân Tọa hồi đáp vấn đề từ khía cạnh khác. Lạnh nhạt nhìn Vô Nhân Tọa, Kim Luyện trầm giọng nói: - Bất kể người có mục đích gì, bây giờ ta không có thời gian tranh cãi với

người nên tốt nhất người tránh xa ta ra. Ta có việc cần làm, đợi sau khi việc của

ta hoàn tất sẽ tính sổ với người. Ê° HừÊ°

Nói xong, quanh thân quang hoa lóe sáng biến mất hết sức thần kì trên đất bằng.

Nhìn nhân ảnh tan biến, Vô Nhân Tọa cười âm trầm hướng về cây đại thụ

Lục Vân và Bách Linh đang ẩn núp quát:

- Nghe nửa ngày trời còn chưa hiện thân tương kiến, lẽ nào muốn bỏ tọa thỉnh các người ra hay sao?

Trên cây, Lục Vân và Bách Linh kinh hãi, không biết vì sao Vô Nhân Tọa

lại có thể phát giác khí tức của họ, lẽ nào hần.....

Trong lúc suy nghĩ Lục Vân cùng Bách Linh từ từ hiện ra, hạ xuống trước mặt Vô Nhân Tọa lặng lẽ chú ý hần. Vừa nhìn thấy hai người, Vô Nhân Tọa có chút kinh dị nói:

- Là các người, hơi ngoài dự đoán của ta.

Cười nhạt, Lục Vân nói :

- Gặp người ở đây, bọn ta cũng có chút ngạc nhiên. Người không ở yên

tại Lư Sơn, chạy đến đây lẽ nào vì việc của Thương Sơn Huyết Hà ? Vô Nhân Tọa nói : - Bỏ tọa hành sự, sao có thể dễ dàng bị loại người như người đoán biết ?

Chàng qua người bỗng nhiên hỏi, cộng thêm tâm tình ta hôm nay cũng tốt nên không ngại nói cho người hay. Ta đến đây tịnh không phải tranh đoạt Càn Khôn Ngọc Bích, bởi vì vật này đối với ta vô dụng, ta bất quá chỉ muốn xem vật này cuối cùng lọt vào tay ai, dấu sao vật này có một không hai trên thế gian. Bây giờ Thái Âm chi nhật càng lúc càng gần, Quỷ vực, Ma vực và Yêu vực đều bắt đầu tiến quân ồ ạt Nhân gian, đợi đến khi thiên chi tam giới chen chân vào, tu chân giới yên bình ngàn năm vang vọng giữa hủy diệt và tái sinh. Rốt cuộc kết quả cuối cùng ra sao chẳng ai biết rõ. Cho nên hầu như toàn bộ các phái tu chân, hoặc minh hoặc ám để ý tới việc lần này, có thể vì cứu vãng thế gian dốc sức xoay chuyển tình thế rồi rầm rầm, cũng có thể vì thừa cơ khởi sự độc bá Nhân gian. Tóm lại chỉ một câu, sinh và tử chỉ cách nhau một tấc, tồn tại và diệt vong dựa vào cơ duyên. - Nói như vậy, chủ yếu người chỉ muốn nghe ngóng một số tình hình, nhằm suy đoán xu thế sau cùng đưa ra đối sách tương ứng tốt nhất phải không?

Nhìn chăm chú Lục Vân, Vô Nhân Tọa cười âm trầm nói:

- Đúng vậy, bỏ tọa đích xác có tính toán đó. Lục Vân, nghe nói người đã trở mặt với Lục viện, hơn nữa lại đào sinh dưới kiếm của cao thủ chính đạo, thật không đơn giản. Không biết bây giờ người đã có dự định gì chưa, có từng nghĩ đến tìm người dựa dẫm về sau yên ổn một chút không? Nếu như có ý đó, đừng ngại tìm đến ta, tại Lư Sơn tin chắc không có bao nhiêu người dám đến gây sự. Hắc hắc... đừng trả lời gấp, có lẽ sau này người sẽ đến nơi đó hắc hắc...

Trong tiếng cười dài, Vô Nhân Tọa hóa thành một chùm lam quang bắn

vọt về phía chân trời và biến mất trong mây xanh.

Lặng lẽ trông về chân trời, trên khoe môi Lục Vân treo một nụ cười có

chút kỳ dị, tự nói: - Xem ra ta vẫn còn vài phần giá trị, lại có người bắt đầu muốn lôi kéo ta. Bên cạnh, Bách Linh cười nói : - Chàng còn hơn vài phần giá trị, hiện tại chàng đã là người có tiếng tăm

trong giới tu chân chỉ mình chàng không chú ý đến thôi. Được rồi, không nói

nữa chúng ta mau lên đường thôi. Thu hồi mục quang, Lục Vân nhìn Bách Linh, trầm mặc một lúc nói: - Ta nên đến Thương Sơn một chuyến, có lẽ nơi đó có vật ta cần tìm. Về mặt tươi cười chùng xuống, Bách Linh nhìn ánh mắt chàng cảm nhận

trong đó có phần cố chấp, không nhận được than khê nói :

- Chàng đã muốn đi thì cứ đi. Không phải chàng thường nói ngang dọc trong trời đất, vậy còn hỏi ý thiếp làm gì? Bất kể thế nào, thiếp rất thích nhìn thấy một Lục Vân thập phần tự tin, ngạo khí cao tận trời, vì vậy thiếp không thể ngăn cản chàng quá nhiều. - Đa tạ, nàng hãy yên tâm, huyết sát chi khí trong người ta tuy nặng, nhưng ta thân hoài mấy loại pháp quyết, chỉ cần không gặp việc cực kỳ nguy hiểm ta có thể tự khống chế bản thân. Hiện tại tu vi của ta đã đến cảnh giới Quy Tiên đang ở điểm cực hạn, nên muốn tăng cao hơn nữa cần phải có phương pháp phi thường mới được. Trước khi tu luyện đến cảnh giới đại thành ta vẫn đâu không lại Thiên Kiếm Khách, vì vậy tạm thời ta không thích hợp đụng chạm đến chúng. Nhưng vì việc nghịch thiên sau này, ta cần phải đột phá cực hạn đạt đến cảnh giới tối cao vô thượng mới đấu với Thiên Kiếm Khách.

Vuốt nhẹ khuôn mặt chàng, Bách Linh mềm mỏng nói:

- Thiếp hiểu rõ tâm ý và biết được quyết tâm của chàng, thiếp sẽ tận lực giúp đỡ chàng. Người tu chân rất coi trọng cơ duyên, có lúc thời cơ không đến đâu chàng chịu ngăn cản cực khổ, vạn lần tôi luyện trước sau vẫn cách một bước, còn thời cơ đến tự nhiên nước chảy thành sông vạn sự viên mãn. Bây giờ chúng ta đừng cần nói nhiều nữa, lên đường tới Thương Sơn xem xem thiên cổ truyền thuyết là chân hay giả, Lệ Giang xuân thủy có tươi đẹp hay không.

Nói xong, kéo Lục Vân vọt lên không nhắm Vu Sơn bay tới.

Sâu trong Vu Sơn, trên một huyền nhai tuyết bích dốc đứng đột nhiên quang hoa lóe sáng, hai khối quang mang từ nhỏ hóa lớn huyền hóa thành hai đạo nhân ảnh chính là Lục Vân và Bách Linh. Định thần nhìn tứ phía chỉ thấy cây cối xanh ngắt, núi non nhấp nhô trùng điệp, một vùng còn mang đậm vẻ nguyên sơ. Dưới chân, một khe núi sâu từ Tây sang Đông uốn lượn quanh co, tầng tầng mây trắng trôi bồng bềnh ở lưng chừng núi, làm hẻm núi âm sâm bằng phẳng thêm vài phần thần bí khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo. Chăm chú nhìn xung quanh, trong mắt Lục Vân lập lòe ngũ thải quang hoa, Ý niệm thần ba đang tra xét từng xó xỉnh của khe núi, toàn bộ tình hình trong chu vi mấy dặm thoáng chốc đã nắm rõ. Nghiêng mình, Lục Vân nói khẽ: - Nơi này ẩn tàng không ít cao thủ, để ta phân tích tình hình thăm dò được, dưới đó cộng chung có bốn phe nhân mã trong đó nhân số Quỷ vực nhiều nhất, kế đó là cao thủ của Huyết giới Ma vực. Hai phe còn lại, một là Kim Luyện, phe kia số lượng mơ hồ, khí tức hết sức cổ quái rất có khả năng là cao thủ một phái của Thương Sơn Huyết Hà như nàng từng nói.

Gật đầu nhẹ, Bách Linh nói:

- Thiếp cũng phát giác cổ khí tức kỳ quái đó chỉ là tạm thời đoán không ra, có thể đúng như chàng nói. Bây giờ chúng ta đến gần một chút, trước tiên kiểm tra xem các phe có cao thủ như thế nào đến lúc đó mới phân tích tốt được.

Lục Vân đưa tay kéo nàng vào lòng, lẳng không bay vọt lên nhanh chóng

khuất trong mây.

Xuyên qua tầng tầng mây trắng, Lục Vân cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, phát giác bên dưới không ngờ vô cùng mỹ lệ, một đường dài đỏ như máu nằm vắt ngang đồng cỏ màu xanh lục nổi bật một cách lạ thường. Hai bên bờ Huyết Hà địa thế bằng phẳng, cỏ xanh mơn mơn lay động trong gió như vô số tinh linh xướng ca những khúc hát vui vẻ. Một vùng nước rộng lớn có một thạch tượng cao lớn uy mãnh ngẩng đầu như hỏi trời cao ngạo nghễ đứng giữa con sông, trong đôi mắt tròn tròn đỏ như máu lập lòe quang mang giống như mê vụ hiển lộ chói mắt khác thường. Thạch tượng đó khắc họa một người anh tuấn bất phàm, gương mặt kiên nghị có vẻ phần nộ pha lẫn bất khuất, khóe mắt đỏ như máu còn đọng lại hai giọt nước mắt diễm lệ giống như đang chất vẩn trời xanh. Ngoài mười trượng bên trái thạch tượng có một gò loạn thạch chiếm diện tích không nhỏ, bên phải ngoài mười lăm mười sáu trượng có một vùng cỏ cây hỗn tạp um tùm tươi tốt, chính diện là một gian thạch ốc phẳng phát trải qua vô số lần tàn phá của thời gian.

Giữa không trung, Lục Vân dừng lại bất động và đưa ánh mắt quan sát kỹ ba nơi. Từ phân tích tình hình Ý niệm thần ba thăm dò được, gò loạn thạch bên trái ẩn tàng cao thủ Quỷ vực, vùng cây cỏ hỗn tạp bên phải có cao thủ Huyết giới Ma vực. Kim Luyện bây giờ ẩn thân trong một hốc đá tối tăm ngoài ba mươi trượng, cổ khí tức thần bí cuối cùng tụ tập xung quanh thạch ốc.

199. Hồi 199 - Hắc Dạ Tranh Đoạt

Trầm tư giây lát, Lục Vân tâm niệm vừa động thì áo choàng thần kỳ liền xuất hiện trên thân chàng trùm lên cả người Bách Linh. Ngay khi có áo choàng trợ giúp, Lục Vân cười lãnh đạm phi thẳng tới đầu thạch tượng, dễ dàng hạ xuống trên thạch tượng không chút dao động.

Cúi đầu nhìn xuống Lục Vân thấy sự kinh ngạc của Bách Linh, chàng chỉ nở một nụ cười trấn an nàng nhưng không giải thích bất cứ điều gì. Bách Linh nhẹ nhàng truyền âm nói:

- Đầu gỗ, hiện tại chúng ta nán lại đây vị trí rất tốt, nhưng nếu cứ lưu lại thế này thì không ổn chút nào cả. Trông tình hình của chúng thì dường như đang đợi điều gì đó, nếu chúng ta không làm rõ điều này mà cứ chờ tới khi đó thì không được đâu.

- Điều này ta biết, trước mắt ta đang dò xét tình hình tứ phía. Lúc này còn chưa chú ý tới phía trên, ta luôn cho rằng ta đã điều tra rõ tình hình ở đó rồi, nhưng lúc này trong lòng ta có một cảm giác dị thường, tựa hồ như có một thứ gì đó đang che giấu một loại khí tức kỳ quái khiến cho vô số kết quả chính xác mà Ý niệm thần ba của ta thu được bị nhiễu nghiêm trọng. Ngoài ra, hình như có một thứ thanh âm đang hô hoán điều gì đó, chỉ có điều quá mơ hồ, ta cũng không nghe rõ. Song mây hơi nhú lại, Lục Vân kinh ngạc nói.

- Ý niệm thần ba? Đó là cái gì, sao thiếp chưa từng nghe qua? Còn nữa, sao chàng có thể khẳng định sự phán đoán của mình không thể sai? Nhìn thẳng Lục Vân, Bách Linh hiếu kỳ tra hỏi.

Nặng nề gật đầu, Lục Vân nói:

- Tuyệt đối không sai! Ý niệm thần ba là một loại pháp quyết kỳ diệu giúp ta dò thám sự vật, cũng có thể tìm ra rất nhiều thứ nhìn không thấy, lại có thể phát ra sự công kích vô hình vô sắc. Thôi, tạm thời không nói về chuyện này, chúng ta hãy rời khỏi thạch tượng này trước đã, tìm một nơi ẩn nấp, từ từ quan sát động hướng của những cao thủ này.

Nói xong chàng dang thân hướng về phía vách núi dựng đứng bay lên, cuối cùng dừng lại tại một khe đá.

Thời gian từ từ trôi qua, Thương Sơn Huyết Hà vẫn bình lặng không gợn sóng. Khi màn đêm xuống sâu trong khe núi bắt đầu nổi gió, từng trận cuồng phong gào thét, trong tiếng gió chói tai đó ẩn ước có giọng hát của một thiếu nữ. Con mưa phùn trong đêm đầu ngày hạ vô thanh vô tức rơi xuống Huyết Hà nơi thâm sâu của vùng Vu Sơn. Gió kèm theo nước mưa đập vào vách đá làm vang lên những tiếng động lớn. Nước sông cuộn trào, vô số thủy châu xuất hiện trên mặt nước như một dải lụa trắng bao phủ cả con sông dài màu máu. Trên trời một trận sấm sét giáng xuống, khe núi vốn tối tăm đột nhiên bừng sáng, một nhân ảnh lúc ẩn lúc hiện dưới trận mưa rào phiêu đảng trước thân thạch tượng, giống như một vị cô nương ôn nhu lương thiện đang vỗ về người nam tử mà nàng đem lòng thương yêu. Trên mặt nước một đóa hoa sóng huyết sắc bỗng bay lên, vừa khéo đậu xuống đầu chiếc bóng đó, tựa như một nam tử tận tay cài đóa hoa hồng lên tóc người yêu, ngập tràn tình cảm dịu dàng vô hạn. Gió đột nhiên nhỏ bớt, giọng hát lúc ẩn lúc hiện cũng dần dần vang rõ, chỉ nghe trong gió một giọng ngâm thê lương khê truyền lại, như một người khuê nữ đang u oán kêu gọi kẻ lãng tử phương xa, như một thiếu nữ si tình đang thuật lại giấc mộng tàn thời niên thiếu. Như một cánh bướm trong cơn cuồng phong đang tìm kiếm dấu chân bước đến, như một chiếc lá khô rơi rụng lưu lại trong phiêu linh chấp niệm suốt đời khó quên.

Sơn phong kêu khóc hóa thành giọt lệ tựa như muốn rửa sạch những ngày đau đớn. Dòng sông trở nên điên dại, cuộn cuộn dâng lên những đợt sóng máu, như đang kể lại những cuộc gặp gỡ và chia ly ngày trước. Cỏ xanh cũng đã say nhẹ nhàng đung đưa, đắm chìm trong những giấc mơ ngày trước, sấm sét phản nộ rung trời vang dội khắp tầng mây, chỉ vì một đoạn truyền thuyết thiên cổ. Khoảnh khắc này, tất cả các cao thủ ẩn tàng quan sát đều kinh ngạc ngây người, bọn họ không thể nào đoán được một cơn mưa bình thường lại

trở thành truyền thuyết vạn năm tại Thương Sơn Huyết Hà này, chẳng lẽ thực sự giống như trong truyền thuyết, lệ thủy không khô, huyết chú không giải được, đây là lời nguyện ngàn đời sao?

Mưa vẫn đang rơi, tiếng ngâm khê trong gió vẫn đang tỉ tê. Bách Linh nhìn khe sâu như một màn mê vụ, có chút cảm khái nói:

- Một lần, không ngờ câu chuyện trước kia thiếp kể cho chàng vào giây phút này lại biến thành sự thật. Có lẽ trong trăm ngàn năm nay, linh hồn của đôi tình nhân này vẫn luôn quanh quẩn nơi đây, thế nên mới có truyền thuyết đẹp đẽ mà đau buồn động lòng người đó. Hôm nay bất kể nói thế nào, có thể nhìn thấy mỗi tình xúc động trong truyền thuyết, thiếp nghĩ rằng đã hết sức đáng giá rồi.

Lặng lẽ chú thị nhìn về phía trước, Lục Vân thấp giọng nói:

- Hiện nay, khí tức bốn bề rất cổ quái tựa hồ như có một thứ gì đó một mực lôi kéo thạch tượng trong phạm vi năm trượng, ngăn trở mọi sóng do thám. Ái tình thực xúc động, nhưng trước mắt ngoài việc cảm động ra chúng ta còn phải lưu tâm xem hiện tượng này được hình thành ra sao. Nếu xét về sự rung động lòng người, mối tình của Lãnh Túc và Tâm nhi tại Ánh Nguyệt tinh ngày đó chẳng phải là xúc động tới tận đáy lòng sao?

Thân thể rung động, Bách Linh quay đầu lại nhìn chàng, khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, mối tình đó cũng rất xúc động nhưng bọn họ vẫn được hạnh phúc, còn đôi tình nhân này lại không được như vậy.

- Hạnh phúc có rất nhiều dạng, chỉ là nhìn mỗi loại với cách lý giải ra sao thôi. Có lẽ đối với họ mà nó được ở bên nhau ngàn đời cũng là một loại hạnh phúc. Tạm thời không đề cập đến chuyện này nữa, ta bắt đầu cảm nhận thấy khí tức ở vùng phụ cận có sự biến hóa rồi, có lẽ đã tới lúc phát sinh một số chuyện nào đó.

Dứt lời chàng không nói thêm nữa mà đưa mục quang cẩn thận quan sát tứ phía.

Trong màn đêm bóng người đó mộng lung mơ hồ tựa ảnh ảo, từng tiếng ngâm khê phiêu đảng trong mưa gió đang từ từ bay xa dần rồi biến mất. Khi không còn thấy bóng dáng mờ ảo đó nữa tiếng ngâm cũng tắt, mưa bắt đầu nhỏ hạt, chỉ một lúc sau mọi thứ đều tan biến như mây khói theo làn gió cuốn. Lúc này vạn vật lại khôi phục nguyên trạng, Thương Sơn Huyết Hà phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì mà chỉ thấy tĩnh lặng không gió, không có một chút khói bụi. Ánh trăng xuyên thấu tầng mây dần xuất hiện, những tia sáng bạc chiếu trên mặt sông màu đỏ tươi chiết xạ thành ánh sáng đỏ sẫm càng lộ vẻ âm sâm quỷ dị gấp bội. Cả dòng Huyết Hà dần được bao phủ bởi một tầng huyết vụ mờ nhạt phiêu diêu bất định biến hóa đa đoan từ từ hội tụ xung quanh thạch tượng tạo thành một quầng sương đỏ. Đột nhiên một ánh hào quang lóe hiện, song nhãn thạch tượng tựa hồ xạ ra một chùm kỳ quang nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất khiến người ta không thể đoán ra đó là do hoa mắt hay là sự thực. Lúc này Lục Vân cảm nhận chính xác rằng cao thủ Quỷ vực trong đồng loạn thạch đã bắt đầu hành động, đồng thời cao thủ của Ma vực Huyết giới trong bụi cỏ cũng nhích từng bước di động, hiển nhiên bọn chúng đều đã phát giác ra điều gì đó nên bắt đầu chuẩn bị. Trong lúc suy nghĩ, Lục Vân đang định nói cho Bách Linh biết chuyện này thì bỗng trong màn đêm một đạo nhân ảnh cực kỳ mờ nhạt nhanh như thiểm điện đã cấp tốc bay ra, chớp mắt đã xuất hiện trước thân thạch tượng.

Bóng người này vừa xuất hiện, Huyết Hà đang bình lặng lập tức cuộn lên sóng cả ngút trời, dưới ánh trăng một đạo huyết ảnh rạch ngang bầu trời từ một phương hướng khác xông về phía thạch tượng, không chậm một bước đã hiện thân sau lưng thạch tượng nhào thẳng tới đầu thạch tượng. Một tiếng rú vô cùng đáng sợ vang lên trong bóng đêm, giữa không trung quỷ ảnh vô số, quỷ trảo đầy trời ào đến cùng tiếng hú ào ào chụp tới đạo huyết ảnh nhằm ngăn kẻ đó lại. Một hướng khác huyết mang đột hiện trên tầng không, một quả quang cầu huyết sắc xoay tròn với tốc độ rất nhanh mang theo khí tức tà ác đang không ngừng nuốt lấy quỷ trảo, chuyển động vòng tròn quanh thạch tượng bảo vệ cho đạo huyết ảnh phía trước. Một tiếng sét nổ truyền lại, một đường sáng làm cả bầu trời đêm bỗng bừng lên, chỉ thấy giữa không trung một quỷ vật toàn thân lập lòe những tia sáng đen cùng một ma vật huyết mang lưu chuyển khắp toàn thân đang đứng cách nhau ba trượng, hai đôi mắt xanh thẫm và đỏ sẫm đang phần nộ nhìn đối phương. Trên thạch tượng hắc ảnh và huyết ảnh chia nhau mỗi người một bên đầu thạch tượng, đứng trên không chú thị quan sát sự biến động của đôi mắt kia.

Dưới đất hắc ảnh lóe lên, Hắc Hà Quỷ vương đã hiện thân trên bờ sông lạnh lùng nhìn bụi cỏ, hừ nói:

- Bồn vương đã tới đây, còn chưa chịu ra gặp mặt?

Lời nói vừa dứt một nhân ảnh cao lớn toàn thân lấp lóe huyết mang đã xuất hiện ngoài ba trượng, cười nói:

- Từ lần cuối cùng gặp nhau đến giờ Quỷ vương đại nhân vẫn khỏe chứ, lần này tới đây gấp như vậy, chắc hẳn cũng vì Càn Khôn Ngọc Bích phải không? Chỉ có điều báu vật của trời đều do nhân duyên, cuối cùng ai có thể đoạt được phải tùy thuộc vào cơ duyên của mỗi người thôi.

- Ma thần Viêm Huyết, không ngờ lại là ngươi, ta còn cho rằng Huyết giới tôn chủ đích thân xuất mã cơ đấy. Sao, lần này các ngươi cũng tới đây đùa vui ư? Ta thấy ngươi nên quay về đi thì hơn, có ta ở đây tôn chủ của các ngươi lại không hiện thân, ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngươi có thể tranh đoạt với ta sao? Tất cả đều xuất thân từ vực chỉ tam giới, ta thấy nên lưu lại chút tình để sau này còn tiện đối phó với Nhân gian chính đạo. Hắc Hà Quỷ vương nham hiểm nói ẩn chứa vài phần uy hiếp.

Ma thần Viêm Huyết tùy ý cười nói:

- Về điểm này Quỷ vương đại nhân không cần bận tâm cho ta, vật đó hiện tại còn chưa xuất hiện, hươu chết về tay ai còn phải chờ tới lúc cuối cùng mới biết kết quả được, bây giờ nói về điều này vẫn còn hơi sớm. Hơn nữa nơi đây lại không phải chỉ có hai lộ nhân mã của tôi và ngài, ngài nói với tôi những điều này là có ý gì?

Hắc Hà Quỷ vương sững người không nói, mực quang đảo quanh tứ phía, hừ lạnh nói:

- Ta đã thực tâm khuyên bảo mà ngươi không nghe, tới lúc đó thì ngươi nên tự cẩn thận tránh để sau này hối hận thì đã không kịp nữa rồi.

Nói xong ánh mắt dời đến bên thạch tượng, miệng phát ra âm hiệu hành động.

Hắc ảnh chớp động, Quỷ tiên sau khi nhận được mệnh lệnh liền lẳng không chụp một trảo vào nhân châu của thạch tượng. Đối diện, Ma tiên hừ lạnh một tiếng, huyết quang như thoi đưa, chưởng lực mạnh mẽ một kích đã chấn văng trảo lực của Quỷ tiên đứng chặn trước thân hắn. Ngay sau đó, nhân lúc Quỷ tiên thoái lui, Ma tiên đột nhiên phát động pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân, lực tinh thần vô hình đáng sợ công kích trúng vào Quỷ tiên, chỉ nghe thấy một tiếng la thảm Quỷ tiên đã bị bắn bay ra ngoài mấy trượng.

Trong tiếng rú hung ác, một tên Quỷ tiên vọt lên từ dưới mặt đất lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Ma tiên. Thâm độc nhìn Ma tiên, thân ảnh Quỷ tiên nhoáng lên, hàng trăm đạo phân bố tầng tầng chập chập, những cái đầu lâu đáng sợ của lệ quỷ gầm rú như sấm dậy chấn động hồn phách. Trong tiếng cười âm u, quanh thân Quỷ tiên lấp lóe quang mang hắc sắc, pháp quyết vô thượng Hóa Hồn đại pháp của Quỷ tông hàm chứa lực lượng hóa hồn xâm cốt bao phủ tứ phía xung quanh Ma tiên. Bị vây khốn, Ma tiên rống lên giận dữ liên hồi, Tâm Dục Vô Ngân toàn lực phát động muốn chấn bay Quỷ tiên để thoát khỏi khốn cảnh nhưng lúc này tất cả tựa hồ đã quá muộn.

Ở dưới đất, Ma thần Viêm Huyết nhìn thấy tình trạng này liền "hừm" một tiếng, hữu thủ vẫy ra làm cho một Ma tiên bên cạnh vọt mình bay lên. Tên Ma tiên này còn chưa xong kịp tới nơi thì một Quỷ tiên đứng cạnh Quỷ vương đã chặn hắn lại giữa đường, ngăn trở sự cứu viện của hắn. Cứ như vậy, song phương vì tranh đoạt song nhân của thạch tượng mà không ngừng phái ra các cao thủ, chỉ trong chốc lát trên bầu trời Huyết Hà đã dày đặc ma ảnh lẫn quỷ vật, quang ảnh hai màu đỏ sẫm và đen kịt đan xen lên xuống, tiếng la thảm thiết cũng tiếng rú phẫn nộ liên miên không dứt.

Ánh trăng vẫn cứ lặng lẽ dịch chuyển, thời gian trôi đi trong khi song phương vẫn cứ tiếp tục giao chiến. Thời khắc này mọi người đều tập trung tinh thần chú ý nhìn hai bên giao chiến mà không phát giác ra mặt sau thạch ốc đang dần lóe lên một quang lục quang quỷ dị. Ngoài ra, ở mặt dưới của thạch tượng này giờ vẫn đứng ngạo nghễ bất động, nước sông phẳng lặng cũng bắt đầu xuất hiện những gợn sóng nhỏ, tầng tầng huyết sắc bắt đầu hội tụ làm cho huyết sắc tứ phía quanh sông thì lại dần trở nên nhạt nhòa.

200. Hồi 200 - Thạ Ch Nhân Phục Hoạt

Cười lạnh một tiếng, Ma thần phân phó thủ hạ chặn đường hai gã kia, còn tự mình toàn lực thi triển thân thủ dùng tốc độ nhanh nhất đào thoát ra bên ngoài. Trong lúc này Quỷ vương, Kim Luyện, thạch nhân, Mộc quỷ đều phát giác hắn đã nắm được ngọc bích trong tay, không hẹn mà đồng thanh quát to ngăn chặn hắn. Mắt thấy Ma thần Viêm Huyết sắp biến mất, đột nhiên miệng hắn phát ra một tiếng kêu kinh khiếp, Càn Khôn ngọc bích trong tay hắn bỗng bị một luồng kinh lực mạnh mẽ hút lấy bắn ra bên ngoài bay trở lại ngực thạch nhân.

Giận dữ hét lên một tiếng không cam tâm, Ma thần Viêm Huyết không hiểu đây là vì có gì, rõ ràng đã nắm được trong tay vậy mà còn tự động bay trở lại, quả thật là quái sự. Thấy ngọc bích bay trở lại, Quỷ vương cùng Kim Luyện đồng thanh hét lớn đồng thời thu tay phi thân đoạt lấy. Từ phía sau thạch ốc Mộc quỷ cũng với tốc độ nhanh nhất, loáng một cái đã cản ngay trước Quỷ vương và Kim Luyện để cho ngọc bích kia bay về phía thạch nhân.

Lại nói Lục Vân và Bách Linh đang ở trên tuyết bích quan sát, lúc nhìn thấy Mộc quỷ, Lục Vân vẫn lộ vẻ rất bình tĩnh còn Bách Linh thì lại thập phần kinh hãi. Chỉ nghe Bách Linh nhẹ giọng:

- Không ngờ đêm nay tại đây không chỉ gặp được thạch nhân, lại còn gặp được Mộc quỷ nữa. Có lẽ chàng cảm thấy điều này chẳng là gì, nhưng nếu chàng biết lai lịch của Mộc quỷ này sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc đấy. Mộc quỷ chính là huyền linh chi vật, thuộc Ất Mộc chi tinh, phải qua vạn năm tu luyện mới thành. Nó có thể từ tám thân thảo mộc tu luyện đại thành, sự gian khổ trong đó người thường không thể tưởng tượng được. Hơn nữa một khi nó đã đại thành rồi thì chỉ có thiên hỏa hoặc thần kim, bằng không trên thế gian bất cứ thứ gì cũng không thể giết chết nó, nó có tám thân hoàn toàn bất diệt, mọi pháp quyết tu chân đều vô hiệu với nó.

201. Hồi 201 - Càn Khôn Ngọc Bích

Đang bình tĩnh Lục Vân đột nhiên biến sắc chăm chú nhìn con mộc quỷ đó, Ý niệm thần ba đã phát giá ra tần suất dao động của vật đó biến đổi rất rộng thay đổi tới hàng vạn lần, chẳng trách trước đó mãi vẫn không thể tra ra nó là vật gì.

Tâm niệm chuyển động, Lục Vân thấp giọng nói:

- Mộc quỷ này không phải tầm thường, mức độ dao động khí tức của nó bình sinh ta ít thấy vì vậy mười phần khó đối phó. Không thể tưởng được trên thế gian lại tồn tại dị vật như thế này, đúng là thiên hạ rộng lớn không có gì không thể xảy ra.

Trầm trọng gật gật đầu, Bách Linh thấp giọng nói:

- Trong một quyển bí lục của Thiên Chi đô bọn thiếp có ghi chép rằng trên thế gian có vô số sinh linh, trong đó có chín loại là thần kỳ nhất, mộc quỷ này được xếp thứ năm. Tam đầu linh xà mà chàng đã gặp qua đứng thứ tám, ngũ thái đại bàng đứng thứ sáu đều xếp sau mộc quỷ này, có thể thấy vật này lai lịch bất phàm đến như thế nào.

Nghe vậy giật mình, Lục Vân đang muốn hỏi những dạng sinh linh kỳ dị còn lại thì đúng lúc ấy Ma thần Viêm Huyết cùng với Càn Khôn Ngọc Bích xuất hiện, việc này lập tức thu hút sự chú ý của Lục Vân. Đồng thời một cảm giác kỳ quái liên tiếp lên trong lòng chàng, khiến chàng rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Trong lúc Ma Thần bỏ chạy còn ngọc bích kia bay trở lại, thân thể Lục Vân đột nhiên chấn động, trong ánh mắt lộ ra một chút thần sắc kỳ lạ khó lường. Không kịp đợi Bách Linh giải thích, Lục Vân thân thể lẳng không xuất hiện cách thạch nhân khổng lồ đó mấy trượng, hai bên đối mặt nhưng vẫn giữ nguyên thái độ trầm mặc. Còn Càn Khôn Ngọc Bích lúc này dừng lại giữa hai người, tự động xoay chuyển như đang thám xét điều gì. Đàng xa, Bách Linh nhìn Lục Vân không hiểu gì, đoán không được vì lý do gì chàng lại xuất hiện vào thời điểm đó. Còn Ma thần Viêm Huyết bị ngăn cản quay lại, nhìn thấy Lục Vân lập tức biến sắc kinh hãi kêu lên:

- Là người, thật không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau ở đây.

Trong lúc giao chiến, Quỷ Vương và Kim Luyện nhìn thấy Lục Vân đều tỏ ra kinh ngạc, cùng cảm thấy có gì đó không bình thường, thậm chí tính toán nước cờ tiếp theo. Đáng tiếc một quỷ đó lại không cho bọn họ cơ hội, bức cho hai người liên tiếp phải lùi lại hoàn toàn rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm.

Nhìn Càn Khôn Ngọc Bích, Lục Vân nhẹ giọng nói với thạch nhân:

- Có lẽ người đang ngạc nhiên là vì sao ngọc bích đó lại ngừng ở giữa không trung, không quay về trong người người. Đối với việc này, ta có thể cho người biết, đó là ngọc bích đó có một đôi, một nửa còn lại đang ở trong ngực áo ta. Trước đây ta luôn không biết rằng ngọc bài ta lấy được từ Âm Thi Giản ở Quỷ Vực thì ra lại là một phần của Càn Khôn Ngọc Bích. Mãi đến lúc này, Càn Khôn Ngọc Bích trong người người xuất hiện ta mới chợt cảm nhận được khí tức đó và phát giác ra được việc này.

Nhìn chằm chằm vào Lục Vân, thạch nhân mở miệng nói:

- Một nửa còn lại đã ở trong người của người, vậy thì mời người lấy nốt ra đây, một đôi ngọc bích hoàn chỉnh đó cuối cùng rơi vào tay ai thì hãy để chúng nó tự chọn lấy, người thấy thế nào?

Cười thản nhiên, Lục Vân nói:

- Được lắm, cứ theo lời của người, mọi việc hãy dựa vào nhân duyên. Nói xong liền lấy từ trong người ra một viên ngọc bích to khoảng ba thốn, nhẹ nhàng ném vào không trung.

Mảnh ngọc vừa thoát khỏi tay, Càn Khôn Ngọc Bích vẫn đang xoay chuyển kia lập tức phát xuất một tiếng động nhỏ, hoá thành một đạo thanh quang phóng về phía mảnh ngọc bích của Lục Vân vừa ném ra. Còn mảnh ngọc bích sau khi thoát khỏi tay Lục Vân cũng hoá thành một đạo quang hoa đỏ rực nghênh tiếp lấy đạo thanh quang, hai bên gặp nhau tại giữa không trung lập tức kết hợp, nháy mắt đã hoá thành một con Thanh Phượng và một con Xích Long, lượn vòng trên không trung.

Trong bóng đêm, khí tức thần thánh cường đại tràn ngập toàn bộ hẻm núi, rồng bay phượng múa, mây gió biến đổi khiến cho các cao thủ tại đó đều hơi chấn động. Trong lúc tiếng phượng hót rồng gầm vang lên trong không trung, con Thanh Phượng và Xích Long đó đồng thời biến mất, hai khối ngọc bích hợp vào nhau cùng phát ra một quang trụ rực rỡ rọi sáng bầu trời đêm quanh phạm vi mấy chục dặm. Tuy nhiên ánh sáng chói mắt chỉ trong chốc lát đã biến mất không tăm tích, khi ánh mắt các cao thủ tìm thấy đôi Càn Khôn Ngọc Bích đã kết hợp đó thì chúng đã hoá thành một đạo quang hoa ngũ sắc, xoay tròn bay lượn xung quanh thạch nhân, vô số linh khí xung quanh biến ảo thành các hình dạng, hợp thành tầng tầng hoa văn kỳ dị lần lượt in lên người thạch nhân, kết hợp với những phù chú huyết sắc có sẵn trên người y sinh ra những biến hoá mắt người không nhìn thấy được. Khi quang hoa dần giảm xuống, thân thể khổng lồ của thạch nhân bắt đầu rạn nứt, huyết quang loá mắt được bao bọc bởi quang hoa ngũ sắc từ từ nhỏ lại, cuối cùng hình thành một quang cầu lấp lánh huyết mang. Bên ngoài quang cầu Càn Khôn Ngọc Bích vẫn tiếp tục xoay chuyển, chỉ có điều tốc độ đã chậm lại nhiều, ngay khi ngọc bích ngừng chuyển động thì khối quang cầu đột nhiên vỡ tung, huyết quang chói mắt biến thành từng sợi huyết vụ, sau khi bắn ra hơn một trượng lại thu hồi ngược trở lại, cuối cùng bên trong xuất hiện thân thể một người, huyết vụ toàn bộ tụ lại trên mình y rồi bị y nhanh chóng hấp thụ.

Kinh hãi nhìn diễn biến đó, mọi người đều ngẩn ra. Bọn họ thế nào cũng không thể hiểu được vì sao khi Càn Khôn Ngọc Bích hợp nhất lại đem người người thiếu niên bị trời nguyên rửa này cứu sống lại. Nhìn Dương Thiên anh tuấn bất phàm, Lục Vân có chút cảm giác xa cách nhân thế. Không lâu trước đó Bách Linh đã giảng giải cho chàng cố sự đó, chàng còn cho rằng đó chỉ là một loại truyền thuyết, ai ngờ hiện giờ đã trở thành hiện thực, như vậy chẳng phải khiến người ta tưởng như đang nằm mộng?

Môi khẽ cử động, Dương Thiên có mấy phần kích động, mấy phần hệt hăng nói:

- Tạ ơn người, ân tình này ta xin ghi nhớ, đáng tiếc là người mà ta yêu thương đã không thể hồi sinh.

Lặng lẽ lắc đầu, Lục Vân vừa định mở lời thì ngọc bích trước đó vẫn bất động đột nhiên xoay vòng như bay, chớp một cái đã xuất hiện trước ngực Lục Vân rồi đứng yên bất động. Có phần ngỡ ngàng nhìn Càn Khôn Ngọc Bích, Lục Vân đưa tay phải ra ngọc bích liền tự động rơi vào lòng bàn tay, điều đó khiến Lục Vân ít nhiều minh bạch được tâm ý của nó.

Ngẩng đầu, Lục Vân nhìn Dương Thiên, nhẹ giọng nói:

- Không cần tạ ơn ta, nếu người muốn cảm tạ thì hãy tạ ơn Càn Khôn Ngọc Bích này. Mấy ngàn năm rồi, giữa nó với người có lẽ đã nảy sinh tình cảm, vì vậy sau khi hợp nhất việc đầu tiên nó đã làm là tận lực phục sinh cho người. Nhưng giữa nó và ta cũng đã nảy sinh cảm tình, vì vậy sau khi cứu sống người nó liền quay trở bên ta, lẳng lặng đi theo ta. Chúng ta vì ngọc bích này mà gặp gỡ cũng là một đoạn thiện duyên, hy vọng về sau có thể trở thành bằng hữu.

Dương Thiên nhìn chăm chú vào chàng, hồi lâu mới nói:

- Cảm ơn người bằng hữu, ta là Dương Thiên, còn người?

- Ta là Lục Vân, hy vọng sau này chúng ta còn nhiều cơ hội để gặp lại nhau.

Nhân ảnh chớp động, trong lúc Lục Vân nói chuyện Ma thần Viêm Huyết đột nhiên hiện thân, chụp vào Càn Khôn Ngọc Bích định thời cơ để cướp lấy. Nhưng khi tay hắn nhanh nhẹn chụp vào ngọc bích, hắn đột nhiên phát hiện ra rằng Lục Vân đang cười với mình, nụ cười đó vô cùng kỳ quái khiến hắn trong lòng cảm thấy có điều bất diệu, lập tức dừng lại rồi toàn lực né tránh.

- Người chẳng phải muốn lấy ư, vì sao lại muốn tránh né như vậy?

Trong tiếng cười thản nhiên, lòng bàn tay phải Lục Vân lấp lóe điện quang, một đạo lôi cầu hoàn toàn không có triệu chứng báo trước đã xuất hiện, một đạo kinh lôi từ chân trời đột nhiên đánh trúng vào Ma thần Viêm Huyết đang không ngừng né tránh. Chỉ nghe một tiếng gào giân dữ truyền lại, một đạo thân ảnh biến ra xa giữa bầu trời đêm, thanh âm bất phục của Ma thần Viêm Huyết cũng dần biến mất đằng xa.

- Lục Vân, người nhớ đấy, lần sau ta sẽ đòi lại gấp trăm lần.

là tính chất chân nguyên của nàng tựa hồ khác với hai người kia, vì vậy tình huống của nàng có chút đỡ hơn. Trong lúc quan sát một đạo ánh sáng chói mắt lướt qua, Lục Vân trong lúc nhắm mắt trong đầu vẫn cảm thấy rõ ràng Tiêm Chủy và Phương Tinh đã chết. Định thần nhìn tới, chỉ thấy trong động vẻ mặt của Phương Tinh và Tiêm Chủy đều đầy vẻ kinh khủng, miệng há to nhưng không kêu được thành tiếng, hai gương mặt xấu xí càng khủng bố đau đớn khiến người ta không dám nhìn vào. Quang hoa trên người họ như nước tràn về quả trứng, khi quang hoa biến mất hai người cũng đột nhiên ngã lún ra đất, hóa thành một con mực màu đen và một con cá lớn màu xanh. Lục Oánh tựa hồ cảm thấy hai người đã chết, không kìm được miệng gầm lên một tiếng nhưng chỉ phát ra một thanh âm yếu ớt. Toàn thân ra sức giãy dụa, Lục Oánh cảm thấy nguy hiểm ngày càng tới gần nhưng bản thân cô lúc này chân nguyên tiêu hao quá nhiều, đã hoàn toàn rơi vào hiểm cảnh, mọi việc chỉ còn theo mệnh trời sắp đặt. Quả trứng sau khi hấp thụ hết toàn bộ chân nguyên của Tiêm Chủy và Phương Tinh, vỏ trứng bắt đầu vỡ ra, lúc này lại thêm chân nguyên của Lục Oánh hỗ trợ nên càng phá vỡ nhanh chóng. Chỉ nghe một tràng tiếng vỏ trứng vỡ nát truyền tới, một con quái thú bay vút lên, đảo lượn trên không trung. Nhìn con quái thú đó, Lục Vân trong lòng chấn động, không ngờ chính là con kỳ thú được khắc trên hoa văn bên ngoài vỏ trứng lúc này đã nhìn thấy, thể hình nhỏ bé không tới một xích nhưng khí tức trên người nó lại vô cùng cường mãnh.

Quái thú đó sau khi phá vỡ vỏ chui ra, việc đầu tiên lại là ăn luôn cái vỏ, rồi hướng về phía Lục Oánh há miệng hút một cái, tức thì Lục Oánh kinh hãi kêu lên một tiếng, chân nguyên lục sắc trên toàn thân dồn ra trực tiếp thu về phía con quái thú. Ngoài động, Lục Vân thấy vậy trong lòng chuyển động, còn đang suy nghĩ thì đột nhiên con quái thú đó gầm lên một tiếng giận dữ, khiến cho toàn bộ đảo nhỏ rung lên như động đất núi lở, làm Lục Vân kinh hãi tim đập thành thịch. Ánh mắt nhìn lên người con quái thú nhỏ bé đó, phát hiện ra nó đang nhìn thẳng về phía mình ẩn thân, hiển nhiên là đã phát giác ra mình rồi. Lại nhìn Lục Oánh thì nàng ta đã ngã trên mặt đất, chỉ còn một chút hơi thở. Thân thể chớp lên, Lục Vân xuất hiện bên cạnh Lục Oánh, chụp lấy người nàng rồi lùi lại. Chàng cứ lùi thì con quái thú đó lại đuổi tới, hai bên nhanh chóng xuất hiện trên bề mặt bằng phẳng của đảo nhỏ đó.

203. Hồi 203 - Đông Hải Thủy Vực

Trong màn đêm Lục Vân một mặt tránh né, một mặt thám sát khí tức ủa con quái thú đó và phát hiện ra quái thú này rất khác thường. Từ lúc bắt đầu chàng đã dùng Ý niệm thần ba phát ra với tần suất mười tám ngàn lần để khám phá khí tức của quái thú, nhưng cùng với sự gia tăng của Ý niệm thần ba thì chân nguyên bên ngoài thân mình của con vật này cũng tăng lên nhanh chóng, tần suất chàng phát ra càng cao thì tần suất của quái thú cũng càng cao, tựa hồ nó có thể bằng cách nào đó học theo y như mình. Thu hồi Ý niệm thần ba, Lục Vân biết là không thể thì triển ra tiếp, nếu không con vật cổ quái này có thể học hết các độc môn pháp quyết của mình. Đúng lúc chàng định xuất thử để thử nghiệm xem con vật này còn có gì cổ quái khác thì Càn khôn ngọc bích trong người Lục Vân tự chấn động, khiến chàng lập tức hiểu rõ và nhanh chóng lấy Càn khôn ngọc bích ra. Tay phải vung lên, ngọc bích rời tay hóa thành một vầng thanh quang tạo thành xung quanh quái thú, vô số hình ảnh phản chiếu quang mang màu sắc kỳ dị khác nhau. Tò mò nhìn những hình ảnh thần kỳ đó, quái thú rất hứng thú, song thảo liên tục huy động nhẹ nhàng chạm vào chúng một cách từ từ, cảm thấy vui vẻ say sưa.

Đứng một bên Lục Vân không hiểu Càn khôn ngọc bích làm như vậy có ý nghĩa gì, chỉ đành một mặt theo dõi, một mặt trị thương cho Lục Oánh. Khi Lục Oánh tỉnh lại và định mở miệng, Lục Vân vội nói:

- Đừng nói gì cả, mau nhìn xem.

Trước mắt, quái thú đùa nghịch với Càn khôn ngọc bích một lúc có vẻ đã chán và chuẩn bị bỏ đi. Nhưng đúng lúc đó, Càn khôn ngọc bích bỗng nhiên tách làm đôi, một trước một sau phát ra quang mang một hồng một thanh tạo thành một đạo âm dương pháp ấn bên ngoài quái thú, trong lúc nó còn đang tò mò đã nhanh chóng nhập vào. Lập tức một luồng ánh sáng chói mắt lướt qua, quái thú liên tục gầm thét, thân thể cực lực tránh né, giãy dụa, đáng tiếc đã chậm một bước. Dần dần quái thú bình tĩnh lại, trên cổ nó xuất hiện một vòng khóa màu vàng. Còn Càn khôn ngọc bích một tách làm đôi đó lúc này đã xuất hiện lại, nhẹ nhàng rơi xuống tay Lục Vân. Nhìn ngọc bích trên tay, Lục Vân phát hiện ra ngọc bích đã có biến hóa, đám đồ án cổ quái vốn có trên bề mặt ngọc bích sau khi hợp nhất hiện giờ đã biến mất nhưng chỗ biến mất lại hiện lên một đồ án của quái thú rất rõ nét.

Thu hồi ngọc bích, Lục Vân buông Lục Oánh ra vừa định mở miệng thì con quái thú đó đột nhiên xuất hiện trên vai Lục Vân, ánh mắt hồng hồng nhìn chăm chăm vào Lục Vân như đang muốn cầu xin điều gì. Cảm thấy được sự kỳ dị của quái thú, Lục Vân thử dùng tay chạm vào nó, phát hiện ra nó nghiêm nhiên hiểu ý người, lộ ra dáng vẻ rất hiền lành khiến Lục Vân vô cùng cao hứng.

Ở bên cạnh, Lục Oánh nhìn Lục Vân và quái thú, hỏi:

- Người là ai, tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Còn nữa, con quái thú này là con gì, tại sao nhìn giống như con vật thần kỳ mà ta và hai vị đồng bọn đã hao phí tâm lực, cuối cùng hy sinh cả tính mạng mới áp nỡ ra được vậy? Nếu đúng là nó thì xin người trả nó cho ta, bởi vì nó vốn là vật của ta.

Bình tĩnh nhìn Lục Oánh. Lục Vân nói:

- Ta bắt quá là một người phạm trong trần thế. Tối nay cảm thấy có chút cô đơn tĩnh mịch nên mới thận đường đi dạo tới đây. Còn con vật nhỏ này nói thật ta cũng chưa từng nhìn thấy, không biết nó là con gì. Nếu như cô muốn lấy lại thì cô có thể thử xem nó có đồng ý không. Nếu nó đồng ý đi cùng cô thì cô có thể lấy lại, dù sao con vật này cũng đã khiến cô phải trả một cái giá không nhỏ rồi.

Nói xong lấy con quái thú ở trên vai xuống đưa đến trước mặt Lục Oánh.

Lục Oánh tựa hồ không nghĩ là Lục Vân lại khẳng khái đến như vậy, dễ dàng trao quái thú ra bắt giác lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhẹ giọng nói:

- Không nghĩ là người lại chính trực đến vậy, đa tạ người đã cứu ta, đồng thời cũng đa tạ sự khẳng khái của người. Chỉ là vì con vật này rất quan trọng đối với ta nên không thể cho người được, thành thật xin lỗi rất nhiều.

Lắc đầu cười, Lục Vân nói:

- Điều này ta hiểu, không sao đâu. Mang nó đi, nhớ nuôi lớn nó cho tốt. Con vật này chỉ sợ không đơn giản, nói không chừng có thể gọi gió hô mưa làm trời đất đổi màu đấy.

Mỉm cười gật đầu cảm ơn, Lục Oánh đưa tay chuẩn bị tiếp lấy quái thú, không ngờ lúc đó con quái thú kêu khê một tiếng song trào huy động, trào phong lừng lẹ và cuồng liệt chỉ chút nữa là đã chém đứt hai tay của Lục Oánh, làm cho cô ta hoảng sợ phải lùi lại ba bước.

Ngạc nhiên nhìn con vật nhỏ này, Lục Vân nói có chút buồn rầu:

- Nói thật lòng mong cô nương đừng buồn phiền, con vật này chỉ sợ biết nhận người, không phải đúng người chỉ sợ không cách nào tiếp cận nó được. Đương nhiên ta nói như vậy không phải là có ý muốn chiếm hữu con vật này mà chỉ là nhắc nhở cô nương, nếu tìm ra được phương pháp nào khác khả dĩ thì nên thử qua, nếu cuối cùng mọi cách đều không được thì lưu nó lại đây cũng vô dụng, ta sẽ mang nó đi vậy.

Lục Oánh ngơ ngẩn nhìn Lục Vân, thần sắc biến ảo khó đoán, lúc thì như lo lắng bất an, lúc thì do dự bất định tựa như đang cân nhắc nên quyết định thế nào. Hồi lâu, nàng nhẹ thở dài một tiếng rồi nhìn Lục Vân nói có chút đau khổ:

- Đa tạ ý tốt của người, kỳ thực nhìn nó bám vào vai người để người vuốt ve thì đã có thể biết trước kết quả rồi, chỉ là trong lòng ta không cam chịu mà thôi. Chúng ta tranh giành nó đã một ngàn năm, vì muốn ta vui lòng mà Tiêm Chủy và Phương Tinh đã dùng mọi cách chiếm được nó, đến cuối cùng không những không chiếm được mà còn phải mất mạng, không khỏi khiến người ta khó mà chấp nhận được. Tối nay người lấy mất con vật này, nhưng người cứu mạng ta cũng là sự thật, như vậy cũng coi như hòa nhau. Hiện giờ người đã đến ba mươi sáu đảo Đông Hải của chúng ta, cũng nên tới chỗ của ta coi như kết giao bằng hữu, sau này có thể còn phải nhờ người giúp đỡ, không biết người có bằng lòng hay không?

Nhìn con quái thú trên tay Lục Vân cảm thấy bản thân có chút hổ thẹn với Lục Oánh, lòng nghĩ phải tìm cách đền bù cho nàng ta một phen. Nhớ lại lúc trước nàng đã nói đến việc Lục hải đối với Đông Hải của nàng có ý bất lợi, Lục Vân lập tức có quyết định, cười nói:

- Đã như vậy, ta sẽ tới chỗ cô một lần cho biết. Hy vọng có cách nào giúp được cho cô, cũng coi như thể hiện một chút tâm ý của ta vậy.

Sau đó Lục Oánh liền đưa Lục Vân bay sâu vào đại dương. Sau khi bay được khoảng năm trăm dặm, Lục Oánh nói:

- Bây giờ chúng ta hạ xuống, sau khi xuống nước người phải theo sát ta vì chúng ta phải đi qua Quỷ cốc thâm sâu, nơi nguy hiểm nhất của Đông Hải thì mới đến được Định Thiên cung của Đông Hải. Chỗ đó ta biết rất rõ cho nên tuyệt sẽ không có vấn đề gì, nhưng người thì mới lần đầu tới đây có thể chưa thích ứng được với hoạt động dưới nước vì vậy phải cẩn thận. Đi thôi, nhớ để ý một chút.

Lục Vân ồ lên một tiếng, lúc xuống nước liền bố trí chân khí quanh người tạo thành một lồng bảo vệ nhanh chóng theo sau Lục Oánh. Nhưng lúc đi qua Quỷ cốc thâm sâu, vẫn liên tục bị dòng nước ngầm dưới đáy biển chuyển động mạnh mẽ cuốn đi, cuối cùng đều phải nhờ Lục Oánh tương trợ mới có thể thuận lợi vượt qua đến được Định Thiên cung của Đông Hải.

Nhìn kiến trúc to lớn hùng vĩ đó, Lục Vân hỏi với vẻ không hiểu:

- Lục Oánh cô nương, cung điện dưới đáy biển này là sự thật hay ảo ảnh vậy? Nếu quả là ảo ảnh thì không nói làm gì, nhưng nếu là sự thật thì nó đến từ đâu? xây dựng như thế nào? thật là một vấn đề khiến người ta khó mà hiểu được.

Cười đắc ý, Lục Oánh nói:

- Chỗ này tự nhiên là sự thật rồi, còn làm thế nào để xây dựng được thì ta cũng không hiểu, chỉ có hỏi trưởng lão trong cung mới có thể biết được. Đợi đến lúc tiến vào, người phải nhớ nhìn một chút vì người từ Nhân gian mà tới, đó là một thế giới khác biệt với chúng ta ở đây, vì vậy trong một số phương diện người có thể nhìn không quen nhưng nhất thiết phải nhìn nài.

Xuyên qua cửa cung, trên đường tầng tầng lớp lớp thủ vệ, những người đứng gác đều là các loại ngư thú, thần sắc mười phần nghiêm túc. Cảm thấy những sinh vật biển đó có phản cảm đối với mình, Lục Vân chỉ cười điềm nhiên tuyệt không chú ý, ánh mắt ngược lại chăm chú nhìn phong cách kiến trúc của Định Thiên cung cảm thấy có nhiều chỗ giống với một số kiến trúc của Nhân gian. Đi tới cửa chính Lục Vân dừng lại, ánh mắt lướt qua ba chữ vuông "Định Thiên cung" nhận ra những chữ này viết theo kiểu tiểu triện khiến chàng trong lòng có mấy phần nghi hoặc. Tuy nhiên giờ này phút này không phải lúc để hỏi han, vì vậy chỉ đành theo sau Lục Oánh đi vào bên trong. Chân cất bước lên vừa định hạ xuống, đột nhiên một cổ lực lượng vô thanh vô tức nhằm vào chỗ chàng hạ chân đẩy văng cả người ra xa ba trượng.

Kinh dị quay đầu lại nhìn, Lục Oánh hỏi:

- Người sao vậy, có việc gì à?

Lắc lắc đầu, Lục Vân có vẻ cổ quái nhìn con đường từ cửa chính dẫn vào đó, nhẹ giọng nói:

- Cái cửa này của các người có điều cổ quái, như cổ tình cản trở người ngoài. Ngoài ra lực bài xích đó giống như một kết giới, người có khí tức tương tự thì không có cảm giác gì, nhưng người có khí tức bất đồng thì rất khó tiến vào. Trong khí tức đó đại bộ phận là loại yêu khí âm hàn, nhưng kỳ quái là trong yêu khí lại có khí tức thánh linh, thật không biết là vì sao nữa?

Lục Oánh biến sắc, vội nói:

- Đừng nói nữa, vấn đề đó là một điều cấm kỵ của bản cung, vì vậy không được nói tới. Hiện tại người đã làm kinh động tới các trưởng lão và cung chủ, bọn họ sẽ lập tức đến đây, lúc đó người phải cẩn thận một chút. Bây giờ ta đưa người vào, đi thôi.

Dứt lời kéo tay Lục Vân đi vào, lần này không ngờ lại không có cảm giác gì nữa.

Vừa qua cửa cung, trong đại điện lập tức có bóng người dao động, vệ đội tay cầm đao thương chia thành hai hàng trái phải, binh khí hướng thẳng vào Lục Vân, ánh mắt lạnh lẽo như đang đối phó với cừu nhân. Phía trên, một người trung niên uy nghiêm và bốn vị lão giả đang từ từ đi tới giữa điện, sau khi ngồi xuống người trung niên đó lạnh lùng nhìn Lục Vân, quát hỏi:

- Người là ai, tại sao từ Nhân gian xuống Hải vực của ta? Từ xưa tới nay, lục địa và Hải vực phân chia địa bàn không ai can thiệp lẫn nhau, hôm nay người tới đây là có mục đích gì?

Lục Oánh kéo Lục Vân đi tới giữa điện, nói với người trung niên:

- Phụ vương, xin người đừng tức giận, vừa rồi người này đã cứu mạng hài nhi, vì vậy hài nhi mới mời y tới đây để biểu lộ lòng biết ơn. Người này tên là Lục Vân đến từ Nhân gian, vì tu vi tinh thâm hiếm thấy nên hài nhi muốn kết giao bằng hữu với y, trong tương lai có lẽ có thể nhờ y giúp đỡ, đối với chúng ta mà nói hoàn toàn không có gì bất lợi.

Lục Vân mỉm cười chờ Lục Oánh nói xong mới mở miệng nói:

- Chào các vị, ta bất quá chỉ là một người phàm trong trần thế, hôm nay hân hạnh tới đây, được nhìn thấy cung điện dưới biển này quả là phúc ba đời. Mọi người không cần phải lo lắng, ta đến đây không có ý gì, hơn nữa trước đây cũng không hề biết đến trong biển rộng lại có Hải vực, vì vậy có một chút hiếu kỳ thôi.

Người trung niên thấy con gái lên tiếng sắc mặt có chút hòa hoãn, nhẹ giọng nói:

- Đã là người cứu mạng con gái ta thì bản vương tạm thời tin tưởng người. Người đâu, mang ghế.

Dứt lời liền có một ngư binh đưa ghế tới, Lục Vân cũng không hề khách khí ngồi xuống.

Lục Oánh lúc này đi đến bên người trung niên, hạ giọng nói vào bên tai lão ta một lúc, sau đó lại nói:

- Phụ vương, nơi này có phần nghiêm trang quá mức, hài nhi thấy chi bằng để hài nhi và Kim trưởng lão tiếp y, đưa tới Tử hoa viên của hài nhi, lúc đó có gì cần nói thì nói ở đó.

Người trung niên lắc đầu nói:

- Trẻ con biết cái gì, đã ngồi xuống rồi thì làm gì có chuyện rời đi, chẳng có phép tắc. Được rồi, ở đây thôi, hiện giờ ta muốn hỏi trước y mấy vấn đề, đợi hỏi xong thì con mới được mở miệng, đã nghe rõ chưa?

204. Hồi 204 - Thất Hải Truyền Thuyết

Nhìn con gái một lúc, ánh mắt người trung niên chuyển sang Lục Vân, hỏi:

- Lục Vân, người có biết con vật trên vai người là gì không?

Lắc đầu, Lục Vân nói:

- Con vật này là gì, Lục Vân không biết. Nếu quả thực là cung chủ biết thì xin vui lòng nói rõ.

- Là vật gì tạm thời không cho người biết, ta lại hỏi người, hiện giờ Nhân gian hỗn loạn vô cùng, đó là vì sao? Ngoài ra, người nói người chưa từng nghe nói tới Hải vực, vậy người có biết bất kỳ nơi nào trong thất hải không?

Nhìn thẳng vào Lục Vân, trong ánh mắt người trung niên lộ vẻ nghi ngờ.

Nhìn Lục Oánh, thấy cô không ngừng liếc mắt cho mình ra hiệu trả lời thành thực, Lục Vân cũng không muốn từ chối lòng tốt của cô, trầm giọng nói:

- Nhân gian hiện giờ vì sự xuất hiện đồng thời của ba vực và ba thiên, hai bên chính tà giao chiến, đối lập như nước với lửa mà trở nên đại loạn. Ngoài ra, truyền thuyết "Thái âm tế nhật" cũng gần tới, để đối phó với kiếp nạn lần này các môn phái đều toàn lực chuẩn bị, bên nào cũng lập mưu kế, vì vậy mới xuất hiện cục diện hỗn loạn. Còn về vấn đề cung chủ muốn hỏi, nói thật tới nay là lần đầu tiên ta nghe đến hai từ Hải vực, trước đây căn bản không hề biết đến. Đương nhiên trong thất hải ta đã nghe nói về một chỗ, đó là do mấy năm trước có một vị bằng hữu cho ta biết Lưu Ly cung của Nam hải là một trong bốn nơi

thần bí nhất của Nhân gian. Trừ chỗ đó ra ta hoàn toàn không biết gì nữa.

(1 Thái âm tế nhật: mặt trăng ăn mặt trời)

Nghe xong lời chàng, người trung niên nói:

- Trông bộ dạng người có vẻ thành thật, ta tin lời vừa rồi của người. Hiện giờ ta muốn cho người biết một việc, bất kể người có thật là từ Nhân gian hay là từ nơi nào khác đến, chỉ cần người không làm tổn hại tới lợi ích của nơi này thì ta cũng không can thiệp vào hành động của người. Nhưng nếu người làm ra những

việc xấu xa với bản cung thì nơi này có thể là chỗ người chôn thân. Lời khó nghe nên nói trước, ta hy vọng người nhớ cho kỹ. Hiện giờ thì để Oánh nhi đưa người đi xem các chỗ, có gì không biết người cứ hỏi nó là được.

- Chậm đã, không biết cung chủ có thể cho Lục Vân biết một việc là tại sao nơi này lại gọi là Định Thiên cung không? Ngoài ra cái gọi là thất hải trong Hải vực là chỉ cái gì?

Đứng dậy nhìn người trung niên, Lục Vân thần sắc điềm tĩnh không hề có chút sợ sệt, vẫn tỏ ra vô cùng tự nhiên.

Quay người nhìn chàng mấy lượt, người trung niên nói:

- Vấn đề đó là bí mật của bản cung, vì vậy không thể trả lời người được. Còn về thất hải trong Hải vực người hỏi Oánh nhi là được rồi, nó sẽ cho người biết rõ. Ngoài ra, giờ này ngày mai hy vọng người đã rời khỏi nơi này, dù sao nơi này cũng không phải là Nhân gian, vì vậy không thể lưu người quá lâu.

Dứt lời liền bỏ đi.

Lục Oánh nhìn phụ vương rời đi, lập tức thở phào một tiếng rồi kéo Lục Vân một mặt đi về phía cửa, một mặt thấp giọng trách mắng:

- Người quả là lớn mật, vừa rồi nếu người thực sự làm phụ vương nổi giận, chắc chắn tối nay người phải chết. Tuy Đông Hải chúng ta yếu nhất trong thất hải nhưng muốn người bỏ xác ở đây cũng dễ thôi.

Mỉm cười, Lục Vân không hề phản bác chỉ lẳng lặng đi theo Lục Oánh.

Tới Tử hoa viên Lục Vân phát hiện ra nước ở đây màu tím, tất cả hải thảo cũng màu tím, đúng là cổ quái. Nhìn căn phòng tinh tế đó, Lục Vân biết đó là chỗ ở của Lục Oánh, bất giác trong lòng thầm than một tiếng quả thật không hay.

Ngồi trên một khối đá san hô, nhìn những con cá nhỏ bơi lội trong nước, Lục Vân hỏi:

- Không khí nơi đây có chút cổ quái, nếu quả thật ta đoán không sai thì kết giới trong Định Thiên cung này là do một trận pháp vô cùng kỳ diệu hợp thành, vì vậy mà trong khu vực đặc thù đó mới có không khí lưu thông.

Kêu khẽ một tiếng, Lục Oánh kinh ngạc nói:

- Không ngờ người thông minh như vậy, vừa đoán đã trúng. Không khí nơi đây đúng là do một tòa Cửu Huyền Định Thiên trận cung cấp. Trận này là nền móng của Đông Hải, trận còn người còn, trận mất người mất, vì vậy mà vô cùng kiên cố, không có gì có thể phá hủy được. Bây giờ ta sẽ nói cho người biết một chút tình hình của Hải vực. Hải vực, cái tên này nghe nói đã bắt nguồn từ thời kỳ thượng cổ, hiện giờ chỉ còn lưu truyền qua miệng của một số rất ít người. Hiện giờ Hải vực chia làm thất hải nằm ở các nơi khác nhau, tự mình đứng vững. Trong thất hải, Đông, Tây, Nam, Bắc có thể được coi là chính phái, còn Hắc Hải, Hồng Hải và Tử Hải thì được coi là tà ác. Trong Đông Tây Nam Bắc tứ hải thì Nam Hải là có tiếng nhất, Lưu Ly cung không chỉ vang danh trên biển mà danh tiếng ở Nhân gian cũng không nhỏ. Luận về tổng thể thực lực tứ hải đó thì Tây Hải mạnh nhất, Đông Hải chúng ta yếu nhất vì bảo vật trấn cung của bản cung đã bị mất cách đây ba ngàn năm. Về tam hải tà ác thì Tử Hải thần bí quỷ dị, Hồng Hải hung tàn, Hắc Hải âm độc. Bọn họ đều ở nơi cổ quái nhất của Hải vực trong truyền thuyết là ở hai bên Tuyệt Thiên Đại Hạp cốc, cơ hồ trước nay không ai dám tới gần vốn vẫn là một truyền thuyết thần bí.

Ồ lên một tiếng, Lục Vân nói:

- Nguyên lai trong đó còn có những việc mọi người không hay biết, hiện giờ ta đã biết đại thể tình hình của Hải vực, cô có thể nói một lần xem con vật trên vai ta là từ đâu lấy được không?

Nhìn con quái thú đó, Lục Oánh đưa mắt nhìn ra xa, nhẹ giọng nói:

- Con vật này lai lịch có chút thần bí, cụ thể từ đâu đến thì không ai đoán được. Cách đây một ngàn năm, trong Tử Hải có một vị cao thủ bị Hắc Hải và Hồng Hải truy sát, chạy đến ranh giới của Đông Tây Nam Bắc tứ hải. Song phương giao chiến làm kinh động đến tứ hải chúng tôi, vì vậy chúng tôi liền tới tìm hiểu nguyên nhân. Trong lúc việc đó diễn ra thì quả trứng này rơi ra từ ngực áo của cao thủ Tử Hải, lập tức dẫn

tới sự tranh đoạt của lục hải còn lại, vì vậy đã diễn ra cuộc tranh đấu của thất hải gần ba ngày ba đêm. Cho đến cuối cùng, khi mọi người đều sức cùng lực kiệt thì quả trứng đột nhiên biến mất, khiến cho các cao thủ tham dự việc đó đều tìm kiếm khắp nơi, nhưng không một ai biết vật này đã bị ta giấu một cách khéo léo giấu trong bụng con cá mập trắng lửa được các cao thủ. Sau đó ta không dám nêu lại việc này, cả Đông Hải chỉ có phụ vương và Tiêm Chủy, Phương Tinh biết được, do đó vật này Đông Hải chúng ta đã giữ suốt một nghìn năm. Không ngờ...

Cười bình tĩnh, Lục Vân hỏi lại:

- Không ngờ cuối cùng lại về tay ta, phải không? Có lẽ là do duyên phận, cưỡng cầu cũng không được. Theo như cô vừa nói, khả năng lớn nhất là vật này đến từ Tử Hải, nhưng vì sao cao thủ Tử Hải đó lại không lưu lại Tử Hải mà lại muốn chạy trốn ra ngoài? Chẳng lẽ con vật này không phải đến từ Tử Hải mà là từ một nơi thần bí khác?

Nhè nhẹ lắc đầu, Lục Oánh nói:

- Việc đó ta không biết, cũng chưa từng nghĩ tới. Được rồi, không nói về vấn đề này nữa. Hay là người hãy kể về Nhân gian đi, nghe nói cuộc sống ở đó nhiều màu sắc tự vị hơn nơi này của chúng ta nhiều.

Thấy nàng không muốn nói tiếp, Lục Vân cũng không hỏi nữa, cùng cô nói chuyện về những chuyện vui vẻ của Nhân gian hấp dẫn Lục Oánh vô cùng. Lục Vân mỉm cười nói chuyện với Lục Oánh ở Đông Hải, không biết nhân gian lúc này đã phát sinh biến hóa, quỹ đạo lịch sử đang trôi dần đến phương hướng đã định trước.

Trải qua lần thứ tư thảm bại, Kiếm Vô Trần bị Thiên Kiếm Khách gọi về, mọi việc của Lục viện tạm thời do Diệp Tâm Nghi đảm nhiệm.

Do lần giao chiến vừa rồi mà chính đạo thương vong trầm trọng cần bổ sung lực lượng gấp, vì vậy Diệp Tâm Nghi giao cho Lý Trường Hà một nhiệm vụ, bảo y nhân mấy ngày yên ổn này đến các nơi tu chân tìm xem có thể kêu gọi được bao nhiêu cao thủ chính đạo tới tương trợ. Xuân đi khắp nơi tìm các nhân vật tu chân cao thủ, bất luận chính tà để kêu gọi sự giúp đỡ. Nguyên nhân chọn Lý Trường Hà là vì lão ta vốn là chủ đạo Lục viện, quan hệ rộng rãi với mọi người, uy danh cũng lớn hơn, làm việc này cũng có uy vọng. Sau khi phái Lý Trường Hà đi, Diệp Tâm Nghi lại tìm cao thủ ba phái tới thương nghị đại cục về sau, cuối cùng ra được một kết quả là muốn chiến thắng cao thủ Yêu vực thì chỉ có cách thay đổi đường bước chiến lược, bỏ cách giao tranh chính diện mà đổi thành kích phá từng phần. Phương pháp cụ thể là theo dõi cẩn thận động tĩnh của đối phương, một khi phát hiện yếu vật đi lẻ thì chính đạo lập tức tổ chức cao thủ, lấy ba hay năm người thành một tổ tiến hành cường chế đột phá, như vậy tất sẽ hoàn thành được nhiệm vụ. Chỉ có như vậy, sau khi liên tục thành công thực lực đối phương giảm mạnh thì mới có thể lại phát động tổng công kích, như vậy mới là kế sách tuyệt diệu nhất.

Thương nghị xong, Diệp Tâm Nghi triệu tập cao thủ Lục viện và ba phái về một chỗ, nói:

- Hôm nay, ta và tiền bối ba phái đã thương nghị xong, lập ra một kế hoạch cần mọi người thực thi. Kế hoạch của ta rất đơn giản, chính là chúng ta sau khi liên tục giao phong bốn lần với cao thủ Yêu vực đều không chiếm được thượng phong, việc đó chủ yếu có mấy nguyên nhân. Thứ nhất, chúng ta không quen thuộc với bọn chúng, thứ hai, chúng ta đã quá tự tin, thứ ba, phương pháp của chúng ta thật sự không phù hợp. Trước mắt, để giải quyết những vấn đề đó, ta đề xuất mấy điểm kiến nghị, mọi người cùng xem xét và tranh thủ đưa ra sách lược hoàn thiện nhất. Đầu tiên, chúng ta cần phái cao thủ không ngừng theo dõi động tĩnh của Hắc Sát Hồ vương. Đây là một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, vì vậy cần mọi người tự nguyện và thận trọng suy nghĩ. Tiếp theo, sau khi nắm được tình huống của đối phương, nếu phát hiện yếu vật đơn độc ly khai thì lập tức hồi báo, chúng ta trong thời gian ngắn nhất tổ chức ba đến năm người thành một tổ, lấy thực lực mạnh nhất một lượt là tiêu diệt đối phương. Đợi sau khi kích phá riêng lẻ được một bộ phận tương đối lớn cao thủ của đối phương thì chúng ta lại phát động tổng công kích lần cuối cùng, một lượt tiêu diệt tất cả bọn chúng. Mọi người thấy phương pháp đó thế nào?

Cao thủ Lục viện nhìn nhau đều thấy phương pháp này không tệ, ít nhất cũng hơn nhiều so với Kiếm Vô Trần dùng cứng chọi cứng. Diệp Tâm Nghi thấy vậy hơi mỉm cười, hỏi:

- Nếu mọi người đã không có ý kiến gì thì bây giờ chúng ta lại thương nghị một lượt xem ai gánh vác công

tác trình thám. Đầu tiên, mọi người hãy tự bàn luận trước, nếu có người tự nguyện là tốt nhất, vì việc này vô cùng nguy hiểm nên chúng ta không chủ trương cưỡng bách.

Nói xong, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người, chờ đợi trả lời.

Phía dưới, Ngọc Vô Song cúi đầu nhắm mắt, Pháp Quả đại sư trầm mặc không nói, cao thủ Dịch viên chỉ ngồi yên. Còn Liễu Tinh Hồn mắt nhìn nơi khác, Hạo Nhiên cư sĩ thần sắc trầm trọng, Thất Huyền chân nhân đầy mặt bi phẫn, nhưng không có ai mở miệng nói một lời. Nhẹ thở dài, Diệp Tâm Nghi quay đầu nhìn ba đại cao thủ Kim Cương thánh phật, hỏi:

- Đại sư, các vị có ý kiến gì thì xin nói ra để tham khảo, may ra có thể giảm thiểu nguy hiểm.

Kim Cương thánh phật khê niệm phật hiệu, nói:

- Việc này nếu bình tâm mà nói thì trong Lục viện thích hợp nhất chỉ có Đạo viên, Dịch viên và Bồ Đề học viện. Hai viện trước thì lấy pháp quyết đạo gia làm chủ, tinh thông âm dương, hiểu về thuật ẩn thân bế khí. Còn Bồ Đề học viện thì phát pháp tinh thông nên về phương diện này cũng không hề thua kém, vì vậy có thể coi là đối tượng lý tưởng. Ba viện còn lại về tu vi thì không nói, nhưng về mặt này thì có chỗ không bằng. Đó là quan điểm cá nhân của lão nạp, an bài cụ thể như thế nào là do Minh chủ quyết định.

Nhìn cao thủ ba viện, Diệp Tâm Nghi nói:

- Không biết các vị có cách gì xin hãy nói ra để mọi người cùng thảo luận.

Thất Huyền chân nhân nhìn quanh một lượt, trầm giọng nói:

- Việc này bản viện không có ý kiến gì, mọi việc đều theo Minh chủ an bài. Chỉ là Đạo viên hiện giờ chỉ còn hai sư đồ chúng tôi, nếu quả thật Minh chủ muốn chúng tôi đi thì hy vọng có thể để Vô Vọng ở lại bên cạnh mọi người, tìm cơ hội báo thù cho cái chết của đồng môn.

Mọi người nghe vậy đều nhìn lão có chút đau khổ và thương cảm cho những đồng đạo đã chết của Đạo viên.

205. Hồi 205 - Phong Vân Sơ Biến

oOo

Nhẹ gật đầu, ánh mắt Diệp Tâm Nghi chuyển đến môn hạ Dịch viên yên lặng chờ câu trả lời.

Cần Nguyên chân nhân nhìn Tinh Nguyệt đại sư và Huyền Âm chân nhân đứng bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Việc này quan hệ trọng đại, không chỉ đơn thuần là nguy hiểm mà tính chuẩn xác của tin tức còn liên quan tới thành công hay thất bại của chính đạo, vì vậy Dịch viên ta phải thận trọng, không dám dễ dàng hứa hẹn. Chỉ là tình hình trước mắt đã như vậy, để Thất Huyền chương giáo đi thì không được, còn Bồ Đề học viện thì mới mất một cao thủ xuất chúng, lúc này lại để họ xuất lực thì thật khó nghe. Vì vậy, nếu Minh chủ đồng ý thì việc này để Dịch viên chúng ta hoàn thành vậy. Đương nhiên chúng ta chỉ có thể đảm bảo dốc hết nỗ lực chứ không dám bảo chứng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, điểm đó hy vọng mọi người thông cảm cho.

Thấy lão tiếp nhận nhiệm vụ này, Diệp Tâm Nghi thở phào một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Điều đó ngài yên tâm, mọi người đều hiểu rõ mà. Từ giờ trở đi, nhiệm vụ này giao cho Dịch viên hoàn thành, còn những nhiệm vụ chiến đấu khác sẽ do những người còn lại thực hiện. Mọi người phân công hợp tác, cố gắng sớm tiêu diệt yêu ma trả lại sự an bình cho Nhân gian. Bây giờ, các vị hãy chuẩn bị rồi lập tức xuất phát, những người khác cũng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, có tin tức thì lập tức hành động. Được rồi, giải tán.

Quay về chỗ ở, Huyền Âm chân nhân nói với vẻ không hiểu:

- Sư huynh, huynh không mất trí đấy chứ, đã biết rõ việc này nguy hiểm còn muốn tự ôm vào mình, huynh thật sự không muốn sống nữa ư.

Cần Nguyên chân nhân chỉ nhìn lão ta, không giải thích lời nào mà ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ. Ở bên cạnh, Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ giọng nói:

- Sư đệ hiểu nhầm rồi, sư huynh làm như vậy thực ra là có dụng tâm. Trước mắt, trong tình huống vừa rồi mà chống đối với bọn họ tuyệt không phải là tốt. Hôm nay, Kiếm Vô Trần không có ở đây nên đệ không nghĩ tới, một khi hắn quay lại thì lúc đó những kẻ theo phe hắn chẳng được may mắn đâu. Hiện giờ Đạo viên dưới quyền Thất Huyền chân nhân và Vô Vọng là ai trước mắt cũng chưa biết được. Nhiệm vụ đó của chúng ta tất nhiên nguy hiểm nhưng ít nhất cũng được tự do, có những việc có thể tự xử lý không dễ bị người ta ám toán, đệ hiểu chứ? Chúng ta chỉ cần đề phòng Kiếm Vô Trần tiết lộ hành tung của chúng ta, như vậy cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm. Huyền Âm chân nhân nghĩ kỹ thấy đúng, lúc nguy hiểm thì

chớp. Thanh kiếm dao động trong không khí phát ra một thanh âm mạnh mẽ, nghe qua giống như tiếng sóng biển điên cuồng dội vào bờ đá.

Khẽ quát lên một tiếng, Triển Ngọc ngay lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ xuất chiêu. Trong màn bụi mờ chỉ thấy một tia sáng màu tím lóe lên rồi hóa thành một luồng kiếm khí hình chữ thập chính diện nghênh đón đòn tập kích lăng lệ của hắc ảnh. Từ hai bên tả hữu của Triển Ngọc, Vân Hoa và Giới Thiện cũng đồng thời xuất thủ, huy động trường kiếm cùng phật châu nhằm vào hắc ảnh đánh tới. Các chiêu thức của cả đôi bên đều được xuất ra trong lúc cấp bách nhưng vẫn mang khí thế cường bạo, mạnh mẽ va chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ lớn khiến cho bốn bề cây cối ngã rạp, cát đá tung bay đầy trời. Nhất thời khói bụi mịt mù trong phạm vi mười trượng khiến mọi người đều không nhìn rõ khung cảnh xung quanh. Trong đám mê vụ tiếng kiếm vang lên vun vút như muốn xé tan mây mù, tiếng chuông phát ra ầm ỉ như sấm. Thân ảnh của hai bên di động mau lẹ như tia chớp, song phương chỉ dựa vào phản xạ của bản thân mình mà tiến hành trận giao phong kịch liệt. Một âm thanh đau đớn phát ra, liền sau đó thân ảnh của Vân Hoa từ trong đám mê vụ bay ra ngoài, rõ ràng là gã đã bị trọng thương sau đòn tập kích đột ngột vừa rồi của đối phương. Không cam tâm nhận bại, Giới Thiện liền lập tức chuyển thân xuất ra một đạo Phật quang làm sáng tỏ cả bầu trời. Đạo Phật quang này mang theo luồng khí tức cường đại khiến cho khói bụi đang lan tỏa cả một khoảng rừng phải tản ra, tiêu thất vô thanh vô tức.

Kèm theo tiếng kêu kinh nghi là một giọng nói từ mé đông truyền đến:

- Thật không ngờ một tiểu hòa thượng rốt cục lại có vài phần ngộ tính, có thể tu luyện được Phật gia pháp quyết Phật quang phổ độ. Quả là không tệ chút nào! Chỉ tiếc là tu vi hiện tại còn quá yếu, một chiêu đó với ta hoàn toàn không có tác dụng.

Cùng với lời nói đó là một đạo kiếm khí cương mãnh hàm chứa uy thế khai sơn phá thạch nhằm vào Triển Ngọc và Giới Thiện chém tới. Một chiêu thức này của hắc ảnh vừa xuất ra, cây cối xung quanh trong phạm vi bán kính mười trượng đều chấn bay.

Chỉ nghe thấy một tiếng kinh lôi chấn động bốn phương, Giới Thiện và Triển Ngọc đồng thời cất tiếng la thảm vì bị chấn bay ra khỏi đám mê vụ. Mới chỉ đối kháng với hắc ảnh được có hai chiêu mà ba người đều đã thụ trọng thương, gắng gượng đứng dậy đưa mắt cảnh giác nhìn vào đám mê vụ. Cùng lúc đó chỉ trong nháy mắt đám đất, đá mù mịt xung quanh hắc ảnh đã hội tụ thành khối cầu đường kính lớn hơn một trượng, nhất thời mọi người không cách nào nhìn ra được thần bí nhân ẩn thân trong đó là thần thánh phương nào.

Ánh mắt rực sáng tập trung nhìn vào khối cầu đang xoay chuyển vần vũ, Triển Ngọc lạnh lùng truy vấn:

- Người là ai? Tại sao lại vô cớ xuất thủ tập kích bọn ta?

Một tiếng cười lớn phát ra, kèm theo đó là khối cầu bay lên không rồi chỉ trong một sát na đã hóa thành ba trận lốc xoáy cường hãn xuất hiện ngay trước mắt ba người. Ba cơn lốc xoáy này nhẹ nhàng phá tan tả ng khí phòng ngự và kích trúng thân thể của ba người, một lần nữa khiến cho bọn họ thụ thương thêm trầm trọng.

Sau khi sóng gió tạm lắng xuống, tại trường đấu xuất hiện một hắc y nhân tay cầm trường kiếm, trên mặt là một chiếc mặt nạ màu đen chỉ để lộ ra đôi mắt và phần cằm bên dưới.

Ngạo nghễ nhìn ba người bị trọng thương đang nằm trên mặt đất, hắc y nhân lộ vẻ cười cợt nói:

- Ta vốn tưởng đệ tử kiệt xuất của Lục viện sẽ lợi hại như lời đồn, không ngờ đến một kích nhẹ nhàng cũng không chịu nổi. Các người thật khiến cho người ta phải thất vọng!

Lời nói chưa dứt thì trường kiếm trong tay hắc y nhân đã hoa lên, tức thì trong không trung xuất hiện mười chín bóng kiếm tựa như những bông hoa rồi nhanh chóng biến mất. Chỉ bằng một động tác tra kiếm vào bao, hắc y nhân thần bí đã thể hiện thực lực kinh nhân và phong thái tiêu sái của mình. Liền sau đó hắc y nhân nhắm về phía Triển Ngọc nhanh chân bước tới.

Kinh hãi nhìn về phía thần bí nhân, Triển Ngọc đại biến sắc mặt yếu ớt quát lên:

- Người muốn làm gì? Không được lại gần ta, người mà tiến đến thì đừng trách ta không khách khí.

Không còn lộ vẻ cười cợt, hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Yên tâm đi, xưa nay ta chỉ dùng kiếm giết người chứ không bao giờ dùng tay cả. Hiện tại ta đã thu kiếm vào bao thì tất nhiên là ta sẽ không giết các người, người không cần tỏ ra sợ hãi như vậy. Với lại giết bọn người chỉ tỏ làm nhục cho thanh kiếm của ta, thế nên ...

Cười lớn lên một tiếng, hắc y nhân liền chuyển thân ly khai khỏi trường đấu.

Phần nô nhìn theo phía sau lưng của thần bí nhân, Vân Hoa lạnh lùng quát lên:

- Các hạ kiếm thuật tinh diệu, bọn ta thật sự bội phục! Tuy nhiên sự việc ngày hôm nay bọn ta nhất quyết sẽ không bỏ qua. Nếu các hạ không sợ thì hãy để lại danh tính, một ngày nào đó bọn ta nhất định sẽ rửa sạch nỗi nhục này và đòi lại những gì đã mất.

Trong rừng cây thoáng có bóng người di chuyển nhanh như gió thổi mây bay, chỉ nháy mắt đã không còn thấy thân ảnh. Từ trên không trung bỗng có tiếng nói của hắc y nhân truyền lại:

- Tất nhiên là các người sẽ không phục rồi! Hãy nhớ kỹ tên của ta nhé, ta là Hắc Sát kiếm hồn.

Nhắm lại danh tự trên, sắc mặt ba người đều lộ ra vẻ khó hiểu vì từ trước tới giờ chưa nghe ai nhắc đến người này. Vừa gượng đứng dậy Triển Ngọc vừa nói:

- Thật là một nhân vật cổ quái! Tạm thời trước mắt chúng ta không cần để ý đến hắn nữa mà nên đến Hoàng Hà càng sớm càng tốt.

Hai người kia cũng theo đó gật đầu, đồng loạt đứng dậy chuẩn bị để rời khỏi chỗ này.

Cả ba vừa di chuyển được vài bước bỗng nghe thấy một tiếng cười quái dị phá không truyền tới. Cùng lúc đó từ trong rừng xuất hiện ba đám khí màu sắc sặc sỡ chuyển động nhanh như gió, nhằm về phía họ bay đến một cách mau chóng. Chỉ trong nháy mắt ba đám khí này lại hóa thành ba cơn bão lớn cuộn cuộn đánh thẳng vào ba người. Khí thế của ba cơn bão quả là kinh thế hãi tục, cây cối tứ phía bị thổi bật cả gốc rễ và bị cuốn bay theo loạn xạ trong không trung. Đang trong tình trạng bị thụ thương trầm trọng, bọn Triển Ngọc ba người căn bản không có cách nào để ứng phó chỉ còn biết gờ đầu chịu trận bị ba cơn bão chấn bay ra xa. Gió ngừng mây lặng, một bạch y nhân nhẹ nhàng hạ thân giữa trường đấu đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh, đó chính là vị Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên. Khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười thần bí, Ma Thần tông chủ lại chuyển thân biến mất. Bạch Vân Thiên vừa rời khỏi thì trong rừng lại xuất hiện gã đại hán cầm đại đao, sau khi lướt nhìn qua tình thế xung quanh, hắn khẽ cười lạnh một tiếng rồi hướng về phía đông phi thân mất dạng. Từ trong đám bụi rậm Giới Thiện từ từ tỉnh lại, phát giác gân cốt toàn thân mình rã rời không còn một chút khí lực, nhất thời hắn không khỏi có cảm giác thống khổ vô cùng. Chóng hờu thủ xuống đất hắn cố thử đứng dậy, tuy nhiên thử đi thử lại đến ba lần mà vẫn không thành công khiến cho xương cốt bản thân hắn càng thêm đau nhức. Gã gượng dốc hết sức lực và cắn răng chịu đựng cơn đau bùng phát, đến lần thứ tư Giới Thiện mới loạng choạng đứng dậy được nhưng thân hình liêu xiêu như muốn ngã xuống lần nữa, hắn vội tìm lấy một đoạn cây nhỏ để chống đỡ thân thể. Đưa mắt nhìn ra bốn phía thấy khoảng rừng rậm rạp trước kia bỗng trở nên vắng vẻ trơ trọi, không còn một bóng cây ngọn cỏ nào cả, nhất thời Giới Thiện đứng như ngầy như dại, cảm giác sợ hãi trong lòng tăng lên thêm vài phần. Mục quang thuận theo những vết tích còn sót lại sau ba cơn bão lớn nhìn ra phía xa, Giới Thiện cười khổ một tiếng rồi dựa vào cây gậy cố gắng lê bước tìm tung tích của Triển Ngọc và Vân Hoa. Mặc dù thân thể đang thụ trọng thương, cuối cùng Giới Thiện vẫn tìm được Triển Ngọc và Vân Hoa đang nằm ở hai nơi cách nhau khá xa, chỉ có điều tình trạng của họ không được khả quan lắm.

Thương thế của Triển Ngọc xem ra còn nặng hơn Giới Thiện còn Vân Hoa thì đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh. Sau một hồi thương nghị đối sách, Giới Thiện và Triển Ngọc quyết định đầu tiên sẽ tìm một nơi an toàn để liệu thương, sau đó sẽ mang Vân Hoa bay thẳng đến Hoàng Hà, không tiếp tục di chuyển trên mặt đất nữa để tránh các sự việc phát sinh ngoài ý muốn. Tuy thương thế chỉ suy giảm chút ít nhưng chung quy đến trưa hôm sau ba người bọn họ cũng tới được Hoàng Hà. Sau khi nghe thuật lại hết mọi sự tình, Diệp Tâm Nghi liền phân phó ba cao thủ trợ giúp bọn Triển Ngọc liệu thương đến khi hoàn toàn bình phục. Lúc này Lục viện liền minh lại có thêm ba vị cao thủ, còn Đạo viện môn hạ trong liên minh từ chỗ chỉ có hai người nay đã tăng lên thành ba, nhất thời sĩ khí trong liên minh được nâng lên không ít. Hoàng hôn dần xuống, bên dưới Nhạn Đẳng phong xuất hiện một đạo khách vận khôi y, thân hình cao lớn đang men theo

trên trời cao đang dần sáng tỏ, trận chiến tiếp tục diễn ra càng lúc càng kịch liệt và hung hiểm hơn. Thấy trận chiến diễn ra đã lâu nhưng vẫn chưa thu được chút lợi ích nào, Lam Y tu la gầm lên giận dữ, thân ảnh của hắn lập tức hóa thành ngàn vạn lam ảnh nhè nhẹ phủ khắp không gian trường đấu, các lam ảnh này đều ẩn chứa một luồng khí lưu rất đáng sợ, cứ mỗi nhịp thở trôi qua thì tốc độ của nó lại tăng lên gấp trăm lần. Song thủ của Lam Y tu la xoay tròn trong không trung, huy động ngàn vạn lam ảnh đó hướng về bốn người kia phát động tấn công, chỉ trong một chiêu đã đẩy lui cả bốn người. Nhân lúc bốn người bọn họ đang kinh hãi lùi lại né tránh, Lam Y tu la liền phi thân về phía lục y thiếu nữ, tả thủ của hắn xuất chiêu chụp vào đầu vai, hữu thủ vận lực phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo của nàng, sau đó bế nàng nhanh chóng thoát ly trường đấu. Nhất thời bị đẩy lùi về sau, bọn Tuyệt Mệnh đao khách, Hồng Vân thái tử và Toàn Phong phủ ba người đều gầm lên giận dữ. Liền sau đó Tuyệt Mệnh đao khách đề tụ toàn thân chân nguyên, song thủ của hắn nắm chặt trường đao giơ lên cao rồi xuất ra một chiêu Nộ hải cuồng long, tức thì một đạo đao cương cao trăm trượng nhắm thẳng vào người Lam Y tu la chém tới.

Ở phía bên trái, Hồng Vân thái tử cũng hét lên giận dữ, cây mặc bút trong tay hắn mau chóng vẽ thành một vòng tròn trước ngực, thỉnh thoảng đầu bút lại điểm xuyên phát ra một luồng ngân quang tựa như cái thoi màu bạc, rồi tiếp theo đó một đạo lục xích quang trụ mãnh liệt bắn ra.

Còn ở phía bên phải, Toàn Phong phủ nhận thấy đuổi theo không kịp liền vung tay ném tiểu phủ ra, miệng thì quát lớn:

- Toàn Phong phi long trả m!

Giữa không trung, tiểu phủ của Toàn Phong phủ đột ngột biến hóa thành một tiểu thanh long. Con rồng xanh nhỏ này liên tục lượn thành những vòng xoáy tròn theo chiều từ dưới hướng lên phía trên, tức thì khí lưu bốn bề bị khuấy động và cuốn theo những vòng xoáy tròn đó. Nhất thời không khí trong phạm vi ba dặm xung quanh bị nén lại, hình thành nên một cơn lốc xoáy màu xanh cực kỳ đáng sợ từ dưới mặt đất bốc lên. Cơn lốc xoáy này làm dậy lên những đợt sóng khí kinh thiên và lại biến hóa thành một đạo thanh sắc phong nhận xông thẳng lên trời. Cuối cùng từ trên trời cao, đạo thanh sắc phong nhận này nhắm thẳng vào Lam Y tu la điên cuồng chém xuống. Ba đạo công kích cương mãnh cùng lúc nhắm thẳng ng phía sau thân ảnh Lam Y tu la đánh tới. Trong lúc ba đạo công kích sắp trúng đích thì đột nhiên quang hoa thiểm hiện giữa không trung, trong một sát na Lam Y tu la đã chuyển thân dời qua phía bên trái ba trượng, vừa vặn tránh được một kích liên thủ của ba người kia rồi mau chóng ly khai. Giữa không trung phát ra một tiếng sấm nổ kinh thiên, thân ảnh Hồng Vân thái tử cùng Toàn Phong phủ lao nhanh như ánh chớp, chỉ nháy mắt đã tiêu thất vào trong bóng đêm mù mịt, xem ra cả hai kẻ này đều đã hạ quyết tâm truy đuổi đến cùng. Còn Tuyệt Mệnh đao khách thì lưu lại giữa không trung, sau một lúc lưỡng lự cuối cùng hắn lại hạ thân xuống bình địa trước cửa Cửu Âm động phủ.

Đối mặt nhìn nhau, Hắc Sát kiếm hồn hỏi:

- Tại sao ngươi không đuổi theo, không phải là ngươi cũng muốn cướp lấy nữ nhân đó sao?

Lãnh ngạo nhìn hắn, Tuyệt Mệnh đao khách đáp trả:

- Ta cũng đã định hành động như vậy rồi, bắt quá đuổi theo tên Lam Y tu la kia mà cướp lại lục y thiếu nữ thì cũng không thay đổi được điều gì. Vấn đề chính yếu hiện nay là xác định thân phận của vị thiếu nữ ấy, đến khi biết rõ cô ta là ai thì ta sẽ quyết định có cần thiết phải truy đuổi hay không, vì thế ta đã quay trở lại. Vậy còn ngươi thì sao, chẳng lẽ ngươi không muốn tìm hiểu chuyện đó?

Nhân thân thoát lạnh lại, Hắc Sát kiếm hồn trầm giọng nói:

- Đúng như ngươi đã khẳng định, mục đích ta đến đây cũng giống như ngươi mà thôi.

Thản nhiên cười cợt, Tuyệt Mệnh đao khách tiếp lời:

- Nếu không phải như vậy thì chắc là ngươi cũng chẳng tiếp tục lưu lại ở đây làm gì. Theo như ta biết, số người trong thiên hạ biết đến Cửu Âm động phủ này không có nhiều. Truyền thuyết nói rằng nơi đây vốn là tuyệt địa thập phần hung hiểm, chỉ có thể đến mà không thể trở về. Ta tưởng rằng chuyện này chắc chắn người cũng đã biết rõ, vậy thì ngươi mạo hiểm đến đây làm gì?

Bật cười khanh khách, Hắc Sát kiếm hồn đáp:

- Nơi đây thật phần hung hiểm m? Nếu như những gì người nói là đúng thì tại sao ta đứng đây đã lâu mà vẫn chưa gặp phải hung hiểm gì cả?

Lạnh lùng lướt nhìn Hắc Sát kiếm hồn một lượt, Tuyết Mệnh đao khách nói với vẻ khinh khỉnh:

- Đó là do người vẫn còn đang đứng ng ở ngoài động, nếu như người tiến nhập vào trong sẽ lập tức biết ngay thế nào là nguy hiểm m. Hiện tại thời gian không còn sớm nữa, ta quyết định sẽ tiến nhập vào trong. Người đã nói là không sợ hung hiểm m, không hiểu người có can đảm cùng ta thử một lần cho biết hay không?

Nói vừa dứt lời lập tức Tuyết Mệnh đao khách giơ ngang trường đao lên phía trước mặt, với ánh mắt chăm chú hần từ từ tiến vào phía bên trong sơn động.

Mục quang sáng rực, Hắc Sát kiếm hồn trầm tư quan sát Tuyết Mệnh đao khách một lát rồi nói:

- Cũng được! Tuy ta chỉ mới xuất đao một thời gian ngắn nhưng ta cũng cảm nhận được người cũng là một cao thủ, thế nên ta quyết định cùng hợp tác với người thử xâm nhập thám thính xem độ ng phủ thần bí này còn ẩn chứa điều gì. Nếu như chúng ta đã hợp tác với nhau thì khi vào trong động có xảy ra chuyện gì, người phải đánh động cho ta biết.

Quay đầu nhìn lại, Tuyết Mệnh đao khách quan sát hần một lúc mới gật đầu nói:

- Tốt! Ta cũng thử tin người một lần. Hiện tại chúng ta chuẩn bị dò thám tòa động phủ này thì cũng nên nói rõ với nhau vài điều, tiện thể ta cũng nói cho người biết mục đích của ta luôn. Ta không cần biết người đến đây là vì cái gì, còn bản thân ta đến đây là để dò la tung tích của một nữ nhân, hy vọng là giữa ta và người không xảy ra trận chiến vì lý do này. Còn nếu là chuyện khác thì tùy người quyết định, ta nhất định sẽ không ngăn cản.

Gật đầu đồng ý, Hắc Sát kiếm hồn nói:

- Tốt lắm, nhất ngôn cửu đỉnh! Chúng ta đi thôi!

Vào đến trong động, hai người đều cảm thấy nơi đây so với bên ngoài có vài điểm bất đồng. Trên đường tiến nhập luôn có vô số mạch nước ngầm âm hàn chi khí bắn vọt lên rất mạnh, tựa như những con dao muốn lóc da xẻ thịt người ta vậy. Càng đi vào sâu khí lạnh càng tăng khiến cho thân thể hai người không ngừng rung động, tâm lý cả hai ẩn ước có đôi chút sợ hãi.

Vận khởi chân khí hộ thể toàn thân, Tuyết Mệnh đao khách nhẹ giọng nói:

- Cẩn thận, Cửu Âm động phủ là địa phương chí âm chí hàn nhất trong thiên hạ. Ta nghĩ nếu như lời đồn không sai thì phía dưới đáy động có thiên địa âm mạch, vì thế nơi đây mới trở nên lạnh lẽo âm hàn như vậy. Nơi này vốn giáp với Đông hải, trong khi đó bên dưới Đông hải lại thông với Cửu u, một nơi chưa có một ai biết rõ mà chỉ nghe nói đó là nơi tụ họp của vô số yêu ma quái thú khắp đông tây. Chúng ta cần phải hết sức cẩn thận đề phòng.

Nhìn thẳng về phía trước, Hắc Sát kiếm hồn nói:

- Ta cũng biết điều này. Ta đã phóng một luồng chân khí để thám thính, cách đây khoảng mười trượng về phía trước có một ngã ba. Người nói chúng ta nên làm gì, vẫn tiếp tục đi chung hay là phân ra dò xét.

Trong lúc bàn bạc hai người đã đến trước ngã ba. Mục quang chú thị về phía trước, cả hai bắt đầu phân tích ba động khẩu có hình dạng khác nhau này. Sau một lúc tìm hiểu cả hai chỉ nhận thấy động khẩu bên trái có âm hàn chi khí mang vẻ ẩm ướt, còn động khẩu bên phải có âm hàn chi khí khô hanh. Chỉ riêng động khẩu ở giữa lại toát ra một khí tức rất mơ hồ khiến cho hai người không phát hiện được điều gì cả.

Nhìn qua ba động khẩu một lượt, Tuyết Mệnh đao khách nói:

- Trong ba động này thì cái ở giữa là thần bí nhất, có thể đó chính là nơi chúng ta muốn tìm đến. Bây giờ ta sẽ thử tiến nhập vào đó, nếu người đồng ý thì cùng ta thám thính, còn không thì người có thể tìm hiểu hai động kia. Việc này tùy người lựa chọn, ta không ép.

Hắc Sát kiếm hồn thuận miệng đáp trả không chút chần chừ:

- Tất nhiên khi đã hợp tác thì chúng ta phải cùng tiến cùng lui, nếu chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không cần thiết phải ly khai làm gì. Không cần suy nghĩ nữa, chúng ta đi thôi, nếu phát giác được chuyện gì thì lại bàn tiếp.

Hắc Sát kiểm hồn vừa nói xong liền nhào vào động khẩu ở giữa nhanh chân bước tới. Trải qua chín lần bàn bạc lựa chọn, cuối cùng hai người đã đến được một sơn động rộng rãi. Đưa mắt quan sát xung quanh, cả hai chỉ thấy hai bên động có hai cửa vào, bên phải là Huyền Âm môn còn bên trái là Cửu Âm môn, tuy nhiên cả hai cánh cửa đều đã bị phong bế.

Lặng yên quan sát một lúc, Tuyệt Mệnh đao khách nói:

- Ta sẽ tiến nhập vào Huyền Âm môn để tìm người ta muốn tìm, còn người?

Lưỡng lự trong giây lát rồi Hắc Sát kiểm hồn đáp:

- Trải qua nhiều lần lựa chọn chúng ta mới có thể tiến vào đến đây, ta cũng muốn tra xét động tĩnh xem thế nào. Tất nhiên là nếu người đã chọn tiến nhập Huyền Âm môn thì ta sẽ thử tiến nhập Cửu Âm môn xem sao. Được rồi, chúng ta hãy cùng bảo trọng.

Vỗ vào vai Tuyệt Mệnh đao khách một cái, Hắc Sát kiểm hồn nhanh chóng rẽ sang bên trái, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy tung tích.

Hướng về phía kẻ mới cùng mình đồng hành, đôi mắt Tuyệt Mệnh đao khách hiện lên một tia nhìn chúc phúc rồi chuyển thân tiến nhập vào Huyền Âm môn. Chầm chậm giơ hữu thủ lên, Tuyệt Mệnh đao khách vận lực vào tâm chưởng rồi ấn vào thạch môn. Phát giác có một phản lực thập phần cương mãnh như muốn đẩy lui mình lại, thần sắc Tuyệt Mệnh đao khách thoát lạnh lại, liền sau đó toàn thân hần xích hồng quang hoa thiểm hiện, song thủ đẩy ra một chưởng tuyệt cường khiến thạch môn mở toang.

208. Hồi 208 - Thiếu Nữ Như Sương

Phía bên trong thạch môn vừa được mở ra, từng làn sương mù trắng xóa lan tỏa ra ngoài, chỉ trong chớp lát không khí trong động đã bị ngưng tụ lại. Cự hàn chi khí trong động làm cho thân thể Tuyệt Mệnh đao khách như bị đông cứng, nhất thời khiến cho khuôn mặt hần trắng ng bạc ra. Khẽ quát lên một tiếng, Tuyệt Mệnh đao khách toàn lực khởi vận Xích Dương chân khí trong cơ thể, toàn thân hần hồng quang thiểm hiện tựa như liệt hỏa thần quân, nhanh chóng đẩy lùi băng hàn chi khí ra xa thân hình hơn một trượng. Bằng hàn chi khí vừa bị đẩy lùi, Tuyệt Mệnh đao khách liền men theo thông đạo nhanh chân tiến nhập vào trong. Trong tình thế hung hiểm này, vừa đi hần vừa phải đề phòng gió tuyết xâm nhập cơ thể, vừa phải đưa mắt quan sát động tĩnh xung quanh để tránh những bất trắc có thể xảy ra.

Sau khi vượt qua ba lối rẽ, Tuyệt Mệnh đao khách tiến nhập vào một động băng. Chỉ thấy trong động băng này có các làn cương phong như những mũi dùi nhọn đâm vào da thịt, bao phủ bốn bề sơn động là lớp băng dày khoảng ba xích. Tại chính giữa sơn động có một chiếc giường ngọc, bên trên là một thiếu nữ mỹ lệ khoảng mười tám, mười chín tuổi đang ngồi trang nghiêm. Thân thể của người thiếu nữ ấy bất động, tựa hồ như nàng đang tĩnh tọa tu luyện, xung quanh người nàng được bao phủ bởi một lớp băng tuyết mờ mờ trông giống hệt như một bức tượng điêu khắc. Thần sắc Tuyệt Mệnh đao khách tỏ ra rất kích động, nhân thần ánh lên màu ngọc bích, lặng lẽ đưa mắt quan sát một lát rồi hần từ từ tiến đến gần thiếu nữ. Đột nhiên thân thể Tuyệt Mệnh đao khách lập tức bay ngược ra phía sau, trườ ng đao trong tay giơ lên trước ngực chém ra một thế, vừa vận chống đỡ được một mũi tên gió bất ngờ xuất hiện tập kích hần. Hạ thân xuống nền sơn động, Tuyệt Mệnh đao khách cảnh giác nhìn xung quanh một lượt nhưng không phát hiện ra điều gì, nhất thời hần đại biến sắc mặt, thần sắc ngưng trọng lên thêm vài phần. Cảnh giác bước dần từng bước để tiếp cận thiếu nữ trên ngọc sàng, Tuyệt Mệnh đao khách một lần nữa lại cảm nhận được khí lưu xung quanh thân hình phát sinh dị biến. Trường đao trong tay hần lập tức xuất ra tầ ng tầ ng lớp lớp xích quang trùng điệp, hình thành nên một lớp hộ thể chân khí chí dương chí cương bao bọc lấy toàn thân. Bên trong động phong vẫn khởi tụ, một trận hàn phong cương mãnh nổi lên cuốn theo băng tuyết khắp nơi hội tụ lại chính giữa sơn động. Cuối cùng trận hàn phong này lại biến thành một quả cầu băng tuyết bao trùm lên cơ thể của Tuyệt Mệnh đao khách dày đến ba mươi lớp. Vốn dĩ thủy hỏa bất dung, băng hỏa tương tranh nên một trường đấu sinh tử vô hình xảy ra, song phương toàn lực đối kháng với nhau. Lúc này trên

cơ thể của Tuyết Mệnh đao khách băng hàn chi khí đang dần dần tiêu thất, đến khi băng tuyết hoàn toàn tan đi thì liệt hỏa chân nguyên của hắn phá không thoát ra bên ngoài. Đột nhiên thiếu nữ mỹ lệ đang ngồi trên ngọc sàng bất ngờ mở mắt, kèm theo ánh mắt là một luồng khí lạnh toát ra như muốn xuyên thấu qua đầu Tuyết Mệnh đao khách. Thân thể chấn động, hữu cước Tuyết Mệnh đao khách lùi lại một bước, mũi chân hấn điểm trên mặt đất một cái đưa thân thể bay lên không. Cùng lúc đó trường đao trong tay hắn cuồng nộ xuất ra một đạo xích hồ ng dao mang có khí kinh thiên động địa, nhằm vào quả cầu băng đang bao bọc lấy cơ thể thiếu nữ chém xuống. Một tiếng nổ lớn phát ra, băng tuyết bay đầy sơn động. Trong khi đó thân ảnh bạch sắc thiếu nữ nhẹ nhàng bay lên, nàng tĩnh lập tại không trung rồi bình thần đưa mắt quan sát Tuyết Mệnh đao khách.

Mục quang giao nhau một lúc, Tuyết Mệnh đao khách thu đao, lùi lại một trượng rồi nhẹ giọng nói:

- Nàng là Huyền Âm thánh nữ vốn có huyền âm chi thể, đúng không?

Đôi mắt sáng đẹp của bạch sắc thiếu nữ lóe lên tia nhìn kỳ dị, thanh âm trong trẻo cất lên:

- Người là ai? Tại sao người lại biết ta? Người tới nơi này tìm ta có mục đích gì?

Khẽ mỉm cười, Tuyết Mệnh đao khách gật đầu đáp:

- Nàng nói không sai, ta đích xác là vì nàng mà đến đây. Lần này ta đến đây chỉ vì muốn thỉnh nàng đến một nơi để diện kiến một người, chấp thuận hay không là quyền của nàng. Tuy nhiên ta hy vọng nàng sẽ đồng ý, bằng không thì ta sẽ phải dùng vũ lực để mang nàng đi, bởi vì đây là sứ Mệnh của ta. Cũng bởi vì nàng có thuần âm chi thể nên khi đến đó nàng tự nhiên sẽ biết rõ sự tình.

Bình tĩnh nhìn Tuyết Mệnh đao khách, bạch sắc thiếu nữ hỏi:

- Ta phải đến nơi nào và phải gặp ai? Nếu người không nói rõ ra cho ta biết thì khi gặp sư tổ ta sẽ không biết giải thích ra sao.

Khẽ lắc đầu, Tuyết Mệnh đao khách nói:

- Chuyện này có những điểm ta không thể nói rõ với nàng được. Nếu ta đoán không sai thì vốn dĩ nàng cũng không thể dễ dàng ly khai nơi này được. Nếu như nàng tự nguyện theo ta thì chuyện này cũng không phải là không thể xảy ra. Trước khi động thủ lần nữa, ta cũng nói luôn với nàng là ta không hề có ác ý, hy vọng nàng có thể suy nghĩ lại để tránh một trận giao chiến vô ích. Nói cho cùng thì dù có động thủ hay không thì việc nàng phải đi theo ta là điều chắc chắn, không gì có thể làm thay đổi được.

Sắc mặt nghiêm lại, bạch sắc thiếu nữ nói:

- Nếu đã như vậy thì chúng ta hãy động thủ luôn tại đây đi, một trận này sẽ quyết định tất cả mọi việc. Nhưng trước khi động thủ ta muốn hỏi người một câu, khi người tiến nhập vào sơn động này có gặp một vị lục y thiếu nữ hay không?

Tuyết Mệnh đao khách nói:

- Nàng muốn nói đến nàng thiếu nữ bọn ta đã gặp ngoài động khẩu phải không? Đến lúc tối hậu cô ta đã bị một tên hiệu xưng là Lam Y tu la bắt đi rồi. Đối với thân phận của cô ta, ta có thể hỏi một câu được không? Cô ta chắc là Cửu Âm nữ rồi, chỉ có điều ta không hiểu giữa cô ta và nàng có mối quan hệ gì? Nơi này danh xưng là Cửu Âm động phủ, tại sao ở đây lại còn có cả Huyền Âm môn?

Bạch sắc thiếu nữ trầm giọng đáp:

- Đây vốn là bí mật của bốn động, ta không thể dễ dàng nói cho người biết được. Nếu như người thắng thì ta sẽ giải đáp tất cả những thắc mắc của người. Hiện tại không cần dài dòng nữa, chúng ta bắt đầu thôi.

Bạch sắc thiếu nữ nói xong liền đưa đôi ngọc thủ nhỏ bé bắt chéo thành hình chữ thập, liền sau đó một làn băng vụ có ánh sáng rực rỡ xuất hiện ngay trước ngực nàng. Ngay lập tức làn băng vụ cuồng dã hấp thụ hàn khí xung quanh, đến khi băng hàn chi khí lên đến mức cực thịnh thì làn băng vụ đó đã biến thành một quả băng cầu. Quất lên một tiếng, song chưởng của bạch sắc thiếu nữ khống chế quả băng cầu nhằm về phía Tuyết Mệnh đao khách đẩy tới. Nhân thân lạnh lại, sắc mặt Tuyết Mệnh đao khách trở nên ngưng trọng, thân thể hắn bay vòng lên không trung, trường đao trong tay từ màu trắng chuyển sang màu đỏ. Từ

song thủ của Tuyệt Mệnh đao khách một luồng thuần dương chân khí chí cường chí phách truyền vào thân đao, ngay lập tức trường đao huyền hóa thành liệt hỏa thân long bay lên đón lấy một kích lăng lệ của thiếu nữ. Giữa không trung băng cầu và liệt hỏa mãnh liệt va chạm vào nhau, một tiếng nổ lớn phát ra vang vọng khắp sơn động tạo thành âm thanh quái lạ đâm vào màng nhĩ hai người, khói trắng tán phát như mây lan tỏa ra khắp sơn động.

Thân thể bị chấn động, Tuyệt Mệnh đao khách khoa chân lùi lại vài bước, giữa không trung liệt hỏa long viêm tiêu thất vô thanh vô tức, quả băng cầu mau chóng nhắm người hấn tiếp tục ép tới. Trong lúc nguy cấp, Tuyệt Mệnh đao khách quát lên một tiếng, trường đao trong tay lại xuất ra một đạo liệt diễm khác đánh thẳng vào quả băng cầu. Tuy vậy lần xuất thủ thứ hai này vẫn không thu được kết quả khả quan hơn, liệt diễm lại bị băng cầu thôn phệ, rồi tiếp đó luồng hàn khí đáng sợ lại bức đến gần ngực đao khách một lần nữa. Kinh hãi nhìn vào một kích đó, trên mặt Tuyệt Mệnh đao khách xuất hiện vẻ kinh sợ. Vốn dĩ hấn hoàn toàn không thể ngờ được tu vi của thiếu nữ này lại tinh thâm đến như vậy, băng hàn chi khí của nàng quả nhiên rất lợi hại. Nghĩ đến sứ Mệnh mình đang phải thực thi, nhân thần Tuyệt Mệnh đao khách chợt lóe lên, bầu nhiệt huyết trong người cũng theo đó sôi sục. Ngay lập tức từ trên người hấn phát ra một cỗ huyết sát chi khí như sóng nộ, cuộn cuộn dâng trào lan tỏa ra khắp sơn động. Hữu thủ của hấn thả lỏng cho trường đao rơi xuống, song thủ bắt chéo thanh hình chữ thập tạo ra một quả huyết cầu trong nháy mắt. Khởi vận chân nguyên toàn thân, Tuyệt Mệnh đao khách huy động huyết cầu chính diện nghênh tiếp băng cầu đang bay đến. Trong ánh hồng quang thiểm hiện, một tiếng nổ vang rền không dứt đập vào màng nhĩ hai người, một cỗ lực lượng hàm chứa uy lực hủy diệt nhanh chóng lan tỏa ra khắp sơn động. Liền sau đó một màn khói đỏ và sương trắng đan xen vào nhau phủ kín cả sơn động, tạo nên cả nh tượng thập phần kỳ dị. Đến khi sương khói tan đi, chỉ thấy toàn thân Tuyệt Mệnh đao khách huyết quang rực rỡ, quanh mình bạch sắc thiếu nữ ngân quang lưu chuyển như điện. Lúc này nhục chưởng của song phương đang dính chặt vào nhau, tiếp tục tiến hành trận chiến theo cách khác. Bề khẩu tụ khí, song thủ của Tuyệt Mệnh đao khách rung lên kịch liệt rồi hấn mãnh liệt tiến đến một bước. Ngay lập tức trong sơn động âm thanh vang động như sấm sét, khoảng không giữa hai người xuất hiện những luồng khí lưu cường đại chấn tan toàn bộ băng tuyết xung quanh, trên vách sơn động lộ ra từng mảng thạch bích màu vàng sẫm. Trong đám sương trắng, bạch sắc thiếu nữ thò ra một đạo tiên huyết lên không trung, thân hình nàng không ngớt lao đảo như muốn ngã xuống. Tuy có tu vi tinh thâm, cường đại vô bì nhưng Tuyệt Mệnh đao khách cũng phải liên tục thối lui liên ba bước, cuối cùng phải nhẹ nhàng cất mình lên không hạ thân vào trong đám bạch vụ. Nhanh chóng chuyển thân tiếp cận bạch sắc thiếu nữ, Tuyệt Mệnh đao khách liền xuất thủ chế trụ huyết đạo toàn thân của nàng, sau đó đặt nàng nằm trên ngọc sàng.

Thở hắt một tiếng rồi quan sát gương mặt ngọc lúc này đã tái xanh, Tuyệt Mệnh đao khách nói:

- Không cần phải thất vọng, tuy nàng bại trong tay ta nhưng hoàn toàn không phải do yếu kém hơn người, bất quá nàng gặp phải ta mà thôi. Với tu vi hiện tại của nàng thì có thể được coi như là một nhất lưu cao thủ ở nhân gian rồi đó. Còn bây giờ nàng hãy mau chóng giải đáp những câu hỏi của ta đi.

Lạnh lùng nhìn hấn, bạch sắc thiếu nữ nói:

- Nếu như ta biết đến đâu thì ta sẽ nói cho người nghe đến đó, người muốn hỏi điều gì? Rốt cục nguyên nhân người muốn mang ta đi là vì cái gì?

Khẽ lắc đầu, Tuyệt Mệnh đao khách đáp:

- Ta đã nói với nàng rồi, có những chuyện ta không thể nói cho nàng biết được, ta cũng chỉ là người phụ ng Mệnh hành sự mà thôi. Ta đến đây với mục đích mang nàng đi gặp một người, những chi tiết bên trong nàng không cần phải biết. Hiện giờ trời cũng sắp sáng, nàng hãy mau nói cho ta biết sự tình của Cửu Âm động phủ.

Trầm ngâm một lúc, bạch sắc thiếu nữ nói:

- Hi vọng những lời nói của người là đúng, bằng không thì tương lai người cũng khó thoát được kiếp nạn. Trong Cửu Âm động phủ có rất nhiều sự tình thần bí, ngay đến bản thân ta cũng không thể biết hết được. Theo những gì ta biết thì nơi đây vốn có bảy mươi hai sơn động, trong đó nơi thần bí nhất không phải là Huyền Âm môn và Cửu Âm môn, mà là một sơn động có tên Cửu Âm biệt phủ, nơi sư tổ Cửu Âm thánh mẫu của bọn ta trú ngụ. Còn trong môn phái của bọn ta chỉ có ba môn hạ, ta và sư tỷ từ nhỏ đã được sư

phụ đưa tới nơi này để theo sư tổ tu luyện, hiện tại tọa lạc của sư phụ ở đâu bọn ta cũng không biết. Lục Nga sư tỷ của ta tu luyện ở trong Cửu Âm môn, tỷ ấy vốn có tiên thiên ngũ âm tuyệt mạch nên khó sống quá hai mươi tuổi, nhân vì có sư tổ tài bồi mà tỷ ấy luyện thành Cửu Âm nghịch mạch đại pháp. Toàn thân sư tỷ chỉ âm chỉ cực, so với ta vốn có thuần âm chi thể thì cũng không hề sút kém tí nào. Bình thường tỷ ấy trấn thủ ngoài cửa độ ng còn ta ở nơi này khổ luyện, không ngờ có ngày bọn ta lại rơi vào tay các người. Nhưng có một chuyện ta cũng nói cho người biết, sư tổ đã lưu ẩn ký lên cơ thể bọn ta, chỉ cần bọn ta còn tồn tại trong tam gian thất giới thì lão nhân gia vẫn có thể truy tìm được tung tích. Thế nên cho dù người có mang ta đi đến đâu, cuối cùng cũng không thoát khỏi bàn tay của lão nhân gia.

Tuyệt Mệnh đao khách nghe vậy không khỏi biến sắc, hần trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Sư tỷ của nàng là Lục Nga, vậy còn phương danh của nàng là gì? Có thể nói ra cho ta biết được không để còn tiện xưng hô, còn ta thì nàng cứ gọi là Tuyệt Mệnh đao khách.

Hừ lạnh một tiếng, bạch y thiếu nữ nói ra danh tự của mình:

- Bạch Như Sương.

Khẽ nhắm lại danh tự ấy hai lượt, Tuyệt Mệnh đao khách cười nói:

- Người cũng như danh, quả thật rất là hay! Còn bây giờ, nếu như sư tổ nàng lợi hại như vậy thì chúng ta cần phải mau chóng li khai nơi này, tránh gặp phải những điều phiền toái.

Nói xong Tuyệt Mệnh đao khách liền chế trụ á huyết của nàng rồi bế nàng nhắm bay ra khỏi động.

Xuyên qua liên tiếp các ngã rẽ, cuối cùng Tuyệt Mệnh đao khách đã ra đến gần động khẩu. Đột nhiên từ trong một sơn động nhỏ ở gần đó phát ra những thanh âm đả đấu kịch liệt, sau khi chú ý lắng nghe Tuyệt Mệnh đao khách liền biến sắc tự nhủ:

- Chẳng lẽ đó là Hắc Sát kiếm hồn, theo độ ng tĩnh này thì hẳn đã bị thương trầm trọng, đang tìm cách đào thoát, chắc là hắn đã gặp phải Cửu Âm thánh mẫu. Không ổn, ta phải mau chạy thôi không thì không còn kịp nữa.

Không để ý đến vết thương trên người, Tuyệt Mệnh đao khách khởi vận toàn thân chân nguyên, dựa vào tốc độ mau lẹ của bản thân phóng thẳng ra ngoài động khẩu nhanh như một tia chớp. Vừa ra đến ngoài cửa động lập tức thân ảnh hắn hóa thành một đạo quang mang tiêu thất trong bóng tối lơ mơ của buổi bình minh đang dần đến.

Cùng lúc đó ở trong sơn động nhỏ vang lên tiếng cười âm u, một bóng

trắng mờ ảo cất tiếng nói:

- Chẳng phải khi ở trong Cửu Âm động phủ của ta, người đã từng nói muốn đến là đến, muốn đi là đi hay sao. Nếu hôm nay nếu người không lưu lại tính mệnh thì hoá ra quy củ của ta lại bị phá hỏng trong tay người sao. Lời nói chưa dứt thì từ trên thân thể bóng trắng mờ ảo đó một luồng bạch sắc băng vụ nhanh chóng bay ra, nhằm vào chỗ Hắc Sát kiếm hồn đang ẩn nấp kích để n. Một tiếng thét đau đớn vang lên dữ dội, thân thể Hắc Sát kiếm hồn đã bị kích trúng, lập tức toàn thân hắn bị đông cứng và từ trên vách đá cao vọt xuống rơi thẳng xuống.

Giữa không trung một thân ảnh màu trắng hiện ra nhìn lướt qua hắn một lượt, cười lạnh nói:

- Rơi từ độ cao này xuống trong lúc tay chân lại không thể cử độ ng được, tên tiểu tử nhà người chết chắc rồi. Trừ phi có kì tích xảy ra, bằng không thì không có một tia hi vọng nào cho người đâu.

Dứt lời, bạch sắc nhân ảnh quay mình phi thân trở về lại sơn động.

Sắc trời đang dần sáng rõ hơn, đột nhiên từ trong Cửu Âm động phủ truyền ra một tiếng gầm mạnh bạo, thanh âm lạnh lẽo vang vọng khắp Nhạn Đẳng sơn:

- Đáng ghét! Bọn người dám cả gan mang hai đứa đồ tôn ta đã khổ tâm bồi dưỡng đi, ta thế sẽ không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng được. Việc này là do các người tự chuốc lấy, ta phải khiến cho bọn người hối cũng không kịp.

Từ trong sơn động một đạo bạch ảnh phóng lên giữa các tầng mây, chỉ trong sát na đã tiêu thất không còn dấu vết.

209. Hồi 209 - Tây Hải Ngân Long

Trong Tây Hải Định Thiên cung, Lục Vân và Lục Oánh cùng nhau nói chuyện suốt đêm, đến khi trời sáng Lục Vân đứng dậy nói:

- Không còn sớm nữa, ta xin cáo từ, sau này cô nương có dịp đến Nhân gian có thể tìm ta. Hiện tại tạm thời ta ở núi Triều Âm, có thể trong mấy ngày tới vẫn chưa đi đâu.

Lục Oánh đáp lời:

- Ta biết rồi, hy vọng sau này sẽ gặp lại huynh ở chốn Nhân gian. Bây giờ ta tiễn huynh một đoạn. Nhớ sau khi rời khỏi đây huynh phải cẩn thận với con kỳ thú này, tốt nhất đừng để cho các cao thủ Lục Hải phát hiện, nếu bọn họ tra xét ra thì huynh sẽ gặp phiền hà đấy.

Lục Oánh vừa đi vừa dặn dò, chẳng mấy chốc hai người đến vực Quỷ cốc bên ngoài Định Thiên cung. Đưa Lục Vân qua vực, Lục Oánh vẫy tay nói:

- Chúc huynh thượng lộ bình an, sau này nếu rảnh rỗi cứ đến chơi, nơi đây luôn chào đón huynh.

Lục Vân mỉm cười gật đầu: - Yên tâm! Ta sẽ luôn mãi nhớ về cô nương, về Tây Hải Định Thiên cung. Cáo từ, hẹn sau này hội ngộ.

Quay người, Lục Vân bay thẳng lên trên, chớp mắt đã biến mất trong làn nước xanh biếc.

Mặt nước lúc sáng sớm thật mỹ lệ. Ánh mặt trời đỏ ửng ló dạng ở đằng đông toả ra vô vàn ánh hào quang tạo thành những mảng vàng lấp lánh trên sóng biếc. Lục Vân bay lên đứng trên không cách mặt nước ba trượng nhìn cảnh vật tươi đẹp rực rỡ, trên khuôn mặt hiện ra vẻ tươi cười khó hiểu. Chàng dang rộng đôi tay, từng luồng năng lượng vàng như đọng lại trên cánh tay, dưới sự thúc động của Lục Vân ánh vàng tụ hợp phía trước ngực thành một quả cầu vàng to lớn phản chiếu với mặt trời ở phía xa, đồng thời phát ra những ánh hào quang thần thánh. Lục Vân cười ngạo nghễ, vai phải khẽ rung một con quái thú kỳ dị bay vọt lên. Dưới sự khống chế của Lục Vân, con kỳ thú rơi đúng vào quả cầu vàng nháy mắt tan biến vào bên trong, toàn thân tỏa hào quang lấp lánh, có cảm giác con kỳ thú đã hút toàn bộ năng lượng của cầu quang toàn thân thể hiện vẻ uy mãnh thần bí.

Lục Vân vuốt nhẹ con kỳ thú, nói rằng:

- Xem bộ dạng ngươi thì biết không phải loại tầm thường, để ta đặt cho ngươi một cái tên thật hay xem nào.

Con kỳ thú nghe vậy, cặp mắt đỏ lòm trong suốt cứ đưa qua đưa lại rồi bay đến bên Lục Vân, không ngừng chạm vào mặt chàng tỏ vẻ rất thân thiện. Thấy thế, Lục Vân vui vẻ cười nói:

- Thực ra ta đã nghĩ đến một cái tên rất hợp với ngươi, đó là Tứ Linh thần thú. Sở dĩ đặt tên này vì đầu ngươi giống rồng, đuôi giống phượng, hai cánh hai móng vuốt như rồng lại cũng giống như chim ưng, chưa kể toàn thân có vảy cá lại sống được trong nước. Do đó ta chọn tên Tứ Linh thần thú, ý chỉ ngươi có thể hợp nhất mọi chủng loài, trên trời dưới bể không có gì sánh được với ngươi.

Con kỳ thú nghe thế gầm lên hai tiếng nhẹ nhàng, toàn thân lấp lánh tỏ ra vô cùng thích thú. Nhìn Lục Vân tỏ vẻ vui mừng, kỳ thú bay vút lên không trung mười trượng ngẩng đầu há mồm thể hiện sự sảng khoái, kỳ thực lại gầm lên một tiếng khiến cho không khí xung quanh muốn tan ra, mặt biển đang tĩnh lặng đột nhiên nổi cơn sóng lớn dâng cao trăm trượng tạo thành những cột nước có đường kính cả nghìn trượng, xa xa phía Đông Hải cảnh tượng nhìn như những cột chống trời. Bầu trời mây đen mù mịt, trời đất đổi màu. Lục Vân vô cùng kinh sợ, nét mặt trở nên trắng bệch. Chỉ thấy sóng thần và những con sóng lớn chen lấn cuộn cuộn tạo thành vô số xoáy nước, trong vòng xoáy đó vô số loài cá lớn nhỏ cùng các loài thú biển đều phát ra những tiếng phản nộ cổ quái.

Lúc mặt biển trở lại như cũ, Lục Vân để ý thấy những cột nước kinh thiên ấy vẫn dâng cao trong khi mặt biển lại thụt xuống cả trăm trượng, xuất hiện tiếp hàng trăm xoáy nước hết như vô số cơn lốc xoáy di chuyển không ngừng. Lúc đó, Lục Vân vì uy lực của con kỳ thú mà chấn động, chàng không hề biết rằng dưới đáy biển Đông Hải Định Thiên cung bị lay động dữ dội, toàn bộ thẳm cung chịu một trận động đất khiến nhà cửa đổ nát, tình cảnh kinh sợ đến nỗi những người trong cung đều tháo chạy thoát thân. Vùng Đông Hải và Tây Hải sát bên cũng xuất hiện hiện tượng như vậy, lần lượt phái các cao thủ đi tìm hiểu nguyên do sự việc.

Đến bên Tứ Linh thần thú, Lục Vân nói nhỏ:

- Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Linh nhi, biết không? Bây giờ phải đi mau, ngươi đã gây ra phiền phức lớn rồi, nếu không đi thế nào cũng có tai hoạ giáng xuống đầu ngươi.

Nói đoạn hét lên một tiếng như thể quát roi, Tiểu Linh nhi bay lượn trên không một vòng rồi hạ xuống chân Lục Vân. Trở lại bờ biển, Lục Vân quay người nhìn cột nước kinh thiên thấy đã nhỏ lại tin rằng nhất định nó sẽ biến mất, trong khi Tiểu Linh nhi ánh mắt thể hiện sự đắc ý. Lục Vân cười nhạt, cùng kỳ thú bay về phía Triều Âm.

Đột nhiên Lục Vân run người, cảm giác dưới đất như có nhát kiếm đâm thẳng tới hội tụ thành một luồng kiếm trước ngực. Chàng ưỡn ngực tiếp nhận luồng kiếm khí rồi lùi lại ba trượng, ánh mắt chăm chú nhìn nhân vật mới xuất hiện.

Người bất ngờ tấn công Lục Vân có trang phục kỳ dị, đội chiếc mũ hình một con cá lớn kỳ quái, toàn thân lấp lánh ánh bạc, vẻ ngoài anh tuấn, tay cầm cây phi ngư xoa, toàn thân toát lên những điểm khác thường. Vừa nhìn, Lục Vân đã cảm thấy người này có khí chất khác người, nhất định là cao thủ đến từ Hải vực. Nhìn hấn cảnh giác, Lục Vân lãnh đạm hỏi:

- Ngươi từ đâu đến, sao lại ra tay lén lút như thế? hành vi ấy không xứng đáng với bản lĩnh của ngươi.

Nam nhân áo bạc nhìn thẳng vào Lục Vân đáp lời:

- Ta là Tây Hải Ngân Long Liễu Tàn Hồng, còn ngươi là ai? Cơn địa chấn kinh thiên động địa vừa nãy do ngươi gây ra phải không? Con kỳ thú trên vai ngươi là giống nào thế, trước nay ta chưa từng thấy.

- Đó đều là suy đoán không có căn cứ, để biết rõ chân tướng sự tình, theo ta hay là chúng ta tiến sát một chút thám thính thực hư. Như vậy có lẽ sẽ thu hoạch được gì chăng?!

Huyền Âm chân nhân khẽ nói ý kiến của mình. Phía bên trái, Lý Hoàn Phi góp ý:

- Sự thúc nói cũng có lý, nhưng làm vậy vô cùng nguy hiểm. Cần phải cẩn trọng, lấy tình hình chúng ta bốn lần giao chiến với cao thủ Yêu vực mà nói, một khi bọn chúng phát hiện, e rằng dựa vào sức của năm chúng ta còn khó thoát thân. Vì thế đề tử cho rằng việc này không nên manh động.

Huyền Âm chân nhân nghe thế cũng tỏ ra hiểu biết:

- Ý của người lòng ta hiểu rõ, nhưng ta nghĩ chỉ cần cẩn thận thì sẽ không có vấn đề gì cả. Bây giờ các người ở đây đợi ta thám thính sự tình rồi thông báo sau, ta biết dấu một tin vụn vặt cũng vô cùng có ý nghĩa. Nhớ là một khi có động các người phải rút ngay, ta tự mình sẽ có kế thoát thân. Thôi ta đi đây.

Nói xong thân hình biến nhỏ lại, chỉ trong chớp mắt đã hoà cùng đất bụi biến mất trong gió.

Bốn người Dịch viên khẽ khàng nói chuyện, cẩn thận chú ý quan sát xung quanh, vừa theo dõi động tĩnh của yêu thú vừa đề phòng những khả năng có thể phát sinh.

Trên đỉnh núi, Hắc Sát Hồ Vương đang cùng tham mưu Hàn Ứng và hai mươi vị trưởng lão ngồi thành một nhóm thì thầm bàn bạc mưu kế.

Lúc đó tham mưu Hàn Ứng mở miệng nói trước:

- Đại Vương! Hiện nay tình thế Nhân gian hỗn loạn, chúng ta đến đây đã được vài ngày, nếu cứ tránh bọn cao thủ liên minh Lục viện mãi thế này thì không có lợi cho chúng ta lắm. Hiện giờ các cao thủ Vực chỉ Tam giới đã lần lượt xuất đầu lộ diện, cốt để sớm lập căn cứ ở nhân gian nhằm chờ đến khi Thái Âm xuất hiện sẽ nắm lấy cơ hội xưng bá ở Tam gian Thất giới. Theo tình hình, chúng ta biết tôn chủ của Ma vực Tứ giới đã tiến nhập Nhân gian, đồng thời quân của Hắc Hà Quỷ Vương cũng đã xuất hiện ở Thương Sơn, chỉ còn mỗi Yêu vực chúng ta sóng yên bể lặng, án binh bất động. Hành tung của Tam Nhân Long Lang bí hiểm vô cùng, chỉ có chúng ta đứng ở chỗ sáng đường đường chính chính giao đấu với cao thủ Nhân gian. Do đó chắc chắn chúng ta sẽ bị một chút thua thiệt, nhưng ở một mặt nào đó chúng ta lại có những ưu thế nhất định. Chỉ cần chúng ta phân tích tốt thế cục hiện tại ở nhân gian thì nhất định sẽ thu được lợi từ đó để trở thành bá chủ đầu tiên của Tam gian Thất giới.

Ánh mắt coi khinh Hoàng Hà, Hắc Sát Hồ Vương trầm tĩnh lên tiếng:

- Người nói một tràng lời thôi, vào chủ đề chính đi. Trước mắt điều ta quan tâm là làm sao loại bỏ được những tên chính đạo đáng ghét kia, thực hiện suôn sẻ sự nghiệp hùng bá lớn lao của chúng ta.

Hàn Ứng cười nhạt:

- Đại Vương không nên nôn nóng, thuộc hạ đã nghĩ ra những phương án hoàn hảo, chắc chắn người nghe xong sẽ hài lòng. Bây giờ việc đầu tiên chúng ta phải làm là giải quyết những vướng mắc với những tên chính đạo, hai là tìm nơi đất hiểm yếu để phòng ngự khó tấn công hình thành cục diện thế lực của chúng ta đồng thời bổ sung thực lực. Thứ ba là phái cao thủ nhiều loạn Nhân gian, làm cho bọn tu chân và dân thường nghi kỵ lẫn nhau như thế mới có lợi cho ta. Còn về việc thứ tư then chốt nhất bây giờ chưa tiện nói ra, đợi khi ba việc trên làm được thuộc hạ sẽ bàn bạc việc cuối này cũng chưa muộn.

Nhìn sắc mặt hần tràn đầy tự tin, Hắc Sát Hồ Vương nói:

- Mong là người không làm ta thất vọng, bây giờ hãy nói rõ hơn làm sao có thể dẹp được chương ngại bọn cao thủ chính đạo, đồng thời tìm được nơi hiểm yếu để trú chân.

Hàn Ứng cười khanh khách trả lời:

- Điều này quả thực không khó, qua bốn lần giao đấu lần nào bọn chúng cũng thảm bại. Bây giờ xem ra bọn chúng đã có chút kinh nghiệm. Trước mắt chúng ta phải gỡ được chương ngại của bọn chúng, cách tốt nhất là chuyển sự chú ý của bọn chúng bằng cách lấy thông tin của vài cao thủ khác tiết lộ cho chúng biết, lúc đó tinh lực của bọn chúng sẽ phân tán, đương nhiên không để ý chúng ta nữa. Về vùng đất hiểm yếu thì thuộc hạ biết gần đây có một vùng tên là Lương Sơn. Ở đó nước bao bọc ba mặt vừa hay giúp ta có thể

bày bố trận pháp của Yêu vực - Thiên Yêu Diệt Thần. Thêm vào thế lực hiện giờ của ta, ngay cả Tam gian Thất giới e là không ai dám động tới.

Hắc Sát Hổ Vương im lặng suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

- Kế này không tồi, cứ làm theo như người tính đi. Ngoài ra việc truyền tin cho bọn chánh đạo cũng giao cho người làm, nhớ đừng để ta thất vọng. Được rồi, chuẩn bị hành động.

Nói xong, Hắc Sát Hổ Vương liền cùng hai mươi trưởng lão rời núi. Còn lại Hàn Ứng ngược nhìn trời cười lên thành tiếng rồi biến mất. Hắn vừa đi xong đột nhiên xuất hiện luồng ánh sáng xanh lượn vòng, hoá thành Huyền Âm chân nhân.

Huyền Âm chân nhân nhìn theo hướng Hắc Sát Hổ Vương cùng bọn yêu vật bay về phía đông, hẳn học nói:

- Loài yêu quái xảo quyệt, đáng tiếc là hắn không nói rõ phương án cụ thể, nếu không thì đã có thể ngăn chặn được quỷ kế của bọn chúng.

Nói xong lại biến thành tia sáng xanh, chỉ trong chớp mắt trở về bên cạnh Càn Nguyên chân nhân.

Sau khi thuật lại tin tức đã nghe được, Huyền Âm chân nhân nói:

- Thì ra những tính toán của chúng cũng không tồi, ta muốn tấn công bọn chúng vài chiêu nhưng hiện giờ bọn chúng cũng không ngốc nghếch ch đứng yên để chịu đòn, biết chọn nơi cao để lập căn cứ phòng thủ, làm cho kế sách tuyệt diệu của Liên Minh Lục Viện sẽ trở thành trò hề, hoàn toàn không có ý nghĩa nữa.

Tĩnh Nguyệt đại sư thở dài lên tiếng:

- Được rồi! Những việc này chúng ta không thể ra tay ngăn cản, hay là quay về phục mệnh. Từ xa xưa đến nay chiến trường chứa đựng thiên biến vạn hoá, thắng bại chỉ trong tích tắc, vì thế kết quả thế này cũng bình thường mà thôi.

Nói đoạn bay vút lên mất hút trong rừng, chỉ còn lại bốn người nhìn nhau cười gượng gạo rồi cũng nhanh chóng ly khai.

Trong khu rừng cảnh vật vô cùng tĩnh lặng, đột nhiên tham mưu Hàn Ứng và cao thủ Yêu vực lại lặng lẽ xuất hiện, nhìn theo hướng của năm người vừa đi, miệng nở nụ cười gian ác. Ngay lúc đó Hàn Ứng lách người biến thành một kiếm khách trung niên, bay đuổi theo hướng năm người. Đến Nhã viên, Càn Nguyên chân nhân ngồi đợi mọi người, nghe nói Giới Thiện, Vân Hoa và Triển Ngọc cũng đến, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Sang khách sảnh thấy mọi người đã tề tựu đông đủ, Càn Nguyên chân nhân liền thuật lại tình hình đã thám thính được. Những điều Càn Nguyên chân nhân thông báo làm cho các cao thủ vô cùng sửng sốt, chìm sâu vào suy tư.

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Tâm Nghi nói:

- Sự việc diễn ra quá nhanh khiến kế hoạch của chúng ta chưa kịp thực hiện đã tan thành mây khói, nghĩ đến càng làm ta thất vọng. Nhưng dù sao đi nữa chiến trường vẫn thường thế, không có gì thuận theo ý mình được. Trước mắt các cao thủ Yêu vực đều hướng về Lương Sơn, đối với chúng ta mà nói điều này hoàn toàn không có lợi. Để thay đổi tình hình, mọi người có sáng kiến nào thì hãy nói ra, chúng ta nhất định phải đến Lương Sơn trước để đánh úp bọn cao thủ Yêu vực.

- Ý của Minh chủ bọn ta đã rõ, nhưng dựa vào tình hình giao đấu bốn lần trước mà nói, ta không dễ gì ngăn chặn được bọn chúng. Bây giờ thời gian rất gấp, cứ theo như tốc độ hiện giờ, bọn chúng sẽ tới Lương Sơn vào tối nay, ta chỉ còn nửa ngày để chặn chúng e là không kịp. Nếu vội vàng công kích chúng, chỉ e kết quả không được như mong muốn, điều này xin Minh chủ suy xét lại.

Bồ Đề học viện Pháp Quả đại sư nhìn Diệp Tâm Nghi, nói lên những lo lắng trong lòng mình.

211. Hồi 211 - Nhân Gian Tiêu Túc

Diệp Tâm Nghi nhìn vẻ mặt lo lắng của mọi người, khẽ than:

- Ta biết mọi người cho như thế là không thoả đáng, nhưng việc này tạm thời dẹp sang một bên, đợi sau này Kiếm Minh chủ trở về sẽ bàn tiếp. Bây giờ chúng ta cần thảo luận việc khác, về thời điểm này ở những nơi khác đang xảy ra những chuyện gì. Theo tin tức mới nhất ta nhận được, tu chân giới trong hai ngày gần đây đã phát sinh hai sự kiện lớn. Một là có một tổ chức tên gọi Trừ Ma liên minh đã chính thức quật khởi với hai vị minh chủ, thành viên hiện tại khoảng hơn năm mươi, toàn bộ đều là thuộc những môn phái nhỏ hoặc là những người du tán của tu chân giới. Theo tin loan truyền, nhóm này hoạt động ở hai bên bờ sông, lần này việc chúng ta đối phó với bọn cao thủ Yêu vực, chúng cũng biết nhưng không can dự vào thôi.

- Trừ Ma liên minh? Danh tự này nghe rất chính phái. Không biết Minh chủ của bọn chúng là ai, tại sao lần này đối phó với cao thủ Yêu vực, bọn chúng không theo hỗ trợ?

Nho viên Hạo Vân cư sĩ nghi ngờ hỏi Diệp Tâm Nghi.

Diệp Tâm Nghi trầm tư một lúc rồi khẽ giọng đáp:

- Đây chính là việc ta muốn nhắc nhở mọi người, Trừ Ma liên minh tuy hô hào trừ ma vệ đạo, nhưng bọn chúng vì việc của người lãnh đạo, có ý đối đầu với chúng ta, vì thế mọi người sau này cần phải đề phòng bọn chúng. Minh chủ của bọn chúng một là Hạo Thiên Phủ thủ Văn Bất Danh, một là Quy Vô đạo trưởng truyền nhân của Vân Vụ Phong, hai người này có giao tình thâm hậu với Lục Vân, vì cảm hận sự việc lần trước nên chỉ bàng quan đứng một bên, không xuất thủ tương trợ.

Lờ vừa nói ra, Lục viện chợt trầm lắng xuống, hiển nhiên mọi người đang nhớ lại trận quyết đấu dữ dội ấy, không ai nói thêm một lời nào.

Pháp Quả đại sư liếc qua người của Dịch viên, nhìn thấy thần tình cổ quái biết ngay là đã đụng vào nỗi đau

Một hồi lâu, Ma Thiên Tôn chủ nhìn lên bầu trời đêm không một bóng người, khê giọng như tự nhủ:

- Tất cả đều đã muộn rồi, ta không thể quay đầu lại được nữa! Người biết không, không thể quay lại được nữa!

Ma Thiên Tôn chủ khê thở dài rồi khởi thân bay đi, biến mất vào trong ngọn gió đêm.

Sáng sớm, mặt trời mọc lên từ phía đông, ánh mặt trời vàng rực đang chiếu qua những ngọn lá xanh, phản chiếu một thứ ánh sáng đẹp mê người.

Liễu Diệp Linh, một dãy núi nhỏ phân chia nam bắc, một quán rượu nhỏ bày biện sơ sài được dựng lên bên cạnh con đường cũ, nơi chuyên cung cấp thức ăn cho những người qua đường qua đó nghỉ chân. Lúc này, trong quán rượu hai bàn đã có người, một bàn là của những người đồn củi gần đó, bàn kia là của hai vị đại hán mang kiếm, bộ dạng trông như người bình thường, trong đôi mắt họ không ngừng ánh lên tia thần bí.

Hai vị đại hán này vừa ăn vừa nói chuyện, chỉ nghe thấy một người trong số đó có tuổi nhỏ hơn nói:

- Lão Đại, với thực lực của Giang Bắc Nhị Sứ chúng ta, huynh thấy lần này chúng ta đến Nhã viên, liệu Liên minh Lục viện đó có chọn chúng ta không?

Đặt đĩa xuống bàn, lão Đại của Giang Bắc Nhị Sứ tự tin đáp:

- Đệ không nên nghĩ nhiều, đệ thấy tình hình bây giờ đây, Liên minh Lục viện đã bốn lần đánh nhau với Yêu vực cao thủ và đều bị bại trận, các cao thủ hi sinh không ít, giờ đây chính là lúc đang thiếu người, chúng ta đến nương nhờ tất họ sẽ không bỏ qua đâu. Hơn nữa lần này lại có chương giáo của Thiên Kiếm viện Lý Thường Hà ra mặt mời chúng ta tham gia, mà tên Kiếm Vô Trần ấy lại là môn hạ của lão nên chắc cũng không đến nỗi không biết tốt xấu đâu.

Lão Nhị nói:

- Lão Đại nói cũng phải, chỉ là đệ nghĩ, cuộc chiến đấu giữa Liên minh và Yêu vật cũng giống như hành quân đánh trận vậy, ai có thể lập được công thì người đó sẽ được trọng dụng và được mọi người kính nể. Nếu như trước khi gia nhập Liên minh chúng ta có thể lập được công lao gì đó, làm chút việc gì thì việc ra nhập vào Liên minh sau này cũng được đường đường chính chính, huynh nghĩ có đúng không lão Đại?

Lão Đại nghe xong như bưng tỉnh, vỗ đùi mình kêu lên:

- Lão Nhị nói có lý, chỉ là công lao này sẽ đến từ đâu đây?

- Đúng, nói thì dễ, nhưng thật sự bắt tay vào làm thì không đơn giản chút nào!

Hai người trầm tư trong một khoảng thời gian, đều đang tìm cách.

Lúc này từ phía nam có một kiếm khách trung niên đi đến, vị này vừa vào quán đã tìm bừa một chỗ để ngồi, lại ngồi đúng bên cạnh của Giang Bắc Nhị Sứ. Đặt kiếm xuống, kiếm khách nhân này nhìn một lượt quanh quán, thấy Nhị Sứ đang nhẩn nhẩn mà nghĩ ngợi liên tởm đến gần hỏi:

- Hai người sao lại nhẩn nhẩn mà thế kia, không biết có chuyện gì, liệu có thể nói cho ta nghe được không, biết đâu có thể giúp được gì đó cho hai vị?

Đại Sứ nghe vậy nghiêng đầu nhìn hán ta một cái rồi hỏi lại:

- Người là ai? Có thật là sẽ giúp được Giang Bắc Nhị Sứ bọn ta không?

Người trung niên đó cười lớn rồi nói:

- Bốn nhân mặc dù không thể nói là chắc chắn giúp được hai người, nhưng ta cũng đã đi khắp Nam Bắc bao nhiêu năm rồi, nghĩ cách hay làm gì đó ít nhiều cũng có khả năng. Hai người đã nghĩ không được cách nào thì cứ thử nói ra xem sao, biết đâu ta lại giúp được, đúng không nào?

Hai người nhìn nhau một cái, cảm thấy đây cũng là một cách, vì vậy lão Nhị nói qua sự việc một lần rồi hỏi:

- Sự việc là như vậy đây, người có cách nào không?

Người trung niên nghe xong cất tiếng cười vang:

- Ta lại cứ tưởng việc gì, nguyên lai là như vậy. Yên tâm đi, việc này quá đơn giản, các người chỉ cần nghe xong lời ta nói tự nhiên sẽ giải quyết được ngay thôi.

Hai người này nghe thấy liền vô cùng hoan hỉ, chỉ thấy lão Đại thúc giục:

- Tốt quá, người mau nói đi, chúng ta đang lắng nghe đây. Nếu như thật sự có thể được thì trưa nay xin mời người một bữa no nê, coi như đó là một chút lòng thành của chúng ta.

Lắc đầu cười cười, người trung niên nói:

- Mời cơm thì xin miễn, ta còn có việc phải đi một chuyến lên phía Bắc, lần này các người chỉ cần ghi nhớ lại là tốt rồi. Còn về cách mà ta sẽ nói dưới đây thật ra là rất đơn giản, trước mắt hai bên tạm thời không có giao tranh, các người muốn lập công bằng cách trực tiếp ra tay thì không hề lý tưởng chút nào, cách tốt nhất chính là đi thám thính những tin tức có ích cho Lục viện, đây cũng là một hình thức biểu hiện, các người nói đúng vậy không? Đương nhiên, về điểm này các người nhất định sẽ hỏi ta là những tin tức đó sẽ lấy từ đâu, nhưng ta phải chúc mừng hai vị, bởi vì vừa may trên đường ta đã nghe được một số tin tức, các người chỉ cần nói rằng những tin tức mà ta nói cho các người biết là do các người trải qua muôn vàn cực khổ mới có được, đến lúc đó tự nhiên các người sẽ được người ta coi trọng thôi. Việc này rất quan trọng, các người nhất định phải ghi nhớ vì nếu các người nói rằng những tin tức này là do nghe người khác mách bảo thì sẽ chẳng có giá trị gì nữa, minh bạch không?

- Minh bạch, minh bạch. Người nói tiếp đi, chúng ta đang nghe đây!

- Vậy thì nghe cho rõ này, tin tức lần này ta nghe được có ba điểm, điểm thứ nhất là về các cao thủ của Ma vực, nghe nói Ma Huyền Tôn chủ của Ma vực đang mai phục ở phía ngoài môn sơn Vô Vi đạo phái, dường như hẳn đang tiến hành một âm mưu nào đó. Điểm thứ hai, nghe nói là Tam Nhân Long Lang của Yêu vực đang bí mật hợp tác với cao thủ của Ma vực Hắc Âm giới, chuẩn bị tối mai sẽ gặp mặt ở trên Sáp Thiên phong, hai bên có thể sẽ bàn về việc làm cách nào đánh bại được chính đạo. Điểm thứ ba, đại quân của Ma vực đã bắt đầu tiến nhập vào Nhân gian, cửa vào đó lại chính là ở trong Âm Hồn lâm của Dịch viên, đây là những việc vô cùng cơ mật. Có ba tin này, ta tin rằng với sự thông minh của nhị vị nhất định sẽ có một vị trí hơn người trong Liên minh Lục viện. Được rồi, ta còn phải lên đường, không nói nữa, ta phải ăn chút đã.

Kiểm khách nói xong liền quay người lại rồi ăn cơm, chỉ còn Nhị Sứ đang vui mừng ra mặt và từ từ nuốt từng lời của hắn ta.

Một lúc sau, Đại Sứ đứng lên rồi vỗ lên vai trung niên kiểm khách, cười nói:

- Cám ơn người rất nhiều, chúng tôi xin cáo từ trước, ân đức này của người sau này gặp lại nhất định sẽ báo đáp!

Đại Sứ nói xong liền trả tiền cơm cho trung niên kiểm khách luôn rồi nhanh chóng sải bước rời khỏi quán. Nhìn thân ảnh hai người đã đi xa, người trung niên đó nở một nụ cười bí hiểm, cầm thanh kiếm trên bàn lên rồi đi về hướng Bắc.

Trong đại sảnh của Nhã viên, Kiểm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi đang ngồi phía trên với cao thủ tam phái cùng bàn tính kế hoạch sau này.

Sau khi nghe Diệp Tâm Nghi nói xong các hành động của Hắc sát Hồ vương, Kiểm Vô Trần nói:

- Việc này đã như vậy thì chúng ta tạm thời hoãn lại đã, trước mắt chỉ cần nắm rõ hành tung của chúng, biết được tình hình chung của chúng và kịp thời phòng ngự là được rồi. Trước đây chúng ta giao chiến với cao thủ của Yêu vực chỉ dựa vào thực lực tấn công đâm dẫn đến tổn thất nặng nề, việc này rõ ràng là do sơ xuất của ta. Hiện tại ta quyết định cải biến sách lược, ngoại trừ trong tình huống bất đắc dĩ, nếu không sẽ không ngạnh đấu với bọn chúng. Vực Chi Tam giới tề hiện đầy đủ trong Nhân gian, với thực lực của chúng ta, nếu muốn đánh nhau với bọn chúng thì sẽ không thể giành thắng lợi được, và cũng sẽ là một cách ngu ngốc nhất. Trước mắt, cách tốt nhất là chúng ta phải tìm hiểu kỹ tình hình của bọn chúng, nghĩ cách khơi dậy thù hận giữa bọn chúng, để cho chúng tự tàn sát lẫn nhau, như vậy chúng ta có thể sẽ có lợi, cuối cùng khi thực lực của bọn chúng đều yếu đi thì ta sẽ chuẩn bị sẵn kế hoạch để tiêu diệt hết bọn chúng.

Chúng nhân nghe xong đều nhìn hấn một cách cổ quái, dường như trở về sau nhiều ngày, hấn đã trở thành một con người khác hẳn. Diệp Tâm Nghi âu yếm nhìn hấn, cười nói:

- Đây là một cách hay, với những thủ đoạn hành sự độc ác của Vực Chi Tam giới, chúng tiến vào Nhân gian không ngoài mục đích chiếm đoạt Nhân gian, như vậy giữa chúng nhất định sẽ có sự đối địch. Hiện nay chúng ta đang phải tập trung hết toàn bộ thực lực, chuyên môn để đối phó với đám người bên trong đó, nhìn bề ngoài sách lược này rất hay, tập trung mạnh mẽ đột phá vào một điểm. Nhưng kết cục là các cao thủ của Lục viện điều linh, đến cuối cùng có thể tiêu diệt được một đám yêu ma, nhưng chúng ta không đủ sức để đối phó với những con yêu ma còn lại. Cho nên lần này sự thay đổi sách lược của Kiếm minh chủ chúng ta đều thấy rằng rất hợp lý, không biết mọi người có ý kiến gì không, hoặc có những cách hay hơn đều có thể nêu ra, mọi người sẽ cùng nhau bàn bạc.

213. Hồi 213 - Ứng Đối Chi Sách

Nghe xong những lời giảng giải bổ sung thêm của Diệp Tâm Nghi, những cao thủ có mặt tại đây đều gật đầu tán đồng. Họ đều nghĩ, biện pháp này tuy thể hiện sự yếu kém, nhưng thật sự lại là sách lược tối ưu để đối phó với cục diện trước mắt, nên nhất loạt gật đầu đồng ý.

Thấy mọi người đều nhất trí thông qua, trên khuôn mặt của Kiếm Vô Trần lộ ra một nét cười, hấn tiếp tục nói:

- Trong khoảng thời gian này, chúng ta ngoài việc giám sát, theo dõi động thái của bọn chúng, còn phải hết sức tranh thủ sự gia nhập của một số những người tu đạo, để làm hùng mạnh thêm thực lực của chúng ta. Bất luận như thế nào, nếu chỉ dùng kế sách thôi thì không thể nào tiêu diệt hoàn toàn địch nhân. Cuối cùng biện pháp hiệu quả nhất vẫn cứ là tự mình động thủ, như thế mới có thể vĩnh viễn tiêu trừ hậu họa. Lần này Lục viện liên minh là vì Nhân gian, vì thiên hạ cho nên ta đã quyết định rồi. Từ hôm nay trở đi, đối ngoại sẽ chiêu mộ đệ tử gia nhập vào Liên minh, cố gắng tìm những đệ tử có một chút nền tảng để vừa học tập vừa tu luyện, như thế tự nhiên thực lực của chúng ta sẽ tăng dần lên. Đương nhiên, nếu tìm được những cao thủ tu luyện chân tu gia nhập là tốt nhất, nhưng nếu như không được thì phương pháp của ta có thể có một tác dụng nhất định.

Nghe xong những lời nói của Kiếm Vô Trần, Pháp Quả đại sư liền lên tiếng:

- Những lời nói của Minh chủ thật hợp tình hợp lý, điểm này lão nạp rất tán đồng. Chỉ có điều, việc thu nhập thêm đệ tử mới chỉ có thể xem là một kế sách lâu dài, hiện tại điều này có lẽ chưa giúp được gì. Trước mắt, biện pháp tốt nhất và trực tiếp nhất bây giờ là tìm được nhiều cao thủ, tận dụng thực lực hữu hạn này mà hoàn thành càng nhiều nhiệm vụ càng tốt. Trong thiên hạ không thiếu những phái tu chân, nhiều môn phái tuy số lượng người không nhiều, nhưng ở đó lại không thiếu những cao thủ. Chúng ta làm thế nào để có thể triệu tập được càng nhiều cao thủ càng tốt, điều đó có ý nghĩa vô cùng quan trọng cho việc trấn áp yêu diệt ma, một khi...

Đang nói, bỗng nhiên ngoài cửa có người đến đưa tin, báo có Nhị Sứ ở Giang Bắc đến để gia nhập Liên minh, đồng thời mang theo tin tức rất quan trọng. Kiếm Vô Trần khẽ chau mày, liếc nhìn Diệp Tâm Nghi đứng ngay cạnh mình. Khi thấy nàng ta gật đầu, hấn mới mở miệng nói:

- Mời hai vị ấy vào!

Lời nói vừa dứt chưa được bao lâu thì Nhị Sứ, theo sự chỉ dẫn của đệ tử trong Liên minh đã bước vào đến. Sau khi tự giới thiệu về mình, Đại Sứ nói:

- Các vị có mặt ở đây đều là cao thủ của chính đạo, huynh đệ chúng tôi tuy tu vi không thể bì được, nhưng tấm lòng nhiệt tình của chúng tôi thì có thể sánh với nhật nguyệt. Lần này đến đây, để thể hiện một chút tâm ý, chúng tôi đã đi khắp nơi để thăm dò tin tức. Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, cuối cùng chúng tôi đã thám thính được một số thông tin rất hữu ích. Bây giờ muốn cho mọi người biết, hy vọng là có thể giúp đỡ phần nào cho chính đạo cũng như cho Liên minh.

Nghe xong những lời nói của Đại Sứ, thần tình biến đổi nhiều nhất phải kể đến người của Dịch viện, tiếp theo là đến Thiên Thương đạo trưởng của Vô Vi đạo phái. Lúc đó chỉ nghe thấy Càn Nguyên chân nhân

mở miệng nói:

- Kiếm Minh chủ nghĩ tin tức này thế nào? Một khi là thực, Dịch viên chúng tôi biết đối phó với nó ra sao, xin Minh chủ nói rõ.

Kiểm Vô Trần vẫy tay ra hiệu mời Nhị Sư ngồi xuống. Hắn trầm tư hồi lâu rồi nói một cách khó khăn:

- Thông tin này thực sự có một số chỗ rất bất ngờ. Thứ nhất, Ma Huyền Tôn chủ dẫn người mai phục ngoài sơn môn của Vô Vi đạo phái, mục đích là gì? Tuy nhiên cho dù là mục đích gì, chúng ta cũng phải lập tức phái người đến thông tri cho Vô Vi đạo phái, để tránh hậu quả đáng tiếc có thể xảy ra. - Thứ hai, Hắc Âm giới và Tam Nhân Long Lang hội diện, trọng tâm hợp tác giữa hai bên là gì, liệu có phải là đối phó với chính đạo chúng ta hay không? Điều này tạm thời chúng ta cũng không biết, nhưng để đề phòng cũng như để đả kích bọn chúng, chúng ta không thể thờ ơ ngồi nhìn sự việc xảy ra, bắt buộc phải phái cao thủ đến thăm dò tin tức. Khi gặp thời cơ, các cao thủ có thể lộ diện để phá vỡ sự hợp tác của bọn chúng, như vậy thì những người được cử đi sẽ phải suy nghĩ thật cẩn trọng đấy. - Thứ ba, nếu như đại quân Quỷ vực đúng là từ Dịch viên tiến nhập Nhân gian, thì chúng ta phải lập tức phong ấn nơi đó, ngăn chặn triệt để việc thông hành của Quỷ vực. Bây giờ ba việc đó đồng thời xảy ra, chúng ta ở đây cũng có rất nhiều người, vậy làm thế nào để có thể phân phối lực lượng, và vấn đề chúng ta cần quan tâm ở đây là trong ba sự việc đó, việc nào nặng, việc nào nhẹ.

Tại thời khắc then chốt này, mọi người đều không dễ gì đưa ra ý kiến của mình. Kiếm Vô Trần thấy hiện trạng như vậy liền trầm giọng nói:

- Sự tình khẩn cấp, mọi người ai có kiến nghị hay thì hãy đề xuất, nếu không thì ta sẽ nói biện pháp của ta. Để đối phó với việc thứ nhất, bởi vì Vô Vi đạo phái gốc sâu rễ bền, lực lượng hùng hậu, với lực lượng thực tế của họ mà đối phó với Ma Huyền Tôn chủ thì thực sự không phải là vấn đề to lớn. Cho nên, quyết định của ta là để cho Thiên Thương tiên bối quay về báo tin, sau khi báo tin cho quý phái xong, tiên bối trở lại cũng không muộn. Còn đối với việc thứ hai, vì nó liên quan đến Ma vực và Yêu vực, ta định là ta cùng Diệp minh chủ xuất linh Vạn Phật tông, Tiên Kiếm môn, Thiên Kiếm viện, Đạo viên cùng đến Tháp Thiên phong để thám thính tình hình. Còn lại việc của Dịch viên sẽ do Bồ Đề học viện, Phương Hoàng thư viện và Nho viên phối hợp giúp đỡ Dịch viên hoàn thành, đồng thời mời thêm Tiên tử tiên bối đến giúp một tay. Cứ theo như vậy thì lực lượng của chúng ta cũng tương đối hùng hậu, tin rằng cũng không có sai sót gì. Về việc này mọi người có ý kiến gì không, nếu không có thì cứ theo như thế mà hành sự.

Nghe xong, Pháp Quả đại sư nhẹ nhàng nói:

- Minh chủ đã sắp xếp như vậy thực sự là rất tốt. Lão nạp chỉ có một điểm muốn hỏi, khi các cao thủ đã ly khai hết thì Nhã Viên sẽ như thế nào? Tin rằng rằng những hành động của chúng ta ở đây, Hắc Sát Hồ Vương nhất định là biết hết. Đến lúc hắn bắt ngờ tập kích, thì việc chúng ta mất đi một địa điểm chiến đấu chỉ là việc nhỏ, nhưng còn sinh mệnh của những con người vô tội nơi đây thì thật không phải là chuyện đùa. Không biết là về việc này minh chủ có dự tính gì chăng?

Nghe Pháp Quả đại sư nói xong, Kiếm Vô Trần lộ vẻ bối rối, hiển nhiên lúc này hắn không hề suy tính đến điều này. Bây giờ đột nhiên bị Pháp Quả đại sư hỏi, hắn ta nhất thời không nói được lời nào. Kiếm Vô Trần đã không biết trả lời như thế nào, còn tất cả mọi người cũng suy nghĩ về vấn đề này khiến cho cả đại sảnh rơi vào trạng thái yên tĩnh vô cùng.

Đúng lúc này, Đạo viên Vân Hoá bất ngờ đứng dậy và nói:

- Vân bối có một ngu kiến, hi vọng có thể giúp được mọi người. Theo cá nhân vân bối nghĩ, lần này các cao thủ của chúng ta đều đi hết, cho nên ở đây hoàn toàn là một cái vỏ trống không. Do đó, điều duy nhất mà chúng ta quan tâm bây giờ chính là những thường dân ở đây. Để bảo đảm sự an toàn cho họ không ngoài hai phương pháp: thứ nhất là phái người ở lại bảo vệ họ; thứ hai là giải tán họ, cho họ rời xa chốn thị phi này. Trước mắt cả hai cách đó đều không ổn vì chủ nhân ở đây là người bản địa, có nhà cửa có sự nghiệp, có cha mẹ vợ con, đâu có thể nói đi là đi. Mà những người chờ đợi ở đây cũng không an toàn, bởi vì chúng ta không thể phái một lượng lớn cao thủ ở lại đây để phòng trừ sự đột kích bất ngờ của Hắc Sát Hồ Vương được. Kế sách duy nhất hiện nay là chúng ta dùng thủ thuật che mắt, để chúng ta có thể ra đi mà không gây ra ba động nào, tức là cho dù chủ nhân hay nô bộc cũng hoàn toàn không biết, như vậy có thể đảm bảo sự an toàn cho họ.

Nhìn Vân Hoá với vẻ không tin tưởng, Nho viên Tất Thiên nói:

- Thuật che mắt ư? Cách này nói thì dễ, nhưng cụ thể phải làm thế nào để không bị cao thủ Yêu vực phát giác? Với tu vi của Hắc Sát Hồ Vương, e rằng trên thế giới này không một thủ thuật nào có thể che mắt được hắn ta.

Vân Hoá cười một cách thần bí rồi hạ giọng nói:

- Điều này tuyệt đối bí mật, không thể tùy tiện nói ra. Trước hết, tôi xin hỏi mình chủ một lần nữa xem người nghĩ thế nào?

Nói đoạn, Vân Hoá liền truyền âm đem thủ thuật che mắt mà mình vừa nói nói với Kiếm Vô Trần.

Nghe xong, Kiếm Vô Trần sắc mặt chấn động, ngay sau đó hắn liền chuyển sang trạng thái vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đồng thời cất giọng tán dương:

- Thật là một kế sách tuyệt diệu, cứ quyết định như vậy đi. Tối nay chúng ta phải thực hiện kế hoạch này, sáng sớm ngày mai, mỗi người tự mình hành động. Bây giờ thời gian vẫn còn sớm, Thiên Thương tiên bối nếu như nóng lòng sốt ruột thì có thể đi trước, nhưng mà hãy nhớ phải tự ẩn tàng mình đi, như vậy thì thủ thuật che mắt của chúng ta mới tuyệt đối không một chút sai sót. Thôi được rồi, mọi người hãy xuống dưới nghỉ ngơi đi, còn về hành động cụ thể thế nào ta sẽ báo sau.

Nói xong, Kiếm Vô Trần cùng Diệp Tâm Nghi đứng lên đi ra, những người khác nhìn thấy vậy cũng tản ra ngay sau đó.

Sau buổi trưa, cao thủ của Vô Vi đạo phái là Thiên Thương đạo trưởng liền bí mật rời khỏi Nhã viên đi báo tin, còn những cao thủ khác thì phải đến sáng ngày hôm sau mới rời khỏi Nhã viên. Lúc ra đi, để thực hiện theo thủ thuật che mắt mà Vân Hoá đã nói, Kiếm Vô Trần liền bảo tất cả mọi người đi theo mật đạo, chỉ còn mình và Vân Hoá ở lại để bố trí thuật che mắt thần bí. Đợi cho đến khi tất cả đều thực hiện xong, hai người mới rời khỏi đó đuổi theo sau. Đầu tiên nói về đoàn người Dịch viên. Dưới sự hướng dẫn chỉ đạo của Càn Nguyên chân nhân, mọi người đều bịt mặt ngự kiếm phi hành, toàn lực hướng Dịch viên mà đi.

Giữa đường, Càn Nguyên chân nhân nói với chủ tọa của ba phái Nho viên, Bồ Đề học viện và Phượng Hoàng thư viện:

- Sự việc lần này rất cần sự giúp đỡ của ba vị trưởng giáo, tôi xin thay mặt chủ tọa cảm ơn mọi người. Tu chân giới bây giờ tuy chưa có xáo động gì lớn, nhưng tai họa thì đang âm ỉ ở mọi nơi, một khi bạo phát, e rằng chúng ta khó mà đối phó. Cho nên, tôi mong rằng tất cả mọi người có thể góp sức giúp đỡ để cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này.

Than nhẹ một tiếng, Nho viên Hạo Vân cư Sĩ nói:

- Sự việc đã như vậy, chỉ có lo lắng không thôi thì có tác dụng gì. Còn nhớ lần đầu tiên Lục viện hội võ, tính đến bây giờ mới chỉ vẹn vẹn có hai tháng, vậy mà những sự việc xảy ra trong thời gian ngắn ngủi đó lại làm cho người ta khó có thể quên được. Trên Thái Huyền sơn, Vực chi tam giới cùng xuất hiện, lúc đó chúng ta không hề ý thức được tình hình đã đến mức rất nguy hiểm rồi. Sau đó vì Phong Hồn Phù đến Quỷ vực, cũng chỉ tiếp cận tình hình của Quỷ vực. Nhưng bây giờ, nghe nói Ma vực tứ giới đã toàn bộ tiến nhập Nhân gian. Chỉ có cao thủ của Yêu vực Hắc Sát Hồ Vương đã làm cho chúng ta liên tục chiến bại, rồi lại thêm cả cao thủ của Quỷ vực trước đây bị phong ấn, bây giờ lại xuất hiện trong Nhân gian. Do đó, chỉ dựa vào sức lực của Lục viện chúng ta làm sao có thể ngăn sự tấn công của Tam giới? Thái Âm Tế Nhật thiên cổ hạo kiếp, tất cả đều thuận theo tự nhiên thôi.

Nhìn cư sĩ, Ngọc Vô Song nói:

- Nghe những lời nói đó của huynh là có thể thấy được huynh đã mất đi lòng tin. Có phải có nhiều đại họa ẩn tàng, dưới sự uy hiếp và áp lực nặng nề nên huynh bắt đầu nhụt chí?

Lườm Vô Song một cái, Hạo Vân cư sĩ nhìn rừng núi nhanh chóng lướt qua dưới chân, lắc đầu nói:

- Không phải do huynh mất đi lòng tin mà vì vừa mới bắt đầu đã cảm thấy không có niềm tin chiến thắng. Tuy cách nghĩ đó và bổn ý Nho gia nhập thế cứu nguy chúng tôi là hoàn toàn tương phản, nhưng trên thực tế thì không hề làm cho người ta nghi ngờ gì nữa. Thực lực của hai bên quá chênh lệch, thêm vào đó là một

số sách lược sai lầm, vậy thì chúng ta đâu có lý nào mà không thất bại? - Hiện tại, tuy mỗi viện trong Lục viện đều bảo tồn được thực lực, dù tất cả hợp lại cũng không thể địch nổi với Tam giới, huống hồ là mỗi viện lại không thể đem toàn bộ lực lượng ra, rốt cuộc vẫn bảo lưu lại vài phần phòng cho khi hữu sự. Lần này giao chiến với Yêu vực cũng đã nói lên được rất nhiều điều, trong đó rõ ràng nhất chính bọn chúng còn cường mạnh hơn chúng ta dự tính rất nhiều. Với lực lượng hai phần Lục viện không những không thể tiêu diệt được bọn chúng, ngược lại còn liên tiếp bốn lần thất bại, còn tình hình sau này như thế nào còn phải nói nữa sao?

Pháp Quả đại sư nghe xong liền an ủi một cách ân cần, giọng nhẹ nhàng:

- Về chuyện này cư sĩ không cần phải lo lắng quá nhiều, chỉ cần chúng ta tận lực là được rồi. Trên đời này không phải việc gì cũng nhất định thành công, kết quả cuối cùng ai thắng ai bại, bây giờ nói ra e rằng còn quá sớm. Cái gọi là tà không thể thắng được chính, từ xưa đến nay chính nghĩa luôn trường tồn mãi mãi, chỉ cần chúng ta trong lòng chính nghĩa, nhất định sẽ chiến thắng tà ác.

214. Hồi 214 - Song Hùng Hội Ngộ

Bên trái, Ngọc Vô Song nhìn về phía xa bình tĩnh nói:

- Thực lực đương nhiên rất quan trọng, nhưng sách lược cũng quan trọng không kém. Trước mắt tuy rằng lực lượng của chúng ta không bằng bọn chúng, về tu vi cũng có sự chênh lệch nhất định với đối phương, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta sẽ thua. Bây giờ qua phân tích tình hình mà chúng ta đã tìm hiểu được, Vực Chi tam giới đã xâm nhập vào nhân gian, mục đích của bọn chúng chẳng khác nhau bao nhiêu. Cứ như vậy thì bọn chúng ngoài việc đề phòng và đối phó với chúng ta lại còn phải đề phòng lẫn nhau. Chỉ cần chúng ta phân tích tốt tình hình, định ra những sách lược hợp lý làm cho lực lượng của bọn chúng bị phân hóa, sử dụng thủ thuật mượn đao giết người thì rất có thể sẽ chiến thắng. Cho nên, dù hiện nay chúng ta tạm thời rơi vào thế hạ phong nhưng chúng ta quyết không bỏ qua, quyết không sờn lòng, mọi người hãy phấn chấn tinh thần lên, như thế mới có hy vọng chiến thắng.

Ngọc Vô Song vừa dứt lời, Thái Phượng tiên tử liền tán đồng:

- Những điều Vô Song nói quả thật không sai, chúng ta tạm thời không nên quá lo lắng, việc này một khi Vân Chi pháp giới đã nhúng tay vào thì chúng ta không thể dễ dàng nhận thua được, thêm vào đó còn có sự ra mặt của Cửu Thiên Hư Vô giới, cho dù lực lượng Vực Chi tam giới có hùng mạnh đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ bị tiêu diệt. Thôi được, sắp đến nơi rồi, mọi người hãy mau giải quyết những việc ngay trước mắt đi đã.

Nói xong Thái Phượng tiên tử thân ảnh gia tốc, thật nhanh vượt qua cả Càn Nguyên chân nhân bay đến phía trước.

Khi đến Dịch viên, Càn Nguyên chân nhân dẫn mọi người đi tìm Huyền Ngọc chân nhân, nhưng kết quả Huyền Ngọc chân nhân vắng mặt, đồng thời Tử Dương chân nhân, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong cũng đã rời khỏi Dịch viên. Sau một hồi hỏi thăm tỉ mỉ mới biết, nguyên lai trước khi họ trở lại đây, Huyền Ngọc chân nhân đã cảm nhận có sự bất thường nên đã cùng Trương Ngạo Tuyết đi đến Phong Đô Quỷ Thành thăm dò động tĩnh của Quỷ vực. Còn Tử Dương chân nhân và Lâm Vân Phong thì lại tới Âm Hồn lâm quan sát, thăm dò chiều hướng biến đổi của Hàn Trì.

Càn Nguyên chân nhân nhìn ba vị chưong giáo một lượt rồi nói:

- Các vị trước tiên hãy nghỉ ngơi, ta đi gọi sư đệ Tử Dương chân nhân trở lại, sau đó mọi người cùng nhau thương nghị xem đại quân Ma vực từ đâu xâm nhập vào nhân gian. Sau khi tìm hiểu phân tích tình hình xong, chúng ta mới có thể định ra kế hoạch và thực thi hành động.

Lời vừa xong, những người khác liền ra chào hỏi Tĩnh Nguyệt đại sư và Huyền Âm chân nhân.

Trong Âm Hồn lâm, Tử Dương chân nhân và Lâm Vân Phong đứng bên Hàn Trì quan sát, mục quan cẩn thận theo dõi động tĩnh mặt hồ. Lúc Càn Nguyên chân nhân chạy đến, Tử Dương đạm nhiên nhìn lão, hỏi:

- Tại sao huynh trở lại?

Càn Nguyên chân nhân nhìn lướt qua Hàn Trì, trả lời:

- Lần này ta trở lại vì nghe nói Dịch viên xảy ra chuyện, đại quân Quỷ vực đã thông qua đường phòng tuyến của Dịch viên tiến nhập nhân gian, điều đó đối với nhân gian chính đạo thập phần bất lợi, vì thế ta cùng với các cao thủ Tam viện trở lại để giải quyết việc này.

Lặng lẽ lắng nghe, Tử Dương chân nhân lắc đầu đáp:

- Bây giờ biết thì đã muộn rồi, vào ngày thứ ba sau khi các huynh đệ rời khỏi đây, đã xuất hiện khí tức của cao thủ Quỷ vực, nhưng lúc đó chúng tôi không ai phát hiện ra, đến khi chúng tôi biết chuyện và chạy đến thì đã không còn ai ở đó nữa, không còn bất kì một dấu hiệu nào.

Càn Nguyên chân nhân sắc mặt biến đổi, liền hỏi:

- Sự việc đã như vậy, tại sao mọi người còn ở đây chờ đợi làm gì nữa? Sao sư huynh lại đến Phong Đô, có phải ở đó phát sinh chuyện gì rồi không? Tử Dương chân nhân nhìn lão ta một cái, sắc mặt cổ quái nói: Ở đó đích xác đã xảy ra một số chuyện, chỉ có điều những chuyện đó không tiện nói cho người ngoài, vì vậy người biết chuyện này ở Dịch viên không nhiều. Lúc đầu, sau khi Kiếm Vô Trần thu hồi được Phong Hồn Phù liên niêm phong cửa ra Quỷ vực, nhưng bây giờ đệ tử bỗng phát hiện ra Phong Hồn Phù đã bắt đầu có vết rạn nứt, một khi nó vỡ vụn ra, hậu quả như thế nào tin rằng điều đó trong lòng huynh đã rõ. Để không làm kinh động nhân gian, sư huynh đã đặc biệt đi một chuyến xem có thể nghĩ cách bổ cứu được không, nếu không tìm được cách gì thì đành tuân theo thiên mệnh thôi.

Thân thể chấn động, Càn Nguyên chân nhân than thở nhẹ một tiếng, nói:

- Đây đúng là họa vô đơn chí, thôi được rồi, không đề cập đến những chuyện này nữa, bây giờ ba vị chưong giáo và Thái Phượng tiên tử vẫn đang đợi chúng ta, về trước rồi tính sau.

Nói xong Càn Nguyên chân nhân, Tử Dương chân nhân và Lâm Văn Phong cùng nhau trở lại Dịch viên.

Trong đại sảnh, rất nhiều cao thủ đã tề tựu đông đủ, lúc đó Càn Nguyên chân nhân liền đem sự việc cao thủ Quỷ vực xâm nhập vào Nhân gian nói lại một lần nữa, sau đó hỏi:

- Với tình hình trước mắt, không biết các vị chưong giáo và Tiên Tử tiền bối có cao kiến gì, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?

Chần chừ do dự một lúc, Pháp Quả đại sư của học viện Bồ Đề học viện mở miệng:

- Sự cố này là ngoài ý muốn, vốn dĩ trong nhận thức của chúng tôi, lúc cao thủ Quỷ vực đang đổ bộ vào Nhân gian, chúng tôi sẽ đến ngăn chặn bọn chúng. Nhưng bây giờ không ngờ lại chậm mất một bước, tất cả những hành động của chúng ta đều trở nên hoàn toàn bị động. Trước mắt, với thực lực của chúng ta ở đây, muốn giữ lấy quan khẩu còn có thể được, chứ còn tiêu diệt được bọn chúng thì thật sự là lực bất tòng tâm. Theo tôi nghĩ thì việc này nên báo cáo lại xem hai vị minh chủ có ý kiến gì không.

Hạo Văn cư sĩ lên tiếng:

- Những lời Pháp Quả đại sư nói tuy rằng rất ổn thỏa, nhưng lúc này họ đang đến Thiên Phong, kết quả cuối cùng thế nào còn chưa rõ, cho dù chúng ta có báo tin này cho họ cũng không dễ dàng gì, đồng thời làm như vậy sẽ làm cho họ bị phân tâm. Cá nhân tôi nghĩ sự việc đã như vậy rồi, chúng ta tạm thời lui lại một hai ngày đợi Huyền Ngọc chưong giáo trở lại chúng ta hãy bàn tiếp, đến lúc đó đoàn người Kiếm minh chủ cũng có kết quả, chúng ta báo cáo lại với họ cũng chưa muộn.

Pháp Quả đại sư chỉ lắng nghe không nói gì cả, liếc nhìn Thái Phượng tiên tử đợi quyết định. Thấy chúng nhân không nói gì, Thái Phượng tiên tử bèn nhẹ giọng nói:

- Ý kiến của Hạo Văn quả thật rất có lí, chúng ta hãy tạm thời dừng chuyện này ở đây, đợi một hai ngày nữa có tin tức rồi lại bàn tiếp.

Như vậy, người của Dịch viên phải sắp xếp chỗ ăn ở cho các cao thủ, đồng thời phái người đến Phong Đô thông tri cho Huyền Ngọc chân nhân biết.

Lại nói đến đoàn người Kiếm Vô Trần trải qua một tiếng thời thần vượt qua con đường bí mật, cuối cùng đã đến dưới chân tháp Thiên Phong. Quay người lại nhìn chúng nhân, Kiếm Vô Trần hạ giọng nói: - Bây

giờ chúng ta đã tiếp cận mục tiêu, để tránh đả thảo kinh xà, mọi người đều phải hết sức cẩn thận. Đoàn người của chúng ta có khoảng trên dưới ba mươi người, nếu như tất cả cùng đi thì rất dễ bị cao thủ của Quỷ vực và Ma vực phát hiện, vì vậy ta quyết định cử một số người phân ra xung quanh quan sát động tĩnh của yêu vật.

Nói xong liền quay sang bàn bạc với Diệp Tâm Nghi về việc cử người ở lại, rất nhanh chóng đã có quyết định.

- Những người đi theo gồm Phong Lô chân quân, Kim Cương Thánh Phật, Chiến Tâm tôn giả, Liễu Tình Hồn, Triển Ngọc, Thất Huyền chân nhân, Vô Vọng, Vân Hoá tám người, thêm Diệp Tâm Nghi và ta nữa tổng cộng mười người sẽ đi trước thám thính động tĩnh của yêu quỷ.

gia hỏa này công lực mạnh mẽ vô cùng, so với Hắc Sát Hồ Vương thì cũng chẳng kém là bao. Hét lên một tiếng, Diệp Tâm Nghi dồn toàn bộ công lực phối hợp Thần thánh không linh chi khí, rất nhanh chóng có thể áp đảo được tên yêu vật đó xuống. Lại nói về Hắc ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang tuy không để ý gì đến hai trận chiến đấu này nhưng vẫn cứ bay nhẹ xuống, lao thẳng về nơi ẩn náu của hai vị cao thủ chính đạo. Giữa cây cối um tùm Phong Lô chân quân nhân thần ngưng nhìn hai đại cao thủ, môi hơi cử động nhẹ đang dặn dò mọi người phải hết sức cẩn thận. Đúng lúc Hắc ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang bay xuống cách mặt đất khoảng ba trượng thì Phong Lô chân quân hét nhẹ lên một tiếng, trong lùm cây tám thân ảnh đồng thời phát động công kích mạnh về phía sáu yêu ma. Trong lúc tấn công Phong Lô chân quân tiếp đòn của Hắc ám tôn chủ, Kim Cương thánh phật tiếp chiêu của Tam Nhân Long Lang, Chiến Tâm tôn giả đối phó với một Ma sát, Liễu Linh Hồn và Triển ngọc nghênh chiến với một yêu vật, còn lại ba người của Đạo viên hợp lại chiến đấu với một ma tiên và con yêu vật. Trận chiến đấu ác liệt diễn ra trong màn đêm, trong đêm tối vô số những ánh hào quang trên Tháp Thiên phong phát ra màu sắc mê hồn, vô số những âm thanh như sấm kinh thiên động địa truyền về phía xa.

Nhìn Phong Lô chân quân, Hắc ám tôn chủ liền nở một nụ cười nham hiểm nói:

- Lão tạp mao, nhiều năm qua không gặp nghe nói ngươi đã tiến nhập Vân Chi pháp giới, hôm nay hãy cho ta được mở rộng tầm mắt một chút xem xem những năm qua ở Vân Chi pháp giới ngươi đã tu luyện được đến đâu.

Hắn nói xong bốn bề không khí xao động lên một trận, công lực mạnh mẽ dữ dội làm cho cả không gian trong vòng ba trượng méo mó xiêu vẹo tạo thành một dải liên kết trong không trung, dường như hắn ta muốn xé nát Phong Lô chân quân.

Phong Lô chân quân hai tay xoay tròn, toàn thân phát động Phong Lô chân quyết, ngoài thân kinh lôi liệt thiên, cuồng phong tứ phía tạo thành một đường chớp đáng sợ xuất hiện nơi Hắc ám tôn chủ đột nhiên chụp xuống. Hai luồng sức mạnh gặp nhau, khí công đáng sợ lần lượt phát huy uy lực cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt va chạm vào nhau và bùng nổ gây ra sức mạnh hủy diệt. Chỉ nhìn thấy hai đạo nhân ảnh loá như chớp điện, như tiếng sét đánh kinh thiên động địa trong màn đất mịt mù hai bóng người bay ra từ hai hướng tương phản nhau. Sau khi chạm đất mỗi người đều lùi lại vài bước sau đó mới có thể ổn định được tư thế. Phất tay phải một cái, luồng khí mãnh liệt dưới sự thúc đẩy của Hắc ám tôn chủ lập tức phủ lên bụi đất mù trời lộ rõ ra thân ảnh khốn khổ thảm hại của Phong Lô chân quân. Cách đó khoảng sáu trượng Phong Lô chân quân sắc mặt trắng nhợt, nhân thần mang nét kinh hãi. Quần áo toàn thân rách tan nát, còn Hắc ám tôn chủ thì vẫn như cũ toàn thân hắc mang, lớp sương mù dày đặc trùm lên thân thể hắn ta hoàn toàn không thể nhìn ra biểu tình gì của hắn.

Đang đánh nhau chợt Hắc ám tôn chủ nói:

- Nhiều năm không gặp vậy mà ngươi chẳng có chút tiến triển gì, xem ra Vân Chi pháp giới cũng chỉ là hư danh thôi.

Phong Lô chân quân nghe vậy cảm phần quát lớn:

- Câm miệng đi, ngươi đừng có ngông cuồng, nếu ngươi thật sự lợi hại thì đã không hợp tác với Yêu vực, sao không dám quang minh chính đại tranh bá Nhân gian? Chiêu vừa nãy chẳng qua là ta đã nhường ngươi, bây giờ chúng ta hãy đấu lại một trận để phân thắng bại xem ai mạnh ai yếu. Tiếp chiêu đi.

- Phong Lô Diệt Đỉnh.

Phong Lô chân quân hét lên một tiếng to sau đó giơ hai tay lên cao, chân giẫm một chút lên mặt đất, người chuyển động quay tròn với tốc độ rất nhanh, toàn bộ cơ thể giống hệt như một luồng Long quyền phong ngày càng nhìn không rõ thân ảnh.

Xung quanh một cổ khí tức cường hoành cuồng giạt tràn ngập toàn bộ đỉnh núi, phía chân trời hội tụ rất nhiều mây đen sau đó bất ngờ xuất hiện nhiều sấm sét chói loá cả mắt, nhiều đạo ngân xà xen giữa tia điện lưu đáng sợ công kích một độn điền cuồng đuổi theo thân ảnh của Hắc ám tôn chủ.

Gầm lên một tiếng phẫn nộ, Hắc ám tôn chủ nói:

- Lão tạp mao, xem ra người muốn liều mạng thật, đã như vậy ta sẽ cho người được toại nguyện, tiếp chiêu Ma Luyện Kỳ Hình xem ta luyện hóa thân thể của người.

Gầm lên một tiếng thật to, Hắc ám tôn chủ toàn thân biến hoá vô vàn những bóng đen phân bố ở xung quanh trong vòng ba trượng tạo thành một cục diện toàn màu đen thần bí, bao vây xung quanh Phong Lô chân quân một cách vững chắc, đồng thời không ngừng thu hẹp lại đè nén xuống. Từ xa nhìn lại trong màn đêm toàn bộ Tháp Thiên phong mịt mù khí đen, ma khí kinh thiên động địa ở giữ lưng chừng trời tạo thành một dãy lớn đến trăm trượng đang ngạo nghễ nhìn trời đất. Một tiếng gầm rú phát ra từ Phong Lô chân quân, trong khoảnh khắc cuối cùng ấy tay lão ta từ nhanh thành chậm, sấm chớp xoay tròn từ lòng bàn tay cứ thế hướng thẳng lên trên. Từ phía chân trời lập tức phát ra một luồng tia chớp, đồng thời từ miệng lão ta thét lên một tiếng điên cuồng, một luồng khí tung ra toàn bộ không gian trong thời khắc đó bị tàn phá huỷ diệt, sau đó dưới áp lực của luồng khí lớn nó đột nhiên thu về để lại một tiếng nổ kinh thiên động địa. Hắc ám tôn chủ thần sắc biến đổi tựa hồ không nghĩ rằng lão ta lại có tuyệt kỹ này, trong lúc nguy hiểm quan đầu mười ngón tay đều bị giữ chặt, miệng nhả ra một luồng ánh hào quang màu đen, trước ngực tạo thành một sơ đồ bát quái đen sì bất ngờ phát ra theo đôi tay của hắn ta. Sơ đồ bát quái đó bỗng nhiên phình to ra trong nháy mắt liền thu trở lại, một luồng khí màu đen vây quanh người Phong Lô chân quân, uy lực đột nhiên tăng gấp mười lần, đúng lúc Phong Lô chân quân chuẩn bị hành động thì nó phát ra một đòn công kích huỷ diệt. Núi lay đất chuyển, cây cỏ tung bay, đòn tấn công đó là do hai người toàn lực phát ra toàn bộ Tháp Thiên phong lập tức hỗn loạn, ánh hào quang không ngừng phát ra làm sấm chớp như mưa. Lúc đó những người đang giao chiến ở xung quanh đó cũng bị luồng khí đáng sợ đó làm cho bị chấn động mà bay đi. Đến cả đỉnh núi đứng thẳng và nhọn như dao đó cũng bắt đầu rạn nứt, ở giữa đang từ từ phân tách và phát ra một âm thanh âm vang kinh thiên động địa. Lúc giao chiến Phong Lô chân quân toàn thân run rẩy, trên người lão ta máu tươi trào ra như mưa, quần áo tan nát hết, toàn cơ thể giống như một đoá hoa tàn lụi xơ xác bay nhẹ nhàng trong đêm tối gió thổi. Đối mặt, tình hình của Hắc ám tôn chủ cũng không khá hơn được là bao, toàn thân hắc mang hộ thể bị chấn tán, đôi mắt xuyên qua mái tóc dài rối bởi phát ra ánh hào quang làm kinh động lòng người, thân người hắn ta lắc lư rồi liền tiếp giật lùi về phía sau. Tròng trung nhân ảnh phiêu động, Kiếm Vô Trần mọi người nhanh chóng tập trung lại, Phong Lô chân quân thì do Vân Hoá giúp đỡ, Kiếm Vô Trần chăm chú quan sát lịch trình cũng như kết quả của cuộc giao chiến sắc mặt biến đổi trầm tư suy nghĩ. Phe mình không những Phong Lô chân quân bị thương nặng mà Triển ngọc, Thất Huyền chân nhân và Vô Vọng cũng đều bị thương nặng, còn đối phương ngoài Hắc ám tôn chủ bị ngoại thương ra còn những người khác vẫn bình yên vô sự, tình hình đó làm sao có thể làm cho người ta không kinh ngạc được chứ?

Nhìn những cao thủ chính đạo với con mắt lạnh tanh và nham hiểm, Tam Nhân Long Lang nói:

- Đúng là lực lượng không hề yếu kém, hôm nay đã gặp nhau ở đây chúng ta hãy đấu một trận đi, các người không phải là đang muốn trăm yếu trừ ma sao? Giờ đã đến lúc rồi đó, ấy thể hiện bản lĩnh của mình đi để chúng ta xem xem cao thủ chính đạo của các người có thủ đoạn gì mà suốt ngày ngông cuồng ngạo mạn khắp nơi.

Nói xong liền giơ tay ra, ba người phía sau bắt đầu lao ra tấn công về phía Kiếm Vô Trần và những cao thủ khác. Bên này Ma thần Triển Ngọc cũng chỉ huy Ma sát và Ma tiên tiến lên phía trước bắt đầu một trận đấu mới.

Kiếm Vô Trần nghiêm chỉnh nói:

- Mọi người cẩn thận một chút, cố gắng tập trung nhau lại để tiện giúp đỡ.

Kiếm Vô Trần hét lên một tiếng lớn rồi vươn mình xông ra nghênh chiến với một cao thủ Yêu vực. Bốn người Diệp Tâm Nghi, Kim Cương thánh phật, Chân Tâm tôn giả và Liễu Tinh Hồn chia nhau nghênh chiến với bốn người còn lại, còn Vân Hoá chăm sóc bốn người bị thương.

Nhìn thế trận chiến đấu ác liệt tàn khốc, Vân Hoá thần sắc biến đổi khôn lường khó đoán được rồi hạ giọng nói:

- Tình hình bây giờ vô cùng bất lợi, phải nhanh chóng rời khỏi đây nếu không sẽ rất nguy hiểm.

216. Hồi 216 - Hắc Y Nam Tử

Phong Lô chân quân nhìn cảnh đả đấu, trên khuôn mặt nhợt nhạt lộ vẻ lo lắng, nhẹ giọng nói:

- Những điều Vân Hoá nói rất có lý, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. Nhưng với tình hình của chúng ta bây giờ, muốn an nhiên rời khỏi là một việc không thể. Biện pháp duy nhất là dựa vào thuật dùng nguyên khí biến hoá để thoát khỏi nơi này. Bọn người Vô Trần không phải lo lắng phía sau, hy vọng có thể thực hiện được.

Lục Vân nghe xong liền cười, biết anh ta không muốn nói nên cũng không tiện hỏi. Sau đó lục y thiếu nữ lại nói:

- Sư huynh, có người xấu, tốt, chúng ta dù không phải danh môn chính phái nhưng cũng đường đường chính chính, hà tất phải sợ người ta chê cười.

Quay mặt nhìn Lục Vân, thiếu nữ nói:

- Chúng ta xuất thân từ Ngũ Hành môn, ta là Trần Ngọc Loan, còn đây là tam sư huynh của ta, Vương Học Phong, còn huynh?

Thấy thần tình thản nhiên của thiếu nữ, Lục Vân cũng thay đổi suy nghĩ, hoài nghi hỏi:

- Các vị cứ gọi ta là Truy Mộng. Nhìn khí nhất của nhị vị huynh muội, chắc hai vị đã xuất sư, lần này ngao du thiên hạ hay mang trọng trách nào khác?

Vương Học Phong quay sang sư muội, thấy sư muội bình tĩnh, thực ra lòng gã không muốn cho Lục Vân biết mục đích của hai người nhưng sợ sư muội trách cứ nên chỉ biết nói với giọng tán thành:

- Chúng ta theo sư sư phụ đã mười lăm năm, ba ngày trước mới xuất sư. Thấy thiên hạ đại loạn, yêu ma hoành hành nên chúng ta muốn vì nhân gian xuất một phần tâm lực, trăm yêu trừ ma giúp thiên hạ.

Ồ lên một tiếng, Lục Vân nhìn lại hai người một lượt, giọng đầy thiện ý:

- Thật ra mà nói hai vị đừng tức giận, các vị đều có thiện tâm nghĩa cử, ta vô cùng tán dương, nhưng hiện nay Nhân gian rất nhiều yêu ma xuất hiện, nếu chỉ dựa vào hai vị thì không thể chống lại. Ta cho rằng, các vị có thể liên hợp với các đồng đạo, mọi người cùng chống lại yêu ma bảo vệ Nhân gian, đương nhiên cũng có thể tham gia những tổ chức chính đạo liên minh cùng mọi người tiêu diệt.

Vương Học Phong nghe xong bừng tỉnh, nhưng Trần Ngọc Loan lại thản nhiên gật đầu nói:

- Huynh nói dù không dễ nghe lắm nhưng ta biết huynh nói thật. Hiện tại chúng ta cũng đang định tham gia vào chính đạo liên minh lớn mạnh, chỉ là mới xuất đạo ba ngày có nhiều sự việc còn chưa rõ, chưa biết tham gia vào đâu. Tới đây, nghe trong Nhân gian xuất hiện hai chính đạo liên minh, thứ nhất là Lục viện liên minh do Tu chân Lục viện làm chủ, còn lại là Trừ Ma liên minh, không biết cái nào tốt, cái nào hợp với chúng ta?

Thấy thiếu nữ nhìn mình, Lục Vân bất giác trầm mặc. Chàng hoàn toàn không muốn đưa ra ý kiến, bởi vì vấn đề này chàng không muốn nói thêm. Nhưng khi nghĩ đến chính nghĩa thuần khiết của sư huynh muội, Lục Vân thật tiếc.

Trầm tư một lúc, cuối cùng Lục Vân cũng nhìn hai người nói:

- Về việc này, ta cũng không dễ đưa ra ý kiến, bởi vì hai bên cũng có những ưu khuyết điểm riêng. Tuy nhiên, nếu hai vị muốn đi thì khi gặp minh chủ Trừ Ma liên minh, hãy nói là bạn của Viên Mộc, họ có thể chiếu cố tới nhị vị. Nhưng nếu nhị vị tham gia Lục viện liên minh thì tuyệt đối không nói ra ta, nếu không sẽ mang tai họa. Hãy nhớ kỹ lời ta, có thể về sau sẽ tốt cho nhị vị.

Nói rồi Lục Vân rời đi. Trần Ngọc Loan nhìn theo thân ảnh, nhần thần có chút khó hiểu. Nàng liền kéo áo Vương Học Phong, nhanh chóng đuổi theo.

Trong rừng, hai người nhanh chóng nhận ra thân ảnh của Lục Vân, họ vội vàng thi triển khinh công đuổi theo. Không biết vô tình hay cố ý, thân hình Lục Vân như nước chảy mây bay, dù hai người thi triển toàn lực nhưng vẫn không theo kịp, khiến hai người kinh ngạc nhưng không khỏi trầm phục, tiếp tục truy theo.

Dưới ánh dương quang mùa hạ ba bóng nhân ảnh lao về phía trước, khoảng cách trăm trượng giữa họ vẫn không hề thay đổi. sau một thời thần đuổi theo, ba người không biết đã đi qua bao nhiêu dặm đường, lúc này đã tiến vào khu rừng nguyên thủy âm u.

Thấy sắc diện Lục Vân bình ổn không đổi, Trần Ngọc Loan thấm mệt, mồ hôi chảy ra như mưa trên trán, thấm mắt:

- Thật là một kẻ cổ quái, chạy theo cả thời thần tốc độ không giảm mà ngày càng nhanh, muốn hại chết chúng ta sao?

Lát sau Vương Học Phong thất vọng nói:

- Sư muội, đúng là không thể trách được, chỉ trách chúng ta quá ngốc ra sức đuổi theo nên mới ra thế này.

Kêu lên một tiếng, Trần Ngọc Loan trừng mắt nói:

- Huynh muốn trách muội sao, nếu sợ liên lụy thì cứ quay lại, không cần huynh phải đi theo.

Vương Học Phong thần sắc đổi biến biết đã lỡ lời làm sư muội giận dữ, gã đổi mặt làm hoà:

- Sư muội chớ giận, ta nhất thời hồ đồ sao thể trách muội. Muội nói đuổi theo thì cứ đuổi ta tuyệt không phản đối.

Trừng mắt nhìn, Trần Ngọc Loan nói:

- Huynh biết là tốt, nếu không cứ liệu hồn với muội.! Nói rồi nàng lại tăng tốc, hướng về phía trước đuổi theo.

Chỉ với thời gian mấy câu nói, Trần Ngọc Loan đột nhiên phát giác Lục Vân đã biến mất khiến cho nàng vô cùng tức tối. Tìm quanh không thấy một đạo nhân ảnh, Trần Ngọc Loan giậm chân:

- Tức chết đi mất, nếu không phải huynh chộc tức hấn làm sao thoát được, huynh nói phải làm sao bay giờ?

Vương Học Phong cúi đầu nói:

- Sư muội không cần tức giận, ta tin hấn nhất định chưa thể đi xa đâu. Chúng ta hãy tìm lại nhất định sẽ tìm ra hành tung của hấn.

Nói rồi gã nhìn Ngọc Loan thấy nàng gật đầu, vội tìm kiếm xung quanh. Trên cao Lục Vân nhìn hai sư huynh muội thầm nghĩ:

- Các người theo ta chẳng ích lợi gì chi bằng tự tìm đường cho mình, đi theo ta chỉ hãm nhập hiểm cảnh. Xem ra các người cũng có căn cơ, tương lai nếu nỗ lực sẽ có cơ hội dương danh thiên hạ. Hãy bảo trọng, những thiếu niên thuần khiết!

Nói xong chàng chuyển thân bay về phía bắc.

Lục Vân bỏ lại những đám mây phía sau, thầm nghĩ không lâu sẽ gặp được người bấy lâu nay chàng mong chờ, trên môi thoáng qua một nụ cười. Đột nhiên Tứ Linh thần thú bay sau chàng phát ra những âm thanh kỳ quái, mục quang chú thị nhìn về phía sau, song nhãn hồng quang phát xạ.

Cảm thấy Thần thú khác lạ, Lục Vân hạ thân hỏi:

- Tiểu Linh nhi, phát giác chuyện gì sao, sao lại náo động bất an?

Không đợi Lục Vân phản ứng, Tứ Linh thần thú đậu xuống vai chàng lắc lư không ngừng, miệng nháy động như muốn nói điều gì. Đáng tiếc chàng không hiểu nên lắc đầu:

- Rất tiếc, ta không hiểu mi, ngươi làm cách khác cho ta hiểu.

Tựa hồ hiểu được ý Lục Vân, Tứ Linh thần thú đột nhiên bay vút lên, lượn vòng quay rồi đậu lên hữu thủ Lục Vân miệng vẫn phát ra những tiếng kêu khó hiểu. Cố gắng một lúc thấy Lục Vân vẫn không hiểu, Tứ Linh thần thú gầm lên một tiếng rồi cắn vào tay chàng ngậm chặt không rời.

Lục Vân biến sắc không ngờ Tứ Linh đột nhiên cắn mình. Đang lúc chưa hiểu chuyện gì thì cảm nhận có một luồng ý niệm từ từ truyền nhập, chàng bỗng nhiên cảm thấy tựa mình có thể hiểu rõ từng ý nghĩ muốn truyền đạt của Tứ Linh thần thú, cái này quả thật vô cùng kỳ diệu. Trong lúc còn đang khó hiểu, Tứ Linh thần thú toàn thân đột nhiên phát xuất ngũ thải quang hoa, thân thể bỗng nhiên thu nhỏ lại. Cứ vậy ba bốn lần, Tứ Linh thần thú thu nhỏ lại chỉ còn bằng đầu nắm tay, trên thân thể phát xuất ngũ thải quang hoa. Quang hoa quanh thân bất chợt tiêu thất, Thần thú đậu lên vai Lục Vân. Ý niệm nhất động, Lục Vân cuối cùng cũng hiểu được Thần thú! Nguyên lai vì cả hai hấp thụ tiên huyết nên tâm linh hai bên liên hệ

đạt đến đồng tâm tương ứng. Đồng thời trong nội thể huyết dịch hàm chứa linh khí vô tận, đối với tu vi bản thân vô cùng hữu dụng, cố nhiên mới chỉ là một sự mở đầu.

218. Hồi 218 - Lục Vân Truyền Nghệ

Nhìn lại đường đã đi, Lục Vân vuốt ve Tứ Linh thần thú khẽ nói:

- Tiểu Linh, ngươi có chắc là đôi huynh muội đuổi theo ta đã ngộ hiểm?

Hống lên một tiếng, Tứ Linh thần thú gập đầu biểu thị khẳng định. Thấy vậy Lục Vân lắc đầu im lặng, thân ảnh ngân quang loé lên rồi tiêu thất trong mây. Phía trên khu rừng âm u, một đạo hàn quang lướt qua, Lục Vân huyền diệu vô bì xuất hiện trên lưng chừng trời. Nhìn xuống phía dưới, chẳng phát hiện một luồng kiếm mang cùng thanh tiêu đang thần tốc bay về phía đông, phía sau là tiếng cuồng hống của quái thú đang truy đuổi.

Thoáng động dung, Lục Vân hình dung hai người Trần Ngọc Loan đang vô cùng hoảng loạn và bị một con cự thú dài hơn mười trượng đuổi theo. Thấy bọn họ hồn phi phách tán, cái chết cận kề, Lục Vân không kịp suy nghĩ và cũng không cần biết mãnh thú đó từ đâu xuất hiện lao thẳng xuống, không khí xao động mạnh tạo thành một đạo khí trụ màu xanh theo Lục Vân phóng thẳng xuống đất. Trong rừng, Trần Ngọc Loan cùng Vương Học Phong mặt mày trắng bệch, hai người đã đảo vong tới nơi sơn cùng thủy tận, thân thể dựa vào vách đá dựng đứng kinh hãi nhìn quái thú đang đuổi đến gần. Quái thú thân dài gần mười trượng toàn thân phát ra hắc sắc, móng vuốt to lớn như thạch trụ, chiếc đuôi to lớn không ngừng quất sang hai bên, đầu như cá sấu nhưng không có vây, hai mắt âm đen, phía dưới miệng là một khối thịt lớn màu trắng, dài khoảng ba thốn. Trên lưng nó là một đôi cánh nhỏ màu huyết hồng phát sáng, ở giữa xương sống là một hàng sừng sắc nhọn lấp lánh phản chiếu ánh sáng âm u lúc rừng chiều.

Nhìn con quái vật mỗi lúc một lại gần, Trần Ngọc Loan kinh sợ lớn tiếng khóc xen lẫn thoá mạ, toàn thân run rẩy nhân thân tuyệt vọng. Đúng vào thời khắc nguy hiểm đó, một âm thanh đình tai nhức óc truyền lại, không khí cấp tốc lưu động. Trong nỗi sợ hãi, hai người chỉ thấy một đạo cuồng phong lớn hơn mười trượng từ không trung lao xuống, kích trúng quái thú. Một tiếng gầm lớn kèm theo nộ hồng của quái thú truyền lại. Hai người Trần Ngọc Loan chỉ thấy cuồng phong xung quanh, một luồng khí lưu cường mãnh ép hai người vào vách đá không thể cử động. Trong lúc mông lung khó hiểu, thân thể hai người chấn động, một cỗ cường đại chi khí bao bọc lấy thân thể và thần tốc mang hai người ra ngoài. Định thần nhìn lại, hai người vô cùng kinh hãi, họ đã ra xa gần trăm trượng!

Hai người nhìn thấy Lục Vân đang đứng bên. Kinh hãi nắm lấy tay Lục Vân, Trần Ngọc Loan khiếp sợ nói:

- Thật sợ quá, quái thú thật đáng sợ, hãy đưa bọn ta ly khai khỏi đây.

Thấy hai người vẫn sợ hãi, Lục Vân lại cầm lấy tay hai người, một cỗ tịch diệt chi khí truyền vào nội thể hai người khiến hai người đang kích động bình tĩnh trở lại. Nhìn lại con cự thú đang cuồng nộ gầm thét, Lục Vân lên tiếng, giọng nhẹ nhàng:

- Hai người sao lại gặp con cự thú này? Nó thọ mệnh đã lâu, không một vạn năm cũng vài ngàn năm, phạm nhân không có khả năng đối phó.

Nắm chặt tay Lục Vân, Trần Ngọc Loan ủy khuất nói:

- Bọn ta chẳng phải theo người sao, không may làm kinh động tới con quái vật này, cuối cùng suýt chút đã vào miệng nó. Truy Mộng, hãy đưa chúng ta ra khỏi đây, ta không dám ở đây nữa, cầu xin người đó!

Quay lại thấy dáng vẻ yếu đuối của nàng, Lục Vân thở dài nói:

- Được, ta sẽ đưa các người ly khai, nhưng nhớ từ sau không được theo ta, ta có việc bên mình không thể mang các người theo.

Nói xong, không chờ hai người hồi đáp, Lục Vân lại thi triển Không Gian Khiêu Dục chi thuật đưa bọn họ rời khỏi đó ngoài trăm dặm.

Buông tay, Lục Vân cổ quái nhìn Trần Ngọc Loan. Tiện tay, chàng cầm lấy chiếc ngọc tiêu trong tay nàng, nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Ta sẽ truyền cho ngươi một chiêu kiếm quyết, coi như đền bù cho sự việc vừa rồi. Nhớ kỹ, sau này tới Trừ Ma liên minh sẽ có người chiêu cố cho hai người. Được rồi, bây giờ hãy nhìn cho kỹ, ta chỉ dạy một lần thôi.

Hữu thủ lấy tiêu thay kiếm, thân thể Lục Vân tại không trung hóa xuất chín đạo nhân ảnh, phân ra chín hướng, sau cùng hợp lại thành một. Chín đạo kiếm khí hội tụ tạo thành một đạo kỳ quang chói sáng, đột nhiên tiêu thất không thấy tung tích.

Nhẹ nhàng hạ thân phía trước Trần Ngọc Loan, chàng quan sát thấy hai người vẫn đứng ngây ngốc, liền nói:

- Chiêu này gọi là Tâm Kiếm Vô Ngân, phật gia vô thượng kiếm quyết. Học được hay không còn xem phúc phận của ngươi. Một khi luyện thành, có thể tiến nhập cảnh giới tu vi cao tăng, khi đó sẽ ngấm ra sự ảo diệu của chiêu này. Khẩu quyết đã ghi vào tâm, sau này phải cố gắng. Có điều phải nhớ, nếu sau này có người nhận ra chiêu này thì quyết không nói là ta truyền cho, nếu không sẽ nắm chắc cái chết không sai.

Trả lại ngọc tiêu, châu thân Lục Vân ngân quang đột hiện rồi tiêu thất trong không gian.

Ngây ngốc nhìn ngọc tiêu trong tay, Trần Ngọc Loan khẽ nói:

- Chúng ta có phải đang trong mộng, mơ thấy một thiếu niên tên Truy Mộng?

Nhìn lại, Vương Học Phong khẽ lắc đầu biểu thị đó không phải giấc mơ. Trở lại khu rừng âm u, Lục Vân ý niệm ba động và tìm thấy tung tích quái thú. Xuyên qua một khoảng rừng rậm, Lục Vân tiến vào một tiểu cốc, nhìn kỹ cự thú phía trước. Tựa hồ phát giác khí tức con người, cự thú quay đầu lại, song nhãn huyết hồng lạnh lùng nhìn Lục Vân, trong miệng phát xuất một tiếng nộ hồng, hiển nhiên nhận ra Lục Vân chính là người đã tập kích nó khi trước.

Vuốt ve Tứ Linh thần thú trên vai, Lục Vân khẽ nói:

- Tiểu Linh nhi, ngươi muốn ta quay lại có phải vì đám thịt trắng dưới miệng nó không, rốt cuộc nó có công dụng gì?

Khẽ kêu một tiếng, Tứ Linh thần thú cọ vào mặt Lục Vân thần tình nũng nịu như muốn khẩn cầu điều gì đó. Lục Vân hiểu ý, ánh mắt nghiêm nghị nhìn nó nói:

- Trong giới tu chân vạn vật có linh hồn, sao có thể dễ dàng đoạt đi sinh mệnh của nó!

Tứ Linh Thần Thú hai mắt long lanh nhìn Lục Vân, trong miệng phát ra những tiếng kêu ầm ục, thần tình của nó khiến Lục Vân mềm lòng:

- Ta biết ngươi mới sinh, sức mạnh chưa hoàn toàn phát huy hết. Nếu như ta giúp ngươi, liệu có tốt không, ngươi minh bạch chứ? Lần này tuy gặp được con vật có thể giúp ngươi phát huy năng lực, nhưng ta hy vọng ngươi nghe ta, hiểu được đạo lý sinh tồn của vạn vật thể gian.

Nhìn con quái thú, Tứ Linh Thần Thú không nén được hồng lên hai tiếng rồi chuyển thân bay đi, thần tình biểu lộ vẻ thất vọng. Thấy thần tình thất vọng ấy, Lục Vân hữu thủ xuất ra một cỗ lực lượng cường đại kéo lại, khẽ mắng:

- Nhìn bộ dạng của ngươi như là tức phụ bị oan ức, đáng bị đánh đòn. Thôi được, lần này ta đành nhượng bộ. Đã gặp thì coi như có duyên phận, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, nhưng sẽ không có lần sau đâu, biết chưa!

Kêu lên một tiếng lớn, Tứ Linh thần thú vui sướng bay tới bên Lục Vân không ngừng cọ sát vào mặt chàng. Dáng vẻ tinh khôn vô cùng của nó khiến Lục Vân bật cười, yêu mến vuốt ve nó.

Cầm giác quái thú đang đến gần Lục Vân ngừng cười, mục quang chiếu xạ, nhãn thần lộ xuất cảnh giác.

Đột nhiên một tiếng gầm lớn truyền lại, miệng quái thú há rộng, một luồng cuồng phong xốc tới, cuốn Lục Vân về phía miệng con quái thú. Chỗ này hình như thiếu, vội xem lại nhé Gào lên một tiếng thảm thiết, quái thú thu mình lùi lại mấy trượng, ánh mắt kinh sợ nhìn Lục Vân. Lúc này con vật mới cảm nhận được

sức mạnh vô song của loài người, không thể động đến được. Sợ sệt, con vật liên tục gầm gừ, thân thể bắt đầu lùi về sau tìm cách thoát thân vào hang. Mỉm cười nhìn quái thú, tuy thân thể nó to lớn nhưng không thể so với Tam Đầu Linh Xà hay Ngũ Sắc Đại Bàng mà Lục Vân đã gặp, đối phó với nó thật giản đơn. Hữu thủ một lần nữa giơ cao, một đạo huyền thanh kiếm mang từ kiếm phát ra. Lần này Lục Vân thi triển đạo gia pháp quyết Thái Huyền Liệt Thiên Đạo, cũng muốn thử chút tuyệt học bình sinh. Ánh sáng xanh xé rách bầu trời. Kiếm phong thiểm điện chém xuống, một kiếm đâm trúng chỗ quái thú ẩn nấp, trên lưng nó máu chảy xối xả, quái thú gầm lên cuồng dại, toàn thân không ngừng run rẩy. Đúng lúc này, Tứ Linh thần thú như thiểm điện xuất hiện phía trước quái thú. Cảm giác được Tứ Linh thần thú đang tiến gần, quái thú phát ra những tiếng kêu thảm thiết, máu miệng phun ra như không muốn cho Tứ Linh thần thú tới gần. Đôi mắt đỏ của Tứ Linh thần thú nhìn thẳng vào tinh huyết đang lao tới, trong miệng phát ra những âm thanh hoan hỉ. Chiếc miệng nhỏ mở ra, một cổ hấp lực cường đại hút chỗ máu đó vào cơ thể, sau đó nó lao vào đám thịt trắng dưới cằm quái thú. Quái thú kinh hoàng kêu lên không thôi, hai chân trước không ngừng múa loạn lên ngăn cản thân thể nhỏ bé. Nhưng do Tứ Linh thần thú thân pháp thần diệu, thể hình nhỏ bé, nên dễ dàng xuyên qua phòng tuyến xuất hiện trước đám thịt trắng, một miếng ăn hết. Lúc này quái thú toàn thân kịch liệt chấn động, cả thân hình to lớn vùng vẫy điên cuồng, khiến cả sơn cốc rung động, vô số cự thạch kích vỡ thành bụi trong không trung trước sức mạnh của con quái thú. Tứ Linh thần thú kêu lên một tiếng xé toạc bầu trời áp tất cả âm thanh khác, nhanh chóng lao vào miệng quái thú. Lúc này, Tứ Linh thần thú xuyên vào thân thể quái thú, hấp thụ hết tinh khí của nó. Trong nháy mắt con quái thú ngã xuống đất, toàn thân run lên vài cái rồi ngừng thở. Khẽ thở dài nhìn mảnh thú, Lục Vân biết mình có phần ích kỷ nhưng lúc này nghĩ lại thì đã muộn. Trong lúc suy tư mắt chàng mờ đi, chỉ thấy Tứ Linh thần thú lặng lẽ đậu trên vai, song trảo quắp chặt một tấm thiết bài, trên khắc các ký tự mờ mờ.

219. Hồi 219 - Nguồn Gốc Yêu Vực

Ngạc nhiên nhìn thiết bài, Lục Vân tiện tay cầm lấy. Chỉ thấy trên bia khắc hàng chữ mờ, nhìn kĩ mới thấy viết: át mộc chi tinh, địa âm tà linh, thiên thể phong ấn, chung chuyển luân hồi. Thái âm tế nhật, thiên địa hạo kiếp, duyên khởi duyên diệt, nghịch chuyển thiên luân!

Nhìn tấm thiết bài trong tay Lục Vân nhú mảy, trên mặt lộ ra thần sắc trầm trọng. Ngắc đầu nhìn xác quái thú, Lục Vân thu lấy tấm thiết bài khẽ nói:

- Đi thôi, Tiểu Linh nhi, người đã tâm đắc sở nguyện giờ thì phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nói xong, chàng chuyển thân bay đi. Hoan hỉ điểm đầu, Tứ Linh thần thú tự động bay vượt qua Lục Vân hướng về phía trước gầm lên một tiếng điên cuồng. Lập tức lôi điện kinh thiên, một đạo lực lượng hủy thiên diệt địa xuất hiện. Khoảng rừng trước mặt biến mất, thay vào đó một u cốc lớn xuất hiện trước mặt Lục Vân khiến chàng thần sắc đại chấn. Cười đắc ý một tiếng, Tiểu gia hoá đậu xuống vai chàng giương giương tự đắc như muốn nói, 'thấy sao, ta cũng lợi hại đó chứ'.

Thở dài một cái, Lục Vân nhìn vị Tiểu gia hoá bá đạo cùng cực này, trầm giọng nói:

- Ta biết mi lợi hại, nhưng về sau không được tự ý như thế! Nếu tự ý loạn động ta sẽ trừng trị, hiểu chưa?

Tứ Linh thần thú chẳng để vào tai, kêu lên hai tiếng biểu thị bất mãn như là tiểu hài chịu ủy khuất vậy.

Khẽ than một tiếng, Lục Vân nói:

- Được rồi, lần này ta bỏ qua, nhưng ta phải nhắc mảy vì sức mạnh của mảy quá sức cường bạo, không cẩn thận sẽ làm hại đến sinh linh, hiểu chưa. Sau này nếu người muốn thể hiện sẽ có nhiều cơ hội ta sẽ không hạn chế, nhưng bình thường thì phải biết nghe lời.

Gật gật đầu, Tứ Linh thần thú nịnh bợ cọ cọ vào mặt Lục Vân. Nháy mắt thân ảnh đã biến mất.

Trong rừng, cái xác to lớn của quái thú vẫn lặng lẽ tại chỗ cũ. Lúc Lục Vân rời khỏi, có một khí tức kỳ dị từ thân quái thú thoát ra, chậm chậm tạo thành một đám hắc vụ tỏa ra tứ phía bao phủ cả trăm trượng. Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, khi bóng mặt trời đã lặn khuất về phía tây, hắc vụ phát ra tinh quang ma quái từ từ thu nhỏ, cuối cùng tụ tập tại đầu con quái thú biến thành một làn khói xanh chui vào đầu quái thú. Khi làn khói xanh tiêu thất, quái thú đã chết đột nhiên mở bừng hai mắt, đôi mắt hắc ám của nó chuyển

thành màu huyết thanh, lấp lánh quỷ dị hỏa diễm, phản chiếu một hắc sắc quỷ ảnh nhỏ bé, ẩn tàng một vẻ thần bí vô cùng. Bốn phía, không khí bắt đầu quy tụ, quái thú với thân thể cường đại bắt đầu thu nhỏ. Sau một thoáng đã thu nhỏ chỉ còn ba trượng. Đột ngột đứng bật dậy, toàn thân quái thú ẩn ước hồng sắc quang mang.

Nhìn lên thiên không, quái thú đã thu nhỏ đột nhiên khai khẩu:

- Vài ngàn năm rồi, hôm nay chung quy cũng có cơ hội thoát khỏi sự áp chế của Thánh Long phù, hồi sinh trở lại... Ha ha ha, hãy đợi đấy, tất cả những oán thù xưa kia, bất kể thời gian có chuyển biến, ta không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào! Nhân gian, Hải vực, các ngươi hãy chờ xem, sau ngàn năm phong ấn, cuối cùng ta đã quay trở lại trả thù gấp trăm lần, ha ha...

Trong tiếng cười điên cuồng, quái thú đằng không phi thiên biến mất trong mây.

Sau khi ly khai nguyên thủy sâm lâm, Lục Vân mang theo Tứ Linh thần thú tiến về phía Tây Thục. Nhiều ngày không gặp, tâm trí chàng thủy chung không có cách nào quên được vương vấn, cho dù biết là không g được nhưng không nén nổi lòng mình, Lục Vân quyết định âm thầm về thăm Ngạo Tuyết xem nàng sống như thế nào. Nhìn buổi hoàng hôn, Lục Vân ẩn trong mây đảo mắt một lượt, phát giác một toạ sơn phong cô ngạo cao vút ẩn tàng linh tú chi khí. Tâm niệm nhất động Lục Vân phiêu thân xuống đỉnh núi, tỷ mỉ quan sát tứ phía rồi ngồi xuống một góc cỏ từng xếp bằng đã tọa, chàng lặng lẽ nhìn cảnh vật dần dần nhập định. Gió đêm nhẹ thổi, thanh khí mát mẻ bao quanh đỉnh núi xóa đi cái nóng oi bức. Đang nhập định, Lục Vân đột nhiên mở mắt lặng lẽ nhìn lên thiên không, hai bóng ảnh thoát ẩn thoát hiện đang tiến gần. Quang hoa đột hiện, hai đạo nhân ảnh xuất hiện trên đỉnh núi, người đông người tây đứng đối diện, cảnh giác nhìn đối phương. Nhìn thấy hai đạo nhân ảnh, Lục Vân vốn điềm tĩnh lộ xuất thần sắc chấn kinh, tự hỏi Nhân gian sao nhiều cao thủ như vậy, thật khó tưởng tượng. Người phía đông, tuổi chừng bốn hai, bốn ba, khuôn mặt anh tuấn toát lên mấy phần tự tin, thân vận ngân sam, dưới ánh trăng trông thật lộng lẫy. Đối diện là một lam y nhân trên dưới ngũ tuần, nét mặt lãnh mạc lạnh lùng nhìn đối phương.

Trong gió đêm, lam y nhân khai khẩu:

- Người là ai, truy đuổi theo ta làm gì, không hiểu có mục đích gì?

Cười ha hả, ngân y trung niên hỏi lại:

- Vậy người là ai? Sao không tiếp nhận lời khiêu chiến của ta?

Cười lạnh một tiếng, lam y nhân cứng rắn:

- Ta không sống vô vị như vậy! Suốt ngày lãng phí thời gian đi đánh nhau. Ta nói lại, ta có việc cần làm, không thể chấp nhận lời khiêu chiến của người, hãy nhớ lấy.

Nói xong thân thể lam y nhân bay về phía Lục Vân.

Ngân quang đột hiện, ngân y trung niên nay lập tức xuất hiện bên trái Lục Vân, cười nói:

- Muốn đi đâu dễ như vậy, ta khó khăn lắm mới tìm được cao thủ chân chính, nào có thể dễ dàng bỏ qua. Đêm nay nếu người không đấu với ta, thì đừng mong ly khai khỏi ta.

Đảo mắt nhìn Lục Vân, Lam y nhân nói:

- Thiên hạ cao thủ không ít, trước mặt ngươi chính là một, đừng ng làm phiền ta nữa. Ta bây giờ không nhiều lời, tương lai xong việc, ngươi muốn đấu kiểu gì ta cũng xin phụng bồi.

Ngân y trung niên liếc nhìn Lục Vân, kinh động nói:

- Thiếu niên này tu vi đúng là hiếm thấy, nhưng ta tính tình kỳ quái, một khi đã quyết thì không thể không làm, cho nên ngươi muốn ta bỏ qua thì không thể. Hiện tại ngươi trước tiên hãy nói rõ lai lịch, sau đó chúng ta sẽ đấu một trận, xem ai thắng ai thua.

Nhân thân lạnh lùng, lam y nhân nhìn chằm chằm đối thủ, một lát sau lên tiếng:

- Nhân gian giới cao thủ tuy không ít, nhưng có thể đạt tới cảnh giới như ngươi thì không nhiều. Ta nếu đoán không lầm thì ngươi không phải người Trung Nguyên mà tới từ Tây Vực.

Ngân y trung niên biến sắc, nhân thần lắng lệ trầm trọng hỏi lại:

- Rút cuộc ngươi là ai, dựa vào đâu mà biết ta tới từ Tây vực? - Danh tự bất quá chỉ để gọi, ngươi muốn biết thì ta cáo tố cho biết, ta là Thệ Thủy Lưu, còn lai lịch tự ngươi tìm hiểu. Hiện tại thân phận ta ngươi cũng đã biết, có điều ta không thể lý giải được, tại sao ngươi nhất quyết bức ta giao thủ với ngươi, ngươi thực sự yêu vô biên cuồng hay là có dự ng tâm gì?

Lặng lẽ nhìn ngân y trung niên, lam y nhân trầm giọng nói.

Ngân y trung niên sắc mặt thay đổi bất định, trầm mặc một lúc rồi khai khẩu:

- Thệ Thủy Lưu là danh tự kỳ quái nhưng không quan hệ gì, ta chỉ muốn thử tu vi tự thành ra sao, chứ không có dụng tâm gì hết. Còn như ngươi nói ta có ý bất hảo, thì thật khó giải thích. Bây giờ bắt đầu đi.

Trầm ngâm quan sát đối thủ, Thệ Thủy Lưu lạnh nhạt nói:

- Không vội, tên ta ngươi đã biết, hiện tại thì nói tên ngươi đi, để sau còn xưng hô. Còn nữa, chúng ta đã ở đây nửa ngày mà chủ nhân còn chưa nói một lời, cũng nên nghe ý kiến chứ.

Nói xong nhìn Lục Vân, nhân thần xuất hiện một tia kỳ quang.

Ngân y trung niên nghe thể cẩn thận quan sát Lục Vân một lượt, cuối cùng mục quang dừng lại Tứ Linh thần thú trên vai kinh dị hỏi:

- Thiếu niên, con vật trên vai ngươi lai lịch như thế nào? ta chưa từng thấy qua. Còn nữa, con vật thân hình tuy nhỏ bé nhưng có một cỗ vương giả bá khí, không biết đạo xuất từ đâu.

Đứng dậy Lục Vân cảnh giác nhìn lưỡng nhân, bình tĩnh nói:

- Con vật trên vai chính là bằng hữu tặng, tình huống cụ thể ta không thể nói. Còn trên thân nó có vương giả bá khí ta cũng không rõ, chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.

Bên phải, Thệ Thủy Lưu liếc nhìn Tứ Linh thần thú, trong mắt lộ xuất vẻ kinh ngạc nói với Lục Vân:

- Thiếu niên, ta không biết ngươi là ai, nhưng cậu có biết con vật này rất có lai lịch không?

Cười nhạt một tiếng, Lục Vân nói:

- Ta chẳng qua là người theo đuổi giấc mộng, hai người gọi ta là Truy Mộng là được. Còn như lai lịch của con vật này ta cũng không rõ, kính mong cho biết.

Do dự một chút, Thệ Thủy Lưu thần sắc kinh dị, chậm rãi nói:

- Điều này ta dám khẳng định, bất quá ta có thể nói cho các ngươi một chút. Tương truyền thời viễn cổ, thiên địa nhân gian cự thú vô số, sau đó nhân loại cũng mới xuất hiện là bầy loài yếu nhược. Cùng với sự phát triển lịch sử, nhân loại bé nhỏ để sinh tồn bắt đầu học theo các kỹ năng của bách thú. Cuối cùng lực lượng hùng hậu, họ trở thành linh hồn của vạn vật. Đương thời, cự thú tịnh không để ý đến nhân loại, cho rằng nhân loại quá nhỏ yếu không đáng bận tâm. Nhưng dần dần nhân loại chiếm nhiều nguyên liệu, chiếm nhiều đất đai bắt đầu liên lạc sát cự thú, từ đó cuộc chiến giữa người và thú bắt đầu.

Kỳ quái nhìn Thệ Thủy Lưu, ngân y trung niên hỏi:

- Những điều ngươi nói dường như chẳng quan hệ tới kỳ thú trên vai hần ta, ngươi giống như một phu tử đang giảng giải lịch sử vậy.

ịong nói khôi hài pha chút trào phúng. Trùng mắt nhìn hần ta, Thệ Thủy Lưu không thềm để ý tới hần ta, tiếp tục nói:

- Chiến tranh kịch liệt dị thường. Nhân vì nhân loại tuy nhỏ bé nhưng số lượng nhiều, cự thú tuy thực lực cường đại nhưng sinh sản ít, cứ như vậy chiến tranh trải qua mấy trăm năm, trải qua một trận quyết đấu tàn khốc, cuối cùng nhân loại giành được chiến thắng, cự thú mười phần bị giết chết chín phần. Từ đó nhân loại chiếm cứ Nhân gian, số ít các cự thú còn lại ẩn tàng tung tích. Sinh tồn tại hồng hoang tuyệt địa, nhân loại gọi là hồng hoang kỳ thú, dần dần chúng mất đi khả năng sinh sản cuối cùng thì tuyệt diệt.

- Nhưng trong thiên hạ không gì là không thể xảy ra, tuy đại đa số hồng hoang kỳ thú đã tuyệt tích, nhưng một số ít vẫn may mắn sinh tồn. Để bảo tồn sinh mệnh, đã dựa vào bản năng trời sinh, tìm các loại kỳ hoa dị thảo, sơn tinh địa khí để tăng cường thực lực duy trì sinh mệnh.
- Khởi đầu chỉ là những hành động vô ý thức, nhưng dần thông qua hấp thụ thiên địa linh khí cùng bách thảo tinh hoa, bách thú cuối cùng cũng xuất hiện loài có trí tuệ cao, biết cách lợi dụng thiên địa huyền diệu tu luyện tăng cường thọ mệnh, những con thú này trở thành thánh giả trong bách thú, bị nhân loại gọi là Yêu vật. Như vậy Yêu vực đã xuất hiện trong Tam gian Thất giới.

220. Hồi 220 – Bắc Phong Thần Bí

Lục Vân ngây ngốc nhìn Thệ Thủy Lưu, lẽ nào đây là nguồn gốc hình thành Yêu vực? Thật khó tin. Bên trái, ngân y trung niên sắc mặt cũng đầy kinh ngạc hỏi:

- Thệ Thủy Lưu, câu chuyện này ngươi nghe ở đâu, sao ta chưa nghe ai nói tới, không phải ngươi bịa ra đó chứ?

Đảo mắt nhìn hai người, Thệ Thủy Lưu vẫn tiếp tục kể:

- Trong Tam gian Thất giới, Yêu vực, Quỷ vực là xuất hiện sớm nhất, sau đó mới có Cửu Thiên Hư Vô giới, Thiên Chi đô cùng Vân Chi pháp giới. Còn Ma vực kỳ thực là yêu ma cùng nhân loại, bởi vì nó bao gồm những kẻ tu chân tà ác và yêu linh. Còn kỳ thú trên vai Truy Mộng, không nhiều người biết được lai lịch của nó, ta đoán nó là sự kết hợp của hai loại hồng hoang kỳ thú. Mà bản thân hai loài thú này cũng là sự kết hợp của những loài kỳ thú khác nhau, vì thế tiểu kỳ thú trên vai ngươi mang đặc trưng của hơn bốn loài khác nhau, điều này thể hiện ở thực lực bất phàm của nó.

- Hừ, ta cứ tưởng là ngươi biết, nguyên lai nói nhiều cũng chỉ là phỏng đoán, thật mất hứng. Bỏ đi, bây giờ chúng ta giao chiến đi thôi, đây mới là sự tình ta trông đợi.

Liếc nhìn Thệ Thủy Lưu, ngân y trung niên toàn thân phát xuất cường đại khí thế, bức Lục Vân thối lui ba bước thâm tâm đại chấn. Thệ Thủy Lưu nét mặt trầm ngâm, nhìn người áo bạc nói:

- Không vội, ngươi vẫn chưa nói rõ tên họ của mình, hãy nói rõ lai lịch rồi bắt đầu cũng chưa muộn.

Ngân y trung niên cười nói:

- Đúng như ngươi nói, danh tự cũng chỉ để biết mà thôi, ngươi hà tất phải hỏi.

Lạnh lùng cười nhạt, Thệ Thủy Lưu nói:

- Tuy chỉ là danh tính, nhưng nó khiến cho việc xưng hô bớt đi nhiều phiền hà, ngươi hãy nói rõ một chút.
- Vậy sao, vậy để ta nói ngươi biết, ta là Bắc Phong, đến từ Tây Vực!

Nói xong, ngân y trung niên thân thể nhất động, một đám bạch vụ đột hiện trên đầu. Nhiệt độ giảm xuống cực nhanh, bốn phía băng tuyết mịt mù, xuất hiện cảnh tượng kỳ quái.

Thệ Thủy Lưu lạnh lùng nói:

- Cực địa băng mang quả thật cường mãnh, tiếc là không có thời gian để dây dưa, tương lai tái ngộ xin phụng bồi.

Thanh âm vừa dứt, trong mê vụ hai đạo khí tức đồng thời biến mất. Trầm ngâm nhìn băng tuyết bốn bề, Lục Vân lần đầu tiên xuất hiện thần tình nghiêm túc.

Sự tình diễn ra trong một khắc, tuy nhiên Lục Vân dựa vào thần kỳ pháp quyết Ý niệm thần ba phân tích ra giữa Bắc Phong và Thệ Thủy Lưu đã giao phong ba mươi bảy chiêu, cuối cùng Thệ Thủy Lưu tìm thấy khoảng trống và nhanh chóng bỏ đi, còn Bắc Phong nhanh chóng đuổi theo.

Trước tu vi của hai người, Lục Vân vô cùng chấn kinh. Từ khi xuất đạo đến nay, ,

d t Ệ l

- Người kể ra một loạt như thế, nhưng những địa điểm xác định mà ta có thể tìm đến thì có bao nhiêu cơ chứ? Hiện giờ ta muốn người phải thực tế một chút, những nơi ta không thể tìm được thì đừng nhắc đến, người hãy kể ra những người mà ta chắc chắn có thể tìm thấy được đi.

Lục Vân thản nhiên nhìn lão ta nở nụ cười bí hiểm, cất tiếng:

- Nếu người thật sự muốn đi tìm thì hãy nghe kỹ những lời ta nói, chỉ là sau này khi người tìm thấy rồi, dù kết quả có như thế nào người cũng đừng trách ta. Mặc dù công lực của người khá cao siêu nhưng những người mà ta nhắc đến cũng không đơn giản, nếu cuối cùng người thất bại mà chết thì đừng oán hận ta, người nghe rõ rồi chứ?

Bắc Phong mỉm cười:

- Rõ rồi, người mau nói đi, ta đã có gan đi tìm họ thì tất nhiên ta đã tính đến hậu quả, về điều này người không cần phải lo.

- Nếu vậy thì ta yên tâm, trước mắt theo như ta biết, ngoài Vô Nhân Toạ của Lư Sơn Bất Quy Lộ có thể tìm được ở Lư Sơn ra thì các cao thủ tà đạo khác đều có hành tung không ổn định, tạm thời rất khó tìm. Còn về chính đạo, do thân phận của Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi nên hai người này chắc chắn người sẽ tìm được, các cao thủ của Vân Chi pháp giới lại ở một bên trợ giúp họ, nên người chỉ cần đến đó sẽ tìm thấy người.

Cổ ý cao giọng, Lục Vân chủ động nhìn vào lão ta với ánh mắt lo lắng. Bắc Phong thấy khó hiểu liền hỏi:

- Tại sao vậy, tên Kiếm Vô Trần lợi hại như thế thì nhất định phải tìm cách đánh thắng hắn chứ?

Lặng lẽ gật đầu, Lục Vân ngược nhìn lên bầu trời đêm, khẽ đáp:

- Ta nói như vậy tất nhiên là có lý do của ta, thứ nhất hắn là Minh chủ của Lục viện liên minh, bên cạnh lại có Diệp Tâm Nghi, Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử, Kim Cương Thánh phật, Thiên Thương đạo trưởng và Chiến Tâm tôn giả sáu đại cao thủ tuyệt thế bảo vệ, cứ coi như người thắng rồi nhưng với tính hiếu thắng của hắn chắc chắn sẽ không nhận thua, vì thế người cũng khó có thể thoát khỏi sự ngăn chặn của sáu đại cao thủ. Thứ hai, hắn ta lại do chính Thiên Kiếm Khách đích thân chọn làm Minh chủ của Lục viện, tất nhiên không muốn để người khác coi thường, chộc tức hắn ta cũng chính là chộc tức Cửu Thiên Hư Vô giới, hậu quả thật khó lường. Thứ ba, Kiếm Vô Trần vốn vô cùng ngang ngược, hơn nữa hắn lại sở hữu Huyết Hà đồ trong tay, người sẽ không bao giờ có khả năng thắng được hắn ta!

Bắc Phong thay đổi sắc mặt, kinh sợ lên tiếng:

- Huyết Hà Đồ sao? Ý người muốn nói là trong tay hắn ta có món thần khí mang theo âm sát chi khí cường đại bậc nhất thiên hạ? Nếu thực sự như vậy thì hắn đúng là một nhân vật khó chơi đây. Nhưng ta vẫn là ta, càng là người khó chơi thì ta càng muốn chơi, ta lại muốn xem rốt cuộc hắn lợi hại đến mức nào.

Khẽ gật đầu, Lục Vân nhìn lão ta với vẻ cổ quái lặng lẽ không nói gì, hai bên hăm nhập trong im lặng.

Màn đêm cứ thế trôi qua, khi phía đông đã bắt đầu xuất hiện những tia sáng mặt trời đầu tiên thì Bắc Phong đã biến đi đâu mất. Nhìn ánh hào quang mờ lung trên bầu trời, miệng Lục Vân hiện ra một nụ cười kỳ bí, cơ thể bay lên hướng về phía Tây Thục. Từ một nơi xa xăm xuất hiện một tiếng ngân khe khẽ mơ hồ như những lời thì thầm của các cặp nhân tình. Trên không trung từng tia sáng ảm áp đang chiếu xuống mặt đất, thấp thoáng trong ngọn gió phải chăng là hình ảnh của ai đó đang cười mây vượt gió bay lượn, ẩn hiện trong giấc mơ là ai đó đang cố gắng tìm kiếm những dấu tích ngày xưa?

Tại Dịch viên Tây Thục, cao thủ của ba viện gồm Nho viên, Bồ Đề học viện, Phượng Hoàng thư viện sau một ngày chờ đợi, cuối cùng Huyền Ngọc chân nhân và Trương Ngạo Tuyết cũng nhận được tin tức trở về. Các cao thủ tập trung trong Dịch Thiên các, mọi người bàn về tình hình trước mắt của nhân gian với một thái độ hết sức nghiêm túc.

Nhìn chúng nhân, Huyền Ngọc chân nhân trầm giọng:

- Lần này nhờ có sự giúp đỡ của ba vị bạn cũ, Huyền Ngọc cảm kích vô cùng. Mặc dù sự việc đã xảy ra không cách nào có thể cứu vãn lại được, nhưng ba vị đã đến đây, ta rất cảm tạ thịnh tình của các vị. Lần này cao thủ Quỷ vực đã tiến vào nhân gian thông qua Sài Trì hồ trong Âm Hồn lâm, trước khi sự việc xảy

ra chúng tôi vẫn không hề hay biết gì, vì vậy có thể thấy rằng, lần này chúng tiến vào nhân gian nhất định là có mục đích gì đó rất khủng khiếp, nếu không thì không cần phải giấu kín như vậy. Nhân gian hiện nay đang bị bọn yêu ma quỷ quái hoành hành, mà chính đạo lại có một số rắc rối về ân oán của một vài cá nhân. Cứ như vậy e rằng khó có thể qua được kiếp nạn này.

Một tiếng thở dài vang lên trong Dịch Thiên các, những lời của Huyền Ngọc chân nhân làm cho mọi người trầm hẳn xuống không ai nói gì, trên khuôn mặt đều tỏ vẻ lo lắng.

Im lặng một lúc, Hạo Văn cư sĩ mới lên tiếng:

- Các vị bằng hữu, đừng có nghĩ nhiều quá như vậy, từ trước đến giờ chính tà luôn bất lưỡng lập, chiến đấu không ngừng nghỉ, lần này cũng chỉ là gặp một số trục trặc có vẻ như không lạc quan cho lắm, nhưng chỉ cần chúng ta cố gắng hết mình chống lại bọn chúng, cho dù kết quả có như thế nào đi chăng nữa, miễn là chúng ta không hổ thẹn với đất trời, không hổ thẹn với thiên hạ bách tính, không hổ thẹn với chính bản thân mình là được rồi. Một việc dù có tốt đến đâu cũng không thể tồn tại mãi được, đó là lẽ thường tình của cuộc sống. Hôm nay có thể Lục viện sẽ bị sụp đổ, nhưng ngày mai sẽ có một Lục viện khác lên thay, các vị thấy có đúng vậy không?

Nhìn Hạo Văn cư sĩ, khuôn mặt của Huyền Ngọc chân nhân, Pháp quả đại sư, Ngọc Vô Song đều hiện lên vẻ kỳ quái, dường như đã hiểu ra điều gì đó qua những lời nói ấy. Thái Phượng tiên tử tiếp lời:

- Chính tà đánh nhau, lòng tin là vô cùng quan trọng, mọi người không nên lo lắng quá nhiều, nói cho cùng thì từ xưa đến nay tà không bao giờ có thể thắng được chánh, vì thế chúng ta chắc chắn không thể thua được, hãy cứ thoải mái và cứng rắn lên một chút, đừng cảm đối mặt với bọn chúng. Bây giờ chúng ta nên bàn cách làm sao để đối phó với đại quân của Quỷ vực.

Bốn vị trưởng giáo nghe xong đều nhìn nhau, Pháp Quả đại sư nói:

- Bây giờ sự việc đã phát sinh, chúng ta có lưu lại nơi đây cũng không có tác dụng gì cả, do đó theo ý của ta thì nên lập tức quay về tụ họp cùng bọn họ, trước tiên phải tìm đến địa điểm có đại quân Quỷ vực rồi mới tính cách tranh thủ tiêu diệt bọn chúng.

Ngọc Vô Song tán đồng:

- Phương án mà đại sư đã đề ra mặc dù có hơi bị động nhưng cũng là một giải pháp tốt. Trước mắt Nhân gian đang hỗn loạn vô cùng, bất kì lúc nào, bất kì nơi đâu cũng đều có thể nhìn thấy bọn yêu ma, nếu chúng ta hành sự một cách lỗ mãng thì e rằng cuối cùng sẽ làm cho chính chúng ta rơi vào cảnh khốn cùng. Chúng ta đã đến đây được hơn một ngày rồi, không biết tình hình của những người hành động tối qua sao rồi, liệu có được thuận lợi không?

Huyền Ngọc chân nhân trả lời:

- Việc này ta đã nghe Huyền Âm sư đệ nói, đệ ấy đã cử Vân Phong đi thăm dò tin tức, ta tin rằng chẳng bao lâu sẽ có hồi âm. Bây giờ các vị ngồi đây hãy nói một chút về tình hình vừa qua để mọi người hiểu rõ hơn.

Lời vừa dứt, ba vị trưởng giáo đều trầm xuống không nói gì, ánh mắt đổ dồn về phía Thái Phượng tiên tử đợi phản ứng của bà ta.

Nhìn ánh mắt của ba vị trưởng giáo, Thái Phượng tiên tử hiểu rõ những gì mà họ đang trông đợi, nhẹ nhàng nói:

- Đã không có chuyện gì thì nói một chút cũng được, dù sao thì mọi người cũng đều muốn tốt cho bách tính thiên hạ, nếu như có kiến nghị gì thì cứ nói, tôi tin là sẽ có ích cho Liên Minh.

Nói xong liền kể về chuyện trước đây, việc Kiếm Vô Trần lãnh đạo chúng nhân đánh nhau với Yêu vực.

Khi Lâm Vân Phong quay trở lại, mọi người trong Dịch Thiên các vẫn còn đang bàn về việc chính, tà. Nhìn thấy hắn trở về, mọi người liền dừng lại, ánh mắt đổ dồn về phía hắn quan sát xem thái độ của hắn ra sao. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lâm Vân Phong rồi nhẹ nhàng nói:

- Ngồi xuống đã nào, có thông tin gì hãy nói cho mọi người biết luôn đi.

Lâm Vân Phong đi đến ngồi bên cạnh sư phụ Huyền Âm chân nhân, ánh mắt hắn ta đảo khắp phòng một lượt rồi bắt đầu nói:

- Con đã thám thính được tin tức của liên minh bên đó rồi, đồng thời Vô Vi phái cũng có động tĩnh, chỉ là những tin tức có được từ hai bên đều không tốt.

Giọng hắn trầm hẳn xuống khiến mọi người đều thay đổi sắc mặt. Thái Phượng tiên tử lên tiếng:

- Có chuyện gì người cứ nói thẳng ra đi, dù tốt hay xấu thì chúng ta vẫn phải đối mặt.

Nhìn sang bà ta, Lâm Vân Phong tiếp tục nói:

- Đây là những tin tức mà con điều tra được, đêm qua một đội quân gồm ba mươi ba người đã tới Thiên Phong tháp, gặp phải Hắc Âm Tôn chủ của Ma vực và Tam Nhân Long Lang của Yêu vực, cả hai bên đã xảy ra giao tranh kịch liệt. Kết quả Phong Lô chân nhân và Hắc Âm Tôn chủ đều thất bại và bị thương, Thất Huyền chân nhân, Vô Vọng, Triển Ngọc ba người bị thương trầm trọng, tình thế vô cùng nguy hiểm, đến khi Kiếm Vô Trần thi triển Huyết Hà Đồ mới có thể ép bọn chúng tháo chạy, lúc đó mọi người mới được bình an, chỉ có điều...

- Chỉ có điều làm sao, người mau nói nhanh lên?

Nhìn thẳng vào hắn ta, Thái Phượng tiên tử giục. Nhìn lại bà một cách bình thản, Lâm Vân Phong nói tiếp:

- Chỉ có điều, tuy họ đều không sao nhưng những người đi cùng đều chết hết cả rồi, hơn hai mươi ba người dưới tháp Thiên Phong.

Hắn thuật lại những sự việc xảy ra sau đó, nghe xong khuôn mặt mọi người đều trở nên u ám, ai nấy đều

Ngồi bên Hàn Trì, hai tay Lục Vân ôm lấy Trương Ngạo Tuyết, hôn lên mái tóc nàng rồi hỏi:

- Sau khi chia tay, nàng sống thế nào, mọi việc đều ổn cả chứ?

223. Hồi 223 – Âm Dương Chi Bí

Nhìn ra hồ nước, tay trái Trương Ngạo Tuyết khẽ đưa ra vuốt nhẹ khuôn mặt của Lục Vân, dịu dàng nói:

- Từ khi chia tay tới giờ muội luôn sống trong những hồi ức, cho đến tận lúc này, muội vẫn còn lo sợ không biết tất cả có phải chỉ là một giấc mơ có thể tỉnh lại hay không.

Lục Vân không kiềm được lòng mình, toàn thân run lên, chàng kinh ngạc vì nghe những lời nói si tình của nàng.

Lục Vân đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Ngạo Tuyết, nhìn thẳng vào mắt nàng, kiên định nói:

- Mỗi tình này chính là tình cảm ngàn đời không thể nói hết của đôi ta. Hôm nay, tại nơi lần đầu chúng ta gặp gỡ, Lục Vân ta xin thề đời này kiếp này vĩnh viễn không bao giờ phụ nàng, cho dù ông trời có ngăn cản ta, ta cũng nhất định làm ngược lại với ý trời.

Trương Ngạo Tuyết không nói gì, đắm đuối nhìn vào đôi mắt của Lục Vân, tất cả trở nên thật im lặng. Nhìn khuôn mặt Lục Vân đang ghé sát lại, Trương Ngạo Tuyết chỉ khẽ mỉm cười, không chút ngưng ngừng nàng bình thần đón nhận nụ hôn nồng cháy của chàng. Hai trái tim đã hoà làm một, hai tâm hồn cùng rung động, cảm giác tuyệt diệu ấy đã kéo hai người lại gần với nhau. Khi nụ hôn ngừng lại, Lục Vân vui mừng nói một tiếng thật ngọt ngào, còn Trương Ngạo Tuyết chỉ mỉm cười, hiện lên vẻ đẹp tuyệt thế. Trong làn gió nhẹ, đôi tình nhân khẽ kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra sau khi chia tay. Khi Trương Ngạo Tuyết nghe Lục Vân kể xong, nàng không kìm nổi, đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú, nhẹ nhàng đưa tay vuốt mình nó. Như biết được Trương Ngạo Tuyết và Lục Vân có mối quan hệ không phải bình thường nên Tứ Linh thần thú tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, nó nhẹ nhàng nhảy lên vai Ngạo Tuyết không ngừng cọ người vào mặt nàng, ra chiều nịnh bợ lấy lòng nàng và đã giành được không ít tiếng cười của nàng.

Hoàng hôn buông xuống, phía bên ngoài cánh rừng Âm Hồn yên tĩnh xuất hiện một bóng người đang bước vội vã vào trong khu rừng.

Bên hồ, Lục Vân sắc mặt bỗng thay đổi, không nỡ buông Ngạo Tuyết ra, chàng hôn lên môi nàng, nói nhẹ nhàng:

- Vân Phong đến rồi, chúng ta dậy thôi. Trương Ngạo Tuyết nghe thấy thế thì đỏ mặt, say đắm nhìn Lục Vân, nàng ngồi dậy bước ra xa mấy bước sửa sang lại xiêm y.

Không lâu sau, trong khu rừng thấp thoáng bóng người, Lâm Vân Phong xuất hiện bên hồ, gọi to:

- Sư tỷ, tỷ cũng ở đây, mau.....A! Lục Vân, là huynh!

Lâm Vân phong kinh ngạc kêu lên rồi thoát cái chạy tới bên cạnh Lục Vân ôm chặt lấy chàng, nét mặt tỏ rõ niềm vui mừng tột bậc.

Cảm nhận được tình cảm chân thành của Lâm Vân Phong, Lục Vân cảm động nói:

- Là ta, Vân Phong, đệ đạo này thế nào? Xem ra có vẻ gầy đi, phải nhớ chú ý giữ sức khoẻ đấy!

Vừa nói vừa ôm chặt lấy Lâm Vân Phong, hai mắt không ngừng nhìn anh ta từ đầu tới chân. Lâm Vân Phong vỗ mạnh vào vai Lục Vân, vui mừng nói:

- Không sao, nhìn thấy huynh bình an vô sự là đệ yên tâm rồi. Lần này trở về sao không nói với đệ một tiếng, làm đệ cứ lo lắng cho huynh mãi, huynh thật là quên hết tình nghĩa bạn bè, chỉ quan tâm mỗi sư tỷ, không thèm để ý gì tới bọn đệ.

Lục Vân nhẹ nhàng đẩy Lâm Vân Phong ra, nói rằng:

- Ta cũng là chiều nay mới về tới nơi, vẫn chưa kịp đi gặp đệ. Những người khác có khoẻ không? Mọi người không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghe tới đây, Vân Phong dường như nghĩ ra điều gì, vừa kéo Lục Vân ra ngoài vừa nói:

- Thật tốt, huynh khó khăn lắm mới về được một lần, mau cùng đệ tới thăm mọi người, bọn họ đều rất lo lắng cho huynh.

Đột nhiên Lục Vân ngừng lại không bước tiếp, lắc đầu nói:

- Nếu như mọi người đều khoẻ thì huynh không về nữa. Với thân phận bây giờ của huynh lúc này không thích hợp để trở về, đệ hiểu không? Đợi sau này có cơ hội huynh nhất định sẽ đi thăm mọi người, lúc này không nên nóng vội.

Lâm Vân Phong quay đầu nhìn Lục Vân, thấy ánh mắt kiên định của chàng, không kìm lòng được than thở nói:

- Huynh có biết sư phụ nhớ huynh như thế nào không, sư phụ huynh cả ngày nhốt mình trong phòng không nói năng gì, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới trước kia, điều này khiến cho tất cả những ai nhìn thấy đều thấy đau lòng, huynh biết không?

Người khê dao động, Lục Vân nhẹ nhàng bước lùi lại hai bước, vẻ mặt đau buồn nói:

- Huynh biết, Ngao Tuyết đã nói với huynh rồi, chỉ là huynh không thể trở về được, bởi lúc này hoàn cảnh không cho phép. Lục viện đi theo con đường chân tu có thể sẽ bị tiêu diệt, lúc này đối với Lục viện sự đoàn kết là quan trọng nhất. Mặc dù Kiếm Vô Trần cuồng vọng, tự cao tự đại nhưng đằng sau hắn có Cửu Thiên Hư Vô giới ra sức ủng hộ, điều này có lợi đối với sự tồn tại của Lục viện. Trước mắt cần ghi nhớ phải giữ khoảng cách với ta, đừng để Kiếm Vô Trần nắm được đằng chuôi, vậy thì Dịch viên mới có hi vọng thoát khỏi kiếp nạn này. Một khi phát hiện ra chúng ta vẫn còn qua lại với nhau, hi vọng cứu Dịch Viên thoát khỏi tai hoạ này sẽ càng trở nên mù mịt, điều này đệ nhất định phải nhớ kỹ. Bất cứ việc gì cũng phải lấy đại cục làm trọng, nếu như sau này cục diện thực sự không thể thay đổi được, lúc đó ta sẽ chủ động tới tìm mọi người.

Lâm Vân Phong thở dài, chẳng biết làm thế nào, nói:

- Nếu như huynh đã quyết định như vậy, đệ cũng không miễn cưỡng huynh. Còn về tình hình trước mắt đệ cũng rất hiểu, đệ chỉ mong rằng huynh có thể bớt chút thời gian tới thăm bọn đệ, cho dù chỉ là lén lút trở về thăm một lát, bọn đệ cũng rất vui rồi.

Lục Vân vỗ vai Vân Phong nói:

- Ta biết, ta nhất định sẽ dành thời gian tới thăm mọi người. Bây giờ không nói đến những chuyện này nữa, hãy nói về việc tu luyện của đệ trong thời gian này đi, có tiến bộ gì không, tình cảm với Hứa Khiết bây giờ đã tiến triển tới mức độ nào rồi?

Lâm Vân Phong bồng đồ mặt, có chút ngại ngùng nói:

- Tại sao đến chuyện này mà huynh cũng hỏi, đệ còn chưa hỏi huynh vừa rồi giữa huynh và sư tỷ đã xảy ra những chuyện gì. Còn về việc tu luyện thì vẫn như vậy, chỉ e rằng trong khoảng thời gian ngắn không có chút tiến bộ nào cả.

Lục Vân cười nhìn Vân Phong:

- Đệ không việc gì phải ngại cả, ta hỏi là có nguyên do của nó, đệ chỉ cần nói thật với ta là được rồi. Nếu như bây giờ bảo hai đứa bọn đệ thành thân, Hứa Khiết có thể đồng ý không?

Lâm Vân Phong nhìn Lục Vân với ánh mắt kỳ lạ, không hiểu tại sao chàng lại hỏi tới vấn đề này, nhưng xem ra vẻ mặt chàng có vẻ rất nghiêm túc, Lâm Vân Phong đành lí nhí trả lời:

- Đệ nghĩ nếu như đệ nói ra, cô ấy nhất định sẽ đồng ý.

Nghe xong Lục Vân trầm tư một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nói khê:

- Sự việc trong tương lai chẳng ai có thể đoán biết trước được, theo như một số việc ta nhìn thấy kể từ khi rời khỏi Dịch viên thì cao thủ thế gian này ngày càng nhiều, trong đó những cao thủ có thể so sánh được với Thiên Kiếm Khách ngày hôm đó ta cũng đã gặp rồi. Căn cứ vào võ công của mọi người, trong Lục viện có thể nói là không tồi, nhưng so với thiên hạ thì còn kém rất nhiều. Với những người tu luyện chân chính, việc luyện công đều là dựa vào thời gian và cơ duyên, trong khi cơ duyên thì khó gặp, cách duy nhất là khổ luyện trong thời gian dài. Trước mắt võ công của đệ đã đạt được một trình độ nhất định, muốn trong một thời gian ngắn tiến bộ vượt bậc là không thể, tuy nhiên ta có một cách làm cho võ công của đệ chỉ trong vòng ba ngày có thể tăng lên gấp bội, có điều phương pháp này chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa lại rất kỳ quái.

Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết nghe xong đều vô cùng kinh ngạc, dường như nghĩ không ra cách gì có thể làm cho người ta chỉ trong vòng ba ngày mà võ công tăng lên vượt bậc, Lâm Vân Phong hiếu kỳ hỏi:

- Lục Vân, huynh không nói đùa chứ, trên thế gian này thật sự có phương pháp như vậy sao?

Đệ không tin! Lục Vân quay đầu lại nhìn hai người rồi nói:

- Trời không còn sớm nữa, hai người hãy nhớ phải về sớm một chút, tránh để người khác nghi ngờ. Còn về cách mà ta nói, Vân Phong đệ phải nhớ kỹ, có thể một ngày nào đó đệ phải dùng tới nó. Âm Dương pháp quyết trên Nhân gian này khó tìm được pháp quyết nào có thể vượt qua, nó lấy hai khí âm dương làm cơ sở, bao gồm tất cả vạn vật trên thế gian. Muốn có được thành công mà chỉ dựa vào việc tu luyện không thôi thì chưa đủ, bởi vì dù là bất cứ ai, bẩm sinh đã định sẵn là sự kết hợp của âm và dương, vì vậy nếu không am hiểu thì mãi mãi không có cách gì luyện thành công được. Ý nghĩa của Âm Dương pháp quyết đã thể hiện rõ ở cái tên của nó, muốn luyện thành cần phải âm dương hợp nhất, chỉ khi âm dương hợp nhất mới có thể tu luyện được tới cảnh giới tuyệt đỉnh không có cổ nhân nào bì kịp, cũng như sau này không có ai có thể vượt qua. Vân Phong đệ thân nam giới bẩm sinh thuộc về dương, còn Hứa Khiết thân là nữ nhi bẩm sinh thuộc về âm, hai người bọn đệ từ trước tới giờ chưa từng làm điều gì vượt quá giới hạn cho phép, một khi âm dương kết hợp làm một, đệ sẽ chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi có thể luyện thành công, một bước phá vỡ mọi rào cản, đạt đến cảnh giới cao nhất của Âm Dương pháp quyết. Đây là phương pháp duy nhất để luyện thành, đệ phải nhớ kỹ!

Lời nói bỗng bình xa xăm, bóng người khuất dần vào ánh tàn dương còn sót lại ở phương tây. Lâm Vân Phong đờ đẫn nhìn theo bóng Lục Vân đang xa dần, không ngờ chàng lại có thể nói với mình phương pháp này, thật sự khiến người ta thấy bất ngờ. Bên cạnh, Ngạo Tuyết nhìn theo bóng của Lục Vân trong ánh tịch dương, nói khẽ:

- Đi đường bảo trọng, có thời gian nhớ tới thăm Thương Nguyệt, cô ấy chắc cũng có tâm trạng giống như muội.

Lục Vân người khẽ lay động, không nhìn lại, chỉ nói:

- Ta biết, muội cũng phải bảo trọng, đừng để ta phải lo lắng.

Nói xong tiếp tục bước đi xa dần. Lúc này, Lâm Vân Phong đột ngột kêu to một tiếng:

- Từ từ đã, Lục Vân, đệ có điều này muốn nói với huynh.

Cảm thấy giọng của Lâm Vân Phong có gì đó khác thường, Lục Vân dừng lại, thấp giọng nói:

- Có điều gì, đệ nói đi.

Lâm Vân Phong liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết ở bên cạnh, sau đó cứ thế nhìn theo Lục Vân, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Cho dù tình bạn giữa chúng ta sâu sắc thế nào, kiếp này nếu huynh phụ lòng sư tỷ, đệ sẽ không bao giờ tha thứ cho huynh.

Lời nói kiên định giống như một tia chớp loé lên trên bầu trời, khiến cả Lục Vân và Ngạo Tuyết đều không khỏi giật mình, dường như chẳng ai có thể ngờ tới trong tình huống này hẳn ta lại có thể nói ra một lời như thế, khiến Lục Vân đang đi đột nhiên quay người lại, nhìn chăm chăm vào Vân Phong.

Một lúc sau, Lục Vân quay ra nhìn Ngạo Tuyết, thấp giọng nói:

- Đời này ta sẽ không bao giờ phụ Ngạo Tuyết, cho dù sau này có bắt ta phải chọn lựa giữa nàng ấy và sự sống, ta tình nguyện chọn cái chết chứ sẽ không rời bỏ nàng ấy! Đây là lời thề của ta, trời đất có thể làm chứng, cả đời này không thay đổi!

Gương mặt nghiêm khắc của Vân Phong rạng rỡ nụ cười vui mừng, nói:

- Tốt, thế thì mới không uổng tình cảm sâu sắc của sư tỷ dành cho huynh. Huynh yên tâm đi đi, chỉ cần đệ còn sống ngày nào, quyết không để sư tỷ phải chịu đau khổ, đây là lời hứa của đệ đối với huynh.

Lục Vân cảm kích gật đầu, nói một tiếng thể hiện sự trân trọng, sau đó quay đi biến mất vào màn đêm.

Nhìn theo bóng hình quen thuộc, đôi môi Ngạo Tuyết run run, cuối cùng nàng vẫn giấu kín câu nói đó trong tận đáy lòng. Trong màn đêm, hai bóng người đi ra từ rừng Âm Hồn, hướng về phía Dịch viên. Trong gió vang vọng tiếng thở, đáng tiếc bóng dáng người thương đã đi xa. Thần thờ nghĩ về ngày trước, ánh trăng chiếu trên đầu, chỉ là gió đêm không biết được nỗi sầu, không biết gửi lời nào theo gió.

224. Hồi 224 – Các Hữu Tuyền Trạch

Đỉnh Kỳ Phong nằm ở trung thượng lưu con sông Trường Giang, kề bên bờ sông là một đỉnh núi dốc đứng đơn độc. Sau buổi trưa, trên đỉnh núi vốn yên tĩnh này bỗng xuất hiện mấy chục người tụ tập lại với nhau, hình như đang tổ chức đại hội gì đó. Mọi người không hề nhốn nháo mà thể hiện trật tự ngay ngắn. Trên đỉnh núi, trong một khoảng trống rộng khoảng mười trượng có vẽ một vòng tròn, chỉ thấy một người đã có tuổi mặc chiếc áo gai, khuôn mặt hồng hào đứng giữa vòng tròn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn phía, đột nhiên cả đỉnh núi bỗng im lặng nhìn về phía lão ta. Phía ngoài vòng tròn, mấy chục người đứng thành mười hai nhóm, mỗi nhóm từ ba đến sáu người, rõ ràng là những môn phái khác nhau.

Ngừng quan sát, vị tiên bối mặc áo gai nói lớn:

- Hôm nay các vị chân tu đến từ khắp các phái đã nhận lời của Tàn Dương Tử ta mà tập trung tại đây, vì điều này, lão phu vô cùng cảm kích. Đầu tiên, việc mọi người quan tâm nhất chính là không biết hôm nay ta mời mọi người tới đây rốt cuộc là vì chuyện gì, điều này lát nữa lão phu sẽ nói với mọi người, xin mọi người tạm thời không nên sốt ruột. Điều tiếp theo là muốn thông báo với mọi người những tin tức mới nhất liên quan tới giới chân tu, để mọi người sau khi nắm được có thể hiểu được tình hình trước mắt và có những quyết định chính xác cho tương lai. Cuối cùng hi vọng mọi người sau khi có quyết định sẽ trả lời lão phu, như vậy coi như buổi gặp ngày hôm nay kết thúc.

Phía đối diện, một văn sỹ chừng ngoài ngũ tuần lên tiếng:

- Tàn tiên sinh, có điều gì xin tiên sinh cứ nói thẳng ra, chúng ta từ tam sơn ngũ nhạc tới đây, hoàn toàn tin tưởng vào nhân cách của tiên sinh, tiên sinh hà tất phải nói những lời khách sáo như vậy.

Vừa dứt lời, bốn phía đều dậy lên tiếng tán đồng, rõ ràng địa vị của vị Tàn Dương Tử này không hề thấp.

Tàn Tử Dương mỉm cười gật đầu:

- Được, cảm ơn mọi người đã tin tưởng, bây giờ ta xin nói về vấn đề đầu tiên. Lần này mời mọi người tới đây chủ yếu vì giới chân tu chúng ta trước mắt đang bị yêu ma hoành hành, để duy trì cục diện yên ổn vốn có, ta hi vọng mọi người sẽ có những hành động gì đó để giúp cho Nhân gian cũng như giúp cho chính chúng ta. Tình hình trước mắt của Nhân gian vô cùng căng thẳng, người của Liên Minh Lục Viện đã liên kết với Tam phái gần đây liên tiếp nhiều lần giao đấu với yêu ma nhưng kết quả không như mong đợi, đã hao tổn rất nhiều binh tướng. Theo tin tức mới nhất, nhân sỹ chính phái được biết rằng nơi Quỷ vực cao thủ xâm nhập vào Nhân gian chính là từ rừng Âm Hồn, Dịch viên, vì vậy Nho viên, Bồ Đề học viện và Phượng Hoàng thư viện đã liên kết cùng Dịch viên chuẩn bị ngăn cản chúng, tuy nhiên đã uổng công một chuyến, gây lãng phí binh lực. Hơn nữa những cao thủ do đích thân Kiếm Vô Trần dẫn đầu leo tới đỉnh tháp Thiên Phong muốn ngăn cản sự hợp tác giữa Tam Nhân Long Lang của Yêu vực và Hắc Ám Tôn chủ của Ma vực, cuối cùng những cao thủ chính đạo cũng tổn thất nặng nề và một lần nữa lại thất bại. Càng khiến cho người ta kinh ngạc hơn nữa chính là Vô Vi đạo phái trong Tam phái chính đạo bị Ma Huyền Tôn chủ của Ma vực đột kích, hàng loạt cao thủ bị chết, đến Thiên Thương đạo trưởng vô cùng nổi tiếng của môn phái cũng mất

mạng dưới tay Ma Huyền Tôn chủ. Đó là chưa kể tới căn cứ của Nho viên và Bồ Đề học viện cũng bị đại quân của Quỷ vực tới tàn phá, mặc dù đã đuổi được chúng đi song môn hạ cũng thương vong rất nhiều.

Vừa dứt lời, một vị hán tử cao lớn khoảng chừng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi đứng ng phía bên trái hỏi:

- Tàn tiên bối, theo như tiên bối nói thì chính phái lần này không những thương vong nghiêm trọng mà còn biến từ thế chủ động thành thế bị động, giết yêu không thành ngược lại phải chịu đựng tổn thất nặng nề, như vậy chẳng phải Nhân gian chính đạo sẽ rơi vào nguy hiểm sao?

Tàn Dương Tử trầm ngâm gật đầu:

- Sự thật đúng là như thế, hôm nay ta mời mọi người tới đây chính là để nói với mọi người rằng, chỉ dựa vào Tam phái Lục viện thôi, muốn dẹp yên Nhân gian e khó mà thực hiện được. Vì sự an toàn của tất cả chúng ta, chúng ta cần phải chuẩn bị trước, phải đưa ra kế hoạch cho mọi mặt để tránh sau này tình thế cấp bách trở tay không kịp. Phân tích tình hình trước mắt của Nhân gian, do các thế lực của tam giới đồng thời xuất hiện, Tam phái Lục viện mặc dù thực lực hùng hậu, có nền móng từ hàng nghìn năm, nhưng khi đối phó cùng với yêu ma quỷ quái có lực lượng phân tán thì lộ rõ nhiều hạn chế. Còn chúng ta, nếu muốn duy trì sự yên bình vốn có mà chỉ dựa vào lực lượng của riêng mình rõ ràng cũng không thể được, cách duy nhất là liên kết với chính phái, phải hợp tác cùng nhau mới có hy vọng chiến thắng tà ác.

Nghe Tàn Dương Tử nói xong, vị văn sỹ trung niên nghi hoặc nói:

- Theo như tiên sinh vừa nói, Tam phái Lục viện thực lực hùng mạnh mà khi giao đấu với yêu ma chưa từng thắng một trận, chúng ta nếu như đi theo họ có phải quá lỗ mãng không? Trước mắt, mặc dù Nhân gian hỗn loạn song ít nhất cũng có Tam phái Lục viện đứng ra chống đỡ, chúng ta vẫn không có nguy hiểm gì. Nhưng một khi đã gia nhập chính đạo, nguy hiểm lập tức đổ xuống đầu, so sánh thiệt hơn, ta cho rằng tốt nhất chúng ta cần suy xét kỹ lưỡng.

Tàn Dương Tử nhìn vị văn sỹ trung niên nói:

- Nhất Hiệt Thư, ta hiểu ý của tiên sinh, nhìn trước mắt những môn phái bé nhỏ như chúng ta quả thực chẳng có gì nguy hiểm cả, tuy nhiên cổ nhân xưa có nói rằng "môi hở răng lạnh", một khi đợi đến ngày chính phái bại vong, lúc đó chúng ta còn cơ hội không? Bây giờ, mặc dù Tam phái Lục viện đánh mấy trận đều thua nhưng so với thực lực hùng hậu của họ thì chẳng nhằm nhò gì, lúc này chúng ta không ra nhập cùng bọn họ, đợi đến khi lực lượng của họ suy yếu, Nhân gian hoàn toàn rơi vào sự khống chế của bọn yêu ma, lúc đó tất cả đã muộn rồi. Còn một điều nữa, đằng sau Tam phái Lục viện còn có Vân Chi Pháp giới nâng đỡ, tin rằng đến một lúc nào đó họ tự nhiên sẽ xuất hiện, tới lúc ấy, tình hình thế nào chẳng ai có thể liệu trước được.

Mọi người xung quanh đều trầm mặc suy nghĩ lời Tàn Dương Tử nói, tính toán thiệt hơn. Một lúc lâu sau, vị hán tử cao lớn mới hỏi:

- Tàn tiên bối, ý của tiên bối là chúng ta nên gia nhập Liên Minh Lục Viện đúng không?

Tàn Dương Tử khẽ lắc đầu:

- Ý của ta không phải như vậy, hôm nay ta mời mọi người tới đây là để bàn bạc vấn đề này, chuyện này rõ ràng có liên quan tới sự tồn vong sống chết của mọi người, không thể coi nhẹ được. Việc gia nhập liên minh chính giáo là cách mà ta nghĩ rằng có thể dùng được, còn mọi người lựa chọn thế nào thì ta cũng không miễn cưỡng, tất cả là do mọi người quyết định.

Nất Hiệt Thư nói:

- Ý tốt của tiên sinh chúng ta đều hiểu cả, chúng ta cũng vô cùng cảm kích. Có điều ta muốn hỏi, trước mắt ngoài Tam phái Lục viện ra, chúng ta không còn nơi nào khác có thể nương nhờ hay sao?

Do dự một lát, Tàn Dương Tử trả lời:

- Cái này cũng không hẳn, theo ta được biết, ngoài Liên minh Tam phái Lục viện có thực lực mạnh nhất ra thì còn có một liên minh mới xuất hiện tên là Liên Minh Trừ Ma, minh chủ là hai vị Văn Bất Danh của Hạo Thiên phủ và Quy Vô đạo trưởng của đỉnh Vân Vụ. Trước mắt thành viên của liên minh này đã lên tới trên dưới bảy mươi người, trong đó có khoảng mười cao thủ, thực lực cũng không tồi. Chỉ có điều khác biệt

là, liên minh này chưa bao giờ trực tiếp giao đấu với yêu ma, chỉ tìm đủ mọi cách sử dụng mọi thủ đoạn để tiêu diệt chúng, không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, hành sự có phần tà đạo.

Nhất Hiệt Thư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Cảm ơn Tàn tiên sinh đã giảng giải, về cơ bản ta đã hiểu rồi, bây giờ tiên sinh muốn mười hai môn phái đưa ra cho tiên sinh một câu trả lời?

Tàn Dương Tử nhìn khắp một lượt rồi nói:

- Chính là như vậy, cho dù mọi người có quyết định như thế nào đi nữa thì nhất thiết cũng phải cho ta một câu trả lời. Lần này ta tới đây là nhận sự uỷ thác của một người bạn thân - Lý Thường Xuân trưởng giáo của Thiên Kiếm viện, còn về phía mọi người, ta không miễn cưỡng, mọi người hãy quyết định đi!

Những tiếng rì rào thảo luận bắt đầu mất dần, khi đã có kết quả, mỗi người đều có nét mặt riêng, yên lặng nhìn và chờ Tàn Dương Tử hỏi đến mình. Nhìn thấy mọi người đã đưa ra quyết định, Tàn Dương Tử hạ thấp giọng:

- Đầu là bạn bè đã quen biết lâu năm, bây giờ ta cũng không dài dòng nữa, những ai tình nguyện nương nhờ Liên Minh Lục Viện xin mời bước vào trong

này, ai không đồng ý hoặc còn suy nghĩ thì đứng nguyên chỗ cũ.

Dứt lời, mọi người xung quanh nhốn nháo, chỉ thấy lác đác vài người bước về phía Tàn Dương Tử, nhìn kỹ chỉ vắn vắn năm người trong số mười hai môn phái.

Nhìn Nhất Hiệt Thư và những người còn lại vẫn đứng ngớ, Tàn Dương Tử hỏi: - Thế còn mọi người, đang suy nghĩ hay có sự chọn lựa khác?

Nhất Hiệt Thư nói:

- Theo môn phái ta, chúng ta đã suy nghĩ kỹ, quyết định nương nhờ Liên Minh Trừ Ma, bởi vì chúng ta rất tán đồng cách mà họ đánh nhau với yêu ma. Trong thế giới hỗn loạn này, để đạt được mục đích phải bất chấp mọi thủ đoạn, đó mới là biện pháp đúng đắn nhất. Một mực rêu rao là mình quang minh chính đại, chỉ biết liều chết tấn công, như vậy ngoài việc tự tìm cái chết ra không còn bất cứ một ưu điểm nào nữa. Chúng ta là những môn phái nhỏ, việc tu luyện không bằng những môn phái khác, giáp mặt giao đấu với yêu ma thì thương vong sẽ vô cùng nghiêm trọng, không thể chọn theo con đường này được.

Tàn Dương Tử khẽ thở dài, nhìn lại khắp một lượt những người khác, sáu môn phái còn lại thì đã có đến năm môn phái có sự lựa chọn giống như Nhất Hiệt Thư, chỉ có duy nhất Bách Thảo môn có phần kì quặc, vẫn giữ thái độ trung lập, tạm thời chưa đưa ra quyết định gì.

Nhìn sự việc đã tới nước này, Tàn Dương Tử chỉ biết thở dài nói:

- Cho dù mọi người đưa ra quyết định như thế nào đi nữa, ta cũng vô cùng cảm kích việc mọi người đến đây ngày hôm nay. Bây giờ mọi việc đã xong, mọi người có thể ra về, hi vọng sau này chúng ta đều bình an và có được thành công.

Nói rồi cùng với những người bên cạnh quay đi bước về phương đông.

Trên con đường mòn, từ xa có hai người một nam một nữ đang đi tới, chỉ thấy ngó nghiêng như đang tìm kiếm thứ gì. Tới được lưng chừng núi, cô gái lau mồ hôi trên trán, giận dỗi than thở:

- Cái thời tiết quái quỷ này, nóng chết người mất, chúng ta đã đi gần hai giờ rồi mà sao vẫn chưa tìm thấy căn cứ của Liên Minh Trừ Ma?

Chàng trai bên cạnh nói:

- Sư muội đừng sốt ruột, căn cứ chắc hẳn phải ở một nơi vô cùng kín đáo, đâu có thể dễ dàng tìm ra được. Chúng ta nghỉ một chút, đợi lát nữa lại đi tìm, nếu như đến tối vẫn chưa tìm ra được thì chắc chúng ta đã tìm nhầm chỗ rồi.

Chàng trai nói xong liền kéo cô gái kia đi tìm một gốc cây đại thụ, ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi một lát.

Hai người vừa ngồi xuống, trên cao bỗng có một vật rơi trúng đầu chàng trai, anh ta đau quá gắt lên:

- Thứ gì thế? Sao lại rơi trúng đầu ta?

Vừa dứt lời, nhìn xuống thì ra là một quả táo, thật là một việc kì quái. Cô gái thấy tình hình có gì đó không ổn, vội vàng ngược mắt nhìn lên trên, thấy một kẻ quái dị đang ngồi trên cây nhìn hai người cười khoả trá. Người này khoảng trên dưới sáu mươi tuổi, phía dưới tấm áo cà sa rách rưới là một đoạn vật áo đạo sỹ. Đỉnh đầu phân thành từng mảng, phía bên trái không hề có tóc, phía bên trên là một hàng sẹo dài, bên phải thì một nửa là tóc đen một nửa là tóc bạc. Ngoài ra trên cổ lão còn đeo một chiếc vòng thép đen tuyền bên trên có vẽ đầy những hoa văn kì quái, trông chẳng ra đâu vào đâu, khiến cho cô gái kia phá lên cười.

- Cười cái gì mà cười, có cái gì đáng cười à? Đồ ngu!

Quái nhân neho mắt lại, gần giọng giận dữ. Cô gái nghe xong càng thích chí, kéo chàng trai bên cạnh lại nói:

- Sư huynh xem cái kẻ lập dị này, hoà thượng không ra hoà thượng, đạo sỹ không ra đạo sỹ, cổ lại còn đeo cái vòng trông giống hệt như con chó của một nhà giàu có, buồn cười quá!

Chàng trai nghe xong ngậy người ra, sau đó cũng không nhịn được cười phá lên, còn quái nhân thì sắc mặt phần nộ, gầm lên:

- Con tiểu nha đầu kia, dám chửi ta, hãy xem ta dạy dỗ người đây.

Nói xong, chiếc vòng thép đen tuyền trên cổ lão bỗng bay vút đi chụp gọn vào cổ cô gái, đột nhiên có một sức mạnh giáng xuống, khiến cho mặt cô gái trở nên tái mét, toàn thân không thể nhúc nhích được.

225. Hồi 225 – Nhị Ngô Quý Nhân

Tiếng cười ngừng bật, cô gái chỉ cảm giác thấy sức mạnh đè lên người khiến toàn thân khó chịu, bất giác kêu lên:

- Sư huynh mau đánh hắn, tên quái nhân này đánh lén muội, muội khắp người thật khó chịu, không thể nhúc nhích được.

Người thanh niên kinh hãi vùng đứng dậy, vừa múa kiếm xông vào đánh kẻ quái dị kia vừa hét lên:

- Đáng ghét, người mau thu võ công lại, nếu sư muội ta có mệnh hệ gì, ta sẽ lấy mạng người.

Quái nhân kia cười hì hì nói:

- Con nha đầu này cười nhạo ta, đây là trừng phạt nó, nếu nó chịu xin lỗi ta, ta sẽ thu lại chiếc vòng thép đó, còn nếu không thì nó cứ từ từ mà chịu khổ, ai bảo nó không biết lễ phép.

Nói xong tay phải liền vùng lên, một luồng chân nguyên vô cùng mạnh phóng ra, chỉ một cú đã khiến cho chàng trai kia bay ra xa vài thước, lão đảo ngã xuống đất. Chàng trai tận mắt nhìn thấy sư muội yêu quý đang phải chịu khổ mà mình thì chẳng thể làm gì được để cứu nàng, chàng ta hét lên điên cuồng, điên loạn lao về phía quái nhân, chẳng thèm để ý gì tới thực lực hai bên không hề tương xứng.

Nhận thấy chàng trai không chịu nhượng bộ, quái nhân tỏ vẻ khen ngợi, cười nói rằng:

- Thằng nhỏ này gan không nhỏ, được, rất đáng được khen ngợi.

Nói rồi tay phải nhanh chóng xoay ba lần trước ngực, một chưởng xé gió lướt vòng trong không khí khiến người chàng trai cuộn tròn trên không trung rồi không ngừng xoay lật giống như một khúc gỗ. Quái nhân từ trên cây nhảy xuống rồi liếc nhìn chàng trai cười độc ác, tay trái túm lấy chiếc vòng trên cổ cô gái nắm thật chặt, liền đó lão ta luôn miệng niệm kinh và đọc thần chú, xung quanh thiếu nữ bao phủ một lớp nguyên khí đang phát ra những ánh sáng rực rỡ, chói lòa, có vô vàn những ánh hào quang in trên người nàng khiến cho nàng càng trở nên thần bí. Khi chàng trai rơi xuống đất đúng lúc quái nhân đưa tay phải ra thu chiếc vòng thép lại, mỉm cười lù ra ba bước nhìn đôi nam nữ. Cô gái thoát khỏi sự khống chế của quái nhân, vội vàng thủ thế cẩn thận đề phòng lão ta một lần nữa lại đánh lén. Nhưng khi nàng ta vận chân nguyên

đột nhiên phát hiện nguyên khí trong người mình tăng vọt, nguồn chân nguyên mạnh mẽ trong người đang không ngừng chuyển động, rõ ràng chỉ trong nháy mắt công lực đã tăng lên ba lần, điều này khiến nàng ta vô cùng kinh ngạc.

Cô gái như nhận ra điều gì đã xảy ra, mắt nhìn quái nhân khó hiểu hỏi:

- Tại sao lão lại làm như vậy, còn nữa, tại sao ngay lúc đầu lão không nói rõ, cố tình khiến cho bọn ta hận lão?

Chàng trai đứng bên cạnh lúc này cũng thấy chân nguyên trong cơ thể tăng mạnh mẽ, vốn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng sau khi nghe những lời của cô gái mới chợt hiểu, tất cả chính là do quái nhân đứng trước mặt gây ra, thật khiến cho người ta rơi vào tình huống dở khóc dở cười.

Thấy bọn họ đã hiểu ra, quái nhân mới cười nói:

- Nha đầu, sao bây giờ không chữi ta nữa đi, ban nãy là kẻ nào đã cười chế nhạo ta?

Cô gái đỏ mặt, xấu hổ nói:

- Bộ dạng của lão khiến người khác buồn cười, chứ tôi làm gì có ý chế nhạo lão, lão trách oan tôi rồi.

Thấy bộ dạng đáng yêu của nàng, quái nhân lắc đầu nói:

- Thôi được rồi, coi như nha đầu nhà ngươi lần này gặp may, số trời đã định ngươi sẽ có quý nhân phù trợ, ta cũng không trêu ngươi nữa. Bây giờ hãy nói cho ta biết, các ngươi từ đâu đến, tên là gì và định đi tới đâu?

Cô gái nghi hoặc nhìn lão, không hiểu vị quý nhân mà lão nhắc tới ở đây là ai, không phải lão ám chỉ chính mình chứ. Chắc không thể nào. Nghĩ không ra, cô gái mới nói nhỏ nhẹ:

- Tôi tên là Trần Ngọc Loan, đây là sư huynh của tôi, Vương Học Phong, chúng tôi là đệ tử Ngũ Hành môn, lần này tới đây là bởi Nhân gian đang bị lũ yêu ma tác quái, định ra nhập Liên Minh Trừ Ma đóng góp chút sức lực cho Nhân gian. Còn lão, chúng tôi phải xưng hô với lão như thế nào đây?

Quái nhân cười khi khi đáp:

- Ta chỉ là kẻ nửa tăng nửa đạo, các ngươi cứ gọi ta là Một Nửa Một Nửa.

Trần Ngọc Loan ngây người ra hỏi:

- Một Nửa Một Nửa? Tên kiểu gì vậy? Thật kỳ quặc, có phải là chỉ lão một nửa là hoà thượng một nửa là đạo sỹ không?

- Hì hì... Con nha đầu xinh đẹp này xem ra cũng thông minh đấy. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, vừa nãy ta đã dùng lực từ cực mạnh của chiếc vòng kim cương này để đả thông kinh mạch khắp người cho ngươi, truyền cho ngươi chân nguyên của cả phật và đạo, vì vậy mà công lực của ngươi chỉ trong một thời gian ngắn đã tăng lên như vậy. Tại sao ta làm như thế sau này ngươi sẽ tự hiểu, bây giờ ta chỉ có thể nói rằng khi vừa nhìn thấy các ngươi, ta thấy chúng ta rất có duyên. Còn tiểu tử kia, mặc dù kém hơn một chút nhưng cũng giống như ngươi, nhận được không ít nguyên khí, chỉ cần nỗ lực tu luyện, tương lai sẽ có cơ hội bước vào thế giới bất diệt, trở thành h một cao thủ. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, nơi các ngươi cần tìm nằm ở trong một khe núi phía trước cách đây ba dặm, các ngươi tự đi đi, sau này nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, quái nhân nháy mắt với Trần Ngọc Loan rồi toàn thân phát ra kim quang, biến mất vào không khí. Vương Học Phong vẫn đứng ngây người ra đó hỏi một cách ngây ngô:

- Sư muội, có phải chúng ta đang nằm mơ không? Mơ thấy một tên quái nhân với cái tên Một Nửa Một Nửa?

Trần Ngọc Loan không nhìn theo quái nhân nữa mà quay qua ngó sư huynh:

- Không phải nằm mơ, tất cả đều là sự thật, chỉ là chúng ta may mắn, lần sau gặp lại...

trở về công cốc khiến thâm tâm mọi người đều không thấy thoải mái, rõ ràng đây lại là một lần hành động thất bại, ảnh hưởng nghiêm trọng tới niềm tin của mọi người.

Ngồi trong đại sảnh, Kiếm Vô Trần nhìn hai hàng lác đác vài cao thủ, khẽ thở dài:

- Tình hình trước mắt của nhân gian thật căng thẳng, còn chúng ta thì liên tiếp năm lần thất bại, điều này ảnh hưởng không ít tới niềm tin của mọi người. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại những gì đã qua, chúng ta trong một số sự việc quả thật có phần lỗ mãng, vì vậy mới lâm vào tình thế bị động như ngày hôm nay, rơi vào vòng nguy hiểm. Tuy nhiên mọi người cũng đừng nản lòng, những lần thất bại này chính là những bài học, chỉ cần chúng ta biết tiếp thu, tổng kết kinh nghiệm, sau này chúng ta nhất định sẽ chiến thắng bọn tà ma ngoại đạo. Hai hàng người không nói gì, mọi người đều trầm mặc yên lặng, dường như vẫn ngập sâu trong những kí ức đau thương, không muốn đón nhận sự thật bất ngờ ập tới. Nhớ lại những ngày đầu của Liên minh, cao thủ Lục viện tầng tầng lớp lớp, các môn hạ xuất sắc đến từ các viện tổng cộng lên tới hơn hai trăm người, còn bây giờ thì sao? Ngoài vài người trong đại sảnh cùng với một bộ phận những người trước kia của Dịch viên ra, những người khác hoặc đã chết, hoặc bị thương trong các cuộc chiến liên miên.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, Đạo viên đã bị tiêu diệt chỉ còn lại ba người, còn Thiên Kiếm viện cũng tổn thất mấy chục đệ tử xuất sắc. Nếu như tính cả sư phụ Quân Bất Hồi của Kiếm Vô Trần thì cả Thiên Kiếm viện chỉ còn lại Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn cùng ba vị sư đệ trấn thủ Thái Huyền sơn và Triển Ngọc, Kiếm Vô Trần vắn vẹn có bảy người, sự cường thịnh trước kia dường như đã biến mất. Cao thủ Tứ viện khác tạm thời vẫn như cũ nhưng đệ tử môn hạ đã tử thương rất nhiều, thực lực suy yếu rõ rệt. Lại nói về Tam phái, ngày đầu của Liên minh ngoài Kim Cương Thánh Phật ba đại cao thủ ra còn có hơn hai mươi đệ tử, đáng tiếc chỉ sau vài lần giao đấu tất cả đã chết trên chiến trận, toàn đồng minh Tam phái chỉ còn lại bốn người là Diệp Tâm Nghi và ba vị cao thủ. Vân Chi Pháp giới trước kia có tam đại cao thủ xuống nhân gian, bây giờ Huyền Mộc đại sư kinh mị ch toàn thân đã bị Lục Vân phong tỏa vẫn chưa tìm được cách gì để giải, còn Phong Lôi chân quân lần này lại bị trọng thương, nhìn toàn thể thực lực của Lục viện tổn thất tầng tầng lớp lớp, điều này khiến người ta phải giật mình.

Diệp Tâm Nghi thấy mọi người trầm tư không nói gì, tinh thần giảm sút, không đành lòng, an ủi:

- Về sự việc lần này, mặc dù cuối cùng chúng ta không thành công, nhưng đó cũng là quá khứ rồi, chúng ta không thể mãi sống trong quá khứ. Trước mắt chúng ta cần phải tìm ra được một phương án thiết thực khả thi để tiêu diệt bọn yêu ma quỷ quái, sau đó phải quyết thực hiện để báo thù cho những đồng đạo đã hi sinh, và để bảo vệ hoà bình cho nhân gian. Bây giờ mọi người đều đã mệt rồi, cộng thêm những vết thương ở trên người, chúng ta tạm thời không nhắc tới những chuyện đau buồn này nữa, mọi người trước tiên hãy nghỉ ngơi điều dưỡng, đợi hai hôm sau khi mọi người bình tĩnh lại chúng ta lại tiếp tục bàn bạc.

Mọi người đã rời đi, Diệp Tâm Nghi nhìn Kiếm Vô Trần dịu dàng nói:

- Huynh cũng chớ nên nản lòng, thắng bại là việc thường tình của nhà binh, huynh đừng để những việc vặt vãnh này dẫn dắt mình mãi, chỉ cần huynh rút ra được những kinh nghiệm từ đó là có thể có thu hoạch. Sự việc mấy lần này theo mọi người nghĩ, những lần trước là do chúng ta có phần nóng vội, muốn nhanh chóng có được thành công, cuối cùng thì thất bại thảm hại, còn lần này lại khác, nếu như lúc sau cùng kẻ địch không dùng gian kế thì chúng ta trên thực tế không thể thua, chỉ có thể là hòa. Lần sau, huynh phải nhớ kỹ, dù thế nào đi nữa thì cũng không được hành động nóng vội, nhất định phải thắng, nếu không lòng người sẽ xáo động, nhân gian chính đạo sẽ bị tiêu diệt.

Kiếm Vô Trần lặng lẽ cảm kích nhìn Diệp Tâm Nghi, nhẹ nhàng ôm lấy nàng thấp giọng nói:

- Cám ơn muội đã quan tâm khích lệ, luôn luôn ở bên cạnh ta, ta tin rằng nhất định có một ngày chúng ta sẽ chiến thắng, có được thành công huy hoàng. Bây giờ nàng cũng mệt rồi, hãy đi nghỉ đi, ta muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ.

Nói xong hôn lên má người còn gái xinh đẹp, ánh mắt ra hiệu nàng hãy đi nghỉ.

Tiến Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần một mình ngồi trong đại sảnh, ánh mắt nhìn ra ngọn núi xa xăm, một mình trầm tư. Không biết từ khi nào, hần ngẩng đầu nhìn lên trời, miệng hé một nụ cười bí hiểm, ẩn trong đó phảng phất chút ít âm u đáng sợ, nhưng đáng tiếc không có ai nhìn thấy. Kiếm Vô Trần lấy tấm Huyết Hà đồ trên ngực ra, nhướn đôi lông mày, ánh mắt trở nên lạnh lùng, một tia máu mờ mờ hiện ra, rồi trong

chớp mắt biến mất. Trưa ngày hôm sau, khi Kiếm Vô Thần đang ngồi cùng mọi người bàn bạc kế sách đối phó với bọn yêu ma quỷ quái, bỗng xuất hiện một cao thủ vội vàng chạy vào Dịch viên, chỉ nghe Ngọc Vô Song nói: - Thôn g báo với mọi người một tin buồn, chiều hôm nay trên đường trở về Dịch viên, tôi đã nghe thấy giới chân tu truyền tai nhau một thông tin, nói rằng Nho viên và Bồ Đề học viện bị bọn cao thủ Quỷ vực tập kích, mặc dù cuối cùng đã đuổi được chúng đi, tuy nhiên môn hạ của hai viện cũng tổn thất nghiêm trọng, bây giờ Hạo Vân cư sĩ đã dẫn môn hạ kịp thời trở về, sự thúc của tôi sợ bọn họ trên đường trở về có thể lại bị bọn yêu ma quỷ quái lên tập kích nên đã đi cùng bọn họ rồi.

Mọi người đều kinh ngạc kêu lên, nghe nói xong Kiếm Vô Thần nói:

- Việc này xảy ra lúc nào vậy, tại sao hôm qua khi trở về chúng ta lại không nghe thấy bất cứ tin tức nào?

Nghe xong, Ngọc Vô Song nhìn năm vị cao thủ của Dịch viên, thở dài:

- Nói như vậy, chắc mọi người cũng không biết được tình hình của Vô Vi đạo phái rồi?

Kiếm Vô Thần nhìn bà ta, tỏ vẻ không hiểu:

- Vô Vi đạo phái xảy ra chuyện gì? Chúng ta quả thật không nghe thấy một chút động tĩnh gì cả, tại sao lại như vậy? Mau nói đi, bên đó cũng bị tập kích sao, kết quả thế nào?

Ngọc Vô Song nhìn mọi người một lượt, thấp giọng đáp:

- Nghe nói Vô Vi đạo phái đã tổn thất rất nhiều binh tướng vào tay Ma Huyền Tôn chủ, Thiên Thương đạo sỹ đã chết trong tay Ma Huyền Tôn chủ.

- Cái gì?

Mọi người trong đại sảnh kêu lên kinh ngạc, đứng bật dậy không dám tin, nhìn Ngọc Vô Song cứ như nghe không rõ lời nàng ta nói, tất cả đều sửng sốt. Thiên Thương đạo sỹ là một trong bốn cao thủ của đạo phái, đã lên tới cảnh giới Quy tiên, sao lại chết dễ dàng vậy, như thế làm sao không khiến cho mọi người nghi ngờ được? Ngọc Vô Song nhìn khắp đại sảnh, phát hiện ra rằng đã không thấy nhiều gương mặt quen thuộc, bà thở dài, tất cả thay đổi chỉ trong nháy mắt, đã chết rồi thì không bao giờ có thể trở lại nữa. Trong đại sảnh nặng trĩu một không khí trầm lắng, lúc này mọi người đang tiếc thương cho những người đã chết, đau lòng vì chính đạo đã mất đi không ít cao thủ.

Trong yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng ngồi xuống đơn điệu, chỉ nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Phong Lô chân quân đang ngồi ngầy ra trên ghế, nói:

- Đi rồi, ông bạn Thiên Thương thế là đã đi rồi, đây là một việc thật khiến người ta đau lòng. Dựa vào những gì tôi biết về ông ấy thì làm sao có thể chết trong tay Ma Huyền Tôn chủ được? Không lẽ võ công của Tôn chủ Ma vực tứ giới lại mạnh như vậy sao, một cao thủ đã tu luyện đến cảnh giới Quy tiên rồi cũng không thể thoát khỏi tay chúng?!

Kim Cương Thánh Phật thở dài:

- Điều này bản tăng cũng không rõ lắm, đã hàng nghìn năm nay cao thủ Ma vực không tới nhân gian, còn những người ngồi đây thì chưa bao giờ bước chân tới Ma vực, vì vậy chẳng có cách nào có thể đoán biết được công lực của Ma Huyền Tôn chủ đã mạnh tới mức nào. Về việc này bản tăng vẫn không thể nào tin được, bởi vì đó chỉ là tin đồn, trừ khi có những bằng chứng cụ thể, nếu không ta sẽ không bao giờ tin Thiên Thương đạo hữu đã chết.

227. Hồi 227 – Thông Linh Chi Bảo

Có thể chỉ là một tin đồn! Nhưng mọi người đều lộ rõ vẻ hy vọng, dường như vui mừng vì cái tin đồn này không có gì đáng tin cậy. Chính vào lúc này, một đệ tử của Lục Viện vội vàng chạy vào, kinh hãi nói:

- Khởi bẩm Minh chủ, vừa nhận được tin của Vô Vi đạo phái đưa tới nói rằng họ bị những Ma vực cao thủ tập kích. Thiên Thương đạo trưởng đã bắt hạnh tử chiến, ngoài ra mười hai vị cao thủ nghe được tin này đến ứng cứu thì bảy người chết và năm người khác bị thương. Tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Sắc mặt đỏ đẫn, lúc này mọi người đều sững người cái tin sét đánh này không thể sai được. Mọi người trong đại sảnh đều trầm mặc, không khí tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy cả những tiếng thở.

Kiểm Vô Thần buồn bã giơ tay bảo đệ tử lui xuống, ngồi thừ ra trên ghế buồn rầu nói:

- Tin đồn đã biến thành sự thật rồi, không ngờ chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi mà liên minh tam phái Lục viện chúng ta đã xảy ra biết bao nhiêu việc và đã vấp phải sự công kích quá lớn như thế. Ta cũng giống

- Ta là Lục Nga, là cửu dương nữ, người mau thả ta ra, nếu không sư tổ của ta sẽ không bỏ qua cho người đâu. Sư tổ đã khắc dấu trên người ta, cho dù có ở bất cứ đâu trên thế gian, bà ấy cũng tìm được ta. Lúc đó người sẽ phải hối hận.

Gầm lên tức giận, gã đàn ông ném Lục Nga vào hồ nước rồi đứng thẳng người lên, toàn thân phát ra một luồng khí cuồng bạo làm rung chuyển cả hang động khiến vô số đá vụn ào ào rơi xuống. Sau khi trút cơn tức giận, mắt gã loé lên ánh nhìn man dại, tiện tay giật chiếc mặt nạ xuống lộ ra một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, đó chính là sư huynh Vô Tâm của Kiếm Vô Trần, cũng chính là Lý Huyền Phong tại cửa sông Lý Trường.

Quay người lại, Vô Tâm bước xuống nước. Một tay ôm Lục Nga, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng ta trầm giọng nói:

- Ta đã tốn bao nhiêu công sức, không ngờ cuối cùng lại bắt về một cửu dương nữ, thật là tức chết mất. Người nói đi, ta nên xử lý người thế nào đây?

Đờ đẫn nhìn Vô Tâm, cửu dương nữ lúc này quên cả khóc, nàng dường như đã bị vạ ngoài tuần tú của hán hộp hồn. Cảm thấy mặt hán ta ngày càng tiến sát tới gần, Lục Nga sức tỉnh lại nói nhỏ:

- Người mà người tìm đã không phải là ta, vậy hãy thả ta ra. Đến lúc đó ta có thể xin sư tổ bỏ qua chuyện này, như vậy đều tốt cho cả hai, người nói xem có phải không?

Đồng tử thu nhỏ lại, Vô Tâm nhìn nàng ta một hồi, cuối cùng lạnh lùng nói:

- Ta đã tốn bao nhiêu công sức mới bắt được người về, sao lại có thể dễ dàng buông tha người được. Tuy người không phải là huyền dương nữ cũng không phải là thuần dương nhưng cơ thể người tích tụ rất lớn khí chất của huyền dương nữ, đối với ta như thế là có tác dụng rồi. Bây giờ ta sẽ thu chiến lợi phẩm trước đã rồi mới tính chuyện đi tìm huyền dương nữ.

Nói xong dùng một tay xé rách quần áo của Lục Nga, để lộ thân thể mê hồn của nàng. Tiếng kêu kinh sợ từ trong miệng Lục Nga thoát ra, chỉ thấy nàng hét sức hét lên:

- Cút đi! Không được chạm vào ta, người là đồ ác quỷ, người sẽ gặp quả báo! Hu hu... Đừng, đừng...

Trong động vọng lên tiếng khóc thảm thiết xé tai, đáng tiếc Vô Tâm coi như không nghe thấy. Cuối cùng trong tiếng khóc thê thảm của Lục Nga, Vô Tâm chiếm lấy cơ thể trinh nữ của nàng, ban đầu cuồng dại hút hết huyền khí trên người cửu dương nữ. Do Lục Nga dương khí rất mạnh, sau này lại tu luyện Cửu Dương thần công nên dương khí lại càng dồi dào, đối với Vô Tâm có tác dụng vô cùng lớn. Pháp quyết mà Vô Tâm tu luyện có tên là Âm Ảnh Tế Nhật - pháp quyết mà dương khí yếu, tà khí mạnh. Nhưng nếu không có huyền dương khí mạnh làm cơ sở thì sẽ không bao giờ luyện thành, chưa kể rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Hiện tại Âm Ảnh Tế Nhật của Vô Tâm đã đại thành đạt đến tầng cao nhất. Chính vì thế cần sự hỗ trợ rất lớn của huyền dương khí, do đó Lý Trường Hà mới bắt hán đi tìm huyền dương nữ, hút lấy nguyên khí để tu luyện thành công.

Trong động, bên cạnh hồ nước nóng, Vô Tâm và Lục Nga đang hoà vào làm một, cơ thể chói lòa một lục một huyền đang chuyển động rất nhanh, vô vàn linh khí từ người Lục Nga phát ra cuốn về phía cơ thể Vô Tâm. Chỉ thấy khuôn mặt Vô Tâm mỗi lúc một hồng hào, xung quanh cơ thể luồng lục quang đang dần biến đổi, trên cơ thể hán dần dần hình thành một chiếc áo giáp thần kỳ khảm đầy bùa chú. Trong khi bên dưới mặt mày Lục Nga ngày càng xanh tái, đôi mắt đẹp đã mờ đi không còn ánh sáng và dần dần mất hết thần thái, cơ thể từ từ rã rời, huyền dương linh khí trên thân dần dần thu nhỏ lại. Đột nhiên một tiếng cười đắc ý từ cổ họng Vô Tâm thoát ra, chỉ nhìn thấy cơ thể hán bay lên bổng bành đồng thời phát ra ánh sáng chói lòa ở lưng chừng. Ánh sáng xanh của chiến giáp trên cơ thể Vô Tâm chuyển động, từ từ biến thành màu đỏ, lam, đen, vàng, cuối cùng cả năm màu cùng xuất hiện, một vòng ánh sáng ngũ sắc xuất hiện ở ngực hán ta hình thành một ngôi sao ngũ sắc, to lớn kỳ bí vô cùng. Cười như điên dại, Vô Tâm giơ hai tay lên, một luồng sức mạnh cực lớn khiến cho hang động nứt toác ra làm bốn phần. Dưới sức mạnh khủng khiếp của hán, đá vỡ ra lăn xuống ào ào biến hang động mở mịt bởi bụi đá. Đột nhiên Vô Tâm như nhớ ra điều gì, vội vàng quay lại chỗ đổ nát bế cơ thể đang lạnh dần đi của Lục Nga lên. Nhìn đôi mắt đang dần mất hết thần sắc của nàng ta, nét mặt Vô Tâm dao động, khuôn mặt dịu đi lộ ra vẻ dịu dàng. Tay ấn trên lưng Lục Nga, giữa lúc ranh giới giữa sự sống và cái chết đang kề cận bên truyền vào cơ thể nàng một luồng

khí cực mạnh. Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi Vô Tâm mặt đầy mồ hôi đem sức lực cuối cùng cứu sống Lục Nga, hẳn ta mới cảm nhận rằng trong lòng mình có hình bóng của một người.

Lặng lẽ nhìn hẳn, Lục Nga yếu ớt hỏi:

- Tại sao còn cứu sống ta? Người lúc này đã hút hết toàn bộ nguyên khí, bây giờ lại không tiếc hao tổn công lực để cứu sống ta, hà cớ gì phải như vậy?

Ôm Lục Nga đứng dậy, Vô Tâm vừa đi ra khỏi động vừa nói:

- Ban đầu hút hết nguyên khí trên cơ thể nàng là vì ta muốn có được huyền dương khí giúp ta tu luyện đại thành. Bây giờ mục tiêu ta đã đạt được, vì linh khí trên cơ thể nàng mạnh tới không ngờ khiến ta nhanh chóng hoàn thành được tâm nguyện của mình, không phí công đi tìm huyền dương nữ làm gì nữa. Còn cứu nàng là ta muốn bù đắp việc đã xảy ra, vì ta đã có được thứ mình muốn.

Nhìn chăm chú hẳn ta một lát, Lục Nga từ từ nhắm mắt lại khẽ nói:

- Vậy người hãy nói cho ta, trong lòng người đã có một bóng hình, như vậy ta sẽ không hận người nữa.

Khẽ giật mình, khuôn mặt Vô Tâm lộ vẻ mơ màng nhưng trong giây lát đã biến mất:

- Coi như cửu dương nữ đã chết, nữ tử trong lòng ta bây giờ chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường.

Mở tròn mắt, Lục Nga nhìn khuôn mặt tuần tú ấy từ đầu đến cuối, tự nhủ thầm:

- Vậy ư? Cửu dương nữ thực sự đã chết rồi sao?

Rồi tiếng kêu đau thương nhẹ nhàng biến mất trong gió núi.

Rời khỏi Dịch viên, Lục Vân sau khi biết tình hình của Ngạo Tuyết đã bình tĩnh lại nhiều, chàng dự định đi thăm Thương Nguyệt. Hồi tưởng lại tình cảm giữa hai người, tất cả đều tỏ ra bình thản cơ hồ mọi người đều hiểu rõ chuyện, cố làm ra vẻ lý trí. Kỳ thực, Lục Vân hiểu rõ Thương Nguyệt nhượng bộ nhường Ngạo Tuyết, nàng ấy hy vọng tình cảm giữa ba người sẽ không có bất kỳ vết nứt nào cho nên đã lựa chọn sự yên lặng. Nghĩ tới những điều này khiến Lục Vân có chút cảm động, bản thân thấy mình có lỗi với hai nàng. Chỉ vì tìm chàng đã tổn thương, không đáng để cả ba thiếu nữ phải lãng phí tấm lòng trọn vẹn và trong sáng của mình. Tình yêu thật kỳ lạ, có những lúc biết rõ là không đúng nhưng lại không thể quên đi, phải chăng đó chính là điểm đặc biệt trong tính cách của con người.

Hợp những suy nghĩ ấy lại, Lục Vân ngẩng nhìn đỉnh núi từ xa, biết rằng chỉ cần vượt qua hai ngọn núi trước mặt là có thể đến Phượng Hoàng thư viện rồi, đến đây một ý niệm lướt qua thu hút sự chú ý của Lục Vân. Đảo mắt một lượt, Lục Vân dừng lại ở khu rừng cách ba trượng phía bên trái, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư. Theo Ý niệm thần ba, trong đó có hai luồng khí tức hết sức kỳ lạ đang giao đấu. Nhưng để hiểu tình hình cụ thể hơn, Lục Vân phải điều chỉnh tần số Ý niệm thần ba nên tạm thời còn chưa rõ nó là cái gì.

Đột nhiên Lục Vân thay đổi sắc mặt, Ý niệm thần ba đã bắt được tần số của hai luồng khí tức đó khiến chàng nghe thấy một tin tức đáng kinh ngạc. Lục Vân chú tâm nghe ngóng, bỗng nghe một giọng nói:

- Bây giờ tình thế rất có lợi cho ta, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi một chút là chúng ta có thể tiến quân. Tới lúc đó sức mạnh của Tu chân Lục viện sẽ bị hao tổn lớn, ta không cần phải tốn nhiều công sức nữa.

229. Hồi 229 – Ma Vực Lai Tập

Lại có một tiếng khác nói vào:

- Lần này tập kích bất ngờ mặc dù chắc chắn thành công nhưng một kẻ cũng không được để lọt lưới, điều này chỉ sợ là không mấy dễ dàng gì. Trước mắt tất cả những cao thủ của chúng ta đều tham gia công kích ở đây rồi, những người còn lại cũng đã dần dần xuất hiện. Tuy nhiên nếu đối phương có thực lực thì e rằng chúng ta tuyệt đối không dễ dàng gì thôn tính được chúng.

Bỗng nhiên có một tiếng cười nhỏ vang lên, sau đó liền nói:

- Việc này người suy nghĩ nhiều quá đấy, người thử nghĩ xem đối phương có thể dễ dàng xông ra công kích không? Cứ cho là chúng ta dễ dàng ta xông ra đi thì chắc chắn cũng phải hao tổn rất nhiều công lực, đến lúc đó lẽ nào chúng ta còn không tiêu diệt nổi ư? Ha ha, không nói thêm gì nữa, tốt nhất là lưu tâm một chút nữa, xem chúng ta đã có thể tìm ra món mồi ngon để gia tăng công lực được hay không...

Lục Vân phân tích kỹ lưỡng lời nói của hai kẻ vừa phát âm rồi, đồng thời chàng thử đoán xem bọn chúng đang nói từ đâu và nói về cái gì.

Từ việc phân tích tình hình trước mắt, khả năng lớn nhất mà bọn chúng nói đến chính là Phượng Hoàng thư viện, nếu như việc suy đoán này đúng thì lúc này Phượng Hoàng thư viện nhất định đang đứng trước nguy cơ bị huỷ diệt rất lớn. Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng khiến Lục Vân đã biến sắc, điều mà Lục Vân nghĩ đến trước tiên chính là nữ tử mỹ lệ Thương Nguyệt. Trong chốc lát thời nàng có thể gặp nguy hiểm, sao mình lại có thể thờ ơ đứng nhìn được chứ!

Ánh mắt có chút lạnh nhạt, Lục Vân khẽ vuốt lên vai của con Tứ Linh thần thú rồi nói với giọng nhẹ nhàng:

- Tiểu Linh Nhi, bên kia có hai kẻ địch, người đi tiêu diệt cho ta và hãy nhớ kỹ là tuyệt đối không được để phát ra bất kỳ âm thanh nào. Ta sẽ đi trước một bước, người tiêu diệt bọn chúng xong rồi lập tức đến tìm ta. Nhớ là không được chạy lung tung.

Tứ Linh thần thú gầm lên một tiếng nhỏ rồi cất mình bay vút lên không một vòng rồi sau đó cứ thẳng tiến vào khu rừng phát ra tiếng nói. Lục Vân vừa thả Tứ Linh thần thú, xung quanh thân mình lấp lánh quang hoa trong chớp mắt đã biến mất.

Phượng Hoàng thư viện nằm khuất trên núi Phượng Hoàng và thiết lập môn phái đã được hơn một ngàn bảy trăm năm, là đại phái duy nhất trên thế gian lấy toàn bộ Tu chân nữ nhân làm chủ, dựa vào vô thượng pháp quyết Phượng Hoàng Niết Bàn mà danh giương tứ hải. Phái này truyền đến Ngọc Vô Song đã là đời thứ chín, Thương Nguyệt được tính vào đời đệ tử thứ mười, trong vòng mấy trăm năm nay đã xuất hiện nhân tài kiệt xuất nhất đó chính là Thái Phượng tiên tử. Môn hạ của thư viện Phượng Hoàng khá nhiều, ngày đầu thành lập đồng môn sư tỷ sư muội khoảng hơn hai trăm người, trong Lục viện cũng được coi là có nhân lực dồi dào. Trong đó tu vi của Thương Nguyệt được xem là cao nhất, xưng tụng là đệ nhị kiệt xuất của Phượng Hoàng thư viện. Những người khác mặc dù không đến nổi yếu nhưng cũng kém xa so với hai nhân tài đó. Ngoài thời Thương Nguyệt ra, trước đó những người khả dĩ có thể ngang hàng với Ngọc Vô Song chỉ có ba người, cả ba đều có tu vi khá thâm hậu, đó là sư tỷ của Ngọc Vô Song - Ngọc Vô Trần, sư muội Ngọc Vô Khuyết, cùng với quan môn đệ tử Ngọc Vô Hạ của Thái Phượng tiên tử. Bình thường Ngọc Vô Song không ở sư môn, tất cả mọi sự vụ của Phượng Hoàng thư viện đều giao cho sư tỷ Ngọc Vô Trần giải quyết. Một phần cũng là do vị sư tỷ này tính tình cẩn trọng, vững vàng, lại rất nhu hòa với người khác cho nên toàn bộ Thư viện đều được Ngọc Vô Trần quản lý rất rõ ràng mạch lạc, hoàn toàn không có gì phải lo nghĩ.

Vào một buổi sáng, Ngọc Vô Trần đang giải quyết một vài việc nhỏ của Thư viện, Chính Dục thì đi tìm sư muội Ngọc Vô Khuyết trao đổi ý kiến về việc của Thương Nguyệt. Đột nhiên trong lòng Ngọc Vô Trần xuất hiện một dự cảm bất an, nghĩ lại trong vòng mấy năm nay trong tim luôn xuất hiện điềm báo này. Ngọc Vô Trần trầm tư một lát, sau đó liền phái môn hạ triệu tập những đệ tử chủ chốt đến đại sảnh của Thư viện để thương nghị.

Sau khi tất cả đệ tử đã đến đủ, Ngọc Vô Trần nói:

- Sớm nay ta triệu tập mọi người đến đây là bởi vì trong lòng ta đột nhiên xuất hiện một điềm báo không lành, dường như sắp xảy ra một tai họa cho nên ta cho mời mọi người đến đây để bàn bạc một chút. Để an toàn hơn nên ta hi vọng mấy ngày tới mọi người phải chú ý kỹ lưỡng tình hình xung quanh, nếu có bất kỳ động tĩnh gì thì lập tức về báo để chúng ta chuẩn bị đối phó kịp thời. Trước mắt chúng ta sư muội không có ở sư môn, mọi thứ đều phải do ta thay mặt giải quyết, chính vì thế ta không muốn trong thời gian này lại xảy ra bất kỳ việc gì ngoài ý muốn. Điều này thì ta tin chắc rằng mọi người đều đã hiểu cả. Lúc này thiên hạ vô cùng hỗn loạn, chính đạo muốn tập hợp được cả thiên hạ trước tiên phải lập được cơ sở vững chắc, tuyệt đối không thể như Đạo viên bị người ta phá tan được. Được như thế thì chúng ta mới có thể chiến thắng được mọi tà ác.

Sau đó từ phía bên trái, Ngọc Vô Khuyết lên tiếng:

- Sư tỷ, tỷ vừa nói trong lòng sư tỷ đột nhiên xuất hiện một điềm báo không lành, chuyện này muội cũng có chút linh cảm, liệu có thể có kẻ địch đang chuẩn bị đối đầu với Phượng Hoàng thư viện chúng ta không? Trên đường đi muội cũng suy nghĩ, Thư viện chúng ta đã lập phái nhiều năm nay rồi, mặc dù luôn trừ ma diệt quái nhưng cũng không phải là không có kẻ thù ghét. Lúc này nếu có người muốn đối phó với chúng ta thì nhất định là yêu ma của Tam giới. Nếu như chúng ta đoán đúng thì muội nghĩ rằng chúng ta phải lập tức thông báo với chưong môn sư tỷ để tỷ ấy quay lại chủ trì.

Từ phía bên phải, Ngọc Vô Hạ nói vào:

- Sư tỷ nói cố nhiên đều có lý, muội lo lắng là nếu như chúng ta đều đã linh cảm đến nguy cơ xấu thì lúc này nên đi tìm chưong môn sư tỷ thông báo, nhưng chỉ e là không còn kịp nữa mà thôi. Trước mắt vẫn còn hơn một nửa số người của Thư viện có mặt ở đây, muội nghĩ chỉ cần chúng ta hết sức cẩn thận thì cũng có thể đối phó lại được những kẻ địch bình thường. Nếu như thế lực của chúng rất mạnh làm chúng ta hoàn toàn không có cách nào chống lại, thì lúc đó cần phải quyết đoán từ bỏ, lấy bảo toàn lực lượng làm trọng.

Ngọc Vô Trần nói:

- Về chuyện này mặc dù trước mắt vẫn chưa thấy động tĩnh gì nhưng trong lòng ta ngày càng cảm thấy rõ rệt, chỉ e rằng nguy hiểm đang ở không xa. Theo kế hoạch hôm nay, trước hết ta sẽ phái một người đi thông báo cho chưong môn sư muội, báo cho muội ấy biết chuyện này xem muội ấy có ý kiến gì không? Thứ hai, chúng ta phải huy động tất cả lực lượng, phải phòng ngự toàn lực, cố gắng hết sức không để cho kẻ địch một cơ hội nào. Trước mắt các cao thủ chủ chốt của Thư viện đều đã ở đây cả, bây giờ mọi người lập tức đi xem xét kỹ lưỡng xung quanh Thư viện, tìm xem có gì khả nghi không? Nếu phát hiện thì nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn.

Nói xong, ngoài Ngọc Vô Khuyết và Ngọc Vô Hạ ra, những người khác đều đứng dậy đi luôn, ai nấy gấp rút chuẩn bị đề phòng. Thoáng nhìn hai vị sư muội, Ngọc Vô Trần lên tiếng phân phó:

- Nếu như linh cảm là thực thì tất cả sẽ do ta đối phó, Vô Khuyết lập tức đưa các môn hạ đi khỏi đây, lấy bảo toàn lực lượng làm trọng. Ngoài ra, khi xảy ra chuyện thì hãy nhớ mang Thương Nguyệt đi cùng, diệt ấy là niềm hy vọng tương lai của Thư viện chúng ta, tuyệt đối không được để nó bị thương.

Ngọc Vô Khuyết nói với sắc mặt thay đổi:

- Sư tỷ, muội nghĩ hay là tỷ đưa mọi người đi, để muội ở lại đây đối phó với bọn chúng. Còn về việc của Thương Nguyệt, muội không dễ gì mà đưa nó đi được. Xét cho cùng, lần này nó bị sư thúc xử phạt, nếu như chúng ta dễ dàng để Thương Nguyệt ly khai thì chắc chắn sư thúc sẽ trách mắng, lúc đó chúng ta không dễ gì mà giải thích cho sư thúc đâu.

Nghe xong, Ngọc Vô Khuyết thở dài, Chính Dục đang định nói thì Ngọc Vô Hạ đứng bên cạnh nói tranh vào:

- Về việc này sẽ do muội đảm nhiệm, đến khi sư phụ trách tội thì muội sẽ đứng ra chịu thay. Muội muốn hỏi cho rõ ràng, hai vị sư tỷ thật sự cho rằng lần này chúng ta không chống nổi sự công kích của kẻ địch sao?

Mắt nhìn xa xăm, Ngọc Vô Khuyết nói với giọng nặng nề:

- Thì đây là linh cảm trong lòng ta, ta đã báo với muội rồi, điều này từ trước tới nay ta chưa từng cảm thấy. Bây giờ cảm giác trong lòng ta ngày càng lớn, chỉ sợ rằng ngay hôm nay sẽ có thể xảy ra chuyện...

Vừa nói dứt lời liền thấy một đệ tử vội vàng chạy đến, thần sắc kinh hoảng nói:

- Thưa bẩm ba vị sư thúc sư bá, đã phát hiện thấy rất nhiều bọn ma thú xung quanh Thư viện, bọn chúng đang ồ ạt tấn công vào đây. Ngoài ra sư tỷ ở Sơn Hạng cũng về báo, xung quanh Thư viện đã xuất hiện rất nhiều bóng dáng của bọn ma quỷ, những hỏa trận vòng ngoài đều đang vất vả chống đỡ trước sức tấn công của chúng.

Bỗng nhiên cả ba đều đứng dậy, khuôn mặt ba người biến sắc nhìn nhau. Ngọc Vô Trần liền ra lệnh:

- Chúng ta phải lập tức ra xem xét xem tình hình thế nào, nếu có thể thì cùng nhau chống lại đòn tấn công của bọn chúng, nếu không đủ sức đối kháng thì lập tức phải đưa mọi người ly khai, nhất thiết phải lấy bảo toàn lực lượng làm trọng.

Nói xong ba người lập tức chuyển thân đến Lăng Thiên Nha từ xa quan sát tình hình bọn địch.

Ánh mắt chú ý quan sát bốn phía xung quanh, Ngọc Vô Trần với sắc mặt nặng nề nói:

- Trông tình hình này, các cao thủ của Ma vực đều có mặt ở đây, tình hình của chúng ta e rằng lành ít dữ nhiều. Chỉ vì nhất thời sơ suất nên đã để cho bọn chúng thừa cơ tiến lên, không biết bọn chúng là Ma vực của giới nào, tại sao bọn chúng lại hoàn toàn không ra mặt khiêu chiến trước.

Quan sát những kẻ cao lớn đến từ Ma vực từ xa, Ngọc Vô Hạ nói:

- Có lẽ lần tấn công này là bọn chúng muốn tiến thêm một bước để giành thiên hạ. Chính vì vậy bọn chúng nếu không tiêu diệt chính đạo trước thì không có cách nào đoạt được thiên hạ, cho nên lần này bọn chúng mới bí mật phục kích chúng ta.

Ngọc Vô Trần than nhẹ, chỉ gật đầu một cách nặng nề thể hiện sự đồng ý với kiến giải của sư muội.

Nhìn các đệ tử môn hạ đang ra sức kháng lại, Ngọc Vô Khuyết giọng đầy lo lắng:

- Bọn ma thú này mặc dù chỉ được xếp vào loại Ma linh nhưng lực lượng cốt cán của chúng đều rất mạnh, điều này có thể làm cho người ta phải kinh ngạc. Đáng ngại nhất là số lượng của bọn chúng, nhìn qua cũng có thể thấy bọn chúng không ít hơn năm trăm tên. Nếu chỉ so về số lượng thì khi tiêu diệt được hết được bọn này e rằng chúng ta không còn đủ tinh lực để đối phó với bọn cao thủ phía sau.

Từ bốn phía xung quanh bọn Ma thú tiếp tục tiến vào ngày càng đông khiến các cao thủ của Phượng Hoàng thư viện phải lùi dần về phía sau dẫn dụ bọn chúng rơi vào Huyền Linh Thần Hỏa trận. Trong trận chiến này Phượng Hoàng thư viện phải dùng đến kỳ trận Cửu thiên huyền linh thần hỏa nhưng cũng không chống lại được kẻ địch. Lúc này hàng trăm tên ma thú nhập vào trận địa. Bỗng nhiên trận đồ phát tiếng nổ kinh hoàng, ánh sáng chói lòa như ánh chớp, trời đất mịt mù trong biển lửa.

Lúc này một tiếng hú vang lên, chín đệ tử của Phượng Hoàng thư viện xuất hiện ngay sau Huyền Linh Thần Hỏa trận với tư thế trang nghiêm. Phía trước thần trận xảy ra cảnh tượng thảm thương, bọn ma thú đang đầy dẫy quần quai vì bị lửa của Huyền linh thần hỏa đốt cháy biến thành những đồng tro đen.

Đang lúc môn hạ của Thư viện vui mừng khôn tả thì một hắc ảnh vô thanh vô tức xuất hiện cách Ngọc Vô Trần mười trượng, kiêu ngạo cất tiếng:

- Đáng lẽ bổn tọa không muốn xuất chiến nhưng nhìn xem các người đã làm gì với thuộc hạ của ta. Thôi được, để ta giúp các người sớm siêu sinh nhưng trước khi chết ta cũng không quá keo kiệt với bọn người một cái tên. Lắng nghe cho kỹ đây, ta đến từ Ma vực Hắc Âm giới, một người trên vạn người, Ma Thần Trảm Ngọc.

Trong lòng đại chấn, Ngọc Vô Trần cố giữ vẻ lạnh lùng nói:

- Thì ra Ma Thần đại nhân đại giá quang lâm! Thứ cho ta vô lễ, lần này các người kéo đến đây rất nhiều cao thủ, vậy có thể cho Phượng Hoàng thư viện bọn ta biết các người gồm những ai để chúng ta có thể đại khai nhãn giới được hay không?

230. Hồi 230 – Phượng Hoàng Gặp Nạn

Với sự ngạo mạn đến điên cuồng, Ma thần Trảm Ngọc bỏ qua mọi ánh mắt của những cao thủ của Thư viện ở dưới mặt đất, cười nói:

- Muốn biết tâm tư của ta, kể ra tâm kế của các người cũng không phải tầm thường. Cổ ngữ có câu 'biết người biết ta, trăm trận trăm thắng', ta nghĩ các người muốn thăm dò xem thực hư thế nào trước đã, sau đó mới quyết định nên chống lại chúng ta như thế nào cho hợp lý đúng không?

Trong lòng có chút kinh hoàng, Ngọc Vô Trần với sắc mặt bình tĩnh đáp:

- Ma thần quả thật rất thông minh, trong chốc lát đã đoán biết rõ dụng tâm của ta. Bây giờ người đã biết được ý đồ của chúng ta rồi, không biết là Ma thần có dám đáp trả câu hỏi của ta không?

Ma thần Trảm Ngọc cười ngạo mạn:

- Ta có gì mà không dám chứ? Hôm nay ta sẽ cho các người thấy, nếu ở đây có ai muốn sống thì hãy chạy cho thật xa. Lần này bản toạ đích thân xuất mã, những người đi cùng ta trong đó còn có Tam Sát của bản giới, đó là một Ma sát cực kỳ tàn nhẫn, bảy vị Ma tiên cùng với tất cả bọn Ma thú, Ma linh. Toàn bộ bọn chúng đều có mục đích là tiêu diệt hoàn toàn Phượng Hoàng thư viện các người. Điều các người muốn biết ta đã trả lời rồi, bây giờ còn chờ đợi gì nữa hãy mau chịu chết đi.

Nói xong chỉ thấy toàn thân tỏa ra hắc khí, khi luồng hắc khí tà ác bao phủ khắp người cũng là lúc Ma Thần đột nhiên tăng tốc, Ma tông Tâm Dục Vô Ngân phát ra mãnh liệt làm cho hắc khí tuôn ra tứ phía một cách dữ dội. Lúc đó vô số đệ tử Phượng hoàng thư viện cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng, bọn họ điên cuồng đưa tay lên ôm lấy đầu mình, gương mặt thể hiện sự thống khổ trước đòn tấn công bằng ý niệm của Ma thần.

Ngọc Vô Trần toàn thân có chút run rẩy, nàng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước tu vi của Ma thần Trảm Ngọc. Nếu như dùng toàn lực chống lại thì chỉ e rằng Ma thần sẽ dùng pháp quyết thần quái để công kích đáp trả. Cúi đầu hứ nhẹ một tiếng, Ngọc Vô Trần truyền lời đến cho Ngọc Vô Khuyết:

- Hãy lập tức làm theo lời ta đã nói, lần này tu vi của bọn địch rất cao cường, chúng ta tuyệt đối không thể liều mạng được. Vì bảo vệ cơ nghiệp của Thư viện, muội hãy lập tức đưa mọi người từ phía sau núi đột kích bất ngờ để thoát thân, nhất định phải đến Liên minh tìm Vô Song sư muội.

Nhìn Ngọc Vô Trần đang ở giữa không trung, Ngọc Vô Khuyết hỏi lại:

- Thế còn mình tỷ thì làm thế nào? Tên ma thần này rất mạnh, một mình tỷ thật sự không thể kháng lại được, muội sao có thể đành lòng đi chứ?

- Không cần lo cho ta, sự đời trên thế gian khi được khi mất, chỉ cần muội có thể bảo toàn được đại bộ phận lực lượng của chúng ta thì dù ta có mất đi cũng không hề gì, mau đi đi!

Nói xong, Ngọc Vô Trần phát động thần kiếm trong tay bay vọt lên không trung, cơ thể Ngọc Vô Trần hội tụ hồng quang với khí thế ngày càng mạnh mẽ. Chỉ thấy một đạo kiếm quang bá đạo từ trên không đâm thẳng vào Ma thần. Với điệu cười đáng sợ, Ma thần Trảm Ngọc dùng tay trái vẽ rất nhanh một vòng tròn giữa không trung, lập tức ở đó loé lên ánh sáng chói lòa, một luồng hắc khí kỳ quái được xuất ra cùng với công lực tối cao của Ma thần. Chỉ thấy hắc khí bao phủ dày đặc cả khoảng không cùng với tiếng hú của Song đầu quái diệu mà thôi. Bao trùm cả khoảng không là chùm tia sáng với hai màu xanh đen lẫn lộn. Giữa không trung, hắc quang của Song đầu quái diệu bổ thẳng vào luồng kiếm khí của Ngọc Vô Trần đang đâm xuống, đồng thời một đường lục quang hướng thẳng về phía đầu của Ngọc Vô Trần.

Như sét đánh vang trời, đòn tấn công của hai bên chạm nhau gây nên một tiếng nổ đáng sợ, bầu trời dày đặc khói mù. Toàn thân Ngọc Vô Trần lắc lư dao động, trên miệng lộ ra vết máu, thần sắc cực kỳ ảm đạm. Thấy đây có thể chính là cơ hội cuối cùng của mình, Vô Trần vừa lau vết máu trên miệng vừa hạ mình xuống bên cạnh Ngọc Vô Khuyết và Ngọc Vô Hạ, nói:

- Các muội hãy nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nếu còn chậm nữa thì sẽ không kịp.

Ngọc Vô Khuyết không đành lòng đáp:

- Sư tỷ, hãy bảo trọng, tỷ nhất định phải quay lại, các muội sẽ đợi tỷ.

Nói xong Ngọc Vô Khuyết vội chuyển mình lướt đi và bảo Ngọc Vô Hạ triệu tập những đệ tử bên cạnh rút nhanh về phía sau núi. Nhưng vừa đi được chưa đến ba mươi trượng, bỗng nhiên phía trước vọng đến một tiếng nói:

- Các người muốn chạy sao? Bây giờ thì không kịp nữa rồi! Hãy mau bỏ mạng lại đi!

Lập tức tiếng kêu cứu thảm thiết của Thoại Lạc, một đệ tử của Thư viện vang lên. Điều này càng làm cho sắc mặt của Ngọc Vô Trần vừa khinh hĩ vừa lo sợ liên vội vàng lao đi. Lúc này toàn bộ khói mù trên không đã tan ra, Ma thần Trảm Ngọc nở nụ cười chế giễu một cách lạnh lùng khi trông thấy cảnh tượng dưới mặt đất. Không xê dịch thân thể, Ma thần chú tâm vào ba người Ngọc Vô Trần và Tàn Tâm ma sát cùng với chiến cục của hai vị Ma tiên. Xung quanh, dưới sự công kích của Ma tông Tâm Dục Vô Ngân vô thanh vô tích, những đệ tử của Thư viện căn bản không đủ tu vi để kháng cự lại. Trong chốc lát đã có vô số người chết và bị thương, Thư viện chỉ còn lại vồn vện vài đệ tử có tu vi thâm hậu mà thôi. Với ánh mắt

đau thương nhìn các đệ tử lần lượt gục xuống, Ngọc Vô Trần vùng mạnh thần kiếm, toàn thân bạo phát khí thể mạnh mẽ như muốn làm đảo lộn càn khôn, một dòng tiên huyết chảy ra từ người của Ngọc Vô Trần. Cục diện bất lợi khiến Ngọc Vô Trần quyết tâm sử dụng pháp quyết tối cao của Phượng Hoàng thư viện - Phượng Hoàng Niết Bàn bắt đầu điên cuồng bay lên.

Cảm thấy có gì khác lạ, Ngọc Vô Khuyết và Ngọc Vô Hạ trong lòng lặng đi một chút, bỗng nhiên quay đầu nhìn Vô Trần vọt vàng hét lên: - Không được! Sư tỷ, tỷ không thể...

- Hãy nhớ lấy lời ta dặn và lập tức rời khỏi đây, mọi chuyện cứ để ta giải quyết. Thư viện thịnh hay suy đều trông chờ cả vào các muội, cố gắng lên, không được để ta thất vọng.

Nói xong, Ngọc Vô Trần nhảy vào ngọn lửa đang bạo phát trên không, toàn thân Ngọc Vô Trần chìm trong biển lửa hừng hực trông giống như quả cầu lửa ma quỷ. Hồng quang sáng rực bắn ra từ hai mắt, hai tay của Ngọc Vô Trần đan chéo vào nhau, đầu của thần kiếm được Ngọc Vô Trần dùng toàn lực hoá thành một trảm đầu hỏa phượng hoàng lẫn vào vạn vật của thế gian như muốn hô hoán cả đất trời. Bên này, Ngọc Vô Khuyết và Ngọc Vô Hạ nhìn thấy cảnh tượng đó vô cùng đau đớn liền rút kiếm hướng thẳng về phía Ma tiên. Tàn Tâm ma sát thấy Ngọc Vô Trần như thế cũng cảm thấy kinh ngạc, lập tức toàn thân ma khí toả ra ngợp trời, hai tay đan chéo trước đầu, ma khí toả ra rất khủng khiếp sau khi hấn chín lần liên tiếp thực hiện động tác này. Ngay theo đó Tàn Tâm ma sát hai tay giơ cao thôi động luồng hắc khí đến mức cực hạn. Dưới sự thôi động của Tàn Tâm ma sát, hắc sắc ma liên đã xuất hiện đồng thời phát ra những luồng hắc quang âm sâm lạnh lẽo, toàn bộ chu vi mười trượng không gian như bị xoay chuyển hình thành một đạo kết giới vững chắc phân bố bên ngoài hấn. Bên cạnh đó, đài sen chuyển động, ma khí bạo phát lập tức bay vút lên xuất hiện trên đầu của hỏa phượng hoàng.

Khi hai bên một đỏ một đen đối đầu, bầu trời đang yên lặng bỗng nhiên rung chuyển, tiếng nổ khủng khiếp đã tạo nên luồng mãnh khí vô cùng mạnh mẽ giáng xuống mặt đất thổi bay đất đá và để lại những hố sâu hoắm. Toàn thân Ngọc Vô Trần rung lên đồng thời nhanh chóng lùi về phía sau, tay phải vùng lên trên đỉnh đầu Phượng hoàng, chùm ánh sáng chói lòa đột nhiên chuyển hướng bổ nhào về phía Ma thần Trảm Ngọc đang cản trở hai sư muội Ngọc Vô Khuyết. Tàn Tâm ma sát đã vận dụng toàn công lực, luồng hắc khí xuất ra lúc này bị khống chế từ từ trở nên vô hiệu khiến toàn bộ cao thủ Ma vực đều hiện rõ nét kinh hãi trên khuôn mặt. Riêng hấn ta không ngờ đến Ngọc Vô Trần đã có sự thay đổi đột ngột, trở nên cực kỳ lợi hại và thi triển những pháp quyết tinh diệu với những cao chiêu đầy uy lực, chính điều này không khỏi khiến đối phương rung mình rợn gáy. Thực ra hấn ta đã chủ quan coi thường địch thủ, Phượng Hoàng thư viện mặc dù toàn là nữ giới nhưng pháp quyết luyện tập lại là sự tổng hợp tinh hoa khắp thiên hạ từ nhu tới cương, từ căn bản đến mức tinh diệu, uy lực của nó khi phát huy đúng lúc là khắc tinh đối với pháp quyết của Ma vực Hắc Ám. Giữa không trung Ma thần Trảm Ngọc hú lên một tiếng ghê rợn đồng thời gia tăng công lực biến ra Song đầu quái diệu một lần nữa nhằm chống lại luồng chưởng lực đang cuộn cuộn lửa Phượng hoàng của Ngọc Vô Trần. Giữa không trung chỉ thấy hai luồng chân nguyên của Ma và Tiên đang tung hoành biến hoá kỳ ảo, khó phân thắng bại. Trong khi đó dưới mặt đất các đệ tử của Phượng Hoàng thư viện kêu gào thảm thiết, vô số những thiếu nữ như hoa đang bị quái niệm làm cho điên đảo, ma âm

mà còn khiến cho bọn chúng tránh né hết lần này đến lần khác. Đưa ánh mắt lo lắng nhìn ba vị sư thúc bá rồi Thương Nguyệt quay đầu lại lạnh lùng nhìn vào Ma thần nhân thần lộ xuất sắc lạnh. Trên đỉnh đầu thần kiếm xoay tròn bay lượn, phối hợp với bạch ngọc chiến giáp trên thân thể làm cho toàn thân nàng phát tán cổ khí tức thần thánh uy nghiêm, làm cho Ma thần có phần cảm thấy khó chịu. Cười âm trầm một tiếng, Ma thần Trầm Ngọc nói:

- Nghe nói Phụng Hoàng Thư Viện có một cô nương tên là Thương Nguyệt sử dụng Khiếu Nguyệt thần kiếm, xem ra người đó chính là cô phải không? Khá khen thay cho một nữ mỹ nhân hoàn hảo, lẽ ra cô không nên xuất hiện ở nơi này để ta không phải hủy đi một thân thể mỹ lệ.

Lạnh lùng nhìn hắn, Thương Nguyệt với giọng thù hận nói:

- Ta chính là Thương Nguyệt, vì sao bọn ngươi đột nhiên lại tấn công bổn viện?

Cười hắc hắc Ma thần Trầm Ngọc đáp:

- Ngươi giờ có hỏi ta cũng vô ích thôi, ngươi tưởng là ngươi có thể thoát khỏi bàn tay của ta được sao. Không thể không thừa nhận là một kiếm của ngươi rất có uy lực, nhưng hiện tại hai ta tái lập một trận chiến mới để xem ai thắng ai bại.

Nói đoạn một đạo hắc sắc quang mang vô thanh vô tức đánh xuống, Thương Nguyệt cả kinh thần sắc nhanh chóng tránh né.

Định thân nhìn lại Ma thần Trầm Ngọc. Do hắc mang dày đặc nên dù cho cố nhìn nàng cũng không thể thấy hình dạng của hắn, nhưng thấy thanh loan đao hắc sắc trên tay hắn lại phát ra khí tức tử vong dày đặc. Phát giác thanh loan đao quỷ dị đó Thương Nguyệt lập tức nghiêm túc, nhân thần lộ ra một tia cảnh giác bắt đầu hội tụ toàn thân công lực chuẩn bị phát động công kích. Trên đỉnh Phụng Hoàng Sơn hai cổ khí tức cường đại cùng với công lực song phương không ngừng tăng cao, bắt đầu tỏa rộng ra tứ phía. Trong làn gió nhẹ, sự cừu hận mãnh mẽ cùng với sự bi thống như quặng lấy tầng không trên bầu trời của thư viện như không muốn rời đi. Như là ai đó đang kêu gọi những người đã chết, là ai đang vì những đồng bạn đã đi xa mà thở dài

Nhìn qua Ma thần, Thương Nguyệt lạnh lùng nói:

- Ai chết ai sống hiện tại vẫn chưa thể nói trước được, có lẽ kẻ sẽ phải bỏ chạy là ngươi chứ không phải ta.

- Đúng vậy, từ lúc ngươi xuất hiện cũng khiến ta có chút kinh sợ sinh ra tâm lý muốn bỏ chạy. Bây giờ hãy tiếp một chiêu Toái Ngọc Trầm Kim của ta.

Ma thần hữu thủ huy động thanh loan đao trong tay liên tục nhảy múa, phát ra vô số đao ảnh tại không trung đan xen trùng điệp vào nhau. Nhìn thì có vẻ hỗn loạn không theo chương pháp nào nhưng thật sự vô cùng xảo diệu tạo thành một tổ đao mang từ chín phương hướng hội tụ lại ở giữa, cuối cùng chín cổ đao mang mãnh mẽ hợp lại thành một đạo long hình đao cương mãnh mẽ chém xuống. Khí lưu khắp tứ phía dưới sự thôi động của đạo đao cương đó hình thành một không gian phong bế, hạn chế hành động của Thương Nguyệt làm cho nàng không thể tránh né được. Cảm giác thấy sự nguy hiểm cận kề, Thương Nguyệt thần sắc trầm tĩnh toàn thân chân nguyên hội tụ vào hai tay, song thủ tả hữu xoay chuyển một cổ khí lưu nghịch chuyển xuất động. Khiếu Nguyệt Thần Kiếm rút lên một tiếng rồi bay lên, khi lên cao mười trượng thì rơi xuống rồi lại bay lên một lần nữa đến chín trượng thì lại rơi trở xuống. Cứ thế mỗi lần bay lên độ cao lại giảm đi một trượng đến lần thứ chín thì hoàn thành. Chỉ thấy thần kiếm trên đỉnh đầu của nàng hàm súc một lực lượng cực kỳ cường đại, toàn thân thần kiếm phát ra quang mang đỏ rực rồi biến thành màu tím xanh. Cùng với nó là một đạo kiếm quang dày ba xích chống đối lại một đao của Ma thần Trầm Ngọc. Đao kiếm tức thì tiếp xúc, đột nhiên sấm sét gào thét phong vân biến sắc. Chỉ thấy long hình đao cương đó cùng với kiếm quang thanh tử sắc tiếp xúc với nhau song phương đều bị chấn động văng ra rồi lại nhập lại, rồi lại phân khai. Cứ như vậy liên tục ba mươi sáu lần, sau đó sức chấn động do chúng phát ra đến nỗi núi đồi như trải qua một trận nổ khiến cho diện mục của cả một vùng núi phía trước Phụng Hoàng thư viện đều bị biến đổi hoàn toàn đến không thể nhận ra. Cả Thương Nguyệt và Ma thần đều bị chấn động thối lui, trong mắt cả hai đều lộ ra cảm giác không thể tin vào mắt mình. Nhìn Thương Nguyệt ở phía đối diện, Ma thần kinh dị nói: - Hảo , bao nhiêu năm nay cô là người đầu tiên tiếp được chiêu đó của ta thật đáng khen. Bây giờ cô chuẩn bị tiếp đệ nhị chiêu của ta, Phách Tinh Trầm Nguyệt Ba.

Hừ lạnh một tiếng, Thương Nguyệt nói:

- Người cũng không hổ là Ma thần Trảm Ngọc, tu vi như thế đúng là thể gian hiểm thấy.

Nói xong, hai người đều tự vận công chuẩn bị cho đợt công kích thứ hai. Bên cạnh đó, Ngọc Vô Khuyết cùng Ngọc Vô Hạ sau khi đã giao thủ với Ma tiên qua trăm chiêu thì dần bị hãm vào tuyệt cảnh. Do Ma tiên tu vi cao cường cộng thêm dị lực tinh thần của Tâm Dục Vô Ngân không gì không thể xâm nhập được, mặc dù hai người toàn lực chống đỡ nhưng dưới sự hợp công của hai tên Ma tiên công lực càng về sau càng sút giảm.

Buồn bã nhìn nhau, Ngọc Vô Khuyết nói :

- Vô Hạ , muội hãy cố gắng chi trì để ta kiếm chế bọn chúng. Xong muội hãy dùng toàn lực đợt vây nhất định phải ly khai khỏi nơi này.

Nghe vậy Ngọc Vô Hạ mỉm cười, với thần sắc thê lương nói:

- Sư tỷ đừng có ngốc như thế tuy bọn ta hiện tại bị hãm vào khốn cảnh nhưng một khi chưa đến lúc tối hậu, tỷ đừng học theo các sư tỷ khác đi đến bước đường cùng. Phụng Hoàng thư viện đã trải qua hơn một ngàn bảy trăm năm bao nhiêu phong ba bão táp cả thầy đều đã kinh qua, tin rằng chúng ta chỉ cần kiên trì thì nhất định có thể vượt qua ải này. Vì thế ...

Nói đến đó do một tên Ma tiên thấy được cơ hội, nên châu thân hắc mang đột thịnh. Ma Tông vô thượng pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân với tinh thần dị lực cực mạnh lập tức phát động chấn lùi Ngọc Vô Hạ, làm bà loạng choạng lùi ra sau .

Cười lên một tiếng âm trầm, tên Ma tiên đó lập tức áp sát tới. Chưởng ấn hắc sắc hàm chứa ma sát chí khí, nhất chưởng hướng vào ngực bà mà đánh tới. Trong lúc kinh hoảng, Ngọc Vô Hạ không thể tránh né chỉ đành đưa chưởng lên ngăn tiếp. Tức thì một âm thanh phát ra chính là tiếng kêu thê lương của Ngọc Vô Hạ, cả thân thể bà văng ra mười mấy trượng. Trên trời huyết hoa li ti bay lên trông giống như một đóa hoa hồng đẹp mắt, tạo ra một khung cảnh vẻ mỹ lệ kinh nhân. Thấy Ngọc Vô Hạ trọng thương bay ra, tên Ma tiên từ đằng sau truy theo không rời. Ngọc Vô Khuyết nghiêng rằng toàn lực thoát khỏi hai tên Ma tiên đang tấn công, toàn thân bạo phát một cỗ bình nhiên đại khí. Khí thể kiên định bất di bất dịch như thể núi non, như sóng biển cuộn cuộn xô bờ. Mắt nhìn khắp bốn phía Ngọc Vô Khuyết trên khuôn mặt thanh tú xuất hiện một tầng huyết sắc, thân thể dần tới phía trước trường kiếm trong tay phải phát động. Chỉ nghe thấy tiếng rít lạ lùng được phát ra mang theo kiếm khí liệt thiên, trong lúc xoay chuyển hóa thành một đạo long hình kiếm trụ có thể nuốt chửng mọi thứ công thẳng vào tên Ma tiên đang truy kích Ngọc Vô Hạ. Đang lúc giao chiến Ngọc Vô Trần và Thương Nguyệt nhìn thấy Ngọc Vô Hạ đang trọng thương bay đi thì thân thể đột nhiên run lên, nhưng mục quang lại bất ngờ nhìn về phía Ngọc Vô Khuyết cả ba người sắc mặt trở nên thê lương vô cùng. Trong khoảnh khắc Ngọc Vô Hạ bị trọng thương, Ngọc Vô Khuyết cuối cùng cũng đưa ra quyết định đó là sự lựa chọn của riêng bà khiến cho ba người còn lại trong tim như rỉ máu. Giữa tầng không, Ma tiên kêu lên một tiếng thất thanh nhìn vào đòn công kích mạnh mẽ của Ngọc Vô Khuyết châu thân hắc sắc ma khí lập tức bùng phát mãnh liệt. Luồng kiếm khí có thể nuốt chửng mọi thứ đó tung hoành đan xen vào nhau tạo nên uy lực làm tê liệt cả không khí, lập tức hủy diệt thân thể của Ma tiên. Trong tiếng kêu thảm thiết, một đạo hắc ảnh bay ra đó chính là nguyên thần của Ma tiên. Tuy nhiên Ngọc Vô Khuyết với tâm trạng bất chấp tất cả phát động một kích hủy diệt, làm sao có thể để cho hắn đào thoát được. Chỉ thấy kiếm quang lóe lên một đạo kiếm quang lấp lánh phân ra thành tám đạo cùng nhau chém thẳng xuống, khiến cho nguyên thần của ma tiên phân thành tám khối cất tiếng lè rống như là bắt cam rồi hoá thành tro tàn.

232. Hồi 232 – Bính Tử Nhất Kích

Tàn Tâm Ma Sát thấy một tên Ma tiên bị chết trong tay của Ngọc Vô Khuyết liền rống lên một tiếng cuồng nộ, thân thể lập tức rung động hướng về bà mà bay đến. Nhưng lúc này Ngọc Vô Khuyết nhãn thần lạnh lùng trường kiếm trong tay khẽ điểm xuống đất, thân thể mượn lực xoay chuyển. Toàn thân lập tức chuyển động xoay tròn với tốc độ cực cao, kiếm quang lộng lẫy như thiên nữ tán hoa bắn ra tứ phía. Trong lúc tiến đến Tàn Tâm Ma Sát kêu lên một tiếng kinh hoàng, thân thể lập tức đình lại, trong lúc nguy cấp tột cùng

né tránh kiếm khí lằng lệ của Ngọc Vô Khuyết. Tuy nhiên lúc này Ngọc Vô Khuyết tựa như đã đoán trước được hắn sẽ dừng lại nên thân thể xoay chuyển tiến về phía trước sáu xích. Trong tiếng lẹ hống của Tàn Tâm Ma Sát kiếm mang đầy trời đánh thẳng xuống, nhất kiếm chấn bay Tàn Tâm Ma Sát. Lại nói đến Ngọc Vô Hạ sau khi rơi xuống đất thì thân thể lắc lư thối lui mấy bước lùi lại phía sau. Sau khi ổn định thân thể liền ngược mắt nhìn ra xung quanh, Thương Nguyệt đánh với Ma thần thì thắng bại bất phân và Ngọc Vô Trần một mình độc chiến với ba tên Ma tiên nhất thời không thể thoát thân. Còn về phần của Ngọc Vô Khuyết sau khi chém chết một tên Ma tiên và đánh trọng thương Tàn Tâm Ma Sát thì hiện tại đang nghênh chiến cùng hai tên Ma tiên, xem ra toàn bộ cục diện tình hình trở nên nguy hiểm thập phần

Hít một hơi thật sâu, Ngọc Vô Hạ ổn định huyết khí đang nhộn nhạo trong cơ thể thần sắc ảm đạm nhìn ba người đồ ng môn, bất thành linh trường kiếm hoành không một đạo khí tức quỷ dị đột nhiên theo kiếm bay lên. Ngọc thủ huy động, Ngọc Vô Hạ quát nhẹ:

- Khử niên kim nhật thử môn trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng. (Tạm dịch: Người tình khi xưa đã rời xa, người đi khi hoa đào vẫn còn vương ánh hồng)

Ngâm xong thân ảnh của bà khẽ nghiêng, toàn thân như một bóng mờ trong chớp mắt xuất hiện bảy mươi hai đạo kiếm hình thành một đóa huyết sắc đào hoa phiêu du giữa trời. Đào hoa xuất hiện ngọc nát hoa

- Cẩn thận một chút, thời gian của ta không còn nhiều nữa, hy vọng trước khi ta chết có thể tạo cho hai người một chút cơ hội, đến lúc đó chắc chắn hai người không được hành động theo tình cảm, phải tận lực đào tẩu.

Cười tang thương, Thương Nguyệt nói:

- Ý của sư thúc bọn con hiểu, chỉ là lúc này chúng ta không còn con đường sống nào có thể đi được nữa rồi, cũng không còn có lực lượng nào đào thoát được nữa rồi. Cuối cùng còn bị người cười nhạo, cho dù thể nào cũng liều chết nhất kích, có như vậy cũng không uổng kiếp này.

Ngọc Vô Hạ đưa mắt nhìn nàng, thân thể nhất động cùng Ngọc Vô Khuyết kề vai cùng nhau đứng vững, miệng ngâm nhẹ:

- Sanh tử hữu mệnh, từ trước tới nay đã vậy rồi, hà tất lại phải đa ngôn. Nhân diện bất tri hà xuất khứ, đào hoa y cựu tiểu phong xuân (đời người không biết vẫn cứ trôi qua, hoa đào vẫn cười trong gió xuân).

Kiểm xuất, người động, lúc này Ngọc Vô Hạ giống như hoa đào múa lượn trong không trung, phiêu dật linh động, kiếm khí như hoành.

Thấy Ngọc Vô Hạ chủ động phát động tấn công, Ngọc Vô Khuyết nhãn thần lạnh lùng, trường kiếm xoay vòng tròn tạo ra bốn đạo kiếm khí hình vòng cung phách không trầm xuống, nghênh đón bốn ma tiên. Trong tiếng cười âm u, bốn ma tiên phân thành tả hữu tránh chiêu công kích của Ngọc Vô Hạ, trong đó có hai tên nhắm thẳng phía Thương Nguyệt lao tới, hai tên còn lại lập tức triển khai thể tiến công mạnh mẽ, điên cuồng bách thế công liều mạng của Ngọc Vô Khuyết, hồng rút ngắn sinh mạng của bà.

Phượng Hoàng Thư Viện, một trường chiến đấu thảm liệt sắp tới hồi kết.

Trong ba người, tình hình nguy hiểm nhất phải tính đến Ngọc Vô Khuyết, bởi vì ma tiên đã nhìn ra rằng thời gian của Ngọc Vô Khuyết không còn nhiều, chiêu liều mạng ngạnh tiếp vừa rồi của bà đã dùng hết chân nguyên. Tiếp đến là Thương Nguyệt, do nàng bị Hắc Ám Tôn Chủ đã thương, nội thương cực kỳ trầm trọng, chân nguyên cạn kiệt, tình cảnh của nàng đã đến lúc như là ngọn đèn cạn hết dầu. Còn về Ngọc Vô Hạ, vì có kiếm pháp thần diệu vẫn có thể nghỉ lấy hơi, thậm chí có thể nghênh chiến với Ma Sát và hai tên ma tiên mà xem ra vẫn rất nhẹ nhàng. Thời gian giằng co đã qua, lúc này thần sắc của Ngọc Vô Khuyết tán loạn, sắc mặt xám như tro, một nỗi u buồn vô hạn xuất hiện trong tim của ba người. Thời khắc này, cái chết dường như xuất hiện rõ ràng trước mắt, ba người mặc dù không nghĩ tới cái chết, nhưng lại cũng không có sức thoát khỏi, đó là một nỗi đau đớn không nói nên lời, khắc ghi một cách sâu sắc vào tim của ba người. Âm thanh kim thiết truyền tới, Ngọc Vô Khuyết thân thể lạnh run, trường kiếm trong tay bị chấn bay, cả người lao ngược về phía sau. Lúc đó, tiếng hô hoán của Thương Nguyệt và Ngọc Vô Hạ dường như rất khẽ, khẽ tới mức khiến Ngọc Vô Khuyết cảm thấy mờ lung, mờ mịt. Ngẩng nhìn bầu trời, nhãn thần của Ngọc Vô Khuyết lúc này trở nên nhu hòa. Là cái gì khiến Ngọc Vô Khuyết lộ ra vẻ mặt tươi cười? Là cái gì khiến nhãn thần của Ngọc Vô Khuyết như gió? Có lẽ điều đó vĩnh viễn là bí mật, chỉ có thể vĩnh viễn dấu ở trong tim. Nhìn ma chương bổ xuống, Thương Nguyệt thần tình ảm đạm, miệng quát nhẹ một tiếng, thân thể bắn ngược trở lại, tưởng như thời khắc đó thời gian như dừng lại. Kiếm quang lóa mắt nhanh như gió, nhưng chỉ chậm một sát na, cự ly đã không đủ để truy kích. Một đạo chương lực mạnh mẽ, hủy diệt trong mắt của Thương Nguyệt chỉ như giấc mộng. Cười một tiếng âm hiểm, Ma Tiên một chương chấn nát phần thân thể phía sau của Ngọc Vô Khuyết, lăng không lên, song thủ cứng cỏi huy động một đạo hắc sát của ma diễm như linh xà uốn khúc hướng tới Thương Nguyệt. Quay người tránh khỏi đòn tấn công, Thương Nguyệt thần tình đau xót, mắt nhìn Ngọc Vô Khuyết ra đi, trong tim nàng có một nỗi đau không nói thành lời. Cảm nhận được điều đó, Ma Tiên đánh ra một kích mãnh liệt tới người của Thương Nguyệt, Thương Nguyệt cố gắng hết sức muốn xoay chuyển thân mình để tránh đòn tấn công này, đáng tiếc Thương Nguyệt lúc bấy giờ, một là công lực đã cạn hết, hai là người đang ở trên không trung không có chỗ nào để mượn lực, chỉ còn cách hoành kiếm trước ngực để phòng ngự những chỗ yếu hại trên thân thể. Một tiếng hự tắc nghẹn truyền tới, Thương Nguyệt thân thể run lên, miệng thổ ra một búng máu tươi, sắc mặt nàng nguyên màu trắng bệch lúc này đã chuyển sang thành màu xám như tro. Thân kiếm khẽ ngân lên, dường như là đang than thở, lại dường như là đang kể lể, nhẹ nhàng rơi xuống cách chừng vài trượng. Đang giao chiến, tâm thần Ngọc Vô Hạ chấn động, đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy Thương Nguyệt rơi xuống, miệng liền hét lên một tiếng giận dữ, kiếm hóa vạn thiên, trong màn kiếm ảnh đầy trời nhanh nhẹn bắn người tới, đỡ lấy thân thể của Thương Nguyệt. Nhưng lúc rơi người xuống chưa kịp thay đổi vị trí, một tiếng cười lạnh

lẽo đột nhiên phát ra từ ngay phía sau Ngọc Vô Hạ, một vòng tròn chi lực mạnh mẽ chộp chắc lấy thân thể của bà. Trong lúc nguy hiểm, Ngọc Vô Hạ song thủ dụng lực ném một cái, đưa thân thể Thương Nguyệt ra xa ba trượng, nhưng bản thân Ngọc Vô Hạ lúc này phải chịu một kích, trên khuôn mặt thanh tú trắng bệch lộ ra vẻ thống khổ, cả người rơi xuống đất. Tàn Tâm Ma Sát chộp lấy thân thể Ngọc Vô Hạ đang rơi xuống, đồng thời phong trụ kinh mạch toàn thân của bà, miệng cười hắc hắc âm hiểm, đưa mắt nhìn khuôn mặt không cam tâm của Ngọc Vô Hạ, Tàn Tâm Ma Sát thuận tay ném Ngọc Vô Hạ về phía một tên ma tiên, còn bản thân thì lao về phía Thương Nguyệt. Thời khắc này, tất cả đều đã kết thúc rồi, mặc dù trận chiến này Phượng Hoàng Thư Viện cuối cùng đã thất bại hoàn toàn, nhưng những thảm liệt trong đó thực sự gây chấn động. Toàn lực đứng dậy giữ vững thân hình, thân hình Thương Nguyệt không ngừng rung động, thần sắc đau buồn đưa mắt nhìn xung quanh, trên khuôn mặt xám như tro xuất hiện một chút mất mát, thời khắc này nàng không nhìn thấy.

Tàn Tâm Ma Sát đang tới gần, nhãn thần chỉ vọng về phía chân trời, trong tim

nhẹ nhàng nói:

- Tạm biệt nhé, kiếp sau có duyên, chúng ta sẽ lại tương phùng. Đời này mặc dù mộng ước không thành khiến cho tim ta đau đớn, nhưng chỉ ít những hồi ức trước đây cũng đủ cho ta ngàn kiếp luân hồi trong dư vị vô cùng.

Mắt nhìn thấy Thương Nguyệt cổ quái như vậy, Tàn Tâm Ma Sát cười âm hiểm một tiếng, hữu thủ nhắm vai nàng chụp tới, chuẩn bị kết thúc tất cả. Lúc này Thương Nguyệt đột nhiên thu hồi mục quang, lạnh lùng nhìn vào ma thủ, thần sắc bình đạm thờ ơ khiến cho Tàn Tâm Ma Sát hơi khựng lại, tay dừng lại trong không trung một thoáng, rồi mới tiếp tục đuổi ra. Lạnh lùng vô ngữ, Thương Nguyệt dường như là một pho tượng bằng đá, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi. Ở đằng kia, là ai đang gọi ta? Ở đằng kia, có ai đang chào ta? Đúng vào lúc hữu thủ của Tàn Tâm Ma Sát áp sát vai của Thương Nguyệt, đột nhiên cảm giác vô cùng bất an xuất hiện trong tâm. Thời khắc này, Ma Sát không thể hiểu được vì sao lại có cảm giác như vậy. Lẽ nào Thương Nguyệt trước khi lâm tử lại còn có thể phản công? Mục quang cấp tốc di chuyển tới khuôn mặt của Thương Nguyệt, khuôn mặt ngọc đỏ trắng bệch thần sắc tử khí âm đạm, căn bản không có một chút biến đổi nào khác thường, như vậy là sao? Trong lúc suy nghĩ, một đạo ngân quang lóe lên, Tàn Tâm Ma Sát tức thì cảm thấy kinh hãi, một cỗ ý niệm thần ba hỷ diệt vô cùng mãnh liệt đột nhiên kích thẳng vào trong đầu của hắn.

Chỉ nghe thấy một âm thanh thảm thiết từ miệng của Ma Sát phát ra, hắc sát khí trên toàn bộ thân thể hắn tức thì bị phiêu tán (cuốn bay mất), lộ ra bản thể toàn thân huyết ti đan xen ngang dọc, máu tươi bắn ra khắp nơi như nước lũ vỡ đê, cả người nhìn vô cùng khủng khiếp. Biến hóa kinh hoàng đột khởi, làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi kể cả Hắc Ám Tôn Chủ, mục quang đều di chuyển về phía Thương Nguyệt. Ở phía đó, một thân ảnh màu lam đang nhẹ nhàng ôm lấy thân thể thương của nàng, hữu thủ dịu dàng vuốt lên khuôn mặt nàng, trong nhãn thần tràn đầy vẻ thương tiếc.

234. Hồi 234 – Hắc Ám Ma Chủ

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ tím nhợt không chút huyết sắc ấy, Lục Vân vừa sợ vừa giận. Trong lòng chàng trải qua biết bao nhiêu cảm giác nhu tình lẫn đau đớn, dù có kể ra cũng không thể hết. Bốn mắt nhìn nhau, Thương Nguyệt đột nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Lần thứ hai huynh ôm muội cũng chính là lúc như thế này, có lẽ tình cảm giữa đôi ta...

Nhẹ nhàng cắt ngang lời nàng, Lục Vân nói bằng một giọng dịu dàng:

- Muội bị trọng thương rất nặng, chân nguyên đã kiệt quệ, lúc này không nên lên tiếng. Tình cảm giữa đôi ta, dù cho thời gian có biến chuyển như thế nào thì trong tâm ta vẫn mãi khắc sâu hình bóng của nhau. Hiện giờ muội nên tĩnh tâm lại, từ từ điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, rồi hãy xem huynh báo thù cho muội. Hôm nay những người ở đây, bất kể là ai, cho dù lúc này nếu ta không giữ bọn họ lại được thì một ngày kia ta cũng sẽ trăm tán sát tuyệt, vì người ta yêu mà báo thù.

Trong khoảnh khắc này, ngữ khí kiên định cùng với khí thế chấn động lòng người ấy bao trùm cả vùng trời bên trên Phượng hoàng Thư viện. Nở một nụ cười u ám, Hắc Ám tôn chủ nói:

- Tiểu tử, khẩu khí của ngươi quả thật không nhỏ, chẳng biết ngươi là người như thế nào mà dám mở miệng khoa trương như thế.

Lạnh nhạt nhìn Hắc ám Tôn chủ một cái, toàn thân Lục Vân sát khí bốc cao ngút trời, một cỗ nhuệ khí cực kỳ lăng lệ như cơn sóng khổng lồ bao phủ khắp cả bầu trời, cuồng phong xung quanh như thổi đưa, cuốn bay cát đá dưới mặt đất, khí thế nghe qua đã thấy kinh hồn.

- Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là ngươi đã làm nàng bị thương, suốt đời này ngươi sẽ phải vĩnh viễn ân hận. Ma Vực Hắc Ám Giới thực lực không kém, nhưng ta sẽ làm cho ngươi trở mắt ra mà xem ta làm sao tiêu diệt thuộc hạ của ngươi, từng bước từng bước bức ngươi vào tuyệt lộ.

Dứt lời, Lục Vân thân thể tiến lên một bước, một cỗ sát khí lăng lệ như giông bão quét qua - chỉ một cử động này thôi đã khiến cho sáu ma tiên kinh sợ thối lui, đồng thời một đạo Ý niệm thần ba mang theo sự phẫn nộ tột cùng của chàng, một lần nữa kích trúng Tàn Tâm Ma Sát ở bên ngoài vài trượng, chấn vỡ thân thể và hủy diệt đi nguy ên thần của hắn trong một loạt tiếng kêu thảm thiết chói tai. Kinh hãi nhìn Lục Vân, ánh mắt của sáu ma tiên và Ma thần Trảm Ngọc đang trọng thương đều biến đổi dữ dội, hoàn toàn bị thực lực vừa thi triển của Lục Vân làm cho hoảng sợ. Còn Ngọc Vô Hạ đang ở trong tay Ma tiên lúc này cũng đang lặng lẽ nhìn Lục Vân, trong mắt lộ ra một vẻ tươi cười, Thương Nguyệt vào lúc này có thể được Lục Vân cứu thoát, điều này làm cho bà cảm thấy hết sức vui vẻ và thanh thản.

Trận chiến ngày hôm nay cho đến lúc này mà nói, Phương Hoàng thư viện vẫn chưa thể xem là đã thất bại quá thê thảm, vì ít ra vẫn còn có người còn sống.

Giữa không trung, Hắc Ám tôn chủ nhìn Lục Vân, âm trầm nói:

- Tiểu tử ngươi niên kỷ không cao mà tu vi đã đạt đến cảnh giới Quy tiên, tại nhân gian mà nói chắc không tìm được nhiều người như ngươi, chẳng trách ngươi dám nói những lời ngông cuồng. Bất quá nếu chỉ dựa vào chút tu vi này của cá nhân ngươi, thiết tưởng muốn sống sót thoát ra khỏi tay của bốn tôn chủ, e rằng cũng không phải dễ dàng.

Lạnh lùng đưa mắt nhìn lướt xung quanh, Lục Vân nói:

- Thật vậy sao? Chỉ sợ rằng ngươi phải đào tẩu không phải là ta.

- Ngươi đã tự phụ như thế, vậy thì chúng ta hãy xem xem đến lúc cuối cùng ai là người phải trốn chạy.

Nói xong, Hắc Ám tôn chủ nở một nụ cười âm hiểm, sáu ma tiên ở dưới đất lập tức phân khai, tạo thành một vòng tròn vây Lục Vân và Thương Nguyệt vào giữa. Cục diện lại tiếp tục rơi vào tình trạng căng thẳng, cuộc chiến giữa hai bên chỉ chờ một va chạm nhỏ sẽ liên bùng nổ, chỉ là lần này Thương Nguyệt lại đối diện với Lục Vân, rốt cuộc cuối cùng thì ai sẽ thắng ai sẽ bại đây? Lạnh lùng nhìn sáu địch nhân, ánh mắt Lục Vân sắc như dao, một cỗ nhuệ khí vô hình ở bên ngoài thân thể chàng tạo thành một đạo phong trụ điên cuồng mãnh liệt, thuận theo sự thôi động của ý niệm mà xoay tròn xung quanh Thương Nguyệt, bảo vệ vững chắc cho nàng.

Ở bên ngoài, sáu ma tiên sau khi kỹ lưỡng quan sát một lúc nhưng vẫn không tìm ra được sơ hở nào của chàng, nên chỉ còn cách cương mãnh phát động công kích. Hắc ám lay động, ba đạo ma ảnh ở phía trước, hai đạo ma ảnh ở phía sau, cuối cùng là một ma tiên từ trên cao giáng xuống. Sáu tên phối hợp vô cùng liên lạc, chỉ thấy một cơn gió lốc màu đen đột nhiên từ dưới đất bốc lên, lượn vòng gào thét bên ngoài thân thể Lục Vân và Thương Nguyệt, một lực lôi kéo mạnh mẽ đang ăn mòn dần cơ thể hai người. Bị vây hãm bên trong, nhân thân Lục Vân trở nên lạnh lẽo, sử dụng tốc độ nhanh đến kinh người của Ý niệm thần ba phân tích đòn tấn công của kẻ địch, trong nháy mắt đã hiểu rõ ý đồ của đối phương. Cười một tiếng lạnh lùng, hữu thủ Lục Vân rút thần kiếm ra khỏi vỏ, liên tục chấn động tạo nên một làn sóng kiếm ở trước mặt chàng và hội tụ thành một đạo kiếm trụ hình mũi dùi, đánh ra một thức bay lượn xoay tròn, cùng với ánh hồng quang chói mắt bắn ra bên ngoài. Theo sau đó, ánh ngân quang lóe sáng trên người Lục Vân, thuật "Không gian khiêu dưc" đưa cả người chàng xuất hiện ở giữa không trung cách mặt đất ba trượng, nhất thời dừng lại rồi hóa thân thành chín đạo quang ảnh, đan xen ngang dọc vào nhau. Trong cả chu vi mười trượng, lưu quang kiếm ảnh đầy trời tựa như xích hà bao phủ, lấp lánh mỹ lệ không thể kể xiết.

Từ xa, Hắc Ám tôn chủ kinh sợ la lên một tiếng, rồi quát lớn:

- Cẩn thận, lui mau!

Đáng tiếc là lúc bấy giờ, sáu ma tiên biết được thì cũng đã quá trễ. Quang ảnh lướt qua, chỉ trong chớp lát ánh hào quang kỳ lạ và đẹp mắt đó đã dừng lại tại giữa trường, ba tiếng thét thảm thiết thê lương xé rách trời cao, mang theo ba đạo huyết ảnh bắn ra ba hướng. Ba ma tiên ở bên ngoài may mắn thoát khỏi kiếp nạn, kinh hoàng kêu lên liên tục, run sợ lui lại gần Hắc Âm tôn chủ, kinh khủng nhìn Lục Vân đang lơ lửng giữa không trung.

Một kích vừa rồi, Lục Vân đã vận dụng một cách khéo léo công hiệu thần kỳ của Ý niệm thần ba, sau khi tra ra được ý đồ của sáu ma tiên, đột nhiên thi triển "Không gian khiêu được" xuất hiện bên ngoài vòng vây của bọn ma tiên, dùng Ý niệm thần ba phong tỏa hành tung của ba tên vào giữa, dùng Hạo Nhiên Thiên Cương chí dương chí cương phát ra một đòn hủy diệt, một kích chấn nát nguyên thần của ba ma tiên, khiến chúng trọng thương bắn ra ngoài, rơi xuống đất không gượng dậy nổi.

Đứng im trước mặt Thương Nguyệt, Lục Vân cười một tiếng lạnh lẽo và nói:

- Hiện tại chỉ là mới bắt đầu, thời gian vẫn còn sớm. Mạng của một Ma sát và ba ma tiên vẫn không thể nào đủ để bồi thường cho vài trăm đệ tử đã chết tại nơi đây. Ta sẽ làm cho các người biết, hành động lần này ta sẽ đưa Hắc Âm giới của các người đi vào còn đường hủy diệt, vĩnh viễn không thể trở mình.

Gầm lên một tiếng, Hắc Âm tôn chủ oán hận nói:

- Tiểu tử, đừng nghĩ đòn tập kích vừa rồi của ngươi thành công mà lấy làm cuồng vọng. Hiện tại bốn tôn chủ sẽ tự thân đến gặp ngươi một lát, xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám ngông cuồng kiêu ngạo như thế. Dứt lời, hắc ảnh như tơ, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt, khiến Lục Vân tâm thần chấn động, Âm đạo Hắc Âm tôn chủ quả là ngoài sức tưởng tượng.

Dịch thân sang nơi khác, Lục Vân chỉ thối lui một bước, thần kiếm trong tay lúc cong lúc chuyển, một cổ kiếm khí cuộn cuộn quét ngang ra ngoài, dưới mặt đất lồi lõm và gồ ghề, các thi thể cùng đá vụn trong nhảy mất đã tan thành bụi. Nhìn thấy uy lực cường đại ấy, ở đằng xa ma tiên cùng Ngọc Vô Hạ sắc mặt đều đại biến.

Tiếng long ngâm gầm lên mãnh liệt, hai đạo huyết ảnh màu đỏ hồng bay vọt lên trời, Thiên Ảnh Huyết Mị và Liệt Hỏa Long Hồn dưới sự điều khiển của Lục Vân, công kích về phía trước mặt Hắc Âm tôn chủ. Hừ một tiếng, Hắc Âm tôn chủ rõ ràng có chút bất ngờ, không thể nào tưởng được trong thanh kiếm của Lục Vân lại còn phong ẩn hai cổ lực lượng cường đại đến như vậy, làm cho hắn trong lúc tiến lên nhất thời cũng phải dừng lại. Ngay trong lúc đó, Lục Vân nắm vững lấy cơ hội, thân người bay vọt lên không lơ lửng giữa trời, chăm chú nhìn về Hắc Âm tôn chủ một cách lạnh lẽo. Buông thần kiếm ra, Lục Vân ngự kiếm ngang trời, kiếm khí cường mãnh bao phủ lên toàn bộ núi Phượng Hoàng, liệt hỏa chân nguyên cuồng liệt đó như tinh linh khiêu động, dưới sự toàn lực thôi động của Lục Vân, bắt đầu xoay chuyển theo một quy luật chánh phản, chỉ trong chớp mắt hình thành nên một tòa kiếm trận liệt hỏa giữa không trung, với vô số ngọn hỏa diễm mang hình dạng thanh kiếm bay lượn lập lờ chung quanh Lục Vân. Phía dưới, Hắc Âm tôn chủ đánh trượt một chiêu liên tỉnh ngộ, hắc sắc thân ảnh vọt thẳng lên không đến độ cao ngang g bằng với Lục Vân. Kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt với ánh mắt lạnh lẽo, Hắc Âm tôn chủ nói một cách âm hiểm:

- Hảo tiểu tử, liệt hỏa chân nguyên trên người ngươi quả thật cực kỳ khác thường, nhưng không biết nó có khả năng chống lại Hắc ám Ma chủ của ta hay không?

Dứt lời, toàn thân Hắc Âm tôn chủ khí thế bạo tăng, ma khí đen kịt từ trong ra ngoài cuộn cuộn tầng tầng lớp lớp, vô số khí mang trong quá trình lưu động bắt đầu phóng ra, nhanh chóng hình thành nên một bức màn chắn màu đen ẩn giấu đi thân thể của Ma tôn. Cùng với sự xuất hiện của bức màn chắn màu đen ấy, một cơn lốc xoáy màu đen lấy ma tôn làm trung tâm cũng bắt đầu xuất hiện. Từ phía, ma khí chảy cuộn cuộn đó bắt đầu tiếp xúc với liệt hỏa chân nguyên bên ngoài Lục Vân, song phương va chạm vào nhau liên phát ra âm thanh như sét đánh, vô cùng kinh người. Đồng tử co lại, Lục Vân một mặt đề cao công lực, một mặt dùng Ý niệm thần ba phân tích một kích cường mãnh này của Ma tôn. Rất nhanh chóng đã phân tích ra được kết quả, một chiêu "Hắc ám ma chủ" của Ma tôn quỷ dị khôn lường, bên trong ẩn chứa lực thôn phệ vô cùng kinh người, có thể luyện hóa được tất cả các cơ thể sống. Đồng thời, phạm vi của chiêu công kích này vô cùng rộng lớn, ma khí lại có công hiệu thần kỳ có thể tự động truy kích, do đó không phải cứ né tránh là có thể ngăn cản được. Ý nghĩ vừa thoáng qua, liệt hỏa Long hồn đang bay lượn trên không dưới sự

khổng chế của Lục Vân hạ xuống phía sau lưng chàng, còn Thiên Ảnh Huyết Mị cuồng liệt thì đứng chắn ngay trước mặt Lục Vân, cả ba nổi liền tạo thành một đường thẳng. Sau tiếng quát của Lục Vân, Thiên Ảnh Huyết Mị nhanh chóng bắn đi giống như một đạo huyết ảnh bức xé cả bầu trời. Phía sau, Long Hồn bay thẳng lên chín tầng mây, mở cái miệng khổng lồ bắn ra một ngọn lửa hình con rồng, xen vào đó là nhiệt độ có thể hòa tan mọi thứ, hướng về phía Ma tôn. Chung quanh, vạn kiếm hỏa diễm cùng lúc khiêu động, hồng mang chói lóa lập tức làm cho lốc xoáy màu đen của Ma tôn biến thành một khối màu huyết hồng. Toàn bộ cảnh tượng nhìn thấy được càng lúc càng đẹp rực rỡ, rung động cả tâm hồn. Cùng lúc đó, Hắc Ám tôn chủ cũng phát động tấn công. Chỉ thấy trong lốc xoáy màu đen, ma khí như tơ bay lượn chập chờn, trong lúc hội tụ thành vô số lửa ma, biến thành ngàn vạn hắc sắc chú ngữ như những bong bóng nước nổi lên, xoay chung quanh đoàn hắc sắc ma mang đó, không ngừng va chạm dung hợp với nhau, cuối cùng dần dần biến thành chín đạo phù chú hình dạng dị thường, đỡ lấy Thiên Ảnh Huyết Mị và Long Hồn.

Giữa không, chỉ thấy huyết sắc quang ảnh róng lên phần nộ kinh trời, huyền mang cường mãnh và đáng sợ trong chớp mắt đã va chạm vào hắc sắc ma chú đó, song phương va chạm mãnh liệt vào nhau, không đếm được bao nhiêu tiếng kinh lôi như cự thạch rớt xuống, chấn động cả bầu trời. Phía trên, ngọn hỏa diễm có thể thiêu đốt tất cả mọi vật của Long Hồn khi gặp phải Ma chú ánh sáng lập tức trở nên u ám, thế tiến về phía trước chớp mắt đã dừng lại, song phương rơi vào tình trạng giằng co, đối kháng không ngừng. Trong bảy đạo ma chú, ngoại trừ hai đạo đang chống cự liệt hỏa kiếm trận của Lục Vân, thì năm đạo ma chú còn lại hợp thành một thức ngũ hành, bắt đầu vây công chàng. Thần tình nghiêm túc nhìn năm đạo hắc sắc ma chú do khí mang hợp thành ở bên ngoài, Lục Vân quan sát kỹ lưỡng đòn công kích mang theo khí tức hủy diệt này, biết rằng mình không thể sơ suất, song thủ đan chéo trước ngực đột nhiên bộc phát kim quang chí cường chí thánh của Phật môn, hình thành bên ngoài thân chàng một đạo phòng ngự thứ nhất. Lập tức hai tay Lục Vân giương lên, hai đạo quang hoa sắc huyền thanh như đang tung cánh bay lên xuất hiện phía sau lưng chàng. Cùng lúc song thủ vung lên thì một đạo thanh mang cũng phát tán đầy trời, hợp thành hai đạo trường kiếm to lớn, nghênh tiếp hai đạo ma chú đi vào trong đó. Bấy giờ, Lục Vân đã đồng thời thi triển hai pháp quyết vô thượng của hai nhà Phật Đạo, để chống lại một kích đáng sợ này của Hắc Ám tôn chủ.

Nở một nụ cười âm hiểm, Hắc Ám tôn chủ thấp phần tự tin nói:

- Tiểu tử, đỡ được một chiêu này của ta tại nhân gian tuyệt đối không tìm ra được vài người. Như ngươi thì chắc chắn không được nằm trong số đó, hãy từ từ mà thưởng thức mùi vị của tử vong đi! Ha ha!...

Bật tiếng cười điên cuồng vô cùng đắc ý, lúc này đây, Hắc Ám tôn chủ dường như nhận định rằng Lục Vân chắc chắn sẽ phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Dưới đất, Ngọc Vô Hạ nghe thấy thế sắc mặt liền thay đổi và nhẹ nhõm thở dài, còn Thương Nguyệt đang điều tức cũng mở mắt nhìn lên trời, thần sắc thập phần bình tĩnh.

235. Hồi 235 – Nhất Khiêu Thối Địch

Thờ ơ im lặng, Lục Vân sau khi đã tấn công hai chiêu, bắt đầu tấn công tiếp lần thứ ba. Chỉ thấy toàn thân xích hồng quang hoa chớp mắt chuyển sang màu đen, một đạo hắc sắc lưu quang như ảo ảnh chớp động trên thân. Lúc này Lục Vân đã thi triển Quỷ Vực Hóa Hồn đại pháp. Quỷ Vương chiến giáp thần kỳ bỗng nhiên xuất hiện. Bốn phía hắc vụ cuộn cuộn dâng lên, quỷ khí âm sâm tà ác bắt đầu hội tụ, vô số phù chú in trên người, trước ngực và sau lưng đồng thời hiển hiện hai đồ án bát quái hoàn mỹ vô khuyết, một tối đen, một đỏ như màu máu. Vương giáp vừa xuất hiện, hàng nghìn quỷ ảnh huyền hóa, vô số lệ quỷ gào thét như sấm dậy, há to cái miệng máu với đáng sợ đáng sợ như muốn nuốt chửng vạn vật, điên cuồng bổ đến những đạo ma chú kia. Quỷ sát và ma chú tương ngộ, cả hai đều là vật chí âm chí hàn, khí chí tà và khí chí độc quấn lấy nhau, người tới thì ta tiến, song phương khó phân thắng bại. Lúc này trước ngực Lục Vân huyết quang đột hiện, bát quái hàm chứa khí huyết sát dưới sự thúc động của Lục Vân bắt đầu xoay chuyển, một đạo huyết trụ đường kính hơn ba thước bắn lên giữa trời, đập mạnh vào một đạo ma chú.

- Hóa Hồn đại pháp! Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là ai, tại sao ngươi lại tinh thông Phật Đạo hai nhà lẫn vô thượng pháp quyết của Quỷ tông?

Trong tiếng rống hung ác, Hắc Ám tôn chủ toàn thân quang hoa đại thịnh, cùng với khí thế lên cao, uy lực của ma chú ngoài thân cũng lập tức đại tả ng, một kích đánh ra đầy văng Thiên Ảnh Huyết Mị và Long

Hồn mau chóng bay thẳng về phía Lục Vân.

Ở trên không, chín đạo ma chú dưới sự khống chế của Ma tôn dung hợp tạo thành một đạo chú ngữ cổ quái lập lòe những tia sáng đen ma mị rơi xuống đầu Lục Vân. Cảm thấy áp lực gia tăng, Lục Vân hét lớn lên một tiếng, Quỷ Vương chiến giáp trên thân sau khi xoay vòng một trăm tám mươi độ, tự độ ng phân giải thu vào trong người Lục Vân. Trước ngực, hắc sắc bát quái bắt đầu chuyển động hội tụ lực lượng hắc mang quỹ dị của Diệt Hồn đạo hình thành một đạo hào quang quay tròn bay trên đầu của Lục Vân, đối đầu với đạo ma chú cổ quái. Hai lực lượng đều mang khí tức hủy diệt va đập vào nhau, khí lưu mãnh liệt cùng lực hủy diệt di động qua lại giữa song phương, uy lực cực mạnh khiến cả mặt đất cũng phải rung động. Trong tiếng nổ đì đùng, cự thạch bắn tung, núi rung đất chuyển, những hố sâu không thấy đáy xuất hiện trong trường, khí lưu quét ngang bốn bề bức ma tiên kinh hô liên hồi, mang theo Ngọc Vô Hạ cấp tốc rời ra ngoài. Đột nhiên, một tiếng động lớn truyền tới, trên không trung, Thiên Ảnh Huyết Mị và Long Hồn đều kinh sợ hú lên rồi phi tới thần kiếm trên đầu Lục Vân, thoáng chốc đã biến mất không còn tăm tích. Trong trận chiến, lúc này song phương đều bị chấn lui. Lục Vân lão đạo hạ thân xuống bên cạnh Thương Nguyệt, sắc mặt trắng bệch. Phía đối diện Ma tôn thét lên giận dữ, hắc vụ ngoài thân bị chấn tan toàn bộ, lộ ra một nhân vật đứng tuổi lúc trước vốn ẩn dưới tấm mặt nạ. Chỉ thấy Hắc Ám ma tôn bề ngoài khoảng bốn sáu bốn bảy tuổi, tướng mạo anh tuấn mang khí sắc âm sâm, gương mặt lạnh lùng tựa hồ như vì đã gặp những duyên cớ cực hiếm gặp mà trở nên trắng nhợt, hắc bào che giấu thân hình, cả người đem lại một cảm giác như được trói chặt trong hắc ám, âm lãnh vô tình. Cảnh giác nhìn Ma tôn, trong lòng Lục Vân hiểu rõ luận tu vi bản thân mình vẫn còn một khoảng cách so với hắn, nhưng một thân sở học của chàng rất rộng lớn không hẳn sẽ bại dưới tay hắn. Trước mắt điều duy nhất phải đề phòng là sợ hắn tập kích, một khi hắn bám lấy mình thì Thương Nguyệt đang trọng thương sẽ gặp nguy hiểm.

Hắc vụ từ tản mát lại hội tụ, bản thể ma tôn vừa hiện đàm hoa đã lại khôi phục nguyên dạng. Nhìn Lục Vân, Hắc Ám tôn chủ âm trầm nói:

- Nghe nói Dịch viên của Lục Viện có một môn hạ tên Lục Vân tinh thông pháp quyết chính tà, cuối cùng đã bị trục xuất khỏi Dịch viên, xem ra người chính là Lục Vân?

Nở một nụ cười lạnh lẽo, Lục Vân nói:

- Không sai, ta chính là Lục Vân. Không ngờ ngay cả Hắc Ám giới cũng biết tới tên ta, thật là đáng cao hứng. Bất quá ta thì cao hứng rồi, nhưng có những người lại không được như vậy đâu, có phải vậy không, Ma tôn?

Cười tà dị, Hắc Ám tôn chủ nói:

- Lục Vân, khi này giao thủ vì không biết nội tình của ngươi nên mới để ngươi chiếm tiện nghi. Hiện tại bản tọa đã biết lai lịch của ngươi, ngươi cho rằng còn có cơ hội lật ngược tình thế ư? Tình hình trước mắt ở đây ra sao, trong lòng ngươi hiểu rõ, ngươi có một điểm yếu trí mệnh lộ ra trong ánh mắt, ta chỉ cần giam chân ngươi, chờ sau khi thu thập xong nhà đầu kia, lúc đó ngươi còn sức phản kháng sao?

Tinh thần chấn động, Lục Vân biết điều phải đến đã đến. Trùng mắt nhìn ma tôn, Lục Vân đang đi nh phản bác thì đột nhiên một đạo lưu quang xẹt qua khiến sắc mặt chàng bỗng hoang hỉ, lòng thâm thổ phào nhẹ nhõm.

Nhìn Tứ Linh thần thú đáp lên vai, Lục Vân khẽ vuốt đầu nó, thấp giọng nói:

- Linh nhi, lát nữa hãy nhớ trông nom cô ấy giúp ta, bất cứ loài yêu ma nào tới gần, cứ giết sạch không tha.

Tứ Linh thần thú nghe lời, nghiêng đầu nhìn Thương Nguyệt. Thương Nguyệt sững người, lần đầu tiên nhìn thấy loài kỳ thú này, thắc mắc nhìn Lục Vân, khẽ hỏi:

- Đây là loài vật gì vậy, hình như cực kỳ hiếm gặp, muội chưa từng thấy qua.

Lục Vân nói:

- Ta vô tình có được nó từ trong tay một vị bằng hữu, ta đặt tên cho nó là Tứ Linh thần thú, thần dị phi thường, có thể hiểu được tiếng người, muội gọi Linh nhi là được. Giờ có nó bảo vệ muội thì ta yên tâm rồi, nó rất lợi hại đấy, lát nữa muội sẽ biết.

- Phượng Hoàng Thư Viện hiện tại đã không còn. Một đại phái tu chân tồn tại một ngàn bảy trăm năm trong phút chốc đã bị hủy diệt chỉ trong một cuộc chiến. Tất cả đều đã thay đổi. Không biết tương lai sắp tới có thể hồi phục lại hay là sẽ suy bại từ đây?

Cảm thán liếc nhìn xung quanh, Lục Vân ngẩng đầu nhìn trời xanh, u uẩn nói:

- Muội có nhớ trước đây Bách Linh đã nói gì không? Lục viện tụ, thiên hạ ly, thiên niên hạo kiếp, vô nhân khả tị. (Lục viện hội hợp, thiên hạ ly tán, kiếp nạn nghìn năm, không ai thoát được). Nếu như lời tiên đoán là đúng, không ai có sở năng kháng cự. Đạo Viên đã bị hủy, bây giờ đến Phượng Hoàng Thư Viện, mục tiêu tiếp theo không biết là viện nào?

Thần tình chấn động, Thương Nguyệt nhìn vào hình bóng Lục Vân, tập trung lắng nghe. Thiên niên hạo kiếp vô nhân khả tị, như thế không phải ám chỉ các môn phái tu chân giới đều phải đối mặt với kiếp nạn sa o? Nếu thật sự đúng vậy, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Trầm mặc một hồi, Thương Nguyệt dần bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói:

- Hiện tại sư thúc Ngọc Vô Hạ bị ma đầu Hắc Ám giới bắt đi, muội trước tiên trị liệu thương thế, sau đó sẽ tiến nhập Ma vực truy tìm tung tích giải cứu sư thúc bằng mọi giá. Phượng Hoàng Thư Viện kinh biến, cần phải khẩn cấp thông báo cho sư phụ và mọi người biết tin.

Lục Vân im lặng nhìn nàng, lúc này mọi việc đều do nàng quyết định.

Mặt trời xuống núi, Thương Nguyệt cũng đã khôi phục được năm thành công lực, chuyển thân tới Lục Vân nói:

- Chúng ta đi thôi.

Bốn mắt tương giao, hai người nhân thần quán quýt, Lục Vân nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng trịnh trọng nói:

- Nhân gian loạn lạc, đồng thủ tương liên.

Tâm linh chấn động, khuôn mặt mỹ lệ của Thương Nguyệt lộ xuất một nụ cười. Lần đầu tiên Lục Vân trước mặt nàng thề thốt khiến thâm tâm nàng cảm thấy hoan hỉ vô bì.

Trong quá khứ, mỗi lần như vậy Thương Nguyệt đều tránh né không bộc lộ ra ngoài, mỹ diện luôn luôn tỏ ra bình tĩnh dù nội tâm có bị mất tự chủ đến đâu. Nhưng giây phút này đây, tám chữ Lục Vân nói ra, từng chữ từng chữ tựa như khắc vào tim nàng từng nét khắc thật sâu, đem lại cho nàng cảm giác khắc cốt ghi tâm với Lục Vân. Ngập tràn tình ý nhìn Lục Vân, ánh mắt Thương Nguyệt như thu thủy, dù không nói gì nhưng còn hơn cả ngàn lời nói. Lục Vân thần tình chấn động, một cỗ tình cảm nồng ấm đã bốc lên thấu thiên linh, hai mắt nháy động, trong lòng cũng đầy cảm xúc, chỉ hận thiên ngôn vạn ngữ nhưng không thể thốt ra, khuôn mặt chàng lộ ra vô số cảm xúc đầy vẻ ôn nhu.

Nhẹ nhẹ gạt đầu, Thương Nguyệt nở nụ hàm tiếu, cùng Lục Vân chuyển thân phi không. Trong ánh hoàng hôn, bóng hai nhân ảnh tay trong tay cùng nhau bay xuống núi. Đằng sau, một đạo hồng ảnh hiện ra, bắt thành linh rống lên một tiếng, thân ảnh từ từ biến mất. Trời vừa hừng sáng, Lâm Vân Phong đã đến Âm Hồn Lâm luyện kiếm, mong muốn có bước đột phá trong tu vi. Sau hai thời thần khổ luyện, Lâm Vân Phong thu kiếm chuyển thân toan ly khai thì mãnh nhiên phát giác khí lưu xung quanh có điều kỳ lạ, sắc mặt chợt biến đang muốn mở miệng truy vấn thì ầm ầm đột nhiên hào quang thiểm động, một đạo kiếm mang bổ xuống thể nhanh vô cùng khiến hắn không thể tránh né. Nguy hiểm lâm đầu, Lâm Vân Phong kêu lên một tiếng lớn, Trảm Phong Kiếm trong tay phát xuất một đạo ngân quang nghênh tiếp một kiếm thấu tập của thần bí địch nhân. Song kiếm giao phong, quang hoa loạn xạ, âm thanh kim thiết vang lên bất tuyệt, song phương công kích liên tiếp sáu mươi ba chiêu, cuối cùng Lâm Vân Phong kêu lên thất thanh, cả người mượn lực lui về sau loạn xạ ba bước, thật là nguy hiểm vô cùng. Thân hình chưa kịp ổn định thì kiếm quang lại hiện, thần bí nhân với tốc độ cực nhanh liên tục bức Lâm Vân Phong lùi lại, hoàn toàn không có khả năng hoàn thủ. Trong Âm Hồn Lâm kiếm khí tung hoành, quang hoa tán xạ, hai đạo nhân ảnh một tiến một thoái xuyên qua rừng, kiếm mang cường mãnh quét ngang, cự thủ đổ rạp, lá cỏ tung bay. Đột nhiên, một đạo kiếm ngâm ngân dài, một tiếng kêu thất thanh vang lên, Trảm Phong Kiếm trong tay Lâm Vân Phong đã bị đối phương chấn bay, một đạo hàn mang như độc long chỉ thẳng vào yết hầu Lâm Vân Phong. Kinh hãi nhìn hắc ảnh trước mặt, chỉ thấy đối phương toàn thân bao phủ một tầng hắc vụ, cần

bản không thể nhìn thấy chân diện mục. Nhìn vào trường kiếm phát xuất lưu quang kì dị, Lâm Vân Phong trong tâm cảm thấy thân quen mà nhất thời không nhớ ra.

- Người là ai, tại sao lại đột kích ta? Phàm làm việc gì cũng phải quang minh chính đại, người đột nhiên tập kích ta như thế còn gọi là anh hùng sao?!

Lâm Vân Phong nhìn đối phương tỏ vẻ bất phục. Cười nhẹ một tiếng, hắc ảnh nói:

- Quang minh chính đại thì người cũng không đả bại được ta, ha ha, nghe âm thanh của ta, đã thấy kiếm pháp của ta, không phát hiện gì sao?

Lâm Vân Phong nghe xong thất kinh nhưng ngay lập tức vui mừng, cười mắng:

- Tốt lắm Lục Vân huynh, đột kích đệ như vậy mà là bằng hữu sao, hôm nay nếu không xin lỗi đệ, xem đệ xử trí huynh thế nào nhé.

Thu lại hắc vụ toàn thân, Lục Vân cười nói:

- Người không nỗ lực, mười chiêu không đánh bại được ta, lại có thể dọa ta ư!

Cười với ý bất hảo, Lâm Vân Phong đột nhiên hỏi:

- Đây không phải Như Ý Tâm Hồn Kiếm, sao đệ cảm thấy rất quen? Còn nữa, sao hôm nay lại về thăm đệ, không phải là tưởng nhớ Ngạo Tuyết sư tỷ đó chứ, mau nói đi.

Thần tình thay đổi, Lục Vân tưởng muốn cười mà không cười, ưu thương nói:

- Chính là Khiếu Nguyệt Thần Kiếm của Thương Nguyệt, hôm nay nàng cũng tới đây với ta, có một tin tức thông báo với mọi người.

Nghe nói có Thương Nguyệt tới, Lâm Vân Phong nhìn xung quanh, hỏi:

- Thương Nguyệt sư tỷ tới thật không, sao đệ không thấy, huynh mau gọi tỷ ấy xuất hiện.

Dứt lời, không chờ Lục Vân khai khẩu, trước mặt Lâm Vân Phong truyền lại thanh âm của Thương Nguyệt.

- Ta ở đây, chào Lâm sư đệ.

Tử sắc thân ảnh phiêu hốt hạ xuống trước mặt, Thương Nguyệt thần tình thương cảm liếc nhìn Lâm Vân Phong rồi đi tới bên Lục Vân.

Mẩn tuệ cảm giác hai người thần tình kỳ dị, Lâm Vân Phong thu lại tiểu dung, trầm giọng nói:

- Có việc gì, hai người có chuyện gì, sao lại thương cảm? Hiện tại gặp mặt sao không cao hứng nói chuyện mà lại biến thành sầu muộn như vậy? Phát sinh chuyện gì sao, Lục Vân huynh mau nói đi.

Khẽ thở dài, Lục Vân chậm chậm nói:

- Bọn ta hôm nay tới đây nhằm thông báo một tin tức bất hạnh, đồng thời cũng muốn đệ truyền báo cho Lục Viện Liên Minh cùng sư phụ của Thương Nguyệt biết tin tức này.

Nhìn thần sắc Lục Vân, Lâm Vân Phong ý thức sự tình không giản đơn, cấp thiết truy vấn:

- Sự tình gì huynh mau nói đi, đừng ng làm cho đệ lo lắng.

Nghe xong, Lục Vân liếc nhìn Thương Nguyệt, thấy nàng không nói đành khai khẩu.

- Hôm qua, Phương Hoàng Thư Viện - một môn phái của tu chân giới với một nghìn bảy trăm năm lịch sử đã bị Ma Vực Hắc Ám Tôn Chủ xuất lĩnh môn hạ tập kích. Chúng nhân thư viện quyết chiến yêu ma, vĩnh tuyệt Nhân gian. Ngoại trừ Thương Nguyệt được ta cứu thoát, chỉ có sư thúc Ngọc Vô Hạ bị Ma thân Trảm Ngọc mang đi, kì dư mấy trăm môn hạ toàn bộ trận vong.

Như bị sét đánh, Lâm Vân Phong đứng ng như trời trồng, nhìn Thương Nguyệt một cách khó tin, nói:

- Lục Vân, huynh lừa đệ. Phải không, nhất định là lừa đệ, sao có khả năng, huynh gạt đệ thôi, chuyện này sao có khả năng.

Không hồi đáp, Lục Vân chỉ ngẩng đầu nhìn về nơi xa, bên cạnh Thương Nguyệt không nói gì, khuôn mặt mỹ lệ hiện xuất một vẻ thê lương, ẩn ước thương tang vô cùng, chứng thực cho lời nói của Lục Vân.

Trong Âm Hồn lâm sự trầm mặc bao trùm, Lâm Vân Phong đã bình tĩnh lại, an ủi Thương Nguyệt:

- Sư tỷ bất tất quá thương tâm, còn sống là còn hi vọng, hiện tại Phượng Hoàng Thư Viện tuyệt chưa bị diệt, bởi vì còn có tỷ, sư phụ tỷ cùng Hứa Khiết, chỉ cần tỷ còn sống, đệ tin rằng Phượng Hoàng Thư Viện sẽ phục hồi, chúng đệ chúc phúc cho quý môn.
- Đa tạ đệ, Lâm sư đệ, hảo ý của người ta đã minh bạch, sau này mong người chiếu cố cho sư muội, nó tu vi yếu nhược cần người bảo hộ.

Thương Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng. Lâm Vân Phong nghe xong, trịnh trọng gật đầu nói:

- Sư tỷ yên tâm, sau này ta nhất thiết toàn lực bảo hộ nàng. Hôm nay tới đây, hai người có thể đến thăm Ngạo Tuyết sư tỷ, đúng không?

237. Hồi 237 – Dục Thôn Lục Viện

Thương Nguyệt nhìn Lục Vân không nói, Lục Vân chậm chậm lắc đầu, nhẹ trả lời:

- Lúc này ta không thể quay về, lần này trở lại ngoài việc thông báo tin tức, còn có một điểm đề tính, Đạo Viên cùng Phượng Hoàng Thư Viện đã bị diệt, mục tiêu tiếp theo còn chưa biết, ta có thể cảm nhận Dịch Viên cuối cùng cũng sẽ giống thế. Vực chi tam giới thực lực bắt đầu bộc lộ, tình thế trước mắt đã cho thấy chúng còn cường đại hơn chính đạo nữa. Thái Âm Tế Nhật hiện tại chưa xuất hiện, chính đạo vẫn còn một tia hy vọng. Nhưng một khi Thái Âm xuất hiện, lúc đó khắp Nhân gian sẽ tràn ngập khí chí âm chí tà, chưa biết sẽ ra sao.

Thần sắc trầm trọng, Lâm Vân Phong nói:

- Đệ đã minh bạch ý của huynh, đệ sẽ chuyển cáo chương môn sư bá, huynh cần bảo trọng, đừng để chúng tôi lo lắng.

Lục Vân nhàn thần phức tạp nhìn Lâm Vân Phong khẽ đáp:

- Được rồi, đệ hãy trở về, nhớ rằng tin tức là do Thương Nguyệt chứ không phải ta cáo tố, còn nữa, ta muốn nói với đệ Âm Dương Pháp Quyết là tu luyện chi pháp, hãy cố gắng tu luyện, tương lai tất hữu dụng, bảo trọng.

Dứt lời cùng Thương Nguyệt biến mất tại thiên không. Còn lại một mình, Lâm Vân Phong cấp tốc chuyển thân bay đi. Vừa về Dịch Viên, Lâm Vân Phong tìm ngay Trương Ngạo Tuyết nhờ nàng giúp đỡ tìm Huyền Ngọc cùng Tử Dương hai người tới Dịch Thiên Các có sự việc cần thương nghị.

Khi Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân đến, Lâm Vân Phong thần sắc ngưng trọng nhìn ba người, trầm giọng nói:

- Hai vị sư bá, đệ tử mới nhận được một tin tức xấu, Phượng Hoàng Thư Viện đã bị Ma Vực Hắc Âm Tôn Chủ suất lĩnh thuộc hạ tập kích, một ngày quyết chiến, ngoại trừ Thương Nguyệt sư tỷ, toàn bộ đều tử trận.
- Cái gì?

Ba tiếng kêu kinh hoàng đồng thời từ ba người phát ra, như bị một đạo thiên lôi gián g xuống, ba người thần sắc đại biến, mãnh nhiên khởi thân, kinh hãi Lâm Vân Phong. Trầm mặc không nói, không ai khai khẩu, im lặng tiêu hóa tin tức đáng sợ đó. Một tiếng thở dài từ miệng Huyền Ngọc chân nhân phát ra. Tử Dương chân nhân và Ngạo Tuyết vô lực ngồi xuống, sắc mặt đầy nét kinh hãi, nhãn thần bất động chờ ý kiến của người đứng đầu.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lâm Vân Phong, trầm giọng nói:

- Việc này xảy ra khi nào. Con nghe tin tức này ở đâu?

Lâm Vân Phong nét mặt tang thương khẽ nói:

- Thừa sư bá, việc này xảy ra vào hôm qua. Chúng ta là người đầu tiên biết tin tức này. Mới vừa rồi Thương Nguyệt sư tỷ có tới đây nói cho con biết. Sư tỷ muốn chúng ta đem việc này nói với liên minh. Con muốn mời sư tỷ đến Dịch Viên, sư tỷ thần tình thất lạc, nói rằng không còn tâm tình nào gặp gỡ mọi người rồi bỏ đi.

Nghe xong, Huyền Ngọc chân nhân thở dài nói:

- Với tâm tình của cô ta hiện giờ, thật sự đúng là không thể ngồi đượ c. Sự việc xảy ra quá đột ngột, mọi

Cất bước tiến đến đại môn, ngân y trung niên nhìn Liễu Tinh Hồn và tám tên đệ tử Lục viện trước mặt nhẹ nhàng nói:

- Tránh ra, ta muốn tìm Kiếm Vô Trần chứ không phải là các ngươi. Với tu vi của các ngươi muốn cùng ta động thủ à, dù cho có luyện thêm một trăm năm nữa cũng chỉ phí công mà thôi, vì vậy đừng tự chuốc lấy phiền phức.

Liễu Tinh Hồn quan sát cẩn thận ngân y trung niên, trong tâm vô cùng kinh hãi vì không nhìn ra được một chút sơ hở nào từ trên thân người này. Lén hít một hơi khẩu khí, Liễu Tinh Hồn hỏi:

- Nhìn ngươi tu vi cao thâm, tất không phải là hạng vô danh, không biết tôn tính đại danh là gì và từ đâu mà tới?

Lạnh lùng liếc nhìn Liễu Tinh Hồn một cái, ngân y trung niên hỏi:

- Tu vi của ngươi cũng không tệ vậy ngươi là ai? Nếu ta nói tên của ta ra thì ngươi có thể khiến tên Kiếm Vô Trần nào đó ra đây không? Nếu được như thế thì còn có thể nói chuyện, bằng ngược lại thì ta không thể nói cho ngươi biết được.

Sắc mặt Liễu Tinh Hồn chợt hiện vẻ phần nộ, nhưng ngay lập tức cố nhẫn nại chịu đựng, lạnh lùng nói:

- Ta là Thiên Kiếm Viện Liễu Tinh Hồn, chỉ cần ngươi nói ra mục đích lần này đến đây, cùng với danh tự lại lịch của bản thân thì ta sẽ xem xét yêu cầu của ngươi. Nếu không, thì ngươi buộc phải có câu giải thích rõ ràng cho việc hôm nay ngươi tự tiện xâm nhập vào đây.

Ánh mắt nhìn có phần cổ quái, ngân y trung niên lắc đầu nói:

- Nhìn ngươi vẫn còn kém xa lắm, thôi hãy cứ gọi Kiếm Vô Trần ra đây vì ta không muốn mất công động thủ động cước. Ngươi nên để ta tiến vào bên trong, nếu không đến lúc đó sợ rằng các ngươi sẽ phải hối hận đả y, mà nếu để đến bước đờn ng cùng như thế thì cũng không phải là chủ ý của ta.

Hét lên một tiếng phần nộ, Liễu Tinh Hồn bản thân nhiều lần bị xem thường trước mặt đệ tử của mình, điều này ảnh hưởng đến thể diện của hắn nên làm sao có thể bỏ qua được. Tiến tới một bước, đúng vào lúc Liễu Tinh Hồn đang muốn rút kiếm xuất thủ giáo huấn ngân y trung niên thì từ phía sau truyền tới thanh âm của Kiếm Vô Trần:

- Ngươi mở miệng ngậm miệng đều nói là muốn gặp ta, không biết phải xưng hô như thế nào?

Ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Vô Trần đang đi tới cùng với một nhóm người, mục quang của ngân y trung niên sau khi lần lượt quan sát kỹ bốn người Diệp Tâm Nghi, Phong Lô chân quân, Kim Cương thánh phật và Chiến Tâm tôn giả thì hoàn toàn không để ý gì đến những người khác, cuối cùng quay lại nhìn lên người Kiếm Vô Trần với ánh mắt khê kinh hãi và nói:

- Ngươi chính là Kiếm Vô Trần? Không thể ngờ niên kỷ nhỏ như thế này mà tu vi lại cao đến vậy. Còn bốn vị bên cạnh không biết là cao thủ của môn phái nào? Giới thiệu thử xem ta có nhận thức được chăng.

Hơi kinh dị nhìn sang ngân y trung niên, trong tâm Kiếm Vô Trần biết rằng người này không đơn giản nhưng ngoài miệng lại bình tĩnh nói:

- Bốn vị bên cạnh ta đều là cao thủ hữu danh trong giới tu chân. Vị này là Minh chủ của tam phái đồng minh Dao Trì ngọc nữ Diệp Tâm Nghi, còn ba vị kia là lão tiền bối Phong Lô chân quân của Vân Chi pháp giới, Chiến Tâm tôn giả của Thiên Kiếm tông và Kim cương thánh phật của Vạn Phật tông. Còn những người còn lại đều là cao thủ của Lục viện, ta chắc không cần phải giới thiệu từng người. Còn ngươi chắc cũng nên nói ra danh tự lại lịch của mình chứ.

Gật đầu như đã hiểu rõ, ngân y trung niên nói:

- Quả thật không kém, các cao thủ ở đây ta đều đã được nghe người khác đề cập đến. Còn ta ư, ta tên Bắc Phong đến từ Tây vực. Lần này tới đây là vì nghe nói có một người tuổi trẻ anh tuấn, tu vi cao tuyệt tên là Kiếm Vô Trần cho nên tới xem thử xem có phải chỉ là hư danh hay không. Bây giờ được gặp thì thấy tu vi thật sự không tồi, chỉ là không biết có thể duy trì trong tay ta được bao lâu?

Lời vừa buông ra, sắc mặt của mọi người vụt biến đổi. Người đến khiêu chiến như thế này không những ít gặp mà ngữ khí lại cuồng vọng, ý của lời nói vừa rồi chính là Kiếm Vô Trần tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Điều này quả thực là không để toàn bộ Lục viện Liên minh vào trong mắt.

Liều Tinh Hồn lập tức hét lên một tiếng và nói:

- Quả thật là hạng người kiêu ngạo, dám mở miệng nói lời ngông cuồng, vậy thì hãy xem ta hôm nay làm sao mà giáo huấn người.

Dứt lời, thân ảnh thoáng cái đã xuất hiện trên đầu của ngân y trung niên, trường kiếm trong tay phiến chuyển bay lượn, trong tiếng rít chói tai dị thường, một cổ tử sắc kiếm mang mờ nhạt từ trên trời hạ xuống, khi cách đỉnh đầu của ngân y trung niên ba trượng liền hóa thành một cái đầu tử long điên cuồng gầm rú. Bốn phía khí lưu rần rần chuyển động, tiếng gió gào thét cuốn đất bụi đầy trời tạo thành một long trụ phong bao lấy Bắc Phong vào trong.

Lạnh lùng nhìn bốn phía, ngân y trung niên Bắc Phong nói:

- Liên tục hai lần cảnh cáo nhưng người vẫn không biết nặng nhẹ, vậy nên đừng trách ta vô tình. Hãy xem chiêu Tây Phong Nộ Khiếu này của ta đưa người sang một bên mà thưởng thức.

Hữu thủ đột nhiên đánh thẳng lên, nhìn chiêu thức không hề có một chút hoa mỹ nào, một đạo quyền thủ sáng lấp lánh vụt thẳng lên trên chỉ trong nháy mắt đã va chạm vào đạo tử long đó. Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn truyền lại, đồng thời trong luồng ánh sáng mạnh mẽ và chói lòa vang lên một tiếng kêu thảm thiết, cả người Liều Tinh Hồn bị chấn bay về bức tường phía đông, xuyên thẳng qua ba mặt của bức tường đất rồi bị phòng ốc sụp đổ đè xuống dưới.

Kinh hãi nhìn Bắc Phong, Kiếm Vô Trần thần sắc ngưng trọng, trong mắt thoáng lộ một tia sáng kỳ dị. Bên cạnh, Phong Lôi chân nhân nhẹ giọng nói:

- Người này tuyệt đối không đơn giản nên ngài tạm thời đừng lộ diện, hãy để ta nói chuyện với hắn.

Nói xong liền tiến tới một bước, mở miệng nói:

- Bắc Phong, cái danh tự này đúng là lần đầu tiên ta được nghe thấy, chỉ có điều tu vi của người thật sự rất cao thâm làm cho người ta không thể không kinh ngạc. Vừa rồi người nói lần này đến đây là để tìm Vô Trần tỷ thí, nhưng không biết lời đó là thật hay là giả? Và ngoại trừ điều này ra thì người còn có ý đồ nào khác không?

Thần nhiên nhìn sang Phong Lôi chân quân, Bắc Phong nói:

- Ta thường không nói lời giả dối, ta thực sự là muốn tìm cao thủ để thử xem tu vi tu luyện nhiều năm của ta đến đâu. Cách đây vài ngày có gặp phải một người, chỉ tiếc cuối cùng lại để hắn biến mất, bắt buộc dĩ phải đi hỏi thăm rất lâu mới biết được nơi đây có cao thủ cho nên hôm nay mới đến đây. Còn như có ý đồ khác thì không cần phải nói tới, chỉ là muốn kiếm vài cao thủ động thủ một phen.

Lặng im một lúc, Phong Lôi chân quân nói:

- Lời này của người không cần biết là thật hay giả, ta cũng cần phải cảnh báo cho người biết là tại Nhân gian hiện nay yêu ma đang hoành hành khắp nơi, bọn ta Lục viện Tam phái kết thành Liên minh là để trấn yêu trừ ma, chứ không phải là để cùng người tranh cường đấu ác, cho nên không thể chấp nhận yêu cầu của người. Ngoài ra còn có một điều, rằng người phải hay không phải là gian tế của yêu ma phái đến thăm dò tình hình của bọn ta. Một điểm này quả thật đoán không ra, cho nên vì sự an toàn và lợi ích của bọn ta, lời nói của người tuyệt đối không thể tin tưởng được. Người hãy trực tiếp nói rõ ý đồ chân thật của người đi.

239. Hồi 239 – Sơ Nhập Ma Vực

Thấy đối phương không tin, Bắc Phong trầm tư giây lát rồi lạnh giọng nói:

- Ta đã nói tử tế mà các người vẫn không tin, vậy chỉ còn cách trực tiếp đối đầu thôi. Dù sao ta cũng chỉ tới tìm người để khảo thí tu vi của mình, chỉ cần có người động thủ cùng ta là được. Giờ các người hãy chuẩn bị đi, ta nói đã nhiều rồi, chúng ta so cao thấp để biết sự thật.

Nói xong, hắn đưa mục quang nhìn về phía chân trời, cả người bạo phát khí thế lớn mạnh dồn ép tới khiến hơi thở mọi người trở nên gấp gáp, sắc mặt đại biến. Khẽ thở dài, nhóm người Phong Lôi chân quân và Kiếm Vô Trần nhìn nhau, biết rằng không thể né tránh được nữa, chỉ có động thủ mới giải quyết được vấn đề. Ra hiệu cho mọi người lùi ra, Phong Lôi chân quân trầm giọng nói:

- Người đã không chịu nói ra mục đích chân chính mà lại quyết động thủ, vậy hôm nay người hãy lưu lại đây.

Dứt lời vận tụ chân nguyên toàn thân, chớp mắt cả thân thể đã ẩn tàng trong một quang sáng đan xen hai màu thanh hồng chuẩn bị phát động công kích. Trong Nhã viên, một trường quyết đấu sắp được triển khai, Bắc Phong thần bí đến từ Tây vực Bất Dạ thành cùng Phong Lôi chân quân cao thủ của Vân Chi pháp giới, rốt cuộc ai mạnh ai yếu tạm thời còn chưa phân định, nhưng khí thế mãnh liệt kinh người của song phương đã dự báo trước một trận chiến không tầm thường.

Lặng lẽ đứng trong mây, Thương Nguyệt nhìn Tàng Thi Giang dưới chân, ánh mắt hiện lên vẻ ưu thương nhàn nhạt. Mọi chuyện trong quá khứ tuy đã trôi qua theo thời gian nhưng cừu hận như núi đó lúc nào cũng quanh quẩn trong lòng nàng. Thở dài một tiếng, Thương Nguyệt thấp giọng nói:

- Chúng ta xuống dưới đi, càng kéo dài thì đối với chúng ta lại càng bất lợi.

Vỗ về vai nàng, Lục Vân ôn nhu nói:

- Sinh tử chỉ là một thứ hình thức trong mắt mọi người thôi, có lẽ tại một địa phương khác sẽ có thiên đường mà chúng ta không nhìn thấy được. Bọn họ, những người đã mất sẽ sinh sống tại nơi đó. Chúng ta đã được sống thì phải tiếp tục sống theo cách của chúng ta, sống trong mắt người khác, để bọn họ biết được điểm khác biệt giữa chúng ta và mọi người.

Quay đầu nhìn Lục Vân, Thương Nguyệt trầm mặc một hồi, cuối cùng thu lại thần tình bi thương, trầm giọng nói:

- Vâng, chúng ta sẽ sống trong mắt người khác bằng cách của riêng mình, để mọi thứ phiêu đảng trong sự trùng sinh và hủy diệt.

Mỉm cười nhẹ vuốt khuôn mặt nàng, Lục Vân không nói thêm mà chỉ nhìn nàng với vẻ kiên định, hai ánh mắt tương giao.

Cuồng phong thổi tới, làn khí mát mẻ khiến hai người bình tĩnh. Trên khuôn mặt mỹ lệ của Thương Nguyệt hiện lên sắc đỏ hây hây hiếm có, trông như vô ý lại phảng phất như rất tự nhiên nhìn ra nơi khác. Lục Vân cười khê, cũng không truy hỏi mà chỉ kéo tay nàng, ngoài thân hai người lóe hiện ngân quang rồi hóa thành một ráng ngũ sắc, chìm xuống dòng Tàng Thi Giang trong ánh hào quang rực rỡ. Xuyên qua một tầng kết giới hắc sắc, hai người tiến vào một thông đạo tối tăm không ngừng xoay chuyển, cùng với đó là khí lưu hùng dũng xông thẳng về phía trước. Trong lúc tiến lên, Lục Vân cảm giác thấy trong khí lưu xoay chuyển này có một khí tức tà ác có thể thôn tính mọi sinh linh nó khiến chàng kinh hãi cực độ, vội ôm chặt thân thể mềm mại mê người của Thương Nguyệt toàn thân chàng kim quang đại thịnh, vận khởi kim quang hộ thể vô thượng của Phật gia cẩn thận lưu tâm đến tình hình xung quanh. Thương Nguyệt lặng lẽ nhắm khuôn mặt anh tuấn của chàng, cảm thụ trái tim đang đập loạn trong lồng ngực khỏe miệng mỉm cười. Từ thời khắc tương ngộ tại Thái Huyền Sơn, hai người quen biết chính nhờ trong hoàn cảnh vô tình ôm lấy nhau, hình thành nên mối liên hệ mật thiết giữa hai người. Sau đó trong chuyến đi tới Quỷ vực, Thương Nguyệt luôn ở bên Lục Vân, từ trước tới giờ hai người chưa từng xa cách đơn độc, cho đến tận ngày bị ma tôn đánh trọng thương, lúc đó Lục Vân mới lần thứ hai ôm lấy nàng. Hôm nay là lần thứ ba kể từ khi quen Lục Vân, Thương Nguyệt mới được chàng ôm vào lòng và cũng là lần duy nhất nàng không thụ thương. Thời khắc này, mọi thứ xung quanh đối với Thương Nguyệt mà nói đã không còn gì quan trọng, mọi suy nghĩ của nàng đều tập trung in dấu giây phút này trong trái tim. Trong tương lai một ngày nào đó khi hồi tưởng lại, nàng tin rằng lúc đó mình chắc hẳn sẽ mỉm cười. Thăm dò qua Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân đại khái đã hiểu về đường hầm thông với Ma vực này, lực từ trường của hai cực đối lập đã sản sinh ra khí tức hủy diệt, thôn phệ, tê liệt, xoay chuyển mãnh liệt, uốn cong cả hành lang thời gian và không gian. Bất kỳ vật thể nào khi tiến vào nơi này đều phải chịu sự xâm thực của bốn luồng khí tức này, chỉ cần một chút bất cẩn sẽ bị hủy diệt tại đây. Trong lúc suy nghĩ tìm tòi, Lục Vân chỉ cảm thấy người rung lên, ý thức còn chưa kịp phản hồi

thì thân thể hai người đã xuất hiện tại một cửa ra u tối. Nhìn tứ phía linh thức phóng ra, Ý Niệm Thần Ba dưới sự thúc động của chàng bắt đầu tự động điều chỉnh tần suất, lục soát mọi khí tức xung quanh. Cúi xuống nhìn Thương Nguyệt lại thấy đôi mắt trong sáng như mặt nước mùa thu đang ngưng thị nhìn mình, nụ cười đó, thần tình sâu đậm đó như đang vẽ lên hình dáng của một ký tự - chữ "ái"!

Không còn cảm giác thấy trái tim rung lên, thời khắc này Lục Vân không biết phải làm sao mới hình dung được sự cảm động, tiếp nhận tình yêu thâm lặng của nàng. Có lẽ đúng như thánh nhân đã nói, tình tới mức sâu đậm sẽ chuyển thành nhạt, lúc này tình cảm của hai người không còn cần đến những thứ trang sức hoa lệ, chỉ một nụ cười mỉm đã đủ để biểu đạt tất cả những suy nghĩ trong nội tâm rồi.

Tâm hữu linh tê, lưỡng tâm vi tiếu. Dù cho ánh mắt chỉ bắt chợt giao nhau cũng vụt hiện lên những tia sáng lấp lánh.

Lục Vân nói lỏng tay khẽ tán dương một tiếng tuyệt đẹp, nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc của Thương Nguyệt, chàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng lặng lẽ tiến bước, tất cả đều không cần đến một lời nói. Dưới bầu trời xanh thẳm, hai bóng người phiêu dật theo gió. Lục Vân dựa vào tin tức phản hồi lại từ Ý Niệm Thần Ba, xác nhận đúng phương hướng rồi dắt Thương Nguyệt tiến sâu vào Ma vực.

Nhìn đồi núi nhấp nhô tứ phía, Thương Nguyệt nhẹ nói:

- Nơi này khá giống với Nhân gian, chỉ có một điểm bất đồng duy nhất là bầu trời màu xanh thẳm.
- Trừ điểm đó ra, không khí nơi đây còn hàm chứa một lượng lớn khí tức tà dị, xem ra những thứ này chính là khởi nguyên của Ma vực. Lục Vân thản nhiên nói ra những điều còn ẩn tàng.

Nhân thần khẽ ngơ ngẩn, ngay sau đó Thương Nguyệt liền khôi phục lại sự bình tĩnh, hỏi:

- Hiện tại chúng ta phải làm sao để tìm ra Ma vực Hắc Ám giới? Xem ra nơi này cũng có những điểm tương tự như Quỷ vực diện tích chắc không nhỏ, hơn nữa lại phân thành tứ giới, e là chúng ta phải mất chút thời gian mới có thể tìm được.

Tỷ mỉ quan sát bốn bề, Lục Vân nói:

- Không cần phải vội, tuy chúng ta không thông thuộc nơi này nhưng chỉ cần tìm được một cao thủ Ma vực là có thể tìm được Hắc Ám giới rồi. Trước mắt, chúng ta nên nghiên cứu xem ngoài việc làm thế nào để cứu người thì còn gặp phải những sự tình gì. Ta nhớ rằng Dao Quang đã từng bảo, lần trước khi nó tới Ma vực tìm Huyết giới nơi đây hoàn toàn không có một cao thủ nào, đại đa số nhân mã của cả Ma vực đã bí mật tiềm nhập Nhân gian, thế nên có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.
- Về chuyện này thì muội không lo, muội chỉ sợ chúng ta chậm trễ cao thủ Ma vực sẽ giết mất sự thúc của muội, như vậy thì chuyến đi này của chúng ta sẽ phí công vô ích.

Thương Nguyệt nhẹ nhàng nói ra những suy nghĩ trong lòng. Lục Vân nghe vậy, trầm tư giây lát rồi nói:

- Vậy được, bây giờ ta định sẽ cẩn thận khám xét tình hình Ma vực, muội hãy bảo vệ cho ta, xem có thể có thu hoạch gì không đã.

Dứt lời lẳng không lên ba thước ngồi xuống, cả người lơ lửng giữa trời đất một cách thần kỳ. Trên đỉnh đầu Tứ Linh thần thú thông dong tự đắc bay lượn, còn Thương Nguyệt đứng bên thần tình hết sức nghiêm túc chú ý nhìn tứ phía. Thời gian cứ thế trôi đi, hào quang bảy màu loang loáng quanh thân Lục Vân, vô số quang hoa hóa thành những tia nhỏ từ trên thân chàng kéo dài ra vô tận, Thương Nguyệt kinh ngạc đến sững người. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy điều thần bí nhất của Lục Vân, từ trước tới nay nàng chưa từng thấy ai toàn thân có thể tán phát hào quang bảy màu, thế nhưng trước mắt nàng Lục Vân đã phá vỡ kỷ lục này. Thương Nguyệt không biết pháp quyết mà Lục Vân đang thi triển bởi lẽ nàng chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe thấy ai đề cập đến, kỳ thực đây chính là kỳ học gia truyền của Lục Vân - Thiên Địa Vô Cực!

Để tìm ra Hắc Ám giới một cách nhanh nhất sớm cứu người quay về, lần đầu tiên trước mặt Thương Nguyệt, Lục Vân đã thi triển tầng thứ sáu của Thiên Địa Vô Cực - Vô Hạn Diên Thân, tăng tốc độ của Ý Niệm Thần Ba để dò xét mọi địa phương có thể tìm được. Cùng với sự dâng lên mạnh mẽ của hào quang bảy

màu, khi quang hoa dần mất đi tất cả những tia sáng bảy màu đều quay vào trong thân Lục Vân, chàng tỉnh lại trên mặt lộ ra một nụ cười mừng rỡ.

Trông thấy ánh mắt quan tâm của Thương Nguyệt, một niềm hạnh phúc tươi mát trái tim chàng, cười nói:

- Ta đã hiểu chút ít về Ma vực này rồi, tuy lúc này chưa thăm dò được toàn bộ nhưng ta đã cảm nhận được bốn khu vực bất đồng có khí tức không tầm thường. Theo suy đoán của ta, bốn khu vực này có lẽ là Ma vực tứ giới. Về phương vị cụ thể, chỉ cần chúng ta tìm một ma vật hỏi một chút là biết thôi.

Dứt lời kéo tay nàng, Như Ý Tâm Hồn kiếm hóa thành một ráng mây đỏ nâng hai người cấp tốc bay về bên trái. Không hề truy hỏi về sự việc lúc này, Thương Nguyệt ngưng thị nhìn phía trước, rất nhanh đã cảm giác thấy một luồng ma khí cường đại xuất hiện trên đỉnh núi cách đó không xa.

Nhìn nơi đó, Thương Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Cảm giác khi ở bên huynh giống như bất cứ chuyện phức tạp nào cũng đều nằm trong lòng bàn tay huynh, cuối cùng đều trở nên đơn giản. Còn một điều nữa, đó là huynh khiến người ta có một thứ suy nghĩ ỷ lại.

Ngạc nhiên nhìn nàng, Lục Vân tựa hồ không nghĩ rằng nàng đột nhiên lại nói ra những lời như vậy nhất thời khiến chàng ngẩn ngơ. Khi một cơn gió lạnh thổi qua làm chàng tỉnh lại, Lục Vân nghĩ kỹ câu nói của Thương Nguyệt không nhận được bật cười nói:

- Điều đó chứng tỏ có lúc phải rất hao tổn trí óc mới có thể nghĩ thông. Có lẽ trên thế gian này chỉ có muội mới dùng phương thức kỳ lạ này để biểu đạt ý tứ khác của mình.

Khe mỉm cười, Thương Nguyệt lập tức toát ra mị lực kinh người, dịu dàng nói:

- Đây chỉ là những điều trao đổi giữa hai ta thôi.

Một câu nói đơn giản có vẻ hết sức bình thường nhưng trong đó lại lộ ra huyền cơ vô tận.

Lục Vân rung động tinh thần nhìn ra xa, đột nhiên chàng nghĩ có lẽ trong ba nữ nhân mà mình đã gặp, thời gian ở bên Thương Nguyệt là ngắn nhất nhưng nàng lại là người hiểu thấu lòng mình nhất. Tốc độ như một mũi tên mang theo tia sáng đỏ sẫm chói lọi rạch ngang bầu trời lục sắc, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên dừng lại, Thương Nguyệt và Lục Vân chìm mình bên trong bóng ngắc đầu lên, chú thị nhìn cao thủ Ma vực đang đứng cách đó vài trượng. Chỉ thấy người này thân cao một trượng, cơ bắp cứng rắn nở nang như những ngọn núi nhỏ nổi lên trên thân hình khiến người ta có cảm giác đây là kẻ rất có sức mạnh. Nhìn bề ngoài khó đoán đúng tuổi, khoảng trên dưới bốn mươi, tay cầm Phi Xoa phủ, cả người như một cự ma chống trời đang nhìn Lục Vân và Thương Nguyệt với vẻ thâm độc.

- Bọn nhãi nhép nào tới từ Nhân gian lại dám xâm nhập Ma vực của ta, còn không mau báo tên chịu chết?

Hữu thủ vung lên hạ xuống, Phi Xoa phủ bóng hướng xuống đất phát ra một tiếng kinh lôi âm vang bên tai khiến Lục Vân và Thương Nguyệt giật thót mình, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh dị.

Buông tay Thương Nguyệt, Lục Vân nghi hoặc nhìn địch nhân to lớn này, đáp:

- Xem ra không những thân thể cao lớn mà tu vi cũng cao cường đáng sợ, đúng là cao thủ hiếm thấy. Ta tên Lục Vân tới từ Nhân gian, mục đích đến đây là để tìm vị trí cụ thể của Hắc Ám giới, chắc hẳn là người biết rất rõ.

240. Hồi 240 – Cự Linh Ma Sát

Hừ lạnh một tiếng, cao thủ Ma Vực đó nói với giọng không có một chút thiện ý:

- Đích thực là ta có biết, nhưng dựa vào cái gì mà ta phải nói cho hai tên ranh các ngươi biết, hử lũ người Nhân gian tới xâm nhập kia? Các ngươi sẽ chết trong tay ta ngay tức khắc thôi, lúc này còn hỏi những điều đó thì có tác dụng gì kia chứ?

Lục Vân nghiêm sắc mặt, thần sắc âm trầm nhìn hẳn nói:

- Dựa vào song thủ này của ta. Người đã biết thông tin ta cần, vậy hôm nay nếu người không nói cho ta biết địa điểm cụ thể thì đừng mong sống sót.

Ngửa mặt cười lớn, cao thủ Ma Vực đó cực kỳ phẫn nộ nói:

- Không ngờ hôm nay lại có kẻ dám đại ngôn với Cự Linh Ma Sát ta ở ngay trong Ma Thiên giới này mà không thấy hổ thẹn, đúng là tự tìm đường chết. Bây giờ bổn sát sẽ thử xem người có bao nhiêu cân lượng mà dám cuồng vọng như vậy, tiếp một phủ của ta trước đi.

Chân điểm một cái, Phi Xoa Phủ trong tay dịch lên sáu thước, đồng thời song thủ nắm chặt cán phủ, không dùng hoa chiêu mà bổ thẳng xuống một nhát lập tức xé toạc không khí, chấn động tầng mây, một đạo hắc sắc đao quang xuất hiện phía trên đầu Lục Vân. Sắc mặt trầm xuống, tâm niệm Lục Vân chớp động, chàng đã phát giác ra một phủ này trông có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế hàm chứa một lực đạo chí cường chí bá không nên ngạnh tiếp. Động thân dịch về sau một trượng, Lục Vân trong nháy mắt đã tránh khỏi một kích này, Như Ý Tâm Hồn kiếm quay về tay giương cao, một tia sáng đỏ sẫm bắn thẳng tới ngực Cự Linh Ma Sát.

Kêu lên một tiếng kinh dị, song thủ của Cự Linh Ma Sát khựng lại, một kích uy mãnh tuyệt luân đó lập tức đình chỉ, với tốc độ nhanh đến kinh người hoành ngang trước ngực chặn đón đạo kiếm mang của Lục Vân. Một âm thanh trong trẻo vang lên, kiếm mang hừng hực đập vào Phi Xoa Phủ phát ra một đạo hồng quang. Cự Linh Ma Sát thét khê một tiếng, thân thể lắc lư không ngờ đã chống lại được một kích đột ngột này, thực lực mạnh mẽ của hắn khiến Lục Vân và Thương Nguyệt đều thập phần kinh ngạc.

Đứng cách hai trượng, Cự Linh Ma Sát lạnh lùng nhìn Lục Vân, quát:

- Thật nhìn không ra trông người không cao lớn nhưng tu vi trái lại không hề thấp. Người tên gì, là môn hạ của phái nào trên Nhân gian?

Lục Vân thản nhiên cười trả lời:

- Ta tên Lục Vân, còn về việc ta là đệ tử của phái nào trên Nhân gian đối với người mà nói hình như không có gì hữu dụng, người cũng không tới Nhân gian, hỏi nhiều như vậy làm gì? Hiện giờ chúng ta hãy so tài cao thấp để xem thực hư, sau khi đánh xong rồi hãy nói tiếp. Vừa rồi là người xuất thủ trước bây giờ đến lượt ta, người phải cẩn thận đấy.

Không đợi hắn đáp lời, toàn thân Lục Vân đột nhiên hiện lên hồng mang, thần kiếm trong tay bồng bồng bốc lửa hình thành một đạo long hình liệt diễm trên đỉnh đầu xoay một vòng liền xông thẳng tới Cự Linh Ma Sát. Đồng thời hữu thủ Lục Vân lật lại quay vòng thần kiếm, Như Ý Tâm Hồn Kiếm đỏ sẫm bay lượn vun vút trước ngực hóa thành một cột sáng mãnh liệt, Lục Vân một chuồng bổ ra hướng thần kiếm bắn thẳng tới thân thể Cự Linh Ma Sát. Ánh mắt chấn động, Cự Linh Ma Sát dang hai chân cả người đứng tĩnh lập như một ngọn núi. Song thủ vùng Phi Xoa Phủ, cự phủ xoay tròn đan xen dẫn động khí lưu bốn bề hình thành trước thân hắn một lá chắn màu đen bảo hộ thân thể. Sau khi tăng cường phòng ngự, hắc mang lưu động khắp toàn thân ma sát, cùng với một tiếng hét lớn của hắn trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một đóa kỳ hoa hắc sắc biến ảo bất định, nhị hoa hiện màu ám hồng tỏa ra những tia sáng huyết sát. Khi long hình liệt diễm đỏ sẫm tới gần, kỳ hoa hắc sắc trên đầu ma sát quang mang đột thịnh, một tia sáng huyết sát màu ám hồng nghênh đón long hình liệt diễm, song phương xoay tít quấn lấy nhau cuối cùng dệt làm một và bị đóa kỳ hoa hút vào trong nhị hoa. Phía trước, một kích lăng lệ của Lục Vân đã đập vào lá chắn đen trước ngực ma sát, chỉ thấy hai lực lượng từ hai hướng trái ngược giao hội tại một điểm phát ra những tia sáng rực rỡ. Cùng với sự ma sát mạnh sinh ra do va chạm, những tiếng vang lớn ồ tai như kinh lôi chấn thiên được gió cuốn đi tứ phía vang vọng khắp Ma Thiên Giới của Ma Vực. Trong màn mê vụ hồng quang chợt hiện, Như Ý Tâm Hồn Kiếm mang theo lực lượng tuyệt cường cuối cùng đã xuyên thấu lá chắn đen và hóa thành một đạo đao quang xuyên thủng thân thể ma sát. Loạng choạng lùi về sau vài bước, Cự Linh Ma Sát không dám tin nhìn vào huyết dịch lục sắc trước ngực, biểu tình vừa kinh vừa nộ hơn cả là sự ngờ ngác không thể lý giải nổi. Hồng quang lại lóe lên, Như Ý Tâm Hồn Kiếm tự động quay về trên đầu Lục Vân nhẹ nhàng lượn vòng. Nhìn thân sắc kinh ngạc của ma sát, Lục Vân bình thản quát khê:

- Tâm tạng của người đã bị kiếm khí của ta xuyên thủng, bây giờ người hãy thành thực trả lời câu hỏi của ta, Hắc Ám Giới nằm ở đâu?

Ngẩng đầu nhìn lên, Cự Linh Ma Sát đã khôi phục vẻ bình tĩnh, ngữ khí thờ ơ nói:

- Cuộc tỷ thí mới bắt đầu, vẫn còn sớm để kết thúc. Nếu người cho rằng một kích này có thể khiến ta trọng thương, vậy thì người quá ngây thơ rồi. Giờ chúng ta hãy chân chính quyết chiến, xem ai có thể trụ vững đến lúc cuối cùng?

Phi Xoa Phủ tung lên trời, song thủ Cự Linh Ma Sát hợp lại trước ngực thành hình chữ thập, một đạo hắc mang xuất hiện chỉ trong chớp mắt miệng vết thương đã biến mất. Sau đó chỉ thấy song thủ của hắn tách ra, tả chưởng hữu quyền chồng chất lên nhau, hắc vụ quanh thân lan rộng ra, cả người ẩn tàng trong màn mê vụ đen kịt đang cấp tốc vươn dài. Phía trên, đóa kỳ hoa hắc sắc đó bắt đầu xoay chuyển, một luồng khí tức quỷ bí chứa đựng ma khí kinh thiên hình thành nên một vùng khí đặc thù trong vòng mười trượng, ma lãng cuốn lên rợp trời. Cảm nhận được sự quỷ bí đáng sợ của một kích này, Lục Vân khẽ nhắc Thương Nguyệt cẩn thận sau đó thân thể lăng không đứng vững, song thủ bắt đầu kết ấn trước ngực toàn thân tán xạ hồng quang chói lọi cùng những phù chú cổ quái. Cùng với pháp quyết được thi triển, hồng mang quanh thân Lục Vân đã hình thành một quang sáng bọc bên ngoài, những phù chú xạ ra trên thân được phân bố trên quang sáng đó, đang ngày một trở nên rõ rệt hơn lấp lờ những tia sáng của lôi điện. Một tiếng rền vang như sấm động ngang trời bổ thẳng xuống đầu Lục Vân, những tia lôi điện mãnh liệt đó chớp mắt đã bị Lục Vân hút lấy hóa thành một lực lượng cường đại khiến chàng tăng thêm vài phần thần bí. Lúc này, Thương Nguyệt đã nhận ra Lục Vân đang thi triển Lôi Thần Quyết, hiển nhiên chàng vô cùng thận trọng với Cự Linh Ma Sát. Giữa không trung, Lục Vân ẩn thân trong một quang lôi điện, nhìn khí thế mạnh mẽ của ma sát bất giác 'hừ' lạnh một tiếng, song thủ giương cao, quang cầu lấp lờ tia điện trước ngực đang không bay lên, không ngừng thu vào rồi lại phình ra xoay vòng trên không xạ ra lực lôi điện cường kinh công kích Cự Linh Ma Sát. Lôi Thần Quyết chí cương chí bá, chí cương chí dương đụng với tuyệt học Ma Vực chí tà chí sát, rốt cuộc ai lợi hại hơn ai? Ma Thiên Giới, một trận chiến kinh thế đang diễn ra, chỉ thấy dưới bầu trời hôn ám những tia kinh lôi tỏa như mưa, lực lôi điện dày đặc va đập với ma quang hắc sắc được thi triển bởi ma sát, giữa hai bên sinh ra những tiếng vang động trời, lực phá hoại đáng sợ làm rung trời chuyển đất, gió lốc cuốn qua để lại trên mặt đất vô số những hố lớn.

Vô hình trung ma khí tập trung lại giao với lôi điện, tính chất hoàn toàn tương phản, hai luồng khí kinh đáng sợ như nhau sau một hồi tranh kháng, cuối cùng ma khí phiêu tán, lôi điện dữ dội rạch trời, một đạo thiểm điện chói lọi hung mãnh bổ vào người Cự Linh Ma Sát. Trong hàng loạt tiếng nổ liên tiếp, tiếng la thảm vang lên thật yếu nhược, khi mọi sự đã lắng và bụi đất cũng rơi xuống thì thấy Lục Vân vẫn ngao nghễ đứng trên không, hồng quang lấp lánh khắp thân như một vị bá chủ trời xanh ngạo thị thiên địa. Đối diện, Cự Linh Ma Sát toàn thân đầm máu, cơ bắp nở nang trên thân lần lượt vỡ tung, trông vô cùng thê thảm không nỡ xuống tay, thân hình khô héo vô thần chỉ còn lại một hơi thở. Rất hiển nhiên, Lôi Thần Quyết hiệu xưng khắc tinh của mọi yêu ma trên thế gian đã phá hoại toàn bộ cơ nhục cùng các tổ chức thần kinh của hắn, phá vỡ cả nguyên thần dẫn đến sinh cơ diệt tuyệt.

Dời thân đến trước mặt Cự Linh Ma Sát, Lục Vân thu lại hồng mang chói mắt trên thân, lạnh lùng nói:

- Mọi việc kết thúc rồi, người đã thua, hơn nữa còn thua rất thảm. Bây giờ người đã có thể nói cho ta biết Hắc Âm Giới ở đâu chưa?

Nhìn chàng với ánh mắt không chút thần sắc, Cự Linh Ma Sát không cam lòng thều thào nói:

- Ta hận! Không ngờ người lại biết sử dụng Lôi Thần Quyết trong truyền thuyết, ác lắm thay! Người muốn tìm Hắc Âm Giới chứ gì, đơn giản thôi, chỉ cần men theo sơn mạch bên trái đi thẳng về phía trước, xuyên qua Hắc Ma Lĩnh là tiến vào Hắc Âm Giới rồi. Nhưng ta phải nói cho người biết, các người tuyệt đối không có cách nào sống sót qua khỏi Hắc Ma Lĩnh đâu, vì... vì...Ha ha...

Trong tràng cười yếu ớt, Cự Linh Ma Sát gục đầu chết mà vẫn đeo một nụ cười thâm độc chứa vài phần cừ hận.

Nhìn nụ cười của hắn, Thương Nguyệt khẽ nhún mày nói:

- Ấn ý trong lời nói của hắn hình như che giấu một âm mưu nào đó không muốn người khác biết. Muội đoán rằng trước khi chết rất có thể hắn vẫn nghĩ cách làm thế nào để báo thù, định tâm dẫn chúng ta tới tuyệt lộ.

Rời mặt đất mười trượng, Lục Vân một mặt lưu tâm đến động tĩnh của đám hắc vân, một mặt tìm hiểu ý đồ của nó. Nhưng suy nghĩ được một lúc, do vật này quả là thần bí quá mức nên cuối cùng cũng không xác định được đáp án. Trên mặt đất, do hắc vân có hình dạng vô cùng to lớn, dùng mắt thường không thể thấy được nó kéo dài đến đâu. Ngay cả Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân cũng không biết được chính xác nó dài đến cỡ nào, chỉ biết là thân thể kéo dài đó đang di chuyển với tốc độ chậm chạp tiến về phía trước. Lúc này, Lục Vân đã biết được toàn bộ Hắc Ma Linh đã bị hắc vân cổ quái bao phủ. Do sớm tra ra tình huống cụ thể, Lục Vân quyết định bắt đầu tấn công. Hắc vân quá lớn, thần kiếm tuy sắc bén cũng không có tác dụng gì. Vì vậy Lục Vân sử dụng ý niệm tấn công, một lúc phát ra bảy đạo Ý Niệm Thần Ba với tần số cực cao, chỉ trong nháy mắt thực hiện bảy lần công kích vô hình một cách mãnh liệt. Theo mắt thường thì thấy tự hồ không có một chút biến hóa nào, nhưng Lục Vân bằng vào nhận thức vô cùng nhạy bén, kết hợp với Ý Niệm Thần Ba thần kỳ đã cảm nhận được rõ ràng nên ngoài đám hắc vân có một lớp hộ thể ma khí vô hình có một chút rung động. Đồng thời, thân thể đang kéo dài của đám hắc vân cũng dừng lại việc mở rộng ra bên ngoài, rồi từ nó phát ra một cỗ khí tức thập phần quỷ dị để quan sát động tĩnh.

Ánh mắt thoáng chút biến đổi, Lục Vân quay đầu nhìn Thương Nguyệt nói:

- Muội hãy tiếp tục bay lên năm trăm trượng để huynh bắt đầu tấn công, tránh làm tổn thương đến muội. Hãy để ý đến Tiểu gia hỏa, nếu có nguy hiểm thì nên để cho nó đối phó.

Nói xong toàn thân chân nguyên đề tụ, bắt đầu chuẩn bị. Đợi đến lúc Thương Nguyệt đã bay lên trên, Lục Vân toàn thân hắc sắc quang hoa lóe sáng, Quỷ Tông Hóa Hồn Đại Pháp với lực lượng tà ác có thể xâm thực mọi sinh linh hướng về mặt đất bắn tới, đồng thời Quỷ Vương Chiến Giáp cũng xuất hiện bảo vệ thân thể. Dưới đất, đám hắc vân xem ra không có gì thay đổi, điều thay đổi duy nhất chính là Lục Vân đã lao vào trong đó cùng những con mắt ám hồng, tử hồng, và ám lục không ngừng tăng lên. Lục Vân tấn công vào hắc vân vô cùng mãnh liệt nhưng lại không xuất hiện gì khác thường, chỉ như đánh vào một khối bông mềm mại, toàn thân đang hãm nhập sâu bên trong lại bắn ra ngoài, giữa song phương như chưa từng phát sinh ra chuyện gì. Tuy nhiên, đối với lần công kích này bản thân Lục Vân hiểu rõ, đòn tấn công nhanh chóng nhìn có vẻ bình thường, người ngoài cuộc không thể nào hình dung được tình hình bên trong. Quỷ Tông Hóa Hồn Đại Pháp có khả năng xâm thực mọi sinh linh, với một kích toàn lực vừa rồi lực lượng tà ác đó sẽ xâm thực bản thể của hắc vân một cách dữ dội. Nhưng điều làm cho Lục Vân kinh hãi là giữa hắc vân có tam sắc ma nhãn hàm chứa một lực lượng quỷ dị khôn lường, dưới sự tấn công của Hóa Hồn Đại Pháp đã sản sinh ra một lực phản kích giống như tên bắn ra, mạnh mẽ chống lại sự xâm thực của Hóa Hồn Đại Pháp.

Sau khi ổn định thân mình, Lục Vân lập tức suy nghĩ trong đầu làm thế nào để đối phó với hắc vân cổ quái. Hiện tại chưa có sự phản kích, phải lựa chọn phương thức tấn công, vì một khi đã phát động thì sẽ không có thời gian để xem xét. Tự mình nghĩ, bản thân mang nhiều pháp quyết thần kỳ, liệu có loại nào có khả năng đối phó với hắc vân lo lớn vượt quá khả năng con người đây? Tổ tiên truyền lại hai thần binh, đây là bí mật nhất định phải ẩn tàng, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không đem ra sử dụng. Mà điều quan trọng là trước mắt chỉ có thể thi triển Diệt Hồn Dao, riêng đối với Diệt Thần Kiếm do Thiên Địa Vô Cực chỉ mới đạt đến tầng thứ bảy nên không có khả năng thi triển. Ngoại trừ hai vật ấy ra, Như Ý Tâm Hồn Kiếm bên trong ẩn chứa Long Hồn cùng Huyết Mị uy lực tuy cường đại nhưng đối với vật trước mắt lại không có tác dụng. Lại có Quán Thiên Như Ý Kính, nghĩ lại thì sử dụng không nhiều nên cũng không biết dùng như thế nào. Cần Khôn Ngọc Bích, Trấn Hồn Phù, Hóa Hồn Phù có khả năng hay không? Điều này cũng khó mà dự liệu.

Nói đến pháp quyết, Hóa Hồn Đại Pháp đã sử dụng nhưng lại không có tác dụng gì, xem ra chỉ có thể thử Lôi Thần Quyết mà thôi. Đối với Tâm Dục Vô Ngân của Ma Tông cũng không mạnh bằng Ý Niệm Thần Ba, mà Hạo Nhiên Thiên Cương của Nho gia hiển nhiên đối phó với vật hết sức to lớn này cũng là lực bất tòng tâm. Còn lại Phật Đạo hai loại pháp quyết, uy lực tuy kinh nhân nhưng lại chỉ có tác dụng trong một phạm vi nhất định, miễn cưỡng dùng trong tình huống này cũng chỉ là uống phí sức lực. Đối với Lục Vân mà nói mọi việc diễn ra chỉ trong một chớp mắt, nhưng chỉ trong cái chớp mắt này hắc vân đã phát sinh biến hóa. Thân thể to lớn của nó tự nhiên biến mất, chỉ thấy xung quanh vô số những con mắt ba màu khác nhau không ngừng lóe sáng phát ra quang mang âm sâm trông như một dạng quỷ vật tà ác. Lúc này Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân cũng đã tìm hiểu rõ ràng, hắc vân chỉ chuyển hóa thân thể từ hữu sắc thành vô sắc, làm cho chàng vô cùng kinh ngạc.

242. Hồi 242 – Hư Vô Không Ngân

Toàn thân nhanh chóng bay lên, Lục Vân ý niệm chớp động, Ý Niệm Thần Ba vô hình mạnh mẽ công kích như một trận mưa châm ảnh dày đặc hướng về ánh mắt tà ác đó phát động tiến công như vũ bão. Không thấy rõ được cuộc tranh chấp triển khai giữa hai bên, Lục Vân chỉ cảm giác được lực phản kích của đối phương rất mạnh, tám mươi phần trăm ý niệm công kích của bản thân chàng đều dội lại. Nhân thần thoáng lạnh, Lục Vân quát lớn một tiếng toàn thân xuất hiện thất sắc quang mang. Ý Niệm Thần Ba được tăng lên cực hạn, đạt đến tốc độ cực đại bốn mươi tám vạn lần mỗi thức và phát động một đợt công kích hủy diệt. Lúc đó, cảnh vật yên tĩnh trước mặt bỗng phát sinh biến hóa. Chỉ nghe một loạt các âm thanh nổ lốp bốp liên tiếp, dưới đất hắc sắc ma khí như cuồng phong quét ra khắp nơi tạo nên một làn sóng kinh thiên. Trên toàn bộ không trung Hắc Ma Lĩnh, vô số các tia khí nhỏ tương hồ không thể đếm xuể trong khu vực công kích ma sát và ngập tràn toàn bộ không gian, nên ngay tức khắc làm phát sinh nhiều tiếng nổ. Bốn phía, vô số ánh mắt gặp các khí màu sắc cùng loại liền dung hợp lại với nhau nên số lượng giảm thiểu nhanh chóng, làm cho nó càng lúc càng phát ra ánh sáng mạnh mẽ. Nhìn toàn cục bên dưới, Lục Vân biết rằng hắc vân đã bắt đầu phản công. Những ánh mắt dung hợp đó lúc này thu lại trở về phạm vi trên đỉnh đầu, rồi thân thể của hắc vân trong chớp mắt thu nhỏ lại. Và với tốc độ mà mắt thường không thể nào nhìn thấy, nó hình thành một đạo ánh sáng rực rỡ hình lá cờ tam sắc cuộn thẳng lên trên với khí thế kinh nhân.

Nhanh chóng thối lui về sau, Lục Vân một bên truyền âm bảo Thương Nguyệt tránh ra, một bên phát động ý niệm công kích thu hút sự chú ý khủng bố đó của hắc vân để tránh nguy hiểm cho Thương Nguyệt. Tựa như đã bị Lục Vân kích nộ, hắc vân đang bay giữa không trung đột nhiên ngoặt lại chín mươi độ, nhanh chóng truy cản Lục Vân đang ở phía dưới hình thành một không gian phong bế bốn bên xung quanh giam chàng vào giữa. Bên ngoài nhìn vào chỉ thấy xa xa một khối cầu hình tròn cực lớn, trên bề mặt tam sắc quang hoa lưu chuyển không ngừng, bên trên đó ẩn ước như xuất hiện một hình dạng cổ quái. Bị vây khốn bên trong Lục Vân không chút kinh hoàng, nhìn vào vô số nhân tình loang loáng đó trong lòng thầm tính toán xem vật này rốt cuộc là thuộc loại nào đây? Ma thú chăng? không giống. Ma linh à? không chính xác lắm hoặc giả vật này chính là một loại ma chủng thần vật trong truyền thuyết của Ma Vực nếu không thì làm sao có hình dạng to lớn và có lực lượng thần bí như vậy? Trong lúc đang suy nghĩ miên man thân thể Lục Vân bỗng chấn động, một trận khí lưu kịch liệt ép tới khiến toàn thân chàng không thể chịu nổi và hoàn toàn bất động. Trong lúc kinh hãi Lục Vân khẩn cấp vận khởi Phật môn kim quang hộ thể, nhưng dù kim quang hộ thể đã xuất Lục Vân vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn. Sắc mặt Lục Vân trắng bệch, còn thân thể cật lực đề kháng lại áp lực kinh khiếp đó. Trong khoảnh khắc đó chàng hiểu rõ được ý đồ của hắc vân, nguyên lai trong cái không gian phong bế này khí áp duy trì một trạng thái ổn định. Kéo theo áp lực không ngừng của hắc vân, áp lực bên trong càng lúc càng mạnh từ từ sản sinh ra ra một lực lượng hủy diệt. Lục Vân trong hoàn cảnh này đã cảm thụ được lực lượng hủy diệt đó. Muốn sinh ra chân khí hộ thể phải có một điều kiện tiên quyết đó là một lực lượng áp lực siêu việt bao quanh. Lúc này tuy Lục Vân miễn cưỡng có thể tạo nên kim quang kết giới nhưng đã bị hắc vân chậm chậm thu nhỏ lại, toàn thân hoàn toàn bị hãm vào tuyệt cảnh không có một biện pháp nào chống cự. E rằng bản thân một thân pháp quyết lúc này đều không thể thi triển được, hoàn toàn bị hắc vân quỷ dị sử dụng phương pháp vô cùng đơn giản bức vào tuyệt lộ đích thật là không cam lòng. Tựa hồ phát hiện được sự phản kháng của Lục Vân, hắc vân rung chuyển mạnh, khí áp bên trong lập tức tăng lên gấp bội. Tức thời theo đó ép phá chân khí hộ thể của Lục Vân, lực lượng mạnh mẽ đáng sợ chấn tới làm cho kinh mạch toàn thân của chàng muốn nổ tung, miệng thổ ra một búng máu và toàn thân trở nên thật thê thảm. Đứng yên giữa không trung, Lục Vân toàn thân chân nguyên ngưng kết, kinh mạch bị tắc nghẽn trầm trọng nên không còn sức lực để đề kháng lại. Lúc này, chàng tự nhiên minh bạch một đạo lý, nguyên lai là phương thức cực kỳ đơn giản này lại có thể khéo léo làm cho mọi pháp quyết cùng thần khí cũng vô phương chống lại. Nghĩ lại bản thân, hiện tại tuy khôn ngoan thể vận dụng chân nguyên nhưng khả dĩ có thể thôi động Trấn Hồn Phù và Hóa Hồn Phù. Tuy nhiên hai loại vũ khí thể gian cực kỳ mạnh mẽ và bá đạo đó cuối cùng có đem lại tác dụng gì không? Không thể, đối với áp lực không khí cực kỳ bình thường này chúng thật sự chẳng thể đem lại tác dụng nào. Dù thần kiếm lợi khí có công năng thế nào đi nữa cũng hoàn toàn chẳng còn công hiệu. Đối diện tử vong lần nữa, trong lòng Lục Vân cảm thấy buồn bã và không cam tâm. Chàng làm sao cũng không tưởng được bản thân sau khi đã kinh qua vô số tử cả nh, đột nhiên lại bị hãm nhập tuyệt cảnh có thể đưa đến tử vong. Lại nghĩ về ba nữ tử mỹ lệ ấy, trong khoảnh khắc tâm chàn g bắt đầu ứa lệ, cái cảm giác không thể dứt bỏ được đó lại trở nên rõ ràng đến thế và càng lúc càng khắc sâu trong lòng chàng. Nghĩ lại bản thân cả đời tàn hồn khuyết phách,

chịu sự nguyên rủa của ông trời con đường khó khăn ấy kết quả cuối cùng là thế này sao?

Không, trong tâm Lục Vân thét lên một tiếng giận dữ. Bản thân cả đời nghịch thiên làm sao có thể dễ dàng

xót vuốt nhẹ lên má nàng, nhìn thấy khuôn mặt tựa bích ngọc của nàng đang nhợt nhạt vì trọng thương, trong tâm Lục Vân dâng lên cảm giác đau nhói và cảm động trước chân tình sâu nặng của nàng.

Tĩnh lập giữa không trung, Lục Vân không buồn để ý tới động tĩnh của hắc vân thần bí. Xung quanh thân chàng bắt đầu xuất hiện một quang sáng bảy màu hư ảo, vô số những chú ngữ kỳ quái cũng xuất hiện nhảy nhót trong quang hoa chớp động. Cuối cùng, tất cả hóa thành những chùm sáng nhỏ xíu theo nhau lưu nhập vào huyết bách hội của Thương Nguyệt. Thương Nguyệt do có Bạch Ngọc Chiến Giáp hộ thể nên ngoại thương không nghiêm trọng, lúc này lại dựa vào lượng lớn linh khí được Lục Vân tụ tập truyền vào thân thể, nhờ đó bất tri bất giác kinh mạch của nàng nhanh chóng phục hồi. Khi Thương Nguyệt mở mắt nhìn Lục Vân, một nụ cười nhẹ ôn nhu đã xuất hiện trong mắt nàng.

Lục Vân nhẹ nhàng cười nói:

- Tốt rồi, vết thương của nàng đã khỏi hoàn toàn. Trong suốt thời gian điều trị, phải chăng muội đã nghe không ít điều từ trái tim huynh?

Ngước ánh mắt vui vẻ nhìn Lục Vân, Thương Nguyệt tao nhã trả lời:

- Không nhiều, nhưng cũng đủ. Yêu, chỉ một chữ thôi, nhưng thực đã vượt qua cả thế gian vạn vật.

Một chấn động khó thấy thoáng qua, Lục Vân lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, ánh mắt nhìn xuống quang cầu đang bắt đầu bành trướng nói:

- Nó cực kỳ đáng sợ, không hề thua kém Tam Đầu Linh Xà chút nào. Vừa nãy tại Âm Gian nó đã khiến ta phải bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn không tổng được ta tới địa phủ, nhờ vậy mà ta mới trở về được.

Nghe thấy vậy Thương Nguyệt vô cùng kinh ngạc, nàng nhìn xuống chân, nhỏ giọng nói:

- Trong Tam gian Thất giới, có khả năng bức huynh tới tử cảnh có lẽ không nhiều?

Lục Vân nhẹ thở dài:

- Đích xác không nhiều, nhớ lại từ trước tới giờ chỉ có năm nơi. Thạch động ở Thái Huyền hậu sơn là một, thứ hai là Tỏa Hồn Tinh ở Quỷ Vực, thứ ba là Huyết Trì, thứ tư là cuộc chiến ở Dịch Viên, hôm nay là thứ năm.

Bên cạnh, Tứ Linh Thần Thú trông thấy Lục Vân không hề chú ý đến bản thân mình, không chịu được hống lên liên thanh, tựa hồ trách móc Lục Vân chỉ quan tâm tới mỹ nữ mà quên đi bằng hữu.

Nghe thấy tiếng hống đầy bất mãn, Lục Vân quay qua vuốt ve đầu nó, nhẹ nói:

- Tốt rồi, ta đâu thể quên sự tồn tại của mi. Trước tiên, chúng ta tìm cách thu thập đám ma vân cổ quái này, sau đó mới có thể ly khai.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Thứ vật này to lớn vô cùng, mọi công kích tới nó đều vô dụng. Bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Theo muội thấy chi bằng để Tiểu Linh nhi thử một lần, đối với các vật to lớn này, e là nó có khả năng giành thắng lợi hơn chúng ta nhiều.

Quan hoài nhìn Lục Vân, Thương Nguyệt không hỏi nữa. Nàng như muốn tắt cả những đau khổ trong quá khứ hãy để cho nó tan biến đi như một giấc mộng. Nhẹ gật đầu, Lục Vân trầm giọng nói:

- Huynh hiểu ý muội, nhưng đây là trường hợp vạn bất đắc dĩ, huynh không hy vọng Tiểu Linh nhi xuất thủ. Là một người tu chân, tu luyện thực chiến là một phần tất yếu trong suốt quá trình tu luyện. Chúng ta cần phải tự nỗ lực bản thân mình, không nên để phụ thuộc vào ngoại cảnh thì mới có thể nhanh chóng hoàn thành quá trình tu luyện này. Để đối phó với vật cổ quái này huynh đã nghĩ ra được một cách, nếu như không thành công thì lần tới sẽ do Tiểu Linh nhi xuất thủ. Bây giờ muội hãy đứng đây theo dõi huynh đối phó với nó.

Hạ thân xuống, Lục Vân dừng lại cách tam sắc quang cầu cự ly mười trượng trên không, song thủ bình triển, quanh thân chân khí hộ thể toàn bộ thu hồi lại, liền tức thời xuất hiện một loại khí tức như vô ảnh vô tung. Cần trọng quan sát, chàng rõ ràng vẫn đứng tại đó. Thế nhưng điều cổ quái là hoàn toàn không

thể cảm nhận được sự tồn tại của chàng, tựa hồ như một huyền ảnh, có thể nhìn thấy nhưng không thể tìm ra dấu vết. Bên trên, Thương Nguyệt nhận ra sự dị thường, trong tâm lập tức chấn động không thốt lên lời. Nhưng ở dưới, quang cầu cũng nhận ra tình huống khác biệt, con mắt tam sắc trước mặt sáng lên nhìn chăm chú về phía Lục Vân. Để đối phó với hắc sắc ma vân vô cùng to lớn, Lục Vân sử dụng Hư Vô Không Ngân vừa lãnh ngộ, thi triển Hư Vô Pháp Quyết khổng lồ chế ngự lực lượng vô hình tứ phía trong không trung. Theo đó, một cỗ lực lượng vô thanh vô tức, vô hình vô sắc xuất hiện như một vòng lưới, ở giữa không gian thiên địa bắt đầu thu hút, xuyên thấu tất cả các vật một cách không ý thức, cuối cùng cũng tập trung vào một điểm chậm chậm lao tới bao trùm lên trên bề mặt quang cầu tam sắc ma quang ấy.

244. Hồi 244 – Ý Liệu Chi Ngoại

Cảm giác thấy sự biến hóa vô hình, quang cầu phía dưới bắt đầu phình to ra, không ngừng co giãn muốn đánh vỡ sự ràng buộc vô thanh đó. Song đã là vô hình, lại không biết đâu là nơi chịu lực thì làm sao có thể bị nó chấn bay đi được? Giữa không trung, Lục Vân cảm nhận rõ ràng thấy hư vô chi lực của mình đã xuyên thấu qua những chấm đen ở giữa quang cầu, bắt đầu khiến cho tam sắc ma quang trên bề mặt quang cầu hay còn có thể gọi là tam sắc ma nhãn hội tụ về một nơi, bức chúng không ngừng chồng xếp hợp nhất, số lượng giảm đi rất nhanh. Cảm giác này giống như tung lưới bắt cá, nước được lọc ra khỏi lưới, cuối cùng chỉ thu gom lấy mục tiêu của mình, để chúng tụ lại với nhau làm một mẻ là bắt hết! Dưới mặt đất, mọi thứ đang bình lặng đột nhiên phát sinh dị biến, chỉ thấy cuồng phong gào thét cuốn bay bụi đất, vô số đất đá bắn văng ra tứ phía trong lúc đám ma vân thần bí vùng vẫy, làm dậy lên một trận bạo phong hắc sắc. Lúc này, quang cầu loang loáng hào quang kia do tam sắc ma nhãn trên bề mặt từng bước hội tụ, đại bộ phận bề mặt đã bắt đầu mờ nhạt vô sắc, lộ ra những tia sáng đen ma quái. Cùng với sự phát động toàn lực của Lục Vân, hư vô chi lực có thể dung nạp vạn vật cuối cùng đã bức đám ma vân thần bí buộc phải hiện ra bản thể, chỉ thấy ba con mắt lớn phân bố thành hình tam giác trên bề mặt hắc vân, cột sáng ba màu chứa đầy kinh lực bá đạo bắn vọt lên trời, phát ra lực công kích hủy diệt về phía Lục Vân. Cột sáng chứa đựng lực lượng thôn tính vạn vật đó dễ dàng xuyên thấu thân thể Lục Vân, thể nhưng vết thương lại không hề hiện ra như đã nghĩ, Lục Vân tựa như không khí hư vô, chỉ hiện lên một quang ảnh nhân nhạt.

Phát giác ra tất cả, ma vân bị bức lộ nguyên hình lấp loáng hào quang giữa tam nhãn, hình thành một chùm sáng ba góc, lần thứ hai phát động công kích. Song lần này cũng vậy, không có chút tác dụng với thân thể hư vô của Lục Vân, tựa hồ như chàng không bao giờ bại, vĩnh viễn cũng không ai có thể công kích tới người chàng. Cục diện kỳ diệu mà quỷ dị tại trường lúc này như đã được định sẵn, ma vân thần bí đó không tiếp tục tấn công nữa, ba con mắt đỏ sẫm, xanh thẫm, đỏ tím không ngừng nhấp nháy như đang suy nghĩ điều gì đó. Thấy nó không tấn công, Lục Vân liền thừa cơ toàn lực phát động Hư Vô Pháp Quyết chuẩn bị dùng đạo không chế thân, dùng áp lực cường ép để chấn vỡ nó. Phương pháp này tuy hay nhưng Lục Vân sau khi đã thử kỹ mới phát hiện ra bất luận mình có thu hẹp màn lưới vô hình thế nào, tới một phạm vi nhất định là không có cách nào thu nhỏ hơn nữa. Suy ngẫm tìm hiểu nguyên do, cuối cùng Lục Vân đã tìm ra một đáp án khiến chàng kinh ngạc, nguyên nhân sản sinh ra kết quả này, ngoài thực lực cường đại kinh người của ma vân thần bí ra, Hư Vô Pháp Quyết của chàng tuy thần kỳ nhưng chủ yếu dùng để phòng ngự và hóa giải mọi ngoại lực, còn nói đến chuyện công kích thì hư vô chi lực không đủ khả năng. Nghĩ tới đây Lục Vân thở dài một tiếng, biết rằng rốt cuộc mình vẫn không có cách nào tiêu diệt được ma vân, chỉ có thể chọn cách để Tứ Linh Thần Thú xuất thủ, xem xem hai đại kỳ vật trong thiên địa này ai bá đạo hơn. Trong lúc chàng đang miên man nghĩ ngợi thì ba ma nhãn của ma vân phía dưới đột nhiên phát sinh biến hóa, chỉ thấy ba tia sáng nhỏ hội tụ tại giữa ba ma nhãn, hình thành một luồng quang diễm nhỏ bé hàm chứa tam sắc quang hoa bay vọt lên trời, lúc đến sát người Lục Vân đột nhiên thay đổi phương thức, từ đường thẳng biến thành đường vòng hình thành một đạo kết giới tam sắc xung quanh Lục Vân như cái kén phủ trùm lên người chàng. Cùng với sự xuất hiện của tam sắc kết giới cổ quái này, thân thể của Lục Vân trong hư không bắt đầu rõ nét, rất nhanh đã hiển hiện trên không. Trong lòng chấn động, Lục Vân không ngờ ma vân này lại quỷ dị lại có thể phá giải Hư Vô Không Ngân của mình, thật không thể hiểu nổi. Cảm thấy nguy hiểm

lâm đầu, toàn thân Lục Vân quang hoa đại thịnh, Trấn Hồn Phù trong tả thủ lóe ngân quang, hai chữ Trấn Hồn thần kỳ mạc trác cấp tốc in lên kết giới tam sắc, nơi tiếp xúc tán phát ra ánh sáng chói mắt. Không gian uốn khúc, kết giới vững chắc bỗng vỡ tan, những tia khí va đập tung tóe bên trong khiến thân thể Lục

Vân rung động, lẳng không bay lên. Thoát khỏi sự kềm kẹp của kết giới, Lục Vân liền tiếp di động chín lần, tránh khỏi đòn tấn công của ma vân, xuất hiện bên cạnh Thương Nguyệt.

Cười khở một tiếng, Lục Vân nói:

- Với sức con người đích xác không thể chống lại được con quái vật này,

bây giờ chúng ta hãy xem Tiểu Linh nhi biểu diễn vậy. Thương Nguyệt hơi lo lắng nói: - Tiểu Linh nhi tuy uy lực tuyệt luân nhưng ma vật cổ quái này hình như

còn khó đối phó hơn cả Tam Đầu Linh Xà bởi nó không chỉ mạnh mà còn ẩn

tàng sự thần bí vô hạn. Gật đầu tán đồng, Lục Vân nghiêm túc nói: - Muội nói đúng, bất quá Tiểu hỏa gia của ta cũng vô cùng thần bí, rất

cuộc kẻ nào mạnh kẻ nào yếu, chỉ có thể đợi tỷ thí xong mới biết được. Được rồi, ma vân cổ quái dưới kia bắt đầu nổi giận rồi, hãy để Tiểu Linh nhi phát động tấn công thôi. Tiểu Linh nhi phát ra một tiếng hú nhỏ, sau khi được sự đồng ý của Lục Vân liền lẳng không bay lên trong tiếng rống, liền tiếp xoay mình ba lần trên không như mũi quang tiễn bắn thẳng xuống dưới đất. Dưới kia, một cột sáng chói lóa đang nghênh đón Tiểu Linh nhi, song phương gặp nhau trên không, thân thể nhỏ bé của Tứ Linh Thần Thú xông phá cột sáng đó, chìm trong màn hào quang rợp trời.

Tựa hồ đã phát giác ra khí tức bá đạo trên thân Tứ Linh Thần Thú, ma vân

thần bí sau một kích không thành lại bắt đầu đợt tấn công lần hai, lần ba. Tất cả

các công thể cường kinh tuyệt luân trong tích tắc hội tụ lại với nhau hình thành

một đạo quang diệm trong suốt như muốn nhấn chìm lấy Tứ Linh Thần Thú.

Trong lúc nhào xuống, Tứ Linh Thần Thú tuy đã xông phá cột sáng của đối phương nhưng suy cho cùng thực lực của ma vân vô cùng cường đại, ngay đến Thương Nguyệt và Lục Vân cũng không dám ngạnh đấu, tất nhiên nó cũng không hề thấy dễ chịu. Cảm thấy đòn công kích thứ hai mãnh liệt hơn gấp bội, cái miệng nhỏ của Tứ Linh Thần Thú há ra, một tiếng rống lớn động trời như sóng biển cuộn trào cùng với một quả lửa tỏa ánh sáng bảy màu hoán đổi xạ ra bên ngoài. Lần thứ nhất chính diện giao phong, hai bên không ai nhường ai, ma vân thần bí có thể hình khổng lồ cùng Tứ Linh Thần Thú thân hình gầy bé, ai mạnh ai yếu? Ngoài ra, ma vân thần bí này rốt cuộc là thứ gì? Ma thú, Ma linh, hay là thứ gì khác?

oOo

Nhã Viên, Lục viện và cao thủ tam phái đều đang chú thị nhìn Phong Lô chân quân và ngân y trung niên nhân Bắc Phong. Chỉ thấy Phong Lô chân quân lúc này toàn thân lấp lánh thanh hồng quang mang, tiếng phong lôi quanh thân lúc có lúc không, khí tức lớn mạnh trải khắp từng góc ngách tứ phía, còn ngân y trung niên Bắc Phong lại chỉ thần nhiên nhìn lão, hữu thủ nhẹ nâng trước ngực, tay bắt Lan Hoa chỉ, khí thể sắc bén như lưỡi đao dễ dàng xé tung khí thể vững vàng như núi của Phong Lô chân quân. Trận giao phong vô hình trông có vẻ bình lặng lại bao hàm rất nhiều biến hóa. Khi Phong Lô chân quân cảm nhận được khí tức cổ quái của Bắc Phong, lão biết rằng không thể trì hoãn được nữa, liền hét to một tiếng, thân thể tỏa hào quang chói mắt bay đến như thiểm điện, đan thành một lưới vòng trong phương viên ba trượng chật hẹp, công kích về phía Bắc Phong. Quang ảnh chớp động, Bắc Phong bật ra một tiếng cười khê. Trong trường, ngân quang như thoi đưa, tốc độ nhanh như lưu quang thật khó phân cao thấp với Phong Lô chân quân, tức khắc vô số thân ảnh đan xen bay lượn quần lấy nhau khiến những

người đứng xem xung quanh đều hoa mắt.

Đột nhiên, Phong Lô chân quân quát lên một tiếng lạnh lẽo, đồng thời, trong quang cầu được hình thành từ ảo ảnh đó thanh hồng quang mang cấp tốc ma sát va đập, phát ra vô số lôi điện, từng đạo ngân xà như được phân bố trong cả không gian, co rút về xuống người Bắc Phong như muốn thôn tính hẳn.

Cảm giác thấy khí lưu xung quanh có sự khác thường, Bắc Phong bình

thần cười nói:

- Thì ra là Phong Lô Pháp Quyết, quả thực không tệ, đáng tiếc so với Phong Thần quyết trong truyền thuyết thì hình như vẫn kém hơn một bậc. Giờ hãy xem ta phá chiêu Phong Lô Thủy Động của ngươi ra sao đây, nhìn cho kỹ, Phá Không Trục Lãng! Hữu thủ giữ nguyên Lan Hoa chỉ, tả thủ Bắc Phong dựng chưởng như đao, một đao đao mang vô hình ẩn ước lấp lánh tia sáng xanh quý dị trong quang mang thanh hồng, hần tùy tiện đẩy ra, lập tức không gian thắt chặt bỗng rung động uốn vặn kịch liệt, một đám mây xanh đột nhiên hiện ra trong không trung, cứ thế bổ thẳng xuống, chỉ trong chớp mắt mọi thứ đều ngập trong khói bụi. Tiếng nổ vang cùng những tiếng hô kinh hoàng truyền lại, không gian bít kín bị lực phá hoại mãnh liệt phá tung như vừa trải qua một trận bạo phong, chỉ thoáng chốc đã phá hủy toàn bộ tường vây tứ phía.

Đứng cách mặt đất sáu thước, ngân y Bắc Phong bình tĩnh nhìn Phong Lô chân quân đối diện, khẽ nói:

- Ngươi còn nội thương, không phải là đối thủ của ta, bắt quá chơi đùa cùng ngươi cũng tạm được.

Phong Lô chân quân biến sắc, vừa rồi giao phong tuy bị hạ phong nhưng lão tuyệt đối không chấp nhận là mình thua.

Lạnh nhạt nhìn Bắc Phong, Phong Lô chân quân hừ nói:

- Vừa nãy mới chỉ bắt đầu, ngươi cao hứng sớm quá đấy. Bây giờ chúng ta hãy quyết một trận thắng phụ chân chính, tiếp chiêu

Song thủ bỗng đẩy ra phía trước, chân nguyên mạnh mẽ sau khi rời tay hóa thành hai đạo phong trụ màu xanh mang khí thể kinh người kích thẳng vào ngực Bắc Phong. Thế công vừa xuất, Phong Lô chân quân dang thân bay lên, cả người liên tiếp chuyển mình chín lần trên không, thanh hồng quang mang không ngừng xen kẽ giữa song chưởng, cuối cùng hội tụ thành một quang cầu màu xám, dưới sự lôi kéo của song thủ bỗng hóa thành một lá cờ đón gió chứa uy lực vô hạn, rũ xuống như thái sơn áp đỉnh. Hờ hững nhìn thế công trước mắt, hữu thủ Lan Hoa chỉ trước ngực Bắc phong liên tục đổi ba loại pháp ấn, ba đạo quang ảnh kì diệu chồng chất thành một ngọc chưởng rõ nét bay vọt ra dưới sự thúc động của gã, lập tức phình to lên gấp mười lần, không những chấn tan hai đạo phong trụ màu xanh của Phong Lô chân quân mà còn xông lên nghênh đón lá cờ màu xám. Giữa không trung, ngọc chưởng và lá cờ cùng do chân nguyên hội tụ thành, không cùng hình dạng nhưng có kinh lực đáng sợ như nhau va đập mãnh liệt, lập tức phát ra thanh âm chấn động muốn thủng tai, trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, lại một lần nữa bạo phong cuộn bay rợp trời.

Hừ lạnh một tiếng, Bắc Phong quát: - Ngươi đã tấn công ta hai lần, bây giờ đến lượt ta, cẩn thận đấy. Dứt lời thân ảnh nhòe đi, cả người biến mất trong hư không một cách thần kỳ, mọi người xung quanh cùng Phong Lô chân quân đều chấn kinh biến sắc, thậm chí tên Bắc Phong này thật là cổ quái.

Trong lúc phòng ngự, Phong Lô chân quân vừa tăng chân nguyên hộ thể, vừa dùng linh thức siêu cường của bản thân để dò xét sự khác thường trong không khí, đề phòng Bắc Phong đánh lén. Nhưng đúng lúc lão đang toàn lực tìm kiếm khí tức của địch nhân, Kiếm Vô Trần đứng dưới đất đột nhiên nhắc:

- Cẩn thận trên đầu!

Phong Lô chân quân rung động, y phục toàn thân đập phần phật, một đạo phong lôi chỉ lực lớn mạnh vô bì bỗng bạo phát gấp mười lần, trong tiếng thét lớn, song chưởng bổ thẳng lên trời.

245. Hồi 245 – Tây Vực Bắc Phong

oOo

Ở phía trên Phong Lô chân quân, chúng nhân chỉ thấy đạo ngân sắc thoát ra từ chưởng thủ của Bắc Phong hung hãn bổ xuống đón lấy đạo bạch chưởng bên dưới. Đường như lập tức, hai cỗ lực lượng này hòa lẫn vào nhau sinh ra vàng bạch quang sáng lòa, ẩn ước trong đó là những luồng sáng luân phiên đập vào chưởng ấn

của Phong Lôi chân quân. Không khí bên ngoài trường đấu như vừa trải qua một cơn địa chấn khiến cho mọi người hoảng hốt mất tự chủ lùi lại mấy bước, trên mặt vẫn còn đọng lại sự kinh hãi vô bờ. Thật là một chiêu kinh hồn, ẩn trong sự đẹp mắt là sát khí dày đặc, vô tung vô tích công kích đối phương. Nhưng bên trong hai luồng chưởng lực vẫn đối chọi dữ dội, khi chúng chạm vào nhau khiến cho Phong Lôi chân quân cuối cùng cũng không thể duy trì. Miệng phun ra huyết tích lấp đầy trước ngực, thân thể nhanh chóng rơi xuống mặt đất. Không dần được được giận dữ, Phong Lôi chân quân tức thì trụ lại trên mặt đất. Gắng sức đề tụ công lực, chân quân đẩy ra một đạo cuồng phong chống lại pháp ấn đang không ngừng xô tới. Mặc cho những cố gắng của Phong Lôi chân quân, mọi chuyện dường như không có nhiều biến đổi, vẫn là một bên công tới, một bên lùi dần. Thấy vậy, Bắc Phong khinh khỉnh nhìn Phong Lôi chân quân, thế công vẫn không ngừng tăng lên, từng bước từng bước ép đến Phong Lôi chân quân. Cảm thấy được sự nguy hiểm cận kề, Phong Lôi chân quân không những tức giận mà trong đó còn phảng phất sự sợ hãi. Không nén được nộ khí, chân quân liền hét lên điên cuồng, song thủ huy động, toàn thân chân nguyên bộc phát gấp ba lần, song cước cùng lúc đập về phía sau tạo ra phản lực giúp thân hình ổn định rồi lập tức phát ra một đạo cuồng phong vô cùng uy mãnh đẩy tới phía trước. Khinh khỉnh nhìn Phong Lôi chân quân, Bắc Phong cất tiếng:

- Thật đúng là chó vào đường cùng, không phải là người mạnh lắm sao, kiêu ngạo lắm sao? Sao không lấy những cái đó mà đỡ đòn của ta. Hiện tại người toàn thân kinh mạch bị huyền băng chi khí của ta đã thương nghiêm trọng, nếu còn tiếp tục thì đã nặng lại còn nặng hơn mà thôi. Chỉ với thương thế của người thì chỉ sợ phải tốn rất nhiều thời gian để khôi phục lại. Vốn ban đầu ta nghĩ cao thủ Vân Chi Pháp Giới phải mạnh lắm thì mới có thể đối đầu cùng với liên minh của Vực Chi Tam Giới, nhưng có lẽ ta phải nghĩ lại rồi.

Tuy nhiên vừa dứt lời, Bắc Phong thân hình lập tức bốc thẳng lên trên tránh một kích đánh lén của Kiếm Vô Trần. Một tiếng kêu thất thanh vang lên, một kích này của Vô Trần không những không đánh trúng mà còn ép cả người Phong Lôi chân quân rơi xuống dưới mặt đất, tiên huyết phun ra thành vòi. Thật là nực cười, vẽ hổ không thành, thành ra vẽ chó.

Cười to nhiều tiếng, Bắc Phong mĩa mai Kiếm Vô Trần:

- Thật đúng với phong độ của Lục viện Minh chủ, chỉ chực người sơ hở là lập tức đánh lén. Một kích vừa rồi người ra tay thật hay, quả thực là cao thủ hiếm có, hiếm có. Ha ha ...

Cười to một hồi rồi lại tiếp:

- Trước khi ta đến đây, nhiều người đã nhắc ta rằng, đối đầu với Lục Viện Liên Minh thì phải cẩn thận với Kiếm Vô Trần. Đây là loại người bất kể lý lẽ, thủ đoạn vô song, để đạt được mục đích hắn ta hoàn toàn có thể quần công, ý đông hiệp yếu. Quả thật lúc đầu ta cũng không tin lắm nhưng giờ đây thì ta đã được mở mang tầm mắt rồi. Thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, nực cười thay loại người này có thể trở thành Minh chủ Lục Viện. Ha ha ha ...

Thanh âm tuy không lớn nhưng lại lọt vào tai của tất cả mọi người một cách rõ ràng, không đánh mà vẫn có thể làm cho chí khí của mọi người giảm sút nghiêm trọng. Thâm so sánh với phong độ của Bắc Phong thì chúng nhân càng hiểu rõ Kiếm Vô Trần quả là một tên tiểu nhân, lựa lúc đối phương không chú ý mà bắt ngờ công kích, lấy số đông thủ thắng. Cũng không phải lúc này mọi người mới tỏ ra bất mãn với Kiếm Vô Trần, bởi từ lâu mọi người đã không thích lối hành sự độc đoán của hắn. Chính sự bất mãn này đã khiến cho chúng nhân cùng trầm mặc, đại đa số đều im lặng không nói gì cả.

Ngay vừa khi Bắc Phong nói xong, Liễu Tinh Hồn nộ quát:

- Yêu ma quỷ quái. Đừng mong tác quái tác quái ở đây, người tưởng chiếm được chút thượng phong là có thể lên mặt dạy đời chúng ta à! Minh chủ xuất thủ vốn là muốn cứu chân quân chứ không có ý gì cả. Thế mà người lại cường từ đoạt lý cho rằng đó là hành động đánh lén, thật là lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Thử hỏi bây giờ Nhân gian đại loạn, yêu ma quỷ quái khắp nơi. Nếu cứ hành sự theo lối như người nói thì rồi đây chính khí chắc chắn sẽ suy tàn, Nhân gian ngập tràn trong máu huyết, lương dân phải ôm hận. Đạo quân tử là dùng để đối đãi với người quân tử, còn đối với tiểu nhân thì chỉ có kẻ đại nghịch mới lấy đạo quân tử ra để dùng.

Nhân thần nhất lãnh, Bắc Phong tỏ vẻ giận dữ, nhanh như chớp một đạo quang mang vô cùng hung mãnh thoát ra từ song thủ lao nhanh xuống dưới mặt đất tạo ra tiếng nổ kinh hồn khiến cho chúng nhân phải khiếp hãi. Ngẩng mặt nhìn trời, Bắc Phong cất một tràng tiểu ngạo rồi nói:

- Nếu chính đạo đúng thật là chính đạo thì làm thế nào mà Nhân gian có thể lâm vào tai kiếp như hiện nay. Còn mở miệng nào là chính đạo, nào là quân tử. Chỉ dựa vào hai người mà đòi đánh đuổi yêu ma quỷ quái sao? Thật là nực cười, nực cười!

Âm hiểm nhìn Bắc Phong, Kiếm Vô Trần bỏ qua giận dữ, thu liễm tinh thần rồi nham hiểm nói:

- Ngậm miệng! Người dựa vào cái gì để lên tiếng ở đây chứ, dựa vào thực lực của người à? Người làm sao có thể hiểu được thế nào là thiên hạ đại ý, thế nào là chính đạo trường tồn. Hiện tại người nghĩ là có thể thoải mái bỏ đi khi đã gây thương tích cho lương vị chính đạo cao thủ ư? Hôm nay ta sẽ khiến cho người phải chết, mãi không siêu sinh được.

Vừa dứt lời, Thiên Linh Thần Kiếm lập tức khởi phát một đạo ngũ sắc quang mang tựa như linh xà truy kích Bắc Phong ở phía trên dịch nhẹ thân hình, một đạo thanh quang lập tức đón lấy kiếm khí từ Thiên linh Thần Kiếm và ngay lập tức chấn nát nó. Ngạo mạn nhìn trời, Bắc Phong khinh khinh nói:

- Người đứng là hữu dũng vô mưu, cuồng vọng tự đại, không xem ai ra gì. Ưổng cho thiên tư và tiềm năng mà người có. Thật là tiếc lắm thay! Luận tướng mạo, tài năng hay khí chất thì người cũng không tệ chỉ tiếc là người tính cách quá hẹp hòi, không có cái uy của người làm nên đại nghiệp. Lục Viện Liên minh do người lãnh đạo hỏi sao không ngày càng suy yếu, chẳng mấy chốc rồi cũng suy tàn thôi!

Vừa dứt lời Bắc Phong cười to một hồi, xen lẫn trong tiếng cười là sự tiếc nuối và thất vọng Khuôn mặt tái đi, Kiếm Vô Trần gầm lên giận dữ:

- Ngậm miệng! Đừng mong có thể dùng miệng lưỡi để lung lạc ta, chức vị minh chủ này thiết nghĩ người không có tư cách để luận bàn. Hiện tại hãy tiếp kiếm ta đây, Trảm Thiên Quyết!

Quá phần nộ, Kiếm Vô Trần đã dùng đến Thiên kiếm viện đệ bát quyết, quyết tâm loại trừ Bắc Phong.

Trảm Thiên Quyết xuất, cả Nhà Viên vốn đã tan hoang thì nay càng thảm hại hơn. Phong vân biến sắc, từ thần kiếm phát ra vô số tử sắc quang trụ vô cùng nguy dị nhằm hướng Bắc Phong mà lao tới. Đồng thời thân hình Kiếm Vô Trần bốc thẳng lên cao, huyền hóa thành chín thân ảnh bao lấy Bắc Phong. Từ chín thân ảnh này, chín đạo tử sắc kiếm trụ công kích đến Bắc Phong dưới mọi góc độ đồng thời mang uy lực mạnh mẽ khôn cùng.

Kiểm trụ tung hoành ngang dọc khắp cả trường đấu, phong tỏa mọi phương hướng của Bắc Phong quyết dồn lão vào tử địa. Cùng lúc đó, năm đạo quang mang rực rỡ mang theo khí tức thần thánh phát xuất từ trong Thiên Linh Thần Kiếm hóa thành năm con thần long cực kỳ uy mãnh bay lượn trong không trung tiến về Bắc Phong.

Thoáng chút kinh ngạc, Bắc Phong lãnh ngạo nói:

- Thật là sáng khoái! Hôm nay ta quyết cho người mở rộng tầm mắt. Hãy cẩn thận!

Ngay khi vừa dứt lời, Bắc Phong toàn thân không ngừng di động, chân nguyên thôi động ở mức cao nhất, hai tay chấp lại rồi mở ra tạo nên ngân sắc quang cầu. Đẩy mạnh quang cầu ra phía trước, các tia sáng đẹp mắt phát xạ từ quang cầu lượn tròn trong không trung theo một quỹ tích kỳ lạ dần dần bài trừ nguồn lực công kích của Kiếm Vô Trần. Mới đầu các tia sáng này nhìn có vẻ bay loạn xạ nhưng thật ra nó đang chuyển động theo một quỹ đạo kỳ diệu, dần dần thâm nhập qua tầng tầng lớp lớp kiếm khí mà công thẳng vào Kiếm Vô Trần. Ngay lập tức chín thân ảnh hợp nhất, cửu kiếm hợp lại thành một thể thống nhất, ngũ sắc kiếm trụ tạo nên một kiếm trụ cao hằng trăm trượng từ từ chém xuống quang cầu. Ngay khi vừa tiếp xúc với nhau, hai cỗ lực lượng cường đại lập tức bài xích lẫn nhau. Sự bài xích này mạnh mẽ đến nỗi buộc mọi người phải đảo thân lùi lại. Ngay tại thời điểm hai cỗ cường lực va chạm vào nhau thì một tiếng nổ vang lên tựa như tiếng sét từ thiên lôi giáng xuống khiến cho mọi người phải chấn động tâm thần, ai cũng phải lão đảo một hồi mới có thể trụ vững. Cuồng phong nổi dậy, mặt đất bị khoét thành những hố lớn, tiếng cuồng phong còn không ngừng găm rú buộc chúng nhân trong trường đấu phải ừ tai, hoa mắt. Ngẩng đầu nhìn vào không trung, mọi người thấy kiếm trụ và các tia sáng đang quấn chặt lấy nhau không ngừng biến hóa, dần dần mọi người không còn phân biệt được chúng. Đột nhiên kiếm quang đại thịnh đè xuống phía dưới các tia sáng của quang cầu, từng bước từng bước chiếm thế thượng phong. Trước tình hình ngày càng xấu đi, Bắc Phong nộ quát một tiếng rồi phát ra một luồng ngân quang kích vào kiếm quang. Được một lúc sau, một tiếng kêu thất thanh của Vô Trần vang lên, kiếm khí và ngân sắc quang cầu dần dần mờ đi, sau

cùng thì không còn gì cả, biến mất vô tăm vô tích. Ở phía chân trời, thân ảnh Kiếm Vô Trần rung động liên hồi, khuôn mặt đã tái đi, nhãn thần hàm chứa sự kinh hãi vô bờ khi không ngờ tu vi Bắc Phong lại cao đến như vậy. Nét kiêu ngạo trên khuôn mặt đã được thay bằng sự kinh ngạc cực điểm. Y phục lay động liên hồi trong không trung, thần tình thản nhiên nhìn Bắc Phong, Kiếm Vô Trần nhãn thần âm sâm trong tâm đột nhiên khởi phát một cỗ tà niệm. Song thủ nhập lại, Huyết Hà Đồ tức thì xuất hiện, song nhãn lập tức chuyển sang đỏ hồng, toàn thân bạo phát một cỗ sát khí bá đạo xen lẫn một chút tà khí quỷ dị tuyệt luân. Ở bên dưới, Diệp Tâm Nghi, Kim Cương thánh phật, Chiến Tâm tôn giả, Thái Phượng tiên tử lập tức cảm giác được tà khí tỏa ra bên trên. Tất cả đều phải ngạc nhiên trước uy lực bá tuyệt thiên hạ, chí sát chí khí của Huyết Hà Đồ. Ở gần đó, Bắc Phong tỏ vẻ lãnh đạm, khuôn mặt không để lộ chút cảm xúc nào nói:

- Là Huyết Hà Đồ? Từ lâu ta cũng đã muốn tìm hiểu xem thật ra thì vật được người đời xem là chí tà chí sát có uy lực như thế nào?

Vừa dứt lời thì liền rút trong người ra một vật, tư thế rất là từ tốn dường như không xem Huyết Hà Đồ vào đâu cả. Nhìn rõ hơn thì đó là một viên ngọc châu, mặc dù rất nhỏ nhưng khi lòng bàn tay của Bắc Phong mở rộng hết cỡ thì ngay lập tức một cỗ hàn khí kỳ dị tỏa ra, phút chốc lan tỏa ra khắp cả trường đấu. Nhưng điều kỳ dị nhất lại ở trong ngọc châu, dường như trong đó ẩn ước có một vật đang không ngừng chuyển động. Buông tay ra khỏi ngọc châu, toàn thân Bắc Phong hàn khí đại thịnh rồi nhanh chóng lan ra bao lấy châu thân của Bắc Phong vào trong một quang cầu có bán kính đến ba xích. Không những vậy, vô số phù chú hiện lên xung quanh bề mặt của quang cầu tạo thành "Nhất Tọa Băng Trộn". Chậm chậm di chuyển, các phù chú không ngừng xoay quanh thân hình của Bắc Phong trong phạm vi ba xích.

Ở mặt đất, Diệp Tâm Nghi hoảng hốt thốt lên:

- Mọi người lập tức vận công chống lại hàn khí cực kỳ bá đạo này, một khi để hàn băng chi khí này xâm nhập vào nội thể thì toàn thân băng giá, chết tại đương trường.

Còn ở bên trên thì bỗng chốc bầu trời nhuộm đỏ cả một vùng rộng lớn tương phản với với toàn thân trắng như tuyết của Bắc Phong, cảnh tượng vừa đẹp mắt vừa nguy di. Kiếm Vô Trần toàn lực phát động Huyết Hà Đồ thì ngay lập tức quang mang đỏ sẫm tụ lại, hình thành nên một đạo huyết sắc bát quái quỷ dị, chậm chậm xoay chuyển xung quanh một tòa huyết tháp tám tầng kỳ bí. Cùng với sự xuất hiện của tòa tháp thì Huyết Ngọc Linh Lung Tháp cũng xuất hiện phía trên đỉnh đầu của Bắc Phong, phát xuất một đạo huyết hồng to lớn bao phủ lấy Bắc Phong bên trong đồng thời phía trong Huyết Hà Đồ cũng xảy ra biến hóa kỳ dị. Thế gian lưỡng đại hung thú Thiên Yêu và Khấp Huyết Ma Mị đã xuất hiện bên trong huyết sắc kết giới. Cả hai hung thú phối hợp cùng Linh Lung Tháp phát xuất một cỗ lực lượng thôn phệ kinh hồn bạt vía. Bị vây khốn trong trận, Bắc Phong mặt mày tỏ vẻ nghiêm trọng, thâm tâm đã minh bạch được sự bá đạo của Huyết Hà Đồ lập tức đề phòng cẩn mật. Hắn biết trong khoảnh khắc này không thể ẩn tàng năng lực thật sự của mình bởi bản thân đang đối đầu với chí tà chí sát Huyết Hà Đồ. Nghĩ đến đó, Tây Vực pháp quyết chí cường Huyền Băng Chấn Hồn Quyết toàn lực phát động. Tức thì băng tuyết như thủy triều dâng lên khắp bốn phương tám hướng, cả không gian như bị nhấn chìm trong hàn băng chi khí. Huyết sắc kết giới vẫn không ngừng xoay chuyển nhưng dường như tốc độ có vẻ chậm lại. Trên không Kiếm Vô Trần tỏ vẻ hoảng sợ trước pháp quyết kỳ lạ này.

Tuy vậy sự hoảng sợ này nhanh chóng qua đi, Huyết Ngọc Linh Lung Tháp dường như cảm ứng được sự uy hiếp đến từ Bắc Phong nên ngay lập tức nó xoay mạnh rồi cả thân tháp huyết quang bành trướng, tám đạo huyết trụ bổ thẳng xuống phát ra khí tức âm sát chi âm vô cùng mãnh liệt nhắm thẳng vào Bắc Phong. Cùng với chuyển động của Huyết Ngọc Linh Lung Tháp, hồng quang tỏa ra từ Huyết Tháp tám tầng không ngừng tăng lên, gia tăng tốc độ phóng xuất Thiên Yêu và Khấp Huyết Ma Mị. Ngay khi lưỡng đại hung thú thoát ra, một cỗ tà khí xen lẫn sát khí cũng lan xạ khiến chúng nhân phải kinh hãi không dứt.

246. Hồi 246 – Băng Thiên Chi Uy

chìm ngập trong màn băng tuyết phủ kín bầu trời, mặt đất một màu trắng bạc, vô số hoa tuyết bay vờn trên không, đẹp mê hồn.

Nhưng trong bức tranh tuyết mỹ này lại ẩn tàng sự hung hiểm vô tận đang vô thanh vô tức đến gần. Lặng không bắn vọt lên, Bắc Phong không hiểu là do vô tâm xảo hợp hay đã biết trước mà đã tránh khỏi một kích thần kỳ quỷ dị của Chiến Tâm tôn giả một cách huyền diệu. Ê^oHừÊ^o lạnh một tiếng, Bắc Phong thu lại Băng Thiên Châu, thân thể đột nhiên hóa hàng ngàn hàng vạn, mỗi cánh hoa tuyết đều biến thành vũ khí của hắn, phát ra đòn công kích cực mạnh. Hoa tuyết không ngừng rơi xuống, đếm không hết những bạch mang xen lẫn bên trong, hình thành một kỳ trận băng tuyết phát ra năm cơn lốc xoáy vờn rỗng cuốn chặt lấy Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi, Thái Phượng tiên tử, Kim Cương Thánh Phật và Chiến Tâm tôn giả.

247. Hồi 247 – Tứ Linh Dương Uy

Huyền băng chân khí đóng băng vạn vật dưới sự thôi động của Bắc Phong, tựa như quỷ thảo của ác ma khiến năm bóng người đang ốp động bỗng dừng lại, giữa không trung. Trong khoảnh khắc, thân ảnh Bắc Phong khi mờ khi tỏ cuối cùng tụ lại thành thực thể nơi chính giữa năm đại cao thủ, khoe môi treo nụ cười lạnh lẽo. Hai tay đan chéo trước ngực nhìn năm người đang toàn lực chấn khai tầng huyền băng chân khí trói buộc mình, Bắc Phong không thêm quan tâm chỉ tiếp tục động tác của mình, sau khi song thủ liên tục đảo lộn mười hai lần đột nhiên bỏ ra hai bên. Tức thì, chấn động kinh thiên với sức mạnh phá hủy mọi vật như biển cả gầm rú giận dữ lấy Bắc Phong làm trung tâm điên cuồng tỏa ra bốn phía. Phía xa, cao thủ lục viện quan chiến người nào người này kinh hãi thất sắc, nhìn quang cầu bạo nổ, sắc mặt thật không dám tin tựa như vừa gặp quỷ. Đây là cao thủ thuộc cấp độ nào, dưới sự liên công của năm tuyệt thế đại cao thủ chính đạo không những không mấy may thương tổn, còn nhất cử chấn bay năm người, thật khiến người ta không dám tưởng tượng. Cao thủ như vậy, có lẽ Thiên Kiếm Khách trong truyền thuyết cũng không chắc mạnh hơn, rốt cuộc hắn từ nơi nào đến ? Trong lúc kinh hãi, huyền băng chân khí tựa gió thổi ng xâm nhập cơ thể, nháy mắt đóng băng kinh mạch toàn thân tất cả mọi người, khiến chúng nhân trong lòng đều rung mình sắc mặt sợ hãi tái nhợt. Không trung, năm tiếng kêu đau đớn truyền đến, năm bóng người theo năm hướng rơi mạnh xuống mặt đất, sau khi lăn vài vòng lắc lư ngã xuống.

Trên không trung, ánh mắt Bắc Phong sắc như đao, lạnh lùng lướt qua chúng nhân, hừ nói:

- Nhân sĩ Trung Nguyên bất quá chỉ có vậy, còn thua kém ta một tên thôn dã thật khiến người ta thất vọng! Chuyện hôm nay ta biết các ngươi không thể quên, hi vọng lần sau muốn tìm ta, tốt nhất tìm tên nào mạnh một chút để tránh tiếp tục mất mặt.”

Dứt lời chuyển thân nhìn về phương xa, Bắc Phong cười dài bay đi, không trung ẩn hiện truyền lại tiếng ca cao vút.

Thương khung tuyết, thiên địa bạch, tây phong kính, bắc phong liệt. (Tạm dịch: Trời đầy tuyết, thiên địa một màu trắng, gió tây mạnh mẽ, gió bắc hùng hực...) Ma vực Hắc Ma lĩnh, Tứ Linh thần thú sau khi phá tan đợt công kích đầu tiên của thần bí ma vân, cảm giác được sức mạnh đợt tấn công thứ hai, bất giác cái miệng nhỏ mở lớn một tiếng gầm xé trời với khí thế tê thiên liệt địa, hoá thành một đạo thất thái quang hoa nghênh đón tam sắc quang diễm chiếu rọi tứ phía của ma vân. Lần đầu tiên chính diện giao phong, Tứ Linh thần thú dùng uy thế liệt thiên đối đầu với sự thần bí vô hạn của ma vân, hai đạo quang trụ màu sắc rực rỡ mà bất đồng tính chất tạo thành trận ng thái thượng hạ nối kết, dính chặt một chỗ. Mặt đất sấm sét ầm ầm, toái thạch nhô lên, đại địa rần chấn nơi Tứ Linh thần thú trong tiếng gầm giận dữ chấn động kịch liệt, cát bụi bay mù mịt, một đường nứt hiển hiện, cả mặt đất bắt đầu sụp đổ, uy lực mạnh mẽ khí thế bạo liệt. Có thể nhìn thấy Lục Vân và Thương Nguyệt trên không trung kinh hoàng thất sắc. Cường quang lóa mắt như mặt trời nóng bỏng trên đầu bạo phát quang hoa rực rỡ, tam sắc quang diễm cùng thất thái quang hoa trên không kịch đấu, vừa bắn ra vô số quang mang tuyệt đẹp vừa triệt tiêu lẫn nhau, hình thành nên một kỳ cảnh hiếm thấy.

Trong không trung, khí lưu xoáy tròn xung đột, ma sát quá nhanh sản sinh khí nóng bỏng kinh người, làm cho bên dưới bầu trời xanh sạm hiện ra một vùng nhân nhật đỏ như máu. Tiếng sấm động như từ cửu thiên giáng xuống, cả không gian tràn ngập thứ chấn động khiến lòng người kinh hãi, phải ngẩng đầu nhìn trời long đất

lở, như hãm thân trong hồng lưu hủy diệt. Quang trụ chói mắt triệt tiêu nhau bắt đầu yếu đi, Tứ Linh thần thú trên cao toàn thân quang mang chói sáng, thất thái quang hoa từ miệng phun ra hút vào không ngừng dần dần áp chế tam sắc quang diễm phát ra từ ma vân. Bên dưới, thần bí ma vân hình thể to lớn kinh nhân từ khi Tứ Linh thần thú phát ra tiếng gầm tức giận, thân thể luôn bình lặng xuất hiện rung rẩy mãnh liệt, vô số hắc sắc ma khí từ miệng phát ra bị tan trong gió. Tam sắc quang diễm đã bắt đầu ảm đạm, theo Tứ Linh thần thú không ngừng ép xuống, thần bí ma vân chỉ kiên trì được một lúc quang diễm đã bị phá vỡ. Cùng với sự phá vỡ của quang diễm hình thể thần bí ma vân dần thu nhỏ lại, trong nháy mắt tối nguy hiểm giáng lâm đã tránh thoát khỏi dư kinh thất thái quang hoa của Tứ Linh thần thú, còn mặt đất xuất hiện một hố sâu không đáy phát xuất ra tiếng sấm ầm ỉ. Hai cánh sau lưng Tứ Linh thần thú vừa giương lên, hắc bạch song sắc quang hoa đột hiện trên không với uy thế bài sơn đảo hải theo thể tả hữu giáp kích, hung hãn kích trúng thần bí ma vân vẫn đang phát sinh dị biến. Tức thì một tiếng sấm vang lên, thiên địa hơi chấn độ ng, trong thể nội thần bí ma vân đột nhiên phát ra tiếng gào khê cổ quái. Lần đầu tiên, Lục Vân cùng Thương Nguyệt phác giác vật thần bí phát ra âm thanh. Trước đây, hai người đã luân phiên tấn công nhưng vật huyền diệu khó lường này hoàn toàn im hơi lặng tiếng, lúc này nó phát ra tiếng kêu chứng minh chân tướng sắp sáng tỏ. Hai người đang suy nghĩ thần bí ma vân vô cùng to lớn đột nhiên biến mất, trong sát na một tam xích quang cầu lập lòe ma diễm xuất hiện trong tầm mắt Lục Vân và Thương Nguyệt. Nhìn vật cổ quái này, Tứ Linh thần thú trong đôi mắt đỏ rực lóe lên chút cảnh giác, còn Lục Vân và Thương Nguyệt thần tình nghiêm túc chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thời gian, tại thời điểm này giống như chưa từng chuyển động cho đến khi không gian rung lên một đập, một cổ quái kỳ thú xuất hiện giữa không trung, Lục Vân cùng Thương nguyệt mới đột nhiên tỉnh ngộ. Cần thận quan sát kỳ thú do thần bí ma vân biến thành, ngoại hình nó có phần giống lão hổ nhân gian, bốn móng vuốt, đuôi hổ đều có, điểm bất đồng chính là trong đôi mắt lập lòe nhất hắc nhất lục lưỡng sắc quang mang, giữa trán một con mắt màu đỏ sậm, trên lưng một lưỡi dao sắc bén nhô lên lấp lánh hắc mang quỷ dị, ẩn ước hiện lên vô số tự tích phù chú. Nhìn từ xa, lưỡi dao tựa như một cây thần binh đảo ngược cắm vào, trên bề mặt vô số hắc sắc quang mang vây quanh lại thêm tự tích phù chú ẩn hiện, trông quỷ dị không nói nên lời. Thể hình so Tứ Linh thần thú lớn hơn nhiều, chừng một trượng, trông uy mãnh vô cùng. Thần bí Ma Hổ đột nhiên ngưỡng thiên rống lên, âm thanh không kém tiếng gầm của Tứ Linh thần thú xuyên suốt thiên địa, chấn lụi Lục Vân cùng Thương Nguyệt ra xa, hộ thể chân khí nháy mắt bị phá vỡ. Cảm thấy ma hổ thị uy, Tứ Linh thần thú không cam chịu kém, mở to miệng nhắm ngay ma hổ gầm một tiếng cuồng bạo, tức thì bầu trời Ma vực Hắc Ma lĩnh tiếng gào xé trời thấu tận mây xanh, làm núi non rung chuyển. Trong lúc nguy hiểm, Lục Vân ôm chặt Thương Nguyệt, quanh thân ngân quang chọi loé, thuật Không gian khiêu được đưa hai người nháy mắt xuất hiện ngoài ngàn trượng về phía tây bắc, từ xa nhìn hai con thiên địa kỳ thú trong luồng khí hủy diệt.

Kinh hoàng chỉ về phía trước, Thương Nguyệt run giọng nói:

- Hắc Ma lĩnh rộng vô biên cao tận mây xanh lại trở thành bình địa như vậy, thực sự khiến người ta khó tiếp nhận. Người tu chân trong thể gian nhiều biết bao nhưng liệu có người nào có uy thế hủy thiên diệt địa, di sơn đảo hải thể này không?

Sự kinh hoàng cũng xuất hiện trong lòng Lục Vân, bất quá chàng rất bình tĩnh khẽ ôm lấy thân thể Thương Nguyệt, có chút kinh dị nói:

- Đích xác rất khó tiếp nhận, chẳng qua sự việc xảy ra trước mắt không cho phép chúng ta phủ nhận. Thiên địa vạn vật có lớn tất có nhỏ, nhân loại chẳng qua là một loài yếu ớt trong số đó, nên mắt chúng ta sức mạnh của chúng tự nhiên khiến người khó tiếp nhận.

Tựa vào lòng Lục Vân, Thương Nguyệt bình tĩnh trở lại, nhìn một vùng quang hoa chói mắt lại mơ hồ không rõ nói:

- Chàng nói đúng, chúng quá mạnh, chỉ không biết bây giờ Tiểu linh nhi của chàng tình hình như thế nào?

Lặng lẽ nhìn phía trước, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Ta cũng không rõ, nhưng linh thức cho biết khí tức Tiểu linh nhi càng lúc càng mạnh, sức mạnh thần bí ẩn tàng trong thể nội dưới sức ép của ma hổ cường đại bắt đầu dần dần thức tỉnh. Còn nó rất cuộc mạnh cỡ nào không ai biết rõ. Ta dù tâm linh tương đồng với nó nhưng có vài việc cũng vô pháp nhìn thấu.

Quy Vô Đạo trưởng đáp lời:

- Thiên hạ kỳ nhân dị sĩ thì nhiều, chỉ có thể tùy theo nhận thức mỗi người. Nhân vật hai bàn ấy ta cũng chưa thấy qua nhưng có lẽ phải có lai lịch bất phàm, không thì không thể giữ thần sắc bình tĩnh mà xuất hiện tại đây.

Nói xong lão khẽ liếc nhìn qua hai bàn đó. Ở bàn đầu tiên, hướng xéo đối diện chỗ ngồi của Văn Bất Danh là một hắc y thiếu niên tuổi tác không lớn, thần sắc thản nhiên, trên bàn trước mặt ngông nghênh đặt ngang thanh đao nhọn ắt ước quang mang kỳ dị. Đối diện thiếu niên là một thiếu nữ thiên kiều bá mị, khoác trên mình bộ váy dài có đính hoa mẫu đơn lớn màu đỏ, trên khuôn mặt mỹ lệ ẩn chứa một tia mị sắc lẫn át toàn bộ linh khí trên nét mặt thanh tú tạo cảm giác là con người phóng đảng. Tay phải cầm một đoá hoa hồng rất đẹp đang toả ra mùi hương thoang thoảng, nàng đang mỉm cười nhẹ nhàng nhìn thiếu niên lãnh đạm ngồi đối diện. Hai người trông rất cổ quái, người khác thoáng nhìn có thể thấy hoàn toàn không hợp, nhưng bọn họ lại ngồi cùng một bàn làm cho mọi người không thể hiểu được. Ngồi ở bàn thứ hai là hai thiếu niên một hồ ng một trắng và một hắc y mang mặt nạ. Chỉ thấy hồng y thiếu niên thần sắc thản nhiên, đặt trước mặt một ngọn bút, còn trước mặt bạch y thiếu niên lại đặt một cái rìu nhỏ tinh xảo trên có hình tròn toàn phong đồ án, lục sắc quang mang nhàn nhạt lóe sáng. Còn hắc y nhân do mặt nạ che nên không thấy khuôn mặt chỉ lộ ra cặp mắt lạnh lẽo, một thanh trường kiếm đặt trên bàn phía trước mặt. Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng không nhận ra người tại hai bàn này. Nhưng nếu là Lục Vân, chàng có thể nhận biết hắc y thiếu niên ở bàn đầu tiên chính là Đồ Thiên, truyền nhân của Đồ Long môn. Còn ba người bàn thứ hai thì trước đó không lâu xuất hiện ở trước Cửu Âm động, núi Nhạn Đãng đó là hồng y thiếu niên Hồng Vân Thái Tử, bạch y thiếu niên Toàn Phong phủ Lý Vân Long, hắc y kiếm khách Hắc Sát Kiếm Hồn.

Cả ba người đồng thời lại đến nơi đây là có cùng ý định hay sự trùng hợp, ngoài bản thân bọn họ ra thì không ai rõ.

Lúc này, một âm thanh nhu mì đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh trên Nhạc Dương lâu, chỉ thấy thiếu nữ áo đỏ tay cầm hoa hồng thần sắc u oán nói:

- Ta thấy có chút khó chịu, làm sao bọn họ lại không dám nhìn thẳng mà chỉ liếc nhìn ta?

Hắc y thiếu niên Đồ Thiên ngồi cùng bàn sắc mặt trầm lạnh nhạt nói:

- Cô là cô, ta là ta vì quan hệ trong quá khứ nên ta không muốn tranh cãi với cô, nếu cô còn khoác lên cái bộ dạng yêu mị dụ người đó thì chúng ta sẽ đường ai nấy đi.

249. Hồi 249 – Thông Linh Truyền Thuyết

Nhìn thấy thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị của hắc n, thiếu nữ mặc váy đỏ đôi mắt ngấn lệ, nhỏ giọng than:

- Huynh nói vậy rõ ràng là vì bực tức nên muốn muối phải tự suy đoán đúng không? Huynh đã không thích dáng vẻ này của muối, vậy muối sẽ thay đổi là được chứ gì.

Nói xong nàng liền thu lại thần thái kiều mị, khuôn mặt ngọc lộ ra khí chất thanh tú, toàn thân mang một phong thái khác hẳn lúc trước.

Đồ Thiên nhìn nàng một cái, tựa hồ như đã biết nàng hay thay đổi bất thường nên cũng không để ý đến nàng nữa, hắc lãnh đạm nâng chén độc ẩm.

Chỉ với hai câu nói đơn giản, sau đó là vài ba câu nói nữa vang lên đã phá vỡ không khí trầm mặc này giờ, trên lầu ba bắt đầu xuất hiện những tiếng cười nói trò chuyện.

Lúc này Tà Tâm Thư Sinh ở bàn bên cạnh nhả mỉm cười nói:

- Thiên cổ Nhạc Dương, phong lưu bách thế. Hôm nay ta đến thăm lại nơi xưa, quả là khác xa so với trước kia. (Tạm dịch: Nhạc Dương từ nghìn xưa, hàng trăm đời đều phong lưu.)

Gian Thương Giả Chính cười hòa nhã hỏi:

- Khác ở chỗ nào? Là vật, là người hay là thương hải tang điền? (Thương hải tang điền - nơi biển cả nương dâu)

Tà Tâm Thư Sinh nở một nụ cười tà mị, mục quang lơ đãng đảo quanh Diệp Tâm Nghi, thiếu nữ váy đỏ và Trần Ngọc Loan rồi khẽ nói:1

- Năm xưa, lần nào tới đây ta cũng chỉ đi một mình, tuy cũng có khi dắt theo người đẹp nhưng chỉ toàn là những hạng tầm thường, không đáng được coi là hàng thượng phẩm. Hôm nay long phụng đều tề tựu nơi đây, những bông hoa thơm tuyệt sắc chốn Nhân gian mỗi người một vẻ, đúng là mang một phong vị khác.

Gian Thương Giả Chính nghe vậy khiến nụ cười trên khuôn mặt mập mạp đỡ ra, ngay sau đó hần liền khôi phục lại vẻ bình thường, lắc đầu than:

- Kim Lăng thiếu niên xuân nhật du, chỉ vì tổ trang tần hồi thủ, tây phong ảnh lý thụ nhân xương, hà gia nhi lang luyện phong lưu? người đúng là không thể thay đổi bản tính, cẩn thận không sau này sẽ bỏ mạng bởi hoa thơm đấy rồi lại di hận. (Tạm dịch: Kim Lăng thiếu niên du xuân, nhiều lần ngoái đầu chỉ vì tổ nữ, trong bóng gió tây ai đang ca hát, công tử nhà nào thích phong lưu?)

Tà Tâm Thư Sinh tự cho mình là cao nhả nói:

- Mẫu đơn hoa hạ, thiên cổ phong lưu, kỷ tăng hà thời, hữu nhân hồi đầu? (Tạm dịch: Dưới hoa mẫu đơn, phong lưu từ nghìn xưa, đã từng bao giờ, có người quay đầu?) Diệp Tâm Nghi ngồi cạnh đó sắc mặt có vẻ tức giận 'hừ' lạnh một tiếng định mở miệng giáo huấn Tà Tâm Thư Sinh thì đã bị Kim Cương Thánh Phật khuyên ngăn. Văn Hoa và Triển Ngọc ngồi cùng bàn đều hết sức phẫn nộ, họ đang định xông đến gây hấn thì cũng bị Kim Cương Thánh Phật cản lại nói:

- Đừng có nông nổi tức giận, người này chính là Tà Tâm Thư Sinh cao thủ đứng đầu tà đạo, hấn cả đời háo sắc như Mệnh, đã từng hủy hoại vô số thiếu nữ khiến thiên hạ chính đạo căm phẫn, nhưng hấn vẫn sống được đến hôm nay chứng tỏ có mối quan hệ lợi hại trong đó, các người cứ suy nghĩ kỹ thì sẽ minh bạch. Chúng ta tới đây không phải để gây chuyện nên mọi việc đều phải coi nhẹ, bản thân vô ưu vô sầu.

Thiếu nữ quần đỏ ngồi cùng bàn với Đồ Thiên chỉ nhìn Tà Tâm Thư Sinh với ánh mắt cổ quái, biểu tình không vui khôn g giận khiến người ta không thể nhìn ra một chút dao động nào trong lòng nàng. Trần Ngọc Loan thì trừng mắt liếc hần một cái, thấp giọng mả ng:

- Kẻ hạ lưu bại hoại đáng hận, một ngày nào đó gặp phải ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không tử tế, hừ!

Về thiên chân kiêu mỹ đều dồn lại trong tiếng "hừ" đó, Tà Tâm Thư Sinh nghe mà trên mặt lộ ra sự tán thưởng mỹ sắc hiếm gặp. Đương nhiên, với cự ly này Tà Tâm Thư Sinh nghe rõ mồn một từng lời nàng nói, hần không kìm được cười nhẹ nói:

- Ngây thơ yêu kiều, nét đẹp thuần khiết, xinh xắn kiều mị, nhanh nhẹn hoạt bát, hiếm thấy, hiếm thấy. Ha ha ha...

Cản Trần Ngọc Loan lại, Văn Bất Danh lạnh lùng lên tiếng:

- Tà Tâm Thư Sinh, có vẻ như ngươi đắc ý quá mức rồi đó. Tuy ngươi tu luyện đã nhiều năm, tu vi thâm hậu, nhưng nếu hôm nay ta xuất thủ quyết chiến cùng ngươi, dù không thể khiến ngươi bị thương nhưng sau khi chân nguyên của ngươi đại tổn, liệu ngươi còn hy vọng đoạt được vật đó chăng?

Dứt lời, một luồng Hạo Nhiên chính khí bỗng trào dâng, hình thành một đạo khí kinh vô hình trùm lên tứ phía quanh người Tà Tâm Thư Sinh.

Nụ cười đắc ý cứng đờ ra, Tà Tâm Thư Sinh tựa hồ đã bị lời nói của Văn Bất Danh làm cho kinh sợ. Tuy hần biết rằng mình không sợ Văn Bất Danh nhưng đúng như Văn Bất Danh nói, sau khi song phương giao chiến nhất định chân nguyên sẽ đại tổn, một khi Thông Linh điều xuất hiện thì hần chỉ có thể trở mặt ra mà nhìn.

Tà Tâm Thư Sinh cấp tốc phân tích thiệt hơn, sắc mặt hần trầm xuống, đồng thời phóng ra một luồng chân khí chấn tan khí kinh vô hình của Văn Bất Danh, giọng nói đầy vẻ lạnh lùng:

- Ngươi đang uy hiếp ta à? Chỉ sợ ngươi cũng không dám dễ dàng xuất thủ vì ngươi cũng tới vì vật đó mà, ta nói có gì sai không?

Nhân thần băng lãnh, khí thể toàn thân Văn Bất Danh tã ng cao, chân khí cường đại ập tới khóa chặt người hần đồng thời hét lớn:

- Ta mà không dám sao? Cho dù ta có lòng đoạt vật đó nhưng cũng không nhất định phải đích thân xuất thủ, cao thủ của Trừ Ma liên minh nhiều như mây, người cho rằng ta không điều động thêm người chi viện sao? Ngược lại nếu là người, một khi tiêu hao nhiều chân nguyên, thậm chí thân thụ trọng thương thì lúc đó còn có thể làm gì được, người nói ta nghe xem?

Tựa hồ đã bị nói trúng chỗ đau, Tà Tâm Thư Sinh tức giận 'hừ' một tiếng nói:

- Văn Bất Danh, người phải tự biết rằng Trừ Ma liên minh của người chỉ toàn thu nạp những kẻ vô dụng thì có thể làm nên chuyện gì. Hôm nay vì vật đó mà ta tạm thời không so đo với người nữa, ngày khác người nhất định sẽ phải trả giá cho những điều đã làm hôm nay.

Hừ! Hần đứng dậy, mục quang nhìn quanh một vòng rồi lẳng không bay về phía Động Đình hồ, thân ảnh biến mất trong làn sương ng khói. Gian Thương ngồi cùng bàn với hần lắc đầu không nói gì rồi cũng phi thân rời khỏi đó.

Nhìn Tà Tâm Thư Sinh mang hận trong lòng bỏ đi, giọng nói Trần Ngọc Loan có chút bất an:

- Đều tại ta, đáng lẽ ta đừng nên mắng hần thì đã ổn rồi và cũng sẽ tránh được nhiều điều phiền phức cho Trừ Ma liên minh.

Thu hồi khí thể hào hùng, Văn Bất Danh cười nói:

- Không cần để ý làm gì, loại người này dù không động đến hần cũng phải cẩn thận đề phòng. Huống hồ hần vốn là kẻ cực kỳ tà ác, có cơ hội ta sẽ tiêu diệt hần bảo cứu cho những thiếu nữ đã chết. Hơn nữa, lúc đầu cố nhân của ta chẳng phải đã nói rồi sao, muốn ta tận lực chiếu cố cô, làm sao ta có thể để cô phải chịu ủy khuất cùng bọn ta chứ? Được rồi, sau này gặp hần cẩn thận một chút là được, ăn thôi nào.

Sau một hồi ồn ào, trên lầu lại yên tĩnh trở lại. Khi ba cao thủ của Vô Vi đạo phái đi khỏi, các cao thủ của ba bàn còn lại cũng đều đứng dậy đi theo, hiển nhiên sự chú ý trước mắt của mọi người đều đặt vào ba người này, ai cũng muốn tìm ra nơi hạ lạc của Thông Linh điều từ bọn họ.

Nhìn mọi người ly khai, Quy Vô đạo trưởng đột nhiên cười to:

- Lão Văn, nước cờ lúc này của người đúng là cầu thắng trong nguy hiểm.

Trần Ngọc Loan nghe không hiểu nhưng Văn Bất Danh thì hoàn toàn minh bạch, hần liền cười đáp lại:

- Lúc này ta làm vậy vì đoán chắc là hần quan tâm tới trò vui đó hơn ta nên hần nhất định sẽ không xuất thủ, bằng không nếu phải đánh thật thì chúng ta phải chịu khổ rồi. Lần này các cao thủ chính tà của Nhân gian đều tề tựu vì Thông Linh điếu u, e rằng sẽ sinh ra một trận phong ba vô biên. Sợ là sợ rằng lũ yêu ma quỷ quái sẽ thừa cơ sinh sự, lúc đó thiên hạ thương sinh sẽ gặp nguy hiểm mất.

Nói dứt câu, Văn Bất Danh lộ ra sắc mặt buồn bã, ẩn giấu trong đó là sự lo lắng vô hạn. Quy Vô đạo trưởng than:

- Đây là chuyện tất nhiên, sức người không thể ngăn cản được. Lòng người không đủ trong khi dục vọng lan tràn khắp thế gian, biện pháp duy nhất là xem có thể nhân những cơ hội này, lợi dụng lực lượng lớn mạnh này khéo léo tiêu diệt lũ yêu ma gây nguy hại cho thế gian. Thiên hạ bây giờ bị yêu ma làm náo loạn, chính đạo dưới sự thống lĩnh của tên Kiếm Vô Trần lòng dạ hẹp hòi đó đang đi về hướng suy bại. Chúng ta muốn ngăn cơn sóng dữ này thì phải để ý lợi dụng mọi thời cơ, dùng cách mượn lực dùng lực, bốn lạng đẩy nghìn cân, như vậy còn có một tia hy vọng.

Văn Bất Danh trầm tư không nói chỉ gật đầu tán đồng, còn Trần Ngọc Loan lại nói:

- Từ nghìn xưa đến nay chính tà vốn đối lập, trước giờ chưa thấy được bên nào chân chính thắng bên nào! Nên có thể thấy rằng mọi vật trên thế gian đều sinh ra từ sự đối lập, có thiện có ác, có chính có tà mà duy trì sự cân bằng. Như hiện giờ có thể yêu ma đang chiếm thế thượng phong, nhưng dựa vào đạo lý vĩnh viễn bất biến của thế gian mà suy đoán thì chính đạo sau cùng sẽ cường thịnh hơn, tương sinh tương khắc với tà ma.

Nhìn nàng với vẻ cổ quái, Văn Bất Danh kinh ngạc hỏi lại:

- Cô học được ở đâu câu này vậy, không ngờ với niên kỷ của cô mà có thể nói ra được lời như vậy?

Trần Ngọc Loan đỏ mặt, cúi đầu giải thích:

- Đây tất nhiên không phải lời của ta mà là sư phụ của ta thường nói, ông ấy muốn khích lệ chúng ta, bảo chúng ta không e sợ trước tà ác.

Quy Vô đạo trưởng cười thư thái nói:

- Kiến giải này của lệnh sư e là xuất phát từ đạo lý ngũ hành tương khắc của Ngũ Hành môn các vị, tuy rất có lý nhưng chuyện thế gian biến ảo khó đoán, lần này gặp phải Thái Dương Tế Nhật ngàn năm hiếm thấy nên mọi việc lại càng không giống với trước kia. Được rồi, đừng nói nhiều về vấn đề này nữa, hôm nay quanh Động Đình hồ cao thủ như mây, chúng ta hãy đi xem có những nhân vật nào đã tới đây.

Đứng dậy đi xuống lầu u, ba người đi xuôi ven bờ Động Đình hồ, cuối cùng cũng lẫn vào trong đám đông.

Động Đình Nhạc Dương cao thủ vẫn tụ tại đây, cuối cùng ai thắng ai bại, hoan hỉ hay ưu sầu, tất cả đều tập trung tại vùng sóng nước xanh biếc mênh mông sâu thẳm trải dài suốt tám trăm dặm đầy khói sóng mịt mù. Thông Linh thần vật, tam gian thất giới cuối cùng ai sẽ đoạt được, ai cười ngạo với trời xanh? Hiện tại đó vẫn là một câu đố, sau này sẽ chỉ là một giấc mộng như sương như khói, thiên ý sâu xa, ai có thể nhìn thấu? Đi dọc bờ Động Đình hồ khoảng ngửa canh giờ, ba người Văn Bất Danh trước sau đã gặp gần nghìn cao thủ tu chân, trong đó bao gồm cả một số yêu ma. Như ng vì tâm tư mọi người đều lo đến chuyện tranh giành kỳ vật nên không dại dột gì mà đi gây chuyện lúc này, do đó tuy rất nhiều cao thủ tụ tập trên bờ Động Đình hồ nhưng nơi đây vẫn giữ được sự tĩnh lặng trước cơn sóng gió.

Vọng nhìn dãy núi đằng xa, Văn Bất Danh đứng ngóng gió trên một tảng đá lớn, cảm khái nói:

- Động Đình bát bách lý, yên ba ánh thái hồng, quân sơn duy nhất tiểu, thiên cổ tự phong lưu! Non nước nơi đây, xảo đoạt thiên công, tình này cả nh này, thế gian khó cầu. Chỉ đáng tiếc lúc này mây đen giã ng trời, không biết rằng thanh sơn lục thủy có còn được nguyên vẹn như xưa? (Tạm dịch: Động Đình tám trăm dặm, sóng khói ánh sắc đỏ, chỉ cười trước quần sơn, ngàn xưa đã phong lưu)

Lặng lẽ ngẫm nghĩ những lời nói đó, Quy Vô đạo trưởng than:

- Khoảng khắc là vĩnh hằng, cái đẹp vĩnh viễn sẽ ở trong hồi ức. Vạn vật trên thế gian mỗi thứ một vẻ nhưng đều tranh cầu cái khoảnh khắc vĩnh hằng đó. Kiến giả - danh vang nghìn đời, thế giả - vô thanh tiêu tan. Buồn vui cùng tồn tại, đó là thiên đạo! Nhân gian ngày nay, ngàn vạn sắc xuân mỹ lệ đều tụ tại Động Đình, nhưng yêu ma đều xuất hiện, còn biết bao có thể khiến người thương tiếc cảm khái? Lão bả ng hữu hãy nghĩ thoáng hơn, sinh Mệnh luôn vận động, vạn vật đều luân chuyển giữa hủy diệt và trùng sinh, tại sao phải quá ưu sầu?

Văn Bất Danh thân thể rung động quay đầu nhìn Quy Vô đạo trưởng mà trầm mặc không nói. Trần Ngọc Loan đứng bên nghĩ hoặc nói:

- Quy Vô đạo trưởng, lời đạo trưởng nói rất thâm thúy, ta nghe mà không hiểu tới quá nửa.

Nhìn về dãy núi xa xăm, Quy Vô đạo trưởng bình tĩnh cười:

- Không hiểu là may, nếu cô muốn hiểu hết thì sẽ không còn được vui vẻ nữa đâu. Thôi, chúng ta đã tới đây cũng nên đi xem cảnh đẹp quần sơn ra sao.

Dứt lời, thân ảnh lão loé sáng, cả người huyền hoá thành ngàn vạn bóng ảnh, trước sự kinh ngạc của Trần Ngọc Loan, Quy Vô đạo trưởng đã biến mất giữa không trung.

Văn Bất Danh thấy vậy liền thu lại sự cảm khái, nói với Trần Ngọc Loan:

- Chúng ta cũng đi thôi, hôm nay những người ở đây đều là kẻ tu chân, chúng ta cũng không cần phải đồ kỹ điều gì, cứ bắt chước bắt tiên qua Đông hải cười sóng mà đi, hãy thử hưởng thụ cảm giác đó xem sao.

Trần Ngọc Loan tỏ vẻ mừng rỡ, nàng yêu kiều cất tiếng cười rồi thân hình như thanh điều đằng không, song thủ giương cao, cả người hóa thành một đạo lục ảnh lướt sóng bay về phía quần sơn.

250. Hồi 250 – Thúy Ngọc Tiêu Thanh

oOo

Nhìn nụ cười còn vương nét thơ ngây của nàng, trong đầu Văn Bất Danh vụt hiện lên một thân ảnh, bất giác hẩn nhớ tới Bách Linh. Bách Linh khi đó cũng có dáng vẻ như Trần Ngọc Loan lúc này, không biết bây giờ nàng có khỏe không? Lắc đầu mỉm cười và vứt bỏ tạp niệm, Văn Bất Danh bước theo sát phía sau Trần Ngọc Loan, chớp mắt đã tới phía trên quần sơn.

Hai người vừa hạ thân xuống cạnh Quy Vô đạo trưởng đã thấy lão thấp giọng nói:

- Mau đi thôi, ta vừa phát giác ra không ít cao thủ đang tiến về phía đông, rất có thể đã có động tĩnh gì ở bên đó, chúng ta cũng nên đi xem.

Cấp tốc đi về phía đông, chỉ lát sau ba người đã phát hiện thấy tại một vùng nước cạn đã tề tựu rất đông cao thủ, đao quang kiếm ảnh loang loáng, lưu quang dị thái tung bay đầy trời, hiển nhiên có người đang quyết đấu tại đó. Chen lẫn vào đám đông, ba người vừa nhìn đã thấy Thanh Hư đạo trưởng của Vô Vi đạo phái đang giao chiến cùng một vị lão giả áo bào xám. Thanh quang nhấp nháy, Thanh Hư đạo trưởng huy động trường kiếm lượn vòng như phi long, kiếm ảnh rợp trời bày bố tầng tầng phòng ngự trong phạm vi ba trượng chống lại thiết trượng đen sì của lão giả áo xám. Cạnh đó, hai người còn lại của Vô Vi đạo phái thần sắc bình tĩnh theo dõi trận chiến trông không hề có chút lo âu.

Văn Bất Danh nhìn lão giả áo xám, song mày nhíu lại nói:

- Là Động Đình Lý Thiết Quả, sao hắn lại đánh với Thanh Hư trên địa bàn của mình, như vậy chẳng phải là tự tìm lấy phiền phức sao?

Trong khi Quy Vô đạo trưởng vẫn không nói gì, Trần Ngọc Loan liền hỏi:

- Lão Thiết Quả này là người thế nào vậy, trên thiết trượng của hắn ẩn hiện những tia sáng đen giống như là Hắc Sát thuật, một trong các pháp quyết tà môn, thật sự rất lợi hại!

Văn Bất Danh nói:

- Dích xác là Hắc Sát thuật, lão ta đã tu luyện pháp quyết này ba trăm năm, trước giờ vẫn luôn cư ngụ tại Động Đình hồ này. Luận về thân phận, trong tu chân giới hắn cũng được coi là cao thủ thượng đẳng của tà đạo, nhưng so với Thanh Hư đạo trưởng của Vô Vi đạo phái thì vẫn kém hơn một chút bởi pháp quyết Đạo gia chính là khắc tinh của mọi tà ác, Hắc Sát thuật của lão không thể bì được.

Sau khi đã được giải thích minh bạch, Trần Ngọc Loan không hỏi nhiều nữa, mục quang đảo quanh tứ phía bắt đầu cẩn thận đánh giá các cao thủ xung quanh. Thật bất ngờ, ngoại trừ Vô Vi đạo phái, các cao thủ tại bốn bàn còn lại mà nàng đã gặp trên Nhạc Dương lầu cũng đều đang ẩn mình trong đám đông. Ngoài ra còn có một số người đứng quan chiến cũng thu hút sự chú ý của Trần Ngọc Loan, người thứ nhất là một nam tử đeo mặt nạ Tu La, y phục nhìn không rõ lắm, hình như là màu xanh da trời, bên cạnh gã còn có một thiếu nữ che mặt, hai người đều đang tĩnh lặng theo dõi trận đả đấu. Người thứ hai khiến Trần Ngọc Loan chú ý là một thanh niên y phục hoa lệ, khoảng hai ba hai tư tuổi, tướng mạo khá anh tuấn, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười nhạt, ánh mắt lơ đãng, phảng phất như dưới mắt hắn mọi thứ đều vô vị tầm thường không gì có thể khiến hắn dao động. Ngoài ra, người này còn có một điểm đặc biệt, đó là hắn mang trên lưng năm thanh trường kiếm màu sắc khác nhau, bao kiếm và thân kiếm xuyên suốt như một, lần lượt mang các màu xanh, đỏ, hoàng kim, vàng, trắng, cực kỳ chói lọi. Người thứ ba là một lão giả hoa phục tầm lục tuần, tay cầm một lưỡi mác hoàng kim dài ba thước, trên bề mặt khắc đầy những phù chú kim sắc và hình một con rồng vàng. Lão đang đứng lặng lẽ trong đám đông, mỉm cười nhìn song phương giao đấu. Trần Ngọc Loan không biết người này nhưng Quy Vô đạo trưởng lại nhận ra lão, đó chính là Kim Luyện của Luyện Hồn Động Thiên, không ngờ sau khi rời khỏi Thương Sơn lão lại xuất hiện tại đây. Người thứ tư là một lão giả áo vải, sắc mặt âm lãnh, hai mắt lóe lên những tia hắc ám chính là ma thần Viêm Huyết. Người thứ năm cũng là một lão giả mặc áo vải, bề ngoài trông có vẻ tầm thường nhưng Trần Ngọc Loan đã nhạy bén cảm giác thấy ánh mắt lão như mòng như ảo mang một vẻ thâm thúy khó nói, như được phủ lên bởi một lớp mê vụ nhìn không thấu. Bấy giờ, một tiếng rống to đã lôi kéo ánh mắt của Trần Ngọc Loan, chỉ thấy hai người trong trận giao chiến bỗng tách nhau ra, Thanh Hư đạo trưởng thần nhiên nói: -

Động Đình Thiết Quả quả nhiên danh bất hư truyền, ta thật bội phục. Chuyện hôm nay chỉ do hiểu nhầm, tin rằng người cũng hiểu rõ tình hình trước mắt, cứ tiếp tục thì cả hai đều bất lợi, theo ta chỉ bằng mỗi bên nhường một bước, người thấy thế nào? Động Đình Lý Thiết Quả lạnh lùng nhìn lão, trong lòng không thể không thừa nhận, luận tu vi bản thân lão kém hơn hẳn một chút, tuy từ lúc bắt đầu tới giờ hai người chỉ đơn giản là quá chiều nhưng sự huyền diệu bên trong hẳn hoàn toàn minh bạch.

Lướt nhìn xung quanh, Động Đình Lý Thiết Quả hồ hững nói:

- Những kẻ ở đây có suy nghĩ gì ta tự nhiên biết hết, nhưng nơi đây là Động Đình hồ, là địa phương mà ta đã nghỉ lại nhiều năm nay, há có thể để người muốn đến là đến muốn đi là đi sao? Đình chiến cũng được, nhưng người phải trả lời ta hai vấn đề, chỉ cần ta hài lòng thì chuyện hôm nay sẽ xóa bỏ. Nếu không chúng ta cứ tiếp tục tỷ thí để các cao thủ có mặt ở đây đứng xem, có lợi hay có hại người nên hiểu rõ hơn ta.

Thanh Hư đạo trưởng nhân thần khê biến đổi, trầm giọng nói:

- Người đã có chuyện muốn hỏi thì xin cứ nói ra, nếu ta biết thì tất nhiên sẽ trả lời. Nhưng nếu quả thật không biết, hy vọng người cũng không lấy làm phiền.

Động Đình Lý Thiết Quả nói:

- Tất nhiên người phải biết thì ta mới hỏi, thứ nhất, Thiên Si đạo trưởng của Vô Vi đạo phái các người đã vô tình phá vỡ thiên cơ, tra ra Thông Linh điều ở ngay tại Động Đình hồ, điều này rốt cục có thật không? Thứ hai, Thông Linh điều khi nào sẽ xuất thế?

Thanh Hư đạo trưởng không để lộ biểu hiện gì trên nét mặt, bình thản nhìn bạch phát lão đạo đứng bên một cái rồi quay lại nói với Động Đình Lý Thiết Quả:

- Ta có thể trả lời một trong hai vấn đề này, thông tin thứ nhất chắc chắn không giả, Thiên Si sư thúc của bản môn đã tìm ra nơi hạ lạc của Thông Linh điều ở dưới Động Đình hồ này. Còn về vấn đề thứ hai thì ta cũng không biết được nên không thể phụng cáo, người có tin hay không thì tùy, ta cũng không muốn giải thích nhiều làm gì.

Mọi người xung quanh bất giác bật thốt một tiếng, thông tin thứ nhất đã được chứng thực, điều đó chứng tỏ chuyến đi này không hoàn toàn phí công. Còn vấn đề thứ hai tuy không dám đoán lời nói của Thanh Hư đạo trưởng là thật hay giả nhưng kết quả này cũng là lẽ thường thôi.

Động Đình Lý Thiết Quả hừ nhẹ một tiếng nói:

- Mong là người không lừa ta, nếu không ta quyết không tha cho người đâu.

Nói xong đằng thân bay lên, lật mình một cái đã chìm xuống dưới lòng Động Đình hồ. Lão vừa rời khỏi, mọi người xung quanh cũng lũ lượt bỏ đi, đứng từ xa chú thị quan sát động tĩnh của ba người Vô Vi đạo phái hiển nhiên ai cũng minh bạch, chỉ cần đi theo họ là sẽ có hy vọng.

Văn Bất Danh nhìn ngó tứ phía, nói:

- Thôi, chúng ta cũng đi đi, nhìn thần tình của ba người bọn Thanh Hư e là tạm thời chưa có động tĩnh gì đâu. Chúng ta cứ đi dạo loanh quanh ở đây đã, khi nào nghe được tin tức gì thì hãy tới đó, chắc cũng không muộn. Đây là nơi ngọa hổ tàng long, dù Thông Linh điều có xuất hiện thì cuối cùng ai sẽ đoạt được? Điều này không ai có thể đoán trước.

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Không muốn lại được, không cầu thì vui! Nhìn thông điệp này trong lòng sẽ thấy vui vẻ. Đi thôi!

Ba người đi theo một hướng khác, rời khỏi tầm mắt của các cao thủ.

Hoàng hôn bắt giắc đã ập xuống. Nhìn ánh chiều tà, Trần Ngọc Loan gi ồng như một tiểu nữ hài yêu đời chạy đến ven bờ vốc nước lên nghịch. Sau lưng nàng cách đó vài trượng, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng nhìn nhau, ánh mắt lộ ra nét cười. Một cơn gió nhẹ thổi qua làm gợn nước trong veo thành tầng tầng hào quang rập rờn trên mặt nước, lấp lánh những sắc màu rực rỡ mê người. Trần Ngọc Loan nhìn cảnh tượng này liền rút Thúy Ngọc tiêu ra nhẹ nhàng thổi. Những tiếng lòng man mác tựa hồ như nỉu kéo bóng tịch dương đang chìm dần, như muốn giữ mãi ánh sáng mỹ lệ trên mặt nước. Dưới những tia sáng

trong suốt đang rung động, một thiếu nữ vấy mực khế lác lác trên thân mình, những chú cá nhỏ quanh đó tựa như được mời gọi bắt đầu hội tụ lại, không lâu sau đã hình thành một vòng hoa màu xanh nhạt hiện rõ trên mặt nước ngoài mây trắng. Tiếng tiêu như sương như khói tỏa ra khắp tứ phương, lớp lớp âm luật du dương phiêu dật mỏng manh như làn gió. Trên mặt nước, những chú cá hoan hỉ tung tăng nhảy lên không, tiếng nước nhỏ hòa vào trong tiếng tiêu không ngừng ngân nga vọng lại phiêu dật trên không, thanh âm trong trẻo quanh quẩn trong làn gió muôn vòn liễu xanh.

Bên bờ Động Đình hồ, cạnh dòng nước xanh Trần Ngọc Loan như một tiên nữ trong gió, trầm tĩnh mà không mất đi vẻ u nhã, thanh tú mà đơn độc với từng âm điệu, một cây ngọc tiêu khiến cả quần sơn ngập trong hoan lạc, gọi lên cả niềm vui lẫn nỗi ưu sầu thiên cổ. Tịch dương lặn xuống phía tây, cả dãy núi chìm đắm trong sự vận động hài hòa của thanh âm du dương, như hoa cỏ đang ca hát, như cá đang nô đùa, như gió đang cười vui, như liễu xanh đang ngoái đầu; nhẹ nhàng và ôn nhu, tinh tế và ngọt ngào khiến cho bao người phải dừng chân lại nhìn. Từ phía, nhân ảnh chớp động, vô số cao thủ tu chân đều hội tụ tại đây im lặng nhìn bóng xanh bên làn nước ánh lên những tia nắng cuối ngày, lắng nghe âm thanh, thưởng thức ngọn gió của tự nhiên. Tất cả đều vô thanh vô tức, duy chỉ còn có cơn gió nhẹ. Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng lộ ra thần sắc rung động trong ánh mắt, cả hai đều đứng ngậy ra nhìn Trần Ngọc Loan ngắm thân ảnh diễm lệ khiến lòng người ngây ngất, cảm thụ sự khoái lạc mà nàng đã đem tới nơi này. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy bốn bề yên tĩnh, tất cả mọi người đều lặng lẽ không một tiếng động, ai cũng không dám phá vỡ thời khắc an tường bình lặng này, thời gian phẳng phất như ngừng lại. Dưới nước lũ cá cũng đang bơi đùa, vòng hoa xanh nhạt đó ngày càng to hơn, cùng với vô số đàn cá từ khắp nơi quây đến, vòng hoa thứ nhất, thứ hai, thứ ba rồi thứ tư bắt đầu xuất hiện, cả mặt nước rộng lớn hiện lên một cảnh tượng kỳ lạ hiếm gặp trên thế gian, bảy vòng hoa đủ các màu sắc khác nhau xếp thành sáu cánh hoa và một nhụy hoa trên mặt Động Đình hồ khiến mọi người đứng xem đều kinh ngạc đến sững người. Trong giây phút này mọi người đều ngừng thở như sợ sẽ làm kinh động đến cảnh tượng kỳ lạ trong thiên địa này, ai nấy thần sắc trang nghiêm nhìn thân ảnh lục sắc đó, ánh mắt không giấu nổi sự khâm phục.

Cảm nhận thấy dị trạng dưới nước, ánh mắt Trần Ngọc Loan lộ ra sắc thái vô cùng hoan hỉ, song thủ bắt động giữ nguyên tư thế đang thổi tiêu từ từ bay về phía nhị cửa đóa kỳ hoa. Lặng lẽ hạ thân cách mặt nước một trượng, Trần Ngọc Loan khoan chân ngồi xuống trên không, cả người như một vị lã ba tiên tử đắm mình trong làn gió muôn. Tĩnh lặng nhìn nàng, mọi người đều đang chờ đợi kết quả tiếp theo sẽ ra sao, thiên địa tạo hóa còn có bao điều huyền diệu khó đoán? Tất cả như họa, sơn thủy tương ánh, nhân ngư cộng nhạc; tất cả như mộng, nghi chân nghi ảo, phiêu dật mông lung. Trời đất là một cõi mệnh mang mơ hồ, lúc này ngoài tiếng tiêu ra duy nhất chỉ còn đàn cá dưới nước đang hoạt động, chúng đang không ngừng biến hóa thành nhiều hình dạng, những cánh hoa hóa thành hàng nghìn hàng vạn, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi đã thay đổi đến hơn mười hai dạng.

Trần Ngọc Loan vẫn đang toàn tâm toàn ý thổi tiêu, cùng với tiếng tiêu ngày một phiêu dật, trong lòng nàng ẩn ước có một cảm giác kỳ quái, tựa hồ như có một lực lượng thần bí nào đó đang kêu gọi, cảm giác đó ngày càng rõ rệt hơn. Tịch dương cuối cùng đã khuất bóng, bầu trời vẫn giữ được chút ánh sáng trước khi màn đêm u ám buông xuống, màn nước xanh biếc soi bóng bốn bề núi non.

251. Hồi 251 – Động Đình Kỳ Cảnh

Đột nhiên một ý nghĩ lướt nhanh qua đầu, Trần Ngọc Loan vẫn giữ tâm trạng bình tĩnh không dao động mà tiếp tục thổi sáo, ánh mắt nàng bắt đầu chú ý đến sự biến hoá của bảy cá trong nước, tỉ mỉ suy nghĩ xem chúng biến đi biến lại như thế rút cuộc là muốn biến hoá thành cái gì. Thời gian khi đó như chưa từng trôi đi, khoảnh khắc đó nhưng tuế nguyệt vĩnh hằng lặng lẽ ngưng đọng trong hồ Động Đình. Trần Ngọc Loan vừa quan sát vừa suy nghĩ, lúc ban đầu chẳng thu hoạch được gì, nhưng cùng với sự biến đổi liên tục của cảnh tượng kỳ lạ ấy cùng sự đan xen trùng lặp của vô số các hình dạng và dần dần một sự giác ngộ dâng lên trong lòng nàng. Gắng sức để kiềm chế niềm vui, Trần Ngọc Loan một phần vẫn tiếp tục thổi tiêu, một phần tinh lực còn lại tập trung vào sự biến đổi của bảy cá ở bốn phía, một hình ảnh kỳ diệu bắt đầu xuất hiện trong đầu nàng. Ban đầu những hình ảnh này rất mờ nhạt, nhưng cùng với ấn tượng càng lúc càng sâu đậm trong trí nhớ thì hình ảnh ấy cũng càng ngày càng sắc nét, vô số ánh sáng từ từ hội tụ thành một đám tinh vân thần bí trong đầu và xâm chiếm lấy lòng nàng. Sắc trời bắt đầu tối lại, lúc này Trần Ngọc Loan sau hồi lâu không hề động đậy bỗng bay vút lên không, phong thái muôn hình muôn vẻ di động qua

lại trong không trung khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không rõ nàng đang làm gì nhưng chỉ giây lát có người liền hiểu ra sự kỳ diệu ẩn chứa ở trong đó, họ phát hiện ra thân pháp của nàng giống hệt với sự biến hoá của bầy cá đường như lúc nàng đã lĩnh ngộ ra điều gì.

Tất cả cả không dừng lại ở đó, thân ảnh của Trần Ngọc Loan từ chậm thành nhanh, dần dần hoá thành một luồng gió, ánh sáng màu xanh nhạt biến thành một đóa hoa kì lạ trong không trung, khéo thay lại giống hệt như hình ảnh mà bầy cá tạo thành trong nước. Trên mặt nước đàn cá vẫn tiếp tục biến đổi, trên không Trần Ngọc Loan cũng đồng bộ thay đổi theo, tất cả đều rất hoà hợp cơ hồ không nhìn ra một chút khác biệt nào. Điểm bất đồng duy nhất là thân hình biến hoá nhanh như cầu vồng của Trần Ngọc Loan đã mỗi lúc một rõ nét, còn ánh sáng xanh nhạt ở xung quanh thì chuyển sang màu xanh đậm. Đột nhiên, một âm thanh như phượng hót thoát ra từ chiếc tiêu, tất cả đều hết sức bất ngờ đã phá vỡ không gian yên tĩnh. Chỉ thấy chiếc tiêu ngọc trong tay Trần Ngọc Loan vút lên trời, hai tay nàng đan lại với nhau thành hình hoa lan, vô số những ánh sáng li ti vút lên không đỡ lấy chiếc tiêu ngọc, trong lúc ấy tiếng tiêu kỳ diệu, độc nhất vô nhị vẫn du dương bay lượn trên không trung của hồ Động Đình. Thân pháp vừa triển khai, thân hình yếu diệu mê người của Trần Ngọc Loan trong chu vi trăm trượng như lăng ba tiên tử, lúc bay lên lúc hạ xuống, lúc thoăn thoắt múa lượn, lúc ngưng khí lắng không, giống như cảnh múa lượn của một tiên nữ giáng trần bỗng bồng bềnh trong không trung rất hiếm gặp trong thế gian. Khẽ hô lên, giây khắc này vô vàn những

- Thật là thần kỳ, nói như vậy năm thanh thần kiếm này có kiếm quyết và những cách luyện khác nhau? Nếu quả thật như vậy thì huynh làm thế nào khi đối địch, chọn tất cả hay chỉ một trong số đó?

Khẽ nhíu mày, Tư Mã Thần Phong không trả lời mà cẩn thận quan sát nàng rồi mới nói:

- Tùy vào tình huống mà quyết định, thường thì chỉ chọn một mà thôi, bởi vì từ trước tới nay chưa có cao thủ nào khiến ta phải sử dụng cả năm thanh.

'Ồ' lên một tiếng, Trần Ngọc Loan nói:

- Lợi hại quá, nếu như có một ngày ngũ kiếm tề xuất thì lúc đó nhất định sẽ khiến cho mọi người kinh ngạc, chỉ là không biết cảnh tượng đó sẽ thế nào?

Không trả lời, Tư Mã Thần Phong lạnh lùng nói:

- Trời tối rồi, cô quay về đi thôi. Trần Ngọc Loan nghe vậy ngẩn người, nhìn xung quanh trời thực sự đã tối rồi.

Quay đầu liếc nhìn Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng, Trần Ngọc Loan lập tức ngoảnh đầu về phía Tư Mã Thần Phong. Trong bóng đêm đôi mắt đẹp của nàng toát lên thần thái làm say đắm lòng người, như sương như ảo như thực như mơ, một nét bình thản không thể hiểu được và dịu dàng không thể nhìn thấu.

Miệng khẽ cử động, Trần Ngọc Loan cười: - Hy vọng lần sau gặp mặt chúng ta vẫn không có gì thay đổi. Tiếng cười trong như ngọc bay trong không trung, khi Tư Mã Thần Phong định thần nhìn theo, thân ảnh lục sắc ấy đã bay xuống cách đó trăm trượng. Khe khẽ, Tư Mã Thần Phong chỉ nói một câu:

- Hy vọng là như vậy, hãy bảo trọng. Trong gió đêm thổi nhẹ hần khẽ cất bước đi, cũng không biết người ở phía xa liệu có biết hay không?

Lúc ẩn lúc hiện dưới bầu trời sao có một đôi thu thủy liên tục quay đầu ôn nhu không nói một lời.

Màn đêm buông xuống mọi thứ đều mờ ảo, tất cả mọi việc đều bị che giấu trong bóng đêm. Ngày mai cái mới bắt đầu rồi lại kết thúc, trong một ngày mới có bao nhiêu niềm vui, có bao nhiêu nỗi buồn? Sao không nói mà trăng cũng không cười, chỉ có làn gió đêm lặng lẽ thổi qua ngọn sóng khẽ lay động. Xuyên qua Hắc Ma lĩnh, Lục Vân và Thương Nguyệt tiến vào địa phận của Hắc Ám giới, nơi này không giống với Ma Thiên giới, trên bầu trời xanh thẫm bỗng nhiên trôi những đám mây đen, cả bầu trời âm u nặng nề, nơi này có gì đó giống như Quỷ vực. Tiếp theo, từng đám sương đen giăng kín bốn phía bao phủ ngọn núi trọc, thoát ẩn thoát hiện lấp loé ánh sáng mờ ảo quỷ dị.

Dừng lại ở giữa không trung, Lục Vân nhìn về phía trước ánh mắt thoáng vẻ nghi ngờ, thần sắc nghiêm túc trầm giọng nói:

- Nơi này có lẽ là Hắc Ám giới, chỉ là những đám sương đen ở xung quanh có chút cổ quái, dường như không phải ngay từ đầu đã có mà hình như là do trận pháp tạo thành trông âm u toát ra vẻ quỷ dị.

Cùng nhìn về phía trước, Thương Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Điều này muội nhìn không ra, muội ẩn ước thấy có cảm giác bất ổn, không biết điều đó biểu thị cái gì.

Nhìn sang đôi mày thanh tú của nàng đang nhíu lại, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ hơi lo lắng giống như hạt ngọc sương long lanh trên cành lá vào sớm ban mai toát ra thần thái khiến người khác phải say đắm. Nắm chặt lấy bàn tay ngọc ngà, Lục Vân an ủi nói:

- Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì cả. Chỉ cần chúng ta kề vai sát cánh bên nhau, bao nhiêu khó khăn trở ngại cũng có thể vượt qua, huống hồ còn có Tiểu Linh nhi, cho dù tất cả cao thủ của Hắc Ám giới ở đây ta cũng không thể thua. Được rồi, chúng ta mau đi thôi.

Ý niệm vừa xuất, Như Ý Tâm Hồn kiếm đã tự động bay ra kéo theo hai người biến thành đám mây đỏ lướt trên bầu trời u ám.

Trên đường, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân vận chuyển nhanh chóng phân tích mọi thứ ở bốn phía, đề phòng mọi tình huống có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Sau khoảng nửa giờ hai người đang bay thẳng bỗng đột ngột dừng lại, Lục Vân thấp giọng nói:

- Cẩn thận, có một luồng khí ma quái cực mạnh đang tiến đến rất nhanh, tu vi cao cường như vậy phải tương đương với cấp độ ma thần.

Thương Nguyệt kinh ngạc hỏi:

- Còn cách bao xa, hay chúng ta tạm thời trốn đi đợi hắc đi qua rồi đi tiếp, cố gắng tránh mọi phiền phức?

- Không cần, bây giờ tuy chúng ta ở trong Hắc Âm giới nhưng vẫn chưa biết vị trí cụ thể của nơi cần tìm, hãy để tên cao thủ Ma vực này giúp chúng ta giải quyết khó khăn. Chú ý, hắc đã cảm thấy được sự có mặt của chúng ta ở đây, đang ở chính diện rồi.

Lục Vân vừa nói dứt lời, một đám mây đen đã xuất hiện cách hai người ba trượng, nhẹ nhàng xoáy tròn phát ra ánh sáng kỳ dị ma quái.

- Nhân loại! Các ngươi từ Nhân gian đến phải không? Là hạng người nào mà dám bước vào Ma vực Hắc Âm giới của ta, lẽ nào không muốn sống nữa?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn ma vân hắc sắc trước mặt, Lục Vân nghiêm nghị nói:

- Chúng ta đúng là đến từ tu chân giới của Nhân gian, ta là Lục Vân, còn đây là Thương Nguyệt. Nhìn tu vi của ngươi, hắc là có thân phận không thấp tại Hắc Âm giới, có lẽ là cao thủ cấp ma thần, chẳng hay ngươi là ai?

Kêu lên một tiếng ngạc nhiên, cao thủ Hắc Âm giới đó kinh ngạc hỏi:

- Ngươi là Lục Vân? Thật không ngờ ngươi lại tới nhanh như vậy. Xem ra ngươi thực sự không sợ chết, lại dám đuổi đến Hắc Âm giới, ngươi nghĩ rằng ở đây không có ai hả? Bồn tọa Hắc Âm ma thần Dạ Mị, hôm nay hai ngươi sẽ phải táng thân tại đây.

Cảnh giác nhìn ma thần, Lục Vân trầm giọng nói:

- Hoá ra là Hắc Âm ma thần, không biết so với Trảm Ngọc thì thế nào? Xin thỉnh giáo một chút, Hắc Âm giới của ngươi có mấy ma thần?

Trong đám mây đen, ma thần Dạ Mị lạnh lùng, kiêu ngạo nói:

- Bồn tọa chính là đệ nhất ma thần của Hắc Âm giới, Trảm Ngọc đứng thứ hai. Còn câu hỏi của ngươi trả lời cũng không có gì khó, cả Ma vực có tất cả chín ma thần, trừ ba ma thần trong Ma Thiên giới ra, mỗi giới còn lại đều có hai ma thần, đây cũng là lý vì sao thực lực của Ma Thiên giới lại mạnh nhất.

Hiểu ra, Lục Vân gật đầu nói:

- Hoá ra là đệ nhất ma thần của Hắc Âm giới, thật là thất kính. Mục đích chúng ta tới đây lần này có lẽ ngươi cũng đã rõ, không biết người mà chúng ta muốn tìm ở đâu, ma thần đại nhân có dám nói không?

Cười nhạt một tiếng, ma thần nói:

- Đã đến đây có nghĩa là không muốn sống nữa, các ngươi hỏi nhiều như thế để làm gì? Nếu ngươi thực sự lợi hại như ma tôn nói thì cứ đánh bại ta, ta tất nhiên sẽ nói cho ngươi tất cả những điều ngươi muốn. Bây giờ, ngươi hãy chịu chết đi, Huyền Mộng Lưu Quang!

Lục Vân sắc mặt trầm xuống, nói nhỏ với Thương Nguyệt:

- Mọi hãy lui về phía sau, nhớ giữ cho tâm trí ổn định là được, để ta đối phó với hắc.

Nói rồi người lao vút đi, Như Ý Tâm Hồn kiếm dưới chân lập tức hóa thành Hỏa long phun lửa cuộn cuộn về phía ma vân hắc sắc.

Chỉ thấy đã sắp kích trúng ma thần Dạ Mị, nhưng một tiếng cười âm trầm vọng tới, toàn bộ đám ma vân hắc sắc hoàn toàn biến mất. Trong không trung rộng lớn, những trận cười thâm độc vọng tới từ bốn phương tám hướng, âm thanh đặc ý đáng sợ giống như tiếng cười của ác ma trong mộng. Lục Vân dừng lại giữa không trung, toàn thân vận khởi kim quang hộ thể vô thượng của Phật môn, lớp lớp phật chú tán phát ra từ người chàng nhanh chóng lan ra ngoài dần dần hình thành Kim Cương Hàng Ma trận, ba mươi sáu tòa phật đà kim sắc giăng khắp bốn phía lấp lánh khí thể uy nghiêm, cả bầu trời u ám hiện lên tầng tầng kim

quang. Bốn phía hắc vụ ùn ùn kéo tới, đầu tiên xuất hiện một số đầu lâu kích thước nhỏ bé, hình dạng đáng sợ của ác ma, há chiếc miệng đỏ lòm như muốn thị uy bay lượn vòng xung quanh Lục Vân. Khi Kim Cương Hàng Ma trận vừa xuất hiện ngoài thân Lục Vân, những ác ma đó cũng từ từ biến mất, trong tiếng hú độc ác ma thần Dạ Mị biến thành chín bóng ma lớn, mười tám con mắt lấp lóe ánh sáng đáng sợ một đen một đỏ phát ra tiếng rít đing tai nhức óc.

Lúc này bầu trời u ám lấp lánh ánh sáng đen sẫm, đỏ sẫm cùng kim sắc kỳ dị, từng trận gió lớn gào rít, ma khí vô tận xé trời rách đất, kim quang bùng phát xộc thẳng lên tận tầng mây. Ba ánh sáng kỳ lạ đan vào nhau như thoi, tiếng nổ vang liên hồi như sấm dậy kinh động bốn phía, cả Hắc Ám giới rung chuyển, ánh sáng chói mắt đó lay động cuối cùng hoá thành đám mây bay đi rồi từ từ tan biến. Bay lên không mười trượng, Lục Vân tránh ma khí đang bao phủ ở bốn phía, dung hội kinh lực cho thông suốt, mắt không ngừng quét mọi góc tìm nơi ẩn nấp của ma thần Dạ Mị. Tất cả bốn phía đều trống trơn không hề để lại chút dấu vết nào, điều này cho thấy ma thần Dạ Mị thật không đơn giản, hẳn đã sử dụng pháp quyết hắc ám để ẩn thân phục kích.

Cười lạnh một tiếng Lục Vân vẫy tay phải, Như Ý Tâm Hồn kiếm ở ngoài vài trượng lập tức bay tới xuất hiện cách chàng một trượng tự động xoay tròn. Hai tay bắt quyết, thanh quang lưu động khắp thân Lục Vân cấp tốc hội tụ lên đầu, từ trên cơ thể chàng trong phút chốc phát ra ánh sáng xanh chói mắt. Thét khẽ một tiếng, toàn thân Lục Vân hào quang bạo trướng, những tia sáng xanh loang loáng giữa hai mắt, một con mắt thẳng đứng bỗng xuất hiện, thần tốc xạ ra một đạo thanh quang, vừa vắn chiếu đúng vào Như Ý

- Cái chết đối với ta mà nói, là việc xưa nay chưa từng có, cho nên hôm nay ta tới đây không phải để chết. Mục đích của ta rất đơn giản, hãy đem người ra giao cho bọn ta thì việc hôm nay coi như xong. Còn món nợ cũ khi nào có cơ hội gặp lại ta sẽ tính sổ nốt với các người.

Cười phẫn nộ, Hắc Âm tôn chủ nghiêm giọng nói:

- Lục Vân, người nghĩ đây là nơi nào chứ? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, xem ra người coi thường chúng ta quá. Hôm nay nếu ta không bắt được người ở lại đây thì Trảm Ngọc này sẽ giải tán toàn bộ Hắc Âm giới. Còn việc người đòi người thì đơn giản thôi, dù sao người cũng đã đến đây, ta sẽ để cho người toại nguyện.

Vừa dứt lời, một tên ma tiên từ trong thành phóng ra, trong tay dẫn theo một bóng người màu trắng gào thét lao về phía Lục Vân và Thương Nguyệt.

Lo lắng nhìn bóng trắng đang lao về phía mình, mặt Thương nguyệt lộ vẻ thương xót. Nhìn thấy vậy, Lục Vân khẽ nhủ đôi mày thấp giọng nói:

- Đừng kích động như vậy! Sư thúc của muội vẫn chưa chết đâu nhưng tim mạch bà ấy sắp ngừng đập rồi, e rằng không sống được lâu nữa.

Thương Nguyệt rung mình, ánh mắt lộ lên vẻ đau xót nhưng nàng lập tức bình tĩnh trở lại.

Giơ tay đỡ lấy cơ thể của Ngọc Vô Hạ, Thương Nguyệt vội vàng tra xét vết thương cho bà. Quả đúng như lời Lục Vân nói, tim mạch đã ngừng đập, nguyên khí suy yếu sắp tiêu tan, cơ thể đang rơi vào trạng thái hấp hối. Thương Nguyệt một tay ấn vào lưng Ngọc Vô Hạ, dồn sức truyền nguyên khí vào hi vọng có thể đánh thức sư thúc dậy, giọng đầy đau đớn Thương Nguyệt nói:

- Sư thúc! Người hãy tỉnh lại đi! Con là Thương Nguyệt đến cứu người đây.

Lông mày khẽ động dậy, Ngọc Vô Hạ cố hết sức mở mắt ra, nhìn bóng người mờ ảo thân quen trước mặt, khẽ nói:

- Là con ư Thương Nguyệt? Con làm sao tới được đây? Hãy mau đi đi, ở đây rất nguy hiểm.

Lắc đầu ghen ngào không nói gì, nước mắt nàng rơi xuống trên mặt vị sư thúc, dường như là nước mắt của Ngọc Vô Hạ cũng cùng lúc chảy ra. Lúc này Thương Nguyệt không muốn khóc nhưng nước mắt nàng không kiềm chế được cứ lăn ra, từng giọt, từng giọt, rớt xuống mặt Ngọc Vô Hạ.

- Sư thúc đừng sợ, bọn con nhất định sẽ đưa người trở về nhân gian, tới lúc đó con sẽ chữa khỏi vết thương cho người, sư thúc cứ yên tâm.

Đôi môi hé mở, trong mắt Ngọc Vô Hạ vẫn vương một nỗi nhớ, cuối cùng hoá thành tiếng thở dài tan bay trong gió. Bên này, Hắc Âm tôn chủ hàn giọng nói:

- Lục Vân, bây giờ người ta đã giao cho người rồi! Người đã đạt được điều mong muốn, vậy thì hãy chuẩn bị chịu chết đi.

Vung tay một cái, hai tên ma sát liền bay lên, nháy mắt đã biến mất trong không trung. Liền theo đó, bốn tên ma tiên phân làm bốn phía huyền hóa thành hỏa ma cầu phóng ra hơn mười trượng, hoá thành hắc sắc tinh quang trông hết sức quỷ dị. Khuôn mặt nghiêm túc quan sát tất cả trước mắt, trong lòng Lục Vân vô cùng kinh hãi, Ý Niệm Thần Ba phân tích cho thấy đây rõ ràng là một ma trận không hề có sơ hở. Lúc này chàng và Thương Nguyệt đã hoàn toàn bị bao vây trong ma trận kỳ quái này. Không tìm được sơ hở của nó, Lục Vân không ngừng nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba, hy vọng có thể tìm ra chỗ ẩn nấp của hai ma sát và bốn ma tiên để có thể dễ dàng đối phó. Một tiếng cười lạnh lùng phát ra từ chỗ Hắc Âm tôn chủ, lập tức vô số hắc sắc tinh quang bắt đầu chuyển động, ngàn vạn tinh quang trong đêm biến thành hàng vạn hắc sắc tinh quang khắp Hắc Âm giới, đồng thời phát ra một sức mạnh quỷ thần cũng không thể chống đỡ nổi cuộn cuộn tấn công về phía Lục Vân.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn đang ập đến, nhân thần của Lục Vân không ngừng biến hoá nhưng lúc này điều chàng lo lắng không phải bản thân mình mà là Thương Nguyệt và sư thúc của nàng. Bản thân chàng có Hư Vô Không Ngân sẽ không chịu chút áp lực nào nhưng bọn họ thì không được như thế. Lục Vân suy nghĩ lúc này người thì đã cứu được rồi. Nếu chỉ dựa vào thực lực của hai người muốn tiêu diệt cả Hắc Âm

giới là điều không thể, bây giờ lựa chọn tối ưu là rời khỏi nơi này, về sau có cơ hội sẽ quay lại tiêu diệt bọn chúng.

Tâm niệm vừa chợt động, Lục Vân nhẹ nhàng gởi mối thâm tình cho Thương Nguyệt qua lời nói:

- Vì sự an toàn, nàng nên thi triển Bạch Ngọc chiến giáp bảo vệ thân thể và sư thúc. Bây giờ ngay lập tức ly khai khỏi nơi đây cố tìm lối có thể trở lại nhân gian, ở đây đã có ta đối phó nên muội hãy lui xuống đi.

Về mặt bị thương không nói một lời nào, Thương Nguyệt quay đầu nhìn Lục Vân rồi nhanh chóng lui xuống.

Nhìn những hắc sắc hỏa cầu như những đóa hoa tuyệt đẹp đang tiếp cận mình, Lục Vân cấp tốc tìm cách đối phó. Chỉ thấy toàn thân bạo phát kim quang, Lục Vân như vị Phật sống tỏa hào quang giữa không trung. Ma quang từ hắc sắc hỏa cầu như tìm được đối tượng, lập tức điên cuồng lao vào Lục Vân. Luồng hắc sắc ma quang cùng với Phật quang thần thánh tiếp cận nhau tạo thành đạo quang mang kỳ dị. Bị tấn công, Lục Vân cảm thấy áp lực từ ma trận này vô cùng lớn, trong nó chứa đựng sức mạnh hủy thiên diệt địa, cơ bản không có khả năng kháng cự. Hai luồng quang mang giao nhau làm cho khí huyết trong cơ thể Lục Vân bị chấn động dữ dội, có thể thấy Phật môn kim quang không thể chống được sức mạnh bá đạo của ma trận này.

Nguy hiểm liền kề, một lần nữa Lục Vân thi triển Hư Vô Không Ngân điều chỉnh tần suất khí tức cơ thể tạo ra luồng quang hoa va chạm với ma trận, sau tiếng nổ kinh thiên động địa cuối cùng ma trận cũng có kẽ hở. Nhận thấy cơ hội thoát hiểm đã đến, Lục Vân tức tốc vận dụng Không Gian Khiêu Dục xuất hiện bên cạnh hai người Thương Nguyệt, đồng thời tiếp tục thi triển pháp quyết này một lần nữa cùng hai người tìm cách thoát thân. Tuy nhiên ngay khi Lục Vân thi triển Không Gian Khiêu Dục, Hắc Ám tôn chủ đã nhận ra ý đồ của đối phương. Gầm lên một tiếng, ma thần Trảm Ngọc vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Vân, song thủ phát ra luồng hắc quang bao trùm Lục Vân và hai người Thương Nguyệt vào trong. Ngân quang va chạm với luồng hắc quang nhanh như thiểm điện của ma thần Trảm Ngọc nhanh chóng bị tiêu tán, ngay lập tức luồng khí tà ác mang nguồn lực thôn phệ từ Tâm Dục Vô Ngân của ma thần kích trúng ba người. Lục Vân thân thể chấn động, vội dùng Ý Niệm Thần Ba kiểm tra xung quanh, chỉ thấy dưới đòn tấn công của Hắc Ám tôn chủ Thương Nguyệt phải thổ huyết, còn Ngọc Vô Hạ khí tức hỗn loạn, nguyên thần dao động dữ dội, rõ ràng đang đứng giữa ranh giới sống và chết. Hết lên một tiếng phẫn nộ, Lục Vân toàn thân chân nguyên bạo phát dữ dội, ngũ thải quang hoa lấp lánh tạo thành đạo kết giới phòng ngự ngăn cản đòn tấn công của Hắc Ám tôn chủ. Tuy nhiên đạo kết giới này nhanh chóng bị luồng hắc quang cuồng bạo của ma thần chấn tan. Trước sức mạnh đáng sợ của ma thần, Lục Vân trong lòng kinh hãi liền tay phải giơ lên, tay trái nắm chặt lấy Thương Nguyệt, luồng huyết quang từ tay phải bạo phát, trong tình thế này Lục Vân quyết định thi triển Hóa Hồn phù đối chọi với đòn tấn công của Hắc Ám tôn chủ. Huyết quang dày đặc, hai chữ Hóa Hồn xuất hiện tại không trung tấn công vào luồng hắc quang âm sâm của ma thần, sức mạnh thôn phệ của Hóa Hồn phù va chạm với ma khí tạo ra vô số những đốm lửa bay trên không trung rồi nhanh chóng tiêu thất.

Ở đợt tấn công vừa rồi tâm thần của Hắc Ám tôn chủ đại chấn, bởi Hóa Hồn phù có thể luyện hóa vạn vật, chính vì thế đòn tấn công của hắn không thể làm gì được Lục Vân. Tức giận bởi đòn tấn công bị Hóa Hồn Phù chặn đứng, ma thần Trảm Ngọc gầm lên giận dữ, chân khí toàn thân gia tăng tiếp tục tấn công vào Lục Vân. Trước sức tấn công dữ dội của Hắc Ám tôn chủ, Lục Vân bình tĩnh dùng Ý Niệm Thần Ba xem xét, ngay lập tức phát hiện ra trong hai luồng khí cường đại của Hắc Ám tôn chủ thì một có sự ẩn thân của hai tên ma sát. Trong khi đó ma thần Trảm Ngọc hướng về phía trước, hai luồng ma khí cường đại rời tay hắn ta liền biến thành con ma long gầm thét hướng về phía Lục Vân.

Tứ bề thọ địch, trong đầu Lục Vân xuất hiện vô số tình huống xảy ra. Đột nhiên nhãn thần Lục Vân trở nên lạnh lẽo, toàn thân toát ra một khí thế đáng sợ.

Khẽ nhìn Tứ Linh thần thú, Lục Vân từ trong tim phát ra mệnh lệnh ngăn cản đợt tấn công của ma thần, nhất thiết phải buộc hắn phải dừng tay.

Nhận lệnh từ Lục Vân, Tứ Linh thần thú tinh thần phấn chấn, hai mắt đỏ sẫm của nó phát xạ những tia quang mang kinh người. Tự hào khi được giao việc, Tứ Linh thần thú gầm lên một tiếng, âm thanh từ tiếng gầm làm chấn động cả Hắc Ám giới, hàng động cùng bốn phương rung chuyển khiến cho đất đá bay tán loạn. Tất cả đều kinh hoàng trước luồng sáng âm từ miệng Tứ Linh thần thú phát ra. Bên này, tiếng gầm

của thần thú buộc hai tên ma sát phải lộ diện, toàn thân ma khí bị chấn tán, thân thể trọng thương không còn năng lực tấn công được nữa.

255. Hồi 255 – Quân Hùng Truy Đuổi

Ma thần Trảm Ngọc lúc đó vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hắc kinh ngạc kêu lên, cả người lật nghiêng và vào một viên đá lớn đang rơi xuống. Trên không vang lên giọng của ma tôn không rõ tức giận hay gằm thét, chỉ biết tiếng gằm đột ngột của Tứ Linh thần thú đã làm cho tất cả mọi thứ đang bình thường đều bị đảo lộn.

Nắm lấy cơ hội này, Lục Vân hét lên:

- Tiểu Linh Nhi, chúng ta đi thôi.

Luồng ngân quang xuất hiện, một không gian gấp khúc hiện ra giữa không trung nuốt cả người và vật vào đó và hoàn toàn biến mất trong hư vô. Tại Hắc Âm giới, ma tôn tức giận gằm lên không ngừng, lần này đã để Lục Vân chạy thoát như vậy khiến hắc tức giận cực độ.

Rất lâu sau bốn phía dần yên tĩnh trở lại, Hắc Âm tôn chủ nhìn vào đồng đồ nát lạnh lùng nói:

- Sự việc hôm nay ta quyết không thể bỏ qua, nhưng nếu Lục Vân đã có một con quái thú đáng sợ như vậy ở bên cạnh thì tại sao chúng ta không lợi dụng sức mạnh của nó để trừ khử tất cả mọi trở ngại của Hắc Âm giới, sau này ta mới tính sổ với hắn. Bây giờ chúng ta trở lại Nhân gian thực hiện kế hoạch đã vạch ra, nhất định phải dẫm nát Nhân gian dưới gót chân của Ma vực. Đi thôi.

Tại cửa ra của Ma vực một luồng bạch quang loé lên, Lục Vân cùng Thương Nguyệt vô thanh vô tức xuất hiện. Quan sát phía trước, Lục Vân nói:

- Mau đi thôi! Với sự hung ác của Hắc Âm ma tôn thì hắn sẽ lập tức đuổi theo. Chúng ta trở lại Nhân gian rồi tính sau.

Nói dứt lời, không đợi Thương Nguyệt trả lời liền kéo nàng thoát ra khỏi cửa Tầng Thi Giang. Ba người cuối cùng cũng trở lại Nhân gian, lúc này Ngọc Vô Hà sắc mặt bắt đầu hồng hào, toàn thân lạnh toát. Thương Nguyệt thấy vậy trong lòng đau đớn, thấp giọng nói:

- Lục Vân....sư thúc...bà ấy..

Nàng không nói hết nhưng Lục Vân đã nhìn ra, Ngọc Vô Hà lúc này hồi quang phản chiếu, số mệnh đã đến phút chót nên nguyên khí của bà ta đã hoá thành một luồng chân khí duy trì sinh mệnh cho những giây cuối cùng của cuộc đời.

Lắc đầu thở dài, Lục Vân nói:

- Hai người cứ nói chuyện một lát đi, ta ở phía trước đợi muội.

Nói rồi chàng mang theo Tứ Linh thần thú bước về phía xa. Thấy Lục Vân đã đi xa, Ngọc Vô Hà khẽ nói:

- Thương Nguyệt, con đừng khóc, sư thúc thực ra từ lâu đã không muốn sống nữa, chỉ là vì sợ có lỗi với sư phụ con nên mới cố kéo dài tới tận hôm nay. Bây giờ ta sắp chết rồi, trong lòng kỳ thực cảm thấy rất bình thản, không hề đau khổ ngược lại lại đang chờ đợi bởi vì ta có thể đến một thế giới khác gặp người mà ta muốn gặp. Thời gian của ta không còn nữa, trước khi chết sư thúc muốn nói với con một câu, việc của Lục Vân ta đã nghe qua rồi, chuyện giữa con và hắn ta sư thúc cũng đã tìm hiểu đôi chút ở chỗ Hứa Khiết. Cho nên ta muốn nhắc nhở con, cái gì nên giành lấy thì cho dù chết cũng không được bỏ cuộc, nếu không con sẽ phải hối hận cả đời, hiểu không?

Nàng gạt đầu rồi nhẹ nhàng nói:

- Con hiểu ý sư thúc rồi, cả đời này con sẽ không bỏ cuộc, người cứ yên tâm. Bây giờ người còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì hãy nói với con, bất kể thế nào con cũng sẽ giúp người hoàn thành.

Ngọc Vô Hà cười khe khẽ, cười tới mức mặt mũi xanh tái nhưng giọng vẫn rất bình tĩnh nói:

- Sau khi ta chết con hãy đem xác ta hoả táng, xương tro đem rắc xuống biển, như vậy thì ta có thể tìm được người mà ta muốn tìm. Còn nữa, trước khi chết ta có một vật muốn để lại cho con, đây là vật mà năm xưa người ấy đã tặng cho ta, giờ ta sẽ tặng nó lại cho con.

Nói tới đây, tay phải Ngọc Vô Hạ nhẹ nhàng để lên đỉnh đầu Thương Nguyệt, một đạo lưu quang nhạt từ từ chui vào trong đầu nàng.

Gió thổi nhẹ, Thương Nguyệt ôm thi thể Ngọc Vô Hạ tới bên cạnh Lục Vân. Không đau thương cũng không vui vẻ mà tất cả đều yên tĩnh, nhìn thấy vậy Lục Vân khe khẽ thở dài. Gió bay đi, Lục Vân cũng đem Thương Nguyệt biến mất. Không nói một lời nào, ở đây chỉ còn vương lại một hương hồn đi tìm lại chút vang bóng của ngày xưa. Ánh trăng lấp ló trên ngọn cây, toả ngân quang xuống mặt nước khiến cho Động Đình hồ lấp lánh như thủy tinh. Trong đêm, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng đứng trên đỉnh Quần Sơn hết ngắm mặt trăng trên trời lại nhìn bóng núi trong nước, cả hai người trầm ngâm đã nửa canh giờ. Cuối cùng, vẫn là Quy Vô đạo trưởng không chịu được bèn cất tiếng:

- Những người nhảy xuống nước đã gần hai canh giờ rồi nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì cả. Ở đây hình như có cái gì đó không bình thường?

Không ngẩng nhìn mặt trăng nữa, Văn Bất Danh phóng tầm mắt về mặt nước bình thản nói:

- Trong tình hình phức tạp này chúng ta không cần phải hao tổn tâm sức đi phỏng đoán, chúng ta đợi ở đây chỉ là chờ tin tức, đợi kết quả. Một khi Thông Linh diều trong truyền thuyết xuất hiện, chúng ta chỉ cần cân nhắc tình huống xem có thể giành được hay không? Như vậy là được rồi! Bây giờ trên Quần Sơn này tưởng chừng như chỉ có mình chúng ta không xuống nước, nhưng ta nghĩ có không ít kẻ đang trong bóng tối ngầm quan sát, muốn ngồi mát ăn bát vàng đây. Đạo trưởng hãy cứ kiên nhẫn chờ đợi đi, có lẽ sắp có tin hay rồi đó.

Không trả lời, Quy Vô đạo trưởng lặng lẽ trầm ngâm, hai người một lần nữa rơi vào tình trạng yên lặng. Nhưng nửa tuần hương sau, mặt nước đang yên tĩnh bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, hào quang đủ mọi màu sắc dồn dập lao lên trên mặt nước, trong bóng đêm phát ra ánh sáng tuyệt đẹp. Lúc này Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng đều kinh ngạc, biết rằng đã có động tĩnh, bốn mắt nhìn chăm chăm vào mặt nước dồn tất cả sự chú ý vào đó. Một tiếng rít khẽ, trên mặt nước một luồng thanh quang xé nước phóng thẳng lên trời. Tiếp theo đó, rất nhiều luồng quang hoa bám chặt phía sau hướng về phía bầu trời truy đuổi theo thân ảnh màu xanh.

Trên đỉnh núi, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng khẽ kêu lên một tiếng. Bóng người đầu tiên lao lên khỏi mặt nước chính là Bạch Phát lão đạo của Vô Vi đạo phái, phía tay trái thấp thoáng một luồng hồng quang loé lên, cả thân người đang dồn mọi sức lực bay vút về phía tây như muốn tìm cách thoát khỏi đám người đuổi theo. Sau lưng, Diệp Tâm Nghi, Kim Cương Thánh Phật, Tà Tâm Thư Sinh, Gian Thương Giả Chính, Đồ Thiên, Hồng Quân Thiếu Nữ, Hồng Vân Thái Tử, Tuyền Phong Phủ, Hắc Sát Kiếm Hồn, ma thân Viêm Huyết, Kim Luyện, người đeo mặt nạ, Bồ Y lão giả cũng vội vàng truy đuổi sát phía sau không chịu từ bỏ. Đúng lúc những người này phóng lên từ mặt nước, hai bên Động Đình vô số bóng người bay lên đuổi theo hướng của Bạch Phát lão đạo.

Văn Bất Danh thấp giọng nói:

- Đạo trưởng hãy mau đuổi theo, ta đi thông báo với con nha đầu một tiếng đề nàng ta ngày mai đợi chúng ta ở Nhạc Dương lầu, thông báo xong ta sẽ tới ngay.

Dứt lời, toàn thân loá lên hào quang, cả người biến mất trong không trung. Quy Vô đạo trưởng chỉ hơi gật đầu cũng không thêm nói câu nào, cùng lúc cả người phóng vút lên trời đuổi theo về phía các cao thủ ở phía trước mặt.

Các cao thủ giới tu chân đều phóng vút lên không trung tốc độ nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã bay hơn trăm trượng. Chỉ trong chốc lát, những kẻ đuổi theo để cướp báu vật đều bay ra khỏi khu vực Động Đình hồ xuất hiện dày đặc trên bầu trời đêm. Đúng vào lúc này, phía trước xuất hiện ba bóng người trong phút chốc đã chặn được Bạch Phát lão đạo. Tất cả đều quyết tâm dùng hết sức mình để cướp báu vật từ tay lão ta. Trong ba người, người thứ nhất tay cầm Chiến Thiên phủ, thân hình cao to không khiến người khác ngạc nhiên, thân thể khoát áo choàng đỏ vô cùng rực rỡ, không ai khác chính là Huyết Y

Bá Vương. Hai người còn lại, một là Âm Huyền Sinh của Tiên Kiếm môn, người còn lại chính là kẻ đeo mặt nạ. Thật không ngờ hắn cũng đuổi được trước tiên chặn đứng đường đi của Bạch Phát lão đạo.

Dừng lại, cảnh giác nhìn cả ba người, Bạch Phát lão đạo lạnh lùng nói:

- Ba người các người đừng ép người quá đáng, bản đạo không muốn làm kẻ khác bị thương, các người khôn hồn thì hãy biến khỏi nơi đây.

Huyết Y Bá Vương tức giận nói:

- Lão già này râu tóc đã bạc trắng hết cả, có lẽ cũng sắp xuống đất ngủ với giun dế rồi. Vậy mà lão vẫn còn ở đó điều vô giường oai, người nghĩ mình là ai chứ? Đừng có phí lời vô ích nữa, hãy mau giao nộp Thông Linh điều, Bá Vương ta sẽ tha mạng cho người. Nếu không ta sẽ chế làm đôi cái mạng già của người xuống Động Đình hồ làm mồi cho cá bây giờ?

Nghe vậy, vô cùng tức giận, Bạch Phát lão đạo vừa tránh đòn tấn công của ba người vừa tìm cách phóng ra ngoài, lớn tiếng nói:

- Câm mồm, bản đạo ta khi hành đạo trong nhân gian, người vẫn còn chưa biết từ bụng con lợn mẹ nào chui ra. Bây giờ sư phụ người chết rồi, đồ đệ lại dám hoành hành ngang ngược, người nghĩ bản đạo ta sợ Huyết Y Bá Vương người chắc.

Gầm lên một tiếng, Huyết Y Bá Vương tức giận khi bị mắng là lợn, mặt đỏ tía tai, Chiến Thiên phủ trong tay bạo phát hồng quang chói mắt, nói lớn:

- Lão già không chịu chết, hãy tiếp chiêu này của ta.

Chiến Thiên phủ bổ xuống, một luồng xích hồng quang long đột ngột xuất hiện, đòn tấn công toàn lực này như nhanh như chớp xuất hiện trên đỉnh đầu Bạch Phát lão đạo khiến cho lão hết đường tháo chạy chỉ còn nước nghẹn tiếp.

Một tiếng rít phẫn nộ từ trong miệng Bạch Phát lão đạo phát ra, chỉ thấy nguy hiểm cận kề, luồng thanh quang của cây bảo kiếm ở trong tay lão đột ngột nhảy múa, tầng tầng lớp lớp thanh quang cuộn cuộn như sóng vỗ mang luồng khí vô vi vô thanh nhanh chóng đón lấy Chiến Thiên phủ. Thần khí giao nhau, chân nguyên mạnh mẽ của cả va vào nhau dữ dội, hồng quang, thanh quang khác nhau va chạm tạo ra những quang hoa đẹp mắt giăng khắp bầu trời. Kèm theo đó một tiếng nổ vang lớn, một luồng khí lưu cuồng loạn dữ dội phát ra đánh bật bốn người ra xa.

Sau tiếng nổ, Huyết Y Bá Vương kinh ngạc kêu lên:

- Liệt Thiên Tuyệt kiếm này quả là kỳ diệu, lão đạo sỹ, người rốt cuộc là ai?

Vừa dứt lời, người hắn bị chấn động bắn đi vài trượng, hồng sắc chân khí hộ thể có biến đổi, rõ ràng đã bị chiêu này làm cho tổn thương nặng.

Bên trái, Âm Huyền Sinh toàn thân phát ra luồng khí tức mạnh mẽ nhìn Huyết Y Bá Vương bằng nửa con mắt, cười lạnh lùng nói:

- Đế Thiên Túc đạo trưởng của Vô Vi đạo phái trong Tứ Thiên đạo người còn không biết. Vậy mà còn dám tới đây đòi tranh bảo vật, thật là mất mặt đáng xấu hổ.

Nương vào lực của đòn tấn công này, Bạch Phát lão đạo Thiên Túc đạo trưởng bay vút lên không trung cả trăm trượng, trong nháy mắt đã tạo ra khoảng cách lớn giữa hai bên tiếp tục bay về phía trước. Ba người nhìn thấy vậy lập tức đuổi gấp phía sau, trong đó người đeo mặt nạ thần bí kia là lợi hại nhất, chỉ nhìn thấy khắp người hắn ta loé lên luồng hắc quang tà dị, toàn thân đậm rồi nhạt dần trong không trung, cuối cùng biến mất trong hư vô. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, phía trước Thiên Túc đạo trưởng xuất hiện một đoạn không gian bị khúc xạ, người đeo mặt nạ huyền diệu vô song xuất hiện chặn đứng đường đi của lão ta.

Thần sắc biến đổi, Thiên Túc đạo trưởng vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Pháp quyết có thể dễ dàng di chuyển trong không gian như vậy trong nhân gian rất ít gặp, trừ Âm Dương pháp quyết trong truyền thuyết ra thì còn có Thuần Gian Chuyển Di đại pháp và Hắc Âm Tinh Không của

Ma vực. Nhưng cái mà người sử dụng không phải là ba loại kể trên, lẽ nào người chính là Vô Tâm của Thiên Kiếm viện kẻ đã tu luyện tuyệt pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang?

Nghe vậy, đôi mắt lấp ló sau tấm mặt nạ của kẻ đeo mặt nạ trở nên sắc lạnh như dao, hần trầm giọng nói:

- Vô Tâm của Thiên Kiếm viện đã chết từ lâu rồi, còn ta rốt cuộc là ai người cứ từ từ mà đoán. Bây giờ thời gian không còn nhiều nữa, hãy đưa báu vật ra đây.

Nói xong toàn thân loé lên luồng ám quang, không khí tích tụ trong khoảng ba trượng nhanh chóng thu nhỏ lại, quang hoa nguy dị của người đeo mặt nạ có thể phá vỡ mọi tầng bảo vệ chân nguyên của cơ thể, chính vì thế nên dễ dàng xuyên phá qua hai mươi bốn tầng chân khí hộ thể do Thiên Túc đạo trưởng dựng lên. Khuôn mặt biến sắc, Thiên Túc đạo trưởng gầm lên một tiếng, toàn thân phát ra thanh quang, một hình Thái Cực Bát Quái màu xanh xuất hiện trước ngực nghênh tiếp luồng khí hắc ám vừa đánh úp tới. Ngay sau đó trường kiếm trong tay phát lên, Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết một lần nữa tấn công, chỉ nhìn thấy một cột kiếm trụ phát ra thanh quang, trong nháy mắt huyền hoá thành một con Thanh Long dài hơn mười trượng rít lên xông về phía kẻ đeo mặt nạ.

Cười khùng khục, ánh mắt của kẻ đeo mặt nạ lộ ra một luồng ngạo khí bá chủ thiên hạ. Toàn thân sức mạnh bạo phát, một luồng khí kỳ dị khiến người khác phải kinh ngạc, bốn phía gió ngừng thổi, mây cũng ngừng bay, cả không gian như ngưng đọng lại và tĩnh lặng bất động trước mặt hắn ta.

256. Hồi 256 – Thân Phận Bộc Lộ

Cất tiếng cười ngạo mạn, luồng khí bá vương bốc lên ngàn ngút, người đeo mặt nạ hoá thành trăm nghìn ảo ảnh. Trước con mắt kinh ngạc của Thiên Túc đạo trưởng, hần biến hoá khôn lường, tứ bề lực tấn công không đếm xuể tạo thành một sức mạnh long trời lở đất, cùng với đường kiếm có sức mạnh sấm sét của Thiên Túc đạo trưởng, cả không gian như chìm trong ánh khúc xạ. Sức mạnh giao thoa giữa không gian và thời gian ấy khi bạo phát biến thành những đám mây ngũ sắc ngợp trời bông bênh trong không trung tuyệt đẹp, nhưng không thể chống cự được xuất hiện ngay trước mắt Thiên Túc đạo trưởng, một nhát làm gãy tan trường kiếm của lão đạo, cướp đi báu vật mà lão ta luôn giữ chặt trong tay. Máu tươi từ trong miệng Thiên Túc đạo trưởng trào ra, đôi mắt xám nhạt nhìn cái bóng cao lớn ở phía trước mặt, lão ta chỉ kinh hãi nói một câu Âm Ảnh Lưu Quang rồi ngay lập tức rơi xuống. Giữa không trung, Thông Linh điều màu đỏ có hình dạng như một con chim bay về phía người đeo mặt nạ. Nhưng khi nhìn thấy Thông Linh điều sắp rơi vào tay hắn thì nhân ảnh nháo nhác ở bốn phía, Diệp Tâm Nghi, Tà Tâm Thư Sinh, ma thần Viêm Huyết, Kim Luyện, Bồ Y lão giả năm người cùng lúc lao đến vồ lấy Thông Linh điều. Trong năm người, sợi dây Nga Hoàng của Diệp Tâm Nghi vung ra, một chiêu đã quấn lấy Thông Linh điều rồi nhanh chóng kéo lại. Bên cạnh, Tà Tâm Thư Sinh cười khan một tiếng, Chiết Phiến trong tay phát ra, luồng khí mạnh sắc bén biến thành một quang đạo dễ dàng tấn công sợi dây Nga Hoàng nhưng lại không thể cắt đứt được nó.

Ngạc nhiên kêu lên, Tà Tâm Thư Sinh ngây người, lập tức lao đến như chớp. Nhưng đúng lúc này, Kim Luyện, ma thần Viêm Huyết, Bồ Y lão giả ba người đều đã trước một bước bay tới sát Thông Linh điều trên không trung, ba bàn tay cùng lúc đưa ra vồ lấy. Nhìn thấy năm người đột ngột xuất hiện, ánh mắt của kẻ đeo mặt nạ loé sáng không ngừng dường như đang tính toán gì đó. Đợi cho tới khi năm người sắp chạm được Thông Linh điều, ánh mắt biến hoá khôn lường của người đeo mặt nạ đột ngột trở nên lạnh lùng, thân hình hoá thành trăm nghìn ảo ảnh, tạo thành tầng tầng lớp lớp quang ảnh bao vây xung quanh năm người, vô số luồng khí hắc ám tạo ra một đòn tấn công vô thanh vô tức. Do tất cả mọi người đều dễ dàng tâm vào Thông Linh điều, nên khi nguy hiểm vận kề, Diệp Tâm Nghi, Tà Tâm Thư Sinh lập tức gào lên một tiếng phản nộ, toàn thân phóng ra ánh sáng, tạo ra lớp lớp hộ thân quang tráo chống đỡ đòn đánh úp của hắn ta. Nhưng ba người còn lại thì đang mải giao chiến kịch liệt, không hề để ý đến đòn tấn công bất ngờ ấy. Những tiếng kêu thảm thiết kèm theo kinh ngạc vang lên trong không trung. Cùng một lúc, vừa mải tranh cướp lại thêm bị đánh úp, Diệp Tâm Nghi, Tà Tâm Thư Sinh do có phòng bị nên chỉ bị chấn độ nhẹ, khí huyết khắp người chỉ cuộn lên mà thôi. Nhưng Kim Luyện, ma thần Viêm Huyết và Bồ Y lão giả thì toàn thân lão đảo, run rẩy, máu tươi từ trong miệng ộc ra, quần áo trên cơ thể bị xé nát tả tơi, từ rất nhiều vết thương máu tươi ào xối chảy. Tuy vậy, nhưng Thông Linh điều cuối cùng lại không đậu trên tay người đeo mặt nạ mà bị Bồ Y lão giả tóm được. Lúc này người đeo mặt nạ lao đến gần cướp lấy. Một chuỗi dị lực tinh thần kèm theo sóng động với tần số cực cao khiến hần bắn ra bên ngoài.

- Tâm Dục Vô Ngân pháp quyết, ngươi là Ma vực cao thủ?

Phần nộ nhìn Bồ Y lão giả, người đeo mặt nạ gầm lên nói. Hừ lên một tiếng lạnh lùng, lão giả nói:

- Không sai, bản toạ chính là ma thần Chích Thiên của Ma Huyền giới. Ngươi quả là mạnh, có thể luyện thành Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết vô cùng kỳ bí trong truyền thuyết, thật không đơn giản chút nào.

Vừa nói dứt lời, bốn người ở bên cạnh đều hết sức kinh ngạc, vừa ngạc nhiên về thân phận của Bồ Y lão giả, lại vừa bị chấn động về việc kẻ đeo mặt nạ đó tinh thông Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết.

Diệp Nghi Tâm ánh mắt kỳ lạ nhìn người đeo mặt nạ, kêu khẽ lên một tiếng:

- Hoá ra chính là ngươi.

Trầm ngâm trong giây lát, ma thần Chích Thiên đảo mắt một lượt về phía những cao thủ còn lại đang đến mỗi lúc một gần. Hắn tự tạo ra quanh người một đám mây đen, khi năm người còn lại còn chưa kịp phản ứng gì thì đã hoá thành trăm ngàn ảo ảnh, triển khai Ma Ảnh Thiên Huyền vô cùng kỳ bí của Ma vực. Tuyệt pháp này rất quý giá, vì chính những người tinh thông nó như ma thần Viêm Huyết cũng không thể đoán được ma thần Chích Thiên sau khi triển khai pháp quyết này, bóng của hắn sẽ hướng về phía nào ẩn nấp. Đơn giản mà nói, tuyệt chiêu này mỗi người tu luyện nó thành công đều có những sự linh hội khác nhau, dường như nhìn thấy bóng người biến hoá nhưng lại không biết cuối cùng nó xuất hiện ở chỗ nào, chính vì vậy cho nên nó khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ vì không ai có thể đoán ra được. Lúc này, những người còn lại đều hiểu ma thần Thiên Chích muốn tháo chạy, thế là có một sự giao ước ngầm ngầm giữa năm người. Mỗi kẻ chặn giữ một hướng, tạo thành một không gian bịt kín, rõ ràng là muốn bắt ma thần Chích Thiên ở lại.

Trên không trung, một ánh hào quang ngũ sắc đan xen nhau lấp lánh xuất hiện ở lưng chừng. Ở giữa vô số hắc ảnh xuất hiện, dần dần hiện lên quỹ đạo chuyển động của ma thần Chích Thiên in rõ rệt trên quả ng hào quang đó hết sức kỳ dị.

Đột nhiên, một sự dao động vô thanh vọng tới, nó giống như một vật bị vỡ nát khiến vòng ánh sáng ngũ sắc ở bốn phía trong nháy mắt bị phá vỡ, một bóng đen hóa thành vô hình rồi tan biến trên bầu trời đêm. Sắc mặt kinh hãi nhìn về hướng cái bóng đã biến mất, ma thần Viêm Huyết là kẻ đầu tiên phản ứng, miệng rít lên một tiếng cuồng nộ và phóng vút đi. Hắn vừa đi, Kim Luyện và Tà Tâm Thư Sinh cũng vội vã đuổi theo, trong nháy mắt đã biến mất ở bầu trời đêm.

Khi những người còn lại đuổi đến gần không nhìn thấy Thông Linh đi đâu liền vội vàng truy hỏi, cuối cùng Diệp Tâm Nghi mới mở miệng nói:

- Báu vật đó đã bị ma thần Chích Thiên cướp đi mất rồi, những kẻ còn lại đều đuổi theo hắn ta, ở hướng đó đó.

Vừa nói tay vừa chỉ về hướng đằng xa. Nghe vậy mười mấy người còn lại có đến hơn một nửa liền đuổi theo. Cuối cùng trên không trung chỉ còn sót lại sáu người: gã đeo mặt nạ, Diệp Tâm Nghi, Kim Cương Thánh Phật, Quy Vô đạo trưởng, Đồ Thiên và Hắc Sát Kiếm Hồ n. Quan sát năm người, gã đeo mặt nạ trừng mắt nhìn Diệp Tâm Nghi một lát rồi quay người bay vút về con đường đã đi tới. Đôi lông mày thanh tú của Diệp Nghi Tâm khẽ nhú lại nhìn theo bóng người đã khuất xa, nàng khe khẽ thở dài rồi cùng Kim Cương Thánh Phật quay trở về. Quy Vô đạo trưởng nhìn Đồ Thiên và Hắc Sát Kiếm Hồn, trong lòng nhớ

Ánh sáng xuất hiện, cái nắp hộp vốn bình thường bây giờ lấp lánh ba thứ ánh sáng xanh, đỏ và vàng, ba con rồng nhỏ đã bị yểm bùa chú đang bay vòng quanh trên chiếc nắp hộp. Cuối cùng chúng tập trung lại tại đỉnh của chiếc hộp hình thành một con rồng ba màu, bay lượn giống như con rắn và dừng lại ở trên đỉnh chiếc nắp, mồm nhả ra thứ ánh sáng ba màu ngăn chặn sự tấn công của Trần Ngọc Loan.

Ánh sáng màu xanh chói mắt, ba luồng sáng lấp lánh và hai nguồn sức mạnh hợp vào làm một. Bỗng nhiên một tia chớp loé lên, tiếp theo đó là hàng loạt những tiếng sấm rền vang dưới nước làm dậy lên những con sóng khủng khiếp hoá thành một cột nước lớn phụt lên trên.

Trần Ngọc Loan rung mình, sắc mặt có vẻ tái đi. Cái nắp hộp đó thật đáng sợ! Nàng không ngờ phong ấn trên nắp hộp lại khủng khiếp như vậy, nàng đã dùng toàn sức đánh ra một đòn cực mạnh nhưng lại bị nó công phá. Trần Ngọc Loan cảm thấy lực chống trả của luồng sáng ba màu vô cùng lớn, nàng nghiêng rằng nhìn cái chuông đang phát sáng, ánh mắt nàng hiện ra vẻ quyết tâm không thay đổi.

Hai tay từ từ đưa lên trước ngực, Trần Ngọc Loan thay đổi Thiên Thuỷ quyết bắt đầu phát huy Bích Ba Yên Hà mà nàng vừa lĩnh hội. Một luồng sáng xanh nhạt từ trong lòng nước bắt đầu xuất hiện lần lượt tập trung lại xung quanh, chẳng mấy chốc xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu xanh nhạt bao quanh nàng.

Có được huyền linh chi khí của thủy trung âm nhu tương trợ, toàn bộ chân khí trong người của Trần Ngọc Loan tập trung tại một điểm hoá thành một mũi tên ánh sáng bắn thẳng vào nắp hộp. Chỉ thấy luồng sáng xanh lấp lánh, một ánh sáng chói lòa mà luồng chân nguyên tập trung vừa tạo ra bắn thẳng đi, trong chớp mắt đâm thẳng vào mình của con rồng ba màu chống chọi

với toàn bộ sức mạnh của nó. Hai bên giao chiến căng thẳng một lúc thì luồng ánh sáng cuối cùng hoá thành muôn vàn tia sáng nhỏ xuyên thẳng vào trong nắp hộp.

Lập tức một luồng sức mạnh khủng khiếp từ bên trong xé không khí thoát ra ngoài mang theo luồng khí mạnh mẽ kinh thiên động địa, khiến cho cả một vùng nước hồ xung quanh cả trăm trượng đều bắn tung lên tạo ra những tiếng rền vang và vệt trắng lên trời.

Sự thay đổi đột ngột xuất hiện khiến cho Trần Ngọc Loan không khỏi kinh hãi, muốn trốn đi nhưng đã không kịp, hiện tại nàng vẫn ở trong nước nên không thể di chuyển nhanh như trên không được.

Vì vậy Trần Ngọc Loan bị đẩy lên không trung cùng với cột sóng khổng lồ bay lên bầu trời. Khi lên cao, Trần Ngọc Loan tay trái nắm chặt lấy chiếc tiêu bằng ngọc bích, tay phải nhanh chóng túm lấy chiếc chuông màu tím trong lòng thập phần hoan hỉ.

Vào đúng lúc này phía dưới lại xuất hiện một tiếng nổ vang trời, cuối cùng thì phong ấn trên chiếc nắp hộp cũng nổ tung, kèm theo đó là sức mạnh chấn động đất trời thoát ra. Phần phía dưới của cái vòi rồng vỡ tung, Trần Ngọc Loan cũng sợ hãi đầu óc mê mụ quay cuồng nên chỉ biết túm chặt lấy những vật đã cầm trong tay.

Trong giây phút kinh hoàng, Trần Ngọc Loan không hề chú ý tới Thông Linh điều trong ngực nàng trong lúc chấn động đã thoát ra ngoài và bay cùng nàng lên trên không.

Bên bờ hồ Động Đình, Diệp Tâm Nghi cùng Kim Cương Thánh Phật bởi vì việc Thông Linh điều bị Ma thần Chích Thiên cướp đi đang vô cùng buồn phiền không thể nào giải toả nỗi. Sau đó trong khi hai người đang trầm tư, mặt hồ phẳng lặng bỗng xuất hiện một cột nước phun lên trời khiến cho hai người

và những người phía sau chú ý.

Nhìn cột nước đáng sợ này, Diệp Tâm Nghi, Kim Cương Thánh Phật, Quy Vô đạo trưởng, Văn Bát Danh, Đồ Thiên, Hắc Sát Kiếm Hồn cùng bọn Vân Hoa, Triển Ngọc đều biến sắc mặt không hiểu dưới đáy hồ Động Đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong chớp nhoáng cột nước đổ xuống, tất cả lại trở lại yên bình dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ một lát sau một cảnh tượng hiếm có lại xuất hiện, cột nước có đường kính vượt qua trăm trượng tạo thành một cái vòi rồng, gầm rú rồi phun thẳng lên bầu trời đêm khiến mọi người đều cảm thấy kinh hoàng đến đờ người ra. Khi còn chưa hết sợ hãi lại xuất hiện một âm thanh vang rền, một khung cảnh khiến mọi người thất sắc, họ đều nhận thấy rằng có điều gì đó không bình thường đang xảy ra.

Mưa to gió lớn nổi lên, các cao thủ chỉ biết đứng ngậy ra nhìn vòi rồng đang phun thẳng lên. Đột nhiên, Quy Vô đạo trưởng phát hiện ra một luồng ánh sáng xanh nhạt, lão ta vội thét lên kinh hãi:

- Không xong rồi, là nha đầu đó.

Văn Bất Danh vừa nghe thấy lập tức biến sắc mặt, định thần lại nhìn thật kỹ. Chỉ thấy hai luồng sáng một đỏ, một xanh đang phát sáng trong cột nước, khiến cho bốn phía tối tăm xung quanh như sáng lên.

Đang định nói, Diệp Tâm Nghi đang đứng yên bỗng xoay người, cả người biến thành một luồng sáng màu vàng xuất hiện trên bầu trời bay thẳng tới chỗ luồng sáng màu hồng. Nàng ta vừa hành động, Đồ Thiên và Hắc Sát Kiếm Hồn dường như biết được điều gì, hét lên một tiếng rồi cũng hoá thành một luồng nguyên khí, trong chớp mắt biến vào trong màn đêm.

Quy Vô đạo trưởng lúc này dường như cũng đã nhìn rõ được vật màu hồng kia liền kéo lấy tay Văn Bất Danh nhanh chóng lao đi, kêu lên:

- Là Thông Linh điều! Nhanh, không thể để công sức của nha đầu bị bọn chúng cướp mất.

Bởi vì các pháp quyết tu luyện không giống nhau, Văn Bất Danh về điểm này không tinh thông bằng Quy Vô đạo trưởng, hắn nghe thấy tiếng Thông Linh điều liền ý thức được mức quan trọng của sự việc. Trong lúc xông tới Văn Bất Danh kêu lên một tiếng người lập tức bay lên, toàn bộ chân nguyên trong người biến thành cơn bạo phong màu huyết đuổi theo Diệp Tâm Nghi trên không trung không để cho nàng ta lấy được bảo vật.

Hạo Nhiên Thiên Cương chính khí vô song, khí thế mạnh mẽ này khiến cho mọi người kinh hãi sững sờ. Ngay cả mấy cao thủ đứng ở tận phía xa cũng cảm thấy nguồn sức mạnh này, mọi người đều chạy đến xem xét tình hình.

Trong bầu trời đêm, Diệp Tâm Nghi vì đi trước một bước nên chiếm được tiên cơ, nàng ta nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh Thông Linh điều với tay ra chiếm lấy nó, nhanh chóng bỏ vào trong ngực áo.

Diệp Tâm Nghi quay đầu lại nhìn thấy đòn đánh rất mạnh của Văn Bất Danh, nàng suy nghĩ rất nhanh rồi xoay người ba vòng tránh được cơn bạo phong màu huyết, đồng thời bay vụt về phía đông.

Trong màn đêm, vang vọng tiếng nói trong vạt của nàng:

- Ta đi trước, mọi người lập tức trở về Lục Viện liên minh. Dứt lời đã không thấy người đâu.

Tức giận nhìn theo cái bóng đen biến mất trong bóng đêm, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng đều thở dài. Con nha đầu bên cạnh mình cũng thật cổ quái, buổi chiều mới có được kỳ ngộ, buổi tối lại lấy được thần vật này, chỉ tiếc là đã bị người ta cướp mất rồi!

Nhìn theo bóng người biến mất trong màn đêm, Quy Vô đạo trưởng hạ giọng nói:

- Thôi, bỏ đi! Tất cả phụ thuộc vào nhân duyên, bảo vật trong trời đất đều có chủ của nó, tranh giành cũng không phải là chuyện tốt. Căn cứ vào tình hình

trước mắt của chúng ta, nếu như nha đầu giành được vật đó chỉ sợ thực sự là chuyện không tốt, đúng không?

Biết lời nói của Quy Vô đạo trưởng là có lý nhưng Văn Bất Danh vẫn không thể kìm chế được sự phẫn nộ trong người, hắn nói nhỏ:

- Nhưng nếu như không có nha đầu thì bọn chúng cũng không thể có được vật đó. Chỉ là ta thấy có điều gì kỳ lạ, lúc đầu đã xuất hiện một Thông Linh điều sao bây giờ lại xuất hiện thêm một cái nữa, chẳng lẽ thứ mà Vô Vi đạo phải cướp được không phải thật?

Nghi hoặc một lát, Quy Vô đạo trưởng nói:

- Cái này thật là khó nói, sợ rằng thật giả thì chỉ có Thiên Túc đạo trưởng và Ma thần Chích Thiên là biết rõ, còn vật ngày hôm nay thì chỉ có nha đầu và Diệp Tâm Nghi là tường tận.

Mưa gió đã ngừng, Trần Ngọc Loan từ trên không bay xuống cạnh hai người.

Văn Bất Danh nhìn nàng, hỏi:

- Nha đầu, tại sao vừa nãy ngươi không giữ chặt lấy Thông Linh điều mà để cho Diệp Tâm Nghi cướp mất?

Trần Ngọc Loan xấu hổ nhìn hấn, nói nhỏ:

- Tôi làm sao mà biết được lại xảy ra vụ nổ lớn như vậy? Vốn dĩ tôi đã cất Thông Linh điều ở trong người, nhưng đột nhiên lại bị cột nước đó đẩy lên, tiếp theo đó là hàng loạt những tiếng nổ lớn khiến cho đầu óc quay cuồng. Hơn nữa hai tay tôi đều đã cầm các thứ rồi, vì vậy đã để cho Thông Linh điều bay đi mất.

Quy Vô đạo trưởng nghe xong, nhìn tay phải nàng đang nắm chặt:

- Tay trái của ngươi cầm tiêu thì đúng rồi, còn tay phải của ngươi thì nắm cái gì, chẳng lẽ còn quý hơn cả Thông Linh điều?

Trần Ngọc Loan cúi đầu, đáp nhỏ:

- Cũng chẳng có gì mà chỉ là một chiếc chuông rất đẹp, tôi thấy nó thật tinh xảo, vì vậy sợ mất, là như thế...

Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng nhìn nhau thở dài, thầm nghĩ nha đầu này thật không hiểu chuyện. Một vật quý báu như vậy đã lấy được rồi lại còn làm mất, thật khiến người khác tiếc nuối.

Không trách cứ nữa, Văn Bất Danh nói:

- Thôi được rồi, chuyện đã qua rồi thì không nhắc tới nữa, ngươi hãy đưa cái vật trong tay ngươi cho chúng ta xem, rốt cuộc thì đó là vật gì mà khiến ngươi không rời tay?

oOo

258. Chương 258 – Nụ Hôn Vong Tình

tím rực rỡ xoay chuyển, luồng khí thần thánh nhanh chóng lan toả ra ngoài. Quy Vô đạo trưởng giật mình toàn thân lập tức thanh quang phát ra, xung quanh ba người nhanh chóng hình thành một đám sương mù màu xanh tách biệt với bên ngoài, không để cho luồng khí tức đó thoát ra ngoài.

Văn Bất Danh kinh ngạc nhìn Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Huynh thận trọng như vậy, vật trong tay nàng ta...

Trịnh trọng gật đầu, Quy Vô đạo trưởng nhìn Trần Ngọc Loan giọng xúc

động:

- Nha đầu ngươi đúng là người may mắn hiếm thấy! Cái chuông nhỏ này

mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng khí tức thần thánh này cùng với tử ngọc quang hoa chẳng phải đã nói lên rằng đây là một loại thần khí hay sao? Hơn nữa đây không phải là thứ thần khí bình thường. Ngươi phải nhớ sau này phải giữ gìn thật cẩn thận, khi mà chưa nắm hết được sự huyền diệu trong đó thì không được để cho người khác biết. Bây giờ ngươi hãy kể lại xem, ngươi đã gặp phải những gì dưới đáy hồ?

Vừa nghe nói là một thần khí, Trần Ngọc Loan vui mừng khôn tả, nàng đem toàn bộ những sự việc xảy ra dưới hồ thuật lại một lượt. Nghe xong, Quy Vô đạo trưởng cùng Văn Bất Danh đều vô cùng kinh ngạc, đều cho rằng nàng đúng là có phúc duyên.

Văn Bất Danh nói:

- Theo như lời nha đầu nói, nàng ta lấy được mới chính thật là Thông Linh điều vì bên cạnh nó còn có chiếc tử linh thần bí này. Thật là vô cùng phù hợp với truyền thuyết truy tìm thần vật Thông Linh điều của

giận ta thật muốn huỷ toàn bộ ngọn núi này. Ta đã nói rồi, vậy đệ hãy nói cho ta biết làm sao mới có thể bắt được nó?

Lục Vân kêu nhẹ một tiếng, trả lời:

- Thì ra là vật này, chẳng trách trận pháp này lại thần diệu như vậy! Theo như sự hiểu biết của ta bây giờ, nếu như làm quá sẽ không được, cho dù huynh có phá huỷ thạch trận, nhưng vật này có thể trong nháy mắt đi được cả nghìn dặm thì huynh cũng chẳng thể nào bắt được nó. Biện pháp duy nhất là chờ đợi, đợi đến khi nó lớn hẳn nó sẽ rời khỏi nơi này. Tới lúc ấy trận pháp cũng sẽ theo đó mà mở ra, huynh chỉ cần rải Long Diên Hương ở xung quanh thì sẽ có cơ hội bắt được nó.

Nghe xong, Thệ Thủy Lưu suy nghĩ một hồi rồi mắng:

- Đáng ghét! Sao mà phức tạp thế! Ai mà biết được khi nào nó mới lớn chứ? Nếu như mười năm nữa nó mới lớn thì ta còn cần nó để làm gì?

Lục Vân cười nói:

- Thứ gì là của huynh sẽ là của huynh, đây là thiên ý mà những người tu chân thường nói, huynh cũng lấy đó để tự an ủi mình một chút. Nói đến thời gian nó lớn theo ta thì cũng nhanh thôi, huynh không thấy cây Hoàn Hồn thảo này đã bắt đầu phát quang rồi hay sao? Theo ta đoán, khi toàn thân nó phát sáng lấp lánh cũng đó chính là lúc nhất định nó có động tĩnh. Còn lúc này khí tức xung quanh nó rất kỳ lạ và đang không ngừng bốc lên trên, nói không chừng có thể là tối nay. Linh vật trên Nhân gian do sự kết hợp của thiên địa âm dương sinh ra, thường lớn vào hai giờ tử và ngộ. Huynh nếu có kiên nhẫn thì hãy đặt cược vào đêm hôm nay xem sao.

Thệ Thủy Lưu nhìn Lục Vân một cách thân thiết, cười vui vẻ:

- Không uổng chúng ta quen biết nhau, cảm ơn đệ. Tối nay nếu như đệ không bận gì có thể tới giúp ta một tay bắt vật này không?

Lục Vân mỉm cười:

- Huynh tin tưởng như thế không sợ ta nhân cơ hội đoạt mất của huynh à?

Thệ Thủy Lưu cười trả lời:

- Nếu như đệ đã muốn tranh giành với ta thì đã không dễ dàng nói cho ta biết cách để lấy được vật này. Còn nữa, về mặt đệ có vẻ ngay thẳng, ta tin đệ không phải loại người đó. Chúng ta cứ ngồi xuống nói chuyện một chút để giết thời gian đi.

Hoàng hôn buông xuống, Lục Vân và Thệ Thủy Lưu ngồi trên đỉnh núi ngắm nhìn bóng chiều tà nơi chân trời. Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng Thệ Thủy Lưu cười nói:

- Đệ còn nhớ Bắc Phong không? Hẳn ta quả là không đơn giản! Lục Vân cũng cười một chút rồi đáp:

- Ta đương nhiên không thể nào quên hẳn nhanh như thế, chẳng lẽ chân tu giới lại truyền ra tin tức gì của hắn à?

Thệ Thủy Lưu cười:

- Tất nhiên là có tin của hắn rồi, nếu không thì tự nhiên ta nhắc tới hắn làm gì chứ. Nghe nói hắn ta cách đây không lâu đã chạy tới Nhã viên ở hạ lưu sông Hoàng Hà để tìm minh chủ của Lục Viện liên minh Kiếm Vô Trần quyết đấu. Kết quả tất nhiên không dễ dàng như mong đợi. Sau khi hai bên tranh luận một hồi lâu, do Phong Lô chân quân của Vân Chi pháp giới xuất thủ, kết quả là trọng thương thảm bại trong tay Bắc Phong. Chuyện đã như vậy Kiếm Vô Trần buộc phải ra tay triển khai Huyết Hà đồ, nhưng cuối cùng vẫn bị bại trong tay Bắc Phong. Tiếp theo đó, Diệp Tâm Nghi, Kim Cương Thánh Phật, Chiến Tâm tôn giả, Thái Phượng tiên tử, Kiếm Vô Trần năm đại cao thủ liên

hiệp lại tấn công, kết quả là tất cả đều bại trong tay Bắc Phong.

Lục Vân nghe xong mặt biến sắc, kinh hãi hỏi lại:

- Đó không phải là tin đồn chứ? Bắc Phong một mình đánh bại năm đại cao thủ, đến cả Huyết Hà đồ cũng không làm gì được hắn, điều này làm sao có thể khiến người ta tin được?

Thệ Thủy Lưu nói:

- Việc này ngàn vạn lần chính xác, chỉ có điều có rất ít người trong chân tu giới biết được. Cũng vì Lục Viện liên minh không thể chịu được mất mặt như vậy nên đã một mực phủ nhận. Hơn nữa những người chưa từng gặp Bắc Phong chắc chắn không thể tin được chuyện này, bởi vậy tạm thời ảnh hưởng không lớn lắm. Chỉ là đối với chúng ta là những người đã từng quen biết hắn mà nói thì đệ nên tin rằng tin tức này hoàn toàn là sự thật. Thực lực của Bắc Phong quả thật rất mạnh, vượt xa với những gì mà ta tưởng tượng. Nếu như tối hôm đó ta thật sự đánh nhau với hắn, e rằng ta cũng chịu thua thôi. Truyền nhân của Bất Dạ thành quả thật không đơn giản, không biết nếu như khi gặp phải người của Nam Hải Lưu Ly cung thì ai sẽ thắng, ai sẽ bại đây?

Lục Vân dần bình tĩnh lại, cẩn thận phân tích lời Thệ Thủy Lưu nói. Cho tới bây giờ, thực lực của Bắc Phong thì đã biết rồi, trước mắt Thệ Thủy Lưu và Bắc Phong đều là những nhân vật đặc biệt, chỉ có điều không biết được hắn từ đâu tới? Nhân gian có cao thủ như vậy sao? Nếu như hắn ta không phải đến từ Nhân gian thì chẳng lẽ lại đến từ thiên chi tam giới hoặc là vực chi tam giới hay sao?

Lục Vân ngẩng đầu lên quan sát hắn ta thật kỹ, nhưng đáng tiếc là đã quan sát một lúc mà cũng không thể phát hiện ra bất kỳ sự khác thường nào.

Cảm thấy Lục Vân đang thăm dò, Thệ Thủy Lưu cười nói:

- Không phải nhọc lòng suy nghĩ như vậy, đệ không thể tìm ra được lai lịch của ta đâu, hay để ta lại nói cho đệ biết một việc vô cùng lớn của Nhân gian. Nghe nói Thông Linh điều đứng đầu huyền linh dị vật trong số hai mươi

bốn thần khí Đại La Chư Thiên đã xuất hiện ở Động Đình hồ. Trước sau cùng xuất hiện hai cái, cái nào thật cái nào giả thì hiện tại chưa biết được. Cái thứ nhất do Thiên Túc lão đạo của phái Vô Vi lấy được, sau đó bị người ta chặn đánh, cuối cùng ma thần của Ma vực Ma Huyền giới đoạt mất. Cái thứ hai là do một tiểu nha đầu Trần Ngọc Loan của Trừ Ma liên minh đoạt được, nhưng cuối cùng lại không giữ được Thông Linh điều và bị Diệp Tâm Nghi cướp mất.

Lục Vân nghe xong cau mày, nghi hoặc hỏi lại:

- Thông Linh điều có điều thần kỳ gì mà đứng đầu trong huyền linh dị vật?

Thệ Thủy Lưu cười đáp lời:

- Nghe nói là vì nhờ vào Thông Linh điều có thể tìm ra được bảo vật quý giá nhất của Nhân gian, bao gồm thần binh, thần khí, thần vật, bởi vậy nên nó đứng đầu bảng. Còn là thật hay giả thì ta không được biết, dù sao thì ta cũng chưa nhìn thấy nó bao giờ.

Nghĩ kỹ thì thần khí này thật sự kỳ diệu, đứng đầu bảng cũng không có gì là quá. Ngẩng đầu nhìn ra xa, Lục Vân thờ ơ nói:

- Lục Viện liên minh có được Thông Linh điều, là họa hay là phúc thì không ai biết được. Có thể Kiếm Vô Trần sẽ nhờ bảo vật này để tìm được thần khí mạnh nhất Nhân gian, tới lúc đó Bắc Phong chắc sẽ không được yên ổn, bọn yêu ma quỷ quái cũng không được yên thân. Hoặc giả Thông Linh điều sẽ đem lại cho Lục Viện liên minh thực lực vốn đã suy yếu những tai họa, khiến cho liên minh chính đạo từng bước từng bước dẫn tới con đường hủy diệt cũng không chừng.

Thệ Thủy Lưu trầm tư, rõ ràng trước đây đã không chú ý đến phương diện này cho nên cũng không nghĩ ngợi nhiều. Bây giờ nghe thấy Lục Vân nhắc

đến hắn ta liền tỉnh ngộ, Thông Linh điều đúng là có tác dụng rất quan trọng!

Nhìn chiều tà đang dần buông xuống màn đêm đang tới gần, Thệ Thủy

Lưu nói:

- Trời đất bao la, không phải một món thần khí mà có thể thay đổi tất cả. Giống như Kiếm Vô Trần có được Huyết Hà đồ với huyết sát chi khí bậc nhất thế gian, nhưng kết quả vẫn bại trong tay Bắc Phong. Điều đó nói lên rằng tu vi mới là quan trọng nhất, không có tu vi cao thì cho dù có được thần khí kỳ diệu

đến đâu cũng không thể phát huy được tác dụng của nó.

Gió đêm thổi tới, khí nóng bốc lên lan ra khắp nơi. Lục Vân lúc này lên

tiếng:

- Trời sắp tối rồi, thời khắc cũng sắp đến.

Thệ Thủy Lưu khẽ rung mình, nhìn Lục Vân:

- Trên Nhân gian hiện nay có rất ít người mà ta không thể nhìn thấu, đệ là một người đặc biệt nhất trong số đó. Có một vài người ta không nhìn thấu được là bởi vì họ giống như một hồ nước sâu không gợn sóng. Còn đệ ta nhìn không thấu được là bởi đệ giống như một đám mây ở phía chân trời, thay đổi liên tục.

Lục Vân đứng dậy vươn vai, nói một cách rất sâu xa:

- Thế sao? Cũng có thể. Mỗi người đều có một con đường của riêng mình, có thể nhận biết dễ dàng. Còn con đường của ta, thấp thoáng như những đám mây mờ mịt không rõ ràng. Thay đổi, đó là thứ duy nhất khiến ta không thể đoán ra và người khác cũng vậy.

Thệ Thủy Lưu ngẫm nghĩ câu nói của chàng mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, nói

nhỏ:

- Có một người mà ta vô cùng kính phục đã từng nói với ta một câu.

Người đó nói "đường là do người ta đi mà có" hy vọng câu nói này có tác dụng đối với đệ. Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu chuẩn bị

nào.

Trong đêm, Lục Vân cùng Thệ Thủy Lưu bắt đầu sắp đặt, tất cả đều theo ý của Lục Vân mà an bài. Bọn họ nhanh chóng dùng một số đá bố trí trận pháp kỳ diệu ở bốn phía thạch trận, sau đó là rắc vào mỗi trận một ít Long Diên Hương hình thành một trận pháp phòng ngự, tránh để cho Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo chạy thoát.

Tất cả đều đã bố trí xong, hai người bước ra ngoài trận pháp nhìn Hoàn Hồn thảo đang tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm ở phía xa xa lặng lẽ đợi nó lớn. Trăng bắt đầu nhô lên đỉnh đầu, giờ tý càng lúc càng đến gần, Thệ Thủy Lưu có vẻ thấp thỏm bất an.

Lục Vân vẫn bình tĩnh, mắt theo dõi Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo bên trong trận pháp, Ý Niệm Thần Ba vận chuyển với tốc độ cực cao, chàng muốn khám phá những bí mật của nó, song lại bị thạch trận không rõ tên ngăn cản.

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên một đạo quang mang đại thịnh, trong đêm bốn phía lan toả một mùi hương thơm nồng khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Lục Vân đắm đuối trong mùi hương đó dần dần cảm thấy mệt mỏi. Đúng lúc này, Tứ Linh thần thú ở trên vai chàng gầm lên một tiếng khiến cho chàng chợt bừng tỉnh.

Trong lòng kinh hãi, Lục Vân vội vàng nhìn Thệ Thủy Lưu, thấy hắn ta cũng tỉnh lại sau tiếng gầm, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh sợ.

oOo

260. Chương 260 - Cửu Diệp Hoàn Hồn

làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, xem ra Hoàn Hồn thảo

cũng không phải dễ dàng lấy được.

Hai người đều đồng thanh cất tiếng, nói xong liền đứng ngẩn ra một chút, sau đó thì không nhìn được bật cười.

Lục Vân nhắc nhở:

- Cẩn thận một chút nhé, có thể Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo này đã biết được ý đồ của chúng ta, vì vậy nó chủ động tấn công. Giờ tý hôm nay là lúc nó phát triển thành thực nhất, chúng ta cần phải bỏ ra chút công sức mới được, nếu không sẽ để nó chạy đi thì thật mất mặt.

Hai mắt Thệ Thủy Lưu thần quang bạo xạ, toàn thân bá khí nói giọng chắc chắn:

- Yên tâm đi, nó mà ra khỏi thạch trận nhất định không còn cơ hội chạy thoát. Bây giờ cũng sắp đến giờ tý rồi, chúng ta cần cẩn thận một chút.

Trong gió đêm, Lục Vân và Thệ Thủy Lưu mỗi người đứng một bên quan sát Hoàn Hồn thảo. Giờ tý đã tới, chỉ nhìn thấy Hoàn Hồn thảo toàn thân phát sáng lấp lánh bay lên khỏi mặt đất, chín phiến lá toả sáng chuyển động trong màn đêm hình thành nên hai cột khí một đỏ một xanh, cuốn vào nhau trên không trung hóa thành một rồng một phượng, cuối cùng thì hoà nhập làm một biến thành một tấm Âm Dương Thái Cực đồ đang tự động xoay chuyển trên

không trung xuất hiện ở bên trên Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo.

Thái Cực đồ xuất hiện, thạch trận bắt đầu di chuyển phương vị, thạch trận xảo đoạt thiên công không sức mạnh gì có thể công phá nổi đang dần khai mở, một nguồn năng lượng vô biên thoát ra ngoài khi thạch trận mở, bị vây trong trận pháp phòng ngự do Lục Vân bố trí. Thạch trận vừa mở ra, Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo toàn thân ẩn trong quang hoa, trong tích tắc không thấy tấm hơi nó đâu nữa, chỉ còn lại Thái Cực Bát Quái đang chuyển động trong không trung.

Thệ Thủy Lưu gật đầu kiên định nói:

- Được, ta hiểu rồi. Chúng ta bắt đầu nào.

Nói xong toàn thân lấp lánh lam sắc quang mang, một đạo kết giới hình vòng cung bao phủ lên trên trận pháp đang tiến lại phía Lục Vân. Lục Vân đứng đối diện toàn thân phát ra thanh quang chói lóa, pháp quyết vô thượng của Đạo gia Thái Huyền Liệt Thiên nhanh chóng lan rộng, kết hợp cùng kết giới của Thệ Thủy Lưu, giữa hai người phát ra một tiếng nổ nhỏ, rõ ràng đang có sự bài xích lẫn nhau.

Lục Vân và Thệ Thủy Lưu thất kinh nhìn nhau, Lục Vân nói:

- Huynh không cần thay đổi, cứ để như vậy đi, ta sẽ đổi một pháp quyết khác.

Nói xong toàn thân phát ra kim quang rực rỡ, chân nguyên Phật gia

mãnh liệt nhanh chóng bổ sung cho tầng còn thiếu.

Thệ Thủy Lưu nhìn Lục Vân với ánh mắt cổ quái, trong mắt lấp lánh ánh sáng kỳ lạ tựa hồ che dấu điều gì, chỉ tiếc rằng hắn ta không nói ra. Kết giới đã hoàn thành, hai người đều im lặng chờ đợi. Vốn nghĩ Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo cần một lúc mới có thể phá được trận pháp phòng ngự mà Lục Vân dựng lên, ai ngờ chỉ một lát sau Lục Vân và Thệ Thủy Lưu cảm thấy kết giới chấn động, hai người giật mình vội vàng thu hẹp kết giới, ép cho Cửu Chuyển Hoàn

Hồn thảo hiện thân.

Cùng với kết giới thu hẹp lại, hai người đều cảm nhận được lực lượng chấn động của Hoàn Hồn thảo ngày càng lớn, khiến cả hai phải tăng công lực lên thêm một tầng mới toàn lực thu hẹp lại được. Tất cả nói ra thật đơn giản, nhưng bên trong lại biến hóa khôn lường.

Khoảng cách giữa hai người từ sáu trượng biến thành một trượng, Thệ

Thuỷ Lưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vật này thật cổ quái, hôm nay nếu như chỉ có mình ta sợ rằng đã để nó dễ dàng chạy thoát mất. Bây giờ chúng ta không chế được nó trong phạm vi này, mặc dù vẫn chưa bắt nó hiện nguyên hình nhưng nó có muốn chạy cũng không chạy nổi, đệ nói xem có cách gì an toàn chế ngự nó không?

Trong mắt Lục Vân ngũ thái quang hoa lưu chuyển, chàng dùng Ý Niệm Thần Ba truy tìm vết tích của Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo xem xét tình hình của nó. Trước mắt theo như những gì Lục Vân biết, Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo vẫn đang che dấu thực lực, mặc dù không gian đã bị thu hẹp ngày càng nhỏ, nhưng với tốc độ tránh né của nó lại chẳng ảnh hưởng gì làm cho điều này thật khó hiểu. Thử dùng Ý Niệm Thần Ba tấn công nó thì đột nhiên kết giới mà hai người tạo thành bị chấn động mạnh, Lục Vân và Thệ Thuỷ Lưu kêu lên kinh hãi, kết giới đã bị nở rộng ra rất nhiều.

Lục Vân cau mày nói:

- Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo này có chút ngang ngược và mạnh hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng. Trước mắt vì chúng ta không thể tổn hại tới nó nên có chút khó giải quyết, chỉ có thể xem Long Diên Hương của huynh có tác dụng gì không thôi.

Thệ Thuỷ Lưu nói:

- Ý của đệ là giờ chúng ta chỉ có thể ngồi đây thi gan cùng nó xem bên nào chịu được lâu hơn à?

Lục Vân gượng cười gật đầu. Tất cả trở lên im lặng, Thệ Thuỷ Lưu cố nghĩ cách nhưng vô ích mà chỉ mất công thêm. Lục Vân cũng đang tìm phương pháp, hơn nữa lại còn nghĩ được một cách, nhưng chàng không nói bởi cách này có thể làm lộ bí mật của chàng nên chàng không thể làm như thế được.

Giờ tý đã qua đi rất lâu, Thệ Thuỷ Lưu nhìn Lục Vân thở dài:

- Lần này vì việc của ta khiến cho đệ hao phí biết bao chân nguyên, như thế thật không phải với đệ.

Lục Vân cười thản nhiên nói:

- Gặp gỡ là bởi có duyên, duyên tốt cũng được mà duyên xấu cũng không sao, chỉ cần không phải là kẻ thù, giúp được huynh thì có sao đâu?

Thệ Thuỷ Lưu trầm mặc một lúc rồi nét mặt không bộc lộ chút thái độ nào, nói:

- Không biết chừng sau này chúng ta là kẻ thù của nhau, không biết khi đó đệ có hối hận vì tối hôm nay đã giúp ta hay không?

Lục Vân ngừng cười, bình tĩnh đáp:

- Việc của tương lai để sau này hãy nói, ai mà biết trước được chuyện của thiên hạ chứ? Trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, không phải sao? Bây giờ mặc dù huynh hỏi ta như vậy, ta sẽ đưa ra một cuộc trao đổi, tối nay ta giúp huynh đoạt được vật này, huynh hãy đáp ứng với ta một yêu cầu, như vậy được chứ?

Thệ Thuỷ Lưu nghiêm túc nói:

- Được, nhất ngôn vi định, cứ làm như vậy đi. Cho dù sau này có là kẻ thù đi nữa ta cũng đáp ứng với đệ một yêu cầu.

Nghe xong, Lục Vân đáp:

- Được, hy vọng sẽ không có ngày đó, tuy nhiên nếu thật sự có thì cũng phải đổi mặt, đúng không? Bây giờ huynh hãy nghe theo những sắp xếp của ta, huynh hãy chăm chú thu lại chân nguyên của mình, còn ta sẽ dùng chân nguyên tạo nên một kết giới bao vây bên ngoài, như vậy có thể ép nó hiện hình.

Thệ Thuỷ Lưu ánh mắt nghi hoặc nhưng vẫn làm theo lời Lục Vân, bắt đầu thu lại chân nguyên. Lam quang dần mất đi, thay vào đó là kim quang đại thịnh, một kết giới mới được Lục Vân không chế trong tay

minh. Sắc mặt nghiêm túc, trong mắt Lục Vân thần quang loé sáng, một tầng hào quang mỏng màu bạc rất khó nhận ra ẩn hiện trong kim sắc quang tráo đang thu hẹp lại cùng với sự thay đổi tâm niệm của chàng.

Lúc này Lục Vân chính đang thi triển Trấn Hồn phù, nhưng có điều chàng sử dụng rất khéo léo để cho Trấn Hồn Phù hoá thành chân khí hoà trộn vào cùng với kim quang của Phật môn, như vậy sẽ có thể tránh Thệ Thủy Lưu chú ý tới.

Có được sự giúp đỡ của Trấn Hồn phù, tất cả đều trở nên thuận lợi hơn rất nhiều, Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo bị vây ở bên trong nhất định không chịu hiện hình bây giờ đang dần dần hiện rõ trước mắt hai người, không ngừng lỏng lẻo ở bên trong muốn thoát khỏi vòng vây ra ngoài. Nhưng cứ mỗi lần lao vào kết giới bên trên thì ánh sáng xung quanh Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo lại tối đi một chút, rồi lại bị Trấn Hồn phù đẩy trở lại.

Thệ Thủy Lưu vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn mọi việc diễn ra, cho tới tận khi Cửu Chuyển Hoàn Hồn thảo xuất hiện trên tay của Lục Vân, hẳn ta mới có thể yên tâm hoàn toàn.

Lục Vân nhẹ nhàng đưa cho hắn cây Cửu Chuyển Hoàn Hồn, nói:

- Vật này vô cùng thần kỳ, huynh tốt nhất hãy nghĩ cách khống chế, tránh nó nửa đường lại bỏ trốn. Như vậy thì tối nay chúng ta coi như mất công

không.

Thệ Thủy Lưu vui mừng cười nói:

- Đệ cứ yên tâm, nó tuyệt đối chạy không thoát đâu, đệ hãy nhân lúc này điều hoà chân nguyên phục hồi công lực.

Lục Vân nghe xong, nhìn hắn ta rồi đi sang một bên vận công điều tức.

Lúc trời sáng Lục Vân nhẹ nhàng mở mắt, chàng phát hiện Thệ Thủy Lưu đang nướng một con thỏ hoang. Thấy chàng thức dậy, Thệ Thủy Lưu nói:

- Lại đây, vừa chín rồi. Mau đến thưởng thức tay nghề của ta xem thế nào?

Nói xong liền tung con thỏ lên không, hữu thủ tùy ý cong lại phóng ra

một đạo khí lực chia con thỏ làm hai phần, mỗi người một nửa. Lục Vân tiếp lấy ném, mùi vị cũng không tồi, chàng cười nói:

- So với tay nghề của ta thì hơn xa, xem ra huynh rất hay nướng thú hoang.

Thệ Thủy Lưu cũng cười:

- Đã chê cười rồi, chuyện hôm qua vẫn phải nói cảm ơn đệ, mặc dù đệ có khi không quan tâm nhưng đối với ta thì nó vô cùng quan trọng. Ngoài ra, ta có thể hỏi một câu không?

Lục Vân ngừng lại một lát, cười nói:

- Huynh hỏi đi, nếu có thể nói ta sẽ trả lời, nếu không huynh cũng đừng hỏi tới cùng.

Thệ Thủy Lưu chậm chậm hỏi:

- Cái này ta hiểu, quyền trả lời nằm trong tay đệ, ta không thể miễn cưỡng. Tối qua trong lúc giúp ta, đệ đã sử dụng pháp quyết của hai phái Đạo gia và Phật gia, điều này ở Nhân gian là tương đối ít. Điều ta muốn hỏi chính là đệ có phải còn biết cả pháp quyết Ma tông và Quỷ tông không?

Lục Vân nhìn Thệ Thủy Lưu khó hiểu, phát hiện ra trong mắt hắn ta thần sắc thật phức tạp, bao gồm sự kích động, chờ đợi, sợ hãi, lo lắng rất nhiều biểu tình, khiến Lục Vân không hiểu được hắn ta hỏi điều này là có ý đồ gì.

Thu hồi mục quang, Lục Vân đứng dậy nhìn về phương xa, sau đó lạnh lùng đáp:

- Trời sáng rồi, ta phải đi đây, lần sau nếu như có duyên sẽ trả lời câu hỏi này của huynh.

Vươn người xuất kiếm, Lục Vân trước khi đi không hề có chút dự báo, cứ như vậy ngự kiếm nhanh chóng bay vào không trung đi mất.

Nhìn theo bóng của chàng đã khuất xa, trong mắt Thệ Thuỷ Lưu thần quang thôi động, tự nói với mình:

- Hy vọng lần sau gặp mặt, câu trả lời của đệ sẽ không làm ta thất vọng! Bây giờ ta cũng phải đi rồi! Ta sẽ nhanh chóng tìm đệ đây, Truy Mộng!

Nói xong cả người quang hoa lóe sáng, biến mất một cách thần bí.

Trong một cánh rừng nhỏ bên cạnh con đường mòn, một bóng người đang đứng dưới gốc cây, mắt nhìn ra phía xa xăm. Ánh nắng mặt trời len qua lá cây chiếu vào khuôn mặt của người ấy lấp lánh ánh tử quang. Lý Trường Xuân đã đứng ở đó một canh giờ rồi, mặt lão ta lạnh lùng nhìn không ra đang có tâm trạng gì, tuy nhiên nội tâm lão lúc này đang có từng đợt sóng lớn nổi lên không ngừng.

Mấy ngày này lão ta nghe được những tin tức mà giới tu chân truyền tới, nghe được chuyện đoạt vật báu trong hồ Động Đình, Phương Hoàng thư viện bị tiêu diệt, việc Bắc Phong đánh bại Kiếm Vô Trần năm đại cao thủ. Cẩn thận phân tích từng sự việc một, lão ta nhạy bén phát hiện ra rằng Lục Viện liên minh trong tay của Kiếm Vô Trần đang dần dần suy sụp. Cho dù có sự giúp đỡ

của Tam Phái liên minh của Diệp Tâm Nghi, có Vân Chi pháp giới chi viện,

nhưng trước mắt vực chi tam giới đang hoành hành ở Nhân gian, chỉ dựa vào sức của chính đạo mà muốn đánh bại bọn chúng thì thật vô cùng khó khăn.

Những điều này đối với Lý Trường Xuân, một người từng là cao thủ số một trong giới chân tu, minh chủ của lục viện mà nói lại là một cơ hội rất tốt.

oOo

261. Chương 261 – Kinh Nhân Âm Mưu

Lý Trường Xuân có thể lợi dụng hai phái chính tà giao chiến để phát triển làm lớn mạnh lực lượng của mình, đợi đến khi thời cơ chín

muồi lão ta lại có thể một lần nữa đứng đầu tam gian thất giới, khi đó có thể nói với người đời rằng lão ta mới chính là thiên cổ đệ nhất nhân. Dĩ tâm, đây là lần đầu tiên nó bùng lên mạnh mẽ đến vậy trong tâm linh Lý Trường Xuân, khiến lão ta có được sự tự tin và động lực mạnh mẽ như vậy.

Lúc đó nếu không phải Kiếm Vô Trần ngồi vào vị trí minh chủ mà đổi thành lão ta, tất cả những việc này đã không xảy ra rồi. Tuy nhiên, sự thay đổi đột ngột như vậy khiến cho tất cả những giấc mộng của Lý Trường Xuân biến mất, mọi cố gắng của lão đều trở thành công cốc, điều này khiến cho người đã từng nắm quyền lực to lớn trong tay như lão làm sao có thể chấp nhận được. Thế là lão ta đành lặng im lựa chọn âm thầm chờ thời cơ, cuối cùng thì cũng phát hiện ra cơ hội này, vì vậy lão cần phải lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, phải xây dựng lại cơ đồ.

Trên con đường mòn, hai người một nam một nữ đang bay tới xuất hiện bên ngoài bìa rừng. Nam nhân đeo mặt nạ tu la không nhìn rõ tướng mạo, còn nữ nhân bên cạnh sắc đẹp tuyệt trần, chỉ là trong nhân thân xuất hiện những tâm trạng thật phức tạp.

Nam nhân đang đi bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn Lý Trường Xuân đang đứng dưới gốc cây, thờ ơ hỏi:

- Ông ở đây đợi ta?

Lý Trường Xuân quan tâm nhìn hắn ta, sau đó ánh mắt dừng lại ở nữ nhân, nhẹ nhàng hỏi:

- Đây là Huyền Âm Nữ? Người con trai đáp lạnh lùng:

- Nàng ấy là Cửu Âm Nữ, sư tỷ của Huyền Âm Nữ, ông có việc gì cứ nói

thẳng ra đi, ta còn phải lên đường.

Cảm thấy nam nhân có vẻ không vui, Lý Trường Xuân thở dài:

- Chỉ là ta quan tâm đến con mà thôi, con quả thật không tìm được Huyền

Âm Nữ, làm sao việc tu luyện của con lại có thể tăng tiến thần tốc vậy?

Nam nhân gần giọng:

- Không cần ông quan tâm, người con gái này đã giúp ta luyện thành pháp quyết, vì vậy không cần Huyền Âm Nữ nữa. Có chuyện gì ông nói thẳng ra đi, không cần úp úp mở mở như vậy.

Lý Trường Xuân nghe xong cả mừng, vui vẻ nói:

- Thế thì tốt, thế thì tốt. Bây giờ ta có chuyện muốn nói riêng, con có thể bảo nàng ấy đi lên phía trước đợi con một lát được không?

Nam nhân suy nghĩ một lát, lạnh lùng nói với Lục Nga:

- Nàng đi lên trước đi, lát nữa ta sẽ theo sau

Lục Nga nhìn hẩn ta, lặng lẽ rời đi.

Đợi Lục Nga đi xa, người con trai hẩn giọng lạnh lùng:

- Có điều gì thì ông nói đi, nếu là những thứ đại loại như quan tâm ta thì không cần đâu.

Nhìn theo bóng Lục Nga đã đi xa, Lý Trường Xuân nhẹ nhàng nói:

- Không nên quá lạnh lùng đối với nữ nhân, sau này con sẽ hiểu được câu nói này. Lần này ta đến đây đợi con, chính là muốn con giúp ta hoàn thành một việc. Trước mắt thực lực của Lục Viện liên minh đại giảm, bọn người Kiếm Vô Trần liên tục chiến bại, chính đạo đang ngày một suy yếu, ta muốn nhân cơ hội này để xây dựng nên một lực lượng mới do con nắm giữ, ta sẽ âm thầm giúp đỡ con.

Nam nhân lạnh lùng nhìn lão ta hỏi:

- Ông không phục Kiếm Vô Trần cưới lên đầu ông, vì vậy ông muốn phân cao thấp với hẩn và các thế lực đứng sau hẩn?

Sắc mặt Lý Trường Xuân bỗng thay đổi, lạnh lùng cười nham hiểm nói:

- Vô luận thế nào hẩn ta cũng không thể so sánh được với ta, hẩn ta dựa vào cái gì mà cướp đi mọi công lao của ta, chẳng lẽ chỉ bởi hẩn ta là người mà sư phụ Thiên Kiếm Khách lựa chọn sao? Kết quả thế nào đây? Hẩn ta không phục Lục Vân, muốn tìm mọi cách hãm hại Lục Vân cuối cùng khiến cho lục viện mất mặt, đó là điều tốt hẩn làm. Sau mấy lần giao chiến, hẩn ta ngông cuồng không nghe lời khuyên của ai, kết quả lục viện thất bại thảm hại, không những Đạo viên bị huỷ diệt, đến cả Phương Hoàng thư viện cũng bị Ma vực san bằng, đến nay liên minh còn điều gì huy hoàng nữa, từ khi hẩn ta ngồi vào vị trí đó có việc gì đáng được khen ngợi không?

- Vì vậy trong lòng ông hận hẩn, muốn lợi dụng cơ hội này để lật đổ hẩn, muốn đấu với hẩn?

Nam tử lạnh lùng nói.

Lý Trường Xuân trên mặt lộ vẻ xúc động, thản nhiên nói:

- Không sai, ta không phục, tuy nhiên ngoài ra vẫn còn một nguyên nhân khác nữa. Ta hy vọng có một ngày con vượt qua ta trở thành chúa tể của thế

gian, vì vậy dù phải trả bất cứ giá nào ta cũng phải hoàn thành mục tiêu này.

Lắng nghe không nói gì, nam nhân tựa hồ minh bạch Lý Trường Xuân có vẻ không phải giả tình giả nghĩa, trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Ông thử nói kế hoạch của ông xem nào, đừng có đem tất cả mọi việc đổ lên đầu ta. Đời này ta đã nói rồi, ta tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho ông, cho dù ông có làm cho ta nhiều hơn nữa.

Nét mặt Lý Trường Xuân đau buồn, nhìn nam tử không kìm được lòng lắc đầu thở dài, hạ giọng nói:

- Ta biết, nhưng không cần con có chấp nhận hay không ta đều làm, bởi vì kiếp này ta đã nợ con quá nhiều rồi, ta cần phải bù đắp.

Nói đến đây ngừng lại một lát, sau đó ánh mắt lão đang thất thần trở nên lạnh lợi nói tiếp:

- Lần này ở ngoài tìm nhân sĩ chính đạo hợp tác chống bọn yêu ma vô tình ta đã tìm được một vài trợ thủ đắc lực, ý của ta là để con lãnh đạo bọn họ, liên tục quan tâm tới động tĩnh của hai phái chính tà ở nhân gian, cố gắng chia rẽ bọn chúng khiến chúng đều bị thương vong. Sau đó chúng ta sẽ từ đó mà được lợi, từng bước từng bước một lớn mạnh, cuối cùng sẽ trở thành kẻ đứng đầu trong cửu thiên.

Nam tử nghe xong thấy có chút gì đó không đúng "hừ" giọng nói:

- Đoạt được thiên hạ đương nhiên là rất tốt, nhưng ông cũng đừng quên phía sau chính đạo có Vân Chi pháp giới tương trợ, còn có cả Cửu Thiên Hư Vô giới nâng đỡ, có thể dễ dàng bị lật đổ sao? Mặc dù thực lực của lục viện trước mắt đại giảm nhưng vẫn còn mạnh hơn ta và ông rất nhiều, chỉ có một vài người mà đòi làm việc lớn sao? Còn nữa, cao thủ của vực chi tam giới dễ dàng bị lừa vậy sao, không chừng chúng ta không lật đổ được chúng mà còn làm hại đến chính mình, đến lúc đó chẳng dễ dàng mà thu xếp đâu.

Lý Trường Xuân không hề lay động, tự tin nói:

- Con nghe ta nói hết sẽ hiểu, bây giờ điều ta lo lắng nhất chính là nếu như gặp phải những cao thủ đáng sợ như Ma tôn hoặc Bắc Phong, con có thể chắc chắn mấy phần thắng? Còn nữa, nếu gặp phải những cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới, con có thể đối phó không?

Tu La nam tử trầm tư một lát, do dự nói:

- Điều này rất khó nói, cần phải gặp rồi thì mới có thể biết được. Trước mắt theo ta nghĩ có lẽ ít nhất là năm - năm, còn kết quả thế nào thì còn phải căn cứ vào tình hình lúc đó.

Lý Trường Xuân nghe xong vui mừng, nói nhỏ:

- Năm phần tức là ít nhất không thể thua được, thế thì ta yên tâm rồi. Lần này ta đã đi khắp thiên hạ tìm được không ít cao thủ, bảo bọn họ trước tiên hãy gia nhập Lục Viện liên minh, vốn dĩ cũng không vội vàng gì việc lập một phái mới. Nhưng tại Miêu linh, ta đã vô tình cứu được một người và giúp anh ta hoàn thành được một việc, kết quả cơ duyên thật là thích hợp đã trở thành chủ nhân của Miêu trại. Điều này vốn dĩ không có gì đáng nhắc tới, nhưng thần kỳ là ở chỗ, trang trại này không giống với những trang trại khác, họ có một thần đàn cung phụng một vị thần minh cổ quái hai đầu nửa nam nửa nữ. Tất cả những người trong trang trại đều tinh thông vu thuật, trong đó cao thủ có chín người được gọi là đại vu sư có thể hút hồn phách của người khác, không chế ý nghĩ của người khác, rất bá đạo. Lúc đó, bởi vì ta chặt được đầu của một con thiên niên ngô công nên đã được họ cho là thánh nhân do ông trời phái tới, bởi vậy mọi người trong trang trại đều tôn ta làm chủ nhân, thề rằng đi theo ta tới chết. Chính vì vậy, ta mới có ý đồ cùng Kiếm Vô Trần phân cao thấp.

Trước mắt, ta định đưa con đi gặp mấy vị đại vu sư đó, con sẽ lãnh đạo bọn họ ngấm ngầm quấy nhiễu hai phái chính tà. Những người này đều có võ công thâm hậu, vu thuật giết người vô hình rất lợi hại, hơn nữa trong thần đàn của bọn họ còn có một trận pháp rất kỳ lạ, huyền diệu không thể đoán được,

Nguyên lai người này là Giáo chủ Thiên Ma giáo – Âu Dương Vân Thiên, thật là khiến người khác không thể đoán được.

Âu Dương Vân Thiên lạnh lùng đáp:

- Vật đó đợi khi nào muối không dùng nữa trả lại ta cũng được, lần này ta đến đây chủ yếu là muốn thăm muối, thấy muối vẫn sống tốt là ta yên tâm rồi. Ngoài ra ta thấy Lục viện liên minh đang dần bị huỷ diệt, sau này nếu muối gặp nguy hiểm hãy nhớ đến tìm ta.

Vừa dứt lời, Vân Thiên quay người định đi. Lặng một lúc không thấy động tĩnh gì, hắn ta liền đi về phía trước, từng bước, từng bước bỏ đi.

Đôi theo thân ảnh đang đi xa, Thái Phượng tiên tử toàn thân run rẩy, cắn chặt hai môi nhưng cuối cùng cũng không thể không thể cầm lòng được nói:

- Vân Thiên, muối xin lỗi, hay quên muối đi!

Thân ảnh bỗng dừng lại, Âu Dương Vân Thiên đột ngột quay lại nhìn nàng, tất cả sự lạnh lùng khi nãy đều biến mất, giờ đây chỉ còn lại sự ôn nhu, dịu dàng và lưu luyến. Hắn ta nói một cách si tình:

- Có lẽ đến khi nào ta quên được ta là ai thì ta sẽ quên muối.

Sắc mặt trắng bệch, Thái Phượng tiên tử nhìn về mặt si tình của lão, đôi môi không ngừng run lên, tự hồ nàng quá xúc động nhưng lại không thể nào

nói được lên lời, cứ thế lặng lẽ nhìn theo hắn ta, nước mắt bà nhạt nhoà. Trong làn gió nhẹ, giọng nói của Âu Dương Vân Thiên văng vẳng trong không trung:

- Còn nhớ lần đầu gặp mặt, như là chỗ giao nhau của ba con đường, muối, ta và hắn ba người cùng gặp tại một điểm, từ đó một cuộc theo đuổi bắt đầu. Đêm đó, muối và ta cùng nhau ngắm sao trời, muối nói đời này muối có một giấc mộng đó là hy vọng ta và hắn luôn vui vẻ hạnh phúc. Nhưng muối không hề biết đó là giấc mộng không bao giờ thực hiện được, giữa ta và hắn muối phải lựa chọn. Vì giấc mộng của muối, muối luôn trốn tránh chọn lựa, chỉ cho tới phút cuối cùng mộng đã tỉnh, muối chọn hắn để giành hồi ức lại cho ta. Đối với muối lúc đó mà nói có lẽ đây là cách tốt nhất, nhưng bây giờ thì đó lại là một sự sai lầm, một sai lầm to lớn muối có hiểu không? Thân ảnh của muối, tất cả về muối đều được vĩnh viễn cất giữ trong trái tim ta. Đêm hôm đó muối đã trao cho ta tất cả những gì đẹp nhất, đó giống như chiếc chìa khoá, vĩnh viễn khoá chặt trái tim ta vào thời gian và không gian đó không có cách nào thoát ra được.

Thân thể run rẩy, sắc mặt Thái Phượng tiên tử nhợt nhạt không chút máu, lùi lại ba bước dựa vào một gốc cây, thần tình bà thê lương nói:

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chuyện quá khứ còn nhắc lại làm gì? Quên nó đi, quên nó đi, chỉ là một giấc mộng!

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu:

- Đã nhiều năm qua việc có thể quên được thì ta đã quên rồi, cả sự thù hận. Nhưng việc này ta không thể quên được, nó luôn luôn hiện lên trong đầu ta. Điều mà ta muốn nói, là ngày đó muối đã trao trái tim cho hắn ta, thân xác nàng trao cho ta. Không những hại hắn mà còn hại cả ta, hại cả muối nữa, muối biết không? Nếu như muối đem cả thân xác và tâm hồn mình trao cho một người, thế giới này lại có thêm một cặp đôi hạnh phúc và thêm một người đau khổ. Nhưng muối lại đem tâm hồn và thể xác phân làm hai, như thể đã biến

thành ba người đau khổ, muối hiểu không? Nghĩ lại từ đó trở đi, hận thù đã

quên hết rồi, chỉ còn lại tình yêu, còn lại nỗi đau, chỉ còn lại những lo lắng những hoài niệm muộn phiền vô tận.

Thái Phượng tiên tử không có cách nào để đối mặt với tất cả chuyện này, bà quay mặt đi và bắt đầu khóc. Âu Dương Vân Thiên không bước tới khuyên bà, hắn vẫn đứng trong gió lắng nghe tiếng khóc của bà, trên mặt lộ vẻ u sầu.

Không biết từ lúc nào tiếng khóc nhỏ dần, Thái Phượng Tiên Tử quay lại nhìn hắn ta, nhẹ giọng bảo:

- Huynh hãy đi đi, ở lại đây lâu khiến cho người trong liên minh phát hiện ra thì không hay đâu.

Nhìn bà, Âu Dương Vân Thiên nhân thần nhu hòa, bình tĩnh nói:

- Trái tim của muội vẫn có một phần hướng về ta, đúng không? Bây giờ ta muốn biết bao nhiêu năm qua hấn đối xử với muội tốt không, nói với ta, ta sẽ đi ngay. Nếu không thì ta sẽ trực tiếp đi tìm hấn.

Thái Phượng tiên tử sắc mặt biến đổi, nhân thần u oán nhìn hấn ta, hạ giọng:

- Huynh ấy vẫn khổ công tu luyện muốn vượt qua tất cả mọi người, bởi vậy mà bao năm qua bọn muội ở bên nhau không nhiều.

Ánh mắt lạnh lùng, Âu Dương Vân Thiên tức giận gầm lên:

- Đáng ghét, nếu sớm biết hấn ta làm như vậy ta đã không ẩn thế, không xuất hiện bao nhiêu năm qua. Lúc đầu là muốn hoàn thành tâm nguyện của muội ta bế môn tu luyện pháp quyết, hy vọng có thể từ đó mà quên muội đi, đồng thời cũng không làm phiền các người. Nào ngờ trăm năm nay hấn vẫn cứ giống như một khúc gỗ, như thế thì làm sao mà ta nuốt nổi cơn tức giận này chứ. Ta sẽ đi tìm hấn, nếu như hấn tránh không gặp, ta sẽ xông thẳng vào Cửu Thiên Hư Vô giới, nhất định phải hỏi hấn cho rõ ràng.

Thái Phượng Tiên Tử sắc mặt kinh hãi, vội vàng nói:

- Vân Thiên, huynh đừng xúc động quá như vậy, việc này cũng không thể hoàn toàn trách huynh ấy được, nhiều năm qua muội cũng tu luyện tại Vân Chi Pháp giới, bởi vậy bọn muội mới ít thời gian ở bên nhau. Huynh...

Lời vẫn còn chưa nói hết, Âu Dương Vân Thiên đã ngắt lời, chất vấn:

- Đến lúc này mà muội vẫn còn bảo vệ hấn, như vậy thì những khổ cực bao nhiêu năm qua mà muội phải chịu chẳng có nghĩa lý gì sao?

Thái Phượng tiên tử cười đau khổ, nghẹn ngào:

- Đều đã qua rồi, hà tất phải nhắc nhiều làm gì cho loạn tâm ý? Huynh hãy về đi, Cửu Thiên Hư Vô giới đâu phải nơi có thể tùy tiện xông vào, huynh đi sẽ gặp nguy hiểm, muội không muốn huynh gặp nguy hiểm.

Nhìn thẳng vào mắt bà, lúc này Âu Dương Vân Thiên dường như nhìn thấu được trái tim bà, tiếc rằng có một số thứ vẫn không thể nhìn thấu.

oOo

263. Chương 263 – Tâm Hữu Sở Lự

không dễ dàng gì tha cho hấn đâu. Thất giới đã loạn, muội hãy chú ý bảo trọng, huynh nói câu này hy vọng muội nhớ kỹ trong lòng.

Thở dài một tiếng, Âu Dương Vân Thiên cuối cùng vẫn không nhẫn tâm chống lại ý nguyện của bà, đã có ý nhượng bộ.

Cảm nhận được tâm ý của Vân Thiên, Thái Phượng tiên tử đau khổ nhìn hấn, dịu dàng nói:

- Có điều gì huynh nói đi, muội nhất định sẽ nhớ kỹ trong lòng.

Quan sát xung quanh, Âu Dương Vân Thiên cuối cùng nhìn xuống dòng sông Hoàng Hà đang cuộn cuộn chảy, bình tĩnh nói:

- Nếu như có một ngày Vân Chi pháp giới không còn, hãy đến tìm ta... Thái Phượng tiên tử tâm thần chấn động, bà kinh hãi hỏi:

- Không thể nào, Vân Chi pháp giới không thể bị huỷ diệt! Huynh còn nghe được tin gì nữa, hãy mau nói cho muội biết.

Thở dài nhìn bà, Âu Dương Vân Thiên nói với giọng chắc chắn:

- Câu nói này muội phải nhớ rõ, khi ngày ấy đến chính là lúc Cửu Thiên Hư Vô giới đi vào con đường hủy diệt. Nghe nói ngày hôm đó Khổng Tước công chúa Bách Linh của Thiên Chi đô có nói một câu "Lục viện hợp, thiên hạ ly" điều này là hoàn toàn có thật. Chính tà có rất nhiều điểm bất đồng, có nhiều

chuyện mà chính đạo không thể biết nhiều như tà đạo, nói như vậy muội minh bạch rồi chứ?

Ngây ngốc đứng nhìn hân ta, Thái Phượng tiên tử thì thào:

- Chẳng lẽ lúc đầu chúng ta làm như vậy đều là sai sao? Tại sao lại như vậy, không thể nào, không thể nào sai được!

Âu Dương Vân Thiên nói:

- Muội không cần nghĩ ngợi nhiều, cái gì đến sẽ đến. Muội hãy bảo trọng, ta đi trước đây. Hy vọng lần sau gặp lại trái tim của muội sẽ hướng về ta.

Nhìn theo thân ảnh đã đi xa, Thái Phượng tiên tử nhân thần phúc tạp, tự nhủ:

- Cái gì nên đến quả thật có muốn tránh cũng không thể tránh nổi, mối

oán hận tình sâu dày vô mấy trăm năm nay của ba người chúng ta có lẽ cũng nên kết thúc rồi. Chỉ có điều kết thúc thế nào mới như các người mong muốn đây? Có lẽ sự việc là do ta gây ra cũng nên theo ta mà đi, đúng không?

Lời nói đầy nghi hoặc mơ hồ bay theo cùng làn gió, là đang hỏi gió, hay đang hỏi chính mình?

Lúc hoàng hôn, Thái Phượng tiên tử quay trở lại Nhã viên, vừa về đến cổng thì nghe nói Diệp Tâm Nghi đã trở về, Kim Cương Thánh Phật cùng Vân Hoa và Triển Ngọc cũng đang trên đường trở về.

Bước vào đại sảnh, Kiếm Vô Trần đang ngồi nói chuyện với Diệp Tâm Nghi, đồng thời Phong Lôi chân quân, Chiến Tâm tôn giả, Liễu Tinh Hồn, Pháp Quả đại sư, Hạo Vân cư sĩ, Thất Huyền chân nhân, Càn Nguyên chân nhân, Tàn Dương tử tám người đều có ở đó

Mời Thái Phượng tiên tử ngồi xuống, Kiếm Vô Trần vui mừng thông báo:

- Lần này Diệp Tâm Nghi xuất mã đã không phụ sự mong đợi của mọi người, cô ấy đã thuận lợi mang Thông Linh điều về đây, đó là một chuyện vô cùng đáng mừng. Vật này mặc dù không có tác dụng khi giao chiến, theo tương truyền thì nó rất thần kỳ, để nó không rơi vào tay bọn tà ma sẽ lại gây thêm phong ba, lần này Tâm Nghi thành công sẽ có tác dụng vô cùng to lớn.

Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Lời mình chủ nói rất đúng, lần này Diệp minh chủ thuận lợi lấy được Thông Linh điều đối với thiên hạ tu chân giới mà nói đúng là một việc lớn, vô hình chung đã đem lại cho liên minh thêm phần uy nghiêm. Đối với việc sau này đối phó với yêu ma quỷ quái, khí thế của chúng ta cũng có phần mạnh thêm.

Thấy Kiếm Vô Trần cười đắc ý, Liễu Tinh Hồn cũng nhếch mép cười một cách kỳ dị.

Hạo Vân cư sĩ nhìn thấy thần sắc đó của Liễu Tinh Hồn trong lòng hừ lạnh một tiếng, nét mặt bình thản nói:

- Việc này quả thật vô cùng đáng mừng và cũng sẽ có những rắc rối đến theo nó, chúng ta cũng cần phải cẩn

Cười thờ ơ, một chưởng từ tay phải của hắc ảnh xuất ra, một luồng ma khí kinh thiên dữ dội tụ thành một nắm đấm dễ dàng phá tan đòn tấn công của Kiếm Vô Trần, miệng gã còn cười:

- Kẻ không biết xấu hổ đã phần nộ rồi, ngươi là minh chủ của lực viện, không những không dám đối diện với sự thật mà còn muốn giết người diệt khẩu, ngươi cho rằng bây giờ trong chân tu giới mọi người không biết ngươi là kẻ thế nào sao? Trận chiến ở Dịch viên, ngươi từng là đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm viện đã bị mọi người sỉ nhục. Hôm nay đừng nói đến yêu ma quỷ quái coi thường ngươi, chính đạo trong thiên hạ có bao nhiêu người coi trọng ngươi đây, người ở trong Nhã viên có mấy người phục ngươi chứ? Haha.. không chịu nổi nữa rồi hả, nếu như không chịu nổi thì đừng có tranh giành chức minh chủ này, không phải ngươi tự chuốc lấy họa hay sao, còn trách ai được?

Lời nói vô cùng sắc bén, dường như có ý muốn kích nộ Kiếm Vô Trần khiến cho những người xung quanh đều biến sắc mặt, mọi người đều không dám nói gì trong lúc này.

Kiếm Vô Trần gầm lên phần nộ, đồng thời trong bóng đêm ngũ thái quang hoa đại thịnh, Thiên Linh thần kiếm cùng với sức mạnh chấn động đất trời, chiêu xuất ra như muốn chém nát bầu trời, những luồng khí ở xung quanh bao vây lấy thân thể hắc ảnh phát ra một kích đầy cuồng nộ.

Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của chiêu này, hắc ảnh một biến thành hai, lại hai biến thành bốn, bốn biến thành tám, tám biến thành hàng nghìn hàng vạn. Gã sử dụng thuật mê hoặc, khắp sân đều là bóng ảnh khiến mọi người không thể nào nhìn rõ được gã ở chính xác chỗ nào.

Bóng đen tránh né rồi tiếp tục chế nhạo:

- Kiếm khí thật lợi hại, kiếm quyết thật ghê gớm, quả không hổ là tuyệt học trấn sơn của Thiên Kiếm viện. Nhưng đáng tiếc đã bại trong tay một kẻ vô danh trong Dịch viên, thật là không thể ngờ được. Ai, mạnh thêm nữa đi, đúng rồi thêm chút lực nữa, đợi lát nữa cả Nhã viên sẽ bị ngươi san bằng thành bình địa, tới lúc đó minh chủ thật là uy phong.

Những lời chế nhạo bay lảng vảng trong không trung, vài người trong Dịch viên nghe xong đều cười thầm, còn những người khác thì nét mặt lo lắng chỉ sợ Kiếm Vô Trần thực sự phần nộ sẽ san bằng nơi này. Lúc này Kiếm Vô Trần cũng phần nộ vô cùng, bất quá phần nộ thì phần nộ, hấn tu vi tinh thâm cũng nghe ra được hắc ảnh kia cố ý kích nộ hấn, vì vậy hấn cố kiềm chế những phần nộ trong lòng mà gia tăng công kích.

Trong tiểu viện kiếm ảnh như rồng, quang ảnh như con thoi, kiếm khí tạo ra vô số những cơn lốc đang xen kẽ vào nhau sinh ra những va đập mạnh mẽ không ngừng phát ra những tiếng nổ. Nhưng hắc ảnh uyển chuyển như u linh, thân pháp né tránh vô cùng thần diệu, tốc độ di động cũng nhanh hiếm thấy, khiến cho Kiếm Vô Trần đã gần mười chiêu mà vẫn không tấn công được gã.

Thân thể ngừng lại, ngọn lửa phần nộ trong mắt Kiếm Vô Trần bùng lên, ánh mắt sắc bén nhìn vào hắc ảnh, hấn nói khô khốc:

- Thấy ngươi võ công cũng thuộc loại nhân gian hiếm gặp, tại sao lại không dám lộ ra chân diện trước mặt người khác, chẳng lẽ ngươi lại là giống nghiệt chủng tư sinh của kẻ nào đó sao?

Lúc này, toàn bộ những phần nộ trong người Kiếm Vô Trần đều biến thành một lời nguyện rửa đâm thảng vào tim của bóng đen.

Trong bóng đêm, hai mắt bóng đen bùng lên ngọn lửa phát ra ánh sáng lạnh lẽo, gã giận dữ nhìn Kiếm Vô Trần nói:

- Khích ta? Cũng là một cách không tồi. Chỉ có điều mặc dù trong lòng ta tức giận, nhưng đầu óc ta vẫn còn sáng suốt lắm. Hôm nay ta sẽ không nói cho ngươi biết, ngươi làm gì được ta. Sau này nó sẽ trở thành một bóng đen vĩnh viễn lưu lại trong tâm ngươi, ngươi có đuổi cũng không đi, giống như một cơn ác mộng.

Kiếm Vô Trần cười lạnh lùng:

- Ngươi vẫn còn kém lắm, mà hôm nay ngươi cũng không còn cơ hội sống thêm nữa. Ta hỏi lại lần cuối cùng, nói hay không nói, nếu như không nói, tối nay ngươi sẽ không còn cơ hội để nói nữa, bởi vì dưới Hyết Hà đồ thì không kẻ nào có thể sống sót.

Hắc ảnh nghe xong, ánh mắt sắc lạnh:

@ L|B F?Q€+ H€+ M?Q p"v F?¬M; bÊ KÄB K²K "- F?¬M; #B i K'v M; "v i`QÊ+ M; QÆE
;B[çQÊ+ + Q i?O i?¬M #Q "„+ S?QM; ? v F?¬M; \ a Q F?¬M; M|B ;b i? - +| T?ªB ç½
K†i KkB M"Q `²B\ Jm®M ;B i i - M; QÆB i®i M? 'i ?½v i?Y i? K H¬M M[ çB `²B F?Q
M M; Q" B ?bM? M?Q ibM? ?bM? +kM; F?¬M; çQÊ+ i®i ç•m- M; QÆB +S KªB K Î c
i?b` K" M?†i t€+ b€m M; QÌB #¼M +?9M;

p X

>„M M|B tQM;- EB K o¬ h`¬M F?) `MM; KbM?- T?•M iQ+? ibM? ?bM? # M M; Q" B [n
H¢B M?bM .B T h•K L; ?B- EB K o¬ h`¬M ç M; ç`M? M|B i?b M; ?2 i? 'v *?B M h•K i-

@ Jm®M +?¢v- [m v H¢B5

EB K T?€i` M?[M; iB M; b'K ç€M; bÊ- F?„T #-m i`ÌB FB K F?Q M?Q KQ # Q T?O /
M; €+?- [mª i?U+ F?¬M; ?' H" + Q i?O +O h?¬M *?•m ç M? 'i K¬M T?€B- [mª +| çB
h` M F?¬M; i`mM; ?„+ªM? ?mv M ?| i?`M? p¬ b®- i? M? •K +O ;½ ç| p M; H M iW

@ h b) iU M?B M [m v i`Î H¢B- M?QM; i®B M v +€+ M; QÆB ?½v iW iW K" +?Ì çÊB
` i F?¬M; X > ?

hB M; +QÌB t /¬M- ?„+ªM? i?¬M #Q M"v +m®B +MM; i?b +kM; pšM i?Q€i /QÊB FB
M; QÌB b[M; bÌ- F?B ç`M? i?¬M H¢B ç m +?¢v` M; Q" B çm' B i?2QX

*?B M h•K i¬M ;Bª + m K"v H¢B M; ,M EB K o¬ h`¬M p" .B T h•K L; ?B ç M; ç`M? çm

@ æWM; p°B- i M M"v p¬ +MM; [m, /`- M m M?Q i çQ€M F?¬M; M?-K i?b ?„M i M
?ÆM M[H" ç M iW pMM; ç' i +U+ #„+X >„M ç²M; i?ÌB iBM? i?¬M; v m K HQĐM; i
+?SM; KBM? `^M; ?„M F?¬M; TªB + Q i?O pU+ +?B i K ;BÊB- #ÎB pb ç®B pÊB M?
[mv i +O pU+ +?B i K ;BÊB H" F?¬M; i? /mM; ?Q" çQÊ+ - +?d +| +QM M; QÌB KÊB
HQ¢B T?€T [mv i ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B®M; M? m M"vX

EB K o¬ h`¬M ?ÄB,

@ h¬M ;Bª ç½ #B i çQÊ+ M?[M; çB m M"v p"v +| i? çQ€M çQÊ+ #¼M +?9M; ç M iW

*?B M h•K i¬M ;Bª b„+ K†i i`¬K iQ- +| +?9i F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? M|B,

@ æB m M"v i?b i F?¬M; çQ€M` - M?[M; K¬M T?€B +?•M im Î pMM; ç' i h?¬M *?•
ç K ? i- i`QM; ç| K¬M T?€B h`mM; i? ' H" i?`M? M? 'i- +U+ #„+ K¬M T?€B H" Qi M?
M? 'i- i•v T?QÆM; H" [m, ç` M? 'i- ç¬M; T?QÆM; H" i?¬M F€ M? 'iX h?2Q M?Q bmv
iW h?B M h" i¬M; K°i i`QM; i K ç¢B T?€B Î +U+ #„+ - T?€T [mv i bÎ Hmv M H" h?B
[mv i M"v +| i€+ /KM; K¬ T?ÄM; H¢B +€+ HQ¢B pã +¬M; F?€+ - M; QÌB F?¬M; #B i i

QPQ

ke8X *?QÆM; ke8 hbM? h? h? v æ' B

@ v +O i¬M ;Bª H" pä +¬M; ;½ pW bY /KM; i`QÊ+ K†i +?9M; i F?¬M;

`ªQ ;B€+ \

TªB T?€T [mv i +O ? B T?€B v m K K" +?d H" K°i /B m i?m"i ;•v

*?B M h•K i¬M ;Bª i`ª HÌB,

@ _'i +| Fª M,M; H" M?Q p"vX hmv M?B M +K i? i? M"Q i?b i F?¬M; /€K F?ŠM; ç
i`QM; HÁM; ?B m M?Q p"v H" çQÊ+ `²BX h?¬B- +?9M; i ?½v çB t2K i?YX

" M M; Q" B L?½ pB M- F?B EB K o¬ h`¬M- .B T h•K L; ?B +MM; *?B M h•K i¬M ;Bª
ç M; ;B Q +?B M- +?d F?€+ H" h?€B S?QÊM; iB M iY ç½ i? v +?Q *"M L; mv M +?•M
pB M p" h' i h?B M +O L?Q pB M i?b # v H M ;B9T çĐ h? 'i >mv M +?•M M?•M pÊB

i`W S?€T Zm<sup>a</sup> ç¢B bQ +ÁM F?€ K°i +?9i- GB m hBM? >²M p` h`M .QÆM; hY ç m ç½
ç M; ;„M; +?®M; çÐ K` i?¬BX

EB K o¬ h`-M K„i M?bM #®M T?Q - F?m¬M K†i ?„M ?B M `ä b„+ T?šM M° F?B F?
ç•mX >„M # v pKi H M F?¬M; ;B®M; M?Q HBM? #€Q T?B QM; tm`i ?B M # M +¢M?
i€M iY b„+ [m M; ?Q - K°i Hm²M; bS+ K¢M? F?OM; F?B T i`MK i?B M ?¢ # Q T?O

G9+ M`v- EB K o¬ h`-M i?B i`B M K°i i?S K` iW b m F?B `ìB F?ÄB .`+? pB M +?Q
h?¬M L?“i ç¢B T?€TX

*?d M?bM i?`v ?„M ? B i v p`M +?•M M;mv M- K°i [m-M; iY b„+ [m M; ?Q # Q T?O
M?[M; #M +?9 H`T H€M? +?mv M ç°M; M? M? +?¡M; p` i`T i`mM; T?Q i`QÊ+ M;
K`m iQK T?€i` €M? b€M; +?¡B HQ`X S?Q b m H` K°i ç€K iY p•M i?-M #Q #B M ?Q
+? pÊB iQ`M bS+ K¢M? +O ?„M ç½ #B M i?“M? K°i p-M; iY [m M; # Q T?O H M +
?“M; /†K- i`MK H M b€m #¡M; ç2MX

*aK M?“M çQÊ+ bU F?€+ i?QìM; +O EB K o¬ h`-M- +€+ + Q i?O +O HB M KBM? c
ç®B i?O `²B M?av tm®M; K†i ç`iX

a€m #¡M; ç2M i?b ?ÊT H¢B K°i +?¶i¢Q i?“M? K°i iBM? i`M pÊB b€m ç¢Q ?`Q [m M
?B M b€m +°i €M? b€M; - +m®B +MM; iK H¢B K°i çB K T?€i` €M? b€M; +?¡B +?B

h?ûi H M K°i iB M; - ? B # M +MM; H Q p`Q i`M +¬M; X *?d i?`v EB K o¬ h`-M ? B i
+¬M; HU+ tmM; [m M? ?bM? i?“M? K°i +ÆM H®+ tQ€v K`m iQK ç M; /B +?mv M iÊB
M?Q bÆM b`M; Mm®i i`i +^a p`Q i`QM; M¡X *ÁM # M M`v- b€m #¡M; ç2M +kM; i`M
+MM; ;? ;ÊK # Q ;²K +^a bS+ K¢M? F€ [m€B +O i K; BÊB v m K [m, ç M; îi` M F?¬
K°i- ?bM? i?“M? K°i i? M? FB K €M? b€M; # K`m t M? bšK- çÄ bšK- ç2M bšK H Q

J°i çÁM i?“i ç€M; bÊ- F?¬M; ;B M ç M; v M ioM? #¶M; p M; ` M iB M; b`K- bS+ K
K¼B i?S ;†T T?aB- M?Q Mm®i H`v p¢M p`iX > B # M H Q p`Q M? m- +m®B +MM; T
imM; iÄ ` Km¬M M;`M iB +?¡B K„iX •M? b€M; K¢M? K) pW pKi i„i- iW T?Q b€m
iB M; F m i?aK i?B i+MM; pÊB # iB M; F m ;B`M /[- +?d M?bM i?`v # #¡M; M; QìB
#¡M; M; QìB +ÁM H¢B i?b #B M i?“M? # iB b€M; K`m ç2M M?Ä # v çB- #B M K`

hW iW # v tm®M; - EB K o¬ h`-M M?bM i?2Q T?QÆM; t - ?¢ ;B¼M; M¡B,

@ G-M M`v +QB M?Q #¼M +?9M; K v K„M- H-M b m b) F?¬M; +ÁM çQÊ+ M?Q i? I
M;ÆB çBX

L¡B tQM; i?b [m v HQM; #QÊ+ çB- ?„M `ä `M; +¡ +?9i F€ #Q F?B M K¼B M; QìB F?

L?bM i?2Q #¡M; ?„M- +?9M; M?•M ç m +^aK M?“M çQÊ+ bU i? v ç´B- +?d +¡ çB m i?
M`v i?“i F?¡ M¡BX h?“i >mv M +?•M M?•M- >¢Q o•M +Q bo- S?€T Zm^a ç¢B bQ- L; ¼-
M¡B ;b K` +?d M?bM M? m- K¼B M; QìB ç m i?“v `ä bU HQ H„M; i`QM; €M? K„i +O
+O iS pB M- ?¼ ç m ?B m `ä bU i? v ç´B +O EB K o¬ h`-M +¡ aM? ?QìM; iQ HÈM ç

L;`v ?¬K b m- M?¡K # M; QìB EBK *QÆM; h?€M? S?“i +kM; p iÊB L?½ pB M- +?
o•M >Q ç m #` i?QÆM; - +?“ +?“M i` M çQìM; çB #` +?†M ç€M?X æ²M; i?ìB EBK *
p K°i iBM iS+ ç€M; FBM? M; ¢+- F?B M +?Q +^a HB M KBM? +?QM? ç¢Q p®M ç M; ;
M[T?aB FBM? ?Q`M; X

h?2Q EBK *QÆM; h?€M? S?“i F H¢B- iBM iS+ M`v ç M iW o¢M S?“i i¬M; X >„ +?
pQÆM; +O Zm, pU+ K M; i?2Q ç¢B [m•M çB +?B K +S /½v •K bÆM- [m M; KBM? +
;B M bU +¡ K†i +O +?9M; - +ÁM [m, bQ€B o¬ >²M +O o¬ >²M ;B M +kM; ç½ /šM i?
M; ¼M M9B +€+? ç¡ F?Q^aM; # i`,K /†K p` ç M; #Q K`i iB M ?“M? K°i •K KQm #Q K`

L;Q`B ` - h K L?½M GQM; G M; +O u m pU+ +kM; ?B M i?•M îæ M >Q bÆM- M; ?
>„ +•K i¬M +?O- w ç² i` M? #€ +?®M L?•M ;B MX æ²M; i?ìB M?[M; + Q i?O J h?-
F?¬M; i? çQ€M ` çQÊ+ w ç² +O #¼M +?9M; X

L;?2 tQM;- i'i +^a +€+ + Q i?O i`QM; ç¢B b^aM? p K†i ç m?B M H M bU HQ H„M;- ?
 M;mv ?B K ç M; +?mv M /- M iW €K ` KBM?X o¶M /o +?d pÈB K°i i M >„+ a€i >´ oC
 i T?ªB ç m ç-m`²B- M v ç¢B [m•M +O Zm, pU+ H¢B tm'i ?B M ;B[i? M? i?B M #
 M?“i- M?Q i? +| M;?o H` pU+ +?B i K ;BÈB ç M; i? ?B M i?U+ HU+- HB M KBM
 ç`+?X
 o®M /o F ?Q¢+? +O EB K o¬ h`-M i`QÈ+ ç•v H` i`QÈ+ ? i bY /KM; F Hv ;B€M- T
 +?9M; `²B b m ç| iB m /B i- M?QM; M?Q #•v ;Bì i?b F ç| F?¬M; i? /MM; çQÈ+ M[
 L;mv M M?•M `i çÆM ;BªM- i`QÈ+ FB HB M KBM? +?QM? ç¢Q +?d +-M ç®B T?| p
 #ÎB pb ?„M tm'i ?B M +-M; F? BX “•v ;Bì + Q i?O Zm, pU+ ç m tm'i ?B M +-M; F?
 bU mv M;?B K +O +?QM? ç¢Q F?¬M; i? F?¬M; [mªM- pb p”v K` i?“M? ` K°i ç`+?
 J pU+ +”M; M;”v +”M; M;¬M; +m²M; i¢Q i?“M? +K+ /B M +?QM? ç¢Q H'v K°i ç'm p
 G9+ M”v ç®B pÈB +?QM? ç¢Q K` M|B +U+ F€ #’i HÈB M?QM; #¼M ?¼F?¬M; i? H
 ;bM ?bM? iQÈM; +O +?QM? ç¢Q- ;B[;bM i? /B M +O +?QM? ç¢Q- M?[M; çB m I
 ç¢Q p` i` ç¢QX h`W v m /B i K - #ªQ p L?•M ;B M- M?[M; çB m M”v +?QM? H` F?~
 /M ?¼ #B i`ä`^M; ibM? i? H9+ M”v #’i HÈB M?QM; ?¼ +| i? i`®M i`€M? b Q\ æ
 M;QìB B +kM; `ä- pb p”v i’i +^a ç m p¬ +MM; HQ H„M;X
 L?bM +?9M; M?•M- EB K o¬ h`-M H M iB M;,
 @ J¼B M;QìB +| w FB M ;b tBM +S M|B- pB + M”v HB M [m M ç M bU M iQ”M +O
 +-M p¬ +MM; i?“M i`¼M;- TªB bmv M;?o i?“i F„ +”M;- M?“i ç`M? TªB bmv tûi K°
 S?€T Zmª ç¢B bQ iB T HìB,
 @ aU pB + ç½ ç M MQÈ+ M”v i?b +?9M; i +kM; bÈK ç½ F?¬M; +| bU +?¼M HU `²B
 H` çB m F?¬M; i? - +?9M; i +?d +| K°i +QM çQìM; /mv M?“i H` TªB /kM; +ªK ç®B
 T?| pÈB # M
 M”Q i`QÈ+ KÈB +?QM? H` çB m [m M i`¼M; M?“iX
 h?“i >mv M +?•M M?•M M|B,
 @ æ¢B bQ M|B `’i ç9M;- M?QM; i?2Q i M;Q”B +?mv M M”v ` - +?9M; i +| H) M M
 ;BÈB ç t2K ?¼ +| F ?Q¢+? ;b F?¬M; \ h`QÈ+ K„i- i?U+ HU+ +O +?9M; i bQ pÈB
 v m `’i M?B m- #ÎB p”v ç #ªQ iQ”M i?U+ HU+ i +?Q`^M; F?¬M; +S TªB M;¢M? ç
 pU+ +?B i K ;BÈB i?b F?¬M; +-M TªB M|B`²B- çB m ç€M; M|B H` +?9M; #~K bBM
 +?9M; i - ;B®M; M?Q M?[M; + Q i?O i`QM; u m pU+- i`Q im +O #¼M +?9M; +| i?
 p i? +?“i i?b +?9M; H¢B K¢M? ?ÆMX *ÁM M?[M; K p”i i`QM; J pU+- #ÎB pb MÆE
 T?¬M /` i?QìM; F?B M +?Q +?9M; i TªB ç m ç-mX E?B +?9M; i ;B Q +?B M pÈB
 K°i i`bM? ç° i?b F?ª M,M; +?9M; i i?“M; ;BªK çB M?B mX
 GìB M|B M”v ;B®M; M?Q ;€Q MQÈ+ H¢M? /°B H M ç-m K¼B M;QìB- K¼B M;QìB ç
 pšM H` i?U+ i - p®M H` çB m F?¬M; ;b +| i? TªM #€+ H¢B- #•v ;Bì çB m [m M i`
 ç®B T?| pÈB +?9M;X
 EB K o¬ h`-M F?) ?„M; ;B¼M; T?€ pÐ çB F?¬M; F?Q ioM? H†M;- ?„M +’i HìB i`’M
 @ J¼B M;QìB çWM; M?Ki +?Q- K†+ /M #¼M +?9M; +| K°i b® K†i M”Q ç| +?B K çQÈ+
 i +| [mv i i•K- +| M;?“ HU+ H` +| i? i?“M; çQÈ+ +?9M;X h` #’i i?“M; +?QM? çB m I
 M?“i ç`M? +| M;”v +?9M; i b) i?“M; HÈBX “•v ;Bì K¼B M;QìB ?½v i`î p bmv M;?o-
 M|B +?Q +?9M; i - ç²M; i?ìB M?[M; M;”v M”v +-M +?9 w K°i +?9i- +| H) b) pšM +Á
 GBM? çB mX
 J¼B M;QìB ç m ç€T K°i iB M;- p K†i HQ H„M; [m v i`î p X
 > B # M;”v iB T i?2Q- ç9M; H` ;B®M; pÈB M?[M; ;b EB K o¬ h`-M M|B- +| F?¬M;
 +?d +| çB m ç| F?¬M; TªB H` M?[M; + Q i?O K¢M? M M i’i +<sup>a</sup> ç m #` çm’B çBX *Á
 p”B M;”v M;„M

M;OB ç½ +| #B i # Q M?B m i? v ç´B- i´i +ª ç m /B M ` i?2Q /U çQ€M- p" M K M? ç

*?B i v pÈB h? h?m, GQm- GK+ o•M K°i KbM? # v i`QM; #B M K•v- pW çB p T?Q ç€K K•v M? M? +?|M; #` #Ä H¢B ç^M; b m- HÁM; +?`M; +| +?9i t9+ ç°M; X æ½ Hv F [m½M; i?ÌB ;B M M`v ç®B pÈB GK+ o•M K` M|B i`B çB i?"i KM K`iX

h`QÈ+ FB +?`M; iU M?O +| i? i?„M; çQÈ+ i`B- +?`M; F?¬M; T?K+ H`B M;mv M Km®M T?€ pÐ M?[M; b„T ç†i +O p" M K M?- +?`M; Km®M +?SM; KBM? pÈB p¢M p"i K M? +O KbM? H` /Q KbM? M„K #„iX h•K MB K M`v iW M?Ä ç½ ;B'm b•m FQM i`Q +| i? T?€ ?m, M´B- +?Q /M H` ?B M i¢B ? v iQÆM; H B i?b +?`M; +kM; F?¬M; [m F?„+X

*MM; K°i i•K MB K- +MM; K°i KK+ çQ+?- +?d H` ?Q`M +ªM? i? v ç´B M?QM; i¢B b i?´v F?¬M; ? ;B®M; pÈB i`QÈ+ FB \ h¢B b Q +| i?S ;b ç| Hm¬M [m M? [m`M # M H +ÁM +€B ;b M[ç•v\

L;?o F„- GK+ o•M +| +?9i F?¬M; ?B m- +| H) ç9M; H` M?[M; i?S ç|- çÌB M;QÌB +? F?¬M; +| ibM? v m b Q\

L?[M; M;QÌB +?•M im Hmv M iB M +¬m ç¢Q H` #ÎB pb i`QÌM; bBM?- i¢B b Q H¢B + p bU +¬ çÆM poM? pB M ç| b Q- ? v H` #ÎB pb K°i i?S F?€+- K°i i?S F?€+ ç ?¼ i`¼M; - ç M?È M?mM; \ L m M?Q ?¼ F?¬M; MÐ [m M çB i´i +ª i?b i`QÌM; bBM? +ÁM

*| H) # M ç¬m KK+ çQ+? M;QÌB i i?2Q çm´B bU i`QÌM; bBM? F?¬M; ;B®M; #•v ;BÌ M;`v ç| +O ?¼ ç½ #` +?¬M pMB ?`M; i`,K M;?bM M,K i`QÈ+X *?¬M pMB i`QM; M? +€B w M;?o i®i ç T +O M| p` H„M; tm®M; i`QM; i`QM; /ÁM; b¬M; i?,K i?ŠK +O H

E?) i?Î /`B- GK+ o•M HŠM; H†M; M?bM i?2Q M?[M; ç€K K•v ç M; # v #²M; # M?- M ;B®M; M?Q K°i #|M; /€M; çÆM ç°+ i`QM; #B M K•v- K°i KbM? T?B m /¢i ibK T?QÆ æÌB M;QÌB M?Q i? i?b i?"iªK ç¢K M?QM; ç| H` i´i M?B M- #ÎB pb M| çQÈ+ p) H b„+ F?€+ M? m- +m®B +MM; ?bM? i?"M? M M K¶B M;QÌB K°i p F?€+ M? m- ?bM? M? m +O çÌB M;QÌBX

h`-K iQ- GK+ o•M F?¬M; ? +?9 w ç M ç` ?bM? Î /QÈB +?•M- F?B +?`M; ;B"i KbM i?•M ç½ p¬ ibM? ç M i" M /½v •K bÆMX L?bM M?[M; /ªB M9B HB M KB M Î /QÈB +? o•M ç½ T?€i ;B€+ ` [m, F?Q /`v ç†+ F?B M +?Q +?`M; F?¬M; F?ÄB FBM? ?½BX

L;?B ?Qt+ p` iÁ KÁ- GK+ o•M +?¼M K°i çdM? M9B + Q M?'i ç ç€T tm®M; X v LB K i`K HQÈB p¬ ?bM? ibK FB K i´i +ª +€+ F?Q iS+ i` M iQ`M /½v •K bÆM p` M? M? + M9B +| [m, F?Q M?B m M?'iX

QPQ

keeX *?QÆM; kee oQM; h`-M Gm" M æ¢Q

æSM; +€+? t F?QªM; i`,K i`QÈM; GK+ o•M T?€i ;B€+ ` [m, F?Q /`v ç†+ i`QM; ç° ç¢B [m•M +O Zm, pU+X

—M M'T K°i H9+- GK+ o•M [mv i ç`M? çB b•m p`Q i`QM; t2K tûi K°i H€iX \*?`M; # M o¬ E?¬M; L;•M- +ª M;QÌB #B M i?"M? ?Q p¬ iW iW /B +?mv M p`Q # M i`QM; ç°M; X

" M M;Q`B ç°M; €M? K†i i`B `U+ `Ð- i`QM; ç°M; F?¬M; F?Q •K m i,K i®B- ç K F?¬ iQÈM; [m, [m•M ç M; # v HQÈM- H" T HÁ2 M?Q M?[M; m HBM?X GK+ o•M pšM ;B[ i`QM; X æB çQÈ+ F?QªM; ? B i`,K i`QÈM; - +?`M; /WM; H¢B M? M?"M; çSM; MûT p pÈB i¬m b® i?'T M?'i ç½ T?€i ?B M ` M?[M; pB + Î ç•vX

LÆB ç•v H` +?®M b•m M?'i +O ? M; ç°M; - # M i`QM; +| ? B i M [m, K` GK+

o•M p®M ``i [m2M i?m°+- >„+ >“ [m, pQÆM; p“ o¬ :B M Zm, a€iX
G9+ M“v >„+ >“ [m, pQÆM; ç M; i? Q i? Q- +?d M;?2 i? 'v ?„M M|B,
@ G-M M“v iQ“M #° Zm, pU+ i K ;B M ç½ p“Q L?•M ;B M- ?ÆM M[+ÁM M;?2 M|B ç
+kM; T?€B I GBM? h K a€i ç M ;BÈB +?•M im- +?9M; i +-M T?ªB +~M i?“MX
o¬ :B M Zm, a€i ;B¼M; pšM #bM? ioM?,
@ *?mv M M“v F?¬M; +-M M; QÆB T?ªB #“M i•K- M; QÆB +?d +-M M;?2 i?2Q bU b„
@ h`QÈ+ K„i çB m K“ +?9M; i +-M T?ªB +?9 w H“ M?[M; ç°M; ioM? +O J pU+ p“ u
iBM iS+ ?B M içB K“ +?9M; i +| çQÈ+- >„+ •K K i¬M ç½ +?QM? i?S+ HB M KBM?
içQ i?“M? i`M imv M GQM; K p“ ç M; ç|M; [m•M Î M9B æ M >Q X*ÁM >„+ a€i >´ o
KÎ`°M; HU+ HQÈM; - bS+ KçM? +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB +?QM? ççQ- ? B # M ç½
/WM; HçB çQÈ+ M?QM; +kM; +?ŠM; # M M“Q /€K ?“M? ç°M; K°i +€+? H¶ K½M; X
+kM; ç M; T?€i i`B M KçM? K)- bU tm'i ?B M +O >mv M S?QM; K¬M F€ #Q- HçB i
?“M? imM; #`i ç`M?- w ç² F?¬M; `ä`“M; c o•M *?B T?€T ;BÈB +kM; F?¬M; +| ç°M;
p¬ +MM; ?¶M HQçM- +?9M; i i`QÈ+ K„i +kM; F?¬M; i? im€ iB M tm'i FQ+?X
>„+ >“ [m, pQÆM; M;?B ?Q†+ ?ÄB,
@ >mv M S?QM; K¬M H“ i?S ;b- b Q HçB ç°i M?B M tm'i ?B M Î L?•M ;B M\ *ÁM M
+?Q - +?ŠM; H) +?9M; i #•v ;Bì +S Î ç•v b Q\
o¬ :B M Zm, a€i M|B,
@ >mv M S?QM; K¬M H“ K°i K¬M T?€B `i F€ #Q pW KÈB tm'i ?B M- # M;“v i`QÈ+
im- i`i +ª +€+ K¬M ?ç ç m ç2Q K†i Mç iB m [m,- i` M M; QìB K†+ €Q +| i? m ? B +?[
p¬ +MM; #Q ?B KX J¬M T?€B M“v M´B iB M; Î +?¶- K°i M;“v i`QÈ+ K¬M +?O +O >n
+?QÎM; K¬M +O h?B M EB K pB M Gw h`QÎM; sm•M- ? B # M ç½ tªv ` i`“M +?B M
p“ i`QM; i`“M +?B M `v Gw h`QÎM; sm•M ç½ +? iX J¬M T?€B >mv M S?QM; ç½ H“
iB M; F?“T MÆBX
>„+ >“ [m, pQÆM; p“ GK+ o•M ç M; çSM; Î # M M; Q“B ç m ;B“i KbM? FBM? ?½B- G
T?ªB H“ M?•M p“i i-K i?QÎM; - iW i`QÈ+ iÈB M v p®M H“ M?•M p“i çSM; ç-m HK+ p
+? i i`QM; i v
+O K¬M +?O +O K¬M T?€B >mv M S?QM; F€ #Q M“v +?S\ _@i +m°+ i?b K¬M +?O
K“ pã +-M; HçB HÈB ?çB M?Q p“v\
Zm, oQÆM; ?ÄB +| p F?¬M; iBM,
@ æ•v F?¬M; T?ªB H“ iBM ç²M M?ªK M?Q +?S- Gw h`QÎM; sm•M H“ +?QÎM; K¬M +
ç½ ; -M iÈB +ªM? ;BÈB Zmv hB M- ? B i`,K M,K M v pšM ;B[ p[M; H“ M; QìB +| p`i`
H“K b Q HçB +| i? +? i / /“M; p“v\ aU pB + M“v +| #^M; +?SM; t€+ i?U+ ç +?SM;
M;?B M; Î M M F?¬M; /€K iBM5
o¬ :B M Zm, a€i F?ŠM; ç`M?,
@ G9+ `v M?[M; + Q i?O +?•M im Î ç| K†+ /M F?¬M; M?B m M?QM; +?QM? i` ç m +
+?SM; FB M ç m t€+ M?“M ç| H“ bU i?“i- +?ŠM; H) HçB +| i? H“ b B\ L?[M; +?mv
F?¬M; +| [m M ? M?B m- M; QÆB F?¬M; +-M [m€ ç i•K ç M i?“i ;BªX .B K Zm•M
bS+ KçM? +?O v m +O L?•M ;B M +?QM? ççQ i“T i`mM; p“Q GK+ oB M HB M KBM?
oB M HB M KBM? i?b æçQ pB M p“ S?QÈM; >Q“M; i?Q pB M +?d +ÁM HçB ?Q / M?
pB M- i`QM; ç| L?Q pB M p“ “² æ ?¼+ pB M ç m #` +?9M; i i`QÈ+ b m H“K i?B i?
HçB h?B M EB K pB M p“ .`+? pB MX v +O .B K Zm•M H“ ç®B T?¶ pÈB ? B pB M
M?Q +?9M; i ` K†i i?b +?d H“ ;B9T +?Q J pU+ p“ u m pU+- çB m ç| imv iç®B F?
@ ob HÈB Q+? +O +?9M; i - .B K Zm•M b„T ç†i `^M; +-M T?ªB i?QÎM; tmv M ç w i
iBM iS+ ;b i?b ?QÈM; +?9M; iÈB ? B pB M FB ç +?9M; M| i`M b€i HšM M? m- iB

*m®B +MM; .B K Zm•M Km®M +?9M; i ibK +€+? HB M ? pÈB h?B M J ;B€Q p J
` K†i i` M? ;B`M? + Q i?'T pÈB i K T?€B +?QM? ç¢QX

>„+ >` [m, pQÆM; ;"i ç-m,

@ "B i`²B- +?mv M M`v i b) H`K ? i bS+- +ÁM +| i? i?`M? +¬M; ? v F?¬M; i?"i F?
;B[Zm, pU+ p` L?•M; B M [m€ b•m b„+- +?Q +?„+ +?9M; ç½ iBM i?2Q HÌB +?9M,
o¬ :B M Zm, a€i H M iB M; ,

@ *® ;„M; H` çQÊ+- i çB i`QÊ+ ç•vX

>„M M|B tQM; HB M ?Q€ i?`M? K°i H`M ?„+ ªM?- #B M K'i i`QM; ? M; ç°M; i,K i®B
GK+ o•M +kM; # v ` - H†M; H) `ìB çBX

>¢ tm®M; K°i çdM? M9B +€+? ç| F?QªM; K°i /†K- GK+ o•M M; ?o H¢B M?[M; iBM iS
ç¬B K`v F?) + m H¢BX \*€B +? i+O Gw h`QÌM; sm•M H` K°i bU i`M i?'i `i HÈM ç¢
+ÁM bU tm'i ?B M +O >mv M S?QM; K¬M +| w M; ?o ;b\

>„+ •K i¬M +?O p` h K L?½M GQM; G M; HB M F i pÈB M? m H` Km®M i` M? #€ i?B
>„+ >` [m, pQÆM; M?„+ iÈB H` B\ *?QM? ç¢Q v m i? - v m K ?MM; K¢M?- çB m M
M?Q i`QM; i`mv M i?mv i- FB T M¢M h?€B •K F?¬M; i? i`€M? F?ÄB b„T iÈB `²B\

G†M; H) bmv M; ?o M?[M; çB m M`v- GK+ o•M +ªK i?'v K†+ /M F?¬M; HB M [m M M
+kM; F?¬M; pb i? K` #`M; [m M; çSM; M; Q`B +m°+- M?bM Î K°i ;|+ ç° M`Q ç| i?I
?QÎM; `i HÈM ç®B pÈB +?`M; X

.`+? pB M +kM; H` MÆB +?`M; ç½ iWM; Î i`QM; ? B M, K M M +| M?B m ibM? +ªK F
ibM? v m- ibM? i?¬v i`Á- F?¬M; TªB H` K°i i? M? FB K K` +| i? +?ûK çSi çQÊ+X

J°i iB M; +?BK i` M #-m i`ìB F?B M GK+ o•M #WM; idM?X L; ~M; ç-m M?bM H M ç
ç M; HÈM /¬M H M M? M? +?|M; X h?Q„i K°i +€B

#|M; ç2M ç½ tm'i ?B M i` M /½v •K bÆM- ç| H` K°i +QM +?BK F?´M; H² K`m t€K-
+| K°i H½Q ç¢Q i|+ #¢+ T?Æ M; ²B i` MX æ€M; FBM? M; ¢+ H` +QM +?BK ç| /QÌM; M
HQÊM pÁM; i` M F?¬M; i`mM; `²B H Q i?ŠM; iÈB- bQ¢i K°i iB M; ç½ tm'i ?B M T?Q
ç`T HB M ?²B i¢Q ` K°i +ÆM H®+ F?OM; F?B T H`K +?Q +ªM; QÌB GK+ o•M H v ç
i?•M H¢BX

@ LÆB M`v ?Q M; p„M; F?¬M; K°i #|M; M; QÌB K` +?d +| M?B m i?9 /[- M?bM K†i +
#ÎB /QÆM; F?Q p` iBM? F?Q- M?'i ç`M? +| pª+¬M; imv i F„- F?¬M; #B i M; QÆB ç
h`QM; F?B ?ÄB #¢+? T?€i H½Q ç¢Q #²M; # M? ?¢ tm®M; - [m M? i?•M +| K°i +?9i
+| +ªK ;B€+ F€ [m€B M?Q H` ç M; Î i`QÊ+ K„i M?QM; i?U+ i H¢B Î i`M T?Q +?•M
GK+ o•M p K†i +| +?9i #B M ç´B- #bM? ioM? ç€T,

@ æ½ ç iB M i`QÎM; TªB K'i +¬M; ?ÄB- p½M #®B +?d H` [m çQÌM; çB iÈB MÆB ç
t9+ M M Km®M M; ²B M; ?d M; ÆB K°i +?9iX hB M i`QÎM; iQ`M i?•M iB M F?Q`M ?B
F?|B- F?¬M; #B i im Hmv M Î M; ¼M M9B M´B iB M; M`Q\

"¢+? T?€i H½Q ç¢Q M?bM F„ GK+ o•M- ;B¼M; M|B #bM? i?ªM,

@ J°i KbM? T?B m /¢i +MM; K•v- #®M #B M H` M?` F?¬M; ç€M; M?„+ iÈBX L?QM;
HU+ i?•K ?"m F?B M i +`M; M?bM +`M; FBM? M; ¢+- [mª i?"i F?¬M; i-K i?QÌM; - F?
H` ;b\

GK+ o•M +® ;B[+?Q KbM? i?"i #bM? ioM?- M? M?`M; i`ª HÌB,

@ h?B m MB M h`mv J°M; - M?bM ;B®M; K•v KM- +¬ çÆM ibK FB K F?„T L?•M ;B M
F?„T ç'i i`ìB- M|B F?¬M; ? i M; ¼i #MB + v ç„M; - +?d ?ÄB HÁM; KbM? i?2Q çm´B ç
H` K°i F i?2Q çm´B ;B'+ K°M; - iB M i`QÎM; +S ;¼B H` h`mv J°M; - F?¬M; ?B m i¬M

i`QÎM; H" ;b\

G½Q ç¢Q M?bM GK+ o•M +| p F€ [m€B- M|B M?Ä M? ,

@ h`mv J°M; ibK FB K ;b +?d bÊ +m®B +MM; H¢B i?"M? ?Q F?¬M;- i ?B m oQM; h
M? mX .½v •K bÆM M"v [m, F?Q # Q T?O- T?€ ?Q¢B çB T?QM; +ªM? iQÆB ç T?"M
+| i? Î H•mX

GK+ o•M ;B"i KbM?- H½Q ç¢Q i`QÊ+ K„i ç2K ç M +?Q +?"M; K°i +ªK ;B€+ ``i F€ H
[m€B M?•M bQ T?K M?bM F?¬M; i? i?'m- +ÁM #ªM i?•M KbM? i?b /M +® ;„M; +?2
+?ŠM; +| i€+ /KM; ;b +ªX

E?¬M; M?bM i?2Q €M? i`,M;- GK+ o•M [m M b€i M?[M; çdM? M9B F€ po tmM; [m M

@ GîB iB M i`QÎM; pW M|B F?¬M; b B- MÆB M"v ç½ #`•K HBM? +O Zm, pU+ +?B
+| ç½ #` T?€ ?Q¢B `²BX L?bM iB M i`QÎM; +QÐB i?¬M çB m çB F?„T Km¬M MÆB-
iB M çQÎM; ;?û [m - F?¬M; #B i M;QîB ç`M? çB iÊB ç•m\

"¢+? T?€i H½Q ç¢Q oQM; h`¬M M?bM ` t KdK +QîB M|B,

@ h iW T?QÆM; t iÊB- çQÆM; M?B M H" çB p T?QÆM; t X *ÁM iB m iY- M;QÆB
T?QÆM; #„+ F?¬M;\

GK+ o•M b[M; b|¬ +?"M; /QîM; M?Q F?¬M; i? M;î ``M; H½Q ç¢Q H¢B ç°i M?B M ?
M?'i i?îB i`¬K iQX Zm v ç¬m M?bM H½Q ç¢Q- GK+ o•M i?î Æ M|B,

@ :B'+ K°M; +O p½M #®B F?¬M; T?ªB H" Î +€+ MQÊ+ T?QÆM; #„+X

•M? K„i #bM? ioM? +O oQM; h`¬M +| +?9i t Q ç°M;- H½Q M?bM +?"M; M|B,

@ L;QÆB ``i ç†+ #B i- M;QÆB im´B +ÁM M?Ä K" ç½ M?bM i?'m çQÊ+ M?B m i?S K

i?®M; M?'i çQÊ+ i K ;B M Zm, pU+- ç•v [m^a H" pB + M^K M;Q" B /U iQM? +O i X
L?bM GK+ o•M K°i +€+? H¢M? HMM;- a€i >mv i .B K G ?W K°i iB M; `²B
M|B,

@ æ9M; H" M;QÆB `i i?¬M; KBM?- M;?2 K°i ?B m KQlBX æ½ i?ŠM; i?„M M|B
` M?Q p"v i?b M;QÆB +| +?Q `M; i M M ;B i M;QlB /B i F?~m- i`€M? ç iBM iS
F?¬M;\

æ¬B H¬M; K"v +O GK+ o•M M?Qm H¢B- +?"M; M?bM ?„M K°i +€+? +ªM? ;B€+ `²B
@ L m i F?¬M; M|B ` i?b HB m M;QÆB +| ç +?Q i `lB F?ÄB ç•v F?¬M;- i?U+ ` +
K¼B M;QlB ç m ç½ `ä- pB + M|B ` ? v F?¬M; +kM; F?¬M; TªB H" M;mv M M?•M
Q- i M;?o ç•v H" Hw /Q i?S M?'i- +ÁM i?S ? B H" M;QÆB pšM +ÁM i?M ?"M +?mv
h?B M G M;- i M|B p"v +| ç9M; F?¬M;\

a€i >mv i .B K G b¬B ;B" M ;"Q H M,

@ L;QÆB ç½ çQ€M çQÊ+ i?b i +kM; M|B i?ŠM;- K†+ /M #•v ;Bli H" .B K [m•M +O
S+ ç| i ç m M?Ê `i `ä- pbi? bU pB + t^{av} ` M;"v i`QÊ+ H"K b Qi H¢B +| i? #Ä
M[?¬K M v M;QÆB H¢B iU /šM t€+ ç M ç•v- M m F?¬M; ;B i M;QÆB i?b i H"K b
ç•vX "•v ;Bli M;QÆB Km®MiU F i HB m çlB KbM? ? v Km®Mi?Y +¬M; HU+ ?B M M
L?bM ?„M pÈB p K†i M†M; M - GK+ o•M pW i?B i`B M ` €M? ?"Q [m M; ?° i? pW
@ *¬M; HU+ +O M;QÆB `ä `M; H" `i K¢M?- çB K M"v i?b i F?¬M; #^M; M;QÆB
çWM; +| [m M `M; i +| G¬B h?¬M [mv i- i

+| i? iB m /B i çQÊ+ ? i i?ªv v m K [m, [m€B +O +ª i K ;B M i?'i ;BÈBX hmv `^M
i? M?QM; +?Q +?„+ ç½ +?B K çQÊ+ Qm i? ç•mX

>S H M K°i iB M; H¢M? HMM;- a€i >mv i .B K G M|B K°i +€+? #'i +¬M,

@ G¬B h?¬M [mv i K†+ /M `i K¢M? M?QM; M| pšM +| ;BÈB ?¢MX oÈB im pB +O
[mv i Q- i` M çlB M"v +ÁM +| M?B m i?S K" M;QÆB Km®M +kM; F?¬M; iB m /B i çQ
K" ?² M;¬M +m²M; M;[X "•v ;Bli Km®Mi?Y t2K M;QÆB +| ;biB M #° b m F?B [m v

h v TªB a€i >mv i .B K G pmM; H M K°i +€+? im€iB M- +•v ç Qi`QM; i v ?„M €M?
K M; i?2Q +€+ iB ?mv i b„+ ç•K i?ŠM; H M M?Q Km®M tû`€+? #-m i`lBX G9+ M"v
K°i bU +?'M ç°M; HÈM- +?B m i?S+ +O a€i >mv i .B K G i¬M; +| p M?Q `i i-K
K¢M? ?ÆM K¼B çÁM tm'i FQ+? ?„M ç½ iWM; i?B i`B M pÈB GK+ o•M- F?B M +?Qi
H M K°i +ªK ;B€+ i M; i?QÆM;X

E?¬M; /€K +?QM? /B M SM; T?|- GK+ o•M M? M? +?|M; Mªv HMB p T?Q b m # i

@ hW iW ç½- M m M;QÆB Km®M ç°M; i?O i?b i`QÊ+ iB Mi Km®M ?ÄB M;QÆB p" B
F?¬M; `²B +?9M; i tm'i i?O +kM; +?Q Km°MX

*QlB K°i +€+? M;¢Q K¢M- a€i >mv i .B K G H M iB M; ç€T,

@ h`QÊ+ F?B +? i K" M;QÆB pšM +ÁM i?„+ K„+ b Q- ç½ p"v i?b i b) i`ª HlB +€+
`M; K¼B +?mv M- F?ÄB TªB +? i F?¬M; M?„K K„iX LlB çB- M;QÆB Km®M ?ÄB M

GK+ o•M çQ K„i M?bM a€i >mv i .B K G p" T?•M iQ+? ibM? ?bM? i`QÊ+ K„iX L?"
#'i HÈB- i`QM; i•K +?"M; F?¬M; F?ÄB +| K°i +?9i HQ H„M;- +?ŠM; H) KbM? b) TªB
.B K G i` €+ M"v b QX a m F?B bmv iQM? +~M i?"M- K°i K†i GK+ o•M i`mv M HBM
hS GBM? i?¬M i?9 ;B'm çB F?QiS+ ç çÈB ç M H9+ +| +Æ ?°B KÈB ç€M? i`ª- K°i K

@ h?S M?'i i Km®M #B i p bU pB + +O lGBM? ;B M i`QM; Zm, pU+- çB m i?S ?
M;QÆB #B i i?b +| B H" HÈB ?¢B\ æB m i?S # H" i M;?2 M|B o•M *?B T?€T ;BÈ
p"v M;QÆB +| #B i çdM? M9B M"v î ç•m F?¬M;\

a€i>mv i .B K G pW M;?2 tQM; i?b M?[M; iB K€m i`QM; K„i #¶M; M´B H M- ?„M
@ L?[M; çB m M;QÆB ?ÄB +kM; F?¬M; Qi- t2K` M;QÆB ç M; +?Q`^M; i`QM; +?®
i v i - çB m M`v i?“i H` iS+ +QİBX *•m ?ÄB ç-m iB M p l GBM? ;B M- ç! pšM H` K
Hm¬M Hm¬M HÆ HYM; i`QM; Zm, ?ªB K` F?¬M; /WM; H¢B Î K°i MÆB +® ç`M?X h`C
+MM;- +?d H` M?[M; l GBM? [m, #bM? i?QİM; +kM; ç½ +! i?U+ HU+ i` M i-K [m, iB
[m, i¬M +! i?U+ HU+ ç€M; bÊ ?ÆM +kM; +! iÊB # M;QİB- i`QM; ç! +! K°i ç½ +? i i
p` i?®M; HoM? +m®B +MM; +O l GBM? ;B M +! i M H` l GBM? pQÆM;- bQ pÈB i
+?9i QiX

a m K°i H9+ i`-K iQ K°i- GK+ o•M iB T iK+ ;†M; ?ÄB,

@ h? +ÁM +•m i?S ? B p` i?S # i?b b Q- M;QÆB i`ª HİB iB T çB +?SX æ M i®B ?
Km®M i?dM? ;B€Q M;QÆBX

a€i>mv i .B K G ?W H M K°i iB M; ç iÄ i?€B ç° F?¬M; pW HÁM; pÈB GK+
o•M- imv M?B M ?„M pšM H M iB M; ,

@ o pB + +O J pU+- i`i M?B M H` i F?¬M; #B i`ä #^M; +O Zm, pU+- M;?2 MİB
J h?B M i¬M +?O i?“i bU #€ imv i i?B M ?¢- +! i? bQ b€M? pÈB >mv i S?O E? B H
+O o•M *?B T?€T ;BÈB- M?[M; çB m K` i +! i? MİB +?Q M;QÆB #B i +?d H` ôi?“
M9B- i?“v MQÈ+ F?¬M; TªB MQÈ+- +S M?bM F?“T i`QM; K•v- +! bÆM +kM; +! i?C
GK+ o•M M;?2 tQM; i?“v p¬ +MM; M;¢+ M?B M- +?“M; HB M MİB,

@ L;QÆB MİB p`v i?b +?¶ iB T ;B€T ;B[ b¬M; M9B ç! F?¬M; TªB B +kM; / /`M
i? K +?9i M[+! çQÈ+ F?¬M; \ L m M?Q M;QÆB F?¬M; #B i M;¼M S?B m JB m ç! Î
i #B i o•M *?B T?€T ;BÈB +! # Q M?B m M;QİB H` çQÈ+ `²BX

h`QM; iB M? i? M`v i?b GK+ o•M +?d +ÁM +€+? F?¬M; ?ÄB çQÈ+ +•m M`v HB M +
F?¬M; ?B m M?[M; çB m ?„M MİB i?b +?“M; H¢B ç´B b M; +€+? ?ÄB F?€+X

a€i>mv i .B K G ç°i M?B M +QİB `²B MİB,

@ h¢B b Q M;QÆB H¢B ?ÄB F„ M?Q p`v- t2K` HİB i? +O M;QÆB ?²B tQ i`M i
F?¬M; TªB çM `²BX \*?d +! çB m H` i MİB pÈB M;QÆB i?b b Q M`Q- HB m M;QA
M`v çQÈ+ F?¬M; \

GK+ o•M #bM? ioM? MİB,

@ oB + i +! i? b®M; b!i K` `İB F?ÄB MÆB M`v çQÈ+ ? v F?¬M; i?b +ÁM TªB t2K
#ªM HoM? +O M;QÆB M?Q i? M`Q- i?S ? B H` +kM; TªB t2K #ªM HoM? +O i M[
i? M`Q i?b +?9M; i i¢K i?İB çWM; +! i` M? Hm`M p°BX °v ;Bİ M;QÆB +S i`ª HİB
ç½X

L?bM GK+ o•M #^M; €M? K„i F?•K T?K+- a€i>mv i .B K G MİB,

@ æ9M; H` F?¬M; ?´ / M? ç M?“i GK+ pB M M,K tQ - ;†T +?mv M K` pšM çB K ioM
i?U+ `i i®i5 o o•M *?B T?€T ;BÈB- M m M?Q i M?È F?¬M; M?¬K i?b +! F?QªM;
+°M; i? K K°i p`B i€M iB M i?dM? i?QªM; pšM HmB iÈB i?b +! F?QªM; i` M /QÈB #
+?O +O #¼M +?9M; iU tQM; H` o•M :BÈB h?B M h¬M- i`QM; i v ?„M +! #ªQ #®B i
;BÈB +! i M H` h?B M oQÆM; i?€TX

:“i ç-m M?Q ?B m` çB m ;b- GK+ o•M H M iB M; ?ÄB iB T,

@ LİB M?Q p`v i?b o•M \*?B T?€T ;BÈB +kM; +! `i M?B m + Q i?O- bQ pÈB Zm, pU
K¢M? ?ÆM `i M?B mX h? M?QM; i¢B b Q ?¼ H¢B F?¬M; ` K†i ç®B T?İ pÈB #¼
+?QM? ç¢Q i`QM; L?•M ;B M çB p`Q +?¶ +? i\

QPQ

ke3X *?QÆM; ke3 a€i >mv i .B K G

@ *•m ?ÄB M"v +O M;QÆB i'i M?B M H" +| M;mv M /Q # M i`QM;- M?QM;

o•M *?B S?€T ;BÈB H" K°i i`QM; i?B M +?B i K ;BÈB- ?Q" M iQ" M #'i ç²M; pÈB pU-
i?B M +?B i K ;BÈB i?b *Ym h?B M >Q o- ;BÈB H" i?-M #Q M?'i- h?B M *?B ç- i?
?°B iK i'i +ª +€+ /` HBM? + Q i?O im +?•M i`QM; ?"M; M;"M M,K M vX *ÁM o•M *?E
i" T +O +€+ + Q i?O M?•M H QçB M^K i` M çdM? S?B m JB m T?QM;- pb T?ªB +?`m
*QÆM; M M Hm-M T?ªB T?€B M;Q`B i`'M i?O h?QÆM; o•M E€ hmv i i`"M ç ´M ç`
S?€T :BÈBX ob p"v- #¼M +?9M; T?€B K°i H QÊM; HÈM + Q i?O iB M M?"T M?•M ;
T?ªB H'v M?•M ;B M +?QM? ççQ H"K +Æ bÎ ç i?U + i?B F ?Qç+? +O +?9M;X :BÌ
i +kM; M M #„i ç-m çB i?-BX

@ æWM; p°B- i +ÁM K°i +•m ?ÄB M[X h`QM; Zm, pU+ M;QçB i`W I GBM? ;B M +
?ÄB M;QÆB oQM; GBM? i`È +?9 +O oQM; GBM? i-M +?O i`QM; hY >²M;B M +| +€

GK+ o•M p®M F?-M; Km®M ?ÄB iÈB çB m M"v M?QM; +m®B +MM; b m F?B bmv M
+?Q i-M p"v +S i?Y t2K ?„M +| #B i +€+? T?€ ;BªB F?-M;\ a€i >mv i .B K G +Q`
€M? K„i F€ /` ?ÄB,

@ *?ŠM; H) M;QÆB ç½ çKM; T?ªB H½Q #'i iY ç|- ? v M;QÆB ç½ #` i`9M; oQM;

GBM? i`È +?9 +O H½Q `²B\

GK+ o•M i?ªM M?B M i`ª HÌB,

@ h çQ+? t€+ ç½ ;†T T?ªB ?„M- #'i [m€ ?„M +kM; F?-M; T?ªB H" poM? pB M #'i i
`²BX L?QM; i +kM; ç½ i`9M; oQM; GBM? i`È +?9 +O H½Q- M M KÈB Km®M ?ÄB t
M?Q M;QÆB +| #B i +€+? T?€ ;BªB ? v F?-M;\

*Q`B HçM? K°i iB M;- a€i >mv i .B K G M|B,

@ oQM; GBM? i`È +?9 H" K°i i`QM; i K ççB i`È +?9 i" €+ M?'i i?B M ç` - M;QÆB ç
+| +Æ ?°B T?€ ;BªB- +?d +ÁM +?Î ç M F?B M;QÆB ?| i?"M? K ç-m pçM €+ K" i?-M
M;QÆB F?-M; i? tQ v +?mv M çQÊ+ b® T?"M ç•m- i +kM; ç M; M;?o t2K +| M M ;
M M H Qm M;QÆB HçB ç b m M"v ;B9T i ;B i Hk M?•M bo

+?QM? ççQ- ç| +kM; H" K°i T?QÆM; T?€T F?-M; i²B- ? ?

L?bM #° /çM; ç„+ w +Q`B /"B ç-v p i?•K ç°+ +O ?„M- GK+ o•M HçM? HMM;

M|B,

@ h`ÌB ç'i `°M; HÈM- M;QÆB F?-M; #B i +€+? T?€ ;BªB F?-M; +| M;?o H" b m

M"v i b) F?-M; T?€ çQÊ+ M|X .M b m M"v i +| #B M i?"M? K [m, çB +?,M; M[-M
i? i?Q€i çQÊ+ b Q\

G9+ M"v GK+ o•M T?ªB ç®B /B M pÈB F ç`+? KçM? M?'i- HçB K°i H-M M[ H°` M;
p" M K M? p" #'i T?K+ i?B M ç` HçB i`¶B /"vX

a€i >mv i .B K G +Q`B K°i +€+? T?ŠM M°,

@ æ½ M?Q p"v i?b i ?" i'i ;b T?ªB ç HçB i B ?Qç p b m\ "•v ;BÌ M;QÆB ?½v M°T

L|B tQM; a€i >mv i .B K G HB M ;BÆ + Q >mv i T?O- H" T iS+ K°i Hm²M; b€i F?Q
F?QªM; F?-M; T?Q i` M M;¼M •K aÆMX E?-M; ;B M i`QM; T?QÆM; pB M i`,K /†K
K°i F i ;BÈB

?mv i b€i- H"K +?Q GK+ o•M F?-M; +| #'i F€ K°i +Æ ?°B ç +?çv i?Q€iX

h` M i`ÌB M?[M; ç€K K•v K"m b„+ b†+ bÐ i`-B HÆ HYM; H9+ M"v ç½ #` +?2 FQM- M
K„i ç½ i`Î M M m i®B /Q`M; M?Q #€Q ?B m K°i çB m ;b ç| #'i i?Q`M;X

Lû M;QìB` t p" B i`QÊM;- GK+ o•M M?bM ?„M pËB i?–M b„+ i`–K i`¼M;X L?Q v
+'T i®+ #„M` tQ v K°i pÁM; i`ÁM i` M F?¬M; i`mM; b m ç| [m v i`Î H¢B çdM? ç–m

•M? K„i +| +?9i #B M ç´B- a€i >mv i .B K G ;-K H M K°i iB M;X •K i? M? /[/°B ç
iQ`M i?•M`mM`~v- Hm²M; +?•M F?Q #ªQ p +Æ i? #`T?€ pĐ p`b„+ K†i i`Î M M n
?„M i Km®M pMM;` F?ÄB ç¬B i v +O KbM?- i`QM; €M? K„i m €K +O +?`M; H°`
bS+ FB M +QÌM; i?¬B i?9+ ? B Hm²M; bS+ K¢M? i?-M #Q M?`i i`QM; +Æ i? #„i ç
M;WM; p T?Q ç®B T?QÆM;X

æ®B pÈB a€i >mv i .B K G K°i F +QÌM; #¢Q M?`i Zm, oU+ K`M|B- ?„M i ?B m
K¢M? i?-M F€ M?`i i? ;B M +O h`M >²M T?MX *ÁM >Q€ >²M T?M p`i #€ ç¢Q M?
+| ?B m #B iX G9+ M`v +Æ i? ?„M H¢B ç M; #`+¬M; FQ+? #^M; ? B Hm²M; bS+ K¢
.B K G i`QM; HÁM; ?B m`ä +?Q /M ?„M i +| #`i /B i +?B i? i?b +kM; F?| K`pQÊi
pÈB ? B Hm²M; bS+ K¢M? mv HU+ imv i Hm•M ç|X

amv M;?o K°i H9+- a€i >mv i .B K G [mv i ç`M? i`QÈ+ ? i T?ªB i?Q€i F?ÄB iB M?
? B i v ?„M i F?¬M; +Y ç°M; ;b- +?•M i`€B ç°i M?B M ç€i?ŠM; H M- K°i Hm²M; bS
+?•M i`€B +O ?„M i +¬M; FQ+? K½M? HB i p`Q M;U+ +O GK+ o•M H`K +?Q +?`M

GK+ o•M +QÌBªK ç¢K- i?U+` i`QÈ+ F?B ?„M i` i v +?`M; ç½ ?B m`ä w ç² +O ?
F`T Mû i`€M? p` ?ÆM M[F?¬M; +ÁM bS+ HU+ +?®M; çĐ H¢BX *?Q M M +m®B +I
?„M p`# v i?ŠM; H M i`ÎBX h?•M i? [m v i`ÁM p`B pÁM;- GK+ o•M pW`M ç`M? ç

KbM? i?b M?b M i?`v a€i >mv i .B K G tm`i ?B M M; v i`QÈ+ K„i M M i`QM; HÁM; F

h`QM; H9+ M;mv ?B K H•K ç-m- GK+ o•M M?bM çÁM +¬M; FQ+? H Q iÈB i`QM; €
[m M; H`T H€M?-`i M? M? +?|M; i v T?ªB HBM`9i` K°i p`i iW i`QM; M;QÌB p°E
H¢M? M?¢i +O a€i >mv i .B K G i? ?B M`ä ?„M i p®M [mv i i•K /MM; +?B m M
imv M?B M F?B GK+ o•M çĐ çQÊ+ +?B m M`v i?b ?„M i i`QM; HÁM; ç°i M?B M`m
p FBM? M;¢+ bÊ ?½B p`KB M; T?€i` •K i? M? T?ŠM M° çB M +m²M;X

æ9M; H9+ H•K M;mv GK+ o•M ç°i M?B M M;?o ç M bU pB + i`QÈ+ FB +O Zm, pU
*`M E?¬M L;¼+ "Q+?` iB T +?B m +O a€i >mv i .B K G X G9+ ç-m Î Zm, pU+ +
L;¼+ "Q+? M`v ç½ T?QM; 'M .B K oQÆM; H M? i`QM; p`B M;?bM M,K- ç| H`K°i i`Q
F?®M; +? çQÊ+ a€i >mv i .B K G X *ÁM K°i p`i M[ ç| H`i?S K`GK+ o•M ç½ iWM
Zm, oQÆM; i?`M?- M| H` +QM p`i çQÊ+ F?„+ i` M i ç`M @ "€i L?½M F€ i?9X

> B i v ;B Q iB T M? m a€i >mv i .B K G ;`Q i?ûi i? i?ªK- i?•M i? #B M i?`M? K
[m M; i`QM; +?®+ H€i HMB`b m F?QªM; KQÌB i`QÊM;X L?bM +?^K +?^K p`Q i?S
pÈB €M? K„i ?mM; €+-`²B ?ÄB K°i +€+? T?ŠM M°,

@ GK+ o•M- p`i K`M;QÆB +¬K i`QM; i v H`H`v iW ç•m` p`v\

:B¼M; M|B T?ŠM M° T? +?9i FBM? M;¢+ p` ?½B ?MM;- +?SM; iÄ`^M; bU pB + #`i
FQ+? ç°M; p¬ +MM;X

GK+ o•M pW`i` M? i?O ?Q i i?Î HBM? F?Q i`QM; F?¬M; F?Q ç F?¬B T?K+ H¢B T?-
K°i +€+? H½M? ç¢K,

@ hW ç•m F?¬M; M?`i i?B i T?ªB M|B +?Q M;QÆB #B i- #•v ;B| ç½ +| \*`M

E?¬M L;¼+ "Q+? i`QM; i v- B i?„M; B i?m +ÁM +?Q #B i çQÊ+X

:`Q H M p`B iB M; çB M +m²M; M|M; Mªv- a€i >mv i .B K G M|B,

@ L;QÆB M;?o +| p`i ç| i?b M;QÆB +| i? H`K ;b M`Q\ \*?d H` +?mv M pB M p¬M;
t9+ ç M M;QÌB i i?b M| b) F?¬M; i? ;•v K°i +?9i M;mv ?B K ? v ç2 /Q¢ ;b +?Q i
M;QÆB ç M; +¬K K°i K|M ç² p`i p¬ /KM;X h p®M /o ç M; /Q /U t2K +| M M H`v K¢M;
M?QM; #•v ;B| ç½ ç M MQÊ+ M`v`²B i?b i H`K b Q +| i? ç M;QÆB iB T iK+ b®M
+?`m +? i çB5

L|B tQM; +•v ?mv i T?O i`QM; i v +?mv M ç°M; tQ v i`ÁM # v p9i H M + Q- €M? ?
` K°i +€+? i?-M i®+ M?Q Km®M tû M€i #-m F?¬M; F?QX :B®M; M?Q Hm²M; €M?
M?[M; HQĐB / Q b€M; T?•M #® iQ`M #° F?¬M; ;B M HB M iB T F?¬M; M;WM; #„M

*?SM; FB M i' i +^a +^aM? iQÊM; ç€M; bÊ ç| - GK+ o•M M; ?o ç M i bM? +^aM? H-M ç-m i
HÁM; #¶M; FBM? ?½B p¬ +MM; p" M?"M` `^M; +?Q /M KbM? +| *M E?¬M L; ¼+ "
F?¬M; T?ªB H" ç®B i?OX hW bU T?•M iQ+? ç| - M?"M i?'v a€i >mv i .B K G +| i•K
o•M ?B m`ä H" M M i bK +€+? `ÌB F?ÄB ç•v i`QÊ+ M m F?¬M; +?"M; b) `i / #Ä Kç
+? i içB ç•v çQÊ+X

L? M? +?|M; i?m ?²B i?¬M FB K p" h?B M ©M? >mv i J` HçB- GK+ o•M M?bM +QM
?ç ;B¼M; M|B,

@ hB m GBM? M?B- bBM? iY i?"M? #çB +?QM? H" Î +?B m M"v- i' i +^a /U p"Q KB ç'
çBX

a m K°i ?²B M?ŠM M?K+ +?"m çUM; - hS GBM? i?¬M i?9 +m®B +MM; +| çQÊ+ +Æ
H9+ M"v M| +| T?¬M p m bQÊM; X hmv M| +kM; +^aK ;B€+ çQÊ+ bS+ KçM? ç€M; bÊ +
ç®B pÈB K°i +QM p"i bS+ KçM? i?¬M #Q p¬ ?çM M?Q M| K" M|B i?b +?ŠM; +| ;b ç
M; U+ +O GK+ o•M p" ? B K„i çÄ ?²M; M?bM ?QÊM; p T?Q €M? ?"Q [m M; K"m K€
KÎ` +?m~M t€+ iB T+?B m +O a€i >mv i .B K G T?€i` •K i? M? p M; ç°M; i`ÌB ç
?"Q

[m M; #MM; T?€i- F K i?2Q ç| H" Hm²M; bS+ KçM? +?¼+ i?OM; i`ÌB p" F?¬M; K°i /
tm'i ?B M M; v i`QÊ+ K†i a€i >mv i .B K G X

G9+ ç| i`QM; F i ;BÈB ?"M; i`,K /†K çQÊ+ F?®M; +? #ÎB a€i >mv i .B K G - +MM;
hS GBM? i?¬M i?9 H"K +?Q iQ" M #° F i ;BÈB #¶M; +?®+ M; ?B M; M;ª pĐ M€i- i`Q
K'i K°i +€+? p¬ ?bM?X *ÁM €M? ?"Q [m M; K"m K€m FB /QÈB iB M; ; -K`®M; ç| ç
iQ" M #°- ?mv i T?O +kM; +?mv M ç°M; tQ v i`ÁM`²B # v` M; Q"BX æ²M; i?ÌB M; ¼
F T ;B[Hm²M; bS+ KçM? p¬ +MM; KçM? K) F?¬M; ;b F?¬M; ççT ç' çQÊ+ tm'i ?B
>mv i .B K G - i`QM; H9+ ?„M F?¬M; F`T Mû i`€M? hS GBM? i?¬M i?9 ç½ +¬M; i`S
[m,

hB M; F m FBM? ?½B T?ŠM M° H9+ ç| #¶M; +?®+ p M; H M- çÁM +¬M; FQ+? #'i M;
iQ" M M^K M; Q" B /U çQ€M +O ?„MX L?QM; çB m H"K +?Q ?„M +^aK i?'v FBM? M; ç
ç€M; ç w ç| HçB +| K°i bS+ KçM? T?B i?QÌM; imv i i? X hB M; ; "Q i?ûi FBM? i?B
tû M€i +^ai`ÌB ç'i- •K i? M? /[ /°B +O M| H"K +?Q K†i Mç +O ?„M #` `€+? M€i p" H

aU FBM? M; ç+ p" bÊ ?½B F?¬M; i? M|B ? i çQÊ+ - H9+ ç| a€i >mv i .B K G +^aK
+?9i M"QX >„M pšM +?Q F`T T?ªM SM; ;b i?b M; ¼M HY K"m b„+ b†+ bĐ ç| ç½ +¬
+O M| p" .B K oQÆM; H M? i` M +?B M; B€T p ç" T p"Q M? m içQ M M iB M; M' F
a€i >mv i .B K G # v M? M? HçB T?Q b m içQ i?"M? K°i ç€K F?|B KM K'i +m²M +n
i`mM; X

L?bM çÁM +¬M; FQ+? ç| - GK+ o•M K°i H-M M[F?ŠM; ç`M? mv HU+ +O hS GBM
M; QÊ+ HçB ?QÊM; K" M| pW +¬M; FQ+?X h?¬M; [m v LB K h?¬M " - GK+ o•M #B
.B K G #` i?mÆM; `i M†M; - imv M?B M +?Q /M M?Q p"v M?QM; bS+ KçM? K" ?„M

FBM? i? ?½B iK+ - bQ b€M? pÈB ?„M i?b KbM? +ÁM FûK t X GK+ o•M ?B m içK i?
F?¬M; i? ;B i çQÊ+ ?„M K" #ªM i?•M ç M; #` i`¼M; i?mÆM; - M M +?"M; ç½ +?¼M
GK+ o•M pW +?çv çB i?b a€i >mv i .B K G #'i M; Ì T?ªM +¬M; - #° K†i ç-v K€m K
T?€i` iB M; ; "Q i?ûi FBM? i?B M ç°M; ç` ,

@ GK+ o•M- M; QÆB F?¬M; i?Q€i çQÊ+ ç•m- +?Q /M M; QÆB +| i`®M MÆB +?•M i`Ì
i?"M? pçM KªM? ç i?Qª K½M K®B ?"M i`QM; HÁM; i X

h` M h`B m •K GoM? i' i +^a pšM M?Q tQ - "€+? GBM? M?bM tmM; [m M? K°i H9+ #
`ÌB F?ÄB ç•v- i`QM; HÁM; M" M; iU M?B M +| +^aK ;B€+ ?Ki ?ŠM; M?Q K'i K€i K°i
i? ,K GK+ o•M- p b +?"M; F?¬M; +| M?" M M ç HçB #S+ i?Q- H-M M"v ç M F?¬M; M
`^M; +?"M; ç½ i`Î HçB p" ç½ `ÌB t M; v b m ç| - M M i`QM; HÁM; M" M; iU M?B M i?"

M?[M; +?mv M t^av` i`QM; L?•M; B M i`QM; i?lB; B M; -M ç•v F?B M "€+? GBM? p
ç`M? p`Q L?•M; B M ç ibK GK+ o•MX

æ M; # v i` M K•v- "€+? GBM? K°i K†i T?•M iQ+? ç` çB K K` GK+ o•M +! i? tm'i
?QÊM; p T?Q b¬M; >Q`M; >` +?m~M #` [m M b€i t2K HK+ pB M +O +?QM? ççQ +
F?B # v ç M b¬M; >Q`M; >` - "€+? GBM? +^aK; B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; F?Q iS+ +´ [m€
M?bM p` #'i M; i T?€i ?B M` K°i +^aM? iQÊM; F€ Hç ?B Ki? 'vX

h` M b¬M; >Q`M; >` - K°i +QM h K æ¬m HBM? t` F?´M; H² # v HmÊM pÁM; [m M? i`
`i iQ p` F?¬M; M; WM; ç!M; p`Q KÎ` - Hm²M; F?¬M; F?Q KçM? K) +m°M i`ÁM p¬ bç
i`QM; KB M; +O GBM? t`X h` M K†i MQÊ+ - K°i H½Q; B` t'm tQ i`ç+ i? 'i im¬M ç M
+?9 M?bM M?bM +QM HBM? t` i` M #¬m i`lB- #¶M; iW i`QM; KB M;

H½Q p¼M; ` iB M; +QlB m €K M? K ?B KX

kdyX *?QÆM; kdy GBM? s` Zmv S?K+

"€+? æ°+ s` Zm•MX

G½Q; B` M?bM +?, K +?9 p`Q +QM h K æ¬m HBM? t` i` M #¬m i`lB ç½ çQÊ+ K°i M
M; `v; -M ç•v "€+? æ°+ s` Zm•M M?l p`Q bU +<sup>a</sup>K SM; ç†+ #B i +O KbM? pÊB HQ`B
+O +QM i?B M MB M i? M? HBM? t` Î i` M p B +m®B +MM; ?¬K M v ç½ ibKi? 'v +Q
i?lB /U p`Q F„ i?m`i /K `„ M ç /K M! ` p` H½Q ç M; bmv M; ?o t2K H`Ki? M`Q ç +!

a m K°i ?²B i?, K /Á [m M b€i- "€+? æ°+ s` Zm•M F?¬M; F?ÄB M; ç+ M?B M #ÎB bS+
æ¬m HBM? t` M`vX G½Q ç½ /MM; i`i +<sup>a</sup> K¼B +€+? K` pšM F?¬M; ;•v K°i +?9i ^aM? ?
ç½ H`K +?Q H½Q +?'M ç°M; p` FBM? M; ç+X

h¬K K†i bmv M; ?o K°i H9+ - €M? K„ i "€+? æ°+ s` Zm•M #B M ç´B K°i +€+? ?mv M

@ s2K ` +?d +! i? H`Ki? M`v i?¬B- +?d +! çB m +€B; B€ T?<sup>a</sup>B i`^a i?b ?ÆB ç„ i K°i
H`K M?Q p`v i?b ?¬K M v F?¬M; +! +€+? M`Q F?€+ ç +! i? i?m T?K+ çQÊ+ h K æ¬
bU H`K +?Q i F?! M; ?o [m€X

h? M i?Î H M K°i iB M; - "€+? æ°+ s` Zm•M `ÆB p`Q i`çM; i?€B i`¬K K†+ - ?B M M?
iQM? HçBX G9+ ç! h K æ¬m HBM? t` HB M T?€i` K°i iB M; ; -K`9- i?•M M! #„ i ç¬
p` /QlM; M?Q ç M; Km®M `lB F?ÄB MÆB ç!X

*^aK M?"M çQÊ+ bU #B M ç´B +O h K æ¬m HBM? t` - "€+? æ°+ s` Zm•M b„ + K†i #B
T?€i` €M? ?`Q [m M; pÊB K`m b„ + i?¬M #Q F€ Hç p` K°i p +QÆM; [mv i?B M`

L? M? +?!M; `9i +•v b€Q M?Ä iW i`QM; M; QlB ` - "€+? æ°+ s` Zm•M #„ i ç¬m i?´B i
[m€B M M M? M? +?!M; i?m ?9i çQÊ+ h K æ¬m GBM? t` ç M; Km®M # v çB FB T?^a
æ°+ s` Zm•M i?m HçB +•v b€Q M?Ä ç<sup>2</sup>M; i?lB iW i`QM; M; QlB H¬B ` +?QM T?B M
#!M; M?Q€M; - ? B +QM i? M? HBM? M; `M M, K i` M p B K¶B +QM çQÊ+ ç†i H M #®
pQÆM KbM? # v H MX

*?9M; # v ç M F?¬M; i`mM; MÆB h K æ¬m HBM? t` ç M; çSM; - "€+? æ°+ s` Zm•M F
H`T iS+ ? B Hm<sup>2</sup>M; €M? b€M; M; ¼+ #Q+? i` M p B # v ` iW ? B ?QÊM; i`€B T?^aB H
t`X \*MM; H9+ ç! "€+? æ°+ s` Zm•M `9i T?B M KÄM; #^M; FBK HQçB iW i`QM; i v
T?B M /B +?mv M ç´B ;®+ i`i +<sup>a</sup> +?QM H¬M i?b HB M çSM; v M i` M T?¬M ç¬m +O

L?QM; H9+ ç! "€+? æ°+ s` Zm•M HçB iB T iK+ H¬B +•v b€Q M?Ä ` p` #„ i ç¬m i?
F?¬M; i`mM; iW iW F?ûT ç¬B K„ i iQ +O M! HçB; B®M; M?Q ç M; i?QlM; i?S+ •Ki?
v M? M?`M; i`QM; F?¬M; i`mM; i?2Q çB m b€QX > B +QM HBM? t` M; `M M, K +
iB M; b€Q K` # v H M i?2Q K°i [m„ ççQ +´ [m€B- K¶B #QÊ+ M; Q†i T?B M KÄM; FE
#„ M H M K°i H¬M p` M^K HçB içB; B[ i`lBX a m #®M H¬M +?mv M M; Q†i iS T?Q
K°i T?B M ç¬m iB M ç½ içQ i?`M? K°i ç<sup>2</sup> €M tB m p Q M; ?B M; M; <sup>a</sup> i` M F?¬M; i`n

T?Q i` M MÆB h K æ-m HBM? t` FB X hmv M?B M- i'i +^a M?[M; çB m ç! h K æ-m +^a K M?"M çQÊ+X

*?SM; FB M K¼B pB + ç½ ?Q`M i?"M?- "€+? æ°+ s` Zm•M H° ` +€B p Mm®B iB + #bM? ioM? i`Î HçBX hB M; b€Q iW KB M; H½Q ?¶M; #B M ç'B- ? B +QM HBM? t` M # M h K æ-m HBM?

t` F?'M; H² K` i'M +¬M;X

G9+ M`v "€+? æ°+ s` Zm•M #¶M; pSi +•v b€Q M?Ä i`QM; i v çBX oÈB i®+ ç° i?-M i H½Q tm'i ?B M T?Q i` M +?QM T?B M KÄM; FBK HQçB- ? B i v #'i M; i ;B Q ?°B [mv i +` [m€BX

Í T?Q /QÈB- h K æ-m HBM? t` M`Q T?ªB H` +QM p"i +! i? / /`M; t2K i?Q`M;X hmv •K K +O "€+? æ°+ s` Zm•M p` M! F?¬M; +! #'i F€+Y ç°M; ;b- M?QM; F?B ? B +QM iÈB ;¬M i?b M! HB M +<sup>a</sup> K M?"M çQÊ+ w ç² +O +?9M;X hW T?Q i`€B +O ? B +€B Hm²M; ?`Q [m M; p` `i M? M?"M; i'M +¬M; i`9M; p`Q ? B +QM i? M? HBM? t`X

hmv i?•M ?bM? +O i? M? HBM? t` M?Ä #û M?QM; /M b Q +kM; H` M?[M; HBM? p"i ?B m `ä bS+ KçM? +O h K æ-m HBM? t`X *?Q M M F?B #` i`9M; çÁM +¬M; FQ+? [m M; +?2 ;B'm KbM?- iQ`M i?•M #B M i?"M? ? B €M? ?`Q [m M; K`m t M? p` # v i?ŠM; p`Q KB M; h K æ-m HBM? t`X

L?"M i?'v i? M? HBM? t` pšM +?Q +? i- h K æ-m HBM? t` T?šM M° ;¬K H M K°i iB J°i €M? ?`Q [m M; iÄ ` K½M? HB i K M; i?2Q €M? b€M; K`m M; ¼+ #Q+? +?mv M K„i- M! M?bM p`Q [m^a +¬m K`m M; ¼+ #Q+? +! ? B +QM p"i M?Ä #û FB K°i +€+? T? HBM? M;`M M,K #` # Q T?O #ÎB /ÁM; F?Q ç€M; bÊ +O h K æ-m HBM? t` M M ?ÆB iBM? i?-M ` m `½ F?¬M; +ÁM +?9i bS+ HU+ M`Q T?ªM F?€M; HçBX hmv M?B M- h +! w Mm®i +?YM; #¼M +?9M; M; v H`T iS+¬ K` M! T?mM ` ?9i p`Q F?¬M; M;WM; K +?¼+ #¼M +?9M;X

æ°i M?B M +! K°i Hm²M; +^a K SM; K½M? HB i i`mv M p`Q i`QM; M½Q h K æ-m HBM iB M; `²B M;`M; ç¬m M?bM H M i`ÎBX G9+ M`v #¬m i`iB K•v ç2M /`v ç†+- "€+? æ°+ `²B K` i?B i`B M .šM G¬B [mv i- H`v +?QM T?B M >mv M h?B iEBK M? H`K p"i /šM G¬B >QªX G½Q /U ç`M? /U p`Q h?B M G¬B EB T i`"M ç €T+? h K æ-m HBM? t`- HU+ b m ç! M?•M +Æ ?°B K` i?m T?K+ M!X

G9+ h K æ-m GBM? t` +<sup>a</sup> K M?"M çQÊ+ bU M;mv ?B K i?b \*Ym h?B M G¬B >Qª ç½ ç HQçB içQ i?"M? K°i i? i`"M F€ /` ?mv M #Q T?O ç¬v €M? b€M; H¬B çB MX æ²M; •K i? M? F€ /B m içQ i?"M? K°i F i ;BÈB p¬ ?bM? p•v ?½K iQ`M i?•M i? h K æ-m F?¬M; i`mM;X

:B[M?[M; ç€K K•v- H¬B çB M F?¬M; M;WM; T?€i ` K M; i?2Q mv HU+ +O i`iB ç FBK HQçB p` T?€i ` €M? ?`Q [m M; b€M; +?!BX G9+ ç¬m H¬B çB M ç! +?d T?€i b m ç! pÈB i®+ ç° M;`v +`M; M? M? i?b T?€i ` ? B Hm²M; +MM; ç€M? p`Q ? B T?E iW ? B T?B M FBK H¼ B M`v i`mv M p`Q #ªv T?B M F?€+ p` F?¬M; M;WM; i,M; i?

h`QM; H9+ #` p•v ?½K- h K æ-m HBM? t` /Q`M; M?Q w i?S+ çQÊ+ +€B +? i ç M; ç tQ v i`ÁM K°i pÁM;- # +€B ç¬m F?'M; H² +O M! ç²M; i?iB KÍ KB M; ;BQÆM; H M- T?€i ` +¬M; FQ+? i`9M; F€i`"M T?Q i` M M?Q Km®M T?€ pĐ F€i`"M K` i?Q€i ` iQÆM; F?„+¬ mv HU+ +O h K æ-m GBM? t` imv KçM? K) M?QM; p`Q i?iB çB K M`v i?"i bU H` HU+ #'i iÁM; i•KX L! p®M F?¬M; +! +€+? M`Q T?€ pĐ h?B M G¬B EB T i M;WM; T?€i ` M?[M; +°i €M? b€M; +?®M; +U HçB €T HU+ iW #®M T?Q tmM; [m M

h` M i`iB M?[M; iB H¬B çB M M;`v +`M; /`v ç†+- +?QM T?B M FBK HQçB KÄM; ç! ç ?bM? +¬m F?¬M; M;WM; iÄ ` €M? ?`Q [m M;X Gm²M; €M? b€M; +O ? B # M;B Q i¬M; K•v T?€i ` •K i? M? b'K bûi çBM? i B M?S+ !+X G9+ M`v i` M i`iB içQ i?"M? Hm²M; iB H¬B çB M ç²M; i?iB ç€M? tm®M;- €T HU+ +O h?B M G¬B EB T i`"M ç +?Q h K æ-m HBM? t` #„i #m°+ T?ªB i?m M?Ä M;Q`iB HçBX

æSM; M?bM i'i +^a M?[M; bU pB + ç| ç m /B M` i?2Q KQM; Km®M +O KbM?- i` M
s` Zm•M F?¬M; M?`M çQÊ+ H°` MK +QÌB ç„+ wX *?d +¬M +?QM Hm²M; H¬B çB M
HBM? t` FB +| KçM? ?ÆM i?b M| +kM; b) F?¬M; i? M`Q T?ªM F?€M; HçB çQÊ+
LK +QÌB i`QM; ;B•v T?9i ç| tm'i?B M i` M F?m¬M K†it'm t +O H½Q i - /QÌM; M?
i`QÊ+ p`v¬ M?QM; i?`i bU +| T?ªB H` i'i +^a ç½ çQÊ+ ç`M? i`QÊ+ ? v F?¬M; - ? v H`

h?ÌB ;B M i`¬B [m K°i +€+? +?`K`½B- M; k H¬B +MM; imM; ` i?b i?B M T?QM; #B
ç` +?'M ç°M; - i?'i H¬B i T?€i i?b +Ym i?B M p•M /kM; X J®B ?B K M; mv +S iWM
H`K +?Q h K æ¬m HBM? t` ;B®M; ? i M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; +O "€+? æ°+ s` Zm
KbM? HçB p` ç M H9+ M`v M| +?d +ÁM F?QªM; # KQÆB i`QÊM; p` pšM F?¬M; M; v
+ K +?`m HšM T?šM M° T?ªM FQ+? HçBX *m®B +MM; i?b ç½ ç M HQÊi #€i H¬B +M
+?mv M- +ÁM h K æ¬m HBM? t` i?b #` +?'M ç°M; / [/°B- i`QM; H9+ ;`Q i?ûi H M M
i?•M ?bM? ç½ i?m M?Ä HçB `i M?B m- +?d +ÁM +| F?QªM; KQÌB i`QÊM; X

L?bM i?'v +^aM? iQÊM; ç| - €M? K„i "€+? æ°+ s` Zm•M +| K°i +?9i #B M ç´B p` b„+K
+MM; X h`QM; iQÎM; iQÊM; # M ç¬m +O H½Q i - F?B #€i H¬B +MM; imM; ` i?b i?
i?m M?Ä +ÁM K°i i`QÊM; ç| KÈB H` F i [mª #bM? i?QÁM; X o` H9+ +Ym H¬B +MM;
#B M i?`M? +?d +ÁM K°i i?QÊ+ - +| i? i?b KÈB / /`M; F?®M; +? çQÊ+X L?QM;
M`v HçB H`K +?Q H½Q i p¬ +MM; FBM? M; ç+ p` +?'M ç°M; X G½Q F?¬M; çQ€M ç
T?€i` i?b h K æ¬m HBM? t` b) i`ÎM M HÈM M?Ä M?Q i? M`Q- ç M H9+ ç| HB m KI
? v F?¬M; X

_B M; Î çB K M`v "€+? æ°+ s` Zm•M HçB F?¬M; i? #B i çQÊ+ bU ?mv M #QªQ /B
M; QçB i`W GK+ o•M ?B m`ä h K æ¬m HBM? t` +| mv HU+ +O h?B M GQM; HBM?
ç m F?¬M; i? ;BªB i?Q+? `ä`M; içB b Q +QM HBM? t` # ç¬m M`v HçB +| K°i i?•
lv HU+ +O i?B M H¬B i'i M?B M H` F?¬M; i? +?®M; çÐ çQÊ+ - M?QM; mv HU+ +O
ç°+ M?`i p¬ M?`i` M i? ;B MX *?Q M M imv

h K æ¬m HBM? t` T?ªB +?`m bS+ ûT M†M; M M?QM; M| HçB KçM? K) +QÌM; #çQ
iQÎM; iQÊM; +O "€+? æ°+ s` Zm•MX ob p`v Km®M F?®M; +? çQÊ+ M| +kM; F?¬M
iQÎM; iQÊM; X

æ M; i`¬K iQ bmv M; ?o i?b K°i •K i? M?FBM? i?B M ç°M; ç` M?Q Km®M tû M€i i`Î
K•v p¼M; ` - i` M F?¬M; +?QM ççQ FbM? H¬B +MM; H9+ # v tm®M; i`mv M i?šM;
ç| iQ`M #° h?B M G¬B EB T i`"M`mM; H M K°i +€+? K½M? HB i- +?ÊT çB M iK i`
i?`M? +?QM Hm²M; €M? çB M ç•K p`Q h K æ¬m HBM? t` H`K +?Q i?•M i? M| F?¬M
M?€v K„i M| ç½ i?m M?Ä +?d +ÁM F?QªM; K°i i`QÊM; - €M? ?`Q [m M; iQ`M i?•M
+QM K„i +O M| H°` +€B p K i KÄB i°i ç°X

*?SM; FB M ?B M i`çM; ç| - b„+ K†i "€+? æ°+ s` Zm•M i`ÎM M M; ?B K i9+ - H½Q H
æ¬m HBM? t` Km®M M?•M +Æ ?°B M`v ç i?m T?K+ M| X hmv H9+ ç| HBM? t` # ç-
+?QM i¬M; +¬M; HU+ - bS+ KçM? +O M| ç½ v m çB `i M?B m M?QM; M| ç®B pÈB
+MM; X L M H9+ H½Q i H Q iÈB- # ç¬m +O h K æ¬m HBM? t` #¶M; ;BQÆM; iQ H
K°i M?€i tmv M i?'m [m i?•M i? +O H½Q X

.Q F?¬M; M„K`ä çQÊ+ +¬M; HU+ +O h K æ¬m HBM? t` H9+ M`v `®i +m°+ KçM?
Zm•M i`QM; H9+ ;'T; €T ç½ T?ªB ;€M? +?`m K°i #`B ?¼+ ç m çÈM- i`QM; KB M; T
M; QÌB # v H M p`B i`QÊM; p` b m ç| `ÆB tm®M; K†i ç' iX

E?B +Ym H¬B +MM; H9+ tm'i ?B M i?b i?2Q b m ç| b) H` K°i çÁM ?Ov /B iX *?QM?
æ°+ s` Zm•M KÈB T?ªB KçQ ?B K i?Y K°i H¬M- #ÎB F?B çÁM ?Ov /B i T?€i` i?b
+?Q M M H½Q i F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+ KÈB HB m i?Y M?QM; iB +H` H½Q i

h` M F?¬M; i`mM; h K æ¬m HBM? t` ?QÈM; H M i`ÌB ; -K`®M; pÈB p F?¬M; + K -
iB M; ;`Q i?ûi ? i bS+ i? HQÆM; X G9+ M`v M| +kM; ?B m` `^M; çÁM +¬M; FQ+? -
/M M| +| +QÌM;

KçM? ?ÆM p` T?ªM F?€M; K½M? HB i ?ÆM i?b +kM; p¬ /KM; X L| Km®M i`€M? M?Q
Km®M +?çv i?Q€i M?QM; F?¬M; +ÁM bS+ K` +?çv +?Q M M +?d +ÁM #B i` M`d K

Í i` M K•v "€+? GBM? M?bM h K æ-m HBM? t` HB M M?È H¢B +ªM? ?¬K M| Î i` M
T?QM; HŠK HB i ç M i? - M| ç½ ç€M? +?Q L; k a„+ ç¢B #`M; HB M iK+ T?ªB Mû i`€
H¬B Î T?Q i` M ç€M? tm®M; - i' i +ª M? [M; +€B ?mv ?Q`M; ç| ç m i M p`Q ?Q p¬X L
+O M| - imv `^M; b€i ?mv i +?B F?Q F?| i`W M?QM; ;B| #` i?B M H¬B ç€M?- 2 `^M
b¢+? H F?Q +O M|X L?QM; M m M?Q p`v K` M| #B M K'i i` M i? ;B M- i?b çB m
m`M; +?Q M|X

oÈB K°i +€+? M?bM F?€+ ?ŠM ç®B pÈB M? [M; /` HBM? M`v- "€+? GBM? [mv i ç`
K¢M; X *?Q M M i`QÊ+ F?B h?B M G¬B .B i ædM? çQÊ+ imM; ` - "€+? GBM? ç½ T
oW ? v #„M i`9M; ;B[ ? B K„i +O h K æ-m HBM? t`- H`T iS+ h K æ-m HBM? t` i
K½M? HB i- +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ +?d +ÁM H¢B K°i i?QÊ+X æ`M? h?B M i?-M -
b® T?M +?9 F€ /B m- iWM; HÈT- iWM; HÈT BM H M i` M i?•M i? +O M| p` K°i H9+
i? M|X

QPQ

kdRX *?QÆM; kdR GK+ o•M h?•M S?•M

K°i Kûi ç i`€M? K°i FQ+? i?B M H¬B ç|X L?bM h K æ-m HBM? t` i`QM; i v- "€+?
GBM? M|B,

@ L; ?o ç M pB + KB im Hmv M M;`M M, K F?¬M; T?ªB / /`M; ;b M M i b) +Sm K¢M;
iQÆM; H B F?B i?lB +Æ ç M i?b KB b) +| +Æ ?°B im i?`M? +?QM? [mªX "•v ;B| i
tm®M; ç KB +| +Æ ?°B F?¬B T?K+ H¢B im pB- imv M?B M i KQM; KB çWM; Mªv bF
b) T?ªB +? i F?¬M; b BX

h K æ-m HBM? t` F?) F m HB M iB T ? B iB M; - i?•M M; QlB M| tQ v i`ÁM i`QM; i
?²M; F?¬M; M; WM; i? ` HB K p`Q HÁM; i v M`M; - #° /¢M; K M; p +ªK FQ+? p¬ +
F?¬M +O M| - "€+? GBM? F?¬M; M?`M çQÊ+ HB M KdK +QlB p` +MM; H9+ i?m ?²B
ç-m tm®M; M?bM "€+? æ°+ s` Zm•M ç M; M^K /QÈB ç'i- "€+? GBM? i?ªM M?B M M

@ h'i +ª K¼B +?mv M ?¬K M v ç m /Q H½Q i K` ` - M; QÆB ?½v çB F i i?9+ çQ¢M M

h K æ-m HBM? t` M; ?2 çQÊ+ M? [M; HlB M|B ç| i?b i`QM; K„i H° ` p +ªK FQ+?- M
+?¢K tm®M; Kfi ç'i i?b +Æ i? M| ç½ F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+ ?bM? /€M; # M ç-m HÈ

L?bM i?'v h K æ-m HBM? t` ç M; H Q iÈB- i`QM; HÁM; "€+? æ°+ s` Zm•M +?'M ç°
K°i HQ¢i •K i? M? +' [m€B ç H`K tQ v

+?mv M w +?Q +O +QM p`i F?´M; H² M`vX hmv M?B M H-M M`v K¼B +® ;„M; +O
i`, K H-M K` "€+? GBM? s` K +?9 +kM; F?¬M; T?€i ?mv K°i +?9i i€+ /KM; M`QX h
HBM? t` KÎ iQ KB M; - i¢Q ` K°i ?'T HU+ +U+ K¢M? +m°M iÈB i?•M i? +O "€+?æ
+?®M; çÐ M´B ?'T HU+ M`v- i?•M ?bM? +O "€+? æ°+ s` Zm•M iWM; #QÊ+ #` ?9i
+O h K æ-m HBM? t`X

h`QM; H9+ ?B K M; mv- "€+? æ°+ s` Zm•M F?¬M; +ÁM +?9 w ;b ç M p i i?QÆM; `i
i?•M ?„M ?B M H M [m M; K M; K`m t M? M•m H'T H€M?X E?B i?•M ?bM? #` ?9i ç
HBM? t`- "€+? æ°+ s` Zm•M HB M imM; ` çÁM +¬M; FQ+? i®B ?"m- +?d i?'v K°i ç
iW HÁM; i v H½Q i HB M iK+ # v ` - M?^K i?ŠM; p`Q K„i h K æ-m HBM? t` i`M +¬M

L;`M; + Q +€B ç-m iQ H M ç Mû i`€M? çÁM +¬M; FQ+? +O "€+? æ°+ s` Zm•M- h k
iB M; T?ŠM M°- •K i? M? K` M| T?€i ` K¢M? K) p¬ +MM; - +?d i`QM; M?€v K„i M|
H½Q i X GB M b m ç| ?mv i [mªM iQ`M i?•M "€+? æ°+ s` Zm•M #` T?€ M€i- KB M; H
M? [M; iB M; ;`Q i?ûi i? HQÆM; b-m i?ªK- +m®B +MM; +ª i?•M ?bM? H½Q i #B M
F?´M; H² +O h K æ-m HBM? t`X G-M M`v ` i v "€+? æ°+ s` Zm•M ç½ ;†T i?'i #¢
F?¬M; M? [M; H½Q i F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ h K æ-m HBM? t` K` M; QÊ+ H¢B +ÁM
h`QM; +?mv M M`v- +m®B +MM; M; QlB çQÊ+ HÈB H¢B H` "€+? GBM?- +| H) ç•v +?
M`v FB T M`v "€+? æ°+ s` Zm•M F?¬M; # Q ;B| +| T?9+ T?"M çQÊ+ ?QÎM; i?KX

.QÌM; M?Q +| +?9i ;b ç| Mm®B iB + M?È M?mM; M M h K æ-m HBM? t" [m v i`ÁM
+MM; M| ?QÈM; H M i`lB ; -K H M K°i iB M; `²B iQ`M i?•M #¶M; +?®+ #B M i?"M?
?B M i`QM; i v +O "€+? GBM?X

L? M?"M; ç†i +QM h K æ-m HBM? t" H M p B KbM?- "€+? GBM? +QlB,
@ æB i?¬B- +?9M; i +MM; çB i bK GK+ o•M- b m ç| b) +MM; M? m /m M; QçM F?„T
h K æ-m HBM? t" M? M?"M; ;"i ç-m- M; QlB M| M^K T?K+ i` M p B +O
"€+? GBM? `²B +MM; pÈB i?•M °M? +O M`M; #B M K'i i`QM; M?[M; H`M K•v i`„M;

hçB L?½ pB M- K°i F?¬M; F?Q i`-K K†+ ç M; # Q T?O F?„T ççB bªM? +O GK+ oE
i?lB ;B M [m EB K o¬ h`-M Hm¬M K M; b„+ K†i •K i`-K- +ÁM M?[M; M; QlB F?€+ ç
i'i +ª K¼B M; QlB +| K†i F?¬M; B H M iB M; M|B K°i HlB M`Q- çB m ç| +?SM; iÄ +
ç½ içQ ` K°i bU çª FQ+? `i HÈM ç®B pÈB +?QM? ççQX

oÈB b„+ K†i #B i?QÆM; b-m i?ªK- GB m hBM? >²M iW iW M|B,
@ G-M M`v +?QlM; ;B€Q bQ ?mvM? +? i i`QM; i v +O >mv M S?QM; K¬M +?O- K®
T?ªB #€Q- M m F?¬M; i?b h?B M EB K pB M b) #` M; QlB i +QB i?QlM; X *?ŠM; H
ç M; QlB i F?BM? i?QlM; M?Q p"v b Q\

æ€T HlB GB m hBM? >²M +?d H` K°i bU BK H†M; - S?€T Zmª ççB bQ- L;¼+ o¬ aQM
o•M +Q bo ç m F?¬M; +| #B m ?B M; b- +kM; F?¬M; B i`QM; b® ?¼ çQ ` #i F€
M`QX h`QM; F?B ç| + Q i?O +O # T?€B +kM; +?ŠM; B H M iB M; - €M? K„i i'i +ª K
p`Q EB K o¬ h`-M t2K ?„M +| w FB M; b F?¬M; X

*ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i +O K¼B M; QÁB ç M; ?QÈM; p T?Q KbM?- EB K
o¬ h`-M HB M M; ?B K b„+ K†i `²B H½M? ççK M|B,

@ oB + M`v F?¬M; M?[M; +?d HB M [m M ç M h?B M EB K pB M K` +ÁM °M? ?QlM
HB M KBM? +?QM? ççQ- +?Q M M +?9M; i [mv i F?¬M; i? #Ä [m çQÊ+X "•v ;B l
M; QlB çB /Á H ç°M; ioM? +O >mv M S?QM; K¬M- çÈB b m F?B M„K `ä i bM? ?bM
?"M? i'M +¬M; iB m /B i #¼M +?9M; X *ÁM pB + çB i?, K /Á i /U iQM? b) ;B Q

+?Q +€+ K¬M ?ç +O h?B M EB K pB M çªK M?B K- ç F?ÄB °M? ?QlM; ç M iQ`M
i?9+ p` h`B M L;¼+ bQ ç çB i`QÊ+X \*€+ p` +| FB M M; ?` ;b F?¬M; \

L; ?2 tQM; M?[M; HlB ç| i`QM; K„i GB m hBM? >²M €M? H M K°i €M? b€M; F€ Hç- H

@ oB + H`K ççQ M; ?o i?b F?| K` iW +?®B çQÊ+- tBM KBM? +?O v M i•K çBX

Í # M +çM? GB m hBM? >²M- h`B M L;¼+ M?bM i?'v bQ T?K ç½ ç²M; w i?b +kM; ;"

@ L?'i ç`M? i p` bQ T?K b) i" M i•K i" M HU+ i bK ` MÆB ?ç Hç+ +O >mv M
S?QM; K¬MX

EB K o¬ h`-M ?`B HÁM; M|B,

@ *S M?Q p"v çB- #•v ;B l ? B p` ?½v çB çB- M?È H` ` M; Q`B T?ªB ? i bS+ +~M
i?"MX

hB M ? B M; QlB çB tQM; - EB K o¬ h`-M [m v HçB M?bM K¼B M; QlB i`QM; ççB
bªM? K°i HQÊi `²B ?ÄB,

@ L; ?2 M|B i`QM; im +?•M ;BÈB +| K°i p` sªQ h?O G M; Zm•M- F?¬M; #B i i`QM; b
#B i¬M; i F?¬M; \

J¼B M; QlB M; ?2 tQM; ç m çQ K„i M?bM M? m- F?¬M; `ä p b b Q EB K o¬

h`-M H¢B ¸°i M?B M ?ÄB ¸ M +?mv M M`vX *m®B +MM; L?Q pB M >¢Q o•M +Q bo
@ L;QìB M`v ¸½ iWM; +| K®B [m M ? pÈB bQ ¸ >S h?QÊM; >ªB +O i - EB K KBM
F?-M; #B i H` +| /KM; w ;b\

EB K o¬ h`-M HB M ¸€T H¢B,

@ Zmª i?U+ H`i +| /KM; w `B M; +O KbM?- ¸ M H9+ ¸| +€+ p`b) `äX "•v ;Bì tBM
bQ ¸ +O KbM? ¸B KìB p` sªQ h?O G M; Zm•M ¸| ¸ M- ?½v MìB pÈB ¬M; i `^M; #`M
i` M ¸QìM; ¸B TªB

+?9 w K°i ¸B K H` pB + M`v +`M; #Q K`i +`M; i®iX h`QM; H9+ +?Q KìB ¸QÊ+ M;Q
+| Kfi î ¸•v F?-M; ¸QÊ+ iB i H° K°i HìB M`Q- ¸ F?ÄBªM? ?QîM; ¸ M F ?Q¢+? +
i?ìB K¼B M;QìB F?-M; M M ?ÄB M?B m- ?¬K M v +?9M; i #`M ¸ M ¸•v i?¬B- i Km
F?-M; B ¸QÊ+ H`K T?B MX

LìB tQM; EB K o¬ h`-M [m v M;QìB ¸B p T?Q ?"m ¸QìM;- K¼B M;QìB M?bM i?2Q
M;?B ?Q†+ F?| Hw ;BªB- +m®B +MM; i'i +ª ¸ m H„+ ¸-m F?-M; MìB ;b `²B +kM; `ì

oÈB i•K i`¢M; KÆ ?? `ìB F?ÄB L?½ pB M- h`B M L;¼+ [m v b M; T?Q GB m
hBM? >²M ?ÄB M?Ä,

@ aQ T?K- i¢B b Q H9+ M½v M;QìB H¢B +?'T M?"M pB + M`v K°i +€+? bªM; F?Q€B
pB +O +?QîM; ;B€Q K` +ÁM +? ii`QM; i v +O >mv M S?QM; K¬M i?b +?ŠM; TªB
p`Q KB M; +¼T- iU ibK ¸ M +QM ¸QìM; +? i ? v b Q\

L;[F?Q +O h`B M L;¼+ ¸-v p HQ H„M;- +?SM; iÄ `^M; i`QM; HÁM; ?„M ¸ M; bÊ ?
*QìB K°i +€+? i?-M #Q- GB m hBM? >²M MìB,

@ *QM `` +QM +ÁM i` [m€5 *| M?B m pB + b•m t - ?mv M /B m F?-M; i? ;BªB i?
¸QÆM; M?B M H` p¬ +MM; M;mv ?B K M?QM; „i b) +| bU ¸ M ¸€TX "•v ;Bì bQ ?mvM
bQ ¸ H¢B +? ii`QM; i v +O GK+ o•M- +QM MìB t2K +€B +?S+ +?QîM; ;B€Q ¸| b) `KBM?
+?O +O EB K o¬ h`-M ?B M M v- ?„M i ¸QÆM; M?B M H` F?-M; i? K ¸ w ;
M?Q p`v M;¬B +?QîM; ;B€Q M;Q`B pB bQ ` i?b +ÁM p`Q i v BX oB +i`mv ibK H-
¸ i i¢Q M M K°i +?9i mv M;?B K- H`K M M K°i +?9i i?"M? iQ+? ¸ b m M`v +| i? /
M;¬M i?m" M K` M;²B p`Q +?S+ +?QîM; ;B€Q b Q\

h`B M L;¼+ M;?2 tQM; M?[M; HìB MìB ¸| ¸°i M?B M ¸¢B M;°- ?„M +QìB bªM; F?Q€

@ aQ T?K i?"i M? KBM? p` M?bM t i`¬M; `°M;- ¸ iY +ÁM TªB î # M +¢M? M;QìB
a m M`v bQ T?K H M H`K +?QîM; ;B€Q i?b „i ?ŠM ¸ iY +kM; ¸QÊ+ i?ÆK H•vX

GB m hBM? >²M +QìB MìB,

@ *QM H` ¸ iY +O i - pB bQ ¸QÆM; M?B M H` TªB i`B #²B +?Q +QMX h?¬B ¸QÊ-
h?"i ?B K F?B ¸QÊ+ ?"M? ¸°M; ¸ÆM ¸°+ i? M`v- MìB F?-M; +?WM; +?9M; i +| i?
i?"M? [mª M;Q`B w Km®MX

GB m hBM? >²M p` h`B M L;¼+ pW `ìB F?ÄB L?½ pB M p`Q H9+ #m´B i`Q i?b #r
¸ MX a m F?B /B M FB M K¼B M;QìB- h?QÆM; L;mv i p°B +MM; pÈB bQ T?K +O
>S E?B i [m v i`î p TªÁM; #`M Hm" M p pB + M;`v i`QÊ+X

a m F?B M;?2 h?QÆM; L;mv i F H¢B tQM; K¼B +?mv M- L;¼+ o¬ aQM; F?) i?î /`

@ G½Q i S- ç +| M?-K ç` ç B K F?-M; ç'v- b Q HçB /šM i ç M K°i MÆB M9B MQM
G½ GQÆM; bÆM +€+? h•v h?K+ F?€ t - H"K b Q +| i? Î ç•v çQÊ+ M?d\

J°i M; QìB F?€+ M|B,

@ G½Q i K- ç pÈB ?mvM? H" M? 2K`m°i i?`i iW M?Ä ç M HÈM- b Q ç +| i? HW
KQìB M,K ? Q T?Q`i M?B m +¬M; bS+ KÈB +|

i? çQç i çQÊ+ p"i M"v- çQÆM; M?B M H" ? i bS+ +~M i?"M H"K b Q +| i? M?-K çQ
F?-M;\

G½Q i K F?ŠM; ç`M?,

@ L;?2 M|B MÆB ç| H" Zm M æ bÆM- b Q i HçB F?-M; #B i +?S5 æ /šM i ç M ç•
:B *€i GQÊM; F?-M;\

G½Q i S ?ç ;B¼M; ,

@ æQÆM; M?B M H" +kM; +| K°i +?9i HB M [m MX >mvM? M;?o çB- MÆB ç| H" Zn
? iÈB Zm M +¬M; Zm M o•M h`QìM; - K" Zm M +¬M; HçB H" ?mvM? ç F i M;?o +C
M?'i ç`M? H" +| K®B [m M ? pÈB Zm M +¬M; X o'M ç [m M i`¼M; H" i` M #S+ ?Q
Zm M æ +?Q M M ç bmv çQ€M +€B K" +?9M; i +¬M i bK +| iÈB i€K- +?QM T?-M H

h M H½Q i K M;?2 tQM; HB M H"TiS+ p¶ i v i€M i?QìM; ,

@ hçB b Q i HçB F?-M; M;?o ç M M?d\ G½Q i S- K v K" +| ç - +?9M; i ?½v M? M?
i? çÈB i? K çQÊ+ M[X

L|B tQM; •K i? M? HB M p M; çB t /-MX

a m ç| GK+ o•M HçB M;?2 i?'v iB M; v T?K+ +O K°i M; QìB T?B ?"M? [m - M?QM;
;b M[X

E?QªM; K°i im-M ?QÆM; b m GK+ o•M ç½ i` tQM; p i i?QÆM; - iW K°i MÆB +•v +
+?"M; M?bM H M çdM? M9B- v LB K h?-M " M? M? +?|M; # Q T?O F?„T MÆBX *ª
+QìM; i?"M?- GK+ o•M i`QM; HÁM; ?ÆB FBM? M;ç+ `QÈM M; QìB H M i?,K /Á t2K

"ªv #|M; M; QìB +® ;„M; +?2 ;B'm imM; iQ+? +O KbM? M?QM; GK+ o•M ç½ M? M
K°i p€+? /UM; çSM; ;-M çdM? M9B +| K°i M;¬B KB m +´ ç´ M€i ç| H" KB m Zm M æ
H" p¼M; ` iW M;¬B KB m +´ ç|X G9+ ç| i`QM; KB m +| ? B M; QìB ç`M ¬M; F?QªM;

HQM; iU p`Q M? m çSM; ;B[KB m- i v K¶B M; QìB +-K K°i i? M? çÆM ç Q- b„+
M; QìB tmM; [m M? F?-M; M|B K°i HìBX

L,K M; QìB çSM; p•v Î M; Q`B i?b +| #®M M K p" K°i M[- i'i +ª ç m H" + Q i?O im +?•M
Î # M ?² æ°M; æbM?- ç| H" :B M h?QÆM; :Bª *?QM?- h" h•K h?Q aBM?- ?"m /m æ
?²M; v i?B m M[i?-M #Q- i? M? MB M [m-Q €Q b†+ bĐ hQ J½ h?-M S?QM; X aU tm
H"K +?Q GK+ o•M ? i bS+ FBM? M;ç+X

L?bM ? B M; QìB çSM; ;B[K°i +€+? HçM? M?ç i- :B M h?QÆM; :Bª *?QM? M|B,

@ *?m >d- M; QÆB iU w H'v +„T #S+ ?Qç +´ ç KQm +-m KK+ çQ+? `B M; iQ- ;Bì

+ÁM F?-M; K m ç2K ;B Q M°T çB- i b) M|B i®i +?Q M; QÆB i`QÈ+ K†i oQÆM; ;B X

L?bM :Bª *?QM? pÈB p T?šM M°- K°i M; QìB +| p F?€ i` im´B M|B,

@ :Bª i´M; [mªM- M; QÆB +?Q`^M; i H" çS i` # im´B b Q\ h ç½ `ìB F?ÄB pQÆM;
`²B- p"v +ÁM ç w ;b ç M pB +i`Î p ? v F?-M; M[X L; QÆB Hm¬M KB M; #ªQ H'v H
+| T?ªB p b i`QM; #S+ ?Qç +| #Q K"i K" :B *€i GQÊM; ç HçB- M; QÆB M;?o M; QÆ
M v ç M ç•v ç m +MM; KK+ çQ+? +ª +?QM? H" Km®M +QÈT H'v p"i i?-M #Q ç| - i
+kM; imv i ç®B F?-M; ç +?Q M; QÆB H'vX

a„+ K†i :B^a *?QM? #B M ç´B- ?„M p®M Km®M ;B´m +?mv M M´v M M +® w M|B K°i
+|´ „T i•K M ;,M +^aMX E?¬M; M;| *?m >d H¢B F?¬M; K°i +?9i +?2 ;B´m iB i H°´ ?
b) i`Î M M ? i bS+ T?S+ i¢TX

G9+ ç| p M; H M K°i iB M; M|B v m K` ,

@ >Q€´ pšM +ÁM #^aQ #®B K¨ :B *€i GQÊM; ç H¢B- ç9M; H¨ F?¬M; b BX æ² GQM
F?¬M; M M çB- #•v ;B| i?b i? M¨Q- #^aM +¬ MQÆM; M¨v +kM; +| +QM K„i M?bM M?

>W K°i iB M;- æ² GQM; H¢M? HMM; ç€T ,

@ Pi F?Q2 i¨B Î MÆB M¨v çB- M; QÆB iQÎM; +| K°i KbM? M; QÆB +?„+- +?Q /M :B

*€i GQÊM; +| ç H¢B #€m p¨i i?b +kM; F?¬M; +?„+ H¨ p¨Q i v M; QÆB ç•mX

>²M; v i?B m M[+Q|B ,

@ æB m ç| +kM; F?¬M; +?„+ +?„M çQÊ+- Î ç•v M?[M; +- ;€B ç T¨i Qi- M; QÆB +?
F?| [m ^aB K„ M?•M # Q ;B| b Q\ *| i? *?m ç¢B ;B ç| i`QM; HÁM; pmB bQÊM; H¢
MÆB M¨Q- ç| +kM; H¨ K°i pB +¨i +| i? t^av´ X

L|B tQM; M?bM *?m >d K°i H9+ F?B M ?„M M;•v´ - #´i ;B€+ çB ç MX

h¨ h•K h?Q bBM? ç°i M?B M M;•K H M K°i iB M; H¨K +?´M ç°M; *?m >d- ?„M M?bM
i¨ M|B ,

@ *•m >²M J` L?½M- ç•v i?U+ bU H¨ F€ ?¼+ F?| +-mX E?¬M; #B i M; QÆB iW ç•m

>²M; v i?B m M[v m çB m M?bM h¨ h•K h?Q aBM? ,

@ L;?2 M|B M; QÆB H¨ h¨ h•K h?Q hBM?- K°i ç¢B b„+ K M M i T?^aB +~M i?“M K°i
+O M; QÆB M;?2 ç²M H¨ i?B M ?¢ M?´i imv i- +?d +-M #` M; QÆB M?bM i`9M; i?b
T?^aB çSM; t K°i +?9i- #ÎB pb i F?¬M; i?Q+? K°i H½Q ;B¨ K´v i` ,K im´BX >„+ ?„+
i +kM;¨i i®i- pW H¢M? HMM; FB m M;¢Q H¢B pW +| F?Q F?€B M K iYX

L|B tQM; +® w M´T ç^M; b m æ² h?B M p¨ H¨K K†i [m, pÈB h¨ h•K h?Q

aBM?X

*?m >d M;?2 M|B i?B m M[ç| +| *•m >²M J` L?½M i?b ;B¨i i?| i M; Q|B- ;½

+^aK i?´v K v K„M pb F?B M½v çQÊ+ h¨ h•K h?Q aBM? +?´M idM?- M m F?¬M; ;½ ç½
M;-K`²BX æ^aQ K„i M?bM hQ J½ h?¬M S?QM; M½v ;B| pšM +?Q M|B ;b- *?m >d iQ
i? `ÎB F?ÄB ç•vX h`QM; ibM? i? i`QÊ+ K„i F?¬M; ;B Q p¨i ç|´ F?¬M; çQÊ+ K¨ ;B
F?¬M; i? +?¢v i?Q€i çQÊ+- ç| ç9M; H¨ M M ;B^aBX

h`QM; H9+ bmv M;?o- *?m >d [m M b€i M;¬B KB m +´ K°i +€+? id Kd- €M? K„i ;½ /V
i?¢+? iQÊM; Zm M *¬M;- +m®B +MM; i`QM; €M? K„i H°´ p FBM? M;¢+X

*?d i?´v i?¢+? iQÊM; Zm M *¬M; ç| /Q| M; M?Q F?¬M; +| ;b F?€+ #B i pÈB M?[M; M
M?Ä /mv M?´i +?QM? H¨ Î +•v h? M? GQM; u M L;mv i ç Q iU ?²M?Ä ?ÆM M?[M; T
M?B M bU F?€+ #B i M?Ä #û ç| +?d M?[M; M; Q|B¨i [m2M i?m°+ pÈB M| KÈB +| i
M; Q|B #bM? i?Q| M; i?b F?¬M; i? +^aK M?“M çQÊ+ +| çB K F€ /` ç|X

QPQ

kdjX *?QÆM; kdj GB M h?O o•v æ€M?

S?€i ?B M i?´v i?¬M b„+ +O *?m >d +| ;b ç| F?¬M; #bM? i?Q| M;- :B^a

*?QM? H¨K M?Q F?¬M; #B i ;b- ?„M M|B ,

@ *?m >d- +?Q /M M;QÆB +| M|B i M?Q i? M"Q i?b ?¬K M v M;QÆB M?'i ç`M? T?
p"v i?b i KÈB +| i? ,M M|B pÈB # i` M çQÊ+X G9+ M"v +kM; F?¬M; +ÁM bÈK M[-
M;QÆB Km®M iU KbM? çQ +?Q i ? v H" Km®M i çQ+? i?•M T?ªB ` i v\

•M? K„i H¢M? HMM;- +•v ç Q i`QM; i v *?m >d ?Q" M? M; M;- ;½ M|B pÈB ;B¼M; M

@ Jm®M H'v ;b i?b iU ç M K" H'v- i [mv i F?¬M; i? / /`M; çQ +?Q M;QÆB çQÊ+X

:Bª *?QM? ?ûi H M,

@ æ½ M?Q p"v i?b ç i t2K M;QÆB +| #ªM HoM? ;b K" /€K M|B M,M; M;¬M; +m²M;

oW M|B /Si HÌB- ?[m i?O +O :Bª *?QM? HB M pmM; H M +?KT iÈB- K°i +¶ HU+ H
>d p" M? M? +?|M; iÈB b€i # M +¢M? i?•M i? +O ;½X .QÌM; M?Q *?m >d +ªK i?
K½M? +O :Bª *?QM?- ;½ i`QM; H9+ ?QªM; HQ¢M ç½ pmM; i v +?•M H M K°i +€+?
F?B ç½ €T b€i çQÊ+ pÈB :Bª *?QM? +kM; F?¬M; #B i H" /Q ;B"i KbM? ? v bÊ ?½B
tm®M; Kti ç'iX

L?bM K¼B i?S K°i +€+? F?BM? KB i- #®M M;QìB +ÁM H¢B ç M; i?2Q /äB Î tmM; [r
ioM? M"Q +ª- /QÌM; M?Q ?¼ +kM; F?¬M;

+¬M T?ªB M? M? +?|M; +QÈT H¢B #S+ +´ ?Q¢ ç|X *ÁM :Bª *?QM? i?'v ibM? ?bM?
;B¼M; pÈB *?m >d ç M; ?QªM; HQ¢M F?¬M; #B i H"K i? M"Q,

@ >Q€ ` ç•v H" pã +¬M; ç½ çQÊ+ i"TH mv M K'v M;"v Î ;B i` M;- H¢B +ÁM Km®M
*?[óM; M; M;QÊ+ô?„M pšM +?Q F`T M|B ` F?ÄB KB M; i?b ç½ i?'v iW i`QM; KB
#B MX

*?d M?bM i?'v +•v ç Q +„K tm®M; ç'i H9+ M"v ç½ # v H M + Q +€+? Kti ç'i +?WM;
hQ" M i?•M +•v ç Q ç| ;B®M; M?Q +| K°i i?¬M HU+ ç M; M;U i``- # v HQÊM pÁM; i
K¢M? H'T H€M? €K HK+ [m M; ?Q H¢M? H)QX h`QM; H9+ :Bª *?QM? i?Q€M; +?9
T?€ pÐ +?•M F?Q ?° i?•M- HB M iK+ KQìB ? B Hm²M; ç Q F?Q ç²M; i?ÌB T?QM; i
i?•M +O :Bª *?QM?X GU+ T?€ ?Q¢B p¬ +MM; HÈM K¢M? p" F?OM; F?B T ç½ tû `
i? :Bª *?QM?- K€m iQÆB #„M imM; i|2 ` +ª T?Q M;Q" B KB m +MM; pÈB iB M; F

EBM? #B M tªv ` K°i +€+? ç°i M;°i H"K +?Q K¼B M;QìB ç m M;•v ` - h" h•K h?Q aB
SM;- ?„M ?ûi H M K°i iB M; HÈM `²B ?QÈM; p T?Q *?m >d H Q iÈBX L?QM; +| K°
i`Î ?„M i t¬M; p T?Q i`QÊ+X L?bM +?^K +?^K p"Q ç²M; #¼M +O *?m >d- h" h•K
?B K- +?B +[m¢it Ti`QM; i v HB M iK+ K9 H M- T?B MªM? ç¬v i`ÌB FbM? T?QM
FB ç€M? iÈBX

S?Q # M M"v- hQ æ² h?¬M S?QM; pšM Î M;mv M K°i +?¶ F?¬M; +| +Y ç°M; ;b- æ

h?Q aBM?- *?m >d /Q +,K ?"M :B^a *?QM? M M F?¬M; [m€ +?9 w ç M ?²M; v i?B m
 +?ûK p T?Q :B^a *?QM?X G9+ i`QÊ+ T?<sup>a</sup>B Mû i`€M? ç½ F?B M :B^a *?QM? çm®B
 bS+- #'v ;Bì ç² ç Q H•K ç-m- ?„M i`€M? i?b ç½ F?¬M; +ÁM F`TX L?bM KK+ [m M;
 >d- :B^a *?QM? ; -K H M T?ŠM M° iB M; ; -K +O ?„M F?¬M F?¬M p b FB i HU+- M?½
 bÊX
 >Q^aM; bÊ h` h•K h?Q aBM? ?ûi HÈM,
 @ G½Q :B^a K m i`€M? çB- M? M? H M5
 :B^a *?QM? +?d H„+ ç-m K°i +€+? b-m i?°K- i?-M b„+ +| +?9i i? HQÆM;X *?m
 >d +'i ;B¼M; HçM? HMM; ,
 @ >„M ç½ F?¬M; +ÁM +?¶ M`Q ç i`€M? M[`²B- #ÎB p b i?-M +? i ç M; ç M
 i?,KX
 >mv i [m M; pKi [m - h?B i ""M hQ€M î i` M + Q #` ç"Ti M- i?•Mi? :B^a
 *?QM? #` i€+? ` H`K ç¬B p` ?| i?¬M? K°i K`M KQ K€m- T?B m i€M i`QM; F?¬M; i
 J°i iB M; ;"Q +´ [m€B i`mv M HçB- +?d i?`v i`QM; K`M ?mv i pK ç| # v ` K°i ççQ M
 M?Q K€m M?bM *?m >d M;"T i`¬M i?-M b„+ +Wm ?"MX L;QÌB im +?•M F?¬M; ;B®
 +| bU i€+? #B i ;B[M?K+ i? p` M;mv M i?-MX hmv M?K+ i? +O :B^a *?QM? ç½
 >d M?QM; ?„M im Hmv M M?B m M,K bÊK ç½ çç iÊB +^aM? ;BÊB ""i .B i- /Q ç| M;m
 F?¬M; i? / /`M; #` ?Ov /B iX
 >W K°i iB M; •K H½M?- *?m >d M|B,
 @ h?Q+? i?b +S iB TiK+ i`WM; K„i M?bM i çB- /M i? M`Q i?b M;mv M i?-M M`v
 çQÊ+- +?QM? i v i b) iB m /B i M;QÆBX "•v ;Bì i b) H`v M;QÆB ç F? B ç Qi`QÊ
 i M K°i +?Q ç M F?B /B i bç+? #¼M M;QÆB i?b KÊB M;WM; i vX
 GQM; ç Q `mM; ç°M; H`K +?Q iWM; H`M ç Q F?Q ?Q`M? F?¬M; - iB M; ç Q `Qi çBM
 ç"t KçM? tm®M; æ² h?B M- i?B m M[p` h`
 h•K h?Q aBM?X h v F?m H M- h? M? GQM; u M L;mv i ç Q ?| i?¬M? M;"M pçM-
 ç Q K M; `ÊT i`ÌB M?Q i?-M #BM? T?€ M?"i- +Ym i?B M +Ym ç` +Ym /½ +Ym +?•
 #|M; /€M; - T?€i ç°M; i`M +¬M; K½M? HB i p`Q # M;QÌB +kM; M?Q M;mv M i?-M +
 æ®B Kti pÈB i? +¬M; /`v çt+ / [ /°B M?Q p`v- # M;QÌB ç m +?¼M +€+? içK i?iB ;
 v m T?ÁM; M;U H` +?QM?- +ÁM :B<sup>a</sup> \*?QM? p b M?K+ i? ç½ #` ?Ov ?QçB M M K M;
 T?•M i?¬M? # ç Q K M; M`K M; M; tm`i ?B M # M M;Q`B i?•M *?m >d- M? M? +?|M
 M;QÌB ?„MX *°K ;B€+ i?€v ?mv i b€i +?B F?Q p` F?Q Q€M ?"M "TiÊB- i`QM; K„i
 H`T H€M?- i<sup>a</sup> i?O /UM; +?QÎM; i`QÊ+ M;U+ / Q ç°M; ? B # M- KB M; i?ûi, óh?B M
 b€i bÆ ?B M5ô h`QM; iB M; `®M; +?'M i?B M- ç Q i? #'i #B M i`QM; ?[m i?O *?m
 p`Q # M i`QM; - K°i HU+ HÈM tm`i ?B M p` ?bM? i?¬M? K°i pÁM; tQ€v çB M +m²M;
 :B^a *?QM? ç M; tQ v +?mv M tmM; [m M?X
 h`QM; F?B i`M +¬M; - :B^a *?QM? HÊB /KM; +Wm ?"M +?S +? M i`QM; HÁM; - i?B i`
 i?U+ *?m >d- B M; î *?m >d F?¬M; M?[M; F?¬M; bÊ- M;QÊ+ HçB +ÁM i?B i`B M`
 i` +?B i?m`i- +m²M; #çQ Mm®i H`v M;mv M i?-M ?„M- ç•v H` çB m K` ?„M +?Q i v
 +O *?m >d- :B^a *?QM? ç`M? i?Q€B HmB M?QM; pW T?€i ;B€+ ` `^M; ç½ [m€ Kn
 M`B HÁM; +,K ?"M- KB M; T?€i ` iB M; M° ?®M; H²M; H°M ç-v p i? HQÆM;X
 E?B ç®B Kti pÈB HU +?¼M K°i çB F?¬M; i`î HçB M`v- :B^a *?QM? i`î M M FB M [m
 ` #¶M; M?B M ?ÊT i? - +m®B +MM; T?€i ç°M; i?B M i? ?mv i +?9- M;mv M i?-M
 #„M i?ŠM; iÊB M;U+ *?m >dX hBK F?) `mM; ç°M; - *?m >d iU ?² w i?S+ çQÊ+ çB r
 +?„M i`QÊ+ M;U+- pW F?ûQ ç|M H`v K°i iB M T?B iÊB- H"TiS+ ?mv i [m M; ç°i`M
 i•K i v i`€B +O *?m >d M?Ä tm®M;

K°i ;B¼i K€m- `ÆB ç9M; H M i?•M h? M? GQM; u M L;mv i ç Q pW KÈB i?m p X
h?B M i? ?mv i +?9 +?S ç-v HÁM; +Wm ?"M +O :Bª *?QM?- b m F?B /mM; ?ÊT
*?m >d HB M ?| i?"M? ;B¼i K€m M"v- +| i? tQM; H" F?Q +?Q i" +?Q b€i i` M i?
hmv i i`ªK T?€T +U+ F€i" K¬M- ? B i?S M"v ?Á p"Q pÈB M? m- iS+ i?b i?•M ç Q #
`Ð- ~M QÊ+ i`QM; ç| +| K°i HBM? ?²M ç M; # v HQÊMX h?ÌB F?„+ M"v- €M? K„i #b
M|M; `U+- €M? HY H" T HÁ2 #MM; +?€v i`QM; K„i- K„i # M i`€B K"m t M? i?ŠK- K
[m, /` T?B i?QÌM;X

L?bM i?'v ibM? +ªM? M"v- M?|K M;QÌB æ² h?B M ç m i?'v H¢M? iBK `mM `~v- #¶M
?| `i HÈM bQ pÈB H9+ i`QÊ+- +ª M;QÌB M?Q K°i i" i?-M- M;¢Q H" T i?B M ?¢X
+kM; M?Q GK+ o•M ç M; ~M i?•M i`QM; +?¶ i®B H9+ M"v +kM; +?'M ç°M; iBM? i?-
M;?B K i`¼M;X .` #B M M"v +O *?m >d F?-M; +?d i,M; +QÌM; HU+ HQÊM; K" çB
i•K i`Q +O ?„M- i?U+ bU i`Î i?"M? K°i i?B M imv i i" i?-M i` M i? ;B MX

L?bM æ² h?B M p" ?²M; v i?B m M[- h" h•K h?Q aBM? i`-K ;B¼M; M|B,

@ *K+ /B M ?¬K M v Km®M `ÌB F?ÄB ç•v / /"M; H" F?-M; i? `²BX æ½ T?ªB HB m
+?9M; i ?½v pSi #Ä K¼B çB m 9v F`- ?ÊT HU+ T?€i ç°M; K°i FQ+? K¢M? M?'i- i?

æ² h?B M H¢M? HMM; ;"i ç-m M|B,

@ æQÊ+- +?9M; i ?½v HB M i?O +?B M ç'm- t2K ?„M +| ç9M; H" i?„M; +?„+ F?-M

L|B tQM; - KkB ç Q i`QM; i v T?B H M çdM? ç-m- ;BÌ T?9i M"v æ² h?B M ç½ ç iK +?
M;QÌB H' T HQ€M; M?[M; iB b€M; tQ+? ?²M; +?|B K„i- pÈB w +?Q +QÆM; [mv i i" T
çÁM [mv i

ç`M?X

h?'v ?„M ç½ T?€i ç°M; - h" h•K h?Q aBM? +kM; F?-M; +?"K +? - bQM; i?O #„i [mv i
•K .QÆM; "€i Zm€B- S?QM; G¬B M;¼+ T?B M iU ç°M; tQ v i`ÁM;B[F?-M; - +€M?
M9B b¬M; i`MM; çB T ç M t2M p"Q M? m- ~M QÊ+ ?"K +?S mv HU+ +O T?QM; H-
?B M K°i ç€K K•v ç2M- i?B K çB M H| K„i T?•M #® i`QM; i-M; K•vX

>²M; v i?B m M[M?bM hQ æ² h?-M S?QM; - i?'v #B m ibM? +O ?„M M;?B K i9+ +?
#i;B€+ ?WM? K°i iB M; - iS+ i®B i`QÊ+ i?€B ç° iK i?O #"M; [m M +O ?„MX *?Q i
K°i i? M? iB m FB K /"B # i'+- ?²M; v i?B m M[p Kfi M;?B K i9+- ? B +?•M H,M;
i•K M;¼+ i?O tQ v p"Q M? m- K°i [m M; +-m HQ M; HQ€M; b„+ p" M; tm'i ?B M i`
bU tm'i ?B M +O [m M; +-m M"v- i? M? iB m FB K K"m p" M; çfi i` M çMB M" M; #,
[m M? M;QÌB M" M;X

QPQ

kd8X *?QÆM; kd8 h?B M h" æ Q >B M

HQm i` M F?-M; i`mM; iS+ i?b +m°M H¢B i?"M? ç¢Q ç Q i`K FBM? i?B M- ?"M; M
ç°M; iQ" M HU+ ?Q€ i?"M? ç¢Q [m M; Hm•M /B i i? - t¢ i?ŠM; H M i`ÌBX *MM; H9-
?ûi H M K°i iB M; /"B- S?QM; G¬B #ªQ T?B M tQ v HQÊM ;B[i`ÌB- K¶B F?B tQ v
`mM; H M i€K H-M F?B M T?QM; H¬B ;"Q i?ûi- çB M +?ÈT F?„T i`ÌB- bS+ K¢M?
[m M? *?m >d çB M +m²M; T?€i ç°M; i'M +¬M;X

o T?Q ?²M; v i?B m M[- H9+ M"v [m M; +-m b„+ ?Q" M; FBK ç½ /mM; ?°B p"Q iB
FB K i`Î M M i`QM; bm®i- K°i ç¢Q ç² €M ?bM? p-M; i`,M; MQM iW i` M i?•M FB K ?
h" h•K h?Q aBM? tm'i FQ+?- ;QÆM; Kfi i?B m M[tBM? ç T iU M;¼+ #¶M; i`Î M
J°i;B¼i K€m çÄ M;QM; iK H¢B i` M ç-m M;|M i v- p¬ i? M? p¬ iS+ M?Ä tm®M; i? M

æ¬B K¬B F?) `mM- i` M F?m¬M Kfi K„ H +O i?B m M[i¢B i?ÌB çB K M"v F?-M; ?
K} M"Q- pÈB #B m ibM? M;?B K i` M; M" M; F?) ?¬ H M,

@ L;mv i p- i bM?- [m M; p- aM?- K°i; B¼i ?mv i H +?av p"Q i`QM; iBK i - i`U+ T?

h? M? iB m FB K i`QM; b m®i +?ÈT K„i ç½ +?mv M b M; K"m ?mv i ?²M;- i`¬M; M?

?B M i`QÈ+ K„i *?m >dX

*?m >d H¢M? HMM; M?bM çÁM ?ÈT FQ+? +O +ª # M; QìB M? +? KûT KdK +QìB- M

~M +?S # Q KQm ç²X :½ pmM; K¢M? h? M? GQM; u K L;mv i ç Q i`QM; i v- K°i+

çB M +m²M; p M; p¼M; iS T?Q F?B M pMM; T?K +”M [m M? M;¬B T?€ KB m +•v +

h? M? i`QìM; ç Q tQ v +?mv M F?B M [m M; ?Q #¶M; M?B M ?°B iK- pÁM; b€M;

ç¢Q [m M; M?”M #„M i?ŠM; p T?Q ç¢Q [m M; Hm•M /B i i? +O æ² h?B MX a m

h? M? GQM; u K L;mv i ç Q H'T H€M? €M? M;•M [m M;- /QÈB bU i?¬B ç°M; K½M?

?| i?“M? ?mv i HQM;- KB M; T?mM` Hm²M; ?Qª /B K +m²M; /½ i?B m ç®i iS T?Q

:B[F?¬M; i`mM;- K°i FQ+? +?Q +QìM; +O æ² h?B M p"K°i ç Q #€ ç¢Q +O *?m >

p +?¢K F?B M +ª F?¬M; i`mM; HY iQû ç-v i`ìB- +m®B +MM; ç m i M #B MX " M

p"Q T?QM; H¬B i?B K çB M +?B HU+ +O S?QM; G¬B T?B M- b m K'v KQÆB H-M;

i M i?•M i? M| - #S+ M| ?B M M;mv M ?bM? i`QìM; ç QX

>²M; v M[iY +¬M; FQ+? +?“K K'i K°i #QÈ+- ç9M; H9+ M"v ç½ H Q iÈB i`QÈ+ M; U-

?mv i ?²M; +?m~M t€+ ?QÈM; p T?Q i•K i¢M; ;½ t¢ iÈBX h?“v iB m FB K FQ+? ç

tm'i p +ªM? ;B€+ p°B M„K +?†i h? M? GQM; u K L;mv i ç Q - i v T?ªB i?¬M i®+ tQ

ç Q +QÆM; /"v ç†+ ç|M çĐ i? M? iB m FB K- i? M? iB m FB K +?¢K p"Q ç Q H"K tm

?½B M?•M- iB M; #BM? F?Q F?¬M; M;WM; ç"Tp"Q i B K¼B M; QìBX

*ªK ;B€+ i?“v i v T?ªB i`îM M i`¬M- *?m >d ç°i M?B M i?ûi HÈM- +¬M; HU+ K°i H

T?¬M- h? M? GQM; u K L;mv i ç Q [m M; K M; ç°i i?“M?- ç Q +QÆM; /"v ç†+ ?b

ç Q i?mšM ;B^M; +Q pÈB i? M? iB m FB K i`QÈ+ M; U+X íT?Q /QÈB- +ª i?•M M; Q

M?½M i?¬M i`îM MªK ç¢K p- [m M;- i`QÈ+ bU T?ªM +¬M; [m€ +QìM; ç¢B +O *?m

+ªK i?“v +| ç¬B +?9i HU+ #’i iÁM; i•KX L?QM; i`QM; çÊi T?ªM FQ+? pW`²B- F€

+?9i F?€ ?ÆM-

#îB T?ªM HU+ bBM?` F?¬M; M;ì ? i bS+ K½M? HB i F?B M #ªM i?•M ?„M +kM; F?

a m K°i ?²B ;B^M; +Q i?B m M[KQK +?†i ? B K¬B H¢B- €M? K„i M" M; H°`ä w +?Q

+SM; `„M K½M? HB i T?€i ç°M;- H"TiS+ i? M? iB m FB K M; ìB M; ìB ?mv i [m M;

#€ ç¢Q +O *?m >d- ?| i?“M? K°i +?MK ?²M; [m M; tmv M [m i•K i¢M; ;½X :-K H

*?m >d M?bM /ÁM; K€m`ÁM; `ÁM; +?av` iW M; U+ KbM? pÈB €M? K„i F?¬M; i? i

+O ;½ ?^K ? M?bM p"Q ?²M; v M[iY M?Q Km®M ,M iQÆB Mm®i b®M; M; v H"TiS

o"Q F?QªM? F?“+ ’v i?ìB ;B M M?Q M;WM; i`¬B- æ² h?B M- h" h•K h?Q aBM?- hQ

+?^K +?^K p"Q ? B M; QìB- iU ?² F?¬M; i? M; ì`^M; K°i FB K i-K i?QìM; +O i?B

i?“m i?•M i? *?m >dX EBM? ?½B- FBM? ?d- FBM? /`- FBM? M; ¢+ H" M? [M; #B m

M; QìB #¼M ?¼X *ª # pW +?9i •K [m M b€i +ªM? iQÈM; FBM? i?B M ç°M; ç`

+| F?ª M, M; Mªv bBM? iB Ti?2QX

L?QM; M; v b m ç| - *?m >d HB M H'v i v i`€B T?“i [m M; U+- H"TiS+ p i K€m M; W

` +S M?QªQ +ªM? F?¬M; +| i?“i p"vX h`QìM; ç Q i`QM; i v H"TiS+ [mûi M; M;- *

p"Q i? M? ç Q +?m~M #` +?ûK p T?Q ?²M; v M[iY- ç°i M?B M h? M? GQM; u K L

iWM; KªM? iWM; KªM? # K†i i? M? ç Q #„i ç-m #QM; ` +?ÈT K„i ç½ H° tm'i K°i i?

?²M; bQM; b„+- HQĐB K"m t M? +?m¬B K"m çÄ- T?Q i` M +| # +€B H¶M?Ä- ;B[

M; ¼+ ?²M; #ªQ i?¢+? H°M; Hšv- i` M # K†i i? M? ç Q i?“Ti?Q€M; ~M ?B M # +? [

L?bM p"i F€ H¢ i`QM; i v- \*?m >d çSM; b[ M; K°i H9+`²B +QìB T?€ H M M?Q çB M

@ >|` p"i K` :B *€i GQÈM; HQm H¢B H" h?B M h" L?“M @ +?Q i" +?B F?Q HQm

ç9M; H" i`ìB ç½ ;B9TiS > ? - +| çQÈ+ i?S #BM?

F?Q M"v- H¢B +°M; i? K h?B M hmv i h`ªK T?€T +O i - i?Y ?ÄB i?B M ?¢ M"v B -

hW M v i`î çB- i ç½ H" h?B M hmv i h" h?¬M i?B M ?¢ p- ç`+? - ? ?

EBM? ?½B M?bM #BM? F?Q i`QM; i v \*?m >d- b„+ K†i h` h•K h?Q aBM? #¶M; ç¢B
 @ L| H` K°i i`QM; M; k ç¢B i` #BM? i` €+ M? 'i i` M i? ; B M- F?¬M; M; Ì H¢B ç°i M?E
 æ² h?B M iÄ w F?¬M; ?B m- +® ?ÄB,
 @ L; k ç¢B i` F?Q H` ; b\ h¬B KÈB +?d M; ?2 p ? B KQÆB #®M i?¬M F?Q +O ç¢B H
 [m M?[M; p"i M"v- `®i +K+ M| F€ H¢ Î çB K M"Q\
 h` h•K h?Q aBM? M?bM ? „M i K°i +€B- F?) ç€T,
 @ L; k ç¢B i` F?Q +?d çQÊ+ HQm i`mv M i`QM; oU+ +?B i K ; BÈB- pbi? K` L?•M
 hQÆM; i`mv M`^M; i? ; B M+| M, K HQ¢B +?Q i` @ +?Q b€i @ +?Q ?mM; +?B F?Q
 HQ¢B #BM? F?Q +?Q i`X L; Q`B` i?2Q i çQÊ+ #B i?B M; BÌ i`QM; i v J h?B M
 o¢M J ç Q @ H` HQ¢B +?Q ?mM; +?B F?Q- i`mv M i?mv i +ÁM M|B #BM? F?Q +O
 +?B M T?O i?m°+ HQ¢B +?Q b€i +?B F?QX *ÁM H¢B HQ¢B +?Q #€ +?B F?Q @ G
 +m®B +MM; H` +?Q ç°+ +?B F?Q @ S? h•K FB K F?¬M; #B i +ÁM ç M; i? 'i H¢+ Î ç
 æ² h?B M +?d v M H†M; H„M; M; ?2 F?¬M; M|B HÌB M"Q- çSM; # M +¢M? ?²M; v i?E
 >d ç M; Î i` M F?¬M; i`mM; X *?m >d +QÌB H M K°i +€+? çB M +m²M; ,
 @ E?¬M; ?´ i? M H` h` h•K h?Q aBM?- b®M; çQÊ+ ç M K'v i`, K M, K +kM; #B i çQÊ
 æ€M; iB +H` ?¬K M v H` M; "v i" M i? +O M; QÆB`²B- +| #B i M?B m ?ÆM +kM; +
 ; BÌ ?½v i?Y mv HU+
 h?B M h` L?"M +O i ç•v- KÎ iQ K„i` K` M?bM +?Q`äX
 >[m i?O ? „M iS+ i?b H, M; F?¬M; tQ v +?mv M- i` #BM? i`QM; i v iU ç°M; iQ`M +?E
 i?QÌM; K M; i?2Q +?'M ?²M HB i T?€+? +?B •KX .QÈB K†i ç'i- +•v +®B HQ¢M i?
 K°i bÆM T?QM; t M? iQÆB i?U+ p"i #¢i M; "M K`m #Q+? HK+ #` •K # +O i? M? •K
 M; QÌB i? 'v p"v FBM? ?½B p¬ +MM; X
 *?m >d F?) T?€+? tm' i K°i +?QÎM; - i v T?ªB M; U h?B M h` L?"M i'M +¬M; tm®M; /Q
 •K [m€M i?B M i?'m ç` - i? M? ?²M; [m M; K M; H°M; Hšv T?B pk #„M iÈB i`U+ t¢
 h?Q aBM?- ?²M; v i?B m M[/QÈB K†i ç'iX E?B i? +¬M; ç M ; -M- h` h•K h?Q aBM
 i?•MªM? +?ÈT K„i ?Q€ i?`M? i`, K ç¢Q- i?B K i?•M Hv F? B h?B M h` L?"MX h`Q
 ?B m bU F€ H¢ +O i?S i` F?Q FB - M?QM; ? „M i F?¬M; i? i`®M +?¢v #ÎB pb ?²M
 i?QÆM; F?| K` i?Q€i çQÊ+ çÁM +¬M; FQ+? #€ ç¢Q M"vX
 > B i v M„K +?†i i? M? ç Q- æ² h?B M; -K H M K°i iB M; +?'M ç°M; #-m i`ÌB- +?ŠM
 M"Q æ² h?B M iK H"Ti' i +ª bS+ HU+ p"Q K°i ç Q- çB M +m²M; i`ªK p"Q i? M? i` #
 +?¢K p"Q M? m- ? B bS+ K¢M? ç®B F?€M; HšM M? m F?¬M; # M M"Q +?'m M?QÌM
 +S i? T?€i` "Q ç i`²B H"TiS+ #MM; T?€i i?`M? ?Qª /B K F?„T F?¬M; i`mM; T?€
 K„iX h?•M i? æ² h?B M`mM H M HMB` b m K°i #QÊ+ - F?| 2 KB M; i`"Q` iWM; /
 Í ç°M; b m ?²M; v i?B m M[H9+ M"v ç½ i?m ?²B iB m FB K p - F?ÎB i?•M çSM; b m
 /†M,
 @ *~M i?"M ç'v- M m F?¬M; iB TiK+ çQÊ+ M[i?b K m`9i çB- ç i ç M ç€M? H¢+
 æ² h?B M iS+ ; B" M [m€i,
 @ *¬ BK KB M; çB- +S Î v M ç'vX
 oW /Si HÌB- i` #BM? H¢B i'M +¬M; ç M- æ² h?B M tQ v M; QÊ+ i v +?ûK K¢M? K°i
 F?B M iQ`M i?•M ? „M i H„+ HQ- i?•M i? H¢B HmB p T?Q b m ? B #QÊ+ - ? B +?
 M"v- h` h•K h?Q aBM? M?½M +¬m +T +?mv M- HÁM; ç½ bÈK Mªv bBM? w F?B T I
 v M # 'i ç°M; - M?QM; *?m >d /QÌM; M?Q +kM; ç M; #` i?m ?9i- w M; ?o i`B i i?Q€B
 ç-mX
 E?B h?B M h` L?"M H-M i?S # i'M +¬M; æ² h?B M- h` h•K h?Q aBM? F?¬M; ? H
 i?`M? K°i Hm²M; HQm [m M; ?QÈM; p # M M; Q`B H Q çB pÈB i®+ ç°M? M? M?'iX

H M K°i iB M; ;B”M /[- M?QM; Km®M M; ,M +?†M +kM; +?ŠM; F`T +?d +ÁM +€+? i`
h?B M- H-M i’M +¬M; ’v H¢B i,M; i? K # T?-M +¬M; HU+X

L?½M i?-M •K i`-K M?bM p”Q K°i FQ+? ’v- iQ”M i?•M æ² h?B M ?mv i F?Q M; ?`+?
?²M; v i?B m M[ÎT?Q b m,

@ h bÊ F?| +| i? +?®M; M´B FQ+? M”v- ?B M i¢B h”h•K h?Q aBM? ç½ # Ä +?¢v `²B
K” i?Q€i çBX a m M”v M?Ê ?½v çSM; ç„M H M K°i +?9i- çB K m5

> B +?[+m®B +MM; T?€i` iU FBM? H¬B T?€ F?¬M; F?B M i•K i?-M +O i?B m M
h?B M H¢B KQÊM ç| H”K mv- i?•M i? p¼i+ Q # tQ+?- ? B i v M„K +?†i i? M? ç Q
+MM; T?€+? H M i` M h?B M h” L?•M ç M; t¢ ç MX

G-M i?S # p +?¢K æ² h?B M H i?ªK K°i iB M; - i?•M i? #`#„M t ç M # i`QÊM; -
M?Q KQ X h?B m M[bÊ ?½B F m H M T?B i?•M # v p T?Q æ² h?B M- b„+ K†i i?

@ æ² h?B M- ?mvM? F?¬M; b Q +?S\ >mvM? ?½v FB M +QÌM; H M- b m M”v K¼
?mvM?- F?¬M; iMv iB M iÄ` FB m K` M[X

æ² h?B M M?bM p”Q ç¬B K„i i?’i i?-M +O i?B m M[M?½M i?-M H° p i? M i?Î- p”
;b +kM; ç m i`Î M M p¬ /KM; X

:B[F?¬M; i`mM; - *?m >d +QÌB H¢M? HMM; ,

@ *ÁM Î ç’v K” iB M? +ªK M[“\ æ i çQ +€+ M; QÆB +MM; çB +?-m i`ÌB +?Q çÐ i`

h” #BM? K°i H-M M[H¢B K M; i?2Q bS +K¢M? H”K i HB i p¢M p”i- +m°M ç-v +€i
M; QÌBX *ªK i?’v M; mv ?B K H•K ç-m- æ² h?B M p°B ç~v i?B m M[M?Q+? [m K°i i`
FQ+?- +ÁM #ªM i?•M i?b i?ªM M?B M M?bM h” L?”M ç M; +?ûK ç M; -MX L?bM +ªM
çQÌM; i`€M?- ?²M; v i?B m M[T?€i tm’i i? M? •K i?ªK i?B i ç M i i•K HB i T? X

h?’v æ² h?B M b„T +? i /QÈB HQÐB h?B M h” L?”M- hQ æ² h?-M S?QM; i?•MªM?
T?Q *?m >d ç M; Î i` M F?¬M; i`mM; t¢ iÊBX L?QM; /QÈB K†i ç’i K°i ç¢Q ?²M; [m
i? M? tQ+? ?Qªi?-M FB K ç°i M; °i tm’i ?B M i`QÊ+ M; U+ æ² h?B M M; ? M? ç|M K°
*?d M; ?2 K°i •K i? M? +U+ HÈM /°B iÊB- HU+ p +?¢K K¢M? +m²M; /½ [mûi [m F
v æ² h?B M- b m i? M? •K #¢Q i¢+- K°i ç Q K°i FB K H¢B i`Î p i v +?O M?•M +O

h` M F?¬M; b„+ K†i \*?m >d F?) #B M ç´B- /B +?mv M i?•MªM? i`€M? F?ÄB çÁM
S?QM; X *-K +?„+ h?B M h” L?”M i`QM; i v +?9 w [m M b€i i?•MªM? i?B M H K b
H¢M? HMM; M?bM ç®B T?QÆM; *?m >d ?ÄB,

@ L; QÆB H” B\ a Q H¢B ç°i M?B M H¢B` i v M; ,M +ªM i \ ”bM? i?ªM M?bM *?m >

@ h` i v p b i F?¬M; Km®M ?„M +? i /QÈB i v M; QÆBX *ÁM p T?-M i - +|

i? KB M +QÐM; M|B`^M; i H” #^M; ?[m +O æ² h?B M- +?d p”v i?¬BX

>|` H9+ M; mv +’T pW `²B- GK+ o•M F?¬M; MÐ ç æ² h?B M +? i /QÈB HQÐB h
tm’i FB K çÐ K°i FQ+? +?Q K¢M; ’vX

QPQ

kdeX *?QÆM; kde æ Q EB K h` M? S?QM;

>W H M K°i iB M; - *?m >d M?bM hQ æ² *?’M S?QM; +’i HÌB ?ÄB,

hB m iY FB - M; QÆB H” B\ a Q iU M?B M H¢B tm’i i?O i’M +¬M; i -

+ÁM i? K +?mv M M”v M[- pW `²B b Q M; QÆB F?¬M; ç°M; i?O K” ç M #•v ; BÌ KÈB
+® iB M? Km®M iB K ç M +€B +? i F?¬M; \

G½M? ç¢K M?bM *?m >d- hQ æ² h?-M S?QM; ç€T i`ª,

@ oW `²B F?¬M; M?"T +m°+ H" #ÎB hQ æ² h?¬M S?QM; i tQ M v +?Q HB M i?O
pB + i Km®M ibK ç M +€B +? i " \ " ^M; p"Q M; QÆB pšM +?Q çO iQ +€+? ç•mX
L; ?2 tQM; - M?½M i?¬M *?m >d +?Êi i`Î M M HçM? HMM; - ; ½ M!B,
@ E? m F?Q +kM; F?¬M; pW M?d- M; ?2 ; B¼M; çB m +O M; QÆB +?„+ H" F?¬M; bÊ
h" L?"M +O i - ç9M; F?¬M; \

hQ æ² *?'M S?QM; M?bM *?m >d pÈB €M? K„i ç-v F?B m F?Q+?- HçM? ; B¼M; ,
@ aÊ ?½B- ? B iW M"v ç®B pÈB i M; ?2 Hç i B [m€- iW F?B tm'i ççQ ç M ; B! +?Q
; B!- M; QÆB +kM; F?¬M; M; QçB H X " "i [m€ h?B M hmv i i`aK T?€T +O M; QÆB +
Km®M çQÊ+ i?dM? ; B€Q K°i T?2M- M; QÆB ?½v +?m~M #` çBX
*?m >d +Q!B ç-v ; B" M /[- M!B,
@ æQÊ+- çQÊ+ H„K5 h Km®M t2K #ªM HoM? +O M; QÆB +! #^M; M?[M; H!B ?m M
ç•v- ç t2K B KÈB i?U+ bU H" i?B M ?ç p¬ ç`+?X
L!B /Si H!B *?m >d # v M; Q!B H M + Q +€+? K†i ç'i ç M KQ!B i`QÊM; - ; ½ ç iK +¬M
; B€+ [m M b€i ç°M; ioM? +O ç®B T?QÆM; - pW +?m~M #` +¬M; FQ+?X Í T?Q ç
S?QM; ç-v p M; ?B K M; ?`- # v H M +MM; ç° + Q çSM; bQM; bQM; pÈB ç®B i?O +
.QÈB K†i ç'i- æ² h?B M M?bM GK+ o•M- F?) FBM? /` M!B,
@ E?¬M; M; !H" ?mvM?- +?9M; i HçB +! /`T FB M /B M- çç iç ?mvM? pb K°i FB K p
L; „i H!B æ² h?B M- GK+ o•M çB K M?B M +'i iB M; ,
@ æ½ iQÆM; T?MM; i?b +?9M; i +QB M?Q +kM; +! /mv M- bU pB + ?¬K M v ?mvM
_ i v +Sm ?mvM? H" pb i [mw M?•M T?~K +QM M; Q!B ?mvM?- M m H" M; Q!B F?€+
i?O M?Q i? ç•mX
L?½M i?¬M æ² h?B M i?Q€M; i`®` - `²B M? ; B¼M; ,
@ L; ?2 M!B i`"M +?B M Î .`+? pB M M; "v 'v +U+ F€ i?ªK HB i- i'i +ª ç m /Q
L; ¼+ hB m aBM? ; •v ` - ?„M +! H" K ?çB ç M ?mvM? F?¬M; \

L?½M i?¬M GK+ o•M #, M; H½M? M?bM p T?QÆM; i`!B t t, K- +?"M; HçM? HMM; i
@ oB + ?¬K ç! i F?¬M; Km®M M?„+ HçB M[- M?QM; i M?'i ç`M? T?ªB çB ibK L;
M; Q!B +€+ p` ç M; #` i`¼M; i?QÆM; - ?½v M?•M +Æ ?°B M"v K" HB m i?QÆM; - ?²B
æ² h?B M +?d F?) i?Î /`B F?¬M; M!B ; b i? K M[- pW +?, K +?9 [m M b€i ? B M; Q
p" M +¬M; HB m i?QÆM; X
*çM? ç'v ?²M; v i?B m M[M?bM p"Q GK+ o•M- +'i ; B¼M; M?Ä M? ?ÄB æ²
h?B M,
@ >mvM? 'v H" B\ a Q Km°B F?¬M; #B iX
æ² h?B M i`WM; K„i M?bM M" M; i `²B F?) M!B,
@ >mvM? 'v H" GK+ o•M- HK+ pB M ç M?'iX *¬ ; €B b[M; M; Q!B M; ç+ M?B M,
@ >! ` H" ?mvM? 'v- ç9M; H" F?¬M; i? M; !M´BX
L!B tQM; HB M M?bM GK+ o•M pÈB €M? K„i F€ Hç- `²B #° /çM; M?Q ç°i M?B M ?B
h` M çdM? Zm M æ bÆM T?QM; p•M ?°B iK- /QÈB €M? M„M; +?!B +? M; +O p¬M
hQ æ² h?¬M S?QM; H, M; F?¬M; M; U H" T +€+? M? m F?QªM; M, K i`QÊM; - ; B[? B
M?[M; çÊi b!M; M; -K F?Q i? KçM? K) iU ? B +¶ +U T?QM; - p¬ ?bM? i`mM; F?¬M
æ°i M?B M *?m >d ?W HçM? K°i iB M; - h?B M h" L?"M i`QM; i v [mûi M; M; #-m i`
K M; i?2Q F?Q i? ?MM; /kM; ç€M? iÈBX

L?bM i?'v K°i ç Q T?€+? ç M- Mûi Kti hQ æ² h?-M S?QM; i`Î M M M;QM; i`¼M;- b
FB K [mv i- KB M; ?ûi HÈM,
@ h? M? HQM; ?B M- 'i K°+ ç¬M; T?QÆM; F?B m h?B M bÆM5 U_²M; t M? ?B M-
ç M i" M h?B M bÆMVX
oW ?ûi H M- h? M? GQM; FB K i`QM; b® M,K i? M? FB K Î b m HQM; #¶M; ?Q€ i? ?
T?B p T?Q i`QÈ+ M?'i M;? M? ç|M K°i ç Q +O *?m >d- bS+ K¢M? ? B # M ç•K
i?B M F?¬M; #WM; b€M;- M; v b m ç| ç Q K M; #B M K'i i? M? HQM; HmB H¢B- K¶
h` ç Q ?Q`M? M; M;- M?½M i?-M *?m >d i`Î M M H¢M? HMM;,
@ >ªQ FB K T?€T- F?¬M; M;Î H` M;QÆB M; M; M?B M /MM; M;U FB K +?B i?m"i+k
i - çQ+? t€+ +| p`B T?-M #ªM HoM?X >B M i¢B ?½v iB T H'v h?B M hmv i h?'i h`ªK
T?QM; H½M?- M° i`ªK i?B M [m•M5
h`QM; iB M; i?ûi p M; p¼M;- i` ç Q Hm•M +?mv M- HQm F?Q #®M T?QÆM; ?°B i
i` M F?¬M; i`mM; ç½ #„i ç-m HQû b€M; ?²M; [m M; HÌ KÌ- F?Q HQm +'T i®+ /B ç°M
K M; H°M; Hšv i`U+ t¢ H M+ Q KQÌB i`QÈM;X a m ç|- ç Q K M; 'v ç°i M;°i i?m M?Ä
?²M; ç Q +QÆM; ç° # i`QÈM;- K¶B H-M \*?m >d p m M; ç Q ` - K°i i? M? ç Q +QÆM
+m®B +MM; ?bM? i?`M? M M p¬ p`M ç Q [m M; +?2M +?9+ HšM M? m #„M p T?Q
ªK M?"M i?'v F?Q HQm t m M; [m M? / Q ç°M; F`+? HB i- hQ æ² h?-M S?QM; F?-
h?B M hmv i i`ªK T?€T [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv MX EB K [mv i H"TiS+ #B M
?¬ p M;,
@ "¢+? HQM; t m'i- [mw i?Ov +U+ #„+ p k i?B M i`¼M;5 U"¢+? HQM; t m'i- [mw i?m
i`QÈM;VX
h? M? HQM; ?Q`M i?m- #¢+? HQM; ?B M t m'i- FB KªM?ªQ ?Q€ ` ?`M; M;`M i? M
?B MX *?d i?'v K°i ç¢Q #¢+? [m M; ç M; Î i`QÈ+ M;U+ hQ æ² h?-M S?QM; tQ v +
K`M FB K- +U+ •K +?B F?Q T?O ç-v #-m i`ÌB ?Q€ p k i?"M? #,M;- +MM; pÈB p¬ b®
p +?¢KX .Q ? B # M iQM? +?'i iQÆM; F?„+ M M F?B M F?¬M; i`mM; T?€i bBM? i
[m M;ªM? i m M; # v KM i`ÌB i`¬M; +?ŠM; F?€+ ;b M?[M; K`M bQÆM; F?|B +?|B K„
L?½M i?-M F?) H¢M?- *?m >d ?ûi H M,
@ >| ` H` L;k >`M? FB K- +?ŠM; i`€+? H9+ i`QÈ+ M?` M;QÆB iU T?K i? X >B M i
i @ Zm M;ªM? ?`M- i m v i +?B m h?B M bÆM5
h?B M h` L?"M ?Q`M? i`ªK K°i T?€i- K°i pÁM; ç Q [m M; #¢+? b„+ iB M p T?Q i`Q
#®M T?QÆM; iQ`M +?mv M # pÁM; i?b [m v i`Î H¢B i`QÈ+ M;U+ +O *?m >dX
G9+ M`v \*?m >d p m M; K¢M? i` #BM? T?€+? ` - K°i ç¢Q ç Q Hm•M b€M; +?|B T?€i`
F?B M +?Q +ª K°i pMM; F?¬M; ;B M `mM; +?mv M F`+? HB iX æ¢Q ç Q F?Q M`v
i?U+ bU- /UM; çSM; M; v T?Q i`QÈ+ i`mM; i•K +O pÁM; ç Q #¢+? b„+ K°i +€+? t
ç Q i`K #„M i?ŠM; p T?Q +?•M i`ÌB t t p`M?[M; ç¢Q iQ`M T?QM; ç Q K M; /[/°B
i?ŠM; iÈB ?QÈM; hQ æ² h?-M S?QM;X
> B K„i F?) M?2Q H¢B- hQ æ² h?-M S?QM; M?½M i?-M M?Q ç Q- FB K [mv i i`Q
KB M; ?ûi HÈM,
@ sQ+? HQM; iQÌM;- Hv ?Qª M K H B T?-M +Ym i?B M5 U>Qª HQM; # v iÈB- Hv
i`ÌBVX
>²M; [m M; #¢Q t¢- K°i i? M? HB i?Ä i?-M FB K +'T i®+ T?B t¢ p`Q i-M; F?¬M;-
M?Q # v- ?Qª /B K F?¬M; M;WM; ?B M i` M F?¬M; i`mM; iU M?Q ?¼ - ?bM? i?"M
+'T i®+ H Q ç M M?[M; ç¢Q iQ`M T?QM; ç Q T?Q i` M- bQM; T?QÆM; tQ v +?mv
ç m T?€i t m'i` [m M; ?Q /B m M?½M +MM; M?[M; iB M; M´ çBM? i B M?S+ |+X
Zm M b€i i`"M ;B Q +?B M i` M F?¬M;- b„+ Kti GK+ o•M i`Î M M i`-K i`¼M;- bU #
+QÌM; ?½M FBM? M?•M- M?QM; bU i?-M #Q Kt+ i`„+ +O hQ æ² h?-M S?QM; +kM

h`QM; i`"M +?B M M"v +m®B +MM; B i?„M; B #¢B F?| K" T?•M #B iX .QÈB K†i ç'
?²M; v i?B m M[ç½ i`Î M M +?'M FBM? iU H9+ M"Q- #•v ;BÌ ?¼ KÈB i?U+ bU ?B n
F?¬M; Qi i?U+ HU+- M m F?¬M; T?ªB p"v- 2 H" ? B M; QÌB #¼M ?¼ ç½ H"K K /QÈB
aU +?'M ç°M; F`+? HB i +O i`"M M' ç½ F?B M +?Q ? B M; QÌB ç M; ;B Q +?B M ç
+MM; HMB H¢B # i`QÊM; - +ªM? ;B€+ [m M b€i ç®B

M;k b„+ #¶M; M?B M iªM` - M,K i? M? i?—M FB K +?mv M ç°M; tQ v i`ÁM ç M t2I
tmM; [m M? *?m >d M,K pÁM;- h? M? GQM; FB K HÆ HYM; ÎT?Q ç¬M; H'T H€M? i
v p T?Q M K F?B M MÆB ç! HB i?Qª ç^M; F?¬M;- EBK GQM; FB K !M; €M? FB
"¢+? GQM; FB K i`M i?O T?Q #„+ iQ€i` ?"M [m M; `ÊM M; Q!BX h` M #-m i`!B-
M;k ?"M? ç m ç½ tm'i ?B M- iB M; FB K F?B m HQM; M;•K ç²M; i?!B p M; p¼M; i?

G9+ M`v M;k ?"M? FB K #„i ç-m`mM; ç°M;- M,K HQ¢B FB K M;•K #'i ç²M; p •K i?
K°i K°i HU+ •K b€i imv i+Q!M;- # Q i`MK H M tmM; [m M? *?m >d- i¢Q M M K°i F
*MM; pÊB HU+ •K b€i M;`v +`M; K¢M? H M- M,K i? M? i?—M FB K #„i ç-m ?Q€` ?
ªM?- +ª F?m pU+ çQÊ+ # Q i`MK #!B L;k >"M? FB K i`"M bÎ ?[m ?"M;

p¢M M;k b„+ [m M; FB K ç M; T?B t¢ pÁM; i`ÁM- ?QÊM; i?ŠM; ç M *?m >d T?€i
+Q!M;X

*?m >d ;—K H M K°i iB M; ;B"M /[- iQ`M i?•M H!M; H€M? ?²M; [m M;- +ª i?•M i?
+?B M i?—M- h?B M h` L?"M i`QM; i vªQ ?Q€ tm'i` T?B M T?B M ?Qª p•M-K M
>Qª i?B m ç®i p¢M p"i M;? M? +?B M pÊB M;k b„+ [m M; FB K ÎF?„T iS T?Q X L
[m M; FB K pW iB M M?"T p`Q i`QM; M?[M; ç€K ?Qª p•M HB M M? M? +?!M; #`/
ç€K ?Qª p•M ç! +kM; /—M #B M M?Ä H¢B `²B iB m i€MX L?Q p"v- *?m >d +MM; pÊ
ç-m K°i +m°+ +?B M ; v ;Q F?¬M; M;WM; M;?d- bQM; T?QÆM; HB M iK+ i?¬B ç°
+¶ HU+ HQÊM; +?Q +Q!M;- ;„M; bS+ iB m /B i ç®B T?QÆM;X

:B Q i` M? K°i H9+- F?Q i? +O +€+ imv i?¼+ K` ? B # M imM; ` +m®B +MM; ç½
;B M #„i ç-m`mM; +?mv MX h` M Zm M æ bÆM H9+ M`v ç½ tm'i ?B M +€+ p i MSi
Hm²M; F?Q HQm K¢M? K) +O i`"M +?B M ç½ ?bM? i?`M? M M K°i bS+ K¢M? ?m,
ç°M; ç½ F?B M +ª M;¼M M9B #B M i?`M? #bM? ç` - iB M; M' F?OM; F?B T H`K`m
+?WM; KQ!B /†K- i?ªQ K°+ i M ?Q M;- çB m i?9 imv i iQ+?X

h` M #-m i`!B- M;`M p¢M [m M; FB K ç½ #„i ç-m i?Q i?Êi- ?Qª p•M ç-v #-m i`!B
h?B M h` L?"M i`QM; i v *?m >d #¢Q T?€i [m M; K M; +?Q +Q!M;- K°i ¢¢Q i` #BM
t¬M; i?ŠM; H M T?Q i` M- +MM; pÊB Hm²M; F?Q i? i`QM; bm®i i` M çdM? ç-m ?
K°i HQ¢i +€+ #B M ?Q€ ç½ i`Î i?`M? K°i Hm²M; [m M; M?"M HQ€ K„i ç M; iU ç°M; t
M?"M- K°i ¢¢Q [m M; i`K tQ+? ?²M; çQ!M; FQM? # tQ+? ?QÊM; i?ŠM; H M i` M #-

*?QM? H9+ M`v- €M? K„i +O hQ æ² h?—M S?QM; i`Î M M b„+ H¢M?- bQM; i?O b m
KQÆB ? B H—M FB K [mv i +m®B +MM; +?„T H¢B pÊB M? m- +ª +Æ i? tQ v i`ÁM
€M? ?"Q [m M; M;k b„+ M?Q K°i i?B M i?—M pÊB F?Q i? mv M;?B K p¬ i?QÊM;X .

+O hQ æ² h?—M S?QM;- M,K i? M? i?—M FB K i`QM; F?¬M; i`mM; +MM; H9+ +?m
b„+ [m M; ?Q - +m®B +MM; iK H¢B ÎT?Q /QÊB >Q`M; GQM; FB K- i¢Q M M K°i ¢¢
p T?Q M;¼M ?Qª /B K T?€i?B M +O *?m >dX

> B +¶ [m M; i`K H¢B K°i H—M M[ ;†T M? m- H—M M`v ? B M; Q!B ç m /²M i'i +ª +
p`Q K°i FQ+? M`v- F?¬M; ? +! w M;?o`9i HmB- h?B M h` L?"M p`L;k >"M? FB K
HB i- p¬ b® €M? ?"Q [m M; i¬ çB K i? K H M #-m i`!BX h` M F?¬M; i`mM;- +Æ i?
M M i€B M?Êi M?Q imv i- +ÁM F?Qû KB M; hQ æ² h?—M S?QM; H¢B i`"Q` iB M ?
HU+ /mv i`b i? M;²B- iB T iK+ i?¬B ç°M; +€+ FB K [mv iX

a'K bûi /°B p M; i`!B- ?"Q [m M; /—M T?B i€M- F?B i'i +ª ç½ ;—M F i i?9+- +m®B +
H¢B #¢Q T?€i` K°i mv HU+ +?M i? - h?B M h` L?"M +MM; L;k >"M? FB K ç m iª
` K€m iQÆB- +Æ i? i?K i`¼M; i?QÆM;- F?B i?•M M; Q!B `ÆB tm®M; K†i ç'i i?b ?,
H M K°i iB M; F?¬M; + K +?`mX hB T ç!- \*?m >d H'v i v M„K +?†i H'v h?B M h` L?"
tm®M; K†i ç'i KQÊM HU+ # v H M- M? M? +?!M; i bK çQ!M; +?¢v p T?Q +?•M i`!
M;?2 i?`v iB M; ?„M ?ûi H€M,

@ hQ æ² h?—M S?QM;- i`"M ç'm ?¬K M v +?d H` ?Q`- H—M b m i M?'i ç`M? b) +?Q
K°i +€+? i•K T?K+ F?`m T?K+X

h`QM; F?¬M; i`mM;- hQ æ² h?—M S?QM; p¬ HU+ `ÆB tm®M;- +ª +Æ i? #` Hm²M;

F?B M +?Q T?O i¢M; H +? H¢+- KB M; i?´ ?mv i`ÁM; `ÁM; X æ¬B K¬B `mM H M- h¢
*?m >d #Ä i`®M- K'v H-M ç`M? M|B ; b M?QM; F?¬M; i? M|B M M H|B- +m®B +MM
p i?'i i?¬MX

*€+? ç| F?¬M; t - GK+ o•M- æ² h?B M- ?²M; v i?B m M[i?'v +m°+ +?B M ç½ F i i?
K†i FBM? ?½B- ?B M M?B M pšM +ÁM ç M; +?bK

ç„K i`QM; i`"M +?B M imv i i? ç|X h?m ?²B KK+ [m M; - GK+ o•M M?bM hQ æ² h?¬
K°i HQÊi- p¬ i? M? p¬ iS+ tm'i ?B M # M +¢M? i?•M i? ?„M i - F?) M|B ,

@ o i i?QÆM; +O ?mvM? F?¬M; M? - M m F?¬M; M;¢B i?b i b) ;B9T ?mvM? K°i i
hQ æ² h?¬M S?QM; M?bM +?¬M; F?¬M; M|B K°i H|B M¬Q- +® ? i bS+ +ÁM H¢B ;"i

>[m i?O M? M?¬M; ûT H M #®B i•K hQ æ² h?¬M S?QM; - GK+ o•M iW iW i`mv M p
+?•M M;mv M M?m ?Q¬- pW ;B9T F?¬B T?K+ H¢B M?[M; FBM? K¢+? #` i?QÆM; -
#` i„+ M;?)M- K'i +?WM; K°i im¬M ?QÆM; i?|B ;B M- GK+ o•M KÊB M? M?¬M; i?
[m M? K°i H9+- GK+ o•M ;BÆ +ª ? B i v H M- K°i Hm²M; bS+ K¢M? F€ /B m T?•M #
+?|M; ibK i?'v M,K i? M? i?¬M FB K`²B H,M; F?¬M; i?m ?²B +?9M; H¢BX

æ² h?B M M?bM hQ æ² h?¬M S?QM; ç M; iU KbM? +?[i` p i i?QÆM; Î/QÊB K†i ç

@ L?bM ?mvM? 'v M?Q p"v- Î i`"M +?B M pW `²B +| H) ç½ #` ?¢ T?QM; X L m M?Q
'v F?¬M; T?ªB H¬ ç®B i?O +O *?m >dX

GK+ o•M ;"i ç¬m i`ª H|B ,

@ æB m M¬v ?mvM? M|B F?¬M; b B- *?m >d H9+ i`QÊ+ ç½ ? Q i`M F?¬M; Qi +?•M
+€+ ?mvM?- M m F?¬M; i?b i`"M M¬v ?„M ç½ i?„M; +?„+ `²BX æB K F€ /B m M?'i
FB K i`"M- M°B ?¬K ç¢Q iQÆM; bBM? iQÆM; F?„+ +O M;k ?¬M?- M|B ç9M; ` i?b
#^M; çQÊ+ h?B M hmv i i`ªK T?€T- ?ÆM M[h?B M h¬ L?"M +kM; K¢M? ?ÆM L;k >
p"v +m®B +MM; ?mvM? 'v ç½ #` M°B

i?QÆM; `i M†M;X

>²M; v i?B m M[M|B pÈB +?9i HQ H„M; ,

@ oÈB +¬M; HU+ +O hQ æ² h?¬M S?QM; K¬ +ÁM F?¬M; T?ªB H¬ ç®B i?O +O *?m
;†T T?ªB ?„M- 2`^M; M; v +ª +Æ ?°B i?Q€i i?•M +kM; F?¬M; +|X

æ² h?B M M;?2 tQM; F?¬M; M|B ;b- iÄ ` +kM; ç²M; ibM? pÈB H|B M|B +O M¬M; i

@ æWM; [m€ HQ H„M; - ?¬K M v ç½ F?¬M; +? i/QÊB i v +O ?„M i?b H¬M b m +kM;
?„M ç•M X h?"i` M?€i FB K +O +¬ ?¬K M v ç½ H¬K ?„M #` i?QÆM; - +?d +¬M +¬ H
M[- K°i F?B im pB +| iB M #°- pÈB T?€T [mv i F€ /B m +O KbM? +| i? b) HB m K

QPQ

kd3X *?QÆM; kd3 o½M; aU L?Q S?QM;

@ æ| H¬ T?€T [mv i +'K F} +O #ªM K¬M- i?B i`B M M?B m b) `i +|

?¢B +?Q +Æ i? X

GK+ o•M ² H M K°i iB M; - ?ÄB ,

@ E?¬M; #B i +¬ MQÆM; ç M iW K¬M T?€B M¬Q- +| HB M [m M pÈB M;m²M ;®+ K¬

>²M; v i?B m M[M?bM b M; æ² h?B M- i?'v p K†i ?„M F?¬M; +| +?9i T?ªM SM; - b
?¢ ;B¼M; ,

@ h H¬ •M >²M; hK ç M iW L;mv i h?¬M çB M- +kM; i?m°+ K°i i`QM; iS K¬M ;B®M;

L;?2 M[iY M"v ç M iW L;mv i h?–M çB M- GK+ o•M +| p ?ÆB M;ç+ M?B M- +?"M
M?B m K¬M T?€B i?–M #Q #„i ç–m tm'i ?B M içB im +?•M ;BÈBX L?bM b M; æ² h?
@ >| ` +¬ H" i`mv M M?•M +O L;mv i h?–M çB M- +?ŠM; i`€+? im pB +O +¬ Hç
+?•M ;BÈB F?¬M; M;WM; ?¶M HQçM- +€+ + Q i?O +MM; H9+ tm'i ?B M- +¬ p" æ² h
ç9M; ç„MX
G9+ M"v hQ æ² h?–M S?QM; pW F`T idM? HçB- ?„M T?B i?•M iÈB i`QÈ+ K†i
GK+ o•M F?) M|B pÈB p +ªK FQ+?,
@ æ iç ?mvM? ç½ pB M i`Ê- ;Bì tBM i?dM? ;B€Q [mw iQM? ççB / M?X
GK+ o•M ç K ççK i`ª HìB,

i`M #BM? ?ϕB iQÈM;- +€+ + Q i?O ç m F?¬M; +ÁM- B +| i? i?Q€i F?ÄB bU F?®M
+?9M; i ?½v bmv M; ?o +| M M +?B m ?²B

K¬M ?ϕ .`+? pB M p ? v F?¬M;- +?9M; i `9i HmB F?ÄB HB M KBM? i?Q€i F?ÄB bU
çÆM ç°+ +?®M; +?¼B pÈB v m K +ÁM KϕM? ?ÆM H` F?€+X

a„+ K†i +| +?9i #B M ç´B- # M; QÌB h`QÆM; L; ϕQ hmv i ?B M M?B M ç½ #` M?[M
M?•M H`K +?Q b[M; bÌX >mv M L; ¼+ +?•M M?•M ç ` #B M T?€T ç| +® M?B M H
M?QM; EB K o¬ h`-M HB m +| +?'T M?“M ? v F?¬M;- M?[M; pB M F?€+ +| ç²M; w
F?¬M;- ç•v `ä`M; H` +?mv M F?¬M; i? X L m H`K iQ +?mv M- iÈB H9+ ç| +?QM? ç
HϕB #` #¼M v m K [m, [m€B HÈB /KM; +Æ ?°B- i?b .`+? pB M HB m +| pbi? K`K
F?¬M; \

h`-K iQ K°i H9+ H•m- L; ϕQ hmv i KÈB H M iB M; ,

@ oB + M`v i®i M?“i H` bQ #€ M M bmv M; ?o F„- /U p`Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i +O
+?9M; i ç tm`i`9i HmB +?ŠM; F?€+ M`Q FûQ +?•M ?¼- +?„+ +?„M H` ?¼ p¬ çÆM
b) F?¬M; ç²M; w- ?ÆM M[+ÁM Mªv bBM? HÁM; +,K ; ?ûi- HÈB /KM; +Æ ?°B i`ª i?M
`9i HmB i?“M? +¬M;- i?Q€i F?ÄB K®B [m M ? pÈB HB M KBM?- +kM; +| M; ?o H`
+| ç`+?- F?B +?9M; i ç®B ç-m pÈB v m K HϕB TªB HQ ç T?ÁM; •K KQm +O HE
pB M +?Q +?„+ ç½ i®i ?ÆM bQ pÈB ?B M M vX

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M ç€T,

@ L?[M; çB m +QM M|B i +kM; ç½ M; ?o [m - i?“K +?Q i +ÁM bQ b€M? HÈB ?ϕB p
#ϕ+ pÈB K¼B M; QÌBX æ-m iB M- +?9M; i `ÌB F?ÄB HB M KBM? +?„+ +?„M b) ç„+
tªv ` +?mv M ; b i?b +?ŠM; i? M`Q ibK bU iQÆM; i`È iW #¼M ?¼X \*€B HÈB H` Î +
H`K `i M?B m pB + F?¬M; +-M /U p`Q M?[M; ç®B b€+? b B H-K +O #¼M ?¼- p`v
M; mv ?B K F?¬M; +-M i?B iX hB T ç| - F?B +?9M; i i€+? F?ÄB HB M KBM?- i?U+
K pšM +ÁM

i?m t HB M KBM?- #ÎB p`v i`QM; i•K #¼M +?9M;- F ç`+? +?O v m M?“i F?¬M;

TªB H` +?9M; i - M?Q i? +?9M; i b) çQÈ+ M iQ`M ?ÆMX L?QM; M; QÈ+ HϕB F?n
ç`+?- i +?d +| i? /U p`Q M, M; HU+ +O +?QM? KbM?X *m®B +MM; +?9M; i TªB
`9i HmB F?ÄB HB M KBM? +€B M`Q ç®B pÈB +Æ M; ?B T +O .`+? pB M +| HÈB ?Æ
ç`M? çQç iX

hY .QÆM; +?•M M?•M M|B,

@ æ `i i€M i?“M? +€+? H`K M`v +mª bQ ?mvM?- +?Q /M i? M`Q M m ?ϕQ FB T ç½
+ªK ç®B K†i- +?d /U p`Q F F?€+ i?b H`K b Q çSM; p[M; çQÈ+X h`QÈ+ K„i K` M|
F?ÄB HB M KBM? F i[mª i? M`Q pšM +?Q i? çQ€M i`QÈ+ çQÈ+ - ç½ i? +?9M; i
+O M; WÆB F?€+X

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M F?) ; "i ç-m- çQ K„i M?bM o•M S?QM; ?ÄB,

@ o•M S?QM;- +QM +| w FB M ; b i?b M|B çBX .Q bU pB + M`v ? i`¼M;- F?¬M; i?
M; ?B T M; `M M, K +O .`+? pB M- +?Q M M +?9M; i TªB ? i bS+ +~M i?“M F?B ?

G•K o•M S?QM; M?bM # M; QÌB `²B i`-K ; B¼M; M|B,

@ aQ #€ ç ` #B M T?€T M`v +QM `i i€M ç²M;- M?QM; L; ϕQ hmv i bQ i, M|B +kM; -
HB M KBM? +?Q +?„+ ç½ ç²M; w- iÈB H9+ ç| pB + F?¬M; M?[M; F?¬M; i?“M? HϕB
HÁM; ; ?2M ; ?ûi- i?b i?“i #`i HÈB +?Q .`+? pB MX *ÁM K°i çB K M[- o•M *?B T?€T
çSM; b m HQM; ?„M `®i +K+ +| ç°M; ioM? ; b +?9M; i pšM +?Q çQ€M ` - +?Q M M i
F?ŠM; ç`M? HB M KBM? b) i?m X

L; ?2 p`v >mv M L; ¼+ +?•M M?•M i`Î M M i`-K iQ- K°i H9+ b m KÈB M; ~M; ç-m M|B

@ hϕK i?ÌB i pšM +?Q M?“M `ä- pB + M`v +S ; €+ iϕK b M; K°i # M ç½X >B M M v
S?QM; p`L; ϕQ hmv i çB H`K- ?v p¼M; +€+

+QM ?Q`M i?`M? M?B K pK K°i +€+? i?m`M HÊBX

h`QÆM; L;¢Q hmv i +MM; G•K o•M S?QM; M?bM M? m- i`QM; €M? K„i F?¬M; ;B'm H M iB M; ?ÄB,

@ E?¬M; #B iH` pB + ;b- tBM bQ #€ M|B `äX >mv M L;¼+ +?•M M?•M M|B ,

@ L v iB M? ?bM? L?•M ;B M ç½ #„i ç-m HQ¢M- ç iB K +€+? i®i M?`i pQÊi [m

H9+ F?| F?,M M`v- i + -M ? B M;Q|B +€+ +QM iÈB L?•M ;B M iB K +?Q i K°i p`iX o iQ M?Ä K`m b„+ i? M`Q i +kM; F?¬M; `ä- +?d #B i M| i²M i¢B ;B[ i`lB p` ç'i- +A F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?X h?2Q M?[M; ;?B +?ûT #Q K`i +O .`+? pB M- p` bQ i´ ç-n i`mv M `^M; i`QM; i? ;B M +| K°i ?¢i +?•m [m, /` K¢+ i`„+ ;¼B H` o¢M h?9 K +?•m K¼B v m K X \*?d + -M +€+ +QM iB K i?`v ?¢i +?•m ç| - ç2K p .`+? pB M H` +| i? i`€ v m K [m, [m€BX æQÆM; M?B M ç| +?d H` i`mv M i?mv i- +ÁM +| p`i ç| ? v F?¬M +® M?B M H-M M`v çB ` M;Q`B- K¼B bU +?d iMv /mv M çWM; [m€+QÐM; + -mX

L?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M pÈB p M;?B ?Q†+ - h`QÆM; L;¢Q hmv i p` G•K o•M i¢B b Q >mv M L;¼+ +?•M M?•M i`QM; i?lB F?„+ M`v H¢B ç°i M?B M çQ ` v m + /QlM; M?Q F?¬M; +| p Km®M ;BªB i?Q+? i? K- ? B M;Q|B +kM; F?¬M; ?ÄB M?B n

L?bM ? B M;Q|B t /-M- hY .QÆM; +?•M M?•M KÈB ?ÄB,

@ >mvM? +| w Km®M i€+? +?9M; çB- +| T?ªB ç½ M?`M #B i +| M;mv ?B K ;b T?ªB

L?bM bQ ç +O KbM?- i?€B ç° +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M +| p i`-K i`¼M; M|B,

@ " M ç-m i`QÊ+ H9+ HB M KBM?- +| K°i pB + i pšM F?¬M; M|B +?Q +€+ M;Q|B # +m®B +MM; ç +?Q ç #B iX h` M #S+ ?¼ +O bQ i´ F?B ç| ç½ ?B M K°i çQ¢M €K

óh?B M MB M .`+? oB M- +?d pB /`+? /mv MX Gm•M ?²B #€+? i? - M;?`+? i?B M ?¼ HQ¢M M?•M ;B M

GK+ pB M HB M KBM?- i?`i ;BÈB i?Ov HQ¢M

*?QM? i` ?ÊT M?`i- i?` pB M;?`+? i?B M

.`+? pB M +?B K M?- T?QÆM; i?®M i•K ;B MXô

G9+ ç| ç¼+ M?[M; /ÁM; +?[M`v i F?¬M; ?B m- M?QM; M v i?b i ç½ ?B m çQÊ+ Q

æ¼+ çB ç¼+ H¢B K°i +€+? +?`K `½B çQ¢M €K M;[M`v- hY .QÆM; +?•M M?•M ?ÄB,

@ h? bQ ?mvM? ç½ H½M? M;° çQÊ+ M?[M; ;b `²B\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M ç€T ,

@ > B +•m ç-m ô.`+? pB M /`+? /mv M- M;?`+? i?B M +?mM; ?B Mô H` €K +?d GK+ KBM?- i?`i ;BÈB i?Ov HQ¢Mô H` +?d iB M? i? M?•M ;B M ?B M M v- +?d +| #®M + ` - ô.`+? pB M +?B K M?- T?QÆM; i?®M i•K ;B Mô- `®i +K+ H` €K +?d çB m ;b ç•v

o K†i hY .QÆM; +?•M M?•M HB M #B M b„+ - i?¬M i?€B #B M ç´B F?| çQ€M- +m®

@ aQ ?mvM?- tBM H¶BX

>mv M L;¼+ +?•M M?•M BK H†M; M?bM H½Q i - K°i H9+ b m KÈB i?Î /`B M|B,

@ *?mv M i`QÊ+ FB çWM; M?„+ ç M M[ - i?U+ bU +?Q ç M #•v ;B| i pšM F?¬M; ? HÁM; +kM; F?¬M; +| MY çB K ?`M GK+ o•M- +?d H` +| K°i b® +?mv M i?` T?B #„i p çB K M`v ç +kM; ?B m K`X aQ ç 5 æ +kM; M M ?¼+ +€+? [m M çBX L m F?¬M

L|B tQM; H½Q HB M çSM; /`v- i?¬M b„+ i? HQÆM; `lB çBX

L?bM i?2Q #|M; /€M; +O H½Q- hY .QÆM; +?•M M?•M F?) H„+ ç-m- i? M,

@ *| M? [M; i? S Km® M [m M +kM; [m M F?¬M; ç QÊ+ - M; Q`B +| ?B m F?¬M; - bQ ?m
:B'm iB M; i?Î /`B- hY .QÆM; +?•M M?•M +?"K `½B çB çB HçB HçB- `²B H†M; H) `
QPQ

k3yX *?QÆM; k3y a M ok .K+ G B

h?QÆM; >ªB #Q K"i [m v i`Î p L?½ pB M- +MM; çB pÈB H½Q i H" K°i M; Q`B i`mM
i?Q`M; X G†M; H) ç M # M M; Q`B T?ÁM; +O EB K o¬ h`-M- >S h?QÆM; >ªB ?ç; E

@ EB K KBM? +?O- içB ?ç H` L?Q pB M >S h?QÆM; >ªB- M; Q`B K" M; `B + -M içB
*Y T?ÁM; M? M? +?|M; KÎ ` - EB K o¬ h`-M M?bM M; Q`B i`mM; MB M ç| M? ;B¼M

@ J`B iB M bBM? p`QX

_²B ?„M [m v ç-m ?ÄB >S h?QÆM; >ªB,

@ h` M çQ`M; F?¬M; B +?9 w +?S\ >S h?QÆM; >ªB ç€T H`B,

@ sBM KBM? +?O +S M i•K5 h` M çQ`M; çB K¼B +?mv M ç m `i v M ´M-

+?9M; i¬B ç½ +® ;„M; F?¬M; ;•v bU +?9 w +O M; Q`B F?€+X

a„+ K†i /½M ` - EB K o¬ h`-M M`B,

@ L?Q p"v i?b çQÊ+ - H-M M"v M; QÆB tY Hw +¬M; pB + `i i®iX hçK i?`B M; QÆB ?
F?¬M; çQÊ+ ç H° pB + M"v ` M; Q`BX

>S h?QÆM; >ªB ?ç; B¼M; p•M; H M? p" M? M? +?|M; Hv F? BX E?|2 KB M; ?B M
h`-M [m v M; Q`B #QÊ+ p"Q i`QM; T?ÁM; X

L; v i`QM; #m´B +?B m ?¬K ç| - EB K o¬ h`-M i`B m i" T +€+ + Q i?O içB ççB bªM?
ç¬M; çO- ?„M # M H M iB M;;

@ h`QM; i?`B ;B M iÈB +?9M; i b) içK /WM; K¼B ?"M? ç°M; ç i?m i?"T iBM iS+ i
çB m /QÐM; i?•M i? X " M; `v b m +?9M; i b) iQ"MHU+ i'M +¬M; >„+ a€i >´oQÆM
M"v K¼B M; Q`B + -M T?ªB çB m +?dM? i`çM; i?€B ÎKS+ i®iM? i ç ç M H9+ ç| T
L; Q`B ` - i b) T?€B M; Q`B p h?B M EB K pB M çB m +€+ + Q i?O +ÁM HçB ç M ç
çªK #ªQ +?Q H-M tm'i i?O M"v i?„M; HÈB imv i ç®B- i ?v p¼M; L?Q pB M p" "² æ
+ Q i?O ç M i`Ê +?B MX h`"M +?B M M"v #¼M i M? i i?B i T?ªB ;B" M? H'v i?„M; H
ççQ- M•M; + Q bo F?Q +?Q im +?•M; BÈB i`QM; i?B M ?çX

>çQ o•M +Q bo +MM; S?€T Zmª ççB bQ b„+ K†i F?) #B M ç´B- i` Q ç´B pÈB M? m
ç m H° ` p + K +?`m i` M Mûi K†iX GB M b m ç| >çQ o•M +Q bo M`B,

@ JBM? +?O ç½ +| H M? - L?Q pB M +O içB ?çb) /®+ bS+ M¶HU+ pb ?Á #bM? +C
h?B M [m v i`Î p i`mv M H M? - # M; `v b m K¬M ?ç +O L?Q pB M b) +| K†i ç-v ç
;B MX

L; ?2 >çQ o•M +Q bo M`B M?Q p"v- F?|2 KB M; EB K o¬ h`-M F?) ;BQÆM; H M- i` M
`²B çQ K„i M?bM b M; T?Q ççB /B M +O "² æ ?¼+ pB MX

S?€T Zmª ççB bQ i? v p"v +kM; #bM? ioM? M`B,

@ æ½ H" M; Q`B +O HB M KBM? +?QM? ççQ i?b i iM?B M #´M pB M F?¬M; i? ç
+kM; b) i`mv M H M? +?Q + Q i?O +O ?¼+ pB M M? M? +?|M; ç M ç•v iQÆM; i`Ê
HB M KBM?X

EB K o¬ h`-M ?"B HÁM; M`B,

@ L?Q i? i?b `i i®i- K¼B M; Q`B ?½v HmB p MÆB +O KbM? +?m~M #` çBX " M
+?mv M K¼B bU i`QM; [m€ F?SX

J¼B M;QÌB M;?2 p"v ç m H°` MK +QÌB ;QÊM; ;çQ i` M F?m¬M K†i`²B b m ç! iWM
F? BX

L?bM Mûi K†i +O K¼B M;QÌB- .B T h•K L;?B +'i iB M; i? M,

@ L m M?Q H-M M"v #¼M i F?¬M; i? i?„M; i`"M K°i +€+? ç T K„i i?b 2`^M; b m M
+?9M;X

JdK +QÌB pÈB p ?ì ?[M; - EB K o¬h`-M M!B K°i +€+? i`"M ç-v iU iBM,

@ u M i•K çB- H-M M"v #¼M i imv i ç®B b) F?¬M; çB i?2Q p i t2 ç´ i`QM; [m€ F?S
+?Q # M >„+ a€i >´ oQÆM; - +?9M; i b) çÊB ç M H9+ ?Q" M; ?¬M K" ?"M? ç°M; i?2
+ª ?½v #bM? ioM? +?ì çÊB iBM i®i H" M?X

oÈB p F?¬M; Hç+ [m M- .B T h•K L;?B M!B,

@ >v p¼M; F ?Qç+? +O +?"M; +! i? i?"M? +¬M; - #^M; F?¬M; i?b i?B T bÊ`^M; #
b) +?d ? Q #BM? i`M iQÈM;X

a€M; bÈK M; "v i?S ? B- ç iY +O L?½ pB M i?m çQÊ+ K°i iBM iS+ - i` M çQÌM; ç M
i?O çQÊ+ i`B m i" T ç½ #` >„+ a€i >´ oQÆM; M; „M +ªM- iQ" M #° ç m iY +?B M X æ²
FB M >„+ a€i >´ oQÆM; i`QM; i`"M +?B M M"v ç½ i` ` çQÊ+ imM; iQ+? +O h?¬M
+O K°i ç iY- b m ç! ?„M +QÌB HÈM`²B #Ä çBX

L;?2 çQÊ+ iBM M"v + Q i?O i`QM; ççB bªM? ç m b„+ K†i ççB #B M- €M? K„i K¼B M
o¬h`-M- Km®M iW i` M ;QÆM; K†i ?„M +! i? M?"M #B i çQÊ+ i? K K°i p" B çB m X
o¬h`-M ç-v Mûi m €K- M?bM F?¬M; ` çQÊ+ bU #B M ?! M"QX

L?bM i?'v #° K†i M;?B M; ! +O K¼B M;QÌB- .B T h•K L;?B M? ;B¼M; M!B,

@ oB + M"v +kM; ç½ tªv ` `²B- ?B M içB ?ÄB M?B m +kM; +?d p¬ /KM; - tBM K¼B M
? B M; "v b m X

æQÆM; i`QÌM; K¼B M;QÌB i?-M b„+ ç m i`-K K†+- HÌB M!B +O .B T h•K L;?B ç½
i?"iX E?-M; KÎ KB M; ;BªB i?Q+? i? K çB m ;b M[- .B T h•K L;?B [m v M;QÌB +MM
ççB bªM?X

æÊB b m F?B ? B M;QÌB çB F?ÄB- o•M >Q M? ;B¼M; M!B,

@ æ½ H" HB M KBM? i?b K¼B M;QÌB +-M T?ªB ç®B tY i?ŠM; i?„M pÈB M? m X >„
HQÊM; K" /'m /B K #¼M i çQ p"i ç! [m v i`Î p h?B M EB K pB M- ?B M içB i?b i
>„+ a€i >´ oQÆM; H'v çQÊ+ i?S ç!- #¼M i +?"m i`,K M; "M + v ç„M; F?¬M; T?ªB ç½
a„+ K†i F?) #B M ç´B- h?'i >mv M +?•M M?•M HÈM iB M; M!B,

@ *•K KB M; - çWM; M!B HÌB t^M; #°v5 JBM? +?O i?Q+? M?Q i? M"Q i?b ç! H" +?r
M M t2M p"Q [m€ M?B m X L;QÆB +ÁM F?¬M; +?"m +MM; i [m v p \

o•M >Q /QÌM; M?Q Km®M M!B i? K p" B +•m M?QM; i?'v b„+ K†i •K i`-K +O h?'i >
ç" M? BK H†M;X oÈB p K†i Q M S+- o•M >Q H†M; H) i?2Q H½Q i `ÌB F?ÄB ççB b

J¼B M;QÌB tmM; [m M? i?'v b„+ K†i +O h?'i >mv M +?•M M?•M M?Q p"v- i`QM; H
M;mv M /Q içB b QX a m K°i ?²B M?bM M? m- +m®B +MM; F?¬M; B H M iB M; K
bªM?X EBK *QÆM; h?€M? S?"i çB b m +MM; - M?bM b M; *?B M h•K i¬M ;Bª Í# M
i? M i?Î M!B,

@ >„M H"K M?Q i? +! H) i?"i bU H" +?9M; i +-M T?ªB i?"M i`¼M; bmv tûiX L m K½
i?b M?•M i•K b) i M`½- /ŠM ç M HB M KBM? M"v F?¬M; +ÁM +?9i w M;?o M"Q M[

*?B M h•K h¬M :Bª #bM? ioM? M!B,

@ oB + M"v o•M *?B T?€T ;BÈB F?¬M; ?ÄB ç M i?b ?"i i i p" M; "B T?ªB [mªM M?B
iU M?B M b) +! M;QÌB ` K†i i?m i?"T i" M +K+- çB m M"v F?¬M; T?ªB b Q\

E?¬M; Km®M M!B M?B m- EBK *QÆM; h?€M? S?"i F?) H„+ ç-m i? M i?Î`²B +kM; #
h?İB ;B M ; -M ç•v- i`QM; im +?•M ;BÈB T?€i bBM? M?B m pB + HÈM H`K tm'i ?B
M;QİB t Q ç°M;X h`QÊ+ b m F?¬M; [m€ ? B # M;¬v- S?QÊM; >Q`M; i?Q pB M #` /B
æ°M; æbM? ?²X hB T i?2Q ç! H` +€B +? i +O +?QÎM; ;B€Q h?B M EB K pB M Gw
K¬M i?¬M #Q [m`i F?İB- ç¢B [m•M +O Zm, pU+ ?B M i?•M MÆB •K bÆM- J pU+
h K L?½M GQM; G M; ?ÊT i?`M? HB M KBM? +?B M imv MX h'i +ª M?[M; pB + M`v
M;¬v- K¼B i?S tªv ` [m€ M? M? F?B M +?Q M;QİB i TªB FBM? ?½BX L?QM; F?
+?Q [m i?b im +?•M ;BÈB ç°i M?B M i`mv M ` K°i iBM iS+ - EB K o¬ h`¬M pb ? I
HûM H9i çQ h?¬M; GBM? çB m p h?€B >mv M bÆM- #` >„+ a€i >´ oQÆM; +O u
tm'i i?O +QÊT H'vX

h?¬M; GBM? çB m ç´B +?O- K°i H¬M M[H¢B i¢Q M M K°i i`QİM; #½Q i€T i`QM; ir
pã bo p¬ +MM; i? K H K +kM; çm M? m iB M ç M >Q`M; ?`- ç`M? M?•M H9+ EB K o
+QÊT çQ¢i H¢B K` i?W +Æ ?°B MQÊ+ çK+ i?ª +•mX *S M?Q i? +€+ + Q i?O im ç
F +?QM? i` ç m iK i`T i¢B GQÆM; bÆMX J°i i`QİM; T?QM; # #½Q i€T i` M? ;B`M

h`QM; H9+ ç!- i¢B MÆB b•m i?ŠK +O •K bÆM- •K h?B [m, pQÆM; +kM; M?"M H
>„M K M; i?2Q # i M [m, iB M +MM; o¬ >²M •K G #Q K`i iB K M?"T h`mM; M;mv I
HQ¢M H¢+ i`T FQ+? +?QM? ç¢Q p` >„+ a€i >´ oQÆM;X *ÁM >„+ •K i¬M +?O +MM;

G M; ç M; Î i` M M9B æ M >Q +kM; F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B- F i?ÊT T?€B + Q i?O
+?m`M #` i? K /¬m p`Q HY X *MM; H9+ ç!- K¬M ?¢ +O J h?¬M i¬M; p®M /o Hm¬M
+kM; T?€B iS ç¢B i`QÎM; H½Q i?®M; bm'i + Q i?O T?•M ` ? B çQİM; - M?`K ?QÊM
>mv M S?QM; K¬M i?¬M #Q M; ?2 çQÊ+ iBM iS+ ç! +kM; H†M; H) iB M ç MX *?d #
o¬ h`¬M- i'i +ª +€+ + Q i?O +O i K ;B M i?'i ;BÈB ç½i iK i¢B >Q`M; ?`- ?bM? i?"
i` M? ;B`M? +QÊT çQ¢iX hmv M?B M F i [mª +m®B +MM; b) M?Q i? M`Q- çB m M

"¬m i`İB #m´B +?B m #` bQÆM; KM +?2 T?O +ª K°i pMM; - HB M iK+ i`QM; KQİB M;
; v ;„i H`K +?Q K†i ç'i ? M? F?¬ /` i?QİM; - #KB ç'i # v F?„T MÆBX G9+ M`v K°i ç
;B! +kM; #„i ç¬m M´B H M- /QİM; M?Q #€Q i`QÊ+ `M; b) +! K°i i`M KQ iQX

L;¬M; ç¬m M?bM ç€K K•v ç2M i` M i`İB- GK+ o•M iU M!B pÈB #ªM i?•M,

@ aÆM pk /K+ H B T?QM; K½M H•m- ç•v +?ŠM; T?ªB H` €K i?` KQ ;B! i`QM; L?•M
? v b QX *! H) ç½ ç M H9+ `²B- i +kM; M M ;BªB [mv i +€+ pB + +O KbM? i?¬BX

L!B pW /Si HİB- GK+ o•M HB M i`T i`mM; bU +?9 w tm®M; K†i ç'i pb +?`M; ç°i M
KbM? T?€i ` K°i Hm²M; F?Q iS+ `i F€ [m€BX Zm M b€i K†i ç'i K°i +€+? +`M i?"M-
K°i +QM çQİM; tm¬B M K M;QÊ+ #„+ +! K°i ;B M iB m KB mX h`QM; KB m H9+ M`
/WM; +?•M- /QİM; M?Q H` +! w i`€M? KQ X

G9+ M`v i`İB ç½ #„i ç¬m ç´ KQ - M?[M; ?¢i KQ iQ imv i?Q M?QM; M†M; ?¢i- +?d
i?`M? +ÆM KQ HÈMX \*ÆM KQ M`v ç M M? M? K°i +€+? #`i M;İX E?¬M; F`T M;?
?¢ tm®M; K†i ç'i `²B M? M? +?!M; iB M p`Q i`QM; iB m KB mX

E?) ;"i ç¬m p` KdK +QİB +?`Q ç¬B M K M['v- GK+ o•M H†M; H) [m M b€i ?¼X h` M
ç2Q K°i +€B K†i M¢ iBM? tªQ M?QM; p M p M

+?d +?2 çQÊ+ K°i T?¬M iQ F?m¬M K†i- /mM; K¢Q /QİM; M?Q `i ç TX *†T K†i HQ
+® +?2 ;B`m çB p`B T?¬M m Q€M- H¢B `i T?M ?ÊT pÈB +€B KkB M?Q M;¼+ p` +€B
K†i +O M K iY ç! +kM; +! K°i K†i M¢ +?2 ç`v ?ÆM K°i MY F?m¬M K†i- ç¬B K†i ?`M
F?QªM? F?„+ M?bM i?'v GK+ o•M- €M? K„i M K iY ç! H!2 H M K°i iB [m M; K M; F

.İB €M? K„i M?bM p +QM çQİM; T?Q t - p K†i +O GK+ o•M `i #bM? ç¢K M?QM;
/` i?QİM; - +?`M; pW +ªK ;B€+ çQÊ+ bU #`i M iW i` M i?•M M;QİB M K iY ç!- pB
F?B tªv ` X h?"M i`¼M; ibK ?B m- GK+ o•M T?€i ;B€+ i` M M;QİB +O M K iY M`v

`i + ' [m€BX o"i M"v ;•v ` +?Q #^aM i?•M GK+ o•M K°i +^aK ;B€+ pW [m2M i?m°+ H
+| +?9i ?Q M; K M;X

h`QM; +ÆM KQ HÈM- # M;QÌB MÆB iB m KB m pšM +S M?Q i? M?bM ` iS T?Q -
iB M; ;B|- iB M; KQ - iB M; +`M? +•v çQM; çQ # M M;Q`B i?b i'i +^aç m +| p ? i b
H9+ ç|- Î T?Q M K +O + ' ççQ tm'i ?B M K°i #|M; M;QÌB ç M; ç°B KQ çB ç M- i`Q
M M;Q`B iB m KB mX L?bM # M;QÌB # M i`QM; KB m K°i H QÊi- M?•M ^aM? ç| F?
çB p`Q i`QM; KB m- +m®B +MM; M?•M ^aM? /WM; HçB # M i`€B GK+ o•MX

*~M i?"M çQ K„i [m M b€i M;QÌB M"v- GK+ o•M T?€i ?B M ç| H` K°i H½Q ;B` i|+ #
+QM- imv M?B M +?"M; F?¬M; i? çQ€M ` çQÊ+ im' B i€+ `ä`"M;X Jti F?€+ i`M
p i?¬M #Q F?| HQÌM; - /QÌM; M?Q ç¬B K„i +O H½Q i +| i? M?bM i?'m çQÊ+ +^ai?
+| +^aK ;B€+ ç¬B K„i H½Q i +| i? M?bM i?'v çQÊ+ `i`ä`"M; K¼B #Q K"i i` M çÌB-
/'m çQÊ+ M?½M i?¬M ç|X G-M ç-m iB M; †T çQÊ+ M;QÌB M?Q i? M"v- i`QM; i•K
ç°M; - i•K MB K +?"M; iU M?B M +?mv M ç°M; - T?€T [mv i >Q o¬ E?¬M; L; •M +kM
i`QM; +?ÈT K„iX L; v H"TiS + +^aM;QÌB GK+ o•M iU M?Q ?Q

p¬- F?Q iS+ iQ`M i?•M ?Q`M iQ`M ~M i`KX

G½Q ;B` FBM? M;ç+ çQ K„i M?bM GK+ o•M- `²B €M? K„i H½Q i /ÌB b M; T?Q M
H½Q ;B` H° ` K°i p `i T?S+ içT K` GK+ o•M F?¬M; i? ;B^aB i?Q+? çQÊ+ - M?bM
T?'i M?Q ç M; i? M i?ÎX J¬B H½Q ;B` F?) ç°M; - /QÌM; M?Q ç`M? M|B çB m ;b ç| #
K„i H½Q i ?QÈM; p T?Q #„+ + ' ççQX LÆB M"v ç M; +| K°i M?•M ^aM? M? M? +?|
ç½ tm'i ?B M i`QM; iB m KB m- ç| +?QM? H` h? h?Ov GQm- M;QÌB KÈB +?B i v
H•mX

L?bM i?'v GK+ o•M- h? h?Ov GQm ?B M M?B M iÄ ` + Q ?SM; T?B i?QÌM; - M?Q
ç| i?b i?¬M b„+ HB M #B M ç'B- €M? K„i H° ` p +<sup>a</sup>M? ;B€+ ?B K i?'vX \*?d i`QM;
h? h?m, GQm `¬M `¬M +?mv M ç°M; - +^aM;QÌB ;½ iB M M?"T p`Q i`çM; i?€B +^aM?

JdK +QÌB M?bM h? h?m, GQm- H½Q ;B` M? ;B¼M; M|B,

@ L?B m M,K F?¬M; ;†T- içB b Q F?B;†T HçB i M;QÆB HçB +| #° /çM; F?¬M; i?
i F?¬M; +| w i bK M;QÆB ;•v T?B M- M;QÆB F?¬M; +¬M T?^aB F?~M i`QÆM; ç M i?

L;?2 H½Q ;B` M|B p"v- h? h?Ov GQm iW iW i?m HçB i?O i?S+ M?QM; pšM K M; i?
iB M; ,

@ æSM; i`QÊ+ Kti ¬M; - i F?¬M; i? F?¬M; +| +?9i +~M i?"MX hmv H` iW i`QÊ+ ç M
F?€+ ç°M; i?O M?QM; +†T K„i +O ¬M; HçB M?bM i?'m çQÊ+ `i M?B m i?S F?¬M;
M;QÌB F?€+ +| +^aK ;B€+ F?¬M; i?Q^aB K€BX E?¬M; #B i içB b Q H¬M M"v ¬M; tm'i
ç M\

QPQ

k3RX *?QÆM; k3R h`M h?¬M Zmv i >B M

G9+ M"v H½Q ;B` M?bM p`Q H`M KQ i¬K i½- F?) KdK +QÌB,

@ L;QÆB p b b Q ç M ç•v p`i p b b Q +kM; ç M ç•v\ L?Q M;QÆB M|B-

+?9M; i +?ŠM; +¬M [m M i•K iÈB pB + ç| H`K ;bX E€i?U+ - ç½ F?¬M; +| pB + ;b i
F?¬M; i`€M? F?ÄBX o" M K M? ç½ F?B M +?9M; i iQÆM; T?MM; i?b M?'i ç`M? b)
F?¬M; \ > ? 5XXX GçB +| M;QÌB ç M M[`²B- +| H) +ÆM KQ M;"v ?¬K M v b) H`K

L;?2 M?[M; HÌB M"v- +^a #®M M;QÌB i`QM; KB m ç m /B +?mv M KK+ [m M; ` # M
M?B M i`¬M; i?'v K°i ççQ ?„+ <sup>a</sup>M? ç M; T?B m H½M; # v iÈB- +?d i`QM; +?ÈT K„i

GK+ o•M +~M i?"M [m M b€i M?•M ^aM? i`QÊ+ K„i- i•K i?¬M F?) +?'M ç°M; - F?¬M;
+?O +O J pU+X *?"M; i?"i bU M; ?o F?¬M; ?B m içB b Q ?„M +kM; HçB t^aQ ?ÊT tn

M"vX L;-K T?•M iQ+? ibM? i? i`QÊ+ K„i- i`QM; b€m M;QÌB i?b +| ç M #®M H" + C
+?d H" bU tªQ ?ÊT ? v H" bU b„T t T +O ç`M? K M?\\
h`QM; H9+ GK+ o•M bmv M;?o K¬M; HmM;- J h?B M i¬M +?O M?bM HQÊi [m
h? h?m, GQm p" M K M?•M K M; K†i M¢- +QÌB M|B,
@ L;v ?¬K M v i?U+ H" K°i M;v ç†+ #B i- +€+ + Q i?O ç m iK i" T ç¬M; çO i¢B ç•
çB m T?B T?¬K- H½Q #^M; ?[m F?¬M; i? +?Q i #B i+m°+ ?°B M;° M"v +| w M;?o
æ²M; M? M H½Q ;B" +QÌB M|B,
@ .Q ibM? +| K" ?°B M;° i'i b) T?€i bBM? M?B m bU ibM?- M;QÆB ?" i'i T?ªB HQ M
çO- F?¬M; T?ªB iU M?B M b) KBM? #¢+? i'i +ª b Q\\
L?bM HQÊi [m F?„T iS T?Q - J h?B M i¬M +?O ?ÄB,
@ *ÁM +| i? K M;QÌB b Q- F?¬M; #B i+ÁM i?B m B M[\\ G½Q ;B" KdK +QÌB,
@ h ç½ M|B `²B K"- +| /mv M b) ;†T M? m i?¬BX - F?¬M; +-M ;'T- +ÆM KQ
i-K i½ M;Q" B FB F?¬M; #B i H9+ M" Q KÈB /Si- M?B m M;QÌB p¬ibM? ibK i?'v MÆ
KQ - b Q H¢B F?¬M; i? +MM; M? m i" T i`mM; H¢B K°i +?¶ çQÊ+ +?S\\
L;?2 M?[M; HÌB M|B ç| J h?B M i¬M +?O F?¬M; ?ÄB M?B m M[- +?d v M H†M; ic
h? h?m, GQm FûQ GK+ o•M H¢B M|B,
@ >¬K M v M;QÆB T?ªB HQm w K°i çB K- ç| H" /M +| tªv ` +?mv M ;b M;QÆB +kM;
çQÊ+ H¶ K½M; ?"M? ç°M;X
GK+ o•M M?bM b M; ?„M- #B m ibM? #bM? ç¢K ç€T,
@ æ i¢ ç½ [m M i•K- i b) ç w ç M çB m M"vX *?mv M +O ?mvM? ç½ ?Q" M i?"M?
h? h?m, GQm FBM? /` [m M b€i GK+ o•M- T?€i ?B M ` imv +?"M; H9+ M"v ç M; ç
H¢B +?ŠM; ? T?€i ?B M ` K°i +?9i F?Q iS+ M"Q- i?"i bU H" H"K +?Q M;QÌB F?€+
çQÊ+X
G„+ ç-m- h? h?m, GQm i?Î /"B,
@ *?d ?Q" M i?"M? çQÊ+ K°i MY - T?¬M +ÁM H¢B i?b T?ªB i`¬M; +?l p"Q i?B M w i
?ÄB M;QÆB- M;QÆB ç M ;BÌ pšM +?Q ?²B ç€T i X
E?) pm®i p2 hS GBM? i?¬M i?9 i` M p B- GK+ o•M i`ª HÌB pÈB p + Q i?•K K¢+ i`„-
@ "B i F i [mª ?mvM? +?Q ?ŠM ç½ +ªK i?'v i®i ?ÆM- ?mvM? M?'i ç`M? T?ªB #B
M|B- H¢B +| M;QÌB ç MX *ÆM KQ M;v ?¬K M v i?"i ç†+ #B i- iU ?² M?Q pb +?9M
Í # M +¢M?- H½Q ;B" çB K ç¢K M|B,
@ *| M;QÌB M|B `^M; KQ +?QM? H" /Q i`lB t M? FB i? M F?|+X L|B M?Q p"v- +| H
/Q H½Q i?B M pb M?[M; M;QÌB Î ç•v K" +i iB M; i?' M i?S+ +?,M;\\
h'i +ª K¼B M;QÌB M;~M ` M?bM H½Q i - M?½M i?¬M H° tm'i K°i iB M;?B ?Q†+X
" M M;Q" B KB m K°i HK+ b„+ M?•MªM? +'T i®+ # v iÈB- M? M? +?|M; #QÈ+ p"Q i
FB m,
@ *ÆM KQ M"v i?"i H" HÈM [m€- K v K„M i? v +m®B +MM; +kM; ibK çQÊ+ +?¶ i`
K½B M;Q" B KQ i?b i?"i H" i?ªK ?¢BX •B +?"5 L;mv M H B Î ç•v +kM; ç½ +| M?B m
çB- i +kM; +?d H" ibK +?¶ ç K" i`9 i?¬BX 5 h`mv J°M; ç¢B + - ?mvM? +kM; Î ç•v
K†i M[`²BX
L?bM h`¬M L;¼+ GQ M i`QÊ+ K„i- GK+ o•M i`QÊ+ iB M T?€i ;B€+ ` im pB +O M" M
+?|M;- i®+ ç°i?"i FBM? M?•MX a m ç| KK+ [m M; +O GK+ o•M /WM; i` M +€B +?m
+O M" M; i - M?½M i?¬M F?) H° tm'i K°i iB FBM? M;¢+- M?QM; +?d i?Q€M; [m `²

GK+ o•M ;"i ç-m- KdK +QlB ?ÄB,

@ G"K b Q K" +?d +| K°i KbM? +¬ iÈB ç•v- MÆB M"v F?¬M; T?ªB H" MÆB i?Q+? ?
+¬ F?¬M; i?2Q +MM; b Q\

h`-M L; ¼+ GQ M M?bM HQÈi b M; i'i +ª K¼B M; QlB K°i H-M- `²B +QlB M? ,

@ h¬B p" bQ ?mvM? i?2Q HlB +O ?mvM? ç½; B M?"T h`W J HB M KBM? `²BX >m
M?Q H" iQÆM; M; ° #^M; ç Q #^M; FB K- K v H" +m®B +MM; o, M KBM? +?O +kM; i?V
i¬B KÈB i?Q€i

çQÊ+ FB T M¢MX a m ç| +ª M?|K çB K°i pÁM; ç M æ°M; æbM? ?²- H9+ [m v p ? B
+?Q i¬B çB i`QÊ+ - çB çQÊ+ MY çQlM; i?b ;†T +ÆM KQ [m€ HÈM M"v- M M KÈB
[m K¼B +?mv M pšM i®i +?S\

L?bM ;QÆM; K†i iQÆB i„M F?¬M; +?9i •m HQ Km°M T?B M +O M" M; - GK+

o•M F?¬M; F?ÄB T?€i bBM? p" B T?¬M +ªK F?€B- M? M?"M; ç€T,

@ h pšM ´M5 hÈB ç•v- ç M # M +¢M? i - +?9M; i M?•M +Æ ?°B M"v K" i`Á +?mv M
G9+ M"v- J h?B M i¬M +?O H¢B [m v b M; H½Q ;B" i`mv p'M,

@ G½Q #^M; ?[m- +ÆM KQ M"v +| H) ç9M; M?Q HlB M|B +O M; QÆB- i`QM; F?QªM
çQÊ+ - M; QÆB +| i? M|B +?Q +?9M; i #B i F?B M"Q M| M; WM; F?¬M; \

G½Q ;B" M?bM p T?QÆM; i`lB t t, K- H½M? ç¢K +'i iB M; ,

@ *ÆM KQ M"v ç½ H"K M; QÆB i•K T?B M F?Q +¢M- p"v i¢B b Q M; QÆB F?¬M; M
/ M? iU H" ;b p" +mM; T?KM; p` "² h€i M"Q\

GlB H½Q pW M|B ` - K¼B M; QlB i`QM; KB m H¢B M; ~M M; Æ pb F?¬M; B +?9 w ç
M"v ?ÄB ç M i?b i'i +ª K¼B M; QlB ç m T?€i ;B€+ ` M; ¬B KB m M"v çQ+? i?U+ +| ;
i?b i'i +| ?Á i?QÊM; - M?QM; K¼B M; QlB ç m ç½ ç M ç•v b Q H¢B +?ŠM; i?'v ?Á

sQ v M; QlB H¢B- i'i +ª K¼B M; QlB ç m [m M b€i F„ +"M; M; ¬B iB m KB m- tmv M [i
M i`QM; +| +| K°i iQÊM; S?"i HÈM- M?QM; H¢B +| T?¬M F?€+ #B i pÈB M?[M; iQ

L; ~M; ç-m M?bM #B M #`B i` M +Y KB m- +?d i?'v i` M ç| +| F?ªK # iU /¢M; iQ HÈ
h?¬M KB môX L?bM t ?ÆM p T?Q i`QÊ+ K†i

i?b H¢B i?'v K°i i'K #B M #^M; ;¶ K"m p" M; - # M i` M +| F?ªK # +?[ó. B i

h?¬M çB Mô H'T H€M? [m M; K M; [m, /`X

J h?B M i¬M +?O #"i +QlB ?„+ ?„+,

@ h" M h?¬M KB m- .B i h?¬M çB M5 >„+ ?„+5 *| w M; ?o 5 . M? iU ç9M; H" +| w M
h'i +ª K¼B M; QlB ç m BK H†M; F?¬M; M|B iB M; M"Q- iU ?² M?Q i'i +ª ç m F?¬M; +
H½Q ;B" H¢B H¢M? M?¢i +'i iB M; T?€ pĐ bU BK

H†M; ,

@ J M; i M H" h" M h?¬M KB m- p"v i`QM; KB m +mM; T?KM; +| T?ªB H" "²
h€i\

L; ?2 M?[M; HlB M|B +O H½Q ;B" ç| i'i +ª K¼B M; QlB ç m F?) +?'M ç°M; - iU

M?B M i`QM; HÁM; H¢B /'v H M bU K•m i?mšM- i M ;¼B H" .B i h?¬M çB M- i`QM;

>B m F€- i'i +ª K¼B M; QlB ç m i" T i`mM; bQM; M?½M +~M i?"M [m M b€i T?¬M ç-r
M"v H¢B T?€i bBM? K°i pB + +´ [m€BX J¼B M; QlB i¢B çQÆM; i`QlM; ç m +| im p
M?bM `ä `M; - çB m M"v H"K b Q F?¬M; H"K +?Q #¼M M; QlB J h?B M i¬M +?O i`

#Q iU ç°M; T?•M F? B ?Q€i?"M? iWM; iªM; ç€ ç´ bKT tm®M; X hB M; Kã F€ /` +kM
L;•v M;®+ M?bM i'i +ª tmM; [m M?- GK+ o•M ?²B iQÎM; H¢B +¶ HU+ HQÊM; i?-M #
M?Q +| i²M i¢B K°i HQ¢B w i?S+- H¢B ;B®M; M?Q H¨ K°i çQ¢M Fw S+- M?QM; i?"
+?Q ?B mX GK+ o•M +?d +| +ªK ;B€+ KÆ ?² iW pMM; i?•K b•m M?'i i`QM; i•K i`Q
K°i HU+ HQÊM; i?-M #Q T?QM; 'M- iU KbM? F?-M; i? ;BªB F? B- /Q ç| i`QM; Fw
h?'v i'i +ª ç½ F?-B T?K+ H¢B #bM? ioM?- h? h?m, GQm ?ÄB,
@ G½Q [m,- M;QÆB M?½M [m M; HÊB ?¢B- ?½v M|B t2K M;QÆB ç½ M?bM i?'v ç|
i`QM; ç| ~M i`M; +€B ;b\
G½Q ;B¨ b„+ K†i M;?B K i9+- #bM? ioM? [m M b€i GK+ o•M b m bU #B M ç´B pW
@ oÁM; tQ v p" M K M? +m®B +MM; ç½ #„i ç-m +?mv M ç°M; - M?[M; +m°+ iQÆM; T
i`QÊ+ H¨ b) ç M t2M p"Q M? mX E?B M;QìB i?•M v m M?'i `ìB t +kM; H¨ H9+ h?€B
*~M i?"M iB T i?m M?[M; HìB M|B ç|- h? h?Ov GQm- J h?B M i¬M +?O i?Q€M; M
F?-M; #B i ç9M; b BX L?QM; GK+ o•M ~M QÊ+ +| T?-M KBM? #¢+?- M?QM; +K i?
M|BX GB + M?bM H½Q ;B¨ i?-M #Q GK+ o•M M?'i i?ìB FBM? ?QªM; - +'T i®+ T?B
b m h`-M L;¼+ GQ M +kM; F?~M +'T i?2Q b€i- ?B M M?B M +kM; +| i•K iQ ;B®M;
L?[M; M;QìB +ÁM H¢B i`¬M; i?'v M?Q p"v +kM; #QÊ+ i?2Q b m- i`QM; +?ÈT K„i
M;QìB iB M p"Q i`QM; .B i h?-M çB MX
*~M i?"M [m M b€i- # M i`QM; M;Q¢B i`W S?"i iQÊM; ç´ M€i +?d i?'v K°i p` #¢+? K
;|+ iQìM; - K°+ M;Q Î T?Q i`QÊ+ +€+? K°i tQ+?- K¼B M;QìB FBM? M;¢+ /WM; H¢
H½Q i,M;- i`QM; HÁM;
F?-M; F?ÄB F?) #m¬M; K°i iB M; i?Î /`B F?B i?'v H½Q i,M; M¨v ç½ +? iX L?QM;
L;¼+ GQ M #QÊ+ ç M # M +¢M? #¢+? KB H½Q i,M;- [m€ tm®M; `²B +mM; FQM? F?
h? h?m, GQm- J h?B M i¬M +?O #®M M;QìB M?bM i?'v ?B M i`¢M; i¢B çQÆM; i`
M;?B K i9+X L; v F?B h`-M L;¼+ GQ M pW çSM; /"v i?b K°+ M;Q i` M M M ç´i ç°i
K°i ?"M; Fw iU M?Q M?ÄX
h`-M L;¼+ GQ M F m F?) H M K°i iB M;- H¬B FûQ bU +?9 w +O K¼B M;QìBX L;
T?Q i`QÊ+ t2K tûi- T?€i ?B M ?"M; +?[ HQm H¢B i` M M M çB M, ôh" M h?-M KB
T?MM; - Hm•M ?²B +?mv MX h?€B •K M?"i- ?[m mv M M;mv M- i?B M i? FB T- F
[m, i?-M i`Î- i?"M? /[#¢B- p¢M /B i i´Xô
G†M; H) [m M b€i ?"M; +?[- K¶B M;QìB #B m ?B M K°i i?-M b„+ F?€+ M? m- M?QM
M;?B K #®M +•m +m®B, ôL;?`+? i?B M ç²- [m, i?-M i`Î- i?"M? /[#¢B- p¢M /B i i
M?B M H¨ €K +?d, óL;?`+? i?B M +?B H[- [m, i?-M i`Î H°- i?"M? #¢B +?B ;B M- iU
/B i i´ôX o¢M /B i i´ H¨ ;b\ GK+ o•M i"Ti`mM; bmv M;?o M?QM; M?'i i?ìB +kM; F?-
+-m +?ŠM; çQÊ+ ;b M M +?"M; iB M iÊB [m M b€i M?[M; M;QìB F?€+X
G9+ M¨v- J h?B M i¬M +?O KÈB H M iB M;;
@ L?[M; /ÁM; +?[M¨v i®i M?'i H¨ F?-M; M M bmv çQ€M #W - ? v H¨ KìB H½Q ;B¨ F
i`QM; M?[M; + Q M?•MX
L; v F?B M|B i?b i?•MªM? ç½ #B M K'i- M?[M; M;QìB F?€+ M;?2 p"v M? M? +?|M;
H½Q M?•M i?-M #Q p"Q ;B[- M?½M i?-M i"Ti`mM; [m M b€i H½QX
æB K M?B M M?bM b€m M;QìB # M +¢M?- H½Q ;B¨ KK+ [m M; /WM; i` M i?•M i?
;B¼M; M|B,
@ :†T ;Ð M? m iQM? ` +kM; H¨ /mv M T?"M- i +kM; i†M; ç M +€+ M;QÆB K°i p¨B
+| i? M?È F„X J°i M;QìB M m pb +Wm ?"M K¨ b®M; - H9+ +Wm ?"M iB m #B M +kM
i?9+X J°i M;QìB M m pb v m i?QÆM; K¨ b®M;- iB M? v m b) çQÊ+ bBM? ` - M;QìB

E?B +Wm ?"M`lB t - €B ibM? b) + "M F - ç| H" +Æ ?°B ç M;QÆB ?²B ç-m- M m F?-
K'i- H9+ ç| [m v ç-m M?bM HçB +?d +| K°i KbM? +MM; MQÊ+ K„i ;B[i?BM? F?-M
L;QlB ç" M ¬M; K M; K†i Mç M?½M i?-M HçM? H)Q- v M H†M; M?bM iU ?² F?-M; 'i?
i?Î /"B MlB,

@ *?b F?Q€ +O b® K M? +m®B +MM; b) F?| i?Q€i F?ÄB tB M; tQ+? +O b® T?"M
LlB tQM;- H½Q +?mv M b M; M[iY çSM; +çM?- M?½M i?-M K M; i?2Q p" B T?-M M
.B /lB KK+ [m M;- H½Q ;B" M?bM h`-M L;¼+ GQ M +QlB,

@ *m°+ çlB +O iB m +¬ MQÆM; +| T?-M pmB p ?ÆM i?QlM; M?•M- pbi? i F?-M
i`b Mûi i?m-M T?€+ p®M +| i?b p" M K v b) poM? pB M # M +çM? +¬X

h`-M L;¼+ GQ M i?ªM M?B M +QlB ç€T,

@ æ iç H½Q iB M #®B- M?[M; HlB ;B€Q ?m'M +O M;QlB L;¼+ GQ M b) ;?B M?È
[m M; +?mv M b M; J h?B M i¬M +?O çB K

ççK MlB,

@ G½Q #^M; ?[m "- M?[M; HlB MlB ç| F?-M; +-M i?B i T?ªB M?„+ HçB H"K ;b- i ç
ççB i" #BM? ç²M; i?lB ?B M i? - M m M;QÆB +| i? ?²B ç-m i?b +ÂM +| K°i +Æ ?°B
HçB i?b b) pçM FB T #'i T?K+X

J h?B M i¬M +?O M?½M i?-M HçM? H)Q- +| T?-M M;çQ KçM MlB,

@ h?U+ bU +?Q ç M H9+ ç|- B i?„M; B #çB +?Q i? MlB i`QÊ+ çQÊ+X

G½Q ;B" M?½M i?-M T?S+ içT M?bM J h?B M i¬M +?O- K¬B K'T K€v ?²B H•m- +m

@ .M b Q i?b M;QÆB +kM; F?-M; i? i?„M; çQÊ+- ?½v M?È HlB +O i - ç•v H" HlB
+?Q M;QÆBX

J h?B M i¬M +?O M?½M i?-M +| +?9i #B M ç´B- M?QM; M; v H"TiS+ HçB #B m H
JK+ [m M; /B +?mv M H M F?m¬M K†i h? h?Ov GQm- ? B M;QlB M?bM M? m ?²B

@ aU +® +?'T +O M;QÆB +m®B +MM; +?d K M; HçB bU i?®M; F?´ +O p¬ b® M;Q
#ç+? F i [mª- M?QM; HçB i?"i bU F?-M; Km®M iW #ÄX hQÆM; H B M;QÆB M;?o`

h? h?Ov GQm p K†i FBM? ?½B- M?QM; M? M? +?|M; F?-B T?K+ HçB p #bM? i?

@ *?Q /M ?®B iB +i?b i +kM; T?ªB H"K #ÎB pb ç| H" i`€+? M?B K +O i X G½Q ;B"
M? ;B¼M; ,

@ o K†i +QlB M"v H" i i? v M; "M pçM M;QlB +?Q M;QÆB t2K- ?v p¼M; H"

M;QÆB +| i? ;?B M?ÈX L m M;QÆB b m M"v +| K°i F?QªM? F?„+ +ªK i?'v Mm®B i
H-M ?"M; M; "M M;QlB M?bM M;QÆB KdK +QlB- M?QM;

+?d H" MK +QlB ç-v + v ç„M; p" ç m i?QÆM;X

h? h?Ov GQm i?•M ?bM? +?'M ç°M;- i`QM; K„i #çQ tç i?-M [m M;- ?W

HçM?,

@ L;QÆB ?bM? M?Q ç½ [m M K'i i?•M T?"M +O i i?b T?ªB- M?[M; HlB M;QÆB
MlB pÈB i ?Q" M iQ" M p¬ Q+?X

QPQ

k3jX *?QÆM; k3j GK+ o•M *?B h•K

@ o"v b Q\ L m ç½ H" p"v i?b iϕB b Q M;QÆB HϕB FQ+? ç°M; +?S\

h? h?Ov GQm b„+ K†i HB M M;È` - M?'i i?ÌB F?¬M; #B i i`ª HÌB H"K b QX *?mv
i?¬M H½Q ;B" M?bM +?¬M; K°i +€+? F€ /\-

`²B ?ÄB,

@ L;QÆB ç M; M;?o H" i b) M|B pÈB M;QÆB çB m ;b- T?ªB F?¬M;\ o"v i`QM; HÁM

"bM? ioM? M?M HϕB- GK+ o•M çB K çϕK M|B,

@ h +kM; F?¬M; #B i M[5 >Q†+ ;Bª i`QM; HÁM; i +| +?9i M;?B p'M M?QM; i b)
+,M #ªM F?¬M; i? M|B ` çQÊ+X

G½Q ;B" ?B M M?B M ?B m çQÊ+ çB m M"v- HB M M|B,

@ h ?B m çQÊ+ w iS +O M;QÆB- M?QM; M;QÆB T?ªB #B i H" M m K°i M;QÌB +|
[m€ H•m i?b +kM; H" çB m F?¬M; çQÊ+ i®i +?Q H„KX

@ æB m M"v i?b i #B iX L?QM; +| K°i b® #Q K"i T?ªB /MM; i?ÌB ;B M +ª çÌB M;QÌ
T?ªB F?¬M;\

>ì ?[M; M?bM HϕB- GK+ o•M #B m ibM? #bM? ioM?- HϕM? M?ϕi i`ª HÌBX

u M H†M; M?bM p"Q +†T K„i +O GK+ o•M- `i H•m b m H½Q ;B" M|B,

@ *| H) ç•v H" Hw /Q iϕB b Q M;QÆB HϕB çB i` M +QM çQÌM; M"v- M m ç´B HϕB H
çQ+? çQÊ+X *?d H" M;QÆB +| ?B m çQÊ+ KK+ çQ+? +m®B +MM; +O M;QÆB H" ;

GK+ o•M i`QM; HÁM; +?'M ç°M;- M?½M i?¬M F?) / Q ç°M;- b m ç| i?b F?¬B T?K+
M|B,

@ h F?¬M; #B i çQÊ+ KK+ çQ+? +m®B +MM; +O i H" ;b- M?QM; ¬M; +kM; F?¬M
+kM; F?¬M; M?bM i?'m çQÊ+X

G½Q ;B" b„+ K†i F?) i? v ç´B- i`-K K†+ F?€ H•m `²B M|B,

@ GK+ o•M `®i +m°+ +kM; H" GK+ o•M- F?¬M; ?´ H" ç² ç +O M;QÌB ç| - +?d H" b m
+O KbM?- i?b M;QÆB b) T?€i ;B€+ `^M; M;QÆB pšM #` b® K M? +?B T?®BX "•v ;
çB ç•vX

GÌB pW M|B tQM;- H½Q ;B" HB M ç°B KQ ` çBX

GK+ o•M M?bM i?2Q ?bM?ªM? +O H½Q ;B" t /¬M- HÈM iB M; M|B,

@ >^aQ w +O iB M #®B- iB m M[i?"T T?-M +^aK FQ+?- M?QM; iB m M[tm'i i?•M iV
T?K- M v M m ç' B [m H"K K¬M ?¢ +O iB M #®B i?b H"K b Q +| i? ç®B Kti pÊB
/çv /¶ iW M?Ä ç M HÈMX *?mv M ?¬K M v- iB M #®B +| i? M Kti i?b iB m M[+^aK
+?mv M FB - M; QÐM; KQM; iB M #®B HQÊM; i?S +?QX

*Ym •K h?€M? Jšm M?bM M" M; `i H•m- +m®B +MM; F?¬M; M?`M çQÊ+ HB M +'i i

@ h?"i iB + [m€- +| H) ç•v +kM; H" /mv M T?"MX "•v ;B`i M; QÆB F?¬M; ç€T SM; v n
M½v i F?¬M; +| M|B [m X >B M i¢B Km®M i F?¬M; i`mv +Sm p'M ç M"v +kM; çQ
SM; i K°i çB m FB M- +?d +¬M M; QÆB H"K çQÊ+ i?b +?mv M M; "v ?¬K M v i F?¬

h`-M L;¼+ GQ M ;"i ç-m M|B,

@ hB M #®B tBM +S M|B ` - M m +| i? H"K çQÊ+ i?b h`-M L;¼+ GQ M i mv i ç®B F

*Ym •K h?€M? Jšm M|B,

@ u m +¬m +O i `i çÆM ;B^aM- im pB ?B M i¢B +O M; QÆB +kM; F?¬M; v m- M r
i?b +?mv M M; "v ?¬K M v b) /WM; i¢B ç•v- b m M"v b) H¢B i`mv +SmX *ÁM M m M
+?B m- i?b iW M v p b m i b) F?¬M; # Q ;B`i`mv +Sm M[X L?QM; M m M; QÆB F
i?b M; QÆB T?^aB ç€T SM; i K°i v m +¬mX L; QÆB +| i? +?¼M +?d iB T # +?B m i
iQM? M[- M?QM; K°i F?B M; QÆB +?¼M M, K +?B m p" M m M; QÆB iB T F?¬M; çQÊ
v m +¬m +O i X

a„+ Kti h`-M L;¼+ GQ M F?) i? v ç' B- M" M; [m v ç-m H¢B M?bM # M; Q`iB i`QM;
o,M "i . M? p" Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; +MM; M|B,

@ h`-M +¬ MQÆM; - +¬ +S i?Y t2K +| i? iB T çQÊ+ #` i # +?B m ? v F?¬M; \

_B M; GK+ o•M KdK +Q`iB,

@ æ½ ç°M; i?O i?b +S i" M HU+ i?B i`B M- iB T çQÊ+ K'v +?B m i?b K'v +?B m- ?B
+| p" M K v iQÆM; i`Ê- [m M`²B ? v b Q\

h`-M L;¼+ GQ M +Q`iB ç€T,

@ h ?B m`²BX hB M #®B- iB m M[i?Y iB T M, K +?B m- KQM; iB M #®B i?O ?¢ H

*Ym •K h?€M? Jšm M; ?2 tQM; - b„+ Kti H° p p m B KWM; M? ;B¼M; M|B,

@ L? ç-m- i b) F?¬M; ;B i M; QÆB M?QM; i b) F?¬M; HQm i bM?- M; QÆB T?^aB iQ
i?S M?'i5

h v ?[m #` ?mv ç°M; - K°i H" M #¢+? pK H M ` tmM; [m M?- F K i?2Q ç! K°i Hm²M; F
HQM; ç-m #^M; #,M; iW iW ?bM? i?"M?- i`QM; +?®+ H€i ç½ ?B M H M K°i +€+? `ä

JB M; ?ûi K°i iB M; v m FB m- iQ" M i?•M h`-M L;¼+ GQ M i? M? [m M; H!2 b€M; -
F€ F K i?2Q HQm [m M; F€ /` tm'i ?B M- h?9v L;¼+ iB m i`QM; i v M? M? +?| M; ç
+?•M M; mv M ?ÊT H¢B i?"M? K°i ç¢Q FB K F?Q +?ûK M; M; ` X h? +¬M; +O ? B
+?d i?'v F€ [m M; +?ÊT b€M; F K i?2Q iB M; M' FBM? i?B M- i? M? b„+ FB K F?Q
#¢+? b„+ #,M; HQM; pšM çQÎM; ?Q" M; iB M iÊB pÊB F?Q i? `i ?mM; K½M?X

*^aK ;B€+ çQÊ+ bU #€ ç¢Q +O +?QÎM; M"v- b„+ Kti +O h`-M L;¼+ GQ M i`ÎM M M
i v ?[m H,M; F?¬M; # v H M- i? M? [m M; i`QM; HÁM; #`M i v H¢B ?B M ` tm'i K°
iB m- M; v H" T iS+ K°i Hm²M; [m M; ?Q K" m HK+ T?€i` iW M;¼+ iB m t¢ p" Q #,M
p +?¢K H-M M[- +?d i?'v #¢+?¬ HK+ ? B HQ¢B [m M; ?Q +?¢K M? m Íi` M F?¬M
HB i +O ? B # M- +m®B +MM; ?|

i?"M? M?[M; b„+ i?€B F€ /` i?2Q ;B! i<sup>a</sup>M ` ç-v i`BX

*Ym •K h?€M? Jšm +Q`iB M|B,

@ L? ç-m- M; QÆB ç½ /MM; ? B +?B m ç iB T K°i +?B m +O i - t2K M; QÆB H-M
i?S ? B +O i ç•vX

L|B tQM; ? B i v #`i`QÊ+ M;U+ tQ v +?mv M- +?d i?'v ? B Hm²M; #,M; K M; iW i a
i?"M? ;B Q- K°i ?| i?"M? HQM; - K|B +QM iU ?'T M?ª #,M; pK- H`K +?Q F?¬M; F?Q
pm¬M; M?Q #`M;QM; iK H¢B- ?"M #,M; /QÊB ç'i iU M?B M M? M? +?|M; /"v i? K K

*ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M i? +O KbM? F?¬M; +€+? M"Q /B ç°M; K°i +€+? i?m" M HÊB-
GQ M iU M?B M M' B H M bU bÊ ?½BX æ®B pÊB ç`+? M?•M M?Q p"v- pW tm'i i?O
T?QÆM; - M; v +ª +Æ ?°B +?çv i`®M +kM; F?¬M; +?Q [mª i?"i H` ç€M; bÊX h`QM;
L;¼+ GQ M +kM; F?¬M; F`T bmv M;?o M?B m- [m M; ?Q M;Q`B i?•M M" M; ç°i M?
v bU i`|B #m°+ iQ`M i?•M H`K +ª M;Q|B HB M i?m" M i? /B +?mv M- h?9v L;¼+
ç¢Q FB K F?Q `i K¢M?- i?•Mª M? T?•M H`K +?QM #|M;ª M? p` +?QM #|M; ç| +MM
Jšm- +m®B +MM; ?ÊT H¢B i?"M? K°i T?€i` K°i FB K ?Q p¬ T?B m KB mX

a„+ K†i *Ym •K h?€M? Jšm F?) i? v ç`B- bQM; i?O M;¼+ +?d #„M` - K°i ?ç i #,M;
i`QÊ+ M;U+- pW ç9M; FQ+? i`9M; M;¼+ iB m +O h`-M L;¼+ GQ M i`QM; b€i M
+?'M ç°M; HÁM; M;Q|B- h`-M L;¼+ GQ M F m H M K°i iB M; M½Q MMM; - i?•M i? `KQ|B i`QÊM; - i?¬M b„+ +| T?¬M M?Êi M?ç iX *ÁM *Ym •K h?€M? Jšm Mûi K†i F?¬M
Hm²M; i?¬M [m M; M|B,

@ L? ç-m- M;QÆB i?"i bU F?¬M; çÆM ;BªM- #B i çQÊ+ +ª S?"i ;B p¬ i?QÊM; T?
h i?"i bU +`M; H9+ +`M; i?Q+? M;QÆB ç|- ç t2K +?B m i?S # M;QÆB H`K b Q SM
",M; S?QM;

h?B M GwX

L|B tQM; *Ym •K h?€M? Jšm ? B i v #„i [mv i- iQ`M i?•M #¢+? [m M; HQû b€M; -
i? ?B M H M- K°i Hm²M; #,M; T?QM; iW M;Q|B T?€i` tQ v +m²M +m°M tmM; [m
i`MK +ª M;¼M M9B F?B M +?Q K†i ç'i iQ`M K°i K`m i`„M; t| - i` M F?¬M; ?Q imv
ç M; H`KM ? +kM; H`H9+ M|M; M?'i K` tmM; [m M? H¢B tm'i ?B M imv i`ÆB-
T?B bQÆM; M?Q i`QM; i`mv M i?mv iX

h`-M L;¼+ GQ M i`QM; HÁM; i?¬K #B i *Ym •K h?€M? Jšm p¬ +MM; HÊB ?çB- M M
M" M; ç½ iQ`M HU+ i?¬B ç°M; T?€T [mv i "Q+? " u M >` K` M" M; M;°` çQÊ+ Îæ°
iQ`M i?•M ?| i?"M? K°i ç¢Q [m M;ª M?- p" M ?" M? i?2Q K°i [m„ iQ+? F€ /B m i`
ç°M; +`M; M;`v +`M; M? M?X h`QM; H`M #¢+? pK p¬ b® Hm²M; HK+ b„+ [m M; K
+MM; iW iW H°` K°i ç| F€ ?Q iQ HÈM p` h`-M L;¼+ GQ M ç M; ÎçSM; i` M ç| K°i
i`QM; i v T?€i` •K i? M? b v ç°M; HÁM; M;Q|BX

G9+ M`v o,M ""i . M? ç½ çQÊ+ GK+ o•M p" M >¢Q L?B M h?B M *QÆM; +?•M M;mv
+Æ i? - ?„M +?9 w p`Q i`"M ç'm p` i?'T ;B¼M; ?ÁB,

@ GK+ o•M- +?B m h•K EB K o¬ L;•M pW `²B +| T?ªB H` /Q M;QÆB i`mv M +?Q +
æB K M?B M ;"i ç-m- GK+ o•M i`ª H|B,

@ æ| t2K M?Q H` K°i +?9i i•K w +O i X J°i i?•M T?€T [mv i +O i # Q ;²K bÎ i`Q|M
im pB +O i i,M; H M +| K°i b® T?€T [mv i- ç½ F?¬M; +ÁM M?B m i€+ /KM; M[X *
i?Q+? ?ÊT ç i`mv M i?K ç| +kM; H` K°i pB +i®iX

o,M ""i . M? ;"i ç-m i?W M?"M,

h?€M; b€m +| imv i`ÆB

@ L;QÆB M|B +kM; ç9M; - i`QM; i? ;B M M`v +?d bÊ`^M; bÎ ?¼+ +O M;QÆB H` [m
ç-m M;QÆB M|B +| +?mv M ;b Km®M M|B- #•v ;B| M|B` t2KX

GK+ o•M M? M?"M; M|B,

@ oB + M`v +| HB M [m M iÈB +¬ ;€B ç|- çQÆM; M?B M [mv i ç`M? i? M"Q H` /Q
[m€B +MM; tm'i ?B M ÎL?•M ;B M- i?U+ HU+ ?B M i¢B +O h`W J HB M KBM? H` i
pÊB ibM? i`¢M; M`v +| M?[M; pB +i?"i bU F?¬M; +| F?ª M,M; + M i?B TX æB m i
?Q`B F€ ?¼+ - +| K°i HQ¢B T?€T [mv i +?Q +QÆM; i`QM; M;Q|B- M m i?B i`B M`

M;QÌB +| i? ç®B T?| çQÊ+X Zm M i`¼M; ?ÆM M[ H` p`M F?Q +O M? ç-m +U+i®
b Q F?¬M; i?Y M?QÌM; +€B ;? KBM?+?O +?Q M? ç-m- ? B M;QÌB ?¶ i`Ê ? B # M.
p`imv i ç®B +| i? pQÊi [m GK+ oB M HB M KBM?X

o,M "•i . M? p` Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; M?'i i?ÌB +?'M ç°M;- b m F?B M?bM M? m Zmv
@ v +O M;QÆB +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- +?d H` M? ç-m +| T?€T [mv i +?
i ?Q`M iQ`M F?¬M; `äX \*kM; çQÊ+- M m M;QÆB ç²M; w h`-M +¬ MQÆM; ç¢B #B
M`v i?b +?9M; i H`T iS+ ç²M; w M; vX

QPQ

k38X *?QÆM; k38 hMv "¢B oQm oBM?

o,M "'i . M? i€M i?QÎM; ,

@ E?¬M; i 5 L?ÌM? ç-m i? v M;QÆB iB T +?QÎM; [mª H` /B m F X

L?QM; M;QÆB F?¬M; +?¢v i`®M çQÊ+ H-M M[ç•m5 L?bM ? B M;QÌB- GK+ o•M F

@ hMv +€+ ?mvM?- +€+ ?mvM? i?Q+? M|B i? M`Q i?b M|BX \*?d /mv çB K M`v i T?
i +| [m M ? K`i i?B i pÈB h`W J HB M KBM?- i`€M? EB K o¬ h`-M pB M +È FB K
M;° pÈB i ?¬K M v çQÊ+ K°i p` + Q i,M; i`mv M i?K h`M h?-M [mv i- b m ç| iU HoM
#Q i` M M| H`K +?Q h`M h?-M ;BQÆM; Q B- b m M`v i?b F?¬M; +ÁM ;b T?ªB HQ M|
M?•M +Æ ?°B M`v i` i`B t2K ?B m [mª i? M`QX h®i5 æ½ ç M ?²B ?'T /šM `²B- +S

o,M "'i . M? p` Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; M;?2 p`v- imv F?¬M; #B i h`M h?-M [mv i H` ;b-
`i KU+ bMM; FQM?- i`QM; HÀM; +kM; pmB KWM;- p°B p`M; M?bM H MX G-M M`v
[mv i "Q+? " u M >` i?-M F€ +O KbM?- i?•M T?€T tªQ imv i i?B M ?¢ T?®B ?ÊT
i¢B F?¬M; i`mM; ?bM? i?`M? ç| F€ ?Q +U+ HÈM- ç€M? #`i ?Q`M iQ`M Hm²M; #,
•K h?€M? Jšm ` t X

h?'v p`v- \*Ym •K h?€M? Jšm imv i F?¬M; M´B ;B`M K` i` M K†i H¢B MÎ K°i MK +QÌ
ç i,M; +¬M; HU+ ûT H M i?•M i? h`-M L;¼+ GQ M- i`U+ iB T ç€M? p`Q ç-m M`M
L;¼+ GQ M H° p FB i bS+ i?b ç°i M?B M i?m ?²B bU i`M +¬M;X

LÎ MK +QÌB M?bM M`M;- *Ym •K h?€M? Jšm M|B,

@ L? ç-m- # +?B m M`v +QB M?Q M;QÆB KB M +QÐM; çÐ çQÊ+- ? B +?B m +ÁM
i?S iQ i b) i?B i`B M ç M #ªv i-M; +¬M; HU+- M;QÆB T?ªB ? i bS+ +`M i?"M ç`vX
h`-M L;¼+ GQ M i?Î; 'T- K†i i`„M; # +? iB T HÌB,

@ æ i¢ iB M #®B ?¢ i?O HQm ibM?- H-M M`v iB m M[ M?'i ç`M? i`M HU+ #²B iB T
L|B tQM; iQ`M i?•M i?ª HÄM;- ? B +?•M t T #^M;- M;¼+ iB m ç i`QÈ+ i?•M- +Æ i?
M;mv MX *?d i?'v i? M? [m M; i-M; i-M; HÈT HÈT # Q #¼+ +Æ i? - # M i`QM; `M
iB- F?Q i? /kM; K½M? M?Q ç Q FB K M?„K p`Q *Ym •K h?€M? Jšm T?€i iÈBX
*ªK i?'v bU [mv i i•K +O M`M;- *Ym •K h?€M? Jšm M|B,

@ L? ç-m F?€ H„K- /M +| i?m +kM; `i ç€M; F?2MX \*`M i?"M5 ",M; M;QM; i?`M? H
?ÄB pk i`K # Q H K`v B K` F?¬M; F?|+X

.Si HÌB *Ym •K h?€M? Jšm iQ`M i?•M #¢+? [m M; H|2 b€M;- p¬ b® ?`M F?Q i`QM
i?`M? #,M; iU ç°M; # Q [m M? i?•M i? X aQM; i?O #„i T?€T [mv i- H M ?Q +?d i?`
+MM;ªQ /B m- # M M;Q`B +Æ i? +€+ KªM? #,M; ç²M; HQ¢i T?|M; ` i¢Q M M M? [M
ç²M; i?ÌB +m²M; T?QM; #¢Q pk /`v ç†+ i`QM; T?¢K pB +ª i`,K i`QÊM;X

h`-M L;¼+ GQ M b„+ K†i i`-K i`¼M;- H`T iS+ T?•M #´ # KQÆB # i-M; +?•M F?Q ?
F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M;- K°i Hm²M; +m²M; T?QM; HK+ b„+ tm`i ?B M;B[? B i
ç¢QX æ°i M?B M i?•M i? +?'M ç°M;- h`-M L;¼+ GQ M #B M b„+- F?¬M; M;Ì # KQ

+?d i`QM; +?ÈT K„i ç½ #` +?'M i MX *?Q ? i FbM? HU+ iW *Ym •K h?€M? Jšm Hç
T?QM; HK+ b„+ +O h`-M L;¼+ GQ M- F?B M +?Q F?Q ?mv i #ªM i?•M M`M; +?'M
æ®B K†i M;mv +'T- h`-M L;¼+ GQ M i?ûi H M K°i iB M;- +m²M; T?QM; HK+ b„+ ;B
K½M? HB i- i?•M i? ?Q`M iQ`M # v H M

F?-M;- i v T?ªB M„K +?†i M;¼+ iB m- K°i H-M M[/MM; i? v FB K- i?B i`B M T?€T
#S+ *Ym •K h?€M? Jšm i?®B HmBX h`QM; H9+ T?ªM +¬M;- h`-M L;¼+ GQ M T?€
iB M i?b T?ªM HU+ içQ` HçB +`M; KçM? K)- iQ`M i?•M M?Q #` FûQ +,M; ` - F?Q
H M i- i?“i H` F?| +?`m ç M KS+ F?-M; #9i M`Q F tB iX

hmv M?B M p`Q i?lB F?„+ M`v- i?•K i•K h`-M L;¼+ GQ M KBM? #ç+? K°i çB m `^M
çQÊ+ HMB #QÊ+- pb i? ç`M? M;?B M ` ,M; HÊB /KM; bU #€ ççQ +O h•K EB K o-
E?B iB T +`M \*Ym •K h?€M? Jšm +ÁM +€+? KQlB #QÊ+- M`M; ç°i M?B M ?ûi K°i iB
iY FBK [m M; ?Q +?mv M ç°M;- ç²M; i?lB K°i +€B +?m¬M; M?Ä K`m iQK +U+ F€
i`QÊ+ K†i h`-M L;¼+ GQ MX L; v H`T iS+ Hm²M; •K i? M? iW +?m¬M; iY b„+ T?€i t
ç'i- •K i? M? F?OM; F?B T ç| F?B M +?Q HÈT #,M; # Q T?O iQ`M i?•M `ÆB pĐ iS+

G9+ M`v îT?Q /QÊB # M;QlB GK+ o•M +?'M ç°M; p`FBM? M;ç+ i`QÊ+ mv HU+
*Ym •K h?€M? Jšm HçM? HMM; ?ûi K°i iB M;- iQ`M i?•M HçB #çQ T?€i Hm²M; #,
i?O # i`QÊM; ?bM? i?“M? K°i ççQ #,M; imv i F i;BÊB- ç°i M?B M ç€M? #”i h`-M L
F?~M +`T HMB HçBX

L?bM b„+ K†i i€B çB +O ç®B i?O- *Ym •K h?€M? Jšm [m€i M|B,

@ L? ç-m- M;QÆB i?“i ç½ H`K #”+ iB M #®B M?Q i T?ªB ;B”i KbM?X E?-M; M;l
F?Q +?Q +QlM; h?B M >”m HBM?- ç9M; H`T ?9+ F?Q b•M /`v- çQÊ+ ¬M; i`lB bOM;
M`v i T?ªB +~M i?“M `²BX

h`-M L;¼+ GQ M i?•M i? #` ç tm®M;- +QlB F?´,

@ hB M #®B ?” i’i +? +QlB- +| H) iB m M[F?-M; ;€M? çQÊ+ +?B m i?S M,K +O M
*Ym •K h?€M? Jšm K†i HçM? #,M;- +QlB M|B,

@ L? ç-m M;QÆB +? i ç M MÆB `²B- +ÁM F?-M; K m M|B iB M; ç-m ?”M;- ç€T S M
h`-M L;¼+ GQ M H„+ ç-m M|B,

@ *?Q iÈB H9+ M`v iB m M[iU M?B M F?-M; i? ;QÊM; M´B- L;¼+ GQ M +?d +ÁM
çQÊ+- ?v p¼M; iB M #®B +~M i`¼M;X

*Ym •K h?€M? Jšm ;”i ç-m ,

@ G9+ M`v K`M;QÆB +ÁM #B i HQ +?Q M;QlB F?€+- i®i- +?9M; i #„i ç-m çBX L|
+?Q çÁM i’M +¬M; +m®B +MM; M`vX

.QÊB ç'i- # M;QlB M;?2 *Ym •K h?€M? Jšm M|B +?m¬M; iY b„+ +O h`-M
L;¼+ GQ M çQ+? i?“h?B M >”m HBM? i?b i`® K„i- H`T iS+ Zmv o¬ ççQ i`QlM; pV
K` ``^M; ,

@ *,M M;mv M p”i M`v i i?Q€M; M?bM ç½ +?Êi M;?o- H) M`Q HçB H`h?B M >”m H
M`v t T?“M; i?S b€m i`QM; ? B KQÆB #®M i?-M F?Q æçB G +?Q i?B M- M; v /QÊ
GBM? GmM;- h?B M oQÆM; i?€TX >mv M HBM? +?B F?Q +O M| +U+ F€ +QlM; i?
GK+ o•M ;”i ç-m M|B,

@ . M? iB M; h?B M >”m HBM? i +kM; ç½ iWM; M;?2 [m iW KB M; EBK Gmv M p
M;l p”i M`v M`v HçB M^K i`QM; M;QlB M? ç-mX a m M`v h`W J HB M KBM? +| +
v m K `²BX

o,M ”’i . M? + Q ?SM; +QlB M|B,

@ L m ç9M; p"v- p`i`Q KBM? +?O i`i T?ªB i?m°+ p M? ç-mX > ? GK+ o•M- +? i? M"Q ç•v- H9+ ç-m #ªQ M; QÆB H"K i?b M; QÆB F?¬M; H"K- F i [mª H" b m M"v L; ¼+ GQ M ç M

+?¶ +?9M; i - +| H) ç•v H" /mv M T?"MX

GK+ o•M ç°M; HÁM; M|B,

@ *| H) p"v- H9+ ç| i +kM; +?d i?m" M KB M; M|B K°i +•m- F?¬M; M; | +¬ i çB i? +?mv M M"v- +?„+ ç| H" w i`lBX æQÊ+ `²B- +?9M; i ?½v t2K t2K T?€T [mv i b m + çB K ; b i?¬M F€X

JK+ [m M; H¢B ?QÈM; H M F?¬M; i`mM; - +?d i?'v H-M M"v i?•M i? \*Ym •K h?€M ç¢Q M?•MªM? M"v imM; ` b€m +?QÎM; i?O- H"TiS+ # +¶ #,M; i`K #¢+? b„+ ; B ( i`mM; - M; QM; iK i?"M? K°i [m M; +-m i`QM; bm®i- # M i`QM; tm'i ?B M F?®B #,M i'+ T?€i` M? [M; iB b€M; `U+ `ÐX

E?B F?®B #,M; i?"M? ?bM?- *Ym •K h?€M? Jšm i?•MªM? ?ÊT M?'i- çQ K„i M?bM ; B¼M; M|B,

@ L? ç-m- F?®B #,M; +O i M?bM imv i-K i?QÎM; - M?QM; F€i?"i~M +?S ?mv i +O +Ym •K ç` +U+X h? ; B M M"v +?d +| K°i- M; QÆB F?¬M; çÐ M´B i?b i?m ?²B + çª i?QÆM; M; QÆB i`-K i`¼M; X

h`-M L; ¼+ GQ M H9+ M"v iQ" M i?•M tB K v T?'T T?ÈB- [m M; ?Q +U+ i?"M? iU i` M; i`¼M; i` M +?QM i-M; K•vX > B i v F i`M T?Q i`QÊ+- h`-M L; ¼+ GQ M H½M

@ æ i¢ iB M #®B ç idM?X .M i`"M M"v #`i F i?„M; ? v #¢B- i`QM; i•K iB m M [pšM ?B M i¢B K iB iB M #®B +?m~M #`iB T +?B mX

L|B çQ¢M i?•M i? /B +?mv M ` T?Q i`QÊ+- i?-M b„+ iQ€i H M p M; ?B K i9+- iQ ?²M +?9M; M?•MX

h?lB F?„+ M"v ; B [ç`i i`lB +m²M +m°M ?"M F?Q- +•v +Ä i` M K ti ç`i /-M ç|M; i?"M i?b F?¬M; F?Q ç¬M; H¢B- +| +ªK ; B€+ F?¬M; ; B M i`i i?ªv ç m M; QM; ç¼M; X :B [ F Jšm ? B i v +?-K +?"K ç~v [m M; +-m p T?Q i`QÊ+- #,M; T?QM; +m²M +m°M M? i®+ ç° imv F?¬M; M? M? M?QM; # v iÈB ç•m H" H"K +?Q K ti ç`i

MSi M iÈB ç| - i?ªQ K°+ K¼+ i` M ç€ H"TiS+ ?| i?"M? #,M; M´ imM; i?"M? #KB M i? M? p¬iS+X

GBM? +ªK bU ç€M; bÊ +O çÁM i'M +¬M; ç| - #¼M GK+ o•M # M; QlB ç m #B M b„+ Jšm M"v i?"i F?¬M; ?´ / M?- K°i +?B m M"v [mª H" FBM? ?½B i? iK+X GQ H„M; K L; ¼+ GQ M- +?d i?'v iQ" M i?•M M" M; tB K v H v ç°M; - # M M; Q`B i?•M i? K°i i`Q +€+? Hv M" M; F?ÄB bUªM? ?QÎM; +O ?"M #,M; +?B F?Q- +Y ç°M; +O M" M; ?Q" M çÁM i'M +¬M; +O *Ym •K h?€M? Jšm X

L; ¼+ GQ M pÈB i®+ ç° F?¬M; M? M?- ; -M M?Q #^M; pÈB Hm²M; #,M; T?QM; - ? B # ; †T M? m Î ; B [F?¬M; i`mM; X

L?bM [m M; +-m +?S #,M; T?QM; Î i`QM; - h`-M L; ¼+ GQ M M? +? K¬B F m K°i iB #¢Q T?€i- ; QÆM; K ti tBM? ç T imv i ç®B i` M; M; ?B K- ; B [ i`€M H|2 FBK [m M; ?B M ?B M- ?| i?"M? K°i Fw iU FBK b„+ çQÎM; FQM? F?QªM; ? B i'+ M; ? M? iB T # v ç M- ? B # M €M #BM? #`i ç°M; +€+? M? m K°i i?QÈ+X

L?bM [m M; +ªM? M"v- *Ym •K h?€M? Jšm- o, M "i . M?- Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; ç m ; B h`-M L; ¼+ GQ M ?¼+ çQÊ+ T?€T [mv i i?-M F€M?Q p"v- +| i? ?B M ` Fw iU FBK i`mM; #,M; T?QM; tQ v +?mv M- ôh" M h?-M ô`mM; ç°M; - bQM; T?QÆM; # M ç-m i b m ç| H¢B M?Q b'K p M; +?ÊT ; B"i- i`QM; pÁM; K°i i?QÊ+ iB M; b'K M´`mM; i`lB i?"M? K°i /ªB b€M; #ªv K"m M; ,M +€+? ? B M; QlBX

h`QM; i`QÌM; ç'm- h`-M L; ¼+ GQ M K†i i€B t M?- M?QM; ;B[ i`€M F?Q i? pšM M?
/B M M`M; H°`ä p i` M; M; ?B K M?Q i?B M bBM? p®M ç½+|X S?Q ç®B /B M- *Yn
ioM?- /mv +€B M?bM iÄ` ?ÆB FBM? M; ç+ M?QM; pšM KQÌB T?- M iU iBM- M?bM
+QÌB M? X

>mv M #,M; +?B F?Q p¢M M, K ç®B ç-m h`M h?-M [mv iX J°i # M +?Q •K- +?Q ?`
#,M; - K°i # M H` p- i?Q ÊM; T?€T [mv i +?Q +QÆM; - +?Q /QÆM; +| F?ª M, M; çª T
+QÌM; ç¢B ;†T M? m +| i? M|B H` M;`M M, K +| K°iX a m K°i ?²B ;B^M; +Q- #,M; T
i`QM; bm|i #, M i?ŠM; ` - #S+ FBK [m M; iW óh`M h?-M ô i`Î M MªK ç¢K- #, i ç-m i
*?SM; FB M iB M? ?m®M; M`v- Î K†i ç'i /B M K¢Q # M; QÌB GK+ o•M i?'i FBM?- ?B
GQ M +ÁM FûK t *Ym •K h?€M? Jšm- M m iB T iK+ ;B Q +?B M 2 H` M`M; F?-M;
çÐX

h`QM; i?•K i•K- h`-M L; ¼+ GQ M ç½ KBM? #¢+? `^M; #ªM i?•M M`M; ç½ M¶ HU+ ?
im pB +O ? B # M F?-M; +€+? ;b b M #^M; X hmv ?B m`ä M?QM; h`-M L; ¼+ GQ M
i`QM; ç-m i`T i`mM; w +?Q FB M +QÌM; H`K #°+ T?€i Hm²M; F?Q b„+ #ûM p- ?bM
h?-M ô FBK [m M; ç¢B i?`M?- ç`T K¢M? p`Q #,M; T?QM; X

>ÊT`²B i M- i M H¢B ?ÊT- ? B T?€T [mv i i?-M F€# H-M ç®B M; ?`+? M? m`®i +r
K M; #m°+ K¼B M; QÌB T?ªB M?„K K„i H¢BX h`QM; +?ÊT M?Q€M; - K°i bS+ K¢M? H
T?|M; ` # M M; Q`BX h`QM; iB M; -K p M; i`M K•v t M?- # M; QÌB /QÊB K†i ç'i ç
F?-M; i`mM; h`-M L; ¼+ GQ M +kM; ` M i?ªK K°i iB M; - `ÆB tm®M; F?ÄB i`QÌM; ç
QPQ

k3eX *?QÆM; k3e, *€+ E€ h?B E

@ L? ç-m- +?ŠM; T?ªB i ç½ F?mv M M; QÆB M m F?-M; iB T M´B i?b çWM; ;„M;
M?`M; QÆB imv`^M; #€ ç¢Q M?QM; pÈB im pB ?B M i¢B i?b +?ŠM; i? i?B i`B M i?
H`M; QÆB H¢B i?B i`B M i`QM; H9+ i?•M i? ç M; K M; i`¼M; i?QÆM; - +?ŠM; T?ª
? v b Q\

h`-M L; ¼+ GQ M i`-K ;B¼M; ç€T,

@ æ i¢ iB M #®B ç½ [m M i•K- F€i?U+ iB m M[iBM p`Q p`M K v +O KbM? M M K
ç|X ``i [m€ ?B M i¢B iB m M[KÈB #B i`^M; i?U+ HU+ +O KbM? pšM +ÁM [m€ FûK
oW F?) H„+ ç-m *Ym •K h?€M? Jšm pW ;BÆ ?[m i?O tm'i` K°i +¶ +?•M M; mv M
i?QÆM; i? - ç²M; i?ÌB F?) H M iB M; ,

@ L? ç-m M?`M; QÆB p®M /o ç½ `i K¢M?- b m M`v +?d + -M bmv M; ?o +~M i`¼M
M?'i ç`M? b) +ÁM iB M t XG- M M`v imv M?`M; QÆB i?'i #¢B M?QM; +?mv M ?¬K
b m i€B M; ° i b) M|B H¢B çB m FB M +O KbM?X L? ç-m- #ªQ i`¼M; 5

*Ym •K h?€M? Jšm pW /Si HÌB HB M #m¬M; L; ¼+ GQ M ` - b m ç| M? M?`M; /M
+¢M? GK+ o•MX •M? K„i b m +MM; +O #` i?Q€M; +?9i F?| ?B m`²B i`QM; +?ÊT
i`QM; F?-M; i`mM; X

æÐ H`v h`-M L; ¼+ GQ M- GK+ o•M /`m /`M; M|B,

@ J¢M; +- pšM +ÁM HÈM H„KX h`M M`v F?-M; M?[M; +- ç½ ?¼+ çQÊ+ M?B m çB
Jšm t2K i`¼M; - M; QÌB #bM? i?QÌM; F?-M; TªB F M`Q +kM; +| çQÊ+ K v K„M M?
a m F?B iW iW çSM; p[M; - h`-M L; ¼+ GQ M v m Èi ç€T,

@ h H`K b Q #B i çQÊ+ K¼B +?mv M b) ` +Æ bU M`vX .M b Q çB M[ i?b p` iB M
i?'v i +?ŠM; F?€+ M`Q i?'v çQÊ+ #ªQ #®B- i +| Km®M i`®M +kM; i`®M F?-M; i?C
E?) H„+ ç-m +QÌB`²B M?bM b M; o, M ``i . M? p`Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; Î# M +¢M?- G

@ h T?^B çB `^B- #•v ;Bì #^Q #®B M`v i` Q HçB +?Q +€+ p`- M?È H` F?¬M; çQÊ+ ç
p` [m v p M?È /`M? i?ìB ;B M /çv i? K +?Q M? ç-m M`v FBM? M;?B K i?U+ +?B M
GìB MìB +?Q /Si GK+ o•M ç½ T?B i?•M H Q p9i çB- i?•M ^M? +?`M; ;B®M; M?Q
F?m'it T?Q +?•M i`ìBX

J„i /äB i?2Q #ìM; GK+ o•M ç M; F?m'i /-M- o,M ``i . M? +^K F?€B i?`M? HìB,

@ æ M p°B p½- çB +kM; p°B p½- iQÆM; T?MM; ?B K ?QB- #B i Hv b-m F?´- çÊB ç
+^K ç¬B # M F?¬M; i? v ç´B i?b HçB +ì i? #„i ç-m HçB iW ç-mX L? ç-m- iW F?B
ç´B `^B- #^M i?•M M;QÆB +ì M?`M #B i çQÊ+ çB m M`v F?¬M; \

L?`i i?ìB i` M F?m¬M K†i h`-M L;¼+ GQ M ?B M `ä p M;Æ M;€+X a m F?B ?^B iQ
[m - M`M; i HB M H`T iS+ KBM? #ç+?X Zm^ i?U+ H` iW F?B M`M; [m2M #B i GK+
ç M- KÈB i`QM; pÁM; +ì MY i?€M; M;„M M;OB K` #^M i?•M M`M; ç½ +ì M?[M; #B M
i? M`Q iBM M´BX h`QM; H9+ h`-M L;¼+ GQ M ç M; K^B bmv M;?o- çSM; î # M +
iB M; F?B M Kç+? bmv M;?o+O M`M; #` çSi çQçM,

@ E?B +¬ MQÆM; ;B Q +?B M pÈB *Ym •K h?€M? Jšm- GK+ o•M +ì MìB p`B HìB p
i? i? v i? #^M i?•M ?„M iB T [m^M h`W J HB M KBM?X o pB +M`v- i p` o,M ``i .
M?`i i`Q i?¬M; [m - ?B M içB +?9M; i T?^B MìB +?Q +¬ MQÆM; #B i `äX a m F?B
ç` çB K p` M;`v H`M? i?€M; i®i ç imv M #® h`W J HB M KBM? +?QM? i?S+ F? B
+?O b) /Q +¬ MQÆM; ç^K M?B KX

L?`i i?ìB M;È ` K°i ?^B- h`-M L;¼+ GQ M +?`K `½B ç€T,

@ G`K b Q +ì i? M?Q p`v çQÊ+- +?„+ H` ? B p` +ì çB m ;b M?-K HšM- iB m M[+?d
HìM; M;ìM; H`K b Q +ì i? ç^K çQÆM; M´B i`¼M; i`€+? HÈM M?Q p`vX B B +kM;
+?S+ p` KBM? +?O KÈB ç9M;- #^M; F?¬M; i?b GK+ o•M T?^B çSM; ` +€M; ç€M; M
K`ibK ?mvM? `v +?S b Q HçB FûQ iB m M[p`Q\

o,M ``i . M? ç€T HìB,

@ L m GK+ o•M +?`m H`K i?b +?9M; i ç•m T?^B +?ì iÈB #•v ;BìX G-M M`v GK+ o
+ì i? i? v i? ?„M +?`T +?QîM; +?S+ KBM? +?O HB M KBM?X *¬ MQÆM; tBM +S v
?„M F?¬M; M?bM H-K M M K¼B M;QìB b) iQ`M HU+ OM; ?°X *?d +-M +¬ MQÆM; i
b m M`v M m +ì pB + ;b t^v ` i?b ç½ +ì ? B +?9M; i i`È ;B9TX >B M içB +¬ MQÆM
i +S [m v p i`QÊ+ ç½- çÊB ç M F?B i?QÆM; i? +O +¬ MQÆM; çĐ ?ÆM- +?9M; i
çB m +-M i?B iX a m F?B K¼B +?mv M ç½´M i?Q^ h`W J HB M KBM? b) tm'i ?B
+?•M ;BÈB- /®+ iQ`M HU+ bQ i`B + Q i?`T pÈB GK+ oB M HB M KBM?X

L?bM ;QÆM; K†i M;Æ M;~M +O h`-M L;¼+ GQ M- o,M ``i . M? p` Zmv o¬ ççQ i`Q
K°i +€B M?bM ç-v i?•K w `^B +^ ? B p°B p½ /bm M`M; T?B i?•M p T?Q i•vX

:B[F?¬M; i`mM;- h`-M L;¼+ GQ M pšM v m Èi F?,M; F?,M;;

@ E?¬M; H`K- M?`i ç`M? H` +€+ M;QìB çM i - i +?ŠM; H`K KBM? +?O M`Q ? iX h
M?Q #•v ;Bì K` i?¬B- M?B m

h? M? •K +O M`M; HšM F?m'i i`QM; H`M ;Bì- b m +MM; +?ŠM; +ÁM +?9i ;b p M;
[mv i ç`M? +O GK+ o•M HB m +ì i? v ç´B çQÊ+ çB m ;b F?¬M;- çB m M`v F?¬M;

hçB h?B M EB K pB M- EB K o¬ h`-M p` .B T h•K L;?B ç m ç€m M?bM p ?QÈM; ç¬
+?9 i?2Q /äB ç°M; ioM? iW T?Q GQÆM; bÆMX h?¬M; GBM? çB m #` >„+ a€i >´
M;`v K B +?QM? H` M;`v EB K o¬ h`-M [mv i ç`M? T?€i ç°M; +-M; FQ+?X h`QÊ+ ç
#ì >Q`M; >` ç½ iK i`T F?¬M; #B i # Q M?B m M?•M ;B M + Q i?O- ?B M M?B M #¼
#^Q p`i K` iÈB MÆB M`vX L?`i i?ìB EB K o¬ h`-M KdK +QìB MìB,

@ h`QM; F ?Qç+? H-M M`v- i?ìB F€ ç-m t2K ` +ì p ``i i?`M? +-M; M?QM; i?ìB F?
t2K M;`v K B T?€i ?mv çQÊ+ iÈB ç•mX L?[M; +-M; pB +i`QÊ+ K„i ç m´M i?Q^ +^

.B T h•K L;?B +QìB MìB,

@ *?`M; +S v M i•K- ç M i?`B çB K M`v K¼B pB + ç m F?€ i®i ç T- i®B M v K°i i`,
pB M b) iÈB- K¬M ?¢ L?Q pB M +kM; +| K†i i`QÈ+ #bM? KBM? M;`v K BX L;Q`B`
S?QÈM; >Q`M; i?Q pB M +kM; ç m #B m i?` b) iQ`M HU+ T?®B ?ÊT- M;`v K B i`i +
p`Q ç| +ÁM +| i? K ? B p` iB M #®B +O o•M *?B T?€T ;BÈB- M,K p` + Q i?O +O
+O o¢M S?"i i¬M; p` hB M EB K K¬MX oÈB i?U+ HU+ M?Q p`v i?b M?"i ç`M? +?9
>´ oQÆM;X

EB K o¬ h`¬M M|B,

@ hbM? ?bM? i`QÈ+ K„i M?Q p`v H` ç½ iQÆM; ç®B ´M i?Qª- tûi p H•m /`B i?b H¬M
K°i i`M +?9M; i +ÁM T?ªB /²M bS+ #ªQ iQ`M HU+ HQÈM;X *?O çQ+? +m®B +MM
+?9M; T?ªB H`K pB + +?Q +?9M; i - ç| KÈB H` i?QÈM; b€+?X >B M M v +€+ K¬M ?
ç°M; ioM? ;b`²B\

.B T h•K L;?B ç€T H|B,

@ hQM? ç M ? i #m´B i`Q M;`v ?¬K M v ç½ T?€i ?B M çQÈ+ ?ÆM # i`,K im +?•M
ç m H` ?`m #®B +O >²M h?m, J¢+ L;Q M?QM; i`QM; b® ç| +kM; F?¬M; i?B m M?[
K¬M ?¢ ç iY T?€i ?B M i?b M?•M ;B M + Q i?O +| >mv i u"€ oQÆM; - h`h•K h?Q a
M[- >²M; o•M h?€B hY- hQ`M S?QM; S?O- >„+ a€i EB K >²MX \*ÁM i`QM; i K ;BÈB
>mv i p` ? B i M J iB M- +?Q T?€i ?B M çQÈ+ + Q i?O Zm, pU+X L;Q`B` +ÁM K
M?QM; ~M i`M; [m€ FQM ç€Q- K¬M ?¢ ç iY F?¬M; i? T?€i ;B€+ i? K çQÈ+ çB m ;

E?) M? +? KûT +Q|B- EB K o¬ h`¬M M|B,

@ L?B m + Q i?O M?Q p`v +kM; çO +?Q >„+ a€i >´ oQÆM; K i|+`²B- +ÁM M?[M; +
i?9+ çQÈ+ i?b ç M H9+ +¬M ?¼ b) iU tm'i ?B MX "•v ;B| +?9M; i p i?QÆM; M;?
+| i? tªv` p` H M iBM? i?¬M +?Q K¼B M;Q|B- M;`v K B b) T?€i ç°M; i`M +¬M;X

.QÈB i€M K°i +•v ç¢B i?K i` M çdM? GQÆM; aÆM- >„+ a€i >´ oQÆM; ç M; çSM;
F?¬M; i`mM; t t,K- M?½M i?¬M ?„M H° tm'i K°i iB ?mM; i`MX æSM; Í # M +¢M?
>`M PM; +`i ;B¼M; i`¬K çK+,

@ æ¢B pQÆM; F?¬M; +¬M [m€ HQ H„M;- H¬M M`v EB K o¬ h`¬M T?¬ i`QÆM; M?
h?¬M; GBM? çB m i?m ?9i + Q i?O +?€M? i`- KK+ çQ+? +?QM? +O ?„M H` i?¬B i
M?^K H`K i`M ?¢B i?U+ HU+ # M i X •K KQm M`v imv i?•K ç°+ M?QM; +?9M; i +kM
h?¬M i`M- M?[M; + Q i?O b®M; b|i çQÈ+ /QÈB ç¢B i`M M`v imv i ç®B F?¬M; i? [
ç| pÈB i?U+ HU+ K¢M? K) +O +?9M; i i?b #¼M +?9M; b) i?`v F?| K` iU`9i HmBX
/U iQM? T?€B i?"T M?`i?¬M +O i K ;BÈB tm®M; M9B- F?B +?QM? ç¢Q HB M KBM
#¼M +?9M; ç M?´ i`M ;®+ +€B ; B i`QM; K„i- ç•v b) H` K°i çÁM çª FQ+? HÈM p`Q

>„+ a€i >´ oQÆM; ;"i ç¬m,

@ *?mv M M`v ;B Q +?Q M;QÆB- M?[M; i?S +¬M i?B i F?€+ ?½v ç i HQ HB mX h
i?2Q /äB ç°M; ioM? +O J pU+ p` Zm, pU+- i bÊ #¼M +?9M; b) i?W +Æ ?°B M`v ç

>`M PM; +Q|B ç€T,

@ æ¢B pQÆM; v M i•K- pB + M`v i?m°+ ?¢ ç½ +•M M?„+X E?B #¼M +?9M; tm'i ?B
+?9M; p`Q +?QM? ç¢Q HB M KBM?- H9+ ç| ç t2K M?[M; + Q i?O +?QM? ç¢Q iU +?
;B M b) tQ v bÎ` b QX

>„+ a€i >´ oQÆM; M|B,

@ æQÈ+ p`v i?b i®i- ç K M v ?½v +?9 w K°i +?9i- M?[M; F ç| +| F?ª M,M; ç K tm
M;QÆB çB HQ pB + çB- i Km®M çSM; ç•v K°i H€iX

>`M PM; im•M H M? T?B i?•M # v çB +ÁM >„+ a€i >´ oQÆM; pšM +?,K +?9 M?bM p
K„i ?„M H°` K°i i?¬M iBM? K¢M? K) FB M [mv iX

> ?9

i€K + Q i?O ç½ i?K i?QÆM;- M?QM; K v K„M H“ ?¼ +?d #` i?QÆM; M? F?¬M; aM?
K BX

L?bM p“Q K¼B M;QìB- b„+ K†i EB K o¬ h`-M i`Î M M M;?B K i9+- M|B,

@ hbM? ?m®M; pW `²B K¼B M;QìB ç m i?`v `i `ä `“M;- h?B M u m .B i h?-M ç¢B
H“ +| mv HU+ +QìM; ç¢B- pQÊi t bU iQîM; iQÊM; +O +?9M; i X J†+ /M ?“M? ç°M
`i i?“M? +¬M;- M?QM; M;`v K B F?B +?QM? i?S+ T?€i ç°M; iB M +¬M;- H“K i? M“
i?b çB m M“v +?9M; i +¬M T?ªB +•M M?“ +¬M i?“MX h`QÊ+ K„i K¼B M;QìB +| #`i
ç +MM; M? m #“M Hm”M- M?Q i? KÊB +| i? ;BªK i?B m çQÊ+ M?B m ?v bBM? F?

L;?2 tQM;- æ¢Q pB M h?`i >mv M +?•M M?•M KÎ KB M; M|B,

@ o çB K M“v i?2Q M?Q i bM? ?m®M; ?B M i¢B- i i?`v M;Q“B +€+? +QÆM; M;¢M?
T?QÆM; T?€T M“Q F?€+X G-M iB T +”M i`”M T?€T pW `²B +?d H“ H-M bÆ M;°- +
M| - F?B +?9M; i T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H-M F iB T p“Q b€M; K B H¢B F?¬M; çO i
M;?B M +Sm T?•M iQ+?X o b i? i M;?o `“M; F?B çÊi i`M +¬M; M;`v K B T?€i ç°M;-
ç iY +| im pB i?“T FûK Î # M M;Q“B i`”M T?€T `²B T?•M i€M #¼M ?¼` - i`€M? pB
bBM? M?[M; i`M i?“i iQ HÈMX

“² æ ?¼+ pB M S?€T Zmª ç¢B bQ M;?2 tQM; i?b i`mv p`M,

@ EB M M;?` +O ç¢Q ?[m çQ+? t€+ H“`i ? v- +| i? ;BªK #Èi M?[M; i`M i?“i F?¬M;
M?Q H-M i`M +¬M; ç-m iB M- b®M;QìB i? K ;B +?d H“ M?[M; M;QìB # M i`QM; ç¢
i?b [m€ M?B m v m p“i- i?B i M;?o #B M T?€T M?Q i? F?¬M; ?B m [mª H„KX hm p
K¼B M;QìB ç m ç½ KBM? #¢+?- #`i F€ K°i p` + Q i?O M“Q i`QM; +?9M; i ç m F?¬M
i X L m +?9M; i Km®M iB m /B i?“M i?b +kM; M M M;?o ç M i`QîM; ?ÊT #¼M +?9

*“M L;mv M +?•M M?•M +O .`+? pB M M|B,

@ æ¢B bQ ç½ HQ H„M; i?€B [m€ `²BX æ¢B bQ M;?o i?Y t2K- M m iQ“M #° M?•M i
+?QM? ;B Q +?B M pÊB M?•M i?O +O >„+ a€i >´ oQÆM;- M?Q i? H“ Qi ? v M?B i
>´ oQÆM;- +?9M; i +?d +¬M +? i`K ?„M i +?Q i?“i i®i- M?^K iB m /B i M?[M; i?C
F?B i?ìB ;B M ç M +?9M; i ç²M; i?ìB tm`i HU+- H9+ ç| +?ŠM; H) H¢B F?¬M; i? i?

.B T h•K L;?B M|B,

@ *“M L;mv M +?•M M?•M M|B F?¬M; b B- +?9M; i +?O v m +?d H“ +? i`K #¼M +?
çB K H“ M^K Î i` M i?•M i? +O M?[M; + Q i?O +| w ç² çQ¢i #ªQ- +?9M; i F?¬M; i?
HU+- ç| KÊB H“ i?QÊM; b€+?X *?mv M M“v M|B ` i?b p¬ +MM; çÆM ;BªM- F€i?“i
i?b T?ªB HQm w ç M K°i çB K- F?B ;B Q T?QM; F?¬M; M M +| M?[M; ?B M H° i?€B
p“i p“B çB K i?QÊM; T?QM; +kM; F?¬M; M M i` M? ç`m HB m K¢M;X L m M?Q +?9
iQ“M HU+- ?Q“M iQ“M +| i? €T i`K çQÊ+ #¼M v m p“i- H9+ ç| M?[M; F FB H¢B +
b Q\ h M|B M?Q i? i?b K¼B M;QìB +| H) M;?o +?9M; i +| T?-M F?¬M; [m M; KB
+kM; M M KBM? #¢+? K°i çB K- M?[M; + Q i?O ç M ç•v M?^K çQ¢i H`v h?¬M; GBM
M;QìB iU iQ- iU HÊB +ªX “i [m€ +?9M; i +?d KQÊM i?U+ HU+ +O #¼M ?¼M ?K H
/QÆM; i?B M i`W €+ +O +?9M; i - p b i? K¼B M;QìB +kM; F?¬M; M M H`v ç| H“K #

Zm M b€i .B T h•K L;?B- K¼B M;QìB i`QM; ç¢B çB M ç m KBM? #¢+? çQÊ+ w iS
çQÊ+ ç| H“ K°i b€+? HQÊ+ F?¬M; i +?9i M“Q- +?d H“ i?2Q M?Q HìB M|B +O .B T
i?B m [m M; KBM? +?QM? ç¢BX hmv M?B M M“M; i ç½ KÎ KB M; M|B ` i`QÊ+ `²
#€+ i? K M[- +?d HŠM; H†M; ;”i ç-m #B m i?“ ç½ KBM? #¢+? ç¢Q Hw M“vX

EB K o¬ h`-M i`¬M; i?`v K¼B M;QìB iU ?² M?Q F?¬M; Km®M KÎ KB M; #“M Hm”M

@ J¼B M;QìB ?½v çB M;?d M;ÆB +ª çB- K°i i?ìB i?-M i`QÊ+ F?B i`ìB b€M; +?QM
F?B iQ“M i? K¼B M;QìB iB M M?“T i`”M T?€T- +ÁM pB +iB m /B i >„+ a€i >´ oQA

J¼B M;QìB M;?2 tQM; i?b +?d #B i;”i ç-m `²B iU i?•M Hv F? B- M?QM; o•M >Q +
b m HQM; EB K o¬ h`-M- M?½M i?-M HQû b€M; F€ [m M;- ç¬B K¬B F?) ç°M; M?C
T?€i ` #`i F€ K°i i? M?•K M“QX

h`iB pW `çM;- p-M; /QÆM; Î ç^M; ç¬M; ç½ H|` - i'i +^a + Q i?O +?QM? ççQ ç m
i`QM; L?½ pB MX G9+ M`v i`QM; HK+ pB M i?b içB i`QìM; +?d +| + Q i?O +O h?B
F€ /Q M,K pB M +ÁM HçB ç m iK i" T ç¬M; çO- i`QM; ç| i?U+ HU+ KçM? K) M?`i T?
Q ;²K +^a +?QîM; ;B€Q S?€T Zm^a ççB bQ- ? B p` i`QîM; H½Q H` S?€T hQÆM; p`
M?`i +O ?¼ "´M L?`i- M; Q`B` +ÁM +| i? K K°i i`, K + Q i?O FB itm' iX h?S ? B H`
+| >çQ o•M +Q bo- æ M h? M? EB K >B T >S h?QÆM; >^aB- h K hmv i "9i h^a L; ?`-
KQÆB ? B iBM? M? +O L?Q pB MX

æçQ pB M h?`i >mv M +?•M M?•M- o¬ o¼M; - o•M >Q +MM; M,K p` + Q i?O +O .` +?
+?¶- M?QM; L; ¼+ o¬ aQM; +O S?QÊM; >Q`M; i?Q pB M- h?QÆM; L; mv i- >S E?
h?€B S?QÊM; iB M iY- +ÁM # M; QìB S?QM; G¬B +?•M [m•M- EBK *QÆM; h?€M?
i" T i`mM; HçB Î K°i +?¶- K¼B M; QìB ç m M?bM p`Q EB K o¬ h`-M +MM; .B T h•K L
M M BK H†M; X

>`B HÁM; M?bM K¼B M; QìB i`QÊ+ K†i- EB K o¬ h`-M + Q ?SM; +QìB M|B,

@ "•v ;Bì i?ìB F?„ + i®B [m M i`¼M; ç½ ç MX ob bU ?Q` #bM? +O L?•M ;B M- pb
M; QìB +?9M; i ç m T?^aB +?`M +?dM? HçB iBM? i?¬M- i? i` M? ç`m ç M +MM; pÊ
b® +O "² æ ?¼+ pB M +MM; L?Q pB M F?€ ç¬M; - ç i`€M? +| M?[M; bU ?v bBM?
+O "² æ ?¼+ pB M /Q "´M L?`i /šM ç¬m- L?Q pB M K¬M ?ç /Q h'i h?B M /šM ç¬m
?½v K M; i?2Q ç iY T?•M #® F?„ TiS T?Q +O GQÆM; bÆM- M; ?B K K"i +?9 w ç
+¬M i?B i i?b ?½v tm' i i?O M; ,M +?†MX *ÁM p`M ç HB M Hç+ pÊB M? m i?b ;B Q
T?K i`€+? pB +i`mv M iBM iS+ +?Q K¼B M; QìB- ç bU T?®B ?ÊT; B[+?9M; i +`M
+ÁM HçB i?b T?•M` i?`M? ? B M?|K- M; QìB +O "² æ ?¼+ pB M- L?Q pB M- æçQ
*QÆM; h?€M? S?"i p` \*?B M h•K i¬M; B<sup>a</sup> içQ i?"M? i' i?S M?`i- +MM; pÊB i iB M
+?QM? /B M- M?[M; M; QìB +ÁM HçB i?b i?2Q .B T KBM? +?O T?€i ç°M; +¬M; FQ+
i?"M? ? B H°- H M ç M çdM? M9B i?b iB M ?`M? T?®B ?ÊT pÊB M? mX æQÊ+ `²B
T?€i- i` M çQìM; çB M?Ê çWM; bÆ w T?€i` iB M; ç°M; - i`€M? pB + ç^a i?^aQ FBM?

hB T ç| - +?d i?`v iQ`M #° + Q i?O i`QM; L?½ pB M T?•M i?"M? # M?|K- M?|K +O
F ç M H` M?|K .B T h•K L; ?B Î ;B[ - +ÁM M?|K M; QìB "´M L?`i p` h'i h?B M çB b
iS+ i`U+ +?d GQÆM; bÆMX h?2Q M?Q M?[M; i?QÆM; HQÊM; içB L?½ pB M- pB +
EB K o¬ h`-M pW iB T +`M bÆM +QÊ+- HB M T?`i i v T?€i iQM ?B m +?Q .B T h•
"´M L?`i p` h'i h?B M +MM; +?9M; M?•M iB K T?K+ F?„ TiS T?Q X a m F?B ?Q`M
EB K o¬ h`-M H" T iS+ ?mv ç°M; - KQìB ? B ççQ M?•M <sup>a</sup>M? iS+ i?b i`U+ /B M tç i?
i?m, #ç+ i` M GQÆM; bÆMX

G9+ M`v i`ìB ç½ #„ i ç¬m ?WM; b€M; - GQÆM; bÆM b m F?B FBM? [m i`"M ?¶M +?
i`Î HçBX æ K [m - b® +?QM? i` + Q i?O t¬M; p`Q h?B M u m .B i h?¬M æçB h`"M
M?[M; F M`v p®M ç`M? M?•M +Æ ?°B ç çK+ MQÊ+ #ûQ +Á- F i [m^a H` GK+ oB M H
F?B M +?Q #¼M ?¼ i`Î M M F?®M F?´ p¬ +MM; X h`QM; ç| +?d +| ç° F?Q^aM; T?•M
HçB b m K°i H9+ i` M? ç`m HB m KçM; ç m iY i`"M içB GQÆM; bÆMX

L?QM; >„ + a€i >´ oQÆM; iU M?B M +kM; i`M i?`i F?¬M; Qi + Q i?O- pbi? ibM? i?
ç9M; M?Q KQM; çÊB +O o•M >Q - F?„ TMÆB b m K°i H9+ F?`M i`QÆM; ç m ç½ M?
EB K o¬ h`-M b m F?B T?€i ç°M; +¬M; FQ+? iU M?B M H` +| bU b„ T t T i?Q^a ç€M;
`®B +?•M i vX

k33X *?QÆM; k33, *?QM? h` *?B *?B M

Zm M b€i i?`v M?[M; u m pU+ + Q i?O ç M; # v ç M- EB K o¬ h`-M ?ç i?'T; B¼M; ,
@ h'i +^a +S v i?2Q F ?Qç+? K` ?`M? bU- M?È ç†i M iQ`M H M ?`M; ç¬m- i®i M?`i
`X

L|B tQM; h?B M GBM? i?¬M FB Ki`QM; i v HB M çQ H M- K°i ççQ M; kb„ + FB K K
i`U+ iB T +m®M i?šM; iÊB i?•M i? K°i +QM v m i?9 iQ HÈM- M?`i +Y +?`M HmB ç

p` + Q i?O +O L?Q pB M- æ¢Q pB M p` "² æ ?¼+ pB M ç m iU HU +?¼M KK+ iB
M?QM; EBK *QÆM; h?€M? S?"i p` *?B M h•K i¬M ;Bª H¢B HQm w [m M b€i tmM; [
+O >„+ a€i >´ oQÆM;X

"'v ;Bì- +€+? ç! K'v i` ,K i`QÊM; p T?Q # M i`€B i`mv M H¢B i? M? •K çª ç'm- ?E
L;?B +kM; ç½ i?m"MHÊB ç°i T?€ çQÊ+ h?B M u m .B i h?¬M ç¢B i`"M- #„i ç¬m iB
M9B ç½ tm'i ?B M i?•MªM? +O >"M PM;- M?QM; H¢B F?¬M; i?'v /'m p i +O >„+
çB m M`v +! T?¬M +´ [m€BX

EBM? M° M?bM p`Q M?[M; + Q i?O +?QM? ç¢Q i`QÊ+ K„i- >"M PM; ?W H¢M? K°i
M?[M; •K i? M? [m€B /`- iS+ i?b iQ`M #° v m p"i i` M GQÆM; bÆM ç m ?B M ?bM?
T?Q EB K o¬ h`¬M p` .B T h•K L;?B K` i"TFQ+?X a m F?B M #`B tQM; i'i +ª- i?•M
`mM; ç°M;- i`QM; +?ÊT K„i ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K°i iQ` i?¢+? #ªQ i¼ H¢+ i` M om

Í +?QM? ;B[K°i i?¢+? ®+ i?¬ bÆ- >„+ a€i >´ oQÆM; ç M; M;•v M;®+ M?bM p`Q i?
>"M PM; ç°i M?B M ?B M i?•M- ?„M M!B pÈB ;B¼M; ç¬v HQ H„M; ,

@ æ¢B pQÆM;- bU ibM? ç½ +! #B M ç´BX >B M i¢B- +€+ + Q i?O +?QM? ç¢Q H¢
pQÊi [m M?[M; i`"M T?€T T?ÁM; M;U /Q +?9M; i #® i`Q- i`U+ iB TiB M ç M MÆE

>„+ a€i >´ oQÆM; M?½M i?¬M HB M i`Î M M #,M; H¢M?- ?W K°i iB M; `²B M!B ,

@ L;QÆB F?¬M; T?ªB Hm¬M HB m pB + M?Q i?¬M b Q\ G`K b Q M?[M; + Q i?O +?
i¢B M;QÆB M!B +?9M; i T?ªB H`K M?Q i? M`Q ç•v\

a„+ K†i +O >"M PM; H"TiS+ #B M ç´B- F?B F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+ #bM? ioM? HB

@ h`QÊ+ K†i- M m Km®M M!B ç M pB + B i?„M; B i?m i?b +?Q i? #B i çQÊ+X
pQÆM; M M +'T i®+ tm'i i?O +? i`K #¼M +?9M;- M?^K´M ç`M? +K+ /B M- çÊB +?
h?B M hBM? æQ¢i >²M- ç M H9+ ç! i?b /šM +?9M; iB M p`Q # M i`QM;X >ÆM M[M
#¼M +?9M; i?b +?9M; i ;Bª p!i`B i i?Q€B- HW +?9M; iB M p`Q h?B M u m .B i h?
i?Y mv HU+ +?•M +?QM? +O i`"M T?€T M`v +Q!M; ç¢B M?Q i? M`QX æ¢B pQÆM

>W K°i iB M;- >„+ a€i >´ oQÆM; ç€T i`ª pÈB M;[F?Q H¢M? H)Q ,

@ *QB M?Q M;QÆB +! ç¬m !+ HBM? ?Q¢i- pB + M`v i ç½ bÈK ;B Q +?Q M;QÆB `
;B! i çB +? i`K #¼M +?9M;X

.Si H!B i?b iQ`M i?•M F€ [m M; +?ÊT b€M; `²B #B M K'i- M?QM; F?B ç! >"M PM; +

@ G`K b Q K` i +! i? T?Á i`Ê K°i i M tm~M M;®+ M?Q M;QÆB +?S5

L!B tQM; i?b F?) çSM; BK K°i H9+ `²B #„i ç¬m #® i`"MX

.QÊB +?•M GQÆM; bÆM ç½ tm'i ?B M F?¬M; Qi + Q i?O im +?•MX h`QM; ç! æ² h?
i` M K°i çdM? M9B +€+? ç! F?€ t - ç M; i?2Q /äB i`"M +?B M +?QM? i` M`vX L?QM

ç M ç| M?½M i?—M H½Q ççB H°` K°i iB F€ [m M;- H†M; H) çB ç M i`QÊ+ #S+ ?Q
iS+ i?b i` M iQìM; tm'i ?B M K°i +€M? +Y M;- KX L? M? çQ i v i?Y ç~v K°i +€B
?² #` +? M F?¬M; i? KÎ- H½Q ççB T?€M çQ€M # M i`QM; i'i +| +?S p"i ;bX

h?®B HmB ? B #QÊ+- iQ`M i?•M H½Q ççB HQ€M; H M ?„+ b„+ [m M; ?Q - K°i Hm
M?“T [m H¶ ?´M; iB M M?“T # M i`QM; - H”TiS+ M?“M` +| K°i M; QìB ~M M'T i`QM
H½Q ççB i v T?ªB p”M +?QîM; 'M ç†i H M i` M €K K¬M- K°i •K i? M? i`-K çK+ p M;
T?€ pÐ- # M i`QM; i`mv M ç M K°i iB M; F m FBM? ?½BX aªB #QÊ+ p”Q # M i`QM
HÈM +?d +| K°i +€B #”M- K°i +€B ;? - K°i +€B ;BQìM; - K°i i`mM; MB M im´B i-K ?
+?B + #”M- i?—M iB M? FBM? M; ç+ M?bM p T?Q H½Q ççBX

@ L;QÆB H” B- H”K i? M”Q HçB iÈB +?¶ M”v\

> B M;QìB ? B ;B¼M; M|B ç²M; i? M? ?ÄB- M?½M i?—M ç¬B # M ç m #°+ H° K°i iB
G½Q ççB HçM? M?ç i M|B,

@ h H” B M;QÆB F?¬M; +—M i?B i T?ªB #B i- ?B M içB bBM? KçM; +O M;QÆB ç
Km®M ;B[KçM; b®M; i?b M M i?“M? i?“i ?²B ç€TX L m M;QÆB F?¬M; M|B- p”i iB
M;QÆBX

L|B tQM; ?[m i?O ?mv ç°M; K°i +€B- +€B #”M +çM? M;QìB ç| p¬i? M? p¬iS+ ?Q€
/Qç +?Q F FB ?QªM; bÊ b„+ K†i +?mv M b M; i€B M?Êi- p°B p”M; ;”i ç—m M|B,

@ ”’i i’i T?ªB ;B i i - M;QÆB Km®M ?ÄB ;b i?b +S ?ÄB çB- +?d +—M i #B i i?b M?”
G½Q ççB ?W ;B¼M; M|B,

@ L?Q i? H” i®i M?’i- #•v ;Bì M;QÆB ?½v M|B M;QÆB H” B- içB b Q EB K o¬ h`—
L;QìB ç| M|B,

@ h #’i [m€ +?d H” K°i i?Ê i?O +¬M; - içB M?•M ;B M +| K°i +?9i / M? iB M; - M?•M
G—M M”v EB K KBM? +?O +| KìB i ç M- ç†+ #B i Km®M i K¬T?ÄM; h?¬M; GBM?
F?€+ i?U+ iB M? i F?¬M; KBM? #ç+? H„KX *€B K¬?bM? i ç½ çQ +?Q ?„M # M; ”
HçB MÆB M”v- M|B ^M; K°i F?B bU iB M? F i i?9+ i?b b m ç| b) ç i Hv F? B- KB M
G½Q ççB M; ?2 M|B i? +QìB M?ç i M|B,

@ *?QM? ççQ KBM? +?O +kM; i?“i M? K ?B K- i?“i H” çB m Kd K BX h’i M?B M H
T?ÄM; K°i +€B ;Bª KçQ- M?Q p”v h?¬M; GBM? çB m i?“i M;QÆB ç½ çQÊ+ M?bM [
ç•v F?¬M; \

sªQ h?O G M; Zm•M H„+ ç—m M|B,

@ J†+ /M i #` ;B K HÄM; Î ç•v- M?QM; i ç½ çQÊ+ ;¼B H” sªQ h?O G M; Zm•M- Km
/ /”M; X .Q ç| ?„M imv i ç®B F?¬M; M; m M; ®+ çB +’i ;B’ m ç² Î ç•v- F?¬M; /€K ç +?
i HçB HW ?„M +€B ;Bª`²B K M; çB- M;QÆB M|B +| T?ªB F?¬M; \

G½Q ççB M; ?2 M|B tQM; +kM; M; ?o M?Q p”v- M m ç´B HçB +?Q #ªM i?•M +?„+ +k
?m®M; ?² H” F •K ?B K M?Q EB K o¬ h`—MX L?bM sªQ h?O G M; Zm•M pÈB €M? K,

@ >B M içB M;QÆB F?¬M; ç`M? +? i içB ç•v i?b M M i?2Q i i?Q€i` # M M;Q`B-
;B[+€B KçM; +?Q M;QÆB- M m ç`M? T?ªM F?€M; i?b M;QÆB M M ?B m `ä b) +| F
sªQ h?O G M; Zm•M H M iB M; ç²M; w- M;Q M M;Q½M çB i?2Q b mX

_ìB F?ÄB ;B M T?ÁM; +O EB K o¬ h`—M- i?’v H½Q M?` +MM; pÈB # M;QìB F?€+
?Qç+? çQÊ+ ;b çSM; # M i`QM; L?½ pB M- H½Q ççB T?•M T?| K°i M;QìB çQ sªQ H
M; v b m ç| i`-K ;B¼M; M|B,

@ >B M içB #¼M i M M T?€ ?m, MÆB M”v- ç®i +?€v tQM; i?b M? M? +?|M; Hv F?
F?¬M; M M ;B i- +—M ç +?Q ?„M #€Q iBM +?Q EB K o¬ h`—M- M?Q p”v KQm F +?9I
K„X

G½Q M?` M|B,

@ v +O ?mvM? i ç½ KBM? #¢+?- +| çB m +?9M; i +® w HQm H¢B K°i M; QÌB bÊ`^M
M; Ì- M?bM` ç•v H`F /B ?Q¢ ;B M; ç¬M; - ç M H9+ 'v F?¬M; i? i?m çQÊ+ ?B m [n

G½Q ç¢B M; ?2 i? ;"i ç-m M|B,

@ æB K M`v i ç½ M; ?o ç M- +?Ì ç M H9+ Hv F? B b) bY /KM; i?O T?€T tªQ /B m- F
?ÎX

GÌB +?Q M|B tQM; - K°i i M i?O ?¢ ç°i M?B M tm'i ?B M # M i`QM; pB M- i?'T ;B½

@ " M M; Q`B +Y T?€i ?B M u m pU+ + Q i?O- +ª i?ªv +| # i M- im pB + Q +QÌM;
M, K- i K i`QÌM; H½Q b B i¬B iÈB ?ÄB ç¢B i`QÌM; H½Q- +?9M; i ?B M i¢B M M ?`M

L; ?2 tQM; H½Q ç¢B ;B"i KbM?- M; v H`T iS+ K„i H¢B H° b„+ ?Q M ?d M|B,

@ "¼M +?9M; ç M i?"i H`i®i- i`mv M H M? H`T iS+ i`B i i?Q€B- M?È çQ ;½ sªQ
F?¬M; i? ç +? i /QÈB +?QÌM; +O u m pU+ + Q i?OX LÆB M`v ç H¢B +?Q #¼M +

L|B tQM; i?•MªM? # v p¼i H M i`ÌB- ?QÈM; p MÆB t # v çBX GB M b m ç| KQÌB #
i`QM; M?€v K„i ç½ #B M K'iX

.QÈB +?•M GQÆM; bÆM h? M? GQM; T?QM; - EB K o¬ h`-M +MM; >„+ a€i >´ oQÆ
+?B m- i`QM; F?m¬M pB M KQÌB i`QÈM; tmM; [m M? ? B M; QÌB FB K F?Q p`v n
i?`M? K°i HQ¢B F?Q i`QÌM; `B M; #B i- M; QÌB M; Q`B ?-m M?Q F?¬M; i? iB T+`M

G9+ M`v EB K o¬ h`-M b„+ K†i M; ?B K i9+- b m F?B HB M iK+ +MM; >„+ a€i >´ oQ
?„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M im pB +O KbM? +ÁM FûK bQ pÈB ç®B T?QÆM; K
+`v im pB #ªM i?•M ç +?B M i?„M; ç®B T?QÆM; i?b F?¬M; +| F?ª M, M; X

"i [m€ EB K o¬ h`-M F?¬M; ? bÊ ?½B- #ÌB pb ?„M i?•M K M; >mv i >` ç²- H¢B +|
T?€T i`QM; M; QÌB- Km®M i?„M; >„+ a€i >´ oQÆM; i?b pšM +ÁM +| ?v p¼M; X L?Q
o¬ h`-M i?ÌB F?„+ M`v +?d +¬m +| i? +? i`K çQÊ+ H`i®i`²B- M M K†+ /M #ªM i
M?QM; i?U+ bU F?¬M; ? bÊ ?½B K°i iQ M`QX

h` M K†i ç'i- #¼M S?€T Zmª ç¢B bQ +?`m bU +¬M; FQ+? +O u m pU+ + Q i?O- M
+MM; pÈB pB +>mv i u "€ oQÆM; - h`h•K h?Q aBM?- >²M; o•M h?€B hY- hQ`M S?
>mv i tm'i ?B M- +?B M +m°+ M; v H`T iS+ T?€i bBM? +ªB #B M- +?QM? ç¢Q HB M
´M ç`M? +K+ /B MX L?bM M, K ç¢B + Q i?O tm'i ?B M- S?€T Zmª ç¢B bQ i?'T ;B½M

@ L?bM p`Q ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i- #¼M i i®i M?'i M? M? +?|M; iK ?¼T +MM; K
ç T?ÁM; #'i i`„+X

h?'i >mv M +?•M M?•M M; ?2 p`v M?bM p T?Q iª- i?'T ;B¼M; M|B,

@ h i?'v M m H`K p`v i?b i`€B pÈB w H9+ i`QÈ+ +O .B T KBM? +?OX "¼M i ?B
ç°M; - ´M ç`M? ibM? ?bM?- HÈB /KM; #¼M u m pU+ ç M; i`T i`mM; +?9 w p`Q ç€K +
bS+ HU+ #¼M +?9M; iB m /B i ç`+? M?•MX

S?€T Zmª ç¢B bQ M; ?2 tQM; i?Î /`B K°i iB M; F?¬M; M|B- >¢Q o•M +Q bo +MM; *?B
;"i ç-m- ç| H`F b€+? ?Á M ?ªQ M?'i i`QM; i?ÌB çB K ?B M i¢B- F?¬M; M M i? v ç

E?¬M; M|B pB + +?QM? ç¢Q HB M KBM? +| F b€+? ;b- H¢B M|B iÈB pB + ç°i M?B
+?9M; tm'i i?O iQÆM; i`É +?QM? ç¢Q- Km®M KQÈM bS+ HU+ +O +?QM? ç¢Q ç F
u m pU+- M?Q i? KÈB +| i? M iQ`M iB T+`M >„+ a€i >´ oQÆM; ç +MM; i`M? çQ

G9+ M`v F?B i?'v S?€T Zmª ç¢B bQ +MM; K¼B M; QÌB ç½ H`i M; QÊ+ ibM? i? - K i
i`QÈ+ iB M- i?•MªM? Î; B[ F?¬M; i`mM; H v ç°M; K°i +€B HB M tm'i ?B M ÎT?Q
i`B M J pU+ T?€T [mv i h•K .K+ o¬ L; •M- p¬ ?bM? p¬ b„+ F?| +| i? T?ÁM; M; U i`M
M?€v K„i ç½ FQ+? i`9M; KK+ iB mX

J i? - M o B K > m v i ç ° i M ? B M H v F ? B - F ? - M ; + ? d u m p U + + Q i ? O ç ¢ B F B M ? K ° + Á M H ¢ B + M M ; M ; - K K „ M ; + ? Y B - K ¼ B M ; Q Ì B + k M ; ç m i U M • M ; + Q + ? • M M ; m v M i ` Q Ê + K „ i - ? Q Ê M ; p T ? Q F ? - M ; i ` m M ; + ? ¶ > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; H Q i Ê B X

k N y X * ? Q Æ M ; k N y , h ? B M h B M ? æ Q ¢ i > ² M

* M M ; H 9 + ' v F ? B i ` - M ; i ? ' v M ; k ç ¢ B + Q i ? O ? B M i ? • M - i ` Q M ; H Á M ; E B K o - h ` - ç M ; i B T + " M K i ? - M o B K > m v i i ? b ç ° i M ? B M ? „ M / W M ; H ¢ B X G B M b m ç ! h ? B ? „ M t Q v + ? m v M + U + M ? M ? - M ; k i ? € B F B K K M ; i W i ` M i ? • M F B K t m ' i ` K ¢ M ? i ¢ Q i ? " M ? K ° i + Q M i ? - M H Q M ; t m ' i ? B M i ` Q Ê + K ¢ i # ¼ M v m p " i / Q Ê B ç ' i X * ? d # ^ M ç ½ ; B i + ? i b € m i M v m i ? 9 - b m ç ! ? „ M + ? m v M i ? • M # v i Î H ¢ B ç S M ; # M + ¢ M ?

L ? b M [m K ¼ B M ; Q Ì B K ° i H Q Ê i - E B K o - h ` - M ? ¢ ; B ¼ M ; M ! B ,

@ J ¼ B M ; Q Ì B M ? Ê T ? ^ B # ^ Q i Q " M i ? U + H U + - i ` Q Ê + K „ i # M M ; Q " B + Á M M ? B m + ç T ? Á M ; ç ° i M ; ° i T ? € i b B M ? b U + @ i ? b + ? 9 M ; i T ? ^ B + ! b U + ? m " M # ` p M i Q " M - i ¢ K ¢ Q ? B K H " K ; b X " • v ; B ! M ? • M H 9 + + ? Q t ^ v ` i b M ? ? m @ M ; M ; m v ? B K i ? b K ¼ B M / B i ç Q Ê + i M M " Q ? v i M M ' v X

: B [F ? - M ; i ` m M ; > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; ; - K H M ; B " M / [ - b m F ? B ç Q € M ? K „ i H ¢ M ? > m v i - ? [ m i ? O + O ? „ M H B M ç € M ? ` K ° i + ? Q Î M ; X æ ½ # B i b U H Ê B ? ¢ B + O > „ + a > m v i M " Q / € K + ? Q M ? / B M M ; ? M ? i B T - i ? • M ? b M ? ? „ M H B M H Q Ê i b M ; M ; M ; F Q + ? ç ! X o W i ` € M ? F ? Ä B ç Á M i ' M + - M ; + Q ! M ; # ¢ Q - w M B K i ` Q M ; ç - m K i ? - M o K ½ M ? H B i - / ` H U + i B M ? i ? - M i ? 2 Q ç ! K " ; B i , M ; b S + i ' M + - M ; H M ; ' T # ° B F ? B i o Q Æ M ; H „ + H Q - [m M ; ? Q t m M ; [m M ? i ? • M ? b M ? ? „ M M ? ' i i ? i B M ? ¢ i b „ + X æ 9 M + M M ; p Ê B > ² M ; o • M h ? € B h Y + k M ; p W T ? B i ? • M i Ê B - ? B M ; Q Ì B M " v H B M i ^ ? [m ; K ° i # 9 i K ° i T ? B M ? Ê T H ¢ B K M ; i ? 2 Q b S + K ¢ M ? / i B M Q M H ' T # B M X : - K H M K > ´ o Q Æ M ; p ° B p " M ; F ? Î B p " M + ? • M M ; m v M i Q " M i ? • M - K ° i H Ê T [m M ; ? Q K " m b „ + M ; Q Ì B ? „ M X

* ^ K M ? " M ç Q Ê + i b M ? i ? # ' i H Ê B - i ` Q M ; ç - B K „ i > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; € K ? ² M ; [ m M + ? ! M ; ? ! i ? " M ? ? B K k B [ m M ; i B M p - + M M ; b „ + # û M # „ M i ? Š M ; i Ê B K i ? - M o B K \* M M ; H 9 + ç ! - ? B i v > ´ o Q Æ M ; H B M i K + ç M t 2 M p " Q M ? m - i W ; B [ H Á M ; # " M i v ? B M ` p " F ? - M ; M ; W M ; ; B i , M ; F Q + ? i ? Q Ê + - + m @ B + M M ; ? ! i ? " M ? K ° i ? ' i ^ a Q K * ? d i ` Q M ; M ? € v K „ i ? ' i ^ a Q M " v ç ½ ? m v ç ° M ; + € + [m M ; ^ M ? M ; Q M ; i K H ¢ B - b m ç ! i ç T K „ i # Q T ? O # M M ; Q " B i ? • M i ? > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; - ; B 9 T ? „ M / / " M ; M ; M + ? t M h " h • K h ? Q a B M ? p " > ² M ; o • M h ? € B h Y

J ° i • K i ? M ? + U + H È M i ` m v M H ¢ B - i ? • M i ? + O h " h • K h ? Q a B M ? p " > ² M ; o • M h ? € B K ) - H U + T ? ^ M F Q + ? ç ½ # S + + ^ ? B M ; Q Ì B T ? ^ B i ? @ B H m B p T ? Q b m ? Æ M # i ` Q Ê i ? • M M û i ` € M ? ? B K k B [ m M ; i B M - K i ? - M o B K > m v i H B M i " M / K M ; + Æ ? ° B t m + O > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; - K ° i K ¢ i ? „ M i B T i K + i ? B i ` B M / ` H U + i B M ? i ? - M + - M ; F Q K ° i K ¢ i ? „ M t m ' i ` i m v i ? ¼ + • K ç ° + J . B i E € h • K M ? ^ K ç - m > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; ç €

J ° i i B M ; + Q Ì B H ¢ M ? p M ; H M - i ` Q M ; H Á M ; # " M i v T ? ^ B + O > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; ? t m ' i ` M ? [M ; p Á M ; t Q € v F € / ` ç ? b M ? i ? " M ? K ° i ç ² € M + ´ [ m € B X > [ m i ? O > „ + a € i ? „ M i S + i @ + ç Q ç ² € M ç ! # v H M + Q i B T H ' v K ° i + ? Q Î M ; + O K i ? - M o B K > m v i T ? Q Æ M ; p W i B T t 9 + H B M / Q M ? + ? t i p " Q M ? m X G B M b m ç ! + ? d i ? ' v K i ? - M o K B M ; T ? € i ` K ° i i B M ; ` 9 ; B " M / [ F B M ? ? ½ B - i ? • M i ? ? „ M M ¶ H U + M û i ` € M ? M ? Q i ? i ? Q € i F ? Ä B / Á M ; t Q € v [m , / ` i ` M ç ² € M + O > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; X

h ? ' v i b M ? i ? i " M + ? B M M ? Q p " v - h " h • K h ? Q a B M ? + M M ; > ² M ; o • M h ? € B h Y p ° B i " " M w - b m F ? B + M M ; [m € i H M K ° i i B M ; H ¢ M ? H M M ; - i ? • M ? b M ? + ^ ? B M ; Q Ì B H " T > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; X h " Q M ; H 9 + + M M ; i B M p T ? Q i ` Q Ê + - i ? • M ? b M ? + O h " h • K h ? h Y H B M i K + ? Q € M ç ' B p ` i ` Q - i ¢ Q ` ? B H m ² M ; F ? Q H Q m K " m b „ + F ? € + # B i ç M M ; Q Ì B > „ + a € i > ´ o Q Æ M ; F ? Q ^ M ; # i ? Q Ê + - ? B H m ² M ; F ? Q H Q m M " v H B M ? Ê T H + Q M b Q M ; b „ + T ? B H Q M ; - F ? Q i ? + O M ! M ? Q K m @ M M m @ i + ? Y M ; > „ + a € i > ´ o Q Æ

•M? K„i F?) #B M ç´B- i v i`€B >„+ a€i >´ oQÆM; p°B p¢+? p¨Q F?QªM; F?¬M; i`Q ç½ i¢Q` K°i ?„+ ?´ +?QM? /B M M;? M? iB T bQM; b„+ T?B HQM;X oW iB T t9+ ç½ tmM; ç°i K½M? HB i T?€i` M?[M; •K i? M? +?|B i BX hmv M?B M +?Q ç-v K° FQ+? +QÌM; #¢Q +O bQM; b„+ T?B HQM;- ?„+ ?´ çQÊ+ ?bM? i?¬M? i`QM; H9+ ;´T #B M K´i i`QM; F?¬M; i`mM;X L?QM; i`QM; F?QªM? F?„+ ç| >„+ a€i >´ oQÆM; ç½ >mv i- i?•M ?bM? ?„M H¨T iS+ /B +?mv M` +€+? t i`QÌM; ç´m i`,K i`QÊM;- ?QÊ K¨ i`®M çBX

"|M; M;QÌB i?´T i?Q€M; i`QM; +ÆM ;B| H®+ pW i?´B [m - h¨ h•K h?Q aBM? +MM i?®B HmB K´v i?QÊ+- M?bM i?´v >„+ a€i >´ oQÆM; #Ã +?¢v- +ª ? B HB M [m€i H M J i?¬M oB K >mv i ç M; #` i`¼M; i?QÆM; +kM; F?¬M; +?`m FûK- ?„M p°B T?B i?• M;QÌB- +?d i`QM; +?ÊT K„i i?•MªM? +kM; #B M K´i i` M çdM? M9BX

" M +¢M? i`QÌM; ç´m pW KÈB F i i?9+- EB K o¬ h`-M çQ K„i M?bM +€+ + Q i?O- F?¬M; +-m +| +¬M; H Q K¨ +?d +-m F?¬M; +| H|B H-K- i`QM; i?ÌB ;B M M¨v i`Q çQÊ+ M,K i M + Q i?O u m pU+- t2K` +kM; ç½ +| +?9i i?¬M? iQ+?X G9+ M¨v /Q b €T HU+ K¨ #¼M +?9M; i¢Q` pÈB >mv i u"€ oQÆM; +MM; hQ¨M S?QM; S?O +kM; bS+ ç€M? ` i`,K +?B m ç ç€K v m p¨i T?ªB i?®B HmB- +ª ? B M;QÌB ç m K M; i?Q ?QÊM; p h? M? GQM; T?QM; K¨ # v çBX

G¢B M|B ç M .B T h•K L;?B tm´i HoM? KQÌB + Q i?O- b m F?B iB M p¨Q T?Q b m HÈM v m p¨i- K v H¨ i`QM; b® ç| + Q i?O F?¬M; M?B m M MibM? +ªM? +O #¼M ? HÈB ?ÆM M?B m X a m F?B i`ªB [m MY i?ÌB i?¬M i`M b€i- .B T h•K L;?B M?bM i i?B i? M^K M;´M M; M;- ç`+? M?•M +kM; ç M; #„i ç-m`9i HmB- M¨M; #´i +?Êi M|B

@ >B M i¢B ibM? ?m®M; # M #¼M ?¼ +| M?B m F?ª M,M; t´m ?ÆM K°i +?9i bQ pÈ ?½v ç #¼M ?¼ i?m ?9i bU +?9 w +O ç`+? M?•M- +?9M; i b) M?•M +Æ ?°B ç| K¨ M ?mv i +O >„+ a€i >´ oQÆM;X L?Q p¨v K°i b® + Q i?O M;Q¨B HB M KBM? +?Q +? i?O- +?9M; i b) ç +?Q #¼M ?¼ F K +? >„+ a€i >´ oQÆM;- +ÁM i`QM; H9+ ç| +?9 /B i #¼M v m p¨i +ÁM H¢B- +m®B +MM; +ª ? B # M ?ÊT H¢B +MM; /®+ bS+ iB m /

S?QM; G¬B +?•M [m•M iB T HÌB,

@ S?QÆM; T?€T M¨v ç9M; H¨ F?¬M; i²B- +?d H¨ F?¬M; #B i F i [mª +m®B +MM; `² i?Y `²B KÈB #B i çQÊ+X ob p¨v +?9M; i T?ªB ?¬M? ç°M; M? M? ?ÆM KÈB çQÊ+- >´ oQÆM; F?¬M; +?d +| K°i +?9i HU+ HQÊM; ç| - M?B m F?ª M,M; ?„M +ÁM ¯M; B´n K¼B pB + +¨M; FûQ /¨B i?b +?9M; i b) +¨M; ;†T T?ªB M?B m #´i HÈBX

L|B tQM; S?QM; G¬B +?•M [m•M HB M /šM ç-m K°i çQ¨M KQÌB K°i M;QÌB +´T i®+ # M¨v #¼M ?¼ M? M? +?|M; T?€i ?B M` K°i iÁ i?¢+? #ªQX E?B ç M i`QÊ+ +Y i?¢+ /MM; HBM? i?S+ /Á tûi ç°M; ioM? tmM; [m M?- T?€i ?B M v m F?Q Î ç•v +U+ F€ M oQÆM; ¯M i?•M # M i`QM;X æ çªK #ªQ M iQ¨M +?Q K¼B M;QÌB- .B T h•K L;?B T [m•M +MM; pÈB KbM? çB i`QÊ+ KÎ çQÌM;- h?€B S?QÊM; iB M iY çQ¢M ?¨m- +ÁM H ;B[X h` M çQÌM; çB- .B T h•K L;?B T?€i ?B M i?¬M; ç¢Q FûQ /¨B tm®M; HÁM; ç´i +O M?[M; i`¬M +?B M- ?B M M?B M H¨ ç½ +| M;QÌB çm´B ç M MÆB M¨v i`QÊ+ #¼

a m F?B pQÊi [m p¨B i`,K i`QÊM; i?b T?Q i`QÊ+ /QÌM; M?Q +| K°i p¨B •K i? M? i` ?¢ ;B¼M; M|B,

@ J¼B M;QÌB ?½v +¯M i?¨M K°i +?9i- +?9M; i ç½ ç M;-M b¨Q ?mv i +O v m p¨i- H¨K i`¼M;X *?9M; i +-M çÊB #¼M +?9M; bÆ bm´i i?b KÈB ?¬M? ç°M;X

Í T?Q b m K¼B M;QÌB ç m ç€T M?Ä ç²M; w- b m ç| i´i +ª +¯M i?¨M i?2Q +?•M .B i`QÊ+X

oQÊi [m K°i +QM çQÌM; M;Q^M M;Q Q- i`QÊ+ Kti ?B M` K¼B M;QÌB K°i +,M T? /QÊB HÁM; ç´i H¢B +| K°i +¬M; i`bM? FB M i`9+ M?Q p¨vX æ€K M;QÌB .B T h•K L; +,M T?ÁM; K°i HQÊi- +?d i?´v #¼M K i?¬M oB K >mv i- h¨ h•K h?Q aBM?- >²M; ç M; +MM; >„+ a€i >´ oQÆM; ;B Q T?QM; F`+? HB iX *¢M? ç| - >¨M PM; +MM; #

ç M; p•v +¬M; >mv i u "€ oQÆM; +MM; hQ`M S?QM; S?OX aQM; T?QÆM; ;B Q +?
p,M; ` F?„T MÆBX "®M T?Q tmM; [m M?i`"M +?B M •K T?QM; ;"Q i?ûi- p•M pK M
;B M- # M i`QM; /Q`M; M?Q +| p`B T?-M +´ [m€BX

L?bM K¼B pB +i`QÊ+ K„i- S?QM; G¬B +?•M [m•M M|B,

@ oÈB i?U+ HU+ +O +?9M; i ?B M M v- +?d +¬M # M; Q`B H` +| i? F?®M; +? ç Q
iB m /B i #®M i M v m p"i FB i?b F?€ / /`M; X

.B T h•K L; ?B M|B,

@ h +kM; M; ?o p"v- çÊB b m F?B iB m /B i i v +?•M +O ?„M tQM; `²B [m v H¢B i?r
M?B mX æQÊ+ `²B- K¼B M; Q`B M?Ê i`€M? t >„+ a€i >´ oQÆM; -KK+ iB m +O +?

L|B tQM; - i?•M aM? .B T h•K L; ?B M? M? +?|M; #„M ` M?^K >`M PM; i`M +¬M; - #
ç²M; i?`B +?¼M +?Q KbM? K°i KK+ iB m i`M +¬M; X

L?bM i?'v #¼M .B T h•K L; ?B KQ`B K°i + Q i?O ç€M? iÈB- i`QM; K„i >`M PM; i?Q
+| +?S M?[M; K`m b„+ [m, /` F?¬M; i? /B M iª- ç€M; iB + H` F?¬M; K°i B i`QM; b
h?•M i? F?) M?Q +? ç°M; - >`M PM; H`T iS + ?mv M ?| i?`M? p¬ aM? p` #B M K`i i
M; Q`B .B T h•K L; ?B M? M? +?|M; T?B i?•M iB K M?"T +?B M +m°+ - pW KÈB ?¢ i
i?'v +aM? b„+ #®M # i? v ç´B ?Q`M iQ`M- i`QÊ+ K†i v m i?9 ç¬M; F?¬M; ç K tm ç
+?9M; ?mM; i`M F?B M B B +kM; FBM? ?½B i`QM; HÁM; X æB m H¢ i?Q`M; H` K¼
;B i F?¬M; +ÁM i?'v M[- M?'i i?`B K¼B M; Q`B ç m tm'i ?B M +aK ;B €+ M?Q #` ?½
+O ?`M; M; `M v m p"i- #®M T?Q tmM; [m M? ?Q`M iQ`M F?¬M; M?bM i?'v K°i #|

h`QM; HÁM; +?S ç-v ;B`M /[- .B T h•K L; ?B [m€i HÈM,

@ J¼B M; Q`B ?½v +`M i?"M- ç•v +?„+ H` K°i aQ i`"M M M çWM; ç €M? K„i #` ç€M?

L|B pW /Si H`B- iQ`M i?•M .B T h•K L; ?B [m M; ?Q ç¢B i?`M? - M? M? +?|M; T?
+?•M F?Q Î# M M; Q`B i?•M i? - i¢Q i?`M? K°i ç¢Q F i; BÈB p[M; +?„+ #aQ p #aM i
M`M; F?¬M; +| +?9i ç°M; ioM? M`Q- +kM; F?¬M; M; ?2 i?'v K°i B ?²B ç€TX æ M H
?B m `ä K¼B M; Q`B ç m #` ?½K M?"T i`QM; aQ aM? - +, M #aM F?¬M; i? T?•M #B i
L; ?o p"v- .B T h•K L; ?B HB M +?mv M i?•M # v H M M|+ ç°M; ç [m M b€i iQ`M +K
tªv ` i?"i F?B M +?Q M; Q`B i FBM? M; ¢+ - ç` i?'i M`v + Q F?¬M; [m€ # i`QÊM;
H M iÈB çdM? - çB m M`v H`K +?Q .B T h•K L; ?B i`QM; HÁM; +aK i?'v M†M; M X

"B i KbM? ç½ #` ?½K M?"T i`QM; F€ i`"M- .B T h•K L; ?B M? M? +?|M; ?¢ tm®M; K
b€i tmM; [m M? - M`M; +?d i?'v #®M # v m i?9 imM; ?Q`M? # v HQÊM- M?2 M M?
+| p ?mM; €+ M?QM; H¢B F?¬M; i? çª i?QÆM; M; Q`BX hmv M?B M `M i`M; T?Q b
+€+ ç®K b€M; M?Ä +| ?bM? /¢M; F?€+ M? m- i`i +ª ç m +?S HU+ t•K i?U+ +U+ K
? B KQÆB #®M i¬M; +?•M F?Q T?ÁM; M; U+O .B T h•K L; ?B- F?B M M`M; T?ªB F
T?ÁM; M; UX .Q T?ªB HB M iK+ p`M /KM; +?•M M; mv M- K°i F?„+ +kM; F?¬M; /€K
ç½ ?Q`M iQ`M `ÆB p`Q i? #` ç°M; X

h`QM; ç€K K pK- M?[M; M; Q`B +ÁM H¢B +kM; `ÆB p`Q ibM? i`¢M; iQÆM; iU M?
FBM? ?Q`M; [m çB i`i +ª ç m ç½ ç`M? i? - M i`H¢B- pW ;B i,M; T?ÁM; M; U pW i
æ` i?'i M`v i?"i bU F?¬M; HÈM- M; Q`B M?|K KQ`B K°i M; Q`B #¼M ?¼ ` +ÁM +|
h•K h?Q aBM? - >²M; o•M h?€B hY- >mv i u "€ oQÆM; - hQ`M S?QM; S?O M, K + Q
bQM; T?QÆM; ç€M? M? - K K°i ?²B i?b +kM; M?"M ` M? mX .QÈB aQ aM? +O i`"M
/B M K¢Q M M M?[M; M; Q`B ;†T M? m ç m +?Q `M; ç®B T?QÆM; H` v m p"i- iU M?
i`"M ?¶M +?B MX L?'i i?`B # M i`QM; K pK HB M iB T i`mv M ` M?[M; •K i? M?
;B M- imv M?B M F?¬M; B +| +€+? ;b ç T?•M #B i çQÊ+ ibM? ?m®M; +K i? X

" M +¢M? i?¢+? K¬M- >„+ a€i >´ oQÆM; +MM; >`M PM; M?bM M?[M; + Q i?O #` p•
? B ç m H°` Mûi +Q`B M? K ?B KX oÈB p ?Q M ?d- >`M PM; M|B,

@ æ¢B pQÆM; - pÈB mv HU+ +O i`"M h?B M hBM? æQ¢i >²M M m Km®M p•v +? i #
+?Q Qi +kM; çO ç +?Q #¼M +?9M; i`M b€i HŠM M? mX G9+ M`v t2K ` #¼M +?9M

HÎ ç' i`²B- +?9M; i M M Hv F? B MÆB M`v ç ` ;†T #¼M + Q i?O +ÁM HçB Î# M M
u m .B i h?–M ççB i`"MX a m F?B K°i H–M iB m /B i ? i #¼M +?9M; - +m®B +MM; +
#¼M M`vX

>„+ a€i >´ oQÆM; ;"i ç–m M¡B,

@ E M`v F?–M; i²B- +?d H` +¡ i? i?"M? +–M; ? v F?–M; i?b +ÁM T?ªB t2K p"MF?Q
`²B- +?9M; i ?"M? ç°M; i?–BX

L¡B tQM; - i?•M ?bM? >„+ a€i >´ oQÆM; p` >"M PM; H"TiS+ # v ` M; Q`B- +?d +?Ê
içB MÆB M`v #¼M EB K o– h`–M ç M; ç€M? M? m F`+? HB i pÊB ç€K v m i?9X

kNRX *?QÆM; kNR @ *?QM? .B M :B Q S?QM;

@ æçB pQÆM; çWM; p°B- M; Q¡B t2K L?½ pB M ç^M; FB i` M F?–M; +¡ HY #®+ H
çB ç½ ?Q`M i?"M? M?B K pKX L?QM; M?[M; + Q i?O +?QM? ççQ Î ç•v HçB F?–M; H
F?–M; +ªK i?'v ç•v H` K°i •K KQm b Q\

>„i a€i >´ oQÆM; M?Qm K`v M¡B,

@ •K KQm\ •K KQm ;b\ L; QÆB K m M¡B bmv Hm"M +O M; QÆB t2KX

>"M PM; pm®i`•m- ` p i?•K i`–K +Q¡B M¡B,

@ oW `²B i?m° + ?ç i`QM; H9+ ;'T`9i #® i`"M- /Q ç¡ F?–M; +?9 w F„ iÈB ibM? ?bM
;B¡ t2K HçB- #¼M M; Q¡B M`v `ä`"M; F?€+ pÈB M?[M; H–M ;B Q +?B M i`QÈ+ ç•v
h?Y M; ?o t2K- i®B [m #¼M ?¼ ç°i M?B M i"TFQ+?`²B HçB H"TiS+ `9i HmB- ?"M?
#¼M M; Q¡B +QÈT #ªQ p"i b) H`K iB m ? Q i?U+ HU+ +O +?9M; i X L?QM; bU tm'i
b€M; M v- i?2Q Hw K` M¡B b) ç€M? +?9M; i i`î i v F?–M; F`TX h? K` M; Q¡B t2K
F?–M; +–M; - çB m M`v F?–M; T?ªB `ä`"M; H` Km®M +€+ + Q i?O tmM; [m M? tm'i
? v b Q\ h`QÈ+ K„i F?–M; T?ªB M,K + Q i?O i`QM; ç°M; /Q M–M M¡M; bÊ #Ä HÐ i
#¼M +?9M; M M ç°i M?B M tm'i ?B M b Q\

>„+ a€i >´ oQÆM; ;"i ç–m M¡B,

@ L; QÆB T?•M iQ+? +¡ Hw- +?ŠM; i`€+? H9+ ç–m i p` EB K o– h`–M ;B Q +?B M-
+Æ ?°B i®i +?Q #¼M M; Q¡B ç¡X "•v ;B¡ +?9M; i ç½ #B i •K KQm +O #¼M +?9M; -
M`Q\

>"M PM; bmv M; ?o K°i +?9i`²B ç€T,

@ h?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- ?B M M?B M +ÁM F?–M; Qi + Q i?O #Q K"i`M M'T
HÈM M?'i H` + Q i?O Zm, pU+ p` u m pU+- pB + M`v +?9M; i +–M T?ªB i,M; +Q¡M; ç
ççQ- M¡B i?"i H` M m +MM; #¼M +?9M; i`U+ iB T ;B Q +?B M +kM; +?Q +?„+ ç½
T?ÁM; #¼M +?9M; +?¡ +MM; `Si /"m- ç M H9+ ç¡ +?9M; i b) ;†T #`i HÊBX s2K` #
#¼M +?9M; iQ`M HU+ tm'i i?O- M?QM; F?–M; çQÊ+ ûT [m€ KS+- +–M +¡ +?WM; K
HU+ i'M +–M; iÈB i ;Bª pl`v m i? - i?W +Æ HmB p`Q h?B M u m .B i h?–M ççB i`"M
+m®B +MM; T?€i ç°M; i`"M T?€T ?Ov /B i iQ`M #° #¼M +?9M; i`QM; ç¡X

>„+ a€i >´ oQÆM; M; šK M; ?o K°i +?9i`²B M¡B,

@ h®i- i ç½ `äX L; QÆB çB +?d ?mv K¼B M; Q¡B T?®B ?ÊT i?"i i®i pÈB ?"M? ç°M;
/B i i`W K¼B ?"m ?QçM- ç i`€M? Hk M; Q¡B v m Èi ç¡ ç2Q #€K F?–M; i?–BX

L¡B tQM; ?„M ;–K H M- H"TiS+ K°i iB M; ?´ ;–K ç°M; i`lB p M; F?„T F?–M; i`mM;
+?mv MX

h`QM; H9+ ;B Q +?B M- ç€K M; Q¡B EB K o– h`–M pW M; ?2 iB M; ?´ ;–K HB M #B
+–M; - iQ`M HU+ T?ÁM; i?OX J°i FB K ç~v HMB u m pU+ + Q i?O i`QÈ+ K†i- EB K

@ J¼B M;QìB +~M i?"M5 s2K ibM? ?bM? +| bU #B M ?| bQ pÈB F ?Q¢+?- +?9M; i
J¼B M;QìB iW ;Bì M?È M;?2 i?2Q F?~m ?B m +O i¬BX

L|B tQM; ?„M M?bM +?^K +?^K p`Q >„+ a€i >´ oQÆM; ¸ M; # v ¸ M- €M? K„i H° p

G9+ M`v- S?€T h +MM; h K hmv i`9i hª L;?` ¸½ #` +?†M H¢B T?Q i`QÈ+- EBK *
H9+ M`v ¸B m iS+ i` i?QÆM;- i?QÆM; i? p +Æ #ªM ¸½ ?²B T?K+- T?Q o¬ o¼M;
#B M i®i- K¶B M;QìB +?B K K°i p` i`Q i`QM; i`"M +?ì ¸ÈB bÆM b`M;- iMv i?2Q i`"

æ^M; t - æ² h?B M- •M >²M; hK- >„+ a€i EB K >²M +kM; ¸ M; +?,K +?9 [m M b€i-
t2K i¢B b Q M,K + Q i?O F?¬M; +| K°i +?9i ¸°M; ioM? ;b\ æ½ #` ;B i ? v ¸ M; #`
L;?B ¸½ /šM M;QìB ¸B ¸•m\ aU tm'i ?B M +O >„+ a€i >´ oQÆM; T?ªB +?,M; +| M
+O +?QM? ¸¢Q H¢B K°i H-M M[i?'i #¢B\

L?bM EB K o¬ h`-M pÈB p m €K- >„+ a€i >´ oQÆM; H¢M? HMM; M|B,

@ *?QM? ¸¢Q HB M KBM? i?"i ;B M tªQ- Km®M HÈB /KM; M;QìB F?€+ ¸ i?U+?B
M?B M H`HÁM; /¢ imv i ¸°+X \*?d ¸€M; iB +- M,K M;QìB K` M;QÆB /šM ¸ M ¸ M; i
+?9M; +MM; K°i M?|K M;QìB F?€+ +O #¼M M;QÆB +?ûK; B i HšM M? m ¸ M F?B
? EB K o¬ h`-M M;QÆB +?„+ H` F?¬M; M;?o ¸ M- F ?Q¢+? M;QÆB iU +?Q `^M; ir
` iU KbM? ?¢B KbM?- KMB p` i? M`Q\

a„+ K†i #B M ¸´B- EB K o¬ h`-M T?šM M° ?ûi,

@ æWM; +| M|B #`v- M;QÆB ¸`M? /MM; +?B M i?m"i i•K Hw ¸ ¸ª FQ+? i Q- M;QÆ
>¬K M v ¸½ ¸ M ¸•v i [mv i iB m /B i i' i +ª #¼M M;QÆB- i`ª H¢B bU v M #bM? +?
F?¬B T?K+ bU i? M? #bM?5

>W H¢M?- >„+ a€i >´ oQÆM; t2K i?QìM; M|B,

@ JÆ K°M; ?½Q ?mv M F?¬M; T?ªB i K` +?QM? H` M;QÆBX .U p`Q KQìB M;QìB
b®M; K` `ìB F?ÁB ¸•v ` \ GQ`B M;QìB M;m tm`M F?¬M; M M iU +?Q KbM? i?¬M; H
K` M?bM L?½ pB M +O M;QÆB t2K- H9+ M`v ¸½ i?`"M? i`Q #KB- H¢B +ÁM ?m M?
+?9M; i i?Y t2K `®i +K+ H` B iB m /B i B\

"¼M M;QìB EB K o¬ h?¬M [m v ¸-m M?bM H`T iS+ #B M b„+- ;B`M /[;¬K H MX
oQÆM;- EB K o¬ h?¬M `Qi,

@ h?O ¸Q¢M +O M;QÆB i?"i i`M ¸°+- +ª M;QìB p¬ i°B +kM; F?¬M; i? 5

>„+ a€i >´ oQÆM; +QìB ¸-v F?BM? KB i,

@ h®B ?¬K [m M;QÆB #`i M;ì i"TFQ+?- ?¬K M v H¢B i?W +Æ i`M +¬M;- ¸| F?¬M
? M ?¢ p¬ bd b Q\ *?QM? ¸¢Q +€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB H9+ M`Q +kM; ?¬ ?`Q [m M
b Q M;QÆB F?¬M; ;¼B +Y ?¢ +?B M i?Q- +MM; i i`U+ iB T [mv i ¸`m K°i i`"M\ G
+| ;b i®i ¸ T- B +kM; M? K ?B K ;Bª /®B- +?d #B i;Bî i?O ¸Q¢M H¢B +ÁM H`K`
M|B K°i ¸^M; H`K K°i M Q M`v +| i? iQM? H` M; v i?šM;- H` M? ?MM; F?¬M;- M;Q

EB K o¬ h?¬M #¶M; M;•v ` - F?¬M; iQìM; ¸QÈ+ HìB M|B +O >„+ a€i >´ oQÆM; H¢
p"v- M?'i i?ìB ?„M F?¬M; #B i i`ª HìB M?Q i? M`QX

S?Q b m- *?B M h•K i¬M ;Bª ?¢ ;B¼M; M|B,

@ *~M i?"M K°i +?9i- i ¸½ ibK F?„T MÆB M?QM; i?U+ bU H` F?¬M; +ªK ;B€+ ¸Q
JBM? +?O- 2 `^M; #¼M ?¼ #•v ;Bì ¸½ `ÆB p`Q +¢K #šv +O F ¸`+? `²B- +?9M; i T

EB K o¬ h?¬M F?) ;"i ¸-m- i`mv M •K H¢B,

@ h ?B m- M?QM; H9+ M`v +?9M; i F?¬M; M M H° p ?Q M; K M; ¸ i`€M? #¼M +
i?U+ HU+ M?|K M;QìB h•K L;?B- +?Q /M #` p•v F?®M +kM; +?Q +?„+ ¸½ ;†T M;mv
i¢B +?9M; i +-M T?ªB ;B[#bM? ioM?- i`QÈ+ iB M T?ªB M;?o #B M T?€T SM; T?
K„iX s2K ibM? ?bM? M`v +| FûQ /`B i? K +kM; F?¬M; +| w M;?o ;b- +?Q M M +?9
b€+? HQÈ+- # M /QÈB /Q ¬M; p` h?€M? S?"i tm'i i?O F?®M; +? ?„M- i b) ¸®B T?

*?B M h•M i¬M ;B^a M ;?2 M|B- M?bM i?'v tmM; [m M? +ÁM H¢B ;¬M ? B KQÆB + Q
@ u M i•K- +S ;B Q ?„M +?Q ? B M;Q|B #¼M i ¸®B T?|- M;QÆB T?^aB +~M i?“M ¸|X
EB K o¬ h`¬M M|B,
@ æ½ ¸B iÈB #QÈ+ M¨v- M m H¢B F?¬M; H¨K ¸QÈ+ ;b i?b b) F?B M i?B M ?¢ +? +
+?d +|i? i?„M; F?¬M; i? #¢BX *?m~M #` ?¨M? ¸°M;X
L|B tQM; €M? K„i +O ?„M +?mv M tm®M;- H¢M? HMM; M?bM >„+ a€i >´ oQÆM;,
@ h`W €+ ¸ ;BQÆM; i?B M- ¸®B T?| pÈB #¼M v m K [m, [m€B +€+ M;QÆB i?b F?
KBM? +?QM? ¸¢BX *€B ;¼B H¨ i?„M; H¨K pm i?m H¨K ;B†+- F i?„M; H¨ M? ?M
F?¬M; ¸´B- +?d i`€+? M;QÆB [m€ M;m tm~M K¨ i?¬BX "•v ;B| +?9M; i ?½v t2K +m
+Q|BX hB T +?B m5
EB K tm'i b'K /"v- h?B M GBM? i?¬M FB K T?€i` ¸¢Q FB K F?Q + Q KQ|B i`QÈM
M;k b„+ ¸B M +m²M; H Q ¸ MX "®M T?Q F?Q HQm /•M; i`Q- K°i Hm²M; ;B| tQ€v ·
+?'M p,M; T?¬M HÈM + Q i?O u m pU+ p¨ M?„K i?ŠM; p¨Q >„+ a€i >´ oQÆM; +m°M
+?9 w +O >„+ a€i >´ oQÆM;- EB K o¬ h`¬M T?€i tm'i i€K T?¬M i?U+ HU+- F?Q i?
*?B M h•K i¬M ;B^a +MM; EBK *QÆM; h?€M? S?“i M?•M H9+ +€+ v m p"i +?9 w p¨
tm'i ?B M M; v i` M >„+ a€i >´ oQÆM;- ¸ m iQ¨M HU+ i?B i`B M imv i?¼+ i'M +¬M
l €K M?bM EB K o¬ h`¬M- >„+ a€i >´ oQÆM; T?šM M° i?ûi HÈM,
@ GQ¨B M;Q|B t^aQ i`€- #•v ;B| +?9M; i [mv i T?•M i?„M; #¢B5
h?•M ^aM? >„+ a€i >´ oQÆM; M? M? +?|M; HmB p K°i i`QÈM;- i`€M? F?ÄB K°i ¸Á

@ *?•M M?•M +| +€+? ;b tBM +S M|B- M m F?¬M; +S iB T iK+ i? M"v i?b +m®B +
#^M; ç'm ? i bS+ K°i i`"M M"v K v ` +ÁM +| ?v p¼M;X

h?'i >mv M +?•M M?•M M|B,

@ æ¢Q ?[m M|B +| Hw- i +kM; M;?o M?B m `²BX h`QÊ+ K„i +?9M; i /U p`Q FB K
pÈB v m i?9 iQ HÈM M"v +?ŠM; +| i€+ /KM; ;b- M?QM; M m tm'i ` i K Km°B +?•M
M¶B #` #¢B i~m- /B i pQM;X \*?d H` b m F?B /MM; iQ`M HU+ i?B i`B M i K Km°B +
i?ìB ;B M M;„M b) +¢M FB i- 2 `^M; `i #`i HÊBX

>¢Q o•M +Q bo i`-K M;•K K°i H€i- `²B M?bM tm®M; ç€K v m i?9 M;`v +`M; çB M +r

@ hmv #B M T?€T M"v +U+ F€M;mv ?B K- M?QM; i +?Q `^M; +kM; ç€M; ç i?YX "•
i?"M- i /U p`Q >¢Q L?B M *?QM? E?Q +O #´M T?€B i?¬B ç°M; i K Km°B +?•M ?
pÈB Hk v m i?9 M"v t2K b QX

h?'i >mv M +?•M M?•M F?) çQ K„i M?bM- M?½M i?¬M ?B M H M p i?QÆM; +ªK M

@ >½v M?È T?ªB +~M i?"M K°i +?9i- K°i F?B #¼M v m i?9 F?¬B T?K+ M?•M /¢M; ç
+?9M; HÊB ?¢B M?'iX

>¢Q o•M +Q bo ;"i ç-m ç€T,

@ h ç½ ?B m `ä `²B- K¼B pB + +ÁM H¢B tBM ;B Q +?Q +€+ p`X

L|B tQM; iQ`M i?•M ?²M; [m M; #`M? i`QÈM; - K°i Hm²M; i?B M ç` +?QM? F?Q K
M? M? +?|M; H'T ç-v # M i`QM; F?¬M; ;B M #` T?QM; # X aQM; i?O >¢Q o•M +Q bo
M;WM; #B M ?| i?2Q T?€T [mv iX `i M? M?- K°i ç¢Q HB i /B K çQÊ+ T?mM ` iW
ç-m ?Ä HQM; /`B # i?QÊ+- # v pÁM; iS T?Q X

>Ä HQM; tm'i ?B M H"TiS+ #®M # bS+ M|M; i,M; M? M?- Hm²M; M?B i HQm `v F
F?B M +?9M; ? i i?ªv ç m H° p ç m çÈM- bÊ ?½BX h"M /KM; +Æ ?°B M"v- >¢Q o•M
HQM; # Q T?O- [m'M H'v ç€K v m i?9 p`Q ;B[ X \*?d M;?2 i`mv M H¢B M?[M; iB M;
+?B m ç½ ç€M? #¢B i? +¬M; +O Hk v m i?9X

.QÈB ç'i h?'i >mv M +?•M M?•M pÈB €M? K„i H¢M? HMM; [m€i iQ K°i iB M; ?mv ç°
bQM; i?O +`T i®+ i?B i`B M T?€T [mv iX *?d i?'v i`QM; F?¬M; i`mM; i`QìM; FB M
iB M; FB K`Qi +?`M ç°M; ?²M T?€+?- K°i +¶ ?mv M i? M? b„+ FB K t¬M; i?ŠM; H
+m²M +m°M b„+ i? M? p•MX

L?9M KkB +?•M tm®M; ç'i KQÈM HU+- h?'i >mv M +?•M M?•M F?ûQ HûQ M„K H'v i?
i`MX hQ`M i?•M i? M? [m M; iÄ ` - p¬ b® T?M +?9 æ¢Q ;B tm'i ?B M [m M? i?•
M?Q i?¬M i?€M?- iÄ ` K°i F?Q i? #S+ M?•MX

•M? K„i HQÈi [m Hk v m i?9 ç M; F?¬M; ;B'm çQÊ+ p ?Q M; K M;- h?'i >mv M +?
hQ`M i?•M F?Q ?°B pÈB i?¬M- i?¬M ?°B w- w ?°B FB K- +m®B +MM; M?•M FB K ?É
v ` iU ç°M; i`mv FQ+? ç€K v m i?9X

*S M?Q i? - i K Km°B +?•M ?Ä +O >¢Q o•M +Q bo T?®B ?ÊT pÈB M?•M FB K ?ÊT
M?•M +?d i`QM; +?®+ H€i ç½ iB m /B i #ªv v m i?9- H`K i`¼M; i?QÆM; # v m i?9
K°i v m i?9 M[#` i?QÆM; M? - K°i çÁM ç~v HmB i? i'M +¬M; +O ç`+? M?•MX >ûi
>`M PM; ç°i M?B M tm'i ?B M- `Qi H M /[/°B ç`Q i?Q€i ` T?Q M;Q`BX h€K + Q
M? M? +?|M; i?2Q ;|i- +?ÈT K„i #B M K'i F?ÄB h?B M u m .B i h?¬M ç¢B i`"MX

h` M F?¬M; i`mM;- >¢Q o•M +Q bo i?m ?²B i K Km°B +?•M ?Ä - b„+ K†i i`„M; M?Ê
ç'i F?¬M; +Y ç°M; M´BX *ÁM h?'i >mv M +?•M M?•M- M?•M FB K T?•M F? B- i?¬M
?B M M?B M +?•M M;mv M ç½ iB m ? Q [m€ M?B mX

S?€T Zmª ç¢B bQ i`B m ?¼T K¼B M;QìB H¢B M|B,

@ >B M i¢B +?9M; i +ÁM #ªv M;QìB- i?b #®M M;QìB ç½ #` i`¼M; i?QÆM;X h`QÊ+
H` €M #BM? #'i ç°M; ç•v \

Zm-M ?MM; +?ŠM; B H M iB M;- +m®B +MM; h?'i >mv M +?•M M?•M KÈB F? B F?
@ *?mv M M"v t2K EB K KBM? +?O ç`M? çQç i i? M"Q ç½- +?9M; i F?¬M; M M iU
L; ?2 tQM;- €M? K„i K¼B M; QÌB ç m ?QÈM; p T?Q EB K o¬ h`-M- i"Ti`mM; ç w i
GçB M|B H9+ #¼M S?€T Zmª ççB bQ p" ç€K v m pU+ + Q i?O ;B Q +?B M- EB K o
ç½ #QÈ+ p"Q i`"M +?B M bBM? iYX o K†i ?B M `ä H M FBM? M; ç+ HŠM T?ŠM M°-
hY >Q h?¬M L?"i T?€T [mv i- K°i i v T?€i tm'i >mv i >" ç² ?° i?•M- ç²M; i?ÌB h?B
i`QM; i v +kM; tm'i +?B m .B i h?B M i`ªK T?€TX E?„T F?¬M; ;B M T?Q i` M i`"M
+?ÈT K„i T?€i ` pçM ççQ FB K ªM?- +MM; pÈB F?¬M; #B i # Q M?B m M; k b„+ F
*m®B +MM; ?bM? i?`M? M M K°i +¶ i?¬M; i?B M FB K i`K çB M +m²M; +?ûK tm®M
S?Q ç®B /B M iS ççB i?- M iQÈM; i•K w iQÆM; HB M- K¶B M; QÌB iQ`M i?•M #çQ
ç²M; X h?2Q +?mv M ç°M; im-M ?Q`M K` ?mv M ?Q€ ` p¬ b®ªQ ªM? v m i?9- M?
M? m- +m®B +MM; ?bM? i?`M? M M K°i F€ ?bM? [m€B p"i F?B T M?•M ?½B +?9M

kNjX *?QÆM; kNj @ h?QÆM; h M; "çB „,+

L?bM i?'v EB K o¬ h`-M K°i FB K .B i h?B M #' tm®M;- [m€B p"i çQÈ+ ?bM? i?`M
ççB T?€T `®M; H M K°i iB M; T?ŠM M°- H M; v m Î K†i i`QÈ+ /MM; bQM; i?O M; v +
K°i [m-M; HY K`m ç2M HÆ HY M; ;B[ F?¬M; X æ²M; i?ÌB- ç-m `„M T?Q i`QÈ+ M
t M? F i?ÈT pÈB [m-M; HY ç2M içB K°i çB K- ?ÈT i?`M? K°i H€ +?„M HK+ b„+ i?
ç2M Î ;B[X

æ M; F?B .B i h?B M FB K H Q ç M MÆB- [m€B p"i bQM; i?O +?'T HçB i?`M? H€
H M F?¬M;- +?®M; çÐ K°i FB K +¬M; FQ+? ç-v mv HU+ +O EB K o¬ h`-MX L?bM
i`K M; k i?€B [m M; ?Q ;B[ F?¬M; i`mM;- Î # M /QÈB i`K i?mšM #`B K`m t M? MÆB
?„+ b„+ [m M; K M; [m, /`- F?¬M; i? M; Î çQÈ+ ç½ H`K iB m i M /-M FB K i`K M; k

EBM? ?½B M?bM [m€B p"i +?Q iWM; #B i ç M M"v- EB K o¬ h`-M F?¬M; i? F?¬M
pU+ +| M?B m bU [m€B ;Î F€ Hç- H`K +?Q M; QÌB i F?| K` /U çQ€M çQÈ+X ªK M?
[m€B +| +?S HU+ HQÈM; t•K i?U+- EB K o¬ h`-M i`QM; i•K +?'M ç°M;- i v T?ªB i?
` K°i +?QÎM; K½M? HB i- i`€M? iB T t9+ H•m pÈB i`K i?mšM #`B X ob i? - i`"M +
[m€B p"i #B M i?`M? +m°+ ç®B F?€M; +O i? M? FB K p"i`K i?mšM #`B +MM; M?

.B i h?B M i`ªK +O EB K o¬ h`-M F?¬M; +ÁM i€+ /KM;- b m F?B ?ÈT i? [m€B p"i
H"TiS+ bU +? M? H +? ;B[? B # M i`Î M M i?'v `ä- +?d i`QM; +?®+ H€i EB K o¬
iÁM; i•KX EBM? ?½B ;B" M /[- ?„M i?m HçB i?- M FB K- i v #„i T?€T [mv i +?mv M
?²M; [m M;- K°i +¶ b€i F?Q ?MM; /kM; p¬ #B M i`"M M; "Ti?B M ç` - H"TiS+ [m€B
i?-M H° p +ªM? ;B€+ i?"M i`¼M; X

G9+ M"v- EB K o¬ h`-M +m®B +MM; ç½ T?ªB i?B i`B M >mv i >" ç² b€i F?Q KçM
iQ`M i?•M EB K o¬ h`-M ?²M; [m M; H|2 b€M; ~M ?B M T?€T +?9- K°i ç| ?²M; p•M
i?`M? K°i ççQ ?mv i b„+ #€i [m€B Hm•M +?mv M- # Q i`MK H M iQ`M #° GQÆM; b
i?'B #®M T?Q X "€i [m€B tm'i ?B M- >mv i i?€T H"TiS+ tm'i ` - h?B M u m p" E
M°; -K i?ûi HQÈM pÁM; i` M F?¬M; •K i? M? F?OM; #®- [m€B p"i /M ç½ ?ÈT i? +k
HÁM; X

L; mv ?B K +`M F - [m€B p"i ?mv ç°M; ç¬B +€M?- i?•M i? KQÈM HU+ # v H M F?¬
h`QM; H9+ Mû i`€M?- #®M i v [m€B p"i F i`M i` M çdM? ç-m- #®M +?•M +?mv M ç
?bM? i?`M? K°i +?QM? K°i T?K •K /QÆM; bQM; +U+- MY i?•M Î i` M ?B M H M K
?B M K`m t M? ç2M- •K /QÆM; M?` F?Q ;†T M? m Î M; v ;B Q çB K i`mM; i•K- H"Ti
p¼i i?ŠM; H M F?¬M;- M; v +?QM? ;B[tm'i ?B M K°i pÁM; •K /QÆM; #€i [m€B iQ
•K /QÆM; +QÆM; F?Q- ?QÈM; H M >mv i L; ¼+ GBM? GmM; i?€T ç®B F?€M; X

" M M; Q`B- h?B M u m +MM; J J` +`Ti®+ iB M ;¬M- [m€B p"i ? B K†i ç-m `„M p
ç°M; +¬M; FQ+? +?®M; i`ª bU i`M +¬M; +O i?B M ç` HQÐM; ççB ?mM; p"iX æÁM

p¬ +MM; K½M? HB i- h?B M u m p" J J` i¢K i?lB p¬ T?QÆM; iB T + "MX G-M ?²B-
bU +¬M; FQ+? +O >mv i L;¼+ GBM? GmM; i?€T- pW T?ªB T?ÁM; M;U h?B M u m
i`Î M M bmv v m- HU+ #'i iÁM; i•KX

G½M? F?®+ M?bM v m p"i- EB K o¬ h`-M M?½M i?-M +?Êi~M ?B M M?[M; iB K€m
K½M? i?¬B ç°M; >mv i >" ç² iQ" M HU+ T?€i ç°M; - iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ #S+ [m€
/QlM; M?Q ?B m `ä i bM? i`¢M; b„T tªv ` - KB M; `®M; H M +m²M; M°- i?-M b„+ i l
#®M K„i H|2 b€M; ~M ?B M #®M ç¢Q #lM; ªM? F?€+ M? m- +?QM? H" iS ç¢B i?-M

h?•M i? `mM; ç°M; - iQ" M i?•M [m€B p"i #„i ç-m +l #B M ?l - bS+ K¢M? /-M v m ç
i?QÈ+- iW iW ?QÈM; p ?mv i b„+ #€i [m€B ç M; tQ v +?mv M i` M çdM? ç-mX *
i? Ml + "M; i?m M?Ä H¢BX æ M H9+ +?d M?Ä +ÁM # i'+- [m€B p"i #'i i?-M F`+? l
ç°M; #MM; M´ i¢Q M M K°i +¶ F?Q `mM; +?mv M F?„T #-m i`lB- F?¬M; F?Q +m²M
L?QM; i`QM; Hm²M; F?Q çl- #®M +¶ M;mv M i?-M ç½ ? i # #` >mv i >" ç² i?¬M T

@ *?`Q KWM; i`Î HçB- M;`v M`v M, K b m +?QM? H` M;`v ; B¶ ç-m +O +€+ M; QÆB- M; QÆB i?`M? M;`M K^M?- poM? pB M F?¬M; i? bB m bBM?X

EB K o¬ h`-M +^M? ;B€+ HB + M?bMiST?Q tmM; [m M?- HçM? HMM; i`^ HìB,

@ æWM; p°B M;çQ KçM- +m°+ +?B M pšM +?Q #„i ç-m- +?Q #B i B b®M; B +? +m²M; M;çQ- M?QM; F?¬M; çQÊ+ H•m M[ç•mX

>„+ a€i >´ oQÆM; i?Qç i M;?2 HB M i`^ HìB #^M; K°i i`¬M; +m²M; iB m,

@ L;çQ KçM\ æ•v p®M /o H` ç` #`M +O i - iUM?B Mi +| [mv M- M; QÆB [m^M çQ M; QÆB i?QÎM; i?S+ mv HU+ çQ+? i?U+ +O h?B M u m .B i h?-M ççB i`¬M- ç M H M?Q i? M`QX >`M PM; - ?½v F? B i`¬M çB- +?Q +?9M; M K bU HÊB ?çB +O +?9M,

>`M PM; /ç K°i iB M; - i`QM; KB M; T?€i` K°i •K i? M? M?Ä- H`TiS+ u m pU+ #€i Kì çB- ç²M; i?ìB v m F?Q i`QM; i`¬M T?€T H`TiS+ #B M ç°M; - +?d i?Q€M; +?®+ p i?`i F?| HQìM;X

EB K o¬ h`-M ?ûi HÈM- i v +¬K h?B M GBM? i?-M FB K pKi i?ŠM; H M F?¬M; - FB i?•M FB K M; k b„+ i?-M HQM; çQÊ+ i?¬B ç°M; tm`i ?B M # Q H`v EB K o¬ h`-M- FB HçB p¬ b® v m i?9 tmM; [m M?- +m°+ +?B M ç½ #„i ç-m i`B M F? BX EB K o¬ h`- a€i >´ oQÆM; - bQM; i?O +?`T HçB- i`QM; +?QÎM; i•K i?`T i?Q€M; ?B M iY b„+ [r L?`i ççB T?€T çB M +m²M; iÄ ` F?Q i?¬M T? - ?bM? i?`M? K°i HU+ HQÊM; KçM? oQÆM;X

Í T?Q F?€+ +O i`¬M imv M- \*?B M h•K i¬M ;B^ +MM; S?€T Zm^ ççB bQ iQ`¬M HU EBK *QÆM; h?€M? S?`i tm`i ?B M T?Q i` M >„+ a€i >´ oQÆM; - H†M; H) i?B i`B M T?€T [mv i h•K h?B M ``i .B i- FBK [m M; iÄ ` M?Q K°i ç€K K•v T?O M; v tm®M; a€i >´ oQÆM; - F?Q iS+ i?-M i?€M? M? M? +?|M; Mm®i H`v v m F?Q +O >„+ a€i >

>„+ a€i >´ oQÆM; +QìB HçM? K°i iB M; - i`^B [m # Qi`¬M +?B M #^M HoM? i`¬M K ?Q M; K M; - ? B i v T?•M +?B T?€i` ? B ççQ FbM? HU+ K°i ç€M? p`Q EB K o¬ h` *QÆM; h?€M? S?`iX hB Ti?2Q- >„+ a€i >´ oQÆM; /MM; v m i?9 #^M M,M; ?mv M i?•M i? ?mv M ?| i?`M? KQìB ? B ççQ M?•M ^M? #„i ç-m i`M +¬M; ? B M; QìBX .Q ? ç M bBM? iY i²M pQM; - >„+ a€i >´ oQÆM; F?¬M; i? ;B`m ;B Ki?U+ HU+ M[K` pW ç€M? pW i` tûi M?QÊ+ çB K +O ç®B T?QÆM; - [mv i i•K ç2K F ç`+? p`Q ç`i

EB K o¬ h`-M M? M? +?|M; HMB HçB K°i i`QÊM; - i?•M i? +`Ti®+ [m v M? M? K°i +m²M; T?QM; ?QÈM; i?ŠM; p`Q >„+ a€i >´ oQÆM; - mv HU+ T?€i` H`K F?¬M; F? M?Q ç¬M; HçB- F?Q i? T?€i?B M F?| K` +?®M; M`BX *MM; H9+- EBK *QÆM; h?€ H`T H€M?- p¬ b® T?`i +?9 i€M T?€i [m M? i?•M ?bM? i?`M? +?QM +?QM i€K KQÆ i?`M? EBK *QÆM; >`M; J ççB i`¬M- iQ`¬M HU+ T?®B ?ÉT +MM; EB K o¬ h`-M i`M

*^K ;B€+ çQÊ+ [mv i i•K +O ? B ç®B i?O- >„+ a€i >´ oQÆM; i?Q€M; M° ;¬K H M i?•M ^M? H`TiS+ #B M ç°M; - b€m ççQ tm`i ?| #B M i?`M? ?„+ ?´ M; M; /¼+ +?B b€m i?•M ^M? +ÁM HçB ?ÉT HçB içQ i?`M? M?•M ?´ ?ÉT i? T?€i ç°M; iB M +¬M; X +¬M; FQ+?- # i´ +?®M; HçB EB K o¬ h`-M- # i´ i`M +¬M; EBK *QÆM; h?€M? S? KkB i`M +¬M; i?2Q ?bM? i K ;B€+ ?ÉT i?`M? K°i ççQ ?„+ b€i [m M; i`K ç€M? p`Q ç

:B[i¬M; F?¬M; - #®M +¶ HU+ HQÊM; ?MM; ?`m iB T H`v M? m- +m®B +MM; T?€i` b^M bBM? K°i +?`M HU+ p¬ +MM; #çQ HB i K M; •K iS+ ?Ov /B i çB M +m²M; iÄ ` b€M; +?|B K„i- K°i ççQ FbM? H¬B T?€i` H`K `mM; ç°M; +^ i`¬M T?€T # Q [m M?- ç| H`TiS+ i M #B M i?`M? K•v F?|BX

Zm M; ^M? M?Q b|M; MQÊ+ +m°M i`¬Q- ?mv M ^M? Kì K`i- K°i H€i b m F?B #KB ç` oQÆM; ?B M` pÈB p K†i •K i`¬K ;B`M /[M?bM HçB- +ÁM EB K o¬ h`-M p` EBK *Q ?ÆB i€B- ?B M M?B M b m K°i FQ+? ? B M; QìB ?ÉT HU+ pšM F?¬M; i? +?B K çQ

:¬M ç`v \*?B M h•K i¬M ;B^ p` S?€T Zm^ ççB bQ HçB #` ?½K p`Q ibM? ?m®M; M; m Hmv M + Q i?•K M?QM; ç M; T?^B F`+? +?B M p¬ +MM; p`i p^ pÈB Hk v m i?9 ç M;

F?€+- t2K` F?|+|i? /mv i`b çQÊ+ H•m- M?½M i?-M ç½ #„i ç-m H° p K i KÄBX *
ç M; mv ?B T- *?B M h•K i-M ;Bª ?ûi HÊM- i v + -K i`QÌM; FB K K9 M? M?- K°i ç
M? M? +?|M; ç€M? #”i v m i?9 içQ i?”M? K°i F?QªM; i`®M; X

oW i`M + -M; - \*?B M h•K i-M ;Bª pW i`-K ;B¼M; ç¼+,

@ EB K ?| pçM i?B M- i`U+ i?QÊM; +Ym i?B M- M; çQ i? H, M; p•M- i?-M FB K T?

.Si HÌB i`QÌM; FB K i`QM; i v [m M; ?Q ççB i?”M?- #B M ?| i?”M? i`, K M; ?bM i?
FB KªM? T?•M #® /”v ç†+- p¬ b® [m M; b„+ FB K K M; imM; ?Q”M? F?”T MÆB i`€
tmM; [m M? F?-M; F`T i`€M? Mû HB M #` FB K F?Q i?-M T? X

L?’i FB K i`ªK tm’i- pçM FB K ?¬ SM; - hB M EB K K¬M p¬ i?QÊM; FB K [mv i S?
/ M? #’i ?Q i`mv M- F?-M; ?’ / M? H`imv i ?¼+ #Q i`mv M +O h?-M +?•m ç M?’i
b® HQÊM; v m i?9 ;BªK çB M? M? +?|M; - +?d M; ?2 i?’v iB M; H i?ûi i?ªK i?B i +
b€i- i?Q€M; +?®+ ?-m M?Q iQ”M #° v m i?9 ç½ #` iB m /B iX

L?bM i?’v /B M #B M S?€T Zmª ççB bQ +ªK i?’v iU i? M p im Hmv M +O KbM?- +
M?QM; >”M PM; ~M i?•M i`QM; i`”M T?€T HçB +ªK i?’v +?’M ç°M; - i?•M i? ç°i M
FB K [mv i i`M + -M; *?B M h•K i-M ;BªX

kN8X *?QÆM; kN8 @ >´ oQÆM; "çB h~m

Zm v HçB i?’v *?B M h•K i-M ;Bª p” S?€T Zmª ççB bQ ç M; ;B Q +?B M- EB K o¬ h
EBK *QÆM; h?€M? S?”i- ? B M; QÌB HçB T?€i ç°M; iB M + -M; K°i H-M M[- /Q EB
+ -M; - EB K o¬ h`-M K°i # M ?B T i`ÊX h`QM; F?B >„+ a€i >´ oQÆM; SM; T?| EB
EB K o¬ h`-M +’T i®+ imM; >mv i >” ç² H M F?-M; - +?d i?’v K°i ççQ ?²M; [m M; €M
iÄ ` - H”T iS+ iQ”M F?-M; ;B M ?bM? i?”M? i”M T?€T # Q T?O #ÎB K°i i-M; ?mv

hQ”M HU+ p”M hY >Q h?-M L?”i ççB T?€T- EB K o¬ h`-M i?B i`B M im pB +O #ª
i?•M `U+ `Ð iY çB M iU M?Q K°i p` +?B M i?-M i` M; M; ?B K mv pkX > B i v #„i [
K†i ?mv ç°M; iY K M; çB M + -M; FQ+? >„+ a€i >´ oQÆM; - K°i K†i +?9 i•K çB m F?B
tm’i h?B M u m +MM; J J` ç®B T?| v m i?9- ç²M; i?ÌB /B +?mv M >mv i L; ¼+ GBM
çm’B >„+ a€i >´ oQÆM; i` M F?-M; X

h?B M u m +MM; J J` tm’i ?B M- v m i?9 tmM; [m M? ç®B /B M pÈB i?B M ç` HC
F?-M; +?®M; M´B K°i FQ+?- M? M? +?|M; #` +?9M; iB m /B i iÈB [m€ MY X *?B
i, M; i®+ + -M; ?ç >”M PM; - FB K K M; H, M; H ?mv M ?| i?”M? K°i [m M; + -m +?|B
ªK i?’v M; mv ?B K ç M; -M- >”M PM; ; -K H M K°i iB M; +´ [m€B- #®M T?Q H”T iS
pU+ i?-M iQÊM; M?ªK *?B M h•K i-M ;Bª p” S?€T Zmª ççB bQ ç°i M?B M i”T FQ+?

h`QM; H9+ ? B M; QÌB ç®B T?| pÈB iS ççB i?-M iQÊM; u m pU+ - i?•M i? >”M PM;
+’T i®+ # v b M; K°i # M +?m~M #` ~M i”M; imM; iQ+?X L; v H9+ ’v K°i ççQ i? M? [r
iS+ i?ÌB + -M; FQ+? H`K ?v p¼M; ç”Q i?Q€i +O >”M PM; i M #B MX æ`M? i?-M M
+?’M ç°M; - +?d i?’v .B T h•K L; ?B- S?QM; G¬B +?•M [m•M p” h?€B S?QÊM; iB M
K†i- ç`M; t L; ¼+ o¬ aQM; +MM; h?QÆM; L; mv i M? M? +?|M; iB M HçB ; -M- i?
i`¼M; X

GB + M?bM >„+ a€i >´ oQÆM; - /QÈB bU + -M; FQ+? +O EB K o¬ h`-M- EBK *QÆM
GBM? GmM; i?€T- ?„M pšM iÄ ` M; M; i”M; F?-M; +?9i v m i? - M?QM; >”M PM; ;
+ Q i?O +?QM? ççQ i`M + -M; i?b ?„M i’i b) +?B M #çBX L?”M` ççB i? ç½ K’i- >”
iB M; [m v i`Î HçB # M +çM? iS ççB i?-M iQÊM; - i`QM; KB M; HB M iK+ T?€i` M
M?B M H` ç M; i` Q ç´B pÈB +?9M; X

L?½M i?-M çQÊK p i M; i?QÆM; - iS ççB i?-M iQÊM; ç²M; i?ÌB T?šM M° ;”Q H I
i?QÆM; B Q€M H`K FBM? ç°M; HÁM; M; QÌBX *MM; H9+ ç| - #®M ççQ i? M? •K +M
F?€+ ç M; ~M i?•M i`QM; i`”M T?€T ç²M; i?ÌB tm’i ?B M- +?QM v m p”i`®i +m° + ç¼
M° M?bM +?QM? ççQ + Q i?O- >”M PM; `®M; iQ,

@ *Ym HBM? iK- i?9 i?-M ??B bBM?- i?B M i? i`È +?9- ?| pB Hm•M ??BX
 " M +¢M?- i€K ç¢B + Q i?O +MM; M„K H'v i v M? m i?•M i? iQÆM; HB M- ?bM? i?
 # Q #¼+ [m M? >`M PM;X
 h`QM; H9+ F?®B +—m i?`M? ?bM?- [m M; ?Q +´ [m€B tm'i ?B M HB M iK+ Hm•M
 +| +?QM v m pU+ + Q i?O T?•M #® i¢B Kti i` M- ?bM? iQÊM; F?OM; #® M?2 M M
 [m M?- K°i i`"M +m²M; T?QM; H†M; H) +m®M p¬ b® v m i?9 iK H¢B [m M; +—m- +
 ?ÊTM? 'iX J¶B H—M ?'T i?m K°i ç¢Q v m ??M- [m M; +—m HQ€M; H M [m M; ?Q `U
 ?'T i?m çQÊ+ ?`M; M;`M v m ??M- iQ`M i? # Kti [m M; +—m ?bM? i?`M? €K HK+
 +?) i¢Q M M +ªM? iQÊM; p¬ +MM; F€ /` F?B M +?9M; M?•M +?Q€M; p€M;X
 L?bM +ªM? iQÊM; 'v- *?B M h•K i¬M ;Bª p` S?QM; G¬B +?•M [m•M b„+ Kti ç¢B #B
 @ J m M; ,M +?9M; H¢B- M m ç +?9M; i?`M? ?bM?- i?9 i?-M ??B bBM? i?b i?"T T?
 L|B çQ¢M- S?QM; G¬B +?•M [mv i +MM; S?B hB M FB K [mv i ç²M; HQ¢i T?€i ç°M
 +?Q ç¢B +MM; M?„K iÈB [m M; +—mX *?d i?'v K°i Hm²M; €M? b€M; +U+ K¢M? #¢Q
 ?½M p¬ bQM; +?'M # v +?9M; M?•M- imv M?B M [m M; +—m ç| +?d `mM; +?mv M M
 EBM? M;¢+ i`QÊ+ [m M; +—m- .B T h•K L;?B #QÊ+ ç M + M i?B T- i`mv M H M?,
 @ h¬M ;Bª p` +?•M [m•M M M ç´B +?¶ pÈB o¬ h`—M- ç +?`M; i?B i`B M >mv i >` ç²
 M;QìB F?€+ M M iªM ` T?ÁM; p X
 *?B M h•K i¬M ;Bª p` S?QM; G¬B +?•M [m•M M;?2 tQM;- M? M? +?|M; T?B i?•M iÈ
 S?"i iQ`M HU+ ç®B T?| >„+ a€i >´ oQÆM;X
 G9+ M`v- >„+ a€i >´ oQÆM; ç½ T?€i ;B€+ ?`M? ç°M; +O #¼M >`M PM;- M?`M F?
 i? M? #B B- iU ??M?Q iB +i?QÆM; +?9M;X L?bM EB K o¬ h`—M # v çB- >„+ a€i
 #B i`^M; F?¬M; i? Î ç•v H•m- H"TiS+ K M? M? w ç`M? ç`Q i?Q€iX hQ`M i?•M +
 ?¢M- H9+ S?QM; G¬B +?•M [m•M +MM; *?B M h•K i¬M ;Bª ç²M; i?ìB iB T +`M- ?,
 >mv M h? ç¢B T?€T- +?•M i?•M p` ?mv M i? ç²M; i?ìB tm'i ?B M- M?•M ?´ HB M i
 +U+ K¢M?X
 E?¬M; M;ì >„+ a€i >´ oQÆM; ç°i M?B M i'M +¬M;- K°i FQ+? +O ?„M M^K M;Q`B w H
 S?"i- *?B M h•K i¬M ;Bª p` S?QM; G¬B +?•M [m•M # M;QìB- +| i`€M? +kM; F?¬M;
 iB M +¬M; +m²M; #¢QX h`QM; +m°+ ;B Q +?B M- +?d i?'v K°i +QM ?„+ ?´ ç°i M?I
 M;¢Q F?B m i?B M ç` F?B M +?9M; M?•M F?Q ?mv i çªQ H°M M°B T?O i?K i?QÆ
 >´ oQÆM; ? B i v tQ v +?mv M- K°i ?„+ [m M; +—m +`M; H9+ +`M; HÈM +?mv M ç°M
 F?Q iS+ ?Ov /B iX
 "` #S+ T?ªB HMB H¢B- i K ç¢B + Q i?O FBM? ?½B M?bM >„+ a€i >´ oQÆM;- +?d
 a€i >´ oQÆM; K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÈB iQîM; iQÊM; +O #¼M ?¼ i`QÊ+ ç•vX *ªK
 ;—M- # M;QìB ;—K H M ;B" M /[- K†+ +?Q F?Q HU+ ç½ +¢M FB i- ;„M; bS+ p" M +¬M
 +MM; M`vX
 L?bM # M;QìB K°i +€+? m €K- >„+ a€i >´ oQÆM; H¢M? HMM; i?®i,
 @ *ÁM +?Q +?`m +? i\ :Bì i i®M; iB M +€+ M;QÆB p ç` M;K+X
 > B i v F?îB tm'i ?„+ b„+ [m M; +—m- M½Q #° ?„M ?mv ç°M; w MB K-[m M; +—m ç
 ?QÈM; p # M;QìB ?mM; ?½M # v iÈB- H"TiS+ #´ tm®M; M?Q T?€i M F?¬M; ;B M-
 M;U+O # M;QìB- K¢M? K) ?QÈM; iÈB i`mM; i•KX *?d M;?2 # iB M; F m i?'i i?
 # M;QìB ? i bS+ i? i?ªK- .B T h•K L;?B p` +€+ + Q i?O ç M; F`+? +?B M ç^M; t b
 p T?Q ç|X
 J°i çÁM pW T?€i ` - >„+ a€i >´ oQÆM; M;QÐM; i?B M M° ?®M;- i?•M i? /—M /—M
 *QÆM; h?€M? S?"i- *?B M h•K i¬M ;Bª- S?QM; G¬B +?•M [m•M # M;QìB H9+ M`
 iQ`M i?•M M?m°K çÄ K€m iQÆB- \*?B M h•K i¬M ;Bª i v i`€B pÐ M€i- EBK *QÆM; i
 pKM- S?QM; G¬B +?•M [m•M ? B i v #¢B HB i- +?ŠM; F?€+ T? M?•MX

GϕB M|B EB K o¬ h`-M i?®B HmB- + 'T i®+ F?®M; +? >mv i >¨ ç² ?'T i?m H'v [m ç²M; iQM? +? 'i- [m M; ?Q iÄ ` ç®B F?€M; - M? 'i i?İB F?| T?•M i?„M; #ϕBX *ªK ; T?-M i¨ €+- EB K o¬ h`-M iQ¨M i?•M iY K M; çϕB i?`M?- T?€T [mv i ç i?,M; ç M + w MB K i?¬B ç°M; >mv i >¨ ç²- i¨M /KM; ?mv i b€i +?B F?Q i? ;B M ?B K +| i?¬M T?QÆM; HϕB iB T iK+ i` M? ç'm F?¬M; F?Q M M?QÊM;X

h?İB ;B M i`¬B [m i`QM; bU ç®B F?€M; p¬?bM?- b m MY i?İB i?-M- EB K o¬ h`-M i?¬M H° p i?®M; F?´X hmv M?B M [m M; +¬m pšM #ªQ iQ¨M M;mv M i`ϕM;- F?¬M o¬ h`-MX \*ªK ;B€+ F?| +| i? +?`m çUM; i? K i`QM; i?İB ;B M M;„M- EB K o¬ h`-M KB M; i?´` iBM? ?mv i ?| i?¨M? K°i çϕQ ?Ä /B K M?¨T p¨Q i`QM; >mv i >¨ ç²X ?mv i [m M; #ϕQ i`QÊM;- >mv i >¨ ç² çQÊ+ iBM? ?mv i +O EB K o¬ h`-M +?B i`Ê- #°B- i¨M HU+ #m°+ [m M; +¬m ?ϕ tm®M; H¨K M|iW iW #B M ç´B- `®i +m°+ H°` K

h`¬M; i? 'v +Ym ç-m [m€B i?9 p¬+MM; +´ [m€B- i•K iQ +?9M; M?•M ç m M?Q #`i H KBM? #ϕ+? bU T?šM M° i`QM; i•K [m€B i?9X hmv M?B M- ?¼+kM; ?B m `^M; iW ç°B i`İB +?mM;- F?¬M; i? ç M|i²M iϕBX

h`QM; ?mv i [m M;- +Ym ç-m [m€B i?9 iQ¨M HU+ i` M? ç'm- ç€M; iB + /QÊB bS+ i?•M i? M| /-M /-M #B M ç´B- #` /mM; ?| - +m®B +MM; ?| i?¨M? K°i ?ϕi ç M +?•m HÆ HYM; ;B[ F?¬M; i`mM;X L?bM ç M +?•m- h?B M v m p¨J K` ? B # M ç°i M?B çQϕi- `®i +m°+ h?B M u m Mm®i çQÊ+ H¨K J J` çB M +m²M; F m;¨Q ;B¨M /[X

JdK +QİB ç„+ w- h?B M u m + Q M;ϕQ M?bM J J`- iU ?² bS+ KϕM? b m F?B i?m ç M? 'iX L?QM; M; v H9+ 'v- h?B M u m #`i i?¬M ?®M; H M K°i iB M;- i?•M i? H„- #B m iB M? p¬+MM; i?®M; F?´ F?¬M; M;WM; ç¨T T?€tmM; [m M?X *m®B +MM;- h i?•M i? ç°i M?B M M´imM; #B M p¨Q ?Q p¬X

h`¬M; i? 'v p"v- +?9M; M?•M b„+ Kfi çϕB #B M- +ÁM EB K o¬ h`-M pW +? 'M ç°M; >¨ ç² HϕB ç t2K tûi- T?€i ?B M i` M# Kfi ç² €M h?B M u m #`iB m i€M- H¨K ?mv :B¨M /[;¬K H M K°i iB M;- EB K o¬ h`-M i?•K i•K #S+ #®B ç M +MM; +U+- i?¬M F? #` ?Ov ?QϕB M?Q p"v- i?Y ?ÄB H¨K b Q K¨ ?„M F?¬M; T?šM M°\

.B T h•K L;?B H9+ M¨v +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM- M?bM i?QÆM; i? #¼M *?B M h•K i #¶M; +ªK i? 'v #`i HU+X h¨M +?B M F i i?9+- i?„M; HÊB ç½M;?B M; p # M KbM?- w HB m F?B M M;QİB i F?| K¨ +? 'T M?¨M çQÊ+X

S?•M T?| K¬M ?ϕ .`+? pB M +?B m +® # M;QİB i?K i?QÆM;- .B T h•K L;?B i`-K i @ *m°+ +?B M M¨v F i i?9+ `²B- imv +?9M; i i?„M; HÊB M?QM; HϕB T?ªB iªK°i T?QÆM; /B M i?b ç•v +kM; +?d H¨ i? 'i #ϕB K¨ i?¬BX >¨M? ç°M; H¬M M¨v ? B M;Q b®- +?•M +?QM? F?¬M; i?K i?QÆM; M;?B K i`¼M; +?d +| # M;QİB- [mªH¨ i?ªK i`¼M;X >B M iϕB K¼B M;QİB ç m K i KÄB- +?9M; i i`QÊ+ iB M M M +MM; M? m `^ M;QİB- b m ç| [m v HϕB L?½ pB M çQÊ+ F?¬M;\

EB K o¬ h`-M F?) i?Î /`B- M?bM .B T h•K L;?B- H M iB M; ,

@ *| H) M¨M; +?Q #B i- L?½ pB M ç½ #`i ?O ?ϕ +O >„+ a€i >´ oQÆM; ?Ov /B i- 2 ç½ iY MϕMX

GİB pW M|B ` - .B T h•K L;?B +MM; +?9M; M?•M Kfi ç m #B M b„+ - i?„M; HÊB M; HÊB M[ F?¬M;\ \*| H)- ç•v +?d H¨ K°i i?„M; HÊB i`QM; i? 'i #ϕB K¨ i?¬B5

_ F?ÄB h?B M u m .B i h?-M çϕB i¨M- EB K o¬ h`-M- .B T h•K L;?B- h?€B S?QÊ H M ;B¨M /[- i?•M i? + 'T i®+ # v çBX \*?9M; + Q i?O T?Q b m M?¨M i? 'v F?¬M; ´ i? 'v •K h?B [m, pQÆM;- o¬ >²M •K G /šM # i M [m, iB M ç M; +¬M; FQ+? h? 'i >mv hQÆM;- æ M h? M? EB K >B T # M;QİB- +ÁM HϕB M,K M;QİB F?€+ ç½ i`¼M; i? ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +| ç°M; iO M?X

kNeX *?QÆM; kNe, h`9+ aÆM hS a€i

S?€T Zm^a ç¢B bQ b®i`m°i M|B,

@ o'M ç F?~M +'T H9+ M`v H` T?ªB H`T iS+ çB m i` p` +Sm +?[ #¼M ?¼X h`QM;
+ÁM +€+? i`M HU+ H`K K¼B i?S +| i? - pB + ç®B T?| pÈB [m, p`i ?½v ç +?Q M?[M

"®M p` + Q i?O .`+? pB M # M +¢M? S?€T Zm^a p°B p½ i€M ç²M;- H`T iS+ T?•M T?
H`K ?° T?€T +?Q K¼B M;QÌB- M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B +MM; pÈB L;¼+ o¬ aQM; #
M,K M;QÌB #` i`¼M; i?QÆM;X

G9+ M`v EB K o¬ h`-M p` M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ç½ tm`i ?B M- M?'i i?ÌB F?B M
o¬ >²M •K G p¬ +MM; iB + Mm®B pb ç½ #Ä [m K°i +Æ ?°B i®i- +ª ? B p°B p`M; `HmB` t X

h`QM; F?B HMB H¢B T?Q b m •K h?B [m, pQÆM; p¬ ibM? M;QÈ+ M?bM T?Q i`
iB m w- ?„M ?¢ ;B¼M; M|B M?Ä,

@ *?9M; i F?¬M; M M i?®B HmB M? M? [m€- T?ªB pW HmB pW i?m ?9i #¼M +?
•K ;BÈB b) +?Q #¼M +?9M; M K +?9i ?QÆM; p`X

o¬ >²M •K G M;?2 çQÈ+ iS+ i?b ?B m w- ?„M H`T iS+ ;BªK i®+ ç°- •K ?B K çQ K
h`-M #®M M;QÌB ç M; çm´B iÈBX

h`QM; H9+ ç| - h?'i >mv M +?•M M?•M M?bM i?'v K¼B M;QÌB ç½ [m v H¢B HB M i
+QÌM; ;B9T H½Q +?®M; çÐ çQÈ+ ç M i`M #•v ;Bì +kM; i?2Q ç| K` ;BªK b9iX L?'i i?
M?Q F?¬M; +ÁM K°i iw bS+ HU+ M`Q- H½Q pW M;½ M;QÌB tm®M; ç'i pW i?Î ?´M
M?•M pW M;½ M;QÌB tm®M; ç½ #` K°i +¶ iBM? i?-M /` HU+ FQ+? i?ŠM; p`Q ç¢B
çÈM p°B p`M; F m iQ,

@ *~M i?"M- +| J pU+ + Q i?O ç€M? HûMX

æSM; Î# M +¢M? h?'i >mv M +?•M M?•M- S?€T hQÈM; p` æ M h? M? EB K >B T H
+~M i`¼M; çQ K„i [m M b€i #®M T?Q tmM; [m M?X æ²M; i? M? T?€i` K°i iB M;
t M?t Q K iKÄB +O # M;QÌB K°i H-M M[H¢B T?ªB ç®B Kfi pÈB ?B K M;mv b m
+O K i?-M h`ªK L;¼+ +MM; # i M K iB M p` #®M i M u m pU+ + Q i?OX

L;mv ?B K ç°i M?B M iÈB- S?QM; oB M .QÆM; b„+ Kfi ç¢B #B M- p°B p`M; tm`i`
h`ªK GQM; FB K [mv iX h`QM; M?€v K„i i`QÌM; FB K i` M i v ?„M ç½ #°+ T?€i FB K
M?^K i?ŠM; K°i i M u m pU+ + Q i?O ç M; H Q iÈB +?ûK tm®M;X J°i iB M; +QÌB H
i M u m pU+ + Q i?O #B M ?Q€i?`M? p¬ b® M?•MªM?- F?¬M; M?[M; i`€M? i?Q€i F
ç²M; i?ÌB +ÁM T?€i ç°M; T?ªM FQ+? K¢M? K) #S+ S?QM; oB M .QÆM; i v +?•M H
/€K HMB H¢B MY #QÈ+X

G½M? F?®+ M?bM K¼B M;QÌB /QÈB Kfi ç'i- K i?-M h`ªK L;¼+ i?B i`B M J i¬M; p
.K+ o¬ L;•M +| bS+ K¢M? iBM? i?-M /` HU+ F?OM; F?B T- +?d i`QM; M?€v K„i ?„
p¢M i-M b® +¬M; FQ+? tm®M; T?Q /QÈBX L; v H`T iS+ i?•M i? +O S?€T Zm^a ç
L;mv M +?•M M?•M- >mv M •K +?•M M?•M- hoM? L;mv i ç¢B bQ`mM`~v F?¬M; M;
M;QÌB ç m T?mM` K°i Hm²M; iB M ?mv iX

æÁM +¬M; FQ+? +O K i?-M h`ªK L;¼+ [m çB- i?•MªM? +O M,K M;QÌB HB M M
aQM; H`M;QÌB ç-m iB M´M ç`M? i`Î H¢B- ?[m i?O #` pšv H M ?9i i`QÌM; FB K M
i`QM; i vX GB M b m ç| +´ i v L;¼+ o¬ aQM; `mM; H M i¢Q` K°i K`M FB K F?Q H,
iW #®M T?Q çB M +m²M; +m®M p T?Q K i?-M h`ªK L;¼+ - #S+ ?„M T?ªB M? M
G`T iS+ i?•MªM? L;¼+ o¬ aQM; T?•M` H`K # M?•MªM? i¢Q` # ç¢Q tQ+? ?²M;
ç| # FB K i`K M`v i?2Q # ?QÈM; ?°B iK H¢B ?bM? i?`M? K°i ç¢Q FB K Hm•M tQ v
p T?Q K i?-M h`ªK L;¼+X

G9+ M`v #®M M;QÌB M?|K S?€T Zm<sup>a</sup> æ¢B aQ ç M; ioM? i¢B ;B[ F?¬M; i`mM; +?,
M?"M i?'v ibM? i? #`i /B m #®M M;QÌB ç m ?ûi H M- T?•M` i?2Q #®M ?QÈM; H C

h? M? EB K >B TX *ÁM Î T?Q t - M?¡K EB K o¬ h`-M M;?2 çQÊ+ iB M; ?ûi M`v i
K„+ HW - +ª #®M M;QÌB ç M; çm´B i?2Q +´T i®+ +?mv M i?•M [m v HçB i´M +¬M; #
+m²M; T?šM M°X *?ÊT i?ÌB +Æ M`v •K h?B [m, pQÆM; ç M; ç`M? i`mv FQ+?- ? B
+O EB K o¬ h`-M i?b #` o¬ >²M •K G M; ,M HçBX æQ €M? K„i F?¬M; ?B m M?bM
[m, pQÆM; ´K S+ ?ÄB,

@ L;QÆB H`K i? H`b Q\ o®M /o ç•v H` K°i +Æ ?°B ?B K +|- pSi #Ä [mª H` ``i ç€M
o¬ >²M •K G M¡B,

@ L;QÆB imv i ç®B F?¬M; M M +?O [m M- M?•M H9+ #¼M +?9M; ç M; #®B `®B K
M,M; ;B i çQÊ+ K°i b® i MX hmv M?B M F?B #¼M +?9M; ç½ #` #S+ p`Q imv i +ªM
+¬M; p¬ +MM; /[iÊM- M;QÆB H) M`Q HçB F?¬M; ?B m çB m ç¡X >ÆM M[M m Hç
p`B i? HU+ F?€+- +kM; +¡ i? KQÊM +Æ ?°B M`v ç H`K i´M ? Q i?U+ HU+ +O >„+
GQM; G M;- pB + i®i M?Q p`v +Ê b Q i HçB F?¬M; H`K\

L;?2 i?´v o¬ >²M •K G M¡B p`v- •K h?B [m, pQÆM; HB M /šM # i M [m, iB M`M çB
GçB M¡B ç M K i?¬M h`ªK L;¼+ - b m F?B M;çM? iB T K°i +?B m +O L;¼+ o¬ aQM;
i`QM; K„i tm´i ?B M p`B T?¬M M° F?QX æ M; Km®M +?O ç°M; i´M +¬M; i?b # M i B
HçB €K M;[`9i HmB +O u m pU+ + Q i?O- #´i ;B€+ ?„M ;B`M /[[m„+ K„i M?bM L;
iBM? i?¬M /` HU+ +O ?„M +m°M i`Q K½M? HB i iQ`M HU+ tm´i ` K°i +?B m- i?•M
HMB HçB `²B #B M K´i i`QM; K•v K°i +€+? M? M? +?¡M; - i`QÊ+ F?B #®M M;QÌB E
*ÁM L;¼+ o¬ aQM; i?b i?•M ?bM? `mM; ç°M; -?° i? +?•M F?Q #` `çM MSi F?¬M; C
h`ªK L;¼+ pšM F`T F?B M +?Q #` i?K i?QÆM; i? K i`-K i`¼M;X

L?bM bU ?¶M HQçM tmM; [m M? KbM?- EB K o¬ h`-M ?ûi H M K°i iB M; +m²M; M
F?¬M; FB K +? çQÊ+ +ªK t9+- p +,K T?šM ?B M `ä i` M ;QÆM; K†iX L? i?Î /`B-
M OB,

@ h?¬B #Ä çB- +K+ /B M M;`v ?¬K M v p®M ç½ M`K i`QM; /U HB m- +?šM; T?ªB
MÆB ç•v `M i`M; ``i M?B m + Q i?O ? v b QX ``i [m€+?9M; i +?d Km®M HÊB /KM
oQÆM; K` F?¬M; M;?o ç M ?¼+ kM; +¡ KQm iQ M ç®B pÊB +?9M; i - #ÎB p`v K` /šM

EB K o¬ h`-M M;?2 p`v HB M çQ K„i M?bM .B T h•K L;?B- ç°i M?B M ?„M T?€i ?B
M`M; i +?`m çUM; +kM; M?B m- +?šM; [m H` F?¬M; M¡B ` K` i?¬B- +ÁM #ªM i?•
` #ªM i?•M EB K o¬ h`-M ?„M [mª H` F?¬M; #^M; M`M; i - i?`i bU H` [m€#) K†iX

*ªK ;B€+ çQÊ+ i•K bU +O EB K o¬ h`-M- K¼B M;QÌB iW i`QM; #B i?QÆM; ç m idM
çB bU Qm HQX h`-K M;•K i`QM; ;B•v H€i- +m®B +MM; EB K o¬ h`-M /šM K¼B M;C
ibM? i? M`v i?b iQÆM; H B T?Q i`QÊ+ +?¡ ç¡M #¼M ?¼ H` M?[M; ;b- H` i?„M; HÊB
B /€K F?šM; ç`M? /M +?d H` +?9i QiX

a m F?B +?B i v o,M ``i . M?- GK+ o•M HB M +`M i`¼M; ?²B iQÎM; HçB M?[M; ib
i?•M ç½ i`ªB [m - #´i +?Êi +?`M; T?€i ?B M KbM? ç½ çB K°i çQçM çQÌM; pÁM;X h
KbM?- GK+ o•M Hm¬M Hm¬M M;?o `^M; b m F?B h?€B •K h`L?`i tm´i ?B M i?b i`
;B Q T?QM; - #ªM i?•M +?`M; b) çB FB K o•M *?B T?€T ;BÊB #€Q +WmX o®M /o G
? B Hw /Q- K°i H` HQ M;?o +?Q i?B M ?ç #€+? iQM? p` F?¬M; Km®M ;B9T F t`m H
i? K i?ÌB ;B M im Hmv M F?B M im pB #ªM i?•M +?`M; çQÊ+ M•M; + Q- +¡ i? SM;
?B K b m M`vX L?QM; ?B M içB GK+ o•M ?B m ` b B H-K +O #ªM i?•M- K°i b B H

h?2Q +€+? M;?o i`QÊ+ FB +O +?`M; i?b M?[M; pB + K` #ªM i?•M +?`M; ç½ H`K F
çB m +?`M; ç½ F?¬M; +?9 w K°i çB K- ç¡ H` i?B M wX L m #ªM i?•M +?`M; pšM iE
ç m i?m`M i?2Q iU M?B M- ?Q`M iQ`M +?`m bU çB m F?B M +O i`ÌB + Q- M?Q i?
M;?`+? i?B M- [m v HQM; HçB pÊB +€+? M;?o i?Q€i F?ÄB i?B M K M? +O KbM?
F M;?`+? i?B M- M M Km®M i?Q€i F?ÄB p`M K M? i?b T?ªB ibK K¼B +€+? +?®M
i`QÊ+ ç M M v +?`M; HçB +S i?m`M i?2Q w i`ÌB- ç +?Q K¼B pB + ç M ç•m i?b ç
çB K ? i bS+ b B H-KX a m F?B KBM? #ç+? çB K M`v- GK+ o•M [mv i ç`M? T?ªB +
ç°M; ç +?SM; KBM? w ç`M? M;?`+? i?B M- i?€+? i?S+ pÊB b®T?`M +O #ªM i?•M

a m F?B +| w iQÎM; M"v- GK+ o•M [mv i ç`M? ç-m iB M b) ç M o- oB ççQ T?€B- iW
o•M *?B T?€T ;BÈB- F?B ç½ #B i`ä M°B iB M? i?b +?`M; b) / /`M; iB K çQÊ+ #¼M
HÎB i? +O #ªM i?•MX L; U F?Q H, M; F?¬M; - GK+ o•M tQ v M; QÎB ?QÊM; p h?B M
GK+ o•M ç½ iWM; M; ?2 M|B o- oB ççQ T?€B ~M i`M; içB h?B M ok bÆM Kç+? - +?ç
Q i M; QÎB #B i- imv M?B M +?`M; imv i ç®B iB M `^M; +?d +¬M M| i²M içB M?`i ç`M
o`Q H9+ +?QM? M; ¼- GK+ o•M /WM; #QÊ+ Î K°i pMM; M9B ?Q M; pm #„i K°i +QM
oW KÈB ,M çQÊ+ K°i MY +QM i?Ä- tmM; [m M? GK+ o•M ç°i M?B M [m M; ?Q H
?ç tm®M; p•v H`v +?`M; p`Q ;B[ X æ`M? i?¬M M?bM F„ HçB- GK+ o•M M?`M i?`v #
?¼ F?QªM; i` M /QÈB M, K KQÆB im`B- i` M i v ç m +¬K i`9+ i`QÊM; X •M? K„i ?B
GK+ o•M ?ÄB,
@ "®M p` ç•v F?¬M; #B i tm`i ?B M M?Q p"v H" +| w ; b\ hW i`QÊ+ ç M M v i +MM;
+kM; +?Q iWM; +| •M Q€M ; bX "®M p` ?`M? ç°M; M?Q p"v i?"i F?B M +?Q M; QÎB
G½Q ; B" çSM; ç®B /B M GK+ o•M [m €i H M,
@ L; QÆB +| T?ªB H" .`+? pB M GK+ o•M T?ªB F?¬M; - ç iB K i?`v M; QÆB #¼M i ç½
M|B M; QÆB +| T?B M *`M E?¬M L; ¼+ "Q+? M M ?mvM? ç #¼M i Km®M KQÊM M
M; Q½M çQ `X
L; ?2 p"v- GK+ o•M +QÎB M|B,
@ >| ` ; †T T?ªB T?QÎM; i?` T?d- i?"i H" bU iB M? ?B K i?`v X h +?QM? H" GK+ o•
p` iW ç•m ç M\
ošM H" H½Q ; B" H9+ M½v H M iB M; ,
@ G½Q T?m H" h`9+ \* M çSM; ç-m h`9+ aÆM hS a€i- # p` ?mvM? ç M"v H" h`9+
*?d +¬M ?¬K M v M; QÆB ; B Q` p"i `v i?b #¼M i [mv i +?ŠM; ; •v F?| / +?Q M; Q
M; QÆB ?½v HoM? ; B€Q imv i?¼+ h? M? h`9+ i`"M +O #¼M i X
L; ?2 H½Q ; B" M|B M?Q i? GK+ o•M +`i iB M; +QÎB HçM? H)Q- çQ K„i M?bM #®M
@ "®M M; QÎB im pB iB M? i?•K F?B M M; QÎB #°B T?K+- i +kM; M|B +?Q #®M M; Q
i` M M; QÎB i Q- pB + ç| F?¬M; # Q ; B| +| F?ª M, M; i?`M? +¬M; X *ÁM +€B h? M?
M|B i?b i +?Q iWM; M; ?2 [m - imv M?B M M m +?d /U p`Q i`"M T?€T ç| i?b #¼M
h`9+ * M ?W HçM? M|B,
@ *m²M; p¼M; iU ççB- /€K t2K i?QÎM; h? M? h`9+ h`"M Q5 "•v ; B| i b) F?B M +?Q
i`"M5
h`9+ \* M pW /Si HÎB- h`9+ aÆM hS a€i ç²M; i?ÎB +„K i`9+ i`QÊM; +¬K i`QM; i v
i?•MªM? +`T i®+ /B ç°M; - i`QM; M?€v K„i +ª K°i #B M i`9+ ç½ tm`i ?B M i`QÊ+ K„
a m F?B [m M b€i K¼B pB + ç M; tªv ` i`QÊ+ K„i- imv +| ?B m #B i p ?mv M i?m`i
i?W M?"M h? M? h`9+ i`"M +| p`B T?¬M mv HU+X hW M?[M; F i [mª i?m M?"M ç
GK+ o•M +| w Km®M t2K i?Y mv HU+ +O h? M? h`9+ i`"M ` b QX L; v H"TiS+ L?Q
i v +?`M; ; BÆ H M- K°i +¶ FB K K M; b„+ M?¼M çQÊ+ tm`i ` ?bM? i?`M? M M K°
i?•M i? +?`M; ç M; ,M +ªM çÊi +¬M; FQ+? ç-m iB MX h`QM; H9+ +MM; pÈB L?Q
tQ v i`ÁM- GK+ o•M pW ; B i, M; HU+ T?ÁM; M; U pW T?•M iQ+? #B M ?Q€+O i
T?€i ?B M i?`v /QÎM; M?Q i`9+ªM? +`M; H9+ +`M; /`v ç†+- HU+ T?ªM ?²B +O +?
KÈB i` Q ç`B +| # +?B m i`QM; i?ÎB ; B M M; „M K` ç½ #S+ GK+ o•M T?ªB HmB p b
F?B M +?Q i`QM; HÀM; GK+ o•M +?`M ç°M; - €K FQ+? +O h? M? h`9+ i`"M [mª i?"
h?•M i? H, M; F?¬M; # v H M- i?¬M FB K i`QM; i v GK+ o•M +m°M H M M?m°K ?²
ç`M? iW i` M + Q b) ç®B T?| i`"M T?€T # M /QÈBX >B M M?B M H" h`9+ aÆM hS a
M; QÎB HB M i?¬B ç°M; T?€T [mv i- H"TiS+ i`9+ªM? ?Q ?mv M ç-v i`ÎB- ç M t2M
b€m KQÆB iQ ççQ i`9+ i`QÊM; X a m ç| +€+ ççQ i`9+ i`QÊM; M"v HçB tQ v +?mv

H² # Q # ¼+ GK+ o•M p¨Q # M i`QM;-`²B iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; M?^K p¨Q +?
+€+? K½M? HB iX

L?bM iW t - iQ¨M i?•M GK+ o•M tQ+? ?²M; [m M; K M; i`¬M;;B®M; M?Q K°i ?Q^a +
H M i` M + Q- +ÁM ;B[ F?¬M; i`mM; i`9+ i`QÊM; i? M? [m M; HQû b€M; /Q [m M

L;?2 p"v- GK+ o•M F?¬M; ç²M; w,

@ aBM? K M? H" K°i HQϕB ?bM? i? p®M p"m ç°M; F?¬M; M;WM;- F?¬M; M;WM; i FBK pϕM p"i +MM; /U p"Q M? m K" i²M iϕB- M?•M HQϕB +MM; ç°M; p"i- i?U+ p"i- p" M?[M; i?S F?€+ iB T t9+ ?¶ i`Ê HšM M? m- pb p"v ç½ + 'm i?"M? iQ"m #° i? ;BÈ i`QM; i•K HQ"BM; QÌB- H" ?²M; i`-M K" M; QÌB i pšM M|BX L;?bM tQ iÈB M v- H i`B M- F?¬M; M;WM; iB M #°- i'i +ª M?^K ç +?BM? T?K+ i? ;BÈB- +ªB i?B M +m [m M çB i'i +ª i?b i? ;BÈB M"v- ?²M; i`-M M"v- +?ŠM; T?ªB H" F?B M +?Q i? ;BÈ b Q\ h`QM; i`ÌB ç'i p®M +| p¬ b® T?€T [mv i- M?[M; +€B ç| ç H"K ;b\ Zm M çB i' p½M #®B F?¬M; M;?o p"vX

h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; M?bM GK+ o•M- çB K çϕK M|B,

@ æϕQ i•K F?¬M; ;B®M; M?Q T?"K i•K- T?"i i•K F?¬M; ;B®M; pÈB iK+ i`-MX J¶B - M M iªM; +O M| - p'M ç +O i?B m ?B T i?"i F?| ç K" M|B +?Q `ä`"M; X >B M iϕB çQ+? ç M ç•v H-M M"v çBX

h?'v h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; F?¬M; Km®M M|B M?B m iÈB p'M ç M"v M[- GK+ o•M

@ *kM; i®i5 h? ;B M pϕM iQÊM; +| `i M?B m T?€T [mv i F€ /B m- ?€ +| i? +?d p Hw i?¬B b Q\ G-M M"v p½M #®B ç M ç•v H" Km®M ?ÄB iB M #®B K°i b® bU ibM? `i ?v p¼M; iB M #®B +| i? ;BªB ç€TX

hU ?² M?Q ç½ bÈK #B i i`QÊ+ KK+ çQ+? +O GK+ o•M- h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; i? ioM?- M? ;B¼M; i`ª HÌB,

@ h?B m ?B T i?"i bU F?¬M; +| +€+? M"Q [m M çQÊ+ i`"M +?B M M; "v ç| iϕB .`+?

L;?B Ki9+ ;"i M? ç-m- GK+ o•M i`-K ;B¼M; M|B,

@ o½M #®B p®M ç½ [m M `²B- ?B M iϕB ç½ F?¬M; +ÁM H" GK+ o•M M[ X J†+ /M p tm'i i?O Km®M çQ p½M #®B p"Q iY ç` - M?QM; #•v ;BÌ h?B M h?QÆM; çϕQ i`QÎ t2K M?Q #Ä [m - +ÁM M?[M; M; QÌB F?€+ p½M #®B b) iW iW ibK FB K p" H'v HϕB M o•M \*?B T?€T ;BÈB T?ªB #` ?Ov /B i- çB m ç| p½M #®B ç½ ?ϕ [mv i i•K `²BX

L? H„+ ç-m +ªK i?€M- h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; M|B,

@ *Wm ?"M b) +?2 K'i çB i•K i`Q +O K°i +QM M; QÌB5 h?B m ?B T K†+ /M K M; i`Q im pB + Q i?•K- M?QM; i`QM; b•m i?ŠK i`€B iBK +ÁM +| K°i +?9i i" €+- M| HϕB ç M i`QM; - K°i M; "v M"Q ç| +| i? +?B K HoM? iQ"m #° i•K HBM? +O i?B m ?B TX E?¬ +| KBM? #ϕ+? ? v F?¬M; \

kN3X *?QÆM; kN3 , L?'i *€ æB m EB M

@ æB K M"v p½M #®B ?B m- #ÎB pb i`QM; Zm, pU+ p½M #®B ç½ ;†T oQM; GBM? çQÊ+ ?„M i?b #` ?„M ;B2Q oQM; GBM? h`È \*?9 p"Q ç-m- iW ç| i" €+ +?B F?Q ç½ /- •M? K„i i?Q€M; #B M ç'B- h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; M?bM +?"M; K°i H9+ `²B i?Î /"B,

@ L;mv M H B H" M?Q i? - F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ GK+ i?B m ?B T HϕB H" M; QÌB i` H" b® K M? p"vX "•v ;BÌ i?B m ?B T ?½v çB i?2Q i - i b) /šM çB t2K i?S M"v- F?B i? b) ?B m ` ç¬B çB mX

E?¬M; ;BªB i?Q+? ;b i? K- h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; /šM +?"M; çB [m +Y iB M p"Q i ;B M F?€ /"B i?b ? B M; QÌB ç M K°i i?€+ MQÊ+ +?ªv "Q "Q # M i`QM; ç°M; X

L?bM p"Q +Y ç°M; çQÊ+ +?2 T?O #ÎB K°i i'K K" M MQÊ+ ç M; ç' tm®M; K°i +€B ?² o•M FBM? /` +i iB M; ?ÄB,

@ æ•v H" MÆB M"Q K" +| HBM? [m M; ~M ?B M M?Q i? - ~M i"m; # M i`QM; ç| +ÁM i"m M[+?S\

h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; M;?B K i9+ i`ª HÌB,

@ æ•v H` MÆB F?ÎB M;mv M +O o¬ oB ¢¢Q p` +kM; H` + 'K ¢` +O #ªM T?€BX æ` æ°M; h?B M- i`QM; ¢| +| +?S K°i i'K HBM? FQM? +| i? ?B M ?Q€ K¼B p"i p` F?B ;®+ K°i +€+? `ä`M;X h /šM GK+ i?B m ?B T ¢ M ¢•v ¢ t2K i?B m ?B T +| T?ªB H` ? v F?¬M;X

J†+ /M h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; F?¬M; M|B `ä` M?QM; GK+ o•M +kM; KBM? #¢+? v ¢-m M|B,

@ v +O iB M #®B i?b p½M #®B ¢½ KBM? #¢+?- M?QM; p½M #®B F?¬M; Km®M F?B h?€B >mv M bÆM p½M #®B ¢½ ¢QÊ+ M?bM [m >mv M h?B M +?B FQM?X æ M +r h?B M FQM?- ¢²M; i?ÌB ?m, /B i Hm¬M +ª i? M? i?-M FB K #`B / M? i?S # i` M h?B M i?-M FB KX >¬K M v M m +?9M; i i?Y iB M p`Q- p½M #®B bÊ`^M; #ªQ FQM p½M #®B K'i- pb i? +?mv M M`v F?¬M; M M i?YX

h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; M;?2 tQM; i?b H`T iS+ FBM? ?½B- KK+ [m M; FBM? /` M?b

@ >mv M h?B M FQM? ?B m tQM; H` \*Ym h?B M \*?B L?½M- H` K°i i`QM; i K ¢¢B i pÊB HBM? FQM? +O #´M T?€B p` K FQM? +O J pU+ ¢QÊ+ tQM; iKM; H` i? ;B M| H¢B #` ?m, i`QM; i v i?B m ?B TX L m ¢½ M?Q i? - i?b +?QM? #-M ¢¢Q +kM; i?Y- i`€M? bU pB + M?Q i? H¢B T?€i bBM?- p"v #•v; BÌi?B m ?B T ?½v M?Ä K°i; ¢'i- +?9M; i b) i? v ¢´B T?QÆM; i?S+ ¢ +| i? i` tm'i bU iB M? M`vX

GK+ o•M M?bM h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; K°i +€+? i?„+ K„+ M?QM; F?¬M; i`mv p'M- ;B¼i K€m iW i`QM; i v T?ªB #S+ tm®M; iB m i`bX hQÎM; `^M; iB M ?mv i; †T MQÊ iB M ?mv i +O GK+ o•M H¢B M;QM; F i F?¬M; i M i`QM; MQÊ+- iU ¢°M; tQ v +?m ` M?[M; iB F?Q iS+ +´ [m€BX

*?,K +?9 [m M b€i K†i MQÊ+- `i M? M? b m ¢| ? B M;QÌB ¢ m T?€i ?B M +| #B M pÊB ;B i®+ tQ v +?mv M i,M; H M i?b ;B¼i iB M ?mv i H¢B +?-K +?"K i M ` - +?ÊT ¢² €M /Q K€m i¢Q i?"M? i` M K†i MQÊ+X L?bM bÆ [m i?b i?'v ¢¢Q ¢² €M M`v i`¬M ¢²- M?QM; [m M b€i F„ i?b i?'v ¢| H` ?bM? K°i ¢-m M;QÌB- M?bM F„ H¢B K°i H-M M?Q p¬ b® iU T?M tªQ /B m HB M F i H¢B pÊB M? m i?"M? K°i i? - F?B M +?Q M ¢QÊ+ ¢| H` +€B ;bX

GK+ o•M M;•v M;®+ [m M b€i i'i +ª K¼B +?mv M ¢ M; tªv ` - i•K MB K + 'T +?mv M T?€i ` pÊB i®+ ¢° M? M? M?'i M?^K T?•M iQ+? w M;?o ¢² €MX Í K°i # M- bQM; M? HQû b€M; i? M? [m M;- K°i ¢¢Q [m M; ?Q HB M iK+ tQ v +?mv M M?Q +?ÊT- K† i`QM; ¢€v K„i H½Q H¢B i`Î M M `ä`M; ?ÆM `i M?B mX >B M M?B M H` H½Q ¢ M T?•M iQ+? ¢² €M +´ [m€B ¢|X

> B M;mÌB ¢²M; i?ÌB F m H M K°i iB M; FBM? M;¢+- GK+ o•M p` h?B M >¢Q ¢¢Q i # M ¢ m H°` i•K i?-M +?'M ¢°M;X G„+ ¢-m #m¬M; iB M; i?Î /`B- h?B M >¢Q ¢¢Q

@ GK+ i?B m ?B T +?QM? i?` H` M;QÌB i`QM; i`mv M i?mv i- `B

GK+ o•M M?bM i?ŠM; p`Q H½Q ¢¢Q p` ?ÄB,

@ h?U+ ` iB M #®B ¢½ i?'v ;b\ >½v M|B +?Q p½M #®B #B iX

h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; +ªK i?€M,

@ GK+ i?B m ?B T +kM; i?'v M?Q i - ?" i'i T?ªB ?ÄB H¢B H`K ;b\ h?2Q i`mv M i? i?B M tm'i- iQÆM; T?MM; M?"i- i?'i; BÊB p¬X >¢Q FB T F?B ¢ M F?¬M; B +| i?

GK+ o•M i?-M b„+ #B M ¢´B- +m®B +MM; i?®i H M,

@ J†+ /M ¢¢Q i`QÎM; F?¬M; M|B ` M?QM; p½M #®B +kM; ?B m- K¼B pB + F?ÎB t F i i?9+ +kM; /Q p½M #®BX

E?¬M; K°i HÌB ?²B ¢€T- h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; HŠM; H†M;;"i ¢-m p` [m v i`Î` X

Zm v i`Î p ? M; ç°M; +k- GK+ o•M M|B,

@ >B M iϕB çϕQ i`QÎM; ç½ #B i bU ibM? +O p½M #®B `²B- çϕQ i`QÎM; ç`M? iQM?
i?m"Mi?2Q iU M?B M\

h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; b m H9+ FBM? M;ϕ+ +kM; ç½ H'v HϕB çQÊ+ #bM? ioM?- H

@ o¬ /K+- p¬ pB H" i¬M +?d +O #ªM T?€B- i`lB ç'i iW tQ ç M M v +?Q iWM; #` ?n
+kM; +?ŠM; +¬M # "M i•K [m€ ç€M; X h K ;B M i?'i; BÊB #„i ç¬m iW ?Q p¬ b) i`Î p ?
ç M M v- ?" i'i T?ªB /KM; i•K [m€ M?B mX

@ v +O M; QlB p½M #®B ?Q"MiQ"MKBM? #ϕ+?- ?B M iϕB tBM ?ÄB p pB + +O o•
E?¬M; /"B /ÁM; i? K- GK+ o•M çB i?ŠM; p"Q p'M ç X h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; b m
M; ?o HB M KÎKB M; ,

@ æB m M"v i +| i? +?Q i?B m ?B T #B i- M?QM; T?ªB i?2Q i çB /ϕQ Î +äB L?•M
M; "v- K°i #QÊ+ F?¬M; `lBX > B M; "v b m GK+ i?B m ?B T +| i? Hv F? B- çB m FB
+?'T M?"M F?¬M; \

GK+ o•M M?bM çϕQ i`QÎM; +?,K +?9- i`QM; i•K T?€M çQ€M /KM; w çQ+? i?U+ +O

@ h?lB ;B M M?Q i? F?¬M; ªM? ?QÎM; ;b ç M +¬M; pB + +O p½M #®B- çB m FB
:"i ç¬m K°i +€+? ?"B HÁM;- h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; M|B,

@ hU M?B M H" F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M +?mv M +O GK+ i?B m ?B T `²B- #•v ;B l i M
i #B i p o•M *?B T?€T ;BÊBX h`QM; i K ;B M i?'i; BÊB- ç` T?QÆM; i?¬M #Q M?
ç` T?QÆM; ?mM; ?B K M?'i H" Zm, pU+X o•M *?B T?€T ;BÊB M^K ;B[L?•M :B M
;BÊB- H" pMM; i`mM; +?mv M p" H" pMM; F?¬M; ;B M iQÆM; ç®B ç°+ H"TX *Y p
iϕB S?B m JB m T?QM; çB M- iMv i?lB K" #B M ?| p` i`Q- p çB K M"v i?b ç²M; /
;BÊBX ob p"v p` i`Q +?QM? t€+ +O S?B m JB m T?QM; i?b i? ;B M Qi M; QlB #B
M| Î # M #l >„+ ç`K i`QM; /½v ok .B bÆMX o•M *?B T?€T ;BÊB +| M; ?o i` M i¬M;
?Q"MiQ"M /Q K°i i`"M T?€T F€ imv i i?B M ?ϕ ?bM? i?"M?- i M i`"M T?€T /Q ç| H

GK+ o•M M; „i HlB,

@ æB m M"v i?b p½M #®B +kM; ç½ #B i `²B- ;BÊB +?O +O o•M *?B T?€T ;BÊB iU

#° # Kti K°+ M?•M- ibM? i`ϕM; ? i bS+ [m, /`X
æ²M; i?ìB- >Ä J` KB M; H•K `•K MB K +?9- iB M; MB K +?9 /-M i`î i?`M? K°i +?n
+d +ÁM M; ?2 i?`v iB M; ;`Q i?ûi +O H½Q,
@ *Ym l JBM? ;BÈB- i?`i ;BÈB +?B M; QϕB- M; ½ +?O H M? ?ϕ- ?²M T?€+? [mv H B
S?QM; ?Q`M #`i [mv p` 5
h`QM; iB M; `®M; ?mM; €+- iϕB +?QîM; i•K +O bQM; i?O >Ä J` tm`i ?B M H`M ?„+
K°i ϕϕQ ?`Q [m M; `U+ `Ð- tmv M p`Q i•K iϕM; +O K°+ M?•MX
h`QM; F?B T?ÁM; M; U- iQ`M i?•M +?•M M; mv M +O G•K o•M S?QM; M•M; H M ϕ M
HU+ HQÊM; M?Q HÊB iB M p¬ ?bM? - M! / /`M; T?€ pÐ i-M; i-M; T?ÁM; ?° +O ?„M
h?•M i? `mM; ϕ°M; - G•K o•M S?QM; #B m ?B M i? -M b„+ i?®M; F?´ - KB M; T?€i`
iQ`M i?•M T?ªM; T?`i M?Q #` K°i +¶ ϕϕB HU+ ϕ€M? # v- ϕ`T KϕM? p`Q #S+ iQîM; ϕ
*Ym l JBM? ;BÈB- M^K M; Q`B i?`i ;BÈB- i ?ϕ H M? M`v- ?²M T?€+? p ϕ•vX h?B
S?QM; +ÁM F?¬M; i`î p 5

jyyX *?QÆM; jyy, . Q Zm M; >B M h?•M

@ *Ym l om i?m`i- L?B T >²M æQϕi S?€+?5 *?ϕv K mX
L|B tQM; #®M ϕϕQ i?•MªM? H|2 H M- +?ÈT K„i ϕ½ #B i K`i F?¬M; +ÁM i?`v i, K iC
H9+ M`v F?) ?¬ H M K°i iB M; - hY ©M? i? -M FB K T?€i` FB K K M; +?|B H¼B- K°
K M; i?2Q bS+ KϕM? M; ?B M; i`ìB H +? ϕ`i- M? M? +?|M; H`T ϕ-v +ª F?¬M; ;B M
M€iX
EB K tm`i M?Q H-B ϕ°M; - M; QìB tm`i @ T?€T iMv- i`QM; F?QªM? F?„+ ?`M; i`, K
;B Q M? m- i®+ ϕ° FBM? M; QìB ?ÈT i?`M? K°i HQÈB FB K # Q #¼+ H`v >Ä J`- F
F`T i?`v K°i ϕÁM i`M +¬M; K½M? HB i ϕ½ ϕQÊ+ T?€i ϕ°M; X hY b„+ FB K K M; F?¬M
t2M HšM M? m- FB K +QÆM; K M; i?2Q bS+ KϕM? #´ M9B `ϕ+? i`ìB- iW F?„T #®M
/mM; ?ÈT HϕB pÈB M? m- +m®B +MM; iKi?`M? K°i ϕB K- HB M iB T ϕ°i T?€ [m #
M; U- ϕ€M? i?ŠM; p`Q M; U+ ?„MX
:-K H M K°i iB M; ;B`M /[- >Qª J` +`T i®+ HMB HϕB # i`QÊM; - €M? K„i M; Q M ϕ
h`QÆM; L; ϕQ hmv iX L?QM; i`QM; i?ìB F?„+ M`v- h`QÆM; L; ϕQ hmv i HϕB ?ϕi?•M
i?`T ;B¼M; ?ÄB,

@ o•M S?QM; - ϕ´ M +?S\
h` M Kti ϕ`i- G•K o•M S?QM; Kti K`v i`„M; # +? M?bM h`QÆM; L; ϕQ hmv i iQ M ?
M?bM i?`v i`QM; i v >Qª J` tm`i` K°i K°+ M?•M- iS+ i?b H HÈM,
@ aQ i, +~M i?`M- K m M; ,M +ªM ?„M i i?B i`B M om i?m`iX
h`QÆM; L; ϕQ hmv i ;B`i KbM? - i? -M FB K i`QM; i v pϕ+? K°i M?€i H, M; H p¬ +MM
?`i imM; ϕ€ +€i î /QÈB Kti ϕ`i +?ûKi?ŠM; p`Q M; U+ +O >Ä J`X hQ`M i?•M M`M; i
L; ¼+ +?B M ;B€T iS+ i?b tm`i ?B M i` M M; QìB K°i +€+? p¬ +MM; i? -M /B m- F?
?Q F€ªQX

" M +ϕM? - >Qª J` +QìB •K ϕ°+ - `9 H M,

@ Jm°M `²B5 \*Ym m M?B T ?²M- p¬ FB M #`i i²B - h`QÆM; L; ϕQ hmv i +`Ti®+ [mv
J°i ϕϕQ ?„+ b„+ [m M; iB M KªM? K B M?Q H¬M; iÆ tm`i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; - K M
pϕM p`i- +?ÈT K„i ϕ½ tmv M i?OM; K¼B i-M; T?ÁM; M; U /Q h`QÆM; L; ϕQ hmv i #
i? X •M? iY [m M; HQû H M- hY L; ¼+ +?B M ;B€T ?B m tQM; M, M; HU+ T?ÁM; M; U
i M ?„+ b„+ - ϕ€M; iB + H` +?d /mv i`b ϕQÊ+ K°i H9+ `²B KkB i M ?„+ b„+ #B M i?`
K`i M; v i` M M; U+ +O h`QÆM; L; ϕQ hmv iX

h?•M i? #`+?'M ç°M; KçM?- h`QÆM; L;çQ hmv i F?|2 KB M; S K€m- ç¬B K`v H€ M?Êi M?ç i?B M` Mûi +U+ F€ i?®M; F?'X L`M; /MM; iQ`M HU+ ;B[p[M; i?•M i? i?¬M H°` i?¬M b„+ #'i F?m'iX hmv M?B M +?d çQÊ+ K°i F?„+ h`QÆM; L;çQ hmv M;QìB HšM FB K ç m #` K°i HU+ ççQ p¬ ?bM? +?'M # v çBX

GçM? H)Q M?bM p`Q h`QÆM; L;çQ hmv i- >Ä J`¬®M; H M,

@ .€K çª i?QÆM; i i?b i b) F?B M M;QÆB +? i K` F?¬M; +| ç'i +?¬M- MçT KçM; ç

h?•M i? >Ä J` H,M; F?¬M; H Q ç M- bQM; i?O +Q HçB #B M i?`M? iªQ ?bM? M hmv i +?KT tm®M;X

L^K i` M ç'i G•K o•M S?QM; F m HÈM K°i iB M; - F?¬M; [mªM i'K i?•M ç M; i`¼M; i ç M- +® ;„M; M; ,M +ªM çÁM +¬M; FQ+?X a m iB M; +QìB HçM? +O >Ä J`- i?•M H¬M M[ #„M i?šM; p`Q iQìM; - KB M; T?€i` iB M; `®M; i? i?ªKX

"B i i`QÊ+ >Qª J` b) H Q ç M M M h`QÆM; L;çQ hmv i i v TªB /UM; i`QÊ+ M;U+¬M;mv M +ÁM HçB- M`M; Km®M TªM FQ+? i`QÊ+ F?B H•K iY- +?d iB +H` iQ`M i?• i`¼M; i?QÆM; ç M M¶B F?¬M; ç iK çQÊ+ K°i +?9i +?•M F?Q M`QX L;?o`^M; #ªM L;çQ hmv i i`QM; i•K +| K°i +?9i +ªK i?€M- M?½M i?¬M M`M; H°` p #B B ?QÈM; K°i HìB +€Q #B i ôM;QìB îT?QÆM; t FB ÆB- +?`M; +| i? M;?2 i?'v +?,M;\\ô

oÈB €M? K„i mv i p¼M; - G•K o•M S?QM; ?mM; iÊM ?ûi H M- Mûi K†i ?„M T?šM M ç`M? p¬ T?QÆM; +Sm p½MX

G9+ M`v >Ä J` +QìB H M K°i iB M; HçM? HMM; - i`QM; K„i H°`ä p ç„+ w pb +| i? i`QÊ+ K†iX æ9M; H9+ ç| i`QM; HÀM; >Ä J` HçB ç°i M?B M /•M; H M K°i bU F?OM i?•K i•K Mªv bBM? +ªM? ;B€+X

o`Q ç9M; i?ìB F?„+ M;mv ?B K- K°i i?•MªM? M?Ä M?„M T?€ F?¬M; ?B M` +?„M hmv iX L?bM i?'v K°i iªQ H,M; H +O >Qª J` FQ+? iÈB- bQM; M?½M +O i?•MªM €M? K„i b„+ HçM? M?Q / Q +¬M; T?€ T?ÁM; imv M i•K Hw +O >Ä J` H`K iQ`M i?• #`M i v M?Ä M?„M ç M +?ûQ i`QÊ+ M;U+¬ T?B M +?mv M T?€i` K°i +¶ ?„+ b„+ K H ?mM; ?½M +m®M iÈB- M?'i +Y +?'M # v >Ä J`¬ #ìiQìM; ç®B /B MX h`QM; iÁ K HÈM p¼M; ` - K M; i?2Q ? B iB M; FBM? ?¬ +MM; iB M; i?ûi i? i?ªK +O >Ä J` H h`QM; +ÆM +m²M; T?QM; - K°i +`m #û ç° KQìB im´B H,M; F?¬M; ç€T tm®M; - iQ`M M;9i i`ìB M?bM iU M?Q K°i K [m•MX LûK K°i iB M?bM HçM? HMM; p`Q >Ä J`- +

@ .€K H`K #` i?QÆM; #^M; ?[m +O GK+ i?9+ i?9+¬ i F?¬M; i? i? +?Q M;QÆBX : +O #ªM i?•M K` +?B M ç'm- i TªB H'v +€B +~m K M? +O M?` M;QÆBX

h?•M i? /`+? b M; M; M; # i`QÈM; - +`m #û H`T iS+ iB M b€i >Ä J`- i` M F?m¬M +?9i i?QÆM; iB +- +?d ?B M H M p H½M? Kç+ •K i`¬K- i`M? F?¬M; ;B®M; K°i çS L;Æ M;~M M?bM +`m #û- G•K o•M S?QM; p` h`QÆM; L;çQ hmv i ç m +ªK i?'v +U+ iQìM; `^M; KbM? HçB iB M? +ì ;†T çQÊ+ . Q Zm M; içB MÆB ç•vX

h` M K†i ç'i- >Ä J` FBM? ?½B M?bM p`Q iB m ?`B i`QÊ+ K„i- HçM? ;B¼M; ?ÄB,

@ h?"i` M;QÆB H` B K` pÈB MB M F, M`v HçB bî ?[m K F?Q FBM? M;QìB ç M p` L;B tQM; i`ÁM; K„i çªQ i`ÁM K°i +€B- ;B[ M;U+ +'T i®+ tç` K°i ççQ ?mv i [m M p`Q . Q Zm M;X

L;ç+ M?B M M?bM p`Q >mv i L;¼+ >ç i hY oQÆM; . Q Zm M; +'i ;B¼M; HçM? HM

@ h?9 /[+MM; çQìM;5 L;QÆB iU +?m®+ M?K+ +?Q #ªM i?•MX "€i"ªQ- M? M? iB i GìB pW /Si- ?Q F?¬M; #¶M; `mM; ç°M; - i`QÊ+ €M? K„i FBM? M;ç+ +O # M;QìB iªQ F€ i?9 T?€ F?¬M; M? M? +?|M; tm'i ?B M i`QÊ+ i?•M i? . Q Zm M;X "€i"ªQ >ç i hY oQÆM; ;`Q H M K°i iB M; p¬ +MM; [m€B /`²B [m v KbM? #Ä +?çv- +?d +?

#`"€i"ªQ T?€i` #€i b„+ F€ [m M; FûQ H¢B- ;B[F?¬M; i`mM; M| F m H M K°i E
iQ`M F?¬M; i? i`®M i?Q€iX

>Ä J`bÊ ç M t€K K†i- w i?S+ çQÊ+ `^M; ?¬K M v #ªM i?•M /M Km®M #Ä +?¢v +kM
i?¬M ?„M H° p F?¬M; + K T?K+- i v M? M? +?|M; `9i` K°i K°+ M?•M- iU +„M ç-m
KB M; MB K +?9 M; [+´ [m€B- iQ`M i?•M ?mv i K M; #¢Q T?€i H M ;'T #°BX

E?B . Q Zm M;- G•K o•M S?QM;- h`QÆM; L;¢Q hmv i # M;QìB /B +?mv M KK+ [m
i? +O >Ä J`- ?„M ç½ ?Q`M i?`M? om i?m`i i` €+ +O KbM?X *m²M; /¢B M?bM . Q

@ L;QÆB Km®M ;B i i i?b i +kM; F?¬M; i? #Ä [m +?Q M;QÆB- #•v ;BìM;QÆB ?
F?'T ?mv i çQ¢i T?€+?X

J°i +¶ Q€M +?9 +U+ F€ ç€M; bÊ p` K¢M? K) tm'i ?B M `²B # v pÁM; [m M? i?•M i?
i`Ê +?9 K M; ?bM? €+ K çB M +m²M; i?¬M T? HBM? ?²MX " M M;Q`B +?QM ç¢Q ?
H [m, K9 pm®i M?2 M M?- KB M; T?mM ` HY ç2M F?B M K¼B M;QìB #B M b„+X

*ªK ;B€+ +| K°i HU+ HQÊM; i` €+ t•K i? - . Q Zm M; H¢M? HMM; M?bM p`Q M?½M
+O >Ä J`- M|B pÊB K°i MK +QìB i`M F?®+,

@ *Ð M?Q M;QÆB i?b +ÁM H•m KÈB ;B i çQÊ+ i X ``i F€ T?€T [mv i M`Q- #'i F€ HU
ç m F?¬M; K°i +?9i ?[m /KM;- #îB pbi bÍ ?[m K°i i`K i?•M #'i iY #'i /B i- ç€M; iB +
çB m ç|X L m F?¬M; +| H) M;QÆB ç½ +?¼M +€+? ç`Q pQM; `²BX h?`i ç€M; iB +5

v MB K pW ç°M;- i`QÊ+ M;U+ . Q Zm M; [m M; ?Q ç°i ?B M- L¢B >` +?•m T?€i`
i?¬M #Q- +?ÊT K„i ç½ i?m i?`T +?QM +QM H [m, p`Q # M i`QM; H`K +?Q i'i +ª+?9

_®M; H M K°i iB M; F?¬M; + K +?`m- i?•M i? >Ä J`K½M? HB i M´ imM;- +m®B
M;mv M i?¬M ?mv i b„+- ?QÊM; p . Q Zm M; HB M iK+ ;¬K H M K°i +€+? ;B`M /[X

> B i v T?€i +?B m- . Q Zm M; +?„Ti v i`QÊ+ M;U+ MB K T?€T [mv i J .B i E€ h•K
/B i imv i K¼B bBM? +Æ- Hmv M ?| M;mv M i?¬M +O >Ä J`X E?B ?mv i K M; T?
+ K p M; p¼M; F?„T F?¬M; i`mM;- +?ÊT K„i ç½ ?| i?`M? K•v F?|BX

*?¢v ç M # M +¢M? h`QÆM; L;¢Q hmv i- . Q Zm M; i?m ?²B p K†i H¢M? HMM;- M

@ *?€m #B i +¬ +¬ H` ?²M; M? M i`B F, +O GK+ i?9+ i?9+- M;`v i`QÊ+ +¬ +¬ ç½
+?€m Hm¬M ;?B M?Ê i`QM; HÁM;X \*¬ +¬ b) F?¬M; +| p`M ç ;b ç•m- #•v ;Bì +?€m b
+¬ +¬- K°i H€i b m H` b) ´M i?¬BX

h`QÆM; L;¢Q hmv i KdK +QìB M?bM +`m #û- `²B F?) M|B,

@ h #B i +?€m H` . Q Zm M;- ?ªQ #^M; ?[m +O GK+ o•MX h i M h`QÆM; L;¢Q hmv
i H` /b L;¢Q hmv iX EB H` G•K o•M S?QM; #^M; ?[m i®i M?`i +O GK+ o•M- +?€m
çQÊ+X

. Q Zm M; [m v ç-m M?bM G•K o•M S?QM; K°i +€B- `²B M? ;B¼M; M|B,

@ *?€m #B i `²B- /b L;¢Q hmv iX .b F?¬M; M M M|B M[ - i?QÆM; i? +O /b `i i`-K
+| Hm²M; i` F?Q i?"T T?¬M +´ [m€BX

L;~M; ç-m M?bM p`Q "€i"ªQ F€ i?9- H9+ M`v M| ç½ Hmv M ?Q€ tQM; +QM >mv i
i?K H`v iBM? ?Q +ª çìB +O >¢i hY F?B M +?Q im pB ç¢B iB MX . Q Zm M; ?¢ ;B
"ªQ H"TiS+ H Q ç M- T?€i` #€i b„+ F€ [m M; M•M; H`v h`QÆM; L;¢Q hmv i H M
i` i?QÆM;X

JQ ç½ i¢M?- h`QÆM; L;¢Q hmv i p` G•K o•M S?QM; +kM; ç½ ?²B T?K+X L?bM i?ŠM
L;¢Q hmv i F?) tQ ç-m +`m #û p` M? ;B¼M; ?ÄB,

@ h M ;?2 M|B +?€m çB ibK >mv i ;BÈB i¬M +?O #€Q i?M- F i [mª +| F?ª [m M F?¬
. Q Zm M; M?bM h`QÆM; L;¢Q hmv i- F?¬M; ç€T i?ŠM; p`Q p`M ç K` ?ÄB M;QÊ+
@ GK+ i?9+ i?9+ M?`i ç`M? `i i?Q+? M;QìB- +kM; M?Q /b "€+? GBM? p`v- TªB F

h`QÆM; L;¢Q hmv i iS+ i?b M;Æ M;~M- BK H†M; M?bM p T?QÆM; t F?¬M; K°i HÌ
E # M- G•K o•M S?QM; +QÌB,
@ . Q Zm M; i?"i H" HÊB ?¢B- KÊB KQÌB im´B K" ?B m #B i M?B m ç M i? - bU ibM
M?Q p"v ç•mX
h?ªM M?B M H„+ ç-m- . Q Zm M; +?mv M KK+ [m M; M?bM H M i` M #-m i`ÌB t t,
@ h`QÊ+ ç•v Î . Q aÆM i?¬M- h? M? S?QM; i?9+ i?9+ ç½ iWM; M|B pÊB +?€m H" i?
`i tBM? ç T- ç M; iB + H" M;QÌB ç| +m®B +MM; H¢B çB ç M K°i MÆB `i t - K°i çE
G9+ ç| +?€m F?¬M; #B i MÆB `i t ç| H" MÆB M"Q- M?QM; ?B M i¢B +?€m ç½ KB
G•K o•M S?QM; i?m H¢B MK +QÌB- M?bM p ;B" /†M i`QÊ+ im´B +O . Q Zm M; M?
i?QÆM;,
@ *?€m +ÁM M?Ä K" ç½ #B i [m€ M?B m M?Q i? H" F?¬M; i®i ç•mX *?€m +| ?B m
*QÌB H M K°i iB M; i? HQÆM;- . Q Zm M; [m v ç-m H¢B i`-K ;B¼M; M|B,
@ *?€m ?B m `ä w G•K i?9+ i?9+- M?QM; Î . Q aÆM i?¬M +O +?€m +?d +| K°i M; Q
?B m M?B m pB + ç +ÁM i? v ?"M; i`,K p` ?QÆM; i?•M T?K H½Q K" #€Q +Wm- i?9
L;?2 tQM;- G•K o•M S?QM; p" h`QÆM; L;¢Q hmv i i?•M i? H"TiS+ +?'M ç°M;- M?
. Q Zm M;- i` M F?m¬M K†i H° `à p +ªK i?€MX L? M?"M; tQ ç-m+"m #û- h`QÆM
@ Zm€ F?S i?QÆM; i•K ?½v ç M| Î i`QM; ç€v HÁM;- ?B M i¢B +?€m TªB FB M +Q
+ªK çB i` M +QM çQÌM; +O KbM?X .b iBM `^M; +| K°i M;"v +?€m +| i? çQ+? i?•M
i¢B KQ ç½ /Si- +?9M; i çB +?S\
_ F?ÄB M;¬B KB m ç´ M€i- # M;QÌB ?QÈM; p T?Q ç¬M; K" çBX h` M çQÌM; çB h
@ . Q Zm M;- ?¬K M v H"K i? M"Q K" +?€m H¢B ibM? +Ìtm'i ?B M i¢B ç•v\ a m M
. Q Zm M; ç€T,
@ h?2Q HÌB /b "€+? GBM? ç½ +?d çB K- +?€m i`mv i?2Q + Q i?O J pU+ >mv i;BÈ
ç¢B +?B M i?b iB m /B i çQÊ+ K°i i M i`QM; >mv i :BÈB h?'i hmv i- M;Q" B ` +ÁM
i M K b€i- ç€M; iB + H" +?9M; çQÊ+ M;QÌB F?€+ +Sm çBX h` M çQÌM; i`mv imM;
h`QÊ+ K„i pB + /mv M?'i [m M i`¼M; pÊB +?€m H" iB TiK+ ibK FB K + Q i?O >mv
ç #€Q +Wm +?Q +€+ ?QÆM; i?•M ç½ +? iX *ÁM M;QÌB #•v ;BÌ ç`M? H"K ;b- F?¬M
L;¢Q hmv i\
E?¬M; +| ;b +SM; ç M KS+ F?¬M; i? T?€ pÐ
"Á +¢T +?9

jyRX *?QÆM; jyR @ ""M; Zm M S?•M h?•M

@ *?9M; i +kM; +?Q #B i M[- i'i +ª ç m im€ i?2Q ibM? ?m®M; K" ?"M? ç°M;X hQ
o•M- i b) i? v +?€m ;YB HÌB ?ÄB i?,K ç M +?"M;- M?Q p"v çQÊ+ `²B +?S\
. Q Zm M; ;"i ç-m ç€T,
@ æ i¢ /b L;¢Q hmv i- +?€m b) +¬m M;mv M +?9+ T?9+ +?Q /b p" GK+ i?9+ i?9+-
K½B K½B çQÊ+ Î # M M? mX "•v ;BÌ +?€m TªB çB- +?9M; i i¢K +?B i v M? m Î ç
i?'v /b p" GK+ i?9+ i?9+ Î # M M? mX
h`QÆM; L;¢Q hmv i +ªK FQ+? +QÌB `²B F?) /†M /Á,
@ >B M i¢B ;BÈB +?•M im `i ?¶M HQ¢M- +?€m M?È #ªQ i`¼M;X
. Q Zm M; ç€T,

@ *?€m ?B m `ä `²B- /b çWM; [m€ HQ H„M;- +| LçB >` \*?•m i`QM; i?•M i? M M F?
iY +?€m çQÊ+X .b #ªQ i`¼M;- +?€m çB ç•vX

.Si HìB HB M T?B m ?®i H,M; F?¬M; p` ?çtm®M; i` M i?•M "€i "ªQ- [m M; ?Q +?È
i M #B M p`Q ?Q F?¬M;X

.äB i?2Q M?•MªM? . Q Zm M;- h`QÆM; L;çQ hmv i F?) M|B,

@ *?9M; i +kM; çB i?¬BX

.Si HìB M`M; +MM; pÈB G•K o•M S?QM; M? M?`M; # v çBX

> B M;QìB pW `ìB çB- M; v içB +¶ +k i` M K†i ç'i +?Èi ?B M ` i?•MªM? . Q Zm M
? B M;QìB ?ûi HÈM,

@ .b L;çQ hmv i ?½v +?ì +?9i- +?€m +ÁM +| K°i +?mv M [m M +?Q M|B pÈB M;QìB
L;?2 iB M; . Q Zm M; p M; H M? B M;QìB # M /WM; HçB- h`QÆM; L;çQ hmv i +MM
HçB ç€T tm®M; i`QÊ+ K†i . Q Zm M;- +QìB M|B,

@ *?€m [m M K'i +?mv M ;b +?Q M|B `5 *S iW iW- F?¬M; +-M ;'T ç•mX

>QÈM; p T?Q ? B M;QìB- . Q Zm M; M?„+ M?î,

@ h?U+ ` H` M?Q i? M`v- H-M i`QÊ+ F?B +?€m ç M; i` M çQìM; i`mv b€i >mv i;B
K°i F +U+ F€i` /`X >„M K†+ i` M M;QìB K°i #°i? M? ?„+ #`Q- F?¬M; i? M?bM `ä H
+| i? M?bM i?`v H` ç¬B K„i +O ?„M i H'T H€M? Hm²M; H K b„+ ?Qª /B K- `M ?`K i
T?€+?- +,M #ªM F?¬M; +€M? ;b +?®M; çÐX G-M ç| M m F?¬M; T?ªB +| "€i "ªQ K M
M`v +?€m ç½ #` ?„M i F?®M; +? `²B- M m b m M`v K` /b +| ;†T ?„M i?b M?'i i?B
M?½M i?¬M +U+ F€ ç€M; bÊ- pW +| F?ª M,M; i?m ?9i HBM? ?²M- pW +| i? F?®M

h`QÆM; L;çQ hmv i +MM; G•K o•M S?QM; i?¬M b„+ ççB #B M- M?•M p"i M`v [mª
ç€M; bÊX L?bM p`Q . Q Zm M;- h`QÆM; L;çQ hmv i M|B,

@ *ªK ÆM +?€m ç½ M?„+ M?î- b m M`v M m ;†T F ç| +?9M; i b) ? i bS+ +`M i`¼M
. Q Zm M; F?¬M; M|B i? K K°i HìB M`Q M[ - [m v i`î HçB i` M HQM; "€i "ªQ- +?ÈT
i`ìBX

QyQ

o`Q H9+ #bM? KBM?- GK+ o•M i?2Q h?B M >çQ ççQ i`QîM; Hv F? B /½v h?QÆM; b
S?B ?`M? i` M M?[M; ç€K K•v p` M?bM +?9M; i`¬B pMM pKi HmB HçB T?Q b m- h
?ÄB,

@ GK+ o•M M;QÆB M|B t2K- i` M i? ;B M M`v +| i? +| # Q M?B m M;QìB +| F?ª M,
K•v- i?QM; /QM; iU içB M;Q`B +Ym i?B M\

GK+ o•M çB K M?B M i`ª HìB,

@ *QM b® +K i? i?b p½M #®B F?¬M; #B i +?QM? t€+- M?QM; p½M #®B M;?o F?¬M
H`M;-K €K i?` çB m ;b +?,M;\

h?B M >çQ ççQ i`QîM; M?bM i`ìB t M? ç'i `°M;- M? M? M|B,

@ h` M i? ;B M +| #B i # Q M;QìB KÆ iQîM; #ªM i?•M +| i? # v i` M M?[M; ç€K K
ç m F?¬M; H`K çQÊ+X L?QM; F?B +| i? H`K çQÊ+ `²B i?b ?¼ HçB +QB ç•v +kM; +
F?¬M; #B i +€+? i`•M i`¼M; M|X GK+ i?B m ?B T M|B t2K- ? B HQçB i•K Hw M`v K

GQÈi M?bM p T?Q ççQ i`mîM;- GK+ o•M +?mv M K„i M?bM p T?Q t `²B ç€T i`ª

@ J°i HQçB H` F?¬M; i? ççi çQÊ+- +ÁM K°i HQçB H` ççi çQÊ+ M?QM; F?¬M; i?
çB K F?€+ #B i M?QM; +kM; +| çB KiQÆM; ç²M;X *| i? M|B K°i +€+? F?€B [m€i H
/B M +?Q ;B' + KÆ +O i? ;B M #€+? iQM?- ç| H` K°i ;B' + KÆ F?¬M; i? ççi çQÊ+
/B M M?[M; M;QìB im +?•M- F?B ?¼ ççi çQÊ+ çB m M`v i?b F?¬M; /WM; HçB î ç|X

i? - i`QM; +QM K„i +O M; QÌB F?€+ H` QÈ+ KÆ t pÌB- M?QM; i`QM; K„i M; QÌB ir
K°i tm- #¼M ?¼ ?v p¼M; p`Q M?[M; KK+ iB m + Q ?ÆMX

@ L?[M; HÌB GK+ i?B m ?B T M|B +?d H` +€+? M?bM i?¬M; i?QÌM; X Í K°i ;|+ ç° F
;BªB i? M`Q\

L?bM p`Q GK+ o•M- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M?2Q K`v i` p'M- H½Q F?) i?Î /`B M|B

@ Zm M b€i +O i?B m ?B T `i b•m b„+- i?U+ bU `i ?B K ;†TX >v p¼M; ?`M? i`b
K M; H¢B HÊB Q+? +?Q i?B m ?B TX

GK+ o•M M; ?2 K'v HÌB M`v- #`i ;B€+ ?ÄB,

@ E?¬M; #B i H-M M`v iB M #®B +?m`M #` /šM p½M #®B çB ç M ç•m\

h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; ç€T,

@ E?B i?ÌB çB K ç M- i?B m ?B T iU F?„+ b) #B iX °•v ;BÌ +?9M; i çB i?¬B5

L; Q`B i?`M? G¢+ .QÆM; H` K°i M; ¼M M9B M?Ä- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; +MM; GK+
ç|- M?bM p T?Q i?`M? ç¬M; T?²M?Q - h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M|B,

@ hW H9+ M`v- +?9M; i TªB i?m ?²B iQ`M #° F?Q iS+ #ªM i?•M i`Î i?`M? K°i T?
M?“T HoM? ?°B çQÊ+ M?[M; bBM? ?Q¢i #bM? i?QÌM; +O #€+? iQM?X hW ;BÌ ç
Hm¬M i?2Q b€i i - +?Q /M +| i?`v- +| M; ?2 pB + ;b +kM; F?¬M; çQÊ+ + M i?B T- #Ì
F?€+? ç M; p°B p½ H M çQÌM; - F?¬M; çQÊ+ +ªB #B M F i +K+ ç½ çQÊ+ ç`M? bÆM
M[X

GK+ o•M #bM? ioM? ;`i ç-m- i`QM; HÁM; M; ?o `^M; #ªM i?•M +MM; pÈB +m°+ b®M
H` +| +€+? #B i [m€ HÈM- +ÁM +€+? #B i +€B ;b i?b +?`M; F?¬M; i? ?B m i?'mX

h?'v GK+ o•M ç²M; w- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; HB M H¬B [m-M €Q ç½ +?m`M #` bÆ

@ æ i`€M? H`K M; QÌB F?€+ +?9 w- +?9M; i TªB +ªB i` M; i?`M? M?[M; M?“ #m¬
?½v M? M? +?|M; i? v [m-M €Q ç½X

GK+ o•M M?½M i?¬M H° p i?„+ K„+ M?QM; pšM F?¬M; KÎKB M; ?ÄB- HB M i? v #°
M?“ #m¬MX h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; i?b ?| i?•M i?`M? K°i i?QÆM; M?•M M; kim-M

a m F?B ?Q€ i` M; ? B M; QÌB HB M iB M iÈB ç¢B pB M HÈM M?'i i?`M? G¢+ .QÆM
ç M H²M; p` #, M; ;B'v çO K`m `i bBM? ç°M; - i`QÊ+ +Y +| /€M K°i +?[h?¼ K¢ p`M;
#` v M i?¼X h¢B H®B p`Q H` K°i i`mM; MB M #ûQ i®i ç M; ?ÈM ?Î çSM; +?`Q F?€+
iB M p`Q- F?¬M; F?Q F?€²M `QX

L?bM p`Q i`mM; MB M- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M|B M?Ä pÈB GK+ o•M `²B ?QÈM; p

@ L?B m M, K F?¬M; ;†T i`¬M; h`QÆM; pB M M; Q¢B +`M; M; `v +`M; i` ` - F?¬M; #
>¬K M v i` M; pB M i`2Q ç M H²M; /€M ;B'v K`m- +?„+ ?šM H` M; `v H ç¢B i?¼\

h`mM; MB M HB M +| p H|M; M; |M; - b m F?B p¶ p`Q ç-m # M +QÌB M|B HÈM,

@ >| ` H` ¬M; +?O Gw5 E?¬M; M; ÌM?B m M, K F?¬M; ;†T ¬M; ;BÌ ç½ ;B` i? M`vX :
H9+- +? i ?¬K M v H`K ç¢B i?¼ i?'i i?“T- ¬M; M?'i i?B i TªB Í H¢B +MM; m®M; +
¬M H¢B M?[M; M, K i?€M; t tQ X °•v ;BÌ ¬M; +S p`Q M;²B i`QÊ+ - ç M H9+ ? i #`M

h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; +kM; F?¬M; iW +?®B- KdK +QÌB /šM GK+ o•M iB M p`Q i`Q

L;²B i¢B b•M i`QM; +O i` M; pB M- GK+ o•M çQ K„i M?bM M?[M; #€+? iQM? #bM
MK +QÌB +?'i T?€+ i` M F?m¬M K†i ?¼- i•K i`¢M; #`i +?Êi #MM; H M +ªK t9+X L; ?
F?¬M; #B i T?K Kšm +?`M; ;BÌ M`v i? M`Q- i?'v F?¬M; F?Q M?Q p`v H`K +?Q +?`
;B çbM?X *?d H` ?B M i¢B +| i? i`Î p çQÊ+ +?, M; \ L?Q ?Q`M +ªM? H9+ M`v #ª
/mM; - i?•M KbM? imv ;†T M; mv ?B K i`MM; i`MM; +kM; F?¬M; ç€M; bÊ- M?QM; T?
K°i F?B ç K¼B M; QÌB #B i çQÊ+ ;B çbM? +?`M; Î MÆB ç•m i?b +| i? K M; i B ?¼

h? 'v #° /¢M; i`-K iQ +O GK+ o•M- h?B M >¢Q ¢ªQ i`QÎM; HB M ?¢ ;B¼M; i?S+ id
 K°i ;½ F?QªM; # KQÆB H,K- # KQÆB b€m im´B- +| p Kti F?BM? F?dM? +QB i?Q
 @ L;QÎB M`v i M ;¼B h`QÆM; "Qm- H" ¢ ¢ +O h`QÆM; pB M M;Q¢B- ? B ?mvM?
 i`Î Kti i`Î i?"M? F ¢`+? +O M? mX " M+¢M? ?„M- M;QÎB i` M Kti +| p i i? Q /Q ¢
 €+ M?•M pMM; H•M + "M- i?O ¢Q¢M `i i`M ¢°+- K¼B M;QÎB ;¼B H" ?„M H" æ Q " G
 GK+ o•M ?| ?[M; M?bM p T?Q ? B M;QÎB ¢|- ¢B K M?B M M|B,
 @ hB M #®B M;QÎB M|B p"v M;?o H" ?¬K M v b) tªv ` +?mv M i` M? ¢Q¢i- ?mvM?
 HÊB Q+? +?Q #ªM i?•M\
 h?B M >¢Q ¢¢Q i`QÎM; KdK +QÎB F?¬M; ¢€T- ?QÊM; p T?Q M;QÎB Kt+ +~K v M|E
 @ L;QÎB M`v i M ;¼B h®M; Zm•M GU+- H" #^M; ?[m +O h`QÆM; pB M M;Q¢B ¢½
 +MM; M? m i` M? ¢`m ¢ +| ¢QÊ+ i?"M? +¬M; M?Q M;`v ?¬K M vX æQÊ+ `²B- F?¬
 ?B T M M M?Ê ?¬K M v +?d #`M; [m M t2K tûi bU pB +i?¬BX
 o`Q; B[ i`Q M?[M; M;QÎB iÊB +?9+ i?¼ ¢½ i iUm ¢¬M; ¢O- i`QÊ+ i`QÊ+ b m b m
 KQÆB #`M iB +- +| i? i? 'v h`QÆM; pB M M;Q¢B i¢B pMM; M`v [mª i?"i `i +| / M?
 M;Q¢B ?¢ H M? ¢®i T?€Q- imv M #® F? B iB +p` KÎB iQ`M #° F?€+? M?•M M i¼
 *MM; H9+- h`QÆM; "Qm +?mv M i?•M + Q ;B¼M; M|B,
 @ æ¢B + - ;B[+?9M; i # Q M,K M v F?¬M; #B i +| # Q M?B m •M Q€M- ?¬K M v
 Kti K¼B M;QÎB K" ;BªB [mv i ? i K°i HQÊiX
 h`QÆM; pB M M;Q¢B b„+ Kti +?Êi #B M- i`-K ;B¼M; M|B,
 @ E?Q M ¢½- +?Ê +| ;•v +?mv MX >¬K M v H" ¢¢B i?¼ #ªv KQÆB +O +? - K¼B pB
 HÊM M?Q p"v `²B +?ŠM; H) ¢B m M`v +kM; F?¬M; ?B m- +ÁM Km®M K'i Kti i¢B ¢•
 L;[F?Q +?Êi i? v ¢´B- h`QÆM; pB M M;Q¢B HB M M|B HÊM,
 @ æQÊ+ `²B- ¢QÊ+ `²B- K¼B M;QÎB F?¬M; +-M #`M i•K- tBM +S i?QªB K€B ,M m®
 h`QÆM; "Qm H¢M? HMM; M|B,
 @ h Km®M M;`v ?¬K M v ;BªB [mv i i`i +ª K¼B +?mv M- ?mvM? M;?o +| F?ª M,M; i
 h`QÆM; pB M M;Q¢B i?¬M b„+ T?šM M°- M?QM; M; v H"TiS+ #bM? ioM? i`Î H¢B-
 @ L m M;QÆB +® iB M? i +kM; F?¬M; i? M; ,M +ªM- M?QM; i ?v p¼M; M?[M; F?9+
 ªM? ?QÎM; iÊB M;`v ¢¢B i?¼ +O +? X "•v ;BÎ M m M;QÆB Km®M ;BªB [mv i i?b +?
 i`QÊ+ Kti +? iÄ ? i i`i +ª K¼B +?mv M ¢ +? ¢`M? ¢Q¢i- M;QÆB i?`v i? M`Q\
 h`QÆM; "Qm HB M M|B,
 @ h®i- ?¬K M v H" M;`v ¢¢B i?¼ #ªv KQÆB +O +? - i b) i?2Q w +O ?mvM?X *?9M
 L|B tQM; HB M M|B i?¬K pÈB i M Kti b Q Î# M +¢M?- +MM; ¢SM; H M ¢®B /B M p
 L?bM i?`v iB M? +ªM? M`v- h`QÆM; pB M M;Q¢B i?¬M b„+ #B M ¢´B- #B i`^M; h`
 HÁM; - p`M ¢ imv i ¢®B F?¬M; ¢ÆM ;BªMX
 " M +¢M?- ?ªQ #^M; ?[m h®M; Zm•M GU+ F?) M|B,
 @ E?¬M; +-M T?ªB bÊ- i bÈK ¢½ #® i`Q T?ÁM; M;U- K¼B i?S ¢½ b„T ¢ti bÆM b`
 H„M;X "•v ;BÎ +?9M; i ¢B- i iBM +| i? ;BªB [mv i K¼B pB +X
 L|B tQM; i v T?ªB F?) T?`i- KQÎB ? B M;QÎB i`QM; ¢€K i?U+ F?€+? HB M ¢SM; /"v

jy kX *?QÆM; jyk,?mvM? æ aQM; oQM;

Í T?Q i` M H` K°i H½Q ;B` ç° F?QªM; i?`i im-M- M?bM ? B M; Q`B pÈB b„+ K†i F?- M|B,

@ *€+ M;QÆB H`K ;b ç| - Km®M i¢Q T?ªM b Q\ h pšM +?Q +? i K` ç½ #„i ç-m i`M F?B i +? i`²B +€+ M;QÆB H¢B F?-M; i` M? ç'm ç M i?B M ?-M ç` €K +?„+X

h`QÆM; pB M M;Q¢B M|B pÈB b„+ K†i +| +?9i HQ H„M;;

@ S?K i?•M F?-M; M M [m€ iS+ ;B”MX L;`v ?-K M v +?d H` +?9M; +QM Km®M Î i K°i p`B +?mv M- ç i`€M? bU ibM? i`Î M M F?| ;BªB [mv i i`QM; iQÆM; H BX

h`QÆM; "Qm ?W K°i iB M; `²B M|B,

@ L|B ? v H„K5 S?K i?•M H9+ M`Q +kM; M?`i KU+ # Q +?2 +?Q ?mvM?- +ÁM ç®B p i? M?B m M,K M?Q i`-B [m - i`QM; K„i +O H½Q M?•M ;B ;B`M`v- i`i +ª K¼B +-M +O ?mvM?- +ÁM +O i TªB iQM? M?Q i? M`Q ç•v\ L?B m M,K M v i ç½ ç´ ` #E +?,M;\

@ *•K KB M;5 L;QÆB M|B M?Q i? p T?K i?•M i?b i?“i [m€ b B H-KX L?[M; M,K F p` T?K i?•M ç m M?È +ª- M;Q`B H` ç¢B + M?Q i ç•v +?ŠM; H) +ÁM ç®B tY +?Q iQ M;QÆB ? K K +Î #¢+- HQm Hmv M i? M? H•m- bY /KM; ?Q M; T?Q M?[M; ç²M; iB FB K çQÊ+- i`-M; +?ŠM; F?€+ M`Q i M #¢B ;B +?B iYX L;QÆB M|B i?Y t2K T?K i? M;?B T iQ HÈM M`v +?Q M;QÆB\

@ æQÊ+ H„K- F?-M; +-M TªB M|B M[5 *?ŠM; TªB i?•K i•K ?mvM? ç½ bÈK +| L?[M; pB +i`QM; [m€ F?S +?9M; i ?-K M v F?-M; +-M ç +”T ç M- ?B M i¢B i?•K°i i`Î M M v m M?QÊ+- i ç M ç•v +?d H` ç H’v H¢B M?[M;; b i?m°+ p KbM? i`QM [m€ b) F?-M; H’v ?ÆM T?-M +O KbM? ç•mX *?Q ?mvM? ? B bU HU +?¼M- i?S M ` i?“M? ? B T?-M- ?mvM? çQÊ+ +?¼M i`QÊ+ +ÁM i b) H’v T?-M +ÁM H¢BX h?S T?•M +?B ` H`K ;b +?Q M?¼+ bS+- M;`v ?-K M v i b) çQ¢i H’v i`i +ªX > B +€+? M;?o +?Q i?’m ç€QX

h?•M i? +O h`QÆM; pB M M;Q¢B F?) `mM H M- b„+ K†i FQ+? ç°M; ç M KS+ KûQ

@ a9+ bBM?X

L?QM; h®M; Zm•M GU+ Î # M +¢M? M?Q F?-M; M?`M M´B- ?ûi HÈM,

@ h`QÆM; "Qm- M;QÆB KQ`B M,K p i`QÊ+ F iW F?B #„i ç-m #QÊ+ +?•M ` F?ÄB +ÁM ;b i?m°+ p M;QÆB M[`²BX >B M i¢B ?½v M? M? +?|M; Hv F? B MÆB M`v M; ç°M; i?O çB- i F?-M; bÊ ç•mX

@ L?Q M;QÆB K`+kM; /€K ç°M; i?O pÈB i b Q\ ”i [m€ +kM; +?d H` K°i +QM +?| # i?-BX h?“i F?-M; çO iQ +€+? ç çSM; ` i?QÆM; HQÊM; ç•m5 >B M i¢B i ç K ç M H M iB M;- i b) +?B K ? iX J°i ? B

h®M; Zm•M GU+ ;-K H M K°i iB M; ;B”M /[- M¢i M; M;;

@ E?¬M; i? - F?¬M; i? M"Q- H"K b Q HϕB +| i? M?Q i? \ L; QÆB i?"i; B^aQ ?Qϕi- /
æ Q " G M; +?ŠM; i? K M?bM p"Q ?„M i - +?d M; QM; i?¬M M?bM p"Q h`QÆM; "Q
F?) M|B,

@ E iW H9+ i i?®i` HÌB ?S +O KbM? i?b ç½ çQ€M çQÊ+ F i[m^a i'i b) M?Q i?
M?'i M"v H" +| ?v p¼M; ;B i çQÊ+ ?„MX Gm" M p pã +¬M; i FûK t ?„M- /mv +?d
ç| H" ?„M F?¬M; FB M[mv i M?Q i - +?QM? pb i? i`QM; H9+ ;B Q i?O ?„M F?¬M,
pB + ç½ F i i?9+ `²B- i +kM; M M çB i?¬BX

h`QM; K„i +O h`QÆM; "Qm +?av` K°i /ÁM; MQÊ+ K„i- ç m t|i M|B,

@ æQÊ+ H„K5 EB T b m M m +| iQÆM; M;° i M?'i ç`M? b) #€Q ç€T •M ibM? M"v +
GÌB pW /Si æ Q " G M; +kM; M;½ tm®M; - i` M F?m¬M K†i`~M QÊ+ ?B M K°i MK
Zm•M GU+ +kM; +'T i®+ M;½ i?2Q- +?d H" b„+ K†i ?„M i `i i?°K M½QX a m ç|- F
p M; H M iB M; ` M H +O M?[M; M;QÌB #` i?QÆM; ç M; M^K i` M K†i ç'i- •K T?Q
ç°M; X

" M M; Q" B iW çQÌM; i?¬M ibM? +O GK+ o•M i`Î M M T?S+ iϕT- +?¬M; M?bM p"Q
; B¼M; M|B,

@ hB M #®B F?¬M; ç`M? tm'i i?O F i i?9+ i'i +^a K¼B i?S Î MÆB ç•v b Q\

h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; H„+ ç-m ç€T,

@ J¼B pB + Î MÆB M"v ç½ F i i?9+ `²B- F?¬M; +¬M +?9M; i M?9M; i v p"Q M[X *?
QPQ

> B M; QÌB ç M; çB i` M çQÌM; - h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; #¶M; +'i iB M; ?ÄB,

@ GK+ i?B m ?B T +| +^aK ;B€+ M?Q i? M"Q\ h?2Q i #B i +m°+ b®M; i? iK+ i?B
M M i?bM? i?Q^aM; #„i ;†T i?b i•K i`ϕM; +?„+ +kM; +| K°i p" B +^aK t9+ +?S\

E?) ;"i ç-m- GK+ p•M M|B,

@ L?[M; pB + M"v çQ+? t€+ H" M?[M; pB + i?¬M; i?QÌM; Î T?"K i`¬M- ç®B pÈB M; C
?B M M?B M H" `i Qi ;†TX L?QM; ç®B pÈB p½M #®B +kM; Qi M?B m F?B M +?Q M

h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; H" T iS+ `m M H M- F?¬M; i`mv p' M K" +?d ?ÄB pÈB ; B¼M; -

@ o"v b Q\ L m H" M?Q i? - M?[M; pB + t^av` i`QM; M;"v ?¬K M v ç½ ; ÊB i`QM; HA
M?[M; Fw S+ M"Q b•m b„+ M?'i\

L? M?"M; MÎ MK +QÌB- GK+ o•M ç€T,

@ *?ŠM; +| K°i +?9i 'M iQÊM; b•m b„+ M"Q +^a- iUm i`mM; +?d HQm HϕB +?Q p½M
+O æ Q " G M; ôi /MM; bBM? K M? M"v +O i ç ?ϕ b€i ?„MXô

± H M K°i iB M; - h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; ?ÄB,

@ L; mv M M?•M H" ; b- +| w M; ?o ; b F?€+ M[+?„M; \

GK+ o•M M; ~M; ç-m M?bM i`ÌB + Q #'i ; B€+ MÎ` K°i MK +QÌB- i? M? •K i`¬K #'
+?"M; ; B®M; M?Q ç M; `` bQ€i HϕB ?²B S+ ibK FB K; B'+ K°M; i?"i t tQ ,

@ *| K°i H¬M h?QÆM; L; mv i ?ÄB p½M #®B ô?mvM? H"K b Q ç i?„M; çQÊ+ ?„M\ô
+O M" M; ôi b) bY /KM; HÁM; [mv i i•K +O KbM? ç i?„M; ?„MXô

L; ?2 tQM; h?B M >ϕQ çϕQ i`QÎM; i?Î /"B- H M iB M; ?ÄB,

@ h`QM; F€ GK+ oB M ?°B pã ç½ t<sup>a</sup>v` pB +; b\ .Q bU ibM? pW `²B F?B M GK+ i?B
F?¬M; i? [m M M?[M; bU pB + i`QM; /o p½M; \

GK+ o•M i`^a HÌB,

@ o½M #®B ç½ M|B`²B- M m [m M çB M? [M; +?mv M ç| i?b p½M #®B ç½ F?¬M; +Á
iB M #®B /šM p½M #®B ç M ç•v M; "v ?¬K M v ;B| p½M #®B ç½ ?B m- F iB T +?9M
h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; +?ŠM; M? [M; F?¬M; ?²B ç€T K" i? v p"Q ç| H" K°i +•m ?ÄB
@ h`QM; M; "v ?¬K M v- çQ¢M i?•M ibM? ;B[ h`QÆM; ;B ?mvM? ç - ibM? #^M; ?[
" G M; - bU ?Q`M i?`M? H|B ?S +O æ Q " G M; F?¬M; /Q /U /MM; bBM? K M? +O
K°i çQ¢M •M ibM?- GK+ i?B m ?B T i?U+ bU F?¬M; +| #°i F€ K°i +ªK t9+ M"Q b Q\
L?bM H½Q ç¢Q- GK+ o•M +°i ;B¼M; #bM? ioM?,
@ L m m|B H" ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +ªK ;B€+ ;b i?b ç| +?d H" ;¢i M; Q|B- +?d H" p
ibM? +ÁM b•m b„ + ?ÆM ?²B M½v`°i M?B m- pb i? F?B i" M K„i +?SM; FB M p½M #
iB M #®B F?¬M; i? M"Q ?B m M´B ç•mX
*´ [m€B M?bM GK+ o•M- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M|B,
@ GK+ i?B m ?B T i?U+ bU H" +| çB m ;b ç|`°i i?-M #Q- F?B M +?Q M; Q|B F?€+
çQÊ+ bU M¬M; b•mX *| H) +?QM? çB m ç| ç½ i¢Q` K°i GK+ o•M ç-v #ªM HoM? X
GK+ o•M +?d BK H†M; M;~M; ç-m M?bM H M i` M + Q F?¬M; i`ª H|B- F?Qû KB M;
i¢T`M ?B M +?9i i M; i?QÆM; X
hoM? H†M; /¢Q i`QM; G¢+ .QÆM; i?`M? [m M b€i +QM çQ| M; T?²M ?Q - M? [M; ç
F?B M GK+ o•M #°i ;B€+ M?Ê H¢B M? [M; pB + i?|B i?Æ 'm +O KbM?X GK+ ;B +|
H¢B- M?B m i? ? HB M iK+ ç`M? +Q i¢B FBM? i?`M?- bU pBM? ?Q T?9 [mw M´B i
?Q M"Q K" GK+ o•M +?Q iWM; i?°v [m \ *°d H" M? [M; +?mv M M°v ç m ç½ i`Î i?`
[m€B H¢- pb i`Ê +?9 +O K" +?`M; TªB ?SM; +?`m- i°i +ª ç½ i`¬B [m +MM; im M;
.o p½M; - GK+ o•M +?Q # Q ;B| ?²B iQÎM; p M| - M m #ªM i?•M +?`M; iW M?Ä +kM
M m F?¬M; TªB H" ç m ®K /Q K„ + TªB i`Ê +?9 +O H½Q i?B M i?b F?¬M; #B i #ª
:B®M; M?Q M? [M; i? ? +? ¬M; +?`M; - M¶ HU+ ?¼+ i" T i?B i?Q ç ç¶ ç¢i +¬M; /
i?,M; i`¬K i` M [m M i`QÎM; - +QÊB pÊ bBM? +QM p" +| K°i +m°+ b®M; #bM? ç¢K- ?
çQ| M; F?€+- H" K M? [M; pB + K" #ªM i?•M KbM? +ªK i?°v ?Q M ?d\ *?`M; +kM; F?¬
+?`M; KBM? #¢+? K°i çB m- M m çB m ç| i?U+ bU tªv` - +| H) +m°+ ç|B +?`M; b) p
K€B ?ÆM`°i M?B mX
L?bM GK+ o•M ç M; +?bK ç„K i`QM; bU i`¬K iQ- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; F?) M|B,
@ S?Q i`QÊ+ H" h?B M \*-K +€+ M´B / M? Î G¢+ .QÆM; i?`M?- ç•v H" ç` T?QÆM
i?Q+? M?°iX o,M S?QÊM; +¬ MQÆM; Î h?B M *-K +€+ +| i`B ;ªv ç`M ç€M; tQM; M?
F?„T i?`M? F?¬M; K°i M; Q|B i?S ? B M"Q +| i? b€M? M´BX
GK+ o•M M; ?2 H½Q M|B`²B M?bM b M; h?B M \*-K +€+ ç M; Î i`QÊ+ K„i K°i HQÊi-
@ LÆB M°v H" ç` T?QÆM; i?S ? B iB M #®B Km®M /šM p½M #®B ç M t2K\
h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; ;°i ç-m,
@ E?¬M; b B- ç•v +?QM? H" MÆB i?S ? BX J¶B M; "v +S ç M #m´B i`Q H" o,M S?Q
tQÊM; K°i F?9+- ç| +?QM? H" i?|B ;B M M€Q M?B i M?°i M M ?¬m ? i M? [M; M; Q|
ç M ç•vX h /šM GK+ i?B m ?B T ç M ç M; ?2 i?Y K°i F?9+ M?¢+- +ªK i?K + +Æ M
G¢+ .QÆM; +| ;b F?€+ #B i bQ pÊB M? [M; MÆB F?€+X
L|B tQM; H½Q +kM; F?¬M; M?B m H|B M[K" /šM GK+ o•M iB M i?ŠM; p"Q i`QM; h
? BX
*?¼M H°v K°i ;| + F?€ t M;²B tm®M; - h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M?bM p"Q M? [M; M; Q
@ h°i +ª ç m H" M? [M; M; Q|B ?•K K° ;B¼M; + +O o,M S?QÊM; +¬ MQÆM; - H-M M
bS+ K ?Q†+ i?" i F?B M M; Q|B i TªB`mM; ç°M; X >B M +kM; b„T ç M; B|`²B- i?B
B B +kM; ç m F?Q€+ i` M KbM? +~K v t ?Q - çO #B i i?•M T?"M p" ç` p` +O #¼

GK+ o•M BK H†M; F?¬M; M|B +?d HŠM; H†M; ;"i ç-m- ç®B pÈB o,M S?QÊM; +¬ M
F€X h?U+ bU H" M" M; i H" M; QÌB M?Q i? M"Q K" F?B M +?Q MÆB M"v i`Î M M +m
a m K°i MûM ?QÆM; +^a i-M; ? B ç m i`Î M M ç¬M; M;? i- # M i`QM; p" # M M;Q"
iQÎM; M?Q MQÊ+ +?^av F?¬M; H¼i- +^aM? iQÊM; M€Q M?B i i?"i F?¬M; i? F?¬M; F
G9+ M"v- K°i iB M; ç" M i`mv M ç M F?B M +?Q +<sup>a</sup> i-M; ? B M?'i HQç i ç m i`Î M M
ç m ?B m o,M S?QÊM; +¬ MQÆM; ç½ iB M p"Q b" M /B M- KK+ [m M; ?¼ ç m ç´ /²
i?•M ^aM? HK+ b„+ M? M? +?|M; tm'i ?B M- K M; i?2Q p¬ b® iB M; ?Q M ?¬ HŠM ?/
hoM? H"TM?bM H M i` M F?€M ç" B- GK+ o•M +?d M?bM i?'v K°i M[iY i`QM; K°i #
+?WM; t'T td ? B KQÆB pÈB iQÊM; KçQ i?QM i?^a K^aM? / - +Y +?d i?b M?m Kb M?
K¼B M; QÌB +^aK ;B€+ iQÆB K€iX G9+ M"v i?B m M[ç| ?QÊM; p K¼B M; QÌB i?B
MK +QÌB- b m K°i HQç i iB M; p¶ i v M²M; M?B i M" M; #„i ç-m H'v h?'i >mv M +¬K
F?Q M? +?•M M;²B tm®M; `²B çQ KQÌB M;|M i v #„i ç-m /çQ i` M ?mv M +¬KX
@ •B ibM? im´B i` iU #½Q ;B¬M;- #B i Hv ç m çÈM Î i`QM; HÁM;- i?B M ?ç K'v B
+| K'i çB F?¬M; \
L;[çB m i?b Qm i?QÆM;- ;B B çB m HçB B Q€M iU M?Q K°i +ÆM ;B| b2 HçM? F?
F?€+ ;b K°i T?B M T?M p•M #²M; # M? i`¬B ç M `²B HçB iB T iK+ HQÈi çB K°i +€
[m~M K°i H9+ `i H•m i`QM; F?¬M; i`mM; pšM F?¬M; +?`m `ÌB çBX
hB M; ç" M iBM? F?B i M?Q M;¼+- /Q •K pšM +ÁM p M; p¼M; F?„T T?ÁM;- ;B¼M;
K°M; H"K +?Q HBM? ?²M ç„K +?bK i`QM; K <sup>a</sup>QX L? M?"M;- K /`m M?Q i•K HBM?
K°i ibM? v m #MM; +?€vX h?"i F?¬M; i? /B M i^a ? i çQÊ+ bU bBM? ç°M; +O ;B'+
F?¬M; i? M;Ì çQÊ+ €B ibM? Î L?•M ;B M HçB i M; i?QÆM; ç M p"vX

@ o,M S?QÊM;- ?½v [m v i`î p # M i - +?9M; i b) `ìB #Ä MÆB M`vX h F?¬M; Km F?€+- i F?¬M; Km®M M`M; `ìB F?ÄB i X

h•M MQÆM; H„+ ç-m M? M? - MûM; B¼M; M|B,

@ l®M; ? i Hv `QÊm M`v- i?B T b) M|B +?Q +?`M; #B i i¢B b QX

o,M aBM? M;?2 p`v M? M?`M; M•M; Hv- + v ç„M; M?bM p`Q M`M; ,

@ L m ç½ p`v- M`M; ?½v #Ä F?,M i`MK ç-m tm®M; M?bM i X

h•M MQÆM; F?¬M; ç°M;- +?d ç€T H¢B pÈB; B¼M; #bM? ioM?,

@ o,M aBM?- +?`M; F?¬M; M|B ? B +•m +?9+ T?9+ +?Q i?B T b QX L;`v ?¬K M v H T?K+ i•M MQÆM; H M M; QìB- ?v p¼M; çQÊ+ M;?2 i?'v M?[M; HìB +?9+ T?9+ +O

o,M aBM? #B M b„+- i?•M i? `mM `~v +® ;„M; +? M;U bU FQ+? ç°M; i`QM; M°B i•

@ h +| i? M|B +€B ;b ç•v F?B M;QìB v m +O i F i ?¬M pÈB M;QìB F?€+- M`M; M ç•v\

@ æWM; [m€ ç m HÁM;- p`Q H9+ M`v î ç•v +?d +| ? B M;QìB +?9M; i - +?`M; ?½v i v KbM? ç i?Q½ K½M i•K M;mv M +m®B +MM; +O i?B T- çQÊ+ F?¬M;\

L|B tQM; HB M +?¬K +?“K çQ Hv `QÊm ç M T?Q i`QÊ+ M;U+ o,M aBM?- +?ì çÊB

jy8X *?QÆM; jy8 @ hbM? æ°M; GK+ o•M

@ æQÊ+- i m®M;- i?“K +?Q +| + v ç„M; K°i H-M M[i?b i +kM; T?ªB m®M;X

.Si HìB HB M +MM; ?[m i?O +O i•M MQÆM; ;B Q i?Q - K°i ?ÆB m®M; +¢M Hv `Q i•M MQÆM; +?¬K +?“K M K H'v p` `QÊm i`QM; Hv- KB M; F?) M;•K,

@ æ K [m i?B T ç½ +| K°i ;B'+ KÆ- i`QM; ;B'+ K°M; +?`M; ç M; ¬K +?fi H'v i?B T +ªK i?'v ?¢M? T?9+ p¬ M;¬MX

o,M aBM? M;?2 tQM; HB M i`î M M bB /¢B- ?¢ ;B¼M; M|B,

@ h +kM; +| K°i ;B'+ KÆ- i`QM; ;B'+ KÆ M`M; ç9M; H` `i ç T- +?9M; i ç½ HB M +ª ? B i ç m i`î i?`M? M;QìB ?¢M? T?9+ M?'i i? ;B M- ç€M; iB + H` ;B'+ K°M; M`

æfi Hv `QÊm tm®M;- i•M MQÆM; F?) KdK +QìB,

@ h?B T b) ;ªv +?Q +?`M; K°i F?9+ M?¢+- M?È H-M ç-m +?9M; i iQÆM; M;°- +?`M ? vX æ€M; iB + H` ç½ # M,K i`¬B [m K` i?B T pšM +?Q iU i v ;ªv K°i F?9+ +?Q +?`M; +| +ÁM M?È ? v F?¬M;\

L?bM +?^K +?^K p`Q +?B + Kk çÄ i?„K +O i•M MQÆM;- o,M aBM? ?¢ ;B¼M; ç€T,

@ h F?¬M; [m M- bm®i +m°+ çìB M`v i +kM; F?¬M; [m MX L| poM? pB M F?„+ b• +kM; i`QM; +?QM? H-M ç! M`M; ç½ ?S pÈB i K°i HìB i? M;mv MX

h•M MQÆM; i?•M i? F?) `mM H M iU ?² i`î M M p¬ +MM; FQ+? ç°M;- ç€M; iB + H FB K +? H¢BX

>mv M +¬K ?mv ç°M;- K°i ;B B çB m K /`m M? M?`M; T?B m H½M; p M; H M i`Q iB M; ç`M i`M M;”T bU ?Q M ?d- M?Q +?bK ç„K i`QM; [m€ F?S `²B ibK H¢B ;B'+ K

æ°i M?B M +¬K i? M? #B M ç´B- •K Hm”i mv M +?mv M K°i +€+? i? HQÆM; M?Q K ;B[? B M;QìB- H`K ;BªK çB p`B T?¬M ?Q M ?d HšM F?Q€B H¢+X

*m®B +MM;- +¬K •K H¢B #B M +?mv M K°i H-M M[X J°i +?B m Hv #B i i`M M;”T H¢B K°i çQ¢M + v ç„M; p` ç m F?´ K` i?QìM; M?•M p¬ T?QÆM; Hw ;BªBX

@ >½v [m M i?B T çBX aBM? KçM; M"v iW H9+ ç! ç½ poM? pB M i?m°+ p +?M;-
?Q" M i?"M? çQÊ+ HÌB i? M;mv M pÈB +?"M; M;"v i`QÊ+X
h•M MQÆM; çSM; H M [m v HQM; HçB iU ?² ç M; M!B HÌB +€Q #B i ç M B ç! p" +
o,M aBM? çSM; /"v H H M- KB M; M!B ` HÌB M!B FB M ç`M?,
@ h F?¬M; i? ç M" M; çB- i F?¬M; Km®M #'i Fb B +QÈT çQç i M" M; iW i`QM; i
F?¬M; T?ªB bÊ çB m ;b +ª- +?9M; i b) Hv F? B F?ÄB MÆB M"v- ibK K°i ç` T?QÆ
Zm v ç-m HçB- +ÆM ;B! +m®M # v +?B + F?,M ç°B ç-m +O i•M MQÆM; ?B M `
K°i ;B¼i H iBM? F?B i M?Q M;¼+ i?2Q H" M ;B! # v çBX
@ E?¬M; +! +Æ ?°B ç ç"Q i~m ç•m- çQÌM; +?çv i`®M F?„T iS T?Q ç m ç½ #` ¬M
F?¬M; \ >½v i`Î p çB- i?ÌB ;B M +ÁM /"B- +?„+ +?„M +?"M; b) [m M çQÊ+ i?B T i?
*?mv M i?•M [m v çB F?¬M; M?bM p"Q M;QìB v m M[- i•M MQÆM; iWM; #QÊ+ iWM
@ o,M S?QÊM;- F?¬M; çQÊ+ çB o,M S?QÊM; 5 h? M? M?B ç•m- içB b Q h? M? M?
æ M i`QÊ+ FB m ?Q - i•M MQÆM; [m v ç-m HçB M? M?"M; M!B,
@ h? M? M?B Km®M i?B T M!B pÈB +?"M;- ?½v b®M; +?Q i?"i i®i- ?½v #ªQ i`¼M;
L!B tQM; HB M iB M p"QX o,M aBM? M?bM i?'v i? ç°i M?B M t¬M; ç M- KB M; F
?„M H"TiS+ #` ? B ;½ ççB ?€M +QÌM; i`€M; M; ,M +ªM- +,M #ªM F?¬M; +! +Æ ?°B i
E?B FB m ?Q çB t `²B- o,M aBM? F?!+ H M K°i +€+? i?®M; F?´,
@ hçB b Q- içB b Q M" M; HçB `ìB #Ä i \
æ€ ?„M K°i +QÊ+- K°i ;½ ççB ?€M M!B,
@ *?9M; i çB i?¬B- i M iB m #ç+? /B M +!+ ;? M?" M;QÆB K" +kM; Km®M ,M i?"i
çB `²B bQB KbM? p"Q ç! ç t2K #° /çM; +O M;QÆB M?Q i? M"QX L m F?¬M; T?ªB
p M;QÆB i?b H½Q ;B +O i ç½ bÈK ;BªB [mv i M;QÆB `²BX
h M ççB ?€M +ÁM HçB iB T HÌB,
@ .o M?B M H"i? `²B- ;B[i M iB m #ç+? /B M M"v i?b +! i€+ /KM; ;b +?SX G½Q
K°i F b€+? M?Ä i?¬B- ç! H" /MM; bBM? KçM; +O ?„M i ç mv ?B T o,M S?QÊM; +
M?B M i? v ç´B [mv i ç`M?- iB +H" i M p¬ /KM; M"v +?d #B i i? M F?!+ p çB m ç!
.QÈB Kti ç'i- o,M aBM? M;?2 i?'v çQçM ?°B i?QçB ç! HB M KBM? #ç+? ?Q" M iQ"
M?B p"Q i®B [m X æ²M; i?ÌB +kM; KBM? #ç+? o,M S?QÊM; #` #S+ ûT- çB m M"v F
i`QM; HÁM; ?„M i H"TiS+ +?mv M i?"M? T?šM M°X hQ" M i?•M ?„M M?ªv H M F?Ä
çm´B i?2Q FB m ?Q X
L?bM p"Q i?•MªM? ç M; t /¬M +O ?„M i - h?B M >çQ ççQ i`QîM; ç M; çSM; Î +€M
@ Jm®M #B i F i +K+ +O ?„M ` b Q F?¬M;\
GK+ o•M F?¬M; ç€T HçB- +?d i?m" M #QÊ+ ?QÈM; p T?Q FB m ?Q - çB i?2Q [m M
t X
æm´B i?2Q çQÊ+ ? B /†K- o,M aBM? /WM; HçB i`QÊ+ FB m ?Q ?ûi HÈM,
@ o,M S?QÊM;- o,M S?QÊM; M" M; ?½v i`Î p pÈB i X *?9M; i F?¬M; bÊ #¼M ?¼-
i +kM; F?¬M; Km®M M" M; #` ûT #m°+ T?ªB F i?¬M pÈB H½Q i - +?9M; i +S çQìM
h #B i`^M; #¼M +?9M; /MM; bBM? K M? +O i ç mv ?B T M" M;- i F?¬M; bÊX h i
M" M; +ªK i?'v pmB p - i?"K +?Q H" +?d ;†T Kti M? m K°i H-M i +kM; +ªK i?'v `i
+ªK i?'v ç m F?´- i +kM; i?U+ bU ç m F?´ i?2QX o,M S?QÊM;- M" M; ?½v #QÊ+ tn
o,M S?QÊM;5

h? M? •K +m²M; bB p M; p¼M; K½B ç M T?Q +?•Mi`ÌB t t `²Bi M #B M ?Q`MiQ`
;B MX

G9+ M`v- F?„TiS T?Q +| p`B M;Q`B H Q iÈB M?'i HQç i F?®M; +? - F?¬M; M;WM;
?„Mi X L?QM; o,M aBM? i•K ibM? FQ+? ç°M; /` i?Q`M; - M¶ HU+ t¬M; H M T?Q i
K°i i?B m MB M p,M M?QÊ+- K°i H9+ b m HB M #` ç€M? M;½ ?Q`MiQ`M tm®M; ç
T?šM M° #'i + KX

æ9M; H9+ M`v- K°i a M? ?Q`M # M +çM? i•M MQÆM; iB M ç M H H M +aMi`Îi`M
K°i #S+ i?Q- M? ?Q`M ?ç ;B¼M; M|B,

@ o,M iQÈM; +¬M; - M;Q`B ?½v [m v p çBi?¬BX hQÈM; +¬M; +SiB TiK+ M?Q i? i
+? i ç'v- ç M H9+ ç| bU F?´ i•K +O iB m i?Q b) #` ?Q M; T?QX

EB m ?Q HçB H M çQ`M;X o,M aBM? t2K [m #S+ i?Q K°i H-M M?bMi?'v M?[M; H
KÈB çQÊ+ pB i i?b i•K Hw F?¬M; F?ÄB T?€i bBM? ç m F?´ pçM T?-MX

æ¼+ F„ K°i HQÊi- +?d i?'v i` Mi?Q pB i,

ó o,M aBM? ?½v [m Mi'i +a çB- K†+ /M +?9M; i F?¬M; i? çB +?mM; K°i +QM çQ`M
ç½ +aK i?'v `i i?Ä K½MX \*?`M; +ÁM M?È Hv `QÊm Îi`QM; GB m >B T çbM? F?
S?QÊM; M?B ç½ +QB M| H` Hv `QÊm ;B Q #¬B `²BX G9+ ç| i?B T ç½ iU M|B pÈB
+?Q o,M aBM? `²B- çQÊ+ ;a +?Q M;Q`B K` KbM? i?QÆM; v m M?'i ç`B- /Mi?B T +

Gv `QÊm ç| `i M;¼i M;`Q pb M| +?SM; FB M ? B M;Q`B +?9M; i i`Îi?`M? T?m i?
#B i- M?QM; i`QM; i•K Hw +O i?B T `i `ä `M;X æ²M; i?ÎB Hv `QÊm ç| +kM; + v
#^M; +?SM; +?Q bU T?•M Hv +O ? B i - M| ç½ T?€M ç`M? ? B +?9M; i T?aB +?B

æ½ # M,K i`¬B [m - M?QM; K¶B M;`v i?B T ç m +aK i?'v `i pmB p X J†+ /M +?`
M?QM; #•v ;B`i?B T b) M|B +?Q +?`M; #B iX E€i?U+ K¶B M;`v i?B T ç m Î# M +
MQÊM; ;B†i;Bk p` [m M b€i +?`M; +?,K +?d ?¼+ ?`M?X h'i +a M?[M; çB m ç| ç m
`i ?`B HÁM; - i?`K +?Q H` i`a ;B€ `i M?B m M?QM; M?Q i? +kM; `i tSM; ç€M;X

*?`M; +ÁM M?È ;B'+ K°M; ç K [m F?¬M; \ h?B T ç½ M|B H` i?B T b) +?Q +?`M; i'
KQM; Km®M- bm®i +a +m°+ ç`B M`v i?B T Hm¬M ?Q`B MB K p ;B'+ K°M; ç| p` i?B
bU H9+ M`v +?`M; M M KBM? #ç+? `^M; i` Mi? ;B M M`v F?¬M; i²M içB K°i M;Q`
pb M`M; 'v H` /Q i?B T ?Q€i` M; i?`M?X h?B T +aK i?'v pmB KWM; pb ç½ +?,K b|
pb i? bBM? KçM; M`v /M +| +? i +kM; ç€M;X

*?`M; ?½v M?È H'v M?[M; H`B i?B T M|B- bBM? K M? M`v i'i +a ç m poM? pB Mi?n
i? çQç i çQÊ+ i?B TiWi v +O +?`M;X æB m M`v i?B T +kM; +| i? i?U+ ?B M- #Î
>²M; p`Q Hv `QÊm +O KbM?X

*?`M; F?¬M; +¬M T?aB [m€ i?QÆM; i•K- ç K [m F?B M|B K¼B +?mv M pÈB +?`M
F i [m a M?Q i? X L?QM; i?B T F?¬M; ?®BiB +- #ÎB pb i?B T ç½ ;B[HçB çQÊ+ M?
K°i ;B'+ KÆ ç T M?'i i`QM; +m°+ ç`B +O i?B TX

a m M`v- ;B'+ KÆ ç| HçB iB TiK+ ç²M; ?`M? +MM; pÈB +?`M;X hBM `^M; +?`M; +k
/QÊB +Ym imv Mi?B T +kM; +| i? KdK +Q`B K½M M;mv MX >½v #aQ i`¼M; - i?B
+?`M; ?½v M?È H` ?½v b®M; +?Q i?"i i®i- b®M; +?Q i?B T p` +?Q h? M? M?B M[

@ E?¬M;5 æWM;

J°i iB M; ;`Q i?ûi çB M +m²M; ç Mi i•K HB i T? iW KB M; +O o,M aBM? T?€i`
M?B M çSM; /"v- F?¬M; K`M; ç Mi?QÆM; iQ+? +O #aMi?•M çB M /çB +?çv p ?Q
?ûi H M M?[M; •K i? M? ç•m F?´ +?'M ç°M; M?•M i•KX

L?bMi?2Q ?bM? #|M; o,M aBM?- h?B M >çQ ççQ i`Q`M; F?) i?Î /`B M|B,

@ h'i +a ç m ç½ F i i?9+ `²B- +?d H` K°i F i i?9+ [m€ i?QÆM; +aK K` i?¬BX

GK+ o•M M?bMi?•M aM? çB M +m²M; ç| - ?ÄB,

@ h`QM; #S+ i?Q ç! ç½ pB i çB m ;b- pb b Q M? i HçB i`Î M M FQ+? ç°M; M?Q p`
h?B M >çQ ççQ i`QÎM; M?bM [m GK+ o•M `²B F?) ç€T,
@ L m i M!B +?Q i?B m ?B T #B i- i?B m ?B T ç`M? H`K ;b\
GK+ o•M i`-K ;B¼M;,
@ æB m ç! +ÁM im€ i?m°+ p`Q M°B /mM; K` iB M #®B M!BX
h?m ?²B KK+ [m M;- h?B M >çQ ççQ i`QÎM; F?) M!B,
@ *ÁM M?È h? M? M?B +¬ MQÆM; H9+ i®B [m F?¬M;\ "B i içB b Q ?¬K M v M`M
F?¬M;\
@ hçB b Q HçB M?Q i? \
@ "ÎB pb +¬ 'v +?QM? H` o,M S?QÊM; +¬ MQÆM;- +¬ 'v ç½ +?,K HQ +?Q o,M aBM
F?¬M; [mªM KQ ;B! ç m ç M ç ;B†i ;Bk p` +?m`M #` i?S+ ,M +?Q ?„M i - ç m Km®
+O ?„M i - +?d +¬M M?Q i? +¬ 'v ç½ +ªK i?'v `i K½M M;mv MX
h?¬M b„+ H`T iS+ #B M ç´B- GK+ o•M /ÎB KK+ [m M; p T?Q +?•M i`ÎB t t,K- i`-K
@ hB M #®B ?½v +?Q p½M #®B #B i i`QM; #S+ i?Q ç! +ÁM pB i M?[M; ;b\
h?B M >çQ ççQ i`QÎM; i?Î /`B ç€T,
@ h?B m ?B T F?¬M; +¬M T?ªB i`mv p`M M?Q i? - i iU M?B M b) M!BX E?B o,M
`QÊm içB GB m >B T çbM?- o,M S?QÊM; ç½ #Ä F`+? ç°+ p`Q Hv `QÊm +O KbM?-
pÈB o,M aBM? H` M`M; i b) poM? pB M +?d i?m°+ p K°i KbM? ?„M i - F?¬M; K°i
M`M; 'vX
h?•M i? H`T iS+ +?'M ç°M;- GK+ o•M M?bM [m ¬M; i K°i H¬M- +MM; H9+ ç! iQ`M
#„i ç¬m i?B i`B M E?¬M; :B M E?B m .QÊ+ +?B i?m`i- i`QM; +?ÈT K„i ç½ #B M K
#B M K`i- h?B M >çQ ççQ i`QÎM; i?Î /`B M!B,
@ h®B i?B m H` i`QM; i•K Hw +O i?B m ?B T pšM +ÁM +! ibM? +ªK- +! H) i`QM; iO
i•K iQM? +O KbM?X
L!B p o,M aBM?- ?„M i iB TiK+ i`mv çm´Bi?2Q FB m ?Q p` HB m KçM; iB T+`M
M;Q!BX æ9M; H9+ M`v- GK+ o•M ç°i M?B M tm`i ?B M M?bM p`Q ?„M i pÈB M?½M
KbM? ç M # M +çM? M„K H`v ?[m i?O ?„MX o,M aBM? +ªFBM?- +`T i®+ ?ÄB,
@ L;QÆB H` B- M;QÆB Km®M ;b\
J†i GK+ o•M +?ŠM; +?9i #B m ibM?- ?! ?[M; M!B,
@ L;QÆB F?¬M; +¬M [m M i•K i H` B- i +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°BX *ÁM +! i? +?
F?¬M; H` im€ i?m°+ p`Q p`M F?Q +O M;QÆBX
>[m i?O H`T iS+ ?mv ç°M;- K°i +ÆM; B! M? M?`M; +m®M ç M- i`i +ªK¼B M;Q!B ç
v M içB +?¶X
*`T i®+ ç M T?Q i`QÊ+ +?B +FB m- GK+ o•M pûM i`K K`M H M `²B [m v b M; M!B
@ æ•v H` i•M MQÆM; +O M;QÆB- +ÁM F?¬M; K m FûQ F?,M +?2 K†i i` M ç¬m +
+ÁM +! F?ª M,M; +Sm çQÊ+X
o,M aBM? H9+ M`v KÈB KBM? #ç+? GK+ o•M F?¬M; ? +! €+ w- HB M p°B p`M; FûQ
tm®M;X *?d i?'v M?½M i?¬M M`M; i`Î M M i€M HQçM- ?„+ F?Q T?•M #® /`v ç†+ i
M?B M ç M; Î i`QM; ibM? i`çM; p¬ +MM; M;mv M;`TX
@ o,M S?QÊM;- o,M S?QÊM; i H` o,M aBM? ç•vX L`M; çWM; /¼ i - ?½v FB M i`b
T?mX
h`QM; H9+ M;mv M;`T- F?m¬M K†i +O o,M aBM? i`Î M M HQ H„M; p¬ +MM;- iQ`M i

>[m i?O GK+ o•M ÆK i?•M i? +O o,M S?QÊM; H M- K M; i?2Q ? B M; QÌB #„i ç-m /WM; H¢B i`QM; K°i +€+? `WM;X

æ†i o,M aBM? tm®M;- GK+ o•M ?ûi HÈM,

@ æSM; BK ç|- i T?ªB H”T iS+ #S+ ûT +?’i ç°+ ` F?ÄB +Æ i? +¬ ’vX L m M;QÆB ç M F?B +¬ ’v +? i çB i?b çWM; +| Q€M i`€+? i X

o,M aBM? H”T iS+ FBM? ?½B- p°B p”M; M;”K KB M; M?bM GK+ o•M pÈB F?m¬M K

>[m i?O GK+ o•M M? M?”M; €T H M çdM? ç-m +O o,M S?QÊM;- K°i +¶ FBK b„+ [m M?”T p”Q F?B M ?„+ F?Q F?”T K¼B MÆB ç m #` i”M /B i- +?d K°i H9+ b m i?¬M T?K+ H¢B M?Q #bM? i?QÌM;X

”m¬M; i v ` - GK+ o•M M?bM p”Q o,M aBM?- çB K M?B M M|B,

@ *¬ ’v ç½ ´M `²B- b) H”T iS+ idM? H¢B- i çÊB M;QÆB ÎM;Q”B +€M? `WM;X

o,M aBM? HB M iK+ +’i iB M; ç i¢- i`QM; i•K +ªK FQ+? p¢M T?¬M- #ªM i?•M pW +MM; FQ+? ç°M;X

jyeX *?QÆM; jye @ Zm€B æ²M; >Q”M; h?B M

GK+ o•M F?¬M; i`€M? Mû- +?d M? M?”M; M|B,

@ J°i H M`v i ç½ M?”M `²B- •m ç| +kM; H` /mv M T?”MX >B M i¢B- i +?Q +€+ M; i? ÎH¢B G¢+ .QÆM; p” +kM; +| i? Hv F? BX

*ªK FQ+? #’i i”M- o,M S?QÊM; ç€T,

@ æ i¢ ?ªQ w +O •M +¬M;- ?B M i¢B +?9M; i¬B ç½ ç„+ i°B pÈB æB M ç¢B ;B - +? ç•v i?¬B- imv M?B M +kM; F?¬M; +?„+ +| i? i`®M i?Q€i F?ÄB #”M i v +O ¬M; i X

GK+ o•M çB K M?B M +QÌB M?¢i M|B,

@ h ç½ tm’i /B M i’i b) F?¬M; ç +€+ M;QÆB T?ªB HQ H„M; M?[M; +?mv M b m M`v i`®M i`€M? F?¬M; T?ªB H” #B M T?€T i®i M?’i- +| M?B m pB + +¬M T?ªB ç®B K† H”M? i?€M; i®i- i b) +?O i`b ?¬M H +?Q +€+ M;QÆB- ?½v KÌB K¼B M;QÌB ç M /M;QÌB KBM? #¢+? K°i çB m- F M”Q /€K ç°M; ç M K°i bÊB i|+ +O +€+ M;QÆB- F

o,M S?QÊM; i?Q€M; H° i?¬M b„+ H9M; i9M; iU ?² +| çB m ;b ç| F?¬M; iBM iQÎM; ç½ H M iB M;;

@ •M +¬M; M|B ç9M;- +?9M; i +S i?ŠM; HQM; K” çSM;- M”Q bÊ ?½B +?B BX •M +?ŠM M;QÌB ç½ +| +€+? ç H”K b€M; K¼B pB +X

GK+ o•M KdK +QÌB M|B,

@ L?Q i? KÈB i®i- +?ŠM; H) i`®M +?¢v K½B b Q\ h`QÈ+ iB M +€+ M;QÆB +S p M L|B tQM; i?•M i? ? B M;QÌB H,M; F?¬M; T?B ?”M? # v çB- M?Q€M; +€B ç½ #B M K +MM; o,M S?QÊM; b„+ K†i ç¢B FBM?- iU #ªQ `^M; KbM? ç½ ;†T T?ªB i?¬M iB MX

h¢B i?”M? G¢+ .QÆM;- ?¬M H çQÊ+ +Y ?”M? `’i ;BªM çÆM /Q GK+ o•M +?O i`b p” FB MX o,M S?QÊM; iQ”M i?•M pŠM K†+ i` M; T?K+ i•M MQÆM;- o,M aBM? F?Q€+ iQ M?- i’i +ª ç m ? i bS+ ;BªM /`X

E?B i`¬M; i?’v æB M ç¢B ;B K M; i?2Q i` M i`,K i?m°+ ?¢ M° F?Q tmM; i?B M t¬ T?’i K°i +€B- L?Q v h•K >²M EB K `ÌB pÄ T?|M; tm’i GB i >Qª GQM; >²MX L; v iS+ +ÁM #B i i`ÈM K„i FBM? ?Q”M;X

L?bM i?ŠM; p”Q æB M ç¢B ;B im´B M;Q¢B M;k im¬M- GK+ o•M çB K M?B M M|B,

@ >¬M H M"v /Q i +?O i`b- B #'i K½M +S t¬M; p"Q i?Y t2K- i imv i ç®B F?¬M; \*ÁM M?Q +?ì i çB F?ÄB K"; •v +?mv M- i M|B +?Q +€+ M; QÆB #B i- çWM; M|B K M; QìB +kM; F?¬M; çO H"K i?S+ ,M +?Q +QM`²M; M"v +O i X

L|B tQM; i•K MB K M?'i ç°M; X

@ :`WK

GB i >Qª GQM; >²M ?®M; H M K°i iB M; FBM? i?B M- K°i M; ¼M HY çÄ`U+ H"TiS [m M? i`, K i`QÊM; #®+ +?€v`WM; `U+ /QÈB M; ¼M HB i?Qª M; 9i i`ìBX J¼B M; Qì ?€KB M; M; •v M; ®+ M?bM- bÊ ç M çì M; QìB i`QÈ+ +ªM? pW /B M` X h?m HçB i`²B ?¬iQ,

@ .B i

hS+ i?ìB i? M? [m M; #MM; T?€i- M; ¼M HY ?WM; ?U+ H"TiS+ i"MHKBX L?bM p aBM?- GK+ o•M M|B,

@ h T?ªB çB`²B- b m M"v M; QÆB T?ªB i`•M i`¼M; ?ªQ i? iY +O KbM?X hQÆM; H #ç+ +¬'v- i M?'i ç`M? b) i?m ?²B HçB i'i +ª M?[M; ;b K" M; QÆB +|- M; QÆB ?B m G'v HçB iBM? i?¬M- o, M aBM? FB M ç`M?,

@ •M +¬M; ?½v v M i•K- i¬B imv i ç®B F?¬M; # Q ;Bì T?K M" M;- M; QÊ+ HçB +? i F GK+ o•M ;"i ç¬m i?Qª K½M- i?•MªM? +?ÈT HQû +MM; h?B M >çQ ççQ i`QîM; ç°i i`mM; X

*?B i v o, M aBM? +MM; o, M S?QÊM; - GK+ o•M M?bM p T?Q F?QªM; F?¬M; # Q i?€B M|B,

@ h?ìB ;B M ? B M; "v ç½ [m K'i K°i M; "v`QÐB- +?d +ÁM HçB MY M; "v- +| T?ªB i çB ç•m F?¬M; \

h?B M >çQ ççQ i`QîM; ç€T,

@ æQ+? t€+ i +| w iQîM; M?Q i? - +?d +¬M i?B m ?B T F?¬M; T?ªM ç®B- i Km® +m®B +MM; X

GK+ o•M HB + M?bM H½Q- M|B,

@ L m p"v i?b K m çB i?¬BX

h?B M >çQ ççQ i`QîM; M?bM [m GK+ o•M K°i +€+? +´ [m €B iU ?² Km®M M|B çB m H„+ ç¬m i?î /"B- tQ v M; QìB ?QÈM; p T?Q #„+ Gç+ .QÆM; i?¬M? iB M iÉBX \_ìB F?ÄB Gç+ .QÆM; i?¬M?- h?B M >çQ ççQ i`QîM; iB TiK+ ?QÈM; p T?Q i`QÈ+ ?ç +QÈ+ #°X Zm v M; QìB M?bM GK+ o•M- H½Q ?ÄB,

@ E?¬M; Km®M #B i MÆB i b„T /šM i?B m ?B T ç M H" MÆB M"Q b Q\

L?bM p M; ¼M M9B "„+ J M; T?Q i`QÈ+- GK+ o•M çB K M?B M ç€T,

@ *| i?„+ K„+ K" iB M #®B F?¬M; i`ª HìB +kM; M?Q F?¬M; - # Q ;Bì iB M #®B Km® #®B T?ªB ?ÄB- F?¬M; T?ªB i? b Q\

h?B M >çQ ççQ i`QîM; Kî KB M; +QìB F?´,

@ J°i M; QìB +| i? M?bM i?¬M; bm®i K¼B +?mv M i` M i? ;B M i?b +?ŠM; +ÁM; b +"T ç M +?mv M M"v M [- çB i?¬B5

L|B tQM; H"TiS+ ç°M; i?•M # v çB- T?B ?¬M? i?2Q ?QÈM; M; "v +¬M; b•m p"Q M; ¼

h`QM; i?mM; HkM; i€+? #B i pÈB M; ¼M M9B- K°i i?ç+? ®+ +U+ Fb ;BªM çÆM iU i +?Q +| #¬M i v FB M içQ +O +QM M; QìB BK H†M; M^K /QÈB K°i p€+? ç€X Jû # M H" K°i ? M; ç°M; m €K- ~M QÈ+ i`mv M` M?[M; i? M? •K ;B€M çQçM M; ?2 +| p F

ç°M; ç®B /B M +| K°i iQÊM; S?"i #^M; ç€ çQÊ+ F?ªK i` M p€+? ç€- #B m i bM? +| T ç M; i? M p½MX

æSM; i` M p€+? ç€- GK+ o•M çB K M?B M [m M b€i i'i +ª- H½M? ç¢K M|B,

@ " M i`QM; i?¢+? ®+ +| i²M i¢B bBM? K M? +?B i? - ?ÆM M[ H¢B H` bBM? K M? M`v +kM; +| çB m +´ [m€B- iU ?² K°i i`"M T?€T çQÊ+ H"T` ç p•v ?½K- ?¢M +?

h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; M?½M i?-M H° tm'i p`B iB FBM? b„+ - M; ¢+ M?B M ?ÄB,

@ hU #ªM i?•M i?B m ?B T +ªK M?"M çQÊ+ ``\ h?B m ?B T +| F?ª M,M; ç| b Q\ h? #bM? i?QÎM;- M?QM; H¢B #` +¬ H"T i m v i ç®B pÊB # M M;Q`B- F?-M; i? M;?B M

L? M?"M; p m®i p2 hS GBM? i?-M i?9 ç M; #²M +?²M F?-M; v M i` M p B- GK+ o•M

@ h?¢+? ®+ çQ+? t€+ +| çB m ;b ç| +´ [m€BX L?QM; T?QÆM; i?S+ i?€K tûi +O p M;QÎB F?€+- p b i? +| i? çB m i` i?'v M?B m çB m ?ÆM ?¼X G-M M`v iB M #®B / H` ç t2K M€Q M?B i b Q\

*?d p`Q iQÊM; S?"i #^M; ç€- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; ?ÄB,

@ L;QÆB +ªK i?'v i?¢+? S?"i M`v +| çB K M`Q Fb /` F?-M; \

L;QÊ+ M?bM iQÊM; S?"i- GK+ o•M F?) F?ûT bQM; M?½M- v LB K h?-M " +ªK SM; #bM? i?QÎM;- iU ?² +| K°i F i ;BÊB +´ [m€B M; ,M i`ÎX E i ;BÊB M`v Hm¬M #'i ç` F?-M; i? t•K M?"T çQÊ+X Zm v ç-m M?bM h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM;- GK+ o•M M|B,

@ h?¢+? S?"i M`v +| +€B ;b ç| i` [m€B iU ?² M?Q +| bU b®M;- M?QM; H¢B H` K° +?QM? i`- p½M #®B +?Q # Q ;BÌ ;†T [m X

h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; FBM? /` M?bM GK+ o•M- i?Î /`B,

@ E?-M; ?´ / M? GK+ o•M- +| i? +ªK SM; çQÊ+ F?Q iS+ ç½ çQÊ+ ~M ;B'm çB- i?" M; ¢+X Jm®M #B i i¢B b Q M| M?Q p"v F?-M; \ "•v ;BÌ +?9M; i tm®M; t2K- KQM; ` çWM; [m€ M; ¢+ M?B MX

L?bM +?^K +?^K p`Q H½Q i - GK+ o•M i`-K ;B¼M; ,

@ hB M #®B H9+ i`QÊ+ p` #•v ;BÌ +| çB m ;b ç| F?€+ #B i- ? B H-M i`QÊ+ iB M #® pB + tªv ` - H-M M`v b Q iB M #®B

*„i M; M; HÌB M|B +O GK+ o•M- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; +'i iB M; ,

@ E?B i?ÌB ;B M ç M i?B m ?B T b) KBM? #¢+?- +| K°i b® +?m v M F?-M; iB M M [m M ç M K°i K¬M T?€B F?€+X

L|B tQM; HQÈi M;QÌB ?¢ tm®M; iB M iÈB +Y i?¢+? ®+X æSM; T?Q b m h?B M M ;šK Fo +`M; p M?[M; ;b H½Q i M|BX Í ç•v i` F?Q F?€ M†M;- iU +?QM? F?Q M? iU K F?Q M?QM; +kM; H¢B F?-M; T?ªB K F?Q- i?U+ bU i`QM; i?¢+? ç°M; ç| ç M

>¢ i?•M tm®M; # M +¢M? h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM;- GK+ o•M i?'T ;B¼M; ?ÄB,

@ hB M #®B F?-M; ç`M? +MM; p½M #®B p`Q t2K ``\

h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; H„+ ç-m- i?-M b„+ T?S+ i¢T ç€T,

@ h +?Ì Î ç•v- i?B m ?B T T?ªB +~M i?"M ç|X h?` T?B M?'i i?B i i m € i•K- ?"M? tY i?•M i?B m ?B TX

GK+ o•M i•K i?-M +?'M ç°M;- ?B M M?B M HÌB M|B ç| €K i?` #ªM i?•M K bM?- M?Q

L?' + +?•M #QÊ+ p T?Q i?¢+? ®+- GK+ o•M HQM i•K [m M b€i ç°M; i oM? iS T?Q H¢B i¢B H®B p`Q i?¢+? ®+X Í # M M;Q`B [m M b€i i?'v i?¢+? ®+ F?-M; HÈM H„ o•M +ªK ;B€+ M?Q #ªM i?•M ç½ #QÊ+ p`Q K°i i? ;BÊB F?€+ p"v- F?-M; ;B M i`QM

F?¬M; # Q H # 'i i"MX *aK ;B€+ i?"i Fb /B m- bU i? v ç´B ç°i M;°i M"v /B M` F?¬M
 #€Q i`QÊ+X æSM; H¢B K°i H9+- GK+ o•M bªB #QÊ+ iB M p"Q- #B M K'i i¢B +Y i?
 Í # M M;Q" B- h?B M >¢Q ç¢Q i`QÎM; ç°i M?B M i?Î /"B- H~K #~K M¡B,
 @ *¡ H) i F?¬M; M M H"K M?Q p"v- F?¬M; TªB b Q\
 h? M? •K M?Q iU ?ÄB +?QM? KbM?- +kM; M?Q Km®M ?ÄB i?B M ç` - ç€M; iB + +?
 æ•v `ä`"M; H" K°i i?¢+? ®+ çÆM ;BªM- iS T?Q ç m i`®M; F?¬M;X h` M M?[M; p€-
 i` M? +¡ M9B b¬M; - +QM M;QÌB- i?9 p"i- iB M T?"i- v m K p" [m, [m€B i" HBM?-
 i`QM; M?[M; #S+ i` M? M"v +ªX
 h`QM; i?¢+? ®+ +?d i?'v /mv M?'i K°i +?B + ;BQÌM; ç€- /QÈB Kti ç'i M?B m pÄ i`€
 M?[M; ?"B +®i ç°M; p"i ç½ i`Æ tQÆM; - K°i i?•M M;QÌB p¬ +MM; +´ [m€B Î i` M +?B
 H"TiS+ i?'i FBM?X L?bM p"Q F?m¬M Kti- +?d i?'v M;QÌB M"v H" K°i iB m ?"B ç°
 #®M- iQÈM; K¢Q +¡ T?¬M t'm tQ- M;k [m M +?KK H¢B i?"M? K°i F?®B H"K +?Q M
 F?¬M; i? `ÌB K„i p" F?¬M; i? FbK ?½K bU ?B m Fb K" iB TiK+ [m M b€iX h?•Mi?
 i?O `ä`"M; H" # 'i #bM? i?QÌM; - +€M? i v ç m çSi` i?"M? iWM; çQ¢M M?Q #` #BM
 b m HQM; H°` K°i +€B çm¬B pÈB p¬ b® H¬M; /"B K`M K`m b€M; #¢+ F?€ +?¡B K
 HÁM; #`M +?•M /"v M?Q +€+? /ÆB- iQ`Mi?•M M;²B t´Ki` M +?B + ;BQÌM; ç€- Kti?
 i? `mM`mM M? M? X
 EBM? ?½B M?bM p"Q [m€B M?•M- GK+ o•M T?•M iQ+? F?Q iS+ i` M i?•M i? M;QÌ
 bBM? K M? +´ [m€B H9+ M½v KbM? +ªK i?'v çQ+? t€+ H" [m€B M?•M ç M; Î i`QÊ+
 LB K h?¬M " ç ;BªB ç€T i?„+ K„+- i` M i?•M i? [m€B M?•M M"v çQ+? i?U+ K M;
 M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; K M; i?2Q F?Q iS+ +O i?9X *€+ #° T?"Mi` Mi?•Mi? H¢B
 ?ÊT +O M;QÌB p" i?9X —M i" M; i`QM; i?•Mi? H" K°i HQ¢B F?Q iS+ çQ+? i?`M?•
 +¡ +ªK ;B€+ M?Q i²M i¢B v m F?Q ~M i" M; `i b•m i`QM; i?•Mi? X
 G½M? ç¢K M?bM p"Q i?•Mi? [m€B M?•M- GK+ o•M + 'i iB M; ,
 @ L;QÆB H" B- i¢B b Q H¢B Î ç•v\
 h?•Mi? [m€B M?•M M; v H"TiS+ `mM; ç°M; - iB m ?"B FBM? ?QªM; ?ûi H M K°i iB
 b m- +m®B +MM; iU HQM; p"Q p€+? ç€ QÆM; M;¢M? ç€T,
 @ h H" +QM M;QÌB- i H" +QM M;QÌB- i H" +QM M;QÌBXXX
 h?¬M iB M? M; v H"TiS+ i`Î M M M;•v M;~M- GK+ o•M M?bM +?^K +?^K p"Q iB m ?"
 @ L;QÆB K" çQÊ+ +QB H" M;QÌB b Q- i i?'v M;QÆB ;B®M; v m [m€B ?ÆMX
 @ E?¬M; - i H" +QM M;QÌB- i H" +QM M;QÌB
 >'T i'T T?O M?"M- iB m ?"B ç¡ Hm¬M M¡B çB M¡B H¢B `^M; KbM? H" M;QÌBX
 @ L;QÆB Hm¬M M¡B M;QÆB H" +QM M;QÌB- p"v i M +O M;QÆB H" ;b\
 @ h M i H" >Q" M; h?B M - T?K i?•M i ç½ çti i M +?Q i - M;QÌB +ÁM M¡B TªB +ª
 @ L?„+ ç M T?K i?•M M;QÆB- ¬M; i H" B- i¢B b Q F?¬M; Î ç•v pÈB M;QÆB\
 @ S?K i?•M i ç M; #ªQ p Kšm i?•M i - +MM; Kšm i?•M +?`m +?mM; ;B M F?´- çB i
 +¬m M;mv M +?Q i X
 @ Í ç•m- +¡ TªB H" i`QM; bÆM ç°M; FB F?¬M; \ L;Q" B ` - #bM? i?QÌM; M;QÆB i
 i?S+ ,M +?Q M;QÆB\
 @ æ9M; p"v- +?QM? H" bÆM ç°M; ç¡- Kšm i?•M Î i`QM; ç¡ ç½ KQÌB M,K `²B- KQÌB
 Kšm i iU ç°M; p"Q ç¡- ?"M; M;`v ç m +¡ K°i b® ç°M; p"i i`QM; M9B ç2K ç² ,M +?Q
 KQÌB M,K `²BX
 @ JQÌB M,K- M;QÆB +¡ i?'v F?´ F?¬M; \

@ *,M #^aM i F?¬M; F?'- +?d +| T?K Kšm KÈB F?'- +?QM? ?¼ KÈB ç m F?' i?U+ bU
`^M; i H` K°i +QM M; QÌB- pb i? T?^aB +?'m F?| ,M m®M; +U+ F?' +kM; ç€M; X S?^a
+| M; `v i?"M? M?•MX h F?¬M; bÊ F?'- i T?<sup>a</sup>B i`î i?"M? +QM M; QÌB- pb i? i T?^aB

jy dX *?QÆM; jy d @ GK+ o•M sm' i h?O

@ *| H) H`K K°i +QM M; QÌB i`QM; K„i +O M; QÆB H` K°i çB m imv i pÌB H„K i?b T
K°i B +| i? M|B `ä`M; çQÊ+X *| F?^a M,M; iQÆM; H B M; QÆB b) T?^aB ?®B iB +
H`K i`QÊ+ ç•v pÈB KK+ çQ+? +?d ç i`î i?"M? +QM M; QÌBX hÈB H9+ ç| - +| i? M; Q
F?¬M; +ÁM i?B i i? i`î i?"M? +QM M; QÌB M[X

*?-K +?"K H„+ ç-m- M?½M ibM? iB m ?`B iY KÎ iQ- KK+ [m M; H°` i?-M b„+ FB M
i`¼M; M|B,

@ a m M`v i imv i F?¬M; ?®B iB +- i T?<sup>a</sup>B i`î i?"M? K°i +QM M; QÌBX h T?^aB +?Q
i H` K°i +QM M; QÌB +?S F?¬M; T?^aB [m€B p"i5

hoM? H†M; [m M b€i i?-M b„+ FB M ç`M? +O iB m ?`B- GK+ o•M /B +?mv M KK+
çQÊ+ F?„+ i` M p€+? ç€X L?bM iW p` i`Q i?Q+? ?ÊT- i'i +<sup>a</sup> M?[M; ç<sup>2</sup> ?bM? M`v çO
b m ç| KÈB +| M; QÌB ç†i +?•M ç MX *?d Fb [m€B H` içB b Q M?[M; ç<sup>2</sup> ?bM? M`v H
i?9- [m,- i?-M- v m- K - HBM? ?²M- T?"i- ççQ p` p¬ b® HQçB F?€+\\

>B m F€ M; „K M; ?Q i`QM; K°i p`B T?9i- GK+ o•M #'i; B€+ ?ÄB,

@ >Q`M; h?B M- M; QÆB î ç•v ç½ ?ÆM KQÌB M,K- ?^M; M; `v ç m [m M b€i M?[M;
M?"M çQÊ+ çB m ; b F?¬M; \\

>Q`M; h?B M tQ v ç-m [m M b€i iS T?Q - M; [ F?Q [m€B /` ç€T,

@ G9+ ç-m i?b +?ŠM; +| +^aK ; B€+ ; b +^a- M?QM; ç M M?[M; H-M b m- M?[M; ; b F
b®M; /"vX >¼ i?QÌM; tmv M M|B +?mv M pÈB i - /çv +?Q i M?B m i?S- +?Q ç M #
ç m /Q ?¼ +?d /çvX L?QM; i HçB F?¬M; ?B m #¼M ?¼ ç½ /çv +?Q i M?[M; ; b5

J†i F?) #B M b„+- GK+ o•M M; ?B ?Q†+ M?bM p T?Q >Q`M; h?B M- v LB K h?-M
F i [m^a i?m çQÊ+ bQ pÈB H-M ç-m +| +?9i F?€+ #B iX h`QÊ+ ç'v T?•M iQ+? F?Q
i?'v +| çB m ; b ç| +' [m€B- M?QM; H-M M`v GK+ o•M i?U+ bU T?€i ; B€+ i?'v iQ`M
HQÊM; bS+ KçM? i?-M #QX v LB K h?-M " iB T+ "M- M? M? +?|M; +?mv M #B M
bm' i ç M; ?B M +Sm +?m`M t€+ +?•M M; mv M T?•M #® i`QM; M°B i? >Q`M; h?B M

@ >B M iϕB i ϕ½ ;B9T Kšm i?•M M;QÆB i?9+ ϕ°M; M;¼M HY #^M; +€+? /MM; pE
Hmv M ?Q€ v m F?Q i`QM; +Æ i? Kšm i?•M M;QÆB- i`QÊ+ iB M +| i? F?B M +?C
i?`M? M;QÌB- M?QM; ϕB F K pÈB M| +| i? bU ϕ m F?´ +kM; i,M; i?2QX S?K i?•M
KQÌB M,K- /o M?B M F?Q ?mv i iQ`M i?•M F?¬ FB i- bS+ HU+ M?Q M;¼M ϕ M /-
M;WM; HϕB- M m F?¬M; - /M +| ϕϕB H FBK ϕ M +kM; F?¬M; i? +Sm M´BX "•v ;BÌM
K°i # M- M?È H` F?¬M; ϕQÊ+ p¼M; ϕ°M; - i M;`v ?¬K M v i` M? ϕ´m +MM; H½Q i?
i? +Sm i?Q€i ?¼ F?¬M;X h?`M? +¬M; ? v i?`i #ϕB im€ i?m°+ p`Q p`M K v +O T?K
hB T i?m M?[M; HÌB ϕ|- >Q`M; h?B M ϕQ K„i M?bM T?K Kšm KbM? K°i H-M M[ `
#QÊ+ [m€ tm®M; T?Q b m HQM; GK+ o•M- pW F?`m #€B pW M|B,
@ æϕB •M ϕϕB ϕS+ +O •M +¬M; - >Q`M; h?B M +ÁM b®M; M;`v M`Q b) +® ;„M; #€C
imv i p¬ Q€M M;¬M5
E?¬M; [m v ϕ-m HϕB- GK+ o•M M? M? i?Î /`B- M; v H`T iS+ F?¬M; [m M i•K iÈB
i?•M GK+ o•M M;k i?€B [m M; ?Q ϕϕB i?`M?- K°i Hm²M; F?Q iS+ Q B M;?B KFB
i`QM; ? M; ϕ°M;X
G9+ M`v- pB M M;¼+ ϕ½ # v p`Q ;B[M;¼M HY X L;ϕ+ M?B M H`M;¼M HY F?¬M
+a- i? v p`Q ϕ| HϕB aK ϕϕK tm®M; i?`v `ä- +a ? M; ϕ°M; M?`i i?ÌB ?½K M?"T i`QM
ibM? i`ϕM; M`v +?d iB T /B M i`QM; K°i F?QaM; i?ÌB ;B M `i M;„M- ?ϕi +?•m # v H
i?•M #WM; b€M; Hm•M T?B M FBK p` ?²M; ? B €M? ?`Q [m M;X " v pÁM; pÁM; i`Q
HB i iW i` M ?ϕi +?•m tϕ tm`i iQa` iS T?QÆM; - # Q [m M? i?•M i? #`i X
>ϕi +?•m pW tm`i ?B M- iW KB M; ?Qa ?² i?ûi H M K°i iB M; FBM? ?Q`M; - iQ`M
i? M? •K ;`Q i?ûi ϕ m F?´X h?•M i? ?Qa ?² +Q HϕB i?`M? K°i F?®B- Î T?Q /QÊB
i`M HK- # M M;Q`B i?•M i? ?Qa ?² ?mv M ?Q€ #`i ϕ`M?- H9+ H` +QM M;QÌB- F?B
HvX L; v H9+ M`v- ?ϕi +?•m „i ϕ-m # v pÁM; pÁM; T?Q i` M "€+? >°B ?mv i +O
b€M; FBK b„+ ?Q`M iQ`M # Q #¼+ H`v #`i X
.QÊB Kti ϕ`i- M?•M aM? iϕB M;¼M HY aK ϕϕK H9+ M`v #¶M; M?"M ` +| ϕB m ;b ϕ|
GK+ o•M pÈB i?¬M ibM? p¬ +MM; T?šM M°X hmv M?B M b m ϕ| K`i /¬M ϕB p T?šM
M;€+ F?B M?bM i?`v >Q`M; h?B M Î T?Q b m HQM; GK+ o•M- M?½M i?¬M H° p [
i?QÆM; p¬ ?ϕMX
æ½ KQÌB M,K `²B- K†+ /M ϕ½ KQÌB M,K +?B +€+? M?QM; ¬M; i pšM M?"M ` >Q`
+O KbM?X L?bM i?`v M?B iY F?¬M; M;WM; #€B Hϕv GK+ o•M- ¬M; i ϕ½ KBM? #
o•M- pb i? F?¬M; +ÁM ϕ`+? w M[X
oW i?9+ ϕ°M; M;¼M HY - GK+ o•M pW HQm w bU #B M ?Q€ +O v m F?Q i` M i?•
+U+ F€ M;Q M +®X hmv i`aB [m KQÌB M,K #` Hmv M ?Q€ /QÊB ϕ` i•K HB i?Ä -
+?9M; pšM FB M [mv i #€K b•m p`Q M°B i? - Km®M ?Q`M iQ`M HQϕB i`W +?d +| +
?²X
L;?o p`v- GK+ o•M M?½M i?¬M M?`i #B M- iW ?[m i?O T?€i ` K°i [ma +¬m M?Ä #
ϕϕQ FBK [m M; FQ+? i`9M; p`Q h?B M GBM? ?mv i +O ?Qa ?²- M; v H`T iS+ S?"i
[mv i +?Q ϕϕB +?Q +QÆM; ?Q€ i?`M? K°i ϕϕQ S?"i 'M F?aK p`Q i`€M ?Qa ?²- #„i ϕ
+MM; H9+ i`M +¬M; Hmv M ?| v m F?Q i`QM; i?•M i? ?Qa ?²X
G9+ M`v- M?[M; i? M? •K i?aK i?B i /¬M i„i- ϕ M F?B ?ϕi +?•m iW iW K`i ϕB ?`Q
i?•M ?Qa ?² #MM; T?€i [m M; ?Q ϕÄ `U+X >Qa ?² ϕ°i M;°i i?ûi H M K°i iB M; i?a
+ M- M; v H`T iS+ K°i ϕϕQ ?² aM? iW i` M i?•M i? +?¬K +?`K T?•M Hv i€+?` F?Æ
GK+ o•MX ha i?O ?mv ϕ°M; - GK+ o•M K°i FQ+? ?m, /B i HBM? i? +O ?Qa ?²- K°i
` K°i i? M? •K +U+ F€ i?QÆM; i•K `²B M? M? +?|M; +?mv M b M; i`ϕM; i?€B ?¬M
GBM? ?mv i +kM; #B M K`iX
h?Î ` K°i ?ÆB /`B ϕ ;BaK #Èi +,M; i?šM; - GK+ o•M i?m ?²B ?ϕi +?•m- tQ v M;QÌB
h?B M- M|B,

@ o" M F? Q + O Kšm i? • M M; QÆB F? € i® i- v m F? Q i` Q M; i? • M i? ç½ ? Q" M i Q" M #`
K° i M; QÌB i? QÌM; i? U+ i? K X > B M i ¢ B +? d + - M + S m i d M? Kšm i? • M M; QÆB - b m ç
> Q" M; h? B M ç ¢ B ? d - +ª K F Q +? i B M p T? Q T? K i? • M i` M K t i ç' i X

L? b M i? 'v i b M? +ª M? T? K i Y i` M M; T? M M; [m' M [m w i ¬ K +? t i H' v M? m - G K + o • M
+? " M; H" p" v - ç® B t Y pÈB B + k M; M? Q i? - F? ¬ M; T? • M # B i M; QÌB ? v K X *? " M
M; m v M i „ + + O K b M? - +? d + - M b m v M; ? o + O K b M? ç 9 M; i? b i? " K +? Q M; " M M; Q
K „ M; - +? " M; pš M p m B p i? U +? B M - F? ¬ M; ? b È ?½ B X

> m v F B K + „ i ç S i M? [M; ç Q ¢ M / • v t Q +? - G K + o • M H „ M; F? ¬ M; # v H M ç! M H' v i?
t m® M; +~ M i? " M [m M b € i X L; Q ¢ B ? b M? + O ? Qª ?² F? Qª M; +? W M; ? B K QÆB b € m
F B m K` - i? " K +? Q ç M; Î i` ¢ M; i? € B ? ¬ M K M? Q M; i` ¬ M; pš M t B M? ç T F? ¬ M iª X
B i` ^ M; i W M v i` Î ç B - #` i ? Q" M i Q" M ç Q È + ; Bª B i? Q € i F? Ä B v m ç ¢ Q - ? Q € i? •
[m b B M? H½ Q # M? i Y M? Q M; QÌB i? QÌM; X

> Q" M; h? B M + M M; T? K i? • M ? „ M i B M ç M i` Q È + K t i G K + o • M - M? b M p" Q Kšm i? •
K° M! B,

@ æ • v H" M? • M / ¢ M; + O Kšm i? • M i Q \ E? ¬ M; +! +? m v M; b tª v` pÈB #` 'v +? S \
G K + o • M K d K + QÌB ç € T,

@ h' i +ª ç m´ M - #` 'v +! i? i d M? / " v M; v H" T i S + X " • v ; B! i +! K° i p" B +? m v M + -
K° i +? 9 i - +? 9 M; i + S M; ? d M; Æ B Î ç • v K° i H € i X

L? b M p" Q ; B ç b M? > Q" M; h? B M - G K + o • M ? Ä B,

@ h W t Q ç M M v M; QÌB p" v m ç½ H" ? B M Q ç QÌM; ` B M; # B i - p" v b Q H 9 + ç - m
F i ? È T pÈB M? m \

S? K i? • M + O > Q" M; h? B M +? d + QÌB K° i + € +? M; Æ M; ~ M - M? Q M; ? Qª ?² ?² B i QÌ
ç € T,

@ h` Q È + ç • v i ¬ B p® M H" K° i + Q M ? Qª ?² H v Î i` Q M; K° i M; ¼ M M 9 B - iª B [m M; " M M
i? " M? M; QÌB p" i? QÌM; b B M? ? Q ¢ i ; - M MÆ B M" v X J° i ? ¬ K i b M? +! ; † T ç Q È + ? m v
F? ¬ M; # B i` ^ M; i ¬ B ç M; # Q K" i [m M b € i # Î B +? 9 M; i ¬ B +? Q i W M; i B T t 9 + pÈB
i? B M H ¬ B F B T t m' i ? B M ; B € M; t m® M; M; QÌB i ¬ B - H" K +ª i ¬ B Hš M ? m v M? 'v M
i ¬ B ç B M + m² M; i b K + € +? +? ¢ v i` ® M - b m F? B # B i i ¬ B H" ? Qª ?² ? Q € i? • M - ? m v M
M; m v ? B K - H B M i K + Î # M + ¢ M? i ¬ B +? ® M; ç Ð M? [M; ç ¢ Q i? B M H ¬ B i` Q M; # M
ç° M; ç M i` l B t M? - ; Bª B i? Q € i i ¬ B F? Ä B + Æ M M; m v F? ® M X

æ +ª K Æ M b U ; B 9 T ç Ð + O ? m v M? 'v - i ¬ B ç½ ; B 9 T ç Ð H ¢ B ` i M? B m - `² B / - M / - M -
F d - ; B [? B M; QÌB +? 9 M; i ¬ B i² M i ¢ B K° i +ª K i b M? F € / B m +? Q # B i i M X h m v M
i? ç Q È + - p b i? i ¬ B ç½ i? š M; i? „ M M! B pÈB ? m v M? 'v - ? v p¼ M; ? m v M? 'v +! i?
M M +! ; B [+? 9 M; i ¬ B `² B # Ä ç B X L? Q M; M; QÌB t Q +! + • m ó > [m / m v M i? B M H Q M
/ B M # ' i i Q Æ M; T? M M; ô - +? 9 M; i ¬ B H ¢ B i Q Æ M; M; ° M? m Î K° i MÆB F? € + - b m F?
+? 9 M; i ¬ B H ¢ B +? B i v K° i H - M M [X

æ F? ¬ M; H" K i´ M i? Q Æ M; ç M i? • M i? + O ? m v M? 'v - i ¬ B T?ª B K° i K b M? ç B H M
b • K M; " M M, K X * m® B + M M; ç½ i b K ç Q È + M? • M b • K - ç € M; i B +? " M? i m M; ç½ #` h
; B € + - H B M i K + i` m v ç m´ B - i b K ç Q È + i m M; i Q +? + O +? 9 M; i ¬ B X G 9 + ç! ? m v M? 'v
/² B / " Q i B M? F? Q - ? Æ M M [i ¬ B H ¢ B +? Q i W M; ? ' T i? m / Q Æ M; F? Q i B M? T? € +? + C
+ O +? 9 M; i ¬ B +! i? ; ¼ B H" # b M? i? QÌM; X E? B 'v i ¬ B ç½ ? Q" B i? B ç Q È + # i? € M
M; " v i b K F B K ? Q [mª / ¢ B K" b B M? b® M; - + m° + b® M; i m v ç ¢ K # ¢ + M? Q M; ` i ? ¢ M
? B M + O h? B M a Æ M h? € M? h, M; ç½ H" K çª Q H° M K¼ B i? S X

h? € M? i, M; F? B M i` € +? i ¬ B / M M; v m F? Q K ? Q † + +? 9 M; M? • M - + Á M M! B T?ª B p
h ¬ B ; Bª B i? Q +? ç B ; Bª B i? Q +? H ¢ B M? B m i` X H ¢ B / B P ð € Ð° H Ð B U ¬ B b B d P° Ð M

"´M L?´i i?Î /`B K°i iB M;- h`i h?B M +?€M MªM H„+ ç-m- h?QÆM; L;mv i BK H†M
oB M .QÆM; i?-M b„+ i`-K i`¼M;X

a m K°i H9+ F?€ H•m- S?QM; oB M .QÆM; M?bM i?´v K¼B M;QÌB BK H†M;- HB M
@ EB K KBM? +?O ç½ +| w iQÎM; M?Q i? - i F?¬M; iB M M|B M?B mX *?d ?v p¼M
i`QÊ+ F?B +| K°i [mv i ç`M? M`Q ç|X \*ÁM p p`M ç M`v- i F?¬M; +| [mv M [mv i ç`
i i?ÌB ;B M ç i?dM? ;B€Q w FB M +O +?QÎM; ;B€Q bQ #€X

jRyX *?QÆM; jRy @ . Q h`b * Q h?O

@ *ÁM ? B M;QÌB i?b b Q- i?´v +€+? M`v +| F?ª i?B ? v F?¬M; \

"´M L?´i M?bM H¢B ?„M- M|B M?Ä,

@ JBM? +?O çWM; ç w- ç•v +?d H` w FB M +O "´M L?´i i¬BX S?QÆM; T?€T M`v +
M,M; H` F?¬M; i?Q+? ?ÊTX hmv M|B `^M; i`T ?ÊT K¼B M;QÌB H¢B pÊB M? m i?b
M?[M; v m K [m, [m€B K` +?9M; i ç M; ç®B T?|- ç®B pÊB M?[M; ç iY #bM? i?QÌ
+€B +? i- pb p`v i¬B i`°K M;?o F?¬M; M?´i i?B i T?ªB i`T i`mM; K¼B M;QÌB H¢B pÊ
T?€B ç M M v ç½ ?ÆM M;`M M,K- +Æ M;?B T K¶B pB M ç m F?¬M; ;B®M; M? m- +
i`mv M +¬M T?ªB /mv i`b- M m ç i`i +ª #¼M ?¼ #Ä ç| K` çB i?b M?[M; /B ?m`M i?
? v b Q\

E # M- h`i h?B M H M iB M; ,

@ *m°+ +?B M +?QM? i` i?„M; i?m ç½ ç`M?- +?9M; i M;Q¢B i`W i`T i`mM; bS+ H
iQ€M +?Q ?"m i? M[X hW ibM? ?m®M; +€+ +m°+ ;B Q +?B M ç½ [m - i?´v `ä çB
H` M?•M b® K` H` + Q i?O +| im pB i?•K ?"mX h`QÊ+ K„i- ibM? ?bM? +O HK+ pB
+?QM? HÊB ?¢B ç m ç½ tm`i` ? i`²B- /šm +ÁM M?[M; M;QÌB HQm H¢B i`M i?O i¢
;b HÈMX .Q ç|- i¬B i?´v pB + i`T ?ÊT i`i +ª K¼B M;QÌB +O HK+ pB M- i?S M?´i
F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;b- +?ŠM; i?` +?9M; i M;?o +€+? ibK ÎM?[M; MÆB F?€+ p`vX

EB K o¬ h`-M F?¬M; M|B ;b M?QM; b„+ K†i`´i F?| +QB- ?B M M?B M bU T?ªM ç®B
K†i- F?B M ?„M +| +?9i; b ç| F?¬M; ?¢ ç`B çQÊ+X

E # M- h?€B S?QÊM; iB M iY i?´v p`v HB M F?mv M ;BªB,

@ oB + M`v [m M ? i`¼M; ç¢B- +¬M i?B i T?ªB bmv M;?o F„+`M;- ç b m M`v iQM?
+?9M; i M M M|B ç M ibM? ?m®M; ?B M i¢B +O L?•M ;B M p`M?[M; pB + +¬M [n
M`vX

Zmûi K„i M?bM K¼B M;QÌB- €M? K„i +O EB K o¬ h`-M /WM; H¢B i` M F?m¬M K†
H9+- b m ç| M|B,

@ hbM? ?bM? +O M?•M ;B M i?b +?9M; i b) H`T iS+ T?€B M;QÌB çB çB m i` - +ÁM
i`"M i?O ?°- +| H) F?¬M; v m K M`Q +| i? / /`M; t•K M?"T çQÊ+- i¢K i?ÌB F?¬M;
i Km®M K°i KbM? v M ioM? K°i H9+- K¼B M;QÌB ?½v çB M;?d i`QÊ+- çÊB ç M F?B
H¢B b mX

_ÌB F?ÄB h?B M >mv M ç°M;- h?QÆM; L;mv i ;¼B h`i h?B M H¢B- M|B M?Ä,

@ a m M`v ?mvM? i®i M?´i çWM; Î i`QÊ+ K†i ?„M T?ªM ç®B M`v M¼X L m F?B M ?
?„M M?Q p`v- F?¬M; B #B i ?„M b) H`K` pB + ;b ç•mX

h`i h?B M M;?2 tQM; M? ;B¼M; ç€T,

@ æ i¢ Km°B [m M i•K- ?mvM? +?d +ªK i?´v ?„M +`M; M;`v +`M; çQÊ+ i? H`M iÈ
çQÊ+ M|B ? B +•mX E€ i?U+ pÊB ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i- F?ª M,M; +?9M; i i?„M
M`v F?¬M; HÈM- M m +m®B +MM; +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB +€B +? i- ?mvM? +ÁM
+kM; T?ªB +`M i?"M- K¶B H¬M ?„M M?bM i`°K Km°B- M?½M i?¬M +O ?„M `´i i` /`
i®i p`vX

h?QÆM; L;mv i F?) ;"i ç-m- i`-K ;B¼M;,
 @ Jm°B #B i- K¶B M;QÌB +?9M; i ç m T?ªB +~M i?"M- Km°B çB M;?d i`QÊ+ ç•vX
 L?bM #¶M; ?bM? /-M F?m'i +O h?QÆM; L;mv i- h'i h?B M H„+ ç-m F?¬M; M¶B- t
 i?'v S?QM; oB M .QÆM; ç M; M?bM KbM?- F?¬M; M?`M çQÊ+ HB M ?ÄB,
 @ >mvM? Km®M M¶B ;b ``\
 S?QM; oB M .QÆM; çB K M?B M M¶B,
 @ æ pW KÈB H„+ ç-m H``w ;b- +¶ i? M¶B +?Q i #B i çQÊ+ F?¬M;\
 h'i h?B M H†M; M;QÌB K°i +€B- b m ç¶ i?ªM M?B M i`ª HÌB,
 @ E?¬M; +¶ ;b- ç +?d M;?o p +?mv M çB p``Q Zm, pU+ H-M i`QÊ+- M;?o ç M ibM
 GK+ o•M- i`QM; HÁM; +¶ +?9i HQ H„M; +?Q Km°B 'vX >v p¼M; ¬M; i`ÌB b) +?9+ T?
 S?QM; oB M .QÆM; M;?2 tQM; +QÌB K°i iB M;- M?bM ``t t - M¶B M?Ä,
 @ L?'i ç`M? H``p"v- ¬M; i`ÌB M?'i ç`M? b) +?9+ T?9+ +?Q #¼M ?¼- +?9M; i +kM;
 h?ìB ;B M K°i M;`v +?ÈT K„i ç½ [m X E?B M;`v KÈB b„T ç M- h?€B >mv M bÆM ç°
 i?,K F?B M F?¬M; F?Q Qm i?QÆM; Î ç•v i? K çQÊ+ p``B T?-M pmB p X
 " M i`QM; h?B M >mv M ç°M;- HK+ pB M + Q i?O +MM; M? m iK i"TX G-M M``v- M;C
 M;?B K i`¼M; M?Q S?QM; G¬B +?•M [m•M p``K°i b® M;QÌB F?€+- F€ /Q ç m +¶ K
 i`QM; ç°M;- i?m ?9i €M? K„i +?9M; M?•M M?'i H`` ? B p` ?Q``M; v M[iY # M;Q``B M
 H,K ç M # KQÆBX J°i M;QÌB /€M; + Q `€Q i v +-K FBK ç`+?- M;QÌB FB ¬K #bM
 K¼B M;QÌBX
 .B T h•K L;?B çSM; H M ;BÈB i?B m ? B M;QÌB pÈB +?9M; M?•M,
 @ > B p` M``v ç m H``bQ i?9+ +O i¬B i¢B . Q h`b- H`` ? B i`QM; #®M ç¢B + Q i?O
 EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G - # M T?ªB H``L;¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q
 ç•v H-M M``v H``ç ;B9T çÐ L?•M ;B M +?QM? ç¢Q iB m /B i #¼M v m K i` €+- pb
 +?9i +¬M; bS+X J¼B M;QÌB ?½v +?Q K°i i``M; T?€Q i v ?Q M M;? M? ?¼5
 J°i i``M; p¶ i v M?B i HB i p M; H M- .B T h•K L;?B M¶B iB T,
 @ L;Q¢B i`W iBM pmB M``v- ? B p` bQ i?9+ +O i¬B +ÁM ç2K ç M K°i iBM KWM; M[
 ;BÈB b) T?€B i? K # p` + Q i?O iÈB ç•v ?B T i`Ê +?9M; i ç®B F?€M; v m K [m, [n
 +¶ i? ?Q``M i?``M? bS K¢M; #ªQ p M M ?Á #bM? L?•M ;B MX ob p"v i¬B ?v p¼M;
 +?9M; i ç + Q /kM; F?Q- +MM; M? m +® ;„M;- M?'i ç`M? +¶ K°i M;`v +?9M; i b) +
 smM; [m M?- iB M; ?Q M ?¬H¢B p M; H M- K¼B M;QÌB M;?2 çQÊ+ iBM pmB i?ªv ç
 çQÊ+ ç M ;BÌ T?9i M``vX
 a m ç¶- EB K o¬ h`-M p``.B T h•K L;?B HB M +MM; K¼B M;QÌB i?QÆM; M;?` K°i b
 " M i`QM; ç°M;- .B T h•K L;?B M?bM ? B p` bQ i?9+ ?ÄB,
 @ aQ T?K H½Q M?•M ;B +¶ F?Ä2 F?¬M; \ G-M M``v b Q bQ T?K H¢B M;?o ç M pB +
 +QM p"v\
 EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G ç€T,
 @ hbM? ?bM? M?•M ;B M ç½ `ä- v m K +?O ç`M? H``K HQ¢M M?•M i? - /Q ç¶ bQ i,
 +QM- ?v p¼M; +¶ i? p½M ?²BX G9+ +?B i v- bQ i, +¶ M¶B K°i b® +?mv M- Km®M
 +QM- ?v p¼M; +QM M?È i`QM; HÁM;X
 .B T h•K L;?B ;"i ç-m,
 @ :B€Q ?m'M +O bQ i¬M- h•K L;?B iU M?B M T?ªB ;?B M?È i`QM; HÁM;- bQ i?9+
 EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G M¶B,

@ E?¬M; ?´H¨h?€M? M[+O T?€B . Q h`b i - bQ i?9+ pb +QM K¨ +ªK i?´v + Q ?S
T?| +O +QM Km®M i M|B pÈB +QM `^M;- + Q i?O i`QM; L?•M ;B M +MM; tm'i ?B
i?"i bU F?¬M; çO ç ç®B T?| - b m M¨v T?ªB ç°M; M½Q M?B m K°i iQ- pB + ;b +kM;
h?€B •K h L?"i ç½ ; -M F - ç M H9+ ç| +€+ ç¢B K¬M T?€B i`QM; M?•M ;B M b) F?|
#bM? ioM? ç®B T?| i?b b) +| +€+? +ªM i`Î i`QÌM; ?¢Q FB T M¨v tªv ` X

.B T h•K L; ?B H†M; M; QÌB- ?ÄB,

@ aQ i?9+ - +?d +| M?Q p¨v i?¬B b Q- F?¬M; +ÁM ;b M[`\
L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q iB T HÌB,

@ E?¬M; +?d +| p¨v- bQ T?K +O +QM +m®B +MM; ç†+ #B i ç +¨T ç M K°i pB + - M
i v +QM #` ?Ov i?b +QM T?ªB K m i`Î p . Q h`b- M m F?¬M; b) F?| i?Q€i FB T M¢
a„+ K†i +O .B T h•K L; ?B F?) i? v ç´B- ?QªM; ?®i M|B,

@ oB + M¨v F?¬M; i? +| F?ª M,M;5 . Q h`b L; ¼+ G M? H¨i?¬M F?Q- b Q +| i? #`
T?ªB M|B b B `²B b Q\
L? M? H„+ ç-m- L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q i`ª HÌB,

@ h +kM; F?¬M; #B i M[- bQ i, F?¬M; +?`m ;BªB i?Q+? `ä- +?d M|B H¨ +QM ?½v -
M M M?È ?½v Qi bY /KM; . Q h`b L; ¼+ G M?- i M; ?o +| H) b) F?¬M; tªv ` +?mv M
.B T h•K L; ?B HŠM; H†M; ;¨i ç-mX E # M- EBK o¬h`¬M ¬M M?m H M iB M; ,

@ Jm°B çWM; HQ H„M; [m€- i? ;B M i?¬M F?Q p¬b®- K¶B +€B +| Qm çB K p¨M?
bQ T?K Km°B M|B +kM; +| F?ª M,M;X a m M¨v +?d +¬M +?9 w- ;†T +QÌM; ç`+? i?b
H) b) F?¬M; +| +?mv M ;b ç•mX

L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q p¨EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G M; ?2 tQM; -
p i€M i?QÌM;- ?B M M?B M HÌB M|B +O EB K o¬h`¬M ç½ +?B K çQÊ+ F?¬M; Qi -
QPQ

o¨Q ;BÌM; ¼- i¢B h?B M >mv M HoM? ç°i M?B M tm'i ?B M # ç¢Q M?•MªM?- ;²K K
im´B i€+ F?QªM; i` M #ªv KQÆB- iQ¨M i?•M H'T H€M? €M? ?¨Q [m M; M?¨M M?¢i
K°i +€B- H½Q ç¢Q KÎ KB M; ,

@ æ½ M?B m M,K F?¬M; #QÊ+ +?•M p¨Q ?²M; i`¬M- i?"i F?¬M; M; ?o ç M ?¬K M v
H¨i? bU p¬i?QÌM;X

@ /B ç¨ T?"i- i?B M i B i?B M i B5 S?"i M|B ôh F?¬M; p¨Q ç` M;K+ i?b B p¨Q ô
;B M- #'i [m€+?d H¨ SM; FB T K¨ ç M- H½Q ?[m +| ;b K¨ F?¬M; i? M?bM i?Q€M; H
E?) i? M K°i iB M; - H½Q ç¢Q H„+ ç-m M|B,

@ >Á i?QÊM;- i +?d H¨ M?'i i?ÌB +ªK i?€M K¨i?¬B- b Q H¢B +| ;b F?¬M; i? M?b
i?'m bU çÌB i?b i ç½ F?¬M; ç M `²BX h?¬B çQÊ+ `²B- F?¬M; M?„+ ç M +?mv M M¨
ç M h?€B >mv M bÆM- i`QÊ+ ? i çB ;B i >„+ a€i >´ oQÆM;- b m ç| çB ç•m M[\
L; ?2 tQM;- ?Á i?QÊM; M?bM [m H½Q MB +¬- i?´v #¨i F?¬M; #B m ?B M ;b- F?¬
@ h?2Q w FB M +O H½Q M¢T- Km®M ;B i >„i a€i >´ oQÆM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M
+?9M; i - /M +| ;B i çQÊ+ ?„M +kM; b) T?ªB i`ª K°i +€B ;B€ iQÆM; çQÆM;- pB +
H¨KX h`QÊ+ K„i- HB M KBM? #` i´M i?'i M; ?B K i`¼M; - KK+ çQ+? +?mv M çB M¨v
M; QÌB- /Q ç| i i?´v +?9M; i M M K m ç M h?€B >mv M bÆM- M?[M; pB + F?€+ b r
@ >Á i?QÊM;- M; QÆB F?¬M; +ªK i?´v M m +?9M; i ;B i +? i >„+ a€i >´ oQÆM; i?b
M[? v b Q\

@ h #B i H" M?Q p"v- M?QM; +?9M; i F?¬M; M„K +?„+ +! i? ;B i çQÊ+ ?„M- ç9M
+?9M; i F?¬M; i? ;B i çQÊ+ >„+ b€i >' oQÆM; - M; QÆB +^aK i?'v i`QM; HÁM; M?[M
M?bM bU pB + M"v M?Q i? M"Q- ?¼ F?¬M; T?^aB H" #` i? K K°i bU ç^a FQ+? M; ?B I
G½Q ççQ M; ?2 tQM; i`Î M M i`-K K†+- ?B M M?B M HÌB M|B M"v `i +! HwX hW iB
+O HB M KBM? K" T?•M iQ+?- i?U+ HU+ +O >„+ a€i >' oQÆM; `i KçM?- pQÊi[
" M; QÌB S?QM; G¬B +?•M [m•M- *?B M h•K i¬M; B^a p" EBK *QÆM; h?€M? S?"i H
pÈB ?„M K" +kM; #` i`¼M; i?QÆM; - H-M M"v M m # M; QÌB KbM? HB M i?O i?b b
çQÊ+ iB M M; ?B\

@ æQÊ+ `²B- i?ìB ;B M F?¬M; +ÁM bÈK M[- ? B M; QÌB M|B Qi K°i +?9iX G-M M"
ç½ M|B `ä `M; v m +¬m +?9M; i ?¶ i`Ê EB K o¬ h`-M- ç M H9+ ç! *Ym h?B M >Q
#`B- ? B M; QÌB HQ M?[M; +?mv M M"v H"K ;b +?SX æB i?¬B5

G½Q MB M|B tQM; HB M tQ v M; QÌB çB- ?Á i?QÊM; p" H½Q ççQ +QÌB F? M K'v iE

@ h K p` ç½ ç M ç•v- ?" i'i T?^aB ;'T ;€T K" çB +?S\

•K i? M? ç°i M?B M p M; H M F?B M # M; QÌB HÁM; F?) +?'M ç°M; - +?d M; ?2 H½Q

@ G" M; QÌB M"Q ;B'm ç¬m HÁB çm¬B p"v- +ÁM F?¬M; K m ?B M i?•M\

h`QM; ?Q F?¬M; - K°i ççQ M?•M <sup>a</sup>M? ?B M ` - +?QM? i?' GK+ o•MX L?bM €M? K„i
K†i GK+ o•M ?B M H M p HçM? HMM; - F?!2 KB M; F?) M? +? H M +QÌB- HçM? H)

@ E?¬M; +¬M F?~M i`QÆM; M?Q p"v- i imv F?¬M; T?^aB H" +?QM? M?•M [m•M iY
M¶B T?^aB ` i v ç€M? HÛMX L?bM # p` iQ"Mi?•M [m M; ?Q HQm ç°M; - ?B M M?B
i?O iW o•M *?B T?€T ;BÈB ` +?d iQ"MH" K°i Hk iB m [m, M?€i ; M b Q\

G½Q ççQ b„+ K†i ?B M H M p ;B" M /[- i?ûi HÈM,

@ AK KB M; - M; QÆB H" B\ .€K ?¶M H€Q pÈB #¼M i - +ÁM F?¬M; K m #€Q / M?`
GK+ o•M +QÌB M; çQ M; ? M|B,

@ *ÁM M; QÆB H" B\ " ^M; p"Q M; QÆB F?¬M; ç€M; ç i #€Q / M?X

jRRX *?QÆM; jRR@ E? B h?Ov h?m h`€B

@ æWM; +! tmM; ç°M; - ?„M Km®M FQ+? ç°M; H½Q ç!- +?9M; i F?¬M; M M M|B pÈ
GçM? HMM; M?bM GK+ o•M- H½Q MB M?½M i?¬M M; ?B ?Q†+- ?ÄB,

@ L; QÆB H" GK+ o•M\ hçB b Q M; QÆB HçB #B i +?9M; i b) ?B M /B M içB ç•v\ G
oW M; ?2 ç M +€B i M GK+ o•M- H½Q Q ççQ p" H½Q ?Á i?QÊM; ç m FBM? M; ?B- ?B
çSM; i`QÈ+ K†i ç•v F?¬M; / ç®B T?!X

GK+ o•M #bM? ioM? M?bM H½Q MB +¬- +QÌB i`^a HÌB,

@ E?¬M; b B- i H" GK+ o•M- +QB M?Q M?½M [m M; +O M; QÆB +kM; +! p" B T?¬M
i #B i +€+ M; QÆB b) tm'i ?B M Î ç•v çB m ç! F?¬M; [m M i`¼M; - KK+ çQ+? +O i
çB m [m M i`¼M; X

G½Q MB H½M? F?®+ M?bM GK+ o•M- ?ÄB,

@ JK+ çQ+? \ L; QÆB +! KK+ çQ+? ;b i?b ?½v M|B `ä ` - çWM; +! [m M? +Q M[X
JK+ [m M; [m ûi [m # M; QÌB- GK+ o•M M?½M i?¬M #, M; H½M? - +'i ;B¼M; HçM? H

@ hçB +m°+ +?B M .`+? pB M M; "v i`QÊ+ i ç½ iWM; H" T HÌB i? - M?'i ç`M? b) i"
;BÈB p" M?[M; F Km®M ç~v i p"Q iY ç` X >¬K M v i ç M ç•v- #'i [m €+?d H" i?m ?²
L|B M?Q p"v- # p` +ÁM ;b +?Q KBM? #ç+? F?¬M; \

" M;QìB M;?2 tQM; +?'M ç°M;- b m F?B çQ K„i M?bM M? m- H½Q ççQ ?W HçM? I
@ GK+ o•M- M;QÆB F?¬M; +ªK i?'v [m€ iU T?K +?,M;\ Íi`QÈ+ K†i # +?9M; i - pÈ
H¨ +| ?v p¼M; +?B M i?„M; ? v b Q\
GK+ o•M M;çQ M;? +QìB M|B,
@ E?¬M; #B i H½Q >mv M J°+ M;¨v i`QÈ+ ?B M ;Bì ç½ idM? HçB +?Q \ *€+ M;QÆ
i?¬M iB M ? v b Q\ *?„+ F?¬M; ç M M¶B +ªK°i+'K +? +ÄM+QM+O i +kM; F?¬M
a„+ K†i # M;QìB ?B M H M p ;B”M /[M?QM; HçB F?¬M; T?ªM #€+- #ÎB pb +?Q ç
pšM F?¬M; i? +Y ç°M; çQÈ+- M; v +ª o•M :BÈB h?B M h¬M+kM; F?¬M; ;BªB F? B
G½Q ?Á i?QÈM; iS+ ;B”M M?bM GK+ p•M- M|B,
@ GK+ o•M- M;QÆB F?¬M; +¬M T?ªB ç„+ w- ?¬K ç| H¨ /Q >mv M J°+ ççQ ?[m F?¬M
KÈB +| +Æ ?°BX *ÁM ?¬K M v- +?9M; i ç m #B i çQÈ+ M;QÆB i?•M ?Q”B M?B m H
bY /KM; [m, F M[i?b F?¬M; +| F?ª M,M; ç•mX
GK+ o•M +QìB K°i +€+? iU M?B M- H½M? M;çQ M|B,
@ L m M?Q Î .`+? pB M M;¨v ç| pÈB # M;QìB +€+ M;QÆB i?b +| H) i +ÁM i®M K
F?¬M; ;B®M; M?Q M;¨v i`QÈ+X >B M içB F?¬M; +ÁM bÈK M[ - # p` ?½v #€Q / M
i?“T +€+ M;QÆB tQM; i?b i b) ç M >„+ ç”K i bK Fb K +Y p”Q o•M *?B T?€T ;BÈB- I
o•M *?B T?€T ;BÈB +O +€+ M;QÆBX
G½Q ççQ ?ûi H M K°i iB M; ;B”M /[,
@ GK+ o•M- M;QÆB çWM; +| +m²M; p¼M; - +| 'i J°+ +?•M [m•M i Î ç•v b Q +| i? ç
çQÈ+5 >¬K M v i b) HoM? ;B€Q t2K i?Y M;QÆB +| i?“i bU HÈB ?çB M?Q i`mv M M
J°i•K i? M? M;•M H M +MM; pÈB K°i Hm²M; b€M; M?Q i?B K çB M- p¬ b® FB K K M
o•M içQ i?“M? K°i HQÈB FB K +| Q B HU+ /ìB MQM H”T #B M- M?“K p”Q M?[M; +?
æB K M?B M +QìB K°i iB M;- GK+ o•M HB M p”M F?ÎB v LB K h?¬M " - i'i +ª +?B iB
ç m ?B M H M `ä`”M; i`QM; ç-m- +?“M; HB M M? M?“M; /`+? +?mv M i?Q€i` F?
*?mv M i?•M` F?ÄB M;Q”B KQìB i`QÈM;- M?bM i?'v b„+ K†i FBM? /`+O 'i J°+ +
M?“M çQÈ+ M|B,
@ hm pB +O M;QÆB i?“i bU F?¬M; FûK bQ pÈB i - M?QM; i +| +?¶K”M;QÆB F?¬M
FB K i m +?QM? i”T?€T [mv i M M +| i? / /”M; ?| ;BªB i'i +ª +€+ +?B m +¬M; FQ
i®M +¬M; p¬ Q+?X
GçM? HMM; ?W K°i iB M;- 'i J°+ ççQ M?•M ?ûi H M,
@ æWM; +| F?Q€+ H€+ bÈK M?Q p”v- T?ªB ç'm [m `²B KÈB #B iX GçB ç•v5
EB K tm'i M?•M ç°M;- 'i J°+ +?•M [m•M i`QM; F?B M;U FB K- i?•MªM? ?| i?“M? +
F?¬M; M;WM; i€+?` i` M F?¬M; i`mM;- i`QM; +?ÈT K„i i`QM; F?m¬M pB M i`,K i`
T?€T F€ Hç- K°i K”M b€M; `ÈT i`ìB tm'i ?B M # Q p•v tmM; [m M? +?“M;X
" M i`QM; [m¬M; ?”Q [m M;- i?•M ?bM? +O 'i J°+ +?•M [m•M T?•M ;BªB i?“M? i€
ªM?- €M M;[içB +Ym i?B M +Ym ç` +?B p` +MM; M? m T?€i` K°i FQ+? +QìM; ?Q
+?MK b€M; ?°B iK tmM; [m M? GK+ o•M- ?bM? i?“M? K°i pÁM; b€M; M?Q FûM i^K
+?YM; +?“M;X
GK+ o•M M?½M i?¬M H½M? F?®+- +?“M; +ªK ;B€+ çQÈ+ K°i FQ+? M”v i?“i KçM?
i?B i`B M >Q o¬ E?¬M; L;•M T?€T [mv iX hQ”M i?•M ?mv M ?| tm'i ?B M Î i` M F?
o¬ L;•M çQÈ+ i?B i`B M- T?€i bBM? K°i mv HU+ H”K +?'M ç°M; +€+ + Q i?O T?Q /
M?çQ- iS+ i?b +'T i®+ Mû i`€M?X

L;•M[m M; H|2 H M- GK+ o•M i?B i`B M E?¬M; :B M E?B m .QÊ+ +?B i?m"i- i?•M
'i J°+ +?•M [m•M- +Q|B H¢M? M|B,
@ >¬K M v i ç M H" ç ;B i M;QÆB- F?¬M; T?ªB ç M ç bQ i`B + Q i?'TX "•v ;B|+€
çB5 >| >²M Zmv >Q5
>„+ K M; +?ÈT ?B M- +?¬M; HB M i?B i`B M >| >²M ç¢B T?€T- ?[m i?O tm'i ?B
+?QÎM; ç€M? p¬Q M;U+ +O 'i J°+ +?•M [m•MX
h?¬M b„+ #B M ç´B- 'i J°+ +?•M [m•M`®M; H M K°i iB M;- ? B i v H½Q ;B Q H¢B p
i,M; ç M KS+ +U+ ?¢M ?| i?¬M? K°i +°i b€M; K¬m t M? / i`|B- M;? M? ç|M K°i FQ
+?QÎM; iB T H'v HU+ i?¬M T? +O >| >²M ç¢B T?€T- ? B # M ç m F?¬M; +?¬m M
i?|B ;B M- F?¬M; # M M¬Q +?¬m F?m'i T?K+X
æ^M; M¬v- H½Q ?Á i?QÊM; p¬ H½Q MB +¬ M?bM M? m K°i +€B- ? B M;Q|B ç²M; i?
K°i ç¢Q FBK Hm•M # v H M- S?"i [m M; +?|B H| F K i?2Q p¬ b® S?"i +?9 iW i`M
HU+ HQÊM; +?Q ç¢B +?Q i?€M? +?S çUM; i`€B iBK iW #B +O S?"i ;B - M;QM; iK
ç¬m GK+ o•MX
*ÁM # M FB - H½Q MB tm'i FB K M;•M p M; M?Q b'K ç°M;- FB K T?€T +m²M; /½
i?2Q F K i?2Q M?[M; iB HY çB M M?^K GK+ o•M +¬M; iÊBX
*ªK ;B€+ çQÊ+ i? +¬M; +O H½Q ?Á i?QÊM; p¬ H½Q MB p¬ +MM; K½M? HB i- GK
M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; i? i?W M?"M+ Q i?O +O o•M *?B T?€T ;BÈB i?"i bU F
ç°M;- +?¬M; HB M i?B i`B M v LB K h?¬M " T?€i` K°i ç¢Q iBM? i?¬M HU+ pÊB
M½Q +O 'i J°+ +?•M [m•M- F?B M H½Q F m i?ªK K°i iB M;- #` GK+ o•M ç€M? # v`
F?ÁB bU #€K`B i +O 'i J°+ - K°i H¬M M[ i`QM; i?|B çB K M;mv ?B K M?'i i?•M i
p¬- i`€M? çQÊ+ bU +¬M; FQ+? HB M i?O +O H½Q ?Á i?QÊM; p¬ H½Q MB +¬X
h¢K M;QM; i`M +¬M;- GK+ o•M M;¢Q H" T i` M F?¬M; M?bM 'i J°+ i?¼ i?QÆM; i` M
H¢B- H½M? F?®+ M|B,
@ "•v ;B|+?d KÈB #„i ç¬m- # p` ?½v M?•M H9+ `ªM? K¬ iU +¬m M;mv M +?Q #ªM
T?M ?° +?Q- M m F?¬M; çÊB H€i M[b) F?¬M; +ÁM i?|B ;B M ç•mX
*ªM? ;B€+ M?bM GK+ o•M- H½Q MB M´B ;B" M,
@ GK+ o•M- M;QÆB çWM; +| pb pB + +?B K i?QÊM; T?QM; ?²B M½v K¬ ç„+ w- +?9
/M +?Q M;QÆB i?•M ?Q`B M?B m HQ¢B T?€T [mv i M?QM; F?¬M; T?ªB +S ;†T H" ;
M;QÆB +?d +| K°i M;Q|B- M m i?"i bU ç°M; i?O i?b M;QÆB M?'i ç`M? #` i?B i i?ÁE
i?S+ çQÊ+ çB m M¬v K¬ Hv F? BX *ÁM •M Q€M;B[M;QÆB p¬ o•M *?B T?€T ;BÈB
iB m /B i tQM; M?[M; v m K +O pU+ +?B i K ;BÈB`²B b) iW iW i? M? iQ€M b mX
GK+ o•M +Q|B H¢M? HMM;- M|B,
@ h i?'v i?QÆM; i? v +?Q +€+ M;QÆB- +€+ M;QÆB i?"i bU iQÎM; `^M; +| i? iB m
i K ;BÈB ? v b Q\ L|B +•m F?| M;?2 K°i +?9i- pÊB im pB +O # M;Q|B +€+ M;QÆB
+| çQÊ+ K°i +Æ ?°B ç¬Q i?Q€iX *ÁM h?B M EB K E?€+? +O *Ym h?B M >Q o¬ ;B
a€i >mv i .B K G i?b +kM; +?d +| +? i K¬ i?¬BX .Q ç| o•M *?B T?€T ;BÈB p¬ *Ym
+€+ M;QÆB /U p¬Q +€B ;b ç iB m /B i +?9M;\
@ AK KB M;- M;QÆB çWM; +| M;Kv M;¬MX hW +´ +?Q FBK- i" #`i i?„M; +?QM?X
+m®B +MM; i?b +?QM? ç¢Q Hm¬M Hm¬M i?„M;- ç•v H" Hw iW M;"M tQ X
G½Q MB +¬ M;[F?Q FB M ç`M?- H° p ?B M M; M; HšK HB iX
@ h?"i p"v b Q\ :B®M; M?Q #•v ;B|¬ GK+ oB M HB M KBM? +O EB K o¬ h`¬M ;B C
>´ oQÆM;- F i [mª M?Q i? M¬Q\ L;"v i`QÊ+ „+ S?QM; K°i M;Q|B K°i M;U çª #¢B
pB M- b Q F?¬M; M;?2 M|B +€+ M;QÆB ç2K M;Q|B i` ;BªB [mv i` b Q\ >B M i¢
i - b Q F?¬M; i?'v +€+ M;QÆB i?„M;\ æ•v`®i +m°+ i¢B b Q\ h" F?¬M; i?„M; +?QM
ç¢Q +¬M; M;"v +¬M; v m p"v\

GK+ o•M H¢M? HMM; T?ªM #€+- ;B¼M; M|B K M; i?2Q •K ¢B m i`M F?®+X

G½Q MB p K†i ¢-v T?šM M°- Km®M TªM #€+ M?QM; H¢B F?¬M; #B i TªB ;BªB i? K„i M?bM GK+ o•MX E # M- H½Q ?Á i?QÊM; M?Ä M? F?mv M M?O- `²B M?bM b

@ *?mv M tªv ` Î .`+? pB M M; `v ¢| +?9M; i +kM; +| M; ?2 [m - pB + M`v /M ¢9M; [m `²BX G½Q M¢T ?v p¼M; M; QÆB ?B M i¢B +| i? MÈB i v i`QÊ+- tQM; pB + +¬M tQM; p'M ¢ v m K `²B b m ¢| b) T?KM; #²B M; QÆBX >¬K M v F?¬M; TªB +?9M; i Km®M ¢'m pÈB M; QÆB ¢ F?ÄB F?B M M; Q|B i?•M ¢ m K` +Wm M?•M p m B KWM; X M; QÆB T?•M `ä i?` T?B- •M Q€M +O +?9M; i ¢ b m M`v b) iQM?X

GK+ o•M p K†i H¢M? M?¢i i`ª H|B,

@ L m i F?¬M; ¢²M; w i?b +€+ M; QÆB H`K ;b\ h ¢½ M|B [m - i ¢ M H` ¢ ;B i M ;b K` i ¢€M; +|- F?¬M; TªB ¢ M ¢•v ¢ +MM; +€+ M; QÆB #`M Hm`M i? ;B M +?Q M; QÆB F?¬M; i? +Sm ¢QÊ+ M?•M i? - HQm +€+ M; QÆB H¢B +?d ?ÄM; pB + +?S

G½Q ?Á i?QÊM; M´B ;B`M ?ûi H M,

@ GK+ o•M- H½Q M¢T ¢½ /MM; H|B iY i K` i?QÆM; HQÊM; pÈB M; QÆB- M; QÆB F ?¬K M v p b /•M i`W ?¢B- i? i?B M ?`M? ¢¢QX æ M ¢•v- ?¬K M v +?9M; i t2K B + \*'i iB M; +Q|B •K H¢M?- €M? K„i GK+ o•M H|2 H M iB ?mv i K M;- KK+ [m M; /B p M; H M K°i +€+? F€ /` ,

@ æ M ¢•v- ?¬K M v i t2K w i`|B ` b QX h TªB +?Q +€+ M; QÆB #B i- +€+ M; QÆB ¢QÊ+ i X

G½Q ¢¢Q- H½Q ?Á i?QÊM; p` H½Q MB H†M; ¢B K°i +€B- ?B M M?B M H` F?¬M; ` b QX ` M; Q|B M?bM M? m ?°B w- iS+ i?b K¶B M; Q|B ¢ m iU p`M +¬M; ¢ F?Q- +?m FBM? i? i` M h?B M >mv M HoM?X

:B| M? i?´B [m - GK+ o•M M;~M; ¢-m H M M?bM i`|B- ¢•v H` H-M i?S M?`i +?`M; i +| F i [mª M?Q i? M`Q\ h` M p B +?`M; hS GBM? i?-M i?9 H„+ H„+ +€B ¢-m- H9+ i # M; Q|B FB F?¬M; K°i +?9i ;b ;¼B H` F?`M i`QÆM; +ªX *| i? i`QM; HÀM; M| +?Š ?Q- K°i +m°+ +?ÆB `i #bM? i?Q|M;X

h?B M >Q M HoM? i`M M;`T F?¬M; F?Q +?B M i` M?X G9+ M`v- # + Q i?O +O o +?•M M;mv M H M ¢ M +U+ ?¢M- #„i ¢-m T?€i ¢°M; i? +¬M; K½M? HB iX

h?m ?²B KK+ [m M;- GK+ o•M ¢B K ¢¢K M?bM # M; Q|B M|B,

@ æ½ H` bBM? iY +?B M i?b # p` M M M|B ` / M? ?B m- M m F?¬M; i H¢B F?¬M;

`i J°+ ;B`M /[M?bM GK+ o•M M|B,

@ L m M?Q M; QÆB Km®M #B i +? i p`Q i v B- i?b i b) M|B +?Q M; QÆB M; ?2X >Á MB +¬ ¢QÊ+ ;¼B H` hm :B€+ i?-M MBX :B| i?b ?½v +?`m +? i ¢B5

jRkX *?QÆM; jRk @ EBM? h•K L?`i *?B M

.QÈB ¢'i- h?B M æ,M; ¢¢B bQ +?mv M i?•M # v H M- i?•M i? M;²B t T #^M; M?Q KB M; iKM; MB K FBM? p,M- p¬ b® S?`i +?9 iW KB M; ¢¢B bQ i`mv M ` ?| i?`M? i`MM; ¢B T ¢B T ?ÉT H¢B # Q p•v GK+ o•M p`Q # M i`QM;X

hm :B€+ i?-M MB # v p¼i H M- +ª M; Q|B M;¢Q M; ¢SM; ;B[i`|B- [m M? i?•M b`K + Q i`Q|M; FB K i?B i`B M` T?€T [mv i ¢°+ K¬M h?-M EB K .šM G¬B +?•M [mv i T?€ K•v +?B m tm®M;- M?[M; iB ¢B M FBM? M; Q|B ?°B iK i` M FB K `²B +MM; p ?mM; ?½M #´ tm®M; T?Q GK+ o•M # M /QÈBX

L;mv?B KiÈB;-M-GK+o•M€M?K„iH¢M?H)Q-i?-MFB Ki`QM;i v# v H M F?-M
K¢M?K)i`QM;i`QM;+?ÈTK„i#MM;H M-HB i?Ä +?•M M;mv M#@+H M+m²M+
KQìB i`QÈM;?Q`M iQ`M#`M;”T i`QM;K°i pMM;#B M HY X smM;[m M?-+€+i?•
i¢Q`#„iç-m#@++?€vX GK+o•M M?•M F)?Î M`v i?•M KbM?ç°i M;°i# v H M# i
?„+K M;-Zm, oQÆM;+?B M;B€T iU ç°M;tm’i?B M-ç²M;i?ìB pÈB pB +T?ÁM;
;Bì#½Q K`m ç2M-çB M+m²M;Mm®i+?YM;HBM?F?Q’iJ°+tmM;[m M?X

G9+M`v h?B M GQM;h?B M sQÈM;+O h?B M æ,M;ç¢B bQ ç½i”T FQ+?ç M-S?
+ì iQM?+?’iç®B H”T pÈB [m,[mv i+?Q•K+?Q i”-i? M?Q MQÈ+pÈB HY ;B Q ç’
HU+HQÈM;p¬?bM?+?’M ç°M;F?B M GK+o•M p`h?B M æ,M;ç¢B bQ iQ`M i?•M
+ªK i?’v F?¬M;/ +?’m+?9i M`QX L;v H9+M`v-çÁM i? +U+K¢M?+O hm :B€+i
HU+HQÈM;ç€M;bÊ+O H¬B çB M K M;i?2Q mvi? ?Ov/B i# Q T?O H’v GK+o•

L?bM p T?Q [m M;+¬m b’K bûi çì- hm :B€+i?-M MB- h?B M æ,M;ç¢B bQ-’iJ°+
pmB KWM;-M?”M ç`M?`^M;çÁM M`v GK+o•M +?i+?„+X h? M?QM;w MB K KÈB
bûi ç°i M?B M#B M K’i i`QM;M?€v K„i- H°`i?•M ?bM?#’i F?m’i+O GK+o•M- F
FBM??½B i`QM;HÁM;X

@ L;QÆB b Q+ì i? F?¬M;#`i?QÆM;+?9i M`Q\ æB m M`v p®M /o F?¬M;i? X

L?bM hm :B€+i?-M MB pÈB p F?BM?KB i- GK+o•M+QìB M?çì MìB,

@ J°i FB K M`v [mªi?”i`i`i#€ç¢Q-ç€M;iB ++€+M;QÆB ç½[m M K°i pB +X Zm M
G¬B h?-M [mv i i` M KbM?i?b K°i FB K çì+O M;QÆB H`K b Q+ì i? ;•v i’M i?QA
i b)+?Q+€+M;QÆB i?QÎM;i?S+K°i+?9i mv HU+i?”i bU+O G¬B h?-M [mv i- t

> B i v çQ` +?”T p`Q- HÁM;#`M i v ç®B /B M M? m- K°i ç¢Q [m M;+¬m H”T HÁ2
;B[F?¬M;i`mM;`²B /WM;H¢B i`QÈ+M;U+GK+o•MX L;v b m çì- K•v ç2M p•v F
H¬B i`MM;i`MM;ç€M?tm®M;-HB M iK+ç€M?H M [m M;+¬m T?Q i` M çdM?ç¬m
M?Q iÆ-i¢Q i?”M?K°i+€B H²M;€M?b€M;# Q T?O#¬m i`ìB i` M h?B M>Q M Ho

*?ÈT çB M# v [m # v H¢B i`QM;iB M;b’K` M M?Q M?[M;+QM`„M#¢+ #B M i?
K M;i?2Q HU+HQÈM;F?OM;F?B T /¬M /¬M iW # M M;Q`B ûT p`Q # M i`QM;-T?
/B i M?^K p`Q # ç¢B + Q i?O+O o•M *?B T?€T;BÈBX

EBM??½B M?bM /B M#B M M`v-’iJ°++?•M [m•M F m H M,

@ *~M i?”M- G¬B h?-M [mv i çì+ì i? ?m,/B i p¢M p”i- H`F?„+iBM?+O M;QìB in
çQÈ+i?B i`B M M;mv M i?-M tm’i F?B m- M m F?¬M;b);†T T?ªB H¬B FB TX>B
MB+¬/MM;FB K /šM H¬B- K M;Mì i`mv M p`Q HÁM;ç’i- çÈB b m F?B i?-M H¬B i

hm :B€+i?-M MB M;?2 p”v HB M p°B iB T iK+i?B i`B M h?-M EB K .šM G¬B +?•M
H,M;F?¬M;M;U FB K- K¢M?K) ç2K HU+HQÈM;i?-M H¬B i`MM;”T i`ìB ç’i FB /
çì H¢B +„K M;”T FB K p`Q HÁM;ç’i- K M;HU+HQÈM;i`mv M p`Q HÁM;ç’i`°M;H

í# M+¢M?-’iJ°++?•M [m•M p`h?B M æ,M;ç¢B bQ i?’v p”v ç m i?ÎT?”Q-+?d H`
H p B M, Qì B AKU b D- K æ [S H M, Å3& m M ? K i b- G40 € O M € d M ? ç-m ç°i M?B M#¢Q T?€i- M’im M,

h`QM; H²M; €M? b€M;- GK+ o•M /MM; w MB K T?•M iQ+? çÁM HB M i?O +O # M;
+O i?S çQÊ+ ;¼B H` EBK >` i?–M i`€Q M`v- iW i`QM; ` M;Q`B F?–M; i? i` tûi +
T?ªB +?`m #| #m°+ `i HÈM- ;–M M?Q `i F?| ç°i T?€X *ÁM +–M; FQ+? +O •K /QÆ
?`M; K FB HçB +U+ F€ HÈB ?çB- +| p M?Q H²M; €M? b€M; FB +| i€+ /KM; ;B i,
T?€i i?b mv HU+ ç m i,M; i? K K°i KS+ M?`i ç`M?- H`K +?Q ç`+? M?•M #` F?®M î i
+UX

L?`M i?`v ?Q`M +ªM? +O KbM? K¶B H9+ K°i t`m çB- GK+ o•M #B i F?–M; i? +?–M
M;•M [m M;- h`M >²M T?M tm`i ?B M- HU+ HQÊM; KçM? K) +| i? T?QM; `M K¼B
K„i ç½ ç€M? #`i HçB FBK [m M; /Q T?Q iQÊM; EBK \*QÆM; ?`M; K FB T?€i` X a
#`v #® T?ÁM; M;U i`MM; çB T [m M? M;QìB- i v T?ªB `M M? H M H²M; €M? b€M; i
T?M- Km®M KQÊM HU+ HQÊM; ?| ?²M F?–M; ;b +?®M; M`B ç ç°i T?€ EBK >` i?–

í # M M;Q`B- h?B M æ,M; ççB bQ i?`v EBK *QÆM; ?`M; K +O KbM? #` T?€T [mv i
+? i?b i`QM; HÁM; F?–M; F?ÄB FBM? ?½B- HB M i?9+ ç~v +?•M M;mv M iQ`M i?•
o•M `²B i`M +–M; X æ€M; iB +- K†+ +?Q H½Q i i?9+ ç~v +?•M M;mv M i? M`Q çB M
K /Q +?•M M;mv M #B M i?`M? ç| ç m F?–M; +?9i ç°M; ioM?- M| ç½ ?Q`M iQ`M #`

í # M i`€B- `i J°+ +?•M M?•M M|B,

@ >Á i?QÊM;- F?–M; +–M i?Y M[- ç½ F?–M; çQÊ+ i?b ç´B +€+? i`M +–M; F?€+
F?–M; +€+? M`Q i?Q€i F?ÄB i?–M i`€Q +O +?9M; i - +?9M; i +| i? i? v ç´B +€+?
ç M F?B ?„M +?•M M;mv M +çM ? i- M;mv M i?–M #` ?Ov /B i KÈB /WM; i vX

h?B M æ,M; ççB bQ ;`i ç–m M|B,

@ h #B i- +?d H`i Km®M i?Y t2K GK+ o•M M`v `®i +m°+ +| +?¶ M`Q i?–M F€X E
T?ªB i–K i?QìM;- F?–M; i? +QB M? X >B M ;Bì +?9M; i ?½v ?Ov /B i ?„M i`QÊ+

.Si HìB HçB K9 ç°M; ? B i v- +?•M M;mv M i`QM; M;QìB +m²M +m°M T?€i` - b m
+–M; FQ+? i`î M M K½M? HB i ?ÆM M?B m- M?„K ?QÊM; GK+ o•M K`i`M +–M; iÈM

L?Q p`v- i K ççB + Q i?O +O o•M \*?B T?€T;BÈB ç m i?B i`B M T?€T i?m`i F€ /B m
[m M? EBK >` i?–M i`€Q i`M +–M; /²M /`T- K°i pÁM; +–M; FQ+? HB M iK+ F?–M; /

h`QM; H²M; €M? b€M;- GK+ o•M M? M? +?|M; T?€i ;B€+ >| >²M T?M +O KbM? i`C
ç½ ç½ K`i çB i€+ /KM; X \*ªK i?`v +–M; FQ+? +O ç`+? M?•M K¶B H9+ K°i HÈB ?çB
H9+ +`M; M;mv ?B K- GK+ o•M F?–M; FbK çQÊ+ ;–K F?) K`v iB M; X h?S M?`i H`
T?QÆM; K`+ªK i?`v FBM? ?½B- i?S ? B H`+ªK i?`v ?®B ?`M p bU ç„+ w +O KbM

h`QM; HÁM; +?`M; ?B m `ä- i`QÊ+ H9+ ç®B T?QÆM; T?€i ç°M; i?b #ªM i?•M +?`M
M?QM; +?`M; ç½ F?–M; H`K M?Q p`vX \*?QM? pb +?`M; Km®M i?Y t2K ç€K + Q i?
i? ;B i çQÊ+ +?`M; ? v F?–M;- i`ìB + Q +| T?ªB pšM Km®M H`K F?| +?`M; ? v F?–
KS+ [m€ i²B i M?QM; Qi M?`i ?B M içB +kM; +?ŠM; / +?`m ;bX

L? M? +?|M; ç´B w- GK+ o•M T?•M iQ+? K¼B pB +i`QÊ+ K„i- #B i`^M; Km®M /M
i?U+ i - +| çB m M;Q`B +€+? ç| #ªM i?•M +ÁM +| #B M T?€T ;b M[F?–M; \ G9+ M
E?–M; :B M E?B m .QÊ+ ?B M M?B M ç½ +?ŠM; +| i€+ /KM;- M?[M; T?€T [mv i +Á
T?€ çQÊ+ ?çM +? +O F i ;BÈB ç| ç•v\

GK+ o•M M;?o K°i H9+ H•m- i`QÊ+ K„i Km®M i?Q€i F?ÄB EBK >` i?–M i`€Q +| Qi
KQÊM HU+ HQÊM; +O hS GBM? i?–M i?9- i?S ? B H`T?€i ç°M; .B i >²M ç QX L
+?`M; ç m F?–M; Km®M bY /KM; ç M- çB m +?`M; Km®M +?QM? H` /U p`Q im pB

L;?o ç M ç|- GK+ o•M HçB i?9+ ç~v v LB K h?–M " - pÈB M;?` HU+ i®B + Q çB M +
H–M M[+~M i?`M T?•M iQ+? M;mv M Hw +`m içQ p` ç†+ iQM? p`M ?`M? +O F i ;B
+€+? ç°i T?€X h?2Q bU ;B i,M; i–M bm`i +O v LB K h?–M " - [m„ ççQ p`M ?`M? +
+ Q i?O # M M;Q`B b m F?B tmv M [m i?–M i`€Q ç m çQÊ+ M?bM i?`v `ä`M;- +?
+–M; +O # M;QìB- F?–M; +ÁM iB m ? Q +?•M M;mv M ç T?ÁM; i?O M[X

E?¬M; +ÁM T?ªB HQ H„M; +?®M; çÐ- GK+ o•M i" T i`mM; iBM? HU+ p` i•K i?¬M +?
 i`€Q- /Q ç|` i M? M? +| çQÊ+ K°i +?9i F i [mªX h?¬M; [m i?, K /Á T?•M iQ+?¬ +?
 EBK >` i?¬M i`€Q ç| i?" i` F?¬M; TªB +?d +| K°i HÈT M?Q M?bM # M; Q`B K` H
 +?²M; H M M? mX h¬M bm'i +O iWM; i¬M; F i; BÈB i,M; H M iW i`QM; ` M; Q`B- p
 i`QM; F?B çB [m F i; BÈB i?b /U p`Q i¬M bm'i K` T?|M; ` - M?ì ç| M•M; + Q çQÊ+
 æ½ +| ?B m #B i M?Q p"v- i` M Kti GK+ o•M ?B M H M p iQÆB +Q`B- ?B m `ä p b
 ç°i T?€ çQÊ+ F i; BÈB M`vX L; mv M M?•M i?" i çÆM; BªM- +?`M; pšM Hm¬M +?Q ç
 H9+ tm'i i?O HU+ HQÊM; `M ç`M? F?¬M; i? v ç`B- b m F?B T?€ çQÊ+ i¬M; F i; B
 F i; BÈB i?S M?b- #ÎB p b i¬M bm'i +O ç®B T?QÆM; ç½ #B M ç`B M M F?¬M; +| +
 K` F?¬M; i bK çQÊ+ +?¶ /MM; M M iU M?B M F?¬M; +€+? ; b i?`M? +¬M; X >B M i ç
 i¬M bm'i +O K¶B i¬M; F i; BÈB `²B çB m +?dM? i¬M bm'i +O #ªM i?•M +?Q iQÆ
 /`M; ç°i T?€ [m i?¬M i`€Q M`vX
 L; ?o H` H`K- i v TªB GK+ o•M 'M H M F i; BÈB- #„i ç-m i?9+ ç~v +?•M M; mv M i`Q
 €M +O KbM? K` iB M ?`M?¬ `i M? M? ç½ T?€ çQÊ+ +?QM i¬M; F i; BÈB X L?QM; H
 HÈB ç°i M?B M /WM; H çB F?¬M; iB M çQÊ+ M[- çB m M`v F?B M +?Q i`QM; HªM
 ; BªB i?Q+? çQÊ+ - H` b B Î +?¶ M`Q +?S\ amv M; ?o +?Q F„ Q- +?ŠM; H) +ÁM i?B
 G9+ M`v # M; Q`B ç M; i'M +¬M; ç m M?"M ` bU F?€+ i?Q`M; +O GK+ o•M- €M?
 FBM? ?½BX h?B M æ,M; ç çB bQ M|B,
 @ *€B M`v b Q +| i? +?S- ç| +?QM? H` i?¬M [mv i i®B + Q +O o•M *?B T?€T; BÈB
 +kM; F?¬M; +€+? ; b ç°i T?€- ?„M H`K b Q H çB K°i K ç+? T?€ çQÊ+ +?QM i¬M; F i
 bU i?¬M #Q ç M M?Q p"v- +€B; b +kM; F?¬M; H`K F?| çQÊ+ ?„M b Q\
 hm :B€+ i?¬M MB b„+ Kti M†M; M ,
 @ oB + M`v i?" i F?| M|B- GK+ o•M M m F?¬M; +| +?9i #ªM HoM? i?b >mv M J°+ ç
 'M K` ç M h?B M h¬M +kM; F?¬M; ; BªB çQÊ+ X "•v; B| pB + ç½ ç M #QÊ+ M`v- +?9i
 i? i? +?Q ?„M- M?`i ç`M? TªB ; B i çQÊ+ ?„M- #^M; F?¬M; ?¼+ i?S+ i®B + Q +
 M; Q`B i T?€ K'ix
 'i J°+ *?•M M?•M M?bM GK+ o•M- p Kti M; ?B K i9+ M|B,
 @ h`QÊ+ K„i ?„M +ÁM +?Q i?U+ bU T?€ çQÊ+ EBK >` i?¬M i`€Q +O +?9M; i - F i
 +ÁM +?Q `äX G9+ M`v F?B M i HQ H„M; M?`i H` i çB b Q çÊi i'M +¬M; K½M? HB
 H`K i`M i?QÆM; ?„M +?9i M`QX L m +S M?Q p"v K` M|B i?b #¼M i /M p•v F?®M ?„
 ?„M- +m®B +MM; b) #` ?„M i bK ` çB K ç°i T?€- ç M H9+ ç| TªB H`K i? M`Q\
 h?B M æ,M; ç çB bQ M|B,
 @ h M GK+ o•M M`v [m, #Q F?| çQ€M- M m +S F?¬M; iB m /B i çQÊ+ ?„M M?Q p"v i
 /MM; M; mv M i?¬M i'M +¬M; - ; ç+? M; |B +MM; i MX
 hm :B€+ i?¬M MB p` 'i J°+ +?•M M?•M M; ?2 tQM; +MM; +?'M ç°M; - b m F?B ? B M
 ç m ; "i ç-mX
 h?'v ? B M; Q`B ; "i ç-m- h?B M æ,M; ç çB bQ H çB M|B,
 @ L m ç½ M?Q p"v- #•v ; B| +?9M; i /WM; i'M +¬M; - i?2Q /äB +?ti +?) ç°M; ioM?
 T?€ çQÊ+ EBK >` i?¬M i`€Q i?b +?9M; i HB M T?€i ç°M; K°i çÁM H`v K çM; - F?¬M
 " M; Q`B i" T i`mM; i?"M? K°i F?®B- €M? K„i +?, K +?9i ?2Q /äB GK+ o•M- +?m`M #
 G9+ M`v GK+ o•M ç½ M; ?o ` +?¶ +ÁM i?B m b|i- ç| +?QM? H` /Q EBK >` i?¬M i`€
 + Q +O o•M *?B T?€T; BÈB- +?S ç-v F?Q /QÆM; ?Á i?¬M i?€M?- # M i`QM; H ç
 T?€B S?" i æ çQX "ªM i?•M H9+ ç-m +?d +® T?€ ; BªB K` [m M +?2 /'m F?Q i` €+ i`
 iQM? +?'i +O F i; BÈB M M F?¬M; +€+? ; b iB M i? K çQÊ+ X >B m `ä çB K M`v- iQ
 [m M; - # Q T?O i? M? K M; - +MM; H9+ p" M H M T?€T [mv i +O ? B i¬M; T?€B S?
 M?Q +? i`2- `i M? M? +?|M; ç½ ç°i T?€ çQÊ+ H²M; €M? b€M; i?¬M F€ ç|X

E i ;BÈB #` T?€- GK+ o•M M;~M; ç-m ?9 /`B- K°i+¶ F?Q i? K¢M? K) # Q i`MK #®
M`v # ç¢B + Q i?O +O o•M *?B T?€T ;BÈB ç½ i?W +Æ ?°B i'M +¬M;- # M;QÌB M
tQ v i`ÁMc # K`m [m M; ?Q FBK- i? M?- ?²M; ;B Q F i?ÊT M?'i- i¢Q M M K°i +Æ
K„i ç½ +m®M GK+ o•M p`Q i`QM;X

h`QM; H9+ tQ v +?mv M- 'i J°+ +?•M [m•M- h?B M æ,M; ç¢B bQ- hm :B€+ i?-M M
b€m #`M i v M„K HB M pÈB M? m [m v i?2Q +?B m M;QÊ+ H¢B M;?`+? +?mv M i?B
€M? b€M; # K`m M?„K i?ŠM; p`Q M;U+ GK+ o•M #„M iÈBX

aU pB + tªv ` #'i M;ì- GK+ o•M imv H9+ i`QÈ+ ç½ T?€i ;B€+ # M;QÌB +| i? ç€M? H
?¼ H¢B +?¼M +€+? M`v- pb p`v H¢B `ÆB p`Q i? i'M +¬M; +O # M;QÌBX G-M M`v
+| p'M ç - #ÎB pb +¬M; FQ+? +O # M;QÌB H¢B F?¬M; +| +?9i ?Q +?B m M`Q K`H
b®M; i?b +? i F?¬M; +ÁM +QM çQÌM; i?S # X

L?“M i?'v iQM? M;?B K i`¼M; +O pB + M`v- GK+ o•M K„i T?|M; i?-M [m M;- KB M
/[- [m M; ?Q M,K K`m +?Êi ?B M [m M? M;QÌB- K°i K¢+? #`v ` K'v +?K+ ç¢Q F
M;Q`B i?•M ?bM?X h?2Q ? B i v K9 H M- +?•M M;mv M ?MM; K¢M? +m²M +m°M ç
K`m FB H`K T?€i ` iB M; M´ +U+ K¢M?X .U p`Q HU+ TªM ?²B- GK+ o•M +®
[m v i`ÁM /WM; H¢B- # v H M Km®M T?€ iQÌM; K` ` X L?QM; +?QM? p`Q H9+ M`v
M?B M "T ç M- F?B M +?Q GK+ o•M i`QM; HÁM; +?'M ç°M;- €M? K„i M? M? +?|M
b€M; # K`m ç|X

v M;?o i?Q€M; [m - v LB K h?-M " +?ÈT K„i ç½ T?•M iQ+? ` +'m i¢Q +O KkB i M
bU K¢M? v m i`QM; HU+ HQÊM; F?B M +?Q GK+ o•M b„+ K†i +U+ F€ i`-K i`¼M;X
i M M`v +?QM? H` # ç¢B + Q i?O tm'i M;mv M i?-M ç€M? ` - +?S [mv i i•K TªB
ç| H¢B ~M +?S # HQ¢B T?€T [mv i S?“i æ¢Q LB F?€+ M? m- mv HU+ F?´M; H² i
i?OM; K¼B i`Î M;¢BX

E?-M; F`T M;?o iQÌM; i”M- H9+ M`v KkB i M ç| ç½ tmv M i?OM; i-M; i-M; T?ÁM;
iB M ç M ;-M M;U+ +?“M;X :B•v T?9i M;mv ?B K- GK+ o•M tQ v +?mv M i?-M FB
HQÊM; iQ`M i?•M T?€i ` K°i +?B m K¢M? M?'i- M;? M? ç|M KkB i M ?Ov /B i ç|X *
i`QM; i v GK+ o•M ?| i?“M? K°i KkB i M €M? b€M; çÄ `U+ ç®B ç-m pÈB KkB i M €
F?B ? B # M ;B^M; +Q K°i H9+ i?b KkB i M €M? b€M; çÄ `U+ pĐ pKM- GK+ o•M #` +
`mM H M- F?|2 KB M; i`Q K€m iQÆBX

jR9X *?QÆM; jR9 @ " ` E?®M L K >Q M;

*?d M;?2 i?'v K°i iB M; +QìB HÈM- K i?-M *?Q+? h?B M +m²M; M;¢Q M|B,
@ l v ?B T i "- M;QÆB F?-M; M;?o *?Q+? h?B M i H" M;QìB M?Q i? M"Q ?ª- H" M;
iQÎM; M;QÆB tm'i i?•M iW Gmv M >²M æ°M; h?B M i?b +| ;b i" B # H„K- Hm" M im
ç½ K¢M? ?ÆM i X >B M i¢B M?[M; M;QìB Î ç•v F?-M; +| B H" #^M; ?[m ? i- i' i +ª
M;?o i`QM; i`"M +?B M M"v #¼M +?9M; F?-M; Km®M çQ M;QÆB p"Q iY ç` +?„+\\
EBK Gmv M ?W H¢M? M|B,
@ æ¢Q Hw M"v i' i M?B M H" i KBM? #¢+?- M?QM; >mv i GBM? çB m ç| +?d +-M p
H" çQ+? M;„K +O i' i +ª K¼B M;QìBX L;QÆB ?½v M;?o K" t2K- ?-K M v M;QÆB +
M,K M;QìB #¼M i F?-M; - iÈB H9+ ç| +?Q /M M;QÆB +| im pB FBM? i?B M +kM; F
+?¢v F?ÄBX
J i?-M *?Q+? h?B M ?ûi H M ;B" M /[,
@ L m ç½ p"v +?9M; i ?½v i?Y t2K- t2K +€+ M;QÆB +| i? H"K ;b çQÊ+ i \\
h?•MªM? H|2 H M- K i?-M *?Q+? h?B M i`€M? F?ÄB K°i +?B m i'M +-M; +O K
T?€i` K F?Q FBM? i?B M- HB M iK+ ç°i T?€ # i-M; T?ÁM; M;U +O EBK Gmv M
EBK Gmv MXªK;B€+ çQÊ+ K°i +?QÎM; M"v `i ç€M; bÊ- EBK Gmv M i?-M b„+ H¢M
i? v ç Q- i`QM; H9+ p°B p½ ç½ tªQ /B m tQ v i`ÁM- K°i M?€i ç Q +QÆM; K¢M? K
+?QÎM; +O *?Q+? h?B MX *?d i?'v €M? b€M; K¢M? K) H|2 b€M; - H"TiS+ FbM? H-
bBM? ` K°i iB M; M' ç€M; bÊ- K°i +?B m M"v H"K +?Q ? B M;QìB #„M` ? B # MX
h`QM; H9+ HMB H¢B- EBK Gmv M i? v ç´B HQ¢B i?•M T?€T- ç T?ÁM; *?Q+? h?B
H9+ M"v H¢B KQÊM•K i? M? iB M; M' ç `M i" M;- i?•M i? tm'i ?B M # M +¢M? >m
i?B i`B M` T?€T [mv i J .B i E€ h•K- K°i +?QÎM; p¶ H M çdM? ç-m +O >mv i u
pÈB K b€i +?B F?Q ç€M; bÊ ç| - >mv i u "€ oQÆM; ?Q" M iQ" M F?-M; F`T T?ÁM; #
pÐ FBM? K¢+? iQ" M i?•M p" ?Ov /B i M;mv M i?-M +O >mv i u "€ oQÆM;X
J°i +?B m ç„+ i?O- K i?-M *?Q+? h?B M iQ" M i?•M ?„+ [m M; #`M? i`QÈM;- J i-M
h•K .K+ o¬ L;•M iS+ i?b çQÊ+ ;B i,M; H M KS+ +U+ ?¢M- i" T i`mM; iQ" M #° w +?
i?ŠM; p"Q ç-m +O •K >mv M aBM?X G9+ M"v- H¢B K°i•K i? M? i?ªK F?B m p M;
i? +O •K >mv M aBM? ç½ #` +?`M pÐ- M;mv M i?-M `ìB F?ÄB i?•M i? - M? M? +?
+?¢vX
L?bM M;mv M i?-M +O •K >mv M aBM? ;-M +?¢v i?Q€i- M?QM; ç9M; H9+ M"v i?
ç°M;- i?•M +?B +;? T?€i` H K [m M;- K°i +?B m ç½ i?-M T? çQÊ+ M;mv M i?-
L?•MªM? +?ÈT ç°M;- #®M ç¢B + Q i?O K¶B M;QìB çSM; K°i T?QÆM; p`- ç²M; i?ì
o¬ L?•M h¼ KÎ KB M; M|B,
@ "Èi çB ? B F H"K pQÈM; pQm +?•M i v- F?B M +?Q MÆB M"v i? M? ioM? ?ÆM
bÈK M[- +S M?Q i? M"v K½B +kM; F?-M; ?SM; i?9- ? v H" +?9M; i ç€M? +QÊ+-t
+?QÎM; HB M ?ÈT +O # M;QìBX B i?„M; i?b b) çQÊ+ >mv i GBM? çB m ç| - M?Q
çQ¢i- K'i MY M;`v +kM; F?-M; tQM;X
L;?2 tQM; ?W H¢M? K°i iB M;- K i?-M oB K >mv i M|B,
@ o¬ L?•M h¼ M?` M;QÆB çWM; +| KQM; K¼B M;QìB Î ç•v i?2Q w M;QÆB- M;QÆ
i ?B M i¢B +?d +| T?`K i?•M M?K+ i? - M;QÆB t2K #¼M i H" Hk M;®+ ? v b Q\
EBK Gmv M +QìB•K ?B K M|B,
@ L m F?-M; M?Q p"v- H"K b Q ?„M i H¢B KÎ KB M;X *?O M?•M +O GQ aÆM "i Zr
?B m`ä ç¢Q Hw- M m F?-M; i?b b Q ç M K°i M;QìB #¢M +kM; F?-M; +|X
J i?-M *?Q+? h?B M ?W H¢M? M|B,
@ > B M;QìB +€+ M;QÆB +kM; +?ŠM; T?ªB H" HQ¢B i®i ç T;b- M|B çB M|B H¢B +
ç€M; iB +i F?-M; T?ªB H" K°i i?^M; M;®+ K" iU ç°M; çQ ` X >B M i¢B KQ +kM; ç

i +kM; M M F i i ? 9 + ç B i ? ¬ B - t 2 K + € + M ; Q Æ B H - M M " v + † F ? ª M , M ; H Q m ; B [i H ç
> Q M 5

L † B t Q M ; i ? • M ª M ? # B M i ? " M ? M ; " M p ç M - i " Q M ; i Q " M # ° b Æ M + ® + i " M M ; " T p ¬ b
F ? B M + ? Q M ; Q Ì B F ? € + F ? ¬ M ; ç Q € M ` + € B M " Q H " i ? " i - + € B M " Q H " ; B ª X

@ J m ® M + ? ç v Q - M ; Q Æ B F ? ¬ M ; + Á M K v K „ M M ? Q H 9 + M ½ v M [ç • m - ç i ; B [i † K M
h " Q M ; i B M ; ? W H ç M ? H) Q - E B K G m v M b È K ç ½ ç T ? Á M ; - + M M ; p È B H 9 + * ? Q + ?
i ? • M F B K [m M ; ç ç B i ? ` M ? - K ° i + ¶ F B K [ m M ; [ m , / ` ; - K i ? û i # v H M X s m M ; [m M
p Á M ; € M ? b € M ; t Q v i ` Á M - / ¼ + i ? 2 Q K ° i [m „ i Q + ? F € / B m p " M ç ° M ; F ? ¬ M ; i ? 2 Q [r
ç - v i ` Ì B i ? • M ª M ? X

æ ° i M ? B M K ° i • K i ? M ? M ; ç + M ? B M i ` m v M i È B - i ? • M ª M ? K H Q ç M ç - v i ` Ì B # B
+ ® + i ? • M ª M ? + O K i ? - M * ? Q + ? h ? B M ç ½ ? B M ` K ° i + € + ? ` ä ` ^ M ; i " Q M ; K „ i + O
+ Q i ? O X

Z m M ; ª M ? + ? È T ç ° M ; - o ¬ L ? • M h ¼ t m ' i ? B M i ` Q È + i B M # M + ç M ? * ? Q + ? h ? B M
? Q i W i ` M ; ? T ? € i ` - K ° i + ? Q Î M ; + ? ' M M € i v T ? K + i ` Q È + M ; U + + O K i ? - M * ? Q -
G B M ? ç B m ç Q È + / ' m i ` Q È + M ; U + + O \* ? Q + ? h ? B M # „ M ` t X L ? b M i ? ' v > m v i G
ç ç B + Q i ? O ? û i H M K ° i i B M ; H È M ç m H Q M ; Q Ì B i È B X

h " Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; - J i ¬ M ; h • K . K + o ¬ L ; • M i W i ` M M ; Q Ì B + O ? B i M K i ? - M T
o ¬ L ? • M h ¼ + k M ; i ? B i ` B M T ? € T [m v i + O K b M ? X o ¬ b ® [m M ; ? Q + ? † B K „ i # Q i
+ ? Q i ` Q M ; b Æ M + ® + i ? Ì B F ? „ + M " v t m ' i ? B M K ° i F € [m M X G K b „ + - F B K b „ + - ? „ +
t 2 M / i H Š M p " Q M ? m - ? b M ? i ? " M ? K ° i ç † ? Q F € / B m - M Î ` ° i ` Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; X

h " Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; - > m v i G B M ? ç B m M ^ K i ` Q M ; H U + H Q È M ; i ` M ? ç Q ç i + Q Ì M ; ç
M ; W M ; / B + ? m v M - # v H M i ` M ? ç t m ® M ; / Q È B - i ` M # K † i + ? ` m € T H U + + U + F €

* M M ; p È B p B + # ® M ç ç B + Q i ? O i , M ; + Q Ì M ; H U + H Q È M ; - + ? Q M ? i " T ? € T [m v i ç M
> m v i G B M ? ç B m ? b M ? i ? " M ? K ° i F i ; B È B / Q # ç ç Q F € [m M ; i ç Q i ? " M ? - € T H U
+ ? ' M M € i > m v i G B M ? ç B m - F ? B M + ? Q t m M ; [m M ; > m v i G B M ? ç B m # „ i ç - m t m '
p È B p i M S i ` ç M M " v t m ' i ? B M - K ° i b È B + ? d K € m F € / B m / B + ? m v M i ` M # K † i i ?
+ ? d i ` Q M ; + ? ® + H € i ç ½ p ) ` K ° i # S + ç ² € M - # „ i ç - m # ç Q T ? € i ` € M ? b € M ; ` U + ` ð
H M T ? € p ð F i ; B È B # M M ; Q " B X

E B M ? M ; ç + M ? b M b U p B + i ` Q È + K „ i - i ` Q M ; H 9 + M ? ½ M i ? - M + O # ® M ç ç B + Q i ? O
€ M M " v # € Q ? B m ç B m ; b - p " ` ` i M ? M ? ç € T € M ç ½ t m ' i ? B M X * ? d i ? ' v b m F ? B ?
+ ? † B b € M ; - i Q " M i ? • M > m v i G B M ? ç B m ç ° i M ? B M M ' i m M ; - ç - m K ° i + ? 9 + ? B K t m

* 9 B ç - m ç Q K „ i M ? b M # ® M ç ç B + Q i ? O - + ? 9 + ? B K M " v ç ° i M ? B M ? † i H M K ° i i B M
i B M ; ? † i ` ä ` M ; p " b „ + M ? ¼ M i ` m v M i È B - F ? B M + ? Q i • K i ? - M + O # ® M ç ç B + Q i
M ? M ? " M ; M i o M ? / • M ; H M - i ? K M B K i ` Q M ; H Á M ; i S + i ? b # B M K ' i F ? ¬ M ; / ' m p

s Q v + ? m v M i ` Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; - + ? 9 + ? B K M ? Ä i Q " M i ? • M ? m v i ? ² M ; b m F ? B T ?
M ? B M ? † i ? " M ? K ° i H m ² M ; F € [m M ; # B M K ' i i ` Q M ; K • v X

L ? b M i ' i + ª K ¼ B p B + - E B K G m v M H " M ; Q Ì B ç - m i B M i d M ? H ç B - F B M ? M ; ç + i U M

@ æ B m M " v H " i ? M " Q ç • v - i B M ; ? † i + O + Q M + ? B K M " v / Q Ì M ; M ? Q b Q p È B i ` m v
i ` m v M i ? m v i F ? ¬ M ; ç 9 M ; \

L ; ? 2 p " v - o ¬ L ? • M h ¼ M † B ,

@ h M ; ? o F ? ¬ M ; T ? ª B i ` m v M i ? m v i + † ; b b B - K " H " # ¼ M i ? B m b B p b U p " i X
+ ? B K ç † + † i ? H " K + ? Q K ¼ B i " M B K i ` Q M ; H Á M ; + Q M M ; Q Ì B # B M K ' i - i M ; ? o ç †
ç B m - K " ç † H " p " i i ` Q M ; i ` m v M i ? m v i + O S ? " i ; B E ? ¬ M ; G B M ? ç B m - F ? B M + ?
F ? ¬ M ; - [m M ? i K ¼ B i K + i ` - M X

jReX *?QÆM; jRe, h•K h`Q "B M *?mv M

@ L;QÆB +?Q`^M; i?S ç| +?QM? H` i?€M? HBM? iQÌM; p"i p®M çQÊ+ HQm i`mv M
+| M|B +?d F?B M`Q +| p"i i?B M ç` +?Q b€i tm'i ?B M- i?€M? HBM? iQÌM; p"i i`Q
G) M`Q #•v ;B| i`QM; i?'i ;BÈB ç½ tm'i ?B M p"i ;b +?Q i` +?Q b€i F?B M +?Q i?B
b Q\

o¬ L?•M h¼ H¢M? HMM; i`ª HÌB,

@ o"i ç| +| ? v F?¬M; i?b i F?¬M; #B i- M?QM; +?Q Qi H` M m p"i M`v tm'i i? i?b
J¼B pB + ç m ç½ F i i?9+ `²B- #´M i¼ +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M /•v /Q pÈB +€+ M
çB- i F?¬M; T?KM; #²B M[X

L|B tQM; iQ`M i?•M H K [m M; H|2 b€M; `²B #B M K'iX

o¬ L?•M h¼ çB `²B- # ç¢B + Q i?O +ÁM H¢B M; QÌB M`Q +kM; ?W H¢M? K°i iB M;
`ÌB F?ÄB- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ iQ`M #° bÆM +®+ ç½ v M i oM? i`Î H¢BX

E?¬M; H•m b m ç| - i` M #-m i`ÌB bÆM +®+ K°i M?•MªM? H|2 b€M; - ç| +?QM? H` +
ç-m i`mv çm´B GB m hBM? >²M- H9+ M`v ç½ [m v i`Î H¢B- i` M i v ç M; ¬K i?•M i
çQ K„i M?bM p`Q bÆM +®+ - ?„M M„K H'v H½Q `²B M? M? +?|M; H Q M; QÌB çBX a
ç½ iÈB MÆB i?•K b•m +O h?"T o¢M æ¢B aÆM- /WM; H¢B # M M; Q`B K°i +,M i?ª
J¬M + Q i?O H9+ i`QÊ+X

LûK GB m hBM? >²M i`QM; i v tm®M; - ?„M ?ÄB,

@ h? M`Q- ç½ tY Hw h`B M L;¼+ +?Q \

J°i + Q i?O i`ª HÌB,

@ h?U+ ?B M i?2Q HÌB ç†+ bS- +?9M; i ç½ +?Q h`B M L;¼+ ç½ #B M K'i F?ÄB L
F?¬M; i? ibK ` K°i çB K F?Q iS+ M`Q +ÁM b|i H¢BX "•v ;B| GB m hBM? >²M i?b +
:½ çQÊ+ ;¼B H` ç„+ bS M|B,

@ h M M`v ç®B pÈB +?9M; i +| i€+ /KM; `i HÈM- i¢K i?ÌB F?¬M; M M ;B i H½QX >
? B p` ç¢B om bQ- ? B p` /MM; #B M T?€T ;b +| i? ?9i H'v ?²M T?€+? +O GB m h
F?®M; +? i•K i?¬M +O ?„M- çB m M`v ç®B pÈB iQÆM; H B +O +?9M; i +| /B m /

@ æB m M`v çÆM ;BªM- tBM M; `B +S v M i•KX Ew S+ +O H½Q M; `B +| +-M ;B[H¢
+?9i T?B M iQ€B- +ÁM F?¬M; +-M i?b çÆM ;BªM ?ÆM M?B mX

J°i M; QÌB ?ÄB- K°i M; QÌB ç2K i?•M i? +O GB m hBM? >²M p`Q # M i`QM; +,M i?ª

L?bM ? B om bQ pÈB M?½M i?¬M F€ /`- ;½ ç†+ bS M?„+,

@ Ew S+ +O H½Q ç®B pÈB +?9M; i `i [m M i`¼M; - i? M M M?`i ç`M? T?ªB ;B[H¢
+ÁM ?[m /KM; M[X "•v ;B| i`QÊ+ iB M i b) [m v i`Î H¢B bÆM +®+ ç| t2K- ibK ?B n
ç| K°i +?9iX æÈB b m F?B ? B p` ç¢B om bQ ?Q`M i?`M? - M?È bÈK K M; H½Q iÈB

hoM? H" T çSM; i` M p€+? M9B- M?bM bÆM +®+ /QÈB +?•M- ;½ ç†+ bS ç| iU M?O,

@ LÆB ç•v b) H` MÆB #„i ç-m i? v ç´B K¼B i?SX hW ;B| i`Î çB- >mv M S?QM; K-
+MM; b) i`Î i?`M? i? HU+ K¢M? M?`i i²M i¢B i`QM; i`ÌB ç'i- iB m M; ¢Q i?'i ;BÈB>
oB M HB M KBM?- pU+ +?B i K ;BÈB- i?B M +?B i K ;BÈB ç m b) T?ªB i?¬M T?K+
i¬M +?O5

:½ M|B tQM; K°i +¶ F?Q i? K¢M? K) tm'i ` - +m²M; T?QM; i?´B [m H`K ç€ M9B pB
+®+ +€i #KB ç-v i`ÌBX

E?B i'i +ª ç½ v M i oM? i`Î H¢B- iW t # ç¢Q M?•MªM? M? M? +?|M; # v iÈB- +?Q
hBM? >²MX æQ K„i M?bM # M; QÌB i`QÊ+ K„i- ;½ ç†+ bS ç| pšv ? B pm bQ iÈB `²B

@ > B p` ?½v [m v p i`QÊ+- pB +Î ç•v ;B Q H¢B +?Q i tY HwX

a m F?B ? B om bQ`ìB F?ÄB- GB m hBM? >²M ?ÄB,
@ h¢B b Q M;QÆB F?¬M; ;B i i - `m@i+m°+ H` M;QÆB Km®M ;b\
æ†+ bS M?½M i?-M +´ [m€B M?bM GB m hBM? >²M K°i H€i- `²B iS+ i?b /B +?mv M
i`ìB,
@ æB m M`v M;QÆB F?¬M; +-M #B i H`K ;b- M;QÆB +?d +-M #B i K°i çB m +?„+
+O i X h`i +ª K¼B pB + ç m T?ªB M;?2 i - M m F?¬M; M;QÆB b) T?ªB +?`m +€B +
+®+ T?Q /QÈB +! K°i i?B i? - M;QÆB H`T iS+ K M; H M ç•v +?Q i - çB K m5
GB m hBM? >²M SM; iB M; `²B T?B M;QìB tm®M; T?Q /QÈB- i`i +ª +U+ F€ iU M?E
F?€+ H¢ ;bX
JK+ [m M; M?bM i?ŠM; p`Q K„i +O GB m hBM? >²M- ç†+ bS i?`T ;B¼M; MìB,
@ L?È F„ M?[M; HìB i MìB- ç•v H` M?B K pK K` i ;B Q +?Q M;QÆB- M;QÆB M?`
M;QÆB H`T iS+ [m v i`î p GK+ oB M HB M KBM?- i`î p # M +¢M? EB K o¬ h`-M
ç•v H`H9+ K` ?„M +-M bU ;B9T çÐ +O M;QÆBX L;Q`B ` M;QÆB +-M T?ªB ?Q`M i
+?Q ?„M #B i çQÊ+ #`i +S çB m ;b- ç! H` F?B M ?„M i iQ`M HU+ i`mv b€i GK+ o•M
[m M- M?[M; pB + M`v M;QÆB M?`i ç`M? T?ªB H`K +?Q çQÊ+- iÈB H9+ ç! i b) `i
T?“M +O M;QÆB- M;QÆB H`T iS+ b) i`î i?“M? +?QîM; ;B€Q h?B M EB K pB M- H
#°+ M?•M +O i 5
•K i? M? F€ /` M?Q HU+ ?9i M K +?•K- ;B®M; M?Q K°i ç¢Q `M Fw F?¬M; i? M`Q i`
i`M i`QM; iBK +O GB m hBM? >²MX
L;Æ M;~M M?bM ;½ ç†+ bS- GB m hBM? >²M H`K M?~K iU MìB,
@ h H`i?O ?¢ +O M;`B- i H` M¬ #°+ +O M;`B- i +-M T?ªB ?Q`M i?“M? M?B K pK
:”i ç-m K½M w- ;½ ç†+ bS ?ûi M? K°i iB M; ç€M? i?S+ GB m hBM? >²M- KdK +QìE
@ L?È F„ bU pB + ?¬K M v F?¬M; çQÊ+ MìB +?Q #`i F€ M;QìB M`QX :BìM;QÆB ?¼
F?B p ?½v MìB pÈB #¼M +?9M; M;QÆB ç½ iÈB +?¶ +O >mv M S?QM; K¬M- MÆE
aÆMX
L?bM ;½ ç†+ bS i`QÊ+ K†i- i`QM; i•K GB m hBM? >²M +! K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F€ [n
K„i H` M;QìB i?•M i?B i M?`i +O KbM?- M?QM; `®i +m°+ M;QìB ç! H` B i?b #ªM
L;Q`B ` i`QM; HÁM; GB m hBM? >²M /QîM; M?Q +! `i M?B m pB +- M?QM; +K i?
MìB ` çQÊ+X L?QM; GB m hBM? >²M #B i `ä `^M; - #ªM i?•M KbM? F?¬M; +! +ªK ;
L? M? ;”i ç-m- GB m hBM? >²M F?) MìB K°i iB M;,
@ >B m `²BX
a m ç! H½Q +?mv M M;QìB # v çBX S?Q b m- ;½ ç†+ bS çSM; i` M p€+? M9B M?b
>²M t /-M- i`QM; M?½M i?-M ?B M ` K°i p i?-M #QX GB m hBM? >²M [m v p K
K M; iÈB +?Q L?•M ;B M M?[M; çB m ;b- i`i +ª ç m H` bU b„T ç†i +O i?B M K M?-
L?•M ;B M ?¶M HQ¢M- b m F?B GK+ oB M HB M KBM? +MM; >„+ a€i >´ oQÆM; ç€M
o¬ h`-M bm`i H½M? K¼B M;QìB [m v i`î p h?B M EB K pB M- ;BÈB im +?•M çQÊ
h`QM; pU+ +?B i K ;BÈB- Zm, pU+ ~M i`M; F?¬M; H° /B MX >„+ •K ;BÈB +O J pU+
+kM; ç½ i`B m ?²B + Q i?O- ~M KbM? +?2 /`m imM; iQ+?- +ÁM H¢B u m pU+ +kM
L?•M ;B M +! çQÊ+ M?[M; ;Bì F?„+ v M #bM? i`QÊ+ F?B ç! M +?ì +ÆM ;B! #½QX
h`QM; i?B M +?B i K ;BÈB- *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB Hm¬M Hm¬M i?-M #Q- F?¬M;
?¼X h?B M *?B ç¬ i?b i`W `€+? GBM? ?`M? i`m i`QM; L?•M ;B M- +€+ + Q i?O F?†
pB + +O L?•M ;B MX *ÁM o•M *?B S?€T ;BÈB i?b ; -M ç•v +! i? MìB `^M; ç½ +! M?
L;Q`B K°i b® `i Qi M;QìB #B i ` - M?[M; M;QìB F?€+ +kM; F?¬M; `äX G9+ M`v-
+?9i b!M; ;B! #ìB pB + i` M? çQ¢i h?¬M; GBM? çB m- ? B T?Q +?QM? i` ç m F?¬

L?QM; i?lB; B M v M #bM? M`v +?d; B[ çQÊ+ F?¬M; iÈB # M; `vX :BÈB im +?•M H
HB M KBM? +?m~M #` +?QM? i?S+ F? B bÆM H" T T?€BX L; v H" T iS+- >mv M S?C
*MM; M; `v ç| içB h?" T oçM æçB aÆM b) +Y ?"M? i i?B M ççB çB M- F? B K¬M H" T
+?Q iB i H°X EB K o¬ h`-M +O h?B M EB K pB M +kM; i`mv M H M? +?Q i?B M ?
KBM? içB çdM? M9B >Q aÆM +?QM? i?S+ imv M +?B M pÈB; BÈB v m K - i?lB; E
pÈB? B bU FB M i` MX

" iBM iS+ FBM? M?•M i`mv M` X Zm, pU+ +| T?ªM SM; i`QÊ+ iB M- ?mv ç°M; [i
+?B K H`v h`mM; L; mv MX *ÁM h K L?½M GQM; G M; +O u m pU+ +MM; >„+ •K i¬
` K°i HQÊM; HÈM + Q i?O- M; ?B K K"i; B€K b€i iB M? ?bM? +O EB K o¬ h`-MX h
+ÁM HçB- J h?B M i¬M +?O ?"M? imM; [m, #Q- J >Q M i¬M +?O ~M i?•M F?¬M; H
bU i`mv b€i +O . Q Zm M; i`M i?`i i`-K i`¼M; - M?`i i?lB F?¬M; +| #`i F€K°i ?"M?

h`QM; L?•M; B M- HK+ pB M #„i ç-m +?m~M #` +?Q æ`M? JBM? ççB çB MX h`W J
ççB çB M F? B T?€BX *ÁM HçB +€+ M?•M bo im +?•M iªM K€i F?€+ i?b iU T?•M iQ
+?m~M #` i? K; B HB M KBM? - +| M; QlB pšM iU /QX *ª L?•M; B M #„i ç-m b¬B bK

a m h?€B >mv M bÆM- EB K o¬ h`-M M?bM M; „K M9B `WM; t M? iQÆB- i` M K†i H
" M +çM? - .B T h•K L; ?B +MM; pÈB ?„M i p B F p B çSM; v M- KK+ [m M; +?, K +
M? M?¬M; ?ÄB,

@ "m`B b€M; bQ i` ?mvM? M|B +?mv M pÈB ?mvM? bm®i K°i; B| - `²B b m ç| ?mvM
?ç ç`M? KBM? içB >Q aÆM- +?QM? i?S+ imv M +?B M pÈB pU+ +?B i K; BÈBX _
i` ç½ ç + "T iÈB çB m; b- F?B M ?mvM? +| HÁM; iBM M?Q p"v\

*QlB ç„+ w- EB K o¬ h`-M M; çQ M; ? ç€T HlB,

@ >¬K M v bQ i` iÈB ç•v- i`QÊ+ iB M H` FB K i` t2K im pB +O i X L; QlB #ªQ hY
+O i ç½ im Hmv M iÈB i¬M; i?S i€K- M?B m M?`i H` K°i i?€M; M[+| i? ççi iÈB i
+ Q M?`i X L; Q`B ` - bQ i` iÈB ç•v +?O v m Km®M M|B pÈB i - *Ym h?B M >Q o¬;
iÈB; B9T çÐ +?9M; i X o b m K¼B pB + ç m b) /Q bQ i` +?d ççQ iW T?Q b m- +Á
K°i F?B; †T T?ªB ç`+? i?O +QlM; ççB- *Ym h?B M >Q o¬; BÈB pšM +| F?ª M, M; i
pB MX æ²M; i?lB o•M *?B T?€T; BÈB H¬M M`v +kM; +Y ` iÈB # ççB + Q i?OX "
ç M- M?QM; ?B M içB +| F?ª M, M; +| #B M M M bQ i` /U ç`M? +| i? b) tm`i ?B M p
aÆM- ç M H9+ ç| HB M KBM? +O +?9M; i i?U+ HU+ ççB i, M; X h? K M[- oçM S?
i?O iÈB iQÆM; i`ÈX GB M KBM? H¬M M`v b) H` HÈM M?`i- iÈB H9+ ç| +?Q /M; †T
M; „M +ªM- pšM +| i? i?„M; M?Q +? i`2X

.B T h•K L; ?B M; ?2 tQM; pmB KWM; - M?QM; iS+ i?b i` M K†i H°` p #m²M`-m,

@ h?U+ HU+ +?9M; i i`i M?B M H` ççB i, M; - M?QM; M|B K°i +€+? F?€+ `^M; F iW
; B i`QM; K„i +O #¼M v m K [m, [m€BX G9+ ç| pB + ç-m iB M #¼M +?9M; H`K H`
+?9M; i - bÊ `^M; iB M? ?bM? i? M`Q +kM; `i F?| M|B- ç-m iB M +?9M; i +-M M„
`B M; T?2 +O h K L?½M GQM; G M; +O u m pU+ - >„+ •K i¬M +?O +O J pU+ pÈ
+O +?9M; i i?W bS+ ç®B T?|X L?QM; pB + F?¬M; M„K `ä iB M? ?bM? +O ççB [
HU+ HQÊM; i K; BÈB F?€+- M m +?•M +?QM? +MM; +?9M; M; çM? ç`m- 2 `^M; +?9
iB M M; ?B; bX

EB K o¬ h`-M ?Q`M iQ`M F?¬M; ç i•K +QlB,

@ L?[M; çB m M`v i` bQ ç m ç½ M; ?o [m - ?ÆM M[+ÁM `ä ?ÆM +?9M; i X G¬M M
i?•K w- +?9M; i +?d +-M M; ?2 H M? ?"M? bU H` çQÊ+ `²BX h`¼M; çB K +O +?9
T?ÁM; pÈB #¼M v m K [m, [m€B- K`H` ç T?ÁM; ç€K M; QlB h`W J HB M KBM? p`
K„i +?d +-M tªQ /B m HÈB /KM; iB M? ?bM? #¼M +?9M; - iU M?B M F?¬M; +-M HQ

.B T h•K L; ?B çQ K„i M?bM EB K o¬ h`-M- i?`v K†i ?„M `i iU iBM- M`M; F?¬M; M

@ *?d bÊ #¼M ?¼ +kM; F?¬M; T?ªB H` F M; ®+- pÈB i`Q im +O o, M "i. M? +MM
M[pÈB T?QÆM; +?•K i`QÊ+ ; B| +O #¼M ?¼- i?B T M; ?o ?¼ imv i ç®B F?¬M; M
pU+ +?B i K; BÈB M; çM? ç`m ç•mX J` >mv M S?QM; K¬M +kM; `i i?¬M #Q- K¬M T

#•v ;Bì +?9M; i pšM F?¬M; #B i `ä çQÊ+ M°B ibM?- M m iMv iB M H" T KQm pÈB +?9M; +„M M;QÊ+ H¢BX

jRdX *?QÆM; jRd @ æ¢B GU+ h`M " `

@ L`M; F?¬M; +¬M HQ H„M;- M?[M; pB + M`v bQ i´ ç m ç½ M;?o iÈBX h`QM; æ`M i b) F?B M +ª i?B M ?¢ T?ªB +?`M FBM?- ç M H9+ ç! M`M; b) KBM? #¢+? /KM; w M?[M; +?mv M `v M[ - +?9M; i +S v M i•K M!B ;b ç! pmB p - i`•M i`¼M; i?ìB F?„+ :

.B T h•K L;?B /U H M p B ?„M- K„i M?bM F?m¬M K†i M? im`M +O ?„M- KB M; K +O +ª ç!B M`M;- M`M; iBM iQÎM; `^M; +?Q ç M +m®B ç!B +kM; b) F?¬M; iW #ÄX

*MM; H9+ ç!- i`QM; S?K+ GQM; +®+¬ o,M ""i . M? p` Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; ç M; ç®+ iB M ç° bm®i ç K- F?¬M; M;WM; +?d çB K ?¼ T?ªB ?Q`M i`i pB + i?B +¬M; i`M; ç i`QÊ+ H F? B bÆM H" T T?€BX

.QÈB €M? K†i i`ìB +?!B +? M;- ? B M;Q!B K² ?¬B M?Q KQ - o,M ""i . M? +Q!B M!B

@ s2K ibM? ?bM? M`v i?b ?Q`M; ?¬M M;`v K B H` ?Q`M i?`M? `²B- iÈB H9+ ç! pW i`QÊ+ K°i HQÊi- ç¢B çB M F? B bÆM ?¬K b m +kM; çÐ #` Hm®M; +m®M;X

Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; +Q!B ç€T,

@ h`¬M; /€M; p +O M;QÆB Fb - +S M?Q M;QÆB H` KBM? +?O F?¬M; #^M;- b Q i•K- i ç½ M #`B +?m ç€Q K¼B pB + `²B- +?d +?! i?B +¬M; ?Q`M i`i `i M? M? b) + H`K- iÈB H9+ ç! #ªQ çªK imv i ç®B F?¬M; +?9i b B b!iX

o,M ""i . M? +Q!B F? M ? B iB M;- i?'T ;B¼M; M!B,

@ h #B i i F?¬M; T?ªB KBM? +?O- M m i i?U+ bU H` KBM? +?O i?b ç½ +?ŠM; T? G¬M M`v +?QM? pb M? ç¬m ç! H`K KBM? +?O M M +?9M; i KÈB T?ªB +?m`M #` K†i /QÆM; / M? i?B M ?¢- M?Q p`v +?9M; i +kM; b) çQÊ+ i?ÆK H•vX

Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; H„+ ç¬m +Q!B- M?bM h`¬M L;¼+ GQ M î ç^M; t M!B,

@ L;QÆB M?bM M? ç¬m t2K- +ª M;`v p¬ Qm p¬ HQ- ;B®M; M?Q K°i +QM +?BK M? +?d ? B M;`v b m +¬ `v b) H` KBM? +?O +O h`W J HB M KBM? \ hÈB F?B ç! +?d bÈ ?ÆM + M;ÈB5

o,M ""i . M? T?ªM ç®B,

@ h? i?b +! b Q- KÈB #„i ç¬m- /o M?B M i?B M ?¢ T?ªB +! p`B H!B ç`K iB m- M?Q F?B M? ç¬m +! çQÊ+ +?B M iQ+?- i`i b) çQÊ+ K¼B M;Q!B +¬M; M?“MX J°i F?B M HB M KBM? i?b +ÁM B /€K F?¬M; T?K+!5

Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; M!B,

@ æQÊ+ p`v i?b i®i M?`i `²B- +! çB m GK+ oB M HB M KBM? çQÊ+ \*Ym h?B M >Q Km®M i`°B ?ÆM #¼M ?¼ 2 H` F?¬M; / /`M;X h`QÊ+ K„i T?ªB M!B i?U+ `^M; i?U+ GK+ oB M HB M KBM?X >v p¼M; /mv M?`i H` i`¬M; +?! p`Q p`M K v +O M? ç¬mX b) +! # Q M?B m M;Q!B iÈB i? K;B ç¢B çB M F? B bÆM H¬M M`v M[X

@ hÈB ?¬K ç! b) #B i i?¬B- ;B! HQ pB + M`v H`K ;bX L;QÆB F?¬M; +ªK i?'v iW F `ä `M; T?'M +?`M ?ÆM M?B m `¬ K¼B M;Q!B ç m `i pmB p - ç®B K†i pÈB bU pB + M?Q p`v +?ŠM; T?ªB `i i®i b Q\5 u M i•K çB- M? ç¬m Hm¬M +! [mw M?•M T?M i` çQÊ+ M?ÌX *?ŠM; T?ªB GK+ o•M ç½ iWM; M!B +¬ `v H` ?v p¼M; /mv M?`i +O L?•M /KM; i•K H`K pB +- ?`i i T?ªB ç w iÈB F i [mª b m +MM;5

o,M ""i . M? M!B pÈB p K†i FB M ç`M?X

L?bM o,M ""i . M?- +ªK M?“M çQÊ+ MB K iBM +O ?„M- Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; ç°i M?B

@ æ9M; H" i HQ M; ?o [m€ M?B m`²B- H"K M; QÌB T?ªB +| HÁM; iU iBM- +| ?v p¼
çQÊ+X a m M"v+S; B Q ? i+?Q +?9M; i - ; B9T çÐ +¬ 'v +?Q i®i- +MM; ç®B K†i p
?B M K°i T?-M bS+ HU+ +?Q L?•M; B M +?QM? ç¢QX

> B M; QÌB pQÆM i v M„K +?†i H'v i v M? m- K°i MB K iBM #'i /B #'i /`+? /•M; H M

@ > B M; QÌB H"K; b p"v- #B m iBM? F€ [m€B [m€- +| T?ªB H" #` b®i`²B F?¬M; \ L
K€i M; ?d M; ÆB K°i H€i i`QÊ+ ç½- Î ç•v+S; B Q +?Q i¬B H" çQÊ+X

o K†i /Á ?ÄB K M; p" B T?-M iU iBM- h`-M L; ¼+ GQ M i? ?B M`äi?B M wX o, M
i`QÎM; M; ?2 p"v +QÌB`°- M?bM M" M; #^M; €M? K„i +´ [m€B F?B M M" M; +?ŠM; ?B

@ G"K; b K" +S M?bM M; QÌB i i? - [m€B H¢ [m€B H¢- M?'i ç`M? H" +| •K KQmX L;
ç`M? M; 'K M; -K KQm iQM? ; b F?¬M; - M m i?"i p"v- i¬B +ªM? +€Q ? B M; QÌB i®i M
M m F?¬M; b) T?ªB M K F?´ ç-m ç|X

h`ÁM; K„i çªQ [m çªQ H¢B- #° /¢M; +ªM? ; B€+ +O h`-M L; ¼+ GQ M H¢B K°i H-M
J°i H9+ b m- o, M "'i . M? MQM +QÌB- M|B M?Ä,

@ E?¬M; +| ; b- +?9M; i M"Q /€K +| w ç² t'm pÈB +¬- +?d H" ç M; i?QÆM; HQÊM;
M?Q w i?¬B K"X *| M; QÌB ?B T i`Ê +¬ i?b +?9M; i¬B +| i? M; O M; QM; B'+`²BX >b
ç T ç•mX P€B- i +?d M|B çM i?¬B- b Q +¬ H¢B H"K i?"i- +?¢v K m5

o, M "'i . M? +® iBM? +QÌM; çB m F m H -K o- M; QÌB T?B H M F?¬M; - Mû i`€M? b
GQ MX .QÈB K†i ç'i- Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; F?¬M; M?`M çQÊ+ +QÌB ? ?ª- F?¬M; M; Î
+€+? iBM? [m€B M?Q p"vX hB M; +QÌB`°M`½ p M; p¼M; F?„T S?K+ GQM; +®+-
H†M; H) #m¬M; tm®M; X

G9+ M"v- bQ ?mvM? oQÆM; >¼+ S?QM; +O h`-M L; ¼+ GQ M ç½ i`Î p iW bQ K¬M-
+?•M M?•M p" ? B p` bQ ?mvM? +O M" M; X L; k >"M? +?•M M?•M i`¬M; # M; Q" B F
K†+ ç¢Q #`Q- b„+ K†i ?Á M?½- i v +¬K K°i +?B +T?'i i`¬MX > B p` ç² ç K°i i M
*?m sQÆM; - im´B ç m M; Q" B i K i?"TX h`-M L; ¼+ GQ M pW M?bM i?'v ç½ ?ÈM´
>"M? +?•M [m•M- +QÌB /mv M M|B,

@ aQ i¬M p" # p` bQ ?mvM? iÈB`²BX *QM Hm¬M M?È K¼B M; QÌB- b Q #•v; B i KÈ
L; k >"M? +?•M M?•M KdK +QÌB ç€T,

@ h`ÌB M|M; [m€ M M F?¬M; çB M? M? çQÊ+X æ²M; i?ÌB +kM; M; ?2 S?QM; M?B F
b m F?B`ÌB bQ K¬M- M M KÈB ç M Km°M K°i +?9iX

.Si HÌB tQ v M; QÌB +?`Q ?ÄB o, M "'i . M? p" Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; - # M; QÌB M|B p" E
hÈB i?ªQ ®+ i¢K i`9 +O K¼B M; QÌB- Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; ?ÄB L; k >"M? +?•M M?•M

@ æ² ç +O M; "B [mª H" F?¬M; i - B; †T +kM; i?'v K MX o +?mv M +O M? ç-m
i?•M H" bQ i¬M +| w FB M; b F?¬M; \

L; k >"M? +?•M M?•M M|B,

@ æ½ +? +QÌB`²B- M? ç-m iW M?Ä ç½ iBM? M; ?`+? - ç9M; H" ç½ H"K T?B M +€+
+€+ p` ç`M? ç M? ç-m H"K KBM? +?O- iU ?² +| +?9i [m'v [m€- /šm b Q M| +kM; +
çªK çQÆM; F?¬M; M´BX

Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; +QÌB M|B,

@ oB + M"v +?9M; i¬B ç½ bmv iQM? F„+ "M; `²B- /Q ç| M; "B F?¬M; +¬M T?ªB HQ
KBM? +?O- F€ i?U+ F?¬M; ?Q`M iQ`M H" /Q w +O +?9M; i¬B K" +ÁM +| M; mv M M
im pB i?b M? ç-m H" K¢M? M?'i h`W J HB M KBM?- ç SM; T?| pÈB FB T M¢M b r
+ Q i?O +?•M +?QM? ç ?B m i`B m i?B M ?¢- +| p"v KÈB F?B M M; QÌB i iQM M?B
bo +?QM? M; ?o ; B M?"T- +MM; M? m ç®B F?€M; pÈB v m K X

o M?[M; +¬M; pB + # #°M i?QÌM; M;¬v- i¬B p¨ o,M " 'i . M? b) iQ¨M HU+ ;B9T çĐ
T?€i i`B M h`W J HB M KBM?X G-M M¬v ç†+ #B i KÌB M;¬B iÈB- +kM; KQM; M;¬B b
ç½ i`QÎM; i?¨M?- +| M,M; HU+ +| iU iBM ?Q¨M i?¨M? K¼B pB +- ç +¬ 'v F?ŠM; ç`
p"v i?b ç¢B çB M F? B T?€B M;¬v K®i KÈB +| i? i?®M; HoM? [m-M ?MM;- bQ + Q
L;?2 i? - L;k >¨M? +?•M M?•M ?ÆB / Q ç°M; M|B,
@ o"v i¬B +kM; F?¬M; T?ªM ç®B M[- M?QM; i¬B i?U+ bU pšM +| +?9i HQ H„M;X s
i-K i?QÌM;- F?¬M; T?ªB +?mv M i` +QMX
Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; M OB,
@ æWM; HQ- +?9M; i¬B ç m M;mv M w- /€K p[M; i•K ;B Q +?Q +¬ 'v H¨K KBM? +?C
+ÁM F?¬M; iBM iQÎM; +¬ 'v b Q\ >B M ;BÌ i? HU+ +O h`W J HB M KBM? çQ+? t

GÌB pW i?@i` - +?9M; M?•M ç m #B M b„+ M?bM +?^K +?^K p`Q EB K o¬ h`-M p`
M;?o p F?ªM,M; M`vX

EB K o¬ h`-M KdK +QÌB i`ª HÌB,

@ æB m M`v i +| i? M|B `ä pÈB K¼B M;QÌB- F?¬M; ? 5 æ`M? JBM? çΦB çB M M;
T?ªB H` GK+ oB M HB M KBM? K` H` h K S?€B HB M KBM?- iÈB H9+ ç| +€+ p` iU
`²B- çWM; çQ€M M?B m M[ - M;`v K B b) #B i i' i +ªX

L|B tQM; #Ä çB ç-m iB M- F?¬M; iB i H° ;b i? KX

X

E?B K°i iB b€M; # M K B `¼B ç M iW ç^M; ç¬M;- K°i M;`v KÈB ç½ #„i ç-mX

L;`v ?¬K M v ç®B pÈB im +?•M ;BÈB K` M|B- +| w M;?o ? i bS+ [m M i`¼M;X ob H
JBM? >Q aÆM +O *?QM? æΦQ HB M KBM?- +?QM? i?S+ imv M +?B M pÈB v m K
bÆM H`T T?€B +O h`W J HB M KBM?- HΦB H`F€i i?B M +O >mv M S?QM; K¬M
Q ;²K +€+ + Q i?O +?QM? i` +O i K;B M i?`i;BÈB ç m Hk HQÊi i`T ?ÊT p # MÆ
`° +?Q iWM; +| b„T /B M ` i`QM; M;`v ?¬K M vX

hW bÈK- EB K o¬ h`-M ç½ i?S+ /`v +MM; .B T h•K L;?B b„T t T +¬M; pB +- b m F
i?Ä i?b ç½ H` ;BÌ i?bM # F?„+X

æSM; i`QÈ+ h?B M >mv M ç°M;- EB K o¬ h`-M ?,M; ?€B M|B,

@ >¬K M v +?QM? H` M;`v æ`M? JBM? >Q aÆM +O HK+ pB M i K T?€B +?9M; i
b) i`B M F? B K°i i`QÌM; +?B M ç'm [mv i iY pÈB v m K [m, [m€B- +®M; ?B M bS+
pb +?QM? M;?o X æ•v F?¬M; T?ªB H` K°i M;`v #bM? i?QÌM; K` H` K°i M;`v KÈB ç
i?`v T?`M +?`M- iU ?`Q pb +?9M; i b) ?`M? ç°M;- b) pB i M M i?`B F?„+ M`vX hW
+K+ KÈB b) #`v ` i`QÈ+ K„i M;QÌB çÌB- K¼B +®;„M; +O +?9M; i ç m b) çQÈ+ ;
?`m i? FQM? M;QØM;X ``v ;BÌ +?9M; i ?½v ç2K i`i +ª /kM; F?Q- [mv i i•K +?B M
çΦQX sm`i T?€i- ç` çB K >Q aÆM5

hB M; ?Q M ?¬ p M; /°B +MM; M?[M; HÌB +` pk ç½ F?B M F?¬M; Qi K¬M ?Φ HK+ p
p¼M;- K¼B M;QÌB ç²M; i? M? ?€i p M;- pmB KWM; i`QÈ+ ;BÌ F?„+ ç€M; M?È ç M;

a m iB M; ?Q M ?¬- EB K o¬ h`-M p` .B T h•K L;?B çB i`QÈ+- h?€B S?QÊM; iB M
EBK *QÆM; h?€M? S?`i- \*?B M h•K i¬M ;Bª- EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G - L
J°M; >Q çB b€i i?2Q b m- iB T ç| H` L;¼+ o¬ aQM;- h?QÆM; L;mv i- >S E?B i
pB M- +?QÌM; ;B€Q GB m hBM? >²M +O h?B M EB K pB M- h?B M PPM; ç°M; +?O
ç°M; +?O >`M L?QÈ+ >Q - h?B M S?QM; ç°M; +?O :B M; h?B M \*Ym- \*`M L;mv M
çΦB bQ- >mv M •K +?•M M?•M- Gw >Q`M? S?B- S?QM; oB M .QÆM; +O .`+? pB
b® +?QÌM; K¬M +O +€+ K¬M T?€B M?Ä- b m +MM; H` +€+ ç iY #bM? i?QÌM; +O H
/kM; F?¬M; /QÈB i`,K p` #v p T?Q >Q aÆMX

*?Q iÈB ;BÌ i?bM- çQ`M M;QÌB EB K o¬ h`-M ç½ iÈB MÆBX G9+ M`v- K¬M ?Φ +O
ç½ +?m`M #` +?m iQ`M K¼B pB +- +?d i?`v F?„T çdM? >Q aÆM +ìtQ imM; # v- K°
H ?B M ?B M i`QÈ+ K„i- i` M +Y +| pB i #®M +?[K`m p`M; HÈM óh?B M >Φ *?QM
K°i +ªK ;B€+ mv M;?B K F?¬M; ;b b€M? çQÈ+X

h`QÈ+ +Y M?¬ H M K°i ç`B + Q- T?Q i` M #® i`Q KQÌB ? B +?¶ M;²B +MM; M?[M
K¶B # M i`€B T?ªB ç m +| K°i H€+ì- i` M K¶B H€ pB i +?[óGK+ oB M HB M KBM?δ
T?'T T?ÈB ç|M ;B| `i F?Q i? X .QÈB ç`B H` K°i [mªM; i`QÌM; `°M; `½B çO ç +?S
ç½ +| F?¬M; Qi + Q i?O im +?•M çSM; iΦB ç|X

S?B i?•M M;? M? ç|M çQ`M M;QÌB EB K o¬ h`-M- S?€T Zmª çΦB bQ +`i iB M; ,

@ JBM? +?O ç M `i ç9M; H9+- K¼B i?S ç½ +?m`M #` bÆM b`M;- +?d +?Ì M;`B ç
?¬K M vX

JdK +QÌB ;`i ç-m- EB K o¬ h`-M M|B,

@ >¬K M v M?[M; M?•M bo im +?•M ;BÈB iÈB i? K ;B æ`M? JBM? çϕB çB M H-M
T?ÁM; tm'i ?B M çB m #'i M; Ì- M?'i i?B i T?ªB ?Q`M i?B M +€+ T?QÆM; b€+? #ª
L; Q`B ` ?½v T?€B M; QÌB +?m`M #` K°i MÆB iB T ç½B- i iBM `^M; H9+ ç! b) +! `
M?"T HB M KBM? +?9M; i - M?[M; +?mv M M`v ç m T?ªB iQM? i`QÈ+ - i`€M? ç M H

jRNX *?QÆM; jRN h K S?QÆM; æ²M; "°

@ *€+ #B M T?€T M iQ`M +?O v m /Q L?Q pB M T?K i`€+? - ç½ i?B i H`T #ªQ p Í
;†T T?ªB bU ç°i FQ+? pÈB [mv K¬ HÈM- +! H) F?¬M; +! p'M ç ;bX *ÁM p pB + iB
M #`B M; v- tBM +S v M i•KX "•v ;BÌ ?½v +ÁM bÈK- ? B ;BÌ M[ KÈB ç M æ`M? JB
i?ÌB ;B M M`v +?ŠM; ? v KBM? +?O +ÁM çB m +?B T?•M T?† F?¬M; \

EB K o¬ h`-M çªQ K„i M?bM [m M?- /YM; /QM; ç€T,

@ hϕK i?ÌB F?¬M; +! ;b- ¬M; çB HQ pB + i`QÈ+ çBX h Km®M çB t2K çϕB çB M +?
+! ;b+S #€Q +?Q i H` çQÊ+X

.Si HÌB HB M ;¼B .B T h•K L; ?B- ? B M; QÌB çB i?ŠM; ` çϕB K¬M- #B M K'i b m +
h`¬M; ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- GB m hBM? >²M #B m ?B M +U+ F€iQ+? +U+- F?¬M;
"² æ ?¼+ pB M- `i +! /€M; p çQÌM; ?Q`M; +O K°i +?O M?•MX *ÁM S?QÊM; >Q`M
çSM; BK K°i # M- +?, K +?9 [m M b€i K¼B ç°M; ioM? tmM; [m M?X

L; ¼+ o¬ aQM; F?) ?ÄB,

@ GϕB H` K°i ?`M? ç°M; [mv K¬ HÈM- +?d F?¬M; #B i H-M M`v +?Ì ç! M +?9M; i H
L; ?2 ` bU HQ •m i`QM; M; [F?Q +O #`- .`+? pB M hoM? L; mv i çϕB bQ HB M ç€T,

@ hbM? +ªM? F?¬M; /Q M; QÌB [mv i ç`M? - +?9M; i M; Q`B pB + BK H†M; i?2Q /ä
` - +ÁM +! i? H`K çQÊ+ ;b M[\ h?B M ?ϕ F?¬M; T?ªB +O +?9M; i - ?¼ i?Q+? i?
Km®M M; ,M +ªM +kM; +?ŠM; çQÊ+X >ÆM M[- L?•M ;B M ?†M HQϕM M?Q M; `v M
pB M +?9M; i +kM; F?¬M; +?®M; çĐ M´B- ç½ +! o•M *?B T?€T ;BÈB ` K†i i?b +S

J¼B M; QÌB M; ?2 p`v F?¬M; M!B ;b- +?bK p`Q +ÆM i`-K K†+- ?B M M?B M Qi M?B
L; mv iX amv +?Q +MM; - M m T?•M iQ+? M?[M; bU pB + ç½ tªv ` i?b HB M KBM?
M`Q- H-M M`Q +kM; i´M #BM? i?B i iQÈM; - +m®B +MM; ç½ ?v bBM? K°i HQÊM; H
H` +?9i Qi i?`M? iUmX .Q ç! - æ`M? JBM? H-M M`v F?B M +?9M; M?•M KWM; i?b C
>mv M •K +?•M M?•M T?€ pĐ F?¬M; F?Q M†M; M ,

@ L; ?2 M!B ?¬K M v +kM; H` M; `v F? B bÆM H`T T?€B +O h`W J HB M KBM?- F
i? M`Q\ æ m H` H€ +Ì ç-m +O +?QM? çϕQ- `®i +m°+ ? B HB M KBM? M`v B KϕM
*`M L; mv M +?•M M?•M ?ϕ ;B¼M; ,

@ G9+ M`v i®i M?'i çWM; ç +`T ç M +?mv M ç! - i`€M? ç F ?[m i•K M; ?2 i?'v HϕB
L; ¼+ o¬ aQM; T?ªM ç®B,

@ *?mv M M`v i?B M ?ϕ ç m #B i- ?ÆM M[ ?¬K M v H` M; `v +Y ?`M? - +! ;b K` T?ª
i?U+ HU+ +O h`W J HB M KBM? imv FûK t +?9M; i - M?QM; iW F?B ?¼ i?`M? H`T
i?'i #ϕB HÈM M`QX hW ç! +! i? bmv ` #¼M ?¼ +?Q +?„+ ç½ FûK ?ÆM +?9M; i X

@ æB m M`v +kM; F?¬M; ?ŠM- i`QÈ+ FB #¼M ?¼ Hm¬M Î i`QM; #!M; i®B- K†B H-
H` +?QM? - /Q ç! F?¬M; #` i´M i?'i ;bX >B M iϕB K°i F?B +¬M; F? B H`T T?€B- p b
ç! +! Km®M iB T iK + i`®M i`€M? +kM; b) K„+ T?ªB M?B m #'i +`TX L m T?ªB +?QM
K - ?¼ b) F?¬M; i? /mv i`b H•m- +?mM; [mv #¼M ?¼ F?¬M; +! + Q i?O bB m +`T
çŠM; +`T K i?¬M- K i¬M- bQ b€M? ç½ i?'v i?m `²BX

S?QM; oB M .QÆM; iW i®M M!B ` FB M ;BªB +O KbM? F?B M + Q i?O ? B T?€B

h?QÆM; L;mv i M?bM K¼B M;QÌB- ?[M; ?Ì+'i HÌB,

@ L m ç½ M?Q p"v- i¢B b Q h`W J HB M KBM? +ÁM Km®M +¬M; F? B H"TT?€B\ "½
ç¢B çSM; ` imv M +?B M pÈB v m K i`QM; i?B M ?¢- M m F?¬M; +?„+ ,M- HB m
bU F?¬M;\

h? M?•K H¢M? M?¢i p M; H M # M i B F?B M K¼B M;QÌB ç m b[M; bÌ- #'i ;B€+ b
HÌB M!B +O M" M;X

*MM; i?ÌB ;B M ç!- i` M æQ¢M h?B M M? B ~M b•m i`QM; L K *QÆM; h?"T o¢M ç¢B
M?•M bo +€+ ;BÈB- ç¢B #° T?"M H" M;QÌB JB m- M;Q" B ` +ÁM +! K°i b® M?•M bo
b® Qi +€+ + Q i?O h`mM; i?'X \*?9M; M?•M [m•v i?"M? K°i pÁM; i`ÁM- Î;B[H" K°
T?KM; K°i T?Q iQÊM; ç€ #€M M K #€M M[- ç iY >mv M S?QM; K¬M `ªB `€+ + M? ;

h`QÈ+ i ç" M H" K°i M K iY ç2Q K†i M¢ hm G ç M; M?bM i?¢+? iQÊM;- i€K M;QÌB ,
#®M T?Q - K°i M;QÌB JB m p) K†i +MM; K°i M K iY ç2Q K†i M¢ iB m [m,X L;Q" B pÁ
v p" p" B +?K+ ç iY >mv M S?QM; K¬M M; ,M +€+? M?[M; M;QÌB çSM; t2K Î M;Q" B-
F?„T iQ" M i`QÌM;X

"'v ;BÌ- M K iY ç2Q K†i M¢ iB m [m, çB ç M # M hm G M K iY- i?'T ;B¼M; M!B,

@ J¬M +?O- i'i +ª ç m ç½ +?m~M #` tQM;- K°i H€i M[ +! i? #„i ç-m i i?B M `²BX

>mv M S?QM; K¬M +?O [mûi K„i M?bM iS T?Q - H¢M? HMM; ?ÄB,

@ æ†+ bS- M?[M; M;QÌB ç M t2K ?¬K M v H" M?[M; M?•M p"i M"Q- +! B ç†+ #B i F

>mv M S?QM; ç†+ bS M;?2 ?ÄB- KK+ [m M; HQÈi [m M? K°i pÁM;- F?) ç€T,

@ h`QM; p" B i`,K M;QÌB ç M ç•v ?¬K M v- L K *QÆM; i?'i i?"T M?` i`¢B ç m +! K†

G9+ M`v- .B T h•K L;?B M?"M çQÊ+ i?¬M; #€Q- i' i +<sup>a</sup> ç½ +?m~M #` bœM b~M; - M?
iÊB ; -M ? i- +?d +ÁM HçB K°i p~B M?•M p"i ç†+ #B iX

æ M # M EB K o¬ h`-M- .B T h•K L;?B M|B,

@ a„T ç M H9+ `²B- K¼B M;QÌB ç m ç½ +| K†i- +?d +ÁM i?B m + Q i?O +O oçM S?
+^a +?QÎM; ;B€Q .`+? pB M M[X *?9M; i F?¬M; M M çÊB i? K- #„i ç-m i?¬BX

EB K o¬ h`-M ;"i ç-m ç€T,

@ h #B i`²B- çÊB bQ i' ?B M i?•M- ç M;QÌB H`K +?O æ`M? JBM? ççB çB M H-M
t2K M;QÌB ç½ iÊB +?Q - M m pšM +?Q ç M i?b +?9M; i iU +?O i`b +kM; çQÊ+X

L?bM i?2Q EB K o¬ h`-M çB F?ÄB- .B T h•K L;?B pšv i v ;¼B GB m hBM? >²M- i?'

@ æ`M? JBM? ççB çB M b„T #„i ç-m M; v #•v ;BÌ- ¬M; ?½v i?¬M; #€Q +?Q M?[M; M
T?€B HK+ pB M bœM b~M; +?ì H M?- H'v ç°M; i€+ i v +O i H`K ?B m- +| ;b i b) #

GB m hBM? >²M ç€T K°i iB M; - T?B i?•M tm®M; ç`B tY Hw bU pB +X

æB ç M i`QÊ+ ç`B- .B T h•K L;?B [mûi K„i M?bM [m M?- + Q ;B¼M; M|B,

@ sBM K¼B M;QÌB v M H†M;- ?¬K M v H` æ`M? JBM? ççB ?°B +O +?QM? ççQ HB
GK+ oB M HB M KBM? p` h K S?€B HB M KBM? ?Q M M;? M? +€+ p` ç½ iÊBX L?•
?"M?- €+ K H°M; [mv M- pb bU v M´M +O #€+? iQM? i?B M ?ç- ?Á #bM? +O i
pB M p` i K T?€B F i ?ÊT T?€i ç°M; æ`M? JBM? ççB çB M H-M M`v M?^K ?Q^M; /O
H" T +?Q i`aK v m i`W K - #aQ p L?•M; B M çQÊ+ M #bM?X

hW M v i`î çB- L?•M ;B M +?QM? ççQ b) +?QM? i?S+ imv M +?B M pÈB v m K [m,
*?B T?€T;BÈB p` \*Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB- HK+ pB M p` i K T?€B +?'T ?"M?- /MM;
ççQ +?9M; i i`W bç+? i`K - ç L?•M ;B M çQÊ+ b®M; i`QM; #bM? H†M; i®i H`M?X
?v p¼M; +€+ p` +| i? /kM; +aK çSM; ` ;|T K°i T?-M bS+ HU+- +?9M; i M?'i ç`M?
;BÈB K a´M ç`M? ?ÆM5

GÌB M|B i`"M ç-v +aK t9+ F?B M p¬ b®M;QÌB /QÈB ç`B ?Q M ?¬ p¶ i v -K -K- F?¬
M?"T HB M KBM?X

L?bM .B T h•K L;?B i` M ç`B- L;¼+ o¬ aQM; ?ç ;B¼M; M|B,

@ . Q h`b h?€M? L[ çQ +? i?U+ +| p`B T?-M [mv i çQ€M- Qi M?'i Hm" M KQm HQÊ+
i?OX

hoM? L;mv i ççB bQ çSM; +çM? i€M ç²M; ,

@ E?¬M; b B- iW M?[M; +?mv M i`QÊ+ FB i?b i?'v- +¬i ç9M; H`F?¬M; i-K i?QÌM
'v +| i? +?®M; çĐ ç'i i`ÌB çQÊ+ b Q\ \*?9M; i ç m i?'v- GK+ oB M HB M KBM? p`
i?U+ ç m /Q EB K o¬ h`-M çSM; ç-m- .B T h•K L;?B /M +| +?9i #aM HoM? M?QM;H
K'v T?-M\

G„+ ç-m i?î /"B- L;¼+ o¬ aQM; ç M; ç`M? +'i HÌB i?b *"M L;mv M +?•M M?•M ç½ H

@ æWM; M|B M[- EB K o¬ h`-M p` h?B M EB K E?€+? tm'i ?B M `²BX

J¼B M;QÌB M?bM` - +?d i?'v +| ? B M?•M aM? #QÊ+ ` F?ÄB ççB K¬M- çB i`QÊ+ H
h`-M iB T b m MY #QÊ+X > B M;QÌB pW ?B M i?•M- iQ`M i`QÌM; H" T iS+ M?®M i
M;ì`^M; H-M M`v M; v +a h?B M EB K E?€+? i`QM; i`mv M i?mv i +kM; b) iÊB /UX

h?B M EB K E?€+? ç M # M .B T h•K L;?B- KdK +QÌB M|B,

@ *aK ÆM bU +´ ç°M; M?B i i bM? +O K¼B M;QÌB- æ`M? JBM? ççB çB M +O +?Q
h`QM; +m°+ +?B M +?QM? i`b m M`v- i b) +MM; K¼B M;QÌB tm'i HU+- +® ;„M; b
i`a HçB ?Á #bM? +?Q L?•M ;B MX "•v ;BÌ i b) M|B K°i +?9i p i¬M +?O +O æ`M?
ç| #„i ç-m i +ìX *€+ p` ç²M; ççQ içB i`QÌM; M m +| HÁM; ;B M?"T HB M KBM? +?
içB MÆB +?d ç`M? b m ççB çB M- +?9M; i¬B ?Q M M;? M? i' i +a +€+ M?•M bo M?F

>ÆB M;WM; H¢B- h?B M EB K E?€+? tm i v M; ,MiB M; ²M ¨Q tmM; [m M?- iB T i
@ æ`M? JBM? ¢¢B ¢B M H-M M¨v +| bU F?€+ #B i`'i HÈM bQ pÈB H i?¨M? H¨T H
¢¢B ¢B M H-M M¨v F i i?9+ +| M; ?o H¨ HB M KBM? +?QM? ¢¢Q ¢½ +?QM? i?S+ i
p b m +?9M; i b) /®+ i¨M bS+ HU+- /B i i`W i¨M ; ®+ +€+ i? HU+ i¨ K F?„TL?•M
h?S M[- HB M KBM? i?B M ?¢ +?QM? ¢¢Q H-M M¨v F?¬M; +?d ;BÈB ?¢M Î HK+ p
M; QÌB +| +?Q M; mv M ¢ m +| i? i? K ;B - +?9M; i¬B M? 'i ¢`M? b) ¢®B tY #bM? ¢Š
¢¢B #B m +?Q *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB +MM; +€+ + Q i?O +O o•M *?B T?€T ;BÈB i
+?'T ?¨M?X

j kRX *?QÆM; j kR, *?QM? æ¢Q hmv M L;¬M

hS T?Q p M; H M M?[M; iB M; ²M ¨Q- `ä`¨M; K¼B M; QÌB ¢ m +ªK i?'v +?'M ¢°M; i
+€+? M|B +O H½Q i?b ?B M i¢B HB M KBM? +?ŠM; F?€+ M¨Q i?m°+ p *Ym h?B
;BÈBX a m M¨v F?B ?¼ ¢ M ?¶ i`Ê- +€+ M?•M bo Î L?•M ;B M +?d T?KM; K M? ?¨
¢-m- +m°+ +?B M; B[+?QM? i¨ #•v ;BÌ #B M i?¨M? +m°+ +?B M F?®+ HB i; B[i?
;BÈB- + Q i?O ;BÈB L?•M ;B M #'i [m€ +?d H¨ K°i T?¬M +O +m°+ +?B M K¨ i?¬BX

æªQ K„i M?bM iS T?Q - h?B M EB K E?€+? M|B ,

@ >B M i¢B i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m- +?9M; i #„i ¢-m M; ?B i?S+ i +ÌX a m F
+?QM? i?S+ +Y ?¨M? æ`M? JBM? ¢¢B ¢B M- i?¬M; [m ?B T ¢`M? p¨imv M i? pb

L|B tQM; H½Q HB + [m EB K o¬ h`-M p¨ .B T h•K L; ?B K°i +€+? ¢-v w iS- w M?„+ M
¢°M; X

æ-m iB M- EB K o¬ h`-M p¨ .B T h•K L; ?B T?•M T?®B K¬M ?¢ ¢ iY #¨v M; ?B H +
i?2Q ¢ +?Q GK+ oB M HB M KBM? p¨ h K S?€B HB M KBM? /QÆM; +ÌtQ- ¢²M; i?
T?€B p¨ HK+ pB M H¢B +MM; K°i +?¶X

:BÌ M; ¼ # F?„+ - i` M ¢dM? >Q bÆM- +?QM? ¢¢Q HB M KBM? /Q h?B M EB K E?
?¨M? æ`M? JBM? ¢¢B ¢B M X æ-m iB M iB M ?¨M? M; ?B H i +Ìb) /Q .B T h•K L;
KBM? +?O ¢Q +?i?•M tm' i K½X > B M; QÌB ¢SM; +€+? M? m K°i i`QÊM; - i?¬M b„+ i
?B m +O HB M KBM? T?Q # M /QÈBX

G9+ M¨v- ¢SM; b m HQM; .B T h•K L; ?B H¨ EBK *QÆM; h?€M? S?¨i- *?B M h•K i
.mM; Zm€+? sªQ G - L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q iS ¢¢B + Q i?OX *ÁM ¢SM; T
H¨ GB m hBM? >²M- h?'i >mv M +?•M M?•M- S?€T Zmª ¢¢B bQ- L; ¼+ o¬ aQM; - >¢
;B€Q- +MM; pÈB ¢¢B #B m +O .`+? pB M H¨ *¨M L; mv M +?•M M?•M p¨ ¢¢B #B m; E
hYX

smM; [m M? +| h?€B S?QÊM; iB M iY- S?QM; G¬B +?•M [m•M p¨ +€+ ¢ iY F?€+ +O
i ¢¨M- i?¬M iB M? B M'v ¢ m M; ?B K i9+ +?9 w p¨Q H€ ¢¢B F€ HB M KBM? imM; # v
i?¬M i?€M?X

a m K°i iB M; ?¬ #„i ¢-m +O h?B M EB K E?€+? - i` M ¢dM? >Q bÆM H¨T iS+ v M
EB K o¬ h`-M i?„T ?QÆM; #€B H - /MM; b9+ p¨i i` M ¢¨M i?Ì ¢ +9M; i - iQ¨M i`Q
?Q M ?¬X smM; [m M? +?QM? ¢¢Q K¬M ?¢ ?ûi HÈM i`Ê mv F?B M ¢dM? >Q bÆM

G i iWM; #QÈ+ ¢QÊ+ ?Q¨M i?¨M? - +m®B +MM; - .B T h•K L; ?B p¨ EB K o¬ h`-M
i?O- K€m iQÆB `U+ `Ð i` M i ¢¨M #„M p¼i H M F?¬M; - /QÈB bU F?®M; +? #^M;
i?¨M? K°i HQM; K°i T?KM; - b m F?B tQ v i`ÁM K9 HQÊM # pÁM; HB M /€M p¨Q i
? B ¢¢Q ?²M; [m M; #¢Q T?€i- +Ì+O GK+ oB M HB M KBM? p¨ h K S?€B HB M KB
b€M; +?|B H| X "m´B H i +Ìi?¨M? +¬M; Ko K½MX

>¨M; HQ¢i iB M; p¶ i v +MM; p M; H MX h?ÌB F?„+ M¨v GK+ oB M HB M KBM? p¨ h
i?¨M? H¨T i¢B >Q bÆM- b) +MM; M? m M; ¢Q i?`i?B M ?¢- ¢•v +kM; H¨ H9+ +m°+
;B B ¢Q¢M F?®+ HB i M?'iX

JdK + QÌB i`QÈ+ bU T?`M F?Q+? +O K¼B M; QÌB- h?B M EB K E?€+? ?mv ç°M; iª i`
`²B #QÈ+ H M i`mM; i•K ç`B i + Q ;B¼M; M|B,

@ G i +ì i?`M? +¬M; Ko K½M- #•v ;Bì #„i ç-m ç¼+ i? M;¬M HB M KBM?X a m F?L
çB M ?Q`M i?`M?- iB T i?2Q HB M KBM? b) ` imv M #® +?mM;X °•v ;Bì KÌB ? B
M;QÌB HçB ç•v- i`i +ª +MM; M? m imv M ç¼+ i? M;¬MX

L;?2 p`v- +?9M; M?•M #„i ç-m /B +?mv M- iU ç°M; T?•M +?B i?`M? ? B ?`M; çSM
p` EB K o¬ h`-MX æ-m iB M h?B M EB K E?€+? #QÈ+ H M i`QÈ+ çB M- ? B # M iª
p` S?QM; G¬B +?•M [m•M- T?Q b m +| .B T h•K L;?B p` EB K o¬ h`-M +MM; +€+ +

JK+ [m M; M?bM i?ŠM; p T?Q i`QÈ+- h?B M EB K E?€+? M|B,

@ >¬K M v- i - h?B M EB K E?€+? ççB /B M +?Q *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB- içB ç•v t
b m M`v- i b) i`M i•K i`M HU+ pbi?B M ?ç #€+? iQM?- pb v M #bM? +O L?•M ;B M
+®M; ?B M iQ`M #° M,M; HU+ +O KbM?X h K°i HÁM; iªK v m /B i K - i`W ;B M
[m, i`K i`M i? ;B M- T?€i /QÆM; iBM? i?-M +?QM? ççQX L m M?Q b B HÌB- i`ì

a m ç| i`i +ª K¼B M; QÌB +MM; imv M i? - + Q ;B¼M; ?¬iQ, óh`ªK v m /B i K - i`W
i? p¬ ?bM? iÄ F?„T çdM? >Q bÆM- +?QM? F?Q HŠK HB i F?B M i`i +ª M?[M; M
ç°M;X o`Q ;Bì T?9i M`v- K°i +¶ HU+ HQÊM; +QìM; ççB iK HçB M?ì w MB K +O p¬
iBM? i?-M #`i /B i i`¬B /ç i F?„T çdM? >Q bÆM- F?B M +?Q #-m i`ìB i`î M M b€
/•M; i`QX

L; v +?QM? H9+ M`v- K°i iB M; S?“i ?B m iW t p¼M; HçBX :B[ F?¬M; i`mM; - K°
+?-K i`¬B ç M- +?d i?`v K°i p` ?Á i?QÊM; ;¬v F?¬iQ`M i?•M T?€i FBK [m M; tm`
M?•MX

@ *?QM? ççQ ç`M? KBM?- K•v H`M? i`MK çdM?- ç9M; H`T?9+ +O L?•M ;B MX C
.B i i?B M +?O +| +?9i i` MªB- KQM; +?Q p` HQÊM; i?S +?QX

.Si HÌB- p` ?Q` i?QÊM; M`v HB M #QÈ+ tm®M; F?ÄB €M; K•v FBK b„+ +MM; pÈB #
ç`BX

h?B M EB K E?€+? +QÌB iQÆB M|B,

@ h?B M +?O +MM; iS p` ççB bQ ç M `i ç9M; H9+X °•v ;Bì KÌB +?Q p` M;?d M;ÆB

h`+? .B i i?B M +?O ;`i ç-m- bm`i HoM? #®M p` K¬M ?ç çB ç M # M EBK *QÆM; h?
+?“Q ?ÄB M? mX

Zm v HçB M?bM iQ`M i`QìM; - h?B M EB K E?€+? i?m HçB MK +QÌB i` M F?m¬M K

@ hmv M i? ?Q`M i`i- +?QM? ççQ ç`M? KBM? F i i?9+ i?m`M HÈB5 °•v ;Bì i b) i
h?S M?`i- iW F?B GK+ oB M HB M KBM? i?`M? H`T ç M M v ç½ p`B H-M ;B Q T?C
oQÆM; - F i [mª i`M #BM? ?çB iQÊM; - H-M HQÊi i?`i #çBX oÈB iQ +€+? KBM? +?C
;€M? +?“m K°i T?-M i`€+? M?B KX æQÆM; M?B M v m M;?B i p¬ +MM; tªQ i`€- [n
FBM? M;?B K +?Q çO +kM; H`K°i M;mv M M?•MX .Q p`v- i [mv i ç`M? iW M v i`
+?B +?O pšM /Q EB K o¬ h`-M çªK M?B K M?QM; [mv M HU+ +?d ;BÈB ?çM i`QM;
h K S?€B HB M KBM? i?b EB K o¬ h`-M F?¬M; çQÈ+ + M i?B T p`QX

@ h?S ? B H`p T?Q h K S?€B HB M KBM?X hW i`QÈ+ ç M ;Bì- .B T h•K L;?B i`M
K` ç` `i M?B m K² ?¬B i?m çQÈ+ F?¬M; Qi +¬M; H QX æ iQìM; i?QìM; - i [mv i ç
h K S?€B HB M KBM? b) i€B H`TX h?“M? pB M M;Q`B +€+ + Q i?O +O i K T?€B +
o•M *?B T?€T ;BÈB b) i? K ;B p`Q HB M KBM? KÈB M`v- ?¶ i`Ê h K S?€B HB M KB
æ²M; i?ìB b m M`v ? B HB M KBM? b) /Q h K S?€B HB M KBM? H`M; QÌB /šM /„i-
KBM? +?O +| [mv M tY Hw +¬M; pB + +O GK+ oB M HB M KBM?- +| i? ?B m H M?
H M? +O M`M; i çQ ` M?`i i?B i T?ªB +?“T ?`M?- h•K L;?B +| i`€+? M?B K pÈB +
E?B +| #`i F€M?B K pK ;b- i b) i`U+ iB T ;B Q +?Q M`M; i X hmv M?B M ç +?Q +
/ /`M; - o•M \*?B T?€T ;BÈB T?ªB K°i HÁM; ?¶ i`Ê- GK+ oB M HB M KBM? T?ªB iQ`

@ h?S # - i`QÊ+ K„i ibM? i? Î L?•M; B M`i M; ?B K i`¼M; - pU+ +?B i K; BÈB +MM
h`QM; ç! Zm, pU+ ç½ #` a€i >mv i .B K G i?®M; M?`i- +?d ?mv iQ`M [m•M i`U+ +
M?„K p`Q h`mM; L; mv M +?9M; i X * Q i?O J pU+ iS; BÈB ç M; T?•M i€M F?„T +
oÈB K°i HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M?Q p`v- i F?¬M; i? F?¬M; HQm i•K- +°M; i? K u
`M; - ?B M M v +?9M; i ç M; T?ªB ç®B ç`+? pÈB K°i HU+ HQÊM; p¬ +MM; ?MM; K¢
bS+ HU+ +?ì +Æ ?°B iB m /B i i`K X æ T?€i ?mv ? i bS+ K¢M? +O +?QM? ç¢Q-
M?`i HK+ pB M i?`M? K°i HU+ HQÊM; /mv M?`i- ?`M? ç°M; ?Q`M iQ`M i?®M; M?`i
#ªQ F?¬M; #` v m K i`T FQ+? #`i M; ÌX hmv M?B M bU ibM? iMv i?m°+ p`Q bU ç²M
?v p¼M; pb ç¢B +K+ +O L?•M; B M- +€+ T?€B M M #Ä [m M? [M; i?`M? FB M- iQ`

@ h?S iQ- ; -M ç•v i` M L?•M; B M ç°i M?B M tm`i ?B M h`W J HB M KBM? p`>mv M
i?2Q i çQÊ+ #B i i?b h`W J HB M KBM? /Q >¢Q h?B M T?O +?O o, M`i . M? Î çd
M?•M +O o•M oK T?QM; - Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; +MM; b€M; H`TX h¬M +?d +O T?€B
H`i?U+ HU+ +O ?¼ [m€M?Ä v m +°M; i? K ?`M? bU F?¬M; çQÊ+ [m M; KBM? +?Q
K¬M i?b i?`T T?¬M i?¬M #Q- Hm¬M`M M€m i¢B L K *QÆM; - ``i +! i? +?QM? H`>
i`i`QM; i`mv M i?mv iX æQÆM; M?B M çB m M`v +?d H`bm v çQ€M- p¢M M?`i M
i`i b) i`Î i?`M? K°i K®B ç¢B ?¼ +O L?•M; B M- +?9M; i F?¬M; i? F?¬M; T?ÁM; #
[mv i ç`M? M; ``v ?¬K M v H`T iS+ F?€K tûi M; ?B K M; ?†i MÆB M`v- T?ªB çB m i`

@ h?S M, K- HB M KBM? ?B M i¢B b„T #„i ç¬m T?€i ç°M; +?B M /`+? T?ªM +¬M; X`
H`M? [M; M; QÌB i` €+ +O L?•M; B M- +?9M; i M?`i ç`M? T?ªB iB m i`W- i`QM; ç
.`+? pB M M; ``v i`QÊ+ p`M; QÌB i?¬M #Q i M`„+ S?QM; X S?`K B +?®M; ç®B pÈB
M; ¢B +?Q +?QM? ç¢Q HB M KBM? +O +?9M; i ç m T?ªB /B i b¢+? i`M; ®+X *?d +
HU+ K`iQ`M i•K iQ`M w iB m /B i i`K - ?Q`M i?`M? KK+ iB m ç½ ç`M? i`QÊ+ +O

@ *m®B +MM; H`H`T iS+ iB M ?`M? H KWM; HK+ pB M p`t•v /UM; H¢B i K T?€B
çO- M?`i ç`M? +?9M; i b) K½ ç€Q i?`M? +¬M; - +?QM? ç¢Q HB M KBM? iW ç•v +?
K X >B M; BÌtBM KÌB + Q i?O HK+ pB M iB M p`Q b•M- /Q EB K o¬ h`¬M i?®M; H¢
i?B M ?¢- #B m i?` +?Q [mv i i•K i`W K p ç¢Q +O +?9M; i 5

L!B tQM; h?B M EB K E?€+? çSM; b M; K°i # M- M?QÌM; H¢B p`i`Q +?O i`b +?Q E
.QÈB ç`B- •K i? M? +`pk p M; H M M?Q b`KX h?B M EB K E?€+? M!B K°i i`M; - K
M?•M ?B m çQÊ+ ``M; EB K o¬ h`¬M T?¢K b B H¬K i?b b) #`i`WM; T?¢i- .B T h•K
iQÎM; i?QÎM; X L?Q p`v i?QÎM; T?¢i T?•M KBM? - H`K +?Q +?9M; M?•M i¢B çQÆM;
bU # Q +?2 /mM; i9M; - #`i F ç! H`M; QÌB +O HK+ pB M ? v i K T?€B- i`i +ª çB m
+?Q K¼B M; QÌB K°i iB ?v p¼M; X

hW #•v; BÌp`p b m M`v- /QÈB bU H½M? ç¢Q +O h?B M EB K E?€+?- L?•M; B M
+QM çQÌM; +?QM? M; ?o - i`ªK v m i`W K - iB m /B i [m¬M i`- K°i MB K ?v p¼M; K
M; QÌBX

L; Q`B` - iW HÌB M!B +O h?B M EB K E?€+?- K¼B M; QÌB ç½ M; ?2 çQÊ+ K°i +?m
+?Q i`i +ª ç²M; HÁM; [mv i i•KX .Q \*Ym h?B M >Q o¬; BÈB` K†i- o•M *?B T?€T; B
i? K + Q i?O i?QÊM; çdM? +O HK+ pB M i K T?€B- pÈB i?U+ HU+ ?MM; ?`m M?Q
HU+ HQÊM; i?S ? B Î L?•M; B M\

æ®B pÈB pB + i`QÊ+ K„i- i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB ç m KBM? #¢+? L?•M; B M #`v
M M #B M ?! F?¬M; HQÌM; i`QÊ+ çQÊ+ X G`K i? M`Q +?¼M çQÊ+ K°i M; QÌB +! M
+?Q iB M ç²- ç®B pÈB +€+ M?•M bo im +?•M i`QM; +ÆM b!M; ; B! HQ¢M H¢+ K`M
p`v p`Q H9+ M`v p¬ b®M; QÌB ç½ i?¬K [mv i ç`M? b) ; B M?`T +?QM? ç¢Q HB M K

h` M ç`B- EB K o¬ h`¬M M?bM +?9M; M?•M çSM; T?Q /QÈB- p K†i +! T?¬M H½M
`²B h?B M EB K E?€+? ç½ i`€+? K„M; ?„M i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌB F?B M ?„M +ªK i?
HQM; - + Q i?O HK+ pB M T?•M #®iS T?Q - i¢Q i?`M? ?bM? +€M? [m¢i v M H†M; ;

jkkX *?QÆM; jkk, *?QM? æ¢Q GB M JBM?

@ G9+ i`QÈ+ o¬ h`-M i i` M; QÌB MQM /¢- FBM? M; ?B K F?¬M; ¢O F?B M GK+ o i?`i #¢B- i i?`i +ªK i?`v p¬ +MM; ?´ i? MX >¬K M v- #„i ¢-m K°i i?ÌB F€ KÈB- i t ¢`M? b) /KM; i•K ?¼+ ?ÄB- M¶ HU+ H`K K°i p` KBM? +?O i@i- pb ?Q` #bM? +O L KbM?X h tBM imv M i? ?Q`M; /QÆM; +?QM? ¢¢Q i`ªK v m /B i K 5 hW ?¬K M v [mv i iQ`M i•K iQ`M w M; ?2 HÌB +?d #ªQ +O +€+ p` iB M #®B- H•K i`"M [mv i F?¬ M; mv M +? i F?¬M; iQ`M i?•v5

@ sBM imv M i? ?Q`M; /QÆM; +?QM? ¢¢Q- i`ªK v m /B i K 5 hW M v i`Î ¢B +€+ +? b m KBM? +?O- H•K i`"M [mv i F?¬M; i?Q€B HmB- M m i`€B HÌB i? M; mv M +? i F h`i +ª+€+ + Q i?O HK+ pB M ¢ m ¢²M; i? M? ?¬ HÈM HÌB imv M i? - tmM; [m M? iE M; `i i`ÌBX

*ªK M?"M ¢QÊ+ bU M?B i iB M? +O +?9M; M?•M- EB K o¬ h`-M p¬ +MM; KWM; `Ð- i¢ `²B +MM; pÈB + Q i?O HK+ pB M HmB b M; K°i # MX

h?B M EB K E?€+? K°i H-M M[#QÈ+ iÈB ;B[¢`B i ¢Q ? B i v H M ` ?B m K¼B

@ "•v ;BÌ b) /Q i +?O i`b p` H`K +?SM; - i•M h K S?€B HB M KBM? i?"M? H"TiW ¢ h•K L; ?B p` +€+ i?"M? pB M #QÈ+ H M ¢•vX

.Si HÌB- .B T h•K L; ?B #QÈ+ iÈB ¢-m iB M- iB Ti?2Q b m H` EBK \*QÆM; h?€M? EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G - L; ¼+ GB M Zm M•K .Q J°M; >Q - h`+? .B i i? iB M iY - S?QM; G¬B +?•M [m•M #ªv p` + Q i?O HB M iB TiB M H M ¢`B `²B +?B ` E?€+? p` .B T h•K L; ?BX

JdK +QÌB M?bM .B T h•K L; ?B- h?B M EB K E?€+? MÌB,

@ sBM +?9+ KWM; - i KQM; `^M; +QM b) iB TiK+ M¶ HU+- M?`i ¢`M? +Ì M; `v i?"M? tBM KÌB ¢¢B #B m +O i K T?€B ¢SM; b M; K°i # M p` + Q i?O +O o•M \*?B T?€T; L; ?2 tQM; #ªv p` + Q i?O v HÌB +?B H`K ? B ?"M; T?•M iª ?[m ¢SM; # M +¢M? .B

:B[F?¬M; i`mM; - K°i ¢¢Q i? M? [m M; HQû H M- h?B M h9+ ¢¢Q i`QÎM; - K°i i`QM ¢¢Q T?€B ¢½ iWM; tm`i ?B M i¢B æ°M; æbM? ?² p` GQÆM; bÆM #¶M; ?¢ i?•M iW M^K M; Q`B /U HB m +O i`i +ª K¼B M; QÌB F?B M ? i i?ªv ¢ m ``i M; ¢+ M?B M- ;²K

JdK +QÌB +?"Q h?B M EB K E?€+?- h?B M h9+ ¢¢Q i`QÎM; MÌB,

@ G-M M`v #-M ¢¢Q iÈB ¢•v- i`QÈ+ M?"i H` i? v K†i +?Q #`M T?€B +?9+ KWM; æ` i?S ? B H` pb H /•M #€+? iQM? +®M; ?B M K°i +?9i bS+ HU+ +MM; M? m ¢®B F?€ L?•M ;B MX

.B T h•K L; ?B +QÌB MÌB,

@ h•K L; ?B ¢¢B #B m +?Q HB M KBM? i`QÈ+ iB M tBM ¢ i¢ o¬ oB ¢¢Q T?€B iQ`M M; ? M? ¢¢Q i`QÎM; ;B M?"T HB M KBM?X a m M`v +?d +-M +?9M; i M¶ HU+- iQ, +?QM? ¢¢Q- [mv i i•K iB m /B i i`K X >B M i¢B T?B M ¢¢Q i`QÎM; ?½v M; ?d M; Æ

h?B M h9+ ¢¢Q i`QÎM; ?Ì ?[M; ;`i ¢-m `²B #QÈ+ iÈB ¢SM; +¢M? EBK \*QÆM; h?€M "QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ # #QÈ+- .B T h•K L; ?B M?bM K¼B M; QÌB tmM; [m M?- iQ`M i?¬M i?€M? `²B MÌB,

@ *Ì i? ¢ªK ¢QÆM; +?S+ p` h K S?€B KBM? +?O ?Q`M iQ`M M?Ì p`Q bU Qm €B +O p` +€+ p` ¢ M iW o•M *?B T?€T; BÈB- F?B M h•K L; ?B i?"T T?¬M +ªK FQ+?X hmv KbM? +Ì ?¢M- F?Ì +Ì i? +Sm p½M ¢QÊ+ iB M? i? M; mv M; "T ?B M M v +O L?•M; E i?•M KbM? i`QÈ+ iB M- pb +m°+ +?B M +?QM? M; ?o +O +?9M; i K`T?`i +Ì F m ;

@ >¬K M v- i`QÈ+ i?B M ?¢- h•K L; ?B tBM ?S - K°i HÁM; K°i /¢ pb L?•M ;B M iB n i`ª H¢B +?Q MÆB ¢•v +m°+ b®M; v M #bM? M?Q i`QÈ+ FB X oÈB i`€+? M?B K +C

h•K L;?B b) +@ ;„M; i?“M i`¼M;- b m M`v +| ;b bÆ b|i ?Q†+ ;Bª +| ?“M? ç°M; ;b F?
;B€Q ?m`M +?Q- h•K L;?B tBM ç i¢ i`QÊ+X

L|B `²B M`M; +?“Ti v #€B K°i +€B- iQ`M i`QÌM; M?“i i?ÌB iB M; p¶ i v p M; /"vX J
T?-M K½M w i`QÊ+ HìB M|B F?B K i®M +O .B T h•K L;?B- ç²M; i?ÌB ?Q`M iQ`M ?
.B T h•K L;?B H M H`K KBM? +?O h K S?€B HB M KBM? +O h?B M EB K E?€+?X

L? F?Q€i i v H M- iQ`M i`QÌM; H"TiS+ v M H†M;- .B T h•K L;?B KdK +QÌB +i ;B

@ æ i¢ K¼B M; QÌB ç½ p¶ i v F?Q+? H - ç²M; i?ÌB h•K L;?B p¬ +MM; +ªK FQ+? bU
ç`M? /®+ ? i bS+ KbM? #ªQ p L?•M ;B MX h•K L;?B +kM; ?v p¼M; +| çQÊ+ bU ;B
M[+O K¼B M; QÌB- +O M?[M; B M;mv M pb ?Q`#bM? +O L?•M ;B M K` bS+X
h K S?€B HB M KBM? p`GK+ oB M HB M KBM? ?Q M M;? M? +€+ p` ;B M?"T- +M
i`QM; L?•M ;B M- b m ç| H¢B iB TiK+ ioM? i•K im ?“M?X

oW /Si HìB- ?“M; M;bM M;QÌB i? K /U ?Q M ?¬ M?Q b`K /"v- b m ç| +?9M; M?•M
KBM?X *ªM? iQÊM; M?B i M€Q T?B i?QÌM; H`K +?Q h?B M EB K E?€+? p` +€+ + Q
T?'MX

G¢B ;BÆ i v H M` ?B m ç K¼B M; QÌB BK H†M;- .B T h•K L;?B KdK +QÌB M|B,

@ æ i¢ K¼B M; QÌB- h•K L;?B ç¢B /B M +?Q +?QM? ç¢Q ?Q M M;? M? K¼B M; QÌB
M?"T HB M KBM? i`QÊ+ iB M KÌB K¼B M; QÌB ç,M; Fw- #'i [m€ ç ç T?ÁM; F ;B
KQM; +€+ p` ç,M; Fw i? K ;B HB M KBM? i?"i i?" #€Q `ä H B H`+? tm'i i?•M +O
F?-M; +ÁM bÊK- M?[M; p` M`Q M;mv M w ;B M?"T HB M KBM? tBM ?½v #„i ç-m ç
i'i i?b i K T?€B HB M KBM? +?QM? i?S+ imv M #® i?“M? H"TX *€+ p` ;B M?"T HB
i?“M? pB M +O h K S?€B HB M KBM?- +?9M; i +MM; ç²M; + K +°M; F?´- i'i +ª ç

h? M?•K pW /Si- K¼B M; QÌB i? K ;B ç¢B çB M F i KBM? iÈB i'T ?QÈM; p T?Q
H`K +?Q F?-M; F?Q M?B i M€Q T?B i?QÌM;X L?bM K°i H9+- h?B M EB K E?€+?
M|B M?Ä,

@ L|B ? v H„K5 E?-M; M;ì +| M?B m M; QÌB ?,M; ?€B ;B M?"T HB M KBM? ç M M?
+?QM? F?-M; M?B m M?QM; [mª i?“i +|ª M? ?QÌM; `i HÈM- çB m ç| p¬ +MM; i`¼M
i H9+ M`vX *?9M; i ?½v +?ì K°i +?9i- t2K +| # Q M?B m + Q i?O ;B M?"T HB M K
i?O +O o•M *?B T?€T ;BÈB M[X

.B T h•K L;?B +kM; ?¢ ;B¼M; ,

@ *?B m i?2Q i?ÌB ;B M K` çQ€M i?b ?¼ T?ªB ç M `²B +?S- ? v i` M çQÌM; ç½ ;†T
h?B M EB K E?€+? i?“M i`¼M; M|B,

@ oB + M`v +?Q M|B +?“+ çQÊ+- +?9M; i +?d +| i? çÊB i? K K°i H9+ M[- M m i
ç`M? T?ªB K†+ ?¼ i?-BX h`¼M; çB K +O +?9M; i ?¬K M v H` bU tm'i ?B M +O
?Q`M iQ`M KÈB- +?d +-M i?U+ ?B M i?“M? +¬M; H` ;B`M? çQÊ+ i?“M; HÈB- M?[M;
[mªM ç MX a m M`v M?È H` T?ªB M¶ HU+ M?B m ?ÆM- p T?-M EB K o¬ h`-M i?b

L;?2 tQM; .B T h•K L;?B M? ;"i ç-m #B m i?“ç½ KBM? #¢+?- b m ç| KK+ [m M; [m
M?[M; M;QÌB ç M; ç,M; Fw ;B M?"T HB M KBM?- KB M; F?) çB K K°i MK +QÌB- +
hB M; ?mv M M€Q /-M H†M; çB- i?O iK+ ç,M; Fw i? K ;B HB M KBM? ç½ ?Q`M i`i
KQÆB # M; QÌB i? K ;B - +?B K #ªv T?-M M?•M b® +| K†i i¢B ?B M i`QÌM;X

a m F?B b„T t T M?[M; M;QÌB KÈB ;B M?"T HB M KBM? i?“M? ?“M; M;k +?dM? i -

@ æQÊ+ +€+ ç²M; ç¢Q iBM +”v ;B M?"T HB M KBM?- i +ªK i?“v `i ?•M ?¢M?- ?B
KBM? M;?` bUX ob +?9M; i ç MiW M?B m MÆB F?€+ M? m- /Q ç| b m F?B + Q i?O
i?QÆM; M;?` [mv i ç`M?- ç´B i M h K S?€B HB M KBM? i?“M? *?QM? æ¢Q HB M
MÆB i`QM; i?B M ?¢- i”T ?ÉT K¼B HU+ HQÊM; +?QM? ç¢Q +O L?•M ;B M i?“M?
H¢B i`K X JBM? +?O çQÆM; M?B M /Q .B T h•K L;?B çªK M?“M- ?B M i¢B KÌB .B
M?"M H M? F€ KBM? +?OX

GÌB pW /Si H"K +?Q K¼B M;QÌB ?QÈM; KK+ [m M; M?bM p h?B M EB K E?€+?-
ç-m imv M #® F m ;¼B i?"M? H"Th K S?€B HB M KBM? #•v ;BÌ HçB ç°i M?B M ç
KBM?- `®i+m°+ H" # M i`QM; +| ?mv M +Æ; b\ "B M ?Q€ #'i M; Ì M"v H"K +?Q K°i b
b® M;QÌB +?9 w M"v iU ?² F?-M; M?B m H„KX

.B Th•K L;?B imv i`QM; i•K +| T?-M M;?B ?Q†+ M?QM; #B m ?B M # M M;Q" B pš
iÈB i`QÈ+ K†i h?B M EB K E?€+?- ? B i v iB Th'v H M? F€X a m ç! i v T?ªB pmM,
i?€B /QÆM; ?B M` i`QM; K„i K¼B M;QÌB- H"K +?Q iQ" M i`QÌM; /"v iB M; ?Q M ?

h`QM; +?ÈT K„i +ª >Q bÆM M?Q`mM; +?mv M i`QÈ+ F?Q i? +O iQ" M i`QÌM;- F
H v +?mv M i?B M ç` H"K +?Q .B Th•K L;?B +ªK i?'v p- +MM; FB m ?½M?- iU ?² i
+?O M?•M +O i?B M ç` - +| i`QM; i v bS+ KçM? +QÌM; ççB M?'i i? ;B MX

"bM? i?ªM M?bM` t - i`QM; i•K i`Q .B Th•K L;?B #¶M; tm'i ?B M ?bM?ªM? "€+?
`²B M?È HçB pB + ç½ tªv` Î .`+? pB MX hÈB H9+ M"v M" M; #B i`^M;- ç®B pÈB H
o- h`-M M" M; +`M; +| HÁM; iBM p[M; p" M; X G9+ M"v i` M çdM? >Q bÆM- M" M; ?Q
i?'v p- +MM; iU ?"Q- p- +MM; FB m M;çQX L" M; iBM`^M;- +?d + -M KbM? p[M; i•
i?b ?Q" M iQ" M +| F?ª M, M; +?B M i?„M; i` €+- ç€M? #çB GK+ o•M- +?B M i?„M; "€

h`QM; iB M; ?Q M ?- F?Q i? iU iBM KçM? K) /•M; H M- i?ÌB F?„+ M"v K¼B M; Q
T?Q .B Th•K L;?B- +ªK i?'v iW i?•M i? M" M; T?€i tm'i K°i Hm²M; F?Q iS+ i?-M i
i?ÌBK°i bU +?M ç°M; p- i? M? FQ+? p"Q i•K HBM? +?9M; M?•M- H9+ M"v iQ" M
[m M; ?Q ççB i?`M?- i?-M i?€B mv M;?B K p- i?QÈM; F?B M +?9M; M?•M +`M; i
h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v- #'i ;B€+ .B Th•K L;?B i`Î i?"M? i•K çB K +?9 w +O K
K„i K¼B M;QÌB- F?Q ç° +O M" M;- p K„ H i?€M? F?B i [mª i?"i H"K K¼B M;QÌB`
b€M; M;ÌB # Q T?O iQ" M i?•M +`M; H"K +?Q M" M; i? K T?-M`U+ `Ð- K°i p ç TFB

a m F?B *?QM? æçQ HB M KBM? i?"M? H"Th- [mv M HU+ +O EB K o- h`-M ç½ i`Î i
b m M"v çQÆM; M?B M /Q .B Th•K L;?B [mv i ç`M?- T?QÆM; +?•K ?"M? ç°M; +O
/Q M" M; [mv i ç`M?X

hB M; ?Q M ?- iB M; +?9+ KWM; ?QÈM; p .B Th•K L;?B p" +€+ + Q i?O HK+ pB
H M- >Q bÆM ççB ?°B +m®B +MM; +kM; F i i?9+ i®i ç TX hmv M?B M M; v H9+
+?•M M9B i`mv M ç M- K°i M?•MªM? tmv M [m i-M; T?ÁM; M;U +O + Q i?O .`+?
i`mM; içB çdM? >Q aÆMX

L?bM p K†i pmB p +O .B Th•K L;?B- i?•MªM? ç! iÄ` ?ÆB M;ç+ M?B M- +'i iB
@ s2K` ç½ F i i?9+ `²B- M?QM; +kM; +?ŠM; b Q- /M b Q i +kM; +?d ç M ç #€Q K
*,K +?9 M?bM M?•MªM? ;B[F?-M; i`mM;- +?•M K"v .B Th•K L;?B ?ÆB M?Qm H
@ o` ç²M; ççQ M"v im pB + Q i?•K- +| çB m #bM? i?QÌM; Qi F?B ;†T- F?-M; #B i +

jkjX *?QÆM; jkj @ •+ h'M æ°i G B

@ *? +QÌB- +? +QÌB`²B5 h p®M +?d H" K°i F M;QçB ççQ Î pMM; ?Q M; bÆM /½
K'v +?[im pB + Q i?•K ç! ç•mX * Q M?•M im pB iBM? i?•K ç m Î +çM? M;QÆB- +Á
ç€M; H" ;bX >-K M v i ç M ç•v i?U+ bU +?d Km®M t2K M€Q M?B i- +?9+ KWM; *
i?"M? H"Th K" i?-BX hmv M?B M i` M çQÌM; ç M ç•v i ç½ ;†T K°i M;QÌB- b m ç! H
.Q p"v M;Q" B pB + ç M ç•v t2K K" M M€Q M?B i- i +ÁM +?mv M K°i i?-M; çB T +
h`QÈ+ iB M i T?ªB M|B`ä`^M; i +?d i`mv M HçB i?-M; çB T- F?B M;?2 tQM; +€
ç²M; çªM; +O i? M? MB M'v- +kM; F?-M; çQÈ+ ;•v T?B M iQ€B ;bX h F?-M; Kmç
ç`+?X

L?½M i?-M #B M ç´B- M?bM b M; i?'v h?B M EB K E?€+? M? ;"i ç-m- .B Th•K L;
iB M; ,

@ L;QÆB ç½ M|B p"v i?b +?9M; i iU M?B M b) #B i i?"M i`¼M; +•M M?„+ - +| bU ib

L;QÌB ç| çªQ K„i M?bM [m M? K°i HQÊi `²B ç°i M?B M # v H M + Q i`,K i`QÊM;- b
@ h +S Î t +?Q M iQ`M- i`QM; i`QÌM; ?ÊT +€+ M;QÆB #'i +?'T H Q H) +ÁM +| F?ª
ç M ç•v i +| ;†T K°i i? M? MB M #'i T?`K- +ª T?QM; i?€B HšM i`B M,M; ç m F?¬M
h p®M ç`M? i?m M?“M ?„M H`K ç² ç +?Q çĐ i`+? K`+?- F?¬M; M; Ì H¢B bÆ tm'i +M
?“M +?B K i?QÊM; T?QM;X h?“i H`K9 `bm i`QÊ+ +Y G¶ " M- ç€M; +QÌB i? v5 "
?“M ç M ç•v çQ iBMX
L?bM M;QÌB ç|- .B T h•K L;?B ?ÄB,
@ E?¬M; ?B m ;½ i? M? MB M M;QÆB ;†T H` B- ?„M Km®M M;QÆB i`mv M iBM; b
L;QÌB ç| +QÌB tÁ - HÈM iB M; M|B,
@ L;QÌB i? M? MB M M`v i?“i H` ?B K +|- M?•M T?~K p` /mM; K¢Q ç m imv i i? p¬
im pB +U+ F€ i?•K ?"m F?B M i ? i bS+ M;QĐM; K°X *ÁM p / M? iU Q- M|B ` +?
+?•M ;BÈB ç m #B i- ?„M +?QM? H` [m€M [m•M +O GK+ oB M Hm"M pǎ ç¢B ?°B- I
*•m M|B M`v H"TiS+ H`K K¼B M;QÌB F?¬M; M;Èi t¬M t Q- `ǎ `¬M; B B +kM; #B i
æSM; HšM i`QM; ç€K + Q i?O +?QM? ç¢Q- EB K o¬ h`¬M ?W M? K°i iB M;- ?B M M
+?[óimv i i? p¬ bQM;ôX *ÁM h?QÆM; L;mv i- >S E?B i- h'i h?B M p` M,K M;QÌB
ç M i M GK+ o•M- p K†i ç m H° ` #B m i bM? T?S+ i¢T- i'i +ª ç m +®; „M; FbK MŮ
h?B M EB K E?€+? +MM; + Q i?O o•M *?B T?€T ;BÈB p` i K T?€B M;?2 tQM; i?¬M
i?¬K +ªK i?'v +| ;b ç| #'i /B m- iU ?² M?Q K°i bU i bM? ç€M; bÊ ç½ T?€i bBM?X
L?bM H¢B K¼B M;QÌB- i?'v i?¬M i bM? i'i +ª ç m H° ` p iÁ KÁ t2M HšM FBM? M;
p'M,
@ L;QÌB K` M;QÆB M|B ç M i?b +?9M; i ç m #B i `ǎ- +?d iB + ?„M i i` €+ ?B K i?
i? ;B MX o®M /o +?9M; i ç½ +QB ?„M M?Q ç®B iQÊM; i`¼M; çB K +¬M iB m /B iX
+?9M; i #B i i?¬M; çB T +O i M GK+ o•M çB- M M M?È H` çWM; ;B'm /B K çB m ;
F?¬M; tSM; ç€M; +?Q M;QÆB H`K M?Q p`v ç•mX

h¬B #B i KbM? +ÁM Qi im´B p¨ +kM; +?Q +| M?B m FBM? M; ?B K- M?QM; ?¬K M v
M; QìB i` M i? ; B M `^M; - #^M i? •M KbM? +| K°i i`€B iBK ç-v i`€+? M?B K ç®B pÈE
M?[M; F?B K F?mv i F?€+ i¬B +| i? ?¼+ ?ÄB /-M /-MX hmv M?B M- i¬B iBM `^M;
F?| F?, M- +?B M i? „M; i¨ €+- ç| M +?¨Q K°i iQÆM; H B iQÆB b€M; X h¬B F?¬M; #B
+?d +| i? M|B ç M ç•v i?¬BX L m K¼B M; QìB OM; ?° i¬B- OM; ?° h`W J HB M KBM
+ÁM M m K¼B M; QìB F?¬M; OM; ?° i?b +kM; F?¬M; b Q- #ÎB pb [mv i i•K M¨v poM

h? M? •K h`-M L; ¼+ GQ M `i #bM? ççK- ; B®M; M?Q K°i iB M; ç¨M /m /QÆM; M?
F?B M +?Q iQ¨M i`QìM; i`QM; T?9i +?®+ i`Î M M ioM? H†M; X *?9M; M?•M ç m çQ
+?mv M iW +QìB +Êi i¨Q T?9M; i?¨M? +?´M ç°M; p¨ K M; p bMM; FQM?X æ•v H¨
tm´i T?€i iW ç€v HÁM; +O K°i +QM M; QìB +?•M i?¨i- B B +kM; / /¨M; M?“M`
óGÁM; i`€+? M?B Kô- # iW çÆM ; B^M- F?¬M; ?Q H - F?¬M; F?Q i`QÆM; - M?QM
w M; ?o X

æQ K„i M?bM K¼B M; QìB- +^K M?“M çQÊ+ bU BK H†M; bMM; FQM?- h`-M L; ¼+ G

@ *€K ÆM K¼B M; QìB- imv `^M; F?¬M; +| iB M; p¶i v M?QM; i¬B #B i i`QM; i?•K i
p¨ [m M i•K ; B¨M? +?Q i¬BX ¨•v ; Bì i¬B tBM i?´B K°i F?9+ iB m ç #B m H° bU +a
M; ?2 tQM; +| i? i?´m ?B m çQÊ+ i`K HÁM; +O i¬BX

L|B tQM; - h`-M L; ¼+ GQ M çQ M; ¼+ iB m H M KB M; - K°i •K i? M? F€ /B m p M; H
i? M? •K ç¨K Mûi +?´i T?€+- ; B®M; M?Q K°i +•v M?Ä ç M; HÈM H M p¨ K M; ç-v bS
HçB i? v ç´B i?¨M? M? M?¨M; # v #´M; - iU M?Q +•v M?Ä ç½ T?€i i`B M i?¨M? K°
çQÊ+ KQ ; B| /¨T pMB- i? ?B M K°i F?Q T?€+? ?MM; ?²MX hB T i?2Q- iB M; iB
#½Q ç M; M´B H M +m²M +m°M F?„T MÆB ç [m¨i ç´ +•v ççB i?K- i`QM; H9+ ç| tm
iW /QÈB ç´i i`mv M H M- K M; i?2Q bU FB M +QìM; p¨ [mv i i•K t2K M? +€B +? i
+m²M; T?QM; #çQ pk pšM ?B M M; M; çSM; p[M; - ?Q¨M iQ¨M F?¬M; bÊ b iX æ°i
KQ +kM; M; WM; `ÆB- K†i ç´i HçB M?Q #bM? i?QìM; - F?¬M; F?Q i`Î M M i`QM; H

G†M; H) i?QÎM; i?S+ iB M; iB m- iS T?Q K°i K¨M v M ioM?- i?ìB F?„+ M¨v i´i +a
+?bK p¨Q i`QM; ; B´+ K°M; - B M-v ç m #¨ +m®M ?9i b•m b„+ #ÎB iB M; iB m p M;
M?B M +O M¨M; X

E?B F?9+ iB m pW /Si- +?9M; M?•M ç¨M? i?-M M?bM M¨M; - +?d i?´v h`-M L; ¼+
iU M?Q K°i M¨M; iB M ç M; M?^v K9 X o¬ b® ç| ?Q +? Q HQÊM tmM; [m M? M?C
#-m i`ìB H¨K M M +?Q M¨M; F?B M M¨M; i¬M; M?Q K°i #€+? ?Q i?€M? M[- iQ¨M
M?m K€ H¨K H v ç°M; HÁM; M; QìBX

hB M; p¶i v +´i H M- b m ç| H¨M?[M; iB M; ?Q M ?¬p M; /¨v i`QM; bÆM +®+- i´i i
i M h`-M L; ¼+ GQ MX G9+ M¨v ?bM? ^M? +O M¨M; ç½ F?„+ b•m i`QM; HÁM; K¼
+®+X aU +?•M i?¨i +MM; ?bM? ^M? K„ H +O M¨M; iW ç•v b) i`mv M F?„T i?B M ?
i M h`-M L; ¼+ GQ M b) p M; /¨v i`QM; ; BÊB +?•M imX G9+ M¨v M¨M; ; B®M; M?Q
K¼B M; QìB ?B M /B M içB çQÆM; i`QìM; ç m +?´M ç°M; /| /°BX

L?bM i´i +^M?[M; ?bM? ^M? M¨v- Zmv o¬ ççQ i`QÎM; +^K F?€B M|B,

@ ç-m M¨v ç9M; H¨i`ìB bBM? H¨K K ?Q†+ M; QìB i - +?d +| K´v HìB çÆM ; B^M p
çQÊ+ M?[M; M; QìB M¨vX h i?¨i bU +^K i?´v F?¬M; i? iBM çQÊ+5 aÈK #B i M?Q
F?´ /çv ç-m +€+? ,M M|B M?Q i? M¨Q M[- H¨K m´M; T?Q i•K HU+ +O i X

o, M¨¨i . M? +QìB M? ,

@ hmv H¨ p¨v- M?QM; M?[M; #B m ?B M H9+ M½v +O ç-m +?Q i?´v K°i T?2M +
T?Q- ç•v +kM; H¨ +¬M; H Q +O ¬M; K¨X

o¬ Zmv ççQ i`QÎM; +?“K `½B H„+ ç-m,

@ «M; M|B b B `²B- ç-m M¨v `i #QÈM; #dM?- ?Q¨M iQ¨M pSi #Ä M?[M; HìB i ç½
çB m M¨v +kM; M O B i `i M?B mX æQÊ+ `²B- çWM; M|B M[- i?ìB F?„+ ç M `²B-
. Si HìB K¬B F?) K€v ç°M; - i`mv M •K ç idM? h`-M L; ¼+ GQ MX

Zm v ç-m HçB KdK +QlB- h`-M L;¼+ GQ M ;BÆ ? B i v H M + Q H`K +?Q K¼B M;
H†M; i`Î HçB- b m ç| M`M; M?bM +?9M; M?•M- +QlB M? M|B,

@ æ iç- ç iç bU F?Q+? H +O K¼B M;QlB5 >B M içB i?lB ;B M ç½ ç M- h`W J H B
i i?B M- F?B i i?B M tQM;- ççB H F? B T?€B M;`v ?-K M v +QB M?Q ?Q`M i`iX
i`QM; im +?•M ;BÈB p`M?[M; ?mvM? ç i, Km°B [m M i•K ç M h`W J H B M KBM?-
pÈB +?9M; i-BX a m M`v K¼B M;QlB b) +MM; M? m M¶ HU+- bÈK M;`v F?m i`K+ #
#bM? +?Q L?•M ;B MX

h`QM; H9+ K¼B M;QlB +ÁM ç M; ?Q M ?- h`-M L;¼+ GQ M i`Î HçB i ç`MX h?m H
/•M; ?QÆM; ?`M? H i i?B M- tmM; [m M? H` +?QM p` + Q i?O +O h`W J H B M
[mç iX J¼B M;QlB i?-M i bM? M;?B K i9+ i`T i`mM; i`QÊ+ i ç`M F?`M p€BX

L?bM p`Q M;?B H +Y ?`M? i i?B M- iQ`M i?•M h`-M L;¼+ GQ M T?€i` K°i +¶ F?
t•K T?çKX h?•M aM? M`M; M? M? # v H M pÈB i? M? [m M; ççB i?`M?- ç²M; i?l
i?-M F€X æB m F€ /B m M?`i H` +€+ T?M +?9 M`v ç m +?B m p`Q H€ ççB F€ +O h`
iK HçB i?`M? K°i +QM T?QÊM; ?Q`M; ç M; imM; +€M?X

h`-M; i?`v ?bM? aM? M?Q p`v- +?9M; M?•M çQÆM; i`QlM; # Q ;²K +a o- Zmv ççQ
ç m M;Æ M;€+X > B M;QlB +kM; M?bM ` ç•v F?-M; T?aB H` aQ i?m`i- K¼B ?`M? ç
`i iU M?B M- F?-M; M?B K K°i +?9iK +F?Q M`Q +a- iU M?Q M?[M; i`mv M i?-M
pB + ç m çQç i i?B M içQ ?| - F?-M; B ;B aB i?Q+? çQÊ+ K°i HlB M`QX

E?B h`-M L;¼+ GQ M ç€T tm®M; ç`i p`Q ç9M; H9+ #m`B H i i?B M ?Q`M i`i- ç°i
K†i ç| T?€i` K°i •K i? M? p M; p¼M;- b m ç| # v H M i`M F?-M; tQ v +?mv M #
[m M; iÄ ` b€M; +?|B- +m®B +MM; iW iW [m v HçB i ç`MX

hB M; ?Q M ?- Î # M /QÈB p M; H M- ?bM? aM? i?-M F€ M`v F?B M K¼B M;QlB FQ
M;WM; F m H M # iB M; óh`-M L;¼+ GQ M ôX E?-M; F?Q çQÆM; i`QlM; F?B M i
KBM? ç m p m B KWM; + ?€iX Zmv o- ççQ i`QlM; M„K +?†i i v +O o, M ``i . M?- i•
H9+ M`v i?`i F?| K`KB m i a`ä ``M;X h`W J H B M KBM? /Q ?¼ b€M; H`T- b m F?B
GQ M i?b K¼B pB + i?-M F€ +S iU M?B M K`iÈB- F?B M ?¼ H`K b Q F?-M; + Q ?

*aK M?"M çQÊ+ bU T?`M FQ+? p` ?Q M ?, +O K¼B M;QlB- h`-M L;¼+ GQ M F m M
H`v H€ ççB F€ çQ H M + QX hQ`M i?•M iQ€i` p mv M;?B K p- i?QÊM;- M`M; #Q
M|B,

@ h`W J H B M KBM? iW #•v ;B| +?QM? i?S+ çQÊ+ i?`M? H`T- h`-M L;¼+ GQ M i
i`M HU+ T?€i /QÆM; i-M +?d +O H B M KBM? H` F?m i`K+ i`K - i`a HçB ?Á #bM
T?9i M`v- +| i`lB ç`i H`K +?SM;- h`W J H B M KBM? +?9M; i b) iWM; #QÊ+ iWM; #
+?Q v m K [m, [m€B T?aB `mM bÈX

hB M; ?Q M ?- HçB p M; H M H-M M[- K¼B M;QlB ç m F m p M; ? B +•m óh`W J
GQ M ôX E?Q i? FBM? M?•M M`v- M; v +a ççB çB M i?`M? H`T *?QM? æçQ H B M
æ°i M?B M i`QM; F?-M; F?Q M €Q M?B i²M `Q- K°i i? M? •K p M; H M,

@ h®i- +| ?MM; i•K i`€M; +?Q M?Q p`v- i?`i ç€M; iQlM; i?QlM; K`v +•mX

æSM; Î i`M ç`B- KQlB p` + Q i?O +O h`W J H B M KBM? çQ K„i i bK FB K K°i ?
i`mM; K°i ççQ FBK [m M; t i ç M- # M i`M H` K°i [m€B M?•M MY i, M; MY ççQ ç
Zmv o- ççQ i`QlM; p` o, M ``i . M? ç m FBM? M;ç+ ?- H M,

@ S?"i h?€M? æçQ hB M5 æ•v +?ŠM; T?aB H` p`i €M iB M +´ [m€B M?`i i`QM; i`mv
i HçB tm`i ?B M içB MÆB ç•v\

h`-M L;¼+ GQ M i?`v S?"i h?€M? æçQ hB M +€B ;b +kM; K°i MY i?b F?-M; M?`M
v ç M +?¶ -M; i - ?ÄB,

@ L?'i "€M L?'i "€M içB b Q ç M ç•v\ E?-M; T?aB H` #B i i-B çQÊ+ H`K JBM? +?O
J m HçB ç•v- i-B ççB /B M +?Q h`W J H B M KBM? ?Q M M;? M? -M;X

Zm€B M?•M S?"i h?€M? æ¢Q hB M +Q`B M|B,

@ B / 5 >B M i¢B M;QÆB i?"i mv T?QM;- M?QM; b m M"v +ÁM T?ªB +® ;„M; ?ÆM
i? v ¢´B +€+? M?bM i?b b) F?¬M; i®i ¢•mX

h`-M L;¼+ GQ M iQÆB +Q`B ¢€T,

@ h¬B #B i`²B- M m ¬M; i?Q+? i?b iMv M;?B ¢ M ¢•v H9+ M"Q +kM; ¢QÊ+- i¬B b)
+?Q ¬M; ¢QÊ+ +?9i mv T?QM;X a Q M"Q- ¢O i?"M? w +?Q \

L|B tQM;- M" M; M?bM ¬M; i M?€v K„i K°i +€B- /€M; p ?²M M?B M ` M? K½M?X

Zm€B M?•M S?"i h?€M? æ¢Q hB M +Q`B M|B,

@ ¢-m M;QÆB i•K iQ +kM; F?€- H¢B Km®M `O ` +ª i M[b QX L?QM; K" F?¬M;
+kM; F?¬M; T?ªB H" i X

L;?2 ¢QÊ+ H`B M"v- Zmv o¬ ¢¢Q i`QÎM; p" o,M "'i . M? ¢²M; i?`B FBM? M;¢+- +ª ?
¢²M; i? M? H M iB M; ,

@ *¬ MQÆM; M"v i?"i H" i?¬M i?¬M;- +ª p` ¢¢B iB M M"v K" +kM; i?dM? ¢QÊ+- 2`
F?¬M; +| ¢QÊ+ ¢-m M?Q p"v M[¢•mX

L|B tQM;- ? B M;Q`B iQÆB +Q`B /šM i?2Q K¼B M;Q`B H M i` M M;? M? iB TX

oW i?'v K†i +?9M; M?•M- S?"i h?€M? æ¢Q hB M M|B,

@ E?¬M; +-M T?ªB ¢ H - i ¢ M ¢•v H" pb ¢-m M"vX *ÁM i?•M T?"M +O i - B #
F?¬M; #B i i?b ¢WM; ¢ + "T ¢ M- #^M; F?¬M; i b) ¢B F?ÄB MÆB M"v- ?B m F?¬M;

L;?2 tQM;- K¼B M;Q`B ¢ m H†M; M;Q`B i`QM; ;B•v H€i- Zmv o¬ ¢¢Q i`QÎM; HB M

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan tập trung nhìn một lượt, khắp thân thể tỏa ra khí thần thánh uy nghiêm, mở miệng quát lên lạnh lẽo:

- Ta cũng tiếp ngươi một chiêu, xem ngươi làm thế nào mà chọi được với ta.

Hai tay xoay vòng giao nhau tại đỉnh đầu, toàn thân Trần Ngọc Loan tửu hoa bạo trướng, một luồng khí rộng lớn tràn ngập cả sơn cốc, khiến mọi người không thể tự chủ, đều nảy sinh một cảm giác mệnh mỏng khôn lường.

Tiếp đó, Trần Ngọc Loan toàn lực phát động, từ thắt lưng nàng, một chiếc chuông nhỏ tự động bay lên quay xung quanh nàng ba vòng, cuối cùng dừng lại trên đỉnh đầu nàng ta, hướng lên bầu trời phát ra một cổ âm thanh chấn thiên liệt địa, nhanh chóng làm cho toà núi to lớn ấy rung lên vỡ tan thành.

Ngay lúc này, một luồng sáng tím hiện ra xuyên thẳng ngang trời, lực lượng chí cường của Thiên Hậu linh bức thấu các tầng mây, hình thành một cột sáng hiếm thấy thấy rạch nát trời xanh. Cột sáng duy trì một lúc rồi biến mất, cùng lúc Tà Tâm Thư Sinh bị lực lượng đáng sợ kia đánh vỡ kinh mạch toàn thân, thét lên thảm thiết rơi xuống.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan tửu quang bao quanh, toàn thân y phục bay phát phối tựa như tửu hoa tiên tử ngạo nghễ đứng giữa trời đất. Ngay lúc này, một lực lượng thần thánh bao bọc trên bầu trời Phục Long cốc, khắp nơi từng cụm mây bảy màu rực rỡ trôi bồng bềnh, thực là một cảnh tượng cực kì hiếm thấy. Tay Trần Ngọc Loan khẽ vẫy, ngọc lệnh kỳ của Trừ Ma liên minh bay vọt lên, nhất cử đánh tan thân thể Tà Tâm Thư Sinh, đồng thời phát ra một đạo kì quang bao bọc nguyên thần yếu ớt của hắn ta tại trung tâm.

Nhìn mọi người phía dưới, Trần Ngọc Loan trang nghiêm nói:

- Hôm nay Trừ Ma liên minh khai sơn lập phái, lấy Tà Tâm Thư Sinh tế cờ. Từ nay về sau, lệnh kỳ ở đâu yêu ma thoái lui, lệnh kỳ đến đâu tà ma đều diệt!

Nói xong, nàng đánh tan nguyên thần của Tà Tâm Thư Sinh rồi vũ động Trừ Ma đại kỳ, hướng về thiên hạ lộ ra vẻ uy nghiêm vô thượng, xung quanh tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ, trước nay chưa từng có.

Từ thời khắc này, ba chữ Trần Ngọc Loan vang khắp thiên hạ, nàng ta dẫn đầu Trừ Ma liên minh chính thức tiến nhập tu chân giới, với vị thế của nàng, Nhân gian sẽ bước vào tình cảnh thế nào đây? Quan hệ giữa Trừ Ma liên minh cùng Chánh Đạo liên minh, quan hệ giữa Trần Ngọc Loan và Diệt Tâm Nghi, cuối cùng sẽ ra sao, ngay tại thời khắc này, không ai có thể khẳng định.

Trong Phục Long cốc, Trần Ngọc Loan cùng Tà Tâm Thư Sinh quyết chiến, không khí được đẩy lên đến cao trào, sau khi trận chiến qua đi, Trần Ngọc Loan thu hồi lệnh kỳ, tuyên bố nghi thức khai phái kết thúc, mời gọi tất cả những người tham dự buổi lễ tiến vào tổng đường Trừ Ma chuẩn bị nhập tiệc.

Thấy mọi người bước vào cửa lớn tổng đàn không hề rối loạn, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Tính ra đã không phụ kì vọng, thuận lợi hoàn thành xong đại điển khai phái hôm nay.

Quy Vô đạo trưởng cười đáp:

- Không ít thuận lợi bất ngờ, việc làm chúng ta cao hứng là đại điển lần này thập phần thành công, ta tin tưởng hôm nay buổi lễ của Tam Phái liên minh trên núi Hoa Sơn cũng không được tốt đẹp như chúng ta.

Văn Bất Danh vỗ vai Trần Ngọc Loan khích lệ:

- Nha đầu hãy cố gắng, chúng ta tin tưởng sẽ có một ngày ngươi có thể vượt xa lục viện tam phái, cùng Dao Trì Thánh Nữ Diệt Tâm Nghi phân tranh cao thấp. Đợi đến lúc đó, chúng ta phải để cho thiên hạ biết, bọn họ dù có Cửu Thiên Hư Vô giới cùng Vân Chi pháp giới phía sau chống lưng, chúng ta một mình cũng có thể vượt xa bọn họ. Hãy nỗ lực, chúng ta đồng lòng phấn đấu đến cùng!

Nhìn thấy mọi người bên cạnh trong mắt đều lộ ra vẻ khích lệ, Trần Ngọc Loan trịnh trọng nói:

- Yên tâm, tôi nhất định sẽ nỗ lực, nhất định phải vượt xa bọn họ, trở thành một đội quân trừ ma chân chính! Có mọi người ủng hộ, khích lệ, tôi có thể vượt qua tất cả.

Cảm nhận được quyết tâm của nàng, mọi người đều khẽ cười gật đầu, Phật Đạo Thánh Tiên tán dương:

- Chỉ cần quyết tâm sẽ thành công, ta tin tưởng người có thể chủ trì đại cuộc, cứ yên tâm làm việc, dù có chông gai, ta cũng sẽ giúp người vượt qua.

Ở một bên, Tư Đồ Thần Phong nhẹ giọng nói:

- Còn có ta nữa, bởi vì chúng ta là bằng hữu.

Một câu rất ngắn gọn bình thường, nhưng Trần Ngọc Loan lại cảm thụ được ý tứ ẩn tàng trong đó, nhin không được khẽ nhìn hần ta mỉm cười, ngọt ngào cất tiếng:

- Đa tạ, ta hiểu rồi, cũng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong tim.

Bốn mắt nhìn nhau, ngừng lại trong giây lát, Tư Đồ Thần Phong mới dời mắt sang nơi khác.

Bên cạnh, Văn Bất Danh đã nhìn ra chút manh mối, bất giác cười với Quy Vô đạo trưởng rồi nói:

- Tốt rồi, chúng ta đi dùng cơm thôi, chắc giờ này không còn ai đến nữa đâu.

Lời vừa dứt, giữa không trung đột nhiên truyền lại một câu:

- Ai nói không có người đến, ta chẳng phải là người sao? Ấy, lão quái vật cũng ở đây, thật không thể ngờ.

Mọi người kinh ngạc, đồng loạt ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một lão đạo cao gầy, sau lưng dắt một đoạn kiếm không có bao kiếm, tay cầm một cây phất trần, đôi mắt nhỏ trên khuôn mặt đang kinh ngạc nhìn Phật Đạo Thánh Tiên, biểu tình có mấy phần ngạc nhiên.

Phật Đạo Thánh Tiên cười nói:

- Ta tưởng ai, hoá ra là lão quỷ nghèo vai vác kiếm gãy, sao người không đến chỗ khác mà lại chạy đến đây vậy?

Lão đạo nghe nói hừ một tiếng:

- Người cũng đâu giàu có gì, lại không phải là thứ bần cùng à? Ta chỉ đi ngang qua, vừa rồi thấy nơi này vọt lên một cột sáng tím, do vậy ghé qua nhìn thử xem, còn người, không phải đến đây lừa gạt ăn cơm chứ?

Phật Đạo Thánh Tiên cười mắng lại:

- Quên người đi, người nghĩ ta giống người, chỉ biết tham ăn sao. Ta tuy không giàu, nhưng chí ít ta hiện tại cũng là thủ tịch trưởng lão của Trừ Ma liên minh này, thân phận rõ ràng không phải người thường có thể so bì, đâu giống như người vất vưởng bữa đói bữa no. Ta là đạo tiên, tự nhiên so với đạo tà của người tất cao minh hơn, nếu không sớm đã bị đánh chết rồi.

Nguyên lai lão đạo ấy trước đây Lục Vân cùng Bách Linh đã từng gặp qua, chính là Đạo Tà Tàn Kiếm.

Sắc mặt biến đổi, Đạo Tà Tàn Kiếm giận dữ la lên:

- Lão quái vật người chó đực ý, bất quá chỉ là một chức trưởng lão của Trừ Ma liên minh mà thôi, có gì mà khoe khoang. Lão đạo ta nếu gia nhập quyết không kém người, còn có thể sai khiến được người, người tin không?

Phật Đạo Thánh Tiên dò xét lão với vẻ cổ quái, đoạn lắc đầu:

- Theo như tính cách của người mà muốn gia nhập, ta thấy, người khác khi cầu người giúp cũng là một vấn đề. Cần phải xem lại, người tính nóng như lửa ai mà chịu được, chẳng được bao lâu là đã bị người đuổi chạy rồi.

Gầm lên một tiếng, Đạo Tà Tàn Kiếm giận dữ quát:

- Câm miệng, người làm được thì ta cũng làm được, chẳng lẽ ta lại thua người? Hiện tại ta quyết định phải cùng so độ với người, lập tức gia nhập Trừ Ma liên minh, để xem ta và người ai hơn ai?

Nghe vậy, Quy Vô đạo trưởng khẽ đẩy Trần Ngọc Loan, ý muốn nàng mau ra mặt, đây là cơ hội hiếm có.

Buông tiếng cười nhẹ, Trần Ngọc Loan bước vào giữa hai người, cất giọng ôn nhu:

- Đạo Tà tiền bối không nên tức giận, người có thể gia nhập liên minh chúng tôi, ấy là vinh hạnh của liên minh. Tôi đại diện tất cả đệ tử nhiệt liệt hoan nghênh người. Sau này người cũng là trưởng lão của liên minh, ngang hàng vị tiền bối Đạo Tiên, mọi người cùng nhau nỗ lực cống hiến cho hoà bình Nhân gian.

Đạo Tà Tàn Kiếm nghe xong, đắc ý nhìn Phật Đạo Thánh Tiên:

- Thế nào, lão quái vật, ta với người ngồi ngang nhau, kẻ nào tài giỏi phải tùy vào biểu hiện sau này mà quyết định.

Phật Đạo Thánh Tiên hừ giọng:

- Sau khi gia nhập liên minh không được cãi lời minh chủ, thứ trưởng lão như người có tuân theo được không?

Đạo Tà Tàn Kiếm nghe thế trừng mắt nhìn lão ta rồi quay nhìn Trần Ngọc Loan nói:

- Tàn Kiếm lập thế với minh chủ, lão đạo ta nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, về sau nhất định toàn lực hiệp trợ minh chủ đối kháng yêu ma, quyết không để mọi người xem thường.

Nghe vậy, tất cả cao thủ của Trừ Ma liên minh đều vỗ tay thật lớn hoan nghênh. Ngay lúc đó, giữa không trung đột nhiên phát ra âm thanh:

- Thật là thứ khờ khạo, bị người lừa gạt mà mặt đầy cảm kích, không trách người sống mấy trăm năm vẫn chỉ là hạng kém cỏi.

Mọi người nghe tiếng vội truy tìm tung tích, đáng tiếc không ai phát hiện gì. Đạo Tà Tàn Kiếm liền hét lên:

- Kẻ nào thậm thà thậm thụt, có dám thì ra đây nói chuyện, để xem người thông minh thế nào?

Không có hồi đáp, từ giữa không trung lại truyền đến một giọng nói khác:

- Đã lâu không gặp, chẳng ngờ hôm nay lại hội ngộ nơi này, thật là tốt. Bắc huynh nếu không ngại, xin mời xuống dưới bồi tiếp ta cho vui, mọi người uống vài chén rượu kết tình thân hữu lâu bền.

Lời vừa nói ra, Trần Ngọc Loan, Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Tư Đồ Thần Phong sắc mặt vui mừng, cùng hô lên:

- Là Lục Vân, cuối cùng hắn cũng đến đây.

Ngay lúc này, giữa không trung hai thân ảnh dần hiện rõ, chính là Lục Vân cùng truyền nhân của Bất Dạ thành thần bí - Bắc Phong.

Hai người đều mỉm cười, Bắc Phong lên tiếng:

- Thì ra người là Lục Vân, chẳng trách một thân sở học bác tạp vô bì.

Trong lúc nói chuyện nhẹ nhàng chuyển thân, cùng với Lục Vân đồng thời đáp xuống mặt đất.

Đạo Tà Tàn Kiếm trừng mắt nhìn Bắc Phong, bực tức nói:

- Vừa rồi người mắng ta ngu ngốc, ta có chỗ nào ngu ngốc, người hôm nay phải nói rõ ràng cho ta, nếu không đừng hòng ta tha cho người.

Bắc Phong thản nhiên cười không đáp, Lục Vân xen vào giữa hai người điềm đạm nói:

- Không nên tức giận, Bắc huynh chỉ là nói đùa. Ta giới thiệu với mọi người một chút, đây là Bắc Phong - người một mình đánh bại sự liên thủ của năm vị cao thủ Lục Viện liên minh, sau này rảnh rỗi sẽ nói nhiều hơn.

Mọi người nghe nói đều chấn động, kinh hãi nhìn Bắc Phong, Đạo Tà dường như cũng hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Lục Vân, không cam tâm hừ lên một tiếng, lùi sang bên cạnh. Trần Ngọc Loan sắc mặt sùng bái nhìn Bắc Phong, nhẹ giọng:

- Huynh quả lợi hại, sự việc của huynh chúng tôi đều nghe nói đến rồi, rất rất kính phục. Tôi là Trần Ngọc Loan - minh chủ của Trừ Ma liên minh, sau này xin được chỉ giáo nhiều.

Nhìn nàng ta, Bắc Phong đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Vận khí của cô không tồi, tuổi còn nhỏ mà đã ngồi ở vị trí minh chủ, tiền đồ thật không thể lường.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Đa tạ huynh đã quá khen, kì thật đây đều nhờ Lục đại ca giúp cho, chức vị minh chủ này cũng do huynh ấy đề nghị, nếu không một tiểu nha đầu như tôi làm sao được như hôm nay!

Bắc Phong à lên một tiếng, mục quang dời đến trên thân Lục Vân.

Lục Vân cười nói:

- Không cần phải nhìn ta như vậy, ta chỉ là vì nhân gian chính đạo tìm ra một người thích hợp để lãnh đạo mà thôi. Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta nên đi dùng cơm thôi, kéo thức ăn nguội lạnh thì không ổn đâu.

327. Chương 327 - Bách Linh Xuất Hiện

Lục Vân thần sắc vui mừng phi thân lên đón, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng ta, nhẹ giọng:

- Gần đây muội khỏe không, sự việc đã xử lý xong chưa?

Bách Linh mỉm cười nói:

- Muội rất khỏe, mọi việc sớm đã giải quyết, muội đi tìm huynh một thời gian khá lâu rồi. Nghe nói hôm nay ở đây khai sơn lập phái, muội đoán huynh nhất định sẽ tới, bởi vậy mới tìm đến, cuối cùng cũng gặp được. Trên vai huynh chắc là Tứ Linh thần thú? Muội đã nghe Thương Nguyệt nhắc đến, nghe nói nó cực kì bá đạo.

Lục Vân bình thần cười nhẹ, đột nhiên phát hiện trên vai Bách Linh có một vật, bất giác sắc mặt ngáy ra, hỏi:

- Trên vai muội là Tam Đầu linh xà, chính là con thú ngày trước xuất hiện trên Thái Huyền sơn?

Bách Linh gật đầu đáp:

- Muội vô tình gặp nó đang bị Bách Độc Xà Quân dùng Dẫn Lôi quyết chế phục, không nhẫn tâm thấy nó mấy ngàn năm tu vi bị hủy trong giây lát, do vậy muội đã cứu nó. Huynh xem hai cái con này, người trông ta, ta trông người, dường như đang ngăm đầu với nhau?

Lục Vân vui vẻ trả lời:

- Đúng vậy, bọn chúng đúng là đang đấu với nhau, nhưng có vẻ con Tam Đầu linh xà của muội hơi sợ Tiểu Linh nhi của huynh. Mặc dù Tam Đầu linh xà từng hấp thụ hơn một nửa linh khí ở Thiên Long linh mạch nên mới có thân thể to lớn đến vậy, sức mạnh sánh ngang Ngũ Thái đại bàng, tuy nhiên chân chính luận về sự bá đạo, so ra nó không hơn được Tứ Linh thần thú vốn dĩ có khả năng hủy thiên diệt địa. Được rồi, không nói nhiều về chúng nữa, đợi có thời gian sẽ từ từ bàn thêm, giờ chúng ta xuống thôi.

Hai người vừa hạ xuống lối vào, Trần Ngọc Loan vội vàng tiến tới nắm tay Bách Linh, cười chào:

- Bách Linh tỷ tỷ đẹp quá, muội nghe Văn Bất Danh nói rằng tỷ rất lợi hại, đến cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới cũng không dám xem thường tỷ. Sau này tỷ phải chiều cố cho muội thật nhiều đấy.

Bách Linh quan sát nàng một hồi, cười nói:

- Muội so ra còn lợi hại hơn ta ấy chứ, một người trên thân tập hợp sự ưu ái của thiên địa, thực là thể gian hiếm có.

Trần Ngọc Loan mỉm cười ngọt ngào, một mặt kéo nàng đi vào trong, một mặt nhẹ nhàng đáp lời:

- Thư thư không biết rồi, một thân bản lĩnh của muội có thể nói là do Lục Vân đại ca ban cho, bắt đầu từ lúc gặp huynh ấy, muội như gặp được thần tiên, thời gian không đến một tháng liền tục gặp kỳ ngộ, cuối

cùng có được bản lĩnh như hiện nay. Ngay cả chức vị minh chủ này cũng là Văn Bất Danh cùng Quy Vô đạo trưởng nhường cho theo ý của Lục Vân huynh, nếu không sao có ngày hôm nay.

Bách Linh kín đáo nhìn sang Lục Vân, cười cười không nói.

Vào đến đại sảnh, Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Lục Vân, Bắc Phong, Đạo Tà Tàn Kiếm, Phật Thánh Đạo Tiên, Tư Đồ Thần Phong, Trần Ngọc Loan, Bách Linh chín người chung bàn. Văn Bất Danh nhiệt tình mời rượu, Quy Vô đạo trưởng lên tiếng:

- Hôm nay chúng ta hữu duyên ngồi chung một bàn, sau này mọi người đều là bằng hữu. Tương lai nếu có xảy ra việc gì, mọi người có thể tương trợ lẫn nhau, cùng chung sức giải quyết khó khăn. Lần này được nhị vị tiền bối cùng Tư Đồ thiếu hiệp gia nhập bản minh, Trừ Ma liên minh nhờ vậy thực lực tăng nhiều, về sau ngưỡng mong tam vị toàn lực tương trợ, bây giờ, ta xin thay mặt cho trên dưới trong liên minh cùng bách tính thiên hạ xin kính các vị một chén.

Dứt lời liền uống một hơi cạn chén biểu thị sự thành tâm. Đặt chén rượu xuống, Quy Vô đạo trưởng một mặt mời mọi người ăn uống, một mặt hỏi:

- Lục Vân, sao ngươi tới muộn như vậy, hại bọn ta cứ nghĩ ngươi sẽ không đến, có việc gì xảy ra trên đường à?

Lục Vân bình thản cười đáp:

- Trên đường đích thực đã gặp phải một việc, vốn dĩ ta dự tính sẽ tới tham gia đại lễ trên đỉnh Hoa Sơn, nhưng nghĩ kỹ thấy không thỏa đáng lắm nên thay đổi chủ ý. Sau đó vô tình gặp một cao thủ, cùng hắn tranh đấu một trận, cuối cùng thủ thắng, nhờ hắn đưa một tin đến Hoa Sơn nên hành trình mới bị chậm trễ.

Chúng nhân lắng nghe cảm thấy hứng thú, Văn Bất Danh thắc mắc:

- Truyền tin gì, hẳn là tin tức rất kinh người phải không?

Lục Vân thu lại nụ cười, thần sắc trầm trọng nói:

- Đích thực là tin như thế, bất quá đối với Tam Phái liên minh mà nói, đó là một tin cực xấu. Ta làm vậy vì muốn đả kích bọn chúng, hi vọng ở đây sẽ rầm rộ hơn chỗ chúng.

Nghe vậy, mọi người cảm thấy chuyện này thực không tầm thường, bất giác chăm chú nhìn Lục Vân, đợi chàng nói tiếp.

Ngẩng đầu nhìn về phía xa, Lục Vân bình thản cất lời:

- Hai ngày trước, ta ở trên Thiên Hoan linh gặp cao thủ của Vân Chi pháp giới, đối phương có ba người, Ất Mộc chân quân, Thiên Đẳng đại sư và Tuệ Giác thần ni. Trận chiến đó rất kịch liệt, cuối cùng ta đã diệt được cả ba, coi như đã thu lại được món lợi tức đầu tiên.

Lời nói gây chấn động, toàn bộ chúng nhân đều kinh ngạc ngây người. Bách Linh lắc đầu thở dài im lặng, Phật Thánh Đạo Tiên sắc mặt cổ quái, người khác không thể nhìn thấu được trong lòng ông ta đang nghĩ gì. Văn Bất Danh cùng Quy Vô đạo trưởng vỗ vai Lục Vân, không nói được gì, Bắc Phong lên tiếng:

- Có bản lĩnh, không thẹn là Lục Vân, dám làm dám chịu.

Bình thản nhìn mọi người cùng bàn, Lục Vân nói:

- Ta chỉ là muốn hoàn thành lời thề ngày hôm đó, đây chỉ là sự bắt đầu, sau này ta sẽ làm cho bọn chúng từng bước từng bước đi tới hủy diệt. Do đó, ta muốn nhắc nhở mỗi người trong Trừ Ma liên minh, trong tương lai mọi người mọi người mới thực sự là Nhân gian chính đạo, phải vì thiên hạ bách tính mà tẩy trừ tà ác, trả lại hoà bình cho thế gian. Các vị nhất định phải hết sức nỗ lực, phát dương Nhân gian chính đạo, tạo lập hình tượng để thiên hạ tín nhiệm mọi người.

Quy Vô đạo trưởng gật đầu:

- Ngươi hãy yên tâm, chúng ta sẽ toàn tâm toàn lực, nhất định không làm cho thiên hạ thất vọng.

Chúng nhân còn lại đều gật đầu tán đồng, nhất thời mọi người đều trầm mặc. Cảm giác thấy không khí có vẻ ngột ngạt, Trần Ngọc Loan liền đổi đề tài:

- Bách Linh tỷ tỷ, con rắn nhỏ trên vai tỷ trông thật đáng yêu, có thể cho muội chơi đùa một lúc không?

Bách Linh nở nụ cười gật đầu, từ miệng phát ra một âm thanh, Tam Đầu linh xà liền phi vào tay Trần Ngọc Loan, lấu linh thè lưỡi liếm vào lòng bàn tay nàng, khiến Trần Ngọc Loan cao hứng cười lớn.

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào mình, Trần Ngọc Loan giống như một tiểu hài tinh nghịch, dùng đũa gấp một miếng thịt đưa lên gần miệng Tam Đầu linh xà, cười nói:

- Nào tiểu bảo bối, ta cho ngươi ăn này, mùi vị ngon lắm đó, đảm bảo ngươi ăn rồi sẽ còn muốn nữa.

Ngắm nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng, mọi người trong bàn không nén được đồng loạt cười to, mọi áp lực cùng với những điều không vui đều tan biến khỏi đầu óc.

Trùng mắt nhìn chúng nhân, Trần Ngọc Loan chu môi xinh, gất khế:

- Cười cái gì, toàn bộ đều là kẻ xấu chỉ biết trêu chọc ta. Ta ra lệnh cho mọi người không được cười, có nghe thấy không, còn cười.

Nàng càng mắng thì mọi người càng cười, trong nháy mắt tiếng cười vui vẻ đã tràn ngập cả đại sảnh.

Bỗng nhiên vào lúc này, trên vai Lục Vân, Tứ Linh thần thú chợt gầm lên một tiếng lấn áp tràng cười, tiếp đến Tam Đầu linh xà cũng kêu lên một tiếng, ba chiếc đầu ngẩng lên trời, thân thể không ngừng chuyển động, dường như đang tìm kiếm khí tức nào đó.

Phát giác ra cử chỉ bất thường của hai kỳ thú, Lục Vân trầm giọng:

- Mọi người hãy lưu tâm, Tiểu Linh nhi của ta cảm nhận có một luồng khí tức cổ quái đang nhanh chóng tiếp cận.

Bách Linh thu hồi Tam Đầu linh xà, sau khi trao đổi qua lại một hồi, ngạc nhiên nói:

- Tam Đầu linh xà cũng cảm nhận được cổ khí tức, chỉ biết đó là một luồng khí tức thần thánh, dường như phát ra từ thiên địa kỳ thú, đang bay tới hướng này.

Phật Thánh Đạo Tiên hai mày nhíu lại, ngón tay không ngừng tính toán, đột nhiên kêu lên kinh ngạc, trên mặt lộ ra thần tình cổ quái.

Trần Ngọc Loan nhìn thấy tình trạng đó liền hỏi:

- Thế nào, ông phát hiện ra điều gì vậy?

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn nàng một cách kỳ quái, ra vẻ cảm khái:

- Giữa thiên địa này không thể có người thứ hai giống ngươi được. Người có nghe thấy thanh âm nào không, rất nhẹ rất nhẹ, giống như một tiếng kêu gọi đến từ giữa không trung hư vô, thánh khiết không linh.

Trần Ngọc Loan ngơ ngẩn, liền cẩn thận dụng tâm lắng nghe, quả nhiên tại sâu thẳm trong lòng vang lên một âm thanh khi rõ, khi loáng thoáng. Thanh âm rất kỳ lạ, mơ hồ như tiên âm, làm cho người ta có cảm giác bay bổng, phảng phất như ngàn vạn tiếng hoan hô. Từ trong tâm tưởng, Trần Ngọc Loan cảm nhận một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang kêu gọi mình, khiến toàn thân nàng tỏa hào quang, một luồng khí tức thần thánh tụ thành một đạo tinh vân thần kỳ thông thả nâng thân thể nàng bay khỏi đại sảnh.

Lúc này mọi người đều dừng đũa, cùng tập trung giữa viện, mắt dõi theo thân ảnh của nàng. Thời gian lặng lẽ trôi qua, bất ngờ Tứ Linh thần thú lại một lần nữa rống lên, trên không trung một đám mây hồng nhẹ nhàng trôi lại, rất nhanh xuất hiện trên bầu trời Phục Long cốc. Hồng vân tịnh không lớn, dừng lại ở trên không cách mặt đất khoảng trăm trượng, không ngừng bay lượn, không hạ xuống cũng không bay đi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cùng lúc đó, trên vai Lục Vân, Tứ Linh thần thú kêu khê một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bắn thẳng lên bầu trời. Cũng trong thời khắc đó, Tam Đầu linh xà trên vai Bách Linh kêu lên một tiếng bay đi, trong chớp mắt đã biến thành khổng lồ che kín cả bầu trời.

Giữa không trung u ám, Trần Ngọc Loan toàn thân ẩn hiện kỳ quang như một vị nữ thần. Ngay lúc đó, đám mây hồng chợt thay đổi hình dạng, dưới cái bóng khổng lồ của Tam Đầu linh xà, nhất thời hồng quang lấp lánh, ngũ sắc rực rỡ, cuối cùng sau một tiếng sét giữa không trung, hồng vân tiêu tán, lộ ra Tứ Linh thần thú đang đối mặt với một con chim nhỏ toàn thân màu đỏ tươi.

Hai kỳ thú mắt đối mắt, Tứ Linh thần thú trông như thần vương, uy thế ngạo thiên khiến con chim nhỏ phải né tránh ánh mắt, toàn thân phát tán ánh sáng thánh linh, nhân đó tạo nên một hình thức đối kháng. Phía trên, cái đầu to lớn của Tam Đầu linh xà từ giữa đám hắc vân nhìn xuống dò xét, ánh mắt tựa đèn lồng chăm chú quan sát song phương, thần sắc dường như có một chút kinh sợ.

Nhìn thấy sự việc đang diễn ra, mọi người đều ngưng thần bế khí, cảm thấy kinh hãi. Lục Vân, Bách Linh, Phật Thánh Đạo Tiên và Bắc Phong các cao thủ đều chú mắt nhìn về phía con chim nhỏ, biểu lộ vẻ khác thường.

Giữa không trung, lúc này Trần Ngọc Loan mới kinh ngạc phát giác ra tình huống dị thường phía trên, bất giác đôi mắt đẹp di chuyển nhìn về phía Tứ Linh thần thú rồi Tam Đầu linh xà khổng lồ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thân hình con chim nhỏ. Cảm nhận được thánh linh chi khí trên thân nó, Trần Ngọc Loan lòng cảm thấy vui mừng, ngọc tiêu trong tay vẫy nhẹ, truyền ra tiếng tiêu kỳ diệu tựa như một khúc tiên nhạc vang vọng giữa thiên không.

328. Chương 328 - Thánh Linh Quy Chủ

Những dòng âm thanh đẹp đẽ ngân lên trong không gian như dòng suối mát xua tan cái nắng chói chang của mặt trời, thấm thấu vào từng góc ngách tâm linh của mọi người. Tức thì mọi ưu tư phiền não, ham muốn, cừu hận cũng theo đó mà tiêu tan. Sự phối hợp giữa tiếng hót của con chim nhỏ và tiếng tiêu của Trần Ngọc Loan không thể dùng từ nào để diễn tả, chỉ có thể nói là thanh âm của đất trời, vừa huyền ảo lại vừa thần bí.

Tam Đầu linh xà trên không trung rít một tiếng rồi tức tốc bay về đậu trên vai Bách Linh. Về phần Tứ Linh thần thú, nó chậm rãi hồng lên hai tiếng, toàn thân bộc phát khí thể mãnh liệt hướng về phía con chim nhỏ như muốn chứng tỏ sức mạnh của mình. Không ngờ hành động này lại vô tình làm mọi người chợt tỉnh khỏi cảm giác mơ màng.

Lúc này, Trần Ngọc Loan thu lại ngọc tiêu, ánh mắt vui mừng nhìn con chim nhỏ rồi đưa tay trái ra, nhẹ nhàng nói với nó:

- Điều gì xinh đẹp, nếu ngươi bằng lòng thì hãy bay vào tay ta, nhất định ta sẽ yêu thương chiều chuộng ngươi.

Con chim nhỏ tựa hồ như hiểu được tiếng người, nó quét nhìn xung quanh, ánh mắt hơi dừng lại trên thân Tứ Linh thần thú rồi kêu lên khe khẽ, nhẹ nhàng bay vào lòng bàn tay Trần Ngọc Loan. Thần sắc vui mừng hiện rõ trên nét mặt thiếu nữ, nàng vuốt ve con chim nhỏ, thỉnh thoảng lại áp nó vào mặt mà nựng, âu yếm nói:

- Sau này ngươi cứ đi theo ta, hai ta sẽ ngao du khắp thế gian, trừ yêu diệt ma bảo vệ an bình cho bách tính.

Con chim nhỏ đầu hướng về phía Tứ Linh thần thú khẽ kêu lên hai tiếng khiêu khích, căn bản chẳng để lời nói của nàng vào tai. Bên kia, Tứ Linh thần thú không cam chịu yếu kém, hai cánh trắng đen trên lưng giương lên, khởi phát một trận cuồng phong chấn động thiên địa. Chỉ thấy mây bị thổi dạt đi lộ ra một khoảng trời xanh thăm thẳm, nó lượn ba vòng trên không trung rồi trở lại đậu trên vai Lục Vân, ánh mắt vô cùng ngạo nghễ nhìn về phía trước.

Nhận thấy hai con vật chỉ mãi lo khoe khoang sức mạnh, Lục Vân cười nói:

- Khoe mẽ như vậy là đủ rồi, Tiểu Linh nhi. Ngươi sợ người ta nghĩ là ngươi yếu hơn à? Chỉ cần ta biết người lợi hại là được rồi, không cần khoa trương như vậy, hiểu chưa?

Bách Linh ở bên cạnh đang lặng nhìn bầu trời chợt cất tiếng:

- Hiện tại muội đã minh bạch vì sao Thương Nguyệt lại đề cao sức mạnh của Tứ Linh thần thú đến vậy. Muội để ý, lúc này hai cánh của nó giương ra mang theo một sức mạnh khủng khiếp, chỉ e con người không thể địch lại được. Kỳ quái là chưa bao giờ thấy một sinh vật nào ở nhân gian có sức mạnh đáng sợ đến như thế, tại Thiên Chi đô cũng không hề có ghi chép gì về nó, rốt cuộc nó thật sự đến từ đâu?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Ta cũng không rõ. Thôi không nói tới chuyện này nữa, nàng hãy nói cho ta biết lai lịch của thần điêu trên tay Ngọc Loan trước đi.

Mục quang chuyển sang Trần Ngọc Loan, Bách Linh thần sắc kinh dị nói:

- Con chim nhỏ này thật là thần dị, muội thật sự không dám chắc. Có lẽ nó là thánh linh thần vật trong truyền thuyết của Phật gia – Không Linh điêu. Nghe đồn âm thanh do nó phát ra có khả năng hóa giải mọi ác niệm của con người. Ân, oán, tình, thù... vạn niệm hóa không, từ đó tiến nhập vào không linh chi cảnh.

Mọi người xung quanh nghe vậy cả mừng, Văn Bất Danh cao hứng:

- Nếu phỏng đoán của cô nương là đúng, với sự trợ giúp của thần điêu, chẳng phải Trừ Ma liên minh có thể tiêu trừ hết mọi yêu nghiệt, đem lại niềm tin cho bách tính nhân gian hay sao?! Như vậy chúng ta sẽ vượt qua Tam Phái liên minh, trở thành biểu tượng của chính nghĩa.

Bách Linh từ từ lắc đầu, thần sắc trầm trọng như muốn nói điều gì. Phật Thánh Đạo Tiên đứng bên cạnh đã cướp lời:

- Mọi người đừng vội cao hứng, xưa nay phúc họa khôn lường. Nha đầu Ngọc Loan thu được thần vật dĩ nhiên là hồng phúc của nó, nhưng mọi người đừng quên, theo như truyền thuyết thì thành linh tường vật này vạn năm hiếm gặp. Mỗi lần thần vật xuất thế, thế nào cũng là do thiên địa chí sát tà vật xuất hiện quấy nhiễu Nhân gian. Bây giờ nha đầu này nắm thần vật trong tay, coi như phải đảm nhận trọng trách lớn lao, tương lai phía trước chắc chắn sẽ cực kỳ gian nan.

Quy Vô đạo trưởng khẽ nhíu mày hỏi:

- Tiên bối nói đến thiên địa âm sát tà vật, phải chăng muốn ám chỉ tới Thái Âm Tế Nhật. Nếu quả như vậy, không lẽ chúng ta không làm gì được, phải để cho lũ yêu ma quỷ quái sinh sôi nảy nở, khiến Nhân gian rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục hay sao?

Phật Thánh Đạo Tiên lắc đầu:

- Việc này ta cũng không dám khẳng định. Nhưng ta nghĩ cái gọi là thiên địa chí sát chi vật có lẽ không phải nói về vực Chi tam giới đâu.

- Không phải? Vậy cuối cùng là muốn ám chỉ cái gì?

Đạo Tà Tàn Kiếm ngạc nhiên thốt lên, những người còn lại đều hướng về phía Phật Thánh Đạo Tiên chờ đợi câu trả lời.

Lúc này, Trần Ngọc Loan cũng quay về bên cạnh chúng nhân, hiếu kỳ hỏi:

- Mọi người đang bàn tán chuyện gì mà sao sắc mặt ai cũng có vẻ cổ quái thế? Không phải là có tin gì không tốt chứ?

Tất cả nghe nàng hỏi đều im lặng, Ngũ Hành chân nhân liền đứng ra kể lại cho nàng nghe tình hình và những phân tích tốt xấu lúc này.

Sau khi minh bạch mọi chuyện, Trần Ngọc Loan vừa cười vừa nói:

- Theo tôi nghĩ, việc này chẳng có gì mà phải lo lắng. Chúng ta đã khai sơn lập phái, chính thức đối đầu với yêu ma trên thế gian, dù nhiều hơn hay ít hơn một vài địch nhân cũng đâu có gì khác nhau về bản chất. Chỉ cần có niềm tin, tôi tin nhất định chúng ta sẽ chiến thắng.

Cảm nhận được sự tự tin và quyết tâm của Trần Ngọc Loan, Lục Vân mỉm cười lên tiếng:

- Nói rất hay! Luôn luôn hướng về phía trước, không ngại khó khăn, kiên trì theo đuổi mục tiêu cho tới hơi thở cuối cùng, đó mới chính là phong thái của một minh chủ. Chỉ cần mọi người đoàn kết một lòng thì sá gì gian khổ, có gì phải e ngại bất kỳ thế lực nào! Thôi, chuyện tương lai để sang một bên, chúng ta tiếp tục dùng bữa đi.

Trần Ngọc Loan đưa Không Linh điếu lên vai, quay về chỗ, hớn hở:

- Lục Vân đại ca, Bách Linh tỷ tỷ, bây giờ ta cũng có một con kỳ thú như hai người rồi. Từ nay về sau ta còn phải cố gắng học tập để có thể tâm linh tương thông với Không Linh điếu, điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho ta sau này. À, Bách Linh tỷ tỷ hiếm khi tới nơi này, hay là ở lại chơi vài ngày, để ta có thể học hỏi ở hai người một số điều hữu ích.

Bách Linh cười nhẹ, đưa mắt nhìn sang Lục Vân:

- Ta và Lục Vân còn phải giải quyết một số việc quan trọng, có lẽ không có thời gian ở lại đây lâu. Thôi để dịp sau vậy, lần gặp mặt tới chúng ta sẽ tâm sự nhiều hơn.

Bật thốt một tiếng thất vọng, Trần Ngọc Loan liếc nhìn về phía Bắc Phong nhẹ giọng hỏi:

- Còn huynh, huynh sẽ ở lại đây chứ? Chúng ta có thể cùng nhau hành đạo, trừ yêu diệt ma.

Bắc Phong vui vẻ trả lời:

- Mục đích của ta hiện tại chỉ muốn truy cầu ý nghĩa đích thực của sức mạnh, không có hứng thú làm việc khác. Nhưng tương lai còn dài, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ gia nhập liên minh của các vị.

Dứt lời, ngữ khí liền thay đổi nhìn thẳng Lục Vân hỏi:

- Lúc trước ngươi nói tại Lục Viện liên minh cao thủ như mây, ta đã thử qua. Gã Kiếm Vô Trần tuy là cao thủ nhưng lòng dạ hẹp hòi, thật khiến ta vô cùng thất vọng. Hiện tại ngươi có biết cao thủ Nhân gian tập trung nơi nào không, ta định chu du tứ xứ thử sức một phen.

Lục Vân thần sắc ngưng trọng, trầm tư hồi lâu mới trả lời:

- Nói thật là ta có biết một số cao thủ nhưng không biết có phù hợp với mục đích của huynh không. Đầu tiên phải kể đến các cao thủ Vân Chi pháp giới và Cửu Thiên Hư Vô giới của Tam Phái liên minh. Kế đến là vực chi tam giới Ma Thiên tôn chủ của Ma vực, người này tu vi cực cao, có thể sánh với Thiên Kiếm

hiện trong thời gian gần đây và quanh quẩn tại vùng phụ cận của Lục Viện liên minh. Còn nữa, theo tin tức mới nhất, Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên đã xuất hiện tại Nhân gian. Cùng lúc còn có Kim Luyện của Luyện Hồn Động Thiên và người sở hữu Thiên Tà nhận là Thiên Tuyết Tà Thần Chu Hỉ. Bỗng nhiên xuất hiện bao nhiêu cao thủ Nhân gian, sự tình này không thể lơ đi được.

Sát Huyết Diêm La lạnh nhạt cất tiếng:

- Không ngờ lại xuất hiện thêm một trong ngũ đại tà binh, vậy là chỉ còn lại chỉ bá chi khí Liệt Nhật long thương và chỉ độc chi khí Phệ Tâm kiếm. Một khi ngũ đại tà binh cùng xuất thế, điều đó báo hiệu rằng tà ma sẽ thống trị thiên địa. Lúc đó chính là thời điểm ta cùng bọn chúng phân cao thấp để xem ai mới thực sự là tà ma chí tôn. Lúc trước ta có nói người liên hệ với Ma Thần tông và Thiên Ma giáo, sự việc đã tới đâu rồi? Còn nữa, người nói hơn nửa ngày trời mà vẫn chưa thấy đề cập tới tình hình của Huyền Phong môn như thế nào?

Vô Gian Quỷ Sát trình bày tiếp:

- Sự tình tiến triển không được thuận lợi cho lắm. Cả hai phái đó đều rất giảo hoạt, căn bản bọn chúng không tin tưởng chúng ta. Riêng về Huyền Phong môn thì có chút gì đó cổ quái. Chúng ta đã phái thám tử đi dò xét, không biết tại sao thám tử đều không thể thâm nhập Đoạn Thiên nhai. Cố gắng tiếp cận thì kết quả là tất cả chết hết, không thể tìm ra nguyên nhân. Vì vậy chúng ta không có tin tức gì về bọn chúng.

Sát Huyết Diêm La thất kinh hỏi:

- Có thực không? Nếu đúng như vậy thì Huyền Phong môn này thật sự rất thần bí. Sau này phải nhớ chú ý tới bọn chúng. Hiện tại trong Nhân gian đã có thay đổi, các thế lực chính tà chính thức giao tranh với nhau, Long Ma chiến tuyến đã hành động, chúng ta cũng nên có biểu hiện gì đó. Ta quyết định tạm thời không giao tranh với Long Ma chiến tuyến mà lấy bọn cao thủ của chính đạo làm mục tiêu. Người hãy thay ta truyền lệnh sai Âm Thi quỷ vương suất lĩnh đại quân trực chỉ Thái Huyền sơn, hủy diệt đầu não lục viện là Thiên Kiếm viện, coi như là đại lễ mà ta dành cho Thiên Kiếm Khách. Ha ha, sau đó chắc chắn thiên hạ sẽ phải thất kinh!

Vô Gian Quỷ Sát sắc mặt thay đổi, khẽ nói vâng rồi chuyển người biến mất trong không gian. Sát Huyết Diêm La nhìn về ngọn núi xa xa, trong đôi mắt huyết mang lấp lánh như hai ngọn lửa, miệng phát ra một tràng cười lạnh lùng.

Cùng lúc đó, tại đỉnh núi Đan Hoa, Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang cùng nhìn thẳng về Hoa Sơn. Cả hai đang khẽ bàn bạc.

Chỉ nghe Hắc Âm tôn chủ lên tiếng:

- Chính Đạo liên minh đã chính thức được thành lập. Điều này dẫn tới quan hệ giữa chính và tà cũng chuyển từ ám sang minh. Hiện tại thực lực của bọn chúng quá mạnh, sẽ khó khăn cho chúng ta nếu giao tranh với chúng. Vì vậy ta nghĩ phải phân tán thực lực của chúng ra trước.

Tam Nhân Long Lang cười âm hiểm nói:

- Thì chúng ta phái cao thủ tới vùng phụ cận của Hoa Sơn chẳng phải là vì mục đích này sao? Hiện tại, cao thủ của Quỷ vực đã chia làm ba đường, Hắc Hà quỷ vương dẫn đầu đã vượt qua sông Hoàng Hà, rất nhanh sẽ tới Hoa sơn thôi. Khi đó, chúng ta chỉ cần ở bên cạnh thêm dầu vào lửa là có thể được xem một màn kịch hấp dẫn rồi.

Hắc Âm tôn chủ đáp:

- Kế này đương nhiên rất hay. Chỉ là Hắc Hà quỷ vương cũng không ngu xuẩn, tự nhiên sẽ đề phòng chúng ta. Để chắc ăn, ta nghĩ chúng ta cần phải có một số chuẩn bị. Giả như lúc đó, nếu có Ma Thần tông và Thiên Ma giáo tham gia vào nữa thì tốt, thứ nhất sẽ có thể làm phân tán sự chú ý của bọn chính đạo, thứ hai sẽ thuận lợi cho chúng ta trong bóng tối hành động. Chỉ cần lợi dụng lúc hỗn loạn thì chúng ta không những có thể bảo tồn được thực lực mà còn có thể hoàn thành mục đích của mình.

Tam Nhân Long Lang cười khoái trá:

- Người cứ yên tâm, ta đã chuẩn bị hết rồi. Bọn Chính Đạo liên minh tổ chức định minh tại Hoa Sơn rõ ràng là nhắm tới chúng ta. Vì vậy trong cuộc chiến đầu tiên này, ta cần phải làm giảm uy phong của bọn chúng. Hiện tại, nhân sĩ chính đạo đều tụ tập tại Hoa Sơn, Nho viên ở Lạc Dương là gần Hoa Sơn nhất nên tất nhiên là chúng không hề lo sợ sẽ bị yêu ma xâm phạm. Tuy nhiên kế hoạch của ta lại ngược lại, sẽ nhất kích tiêu diệt Nho viên ngay trước mắt lũ Chính Đạo liên minh. Thử nghĩ xem, bọn chúng ngay cả đến thành viên của mình cũng không thể bảo vệ thì lấy gì để mà trấn yêu trừ ma chứ?

Hắc Âm tôn chủ tán đồng:

- Vô độc bất trượng phu. Để Hắc Hà quỷ vương thu hút sự chú ý của bọn chính đạo, chúng ta đột nhiên thay đổi mục tiêu, nhất kích hủy diệt Nho viên, coi như tương đương với việc chặt mất một cánh tay của Chính Đạo liên minh. Khi ấy, lục viện cuối cùng chỉ còn lại Dịch viện, Thiên Kiếm viện và Bồ Đề học viện mà thôi.

Tam Nhân Long Lang cười gằn nói:

- Đến lúc đó chúng ta lại tìm cách chia rẽ tam phái, khiến cho Chính Đạo liên minh phải đi đến diệt vong.

Hắc Âm tôn chủ cười đắc ý:

- Kế hay, chúng ta cứ y theo như vậy mà hành động, nhất định có thể tiêu diệt được Chính Đạo liên minh, đánh bại cả thiên chi tam giới. Hiện tại, chúng ta ngoài việc đề phòng bọn chính đạo ra, còn cần phải đặc biệt lưu ý tới Huyền Phong môn và Lục Vân. Theo tin tức ta nhận được, đứng phía sau Huyền Phong môn chính là Hắc Vu tộc thần bí nhất Nam Cương. Nếu đó là sự thật thì thực lực của bọn họ rất mạnh, hoàn toàn có đủ khả năng làm cho cả hai phái chính tà phải thất kinh. Còn Lục Vân, bên cạnh hắn có con thần thú rất cổ quái sở hữu một sức mạnh kinh khủng rất hiếm thấy. Vì vậy chúng ta cần phải thật khéo léo lợi dụng bất hòa giữa hắn và Vân Chi pháp giới, tất sẽ có lợi không ít!

Tam Nhân Long Lang gật đầu đồng tình:

- Điều này đích thực rất đáng lưu ý. Trước mắt do chúng ta ở ngoài sáng, nhất cử nhất động đều bị bọn chính đạo giám thị, vì vậy một số việc cần phải hết sức cẩn thận che giấu. Chuyện hôm nay người đề cập đến sẽ để người phụ trách, ta sẽ sắp xếp kế hoạch tấn công Nho viên và một số chuyện lý thú khác. Chờ sau khi chuẩn bị xong chúng ta sẽ dành cho Nhân gian một sự ngạc nhiên!

Hắc Âm tôn chủ cười lạnh lùng, cả người biến mất trong không trung. Tam Nhân Long Lang đứng yên lặng một lúc rồi đằng không nhằm thẳng hướng tây mà đi, chỉ loáng cái đã đến một rừng trúc âm u. Nhìn bốn phía một hồi, Tam Nhân Long Lang cả người chuyển động, nhanh chóng tiến thẳng vào trong rừng, không lâu sau dừng lại ở một nơi rất kỳ quái.

330. Chương 330 - Thần Bí Trúc Tiên

Tĩnh lặng đứng nhìn cảnh vật trước mặt, Tam Nhân Long Lang trầm giọng:

- Bốn tọa đã đến, Trúc Tiên còn không mau mở cửa nghênh tiếp?

Vừa nói xong, con chim nhỏ xinh đẹp liền cất tiếng:

- Lang tôn đừng nóng. Hoan nghênh, hoan nghênh.

Thanh âm của nó trong trẻo, uyển chuyển như giọng một thiếu nữ.

Dứt lời, ánh sáng lóe lên trong không trung, một cánh cửa xuất hiện giữa không gian. Tam Nhân Long Lang phi thân tiến vào, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Trong một tòa đại điện hoàn toàn được dựng nên bởi những cành trúc, đang có vài người ngồi ở đó.

Phía trên là một lão đầu râu tóc đều trắng ngồi cao ở chính vị, không ngừng đưa tay vuốt râu, mặt lộ nét cười. Ở hai cánh, ngồi đầu tiên bên trái là Tam Nhân Long Lang, tiếp theo là Kim Luyện của Luyện Hồn Động Thiên, ghế đầu bên phải là Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên, thứ hai là một vị hòa thượng

mặt đen, chính là Ma Phật Huyền Túc trước kia đã từng giao chiến cùng Ma Thiên tôn chủ, hay cũng là Ma Đà năm xưa.

Lúc này, vị lão đầu ngồi trên cười nói:

- Hôm nay quý khách tới thăm Tiên Trúc tiểu lâu của ta quả là rộng đến nhà tôm. Bốn vị thiên địa hào kiệt cùng một lúc tới đây không biết là do xảo hợp hay là đã có hẹn trước?

Kim Luyện, Âu Dương Vân Thiên, Ma Đà ba người đều không nói gì. Tam Nhân Long Lang gần giọng:

- Việc này trong lòng người phải rõ hơn bọn ta chút, nếu không chẳng phải đã uổng thịnh danh Trúc Tiên sao?

Lão đầu liền cười:

- Cái tên Trúc Tiên là do khi xưa cổ nhân trêu chọc chứ làm gì được như vậy. Hơn nữa, nếu ta thật sự đã thành thần tiên, việc gì cứ phải ở đây để tránh kiếp nạn chứ?

Cười một tiếng lạnh lùng, Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên lên tiếng:

- Tránh kiếp nạn? Đất này ắt mọc chi linh cực thịnh, luận theo ngũ hành thì mộc sinh hỏa chính là dấu hiệu dẫn thiên lôi, vậy có thể nào lại là đất tị kiếp chứ. Mọi người ở đây đều là người hiểu biết, không có ý định vạch trần nội tình của lão đầu, chúng ta nói thẳng vào vấn đề chính đi.

Trúc Tiên nghe xong xấu hổ chỉ còn biết cười khan vài tiếng, mục quang đảo quanh bốn người một lượt hỏi:

- Nếu đã như vậy, bốn vị có ý gì cứ thẳng thắn nói ra đi. Ta biết được bao nhiêu sẽ thành thực khai báo, chỗ nào không rõ thì các vị chỉ còn cách tự giải quyết thôi.

Tam Nhân Long Lang xuất ngôn:

- Hừ, đương nhiên người phải biết thì ta mới hỏi, chẳng lẽ người nghĩ bọn ta đều là kẻ ngu ngốc hay sao? Mục đích đến đây của ta rất đơn giản, chỉ là muốn hỏi hành tung của một người.

Nói xong tay phải giơ ngang, một lồng khí lập lòe ánh sáng hiện ra trước ngực Trúc Tiên.

Trúc Tiên nhìn qua khẽ nhủ mảy:

- Người này hiện tại vẫn đang ở Nhân gian, chỉ có điều hắn đã thay đổi diện mạo hóa danh thành một người khác. Còn về hành tung cụ thể, ta tạm thời không nói chính xác được, bởi vì thời gian hắn lưu lại tại mỗi nơi đều rất ngắn khiến người ta khó có thể đoán được hắn tới Nhân gian với ý định gì.

Tam Nhân Long Lang lạnh lùng nhìn Trúc Tiên:

- Người nghĩ như vậy cũng coi là trả lời sao, người không sợ ta hủy diệt nơi này của người à?

Trúc Tiên dang hai tay về bất lực:

- Tất cả những lời ta nói đều là sự thật, người không tin thì ta cũng chẳng còn cách nào. Nếu người thật sự muốn tìm hắn, ta có thể chỉ cho người một con đường, nhưng tìm thấy hay không còn tùy thuộc vào vận khí của người.

Tam Nhân Long Lang liếc lão một cái, thấy lão có vẻ không gạt mình liền gạt đầu:

- Người thử nói ra nghe xem, có thể ta sẽ tin người.

Trúc Tiên nhìn hắn hồi lâu rồi cất giọng một cách sâu xa khôn lường:

- Ba ngày trước trăng tròn, người chỉ cần luôn lưu ý tới hành tung của Lục Vân thì nhất định sẽ có thể tìm thấy người mà người muốn tìm. Chỉ có điều lúc đó người có thời gian hay không thì rất khó nói.

Tam Nhân Long Lang chau mày trầm ngâm một lúc đoạn đứng dậy:

- Hy vọng người nói thật, bằng không thì người chuẩn bị chuyển chỗ ở đi.

Nói xong hóa thân thành lưu quang bay ra khỏi đại điện, biến mất ây k” kh v hắ đ v t=s b t=s c*

- Câu hỏi đầu tiên của người, ta có thể nói rõ cho người hay, tất cả mọi người đều bị cuốn vào trường hỗn loạn đó, dù bất cứ ai cũng vô pháp tránh né kiếp nạn này. Còn ngày Thái Âm Tế Nhật có ẩn tàng điều gì, cái đó rất giản đơn và chỉ bao hàm trong năm chữ, "hủy diệt và trùng sinh", nó có ý nghĩa đại diện cho quyền lợi và địa vị. Nếu biết nắm lấy cơ hội, vực chỉ tam giới cũng có khả năng thay thế thiên chi tam giới, trở thành chúa tể của cả thế gian. Còn đối với những cường giả tối cường đại, bọn họ cũng có thể trở thành thiên địa chí tôn! Từ cổ chí kim, chính đạo tu luyện để truy cầu trường sinh bất lão, truy cầu tiên cảnh. Nhưng ma đạo lại truy cầu sức mạnh nhằm đoạt lấy quyền thống trị thiên địa, đó chính là nguyên nhân đối lập giữa chính đạo và ma đạo.

Thiên Hoan Quỷ Tiêu gật đầu:

- Nguyên lai là như vậy, ta đã minh bạch vài phần rồi. Đến đây lần này, ta cũng đã có không ít thu hoạch, không chỉ gặp được người mà còn thấu hiểu một vài chuyện, ta cũng nên rời khỏi đây thôi. Còn về bí mật của người, ta có thể bảo quản dùm người, người cứ an tâm. Có điều người cần phải cẩn thận với Sát Huyết Diêm La, tu vi của hắn ta rất cường hoành, cả tam gian thất giới đều khó có người địch lại.

Lời vừa dứt, hắn lập tức rời khỏi đại điện, thân thể hoá thành một đám khói đen tiêu thất trong không trung.

Quan sát cả đại điện trống không, Trúc Tiên tự nhủ:

- Xem ra ta nên chuyển đến địa phương khác rồi, nếu không sẽ có ngày có người phát giác ra nơi đây!

Lời nói này nghe có vẻ rất kỳ quái, thực sự lão đang che giấu bí mật gì? Tại sao Thiên Hoan Quỷ Tiêu lại quen thuộc với lão như vậy, giữa hai người có quan hệ gì? Tất cả đều rất bí ẩn, chỉ có thời gian tất cả sẽ dần dần hé lộ!

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời trên đỉnh Hoa Sơn chuyển sang tối sẫm, một bóng nhân ảnh đang nhìn về phía chân trời xa xăm.

Trong làn gió đêm se lạnh, một mùi hương thoang thoảng phiêu lãng bay đến cùng với một thanh âm khê khàng như dòng nước cuốn, chẳng khác gì một khúc tiên âm bồi hồi giữa thiên địa.

Ánh trăng dần lộ ra chiếu vào thân ảnh u ám đó, ánh trăng vàng dịu trong thời khắc này sao bỗng nhiên trở nên ảm đạm lạ thường.

Là ai đang nhìn vào vầng trăng mà thở dài, là ai ngắm trăng mà không ngủ?

Là ai đang nhìn lại những việc đã qua trong quá khứ, là ai đang tìm lại thời niên thiếu đã trôi qua của mình?

Cơn gió nhẹ thổi tới mang theo những tiếng lao xao của thế tục, như muốn cướp đi những yêu thương của cả một đời người. Đáng tiếc là phong vô hình, nguyệt vô ảnh, hư ảo chấp chờn, tất cả chỉ là phí công mà thôi!

Một tiếng thở dài mang theo vài phần thương cảm, thế sự vô thường, biến hoá không ngừng. Chỉ hận là khi đó vầng trăng khó tròn vẹn, làm di hận cho nhân gian!

Trong màn đêm, một thân ảnh khác đang vọng nhìn lên đỉnh núi.

Ở nơi đó, nhân ảnh sừng sững vẫn lặng lẽ đứng yên, mặc cho màn đêm vây quanh mình mà không một chút di động. Rốt cuộc hắn đang nhìn về phương xa, nhìn vào bầu trời đêm, hay nhìn vào cái gì?

Làn gió nhẹ thổi qua, một luồng khí mát rượi lan tỏa khắp đỉnh Hoa Sơn. Lúc này, nhân ảnh đó chuyển thân sang một bên rồi nhìn vào màn đêm, trên khuôn mặt khê lộ ra một nụ cười ẩn ước vài phần đứng đưng.

- Tại sao không qua đây, chẳng phải muội có lời muốn nói với ta sao?

Thanh âm phát ra thập phần ôn nhu, tựa như những lời nói của đôi tình lữ.

Trong lòng nhân ảnh ẩn mình trong bóng tối bất giác trào dâng cơn sóng gió ngút trời, khoé miệng không kìm được khê run lên.

- Muội chỉ muốn tĩnh lặng quan sát huynh một chút.

Sau câu trả lời ngắn gọn, cả hai người đều hãm nhập vào trầm tư, những lời nói này có vẻ rất bình đạm, chỉ là thanh âm khiến người ta có chút cảm thán.

Dưới ánh trăng, người kia ngẩng đầu nhìn vào đối phương, hạ giọng nói:

- Ở khoảng cách xa như thế sao? Có lẽ muội nên lại gần đây hơn.

Thân thể lập tức run lên, người đang đứng trong bóng tối mỉm cười một cách thê lương:

- Ở nơi này tuy xa, mặc dù không nhìn rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn thấy mà.

Dứt lời từ từ bước ra, không ngờ người đó lại là Thái Phượng tiên tử của Vân Chi pháp giới.

Lên đến đỉnh núi, Thái Phượng tiên tử nhìn vào màn đêm, khẽ hỏi:

- Đêm nay tinh quang sáng lạn vô cùng, có vô số vì sao đang nhảy múa lấp lánh, trông thật chẳng khác gì đang tụ hội. Huynh nói thử xem, bọn chúng cũng có cười vui, cũng có ưu thương, cũng có cảm thán phải không?

Nhìn vào khuôn mặt diễm lệ đang được ánh trăng bao phủ, Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu đáp lại với ngữ khí ôn nhu:

- Có lẽ là có, chỉ là phương thức biểu lộ của chúng bất đồng so với chúng ta.

Thái Phượng tiên tử nhìn chằm chằm vào lão một lúc, cuối cùng di khai mục quang rồi nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ vậy. Nhớ lại trước đây cũng thế, chúng ta cùng nhau quan sát bầu trời đêm, chỉ là lúc đó và bây giờ có vài phần bất đồng. Nhớ lại lần đó, chúng ta cùng nằm trên đám mây, đón lấy những làn gió se lạnh, ngắm nhìn những vầng tinh quang lộng lẫy, hàng ngàn hàng vạn vì sao như đang chúc nguyện cho chúng ta, đáng tiếc là đêm đó quá ngắn ngủi! Những chuyện đã qua trong quá khứ khó mà quên được, thời gian khó có thể quay trở lại, những hồi ức ngẫu nhiên đó khó có thể tạo nên giấc mộng đẹp, có lẽ kiếp này của chúng ta được định sẵn là vô duyên?

Sắc mặt Thiên Kiếm Khách khẽ biến động, mục quang di chuyển về phía chân trời xa xa, miệng khẽ ngâm:

- Có lẽ ngay từ lúc ban đầu chúng ta không nên thốt ra lời thề nguyện đó, và có thể cuộc sống bây giờ của muội đã có sự cải biến.

Tựa như mỉm cười, Thái Phượng tiên tử nói:

- Sự việc thì có quá nhiều, nhưng ai có thể nhìn thấu cả một kiếp người? Nếu sớm biết như thế, chúng ta hà tất phải tương phùng, như vậy khỏi khiến cho ba người vướng mắc một đời. Nhớ lại Vô Song đã nói với ta một câu, “đệ tử kiệt xuất nhất trong lịch sử của Phượng Hoàng thư viện đã hãm nhập vào một giấc mộng dài, giấc mộng đó lại được tạo thành bởi hai người đàn ông. Vì thế cô ấy đã từ bỏ chức vị chưởng giáo mà đi tìm hạnh phúc của mình, đáng tiếc là cho đến hiện tại, niềm hạnh phúc đó cũng vẫn chỉ nằm trong giấc mộng mà thôi, chưa một lần đến tay.” Giấc mộng của ta đã quá dài, đến bây giờ nó vẫn chưa kết thúc, phải không?

Thân thể Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu lập tức run lên, lão tránh né ánh mắt của bà ta, hạ giọng nói:

- Kiếp này ta đã nợ muội, nếu lúc đầu muội chọn hãm ta thì nhất định hiện tại sẽ tốt hơn nhiều. Chỉ là bây giờ đã quá muộn, chuyện của chúng ta đã được phán định rồi khó mà giải quyết, mọi thứ đã tan thành mây khói. Đã nhiều năm như vậy rồi, muội đã bao giờ gặp lại hãm ta chưa?

Thái Phượng tiên tử đáp lời:

- Cách đây không lâu đã gặp rồi, ở bên ngoài Nhã viên, huynh ấy đột nhiên chạy đến. Nhưng ta hồ thẹn với huynh ấy, cả đời này ta sống trong sự bất an.

Quay đầu nhìn lại bà ta, Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu nói:

- Muội có bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó sẽ bỏ đi cùng hần ta? Hiện tại Nhân gian hỗn loạn bất kham, có lẽ muội nên cân nhắc kỹ lưỡng, đó là một phương án tốt.

Chú thích:

(1) Ngày yêu ma tụ lại, ấy chính là Thái Âm, cả tam gian thất giới, ai có thể làm chủ vận mệnh? Số mệnh nghịch thiên, đường đi không phẳng, vạn diệt tương phùng, tất cả đều quy về hư vô!

332. Chương 332 - Ái Thị Thâm Yêu

- Lúc này quay đầu thì đã trễ, không phải lúc, không phải chỗ, tất cả đều đã thay đổi rồi. Thôi đi, hiện tại, ta mong huynh đừng nói những việc này nữa. Liên minh vừa mới thành lập, huynh nên để tất cả tâm tư vào việc trăm yêu trừ ma.

Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu nghe xong, nhin không được âm thầm than một tiếng, cả một đời này đã định như là thiếu nợ nàng ta, cũng có thể nói đây là sự trả giá cho việc trường sinh. Khi đạt được điều mình muốn nhất rồi, lại mất đi những điều mình không nguyện ý nhất, đây phải chăng là thiên đạo? Ông thở dài nói:

- Nếu vậy, chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện cũ nữa, mọi việc hãy tùy duyên vậy. Lần thành lập liên minh này, mọi việc đều nằm trong tính toán của ta, bất ngờ duy nhất là sự xuất hiện của Lục Vân, khiến thực lực của chúng ta giảm mạnh, e rằng sau này có chút khó khăn.

Thái Phượng tiên tử trả lời:

- Đây là điều tất nhiên. Trước mắt thì chúng ta đang nở mày nở mặt, kỳ thực hoàn cảnh của mình không mấy lạc quan lắm. Đại quân Quỷ vực binh chia ba đường thực lực cường đại, Ma vực và Yêu vực kết hợp thành Long Ma chiến tuyến cũng không đơn giản. Thêm vào đó là Huyền Phong môn thần bí, còn có Lục Vân và các Ma môn nữa. Chúng ta chẳng khác nào đối địch với cả thiên hạ, cơ hội thắng không nhiều.

Than nhẹ một tiếng, Thiên Kiếm Khách khai khẩu:

- Thăm tử hồi báo, Hắc Hà quỷ vương của Quỷ vực đã vượt qua Hoàng Hà, không bao lâu nữa sẽ đến Hoa Sơn, do đó chúng ta phải gia tâm lưu ý. Ngoài ra Long Ma chiến tuyến phái ra bát đại cao thủ đã đến phụ cận Hoa Sơn, khả năng muốn nhân cơ hội này để đánh đổ chúng ta. Buổi chiều đệ tử liên minh lại nhận được một phong thư nặc danh, trong thư đề cập đến vài việc của Huyền Phong môn.

Thái Phượng tiên tử nhướn mày, hỏi:

- Những người mà chúng ta phái đi thăm dò Huyền Phong môn đều không thấy trở về phải không?

Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu hạ giọng:

- Về không được nữa rồi, đã chứng thực được toàn bộ đều chết trong Thập Vạn Đại Sơn, đối phương có vẻ biết rất rõ hành động của chúng ta. Như lời trong thư nặc danh nói, đứng đằng sau Huyền Phong môn chính là tộc Hắc Vu của Nam Cương. Đây là Vu tộc thần bí nhất Nam Cương, thờ một Vu thần cổ quái, Vu thuật quỷ dị không thể đề phòng được. Nếu tin này là thật thì sau này chúng ta phải đặc biệt cẩn thận với Huyền Phong môn.

Thái Phượng tiên tử tán đồng:

- Theo truyền thuyết, Vu tộc tự lập thành một phái, chúng ta đích thực phải cẩn thận. Ngoại trừ những tin này, còn có những tin tức đặc biệt nào nữa không?

Thiên Kiếm Khách trầm trọng đáp:

- Còn có một tin khiến người ta chấn động, đó là minh chủ của Trừ Ma liên minh là Trần Ngọc Loan. Cái tên này hiện tại đã truyền khắp thiên hạ rồi, kỳ lạ là uy danh truyền đi còn nhanh hơn Diệt Tâm Nghi.

Nói đến đây liền kể luôn những việc phát sinh trong Phục Long cốc, khiến Thái Phượng tiên tử sắc mặt đại biến.

Trầm mặc một lúc, Thái Phượng tiên tử nói:

- Theo như huynh nói thì a đầu Trần Ngọc Loan này thật không đơn giản, cô ta có thể dễ dàng giết chết Tà Tâm Thư Sinh, có thể nói là tu vi phi phàm. Lại có thể thỉnh được Đạo Tà Tàn Kiếm và Phật Thánh Đạo Tiên, sở hữu cả thánh linh tường vật Không Linh diệu trong truyền thuyết, phải chăng điều này dự báo tương lai cô ta sẽ vượt lên trên cả Diệp Tâm Nghi? Trừ Ma liên minh làm sao lại chọn được trúng cô ta làm minh chủ, chẳng phải có chút cổ quái hay sao?

Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu lên tiếng:

- A đầu Trần Ngọc Loan này đích xác là có năng lực. Nghe đâu, hôm đó tại Động Đình hồ xuất hiện thiên địa kỳ quang là do có cô ta hiện diện, Thông Linh diệu chính do cô ta phát hiện, sau đó mới bị Tâm Nghi lấy được. Còn việc lấy được Không Linh diệu thì rất khó nói, bởi nó không phải là vật cát tường, đoạt được không phải là phúc đầu. Còn cái ghế minh chủ thì có người truyền ngôn rằng có liên quan đến Lục Vân, cụ thể thế nào, chúng ta không được rõ lắm.

Than nhẹ một tiếng, Thái Phượng tiên tử lắc đầu:

- Lục Vân, cơ hồ chuyện gì cũng dính líu đến Lục Vân. Không biết sự hiện diện của hắn đại biểu cho điều gì? Tại sao chuyện gì cũng liên quan đến hắn vậy?

Thiên Kiếm Khách nghe xong liền im lặng, trầm ngâm một hồi lâu rồi nói nhỏ:

- Rất có thể hắn là người trong truyền thuyết, là nghịch thiên chi tử, nếu đó là sự thật, sự xuất hiện của hắn có khả năng hủy diệt tam gian thất giới, cho nên chúng ta nhất định phải bắt hắn chết. Đây là lý do tại sao chúng ta vẫn ủng hộ Vô Trần đối phó với hắn.

Thái Phượng tiên tử kinh hãi hỏi lại:

- Nghịch thiên chi tử? Huynh nói hắn có khả năng là nghịch thiên chi tử trong viễn cổ truyền thuyết. Không phải chứ, đấy chỉ là truyền thuyết, khó có thể trở thành sự thật được.

Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu nhẹ than:

- Có những việc ta không được rõ lắm, trên Hư Vô giới có một tấm bia ghi lại những việc liên quan đến nghịch thiên chi tử. Chỉ là ta chưa thấy qua, do đó nghĩ không ra. Lần kiếp nạn Thái Âm Chi Nhật này, theo suy đoán của ta có lẽ là do sự xuất hiện của Lục Vân mà ra, chỉ là trước mắt không có bằng chứng.

Thần sắc u ám, khuôn mặt Thái Phượng tiên tử hiện lên vẻ thê lương, có lẽ tin tức này thật sự chấn động lòng người, khiến bà vô phương tiếp thu và cũng không tin tưởng lắm. Gió đêm thổi lại, khí trời se lạnh xung quanh như đang bao trùm hai người lại.

Nhìn nhau một cái, hai người cùng im lặng, tựa hồ không ai muốn đề cập đến việc này nữa, chỉ lặng yên đứng trên đỉnh núi thưởng thức mùi vị cô tịch trong đêm đen gió lạnh.

Trong không gian tĩnh lặng, dạ nguyệt vô thanh, thời gian cứ thế qua đi, chớp mắt đã tới sáng.

Từ tờ mờ sáng, trước cửa Phục Long cốc, Lục Vân, Bạch Linh và Bắc Phong chia tay với mọi người. Vốn định rời đi từ chiều hôm qua, nhưng Trần Ngọc Loan và chúng nhân muốn nhân cơ hội này gặp nhau lâu một chút nên cứ giữ lại. Vẫy tay tạm biệt mọi người, ba thân ảnh phi thân lên mây, bay về hướng đông.

Trên đường đi, Lục Vân cười nói:

- Bắc huynh, huynh thật sự muốn gặp Vô Nhân Tọa một chuyến hay sao?

Bắc Phong gật đầu đáp:

- Không sai, đã cùng xuất thân từ Nhân gian tứ đại tuyệt địa, ta thật sự muốn gặp cho biết bất diệt chi thể trong truyền thuyết của hắn ta. Còn hai người thì sao? Trước mắt có dự định gì không?

Lục Vân trả lời:

- Có những việc đã kéo dài quá lâu rồi. Hiện tại ta muốn trước tiên đến Minh Tiêu các, tự tay hủy diệt nó. Sau đó sẽ nghĩ biện pháp đối phó với Vân Chi pháp giới, rồi tiếp tục hoàn thành những việc của bản thân. Còn đối với sự hỗn chiến của Nhân gian thì cứ tùy ngộ nhi an vậy, nhìn thấy những việc không thuận mắt thì quản, còn những việc cho qua được sẽ không cần để ý.

Bắc Phong cười nói:

- Làm người thì nên tùy ý một chút, không nên câu thúc quá. Muốn làm gì thì làm, đây mới là tùy tâm sở dục! Được rồi, phải chia tay thôi, có duyên sẽ gặp lại.

Đột nhiên Bắc Phong tăng tốc, nói tạm biệt một tiếng rồi biến mất trong đám mây, Lục Vân và Bách Linh chỉ biết nhìn nhau cười.

Nhìn vầng mây bao la, Bách Linh nhẹ nói:

- Trời xanh mây trắng, núi xanh biêng biếc. Nếu như không có sự phân tranh, không có thù sát thì thế gian tốt biết bao!

Chăm chú ngắm khuôn mặt tươi tắn vui vẻ của nàng, Lục Vân không nhận được lộ ra biểu hiện thật nhu tình, mỉm cười lên tiếng:

- Tốt thì tốt đó, nhưng liệu chúng ta có thể gặp được nhau, có được tay nắm tay bay trên mây hay không? Nào ai biết được? Trên đời này, người ta truy cầu duyên phận không để có được, những gì dễ dàng như trở bàn tay lại không đáng để lưu luyến.

Bách Linh quay đầu nhìn Lục Vân, yêu kiều nói:

- Đúng vậy, nếu không như thế thì thất giới đâu có loạn, chúng ta sẽ không gặp được nhau. Nếu không có cuộc hành trình nghịch thiên của huynh, chúng ta sẽ không có được mối tình khắc cốt ghi tâm này. Hiện tại muội chỉ muốn trân trọng từng ngày ở bên huynh, huynh phải hứa với muội không được ưu thương, chỉ được cười vui vẻ thôi.

Mãi mê vuốt mái tóc xinh đẹp của nàng, Lục Vân trả lời:

- Biết rồi, đi với muội thì chỉ được vui vẻ, cười với ông trời. Chỉ là huynh còn một chút e ngại, sợ rằng cuối cùng sẽ khiến cho mọi người hoài niệm. Con đường của huynh giống như muội nói hồi nãy, là một con đường nghịch thiên, có thể đi hết con đường đó hay không, huynh cũng không rõ. Do đó, có lúc huynh hy vọng là chúng ta thật sự chưa từng gặp nhau, như vậy muội sẽ không phải đau khổ.

Bách Linh giơ tay che miệng Lục Vân lại, nghiêm túc nói:

- Tình yêu là gì? Ngàn năm nay người ta vẫn hỏi. Không chỉ con người trần gian, mà ngay cả thần tiên cũng không trả lời rõ ràng được. Theo muội, yêu là sự lo lắng và quan tâm, yêu là sự tin tưởng. Khi yêu, muội cảm thấy vui vẻ lúc nghĩ đến huynh, khi chia tay với huynh lại cảm thấy nhớ nhung. Yêu là gì, là một dạng quan hệ nối kết của tâm linh, kỳ diệu một cách vô hình vô ảnh, không ai có thể lý giải được rõ ràng. Tóm lại, yêu là sự hy sinh, có thể chết vì nhau, là sự tin nhiệm đến chết cũng không thay đổi.

Lục Vân chấn động, nhìn Bách Linh nhẹ nhàng đáp:

- Tình yêu là một mũi tên vô cùng sắc bén, dù cho ta có cẩn thận phòng hờ như thế nào, nó cũng dễ dàng đi xuyên qua trái tim bé nhỏ của mình. Nụ cười của muội như một mũi tên trong thoáng chốc đã bắn vào trái tim huynh.

Nhân thân của Bách Linh chợt ngưng lại, khuôn mặt hiện lên vẻ hạnh phúc, cười nói:

- Nụ cười của muội làm cho huynh nhớ nhung, vậy huynh có thể nói cho muội biết, ngày trước Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đã có cách gì khiến huynh không thể quên?

Lục Vân ngăn người ra, suy nghĩ một hồi rồi điềm đậm cất tiếng:

- Lần thứ nhất huynh gặp Ngạo Tuyết, lúc đó toàn thân nàng bận váy áo trắng như tuyết, hình ảnh như một vị tiên nữ, đã vô hình trung lưu lại trong lòng huynh. Lúc đó huynh chưa minh bạch, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động. Bây giờ nghĩ lại, đây có thể là hình ảnh khiến huynh luôn nhớ đến nàng, không thể nào

quên được. Còn Thương Nguyệt, lần đầu tiên gặp mặt, huynh không ngờ lại có một người xinh đẹp có thể so sánh với Trương Ngạo Tuyết. Khoảng khắc chấn động hình như xảy ra trong hang động của Thái Huyền sơn, trong chốc lát, khuôn mặt nàng đang băng sương lạnh lùng đột nhiên biến thành trắng bệch nhú mảy, khiến người ta nhìn thấy liền muốn tương thân tương ái. Lúc gặp muội, thật ra là huynh đang chạy trốn, bởi vì huynh cả đời tiền đồ gian hiểm, có điều không ngờ chúng ta cuối cùng lại là kẻ hữu duyên, nếu không như vậy thì có thể một ngày nào đó, huynh sẽ cảm thấy nuối tiếc.

Bốn mắt nhìn nhau, Bách Linh cười nói:

- Đây là túc thế nhân duyên, nếu không thì tại sao chúng ta lại hội ngộ tại Tình Thiên Viên Nguyệt trong truyền thuyết và yêu thương nhau như vậy chứ! Muội hỏi huynh một việc, hiện tại giữa chúng ta không còn gì gọi là bí mật cả, hôm đó huynh đã nhìn thấy gì trong Ánh Nguyệt tinh, có phải là ba người: muội, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hay không?

Lục Vân thần sắc khẽ thay đổi, tránh ánh mắt của nàng, đáp lời với giọng cổ quái:

- Huynh đích thực nhìn thấy dung nhan của ba người: muội, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, chỉ là có một số việc hiện tại không tiện nói, mai này có một ngày huynh sẽ nói cho muội nghe. Kỳ thực hiện tại trong người huynh còn ẩn tàng một số bí mật, hoàn toàn không ai biết được và cũng không thể giải thích được. Cuộc đời của huynh không chỉ đơn giản là sở học bác tạp, sau này khi phải đối diện với lời trớ chú chân chính, muội tự nhiên sẽ hiểu.

333. Chương 333 - Cứu U Lệnh Chủ

Cảm giác bầu không khí giữa hai người đang trở nên căng thẳng, Bách Linh cười và chuyển chủ đề:

- Thôi được, những việc chàng không muốn nói, chúng ta sẽ nhắc đến sau. Bây giờ ta hãy đến Minh Tiêu các tìm tên Ngọc Tiêu Sinh đó tính sổ.

Lục Vân lặng nhìn Bách Linh một lúc rồi gật đầu nói:

- Được, chúng ta đi. Cả đời này, chỉ cần có được ba nàng bầu bạn là ta không còn mong muốn gì nữa, chỉ có điều không biết hai người Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt họ sẽ còn phải trải qua bao kiếp nạn nữa đây?

Bách Linh kéo theo Lục Vân tiến lên phía trước, khẽ cười:

- Đừng lo, muội tin là cuối cùng chúng ta sẽ được tương phùng. Thân phận của họ khác huynh, sau khi trải qua nhiều kiếp nạn, mọi người chúng ta mới có thể đoàn tụ được, đó là điều không thể thay đổi. Nhất là chàng đã an bài Trần Ngọc Loan làm minh chủ, đó là một nước cờ rất tốt, bởi vì tương lai cô ấy sẽ là lối thoát của chúng ta, điều đó đối với chúng ta cực kỳ có lợi.

Lục Vân cất tiếng:

- Kỳ thực ta nhường cô ấy chức minh chủ cũng chỉ vì ích kỷ mà thôi. Bởi ta biết cuối cùng ta cũng sẽ đoạn tuyệt với chính đạo. Đến lúc đó ta sẽ không chấp nhận số phận an bài, sẽ gắng hết sức mình hủy diệt bọn họ, chứng minh cho quyết tâm của ta. Trước tiên điều đó sẽ ảnh hưởng tới sự yên bình của thiên hạ bách tính, do vậy, vì những người vô tội, ta hy vọng Trừ Ma liên minh sẽ có thể đường đường chính chính ngạo thiên lập địa, vượt qua Chính Đạo liên minh, diệt sạch yêu ma trên thế gian. Còn với Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, thực ra ta hy vọng trong tương lai, khi kiếp nạn không thể tránh được xảy đến, lúc đó sẽ bảo họ đến đó chờ ta, mong rằng không có bất trắc gì xảy ra.

Bách Linh mỉm cười nói:

- Nghe xong những lời này của chàng, trong lòng thiếp vô cùng cao hứng, vì thiếp biết Mộc Đầu mà thiếp yêu tuyệt đối không thể là một người tà ác. Mặc dù chàng phải chịu số phận là một kẻ nghịch thiên chi hành, nhưng chàng có một tấm lòng thiện lương, ngạo khí bất phục thiên địa. Do vậy thiếp nguyện đời này mãi đi bên chàng, cùng chàng hoàn thành con đường nghịch thiên, đến cuối cùng sẽ chiến thắng thiên địa.

Cảm nhận được sự cổ vũ của Bách Linh, Lục Vân không nhịn được hào khí dâng trào, toàn thân chàng phát ra một cỗ cường đại khí thế ngạo thiên, hào hùng đáp:

- Được, chúng ta sẽ cùng với lão thiên tranh đấu, để xem ta sẽ tiểu ngạo giữa trời đất như thế nào, vượt lên trên cả thiên địa ra sao.

Nói xong, toàn thân chàng quang hoa bạo phát, một cỗ khí thế uy nghiêm từ trên không trung bao trùm lấy mọi vật, như xuất hiện một tiếng lôi điện dữ dội nổ giữa trời quang. Đồng thời thân thể Lục Vân và Bách Linh vụt biến mất trong biển mây.

oOo

Dã Hồn lâm, nằm mờ chôn vô số người chết.

Khu rừng này không lớn lắm, ước chừng khoảng ba dặm vuông, ở chính giữa là một khoảng đất trống, nơi đó có một thạch bia ghi bốn chữ lớn "Hữu lai vô hồi" (có đến không về).

Vào lúc này, một thân ảnh cao lớn đứng trước thạch bia đang lạnh lùng nhìn bốn chữ lớn, hiển nhiên là hắn đang xem xét và suy đoán tấm thạch bia đó.

Ánh mặt trời xuyên qua đám cành lá thưa thớt chiếu lên mặt nhân ảnh, đó là một khuôn mặt uy nghiêm với ba nếp nhăn rõ rệt trên trán, vừa vặn tạo thành một chữ 'Vương'. Đích thị Yêu vực Hắc Sát Hổ Vương.

Hắc Sát Hổ Vương nhìn chằm chằm vào thạch bia, thần tình lộ vẻ nghiêm túc. Vào lúc đó bỗng một trận u phong thổi tới, trong khu rừng âm phong nổi lên mang theo lớp lớp hàn khí. Hắc Sát hổ vương hú lên một tiếng, thân ảnh bay lên khỏi mặt đất, giữa không trung liên tiếp thay đổi chín vị trí, cuối cùng dờ đi ba trượng hét lớn:

- Đã đến rồi, sao không quang minh chính đại đối mặt với ta?

Một tiếng cười vang lên trong khu rừng, chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng đầy vẻ ma quái phát ra:

- Hắc Sát Hổ Vương đến thăm Dã Hồn lâm của ta, không biết có việc gì? Nơi đây là Cửu U chi môn, không hiểu Hổ Vương muốn mượn đường Minh giới đi đến nơi nào vậy?

Than nhẹ một tiếng, Hắc Sát Hổ Vương trả lời:

- Nếu Cửu U sứ giả đã minh bạch mục đích viếng thăm của bốn vương, vậy hãy thỉnh lệnh chủ xuất thân tương kiến.

Giữa hư không, Cửu U sứ giả lạnh giọng nói:

- Hổ Vương tuy thân phân phi thường, nhưng lệnh chủ đã dặn trước, bất cứ ai muốn mượn đường Minh giới đều phải đưa ra vật trao đổi tương xứng, bọn ta chưa bao giờ nể tình. Không biết Hổ Vương lần này tới có chuẩn bị thứ gì để trao đổi?

Hắc Sát Hổ Vương sắc mặt tức giận, nhưng ngay sau đó đã cố kiềm chế, hừ nói:

- Tất nhiên ta biết quy củ ở đây nên mới tới, bây giờ xin mời lệnh chủ xuất hiện tương kiến đi.

Cửu U sứ giả cười nham hiểm nói:

- Muốn gặp lệnh chủ rất dễ, trước tiên hãy trình vật của ngài, ta phải đánh giá xem nó có xứng đáng không rồi mới được. Nếu ngài tùy tiện đưa một vật nào đó để lừa gạt thì không ổn đâu. Hề hề, đó là quy củ ở đây, Hổ Vương ắt cũng biết tới quy củ đó, hãy tự nhập gia tùy tục đi.

Hắc Sát Hổ Vương nghe vậy sắc mặt xám xanh, phẫn nộ nói:

- Đúng là lấy mắt chó coi thường người, tướng nô tài bẩm sinh. Hãy nhìn cho rõ, sau này đừng có bảo là bị mờ mắt nên không nhìn thấy.

Hắn đưa tay vào trong ngực áo lấy ra một vật, rồi tùy ý ném ra, chỉ thấy một đạo hào quang chói sáng giữa không trung, không ngừng xoay chuyển. Cẩn thận nhìn kỹ vào nó, thì thấy đích xác là một lá cờ nhỏ màu đen, ở mặt chính diện vẽ một cái đầu hổ, mặt kia là hình một số đồ án cổ quái, cán cờ phát ra ánh sáng xanh thẫm, luôn có quang hoa lưu chuyển trên đó.

Kêu lên kinh ngạc, trong hư không Cửu U sứ giả cất giọng:

- Không ngờ là Hắc Sát lệnh kỳ, Hổ Vương quả là hào phóng, không hổ danh nhân vật thiên hạ hiếm thấy. Vì Hổ Vương đã có thành ý, tại hạ lập tức thông báo tới lệnh chủ, Hổ Vương chờ một chút.

Nói xong, luồng khí lạnh xung quanh liền tiêu tán, cả khu rừng lập tức khôi phục lại vẻ yên bình.

Hắc Sát Hổ Vương thu hồi lệnh kỳ, nhẹ nhàng hạ xuống phía trước tấm thạch bia đứng chờ. Trong thoáng chốc, từ tấm thạch bia một đạo khói đen bay ra, ở giữa không trung tụ thành một hắc ảnh, nhìn giống một tấm vải đen, hoàn toàn không rõ bóng người.

- Hoan nghênh Hổ Vương giá lâm Dã Hồn Lâm, lần này Hổ Vương tới hẳn là có dụng ý, xin hãy nói thẳng, bổn lệnh chủ không thích phải xét đoán.

Hắc Sát Hổ Vương chú nhãn nhìn tấm vải đen lơ lửng giữa không trung, nghi hoặc hỏi:

- Người đích thực là Cửu U lệnh chủ tới thần bí trong truyền thuyết?

- Bổn tọa hiển nhiên là Cửu U lệnh chủ, chứ không sao lại tốn thời gian ở Cửu U chi môn này! Hừ, có việc gì người hãy mau nói ra đi, bổn tọa thích những người thẳng thắn nhanh nhẹn chứ không thích lằng nhằng đầu!

Nhân thần biến sắc, Hắc Sát Hổ Vương cất tiếng:

- Hy vọng người không lừa ta, nếu không người khó mà thoát khỏi tay bản vương. Lần này tới đây, ta muốn mượn đường qua Minh giới tới thần kỳ trong truyền thuyết để quay trở về Yêu vực lấy một vật, không biết lệnh chủ có thể đáp ứng ta chăng?

Cửu U lệnh chủ đáp lời:

- Phải xem vào tình huống như thế nào đã! Đầu tiên người hãy cho biết muốn quay trở lại để lấy vật gì, tiếp đến là mục đích của người. Chỉ cần biết sơ qua sự tình, bổn lệnh chủ sẽ có đủ khả năng để tiến hành giao dịch. Đương nhiên nếu người không muốn nói thì mời người hãy quay trở về cho, Minh giới từ khi được thành lập đến nay, chỉ có hai người tiến vào được để mượn đường, do vậy chưa từng cường cầu ai bao giờ.

Nghe xong những lời này, trên mặt Hắc Sát Hổ Vương lộ vẻ khó xử, rõ ràng là hắn không tình nguyện nói ra những bí mật trong lòng. Tuy nhiên nếu không nói thì không thể mượn đường để đi, cũng không thể lấy được vật mà hắn muốn lấy, đây quả là một vấn đề nan giải. Trong rừng, nhất thời tất cả chìm trong trầm mặc, Hắc Sát Hổ Vương bước qua bước lại, trầm tư suy nghĩ, đôi mày nheo lại, hiển nhiên đang rất băn khoăn.

Đột nhiên Hắc Sát Hổ Vương đứng lại, lên tiếng:

- Ta có thể nói cho người, tuy nhiên sau đó nếu người không trao ra vật thì ta phải làm sao?

Cửu U lệnh chủ đáp lại:

- Hóa ra là do nguyên nhân này! Bổn tọa buộc phải hỏi cho rõ ràng, nếu có thể đáp ứng thì chúng ta sẽ giao dịch, nếu như không thể thì người có thể trở về. Xét cho cùng thì bổn tọa cũng không phải là thần linh gì.

Nheo mắt lại, Hắc Sát Hổ Vương lạnh lẽo nói:

- Nếu đề cập tới vấn đề này thì chuyến đi của ta nhất định sẽ không thuận lợi, còn nếu ta nói ra mục đích của mình, e rằng không khỏi tiết lộ ra bí mật của bản thân ta. Thế không phải là rất bất lợi hay sao?

Cửu U lệnh chủ hừm lên một tiếng:

- Điều này còn phụ thuộc vào vận khí của mỗi người. Người đến đây là để thử vận khí cho mình, may mắn thì mọi chuyện sẽ thành công, nếu không may thì người cũng chỉ có thể chấp nhận nó thôi. Nào, không còn sớm nữa, chịu hay không chịu, người hãy mau quyết định đi!

Hắc Sát Hổ Vương nhân thần biến ảo bất định, trầm mặc một lúc, sắc mặt đanh lại nói:

- Được thôi! Bản vương thấy Cửu U Minh giới của người cũng không phải chỉ có hư danh. Trước đây không lâu, bản vương đại chiến với Lục Viện liên minh nhưng trúng phải kế của Kiếm Vô Trần khiến toàn quân bị diệt, vì vậy bản vương rất không phục. Mấy bữa trước tình cờ gặp được Huyết giới tôn chủ của Ma vực,

bọn ta đã đạt được hiệp nghị, hai bên liên hiệp chống lại các thế lực khác. Bản Vương cũng định thua keo này bày keo khác nên muốn quay lại Yêu vực lấy một vật.

Cửu U lệnh chủ nghe đến đây ngắt lời hần hỏi:

- Người nói như vậy ta hiểu rồi, nhưng người muốn quay trở về Yêu vực thì hoàn toàn có thể đến từ nơi nào trở về từ nơi đó. Vì sao muốn mượn đường Minh giới? Điều này khiến người ta hơi khó hiểu.

Hắc Sát Hổ Vương hừ giọng:

- Tất nhiên là có nguyên do của nó, nếu không ta cũng đâu xuẩn ngốc mang Hắc Sát lệnh kỳ ra giao dịch với người. Ta nói thật cho người biết, ta muốn trở về Yêu vực thật quá dễ dàng, chỉ là ta vừa trở về, Thủy Kỳ Lân lập tức có thể cảm nhận được khí tức của ta, khi đó không tránh khỏi một trường đại chiến, ta sẽ khó có thể lấy đi vật đó được. Lần này ta mượn đường Minh giới chính là hy vọng thần bất tri quỷ bất giác tiến thẳng vào Hoan Thú Động Thiên, đoạt lấy thần binh Liệt Nhật long thương mạnh nhất Yêu vực ta.

Cửu U lệnh chủ nói:

- Nguyên lai là như thế, người muốn quay về lấy binh khí có bá khí tối cao trong ngũ đại tà binh – Liệt Nhật long thương. Vụ giao dịch này ta phải suy nghĩ một chút, bởi vì món hàng không phải vật tầm thường, khả năng thành công rất thấp. Bây giờ ta muốn hỏi người một điều, nếu như không có ai cản trở, người có thể tiến nhập Hoan Thú Động Thiên, lấy được tà binh đó chứ?

Sắc mặt Hắc Sát Hổ Vương có phần do dự, khẽ nói:

- Trong động có cổ kết giới rất quái dị, bất kỳ cao thủ nào của Yêu vực đều vô pháp đến gần, do vậy xông thẳng vào là không được, bằng không ta cũng không cần đến mượn đường Minh giới người.

Cửu U lệnh chủ nghe xong liền lên tiếng:

- Vậy mời người quay về đi, vụ giao dịch này chúng ta không thể tiến hành, vì ta cũng không đủ sức.

Dứt lời làn khói đen nhanh chóng thu nhỏ lại và biến mất trong nháy mắt.

Hắc Sát Hổ Vương quát lớn:

- Người chưa thử sao biết không được! Trả lời ta, tại sao không được?

Trong hư không, thanh âm Cửu U lệnh chủ truyền lại:

- Theo như những gì người nói thì Liệt Nhật long thương bị kết giới phong ấn, với tu vi cường hoành như người cũng không phá nổi, Minh đạo của Minh giới ta là vạn năng sao? Đã không thể hoàn thành, ta tất

- Người đó đến muốn khuyên can ngài, hay là...?

Huyền Phong môn chủ lạnh giọng nói:

- Đó là chuyện riêng của ta, sau này nếu ta không đề cập đến, tốt nhất người hỏi ít thôi. Việc ta phân phó chuẩn bị tốt chưa, nếu xong rồi thì xuất phát.

Huyền Phong đặc sứ ứng lời đáp:

- Mọi thứ đã được chuẩn bị xong, những người đi cùng bao gồm hai vị trong Thanh Vu Tam Thánh, Huyết Vu nhị sát, Thiên Chung môn tam sứ, Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái, thêm vào hai vị đại Vu sư Thanh Hoa - Kim Thạch của chúng ta. Lực lượng của chúng ta sẽ phân thành ba lộ, ngài dẫn theo Huyết Vu Nhị Sát âm thầm xâm nhập Trung Nguyên, thuộc hạ cùng với Thiên Chung môn tam sứ, Thanh Hoa, Kim Thạch, cộng thêm hai mươi tư cao thủ đã chọn lựa theo ngay sau đó. Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái cùng Thanh Vu Nhị Thánh thống lĩnh bốn mươi tám cao thủ của các trại đi sau cùng, phụ trách hoàn thành một số nhiệm vụ đặc thù.

Huyền Phong môn chủ trầm tư một lúc lâu rồi gật đầu đồng ý:

- Tốt, cứ làm theo lời của người! Giờ ta dẫn Huyết Vu Nhị Sát đi trước, sau này sẽ hội họp tại Trung nguyên.

Mất nhìn vị môn chủ đã đi xa, Huyền Phong đặc sứ lẩm bẩm một mình:

- Đã qua bao nhiêu năm rồi, cừu hận là gì mà không sao quên được? Giả sử ngài thực sự vượt trên cửu thiên thì sau đó ngài có quên được không? Cố gắng đi, ta nguyện dốc hết mọi sức lực để bù đắp đoạn ký ức khó quên ấy, giúp ngài có được thứ ngài mong muốn nhất.

Ánh nắng buổi chiều càng lúc càng chói chang, tại một ngọn núi lớn, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong đang rã rời băng qua khu rừng không chủ đích, tìm kiếm vật không rõ có thực sự tồn tại hay không - Vạn Thú ma châu.

Ly khai Dịch viên đã nhiều ngày, hai người tìm kiếm tứ xứ, đi qua không ít địa phương cũng như hỏi thăm không ít người nhưng đều không có tin tức gì, điều này làm tâm lý bọn họ bắt đầu có chút nguội lạnh.

Dừng bước, Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Vân Phong, nghỉ ngơi một lúc nhé, chúng ta tìm kiếm đã lâu, chẳng để ý gì đến thời gian cả.

Dựa vào thân cây, Lâm Vân Phong nhìn quanh rồi cất giọng nghi hoặc nói:

- Nơi đây nhất định là vùng đất thuộc Giang Nam, tiếp tới là vùng phụ cận Hoàng Sơn. Theo tính toán của đệ, chúng ta nên tìm vật đó theo phương hướng này, nhưng cụ thể ở đâu, tại sao lại không có chút dấu hiệu nào vậy?

Trương Ngạo Tuyết thần nhiên đáp:

- Đừng nôn nóng, chắc chắn phải có dấu hiệu nào đó, chúng ta không nhất định đã nắm được hết. Giờ thì bình tĩnh lại, ít nhất chúng ta còn có hy vọng. Xét theo tình trạng Nhân gian hiện tại, chúng ta không được bất cẩn để gặp cao thủ, có thể sẽ nguy hiểm, nên đảm bảo an toàn là trước hết.

Lâm Vân Phong nghe xong, cất giọng có chút không cam tâm:

- Nói tới lại bực mình, hiện tại trong tu chân giới tùy tiện tóm lấy một kẻ cũng là tuyệt đỉnh cao thủ! Thực không thể hiểu nổi vì sao đột nhiên tất cả đều trở thành cao thủ, điều này có khiến người ta cảm thấy hồ đồ không chứ? Trước đây chúng ta luôn hô hào trăm yêu trừ ma, lũ yêu ma thấy chúng ta là phải tránh xa. Hiện tại thì ngược lại, chúng ta phải lần trốn bọn chúng, thế giới này thật sự đảo điên mất rồi!

335. Chương 335 - Thần Bí Thiếu Niên

- Được rồi, không nên quá lo lắng về việc này, đã gọi là thiên hạ đại loạn thì tất nhiên yêu nghiệt sẽ xuất hiện, nếu không sư bá cũng không phải chúng ta xuất môn tìm kiếm Vạn Thú ma châu. Mấy ngày nay

chúng ta chỉ quanh quẩn ở trong núi tìm kiếm, không biết được Nhân gian đã xảy ra đại sự gì. Nếu có thời gian, thiết nghĩ cũng nên rời khỏi đây hỏi han, tìm hiểu tình hình hiện tại.

Lâm Vân Phong gật đầu đồng ý:

- Đệ nghĩ tỷ nói đúng, đã đến lúc rời khỏi đây. Từ khi chia tay với Dao Quang, chúng ta đã liên tục tìm kiếm gần mười ngày, tin rằng Nhân gian có lẽ đã phát sinh sự tình gì mới rồi. Cứ quyết định vậy đi! Bây giờ trời vẫn còn sớm, nên kiếm chỗ nghỉ ngơi ăn uống, đồng thời nghe ngóng tình hình. Nếu Nhân gian không xảy ra chuyện gì bất thường, chúng ta sẽ tiếp tục công việc.

Trương Ngạo Tuyết sẵn có ý giống như Lâm Vân Phong, liền tán đồng không chút do dự:

- Tốt, chúng ta nên đi thôi.

Cả hai lập tức khởi thân bay lên giữa không trung. Sau khi xem xét một lượt xung quanh, liền hướng về phía một tiểu trấn cách đó mấy dặm nhanh chóng phi hành.

Đến nơi, hai người tùy ý tìm một tửu điểm nhỏ ngồi xuống, Lâm Vân Phong gọi ra một bàn thức ăn. Ngạo Tuyết và hắn vừa ăn vừa chú ý quan sát xung quanh.

Thị trấn này không lớn, nhìn y phục bình thường của những người dân nơi đây, hiển nhiên là những lão bách tính chất phác, bọn họ thật không mong có thể hỏi thăm được bất cứ điều gì.

Mở miệng khẽ than một tiếng đượm chút bất lực, Lâm Vân Phong lên tiếng:

- Xem ra muốn nhét đầy bụng thì không thành vấn đề, nhưng muốn tìm người để hỏi han tình hình thì không dễ đâu.

Trương Ngạo Tuyết đưa mắt quan sát những thường nhân trong trấn, tự biết không thể dò la được gì nên cũng khẽ gật đầu đồng ý. Tuy nhiên lúc nàng vừa mở miệng định nói, đột nhiên một cỗ khí tức kì quái truyền đến khiến Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong cảm thấy kinh ngạc, mục quang không kềm được nhìn về phía cuối đường. Nơi đó vừa xuất hiện một đạo thân ảnh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người.

Một âm thanh truyền tới, thân ảnh đó hơi khựng lại một chút, rồi xuất hiện phía trước Trương Ngạo Tuyết lên tiếng hỏi: “Không biết tại hạ có thể ngồi cùng bàn với hai vị được không?”

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy ngược mặt lên nhìn hắn, chỉ thấy hắn tử toàn thân y phục màu thiên thanh, niên kỷ ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, tướng mạo anh tuấn, trên gương mặt hiện ra một nụ cười thân thiện.

Mắt tuệ cảm nhận được nét dị thường trong ánh mắt hắn, Trương Ngạo Tuyết né tránh mục quang, lãnh đạm nói:

- Xin mời vị huynh đài này, nơi đây là tửu quán, không cần cố kị.

Thanh niên kia sắc mặt vui vẻ, nhanh chóng bước đến cạnh Trương Ngạo Tuyết ngồi xuống. Tuy nhiên đúng lúc này, Lâm Vân Phong giữ tay hắn lại, nhãn thần lộ vẻ không hài lòng:

- Ngồi cạnh ta đây này, ngồi gần con gái người ta thế làm gì, không phải có ý đồ bất chính đấy chứ?

Thanh niên kia quay đầu nhìn Lâm Vân Phong, khẽ mỉm cười đồng thời chuyển chỗ đến bên cạnh rồi ngồi xuống, lên tiếng:

- Tại hạ là Thiên Mục Phong, đến từ vùng đất phía cực bắc. Nhị vị khí vũ hiên ngang, không biết xuất thân từ danh sơn nào?

Lâm Vân Phong trực tiếp nhìn qua, thấy hắn tựa hồ không tà ác như trong tưởng tượng, sắc mặt có chút khá hơn, nhưng vẫn lạnh lùng:

- Bọn ta đến từ Dịch viên tại Tây Thục, ta là Lâm Vân Phong, còn đây là sư tỷ của ta Trương Ngạo Tuyết.

Thanh niên tên Thiên Mục Phong nghe vậy, bộ dạng như đột ngột đại ngộ điều gì, giọng kinh ngạc:

- Ta đã nói mà, tuyệt đại giai nhân như vậy thế gian rất ít, nguyên lai là một trong hai đại tuyệt thế mỹ nhân của chân tu lục viện, Trương Ngạo Tuyết cô nương. Chẳng trách có thể làm người khác rung động như thế. Hôm nay quả thật là hữu duyên, không ngờ lại được gặp tại đây, thật quá tốt!

Trương Ngạo Tuyết nghe hết những lời tán dương của Thiên Mục Phong, nhưng thần sắc vẫn bình thản, không hề nhìn thấy có chút khác thường nào. Riêng Lâm Vân Phong thì nhăn mặt, hừ lên một tiếng:

- Cái gì mà có duyên hay không có duyên, người tốt nhất nên biểu hiện đúng đắn một chút. Nói thật, nhà người không có cơ hội đâu mà vọng tưởng. Ta hỏi người, sao người lại đến đây? Còn nữa, người một thân tu vi mười phần chẳng hề yếu kém, cuối cùng người là người tốt hay kẻ xấu?

Thiên Mục Phong liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết, thấy nàng nét mặt tịnh không chút biểu tình, liền quay lại nói với Lâm Vân Phong:

- Gặp nhau tức là có duyên, không quản lâu mau. Đối với ta, việc gặp nhau ở đây thuần túy chỉ là xảo hợp. Còn ta là người tốt hay xấu, điều này thật khó hồi đáp. Kẻ địch của ta coi ta là xấu, bằng hữu của ta thì nói ta tốt. Còn người, người nghĩ sao?

Lâm Vân Phong hừ giọng:

- Ta thấy người không phải người tốt gì cả, nếu không sao người lại chủ động tìm đến bọn ta như thế. Nhất định người có che giấu ý đồ mờ ám!

Thiên Mục Phong lắc đầu:

- Lâm thiếu hiệp nói sai rồi, tại hạ có thể xuất hiện hơi đường đột, nhưng thực tình không hề che giấu điều gì, vấn đề này ta có thể thật lòng nói vậy. Chắc thiếu hiệp cảm thấy ta có ý đồ với sư tỷ người, nên cho rằng ta không phải người tốt, nhưng ta nói cho người biết, đó là việc hết sức tự nhiên. Từ xưa có câu “Yếu điều thực nữ, quân tử hảo cầu”, đây chính là biểu hiện chân thật nhất của con người, không cần phải giấu giếm. Chuyện của Dịch viên ta đã nghe qua, cũng biết đến danh tự Lục Vân, nhưng đối với ta mà nói tịnh không có chút ảnh hưởng nào. Điều đó không thể cản trở ta thích một người, hay yêu một người, đó là quyền lợi của riêng cá nhân ta, đúng không? Thích hay yêu một người không có tội, trừ phi ta sử dụng thủ đoạn hèn hạ mà thôi.

Nhìn hẩn một cách cổ quái, Trương Ngạo Tuyết nhận ra người này có chút khác với thường nhân, không giống một thanh niên bình thường. Còn Lâm Vân Phong lại cẩn thận đánh giá hẩn một lần nữa, một lúc sau mới thốt lên:

- Ta thật nhìn không ra cái miệng của người lại dẻo đến thế, không ngờ cũng biết nói lý lẽ như vậy. Bất quá ta báo cho người biết, mặc dù những lời người nói có chút đạo lý, vẫn tịnh không biểu thị người là người tốt. Thêm nữa, tuy người có tự do riêng, nhưng ta phải đề tỉnh người, chỉ cần người không có hành động gì quá đáng, không có tư tưởng nào thiếu đúng đắn, chúng ta tất có thể vui vẻ ngồi ăn uống cùng nhau. Còn nếu người có ý đồ bất lương, đừng trách ta lúc đó không khách khí với người.

Thiên Mục Phong cười thản nhiên:

- Nếu các hạ không muốn nhắc đến chuyện này thì chúng ta sẽ không nói nhiều nữa. Có điều trong thâm tâm ta suy nghĩ thế nào là chuyện của ta, các hạ không thể bắt ta dừng suy nghĩ được, đúng không? Được rồi, không nói nữa, hãy xem này, đồ ăn trên bàn còn chưa có ai đụng tới cả. Thôi, chúng ta nên thưởng thức cao lương mỹ vị trước rồi sẽ bàn luận sau.

Nói xong Thiên Mục Phong cầm đũa lên bắt đầu ăn, phong cách tự nhiên giống như một người bạn đã quen biết nhau từ lâu.

Đưa mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong nói:

- Sư tỷ, chúng ta hãy dùng bữa trước, sau đó có thể thông qua hẩn ta tìm hiểu xem lâu nay Nhân gian có động tĩnh gì mới không.

Trương Ngạo Tuyết khẽ gật đầu, cả ba người đều yên lặng bắt đầu dùng bữa. Trong suốt bữa ăn, Thiên Mục Phong thường xuyên nhìn Ngạo Tuyết một cách trực diện, ánh mắt không hề che dấu vẻ ái mộ, làm cho nàng cảm thấy có chút không thoải mái.

Sau khoảng thời gian một nén hương, cả ba người đã dùng bữa xong. Lúc này, Lâm Vân Phong muốn lôi kéo ánh nhìn của Thiên Mục Phong, liền nói lớn:

- Nhìn đi đâu đó, nhìn phía ta này! Ta có chuyện muốn hỏi người, trong vòng mười ngày qua tại nNhân gian có xảy ra chuyện gì không?

- Tất nhiên là có thu hoạch, nếu không làm sao dám không biết xấu hổ mà dẫn các người chạy bừa. Theo ta vừa phân tích được, Ma Hoan tôn chủ có lẽ đã đi qua nơi này trước chúng ta một thời thần, trước mắt hắn vẫn đi theo hướng tây nam, nơi đó chính là ngọn núi cao nhất của Cửu Hoa sơn – Thập Vương phong.

Lâm Vân Phong hoài nghi nhìn hắn hỏi:

- Người đừng lừa bọn ta đấy nhé, nếu ta biết người giỏi trò bịp bợm gì, ta sẽ không tha cho người đâu. Giờ ta muốn hỏi người việc này, người nói đến từ vùng cực bắc, vậy trước đây chắc rất ít khi xuống nam vào Trung thổ chứ chưa cần nói đến Giang Nam. Vậy làm sao người biết đằng trước chính là Thập Vương phong, chẳng lẽ người đã từng dạo qua Cửu Hoa sơn?

Thiên Mục Phong cười nói:

- Ta còn tưởng người muốn hỏi cái gì, hóa ra là điều này. Ta đích xác tới từ vùng cực bắc, thế nhưng đối với Hoa Hạ Thần Châu ta lại mười phần quen thuộc, phạm địa phương nào tương đối nổi tiếng ta đều đã đi qua, huống chi là nơi đây. Bây giờ ta mới phát hiện ra hình như các người chưa đi qua nhiều nơi, ngay cả một trong lục viện là Bồ Đề học viện cũng chưa từng đến, thật sự khiến người ta cảm thấy hơi lạ lùng.

Lâm Vân Phong đỏ mặt quát:

- Chuyện này thì có gì mà ngạc nhiên? Chỗ nào người đi qua sao ta nhất định cũng phải đến. Những chỗ ta đã qua chưa chắc người đã từng đến.

Thấy thần sắc hắn bất thường, Thiên Mục Phong chỉ mỉm cười, Trương Ngạo Tuyết lúc này đã quay lại nhìn hai người điềm đàm nói:

- Trời tối rồi, chúng ta đi thôi, tìm ma tôn quan trọng hơn.

Đêm tối, trăng sáng đỉnh đầu, ánh sáng trắng bạc chiếu rọi khắp vùng Cửu Hoa sơn như bao phủ lên đó một tầng hào quang, không khí thật thanh tịnh dễ chịu trong màn đêm tĩnh lặng.

Bên dòng suối trong xanh, ba người nhóm lên đồng lửa. Thiên Mục Phong và Lâm Vân Phong đang nướng thỏ rừng, Ngạo Tuyết ngắm con suối trong veo, lắng nghe tiếng nước róc rách. Trăng khuyết trong dòng nước lay động, gió nhẹ nhè thổi đến, thỉnh thoảng lại có một hai con cá phóng mình lên khỏi mặt nước, làm gợn lên đợt sóng lăn tăn.

Đột nhiên mắt Ngạo Tuyết lộ vẻ thất kinh, một đạo kim quang lóe lên trên mặt nước rồi biến mất tựa như ảo giác khiến lòng nàng có chút mê hoặc, là do nàng hoa mắt hay là chuyện có thật?

Đứng dậy đi dọc theo dòng nước vài trượng, tuy có thấy vài con cá, nhưng nàng không nhìn thấy tia kim quang kia nữa.

Lúc này Lâm Vân Phong đã nướng xong thỏ rừng, cất tiếng gọi níu chân Ngạo Tuyết lại, khiến nàng từ bỏ việc tìm kiếm.

337. Chương 337 - Cửu Hoa Kỳ Ngộ

- Đây là núi Cửu Hoa, nghe nói Phật môn tu chân thánh địa Bồ Đề học viện tọa lạc ở vùng núi này, nhưng có ai biết chính xác nó nằm ở đâu không?

Lâm Vân Phong đáp:

- Trước giờ chúng ta không qua lại, vả lại cũng không hỏi han đến nên không được rõ lắm, chỉ nghe nói nó ở gần Tầng Thi giang. Chúng ta chỉ cần tìm thấy Tầng Thi giang thì sẽ tìm được nó thôi.

Thiên Mục Phong tiếp lời:

- Theo ta được biết, tại Cửu Hoa sơn sông suối không nhiều, nhưng có một con sông uốn dài từ Bắc xuống Nam, có ít nhất mười vị trí dòng nước chảy xiết. Một trong số đó có khả năng là cửa vào Ma vực trong truyền thuyết - Tầng Thi giang, nhưng không rõ nó ở nơi đâu. Hiện giờ chúng ta đang ở tại một chi lưu gần Thần Nữ phong, đợi đến sáng mai đi dọc theo dòng sông xuống, không chừng tìm thấy vị trí của Bồ Đề học viện cũng nên.

Lâm Vân Phong nghe xong liền thắc mắc:

- Chúng ta tới đây để tìm Vạn Thú ma châu chứ không phải tìm Bồ Đề học viện. Tại sao lại cứ nhắc đến Bồ Đề học viện vậy? Phải chăng người có ý khác? Thành thật khai báo mau.

Thiên Mục Phong nhìn Lâm Vân Phong một cách cổ quái, trả lời:

- Người hay thật, cả chuyện này cũng đoán ra. Thật ra ta tới đây để tìm Ma Hoan tôn chủ, bắt quá đối với Bồ Đề học viện có chút hiếu kỳ. Vì ta nghe nói, hồi trước có một vị Huyền Không đại sư của Bồ Đề học viện đã từng tìm ra một món binh khí tại một nơi gọi là Oán trì. Việc này chỉ có hai người biết, một là Huyền Không Đại Sư, một là vị tiền bối của sư môn. Lần này tới đây, chợt nghĩ đến chuyện xưa, nên sẵn thuận đường muốn ghé qua xem năm xưa Huyền Không đại sư tìm được binh khí gì, và vì lý do gì cứ phong ấn tại Bồ Đề học viện, không cho nó xuất thế?

Nghe xong, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong đều kinh ngạc, không ngờ lại có chuyện này. Suy nghĩ một chút, Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Khả năng đó là một binh khí tà môn, nhưng không biết tại sao lại xuất hiện tại Oán trì và bị phong ấn đến bây giờ?

Thiên Mục Phong trả lời:

- Ta cũng suy đoán như vậy, nhưng ngoài ra còn có một khả năng, hoặc giả đó là một thanh bảo kiếm, Phật môn đệ tử không quen sử dụng kiếm nên phong ấn nó.

Lâm Vân Phong cười nói:

- Cứ cho là người đoán đúng đi, nhưng vật đó do Huyền Không đại sư tìm được, không lẽ người lại có ý muốn chiếm làm của riêng?

Thiên Mục Phong thần thái không được tự nhiên, đáp:

- Ta công nhận là do ông ta kiếm được, nhưng họ lại không biết sử dụng, chẳng phải lãng phí quá ư? Do đó, tại sao lại không tặng cho người biết sử dụng nó chứ? Thật sự ta có ý nghĩ đó, nhưng cơ hội không nhiều nên chỉ muốn đi xem, còn lại tùy cơ duyên vậy.

Nghe xong, Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết nhìn nhau lắc đầu, hết ý kiến.

Sau đó, ba người bàn bạc công việc ngày mai một lúc rồi mỗi người tự đi điều tức đả tọa, điều dưỡng tinh thần cho ngày mai.

Nửa đêm, trong lúc điều tức, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên hé mắt nhìn lướt qua Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong, rồi len lén đi đến bên khe suối, tìm một tảng đá ngồi xuống, mắt nhìn vào ánh trăng dưới đáy nước.

Đêm sương gió lạnh, trời khuya tĩnh mịch, Trương Ngạo Tuyết nhìn xa xa vào bóng đêm, trong tim phát ra một nỗi buồn u uẩn:

- Người phương xa, biết chăng nỗi nhớ của ta?

Những ngôi sao trên trời, mặt trăng trên khoảng đêm vô tận, tất cả đều im lặng không một lời hồi đáp. Trong lòng nàng chợt dâng lên một nỗi u oán không biết tỏ cùng ai, nhẹ nhàng cất bước.

Đêm đen, bóng trắng, dòng nước trong xanh, sương núi phiêu diêu, cảnh sắc thật thơ mộng, chỉ là có chút ảm đạm.

- Bỏm!

Một âm thanh đột ngột vang lên phá vỡ giây phút tĩnh lặng của Trương Ngạo Tuyết, nàng nhìn ra mặt nước tìm xem chuyện gì xảy ra thì đột nhiên thấy ánh trăng dưới đáy nước dao động, xuất hiện một màu sắc kỳ diệu.

Mắt Trương Ngạo Tuyết hiện lên một tia kinh dị, một con kim sắc quái ngư thỉnh thoảng xuất hiện, nổi lên mặt nước hướng về phía nàng lặn đầu vẫy đuôi. Nhìn kỹ lại, Trương Ngạo Tuyết phát hiện đây là một

nhân ngư đầu người mình cá, dài khoảng một thước, rất giống kim sắc thiên vương trong truyền thuyết, hai mắt có thể phát ra lam sắc quang mang.

Thấy nó đang không ngừng xoay chuyển, nàng bất giác không nhin được nở một nụ cười thân thiện, yên lặng nhìn ngắm kim sắc thiên vương. Sau khi xoay chuyển ba lần, nhân ngư liền lặn xuống, theo dòng nước bơi đi khỏi tầm mắt Ngao Tuyết.

Lặng lặng nhìn theo kim sắc nhân ngư, Trương Ngao Tuyết cảm giác rằng nó như muốn gọi nàng, vì thế, nàng đứng lên đi dọc con suối theo kim sắc nhân ngư. Tựa hồ biết nàng theo sau, nó lại nhảy vọt lên mặt nước lộn một vòng rồi lặn xuống, lúc ẩn lúc hiện, rồi bỗng đột nhiên biến mất, không biết bơi đi đâu.

Ngừng lại bên một thủy trì, Trương Ngao Tuyết phát hiện đây là điểm tận cùng của dòng suối, vậy chắc nhân ngư mất tích tại thủy trì này rồi. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, nàng phát hiện mình đang đứng dưới một chân núi, lưng chừng núi có một tia sáng loé ra. Song mày nhíu lại, nàng nghĩ:

- Không lẽ con cá đó dẫn ta đến đây là muốn ta lên đó tham quan?

Suy tính một lát, Ngao Tuyết phi thân lên cao ba trượng, hướng đến lưng chừng núi bay lên, trong chớp lát đã tới nơi. Nhưng nàng không thấy có ánh sáng gì mà lại phát hiện ra một tòa thạch điện. Nhẹ nhàng bước đến trước cửa, một mặt quan sát động tĩnh, một mặt thúc động nội thể chân nguyên, tức thì một vầng thanh quang loé lên quanh người Ngao Tuyết, chân khí cường đại trong chớp mắt lan tỏa ra tứ phía, nàng cẩn thận tra xét tỉ mỉ xung quanh.

Nửa khắc sau, không phát hiện ra bất kỳ dị dạng nào, Ngao Tuyết liền cẩn thận giới bị tiến vào thạch môn, đi thẳng đến một đại điện hoang vắng. Trong khoảnh khắc, trong lòng nàng chợt nổi lên một cảm giác kỳ diệu giống như đang tiến vào một không gian khác vậy. Vì muốn chứng thực suy đoán này, Trương Ngao Tuyết quay đầu nhìn lại, quả nhiên đằng sau không có bất kỳ thạch môn nào cả, chỉ là một khoảng không mờ mờ ảo ảo.

Đứng trước hiện tượng kỳ quái này, Trương Ngao Tuyết một mặt thôi động chân nguyên hộ thể, một mặt kỹ lưỡng xem xét đại điện phía trước. Nàng phát hiện thấy một pho tượng mỹ nhân đẹp tựa tiên nữ, từ ánh mắt, nụ cười, thần tình thật sống động.

Hữu thủ của pho tượng đặt ngang ngực, lòng bàn tay hướng lên trên nâng đỡ một đóa thạch hoa, tả thủ đưa chéo lên trời, tay nắm lại như đang cầm vật gì đó, nhưng hiện tại thì không thấy đâu.

Ngẩn người nhìn vào thạch tượng, Trương Ngao Tuyết cảm thấy thật kỳ quái, tựa hồ như bản thân có liên quan đến nó, nhưng liên quan như thế nào thì không rõ được. Trong lòng mang nhiều nghi vấn, Trương Ngao Tuyết cất tiếng gọi:

- Có ai không, văn bối Tây Thục Dịch viên môn hạ Trương Ngao Tuyết vô ý ghé qua. Nếu có gì mạo phạm, xin được lượng thứ.

Âm thanh dịu dàng vang lên trong khoảng không tĩnh lặng của đại điện. Tứ bề im lặng làm cho Trương Ngao Tuyết cảm thấy có chút lạ thường.

Đứng yên một lúc, Ngao Tuyết từ từ dịch chuyển tới gần thạch tượng, ý muốn nhìn cho mình bạch xem cảm giác kỳ quái đó là gì, là ảo giác hay thực chất có tồn tại. Nàng tiến đến trước mặt pho thạch tượng, tất cả đều tĩnh lặng không một chút dị thường. Mục quang Ngao Tuyết chuyển hướng nhìn vào nửa thân trên và dừng lại trên bề mặt tay trái của pho thạch tượng, trong lòng tự hỏi không biết nó vốn cầm cái gì?

Trầm tư một lúc, trong khoảnh khắc đó, Ngao Tuyết không phát giác có một đôi mắt phía sau đang lẳng lặng nhìn nàng. Là ai đây? Người hay ma? Quỷ hay tiên? Hắn có ý đồ gì? Tại sao chỉ giương mắt nhìn nàng?

Qua một lúc, Trương Ngao Tuyết ngẩng đầu lên, nhãn thần chợt phát ra một tia kỳ quang, nhìn vào thanh Tử Ảnh thần kiếm trong tay, nàng kinh ngạc la lên một tiếng. Thần kiếm trong tay đột nhiên tự động bay lên, sau khi đảo quanh một vòng thì từ trên không bay vào ngay lòng bàn tay pho thạch tượng.

Khi Tử Ảnh thần kiếm đứng yên trong lòng bàn tay, pho tượng đột nhiên phát tán ra một ánh sáng nhè nhẹ, vô số phù chú tại đại điện hiện lên xung quanh, tạo thành một bức tinh vân đồ.

Trong khoảnh khắc, cả đại diện bao phủ một màu hồng nhạt, vô số quang ba và hình ảnh giao nhau, cuối cùng tụ lại một điểm hóa thành một chiếc kén nâng Trương Ngạo Tuyết lên trên không.

Đến khi Ngạo Tuyết đối diện với pho thạch tượng, cùng lúc ánh sáng hội tụ, vô số quang hoa giao nhau tạo thành một dải màu hồng từ từ thâm nhập vào cơ thể nàng. Xung quanh, linh nguyên phân bố khắp không gian, nhìn kỹ thì thấy có một trận pháp thần kỳ trong hư không, mỗi điểm của trận pháp đang không ngừng hội tụ năng lượng, cuồng mãnh hướng vào Trương Ngạo Tuyết.

Lúc đó, Trương Ngạo Tuyết cực kỳ chấn động, trong một sát na nàng đột nhiên tỉnh ngộ, toàn tâm toàn ý thu nạp luồng chân nguyên cường thịnh. Không biết sau bao lâu, Ngạo Tuyết toàn thân chấn động, sau đó đột nhiên xuất hiện một vòng sáng màu đỏ giống như một ấn ký hết sức thần bí.

Tiếp đó, nàng từ từ mở mắt ra, cùng lúc phía đối diện, đôi mắt thạch tượng cũng mở ra đối nhãn với Ngạo Tuyết, một cỗ tin tức kỳ dị được chuyển giao.

Trong lúc nhìn, Trương Ngạo Tuyết không biết hữu ý hay vô tâm, hữu thủ nhè nhẹ đưa ra, lòng bàn tay hướng lên trên giống như pho thạch tượng. Sau khi nàng làm xong động tác đó, chỉ thấy hữu thủ của thạch tượng sáng bừng lên, đóa kỳ hoa bạo phát hào quang tự động bay đến tay Ngạo Tuyết, hóa thành một đạo kỳ quang biến mất trong lòng bàn tay của nàng.

338. Chương 338 : Cửu Thiên Hồng Liên

Phiêu lãng hạ xuống mặt đất, thần sắc Trương Ngạo Tuyết có phần bối rối, cất tiếng tự nói với chính mình:

- Ta đã làm thế nào nhỉ, tựa hồ vừa rồi có chuyện gì đó mới phát sinh, tại sao ta không kịp ghi nhận một cách rõ ràng, thực sự chuyện này đã xảy ra thế nào?

Trong lúc tự vấn mình, Ngạo Tuyết quan sát khắp tứ phía, thạch tượng vẫn tĩnh lập bất động, chỉ có một biến hóa duy nhất là đóa hoa trong tả thủ không còn. Nhận ra điều đó, Trương Ngạo Tuyết chuyển mục quang sang hữu thủ của nàng một cách tự nhiên, bất ngờ có một phát hiện ngoài ý muốn, trong lòng bàn tay nàng có hình một đóa kỳ hoa.

Ngơ ngác nhìn vào tay mình, Trương Ngạo Tuyết tự hỏi sao lại có đóa kỳ hoa này, thực sự đã phát sinh chuyện gì, tại sao mình chỉ nhớ được một phần những sự kiện diễn ra lúc đầu, còn việc phát sinh sau đó lại không có chút ấn tượng nào?

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên một thanh âm truyền đến:

- Hồi cách thế truyền nhân của ta, người không cần hao tổn tâm lực suy đoán làm gì, khi thời cơ đến, tức là sau khi người vượt qua vài kiếp nạn đã được định sẵn, trong lòng người sẽ minh bạch tất cả.

- Ai? Người là ai? Tại sao ta không thể nhìn thấy người? Nơi đây là địa phương nào, người nói cách thế truyền nhân là nói ai, kiếp nạn đã được định sẵn là để chỉ cái gì, người có thể nói rõ ràng mọi chuyện được không?

Toàn thân ngạc nhiên xoay chuyển, Trương Ngạo Tuyết nhìn vào khoảng không, lớn giọng truy vấn.

- Ta là ai, trong tương lai tự nhiên người sẽ minh bạch. Còn nơi này là Thần Nữ phong trên Cửu Hoa sơn, trong điện này đã thiết lập Huyền Nữ Cửu Tuyết trận, tập trung Cửu Hoa địa âm linh khí lại với nhau, nó vừa được người hấp nạp vào trong cơ thể. Trước mắt, tu vi của người tăng tiến mạnh mẽ, bước một bước dài trong cảnh giới Quy Tiên, chỉ cần người siêng năng tu luyện, sức mạnh cũng thăng tiến một cách nhanh chóng. Về đóa kỳ hoa trong lòng bàn tay phải người, đó chính là đóa Cửu Thiên Hồng Liên công dụng vô cùng kỳ diệu, có thể khắc chế tà linh âm sát, còn khắc chế như thế nào, sau này từ từ người sẽ biết. Những vấn đề khác mà người hỏi, nói cho người biết trong lúc này thì không thích hợp lắm, sau này nếu gặp lại, tự nhiên người sẽ minh bạch mọi chuyện. Bây giờ hãy rời khỏi đây, hãy đi đi!

Tiếng nói dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Trương Ngạo Tuyết hô hoán lên một vài tiếng như muốn hỏi lại một lần nữa cho rõ ràng hơn, chỉ tiếc khắp tứ phía bạch vụ đột nhiên lấp đầy không khí, một trận cuồng phong cuốn đến, Ngạo Tuyết không tự chủ được đành phải nhắm mắt chống lại cổ khí lưu lãng lệ.

Thời gian dần trôi qua trong sự mờ ảo, Trương Ngạo Tuyết ẩn ước nhận thấy bản thân khẽ lay động, lập tức cảm giác thấy từng đợt từng đợt gió mát thổi đến. Nhẹ nhàng mở mắt, thần sắc nàng thoáng qua vẻ ngơ ngẩn, bất ngờ nhận ra bản thân đang ở trong một cánh rừng, tòa thạch điện lúc này hoàn toàn biến mất không còn tung tích.

Nhìn xuống lòng bàn tay, hình đóa kì hoa vẫn còn đó, Ngạo Tuyết biết những sự việc vừa rồi không phải là một giấc mộng, chỉ là mọi chuyện quá thần kì, thực sự bản thân đã gặp được điều gì? Trong lúc suy nghĩ, nàng nhanh chóng ước lượng phạm vi hiện trường xung quanh rồi phi thân lên không trung, lập tức truy tìm tung tích hai người Lâm Vân Phong. Vừa ngay lúc này, ở phía xa xa bỗng xuất hiện hai đạo quang hoa xoay vòng trong không trung, tiếng hô hoán vang vọng bầu trời không ngừng cất lên.

Nhận ra sự bất an trong đó, Trương Ngạo Tuyết phi thân bay đến, cất tiếng đáp lại thần sắc lo lắng của hai người:

- Ta ở đây, không có chuyện gì đâu, chỉ là đột nhiên muốn đi dạo một lát.

Nghe thấy âm thanh của nàng, sau khi cẩn thận đánh giá tình hình, Lâm Vân Phong buột miệng nói:

- Thật may mắn quá, tỷ mà có chuyện gì, đệ không biết khi gặp Lục Vân sẽ ăn nói thế nào đây. Sau này nếu tỷ muốn đơn độc đi đâu thì xin hãy báo cho đệ một tiếng, tránh trường hợp bọn đệ đi tìm loạn cả lên.

Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng cất tiếng:

- Đa tạ đệ, sau này có lẽ chuyện thế này sẽ không xảy ra nữa đâu.

Đứng bên cạnh, Thiên Mục Phong khẽ mỉm cười:

- Mọi chuyện đều ổn rồi, chúng ta xuống phía dưới thôi, có chuyện gì sau này hãy từ từ nói tiếp, những cơn gió nơi này có phần hơi lạnh.

Dứt lời liền khép chặt cổ áo khiến hai người kia mỉm cười.

Quay trở lại cạnh đồng lửa, cả ba người ngồi xuống nghỉ ngơi một lần nữa rồi bắt đầu trò chuyện. Tài ăn nói của Thiên Mục Phong đáng xưng là nhất tuyệt, thêm vào đó Lâm Vân Phong căn bản bất phục, nên hai người không ngừng đấu khẩu, khiến cho Ngạo Tuyết vui cười không ít.

Sau một trận cười rộn rã, Thiên Mục Phong đột nhiên cất tiếng:

- Ngạo Tuyết cô nương, tại hạ mạo muội hỏi một câu, theo suy nghĩ của tại hạ thì cô nương trước đây và bây giờ có sự bất đồng, toàn thân cô nương hiện tại toát ra vẻ thâm sâu, khiến người khác khi nhìn vào có cảm giác khó dò. Tựa hồ tu vi của cô nương trong một thời gian ngắn ngủi đã vượt qua một tầng nữa, tiến nhập cảnh giới Quy Tiên - cảnh giới thần kì nhất trong truyền thuyết. Không biết câu hỏi của tại hạ có đường đột quá không?

Nhân thần Trương Ngạo Tuyết khẽ biến đổi, kinh ngạc nhìn sang Thiên Mục Phong, trong tâm lý không khỏi phát sinh hiếu kì về con người của hắn ta.

Bên cạnh, Lâm Vân Phong nghe những lời hắn nói, cẩn thận quan sát Trương Ngạo Tuyết một lần, kinh hãi cất tiếng:

- Thiên Mục Phong, nhãn quang của ngươi thật lợi hại, sao này giờ ta lại không lưu ý đến điều này vậy? Tu vi của sư tỷ đích xác gia tăng không ít, rất cuộc vừa rồi tỷ đã gặp được kì ngộ gì vậy, làm thế nào mà trong thời gian ngắn lại có được sự tăng tiến nhanh đến thế?

Trương Ngạo Tuyết thu hồi mục quang, bình thần nhìn qua hắn ta, nhẹ nhàng trả lời:

- Ta đích thực đã gặp một chuyện vô cùng kì quái, nhưng cụ thể chuyện đó xảy ra thế nào thì ta lại rất mơ hồ, vì thế không thể nói ra nguyên nhân tại sao. Hay là để sau này ta suy nghĩ thông rồi, đến lúc đó sẽ nói cho đệ biết.

Lâm Vân Phong nghe vậy, nhìn lướt qua Thiên Mục Phong một lần rồi gật đầu:

- Thế cũng được, nếu sau này tỷ minh bạch điều đó thì phải nói cho đệ rõ đấy. Hiện tại hôm nay vẫn chưa thấy lợi ích thế nào, nhưng sư tỷ hãy cứ cố gắng nắm lấy cơ hội này mà tập luyện nhiều, cũng là một điều hay.

Trương Ngạo Tuyết nhìn hai người, điềm đạm cất tiếng:

- Được rồi, các người cứ từ từ nói chuyện, ta muốn cẩn thận kiểm tra tu vi hiện tại của mình, xem thử nó tăng tiến ít nhiều ra sao.

Dứt lời, nàng di thân lui lại một trượng, ngồi xuống dưới một gốc cây tĩnh lặng điều tức, bắt đầu thăm dò tu vi của bản thân.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, đến khi Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại thì trời đã rạng sáng, Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong đã chuẩn bị xong vật thực, cả hai người đều tuyệt không đề cập đến vấn đề của nàng mà chỉ lẳng lặng cùng nàng ăn sáng. Sau khi nhét đầy dạ dày, ba người bắt đầu lên đường, sau một nửa thời thần, Thiên Mục Phong đã tìm ra manh mối, truy tìm được hành tung của Ma Hoan tôn chủ.

Dọc theo dòng suối đang đổ xuống, sau khi cả ba tiến đến một thủy vực mà tại đó, thủy lưu vô cùng hung mãnh đã phát hiện một thi thể, cẩn thận quan sát, bất ngờ phát hiện đó lại là một hoà thượng.

Ba người quay sang nhìn nhau, Thiên Mục Phong lên tiếng:

- Đây chắc chắn là môn hạ của Bồ Đề học viện, theo ta nghĩ, Ma Hoan tôn chủ nhất định đã cùng ông ta phát sinh xung đột, nếu không làm sao lại xảy ra sự cố như thế này. Bây giờ chúng ta dự định thế nào, tiếp tục truy tung ma tôn hay là trước tiên đến nơi tọa lạc của Bồ Đề học viện xem thử, quan sát tình hình của họ ở đó thế nào?

Lâm Vân Phong nói:

- Theo quan điểm của ta, tuy sự tình có lẽ phát sinh đã lâu, nhưng chúng ta đã thấy tình trạng thế này, tất nhiên phải đến Bồ Đề học viện hỏi thăm tình hình bọn họ. Cho dù có việc gì xảy ra đi chăng nữa, là thành phần chính đạo Nhân gian, chúng ta cũng nên xuất thủ tương trợ họ một tay, sư tỷ thấy thế được không?

Trương Ngạo Tuyết gật đầu trả lời:

- Vân Phong nói không sai, Bồ Đề học viện thực sự đã gặp sự cố ngoài ý muốn, chúng ta là môn hạ Dịch viên, đích xác không thể khoanh tay đứng nhìn. Bất quá tình hình hiện tại đã xảy ra như thế này, thì cho dù chúng ta truy tầm ma tôn hay đến Bồ Đề học viện, kì thực tất cả đều là một chuyện. Miễn sao chúng ta giải quyết được một trong hai vấn đề trên, tất nhiên có thể tìm ra vấn đề còn lại. Vì thế, cứ theo sự hướng dẫn của Thiên thiếu hiệp, cấp tốc tìm người rồi sẽ tính tiếp.

Thiên Mục Phong cười nói:

- Ngạo Tuyết cô nương nói rất đúng, chúng ta hãy nhanh chân lên!

Ngay sau đó ba người ngự khí phi hành, tăng tốc bay về phía trước

oOo

Trên Hoa Sơn, sau khi Chính Đạo liên minh thành lập, Diệp Tâm Nghi lúc này phong vân thiên hạ, lập tức trở thành nhân vật được chú ý nhất trong giới tu chân. Nhưng trong khoảng thời gian này, nàng vẫn tiếp tục cùng với Kiếm Vô Trần điều hành liên minh, hôm nay những cao thủ chủ chốt đều tập trung tại phòng này, gần như không thấy có một ngoại nhân nào cả.

Đại viện của Chính Đạo liên minh được chia ra làm ba toà, Đông viện nguy nga tráng lệ nhất là của Tam Phái liên minh, cũng là nơi ở của các thành viên trong Chính Đạo liên minh, Tây viện là địa bàn của Lục Viện liên minh. Còn lại Bắc viện là nơi trú ngụ của Thiên Kiếm Khách cũng như những cao thủ Vân Chi pháp giới và những nhân vật trọng yếu khác.

Liên minh đã được thành lập vài ngày, dường như tất cả mọi chuyện đều đã được an bài trước, dưới sự thống lĩnh của Diệp Tâm Nghi, trên dưới toàn bộ liên minh toát ra khí thế uy nghiêm khôn tả, đối với yêu

ma tự tin vô cùng. Vì thế, Thiên Kiếm Khách thập phần cao hứng, không ngừng khen ngợi nàng ta, đồng thời triệu tập những nhân vật trọng yếu trong liên minh lại nhằm thương nghị phương sách tiêu diệt các thế lực yêu ma ở Nhân gian. Nhưng trong những người ở đây lại không có mặt Kiếm Vô Trần, điều này làm mọi người thấy rất kì quái, không hiểu sự sắp đặt của Thiên Kiếm Khách ra sao.

Trong hội trường, Thiên Kiếm Khách quan sát những cá nhân tham dự cuộc thương nghị, với thần sắc nghiêm túc cất tiếng:

- Những ngày này đã phát sinh không ít sự tình, đối với tình thế ở Nhân gian có ảnh hưởng rất lớn, mỗi người trong chúng ta đều minh bạch rõ ràng điều này. Kể từ lúc chính thức quyết định chuyển đến Hoa Sơn, chúng ta đã thấy được thành tích đầu tiên của nó, chính là khiến cho đa số đồng đạo trong giới tu chân đều biết đến, chúng ta đã có được thực lực và sự tin tưởng tuyệt đối của họ nhằm tiêu diệt tất cả các thế lực tà ác đang tồn tại.

Trước mắt, theo hồi báo của môn hạ được phái đi thám thính, Quỷ vực Hắc Hà quỷ vương đã vượt qua Hoàng Hà, tới đa tới đầu giờ Ngọ hôm nay, đại quân Quỷ vực sẽ tiến đến Hoa Sơn. Nhưng Hắc Âm tôn chủ đã cùng Tam Nhân Long Lang liên kết với nhau thành lập Long Ma chiến tuyến, phái bát đại cao thủ gấp rút tiến đến vùng phụ cận Hoa Sơn, Ma tông thì lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên tất cả đều muốn đánh đổ chúng ta.

Để duy trì hoà bình cho Nhân gian, duy trì sự uy nghiêm của chính đạo, ta quyết định bắt đầu phát động tiến công, phải cho bọn chúng biết được sự lợi hại của chúng ta. Hiện tại, nhằm đối phó với tình hình này, ai có ý kiến gì cứ đề xuất để chúng ta cùng nhau thương nghị, nhằm tìm ra biện pháp tốt nhất.

Mọi người trong hội trường nghe thế, tất cả đều di chuyển mục quang đến Diệp Tâm Nghi, chờ lắng nghe giải pháp của vị nữ minh chủ này.

Diệp Tâm Nghi tựa hồ đã minh bạch nguyên nhân, liền cất tiếng:

- Đối với sự việc lần này chúng ta phải cẩn thận hành sự, từ sau khi Chính Đạo liên minh thành lập, trận giao phong này thực sự có ý nghĩa quan trọng then chốt đối với thiên hạ nói chung cũng như lực lượng chính đạo nói riêng, chúng ta tuyệt đối không được thất bại, nhất quyết phải giành lấy thắng lợi.

Trước mắt, Quỷ vực cũng như các thế lực khác gần như toàn bộ đã tiến nhập Nhân gian, giữa bọn chúng không có bất kì sự hiệp nghị nào cả, thành thử mối quan hệ giữa bọn chúng hoặc là đối lập hoặc là liên kết thành một tuyến, những điều đó chúng ta tạm thời không minh bạch rõ ràng, vì thế chúng ta cần phải đề phòng bất kì âm mưu nào của bọn chúng. Nhưng Ma vực và Yêu vực hiện tại đều tập trung hoạt động trong Long Ma chiến tuyến, hiển nhiên có ý đồ đối phó chúng ta, vì thế chúng ta phải phá tan âm mưu của bọn chúng, giáo huấn cho chúng một bài học, với kết quả sau trận chiến, sẽ khiến tâm lý của bọn chúng trở nên nặng nề hơn.

Hơn nữa, gần đây cao thủ của Ma Thần tông lại ngẫu nhiên xuất hiện dưới chân núi Hoa Sơn, chắc hẳn bọn chúng cũng có ý đồ gì đó, chúng ta phải cân nhắc kỹ càng, tận lực chiến đấu toàn diện.

339. Chương 339 - Âm Mưu Khôn Lường

- Theo minh chủ chúng ta nên triển khai thế trận nghênh địch như nào để chắc chắn vạn vô nhất thất (không chút sơ hở), khả năng tiêu diệt đối phương là bao nhiêu phần?

Diệp Tâm Nghi mỉm cười tao nhã:

- Thế sự biến đổi vô thường, thiết tưởng muốn vạn vô nhất thất thì thật sự không có khả năng. Chúng ta chỉ có thể tận lực chiến đấu giảm thiểu thương vong đến mức thấp nhất, dùng nhân lực tối thiểu nhưng phát huy tác dụng tối đa nhằm chế trụ và tiêu diệt địch nhân một cách hiệu quả. Trước mắt, chúng ta phải nắm chắc tình huống, địch nhân tạm thời chỉ từ hai phía, một là Hắc Hà quỷ vương, hai là Long Ma chiến tuyến. Bên cạnh Hắc Hà quỷ vương có thể có vài quỷ tiên, số còn lại không đáng chú ý lắm, nhưng theo nguồn tin báo về thì trong Long Ma chiến tuyến bát đại cao thủ có một Ma sát, ba Ma tiên và tứ đại thần tướng của Yêu vực. Tuy lưỡng đầu thọ địch nhưng chúng ta không cần phải xuất toàn bộ thực lực, miễn đưa ra lực lượng đủ để đương đầu với bọn chúng là được. Lúc này, những người còn lại cần phải lưu ý đến

động tĩnh mới nhất của bọn chúng, khi tình thế có biến, chúng ta sẽ toàn lực ứng phó với biến cố đột xuất đó, giống như việc phân bổ đều về mọi mặt nhằm giảm thiểu tổn thất.

Nghe thế, tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng ý kiến, nhận thấy đó là phương án hay, tiến có thể công lui có thể thủ, chẳng phải là biện pháp kiêm bị cả công lẫn thủ như trong binh pháp thường nhắc đến đó sao!

Thiên Kiếm Khách nhìn lướt qua tất cả mọi người, cuối cùng mục quang dừng lại trên người Diệp Tâm Nghi, mỉm cười hỏi:

- Tâm Nghi, theo ý ngươi, trước mắt liên minh chúng ta nên an bài những nhân thủ nào xuất chiến?

Khẽ trầm tư một lúc, Diệp Tâm Nghi cất tiếng:

- Theo thực lực của địch nhân, thì đội quân của Hắc Hà quý vương khá đông, số cao thủ tối thiểu cũng năm tên. Chúng ta muốn nhất cử tiêu diệt chúng, trừ phi có lực lượng vượt quá bọn chúng, còn những người tùy hành cũng không thể ít. Cần nhắc đến khía cạnh trên, nhiệm vụ lần này sẽ giao phó cho Lục Viện liên minh, nhưng cũng không cần thiết phải phái xuất toàn bộ cao thủ trong lục viện. Theo ta lần này do Vô Trần lộ diện, cao thủ đồng hành thì phái người của Bồ Đề học viện và Dịch viên, phái xuất thêm một vài đệ tử mới của liên minh, vậy là ổn.

Nghe xong, Càn Nguyên chân nhân của Dịch viên biểu tình vẫn bình tĩnh, không nhìn ra điều gì bất thường.

Bồ Đề học viện Pháp Quả đại sư khai khẩu hỏi:

- Diệp minh chủ đã an bài, Bồ Đề học viện không có ý kiến gì. Ta chỉ muốn hỏi một chuyện, với thực lực của chúng ta, muốn thắng đối phương là có khả năng, nhưng chưa chắc tiêu diệt được bọn chúng. Hai bên giao chiến sẽ có tử binh, nếu bên địch nhận thấy tình thế bất diệu rồi rút lui, với lực lượng của chúng tôi mà muốn hoàn toàn không chế cục diện, chỉ e hữu tâm vô lực thôi.

Diệp Tâm Nghi mỉm cười đáp:

- Lời của đại sư rất đúng, chúng ta hy vọng có thể tiêu diệt toàn bộ lực lượng của đối phương, nhưng trong lúc chân chính giao chiến vốn dĩ phong vân bách biến, nhiều sự việc phát sinh ngoài ý muốn của con người, cố nhiên việc này tuyệt không dễ dàng. Kì thực ý tứ của ta cũng không nhất định phải tiêu diệt bọn chúng, bởi vì nếu thế cái giá phải trả có thể rất đắt, đồng thời nhân thủ của chúng ta cũng hao tổn rất lớn. Vì cân nhắc đến sự an toàn, trước tiên chúng ta chỉ cần chiến thắng là được, không cần thiết phải dốc toàn lực, như thế thì rủi ro sẽ rất cao. Lực lượng chúng ta dừng tại đây, có nhiều hay ít cao thủ đối phương vẫn chưa minh bạch, vậy mà bọn chúng vẫn dám tiến công đến, chắc chắn phải có một vài phần bảo đảm, nếu không, liệu có ai xuẩn ngốc tới đây chịu chết?

Mọi người nghe thấy những lời này đều cảm thấy rất hữu lý, vì thế vừa tán đồng với tầm nhìn của Diệp Tâm Nghi, lại vừa bội phục sự nhạy bén và trầm tĩnh khi ngộ sự của nàng ta.

Pháp Quả đại sư cũng gật đầu đồng tình:

- Minh chủ nhìn xa trông rộng, Pháp Quả đã nhiều lời.

Diệp Tâm Nghi mỉm cười:

- Đại sư khách khí rồi, có chuyện gì không hiểu, hoặc có ý kiến đề xuất cũng là chuyện thường tình thôi mà, tất cả chúng ta đều cùng mục tiêu là tiêu diệt tà ma ngoại đạo. Về phía Hắc Hà quý vương, ta nghĩ chỉ cần thận trọng một chút là không có vấn đề gì. Còn về Long Ma chiến tuyến bát đại cao thủ thì có phần hóc búa hơn, bởi vì nhân số của họ khá ít nên có tính linh hoạt và cơ động cao, muốn cho chúng tổn thất nặng nề mà không có thực lực cường đại thì không thể thực hiện. Ta muốn thỉnh Tam Phái lương vị cao thủ là Tịch Diệt thiện chủ và Thiên Túc đạo trưởng cùng nhau ra mặt, xuất lĩnh môn hạ cao thủ, thêm vào đó là sự giúp đỡ của các cao thủ trong Đạo viên và Nho viên cùng nhau xử lí, không biết mọi người có ý kiến gì không?

Tịch Diệt thiện chủ khẽ niệm phạt hiệu, bình tĩnh cất tiếng:

- Mọi việc cứ tuân theo ý minh chủ, lão nạp không có ý kiến nào.

Tất cả những người khác tham dự cuộc thương nghị đều biểu thị sự đồng ý, sự việc coi như đã được quyết định.

Phất tay áp hạ thanh âm huyền não của mọi người, Diệp Tâm Nghi nói:

- Hiện tại nhiệm vụ đã giao phó xong, đề nghị những người tham gia lập tức chuẩn bị lên đường, sau nửa thời thần sẽ xuất phát. Những người còn lại có nhiệm vụ nghiêm mật để ý động tĩnh các nơi, khi có thông tin lập tức quay về hồi báo, chúng ta phải thường xuyên lưu tâm những biến hoá đột ngột. Bây giờ mọi người hãy trở ra chuẩn bị thật đầy đủ, bảo đảm cho trận đại thắng hôm nay. Được rồi, giải tán!

Chỉ một lúc sau, trong đại sảnh, cao thủ của tam phái lục viện đều nhanh chóng lui về.

Diệp Tâm Nghi nhìn qua Thiên Kiếm Khách, thấp giọng hỏi:

- Những gì tôi diễn thuyết hôm nay thế nào?

Thiên Kiếm Khách cười đáp:

- Bẩm báo minh chủ, bên ngoài trăm dặm phía tây của Hoa Sơn, môn hạ đệ tử Thiên Kiếm viện đã phát hiện tung tích của Ma Thần tông đệ tử. Đối phương thập phần cảnh giác, ngay sau khi bị phát hiện liền lập tức lẫn trốn, không biết là có âm mưu gì.

Nghe xong, sắc mặt mọi người vẫn bình tĩnh, mọi thứ đều nằm trong dự liệu, chưa có gì ngoài ý cả.

Diệp Tâm Nghi cho tên đệ tử lui rồi nói với mọi người:

- Hiện tại đã biết được hành tung của môn hạ Ma Thần tông, chúng ta chỉ cần tiếp tục chú ý. Bất kể bọn chúng có âm mưu gì, đều khó có thể phương hại cho chúng ta... Trước mắt, chúng ta biết Ma Thần tông vẫn chưa có hành động gì lớn. Do vậy, xét trên mọi phương diện, chỉ cần bọn chúng chưa hành động, chúng ta tạm thời chưa để ý đến chúng. Dù sao Ma Thần tông cũng đứng đầu trong tu chân ngũ phái, thực lực cường hoành, không nên cùng bọn chúng xung đột vô cớ.

Mọi người đều im lặng, đối với những lời vừa rồi tựa hồ như không có chút quan tâm, chỉ vì Ma Thần tông trước sau vẫn có một chữ Ma, cùng với chính đạo thủy hỏa bất dung.

Nhìn thần tình của mọi người, Thiên Kiếm Khách tự nhiên hiểu tâm ý bọn họ, liền cười nói:

- Tâm ý mọi người thế nào ta đều minh bạch, kì thật mọi người không cần quá quan tâm đến những điều này. Từ trước đến giờ chính tà giao phong, thực sự đều là chiến tranh giữa các chủ thể. Muốn tiêu diệt hoàn toàn tà ác, thực là điều không thể. Trước mắt, trong tình thế của chúng ta, đánh giá của Diệp Tâm Nghi là hoàn toàn chính xác. Chúng ta cần cân nhắc nặng nhẹ. Ma Thần tông mặc dù là ma đạo, tuy nhiên bọn họ tồn tại ở Nhân gian đã lâu, tuy hành sự có chút quái dị nhưng không nguy hại tới Nhân gian bằng vực chỉ tam giới, do đó tạm thời không cần để mắt đến bọn họ. Đợi tương lai khi sự tàn ác của bọn chúng biểu hiện ra, chúng ta đối phó với bọn chúng cũng chưa muộn. Hiện tại, việc cấp thiết của chúng ta là tập trung xử lý bọn yêu ma quỷ quái.

Thiên Kiếm Khách đã nói thế, mọi người đều gật đầu biểu thị đã hiểu. Lúc này, một đệ tử từ ngoài cửa tiến vào báo:

- Hồi bẩm minh chủ, nhóm người của Kiếm minh chủ đã phát hiện đội quân chủ lực của Hắc Hà quỷ vương, hai bên lúc này đang triển khai giao chiến kịch liệt. Đối phương tổng cộng có hơn tám trăm quỷ vật, thực lực hùng hậu, nhóm người Kiếm minh chủ đang cực kì nguy hiểm.

Nghe xong, chúng nhân trong đại sảnh đều chấn động, không tưởng là lần này Hắc Hà quỷ vương đột nhiên xuất toàn bộ lực lượng, nếu Kiếm Vô Trần muốn thủ thắng, chỉ sợ phải hao phí không ít sức lực.

Diệp Tâm Nghi quay sang nhìn Thiên Kiếm Khách, nói:

- Truyền khẩu lệnh của ta, lập tức phái thêm hai trăm đệ tử liên minh chi viện, nội trong một tuần nhang cần phải đến nơi. Đồng thời nghiêm mật theo dõi cuộc chiến của bọn họ, có động tĩnh gì lập tức hồi báo.

Tên đệ tử “Dạ” một tiếng, lập tức lao đi.

Nhìn theo bóng tên đệ tử, Kim Địch Phù Dung Quách Xảo Lệ, người chưa từng một lần lên tiếng bỗng khai khẩu:

- Tâm Nghi, hai trăm người có vẻ còn hơi ít, hay là để ta đi một chuyến, tránh phát sinh những việc ngoài ý muốn.

Diệp Tâm Nghi gật đầu nói:

- Sự thúc giục giúp thật là quá tốt, chỉ sợ lần này làm khổ sư thúc thôi.

Kim Địch Phù Dung cười đáp:

- Đều là vì thiên hạ, sư thúc nào dám nói đến khổ cực. Được rồi, ta đi đây!

Nói xong bay người ra khỏi đại sảnh, tập hợp nhân thủ kéo đi.

Sau một hồi huyền não, đại sảnh lại trở lại yên tĩnh. Cảm thấy không khí có phần trầm buồn, Diệp Tâm Nghi cười nói:

- Mọi người cứ tiếp tục bàn luận, sắc mặt mọi người đều căng thẳng quá. Bây giờ vẫn chưa có tin tức báo về, hay chúng ta thử đoán xem, lần này chúng ta phải đi hai tổ nhân mã cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào. Mọi người đoán xong thì đưa ra cách lý giải của mình luôn.

Thái Phụng tiên tử cười nói:

- Tốt, ta xin đoán trước. Trước mắt nhóm Kiếm Vô Trần đã đụng Hắc Hà quỷ vương. Với hoàn cảnh của Nhân gian, bọn Hắc Hà Quỷ Vương cũng không chiếm được nhiều ưu thế. Do đó cuộc chiến chính sẽ tập trung giữa Vô Trần và Quỷ vương. Theo ta thấy, tu vi của Vô Trần có lẽ không thua kém Quỷ vương bao nhiêu, trên người còn có Huyết Hà đồ nên tuyệt đối không thể thua được. Bây giờ lại có thêm hai trăm người đến, cuộc chiến này ta đoán chúng ta nhất định sẽ thắng.

Phong Lô chân quân, Chiến Tâm tôn giả, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa ba người đều tỏ vẻ ủng hộ cách nhìn này.

Kim Cương Thánh Phật có cách nhìn khác, nhẹ nhàng nói:

- Thế sự khó lường, chính như mình chủ ban đầu đã nói, lúc nào cũng có thể phát sinh những việc ngoài ý liệu. Đối với lần giao chiến này, lão nạp nhận thấy khả năng thắng thua rất khó nói, đặc biệt đối phương không hề đơn giản.

Không ai xuất ngôn phản bác, mọi người đều hiểu các ý kiến trên nên không cần tranh luận thêm. Lúc này mọi người đều nhìn sang Ngọc Vô Song, người duy nhất chưa nói gì. Tất cả đều muốn biết trong lòng bà đang nghĩ gì về cuộc chiến này.

Cảm nhận được cái nhìn truy vấn đó của mọi người, Ngọc Vô Song đành cất tiếng:

- Kỳ thực ta không muốn nói gì cả, bởi vì sợ rằng ta nói ra, mọi người sẽ cảm thấy không thoải mái.

Diệp Tâm Nghi nói:

- Ngọc chương môn có cách nhìn thế nào xin đừng ngại nói ra, chúng ta hiện giờ chỉ là phán đoán. Cuối cùng kết quả thế nào, chẳng ai biết trước được. Do vậy, chương môn không cần phải ngại.

Đưa mắt nhìn mọi người một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Tâm Nghi, Ngọc Vô Song trả lời:

- Đã vậy, ta sẽ nói cách nhìn của ta. Ta thấy chúng ta lần này đã an bài thập phần thoả đáng, nhưng không hiểu vì sao, ta luôn nghĩ rằng lần này chúng ta sẽ lại thua. Ta không thể đưa ra được lý do, hoặc đơn giản đây chỉ là trực giác.

Mọi người tại trường nghe xong, sắc mặt đều đầy vẻ hoài nghi, lần lượt suy nghĩ lại xem còn quên mất chi tiết nào không. Nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không tìm được chỗ thiếu sót nào, mọi người đều cảm thấy rằng có lẽ Ngọc Vô Song đã quá đa tâm. Đột nhiên từ ngoài cổng liên tiếp có hai đệ tử vào báo cáo.

Phát tay ra hiệu miễn lễ, Diệp Tâm Nghi hỏi:

- Lần lượt từng người, không cần vội, có việc gì từ từ nói rõ.

Nghe vậy, đệ tử bên trái nói:

- Hồi bẩm minh chủ, nhóm của minh chủ Kiếm Vô Trần nhận được viện binh, lúc này đã ổn định tình thế, bắt đầu toàn lực phản kích, phía Hắc Hà quỷ vương đã có dấu hiệu thua trận, có biểu hiện sẽ rút lui. Báo cáo hết!

Đệ tử bên phải báo:

- Các cao thủ do Vạn Phật tông Tịch Diệt thiện chủ dẫn đầu đột nhiên mất dấu yêu ma. Bọn họ toàn lực tìm kiếm trong khuôn viên một trăm dặm phụ cận, nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết nào của địch nhân nên đặc biệt phải người về báo, muốn hỏi minh chủ xem bước tiếp nên thế nào?

Sắc mặt chợt biến, Diệp Tâm Nghi nghĩ đến những lời vừa rồi của Ngọc Vô Song, trong lòng cảm thấy có điều bất diệu. Nhìn Thiên Kiếm Khách, Diệp Tâm Nghi tỏ vẻ băn khoăn:

- Tiền bối xem việc này có vẻ có gì đó ám muội, lúc trước các cao thủ của Long Ma chiến tuyến hoạt động liên tục, bây giờ tại sao lại đột ngột biến mất không dấu vết. Lẽ nào bọn chúng làm như vậy để làm nhiễu loạn thị tuyến của chúng ta. Mục đích thực sự của chúng là gì?

Sắc mặt Thiên Kiếm Khách đầy vẻ trầm tư, tịnh không hồi đáp, Phong Lôi chân quân bên cạnh tiếp lời:

- Ý của mình chủ có phải là bọn chúng dụ chúng ta đến, thi hành kế diệu hổ ly sơn?

Diệp Tâm Nghi gật đầu đáp:

- Tiểu nữ đúng là có ý nghĩ đó, nhưng cũng không phải hoàn toàn, bởi vì tiểu nữ nghĩ rằng có điểm không thoả đáng. Bọn chúng đều biết rằng, dù chúng ta phải đi một phần các cao thủ, thực lực ở đây vẫn rất mạnh. Nếu chỉ là tám cao thủ của bọn chúng đến, tuyệt đối không chiếm được lợi thế. Như vậy, bọn chúng cố ý hí lộng chúng ta để làm gì?

Thái Phượng tiên tử nói:

- Hay là chúng ta đã đoán sai. Bọn chúng khi biết tình hình của chúng ta, có lẽ đã cao chạy xa bay cũng nên.

Mọi người đều nghĩ đến khả năng này, kẻ địch có lẽ đã chạy, đó là cách giải thích hợp lý nhất. Đối với loại yêu ma quỷ quái tà ác, đừng nói đến cái gì anh hùng khí khái cũng như cái gọi là liều mạng với địch.

341. Chương 341 - Khai Chiến Bất Lợi

- Ta nghĩ đến một khả năng, nếu đúng là thế chúng ta quả thật đã thua. Có lẽ chúng ta đã bỏ qua một vấn đề vô cùng quan trọng.

Diệp Tâm Nghi thất kinh, nhanh chóng hỏi:

- Ngọc trưởng giáo nghĩ đến việc gì xin mời nói rõ, nếu thật đã sai chúng ta cần nhanh chóng tìm phương pháp cứu vãn.

Ngọc Vô Song nhẹ nhàng gật đầu đang định mở miệng nói, bỗng nhiên có một đệ tử truyền tin từ ngoài lao vào cao giọng thông báo:

- Hồi bẩm minh chủ, Hắc Hà quỷ vương sau khi thiệt hại gần một nửa cao thủ, đột nhiên thống lĩnh toàn quân đột vây. Lúc này đã thoát khỏi trùng vây chạy về hướng tây, Kiếm minh chủ đã suất lĩnh cao thủ thừa thắng truy kích.

Tin tức đột ngột đến khiến mọi người lặng đi trong giây lát rồi ồ lên vui vẻ. Trận chiến này tuy chưa tiêu diệt được Hắc Hà quỷ vương, nhưng xét một cách toàn diện mà nói đã giành được thắng lợi.

Mặc dù thắng lợi đấy nhưng sắc mặt Thiên Kiếm Khách tịnh không chút vui vẻ. Diệp Tâm Nghi cũng gật đầu nói:

- Giặc cùng chó đũa, đạo lý này làm sao hần ta không hiểu chứ? Nhanh chóng truyền lệnh của ta, khải trương triệu hồi nhóm người Kiếm Vô Trần. Đi mau, ba người các người mau truyền lệnh!

Sai ba người đi, Diệp Tâm Nghi định bảo Ngọc Vô Song nói tiếp thì lúc này ngoài cửa, một bóng nhân ảnh nhanh chóng lao đến, vừa chạy vừa khải trương nói:

- Hồi bẩm minh chủ, đại sự không tốt rồi, Ma tông đột ngột xuất hiện trong thành Lạc Dương. Từ hướng Nho viên phát đi tín hiệu cầu cứu khẩn cấp, xem ra tình huống thập phần khẩn yếu, thỉnh minh chủ nhanh chóng định đoạt!

Đứng bật dậy, Diệp Tâm Nghi thốt lên thất thanh:

- Cái gì, có chuyện này à?

Trong tiếng ồn ào hỗn loạn, tiếng thở dài của Ngọc Vô Song vang lên trong đại sảnh:

- Đến nhanh quá, ta vẫn chưa kịp nói thì bọn chúng đã hành động rồi, xem ra sự vụ nhất định nằm trong kế hoạch của Tam Nhân Long Lang. Ý định của bọn chúng là muốn hạ uy phong, đả kích sĩ khí của chính đạo bọn ta. Đạo viên đã bị huỷ diệt, Phượng Hoàng thư viện cũng đã bị xóa sổ, hôm nay lại đến Nho viên,

Tại thành Lạc Dương, bên trong một tòa đại viện tọa lạc trên một khoảnh đất cực rộng, hiện tại khói bốc mù mịt, lửa cháy rần rập. Xung quanh có vô số bách tính tụ tập, những tiếng than khóc vang lên không ngớt, tựa hồ đều cảm thấy bi thương.

Khi nhóm người Hạo Vân cư sĩ vội vã trở lại, thấy cảnh tượng trước mắt mọi người đều tràn đầy phần nộ và tuyệt vọng nhưng mọi việc đều đã quá muộn.

Kiên cường nén sự kích động trong lòng, Hạo Vân cư sĩ dẫn mọi người lao vào trong viện. Chỉ thấy bốn phía mái đổ tường sập, khói lửa mịt mù, mặt đất vô cùng hỗn loạn, vô số thi thể và các vệt máu vương vãi khắp nơi. Nhìn cảnh tượng đó, đệ tử Nho viên đều đồng thanh thét lớn, miệng phát ra những tiếng la thảm khốc điên cuồng. Trong lúc mọi người đang thương tâm, trước mắt nhân ảnh chớp động, chính là bọn người Chiến Tâm tôn giả và Kim Cương Thánh Phật.

Nở nụ cười cay đắng, Kim Cương Thánh Phật cất tiếng niệm phật rồi nói:

- Lúc chúng ta đến mọi việc ở đây đã kết thúc, tra xét cẩn thận cũng không tìm được ai còn sống, thủ đoạn của đối phương thật phần hung tàn.

Không một lời đáp, Hạo Vân cư sĩ sắc mặt đỏ dẫn tiến vào bên trong, toàn thân hồn xiêu phách lạc, hai môi liên tục run rẩy, không ai nghe được lúc này lão ta đang lẩm nhẩm điều gì?

Nhìn vẻ thương tâm và tuyệt vọng của mọi người, Chiến Tâm tôn giả thở dài:

- Đi theo bọn họ, chỉ cần để bọn họ tiết xuất đau thương liền có thể khôi phục bình tĩnh, nếu cứ giữ trong tâm có thể sinh bệnh!

Kim Cương Thánh Phật gật đầu đáp:

- Ta hiểu, chỉ là ta đang nghĩ vì sao Chính Đạo liên minh mỗi lần đều thảm bại. Trước đây Kiếm Vô Trần làm chủ hẳn bốc đồng không nghe ai khuyên, chuyện đó giờ đã là quá khứ. Nay đổi thành Dao Trì Thánh Nữ làm chủ, thủ đoạn hành sự hoàn toàn khác, vì sao kết quả vẫn giống như trước?

Chiến Tâm tôn giả trầm mặc một hồi, nhìn lên trời cao với những đám mây trắng, nhẹ giọng đáp:

- Có lẽ đây chính là kiếp nạn. Nếu như chúng ta tập hợp lực lượng chính đạo mà có khả năng tiêu diệt tà ác, làm sao Thái Âm Tế Nhật đó còn cơ hội xuất hiện? Thái Âm tất nhiên đã định, cũng là chú định chính đạo sẽ trải qua tai nạn vô cùng thảm khốc. Bây giờ mới chỉ là bắt đầu, đến lúc lục viện hủy diệt, tam phái phân ly còn xa!

Kim Cương Thánh Phật sắc mặt trầm trọng, ánh mắt chăm chú nhìn xung quang, trầm trọng nói:

- Trong lục viện, Đạo viên cùng Phương Hoàng thư viện đã bị hủy, hôm nay đến lượt Nho viên, còn lại ba viện liệu còn có thể làm được gì? Lục Viện liên minh đến nay mới qua được một tháng, một tháng này đối với chính đạo mà nói, chính là thời gian thảm đạm nhất trong lịch sử từ trước tới nay. Có lẽ những lời của Bách Linh ngày trước không sai, vận mệnh định sẵn của Chính Đạo liên minh là bị hủy diệt, chúng ta chỉ làm nó diễn ra sớm hơn hoặc muộn hơn mà thôi.

Đứng giữa đống đổ nát Hạo Vân cư sĩ biểu tình đờ đẫn, không mang chút bi thương, chẳng có chút thù hận cứ vậy nhìn thẳng về phía trước.

Phía sau, Đan Thanh Kiếm Hiệp Hứa Thương Hải nói:

- Sư huynh, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên lo xử lý hậu sự cho các đệ tử đã chết. Mặc dù đến muộn không cứu được bọn họ, nhưng ít nhất sau khi họ chết chúng ta cũng cần làm chu đáo một chút.

Chậm chạp quay đầu, Hạo Vân cư sĩ nhìn Đan Thanh Kiếm Hiệp, ánh mắt hai người giao nhau cùng dừng lại một chút, đồng thời cất lên hai tiếng thở dài. Hạo Vân cư sĩ cười thảm nói:

- Ở đây giao lại cho đệ, ta muốn đi quanh tĩnh tâm lại một chút. Sau khi xử lý hoàn tất đệ cùng mọi người cứ về Hoa Sơn trước, ta sẽ tự trở về.

Nói xong, lão cư sĩ không nhìn lại nhắm hướng bên ngoài bay đi, một lúc đã biến mất.

Đan Thanh Kiếm Hiệp thở dài, quay mình phân phó môn hạ và bắt đầu xử lý công tác hậu sự, lão nói với Tất Thiên:

- Sự việc hôm nay lúc Đạo viên bị hủy diệt ta đã dự liệu được, chỉ là đến lúc đối diện vẫn không tìm được sự cảm thán. Đây chính là hạo kiếp của Nhân gian, vốn nghĩ là chỉ cần có thực lực mạnh mẽ, chính đạo đồng tâm là có thể vượt qua. Đến giờ lựa chọn của chúng ta dường như đã sai, cùng Kiếm Vô Trần từng bước từng bước bị hủy diệt. Sau này nếu có khả năng con phải nhớ, có thể ly khai liên nghĩ cách ly khai, bởi vì hy vọng tương lai của Nho viên nằm ở thế hệ bọn con, việc ứng phó kiếp nạn để cho chúng ta lo, hiểu chưa? Được rồi, không cần nói nhiều, nhưng lời hôm nay con phải nhớ kỹ trong lòng, ngàn vạn lần không được nói lung tung!

Hai môi Tất Thiên run run, cuối cùng xuất hiện nụ cười cay đắng, những giọt lệ trong mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Sau khi ly khai Nho viên, Hạo Vân cư sĩ nhắm hướng Tây Thục mà đi, lúc này lão nghĩ tới Dịch viên. Từ lúc Lục Viện liên minh thành lập, Huyền Ngọc chân nhân luôn không tham gia, chỉ phái môn hạ đệ tử xuất hiện. Kỳ lạ ở đây, đến nay trong Lục viện, ngoại trừ Dịch viên bảo tồn gần như hoàn chỉnh, tựa hồ không tổn thất một binh một tốt, so với hiệu quả của năm viện ủng hộ nhiệt tình, hiệu quả hoàn toàn tương phản.

Trên đường, Hạo Vân cư sĩ hồi tưởng lại những việc từ sau khi thành lập liên minh, cuối cùng đạt được kết quả gì? Liên minh liên tục gặp thất bại, không phải bởi vì vấn đề sách lược, khiến mọi người cảm giác rằng liên minh không có một chút vận khí mà luôn luôn gặp kiếp nạn. Sự tình như thế này tựa hồ như một sự chú định trước khiến người ta có cảm giác vô lực.

Đang suy nghĩ Hạo Vân cư sĩ đột nhiên cảm giác thấy một luồng khí tức kỳ quái, khiến mình đột nhiên bình tĩnh. Linh thức nhanh chóng xem xét mọi thứ xung quanh, cuối cùng nhận thấy khí tức ở phía trước cũng đã phát hiện ra mình đang nhanh chóng phi đến.

Cảm giác thấy luồng khí tức này mang theo lực lượng tà ác cường đại vô cùng, sắc mặt Hạo Vân cư sĩ biến đổi, nhanh chóng từ trên mây lao xuống, toàn lực ẩn tàng khí tức toàn thân, tìm một khe đá toàn thân hóa thành nguyên thần chi thể, biến thành một làn khói mỏng trốn vào bên trong.

Vừa ẩn tàng xong, giữa không trung nhân ảnh chớp động, nháy mắt xuất hiện bốn đạo thân ảnh, không ngừng quan sát tứ phía, hiển nhiên là đang truy tìm khí tức của Hạo Vân cư sĩ.

343. Chương 343- Huyền Phong Chi Mê

Lúc này chỉ nghe nữ tử nói:

- Phong, có phải chàng cảm giác nhầm không? Ở đây không có chút khí tức nào của người sống cả?

Huyền Phong môn chủ lạnh lùng lên tiếng:

- Cảm giác của ta cho đến giờ chưa bao giờ sai, người đó nhất định đang ẩn tàng gần đây. Chỉ là hần tu vi không tệ, nhanh chóng toàn lực ẩn tàng khí tức, do vậy lúc này nàng không cảm giác được.

Bên cạnh, một nam tử nói:

- Môn chủ đã nhận định người đó vẫn còn ẩn tàng tại đây, để thuộc hạ thi triển Khấp Huyết Càn Khôn đại pháp truy tìm hần ta, xem cuối cùng là ai lại có khả năng thoát khỏi pháp nhãn của môn chủ.

Huyền Phong môn chủ gật đầu:

- Vậy cũng tốt, ta cũng muốn xem tuyệt học của lão đại trong Huyết Vu Nhị Sát một lần, người thi triển đi.

Chỉ nghe một tiếng "hảo" nam tử đó từ từ hạ xuống, toàn thân bắt đầu xuất hiện một vầng huyết vụ nhàn nhạt, mang theo sát huyết lệ mị chi khí cực kỳ tà ác. Dừng lại cách mặt đất khoảng mười trượng, từ miệng lão đại trong Huyết Vu Nhị Sát phát ra một âm thanh kỳ quái, toàn thân quay tròn trên không, song thủ không ngừng múa lên một vũ điệu cổ quái, toàn thân trông như một dã nhân đang té tổ.

Sau khi kết thúc những tiếng hú kỳ quái cùng màn loạn vũ, từ miệng của lão đại đó bay ra một hạt huyết lượng châu, bay vòng quanh người hắn rồi dừng lại trước ngực. Hai tay kết ấn, Đại Sát râu tóc dựng ngược, huyết vụ toàn thân bắt đầu tụ thành một đạo xích hồng huyết trụ, bao phủ lấy hạt huyết lượng châu. Cùng với sự gia tăng của huyết vụ, hạt châu đó càng ngày càng phát sáng, cuối cùng đột nhiên tự động xoay tròn, không ngừng xuất phát từng đạo huyết mang, hình thành một huyết vòng giữa không trung, phân bố thành một đồ án kỳ dị.

Chỉ chốc lát trong vòng khuôn viên ba trượng bị một đoàn huyết vụ vây bọc, bên trong huyết mang lóe lên, sấm rung chớp giạt. Giữa không trung hạt châu đó càng xoay càng nhanh, huyết mang càng ngày càng đậm, khí lưu cường kinh ban đầu đã biến thành phong đao, bên dưới đất đá nát vụn, thảo mộc hóa thành tro, tất cả rơi vào một biển máu.

Lúc này trong lòng Hạo Vân cư sĩ đang ẩn tàng kinh sợ, bốn phía tà ác khí càng ngày càng mạnh, đã bắt đầu tập trung tỏa rộng, triển khai truy tìm trên mặt đất, khe đá nơi lão ẩn tàng bắt đầu nứt rộng ra.

Nguy hiểm đến gần, Hạo Vân cư sĩ một mặt toàn lực ẩn tàng khí tức, một mặt suy nghĩ xem tiếp tục nên làm như thế nào. Tình hình trước mắt lão ta hiểu rõ, với thực lực của Huyền Phong môn chủ, đến Thiên Kiếm viện chương giáo Lý Trường Xuân cũng chết vì tay hắn, nếu lão cố gắng đào thoát cũng khó tránh khỏi kiếp nạn. Nhưng nói lại, nếu tiếp tục ẩn tàng thể này cũng chẳng được bao lâu, khi khí tà ác xung quanh cường thịnh thêm vài phần chắc chắn lão sẽ bị bại lộ.

Chính lúc lão đang do dự bất quyết bỗng xảy ra dị biến, chỉ nghe trong không trung một âm thanh truyền đến:

- Ta đang muốn biết là ai có nhả hứng như vậy, thì ra là Huyền Phong môn chủ ở đây, thật là tà khí xung thiên, sát khí hoành không.

Hừ lạnh một tiếng, Huyền Phong môn chủ lạnh lùng nói:

- Nhả hứng của Lư Sơn chi chủ cũng không ít, chỉ là ngươi nên cẩn thận lời nói một chút, kéo không sau này có hối cũng không kịp.

Lam quang loáng lên, giữa không trung xuất hiện một chiếc ghế thần kỳ, chính là Vô Nhân Tọa của Lư Sơn Bất Quy Lộ trong Nhân gian tứ tuyệt địa.

Vô Nhân Tọa cất tiếng cười hăng hắc:

- Nhìn vị Huyền Phong môn hạ này huyết sát chi khí lừng lẹ vô bì, có lẽ cũng rất có danh tiếng. Nghe nói Nam Cương có một tòa Huyết Vu trại, trong đó có không ít cao thủ, không biết vị này là ai trong đó vậy?

Ánh mắt Huyền Phong môn chủ biến đổi, giọng lạnh lùng:

- Không hổ danh là Vô Nhân Tọa của Lư Sơn Bất Quy Lộ, kiến thức quả nhiên bất phàm. Người mà ngươi hỏi chính là lão đại trong Huyết Vu Nhị Sát, còn một vị là lão nhị, không biết là ngươi có muốn thưởng thức một chút không?

Vô Nhân Tọa cười nói:

- Đủ rồi, muốn lĩnh giáo cần có thời gian, hôm nay không cùng các người đùa vui. Lần này ngươi tế thiên thành công quay lại, xem ra có ý muốn tranh đoạt thiên hạ, ta trước tiên chúc ngươi thành công. Sau này có thời gian, mời đến Lư Sơn của ta dạo chơi.

Huyền Phong môn chủ nhếch miệng cười:

- Có cơ hội tự nhiên muốn thưởng thức phong quang của Lư Sơn, chỉ là không biết lúc ta đến ngươi có còn ở đó hay không?

Vô Nhân Tọa cười hăng hắc:

- Đừng lo, có người từ phương xa đến sao ta lại không có mặt tiếp đón? Có điều người có khả năng đến không, khó mà đoán biết được, dấu sao kiếm của Thiên Kiếm Khách cũng không phải dễ đùa được đâu.

Lạnh lùng nhìn Vô Nhân Tọa, Huyền Phong môn chủ cao giọng:

- Đó là việc của ta không cần người quan tâm. Hôm nay người đột nhiên hiện thân, không phải để buông ra những lời này chứ?

Vô Nhân Tọa cười nói:

- Có thể đảm nhiệm chức vụ môn chủ quả nhiên không phải đồ ngốc, bất quá nói thật cho người biết, ta đến đây vì bị cỗ huyết sát chi khí cường đại kia thu hút. Chỉ là hiện tại ta đang nghĩ đến một vấn đề khác, không biết người có hứng thú nghe không?

Nhân thần nhanh chóng chuyển động, Huyền Phong môn chủ đáp lời:

- Cứ nói ta nghe, chưa biết chừng ta sẽ có hứng thú.

Vô Nhân Tọa cười nói:

- Tốt lắm, ta sẽ nói. Nhưng trước khi nói người nên bảo thủ hạ dừng tay, nếu không đợi chút nữa ở đây xuất hiện không ít cao thủ ta không thể nói rõ được.

Vung tay ra hiệu cho Đại Sát ngừng tiếp tục thi pháp, Huyền Phong môn chủ cất giọng:

- Được rồi, người nói đi. Tốt nhất là làm cho ta hứng thú, nếu không hôm nay người muốn ly khai sợ rằng cũng khó đấy.

Khẽ cười lạnh, Vô Nhân Tọa nói:

- Uy hiếp ta? Người quên mất một điểm, ta muốn ly khai thì không một ai có thể ngăn trở. Dù sao hôm nay ta không phải đến để đánh nhau với người, cho nên những lời vừa rồi ta không chấp nhận. Bây giờ nói vào chủ đề chính, ta vừa nhận được một tin tức của Chính Đạo liên minh, Nho viên đã bị Long Ma chiến tuyến của Hắc Âm tôn chủ cùng Tam Nhân Long Lang hủy diệt, còn môn phái được xưng tụng tu chân giới đệ nhất phái Thiên Kiếm viện đã bị hủy diệt trong tay Âm Thi quý vương. Toàn bộ một trường chiến đấu đầu tiên của Chính Đạo liên minh phát động đã thảm bại như thế. Hắc hắc, đây chắc là tin vui đối với người?

Huyền Phong môn chủ nhân thần chợt động, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, chỉ chăm chú quan sát Vô Nhân Tọa. Cười gằn một tiếng, Huyền Phong môn chủ nói:

- Ta đích thực có hứng thú với tin tức đó, nhưng vì sao người phải thông báo với ta?

Vô Nhân Tọa cười:

- Ta tự nhiên có mục đích, bằng không làm sao lại cùng người nói nhiều như vậy. Kỳ thực ta luôn suy nghĩ xem vị Huyền Phong môn chủ đột ngột xuất hiện này là ai, vì sao có thể từ không có gì quật khởi? Đến bây giờ ta cũng đoán đúng một điểm, hắc hắc, chỉ một điểm!

Ánh mắt chợt lạnh băng, Huyền Phong môn chủ toàn thân quang hoa bạo phát, một cỗ khí thế uy nghiêm bá tuyệt thiên địa chớp mắt vây lấy Vô Nhân Tọa, khiến hắn không chịu được kinh hô liên hồi.

Tuy nhiên chỉ sau một lúc, Vô Nhân Tọa toàn thân lam quang đại thịnh, nhất động liền chấn lui khí thế lăng lệ của Huyền Phong môn chủ. Hắn cười lạnh:

- Quả nhiên bất phàm, thật sự khiến người ta kinh ngạc. Muốn giết người diệt khẩu phải không? Thực sự không cần, ta chỉ đoán đúng một điểm, vẫn còn nhiều điều chưa đoán ra.

Lạnh lẽo nhìn Vô Nhân Tọa, Huyền Phong môn chủ giọng âm hiểm:

- Ta đúng là có ý muốn giết người diệt khẩu, bất quá phải xem người đoán ra được điều gì đã rồi mới quyết định. Nếu như người đoán sai thì còn có khả năng giữ được mạng, nếu đoán đúng người tự động để lại mạng của mình!

Cất tiếng cười kỳ quái, Vô Nhân Tọa nói:

- Như vậy có nghĩa là ta không nên nói, trái lại thì mất mạng, cái giá quả thật quá đắt.

- Không nói ta cũng sẽ giết người. Người xem rồi lựa chọn đi!

Nói xong, toàn thân Huyền Phong môn chủ ám hồng, ám hắc, ám thanh, ám lam, ám hoàng ngũ sắc quang hoa tụ hội, chiếu theo một quỹ tích kỳ dị phân bố xung quanh, chớp mắt trong phạm vi mười dặm hình thành một đạo kết giới cổ quái, đem những người ở đó vây vào bên trong.

Thốt lên một tiếng kinh ngạc, Vô Nhân Tọa nói:

- Căn bản ta không dám khẳng định, đến lúc người bắt đầu phát động, đã tự tiết lộ bí mật rồi, khiến ta từ không xác định trở thành khẳng định. Đến nước này, giữa chúng ta nhất định phải có một trường quyết chiến, có đúng không?

Huyền Phong môn chủ lạnh lùng:

- Cuộc chiến này là không tránh được, nhưng trước khi giao chiến, ta muốn biết người cuối cùng đã đoán được điều gì?

Vô Nhân Tọa hừ nói:

- Người đã muốn biết thì ta sẽ cho người biết, nhưng lúc đó người đừng có oán trách là ta đã nói ra. Đầu tiên ta báo cho người biết về tin tức của Chính Đạo liên minh, chỉ là muốn chứng thực một suy đoán. Kết quả là vào lúc người nghe tin Thiên Kiếm viện bị diệt, ánh mắt đích xác xuất hiện sự dao động hiếm thấy, điều đó khiến ta hoài nghi. Dù sao lúc đó ta cũng chỉ hoài nghi, đến giờ người thi triển pháp quyết đó, khiến cho ta minh bạch thân phận chân chính của người. Người chính là môn hạ của Thiên Kiếm viện - Vô Tâm, người đã từng tu luyện pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang. Có một điểm ta không rõ, giữa người và Lý Trường Xuân rốt cuộc có quan hệ thế nào, vì sao phải giết hấn ta, còn vị trí môn chủ của người từ đâu mà ra?

Huyền Phong môn chủ thân thể chấn động, nhãn thần trở lên vô cùng khủng khiếp, ngữ khí cực kỳ âm sâm:

- Người không nên thông minh như vậy, bởi vì kẻ ngu bao giờ cũng sống lâu hơn. Chuẩn bị chịu chết đi!

Nói xong khí thể toàn thân bạo phát, ngũ sắc quang hoa cường kinh xoáy tròn giao nhau, hóa thành năm đạo ánh sáng nhắm Vô Nhân Tọa cuộn tới.

“Hắc hắc” Vô Nhân Tọa không chút sợ hãi, thản nhiên nói:

- Tu vi của người rất mạnh, không hề thấp hơn Ma Hoan tôn chủ chút nào, bất quá hôm nay ta không muốn cùng người động thủ, người nên giữ sức đối phó với nhân vật đang đến. Ta cáo từ trước.

Nói xong lam quang lóe lên, chiếc ghế thần kỳ biến mất giữa không trung, hoàn toàn không thấy chút tung tích.

Ánh mắt Huyền Phong môn chủ xuất hiện một tia nghi hoặc, linh thức phân bố trong không gian bị phong bế, kỳ quái là không phát hiện được Vô Nhân Tọa, khiến hấn cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Trong lòng hấn hiểu, dù có có sử dụng Không Gian Khiêu Dục trong kết giới này cũng không thể thoát ra, Vô Nhân Tọa kia làm sao có thể ly khai được?

Trong lúc suy nghĩ, Huyền Phong môn chủ cúi đầu nhìn ra xa, cảm giác một cỗ khí thể chiến đấu cường đại áp bức nhân tâm từ xa truyền lại, khiến hấn trong lòng chấn động, ẩn ước có một cảm giác cổ quái.

Quan sát ba người bên cạnh, Huyền Phong môn chủ phát hiện nữ tử toàn thân run rẩy, hấn lập tức minh bạch kẻ sắp đến là ai. Nhanh chóng thu lại kết giới, hấn cất giọng gấp gáp:

- Chúng ta đi! Đợi ta làm xong chuyện của mình sẽ giải quyết người này!

Chỉ thấy hấn kéo nữ tử bên cạnh rồi hô lên một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bay lên trời, chớp mắt biến mất trong mây.

344. Chương 344. Đại Đàm Sai Trắc

Nhìn vào hướng mà bốn người vừa biến mất, Cửu Âm thánh mẫu nổi giận:

- Các người giáo hoạt lắm, tưởng ta không đuổi kịp các người sao.

Nói xong bà liền đuổi theo, chớp mắt thì biến mất.

Một lúc sau Hạo Vân cư sĩ từ chỗ ẩn thân bước ra, nhìn vào phương hướng mà những người vừa đi mất thầm nói:

- Thật nghĩ cũng không ra hẳn lại là Huyền Phong môn chủ, việc này thật khiến người ta kinh ngạc. Nơi này cũng không tiện ở lâu, tốt nhất ta cũng nên ly khai.

Nói xong hóa thành một đạo quanh ảnh, ngự kiếm bay đi.

Buổi chiều hoàng hôn, Hạo Vân cư sĩ đi đến Dịch viên, sau khi thông báo liền được mời đến Dịch Thiên các, nhìn thấy Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân cũng đang ở đó.

Vừa mới gặp mặt, Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân đã phát hiện sắc mặt của cư sĩ không được tự nhiên, đồng thanh hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì xảy ra hay sao mà nét mặt của huynh khó coi vậy?

Hạo Vân cư sĩ cười thầm:

- Đạo viên đã bị hủy, kể đến là Phượng Hoàng thư viện, rồi đến Nho viên sau đó lại đến Thiên Kiếm Viện cũng bị hủy. Sau Thiên Kiếm Viện không biết sẽ là viện nào trong hai viện còn lại đây?

Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân nghe xong những lời này liền lặng cả người, không biết những lời vừa nghe là thật hay chỉ là suy đoán thôi, cả hai người đều không khẳng định được.

Huyền Ngọc chân nhân nghi hoặc:

- Lão bằng hữu, có phải là thật sự xảy ra như vậy hay không, những lời vừa rồi chúng tôi cảm thấy không được rõ ràng cho lắm, huynh có thể nói rõ hơn được không?

Hạo Vân cư sĩ cười khổ :

- Hôm nay, là ngày đầu tiên phát động chiến dịch trừ ma kể từ khi Chính Đạo liên minh được thành lập. Vốn nghĩ rằng nhất định sẽ thắng, sẽ khóa chặt khí thể của bọn yêu ma, vậy mà kết quả là xuất sư bất lợi. Nho viên bị quân Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang hủy diệt, ngoài ra còn nghe nói Thiên Kiếm viện đã bị Âm Thi quỷ vương hủy. Cuộc chiến này chỉ e rằng sẽ dẫn đến một kết cục thảm bại nhất từ trước đến nay.

Nói đến đây, liền đem suy nghĩ của mình diễn giải lại một cách ngắn gọn dễ hiểu, nghe xong Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân chỉ biết lắc đầu than thở.

Hạo Vân cư sĩ trầm mặc một lúc rồi nói tiếp:

- Ta vốn định đến đây để khuây khỏa một chút, nhưng trên đường đã suýt chết trong tay của Huyền Phong môn chủ rồi. May là vận khí còn tốt, không những không chết mà còn phát hiện ra Huyền Phong Môn chủ nguyên lai là Vô Tâm của Thiên Kiếm Viện.

Hạo Vân cư sĩ liền kể lại những điều đã thấy, khiến cho hai người sau khi nghe được sắc mặt đại biến.

Huyền Ngọc chân nhân suy nghĩ một chút nhưng vẫn thấy khó hiểu:

- Nếu sự việc trên là sự thật thì chuyện Vô Tâm giết Lý Trường Xuân thật sự là không hợp lý, không hiểu bên trong còn nguyên nhân gì không? Theo lời Vô Nhân Tọa nói thì Vô Tâm trước giờ luôn ở Thái Huyền Sơn, vậy thì cái chức môn chủ ở đâu mà ra? Đây là một nghi vấn làm cho người ta không thể giải thích được.

Tử Dương chân nhân nói:

- Nghe huynh nói thì trong đó nhất định có huyền cơ, không biết huynh có nghĩ ra được cách kiến giải nào không?

Huyền Ngọc chân nhân khẽ lắc đầu, nhìn sang Hạo Vân cư sĩ hỏi:

- Trước lúc Lý Trường Xuân chết, huynh có phát hiện hành vi cổ quái nào không, hoặc giả xảy việc kỳ lạ nào không?

Hạo Vân suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu

- Hình như không có việc cổ quái nào phát sinh, hần chỉ đi đây đó các nơi, liên lạc chính nghĩa chí sĩ tham gia liên minh. Tàn Dương Tử vốn là cao thủ do hần mời gia nhập, trong liên minh biểu hiện rất xuất sắc.

Nghe xong, Huyền Ngọc chân nhân liền trầm tư, toàn bộ Dịch Thiên các trở nên tĩnh lặng, ba người cùng trầm mặc không nói gì.

Khi trời bắt đầu tối, Tử Dương chân nhân mở miệng nói:

- Cũng không còn sớm nữa, ta hãy tạm gác lại việc này. Nên đi ăn cơm một chút?

Huyền Ngọc chân nhân gật đầu:

- Cũng được, sau khi dùng cơm sẽ bàn tiếp vấn đề này. Hạo Vân huynh cũng nên ở lại đây vài ngày, khi nào thấy thanh thản thì ra đi cũng không muộn.

Sau đó cả ba người rời khỏi Dịch Thiên các. Khi vừa mới cất bước, đột nhiên Huyền Ngọc chân nhân kêu lên, sắc mặt cực kỳ cổ quái làm cho hai người không hiểu việc gì, nhìn chăm chú một cách hiếu kỳ.

Một lúc sau, khi nét mặt cổ quái kia đã trở lại bình thường, Huyền Ngọc chân nhân nói:

- Ta hiểu rồi, rốt cuộc ta cũng nghĩ ra được lý do để giải thích cho sự việc này rồi.

Hạo Vân cư sĩ sắc mặt hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Huynh nghĩ ra việc gì, mau nói nghe xem, để tôi có thể minh bạch được.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhìn hai người một cái:

- Ta không dám khẳng định suy đoán này, hai người nghe xong thì không nên tùy tiện nói ra cho người khác biết. Ta nghĩ đến là việc Vô Tâm sát hại Lý Trường Xuân là không phải sự thật. Lý Trường Xuân Tuyệt đối chưa chết, hần chỉ giả chết mà thôi. Nhớ lại khi ở Thái Huyền sơn, hần và Vô Tâm hình như có mối quan hệ gì đó. Hiện tại nghĩ đến việc hình thành Huyền Phong môn, đa phần là ý tứ của hần, bởi vì hần không phục Kiếm Vô Trần ngồi lên chiếc ghế minh chủ của lục viện liên minh. Hần muốn mình phải hơn Kiếm Vô Trần.

Nghe xong, Hạo Vân cư sĩ và Tử Dương chân nhân chấn động dữ dội. Nghĩ kỹ lại, khả năng xảy ra việc này là rất lớn, lớn đến nỗi khiến người ta muốn không tin cũng không được.

Tử Dương chân nhân khẽ than:

- Tuy đó chỉ là suy đoán của huynh, nhưng thật sự làm người ta kinh ngạc. Nếu đây là sự thật thì nhân gian đã loạn sẽ càng thêm loạn.

Hạo Vân cư sĩ cảm thán:

- Thái Âm xuất hiện, nhân gian tất yếu sẽ loạn. Chỉ là nghĩ lại những việc đã qua, trong lòng thật sự có chút cảm khái. Lục viện liên minh thì đã có bốn viện bị hủy rồi, sau này hai người nhớ phải cẩn thận. Tôi nghĩ lời nói của Bách Linh hôm đó là sự thật, vậy thì kiếp nạn này thật khó tránh, chỉ là làm liên lụy đến đời sau.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói:

- Đời sau thì có phúc phận của đời sau, chúng ta đâu phải chuyện gì cũng có thể làm được. Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi, còn rừng thì không lo hết củi.

Quy Phương sơn, vốn là một ngọn núi không cao trong dãy Lĩnh Nam. Tương truyền trên đây từng có một con phượng hoàng tu luyện ngàn năm cuối cùng vũ hóa thành Cửu Thiên Phượng Loan, nên mới có tên Quy Phương sơn. Trong phương viên khoảng mười dặm của ngọn núi được bao phủ bởi màu xanh tuyệt đẹp, thật đáng gọi là thế ngoại đào viên.

Nhìn Quy Phương sơn từ trên cao Lục Vân nói:

- Chắc là nơi này rồi. Minh Tiêu Các chủ thật có nhãn quang độc đáo, chọn được nơi u tĩnh như vậy. Tiếc là các người không nên dây vào ta.

Bách Linh cười:

- Chỉ có Ngọc Tiêu Sinh dây vào huynh, chứ có phải tất cả đâu. Trước tiên hãy nói lý lẽ với họ, nếu họ nhận lỗi thì nể muội mà bỏ qua đi, còn như họ không biết lý lẽ thì tùy ý huynh vậy.

Lục Vân lắc đầu cười không trả lời, âm thầm phóng xuất Ý Niệm Thần Ba, tra thám động tĩnh trên núi. Nửa khắc sau, toàn bộ tình hình Quy Phương sơn đều nằm trong não của Lục Vân, từng cành cây ngọn cỏ đều hiện rõ trong đầu của chàng.

Nhờ Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân phát hiện có một biệt viện trong rừng tùng, xác định đó chính là Minh Tiêu các, ngoài ra trong đó có bao nhiêu người, phân bố tại đâu, nhất cử nhất động chàng đều nắm rõ.

Phân tích tình hình xong Lục Vân quay đầu lại ôn nhu nói:

- Đi thôi, ta đã biết được vị trí của bọn họ rồi, bên trong chỉ có mười ba người, gồm cả Ngọc Tiêu Sinh, hẳn đang đùa giỡn với một thiếu nữ.

Bách Linh vô cùng kinh ngạc:

- Vị trí thì muội cũng đã tìm ra, còn việc nhân số và những người đó đang làm gì thì làm sao huynh biết được?

Lục Vân vừa đáp xuống vừa nói:

- Bản thân ta có nhiều loại pháp quyết, trong đó có một môn gọi là Ý Niệm Thần Ba, có thể tra ra mọi khí tức, cảm giác này giống như chính mắt nhìn thấy vậy. Nhờ vậy trong phút chốc có thể nắm bắt được nhiều việc. Giống như chuyện này, ta có thể trong chốc lát thì có tra ra được trong phạm vi núi này có bao nhiêu người, phân bố ở đâu.

Bách Linh kinh ngạc nói:

- Thần kỳ vậy sao? Ngoài ra còn có công năng gì nữa không? Huynh mau nói cho muội biết với.

Lục Vân cười:

- Còn rất nhiều, ta thật sự cũng không nói rõ hết được. Có hai phương diện là ta hay dùng, thứ nhất là tra thám những bí mật của thiên địa, thứ hai là dùng cho việc công kích một cách vô hình, uy lực so với pháp quyết Tâm Dục Vô Ngăn của Ma vực càng bá đạo hơn. Ngoài ra, sử dụng Ý Niệm Thần Ba hầu như có thể phá giải mọi trận pháp, trong một thời gian ngắn nhất nó giúp ta tìm ra biện pháp tối ưu để hóa giải. Nó còn có thể giúp ta trò chuyện với các sinh linh trong trời đất, nhưng việc này khá tốn thời gian.

Bách Linh nhìn Lục vân một cách cổ quái:

- Pháp quyết này tên là gì vậy? Tại sao trước giờ muội chưa từng nghe qua. Đến như pháp quyết thần kỳ nhất của Cửu Thiên Hư Vô giới là Thần Niệm Vô Biên, cơ hồ chỉ có thể làm như vậy là cùng.

Lục Vân cười nhẹ nói:

- Đây là ta dựa vào những pháp quyết của huynh mà sáng tạo ra, trong thế gian này không ai biết được, chỉ mình ta biết. Được rồi, đến nơi rồi, chuyện này để nói sau vậy.

Nhìn Minh Tiêu Các trước mặt, Lục Vân trầm giọng nói:

- Nơi này có chút cổ quái, hình như Minh Tiêu các này được kiến lập trên một âm tuyên, bên trong có một ao sen âm khí cực trọng. Nếu như làm lò luyện binh khí, tuyệt đối có thể tạo thành tuyệt thế thần binh. Nhưng có một điểm rất kỳ quái, những người ở đây hình như biết được vấn đề này, lại không làm như vậy, mà lại lập kế bên một tòa Thần Hỏa đàn, ý muốn khắc chế âm tuyên chi khí. Điều này thật sự khác thường?

Bách Linh liền hỏi:

- Nơi đây nghe nói xưa kia từng rất cường thịnh, tề danh cùng Thiên Kiếm viện. Theo việc này mà suy đoán, nhất định là có bí mật gì bên trong. Nhưng hôm nay chúng ta đến đây, không phải là tra xét những bí mật, do đó huynh cũng không nên để ý kỹ quá, nên sớm xử lý sự việc rồi ly khai.

Lục Vân khẽ gật đầu:

- Ta biết, nhưng rõ ràng cảm thấy nơi này có gì đó cổ quái. Nếu ta đoán không sai thì Thần Hỏa đàn vốn được lập cách đây hàng ngàn năm, hôm nay có khả năng xảy ra biến hóa, vì huynh cảm giác được trong lòng âm tuyến đang hoạt động càng ngày càng mạnh, giống như có một vật gì đó thật cường đại muốn xuất hiện.

Bách Linh nghe xong thất kinh, sau khi suy nghĩ một lát nói:

- Nếu vậy, chúng ta cũng nên lưu tâm một chút, bây giờ hãy làm việc chính đã, sau đó sẽ nghiên cứu sự cổ quái đó sau.

Nói xong, gơ tay phất nhẹ, một trận cuồng phong nổi lên, vỗ mạnh vào cánh cửa, khiến cho những người bên trong phải giật mình.

Bình tĩnh đứng bên ngoài, Lục Vân thấy người ra mở cửa là một nam tử, tầm khoảng ba mươi tuổi, nhân thân có chút cổ quái, nhìn Lục Vân một cái, sau đó liếc qua Bách Linh. Ngay lập tức bị vẻ mỹ lệ của Bách Linh hấp dẫn, nhìn nàng một cách ngây ngốc.

Lục Vân hừ lạnh khiến cho người đó trấn tĩnh lại, rồi nói:

- Đây chắc là Minh Tiêu các rồi, người bây giờ có thể vào thông báo cho Ngọc Tiêu Sinh là có cố nhân đến tìm hắn.

345. Chương 345: Minh Tiêu Các Chủ

- Người là ai, đã biết nơi đây là Minh Tiêu các mà còn dám kiêu ngạo như vậy sao? Còn không mau chóng báo danh ra!

Khẽ cười nhạt, Lục Vân nói:

- Ta là ai ư, để Ngọc Tiêu Sinh thấy rồi sẽ tự khắc minh bạch thôi. Bây giờ người hãy đi lời hắn ta cùng Các chủ của bọn người đồng thời lại đây, nếu không thì đến lúc chết vẫn còn không biết tại sao.

Nói xong, Lục Vân tiến về phía trước một bước, một cỗ đại khí từ người chàng mạnh mẽ phát ra, chấn nam tử ấy bay thẳng vào cửa Minh Tiêu các.

Hét lên một tiếng đau đớn, nam tử ấy giận dữ quát:

- Được, người hãy đợi đây, ta sẽ lập tức gọi bọn họ lại. Đến lúc đó nhất định người không thể chạy thoát được đâu!

Lời nói chưa dứt, gã vội vàng quay người chạy vào phía trong.

Cất lên một tràng cười khinh thị, Lục Vân và Bách Linh cùng tiến tới trước cửa lớn của Minh Tiêu các, sau đó đi dọc theo hành lang tiến vào. Khi đến hoa viên bên trong Minh Tiêu các, cả hai phát hiện ra một hồ

năng chấn sơn liệt nhạc. Trận pháp vừa phát động, bốn phía xung quanh Lục Vân đã hình thành một lục sắc kết giới.

Trong không trung, không khí hội tụ thành vô số quang mang mang theo cuồng phong tập trung bên trên kết giới, khiến cho kết giới phân bố thành tầng tầng lớp lớp, sau đó chúng không ngừng chuyển động xuống phía dưới.

Bình tĩnh đứng tại mặt đất, Lục Vân thản nhiên nhìn về phía trước. Đối với trận pháp của do môn hạ Minh Tiêu các phát động, chàng không có một chút kinh ngạc. Trong lúc vận chân khí phòng ngự những luồng cường kình đáng sợ tiến lại gần, Lục Vân ngẩng đầu khẽ cười, thản sắc thản nhiên xen ba phần cuồng ngạo, tựa hồ như tất cả mọi chuyện đối với chàng đều vô cùng quen thuộc nên không hề có một chút hãi sợ.

346. Chương 346: Xuất Thủ Vô Tình

Tiếp đó, Lục Vân khẽ điểm nhẹ đầu bàn chân, thân thể chàng nhanh chóng chuyển động ngược lại trong không trung, Như Ý Tâm Hồn kiếm trên tay xuất ra hơn một ngàn tám trăm đường kiếm, liên tục tạo ra những đạo kiếm mang có cường kình mãnh liệt. Cuối cùng các đạo kiếm mang lại tụ hợp thành ngũ đạo xích hồng kiếm cương, sau đó nhắm vào năm người trên không trung chém tới.

Điện quang và hoả thạch, song phương lần đầu giao chiến, chỉ thấy một đạo xích hồng cuồng phong chói mắt liên tục tấn công vào trung tâm kết giới. Khắp tứ phía phong lôi đồng thời phát sinh, những tia thiểm điện uốn éo như những con ngân xà. Vô số tia lửa được sinh ra do ma sát giữa phong trụ và kết giới, tạo thành một ngọn đuốc liên tục xoay tròn bên trong kết giới.

Trong lúc phản kích, năm đạo cường kình kiếm mang của Lục Vân kết hợp lại với nhau, liên tục đánh vào đạo quang cầu đang tự động xoay tròn. Tuy những lần tấn công đó đều mạnh như sét đánh nhưng không mang lại tác dụng nào, cường kình từ bốn phía liên tục gia tăng áp lực tấn công vào thân thể Lục Vân, khiến tốc độ của chàng bắt đầu giảm dần, chỉ một lát sau thì dừng hẳn lại và bị sức ép mạnh mẽ đó đè nén xuống mặt đất.

Nhìn Lục Vân với con mắt diều cợt, Ngọc Tiêu Sinh cười lớn:

- Lục Vân, không thể tưởng rằng ngươi lại chết ở trong tay của ta. Ngũ Hành Thất Tuyệt trận này rất khác biệt với các trận pháp khác. Hắc... hắc! Không phải là ngươi tự phụ lắm sao, nào là nhất thân tu luyện chính tà lưỡng đạo pháp quyết, bây giờ thì thế nào hả? Không có biện pháp nào cả sao? Nếu sớm biết như thế thì ngươi không nên đến đây?

Lúc này khuôn mặt Ngọc Tiêu Sinh hiển hiện vài phần đắc ý.

Nhân thần trở nên lạnh lẽo, Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Như thế này mà có thể giết được ta ư, nếu vậy thì ngày trước ta đã chết ở Dịch viên không biết bao nhiêu lần rồi. Ngươi nghĩ rằng trận pháp này thực sự hoàn mỹ sao, thực sự đáng sợ lắm sao? Nào, bây giờ ngươi hãy mở to mắt ra xem ta phá vỡ Ngũ Hành Thất Tuyệt trận như thế nào.

Trong lúc lên tiếng, Lục Vân nhanh chóng thi triển kiếm quyết, Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động xoay chuyển rồi rú lên một tiếng chấn nhĩ, âm thanh của nó vang vọng bên trong kết giới khiến cho những người bố trận đều chấn động, ai ai cũng ớn lạnh một cảm giác run sợ. Chỉ chớp mắt thần kiếm ảo hoá thành thần long bay lượn trên không trung, sau đó rống lên một tiếng vang trời rồi huyền hoá thành hàng ngàn đạo quang ảnh. Nhất thời mọi nơi bên trong kết giới đều bị bao phủ bởi những đạo kiếm mang lăng lệ, đang liên tục tìm phương pháp phá giải trận pháp.

Đối phương thận trọng quan sát một chiêu vừa rồi của Lục Vân, bọn họ vội vàng khởi vận chân nguyên để toàn lực phòng ngự, hiển nhiên không muốn cho chàng bất kỳ một cơ hội mỏng manh nào để phá trận. Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ đang tập trung tinh thần thì Lục Vân lại đột ngột thu hồi kiếm quyết, sau đó trên tả thủ chàng xuất hiện một phát quyết, còn hữu thủ kết thành một đạo ấn, song thủ bình lập ở trước ngực.

Phật quyết và đạo ấn, nhị sắc quang mang đồng thời xuất hiện, Kim Thân Bồ Đề và Đại La Thần Quân cùng nhau phân lập ra hai bên tả hữu, trong lúc Lục Vân thi triển pháp quyết thì chúng biến hoá thành

một thanh, một kim, lưỡng sắc quang hoa riêng biệt. Cuối cùng lưỡng sắc quang hoa lại xen lẫn vào nhau, biến hoá thành một đạo quang tiền với mũi tên óng ánh kim sắc còn trên thân lấp lánh thanh sắc, sau đó lập tức nhằm đỉnh của quang cầu bắn phá một cách mạnh mẽ.

Trên ngọn núi lớn mang vẻ hiu quạnh và tĩnh lặng, một đạo quang mang cường đại phân tán ra khắp tứ phía, trông như những đám mây lơ lửng giữa bầu trời. Cùng với nó là một âm thanh như phích lịch thần lôi giáng thế truyền đến, khiến cho dãy núi yên tĩnh bỗng nhiên tràn ngập ánh sáng, mặt đất rung động dữ dội như đang xảy ra một trận đại địa chấn. Trong đợt phản kích lần thứ hai này, Lục Vân cùng lúc sử dụng phạt, đạo, lưỡng môn pháp quyết đã dung hội trong cơ thể mình để bắn phá quang cầu. Cuối cùng, với sức mạnh kinh thiên của chúng, chàng đã phá tan Ngũ Hành Thất Tuyệt trận. Trận pháp vừa bị phá vỡ, tứ phía không ngớt vang lên những tiếng gào thét kinh hãi, những đệ tử có tu vi thấp kém trong Minh Tiêu các đều bị cường kinh phản chấn làm trọng thương, còn Ngọc Tiêu Sinh bị chấn động đến mức hôn mê ngay đương trường.

Ở phía trên, thần sắc Minh Tiêu các chủ nhất thời kinh hoảng, ngọc tiêu trong tay vội vàng hoành ngang theo thế hoành tảo thiên quân, một đoạn tiêu khúc kỳ diệu tựa như thiên lôi quán đỉnh vang lên, ngay lập tức đã kích trúng thân thể Lục Vân. Trong lúc không chú tâm phòng bị, Lục Vân thụ trọng thương, khoe miệng rỉ ra một dòng tiên huyết. Nhân thần loé lên những tia âm hàn, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân khẽ thiểm động, sau đó hướng vào vị trí của mười ba người trong Minh Tiêu các kích tới. Hắc mang chớp sáng, Ma tông pháp quyết “Tâm Dục Vô Ngân” mang theo tinh thần lực mạnh mẽ, có khả năng chấn tan hồn phách được xuất ra, đồng thời kích trúng thân thể mười ba người này, khiến cho bảy người bị chấn bay ra xa, năm người bị trọng thương.

Lúc này tiếng tiêu đã trở nên hỗn loạn, thanh âm phát ra đều là những tiêu khúc vô cùng ngắn ngủi nên Lục Vân dễ dàng tránh né được, sau đó thân ảnh chàng khẽ rung động rồi xuất hiện trước mặt Minh Tiêu các chủ. Toàn thân Lục Vân được bao phủ bởi màn hắc vụ dày đặc, trông giống như một ma tôn có khí tức tà ác bá đạo sung mãn. Giật mình kinh hãi, nhân thần Minh Tiêu các chủ sắc bén như lưỡi dao. Cùng lúc đó tiếng tiêu trở nên lảng lẽ và đáng sợ hơn trước, mang theo một luồng âm sát mạnh mẽ, hoá thành vô số đạo quang nhận nhằm màn hắc vụ bao quanh thân thể Lục Vân phách tới.

Hữu thủ khẽ hướng thẳng ra phía trước, Như Ý Tâm Hồn kiếm đang bay lượn trong không trung lập tức quay trở lại tay của Lục Vân. Cấp tốc huy động hữu thủ, thần kiếm trên tay Lục Vân phát ra vô số âm thanh cuồng liệt như muốn phân tranh cao thấp bằng trận chiến thanh âm, tuy nhiên song phương lại rơi vào tình trạng giằng co, nhất thời chưa thể phân thắng bại.

Trên khuôn mặt Lục Vân hiện ra một tia tiểu ý nhưng giọng nói lại có phần tà dị:

- Tiếng tiêu của người đích xác là rất hay, nhưng nếu chỉ dựa vào điểm này thì người sẽ không thoát khỏi số mệnh đâu. Bây giờ người hãy mở mắt ra mà xem ta kết thúc tất cả mọi chuyện!

Lời nói vừa dứt, hữu thủ Lục Vân huy động thần kiếm từ phía trên chém xuống, một cổ hắc sắc kiếm mang hàm chứa ma khí kinh thiên điên cuồng xoáy tới, tấn công trực diện vào giữa ngực Minh Tiêu các chủ.

Lạnh lùng quan sát một nhát kiếm đang kích tới, ánh mắt Minh Tiêu các chủ lấp lánh một tia nhìn âm sâm, lập tức thân ảnh bà huyền hoá thành năm bóng mờ để thoát khỏi đợt tấn công của Lục Vân một cách vô cùng huyền bí, sau đó xuất hiện phía sau lưng chàng. Trong lúc này thân ảnh Minh Tiêu các chủ khẽ thiểm động, vừa lảng không bay lên cao vừa múa tiêu và nhục chưởng để tạo thành những hình thù kỳ dị.

Không cần quay lưng lại nhưng thông qua Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân vẫn nắm rõ mọi động tĩnh của đối phương, chỉ là nhất thời chàng không biết Minh Tiêu các chủ đang có ý định gì. Nhìn qua tình thế phía dưới mặt đất, Lục Vân quyết định trước tiên phải huỷ diệt Ngọc Tiêu Sinh rồi mới tính đến chuyện khác. Ý nghĩ vừa dứt, chàng bắt ngờ chuyển thân lao xuống dưới, vô thanh vô tức xuất hiện tại trước mặt Ngọc Tiêu Sinh, lãnh khốc nhìn hấn.

Cảm nhận được ý định của Lục Vân, trong đầu Ngọc Tiêu Sinh không khỏi phát sinh sự sợ hãi, hấn run giọng nói:

- Người... người định làm gì? Người không nên làm như thế, bằng không sư phụ ta quyết không bỏ qua cho người đâu.

Không biểu hiện một cảm xúc nào trước bộ dạng của hắn, Lục Vân lạnh lùng lên tiếng:

Lúc này lam sắc quang cầu đã bay lên trên không trung khoảng mười trượng, bốn bề xung quang nó lói quang có ánh hồng quang hoa chói mắt đột nhiên đại thịnh, chỉ trong nháy mắt đã áp đảo lam sắc quang hoa, sau đó những tia lói điện nhanh chóng xâm nhập vào bên trong lam sắc quang cầu. Trong lúc lói quang bắt đầu xâm nhập, lam sắc quang cầu lại có sự biến hoá một cách rõ rệt. Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, toàn thân kỳ thú phát ra thiểm điện lói quang, thân hình nó cũng nhanh chóng lớn dần lên, sau đó thôn phệ toàn bộ màn lam sắc quang tráo bao bọc bên ngoài.

Trên không trung, lúc này cuồng phong tiêu tán đồng thời mây đen cũng bay đi, thiểm điện lói mình cũng ngừng giáng xuống mặt đất, sau đó theo cơn bạo vũ biến mất không tăm tích. Khi lam sắc quang cầu biến mất, ở giữa không trung, hồng sắc kỳ thú ngẩng cao cái đầu có kích thước hàng trượng của mình lên trời cười một tràng dài. Âm thanh nó phát ra kỳ dị và cuồng liệt khiến cho Lục Vân và Bách Linh không ngừng chấn động, nhân thần lộ xuất đầy vẻ kinh ngạc.

Chú thị quan sát con kỳ thú, Bách Linh ngạc nhiên lên tiếng:

- Con kỳ thú này đích thực không phải là Địa Âm Tà Linh trong truyền thuyết, nó chính là Phích Lịch Lôi Báo. Vốn dĩ nó là con vật chí dương chí cương, làm sao có thể được sinh ra từ nơi chí âm chí hàn như chỗ này, tại sao lại có chuyện lạ như vậy xảy ra được?

Lục Vân nghe những lời nói này của nàng thì không khỏi trở mắt si dại, ý niệm không ngừng xoay chuyển, chẳng phát giác trên thân thể nó ẩn tàng một luồng lói điện rất cường đại nhưng không mang vẻ tà ác. Theo như lời Bách Linh vừa nói thì khí tức của nó không giống địa âm linh khí của Địa Âm Tà Linh, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Muốn tìm hiểu kỹ càng mọi việc, Lục Vân lập tức thi triển Ý Niệm Thần Ba, tạo thành một chùm sóng vi ba trực diện xâm nhập xuống đáy hồ để thám xét, cẩn thận thu thập tất cả tình hình phía bên dưới mặt nước.

Ở phía trên kia, Tứ Linh thần thú nhìn Phích Lịch Lôi Báo trước mặt, miệng nó hống lên một tiếng nhỏ, tựa hồ như muốn giao lưu với đối phương. Tuy nhiên Phích Lịch Lôi Báo chỉ chú thị quan sát Tiểu Linh Nhi, trong mắt hiện ra vài phần nghiêm túc, sau đó từ trong miệng của nó phát ra một tiếng gầm chấn động cửu thiên, kèm theo đó là một đạo ngân quang trực diện cuốn tới trước ngực Tứ Linh thần thú. Nhận ra vẻ thù địch của Phích Lịch Lôi Báo, Tứ Linh thần thú rống lên một tiếng giận dữ, hữu trảo hướng về phía trước khua một cái, tạo ra một đạo hắc mang để trực diện nghênh chiến. Ngân quang và hắc mang, hai luồng khí mạnh mẽ va chạm vào nhau trên không trung, bạo phát một thanh âm liệt chấn thiên địa.

Gầm lên một tiếng quái dị, Phích Lịch Lôi Báo lùi lại một vài trượng, nhân thần đầy vẻ kinh hãi nhìn vào Tiểu Linh Nhi trước mặt như không tin vào mắt mình. Đứng nguyên tại chỗ cũ, Tứ Linh thần thú ngược nhìn lên bầu trời, không thêm để ý Phích Lịch Lôi Báo trước mặt, như muốn biểu thị sự uy nghiêm của một thần thú có thân phận thiên địa độc tôn. Tuy hai thiên địa kỳ thú đang trong tình trạng đối đầu nhưng tình hình đương trường lại có phần cổ quái phi thường.

Trầm mặc một lúc, Tứ Linh thần thú rống lên một tiếng phẫn nộ, tựa hồ như nó vô cùng tức giận vì Phích Lịch Lôi Báo không chịu nhường mình. Đôi cánh một trắng, một đen của nó nhanh chóng được giương lên cao, phát ra hai đạo cuồng phong kinh thiên động địa cuốn tới trước ngực đối phương.

Nguy hiểm lâm đầu, Phích Lịch Lôi Báo hống một tiếng vang trời, độc giác trên đỉnh đầu bạo xạ ngân quang, phát ra một đạo lói quang sáng chói mãnh nhiên để nghênh tiếp đòn công kích, trực diện đối kháng với đợt tấn công của Tứ Linh thần thú. Giữa không trung hai đòn tấn công của hai kỳ thú mãnh liệt giao phong với nhau, kinh thiên phong bạo cùng điệu nhân lói quang (1) tương ngộ. Nhìn vào trận chiến của song phương, thực sự là không dễ dàng phân định rõ ràng người cường kẻ nhược trong một khoảng thời gian ngắn được.

Cuối cùng trận kỳ cuồng phong bạo có khí thế tê thiên liệt địa dần tan, chỉ thấy ánh lói quang tản mát ra tứ phía rồi nhanh chóng biến mất, còn trận cuồng phong do Tứ Linh thần thú tạo ra vẫn không hề suy giảm chút nào. Liên sau đó, tại trung tâm trận chiến phát ra một tiếng nổ lớn khiến cho Quy Phượng sơn nhanh chóng hoá thành bình địa, mọi thứ trên xung quanh đều bị chấn nát.

Tĩnh tại trên không trung quan sát một kích vừa rồi của Tiểu Linh Nhi, Bách Linh kinh hãi thốt lên:

- Đến lúc này mọi người mới minh bạch tại sao ngày trước Thương Nguyệt lại kêu ngạo thốt lên hai chữ đó.

Thực sự không thể tưởng tượng được Tiểu Linh Nhi của huynh lại lợi hại đến như vậy, nó giống như linh vật chí tôn trong cả thiên địa, không linh vật nào có thể tiêu diệt được.

Khẽ cười khở một tiếng, Lục Vân cảm khái nói:

- Tiểu Linh Nhi này thật là...! Ta cũng bị sức mạnh cường đại của nó làm chấn động đến ngây cả người. Ta không biết tương lai nó có to lớn lên được không, có lẽ nó vốn là một chủng loại nhỏ nhưng lại mang sức mạnh kinh nhân, trên thế gian này chắc không thể tìm thấy người hay vật gì có thể khắc chế được.

Như cảm thán với lời của Lục Vân, từ trong màn cát bụi dưới mặt đất truyền ra một tiếng gầm phẫn nộ, một ánh hồng quang loé sáng, Phích Lịch Lôi Báo bay vọt lên không trung. Lông trên thân thể nó dựng đứng lên, miệng không ngừng gầm rống giận dữ, hiển nhiên là vô cùng phẫn nộ.

(1) diệu nhân lôi quang : ánh lôi quang chói mắt

348. Chương 348 : Thôn Phệ Lôi Báo

Gầm khẽ một tiếng, Tứ Linh thần thú phát ra cảnh cáo cuối cùng. Còn toàn thân Phích Lịch Lôi Báo hồng quang bạo trưởng, song nhãn chăm chú nhìn Tứ Linh thần thú, thần tình vô cùng nghiêm túc.

Giữa không trung, hai con kỳ thú đối mặt nhau chiến hỏa lan tỏa, một cỗ vô hình khí lưu đang lưu chuyển giữa chúng. Dưới áp lực, Phích Lịch Lôi Báo tranh tiên phát động tấn công, cái miệng lớn của nó ngoác ra, một đạo thiểm điện bắn ra cực nhanh lao thẳng về hướng Tứ Linh thần thú. Tiếp đó, một đạo ám lực sắc quang hoa theo sát phía sau, trong lúc tiến tới không ngừng hấp nạp khí âm nhu xung quanh, hoá thành một đạo lực sắc đao cương, điên cuồng chém tới.

Lục quang vừa hiện, Lục Vân cứ mãi truy tìm khí tức dưới đáy hồ chợt biến sắc, sực tỉnh nói:

- Thì ra là vậy, ta hiểu rồi. Lục sắc bình khí mới là kỳ binh chân chính dưỡng dục trong con suối ngầm dưới đất này, chỉ không ngờ bị con Phích Lịch Lôi Báo nuốt mất.

Nghe thế, Bách Linh nhìn chăm chú tình hình giao chiến, khẽ nói:

- Lục quang này tựa hồ như không giống một thanh bình khí, muội cảm thấy giống một loại pháp khí nào đó, có tác dụng đặc thù!

Trong khi nói, Tứ Linh thần thú trên không huy động hắc bạch song sí phát ra cơn lốc cực kỳ cường mãnh, chấn tan thiểm điện của Phích Lịch Lôi Báo.

Tiếp đó, khi lục sắc đao cương xuất hiện, tả tả Tứ Linh thần thú vung lên móng vuốt chợt hiện, giữa không trung một đạo long hình cương khí chụp lấy lục sắc đao cương, hai bên bắt đầu giằng co qua lại. Ngay lúc đó, hồng quang quanh thân Phích Lịch Lôi Báo đột nhiên chuyển sang lục quang, một cỗ khí âm tà tràn ngập bầu trời. Tùy theo sự thay đổi của khí thể toàn thân nó, uy lực lục sắc đao cương chợt tăng vọt, nhất đốn chấn tán long hình cương khí của Tứ Linh thần thú, rồi hoá thành một đạo đao mang phá phá thiên chém xuống!

Gầm một tiếng giận dữ, Tứ Linh thần thú lùi lại ba trượng, mục quang chăm chú nhìn đạo đao mang kinh nhân. Đồng thời toàn thân nó ngũ thái quang hoa sáng bừng lên giống như một ngũ sắc quang cầu. Trong lúc đao mang bổ xuống đỉnh đầu, cái miệng nhỏ hé mở phát ra một cỗ ngũ thái quang diễm nghênh tiếp một đạo thiên địa chí cường này.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một đạo kinh thiên lục mang từ trên trời giáng xuống bị một đạo ngũ thái quang diễm chặn lại, song phương hình thành một giao điểm, dùng nơi này làm điểm triển khai tấn công mạnh bạo.

Chăm chú nhìn trận chiến kinh tâm động phách, sắc mặt Lục Vân nghiêm túc nói:

- Phân tích tình hình trước mắt, song phương tạm thời bất phân thắng bại. Nhưng theo những gì ta biết về Tiểu Linh Nhi, nó tựa như chí tôn của vạn thú, gần như không có bất kì thú nào có thể mạnh hơn nó. Cho nên, cuối cùng Phích Lịch Lôi Báo sẽ bại trận. Còn món đồ chơi lục sắc rốt cuộc là gì hiện tại còn chưa rõ, bất quá dựa vào tình hình Phích Lịch Lôi Báo thì biết vật này hết sức tà ác.

Khẽ gật đầu, Bách Linh lên tiếng:

- Điểm này thiếp cũng cảm nhận được. Chỉ là thiếp đoán vật này thuộc tính âm nhu trái ngược tính chất Phích Lịch Lôi Báo, đôi bên tương khắc căn bản phát huy không hết uy lực. Một khi nó gặp tà vật thuộc loại chí âm, lúc đó uy lực của nó mạnh đến mức nào có lẽ khó tưởng tượng nổi. Vì thế chúng ta nhất định phải tiêu diệt vật này, để tránh đem dài lăm mòng.

Nghe xong, Lục Vân vừa gật đầu vừa nói:

- Điều này ta hiểu, đợi sau khi Tiểu Linh Nhi đánh bại Phích Lịch Lôi Báo, rồi chúng ta huỷ diệt món đồ chơi đó. Mau nhìn kìa, Tiểu Linh Nhi bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Trong khi hai người nói chuyện, tình hình giao chiến của song phương chợt biến đổi, lục quang toàn thân Phích Lịch Lôi Báo lúc này dần mờ nhạt, còn Tứ Linh thần thú thì quang hoa bạo trướng, quang điểm trong miệng bức quang mang lục sắc đao cương trở nên âm đậm, chỉ một lúc đã thu nhỏ lại trăm lần, cuối cùng hoá thành một cụm mây xanh nhạt, gắn chặt với quang điểm trong miệng Tiểu Linh Nhi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Phích Lịch Lôi Báo liên tục gầm lên giận dữ, nhưng cụm mây xanh nhạt không còn chịu sự khống chế của nó, hoàn toàn bị sức mạnh cường đại của Tứ Linh thần thú chế trụ, vừa biến nhỏ vừa nhanh chóng thu lại gần.

Cuối cùng, giây lát sau cụm mây xanh nhạt tan mất, lộ ra bản thể của nó – là một chiếc lệnh bài màu đen không phải kim thiết không phải ngọc thạch. Lệnh bài dài sáu tấc, rộng bốn tấc, mặt trước chạm hình một hung thần, mặt sau khắc bốn chữ “Cửu U Bất Diệt”

Mắt thấy lệnh bài rơi vào trong tay Tứ Linh thần thú, Phích Lịch Lôi Báo đối diện tức giận gầm lên một tiếng, thân thể to lớn bỗng nhiên lao tới, độc giác trên đỉnh đầu lại phát ra thiểm điện đáng sợ, hung hãn đánh vào Tứ Linh thần thú. Tứ Linh thần thú gầm lên thân ảnh nháy mắt dịch chuyển, tránh khỏi một kích này. Nhưng lệnh bài bị thiểm điện đánh trúng, rít lên một tiếng vọt thẳng lên trời biến mất trong những đám mây.

Cùng ngẩng đầu lên trời gầm lên, Tứ Linh thần thú và Phích Lịch Lôi Báo đồng thời vọt lên cực nhanh tranh đoạt lệnh bài. Sau khi song phương cất bước, Tứ Linh thần thú gầm vang cả bầu trời, một cơn gió lốc đáng sợ xông thẳng lên cao, một đòn phá tan các đám mây, khiến cả không gian đều chấn động biến dạng.

Ngay lúc này, Lục Vân và Bách Linh đều nhìn rõ giữa không trung xuất hiện một cửa không gian cổ quái, một thân ảnh mơ hồ chớp lấy lệnh bài, tiếp đó cửa không gian tức thì biến mất. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong giây lát!

Kinh dị nhìn nhau, Bách Linh lo lắng nói:

- Hoặc giả đây chính là số mệnh? không phải chúng ta muốn ngăn cản thì có thể ngăn cản. Chỉ là hôm nay chúng ta nhìn thấy cảnh tượng này, vậy chứng tỏ tương lai chuyện này có liên quan rất lớn đối với chúng ta. Tuy nhiên cuối cùng kết quả ra sao còn phải xem nhân duyên của mỗi người.

Lục Vân cười nhạt không nói gì, mà chỉ đưa mắt nhìn về phía chân trời, nhân thần tràn ngập thần sắc bất khuất kiên cường.

Giữa không trung, Tứ Linh thần thú gầm rống như sấm nổ, thân thể huyền hoá vô số vây quanh Phích Lịch Lôi Báo, không ngừng phát động công kích. Trong thời khắc này, hiển nhiên nó đã bị chọc giận, cho nên xuất thủ tuyệt không lưu tình, có ý muốn Phích Lịch Lôi Báo chịu khổ. Phích Lịch Lôi Báo bị vây dù cảm thấy hoảng sợ bất an, nhưng nó biết muốn đào tẩu tuyệt đối không dễ, nên trái lại kích phát hùng tâm, tập trung sức mạnh toàn thân bắt đầu phản kích mãnh liệt.

Trong giao chiến, cuồng phong như sóng, thiểm điện lôi minh, mỗi con kỳ thú tự thi triển uy lực của mình phát động đòn huỷ diệt.

Trên không trung, Lục Vân cùng Bách Linh cảm giác khí lưu có gì đó không ổn, hai người đồng thời bay cao thêm ngàn trượng, nhằm tránh xa trận chiến kinh thế này. Đứng yên trên mây, Bách Linh nhú mày nói:

- Nhìn Tiểu Linh Nhi của chàng kìa, lần này nó chơi thật rồi đó, cứ như thế có lẽ Phích Lịch Lôi Báo không chịu nổi.

Lục Vân thần nhiên đáp:

- Không đơn giản chỉ là không chịu nổi, Tiểu Linh Nhi của ta từ khi sinh ra, sức mạnh dù hết sức cường đại nhưng nó vẫn đang trong thời kì phát triển, cần năng lượng cường đại để bổ sung. Bởi vậy nó luôn tìm kiếm những nguồn sức mạnh để nạp đầy cho mình. Lần này Phích Lịch Lô Báo chọc giận nó, kết quả chắc có chút không tốt!

Bách Linh hơi ngẩn người rồi cất giọng kinh ngạc:

- Ý chàng muốn nói Tiểu Linh Nhi có khả năng sẽ thôn phệ nó ư? Quả thực như vậy trái lại có chút đáng tiếc!

Nhẹ nhàng cười, Lục Vân bình tĩnh nói:

- Mọi chuyện tùy duyên, phải xem nhân duyên của từng con thế nào.

Lúc này cuộc chiến của hai con kỳ thú đã phân mạnh yếu, Phích Lịch Lô Báo thường xuyên phát ra thiểm điện cản trở Tứ Linh thần thú đến gần. Còn Tứ Linh thần thú bên ngoài thì di chuyển càng lúc càng nhanh, tại giữa không trung hình thành một ngũ thái quang cầu cực lớn đang dần dần thu hẹp lại, bức Phích Lịch Lô Báo chuyển động càng lúc càng chậm, từng bước từng bước đi vào tuyệt cảnh.

Nguy hiểm cận kề, Phích Lịch Lô Báo gầm vang một tiếng, hồng quang toàn thân bạo phát, tất cả sức mạnh trong cơ thể tụ thành một điểm, rồi từ độc giác trên đỉnh đầu phóng ra một đạo thiểm điện có đường kính vượt quá ba thước, muốn chọc thủng vòng phong tỏa của Tứ Linh thần thú.

Bên ngoài, thân ảnh Tứ Linh thần thú thiểm động, há miệng phun ra một đạo ngũ thái đan hoa nghênh đón thiểm điện đáng sợ của đối phương. Như thế, hai con một lần nữa va chạm cứng rắn. Chỉ thấy đạo thiểm điện do Phích Lịch Lô Báo phát ra bị ngũ thái đan hoa của Tứ Linh thần thú bức lui từng bước từng bước, chỉ trong giây lát đã bị đánh tan, dư kinh hung hãn kích trúng đầu Phích Lịch Lô Báo, nhất đòn chấn gãy độc giác trên đầu nó.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể Phích Lịch Lô Báo run rẩy kịch liệt, trong lúc điên cuồng há miệng phun ra một hạt châu sáng rực lập lòe loi loi điện đuổi theo thân thể Tứ Linh thần thú.

Gầm khê một tiếng, thân thể Tứ Linh thần thú cấp tốc tránh né. Sau khi liên tục chuyển đổi bảy trăm hai mươi góc độ, nó mới tránh được đòn tấn công liên hoàn của đan châu.

Nhìn chăm chú đan châu bay trở lại, Tứ Linh thần thú há miệng phun ra một đạo quang điểm. Sau khi làm chậm xung lực cường đại của đan châu, nó dùng sức mạnh của bản thân giữ chặt đan châu, rồi tranh đoạt quyền khống chế đan châu với Phích Lịch Lô Báo.

Giữa không trung, Phích Lịch Lô Báo gào lên kinh hoàng, đột nhiên minh bạch ý đồ Tứ Linh thần thú. Miệng không ngừng gầm rống, thân thể bay ngang bay dọc, vùng vẫy điên cuồng hồng thu hồi nguồn sức mạnh của mình. Tuy nhiên vào lúc này, Tứ Linh thần thú đã nắm được cơ hội thì đâu dễ gì bỏ qua. Song trào vung vẩy phía trước ngực, hai cỗ quang nhận đáng sợ từ hư không hiện ra lưu lại vết thương sâu hoắm trên thân Phích Lịch Lô Báo, khiến cho nó bị trọng thương.

Tàn nửa tuần hương, trên thân thể to lớn của Phích Lịch Lô Báo vết thương dày đặc, quang hoa ảm đạm. Viên đan châu lúc này đã bị Tứ Linh thần thú khống chế đang bay chậm chậm vào miệng của Tứ Linh, bị nó nuốt gọn.

Trong khoảnh khắc đó, Phích Lịch Lô Báo rống lên thê thảm, hồng quang toàn thân lóe lên tiếp đó vô số lam sắc quang mang từ bên trong cơ thể bắt đầu tuôn ra ngoài, cả thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại cuối cùng hoá thành hư vô. Cùng lúc đó, Tứ Linh thần thú sau khi nuốt đan châu nguồn sức mạnh của Phích Lịch Lô Báo, há miệng hấp thu toàn bộ linh khí cường đại trong không trung vào thể nội, bổ sung năng lượng cho bản thân.

Than khê một tiếng, Bách Linh nói:

- Quả đúng như chàng nói, Tiểu Linh Nhi này đã nuốt chửng Phích Lịch Lô Báo. Chuyện này nói ra, chỉ e người trong thiên hạ đều vì thế mà tiếc nuối và cảm thán. Dẫu sao Phích Lịch Lô Báo cũng là thiên địa kỳ thú hiếm có!

Khẽ mỉm cười, Lục Vân nói:

- Mọi chuyện tùy tâm, hà tất phải cảm thán? Với Tiểu Linh Nhi của ta không chuyện gì là không thể, cho nên ta đã không còn kinh ngạc, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên.

349. Chương 349. Đột Nhiên Quyết Định

- Chàng xem, toàn thân Tam Đầu linh xà của thiếp đang run rẩy đây này. Rõ ràng là đã bị Tứ Linh thần thú của chàng làm cho khiếp đảm rồi. Xem ra sau này có cho nó đối đầu với cậu nhóc của chàng nó cũng chẳng dám.

Mỉm cười không nói, Lục Vân kéo tay Bách Linh hạ xuống đất.

Lúc đã, toàn thân Tứ Linh thần thú hào quang chói lòa. Sau khi sức mạnh đạt tới đỉnh điểm, thân thể bắt đầu bành trướng biến lớn ra, khắp thân điện quang lập lòe với tầng tầng lớp lớp lôi điện, hình dạng cổ quái khiến chúng nhân khiếp đảm. Sau một khắc, hình thể nhỏ bé lúc ban đầu của Tứ Linh thần thú đã lớn xấp xỉ một trượng và vẫn không ngừng to lớn thêm, Bách Linh và Lục Vân đứng bên cạnh trong lòng cũng cảm thấy tò mò, không hiểu rốt cuộc nó có thể to lớn đến như thế nào.

Sau khi hoàn tất quá trình biến hóa, thân thể Tứ Linh thần thú đạt kích thước cực đại ước chừng xấp xỉ ba trượng. Đôi cánh có hai màu trắng đen, lúc giang ra rộng đến bảy, tám trượng, khắp mình hào quang ngũ sắc rực rỡ, cùng với hình dáng to lớn càng tạo nên vẻ uy nghiêm. Khẽ hồng lên một tiếng, phong vân bốn phía nổi lên ào ạt, khắp đất trời như đang cúi đầu thần phục. Trước khí thế ấy, sắc mặt hai người Bách Linh và Lục Vân không khỏi ngạc nhiên.

Khẽ vuốt ve lưng của Tứ Linh thần thú, Lục Vân cười nói:

- Tiểu Linh Nhi, hãy mang ta bay thử một vòng xem nào.

Chàng nói xong nhưng Tứ Linh thần thú vẫn chẳng hề nhúc nhích gì. Chỉ nghe một tiếng nói kỳ lạ phảng phất từ hư không vọng lại.

- Ta không còn bé bỏng gì nữa, vì thế đừng gọi ta là Tiểu Linh Nhi. Nghe vậy dường như chẳng có chút uy nghiêm nào cả.

Lục Vân ngẩn ra quay sang nhìn Bách Linh lúc ấy còn đang hết sức kinh ngạc, lập tức vỗ nhẹ vào cổ Tứ Linh thần thú hỏi:

- Có phải mi đang nói đấy không? Sao lại có thể nói được?

- Có gì mà không thể được. Ta khi xưa vốn sức mạnh chưa đủ nên chỉ có thể giao tiếp bằng tâm linh. Nay sức mạnh của ta đã hoàn toàn được khôi phục, bởi vậy nói chuyện không còn là chuyện khó khăn.

Nghe xong, Lục Vân trong lòng thấy băng khuâng không biết nên vui hay nên buồn, chỉ biết rằng có đôi chút kích động. Chàng hoàn toàn không tưởng được có một ngày con thú của mình lại đột nhiên trưởng thành và biết nói chuyện. Nhưng cho dù thế nào tất cả đã trở thành sự thật nên cũng đành phải chấp nhận thôi.

Phi thân trở lại bên cạnh Bách Linh, Lục Vân vừa cười vừa hỏi:

- Trước đây mi còn nhỏ nên ta gọi mi là Tiểu Linh Nhi. Bây giờ mi đã trưởng thành nên ta sẽ gọi mi là Đại Linh Nhi. Chỉ là mi có thể nói cho chúng ta biết rốt cục mi từ đâu đến và tên là gì không?

Tứ Linh thần thú nhìn Lục Vân lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết ta đến từ đâu. Khi xuất hiện trên trần thế, ta chỉ thấy mỗi mình ta. Vì thế cái gì ta biết thì cậu cũng đã biết. Còn tên gọi thì ta cũng rất thích cái tên Tứ Linh thần thú này. Từ nay về sau cứ gọi ta bằng cái tên này là được rồi.

Gật đầu cười, Lục Vân nói:

- Được, chuyện này không nói đến nữa. Chỉ có điều bây giờ hình dạng mi thế này ta sao có thể mang mi theo bên mình được? Hay là mi trở lại hình dạng ban đầu leo lên vai ta. Đây là cách thuận tiện nhất cho cả hai, hoặc không thì mi công ta trên lưng đi ngao du thiên hạ. Mi thấy cách nào hay hơn?

Tứ Linh thần thú hồng lên đáp lại:

- Cách này hay đấy. Bắt ta công cậu, ta cũng không muốn, tốt nhất là trở lại hình dạng ban đầu.

Nói xong toàn thân Tứ Linh thần thú lóe sáng, lập tức biến hóa trở về nguyên dạng, đậu trên vai Lục Vân.

Đi thôi, nơi đây chẳng còn gì để xem nữa rồi.

Nghe xong, Lục Vân không nhịn được cười than rằng:

- Từ nay về sau lỗi tai không được yên tĩnh nữa rồi. Thật là thêm được như xưa quá.

Bách Linh mắng yêu:

- Chàng chỉ được cái giả vờ giả vịt. Trong lòng chẳng đắc ý quá còn gì.

Nói xong, hai người, hai thú đều rời khỏi nơi ấy, thân ảnh dần khuất sau những đám mây trắng.

oOo

Cũng trong ngày tại Hoa Sơn, Chính Đạo liên minh đã phát động cuộc giao tranh đầu tiên giữa chính và tà. Phía trên không Phục Long cốc, Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong, Quy Vô đạo trưởng, Văn Bất Danh, bốn người đều dôi về hướng Hoa Sơn lần lượt thảo luận.

Lúc ấy, chỉ nghe Quy Vô đạo trưởng nói:

- Theo tin tức hồi báo mới nhất, Chính Đạo liên minh đã bắt đầu hành động, do Kiếm Vô Trần và Tịch Diệt Thiên Chủ của Vạn Phật tông đem theo một nhóm các cao thủ chia thành hai hướng, nhắm thẳng hướng Hắc Hà quý vương và tám tên cao thủ của Long Ma chiến tuyến.

Văn Bất Danh cười nói:

- Xem ra lần này bọn họ nhất định muốn ra tay trước tiên, đánh một trận thắng oanh liệt để củng cố lại sự uy nghiêm của Chính Đạo liên minh trước thiên hạ đây. Chỉ là không biết lần này đối lại Diệp Tâm Nghi làm chủ, bọn họ có biến đổi được cục diện bị động, phản khách vi chủ giành được thắng lợi đầu tiên hay không. Nếu như giành được thắng lợi, điều đó chứng tỏ bọn họ lần này sẽ đổi từ tam phái đồng minh sang liên minh chính đạo. Đã cũng là việc không tồi, song nếu thất bại thì Thiên Kiếm Khách sẽ vô cùng mất mặt đấy.

Quy Vô đạo trưởng gật đầu đồng ý:

- Huynh nói rất phải. Trận này quả thực liên quan đến danh tiếng của Chính Đạo liên minh. Đối với bọn họ mà nói là cực kỳ quan trọng. Hiện tại toàn bộ thiên hạ, bất luận là chính hay tà đều chú ý đến trận chiến này, ta cũng đã phái người theo dõi để kịp thời thông báo tin tức mới nhất. Chúng ta cứ từ từ mà xem.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Các vị không cảm thấy đây là lúc chúng ta nên làm một cái gì đó để biểu thị sự uy nghiêm của Trừ Ma liên minh à?

Quy Vô đạo trưởng và Văn Bất Danh nghe xong liền ngó ra, rồi cất tiếng hỏi:

- Thế cô cho rằng vào lúc then chốt này, chúng ta nên hành động như thế nào? Lúc này đây chúng ta khó mà liên thủ cùng Chính Đạo liên minh và cùng họ đối đầu với yêu ma quỷ quái?

Trần Ngọc Loan vừa đùa nghịch với Thông Linh điều đậu trên vai vừa nói:

- Ta không nói cần liên thủ với Chính Đạo liên minh. Chúng ta thành lập Trừ Ma liên minh là để diệt yêu trừ ma, vượt trên cả sự tồn tại của Chính Đạo liên minh. Nếu lại cùng họ liên thủ thì quả là nực cười. Ý của ta là hôm nay Chính Đạo liên minh phát động cuộc giao tranh chính tà đầu tiên, chúng ta cũng không thể

ngồi yên mà cần phải làm một điều gì đã để cho thiên hạ biết ngoài Chính Đạo liên minh đang đối nghịch với yêu ma, còn tồn tại Trừ Ma liên minh của chúng ta. Nói vậy các vị đã hiểu ý ta chưa?

Nhìn điệu cười chúm chím của nàng, Văn Bất Danh đáp:

- Đến đây thì hiểu rồi. Nhưng cô đường đột quyết định ra tay thì chúng ta nên chọn mục tiêu như thế nào đây? Chuyện này chẳng hề được chuẩn bị trước, cô nói hành động là hành động, chúng ta phải trừ yêu gì, diệt ma gì đây?

Tiếp đó, Quy Vô đạo trưởng cũng nói:

- Văn Bất Danh nói có lý. Nếu hôm nay chúng ta đường đột quyết định, tấn công một cách mù quáng thì phạm vào điều đại kỵ của phép dụng binh.

Tư Đồ Thần Phong nghe xong liền can rằng:

- Chúng ta không nên quá nôn nóng. Nếu cô ấy đã nói lên suy nghĩ thì sao không thử nghe xem kế hoạch của cô ấy là như thế nào rồi sau đó sẽ quyết định có nên hành động hay không.

Hai người nghe thấy phải, đều lặng thinh nhìn sang Trần Ngọc Loan đợi nàng lên tiếng.

Nở nụ cười xa xăm bí ẩn, Trần Ngọc Loan nói:

- Kỳ thực suy nghĩ này cũng vừa xuất hiện tức thì thôi, vì vậy cũng hơi chút đường đột. Vốn dĩ cách nghĩ của ta cũng giống với mọi người. Trước hết để xem kết quả trận chiến của liên minh chính đạo thế nào, sau đã sẽ quyết định kế sách qua mặt bọn họ. Nhưng ta mới đây chợt nghĩ ra rằng, trận này nếu liên minh chính đạo thắng, đó sẽ là trận chiến đầu tiên giữa chính và tà do họ phát động. Thắng lợi của bọn họ đối với thiên hạ mà nói cũng tạo nên một tác động đáng kể. Lúc đó cho dù chúng ta nghĩ ra kế sách giành được thắng lợi thứ hai, thứ ba đi chăng nữa cũng không thể có được ý nghĩa to lớn như bọn họ đạt được ở trận chiến đầu tiên. Vì thế ta quyết định, lần này chúng ta không thể chậm chân. Phải nhân cơ hội này cùng bọn họ phân tài cao thấp.

Nghe xong, Tư Đồ Thần Phong chỉ nhìn nàng tủm tỉm cười. Còn Quy Vô đạo trưởng và Văn Bất Danh sắc mặt tươi tỉnh nói luôn rằng:

- Được đấy, nha đầu đã trưởng thành rồi.

Dứt lời cả hai nín thinh một lúc rồi cùng bật cười ha hả.

Sau khi dứt cười, Quy Vô đạo trưởng hỏi lại:

- Suy nghĩ của cô rất phải. Trừ Ma liên minh chúng ta thực lực trước mắt tuy rằng không mạnh bằng Chính Đạo liên minh, nhưng nếu chúng ta có kế sách tốt hơn bọn họ thì không cần đánh cũng tất giành thắng lợi trận này. Chỉ là chúng ta nên chọn ai làm mục tiêu đây. Đó quả là vấn đề cực kỳ then chốt, chọn không khéo thì chẳng khác tự chuốc lấy thất bại.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Điều này ta cũng đã nghĩ đến rồi, trước mắt yêu ma nhân gian tuy đông nhưng thực chất chỉ có Quỷ vực và Long Ma chiến tuyến hiện diện. Lần này Chính Đạo liên minh chọn bọn chúng là đối thủ, thế thì chúng ta cũng chọn chúng là đối thủ như bọn họ. Chỉ khác là chúng ta nên chậm hơn liên minh chính đạo một bước, vì vậy có thể đứng sau họ chiếm chút ưu thế nhất định. Nhưng nói như vậy cũng nghĩa là chúng ta đã đi sau một bước, nhất định phải thu dọn sạch sẽ chiến trường bằng không sẽ khiến thiên hạ chê cười, hơn nữa còn làm mất danh tiếng của Trừ Ma liên minh.

Văn Bất Danh nhú mày nói:

- Nha đầu, cô làm thế không ổn đâu. Nếu Chính Đạo liên minh mà biết sẽ nói chúng ta là gan thỏ để, chỉ biết nấp sau lưng làm những chuyện lén lút lút. Điều này sẽ hủy hoại hình ảnh của Trừ Ma liên minh. Ta cho rằng chúng ta nên đổi mục tiêu mới, giành chiến thắng đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, đến lúc ấy xem ai dám cười chê.

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Ý của ông ta hiểu, nhưng ta làm như vậy chỉ muốn đánh cược với liên minh chính đạo xem bên nào gặp may hơn. Nói thật, thực lực của liên minh chính đạo tuy mạnh, nhưng ta tin rằng bọn họ cũng không thể giành thế áp đảo, vì vậy rất cục bên nào giành thắng lợi bây giờ vẫn chưa rõ ràng. Chúng ta hành động như thế có hai cái lợi, một là có thể có nhiều cơ hội, nếu liên minh chính đạo không dễ dàng giành chiến thắng như vẫn tưởng thì chúng ta sẽ tiêu diệt kẻ địch trở thành người chiến thắng, phần công lao đầy đều là của chúng ta. Hai là, kể cả nếu liên minh chính đạo giành thắng lợi cuối cùng thì chúng ta cũng chẳng tổn hại gì, ngược lại thiên hạ còn nói phần thắng của bọn họ cũng có sự đóng góp của chúng ta. Điều này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại.

Quy Vô đạo trưởng trầm ngâm một hồi, sau khi bàn bạc với Văn Bất Danh liền hỏi:

- Nếu đã như vậy, theo cô chúng ta nên làm gì lúc này?

Trần Ngọc Loan đảo mắt một vòng, rồi mỉm cười nói:

- Cách của ta rất đơn giản. Cho tăng thêm người theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của liên minh chính

Sau nửa canh giờ, Quy Vô đạo trưởng nói:

- Sau một nén nhang nữa, chúng ta có thể tới được Hoa Sơn, bây giờ nên truyền lệnh giảm tốc, bằng không sẽ xông lên phía trên Hoa Sơn mất.

Trần Ngọc Loan nghe vậy nói:

- Vậy lập tức cho người phía trước giảm tốc, đồng thời tăng cường chú ý tình hình bốn phía, có động tĩnh lập tức hồi báo. Hành động của chúng ta lúc này đây, nói thật là rất mạo hiểm, toàn bộ đều theo thiên ý, có cơ hội hay không phải dựa vào vận khí của chúng ta.

Dứt lời, Quy Vô đạo trưởng đang muốn mở lời, thì một đệ tử đi trước lại báo:

- Bẩm báo minh chủ, phía trước phát hiện môn hạ Thiên Kiếm Viện, bọn họ đã phong tỏa phương hướng chúng ta đang đi tới, trước mắt nên hành động thế nào, mong minh chủ chỉ thị.

Vừa nói xong, lại một đệ tử hồi báo:

- Hồi bẩm minh chủ, có tin tức mới nhất truyền đến, đoàn người Tịch Diệt Thiện Chủ của Vạn Phật tông đã đánh vào chỗ trống không, đang ở phía trên Long Ma chiến tuyến đóng quân, nhưng lúc này hoàn toàn không tìm thấy tung tích gì của đối phương.

Trần Ngọc Loan suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiếp tục theo dõi, lưu ý không để cho Chính Đạo liên minh phát hiện hành tung của chúng ta. Thêm nữa, lập tức tra xét bên Hắc Hà quỷ vương một chút, xem thử có tình huống gì mới hay không.

Hai đệ tử nhẹ đáp một tiếng lĩnh mệnh phóng đi, nhưng Văn Bất Danh đúng lúc này lại đột nhiên trở về.

Vừa gặp mặt, Văn Bất Danh sắc mặt có chút kích động nói:

- Vừa nhận được tin tức, Hắc Hà quỷ vương đã đột phá vòng vây của Kiếm Vô Trần, và đang hướng về phía này chạy đến. Sau khi Kiếm Vô Trần truy tung một hồi, đã bị Diệt Tâm Nghi truyền lệnh trở về, đây là một cơ hội cực tốt.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy nói:

- Đây đúng là một tin tức cực tốt, nhưng người có tra xét tình hình cụ thể bên phía Hắc Hà quỷ vương không, chẳng hạn như bên cạnh hắn có bao nhiêu cao thủ, thực lực so với chúng ta chênh lệch nhiều ít bao nhiêu?

Văn Bất Danh nói:

- Điều này ta đã tra hỏi rồi, bên cạnh Hắc Hà quỷ vương vốn có sáu tên quỷ tiên, quỷ quân hơn một ngàn, nhưng sau khi đánh với Kiếm Vô Trần, đã tổn thất một nửa binh lực, giờ đây chỉ còn lại có bốn tên quỷ tiên với bốn trăm quỷ quân. Với thực lực của chúng ta muốn tiêu diệt bọn chúng, tình không phải là việc khó.

Trần Ngọc Loan nói:

- Mọi việc đều đã phát triển đúng theo suy đoán, vậy chúng ta nên bắt đầu cuộc chiến thứ nhất của Trừ Ma liên minh, đánh một trận cho thật oanh oanh liệt liệt, nhất cử tiêu diệt toàn bộ binh lực của Hắc Hà quỷ vương. Truyền lệnh cho toàn bộ nhân mã phân tán ra và tìm nơi ẩn tàng, đợi gã Hắc Hà quỷ vương đó tự đâm đầu vào lưới.

Dứt lời, Quy Vô đạo trưởng cùng Văn Bất Danh một trước một sau, bắt đầu hạ lệnh bố trí an bài.

Nhìn về phía trước, Trần Ngọc Loan điềm đạm nói:

- Đây là trận chiến đầu tiên của chúng ta, huynh nghĩ chúng ta có mấy phần cơ hội thắng trận?

Tư Đồ Thần Phong thản nhiên đáp:

- Ta không biết, nhưng ta sẽ luôn luôn hỗ trợ nàng, ta tin tưởng rằng chỉ cần chúng ta cố gắng, thì nhất định có thể thành công.

351. Chương 351. Quỷ Vương Trung Phục

- Kỳ quái, sao huynh có thể trở nên thông minh hơn trước vậy? Hiện tại chúng ta bay lên trên kia, nhớ phải ẩn tàng khí tức toàn thân, không thể để Hắc Hà quỷ vương phát hiện.

Bay lên theo nàng, Tư Đồ Thần Phong thắc mắc hỏi:

- Tại sao nàng không truyền lệnh để những người khác ẩn tàng khí tức, mà chỉ có hai người bọn ta?

Trần Ngọc Loan liền giải thích:

- Điều này dễ hiểu thôi, với tu vi của quỷ vương, bọn họ có muốn cũng không thể nào ẩn tàng được, như vậy sao không cố ý lộ ra để quỷ vương có ý coi thường? Nếu như hắc vương lơ lửng sự cảnh giác như dự tính, khi có thời cơ chúng ta phục sẵn ở đây sẽ bắt thần tấn công.

Tư Đồ Thần Phong cổ quái nhìn nàng nói:

- Không ngờ nàng lại thông minh đến thế, ta thực sự bội phục.

Nghe những lời này, Trần Ngọc Loan thu lại nụ cười, nhẹ giọng:

- Ở địa vị này, để nỗ lực dụng tâm cho thiên hạ bách tính, ta có thể không thông minh sao? Kỳ thật ta không hề vui vẻ vì điều này, con người sống hồ đồ ở một điểm là muốn có nhiều khoái lạc, muốn thông minh hơn người khác, nhưng cuối cùng cũng chẳng thể khoái lạc hơn.

Cảm giác được áp lực trong lòng nàng, Tư Đồ Thần Phong đột nhiên dụng lực nắm lấy tay nàng, kiên định nói:

- Nàng đừng e sợ, sau này hãy để gã ngốc ta theo nàng, bảo hộ nàng, làm cho nàng mãi mãi vui vẻ, không vương vấn bất cứ phiền não nào.

Nhìn vào mắt hắn ta, nàng cảm nhận được mối thâm tình đó, Trần Ngọc Loan nhẹ mắng:

- Người ta nói huynh ngốc nghếch nhưng huynh thật sự không ngốc chút nào, chỉ là huynh tính cách thật thà, mọi việc đều chỉ suy nghĩ một mặt, không hề nghĩ đến những nghĩa khác. Sau này, nếu huynh từ từ sửa đổi, lúc đó ta sẽ không gọi huynh là ngốc nữa.

Nói xong nàng chợt mỉm cười, nhanh chóng thu hồi ngọc thủ trong khi hắn ta vẫn đang sững sờ, rồi thân ảnh chớp lên lập tức xuất hiện phía trên, tươi cười nói:

- Nếu muốn theo đuổi ta, huynh cần phải nỗ lực nhiều đó nhé!

Tư Đồ Thần Phong tức thì ngờ ngạc nhiên, thầm than nữ nhân thật khó dò, nhưng nhìn vẻ ranh mãnh của nàng thì hắn thấy hết sức đáng yêu, không thể nén được lớn tiếng kêu:

- Một ngày nào đó, ta sẽ lấy được nàng làm vợ, nàng hãy chờ xem.

Nói xong hắn phi người đuổi theo.

Cùng lúc đó, một cỗ hắc vụ đang từ xa bay nhẹ đến. Ở mặt trước, một tên quỷ tiên toàn thân phủ hắc vụ nói:

- Quỷ vương đại nhân, gã Kiếm Vô Trần đó đã dẫn quân trở về, có nên truy đuổi cho bọn chúng quay về hay không?

Hắc Hà quỷ vương âm trầm nói:

- Như vậy đủ rồi, hãy lui quân, bọn ta cũng đã tổn thất không ít binh lực. Lúc này Âm Thi quỷ vương chắc đã phát động tấn công toàn diện, Chính Đạo liên minh dù biết được tin tức, có vội vàng trở lại cũng không kịp. Bọn ta trước tiên hãy rời khỏi đây, bảo tồn thực lực chờ đến lần hành động sau.

Đi được ba dặm, Hắc Hà quỷ vương đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng quỷ quân phía trước, nhân thần âm lãnh nói:

- Không ngờ bọn chúng cũng có chút bản sự, bất ngờ tại đây bố trí mai phục bọn ta. Đã vậy thử xem ai sợ ai. Truyền lệnh toàn thể chuẩn bị, chúng ta sẽ cho chúng một kích phủ đầu, xuất phát!

Từng trận cuồng phong hắc sắc nổi lên, chỉ chớp lát đã xuất hiện trong phạm vi bao vây của Trừ Ma liên minh. Khắp bốn phía, cao thủ Trừ Ma liên minh đang ẩn tàng lập tức hiện thân không một tiếng động. Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Ngũ Hành chân nhân, Đạo Tà Tàn Kiếm mỗi người trấn thủ một phía, tiến lại đoàn đại quân của Hắc Hà quỷ vương.

Kinh dị nhìn chúng nhân, Hắc Hà quỷ vương ngạc nhiên nói:

- Là các người, sao lại có thể như thế, làm sao các người có thể liên kết với Chính Đạo liên minh?

Văn Bất Danh cười lạnh:

- Người sai rồi, Chính Đạo liên minh là Chính Đạo liên minh, bọn ta là bọn ta, chẳng có gì liên hệ với nhau cả. Lần này bọn họ xuất hiện là để trảm yêu trừ ma, bọn ta cũng thế, điều đó có gì sai đâu? Chỉ có thể trách các người vận khí không tốt, tự đâm đầu vào lưới vây của bọn ta, coi như bọn người xui xẻo vậy.

Hắc Hà quỷ vương hét lên giận dữ:

- Câm miệng, dựa vào đâu mà dám người vô dụng các người nghĩ rằng có thể gây khó khăn cho bốn vương? Nói cho người biết, tên Kiếm Vô Trần đó nếu không có Huyết Hà đồ thì đã chết trong tay bốn vương, sau đó, nếu không phải đám người Kim Định Phù Dung Quách Xảo Lệ đem cao thủ Dao Trì chi viện, hẳn ta đã bị đánh bại rồi.

Văn Bất Danh cười nhạo:

- Thật lợi hại a! Vậy kẻ nào đã được ném mùi lợi hại, bị truy đuổi như gia khuyển, đào tẩu khắp nơi?

Bốn phía chúng nhân cười lớn, Hắc Hà quỷ vương giận dữ rống lên, vẫy tay hạ lệnh tiến công. Chỉ thấy bốn quỷ tiên phân xạ tứ phương, nghênh đón Văn Bất Danh tứ đại cao thủ, một lượng lớn quỷ quân và Trừ Ma liên minh đệ tử triển khai một trường quyết chiến.

Âm trầm quan sát các đệ tử của Trừ Ma liên minh, Hắc Hà quỷ vương cảm hận:

- Dám cười nhạo ta, ta sẽ cho tất cả bọn người chết hết.

Nói xong hắc ảnh chớp lên, quỷ vương thân hóa vạn ảnh, lập tức tấn công vào đám đệ tử của Trừ Ma liên minh gần đó, Hóa Hồn đại pháp đáng sợ vô cùng, chỉ một đòn đã hóa hồn ba mươi đệ tử, thực lực đó quá khủng khiếp khiến chúng nhân tại trường đều kinh tâm.

Văn Bất Danh giận dữ hét lớn, toàn thân hồng quang bạo trưởng, huy động Hạo Nhiên Thiên Cương đến cực hạn, một chưởng đánh tới gã quỷ tiên trước mặt, đuổi theo quỷ vương nhằm ngăn cản hắn tàn sát liên minh đệ tử. Tuy nhiên tên quỷ tiên này chẳng dễ đối phó, dưới một chưởng toàn lực của Văn Bất Danh chỉ thối lui ba bước, rồi lập tức trở lại án ngữ trước mặt Văn Bất Danh.

Âm trầm cười một tiếng, Hắc Hà quỷ vương nói:

- Thế nào, các người có khả năng vây khốn bốn vương không? Tình hình hiện tại, các người chỉ là tự tìm đường chết.

Văn Bất Danh đang đối phó với gã quỷ tiên liền hét lớn:

- Người chó đực ý, hôm nay chưa biết ai tự tìm đường chết đâu.

Hắc Hà quỷ vương hừ một tiếng rồi nói:

- Hiện tại, người chỉ có thể lớn tiếng, để ta giết hết bọn chúng rồi sẽ chăm sóc tới người. Nên giữ lại chút hơi tàn để đột vây, may ra có thể giữ được tấm thân vô dụng.

Văn Bất Danh đại nộ, muốn ly khai tên quỷ tiên, nhưng lại bị quỷ tiên bám lấy, nên không thể ly khai. Trong lúc này, phía trên đột nhiên có một thanh âm truyền lại:

- Quỷ vương đại nhân nếu cảm thấy tịch mịch, ta có thể bồi tiếp người một trận.

Lời dứt, Tư Đồ Thần Phong xuất hiện trước mặt chúng nhân, nhãn thần sắc lạnh nhìn vào Hắc Hà quỷ vương.

Lạnh lẽo nhìn Tư Đồ Thần Phong, Hắc Hà quỷ vương lớn giọng hỏi:

- Ngươi là kẻ nào, niên kỷ không lớn nhưng tu vi khá cao, ta khuyên ngươi chớ nên tự hủy đi tiền đồ của mình.

Tư Đồ Thần Phong thản nhiên cười:

- Ta gọi là Tư Đồ Thần Phong, bất quá là một vị khách quý của Trừ Ma liên minh. Hiện tại chúng ta chẳng nên nói nhiều, ngươi nhiệt náo cũng đủ rồi, bọn ta nên đánh một trận để quyết định thành bại của trận chiến này.

Lạnh lẽo nhìn Tư Đồ Thần Phong, Hắc Hà quỷ vương nói:

- Trong trận chiến với bốn vương, ngươi nghĩ là có cửa thắng ư?

Tư Đồ Thần Phong hỏi lại:

- Quỷ vương đại nhân nghĩ trong trận đấu giữa bọn ta, kết quả sẽ thế nào? Nếu ngài có lòng tin, thì đã không hỏi câu này?

Ánh mắt sắc lạnh, Hắc Hà quỷ vương lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi nói năng lợi hại như vậy, liệu bản lĩnh có được như vậy không. Lại đây, ta sẽ thử xem truyền nhân Ngũ Hành kiếm đã luyện đến mức nào.

Tư Đồ Thần Phong sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Ngươi đã biết? Sao ngươi có thể biết được?

Hắc Hà quỷ vương âm trầm cười:

- Bốn vương nếu một điểm này cũng không biết, há dám đến nhân gian? Ngươi đừng quên là người chết sẽ biến thành quỷ, mang theo rất nhiều sự tình của nhân gian, bốn vương đương nhiên sẽ biết. Đừng nói nhiều nữa, xem chiêu.

Hắc mang chớp động, một khối quỷ khí hung mãnh phát ra, hóa thành một lệ quỷ, miệng phun minh hỏa nhằm Tư Đồ Thần Phong công tới.

Thu lại nét kinh ngạc, Tư Đồ Thần Phong lập tức lãnh tĩnh, song thủ dẫn động kiếm quyết, nhẹ quát:

- Xích long tường, ly hỏa nam lai phần cứu thiên.

Hồng quang chớp hiện từ mũi Hỏa Long kiếm nhanh chóng xạ lên giữa không, hỏa diễm bắt tận từ thân kiếm bay lên, hình thành một hỏa long, nhanh chóng đón đánh lệ quỷ, song phương mãnh liệt va chạm, tạo

tử sắc quang hoa xông thẳng lên trời, ngăn chặn đòn tấn công đáng sợ của Hắc Hà quỷ vương, đôi bên va chạm kịch liệt, trong sát na chuyển thành một vụ nổ cực mạnh chấn tan kết giới xung quanh.

Trong tiếng nổ dữ dội, Trần Ngọc Loan thân thể lập tức rung động, khoe miệng chảy ra một dòng máu, hiển nhiên là do vụ nổ đáng sợ vừa rồi chấn động khiến cho nội phủ của nàng thụ trọng thương. Ở phía trên, Hắc Hà quỷ vương cũng không cảm thấy khá hơn, hắc mang toàn thân kịch liệt chớp động, miệng gầm lên một tiếng giận dữ.

Trong lúc này, giữa không trung một thanh âm vô cùng lạnh lẽo truyền lại:

- Ngũ hành tề xuất, thần ma giai khóc. Chịu chết đi, quỷ vương!

Năm vòng ánh sáng đột nhiên xuất hiện, Ngũ Hành kiếm của Tư Đồ Thần Phong đồng thời phóng ra, hóa thành năm đạo ánh sáng xoay chuyển, chiếu theo phương vị ngũ hành lao tới vây khốn quỷ vương ở chính giữa.

Trên không trung, Ngũ Hành kiếm bắt đầu chấn động, năm thanh kiếm không giống nhau tạo thành một mảng âm sát chi lực tuyệt cường, bao phủ xung quanh Hắc Hà quỷ vương giống như một không gian đáng sợ. Cùng với âm sát chi lực càng lúc càng mạnh mẽ, năm thanh thần kiếm biến thành ngàn vạn, Ngũ Hành kiếm trận hình thành bao phủ toàn bộ khu vực với hàng vạn ngũ sắc quang kiếm bay lượn đan xen nhau, ngang dọc hướng về phía quỷ vương phát động đợt tấn công tuyệt cường.

Rống lên một tiếng giận dữ, Hắc Hà quỷ vương điên cuồng gào thét làm chấn động trời xanh, dùng hết tốc độ để tránh né nhằm thoát khỏi đợt tấn công bất ngờ này. Nhưng do Ngũ Hành kiếm trận đã hình thành, phía trong pháp kiếm có hàng ngàn hàng vạn, mỗi phía đều phân bố ngũ sắc quang kiếm bất đồng tính chất, căn bản không có nơi nào để ẩn náu.

Cảm thấy lực lượng toàn thân nhanh chóng yếu đi, nhân thần quỷ vương trở nên lạnh lẽo, thân thể đột nhiên hóa thành vô số khối khí, dùng phương pháp vận hành cổ quái, hình thành một trận pháp kỳ lạ ngay bên trong Ngũ Hành kiếm trận, không ngờ lại ngăn chặn được đợt công kích của Ngũ Hành kiếm trận một cách xảo diệu.

353. Chương 353. Đại Hoạch Toàn Thắng

Một bên, Trần Ngọc Loan theo dõi biến hóa vạn thiên của âm sâm quỷ khí tại trung tâm trận pháp, trầm giọng:

- Dừng dừng lại, mặc dù tạm thời không thể công phá trận pháp phòng ngự của quỷ vương, nhưng cũng làm tiêu hao một lượng lớn chân nguyên của hắn. Bây giờ huynh cứ cố duy trì tình trạng này, những việc khác cứ để cho ta. Hôm nay chúng ta nhất định phải thu thập tên Hắc Hà quỷ vương này nếu không sẽ không thể giành được toàn thắng, cũng sẽ không thể vượt qua Chính Đạo liên minh.

Thối lui hai bước, Trần Ngọc Loan sau khi nói xong, chuyển thân ngồi xuống, toàn thân phát ra khí thần thánh trang nghiêm, bốn phía mây khí bao phủ, thanh khí xoay chuyển xung quanh, Thiên Hậu linh tự động xoay vòng phía trên đầu nàng, cùng lúc với toàn thân thần thánh chi khí càng lúc càng cường thịnh, phát ra tử sắc kỳ quang chói lọi.

Giữa không trung Trần Ngọc Loan khoác vẻ trang nghiêm tử hoa lưu chuyển rực rỡ, toàn thân chẳng khác một nữ thần, mây tím tầng tầng lớp, biến thành một màn võng không ngừng trối buộc thân thể quỷ vương.

Không ngừng co rút theo đạo tử quang, quỷ vương đang chống đỡ bên trong lúc này đã biến thành một đám hắc vân, miệng gầm lên:

- Xú nha đầu, ngươi không thể giết được ta, ta có linh thể bất diệt, cho dù ngươi có Thiên Hậu linh thì cũng không làm gì được ta.

Trần Ngọc Loan pháp quyết không đổi, vừa thôi động Thiên Hậu linh vừa lạnh lùng nói:

- Ngươi lầm rồi quỷ vương, nếu ta có khả năng khốn trụ ngươi thì nhất định có khả năng hủy diệt ngươi, nếu không tin thì ngươi sẽ biết ngay thôi.

Thiên Hậu linh lại đem tử quang phát ra lúc này bắt đầu thu hồi lại, chỉ một lúc sau đã đem hắc vân do quỷ vương hóa thành không chế lại trước mắt Trần Ngọc Loan. Mắt thấy đám hắc vân cố sức chống trả, Trần Ngọc Loan nghiêm túc nói:

- Nên kết thúc thôi quỷ vương. Đây là trận chiến đầu tiên của Trừ Ma liên minh bọn ta từ lúc khai sơn lập phái tới giờ, vì thế bọn ta nhất định phải thắng. Chỉ trách người vận khí không tốt nên gặp đúng lúc này. Bây giờ người hãy mở mắt mà xem ta làm cách nào để hủy diệt linh thể bất diệt của người.

Song thủ pháp quyết tức thì xoay chuyển, khí tức toàn thân Trần Ngọc Loan lập tức biến đổi, một cỗ khí tức trang nghiêm vô bờ tức khắc tuôn trào cuộn cuộn ra khắp thiên địa, khiến mọi người đều giương mắt nhìn về phía nàng một cách kinh ngạc. Lúc này thần thánh chi khí trên thân thể Trần Ngọc Loan biến mất, thay vào là khí thể uy nhiếp thiên địa. Đạo tử sắc quang hoa liền biến thành kim sắc quang hoa, toàn thân nàng kim quang chói sáng chẳng khác gì đại la thiên tiên.

Cùng với kim quang càng lúc càng cường thịnh, trên trán Trần Ngọc Loan kim quang chớp hiện dòng chữ Tàn Thần Quyết, đạo kim sắc tự phù này tức thì ẩn lên thân hình quỷ vương, lập tức truyền ra một tiếng cuồng hồng kinh thiên động địa lẫn kinh hãi vô cùng.

- Không thể, điều này là không thể ...

Chỉ hai câu ngắn ngủi, hắc vân tản mạn hồn tiêu phách tán, Hắc Hà quỷ vương tự xưng bất diệt đã chết dưới Tàn Thần quyết của Trần Ngọc Loan.

Phía dưới, những quỷ vật còn sót lại đều cảm thụ được khí tức của quỷ vương đã tiêu tán, đều không khỏi gào thét một cách kinh hoàng, tinh thần trở nên bất an, chỉ một lúc sau liền bị đệ tử Trừ Ma liên minh tiêu diệt. Hai gã quỷ tiên với tu vi tối cường lúc này cũng bị Đạo Tà Tàn Kiếm và liên minh cao thủ giết chết. Trận chiến kịch liệt chung quy đã kết thúc viên mãn, Trừ Ma liên minh kết thúc toàn thắng.

Ngạo nghễ tĩnh lập giữa không trung, Trần Ngọc Loan lướt mắt nhìn các liên minh đệ tử, lớn giọng nói:

- Trận chiến này đã thành công viên mãn, kết quả này là do mọi người đồng tâm hiệp lực, vì thế đây là công lao của mọi người. Đối với các đệ tử đã hy sinh vì chính nghĩa, ta đại biểu cho bách tính thiên hạ bày tỏ lòng cảm kích khôn cùng. Về sau bọn ta sẽ phải học tập họ, vì chính nghĩa mà không tiếc sinh mệnh bản thân, bảo gia vệ quốc không sợ cường bạo. Giờ mọi người trước hết hãy điểm lại nhân số, sau khi thu thập thi thể các đệ tử xong, chúng ta lập tức ly khai.

Vừa dứt lời, chúng nhân đều cao giọng hoan hô, rồi lập tức lĩnh mệnh kiểm tra nhân số thương vong.

Sau một nén hương thời gian, Văn Bất Danh cùng Vô Quy Đạo Trưởng đã chỉnh đốn xong liên minh đệ tử, song song tiến lên phía trước phục mệnh. Chỉ nghe Văn Bất Danh nói:

- Hồi bẩm minh chủ, liên minh tổng số lúc xuất động là bốn trăm lẻ sáu người, kết quả tử vong một trăm chín mươi sáu người, thụ thương bảy mươi bốn người, giá phải trả cũng không nhỏ.

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Để có được thành quả này, tính ra cái giá đó cũng đáng. Sau khi trở về hãy nhớ hậu táng những đệ tử, làm hậu sự an ủi vong linh những người này. Bây giờ chúng đệ tử ở đây do Đạo Tà tiên bối và sư phụ ta suất lĩnh về trước, còn lương vị hộ pháp và Tư Đồ Thần Phong huynh theo ta trở lại quan sát tình huống vùng phụ cận đây.

Đạo Tà Tàn Kiếm đáp lại một tiếng, cùng Ngũ Hành chân nhân đồng suất lĩnh cao thủ liên minh rời đi.

Nhìn về hướng Hoa Sơn, Quy Vô đạo trưởng nhẹ giọng nói:

- Trận chiến này chúng ta đã thắng, thật không hiểu bên Chính Đạo liên minh kia, kết quả thắng bại như thế nào?

Văn Bất Danh cười:

- Thiết tưởng sẽ không dễ để biết điều đó, bọn ta cùng thám xét một lần là biết ngay.

Trần Ngọc Loan đồng tình:

- Ta cũng đang có ý này, chúng ta đi thôi.

Mọi người đều rời khỏi đó, bốn người một mặt thẳng tiến, một mặt ẩn giấu khí tức, cẩn thận quan sát tình huống vùng phụ cận. Không quá năm dặm, bốn người phát hiện trong rừng có đệ tử của Chính Đạo liên minh.

Phong bế hô hấp, bốn người Trần Ngọc Loan lặng lẽ đến gần, chọn một nơi ẩn náu, chú tâm quan sát tình huống. Ba tên đệ tử Chính Đạo liên minh lúc này đang thấp giọng trao đổi.

Chỉ nghe người thứ nhất nói:

- Ta vừa nhận được tin tức là Diệp minh chủ đã tự mình trở lại tìm đoàn người của Tịch Diệt thiên chủ, và truyền lệnh cho bọn họ lập tức đi về Thái Huyền sơn Thiên Kiếm viện.

- Chuyện này là sao, chẳng lẽ đã xuất hiện tình hình ngoài ý muốn? Không phải liên minh vừa phái người chạy tới Lạc Dương để chi viện cho Nho viên hay sao, tại sao giờ lại còn phái người đến Thiên Kiếm viện, chẳng lẽ ở đó cũng có chuyện?

- Ai nói là không? Lần này Chính Đạo liên minh bọn ta có thể nói là xuất sư bất lợi, trước tiên là đám người Tịch Diệt thiên chủ bị bát đại cao thủ Long Ma chiến tuyến hí lộng, trúng kế dương đông kích tây của địch, để bọn chúng lên tập kích Lạc Dương Nho viên mà không ai biết. Hiện tại lại có tin truyền tới nói rằng Thiên Kiếm viện tại Thái Huyền sơn bị Âm Thi quỷ vương suất lĩnh đại quân bất ngờ tấn công, tình huống vạn phần nguy ngập, Kiếm Vô Trần đang cùng Tịch Diệt thiên chủ vội vàng trở về, không biết có về kịp hay không. Ngẫm ra đây cũng không phải là vấn đề để bọn ta bàn luận, nên cẩn thận thì hơn, đi thôi!

Lời vừa dứt cả ba tên liên minh đệ tử nhanh chóng rời khỏi khu rừng, rồi biến mất ở phía xa.

Trong rừng, bốn người nghe xong đều thất kinh, Văn Bất Danh mở lời trước:

- Tin tức này thật sự kinh nhân, nếu điều đó là sự thật thì Lục Viện liên minh lần này thảm rồi. Đạo viên đã bị hủy, Phương Hoàng thư viện cũng đã bị hủy, bây giờ nếu như Nho viên và Thiên Kiếm viện bị hủy nữa, thì Lục Viện liên minh chỉ tồn tại mỗi cái danh thôi ư?

Vô Quy đạo trưởng trầm giọng nói:

- Lời này quả không sai, bất quá tình hình trước mắt vẫn chưa thể nói trước được điều gì, bởi vì bọn ta vẫn chưa biết được kết quả sau cùng như thế nào.

Trần Ngọc Loan suy nghĩ sâu xa hơn, cất lời:

- Xem tình hình trước mắt, trận tuyến của Chính Đạo liên minh đã đại loạn, bọn ta nên thâm nhập để có thể điều tra rõ ràng việc này. Một khi việc bọn họ thảm bại là sự thật, đối với Trừ Ma liên minh chúng ta mà nói có một ý nghĩa rất to lớn. Vì vậy chúng ta phải biết được tin tức đích xác, không thể bất cẩn. Bây giờ Thái Huyền sơn ở quá xa, không thuận tiện để cấp tốc tới đó, bọn ta trước tiên hãy đến Lạc Dương một chuyến, cụ thể tra xét tình huống ở đó. Đến lúc đó thiết nghĩ là tin tức ở Thiên Kiếm viện sẽ truyền về.

Sau nửa thời thần, Trần Ngọc Loan dẫn bốn người phi vào thành Lạc Dương, tìm một tửu lâu ngồi xuống.

Mục quang lướt nhìn khắp tứ phía, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng:

- Hiện tại bọn ta trước hết ngồi tại đây, để cho Tư Đồ Thần Phong đi xem xét tình hình Nho viên đã.

Văn Bất Danh vừa nghe thấy, liền hăng hái tự đề cử:

- Hay là để ta và lão đạo đi cho, để hấn ở lại trò chuyện cùng cô cũng tốt.

Nói xong hấn mỉm cười thần bí, trong mắt ánh lên một tia kỳ dị.

Nhẹ lắc đầu, Trần Ngọc Loan nói:

- Các người không nên đi, hãy để huynh ấy đi thì hơn. Bởi vì trong bốn người bọn ta, huynh ấy là thần bí hơn cả, những người từng thấy mặt không nhiều, vì thế không bị người khác chú ý. Nếu là các người đi, thì người khác sẽ lập tức biết hành tung của bọn ta, điều này nhất định có ảnh hưởng ít nhiều tới việc làm của bọn ta.

Sắc mặt tức thì ngậy ngốc, Văn Bất Danh cười một cách bối rối:

- Những ngày qua, cô đích xác đã thành thực hơn rất nhiều, không hổ là nhất minh chi chủ.

Quy Vô Đạo Trưởng cười:

- Người bây giờ mới biết à, không phải là phản ứng quá chậm sao? May là lúc đầu đã đáp ứng Lục Vân, ngược lại nếu cứ để người như người làm mình chủ, e rằng Trừ Ma liên minh nhất định chẳng có tiền đồ như vậy.

Văn Bất Danh sắc mặt chẳng chút biến đổi nói:

- Lão đạo người giỏi lắm bây giờ lại muốn xô ta xuống, lúc liên minh mới lập sao người không nói như lúc này?

Ngồi một bên, Trần Ngọc Loan cùng Tư Đồ Thần Phong nhìn thấy cảnh này không khỏi mỉm cười, thì thầm qua lại đôi câu, Tư Đồ Thần Phong liền đứng dậy rời khỏi tử lâu.

Xen lời ngăn cản hai người đấu khẩu, Trần Ngọc Loan chỉ tay về phía cửa nói:

- Nhìn kìa, hai người kia không phải đã thấy ở Động Đình hồ ngày trước sao, làm sao bọn họ lại xuất hiện tại Lạc Dương thành này nhỉ?

Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng nghe vậy nhìn ra, chỉ thấy tại cửa tử lâu xuất hiện Hồng Vân Thái Tử và Toàn Phong Phủ Lý Vân Long.

Cúi đầu tránh mục quang của hai người kia, Quy Vô Đạo Trưởng nói:

- Việc này thật kỳ quái, bọn họ xuất hiện tại nơi này, thiết tưởng tất có nguyên do. Chỉ là vì sao bọn họ tới đây, điều này không thể đoán được.

Văn Bất Danh suy đoán:

- Liệu có phải bọn họ đến xem nhiệt náo của cuộc chiến chính tà không? Ta nghĩ hai người này chắc không hứng thú lắm với chuyện này, vì thế sự xuất hiện của họ tất nhiên có thâm ý, cần phải lưu ý hơn.

Trần Ngọc Loan tán đồng:

- Sự việc này đích xác là cần phải lưu ý, bất quá phải chờ sau khi có tin tức về Nho viên rồi mới nói tiếp. Bây giờ bọn ta nên ăn vài món, không cần chú ý bọn họ để tránh bị họ phát giác.

Bên kia, Hồng Vân Thái Tử và Toàn Phong Phủ Lý Vân Long đã tìm được một vị trí phía xa để ngồi, tùy ý gọi vài món ăn. Sau khi thức ăn được mang lên hai người vừa ăn vừa nhỏ giọng trò chuyện.

354. Chương 354. Tầm Hoa Mục Tiêu

- Lý huynh, tính ra đã được gần một tháng sau lần gặp tại Nhạn Đãng Phong. Lần đó tuy chúng ta ngẫu nhiên tranh giành lợi ích, nhưng mọi người đã cư xử ôn hòa, có thể coi như là hảo bằng hữu. Lần này tới Lạc Dương, bọn ta cùng truy đuổi Hắc Sát Kiếm Hồn, không biết Lý huynh có thể cho biết vì sao huynh lại nhất quyết đuổi không tha như vậy?

Toàn Phong Phủ Lý Vân Long nhìn hần hỏi lại:

- Tại sao người lại nói vậy?

Hồng Vân thái tử bối rối cười nói:

- Không giấu gì huynh, ta thấy huynh liên tục truy đuổi hần, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ nên đi theo chứ chẳng có mục đích gì cả. Hiện tại hỏi huynh, cũng mong được giải tỏa chút nghi hoặc trong lòng, hy vọng được Lý huynh giải đáp.

Lý Vân Long cổ quái nhìn hần ta, trong lòng thầm phân tích chân giả trong lời nói đó, trên mặt lộ vài phần không tin tưởng, nhưng cũng không tiện truy vấn nhiều, chỉ điềm nhiên trả lời:

- Kỳ thật cũng không có gì cả, hôm đó tại Nhạn Đãng Phong, Cửu Âm Nữ bị Lam Y Tu La cướp lấy chạy đi, lúc bọn ta quay lại thì đã không thấy tung tích của Huyền Âm Nữ nữa, người duy nhất biết được tình huống lúc đó là Hắc Sát Kiếm Hồn, tiếc là ta đã nhiều lần tra hỏi, hẳn nhất quyết không kể ra, việc đó làm cho ta trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Sắc mặt tức thì ngơ ngẩn, Hồng Vân thái tử hỏi:

- Việc này chắc không đơn giản như thế chứ?

Lý Vân Long bình đạm cười:

- Tin hay không tùy người, ta cũng không cưỡng cầu. Đương nhiên, gã Hắc Sát Kiếm Hồn đó cũng chẳng phải đơn giản, trên người hẳn chắc có ẩn tàng nhiều bí mật, mà những điều này thì ta đều muốn biết.

Hồng Vân thái tử phục hồi thần sắc, nhẹ giọng:

- Lần hồi đáp này cũng đủ rồi. Lúc này ta cũng không có việc gì, muốn cùng huynh đi chu du khắp nơi, chắc Lý huynh cũng không thấy phiền chứ?

Lý Vân Long chỉ trừng mắt nhìn hắn, rồi lập tức cúi đầu uống rượu, không mở lời trả lời hắn.

Khi Tư Đồ Thần Phong trở lại, Trần Ngọc Loan ba người đã gần ăn xong. Vừa ngồi xuống, Tư Đồ Thần Phong liền hạ giọng:

- Chính ta tận mắt nhìn thấy Nho viên bị hủy, hiện tại Chính Đạo liên minh và Nho viên môn hạ tất cả đã tới rồi, lúc này họ đang xử lý hậu sự, thần tình cực kỳ phẫn nộ. Hơn nữa ta còn có nghe nói là Thiên Kiếm viện cũng như thế, những tin tức chính xác vẫn chưa được truyền về, tất cả chỉ là suy đoán.

Ba người nghe xong liền im lặng và chìm vào trạng thái trầm mặc, vào lúc đó Hồng Vân Thái Tử và Toàn Phong Phủ Lý Vân Long đã đứng dậy rời khỏi tử lâu.

Điềm nhiên nhìn hai người rời khỏi, Trần Ngọc Loan nói:

- Muộn nhất là ngày mai tin tức này sẽ lan truyền khắp cả tu chân giới, trước mắt tạm thời không cần suy đoán quá nhiều. Hiện tại bọn ta theo dõi hai gã đó, xem thử có thông tin gì mới hay là có sự tình ngoài ý muốn.

Ba người nghe xong liền đứng dậy, cùng với Trần Ngọc Loan từ xa bám theo Hồng Vân thái tử và Toàn Phong Phủ, sau cùng biến mất trong con phố phồn hoa.

Sự xuất hiện của Hồng Vân Thái Tử và Toàn Phong Phủ Lý Vân Long, không hiểu là do vô ý đi qua hay đang ẩn dấu mục đích nào đó, rốt cuộc hai người đó sẽ đưa tới điều gì cho thiên hạ? Vào thời điểm này, không ai có thể đoán được.

Mặt trời ở phía Đông đang hé lộ, vạn vật biến đổi, ánh nắng buổi sớm sáng lung linh bao phủ trên Cửu Hoa sơn, làm cho chốn thế ngoại đào nguyên này nhuộm một màu sắc thần bí.

Sâu trong Cửu Hoa, bên một bờ suối, ba bóng nhân ảnh bay cách mặt đất ba trượng ngự khí hành không, cẩn thận xem xét tình huống bên dưới mặt đất.

Bay phía trước, Lâm Vân Phong nói:

- Từ khi bắt đầu, chúng ta đã phát hiện được bảy thi thể, nhưng không tìm thấy Ma Huyền tôn chủ, cũng không thấy Bồ Đề học viện, hay là chúng ta đã đi sai lộ tuyến. Nếu cứ tiếp tục bay theo hướng này, chẳng bao lâu sẽ ra khỏi Cửu Hoa sơn.

Thiên Mục Phong nhíu mày, trầm giọng nói:

- Sự việc này đích xác có điểm cổ quái, bất quá xem tình huống trước mắt như thế nào đã, bọn ta chẳng chẳng phải đi sai đường, chỉ là...

Thấy Thiên Mục Phong đột nhiên ngừng nói, Lâm Vân Phong hỏi:

- Chỉ là thế nào, người nói đi, chẳng phải là muốn cố ý làm cho người khác trở nên mất hứng chứ?

Thiên Mục Phong lắc đầu đáp:

- Ta không có ý đó, ta cũng chỉ đang suy đoán, nếu những xác chết đó là Bồ Đề học viện môn hạ, thì họ chết như thế nào? Nếu nói những kẻ đó gặp phải Ma Huyền tôn chủ, dựa vào tu vi của bọn họ thì tử vong là điều tất nhiên, nhưng có một điểm không được hợp lý, đó là hành tung của Ma Huyền Tôn Chủ luôn thập phần quỷ bí, đương nhiên hẳn ta không muốn có người biết được hành tung của mình. Trong trường hợp này, khi hẳn gặp những Bồ Đề học viện đệ tử kia, sát nhân diệt khẩu là điều tất nhiên. Nhưng hẳn không thể ngu xuẩn đến mức lưu lại những thi thể đó, để cho bọn ta lần theo dấu truy tìm hay sao?

Lâm Vân Phong nghe xong, đột nhiên tỉnh ngộ:

- Ta đã minh bạch rồi, ý của người là những kẻ đó không phải chết trong tay của Ma Huyền tôn chủ. Nhưng ngoài hẳn ra, thì có thể là ai chứ?

Thiên Mục Phong lắc đầu nhưng không đáp, rồi nhìn Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Ngạo Tuyết cô nương, cô nương có suy nghĩ gì không?

Trương Ngạo Tuyết trầm tư một thoáng, rồi điềm nhiên đáp:

- Sự việc này chưa thể nói trước được, có lẽ những người này là do Ma Huyền tôn chủ giết cũng không chừng, nhưng tại sao hẳn ta lại làm như thế? Nếu không phải do hẳn giết vậy là ai, vì sao lại không hủy thi thể và xóa dấu vết, lại lưu lại thi thể ở đây. Hơn nữa, người của Bồ Đề học viện bị giết, mà sao lại không thấy học viện động tĩnh chút nào?

Thiên Mục Phong nhẹ giọng nói:

- Ngạo Tuyết cô nương nói phải lắm! Những điều này chính ta cũng đang nghi hoặc mà không giải thích được. Trước tiên là nói về những người này, giả sử bọn họ chết trong tay Ma Huyền tôn chủ, hẳn vì sao làm như thế, chỉ có một khả năng là để đánh lạc hướng bọn ta. Từ đây có thể khả dĩ minh bạch một việc, gã Ma Huyền tôn chủ đó đã phát hiện ra bọn ta đang theo sau hẳn. Nếu giả thuyết này không đứng vững, những người đó không do Ma Huyền tôn chủ giết, vậy thì ở Cửu Hoa sơn này nhất định đã phát sinh biến cố khác. Biến cố này đã hấp dẫn sự chú ý của Bồ Đề học viện, khiến cho bọn họ bỏ mặc thi thể của những đệ tử này không kịp thu dọn. Do đó có thể thấy được, trong Cửu Hoa sơn nhất định đã phát sinh một sự kiện trọng đại.

Suy nghĩ về những lời này, Lâm Vân Phong nghĩ tới vài chỗ không thể lý giải, không nhận được bèn hỏi:

- Theo như những suy đoán của người, thì những người này có thể chết trong hai tình huống. Nguyên nhân thứ nhất là bị Ma Huyền tôn chủ giết chết, hẳn cố ý bố trí nghi trận, ý đồ mê hoặc đánh lạc hướng của bọn ta. Thứ hai là bọn họ không phải bị Ma Huyền tôn chủ giết, nhưng chết bởi vì một biến cố nào đó, biến cố này là gì, tạm thời vẫn không biết. Nếu là như vậy, ta vẫn không thể nghĩ thông tại sao họ lại chỉ dẫn bọn ta đi về phía trước, và cái gì đang đợi chúng ta ở phía trước?

Thiên Mục Phong cười khổ nói:

- Ta không phải là thần tiên, ta chỉ có thể suy đoán được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không có khả năng biết được mọi điều.

Trương Ngạo Tuyết bình tĩnh nói:

- Không cần phải tranh luận về điều này nữa, hiện tại tất cả những gì chúng ta đưa ra đều chỉ là giả thiết, sự thật như thế nào không ai biết được. Theo ta nghĩ hay là chúng ta nên gia tăng tốc độ, nhanh chóng tìm ra Ma Huyền tôn chủ hoặc là Bồ Đề học viện, lúc đó thì mọi việc tự nhiên sẽ được minh bạch.

Thấy nàng nói vậy, Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong đều không tiếp tục tranh luận nữa, ba người tăng tốc bay về phía trước, chẳng mấy chốc đã bay khỏi Cửu Hoa sơn nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Lúc quay trở lại con đường cũ, Thiên Mục Phong nói:

- Vì những thi thể này ở vùng phụ cận Tàng Thi giang, nên chúng ta bây giờ nên tản ra, mỗi người cách nhau độ trăm trượng, cẩn thận tìm kiếm dọc hai bờ con sông này, tin rằng nhất định sẽ có thể tìm thấy điều gì đó.

Lâm Vân Phong nói:

- Ý này không tệ, nhưng ta chợt nghĩ tới một điểm, đó là xung quanh Bồ Đề học viện có lẽ có kết giới trận pháp yểm hộ, chúng ta dựa vào mắt để tìm kiếm đa phần là không thể thấy được.

Trương Ngạo Tuyết liền nhíu mày, nhẹ giọng hỏi:

- Vân Phong, theo như lời đệ nói, chúng ta trước tiên phải phá giải kết giới trận pháp xung quanh Bồ Đề học viện, lúc đó mới có thể tìm được vị trí cụ thể của bọn họ sao?

Lâm Vân Phong gật đầu nói:

- Ý đệ đích xác là như vậy, bất quá trước tiên bọn ta phải tìm được vị trí cụ thể rồi mới có thể tiến hành, nếu như mù quáng làm bừa, thì sẽ tốn công vô ích.

Thiên Mục Phong cười khỏ nói:

- Người nói vậy cũng bằng như không nói rồi? Tìm được vị trí cụ thể rồi, ta nghĩ bọn ta muốn tiến vào thì cũng có thể được, đâu cần đợi để phá giải kết giới trận pháp làm gì nữa nữa?

Lâm Vân Phong liền tức giận, hét lên:

- Nếu người không muốn nghe thì tốt hơn là bịt tai lại, sao lại nhiều lời như vậy.

Ngăn cản Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng:

- Không thể nói như vậy, hiện tại ta trước phải tìm được vị trí chính xác của Bồ Đề học viện, sau đó sẽ do Vân Phong phá giải kết giới trận pháp, những việc khác sau đó sẽ nói tiếp.

Lời vừa dứt liền khê hét lên một tiếng, Tử Ảnh thần kiếm trong tay bay vọt lên không, tự động quay vòng trên đầu của nàng. Sau đó, Trương Ngạo Tuyết liền thi triển kiếm quyết, toàn thân tử quang rực sáng, chân nguyên cường thịnh nhanh chóng được huy động, thần kiếm trên đầu xoay chuyển phát sinh tiếng kêu vang chấn động bầu trời. Ngọc thủ lay động, Trương Ngạo Tuyết khê hô lên, thần kiếm bay trên đầu kêu vang một tiếng rồi lập tức bay ra bốn phía một vòng, kiếm thân chấn động, phát xuất tiếng ngâm dài như thanh long gầm lập tức xạ thẳng vào sáu trong Cửu Hoa.

Theo sau thần kiếm, ba người phi hành được mất khoảng một nén nhang, thì tới trước một khu rừng rậm rạp

Nhìn thấy Tử Ảnh thần kiếm liên tục bay xung quanh khu rừng này, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Chắc là nơi này. Vân Phong, bây giờ trông đợi vào đệ đó.

Lâm Vân Phong nhẹ gật đầu, phi thân lên phía trên khu rừng rậm, chỉnh chân xếp bằng ngồi xuống, Trảm Phong kiếm tùy thân tuần hoàn chuyển động, hình thành một quang cầu hình tròn tại không trung.

Đang tĩnh tọa, Lâm Vân Phong chợt mở bừng hai mắt, song thủ ở trước ngực nhanh chóng chuyển hoá pháp quyết, toàn thân phát xuất một đạo thanh sắc quang mang, trông chẳng khác gì thiên thể bạo phát, lưu tán khắp tứ phương. Cùng lúc đạo thanh sắc quang mang không ngừng phát ra, toàn bộ khu rừng bắt đầu xuất hiện một tầng thanh quang nhàn nhạt, thanh quang càng lúc càng đậm hơn, dần dần hiển lộ một tòa trận pháp đang tự động vận chuyển.

Nhìn thấy vậy, Thiên Mục Phong kinh ngạc nói:

- Không thể tin được là hắc lại có bản lĩnh này, thật sự ta nhận không ra

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên nói:

- Trong Dịch viên, nói về Âm Dương chi thuật hắc là người tinh thông nhất. Mỗi khi cần phá trận vượt quan, hắc là người được nghĩ tới trước tiên, chưa một lần thất bại.

Trong lúc đàm thoại, Lâm Vân Phong toàn thân quang hoa đại thịnh, tứ phía trận pháp vận chuyển càng lúc càng nhanh hơn, cuối cùng hình thành một trận thanh sắc xông thẳng lên trời. Cùng lúc với trận bạo phong không ngừng xông thẳng lên trên, không gian xung quanh khu rừng bắt đầu xuất hiện ba động, một

tầng kim quang sáng chói xuất hiện, khi tầng kim quang bị phá tan, cảnh tượng trước mặt lập tức thay đổi hoàn toàn.

Giữa không trung, Lâm Vân Phong thân thể liên tục phiên chuyển chín lần, cuối cùng trở lại bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, cười nhẹ nói:

Tính ra cũng không phụ lòng hy vọng của mọi người, kết giới trận pháp này đã được phá và khai mở.

355. Chương 355. Xuất Thủ Tương Trợ

- Hiện tại đã thấy địa điểm muốn tìm, nhưng hình như quá tĩnh lặng thì phải. A! Không lẽ đã phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn?

Đứng bên cạnh, Thiên Mục Phong trầm giọng nói:

- Hai người cũng cảm thấy nơi này tĩnh lặng một cách bất thường phải không? Kỳ lạ thật, theo lý khi kết giới bị chúng ta phá vỡ thì bên trong sẽ có ảnh hưởng không nhỏ mới đúng, tại sao lại không có một ai ra xem xét sự tình?

Lâm Vân Phong ngẫm thấy có lý vội nói:

- Chúng ta cứ ở đây mà nói cũng bằng thừa, chi bằng xuống xem thì sẽ rõ cả thôi.

Nói rồi hần động thân phi tới trước cửa đại môn.

Chầm chậm đưa tay đẩy cửa, ai dè mới đụng nhẹ cánh cửa đã mở ra khiến Lâm Vân Phong ngơ ngẩn. Hần nhỏ giọng lầm bầm:

- Lạ thật, mọi người đâu hết rồi cả, sao lại không khóa cửa?

Đứng bên cạnh, Thiên Mục Phong thấy tình hình khác lạ liền phi thân vào bên trong. Hần quét mắt dò xét khắp xung quanh, phát hiện một bóng người cũng không thấy liền nói:

- Nhìn tình trạng này nhất định nơi này đã xảy ra biến cố, hiện tại chúng ta không có nhiều thời gian tra xét nên tốt nhất cứ tìm một người nào đó hỏi cho rõ.

Ba người đi dọc theo hành lang, xuyên qua ba tòa phật điện cuối cùng họ tìm thấy dưới gốc một cây bồ đề một lão hòa thượng tay cầm kim bát. Vị hòa thượng ngồi đó có khuôn mặt vô cùng khắc khổ, lão đang nhắm mắt tụng kinh, thần tình vô cùng đăm đăm.

Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hỏi:

- Làm phiền đại sư, văn bối là Trương Ngạo Tuyết của Tây Thục Dịch viên cùng sư đệ Lâm Vân Phong và một vị bằng hữu tên Thiên Mục Phong có điều muốn thỉnh giáo. Đại sư cho hỏi sao nơi này im ắng quá vậy, môn nhân của Bồ Đề học viện đi đâu cả rồi?

Lão hòa thượng từ từ mở mắt nhìn ba người, điềm đạm nói:

- Ba vị đến đây không biết vì chuyện gì?

Trương Ngạo Tuyết vội đáp:

- Không dám giấu đại sư, chúng văn bối chỉ là vô ý đi ngang một khe suối gần đây phát hiện bảy thi thể của đệ tử quý viện, liền cấp tốc đến đây thông báo sự tình, thứ hai là xem có thể giúp được gì cho Bồ Đề học viện hay không. Nhìn đại sư toàn thân kim quang ẩn hiện nhất định là cao tăng đắc đạo, chúng văn bối xin thỉnh pháp hiệu của đại sư để xưng hô cho phải phép.

Hòa thượng trên mặt không chút biểu tình, giọng bình tĩnh nói:

- Phật dạy mọi sự đều hư ảo, coi vạn vật là không, quên hết mọi việc tất gặp Như Lai. Các người đã có duyên đến đây thì cứ đi tiếp, tự nhiên sẽ tìm được chân tướng. Còn bản tăng đây bắt quá là một kẻ tầm thường dưới cội bồ đề này, thật không đáng để ba vị phải thỉnh giáo.

Nói xong lão liền nhắm mắt tụng kinh, không lý đến ba người nữa.

Lòng bức bối rời khỏi nơi đó, Lâm Vân Phong vừa đi vừa mắng:

- Đây là lý gì, chúng ta đã có lòng tới báo tin vậy mà lão hòa thượng đó không thèm quan tâm. Rốt cuộc xem chúng ta là thứ gì chứ?

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy chỉ im lặng không nói, Thiên Mục Phong liền ngắt lời:

- Người bớt nói đi! À, hai người có phát hiện lão hòa thượng này có gì đó rất cổ quái không? Lão tuy khoác tăng bào nhưng trên người lại ẩn tàng sát khí, theo trực giác của ta thì lão hình như không phải là cao tăng của Bồ Đề học viện, nếu không sau khi nghe chúng ta báo tin không thể có biểu tình thờ ơ như vậy được.

Lâm Vân Phong kinh dị thốt lên:

- Nếu thấy nghi ngờ sao lúc rời người không nói? Tức quá, biết vậy lúc này tra vấn rõ ràng thì tốt rồi.

Thiên Mục Phong lắc đầu nói:

- Nói thật một câu, kinh nghiệm của người còn kém lắm. Nếu lúc này ta nói ra thì tất chúng ta và lão sẽ xảy ra tranh chấp, nói không chừng còn phát sinh giao chiến, đối với sự việc trước mắt thì điều này thật không nên. Mục đích của chúng ta là phải tìm cho được một người của Bồ Đề học viện để hỏi xem đã phát sinh chuyện gì, sau đó thì tùy cơ mà hành sự.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy đồng tình:

- Lời huynh nói quả không sai, trước mắt chúng ta phải lấy đại sự làm trọng. Lão hòa thượng đó đợi có cơ hội sẽ tìm hiểu chân tướng sau. Chúng ta nên đi nhanh một chút, ta vừa phát hiện khí tức của không ít người, tin rằng chỉ ít phút nữa sẽ giải thích được những thắc mắc lúc này.

Nàng nói xong thì bọn họ đã đi xuyên qua phát điện đến một nơi có vẻ như là lối vào một khu lăng mộ, ba người liền phát hiện được ở đây hiện diện không ít môn hạ của Bồ Đề học viện.

Nhìn kỹ khu lăng mộ rộng lớn này thấy các ngôi mộ bên trong không dưới một ngàn, có lẽ đây là nơi chôn cất của lịch đại cao tăng Bồ Đề học viện. Trước ngôi mộ lớn nhất ở đây tụ tập một đám đông tăng nhân đệ tử đang cao độ cảnh giác, giới bị thâm nghiêm.

Trên không trung là một đoàn nhân ảnh âm u, toàn thân tán phát ma quang với khí thế cường đại ép xuống, khiến cho bụi đất cũng không thể bay lên. Các đệ tử của Bồ Đề học viện đứng dưới đất sắc diện hiện lên vẻ khẩn trương cực độ.

Đột nhiên, một vị đại sư có khuôn mặt khắc khổ lên tiếng:

- Ma tôn lần này đến đây đã giết không ít môn hạ đệ tử của bổn viện, cũng thể hiện tu vi vô cùng khủng khiếp của mình khiến lão nạp bội phục. Bất quá, ma tôn như quả cho rằng bằng vào cường lực để khuất phục Bồ Đề học viện thì ngài đã lầm. Ngài cũng hiểu xưa nay chính tà bất lưỡng lập, hiện tại đã đến nước này rồi thì ma tôn hãy nói ra mục đích thật sự đi vậy.

Ma Huyền tôn chủ lãnh khốc nói vọng xuống:

- Pháp Luân đại sư, ta biết người là trưởng lão của Bồ Đề học viện và cũng biết thực lực của người không tệ, muốn bắt người khai kim khẩu thì thật không dễ. Nhưng đừng quên, xung quanh người còn rất nhiều đệ tử tu vi yếu kém, bọn chúng có cứng đầu được như người không. Cũng đừng nói với ta rằng họ không biết vật ta cần tìm cất giấu nơi đâu, vì điều này chẳng có gì quan trọng, chỉ cần người biết là đủ rồi, ta không tin người đủ cứng rắn nhìn ta tàn sát bọn chúng mà vẫn im lặng.

Pháp Luân đại sư thần tình vô cùng khó coi, nhỏ giọng nói:

- A di đà phật! Ma tôn làm vậy mà không sợ trời phạt sao?

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh:

- Trời phạt! Người đã quên Thái Âm Tế Nhật rồi ư? Ta đã chịu một lần rồi, nếu chịu thêm một lần nữa có gì phải so đo tính toán, sợ hãi như vậy há chẳng phải là ngu muội lắm sao?

Pháp Luân đại sư thở dài đầy cảm thán, mục quang quét nhìn mọi người, sắc mặt đầy bi thương.

Lúc này, Trương Ngạo Tuyết phiêu thân đáp xuống trước mặt Pháp Luân đại sư, trầm giọng nói:

- Ta biết sự việc này nhất định là khó khăn, vì lẽ đó ta mới thương nghị với các vị. Cho đến bây giờ chúng ta vẫn không minh bạch hai chuyện, một là ma tôn đến đây để hỏi điều gì, hai là lão hòa thượng đó là ai, ông ta đến đây với mục đích gì? Nếu mục đích bọn họ giống nhau, thì không vì lý do đó mà giao chiến với nhau sao?

Trương Ngạo Tuyết gật đầu nói:

- Rất có lý, chỉ là chúng ta làm thế nào để mở miệng hỏi đây? Lúc này nếu chúng ta hỏi Bồ Đề học viện, thì có thể tin chắc rằng bọn họ sẽ nghĩ chúng ta cùng một dạng với ma tôn, đến đây cũng có mục đích riêng?

Thiên Mục Phong nhướn mày nói:

- Khả năng này nhất định tồn tại, bất quá vì mọi người, chúng ta cũng chỉ có thể trực diện hỏi cho rõ ràng, nếu không khi thời cơ qua đi thì cũng chẳng còn cơ hội nữa. Nhìn tình huống hiện tại, Bồ Đề học viện không còn chi trì được lâu nữa, một khi mọi người đều tử thương, đến lúc đó sẽ thì e sẽ không ổn đâu.

Suy nghĩ kỹ về lời nói của hần, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Văn Phong nghĩ cũng có lý, đồng ý với biện pháp của hần, trực tiếp hỏi Pháp Luân đại sư. Lại gần bên Pháp Luân đại sư, chỉ thấy lúc này toàn thân ông ta run rẩy, kim quang quanh thân bắt đầu phát tán hỗn loạn, hiển nhiên dưới sự công kích của ma tôn, ông ta đã sa chân vào tình trạng cực kỳ nguy ngập.

Nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Lâm Văn Phong lên tiếng:

- Trước tiên hãy để ta ngăn chặn ma tôn lại một lúc, các người mau tranh thủ thời gian để hỏi cho rõ ràng, ta không có khả năng chống trụ lâu đâu.

Trường kiếm huy vũ, Dịch viên Trảm Yêu Diệt Ma kiếm được thi triển, kiếm khí cường đại tung hoành ngang dọc, hình thành vô số thanh sắc kiếm mang, tầng tầng lớp lớp khí cuộn cuộn cuốn tới ma tôn, ngăn cản hần ta tiến tới.

Phù trợ Pháp Luân đại sư, Thiên Mục Phong nghiêm túc hỏi:

-Đại sư, ta muốn hỏi đại sư một vấn đề thập phần trọng yếu, mong đại sư hồi đáp thật lòng. Lần này ma tôn đến đây, thực sự là có mục đích gì. Theo lời hần ta nói thì có hai vật bị phong ấn, ý là muốn chỉ cái gì?

Pháp Luân đại sư thần sắc trầm mặc, rồi hỏi ngược lại:

- Các vị hỏi vấn đề này để làm gì, chẳng lẽ các vị định giao vật đó cho ma tôn, nhằm hoán đổi lấy bình an nơi này sao?

Thiên Mục Phong phân trần:

- Đại sư hiểu lầm rồi, chúng tôi tịnh không có ý đó. Sở dĩ muốn hỏi ông vấn đề này, là vì chúng tôi chỉ muốn biết ma tôn đến đây để truy cầu thứ gì, nhằm tìm ra biện pháp để đối phó với hần. Hiện tại Đại sư đã biết sự lợi hại của ma tôn, nói thật là chúng ta ở đây không ai có khả năng chống cự lại hần ta, nếu không cố gắng tìm ra biện pháp thì tất cả chúng ta đều phải chết, đó không phải là điều mà chúng ta mong muốn. Hiện tại thời gian không còn nhiều nữa, tôi không còn thời gian để giải thích cụ thể, đại sư hãy mau hồi đáp chúng tôi vấn đề này được không?

Chậm chậm lắc đầu, Pháp Luân đại sư nói:

- Hai vị thứ lỗi, vấn đề này ta không thể nói cho hai vị biết được, cho dù ngày hôm nay Bồ Đề học viện có bị hủy diệt, thì sự tình này cũng không thể nói ra, vì nó không những có quan hệ với chúng tôi, mà còn quan hệ đến cả thiên hạ. Thiên Mục Phong nghe xong hừ lên giận dữ, thậm chí lão hòa thượng ngoan cố.

Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Đại sư đã biết việc này liên quan đến thiên hạ, vì vậy nên không muốn nói, ông nghĩ rằng sau này ma tôn không thể tìm thấy sao? Ma tôn có đầu óc, một khi hần đến đây, thì đã quyết không về tay trắng, bất luận là ông có nói hay không, tin rằng hần đã biết được ít nhiều, lúc đó khi chúng ta tất cả đều chết hết, ông khẳng định rằng hần không thể tìm được vật hần muốn sao?

Pháp Luân đại sư nhất thời ngây ra, rồi lập tức nhìn vào Trương Ngạo Tuyết, một lúc sau mới nói:

- Lời này cũng có vài phần đạo lý, nếu là như thế thì ta có thể nói cho các vị được biết. Hẳn đến đây chỉ vì hai vật, một là Vạn Thú Ma châu, hai là Phệ Tâm kiếm chí sát chí tà chi khí trong truyền thuyết. Còn làm thế nào hẳn biết được hai vật đó đang bị phong ấn ở Bồ Đề học viện của ta, thì không thể biết được. Vừa nghe thấy Vạn Thú Ma châu ở nơi này, Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động, chung qui rồi cũng biết vật cần tìm đang hạ lạc nơi đâu.

Nhưng Thiên Mục Phong vừa nghe đến tên của Phệ Tâm kiếm, tức thì sắc mặt đại biến, kinh ngạc hô lớn:

- Phệ Tâm kiếm? Đó không phải là một trong ngũ đại tà binh trong truyền thuyết, và hiệu xưng là chí độc chí khí sao? Vật này trước giờ không ai biết được nó hạ lạc nơi nào, không ngờ nguyên lai được phong ấn tại Bồ Đề học viện của Đại sư.

Pháp Luân đại sư cười khở, rồi thở dài nói:

- Đúng vậy, điều này đích xác là cực kỳ ngẫu nhiên, ban đầu khi ta mới biết thì cũng chẳng khác gì các vị. Chỉ là rất kỳ quái, những người biết được sự việc này chính cả Bồ Đề học viện chỉ có gần ba người, làm sao tên ma tôn này lại biết được chứ?

Trương Ngạo Tuyết trông thấy bộ dạng của hai người, khe nao núng lên tiếng hỏi:

- Phệ Tâm kiếm này cực tà ác à, tại sao sắc mặt của các vị đều không ổn thế kia?

Thiên Mục Phong trầm trọng nói:

- Cô nương chưa từng nghe danh của thanh kiếm này, nên không biết được sự tà ác và tàn độc của nó. Thanh kiếm này hiệu xưng là thể gian chí độc chí khí, vì thể chỉ khi được người cực kỳ âm độc trên thể gian vận dụng thì mới có thể phát huy được công hiệu của nó. Người bình thường e là phải chết, tính ra nếu cảm thấy âm độc chi nhân đó không đủ độc ác, thì cuối cùng rồi cũng bị thanh kiếm này biến thành cực kỳ tà độc, không có được liệu nào có thể cứu được!

Trương Ngạo Tuyết thần sắc biến đổi, hạ giọng nói:

- Nguyên lai là vậy, đúng là ác độc làm sao. Hiện tại chúng ta đã biết được đáp án rồi, hãy mau mau tìm ra biện pháp đi? Vân Phong đã không xong rồi, tối đa là cũng chỉ duy trì thêm vài chiêu nữa thôi.

Thiên Mục Phong nhíu mày trầm tư, nói với chính mình:

- Hiện tại điểm còn thiếu duy nhất là không biết lão hòa thượng đó muốn cái gì, lão ta muốn cả hai, hay chỉ là một thứ trong cả hai?

Trong khi suy nghĩ, một tiếng nổ long trời truyền lại. Chỉ thấy Lâm Vân Phong kinh hãi kêu lớn một tiếng, thân thể văng xuống va vào mặt đất, thụ trọng thương. Nhưng ngay lúc này, Bồ Đề học viện môn hạ đã tập hợp thành Kim Cương Hàng Ma đại trận đã xung phá ô vân trên thiên không, hóa thành một đạo kim sắc quang trụ trực diện xông thẳng lên trời.

Ngạo nhiên nhìn xuống mấy người Trương Ngạo Tuyết ở dưới mặt đất, ma tôn âm u cười nói:

- Tình huống này càng lúc càng bất diệu rồi, tưởng rằng ngươi nghĩ ra được đối sách tốt. Hiện tại thời gian đàm đạo cũng đủ rồi, đợi đến khi toàn bộ chết sạch hết rồi mới nói ra, lão hòa thượng ngươi nghĩ vậy có đáng không?

Pháp Luân đại sư điềm nhiên nói:

- Phật nói nếu ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, nếu mọi chuyện đã được chú định sẵn, lão nạp đâu có ứng kiếp mà tử vong thì âu cũng là do thiên ý, có gì phải sợ chứ?

Nghe xong thì hừ lên giận dữ, ma tôn hét lớn:

- Đến chết mà vẫn còn ngoan cố, ngươi nghĩ bốn tôn không có cách để cho ngươi mở miệng khai ra hay sao? Nếu đã như vậy, thì các ngươi hãy chuẩn bị đi, ta sẽ tổng tiên tất cả bọn ngươi đi xuống địa ngục!

Giận dữ gầm lên, toàn thân ma tôn ma mang chớp sáng, nộ khí kinh thiên xông thẳng lên mây. Lúc này, sự an tĩnh trong lãnh trên Cửu Hoa sơn bị bao phủ bởi một cỗ ma vân. Khắp tứ phía cuồng phong bạo thổi, nộ khiếu lời minh, thật ra tất cả đang biểu thị điều gì?

357. Chương 357. Thương Đàm Giao Dịch

- Vân Phong, đệ không sao chứ, có vấn đề gì không?

Cựa mình đứng thẳng lên, Lâm Vân Phong chùi vết huyết tích nơi khoe miệng, trầm giọng:

- Chỉ là chút thương tích không đáng kể, sư tỷ đừng lo, mạng đệ còn dài lắm. Vấn đề tỷ đang thăm dò đã có kết quả chưa ?

Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng nói:

- Mục đích của ma tôn bọn tỷ đã rõ, có điều tạm thời chưa tìm ra biện pháp nào cả. Việc này có quan hệ trọng đại, hơn nữa khả năng rời khỏi đây là rất ít, giờ chỉ còn cách phải cố sức ngạnh chiến. Kết quả cuối cùng có thể sẽ nằm ngoài ý muốn của chúng ta, vì vậy đệ nên chuẩn bị tâm lý.

Lâm Vân Phong thần sắc kinh ngạc, mục quang nhìn về phía Pháp Luân đại sư, hạ giọng hỏi:

- Ý của sư tỷ là, chúng ta phải cùng họ kiên thủ trận tuyến tại đây, thế tử thủ đến cùng phải không?

Trương Ngạo Tuyết khẽ thở dài, rồi gật đầu không nói. Cạnh bên, Thiên Mục Phong nhìn khí thế càng lúc càng cường đại của ma yôn ở giữa không trung, thần sắc biến chuyển bất định, trong tâm tựa hồ có vấn đề gì do dự.

Quay đầu lại nhìn vào Trương Ngạo Tuyết, thấy gương mặt nàng bình tĩnh, Thiên Mục Phong nhãn thần trở nên nặng nề, khẽ cất tiếng:

- Đến nước này, chúng ta chỉ còn cách cùng ma tôn đánh đổ vận khí một phen. Trước mắt cần vận dụng hết sức xảo diệu số nhân thủ của chúng ta tại đây, may ra mới có thể đối kháng một trận chu toàn với hắn.

Trương Ngạo Tuyết nghe thế thì nhẹ giọng :

- Nếu huynh đã nghĩ ra đối sách rồi thì chúng ta lập tức tiến hành, còn về kết quả cuối cùng thì đành trông vào ý trời thôi.

Thiên Mục Phong nhìn nàng, gật đầu đáp:

- Được, chúng ta bắt đầu. Hiện tại Pháp Luân đại sư nên lập tức triệu tập các cao thủ của Bồ Đề học viện, yêu cầu họ bảo trì trận pháp này, nhất thiết tận lực kiềm chế hành động ma tôn. Ngạo Tuyết cô nương nên giám sát chặt chẽ mọi động thái của hắn. Một khi thấy bọn ta không còn đủ lực bố hạ trận pháp, cô hãy xuất thủ công kích. Nên nhớ tránh đối diện trực tiếp, mục đích chủ yếu là phân tán sự chú ý, khiến tinh thần của hắn vô pháp tập trung, phần còn lại hãy để ta xử lý. Về Lâm Vân Phong, tốt nhất hãy tranh thủ thời gian để liệu thương, đừng quản tới những việc khác, đến thời điểm thích hợp ta sẽ giao sự tình lại cho

Nhớ rằng Lục Vân đã từng nói qua, chỉ cần tần suất tương tự thì có thể dung hoà lẫn nhau, bởi vậy Trương Ngạo Tuyết thử điều chỉnh toàn bộ tần suất ý niệm, giả sử có thể tiếp cận ý thức thần kiếm, xem xem có một chút hiệu quả nào không. Rất nhanh, một khối tinh vân vụt sáng xuất hiện trong đầu Trương Ngạo Tuyết, thời khắc đó, thiên địa tựa hồ như cùng bừng sáng, một đạo quang hoa rực rỡ khơi dậy trong đầu nàng, khiến nàng lập tức lĩnh ngộ điều ảo bí của bản thân.

Sát na này tựa như vĩnh hằng, thời khắc này đối với Trương Ngạo Tuyết mà nói, còn hơn mười năm tu luyện của nàng. Nhân vì trong thời gian một nháy mắt, nàng bất giác đã ngộ ra sự ảo diệu của Quy tiên cảnh giới, ngộ ra điều ảo bí của bản thân, biết như thế nào là tìm ra hướng đi riêng cho bản thân trong biển lớn rộng mênh mông không có điểm dừng này. Đạo gia coi trọng tu vi, Phật gia tối trọng lĩnh ngộ. Thời khắc đó, Trương Ngạo Tuyết đã thu được một chữ “ngộ”, vì vậy tu vi của nàng vô hình trung đã lại tiến thêm một bước dài.

Nói ra thì dài nhưng thời gian diễn ra thật sự lại rất ngắn, ngay khi Trương Ngạo Tuyết mở mắt, nàng cảm thấy rõ ràng trên thân ma tôn yếu ớt xuất hiện một tia ba động. Lãnh đạm cười một tiếng, Trương Ngạo Tuyết thực hiện một động tác không rõ ràng. Nàng vẫn ngồi bàn tọa xoay tròn như cũ, bất động ở chỗ, mỗi khi nàng xoay chuyển một vòng, thì quang hoàn quanh thân lại biến lớn thêm một phân, dần dần đảo ngược thế yếu. Đồng thời, Tử Ảnh thần kiếm này giờ tĩnh lập phía trên đỉnh đầu lúc này cũng bắt đầu bay lượn theo một quỹ đạo kỳ diệu, vận động vây quanh Trương Ngạo Tuyết, ở phía bên ngoài thân nàng hình thành một đạo tử sắc quang trảo, đồng thời công kích huyền ảnh của ma tôn khắp tứ phía.

Cảm thấy Trương Ngạo Tuyết có sự biến hoá, tám mươi mốt ma ảnh cố định, bất động xung quanh bắt đầu nghịch hướng xoay chuyển, sinh ra gió lốc giống như cuộn cuộn hắc vụ, cùng với tử sắc quang trảo bên ngoài thân thể Trương Ngạo Tuyết mãnh liệt công kích lẫn nhau, cả hai bên cùng phát sinh tiếng nổ đáng sợ. Trong lúc giao chiến, Tử Ảnh thần kiếm càng bay càng nhanh, cuối cùng hoàn toàn hoá thành một đầu tử long, kéo dầy đầy trời tử mang, điên cuồng công kích huyền ảnh của ma tôn, khiến cho nó không ngừng bị phá vỡ, song phương tiến nhập giai đoạn căng thẳng.

Khi Lâm Vân Phong tỉnh lại, cũng là lúc Thiên Mục Phong trở về. Hai người nhìn trận chiến kinh thể trước mắt, trong ánh mắt cả hai cùng lộ xuất tia kinh ngạc, hiển nhiên vì Trương Ngạo Tuyết lúc này lộ xuất thực lực cường đại làm cho hai người bọn họ ngây dại.

Thở dài một tiếng, Thiên Mục Phong nói:

- Sớm biết nàng lợi hại như vậy, ta hà tất hao tổn hết tâm cơ chu toàn cho hoà thượng kia?

Lâm Vân Phong nghe vậy thì ngơ ngác, rồi lập tức hỏi:

- Người cùng hoà thượng đó đã thương lượng xong rồi? Lão có đồng ý đáp lại không?

Thiên Mục Phong đáp:

- Thôi đi, lúc này những lời ấy đã không còn quan trọng nữa, đích thực cần phải lưu tâm đến thắng thua của cuộc chiến này. Kỳ thật ta hy vọng Ngạo Tuyết cô nương thua trận, như vậy đối với bọn ta lại càng có lợi hơn.

Lâm Vân Phong không hiểu liền hỏi lại:

- Người nói vậy là có ý gì, không phải là thấy sư tỷ của ta đột nhiên lợi hại như thế, tâm lý không thoải mái?

Thiên Mục Phong lắc đầu cười khổ nói:

- Ta không phải có ý như vậy, thôi đi, nói nhiều cũng vô ích, mau nhìn kìa, đã có kết quả rồi.

Lâm Vân Phong nghe thế liền nhìn xem, chỉ thấy giữa không trung Trương Ngạo Tuyết thân thể xoay tròn đột nhiên dừng lại, tử long đang bay lượn mãnh nhiên ngừng mặt gầm vang, thân thể uốn lượn phía trên đầu nàng, há miệng thốt xuất một đạo tử sắc long viêm thẳng mặt phun ra. Đối diện, một bộ phận ma ảnh do ma tôn huyền hoá ra sau khi bị tử long đánh tan tành, cuối cùng tụ lại thành một thực thể, hình thành một chữ “ma” lớn, lấp lánh quang mang tà mị, hướng về Trương Ngạo Tuyết ập tới.

Long viêm, ma ảnh giữa không trung tương ngộ, cả hai sau khi tiếp xúc lập tức tách ra, rồi lại tái hợp, cứ như vậy liên tục chín lần, cuối cùng long viêm bị phá vỡ, hoá thành ráng tím đầy trời phiêu tán như mây.

Còn ma ẩn thì quang hoa ảm đạm, khi tiến tới gần thân thể Trương Ngạo Tuyết, thì đã thu nhỏ kích cỡ đến một xích, dễ dàng bị nàng đánh tan. Tuy nhiên lúc đó, dưới mặt đất Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong sắc mặt đại biến, cùng hét lớn lên, đề tỉnh Trương Ngạo Tuyết cẩn thận đằng sau.

Giữa lúc nguy hiểm, Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động, minh bạch bản thân mặc dù tu vi đại tăng, nhưng chân chính luận thực lực và kinh nghiệm, so với Ma Huyền tôn chủ kia hoàn toàn có sự chênh lệch khoảng cách. Cảm thấy phía trên đỉnh đầu, bối tâm đồng thời truyền lại ma khí đáng sợ, Trương Ngạo Tuyết ý niệm nhất động, Tử Ảnh thần kiếm dựng đứng hướng lên trời, trong nháy mắt liên tục xoay tròn ba trăm sáu mươi vòng, hoá thành một cỗ tử sắc quang tiễn mau chóng bắn lên phía trên. Đồng thời, Trương Ngạo Tuyết vận công vào hữu thủ, trong lúc tâm niệm chuyển động thì đoá kỳ hoa ở giữa lòng bàn tay đột nhiên hồng mang nhất thiểm, bạo phát một đoàn cửu thiên thần diễm, trở tay nghênh đón một chưởng khủng bố của ma tôn.

Quang hoa nhất thiểm, âm thanh lớn rung động đất trời. Trong tiếng sấm nổ, Trương Ngạo Tuyết đau đớn kêu lên một tiếng, thân thể đột nhiên rơi xuống, lắc lư ngã xuống trước mặt Lâm Vân Phong. Giữa không trung, ma tôn gầm lên một tiếng, toàn thân ma mang ẩn đi, hồng quang đột hiện, một ngọn lửa màu máu xuất hiện trên thân hắn, khiến cho hắn lộ xuất bản tướng. Tuy nhiên ngọn hoả diễm ấy chỉ đơn thuần đốt cháy trong chốc lát, rồi bị cường kinh của ma mang thay thế, lại che dấu chân diện thực của hắn một thêm lần nữa.

359. Chương 359: Ma Đà Tái Hiện

Đỉnh lập ngay trước thân Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong cất tiếng hỏi:

- Sư tỷ (Ngạo Tuyết cô nương), không sao chứ? Hãy mau kiểm cơ hội hồi phục thân thể, chỗ này giao lại cho bọn ta!

Hít sâu một hớp không khí, Trương Ngạo Tuyết ngẩng cao gương mặt trắng bệch, bình tĩnh lên tiếng:

- Ta không sao, chỉ là chưởng kinh của ma tôn cực kỳ âm độc, hiện đang không ngừng phá hủy kinh mạch trong cơ thể ta, nên cần phải tìm địa phương nào tốt để liệu thương mới được. Sự tình hiện tại giao lại cho các người, nhưng đừng có quá lo lắng, hắn đã bị ta đã thương, tin rằng tình trạng không còn tốt lắm đâu.

Thiên Mục Phong truy tầm động tĩnh xung quanh, không hề thấy một chút khí tức của vị cô hầu hòa thượng đó, trong tâm không hề lo lắng, hạ giọng nói:

- Hiện tại cô hãy chú tâm mà liệu thương, tất cả mọi sự tình ở đây giao cho ta xử lý, bảo đảm ngày hôm nay ma tôn sẽ không chiếm được tiện nghi.

Nói xong, hắn nhìn Trương Ngạo Tuyết ngồi xếp bằng bắt đầu liệu thương, rồi truyền âm nói với Lâm Vân Phong:

- Độ tinh thông Âm Dương chi thuật, vậy cuộc chiến với ma tôn hãy giao lại cho ta, đệ chuyên tâm truy tầm xung quanh đây, nhìn xem Vạn Thú Ma câu đang ẩn tàng nơi đâu. Nếu chúng ta hỏi vấn đề từ nơi Pháp Luân đại sư, có lẽ không dễ dàng, vì vậy chỉ có thể dựa vào bản thân mà tìm thôi.

Nhìn ma tôn đứng bất động trên không, Lâm Vân Phong có chút âu lo hỏi:

- Huynh thật có thể đối phó với ma tôn ư? Sự tình này không nên nói đùa, chỉ cần sơ hở một chút chúng ta có thể trả giá bằng cả sinh mạng.

Thiên Mục Phong thập phần tự tin đáp:

- Đệ yên tâm, ta thấy ma tôn đứng yên bất động, không phải là đang liệu thương sao? Chỉ cần hắn đã thụ thương, đến lúc lão hòa thượng đó tương trợ, muốn truy đuổi ma tôn tịnh không khó.

Lâm Vân Phong gật đầu nói:

- Như vậy chúng ta cứ như thế mà thi hành, đệ cẩn thận chú ý tình huống xung quanh và phụ trách sự an toàn cho sư tỷ, còn lão ma tôn khó nuốt kia thì giao cho huynh.

Thiên Mục Phong gật đầu đồng ý, thân thể tiến lên trước hai bước, kiên quyết ngăn chặn ma tôn. Toàn thân hắn bạo phát một cỗ khí thể kỳ dị, lập tức xung quanh cuồng phong thổi mạnh, nhanh chóng phi tới ma tôn.

Ngẩng đầu nhìn Thiên Mục Phong, ma tôn kinh ngạc cất tiếng:

- Không ngờ người đến từ cực bắc chi địa, thật sự lúc đầu đã nhìn lầm rồi.

Nói rồi, hữu thủ tùy ý huy động, xuất ra một cỗ hắc sắc ma mang toàn chuyển, nghênh đón cơn lốc xoáy đó, mỗi bên đều phát ra một âm thanh trầm đục, rồi lập tức tiêu tán vô hình.

Thiên Mục Phong điềm nhiên nói:

- Một nhân vật tầm thường làm sao có khả năng lọt vào con mắt của ma tôn đại nhân cho được. Nhìn bộ dạng hiện tại của ma tôn đại nhân, tựa hồ thân thể có hơi yếu nhược, không biết những động tác nhỏ này của ta có ảnh hưởng đến người không?

Hừ lạnh một tiếng, Ma Huyền tôn chủ âm sâm nói:

- Có thể nói rằng người rất thông minh, đáng tiếc là người quên một câu cổ ngữ 'Người càng thông minh chết càng nhanh'. Có nhiều sự tình người không nên biết tới, bởi vì khi biết nhiều vấn đề, đối với người chẳng có chỗ nào tốt cả.

Ma quang lấp lóe tạo ra ngàn bóng ảnh. Lúc này, Ma Huyền tôn chủ thi triển ra tuyệt kỹ tối tinh thông của mình - Ma Huyền chi thuật, hiển nhiên trong tâm muốn nhất cử hủy diệt Thiên Mục Phong. Cách đây không lâu, hắn giao thủ với Trương Ngạo Tuyết và đã chịu không ít thiệt thòi. Sau đó nghĩ lại thấy bản thân tự phụ thái quá, nếu lúc bắt đầu xuất ra độc chiêu, thì tuyệt đối không bị thụ thương trong tay Trương Ngạo Tuyết. Vì lẽ đó nên lần này khi bắt đầu, Ma Huyền tôn chủ quyết định tốc chiến tốc quyết, không cho địch nhân có một điểm cơ hội phản kích.

Khẽ mỉm cười một tiếng, hiển nhiên Thiên Mục Phong đã đề phòng điều này, chỉ thấy thân ảnh chớp động, cùng lúc thi triển huyền thuật, dùng tốc độ cao di động tránh một kích đó. Vì thế, khi ma tôn đột nhiên tập kích thì chẳng thu được chút kết quả nào. Sau khi huyền hoá ra cả ngàn bóng ảnh, hư thật phân ly, hai người cách nhau ba trượng, đối lập nhau ở trên không.

Lúc bấy giờ, khoé miệng Thiên Mục Phong nhếch lên, gương mặt hiện ra nụ cười, hiển lộ sự cao thâm mạc trắc. Nhưng ma tôn trong lòng tức thì chấn động, ẩn ước cảm thấy một linh cảm không hay, thân thể bỗng nhiên di chuyển sang trái ba trượng, lập tức quay lại nhìn khô sấu hòa thượng đột nhiên xuất hiện.

Trong lúc tĩnh lặng, ba người đối mặt lẫn nhau, nhất thời không ai lên tiếng, bầu không khí có chút quái dị. Dưới đất, Pháp Luân đại sư lúc này đã kịp thời triệu tập những môn hạ đệ tử còn sống lại, chúng nhân ngồi xếp bằng xung quanh Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong, chiếu theo Phật môn La Hán trận mà bày binh, bảo hộ hai người bọn họ.

Trầm tư một lúc, Ma Huyền tôn chủ nhìn lão hòa thượng, lãnh đạm nói:

- Nhìn tu vi của người tuyệt không phải là môn hạ của Bồ Đề học viện, trên thân ẩn hàm ma sát chi khí, đại cao thủ như thế, tính ra trong thiên hạ không tìm được mấy người.

Khô sấu hòa thượng điềm nhiên đáp:

- Ma tôn trong lòng đã có đáp án, tại sao lại không nói ra rõ ràng hơn?

Ma Huyền tôn chủ âm sâm đáp:

- Ta chỉ là đoán định, bất quá khi người đã nói như vậy, ta đã hiểu rồi. Người ngày trước gặp gỡ Ma Thiên tôn chủ, thảm bại bỏ chạy dưới tay của hắn ta, là một trong tứ phạt của Vạn Phật tông, Ma Phật Huyền Túc, cũng là người đã dẫn động phong ba vô tận ở Nhân gian - Ma Đà.

Khô sấu hòa thượng gương mặt không biểu tình lên tiếng:

- Nhân lực ma tôn tốt quá, thiết tưởng rằng sự kiện này Ma Thiên tôn chủ cũng đã từng đề cập qua với người?

Nói lời này ra, Ma Huyền tôn chủ nhân thần có chút biến đổi, nhưng Thiên Mục Phong và bọn người Pháp Luân đại sư dưới đất thần sắc đại biến, hiển nhiên vì thân phận Ma Đà mà vừa kinh hãi vừa ngây ngốc. Bọn họ làm sao mà có thể ngờ được, người vừa xuất hiện đây lại là một ác ma đã dẫn khởi phong ba vô tận ở Nhân gian, và lại đột ngột quang lâm Bồ Đề học viện. Nói như thế, mục đích lão đến đây thực sự không cần phải nói.

Quét mắt nhìn Thiên Mục Phong, Ma Huyền tôn chủ đột nhiên nói:

- Sao gương mặt tươi vui của ngươi không còn nữa, không phải cảm thấy quá ngoài ý nghĩ sao?

Thiên Mục Phong cười gượng, hì hì đáp:

- Đích xác là có phần ngoài ý nghĩ, bất quá ai là người có thể mỉm cười cuối cùng, hiện tại định luận còn quá sớm. Nói như vậy có đúng không, ma tôn đại nhân?

Thanh âm của câu hỏi vang vọng giữa không trung, giữa lúc đó ba người lại hăm nhập vào trầm mặc, bầu không khí biến hóa vô cùng cường ép (chỗ này khó hiểu quá).

Cơn gió lạnh thổi tới, từng lúc ẩm áp dần tiếp cận, chỉ là tại ngọn sơn phong nhu hòa này, có thể làm tan được âm sâm hàn khí ở đây không? Tiếp đó, Bồ Đề học viện phải làm sao trước mệnh vận này, Vạn Thú Ma châu cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, còn chí độc chi khí Phệ Tâm kiếm thì sao, sự xuất hiện của nó sẽ mang đến điều gì? Tất cả đã định, hay là tất cả vẫn chưa thể xác định được...

oOo

Buổi sáng sớm, nơi phía đông truyền đến một vầng hào quang, vầng thái dương chói chang chậm chậm vươn lên nhuộm hồng chân trời.

Ngưng thần nhìn vầng thái dương đang mọc, trên gương mặt mỹ lệ của Diệp Tâm Nghi vương vấn vài phần ảm đạm, một ngày mới này, bản thân sẽ nghiêng tiếp điều gì đây?

Trên đỉnh Hoa Sơn, hầu hết là chính đạo, bản thân là liên minh chi chủ, trước mắt là một phiên quang minh hay là một cõi hắc ám?

Bắt đầu từ sáng sớm, một thân ảnh phiêu lạc ở phía sau, lẳng lặng nhìn nàng ta.

Trong cơn gió buổi sáng, Thái Phượng tiên tử nhìn thân ảnh đang chớp lóe ánh hồng quang, nhẹ giọng nói:

- Thời gian không còn sớm, mọi người tụ hợp tại đại điện, chờ con xuất hiện.

Chậm chậm thở dài, Diệp Tâm Nghi quay đầu lại nhìn bà, hai người đối diện nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều lộ vẻ thương tang.

- Có tin mới truyền tới sao? Tình hình Thiên Kiếm viện thế nào rồi?

Thái Phượng tiên tử giọng thê lương đáp:

- Tin tức vừa truyền đến, nhưng tất cả đều là tin xấu, con nên chuẩn bị tâm lý.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, nở nụ cười thương tang nói:

- Dù cho người không có nói, con đã biết là tin không tốt lành gì. Được rồi, quay trở lại rồi nói tiếp.

Nói vừa xong đã nhẹ nhàng chuyển thân, phi về phía liên minh đại điện.

Nơi nguyên địa, Thái Phượng tiên tử nhìn theo sau lưng nàng ta mà lắc đầu thở dài:

- Có lẽ ngày đó người không nên đánh cuộc với Bách Linh, tất cả lời nói của cô ta đều đã ứng nghiệm.

Chính đạo đại điện, Diệp Tâm Nghi ngự ở trên cao, ngồi hai bên là Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử, Ngọc Vô Song, Tàn Dương Tử, Chiến Tâm tôn giả năm người.

Lúc này, Chiến Tâm tôn giả lên tiếng:

- Nói về sự việc hôm qua của Nho viên, khi chúng ta đến tất cả toàn bộ Nho viên đều tử tuyệt, không hề tìm thấy một nhân chứng sống nào. Toàn bộ tàng thư điển tịch bị hỏa thiêu, toàn thể Nho viên khắp nơi

hỗn loạn. Hiện tại Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho viên đang phân phó các đệ tử xử lý mọi thiệt hại, Kim Cương Thánh Phật và những người khác ở bên cạnh hiệp trợ.

Nghe xong, Diệp Tâm Nghi gương mặt không chút biểu tình, điềm nhiên truy vấn:

- Hạo Vân cư sĩ đâu, tình trạng lão thể nào, sao không ở đó xử lý hậu sự của môn hạ?

Chiến Tâm tôn giả lắc đầu nói:

- Điều này thì không biết, ngày hôm qua Hạo Vân cư sĩ thần tình thảm đạm, một mình thất thần ly khai, không biết là đi đâu.

Diệp Tâm Nghi ồ lên một tiếng, gật đầu nói:

- Ai gặp sự tình này đều không tránh khỏi, để lão ta đi đi, sau khi tâm tình lão bình tĩnh lại, tin rằng lão ta sẽ trở lại. Còn những người khác, có tin mới nào nữa thì nói đi?

Tàn Dương Tử nghe xong đứng dậy nói:

- Hồi bẩm Minh chủ, chương giáo Thiên Kiếm viện sau khi nhận được tin tức, đã xuất lĩnh môn hạ cao thủ cấp tốc quay về Thái Huyền sơn. Từ lúc lão ta đi, ta đã phái người nghiêm mật chú thị mọi động tĩnh vùng phụ cận của Hoa Sơn, phát hiện Ma Thần tông môn hạ, và không ngờ cũng đi về hướng Thái Huyền sơn, không biết mục đích là vì sao. Hơn thế, tối hôm qua có môn hạ đệ tử bên ngoài về báo, Long Ma chiến tuyến bát đại cao thủ đã xuất hiện cách đây ngoài năm trăm dặm, và cũng đang đi về phía Hoa Sơn.

Diệp Tâm Nghi nhẹ giọng nói:

- Quản lý rất tốt, sau này cứ tiếp tục giám thị, có bất cứ động tĩnh nào nhớ lập tức báo ngay. Hiện tại mọi người hãy thuật lại tình huống của Thiên Kiếm viện ra sao, ta muốn biết cụ thể chi tiết xảy ra tại lúc đó.

Năm người nghe xong thì nhìn lẫn nhau, cuối cùng Thái Phượng tiên tử mở miệng nói:

- Về vấn đề này, sáng nay tin mới truyền đến từ liên minh đệ tử. Ngày hôm qua họ vội vã quay trở về, nhưng đã chậm một bước, toàn bộ Thiên Kiếm viện đã bị hư hại nghiêm trọng, tất cả đệ tử còn lưu lại đều hy sinh, lục đại tổng phủ đã hoàn toàn bị phá hủy. Cho đến Huyền Thiên kiếm trận, từng được phát động qua, chỉ vì không có Thiên Linh thần kiếm làm chủ, cộng thêm tình thế gấp rút, cuối cùng không phát huy được tác dụng, thay vào đó đã bị phá hủy bởi Âm Thi quỷ vương. Điều kỳ quái duy nhất là không thấy Ngũ Thái Đại Bàng trong truyền thuyết xuất hiện, điểm này tạm thời chưa có hồi báo.

Nhân thần biến đổi, Diệp Tâm Nghi thần sắc trầm trọng lên tiếng chất vấn:

- Nếu là như vậy, thì sao tất cả các đệ tử của liên minh đi đến Thiên Kiếm viện vẫn chưa có một ai quay trở lại?

Thải Phượng Tiên Tử thở dài rồi nói:

- Sau đó có nghe nói Vô Trần trở lại, thấy tình cảnh đó nhất thời nộ hỏa triều thiên, đã phân phó đệ tử đi truy tìm khắp nơi, còn nói, nếu không tìm được tung tích nào thì đừng quay trở về nhìn mặt hắn ta. Vì lẽ đó, Tịch Diệt thiện chủ đã khuyên nhủ hắn ta vài lần, nhưng thần tình hắn vô cùng kích động, bỏ ngoài tai tất cả. Ta nghĩ không quá một hai ngày, hắn tâm tình hắn sẽ bình tĩnh lại, khi thời gian đến hắn tự nhiên quay lại thôi.

360. Chương 360: Các Hữu Sở Đồ

Sau khi thi lễ, người đệ tử đó trình báo:

- Bẩm minh chủ, vừa mới phát hiện chín thi thể của đệ tử liên minh trong một khu rừng cạnh chân núi Hoa Sơn. Qua khám nghiệm vết thương cho thấy, tử trạng của chín đệ tử này cực kỳ cổ quái, toàn thân tinh huyết khô kiệt, tựa như bị người hút khô cạn, rất hiếm gặp.

Diệp Tâm Nghi biến sắc mặt, giọng lạnh đi:

- Có chuyện này sao? Truyền khẩu dụ của ta, toàn thể môn nhân giới bị nghiêm mật, chú ý động tĩnh xung quanh, đồng thời đem một thi thể về đây để ta xem xét.

Người đệ tử đó tuân lệnh lui ra ngoài. Chưa đầy một khắc sau, hai môn nhân khác khiêng một thi thể tiến vào đại điện.

Sau khi kiểm tra thi thể cẩn thận, Diệp Tâm Nghi sai hai môn nhân đem thi thể ra ngoài, sau đó hỏi:

- Các người có biện pháp nào để có thể tìm ra điểm dị thường gì của nó không?

Nghe hỏi, Ngọc Vô Song và Tàn Dương Tử đều lắc đầu không nói, biểu thị không có phát hiện gì. Nhưng Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử, Chiến Tâm tôn giả sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Phong Lô chân quân nói:

- Thủ pháp sát nhân này cực kỳ tà dị, không phải là võ công của giới tu chân Trung nguyên.

Chiến Tâm tôn giả gật đầu:

- Chân quân nói không sai, nghe nói ở Nam Cương có một tộc người gọi là Huyết Vu, thủ pháp sát nhân thập phần hung tàn, vô cùng giống thủ pháp đã thấy, thiết nghĩ việc này có liên quan với bọn họ.

Thái Phượng tiên tử hỏi lại:

- Chiếu theo phỏng đoán của tôn giả, giả sử điều này là thật, thì Huyền Phong môn thần bí có liên quan đến chuyện này?

Chiến Tâm tôn giả trầm giọng đáp:

- Bồn tọa đích xác là nghi như vậy, chỉ là tạm thời không thể khẳng định, nhất thiết phải đợi sau khi kiểm chứng xong mới có thể đưa ra kết luận.

Nghe những lời này, mọi người trong điện trầm mặc không nói, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào Diệp Tâm Nghi, chờ đợi ý kiến của nàng ta.

Nhìn xa xăm ra bên ngoài đại điện, Diệp Tâm Nghi mặt không chút biểu tình, ngữ khí đậm mạc:

- Việc gì đến sẽ đến, nếu như đã đến rồi, hãy để thuận theo tự nhiên. Chính Đạo liên minh đã dám đặt tại Hoa Sơn, thì không sợ bất kỳ thế lực tà ác nào trong thiên hạ, vì vậy mọi người không nên suy nghĩ nhiều, sẵn sàng đối phó với những biến cố mới.

Nhìn cô ta với nhãn thần kỳ dị, vào lúc này mọi người đều phát hiện ra Diệp Tâm Nghi đã thay đổi, sự thay đổi khiến cho người ta nhìn không thấu, dường như có điều gì đó Diệp Tâm Nghi còn giấu giếm.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân thu hút sự chú ý của mọi người. Rất nhanh sau đó, một đệ tử liên minh bước vào đại điện, vừa thi lễ với mọi người, vừa nói:

- Bẩm báo minh chủ, tu chân giới có tin tức mới nhất truyền về.

Diệp Tâm Nghi nhíu đôi chân mày:

- Có chuyện gì thì cứ nói, không cần phải ấp a ấp úng.

Đệ tử đó gật đầu, rồi nói ra một cách rõ ràng:

- Theo như tin tức mới nhận được, tin lương viện của liên minh ta bị tập kích vào ngày hôm qua đã lan truyền khắp thiên hạ. Ngoài ra, Trừ Ma liên minh cũng truyền ra một tin tức kinh nhân, nghe nói bọn họ đã gặp phải đại quân của Hắc Hà quỷ vương cách Hoa Sơn hai trăm dặm về phía tây, song phương diễn ra một trận chiến kịch liệt. Cuối cùng, Trừ Ma liên minh chỉ chủ Trần Ngọc Loan phải tự thân xuất mã, trước mặt mọi người tiêu diệt thân hình của Hắc Hà quỷ vương, tất cả các quỷ vật tùy tùng đều bị tiêu diệt, một tên cũng không còn.

Thân thể chấn động, nhân thân Diệp Tâm Nghi đang bình tĩnh đột nhiên biến thành lảng lệ, giọng nói giận dữ:

- Tốt, rất tốt, phi thường tốt! Trần Ngọc Loan quả thật là ngoan độc, người lợi hại lắm, có bốn sự thì cứ để bọn ta đi xem thử!

Mọi người trong đại điện nghe thấy sắc mặt đại biến, đều nhận ra chuyện này đối với Chính Đạo liên minh mà nói, chẳng khác gì bị xát thêm muối vào vết thương.

Thái Phượng tiên tử khoát tay ra hiệu cho đệ tử đó lui ra, rồi lập tức cất giọng an ủi:

- Minh chủ không nên quá kích động, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Mặc dù chúng ta đã nhận được những tin tức không tốt, nhưng không có nghĩa chúng ta đã mất hy vọng. Như minh chủ vẫn thường nói, chỉ cần mọi người có niềm tin vững chắc, chúng ta nhất định thành công, hà tất gì phải hạ thấp mình tranh hơn thua với Trừ Ma liên minh?

Nhìn Thái Phượng tiên tử, Diệp Tâm Nghi lắc đầu nói:

- Người chưa hiểu đâu, chuyện này không hề đơn giản như người nghĩ. Thôi bỏ đi, ta thấy hơi mệt rồi, các người cứ lui xuống, khi nào có chuyện khẩn yếu thì hãy đến tìm ta. Nếu không có chuyện gì trọng đại thì hãy để một mình yên tĩnh một lát, ta cần suy nghĩ một chuyện.

Mọi người không nói câu nào, chỉ nhìn nàng ta với thần sắc thương cảm, rồi lập tức lục tục rời khỏi đại điện.

Lệnh cho mọi người đi khỏi, Diệp Tâm Nghi một mình ngồi giữa không trung trong đại điện, tự nói với chính mình:

- Chẳng lẽ ta đã thực sự thua cô ta rồi sao? Không thể, ta tuyệt đối không thể thua cô ta, tuyệt đối như vậy!

Lời tự nhủ hết như một lời thề vang vọng khắp đại điện, chỉ tiếc là chẳng ai nghe thấy.

Trên đỉnh một ngọn núi vô danh, Sát Huyết Diêm La đang quan sát sơn hà rộng lớn của Trung Nguyên. Sau lưng hắn, một quỹ ảnh đã đứng lặng im suốt nửa ngày, nhưng tuyệt nhiên chưa từng nói qua một lời.

Bất ngờ, Sát Huyết Diêm La quay đầu nhìn quỹ ảnh:

- Nói đi, tình hình bên đó như thế nào rồi? Không phải là có việc ngoài ý muốn xảy ra chứ?

Quỹ ảnh hạ giọng nói:

- Hồi bẩm Diêm quân, đã có việc ngoài ý muốn xảy ra, sự việc thập phần nghiêm trọng.

Huyết mang thiểm thước, Sát Huyết Diêm La hét lên:

- Hành động thất bại hay là thành công, nói mau.

Toàn thân rung động, quỹ ảnh hạ giọng đáp:

- Hồi bẩm Diêm quân, kế hoạch không hoàn toàn thất bại. Âm Thi quỷ vương đã bất ngờ xuất hiện trên Thái Huyền sơn, dễ dàng huỷ diệt Thiên Kiếm viện. Phía Hắc Hà quỷ vương, đầu tiên gặp Kiếm Vô Trần, hai bên kịch liệt giao chiến, thủ hạ tổn thất gần một nửa. Sau khi đã vượt qua Kiếm Vô Trần, không ngờ gặp cao thủ của Trừ Ma liên minh, kết quả Hắc Hà quỷ vương đã bị chết dưới tay Trừ Ma liên minh chỉ chủ Trần Ngọc Loan, thủ hạ đệ tử không một ai sống sót.

Gầm lên một tiếng, Sát Huyết Diêm La toàn thân huyết mang đại thịnh, trong lòng cực kỳ chấn động lẫn giận dữ, gầm lên:

- Trừ Ma liên minh thật đáng căm hận, đột ngột diệt mất Hắc Hà nhất phái của Quỷ vực chúng ta, làm sao ta có thể dễ dàng bỏ qua cho các người được chứ.

Quỹ ảnh nói nhỏ:

- Ý của Diêm quân, có phải chúng ta chuẩn bị một cuộc đại tấn công Trừ Ma liên minh, nhất cử tiêu diệt hết bọn chúng?

Hừ lạnh một tiếng, Sát Huyết Diêm La rít lên:

- Ngu ngốc, người cho rằng Trừ Ma liên minh dễ đối phó lắm sao? Có Phật Đạo Thánh Tiên tọa hạ ở đó, người tưởng dễ dàng tấn công lắm à. Lão tử này tuy là tán tiên nhưng tu vi tuyệt đối không dưới Thiên Kiếm Khách, hẳn ta lại tinh thông pháp quyết chí cao của ba phái Phật - Đạo - Yêu, người cho là hẳn ta đơn giản lắm sao? Lần này xem như Hắc Hà quỷ vương vận khí không tốt, không đâu lại đâm đầu vào mũi dao, thế thì cũng không thể trách ai. Hiện tại, Trần Ngọc Loan có Phật Đạo Thánh Tiên giúp đỡ, bên người lại có Không Linh điều, chúng ta không nên động đến cô ta, nếu không tương lai sẽ càng thêm phiền phức.

Quỷ ảnh vội vàng nói:

- Thuộc hạ ngu muội, Diêm quân giáo huấn là đúng. Lần này ngoài phía chúng ta, bên phía Long Ma chiến tuyến của Hắc Ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang cũng đã di quân đột khởi, bất ngờ tấn công Nho viên tại thành Lạc Dương, khiến cho Lục Viên liên minh tổn thất nghiêm trọng, trong một ngày đã thiệt hại cả hai viên.

Nghe những lời này, Sát Huyết Diêm La âm thầm nói:

- Xem ra bọn chúng cũng không đơn giản như chúng ta nghĩ, bất ngờ hành động song song với chúng ta, sau này càng phải đề phòng nhiều hơn. Hiện tại truyền khẩu lệnh của ta, nhân mã của Âm Thi gian và Vô Hồn gian tạm thời đình chỉ tiến quân, lưu ý kỹ lưỡng tình hình của các thế lực khác, sau đó rồi mới tính tiếp.

Quỷ ảnh hạ giọng ứng một tiếng rồi tùy tức biến mất trong thinh không.

Cùng trong thời điểm đó, trên đỉnh Hoa Sơn, Hắc Ám tôn chủ cùng Tam Nhân Long Lang đang cùng kề vai ngắm nhìn Hoa Sơn.

Một cơn gió nhẹ cuốn đến, xua hương hoa lan tỏa nhẹ nhàng khắp nơi. Lúc này Hắc Ám tôn chủ cười nói:

- Hành động lần này thành công viên mãn, không chỉ tiêu diệt Nho viên mà còn đã kích được khí thế của Chính Đạo liên minh, có thể xem là nhất cử lưỡng tiện.

Tam Nhân Long Lang cười nói:

- Đúng là một kết quả rất tốt, rất đáng được tán dương. Theo tin mới nhận, khi Thiên Kiếm Khách biết được sự việc này, mặt mày tái mét, lần này khai minh muốn tìm vận may, ngờ đâu lại bị cấm sừng, tâm lý nhất định không được thống khoái cho lắm. Khà... khà...

Cười xong, Hắc Ám tôn chủ nói:

- Theo tin vừa mới nhận được, nghe nói Huyền Phong môn chủ đã bí mật xuất hiện, trước mắt đang tiềm ẩn tại vùng phụ cận Hoa Sơn, vị trí cụ thể tạm thời chưa rõ. Còn nữa, tin tức Trừ Ma liên minh tiêu diệt được Hắc Hà quỷ vương đã lan truyền khắp nơi, thanh thế nhất cử đã vượt qua Chính Đạo liên minh, được người trong thiên hạ rất tôn kính.

Tam Nhân Long Lang đồng tình:

Người trong động hạ giọng:

- Người mà ta muốn bọn người tra xét là chứng giáo đương nhiệm của Thiên Kiếm viện Lý Trường Xuân!

Đại trưởng lão ghe xong liền chấn động, kinh hãi hỏi lại:

- Tông chủ không nói nhằm đẩy chứ, không phải hắn đã chết bởi tay Huyền Phong môn chủ rồi hay sao?

- Điều này ta đã sớm minh bạch, nhưng ta chỉ không tin Lý Trường Xuân lại dễ dàng chết như vậy. Gần đây, ta vô ý từ miệng của Diệp Tâm Nghi nghe được, Lam Y Tu La đeo mặt nạ ngày trước muốn tranh đoạt Thông Linh Điều tại Động Đình hồ rất có khả năng là đại đệ tử của Thiên Kiếm viện Vô Tâm. Không những hắn ta có rất nhiều điểm tương đồng với Huyền Phong môn chủ mà ta còn cho rằng, hắn chính là Huyền Phong môn chủ thần bí kia. Nếu suy đoán này mà đúng thì việc Lý Trường Xuân chết do Huyền Phong môn chủ hạ thủ, không phải là chết trong tay đồ đệ của mình hay sao? Điều này căn bản là không hợp lý, vì vậy nhất định có gì đó yếm trá.

Bốn người ngoài động thần sắc kinh hãi, nhị trưởng lão kinh dị hỏi:

- Ý của Tông chủ muốn nói, rất có khả năng Lý Trường Xuân và đệ tử Vô Tâm cùng diễn kịch để lừa dối tất cả mọi người. Sau đó hai người thay đổi diện mạo rồi xuất hiện trên Nhân gian với thân phận mới, lại cùng Kiếm Vô Trần cùng tranh tài cao thấp?

Người trong động tán thành:

- Không sai, ta cũng cho rằng như vậy. Nghĩ lại trước lúc Lục Viện liên minh, Lý Trường Xuân tận tâm tận lực bốn ba tứ xứ, nhất định muốn làm Liên minh chi chủ, phong quang thiên hạ. Nhưng Thiên Kiếm Khách đã phá tan giấc mộng đời hắn, khiến cho hắn bị hậu bối của bản thân đạp lên, điều này là một đại sỉ nhục mà người có tính tình cao ngạo như hắn ta không thể nào chịu được. Ta phân phó các người điều tra sự kiện này, chỉ có một mục đích duy nhất, nếu chuyện này là thật, các người hãy truyền thông tin ra ngoài, ta nhất định khiến cho Chính Đạo liên minh và Huyền Phong môn ở thế bất lưỡng lập, làm cho những kẻ tự cho mình là chính đạo cao thủ tàn sát lẫn nhau! Chỉ có như thế mới khiến cho Chính Đạo liên minh càng nhanh chóng diệt vong hơn, chúng ta sẽ càng thuận lợi hơn trong việc tranh bá thiên hạ.

- Tông chủ cao kiến, chúng tôi thật bội phục. Hiện tại nếu Tông chủ không còn việc gì quan trọng cần phân phó, chúng tôi xin cáo từ.

- Đi đi, sau này nhớ phải cẩn thận, nhất thiết không được liều mạng cùng Huyền Phong môn chủ. Ngoài ra nếu gặp cao thủ của bộ tộc Hắc Vu thì phải cực kỳ lưu ý, không được để cho chúng có cơ hội thi triển Vu thuật.

Nói xong bốn người ở cửa động nhanh chóng biến mất. Một lát sau, trong động xuất hiện một đạo nhân ảnh thần tình lãnh đạm ngẩng bầu trời, đón ánh dương từ thiên không chiếu xuống, trên khuôn mặt tuần tú lộ xuất một nụ cười. Là hắn ta, thực sự không thể nghĩ ra được. Chỉ là hắn ta thực sự là người nào, nói ra hắn ai cũng vô pháp tưởng tượng!

Bạch gia phạm trang nằm ở phía nam thành Lạc Dương, có quy mô trung bình, không to mà cũng không nhỏ.

Buổi trưa lúc quá Ngọ, thực khách trong quán rất đông, từ ngoài cửa, một cặp thiếu niên nam nữ đi vào. Nam nhân sắc mặt lạnh lùng lãnh mạc tay cầm chuôi đao, nữ mặc y phục màu hồng, dung mạo xinh đẹp khả ái, lúc này trên mặt thoáng có nét tươi cười.

Cả hai tìm chỗ ngồi xuống, thiếu nữ tùy ý gọi vài món rau, sau đó quay sang nam tử cười nói:

- Sao cứ giữ bộ mặt nghiêm trọng như vậy, trên đường đi cười một cái cũng không có, không phải đã thứ lỗi cho người ta rồi sao.

Nam tử cất giọng bức mình:

- Tính ta như vậy, cô không thích thì cứ quay về đi, không cần theo ta làm gì.

Hồng y thiếu nữ nhún châu xoay chuyển, giọng nói ra vẻ đáng thương:

- Người ta thích người nên mới liên tục đi theo người, nếu không phải khi đang thành hôn với ta lại chạy mất, thì người ta sao lại phải đi theo người mà nếm mùi khổ cực vậy chứ? Cười một cái đi Đồ Thiên, người đã mấy ngày không cười rồi, ta muốn trông thấy bộ dạng cao hứng của người mà, có được không?

Nguyên lai hai thiếu niên nam nữ này là Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ, không thể ngờ được bọn họ lại đi đến Lạc Dương.

Trừng mắt nhìn cô gái, biết rằng nàng ta cố tỏ vẻ đáng thương, nhưng Đồ Thiên không nỡ nhấn tâm trách mắng, vừa uống rượu vừa nói:

- Đây đã là thành Lạc Dương rồi, tốt nhất là cô nên kiếm chế một chút, lúc đó cô sẽ trông dễ thương hơn đấy. Rau đã mang ra rồi, hãy dùng cơm nhanh lên.

Ân Hồng Tụ nhè nhẹ đến gần, nói khẽ:

- Trông ta không xinh đẹp hấp dẫn tí nào sao, nếu như vậy thì tối nay người giúp ta trang điểm một chút cho xinh đẹp hơn nhé?

Đồ Thiên ngẩng đầu lên, sắc mặt giận dữ trừng trừng nhìn vào nàng ta, hy vọng nàng ta biết kiềm chế lời nói của mình. Tuy nhiên Ân Hồng Tụ dường như hiểu được tính khí của hắn ta, cố ý không nhìn vào ánh mắt hắn mà đột nhiên tiến sát làm Đồ Thiên giật nảy mình, vội lùi lại để kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Cười nhẹ một tiếng, Ân Hồng Tụ nói:

- Sao lại đỏ mặt thế, xấu hổ ư? Nếu vậy hãy cười và đưa ta về nhà đi, thời gian sau quen rồi sẽ không còn đỏ mặt như vậy nữa.

Nhân thần Đồ Thiên lãnh đạm trở lại, đang định cất tiếng phản bác, thì đúng lúc này, một bóng nhân ảnh hiện lên trong mắt hắn ta, khiến nhân thần hắn lập tức biến đổi, trên nét mặt hiện lên vẻ nghiêm túc.

Phát giác thấy sắc mặt Đồ Thiên không ổn, Ân Hồng Tụ muốn quay đầu nhìn lại, thì đột nhiên Đồ Thiên vòng tay ôm lấy nàng ta, hạ giọng nói:

- Không nên quay đầu lại, cứ bảo trì sự trấn định như vậy, ngàn vạn lần không được kinh hoảng.

362. Chương 362. Thiên Tàn Sơ Hiện

Bé khí ngưng thần, mục quang tà dị của Đồ Thiên chuyển sang thân ảnh đang đứng ở môn khẩu, thần sắc trở nên trang nghiêm vô cùng. Đột nhiên, thân thể Đồ Thiên khẽ run lên với nhân thần oán thán, tức giận cất tiếng:

- Đáng tiếc ta phát hiện ra điều này quá muộn.

Dứt lời liền tiến đến gần Ân Hồng Tụ, hữu thủ nắm chặt lấy thanh đao sắc nhọn.

Nghe những lời này, Ân Hồng Tụ lập tức quay đầu lại quan sát. Chỉ thấy một nhân vật toàn thân khoác một chiếc hắc bào, không thể phân biệt được là nam hay nữ đang đứng chặn lối đi của hai người. Vội vàng quay đầu lại, Ân Hồng Tụ nhìn Đồ Thiên với thần sắc ngạc nhiên, đôi môi khẽ run run nói:

- Là ông ta, là... là Thiên Tàn lão tổ!

Đồ Thiên không hồi đáp, chỉ gật đầu đồng ý với vẻ mặt trầm trọng.

Thời gian lúc này trôi qua một cách vô cùng chậm chạp, đến khi thần bí hắc bào nhân ngồi xuống bên cạnh hai người, bỗng thấy Đồ Thiên lạnh giọng:

- Chúng văn bối tham kiến lão tổ, không biết vì việc gì khiến đích thân lão tổ phải giá lâm chốn Nhân gian này?

Hắc bào nhân ngữ khí thâm trầm lên tiếng:

- Ta đến nơi này vì ba việc, thứ nhất là truy tìm căn nguyên của Thái Âm Tế Nhật, thứ hai là đi tìm truyền nhân, cuối cùng là kiếm một vật quan trọng.

Đồ Thiên khuôn mặt không một biểu tình, lại hỏi:

- Không biết lão tổ đã hoàn thành hết ba việc đó hay chưa?

Thiên Tàn lão tổ lạnh lẽo đáp:

- Nếu có thể hoàn thành rồi thì sao ta lại đi tìm hai người bọn người?

Đồ Thiên khẽ gật đầu, với ngữ khí ương ngạnh lên tiếng:

- Nếu có bất kì mục đích nào, thỉnh lão tổ cứ nói ra rõ ràng. Nếu có thể giúp đỡ, tự nhiên hai người chúng tôi tuyệt không nửa lời từ chối, nhưng nếu không giúp đỡ được thì mong lão tổ cũng đừng làm khó chúng tôi.

Thiên Tàn lão tổ trầm giọng:

- Không nhìn ra da mặt người lại dày như thế, có thể nói ra những lời lằng nhằng, đúng là không thể xét con người thông qua tướng mạo a? Ta đến đây với mục đích rất đơn giản, tìm truyền nhân thì ta để ta tự tìm, nhưng hai việc còn lại các người phải lưu tâm điều tra. Hãy đi thu thập tin tức một lần nữa rồi lập tức thông báo cho ta.

Nhân thần Đồ Thiên tức thời băng lãnh, lạnh giọng nói:

- Nếu chúng tôi không thể tìm ra sự tình, hy vọng lão tổ cũng không giận dữ với chúng tôi.

Thiên Tàn lão tổ âm trầm đáp:

- Quy củ của ta thiết tưởng bọn người đều biết, không thể hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó thì dù có chạy trốn đến chân trời góc bể cũng uống công mà thôi.

Ở bên cạnh, Ân Hồng Tụ này giờ không mở miệng đột nhiên mỉm cười nói:

- Lão tổ không nên giận dữ, làm sao chúng tôi không biết được quy củ của người? Người cứ yên tâm, tôi và Đồ Thiên nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ người điều tra, việc thứ ba, thứ người cần tìm là cái gì?

Thiên Tàn lão tổ khẽ gật đầu, ngữ khí có phần hoà hoãn trả lời:

- Cũng là nha đầu người biết cách ăn nói, ta cần tìm một khối không phải bằng kim cũng không phải bằng ngọc, chính là Vạn Niên Đào Mộc lệnh bài. Phía chính diện của lệnh bài này có khắc một con kì thú, không phải rồng cũng không phải hổ mà bộ dạng đầu hổ thân long, trông uy mãnh vô cùng. Mặt sau có khắc bốn chữ cổ xưa Thiên Uy Khả Giám, bốn chữ này có khả năng phát xuất kim sắc quang mang như ánh sáng mặt trời vậy.

Thần sắc Ân Hồng Tụ lập tức ngáy ra, rồi thấp giọng hỏi tiếp:

- Lão tổ, nếu trong thiên hạ có tồn tại vật như người nói thì hy vọng chúng tôi còn có thể tìm thấy, nhược bằng không thì làm sao chúng tôi có thể tìm ra được.

Thiên Tàn lão tổ âm trầm nói:

- Ta muốn các người tìm kiếm thì tự nhiên nó có tồn tại trên thế gian, nếu không tại sao ta phải đi tìm nó chứ? Hãy nhớ lấy quy củ của ta, các người không được phép vi phạm, nếu không các người sẽ hối tiếc đấy.

Dứt lời liền đứng dậy chậm chậm ly khai.

Nhìn theo đến khi thân ảnh lão ta hoàn toàn biến mất, Ân Hồng Tụ thở dài như trút bỏ được gánh nặng, kinh khủng cất tiếng:

- Ông trời à, ông thực sắp xếp khéo léo quá mức mà ..., không thể tưởng được lão quái vật khủng bố đó lại bất ngờ xuất sơn. Tương lai chúng ta sẽ không có một ngày yên ổn rồi, chúng ta thật đáng thương hại mà!

Đồ Thiên hừm lên một tiếng lạnh lẽo, nói với vẻ bất cam:

- Thế gian này cao thủ vô số, lão ta cũng chỉ là một trong những người rất đáng sợ. Từ khi lão ấy xuất sơn tới nay vẫn chưa gặp phải đối thủ lợi hại, chứ thực sự lão ấy không ghê gớm lắm đâu.

Ân Hồng Tụ kinh hãi, lo lắng nói:

- Như thế nghĩa là huynh muốn đối chọi với lão ta? Chẳng lẽ huynh đã quên những thủ đoạn cực kì kinh khủng của lão rồi sao?

Đồ Thiên trả lời một cách ngoan cường bất khuất:

- Huynh không quên, nhưng huynh không muốn bắt cứ một ai áp bức mình cả. Bây giờ trước tiên chúng ta phải đi tìm Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ, để xem thử xem trong hai người bọn họ ai lợi hại hơn ai nào.

Thần sắc Ân Hồng Tụ thoáng qua vẻ u ám, khẽ thở dài:

- Nếu huynh đã chọn phương án như thế, muội chấp nhận quyết định của huynh. Trước tiên chúng ta cứ tìm cho ra Tà Thần đã, rồi tính cách khiến bọn họ giao chiến với nhau. Nếu Tà Thần không đánh lại lão ta, chúng ta lại tìm cách khiến cho lão tìm đến Chính Đạo liên minh, ở đó cao thủ vô số, tin rằng sẽ có nhân vật có thể đối phó được với lão ấy.

Đồ Thiên nghe những lời này, nhìn vào nàng ta, ngữ khí đột nhiên trở nên nhu hòa:

- Phương pháp của huynh có thể nói là mạo hiểm vô cùng, vì thế tương lai có thể sẽ khiến muội lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm. Thủ đoạn của Thiên Tàn lão tổ nổi tiếng trong thiên hạ, đáng sợ vô cùng, muội nên tìm cho bản thân mình một địa phương nào đó để lánh nạn thì hơn.

Nhẹ nắm lấy tay Đồ Thiên, Ân Hồng Tụ vui vẻ cất tiếng cười:

Cách khá xa cánh rừng vừa bị tàn phá, Ma Thiên tôn chủ, Thệ Thuỷ Lưu cùng Bắc Phong ba người tính lập trên không cách mặt đất ba trượng, mục quang chú thị quan sát huyết nhân cuồng vọng.

Thệ Thuỷ Lưu thở dài khai khẩu:

- Quyết định của ta hiển nhiên xuất phát từ sự chân thành, chỉ là người này thân phận như thế nào, ta phải điều tra cho rõ ràng.

Ma Thiên tôn chủ với nhân thần âm lãnh nói:

- Có lẽ sự tình lần này phải hỏi đến Vạn Tượng Huyền Tôn, bất cứ yêu vật nào ông ta đều biết cả.

Lời vừa dứt, ánh kim quang chợt loé lên, Kim Luyện với thần sắc tái nhợt xuất hiện bên cạnh ba người, trầm giọng nói:

- Nhớ lại không lâu trước đây ta có gặp Trúc Tiên, ta có hỏi lão ấy một vấn đề, đó là Không Linh điều xuất hiện nhằm biểu thị điều gì. Lão ta hồi đáp là Không Linh điều hiện thể biểu thị Nhân gian sẽ có thiên địa chí tà chí sát Lệ Mị xuất hiện. Theo phán đoán của ta, người trước mắt có lẽ là một trong hai kẻ đó.

Ma Thiên tôn chủ nghe những lời này, thân thể tức thời chấn động, nhân thần đột nhiên biến thành lạnh lẽo vô cùng, kinh ngạc hô:

- Là nó! Tình hình bất diệu, hiển nhiên ngày Thái Âm Tế Nhật không lâu nữa sẽ hiện thế.

Lời vừa dứt, Thệ Thuỷ Lưu đột nhiên thốt lên với vẻ kinh hãi:

- Ta nhớ ra rồi, nó nhất định là Địa Âm Tà Linh trong truyền thuyết, theo như truyền thuyết thì nó đã bị phong ấn hàng ngàn năm trước, không thể tưởng tượng được nó lại có thể hồi sinh một cách bất ngờ như thế. Không ổn rồi, ta phải hành động nhanh lên mới được, nếu không sẽ muộn mất.

Nói xong thân thể đột nhiên đậm hoá, sau đó toàn thân biến mất một cách vô thanh vô tức.

Thệ Thuỷ Lưu vừa mới đi khỏi, Vô Nhân Toạ lại xuất hiện. Quan sát thần bí huyết nhân đích thị Địa Âm Tà Linh, Vô Nhân Toạ thấp giọng nói:

- Thiên Kiếm Khách Mộ Dung Kiếm Thu cũng đến đây, hiện tại đang ẩn tàng trong các đám bạch vân trên bầu trời đối kháng với tà vật, mỗi bên đều đang thăm dò thực lực của đối phương.

Kim Luyện nghe thế khẽ hô lên một tiếng, hiển nhiên thập phần kinh ngạc. Nhân thần của Bắc Phong chỉ khẽ biến đổi, ngẩng đầu quan sát bầu trời một lần rồi xoay thân ly khai. Còn khuôn mặt Ma Thiên tôn chủ chẳng có lấy một chút biểu tình, tĩnh lặng nhìn về phía chân trời xa xăm, không ai phán đoán được trong tim hắn ta lúc này đang suy nghĩ điều gì.

Thấy Bắc Phong ly khai, Kim Luyện uể oải cười lên hai tiếng, nói:

- Ông bạn này thực là bất lịch sự mà, sau này nhất định phải tìm cơ hội thích hợp để đáp trả cừu hận ngày hôm nay mới được. Còn trong hai vị, nếu ai bất phục có thể tìm cơ hội tốt để tập kích một cách bất ngờ, có lẽ nên hợp kích cùng Thiên Kiếm Khách, nhưng không nhất định có thể tiêu diệt được hắn ta a.

Dứt lời không đợi hai người hồi đáp, nhanh chóng xoay thân rời khỏi.

Vô Nhân Toạ nhìn sang Ma tôn, lãnh đạm cất tiếng:

- Ma tôn suy nghĩ điều gì vậy, đang nghĩ làm thế nào để lợi dụng tà vật này nhằm tiêu diệt đối thủ của mình à?

Ma Thiên tôn chủ lạnh giọng:

- Tại sao bốn tôn chủ lại phải nghĩ đến điều đó, người tốt nhất không nên có những phán đoán bừa bãi, nếu không trong tương lai chính người cũng không biết mình sẽ chết lúc nào đó. Hiện tại người nên nghĩ đến bản thân mình thì hơn, nếu không Lư Sơn Bất Quy Lộ của người có lẽ chẳng bảo đảm bao lâu nữa đâu.

Vô Nhân Toạ hồ như chẳng chịu kém, khẽ cười nói:

- Ma tôn đã vì bốn toạ mà lao tâm rồi, địa phương nhỏ bé của ta tuy không phải long đàm hổ huyết gì, nhưng những người có thể đi vào không nhiều lắm đâu. Nhưng Ma tôn huynh cũng phải cẩn thận với bản thân, nghe nói Quỷ vực đã bị Sát Huyết Diêm La thống nhất, theo lời đồn đại thì thực lực của hắn ta rất khủng khiếp, Ma tôn huynh có lẽ đâu không lại đâu.

Lạnh lùng nhìn qua hắn ta một lần, Ma Thiên Tôn Chủ hừ lạnh một tiếng:

- Hiện tại nếu người không muốn chết tại đây thì lập tức câm miệng lại, nếu không hãy xem ta huỷ diệt người như thế nào.

Vô Nhân Toạ cười lên hai tiếng sáo rỗng, rồi thân thể phiêu lãng bay đi, từ không trung truyền lại lời nói:

- Vì xấu hổ mà chuyển sang tức giận sao, hê hê. Nói thật lòng thì ma đao của Ma tôn huynh tuy lợi hại nhưng không nhất định là có thể tiêu diệt được ta, huynh là Ma vực đệ nhất cao thủ, có lẽ càng ngày sẽ càng mạnh hơn. Trước mắt ở Nhân gian có Thệ Thủy Lưu, Bắc Phong, Huyền Phong môn chủ, Sát Huyết Diêm La, Thiên Tuyệt Tà Thần, Thiên Kiếm Khách, Cửu Âm Thánh Mẫu tất cả những lão quái vật đang ẩn thế đó đang dần xuất hiện trở lại. Có lẽ huynh cũng nên tính toán an bài cho sau này. Hê hê, bắt phục ta sao, khi hữu sự thì huynh nhất định sẽ khám phá ra thôi. Hắc hắc...

Giận dữ quan sát Vô Nhân Toạ đang ở cách mình khá xa, Ma Thiên tôn chủ lạnh giọng:

- Với thủ đoạn nhỏ nhỏ đó mà cũng dám lộng ngôn trước mặt bốn tôn chủ sao, đúng là không tự lượng sức mà. Còn sức mạnh của ai cường nhược thế nào, khi thời cơ đến kết quả sẽ hiện ra thôi.

Ở phía bên kia, toàn thân Địa Âm Tà Linh sáng rực huyết mang. Chín đạo lệ sát bất đồng hình dạng phân bố khắp tứ phía, cuối cùng trùng hợp lại thành một thể, hình thành một đạo âm sát chi cực đích thị là lệ khí quán thiên trực địa, nhất kích đánh trúng Thiên Kiếm Khách đang ẩn tàng trong đám bạch vân khiến ông ta chấn động bay đi.

Trên thiên không, huyết ti phi vũ phiêu lãng như những cánh hoa lìa cành trong thời kì già cỗi. Toàn thân Thiên Kiếm Khách bị thương đến mặt mày tái nhợt, nhân thân biểu thị sự kinh hãi, trong lúc bị chấn bay đi, lập tức toàn thân tử hoa đột hiện, thân ảnh như phá không trốn chạy, trong chớp mắt đã biến mất.

Dưới mặt đất, Địa Âm Tà Linh tịnh không biểu hiện sự truy kích, chỉ đứng lại quay đầu ngoảnh khắp thiên địa, toàn thân bạo phát một cỗ âm sát chi khí trực diện soi thấu cả vũ trụ rồi phá mây bay lên làm chấn động cả thất giới.

Tại thời khắc này, tất cả những nhân vật có tu vi cao thâm trong toàn bộ tam gian thất giới đều cảm thụ thấy một cỗ lực lượng tà sát vô bì, liền quay mặt chú thị về phía Thái Bạch sơn phán đoán thử xem lệ sát nào mới xuất thế. Ma tôn ở gần cạnh trông thấy tình trạng đó khẽ do dự bất quyết, cuối cùng thân ảnh quang hóa, chọn biện pháp ly khai.

364. Chương 364. Truy Ván Cự Sự

Trên đường đi, Hồng Vân Thái Tử có phần tàn nhẫn cất tiếng:

- Lý huynh, huynh có thể khẳng định Hắc Sát Kiếm Hồn đang ở phương hướng nào không?

Lý Vân Long trả lời:

- Ta không thể khẳng định chắc chắn, bất quá cũng không thể có sai sót được, bởi vì ta biết chắc hắn ta muốn đi đến địa phương nào.

Nghe thế, Hồng Vân Thái Tử lập tức mỉm cười:

- Nếu đúng như huynh nói thì chẳng có bất kì một sai lầm nào, chỉ là đệ có một điểm không minh bạch, kể từ khi chúng ta gặp nhau lần đầu ở Cửu Âm động phủ, mỗi một lần huynh gặp mặt Hắc Sát Kiếm Hồn đều là lúc ta không có mặt tại đó. Làm sao huynh biết được hắn ta muốn đến địa phương nào vậy?

Lập tức cười lên một cách cổ quái, Lý Vân Long bình tĩnh trả lời:

- Có vài việc cần thẳng thắn nói ra thì hay hơn, không nên quanh co. Huynh muốn biết địa phương hấn ta cần đến thì ta có thể nói rõ ràng cho huynh hay, trước mặt ta huynh không cần hao tổn nhiều tâm tư như vậy.

Sắc mặt Hồng Vân Thái Tử lập tức chuyển sang màu hồng, ngượng ngùng đáp:

- Hoả nhãn của Lý huynh thật tinh tường, tiểu đệ thực sự bội phục.

Lý Vân Long lãnh đạm nói:

- Không cần phải tăng tốc ta lên cao hơn nữa, dù trong bất cứ trường hợp nào ta cũng sẽ dẫn đường cho huynh, nói cho huynh nghe cũng không có vấn đề gì. Ta chỉ biết là Hắc Sát Kiếm Hồn phải cấp tốc đi đến một ngọn đồi thông cách đây năm mươi dặm để gặp mặt một người, còn người đó là ai thì ta không biết.

Hồng Vân Thái Tử lên tiếng:

- Nếu như thế, tại sao chúng ta không nhanh chân lên một chút để tránh lúc đó hấn ta đi mất rồi thì đâu tìm ra hấn đây.

Lý Vân Long lắc đầu:

- Không cần phải gấp gáp, nếu chúng ta đến đó quá sớm, hấn ta sẽ dễ dàng phát giác, vì thế cứ chậm đã, hấn không có chạy đi đâu mà sợ. Được rồi, không nói nhiều nữa, tăng tốc thôi nào.

Lời vừa dứt, hai người lập tức gia tăng tốc độ, chỉ một lúc sau đã biến mất trong cánh rừng.

Tại một ngọn đồi thông cách Lạc Dương năm mươi dặm về phía đông bắc, xa xa một vài dặm là dòng Hoàng Hà. Ở nơi hoang vu này, tìm kiếm xung quanh mười dặm cũng khó thấy một bóng người, đích thị là một cánh rừng nguyên thủy hoang vắng.

Ba khắc sau, một đạo hắc ảnh xuất hiện trên bầu trời của ngọn đồi thông, mục quang chú thị quan sát một thảo ốc ở giữa cánh rừng, nhãn thần phát xuất vài tia âm trầm.

Dưới ánh mặt trời, người đó khoác bộ hắc y, trên mặt đeo một mặt nạ hắc sắc tinh xảo chỉ để lộ ra cái cằm và cặp mắt, đích thị là người tự xưng Hắc Sát Kiếm Hồn.

Phiêu lãng hạ thân xuống phía trước thảo ốc, Hắc Sát Kiếm Hồn chú thị nhìn vào một môn thấp giọng ngâm:

- Nhất biệt Giang Nam ngũ thập tái, tích nhật tài tử kim hà tại? (1)

- Thương tùng tương bạn thính phong vũ, môn khai phương tri cổ nhân lai! (2)

Trong tiếng cười ha hả, một trung niên văn sĩ mở cánh cổng bước ra ngoài mỉm cười quan sát Hắc Sát Kiếm Hồn. Chỉ thấy văn sĩ này tướng mạo đường đường nhất biểu nhân tài, trong tay đang huy động cái quạt đã được gấp lại, phong thái hiển hiện vài phần phiêu dật.

Nhìn nhau một lúc, trung niên văn sĩ cất tiếng:

- Có phải sư phụ người bảo người ngày hôm nay đến đây không? Đã nhiều năm rồi ,không biết thân thể ông ta còn tráng kiện chăng?

Hắc Sát Kiếm Hồn nhẹ giọng đáp:

- Gia sư mọi việc đều tốt cả, không dám làm phiền tiên bối đã quan tâm. Lần này văn bối đến đây là để hỏi tiên bối một sự việc cách đây đã năm mươi năm, không biết tiên bối có thể tham ngộ ra điều gì đặc biệt chưa?

Trung niên văn sĩ cười nói:

- May mắn là không phụ lòng kì vọng, bộ kiếm quyết đó hoàn toàn đã phiên dịch xong cả rồi, chỉ là có một vài điểm ta cần cảnh báo người, hy vọng người có thể nghe ta.

Hắc Sát Kiếm Hồn gật đầu đáp:

- Thỉnh tiên bối chỉ dạy, văn bối đang cung kính lắng nghe.

Trung niên văn sĩ thoả mãn lên tiếng:

- Như thế mới tốt chứ. Thứ nhất là bộ phận tối hậu của bộ kiếm quyết này bị khuyết mất bốn câu khẩu quyết, tựa hồ bị huỷ bởi một người nào đó. Thứ hai là đạo kiếm quyết này không những vô cùng lạnh lẽo, mạnh mẽ mà còn âm độc đáng sợ, không phải là loại pháp quyết chính thống nên không thể sử dụng bừa bãi được. Thứ ba, ta có thể giao trả bộ kiếm quyết này lại cho người, nhưng người phải hứa với ta, trước khi giao nó cho sự phụ người, người không được bí mật tập luyện một mình, nếu không sẽ rất có hại cho bản thân người đó.

Hắc Sát Kiếm Hồn trả lời:

- Tiền bối có thể yên tâm về những điều đó, văn bối nhất định sẽ tuân thủ.

Trung niên văn sĩ nghe thế thì quan sát Hắc Sát Kiếm Hồn một chặp rồi từ trong lòng bàn tay đưa ra một tập da dê, nhìn vào tập da dê đó với nhãn thần mang theo vài phần oán thán, sau đó thuận tiện đưa cho hắn ta.

- Hãy nhớ những lời ta dặn, mọi chuyện ta đều muốn tốt cho người cả thôi, đừng sự tò mò mà tự huỷ hoại bản thân mình. Bây giờ hãy vào trong tiểu ốc để ta tiếp đãi người vài chén nước, tuy nhiều năm đã qua nhưng ta cũng muốn hỏi thăm tình hình của sự phụ người như thế nào.

Hắc Sát Kiếm Hồn tiếp lấy tập da dê, mục quang nhìn vào nó rồi lập tức kinh ngạc hô lên:

- Phệ Tâm kiếm quyết! Theo như trong truyền thuyết, nó là loại kiếm quyết tàn độc vào bậc nhất ở trên thế gian phải không ạ?

Trung niên văn sĩ trầm giọng nói:

- Không sai, theo truyền thuyết, nó là bộ kiếm quyết âm thâm tà ác nhất trên thế gian và chuyên được sử dụng cùng chỉ độc chi khí là Phệ Tâm kiếm. Khi thi triển phối hợp với Phệ Tâm kiếm thì có thể nói là kì độc, đủ sức tranh phong với bất kì cao thủ nào trong thiên hạ.

Trong nhãn thần Hắc Sát Kiếm Hồn lập tức lấp lánh thần quang, tựa hồ quá xúc động về điều này, một cỗ ý niệm kì diệu trỗi dậy trong tiềm thức. Phía đối diện, trung niên văn sĩ lúc nào cũng lưu ý quan sát thần tình của hắn ta, nên toàn bộ những biến hoá đó ông ta đều nắm bắt được một cách rất rõ ràng, vì thế trong tâm bất nhẫn, khẽ than một tiếng cảm thán.

Định mở miệng nhằm bóc trần tâm tư của Hắc Sát Kiếm Hồn và đề tính hắn không nên hăm nhập vào ma đạo, thì ngay lúc này, có hai cỗ khí tức của con người đột nhiên xâm nhập vào những phòng tuyến do văn sĩ sắp đặt, khiến thần sắc ông ta khẽ biến đổi, đưa mục quang di chuyển về phía trước ngoài ba dặm.

Phát giác biểu hiện dị thường của ông ta, Hắc Sát Kiếm Hồn vừa cất giữ hảo kiếm quyết của mình vào trong người, vừa quay đầu quan sát. Chỉ thấy Hồng Vân Thái Tử và Lý Vân Long cách đó khoảng một dặm đang cấp tốc phi hành đến, trong chớp lát đã xác định được tình hình trước mắt.

Song phương diện kiến, Lý Vân Long quan sát trung niên văn sĩ rồi hỏi:

- Vị tiền bối này trước đây chưa từng thấy qua, không biết văn bối phải xưng hô như thế nào đây?

Trung niên văn sĩ lạnh nhạt cất tiếng:

- Trước đây mọi người đều gọi ta là Giang Nam Tài Tử, còn bây giờ thì không sử dụng danh hiệu đó nữa rồi. Hai vị thiếu niên anh hùng, không biết hai vị đến từ chốn nào vậy?

Lý Vân Long cười đáp:

- Nguyên lai là quái tài năm xưa nổi danh trong giới tu chân - Giang Nam Tài Tử lão tiền bối, văn bối thực sự rất ngưỡng mộ đại danh của tiền bối. Văn bối tên gọi là Lý Vân Long đến từ Mạc Bắc, còn vị nhân huynh đây là Hồng Vân Thái Tử đến từ Hồng Hà lĩnh. Ngày hôm nay chúng văn bối đến đây là để tìm Hắc Sát Kiếm Hồn nhằm hỏi thăm một vài sự tình, không biết tiền bối có can thiệp vào chuyện này không?

Trung niên văn sĩ cẩn thận đánh giá hai người một lượt rồi hỏi:

- Nghe nói ở Mặc Bắc là nơi toạ hạ của Ly Hận thiên cung và ở Hồng Hà linh có một vị Hồng Vân lão tổ, không biết hai vị có quan hệ thế nào với hai nơi trên?

Hồng Vân Thái Tử lần đầu đáp lời:

- Không dám giấu tiền bối, Hồng Vân lão tổ đích thị sư phụ của văn bối, văn bối là đệ tử đích truyền của người.

Lời vừa xuất, thần sắc trung niên văn sĩ khẽ biến đổi, nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mục quang di chuyển sang thân người Lý Vân Long.

- Còn người, người là môn hạ đệ tử của Ly Hận thiên tôn chăng?

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Vân Long cất tiếng đáp:

- Văn bối chỉ là sứ giả của Ly Hận thiên cung thôi, tịnh không phải đệ tử của Thiên tôn.

Đứng bên cạnh, Hắc Sát Kiếm Hồn nghe nói như thế thì thần sắc khẽ lạnh, mở miệng hỏi:

- Hai vị hôm nay đuổi đến đây là muốn truy vấn sự tình gì vậy?

Hồng Vân Thái Tử không nói một lời nào chỉ quan sát xung quanh, nhưng Lý Vân Long lại lạnh giọng cất tiếng:

- Tự nhiên là có sự tình cần giải đáp rồi, bất quá ngoài vấn đề chính ra, chúng ta cũng còn một vài chuyện cần hỏi người. Hiện tại người hãy trả lời câu hỏi đầu tiên của bọn ta, ngày trước lúc ở Cửu Âm động phủ, chúng ta có trông thấy một vị Huyền Âm nữ, hiện tại nàng ta đang ở đâu?

Hắc Sát Kiếm Hồn hừm một tiếng đáp:

- Nếu ta không hồi đáp bọn người, bọn người có thể làm gì ta nào?

Sắc mặt Lý Vân Long lập tức chuyển sang vẻ trầm tư, âm trầm trả lời:

- Ngày hôm nay đã gặp nhau ở đây, nếu người không nói rõ chân tướng sự việc thì chỉ cần có bản lĩnh, cứ xông ra khỏi đây, lúc đó bọn ta cũng không có gì để nói. Nhưng nếu không thoát được, tới lúc đó e rằng mọi việc sẽ không phải do người quyết định nữa đâu.

Song nhân cau lại, Hắc Sát Kiếm Hồn lạnh lùng nói:

- Người nghĩ Hắc Sát Kiếm Hồn ta đây lại có thể dễ dàng bị uy hiếp bởi lũ hậu bối các người sao?

Lý Vân Long lạnh nhạt trả lời:

- Có thể hay không thì bây giờ vẫn chưa biết được, nhưng muốn rõ khả năng của nhau thì chút nữa sẽ thấy thôi mà. Nói một câu thật lòng nhé, mỗi người có bao nhiêu phân lượng thì trong tâm lý của bất kì ai cũng đều có đáp án rồi. Vì thế ta hy vọng người sẽ nói ra những gì bọn ta muốn biết, hà tất phải động thủ khiến cả hai bên đều mất vui. Hai người bọn ta cũng bị người khác nhờ cậy nên bất đắc dĩ phải làm vậy thôi, nếu không thì làm sao từ một nơi xa xăm như thế lại phải trải qua không biết bao nhiêu khổ cực để tìm đến đây chứ?

Trung niên văn sĩ nghe thế, liền quay sang Hắc Sát Kiếm Hồn nói:

- Mọi chuyện đều cần phải suy nghĩ cẩn thận trước khi thực hiện, có thể hoá giải được thì hoá giải, không phải bất cứ sự việc nào cũng dùng vũ lực giải quyết. Từ xưa đến nay, lễ nghi được đặt lên hàng đầu, miễn là có thể nói ra đạo lý, ta tin rằng mọi chuyện đều có thể giải quyết một cách êm thấm.

Hắc Sát Kiếm Hồn quay sang nhìn ông ta rồi nhanh chóng chìm đắm trong sự trầm mặc. Lý Vân Long lại nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tiền bối thực là một người hiểu đạo lý, không lời nào không mang theo lý lẽ, thật khiến người người ngưỡng mộ lẫn kính phục.

Tiến tới một bước, Hắc Sát Kiếm Hồn lạnh lùng khai khẩu:

- Nói cho các người biết việc này cũng không sao, nhưng trong tương lai nếu có hối tiếc cũng không nên oán thán đất trời nhé.

Lý Vân Long hừm một tiếng:

- Chỉ cần người hồi đáp đúng sự thật, cho bọn ta nghe sự tình muốn biết, tương lai dù mọi việc có thể nào đi chăng nữa, cũng quyết không ngăn cản con đường đi của người. Hiện tại hãy trả lời câu hỏi đầu tiên của ta, Huyền Âm nữ hiện giờ đang ở đâu?

Thần sắc Hắc Sát Kiếm Hồn khẽ biến đổi, có phần không tình nguyện đáp:

- Nói ra sự thực chỉ sợ người lại không tin, nhưng từ lúc ta đáp ứng nói cho bọn người biết thì tự nhiên phải nói ra sự thực rồi, còn chuyện có tin hay không, tùy vào các người vậy. Huyền Âm nữ ta vẫn chưa gặp qua, nhưng có lẽ nàng ta còn tồn tại trên thế gian này. Ngày trước, sau khi hai người truy đuổi lam y tu la mà rời khỏi đó, ta cùng với Tuyệt Mệnh Dao Khách xâm nhập Cửu Âm động phủ, cuối cùng chia tay nhau phân ra theo hai hướng Cửu Âm môn và Huyền Âm môn mà đi. Lúc đó Tuyệt Mệnh Dao Khách mới nói cho ta biết ông ta đang tìm một người, nhân tiện tìm Huyền Âm nữ luôn, vì thế ông ta tiến nhập Huyền Âm môn, còn ta lại đi vào Cửu Âm môn.

Nghe thế, Hồng Vân Thái Tử không kiên nhẫn được, buột miệng hỏi:

- Sau khi tiến nhập Cửu Âm động phủ, người có gặp được Cửu Âm nữ không?

Hắc Sát Kiếm Hồn lắc đầu đáp:

- Ta tiến vào động thì phát hiện trong thạch thất chẳng có lấy một bóng người. Sau đó ta thuận tiện quan sát khắp tứ phía, cuối cùng phát hiện trong thạch thất có tồn tại một bí đạo, nghĩ là trong đó có lẽ có bí mật, ta đã tiến vào để thám xét. Nhưng Cửu Âm nữ thì chẳng thấy đâu, thay vào đó ta lại gặp một trung niên mỹ phụ, bà ta xông đến tấn công ta. Trong lúc giao chiến, ta mới biết trung niên mỹ phụ đó chính là Cửu Âm Thánh Mẫu trong truyền thuyết, ngay lần đầu giao thủ đã khiến cho ta thụ thương trầm trọng, sau đó đào tẩu trong hoảng sợ. Kết quả là kiếm gãy, bản thân thì đầy thương tích, bị bà ta đánh rơi xuống sâu dưới thâm nhai, toàn thân bị khốn trong một khối băng cầu, may mắn là rơi đúng trên thân thể của một con rắn khổng lồ nên tránh khỏi thảm trạng thịt nát xương tan.

Nhú đôi mày lại, Lý Vân Long hỏi tiếp:

- Trong suốt quá trình sau đó, người có gặp lại Tuyệt Mệnh Dao Khách nữa chẳng? Có biết được ông ta có tìm thấy Huyền Âm nữ không?

Hắc Sát Kiếm Hồn liếc sang nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Chưa hề gặp lại, bất quá sau khi bị đánh rơi xuống dưới vách đá, ta có nghe thấy Cửu Âm Thánh Mẫu hét lên giận dữ. Nội dung là hai vị đồ tôn do đích thân bà ta tài bồi đã bị ai đó bắt đi mất, theo ta nghĩ thì một trong hai người đó do lam y tu la bắt đi một, người còn lại chắc là do Tuyệt Mệnh Dao Khách bắt đi. Sau này ta chẳng nghe thêm bất kỳ một tin tức nào khác, vì thế căn bản ta không biết ông ta ở đâu, trong hai người đó, kẻ nào bắt Cửu Âm nữ, kẻ nào bắt Huyền Âm nữ.

(1) Tạm dịch: Nhất biệt Giang Nam đã 50 năm, ngày nay tài tử hiện ở nơi nào?

(2) Tạm dịch: Rừng thông xanh thắm cùng bạn nghe mưa gió, mở cửa mới biết cổ nhân đến tìm!

365. Chương 365. Nguyên Thị Cừu Dịch

- Cho dù truy vấn cho đến cùng cũng chẳng biết thêm được điều gì cả.

Hắc Sát Kiếm Hồn hừm một tiếng rồi nói:

- Cũng không phải là không biết thêm được điều gì, ít nhất bọn người cũng biết được người các người cần tìm không có liên quan gì đến ta, việc đó miễn cưỡng cũng có thể coi là một thu hoạch vậy.

Đứng bên cạnh , Hồng Vân Thái Tử cố chấp truy hỏi:

- Nếu sự tình này với người không có liên quan, thì tại sao lúc trước bọn ta hỏi người về vấn đề này, người lại không tình nguyện kể lại một cách rõ ràng như thế?

Sắc mặt Hắc Sát Kiếm Hồn lập tức chuyển sang vẻ giận dữ, hét lớn:

- Tại sao hả? Người làm như chuyện này chẳng có liên quan tý nào đến thể diện ta cả sao? Cửu Âm thánh mẫu thì bọn người chưa gặp qua lấy một lần thì tự nhiên là không biết được sự lợi hại của bà ta rồi, tới lúc bọn người gặp được bà ta rồi thì bọn người sẽ hiểu tại sao lúc đầu ta không muốn nói ra chuyện này?

Nhìn thấy sự giận dữ của lão ta, Hồng Vân Thái Tử gương gạo nở một nụ cười rồi chuyển mục quang sang chỗ khác. Nhưng lúc này Lý Vân Long cùng trung niên văn sĩ lại điềm nhiên đứng bất động, trông như đang suy nghĩ về điều gì vậy.

Ngay lúc này gió lại bắt đầu nổi lên, những cơn gió ẩm áp trong cánh rừng này giống như bông tằm nhẹ nhàng vuốt ve trên thân thể cả bốn người, tựa như đang cất lên một ca khúc lời cuốn khiến người người lắng nghe một cách si mê. Hương hoa từ phía trước cổng căn thảo ốc toả ra tràn ngập khắp tứ phía, ở trung tâm là bốn người đang đắm chìm trong những suy nghĩ riêng tư của mình, không một ai mở miệng và ai cũng có phảng phất một khí tức cổ quái. Ngay tại thời khắc này, cuồng phong bão tố lại ập đến trong phút chốc đã xua tan vẻ tĩnh lặng trong căn thảo ốc, nhưng cả bốn người ở trung tâm cũng vẫn chẳng nói một lời nào.

Trong cơn gió ẩm áp, Lý Vân Long quét đưa mắt nhìn tứ phía một vòng, tức thì hiện lên vẻ ngưng ngung nhìn qua Hắc Sát Kiếm Hồn nói:

- Sự tình vừa rồi người thuật lại không rõ ràng cho lắm, nên bọn ta cũng không đề cập đến nữa Bây giờ, ta cũng có hai sự việc muốn hỏi người, hy vọng là người có thể hồi đáp.

Sắc mặt chợt biến, Hắc Sát Kiếm Hồn hét lớn:

- Lý Vân Long, người phải moi móc hết mọi thứ trên thân thể của ta thì người mới cam tâm phải không? Nếu là như thế, thì chúng ta cần phải đao kiếm phân hạ thử xem kết quả như thế nào.

Lý Vân Long làm như không nhìn thấy tình trạng đó, vẫn bình tĩnh nói:

- Ta không có ý muốn động thủ với người, chỉ là muốn hỏi hai vấn đề có liên quan đến Huyền Âm Nữ. Nếu như người nghĩ hai vấn đề đó có đụng chạm đến những việc riêng tư của người thì chỉ cần người nói minh bạch ra, ta tịnh không phải là người không nói đến đạo lý. Đương nhiên, nếu người không sẵn sàng nói ra thì bọn ta sẽ tự vì kì耻辱, nói không chừng còn phải dùng đến binh đao để tương kiến.

Lạnh lùng nhìn vào hắc ta, tâm tư của Hắc Sát Kiếm Hồn khẽ biến chuyển và bàn tay nắm chặt lấy đốc kiếm, nhưng lúc này cũng không phải là lúc xung đột với bọn họ, nếu không sẽ rất bất lợi cho bản thân. Suy nghĩ về điều Lý Vân Long vừa nói, Hắc Sát Kiếm Hồn lên tiếng:

- Cứ theo như lời nói của người, nếu như ta biết thì ta có thể trả lời người. Nhưng nếu người cố ý gây khó khăn cho ta, hỏi ta toàn những vấn đề cổ quái thì đến lúc đó đừng trách ta hạ kiếm vô tình.

Lý Vân Long nói:

- Người cứ yên tâm về điều đó, những câu hỏi của ta tự nhiên đều là những sự tình mà người biết, chỉ cần người khẳng khái hồi đáp thì chẳng có điều gì khó nói cả. Thứ nhất, ta muốn biết ngày trước người đi đến Cửu Âm Động ở Nhạn Đãng sơn thực sự vì mục đích gì? Nếu như người muốn bắt cóc Cửu Âm Nữ, thì tại sao lúc lam y tu la bắt người, người lại chẳng có bất kỳ một hành động nào. Sau đó, khi Tuyệt Mệnh Dao Khách tiến nhập Huyền Âm môn thì người cũng không ý muốn bắt cóc một ai. Theo như sự trình bày vừa rồi của ta thì ngày trước người đến Cửu Âm động không phải với ý muốn bắt người, thế nhưng người đến nơi đó với mục đích gì?

Nhân thần Hắc Sát Kiếm Hồn trở nên lạnh giá, lạnh giọng:

- Lời nói của người tính ra cũng có vài phần đạo lý, nhưng người đừng quên lúc lam y tu la bắt người thì không một ai dám khẳng định người bị bắt đó là Cửu Âm Nữ, hay là Huyền Âm Nữ. Còn lúc ta và Tuyệt Mệnh Dao Khách chọn lựa một trong hai môn khẩu, cũng là lúc đánh cuộc với vận khí của cả hai bên. Nếu

cô gái bị bắt trước đó là Huyền Âm Nữ, thì khi ta tiến vào Cửu Âm môn có khả năng tìm thấy Cửu Âm Nữ. Theo như người thì trước khi ta tìm thấy mục tiêu, thì ta có cần thiết phải trở mặt chống đối lại Tuyệt Mệnh Dao Khách không?

Lý Vân Long hừ một tiếng rồi nói:

- Lời giải thích vừa rồi của người cũng hay lắm, bắt quá sau đó người lại chẳng một lần truy tìm nơi hạ lạc của nhị nữ và trước mặt bọn ta người lại biểu hiện thái độ hoàn toàn tương phản, điều này cũng đủ để khẳng định người có mục đích khác. Mọi người ở đây ai cũng đều là người biết lý lẽ, có một vài việc ta chỉ muốn phơi bày nó ra ngoài ánh sáng chứ không có ý tứ gì cả, tại sao người lại không phóng khoáng một chút chứ?

Hắc Sát Kiếm Hồn khép chặt song mi lại, sau một lúc trầm tư rồi mở miệng nói:

- Nếu như bọn người muốn biết, ta cũng có thể nói cho bọn người biết. Ngày đó đích xác là ta không phải vì nhị nữ mà đến và mọi chuyện chỉ là sự xảo hợp mà thôi. Bởi vì có một lần ta nghe được một tin tức, ở nơi đó có một loại kỳ hoa trong thiên địa có tên gọi là Tam Sắc U Liên. Kỳ hoa này có hình dạng tương tự như liên hoa, nhưng toàn bộ bông hoa lại phát ra ánh hào quang tam sắc và thường sống ở những nơi âm hàn. Loài hoa này có thể khiến cho yêu, ma cũng như tiên, phật tất cả đều phải hiện nguyên hình và nó cũng có thể giúp cho người ta tàng hình. Vì theo như ta biết được thì Cửu Âm Động phủ là nơi âm hàn hiểm có trên thế gian, cũng là nơi tương thông với địa âm linh mạch, vì thế ta lập tức đến đó để truy tầm.

Hồng Vân Thái Tử nghe nói như thế, kinh dị cất tiếng:

- Truyền thuyết đó ta cũng đã từng nghe qua, Tam Sắc U Liên là một trong tam đại kỳ hoa của thế gian, đích xác là nó thường sống ở những nơi âm hàn. Nhưng ta nghĩ lý do này của người lại xảo hợp quá chừng, khiến cho người ta vô pháp tin tưởng.

Hắc Sát Kiếm Hồn trừng mắt nhìn vào hắn ta, hừm giọng nói:

- Tin hay không tùy người, nếu không tin thì cần gì phải truy hỏi ta.

Thần sắc Hồng Vân Thái Tử lập tức biến chuyển, tựa như muốn xuất ngôn phản bác, nhưng lại bị ngăn chặn bởi Lý Vân Long ở bên cạnh. Đưa mắt nhìn vào Hồng Vân Thái Tử ngậm bảo hắn ta không nên manh động, Lý Vân Long quay sang Hắc Sát Kiếm Hồn nói:

- Mặc dù những điều người nói có quá nhiều sự xảo hợp, nhưng ta nghĩ nó đích xác là cũng có khả năng xảy ra vì thế ta tạm thời tin tưởng người. Bây giờ ta có một vấn đề cuối cùng muốn hỏi người, có một lần người nói người đến từ Vân Châu, vậy không biết người có quan hệ gì với vị Đoạn My Kiếm Tôn ở Vân Châu?

Lời nói vừa buông ra, thì thân thể Hắc Sát Kiếm Hồn và trung niên văn sĩ tức thì đồng thời chấn động, nhân thân hai người lập tức trở nên lo lắng vô cùng và đồng thanh truy hỏi:

-Thực sự người là ai? Tại sao lại muốn truy hỏi việc này?

Đứng một bên, Hồng Vân Thái Tử nhìn vào song phương với thần thái mê hoặc, không minh bạch giữa bọn họ có cố sự gì, và trên người vị Đoạn My Kiếm Tôn đó có ẩn tàng bí mật gì chẳng?

Lập tức cười lên với giọng điệu lạnh lùng, Lý Vân Long nói:

- Trông có vẻ như không cần người hỏi đáp, vì trong tâm của ta cũng đã có đáp án rồi. Không thể tưởng nổi là mười hai năm đã trôi qua, nhưng cuối cùng ta cũng có thể tìm ra truyền nhân của ông ta, quả thật là ông trời có mắt à.

Sắc mặt Hắc Sát Kiếm Hồn đầy âu lo, hét lớn một cách kinh ngạc:

- Chẳng lẽ người là truyền nhân của Thiên Tinh Khách ở Mạc Bắc?

Lý Vân Long cất tiếng với giọng đầy thù hận:

- Tự nhiên ta là truyền nhân của người rồi, nếu không thì làm sao biết được sự tình này. Năm đó sự phụ của người cùng sự phụ của ta tương ngộ nhau tại Ngọc Long ở Tuyết sơn, cả hai bên lập tức cảm thấy tâm đầu ý hợp nên mới kết bạn đồng hành. Nguyên lai đó là một việc tốt, nhưng ai có biết được sự phụ ta đã vô

ý giết được Thiên Niên Cự Hạc trong một hoang lâm và phát hiện được trong nội thể nó có một khối huyền thiết bài. Ở trên mặt tấm huyền thiết bài đó có khắc vô số phù chú đồ hình và chính điều này đã gọi lên tham vọng của sư phụ người, đợi đến khi gia sư không phòng bị ông ta một kiếm chặt đứt tả thủ của người khiến người thụ thương nghiêm trọng, sau đó cướp đoạt huyền thiết bài rồi ngông nghênh đào tẩu. Năm mươi năm qua, người không hề nghĩ là ngày hôm nay ta lại tìm được người đúng không?

Thần sắc Hắc Sát Kiếm Hồn chuyển biến phức tạp, sau một lúc lâu trầm mặc rồi tự động tiến tới hét lớn:

- Hôm nay gặp được nhau ở đây, thì hai ta hãy liễu kết hết mọi cừu hận của thế hệ trước đi?

Lý Vân Long lãnh khốc trả lời:

- Không đơn giản như vậy đâu, ta không những thu hồi món nợ năm nào mà sư phụ người đã gây ra, mà còn phải lấy lại được bản Phệ Tâm Kiếm Quyết. Hiện tại, trước tiên người hãy giao trả bản kiếm quyết đó cho ta.

Thần sắc lập tức biến chuyển, Hắc Sát Kiếm Hồn nói:

- Lý Vân Long, người nói hay lắm nhưng ta không muốn minh bạch rõ ràng một điều, tại sao người lại nói bản kiếm quyết đó đang ở trong tay của ta?

- Tại sao ư? Ta chỉ dựa vào việc ông ta [ý muốn chỉ trung niên văn sĩ] chính là Giang Nam Tài Tử, từ đó ta có thể luận rằng bản kiếm quyết đó đang ở trong tay của người.

Một tay chỉ vào trung niên văn sĩ, Lý Vân Long tiếp tục nói:

- Theo như lời nói của gia sư, thì sư phụ của người không hề tinh thông kì văn thượng cổ, vì thế ông ta tuyệt đối không thể hiểu được những văn tự cao thâm ở trên tấm huyền thiết bài. Do đó ông ta nhất định phải đi tìm một cao thủ tinh thông về phương diện này, Giang Nam tài tử lại nổi danh quái tài trong cả chân tu giới, nên sư phụ của người không tìm ông ta thì tìm ai đây? Hơn nữa, điều trọng yếu hơn là, hiện tại người

Lời vừa dứt, lam quang khắp chu thân tăng cao, lam sắc phát ra từ thân thể chẳng khác gì thái dương tỏa ra kỳ quang. Song thủ của Giang Nam Tài Tử đưa ra trước ngực, cấp tốc kết thành một loại pháp quyết kỳ quái, song thủ tức thì đan xen vào nhau, còn hai ngón trỏ thì liên kết với nhau hình thành một góc nhọn, thúc đẩy cường kinh lam quang khắp chu thân đột nhiên tăng cao, tức thì một đạo lam quang xông thẳng lên trời.

Khi mới bắt đầu thì đường kính của đạo lam quang khoảng độ ba thốn [7.62 cm], nhưng trong một khoảng thời gian rất ngắn thì nó điên cuồng bành trướng, hoá thành một đạo lục xích quang trụ nổi lên trời đất. Cường kinh đáng sợ của nó mang theo sức mạnh huỷ diệt, khiến cho cả không gian đều chấn động và sản sinh ra những đợt gió xoáy với tốc độ cao, khắp tứ phía của đạo quang trụ hình thành một cơn gió lam sắc đáng sợ, như muốn nuốt cả vạn vật ở xung quanh.

Giữa không trung, Hồng Vân Thái Tử gầm lên một tiếng kinh hồn, thân thể cấp tốc chuyển động nhằm thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của lực lượng thôn phệ đáng sợ phát ra từ đạo quang trụ, tức thì chuyển động chệch hướng so với quỹ đạo ban đầu, đối mặt với sự tiếp cận của đạo quang trụ. Cảm giác thấy cổ lực lượng đáng sợ này, tả thủ của Hồng Vân Thái Tử phách xuất ra một chưởng, để mượn phản lực sinh ra mà lui lại. Đồng thời hữu thủ khoa lên một vòng tròn, khiến cho khí lưu khắp tứ phía chuyển động theo sự di chuyển của thân thể, mượn lực hoán chuyển để đối kháng với cổ lực thôn phệ, cuối cùng cũng thoát khỏi một đợt công kích khủng bố của hắn ta.

Ở bên này, Toàn Phong Phủ trong tay Lý Vân Long cùng Hắc Sát Kiếm Hồn sau một đợt giao thủ đã bắt đầu phát xuất ra các tuyệt chiêu. Chỉ thấy thân thể của Hắc Sát Kiếm Hồn lăng không xoay chuyển, trường kiếm trong tay mỗi lần xoay tròn một vòng đều phát xuất ra trên một trăm thức kiếm. Kiếm quang dày đặc nhanh chóng chuyển động xung quang thân thể hắn ta, rồi tạo thành một chiếc lưới to màu ám hồng, bịt kín mọi chỗ xung quanh Lý Vân Long.

Khi tấm lưới to được kết thành từ những đạo kiếm quang gần tiếp cận thân thể, Lý Vân Long hét lên một tiếng, Toàn Phong Phủ trong tay tự động xoay chuyển. Lập tức xuất hiện chín đạo toàn phong mang theo cường kinh phân bố khắp tứ phía, hình thành một cột thanh sắc phong trụ. Nó cùng với những đạo kiếm quang dày đặc liên tục ma sát lẫn nhau, tạo ra quang thải nhiều đến mức như muốn che phủ cả bầu trời.

Trên không trung, Hắc Sát Kiếm Hồn cười lạnh một tiếng. Thân thể đang luân chuyển đột nhiên dừng lại, trường kiếm trong tay ngân lên một tiếng chấn động thiên không, dưới sự thôi động của hắn ta cuồng phong lại chuyển động. Những đạo kiếm quang với sắc ám hồng tập trung lại ngày càng nhiều hơn, cuối cùng thì ngưng tụ thành một đạo kiếm trụ trăm trượng mang sắc huyết hồng, tĩnh lập giữa vòm trời.

Ngay thời khắc này, toàn thân Hắc Sát kiếm Hồn xuất hiện những ám phù chú, vô số đạo phù chú tà dị từ trên thân thể lão ta tản xạ ra khắp tứ phía, hình thành một trận pháp bao quanh thân thể. Cuối cùng hoá thành một con hắc sắc quang long cuộn dọc trên huyết hồng kiếm trụ, khiến cho nó đột nhiên co rút lại, trong một thời gian ngắn từ trăm trượng biến thành mười trượng. Ánh huyết quang loá mắt cũng bạo phát lên gấp ba lần, khiến cho cả thiên địa đều bừng sáng lên.

Quan sát Lý Vân Long đang ở phía dưới, Hắc Sát Kiếm Hồn cất giọng tàn nhẫn:

- Hãy chịu chết đi Lý Vân Long, mọi ân oán của chúng ta phải kết thúc trong trận chiến này thôi.

Dứt lời, hét lên một tiếng, đạo kiếm trụ khủng bố mang sắc huyết hồng điên cuồng chém xuống, toan nhất kích huỷ diệt Lý Vân Long ta.

Sắc mặt Lý Vân Long lập tức trầm xuống, cảm thấy một kích đáng sợ này của hắn ta, biết rằng muốn tránh cũng không được nên từ miệng phát ra một tiếng cuồng nộ, giận dữ gầm lên:

- Muốn huỷ diệt ta bởi một chiêu vị tất ngươi đã thành công, ta sẽ tiếp ngươi chiêu này thử xem! Toàn Phong Trảm, phi long đằng không, trong cửu châu thiên hạ ta là chí tôn!

Trong thanh âm cuồng nộ, chân nguyên toàn thân Lý Vân Long đột nhiên tăng cao đến mức cực hạn, thân thể đứng nghiêm trang, quang hoa khắp chu thân phát ra một cách loạn xạ tựa như một con dã sư đang cuồng nộ.

Ném Toàn Phong Phủ ra, song thủ của Lý Vân Long lập tức chấp lại, trong thời gian ngắn nhất thôi động

pháp quyết. Hai ngón giữa của song thủ đồng thời bức ra hai giọt tinh huyết, cả hai xoay tròn ba vòng ở trước ngực rồi dung hợp lại làm một, phát ra một đạo thần quang kỳ dị. Sau đó, tinh huyết dưới sự khống chế của ý thức, đằng không bay lên rồi xạ nhập vào trong Toàn Phong Phủ. Tức thì màu thanh sắc nguyên bản của thanh tiểu phủ bị nhuộm ánh huyết hồng, một cỗ khí tức yêu diễm lập tức tràn ra khắp tứ phía, khiến cho người ta cảm thấy như có một loại khí tức kỳ quái nào đó đang được đánh thức tỉnh lại.

Ngay lúc Toàn Phong Phủ biến sang màu hồng, thì một toàn phong đồ án đột nhiên đằng không bay vút lên. Sau khi rời khỏi thân Toàn Phong Phủ được ba xích thì hoá thành một đạo cuồng phong kinh thiên và kẹp chặt phiến huyết lãng đang không ngừng ba động. Huyết sắc cuồng phong xuất hiện, khiến cho thanh âm của điệu, thú trong chu vi mười dặm không ngừng vang lên, rồi điên cuồng trốn chạy. Nhưng chúng lại bị cuốn bay lên trên đỉnh của trận cuồng phong một cách liên tục, một con kỳ thú bằng huyết nhục được sinh ra, khắp chu thân nhuộm ánh huyết quang chói mắt. Nếu quan sát kỹ thì thấy con kỳ thú này tựa như điệu nhưng lại không phải là điệu, trên đôi cánh có xuất hiện một cái đầu hổ còn sống, cặp huyết trảo trước ngực có dạng như là ưng trảo, ngoài ra còn có một cái đuôi dài khá vững chắc.

Nhìn thấy huyết hồng kiếm trụ nhanh chóng bay đến, từ miệng con kỳ thú này ngậm lên một tiếng, thanh âm chấn nhĩ phát ra tựa như tiếng gầm của hổ, nhưng nó lại cổ quái đến mức khó mà miêu tả được. Sau một tiếng ngậm lên, từ miệng của con kỳ thú phóng ra một lộ huyết diễm như là một đạo quang tiễn, nghênh đón đòn tấn công của Hắc Sát Kiếm Hồn. Đồng thời song trảo trước ngực của con kỳ thú cũng tức thì huy vũ, cấp tốc xạ ra hai đạo quang trảo huyết sắc khổng lồ. Để phối hợp với song trảo thì cặp cánh cũng chuyển động, khiến cho hai đạo huyết sắc phong bạo đột nhiên gia tốc, trực diện cuốn thẳng tới Hắc Sát Kiếm Hồn.

Giữa không trung, hai đạo chí cường nhất kích của Lý Vân Long và Hắc Sát Kiếm Hồn tông vào nhau, huyết hồng kiếm trụ cùng huyết diễm của con kỳ thú kịch liệt va chạm. Cả hai bên đều không chịu khoan nhượng dù chỉ một phân, quang hoa của huyết hồng kiếm trụ trở nên tối lại, lập tức chấn phá đạo huyết diễm rồi tiếp tục trầm xuống. Và kích trúng huyết sắc phong bạo, làm ra một thanh âm vang dội chấn động tận trời, quang hoa tiêu tán loạn xạ như mây khói che phủ cả bầu trời.

Trong thanh âm vang dội, kỳ thú lại phát xuất hai đạo huyết sắc quang trảo tấn công tầng kết giới phòng ngự của Hắc Sát Kiếm Hồn, song phương va chạm lẫn nhau rồi tan biến, cuối cùng chấn nát tầng phòng ngự của Hắc Sát Kiếm Hồn và rồi ẩn vào thân thể hắn ta một cách hiếm độc.

Phía đối diện, Lý Vân Long cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào, một kiếm vừa phách ra của Hắc Sát Kiếm Hồn cũng đã nghạnh phá thành công đạo huyết sắc phong bạo được hình thành từ Toàn Phong Phủ, khiến cho kỳ thú cũng biến mất. Vì thế trong đợt công kích vừa rồi, thân thể Lý Vân Long cũng thụ trọng thương, trong tiếng nổ vang dội thì thân thể bị chấn rơi xuống mặt đất. Khuôn mặt anh tuần giờ đây đang trắng bệch vì mất máu, nhân thần tán loạn.

Trong màn mưa bụi, Hắc Sát Kiếm Hồn và Lý Vân Long dù thân thể đang mang trọng thương nhưng cũng gắng gượng đứng dậy cùng một lúc, hai người đứng cách nhau một khoảng mười hai, mười ba trượng. Trong mắt mỗi người đều có ngọn lửa giận dữ và đang trực diện nhìn vào đối phương, chẳng ai phục ai.

Di dời mục quang, Hắc Sát Kiếm Hồn nhìn vào trận đấu của Hồng Vân Thái Tử và Giang Nam Tài Tử, âm trầm cất tiếng:

- Nhìn vào tình hình này thì dễ dàng thấy được phía người đang rất bất lợi, nếu như Hồng Vân Thái Tử bại vong, người cũng khó đào thoát và rồi người cũng phải chết thôi.

Lý Vân Long cười nhạo:

- Nếu mà huynh đệ của ta lạc bại, người nghĩ người chết chỉ là một mình ta sao?

Nhân thần Hắc Sát kiếm Hồn lập tức biến đổi, hừ lạnh nói:

- Người muốn ly gián hai người bọn ta sao, người không nhận thấy cách đó là quá ấu trĩ hay sao?

Lý Vân Long lạnh nhạt mỉm cười:

- Ấu trĩ? Có lẽ vậy. Đợi đến lúc người biết được kết quả thì người sẽ biết được lời nói của ta có ấu trĩ, hay người là người ấu trĩ. Không tin, người hãy đợi mà xem.

Sắc mặt Hắc Sát Kiếm Hồn chuyển sang vẻ âm trầm, hiển nhiên minh bạch rất rõ ràng đạo lý trong lời nói của Lý Vân Long. Nhưng hai người đang ở trong tình trạng đối địch, bản thân hẳn ta tính ra cũng không ấu trĩ lắm, vì thế tuy ngoài mặt nói là không tin nhưng trong tâm đang suy nghĩ sâu hơn về vấn đề này, nhằm tìm cách giải quyết sự việc.

367. Chương 367. Phệ Tâm Kiếm Quyết

Trong lúc hẳn đang trầm tư, Giang Nam Tài Tử và Hồng Vân Thái Tử bỗng cùng thét lớn một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của Hắc Sát Kiếm Hồn và Lý Vân Long. Nhìn lại, chỉ thấy hai người trong trận chiến lúc này đều bị bật lui ra ngoài quãng sáng, Hồng Vân Thái Tử toàn thân lắc lư, khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên thần sắc kinh hãi, khoé miệng rướm máu. Phía bên kia, Giang Nam Tài Tử lãnh đạm cười chế giễu, phong thái tiêu sái nhìn đối thủ, đáng vẻ như mèo bắt chuột.

- Thời gian không còn sớm nữa, trận đánh bên kia đã kết thúc, chúng ta cũng nên giải quyết cho xong thôi. Có trách thì chỉ trách người không nên đến đây, giờ thì chịu chết đi.

Nói xong, Giang Nam Tài Tử tung mình bay lên, tốc độ không nhanh không chậm tiến về phía Hồng Vân Thái Tử, luồng khí tức áp bức đó khiến Hồng Vân Thái Tử sắc mặt cứng ngắc, trông mất đảo loạn.

Tranh thủ liếc nhìn Lý Vân Long và Hắc Sát Kiếm Hồn, trên khuôn mặt trắng bệch của Hồng Vân Thái Tử lộ ra một tia tuyệt vọng, hiển nhiên minh bạch bản thân đã rơi vào tình cảnh khốn đốn, ánh mắt thoáng qua nét phẫn nộ.

Hồng Vân Thái Tử gào lên:

- Lý huynh, hiện tại tình huống bất diệu, ta sẽ cầm chân lão tặc này, huynh hãy thừa cơ đi trước. Nếu ta mất mạng tại đây, huynh nhớ quay về báo cho sư phó của ta, nhờ người báo thù cho ta.

Thân người loáng qua, Hồng Vân Thái Tử nhào lên nghênh đón, y phục huyết hồng trong cơn gió như một đám mây đỏ ửng, nháy mắt đã tương kích với Giang Nam Tài Tử.

Hàng ngàn bút ảnh biến hóa, chỉ ảnh như núi, song phương vừa đụng độ liền đối đầu không khoan nhượng, thế công lăng lệ mạnh mẽ làm phát ra hàng loạt tiếng sấm sét, trong chớp mắt đã giao thủ mấy chục hiệp, hai người lúc hợp lúc phân, tốc độ di động cực nhanh, không ai chịu lùi bước.

Phía trước lò lửa, khuôn mặt đẹp của nữ tử lộ vẻ chân thành nói:

- Hy vọng ông trời giúp con chúng ta, để nó sớm ngày thoát ly khỏi khổ hải. Đợi đến lúc đó, chúng ta sẽ mang theo con đi du lịch Nhân gian, để nó học tập thật nhiều thật nhiều kiến thức, trở thành người có học và được mọi người tôn kính.

Trung niên nam tử tiếp lời:

- Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta nỗ lực, chắc chắn sẽ hoàn thành tâm nguyện. Những ngày này chúng ta đã nấu không ít đồ cho Thiên nhi ăn rồi, cơ thể nó cũng càng lúc càng tốt. Chỉ cần chúng ta tìm được thêm Bách Hoa Tinh Lộ, theo phương pháp của nàng phối chế ra Bách Hoa Thánh Tâm đan. Ta tin rằng sẽ có lúc Thiên nhi có thể hoàn toàn trục xuất yêu khí trong cơ thể, trở thành một con người thật sự, không phải chịu sự khống chế của thạch tượng thánh tăng nữa.

Đôi mắt đẹp của nữ tử thoáng hiện nét hy vọng, trả lời:

- Mong rằng sẽ được như sở nguyện của chàng vậy. Hôm qua thiếp đã thỉnh vài huynh đệ trong Bách Thú môn giúp đỡ tìm Bách Hoa Lộ, hy vọng chỉ trong khoảng mười ngày sẽ có thu hoạch, con của chúng ta nếu uống đủ năm phương thuốc đặc biệt sẽ thu được kết quả tốt nhất, đối với yêu khí đã bám rễ trong cơ thể sẽ trợ giúp rất lớn.

Trung niên nam tử an ủi:

- Người tốt thì sẽ được trời giúp, Thiên nhi của chúng ta từ khi sinh ra đã hai lần được quý nhân giúp đỡ, ta tin con nó nhất định sẽ thành công. Bây giờ chúng ta hãy an tâm nấu thuốc cho xong, khi thời gian đến cho con nó uống, nhất định sẽ có nhiều lợi ích.

Sau nửa canh giờ, bên trong nồi sắt hương thơm nồng tỏa ra tứ phía, hai người dùng cái chén gỗ đặc chế chứa Bách Thảo Tổ Tâm thang, cùng nhau đi vào sơn động âm u bên trái.

Vào trong động ba trượng, ngay ngã rẽ đầu tiên, hai người gặp một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, chính là Hoàng Thiên - người ngày trước được Lục Vân giải cứu.

Vừa gặp mặt, Hoàng Thiên vô cùng cao hứng nghênh đón, kéo lấy tay phụ mẫu hạnh phúc cười nói:

- Phụ thân, mẫu thân hai người lại tới rồi, con vừa nghĩ đến hai người. Hôm nay con chờ mẫu thân đến để dạy cho con Tam Tự kinh, đạo lý nhân chi sơ tính bổn thiện.

Mẫu thân Hoàng Thiên mỉm cười xoa đầu con trai, khích lệ:

- Thiên nhi ngoan, nghe Thiên nhi nói mẫu thân rất vui. Con chỉ cần cố gắng đọc sách, học nhiều tri thức, hiểu được nhiều đạo lý. Đợi đến sau này yêu khí trong cơ thể con không còn, chúng ta sẽ đem con đi khắp thiên hạ, đi vạn dặm đường, đọc vạn quyển sách, làm một nhân tài có ích. Hiện tại trước tiên con hãy cầm chén Bách Thảo Tổ Tâm thang uống đi, nó đối với cơ thể con rất có lợi, có thể giúp con tĩnh tâm giảm bớt dục vọng, tránh bị tâm ma khống chế.

Nhận lấy chén gỗ từ tay phụ thân, Hoàng Thiên gật đầu nói:

- Mẫu thân hãy yên tâm, con sẽ không để phụ mẫu thất vọng, nhất định khắc chế được khó khăn, noi theo mẫu thân trở thành một con người chân chính.

Nói xong một hơi uống cạn. gương mặt lộ ra vẻ cương quyết.

Nhìn thấy gương mặt hiền lành của con, phụ thân Hoàng Thiên hài lòng lên tiếng:

- Có câu nói này của con, phụ thân cùng với mẫu thân cho dù có tiếp tục gặp nhiều đau khổ vẫn có thể vượt qua được. Mẫu thân con bảo qua vài ngày nữa sẽ phối chế loại Bách Hoa Thánh Tâm đan cho con, sau khi con uống sẽ có lợi rất nhiều, hy vọng có thể loại bỏ được yêu khí trong cơ thể. Đợi đến lúc đó cả nhà chúng ta có thể cùng nhau sống thật hạnh phúc, rời khỏi nơi này đi đến một đô thị phồn hoa.

Hoàng Thiên gật đầu kiên quyết đáp:

- Phụ thân, mẫu thân hai người chịu khổ rồi, Thiên nhi bảo đảm nhất định sẽ nhanh chóng thoát khỏi sự đeo bám của yêu khí. Sớm ngày li khai sơn động này, cùng phụ mẫu đi khắp nhân gian, xem thế gian trăm họ, ngắm vẻ đẹp của non sông.

Hoàng mẫu tay đón lấy cái chén gỗ trong tay cậu, cất giọng ôn nhu:

- Con của ta rất có chí khí, mẫu thân tin con nhất định sẽ thành công. Bây giờ mẫu thân sẽ giúp con đọc sách, chúng ta bắt đầu học tập, tích cự nỗ lực.

Hoàng Thiên trong lòng vui sướng cười lên, kéo mẫu thân chạy đến nơi có chiếc giường ngay ngắn sạch sẽ, lấy ra một quyển kinh thư, hai người ngồi xuống tập trung xem. Phụ thân của cậu nhìn cảnh này, nước mắt trào ra, một cảm giác vui sướng bất tận làm cho đôi mắt nhòe lệ. Ngơ ngẩn nhìn một hồi, ông lặng lẽ rời khỏi sơn động, quay lại căn nhà bằng đá thu dọn mọi thứ.

Sau khi hoàn tất công việc, Hoàng phụ đến trước thạch tượng Tuyết Sơn thánh tăng, chắp tay thành kính quỳ bái, miệng cầu nguyện:

- Thánh tăng, xin người nhất định phải che chở cho con của con, giúp nó thoát khỏi khổ hải. Kiếp này người là đại ân nhân của Hoàng gia chúng con, chúng con sẽ cùng nhau đời đời kiếp kiếp cảm tạ người, chỉ cầu xin người che chở cho chúng con.

Giữa sơn cốc yên tĩnh, trước pho tượng đá lớn, một người đàn ông trung niên thành kính quỳ lạy, mỗi một lạy là nửa thời thần, liên tục cho đến khi đủ năm trăm lần.

Lúc mẫu thân Hoàng Thiên từ trong động đi ra, thấy trượng phu mệt mỏi nằm trên mặt đất, liền vội vàng tiến đến đỡ ông ta dậy, nhẹ nhàng nói:

- Không nên quá nôn nóng như vậy, chỉ cần chúng ta thành tâm, tin rằng thánh tăng sẽ biết được. Không cần mỗi ngày chàng phải khấu đầu năm trăm lần, chàng kiệt sức rồi. Bây giờ chàng trước tiên hãy nghỉ ngơi một lúc, để thiếp lạy tạ thánh tăng năm đó đã gia ân.

Hoàng phụ không hài lòng đáp:

- Không hề gì, thánh tăng chính là đại ân nhân của chúng ta, chỉ cần ngài ấy có thể giúp Thiên nhi sớm ngày loại bỏ yêu khí trong cơ thể, cho dù ta mỗi ngày lạy cả ngàn lần cũng không nề hà.

Hoàng mẫu thấy được tấm lòng của trượng phu, vô cùng cảm động nói:

- Cả đời của chàng đã vì thiếp, vì Thiên nhi mà bỏ ra quá nhiều, rốt cuộc chàng đạt được cái gì?

Hoàng phụ cười nói:

- Ta được rất nhiều, có một thê tử thiện lương xinh đẹp, một đứa con trung thực cầu tiến, bao nhiêu đó dù phải bỏ ra cả cuộc đời, ta cũng thấy xứng đáng.

Hoàng mẫu cảm động cười nhẹ, sau đó quỳ trước thạch tượng bắt đầu lạy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong khi mẫu thân Hoàng Thiên lạy đủ một trăm lần, bên cạnh phụ thân Hoàng Thiên đang nghỉ ngơi đột nhiên kêu to một tiếng, âm thanh mang theo sự lo lắng, bất an. Tuy đang mệt mỏi, Hoàng mẫu nghe tiếng kêu khẩn cấp nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng phụ khuôn mặt kinh ngạc, ánh mắt đang chăm chú nhìn thạch tượng, trong mắt lộ ra tâm trạng lo sợ.

- Chuyện gì vậy, chàng sao đột nhiên lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng phụ dùng cánh tay phải đang ru rẩy chỉ về phía thạch tượng, âm thanh vô cùng bất an nói:

- Mị Nhân nàng hãy nhìn kia, thánh tăng rơi lệ.

Hoàng mẫu giật mình, nhanh chóng xoay người nhìn Phật tượng, chỉ thấy trên mặt thạch tượng hai dòng lệ từ từ chảy xuống.

Kêu lên sợ hãi, Hoàng mẫu sau đó trấn tĩnh lại, nắm ngón tay phải không ngừng bấm đốt tính toán. Bên cạnh, Hoàng phụ quan sát sắc mặt thê tử, phát hiện theo thời gian qua đi, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt. Cuối cùng thân thể run rẩy thổ ra một đạo tiên huyết, cả người ngã ngửa ra.

Giật mình, tiến đến đỡ vợ lên, Hoàng phụ lo lắng hỏi:

- Mị Nhân nàng sao vậy, nàng không việc gì chứ, nàng đừng dọa ta!

Thở ra một cách khó khăn, Hoàng mẫu từ từ hô hấp lại bình thường, ánh mắt thê lương nhìn trượng phu, nhẹ giọng:

- Kiếp nạn sắp đến, chàng hãy nhanh chóng ly khai, nếu không sẽ không kịp.

Hoàng phụ không hiểu hỏi:

- Cái gì kiếp nạn sắp đến? Nàng nói thánh tăng rơi lệ là ám chỉ chúng ta đại nạn lâm đầu sao? Cho dù như vậy, có chạy thì chúng ta cùng chạy, ta sao có thể bỏ rơi nàng cùng Thiên nhi mà bỏ chạy một mình?

Hoàng mẫu thở dài, lắc đầu nói:

- Một nhà chúng ta duy nhất chỉ mình chàng là có hy vọng thoát khỏi kiếp nạn này, bởi vì chàng cùng bọn thiếp không giống nhau. Hơn nữa, kiếp nạn này ứng trên thân Thiên nhi, mà hiện tại nó lại không thể rời khỏi sơn động. Nên bọn thiếp trốn không được rồi, chàng hãy mau chạy đi, nếu không sẽ chết tại đây đó.

369. Chương 369. Truyện Tấn Cầu Trợ

- Không, ta không đi. Chúng ta không dễ gì có được ngày hôm nay, chỉ cần qua một khoảng thời gian ngắn nữa, Thiên nhi sẽ có hi vọng thoát ly yêu đạo, bắt đầu một cuộc sống vui vẻ, chúng ta sao có thể vì vậy mà bỏ cuộc. Bất kể ra sao, cho dù có tai họa, chúng ta cũng phải đồng lòng vượt qua, ta thật sự tin rằng thế gian có thiện ác cùng nhân quả, nếu không vì sao trước đây thánh tăng lại giúp chúng ta?

Hoàng mẫu mê mải vuốt ve khuôn mặt trượng phu, nhẹ giọng:

- Khờ quá, thánh tăng tấm lòng từ bi mới cho chúng ta một cơ hội. Nhưng nay phật tượng của thánh tăng đột nhiên rơi lệ, chính là cảnh báo chúng ta mọi thứ đều không có khả năng vẫn hồi. Nếu không phải vậy, tại sao với pháp lực của thánh tăng người cũng phải rơi lệ? Kiếp nạn lần này chẳng thể tránh khỏi, có lẽ trước đây thiếp không nên để Thiên nhi ra đời, như vậy nó cũng không phải chịu nhiều khổ sở. Từ ngày được sinh ra cho đến nay, nó không có được cuộc sống hạnh phúc. Nay nó đã mười bốn tuổi rồi, nhưng chờ đón nó lại là một đại nạn trong đời, như thế thật quá tàn khốc đối với nó!

Hoàng phụ thê lương nói:

- Cuộc sống của Thiên nhi quả thật rất khổ, nhưng ta tin tưởng trời xanh có mắt, ông trời nhất định không để Thiên nhi gánh lấy đau khổ mãi được. Hiện tại kiếp nạn đã đến gần, trước nhất chúng ta cần phải nghĩ mọi biện pháp, xem thử có khả năng hoá giải trường nạn này hay không. Nếu có phải hi sinh tính mạng của ta, chỉ cần có thể bảo hộ được Thiên Nhân bình an ta cũng cam tâm tình nguyện. Mị Nhân, nàng hãy nghĩ biện pháp xem chúng ta bây giờ phải làm như thế nào, liệu có hi vọng vượt qua được kiếp nạn không?

Hoàng mẫu nghe nói trầm tư một lúc, theo đó một lần nữa tính toán vận mệnh một nhà ba người, cuối cùng trầm giọng nói:

- Thiếp vừa tính lại một lần và kết quả vẫn như vậy, kiếp nạn này của Thiên nhi vô phương hoá giải. Nhưng trái lại, thiếp nghĩ ra một điểm, cỡi chuông phải do người buộc chuông, nếu chúng ta trong một khoản thời gian rất ngắn tìm được ân công, có lẽ Thiên nhi còn có được một tia sinh cơ.

Lộ vẻ nghi hoặc nhìn thê tử, Hoàng phụ không chắc chắn hỏi lại:

- Ân công? Nàng ám chỉ Lục Vân - người trước kia giúp nàng thoát khỏi thân phận hỏa hồ?

Hoàng mẫu gật đầu đáp:

- Đúng vậy, chính là vị ân công ấy. Ngày đó anh ta đã kéo Thiên Nhân ra khỏi thạch ốc, lại áp chế được yêu khí trong cơ thể của nó. Nhưng nay Thiên nhi kiếp nạn lâm đầu, có thể quay về bản thể yêu thú. Ngày đó ân công cũng có ý giúp đỡ, bởi vậy chỉ cần tìm thấy anh ta là có được một tia hi vọng để con của ta quay lại làm người.

Hoàng phụ sắc mặt vui mừng, nói:

- Nếu là vậy, chúng ta nhanh chóng nghĩ biện pháp tìm anh ta quay lại, xin anh ta lại cứu Thiên nhi một mạng.

Hoàng mẫu cất giọng thở dài:

- Hiện tại thật khó, chúng ta phải làm sao có thể tìm được anh ta? Thiếp hiện tại pháp lực đã mất, ngoại trừ thuật toán ra, còn lại năng lực toàn bộ mất hết, căn bản không có khả năng phán đoán được trước mắt ân công thân ở phương nào, đừng nói chi là liên hệ với anh ta.

Sắc mặt sững sờ, Hoàng phụ lo lắng lắm lắm:

- Làm sao cho tốt đây, làm sao cho tốt đây. Đầu tiên là không biết biện pháp do đó lo lắng, hiện tại chúng ta đã biết được giải pháp nhưng lại không có khả năng thực hiện, điều này thực là gấp chết người mà.

Trong lúc lo lắng, Hoàng phụ lại quỳ lạy trước phật tượng, vừa lạy vừa nói:

- Thánh tăng, xin người hãy hiển linh nói cho chúng tôi biết phải làm sao, như thế nào mới có thể tìm được Lục ân công, xin anh ta cứu Thiên nhi của chúng tôi một mạng...

Có lẽ do sự chân thành khiến cho trời đất cảm động, ngay lúc ấy phật tượng của thánh tăng đột nhiên phát ra một đạo kim quang, một viên ngọc châu rơi xuống trước mặt Hoàng phụ.

Cẩn thận nhặt Phật châu lên, Hoàng phụ không hiểu hỏi:

- Mị Nhân, nàng nói coi thánh tăng đột nhiên hiển linh ban cho chúng ta viên Phật châu này, rốt cuộc là có ý gì đây?

Hoàng mẫu tiếp lấy cẩn thận xem một lúc, lập tức đối mặt Phật tượng thành kính lạy ba cái, miệng cảm kích nói:

- Ân này của thánh tăng, mẹ con chúng tôi mãi mãi không quên.

Nói xong kéo Hoàng phụ nhanh chóng trở lại thạch ốc, mục quang cẩn thận tìm hiểu mọi thứ trên vách đá.

Hoàng phụ không hiểu, nhìn vào thê tử, giọng nói lộ vẻ lo lắng:

- Mị Nhân, nàng tìm cái gì, trong này căn bản không có gì mà.

Hoàng mẫu tìm hiểu một hồi rồi chỉ vào một vết lõm hẹp, nói:

- Chính là ở trong đây, căn nhà này bên trong vô cùng thần bí, muội chỉ phát hiện được như vậy. Nay muội pháp lực mất hết, lại cần phải tìm ân công tương cứu nên chỉ có cách mượn lực lượng thần bí ở bên trong thạch ốc này trợ giúp, nếu không thì căn bản không làm được. Tốt rồi, thời gian càng lúc càng ít, chúng ta phải tranh thủ từng chút một. Chàng hãy ra cửa chờ đợi, một khi thiếp chưa gọi thì không nên xông vào.

Hoàng phụ nghe nói vội vàng đi ra, ánh mắt tập trung quan sát thê tử. Hoàng mẫu ngồi trước thạch bích, hai bàn tay đan vào nhau để Phật châu trong lòng bàn tay, tập trung tinh thần khê khẩn:

- Ân công minh giám, hôm nay Phật tượng của thánh tăng lưu lệ cảnh báo, ám chỉ Hoàng Thiên con của con có đại nạn. Vợ chồng con thế nào cũng không sao, chỉ có thể quỳ cầu thánh tăng được một viên Phật châu, mượn lực của thạch ốc truyền tin cho ân công, vạn lần hi vọng cứu được Hoàng Thiên vượt qua nguy nan. Ngàn vạn lần cảm kích tận đáy lòng, ân công ngàn vạn từ bi nhớ đến!

Nói xong nàng cắn mạnh vào đầu lưỡi, một tia tiên huyết phun ra rơi đúng lên trên thạch bích. Tức thì một cổ kim quang đại thịnh, Phật lực mạnh mẽ đẩy hai tay của Hoàng mẫu ra, theo đó Phật châu xâm nhập vào trong. Chỉ trong nháy mắt quang hoa mờ dần, tất cả tiêu thất không còn thấy gì.

Kéo trượng phụ đi ra thạch ốc, Hoàng mẫu căn dặn:

- Bây giờ chúng ta đi tìm Thiên nhi, để nó ở sâu bên trong sơn động, hi vọng có thể cố gắng hết sức kéo dài thời gian để chờ ân công quay lại. Nếu không được như nguyện, đành phải xem vận mệnh của Thiên nhi ra sao thôi.

Hoàng phụ an ủi nói:

- Đừng lo lắng, chúng ta chỉ cần thành tâm thành ý, tin rằng có khả năng cảm động trời cao.

Nói xong, hai người lập tức chạy về sơn động nhằm tiến hành kế hoạch của bọn họ.

oOo

Ngoài sơn cốc, lúc này có một hắc ảnh đứng giữa không trung, im lặng nhìn về phía trước mắt. Hắc ảnh ấy một thân hắc bào, đầu, mặt, tay, chân đều bị hắc bào bao phủ, căn bản không phân biệt nổi nam hay nữ, chỉ có thể thấy được một đôi mắt màu xanh đang phát ra ánh sáng tà dị.

Khẽ cười âm hiểm, hắc ảnh ấy tự nhủ thầm:

- Ra ngoài cũng đã nhiều ngày rồi, hôm nay cuối cùng cũng tìm được cỗ khí tức thứ hai thích hợp, lần này quyết không thể để giống như lần trước, lại bị nó chạy thoát.

Nói xong, hắc ảnh bay nhẹ như gió, không nhanh không chậm hướng về phía sơn cốc bay đến, nhanh chóng đến phía trước thạch ốc.

Quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt hắc ảnh cuối cùng dừng lại trên thân Phật tượng, mở miệng kinh ngạc nói:

- Không tưởng được ở đây lại có thể gặp phải huyền ảnh Phật tượng của lão bất tử lưu lại, xem ra đây đúng là nơi cần tìm rồi. Ha ha ha...

Cười một trận thật đắc ý, ánh mắt hắc ảnh dời đến miệng sơn động, mỉm cười âm độc:

- Mấy trăm năm rồi Thiên Tàn lão tổ ta khó lắm mới lại ra ngoài được một lần, bỗng nhiên gặp được một hậu nhân của người và yêu, thật là trời giúp ta. Lần trước ma đồng ấy may mắn chạy thoát, lần này xem yêu đồng người có khả năng từ trong tay của ta chạy được không.

Nói xong hắc mang loé sáng, Thiên Tàn lão tổ theo đó bay vào sơn động.

Sau khi tiến vào trong động, Thiên Tàn lão tổ đứng yên lặng một lát, tiếp đó âm sâm nói:

- Chơi trốn tìm với ta, thật là không tự lượng sức. Trước mặt Thiên Tàn lão tổ há có người có thể chạy khỏi pháp nhãn của ta. Còn không mau chóng xuất ra cho ta.

Hét lên một tiếng lạnh lẽo, chỉ thấy tay phải Thiên Tàn lão tổ vẫy nhẹ, năm cột khí màu tro từ tay áo phát ra. Trong sơn động tức thì hình thành một cơn gió lốc trực tiếp hướng vào sâu bên trong mà cuốn tới. Cơn lốc đột hiện, sơn động bụi bay mù mịt, nhất thời khí lưu chuyển động phát ra âm thanh ầm ầm vang vọng tứ phương.

Sâu trong sơn động truyền ra mấy tiếng kêu hoảng sợ yếu ớt. Nửa khắc sau, chỉ thấy Hoàng Thiên cùng cha mẹ ba người dưới khí lưu mạnh mẽ ấy bị kéo ra, xuất hiện trước mặt Thiên Tàn lão tổ.

Thu hồi tay phải, mục quang Thiên Tàn lão tổ chăm chú nhìn vào Hoàng Thiên, miệng cười đắc ý:

- Tốt, quá tốt, thật là trùng hợp may mắn, lại quá thích hợp không ngoài mong đợi. Tiểu tử, tên của người là gì, nhanh chóng nói thật ra.

Hoàng Thiên đứng dậy rời khỏi thân cha mẹ, cảnh giác nhìn Thiên Tàn lão tổ, hỏi lại:

- Ông là người nào? Vì sao lại ép chúng tôi ra đây, còn làm hại chúng tôi?

Thiên Tàn lão tổ hừ lạnh một tiếng, tay phải phát một cái, hai luồng gió mạnh mẽ hướng về phía trước mặt thổi tới, một lúc chấn khai cha mẹ Hoàng Thiên.

- Tiểu tử, là ta đang hỏi người, không phải người hỏi ta, người cần phải hiểu rõ. Ta cho người một cơ hội, người vẫn không nói thì ta sẽ giết chết bọn chúng.

Hoàng Thiên hoảng sợ, chuyển thân căn phía trước cha mẹ, giọng tức giận:

- Ông không cần phải làm tổn thương cha mẹ ta, ông hỏi cái gì ta sẽ trả lời ông. Ta gọi là Hoàng Thiên, năm nay mười bốn tuổi.

Thiên Tàn lão tổ cười nói:

- Như vậy không phải tốt hơn sao, biết nghe lời thì tốt, hà tất phải tự tìm khổ. Giờ ta lại hỏi ngươi, ngươi là nửa người nửa yêu đúng không?

Sắc mặt Hoàng Thiên biến đổi, kiên quyết phủ nhận:

- Không, không phải! Ta là người, ta không phải yêu, ta không phải là yêu!

Trong động, cha mẹ Hoàng Thiên dùng toàn lực đứng lên chạy đến bên cạnh Hoàng Thiên, người cha nhẹ nhàng an ủi nó, riêng người mẹ thì đối diện với Thiên Tàn lão tổ lên tiếng:

- Ông là ai, tại sao lại tìm chúng tôi? Chúng tôi với ông không quen biết cũng không có ân oán, ông như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Thiên Tàn lão tổ cười âm hiểm:

- Lão phu là Thiên Tàn lão tổ, đến đây bắt quá cũng vì tìm một truyền nhân mà thôi. Thật tốt, con của ngươi đúng lại hợp với mong muốn của ta, do đó ta muốn đem nó đi, vì thế các ngươi nên cao hứng mà chấp nhận.

Hoàng mẫu sắc mặt sợ hãi, nhẹ giọng nói:

- Đại danh của lão tiền bối tiểu phụ đã từng nghe người nói qua, biết tiền bối là cao nhân trong thiên hạ, con của tôi được tiền bối để mắt đến, cũng là phúc phận mà kiếp trước nó tu có được. Chỉ là có một điểm tiền bối không biết, con của tôi ở sâu trong sơn động chính là phụng mệnh của một vị tiền bối, không có mệnh lệnh của vị tiền bối đó, nó không có khả năng ly khai, điều này mong tiền bối xem xét.

Thiên Tàn lão tổ cười một cách nham hiểm:

- Tiền bối mà ngươi vừa nói đó cũng chính là pho Phật tượng của Tuyết Sơn thánh tăng đang ở trước mặt ta đó sao? Nếu ngươi nghĩ lấy tên của hắn để dọa ta thì ngươi chọn sai chủ ý rồi. Tuy lão bất tử cũng có mấy phần bản lĩnh, nhưng khi hắn thấy ta cũng phải lễ phép, do đó ngươi không nên uống phí tâm cơ. Ta Thiên Tàn lão tổ lời nói ra không thể thay đổi, ta nói cần đem nó theo là đem nó theo, bất kỳ ai cũng vô pháp cản trở!

Hoàng mẫu Thấy Thiên Tàn lão tổ nói năng ngang ngược, sắc mặt kinh hoàng đáp:

- Tiền bối uy danh hiển hách tự nhiên là không sợ thánh tăng, còn chúng tôi thì không thể giao phó đối với thánh tăng. Lại nói, thu đồ truyền nghệ cũng phải cam tâm tình nguyện, tiền bối sao có thể cưỡng ép mà làm khó người khác?

370. Chương 370. Phật Tượng Phá Liệt

- Lão phu làm việc trước giờ vẫn thế, không cần người dạy này chỉ nọ. Bây giờ biết điều thì để nó ngoan ngoãn theo ta, ta sẽ phá lệ một lần, tha cho các ngươi con đường sống. Bằng không, khi đã chọc giận ta rồi, ngoài việc các ngươi phải chết, nó cũng phải chịu đủ khổ nạn. Chọn lựa ra sao các ngươi tự suy nghĩ kỹ đi.

Nhìn chồng và con trai một cách đau thương, Hoàng mẫu nói nhỏ:

- Thiên nhi, còn nhớ lời thề của con không? Dù kiếp này chết đi con cũng phải làm người, hy vọng con mãi nhớ điều này!

Hoàng Thiên trả lời mẫu thân một cách rắn rỏi:

- Mẫu thân yên tâm, phụ thân luôn dạy con làm người thì phải biết trọng danh dự, không được khuất phục trước võ uy. Hôm nay dù lão ta có kẻ dao lên cổ, con cũng không chấp nhận làm truyền nhân của lão đầu.

Hoàng mẫu gật đầu hài lòng:

- Giỏi, con giỏi lắm, thế mới không hổ là con của phụ mẫu! Có thể thì hôm nay dù mẫu thân và phụ thân con có chết đi, cũng cảm thấy hãnh diện dưới tuổi vàng.

Hoàng phụ nắm lấy tay vợ con, nói một cách kiên định:

- Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, chúng ta cũng cùng nhau vượt qua. Cho dù là chết đi nữa, chỉ cần không hổ thẹn với lòng, cũng sẽ không có gì hối hận.

Nhìn gia đình ba người họ Hoàng thật thâm độc, Thiên Tàn lão tổ cất giọng u ám:

- Tốt, vẫn còn một ít cốt khí! Chỉ có điều, các người hình như đã quên mất biệt danh Thiên Tàn lão tổ của lão phu rồi thì phải? Thiên Tàn là gì, các người có biết không? Đó là tâm tàn, thân tàn, chí tàn. Lão phu đã là Thiên Tàn lão tổ, thủ đoạn đương nhiên độc ác đệ nhất trên đời. Các người còn cho rằng một khi đã ở trong tay lão phu, các người lại có thể chịu đựng nổi à?

Hoàng mẫu nhìn lão tổ, nói nhỏ nhẹ:

- Thủ đoạn tiền bối rất lợi hại, cả thiên hạ đều biết, hạng tiểu bối bình thường như chúng tôi, đương nhiên chống không lại tiền bối. Chúng tôi đâu phải là hạng người mà tiền bối cho là ngu dại vô tri, sợ dĩ chúng tôi nhất quyết phản đối, thật ra là có lý do khác. Đương nhiên những lời này của tôi, tiền bối không nhất định tin, nhưng ngài chỉ cần đem con chúng tôi rời khỏi sơn động này, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu thôi.

Thiên tàn lão tổ hừ một tiếng:

- Người muốn thử bản lĩnh của ta ư? Dễ thôi! Bây giờ ta sẽ dẫn nó rời khỏi sơn động này, để các người biết thế nào là sự lợi hại của ta.

Nói xong tay hữu trao phát lên một cái, chỉ cần một động tác đơn giản đã tóm gọn lấy cơ thể Hoàng Thiên, bay ra ngoài trong chớp mắt.

Hoàng phụ thấy vậy, gầm lên phẫn nộ, định xông tới liều mạng, lập tức bị Hoàng mẫu cản lại, nói nhỏ:

- Chàng đừng manh động. Trước mắt chúng ta đâu không lại lão ấy, hy vọng duy nhất là mượn sức mạnh Phật tượng Phật tạm thời ngăn hấn lại. Nếu Phật tượng cũng cản không được, chúng ta dù liều mạng cũng vô ích. Nhớ lời thiếp, đừng nên chết dễ dàng vậy, cũng đừng liều mạng dễ dàng vậy. Hôm nay dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chàng cũng phải đợi cho được ân công, nói cho người biết tất cả, chỉ mong người có thể cứu được Thiên nhi. Nếu như chúng ta đều chết rồi, ân công đến kịp cũng không thể nào biết được tình hình, lúc đó chẳng phải mọi thứ đều thành công cốc sao?

Hoàng Phụ lắc đầu nói:

- Ta hiểu ý của nàng, nhưng làm sao nhịn được? Ta làm không được!

Hoàng mẫu cười chua chát:

- Không được cũng phải được, nếu không cả cuộc đời này của Thiên nhi sẽ hết hy vọng

Vừa dứt lời, một tiếng hét sợ hãi truyền tới, rồi cả thân thể của Hoàng Thiên bay về từ phía cửa động, rơi xuống đất một cách tàn nhẫn, miệng không ngừng rên la thống khổ. Gấp rút đỡ nhi tử của mình dậy, Hoàng phụ Hoàng mẫu hỏi han tận tình, khi biết không sao, mới cảm thấy có chút an tâm.

Nhoáng lên một cái, bóng của Thiên Tàn lão tổ đã vút đến trước mặt ba người, hừ lạnh:

- Tâm kế của bọn người cũng không tồi, dám lấy lão chết tiết ấy ra làm bia đỡ đạn. Nhưng nếu các người cho rằng như thế là có thể đuổi được lão phu, thì các người lầm to rồi. Bây giờ ta sẽ để các người mãn nhãn ta hủy diệt Phật tượng của lão khốn ấy và đem nó đi như thế nào.

- Nói xong, không đợi ba người hồi đáp, lão phát tay phải một cái, một luồng hơi mạnh lập tức cuốn mọi người ra cửa động.

Tùy tiện quăng bọn họ sang một bên, Thiên Tàn lão tổ nhìn thẳng vào Phật tượng, cất giọng lãnh khốc:

- Cái lão chết tiết, hãy xem ta hủy Phật đồ của nhà ngươi đây!

Hai tay lão tổ kết thành một đạo pháp ấn trước ngực, bốn bề pháp ấn lập tức hiện ra thành một chuỗi hạt với quang sáng màu xám nâu, trong đó một đạo phù hình chữ “tàn” ánh lên kì lạ, thuận theo song thủ của lão đẩy ra, bay về hướng tượng đá.

Phía đối diện, Phật tượng của thánh tăng lúc này cảm nhận được luồng khí tà ác, kim quang tức thì hội tụ thành một chữ “Phật” màu vàng, tiếp lấy chữ “tàn” của Thiên Tàn lão tổ, hai lực lượng một chính một tà gặp nhau trên không, ra sức bài xích lẫn nhau, không bên nào nhường bên nào. Trong chốc lát, các luồng khí xô đẩy nhau trong không trung, tạo thành những âm thanh điếc tai, tia sáng bắn tung tóe. Một lúc sau, cả hai nguồn lực đều không kiên trì nổi, cuối cùng đồng thời biến mất.

Gầm lên phần nộ, Thiên Tàn lão tổ quát lớn:

- Cái đồ chết tiệt, không ngờ ngươi đã tăng thêm ba lần pháp lực lên tượng đá, hèn gì có uy lực chống chọi như vậy. Nhưng tiếc rằng ngươi gặp lão phu, đã định trước là Phật tượng của ngươi phải bị hủy trong hôm nay, xem chiêu đây, Thiên tàn xuất, quỷ thần đồ

Trong tiếng hét vang trời, Thiên Tàn lão tổ phát động tấn công lần thứ hai.

Lần công kích này, ánh sáng đen khắp người lão ta sáng lên, lần lượt chuyển từ xám sang lục, màu máu rồi màu trắng, đủ cả năm màu. Ánh sáng ngũ sắc kỳ lạ tích tụ trên đôi tay của lão, cuối cùng chuyển thành một cây đao ngũ sắc bắn ra, đón lấy gió mạnh tường dày.

Bên này, Phật tượng hình như cảm nhận được sự uy hiếp, toàn thân tượng bắt đầu hiện hình. Vô số Phật chú tập hợp dày đặc, biến thành Phật pháp đầy trời, hình thành một lồng chắn bảo vệ tượng. Khi đao của Thiên Tàn lão tổ chém đến, vàng sáng từ thân tượng mạnh lên dữ dội, một Phật đà nhất tôn nghiêm trang xuất hiện trên không, Phật quang lấp lánh bốn bề, song thủ hợp lại chặn lấy ánh sáng của ngọn đao đó.

Trong sơn động, Hoàng Thiên cùng phụ mẫu ba người hồi hộp xem màn kịch chiến, trong lòng không ngừng cầu mong Phật tượng thắng lợi. Nếu được vậy, Thiên Tàn lão tổ sẽ không thể đem Hoàng Thiên đi được nữa.

Trong lúc giao chiến, miệng Thiên Tàn lão tổ đọc thần chú liên miên, hiển nhiên sức mạnh từ Phật tượng của thánh tăng phát ra rất lớn mạnh, khiến lão ta vừa kinh vừa nộ. Nhìn thẳng bức tượng trước mặt, Thiên Tàn lão tổ hét lên một tiếng, cơ thể tiến lên trước một bước, lập tức một dạng khí thể uy nghiêm hùng dũng phát ra. Sức mạnh đáng sợ ấy làm cho sơn động rung lên dữ dội, lắc lư như muốn vỡ ra, thần uy của đao ngũ sắc hiện ra thêm phần rõ nét.

Theo sự tăng dần dần khí của Thiên Tàn lão tổ, kim quang màu vàng của Phật tượng bắt đầu bị đẩy lùi, Phật quang thần kỳ bắt đầu thu lại dưới áp lực của ánh sáng đao ngũ sắc. Cố gắng được một chút, đôi tay của Phật đà cuối cùng cũng không thể chống lại sự công kích quá mạnh mẽ của Thiên Tàn lão tổ, bị đao ngũ sắc thấu qua, ánh sáng bùng lên khắp bốn phương. Một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, Phật tượng vỡ vụn dưới ánh sáng của ngọn ngũ sắc đao.

Trong động, Hoàng Thiên và cha mẹ mục kích từ đầu chí cuối, mấy hàng lệ châu tự nhiên trào ra, cảm thấy tiếc thương cho bức tượng bấy lâu của thánh tăng giờ đã bị phá hủy.

Thu hồi nội lực, Thiên Tàn lão tổ bay đến đứng yên lặng, song thủ hướng lên trời, cơ thể phát ra một đạo bá khí. Bốn bề gió mạnh như sấm vang chớp giật, cuồng phong mạnh mẽ dờn núi phá đỉnh, chỉ trong chốc lát đã quét sạch cả sơn cốc, làm cho căn nhà đá lâu năm ấy hình dạng không còn, từ từ biến thành từng miếng đá vụn.

Sau khi trút giận xong, Thiên Tàn lão tổ tùy ý phất tay một cái, lập tức ba người trong động xuất hiện trước mặt hắn, mỗi người quơ tay múa chân kinh hoảng, sắc mặt hiện rõ nét sợ sệt.

Thả bọn họ ra, Thiên Tàn lão tổ ngồi xuống đất, cười lạnh:

- Sao, có thấy lời lão phu nói nhất định ứng nghiệm chưa? Bây giờ tượng của lão chết tiệt ấy bị hủy rồi, các ngươi cũng không còn có gì biện hộ nữa, mau cho lão phu một câu trả lời vừa ý đi. Hoàng Thiên, ta cho ngươi hai sự lựa chọn. Thứ nhất là ngươi đi theo ta, ta sẽ tha cho phụ mẫu ngươi. Thứ hai là ta giết họ, sau đó đem ngươi đi. Trả lời như thế nào ngươi tự suy nghĩ kỹ, lão phu nói chuyện xưa nay nói một không nói hai, không chờ ngươi hồi hận đâu.

Sắc mặt Hoàng Thiên biến đổi không ngừng, hết nhìn phụ thân lại nhìn mẫu thân, cuối cùng kiên cường trả lời:

H ầ r ắeth H ầ bắt

- Yêu cầu của tiên bối tôi không thể nhận lời, vì tôi đã hứa với phụ mẫu, đời này cho dù là chết thì tôi cũng làm người, cho nên không thể theo tiên bối học bản lĩnh gì đó. Hôm nay dù người có ép tôi ra sao, tôi cũng sẽ không đồng ý, thỉnh tiên bối đi cho.

Bên cạnh, nghe xong lời của nhi tử, phụ mẫu của y đều nắm tay y biểu thị sự hài lòng, không vì thế mà la mắng. Còn Thiên Tàn lão tổ, trước tình hình như thế, vô cùng phần nộ:

- Nói ngon nói ngọt các người nghe không lọt tai. Đã thế thì đừng trách lão phu ta tâm địa độc ác.

Nói xong đôi tay lão phát ra, dễ dàng tóm lấy cha mẹ của Hoàng Thiên.

Nét mặt rúng động, Hoàng Thiên nhảy lên trước ba bước, bàn tay nhỏ cố níu lấy cơ thể phụ mẫu của mình, miệng la lớn:

- Mau buông họ ra, ông không được làm tổn thương họ.

Thiên Tàn lão tổ quát lên:

- Chuyện này dễ thôi, chỉ cần người chịu điều kiện của ta, đi theo ta làm truyền nhân, ta tự nhiên sẽ thả họ ra. Sao? Chịu nhận lời không?

Hoàng Thiên vẫn một mực lắc đầu:

- Không được, tôi không thể nhận lời ông. Nếu làm thế tức là tôi có lỗi với phụ mẫu.

Thiên Tàn lão tổ hừ một tiếng:

- Người không chấp nhận điều kiện của ta, ta sẽ lập tức giết bọn chúng. Như vậy bọn chúng chết vì người, người sẽ là đứa con bất hiếu, lúc đó người lại không có lỗi sao?

Hoàng Thiên nghe thế nhất thời cảm thấy hoảng loạn, tiếp đến cổ sức lắc đầu, nước mắt ẩn hiện trong mắt, run rẩy:

- Không, đừng làm vậy, tôi xin ông đấy, ông tha cho chúng tôi đi đi. Tôi chỉ muốn một cuộc sống yên bình, không muốn học bản lĩnh gì hết, không muốn học!

Trong tay Thiên Tàn lão tổ, Hoàng phụ dù bị nghẹn thở vẫn cố gắng nói:

- Thiên nhi, đừng lo lắng cho phụ mẫu! Chỉ cần con cố gắng làm người, hai chúng ta có chết cũng vui lòng. Nhưng nếu con vì cha mẹ mà chấp nhận yêu cầu của lão ta, thì chúng ta dù có sống, cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho con. Hãy nhớ lấy!

Sắc mặt Hoàng Thiên phờ phạc, nhưng vẫn cứng cỏi:

- Phụ thân, phụ thân yên tâm đi! Thiên nhi nhất định nghe lời hai người.

Thiên Tàn lão tổ thấy vậy, hét lên tức giận:

- Khốn kiếp, ta biết các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã vậy ta sẽ cho các người xem thủ đoạn của ta.

Nói xong liền chia phụ mẫu Hoàng Thiên ra, thay đổi thành mỗi tay nắm lấy một tay của mỗi người bọn họ.

Cười tàn ác, Thiên Tàn lão tổ lấy sức bẻ một cái, lập tức tiếng xương rạn nứt phát ra nghe răng rắc, kể đến là hai tiếng kêu đau khổ từ miệng hai người bật ra. Hoàng Thiên thấy thế sắc mặt trắng bệch, gấp rút lao đến trước, liều mạng cướp lấy phụ mẫu của mình.

371. Chương 371 - Thống Khổ Tuyển Trạch

- Tiểu tử, chỉ là mới bắt đầu thôi, người muốn r ậau th ầ r ồ r

372. Chương 372 Nộ Chiến Thiên Tàn

Nhìn Thiên Tàn lão tổ với ánh mắt lạnh lẽo, khí thế ngoài thân Hoàng Thiên càng lúc càng lớn, cơ thể hắn đang biến thấp lại, thịt dẹt vai đâm lên như dao, đôi chân nhỏ mà ngắn, bàn chân thô lớn tựa cánh dơi, phía sau mọc ra một chiếc đuôi đầy lông màu trắng sáng rực rất bắt mắt.

Sau khi biến thành dị dạng, khuôn mặt bình thường của Hoàng Thiên trở nên xấu xí, miệng lớn tiếng la:

- Thả cha ta ra, mau thả cha ta ra.

Trong tiếng thét giận dữ, cơ thể nhỏ bé của Hoàng Thiên linh hoạt như khỉ báo, bắn đến Thiên Tàn lão tổ với tốc độ cực nhanh, song thủ huy động xuất ra kinh khí như đao phát động lần công kích đầu tiên.

Thiên Tàn lão tổ phát ra tràng cười điên cuồng mà rằng:

- Muốn cứu cha ngươi hả, tốt, ráng thêm tí nữa, đúng, thêm tí nữa. Truyện "Thất Giới Truyền Thuyết" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Vừa nhắc nhở Hoàng Thiên, một tay Thiên Tàn lão tổ vừa đối phó với lượt công kích của hắn, cảm giác như không hề có chút địch ý, ngược lại giống như dạy dỗ, ngữ khí hưng phấn pha chút tán thưởng.

Đau khổ nhìn con trai, khuôn mặt xanh xao của Hoàng phụ hiện ra nét tang thương vô cùng, khổ cực cả đời trôi theo dòng nước từ đây, nỗi đau xót và thương tâm ấy khiến người ta mới thương tiếc và đau xót.

Nhớ lại cả đời mình, gian truân trầm kha, người vợ yêu quý cùng chịu hoạn nạn, cuối cùng thoát khỏi bể khổ, nhưng trong chưa đầy mười ngày ngắn ngủi, phu thê vĩnh viễn phân ly. Còn đứa con trai thương yêu nhất của mình, mắt thấy lại đang rơi vào kiếp nạn, khiến bốn mươi năm cố gắng của ông tan đột nhiên tan thành mây khói, thật đau lòng thay.

Nghĩ đến đây, ý niệm muốn chết lóe sáng trong đầu ông, lúc này, dưới tình trạng không còn gì, bản thân lại tàn phế cả người, không chết thì chờ gì nữa. Nghĩ đến chết, ông lại nghĩ đến người vợ rời khỏi nhân thế trước mình một bước. Bây giờ chúng ta cuối cùng có thể gặp lại nhau rồi, dù là âm tào địa phủ, chúng ta cũng phải bên nhau mãi mãi.

Gắng sức quay đầu nhìn con lần cuối, Hoàng phụ phát hiện mắt mình đã nhìn không rõ hình dạng Hoàng Thiên, chỉ có thể nghe thấy tiếng la phẫn nộ không cam tâm của nó.

Vĩnh biệt, Thiên nhi con đã cả đời đau khổ. Hy vọng con không quên lời thề, nhất định phải làm người lại. Nghĩ đến chuyện làm người, Hoàng phụ đột nhiên nhớ lại lời của vợ trước khi chết, "vì Thiên nhi, anh không được quên".

Đúng rồi, mình chưa được phép chết, chỉ cần mình không chết, Thiên nhi còn một tia hy vọng, mình mà chết đi, cả đời Thiên nhi sẽ không thể làm người nữa. Nghĩ đến đây, Hoàng phụ đột nhiên phấn chấn lên, trong lòng lúc nào cũng nghĩ không được chết, không được chết, với ý chí kiên định vô cùng, chiến đấu với tử thần giành lại mạng sống. Truyện "Thất Giới Truyền Thuyết" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bên này, Hoàng Thiên đang giao chiến, đương nhiên không phải đối thủ của Thiên Tàn lão tổ. Nhưng dưới sự nhắc nhở và ép buộc của lão ta, hắn từ từ thi triển được những gì mình học trong thạch thất, biết được kỹ xảo tấn công, uy lực càng lúc càng lợi hại.

Bị Thiên Tàn lão tổ kích lùi một lần nữa, Hoàng Thiên nằm dưới đất, trong mắt ánh lên tia sáng thù hận, phẫn nộ nhìn chằm chằm dò xét khí tức Thiên Tàn lão tổ hòng tìm kiếm chỗ hở của lão.

Cảm nhận sự tiến bộ của Hoàng Thiên, Thiên Tàn lão tổ vui mừng cười nói:

- Tốt, học trò này dạy được! Mới một lúc đã biết tìm kiếm sơ hở như thế nào, đối địch bình tĩnh, người đúng là kỳ tài trời sinh đấy. Ha ha, đồ đệ như ngươi ta nhận chắc rồi, sau này nhất định ta khiến ngươi vang danh khắp chốn, cho mọi người biết rằng, đồ đệ Thiên Tàn lão tổ ta là thiên hạ vô song.

Hoàng Thiên không nói gì, chớp lấy lúc Thiên Tàn lão tổ cười sơ ý, cơ thể bay lên như đạn xẹt qua đỉnh đầu lão tổ, cả người bạo phát quang hoa ngũ sắc xám, đen, lục, hồng, vàng năm đạo xuất hiện ngoài thân ảnh, hình thành một vòng vây hoàn chỉnh, khiến Thiên Tàn lão tổ bị mắc kẹt bên trong.

Liên sau đó, Hoàng Thiên la lớn một tiếng, Phật môn Thiên Long Thiên Xương đột nhiên xuất hiện tại sơn cốc, Phật pháp vô thường tỏa khắp tứ bề, Phật đà đếm không hết phân bố bốn bên ca xướng Phật pháp, hình thành một dãy Phật quang màu vàng vây lấy thân người Thiên Tàn lão tổ.

Phía trong kim quang, chỉ thấy hắc mang lớn mạnh, Thiên Tàn lão tổ phát động Quỷ tông Xâm Hồn Tà Chú đại pháp vô cùng sắc bén tập trung tại một điểm nghênh đón đợt công kích thứ hai. Giữa không trung, hào quang ngũ sắc khởi phát thay phiên công kích, tiến thoái xảo diệu hợp thành một tổ tấn công hoàn mỹ.

Lúc này, Hoàng Thiên thi triển tuyệt kỹ kinh người, kết hợp khéo léo với pháp quyết đã học trong cơ thể, phát ra đòn công kích mạnh nhất.

Cảm nhận được đợt tấn công này của Hoàng Thiên tăng lên mãnh liệt vài lần, Thiên Tàn lão tổ mặc dù vui mừng nhưng không thể không đề cao cảnh giác, hắc khí khắp người liên tăng mạnh, hình thành một vòng huyền quang đen tối bao vây Hoàng Thiên. Thiên Tàn lão tổ hét nhỏ một tiếng, chỉ thấy một đạo quang hoa đột hiện trong vòng huyền quang, kèm theo uy lực thiên thiên hoán nhật khiến người nuốt chửng đòn công kích của Hoàng Thiên. Tiếp đó, lão tổ phi thân bay quanh hống lớn giữa không trung, một đạo ma quang màu đen bắn ra từ miệng lão, đúng lúc gặp phải Thiên Long Thiên Xương của Hoàng Thiên, hắc quang kim quang đối kháng với nhau, trong một lúc khó phân cao thấp.

Nhìn ma quang ấy, trong mắt Hoàng Thiên chớp sáng kỳ quang, đột nhiên thu hồi công kích, chớp mắt cơ thể hóa thành một đạo lục quang, bắn vào giữa vòng hắc quang của Thiên Tàn lão tổ. Chỉ thấy hắc quang co vào rồi lại phồng ra vô thường, tiếng phích lịch nổ vang dày đặc, các sắc màu kỳ lạ liên tục phát ra từ đám mây đen, chỉ trong chớp lát phát ra một tiếng chấn kinh cực mạnh, cả vòng hắc sắc lập tức tiêu tán.

Lúc này, sau một tiếng kêu đau thương, chỉ thấy hắc sắc tan biến, Thiên Tàn lão tổ đứng yên giữa không trung, hắc bào trên đầu đã rách rưới, lộ ra một bộ mặt hốc hác ghê tởm, nét mặt biểu tình vài phần phần nộ lẫn kinh ngạc. Truyện "Thất Giới Truyền Thuyết" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hoàng Thiên quỳ dưới đất, đôi tay ôm lấy thân hình thương tàn của cha, môi loang vết máu, khóe mắt như có lệ rơi.

Buông cơ thể phụ thân ra, Hoàng Thiên chậm rãi đứng dậy, nói nhỏ:

- Tha lỗi cho Thiên nhi bất hiếu, kiếp sau con sẽ báo đáp cha!

Nói đoạn ngẩng đầu, ánh mắt lúc này trở nên lạnh lùng, chẳng còn một chút biểu hiện tình cảm. Lúc này, tâm linh nhỏ nhoi của Hoàng Thiên tràn đầy phần nộ, mẫu thân tự vẫn, phụ thân tàn phế khiến hắn hận Thiên Tàn lão tổ thấu tim, quyết tâm báo thù cháy lên trong lòng hắn.

Khởi thân phi đến độ cao ngang bằng Thiên Tàn lão tổ, Hoàng Thiên cắn răng thật chặt nói:

- Thương thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập! Kiếp này ta thề tại đây, quyết phải tận sức diệt người để báo thâm cừu huyết hận cho song thân. Người chuẩn bị đi!

Ánh mắt âm sâm kì bí hàn lạnh như băng, ý chí kiên định ấy nung nấu lòng thù hận vô tận, khiến Thiên Tàn lão tổ thời khắc này bỗng phát run, trong lòng nảy ý định hủy diệt Hoàng Thiên.

Nhưng nghĩ kỹ một lát, Thiên Tàn lão tổ thay đổi ý định, bản thân khó khăn lắm mới tìm được một yêu đồng, hủy diệt dễ dàng thì tiếc quá. Lão trầm tư hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm thu phục hắn để truyền thụ y bát.

Đã quyết định, Thiên Tàn lão tổ cười đáp:

- Với sức mạnh hiện tại của ngươi, muốn báo thù là chuyện không tưởng. Hay là theo ta học bản lĩnh, sau khi có chút thành quả, mới tìm ta báo thù, được không?

Hoàng Thiên hoang mang, hầu như không hề nghĩ rằng Thiên Tàn lão tổ có ý nghĩ điên cuồng như vậy, thật là quái nhân quái sự khiến người khó mà tin được.

Lạnh lùng nhìn kẻ thù trước mắt, Hoàng Thiên sắc lạnh trả lời:

- Tuy ta không biết trong lòng ông có ý định gì, nhưng muốn ta theo ông học bản lĩnh, đó đúng là chuyện vọng tưởng. Cho dù cao thủ thiên hạ chết hết, ta cũng quyết không học ông.

Cảm nhận được sự kiên định trong khẩu khí Hoàng Thiên, Thiên Tàn lão tổ hét lên:

- Có những chuyện không đến lượt người muốn sao được vậy, lời của Thiên Tàn lão tổ ta nói ra, chẳng ai có thể cự tuyệt. Hôm nay người không nhận lời cũng phải học, cơ bản không đến lượt người quyết định. Bây giờ lão phu không còn hứng thú nói nhảm với người, chúng ta phân cao thấp bằng võ công, người có bản lĩnh thì thoát khỏi tay ta, không thì hãy ngoan ngoãn vâng lời ta.

Cảnh giác nhìn Thiên Tàn lão tổ, Hoàng Thiên tuy biết mình không là đối thủ của lão, nhưng lòng thù hận không giảm tí nào, giận dữ thét lên, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt lão, đem pháp thuật cả đời đã học không ngừng thi triển.

Cười lạnh một tiếng, Thiên Tàn lão tổ vừa tránh vừa nói:

- Tiểu tử, tuy người thân hoài nhiều loại pháp quyết, nhưng tu luyện còn ít, đem ra dụ dỗ con nít thì được, trước mặt lão phu người còn kém xa. Hôm nay lão phu cho người thấy cái gì là pháp quyết lợi hại nhất trên đời, để người biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Dứt lời hắc mang chớp động, thân ảnh Thiên Tàn lão tổ chớp mắt đã tan biến.

Hoàng Thiên nhất kinh, đảo mắt tìm tông tích Thiên Tàn lão tổ khắp nơi, nhưng nhìn rảo hết một vòng vẫn không thấy, khiến lòng hắn cảm giác điềm chằng lành. Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng trên đỉnh đầu xuất hiện một lực đáng sợ đè xuống, khiến Hoàng Thiên phần nộ thét lên một tiếng, cơ thể trong chớp mắt lập tức chuyển xoay mười ba vòng, song thủ phát đẩy toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, toàn lực nghênh tiếp đòn tấn công đột ngột đó.

Hai luồng sức mạnh gặp nhau trên không, song phương chi trì một lúc, sức mạnh cường đại của Thiên Tàn lão tổ phát ra một kích ép Hoàng Thiên xuống dưới mặt đất. Cảm nhận được áp lực ngày càng lớn, sắc mặt

Song phương lần đầu tương ngộ, quang hoa của Bát Hoang thần long nhất thời ảm đạm, dưới sự tấn công liên tục của trận hắc bạch bạo phong, thần long liên tục lùi từng bước, từng bước một. Hoàng Thiên tức giận gầm to lên một tiếng, hoả diễm khắp tứ phía trở nên cường thịnh. Toàn bộ liệt diễm đang tản mạn xung quanh tụ lại một chỗ, nhập vào thân thể của Bát Hoang thần long, khiến cho thần quang của nó đại thịnh, một lần nữa đối kháng với trận bạo phong hắc bạch.

Trong lúc giao chiến, sắc mặt của Thiên Tàn lão tổ trở nên âm trầm, hiển nhiên vì sự kiên cường và mạnh mẽ của Hoàng Thiên mà cảm thấy kinh hãi. Bên phía đối diện, sắc mặt của Hoàng Thiên cũng trở nên nhợt nhạt, tuy có cừu hận với Thiên Tàn lão tổ nhưng hắn ta cũng phải thừa nhận thực lực của bản thân đích xác là còn xa mới bằng được lão. Mà dù có như thế, Hoàng Thiên vẫn không chịu bỏ cuộc, vẫn ngang nhiên chống trả với tất cả sức mạnh của mình, nhất định không chịu lùi một bước.

Trên thiên không, thần long bắt đầu bay quanh trận bạo phong hắc bạch, mỗi một vòng bay khiến cho khí thế của trận bạo phong giảm xuống một lần, nhưng quang hoa của thần long cũng lại ảm đạm đi một chút.

Khắp tứ phía ánh hoả diễm trở nên yếu hơn, kỳ trận do Thiên Tàn lão tổ lập ra cũng dần dần biến mất. Vào lúc tối hậu, Bát Hoang thần long và hắc bạch bạo phong đã xung đột đến cực hạn, một cỗ lực lượng diệt thế xông thẳng lên trời. Nó chấn tan hết những đám mây phủ đầy bầu trời, đồng thời nơi chân trời không gian mở ra một khe nứt, nhất loạt nuốt trọn cỗ lực lượng đáng sợ đó.

Trong tiếng nổ đó Hoàng Thiên bị đẩy văng xuống dưới mặt đất, rơi đúng ngay bên cạnh phụ thân của hắn, chính lần xảo hợp này đã bảo vệ phụ thân hắn khỏi trận bạo phong đáng sợ.

Bên trên, Thiên Tàn lão tổ bị Hoàng Thiên kích nộ hết lần này đến lần khác, tuy bản thân lão không bị bất cứ một tổn thương nào, nhưng nộ hoả trong đầu cũng khó mà lắng xuống, khiến lão nảy sinh ý niệm hạ sát Hoàng Thiên. Nhìn vào vầng hào quang đang bảo hộ thân thể phụ thân của Hoàng Thiên đang dưới mặt đất, Thiên Tàn lão tổ cất tiếng cười âm trầm, vòng quang luân trong hữu thủ xoay chuyển, tức thì một toà kỳ phong xuất hiện.

Lúc này, Thiên Tàn lão tổ đã bắt ngờ thi triển Di Sơn chi thuật, tựa hồ như muốn mai táng cho cả Hoàng Thiên lẫn phụ thân hắn.

Cảm thấy hiểm nguy lâm đầu, Hoàng Thiên thét lên một tiếng giận dữ, tả thủ toàn lực phách ra một chưởng hướng lên phía trên, mong muốn chấn bay ngọn núi này. Khi Hoàng Thiên xuất ra một chưởng, bất chợt phía trên xuất hiện một lớp ma khí quỷ dị, nó dần dần chiếm lĩnh lấy bầu trời mang theo lực lượng mạnh mẽ chấn động cả xung quanh, ngay lập tức đánh tan toà kỳ phong trên đỉnh đầu Hoàng Thiên. Khiến cho cả Thiên Tàn lão tổ lẫn Hoàng Thiên đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Lúc đó, cả hai người đều đồng thời muốn tìm hiểu xem nguồn gốc của nguồn ma khí điên cuồng xuất hiện từ đâu, họ nhìn thấy một con kì thú cổ quái đang từ phía chân trời xa đang lao đến, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt cả hai người.

Con quái thú này có một cái đầu như của một con hắc hổ, thể hình ước chừng xấp xỉ một trượng. Trong nhãn quang lấp lánh hai sắc ánh sáng một hắc một lục, chính giữa trán một con mắt dựng đứng phát ra màu sắc ám hồng, sau lưng mang theo một thanh lợi nhận óng ánh hắc quang quỷ dị, trong đó ẩn ước xuất hiện vô số tự tích phù chú. Nhìn từ xa, hình dáng của nó trông giống như một loại được liệt trên thần binh phổ, trên thân của nó phát ra vô số ánh sáng hắc sắc, phối hợp với những tự tích phù chú ẩn hiện bên trong khiến cho nó trở nên thần bí khôn tả.

Quan sát con quái hổ bất ngờ xuất hiện, Thiên Tàn lão tổ tức thì trở mắt ra nhìn một cách ngờ ngẩn. Rồi đến khi nhìn sang thanh lợi nhận đeo sau lưng của hắc hổ, nhãn thần lão ta lại loé sáng một cách thêm thường, toàn thân đột nhiên phát động công kích lao thẳng đến sau lưng của hắc hổ.

Dưới mặt đất, Hoàng Thiên trông thấy tình trạng đó thì thét lên một tiếng giận dữ, vừa phi thân lên để nghênh đón lão, vừa kêu toáng lên:

- Hắc hổ cẩn thận, mau tránh đi.

Lời vừa dứt thì thân thể hắn đã bay cao lên đối diện với Thiên Tàn lão tổ, hai bên giao chiến kịch liệt.

Hắc mang loé sáng, thân ảnh kỳ hồ trong chớp mắt đã biến mất, nó xuất hiện cách đó ngoài mười trượng nhìn vào Thiên Tàn lão tổ và Hoàng Thiên với ánh mắt kỳ lạ. Theo sự chuyển động của nhãn châu thì có thể thấy con kỳ hồ này có một phương thức độc hữu để phân biệt phẩm chất của hai con người trước mặt. Còn về tiêu chuẩn phân biệt của nó như thế nào, thì khó có thể phán đoán.

Trong lúc giao chiến, Thiên Tàn lão tổ gầm lên một cách giận dữ:

- Xú tiểu tử ngươi mau chóng lùi lại, giờ ta phải đoạt lấy thanh lợi nhận ở sau lưng của hắc hồ trước, rồi sau đó ta sẽ tính toán với ngươi.

Hoàng Thiên dĩ nhiên là không sợ lão ta, mà đáp trả lại một cách châm chọc:

- Ngươi hãy từ bỏ ý nghĩ sát hại sinh linh ở đây một lần nữa đi, ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội đâu, trừ phi là giết chết ta.

Thiên Tàn lão tổ bị hấn ta chọc đến điên tiết, lão gầm lên một tiếng tựa kinh lôi rồi hét với giọng cuồng nộ:

- Nếu đã như thế, thì lão phu sẽ giết ngươi trước rồi mới tính sau.

Đứt lời, thân thể lão lập tức phân ra thành chín đạo nhân ảnh, xuất hiện ở chín phương vị khác nhau rồi phát động một kích cường mãnh.

Sắc mặt của Hoàng Thiên lập tức biến đổi, hấn cẩn thận quan sát chín đạo nhân ảnh khắp tứ phía, nhưng không thể phân biệt được thật giả, chỉ có thể chống đỡ đợt công kích đó một cách vội vàng, đồng thời phát động tiến công vào cả chín đạo thân ảnh đó. Do lực công kích bị phân tán, Thiên Tàn lão tổ có thể đột phá sự phòng ngự của Hoàng Thiên một cách dễ dàng, hữu thủ lão mang theo hắc quang âm độc ẩn vào trước ngực Hoàng Thiên.

Một chưởng này của Thiên Tàn lão tổ mang theo dã tâm giết người nên uy lực cực mạnh. Dụng tâm của lão ta tà ác đến độ thể gian hiểm thấy, chỉ một kích đã đánh Hoàng Thiên văng xuống đất.

Bụi từ dưới đất bay lên mù mịt, Hoàng Thiên rên lên hai tiếng yếu ớt, máu ở khoe miệng chảy ra. Kinh mạch toàn thân năm phần thì đứt bốn, chưởng lực tà ác của Thiên Tàn lão tổ điên cuồng nuốt lấy linh hồn trong nội thể của hấn, khiến cho hấn từng bước từng bước rơi sâu vào trong giới u minh.

Khi cát bụi lắng xuống, Thiên Tàn lão tổ với bộ mặt hiểm độc xuất hiện ngay trước mặt Hoàng Thiên nói:

- Tiểu tử, mọi việc đều do ngươi tự tìm lấy, thực sự là ta không muốn hạ sát ngươi, ta định sẽ tài bồi cho ngươi thật tốt, đáng tiếc là ngươi lại năm lần bảy lượt đối kháng với ta. Hiện tại ngũ mạch trong thân thể của ngươi đã đứt hết bốn, ngươi đã trở thành một phế nhân ta có lưu lại ngươi cũng vô dụng, hãy để ta tổng tiễn ngươi một đoạn đường vậy.

Đơn chưởng lão hạ xuống, một chưởng huỷ diệt tức thì xuất hiện trước mắt Hoàng Thiên.

Không sợ hãi, cũng không kinh hoảng, cảm xúc của Hoàng Thiên đối với sự ra đi của mình chẳng có lấy một tia khuất phục, chỉ là hiển hiện ra vẻ bất cam lẫn phẫn nộ. Nhìn thấy một chưởng hạ xuống, nhãn thần của Hoàng Thiên loé lên một tia đau khổ lẫn cay đắng. Trước đó một nửa thời thần, phụ thân cùng với mẫu thân còn mang cho đến hấn Bách Thảo Tổ Tâm thang, cả gia đình ba người bọn họ hy vọng sẽ sớm có thể vân du thiên hạ, ngao du tứ phương. Tuy nhiên chỉ một nửa thời thần ngắn ngủi sau đó, mẫu thân thì tự tận, phụ thân thì bị trọng thương, bản thân lại sắp tử vong, tất cả mọi chuyện như nhòa đi trong đôi mắt hấn.

Thương hải bách biến, thế sự vô thường*, cuộc sống con người chẳng khác gì một giấc mộng ảo, trong đó chỉ là trần ngập nổi bi thương và những hệ lụy!

Khẽ khép đôi mắt lại, Hoàng Thiên đang chờ đợi để được gặp lại mẫu thân. Tuy nhiên một chưởng trí mệnh đó lại không hạ xuống, Hoàng Thiên chỉ nghe thấy Thiên Tàn lão tổ kinh hãi hét lên, hấn mở mắt ra thì nhìn thấy hắc hồ đã kích lui được Thiên Tàn lão tổ một cách bất ngờ, hiện đang phòng thủ bên cạnh hấn.

Nhìn vào hắc hồ với cặp mắt hiếu kỳ, Hoàng Thiên hạ giọng hô hoán lên:

- Hắc hồ, đừng lo cho ta hãy mau chạy đi, lão tặc này rất lợi hại.

Tựa hồ như thấu hiểu ý tứ của Hoàng Thiên, hắc hồ gầm lên mòng tiếng, miệng phát ra ma diễm tam sắc trông giống như Thần Long xoay chuyển trực diện phi thẳng tới Thiên Tàn lão tổ.

Nhìn thấy ngọn tam sắc ma diễm đó bay đến, Thiên Tàn lão tổ gầm lên một tiếng lạnh lùng, song thủ huy vũ trong không trung theo quỹ đạo hình tròn, rồi chụm lại và phát ra một quả quang cầu mang theo lực thôn phệ đáng sợ, dưới sự điều khiển của lão quả quang cầu này tự xoay vòng, rồi nghênh tiếp một kích tấn công đến của hắc hồ.

Hai sức mạnh gặp nhau phát sinh ra tiếng nổ, cường kinh huỷ diệt của nó nhất cử chấn bay Thiên Tàn lão tổ ra xa mười trượng khiến lão lộ ra thần sắc kinh hãi. Hắc hồ vẫn đứng im bất động, miệng thì gầm rống tựa kinh lôi, nhìn vào Thiên Tàn lão tổ với nhãn thần hung tàn, hiển nhiên là thị uy với lão ta.

Hít một hơi thật sâu, Thiên Tàn lão tổ cất tiếng với giọng không phục:

- Nếu lão phu bị con ma hồ nhỏ bé ngươi làm cho hoảng sợ, thì danh Thiên Tàn lão tổ của ta sẽ biến mất hoàn toàn.

Dứt lời, Thiên Tàn lão tổ từng bước từng bước tiếp cận, nhãn thần mang theo vẻ cảnh giác và thận trọng. Phía bên kia, hắc hồ nhìn vào lão ta một cách giận dữ, miệng thì phát ra những thanh âm tựa như thiên lôi giáng xuống, khí thế vững chãi như núi Thái Sơn.

Lúc này, hắc hồ đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, nhãn thần lộ xuất một tia kinh hãi. Đuôi nó xoay một vòng cuộn lấy Hoàng Thiên đang ở dưới mặt đất ném lên lưng, thân thể đằng không bay lên, hướng về phương nam mà phóng đi.

Dị biến đột nhiên ập đến, Hoàng Thiên muốn hô hoán phụ thân, nhưng không kịp phát ra một lời nào thì đã bị hắc hồ mang đi đến nơi cách đó vài dặm. Thiên Tàn lão tổ trông thấy tình trạng như thế thì lập tức trở mắt ra nhìn một cách ngớ ngẩn, rồi nhìn về phía xa xa kia một lần, sắc mặt tức thì xuất hiện một trạng thái cổ quái. Miệng gầm lên một tiếng rồi phi thân truy đuổi theo sau hắc hồ.

Lão vừa đi khuất một lúc, trong sơn cốc quang hoa bỗng lóe sáng, thân ảnh của Lục Vân và Bách Linh đột ngột xuất hiện.

Quan sát tất cả mọi thứ dưới mặt đất, thần sắc Bách Linh trở nên kinh hãi, nàng khê kêu:

- Nơi đây trông giống như vừa mới phát sinh một trường đại chiến, có vẻ như chúng ta đã đến quá muộn rồi.

Lục Vân đứng ở bên cạnh với sắc mặt âm trầm, nhãn thần loé sáng một tia lãnh khốc, toàn thân phát ra hàn khí trùng trùng.

Cảm giác thấy nộ khí của Lục Vân, Bách Linh khê nói với giọng an ủi:

- Hiện tại có tức giận cũng vô ích, chúng ta hãy xuống dưới đó quan sát thử xem. Ở dưới mặt đất còn có khí tức của một con người.

Lục Vân nhìn nàng rồi thu hồi thần sắc phần nộ, khê đáp:

- Xin lỗi nàng, ta không nên để nàng trông thấy sắc mặt này của ta.

Bách Linh mỉm cười nói với giọng nhu mì:

- Nhân sinh ngoài sự hoan hỉ ra thì cũng còn có sự ưu sầu, thiếp phải tiếp tục chia sẻ cả sự khoái lạc lẫn ưu phiền cùng với chàng chứ.

Nghe vậy Lục Vân không nói thêm một lời nào nữa, hữu thủ của chàng bỗng nắm chặt lấy bàn tay mảnh dẻ của nàng, kéo nàng hạ dần xuống mặt đất.

Nhìn vào thân thể phụ thân của Hoàng Thiên, nhãn thần của Lục Vân xuất hiện một tia thương cảm, hữu thủ chàng phát ra một luồng kinh lực nhu hoà, thâm nhập vào toàn thân ông ta. Một khắc sau phụ thân của Hoàng Thiên bắt đầu tỉnh lại, nhãn thần nhìn vào thân ảnh mơ hồ trước mắt, cất giọng yếu ớt hỏi:

- Người là ai?

Lục Vân trả lời với giọng bi thương:

- Ta là Lục Vân, ta đã nhận được tín hiệu cầu cứu của người từ xa hàng ngàn dặm, chỉ tiếc là ta đến muộn mất một bước.

Nghe đến danh tự của Lục Vân, tinh thần của phụ thân Hoàng Thiên đột nhiên phấn chấn, khẽ lẩm bẩm:

- Ân công cuối cùng cũng đến được đây, chỉ tiếc là tất cả đã quá muộn, đã quá muộn rồi.

Lục Vân khe khẽ thở dài, thấp giọng nói:

- Bất kể như thế nào đi nữa, khi ta nhận được tín hiệu của người thì ta có thể hoàn thành tâm nguyện của người. Trước khi chết người còn có bất kỳ tâm nguyện nào thì hãy nói với ta, vô luận đó là việc gì ta cũng sẽ hoàn thành giúp người, Lục Vân ta lấy danh dự của mình để phát thệ điều này.

Khoẻ miệng của phụ thân Hoàng Thiên cử động, rồi thấp giọng nói:

- Trước khi chết tôi có hai tâm nguyện, thứ nhất là được hợp táng cùng một chỗ với thê tử của tôi, lúc sinh tiền chúng tôi đã cùng chung sống với nhau, sau khi chết đi tôi cũng hy vọng cùng đồng hành với nàng. Thứ hai, vô luận thế nào người cũng phải hứa với tôi, phải tìm cho ra nhi tử của chúng tôi, giúp cho nó thoát khỏi thân thể yêu thú, bất kể là có khổ sở và gian nan đến đâu đi chăng nữa!

* Trời đất xoay chuyển, việc đời khó lường

375. Chương 375: Ma Vân Thiên Phong

- Người cứ an tâm về điều đó, cả hai tâm nguyện của người, ta đều đáp ứng cả và nhất định sẽ hoàn thành cho người. Hiện tại thời gian của người không còn nhiều, cũng không đủ để người thuật lại tường tận những sự việc đã phát sinh nơi đây, vì thế ta chỉ còn một phương pháp, là lấy ra những kí ức đó trong đầu của người để tiếp nhận tất cả sự tình ở đây. Hiện tại người không cần phải nói gì cả, chỉ cần duy trì trạng thái thanh tĩnh là được rồi.

Dứt lời chàng liền bảo Bách Linh truyền linh khí vào người ông ta, tạm thời bảo trì chút sinh mệnh còn sót lại. Trong tay của Lục Vân thì cầm một viên phật châu, dựa vào pháp lực không chế, khiến cho nó xoay thành vòng tròn trên đỉnh đầu của phụ thân Hoàng Thiên.

Viên phật châu này kỳ thực là do tiên hồ sử dụng để truyền tin cầu trợ, lúc này Lục Vân lại sử dụng nó để thi triển Nhiếp Hồn đại pháp của Quỷ tông, thu thập mọi tin tức từ trong đại não của ông ta.

Cùng với sự thi triển của Lục Vân, phật châu đã bắt đầu phát xuất kỳ quang, một tấm gương huyền ảnh xuất hiện trước mắt Bách Linh và Lục Vân. Hình ảnh từ lúc phụ mẫu của Hoàng Thiên bắt đầu nấu Bách Thảo Tổ Tâm thang cho đến lúc hắc hổ xuất hiện, tất cả đều được tái hiện lại một cách chân thực, nhìn vào đó sắc mặt Lục Vân hiện lên vẻ tang thương, nhân thần trở nên bi thán.

Đặc biệt là khi mẫu thân của Hoàng Thiên tự vẫn, rồi đến tiếng khóc ai oán của Hoàng Thiên, không chỉ khiến cho Lục Vân hoài cảm mà sắc mặt của Bách Linh cũng hiện lên vẻ thê lương.

Thu hồi phật châu, Lục Vân trầm mặc trong một khắc, rồi chàng nghiêm trang nói với phụ thân của Hoàng Thiên:

- Người cứ an tâm ra đi, những việc mà người đã yêu cầu Lục Vân ta đã đáp ứng thì tất nhiên sẽ hoàn thành, ta sẽ thử tìm phương pháp khiến cho Hoàng Thiên có thể biến trở lại thành người. Dích thân ta cũng sẽ hạ sát Thiên Tàn lão tổ, vì các người mà báo thù. Cuộc đời của các người trong kiếp này đã quá khổ rồi, hy vọng rằng ở kiếp sau các người sẽ có thể hạnh phúc !

Lắng nghe những gì Lục Vân nói, phụ thân Hoàng Thiên lẩm bẩm cầu chúc:

- Đa tạ ân công, dù cho ở dưới cửu tuyền vợ chồng chúng tôi cũng rất cảm kích ân công đã...

Thanh âm cuối cùng tiêu thất một cách nhẹ nhàng.

Lục Vân đứng dậy, toàn thân cuộn cuộn phát ra một cỗ khí tức mãnh liệt, mang theo khí thế mạnh như thủy triều dâng, chớp mắt đã khiến cho cả sơn cốc biến thành bình địa. Bách Linh cảm khái nhìn chàng

một lượt, nàng trầm mặc mang thi thể của phụ mẫu Hoàng Thiên lại chung một chỗ, chọn một góc phía chân núi rồi an táng bọn họ.

Sau khi tất cả mọi việc kết thúc, Bách Linh nhẹ giọng:

- Nên rời khỏi đây thôi, phía trước còn rất nhiều việc đang đợi chúng ta giải quyết.

Lục Vân quay đầu nhìn lại mộ phần dành cho hai người còn mới nguyên, trong nhãn thần loé sáng một tia đau khổ, kiếp này đôi phu thê bọn họ đã yên tĩnh nằm lại nơi này mãi mãi.

Trầm mặc nửa buổi, Lục Vân ôm lấy Bách Linh rồi ngửa kiểm phi hành, chớp mắt đã biến mất.

Cơn gió nhẹ nhàng cuốn tới, sơn cốc lúc này không còn như trước đây nữa. Những tiếng cười nói ngày trước giờ đây đã biến thành nỗi bi thương vô tận, hoá thành những tiếng hô hoán ưu thương, rồi bồi hồi lan tỏa khắp tứ phía trong sơn cốc. Khi cơn gió bay xa, chỉ còn lại một ngôi mộ phần mới tinh nằm giữa vầng thái dương tịch mịch, như muốn tường thuật lại kiếp sống thê lương của mình.

Sâu trong ngọn núi Cửu Hoa, tại Bồ Đề học viện, ba người Ma Huyền tôn chủ, Thiên Mục Phong, Ma Đà mỗi người đều đang đối mặt với hai người còn lại, không khí xung quanh trở nên khẩn trương. Ngoại trừ các cao thủ của Bồ Đề học viện đang xướng lên những thanh âm phạt pháp ở bên ngoài, còn lại chẳng có lấy một nửa thanh âm nào. Dưới mặt đất, Trương Ngạo Tuyết đang tĩnh tọa liệu thương, không quan tâm tới những việc ở bên ngoài. Lâm Vân Phong thì khẽ nhắm đôi mắt lại, trông có vẻ như đang nghỉ ngơi nhưng lại thực sự sử dụng Âm Dương pháp quyết để do thám động tĩnh khắp tứ phía.

Trong lúc đối mặt, Ma Đà đã phá bỏ bầu không khí tĩnh mịch mở miệng nói:

- Sắc trời vẫn không đổi, có một vài sự tình cần phải kết thúc sớm thôi.

Thiên Mục Phong mỉm cười:

- Đại sư nói không sai, cũng nên kết liễu thôi, chỉ là không biết thân thể của ma tôn đã phục nguyên chưa, có thể bắt đầu được hay chưa?

Ma Đà nghe thấy thế, khuôn mặt trở xương bồng lộ xuất một nụ cười hiếm hoi, nhưng lại cổ quái đến khó giải thích.

Ma Huyền tôn chủ nghe xong thì hừ lên một tiếng giận dữ:

- Đã hồi phục chân nguyên hay chưa, thì người cứ thử xem sẽ biết.

Thiên Mục Phong cười hê hê rồi nói:

- Ta thì cũng có ý đó, không biết đại sư có ý kiến gì không?

Ma Đà lạnh nhạt đáp:

- Động hay tĩnh là tùy ở tâm, mọi việc đều là do dực vọng mà ra. Thí chủ muốn như thế nào thì làm như thế đấy cần gì phải hỏi lão nạp.

Thiên Mục Phong cười nói:

- Nếu đã như thế thì ma tôn hãy cẩn thận.

Những từ này vừa buông ra, Thiên Mục Phong đã hoá thân ra vô số thân ảnh, sử dụng huyền thuật thần bí mạc trắc tấn công một cách bất ngờ.

Khắp tứ phía, huyền ảnh hư thực khó phân, mỗi một đạo thân ảnh lưu động đều mang trên mình một loại khí tức giống nhau, trong chớp mắt đã hình thành một toà Thiên Tinh Kỳ trận ở trên không trung. Từ hư chuyển thành thực, vây khốn Ma Huyền tôn chủ trong không gian bên trong.

Cười lạnh một tiếng, Ma Huyền tôn chủ nói:

- Trước mặt bốn toạ mà dám vũ lộng huyền thuật, người thực là múa rìu qua mắt thợ rồi.

Lời vừa dứt, hắc mang loé sang, thân ảnh Ma Huyền tôn chủ từ một hoá thành hàng ngàn, hàng vạn hư ảnh, với tốc độ không kém, sử dụng phương thức một chọi một để từng bước phá giải đợt huyền kích của Thiên Mục Phong.

Trên thiên không hắc ảnh chuyển động, thanh quang lưu thái phát ra, thân ảnh của hai người đều cấp tốc giảm xuống. Huyền ảnh đầy trời dần dần hợp nhất, cuối cùng hiển lộ quỹ tích vận hành của cả hai người.

- Ta nghĩ ngươi có bản lĩnh gì to lớn lắm, nhưng cũng chẳng có gì hơn ta.

Trong lúc truy đuổi, Ma Huyền tôn chủ cất tiếng mỉa mai. Nghe xong, Thiên Mục Phong chẳng có lấy một chút suy nghĩ, vừa chống đỡ vừa cười nói:

- Trước mặt ma tôn đại nhân, nhân vật như tiểu nhân đây tự nhiên là chẳng đáng giá một xu. Chỉ là có một vài cao thủ cũng chẳng thể làm gì được ta, ma tôn đại nhân nghĩ sao?

Thần sắc lập tức biến đổi, Ma Huyền tôn chủ chưa kịp mở miệng, một đạo ma mang kinh thiên đã xuất hiện và bao bọc khắp tứ phía của hắn ta. Trong lúc kinh dị, Ma Huyền tôn chủ ngẩng đầu lên nhìn, hắn thấy thân ảnh của Ma Đà lúc này đã phân ra làm chín đạo thân ảnh, trong đó có tám đạo đang phân bố xung quanh thân thể, một hắc sắc ma ảnh loé sáng ma quang kinh thiên bỗng ập đến trước mắt.

Nhìn thấy tất cả những điều đó, Ma Huyền tôn chủ hét lên một tiếng giận dữ, diên cuồng kêu lên:

- Đáng ghét, ta bất ngờ là ngươi lại học được Ma Tâm Cửu Chuyển trong Ma tông tâm quyết, Ma Đà ngươi thật là độc ác.

Trong thanh âm cuồng nộ, song thủ của Ma Huyền tôn chủ bỗng đưa cao lên, thân thể cấp tốc xoay thành vòng tròn. Một luồng hắc sắc bạo phong lấy hắn làm vị trí trung tâm, diên cuồng cuốn thẳng lên trời đánh vào pháp giới của Ma Tâm Cửu Chuyển do Ma Đà thiết lập, mỗi một thứ đều phát ra ánh sáng chói mắt.

Cảm giác thấy đợt phản kích cường đại của Ma Huyền tôn chủ, nhãn thần của Ma Đà tức thì trở nên lạnh lẽo. Song thủ chuyển động như bay, các thế của đôi bàn tay của lão lại rất cổ quái, tựa như Phật nhưng lại chẳng giống Phật, sau một lúc chuyển động thì phát ra đạo đạo ma chú, phi xạ khắp tứ phía trên đạo hào quang. Ma chú không ngừng phóng xuất ra bên ngoài, khiến cho bề mặt của đạo hào quang hắc sắc bắt đầu xuất hiện ánh sáng tứ sắc ám, lục, xám, nâu. Đồng thời mỗi một đạo trong tám đạo ma ảnh trên bề mặt hào quang đều lấp lóe ma quang hình thành tám tụ điểm, phát ra tám chùm quang hoa, giao thoa lẫn nhau trên trụ hắc sắc bạo phong đang toàn chuyển của Ma Huyền tôn chủ.

Trong lúc giao chiến, ma tôn cùng với Ma Đà toàn lực ứng phó lẫn nhau, song phương duy trì tình trạng đối kháng như thế rất lâu. Chỉ thấy Ma Tâm Cửu Chuyển pháp giới của Ma Đà đã bắt đầu yếu đi, hắc sắc bạo phong của ma tôn cũng dần dần nhợt nhạt, đến cuối cùng thì cả hai bên đều biến mất và hai cỗ cường lực kỳ dị cũng vì thế đồng thời biết mất theo.

Hắc vân tiêu tán, bóng ma ảnh lại trùng hiện, Ma Huyền tôn chủ nhìn vào Ma Đà với nhãn thần âm lãnh, hắn hét lên:

- Thủ đoạn khá lắm, ta cũng không lấy làm lạ khi ngươi lại dám giao chiến cùng Ma Thiên tôn chủ.

Ma Đà đáp trả không có lấy một chút biểu tình:

- Ma Huyền tôn chủ cũng là danh bất hư truyền, trong lúc gấp rút như thế mà còn có thể thi triển Ma Vân Thiên Phong để đánh phá pháp giới của ta, có lẽ ngoài ngươi ra thì cả Ma vực cũng chẳng thể có đến mấy người làm được.

Cách đó vài trượng, Thiên Mục Phong nhìn vào hai người với nhãn thần kỳ dị, cười hỏi:

- Thực lực của hai vị trông có vẻ tương đương, sự việc ngày hôm nay khó có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Ma Huyền tôn chủ hừ lên một tiếng giận dữ:

- Câm miệng lại, ngươi không có đủ tư cách đưa ra lời nói ở đây, cẩn thận bốn tôn chủ sẽ tiêu diệt ngươi đó.

Thiên Mục Phong vẫn cười nói một cách không quan tâm:

- Ta không nói thì ma tôn người không có ý nghĩ đó sao? Kỳ thật trong tâm lý mỗi người đều minh bạch tình hình trước mắt, dù không ai mở miệng nói ra, nhưng trong tâm lý cũng suy nghĩ về nó và đều có một đáp án. Hiện tại nhị vị có thực lực tương đương, thân thể ma tôn người vẫn còn thụ thương, sự lựa chọn của ta lúc này có ảnh hưởng rất lớn đối với người?

Nghe xong, sắc mặt Ma Đà lập tức biến đổi, không hiểu thấu được trong lời nói của hắn ta có ý tứ gì, phải chăng hắn ta có ý muốn xuất ngôn phản nhĩ lại sao?

Phía đối diện, nhân thân của Ma Huyền tôn chủ vẫn lạnh lùng không đổi, hiển nhiên những lời nói của gã đã đánh đúng vào sự lo lắng của hắn, khiến cho hắn không thể không điều chỉnh lại phân lượng đối với tình thế trước mắt. Không thể phủ nhận rằng Ma Đà đích xác rất mạnh, Thiên Mục Phong thì thần bí không thể không đề phòng. Thêm vào đó là hiện tại vẫn chưa biết được nơi hạ lạc của hai vật đó, khi thời gian đến thì bản thân cũng chắc đến chín phần mười là thu thập được vật đó, hiện tại đầu tiên nên đối phó với khó khăn trước mắt đã.

Trầm tư một lúc, Ma Huyền tôn chủ nhìn sang Ma Đà một lượt, chỉ thấy lão đứng trơ ra bất động, thần sắc của Thiên Mục Phong lại hàm tiếu, trông rất là tự tin.

Hừ lên một tiếng lạnh lùng, Ma Huyền tôn chủ nói:

- Tiểu tử, ngươi trực tiếp nói ra những lời như thế, không nghĩ là hai người bọn ta có thể sẽ giải quyết ngươi trước tiên, rồi sau đó mới ra tay tranh đoạt sao?

Thiên Mục Phong mỉm cười:

- Điều này đương nhiên ta đã nghĩ qua, nhưng trước mắt với tu vi ba người chúng ta mà nói, ma tôn người là người thứ nhất, đại sư là người thứ hai và ta là người sau cùng. Phân tích dựa trên lập trường của người, tự nhiên là người sẽ giải quyết ta trước tiên, sau đó là đến đại sư, nhưng cách tiến hành đó đã bị phá sản trong tình hình này. Nhưng đứng ở lập trường đại sư mà nói, thì sẽ muốn tiêu diệt người trước tiên. Sau đó là đến ta, bởi vì ông ta muốn mượn sức mạnh của ta để gia tăng sự thuận lợi trong việc diệt trừ người. Còn về lập trường của ta, đó chính là điều mà người quan tâm, bởi vì cho đến lúc cuối cùng thì người cũng phải giải quyết ta. Nhưng ta tự nhiên cũng muốn ngang bằng với hai người bọn người, sự mâu thuẫn đó không thể tránh được, nhưng thứ tự trước sau thì chỉ có thể dựa vào học vấn mà thôi, hai vị nghĩ sao?

Ma Huyền tôn chủ hừ một tiếng rồi nói:

- Lời nói của người cố nhiên là có lý, nhưng tiểu tử ngươi lại rất âm hiểm và độc ác, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào người cũng đều có thể sử dụng để đạt được mục đích. Lưu lại người ở bên cạnh chính là lưu lại một địch nhân âm độc, còn đáng sợ hơn là lưu lại một địch nhân quang minh chính đại. Vì thế chọn lựa của ta là phải tiêu diệt người trước tiên, đó là phương án chính xác nhất trong tình thế này, tin rằng Ma Đà cũng không đến nỗi ngu xuẩn, tự nhiên cũng thấu hiểu đạo lý này.

Thiên Mục Phong nghe như thế vẫn cười trả lời:

- Ma tôn đại nhân đã quá khoa trương rồi, người nghĩ trong ba người chúng ta, ai không âm hiểm độc ác, là người, ta hay là đại sư? Hắc hắc...

Ma Huyền tôn chủ hừ lên một tiếng giận dữ, hiển nhiên là bị những câu nói chẹn họng của Thiên Mục Phong làm cho hắn đến nỗi không thể mở miệng.

Đứng ở một bên, Ma Đà lúc này mới lên tiếng:

- Lời nói của thí chủ đích xác là những lời nói thật, ma tôn đại nhân hà tất phải tức giận? Thảo luận đã nửa ngày trời, chúng ta vẫn chưa đi đến bất kỳ một kết quả nào, hay là chúng ta lấy hành động thực tế để giải quyết tất cả mọi chuyện?

Dứt lời, thân thể gầy nhom lập tức lẳng không ngồi tọa giữa trời, thân ảnh lão bắt đầu phân tán hoá thành mười tám vị Phật tượng la hán, thi triển Phật môn Kim Cương La Hán trận, trực chỉ hướng sang mục tiêu là Ma Huyền tôn chủ.

376. Chương 376. Tái Thiêm Cường Địch

Khắp tứ phía, Phật quang phổ chiếu, kim quang chói lọi như mặt trời mang theo khí thần thánh xạ thẳng lên, hình thành một biển mây vàng, bao bọc toàn bộ Bồ Đề học viện ở bên trong. Dưới mặt đất, tất cả cao thủ trong Bồ Đề học viện bố trí thành một La Hán đại trận, ánh Phật quang phát ra lúc này đang được dung hội bởi Ma Đà, hai loại Phật pháp được liên kết thành một, hình thành nên một đạo pháp giới, bắt đầu bức đến thân thể ma tôn trên không.

Cảm thấy một kích này rất uy mãnh và cường đại, tâm lý của Ma Hoan tôn chủ nảy sinh cảnh giác, thân thể trong chớp mắt cấp tốc phản kích, toàn thân hoá thành bốn ma sát sắp xếp theo dạng chữ phẩm, tạo thành một hình thoi phát sáng.

Một đỉnh hình thoi hướng thẳng lên trời, trực tiếp đối kháng với Thiên Mục Phong ở phía trên. Ba thân ảnh ma sát còn lại phân bố theo hình tam giác, mỗi một bên đều phát ra ánh ma quang rực rỡ, hình thành một phiến tinh vân màu đỏ sẫm, ngạnh tiếp cùng Phật quang khắp tứ phía. Bốn ma sát giao nhau tại một điểm, ở trung tâm hình thành tạo nên một quả quang cầu chói sáng xoay tròn với vận tốc cao, càng lúc càng trở nên to lớn và sáng rõ hơn.

Dưới mặt đất, khi nhìn thấy quang cầu đó, thần sắc của tất cả cao thủ trong Bồ Đề học viện tức thì trở nên chấn động. Ma Hoan tôn chủ thực sự không hổ danh là Ma vực đệ nhị cao thủ, tu vi của hắn ta quá cường hãn, ma quyết thi triển đích xác mang uy lực cực kì bá đạo.

Vào lúc này, Lâm Vân Phong đột nhiên mở mắt ra. Hắn sau khi quan sát một lượt trận chiến của ba bên, mục quang liền chuyển sang hai toà lăng mộ lớn nhất, trong nhãn thần lộ ra thần sắc cổ quái. Thông qua sự thám xét của bản thân, hắn phát giác ra được phía bên trong hai lăng mộ này có một đạo Phật pháp phong ấn cực kì khó phát hiện. Có thể phỏng đoán là hai bảo vật Vạn Thú ma châu và Phệ Tâm kiếm đang được phong ấn ở bên trong.

Cần nhắc một chút, Lâm Vân Phong quay lại nhìn Trương Ngạo Tuyết phía sau lưng. Lúc này nàng đang trong quá trình nhập định, bất quá sắc mặt đã trở nên hồng hào hơn nhiều, trông có vẻ thương thế đang nhanh chóng thuyên giảm. Mục quang hắn lại chuyển sang thân thể của ba người đang giao chiến, tình huống lúc này đã phát sinh biến hoá. Ở trên không, Thiên Mục Phong đang bất động bỗng nhiên đảo chuyển, xoay vòng ngược lại với tần suất kì quái, hai dòng điện đen trên song thủ liên tục bành trướng rồi co rút lại tựa như đang thổ nạp, kèm theo là những âm thanh rất khủng bố.

Ở bên dưới, toàn thân của Ma Đà rực sáng kim quang, sau đó hoá thành một pho Phật tượng, vừa hấp nạp Phật quang trên thiên không, vừa phát ra một cột sáng vàng, tấn công mãnh liệt vào ma giới hình thoi do ma tôn tạo ra. Ánh kim quang ồ ạt đan xen vào nhau, còn hắc mang thì hiển hiện kì uy, cả hai liên tục triệt tiêu lẫn nhau, rồi không ngừng tụ lại, đối kháng một cách liên miên bất tận.

Khi tốc độ của quang cầu đạt đến cực hạn, lực lưu chuyển tựa hồ biến mất. Toàn bộ quang cầu dưới tác dụng của tốc độ cao trông như đang tĩnh lặng bất động, kì quang trên bề mặt trở nên đại thịnh, Ma – Hoan – Thiên – Thu bốn chữ pháp quyết đột nhiên phi ra khỏi quả cầu, bay về phía bốn ma sát. Khi bốn chữ pháp quyết cùng bốn ma sát kết hợp lại làm một, ma mang trên khắp cả kết giới hình thoi bỗng bạo trướng. Ma sát đang đối kháng với Thiên Mục Phong liền bạo phát một trận cuồng phong cường bạo, lập tức chấn tan hai dòng điện đen do Thiên Mục Phong xuất ra, cường kinh mạnh mẽ của vụ nổ cũng chấn y văng đi trong không trung.

Phía bên dưới, ma quang đột nhiên tụ lại ở giữa ba ma sát, trên bề mặt của kết giới hình thành một chùm sáng xoay tròn, dựa vào lực thôn phệ vạn vật để đối trận với cột sáng vàng của Ma Đà, song phương tức thì kịch liệt công kích lẫn nhau, cục diện hình thành thế giằng co. Thời gian dần qua, kim quang trên toàn thân của Ma Đà dần tiêu tán, nhưng ma mang kết giới phía đối diện lại bành trướng, sau khi hấp nạp hoàn toàn Phật quang, cuối cùng hoá thành một trận bạo phong kinh thế, nhất cử chấn bay hai bên giao chiến ra xa mười trượng.

Khi cuồng phong vừa dứt, phía dưới mặt đất gạch đá bị chấn động đến hoá thành bụi, hoa cỏ tàn lụi bay

Thiên Mục Phong và Trương Ngạo Tuyết tức thì trở nên kinh hoảng, vội vàng ngẩng đầu lên quan sát. Chỉ thấy song thủ của Giang Nam Tài Tử để ở trước ngực lúc này liên tục đẩy ra theo hình chiếc nón, không ngừng luân chuyển theo quỹ tích vòng tròn, trước ngực hần ta hình thành một Đạo gia âm dương bát quái đồ, nhanh chóng xoay vòng.

Khi đạo âm dương bát quái này bắt đầu ổn định, song thủ của Giang Nam Tài Tử lập tức đẩy ra khiến đạo bát quái tự động phi xuất, mục quang hần tiếp tục quan sát tung ảnh của nó. Khắp tứ phía, Ma Hoan tôn chủ, Ma Đà, Thiên Mục Phong, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong cùng tất cả các đệ tử của Bồ Đề học viện đều chú thị quan sát đạo bát quái đang ở trên không trung, phán đoán thử xem rốt cuộc sẽ có phát hiện hay biến hoá gì.

Lúc này thời gian trôi qua một cách chậm chạp, đạo âm dương bát quái đó sau khi xoay chuyển khắp một vòng trong khuôn viên của Bồ Đề học viện thì bắt đầu dần dần thu hẹp phạm vi tìm kiếm, cuối cùng bất ngờ dừng lại trên đỉnh đầu của Giang Nam Tài Tử rồi xoay tít giữa hai tòa pháp lăng lớn nhất. Nhìn vào đó, Giang Nam Tài Tử kinh hô một tiếng, thân thể đột nhiên đằng không bay lên, khi vừa bay lên cao độ ba trượng lại bất ngờ chuyển hướng, song thủ phát ra ánh lam quang lộng lẫy, hướng về tòa pháp lăng bổ xuống.

Đúng ngay thời khắc này, Ma Hoan tôn chủ cùng Ma Đà hiển nhiên đã minh bạch vật đó đang bị phong ấn trong toà pháp lăng. Cả hai gầm lên giận dữ, thân thể lao tới tòa pháp lăng với tốc độ tựa thiểm điện.

Cùng lúc đó, Pháp Luân đại sư ở trên mặt đất bỗng nhiên hét lên một tiếng cuồng nộ, thân thể mượn phản lực từ mặt đất lao đến bên cạnh tòa pháp lăng, song thủ đẩy ra hai bên một trái một phải mà huy vũ, cải biến phương hướng lưu chuyển của khí lưu bên ngoài thân thể, khiến thân thể trước khi lao đi đã xoay tròn như bay, dốc hết toàn bộ sức mạnh của bản thân liều mạng phát ra một kích, mong muốn cản trở ý đồ phá huỷ pháp lăng đang phong ấn tà vật của ba người kia.

Trong thời khắc quan trọng này, Thiên Mục Phong tịnh không tiến về phía trước để tranh đoạt mà lại ngăn cản Lâm Vân Phong, rồi trầm giọng nói:

- Ngay lúc này, với thực lực của chúng ta, dù có đoạt được vật đó vào tay cũng khó mà bảo quản được, vì thể dừng nên mạnh động. Hiện tại cần phải cân nhắc kĩ lưỡng, trong ba người đó ai sẽ có thể tranh đoạt vật đó với bọn ta. Theo tình huống trước mắt, khả năng tệ nhất là cả ba người đều xuất thủ, kể đến là hai người, tốt nhất là chỉ một người, còn nói không một ai tranh đoạt thì thực là chỉ tưởng tượng mà thôi.

Lâm Vân Phong sốt ruột hỏi:

- Người nói ra những vấn đề đó thì tác dụng gì, còn không mau giải thích rõ?

Thiên Mục Phong lắc đầu đáp:

- Việc này vô cùng thiết yếu. Hôm nay chúng ta đến đây chỉ có ba kết quả, một là lấy được vật muốn lấy, hai là không lấy được, ba là âm thầm rời khỏi đây, còn nếu rời khỏi đây mà lại bị trọng thương thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến chúng ta.

Lâm Vân Phong nói:

- Ta không tranh luận những điều này với người, khi khả năng xấu nhất xảy ra với chúng ta, theo người nên chọn lựa như thế nào?

Thiên Mục Phong trầm giọng:

- Nếu là như thế, cơ hội tranh đoạt của chúng ta trở nên rất nhỏ bé, ta chủ trương từ bỏ, rồi chờ đợi thời cơ đến một lần nữa. Chỉ ít non xanh còn đó, vẫn còn có lúc Đông sơn tái khởi. Nếu chỉ có hai người tranh đoạt tà vật, chúng ta vẫn có thể thừa cơ lợi dụng mà đắc lợi, còn nếu chỉ có một người, thì với phân lượng của đối phương, khó có thể ngăn tiếp ba người chúng ta.

Nghe xong, Lâm Vân Phong muốn hỏi thêm một lần nữa nhưng bị Trương Ngạo Tuyết cản lại, mục quang gợi ý bọn họ nên chú thị quan sát tình hình phía bên kia. Nguyên lai khi ba người bàn bạc, Giang Nam Tài Tử đã nhanh tay hơn một bước, phá tan tòa pháp lăng, làm lộ ra một đạo kết giới kim sắc, khắp tứ phía

Phật án phân bố dày đặc, ánh Phật quang liên kết thành một tuyến, hình thành nên một chữ “Phật” to lớn. Bên trong kết giới là một thanh trường kiếm ba thước có hình dạng đặc dị lấp lánh ánh sáng xanh thẫm.

Pháp lăng ngay lập tức bị phá tan tành, Ma Hoan tôn chủ và Ma Đà đồng thời lao tới, cường kinh của hai người tấn công thẳng vào chính giữa đạo kết giới Phật pháp, nhất cử tạo ra một vết nứt trên bề mặt. Nhưng đúng trong thời khắc này, một kích do Pháp Luân đại sư tập trung toàn bộ sức mạnh bản thân cũng đã tiến đến, nghênh đón hai thân thể của Ma Đà và Ma Hoan tôn chủ do phản lực chấn lùi lại.

Trong lúc nguy cấp, thân ảnh của Ma Đà lập tức loé sáng, tránh khỏi một kích đó, nhưng Ma Hoan tôn chủ dù muốn lẩn tránh vẫn không kịp, chỉ còn cách ngạnh tiếp. Một tiếng nổ lớn tức thì truyền ra, Ma Hoan tôn chủ gầm lên một tiếng giận dữ rồi bị đẩy lui ra sau vài trượng, riêng toàn thân của Pháp Luân đại sư máu me đầm đìa, cơ thể liên tục lao đảo lùi lại cạnh bảy tòa pháp lăng, sau cùng gục xuống ngay tại nơi đó.

Giang Nam Tài Tử khi nhìn thấy thanh kiếm, nhân thân lập tức lộ ra vẻ thèm thuồng, thân thể run lên rồi xuất hiện phía trước kết giới Phật pháp, lực mang trong lòng song thủ đột nhiên đại thịnh, một luồng khí tức quỷ dị xuyên qua kết giới truyền đến thân kiếm, khiến cho nó tức thì chấn động. Ma Đà nhìn thấy tình trạng đó thì sắc mặt khê biến đổi, mục quang liền chuyển sang một tòa pháp lăng khác rồi phi thân bỏ ra một chưởng, hắc sắc chưởng kinh trông chẳng khác gì cuồng phong cuốn tới.

Ánh kim quang loé sáng, ba vị cao thủ của Bồ Đề học viện lập thân ở ngay trước mặt của tòa pháp lăng, khí mạch của bọn họ đã có sự tương thông với nhau, tức thì tụ tập pháp lực của cả ba người lại làm một, phát động một kích chí cường, ngạnh tiếp một chưởng của Ma Đà. Một tiếng nổ lớn xuất hiện, hai lực lượng bài xích lẫn nhau, chỉ một lúc sau phát sinh ra trận nổ kinh hoàng, nhất cử chấn bay ba vị cao thủ của Bồ Đề học viện, nhưng một chưởng của Ma Đà cũng vì thế mà tiêu thất.

Bên kia, Ma Hoan tôn chủ nhìn vào Giang Nam Tài Tử, miệng phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, Ma tông Tâm Dục Vô Ngân pháp quyết đột nhiên được phát động, phách ra những đạo tinh thần dị lực chẳng khác gì hàng vạn cây kim châm vào thân thể Giang Nam Tài Tử, một đòn chấn bay hắn đi. Trong nháy mắt biến thân tiến đến trước mặt kết giới Phật pháp, Ma Hoan tôn chủ hét lên cuồng bạo, hữu thủ tức thì lật lại, một đoàn ma quang lưu chuyển với tốc độ cao xuất hiện trong lòng bàn tay của y, kiên quyết xông vào kết giới Phật pháp. Theo hữu thủ ép xuống, ma lực kinh thiên cùng với Phật lực thần thánh ma sát lẫn nhau, vết nứt ban đầu của kết giới Phật pháp bỗng nhiên ngày càng lớn ra, trong chớp mắt kết giới bị chấn tan tành.

Kết giới tức thì tiêu tán, một loại chí độc – chí tà – chí âm chi khí cuồng dã chiếm lĩnh khắp tứ phía, rồi ngay lập tức tràn ngập khắp cả Bồ Đề học viện. Đồng thời, Phệ Tâm kiếm vừa được giải thoát khỏi ấn phong đột nhiên ngân lên một tiếng, thanh âm kiếm ngân chấn hồn của nó khiến cho mọi người tại đương trường đều phải đại kinh, kiếm khí tỏa ra vùn vụt mù trời, âm phong khắp tứ phía gầm thét cuồng nộ, còn phát ra cả quỷ khí âm sâm.

Lúc này, Ma Hoan tôn chủ, Ma Đà, Giang Nam Tài Tử, Thiên Mục Phong, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong đều nhìn vào chí độc chi khí trong truyền thuyết một cách kinh ngạc, mục quang theo dõi sự di động với tốc độ cao của thanh kiếm xanh thẫm. Dích xác là thanh tà binh trong truyền thuyết này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, nó sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến tình hình ở Nhân gian? Trong chuyến đi đến Bồ Đề học viện lần này, ba người nhóm Trương Ngạo Tuyết liệu có đạt được sở nguyện?

Dưới bầu trời màu xanh thẫm, một đạo hắc ảnh hướng về phương nam phi hành với tốc độ cực cao. Ngoài một dặm ở phía sau, còn có một đạo hắc ảnh khác cũng đang gấp rút đuổi theo, cự ly của hai bên càng ngày càng gần lại.

Nằm trên lưng hắc hổ, Hoàng Thiên cất giọng hư nhược:

- Hắc hổ, ngươi đưa ta đi đâu vậy? Hiện tại kinh mạch toàn thân ta đã đứt gần hết, chân nguyên cũng thực sự hao tận, đã không còn sống được bao lâu nữa, ngươi còn không bỏ ta xuống mà chạy đi? Lão tặc đã truy đuổi theo chúng ta rất lâu rồi, chỉ cần ngươi thả ta xuống thì tốc độ của ngươi sẽ nhanh chóng gia tăng, đào thoát khỏi sự truy đuổi của lão ta.

Ở phía trước, hắc hổ khê gầm lên một tiếng rồi quay lại nhìn Thiên Tàn lão tổ đang truy đuổi bọn họ cho đến cùng, từ miệng nó phát ra một tiếng rống kì quái, sức cản của khí lưu ở trước mặt đột nhiên giảm xuống

Thiên Mục Phong ở bên cạnh thấy thế liền tăng tốc truy kích Ma Đà đồng thời truyền âm nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Nàng thu thập xong ma châu thì hãy lập tức đào tẩu, không nên nán ná ở đây. Ta cùng Lâm Vân Phong sẽ đoạn hậu rồi ly khai nơi này sau.

Pháp Luân đại sư dưới mặt đất nhìn thấy tình hình liền bất chấp thương thế, cấp tốc đề tỵ phần chân nguyên tàn dư thi triển Phật môn công phu Sư Tử Hồng:

- Trương thí chủ, vật đó tuyệt không thể tiếp vào tay, hãy mau chạy đi.

Thanh âm đột ngột vang lên khiến tâm thần Trương Ngạo Tuyết chấn động, lập tức phản xạ co tả thủ lại rồi đưa thần kiếm ra đón, tựa như muốn dùng thần kiếm để ngăn chặn ma châu. Tuy Vạn Thú ma châu đã bị chặn lại nhưng quang hoa của Tử Ảnh thần kiếm cũng trở nên ảm đạm, thân kiếm rung động kịch liệt đồng thời phát ra những tiếng ngân ai oán như muốn thoát khỏi sự tiếp xúc với ma châu. Hết sức kinh hãi, Trương Ngạo Tuyết vội dụng lực chấn bay ma châu ra xa rồi phiêu lãng hạ thân xuống bên cạnh Pháp Luân đại sư, khuôn mặt vẫn còn vương lại thần sắc hãi hùng, ánh mắt chứa đầy vẻ kinh ngạc.

Giang Nam Tài Tử cùng Ma Hoan tôn chủ sau một hồi truy đuổi kịch liệt, đều đã thi triển tuyệt kỹ ma pháp của mình, Phệ Tâm kiếm dưới sự giằng co của họ đang lơ lửng ở chính giữa. Xảo hợp làm sao, lúc này Ma Đà bị Vạn Thú ma châu thôn phệ ngược trở lại đã hấp dẫn ánh mắt Ma Hoan tôn chủ, chớp lấy cơ hội hiếm có này, Giang Nam Tài Tử cấp tốc phát động một thế công cường liệt của Phệ Tâm kiếm quyết, chớp mắt đã kéo Phệ Tâm kiếm trở lại bên cạnh mình.

Nhận ra có điều bất ổn, Ma Hoan tôn chủ vội quay đầu lại thì đã thấy Phệ Tâm kiếm lấp lánh quang hoa xanh thẫm quỷ dị đang ở trước mặt đối phương, tựa hồ như đang phân biệt khí tức trên thân y. Biết rằng không hay, Ma Hoan tôn chủ liền hét lớn, dùng pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân phát động công kích với khí thế tựa lời nộ thiên địa, tinh thần dị lực dày đặc nhất cử bao bọc lấy Giang Nam Tài Tử.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, song nhãn của Giang Nam Tài Tử đỏ ngầu đầy vẻ âm độc, tràn ngập cừu hận đối với Ma Hoan tôn chủ. Thì ra khuôn mặt hắn ta đã bị bóp méo đến đáng sợ, trên thân thể độc sát chi khí điên cuồng lan tỏa ra bên ngoài, hiển nhiên cực kỳ thống hận đối phương, đối với đòn tấn công bằng tinh thần lực này cảm thấy khủng bố vạn phần.

Lúc này, Giang Nam Tài Tử toàn thân bùng phát khí tức thâm hiểm tà ác, xảo diệu là pháp quyết hắn ta đang dùng chính là Phệ Tâm kiếm quyết, trong tình huống đặc thù này lại khiến cho pháp quyết tà độc trong nội thể hắn đại thành. Ma Hoan tôn chủ quan sát biểu tình của Giang Nam Tài Tử, chỉ phát ra một tiếng cười lạnh leo âm u, dùng tinh thần lực công kích quyết đưa đối phương vào tử địa.

Phệ Tâm kiếm bất ngờ cảm giác thấy một cỗ khí tức tà độc kích tới liền bạo trưởng lực mang, thân kiếm rung lên phát ra một tiếng kiếm ngâm chấn thiên với tần suất cổ quái, đã bất ngờ chấn tan đòn công kích bằng tinh thần dị lực của Ma Hoan tôn chủ. Sự uy hiếp vừa được giải trừ, Giang Nam Tài Tử gầm lên cuồng nộ, hữu thủ lập tức thi triển kiếm quyết, Phệ Tâm kiếm đang ở trước ngực hắn ta thuận theo kiếm quyết mà chuyển động, bạo phát quang mang tà dị. Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trăm ngàn đạo kiếm khí âm độc tụ thành một quả cầu, nhân lúc Ma Hoan tôn chủ lui lại mà truy đuổi rồi đột nhiên phát nổ hất bay y ra xa.

Khi ấy cũng là lúc Trương Ngạo Tuyết hạ thân xuống mặt đất. Những biến chuyển của hai phía đồng thời phát sinh khiến toàn trường kinh hãi, mọi hành động đều dừng lại, ai nấy chú nhãn quan sát tình cảnh đang diễn ra.

Chỉ thấy Giang Nam Tài Tử tay nắm chặt Phệ Tâm kiếm, toàn thân quang mang xanh thẫm lóe sáng như điện, song nhãn lập lòe lam quang quỷ dị. Trên không trung, một luồng khí tà độc điên cuồng bạo trưởng, quỷ khí giăng đầy, cuồng phong rú rít cuồng đại làm cho mái tóc dài của hắn ta bay lất phất, trông chẳng còn giống vị tài tử mà tựa như một Âm Thi độc thần nơi a tỳ địa ngục đang quan sát mọi người với ánh mắt vô cùng oán độc.

Cách đó ngoài mười trượng về phía bên trái, Ma Hoan tôn chủ đang thọ thương trầm trọng. Toàn thân y ma quang dao động loạn xạ, chân nguyên trong nội thể chấn động cực kỳ cường liệt do một kích chí mạng vừa rồi. Vốn dĩ, trước đó y đã bị thương bởi liệt hỏa của Cửu Thiên Hồng Liên trong cuộc chiến với Trương

Ngạo Tuyết, rồi lại bị Phệ Tâm kiếm khí xâm nhập, khiến cho một ma tôn hiệu xưng Ma vực đệ nhị cao thủ như y cũng không thể chi trì nổi. Hai lực lượng hoàn toàn tương phản này không ngừng phá hủy kinh mạch trong nội thể khiến y gằm rống điên cuồng, ánh mắt vô cùng căm giận nhìn vào Giang Nam Tài Tử, có thể thấy Ma Hoan tôn chủ không dễ dàng bỏ qua món nợ này.

Về phần Ma Đà, sau khi từ bỏ Vạn Thú ma châu và tránh thoát đòn công kích của Thiên Mục Phong thì đang đứng tĩnh lập trên không trung, dùng nhãn thần lạnh lẽo quan sát tất cả mọi việc. Khuôn mặt khô héo tĩnh lặng như nước khiến người khác cơ hồ không thấy bất kỳ động thái nào của lão. Lâm Vân Phong vừa rồi bị lão ta chấn bay lúc này đã quay lại bên Trương Ngạo Tuyết, Thiên Mục Phong cũng ngừng truy kích trở về đứng cạnh nàng. Viên ma châu gây ra cuộc tranh đoạt của mọi người hiện giờ nằm yên bình trên mặt đất, tỏa ra hào quang đầy mê hoặc.

Liếc nhìn Giang Nam Tài Tử, Trương Ngạo Tuyết cúi xuống hỏi Pháp Luân:

- Đại sư, theo truyền thuyết thì Vạn Thú ma châu có khả năng khắc chế tất cả yêu ma quỷ quái trong thiên hạ, có sao vừa rồi...?

Nàng không nói hết câu vì biết Pháp Luân đại sư nhất định sẽ tiết lộ cho nguyên do.

Pháp Luân đại sư ngẩng lên nhìn Ngạo Tuyết, hạ giọng trả lời:

- Tương truyền vật này là khắc tinh của yêu ma quỷ quái trong thiên hạ, đích xác là không giả, nhưng nếu chỉ có như thế thì Bồ Đề học viện đã chẳng phải phong ấn nó làm gì.

Nghe vậy, Thiên Mục Phong liền thắc mắc:

- Theo ý đại sư thì viên Vạn Thú ma châu này bên trong còn có bí mật khác?

Vị đại sư đức cao vọng trọng khẽ thở dài:

- Sự việc đã đến nước này, lão nạp cũng không thể giấu các vị nữa. Sở dĩ bốn viện phải phong ấn vật ấy là do xuất xứ tà ác của nó, Vạn Thú châu được gọi là ma châu bởi nó không những khắc chế ma quỷ mà còn khắc chế mọi sinh linh tồn tại trên thế gian. Phàm là sinh linh, nếu tiếp cận nó đều bị nó thôn phệ rồi tiêu diệt, hoặc bị dung hợp mà hóa thành Thiên Sát. Vì lý do này mà hai vị cao tăng của bốn viện mới nguyện ý dùng thân mình làm đỉnh để phong ấn nó hàng ngàn năm nay.

Sắc mặt đại biến, Lâm Vân Phong cả kinh hô lên một tiếng, nói:

- Nếu lời đại sư là thật thì chẳng phải nó là vật chí tà chí sát của thế gian hay sao?

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Pháp Luân đại sư thở dài đáp:

- Lời thí chủ nói chẳng sai, nó đích xác là vật chí hung chí sát, là khắc tinh của ma quỷ và sinh linh vạn vật trong thiên hạ.

Nghe thế, ba người Trương Ngạo Tuyết, Thiên Mục Phong cùng Lâm Vân Phong thần sắc đều trở nên trầm trọng, biến hóa này quả ra ngoài ý nghĩ và cũng là một sự đả kích vô cùng lớn đối với bọn họ.

Phía trên cao, trong lúc Ma Hoan tôn chủ nhãn thần thay đổi liên tục như đang cân nhắc điều gì đó, trên khuôn mặt ốm yếu của Ma Đà chợt hiện lên biểu tình kỳ quái. Trầm mặc một lúc, lão đột nhiên phi xuống, xạ thẳng tới Vạn Thú ma châu đang nằm trên mặt đất.

Lão vừa động thân thì Ma Hoan tôn chủ đã cấp tốc truy theo, hai người không phân biệt trước sau lao đến, dùng toàn lực thi triển sở học của bản thân để tranh đoạt. Thực lực hai bên lúc này có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân, tuy Ma Đà thân thể thụ thương do bị ma châu thôn phệ ngược trở lại, nhưng Ma Hoan tôn chủ cũng chẳng hơn gì, thụ thương tới hai lần. Ai thắng ai bại khó mà nói trước.

Ba người Trương Ngạo Tuyết chỉ lấy mắt quan sát, tuyệt không dám xuất thủ lần nữa, phần Giang Nam Tú Tài đã đắc thủ Phệ Tâm kiếm nên cũng không có hứng thú tranh giành. Còn phía Pháp Luân đại sư, ông đang hạ giọng phân phó cho đám môn hạ, một lúc sau, bọn họ đã rời đi gần một nửa, chỉ lưu lại bên cạnh mười hai vị đệ tử, trong đó có ba người tu vi khá cao. Trận chiến trên không giữa Ma Đà và Ma Hoan tôn chủ mỗi lúc càng thêm kịch liệt.

Pháp Luân đại sư bỗng nhỏ nhẹ nói với bọn người Trương Ngạo Tuyết:

- Ba vị thí chủ, lão nạp có một chuyện cần nhờ, chẳng hay ba vị có thể đáp ứng chăng?

Nghe vậy, cả ba đồng chuyển thân, Trương Ngạo Tuyết đứng ra hỏi:

- Thỉnh đại sư cứ nói, nếu giúp được, chúng tôi nhất định chẳng chối từ.

Khe khẽ gật đầu, đại sư hạ giọng:

- Đại cục hôm nay đã định, chẳng thể vãn hồi. Lão nạp chỉ hy vọng ba vị hứa một điều, chút nữa khi nghe tiếng ra hiệu của ta thì hãy lập tức ly khai nơi này.

Nghe vậy cả ba người ngơ ngẩn quay mặt nhìn nhau.

Suy nghĩ một lúc, Trương Ngạo Tuyết gật đầu đồng ý. Nhưng Lâm Vân Phong hiểu kỳ hỏi lại:

- Tại sao vậy? Đại không muốn chúng tôi ở lại tương trợ hay sao, chuyện này đâu phải đã hết hy vọng, sao lại bảo chúng tôi rời khỏi nơi đây?

Pháp Luân đại sư lắc đầu thở dài, mục quang nhìn về phía chân trời xa xa, khuôn mặt tái nhợt của ông đầy vẻ thê lương nói:

- Các vị sau này nếu gặp chương giáo của bốn viện, xin thay lão nạp chuyển đến ông ấy một câu “Thiên niên Bồ Đề viện, nhất triều hóa phi yên, chỉ vì tức thế duyên, Bồ Đề ứng Thiên Sát!” (Ngàn năm viện Bồ Đề, nay chợt hóa khói bay, chỉ vì duyên nhiều đời, Bồ Đề ứng Thiên Sát!)

Trương Ngạo Tuyết sắc mặt đại biến, khuyên nhủ:

- Đại sư không nên bi quan như vậy, bất kể thế nào chúng tôi cũng sẽ toàn lực giúp đại sư vãn hồi đại cục.

Pháp Luân đại sư đáp lại với ngữ khí thê lương:

- Phật dạy mọi việc trên thế gian đều không ngoài vòng nhân quả, cổ miếu ngàn năm vì ứng kiếp mà diệt vong. Ý trời khó cãi!

Trương Ngạo Tuyết đang định phản bác thì một tiếng nổ long trời truyền đến, mọi người nhìn lên chỉ thấy Ma Đà cùng ma tôn đồng thời phi ra. Giữa không trung kỳ quang bay lượn, khí lưu sắc như dao phóng về phía các tầng đá dưới mặt đất.

Trong màn mê vụ, song phương đứng cách nhau mười trượng, mỗi bên đều đề tụ chân nguyên để chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Đúng lúc này, Giang Nam Tài Tử phát ra một tiếng cuồng tiếu, tay nắm chặt Phệ Tâm kiếm khí thể kinh người đột nhiên xuất hiện xen vào giữa hai người. Thần kiếm trong tay hắn ta huy vũ, hai đạo kiếm trụ thanh uy cường đại kinh thể hải tục với quang hoa xanh thẫm lấp lánh phân ra chém về hai phía.

Đối với sự chiếm tiện nghi này của Giang Nam Tài Tử, Ma Đà và Ma Hoan tôn chủ cực kỳ thống hận. Cả hai hét lên một tiếng đồng thời xuất thủ, mỗi người đều dùng toàn lực phát động, bắt đầu liên hợp tấn công đợt thứ nhất.

380. Chương 380 - Ý Ngoại Tình Huống

Ma quyết quỷ dị đó được thi triển, lập tức cả không trung của Bồ Đề học viện ma khí xung thiên, ma mang bao bọc cả ngọn núi, trên ngàn đạo ma khí với tần suất bất đồng tụ lại thành một đoàn, khiến mọi chỗ trong phạm vi công kích không ngừng phát sinh dị biến. Cứ mỗi một cặp ma mang với tần suất khác nhau tiếp cận rồi dung hợp lại thành một thể thì sẽ sản sinh chấn động, hình thành ma âm, cả ba hình thức ma mang – ma âm – ma lực kết hợp lại với nhau, vừa công kích vừa biến hóa, khiến cho người khác vô pháp phòng ngự.

Phía đối diện, Ma Đà lại thi triển pháp quyết chí cường của bản thân – Phật Ma Song Tâm quyết! Chỉ thấy thân thể lão ta dừng lại, song thủ cấp tốc huy động trước sau, trái phải với tốc độ kinh nhân, tựa hồ sinh ra hàng ngàn đôi tay. Cùng với sự phát động của pháp quyết, Ma Đà lúc này đột nhiên phát sinh dị biến,

ngoại trừ khuôn mặt gầy gò vẫn giữ nguyên, sau lưng lão ta lại mọc ra thêm một khuôn mặt khác cùng hai cánh tay - vừa sinh ra đã lập tức huy động phối hợp với đôi tay ở phía trước.

Vào thời khắc này, Ma Đà tựa như hai người kết hợp làm một, biến thành một quái vật hai mặt bốn tay. Phía chính diện, ánh mắt lão ta lóe sáng kim quang, song thủ kết thành một đạo Phật ấn. Còn phía sau, song nhân lại lấp lánh huyết mang yêu diễm, song thủ cuồng chuyển ma quyết. Cùng với Phật – Ma chi lực, bên ngoài thân thể Ma Đà xuất hiện một tầng hào quang bao bọc, trên đó đồng thời hiện diện cả kim phật lẫn ác ma, mỗi một bên đều tự phát xuất Phật quang và ma mang của riêng mình, dưới sự khống chế của Ma Đà, một chính một tà hai cổ lực lượng đáng sợ tấn công thẳng về phía Giang Nam Tài Tử.

Quan sát cả Ma Đà và ma tôn với thần sắc vừa kinh vừa nộ, Giang Nam Tài Tử hiển nhiên không thể tưởng được là hai người lại liên thủ, hơn nữa lại phát ra một kích chí cường hướng về hắn. Mặc dù bản thân hắn ta tự nhận không sợ đòn hợp kích này, nhưng đến khi chân chính đối diện với nó, mới phát hiện được đòn công kích của hai đối thủ thực hung hãn vô cùng, chỉ chớp mắt đã chấn huỷ đạo kiếm trụ của hắn, rồi tiếp tục điên cuồng cuốn tới bản thể hắn ta.

Cảm giác nguy hiểm cận kề, Giang Nam Tài Tử hú lên hung dữ, tâm sinh độc niệm, song thủ nắm chặt Phệ Tâm kiếm, miệng gầm lớn:

- Phệ Tâm Tàn Hồn, diệt quỷ đồ tiên!

Lời vừa dứt, miệng liền phun ra một bùm máu lên thân kiếm, dùng lệ huyết dẫn chú, phát động uy lực tối cường của chí độc chi khí, thi triển Phệ Tâm Tàn Hồn kiếm quyết.

Chỉ thấy toàn thân Giang Nam Tài Tử bạo phát ám lực, ám hồng song sắc quang hoa, trước tiên hình thành một pháp giới song sắc bên ngoài thân thể, ngăn ngừa ma mang, ma âm cùng ma lực đáng sợ của Ma Hoan tôn chủ. Tiếp đó, trường kiếm trên tay xoay ngược lại, sử dụng thông thể huyết hồng của Phệ Tâm kiếm tự đâm thẳng vào ngực mình, dùng tiên huyết tế kiếm, khiến cho nó và bản thân dung hợp lại với nhau, cuối cùng Phệ Tâm kiếm biến mất trong cơ thể hắn.

Tiếp đó, Giang Nam Tài Tử gương cao song chưởng hợp lại thành hình chữ thập, miệng không ngừng niệm chú thôi động pháp quyết, toàn thân lực mang đại thịnh, chỉ chớp mắt hóa thành một đoàn lực mang từ lớn biến nhỏ lại, thân ảnh của Giang Nam Tài Tử đột nhiên biến mất, một đạo cự kiếm siêu đại bất ngờ hiển hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, đợt công kích của Ma Đà và ma tôn đã chấn phá pháp giới do Giang Nam Tài Tử thiết lập, nhưng đạo cự kiếm do nhân kiếm hợp thể này lại tự động xoay tròn, cùng lúc đó phong vân cuốn tới như muốn che lấp cả bầu trời, thân kiếm từ một phân ra thành hai, một đạo ám lực một đạo ám hồng dựng đứng thẳng lên trời, phân ra trăm xuống hai bên, trực tiếp công kích Ma Đà và ma tôn. Tại hiện trường, khí lưu tập trung lại một cách dày đặc, thể công của cả ba bên vừa tiếp xúc với nhau đã dẫn phát bạo tạc trong phạm vi vô cùng lớn, mỗi một đòn công kích đều phát ra quang hoa chói mắt, làm phát sinh sự ma sát lẫn nhau, cuối cùng dấy lên một cỗ diệt thể cuồng phong.

Sóng kinh mãnh liệt bất ngờ tiến đến, sắc mặt của mọi người ở dưới mặt đất lập tức trở nên nghiêm trọng, toàn lực triển khai pháp giới nhằm chống chọi với trận cuồng phong tuyệt thế này.

Tuy nhiên, uy lực của trận bạo tạc này thực sự quá lớn, dung hợp một kích tối cường của ba vị cao thủ tuyệt đỉnh, sức mạnh cường đại của nó thậm chí còn khiến chính bản thân Ma Hoan tôn chủ cũng khó mà phòng ngự được, huống hồ những môn hạ của Bồ Đề học viện.

Chỉ nghe tiếng kinh hô truyền lại, những người đang ở dưới mặt đất, bao gồm cả Trương Ngạo Tuyết, đều bị trận bạo phong đáng sợ này chấn bay, các đệ tử của Bồ Đề học viện bị cuốn đi xa tít, không ngừng phát ra những tiếng kêu thê thảm.

Khi quang hoa tàn lụi, bụi đất tung bay mù mịt, cả Bồ Đề học viện bị tàn phá đến không thể nhận ra, sau đó nhóm ba người Trương Ngạo Tuyết xuất hiện giúp đỡ những đệ tử thụ thương của Bồ Đề học viện. Nhưng trên không trung, Giang Nam Tài Tử đã khôi phục nhân hình, tay nắm chặt Phệ Tâm kiếm, toàn thân đầm đìa tiên huyết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cách đó khá xa, Ma Đà và Ma Hoan tôn chủ đang phiêu lãng trên không trung, nhìn vào biết ngay bọn họ

đều bị trọng thương, khí tức trở nên yếu nhược vô cùng, hiển nhiên một kích tuyệt cường vừa rồi đã khiến cho bọn họ tam bại câu thương, không ai chiếm được điểm tiện nghi nào. Còn về Vạn Thú ma châu, lúc này nó đang bay lơ lửng trên không trung cách mặt đất ba thước một cách thần kì, không những thế lại còn tự động xoay vòng, tựa như bản thân nó có ý thức cực mạnh.

Nhìn lướt qua Ma Đà lẫn Ma Hoan tôn chủ một lượt, mục quang Giang Nam Tài Tử dừng lại trên viên Vạn Thú ma châu, tâm niệm cấp chuyển, thân thể tức thì xuất hiện ngay bên cạnh nó, tả thủ đưa ra, Phệ Tâm kiếm đột nhiên hiện ra trong lòng bàn tay, một đạo lực sắc quang hoa mang theo tà độc chi khí chụp lấy ma châu.

Từ phía xa, Ma Đà và ma tôn trong thấy tình trạng đó đều hét lên một tiếng giận dữ, cả hai người đồng thời hướng về mặt đất mà biến mất, rồi tức thì xuất hiện bên cạnh Giang Nam Tài Tử, tiếp tục tranh đoạt ma châu.

Nhận ra ý đồ của Giang Nam Tài Tử, Ma Đà cùng ma tôn tức giận kêu lên, cấp tốc xông đến ngăn cản.

Lúc này Pháp Luân đại sư dưới mặt đất đột nhiên tinh thần đại chấn, mục quang chú thị quan sát tình hình của Giang Nam Tài Tử, thần sắc cực kì khẩn trương. Ngay lúc này, một cỗ khí tức từ phía xa chậm chậm truyền đến, tuy nhiên do tâm thần của mọi người đều tập trung vào Vạn Thú ma châu nên không ai phát hiện ra.

Thấy Ma Đà và ma tôn công tới, Giang Nam Tài Tử thét lên một tiếng, thân thể chớp mắt đã ly khai hơn mười trượng, vẫn bảo trì tư thế như cũ, mong muốn toàn lực không chế Vạn Thú ma châu. Nhưng Ma Đà và ma tôn đang truy đến tự nhiên không để cho hắn ta được như nguyện, một người thì triển Phệ Tâm Vô Tướng pháp quyết, bố hạ Phệ môn trận pháp khắp tứ phía nhằm chặn đứt đường lui của hắn, người kia triển khai pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân, dựa vào tinh thần lực công kích, khiến hắn ta không thể đào thoát.

“Hừ” lên một tiếng giận dữ, Giang Nam Tài Tử thân thể đảo xạ lên phía trên, hấp lực ở tả thủ vẫn không ngừng mang theo Vạn Thú ma châu thoát khỏi đòn tập kích của hai người. Khi thân thể vừa ổn định, Giang Nam Tài Tử liền bắt lấy ma châu, toàn thân lực quang đại thịnh, Phệ Tâm kiếm trong tay lập tức rung động với tần suất cổ quái, thông qua nội thể của Giang Nam Tài Tử, cùng hung sát chi khí bên trong ma châu kịch liệt giao chiến.

Trong lúc bị vây khốn, toàn thân Giang Nam Tài Tử bỗng chấn động, dưới sự công kích bằng tinh thần lực của ma tôn, đại não hắn ta chẳng khác gì bị cự lôi đánh trúng, khiến hắn hét lên thảm thiết, đồng thời thả Vạn Thú ma châu bay ra ngoài không trung.

Nhân cơ hội này, Ma Đà cùng ma tôn đều tiến đến truy đoạt ma châu. Mắt thấy Ma Hoan tôn chủ sắp đoạt được ma châu vào tay, một đạo ma khí hùng hậu đột nhiên xuất hiện trên không trung, Vạn Thú ma châu vừa lọt vào tay Ma Hoan tôn chủ bỗng bay vọt đi.

Sự việc ngoài ý nghĩ phát sinh khiến mọi người đều cảm thấy kinh dị, là ai mà lại có ma khí kinh nhân như thế, chẳng lẽ là cao thủ của Ma vực xuất hiện?

Trong khi phán đoán, chỉ thấy hắc ảnh lóe lên, một quái vật xấu xí thân hình nửa yêu nửa người cưỡi một con hắc hổ hình dáng kỳ lạ xuất hiện trên bầu trời Bồ Đề học viện. Đó là ai, không cần nói cũng biết, chính là Ma Vân thần thú và Hoàng Thiên.

Quan sát quái hổ cùng quái vật vừa hiện thân, nhóm ba người Trương Ngạo Tuyết và những môn hạ của Bồ Đề học viện đều kinh ngạc dị thường, bọn chúng xuất xứ từ nơi nào, tại sao trước đây chưa hề nghe ai nhắc đến? Nhân thân Giang Nam Tài Tử trở nên âm trầm, trên khuôn mặt trắng bệch lộ vẻ xấu xa, hiển nhiên minh bạch được địch nhân từ đâu mà đến.

Về phía hai người còn lại, Ma Đà khi nhìn thấy hắc hổ, ánh mắt mang vẻ trầm tư tựa đang chìm đắm trong hồi ức, khuôn mặt lộ vẻ mơ hồ, như trước đây đã từng gặp qua.

Ma Hoan tôn chủ khi nhìn thấy đối phương liền giận dữ gầm lên:

- Tiểu quái vật, hãy trả viên ma châu lại cho ta.

Trên lưng hắc hổ, Hoàng Thiên nhìn vào Vạn Thú ma châu trong tay, cảm giác thấy lực lượng trong nội thể đang dùng một phương thức kì quái để va chạm với nó, không nén nổi hạ giọng hỏi:

- Hắc hổ, viên châu này rất kì quái, nó là vật gì vậy, tại sao những người kia đều nhìn chằm chằm vào nó, ta thiết tưởng lấy nó là việc không thỏa đáng cho lắm?

Vừa dứt lời, trong đầu Hoàng Thiên liền vang lên thanh âm của Ma Vân thần thú:

- Ta không biết nó là vật gì, nhưng ta dẫn ngươi đến đây là để lấy nó. Bên trong vật này là một lực lượng mạnh mẽ vô cùng, nếu ngươi có thể dung hợp nó lại trong nội thể của mình, sức mạnh của ngươi có thể sẽ được đề thăng lên cực hạn, thậm chí không ai có khả năng đối kháng với ngươi.

- Theo ý ngươi, chỉ cần nuốt lấy viên châu này, sức mạnh của ta sẽ đại tăng, có khả năng hạ sát được Thiên Tàn lão tổ sao?

Tỏ ra vài phần kích động, Hoàng Thiên nôn nóng truy vấn. Ma Vân thần thú lập tức hồi đáp:

- Không cần thiết phải nuốt nó, ý của ta là ngươi phải dung hợp lấy sức mạnh của nó. Hay nói cách khác, ngươi phải hấp thu sức mạnh của nó, đem dung nạp vào trong nội thể ngươi, đến lúc đó, đừng nói một tên Thiên Tàn lão tổ, đến năm tên như thế, ngươi cũng có thể hạ sát gọn gàng.

Hoàng Thiên nghe xong lập tức trở nên hoan hỉ, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cao hứng, ngữ khí lại có phần thê lương nói:

- Nếu là thế thì ta đã có hy vọng báo thù rồi, ta đã có khả năng báo thù rồi.

Lời vừa dứt, bỗng nghe thanh âm Ma Hoan tôn chủ lần thứ hai truyền đến:

- Tiểu quái vật, ngươi có nghe ta nói không, nếu ngươi không làm theo lời ta, ta sẽ không khách khí đâu.

Cùng lúc, một trận tinh thần lực dày đặc liền công kích tới, được phát ra trong lúc Hoàng Thiên thiếu cảnh giác, liền xâm nhập vào nơi sâu nhất trong đại não nó, khiến nó phải chịu nỗi thống khổ sâu đến tận cốt tuỷ, miệng liên tục kêu lên thảm thiết.

Thấy Ma Hoan tôn chủ không có chút hảo ý, Ma Vân thần thú gầm lên một tiếng cuồng bạo, tiếng gầm thét kì dị mang theo sức mạnh phá thiên liệt vạn, thêm vào đó là cường kinh của âm sát chi lực khiến khuôn viên Bồ Đề học viện bị chấn hủy toàn bộ. Ma Hoan tôn chủ gánh chịu phần chủ yếu, do lực đạo đáng sợ đó làm chấn động thân thể, kêu lên một tiếng thảm thiết bị chấn bay xuống mặt đất.

Quan sát diễn biến, chúng nhân tại trường vô luận là ai đều kịch biến sắc mặt, hiển nhiên sức mạnh của tiếng gầm đó đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Sau tiếng gầm của hắc hổ, toàn trường lại một phen trở nên an tĩnh, ba người Trương Ngạo Tuyết cùng môn hạ của Bồ Đề học viện đều ngây ngốc nhìn vào hắc hổ. Giang Nam Tài Tử nhân thần loạn chuyển tựa hồ đang tính toán điều gì đó, còn khuôn mặt Ma Đà lại hiện thần sắc ngạc nhiên, mục quang chú thị xuống dưới mặt đất, lưu ý đến tình huống Ma Hoan tôn chủ.

Trong lúc mọi người đang trầm mặc, một thanh âm rào rào truyền đến, chỉ thấy bụi đất tung bay, Ma Hoan tôn chủ khó nhọc phi ra khỏi mặt đất, miệng liên tục hét lên tức tối, nhưng lại không dám xông thẳng lên phía trên, chỉ giận dữ nhìn vào con hắc hổ đó.

Cảm thụ được sự phẫn nộ của Ma Hoan tôn chủ, Ma Vân thần thú ngạo nhiên ngẩng đầu kêu lên một tiếng, thân thể tản bộ tại không trung, đôi hồ mục lộ xuất vẻ khiêu khích. Dưới mặt đất, Ma Hoan tôn chủ điên cuồng gầm thét, hiện đang nhiều người có mặt tại đây như thế, y lại bị một con hắc hổ khiêu khích, làm sao mà y chịu thua kém cho được

381. Chương 381 - Tam Nhân Liên Thủ

- Ma tôn đại nhân không nên lỗ mãng, thế gian kỳ thú có uy lực thế này, tìm khắp thiên hạ cũng khó thấy. Điều quan trọng nhất là nó ẩn chứa ma khí kinh thiên, ma tôn không cảm thấy kỳ quái sao?

Thu hồi thế công, Ma Hoan tôn chủ đáp lại với ngữ khí chẳng chút hảo ý:

- Ma Đà, ta muốn người nói ra một cách rõ ràng, bốn tôn chủ hiện tại không có tâm tư để phán đoán những điều bí ẩn với người.

Ma Đà nhìn vào hắc hổ trước mắt, trầm giọng:

- Ở Ma vực tồn tại một truyền thuyết, khi Ma vực vừa mới bắt đầu hình thành, có một thiên địa kì thú đã ẩn tàng trong Ma vực. Không biết ma tôn đại nhân còn nhớ chăng?

Sắc mặt ma tôn lập tức biến đổi, liên quan sát hắc hổ mấy lần, ngữ khí có phần ngạc nhiên:

- Theo như người nói, nó chính là thần vật chí cường trong truyền thuyết – Ma Vân thần thú?

Ma Đà gật đầu đáp:

- Ta không dám khẳng định, nhưng ta đoán là nó. Thế gian kì thú không hiếm, như Tam Đầu linh xà và Ngũ Thái đại bàng ở Thái Huyền sơn lúc trước đều là thiên địa kì thú. Chỉ khác là tuy bọn chúng có thực lực cường đại, nhưng mỗi một loại đều sở hữu một thuộc tính riêng biệt, tuyệt nhiên không giống với hắc hổ trước mắt chúng ta mang theo ma khí kinh thiên. Ma tôn đại nhân suy nghĩ thế nào?

Ma Hoan tôn chủ nhân thần trở nên âm trầm, ngập ngừng trả lời:

- Tốt nhất là không phải vậy, nếu không, nó chính là tai họa của Ma vực, cũng là tai ương của cả thiên hạ. Theo truyền thuyết, Ma Vân thần thú thế gian vô địch, không thể tìm ra vật nào khắc chế được nó cả. Nếu thực sự như thế thì sau này cả tam gian thất giới đều trở thành đất của con hắc hổ này rồi.

Ma Đà lắc đầu nói:

- Ma tôn đại nhân nói mà chẳng cân nhắc gì cả, Thái Âm nhất xuất, thiên địa loạn, mặc dù uy lực của con thú này rất đáng sợ, nhưng tuyệt chẳng phải không có vật khắc chế, chỉ là hiện tại chúng ta không làm gì được nó. Kết cục của ngày hôm nay đã hình thành rồi, nếu lúc này chúng ta buông tay, thì cả người, ta và Giang Nam Tài Tử đều không cam tâm, chi bằng thế này, chúng ta liên thủ nhất kích, trước tiên đánh đuổi Ma Vân thần thú, sau đó sẽ phân định cao thấp, hai vị thấy thế nào?

Giang Nam Tài Tử cười âm hiểm:

- Người đã có ý này thì ta tự nhiên sẽ phụng bồi đến cùng.

Ma Hoan tôn chủ trầm mặc hồi lâu, thấy Giang Nam Tài Tử đã đáp ứng, bất giác vạn hồi:

- Người có biện pháp đánh đuổi nó sao?

Ma Đà lãnh đạm lên tiếng:

- Nó tuy mạnh nhưng trên lưng của nó có một nhược điểm trí mệnh, nhị vị nghĩ sao?

Quan sát Hoàng Thiên một lượt, Ma Hoan tôn chủ gật đầu đáp:

- Lời này quả thực không sai, đúng là như vậy, giờ chúng ta cứ liên thủ lại đánh một trận, xem nó có thực sự lợi hại như trong truyền thuyết hay không.

Lời vừa dứt, cả ba nhân ảnh tức thì lóe lên, phân lập ra ba phía theo hình chữ phẩm, mỗi bên đều tập trung tinh thần chú thị vào Ma Vân thần thú.

Nhìn thấy tam đại cao thủ đạt thành hiệp nghị, sắc mặt của ba người Trương Ngạo Tuyết lập tức biến đổi, hạ giọng luận bàn kết quả của cuộc giao thủ này.

Lâm Vân Phong mở miệng trước tiên:

- Theo ta đoán, hắc hổ này có khả năng biến lớn như Tam Đầu linh xà, tuy cả ba người bọn họ đều lợi hại nhưng cũng không dám tùy tiện xuất thủ trước. Nhưng liệu nó có thực lực đó không thì không thể chỉ dựa vào bề ngoài mà nhìn ra được.

Thiên Mục Phong thu hồi mục quang, với suy nghĩ khác biệt cất tiếng:

- Theo cảm giác của ta, trong nội thể của con hắc hổ này có một vài cỗ lực lượng bất đồng, mỗi một cỗ đều thập phần cường đại. Đặc biệt là thanh lợi nhận ló ra sau lưng nó, căn bản là hình một thanh binh khí,

nhưng trên đó lại khảm phù chú dày đặc, không biết có tác dụng gì. Còn về kết quả giao chiến thì ta đoán lưỡng bại câu thương, dù sao cả ba người này đều là những phần tử vô song của thiên hạ.

Trương Ngạo Tuyết tán đồng:

- Ta cũng có suy nghĩ như vậy. Với tam đại cao thủ hợp công đánh hắc hổ, dù nó mạnh mẽ đến đâu đi nữa, với sự giảo hoạt của ba người này, nó khó mà đấu lại bọn họ.

Lâm Vân Phong nghe thế liền nói:

- Tính đi tính lại, kết quả dù thắng hay bại chỉ là phỏng đoán mà thôi. Hãy quan sát thử xem, họ đã bắt đầu phát động rồi kìa.

Dứt lời, cả ba đồng thời ngẩng đầu lên, chú thị quan sát tình huống.

Cầm bảo vật trong tay, cừu hận trong lòng Hoàng Thiên bất giác trào dâng, dấy lên ý niệm tuyệt đối ko cho kẻ khác chiếm đoạt. Chỉ là lúc này thân thể nó trọng thương cận kề cái chết, căn bản vô phương phòng ngự, làm sao giữ được vật mà khỏi bị người truy bắt?

Đang lúc nguy cơ, đột nhiên một ý niệm như chớp thoáng qua trong đầu Hoàng Thiên. Đúng vào lúc này, nó phát giác ra một cỗ lực lượng truyền đến hữu thủ, đích xác phát ra từ viên ma châu đang rung động như muốn thoát ra. Kinh ngạc trước dị tượng, Hoàng Thiên không nghĩ ngợi gì nhiều, vội cố hết sức cúi đầu nuốt Vạn Thú ma châu vào bụng.

Thấy thế, Ma Đà, Ma Hoan tôn chủ cùng Giang Nam Tài Tử nổi giận, hung hãn chuyển thân đến liên tục công kích Hoàng Thiên.

Phát giác tình huống nguy hiểm của Hoàng Thiên, Ma Vân thần thú nộ hồng lên một tiếng, dùng âm sát chi lực đánh dập địch nhân, tiếp đó thân thể phi lên chục trượng, phần nộ nhìn tam đại cao thủ.

Dưới mặt đất, bọn Trương Ngạo Tuyết thủy chung chỉ im lặng quan sát, khi Hoàng Thiên nuốt Vạn Thú ma châu, ba người chứng kiến sự việc đó đều cảm thấy đáng tiếc. Riêng Pháp Luân đại sư trong mắt ánh lên tinh quang như chớp, trên mặt xuất hiện một biểu cảm thần bí.

Thời gian lúc đó như chậm lại, giữa không trung, Ma Đà, Ma Hoan tôn chủ và Giang Nam Tài Tử đứng đối diện Ma Vân thần thú đang chở Hoàng Thiên trên lưng, thấy rõ Vạn Thú ma châu thiên hạ vô song bị tiểu quái vật nuốt mà không phát sinh bất cứ hiện tượng gì. Ma Đà và Pháp Luân đại sư là hai người quan sát cẩn thận nhất, kẻ trước đã có kinh nghiệm, kẻ sau lại hiểu được điều kỳ bí bên trong.

Không gian trở nên yên tĩnh, trên bầu trời bắt đầu xuất hiện những đám mây đen, chỉ trong chớp lát đã che lấp cả khoảng không của Bồ Đề học viện. Hiện tượng biến đổi dị thường này khiến chúng nhân đều có cảm giác bất diệu, như sắp có một điều không hay khởi phát. Là cái gì, không ai biết cả, nhưng cảm giác đó càng lúc càng chân thật, càng lúc càng cường liệt, khiến không ít đệ tử của Bồ Đề học viện lo lắng bất an.

Một tiếng hồng hồng mạnh vang lên, Pháp Luân đại sư phát xuất Phật môn kỳ công Sư Tử hồng, lập tức giúp tâm thần chúng môn đệ tử bớt đi sự hoảng loạn. Tiếp đó, đại sư cất lên tiếng niệm trầm bổng:

- Thị kỳ thời, thị kỳ địa, Vạn Phật thủ, Thiên Sát lâm! Kiếp nạn đương đầu, đó là lúc Bồ Đề học viện của ta ứng kiếp. Chúng đệ tử nghe lệnh, Phật tâm vô tương, Phật pháp vô biên, Phật đức vĩnh thế, Phật quang phá thiên!

Sau một khoảng thời gian điều tức, thân thể Pháp Luân đại sư nội thương đã tạm thời ổn định, khôi phục một phần chân lực, hiển hiện sắc thái uy nghiêm trang trọng. Chúng môn đệ tử xung quanh đang náo động liên trấn định thần sắc, trang nghiêm tĩnh tọa thiền định, cùng xướng Phật pháp, toàn thân kim quang đại thịnh.

Không gian biến sắc hắc ám, giữa trời, Ma Vân thần thú thân tỏa hào quang, trong mắt tỏa ra một luồng cường quang ngạo thiên bá đạo.

Lúc này Hoàng Thiên đang thở gấp, trên khuôn mặt, xám, lục, kim, hắc, thanh, hồng lục sắc quang mang lần lượt xuất hiện, mặt nó trở nên nhẵn nhúm đáng sợ, song nhãn ẩn hiện ánh lục, hồng, thanh tam sắc quang hoa. Cả thân thể Hoàng Thiên bành trướng, tay chân phù to lên, thân sau xuất hiện chín đuôi hồ ly, trên lưng quang hoa lưu động không ngừng, toàn thân liên tục phát ra khí tức quỷ dị. Xung quanh, các sắc quang mang hợp thành một đạo hào quang ngũ sắc, bao bọc ngoài thân, trông kỳ ảo tựa phong vân thiểm điện.

Cùng với sự biến đổi khác thường của thân thể Hoàng Thiên, trên không trung mây đen cuộn cuộn lưu chuyển, thiểm điện chói lóa đột ngột xuất hiện không dấu hiệu báo trước. Kinh lôi rền vang, một luồng khí thể bá vương trấn nhiếp thiên địa bạo phát, nháy mắt đã phủ trùm cả bầu trời.

Cảm nhận được sự biến đổi đáng sợ của Hoàng Thiên, Ma Vân thần thú gầm lên, hùng dũng chuyển thân, hổ mục tinh quang xạ tứ phía, lạnh lùng nhìn thẳng vào bọn Ma Đà tam đại cao thủ.

Dưới mặt đất, ba người Trương Ngạo Tuyết toàn lực phòng ngự, chuẩn bị sẵn sàng chờ cơ hội xuất thủ. Lơ lửng giữa không, Ma Đà, Ma Hoan tôn chủ và Giang Nam Tài Tử nhân thân âm trầm, tỏ ra vô cùng cẩn trọng. Giang Nam Tài Tử cất giọng lãnh khốc:

- Theo tình thế này, thiên hạ sắp có một vị lệ sát, đến lúc đó chúng ta lại thêm một kẻ địch.

Ma Hoan tôn chủ giận dữ hỏi:

- Nên làm thế nào đây? Chúng ta không phải là đối thủ tương xứng để có thể ngăn trở hắn.

Giang Nam Tài Tử giọng âm sâm:

- Thành sự tại nhân, hiện tại nếu chúng ta xuất thủ, không dám chắc rằng sẽ thành công, nhưng chí ít cũng khiến cho hắn bị ảnh hưởng phần nào, có thể hắn vẫn chưa tập trung được toàn bộ sức mạnh sau khi biến đổi. Nếu không liều một phen, chúng ta sẽ hoàn toàn không còn cơ hội, nhị vị nghĩ sao?

Ma Đà buông giọng:

- Nói vậy không sai, đáng thử một phen. Trong thời khắc này, phải liều mới mong sống sót được.

Ma Hoan tôn chủ lên tiếng:

- Nếu vậy, ta và Ma Đà sẽ đối phó với Ma Vân thần thú, Giang Nam Tài Tử người hãy dùng Phệ Tâm kiếm phát động một kích chí cường tấn công yêu vật.

Thương nghị xong, lập tức tam đại cao thủ liên thủ phát động công kích lần ba. Phía trên, Ma Vân thần thú đã sớm phòng bị, thấy ba người vừa động liền gầm lên chấn động trời đất, từ miệng xuất ra ba đạo quang hỏa sáng chói bắn tới, chủ ý thay đổi phương thức, không ngạnh tiếp nữa mà lấy phòng ngự làm chủ, không cho ba đại cao thủ có cơ hội tới gần.

Ma Đà cùng ma tôn gia tăng thân ảnh di động, thân ảnh hư hoặc tứ phía nơi nào cũng thấy, làm phân tán sự chú ý của Ma Vân thần thú. Giang Nam Tài Tử nhân kiếm hợp nhất, Phệ Tâm kiếm phát ra âm độc sát khí phá vỡ ba mươi sáu tầng kết giới phòng ngự của Ma Vân thần thú, xuất hiện trên đầu Hoàng Thiên.

Ngay lúc đó, Hoàng Thiên cơ thể đã chuyển đổi hoàn toàn, song thủ to khỏe, song cước rắn chắc, thân thể cường tráng uy vũ không còn vẻ gầy gò lúc trước. Trên khuôn mặt xấu xí cũng xuất hiện mị lực mê ảo, mắt trái phát ra ánh đỏ hồng, mắt phải phát ra ánh xanh đen như nước, trên trán khảm một hạt châu đen lấp lánh ẩn ước khí tức quý dị, chính là bản thể của Vạn Thú ma châu. Ở thân sau, chín chiếc đuôi vẩy ngược lên trời mang theo chín đạo quang hoa rực rỡ riêng biệt, một đôi cánh đen xuất hiện trên lưng, lúc dang ra rộng không dưới chục trượng, phối hợp với những phiến lân giáp ôm lấy thân thể đang tỏa ra quang hoa sáng ngời, trông như một vị thú thần uy nhiếp thiên địa.

Cảm nhận được phía trên có luồng khí tức, Hoàng Thiên ngẩng đầu lên quan sát, nhãn thần bạo xuất huyết quang cùng lực mang công kích thẳng vào Phệ Tâm kiếm, khiến thanh kiếm văng ra xa mấy thước. Phệ Tâm kiếm vang lên một tiếng, cả thân kiếm tự động xoay chuyển, chỉ trong sát na đã tụ thành một đạo kiếm cương xanh đen khí thế kinh thiên, tiếp tục quay lại công kích Hoàng Thiên.

Tức giận gầm lên một tiếng, trong ánh mắt Hoàng Thiên lấp lánh sắc khí mê loạn, thần trí ẩn ước có chút mê man, song thủ vung lên cuồng bạo khiến phong vân rung động, ngoài thân, những tia lôi điện tụ thành hai đạo quang trụ nghênh chiến một kích cường bạo của Phệ Tâm kiếm đang đổ xuống mãnh liệt.

Hai luồng kinh lực giao phong, giằng co một lúc, tiếp đến chỉ nghe tiếng nổ vang như sấm, sức mạnh tan mây rách trời dễ dàng phá nát hắc vân trên đầu. Ngoài xa trăm trượng kiếm quang chớp lóe, lộ ra thân thể của Giang Nam Tài Tử, khuôn mặt tỏ vẻ kinh hãi, hiển nhiên uy lực mạnh mẽ của Hoàng Thiên làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Ma Vân thần thú lúc này đã đẩy lui Ma Đà và Ma Hoan tôn chủ, hổ mục quét sang trông thấy Hoàng Thiên, cao hứng gầm lên một tiếng, bay về phía nó. Hoàng Thiên nhìn thần thú, nhãn thần xuất hiện sắc thái kỳ dị, tựa như đã quên người bạn thân thiết này.

Cảm thấy Hoàng Thiên có biểu hiện dị thường, Ma Vân thần thú gầm lên chấn động, thanh âm chấn hồn loạn phách, nhãn thần Hoàng Thiên tức khắc biến đổi, lộ ra một chút tỉnh táo.

Nhìn vào thần thú, Hoàng Thiên hỏi:

- Ta làm sao vậy, vừa rồi xảy ra chuyện gì, vì sao ta lại không nhớ nổi, đầu lại đau thế này?

Ma Vân thần thú hồng lên một tiếng, tâm linh trao đổi, kể lại những chuyện vừa xảy ra, khiến Hoàng Thiên ngẩn người kinh ngạc.

383. Chương 383 – Thiên Sát Lãng Không

- Sau hơn nghìn năm, Thiên Sát ta cuối cùng cũng tái sinh, ta đã trở lại, hắc hắc hắc...

Tiếng cười rung động trời đất vang vọng như sấm nổ ngang tai, trên mặt đất gạch đá như nát vụn ra, cả Bồ Đề học viện bắt đầu sụp đổ, ngôi cổ tự ngàn năm cuối cùng bị hủy diệt dưới âm thanh đáng sợ đó.

Trên mặt đất, Trương Ngạo Tuyết ba người toàn lực vận quang cầu hộ thể kháng cự lại âm thanh hủy diệt. Phía sau, Pháp Luân đại sư sắc diện tang thương, hạ giọng nói:

chưa, người tìm thấy người ta rồi thì thế nào chứ, như vậy chỉ tốn thời gian của người thôi. Điều quan trọng nhất của người bây giờ không phải là đi tìm người đó, mà là đến chỗ cổ nhân, có lẽ vẫn còn cơ hội đấy.

Ánh mắt lão đạo liền thay đổi, hỏi:

- Rốt cuộc người là ai, cổ nhân trước cửa là có ý gì?

Ông lão gầy đàn cười trả lời:

- Người cứ coi ta là thầy bói cũng được, cả đời đoán số cho mọi người, duy chỉ có một người là nhìn không ra. Thế nào là cổ nhân? Đến từ nơi nào thì trở về nơi đó, cơ nghiệp ngàn năm đã biến thành tro bụi chỉ vì kiếp nạn không lưu tình!

Lão đạo nghe xong chần chờ một lúc, sau đó lại hỏi tiếp:

- Lão biết ta là người như thế nào sao?

Ông lão đánh đàn cười trả lời:

- Nghe âm thanh biết người, xem dáng vẻ biết được cái tâm. Lão phu tất nhiên biết người là ai, nếu không sao lại nói với người những điều này.

Lão đạo nghe vậy liền hỏi:

- Người bảo đã biết ta là ai, vậy người thử nói xem, tiếp theo ta sẽ gặp phải chuyện gì?

Ông lão đánh đàn ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn lão đạo, thản nhiên đáp:

- Có những việc không biết tốt hơn là biết, nếu người tin lời ta thì hãy mau chóng quay về, bằng không người hãy đi nhanh đi.

Lão đạo chau mày, tay phải bấm đốt tính, chốc lát sau sắc mặt kinh hoàng, hốt hoảng nói:

- Không hay rồi, điềm đại hung, mau đi thôi.

Vừa dứt lời, toàn thân quang hoa lóe lên, cả người biến mất một cách thần kỳ trong trường đình.

Ông lão đánh đàn nhìn lão đạo rời đi, đoạn thở dài nói:

- Số mệnh đã định, đi hay không thì cũng chỉ có một kết cục mà thôi, chỉ khác ở chỗ vận mệnh của mỗi người không giống nhau.

Gió nhỏ dần, mưa ngày càng to, tiếng mưa ào ào bao phủ trên đất trời Giang Nam như vô số vong linh đang than khóc, khóc cho những chuyện sắp tới. Trong trường đình, ông lão vẫn nhẹ nhàng gảy đàn, tiếng nhạc hoà cùng tiếng mưa như đang an ủi những vong linh kia. Nơi xa, những đám mây đen đang bay cuộn cuộn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cơn mưa lớn đột nhiên ập tới, khiến ngôi đình cũ giống như một chiếc thuyền đang lắc lư giữa biển cả.

Trong cơn mưa lớn, năm thân ảnh lao đến như tên bắn, trong chớp mắt đã xuất hiện bên ngoài đình. Thấy ở trong có người ngồi gảy đàn, năm đạo nhân ảnh đều đột ngột dừng lại, trầm mặc trong giây lát rồi đồng thời phi vào trong đình, xuất hiện ngay cạnh ông lão.

Trong năm người có bốn nam một nữ phân ra thành hai bên, một bên có hai nam một nữ chính là Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong, còn bên kia là hai người trung niên đeo trường kiếm, hiển nhiên cũng là cao thủ trong giới tu chân.

Đưa mắt nhìn ông lão gầy đàn, Thiên Mục Phong truyền âm nói:

- Người này có chút cổ quái, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Lâm Vân Phong đáp:

- Biết rồi, đôi mắt của lão này rất lợi hại, dường như có thể nhìn thấu tâm can người khác.

Trương Ngạo Tuyết nhìn một lát, lắc đầu nói:

- Không phải lo lắng đâu, mục quang của ông lão này rất chính trực, không có chút ác ý nào.

Nói xong nàng quay đầu nhìn cơn mưa lớn ngoài đình, trong ánh mắt lộ ra một chút nỗi niềm nhớ mong.

Bên này, hai người trung niên quan sát ba người Trương Ngạo Tuyết và ông lão gầy đàn, tiếp đó người bên trái mở miệng nói:

- Trần huynh, tình hình Nhân gian bây giờ đang rất hỗn loạn, ma quỷ hoành hành khắp nơi, trận chiến đầu của Chính Đạo liên minh ở Trung Nguyên lại gặp thế bất lợi, giới tu chân ngày càng nguy hiểm hơn. Chúng ta phải nghĩ cẩn thận, xem nên đi đâu lánh nạn đây.

Trung niên nhân họ Trần đáp:

- Lý huynh nói rất đúng, vốn nghĩ cao thủ Chính Đạo liên minh nhiều như vậy, lại được Thiên Kiếm Khách dẫn dắt, tưởng rằng bọn họ có thể làm nên đại sự cơ đấy. Ai biết được rằng trận giao chiến đầu tiên đã thất bại thảm hại như thế, thật khiến cho người ta thất vọng.

Trung niên họ Lý thở dài đáp:

- Đúng vậy, ai mà ngờ được rằng sau khi bọn họ tái lập liên minh vẫn làm người khác thất vọng vậy chứ? Ngược lại, Trừ Ma liên minh thì vô cùng nổi bật, Trần Ngọc Loan đích thân xuất mã một trận chiến thắng, thanh uy đại chấn, khiến giới tu chân đặt bao hy vọng vào đó.

Nghe thấy hai người trung niên tán chuyện, Thiên Mục Phong nói nhỏ với Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong, sau đó đến cạnh hai người ấy, tươi cười chào:

- Hai vị huynh đài, tiểu đệ là Thiên Mục Phong, vì mấy ngày trước có việc vào núi tu luyện, hôm nay mới xuống núi. Nghe được hai vị đang nói về chuyện Nhân gian, không biết có thể tham gia trò chuyện vui vẻ được không, và hỏi thăm một chút về tình hình hiện nay để tiện cho việc hành sự sau này.

Hai người trung niên nhìn hẩn một lúc, thấy hẩn không phải là hạng tà ác, thêm nữa là nụ cười vui vẻ, sau khi đưa mắt hội ý cùng nhau, trung niên họ Trần lên tiếng:

- Thì ra là Thiên thiếu hiệp, hôm nay gặp nhau nơi đây, coi như có mấy phần duyên phận, chúng ta giao lưu trò chuyện cũng là chuyện rất tự nhiên mà.

Thiên Mục Phong cười hỏi:

- Đa tạ hai vị huynh đài, vừa rồi nghe hai vị nói về Chính Đạo liên minh và Trừ Ma liên minh, không biết mấy ngày gần đây đã xảy ra những chuyện gì?

Trung niên họ Trần trả lời:

- Chuyện xảy ra thì nhiều lắm, kể ra thật khiến người khác vô cùng kinh ngạc, nói về Chính Đạo liên minh nhé, bọn họ...

Người trung niên này thuật lại tỉ mỉ một lượt về những chuyện xảy ra gần đây, cuối cùng kết luận:

- Vốn tưởng rằng họ chiến thắng trong lần giao chiến này, ai ngờ đâu cuối cùng lại hao binh tổn tướng, ngay cả Thiên Kiếm viện và Nho viên cũng đều bị kẻ khác hủy diệt, cả Lục Viện liên minh chỉ còn lại Dịch viên và Bồ Đề học viện vẫn nguyên vẹn.

Nghe xong, sắc mặt Thiên Mục Phong liền thay đổi, đưa mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong, rồi tiếp tục hỏi:

- Lúc này các vị nhắc đến Trừ Ma liên minh, việc là thế nào vậy?

Trung niên họ Lý bên cạnh liền trả lời:

- Đó là chuyện cũng xảy ra trong một ngày. Lúc đó thủ lĩnh Trừ Ma liên minh là Trần Ngọc Loan đích thân dẫn các cao thủ của liên minh xuất kích, dưới chân núi Hoa Sơn gặp Hắc Hà quý vương, song phương giao chiến kịch liệt, cuối cùng chính tay Trần Ngọc Loan đã hủy diệt Hắc Hà quý vương, đem toàn bộ cao thủ Quỷ vực diệt đi hết.

Trong đình, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong và Thiên Mục Phong nghe kể đều biến sắc, không biết nên kinh ngạc hay vui mừng đây.

Trầm tư một lúc, Thiên Mục Phong cười nói:

- Thì ra là như vậy, Trừ Ma liên minh thật là đáng khen ngợi. Theo lời hai vị huynh đài, trận chiến giương uy này của Trừ Ma liên minh khiến cho danh khí đại tăng, giới tu chân lại đang hỗn loạn không ngừng, như vậy nhất định có rất nhiều người muốn gia nhập liên minh để mong lấy lại sự bình yên, hai vị huynh đài cũng vậy phải không?

Trung niên họ Lý lắc đầu đáp:

- Những lời thiếu hiệp nói đương nhiên cũng có mấy phần đạo lý đấy, nhưng theo như hai người chúng ta thấy, trong tình hình thiên hạ yêu ma hỗn loạn hiện nay, với thực lực của Chính Đạo liên minh, có Vân Chi pháp giới và Cửu Thiên Hư Vô giới chống lưng mà còn liên tiếp bại trận, vậy Trừ Ma liên minh e rằng cũng không phải là tốt nhất. Chúng ta đi tới đó, nói không chừng cuối cùng sẽ bỏ mạng nơi chiến trường, chẳng bằng tránh đi một nơi nào đó, vậy không phải tốt hơn sao?

Thiên Mục Phong gật đầu đáp:

- Lời nói này cũng rất thường tình thôi, tất nhiên cách xa chiến trường thì sẽ an toàn hơn ở gần một chút. Lần này hai vị huynh đài đến Giang Nam, nhất định là hi vọng tránh khỏi trận chiến ở Trung Nguyên, phải không?

Trung niên họ Trần đáp:

- Chính là như vậy, hai người chúng tôi đã thương lượng rất lâu, cảm thấy Giang Nam bình yên hơn, nên tới đây để tránh kiếp nạn này.

Thiên Mục Phong cười nói:

- Điều này tiểu đệ hiểu, vậy tiểu đệ xin chúc hai vị huynh đài thượng lộ bình an, vạn sự như ý!
- Cảm ơn lời chúc của thiếu hiệp, giờ mưa đã ngớt nhiều, chúng tôi cũng phải đi rồi, sau này nếu có duyên sẽ gặp lại, bảo trọng.

Nhìn hai người đó đi khỏi, Lâm Vân Phong thở dài nói:

- Lục viện đã bị diệt mất năm, giờ chúng ta phải làm thế nào đây, quay về hay đến Hoa Sơn một chuyến?

Trương Ngạo Tuyết chẳng nói câu nào, mục quang lặng lẽ nhìn về nơi xa xăm, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nỗi ưu thương, có lẽ nàng cũng không biết nên chọn cách nào.

Trong lúc đang mải suy tư, tiếng đàn bỗng đột ngột thay đổi, giai điệu du dương biến thành kích động cao độ, một khí thế như vạn mã phi bao trùm trong trường đình, khiến cho tâm tình của người nghe trào dâng mãnh liệt, đẩy lên hào khí tiểu ngạo thiên hạ.

Quay lại nhìn ông lão gầy đàn, Trương Ngạo Tuyết lễ phép hỏi:

- Tiền bối cảm nghệ siêu quần, không biết phải xưng hô với tiền bối như thế nào?

Ông lão đánh đàn nhìn Trương Ngạo Tuyết một lát, hai tay đột nhiên tăng tốc, đồng thời một luồng khí tức vô cùng to lớn bao quanh bên ngoài cơ thể Trương Ngạo Tuyết, hình thành một giai điệu có âm luật thật kỳ diệu, hoá ra vô số nốt nhạc kế tiếp nhau ẩn vào trán nàng, cuối cùng hóa thành làn sáng nhẹ lướt qua, toàn bộ những nốt nhạc ấy đều biến mất.

385. Chương 385 – Khuyên Thuyết Mê Đồ

- Ta chẳng qua chỉ là một người gầy đàn, tên họ là gì cô nương không cần biết. Khúc nhạc này hôm nay thực ra không nên tặng cho cô, nhưng vì người trong Nhân gian mà ta phá lệ một lần, nếu không, tương lai thiên hạ sẽ có vô số người gặp cảnh bất hạnh. Cuộc đời này của cô nương sẽ gặp phải một kiếp nạn đã được định trước, cơ bản không có cách nào hóa giải, nhưng nếu cô nương bị như vậy có thể sẽ ảnh hưởng đến vô số sinh linh. Cho nên hôm nay ta giúp cô một tay hoá giải kiếp nạn này, chỉ hi vọng rằng sau này cô có thể vẫn hồi hạo kiếp.

Ngạo Tuyết không hiểu liền hỏi:

- Lời của tiền bối văn bối chưa thấu được, xin tiền bối chỉ bảo thêm.

Ông lão đánh đàn nhẹ nhàng đáp:

- Giờ đây tất cả chỉ tùy thuộc vào Lục Vân, trên đời này người có thể xoay chuyển tâm ý của Lục Vân vô cùng ít, mà cô nương là một trong số đó. Cả đời này, kiếp nạn giữa cô và hắn rất nhiều, kiếp nạn khó trải qua nhất là tình kiếp, cô phải tin vào khả năng của chính bản thân mình, phải khắc ghi trong tâm, không được bỏ cuộc.

Sắc mặt thay đổi, Trương Ngạo Tuyết trầm tư một lúc, rồi nói:

- Đa tạ ý tốt của tiền bối, văn bối xin ghi nhớ trong lòng. Hôm nay tiền bối ngồi nơi đây gảy đàn, chỉ vì văn bối mà đến sao?

Ông lão đánh đàn lắc đầu:

- Không hoàn toàn vì cô nương, song cô nương là nguyên nhân chủ yếu. Giờ mưa đã tạnh rồi, ta cũng nên rời khỏi đây thôi. Trước khi rời khỏi đây ta sẽ tặng cho các người mỗi người một câu, coi như là quà gặp mặt.

Ôm lấy cây đàn đứng lên, mục quang ông lão dừng lại trên người Thiên Mục Phong, sau khi nhìn một lát, liền khẽ lên tiếng:

- Tâm nhược vô dục, nhất thiết vi tinh, tâm nhược hữu dục, âm dương nan định. Nhất thiết duy tâm, hào tự vi chi.

(Tạm dịch: Tâm không có ham muốn, tất cả sẽ yên ổn, tâm mà có ham muốn, âm dương khó mà định. Tất cả đều ở tâm, phải tin vào chính mình).

Thiên Mục Phong đứng sững ra không hiểu, đưa mắt nhìn ông lão, chẳng rõ mấy câu mà ông lão vừa nói ý nghĩa là gì?

Ông lão không giải thích gì thêm, ánh mắt rời sang Lâm Vân Phong. Sau khi xem xét kỹ một lượt, lão trầm giọng nói:

- Âm dương giao dung, cần khôn vô cực. Thiên niên diên tục, túc thế chi mệnh. Hãy cố gắng nhé, giữa hủy diệt và trùng sinh, chắc chắn có hình ảnh của người.

(Tạm dịch: Âm dương giao hòa, cần khôn vô cực. Ngàn năm tiếp diễn, mệnh của kiếp trước).

Lâm Vân Phong hoang mang lắc đầu đáp:

- Không rõ ý tứ là gì, những lời tiền bối thật khó hiểu.

Mục quang quay trở lại người Trương Ngạo Tuyết, ông lão trầm tư một lúc rồi khai khẩu:

- Có những chuyện đã nói với cô nương, nhắc lại thì quá nhiều, đối với cô nương không có lợi. Hãy nhớ kỹ những gì ta bảo cô hôm nay, sau khi gặp kiếp nạn phải đi cùng phượng giả. Phượng giả, tung hoành thiên hạ, minh tiểu cửu thiên chi nhân. Hãy nhớ lấy, nhớ lấy.

Vừa dứt lời, không để cho Ngạo Tuyết kịp mở miệng, cơ thể ông lão đột nhiên mờ nhạt dần, rồi vô thanh vô tức biến mất trong không khí.

Đưa mắt nhìn Thiên Mục Phong và Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng hỏi:

- Lời của ông lão, hai người hiểu được bao nhiêu?

Lâm Vân Phong lắc đầu nói:

- Không hiểu lắm, những lời ông lão đó vừa nói với đệ dường như ám chỉ điều gì đó, nhưng nói như vậy thì biết đoán sao đây? Thế sự tỷ có cảm giác gì không, tiếng đàn của ông lão đối với tỷ có ảnh hưởng gì không?

Trương Ngạo Tuyết trầm tư đáp:

- Đường như có một chút cảm giác, nhưng cụ thể là gì thì ta không thể nói ra rõ ràng, hình như ông lão đã để những tiếng đàn ấy khắc sâu vào trong đầu ta, nhưng ta không thể đoán được dụng ý.

Thiên Mục Phong trầm giọng nói:

- Việc này đích xác rất khó hiểu, tuy nhiên ta đối với những lời ông lão nói, cũng hiểu được đôi chút. Trước tiên, ông ấy nói Ngạo Tuyết cô nương tương lai sẽ gặp một kiếp nạn không thể tránh được, là tai kiếp về tình kiếp với Lục Vân. Nói rõ hơn là giữa hai người có thể sẽ có hiểu nhầm, cũng có thể là sẽ có người chen vào giữa, phá hoại hoặc cản trở mối tình duyên này. Thứ hai, ông lão hôm nay đến đây tặng cô nương khúc nhạc, hiện tại không cách nào hiểu rõ có tác dụng để làm gì, nhưng tương lai chắc chắn sẽ có lúc dùng đến. Thứ ba, liên quan tới phượng giả trong lời nói của ông lão, ta đã nghĩ rất lâu, cũng có chút ước đoán, tuy không chắc là đúng hay không, nhưng hai người có thể nghe xem.

Ngạo Tuyết sắc mặt trầm ngâm, đoạn lên tiếng:

- Giữa ta và Lục Vân nhất định không thể có hiểu lầm, còn về khả năng kia, thì có mấy phần đáng tin.

Lâm Vân Phong tán đồng:

- Sự tỷ nói đúng, cho dù như thế nào, đệ tin chắc Lục Vân quyết không thể hiểu lầm và có mâu thuẫn với tỷ, duy nhất cần đề phòng bị người khác xen vào phá hoại. Như vậy trước mắt có hai người, một là tại đây, một ở Hoa Sơn, chúng ta phải tăng cường chú ý.

Trương Ngạo Tuyết đưa mắt nhìn Lâm Vân Phong, gật đầu:

- Ta biết rồi.

Thiên Mục Phong nghe thấy vậy cười khổ nói:

- Hai người nói như vậy, thật làm tổn thương lòng tự tôn của người khác đấy. Ta tuy không phải chính nhân quân tử gì đó, nhưng cũng không đến nỗi làm những chuyện lợi mình hại người như vậy.

Lâm Vân Phong hừ lạnh:

- Lòng người không thể không đề phòng, chúng ta nói như vậy trước mặt người là mong người hiểu, tốt nhất đừng có suy nghĩ không hay. Được như vậy, chúng ta vẫn là bằng hữu. Nếu không coi người là bạn thì ta cũng không nói những lời đó trước mặt người. Thôi được rồi, người tiếp đi, vậy phượng giả là ai?

Thiên Mục Phong không còn lựa chọn nào khác, đành lắc đầu cười khổ mấy tiếng, sau đó thu nụ cười lại, nhẹ giọng đáp:

- Phượng giả, trước tiên nhất định là chỉ một nữ tử, thứ hai, tin rằng người này còn tung hoành giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, phân tích ra, nữ tử này nhất định là người rất nổi tiếng. Nếu vậy, trong giới chân tu hiện nay, gương danh thiên hạ liệu có được mấy người như thế chứ? Ngạo Tuyết cô nương được tính là một, tiếp đó là Thương Nguyệt của Phượng Hoàng thư viện, Diệp Tâm Nghi của Chính Đạo liên minh, Trần Ngọc Loan của Trừ Ma liên minh và Bách Linh của Thiên Chi Đô. Trong năm người tất nhiên không phải là cô nương rồi, vậy thế còn trong bốn người còn lại sẽ là ai đây, điều này thì phải suy nghĩ thật kĩ.

Lâm Vân Phong nghĩ một lúc rồi nói:

- Điều này thì dễ đoán thôi, thứ nhất Diệp Tâm Nghi không thể nào, trong ba người còn lại, Thương Nguyệt và Bách Linh đều rất thân thiết với tỷ ấy rồi, nên cũng chẳng phải bọn họ, như vậy chỉ còn lại Trần Ngọc Loan thôi.

Thiên Mục Phong gật đầu đáp:

- Nói rất đúng, ta cũng nghĩ như thế. Vậy ý của ông lão gảy đàn lúc này, rất có thể là khuyên Ngạo Tuyết cô nương sau khi trải qua kiếp nạn, hãy gia nhập Trừ Ma liên minh để nương náu.

Trương Ngạo Tuyết đang cân nhắc những lời nói này, trên gương mặt xinh đẹp bỗng hiện ra một chút ưu tư, dường như trong chốc lát nàng lại nghĩ đến chuyện gì đó. Rút cuộc là chuyện gì chứ, nàng không nói câu nào, chỉ nhìn xa xăm về phía chân trời.

S?€i ?B M i?'v b„+ Kti +O h`QÆM; L;¢Q hmv i +| +?9i F?€+ i?QÌM;- G•K o•M S?Q
 @ aQ i, "- #•v ;BÌ "² æ ?¼+ pB M ç½ #` ?Ov /B i`²B- i, çQ ` w FB M t2K- +?9M;
 ? v H` p .`+? pB M i`QÊ+ #€Q iBM +?Q *?QÎM; ;B€Q bQ #€ ç•v\
 h`-K iQ K°i H9+- h`QÆM; L;¢Q hmv i M?bM p T?Q h?B M JK+ S?QM; ?ÄB,
 @ h? +ÁM M;QÆB- +| /U ç`M? ;b F?¬M;\
 h?B M JK+ S?QM; +| +?9i F?¬M; MÐ- i`ª HÌB,
 @ h?U+ ` i Km®M+MM; çB pÈB ? B M;QÌB K°i çQ¢M- bQM; iB + `QÊm M`Q `²B +
 pB + F?| i`€M? F?ÄBX h +?m`M #` ç M h`mM; M;mv M K°i +?mv M- t2K t2K iBM?
 KBM? p` v m K [m, [m€B i? M`Q `²B- F ?Q¢+? +K i? +| H) ç M H9+ ç| KÈB +| i?
 h`QÆM; L;¢Q hmv i i?ªM M?B M ç€T,
 @ L?Q p`v +kM; i®i- ?v p¼M; H-M b m ;†T M? m- M;QÆB pšM M?Q #•v ;BìX JQ i¢
 i?¬B- ;Bì #¼M i b) [m v i`î p .`+? pB M- b m M`v +| /mv M b) ;†T H¢BX
 oW /Si HÌB- M`M; HB M M;U FB K T?B H M- /€M; çB m T?B m /"i # v HQÊM i`QM;
 M|B pÈB h?B M JK+ S?QM; p`B +•m `²B +kM; M;U FB K çm´B i?2Q- +?d +?®+ H€i-
 K'i i`QM; M?[M; ç€K K•vX
 L?bM #|M; M;QÌB +QM ;€B €Q i`„M; ç| `ÌB t - h?B M JK+ S?QM; iU M?O,
 @ æ€M; iB + FB T M`v +?ŠM; +| /mv M- M m F?¬M; b) +| M?B m +?mv M i®i ç T `²
 i?"i F?B M +?Q M;QÌB F?€+ T?ªB ;?2M i` ç|5 h?¬B #Ä çB- ;†T çQÊ+ L;¢Q hmv i
 KQM; `^M; M;QÆB çWM; H`K i i?'i p¼M;- M m F?¬M; i b) `i ?"M M;QÆB ç|X
 oW /Si HÌB- i?•MªM? ?„M H v ç°M; `²B #B M K'iX
 L?QM; M; v b m ç| - i`QM; çbM? [m M; ?Q H|2 b€M;- ¬M; H½Q ;av ç`M ç°i M?B M
 M?•MªM? iB m i?'i FB - ¬M; H½Q F?) M|B,
 @ h`mv M M?•M +O h?B M h` i¬M; +QB M?Q pšM K v K„M- ;†T h`QÆM; L;¢Q hmv i
 H¢B iB K çQÊ+ bBM? +ÆX
 L|B tQM;- ¬M; H½Q M;²B tm®M; ç†i +•v ç`M i` M +?B + #`M ç€- K°i F?9+ M?¢+ ç
 i`QM; i`QÌM; çbM?X
 :B M; L K b m +ÆM KQ +| p K„ H F?| iª- +•v +Ä t M? #B +- ?ÆB MQÊ+ T?ªM +?
 K†i i`ÌB H'T H| b m M?[M; ç€K K•v +?B m ` M?[M; iB b€M; `U+ `ÐX hB M; +?BK ?
 ?QÆM;- ?Ä +MM; pÈB iB M; ç`M H9+ `M H9+ ?B M- i¢Q i?`M? K°i F?9+ iB M M?¢+
 K M; iÈB K°i bS+ ?'T /šM p¬ +MM; ç†+ #B iX
 *ÆM KQ :B M; L K ç M M? M? K` çB +kM; M? M?X h` M +QM çQÌM; ç-v #MM H-v
 i? M? +O K°i i`"M;B| - `M QÊ+ M?Q tû `€+? F?¬M; i`mM;X E?¬M; H•m b m- iB M;
 `²B K°i •K i? M? FBM? M;¢+ T?€i ` iW i` M F?¬M;X hmv •K i? M? ç| `i M?Ä- M?C
 ;B[iB M; ç`M- H"TiS+ T?€ pÐ F?¬M; F?Q i? M? F?B i tmM; [m M?- F?B M iB M;
 h`QM; F?¬M; i`mM;- K°i ?„+ v M?•M ç2Q K†i M¢ [m, çSM; BK F?¬M; ç°M; ç"v- b m
 M? M?`M; # v p`Q i`QM; çbM?X \*?,K +?9 M?bM ¬M; H½Q i|+ #¢+ i`„M;- M;QÌB €Q
 @ h`QM; M;¬B i`QÌM; çbM? i` M +´ ç¢Q- ;av ç`M M;²B çÊB- F?¬M; #B i H` +| w ;b\
 «M; H½Q ;av ç`M i?ªM M?B M çQ K„i b M; ?„M i - b m ç| KK+ [m M; M?bM p T?Q
 HÌB,
 @ hB M; ç`M # v çB- T?B m M?B M #i ç`M?- +?d +| i`B Fd KÈB ?B m çQÊ+X L;QÌ
 H¢B ç•v\ *ª çÌB #`M `°M- M?[M; +m°+ ?`M? i`bM? M?Q K°i ;B'+ KÆ- +?d pb +•m M
 H` F?¬M; çÆM ;BªM M?Q KbM? M;?o- +| i? ?®B ?"M çQÊ+ +?,M;\
 L;QÌB €Q ç2M M?½M i?¬M H¢M? HMM;- iQ`M i?•M T?€i i€M ` K°i Hm²M; F?Q K½M

@ h ?"M? bU i? M"Q H" +?mv M +O i - F?¬M; +¬M M;QÆB T?ªB /¢vX L;QÆB +Á B- î ¢•v ¢ÊB +m®B +MM; H" +| /KM; w ;b\

«M; H½Q ;ªv ¢"M F?¬M; i? K ¢ w- ¢¬B i v pšM ¢ M; ;ªv ¢"M- pW ;ªv pW M|B,

@ h` M b¬M; - S?"i M|B i?mv M +?d ¢° M?[M; M;QÌB ?[m /mv M- i`QM; i`QÌM; ¢bM M¢MX \*?d H" ¢° ? v F?¬M; ¢° H" /Q M;QÆB- i?"M? ? v F?¬M; i?"M? H" /Q i`ÌB ¢`M

•M? K„i M;QÌB €Q ¢2M M?Q HQÐB / Q- +?,K +?9 M?bM ¬M; H½Q K°i ?²B H•m- `²B

@ L;QÆB M|B i H" M;QÌB ;†T M¢M- p"v F?¬M; #B i M¢M M"v iW ¢•m iÊB- /Q M;mv

«M; H½Q ;ªv ¢"M F?) M;•K,

@ sBM L;QÌB ?½v M;?2 i ;ªv F?9+ M?¢+ M"v- ?½v [m M ? i +?mv M ¢ÌB [m v p M i K°i H¬M- H9+ M"v i?m i v pšM +ÁM F`T ¢'vX

UsBM L;QÌB i?dM? [m•M- [m•M î ¢•v H" pm X æ•v H" #B + /"M? +?Q p`pm M"Q KQÊM w ¢ M|B pÊB M;QÌB €Q ¢2MVX

hB M; M;•K pW /Si- iB M; M?¢+ HB M p M; H MX æB m ¢"M /m /QÆM; 'v ;B®M; M ¢¬m M?bM H¢B [m€ F?S- T?B m /"i i`QM; MB K pmB p p¬ #B M- /QÌM; M?Q €M? b i`Q ?¼X

E?9+ M?¢+ F i i?9+- ¬M; H½Q ;ªv ¢"M HB M ?ÄB,

@ L;?2 ¢QÊ+ +€B ;b- ?B m ¢QÊ+ M?[M; ;b\

L;QÌB €Q ¢2M F?¬M; i`ª HÌB M; v- /Q /U K°i H9+ KÈB i`ª HÌB `^M; ,

@ L;QÆB +m®B +MM; H" B- /QÌM; M?Q M;QÆB #B i H B H`+? i?•M T?"M +O i \

«M; H½Q ¢€M? ¢"M i`ª HÌB,

@ h H" B- ¢B m ¢| F?¬M; [m M i`¼M; - [m M i`¼M; i #B i M;QÆB H" B- M;QÆB + ;„M; - p"v F i [mª +m®B +MM; H" ;b +?S\

j3eX *?QÆM; j3e @ h?B M æ¬ h`mv M h'M

@ L;QÆB #B i KK+ ¢Q+? p" F i [mª +O i b Q\ æ½ p"v M;QÆB ?½v M|B ` i M;?2 `®i +m°+ p"M K M? +O i ` b Q\

«M; H½Q ;ªv ¢"M i? M i?î,

@ S?"i M|B M?•M /mv M +O +QM M;QÌB F?¬M; Qi- M?QM; +| i? i`ªB [m i?b F? F?¬M; Qi- M?QM; +?'T M?"M i`ªB [m +kM; F?¬M; M?B mX L;QÆB ¢½ Km®M #B i M;QÆB #B i- +?d KQM; M;QÆB F`T i?ÌB idM? M;°- M m F?¬M; i?b M;QÌB b m M"v

L;QÆB ¢ M iW MÆB M"Q- ¢B m M"v i¢K i?ÌB +?Q M|B p°B- M?QM; F?B M;QÆB +Á b B H¬K- M;QÆB ¢½ H"K K°i pB + F?B M M;QÆB T?ªB ?®B ?"M +ª ¢ÌBX L?B m M, H¬K M"v +O KbM?- H¢B F?¬M; + M i•K / /"M; ¢ M;QÌB F?€+ +QÈT ¢B i?"M? [mª ¢QÊ+- +?Q M M M;QÆB ¢½ `ÌB t +® ?QÆM; - #„i ¢¬m i`mv ¢m´B F?„T i?B M ?¢- i pQÊi [m i`i +ª- H`v H¢B i`i +ª M?[M; i?S i?m°+ p M;QÆB- M?QM; i?"i B + `^M; - + ¢B ¢QÊ+ ¢ M ¢Q+?- pb +m®B +MM; +?ì ¢ÊB M;QÆB F?¬M; T?ªB H" i?"M? +¬M; - K L;QÌB €Q ¢2M ?ûi H M,

@ L;QÆB M|B HBM? iBM? +€B ;b +?S- i F?¬M; iBM- i F?¬M; iBMX "'i F i? M"Q- +| i? ?Q"Mi?"M? i•K M;mv M +O KbM?- M?'i ¢`M?5

«M; H½Q H¢B M|B,

@ >½v M;?2 HÌB i - [m v ¢¬m H" #Ì- M m F?¬M; i?b +ª M;QÆB ? v M?[M; M;QÌB M ¢`M? T?ªB +? i- ¢•v H" b® i`ÌB ¢½ ¢`M?X

L' B ; B" M ç B M + m² M ; - M ; Q Ì B € Q ç 2 M [m € i H M ,
 @ h ¢ B b Q - i ¢ B b Q M ; Q Æ B H ¢ B M ; ² B ç • v M ! B H B M ? i B M ? - i ¢ B b Q \
 « M ; H ½ Q i ? ' v p " v H ¢ B i ? M i ? Î ,
 @ h ? € B • K h L ? " i - i ? B M + ' ? ¢ Q F B T - t 2 K ` F B T M ¢ M M " v M , M ; H U + + O i F ? - M ;
 • K / o ? B M - h ? B M a € i ? Q " M ? F ? - M ; - ç ½ ç M H 9 + t m ' i ? B M ` ² B X
 . S i H Ì B - i ? • M ª M ? + O - M ; H ½ Q + ? Ê i K Ì / - M ç B - H ¢ B K ° i H - M M [K ' i ? 9 i ; B [F ? - M ;
 h ` Q M ; i ` Q Ì M ; ç b M ? - M ; Q Ì B € Q ç 2 M ? û i H È M ,
 @ L ; Q Æ B F ? - M ; ç Q Ê + ç B - ? ½ v i ` ª H Ì B i - i ¢ B b Q - i ¢ B b Q \
 h W F ? - M ; i ` m M ; - i B M ; - M ; H ½ Q p ¼ M ; H ¢ B ,
 @ > m v M S ? Q M ; ' v + ? Q M ? H " o - h • K - ç ½ p - i • K i ? b + ! i ? i ? " M ? + - M ; ç Q Ê + F ? - M
 H " # Ì - + ? d i B + H " M Q Ê + + ? ª v p T ? Q ç - M ; - ç € M ; i B + - ç € M ; i B + i ? v 5
 L ; Q Ì B € Q ç 2 M ` M M ; K b M ? K ° i + € B - i • K i ` ¢ M ; H " T i S + # b M ? T ? K + - € M ? K „ i ç Q H
 H M M ; H M i B M ; ,
 @ L ? • M ç ` M ? i ? „ M ; i ? B M - i ? " M ? + - M ; i ¢ B M ; Q Ì B - i b ) + ? Q M ; Q Æ B K Î K „ i ` K " t 2
 L ! B ` ² B # v i ? Š M ; H M i ` Ì B ? Q È M ; p T ? Q h ` m M ; M ; m v M X
 J ° i H " M ; B ! i ? Q ª M ; [m - i ` Q Ì M ; ç b M ? p š M Î ç ! - M ? [M ; + " M ? H B m p š M M ? M ? " M ; #
 a m + Æ M K Q i ` Ì B H ¢ B b € M ; - b m K • v ç 2 M i ? b b) ? B M + - m p ² M ; 5

_ Ì B F ? Ä B " „ + J M ; b Æ M - G K + o • M p " " ¢ + ? G B M ? i ? 2 Q ? Q È M ; ç - M ; M K ç m ' B i b K i
 h ` M ç Q Ì M ; - " € + ? G B M ? ? Ä B ,
 @ * ? " M ; + ! + ? „ + + ? „ M ? „ + ? ' ç ! + ? Q M ? H " + Q M F € i ? 9 K " + ? " M ; ç ½ ; † T i ` Q M ; J p U
 G K + o • M F ? Š M ; ç ` M ? ,
 @ æ 9 M ; p " v - + ? Q M ? H " M ! X > - K ç ! i b m w i M [+ ? i i ` Q M ; i v M ! - ; B Ì M ; ? o H ¢ B p š M
 ` - h S G B M ? i ? - M i ? 9 ç ½ ; B Q + ? B M p È B M ! M M + k M ; + ! i ? + ª K M ? " M ç Q Ê + F ? Q
 h S G B M ? i ? - M i ? 9 i ` M p B G K + o • M H M i B M ; ,
 @ E ? - M ; b B - + Q M M " v + Á M H Ê B ? ¢ B ? Æ M + Q M H - B # € Q M ? B m X h M ; ? o - H 9 + ç !
 p b b Ê H ½ Q ; B " ç ! - K " / Q ç € M ? ? Æ B i ? ' v F ? Q i S + + O i M M K È B i ` ® M + ? ¢ v X
 " € + ? G B M ? i ` - K i Q F ? - M ; M ! B - G K + o • M i € M ç ² M ; ,
 @ S ? • M i Q + ? + O M ; Q Æ B ` i + ! H w - p È B i ? U + H U + + Q Ì M ; ? Q " M ? + O M ! i ? b h ? B M
 i ' i M ? B M M ! F ? - M ; M ? ' i i ? B i T ? ª B # Ä ç B X E ? ª M , M ; / m v M ? ' i H " / Q + ? 9 M ; i ç
 i ` ® M X " • v ; B Ì - + ? 9 M ; i T ? ª B i b K ç Q Ê + M ! - + ? d + ! i ? / U p " Q # ª M H o M ? + O M ; Q Æ
 + ! i ? i ` m v i b K i m M ; i Q + ? + O M ! F ? - M ; \
 h S G B M ? i ? - M i ? 9 i ` ª H Ì B ,
 @ * ? m v M M " v i Q Î M ; H " M ? Ä M ? † i - M ? Q M ; F ? - M ; T ? ª B / H " K - K m ® M i b K i ? ' v M ! i
 L ! B ` ² B i W p B G K + o • M # v H M - i ? • M ? b M ? M ? Ä # û T ? B i ? Š M ; H M F ? - M ; i ` m M ;
 ? ² M ; X G K + o • M p " " ¢ + ? G B M ? M ? b M i ? ' v i ? H B M K d K + Q Ì B - i v i ` Q M ; i v # v ç
 + € + ? t G ¢ + . Q Æ M ; K ' v i ` , K / † K X
 æ M ; # v G K + o • M ç ° i M ? B M / W M ; H ¢ B F ? B M " € + ? G B M ? K ' i ç " M ; ½ p " Q H Á M ; +
 G B M ? i ? - M i ? 9 - G K + o • M ? Ä B ,
 @ a Q i ? æ ¢ B G B M ? L ? B - b Q ç ° i M ? B M / W M ; H ¢ B p " v \

hS GBM? i?-M i?9 M?bM tm®M; K†i ç'i- ;BQÆM; K‡M; pm®i +?•M T?ªB ` +?d tm®
 @ E?¬M; GBM? çB m ç M; î# M /QÈB- ?mvM? +‡ Km®M t2K K°i +?9i F?¬M;\
 GK+ o•M M;•v ` - +?Êi M;?o ç M #‡M; /€M; +O #®M M;Q‡B h`-M L;¼+ GQ M- hQ a
 . M?- p` Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM;- HB M M‡B,
 @ æ½ ;†T î ç•v i?b tm®M; t2K i? M`QX
 L‡B tQM; /„i i?2Q "€+? GBM? +MM; çB- +?d +?®+ H€i ç½ tm'i ?B M /QÈB K†i ç'i-
 L;¼+ GQ M pW FBM? M;¢+ pW ?Q M ?dX
 omB KWM; M„K H'v p B GK+ o•M- o,M "'i . M? +Q‡B M‡B,
 @ J'v M;`v ;-M ç•v i? M`Q- pmB +?S\
 L‡B tQM; çQ €M? K„i b M; M?bM p T?Q "€+? GBM?- i` M ;QÆM; K†i ?B M H M K
 GK+ o•M +?ŠM; +‡ i•K i`Q M`Q çM pÈB H½Q +ª- i`-K ;B¼M; M‡B,
 @ E?¬M; +‡ ;b- bQM; +‡ ç M JBM? hB m +€+ K°i +?mv M- ç½ M?´i”M ;®+ L;¼+ hE
 +?d +ÁM H¢B M;mv M i?-M +O JBM? hB m +€+ +?O ç½ ç”Q i?Q€iX "¼M ?¼ ç•m-
 o,M "'i . M? +Q‡B `^M;,
 @ hB m iY M`v +kM; +‡ F?Q T?€+? H„K ç'v +?S- M‡B çQÊ+ H` H`K çQÊ+- B K` +?½
 ? ? X
 " M +¢M?- Zmv o¬ ç¢Q i`QÎM; +?2M p`Q,
 @ s2K ` M;QÆB F?¬M; ? #B i ;b p M?[M; +?mv M /B M ` i`QM; K'v M;`v ?¬K M
 pB +;B[+?9M; i p` *?QM? æ¢Q HB M KBM? +kM; F?¬M; #B i +?9i ;b b Q\
 GK+ o•M M;?2 p`v- `i M;¢+ M?B M HB M ?ÄB,
 @ G) M`Q K'v M;`v ;-M ç•v tªv ` +?mv M HÈM ;b b Q\
 h`-M L;¼+ GQ M ç M; M‡B +?mv M pÈB "€+? GBM?- HB M +Q‡B ç€T,
 @ æQÆM; M?B M tªv ` K°i b® +?mv M `i HÈM- i?S M?´i H` [m•M +O *?QM? æ¢Q
 çQÎM;- +MM; #€i ç¢B + Q i?O +O GQM; J +?B M imv M p` >„+ >` [m, pQÆM; ;B Q
 #¼M +?9M;- i`9M; T?ªB F çB m ?´Hv bÆM- F?B M +?Q L?Q pB M #` + Q i?O GQM
 pB M #` •K h?B [m, pQÆM; ?Ov M®iX
 GK+ o•M p` "€+? GBM? pW M;?2 tQM; b[M; M;Q‡B ` - `ä`M; F i [mª M`v F?B M M
 " M +¢M?- o,M "'i . M? +QÈT H‡B,
 @ *`M; ç€M; M?„+ iÈB +?QM? H`- h`W J HB M KBM? +O +?9M; i b m M`v ç½ ;†T
 ;B Q +?B M- +m®B +MM; ç½ ;B i +? i ? i #¼M +?9M;X ob i? F?¬M; M?[M; ç + Q
 +ÁM F?B M +?Q # M *?QM? æ¢Q HB M KBM? TªB ;?2M iS+- M;?o +kM; i?'v pmB
 L?bM h`-M L;¼+ GQ M- GK+ o•M +Q‡B M‡B,
 @ æ•v H` K°i iBM i®i- +S iB T iK+ +® ;„M; M?û- F?¬M; +?WM; +?ŠM; # Q H•m M[
 æ¢Q HB M KBM? 'v +?SX
 h`-M L;¼+ GQ M iQÆB +Q‡B i`ª H‡B,
 @ u M i•K çB- +?9M; i¬B b) +® ;„M; ? i KbM?X æ9M; `²B- ? B M;Q‡B çB ç•m p`v-
 F?¬M;\
 GK+ o•M i`-K iQ ç€T,
 @ h`mv çm´B K°i F K M; F?´K M?X h?¬B +kM; ç M H9+ +?9M; i M M çB `²B- b m M
 +€Q iWX

*?¨M; pW tQ v M; Q`B ç`M? #QÈ+ çB- h`-M L;¼+ GQ M #¶M; ç°i M?B M ;¼B H¢B,
@ GK+ ç¢B + çÊB K°i +?9i- i +| K°i +?mv M [m M +?Q M|B pÈB ?mvM?X
Zm v H¢B M?bM h`-M L;¼+ GQ M- GK+ o•M ?ÄB,
@ *?mv M ;b i? \
h`-M L;¼+ GQ M ç€T,

#'i iY- +| i? F?B M +?Q ? „M çB iÈB ;†T +€+ + Q i?O +O Zm, pU+ p" GQM; J +?B M
B v m B KçM?X *ÁM p i` M? çQçii?B M ?ç- +?9M; i F?¬M; +¬M T?ªB M!M; p°B
i?U+ HU+ F?¬M; KçM?- M?QM; +?d +¬M M „K p[M; i?lB +Æ- çÈB b m F?B ? B T?2
+?9M; i HB M +| i? tm'i [m•M ç€M?X h`QÈ+ K„i +?9M; i +¬M T?ªB ` bS+ ~M KbM
w +O M; QlB F?€+ +?d +| M?Q p"v +?9M; i KÈB +| i? H`K M; Q ¬M; ç„+ HÈBX
>„+ a€i ?´ pQÆM; çQ K„i M?bM K ªM? M!B,
@ L?[M; HlB M"v +O i¬M +?O `i ç9M; - M?QM; +?9M; i +® ;„M; ~M i" M; i?U+ HU+
H`b) ç€M? K'i +Æ ?°B i®i ? v b Q\
>mv i :BÈB i¬M +?O +QlB M!B,
@ >´ pQÆM; ç½ [m€ HQ `²B- i M!B ~M i" M; i?U+ HU+ p" M?šM M?`M H" +?d i`QM; K
F?¬M; T?ªB H" M^K v M ?Q" M iQ" M F?¬M; H`K ;b- M m M?Q +| +Æ ?°B- +?9M; i p
ç°M; - +¬M H'v ççB bU H`K i`¼M; X
L!B tQM; M?[M; HlB M"v- i`QM; F?¬M; i`mM; K°i ççQ K ªM? tm'i ?B M- K°i + Q i?
pÈB >mv i :BÈB i¬M +?O,
@ "K #€Q i¬M +?O- iBM iS+ KÈB M?`i pW i?m M?"M çQÈ+ - i?m° + ?ç Îi?QÈM; /m
+O J >Q M i¬M +?O- /QlM; M?Q ?„M i i?•M i?K i`¼M; i?QÆM; - ç M; +?2 /'m ?"
i`€M? bU i`mv FQ+? +O ç`+? M?•M M"Q ç!X L; Q`B ` J æ²M; . Q Zm M; +kM; ç½
i?m" M i?2Q /ÁM; MQÈ+ iB M; -M p T?Q +?9M; i X
>mv i ;BÈB i¬M +?O +QlB •K ?B K M!B,
@ h`¼M; i?QÆM; - ç•v H" +Æ ?°B `i i®iX L; QÆB H"TiS+ T?€B i?O ?ç çQ J æ²M;
i¬M +?O- ç²M; i?lB ç2K iBM iS+ ?„M #` i`¼M; i?QÆM; i?¬M; #€Q +?Q *?QM? æç
KBM?- ?v p¼M; H¬M M"v +| i? iB m /B i çQÈ+ #¼M +?9M; X
* Q i?O FB SM; iB M; - b m ç! `lB çBX
>„+ a€i >´ oQÆM; M?bM i?2Q i?•M ªM? ç! çB t /¬M- M; ?B ?Q†+ ?ÄB,
@ ob b Q M; QÆB F?¬M; iU KbM? tm'i K½- HçB Km®M KQÈM ç Q ;B i M; QlB- #B M
i²B- M?QM; F?¬M; i? +?„+ +?„M i?"M? +¬M; - pB + M"v M; QÆB T?ªB `ä +?S\
>mv i :BÈB i¬M +?O i?ªM M?B M i`ª HlB,
@ æB m M"v i i' i M?B M H" ?B m `ä- M?QM; M?[M; çB m HÈB ?çB i`QM; ç! M; QÆ
ç¬m F?B iB M M?"T L?•M ;B M- iS; BÈB J pU+ #¼M i +| K°i QÈ+ ç`M? - ç! H" +MM
M? m ç®B T?l pÈB # M M; Q`BX >¬K M v i HçB ?B M i?•M iB m /B i ?„M i - iÈB H
•K i¬M +?O #B i- #¼M +?9M; +?„+ +?„M b) F?¬M; i? i?S- M?Q p"v +?9M; i b) H•K
>„+ a€i ?´ pQÆM; M; ç+ M?B M M!B,
@ L; mv M H" M?Q p"v- i?ªQ M"Q +?Q # Q ;B!M; ?2 i?'v ;B[+€+ M; QÆB T?€i bBM
Hm¬M +| K°i pB + F?¬M; ?B m `ä- ç! H" i`QM; iS; BÈB i?b J h?B M ;BÈB i?U+ HU
;B M i?b M; Q`B J h?B M i¬M +?O- F?¬M; i?'v K°i + Q i?O M"Q +O J h?B M ;BÈ
H) M"Q HçB F?¬M; +| HÁM; Km®M i` M? çQçi L?•M ;B M- p"v pb b Q ?„M i iB M M
>mv i :BÈB i¬M +?O i`¬K K†+ K°i H9+ H•m- +| +?9i /Q /U ç€T,
@ oB + H`K +O ?„M i i`QÈ+ M v F?B M +?Q M; QlB F?€+ F?¬M; ?B m- i`QM; iQ" M
+?O i +| i? #B i çQÈ+ p`B T?¬M- M; Q`B ` i ç m F?¬M; `ä`®i +m°+ H" ?„M Km®M
+O ?„M p" +?9M; i F?¬M; ;B®M; M? m- +| H) M; QÆB F?¬M; M; l iÈB- ?„M i?U+
i? M!B `^M; M, K ç! ?„M +| / M? ?B m H" i?B M ?ç FB i tm'i F€i`B- M?QM; b m M"
h?B M J ;BÈB +O J pU+ - çB m M"v i?U+ bU H`K°i #Q K"i- `i Qi M; QlB #B i`äX
E m H M K°i iB M; M; ç+ M?B M- >„+ a€i ?´ pQÆM; ?ÄB,
@ L; QÆB M!B ?„M ç M iW L?•M ;B M- +| F?ª M, M; M"v b Q\

>mv i:BÈB i-M +?O i?W M?"M,

@ æB m M"v +| ;b ç| i?"i H" F€ H¢- + Q i?O i`QM; J pU+ H¢B +| K°i MY i?•M T?"M
pb #'i ç„+ /o M M T?ªB ç i•K M?"T K X h-M +?O i`QM; iS ;BÈB- +?d +| /mv M?"i J
L?•M ;B M K" i?¬BX æ9M; `²B- M;QÆB pW ç + "T iÈB u m >Q" M; GB i h?B M- /Q
M; "M M,K i`QÊ+ `²B- ?„M i F?¬M; TªB ç½ #` T?QM; 'M `²B b Q- ;Bì M?Q i? M"Q

>„+ a€i ?´ pQÆM; H„+ ç-m,

@ hbM? ?bM? +K i? i +kM; F?¬M; #B i`ä- +?d #B i K°i M; "M ? B i`,K M,K i`QÊ+
#¼M i ç m H" i?O ?¢ i`Ê i?O ç„+ HU+ M?"i +?Q ?„M- +MM; pÈB ?„M çB ç€M? i?B M
+´ +O h`mM; Zm®+V tQM; H" i? ;B M p¬ ç`+?X G9+ ç| ?„M T?QM; [m M; p¬ ?¢M-
i-M- F?Q i? i?®M; i` i?B M ?¢X L?QM; ç9M; p"Q H9+ ç| ?„M v m K°i M; QìB +QM
p"Q imv i +ªM? - #` + Q i?O +?QM? i` HB M i?O ç€M? i`¼M; i?QÆM; - /MM; #®M H
æ¢Q T?QM; 'M H¢B- F?B M +?Q bBM? +Æ #` imv i /B i- +?'K /Si i?ìB F€ ?mv ?Q" M
ç m /Q h?Ov E€ G•M tY Hw- #¼M i +?d #B i ?„M ç½ #` T?QM; 'M- +€+ pB + F?€+ i

>mv i:BÈB i-M +?O M; ?B ?Q†+ ?ÄB,

@ L|B p"v- M;QÆB +kM; F?¬M; `ä M,K ç| ç½ T?€i bBM? pB + ;bX h?2Q M?Q ?B m
M„K ;B[>mv i;BÈB- +,M #ªM F?¬M; i? ç i•K ?ÄB ç M•M Q€M +O L?•M ;B M- çO
i-M +?O çìB i`QÊ+ +O J h?B M ;BÈB H" #B i çQÊ+ bU ibM? H9+ ç| - +ÁM #¼M i
çQÊ+ K°i pB +- b m F?B K i-M çìB i`QÊ+ [m v i`î H¢B J pU+- F?¬M; iÈB # i?€M
M"v H" #Q K"i #'i i`mv M +O J pU+X :Bì M; ?o H¢B- +?„+ H" +| [m M ? pÈB u m >

>„+ a€i ?´ pQÆM; ç€T,

@ *kM; +| i? X L?QM; pB + M"v ç½ H" [m€ F?S- ;Bì M|B iÈB +kM; F?¬M; +| w M; ?o
`^M; - b) +| K°i M; "v H"v çQÊ+ GB i L?"i i?QÆM; - i b) +| i? i?®M; i` "€+? h?9 u r
çQ¢i i?B M ?¢ [mª H" K°i pB + / /"M; X

>mv i:BÈB i-M +?O F?Q+? H M|B,

@ *S iW iW- pšM +ÁM +| +Æ ?°BX :Bì M m KQÊM ç Q ;B i M; QìB K" F?¬M; i?"M? - +
F?€+ K"X æQÊ+ `²B- ?¬K M v M|B +kM; M?B m `²B- +?9M; i M M iB M ?"M? K°i b
L|B tQM; [m M; ?Q +?ÈT ç°M; - ? B M; QìB HB M #B M K' i F?¬M; +ÁM imM; iQ+?X

j33X *?QÆM; j33 @ EBM? L?•M hB m hS+

"m´B +?B m- i`QM; ç¢B bªM? +O *?QM? æ¢Q HB M KBM? - +?9M; M?•M ç½ i iK
î p` i`Q + Q M?"i- €M? K„i HB + [m K°i HQÊi +€+ + Q i?O M;²B ? B # MX J°i H9+
;B¼M; M|B,

@ G-M M"v i`B m ?²B K¼B M; QìB p ç•v- i?S M?"i H" imv M #® K°i p" B +?mv M- i
K°i b® M?•M bU ç ç®B T?| pÈB ibM? i? M; "v + "M; M; ?B K i`¼M; ?B M M v p" ç T
` i?ªK ?Q¢ M?Q #•v ;Bì- KBM? +?O i +| i`€+? M?B K F?¬M; M?ÄX >B M i¢B K¼
M; ?` M"Q i?b tBM çQ ` i`QÊ+- K¼B M; QìB çWM; M; ¢B- +?9M; i b) +MM; M? m #

smM; [m M? K°i K" M v M i oM? # Q i`MK- ? B T?€B L?Q pB M p" h?B M EB K pB M H
M?"i M;²B BK F?¬M; M|B ;b- M?[M; M; QìB F?€+ +kM; F?¬M; iB M ` Kfi- F?¬M; F?
M X

h?´v F?¬M; B H M iB M; - .B T h•K L; ?B i?î /"B,

@ J¼B M; QìB ç½ F?¬M; Km®M M|B ;b- p"v i?b i tBM # "M K°i +?9ip +?mv M +?QM
M?"M çQÊ+ p"Q i®B [m - æ` •K h" GBM? i`QM; i`mv M i?mv i ç½ tm' i i? X o"i M"v
F?Q Mm¬B /QÐM; K" i?"M? H b€i- ç½ #` T?QM; 'M M; ?bM çìB- H-M M"v KQÊM +A
?B M M?•M ;B MX æ ç®B T?| pÈB i`QìM; ?¢Q FB T M"v- ?B M i¢B i TªB i" T i`m

? i M?[M; •M Q€M pÈB pU+ +?B i K ;BÈB- i?lB F?„+ M"v T?ªB HQm i•K ç M ç°M; io
ç®B b€+? F`T i?lB

GlB M"v pW MlB` - i`QM; b® +€+ + Q i?O HK+ pB M- M; Q¢B i`W S?€T Zmª ç¢B b
M; QlB F?€+ ç m F?¬M; +l #B m ?B M ;b F?€+ i?QlM; - M?QM; + Q i?O i K T?€B i?l
i?B M +?O p Kti çB K ioM? MlB,

@ GlB KBM? +?O MlB H" bU i?"i Q\ J°i F?B æ` •K tm'i i? - +?QM? H" #B m i?` i?
'v 2 `^M; i" T ?ÊT bS+ HU+ i?B M +?B i K ;BÈB +kM; F?l K" +Sm p½M çQÊ+ ibM? i?

a„+ Kti +?'M ç°M; - .B T h•K L; ?B M; ¢+ M?B M ?ÄB,

@ GlB ç¢B bQ MlB +l [m€ H M F?¬M; \

h`+? .B i i?B M +?O i? M,

@ L; QlB tm'i ;B +l K°i MlB K°i- iW tQ iÈB M v F?¬M; ? MlB /®B MY HlBX æ` •
i`mv M i?mv i H" ? B F ?m, /B i K¢M? M?'i- ?"M; M; ?bM M, K i`QÊ+ bmwi M[ç½
+?mv M M"v i?'i i`mv M ç½ H•m- F?¬M; +ÁM çQÊ+ ;?B +?ûT ç-v çO- M?QM; iW i`r
+l i? t€+ M?"M +?QM? t€+ +?mv M M"v ç½ tªv` X E?¬M; i? M; l`^M; h?€B •K h
i? ? B F ?m, /B i- i?"i bU H" FB T M¢M F?¬M; i? i`®M i`€M?X

"-m F?¬M; F?Q i`QM; ç¢B bªM? i`Î M M p¬ +MM; v M ioM?- K¼B M; QlB Mûi Kti •K
h`+? .B i i?B M +?O MlB F?B M +?Q i'i +ª i`QM; HÁM; ç m M†M; M - M?Q +l K°i ?Á
h9+ ç¢Q i`QlM; +O o¬ oB ç¢Q T?€B H M iB M;

@ *?mv M M"v ç½ tªv` `²B i?b K¼B M; QlB +kM; çWM; [m€ HQ H„M; X *l M; mv M M
T?ªB /kM; +ªK ç®B ç-mX L; ?bM M, K i`QÊ+ æ` •K p" h?B M a€i +l i? #` T?QM; 'M
+l M?QÊ+ çB K- +?d +¬M i ibK çQÊ+ M?QÊ+ çB K 'v i?b b) çQ ` çQÊ+ ç®B b€+?
+?Q +?„+ H" ç½ ? i ?v p¼M; X

.B T h•K L; ?B M; ?2 p"v #bM? i•K i`Î H¢B- i?'v K¼B M; QlB F?¬M; +ÁM F?Q i? - p°l

@ GlB h?B M h9+ iB M #®B [mª H" ç9M; - i? ;B M p¢M p"i iQÆM; bBM? iQÆM; F?
i?€M? HBM? F?„+ +? - +?9M; i +?d +¬M ibK çQÊ+ T?QÆM; T?€T i?b F?¬M; +l ;b
?²B K¼B M; QlB p ç•v- i Km®M imv M #® K°i +?mv MX h?S M?'i H" M?^K SM; T?l
M"v- i`QM; i?lB ;B M iÈB EB K KBM? +?O T?ªB # [m M i? K M; ° h?¬M; GBM? çB
SM; T?l pÈB ?Q¢ FB T i`QÊ+ K„iX h?S ? B- ç i`€M? ?v bBM? F?¬M; +¬M i?B i- i
#B i- ç iY HB M KBM? F?¬M; çQÊ+ iU w`lB #Ä >Q aÆM- +?9M; i i¢K i?lB /QÐM
i?lB- K¼B M; QlB +kM; M M ç¬M ç®+ K¬M ?¢ ;'T`9i im Hmv M- M? M? +?lM; M•M
bÆM b" M; SM; T?l pÈB M?[M; bU pB +b„T ç MX

L; ?2 HlB M" M; MlB- ç b® K¼B M; QlB i`QM; T?ÁM; #•v ;Bl KÈB ?B m`^M; M; mv M
çQ¢i çQÊ+ h?¬M; GBM? çB m H" ;Bª- çl +?d H" K°i b€+? HQÊ+ KQÊM bS+ HU+ +O

i` M K†i +?2 #ÎB K°i +?B + K†i M¢- F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+ /mM; K¢Q i?"i` b Q
K°i M K M?•M ç M; çSM; K M; K†i M¢ hm G - €M? K„i M?bM +?,K +?9 p T?Q M K
b„+ ç2Q K†i M¢ [m, çSM; +€+? ç! ?ÆM K°i i`QÊM;X

@ J¬M +?O- pW M?"M çQÊ+ K"i #€Q- ç†+ bS ç½ bm'i HoM? +€+ + Q i?O pQÊi b¬
+! i? iÈB >Q aÆMX

L;?2 p"v- h?QÆM; L;mv i i`QM; HÁM; p¬ +MM; M;¢+ M?B M- H) M"Q M; QÌB M K M?
H" >mv M S?QM; K¬M +?O i?¬M #Q Q\ æ M; bmv M;?o i?b i?'v M K M?•M K M; K†i

@ _'i i®i- +ÁM M?[M; K†i F?€+ +! ç°M; ioM? ;b F?¬M; \ >¬K M v + Q i?O +O *?Q
HQÊi [m v p - M;mv M M?•M H" /Q ç•m\

L K M?•M p"Mi` M; T?K+ çÄ ç€T,

@ E?ÎB #~K K¬M +?O- i?2Q M?Q ? B?mvM? ç ç½ çB mi` çQÊ+ i?b ç•v H" K M? H
` - M;mv M M?•M +K i? i¢K i?ÌB pšM +?Q `äX *ÁM M?[M; +?mv M M; QÌB Km®M
ç½ +! K M? K®BX æ¬miB M- H" p i?•M T?"M +O i M + Q i?O i?¬M #Q FB - `i +!
+O h?B M h"Mi¬M; - iBM? i?¬M; i?m"i L?B T >²M- ç½ iWM; tm'i ?B M Î G¢+ .QÆ
imM; iQ+?X hB T ç!- +! iBM iS+ p J >Q Mi¬M +?O- ?„MiW *Ym >Q bÆM çB tm
çQÌM; ç m~Mi"Mi; imM; iQ+?- /QÌM; M?Q ç M; i`®M +?çv bU i`mv b€i +O B ç!X L;
i?QÆM; - F?¬M; #B i H" i?"i? v ;BªX h?S # - J h?B Mi¬M +?O ç½ tm'i ?B M Î M9E
` K°i i`"M ç¢B +?B M- M?QM; iBM? ?bM? +K i? i?b F?¬M; çB mi` ` çQÊ+X

>mv M S?QM; K¬M +?O +QÌB M? K ?B K M!B,

@ J >Q Mi¬M +?O #` i`¼M; i?QÆM; b Q\ æ•v [mª H" +?mv M i?9 p`X >„M ç½ iWM
ç! H" ç` #~M +O "² æ ?¼+ pB M- H) M"Q ?„M ç½ i? 'i i?O Î ç!- çB m M"v [mª H" ?B
imv +! M?B m + Q i?O- M?QM; F?B M ?„M #` i?QÆM; M?Q p"v i?b +?ŠM; +! çQÊ
+~M; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?OX *ÁM M?[M; M; QÌB F?€+ M[- K°i +?9 i iBM iS+ +kM;

L K M?•M p"Mi` ç² çÄ M!B,

@ E?ÎB #~K K¬M +?O- ?B M pšM +?Q +! iBM iS+ ;b p GK+ o•M p" h? h?Ov GQm-
ç½ tm'i ?B M Î G¢+ .QÆM; - H½Q M?` #•v ;B! ç M; çB mi` - iBM `^M; F?¬M; H•m M
h`¬K iQ K°i H€i- >mv M S?QM; K¬M +?O M!B,

@ L;Q`B M?[M; çB m ç!` - L?•M ;B M +ÁM +! +?mv M ;b ç†+ #B i M[F?¬M; \

L K M?•M i` M; T?K+ çÄ +?¬M +?W ?²B H•m `²B i`¬K M; •K,

@ h¢K i?ÌB F?¬M; T?€i ?B M çQÊ+ +?mv M ;b [m M i`¼M; - +?d H" K¬M ?¢ J h?¬
pšM Hm¬M i?2Q /äB ?"M? ç°M; +O +?9M; i X

>mv M S?QM; K¬M +?O +QÌB M?çi,

@ Jm®M çB mi` +?9M; i ç•m T?ªB +?mv M / /"M; M?Q p"vX >½v M?È `^M; - b m
#¼M +?9M; ç M; -M i?b ;B i? i +?Q i - #'i Fb F M"Q iB T +~M +?9M; i - +! KQm ç
#Ä [m X _ªM? `¶B ?½v +?9 w ç°M; ioM? +O o¬ L?•M h¼ +?Q i - ç•v H" +€B ; B i
iB m /B i?„M çBX

L K M?•M v T?K+ çÄ ç€T,

@ æB m M"v i?m°+ ?¢ ?B m- K¬M +?O +S v Mi•K- +! çB mi?m°+ ?¢ i?„+ K„+ - o¬
i`QM; GQ aÆM F?¬M; +?`m H° /B M- +?9M; i T?ªB H"K i? M"Q\

>mv M S?QM; K¬M +?O b¬K K†i ç€T,

@ GQ aÆM pšM H" MÆB ?B K v m +O L?•M ;B M- Km®M t¬M; p"Q # Mi`QM; çQÆM
T?! pÈB ?„M T?ªB /U p"Q Kmm i`Q- i`QÊ+ iB M ?½v /K ?„M `ÌB F?ÄB GQ aÆM- iE
;B i M; QÌB- /MM; M; QÌB F?€+ ;B i KÈB H" i?QÊM; b€+?X L; QÌB +! i? +?¼M H" +?C
iBM? ?bM? +K i? i?b F?B i?ÌB +Æ iÈB ?½v iQM? b mX

L K M?•M v T?K+ ç Ä M|B,

@ J¬M +?O + Q FB M- +?mv M M"v i?m°+ ?¢ b) +?9 w i? KX "•v ;B| + Q i?O >Q aA
i?b H"K ;b +ÁM +Æ ?°B M"Q M[\

>mv M S?QM; K¬M +?O +Q|B ç€T,

@ E?¬M; M M M|M; M^av- i?|B +Æ b) /¬M tm'i ?B M i?¬BX "•v ;B| i ç M; +?| ç ÊB K°
*?QM? æ¢Q HB M KBM? Î >Q aÆM p¬ +MM; M;¢+ M?B MX æQÊ+ `²B- F?¬M; +¬M
çB- K°i F?B +| iBM iS+ ;b ?½v H"TiS+ #~K #€QX

æÊB M K M?B v T?K+ ç Ä çB `²B- HK+ v i?B m M[KÊB H M iB M; ,

@ *Æ ?°B K" ?mvM? M|B €K +?d bQ i' b Q\ >mvM? Km®M HÊB /KM; bQ i' iB m /B
æ¢Q HB M KBM? \

>mv M S?QM; K¬M +?O €M? K„i i? v ç´B- H¢M? HMM; ç€T,

@ *?mv M ç" M ¬M; - T?K M[çWM; i? K ;B X L" M; +?d +¬M #B i M" M; H" M; Q|B T?
M" M; H" T?K+ iMM; i X L? [M; +?mv M F?€+ F?¬M; M M #B i i?b çWM; ?ÄB M?B m

GK+ v i?B m M[i?Î /"B M|B,

@ >mvM? +QB bQ i' H" F ?² ç² b Q\ >Q aÆM H" MÆB M"Q i`QM; HÁM; bQ i' i `ä
?mvM? F?¬M; i? HW çQÊ+ #" `vX >½v K m `9i HmB- çWM; ç #ªM i?•M iB TiK+ /

>mv M S?QM; K¬M +?O +| p iS+ ;B" M [m€i,

@ *•K KB M; - M M H"K i? M"Q i?b i „i b) +| iQM? iQ€M F„ HQÐM; - F?¬M; +¬M M"
GK+ v i?B m M[b„+ K†i #B M ç´B [m v HQM; iQ M çBX >mv M S?QM; K¬M +?O bY

iS+ tQ v M; Q|B i?2Q M" M; - ? B i v M„K +?†i ? B #ª p B +O M" M; - M? M?" M; M|B,

@ æWM; ;•v +?mv M M[- i F?¬M; Km®M M" M; TªB +?`m F?´- M" M; +kM; çWM; û

GK+ v i?B m M[H¢M? HMM; ç€T,

@ >mvM? iW i`QÊ+ iÊB M v Hm¬M ç°+ çQ€M ç°+ ?"M?- F?¬M; # Q ;B| +?`m M; ?2
M; ?o`^M; K°i F?B i?i #¢B i?b +€B ;b b) +?| ç|M ?mvM? F?¬M; \ aU F i ?ÊT +O ?
M m ç½ p"v i?b ?½v ç i `|B F?ÄB- M m F?¬M; ?mvM? ?½v ;B i i çB- ç i`€M? T?B

>mv M S?QM; K¬M +?O M?bM +?^K +?^K p"Q ç¬B K„i M" M; - M?bM p ç m #m²M +O
ibM? +ªK- +i iB M; ,

@ *ª ç|B M"v i +kM; b) F?¬M; #Ä M" M; - M" M; çWM; M; ?o iÊB +?mv M ` çB- i?¬B
M" M; - M; "v K B i`QÊ+ F?B bQ i' M" M; tm'i ?B M- +?9M; i b) `|B F?ÄB MÆB M"vX

GK+ v i?B m M[M?bM ?„M- K°i H9+ b m KÊB M|B,

@ h H"K p"v +kM; +?d KQM; +?"M; çQÊ+ #bM? MX

>mv M S?QM; K¬M +?O F?¬M; M|B ;b¬K H"v i?•M i? i?B m M[?QÈM; ` T?Q M;

>²B H•m b m- h?QÆM; L;mv i tm'i ?B M i` M F?¬M; i`mM; - €M? K„i +?, K +?9 M?b
i®B •K m- iU M?O,

@ >mv M S?QM; K¬M +?O M"v `®i +m°+ H" B- b Q i +| +ªK ;B€+ [m2M M?Q p"v M
FB M?" +iÊB H" B +?S- M; ?2 +| p F?¬M; çÆM ;BªM +?9i M"QX

h`QM; H" M ;B| ç K- ;B¼M; M|B +O h?QÆM; L;mv i M? M? i M #B M ;B[ `WM; M

j3NX *?QÆM; j3N@ .`+? oB M *?B "Q

>mv M L;¼+ +?•M M?•M [m v ç¬m H¢B M?bM M; Q|B #¢M ;B"- M? ;B¼M; H M iB M

@ ±M; ç M ç•v +kM; ç½ K'v ?¬K `²B- ç`M? F?B M`Q i?b i`î p \

>çQ o•M +Q bo i?î /`B ç€T,

@ L;`v K B i?¬BX .M b Q ?B M içB- \*?QM? æçQ HB M KBM? ç M; H•K p`Q ibM? i?

p - ç M H9+ ç! b) F?B M #¼M ?¼ F?¬M; ?`B HÁM;- ç®B pÈB L?Q pB M K` M!B +kM

>mv M L;¼+ ++?•M M?•M ;"i ç-m ç²M; ibM?,

@ æ9M; p`vX >B M içB L?•M ;B M ?¶M HQçM p¬ +MM;- im ++?•M HK+ pB M #¼M i

+ª ç m T?ªB i?m`M i?2Q w +O >Q o¬ ;BÈB K` ?`M? bUX L;?o i?Q€M; ?ÆM K°i +?

/B i pQM; KÈB +! i`MM; bBM?X

>çQ o•M +Q bo ;B¼M; + v ç„M; ,

@ L!B i?b / M?Q p`v- M?QM; ç M F?B i?U+ bU ;†T T?ªB HçB F?¬M; #m¬M; #Ä çQ

+O +€+ ¬M; ç M ;B! +QB M?Q pšM +ÁM M;mv M p M- ¬M; +kM; T?ªB ç T?ÁM; M?

>mv M L;¼+ ++?•M M?•M p K†i M†M; M M!B,

@ h¬B ?B m çB m ç! +?SX *?B m M v i¬B ç½ ` H M? +?Q ;BªB i€M i!i +ª +€+ ç iY

im ++?•M +kM; ?ÆM [m€ MY T?•M i€M `ªB `€+ F?„T MÆB i`QM; i?B M ?çX hQM? ç

F?¬M; ç M ? B +?K+ M;Q!BX

>çQ o•M +Q bo F?) i?î /`B K°i iB M;- ?QÈM; K„i M?bM p`Q H`M KQ t®B tª- t9+ ç°

@ aÆM pk /K+ H B T?QM; K½M H•mX >v p¼M; i`M KQ HÈM M`v +! i? `Y bç+? ?

i? ;B MX

>mv M L;¼+ ++?•M M?•M H„+ ç-m K` `^M; ,

@ *! H) b) F?¬M; i?2Q M?Q w ¬M; çQÊ+X h?B M ?çM;`v M v ibK ç•m ` MÆB #bM?

`²B- +?mv M T?ªB ç M i?b i`QÊ+ b m +kM; F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- ?` +È +?B +S T

#„i ç-m i?`M? H`T GK+ oB M HB M KBM?- i¬B ç½ M?“M ` `^M; b) +! M;`v ?¬K M v

ibM? +ªM? ?B M içB +kM; M?Q +ÆM KQ #!i +?Èi FB - p®M ç½ M^K bœM i`QM; /U

L;?2 M?[M; H!B ç!- >çQ o•M +Q bo M?bM >mv M L;¼+ ++?•M M?•M- F?) i?î /`B K°i

;b M[X

h`QM; #[+ÆK i®B- >mv M L;¼+ ++?•M M?•M ?ÄB hY .QÆM; ++?•M M?•M,

@ æ½ i?m t T´M i?Ä +ª `²B +?S- +! ç°M; ioM? ;b KÈB F?¬M; \

hY .QÆM; ++?•M M?•M i`ª H!B pÈB p bmv bKT,

@ æ½ i?m t T tQM; tm¬B `²B- i!i +ª M?[M; ç iY #bM? i?Q!M; ç m ç½ ;BªB i€M +ª-

K°i i`,K b€m KQÆB M;Q!B çB `ªB `€+ F?„T MÆB i`QM; i?B M ?çX >B M M v iQ`M

M;Q!B +ª i?ªvX o ç°M; ioM? +O ;BÈB im ++?•M- i?2Q iBM pW çQÊ+ i?¬M; #€Q i?b

?²B i!i +ª M?[M; + Q i?O # M M;Q`B p - F?¬M; #B i +! +?mv M ;bX *€+ i? HU+ F?€

iBM iS+X

>mv M L;¼+ ++?•M M?•M i`¬K K†+ K°i +?9i `²B ?ÄB iB T,

@ *! iBM iS+ ;b +O L;çQ hmv i p` o•M S?QM; +?Q \

hY .QÆM; ++?•M M?•M H„+ ç-m i`ª H!B,

@ æ½ K'i HB M Hç+- i`QÊ+ K„i +?Q #B i +?9M; ç M; HQm Hç+ î ç•mX

>çQ o•M +Q bo î# M +çM? H M iB M; ,

@ æ½ F?¬M; #B i iBM iS+- +?SM; iÄ ? B M;Q!B ?¼ F?¬M; î ;¬M ç•v- M?Q p`v +?Q

F?ÄB HB M HKv ç M ?¼X

>mv M L;¼+ ++?•M M?•M i?î /`B M!B `^M; ,

@ h +?d bÊ ``M; +?9M; H¢B ¸°i M; °i [m v i î p - ¸ M F?B 'v K¼B pB + ?ÄM; ? iX L imM; +O ? B ¸S M| i?b +| i? M; ?o +€+? F?B M +?9M; `ÌB t MÆB M"v- +ÁM M m ;b- i'i +ª ¸ m T?ªB i?m"Mi?2Q i?B M K M? `²BX

hY .QÆM; +?•M M?•M #¶M; i? v ¸'B b„+ K†i- i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@ aQ ?mvM?- ?mvM? i?U+ bU ¸½ +ªK M?"M ¸QÊ+ M;mv ?B K ¸ M; ¸ M ; -M `²B b Q

>mv M L;¼+ +?•M M?•M F?¬M; ¸€T- +?d ;"i ¸-m K°i +€+? M†M; M - b„+ K†i +| +?9

aÊK ?¬K b m- >¢Q o•M +Q bo `ÌB F?ÄB .`+? pB M- H M ¸QÌM; i î p >Q aÆMX a tQM;- >mv M L;¼+ +?•M M?•M HB M /šM hY .QÆM; +?•M M?•M [m v i î H¢B .`+? h

L?bM #S+ +?•M /mM; +O i' bQ- >mv M L;¼+ +?•M M?•M i`-K ;B¼M; M|B,

@ hW tQ ¸ M M v- .`+? pB M ¸½ iªB [m p¬ p" M b|M; ;B| - +m®B +MM; ¸ m +® ;„M M"v h?€B •K tm'i ?B M- .`+? pB M; †Ti B FB T- +?d bÊ F?| [m F?ÄBX >¬K M v i +?Q ¸ #B i K°i pB + HB M [m M ¸ M #Q K"i +O .`+? pB M +?9M; i X h`QM; M; ?b i`mv M +?Q +€+ +?QÌM; ;B€Q- F?¬M; TªB p¢M #'i ¸„+ /o i?b F?¬M; / /"M; iB i H° p¬ +MM; ¸†+ #B i- M m F?¬M; M|B +?Q ¸ bÊK- 2 `^M; b m M"v b) +?šM; +ÁM +Æ ?

hY .QÆM; +?•M M?•M M; ?B ?Q†+ ?ÄB,

@ "Q K"i- #Q K"i ;b p"v\ æ î ¸•v +kM; ¸½ ?ÆM ? B i`,K M,K- b Q iÊB #•v ;B| pšM + ;b\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M iB M i? K K°i #QÊ+ p T?Q i`QÊ+ - H'v i v pûM #S+ +?•M b m HB M H° ` K°i #S+ iQÌM; b€M; #|M; p" b¢+? b)X a m ¸| ¬M; pQÆM i v TªB ` iQÌM; ¸| - +?d i`QM; F?QªM? F?„+ i` M iQÌM; H° ` K°i ¸°M; ?mv i- T?Q i`QM; tm'i /QÌM; M?Q MÆB ¸| p®M ¸†i p"i ;b ¸| - +?d ¸€M; iB + p"i 'v ¸½ #` B ¸| H'v ¸B K'i `²

Zm v ¸-m M?bM H¢B hY .QÆM; +?•M M?•M - >mv M L;¼+ +?•M M?•M M|B,

@ >mv M h?B M FB K i`"M +O h?B M EB K pB M ¸ +kM; ¸½ #B i- ¸| H" +,M +S p" >mv M bÆM- T?®B ?ÊT pÊB Fb K¬M /` i?m"i K" #`v ` - +?Q M M +| bS+ K¢M? [m, i? i tQ M v pšM +| K°i i`"M T?€T ;¼B H" .B h?B M ¸¢B i`"M- +| i? /B +?mv M M? M +?O v m H'v TªM; M; U H"K +?QM?X h`"M T?€T M"v M? 'i i?B i TªB /MM; #ªM K¬ +| i? T?€i ¸°M; - ¸²M; i?ÌB TªB KQÊM ¸` HBM? +?B F?Q +O h•v h?K+ ¸ /B M #B FªM,M; Fb /B m H" /B +?mv M TªM; M; UX

hY .QÆM; +?•M M?•M M; ?2 p"v i?b `i ¸¶B p mB KWM; - FQ+? ¸°M; M|B,

@ L m M?Q p"v- +?9M; i +?d +¬M T?€i ¸°M; i`"M T?€T M"v i?b +?šM; TªB +| i? b Q bQ ?mvM? +ÁM TªB ;BªB i€M K¼B M; QÌB M[\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M H„+ ¸-m M|B ``M; ,

@ G" FB T M¢M i?b F?¬M; i? i`®M i`€M?5 *?Q /M +| bU #ªQ p +O i`"M T?€T M"v F?| HÁM; K" i`€M? F?ÄB b® K M?X h?B M EB K pB M tQ FB F?¬M; +?d +| >mv +| L; k h?€B ¸¢B #`M; - M?QM; F i [mª i?b b Q- +kM; H" F?¬M; i? i`€M? i?Q€i X aî M?[M; ¸B m M"v- +?d H" Km®M ¸ ?B m `ä- ¸²M; i?ÌB +?m~M #` T?€i ¸°M; i`"M T?€ tQ+?- M; QÌB ¸| b) H" +?QÌM; ;B€Q ¸ÌB b m +O .`+? pB MX

hY .QÆM; +?•M M?•M b„+ K†i +?Êi FBM? ?½B- iB T ¸| i?î /"B M|B,

@ aQ ?mvM? ¸½ ¸2K i'i +ª ;îB ;„K +?Q i?B M K M?- ¸ +kM; F?¬M; iB M M|B ;bX i`"M T?€T M"v /QÊB iB M? ?m®M; M"Q- KÊB +| i? iU ¸°M; +?mv M /ÌB\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M i`-K K†+ i`QM; F?QªM? F?„+ `²B i?'T ;B¼M; ¸€T,

@ o"Q H9+ i +? i- M| b) iU ¸°M; ?Q" M i? "M? i?m'M ;B M +?mv M /B U/B +?mv M i` L|B tQM; - i`QM; HÁM; #`M i v TªB i? M? [m M; +?Êi H|2- .B h?B M tQ+? tm'i ?B HB M M? M?"M; ¸†i M| p"Q i`QM; p€+? iQÌM; 'vX

J°i i? M? •K i`QM; i` Q i`mv M ç M- H"TiS+ +<sup>a</sup>.`+? h?B M +€+ [m M; ?Q ç¢B i?`M
`U+ `Ð t¬M; H M i"Mi`İB- F?B ç¢i ç M K°i ç° + Q M?'i ç`M? i?b iU ç°M; i^aM ` - ?bM
b€M; K`m t M? # Q T?O tmM; [m M? .`+? pB MX

L?bM ` M; Q`B +Y - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M i? M `^M; ,

@ >B p¼M; i H`K M?Q i? M`v +| i? ;B[;bM çQÊ+ +Æ M; ?B T +O .`+? pB MX

hY .QÆM; +?•M M?•M F?¬M; M|B ;b- +?d #m²M #½ M?bM p T?QÆM; t - F?|2 K¬B
K'i K€iX

@ aQ ç ç M; M; ?o ;b p"v\

@ æ ç M; M; ?o H¢B M?[M; +?mv M ç½ [m X L m M?Q F?¬M; +| GK+ oB M Hm"M p
bQ ?mvM?- ?mvM? M|B .`+? pB M +?9M; i b) M?Q i? M`Q\

a„+ K†i ?ÆB ç°M; - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M; [F?Q #bM? ioM? M|B,

@ L m F?¬M; +| M?[M; pB + ç|- H`K b Q +| ?B M i¢B\ \*?mv M çİB ç½ bÊK ç`M? `²B
K°i w M; ?o M`Q ç| i?b +| i? +QB M?Q H` ç +?İ çÊB GK+ o•MX >½v [m M i'i +^a çB-
+S ç M|i`¬B i?2Q ;B|- +?9M; i T?<sup>a</sup>B ç®B K†i pÊB p"M K M? +?S F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ?

hY .QÆM; +?•M M?•M + v ç„M; ,

@ *QM M; QİB +| i?'i bM? HK+ /K+ - ?²B S+ +?QM? H` i?S K¶B M; QİB ç m F?¬M; i?
ç ç½ bÊK [m M `²B- +?d H` +| K°i b® pB +- 2`^M; bm®i çİB bm®i FB T +kM; F?|
i¢B +O .`+? pB M +| H) H` ç +?İ çÊB GK+ o•M- M?QM; bU tm'i ?B M +O ?„M b) K
;b- p M p M +?d H` ?²B S+ b Q\ æ F?¬M; M; ?o M?Q p"vX

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M M; ?2 tQM; M?[M; HİB ç|- i`¬K K†+ F?¬M; M|B ;b i? KX

L?[M; HİB +O hY .QÆM; +?•M M?•M T?^aB +?,M; ç m +| HQ +^a\ *m®B +MM; GK+ o
bU ibM? ;b\ G` bU /B i pQM; - bU ?²B bBM?- ? v H` K°i F i +K+ M`Q F?€+\ :B| pšM
h?B M +€+ ?QÆM; ?Q T?^aM; T?'i i?Q M; i?Q^aM; - +?d H` ;Bİ T?9i M`v- i`QM; HÁM
M†M; M `v ç m F?¬M; +| HÁM; HoM? ?°BX

a m F?B +?B i v "€+? GBM?- GK+ o•M iB TiK+ i?2Q ?QÈM; ç¬M; M K çm´B i?2Q
i?b ibM? +İ ;†T h? h?Ov GQmX L; mv M H B h? h?Ov GQm b m F?B `İB F?ÄB h?€B
imM; iQ+? +O GK+ o•M- çB [m F?¬M; Qi ç` T?QÆM; - `®i +m°+ i¢B h`QİM; :B M
oW ;†T K†i GK+ o•M- h? h?Ov GQm ç½ p°B p`M; M|B M; v,

@ GK+ o•M- F?¬M; +ÁM M?B m i?İB ;B M M[ç•m- pB + H¬M i`QÈ+ i M|B pÈB M; C

L?½M i?¬M GK+ o•M i?Q€M; #B M ç´B- +?`M; i?„+ K„+ ?ÄB H¢B,

@ *€B ;b K` i?İB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m\ L?bM M; QÆB M¬M M|M; ç M p"v- T?^aB +

h? h?Ov GQm HQ H„M; M|B,

@ hU M?B M H` +| +?mv M `²B- M m F?¬M; +È b Q i T?^aB p°B p½ ibK M; QÆB i?
i? İ M; v i`QM; h?€B "¢+? bÆMX G9+ 'v i +MM; pÊB J h?B M i¬M +?O- "„+ S?Q
Gmv M- +^a M,K M; QİB +MM; ?ÊT bS+ # Q p•v i'M +¬M; M?QM; F i [m^a pšM F?¬M; H
E?€+? +kM; #` M| ç€M? #¢BX

GK+ o•M b„+ K†i #B M ç´B- #`M; ?Q`M; M|B,

@ L,K M; QİB +€+ M; QÆB ?ÊT bS+ H¢B K` pšM F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ç®B i?O +O M|- çB

h? h?Ov GQm H„+ ç¬m M|B H¢B,

@ *kM; F?¬M; ?ŠM H" M?Q p"v- i?2Q +^aK ;B€+ +O i H9+ ç|- M m H'v K°i ç€M? K°
ç®B i?O +O M|- pb p"v K¼B M;QìB B +kM; F?¬M; /€K K¢Q ?B K- +m®B +MM; K¢
M|B +?mv M M"v M[- M;QÆB ?½v K m K m i?2Q i - ?½v ;B9T i ?Q" M i?"M? +?mv
GK+ o•M /Q /U M|B,

@ _®i+m°+ M;QÆB Km®M M?ì i ;B9T pB + ;b- i®i M?'i H" M;QÆB ?½v +S M|B `ä`
çm' B i?2Q K°i M;QìB- i¢K i?ìB F?¬M; Km®M + M i?B T p"Q pB + ;b F?€+ M[X
h? h?Ov GQm i`-K iQ K°i +?9i- H° p F?| tY ç€T,

@ *K i? H" pB + ;b i?b ?B M ;Bì i F?¬M; iB M M|B M; vX *?d #B i`^M; +| K°i çQ
+?ì M;QÆB ç M Kî` X "•v ;Bì ç½ F?¬M; +ÁM M?B m i?ìB ;B M M[- K°i F?B #Ä HÐ
K½B K½B F?¬M; +ÁM F?^aM M,M;X æQÆM; M?B M- +?mv M M"v Km®M H"K ? v F'
M;QÆB i?"M i`¼M; +•M M?" +X oÈB iQM? ibM? +O i - +?" + M;QÆB +kM; `ä- i`M?
pb p"v i i?"M? i•K ?v p¼M; M;QÆB ?½v i¢K i?ìB ;€+ #Ä K¼B +?mv M F?€+- ç ;B
i`QÈ+ ç½X

GK+ o•M F?¬M; i`<sup>a</sup> HìB ?„M M; v- i`QM; HÁM; +?"M; pšM ç M; T?•M p•M p pB + ç
ibK >Q" M; h?B M i`QÈ+- ? v T?<sup>a</sup>B M;?2 HìB h? h?Ov GQm\ >„M `®i+m°+ +| i?•M
?„M H"K +?mv M ;b\ *€B K" ?„M ;¼B H" i9+ i? +?B /mv M ç| H" €K +?d +€B ;b\ æ
M?„+X

h?'v GK+ o•M i`-K iQ- i`QM; €M? K„i h? h?Ov GQm H°` K°i +?9i HQ H„M;- F?¬M;
+| ç€T SM; ? v F?¬M;X æ9M; H9+ 'v- i` M F?¬M; i`mM; T?Q t t +?Êi tm'i ?B M
+?9 w +O ? B M;QìBX

L?bM +?"M; i?B m MB M v T?K+ K"m i?B M i? M? ç M; /-M # v iÈB ; -M- i`QM; K„i
F?|2 KB M; H°` K°i Qi #B m ibM? Fb /`X " M +¢M?- h? h?Ov GQm i?'T ;B¼M; M|

@ h?B m MB M M"v F?¬M; çÆM ;B^aM- im pB imv KÈB [m +^aM? ;BÈB "i .B i- ç M +
;BÈB- M?QM; K°i i?•M T?€T [mv i H¢B p¬ +MM; +´ [m€B- M; -K +?S K'v HQ¢B F?

jNyX *?QÆM; jNy @ h•K hbM? h`-K h`¼M;

@ L?` p` im pB FBM? M?•M- +?„+ ?ŠM ç m H" M?[M; / M? M?•M i`QM; +?®M im +
tQM; ?¬i? M"Q +?Q T?^aB ç•v\

GK+ o•M M;?2 p"v +?d +QìB i?-K F?¬M; M|B ;b- +ÁM h? h?Ov GQm M? M? KB M;

@ L;QÆB H" F M"Q- +È b Q i` M M;QìB H¢B +MM; H9+ ?"K +?S M?B m HQ¢B F?C
h?B M JK+ S?QM; M? ;B¼M; i`^a HìB,

@ h¢B ?¢ H" h?B M JK+ S?QM; - ç M iW J¢+ "„+X *ÁM p pB +i` M M;QìB i¢B ?¢K
HQ¢B F?Q F?€+ M? m i?b H" ç ç€M? HW ç®B T?QÆM; K" i?¬BX æ| H" /Q çB K ç°
+| i? +MM; H9+ ;B^a i¢Q ` M?B m HQ¢B F?Q F?€+ M? m F?B M M;QìB F?€+ #` T
+?QM? t€+X

h? h?Ov GQm F?) ;B"i KbM?- b„+ Kti H°`ä p ?Q" B M;?BX GK+ o•M H9+ 'v KÈB +

@ æB m ç| [m^a F?¬M; b B- i-M bm'i i? v ç' B +?•M M;mv M +O M;QÆB #B M ç' B i?
?B m #B i+| i? / /"M; iQìM; H-K i` M M;QìB M;QÆB K M; M?B m HQ¢B T?€T [m
o•M- +ÁM p` M"v H" h? h?Ov GQm X

h?B M JK+ S?QM; M;?2 GK+ o•M M|B HB M ;B"i KbM?- FBM? M;¢+ ?ÄB H¢B,

@ >mvM? +?QM? H" GK+ o•M b Q\ h?"i ç9M; H" i`,K M;?2 F?¬M; #^M; K°i i?'v- [m
im'M imv i Hm•MX

E?) +QìB M? - GK+ o•M ç€T,

@ Zm€ F?2M- [m€ F?2M `²BX sBM ?ÄB iB m ?mvM? ç K°i +•m- M; QÆB pW M; ?2 i
M; ç+- F?¬M; ?B m pb HQ /Q ; b p"v\

h?B M JK+ S?QM; M?bM Fo GK+ o•M i? K K°i H-M M[- i?Î /"B M|B,

@ :†T çQÊ+ ?mvM?- ç KÈB ?B m `ä `^M;- #'i Hm"Mp M?•MT?~K ? v p im pB- ç
+?ŠM; i`€+? L; çQ hmv i +¬ MQÆM; K°i HÁM; bB ibM? pÈB ?mvM? ç M p"vX

GK+ o•M F?) ç´B b„+ K†i- HB M ?ÄB M; v,

@ hB m ?mvM? ç ç½ ; †T L; çQ hmv i b Q- ; †T Î ç•m p" i`QM; ibM? +ªM? M?Q i? M
?ÆM F?¬M; \

@ æ| H" pB + ç½ [m `²BX æ ibM? +Ì ; †T çQÊ+ +¬ MQÆM; 'v p" G•K o•M S?QM; -
pB M ç ibK oçM h?9 K +?•m i`QM; i`mv M i?mv iX h` M çQÌM; çB- L; çQ hmv i +¬
pB i,M; iB M- K°i #QÊ+ iB M p"Q Zmv hB M +ªM? ; BÈB- b m ç| ; †T ç9M; H9+ "² æ
MQÆM; 'v ç½ ; B Q +?B M pÈB J >Q M i¬M +?O p" #` i`¼M; i?QÆM; X

*?"K `½B- h?B M JK+ S?QM; F HçB pB + ; †T ; ÐX

•M? K„i #B M ç´B- GK+ o•M FBM? M; ç+ ?ÄB,

@ hB m ?mvM? ç M|B H" im pB L; çQ hmv i ç½ i,M; iB M p" #QÊ+ p"Q Zmv hB M +
b m M"v bU ibM? i? M"Q- M" M; 'v pšM #bM? M +?S\

h?B M JK+ S?QM; +QÌB M|B,

@ >mvM? F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M;- L; çQ hmv i F?¬M; b Q +ªX oB + +¬ MQÆM; 'v
ç p" o•M S?QM; ç m F?¬M; `ä- pb ?¬K ç| L; çQ hmv i ç K F?mv `ÌB çB- F?B i`Î p
M?QM; +¬ MQÆM; 'v +kM; F?¬M; Km®M M?B m HÌBX aU pB + b m ç| +| i? M|B H"
M? M? M; Q" B /U çQ€M +O K¼B M; QÌBX

L|B tQM;- h?B M JK+ S?QM; HB M F HçB K¼B +?mv M tªv ` K°i +€+? id Kd +?Q
M; ?2- +?d i? 'v b„+ K†i ? B M; QÌB #B M ç´B ;? ; ÈK- /QÌM; M?Q bU pB + M"v i?U+
+?Q i`i +ª K¼B M; QÌBX

AK H†M; `i H•m- b m ç| GK+ o•M +`i HÌB,

@ hB m ?mvM? ç +| F?ŠM; ç`M? `^M; h?B M a€i ç| +?QM? H" çS #û Î i` M HQM; ?

h?B M JK+ S?QM; M; ~M M; QÌB- M?bM GK+ o•M p ?B m Fb `²B M|B,

@ *?mv M M"v +?QM? K„i ç i`¬M; i? 'v K"- H) M"Q HçB H" ; Bª\

GK+ o•M i?Î /"B K°i iB M; `²B ?QÈM; K„i M?bM p T?Q t - b„+ K†i H°p M?Q ç M; i
+® +O >Q" M; h?B M F?B M +?¬M; +ªK i? 'v p¬ +MM; M†M; M X L m M?Q M| +?d ç
i?¬B i?b pšM +ÁM +| ?v p¼M; i`Î HçB H"K M; QÌB çQÊ+X L?QM; ?B M içB M| ç½ ?
a€i- +?Q /M i?U+ bU /MM; ? i bS+ KçM? +O #ªM i?•M- GK+ o•M +kM; F?¬M; #B i
M; U çQÊ+ M| - H"K b Q KÈB +| i? ; B9T M| F?¬B T?K+ i?¬M? M; QÌB çQÊ+X oB + M
+MM; ç m ç-mX

L?"M i? 'v GK+ o•M +| M?[M; #B m ?B M F?€+ Hç- h?B M JK+ S?QM; HB M ?ÄB,

@ GK+ o•M ?mvM? T?ªB +?, M; +| [m2M #B i pÈB çS #û Î i` M HQM; ?„+ ?´ ç|\

GK+ o•M [m v b M; M?bM h?B M JK+ S?QM;- M; [F?Q i? HQÆM; M|B,

@ æ9M; p"v- çS #û ç| i M H" >Q" M; h?B M- H" K°i F p¬ +MM; #'i ?çM?X PÈ+ M; m
H" +| i? H"K K°i M; QÌB #bM? i?QÌM;- pb çB m M"v- M| bçM b" M; ç€M? ç´B i`i +ª
Kªv K v Mm®B iB +X L?QM; ç€M; iB + i? v- +m®B +MM; M| HçB #Ä +m°+X *?d pb
#Ä QÈ+ M; mv M +ª çÌB- /'M i?•M p"Q +QM çQÌM; F?¬M; H®B i?Q€i 'vX

h?B M JK+ S?QM; M; ?2 tQM; +?d H„+ ç-m- +ÁM h? h?Ov GQm [m v b M; F?mv M

@ h?¬B- M?[M; pB + ç! ç½ [m `²B- /M +! Km®M +kM; F?¬M; i? p½M ?²B çQÊ+- M
 ;BªB [mv i pB + i M!B i`QÊ+- b m ç! ?ÆM; iQM? ç M +?mv M F?€+X
 GK+ o•M F?¬M; ç w ç M HÌB ?„M M!B K` ?QÈM; K„i p T?Q h?B M JK+ S?QM; - M?
 @ *ÁM p b m i? M`Q- T?ªB +?,M; L;¢Q hmv i p` o•M S?QM; ç½ [m v i`Î H¢B .`+? p
 h?B M JK+ S?QM; i`ª HÌB,
 @ æ9M; p"v- ?¼ ç½ [m v H¢B .`+? pB M- M?QM; i`QÊ+ F?B H M çQÌM; - ?¼ +ÁM ;†
 M? m M!B p K°i b® pB +X
 L;?2 h?B M JK+ S?QM; F `ä bU pB + tQM; - GK+ o•M p` h? h?Ov GQm #'i ;B€+ [
 ç²M; i? M? F m H M,
 @ *?QM? H` H½Q i - F?¬M; M;ì +€+ M;QÌB H¢B +! i? ;†T çQÊ+ o¢M hQÊM; >mv M
 h?B M JK+ S?QM; H†M; M;QÌB- p°B p`M; ?ÄB,
 @ o¢M hQÊM; >mv M h¬M `®i +m°+ H` B p"v\
 Lûi K†i h? h?Ov GQm iÄ` Fb [m€B- ç€T,
 @ æ! H` K°i M;QÌB p¬ +MM; ç€M; bÊ- +€B ç€M; bÊ M?'i +O H½Q i +?QM? H` ç¬B
 +?mv M HÈM M?Ä i` M i? ;B M M`v- F?¬M; +! pB + ;b K` H½Q i F?¬M; M?bM i?'m
 óô H M K°i iB M; FBM? M;¢+- h?B M JK+ S?QM; [m v b M; M?bM GK+ o•M M!B,
 @ G½Q i M!B ?mvM? p` L;¢Q hmv i +¬ MQÆM; +! K®B /mv M ibM? pÈB M? m- ?mv
 GK+ o•M p K†i ? i bS+ Fb H¢ M?QM; pšM #bM? i?ªM i`ª HÌB,
 @ ob H½Q i M?bM p`Q L;¢Q hmv i`²B M!B ` +•m ç! M M +! i? +! p`B T?¬M ç€M; i
 K` M!B i?b +?d ç€M; #Ä çB i?¬B- #ÎB pb i` M çÌB M`v- +?d /mv M?'i i H` M;QÌB K
 çQÊ+X
 h?B M JK+ S?QM; M;?2 p"v +ª FBM?- M?bM GK+ o•M +! +?9i F?¬M; iBM iQÎM;X
 h`-K K†+ K°i H9+- GK+ o•M KÈB [m v b M; h? h?Ov GQm- i?ªM M?B M M!B,
 @ J¼B pB + ç½ i? v ç´B ç M i? i?b GK+ o•M i b) i?2Q M;QÆB çB K°i +?mv M p"v-
 pW HÁM;X
 L!B tQM; - GK+ o•M ?QÈM; K„i b M; h?B M JK+ S?QM; - M? ;B¼M;,
 @ *ªK ÆM p` ?mvM? ç ç½ [m M i•K ;B9T çÐ L;¢Q hmv i p` o•M S?QM; - M m +! /m
 M?'i ç`M? b) ç€T i`ª K®B i?`M? ibM? ç!X "•v ;BÌ +?9M; i T?ªB iW #B i`²B- #ªQ i`
 .Si HÌB HB M +MM; h? h?Ov GQm [m v i`Î H¢B- ?QÈM; p T?Q +?•M i`ÌB K` # v ç
 .äB K„i M?bM i?2Q #!M; /€M; GK+ o•M ç½ t KÌ- h?B M JK+ S?QM; i? M `^M;,
 @ GK+ o•M ç9M; H` GK+ o•M- EB K o¬ h`-M çQ+? i?U+ +?ŠM; i? M`Q #b çQÊ+X
 L!B `²B H†M; M?bM i? K H9+ `²B +kM; i?ŠM; ?QÈM; >Q aÆM H M çQÌM;X
 h?2Q b m h? h?Ov GQm- GK+ o•M +! i iB M; ?ÄB,
 @ "•v ;BÌ +?9M; i b) çB ç•m\
 h? h?Ov GQm HQÐM; HU K°i H€i`²B KÈB i`ª HÌB,
 @ æB >ªB h•K bÆMX
 GK+ o•M i?¬M b„+ #B M ç´B- i?„+ K„+ ?ÄB H¢B,
 @ >ªB h•K bÆM\ .QÌM; M?Q H` M^K i`QM; h•v >ªB- ç M ç´v H`K ;b p"v\
 @ æ M MÆB i?b M;QÆB F?„+ #B i- K m çB i?¬BX

L|B tQM; h? h?Ov GQm +M; çB M? M? ?ÆM- +?ŠM; K'v +?®+ ç½ #Ä GK+ o•M K°i
 L;U FB K H,M; T?QM; - iB m M;çQ p•M i?B M- GK+ o•M i?2Q b m h? h?Ov GQm br
 F?B # v [m >Q M; >- ç°i M?B M +?M; +aK i?'v F?„T M;Q|B `mM H M K°i ?²B- iW
 #¶M; i`¶B H M K°i +aK ;B€+ #'i M p¬+MM; - /Q|̇M; M?Q +| K°i w MB K M Q ç| ç M;
 GK+ o•M /WM; ?ŠM HçB- [m v ç-m M?bM p T?Q t t - M?½M i?-M iQ€i H M K°i
 F?¬M; MĐ t `|BX J°i M¶B M?È t t¬B M;M /†K- K°i iB M; ;Q i?ûi #'i i" M FB i +M
 KçM? +?çv i?ŠM; p"Q i" M b•m i`QM; i`€B iBKX
 G" B ç M; ;¼B i iW i?B M bÆM pçM /†K- H" B ç M; ;Q i?ûi ;B[K•v i`|B #€i M;
 [m v HQM; ;B[H9+ bBM? HB iY #B i- H" B pšM HQm Hmv M F?¬M; `|B ;B[H9+ ?
 E?¬M; ;B M H9+ 'v /Q|̇M; M?Q +kM; # Q i`MK +a K°i K"m i,K i®B- i,K i®B M?Q +?C
 M;"T i•K + M GK+ o•M p"vX J†i i`|B F?m'i ?ŠM b m i-M; i-M; HÈT HÈT K•v ç2M K
 ç M; Km®M i`®M +?çv K°i ?B M i?U+ ç m HÁM; M"Q ç| - i`®M +?çv F?m¬M K†i i?•M
 [m'i H M çB M +m²M; - iU M?Q Km®M +?ûK çSi M¶B €K aM? M?•M i? 'v ` i?M? i
 +?®+ HçB #'i M; |i`¶B H M +²M +Q- +?Êi M;m¬B M;Q B ;B•v H€i- `²B HçB i`Q H
 GK+ o•M tm'i T?€i iW h`mM; L;mv M- iB M p ?QÈM; i•v- [m v M;Q|B HçB H" ?QÈ
 +?QM? H" .`+? pB M +O h•v h?K+X
 >QÈM; K„i M?bM ` /½v M9B t t,K- #B M i`|B K M? K¬M; - K•v M9B K`i KM- #B i ç•
 E?m¬M K†i GK+ o•M H9+ M"v F?¬M; +ÁM MK +Q|B #bM? i?aM M?Q K¼B F?B M[- i
 iQ" M i?•M m QaB M?Q K'i iBM? i?-M i`-K i`¼M; - i" M b•m i`QM; ç€v K„i i?Q€M; K°
 h? h?Ov GQm ç M; çB T?Q i`QÈ+ i?'v GK+ o•M #¶M; M?B M /WM; HçB- F?¬M; MŮ
 HçB ?ÄB GK+ o•M pÈB p [m M i•K,
 @ a Q p"v- b„+ K†i M;QÆB +| ;b ç| `i Hç- T?aB +?,M; H"XXX
 GK+ o•M [m v M?bM ?„M pÈB €M? K„i `i T?S+ içT- H"TiS+ i?Î /B K°i ?ÆB- b m F
 ç€T pÈB p ?ÆB i?B m iU M?B M,
 @ E?¬M; b Q- +?d H" i`QM; HÁM; #¶M; +| +?9i #'i M- /Q|̇M; M?Q +| M;Q|B #çM i?
 ç€M; iB +i HçB F?¬M; i? M?bM i?'m bU iB M?X æQÈ+ `²B- +?9M; i K m iB TiK+
 GK+ o•M [m v M;Q|B- i`QM; +?ÈT K„i ç½ H'v HçB p #bM? ioM? p®M +| - MK +Q|B
 F?¬M; +| +?mv M;b tªv ` X h? h?Ov GQm i?'v p"v i?b p¬+MM; FBM? M;ç+- F?¬M
 @ h?U+ F?¬M; ?' / M? H" GK+ o•M- [ma F?¬M; ;B®M; pÈB M;Q|B i?Q|̇M; - ?d M° ç
 F?B M M;Q|B F?€+ F?| K" M?bM i?'m çQÈ+X
 GK+ o•M +Q|B #bM? i?aM- M?QM; i`QM; p #bM? i?aM /Q|̇M; M?Q pšM +| +?9i ç m
 ;B¼M; M|B,
 @ J¶B M;Q|B ç m M?[M; pB + +¬M T?aB +?2 /'m- +kM; ;B®M; M?Q M;QÆB pšM K°i
 p"v- +ÁM i i?b Hm¬M; B'm FQM i•K bU +O i - ç| H" çB m i'i M?B MX h?|B ;B M- b
 +| bU i²M içB +O M?[M; çB m ç| - M;QÆB i?'v +| ç9M; F?¬M; \
 L|B tQM; - +?M; M? M? +?|M; i,M; i®+ iB M i?ŠM; p ?QÈM; h•v >aBX
 h? h?Ov GQm M?bM i?2Q #|M; GK+ o•M- M;?B M; | ?ÄB HçB,
 @ æ9M; p"v b Q- +| ç9M; p"v i?"i F?¬M; \ h?|B ;B M /Q|̇M; M?Q
 h? h?Ov GQm pW M|B pW ç°i M; °i #,M; M? M? H M- F?B M MY +•m M|B +ÁM H
 i M #B M çB ;B[#B M K•v K M? K¬M; X
 GK+ o•M p" h? h?Ov GQm +S p"v çB- ç M ?Q" M; ?¬M i?b iÈB çQÈ+ >aB h•K bÆMX
 L?bM MQÈ+ ?² h? M? >aB t M? M; „i M?Q i'K ;QÆM; b€M; F?'M; H²- GK+ o•M i?®i

@ *^aM? b„+ MÆB ç•v iQÆB ç T p¬ +MM;- b!M; #B + [mv M +MM; `€M; +?B m +¨M; i
+?®M v M #bM? ?B K +!X

h? h?Ov GQm +Q!B M!B,

@ æ9M;- MÆB ç•v [m^a i?U+ ``i ç T- #'i [m€ p ç T ç! H¨ +! M;mv M /Q +O M!X

GK+ o•M ?B m Fb ?ÄB H¢B,

@ h?"i p"v b Q- H¨ #ÎB M;mv M /Q ;b\

h? h?Ov GQm KdK +Q!B- i^{`a} H!B,

@ h`mv M i?mv i F ``^M;- MÆB ç•v p®M +! K°i +QM h?Ov Eb G•M b®M; b•m /QÈB M
+¨M- M! H¢B tm'i ?B M i`K+ tm'iX \*S M?Q p"v- MÆB ç•v /-M i`Î i?"M? K°i pMM; i
/€K iÄ w #'i FQM?X

*Q!B M?¢i K°i iB M;- GK+ o•M M!B,

GK+ o•M M;?2 tQM; HB M +Q`B- +<sup>a</sup>K i?'v i`mv M i?mv i M`v +|; b ç| HW #`T M M
h?Ov GQm M?bM i?'v p K†i +O GK+ o•M i?b #B i +?'M; i ç M; M;?o ;b- +kM; F?
GK+ o•M # v p +QM çQ`M; T?Q i`QÊ+X

a€M; iBM? KÆ ?¬K b m- iB M„M; #bM? KBM? ç-m iB M ç½ H v idM? M?•M i? ç
M;O- i?`B F?„+ ç T M?'i +O K°i M;`v +kM; #„i ç-m iW ;B•v T?9i M`vX

L9B hB m h? M?- K°i /½v M9B F?¬M; +| +?9i iB M; i,K- M?QM; +^aM? b„+ Î ç•v p-
i? M? i`M? i?Q€i F?ÄB #KB i`-M i? X

.QÊB +?•M M9B H` K°i F?2 M9B M?Ä- MÆB ç•v +| `i M?B m #€+? iQM? i?"i i?" +?
b®M; v M´M i? M? #bM?X

h? K` bÈK M v- i?¬M H`M; v M ioM? M`v #¶M; F?m +?B M; i`®M;- i?'B F M b€Q
?dX J°i i®T M;Q`B F?B M;- M;Q`B +¬K ;b ç| ;BÆ ;BÆ H M iB M p T?Q M9B hB r
i?b` F?¬M; T?<sup>a</sup>B iB +?d K` H` ç M; +| +?mv M #m²MX o"i K¼B M;Q`B ç M; F?B M
i`B- +ÁM +€B ;BÆ H M H` +Î i`„M;X h` M K¶B #„T i v +O ?¼ ç m +| [m'M K°i KB M
ç m F?'- i`QM; b® ç| +| K°i T?K M?•M F?Q^aM; +?WM; ?ÆM #®M KQÆB im´B ç M; i
çB pW F?|+ # M +¢M? +¶ [m M i`B- `ä`M; M;Q`B K'i H` i?•M M?•M +O #`i X

J°i çQ`M ;²K ?`M; +?K+ M;Q`B çB ç M HQM; M9B hB m h? M?- ç†i [m M i`B tm®M
i`QM; M;?o ç` `²B #„i ç-m F?ÎB ?`M? H i M;X h`mM; MB M T?K M?•M M?B m H
çQÊ+ ç€K M;Q`B # M +¢M? F?mv M ;B^aB- +m®B +MM; #„i ç-m +?¬M +'iX

L?bM +¶ [m M i`B- M;Q`B ç`M #` H¢B #´ M?`Q p T?Q i`QÊ+- pW F?|+ pW M|B,

@ *QM ;€B ÆB- b Q b® +QM H¢B F?' bÎ i? \ hW #û +QM ç½ i?¬M; KBM? imv i çdM
M?'i i?¬M i - i¢B b Q H½Q i?B M H¢B F?¬M; +| K„i i? M`vX \*QM KÊB KQ`B i€K im
i?K +m°+ ç`B- b Q ¬M; i`B H¢B M?šM i•K +?B +„i K +QM i¬B- i¢B b Q\ "•v ;B|
M?'i ç`M? b) `i +¬ çÆM- ç•v H` #S+ i? m +QM i?Q+? M?'i- +QM ç½ K'i M,K M,K K
^aQ K•v MQÊ+ i? M`v- K ç M| çB +MM; +?Q +| #-m #¢M pÊB +QM- +QM ?½v M M;

L|B `²B T?O #S+ i? m H M i` M +¶ [m M i`BX

LY ;B| b m- K¼B H M;?B H-M HQÊi çQÊ+ +Y ?`M? +?Q ç M F?B F i i?9+ #m´B H
M€Q M?B i # M ç-m #•v ;B| +?d +ÁM H¢B iB M; F?|+ H|+ ç M M½Q HÁM; +O M;Q
i?•M i?m°+ çSM; # M +¢M?X

*m®B ;B| h?bM- T?K M?•M 'v H¢B M;'i i` M M;?o ç` - M?[M; M;Q`B # M +¢M? M?b
t| i- `²B +MM; F?B M; #`i ç M; M;'i H`K çB p M?`X

J°i i`M ;B| M9B i?'B H¢B- F?¬M; F?Q #m²M #½ i? HQÆM; # Q i`MK H M iQ`M #°
ç M; çSM; ç|M ;B| M?Q F H¢B K°i +€+? ioM? H†M; M?[M; pmB #m²M F?' ç m +O

G9+ M`v- K°i i`M [m€B T?QM; i?'B iÈB- +Ä +•v # M bQ`M M9B M?Q M?<sup>a</sup>v K9 - i`M
i? M +O M?[M; Q M ?²M- #®M # [m M? M;¬B K° KÊB # Q T?O ç-v •K F?QX

æ°i M?B M- K°i •K i? M? M½Q M p¼M; ç M- +m²M; T?QM; ç'i +€i # v KM K`i- +¶
#¶M; ç°B ç'i M?¬H M- K°i i?B m M[tBM? ç T F?^a €B K†+ v T?K+ +ÁM KÊB ?B M i?
i|+ /`B iWM; bÊB iWM; bÊB /UM; çSM; H M- ç¬B K„i çSM; i`ÁM;- ibM? ?bM? +U+ F

hbM? i`¢M; M`v iB T iK+ çQÊ+ K°i H9+- b m ç| K€B i|+ /`B +O i?B m M[ `k tm®M;
+?mv M ç°M;- iQ`M i?•M T?€i` K°i +?9i bS+ b®M;X

h?B m M[M?bM tmM; [m M? `²B KÎ KB M; M|B,

@ *Æ i? M`v +kM; çQÊ+ ç'v- pšM H` i?•M i`BM? M[- M;mv M •K /²B /`Q- i?"i ç9M;

L|B tQM; i?B m M[i v +?•M pšM #'i ç°M;- i`¬B /¢i # M? #²M;- H°M i?•M ? B pÁM; i
M?`M; ç€T tm®M; K†i ç'i K` F?¬M; ? T?€i` iB M; ç°M;- b m ç| +Q`B iQ ç„+ wX

oW /Si i`M; +Q`B- i?B m M[p-ibM? T?€i?B M` K°ip`i- H`TiS+ pQÆMi v i`€B`
v p`Q i`QM; i vX L?bM K°i+€+? id Kd p`i i`QM; i v- i?B m M[T?€i; B€+` ç•v H
ç| i? m iQ`M +aM? #B M K•v- M9B- ç€- MQÊ+ - ç'i- M; Q`B- i?9- ?Q - +Ä +€B; b + -
[m +| p`i çÆM; B aM M?QM; i`-M; Fo HçB- +`M; t2K +`M; F?B M M; Q`B i T?aB F

jNkX *?QÆM; jNk h?B m L[æ°+ E

L; ç+ M?B M M; „K M?bM #-m i`B`°M; HÈM- i?B m M[+Q`B HÈM M|B`^M;;
@ E?¬M; M; | # M i`QM; #S+ i` M? i? m M`v HçB`M +?S #Q K`i i m v i i? M?Q p`v
GK+ o•M M; QÆB M?`i ç`M? b) F?¬M; HQ`M; çQÊ+ T?aB F?¬M; - M; QÆB ç½?m, ?Q
M?`i [m v i b) T?€i M K¼B i?S M; QÆB ç M; +| - ?½v çÊB ç`v- i b) F?¬M; #Ä [m - i
F?B M M; QÆB T?aB ?@B ?"M pb M?[M; ; b M; QÆB ç½ H`K i`QÊ+ FB X > ?

h`QM; iB M; +Q`B çB M +m²M; - i?B m M[i?m HçB i`K i` M? i? m- ç¬B K„i #m²M i?
@ "•v; B| i pšM +?Q i? H`ç@B i?O +O M; QÆB- içK i?B F?¬M; bmv tûi iÈB +?mv
pB M- i T?aB +?Q M; QÆB i?`v`^M; - .`+? pB M #`?m, /B i H`/Q M; QÆB; •v` - F?
ç|BX æ•v H` ?"m [m a +O pB + M; QÆB H`K ?çB i - ?½v iW iW i?Q`M; i?S+ çBX

L|B tQM; - iQ`M i?•M ?"Q [m M; iÄ ?B M- i?B m M[ i?¬M #Q +?Êi #B M K`i F?¬M; ;
"m`B i`Q /QÈB +?•M M9B æ M >Q - K°i i?B m M[tBM? ç Ttm`i ?B MX L?bM i?`v K
M9B- i?B m M[iU M?O,

@ h T?aB H`K i? M`Q KÈB +| i? iB T +`M pÈB >„+ •K i¬M +?O K`i`B M F? B F ?
; B| - M; Q`B ççB [m•M Zm, pU+` - HçB +| ? B i? HU+ i` €+ M`B H M H` GQM; J +
+?OX L; Q`B` - M?[M; + Q i?O +| i? HÊB /KM; +?d +ÁM HçB ? B M; Q`B H` o¬L?•
p` EBK Gmv M +O Gmv M >²M æ°M; h?B MX h`QM; b@ ç| - F +| K@B i?M b•m ç`K
h?B [m, pQÆM; +O Zm, pU+ - M m i?mv i T?K+ b€+? ç°M; ?„M i?`M? +¬M; - ç M H
/B i çQÊ+ \

h`QM; F?B ç M; H`K #~K- F?m¬M Kfti i?B m M[ç°i M?B M ç`B b„+ - +Æ i? tQ v M?
i, K iQ+?X *?d p`B iQ+? i„+ b m- ç9M; +?¶ `v tm`i ?B M K°i + Q i?O J pU+ iB M ?
iB + H` +m@B +MM; pšM F?¬M; i bK çQÊ+ ; b- +?d /WM; HçB K°i H€i`²B #Ä çBX

E FB pW`B F?ÄB i?b i?B m M[ HçB tm`i ?B M- M?bM #|M; M; Q`B ç½ F?m`i t - a

@ * Q i?O J pU+ [m a H` / M? #`i ?Q i`mv M- i +~M i?"M M?Q p`v K`b mwi M[ #` #
t2K` MÆB ç•v M; mv ?B K F?¬M; i? Î HçB H•m- T?aB M; ?o+€+? F?€+ i?¬B- K m
_B F?ÄB M9B æ M >Q - i` M +a +?†M; çQ`M; çB- i?B m M[F?¬M; M; WM; i` ,M i`Î
?B M F ?Qç+? KbM? ç½ pç+?` - #`i i`B #`i; B€+ ç½ #QÊ+ iÈB K°i M; ½ # H9+ M`Q
[m €M`QÊm p2M çQ`M; - i?B m M[b„+ Kfti #¶M; i? v ç`B- +QM M; QÆB tQ v +?mv
i`QM; ç-m aX

æB i?ŠM; p`Q i`QM; [m €M`QÊm- i?B m M[ M; ?2 M; |M; tmM; [m M? Fo +`M; - +m@B
M?•M p`iX L; Q`B i?S M?`i H` p` i?B m MB M K†+ €Q ç2M- iQ`M i?•M iQ€i` F?Q i
F?B M M; Q`B F?€+ +| +aK; B€+ F€ /`X L; Q`B i?S ? B H` K°i M K iY +kM; K†+ €Q ç
im`B- iQ`M i?•M F?Q b„+ HçM? HMM; - i?`T i?Q€M; ~M +?S p i` €+ - iU ?² ç M; +?

h?B m M[+?¬M +?W K°i H€i`²B #QÊ+ iÈB; - M i?B m MB M €Q ç2M ç-m iB M- M?•
H M- a HB M +Q`B ?ÄB,

@ sBM ?ÄB i¬B +| i? M; ²B M?Î Î ç•v çQÊ+ F?¬M; \

•M? K„i p` i?B m MB M €Q ç2M i?šM i?Î- /Q`M; M?Q ç½ #` /mM; M? M +O a i?m ?9
ç€T,

@ J`B- tBM K`B- Î ç•v H` [m €M`QÊm- +?È M M F?€+? F?QX

h?B m M[#bM? i?^M +Q`B- i`QM; F?Qû K„i €M? H M p çQ ibM?- M? M?`M; M;^B
 a m K°i ?^B M?bM M; „K +?, K +?9- ?„+ v i?B m MB M # M ?ÄB,
 @ *¬ MQÆM; im´B +ÁM i` - /mM; M? M H¢B ç T imv i i`-M- K°i KbM? ?`M? i~m ;B
 T?^B +| pã +¬M; ?ÆM M; Q`BX
 h?B m M[+Q`B M?¢i ç€T,
 @ h?B m ?B T +? +Q`B `^B- iB m M[+?ŠM; [m +?d ?¼+ çQÊ+ p`B # +?B m pã +¬
 T?ÁM; i?•M- i?´v i?B m ?B Ti?¬Mi?€B ç-v iU iBM- F?Q i? ?B M M; M;- „i ?ŠM pã
 F?¬M; #B i i¬M iQM? ç¢B / M? tQM; ?¬ ` b Q\
 >„+ v i?B m MB M +Q`B H M iU T?K- M|B pÈB ;B¼M; ç„+ w `^M; ,
 @ h iW M?Ä ç½ i?Q +? K`m ç2M- M M iU ç†i i M H` >„+ u Zm•M hY- M`M; ;¼B i H`
 M`M; - +?„+ ?ŠM +kM; +| K°i +€B i M `i ç T T?^B F?¬M; \
 h?B m M[+Q`B F?) M|B,
 @ h M M`v +O ?mvM? i?“i H` ?ÊTX h¬B i M S?B m >QÆM; - +| T?^B H` M; ?2 ?ÆB
 >„+ v i?B m MB M +Q`B i`^ H`B,
 @ >QÆM; # v KQ`B /†K- ? ;†T H` K M- ç•v [m^H` K°i +€B i M ? vX >¬K M v ç½ +| /
 m®M; p`B +?ûM `QÊm ç ;?B M?Ê +m°+ ;†T K†i M`vX
 h?B m M[S?B m >QÆM; +Q`B KdK ;”i ;”i ç-m- +S M?Q i? - ? B M; Q`B M|B +?mv M
 i•K ibM?- +S M?Q ç½ i?•M [m2M iW H•m H„KX
 _QÊm [m i K im¬M- S?B m >QÆM; #¶M; M?B M ?ÄB,
 @ >„+ u- ?mvM? çB K°i KbM? iÈB ç•v H` iB M çQ`M; M; M; [m ? v +| pB + ;b +?, M
 >„+ v i?B m MB M b„+ K†i HB M i? v ç´B- €M? K„i H|2 ?`M [m M; - KB M; H¢B +Q`B
 @ h +?d H` i` M çQ`M; çB M; M; [m ç•v- i¢K /WM; +?•M M; „K M?bM ç°M; ioM? i?B
 H` F?¬M; ;B®M; i +?S\
 S?B m >QÆM; +Q`B ç€T,
 @ L|B ` +kM; F?¬M; F?€+ M? m H` K´v- i¬B +kM; çB T?B m HQm ç•v ç| K` i?¬B- i
 +?d H` H•m `^B F?¬M; +| iBM iS+ ;b +O ?mvM? ´vX
 >„+ v i?B m MB M ?ÄB iB T,
 @ E?¬M; #B i H` ibK p` M`Q- i +| i? ç w ;B9T M`M; - F?¬M; +?WM; i H¢B +| +Æ
 S?B m >QÆM; +Q`B M? i`^ H`B,
 @ o”v i?b +^K ÆM ?mvM? i`QÊ+- M; Q`B ´v i M H` hB m L;¼+- K°i M; Q`B #¢M +O
 i`QM; # M; ”v- M m i`QM; i?`B ;B M # M; ”v K` F?¬M; ibK ` i?b +?ŠM; +ÁM i€+ /K
 @ ±- +?mv M M`v H` i? M`Q- H) M`Q H¢B +| Fb ?¢M M?Q p”v b Q\
 >„+ v i?B m MB M M?bM ^ pÈB €M? K„i iÁ KÁ- ?ÄB H¢BX
 S?B m >QÆM; KdK +Q`B M|B H^M; ,
 @ h?¬B- +?mv M M`v M|B ` +kM; #m^M- +?9M; i ?½v M|B +?mv M F?€+ çBX
 h?´v ^ i M?Q p”v- >„+ u H¢B +`M; iÁ KÁ- ?ÄB /^M,
 @ _®i +m°+ H` +?mv M ;b- M`M; +S M|B pÈB i - +| ;b +-M ;B9T çÐ i?b i b) ;B9T M
 S?B m >QÆM; M; ?2 p”v- Mûi K†i ?ÆB +?¬M +?W- ` p F?¬M; iBM iQ`M; X
 h?´v p”v- >„+ u H¢B M|B,

@ æQÊ+ - i iBM M; QÆB K°i H-M- p +?mv M >"m L; ? i? -M +mM; - i +?d #B i +| K
iϕB h•v h?K+ .`+? pB MX *?mv M M"v +?d +| +€+ #" + +?QÎM; ; B€Q KÈB #B i çQÊ+
M|B +?Q #i +S B- pb p"v +?Q /M i`U+ iB T ?ÄB +?QÎM; ; B€Q .`+? pB M- ?¼ b) F?
L; ?2 M|B #aM ç² F?Q #€m p" L; k G-B *?QM? h?B M [mv i +O .`+? pB M çQÊ+ ç +
+| çQÊ+ #aM ç² FB - „i T?aB ibK i? 'v L; k G-B *?QM? h?B M [mv iX *?d i? i? -B- M
L?bM i?B m M[S?B m >QÆM; K°i ?²B- >„+ u ?W ; B¼M; ,
@ >B p¼M; M; QÆB F?¬M; HW i - M m F?¬M; +?Q /M M; QÆB i`®M i" M +?•M i`ÌB-
L|B tQM; >„+ u i?m ?²B i? +¬M; - T?QM; i`K iB m çB- i?B m M[ ?ûi H M K°i iB M; `T?
T?QÆM; M KX
@ L; QÆB ?½v M?È +?Q `ä- #aM +¬ MQÆM; i b) F?¬M; i? +?Q M; QÆB- K°i F?B
+mM; - i b) ; B i M; QÆB ç-m iB MX
>„+ u b„+ K†i ; B" M /[[m€i ,
@ h ç½ +| HÁM; i®i i?a M; QÆB- p"v K" M; QÆB F?¬M; #B i çB m- ç t2K i i`WM; i
.Si HÌB- [m M? i?•M HK+ K M; pKi b€M; - >„+ u i`QM; +?ÈT K„i ç½ tm'i ?B M i`QM;
>„+ u pW `ÌB F?ÄB- iϕB MÆB 'v HB M ?B M ` K°i #|M; ç2M €M? K„i •K i`-K M?b
T?€i ` iB M; +QÌB •K HϕM?X
@ æ•v H" K°i +Æ ?°B i®i- +?d +¬M •K h?B ; B M +?9M; i +| çQÊ+ >"m L; ? i? -M +m
bÊ i M a€i >mv i .B K G M[- ? ? ? XXX Zm, pQÆM; K" #B i çQÊ+ iBM M"v +?„+
.Si HÌB [m, aM? HB M i M #B M- K¼B pB + pW tªv ` iU M?Q K°i ; B' + K°M; X

jN9X *?QÆM; jN9 S?QM; ok G B h" T

@ J i¬M çϕB M?•M- pb b Q +?9M; i F?¬M; ?"M? ç°M; M; v K" HϕB /WM; Î ç•v ϕ\
>„+ •K i¬M +?O HϕM? H) Q M|B ,
@ E?¬M; T?aB p°B p" M; - T?¬K pB + ; b +kM; T?aB bmv tûi F„ `²B KÈB H" KX oÈB i?U
i?b pB + iB m /B i M| ç®B pÈB +?9M; i / M?Q i`Î #" M i v i?¬B- M?QM; i +?ŠM;
?"m [ma T?€i bBM? b m F?B iB m /B i M|X .`+? pB M F?¬M; ; B®M; pÈB M?[M; MA
i`QÈ+ ç•v F?¬M; /€K ç°M; ç M- i'i +a H" pb K®B [m M ? ç†+ #B i +O M| pÈB GK+
o•M ç½ #` çm' B F?ÄB .`+? pB M- M?QM; i'i +a + Q i?O im +?•M; BÈB ç m #B i- K°i
GK+ o•M M? 'i ç`M? b) M?9M; i v p"Q ; B9T çÐX oÈB i?U+ HU+ GK+ o•M ?B M iϕB +
M +ϕM? ?„M i - +| i? i`€M? çQÊ+ H" i®i M? 'iX
@ L m p"v- iB T i?2Q +?9M; i T?aB H" K i? M"Q\ *?ŠM; H) +S €M #BM? #'i ç°M; Î
J i? -M h`aK L; ¼+ M; ?B p' MX
Zm v ç-m HϕB- >„+ •K i¬M +?O M?bM K°i HQÊi #®M çϕB + Q i?O # M +ϕM? KbM?-
@ oB + +?9M; i T?aB H" K ?B M M v H" +?Ì çÊB- çÊB ç M H9+ i?ÌB +Æ ç M ; -MX
M; QÆB ç M ç•v- HQm HϕB .ϕ J` p" K°i p` K b€i- ? B p` K iB M H" ç i?m ?9i bU +
H M; X L?QM; i`QM; H9+ +?Ì çÊB M"v- imv i F?¬M; M M ç GK+ o•M +| +Æ ?°B +?9
E?¬M; ?B m `ä ?¬K w i`QM; HÌB M|B +O >„+ •K i¬M +?O- i M K b€i # M +ϕM? # M
@ J i¬M çϕB M?•M çWM; +?ÆB i`Á ç€M? ç® #¼M i?m° + ?ϕ M[X L; "B M|B ç M i?ÌB
ç m F?¬M; ?B m `ä H„K5
>„+ •K i¬M +?O +QÌB M|B ,
@ aU ?Ov /B i +O .`+? pB M H" çB m +?„+ +?„M `²B- +€B +?9M; i +¬M çÊB +?QM?
pB M i`QÈ+ M? 'i- +€+ M; QÆB ç½ `ä +?Q \ L m i çQ€M F?¬M; H-K- •K h?B [m, pC

H9+ ç| +?„+ +?„M b) /B M` K°i i`M çΦB +?B M HQM; i`B HÎ ç'i; B[ #¼M ?¼ p` .`+
+MM; B H` M; QÌB ?Ov /B i .`+? pB M +kM; F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[- +?9M; i ç
/šM /K GK+ o•M` X L?Q p"v +?QM? H` K°i KkB i M i`9M; ? B +QM M?ΦM- ?€ +?šM
oW M; ?2 M?[M; HÌB ç| - #¼M i?O ?Φ +O K i¬M +?Êi idM? M; °- F?¬M; M; Èi i€M /Q
@ J i¬M çΦB M?•M [mª F?¬M; ?´ H` M; QÌB ç KQm i9+ i`Q- M m +S M?Q p"v- +?9M
HÊB- pW +| i? ibK çQÊ+ F +?`m +? i i? v +?9M; i - [mª H` HQĐM; iQ`M F€ K„- M
G9+ ç| iΦB .`+? pB M- >mv M L; ¼+ +?•M M?•M ç M; M;²B i oM? i¼ /QĐM; F?Q i`QM
HÁM; #´i M- ?²B ?°T HΦ Fb- /QÌM; M?Q +| +?mv M; b ç| b„T tªv ç MX JÎ K„i` - +
?QÆM; i` M i?¬M ç`M- i?´v M; v # MûM ?QÆM; i?b ? B MûM M; „M K°i MûM /¬B- H
¬M; K†i K`v #B M b„+ H°`ä p FBM? ?½BX h`¬K iQ K°i H€i- >mv M L; ¼+ +?•M M?•
@ *€B; b ç M b) ç M- Km®M i`€M? +kM; F?¬M; i`€M? M´B- i´i +ª ç m TªB +?Ì çÊB
i?¬BX
*?•M M?•M çSM; /"v #QÊ+ tm®M; F?ÄB; BQÌM; - H´v i? M? FB K /¬B i`2Q i` M iQÌM
i`¬K iQ K°i H€i`²B #QÊ+` F?ÄB T?ÁM; X æ M M; Q`B +Y .`+? pB M- >mv M L; ¼+
i`¬K; B¼M; ` H M?,
@ J m; ¼B hY .QÆM; bQ i?9+ +O M; QÆB ç M ç•v- ç²M; i?B H M? +?Q i´i +ª K¼B M
iS+ i" T ?ÊT HΦBX J m çB çB5
L;¬M; ç¬m M?bM p /½v M9B T?Q t - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M iU M|B pÈB #ªM i?•M
@ a„+ i`B ç½ i? v ç´B- #½Q i® ç M b€i`²BX .`+? pB M pÈB H`+? bY M; ?bM M, K H
b m i`"M T?QM; # M`v F?¬M; - ç`M? çÊB Îw i`B i?¬BX
oW ç M +Y - hY .QÆM; +?•M M?•M M?bM >mv M L; ¼+ - T?€i ?B M i?´v #|M; +O b
M?QÊ+ v m Èi- /QÌM; M?Q H9+ M`Q +kM; +| i? #` ; B| i?´B # v p"vX L? M?`M; #QÊ
+?•M M?•M- hY .QÆM; i`¬M; i?2Q €M? K„i bQ ?mvM? - +?d i?´v K°i K`m t M? #B
i`€M; H T?Q t - H`K F?ÆB /"v +?9i T?QM; p` +ªK F?€BX
@ aQ ?mvM? ç M; M; ?o; b i? \ >mvM? i`B m i" T i´i +ª K¬M ?Φ ç M ç•v F?¬M; #B i +
>mv M L; ¼+ +?•M M?•M [m v ç¬m M?bM bQ ç - €M? +?S ç¬v`M w- b„+ K†i T?S+ i
@ h ç M; M; ?o ç M bU pB + b„T tªv` ç•vX JQ ; B| ç½ + "M F - +| Km®M i`€M? +kM
hY .QÆM; +?•M M?•M`MM; KbM?- Mûi K†i H°`ä p FQ+? ç°M; - H9+ H•m b m KÈB
@ >mvM? +?„+ +?„M çΦB MΦM ç½ ç M; -M`²B Q\
Zm v ç¬m M?bM iB T p T?Q M9B t - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M i`¬K; B¼M; ,
@ æ9M; p"v- i ç½ +ªK i?´v`²B- #¼M +?9M; ç M; M? M? +?|M; iB M ç M ç•vX
*QÌB ç m F?´- hY .QÆM; +?•M M?•M i?´T; B¼M; ?ÄB,
@ aQ ?mvM?- H9+ M`v i?"i bU ç®B K†i- i`QM; HÁM; ?mvM? ç M; M; ?o; b p"v\
>mv M L; ¼+ +?•M M?•M i`¬K K†+ F?¬M; M|B- K°i H€i b m KÈB M? M?`M; i`ª HÌB,
@ *| K°i +?9i ç m F?´ F?¬M; + K i•K- +ÁM K°i +?9i ?´i? M M[X .`+? pB M +m®B
i v i - b m M`v tm®M; /QÈB +Ym imv M- i +ÁM K†i KkB M`Q; †T H B i i´ H B i i¬M;
hY .QÆM; +?•M M?•M H„+ ç¬m ç€T,
@ æ F?¬M; M; ?o ç M M?[M; çB m ç| - ç +?d i` M? i?O i?B; B M M; ?o HΦB M?[M; ?
çÌB M`v- FB T M`v +| # Q M?B m pB + ç€M; ç ç M?È HΦB ç•v5
>mv M L; ¼+ +?•M M?•M iBM? i?¬M ?ÆB`mM; ç°M; - M; ?B M; ç¬m M?bM H½Q K°i
@ L; ?o ç M M?[M; ; b\ E, MB K M`Q pÈB ç H` b•m ç"K M?´i\

Lûi K†i hY .QÆM; +?•M M?•M H°` K°i MK +QÌB p¬ +MM; +´ [m€B- [m v ç-m M?bM ç¬M; çO- F?) M‡B,

@ LY çÌB i`QÊ+ F?´ Hmv M ç¢Q T?€T •K i?¬K H†M; H)- MY b m +O +m°+ çÌB H` ç€M; M?„+ ç MX æÌB M`v FB T M`v ç½ b®M; m´M; ;¬M # i`,K M,KX EQ S+ +O ?Æ F?¬M; b•m b„+ #^M; ? B M,K ;¬M ç•vX

L;?2 M?[M; HÌB i? M i?Î ç‡- >mv M L;¼+ +?•M M?•M F?mv M M?O,

@ *‡ M?[M; F i +K+ F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+- ?" i'i T?ªB +QÐM; +¬m H`K +?B5

Zm v M;QÌB H¢B M?bM +€+ ç iY- >mv M L;¼+ +?•M M?•M M;?B K M;?` H M iB M;

@ G9+ M`v- i i`B m i" T +€+ M;QÆB ç M ç•v ç i?¬M; #€Q +?Q K¼B M;QÌB #B i- ?¬ ç`M? bU bBM? iY i²M pQM; +O .`+? pB M- H` H9+ +?9M; i /MM; i? M? #ªQ FB K i¬M M;?B K p` M M;mv +O .`+? pB MX >½v i`ª HÌB i - +€+ +QM +‡ HÁM; iBM- +‡ [

@ *‡- +‡5

h'i +ª ç²M; i? M? ?¬ iQ- KQÌB H,K ç iY +O .`+? pB M ?B M M?B M ?B m `ä w +O Mûi K†i K‡B M;QÌB ç m H°`ä MB K FB M ç`M? F?¬M; /ÌB- ?ûi iQ i? ?B M [mv i i•

>mv M L;¼+ +?•M M?•M ?"B HÁM; ;"i ç¬m- HÈM iB M; M‡B,

@ h®i- ?¬K M v +?9M; i b) /MM; K€m iQÆB p` bBM? K¢M; ç #ªQ p .`+? pB MX K'i M;QÌB K'iX

:BQÆM; + Q #ªQ FB K ?QÈM; H M i`ÌB- >mv M L;¼+ +?•M M?•M H" T HÌB i? pÈB i

@ EB K +ÁM M;QÌB +ÁM- FB K K'i M;QÌB K'i5 EB K +ÁM M;QÌB +ÁM- FB K K'i M;C

JQÌB #ªv i? M? FB K ç²M; ?QÈM; H M i`ÌB imv M i? - K°i Hm²M; w +?Q FB M ç`M? i` M #-m i`ÌB .`+? pB MX

h?ÌB ;B M +?"K +?¢T i`¬B çB- ç¬m ;BÌ JMB- >mv M L;¼+ +?•M M?•M ç M; +?,K +?9 ç´B b„+ K†i- F?) ?ûi H M,

@ h'i +ª +ªM? ;B€+- +‡ K°i Hm²M; i` F?Q ç M; ç M ;¬MX

oW /Si HÌB- ç½ i?'v i` M i`ÌB K°i ç€K K•v ç2M # v iÈB- +?d K°i H€i ç½ tm'i ?B M ?"M; i`,K #‡M; ç2MX

æQ K„i M?bM K°i HQÊi- hY .QÆM; +?•M M?•M Mûi K†i M;?B K i9+ +ªM? #€Q,

@ h'i +ª +~M i?"M- +?QM? H`•K h?B [m, pQÆM; +O Zm, pU+ ç'vX h?2Q b m ?„M +‡ iQÈM;¬ +ÁM H¢B ç m H` [m, #BM?X

*?,K +?9 M?bM •K h?B [m, pQÆM; ç M; Î # M M;Q`B T?€T ;BÈB T?ÁM; M;U- >mv ;B¼M; M‡B,

@ >B M .`+? pB M ç M; çQÊ+ ?° i? i`"M T?€T #ªQ p - M?[M; [m, #BM? #bM? i?QÌ +"MX æÈB ç M H9+ +€+ + Q i?O` i v- KQÌB H,K M;QÌB +€+ M;QÆB T?ªB HB M i?C çQÊ+ H`K HQ¢M i`"M T?€TX *?d +¬M ç²M; i•K ?B T HU+- T?€i ?mv mv HU+ +¬M T?ªB bÊ #QM +?9M; +ªX *ÁM i M [m, pQÆM; ?½v ;B Q +?Q i X aQ ç - ç ?½v HQm SM; #B MX

hY .QÆM; +?•M M?•M H†M; H) ;"i ç¬m- €M? K„i +?,K +?9 FB M ç`M? M?bM p T?Q +O #¼M [m, pQÆM;X

æSM; # M M;Q`B T?€T ;BÈB- •K h?B [m, pQÆM; M?bM p`Q T?Q i`QM; .`+? pB M-

@ >¬K ç‡ GK+ o•M ç½ iB m /B i M;"M p¢M ç¢B [m•M +O i - ?¬K M v i b) i?m p +ª

>„M pšv i v K°i +€B- # i M [m, iB M +?B H`K # çQÌM; i?®M; HoM? [m, [m•M T?‡M

h? M? [m M; +?Êi H|2 H M- K°i T?€T; BÈB p- ?bM? ç°i M?B M tm'i ?B M- i`QM; i
iQ`M #° + Q i?O Zm, pU+ #` ç€M? # v` M; Q`B- F?¬M; Qi i M [m, #BM? i?U+ HU+
F?|B t M? i M p`Q ?Q F?¬M; X

:B`M /[i?ûi H M K°i iB M; - •K h?B [m, pQÆM; [m€i,

@ "¼M M; Q`B im ç¢Q +€+ M; QÆB i?"i M? K ?B K- ?¬K M v M m #'M i¼ F?¬M; iB
H`T iS+ i`Î p Zm, pU+- poM? pB M F?¬M; tm'i ?B M MÆB L?•M ;B M M`v M[X

L|B `²B Zm, pQÆM; çSM; i?ŠM; M; Q`B H M- ;B[? B HÁM; #`M i v T?€i` K°i Hm
#`i +?Êi i?B i`B M Zm, i¬M; >| >²M ç¢B T?€T ?mM; ?½M i'M +¬M; p`Q T?€T; BÈB

hW T?Q t M?bM H¢B- +?d i?'v €M? b€M; t M? +?ÊT ?B M- F?Q ç2M HQm +?mv M
K°i ?²B H•m- +ª i?•M M; Q`B F?B •K h?B [m, pQÆM; ç°i M?B M M; ?B M; p T?Q i
;BÈBX

Zm v ç-m M?bM i?O ?¢ Î # M M; Q`B- •K h?B [m, pQÆM; pšv i v` ?B m +?Q #¼M
ç|- >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M„K H'v +Æ ?°B- i`Q`M; FB K HB M H|2 H M i?`M? K°i
FB K F?Q b„+ #ûM # v ç M i'M +¬M; T?Q b m HQM; •K h?B [m, pQÆM; X

h¬M; i?'v i? M? i`Q`M; FB K b„T ç•K i`9M; p`Q M; Q`B •K h?B [m, pQÆM; - +?QM
i`M; +Q`B H¢M? H)Q ç°i M?B M p M; H M- i`QM; M?€v K„i •K h?B [m, pQÆM; ç½
i?QÊ+- i`€M? çQÊ+ çÁM i'M +¬M; +O >mv M L; ¼+ +?•M M?•MX

@ Jm®M ç€M? HûM i?b +kM; T?ªB t2K M; Q`B ç| H` B +?S- #'M i¼ ?€ H¢B / /`M
HQm; i? b Q\

jN8X *?QÆM; jN8 E`+? GB i :B Q *?B M

hY .QÆM; +?•M M?•M ç°i M; °i tm'i ?B M H M iB M; - # Hm²M; ?²M; [m M; FB K F?
ç| T?€i` K°i ç¢Q HB i?Ä T?B HQM; ç€M? i`9M; i?•M i? •K h?B [m, pQÆM; X

:B`M /[ i?ûi H M- iQ`M i?•M •K h?B [m, pQÆM; ?„+ K M; +?Êi H|2- iQ€i` K°i Hm²M
çÐ K°i FQ+? K¢M? K) ç|X æ²M; i?`B i v T?ªB Zm, pQÆM; #B M ?| F?¬M HQ`M; -
K M; i?2Q •K i` +?B F?Q M?Q Mm®i +?YM; i'i +ª- i'M +¬M; p T?Q hY .QÆM; +?•M

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M i?'v p`v- iª i?O HB M p`M T?€T [mv i- ?[m i?O pmM; i? M?
FB K [m M; F€ /B m T?€i tm'i iW i?•M FB K ?| i?`M? K°i +QM i? M? t` iU ç°M; i`
h?B [m, pQÆM; X

hY .QÆM; +?•M M?•M çB K M? +?•M imM; KbM? M? M? +?|M; i`€M? Mû- iª i?O ç
KQÊM i? ? B Hm²M; bS+ K¢M? ç| ç°i M?B M [m v i`ÁM- iQ`M i?•M ;B®M; M?Q K°
FB K F?Q HQ M; HQ€M; M?Q F?|B ?Q H M iÄ `²B ç°i M; °i K¢M? K) M?'i i T?ªM
K°i iB M; - +Æ i? /Q ç½ #` F?®M; +? #ÎB HU+ HB i•K tQ v i`ÁM- M M i`QM; +?®+ H
i`M KQ FB K 'vX

G9+ M`v- # i M [m, iB M /U p`Q i?U+ HU+ K¢M? K) +O KbM? ç½ t¬M; p`Q T?€T
pQÆM; ç M; M; mv F?®M- +?9M; HB M M?'i i i'M +¬M; >mv M L; ¼+ +?•M M?•M p`
+Sm +?O M?•MX

h`QM; H9+ ?¶M +?B M- i?•M ªM? •K h?B [m, pQÆM; #¶M; `mM; H M- HQ€M; K°i +
ç²M; i?`B pšv i v` ?B m +?Q ? B # M M; WM; ;B Q +?B MX L?½M i?¬M •K ?B K-
>mv M L; ¼+ +?•M M?•M- M|B,

@E?¬M; +¬M; 'T `9i iB K ç M +€B +? i M?Q p`v- #'M i¼ ç½ ç M ç•v i?b M?'i ç`M? b
M; QÆB- ?B M i¢B +?ŠM; pB +; b T?ªB p°BX

h?ªM M?B M M; | [m •K h?B [m, pQÆM; - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M i`¬K ;B¼M; ?ÄB,

@ >¬K M v [m, pQÆM; M; QÆB ç°i M?B M iÈB +?®M M`v- F?¬M; #B i H` pb HQ /Q ;
+?mv M i?M Q€M +€ M?•M ? v pb K°i HQ /Q M`Q F?€+ \

•K h?B [m, pQÆM; +Q`B ç€T,

@ "´M i¼ ç M ç•v ?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB /Q +€B; b K•m i?mšM; B[+?QM? p`i`X J
i?U+ ` ´i çÆM; BªM- K°i H` #€Q i?M p pB +?¬K ç! ÎZm, ;BÈB GK+ o•M ç½ iB m
i?S ? B H`i Km®M i bK K°i K!M ç²- +?QM? H`L; k G¬B *?QM? h?B M [mv i +O .`-
+?d +¬M M; Q M M; Q½M; B Q` - F?¬M; #B i +?WM; #´M i¼ b) pmB K`i? +? i +?Q

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M b„+ K†i bYM; b®i- M?bM b M; hY .QÆM; +?•M M?•M pÈB
¬M; i +kM; ç M; KÆ ?² F?¬M; ?B m •K h?B [m, pQÆM; +¬M L; k G¬B *?QM? h?B
ioM? bmv M; ?o F„- >mv M L; ¼+ +?•M M?•M ?ÄB H¢B,

@•K h?B [m, pQÆM; - M; QÆB i?Y M; ?o t2K i +! ç€T SM; v m +¬m +O M; QÆB F?¬

•K h?B [m, pQÆM; +Q`B ?b ?b- iU ç„+ M!B,

@h M; ?o M m M; QÆB H`M; Q`B i?¬M; KBM? i?b M?´i ç`M? b) ç€T SM; X

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M ?W H¢M?,

@ o"v b Q\ L?Q p"v b Q\ L m M!B M?Q i? i?b i ç9M; H`K°i F M; m M; ®+ `²BX E?¬
;B!i?´v ?´, M +Ä MQM +?Q \

•K h?B [m, pQÆM; M?½M i?¬M H¢M? HMM; - ;B" M /[ç€T,

@h`QÈ+ M v ?´ ç m , M i?`i- ?€ H¢B , M +Ä Q\

L; ?2 i? - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M +Q`B +? ;B m,

@L?Q p"v [m, pQÆM; M; QÆB +ªK i?´v i +! ç²M; w F?¬M; \

L; ~M ` K°i H€i- •K h?B [m, pQÆM; H"TiS+ ?B m çQÈ+ >mv M L; ¼+ +?•M M?•M pÁ
+?YB F?ûQ KbM? - F?¬M; MûM M´B iS+ ;B" M- M!B,

@ æ€M; ;?ûi i?"i- M; QÆB [mªH` çQÈ+ ç`M; +?•M H•M ç`M; ç¬m- i?U+ F?¬M; #B
H` #•v ;B!iQM? K M? M?Ä M?QB +O M; QÆB p` .`+? pB M ç m ç½ M^K i`QM; i v #
i ` H M? K°i iB M; - MÆB M`v b) H"TiS+ #` ?Ov /B i F?¬M; +ÁM /´m p iX

>mv M L; ¼+ +?•M M?•M H¢M? HMM; ç€T H¢B,

@hW tQ iÈB M v- +?QM? i` F?¬M; # Q ;B!HšM H°MX *?Q /M i +! ;B Q T?€T [mv i
/B i MÆB ç•v i?¬BX æ½ p"v i?b ?´ i´i T?ªB M?B m H!B H`K ;b\ G M çB- i`"M [mv i
i? i`€M? F?ÄB- i?„M; b®M; i?m +? i- +?9M; i ?½v /U p`Q #ªM HoM? +O KbM? c

h`Q!M; FB K i`QM; i v pmM; H M HQ M; HQ€M; - >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M!B iB T

@ aQ ç - ?½v T?€i tm´i i´i +ª/kM; F?Q p` bS+ K¢M? +?Q [m, pQÆM; t2K i?Y ç iY K
b®M; bÈ +? i F?¬M; \

:-K H M K°i iB M; - hY .QÆM; +?•M M?•M +?QM? F?Q M; 9i i`!B- + Q ;B¼M; ,

@aQ ?mvM? v M i•K- .`+? pB M +?d +! M? ?MM; +? i i` M +?B M i`Q!M; +?S imv i
+? i ç•m5 *?9M; i ?½v /MM; bBM? K¢M; ç #ªQ p MÆB M`v- i? b®M; +? i +MM; .

oW i?ûi- hY .QÆM; +?•M M?•M pW H Q H M T?Q i`QÈ+ - F?¬M; M; WM; ?mv ç°M
HU+ i?B i`B M imv i F„ GB i>Ä h?B M * M; FB K [mv i K M; i?2Q [mv i i•K FB M
M?Q +?ÈT; B"i #„M i?ŠM; ç M i`QÈ+ M; U+ K°i [m, iB MX

L?bM i bM? i? ç!- •K h?B [m, pQÆM; iS+ ;B" M ?ûi H M,

@ h?"i F?¬M; #B i +•M M?„+ i?B i?ÆM; b +ªX L m ç½ p"v- i b) iB m /B i .`+? pB
F?¬M; i bK çQÈ+ ç² b Q\ _ i v çB- ;B i? i i´i +ª +?Q i 5

L; ?2 H M?- i´i +ª #¼M [m, iB M +¢M? ç! H"TiS+ ?`M? ç°M; - K°i i M /®+ bS+ i´M +
K°i i M +¬M; FQ+? >mv M L; ¼+ +?•M M?•M- i M +ÁM H¢B i?b ?QÈM; p T?Q KQ!B
iÈBX

í# M M;Q`B T?€T;BÈB- b€m i M [m, iQÈM; pšM ç M; /®+ iQ`M HU+ ç®B F?€M;- +A
[m F i;BÈB T?ÁM; M;U p`tm'i ?B M # M i`QM; pÁM; #ªQ p X

>mv M L;¼+ +?•M M?•M i?Î /`B M?bM K°i HQÊi ibM? ?bM? tmM; [m M?- #B i+| K
i`€M? F?ÄBX .Q p`v- b„+ K†i ¬M; i? v ç´B- iQ`M i?•M #¶M; T?€i` K°i Hm²M; /kM
i`QÈ+ pÈB F?Q i? /M +? i +kM; F?¬M; ?®B ?"MX L?½M i?¬M H|2 H M HçM? H)Q
K†i- >mv M L;¼+ +?•M M?•M ;¬K H M K°i iB M; HQM; i`ÌB HÎ ç'i- i`QÌM; FB K i`QM
FB K [m M; b„+ #ûM M?Q `²M; # v ?bM? i?`M? K°i Hm²M; €M? b€M; +?|B K„i tm'i
iB MX hB T ç| - iª i?O +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M HB M i?B i`B M T?€T [mv i- iS
ç² ?bM? #€i [m€B `²B ç°i M; °i ç`v` - H"TiS+ ?çM; M;?bM pçM +?QÎM; 'M K`m t M
pB i`QM; #€M FQM? # i`QÈM; - imv iFo ççQ; B h?B M h?O h? M? G ç½ p•v FQM
F?¬M; +?Q ?„M K°i +Æ ?°B i`®M i?Q€iX

` p•v F?®M- i M [m, iB M ç| HB M iK+; "Q i?ûi- +?mv M ç°M; pÈB i®+ ç° +U+ M? M
b„+ FB K [m M; +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M HB M iB T #ªv KQÆB +?QM H¬M- [m,
`½- #` >mv M L;¼+ +?•M M?•M K°i FB K ç•K i?K i?QÆM;X

h`QM; H9+ M;mv ?B K- i M [m, iB M çB M +m²M; ?ûi H M- iQ`M i?•M +Q`9i HçB i
+?mv M ç°M; +?ÈT M?€v i`QM; K°i F?QªM; F?¬M; ;B M M?Ä ? T- T?€i` Hm²M; [m
K°i +¶ +?•M M;mv M pÈB i®+ ç° FBM? M;QÌB- F?¬M; M;WM; p +?çK pÈB i? M? b
+?•M M?•MX

G9+ M`v- ?`M; M;`M +?QÎM; i? # v i` M F?¬M;- +?QÎM; 'M /`v ç†+ K M; i?2Q p¬ p
+O æçQ;B i`M +¬M; K½M? HB i p`Q +Æ i? [m, iB M- ? B Hm²M; bS+ KçM? pÈB i
[m'M HçB pÈB M? m- +m®B +MM; ?ÈT M?'i HçB i?`M? K°i Hm²M; tQ€v ?²M; `²B M
t X

h?•MªM? F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M;- >mv M L;¼+ +?•M M?•M „K H'v +Æ ?°B i?V
?[m i?O +O ¬M; Hm•M +?mv M- i`QÌM; FB K i`QM; i v ;BQÆM; i?ŠM; H M i`ÌB T
i`ÌB HÎ ç'i F?B M M;QÌB i bÊ ?½B FBM? ?²MX \*MM; H9+ ç| - i`QÌM; FB K ç M; M
M?€v K„i ç½ ?| i?`M? K°i FB KªM? + Q ?ÆM K°i i`QÈM; K M; i?2Q Hm²M; bS+ Kç
+?ûK tm®M; çdM? ç¬m i M [m, iB M ç½ #` i`¼M; i?QÆM;X

S?šM M° M?bM i? M? FB K ç M; #´ iÈB- i M [m, iB M Km®M i`€M? +kM; ç½ F?¬M
ç M; #` i?QÆM; F?| HÁM; SM; T?| M´B- F?¬M; F?ÄB F m H M M?[M; iB M; ;B"M /[

*€+? ç| F?¬M; t - •K h?B [m, pQÆM; Mûi K†i HçM? HMM; M?bM M?€i FB K ç| - +C
M?€v K„i +Æ i? ç½ /ÌB ç M i`QÈ+ K†i [m, iB M- ?[m i?O ;BÆ + Q- H"TiS+ K°i ?„
i`QM; F?¬M; i`mM; +?†M çSM; çÁM +¬M; FQ+? +O >mv M L;¼+ +?•M M?•MX

@ Zmª F?¬M; ?´ H` +?QÎM; ;B€Q .`+? pB M- çQ+? t€+ +kM; +| p`B T?¬M #ªM HoM
i v `²B- t2K M;QÆB +| i? +?®M; çĐ i çQÈ+ # Q H•m\

oW M|B- •K h?B [m, pQÆM; pW tm i M Hm²M; FB KªM? +?|B K„i +O >mv M L;¼
iS+ tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ¬M; i - ?[m i?O i?B i`B M >| >²M ççB T?€T- K°i Hm²M; bS
Mm®i +?YM; i'i +ª # Q i`MK H M çdM? ç¬m ?„MX

*ªM? ;B€+ M?bM [m, pQÆM;- i?•M i? >mv M L;¼+ +?•M M?•M +'Ti®+ +?mv M ç
F?¬M; M;WM; T?€i` p¬ b® FB K ?Q # v T?'i T?ÈB i`QM; F?¬M; i`mM; +?†M çSM
[m, pQÆM;X

" M +çM?- hY .QÆM; +?•M M?•M p`K°i [m, iB M +kM; ç M; ;B Q i` M? p¬ +MM; €
iQ`M #° bS+ HU+- +?d i?'v hY .QÆM; +?•M M?•M iQ`M i?•M`U+ HY # v H M + Q-
HQ€M; M?Q`²M; T?B- ?Ä F?Q ?WM; ?U+ +O GB i>Ä +?•M M;mv M p` [m, F?Q H
M? m H`K T?€i` iWM; H`M F?|B t M? KM K`iX

æ M; H9+ ;B Q +?B M- ç°i M?B M [m, iB M i?•MªM? M?Q€M; H M- ?„+ b„+ +Æ i?
?bM? i?`M? M M K°i pÁM; i`ÁM # Q p•v tmM; [m M? hY .QÆM; +?•M M?•MX *?QM
M? m içQ M M K°i F i;BÈB T?QM; FQM- +Q`9i ûT +?†i HçB K°i +€+? KçM? K) M
GB i>Ä +?•M M;mv M [m M? M;QÌB hY .QÆM; +?•M M?•MX

S?€i;B€+ w ç² +O [m, iB M- hY .QÆM; +?•M M?•M ?ûi iQ K°i iB M;- +?•M M;mv M
i°i çdM?- i`QÌM; FB K i`QM; i v ?QÈM; i?ŠM; H M i`ÌB- M?[M; ç¢Q ?²M; ºM? /Q i?
ç° + Q T?€i tm'i F?¬M; M;WM; FûQ /`B- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ p +?¢K pÈB F i;B
M;B Q i` M? [mv i HB i pÈB KQM; Km®M ç€M? #¢B ç®B T?QÆM;X L?'i i?ÌB- i`
K°i +ºM? iQÈM; Fb [m€B- +?d i?'v # M i`QM; pÁM; ?„+ b„+ [m M; +¬m +| K°i +°i b€
? B Hm²M; €M? b€M; ç2M çÄ ç®B +?¼B M? m p¬ +MM; H| K„iX

aQM; T?QÆM; ;B^M; +Q K°i ?²B- #'i +?Êi ?²M; [m M; ç¢B i?'M? iÄ ` H`K +?'M ç
E i;BÈB pW #` çSi-?„+ ºM? +?ÈT ç°M;- [m, iB M # v pÁM; [m M? hY .QÆM; +?•M M
? B i v F?¬M; M;WM; i'M +¬M;- p¬ p`M Hm²M; [m, F?Q M?Q Km¬M M;`M KkB i M H
hY .QÆM; +?•M M?•MX

hY .QÆM; +?•M M?•M i`QM; HÁM; +?'M ç°M;- p°B p`M; i?B i`B M +?•M F?Q T?ÁM
i?ÌB pmM; FB K T?ªM FQ+?X L?QM; F M`v +® iB M?- M;QÌB FB p¬ w- ? B # M K
i`QM; +?®+ H€i- Hm²M; +?•M F?Q T?ÁM; M;U +O hY .QÆM; +?•M M?•M ç½ #` T?€
i`QÈM;- [m, F?Q +?¢v HQ¢M i`QM; +Æ i? H`T iS+ ,M KÁM iQ`M i?•M FBM? K¢+?X

*?•M pW +?¢K ç'i- hY .QÆM; +?•M M?•M H`T iS+ # v p9i H M + Q i`€M? çÁM i'M
.WM; i?•M;B[F?¬M; i`mM;- hY .QÆM; +?•M M?•M pW ?mv ç°M; GB i >Ä +?•M M
[m, F?Q ` M;Q`B- pW i?B i`B M FB K [mv iX L?[M; Hm²M; FB K ºM? /`v ç†+ HQ
?Q HY M?ªv M?|i # v HQÈM i`QM; F?¬M; i`mM;- FûQ /`B ` i?2Q K°i [m„ ç¢Q Fb H
i`M HB i ?Ä p¬ +MM; ç T K„iX

hY .QÆM; +?•M M?•M çQ K„i M?bM iS T?Q - i?'v >mv M L;¼+ +?•M M?•M #` [m,
ç M; +® ? i bS+ +?®M; çÐX JQÌB H,K ç iY .`+? pB M i?b ç½ +? i K'i # - #` i?QÆM
T?ªM FQ+?X

*ªK i?'v +€B +? i ç½ +`M F - hY .QÆM; +?•M M?•M i`QM; HÁM; i?¬K M;mv M /M T
ç ç`+? M?•M +?B K iB M M;?BX L;?o ç M ç•v- K°i Hm²M; F?Q ?`M i?M K¢M? K) T
+?®+ H€i ç½ H M iÄ F?„Ti` M #-m i`ÌB .`+? pB M- i€+ ç°M; ç M i'i +ª +€+ ç iYX
iK+ +?mv M ç°M;- H¢B +| i? K # i M [m, iQÈM; tm'i ?B M T?®B ?ÈT pÈB ç€K [m,
i'M +¬M; KÈBX

L;QM; i?¬M iK F?Q- hY .QÆM; +?•M M?•M Mûi K†i H¢M? HMM;- ?[m i?O pmM; i`
M?€i pÈB i®+ ç° M? M? M?Q +?ÈT ;B`iX >²M; [m M; FB K F?Q ;B Q ?Á i`MM; ç
+MM; H¢B ?bM? i?`M? M M K°i i? M? FB K iQ HÈM K`m t M? H K H| K„i- # M M;Q
v pÁM; [m M?- KB M; T?mM ` M?[M; Hm²M; HY +m²M +m°MX

@ >Ä GQM; S?¬M h?B MX

hY .QÆM; *?•M M?•M ?ûi H M;B`M /[ `²B ç€M? i?ŠM; FB K tm®M;- Hm²M; F?Q M
M?[M; H`M F?|B KM K`i ?bM? i?`M? M M K°i ç€K ?„+ p•M- i`QM; +?ÈT K„i ç½ Mm
çSM; i`QÈ+ K†iX \*MM; H9+ ç| - +QM `²M; HÈM # v pÁM; tmM; [m M? T?mM ` S?-
i M [m, iQÈM;X

jNeX *?QÆM; jNe v GB m *?B L;Q¢B UpB + L;Q`B .U æQ€MV

hS T?Q - # i M [m, iQÈM; #„i ç¬m T?•M #® i? i`M- K°i i M F?€M; +U +?QÎM; HU
H¢B iQ`M HU+ i'M +¬M;- [m, F?Q ;B®M; M?Q K°i +ÆM +m²M; T?QM; FûQ i?2Q K•v
+?•M M;mv M #ªQ p M;Q`B i?•M hY .QÆM; +?•M M?•MX

h`QM; H9+ ç®B F?€M;- [m, iB M /U p`Q >| >²M ç¢B T?€T +? M;U çQÊ+ ?ÆM M
+?•M M?•M- F?B M ¬M; i `ÆB p`Q i? i'M +¬M; +O ? B i M [m, iQÈM;X :B[+ÆM
M?•M F?¬M; +?9i bÊ ?½B- M?•M H9+ F ç`+? ç M; /QÆM; /QÆM; iU ç„+ +¬M; T?€
#¶M; i?m H¢B i`QÌM; FB K- iQ`M i?•M HB i ?Ä #¢Q T?€i- p`M FbM? HU+ +O i K
? B i`,K M,K i`mv M [m i`QÌM; FB K- K°i T?€i +?†i çSi i?•M i? ? B i M [m, iQÈM;
+QÆM; +?B F?Q i?Q€i ` +m²M +m°M- H`T iS+ iB m /B i +ª ? BX

h M [m, iB M +?SM; FB M HB M ; -K H M ; B" M /[- iQ" M i? • M +?mv M # B M F€^aQ-
i?ŠM; p"Q hY .QÆM; +?•M M?•M- F?Q HU+ ?| ?²M iB m T?€+? +O [m, iB M ç½ T
?mM; ?½M FQ+? i`9M; p"Q M; QìB hY .QÆM; +?•M M?•MX

_9 H M i?^K i?B i- hY .QÆM; +?•M M?•M b„+ Kti çΦB #B M- FbM? HU+ +O >| >²
[m M? M; QìB- t•K M?"T H M iÄ F?„T+Æ i? - ,M KÁM /-M ?²M T?€+?- iWM; #QÊ+
:B[iB M? i? M; mv ?B K- hY .QÆM; +?•M M?•M i`QM; HÁM; +m²M; M°- +® MûM ç
ç~v HmB i M [m, iB MX "QÊ+ +?•M HQΦM; +?QΦM; - hY .QÆM; +?•M M?•M Kti i€B i
çΦK- ?ÆB i?Î çSi çQΦM- ?B M M?B M ç½ i?K i?QÆM; M; ?B K i`¼M; X

h`WM; K„i T?šM M° M?bM [m, iB M- hY .QÆM; +?•M M?•M ; ^M ; B¼M; ,
@ Jm®M ; B i i F?¬M; çÆM ; B^aM M?Q p"v ç•m- i`W T?B KΦM; ç´B KΦM; - /U p"Q M
çQÊ+ i X

@ h?"i F?¬M; \ æ i t2K K M? +O M; QÆB /¬B i? M"Q- +ÁM +?`m çUM; çQÊ+ # Q M
*`i iB M; +QìB M? K ?B K- i?•M^aM? +O [m, iB M +?ÊiT?•M H`K ? B iW i`€B T?^B
+¬M; - #B M ?| i?"M? p¬ b® [m, ?²M H`K K HQΦM i-K K„i hY .QÆM; +?•M M?•MX
h?'v i? - hY .QÆM; +?•M +?•M +QìB H M i M; i?QÆM; - +^aM; QìB /B +?mv M pÈB iQ
T?€i` ?"M; i`,K FB K^aM?- i`QM; pÁM; # i`QÊM; içQ i?"M? K°i F?®B ?²M; p•M- M
F`+? HB i pÈB [m, iB M p" [m, iQÊM; X

GΦB M|B- KQìB H, K ç iY +O .B+? pB M H-M ç-m iB M T?^B +?B M ç`m pÈB [m, i
.Q i?U+ HU+ +? M? H +? [m€ t - i`QM; i`"M +?B M ç½ +| # ç iY +? i/QÊB >| >²M
H9+ +¬M; i ?ΦB- i? K # i M [m, iQÊM; M?"T i`"M M?Q i`ìB imv i i? K bQÆM; Km®
HΦB `ÆB p"Q imv i +^aM?- +?d K°i H9+ ç½ +? i i? K b€m M; QìB- +ÁM HΦB b€m M; Q
*^K M?"M iY pQM; +¬M; M; `v +¬M; ; -M- K°i ç iY ç M; i?K i`¼M; i?QÆM; ?ûi H M i?
@ *| i? pb .`+? pB M K" +? i i?b F?¬M; +| ; b ç€M; iB +- +€+ p`bQ ?mvM? ?½v #^aQ
L|B tQM; ?mv FB K çB M +m²M; T?^aM FQ+?- b m F?B +?'M €T i? +¬M; KΦM? K) +
ç°i M?B M M; ?`+? +?mv M FBM? KΦ+?- +^a+Æ i? T?bM? iQ` - bU ç m çÊM ?B M`
*MM; pÈB bU M; ?`+? +?mv M +?•M M; mv M i`QM; FBM? KΦ+?- K°i +¶ F?Q iS+ iY p
.`+? pB M- F?B M M, K ç iY FB ç m i?'i i? M? ; "Q i?ûi,
@ aQ ç - çWM; 5
*QìB i?^K K°i iB M; - F?|2 K„i p` ç iY ç| S H - €M? K„i ç^aQ [m M?bM +€+ p`bQ ?
H"TiS+ ; -K H M /[/°B- i?•M i? # v p9i M?Q KkB i M #„M i?ŠM; p"Q [m, iQÊM; ç®
/kM; F?Q +QB i?QìM; +€B +? i M`v- M, K p` ç iY FB ç²M; i? M? [m€i H M K°i iB M
+?¼M [mv i H`v iQM? KΦM; ç€M? ç´B i`QM; F?Q^aM; i?ìB ; B M M; „M M; OBX
*S M?Q p"v- bS+ KΦM? +O b€m M; QìB #¼M ?¼i, M; H M ; 'T # H-M- M?'i i?ìB ç
iQÊM; T?šM m`i ?ûi H M HB M iK+ HMB p T?Q b mX
Í T?Q t - >„+ •K i¬M +?O M?bM i?'v +^aM? iQÊM; .`+? pB M- +QìB M? K ?B K K" `^
@ æ½ ç M H9+ `^2B- i`ìB +kM; ç½ Km°MX æB i?¬B5
GìB pW /Si- M, K #|M; ç2M +?ÊT H M `^2B #B M K`i F?¬M; ç HΦB imM; iQ+?X L; v
F?€+ +€+? ç| F?¬M; t HΦB tm`i ?B M #|M; ?bM? K°i M K K°i M[X
L?bM i?2Q >„+ •K i¬M +?O ç½ iB m i?'i- ?„+ v i?B m MB M M? ; B¼M; ,
@ *?9M; i F?¬M; i? +?ì çÊB iB T- K°i F?B >„+ •K i¬M +?O t¬M; p"Q- K`v M; QìB .
+?9M; i b) F?¬M; +ÁM +Æ ?°BX
h?B m M[S?B m >QÆM; +?, K +?9 M?bM p .`+? pB M- M?½M i?-M H° p •K i`-K- i

@ L m M;QÆB i?'v ç½ ç M H9+- p"v +?9M; i b) #„i ç-m ?"M? ç°M;X *! K°i çB m M;
çB M;?2 M;|M; ç°M; ioM? +O K i¬M i?b M;QÆB KÊB iW ?QÈM; F?€+ ç°i M?"T p"O
T?€i ?B M- ?B m F?¬M;\

>„+ u M;?2 tQM; M?[M; HÌB M"v- F?|2 K„i iQ€i` K°i iB ;B M i`€- ç€T`^M;;

@ L;QÆB v M i•K- i b) çB i`QÈ+ i?€K i?QM? ?Q i?U+ +O .`+? pB M K°i +?9i- ç M
#„i ç-m i bK i?S ç|X

S?B m >QÆM; M? ;B¼M;;

@ æQÊ+- +?9M; i +S i? K" ?"M? ç°M;X

oW /Si HÌB- ?„+ v i?B m MB M i?•MªM? M?Q€M; H M- M?€v K„i ç½ tm'i ?B M Î+€
?QÈM; F?€+ #Q K"i t•K M?"T .`+? pB MX

L?bM i?2Q #|M; >„+ u- S?B m >QÆM; •K ?B K +Q`iB i?-K,

@ *?-K +?"K K" i bK i?¬B- i b) F?¬M; [m'v`-v M;QÆBX *ÁM GK+ o•M- M;QÆB M?
+| i? T?€ ?Ov .`+? pB M M?Q p"v- ? ? 5 æ•v KÊB +?d H" #„i ç-m i?¬B- i b) F?B
;²K +ª iQM? K¢M; +O M;QÆB- M;QÆB ?½v çÊB ç'v- M;"v ç| b) ç M`i M? M?X

hWM; i`"M +Q`iB M? K ?B K p M; t i`QM; ;B|- iU M?Q HÌB M;mv M`O +O M?[M
[m~M MÆB /½v M9B h•v h?K+X

h`QÈ+ +Y .`+? pB M- K°i i`"M ;B Q i` M? i?ªK F?®+ ç M; /B M` X h`QM; H9+ F`
L;¼+ +?•M M?•M p" hY .QÆM; +?•M M?•M #¶M; M?B M #` FQ+? ç°M; K¢M? K)- K
+€B +? i ç M; +m²M +m°M /•M; i`"QH v +?mv M i•K HBM? ? B M;Q`iBX

Zm v ç-m M?bM b€m p` ç iY M?Q K½M? ?´- >mv M L;¼+ +?•M M?•M i`QM; K„i ?B
K°i MB K ç m +•K MQM t•K +?B K / v /Si i•K HBM?X hY .QÆM; +?•M M?•M ;-K H
?²M; [m M; #¢Q t¢- h?B M *QÆM; FB K [m M; imM; ?Q" M? iS T?Q ?bM? i?"M? K°i
FQ+? +?'M # v [m, iB M p" [m, iQÈM; `²B imM; KbM? T?B p T?Q b€m p` ç iYX æ
.QÆM; +?•M M?•M ?ûi HÈM,

@ > v H„K5 æ iY .`+? pB M / M? HWM; i?B M ?¢- [mv i F?¬M; i? +? i m' M; T?Q ç
+? i +kM; F?¬M; ç F i?M +?B K iB M M;?B- /M +?9M; i +| +MM; M? m +? i i¢B ç
i? #¼M +?9M;X

ç½ #`i?QÆM; H9+ i`QÊ+- M?B m v m i® ?ÊT HçB F?B M i`QM; HÁM; +O hY .QÆM
KÌ K`i- F?¬M; +ÁM +?9i bS+ HU+X

:B[i?ìB F?„+ bBM? iY [m M ç-m- iBM? i?-M T?ªB i"Ti`mM; + Q ç°- M?QM; bU T?
M?•M F?B M +?Q #ªM i?•M ç½ ç M; i`QM; iBM? i`çM; t'm HçB +`M; #`i HÊB ?ÆMX
ç½ T?€ pĐ i? T?ÁM; M;U+O ¬M; i- `²B /MM; K°i +?QÎM; ?B K ç°+ ç€M? #`i ¬M;
p T?Q b m- +?•M M?•M ?€ KB M; i?´ ` K°i /ÁM; K€m iQÆB- FBM? Kç+? i`QM; M;
?| ?²M ç€M; bÊ ç M; t•K i?U+ HBM? ?²M hY .QÆM; +?•M M?•M- ;†K M?`K H`v i?•M

>®M; H M K°i iB M; `ÆB tm®M; K†i ç'i- HBM? i?S+ +O hY .QÆM; +?•M M?•M M?`M
iB M ç M `i; -M- HB M +®; „M; ç F?ÎB +?•M M; mv M- i v i`€B p¶ tm®M; K†i ç'i K
K9 FB K çB M +m²M; - # i` ,K b€m KQÆB M?€i FB K ?bM? i?`M? K°i +°i FB K ?bM
[m, iB M ç M; çm´B iÊBX hB M; ;B| ;`Q i?ûi- FB K F?Q H, M; p•M- K°i FQ+? KçM?
+?ûK ` - #S+ i M [m, iB M T?ªB ?ûi H M K°i iB M; T?šM M°- M; ?B M; KbM? Mûi`€

æ~v HMB çQÊ+ i M [m, iB M- hY .QÆM; +?•M M?•M ?[m i?O +?mv M ç°M; - i`QÌM
tm®M; K†i ç'i- i?•M i? HçB K°i H-M M[# v p9i H M F?¬M; i`mM; X h`QM; F?B [m
M?Q KQ - M?[M; ?Q HY K`m çÄ ?bM? i?`M? K°i Hm²M; €M? b€M; `U+ `Đ- ç`v hY
v HçB M?Q i?QB çQ i`QM; pÁM; KQÌB i`QÊM; - i?B i`B M çÁM i? K½M? HB i M?

í;B[b•M- K°i ç iY .`+? pB M b m F?B FB M i`b ç®B T?| `i H•m pÈB i M [m, iB M
?Q HY - HU+ HQÊM; +O M; ?`+? +?mv M FBM? Kç+? +kM; ç½ #`i?B m +?€v ? i- +
iB M `vX

æ M H9+ H•K iY- ç iY ç| pšM F?¬M; K°i HìB Q€M i?€M- /QÌM; M?Q H`v bU BK H†
+O KbM?X h`QÊ+ F?B +? i- •K i? M? /mv M?`i T?€i ` +?QM? H`iB M; M; •M p M;
i?2Q M; QÌB ç iY ç| +ª çìB- M| ç M; M? M?`M; T?€i ` K°i iB M; i?Î /`BX

h?ìB F?„+ `v- #ªv M; QÌB +ÁM b®M; +O .`+? pB M ç m M; ?2 i?`v iB M; i?Î /`B `v- iU
+?ªv tm¬B p`Q HÁM; ?¼X Zm v ç-m M?bM H-M +m®B M; QÌB ?mvM? ç pW ` çB-
F?|+ - i`QM; ;B•v T?9i M; „M M; OB ç| - iQ`M #° +?•M M; mv M i`QM; M; QÌB ?¼ çQÊ+
M, K i? M? i`QÌM; FB K T?€i ` M?[M; iB M; F m T?šM M° i?QÆM; i•K- M, K Hm²M;
i?šM; H M i`ìB- ?bM? i?`M? M M K°i F€ +ªM? `U+ `Đ i`€M; H X

G9+ M`v- M, K i`€B iBK FB M ç`M? F?¬M; `ìB- ?MM; i•K +O M?[M; i?B m MB M /•M
M? iU H¬M; ?²M; - H`v iQM? K M? H`K pk F?Q ç T?€i ` K°i FQ+? KçM? M?`i i`Q
KçM? #MM; T?€i #çQ +m®M F?„T MÆB- F?B M +?Q +ª #-m i`ìB .`+? pB M; B| HÈM
i`ìB FBM? i?B M ç°M; ç` X

æÁM +¬M; FQ+? +U+ KçM? #¶M; M?B M tm`i ?B M H`K #®M i M [m, iQÈM; p` K°i i
+?Q F`T M?`M ` +?mv M ; b ç½ tªv ` ç½ #` `ÆB p`Q imv i +ªM?X h`QM; M; mv ?B
i?B i- +Æ i? HB M iK+ [m v i`ÁM ? B i` ,K pÁM; - iQ`M #° [m, F?Q #ªQ p [m M? i?•
H` [m, F?Q M`v HçB ?Q€ i?`M? K°i bS+ KçM? i?¬M T? - ?Q€ ; BªB çQÊ+ M; mv +Æ i
iQÈM; i?b F?¬M; +| çQÊ+ im pB M?Q p`v- iQ`M #° ç m +? i i`QM; +?B m i`M +¬M;

hB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O M?[M; M; QÌB +ÁM HçB- h
L; ¼+ +?•M M?•M M?bM +ªM? iQÈM; ç| - K†+ /M bÈK ç½ #B i+| F i [mª M?Q p`v- M?
? ; BªK çB +?9i M`QX L?bM i M [m, iB M #` i?QÆM; # v ` - hY .QÆM; +?•M M?•M
bU T?šM M° p¬ #d ç½ #B M i?`M? K°i Hm²M; b€i F?Q ç€M; bÊ- ¬M; i #`i +?`T +Æ i
K) M; U FB K H Q iÊB- i`QM; F?B `ÆB tm®M; +?•M M; mv M pšM çB M +m²M; i, M; +
i?2Q Hm²M; FB K [m M; H`T HÈM? çB M +m²M; +?ûK tm®M; ç-m i M [m, iB MX

L; Q`B +Y .`+? pB M- K°i iB M; ?ûi i?ªK p M; H M- i M [m, iB M b m F?B #` i`¼M;
T?ÁM; M; U- /QÈB K°i FB K ç-v T?šM M° +O hY .QÆM; +?•M M?•M- i?•M i? HB M
iB m /B iX •K h?B [m, pQÆM; ; -M # M i?`v i? M´B +ÆM ççB M° ; -K H M M?Q b`K
i M [m, iB M +ÁM HçB b m F?B M; `M ` K°i H€i- HB M T?€i ` #®M +?QÎM; t2M Hš
?²M iB m +®i #` i?šM; H M M; QÌB hY .QÆM; +?•M M?•M- i`M T?€ +Æ i? ¬M; i X

_ M F?) K°i iB M; - hY .QÆM; +?•M M?•M #` ç€M? #`i ` K`v i`QÈM; - b m F?B `ÆB

$H^a Q \zeta^a Q^{-2} B \zeta^o i M ? B M M ; \frac{1}{2} H, M^{-} \zeta' i X h S + ; B'' M M ? b M ? B i M [m, i B M - \epsilon M ? K_{,,} i$
 $M_{,,} K + ? \dagger i i ? M ? i^{-} Q \dot{M} ; F B K [m \text{Æ} i \ddot{E} B - i ? \bullet M i ? \zeta M ; + \textcircled{R} ;_{,,} M ; K m \textcircled{R} M \zeta S M ; / " v X > m v$
 $M ? b M i ? ' v \# M ? \hat{u} i H M K^o i i B M ; H Q M ; i^{-} \dot{B} H \dot{I} \zeta' i - \zeta \bullet K i ? \dot{S} M ; K^o i F B K \zeta \sim v H M B \bullet K$
 $t \rightarrow M ; i \ddot{E} B + ? \dagger M \zeta S M ; F ? \rightarrow M ; + ? Q ? B i M [m, i B M \# S + i \ddot{E} B X$
 $*^a M ? ; B \text{€} + M ? b M \bullet K h ? B [m, p Q \text{Æ} M ; p^{-} ? B i M [m, i B M - > m v M L ; \frac{1}{4} + + ? \bullet M M ? \bullet M i$
 $@ a Q \zeta - \zeta + \acute{A} M + ?^{-} m \zeta U M ; \zeta Q \dot{E} + F ? \rightarrow M ; \backslash > \frac{1}{2} v F B M + Q \dot{M} ; H M - \zeta W M ; \# \ddot{A} + m^o + 5$
 $J' i^{-} i M ? B m b S + H U + \zeta \zeta S M ; H M - F ? m \rightarrow M K \dagger i h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M i^{-} \hat{I} M M i \text{€} B$
 $i ? H Q \text{Æ} M ; - i^{-} K ; B \frac{1}{4} M ; i^{-a} H \dot{B} ,$
 $@ \text{æ} W M ; H Q + ? Q \zeta - \zeta p \dot{S} M i^{-} K \zeta Q \dot{E} + X G 9 + i^{-} Q \dot{E} + \hat{I} Z m, p U + M ; m v ? B K M ? Q p " v K$
 $+^a M ? M^{-} v \zeta F ? \rightarrow M ; ? \zeta p^{-} Q K_{,,} i \zeta \bullet m X$
 $> m v M L ; \frac{1}{4} + + ? \bullet M M ? \bullet M + Q \dot{B} i ?^a K K^o i i B M ; - F ?) H_{,,} + \zeta - m F ? \rightarrow M ; M \dot{B} ; b X$
 $S ? Q \# M F B - \bullet K h ? B [m, p Q \text{Æ} M ; H \Phi M ? H M M ; ? \hat{u} i H M ,$
 $@ \text{æ} W M ; M ; \rightarrow M ; + m^2 M ; M ? Q p " v - H 9 + \zeta \dot{I} M m F ? \rightarrow M ; T ?^a B H^{-} + \dot{I} G K + o \bullet M i ? b + \text{€} + M ;$
 $\zeta W M ; ? \acute{A} M ; i ? Q \text{€} i F ? \ddot{A} B Z m, p U + X " \bullet v ; B \dot{I} G K + o \bullet M \zeta \frac{1}{2} \#^{-} i^{-} K + t m' i F ? \ddot{A} B .^{-} + ? p B M$
 $+ \text{€} + M ; Q \dot{B} M [^{-2} B - i \textcircled{R} i M ? ' i ? \frac{1}{2} v M ; Q M M ; Q \frac{1}{2} M + ?^{-} m + ? i \zeta B X$
 $\bullet K h ? B [m, p Q \text{Æ} M ; p W / S i H \dot{B} - ? B i M [m, i B M H B M t \rightarrow M ; i \ddot{E} B - i ? \bullet M T ? \text{€} T M ? M$
 $\# B M ? Q \text{€} i ? " M ? H Q m [m M ; F ? B M > m v M L ; \frac{1}{4} + + ? \bullet M M ? \bullet M i^{-} Q M ; H \acute{A} M ; + ? ' M \zeta^o M$
 $[m^a F ? \rightarrow M ; ?^{-} / M ? X$
 $o m M ; i^{-} Q \dot{M} ; F B K - > m v M L ; \frac{1}{4} + + ? \bullet M M ? \bullet M i ? ' T ; B \frac{1}{4} M ; ,$
 $@ a Q \zeta + \sim M i ? " M - \# ' i H m " M i ? M^{-} Q + ? 9 M ; i + k M ; T ?^a B + ? B M \zeta ' m ? i b S + 5$
 $* \acute{A} M + ? Q ? i + \bullet m - i ? \bullet M M ; Q \dot{B} \zeta \frac{1}{2} M ; ? M ? i B T ? B i M [m, i B M - \#_{,,} i \zeta - m + m^o + ; B$
 $> Q " M ? F B K M ; M ; M ; U + - h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M \zeta Q K_{,,} i M ? b M [m > m v M L ; \frac{1}{4} + + ?$
 $i ? Q \text{Æ} M ; ,$
 $@ u M i \bullet K \zeta B b Q ? m v M ? - + ? Q / M + ? i \zeta + k M ; T ?^a B F \hat{U} Q i ? 2 Q K^o i i M \zeta^{-} + ? \#^2 B i \text{€} M ;$
 $.^{-} + ? p B M \zeta \bullet m X$
 $L \dot{B} t Q M ; - \rightarrow M ; M ; \sim M ; \zeta - m M ? b M p T ? Q + ? \bullet M i^{-} \dot{B} - i^{-} Q M ; \zeta \text{€} v K_{,,} i ? B M H M K^o i M \dagger$
 $: B \dot{I} F ?_{,,} + i ? U + b U \zeta \textcircled{R} B K \dagger i p \ddot{E} B + \text{€} B + ? i H 9 + M^{-} v - i^{-} Q M ; K_{,,} i h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M$
 $K " m t M ? X \text{æ} \dot{I} H^{-} b U F B m M ; \Phi Q +^a \zeta \dot{B} + O \rightarrow M ; - + k M ; H^{-} F w S + F ? \rightarrow M ; i ? [m M + C$
 $h ? m ?^2 B K K + [m M ; - h Y . Q \text{Æ} M ; \zeta Q K_{,,} i M ? b M [m T ? \acute{A} M ; i m v M + O > m v M L ; \frac{1}{4} + + ?$
 $i M [m, i B M \zeta M ; H Q i \ddot{E} B i' M + \rightarrow M ; K b M ? - i^{-} Q M ; K_{,,} i H^o \backslash K^o i M \hat{u} i + Q \dot{B} + ' [m \text{€} B X *$
 $+ \text{Æ} i ? \zeta \frac{1}{2} ?^o B i K H \Phi B \zeta Q \dot{E} + ? B T ? - M - h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M [m v \zeta - m H \Phi B M ? b$
 $i ? m^o + M ? ' i i^{-} Q M ; + m^o + \zeta \dot{B} - \dot{B} H " T i S + t Q v i v i^{-} \text{€} B H \Phi B - i S + i ? b T ? Q M ; i^{-} K G K +$
 $+ O K b M ? - i^{-} Q \dot{E} + H 9 + + ? i i ? B i^{-} B M > m v M . Q \text{Æ} M ; : B^a B h ? \zeta \Phi B T ? \text{€} T - + \dot{I} i ? \# \Phi Q$
 $; ' T \#^a v H - M X$
 $G 9 + M^{-} v ; B \dot{I} + ? \acute{E} i M' B H M - K^o i H m^2 M ; F ? Q i S + /^{-} i ? Q \dot{M} ; i^{-} Q M ; + ? \text{€} T K_{,,} i \zeta \frac{1}{2} \# Q$
 $p B M - F ? B M + ? Q [m, i B M \zeta M ; H Q i \ddot{E} B i B M ? i ? - M + ? ' M \zeta^o M ; - H " T i S + / W M ; \# Q \ddot{E} -$
 $+ ? B M + k M ; \zeta^o i M ; ^o i / W M ; i v - M ? b M h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M p \ddot{E} B \text{€} M ? K_{,,} i T ? \dot{S} M M^o$
 $? " M ? \zeta^o M ; + O h Q . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M X$
 $> m v M L ; \frac{1}{4} + + ? \bullet M M ? \bullet M F ? \rightarrow M ; M \dot{B} ; b - + ? d M ? b M h Y . Q \text{Æ} M ; + ? \bullet M M ? \bullet M p \ddot{E} B \text{€} M ? K$
 $i^{-} M F ? m \rightarrow M K \dagger i ; B^{-} M m H^o \backslash \ddot{a} b U \zeta m F ?^{-} p \rightarrow ? \Phi M X \text{æ} \textcircled{R} B p \ddot{E} B M ? [M ; ; b h Y . Q \text{Æ} M ; +$
 $\backslash \ddot{a} - + ? d H^{-} ? B m i ? b b Q + ? S \backslash a U \zeta m F ?^{-} ' v p \dot{S} M M ? Q K^o i K k B / M B F ? Q M p^{-} Q i B K -$
 $\zeta Q \dot{E} + + ? 9 i M^{-} Q X$

jN3X *?QÆM; jN3 hY .QÆM; *?B hY

*^aK M?"M +?•M M;mv M i`QM; M;Q`B ç M; F?¬M; M;WM; i,M; KçM?- hY .QÆM; +? K°i +¶ F?Q i? KçM? K) i?2Q ç| #çQ T?€i- ? B +ÆM H®+ K`m çÄ K€m ç°i M;°i tm'i +m®M i?ŠM; ç M ?QÈM; •K h?B [m, pQÆM;X

hS+ ;B"M ;-K H M K°i iB M;- [m, pQÆM; ;BÆ + Q ? B i v ?°B iK [m, F?Q # M M;Q ç½ ?bM? i?"M? H M K°i +ÆM H®+ K`m ç2M M;? M? +?B MX > B +¶ bS+ KçM? ;† >Ä +?•M M;mv M p`•K b•K [m, F?Q iB m /B i HšM M? m `²B H"TiS+ #B M i?"M? K M?[M; iB M; M´FBM? i?B M ç°M; ç` X

"®M T?Q F?Q HQm +?mv M ç°M; +m²M +m°M- Hm²M; +?•M M;mv M KçM? K) i`"M +?`M ç°M; ç M KS+ +^a M,K ççB + Q i?O bQM; T?QÆM; ç m H„+ HQ F?¬M; M;WM;X

@ aQ ?mvM?5 hçK ;B Q [m, pQÆM; +?Q ?mvM?- çÊB ç /¼M / T tQM; ? B i M [m, ?„MX

G9+ M`v- hY .QÆM; +?•M M?•M i?B i`B M >mv M .QÆM; ;B^aB h? ççB T?€T- ç-m | i?U+ HU+ +O •K h?B [m, pQÆM; `i KçM?- ç®B T?| pÈB ?„M F?¬M; ? / /`M;- M i?U+ HU+ +O KbM? #çQ i,M;- iQM? `^M; i`QÈ+ iB M iB m /B i ? B i M [m, iB M- L;¼+ +?•M M?•M ç®B T?| pÈB [m, pQÆM;X

.Q i?`B ;B M +ÁM HçB F?¬M; M?B m- hY .QÆM; +?•M M?•M M|B tQM; HB M #„i ç- HB i?Ä # v H M- M;¼M HY +| bS+ i?B m ç®i K½M? HB i ûT ? B i M [m, iB M F?¬

>mv M L;¼+ +?•M M?•M ç m F?´ i`-K ;B¼M; ,

@ *~M i?"M5 Zm, pQÆM; ;B Q +?Q i 5 æ ?½v ` i v çB5

.Si H`B ?[m i?O `mM; ç°M;- K°i iB M; FB K M;•K tû iQç+ F?¬M; ;B M- iB T ç| ?"M; i?Q p`Q M? m tQ v [m M? M;Q`B [m, pQÆM;- pW i`M +¬M; pW /mM; ?ÊT- +m®B FB K i`K F?¬M; M;WM; [m v i`ÁM içQ M M ?bM? +?[ óS?~Kô- T?€i` K°i FQ+? KçM

•K h?B [m, pQÆM; HçM? H)Q i`WM; K„i M?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M- [m€i H M,

@ h ç½ M|B `²B- /U p`Q i?U+ HU+ +O M;QÆB i?b pšM +ÁM FûK H„K- F?¬M; i? M Lûi K†i >mv M L;¼+ +?•M M?•M F?¬M; ? #B m H° iB M? +^aK- pW pmM; FB K iB M i`^a,

@ h ç½ M|B b) p•v ?½K M;QÆB i?b M?'i ç`M? +| i? H`K p`v- iB T +?B m çB5

*?•M M;mv M i`QM; M;Q`B K½M? HB i ç + Q- >mv M L;¼+ +?•M M?•M FB K i?S+ + FB K M;`v +`M; €+ HB iX Gm²M; FB K [m M; p®M +?d /`B b€m i?®M M v ç½ #B M [m M? p¬ b® €M? FB K K`m t M? ;B Q i?Q M? m +?^M; +?`i- ?bM? i?"M? H M K°i K"i- p•v +?†i [m, pQÆM; i`QM; ç|X

:B"M /[;-K H M K°i iB M;- iQ`M i?•M •K h?B [m, pQÆM; H|2 H M €M? ç2M- HÁM; >| >²M ççB T?€T- ? B [m<sup>a</sup> +¬m b€M; K`m ç2M K M; i?2Q bS+ KçM? i?¬M iQM? i` FB K- i`U+ iB T p +?çK /[/°B pÈB çÁM i`M +¬M; +O >mv M L;¼+ +?•M M?•MX

L?[M; iB M; bûi +U+ HÈM p M; p¼M; #-m i``B- ? B b„+ [m M; ?Q K`m t M? p` ç2M i?"M? M M K°i ç€K K•v €M? b€M; `U+ `Ð F?¬M; M;WM; #B M ç´ F

h`QM; HÁM; +?'M ç°M; - •K h?B Zm, pQÆM; F?¬M; + K i•K iS+ ;B"M ?ûi H M,
 @ æWM; M M ç„+ w M?Q p"v- Km®M HQm i H¢B ç•v Q- M; QÆB F?¬M; +| çQÊ+ #ªM
 M; QÆB +?B K Qm i? - M; "v F?€+ i M?'i ç`M? b) çÁB H¢B K|M MÊ M"vX
 oW i?'v •K h?B Zm, oQÆM; +| w `9i HmB- >„+ •K i¬M +?O HB M +QÌB +? M?¢Q,
 @ Zm, pQÆM; ç¢B M?•M ,M M|B F?€+? F?Q M?Q p"v iW # Q ;BÌi? \ >¬K M v M; QÆ
 [m€ M?B m iBM? HU+ Î ç•v `²B- H) M"Q H¢B ç`M? ` çB K°i +€+? ç-m pQB çm¬B +?
 ;B®M; pÈB T?QM; +€+? +O [m, pQÆM; H„KX > v H" p-v- i +?Q M; QÆB K°i +Æ ?°
 M; QÌB +O .`+? pB M- ç M H9+ ç| M; QÆB çB +kM; +?Q Km°M "X
 L; ?2 p"v- €M? K„i •K h?B [m, pQÆM; +?Êi H¢M? çB- HÁM; i?¬K iQM? iQ€M M?[M;
 i¬M +?OX S?•M iQ+? ibM? ?bM? i`QÊ+ K„i- +Æ i? ç½ #` i`¼M; i?QÆM; - imv iF?
 i? K p"Q ç|- ;B[pU+ +?B i K ;BÈB +| bU i?M ç`+? HšM M? m- K i¬M ?šM M?B M F
 i¬M +?O H"K M?Q p"v M?'i ç`M? H" pb K|M ç² ç|- M m #ªM i?•M #` K„+ HW - ç M H
 KbM? p"Q çQÌM; +MM; K" +ÁM; €M? MÊ +?Q M; QÌB F?€+ - ?€ F?¬M; TªB ç½ i`Îi?
 L; ?o ç M ç•v- •K h?B [m, pQÆM; ?W H¢M?,
 @ æ9M; M?Q M; QÆB M|B- M; QÆB H" K°i K i¬M- +?šM; TªB +?QM? M?•M [m•M
 i? iBM çQÊ+ i?b K†i i`B b) K¼+ Î ?QÊM; i•v K'i- #ªM pQÆM; F?¬M; ç M M|B M; m
 HoM? i?b M; QÆB +S iW iW T?€i ?mv çB- ?¬K M v #ªM pQÆM; +€Q iW i`QÊ+ - M; "v
 M"vX
 L|B tQM; - ?„+ªM? H|2 H M- iQ"Mi?•M •K h?B [m, pQÆM; ?| i?"M? K°i [mª +¬m b€
 # v ` M; Q" B T?€T ;BÈBX
 h?'v p"v- i`QM; ç-m >„+ •K i¬M +?O +?Êi tm'i ?B M K°i w M; ?o- HB M /®+ iQ"MHU
 .K+ o¬L; •M +O J i¬M; X *?d i?'v [mª +¬m b€M; K"m ç2M ç|`mM; H M /[/°B p" B H
 iB M; F m ;"Q i?ªK i?QÆM; - b m ç| t¬M; ` M; Q" B T?€T ;BÈB- /šM ç-m #¼M [m, #
 >„+ •K i¬M +?O F?) i? M ç-v Mm®B iB +- +ªK i?'v ?®B ?"M pb ç½ ç •K h?B [m, pQ
 M?Q p"v K" H¢B ç im°i F?ÁB i v- b m M"v /M Km®M +kM; F?¬M; i? +| +?mv M iQÆ
 h?m ?²B i¢T MB K- >„+ •K i¬M +?O +?mv M K„i b M; >mv M L; ¼+ +?•M M?•M- •K m
 @ J¬M ?¢+O .`+? pB M [mª H" F?¬M; çÆM ;BªM- +?d /U p"Q K°i M?|K M; QÌB K
 [m, iB M p" b€m [m, iQÊM; - i?"i bU F?B M M; QÌB F?€+ TªB F?•K T?K+X >B M [m
 +?d +ÁM H¢B +?9M; i - +?QÌM; ;B€Q +?•M M?•M HB m +| Km®M ;B Q /`+? pÈB i
 +O M; "B F?¬M; \
 >mv M L; ¼+ +?•M M?•M H¢M? HMM; i`ª HÌB,
 @ L?[M; HÌB +O K i¬M ç¢B M?•M [mª F?B M i F?| ?B m- ;B[+?9M; i +| i? i` Q
 iU +´ ç M M v +?QM? i" Hm¬M Hm¬M ç®B H" T- K i¬M ç¢B M?•M +?Q `^M; i b) ç²M
 >„+ •K i¬M +?O M; [F?Q HB M i? v ç´B- ?W H¢M?,
 @ E?¬M; M; ÌM; QÆB pšM +ÁM p" B T?¬M +®i F?Q- +?d H" F?¬M; #B i H€i M[+| i?
 +O i ? v F?¬M; \
 >mv M L; ¼+ +?•M M?•M M; ?2 tQM; M?[M; HÌB ç|- +ªM? ;B€+ M?bM ç®B T?QÆM; -
 @ .`+? pB M ?"M; M; ?bM M, K M v +?Q iWM; +| HQ¢B M; QÌB i? K b®M; bÊ +? i- K
 iY .`+? pB M +?9M; i X
 G¢M? HMM; +QÌB M?¢i- >„+ •K i¬M +?O +'i ;B¼M; ,
 @ *| K°i b® +?mv M TªB i?Y [m KÈB #B i- #•v ;BÌi b) t2K HÌB M|B +O im M?•
 ç9M; M?Q ?"M? ç°M; ? v F?¬M; \

GÌB pW /Si- K°i bS+ KϕM? iBM? i?—M [m, /` M?Q Hm²M; F?Q HϕM? t¬M; ç M- F?B
?Q°M iQ°M F?¬M; +| +€+? M°Q T?ÁM; #`- ;°Q H M K°i iB M; çB M +m²M; `²B +ªM;
çÈM `ÆB tm®M; K†i ç'iX

*® bS+ M„K +?†i ç—m i|+ - >mv M L;¼+ +?•M M?•M +„M +?†i ` ,M; - ç¬B i`ÁM; K„i M?
M° M?bM >„+ •K i¬M +?O- /MM; bU BK H†M; ç #B m i?` iBM? i?—M +?®M; +U ç M
i`¼M; i?QÆM; b„T +? i M?Q >mv M L;¼+ +?•M M?•M- M; v +ª pÈB K°i +QM [m, #b
i? ç®B T?| çQÊ+ - ?m®M; ?² T?ªB +?®M; çÐ bU i'M +¬M; +O K i¬MX

hmv p"v- /šm i? M°Q çB M[- .`+? pB M +?QÎM; ;B€Q pšM H° .`+? pB M +?QÎM; ;B
;B[;bM bU i¬M M;?B K +O KbM? - F?¬M; i? ç #¼M v m K [m, [m€B +QB i?QÎM
M?•M bo +?QM? çϕQ +O L?•M ;B MX

GϕM? HMM; M?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M ç M; ç m çÈM i` M K†i ç'i- >„+ •K i¬M

@ h? M°Q- +ªK ;B€+ +?ŠM; / +?`m +?9i M°Q T?ªB F?¬M; \ s2K #° /ϕM; +O M; QÆ
+ K HÁM; i?b ?½v çSM; /"v ;B i i çB5 a Q HϕB F?¬M; ` i v- ? v H° F?¬M; +ÁM bS
T?ªB H° +?QÎM; ;B€Q +O .`+? pB M b Q\ J°i i`QM; b€m pB M im +?•M +O L?•M
K° ç½ ` #° /ϕM; M?Q p"v b Q\

L?[M; •K i? M? F?Q+? #€+ +?•K +?¼+ p M; ` +ª # M M; Q°B .`+? pB M- H9+ M°v >
+| w Km®M FQ+? M° >mv M L;¼+ +?•M M?•MX

:„M; bS+ i?ª HÄM; ? B +€M? i v ç M; M„K +?†i ç—m i|+ - €M? K„i >mv M L;¼+ +?•M
M; QÌB i¬M; ;B®M; M?Q K°i +QM /½ i?9- çB M +m²M; i`WM; K„i M?bM >„+ •K i¬M
/"vX aU i'M +¬M; +O bS+ KϕM? iBM? i?—M F?¬M; ? bmv ;BªK- M¶B i?®M; F?´ M?
;B i,M; X L?QM; H9+ M°v- pÈB iQ +€+? H° K°i M?•M bo +O L?•M ;B M +?QM? çϕ
pB M- >mv M L;¼+ +?•M M?•M pšM T?ªB /®+ iQ°M HU+ ç çSM; H MX "•v ;Bì- ¬M
i?•M K° +ÁM çϕB /B M +?Q / M? /U ?°M; M;°M M,K +O .`+? pB MX

L?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M ç M; HªQ çªQ- i?—M b„+ +O >„+ •K i¬M +?O HB M
FBM? M; ç+ ,

@ :BÄB- `°i ;BÄB5 Zmª F?¬M; ?´ H° .`+? pB M +?QÎM; ;B€Q- imv im pB F?¬M; `
+QÌM; X æ€M; iB + H° +?d +| w +?Q FB M +QÌM; K°i?U+ HU+ HϕB v m FûK i?b M; C

*„M +?†i ` ,M; - >mv M L;¼+ +?•M M?•M H M iB M; ,

@ L; QÌB im +?•M w +?Q FB M +QÌM; M?Q b„i- i'K HÁM; i?°M? i?°i M?Q i?ûT- +?d +
/B i i?b ?°Q F?Q L?•M ;B M +| i? i`QÌM; i²M- +m®B +MM; b) tm çm´B i'i +ªi° €+>

*'i iB M; +QÌB +m²M; M; ϕQ- >„+ •K i¬M +?O ?ÄB ,

@ o"v b Q\ æ i t2K i'K HÁM; +?QM? M; ?o +O M; QÆB `®i +K+ H° M?Q i? M°Q- +
€+ \5

.Si HìB- ?„+ªM? H v ç°M; - ?[m i?O +O K i¬M ç•K i?ŠM; iÈB i`QÊ+ M; U+ >mv M L
`ϕ+? #KM; KQB iBK ¬M; X

E?¬M; ? bÊ ?½B M?bM >„+ •K i¬M +?O- >mv M L;¼+ +?•M M?•M ; -K H M K°i iB
? B HÁM; #°M i v #¶M; M?B M [m M; ?Q H|2 b€M; - K°i M; ¼M HY K°m çÄ ç°i M; °i t
K M; i?2Q Hm²M; F?Q #B i`€M; p¬ +MM; ?QÈM; i?ŠM; p T?Q K +?QÎM; H Q iÈB

E m H M FBM? M; ç+ - >„+ •K i¬M +?O M; ~M M; QÌB ` K°i +?9i `²B H°T iS+ +?QM? /B
+O >mv M L;¼+ +?•M M?•MX J [m M; pW H|2 H M i?b ?Ä /B K HB M i®B çB- F?C
ç°M; - K°i Hm²M; F?Q KϕM? K) K M; i?2Q HU+ T?€ ?QϕB +QÌM; çϕB K°i çÁM ç€M? ;
F?B M +Æi? ¬M; i # v ` ç°T KϕM? p°Q iQÌM; X

hB M; F m i?ªK i?B i +MM; •K i? M? FBM? ?½B ç²M; i?ÌB p M; H M- H9+ M°v i?•M
H M- HB M iK+ HMB HϕB b€m i?QÊ+ i`€M? F?ÄB M; ¼M HY çÄ 'vX

L^K v m Èi i` M ç'i- >mv M L;¼+ +?•M M?•M FB m ?½M? M|B ,

@ æ•v +?QM? H` +?QM? M;?o i`QM; HÁM; i - ?€ ç #¼M v m K i` €+ +€+ M; QÆB L?bM M;¼M HY v m Èi # v i`QM; F?¬M; i`mM; - ;B¼M; çB m +O >„+ •K i¬M +?O F
 @ E?®M FB T5 L; QÆB ç½ /MM; iQ`M #° +?•M M;mv M +?mv M ?! i?`M? aBM? J M ç®i iQM? KçM; +O +?QM? KbM?- /MM; HY i?€M? ç! ç +?®M; +U i X h i?“i bU F T?K+ M; QÆB +kM; F?¬M; çQÊ+X L?QM; M; QÆB +! i? FB M i`b çQÊ+ # Q H•m M[ M; QÆB b) #` iB m i M +ª HBM? ?²M p` i? t€+- Km¬M FB T F?¬M; i? bB m bBM?-
 *QÌB H MªK ççK- >mv M L;¼+ +?•M M?•M i M; i?QÆM; ç€T,
 @ h ç½ M!B `²B- .`+? pB M ?`M; M;?bM M,K M v F?¬M; +! HQçB M;QÌB i? K b®M K¬M ?ç .`+? pB M +kM; +? i K°i +€+? Q M? HB iX

9yyX *?QÆM; 9yy L;mv M h?` h`mM; E

@ L; QÆB /€K F?B m F?Q+? #ªM i¬M\ æ½ M?Q p"v- i b) +?Q M; QÆB +? i M?K+ M F?B M M; QÆB TªB [mb tm®M; tBM i? KçM; - F?¬M; +ÁM K°i +?9i i¬M M;?B K M`
 >mv M L;¼+ +?•M M?•M M;~M; + Q ç-m- F?BM? KB i M?bM ?„M pÈB p Kti HçM? ç½ ç M ?²B F i i?9+- ¬M; +kM; [mv i i` M? ç'm F?¬M; +?`m F?m'i T?K+X
 •K i`-K M?bM ç®B T?QÆM; - >„+ •K i¬M +?O ? B i v tQ v +?mv M- içQ ` K°i Hm²M M; QÌB >mv M L;¼+ +?•M M?•M H M F?¬M; i`mM; - F?B M ? B i v ¬M; #m¬M; i?äM pÈB /€M; p +O F ç M; [mbX
 *QÌB HçM? HMM; - >„+ •K i¬M +?O i?m ? B i v HçB- bS+ KçM? ;? ;ÈK # M M½v #¶ +Æ i? >mv M L;¼+ +?•M M?•M iW i` M + Q `Èi tm®M; - +?d M; ?2 iB M; `ÆB ó#`+?ç tQÆM; +®i #` ;½v- iB T ç M H` K°i iB M; F m ç m çÈMX >mv M L;¼+ +?•M M?•M +ª Èi +9B i?'T ç-mX
 L?bM #° /çM; +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M- >„+ •K i¬M +?O +! iB M; +QÌB +m²M; I
 @ >mv M L;¼+ - b Q `²B\ h ç½ M!B Km®M M; QÆB [mb i?b M; QÆB TªB [mb- M; QA ;b ç•v\
 E?m¬M Kti >mv M L;¼+ +?•M M?•M i€B Kûi- ç-K çb K² ?¬B HçM?- ? B K¬B K'T K /ÁM; K€m iQÆB- iWM; ;B¼i iWM; ;B¼i `ÆB tm®M; ç'iX > B i v ¬M; +® ? i bS+ pmM HçB tQ v M;?B M; - +S M?Q p"v +QM; M; QÌB i` M Kti ç'i- K°i K„i M?bM tm®M; ç'i- >„+ •K i¬M +?OX
 :BÌ F?„+ M"v- >mv M L;¼+ +?•M M?•M iU ?² F?¬M; i? M!B M M HÌB- +?d /MM; ? +?Q #'i F?m'i +O KbM?X
 L;¼M ;B" M #®+ H M M;MM M;Ki- >„+ •K i¬M +?O çB M +m²M; ?ûi HÈM,
 @ "ªM i¬M F?¬M; iBM KbM? HçB F?¬M; i? H`K +?Q K°i F b„T+? i M?Q M; QÆB + b) ;B i M; QÆB- t2K M; QÆB +ÁM M; Q M +® F?¬M; +?`m tBM i? KçM; M[F?¬M; \
 oW /Si HÌB- i v TªB ?„M ç½ i9K +?ti H'v +´ >mv M L;¼+ +?•M M?•M- M?bM ¬M E?¬M; ? pMM; pšv- >mv M L;¼+ +?•M M?•M +?d iªM M?B M M?bM HçB ?„M F?¬M
 >[m i?O M„K +´ /MM; HU+ #!T HçB- K i¬M +?9 w ç M #B M ?! i` M Kti >mv M L;¼+ h?'v >mv M L;¼+ +?•M M?•M +?d +ÁM i?QB i?|T- >„+ •K i¬M +?O iQ`M i?•M K K hªK L;¼+ p°B M; ,M HçB,
 @ J i¬M ççB M?•M çWM; [m€ t9+ ç°M; - p"i ç! +?9M; i pšM +?Q i bK çQÊ+- M m ;B ? i ç-m K®BX
 >„+ •K i¬M +?O +?'M ç°M; - H" T iS+ MûK >mv M L;¼+ +?•M M?•M tm®M; ç'i- HÈM i

@ >mv M L;¼+ - #ªM i¬M ?ÄB M;QÆB- i¨M; +?•M ç² +O >"m L;? i?¬M +mM; `®i +
+¬M M;QÆB M|B ` - #ªM i¬M b) i? K¢M; +?Q .`+? pB M +€+ M;QÆBX

>mv M L;¼+ +?•M M?•M i`ÁM; K„i tQ v +?mv M- M;¢+ M?B M M?bM >„+ •K i¬M +?
H¢B ?ÄB iÈB +?mv M M¨vX J¬B `mM¨`~v- >mv M L;¼+ +?•M M?•M H¨v ? i bS+ HU+

@ h F?¬M; ?B m M;QÆB ç M; M|B +?mv M ;b- .`+? pB M +kM; F?¬M; ? +| +€B ;¼B
i?¬M +mM; ;b ç| - M m +| i?b ç½ bÈK ç2K ` ç®B T?| pÈB M;QÆB `²BX

L?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M K°i ?²B pÈB €M? K„i H¢M? M?Q #,M; - b m ç| >„+ •K

@ L?[M; H|B M¨v H¨ i?"i b Q- M;QÆB F?¬M; HW #ªM i¬M +?S\ L;?2 M|B ç·v H¨ im
+?QÎM; ;B€Q +€+ ç|B KÈB #B i- H) M¨Q çB m ç| F?¬M; ? +| i?"i b Q\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M F?) +Q|B ç€T,

@ h ç½ M|B `²B- M m i +| i?b ç½ bÈK ç2K ` ç®B T?| pÈB #¼M v m K [md [m€B +€
ç +?Q +€+ M;QÆB M; M; M;QÊ+ M?Q p¨vX h?"i ç€M; iS+ +Q|B- çQÎM; çQÎM; H¨
ç M ç·v +?d pb K°i H|B ç²M F?¬M; t€+ i?U+ - i?"i F?¬M; i? M;| çQÊ+5

@ *•K KB M; - M;QÆB +ÁM ;BªQ #B M b Q5 L m M|B #ªM i¬M pb K°i iBM ç²M M?ªK
h?B [m, pQÆM; ç M ç·v- F?¬M; iB + ? Q #BM? i´M iQÈM; #„i b®M; M;QÆB- M;mv
+kM; +?d M;?2 iBM ç²M M?ªK i?¬B b Q\

>mv M L;¼+ +?•M M?•M M;~M ` - b„+ K†i iQK i€B ç°i M?B M H|2 H M K°i iB M;?B
K„i bU M;?B ?Q†+ 'v ç½ #B M K'i- i? v p¨Q ç| H¨ p K†i Kd K B- +?•K #B KX

>Q ? B iB M; - >mv M L;¼+ +?•M M?•M +Q|B ;B m +Êi,

@ h?b ` H¨ M?Q p¨v- +m®B +MM; i +kM; ç½ ?B mX h?"i F?¬M; M;| .`+? pB M #` /
F +O F iB m M?•M- i?"i H¨ Kd K B i? v5 *ÁM ç€M; Kd K B ?ÆM M[H¨ +ª•K h?F
i¬M +?O ç m #` HW - ? ? 5

J€m iW KB M; ¬M; i9 ` - iB M; M?[M; ;B¼i K€m `ÆB tm®M; ç'i p M; H M i`QÈ+ +Y
+O K¬M ?¢ .`+? pB M ç´ ` [mv i #ªQ p H½M? i?´ - ;B| T?9i M¨v F?B K€m ç½ +¢M
iB +- HB m +ÁM çB m ;b M[F?¬M; \

>mv M L;¼+ +?•M M?•M HQÈi M?bM K i?¬M hªK L;¼+ - i`QM; €M? K„i +ª ? B ç m
ç°M;X >mv M L;¼+ +?•M M?•M H9+ b„T +? i i?¬M b„+ F?¬M; ? ;B®M; M?Q ç M; M
H¬M M¨v +O >„+ •K i¬M +?O p¨ K i?¬M hªK L;¼+ +?ŠM; TªB ç½ #` HW `²B b Q\

L;?o M?Q p¨v- K i?¬M hªK L;¼+ ?ÄB,

@ J i¬M ç¢B M?•M- #·v ;B| TªB H¨K i? M¨Q ç·v\

>„+ •K i¬M +?O M?bM H¢B .`+? pB M K°i HQÊi- €M? K„i i`Î M M ç°+ €+- •K m M|B,

@ æ½ ç M MQÈ+ M¨v- .`+? pB M /B i pQM; +kM; ç½ /B i pQM; `²B- +?9M; i M M M
+K+ ?Q¨M ?ªQX "·v ;B| ;B i M; v ?„M- ç®i i`KB .`+? pB M `²B H¨T iS+ `|B F?ÄB M
ç`M? TªB i bK M[ M?•M ç€M; +? i ç| #^K +?Qª i i?`i M€i tQÆM; i MX

>mv M L;¼+ +?•M M?•M ;B·v T?9i M¨v ç½ F?¬M; +ÁM çO bS+ M; ,M +ªM #¼M +?9M;
K„i #„i ç¬m K| /¬M- M;¼M HY bBM? K¢M; b„T HKB i¨MX h?Î /`B K°i iB M; - +?•M M
pB M H¬M +m®B- imv K¼B i?S i`QÈ+ K„i ç½ K|ªQ M?QM; M?[M; çB m HQ H„M; #
H¢B i`QM; iBKX *?d H¨ #¨M i•K i?b b Q- #'i [m€+?d i? K T?¬M ç m F?´ - i? K T?¬M

G9+ M¨v- K°i ?„+ªM? iW T?Q ç¬M; +€+? .`+? pB M p¨B /†K ç M; çB M +m²M; M;U
iÈBX S?|M; i¬K K„i p .`+? pB M t t - +ªK M?¨M ?ÆB i?Î +O K°i M;Q|B Î ç'v M;¨v -
;¬K H M K°i iB M; tû i`|B- iQ¨M i?•M M° ?Ä M?Q #MM; +?€v- /B +?mv M pÈB i®+
/QÈB +?•M +kM; ?| i?¨M? K°i iB HY çÄ `U+X

h` M #¬m i`|B- K°i ç¢Q F?|B t M? M?Q T?€ M€i i?B M F?¬M; - iU ?² Km®M çm´B
+?d H¨ +?ŠM; #B i +| çm´B F`T ? v F?¬M; \

*kM; p"Q H9+ ç!- +€+? .`+? pB M M; "M /†K- K°i M K K°i M[ ç M; i` M çQÌM; çB ç M
G•K o•M S?QM; pW # v pW M!B +QÌB pÈB h`QÆM; L;çQ hmv i- ç°i M?B M K°i H
?B M- F?B M ?„M +? Q çªQ bmwi M[`ÆB tm®M; X
æQ i v T?€i tm'i K°i ççQ M?m Fbm? çÐ H'v i?•M i? ?„M- h`QÆM; L;çQ hmv i p°B
@ a Q p"v o•M S?QM; \ *! T?ªB pb p i i?QÆM; pšM +?Q H`M? K` HçB T?B ?`M? [m
+?,M;\

G'v HçB i?,M; #^M;- G•K o•M S?QM; T?!M; i-K K„i p T?Q b m- i`-K iQ i`QM; ;B
K†i ççB #B M- ?QªM; ?®i ?ûi H M,

@ E?¬M; tQM; `²B- .`+? pB M ç½ tªv ` +?mv M5 æ +ªK M?“M çQÊ+ ?ÆB i?Î+O +
v m çB- F?Q Kç+? +O .`+? pB M +kM; /-M /-M K'i çB5 aQ id K m H M- +?9M; i T
oW /Si HÌB- iQ`M i?•M G•K o•M S?QM; F?) H„+ - i`QM; M?€v K„i pKi # v #B M- +?c
KÌªQ H!2 b€M; ;B[F?¬M; i`mM; X

h`QÆM; L;çQ hmv i i?¬M b„+ i`-K tm®M; - M?[M; HÌB G•K o•M S?QM; pW M!B H`
#'i MX E?¬M; ?ÄB i? K ;b M[- M`M; ?mv ç°M; +?•M M;mv M iQ`M i?•M ç M +U+
/QÈB +?•M H`T iS+ #B M i?“M? K°i +QM iY HQM; T?€ K•v tû i`ÌB iS+ i®+ # v p T?
h`QÊ+ +Y .`+? pB M- >„+ •K i¬M +?O M?bm HçB >mv M L;¼+ +?•M M?•M K°i H-M
@ L;¼M HY bBM? KçM; +O M;QÆB b„T i`M- #ªM i¬M b) iB M M;QÆB H M çQÌM;-
iY +O KbM?X hmv H-M M`v i F?¬M; H'v çQÊ+ p"i i +¬M- M?QM; +! i? iU i v;B i
i ç½ i`ª çQÊ+ K®B i?M M,K tQ GK+ o•M ;B i`i M?B m K¬M ?ç+O i ÎJ pU+X *?`
J°i i v;B€M; tm®M; ç-m >mv M L;¼+ +?•M M?•M- H-M M`v >„+ •K i¬M +?O F?¬M; i
iBM? i?¬M K` HçB +?¼M ç°M; i?O- +! H) M?Q p"v KÈB ?ª çQÊ+ K®B ?`M i?M i`QM
æSM; v M H†M; # M +çM?- K i?¬M h`ªK L;¼+ KdK +QÌB /äB i?2Q K°i +?QÎM; ç M
F?„+ i?•M i? >mv M L;¼+ #` +?`M M€i- bBM? K M? F i i?9+X æ9M; p"Q H9+ ç!- K
Q T?O F?“T .`+? pB M- K i?¬M h`ªK L;¼+ +?Q F`T T?ªM SM; ç½ M;?2 i?'v K°i iB
HçB H`K +?`M ç°M; ?²M T?€+?X

L; v F?B 'v- K°i #!M; ç2M tm'i ?B M M; v i` M ç-m >„+ •K i¬M +?O- i`QM; iB M; i?
K`m t M? ?mv M +?!B K„i +?ûK KçM? tm®M;- M?^K i?šM; K i¬M ç€M? ` K°i FQ+?

L;mv ?B K ç°i M?B M iÈB F?B M >„+ •K i¬M +?O ç`M? T?ªB #Ä [m >mv M L;¼+ +
+?mv M ?QÈM; H M i`ÌB- p°B p`M; /MM; bS+ KçM? çÐ H'v +?B m i`M +¬M; M?Q i`ÌB
[m M; ;B Q i` M? F`+? HB i M; v i` M ç-m K i¬M- bQM; T?QÆM; ;B^M; +Q K°i H9+
i M K [m M; `²B ;B€M; i?šM; p"Q >„+ •K i¬M +?OX \*?d M;?2 K°i iB M; M´ HÈM i`n
i¬M +?O ;¬K H M K°i iB M; ;B`M /[- i?•M i? T?B ` t - €M? K„i T?šM M° M?bM +?
F?¬M; KÌB K` ç MX

*?d i?'v ç! H` K°i H½Q ççQ bo im´B M;QçB HK+ im-M- F?m¬M K†i M?Q F?d- +çM
+¬K T?'i i`¬M- b m HQM; ç2Q K°i i? M? FB K /`BX G½Q p°B p`M; ¬K H'v >mv M L;
@ aQ ?mvM?- ?½v +® ;„M;- F?¬M; çQÊ+ #m¬M; tm¬B- ç b) çQ ?mvM? `ÌB F?ÄB
çQÊ+ ?mvM?- M?'i ç`M? +Sm b®M; ?mvM?- ?mvM? T?ªB ;„M; H M5 aQ ?mvM?XXX
h?'v p"v- >„+ •K i¬M +?O M;~M ` ;B•v H€i `²B [m v b M; ?ÄB K i?¬M h`ªK L;¼+ ,
@ GçB H` K°i K¬M ç +O .`+? pB M- b Q i +?Q # Q ;B! i?'v M?„+ ç M M;QÌB M`v
J i?¬M h`ªK L;¼+ H„+ ç-m iÄ p F?¬M; #B iX

*ªK M?“M çQÊ+ Hm²M; +?•M M;mv M KçM? K) iW b m HQM; M?“T p"Q +Æi? - >mv
?®B #„i ç-m +! T?ªM SM;- €M? K„i i€M HQçM M?bM #!M; M;QÌB KÌªQ ç!- i?'T ;B¼
@ G` B p"v- \*`M L;mv M ? v >mv M •K- b Q HçB [m v p ç•v\

L;?2 >mv M L;¼+ +?•M M?•M M|B p"v- H½Q ç¢Q bo MQÊ+ K„i ç-K çb - MS+ MÎ,
 @ aQ ?mvM?- H" ç - H) M"Q ?mvM? F?¬M; M?"M` ;B¼M; ç M[b Q- ç H" iB m bQ
 H" >mv M Zm, ç•v- ç i`Î p i?,K bQ ?mvM?- ?mvM? +| M;?2 i?'v F?¬M;\
 >mv M L;¼+ *?•M L?•M b„+ K†i t€K M?Q i`Q i" M tm'i ?B M K°i iB FQ+? ç°M;- ;B¼
 @ >mv M Zm,- H" ç - ç9M; H" ç T?ªB F?¬M;\ aQ ?mvM? `i M?Ê ç - ç½ K°i i`,K M,K
 .`+? pB M `²B- F?¬M; M;Î ?¬K M v H9+ b„T +? i i +| i? ;†T çQÊ+ ç - M?Q p"v i ç
 h?b ` H½Q ç¢Q bo M"v p®M H" iB m bQ ç +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M- +kM; +?
 M;"v tQ /Q #'i ?Á pÊB >mv M •K +?•M M?•M K" `ÎB #Ä .`+? pB M- b m M"v i?m M?
 ç iYX *kM; K v H½Q ;†T çQÊ+ o¢M hQÊM; >mv M h¬M i¢B :B M; L K M M KÊB #B
 HÊM- p°B p½ [m v i`Î p +S m pB M- +?d H" i'i +ª K¼B +?mv M ç m ç½ [m € Km°MX
 L?bM bQ ?mvM? ç M; i?QB i?|T- >mv M Zm, +?•M M?•M F?|+ M?Q K°i çS i` - iU i
 @ æ +| H¶B pÊB bQ ?mvM?- H" ç ç½ [m v p Km°MX L m M?Q ç p .`+? pB M i`Q
 ç½ F?¬M; M?Q i? M"vX >½v i? i?S +?Q ç - tBM bQ ?mvM? ?½v i? i?S +?Q ç X æ
 bQ ?mvM?- M?'i ç`M? b) +S m b®M; p" +?[F?ÄB +?Q ?mvM?X sBM bQ ?mvM? ?½

9yRX *?QÆM; 9yR >mv M Zm, *?•M L?•M

o¬ HU+ ?¢ i v tm®M;- +m®B +MM; >mv M L;¼+ +?•M M?•M +kM; F?¬M; ?Q" M i?¬M
 ¬M; M?bM bQ ç pÊB €M? K„i #B i?QÆM;,
 @ aQ ç - i?ÎB;B M +O i F?¬M; +ÁM M?B m- ç ?½v M;?2 i M|B ? i M?[M; HÎB M"v
 F?ÄB .`+? pB MX æ M;"M p¢M H¬M TªB ;?B M?Ê- .`+? pB M ?¬K M v i m v #` ?m
 pQÆM; p" >„+ •K K i¬M- M?QM; ç| +?d H" p # M;Q"BX *ÁM +| K°i M;QÎB ç" M #"
 /K [m, pQÆM; p" K i¬M iÊB ç•v- KQÊM i v #¼M +?9M; ?m, /B i .`+? pB MX æ M?
 çB K M"v a m M"v M m +| +Æ ?°B- ç M?'i ç`M? TªB i bK` M;QÎB ç" M #` ç| - p b .`-
 ç'v5 æ çB çB5
 >mv M Zm, +?•M M?•M #m²M #½ H„+ ç-m- i`ª HÎB FB M ç`M?,
 @ æ b) F?¬M; # Q ;BÎ [m M- +kM; F?¬M; #Ä `ÆB ?mvM?X "•v ;BÎ ç b) /MM; h€ >²
 K¢M; ?mvM?X a m ç| +?9M; i +MM; M? m HB F? B- iQÆM; H B +kM; b) +MM; M?
 iQÎM; Î ç - +?9M; i M?'i ç`M? b) H"K çQÊ+X
 .Si HÎB- >mv M Zm, +?•M M?•M +i i v çB K HB M iK+ p"Q iQ" M i?•M FBM? K¢+? >m
 F?) MB K,
 @ *Ym GBM? KBM? +?O M;?2 i +¬m F?¬M- /MM; i?•M i ç´B H'v ?²M T?€+? M;QÎB
 #'i T?€- T?€T +?mv M i?B M ç` •K F?Q i`QÎM; HQmX "„i ç-m5
 >ûi F?) K°i iB M;- i v i`€B >mv M Zm, 'M i?ŠM; p"Q M;U+ >mv M L;¼+ +?•M M?•M
 iS+ i?b iB M M?"T p"Q- F?B M +?Q iBM? i?¬M M;QÎB bmv M?QÊ+ F?) +?'M ç°M;- [
 T?¬M bBM? HU+X
 G9+ M"v p i i?QÆM; +O >„+ •K i¬M +?O ç½ /¬M /¬M ?²B T?K+X >„M i?2Q /äB bU p
 +QÎB Kd ,
 @ >Q€ ` .`+? pB M ç iY +kM; iBM? i?¬M; Zm, ç¢Q- i?"i F?¬M; ?´i? M H" L?•M ;B
 >mv M Zm, +?•M M?•M F?¬M; ? ç w iÊB M?[M; HÎB +?•K +?¼+ +O ?„MX «M; #m
 i? >mv M L;¼+ +?•M M?•M /"v- M|B M?Ä p" B +•m `²B çSM; H M H¢M? HMM; M?bM
 aQM; T?QÆM; çSM; +€+? M? m # i`QÊM;- M;QM; i`¼M; M?bM M? m- F?¬M; B KÎ
 i¬M +?O FBM? M;¢+ +i iB M;,
 @ h?"i M?bM F?¬M; ` - i m pB +O bQ ç H¢B +| i? K¢M? ?ÆM M?B m bQ pÊB i M
 æQÊ+ ç'v- i?"i H" i?9 p`5

>mv M Zm, +?•M M?•M iS+ ;B" M M|B,
 @ J i¬M çϕB M?•M M;QÆB +kM; F?¬M; ? çÆM ;B^aM- +kM; +| i" B , KϕM? ?B T v m
 hS+ ;B" M ?W H M K°i iB M ; - >„+ •K i¬M +?O [m€i,
 @ " ^aM i¬M F?¬M; M?[M; +| i" B , KϕM? ?B T v m K" i" B ç®B T?| pÈB +Q`iM; ç`+? +k
 M K i?Y t2K5
 hQ" M i?•M ?„M # 'i ç°M; - M?QM; J h¬M; i•K T?€T h•K .K+ o¬L; •M ç½ ² ç i T?€i`
 çQÊ+ KQ`iB # pÁM; +?•M F?Q T?ÁM; ?° +O >mv M Zm, +?•M M?•M- FQ+? i?ŠM; p
 ó>Wô H M K°i iB M ; - >mv M Zm, +?•M M?•M çB K +?•M i`€B tm®M; Kti ç'i- KQÊM
 T? ^aB M? M? +?|M; `9i i`Q`iM; FB K i?B i`B M .`+? pB M imv iF„ h^aK u m .B i J F
 /"v ç†+ iU i?B M M[i€M?Q / i i? "M? FB K pãM; i¬M; i¬M; HÊT HÊT- T?QM; iÄ i
 i¬MX
 GϕM? HMM; M?bM >mv M Zm, +?•M M?•M # v iÈB- >„+ •K i¬M +?O F?BM? KB i M|
 @ *?d H" i" B ptiX L;QÆB iQÎM; `^M; pÈB FB K [mv i pti p½M? M"v H" +| i? ç®B T
 M; •v i?Æ5 h b) +?Q M;QÆB i?`v bU HÊB ?ϕB +O # <sup>a</sup>M i¬M ç KÎ`°M; i¬K K„iX >„+
 *?Q /Si HîB- iQ" M i?•M >„+ •K i¬M +?O ç½ iQ^a` K K M;X J F?Q FBM? i?B M K M
 +m²M; T?QM; i`¶B /"v- +?ÊT K„i ç½ ?bM? i? "M? K°i K p•M ç2M M; ÁK [m M? +Æ i?
 ?bM? /ϕM;X æ²M; i?îB- iBM? i?¬M /`HU+ +| bS+ KϕM? p¬ #B M ?| i? "M? K K M;
 iQ" M i?•M >mv M Zm, +?•M M?•M X
 >mv M Zm, +?•M M?•M +^a M;Q`iB +?`M ç°M; - HÊT ?"Q [m M; ?° i? / Q ç°M; KϕM?
 pÐ /QÈB çÁM i`M +¬M; #^M; iBM? i?¬M /`HU+ +O K i¬MX *?d ;B•v H€i- ? B KQÆ
 ç½ #` +¬M; T?€- i`mM; F?m i?¬M FBM? M½Q #° +kM; #` mv ?B TX :B[H9+ M;mv
 pšM F?¬M; ;B^aK i? +¬M; - K°i Kti M? M? +?|M; i?9+ ç~v +?•M M;mv M i`QM; +Æ i?
 Kti ;B i,M; +¬M; HU+ p"Q i`Q`iM; FB KX
 h`QM; M?€v K„i- çÁM i`M +¬M; +O ? B # M ç½ +?ϕK M? mX *?d i?`v K K M; i`QM;
 /ÁM; çB M- iϕQ M M K°i [m M; i`K çÄ bšK T?€i` •K i? M? m m F?OM; F?B T- F`+
 FB K +O >mv M Zm, +?•M M?•M- T?€i i€M` M?[M; iB b€M; +?|B HÁ X
 *^aK M?"M çQÊ+ T? ^aM HU+ KϕM? K) iW i`Q`iM; FB K i`QM; i v i`mv M HϕB- >mv M
 F?B T bÊ- ?B m`^M; >„+ •K J i¬M [m<sup>a</sup> i?"i / M? #'i ?Q i`mv M- F?¬M; çÆM; B^aM
 oW bmv M; ?o- +`i v >mv M Zm, +?•M M?•M #¶M; M?B M`mM; ç°M; M? M? ?ÆM-
 K M; ç°i M; °i #°+ T?€i- i`M €T [m M; i`K i`QM; ?„+ p•M- +Æ i? ¬M; KQÊM HU+ #
 K i?¬M h^aK L;¼+ p®M ç M; M?•M +Æ ?°B ç`M? i" T FQ+? >mv M L;¼+ +?•M M?•M
 *Q`iB HϕM?- K i?¬M h<sup>a</sup>K L;¼+ H„+ KbM? i`€M? Mû- iBM? i?¬M i" T i`mM; + Q ç°- K
 pQÊi [m€ +?K+ pϕM çQÊ+ T?€i` - p¬ i? M? p¬ iS+ ç€M? p"Q i?•M i? >mv M Zm
 ;¬K H M K°i iB M ; - iQ" M i?•M i? M? ?²M; [m M; ?Q +?ÊT b€M; - +^a M;Q`iB H,M; F?
 `²B ç€T tm®M; Kti ç'i- `9M; ç°M; i?®B HmB ? B #QÊ+- Mûi Kti ;B" Mm +O ¬M; i
 >mv M Zm, +?•M M?•M [m v M;Q`iB HϕB M?bM >mv M L;¼+ +?•M M?•M `²B i?'T ;B
 @ E?¬M; T? ^aB HQ- ç F?¬M; b Q +^aX >½v v M i•K- ç M?'i ç`M? b) K M; ?mvM? `ÈB
 J°i iB M; +Q`iB HϕM? iW ç€K K•v ç2M i`mv M` - H9+ M"v ?„+ p•M FB ç½ #`M? i`C
 # Q T?O +^a .`+? pB M p"Q # M i`QM; M| - #-m i`îB iS T?Q #B M i?"M? K°i K" M ç K
 @ *ÁM Km®M +?ϕv- w M; ?o i?b ç9M; ç`v- +?d +| çB m ?ÆB M; •v i?Æ K°i +?9iX >¬M
 J°i iB M; M` HÈM M; „i M; M; HîB >„+ •K i¬M +?O- +?d i?`v iW i`QM; .`+? pB M K°i
 iS+ i?b i`"M i`"M +m²M; T?QM; ;"Q i?ûi- i`i +<sup>a</sup> •v +®B- K€B M?" #` +m®M imM; #
 bU +?9 w +O #®M M;Q`iB # M M;Q`BX
 J i?¬M h^aK L;¼+ p°B ç°M; i?•M # v i?ŠM; H M i`îB- KB M; [m€i,

@ *?mv M ;b\ oB + ;b ç½ t^av ` \
 oW /Si HÌB- i`QÈ+ K„i ?„+ b„+ [m M; ?Q H|2 b€M; - K°i K iB M tm'i ?B M ;B[F?-
 @ E?ÎB #~K K i?-M ç¢B M?•M- pW T?€i ?B M + Q i?O u m pU+ +kM; ç M; ~M M€m
 T?€i bBM? pB + M`vX
 J i?-M h`^aK L;¼+ p¬ +MM; M;¢+ M?B M- H¢M? HMM; ?ÄB,
 @ æ®B T?QÆM; H` F M`Q- im pB ` b Q\
 h M K iB M i`^aHÌB,
 @ h?•M T?“M ç®B T?QÆM; F?¬M; `ä`M; - +?d #B iH` K°i ?„+ v i? M? MB M- i` M
 H¢B ~M M€m +U+ ;BÄB- im pB F?¬M; i?'T ?ÆM i?m°+ ?¢X h`QÈ+ K„i K b€i ç M;
 T?QÆM; iU ?² F?¬M; +| w; B Q i?O- +?d Km®M M? M? +?|M; ç`Q i~mX
 h`<sup>a</sup>K L;¼+ F?¬M; M|B ;b- +<sup>a</sup>M; QÌB +?bK p`Q i`-K K†+X
 *?QM? H9+ M`v- iW i`QM; .`+? pB M- K°i +°i ?„+ b„+ [m M; i`K p¼i i?ŠM; H M i`È
 tQ v i`ÁM # v pKi H M- M?€v K„i ç½ ç°i T?€ F?ÄB bU +<sup>a</sup>M i`Î +O F i; BÈB- #B M K
 @ >„+ GB M u m pU+- +?QM? H` ?„M5
 h`QM; iB M; FBM? ?¬- K iB M ç| KÎ KB M; ,
 @ h`QÈ+ ç•v F?B L; k h?€B iB M H M tm'i ?B M i` M h?€B >mv M bÆM- u m pU+ + C
 @ K°i i`QM; i K ç¢B +?Q #^aQ ç½ iWM; tm'i ?B M- ?¬K M v ?„M H¢B ç M ç•v- i?“i H
 J i?-M h`<sup>a</sup>K L;¼+ i`mv p'M,
 @ L; QÆB F?¬M; T?^aB H` K iB M ç-m iB M iB M p`Q M?•M ;B M- H`K +€+? M`Q M;
 J iB M ç€T,
 @ h?m°+ ?¢M; ?2 >`M hBM? F - ç€M; iB + H` ?„M ç½ +? i /QÈB i v GK+ o•M i` M S
 L; ?2 ç M i M GK+ o•M- J i?-M h`<sup>a</sup>K L;¼+ ç°i M?B M M; ?o iÈB K°i +?mv M- p°B p`
 @ J i¬M ç¢B M?•M- ç i`€M? ç K /`B H„K K°M; - +?9M; i M M i®+ +?B M i®+ i?“M
 +^aM? iQÆM; iU M?Q i` M S?QÈM; >Q`M; bÆMX
 " M i`QM; ?„+ p•M- >„+ •K i¬M +?O H¢M? HMM; H M iB M; ,
 @ L|B +kM; T?^aB- #•v ;B| i b) ç®B T?| pÈB H½Q ç¢Q- M; QÆB H`T iS+ i`B m i`T M
 ;B i >mv M L;¼+ - b m ç| M? M? +?|M; ?Ov /B i .`+? pB M `²B H`T iS+ `ÌB F?ÄB M
 J i?-M h`<sup>a</sup>K L;¼+ SM; i? M?- HB M i`B m i`T M?[M; K b€i +MM; K iB M H¢BX
 .QÈB K†i ç'i- >mv M Zm, +?•M M?•M #B M b„+ - KK+ [m M; HQÈi M?bM iS T?Q - +A
 i`QÈM; - çSM; T?Q i`QÈ+ >mv M L;¼+ +?•M M?•MX
 L?bM +?, K +?9 p`Q ?„+ p•M # M i` M- >mv M Zm, +?•M M?•M ?¢ ;B¼M; M|B,
 @ aQ ?mv M? +~M i?“M- çÈB +?9i M[ç T?€ T?ÁM; imv M +O >„+ •K i¬M +?O- +?9i
 iB M `ÌB F?ÄB MÆB M`v `²B ?½v iQM? b mX
 >mv M L;¼+ +?•M M?•M M?bM #|M; HQM; bQ ç - F?) i?Î /`B,
 @ >½v M; ?2 HÌB i - pÈB im pB +O ç K` i?Q€i i?•M K°i KbM? i?b +ÁM K°i iB ?B p
 +?„+ +?„M b) F?¬M; i?Q€i F?ÄB ç•v çQÈ+X J i¬M i?U+ HU+ T?B T?“K- +ÁM K¢M
 F?¬M; i? M?|K v K„M K` i?Q€i çQÈ+X L?È Fo M?[M; HÌB i M|B- ç M?i ç`M? T?^a
 >Q aÆM ?°B iK pÈB #¼M *`M L;mv M bQ ç - ;B[ H`v M; mv M F?Q +O .`+? pB M5
 *QÌB H M i M; i?QÆM; - >mv M Zm, +?•M M?•M M? M? H„+ ç-m- ¬M; çQ K„i [m
 iQ`M i?•M i? M? [m M; HQm +?mv M- #„i ç-m T?€i ç°M; T?ÁM; M; U5 G9+ M`v- K°i
 i`M M; T F?“T #-m i`B .`+? pB MX

aBM? iY i`QÈ+ K„i- +?QM? i` ç®B H" T`²B b) ` b Q\ >mv M Zm, +?•M M?•M p` >r
+MM; b) +| F i +K+ i? M`Q\ .`+? pB M T?ªB +?,M; b) #` ?Ov /B i\

"-m i`lB K•v +?2 •K m /`v ç†+- T?Q i` M .`+? pB M K•v ç2M # Q T?O i?`M? K°i K`
:B[F?¬M; i`mM;- >„+ •K i¬M +?O`M # M i`QM; ?„+ p•M +QlB H M i`M #¢Q- K°i i`
+ Q "T tm®M; ç2K i?2Q K` K M; [m, /`- i'M +¬M; K¢M? K) p`Q pÁM; ?`Q [m M; ?°
+?•M M?•MX

J i?-M h`ªK L;¼+ ç½ i`B m ?²B +€+ K b€i p` K iB M- •K H¢M? M?bM >mv M L;¼
T?Q b m >mv M Zm,- KB M; T?€i` iB M; +QlB i` €+X

>mv M Zm, +?•M M?•M FBM? ?½B i?'v >„+ •K i¬M +?O ç½ T?€i ç°M; i'M +¬M;- #`i
?[m i?O +¬K i`QlM; FB K +?o i?ŠM; H M i`lB- +´i v +?mv M ç°M; M? M? +?|M;- i`
H M /[/°B- iB M; FB K`Qi +?'M ?²M T?€ pĐ F?¬M;; B M- iW # M i`QM; T?€T; BÈB
HQ¢B •K b€i +?B F?Q- i'M +¬M; p`Q M?[M; ç`+? M?•M ç M; ?B M /B MX

h`QlM; FB K tQ v +?mv M #„M` K°i ç¢Q i? M? b„+ [m M; i`K- i`QM; M?€v K„i ç½ #
/`B i`,K i`QÈM;- T?€ i?B M +?ûK tm®M; i?2Q iB M; [m€i HÈM +O >mv M Zm, +?•M

.QÈB #-m i`lB •K m- +?d i?'v K°i ç¢Q i?-M FB K tû iQ¢+ #-m i`lB- FB K K M; K`m
HB i pÈB ?„+ p•M +m²M +m°M i` M F?¬M;- T?€i` p¬b® [m M; ?Q +?|B K„iX :B[
+?O iW i`QM; ç€K K•v tm'i ?B M- ? B HÁM; #`M i v F T +?†i M?[M; iB +?ÈT çB M
Zm, +?•M M?•M ç€M? tm®M;X

>mv M Zm, +?•M M?•M €M? K„i H¢M? HMM;- i`QlM; FB K i`QM; i v F?¬M; M;WM;
i¬M ?B M i?•M HB M +?ûK tm®M; K°i çQlM; /`B- F?B iB +?ÈT çB M iB T +`M- [m
H|2- +ª M; QlB #¶M; #B M K'i K°i +€+? i?-M #QX

a„+ K†i i`-K i`¼M; M?bM pÁM; ç Q ç M; HQ M; HQ€M; # v ç M- >mv M Zm, +?•M
iB M;- +?•M i`€B çB K tm®M; K†i ç'i- iQ`M i?•M KQÊM HU+ #„M H M- ? B i v M„K
i`QM; +?ÊT K„i ç½ ?| i?`M? K°i ççQ T?B HQM; tQ v i`ÁM- K M; i?2Q i? M? ?²M; [
K°i i`ªK +O K i?-MX

:B[F?¬M; i`mM;- FB K i`K p` ç Q Hm•M +?QM? T?ªM M;?`+? +?mv M +?çK M? m
i` M? [mv i HB i- F?|B HY F?„T MÆB +MM; •K i? M? b'K bûi p M; /°B F?B M +?Q +
> B +¶ HU+ HQÊM; ;B^M; +Q çQÊ+ MY M;`v- +m®B +MM; ç Q Hm•M pĐ pKM- FB K
+?B M ç m #` /Q FbM? ç~v p,M; ` X

oW i?'v >mv M Zm, +?•M M?•M bmv v m- K b€i HçM? HMM; [m€i H M K°i iB M;-
M?bM M?Q +Æ i? i`QM; T?9i +?®+ T?•M` KQìB çQçM- iU K°i bÊB /•v i?ŠM; i„T
Zm, +?•M M?•MX h?'v €M? K„i FBM? ?½B +O ¬M; i - K b€i +QìB •K i`-K- i v T?
ç€M; bÊ 'M K°i +?QîM; p`Q i`QÊ+ M;U+ ¬M;- iBM? i?-M /` HU+ +kM; ç²M; i?ìB T?€
M;U p` [m'v M?B m w MB K +O F ç`+?X

:B[H9+ HmB p b m- >mv M Zm, +?•M M?•M K„i i?'v i`€M? +kM; F?¬M; i? i`€M? ç
i v i`€B p) K°i pÁM; i`ÁM i`QÊ+ M;U+- HB M ç| #` ` K°i +?QîM;- K°i ççQ •K /QÆM;
HÁM; #`M i v imv ?Q K` i?U+- F?B ç€M? i`9M; +Æ i? K b€i ç°i M?B M #°+ T?€i`

> B iB M; F m i?ªK i?B i iW KB M; bQM; T?QÆM; i`mv M` - >mv M Zm, +?•M M?•
+?QîM; iQ`M HU+ +O K b€i FQ+? i`9M;- i?•M i? H`T iS+ i?K i`¼M; i?QÆM; X J
+O >mv M Zm, +?•M M?•M- •K /QÆM; +?B F?Q i`QM; +Æ i? +kM; i`M i?QÆM; M
HQĐM; #çB +•m i?QÆM;- F?¬M; B +?B K çQÊ+ iB M M;?BX

h?'v p`v- >mv M L;¼+ +?•M M?•M ç M; ?Q M?QÊ+ +® bS+ i? m i?`Q,

@ aQ ç ?½v K m çB çB- M? M? çB- çWM; HQ +?Q i

hB M; M|B p¬ +MM; M?Ä- F?¬M; #B i H` >mv M Zm, +?•M M?•M +| M;?2 i?'v ? v F?
L;¼+ HçB M;?2 çQÊ+ HB M [m v HçB- HçM? HMM; M|B,

@ Jm®M çB Q- i`W F?B K†i i`ìB K¼+ T?Q i•vX J b€i- K iB M M;?2 H M?- ?B M iç
M;QÆB i`QÊ+ ? i ?½v ;B i >mv M L;¼+ +?•M M?•M- HçB iB T iK+ + M? ;B[tmM; [
i`m i?Q€iX

G M? pW ` - K b€i +MM; K iB M ç²M; i?ìB T?€i ç°M; i`M +¬M; iBM? i?-M- i`T i`n
i?O H`K K°i- M?'i +Y +?'M pĐ FBM? Kç+? iQ`M i?•M >mv M L;¼+ +?•M M?•MX >mv
iB M;- •K i? M? H`K /-M çBX \*€+? ç| F?¬M; t - >mv M Zm, +?•M M?•M i?'v p`v`®M
`•m i|+ /UM; çSM;- iQ`M i?•M i`M M;`T F?Q iS+ ?Ov /B iX

9yjX *?QÆM; 9yj •K .QÆM; S?€T Zmv i

•K i`-K M?bM #®M i M ç`+? M?•M- >mv M Zm, +?•M M?•M ;Bì F?„+ M`v #„i ç-m i?
b€i F?Q HçM? HMM; 'v /mM; ?Á pÈB F?Q HQm +QìM; ççB # M M;Q`B +Æ i? F?B
pĐ i MX J°i •K i? M? p¬ +MM; ç€M; bÊ T?€i` iW KB M; ¬M; ,

@ Jm®M /B i .`+? pB M i i?b +€+ M;QìB T?ªB i`ªK°i ;B€ HÈM5 •K .QÆM; o¬ "B M

> B i v ç°i M;°i ;BÆ H M- +?•M F?Q K°i •K K°i /QÆM; iW bQM; i?O i`B M F? B iç
F?¬M; i`mM;- ? B Hm²M; +?•M M;mv M M? M? +?| M; /mM; ?ÊT- +m®B +MM; ?bM?
€M? K„i FBM? M;ç+ +O + Q i?O J pU+ ç°i M?B M #MM; M'- iS+ i?b K°i +ÆM H®+
` - +ª F?m¬M pB M i`,K i`QÊM; #KB imM; KM K`i- HU+ ?m, /B i i`M M;`T F?¬M; ;E

hB M; FBM? ?¬ +?bK HŠM i`QM; iB M; M' HÈM- K i?-M h`ªK L;¼+ çB M +m²M; ;-K
M;Q`B- i`QM; F?QªM? F?„+ 'v- ?„M +ªK ;B€+ `ª`M; ?ÆB i?î +O K°i i M K iB M
p¬ +MM; T?šM M°- #®M ççB + Q i?O çQ+? i?•M ?ÊT +¬M; K°i M;QìB- F i [mª F?¬M
i`M i?'i K°i pB M ççB iQÊM;- ?ÄB ?„M +ÁM K†i KkB M`Q ?²B #€Q pÈB K i¬MX

æbM? i?•M ;B[F?¬M; i`mM;- K i?¬M h`aK L;¼+ ibK ?B m ibM? ?bM? /QÈB ç'i-
?B M` F?Q iS+ +O K°i i M K iB M +MM; K°i K b€i- +ÁM F?Q iS+ +O >mv M Zm
#B M K'i- H) M`Q ¬M; i ç½ +? i`²B Q\

æ M; bmv M;?o- K°i i`"M +m²M; T?QM; ç°i M;°i +m°M iÈB- i`QM; pÁM; i`,K i`QÈM
>mv M L;¼+ +?•M M?•M H9+ M`v F?¬M; i?`v ç•m M[- +?ŠM; #B i ç½ #`iB m ?m, ?
K M; çBX h?•M i? K iB M ç½ +? i FB +kM; i M i?`M? K•v F?|B- +?d +ÁM HçB K
K°i i M K iB M #`i`¬B /ç i` M; Q`B i`,K i`QÈM;X

•M? K„i çªQ i`ÁM- J h?¬M h`aK L;¼+ ç°i M?B M T?€i ?B M K°i iB i? M? [m M; i?Q
+?'M ç°M;- iS+ ;B" M ?ûi,

@ *~M i?"M ç€M? HûM- i`€M? K m5

oW M|B- iQ`M i?•M ç½ T?|M; pQÈi [m K b€i ?ÁM; M;,M +?†M çÁM +¬M; FQ+? #
M?•MX

L?bM K b€i p`K iB M ç M; `mM bÊ- >mv M Zm, +?•M M?•M HçM? HMM; H M iB M

@ Zm€ Km°M `²B- +?`m +? i çB- •K .QÆM; Gm•M *?mv M5

h?•M i? ¬M; H,M; F?¬M; tQ v +?mv M- iS+ i?b M?•M ªM? ?Q€ M;`M pçM- ?^M; ?`
çB T p`Q M? m- i`QM; M?€v K„i F i M M i€K ççQ [m M; FB K tQ v i`ÁM- ?°B iK M;
iB M- ?bM? i?`M? K°i pÁM; FB K ?bM? i`K- b m ç| FB K [m M; iQª b€M;- FB K F?Q
M? M? +?|M; tB i HçBX

*ªK M?"M çQÈ+ i? M? ?²M; FB K F?Q K M; i?2Q •K /QÆM; +?B F?Q ç€M; bÊ- K
+MM; /®+ bS+ T?ªM FQ+?- ?„+ b„+ K K M; #B M ?Q€ p¬ i?QìM;- i`QÈ+ F?B FB K
KªM; K p•M M; ,M +?†M •K /QÆM; +?B F?Q t•K M?"TX æ9M; H9+ M`v- K i?¬M h`aK
M?QM; iBM? i?¬M HU+ ç½ T?€i` - K •K FBM? ?²M Hç+ T?€+? iU i?B M H¬B ç€M
Zm, +?•M M?•M +?'M ç°M; K½M? HB i- KB M; i`Q K€m iQÆBX

L´B ;B" M ;¬K H M- €M? K„i >mv M Zm, +?•M M?•M iS+ F?„+ i`ÎM M HçM? HMM;- K
K°i K†i HQm w ç°M; ioM? +O K i?¬M h`aK L;¼+X L; v F?B •K /QÆM; FB K F?Q T?
K iB M- b„T Mm®i +?YM; M; QìB ?„M i?b K i?¬M h`aK L;¼+ ç½ F`T çm´B iÈB- KB
i?2Q iQ`M i?•M +?•M M; mv M iM M; ` K°i +?QîM; ç€M? i?ŠM; p`Q çdM? ç¬m >mv

EB K F?Q #¶M; M; WM; HçB- H9+ M`v >mv M Zm, +?•M M?•M ç½ i?m ?²B i? +¬M;
HMM; ?ûi,

@ L;QÆB K„+ KQm `²B- K i?¬M5 \*`M F?¬M pçM p"i- •K /QÆM; i?B M ç` - i K; BÈB
•K /QÆM; T?€T FB K- /B i [m, i`aK iB M5 h`M- HB i- T?€- /B i5

>mv M Zm, +?•M M?•M ç†i #šv i?`M? +¬M; HB M ç€M? ` K°i FQ+? K½M? HB i- p
+QìM; ççB T?€i ç°M; •K .QÆM; T?€T FB K M?^K ç`v K i?¬M p`Q iY ç` 5

h?O i? F i ?ÊT +MM; F?~m [mv i- +?•M F?Q iQ`M i?•M >mv M Zm, +?•M M?•M i,M
T?€i` [m M; ?Q K`m t M? M;¼+ +?|B HÁ - K°i +¶ mv HU+ FBM? i?B M ç°M; ç`
+?|M; H M iÄ ` # M M; Q`BX smM; [m M?- F?Q HQm #„i ç¬m +?mv M ç°M; KçM? K
€M? i? M? ?²M; [m M; K M; H'T H€M?- i` M çdM? ç¬m >mv M Zm, H9+ M`v +?Êi t
HQû H M- K°i i? M? FB K ?QªQ H'T H€M? i? M? ?²M; bQM; b„+ [m M; ?Q ?B M
i`QM; M?€v K„i ç|M; B| #çQ i`QÈM; ?| i?`M? K°i ççQ +U FB K i`,K i`QÈM;- p¬ b®
€M? ?`Q [m M; iW i` M T?O tm®M;- içQ i?`M? K°i K`M F i; BÈB K`m t M? çÄ # Q
K iB M p`Q i`QM;X

S?€i ?B M KbM? #` HW - K i?¬M h`aK L;¼+ ;¬K H M ;B" M /[- bQM; i?O ?ÊT i?`M
K°i i? M? HQ M ç Q K`m ç2M +?Êi ?B M i` M çdM? ç¬m- F?¬M; M; WM; ?mv ç°M; T
+QÆM; ç M t2M Hm•M +?mv M i`QM; F?¬M; i`mM;- ç®B F?€M; pÈB •K .QÆM; T?€
K iB M K°i K†i i`€M? Mû •K /QÆM; M?` F?Q i`T FQ+?- K°i K†i T?€i ç°M; HU+ iBM
+?•M M; mv M ?° i? M; Q`B i?•M >mv M Zm, +?•M M?•M- [m`v M?B m bU i`M +¬M; -

h?lB ;B M ?B M iϕB i¬B [m i?"i+?"K +?ϕT- #®M ϕϕB + Q i?O ϕ²M; i?lB i'M +¬M;
;BÈB MÆB MÆB ϕ m i`"M M;"T bS+ KϕM? p¬+MM; ϕ€M; bÊ- +¬M; H9+ +¬M; F`+? i
i`lB HÎ ϕ'i #„i ϕ-m tm'i ?B M5

S?Q i` M- ?„+ b„+ HQ M ϕ Q +O h`ªK L;¼+ #„i ϕ-m #B M ϕ´B M?ϕi /-M ϕB- KB M
M?[M; iB M; `®M; ;B" M /[- ?B M M?B M /QÈB •K .QÆM; T?€T [mv i- K F?Q ϕ½ #`
tQ v +?mv M +O T?€T FB KX

h` M F?¬M; i`mM; - >mv M Zm, +?•M M?•M F?®M; +? •K .QÆM; T?€T FB K +kM;
¬M; p®M K°i i?•M i`¼M; i?QÆM; i?B i`B M Fb i?m"i- H9+ M`v +ÁM #` iBM? i?¬M /
M; WM; - F?B M ¬M; i `ÆB p`Q +ªM? M; mv F?®MX J†+ /M #B i`ä ibM? ?bM? i`Q
>mv M Zm, +?•M M?•M K` M|B- +?Q /M +? i ¬M; +kM; [mv i +?ŠM; #m¬M; i v- ?€
?ϕB .`+? pB M K¬M ?ϕ b Q\5

L; ?o iÈB +€B +? i i?ªK +O bQ ?mvM?- ϕ M ibM? ?bM? .`+? pB M- >mv M Zm, +?•
/[i?ûi H M K°i iB M; X G9+ M`v +ªM; QlB ¬M; ;BªB #Ä T?ÁM; M; U- ϕQ iQ`M #° +?•
.QÆM; T?€T FB K- i? +¬M; ϕ°i M; °i i, M; H M ;'T ϕ¬B- F?B M # i M ϕ`+? #` p•v F
i?B iX

:B[i`lB- +?di?`v K°i [mª [m M; +¬m ? B K`m t M? ?²M; H'T H€M? [m M; K M; Fb /
+?ÈT ϕ°M; - ?"Q [m M; i€M HQϕM M?Q KQ - F?¬M; M; WM; #B M ϕ´B Km¬M ?bM? p

h` M K•v ?„+ªM? +?Êi HQû- >„+ •K i¬M +?O pW T?€i ?B M ` +¶ F?Q iS+ /` i?Q
tm®M; /QÈB pÈB €M? K„i •K i`-KX \*ªK M?"M ϕQÊ+ bS+ KϕM? +O K i?¬M h`ªK L;¼
i¬M ;B" M /[?W HϕM?- iQ`M i?•M ?„+ K M; ϕ°i ?B M- T?€i ` K°i ?„+ Hm•M ?Q€i ?
i?2Q mv HU+ +m²M; T?QM; M;"T i`lB- i'M +¬M; K½M? HB i H M •K .QÆM; T?€T FB

J°i iB M; ϕ°M; FBM? i?B M ϕ°M; ϕ` p M; H M- i`QÊ+ ϕÁM +¬M; FQ+? K½M? HB i
/Q •K .QÆM; T?€T FB K iϕQ ` ϕ°i M; °i `mM; H M- M; QϕB HU+ +QlM; ϕϕB p` Hm²M
i€+ ϕ°M; HšM M? m- +?d i`QM; T?9i +?®+ ϕ½ bBM? ` HU+ ?m, /B i- iϕQ M M K°i
i?ŠM; i`lB K•vX

:B[iB M; M´- i`QM; F?m¬M pB M p`B /†K +•v +®B ?ûQ i`M- K i?¬M- K b€i- K i
#` F?Q HQm K½M? HB i ϕ€M? #"i ` t i`, K i`QÊM; - ϕ m i?K i?QÆM; F?¬M; M? X
>mv M Zm, +?•M M?•M #` >„+ •K i¬M +?O +QlM; ?"M? +?'M i M- F?B M +Æ i? ¬M;
+ªM; QlB bmv v m +m®M i?2Q +ÆM H®+ # v ϕB- M†M; M `ÆB tm®M; ϕ'iX

a m +ÆM +m²M; T?QM; H` K°i F?¬M; F?Q v M ioM?- >mv M Zm, +?•M M?•M M^K

hS+ i?b K°i +¶ F?Q i? +?`M ç°M; iBK | + #MM; T?€i iW i`mM; i•K ç€K K•v iQ - +?
i`lB- €M? +?ÊT H| K„i- HU+ M; Q¢B T?|M; p` HU+ M°B €T ;†T M? m ? B # M F?¬M
K M; i?¬M i?€M? ç®B +?¼B pÈB ?„+ b„+ K K M; i` €+- bQM; T?QÆM; i`B i iB m #
M´ F`+? HB i /¬M /¬M i M #B M- +m®B +MM; ?| i?`M? F?|B #KBX

>„+ •K i¬M +?O ?W K°i iB M; HMB H¢B # i`QÊM;- K K M; iQ`M i?•M H”T HÁ2 `®
M`v H`K K M;mv M i`QM; +Æ i? ?„M +?`m +?`M ç°M; M?`i ç`M?X æ®B /B M- h`QA
b m # i`QÊM;- iY ?Q [m M? i?•M HQm ç°M;- €M? K„i ?ÆB ºK ç¢K- ?B M M?B M i
i?QÆM;X *€+? t b€m i`QÊM;- ? B M; QlB M?bM M? m +?,K +?9- +?ŠM; B H M iB
BK H†M;X J°i #-m F?¬M; F?Q ç-v €T HU+ H`M [m`M tmM; [m M?- ;B®M; M?Q i`Q
/’m ?B m +O b’K +?ÊTX

" M FB - G•K o•M S?QM; iS+ ;B”M tm’i FB K- +ÆM T?ŠM M° ç-v #KM; ?| i?`M? b
J FB K [mv i i`QM; i v ?„M imM; ?Q`M? K9 HQÊM- FB K K M; K`m #¢+ M?Q i¬M;
?B M i`QÊ+ +Æ i? K i?¬M h`aK L;¼+ - K b€i p` K iB MX

h?lB F?„+ M`v- G•K o•M S?QM; imv #B i F?¬M; M M FQ+? ç°M;- M?QM; .`+? pB M
iY- +°M; i? K bQ T?K ç½ +? i F?B M ;½ #’i Hm”M i? M`Q +kM; F?| i? FbK MûM +V
M?Q çB M F?MM;X

h?’v p”v- K i?¬M h`aK L;¼+ ?W H¢M? MlB,

@ *~M i?”M +?9i- iB m iY M`v i?¬M b„+ +m²M; /¢B- F?¬M; +?WM; b) H`K +?mv M
M;¢M? ç`m pÈB ?„MX

@ "B i`²B- v M i•K çBX

h`QM; iB M; i`a HlB- K b€i T?€i ç°M; iBM? i?¬M +¬M; FQ+?- +ÁM K iB M i?b p•v
i?•M ºM? /B ç°M; +U+ M? M? T?•M i€M bU +?9 w +O ;½- i¢Q +Æ ?°B +?Q K i?¬M

L?bM # i M ç`+? M?•M- G•K o•M S?QM; ;¬K `9 M?Q b’K- i`QlM; FB K i`QM; i v
FB K F?Q H,M; H T?€ F?¬M; #„M iÈB- ?ÆM M;`M ç¢Q FB K F?Q ç M t2M +?²M; H
i`QÊM; ?bM? i?`M? K°i FB K pãm; /`v ç†+ K M; i?2Q F?Q iS+ i?¬M i?€M? +O h`a
iK+ t•K +?B K K K M; ?° i? +O ç`+? M?•MX

E?B FB K K M; ç M; ¬M K K M;- iBM? i?¬M /` HU+ +U+ F€ [m, /` +kM; ç²M; i?lB ”
?W K°i iB M; ;B”M /[- [m M; K M; ?¶M HQ¢M ç-v i`lB- #®M #lM; M; QlB #„M` iS T

³M ç`M? H¢B i?•M i? ç M; H„+ HQ- ç-m | + G•K o•M S?QM; +?Êi idM? i€Q- €M? K„
p T?Q i`QÊ+X h`QM; # i M- K iB M i?QÆM; i? M†M; M?’i- im pB v m M?’i- Î çÊ
+?mv M M? M? +?|M;- i`€M? Mû çQÊ+ F?¬M; Qi çÁM i’M +¬M;- imv M?B M #ªM i?
H9+ M`v #B m ?B M +?`m F?¬M; M´B `ä M?’iX \*ÁM K i?¬M p` K b€i imv i®i ?ÆM
ç½ ç¢B i’M pb >mv M Zm, +?•M M?•M- ?B M i?lB ç m +ªM? ;B€+ M?bM G•K o•M S?

L?bM HQÈi [m h`QÆM; L;¢Q hmv i ç M; ç®B ç-m pÈB >„+ •K i¬M +?O- G•K o•M S
M;?o- #B i i?lB ;B M +`M; FûQ /`B +`M; #’i HÊB- +€+? i®i M?’i ?B M ;Bl +?QM? H
i?W +Æ ?°B i` i?QÆM;X *?d +| M?Q i? KÈB ?v p¼M; ç€M? #¢B iWM; i M- iB m /
ç²M; K¬M ç½ K’iX

L;?o H` H`K- i`QlM; FB K i`QM; i v T?ªB G•K o•M S?QM; `mM; H M- ;B[iB M; FB
;½ H,M; F?¬M; # v iÈB- iª i?O #„i FB K [mv i M?„K ç M K iB MX

S?€i ;B€+ w ç² +O G•K o•M S?QM; - K i?¬M h`aK L;¼+ ;¬K F?) - pW T?€i €K ?B
F?¬M;- ?„+ b„+ HQ M ç Q i`QM; i v +?ûK ` # T?€i ç Q +QÆM; i¢Q i?`M? K°i ?b
K M; i?2Q HU+ ç¢Q +U+ K¢M? # v iÈB M;? M? çlM çÁM i’M +¬M; +O G•K o•M S?Q

æ Q FB K p +?¢K- M;•M b„+ p` ?„+ b„+ ;B Q T?QM; - bQM; T?QÆM; ;B^M; +Q ;B•v
HQm K¢M? K) #S+ K¶B M; QlB iU # v p b m ç ?| ;BªB Hm²M; bS+ K¢M? M`vX

J i?¬M KQÊM HU+ HMB H¢B- i`QM; ç-m i”T i`mM; T?€i ` iBM? i?¬M /` HU+ ç€M; b
G•K o•M S?QM; F?B M ;½ `9 H M K°i iB M; #B i?ªKX *MM; H9+ çl G•K o•M S?QM;

;B[H9+ iBM? i?-M +~M; FQ+? +O K i?-M "T iÈB- i`QÌM; FB K i`QM; i v tQ v M
i`K /QÈB bU i?~B ç°M; iQ`M HU+ +O ;½ H†M; H) tm'i ?B M i`QÈ+ M; U+ K b€i ç M
>„+ K M; H‡2 H M- K b€i #` i`9M; K°i +?QÎM; p`Q p B i`€B G•K o•M S?QM; +?'M
+O o•M S?QM; H¢B tmv M i?OM; i?•M i? K b€i- h`K S?QM; iB M FB K K M; i?2Q
T? K i•K +O K b€i- HQm H¢B K°i H¶ HÈM K`m #¢+ i`QÈ+ M; U+ ?„MX
h`QM; iB M; ?W ç m çÈM- i?•M i? G•K o•M S?QM; `ÆB tm®M; K†i ç'iX hBM? i?-
#€K b€i M?Q ?bM? pÈB #‡M; - b‡M; iBM? i?-M pÈB i-M b® +U+ + Q çB M +m²M; T
?Q¢B w +?Q +O G•K o•M S?QM; - KQm ç² iB m /B i; ½X
J iB M i?'v +Æ ?°B ?B K +|- ?„+ b„+ [m M; ?Q [m M? i?•M H‡2 H M- i?•M aM? +?E
o•M S?QM; - i v T?°B T?€i` bS+ K¢M? J .B i Eb h•K ç€M; bÊ M M tm®M; K°i +?Q
+?¶ +? iX
L; mv ?B K "T ç M- M; ¼M HY T?šM M° #®+ +?€v #WM; #WM; i`QM; K„i G•K o•M S?
FB K [mv i- i v T?°B +?Êi MÈB HÄM; i`QÌM; FB K `²B ç~v H M +?†M K°i +?QÎM; +
LB K /QM? +?†i i?•M i? ç`+? M?•MX G¢M? HMM; M?bM K iB M- F?‡2 K~B G•K o
ç°+ - iª i?O i?m" M i? tQ v K°i +€B- h`aK S?QM; FB K # v HQÈM tQ€v i?šM; H M +
+O M‡ +?B +„i i?•M i? K iB M- FB K F?Q i?-M i?€M? iW iW ?Ov /B i M; mv M i?-
hB M; `9 i?°K i?B i iW KB M; K iB M i`mv M` - K i?-M h`aK L; ¼+ HB M; -K H M F
i? H„+ K°i +€B tm'i ?B M i`QÈ+ K†i G•K o•M S?QM; - K°i +?QÎM; 'M p`Q M; U+ ; ½X
G¢M? HMM; M?bM +?QÎM; i? K i?-M ç€M? iÈB- G•K o•M S?QM; F?~M; +?9i bÊ ?
•K i`-K- i v T?°B i?m H¢B [mv i +?[ LB K- +MM; H9+ #m~M; i?•M i? K iB M` - +ª
M?€v K„i tm'i ?B M F # M K b€i ç M; #` i`¼M; i?QÆM; X
J i?-M h`aK L; ¼+ i? 'v F?~M; 'M p°B F?m +? i`QÆM; HBM? i?S+ - H"TiS+ i` çQÈ
S?QM; X oW [m v ç-m- ç½ i? 'v ;B[? B i v o•M S?QM; i? M? ?²M; [m M; K M; H"Ti
+?B F?Q ç M; # Q i`MK çdM? ç-m K b€i- T?€ ?Ov M; mv M i?-M v m Èi +O ?„MX
L?bM H¢B- i?•M i? K iB M ç½ ?Q`M iQ`M i M`½- +?d +ÁM H¢B K°i F?®B ?„+ b„+
pÈB h`aK S?QM; iB M FB K- #`i [m € iB M? i`¢M; ; -M M?Q i M #B M- +‡ +Sm +kM; p
_®M; iQ K°i iB M; - K i?-M h`aK L; ¼+ p" M F?ÎB iQ`M HU+ - iBM? i?-M # i"Ti`m
i`9M; ç¢B M ½Q G•K o•M S?QM; F?B M; ½ #` #„M iM M; ` t X GQÈi ç M +¢M? K b€i
i?-M F?~M; M?`M çQÈ+ ;`Q H M M?Q /½ i?9X " M FB - G•K o•M S?QM; #` iBM? i?
i?•M i? +Q ;B"i K'v +€B KÈB çSM; /"v M`BX
h?M ?"M M?bM K i?-M h`aK L; ¼+ - G•K o•M S?QM; H¢M? ;B ¼M; ,
@ E?~M; +~M i?QÆM; i•K- çÊB +?9i M[i M? 'i ç`M? iB M M; QÆB çB çQ`M iK pÈB
J i?-M h`aK L; ¼+ ; -K `®M; M‡B,
@ æ€M; ; ?ûi- #ªM K i?-M ?~K M v M? 'i ç`M? T?°B ;B i M; QÆB- i? F?~M; #Ä [m
hBM? i?-M /` HU+ K°i H-M M[ i"Ti FQ+? - T?QÆM; i?S+ i'M +~M; [m, /` i®B i?QÈM
i`B M F? B- iBM? i?-M # /`v ç†+ F?~M; +?¶ M`Q F?~M; +‡ T?•M #® tmM; [m M?
M; WM; T?€ pÐ +?•M M; mv M ?° i? +O ?„M- iWM; #QÈ+ iWM; #QÈ+ t•K M?"T b•m
*ªK ;B€+ i?`B F?„+ M; mv ?B K ç½ ç M- G•K o•M S?QM; M; ?B M +?†i`, M; - bQM; i
i? •K /QÆM; - iQ`M i?•M i? M? ?²M; [m M; K M; Hm•M +?mv M H'T HQ€M; - K°i +¶
iS T?Q X h`QM; F?~M; i`mM; - F?Q HQm #„i ç-m +?mv M ç°M; - p~b® ;B‡ H®+ tQ v
S?QM; p`K i?-M h`aK L; ¼+ - +?d i`QM; ;B•v H€i ç½ ?bM? i?`M? ? B ç¢Q T?QM; i
i•K- iQ€i` K`m b„+ #`i ç²M; H M i`M F?„T MÆBX
E?Q i? #`M? i`QÈM; - F?Q HQm #MM; T?€i- G•K o•M S?QM; p`K i?-M iU ç°M; #
KQÌB i`QÈM; - T?QM; i`K ? B # M K b€i M? m F`+?HB i T?€i` iB M; tQ i tQ iX G
h`aK L; ¼+ ?„+ p•M ?°B iK- K°i ç¢Q ç Q K M; ç2M F`i iW i`QM; K•v #„M i?šM; H M

FBM? i?B M FûQ /`B F?¬M; M;WM;X smM; [m M? ç Q K M; ?„+ F?Q H M iÄ - tQ€v
HQM; ç M; # v HQÊM ç-v mv pkX

G•K o•M S?QM; €M? K„i HçM? HMM;- ? B i v i`QÊ+ M;U+ F?¬M; M;WM; +?mv M ç
iK+ #B M b€m b€m # KQÆB b€m H-M- [m M? i?•M bBM? ` K°i F i;BÊB i? M? ?²M
i,M; H M # H-M- •K /QÆM; +?B F?Q H M iÄ #®M # X

L?bM ?„+ b„+ ç Q K M; +O ç®B T?QÆM; #´ tm®M;- G•K o•M S?QM; i?¬M b„+ M;?

@ *`M F?¬M pçM p`i- •K /QÆM; i?B M ç` - i K ;BÊB M;k ?`M?- KbM? i ?B m H M?)
[m, i`ªK iB M5 h`M- HB i- T?€- /B i5

h?ìB F?„+ +m®B +MM;- G•K o•M S?QM; ç½ i?B i`B M +?B m i?S+ KçM? M?`i +O K

:B[F?¬M; i`mM;- ?„+ b„+ ç Q K M; FBM? i?B M ç°M; ç` ç°i M?B M #´ tm®M;- K M
K i?¬M- ?mM; ?½M ç€M? i`9M; i? M? ?²M; F i ;BÊB # M M;Q`B G•K o•M S?QM;X
;BÊB F`+? HB i +?`M ç°M;- €M? b€M; t M? çÄ +`T i®+ Hm•M +?mv M- iQ`M HU+ M

9yeX *?QÆM; 9ye GQÐM; "çB *•m h?QÆM;

aU p +?çK +U+ F€ K½M? HB i H`K bªM bBM? p¬ p`M ?Q HY - ç²M; i?ìB T?€i ` •
G9+ M`v bQM; T?QÆM; ç½ imM; çÁM +?Q KçM;- +?ŠM; B M?QìM; B- +ª F?¬M; ;
K •K [m M? [m`M- M?[M; Hm²M; [m M; K M; HQû H M M?Q T?€Q ?Q `U+ `Ð- iªM

L?bM •K .QÆM; T?€T FB K ç M; HÆ HYM; i` M çdM? ç-m- K i?¬M h`ªK L;¼+ ;-K
+?`m ç m F?` /QÊB i v >mv M Zm, +?•M M?•M- v ç½ p¬ +MM; bÊ ?½B •K .QÆM; T?€
FBM? ?QªM;X L?QM; H9+ M`v /M F?B T bÊ +kM; +?ŠM; +| i€+ /KM; ;b- F?¬M; T?
`i`ä ççQ Hw`vX

*ªK M?`M Hm²M; F?Q •K /QÆM; ç M; M;`v +`M; iÈB ;¬M- K K M; # M M;Q`B +Æ i?
i?¬M h`ªK L;¼+ ;`Q H M K°i iB M;- iQ`M i?•M ç°i M?B M tQ v i`ÁM- [m M? M;QìB ?
i`K K`m ç2M- ? B i v ?mv ç°M; iQ€i ` K F?Q +m²M +m°M- i?2Q T?QÆM; i?S+ çt
[m M; +¬m # Q T?O +ª M;QìB ?„M p`Q i`QM;X

hW i` M M?bM tm®M;- +?d i?`v [mª +¬m ç2M iU ç°M; tQ v +?mv M F?¬M; i?2Q M;
?B M H M p¬ b® K +?9 T?€i ` K K M; ç€M; bÊX " M i`QM;- K i?¬M h`ªK L;¼+ +Æ
i v F?¬M; M;WM; H v +?mv M- ;B i,M; K F?Q T?ÁM; M;UX

G•K o•M S?QM; +ª M;QìB F?) `mM- M?€i ç Q +O K i?¬M h`ªK L;¼+ +mv +?Q T
M?QM; iQ`M #° HU+ HQÊM; KçM? K) `v +Æ ?² #´ p`Q ?„M- F?B M ?„M T?ªB ?`T i?K
i?•M i? H`T iS+ #` i`M i?QÆM;X "i +?`T F?|2 KB M; ç-v K€m iQÆB- G•K o•M S?
L;¼+ pÈB €M? K„i +,K i?M- ? B i v iQ`M HU+ F?®M; +? •K .QÆM; T?€T FB K- +?m
?Ov /B iX

h`QM; HÁM; ?„M ?B m `i`ä ç•v +?QM? H` +?B m [mv i ç`M? bBM? iY i²M pQM;X
i?¬M h`ªK L;¼+ b) +? i /QÊB •K .QÆM; T?€T FB K- M?QM; #ªM i?•M +| i? ;B[p[
? v F?¬M;- ?„M F?¬M; #B i çQÊ+X

æ®B /B M- K i?¬M h`ªK L;¼+ +kM; +| +MM; i•K Hw- v +ªK M?`M çQÊ+ G•K o•M S?
+?d +¬M G•K o•M S?QM; M;½ tm®M; H` •K .QÆM; T?€T FB K b) iU ç°M; iB m i`W-

o T?Q >„+ •K i¬M +?O p` h`QÆM; L;çQ hmv i- b m K°i ?²B +?B M ç`m #`i T?•M i
HB M T?€i F?îB i? +¬M;- i?¬M FB K pW tm`i- iY F?Q # Q T?O FQM #-m i`ìB- €M?
;B M- b¬M; M9B #B M b„+¬ ;B[+?B M ç` ?bM? i?`M? K°i HQÊB FB K FBM? i?B M
+Q`9i pW #B M +?mv MX

æ²M; i?ìB- i?•M i? h`QÆM; L;çQ hmv i ?| i?`M? M;`M pçM- p¬ p`M i?•MªM? K`
[m M? >„+ •K i¬M +?O pÈB M?B m iQ i? F?€+ M? m- M;¼M HY çÄ ç`K H9+ `M H
?B T bU`M iQ`M +O >„+ •K i¬M +?OX

•K i`-K M?bM iÈB- >„+ •K i¬M +?O iS+ ;B”M p¬ +MM;- ; -K HÈM K°i iB M;- iQ”M i?
€K K F?Q i-M; i-M; HÈT HÈT [m v +m²M;- p¬ p”M F?Q K M; T?|M; ` - +?ÈT K„i ç½
ç2M +?2 ;B’ m +Æ i? ?„MX

>„+ •K i¬M +?O iW i`QM; K”M F?Q ç2M T?€i ç°M; K F?Q +¬M; FQ+? K¢M? K) p”
h`QÆM; L;¢Q hmv i- bQM; T?QÆM; çKM; ç° T?€i` M?[M; i? M? •K K½M? HB iM?

:Bì T?9i M`v- >„+ •K i¬M +?O #B i`^M; iBM? i?-M +¬M; FQ+? F?¬M; ? +| ?B m [m^a
+?9- ç`M? /MM; i?U+ HU+ ç ç€M? i?„M; h`QÆM; L;¢Q hmv iX J +?9 pW +’i H M
ç°M; +m²M +m°M- ?„+ b„+ K K M; çB M +m²M; i?m i?”T ? i i` F?Q i`QM; F?¬M; i`
T? F?OM; F?B T / /”M; T?€i M HQÈB FB KiY b„+ +O h`QÆM; L;¢Q hmv iX

h?’v >„+ •K i¬M +?O #„i ç-m T?ªM FQ+?- L;¢Q hmv i i?-M b„+ M; ?B Ki9+- K°i K†
iB TiK+ i’M +¬M; - K°i K†i i?Bi`B M *Ym h?B M ?²M; HB M- Km®M H’v M; ¼M HY
+O K i¬MX EB K päM; K”m iQK ;B[F?¬M; i`mM; K m +?|M; M?¢i çB- K K M; ç2
€M? b€M; çÄ H’T H€M?- ? B # M +¬M; FQ+? HšM M? m- H9+ K¢M? H9+ v m T?•M

>B m `ä bS+ K¢M? +O \*Ym h?B M ?²M; HB M- >„+ •K i¬M +?O `®M; iQ K°i iB M; +
i`QM; Hm²M; tQ€v K”m ç2M ’v- K F?Q F?¬M; M;WM; # v H M F?¬M; - b m F?B ?°B i
€K +?9 M; [tm’i ?B M M?Q /ÁM; i?m, i`B m- tQ v +?mv M tmM; [m M? K p•M K”m
?ÈT- +m®B +MM; ?bM? i?”M? M M +?QM ç¢Q T?M +?9 ?bM? /¢M; F?€+ M? m- K
+MM; HU+ i?¬M T? - ?QÈM; p”Q h`QÆM; L;¢Q hmv i T?€i ç°M; p•v +¬M; X

*ªK M?”M çQÊ+ bS+ K¢M? ?m, /B i ç€M; bÊ ç M; iÈB ; -M- h`QÆM; L;¢Q hmv i iQ”
H M iÈB +U+ çB K- i v T?ªB F?¬M; M;WM; ?mv ç°M; tQ v i`ÁM ?Q€M +?mv Mi?2Q
` \*Ym h?B M ?Ä /B KiW M?B m p`i`QX .®+ iQ”M HU+ ` çÁM- +ªM; QiB M”M; # v
M?’i ç`M? ç M +€+ p`i`Q +O p¬ b® ç| *Ym h?B M ?²M; HB M- +m®B +MM; ?bM?
i”M i?-M F€- pÈB h`QÆM; L;¢Q hmv i î`mM; i•K M?Kv ?Q X

:B[i`ìB tm’i ?B M K°i +ªM? iQÊM; ? i bS+ F€ H¢- +?d i?’v +?QM ç¢Q T?M +?9 K”
óS?~Kô # Q p•v h`QÆM; L;¢Q hmv i p”Q i`QM; - +ÁM tmM; [m M? L;¢Q hmv i H¢B
HÈM ç M; iÄ ` M?[M; M; ¼M HY p¬ +MM; i”MX E?B K +?9 iB M H¢B ; -M- HY çÄ
M”M; M? M? +?|M; ?ÈT i?”M? +?QM ç| ?²M; HB M M; ? M? ç|M +?QM ç¢Q ?„+ €K i

*?d i?’v ? B Hm²M; €M? b€M; ?²M; b„+ p” ?„+ b„+ ;B Q M? m- F?¬M; M;WM; p +?¢
[m M; ?Q +O K +?9 p” ?²M; HB M H¢B M?¢i çB K°i T?-M- ç²M; i?ìB i?•Mi? bQM
T?Q HB M tm’i ?B M p¬ b® ?Q HY imv i ç TX

h®+ ç° ;B Q +?B M +”M; H9+ +”M; M? M?- ?ÆB i?î +O ? B M; QiB #„i ç-m v m M
F?¬M; M;WM; T?€i` M?[M; iB M; M’ +U+ K¢M?- /-M ?bM? i?”M? K°i +ÆM +m²M;

•K ?B K H¢M? HMM; M?bM h`QÆM; L;¢Q hmv i- >„+ •K i¬M +?O KB M; ;”Q i?ûi T
+QiM; ç¢B +O ?„M ç M; #` *Ym h?B M ?²M; HB M F?„+ +? - ?Q”M iQ”M F?¬M; i?
+| +O M| - i”M +?B M iÄ ` p¬ +MM; [mv i HB i- M; M; bS+ M; M; i`BX

h`QÆM; L;¢Q hmv i i?-K F?B T bÊ- *Ym h?B M ?Ä /B K p®M +| i? F?®M; +? K½
ç®B /B M pÈB bU i’M +¬M; +O >„+ •K i¬M +?O- M”M; pšM +ªK i?’v HU+ #’i iÁM; i•K
M m i?šM; i?„M Hm”M p im pB- #ªM i?•M bQ pÈB K i¬M +ÁM +? M? H +? F?¬M; Q

h`QM; H9+ ;B`M; +Q- iB M; F m; ”Q i?ªK i?B i +O K iB M p”K b€i i`mv M ç Mi
?„M T?ªB [m v ç-m M?bM H¢BX : -K H M ;B”M /[- +ªK ;B€+ çQÊ+ K iB M p”K b€i
.QÆM; T?€T FB K p•v F?®M- >„+ •K i¬M +?O i`QM; HÀM; #¢Q M°- +ªM? iQÊM; i` M
H M i`QÊ+ K„i ?„MX

L; ?o iÈB ?”m [m^a +| i? t^{av} ` - >„+ •K i¬M +?O bS+ K¢M? iQ”M i?•M i, M; H M ;’T
[m M; ?Q ç¢B i?”M?- çQÊ+ ?„M /²M iQ”M #° bS+ HU+ ç /mM; ?Á H¢B pÈB M? m-
ç¢Q K +?9 +’ [m€B ûT tm®M; ç-m h`QÆM; L;¢Q hmv iX

L?”M i?’v i? +¬M; +O >„+ •K i¬M +?O T?€i bBM? #B M ?| - h`QÆM; L;¢Q hmv i
/KM; +?•M M; mv M iQ”M i?•M H M *Ym h?B M ?²M; HB M- ?°B iK M?B i F?Q i`QM

GB M i`"M T?€T i¢Q i?"M? K°i ç! H²M; HB M K`m çÄ tQ v i`ÁM ç®B F?€M; pÈB K
h` M F?¬M; - K +?9 K`m ç2M F?¬M; M; WM; iQª` K K M; - +MM; pÈB M; ¼M HY iW
ç°; •v M M •K i? M? +?'M ç°M; i`ÌB ç'i- bBM?` M?[M; #¬M; ?Q HY b€M; +?|BX
*m°+ ;B Q +?B M +O >„+ •K i¬M +?O +MM; h`QÆM; L;¢Q hmv i ç½ H M iÈB çdM?
/`v ç†+- ?²M; p•M H9+ ~M H9+ ?B M- b'K bûi` M p M; - M9B b¬M; #B M b„+X *Æi
M; WM; `mM H M- /QÈB bU +¬M; FQ+? K¢M? K) +O >„+ •K i¬M +?O- +ª M; QÌB M`M
+ªM? M; mv ?B KX " M i` M- K K M; [m M? i?•M >„+ •K i¬M +?O +m²M +m°M tQ v
ç°M; K½M? HB i i?2Q bU T?ªM FQ+? +O *Ym h?B M ?²M; HB M- ibM? ?bM? F?¬M
o¬ b® H¬M çKM; ç° K½M? HB i +m®B +MM; #B M i?"M? K°i i`"M +m²M; T?QM; ?C
+MM; ;B[K +?9 p` ?²M; HB M- +ª F?¬M; ;B M HQû H M €M? b€M; +?|B K„i- b'K b
H®+ F?Q HQm ç€M; bÊ F?B M +€i # v ç€ +?¢v- ç'i`mM; M9B +?mv MX
:B[F?¬M; i`mM; - h`QÆM; L;¢Q hmv i iQ`M i?•M `mM H M- KB M; i?´ K€m iQÆB-
tm®M; X >„+ •K i¬M +?O ?„+ K M; +?Êi H!2- K K M; tmM; [m M? +Æ i? /QÈB HU+
iWM; KªM?- i?•M i? F?¬M; i? F?®M; +? # v M; QÊ+ H M i` MX
*€+? ç! F?¬M; t - G•K o•M S?QM; p` K i?¬M h`ªK L; ¼+ ;B^M; +Q i`QM; +ÆM #½Q
K'v iB M; - F i; BÈB K¢M? K) +?d /mv i`b çQÊ+ i? K K°i H€i ç½ #` T?€ pÐ- i'i +ª i?
ªQX
h`"M [mv i +?B M FBM? i?B M ç°M; ç` ç½ F i i?9+- +m²M; T?QM; `9i çB- G•K o•
hmv i ç m M^K /QÈB K†i ç'i- b„+ K†i i€B M?ÊiX h` M F?¬M; - i?•MªM? +O >„+ •K
HB + M?bM L; ¢Q hmv i`²B /WM; # M i?•M i? i`¼M; i?QÆM; +O K i?¬M h`ªK L; ¼+
T?šM M° M?bM F i?M i`QÊ+ K†i- >„+ •K i¬M +?O i?•MªM? +?Êi H!2- ç½ tm'i ?B
hmv i- K°i +¶ iBM? i?¬M /` HU+ p¬i? M? T?€i` X
EBM? ?½B M?bM K i¬M- L; ¢Q hmv i tQ v M; QÌB /"v- F?Qû KB M; i€B M?Êi +?ªv`
#i ç°M; X h v T?ªB M`M; pmM; H M- hY ©M? i?¬M FB K iU ç°M; # v p - i?2Q bU +?
Hm²M; FB K F?Q +QÌM; ç¢B T?€i` t¬M; i?šM; H M i`"M i`iBX
ªK M?"M çQÊ+ bU K½M? HB i +O FB K F?Q- >„+ •K i¬M +?O F?¬M; p°B i'M +¬M
i`QM; K„i H°` +?9i bmv iQM?X h`QÆM; L; ¢Q hmv i +kM; F?¬M; +! ç°M; ioM? ;b- H
K¢M? K)- €M? K„i H¢M? M?Q #,M; M?bM +?^K +?^K >„+ •K i¬M +?O- bQM; T?QÆM
:B! M? M? i?´B iÈB K M; i?2Q KMB K€m i M? i?Q M; i?QªM; - H~M [m~M # M ? B
i?•M i? #¶M; M?9+ M?Q+?- iB T ç! KÎ iQ K„i- ;B½v ;BK Km®M ;QÊM; çSM; /"vX *
h`ªK L; ¼+ +kM; +! +?9i +Y ç°M; - +?d +! çB m ?„M #` i?QÆM; M†M; ?ÆM M?B m-
M?9+ M?Q+? +?9i ;bX
>„+ •K i¬M +?O /ÌB K„i M?bM HQÊi [m #®M T?Q - +m®B +MM; i`¬K ;B¼M; M!B,
@ *?mv M ?¬K M v #ªM i¬M i¢K i?ÌB i? +?Q +€+ M; QÆB- ç M; `v F?€+ çÊB i?ÌB +
i? M? iQ€M K!M MÊ M`v5
h`QÆM; L; ¢Q hmv i H¢M? HMM; ç€T,
@ J®B i?M +O .`+? pB M [mv i F?¬M; i? #Ä [m - +?Q /M H` +?•M i`ÌB ;!+ # - +?9M
•K ;BÈB +€+ M; QÆB- #€Q i?M +?Q +€+ ç iY ç½ iY i`"M +O .`+? pB MX

9ydX *?QÆM; 9yd hB M L?"T u m oU+

@ *S +?ì ç'v- t2K +m®B +MM; i`QM; +?9M; i B b) iB m /B i B\
L!B tQM; - i?•MªM? ?„M H!2 H M- ¬K H'v i?•M i? K i?¬M h`ªK L; ¼+ # v çBX
G•K o•M S?QM; ?¢ ;B¼M; ?ÄB,
@aQ id- i¢B b Q id F?¬M; M; ,M ?„M H¢B- ;B i +? i ?„M ç #€Q i?M +?Q +€+ p` bQ

h`QÆM; L;¢Q hmv i F?¬M; i`ª HÌB- M`M; M;-K i?Î /`B K°i ?ÆB- M;Y K†i M?bM #-
 @ h ç½ F?¬M; +ÁM F?Q HU+ ç ;B i ?„M M[- pW `²B M m F?¬M; +® ;„M; +?®M;
 K¢M;- ?B m F?¬M;\

L;?2 tQM;- G•K o•M S?QM; p K†i i M; i?QÆM; #m²M #½ M|B,
 @ sBM H¶B bQ id- i ?B m `²BX

L¶B ç m i?QÆM; M²M; /QÊK # Q i`MK iS T?Q - p`Q ;BÌ T?9i M`v- F?B K¼B +?mv
 i•K i`Q +ª ? B +?d +ÁM +ªK ;B€+ +?•M i?U+ M?'i MÆB ç€v HÁM;- ç| H` bU i? HQA
 >Q`M; ?¬M #m¬M; tm®M;- G•K o•M S?QM; çSM; /"v- €M? K„i t t,K M?bM p T?Q .

@ aQ id- M;QÌB ç½ çÐ +?9i M`Q +?Q - #•v ;BÌ +?9M; i T?ªB H`K b Q\
 h`QÆM; L;¢Q hmv i H†M; H) M?bM H M #-m i`ÌB- i? M? •K v m Èi,
 @ o i i?QÆM; +O i 2 `^M; F?¬M; i? K°i bÈK K°i +?B m #bM? T?K+- ? v H` +?9M;
 iB M i? i?¬M; #€Q ibM? ?bM? +O "² æ ?¼+ pB M +?Q #¼M ?¼- b m ç| KÈB iQM?

G•K o•M S?QM; M?bM L;¢Q hmv i- K°i H9+ b m KÈB H M iB M; ,
 @ E?¬M; çB ibK GK+ o•M i?¬M; #€Q pÈB ?mvM? 'v +?mv M M`v b Q\
 h?•M ?bM? F?) `mM H M- h`QÆM; L;¢Q hmv i M? ;B¼M; M|B,
 @ >mvM? 'v b) #B iX

.Si HÌB h`QÆM; L;¢Q hmv i +?mv M i?•M # v H M F?¬M; i`mM;- +?d i`QM; +?ÈT K
 ç€K K•v i`„M;X

G•K o•M S?QM; i?Î /`B K°i iB M; ,
 @ *€Q #B i .`+? pB M- b m M`v i b) [m v i`Î H¢BX >½v çÊB i M?û- #B i F?¬M;\

•M? b€M; H|2 H M- #|M; M;QÌB +kM; i M #B MX hªB [m K°i i`QÌM; M?B i M€Q-
 +ªM? M9B MQM i`Æ i`¼B #` i`M T?€i? HQÆM;X

QPQ

.QÈB #-m i`ÌB m €K- K°i ç¢Q HQm [m M; çÄ `U+ `¢+? T?€ +?•M i`ÌB i¢B "€+? h?9 u
 p i`QÈ+ i?2Q +?•M h? h?Ov GQmX h` M çQÌM; çB- +ª ? B ;†T T?ªB p¬ b® v m i?9
 F?B M M;QÌB i T?ªB F?B T bÊX

L?bM bÆM H•K KM K`i- GK+ o•M M|B K°i +€+? ?B m Fb,
 @ "€+? h?9 v m pU+ M`v M;Q¢B i`W F?¬M; M?bM i?'v K†i i`ÌB- €M? b€M; i®B i,K i
 pÈB L?•M ;B M- bU F?€+ #B i [mª i?U+ F?¬M; M?B mX

h? h?Ov GQm H M iB M; ,
 @ E?¬M; b B- Î ç•v F?¬M; `°M; M?Q L?•M ;B M M?QM; pšM +| b¬M; +| M9B- M| ;B
 M?Ä p"vX Eb i?U+- çB m M`v +kM; `i iU M?B M- +€+ HQ`B v m K K½M? i?9 bBM
 `²B- T?ªB F?¬M;\

GK+ o•M ;"i ç-m ç€T HÌB,
 @ .¼+ çQÌM;- i T?€i?B M ` p¬ b® HQ`B v m i?9- +Æ ?² K¶B K°i HQ`B ç m K M; i`
 Qi F?€+ M? m i?¬BX _®i +K+ +€+ M;QÆB H`K i? M`Q ç T?•M #B i çQÊ+ HQ`B M
 M,M; HU+ #~K bBM? ? v [m€ i`bM? im Hmv M b m M`v\ L m /U p`Q im Hmv M- i?b

h? h?Ov GQm M?bM GK+ o•M- i?ªM M?B M M|B,
 @ Í ç•v +| `i M?B m i?S F?¬M; ;B®M; pÈB L?•M ;B M- /Q ç| F?¬M; i? /MM; bmv çQ
 #B iX L|B K°i +€+? çÆM ;BªM- çB K F?€+ M? m ;B[u m pU+ p`L?•M ;B M +?QM?
 F?QX GQ¢B HBM? F?Q M`v i¢B L?•M ;B M ;¼B H` v m F?QX hW H9+ bBM? ` - M

i?Î HQϕB HBM? F?Q M"v- F?B ç½ iQ+? iK i`QM; +Æ i? ç M K°i KS+ ç° M?'i ç`M?-
i?M M"Q ç! HB M [m M ç M ç†+ çB K #~K bBM?- i?B M iQM? +kM; F?¬M; M; WM; çC
?| i?"M? M; QÌBX a m F?B #B M i?"M? M; QÌB- v m i?9 b) +| K°i i`Q im pQÊi ?ÆM
i?QÌM; X hW ç! +?9M; b) iB T iK+ im Hmv M i? K ç #B M i?"M? i? bBM? K M? KçM
i?-M- v m K`X

L;?2 tQM;- GK+ o•M ?B m` çQÊ+ ç¬B +?9i,

@ v +O M; QÆB H" v m i?9 Î ç•v iW M?Ä ç½ #„i ç-m im Hmv M #^M; T?QÆM; T?€
i?"M? M; QÌB- +?9M; HϕB iB T iK+ im Hmv M i? K K°i #QÊ+ M[- b m ç! b) çϕi ç M
F?¬M; \ L?QM; +ÁM T?QÆM; T?€T im Hmv M +O +€+ M; QÆB Î ç•v i?b b Q- +| T?
K" +| çB K F?¬M; iQÆM; ç²M; \

h? h?Ov GQm +QÌB M|B,

@ *kM; ; -M M?Q p"v- imv bU im Hmv M +O v m i?9 F?€+ pÈB +QM M; QÌB M?QM; +
#'i F /MM; T?QÆM; T?€T M"Q- KK+ çQ+? +m®B +MM; +kM; H" ?'T MçT i?B M ç` H
+?Q #^M i?•M- iW ç! K" çϕi ç M +^M? ; BÈB Hw iQÎM; X *?d +| çB K F?€+ #B i H" v i
i? i?9 p"i- K¶B HQϕB +| M?[M; ç†+ çB K- i?9 iQM? F?€+ M? m- /Q ç! b m F?B ir
[mv i +O v m i?9 KçM? v m F?€+ M? m- ç†+ çB K #^M i?•M K¶B HQ" B +kM; #„i ç
F?^M, M; #B M ?| X ç•v +?QM? H" T?QÆM; /B M K" v m i?9 ?ÆM ?ŠM +QM M; QÌB
+?QM? H" Qm çB K +O +?9M; X

GK+ o•M pW T?B ?"M?- pW ?ÄB ç ;B i i?ÌB ;B M,

@ u m i?9 `ä`"M; F?¬M; ; B®M; M?Q M?[M; bBM? i? F?€+- M?QM; F?¬M; +?d Î M
v m i?9- +| bU F?€+ #B i; b; B[+?9M; F?¬M; - ? v +ÁM /mv M +Ê F?€+ \

L;?2 tQM;- h? h?Ov GQm i`-K iQ K°i H9+ `²B ç€T,

@ æB m M"v i +kM; F?¬M; `ä- i?2Q M?Q i #B i- # M ç-m F?B u m pU+ çQÊ+ ?bM?
v m i?9 #` ûT iÈB ç•v- b® +ÁM HϕB HQm Î L?•M; B M- +?9M; ~M M€m i`QM; pMM; b
bU i`mv çm' B +O +€+ M?•M bo im +?•MX \*ÁM K°i b® Qi i?QÊM; +´ /` i?9 H" i?B M
i²M iϕB i`QM; ?²M; ?Q M; #Q +^M?- F?¬M; / ; b i?'v çQÊ+X æQÆM; M?B M HBM?
M?QM; `i M?B m MÆB Î L?•M; B M +kM; +| i?B M ç` HBM? F?Q iK i" T pÈB KS+ ç
p"i; †T çQÊ+ F€M; °- M„K; B[i?B M ç` HBM? Kç+? M M +m®B +MM; ç½ im Hmv M

GK+ o•M ;"i ç-m- ?ÄB b M; +?O ç F?€+,

@ *?9M; i ç½ # v H•m i? `²B K" iϕB b Q pšM +?Q ç M MÆB \

h? h?Ov GQm i`'M M,

@ E?¬M; +¬M; 'T- M; QÆB KÈB ç M u m pU+- +ÁM +?Q [m2M i?m°+ MÆB M"v- i ç
K°i +?9i- çÈB F?B i`ÌB i®B- +?9M; i p"Q pB + +?QM? +kM; +?Q Km°MX

GK+ o•M FBM? M; ϕ+,

@ h M?È F?B +?9M; i çB p"Q H" H9+ MY ç K- +?, M; H) Î ç•v ç M; H" # M M; "v \

h? h?Ov GQm ;"i ç-m M|B,

@ æ9M; p"v- # M M; "v Î ç•v iQÆM; T?^M pÈB # M M; Q" B- ?ÆM M[MÆB M"v F?¬M
+| i? i?'v K†i i`, M; K"m ç2MX o®M /o HBM? F?Q Î ç•v +| iQM? +?'i F?€+ Hϕ- ? +|
i?b b) #` ^M? ?QÎM; F?¬M; M?ÄX L; QÆB ?½v +?`m F?| [m M b€i- M; QÆB +| i? b
i? K K°i +?9i b) +| HÈB ç'vX

*^K i?'v Fb [m†+- GK+ o•M H M iB M; ,

@ hϕB b Q M; QÆB HϕB ;B9T i ibK ?B m M?[M; çB m M"v- H) M"Q +?Q iWM; M; ?o
b Q\ h"mv M i?mv i M|B `^M; óh?€B •K tm'i i? - i?'i; BÈB [mv p¬ô- ç M H9+ ç! `i
/B i- çB K M"v +?„+ M; QÆB ç½ iWM; M; ?o ç M \5

h? h?Ov GQm i?^aM M?B M ç€T,

@ L?[M; +?mv M ç| i ç m ç½ M;?2- imv M?B M çB m 'v +| T?^aB H" bU i?"i ? v F?¬
`äX >ÆM M[M m M?Q +?mv M M"v H" i?"i- i M;?o /M +| +® ;,,M; M;,,M +^aM +kM; +
i ?" i'i T?^aB HQ H,,M; [m€ M?B mX h çQ M;QÆB ç M ç•v Fb i?U+ Qi M?B m +kM;
;B9T M;QÆB ?B m M?[M; +?mv M M"v +QB M?Q H" K°i bU #M ç,,TX

L?bM h? h?Ov GQm K°i +€+? F?| ?B m- GK+ o•M +?d p"Q K°i +€B ?² i` M K†i ç'i-

@ hçB b Q Î MÆB ç•v HçB +| ?²- ç•v H" +€B ?² ç-m iB M i M?bM i?'v iW H9+ #QÈ+
;b ç†+ #B iX

L?bM tm®M; ç'i- h? h?Ov GQm +'i iB M; ,

@ æ9M; p"v- ç•v H" +€B ?² /mv M?'i Î u m pU+- i?¬M #Q F?| HQìM;- F?¬M; B #B
M"QX L;?2 M|B F?B u m pU+ KÈB ?bM? i?"M? F?¬M; ? +| K°i +€B ?² M"Q +^a- p"v K
i`QÈ+ ç°i M?B M M| HçB tm'i ?B MX hbM? +^aM? H9+ ç| F?¬M; +| M;QìB M"Q M?È
bBM? ` K°i +QM v m i?9 Fb Hç- iW H9+ +?"Q çìB ç½ K M; ?bM? M;QìB M?QM; iQ"

+| bS+ K" H"K +?QM? bUX æÊB b m F?B M;QÆB ?Q"Mi?"M? K¼B +?mv M- i b) M
i?•MT?"M+O i - p" MÆB M"v H" MÆB M"QX

L;?2 p"v- GK+ o•M +?,K +?9 M?bM ?„Mi`QM; ;B•v H€i`²B ;"i ç-m,

@ æQÊ+ i?¬B- +?mv MiQÆM; H B ç b m M"v ?½v M|B- i +kM; Km®M t2K t2K h?O
+?¶ M"Q T?B i?QlM;X

.Si HìB HB Mi?2Q b m h? h?Ov GQm pÁM; [m ?² b2M- ?QÈM; p +mM; çB M FB

"QÈ+ [m +Y +mM;- GK+ o•M +?di?'v #®M #S+ iQlM; b€M; +?|B- p¬ b® T?B +¬K i
M;k b„+ [m M; K M; i`QM; çB M +?B m p"Q i`l M M b®M; ç°M; M?Q i?"iX h` M +°i i
`²M; p" M; # v H M- HQ M T?QÈM; `U+ `Ð- ? B # M +?B m`¼B HšM M? m; B[K°
M;QlBi ?Q ? i +ªK„i- F?| K" T?•M #B ii?"i ;Bª5

smv M [m K°i i'K K" M MQÈ+ FQM ç€Q- GK+ o•M M?bM p"Q K¼B i?S # Mi`QM;- F

@ h?Ov hBM? i?B M ç` [mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv M- imv /B MiQ+? i?Ov iBM?
M?[M; p` i`Q K'm +?®i KÈB çti +€+ HQ¢B i?Ov iBM? M?B m K"m H M ç TªM t¢
M?QM; +?QM? #® +K+ M"v H¢B H"K +?Q +ª+mM; çB M- #€+? i?9 i` MiQlM; p" HQ
?¼ i` M p€+? ç m i`l M M +?•Mi?U+- H"K`mM; ç°M; +ªK [m M +QM M;QlB5

h? h?Ov GQm ç„+ w- iÄ p F?B Ki®M +QlB M|B,

@ Zm€ F?2M`²BX E?¬M; +¬Mi?'B T?²M; i ç•m- +ÁM F?2M M[- i ç M [m M +ª+?
K'i- K" F?¬M; TªB ç½ t2K ? i`²B ç•mX

æ M; M|B- K°i i?B m M[/€M; p ¬M M?m K„ H - M;QlB K†+ #° [m¬M €Q M;„M K"m
h? h?Ov GQmX

*ÁM +?Q F`T Kî KB M;- h? h?Ov GQm ç½ M|B i`QÈ+,

@ GK+ L?B- p` M"v H" [mw F?€+? +O i - M;QÆB M?È F?QªM ç½B +?Q i®iX L?[M
ç2K` M|B HBM? iBM?- i`€M? T?B M M?B m i•K i bM? p`'vX

@ GK+ L?B ?B m`²B- +?O M?•MX

h?B m M[€Q t M? K m +?|M; ç Mi`QÈ+ K†i GK+ o•M- +mM; FQM?,

@ GK+ +¬M; iY- KìB i?2Q iB m M[- iB m M[çQ +¬M; iY çB M;?d M;ÆB i`QÈ+X

GK+ o•M M?bM +¬;€B- H¢B [m v b M; M;| h? h?Ov GQm- i?'v ?„M +QlB F?);"i ç-
HB Mi?2Q i?B m M[p"Q i`QM;X

L?bM GK+ o•M`ìB çB- h? h?Ov GQm i`¬K K†+ K°i +?9i`²B M? M?"M; M|B,

@ hY S?QM;- M?È +?B m +® i®i GK+ o•M- i¢K i?lB F?¬M; i? M|B +?Q ?„M #B i i
b m F?B +?mv M M"v F i i?9+- i b) iU KbM? M|B pÈB ?„MX

•K i? M? pW /Si- iY [m M; +?Êi H|2- K°i i?B m M[;QÆM; K†i i? M? i9 ç°M; M?•M
?B M- +mM; FQM? ç€T,

@ *?O M?•M v M i•K- hY S?QM; M?È`²BX G¬M M"v +?O M?•M ç M L?•M ;B M F?€
çQlM; +| ;†T TªB +?mv M ;b M;mv ?B K F?¬M;\
h? h?Ov GQm i?¬M b„+ M;?B Ki9+- M;[F?Q i`¬K i`¼M; i`ª HìB,

@ G¬M M"v F?¬M; +| M;mv ?B K ;b- #'i [m€ +kM; ;†T F?¬M; Qi pB +- i`QM; ç| +| +?
+?9M; i X h`QÈ+ K„i i¢B L?•M ;B M- >„+ a€i ?' pQÆM; ç½ ? Q #BM? i`M iQÈM;- #
#` #S+ TªB +MM; pÈB J pU+ >mv i :BÈB i¬M +?O HB Mi?OX J" h K L?½M HQM
>„+ •K i¬M +?O ?ÊT i€+ pšM Hm¬M i`®M i`€M?- Qi ;B Q /m pÈB # M M;Q" B- i?U+
iU ?² +?mv M ;b +kM; ç +?Q >„+ •K i¬M +?O ;BªB [mv i- i•K +Æ+U+ F€i?•K i`¬K
/B M F?€+- L?•M ;B M +?QM? ç¢Q +| ? Bi?U+ HU+ ?MM; ?"m o•M *?B T?€T ;BÈB
çÐ- +?d H" p" M F?Q i?QlM; F?¬M; i®i- Hm¬M Hm¬M i?m i`"MX *ÁM H¢B H" K°i

M?•M +O h•v oU+ "i .ç i?"M? ",+ S?QM;- GQ aÆM o¬ L?•M h¼ - Gmv M >²M æ°
+MM; pÊB >mv M S?QM; K¬M +?O K'v M; QÌB ç m H" M?[M; M?•M p"i F?| +?ÆB- K
•K h" GBM? i`QM; i`mv M i?mv i +kM; tm'i i? `²BX

@ æ` •K h" GBM?- `i HÊB ?çB T?ªB F?¬M; \

L?bM h? h?Ov GQm- i?B m M[hY S?QM; FBM? M; ç+ ?ÄBX

9yNX *?QÆM; 9yN oçM aU *K " `

@ o¬ +MM; HÊB ?çB- ç M KS+ +?Q iÈB #•v ; BÌ F?„T L?•M ; B M pšM +?Q ibK çQÊ+
?„MX J v ` +?d K¶B +?O M?•M M, K ç| KÈB +| çO i?U+ HU+ ç®B ç-m pÊB ?„M K" i?

hY S?QM; ; B"i KbM?- b„+ K†i iÄ p p¬ +MM; FBM? M; ç+- M|B,

@ h?b ` H" p"vX S?ªB +?, M; +?QM? pb i? K" M; QÆB p°B p" M; [m v HçB- i?"K +?C
+?9M; i K°i HÌB\

@ æ9M; p"vX *?QM? pb Hw /Q ç'v K" i + 'T i®+ çQ GK+ o•M p ç•v- +?d KQM; i` M
æQÊ+ `²B- M; QÆB ?½v +S Î ç•v i?2Q /äB ibM? ?bM?- i ` M; Q" B K°i +?mv M t2K

oW /Si HÌB- i?•MªM? h? h?Ov GQm +?Êi HQ€M; H M- i`QM; +?ÈT K„i ç½ #B M K

h?2Q b m GK+ L?B- GK+ o•M M; „K M?bM F?mM; +ªM? M?Q i? +?®M #²M; H B iB
ç` - HÁM; i?- K çQ€M t2K MÆB ç•v `®i +m°+ H" ç•mX *?mv M h? h?Ov GQm H" + C
; b T?ªB M; ?B M; Ì- M?QM; i?•M T?"M +O ?„M Î u m pU+ + Q ç M KS+ M"Q i?b GK+

>B M içB- GK+ o•M ç½ #B i`ä ?-m ? i +€+ + Q i?O +O +ªJ pU+ p" Zm, pU+- `B M
M„K çQÊ+ H" # QX hW i`QÊ+ ç M M v GK+ o•M +?Q iWM; ; B Q +?B M pÈB K°i +
pU+- pb p"v +?"M; F?¬M; ?B m ?¼ F?€+ #B i i? M"Q bQ pÊB +€+ + Q i?O ? B MÆ

o >„+ a€i ?' pQÆM; p" h K L?½M HQM; H M; ç M; Î L?•M ; B M- GK+ o•M ç m ç½ M
+?Q ; †T B- i'i M?B M F?¬M; i? t€+ ç`M? çQÊ+ im pB ç®B T?QÆM; ` b QX *ÁM
+| i? +?„+ +?„M `^M; ?„M imv i F?¬M; i-K i?QÌM; - +?d +| çB m ç` p` +O ?„M + Q
pšM +?Q /€K iMv iB M F i Hm"MX

*ÁM ç M; bmv M; šK- GK+ o•M #'i ; B€+ ç½ ç M K°i +, M T?ÁM; #`B i`Q iBM? i p¬ +M
iQÌM; H'T H€M? €M? HK+ [m M; - M?[M; iB b€M; /`m K„i F?B M M; QÌB i +| +ªK ;
ç„K KbM? i`QM; K°i i? ; BÊB i`"M M; "T K"m t M?X

@ GK+ +¬M; iY çB çQÌM; +?„+ ç½ i?'K K i`²B- tBM KÌB M; ?d M; ÆB Î MÆB M"v- M
GK+ L?B +QÌB +?9K +?QK- H T?ûT M|B pÈB +?"M; X

_ªQ K„i F?„T +, M T?ÁM; K°i HQÊi- GK+ o•M KdK +QÌB ç€T,

@ æ iç5 *ªM? Î ç•v i?"i ç T- 2 `^M; M m Î HçB H•m- +?„+ i b) F?¬M; MĐ `ÌB çB K'
GK+ L?B M; ?2 i? HB M +QÌB `^M; ,

@ o"v +¬M; iY +S Î HçB ç•v H" çQÊ+ `²B- iB m M[M; ?o +?O M?•M +?„+ +?„M b) p¬
+O +¬M; iYX

E?) H„+ ç-m- GK+ o•M M|B,

@ h +kM; Km®M p"v- +?d +| çB m #'i F MÆB ç•v ç T ç M i? M"Q çB M[- `®i +m°
+O KbM?- F?¬M; i? +| +€B +ªK ; B€+ i?•M [m2M 'v5

@ h?b ` +¬M; iY H" K°i M; QÌB ?Q" B +'- [mª M?B M ?B K +|X JÌB +¬M; iY M; ²B tmo
GK+ L?B pW M|B pW M? M? M? M K M; ; ? ç MX

GK+ o•M i?QªB K€B v M p` `²B #bM? i?ªM iB T,

@ *?ŠM; +| ;b H" ?B K ç•m- B +kM; +| M¶B ?Q" B MB K`B M; +O KbM?- +?d +| ç
K¶B M; Q`B K°i F?€+X L?Q +¬ MQÆM; +kM; p"v i?¬B- ;Bª bY M m i K`B +¬ H M L?
i?Qç i ç-m +| i? +¬ b) i?'v M?B m çB m KÈB K p" ?'T /šM- M?QM; H•m`²B b) +| +
GK+ L?B F?) +Q`B,
@ *¬M; iY i?U+ H" i?'m ?B m M?•M i•K- +€B ;b +kM; #B iX
GK+ o•M KdK +Q`B- M|B pÈB ;B¼M; T? +?9i Fb [m€B,
@ GÁM; M; Q`B F?| çQ€M- i` M ç`B M"v F?¬M; B +| i? M?bM i?'m i•K + M F F?€+
#B i +¬ ç M; M; ?o ;b- +¬ +kM; F?¬M; i? çQ€M çQÊ+ bmv M; ?o +O i X
GK+ L?B ?ÆB M; •v M; Q`B- i?„+ K„+ ,
@ o"v tBM ?ÄB +¬M; iY ç M; M; ?o +?mv M ;b i? \
GK+ o•M BK H†M; K°i +?9i`²B ?ÄB H¢B ,
@ L m i M|B`^M; i ç M; çQ€M t2K +¬ # Q M?B m im´B i?b HB m +¬ iBM çQÊ+ K'v
GK+ L?B H¢B i?Q€M; b[M; ` `²B ç€T ,
@ *¬M; iY ç½ M|B p"v i?b GK+ L?B ?Q" M iQ" M iBM iQ`M; X h?U+ ` +?QM? GK+ L
Q M?B m im´BX GK+ L?B +?d M?È KbM? im Hmv M ? i i€K i` ,K M, K ç +| çQÊ+ ?
+?¶ M"v +kM; çQÊ+ i i€K i` ,K M, K`²BX
GK+ o•M M; „K GK+ L?B K°i H9+- çQ¢M F?) i?Î /`B M|B ,
@ h?`B ;B M i?'K i?Q„i i?QB çQ - +?ÈT K„i ç½ i?`M? [m€ F?SX æQÊ+ `²B- +¬ p M
+¬ i?'v F?| tY ç'vX
GK+ L?B M?bM GK+ o•M pÈB €M? K„i H¢ HšK- i?`M? F?~M ,
@ *¬M; iY ç9M; H" K°i #"+ [m•M iY- ?B m çQÊ+ +?¶ F?| tY +O iB m M[- Hm¬M #B
i?U+ i? ;B M ?B K i?'v5
GK+ o•M +Q`B F?´- i?ªM M?B M +'i iB M; ,
@ æWM; M; ?o i@i p i M?Q p"v- F€i?U+ i +| `i M?B m pB + Km®M ?ÄB +¬- M?Q
M M F?¬M; M|B i?b ?ÆMX
GK+ L?B H„+ ç-m ,
@ *?QM? pb p"v iB m M[KÈB #ªQ +¬M; iY H" K°i #"+ [m•M iY- #ÎB +¬M; iY +?Q iW
L; ?2 p"v- GK+ o•M #'i ;B€+ +Q`B M? - pšv i v ` ?B m`^M; GK+ L?B +| i? çBX
L^K i` M ;BQ`M; - GK+ o•M M?½M i?¬M #'i ç°M; M?bM H M i`¬M M?´- i•K bU i`Q /
M"v ç M u m pU+- i?U+ ` +?QM? #ªM i?•M GK+ o•M +kM; F?¬M; /€K +?„+ p"v H"
#•v ;BÎ +?`M; pšM +?Q çQ€M` KK+ çQ+? +O h? h?Ov GQmX L?È H¢B iW H¬M
K'v T?2M ;†T ;Đ b m M"v- +ª ? B ç m iQÆM; ç®B pmB p pÈB M? m- +?Q iWM; ç t
? v M`QX
*?d +| çB m- i`QM; F?QªM? F?„+ F?B h? h?Ov GQm #B i i?•M T?"M +O +?`M; - b
H" #ÎB +È ;b\ *ÁM M[- +, M +S p`Q [m M ? +O ? B M; Q`B- ?„M i`®i +m°+ Km®
F?¬M; +?`m ;BªB i?Q+? `ä`M; \ G`B ?„M M|B p /mv M K M? +O +?`M; +| i? H" ;
GK+ o•M i?U+ bU +| ç¬B +?9i KÆ ?²- pB + +?`M; ç M u m pU+ HB m +| T?ªB H" K°
?"M\ L?QM; +S KÆ ?² M?Q p"v i?b +| Q+? ;b- M M +?, M; +S K¢M? /¢M #QÊ+ iB T +
+ªK çQÆM; ç-m pÈB M?[M; F?| F?, M p` M; mv ?B K +O +m°+ çÎB\
L; ?o ç M ç•v- F?| 2 KB M; GK+ o•M MÎ MK +Q`BX \*QM çQ`M; +?`M; çB iW i`QÊ+ iÈ
i`QM; bU`M; #m°+ +O p"M K M? b Q\ L m ç½ M?Q p"v i?b ?½v t2K i`B + Q M #

h`QM; K`M ç K ?mM ?9i- GK+ o•M i?ŠM; çQÌM; iB M p T?Q i`QÈ+X L; v iW H9+ K
o•M ç½ T?€i tm'i v LB K h?–M " F?–M; M; WM; i?€K i?QM? ibM? ?bM? F?„T +?®M
M`v [m€ KS+ Fb [m€B- v LB K h?–M " #` K°i i?S; b ç| F€ H¢ H`K M?B m HQ¢M- +,
i?, K /Á #Q K"i b•m i`QM; ç°M; X ob p"v- imv +ªK i?`v p– +MM; H¢ HMM; M?QM; G
v LB K h?–M " - `9i L?Q v h•K >²M FB K- /MM; €M? b€M; çÄ `U+ +O i? M? FB K ç
[m M b€i ç°M; ioM? tmM; [m M?X

aÆM ç°M; M`v [mª i?U+ `i b•m- GK+ o•M çB p"Q +ª i`, K i`QÈM; KÈB ibK i?`v K°i ?
?B M # H®B `) F?€+ M? mX L?Q v i?–M FB K i` M çdM? ç–m GK+ o•M M; •M H M K
HQÈi K°i pÁM; [m M? ? M; - +?B m b€M; iWM; ;| + M?ÄX o€+? ç€ MÆB ç•v +| T?–
` m K¼+ Î M?[M; F?2 MSi- imv i ç®B F?–M; i?`v #`i F€ HQ`B ç°M; p"i M`Q- çB m M

h?m ?²B KK+ [m M; M?bM p"Q # H®B `)- GK+ o•M H–M HQÈi T?€i ` v LB K h?–M
_`i M? M? b m ç| - +?`M; ç½ #B i çQÈ+ ibM? ?bM? +O H®B `) # M i v i`€B- p®M
K°i F i; BÈB +QÌM; ç¢B p" F€ [m€B- t2K ` ç•v +?d H` H®B i?–M; ç M K°i çQÌM; F?

hbM? ?bM? H®B `) # M T?ªB +kM; M? M? +?|M; çQÈ+ T?ªM ?²B H¢B +?Q GK+ o•M
+?Q i?`v i`QM; H®B `) M`v +| `i M?B m M;ª F?€+ M? m- `i M?B m b|M; M?B m +ª
h?–M " - b•m T?Q i`QM; +ÁM +| K°i b® +?¶ `i i?–M #Q M[X

h?–M; iBM p H®B `) Î; B[ `i KÆ ?²- GK+ o•M i, M; i? K i–M b® v LB K h?–M " M?Q
çQÈ+ i? K +?9i; bX h`QM; ç| `M i`M; K°i p"i p– +MM; i?–M #Q +| i? #`B tQ+? iQ`
o•M T?€i ` F?B M +?`M; ç`M? #`i HU+X

amv iQM? K°i H9+ H•m- +m®B +MM; GK+ o•M [mv i ç`M? iB M p"Q T?Q H®B `) Î; B
+?`M; #¶M; M?B M +?`M ç°M; - K°i /ÁM; F?Q K¢M? K) /B +?mv M pÈB i®+ ç° `i M
F?B M +€+ ; B€+ [m M +O +?`M; M?Q K'i çB i€+ /KM; - M?½M i?–M +kM; F?–M; +€
#B M T?Q i`QÈ+X GK+ o•M H`T iS+ +® i`M ioM?– FBK [m M; #WM; b€M; F?„T iQ
T?€T [mv i K¢M? K) im–M ` F?B M F?m pU+ K'v i`QÈM; [m M? i`Î i?`M? K°i pMM;
#B i?ŠM pÈB /ÁM; F?Q HQm `vX

oÈB S?"i [m M; [m M? KbM?– GK+ o•M +| i? M?bM `ä K¼B p"i i`QM; F?QªM; F?–M
M?ì p"v +?`M; +| i? #bM? i?ªM iB M iB TX æB F?QªM; K°i im–M ?QÆM; - GK+ o•M
€M? b€M; M M #`i; B€+ i, M; i®+ - b m F?B `) [m # çQÌM; pÁM; - +m®B +MM; ç M ç
M9B H` pU+ i?ŠK b•m ç M +ª i`, K i`QÈM; - p– b® M?[M; ç®K b€M; K`m t M?– çÄ- i
HQÈM /QÈB pU+ i¢Q M M K`M b€M; M?`M M?¢iX S?Q ç®B /B M +ÁM +| K°i çQÌM;
€M? b€M; +QÌM; ç° p– +MM; K¢M? F?B M +Y ç°M; i`–M; `i +?|B K„iX

9RRX *?QÆM; 9RR >mv M h?9 æ°M; h?B M

*ÁM M[- ?bM?ªM? M?[M; €M? b€M; HQm ç°M; M?'T M?€v F?–M; M; WM; ç| - i?2Q v
+?QM? /Q K°i HQ¢B p"i +?`i Î i? F?Q i¢Q M M- # M; Q`B +| p ; B®M; K°i HQ¢B ?²
i?ìB [mo ç¢Q +?mv M ç°M; +O +?9M; +kM; +| [mB Hm"i M?'i ç`M?– iU M?Q K°i H
+ªM i`Î- #ªQ p +€B; b ç|X

h`QM; F?–M; ;B M ioM? H†M; - GK+ o•M pm®i p2 hS GBM? i?–M i?9 i` M p B- ?ÄB
@ æ¢B GBM? M?B- M; QÆB +| M?"M i?`v MÆB ç•v ?`K +?S K°i i?S; b ç| p– +MM; F
hS GBM? i?–M i?9 H9+ H„+ ç–m ç€T,

@ LÆB ç•v `i i` K–M- +| K°i bS+ K¢M? i?–M #Q M`Q ç| ç M; [m`v M?B m i X L; Q`
ç•v +ÁM iB K`M K°i HU+ HQÈM; p– +MM; K¢M? K)- M?QM; Hm–M `i F?–M; `ä `"
i?S; b ç| +?2 T?O- F?–M; / ; b H°` X \*ÁM K°i çB m M[ H` /QÌM; M?Q Î ç•v +MM; K
p`B F?–M; ;B M F?€+ M? m- ; B[+?9M; çQÈ+ HB M F i #^M; K°i T?QÆM; i?S+ ç†-

GK+ o•M F?) ;B"i KbM?– M?bM hS GBM? i?–M i?9 K°i H9+ `²B #`i; B€+ çQ K„i ?
ç M; /B +?mv M F?–M; M; WM; T?Q i`QÈ+ - M? ; B¼M; ,

@ "i Hm" M MÆB ç•v +| Fb #Q ç M i? M"Q- i +kM; [mv i T?ªB ibK ?B m K°i +?mv M; QÆB i?b b Q- +| ç²M; w çB +MM; i F?¬M; - ? v Km®M HQm HçB ç•v- ? v M; QÆB hS GBM? i?¬M i?9 €M? K„i +?, K +?9 M?bM tm®M; /QÈB pU+ b•m `²B M|B pÈB GK+ @ h +ªK i? 'v /QÈB ç€v pU+ M"v +?„+ +?„M +| K°i bBM? p"i M"Q ç| `i +QìM; ççB- H-M t2K i? M"QX L m M; QÆB tQM; pB +i?b [m v HçB MÆB M"v ibK i - i b) +?ìM GK+ o•M BK H†M; K°i H9+ `²B ;"i ç-m,

@L?Q p"v +kM; çQÊ+- M?QM; M; QÆB M?È T?ªB ? i bS+ +~M i?"M- imv i ç®B F?¬M iMv iB M- M m F?¬M; i b) #` M; QÆB ?çB ç M K„+ F i i`QM; M"v ç"vX hS GBM? i?¬M i?9 +i KbM? # v H M F?¬M; i`mM; - M?bM GK+ o•M `²B +i ;B¼M; F @L; QÆB v M i•K- #•v ;Bì i ç½ ?Q" M iQ" M i`QîM; i?"M? - F?ª M, M; çB m F?B M bS çç i ç M KS+ i?m T?€i iMv w- b) F?¬M; tªv ` +?mv M ;b M?Q i`QÊ+ FB M[ç•mX GK+ o•M M?bM M| pÈB €M? K„i ?Q" B M; ?B M?QM; F?¬M; M|B i? K M?B m- +?"M; M ?QÈM; ç®B /B MX S?Q b m- hS GBM? i?¬M i?9 +kM; F?) ; -K H M K°i iB M; - M? i®BX

h`QM; ? M; ç°M; i?¬M #Q #¶M; tm'i ?B M K°i ççQ tQ+? ?²M; [m M; K M; # v M; M i?ŠM; p T?Q bÆM ç°M; +?|B HÁ ç®B /B MX E?B ççQ ?²M; [m M; # v çQÊ+ MY ç iS T?QÆM; ç°i M; °i i, M; M? M? i®+ ç°- i`QM; +?ÈT K„i ç½ içQ M M K°i pMM; [m M; +?|M; ?bM? i?"M? K°i i`"M T?€T ?bM? i`ÁM M; v i` M KB M; pU+ ç2M ?mM ?9i- p HÈT HÈT tmv M M; M; /¼+ M?Q K°i K" M b Q /"v F`i çm M? m +?B m b€M; F?„T #- GK+ o•M M?bM +ªM? iQÈM; i`QÊ+ K„i M?QM; F?¬M; ? +ªK i? 'v #i M; i- M?[M; p i`QM; /U iQM? +O +?"M; M; v iW F?B KÈB iÈB ç•vX GK+ o•M ;BªK i®+ ç°- pW T i?, K /Á ibK ?B m bU #Q ~M i`QM; i`"M T?€T i`QÊ+ K†i- pW F?¬M; M; WM; +?9 w [n p` ç°M; ioM? tmM; [m M?X æ9M; H9+ 'v- p- p" M M?[M; iB b€M; +?²M; +?ûQ #i M i?2Q K°i [mo ççQ Fb Hç F?| M„K #„i- i`QM; +?ÈT K„i ç½ ?bM? i?"M? K°i i`K HQÈB H9+ +~M; p•v +?†i H'v +?"M; X

*ªK M?"M €T HU+ p" M; mv ?B K ç M; ç M ; -M- €M? K„i GK+ o•M i?Q€M; #B M ç´B M; QìB +?B m b€M; `U+ `Ð- S?"i K¬M p¬ i?QÈM; ?° i? T?€T [mv i #ªQ p #ªM i?•M +QìM; T?ÁM; M; U F i ;BÈB- GK+ o•M #„i ç-m ç°M; i?•M- /B +?mv M M? M? +?|M; +Q T?S+ içT pÈB K°i T?QÆM; i?S+ Fb [m €B /U i` M çQìM; i?, K /Á +O v LB K h? - `) M; Q†i M?^K ibK H®B i?Q€i F?ÁB KçM; b€M; # Q p•v [m M? KbM? K¶B H9+ K°i b p"v T?ªB ç M ?ÆM K°i im-M ?QÆM; K" `®i +m°+ GK+ o•M pšM F?¬M; +| +€+? M"Ç bS+ FBM? M; ç+X

GK+ o•M /WM; ?ŠM M; QìB HçB- pW +?®M; çÐ €T HU+ ç€M; bÊ ç| - pW bmv M; ?o +¬M; X E iW F?B tm'i ççQ ç M M v- ç•v H` H-M ç-m iB M +?"M; i?'i #çB i`QÊ+ K° +?"M; ;†T p" M K v ? v #îB ?B M içB +?"M; +?Q bmv tûi F„- ?Q†+ H" +ÁM HQ /Q M +m®B +MM; GK+ o•M /¬M ?B m çQÊ+ M; mv M /Q p'M ç - i'i +ª ç m +| HB M [m M ç ç•vX

h?2Q GK+ o•M T?•M iQ+?- bî /o H-M M"v v LB K h?¬M " F?¬M; i?, K /Á +?QM? t€+ /Q ç•v H` MÆB Fb #Q M?'i u m pU+- i²M içB K°i HU+ HQÈM; i?¬M #Q M"Q ç| [m'v M| K'i çB iQM? +?m~M t€+ p®M +|X L m [mª i?U+ M?Q p"v i?b pB + +?"M; F?¬M; i? +?ŠM; +| ;b [m € #i M; i +ªX

L?"M i?S+ `ä M; mv M M?•M- GK+ o•M H" T iS+ i?m ?²B v LB K h?¬M " - FBK [m M; +?|M; +?mv M i?"M? ?„+ b„+ K K M; - J i¬M; h•K .K+ o¬ L; •M çQÊ+ iQ" M HU+ i?E F?„T iS T?Q i`"M M; "T iBM? i?¬M /` HU+ p¬ +MM; i" M- /MM; i-M b® +U+ + Q T? [m M?X

h`QM; F?B i?, K /Á- GK+ o•M T?€i ?B M iBM? i?¬M /` HU+ +O KbM? ç M; +?`m HU K°i HU+ HQÈM; K M; iQM? +?'i iQÆM; iU ç M; ç®B F?€M; K½M? HB i pÈB iBM?

M;WM; ?9i H'v +?•M M;mv M +O +?™M;- M;;M +?†M F?¬M; +?Q iBM? i?¬M HU+ T
H9+- +m®B +MM; GK+ o•M ç™M? T?ªB /WM; i v pb T?€i ;B€+ T?QÆM; €M M"v F?¬
hB T iK+ ç®B +?¼B pÈB M?[M; [m M; ¢M? pšM ç M; # v HQÊM- b„+ K†i GK+ o•M
i"™M T?€T Fb [m€B p¬ / M? M"v [mª i?U+ HÊB ?¢B ç M p"v b Q\ E?¬M; ?ŠM5 *?d
i?B i H"™T Î MÆB M"v- +?`m ¢M? ?QÎM; +O HU+ HQÊM; i?¬M #Q tmM; [m M?- F?B
M?B m- F?† i"™T i`mM; iBM? i?¬M M M F?¬M; i? ?† ;BªBX
h?m ?²B K K M; # Q #¼+ [m M? i?•M- GK+ o•M M? M? +?†M; i`B M F? B >Q o¬ E?
i?Y M;?B K ;Bª i?B i pW `²B +O KbM?X GK+ o•M M? M? +?†M; i?m çQÊ+ F i [mª
M?[M; €T HU+ K¢M? K) tmM; [m M? +?d /²M p i?•M M;QÎB +?S +,M #ªM F?¬M; H"
ç†- GK+ o•M #„i ç-m /B +?mv M M? M?™M; M?Q #†M; ¢M?- iWM; +?9i tmv M [m i`
JÈB ç-m K¼B pB + /B M ` `i i?m"™M HÊB- M?QM; F?B GK+ o•M iB M ;¬M ç M p™M?
[m€B ç† #¶M; M?B M ?Q€M +?mv M p` i`Q- i`i +ª bS+ K¢M? iQ™M i"™M i"™T i`mM; /²
i?`v #`i´M- GK+ o•M M? M? +?†M; [mv i ç`M? i`B M F? B v LB K h?¬M " i? K H¬M
i`QM; H9+ i`B M F? B +MM; >Q o¬ E?¬M; L;•M- v LB K h?¬M " H¢B çQÊ+ ;BªB i?
?½K H9+ i`QÊ+¬M? M? +?†M; iBK ` #Q K"i +O i"™M T?€TX GK+ o•M +kM; ?¼+ çQ
smv M [m pU+ i?ŠK- çB ç M KB M; çQÎM; ?¬K F?€+- GK+ o•M HB M i?m ?²B >Q o
p` v LB K h?¬M " X Zm M b€i # M i`QM; ç°M; - +?™M; M?"™M i?`v M; m²M b€M; F?¬M
+O €M? b€M; ç½+ † bU T?ªM t¢ T?•M i€MX GK+ o•M iB T iK+ çB K2M i?2Q çQÎM;
+?™M; T?€i ?B M i` M p€+? iQÎM; +† `i M?B m ?bM? p) ?™M; i`K HQ"™B i?9- i`i +ª ç
[m€B p" ?bM? i?M Fb /` ?B K i?`v- /QÎM; M?Q ç½ i²M i¢B iW `i H•m i`QÊ+ ç•v `²B
æB i? K F?QªM; +?K+ i`QÊM; - pQÊi [m KQÎB # F?9+ [m M?- +m®B +MM; GK+ o•
b€M;X æ•v [mª H" ç` T?QÆM; i?¬M #Q p¬ +MM; - M m F?¬M; i"™K„i M?bM i?`v-
aÆM ç°M; F?¬M; HÈM M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; - +?d `°M; F?QªM; KQÎB i`QÊM;X L
#† p€+? ç°M; H¢B tm`i ?B M K°i +€M? +Y #Q K"i ç-v p i?¬M #QX æ† H" K°i +€M?
i?m, iBM?- i`¬M; t M?Q K°i i`K ;QÆM; - # K†i ?™Q [m M; çO K™m b„+ +?ÊT b€M; H
hB M ç M ;¬M +€M? +Y - GK+ o•M T?€i ?B M çQÊ+ i` M # K†i M?Q i`K ;QÆM; `v i
M?[M; ?bM? #€+? i?9 ;B Q +?B M pÈB M?B m i`¢M; i?€B /B M #B M F?€+ M? mX
+† F?B H¢B ?B M HB M # +QM F?¬M; M;WM; ç€M? M? m- F? B mv i`B M i? - /QÎM
#€+? i?9 i` M? ?MM; `i +?B iB iX
GK+ o•M H†M; M;QÎB [m M b€i ?²B H•m `²B #`i ;B€+ i?®i H M FBM? M;¢+,
@ æ•v +?QM? H" #€+? i?9 imv i Fo- i?"i F?B M M;QÎB i FBM? ?Q™M;X _®i +m°+ H
H"K i? M"Q M† +† i? /B M ` M?Q p"v K½B F?¬M; M;WM;\
hB M; M†B pW /Si- €M? b€M; i`QM; bÆM ç°M; #¶M; i`Î M M +?†B HÁ - p¬ p™M [m M
+€M? +Y i?m, iBM? /B +?mv M pÁM; [m M? ç°M; - p•v [m M? GK+ o•M F?¬M; M;W
h?`v +ªM? iQÊM; `v- GK+ o•M i?Q¢i ç-m FBM? ?½B M?QM; M? M? +?†M; F?¬B T?K
?bM? #€+? i?9 ç† imv KÈB M?bM /QÎM; M?Q ç M; M?^K p™Q +?QM? KbM?- M?QM; i
M?[M; iQ i? bÆM +†- i`i +ª +?d çÆM ;BªM H" çQÊ+ +?mv M iW i`K +Y ;QÆM; i?C
ç°M; - iB M ?™M? ;B Q +?B M K" i?¬BX L?[M; ?bM? ¢M? ?mv MªQ ç† +,M #ªM F?-
F?B M M;QÎB i +†ªQ ;B€+ M?Q i?"iX
GK+ o•M id Kd i?2Q /äB M?[M; ?bM? #€+? i?9 +?mv M ç°M; F?¬M; M;WM; - M?† bU
LB K h?¬M " - +?™M; M? M? +?†M; b„T t T çQÊ+ i?™M? K°i HQ¢B imv i F„ +¬M; i?C
K¶B K°i v m i?9X h?Q¢i ç-m imv i F„ M"v ;²K ;¬M M;™M +?B m i?S+ +O iQ™M #° v
bU [m M b€i p™ T?•M iQ+? +O GK+ o•M- M?[M; +?B m i?S+ M? M? +?†M; çQÊ+ iBM
K°i #° #€+? i?9 F€ ?¼+ ?Q™M K„ ç½ çQÊ+ ?bM? i?™M?X "° imv i F„ M"v +† i`i +ª i€
o•M ;¼B M† H" "€+? h?9 G,M; h?B M- M;K w ó#€+? i?9 i` M? ?MM;ôX
GK+ o•M K°i H¬M M[?QÈM; bU +?9 w p™Q +€M? +Y i?Ov iBM?- i` M ç`v- ?bM? #
+?mv M F?¬M; M;WM;X

Zm M b€i K°i H9+ H•m- +?`M; i?-K M?O,

@ E?mM; +Y #Q K"i i`QM; ç°M; ç€ M`v T?ªB +?,M; +?d ç ;?B H¢B imv i?¼+ +`tQ
i`QM; ç! ? v F?¬M; \ h? K M[ - ç•v`®i+m°+H`K°i+€M?+Y ? v H`K°i F?mM; FQM
+! i? T?•M ç`M?`ä`M; \ L m H`+Y i?b H`K b Q KÎ` çQÊ+ - +ÁM M m H` FQM? i
;b\

GK+ o•M pW bmv M;?o- pW M?bM i`K +Y pÈB M?[M; ?bM? i?M #€+? i?9 ;B Q i
ç-m +?`M; i?'v i`i +ª ç m`i #bM? i?QÌM;- M?QM; b m K°i H9+ imv i ç®B i`T i`mM
F?mM; +ªM? i`QÊ+ K„i+m®M ?9i- iQ`M i?•M M;•v M?bM F?¬M; ç°M;- K½B K°i H9+
F m H M- +ª M;QìB M?ªv HMB p b m- i?Q€i F?ÄB /ÁM; bmv iQ i`B M KB MX

a m F?B idM? i€Q H¢B- GK+ o•M +9B M?bM iQ`M i?•M KbM?- F?¬M; T?€i ?B M i
+?`M; ç°i M?B M idM? M;°- F?¬M; FbK M´B i?®i H M,

@ h?b` H` p"v5

L!B tQM;- +?`M; H¢B iB T iK+ iB M H¢B ;-M +€M?+Y ?ÆM- i`T i`mM; iBM? i?-M
h?ìB çB K M`v- GK+ o•M ç½ T?€i ?B M` K°i b® #Q K"- M?QM; T?Q b m M?[M; #
çÊB +?`M; T?Q i`QÊ+ p`K¼B +?mv M F i+m°+ b)` b Q\

9RkX *?QÆM; 9Rk "'i hQÌM; *?B h`B m UçB K "€Q \*?ŠM; G`M?V

h`QM; T?ÁM; \*`M L;mv M +?•M M?•M- M,K M;QìB +O .`+? pB M ç M; +MM; #`M #
>mv M •K +?•M M?•M H M iB M; i`QÊ+,

@ hbM? ?bM? ?B M M v K¼B M;QìB ç m`ä +ª`²B- +€+ + Q i?O +O HB M KBM? ç
M?Q F?¬M; i? i`¬M; çÊB ;b Î ?¼M[ X \*?9M; i i`T i`mM; ç M ç•v H` ç bmv iQM? p
;BªB [mv i iB M? i? X

hoM? L;mv i ç¢B bQ i? M`^M; ,

@ J°i b® pB + +! i? #`M #¢+ Î ç•v M?QM; imv i ç®B F?¬M; M M iMv iB M ç2K` M
b) +?d +`M; +?m®+ i? K T?B M T?S+ K` i?-BX hmv ?B M M v +?9M; i B +kM; +ª
;-M M?Q ç½ K'i ? i HÁM; iBM p`Q HB M KBM?- M?QM; +?„+ ?ŠM #¼M ?¼ +kM; #U+
;Bì +?9M; i i? ?B M i?€B ç° #i K½M` M;Q`B- b) +! H9+ tªv` tmM; ç°i- M?Q p"v

>mv M •K +?•M M?•M iÄ p TªM ç®B,

@ *! ;b TªB bÊ +?S- bU i?"i pŠM H` bU i?"i- ?Q`M +ªM? ?B M M v #'i F€ B +kM; i
ç M;QìB i M!B\ >ÆM M[- HB M KBM? ;Bì +?ŠM; TªB ç M; i?'i #¢B i?ªK ?¢B b Q
pŠM F?¬M; +! #'i F€ T?QÆM; €M ;BªB [mv i M`Q- +?d +Q`9i Î ç•v H`K +QM`M - i?

hoM? L;mv i ç¢B bQ i?'v p ;B`M /[+O >mv M •K +?•M M?•M # M ?ÄB,

@ aQ ç M!B HB M KBM? F?¬M; çQ ` çQÊ+ T?QÆM; €M ;BªB [mv i- p"v i?2Q ç -
TªB\

>mv M •K +?•M M?•M i`ª HìB,

@ S?•M iQ+? iB M? ?bM? ?B M i¢B- +! i? i?'v HK+ pB M ç½ K'i iS pB M- +?d b!i H
?¼+ pB M K` i?-BX h?2Q HìB "€+? GBM? M!B i`QÊ+ ç•v i?b HK+ pB M +m®B +MM
pB M F?! i`€M? F?ÄB b® K M? ç½ ç`M?X ob i? - i`QM; iB M? +ªM? M`v- çB m ç-m
GK+ oB M HB M KBM? M M ?`M? ç°M; H` H`K b Q +! i? /mv i`b bU i²M i¢B +O M?
i? i?U+ bU tªv` X L?QM; ?½v t2K ?¼ ç½ H`K M?[M; ;b\

L;?2 >mv M •K +?•M M?•M M!B p"v- K¼B M;QìB ç m ;"i ç-m ç²M; iB M?- iÄ w HìB -
i?U+ bU`i +! HwX

S?QM; oB M .QÆM; çSM; # M i€M i?QÎM; ,

@ aQ i?9+ M|B ``i ç9M;- +?d ç€M; iB + HB M KBM? #•v ;B`i?U+ +?`i/Q i K T?€B H
çQÊ+ t T H`i?S v m K`i?¬B- #¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; +ÁM +QB +?9M; i ` ;b M[
;B M ?B M M v- +| i? i?v `ä +?¶ /U i?U+ bU +O HB M KBM? +?QM? H`o•M *?B
o¬ ;BÊB- +ÁM +?9M; i p¬ ?bM? +?mM; ç½ i`Î i?`M? M?•M i® +| ? v F?¬M; ç m +?S
>mv M •K +?•M M?•M #U+ KbM? M|B,
@ æ½ +QB i?Q`M; +?9M; i ç M p"v- +È b Q # M ç-m +ÁM ç M;?` HB M KBM? H`K
[m v HçB .`+? pB M- +„i çSi [m M ? pÈB #¼M ?¼X
L;?2 +•m M"v- *`M L;mv M +?•M M?•M ;„i,
@ *?È M|B +`M- ç•v H` >Q aÆM +?S F?¬M; T?ªB .`+? pB M- M?[M; H`B F?¬M; M
+kM; F?¬M; +ÁM bÈK- K¼B M;Q`B K m i`Î p T?ÁM; M;?d M;ÆB- M m +ÁM ;b F?¬
M?Q +?ŠM; +| +?mv M ;b- K¼B M;Q`B ?B m +ª +?S\
>mv M •K +?•M M?•M F?) ó?Wô- çSM; /"v #Ä çB- i?¬M b„+ iÄ p ``i #`i #bM?X "®M
+?d #B i M?bM M? m +Q`B F?´- b m ç| H-M HQÊi` p X
*MM; H9+ 'v- /QÈB +?•M M9B >Q aÆM ?`Q [m M; H|2 b€M;- tm`i ?B M #|M; ?bM? -
>Q aÆM ?MM; po ç M; ç®B K†i pÈB M;mv ?B K +`M F - >çQ o•M +Q bo F?¬M; F
+?|M; i?2Q çQ`M; M9B K` çB- +?ŠM; K'v +?®+ ç½ H M ç M çdM? >Q aÆMX
_aQ K„i K°i HQÊi [m M? [mªM; i`Q`M; HçM? H)Q ?Q M; p„M;- >çQ o•M +Q bo +ªK M
MÆB ç•v +| +?9i #`i `MX G†M; BK bmv M;?o K°i Hêi- +Q bo HB M #QÊ+ ç M #B i p|
pB M- ç`M? ?ÄB K°i +?9i ibM? ?bM? HB M KBM? K'v M;`v ;¬M ç•v `²B KÈB iQM? +
hB M p`Q #B i pB M +O GK+ oB M HB M KBM?- >çQ o•M +Q bo M?bM b M; T?Q i•
.`+? pB M- M?QM; H9+ M"v F?¬M; ;B M ?Q`M iQ`M v M „M;X æSM; HçB K°i H9+ -
@ MÆB M;?d M;ÆB +O L?Q pB MX oW +`i çQÊ+ p`B #QÊ+ - ¬M; #¶M; M;?2 i?v i
ç M- HB M /WM; +?•MX
Zm v M;Q`B HçB- >çQ o•M +Q bo i?v K°i ;B M T?ÁM; Î T?Q i•v +Y #`i KÎ- .`+? pB
K†i ç-v •m HQ t¬M; ` F?ÄB T?ÁM;- €M? K„i ?QÈM; i?ŠM; p T?Q +?•M i`ÎB t t X
:-M M?Q +?d i`QM; ;B•v Hêi- iS p` + Q i?O .`+? pB M +ÁM HçB ç m M;?2 iB M; +?
•K +?•M M?•M- F?¬M; ?B m ç½ T?€i bBM? bU ibM? ;bX
@ aQ ç - ç H`K b Q p"v- b„+ K†i +| p F?€+ i?Q`M;- T?ªB +?,M; ç½ tªv ` +?mv M ;
*`M L;mv M +?•M M?•M KÎ KB M; ?ÄB pÈB p M;ç+ M?B MX
E?¬M; ç i•K ç M H`B i?„+ K„+ +O bQ ?mvM?- €M? K„i >mv M •K +?•M M?•M pšM
ç| K•v ç2M iWM; ç€K ç M; +m²M +m°M M?Q Km®M Mm®i i`¼M K†i i`ÎB çÄ `U+X
L?"M i?v p F?€+ i?Q`M; i`QM; #B m ?B M +O >mv M •K +?•M M?•M- hoM? L;mv
@ aQ ç - T?ªB +?,M; ç ç½ +ªK M?"M çQÊ+ çB m ;b F?€+ Hç `²B- M m F?¬M; +È b
hoM? L;mv i +?Q /Si +•m i?b Gw >Q`M? S?B çSM; +çM? ç½ T?€i ?B M ` bU +| K†
KbM? p°B M|B,
@ J¼B M;Q`B t2K Fb - L?Q pB M >çQ o•M bQ #€ ç½ i`Î p `²BX
*`M L;mv M +?•M M?•M- hoM? L;mv i ççB bQ- S?QM; oB M .QÆM; M;?2 p"v ç m
+?d i?v >çQ o•M +Q bo ç M; çB iÈB- i`i +ª ç m iB M ç M +?`Q ?ÄBX
a m K`M F?€+? b€Q- >çQ o•M +Q bo HB M p`Q i?ŠM; p'M ç ,
@ *?ŠM; ? v >mv M •K ççQ ?[m ;†T +?mv M ;b p"v- i`¬M; b„+ K†i /Q`M; M?Q +| çB
*`M L;mv M +?•M M?•M H„+ ç-m i`ª H`B,
@ "¼M i +kM; ç M; i?v Hç M?QM; +?Q F`T ?ÄB `ä t2K H` +?mv M ;bX

.Si HÌB- *`M L;mv M +?•M M?•M iB M ç M +çM? >mv M •K +?•M M?•M- M? ;B¼M;
@ aQ ç - ç b Q p"v\ _@i+m°+ +| +?mv M ;b\ >½v +?Q K¼B M;QÌB +MM; #B i ç QÊ-
>mv M •K +?•M M?•M [m v ç-m HçB- i`QM; p HçM? HMM; F?¬M; ;B'm M' B bU ç m
i? HQÆM;,
@ aQ ?mvM?- pW `²B ?mvM? F?¬M; +ªK M?"M ç QÊ+ +| ;b ç| `i #i i?QÌM; b Q\
*`M L;mv M +?•M M?•M F?) ;B"i KbM?- [m v b M; M?bM hoM? L;mv i ç çB bQ H9+
?B m M?Q KbM?- ?ç i?'T ;B¼M;,
@ .QÌM; M?Q i +| +ªK ;B€+ iBK ç" T M? M? ?ÆM M?QM; F?¬M; i?U+ bU `ä `M;- b
i? F?¬M;\

hoM? L;mv i ç çB bQ ;"i ç-m M|B ,

@ " M M½v Km°B +| +?9i +ªK ;B€+- ç M; M;?o t2K `@i+m°+ tªv ` +?mv M ;b i?b #
>mv M •K bQ ç M M pšM +?Q ibK ` ç-m K®BX

G" T iS+ €M? K„i K¼B M;QÌB ç m ?QÈM; p >mv M •K +?•M M?•M- M?bM ¬M; i p
ç m +| K°i /U +ªK #i M i`M M;"TX h?'v K¼B M;QÌB ç m [m v b M; KbM? /Á ?ÄB-
i?Î /"B K°i iB M; ç-v #B B- +?d H„+ ç-m F?¬M; M|BX hS p` + Q i?O .`+? pB M +
F?¬M; iB M M|B i? K- +?d M?bM >mv M •K HQ H„M;X

>çQ o•M +Q bo ç SM; M;Q`B i?'v F?¬M; F?Q +,M; i?ŠM; ? i bS+- HB M i`-K iQ K°i
T?€ pĐ bU v M H†M; ç€M; bÊ ,

@ a€M; bÈK M v i iW .`+? pB M `ìB çB- pW KÈB ç M ç•vX h`QÈ+ F?B +?B i v- >m
+?mv M HÌB ç M +?Q +€+ p`- /†M +€+ p` K¼B +?mv M M M +~M i?"M ?ÆM M[X

*`M L;mv M +?•M M?•M M;?2 p"v M;•v ` - p°B p`M; ?ÄB HçB ,

@ >| ` b m F?B `ìB Gç+ .QÆM;- +Q bo ç½ ç M .`+? pB M #¼M i - ? M +?B F?¬M;
M;"BX sBM ?ÄB bQ ?mvM? i pšM ´M +?S- ibM? ?bM? #¼M ?¼M ÆB ç| ` b Q `²B\
>çQ o•M +Q bo ;B¼M; +| +?9i +ªK t9+- i`ª HÌB ,

@ *?ŠM; /€K M|B ç M i@it'm ;b- ibM? +ªM? .`+? pB M ?B M M v +kM; ;†T F?€ M?B
?[m +ªK M?"M M;mv ?B K ç M; ç M ;-M M M ç½ ;BªB i€M iQ`M #° ç iY .`+? pB M-
+?•M M?•M p` hY .QÆM; +?•M M?•M ` +?d HQm HçB KQÌB H,K ç iY T?´ i?¬M;X

GÌB >çQ o•M +Q bo pW /Si- .`+? pB M K'v M;QÌB M?bM ¬M; ç-v HQ •m- ?B M M?
+•m M|B ç|X

a„+ K†i hoM? L;mv i ç çB F?) #B M- p°B ?ÄB ,

@ *ÁM L;çQ hmv i p` o•M S?QM; i?b b Q- +?9M; +ÁM Î .`+? pB M F?¬M;- +È b Q
>çQ o•M +Q bo i?Î /"B ,

@ >mv M L;¼+ H½Q ?[m ç½ bÈK ibK Hw /Q #ªQ ?¼ `ìB F?ÄB .`+? pB M iW K'v M
F?¬M; `ä imM; iQ+? +O ?¼X

>B m `ä ~M w- hoM? L;mv i ç çB bQ i?-M b„+ i?ªK ççK i?@i H M ,

@ E?¬M; i? ç QÊ+- i F?¬M; iBM- içB b Q HçB M?Q p"v +?S\
*`M L;mv M +?•M M?•M- Gw >Q`M? S?B- S?QM; oB M .QÆM; b„+ K†i m €K- ?B M M
ç°M; +O >mv M L;¼+ +?•M M?•M X >mv M •K +?•M M?•M pšM BK H†M; iW M½v-
iB M; ,

@ L|B p"v i?b +ªK ;B€+ pW `²B +O i ç½ F?¬M; b B- pb b Q- pb b Q HçB i? \
hWM; HÌB +?i p'M K M; i?2Q M¶B ç m i?QÆM; F?¬M; + K HÁM;- F?B M #-m F?¬M
p`B T?-M •m HQX

@ aQ ç - `®i +m° + ç ç½ +ªK M?"M çQÊ+ ;b- K m M|B ` +?Q K¼B M;QÌB +MM; #B i
p"vX

*"M L;mv M +?•M M?•M ?ÄB >mv M •K +?•M M?•M pÈB M;[F?Q b®i `m°iX

*QÌB i? HQÆM;- >mv M •K +?•M M?•M i?'T ;B¼M; i`ª HÌB,

@ G9+ M½v ç ç M; M;²B i` M ;BQÌM;- #¶M; M?B M K°i +ªK ;B€+ #'i M p¬ +MM; K½
iU M?Q #ç i K•v T?€ i`ÌB- pQÊi +ª i?ÌB ;B M p" F?¬M; ;B M- ç°i M;°i p" i?¬M #Q p
ç M; /B M ` M; v b€i p€+?- ? i i?ªv ç m `i `ä `M;X

L„K i v >mv M •K- *"M L;mv M +?•M M?•M ?ÄB /²M,

@ o b m i?b b Q- ç +ªK M?"M i? K çQÊ+ M?[M; ;b M[- K m M|B ` çBX

>mv M •K +?•M M?•M H„+ ç-m ç-v ç m i?QÆM;- i? M `^M; ,

@ E?¬M; +ÁM ;b +ª- p b M?[M; +ªK ;B€+ ç| ç½ #B M K'i ? i`²BX

*"M L;mv M +?•M M?•M i€B K†i- HMB p b m ? B #QÊ+ - KB M; K'T K€v ;b ç|X

hoM? L;mv i ç¢B bQ idM? i€Q H M iB M; ,

@ aQ ç - i?2Q HÌB ç M|B i?b `ä `M; .`+? pB M ç½ tªv ` +?mv M F?¬M; ? vX L?Q
M`v- +?9M; i b) F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„M çQÊ+ çB m ;b +ª- ç +| i? M|
+?9M; i iWM; #QÊ+ T?•M iQ+? K¼B +?mv MX

>mv M •K +?•M M?•M [m v b M; M?bM ç¢B bQ- €M? K„i p¬ +MM; T?S+ i¢T- ç€T,

@ aQ i,- i`QM; iS pB M +O .`+? pB M +?9M; i - p •K .QÆM; i?m"i b®- +| i? M|B
i?¬M; M?'i p" +kM; `M? M?'i p +?B K iBM? çQ€M iQÊM;X oW `²B F?B +ªK i?'v #'
ç M +?QM? H" .`+? pB M tªv ` +?mv M +?ŠM; H`M?- p b p"v ç ç½ #'K ç®i M;|M i v
bU [m€ `ä `M;- ç M KS+ ç F?¬M; Km®M iBM H" i?"i- ç²M; i?ÌB K¼B M;QÌB +kM; b

@ aQ i?9+- `®i +m° + i?9+ ç½ iQM? çQÊ+ M?[M; ;b- K m M|B +?Q K¼B M;QÌB +MM

Gw >Q`M? S?B M?bM >mv M •K +?•M M?•M- #'i M ?ÄBX S?QM; oB M .QÆM; çSM
M?B M +kM; K M; +MM; i•K i`¢M;X

>mv M •K +?•M M?•M +QÌB ç m F?'- M?bM H M #-m i`ÌB ç-v K•v- +'i ;B¼M; ?Q M;

@ *ÁM M?È F?B HK+ pB M ç'm pã- +?QÎM; ;B€Q bQ ?mvM? M|B H" +?d çQÊ+ ? B M
çB- ç€M; iB + /Q hY .QÆM; bQ ?mvM? i?B i i? [m€ M M >mv M L;¼+ bQ ?mvM? ç½
/UX E?B 'v- i?"i HÁM; i F?¬M; T?K+- ç M #•v ;BÌ i pšM Km®M i` M? + Q i?'T pÈB
+ÁM +Æ ?°B `²B

L?bM ¬M;- K¼B M;QÌB i?Qç i ç-m iÄ p F?| ?B m- i mv M?B M F?B M;?2 ç M +?[+m
hoM? L;mv i ç¢B bQ b„+ K†i ç m ç¢B #B M- +ª #®M M;QÌB ç²M; i?ÌB M„K H'v v T?K
?ÄB HÈM,

@ *€B ;b- ç M|B ;b\ *?„+ +?„M ç M?-K `²B- ç•v F?¬M; i? H" bU i?"i- F?¬M; i? ç

L?[M; iB M; F m ;"Q çB M +m²M; ç-v p M;?B M;|p M; H M- #'i F H" *"M L;mv M -
ç¢B bQ- Gw >Q`M? S?B ? v S?QM; oB M .QÆM; ç m F?¬M; i? iBM p"Q i B KbM?X

>çQ o•M +Q bo idM? i€Q çSM; +¢M? iW i®M +'i ;B¼M; ,

@ E?¬M; i? - b€M; M v F?B i `ÌB F?ÄB MÆB ç'v- K¼B +?mv M pšM i¢K ´M K"- H`K

9RjX *?QÆM; 9Rj h?QÆM; h M; hbM? >Q`B

@ " M M½v- +ªK ;B€+ #'i M ç| bÎ /o K½M? HB i ç M p"v- +| i? tmv M [m i?B M b
hY .QÆM; ç½ T?€i ç°M; >mv M .QÆM; :BªB h? ç¢B T?€T- /MM; i?•M i? i`¼M; i?
K¢M? ;'T #ªv H-M- M?|p"v bBM? ` i•K MB K p¬ +MM; K¢M? K) +| i? i`mv M i?Š

"^M; F?¬M;- pÈB im pB +O bQ ?mvM?- i?Y ?ÄB HB m pÈB F?Q^M; +€+? t ç M p
çQÊ+ `ä`M; M?Q i? +?,M;\

@ E?¬M;5 E?¬M;i? M?Q p"v5 h F?¬M;iBM5

hB M; ?ûii?`ii? M? p M; H M- \*`M L;mv M +?•M M?•M ?B M M?B M F?| i? +?'T M

G9+ M`v- K¼B M;QÌB i`QM; pB M ç m M;?2 iB M; FûQ iÈB- i"Ti`mM; pÁM; [m M?

E?B #B i`ä K¼B +?mv M- + Q i?O +€+ pB M ç m iB + i?QÆM; M O B X S?€T Zm^
iB M; ,

@ *€+ p`ç¢Q ?[m F?¬M; M M [m€ H Q H„M;- H Q ¢B +^K S M; i•K H B M? M`v imv H` #
+?•M- M?QM; F?¬M; T?^B H9+ M`Q +kM; +?QM? t€+X h iBM ``M; K†+ /M .`+? p
M?QM; F?¬M; +?„+ ç½ t^Q ?ÊT ç9M; p`Q ?¬K M v- pb p"v K¼B M;QÌB +?È M M [m€

hoM? L;mv i ç¢B bQ M|B ;B¼M; i? i?^K,

@ v i®i +O ç¢B bQ +?9M; i tBM ;?B M?"M- +?d +| çB m >mv M .QÆM; :B^B h? ç¢
i`B M F? B i?b F?¬M; i? i`€M? F?ÄB iY pQM; X >mv M •K bQ ç ç½ +^K M?"M +?Q
pB + M`v H` i?"iX "•v ;Bì i b) H"TiS+ [m v p .`+? pB M- ?B p¼M; +ÁM +| i? F`T X

.Si HÌB- ç¢B bQ tQ v M;QÌB ç`M? çB M; v- M?QM; HB M #` >¢Q o•M +Q bo +^M H¢

@ E?¬M; M M [m€ t9+ ç°M;- >mv M L;¼+ ç¢Q ?[m +È b Q T?^B ;B^B i€M .`+? pB M
ç¢B bQ ?B m `äX "•v ;Bì ç¢B bQ [m v H¢B ç'v +?ŠM; T?^B ç½ H`K i`€B w M;QÌB b C
+^K°i p'M ç X .M HÌB >mv M •K ç¢Q ?[m H` ç9M; i?b i?ÌB ;B M iW >Q aÆM p ç'v
*ÁM M m /U çQ€M ç| F?¬M; ç9M;- ç¢B bQ p ç'v +?ŠM; T?^B K'i +¬M; p¬ Q+? ç [m

>¢Q o•M +Q bo T?•M iQ+? ibM? ?bM? ?B M i¢B ç F?mv M M?O ç¢B bQ X

hoM? L;mv i ç¢B bQ i?Î /`B- pšM #B i HÌB >¢Q o•M +Q bo M|B H` ``i +| Hw- M?QM;
b Q\

oW bmv M;?o- #` pW [m v b M; M?bM \*`M L;mv M +?•M M?•M- i?'v M;QÌB ç½ çQ
+O æ¢Q pB M F?mv M ;B^B- F?¬M; M; ,M çQÊ+ +`i iB M; ?ÄB,

@ aQ ?mvM?- ?mvM? H` M;QÌB çSM; ç-m- ?mvM? M|B t2K M M tY i`Q b Q #•v ;Bì\

*`M L;mv M +?•M M?•M M?bM K¼B M;QÌB- €M? K„i ç^Q [m K¬M ?¢ .`+? pB M- ç n

@ LQÊ+ t F?¬M; +Sm M´B HY ;-M- .`+? pB M- +?„+ +?„M +?9M; i T?^B i`Î p - M

>B m `ä ?`K w i`QM; iB M; i?Î /`B 'v- hoM? L;mv i ç¢B bQ i?®M; i?B i M?bM [m M
i?ŠK- ;YB K°i HÌB +?9+ T?9+ iÈB h•v h?K+ .`+? pB M t t¬BX

"®M T?Q - + Q i?O HK+ pB M F?¬M; M;WM; M O B F?mv M ;B^B- M,K M;QÌB .`+?
i? H QÆM;X

a m K°i im-M ?QÆM;- #¶M; M?B M iQ`M i?•M >mv M •K +?•M M?•M `mM; K¢M?- [n
[m M;- M?[M; M;QÌB çSM; ;-M ç m #` +?'M # v` t X

.` #B M ç°i M;°i T?€i bBM?- K¼B M;QÌB T O P Ð e@ ð Ð ; mv M i—30 M?•mvA@ ° m2
i?ŠUT?Q -Ài` h€ °•mi?0i?0i ½ 3 pp;q0i °#0€ Ð°H°?°M ç X

oW M;??2 /Si +•m- hoM? L;mv i ç¢B bQ ç½ # v pKi H M F?¬M; i`mM;- iQ`Mi?•MiQ
K)- +?d i?'v i`QM; ç K i®B K°i Hm²M; ?²M; [m M; +?|B HÁ H|2 b€M;X JK+ çQ+?
hmv i p`o•M S?QM; / /`M; ibK ç M MÆBX

B M'v i"Ti`mM; +?ì çÊBX E?¬M; H•m b m- ? B Hm²M; [m M; ?Q K°i FBK b„+ K°i i
hoM? L;mv i ç¢B bQ p`>mv M•K +?•M M?•M pW M?bMi?'v HB MiB MiÈB M„K +
ç°M; ?ÄB ? M /²M /`TX

*€+ + Q i?O +| K†i ç m BK H†M; [m M b€i- `B M; €M? K„i EB K o¬ h`-M F?¬M; `ìB
L;¢Q hmv i- bU €B K°i? ?B M `ä` iX

*`M L;mv M +?•M M?•M i?'v #®M M;QìB +S MQm +?†i i v F?¬M; MÐ `ìB- HB MiB

@ h?¬B çQÊ+ `²B- i?¬v i`Á +€+ M;QìB +| +?mv M `B M; iQ ;b H€i M[?½v i•K bUX
Hw /Q pb b Q ç M; ç K ?¬K H¢B p°B p`M; ç M ç•v\

"®M M;QìB +® MûM t9+ ç°M; i€+? ` X >mv M•K +?•M M?•M H MiB M; ?ÄB ç² ç p

@ o•M S?QM;- +€+ +QM p°B p`M; ç M ç•v +| T?ªB /Q .`+? pB M tªv ` +?mv M F?¬M

Í # M +¢M?- hoM? L;mv i ç¢B bQ +kM; p°B ?ÄB,

@ L;¢Q hmv i- `®i +m°+ ç½ tªv ` pB + ;b\ o i i?QÆM; +O +QM H` b Q p"v- T?ªB
T?ªB M;mv ?B K\

G•K o•M S?QM; [m v b M; M?bM bQ i,- MQÊ+ K„i F?¬M; FbK çQÊ+ im¬M `ÆB- +ÁM
F?´- M?bM F?„T HQÊi K¼B M;QìB pÈB i?¬M b„+ #B i?®M;X L,K + Q i?O .`+? pB M
M;QìB i?b #B M ?ŠM b„+ K†i- p"v H` M?[M; /U +ªK F?¬M; ? v ç½ i?`M? bU i?"iX *
M?Q +kM; çQ€M ` K¼B +?mv M- ç m i?Î /`B +ªK F?€BX *?d `B M; .B T h•K L;?B-
+ Q i?O pb F?¬M; `ä bU ibM? M M F?¬M; +| #B m ?B M ;bX

>Qi K°i ?ÆB i? M? F?Q- h`QÆM; L;¢Q hmv i +`i iB M; ,

@ *?9M; ç iY p°B p`M; ç Mi`QM; ç Ki®Bi? M`v H` +| pB + [m Mi`¼M;X h?S M?'
pB M +¬M i?¬M; #€Q +?Q S?€T Zmª ç¢B bQ ? vX h?S ? B H` +| K°i +?mv M p¬ +M
iQÆM; +€Q pÈB +?Q p`X h?S # H` +?mv M +O .`+? pB M +?9M; i X

GìB pW tm'i- M?bMi?¬M b„+ +O M`M;- i`QM; HÁM; K¼B M;QìB B +kM; +,M; i?Š
M`M; çQ iÈB +?„+ p¬ +MM; i²B i X

S?€T Zmª ç¢B bQ M;?2 L;¢Q hmv i M?„+ ç M KbM? HB MiB M H M p`B #QÊ+ ?ÄB,

@ *?ŠM; ? v +| +?mv M ;b +¬M i?¬M; #€Q ç M H½Q M¢T- L;¢Q hmv i +¬ MQÆM; +

L?bM ç¢B bQ K°i H€i- L;¢Q hmv i ç m #m²M ç€T,

@ oB + M`v [m M ? i`¼M; ç¢B- ?v p¼M; ç¢B bQ M;?2 tQM; F?¬M; M M [m€ ç m H
+?'T M?"M çQÊ+ - i?"i p¬ +MM; i?QÆM; i•KX

S?€T Zmª ç¢B bQ #B M b„+ - M;[F?Q +| p #`i M ?ÄB H¢B,

@ h?QÆM; i•K Q\ G) M`Q

hmv ç¢B bQ F?¬M; M|B ? i +•m M?QM; K¼B M;QìB +kM; çQ€M çQÊ+ p`B T?¬MX

L? ;"i ç¬m- F?m¬M K†i tBM? ç T +O h`QÆM; L;¢Q hmv i H° `ä p ç m çÈM- M`M;

@ æ¢B bQ +?„+ #B i M?B K pK +O S?€T Gm•M ç¢B bQ +?S\ L;QìB M?ì p½M #®B M
"² æ pB M- M?'i i`B m ?| T?B v M- +?d pBi9+ i? /mv M- "² æ SM; i?B M b€i5 U
bÈK ?| F?|B # v- +?d #ìBi9+ i? /mv M- "² æ SM; i?B M b€i5V

*?d #®M +•m M;„M M;OB- M?QM; pW M;?2 /Si- +ª M;QìB S?€T Zmª ç¢B bQ +?Ê
KB M; F?¬M; M;WM; i?´ ?mv i- i?•Mi? M;½ tm®M;X

.` #B M T?€i bBM? F?B M +?9M; M?•M p¬ +MM; FBM? ?½B- "´M L?´i +O "² æ ?¼
Zmª ç¢B bQ- HQ H„M; ?ÄB,
@ aQ T?K- M;QìB H¨K b Q i? \ _®i +m°+ +?mv M ;b ç½ tªv ` F?B M M;QìB FQ+? ç
S?€T Zmª ç¢B bQ /QìM; M?Q +?ŠM; M;?2 i?´v ;b- KB M; pšM HB M iK+ i?´ ?mv i-
@ > i `²B5 h´i +ª ? i i?´i `²B5
h?´v #B m ?B M +O ç¢B bQ M?Q p"v- EB K o¬ h`-M i?„+ K„+ pÈB L;¢Q hmv i,
@ h`QÆM; +¬ MQÆM; - `®i +m°+ tªv ` +?mv M ;b F?B M ¬M; ´v pW M;?2 tQM; ç½
L;¢Q hmv i M?bM [m M?- i?´v K¼B M;QìB ç M; #,M F?Q,M pb /B M #B M pW `²B H
@ *•m ç¡ M;?o H¨ iW M v p b m "² æ ?¼+ pB M b) F?¬M; i²M i¢B M[X
@ *€B ;b5 L¨M; pW M¡B ;b\ G) M¨Q "² æ ?¼+ pB M +kM; ç½ #` ?Ov /B i `²B\
EB K o¬ h`-M FBM? M;¢+ M?bM M¨M; ?ÄBX
E?¬M; i`ª HìB- L;¢Q hmv i H¢M? HMM; M¡B iB T,
@ oB + i?S ? B K¨ +?9M; i¬B Km®M i?¬M; #€Q H¨ p M;mv M /Q "² æ ?¼+ pB M #
H¨ J >Q M i¬M +?O +O J pU+- M;Q¨B ` +ÁM +¡ J æ¨ >mv M h9+ +O o¢M S?´i i
hY p¨ h?B M a€i tm´i i? X
L¨M; +~M i?´M ç2K bU ibM? tªv ` ?¬K ´v i?m´i H¢B- +?d `B M; pB + KbM? ibK çC
H¨ ;B´m FQMX J¼B M;QìB M;?2 tQM; i?ªv ç m #¨M; ?Q¨M; FBM? bÊ- S?€T Zmª ç
i?QÆM;X
h`+? .B i i?B M +?O +O o¢M S?´i i¬M; HB M ?ÄB,
@ h`QÆM; i?Q +?O F?ŠM; ç`M? J æ¨ >mv M h9+ +?QM? H¨ J S?´i >mv M h9+ +O
L;¢Q hmv i F?¬M; F?ŠM; ç`M? +kM; +?ŠM; T?O ç`M?- ç€T,
@ æB m M¨v /Q +?QM? KB M; J >Q M i¬M +?O M¡B ` - ?ÆM M[J æ¨ +kM; i?W
i?´i ;Bª ` b Q p½M #®B F?¬M; /€K +?„+ +?„MX æ¢B bQ M M iU KbM? ibK ?B m +?
h`-K iQ K°i H€i- h`+? .B i i?B M +?O H¢B H M iB M; ,
@ h?Q +?O M¡B T?ªB- +?mv M M¨v HB M [m M ç M o¢M S?´i i¬M; M M #ªM T?€B b)
tBM i?Q +?O i`ª HìB- çS #û ?¬K ç¡ +?„+ +?„M H¨ h?B M a€i T?ªB F?¬M;\
L;¢Q hmv i H„+ ç-m,
@ æB m M¨v p½M #®B F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- +?d H¨ +?QM? çS #û ç¡ ç½ M¡B, óh
i?b b m M;¨M M,K i ç½ i`î H¢B ç•v5ô ´´i [m€i?U+ HU+ +O M¡ p¬ +MM; F?OM; F?B
i¬M +?O- J æ¨ p¨ :B M; L K h¨B hY HB M F i H¢B +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?OX
.B T h•K L;?B i?´v i?B M +?O +?9 w ç†+ #B i ç M pB + ´v HB M i?„+ K„+ ,
@ *¡ ;b F?B M iB M #®B [m M i•K ç M p"v- H) M¨Q æ` •K h?B M a€i M;mv ?B K H„,
h`+? .B i i?B M +?O i?¬M b„+ M;QM; i`¼M; - ;B¼M; M¡B ç-v HQ H„M; ,
@ L m F?¬M; M;mv ?B K i?b pB + ;b i T?ªB [m M i•K5 L m i /U çQ€M F?¬M; b B- p
æ` •K h?B M a€i- i?ìB çB K h?€B •K h L?´i +kM; b„T ç M ;¬MX G9+ ç¡- L?•M ;B
ç` i¨ F?Q +?Q •K +?Q b€i- i¨ #BM? S? h•K FB K tm´i ?B M- L?•M ;B M H¢B i? K K
bmv pBX >´5 hbM? ?bM? i`QÊ+ K„i +O +?9M; i i?´T T?¬M #´i HÊB5
ªK M?´M çQÊ+ bU HQ •m i`QM; HìB M¡B +O i?B M +?O- i•K ibM? K¼B M;QìB ç m
:B[H9+ ´v- h`QÆM; L;¢Q hmv i H¢B iB T iK+ H M iB M; T?€ pÐ bU BK H†M; ,

@ oB + i?S # - #m' B b€M; "² æ ?¼+ pB M pW M; ° M¢M i?b #m' B +?B m h•v h?K+
#` iB m /B i /QÈB i v •K h?B [m, pQÆM; p" J pU+ >„+ •K i¬M +?OX o"v H" +ª b€m p
F iW M v i`QM; ;BÈB im +?•M ç½ F?¬M; +ÁM HK+ pB M M[X

:B¼M; M|B i`-K i?®M; +O M" M; p M; F?„T F?¬M; ;B M- +•m +m®B +MM; M?Q t€i
K¼B M; QÌB +"M; i? K ç m #m²M t|it X

.`+? pB M K¬M ?¢ M; ?2 p"v ç m ?ûi H M +m²M; M°- M?QM; M; QÌB i?"T T?¬M FQ+
KBM? +?O EB K o¬h`-MX G¬M M"v- h`QÆM; L;¢Q hmv i K M; ç M iBM iS+ +?ŠM;
+?•M ;BÈB `^M; HK+ pB M iQ" M #° ç m ç½ #` ?Ov /B i- F i [mª K°i KBM? +?O M?Q
/ M? p¬i?U+ - [mv M HU+ i`QM; T?9i +?®+ i M #B M- H"K b Q F?¬M; F?B M ?„M T

"-m i`ÌB ç K i` M çdM? >Q aÆM b Q b€M; HmM; HBM?- M?QM; i•K i`¢M; +€+ + Q
ç¢K ?ÆM H9+ M"Q ? iX GÌB iB M çQ€M +O "€+? GBM? p bU /B i pQM; +O HK+ p
a€i- bU tm'i ?B M +O +?Q ç°+ +?B F?Q- i'i +ª ç½ i`Î i?"M? bU i?"i F?B M +?Q B

æ®B pÈB HK+ pB M K¬M ?¢ K" M|B- +QM çQÌM; iQÆM; H B i?"i KM K`iX a„T iÈB ?
[mª H" p'M ç +¬M bmv M; ?o i?'m ç€QX > B p` KBM? +?O .B T h•K L; ?B p" EB K o¬
h K T?€B + Q i?O +ÁM H¢B b m F?B #B i +?mv M b) bmv M; ?o ;b\

*?Êi o•M >Q +O æ¢Q pB M H M iB M; T?€ pÐ #-m F?¬M; F?Q i`-K H†M; ,

@ h`ÌB +kM; F?mv `²B- +€+ p'M ç T?€i bBM? M M ç b m ;BªB [mv iX *?9M; i M
çSM; ç•v ç½ ?ÆM K°i + M? ;BÌ +ÁM ;b5

L; ?2 p"v- .B T h•K L; ?B KÈB M?Q ?Q" M ?²M i`Î H¢B- F?) i?Î /`B,

@ J¼B M; QÌB M M p T?ÁM; M; ?d M; ÆB- pB + ç½ ç M MQÊ+ M"v- +S HQ H„M; +kM

.Si HÌB HB M [m v b M; M? ;B¼M; M|B pÈB EB K o¬h`-M,

@ oB + ;b ç M „i T?ªB ç M- Km®M i`€M? +kM; +?ŠM; çQÊ+- bÈK K B ?mvM? +ÁM
M M M; ?o M; ÊB [m€ M?B m- çB M; ?d bÈK çBX

EB K o¬h`-M M?bM p"Q €M? K„i M?m ?Á +O .B T h•K L; ?B K°i H9+ `²B i?Î /`B-
F? B h`QM; F?QªM? F?„+ ç| - M" M; i?'v i`QM; M?½M i?¬M ?„M +| p ;b ç| `i H¢K"

J¼B M; QÌB H¬M HQÊi `ÌB çB- o•M >Q i?2Q +?•M h?'i >mv M +?•M M?•M p T?ÁM;
Î ?"M? H M; - ?„M +?Êi [m v H¢B M?bM .B T h•K L; ?B K°i +€+? ç-v F?| ?B mX

h?QÆM; L; mv i FûQ L; ¢Q hmv i- >S E?B i- G•K o•M S?QM; p MÆB i`9 M; K +O .

9R8X *?QÆM; 9R8 h h?mv i hB M L?•M

h?QÆM; L; mv i i?'v p"v HB M +?O ç°M; H M iB M; F?mv M M?O,

@ *?mv M ç½ tªv ` - +| ç m #m²M [m€ KS+ +kM; F?¬M; ;BªB [mv i çQÊ+ ;b- K¼B M
T?Q i`QÈ+X oB + HK+ pB M #` iB m /B i- i?U+ ` B i`QM; +?9M; i +kM; ç m ç½
i?U+ bU ç®B K†i- i`QM; HÁM; F?| +| i? +?'T M?"MX

L; ?2 p"v- Gw >Q" M? S?B p K†i ç-v #B i?®M; - T?šM M° ?ûi iQ,

@ *?mv M M"v F?¬M; i? +S p"v H" tQM; çQÊ+- +?9M; i /M +? i +kM; [mv i T?ªB
K¬M ç½ +? i i?ªK5

h?'v i? - *"M L; mv M +?•M M?•M i`-K ;B¼M; M|B,

@ h?M M"v i'i M?B M T?ªB i`ª- M?QM; i`QÈ+ iB M +?9M; i +¬M T?ªB i bK ?B m `ª
a m ç| +MM; M? m #"M #¢+ ç i bK ` F b€+? +K i? p" F?ª i?B M?'iX

J¼B M; QÌB M; ?2 p"v ç m /²M ? i €M? K„i p h`QÆM; L; ¢Q hmv i p" G•K o•M S?QM;
i?Q+? iQÌM; i" M K¼B +?mv MX

hoM? L;mv i ç ¢ B bQ M? M?"M; ?ÄB L;¢Q hmv i- ;B¼M; M!B pšM ç-v ç m #m²M,
@ L;¢Q hmv i- pW `²B +QM +! M!B ç M bU ?Ov /B i +O .`+? pB M- M?QM; M?[M; M
ç m +?Q ç +"T ç M- T?ªB +?,M; +! #Q K"i M"Q ç|\ "•v ;B! F?¬M; +ÁM M;Q!B M;
+?mv M çBX

K°i #!M; i`„M; M? M? +?ŠM; FûK çm´B b€i F?¬M; `ÌBX > B M?•MªM? K°i i`QÈ+ K
*?QM? æ¢Q HB M KBM?X

E?) F m H M K°i iB M; - h?QÆM; L;mv i M?“M` #!M; t M? +?QM? H` M; QÌB ç2Q K
T?€i ?B M /QÈB +?•M M9B >Q aÆM- çQ+? i?` >mv M S?QM; K¬M +?OX G9+ M`v
+?B + #!M; K`m HK+ - /®+ bS+ +?¢v M?Q # v ?QÈM; i?ŠM; p T?Q #B i pB M +O
h•K L; ?B ç M; HQm M; KX

L;¢Q hmv i çSM; +¢M? HB M ?ÄB,

@ a Q p”v- i, #B i ?¼` \

h?QÆM; L;mv i H„+ ç-m,

@ h F?¬M; [m2M- M?QM; i?2Q M?Q i çQ€M- M; QÌB T?Q i`QÈ+ +?QM? H` >mv M
b m i?b i F?¬M; #B iX

h`QÆM; L;¢Q hmv i Mûi K†i #B M ç´B- FBM? M; ¢+ ?ÄB H¢B,

@ >mv M S?QM; K¬M +?O- b Q ?„M H¢B ç°i M; °i t¬M; ç M *?QM? æ¢Q HB M KBM?

h?QÆM; L;mv i M; ?2 p”v +?Êi #B M b„+ - i?®i H M idM? M; °,

@ h ?B m `²B- ?! ` H` p”vX

L`M; pW /Si HÌB- +€+ + Q i?O +O HK+ pB M ç½ FûQ ç M- +?, K +?9 /äB i?2Q ? B
h K S?€B HB M KBM? ç²M; HQ¢i # v` K’v #!M; M; QÌB- /šM ç-m H` .B T h•K L; ?B
i?O +O HB M KBM? ;²K EBK *QÆM; h?€M? S?“i- h`+? .B i i?B M +?O- *?B M h•K
i`QÎM; - EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G - L;¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q - S?
h?€B S?QÈM; iB M iYX

L?bM ? B ç¢Q i?•MªM? ç M; ç M; -M- .B T h•K L; ?B i•K i?¬M +?’M ç°M; X .€K t¬M;
HB M KBM?- `ä`M; F?¬M; ç B i`QM; K„iX æQÌM; çQÌM; H` KBM? +?O +O HB M

Zm€i H¢M? K°i iB M; - .B T h•K L; ?B ?¢ H M?,

@ GB M KBM? ç iY M; ?2 H M?- H”T iS+ #„i ? B M; QÌB FB +?Q i X

GÌB pW /Si- +€+ + Q i?O HK+ pB M +! +?9i +?¬M +?W- b m ç! #®M ç¢Q M?•MªM?
M; QÌB FB ç€M? iÈBX

h?QÆM; L;mv i p` >¢Q o•M +Q bo i?’v p”v HB M ç²M; i? M? ?ûi HÈM,

@ E?¬M; çQÊ+ H¶ K½M; - M; QÌB T?Q i`QÈ+ +?QM? H` >mv M S?QM; K¬M +?O- K

æ€M; iB + ç½ [m€ Km°M- #®M M; QÌB h?’i >mv M +?•M M?•M- :BÈB h?B M- GB m h
pW M; ? M? +?B M ç½ M?Q i?B m i?•M H Q p`Q HY - KÈB iB T t9+ HB M #` +?’M #

a m F?B ç~v HmB #®M M; QÌB- >mv M S?QM; K¬M +?O i®+ ç° +U+ M? M? iB M i?ŠM
HB M KBM?X *€+ + Q i?O i?’v p”v HB M T?•M H`K ? B ?QÈM; t¬M; iÈB p•v #„i ? B

h`QM; iB M? +ªM? ?¶M HQ¢M- h?QÆM; L;mv i p°B M?„+ L;¢Q hmv i,

@ J m M; ,M bQ T?K p` bQ i?9+ +O i,- çWM; ç ?¼` i vX >mv M S?QM; K¬M +?O
Km®M HÈB /KM; #!M; i`„M; i?¬M #Q ç! ç€M? #¢B + Q i?O +?QM? ç¢Q ç’vX

>¢Q o•M +Q bo ?ûi p M; ,

@ J¼B M; QÌB F?¬M; M M FQ+? ç°M; - im pB +O ? B M; QÌB ç! p¬+MM; K¢M?- iMv i
i?QÆM; X

aU M?„+ M?Î +O ? B M; QÌB ç½ +! i€+ /KM; - bQM; .B T h•K L; ?B i?’v p”v iÄ p p¬
çB m ç°M; + Q i?O i K T?€B `Q ¢i t¬M; H M p•v #„i ? B ç¢Q i?•MªM?X

>¢Q o•M +Q bo M?bM +m°+ ?¶M +?B M i`QÈ+ K„i- b„+ K†i H° p HQ H„M; - i`QM; i’
`ä H B H`+? +O ? B F FB M?’iX «M; ç½ i”M K„i +?SM; FB M im pB +O >mv M S?

M"Q- +ÁM ç®B pÈB #|M; i`„M;- imv +?Q ;†T [m M?QM; iW ?"M? ç°M; +O >mv M
iQ+? +O KbM?- +| i? F?ŠM; ç`M? ç•v imv i F?¬M; T?ªB H" M?•M p"i çÆM ;BªMX
i?ÌB t•K M?"T >Q aÆM H" tªQ ?ÊT ? v +| /U KQm- ¬M; F?¬M; #B i +?„+X
smM; [m M?- F?¬M; F h?B M EB K pB M- K¬M ?ç +O M; k pB M +ÁM HçB ç m ÎK°
ç°M; ioM? +O i`"M +?B M- + Q i?O .`+? pB M p" S?QÊM; >Q" M; i?Q pB M i" T i`m
>S E?B i [m v b M; h?QÆM; L; mv i ?ÄB,
@ aQ i,- i, #B i çB m ;b ç| T?ªB F?¬M; \ _®i +m°+ +?mv M M"v H" b Q p"v\
h?QÆM; L; mv i +?,K +?9 i?2Q /äB i`"M +?B M- b„+ K†i i`-K i`¼M; ç€T,
@ >¬K [m i, ibM? +| T?€i ?B M >mv M S?QM; K¬M +?O +| w ç²t¬M; p"Q >Q aÆM-
#|M; i`„M; i?¬M #Q FB çª i?QÆM; *?QM? æçQ HB M KBM? +?9M; i X
J¼B M; QÌB M; ?2 p"v ç m +ª FBM?- i?¬K K„M; >mv M S?QM; K¬M +?O i?"i •K ?B K
h`QM; i`"M +?B M- EBK *QÆM; h?€M? S?"i p" *?B M h•K i¬M ;Bª HB M i?O p•v +¬
? B # M /B +?mv M pÈB i®+ ç° p¬+MM; M? M?- M?"i i?ÌB #'i T?•M i?„M; #çBX h?
.B i i?B M +?O i?b M; ,M +?†M #|M; i`„M; i?¬M #Q- ;B [# M; QÌB H¬B çB M +?ÊT I
S?Q M; Q" B- .B T h•K L; ?B- EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G - L; ¼+ GB M Zm M
G¬B +?•M [m•M p" h?€B S?QÊM; iB M iY M, K M; QÌB b„+ K†i p¬+MM; M; ?B K i9+-
K†i +ªK i?'v +U+ F€ FBM? i•KX æ†+ #B i F?B M; ?2 >çQ o•M +Q bo M|B #|M; t M?
S?QM; K¬M +?O- .B T h•K L; ?B i`QM; HÁM; +?'M ç°M; - ç°i M?B M M?È ibM? +ªM
çB m Îæ°M; æbM? ?²- #'i ;B€+ F?) `MM; KbM?X
>mv M S?QM; K¬M +?O imv K°i KbM? +?®M; çÐ ? B p` + Q i?O- M?QM; i?•M aM?
?Qç i- pÁM; ?"Q [m M; ?° i? [m M? i?•M KçM? ç M KS+ EBK *QÆM; h?€M? S?"i p"
+| +®; „M; i? M"Q +kM; F?¬M; i? T?€ pÐX *?B M h•K i¬M ;Bª iS+ ;B" M ?W ;B¼M;
M?B M`mM; H M- K°i iB M; F m çBM? i B F K i?2Q K'v i`, K ççQ FB K b„+ M?¼M -
i`QÊM; içQ M M K°i ççQ F€ +ªM?- iW t M?bM HçB +?d i?'v p¬b® Hm²M; FB K
F?®M; +? +O *?B M h•K i¬M ;Bª ?bM? i?"M? K°i pÁM; FB K ?bM? KkB /MB- ç-m
S?QM; K¬M +?O F?¬M; M; WM; +¬M; FQ+?X
L?"M i?'v w ç² +O *?B M h•K i¬M ;Bª- EBK *QÆM; h?€M? S?"i iQ" M i?•M FBK [m
i`QM; +?ÊT K„i ?| ` ?"M; M; "M ?"M; pçM FBK b„+ S?"i æ"- içQ i?"M? K°i iÁ >"M;
T?€T- S?"i T?€T K M? K¬M; M; QM; iK i?"M? K°i ççQ F i; BÈB # Q p•v >mv M S?
h•K i¬M ;Bª p"Q i`QM; X .QÈB bU i?¬B ç°M; +O >"M; J EBK \*QÆM; i`"M T?€T- #®
+?|B HÁ - +€+ HQçB S?"i 'M- S?"i i? F?€+ M? m F?¬M; M; WM; tm'i ?B M pÈB i-M
p` EBK \*QÆM; i`ÈM K„i T?ŠM M° T?€i ` i? +¬M; K½M? HB iX
" p•v ?½K # M i`QM; - >mv M S?QM; K¬M +?O ç2Q K†i Mç M M F?¬M; i?'v #B m H
?„M iÄ p M; ?B K i9+- ?B M M?B M bU i'M +¬M; +O ? B ççB + Q i?O ç½K M; ç M
h`ÁM; K„i +?mv M ç°M; - M?½M i?¬M >mv M S?QM; K¬M +?O ç°i M?B M i`Î M M p
ç-m M?bM #|M; i`„M; i?¬M #Q T?Q b m- H" T iS+ ?ûi H M K°i iB M; - iQ" M i?•M ?
K°i +¶ F?Q iS+ HÈB ?çB T?|M; ` +?®M; HçB F i; BÈB +O EBK *QÆM; h?€M? S?"
+?|B K„i FB ?B M` [m M? i?•M ?„M # i?QÊ+- M; M i`Î pÄM; FB K /`v ç†+ +O *?
?Q HY #„M iS immM; - •K i? M? M?Q bûi ç€M? -K i`ÌBX
*?B M h•K i¬M ;Bª +MM; EBK *QÆM; h?€M? S?"i +ªK i?'v bU +QÌM; ççB +O >mv M
F?ÄB +MM; ?ûi HÈM- H" T iS+ i, M; +?•M M; mv M ç M +U+ ?çM- i?¬B ç°M; T?€T [m
p"v- # M i`QM; T?€T FB K [m M; ?Q ççB i?"M?- # M M; Q" B S?"i [m M; `U+ `Ð +?
mv HU+ i, M; ;'T ç¬B- F?Q i? KçM? K) i`"M M; "T >Q aÆM F?B M i' i +ª K¼B M; QÌB
E m iQ K°i iB M; - >mv M S?QM; K¬M +?O KkB +?•M M? çB K- iQ" M i?•M M; ?`+?
F?¬M; M; WM; F?m ç°M; i`QÊ+ M; U+ içQ M M ? B Hm²M; F?Q ç®B M; QÊ+ /B +?m
p" çB m F?B M +O >mv M S?QM; K¬M +?O- ? B F?®B F?Q M; "v +"M; HÈM /¬M p"

F?¬M; i? /mM; ?Á - +m®B +MM; ç°i M; °i T?€i` K°i iB M; M´ p M; /°B- ?bM? i?`
ç M i" M +?•M i`BX

h?`B F?„+ M`v- +?d i?`v >mv M S?QM; K¬M +?O iQ`M i?•M M?Q K°i ççQ M; k b„+ [
b€M; +?`B HÁ T?€K•v # v H M- K°i FQ+? ç€M? i M F i; BÈB +O EBK *QÆM; h?€

hB M; M´ çBM? i B p M; H M K M; i?2Q K°i HU+ HQÊM; KçM? K) imM; ?Q`M? F?„T
tmM; [m M? #` ç~v /ç i` - i`i i?°v ç m H° p FBM? M; ç+X

*?B M h•K i¬M; B°i?•M i? pW M; WM; - H"TiS+ #`#„M` T?Q b m K'v i`QÊM; - `A
F?¬M; i?¬BX EBK *QÆM; h?€M? S?`i +°M; Q`B +?`M ç°M; - Hm²M; FBK b„+ i` M K
i? #`#„M p T?Q b m T?mM` K°i K`M K€m iQÆBX :B[ F?¬M; i`mM; - ?`Q [m M; [
K¬M +?O / Q ç°M; K½M? HB i- +`p i`QM; i`"M +?B M M`v ?„M F?¬M; +?B K çQÊ
M?B M + Q i?O i K T?€B F?¬M; T?°B +?d +`?Q / M?X

" M M`v F`+? HB i; B Q T?QM; - i`"M +?B M # M FB +kM; F?¬M; FûK T?¬M €+ HB
b„+ K†i p¬ +MM; FBM? ?½BX

9RdX *?QÆM; 9Rd *Ym •K h?€M? Jšm

> i bS+ +~M i?"M- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; pW tm`i i?O ç½ /®+ iQ`M HU+- i`QÎM; F
i`ÁM- M; Q`B i?•M ?bM? i?"M? K°i +?MK b€M; t M? ç2M M?Q /m HQM; X *?MK b€M;
ççQ i`QÎM; K°i pÁM; `²B [m`M [m M? #`M; i`„M; i?¬M #Q- F?¬M; M; WM; +Q`9i /²M
M?•MX

h`+? .B i i?B M +?O K m +?`M; çm´B iÈB- T?€i ç°M; K°i pÁM; i`M +¬M; KçM? K) F
+O h?B M h9+ ççQ i`QÎM; X \*?d i?`v h`+? .B i i?B M +?O # v H M +€+? K†i ç`i +?V
HçB- +°M; Q`B H, M; F?¬M; #`M i¼ - bQM; i?O F i`M i`QÈ+ M; U+- KB M; F?) MB k

h?2Q bU T?€i ç°M; +O h`+? .B i i?B M +?O- +°çdM? >Q aÆM`U+ b€M; FBK [m M
+?O tm`i ?B M K°i iÁ S?`i æ``i HÈM K`m p`M; - ? B i?•M i`MM; F?ÈT t Ti?`M? K
t°Q /B mX

.QÈB K†i ç`i- #`M; i`„M; ç M; H Q p T?Q i`QÈ+ #`M; #`h?B M h9+ ççQ i`QÎM; +°
L?bM F„- [m M? i?•M M; Q`B M`v # Q T?O K°i HÈT #, M; pK- F?¬M; T?•M #B i çQÊ
K½M? HB i F?B M M?B i ç° #®M # ?ç i?`Ti`-K i`¼M; - F?B M M; Q`B i +°K; B€+
HçM? ; B€X G9+ M`v- i?¬M #Q M?•M +?, K +?9 M?bM p T?Q i`QÈ+- €M? K„i HçM?

@ h ç M ç•v F?¬M; T?°B ç ` i v pÈB +€+ M; QÆB- i®i M?`i M; QÆB ?½v i`€M? ` -
ç2Q K†i Mç5

L; [F?Q `i HçM? HMM; - M?QM; `ä`"M; H`i? M? •K +O T?K M[X æB m M`v F?B
b¬B M´B bmv çQ€M i?•M T?"M +O M[M?•M i?¬M #QX

@ æ½ iU iB M t•K M?"T p`Q MÆB iK ?ÊT +O L?•M; B M +?QM? ççQ i?b T?°B; B[M
b m ?½v M; BX hB T +?B m çB5

h?B M h9+ ççQ i`QÎM; pW /Si H`B- i? +¬M; KçM? K) ç½ "T ç M iW iS T?Q - FB K
[m M; +MM; ` mv- #`i`Ê +?Q M? m- T?QM; iÄ K¼B çQÎM; HmB +O M[M?•M i?¬M

>W HçM? K°i iB M; - #, M; pK +` [m€B FB F?) / Q ç°M; - H"TiS+ K°i Hm²M; F?Q ?
M; Q`B- ?bM? i?"M? M M +ÆM #½Q i€T #, M; imv i- +?ÈT K„i F?Q°M; F?¬M; ; B M p
#, M; - F?B M FB K K M; +O h?B M h9+ ççQ i`QÎM; #`ç¬M; +SM; X oÁM; M; Q`B-
h`+? .B i i?B M +?O ;†T T?°B HÈT #, M; ç!- iQM? +?`i? B # M #`B i`W HšM M? m- k
K°i # M H`M, M; HQÊM; iU M?B M- +, M #°M F?¬M; +€+? M`Q; B Q ?Á X

L?"M i?`v ?`M #, M; F?Q /¬M iB M p T?Q KbM? - b„+ K†i h?B M h9+ ççQ i`QÎM; +`
HÈM i?m ?²B FB K [mv i- i`QM; +?ÈT K„i ç½ +?mv M i?•M i`€M? F?ÄB Hm²M; ?`M H
+?O F m H M FBM? M; ç+- i` M; QÆM; K†i i` M; M; ?B K H°` p KÆ ?²- K°i K†i i?n
HQm i•K ç M iWM; +Y ç°M; +O M[M?•M i?¬M #QX

L[M?•M i?–M #Q ?W ;B¼M;,
 @ G–M M"v +€+ M;QÆB F?–M; #B i+QB M?Q +?Q [m - F M"Q +ÁM +?¼+ ç M i i?
 oW M|B pW M?^K ?QÈM; >mv M S?QM; K–M +?O ç€M? iÈBX
 h?B M h9+ ç¢Q i`QÎM; iS+ ;B" M,
 @ h` M çdM? >Q aÆM M"v- ç•m +?Q T?ûT M;QÆB iMv iB M M|B ` M?[M; H|B M;–
 *´ i v F?) +?mv M ç°M; - i`QÎM; FB K i|2 ?"Q [m M; - FB K [m M; H| K„i M?Q HBM?
 M[M?•M i?–M #QX EB K i? M? ;"Q i?ûi- F?Q HQm /²M /"T /•M; H M pÈB i®+ ç° FB
 .WM; i?•M [m v ç–m- M?½M i?–M M[M?•M i?–M #Q #„M ` iB b„+ H¢M? - i v T?ªB
 bS+ K¢M? #,M; ?"M M?Q M° HQM; +m²M; ?®M; - ;"Q i?ûi # v ` pÈB F?Q i? Mm®i
 i?B M +?O €M? K„i i?´i FBM? - ;¼B,
 @ h?B M h9+ ç¢Q ?[m K m `9i HmB- çWM; M;¢M? iB T5
 *MM; H9+ pmM; i v T?|M; ` K°i ç¢Q FBK [m M; - i` M çdM? M´B H M +?[óo¢Mô ?"K
 iW # M +€M? ç|M ç–m #,M; HQM; +O i?–M #Q M[M?•MX
 EB K K M; ?MM; K¢M? - #,M; HQM; ;–K ;W +MM; S?"i [m M; mv M; ?B K ;B Q ?°B /
 /[/°B- +m®B +MM; bªM bBM? ` M?[M; T?•M iY F?Q HQm +´T i®+ tQ v i`ÁM- F?–
 F?–M; ;B M +?"i ? T- ?bM? i?"M? FbM? HU+ ?Ov /B i- F K i?2Q iB M; M´p M; i`l
 h`QM; F?–M; i`mM; - F?Q HQm +U+ F€ ?¶M HQ¢M- ?"Q [m M; çO K`m M?Q T?€Q ?C
 ;B|X
 h?B M h9+ ç¢Q i`QÎM; p` h`+? .B i i?B M +?O K°i H–M M[ #` ç~v HmB- i`QM; K„i F
 ?½BX o T?Q #|M; i`„M; i?–M #Q- #,M; pK [m M? M; Q|B +kM; #` +?´M i M K°i HÈT
 MB M i?•M p" M #¢+? v- im´B ç° #®M H,K #®M b€mX *?9M; M?•M [m M +?B M /QÈ
 ûT # v p b m- B M´v ç m iÄ p FBM? ?½BX
 h?2Q /äB i`"M +?B M- .B T h•K L; ?B `9M; ç°M; iBM? i?–M- #´i ;B€+ M?È H¢B pK
 pB M M; "v i`QÈ+X :B[ F?–M; i`mM; - >mv M S?QM; K–M +?O +Q|B M? K ?B K- H
 p` EBK \*QÆM; h?€M? S?"i- iQ`M i?•M H|2 [m M; ?Q - i?W +Æ K¼B M; Q|B #` K„T
 w HB M t–M; p`Q ç¢B çB M +O *?QM? æ¢Q HB M KBM? pÈB i®+ ç° M? M? M?´iX
 S?QM; G–B +?•M [m•M T?€i ;B€+ ` ç–m iB M- H½Q ?ûi K°i iB M; T?šM M°- i`mv çr
 S?"i- *?B M h•K i–M; Bª p` GB m hBM? >²M +kM; p°B p`M; T?B i?•M p`Q i?2QX L; ?
 L; ?B K†i #B M b„+ ,
 @ S?ªB iB K ` M; Q|B +?Q i - M[M?•M M"v +kM; T?ªB #„i H¢B- #^M; F?–M; *?QM?
 i? çSM; p[M; i`QM; i?B M ?¢5
 *MM; H9+- K„T?K i?–M #Q ?"K ?U+ M|B ,
 @ æ€M; ;?ûi- çWM; ?ÁM; +?¢v i?Q€i5 hB m iY M; QÆB /M +?¢v ç M +?•M i`|B- i +
 iBM +S +?|t2K5
 *?Q /Si H|B- i?•M KbM? ç½ # v i` M F?–M; M?„K ç M ç¢B çB M +O HB M KBM?X
 h?B M h9+ ç¢Q i`QÎM; - h?€B S?QÈM; iB M iY- L; ¼+ æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G
 .Q J°M; >Q i?2Q H M? +O .B T h•K L; ?B- HB M iB T T?B i?•M +ªM çQÎM; M[M?•
 h`+? .B i i?B M +?O iW b m F?B i?´v /mM; K¢Q +O M[ M?•M ç| - K°i KU+ +? m K`v
 M; Q|B b„T tm´i i?O- –M; ç°i M?B M #WM; idM? - ?ûi HÈM,
 @ E?–M; çQÈ+ H¶ K½M; - K m /WM; i v- #` i H` *Ym •K i?€M? Kšm5
 @ *€B ;b- *Ym •K i?€M? Kšm\ æB m M"v

h`QM; iB M; FBM? ?- h?B M h9+ ç¢Q i`QÎM; - h?€B S?QÊM; iB M iY- EBK æ`+? L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q ç m #B M b„+ - Km®M `9i i v p ç½ F?¬M; F`T- ç i'M +¬M; X

.B T h•K L; ?B i?`v p K†i +O #®M M; QÌB- HB M ?ÄB h`+? .B i i?B M +?O, @ *Ym •K i?€M? Kšm H` M; QÌB i? M`Q- i¢B b Q #¼M ?¼ pW M; ?2 ç M ç½ i€B K†i h`+? .B i i?B M +?O +QÌB F?` ç€T,

@ `` i H` K°i M?•M p`i F?¬M; / ; •v bU ç•m- M; v +ª h?B M EB K E?€+? ; †T #` i +?9M; i çWM; M M +?¼+ ç M i?b ?ÆM- M m F?¬M; imv i ç®B b) bBM? ` ` i M?B r

.B T h•K L; ?B ?Q /mM; i?`i b„+ - ?ÄB H¢B pÈB ; B¼M; F?| +?`T M?`M,

@ E?¬M; T?ªB +?S- #` i ; ? ; ÈK p`v b Q\

h`+? .B i i?B M +?O H„+ ç-m i? M,

@ L m #` i F?¬M; HÊB ?¢B i?b b Q >mv M S?QM; K¬M +?O T?ªB i`®M i`€M? \ L m # i pW M½v +| i?`i #¢B HB M iB T F?¬M; \

h`QM; H9+ M|B +?mv M- iW ç`m i`QÎM; p¼M; ` iB M; p M; /°B M?Q b`K ` M- HU+ F?„T #®M # - +ª #¬m i`ÌB ?Q imv i # v HQÊM- ?`M F?Q # Q i`MK çdM? >Q aÆM #|M; M; QÌB #`i ` iS T?Q - KB M; i?Q€i iB M; FBM? ?- ?B M M?B M F?¬M; +?B K æSM; ; B[ F?¬M; i`mM; - *Ym •K i?€M? Kšm H¢M? HMM; H M iB M; ,

@ J°i H-M M[i +ªM? +€Q +€+ M; QÆB- #ªM i?€M? Kšm ?¬K M v ç M ç•v F?¬M; T p b iB m iY ç2Q K†i M¢X E M`Q +ÁM M; , M +ªM- +?È i`€+? i F?¬M; HQm iB M?X

.Si HÌB- F?Q i? +QÎM; ç¢B #S+ M; QÌB /-M `ÌB t - #B M K`i i`QM; ç¢B çB M *?QM

@ JBM? +?O- M; QÌB i?`v #•v ; BÌ +?9M; i M M H`K i? M`Q\

L?bM .B T h•K L; ?B- h?€B S?QÊM; iB M iY F?) ?ÄBX

h?¬M b„+ .B T h•K L; ?B #B M ç`B #`i ç`M?- iW i®M M|B,

@ `` i F #` i +| i?•M T?`M ; b- / M? /U +O *?QM? æ¢Q HB M KBM? F?¬M; i? ç K† K¼B M; QÌB ?½v p`Q +MM; i - +?d +¬M #` i F?¬M; ?`M? ç°M; [m€ ç€M; i?b +?Q [m pQÊi [m€ ; BÈB ?¢M M?šM M?`M +O +?9M; i - +?d +ÁM +€+? [mv i +?B M K°i i`M HK+ pB M ; BÈB #` Î ç•v H` çQÊ+ `²B- çB M?B m b) F?¬M; ? vX

L|B çQ¢M imM; KbM? # v H M- F?m`i #|M; MÆB ç¢B K¬MX

.B T h•K L; ?B `ÌB çB- T?9i +?®+ i` M [mªM; i`QÎM; +?d +ÁM H¢B ç iY HK+ pB MX i?Î,

@ *?QM? æ¢Q HB M KBM? ?B M i¢B +| i? M|B + Q i?O iK i`T M?Q K•v- M m K` F t¬M; p`Q M9B ç| - b m M`v HB M KBM? +`M; F?¬M; +?`m M`B K°i çÁMX

L; ¼+ o¬ aQM; H„+ ç-m M|B,

@ >mv M S?QM; K¬M +?O p` \*Om •K i?€M? Kšm ç m H` M?[M; M?•M p`i ç€M; ; ÌKX .B i i?B M +?O- \*Ym •K i?€M? Kšm H` M?•M p`i i / M? pÈB h?B M EB K E?€+? - + Km®M ç°M; p`Q #` i - t2K ` +?mv M ?¬K M v 2 F?¬M; tQM; `²BX

@ .M HB M KBM? F?¬M; +| +€+? M`Q #„i çQÊ+ \*Ym •K i?€M? Kšm- M?QM; >mv M i? M`Q `ÌB F?ÄB >Q aÆM i`QÊ+ bU ç2Q #€K +O #` i - F?¬M; T?ªB b Q\

h?`i >mv M +?•M M?•M i`bM? #`v bmv M; ?o +O KbM?X

"ªM L?`i +O "² æ ?¼+ pB M i`ª HÌB,

@ o½M #®B +ªK i?'v +?mv M M"v i¢K i?ìB F?| M|B +?QM? t€+ çQÊ+X hm pB +O
M;QìB ç½ i?'v `²B- EBK *QÆM; h?€M? S?"i p" *?B M h•K i¬M ;BªHB Mi?O K" ?„M
L m ?„M Km®M Hv F? B +kM; F?¬M; TªB +?mv M F?|X *?d +| K°i çB K p½M #®B F
S?QM; K¬M +?O H¢B t¬M; p"Q >Q aÆM- /Q p¬ w ? v +® ibM? KQm ç² ç•v\

J¼B M;QìB çQ K„i M?bM M? m- `ä `¨M; ç•v H¨ K°i p'M ç ç€M; +•M M?„+X

h?QÆM; L;mv i + 'i HìB,

@ o½M #®B #B i +•m i`ª HìB- ?¬K M v >mv M S?QM; K¬M +?O t¬M; p"Q >Q aÆM
ç Q ;B i M;QìB- KQÊM bS+ *Ym •K h?€M? Jšm ç ç®B T?| *?QM? æ¢Q HB M KBM?-
+?QM? ç¢QX

L|B `²B M¨M; F H¢B +?mv M ç½ i`¬M; i?'v /QÈB +?•M M9B >Q aÆM ç K [m - K¼B
. `+? pB M hoM? L;mv i ç¢B bQ i`¬K ;B¼M; M|B,

@ h i?'v +?mv M M"v i®i M?'i M M #€Q +?Q .B T KBM? +?O M; v- i`€M? ç iÈB H9
K„+X GB M KBM? ?B M M v ç M; # M #ì # 'T # M?- +| i? i"MHU+ H¨K ;b i?b +?9M
M?Q +®M; ?B M +?9i i•K HU+ +?Q #€+? iQM? i?B M ?¢- K¼B M;QìB i?'v b Q\

*?9M; M?•M ;"i ç-m- iÄ w i€M ç²M;X o•M >Q +O æ¢Q pB M #¶M; ?ÄB,

@ h®i i?b i®i- M?QM; +?mv M M"v ç B M|B i?b ´M ç•v\ *| H) h?QÆM; L;mv i +¬ M
ç•v +ÁM B H¨ M;QìB i?Q+? ?ÊT\

GìB pW tm'i- K¼B M;QìB ç m #B M b„+- F?¬M; K°i B H M iB M;X

9R3X *?QÆM; 9R3 h•K >Q¨B S?ª h`„+ UHÁM; .¢ E?| GQìM;V

@ h`QM; M;k pB M +?9M; i ?B M M v- .`+? pB M pb K°i b® HQ /Q ç†+ #B i M M F?-
i?Q pB M +kM; +?ŠM; M M ` K†i- L?Q pB M +?9M; i H¢B F?¬M; çQÊ+ +QB i`¼M;
?¼+ pB M K¨ i?¬BX h?2Q i¬B M;?o- M;QìB +O M?` pB M ` K†i H¨ i®i ?ÆM +ªX

"² æ ?¼+ pB M S?€T Zmª ç¢B bQ i?Î /¨B,

@ "ªM pB M pW ;†T TªB FBM? #B M- H½Q M¢T +?ŠM; +ÁM HÁM; /¢ M¨Q H¨K M?
>mv M ç¢Q ?[m çB M|B\

h?'i >mv M +?•M M?•M b„+ K†i F?) #B M- çQ K„i M?bM K¼B M;QìB K°i HQÊi- +m

@ æQÊ+ `²B- ç i p"vX

o•M >Q çSM; +¢M? +?O ç°M; tBM T?ûT,

@ æ iY M;mv M w çB +MM; bQ T?K #~K #€Q ibM? ?bM? +?Q KBM? +?OX

h?'i >mv M +?•M M?•M [m v b M; M?bM ç² ç - +| +?9i ?¨B HÁM; M|B,

@ o"v +kM; çQÊ+- +QM ?½v i?2Q pB bQ +?mv M M"vX

.Si HìB- h?'i >mv M +?•M M?•M [m v HQM; +MM; o•M >Q çB p T?Q ç¢B çB MX
>¢Q o•M +Q bo M?bM i?2Q #|M; ? B M;QìB- K¬B K'T K€v Km®M + 'i iB M;- +m®B +
i`QM; HÁM;X

o¨Q ç¢B çB M- h?'i >mv M +?•M M?•M p¨ o•M >Q T?€i ?B M Î ç•v +?ŠM; +| K°i #
H„M; M;?2 KÈB T?€i ?B M M?[M; iB M; i?b i?-K i`mv M ç M iW ?"m pB MX > B M;(C
>mv M +?•M M?•M F?) /†M /Á,

@ *~M i?"M K°i +?9i- i i?'v ibM? ?bM? +| ;b ç| F?¬M; ç9M;X

o•M >Q ;"i ç-m ç€T,

@ æ iY #B i`²B- bQ T?K +S v M i•KX "•v ;Bì +?9M; i M? M? p"Q çB- H€i M[M n
Km®M- bQ T?K M?È +?9 w M iQ" M +O #ªM i?•M- pB + i`bM? #€Q tBM +S ;B Q +?
h?'i >mv M +?•M M?•M M?bM ç iY K°i H€i `²B ¬M i²M M!B,
@ h•K w +O +QM- i `i ?B m p" `i p mB HÁM;X L?QM; M m H" pB + M;mv ?B K- H
;€M? p€+ +?S\ E?¬M; #`M M?B m M[- +?9M; i K m p"Q i?¬BX
> B i?¬v i`Á iB M M? M? p"Q ?"m pB M- çB [m K'v /½v ?"M? H M;- çbM? ç" B- K°i
i`QÈ+ K„iX
h`QM; pB M- EBK *QÆM; h?€M? S?"i- *?B M h•K i¬M ;Bª- h?€B S?QÈM; iB M iY
ç M; [m•v i?"M? K°i pÁM; i`ÁM- /QÌM; M?Q F?Q iS+ #®M M;QÌB iQÆM; HB M pÈB
i? K¢M? K) F?| +?†i F?Q iS+ +O *Ym •K i?€M? KšmX E?¬M; i?'v #!M; /€M; K'v M
ç•m- +?d KÆ ?² M;?2 çQÈ+ •K i? M? ;B Q ç'm ÎT?Q b m i`mv M iÈBX
hS+ ;B" M M?bM #®M F p•v [m M? KbM?- *Ym •K i?€M? Kšm ?ûi H M,
@ *€+ M;QÆB i?U+ bU Km®M ç°M; i?O pÈB i b Q\
h?€B S?QÈM; iB M iY çB K M?B M i`ª HÌB,
@ "¼M i ç½ M!B `ä- i`M? F?¬M; +| w Km®M +MM; M;QÆB ç°M; i?OX L?QM; MÆ
M;QÆB H¢B /€K iMv iB M ` i v T?€ ?Ov FB M i`9+- pB + M"v ç®B pÈB +?9M; i F
+?'i- K" +ÁMªM? ?QÌM; ç M bU i¬M M;?B K +O *?QM? æ¢Q HB M KBM?X æ•v H"
M?"M çQÈ+- pb p"v i F?mv M M;QÆB çWM; M M iMv iB M ?"M? ç°M; HB m HoM?-
K'i ?Á F?Q ç¬B # MX E K" M;QÆB Km®M i bK +?QM? H" >mv M S?QM; K¬M +?O-
æ¢Q HB M KBM?- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB ` i v #„i ;B[?„M- M;QÆB +S v M i•K ç
+?9M; i b) iB T iK+ i?QÆM; HQÈM;X
•M? K„i H¢M? HMM;- *Ym •K h?€M? Jšm ?W ;B¼M;,
@ L m i F?¬M; +?'T i?m" M w FB M +O M;QÆB K" Km®M iU KbM? ç°M; i?O- +€+ M
h?€B S?QÈM; iB M iY #B M b„+ M?QM; pšM i?ªM M?B M ç€T,
@ L m i?U+ M?Q HÌB M;QÆB M!B- +?9M; i ç®B pÈB M;QÆB +| H) F?¬M; +ÁM +€+
+?„+ +?„M b) tªv ` - M?QM; b Q T?ªB M?Q p"v\ .M M;QÆB +| i? i?Q€i F?ÄB- imv
>mv M S?QM; K¬M +?O- M;QÆB +| +?„+ +?„M ;B" M? çQÈ+ T?¬M i?„M; ? v F?¬M;\
*Ym •K h?€M? Jšm ?W H¢M? ?ÄB,
@ L;QÆB ç M; mv ?B T i ?ª\
h?€B S?QÈM; iB M iY T?O M?"M,
@ h F?¬M; ? +| w mv ?B T M;QÆB K" +?d T?•M iQ+? ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i +MM;
M?Q [m M ? HÈB ?¢B K" i?¬BX h ?B p¼M; M;QÆB bmv M;?o Fo K°i +?9i- +?9M; i
M;QÆB pb ç•v H" K°i +m°+ +?B M ç'm p¬M;?o X hmv `^M; im pB +O M;QÆB `i i?
#B i *?QM? æ¢Q HB M KBM? +ÁM +| *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB Î b m- M m ? B T?2 i
M M"Q +kM; #'i HÈB- T?ªB F?¬M;\
E?) ?W K°i iB M;- *Ym •K h?€M? Jšm H¢M? HMM; M!B,
@ L m ç•v F?¬M; çQÈ+ +QB H" mv ?B T i?b 2 `^M; i` M ç!B M"v +?ŠM; ibK ç•m ` H
i?€M? Kšm #•v ;Bì Km®M i bK ?B m K°i +?9i- t2K i?Y *?QM? æ¢Q HB M KBM? +€+
T?¬M i?U+ HU+X
.Si HÌB- i`QM; pB M +m²M; T?QM; ç°i F?ÎB- K°i i`"M ç¢B +?B M b„T bY M´` X
@ E?Q M ç½- tBM iB M #®B ?½v M;?2 p½M #®B K°i +•m `²B ?ÆM; ` i v +kM; +?Q
oW M!B- h?'i >mv M +?•M M?•M pW M? M?"M; HQÈi p"Q pB M- M;[F?Q i?"M? F

@ hB M #®B H-M M"v ç M ç•v iBM +?„+ F?¬M; T?ªB M?^K p"Q *?QM? æ¢Q HB M H S?QM; K¬M +?OX L?QM; iB M #®B +| H) F?¬M; #B i- bÎ /o H-M >mv M S?QM; K¬ t¬M; p"Q >Q aÆM- F€i?U+ ç| H" K°i•K KQm ?B K ç°+- Km®M KQÊM bS+ K¢M? +C i?U+ HU+ +O *?QM? æ¢Q HB M KBM? M?^K ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? +O ?„MX J°i F? K„+ HW ?„M- iÊB H9+ ç| ? B # M +?9M; i ç m HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; - M?Q p"v ob i? - p½M #®B ?v p¼M; iB M #®B bmv tûi +~M i?"M i`QÊ+ F?B [mv i ç`M?- çWM L,K M; QÌB i`QM; pB M M; ?2 p"v ç m FBM? M; ¢+- h?€B S?QÊM; iB M iY ?ÄB /²M, @ L?[M; HÌB M; QÆB M|B ç m i?"i +ª b Q\ h?'i >mv M +?•M M?•M i`-K ;B¼M; , @ h?B M +?•M p¢M t€+- +?QM? h?QÆM; L; mv i +¬ MQÆM; i®B [m ç½ i" M K„i +?S L; ?2 tQM; HÌB h?'i >mv M +?•M M?•M- h?€B S?QÊM; iB M iY ?W H¢M?, @ Zmª H" F ?Q¢+? i?•K ç°+- >mv M S?QM; K¬M +?O ç9M; H" K°i F p¬ +MM; M? K S?Q ç®B /B M- *Ym •K h?€M? Jšm b„+ Kfi #'i i?B M M|B, @ æ•m +?d çÆM ;BªM H" M? K ?B K- +QM M; QÌB M"v +ÁM p¬ +MM; ;BªQ ?Q¢i- i M?QM; ?„M ç m i`®M çQÊ+- H-M M"v +?Q /M i? M"Q- i [mv i F?¬M; i? ç ?„M +? L; ?2 p"v- h?B M h9+ ç¢Q i`QÎM; M?bM [m # M; QÌB +ÁM H¢B- ?ÄB, @ L m i? - +?9M; i M M +?, M; +MM; çm´B i?2Q- ?ÊTi €+ #„i +?Q #^M; çQÊ+ i M > h?€B S?QÊM; iB M iY- EBK *QÆM; h?€M? S?"i p" *?B M h•K i¬M +?O M?bM M? m ; p Kfi b m # v çBX L?bM i?2Q K'v #|M; ªM? +?ÊT ç°M; T?Q i`QÊ+- o•M >Q ç°i M?B M FûQ h?'i >mv M|B, @ aQ T?K- M; QÌB +MM; #¼M ?¼ #~K #€Q bU pB + M"v pÈB .B T KBM? +?O- +ÁM ç KBM? +?O- M; °M?Ð tªv ` +?mv M ;b M; Q`B w Km®M +kM; +| i? K M; QÌB SM; T?|X h?'i >mv M +?•M M?•M M; ?2 p"v ;B"i KbM? bYM; b®i- F?¬M; ?B m ?ÄB, @ EB K o¬ h`-M ç½ # [m M- +QM b Q +| i? H"K T?B M ?„M çQÊ+ \ h? M? >Q M? ;B¼M; ç€T, @ æB m M"v ç iY #B i- M?QM; ç iY M; ?o iW F?B *?QM? æ¢Q HB M KBM? i?"M? H ç¢B M?'i- pbi? M M i?¬M; #€Q +?Q ?„M- M?Q p"v M m b m M"v +| tªv ` +?mv M ;b i? i`€+? i°B +?9M; i çQÊ+X *ÁM M m F?¬M; M|B +?Q ?„M- K°i F?B +?mv M M"v i pB +; b M; Q`B w HB m- ?„M K" ?ÄB ç M i?b +?9M; i #B i i`€M? i? M"Q\ h?'i >mv M +?•M M?•M M; ?2 +kM; +| HQ M?QM; i`QM; HÁM; pšM +ªK ;B€+ +| çB +¢M? Hm¬M +?9 w [m M b€i i?€B ç° #B M ?| +O ¬M; - i?'v /€M; p h?'i >mv M +?• i`¼M; M|B, @ aQ T?K v M i•K- ç iY b) F?¬M; ?"M? bU H¶ K½M; ç•mX J m çB i?¬B- ç +?"K b) .Si HÌB +?mv M i?•M # v F?ÄB- +?ÊT K„i ç½ #B M K'i i`QM; F?¬M; i`mM; X h?'i >mv H€i`²B +kM; [m v M; QÌB M? M? +?|M; F?m'i #|M; +m®B ?"M? H M; X h`QM; #B i pB M mioM?- >mv M S?QM; K¬M +?O +MM; h`+? .B i i?B M +?O p" S? i?O- +ª # ç m /B +?mv M pÈB i®+ ç°`i M? M?- F?Q HQm +QÌM; FbM? +m²M +m°M K"m b„+ p-M pk tmM; [m M? # M; QÌBX S?Q ç-m ?"M? H M; - .B T h•K L; ?B çSM; #'i ç°M; - # M +¢M? +| EBK æ`+? S?M . L; ¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q - K„i # M; QÌB i" T i`mM; F?¬M; `ÌB i?2Q /äB i`"L ç²M; i?ÌB ç T?ÁM; F?¬M; +?Q >mv M S?QM; K¬M +?O ç"Q i`mX *€+? ç| F?¬M; t - H¢B ; -M K°i M [iY Kf+ v T?K+ K"m t M? @ +?QM? H" GK+ L; @ ç² i¬M +O *Ym •K

GϕM? HMM; M?bM GB m hBM? >²M- i?•M ?bM? GK+ L; M?Q€M; H M- +ª M; QÌB i
 M?•MªM? K M; i?2Q +?QM ϕϕQ HK+ b„+ [m M; ?Q - iϕQ M M K°i pÁM; b€M; tQ v
 >²M p¨Q; B[X smM; [m M?- +m²M; T?QM; KϕM? K) M´B H M F?B M M?[M; ϕQÌM; i
 ϕ°M; - +?QM ϕϕQ [m M; K M; +?|B K„i F?¬M; M; WM; i? v ϕ´B T?QÆM; p` F?B M M;
 h`¬M; i? +¬M; i`QÊ+ K„i- GB m hBM? >²M b„+ K†i •K i`-K- i`QÌM; FB K i`QM; i
 h?B M EB K [mv i- FB K K M; b„+ M?¼M +U+ F€ #€ ϕϕQ #„M` F?„T MÆB- î M; Q`B
 FB K T?ÁM; M; U p¬ +MM; +~M K”iX o¬ p¨M FB K F?Q ϕ M t2M p¨Q M? m- +m®B +M
 FB K i`K +?|B K„i tQ v [m M? M; Q`B i?•M- +?®M; HϕB +?QM Hm²M; €M? b€M; +?
 GK+ L; X
 *QÌM; FbM? FB K i`K +MM; [m M; K M; +?|B K„i; †T M? m- bQM; T?QÆM; p +?ϕK F
 iB M; bûi HB M iK+ +MM; ?Q HY #„M` - ? B M; QÌB F?¬M; M; WM; /B ϕ°M; i`€M?
 +m²M; T?QM; M´B H M M?Q b|M; - +€i #KB +m²M +m°M F?„T MÆB- +•v +Ä i`QM; p
 M; ”T p i M; i?QÆM; p¨ªK ϕϕKX
 h`QM; iB M; M´p M; i`ÌB- GK+ L; iQ¨M i?•M tQ v i`ÁM i`QM; T?ϕK pB K°i i`QÊM; i
 tªQ /B m ?| ; BªB HU+ HQÊM; ϕ€M; bÊX GB m hBM? >²M /®+ iQ¨M HU+ i`B M F? B
 KbM?- FB M i`b ϕQÊ+ K°i F?„+ /QÊB bU i`M +¬M; M?Q b|M; +ª- iB T ϕ| +ª M; QÌB #
 p b m- ϕ HϕB K°i [m-M; ?mv i b„+ `U+ `ÐX
 J„i i?´v GB m hBM? >²M i?K i?QÆM; - KK+ [m M; GK+ L; ?QÊM; p T?Q >mv M S?
 HQ H„M; ,
 @ S?QM; - i?ÌB ; B M F?¬M; +ÁM M?B m- M? M? H M F Q F?¬M; F`T5
 æ M; ; B Q +?B M- >mv M S?QM; K¬M +?O pšM M; ?2 `ä HÌB GK+ L; - HϕM? HMM; c
 @ æWM; p°B- #•v ; Bì `ÌB ϕB pšM +ÁM ?ÆB bÈKX L¨M; i`QÊ+ iB M ?½v HQ i®i +?C
 i iU +| iQM? iQ€mX
 Í# M M¨v- .B T h•K L; ?B M?bM b M; GK+ L; `²B [m v [m EBK æ`+? S?M .mM; Zm
 @ S?B M bQ i?9+ tm´i i?O #„i H´v F FB - ϕ M H9+ +¬M +| H) +?9M; i b) +| i? ; Bª
 Zm€+? sªQ G ϕQ K„i M?bM .B T h•K L; ?B- ?B m ϕQÊ+ ?¨K w i`QM; HÌB M|B +O
 L; ϕ mv ?B T >mv M S?QM; K¬M +?O- iS+ i?b ϕ€T SM; ,
 @ æQÊ+ - i b) ϕB #„iª p X
 h?•MªM? H|2 H M tm´i ?B M; -M +ϕM? GK+ L; - HϕM? HMM; M?bM M¨M; ´vX
 *ªK M?“M ϕQÊ+ F?Q iS+ +QÌM; ϕϕB iW EBK æ`+? S?M .mM; - M?½M i?¬M GK+ L;
 iS+ iÄ ` HK+ b„+ [m M; i`€Q- ?B M tm´i iQ i? T?ÁM; M; UX
 EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G M?“M M?½ M|B,
 @ hm´B +ÁM M?Ä M?QM; im pB F?¬M; ? FûK +ÄB- i?“i ?B K +| - +?d ϕ€M; iB +F
 M; QÆB ?½v M; Q M M; Q½M ϕ¬m ?¨M; i?b ?ÆM- KB M +QÐM; ϕ€M? +kM; F?| +?ϕv
 GϕM? HMM; M?bM F ϕ`+? - GK+ L; i`-K ; B¼M; i`ª HÌB,
 @ B i?„M; B i?m T?ªB bQ i`B KÈB #B i- /M M; QÆB b®M; K´v i`, K M, K- i`î i?“M?
 ?ÆM i # Q M?B m ϕ•mX

9RNX *?QÆM; 9RN L?`L[ h`M? æ´m

i'M +¬M; p"Q FBK b„+ F i ;BÈBX :BªB [mv i çQÊ+ M;mv +Æ i`QÊ+ K„i- i v i`€B GK
+Æ i? ç| KQÊM HU+ #„MM;QìB H M- iQ"Mi?•M #B Mi?¬M? K°i Hm²M; F?Q HK+ b.
T?€iW T?Q i` MX

" MM;Q" B- EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G H¢M? HMM; i?®i,

@ Jm®M` Q\ *ÁM TªB t2K M;QÆB +| #ªM HoM? ? v F?¬M; ç½5

æ M; M|B- +Æ i? ç½ # v H M F?¬M;- b m ç| ç-m /QÈB +?•Mi` M- ? B i v ç M p"Q
K¢M? K) ?bM? i?¬M? K°i FBK b„+ [m M; Hm•M- /QÈB bU ?mv ç°M; iQ"MHU+ +O #"
FBK ç`+? ç M; tQ v i`ÁMX *?di?`v [m M; Hm•M tmv M [m i,M; +QìM; bS+ K¢M? +
K M; i? K +?|B K„i M?Q Kti i`ìB +?QM? M;¼- mv HU+ F?| +| i? ?bM? /mM;X

GK+ b„+ [m M; i`K p" FBK b„+ [m M; Hm•M ;†T M? m- ? B # M ç²M; i?ìB +?`M ç°M
` iS T?Q - HU+ M´ ç€M; bÊ +m²M +m°M F?„T MÆB- M?Q K°i €M; K•v p" M; i`QM; M
F?„T K¼B M;|+ M; €+?X •K i? M? çBM? i B M?S+ |+ #B m ?B M bU mv K½M? +O i
ç-v i`ìB ?B M H° ?"m [mª K°i FQ+? `vX h` M Kti ç'i #KB # v KM K`i- i`QM; F?¬M; i
F?¬M; M; WM;- i`"M +?B M FBM? i?B M ç°M; ç` i` M çdM? >Q aÆM +O *?QM? æ
.B Th•K L;?B F?| K" #B i F i+m°+ ` b QX

E m H M ç m çÈM- EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G #` HU+ ç~v ç€M; bÊ +O pK M
KB M; `d` K°i /ÁM; K€m iQÆB- ?B M M?B M ç½ #` i?QÆM; M†M;X Jti ç'i F?|B #
i?`v #|M; ?bM? GK+ L; - M?QM; iW iB M; F m i?ªK i?B i+kM; F?B M K¼B M;QìB ç
L?`+Y i`QM; pÁM; KQìB i`QÊM; tmM; [m M? ç m #` ?Ov ?Q¢B- # M;QìB .B Th•K
#¼M >mv M S?QM; K¬M +?O ç M; ;B Q +?B M ç m #` #S+ TªB # v H M F?¬M; i`m

hS+ ;B"MM M?bM H¢B K°i HQÊi- +Æ Kti .B Th•K L;?B ;B"i ;B"i- iBM? i?¬M p¬+MM
p" L;¼+ GB M Zm M •K .Q J°M; >Q çSM; +¢M? i`QM; bU iS+ ;B"Mt2M HšM p"B T
F i+kM+ M"v çQÆM; M?B M +| +?9i ç m HÁM;X "KB ç'i /¬Mi M #Êi- +?di?`v ? B +?
ç'i- ç-m i|+ `®B #ìB- ;QÆM; Kti i`„M; # +? M?Q imv i?B M H M p"B T?¬MiB m iK
iQÆB- M?½Mi?¬M p¬+MM;ªK ç¢KX

*?,K +?9 M?bM GK+ L; - EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G iW iW ç€T tm®M; [m
F?) ?ÄB,

@ h•K L;?B- #•v ;BìtY Hw M;QìB M"v i? M"Q ç•v\

.B Th•K L;?B H¢M? HMM; +`i iB M; ,

@ h" K M;Q¢B ç¢Q +? i+kM; F?¬M; ç€M; iB +- ?ÆM M[ªi +ÁM ?Ov ?Q¢B +Æ M;
i - pb mv M;?B K +O i?B M ?¢ +?QM? ç¢Q- ?€+| i? / /"M; i? +?Qªb Q\

EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G M;?2 i? Kti K"v #B M b„+ - i?'T ;B¼M; M|B,

@ oW M½v F?¬M; TªB M;QÆB Km®M

.B Th•K L;?B M;„i HìB Zm€+? sªQ G ,

@ oW M½v H" pW M½v- #•v ;BìH" #•v ;Bì- i Km®M bQ i?9+ H"TiS+ T?ªi çB- +

9kyX *?QÆM; 9ky h?•M S?"M "¢B G°

L?bM GK+ L; /M i`¼M; i?QÆM; b„T ;K+ M;½ K" w +?Q pšM FB M +QìM;- Mûi Kti E
sªQ G H° p KB M +QÐM;- FBK ç`+? i`QM; i v tQ v +?mv M- •K i? M? /[/°B +O i
F i ;BÈB T?ÁM; M;U v m Èi +O GK+ L; X Zm€+? sªQ G H`v b€Q i? v FB K- i v T
M;¬MiB FBK b„+ FB K F?Q H Q iÈB- i`QM; M?€v K„i ç½ p•v FQM H`v GK+ L; X

>mv M S?QM; K¬M +?O çSM; i` M F?¬M; M?bM +ªM? iQÊM; ç M; /B M` /QÈB ç'i
iQ"Mi?•M #MM; T?€i` K°i Hm²M; ?"M F?Q K¢M? K)- F?B M +ª #¬mi`ìB #B i pB M
Q T?OXªK M?"M bU #B M ?| +O >mv M S?QM; K¬M +?O- h`+? .B i i?B M +?
bQM; i?O #„M` ? B ç¢Q FBK b„+ S?"i [m M; # v ç M i'M +¬M; >mv M S?QM; K¬M +

Î # M T?ªB M;?2 iB M; [m€i +O h`+? .B i i?B M +?O H"TiS+ T?®B ?ÊTi'M +¬M;
? B K"m t M? çÄ ç M t2M K M; i?2Q mv HU+ +?'M i?B M ç` - i¢Q M M K°i T?QM; H
i`mM; +?†M çSM; >mv M S?QM; K¬M +?OX

:B"M /[; -K H M K°i iB M; - >mv M S?QM; K¬M +?O H9+ M"v `ä `M; ç½ p¬ +MM; M
M?[M; iB b€M; # K"m ç2M- t M?- çÄ- F?¬M; M; WM; M?'T M?€v- F?B M +ª çdM? >
+?•M F?Q +?mv M ç°M; M? M? +?‡M; pËB i-M bm'i + Q- HU+ ç¢Q ?MM; K¢M? FBM

Gm²M; +?•M F?Q Fb H¢ M"v tm'i ?B M- ç-m iB M i'M +¬M; h`+? .B i i?B M +?O p" .
H" .B T h•K L; ?B- GB m hBM? >²M- .Q J°M; >Q p" Zm€+? sªQ G X S?QÆM; i?S+
pËB h•K .K+ o¬ L; •M +O J i¬M; - M?QM; J i¬M; H'v bS+ K¢M? Fb /` +O iBM? i?-
S?QM; K¬M +?O H¢B /MM; +?•M M; mv M +QìM; ç¢B +O KbM?X

E m H M FBM? M; ¢+- h`+? .B i i?B M +?O ?ûi HÈM,

@ *~M i?"M- T?€T [mv i M"v `i +´ [m€B- F?B M M; QìB i F?‡ +‡ i? T?ÁM; M; U çQÊ
oW M‡B pW i?9+ ç~v M°B HU+ iQ" M i?•M- €M? b€M; K"m p" M; v m Èi # M M; Q" B +
+?®+ H€i ç½ tm'i ?B M K°i T?Q FBK S?"i- +?2 T?O i` M ç-m H½QX

smM; [m M?- S?QM; G¬B +?•M [m•M- GB m hBM? >²M- .Q J°M; >Q p" Zm€+? sªQ
M; UX .B T h•K L; ?B +?Êi #B M b„ + K†i- #m°i KB M; M‡B,

@ æ•v H" •K ©M? GQm Zm M; T?€T [mv i- ?„M i +?QM? H" o¬ h•K +O h?B M EB K
•K i? M? F?¬M; HÈM- M?QM; H9+ M"v iU M?Q K°i iB M; b'K FBM? i?B M- F?B M
; B"i KbM? FBM? ?½BX o¬ h•K @ ç iY pä +¬M; i?•K ?"m M?'i +O h?B M EB K pB
ç½ +‡ im pB + Q ?ÆM EB K o¬ h`-M K'v T?-M- F?¬M; M; ì H¢B i`î i?"M? >mv M S?
i'i +ª M?[M; ; b HB M [m M ç M >mv M S?QM; K¬M +?O- K¼B M; QìB KÈB T?€i ?B M
i?-M #Q p¬ +MM; X

G9+ ç-m K¼B bU pB + HB M [m M ç M o¬ h•K ç m /Q +?QîM; ; B€Q h?B M EB K p
iW F?B Gw h`QìM; sm•M +? i çB- F?¬M; +ÁM B #B i iBM iS+ ; b +O ?„M M[X "•v
sm•M #` >mv M S?QM; K¬M +?O ; B i i?b +?ŠM; T?ªB +? ii`QM; i v ç² ç +O KbM?

æB m M"v ?B M M?B M #'i ?ÊT Hw- # M i`QM; +?„ +?ŠM +ÁM ~M; B'm ?mv M +Æ-
i?ìB F?‡ i? F i Hm" M- +‡ M?[M; +?mv M M m +?d /U p" Q T?€M çQ€M i?b F?‡ K" +

h`QM; #B i pB M +O \*?QM? æ¢Q HB M KBM? i` M M9B >Q aÆM- K°i +•m M‡B +C
K¼B M; QìB `ÆB p" Q i`-K K†+X o¬ h•K @ M; QìB ç½ iWM; H" ç¢B ç iY +O h?B M
pä +¬M; i` K •K ©M? GQm Zm M; T?€T [mv i #` HK+ pB M T?€i ?B M- b m ç‡ +?Qî
Gw h`QìM; sm•M çQ+? i?•M ?S b) [mªM i?9+ M; ?B K M; †i- ?¬K M v H¢B i`î i?"M
H`K b Q +‡ i? F?¬M; F?B M M; QìB i ; B"i KbM? \

hmv B +kM; FBM? M; ¢+- M?QM; Mûi K†i F?‡ +QB M?'i +?QM? H" GB m hBM? >²M
KBM? çQÊ+ i?"M? H"Ti¢B .`+? pB M- H½Q i ç½ çQ+? i?•M F?ŠM; çBM? i`QÈ+ i'i
#` Gw h`QìM; sm•M T? #ÄX "•v ; Bìb U i?U+ T?ÆB #`v i`QÈ+ K„i- H½Q #B i , M M‡B

Zm M i`¼M; ?ÆM M[- ç•v F?¬M; +?d H" K°i +•m M‡B K" pB + M"v +ÁM HB M [m M
EB K pB M- ªM? ?QîM; ç M i? /B M +O p` i•M +?QîM; ; B€Q H" H½Q- b m M"v H½Q
+O M; k pB MX

GB m hBM? >²M pb p"v p¬ +MM; ªQ M½Q- M?QM; h`+? .B i i?B M +?O p" S?QM; G-
F?¬M; +‡ i?ìB ; B M ç w ç M H½Q i - ? B M; QìB ç m ?ûi iQ imM; ` ? B çÁM i'M +
?"M? +¬M; FQ+? +?QM? /B M >mv M S?QM; K¬M +?O i` M F?¬M; X

h?ªM M?B M M?bM K¼B +?mv M /B M ` - >mv M S?QM; K¬M +?O o¬ h•K €M? K„i H
i?•M #B M ç°M; X oB + .B T h•K L; ?B T?€i ?B M ` i?•M T?"M +O ?„M F?B M o¬
?ÆM M[H9+ M"v GK+ L; H¢B ç M; `ÆB p" Q imv i +ªM?X >„M #'i ; B€+ ; -K H M K°
tm'i ?B M [m M; ?Q M; k b„+- +?B + €Q ; B€Ti ?-M Fb ç‡ F?¬M; M; WM; H'T HÈM?-

h`QM; iB M; F m FBM? ?½B +O h`+? .B i i?B M +?O p` S?QM; G¬B +?•M [m•M- M
 o¬ h•K T?€i` M; k b„+ iBM? K M; M?'i +Y +?'M pĐ i? i'M +¬M; +O ? B M; QÌB- H`
 *MM; H9+ 'v- ?`M; M;`M iB FB K F?Q +O EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G ç½ #
 Mm®i +?YM; H'v +Æ i? GK+ L; - F?B M iQ`M i?•M M`M; K€m ?mv i T?mM i`Q-
 F m i?ªK i?B iX •M? K„i o¬ h•K p b i? i`Î M M +m²M; HQ¢M- +?•M F?Q T?€i` # M
 [m M; K M; t M?- çÄ- H K- ç2M- p`M; iU M,K /ªB €M? b€M; # v HQÊM FûQ /`B i`Q
 H`K K•v ;B¡ M´B ç-v i`ÌBX
 L?`M i?'v bU T?šM M° +O >mv M S?QM; K¬M +?O- .B T h•K L;?B #bM? ioM? M¡E
 J°M; >Q ç M; çSM; +¢M?,
 @ ``i Hm`M i? M`Q +kM; T?ªB +?†M ?„M H¢B- ?¬K M v [mv i F?¬M; i? ç ?„M `ÌB
 .Q J°M; >Q b„+ K†i i`-K i`¼M; ;`i ç-m- i?•M i? # v H M F?¬M; i`mM; +?†M çQÌM
 G¢M? HMM; M?bM .Q J°M; >Q - €M? K„i o¬ h•K H¢M? M?Q #,M;- b„+ M?Q / Q- F?
 +ªKX æ¬B K¬B F?) M? +?- ç M; ç`M? #ªQ #` i M?QÌM; çQÌM;- #¶M; M?B M K°iHm
 €M? K„i ?„M +?Êi #B M ç°M;- +Æ i? ç°i M; °i HMB H¢B T?Q b m- p¬i? M? p¬iS+ t
 G¬B +?•M [m•MX
 L?bM ç®B i?O ç½ #` i`¼M; i?QÆM;- i v T?ªB o¬ h•K #„M ` K°i +?QÎM;- iS+ i?b K
 K M; i?2Q bS+ K¢M? F?OM; #® •K m ;`Q i?ûi # v i?ŠM; ç M S?QM; G¬B +?•M [m•
 # M /QÈBX
 E?B ç¡- çÁM i'M +¬M; +O EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G ç½ ;-M +?'K /Si- ?A
 v m çB- /QÈB çÁM i'M +¬M; HB M ?Q`M +O Zm€+? sªQ G - K°i M; QÌB ç M; i?K i?Q
 +€+? ;b +?®M; +U M´B- +?d +¡ i? /-M /-M çB ç M +€B +? i K`i?¬BX
 L?QM; ç9M; H9+ K¼B M; QÌB +?Q `^M; GK+ L; +?„+ +?„M T?ªB +? i- K°i i?•M ?bM
 ?B MX h'i +ª +ÁM +?Q ?B m +?mv M ;b tªv ` - ç½ M; ?2 i?'v iB M; ` M i?ªK i?B i
 #` i M?Q #` K°i HU+ HQÊM; ç€M; bÊ tû M€i K°i +€+? i`M M?šM- iQ`M i?•M K€m i
 ç`T K¢M? p`Q iQÌM;X
 G9+ M`v- i?ªK i`¢M; +O S?QM; G¬B +?•M [m•M p` bU pB + #'i M; ÌM; Q`B w Km®M
 Zm€+? sªQ G F?B M K¼B M; QÌB ç m p¬ +MM; FBM? ?½B- K†i K`v i?'i b„+ - H°`
 L?QM; +?d ;B•v H€i- ç½ i?'v L; ¼+ Zm M •K .Q J°M; >Q p` .B T h•K L;?B ?ûi H M
 #¡M; i`„M; pW tm'i ?B MX L; v H9+ ç¡- ? B i?•M ªM? F?€+ # v iÈB M; ,M +?†M #¼M
 H¢BX
 hS+ ;B`M M?bM h?€B S?QÊM; iB M iY i`QÈ+ K†i- .B T h•K L;?B T?šM M° M¡B,
 @ *€+ M; QÆB H`K b Q p`v- ?` +È ;b H¢B M; ,M +?†M #¼M i \
 h?€B S?QÊM; iB M iY M?bM b„+ K†i .B T h•K L;?B F?¬M; ? v- M? ;B¼M; ç€T,
 @ æWM; M¡M; ;B`M- +?9M; i¬B ç½ çB m i` ` w ç² H-M M`v ç M ç•v +O >mv M S
 KQÊM i v *Ym •K i?€M? Kšm ç ;•v i?B i?¢B +?Q *?QM? æ¢Q HB M KBM?- M M M
 pÈB #` i - +?QM? H`K„+ KQm +O ?„MX .Q ç¡- +?9M; i ç†+ #B i +MM; #` i ç M ç•
 >mv M S?QM; K¬M çB m

EB K o¬ h`-M H„+ ç-m +QÌB ç€T,

@ >„M ç M; Î T?Q b m- pb i M;?2 i?'v î ç•v tªv ` +?mv M HÈM M M p°B p`M; ç M F?¬M; i?2Q F`T`²BX

*QÌB i?Q i?€B- .B T h•K L;?B ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b ç°i M?B M K°i Hm²M; F?Q i ç€M? tm®M; - i`QM; iB M; i?'i i? M? FBM? M;ç+ +O K¼B M;QÌB- p¬ b® Hm²M; +? HB i tû iQç+ F?¬M; ;B M- bS+ KçM? [m, /` ç! +?'M €T F?B M iBM? i?-M i'i +ª ?QªM i?QÆM;X

hB M; FBM? ?¬ T?9i +?®+ i`mv M ` - EB K o¬ h`-M iS+ ;B`M ;¬K iQ- i?•MªM? +? +?B M >mv M S?QM; K¬M +?O pW ç°i M;°i tm'i ?B MX hB T ç!- h`+? .B i i?B M +? \*QÆM; h?€M? S?"i- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; +kM; #bM? ioM? i`Î HçB- T?•M i?"M? #

>mv M S?QM; K¬M +?O o¬ h•K HçM? HMM; M?bM *Ym •K i?€M? Kšm- M;[F?Q FB B +kM; KçM? KB M; ?m M? ?Q M; çQÊ+ - M?QM; #ªM HoM? i?b F?¬M; TªB B+k M,M; HU+ M?Q p"v- ?½v ç€M? #çB i i`QÊ+ `²B M!BX

.Si HÌB H„+ M;QÌB K°i +€B- M?€v K„i ç½ #B M ` ?`M; M;`MªQªM? ;B[ F?¬M; i`n /B m H! K„i F i HçB K°i +?m¶B- ?ÊT i?"M? p¬ b® ç² €M `i ç T K„iX

*Ym •K i?€M? Kšm ó?Wô HçM? K°i iB M;- [m€i,

@ h`QÊ+ K†i #ªM i?€M? Kšm K` ;BÎ i`Á M`v i?b çWM; ?ÁM; i?Q€iX s2K i T?€ +?B M`QX ",M; S?QM; h?B M GQ5

oW /Si HÌB- +?d i?'v bQM; i?O #„i [mv i- iQ`M i?•M #ç+? [m M; +?ÈT M?Q€M;- p- M;QÌB- içQ i?"M? K°i Hm²M; ;B! H®+ #,M; imv i tmM; [m M? #` i X Gm²M; F?Q + F?B M ?ÆB MQÊ+ F?„T MÆB #„i ç-m M;QM; ç¼M;- M?€v K„i K°i F i ;BÈB #,M; imv #B i pB M- F?¬M; ;B M ?ÆM +?K+ i`QÊM; tmM; [m M? ç½ ?Q`M iQ`M #` ?`M #,M;

L?bM imv i # v ç-v i`ÌB- b„+ K†i i'i +ª K¼B M;QÌB ç m +! +?9i #B M ç`B- / M? iB M F?¬M; b B- +! i? / /`M; H`K i? v ç`B i?ÌB iB i- ;B[ i?€M; b€m KM ? M!M; #S+ M;QÌB i F?¬M; i? F?¬M; i?€M T?K+X L?bM b M; >mv M S?QM; K¬M +?O- +?9M H9+ M`v o¬ h•K ç½ #B M K'i i,K iQ+?- M?[M;ªQªM? ç M; +?mv M ç°M; /QÊB bU M /¬M i M pÐ- +m®B +MM; F?¬M; #B i o¬ h•K ç½ HB F? B M?Q i? M`QX

:B[F?¬M; i`mM;- \*Ym •K i?€M? Kšm ;¬K H M K°i iB M; /`B- ;B`M /[[m€i,

@ æ€M; ;?ûi- HçB i?B i`B M •K ©M? o¬ hmM; T?€T [mv i HûM i`®M çBX >¬K M v #ª >Q aÆM +kM; TªB i bK ` M;QÆB- M m F?¬M; b Q +! i? ?ª çQÊ+ K®B ?`M i`QM;

h`QM; iB M; ?ûi- #ç+? [m M; [m M? M;QÌB \*Ym •K i?€M? Kšm +?Êi H!2- iQ`M i?•M *MM; pÈB bU HB F? B +O #` i - F i ;BÈB ?`M #,M; `U+ `Ð ç T ç) FB +kM; i?2Q ç! F?Q #,M; HçM? # Q T?O F?„T #¬m i`ÌB #B i pB M M?Q ç K¼B M;QÌB #B i`^M; ç•v

*MM; H9+ ç! içB K°i #B i pB M F?€+ - o•M >Q +O æçQ pB M b m H9+ H•m i bK FB T?€ ç` çB K # [m M +O EB K o¬ h`-MX o•M >Q i`¬K iQ K°i H€i `²B M;~M; ç-m HQm w t2K tûi ç°M; ioM? tmM; [m M?- +m®B +MM; KÈB F?) F?"M; ç~v +Y iB M p`

h`QM; T?ÁM; F?¬M; K°i #!M; M;QÌB- M;Q`B M?[M; p`i /KM; bBM? ?Qç i i'v m- +?Š çB m M`v F?B M H¬M; K`v o•M >Q ?ÆB M?Qm HçBX L?QM; +?d K°i H9+ b m- o•M #bM? i?QÌM;- M? M?"M; T?B i?•M p`Q i`QM;- i?•M i? çSM; v M ;B[ F?¬M; i`mM;

L?bM F?„T +,M T?ÁM; K°i HQÊi- M?½M i?-M o•M >Q €M? H M iB b€M; Fb Hç- M? M? +?!M; i?,K /Á id Kd K¼B ç°M; ioM? i`QM; T?ÁM;X \*?d H€i b m- i`M F?m¬M +QÌB ç-v`M w- M? M? +?!M; i?m HçB T?€T [mv i`²B ç€T tm®M; K†i ç'i- +® w içQ M? +kM; F?¬M; M†M;- +?çv ç M i`QÊ+ i?-M €M F b€i iQÌM;- i?'T ;B¼M; M!B,

@ JBM? +?O- i¬B H` o•M >Q - HB M KBM? tªv ` +?mv M HÈM `²BX

" M ç-m F?¬M; +| ç°M; ioM? ;b- M?QM; b m K°i H9+ ç½ i? 'v i` M iQlM; H°` K°i +
o¬ h`-M ç M; M;²B i` M K°i iQ` i?ç+? ç`B- ;B[? B +?•M H` +QM h?¬M; GBM? çB
K„i M?bM o•M >Q - EB K o¬ h`-M p¬ +MM; FBM? M;ç+ ?ÄB,
@ *?mv M i # [m M M;QÆB T?ªB #B i`ä +?S- b Q +ÁM ç M ç•v H`K T?B M i \
Lûi K†i o•M >Q +| +?9i HQ H„M; M|B,
@ *?mv M M`v i¬B iU M?B M +kM; #B i- M?QM; bU pB + H-M M`v [mª i?U+ [m€ M
#~K #€Q pÈB M;QlB- iQÆM; H B H9+ M;QlB tm'i [m M b) p¬ +MM; iS+ ;B`M- +?Q M
h?'v o•M >Q /WM; HçB- EB K o¬ h`-M +| +?9i ?B m Fb # M ?ÄB,
@ *| +?mv M M?Q p`v b Q\ L;QÆB K m M|B çBX
o•M >Q M;?2 p`v M? +ª M;QlB- p°B p`M; ç€T,
@ *?mv M H`i? M`v- pW `²B >mv M S?QM; K¬M +?O çÆM i?QÆM; ç°+ K½ t¬M; p
imv M T?ÁM; M;U +O +?9M; i - iB M p`Q i`QM; ?"m pB MX æ²M; i?lB- ?„M i +ÁM
F?| ç®B T?|- ?B M ç M; ;B Q T?QM; +MM; +?9M; i - iB M? ?m®M; ?B M M v p¬ +MM
EB K o¬ h`-M b[M; M;QlB- H`K #~K,
@ >mv M S?QM; K¬M +?O\ a Q iU M?B M ?„M HçB çÆM i?QÆM; ç°+ K½ i`M +¬M;
æ9M; `²B- M?•M p`i F?| ç®B T?| K` M;QÆB M|B H` B p`v\ `^M; p`Q i?U+ HU+ +O
M`B ? v b Q\
L;~M; ç-m- EB K o¬ h`-M M;?B ?Q†+ M?bM o•M >Q X
*QlB F?´ K°i iB M;- o•M >Q ç€T,
@ E?¬M; ;B`m ;b KBM? +?O- i¬B pW çQÊ+ +?SM; FB M- i M >mv M S?QM; K¬M +
h•K i¬M; Bª p` EBK \*QÆM; h?€M? S?"i HB M i?O ç m #`i?QÆM; i`QM; i v ?„MX L;
T?|- #`i +?QM? H` *Ym •K i?€M? Kšm i / M? M; M; ?`M; pÈB h?B M EB K F?€+?
?B M M v 2 `^M; F?¬M; iB K çQÊ+ ç®B i?OX G-M M`v #`i ç M H`
h?m`i HçB p„M i„i •K KQm +O >mv M S?QM; K¬M +?O- +m®B +MM; o•M >Q M|B,
@ *?QM? pb M?Q p`v- i¬B p` bQ T?K KÈB T?•M H`K ? B çQlM;- i`i +ª +?d pb +Æ M
;b #B i`ä b) #`i`€+? K` pšM ç M\
L;?2 tQM; HlB o•M >Q - Mûi K†i EB K o¬ h`-M H°`ä bU FBM? M;ç+- p°B p`M; +`i i
@ *?mv M M`v [mª i?U+ +?ŠM; M?Ä- F?¬M; ;BªB [mv i i?Qª ç€M; i`i b) ;•vªM? ?
E?¬M; çQÊ+- i T?ªB H`T iS+ çB M; v- M m Km°M i?b ?ÄM; #ûiX
L|B tQM; imM; KbM? # v i?ŠM; ` M;Q`B- M; v +ª #BM? F?Q +kM; F?¬M; i? K K M;
h`QM; T?ÁM;- o•M >Q ;¼B HÈM,
@ JBM? +?O çÊB i¬B pÈBX
E?¬M; i`mM;- i? M? •K EB K o¬ h`-M i`mv M HçB,
@ h çB i`QÈ+ K°i #QÈ+- M;QÆB M?È çm´B M; v b m H` çQÊ+X
hB M; óçQÊ+ô pW /Si i?b •K i? M? ç½ `i M?Ä- `ä `M; M;QlB ç½ çB t i`,K i`QÈM
æSM; #`i ç°M;- €M? K„i o•M >Q M?bM tmv M [m +€M? +Y i` M iQlM; `²B /WM; i`
çB m `ÆB HçB i` M iÁ i?ç+? ç`BX G†M; H) M?bM K°i H€i- F?Qû KB M; o•M >Q M
H,M; F?¬M; T?~v K°i i`ªQ- h?¬M; GBM? çB m HB M i?2Q ç| # v p`Q i v ?„MX
*~M i?"M t2K tûi K`v HQÊi- o•M >Q +QlB F?) K°i iB M;- iU M|B pÈB #ªM i?•M,
@ *m®B +MM; i +kM; H`v çQÊ+ h?¬M; GBM? çB m- b m M`v +?d +-M i +| i? M;°
ç| ? ?

*QÌB K°i H9+- o•M >Q /QÌM; M?Q M?"M` çB m ;b # M p°B p" M; i?m h?¬M; GBM? çBX h`QM; ;B| ~M ?B M i`mv M iÈB K°i i? M? •K v m Èi,

@ æB i?¬B- #'i [m€ i`QÈ+ F?B çB +kM; M M ç HçB +?Q EB K o¬ h`¬M K°i M M ç -

•K i? M? +m®B +MM; [m€ M?Ä ç½ i M #B M p"Q ?Q F?¬M; X

J°i i`"M ;B| M? i?´B iÈB ?"m pB M- iWM; çÊi iWM; çÊi ?"M F?Q F?B M +?9M; M? ç°i M?B M ?²B idM?X

EBK *QÆM; h?€M? S?"i H M iB M; ,

@ JBM? +?O- #•v ;B| +?9M; i T?ªB H"K b Q\ S?•M` ibK FB K ? v +S çSM; ç•v +?

.B T h•K L; ?B M?bM [m M?- €M? K„i /WM; HçB i` M M; QÌB GK+ L; K°i H€i `²B H" Kti ç'i- i`-K ;B¼M; M|B,

@ h`QÈ+ iB M ?½v +Sm S?QM; G¬B +?•M [m•M iB M #®B H M ç½- t2K [m i?QÆM; ç M +?mv M tY HQ M [M?•M M"vX

L; ?2 p"v- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; ç°M; i?•M FûQ S?QM; G¬B +?•M [m•M iW ?® ç'i H G¬B +?•M [m•M p¬ +MM; F?®M F?´- b„+ Kti i`„M; # +? M?Q i| ;B'v- €M? K„i m €K ` K°i /ÁM; K€m- `ä`"M; H½Q i ç½ #`i?QÆM; M†M; X *€+? ç| K°i F?QªM; - L; ¼+ Z ç M; /bm EBK æ`+? S?M .mM; Zm€+? sªQ G +kM; #`i`¼M; i?QÆM; iB M HçB ;¬M +O .B T h•K L; ?B- #'i ;B€+ H„+ ç-m +QÌB F?´X

ošM Hm¬M +?9 w ibM? ?bM? tmM; [m M?- [m M b€i i?'v Mûi Kti +O .B T h•K L; ?B iB M iY F?¬M; M?`M çQÈ+ +'i HÌB F?mv M,

@ L; QÌB M"v H" K¬M ?ç +O *Ym •K i?€M? Kšm- #'i Hm" M ;B[+¬ i p" >mv M S?Q ;b- +?9M; i +kM; F?¬M; M M i m€ iB M H"K F?| +¬ i - ç i`€M? b m M"v tmM; ç°i p *ÁM M?Q [m M ? ;B[*Ym •K i?€M? Kšm p" >mv M S?QM; K¬M +?O- iW ibM? ?bM p¬ +MM; i²B i X æ½ M?Q p"v- +?9M; i ?" i' i TªB M?9M; i v p"Q\5

>W HçM? K°i iB M; - .B T h•K L; ?B +| +?9i F?¬M; pW w- i`WM; K„i M?bM h?€B S? /ÌB b M; M?[M; M; QÌB F?€+ ?ÄB,

@ *ÁM K¼B M; QÌB- +| w FB M ;b F?¬M; \

EBK *QÆM; h?€M? S?"i- h`+? .B i i?B M +?O- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; p" *?B M h• K„i M?bM M? m- ?B M M?B M KBM? #ç+? ?"K w i`QM; +•m ?ÄB +O .B T h•K L; ?B ` w M; ?o i`QM; HÁM; - +?d i`-K K†+X *ÁM HçB GB m hBM? >²M p" h?'i >mv M +?• +kM; T?€i; B€+ +| çB m #'i i?QÌM; - ç m +9B ç-m i`-K iQ- F?¬M; /€K KÎ KB M; X

.B T h•K L; ?B i?'v i? iS+ ;B" M i?ûi H M K°i iB M; - [m v M; QÌB pW # v` M; Q" B p

@ *€+ M; QÆB ç½ M?'i i`Q M?Q i? - p"v +S H"K i?2Q w +€+ M; QÆB çBX

oB + M"v F?B M b„+ Kti +O M?[M; + Q i?O +| Kti ç m #B M ç´B- ç•v H" H-M ç- h•K L; ?B iS+ ;B" M M?Q p"vX hmv M?B M +?QM? p"Q H9+ M"v- # M M; Q" B ç°i M?B +U+ KçM?- iY b„+ [m M; ªM? H|2 H M- EB K o¬ h`¬M HB M tm'i ?B M ÎH®B p"QX

EBM? M; ç+ M?bM EB K o¬ h`¬M- .B T h•K L; ?B ? i bS+ M; ç+ M?B M +'i HÌB,

@ *?ŠM; TªB +?`M; ç M; # [m M b Q\ a Q ç°i M?B M ç M ç•v p"v\

EB K o¬ h`¬M M?bM [m M? K°i HQÊi- T?€i ?B M b„+ Kti K¼B M; QÌB +| p F?€+ i?

@ a Q p"v\ s2K #° /çM; +O +€+ M; QÆB TªB +?, M; ç½ tªv` +?mv M

.B T h•K L; ?B M; ?2 EB K o¬ h`¬M ?ÄB ç M- F?¬M; MûM M´B # M F H ,

@ *?`M; F?¬M; #B i ç•m- pW `²B

GB M ç2K M?[M; pB + pW T?€i bBM? id Kdi?m"i HçB- .B T h•K L;?B F ç M +m®B
M?Q #ªM i?•M ç½ +?`m M?B m Ov F?m'i- M;[F?Q p¬ +MM; i?®M; F?´X EB K o¬ I
K¬M +?O +?QM? H" o¬ h•K i?b p Kti ççB #B M- €M? K„i H° ` i?¬M b„+ T?S+ içTX
J½B K°i H€i b m- EB K o¬ h`¬M KÈB #bM? ioM? i`Î HçB- p¶ p M OB .B T h•K L;?I
@ æQÊ+ `²B- H-M M"v /Q >mv M S?QM; K¬M +?O [m€ ;BªQ ?Qçï- M m F?¬M; ?€ Hç
K°i +?9i- pÈB ibM? ?bM? ?B MiçB- +?9M; i +¬M #bM? ioM? bmv tûi p'M ç X oW
+?mv M M"v TªB F?¬M;\ *?QM? H" /Q o•M >Q +O æçQ pB Mi?¬M; #€Q- M m F
ç•v çQÊ+ +?S\
L?bM HQÈi [m EB K o¬ h`¬M- ;QÆM; Kti Ko H +O .B T h•K L;?B i?Q€M; H° Mûi
@ h?b ` H" p"v5 L?QM; b Q F?¬M; i?'v „M ç•m\ G) M"Q ?„M F?¬M; iÈB\
EB K o¬ h`¬M H„+ ç¬m +QÌB ç€T,
@ >„M ç M; Î T?Q b m- pb i M;?2 i?'v Î ç•v tªv ` +?mv M HÈM M M p°B p" M; ç M
F?¬M; i?2Q F`T `²BX
*QÌB i?Q i?€B- .B T h•K L;?B ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b ç°i M?B M K°i Hm²M; F?Q i
ç€M? tm®M; - i`QM; iB M; i?'i i? M? FBM? M;ç+ +O K¼B M;QÌB- p¬ b® Hm²M; +?
HB itûiQç+ F?¬M; ;B M- bS+ KçM? [m, /` ç! +?`M €TF?B MiBM? i?¬Mi'i +ª ?QªM
i?QÆM;X
hB M; FBM? ?¬ T?9i +?®+ i`mv M ` - EB K o¬ h`¬M iS+ ;B" M ;¬K iQ- i?•MªM? +?
+?B M >mv M S?QM; K¬M +?O pW ç°i M;°i tm'i ?B MX hB T ç!- h`+? .B ii?B M +?
*QÆM; h?€M? S?"i- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; +kM; #bM? ioM? i`Î HçB- T?•M i?"M? #

9kkX *?QÆM; 9kk aQ >mvM? æ®B Zmv i

S?€ pÐ BK H†M;- EB K o¬ h`¬M +?`i p'M,
@ ob b Q\ ob b Q ?mvM? HçB çB +QM çQÌM; M"v\
o¬ h•K ?ì ?[M; +QÌB- M;[F?Q HçM? M?Q #,M; ç€T,
@ *?ŠM; pb b Q +ª5 >¬K M v i ç M ç•v F?¬M; Km®M +MM; M;QÆB ;B Q ç'm- #ÎB p
ç®B i?O +O i X h®i M?'i M;QÆB ?½v i`€M? ` - i F?¬M; +! i?ÌB ;B M M?B m HÌB p
L|B tQM; +?•M M;mv M iQ" M i?•M #MM; T?€i- K M; i?2Q F?Q i? mv +?'M ç°M; i`
M?'i +Y ç~v HmB EB K o¬ h`¬MX a m ç!- o¬ h•K M? M? +?!M; # v p T?Q GK+ L; ç
EB K o¬ h`¬M pW HMB HçB pW `Qi H M,
@ >mvM? F?¬M; M|B i?b çWM; ?ÁM; `ÌB F?ÄB ç•vX LÆB M"v F?¬M; TªB +?¶ ?mv
i?b çBX
J°i +?QÎM; ?QÈM; p b m ç€M? ` - EB K o¬ h`¬M KQÈM HU+ t¬M; H M T?Q i`QÈ+
i? i`QM; F?¬M; i`mM;- ? B i v ;BÆ + Q ç M t2M M? m içQ i?"M? ?bM? /çM; M?Q
K°i +°i [m M; i`K K"m iQK [m v i`ÁMX
h` M Kti ç'i- .B T h•K L;?B HQ H„M; +?Q bU M M;mv +O EB K o¬ h`¬M HB M ?ç H
@ hB M #®B i K T?€B M;?2 H M?5 L? M? +?!M; HB Mi?O #„i H'v o¬ h•K- [mv i F?
EBK *QÆM; h?€M? S?"i- h`+? .B ii?B M +?O- h?B M h9+ ççQ i`QÎM; p" *?B M h•K
p•v M? M? +?!M; i?m M?Ä HçB- #®M Hm²M; i'M +¬M; KçM? K) /QÈB bU T?®B ?ÊT
F i;BÈB ?°B iK T?€T HU+ # T?€B S?"i- æçQ- hB M # Q T?O iQ" M #° F?¬M; ;B M
E?B EB K o¬ h`¬M T?€i ç°M; +¬M; FQ+? i?b o¬ h•K ç½ +?çv ç M # M GK+ L; - K°i
h•K L;?B `²B ¬K GK+ L; p"Q HÁM;X L?bMi?Q€M; [m M" M; i K M; i?QÆM; iQ+?
h•K ?"K +?S Qi M?B m €v M€v- ç¬B K¬B ?ÆB K'T K€v M?QM; +•m tBM H¶B pšM F

L;~M; ç-m H M- €M? K„i o¬ h•K +?,K +?9 M?bM M,K ç¢B + Q i?O ç M; €T b€i KbM
i?-M i`Î M M i`M F?®+- KB M; T?€i` M?[M; iB M; ; -K +´ [m€BX

h v T?ªB çQ H M i`lB- K°i pÁM; [m M; i`K K`m t M? ç2MtQ v i`ÁM # v H M i` M- H
;B M p` i?lB ;B M- F?¬M; M;WM; +Q ;B½M # M i`QM; F i; BÈB i?-M F€ K` EBK *Q
+ Q i?O i¢Q M M- ;B[ç¬B # M T?€i` M?[M; iB ?Q HY H| K„iX

a m ç|- iQ`M i?•M o¬ h•K M;k b„+ H|2 H M- F?Q iS+ i` K` +U+ ç° M?Q •K HBM? +O
#„M` M?[M; iB b€M; - F?¬M; M;WM; /mM; ?ÊT tQ v i`ÁM [m M? +Æ i? X E?B Hm
EB K o¬ h`-M iB M ç M; -M- M;k b„+ [m M; ?Q [m M? i?•M o¬ h•K ç½ i¢Q i?`M? K
Q #¼+ ?Q`M iQ`M +Æ i? ?„M p` GK+ L; p`Q i`QM;X

" M M;Q`B- M?[M; M;QlB ç M; [m M b€i i`"M +?B M H9+ M`v +?d i?'v iY b„+ [m M
;†T M? m- çKM; ç° H`K #„M` tmM; [m M? M?[M; +?MK ?Q HY - ? B Hm²M; bS+
iB m /B i HšM M? m- M?'i i?lB F?| T?•M i?„M; #¢BX

smM; [m M?- F i; BÈB /mM; ?Á T?€T HU+ +O # T?€B S?"i- æ¢Q- hB M p +?¢K
i`K- i`QM; F?¬M; ;B M T?QM; # 'v bûi çB M +?ÊT M?Q€M; M?Q b'K ç°M; - iÄ ` F
K°i H€i ç½ M; ,M +ªM iQ`M #° i-K M?bM +O K¼B M; QlBX

EB K o¬ h`-M /®+ iQ`M HU+ i?B i`B M hY >Q h?¬M L?"i ç¢B T?€T T?•M i` M? + Q
i•K [mv i K M; i?2Q i'i +ª mv HU+ i?¬M iQM? ç®B ç-m pÈB •K ©M? T?€T [mv i- ?
iQM? +?'i •K m iQÆM; ç²M; ç®B +?¼B F`+? HB i i`QM; K°i F?¬M; ;B M +?"i ? T F
F?¬M; v M- €T HU+ F?¬M; F?Q # M i`QM; i,M; + Q- H`K +ª F?¬M; ;B M M? M? +?|

hW i`QM; M;k b„+ [m M; +-m T?€i` K°i iB M; ?W- o¬ h•K i?'v EB K o¬ h`-M M;Q
HB M; i,M; +?•M M;mv M K¢M? H M- H"TiS+ M;k b„+ [m M; ?Q # M i`QM; F i; BÈ
?Q T?•M i€M`²B ;B Q ?Á H¢B K°i çB K- iU ç°M; ?bM? i?`M? K°i Hm²M; M;k b„+ iB
M;¼+ H'T H€M? tm'i ?B M i`QÊ+ K†i EB K o¬ h`-M- M?'i +Y ç`v #`i ?„M` t X

EB K o¬ h`-M i?'i #¢B- €T HU+ +O o¬ h•K +kM; ;BªK çB- i v T?ªB ?„M ;BÆ + Q +?B
+€+ HQ¢B bS+ K¢M? ?¶M HQ¢M # M i`QM; F i; BÈB /QÈB bU /šM /„i +O ?„M # v
i?`M? M M K°i +ÆM +m²M; T?QM; F?¬M; i? +?®M; çÐ- +?QM? bU M¶ HU+ F?¬M
T?€ pÐ F i; BÈBX

J°i •K i? M? FBM? i?B M ç°M; ç` iW >Q aÆM i`mv M` - #®M ç¢B + Q i?O ç M;
T?ªB HMB H¢B- ç m +?`m M?[M; p i i?QÆM; F?¬M; M? X L?[M; M;QlB çSM; t2K +
?½BX hmv o¬ h•K ç½ /mM; ?Á çQÊ+ bS+ K¢M? +O #ªM i?•M p` EB K o¬ h`-M ç T
Hm²M; F?Q ç€M; bÊ bBM? ` b m pK M´ FBM? ?Q`M; ç|- +?Q /M i`B ;BÄB M?Q ?„M
çQÊ+X

E?„T MÆB bQÆM; F?|B ;B,M; iÄ - +€+ Hm²M; F?Q K¢M? K) tQ v i`ÁM M?Q +°i i`K
tmM; [m M? F?B M i` M çdM? >Q aÆM ?bM? i?`M? K°i F€ [m M +?|B K„iX .QÈB H
M´ H` K°i #½B #W #°M- p¬ b® T?ÁM; ®+ #` ?Ov ?Q¢B i`QM; i`"M +?B M- i¢Q M M
K†i ç'i- ~M ?B M i`QM; F?|B #KB K`i KM H`K +ªM? iQÊM; i? K M?m®K K`m i? HQA

ÍT?Q t - ç iY HB M KBM? M;?2 i?'v iB M; M´ ç m +?¢v H¢B t2K`®i +m° +tªv` +?
i?'v K°i i?•MªM? i`„M; ç°i M;°i tm'i ?B M- H Q i?šM; tm®M; K†i ç'i pÈB i®+ ç° +?
i`mM; - o¬ h•K ç M; +?bK M;"T i`QM; F?|B bQÆM; Kl K`i +kM; T?€i; B€+ çQÊ+ Hm²
b€i- #`i; B€+ H¢M? HMM; +QlB K°i iB M; `²B ¬K H`v GK+ L; - +Æ i? #B M i?`M? i
K¼B M; QlB F`T idM? H¢B b m +ÆM FBM? ?Q`M; - i?•MªM? ?„M ç½ # Q T?O F?„T #
/B m ?QÊM; ` M;Q`B `²B /-M /-M #B M K'i F?B M M; QlB F?€+ F?¬M; i? M„K #„i ç

J°i iB M; i?ûi T?šM M° iW ;B[i`lB i`mv M iÈB- +?d i?'v i?•MªM? K`m i`„M; çªQ
/WM; H¢B i`QM; F?B ç M; H Q tm®M; pÈB i®+ ç° +U+ M? M? `²B +?mv M ?QÊM; -
?| i?`M? +?QM ç¢Q [m M;ªM? iÄ ` +?QM T?QÆM; X J¶B ç¢Q [m M;ªM? H"TiS+
pQÆM /`B ` - +?®+ H€i ç½ +| p¬ b® #|M;ªM? # Q T?O F?„T F?¬M; ;B MX

:B[i`"M +m²M; T?QM; - T?€i` ;B¼M; *Ym •K i?€M? Kšm t t¬B #`i ç`M?,

@ hB m iY çWM; +| +?çvX .M M;QÆB i`®M ç M +?•M i`lB ;|+ #B M i +kM; #„i M;Q
Kšm b)

o b i®+ ç° [m€ M? M? M M M?[M; •K i? M? T?Q b m ç½ #` iB m i€M- M?QM; +?d p
çO ç +€+ + Q i?O *?QM? æçQ HB M KBM? ç M; [m v ç-m i bK FB K tmM; [m M? M?
h•K p` \*Ym •K i?€M? Kšm pW `lB çBX

"WM; #WM; HY ;B" M M?bM p T?Q t - .B T h•K L;?B T?šM M° [m€i,

@ æ€M; ;?ûi5 *?ŠM; M?[M; F?¬M; ;B[çQÊ+ M;QlB K` H-M M`v +ÁM #` ? Q #BM? i
#` i?B M ?ç+QlB +? ? v b Q\

L;?2 p"v b„+ Kti K¼B M;QlB ç m i`-K Kt+- ?B M M?B M +| T?-M ç²M; wX L?QM; F
>mv M S?QM; K¬M +?O p` \*Ym •K i?€M? Kšm ç m F?¬M; T?ªB H` M;QlB i-K i?QlM
;B[çQÊ+½

E?) i? M K°i iB M;- h?€B S?QÊM; iB M iY F?mv M ;BªB,

@ æQÊ+ `²B5 h?U+ HU+ +O ? B M;QlB M`v ç m pQÊi [m€ bU iQlM; iQÊM; +O +?
#bM? i?QlM; i?¬BX GB M KBM? i`QÊ+ K„i ç M; +| `i M?B m pB + T?ªB H`K- #'i+S
tY Hw- F?¬M; i? [m€ FQ+? ç°M; K` pB T?çK [mv i„+X "•v ;Bl Î ç•v +?9M; i +| F?¬M
`i M?B m +?mv M +-M T?ªB ;BªB [mv i i?Ä ç€M;- KBM? +?O ?½v H'v i`QÊ+ K„i H

.B T h•K L;?B M;?2 p"v- €M? K„i /WM; HçB i` M M;QlB S?QM; G¬B +?•M [m•M p` E
sªQ G K°i H€i- Mûi Kti ç½ ?ÆB #bM? ioM? i`ÎHçB,

@ *kM; çQÊ+X æ ?¼ HmB p`Q +?[ i` p i i?QÆM; i`QÊ+- K¼B pB + Î ç•v ;B Q +?

J¼B M;QlB # M +çM? #„i ç-m ?"M? ç°M;- L;¼+ Zm M •K .Q J°M; >Q /bm ç²M; K
M;Q`B- h?B M h9+ ççQ i`QlM; +O æçQ pB M çÐ S?QM; G¬B +?•M [m•M p T?ÁM
*QÆM; h?€M? S?"i- h`+? .B i i?B M +?O- *?B M h•K i¬M; Bª # M;QlB pšM çSM;
M?bM i bM? ?m®M; tmM; [m M?- h?'i >mv M +?•M M?•M +O æçQ pB M p` K¬M ?ç M
ç iY HB M KBM? /¼M / T i`M +K+ i` M Kti ç'iX

Zm v M;QlB M?bM EB K o¬ h`-M- .B T h•K L;?B ¬M M?m ?ÄB,

@ h? M`Q\ o i i?QÆM; +O +?"M; b Q `²B\

EB K o¬ h`-M b„+ Kti i`-K iQ- MlB pÈB p / v /Si,

@ *| ;b M;?B K i`¼M; ç•m- b m K°i i?lB ;B M H` iU F?ÄB i?¬B- M`M; F?¬M; +-M H
L?"M i?'v bU F?¬M; + K i•K i`QM; M;[ F?Q EB K o¬ h`-M- .B T h•K L;?B F?¬M F?
K` +?mv M b M; +?O ç F?€+,

@ aU i bM? ?¬K M v [m€ ç°i M;°i- ?ÆM M[?Q`M iQ`M M^K M;Q`B /U çQ€M F?B M
hmv p"v- M;?o Fo K°i +?9i i?b pB + M`v +kM; M?„+ M?Î +?9M; i `^M; +?"M; +-M i
#Q`M +O h?¬M; GBM? çB m- M?Q p"v +?9M; i KÈB +| i? K i?m" M HÈB ç SM; T?

G½M? ççK ;"i ç-m- EB K o¬ h`-M F?¬M; MlB ;b M?QM; i`QM; HÁM; ç½ +| [mv i ç
;B[?„M p` o¬ h•K H` K°i bU çª FQ+? `i HÈM ç®B pÈB ?„MX >„M p®M M;?o #ªM i?
bQ i` h?B M EB K E?€+?- M?QM; bQ pÈB GK+ o•M p` K°i b® + Q i?O +O o•M *?B
?ÆM- i`QM; i?B M ?ç K` MlB +kM; çSM; Î çdM? + QX hmv M?B M i`ªB [m i`"M +
KÈB ?B m `ª- Hm" M p i m pB- #ªM i?•M [mª i?U+ pšM +ÁM F?QªM; +€+? pÈB F?¬M
M;QlB FB m M;çQ M?Q ?„M +,M #ªM F?¬M; i? +?'T M?"M- ?„M •K i?-K i? M?'i ç`
h?¬M; GBM? çB m- i bK ` i?¬M F?Q KçM? M?'i ç pQÊi [m o¬ h•K- pQÊi [m GK+

h?'v ?„M F?¬M; MlB ;b- .B T h•K L;?B i`QM; HÁM; F?2 F?) i?Î /`B- €M? K„i /lB ` t
HK+ pB M i?m /¼M i`M +K+X G9+ M`v ç iY +O HB M KBM? ç½ #bM? `M i`ÎHçB b
/¼M / T M?[M; ç®M; ç´ M€i i` M Kti ç'i /QÈB bU +?d ?mv +O +€+ + Q i?O HK+ p
/¼M çQÊ+ K°i F?QªM; ç'i i`®M;X

h?lB ;B M +S i? i`¬B çB i`QM; bU ç m #m²M i`-K H†M; +O K¼B M;QlBX *¬M; pB
HÈM pW çQÊ+ ;¬M MY - i` M #-m i`lB +?Êi tm'i ?B M K°i ç iY M;U FB K T?B iÈ
;B¼M; MlB,

@ >²B #€Q KBM? +?O- /QÈB +?•M M9B >Q aÆM +l K°i M?lK M;QlB i?-M #Q ç€M?
p` HB M KBM? + Q i?O ç½ ?B bBM?X

hBM iS+ ç°i M;°i i`mv M ç M F?B M K¼B M;QlB +l K†i ç m p¬ +MM; FBM? ?½B- i'i
€M? K„i i"Ti`mM; M?bM .B T h•K L;?BX

"bM? ioM? M?bM ç iY çl- .B T h•K L;?B H9+ M`v p¬ +MM; i`'M ioM? ?ÄB,

@ æ®B T?QÆM; +l # Q M?B m M;QlB- +l #B m ?B M;b F?€+ i?QlM; F?¬M;l

o` ç iY i`mv M iBM ç€T,

@ h?Q KBM? +?O- b® M;QlB +O ç®B T?QÆM; F?l +l i? çQ€M ç`M?- F?¬M; /QÈB
p¬ +MM; #Q ~MX E ç`+? K¶B H-M` i v ç m M? M? M?Q i?B K çB M- T?QÆM; i?S+
i?'v- K€m i?'i +O i?B i? F?¬ +¢M M?QM; F?¬M; ibK i?'v KB M; p i i?QÆM; ? v /'

æ¬B K`v ç T F?) M?Qm H¢B- .B T h•K L;?B H~K #~K,

@ *?QM? H` #¼M +?9M;- t2K` H-M M`v +?9M; +® iBM? ç M ç•vX

9kjX *?QÆM; 9kj o•M >Q *?B hY

@ æQÊ+ `²B- pB + M`v i ç½ #B iX G-M M`v ç€M? HûM +?9M; i +?QM? H` ç iY >m
i`mv M H M? +?Q ç iY çB im-M M9B ç + Q +ªM? ;B€+- i b) T?€B i? K M;QlBX L
+?9M; T?ªB ?²B #€Q M; vX L m +?9M; F?¬M; iB TiK+ tm'i ?B M i'M +¬M; i?b i¢K

S?€B ç iY çl çB tQM;- .B T h•K L;?B M?bM *?B M h•K i¬M ;Bª ç M; çSM; +¢M?- i`

@ oB + M`v [mª i?U+ F?¬M; i-K i?QlM;- ç`M? M?li¬M ;Bª çQ+? i?•M ?`M? ç°M; K°
?¢ +O L?Q pB M i?2Q M;`BX

*?B M h•K i¬M ;Bª HoM? K M? ç€T,

@ hm•M H M? KBM? +?O- #ªM i¼ H"TiS+ çB M; vX

LlB tQM; ç^M; i?•M # v H M- +MM; +€+ + Q i?O L?Q pB M çB im-M b€iX

L?lK M;QlB M`v pW `lB F?ÄB- H"TiS+ H¢B +l K°i p` ç iY # v ç M ç€T tm®M; T?
?`M? H MlB,

@ "~K #€Q KBM? +?O- pW M½v i`QM; K°i HMK +ÄÎ# M i`€B [mªM; i`QlM; T?€i ?B
>Q i?B m ?B TX

J¼B M;QlB +l K†i M;?2 i? ç m +?'M ç°M;- `ä`"M; iBM iS+ M`v F?B M +?9M; M?•M

h?'i >mv M +?•M M?•M +O æ¢Q oB M +?Êi ?B M i?•M- M„K H'v i v €Q p` ç iY çl-

@ Í +?¶ M`Q- K m /šM i çB5

o` ç iY çl M?bM .B T h•K L;?B- i?'v M`M; F?);"i ç-m HB M ç€T,

@ hB M #®B F?¬M; M M FQ+? ç°M;- Î +¢M? [mªM; i`QlM;- +l i? ç M M; v H"TiS+.

oW MlB pW /šM K¼B M;QlB` M;Q`BX

h`QÊ+ iBM? +ªM? çl- ç²M; ç¢Q HK+ pB M ç m H-M HQÊi M OB h?'i >mv M +?•M M
T?K F?mv M ;BªB,

@ aQ T?K çWM; [m€ ç m HÁM;X "'i Hm"Mi? M`Q pšM +ÁM +l ç iY Î# M +¢M? H½
[m K¼B F?l F?,M- +?B b i'i +ªX

:QÆM; K†i; B" Mm +O h?'i>mv M +?•M M?•M H° p i? HQÆM;- i?—M i?€B i? i?@ > i i?°v ç m ç½ [m€ Km°M`²B- +QM T?°B ;?B M?È M?[M; HÌB i /†M i`QÈ+ ç•v- I o¬ o¼M; ?B m w- i`M? i`¼M; ;"i ç-m- Mûi K†i ç-v ç m F?´X

L?€v K„i M?|K M; QÌB ç½ # v ç M # M i` M [mªM; i`QÌM; X .QÈB bU /šM /„i +O p` M? M? +?|M; iBK i?'v i?B i? o•M >Q i`QM; HMK +ÄX h?Q€M; [m iQÎM; M?Q ?„M i?Q i?€B- KB M; KdK +QÌBX L?QM; M?bM Fo- K¼B M; QÌB KÈB i?'v +| ;b ç| F?¬M; F?¬M; +ÁM bBM? F?Q- HBM? ?²M ç½ ?Q`M iQ`M iB m i MX

L;| i?B i? ç M; M^K i` M K†i ç'i- h?'i>mv M \*?•M L?•M p®M ç M; FQ+? ç°M; p¬ +M ` M?Q ;¶ ç€- KB M; H~K #~K +?ŠM; M|B M M HÌB- M;?2 F?¬M; `ä tmM; [m M? ç M o¬ o¼M; H Q ç M # M i?B i? - ;"Q F?|+ -K „,

@ aQ ç - ç idM? H¢B çB- idM? H¢B çB- bQ ç 5

J¼B M; QÌB tmM; [m M? ç m H†M; v M- Mûi K†i H° ` p i?QÆM; iB +- /QÌM; M?Q p o•M >Q K` +ªK i?'v #m²M +?Q ;½X

EB K o¬ h`—M M?bM o•M >Q - i`QM; HÁM; +?Êi /'v K°i M¶B #'i M K½M? HB i- i•K i ` K°i iB M; F m FBM? ?½B # v p¼i H M i`ÌB- i?ŠM; iB M p MÆB ?„M # [m MX .B ?B m +?mv M ;b # M +„i +Y + Q i?O iS pB M ÎH¢B #ªQ p +?¶ M`v `²B +MM; h?€B h?€M? S?"i- h`+? .B i i?B M +?O p°B p`M; çm´B i?2Q EB K o¬ h`—MX

æ M +Y pB M- M?|K .B T h•K L;?B +?d i?'v EB K o¬ h`—M ç M; iS+ ;B" M M?Q T?€ ç°M; h?B M GBM? i?—M FB K i`M T?€ FB M i`9+ tmM; [m M?X "®M M; QÌB p¬ +MM; +?B m K¢M? K) M; ,M +?†M M?^K i?S+ idM? EB K o¬ h`—M ç M; i`QM; +ÆM ;B" M /[

@ .WM; i v- +?"M; H`K b Q p"v- pb b Q p¬ /mv M p¬ +È H¢B M´B ;B" M Î ç•v\ :B¼M; çB m .B T h•K L;?B ?°K +?S p b—m M½QX a m F?B i`ªB [m K°i +?m¶B #B ç½ +| +?9i #'i #bM? ;B" M /[X

h?ŠM i?Ì M?bM .B T h•K L;?B- EB K o¬ h`—M ç m F?´ p¬ +MM; M|B,

@ oW M½v o•M >Q M|B +?Q i HB M KBM? tªv ` +?mv M- i M?'i i?ÌB M|M; p°B ç Î ç•vX G9+ i`QÈ+ +kM; F?¬M; M;?o ç M +?mv M M`v- M?QM; F?B M?bM i?'v i?B i? B M; Î M| ç½ K`i `²BX

hBM M`v iU bûi ç€M? M; M; i B i`i +ª K¼B M; QÌB +| K†iX oB + h?¬M; GBM? çB m .B T h•K L;?B K†i K`v i?'i b„+ - K°i #|M; ç2M p¬ ?bM? # Q T?O iQ`M #° i•K i`Q ?¼; #m´B b€M; M; „M M; OB- >Q aÆM \*?QM? æ¢Q HB M KBM? ç½ i`ªB [m K°i HQ¢i #E F?B M M; QÌB +| w +?Q FB M +QÌM; M?Q .B T h•K L;?B +kM; F?¬M; +?`m M´B- ;—M H—M F?€+ #` i`M +¬M; - /M HÁM; /¢ b„i ç€ +kM; F?¬M; i? ;B[ çQÈ+ #bM? ioM? - ?r +?d H` K°i i?B m M[X

GªQ çªQ HMB p T?Q b m p`B #QÈ+- .B T h•K L;?B +QÌB H M i? HQÆM; ,

@ æ•v H` \*?QM? æ¢Q HB M KBM?- ç•v H` L?•M ;B M + Q i?O ç`v b Q- i?"i #m²M + ç M L?•M ;B M +?ŠM; +| +?mv M ;b i?m" M HÈB- iÈB M v ç½ H•m M?Q p"v `²B- i?'i +¬M; Î ç•m\ h`QÈ+ ç•v K°i b® ç iY i?'i p¼M; p` #'i K½M pÈB HB M KBM?- i +ÁM i M OB #¼M ?¼- M?QM; #•v ;BÌ M; v +ª KBM? +?O i ç•v +kM; F?¬M; Km®M H`K ;b "m²M #½ M?bM .B T h•K L;?B- EBK \*QÆM; h?€M? S?"i p` h`+? .B i i?B M +?O ç b Q bU i?U+ F?| K` i? v ç´BX _B M; ?€B S?QÈM; iB M iY M? M?"M; iB M ç M çÐ #bM? i?ªM,

@ h`W K /B i [m, #ªQ p +?QM? M;?o p®M `i F?| F?,M +?S +?ŠM; ? çÆM ;BªM M KBM? +?O ç•mX "•v ;BÌ M; QÌB +ÁM [m€ i` - +| `i M?B m pB + +?Q iWM; i`ªB [m / MªM HÁM; X æB m M`v H` H) iU M?B M i?¬BX J¼B +?mv M tªv ` ?¬K M v ç®B pÈ +|ªM? ?QÎM; `i HÈM- M m KBM? +?O +ªK i?'v K i i?b ?½v M;?d M;ÆB çBX *| H9-

+?¼MX *?d H" b m M"v M m M;Q`B ;†T "€+? GBM? +O h?B M *?B ç¬- +! i? b) +
M?QM; +kM; +?ŠM; b Q- t'm ?' M?'i i?`B bQ pÈB i`¼M; i`€+? +O +ª ç`B F?¬M; H"
L;?2 M?[M; H`B +O h?€B S?QÊM; hB M hY- .B T h•K L;?B H9+ ç-m [mª Mªv w Km
ç M ? B iW ó"€+? GBM?ô- p K†i m QªB ç°i M?B M #B M ç°M; - #m°i KB M; i?®i H

M i?¬M; ç¢Q F?¬M; `°M; M M Km®M Mû i`€M? H` #`i F?ª- T?Q b m H¢B H` çQìM
i`W ç€M? #W ?Q†+ [m v` - F?¬M; +| çQìM; i?S # X

:Bì F?„+ M`v- `9i HmB ?B M M?B M F?¬M; H` i€+ T?QM; +O GK+ o•M- +?`M; +?Š
M?QÊ+X h?2Q i`M +?B M pW `²B K` T?•M iQ+?- GK+ o•M ?B m pB + iB M iÊB
/`M;X L?QM; #`i Hm`M i? M`Q- GK+ o•M pšM H` GK+ o•M- i`ìB bBM? +?`M; H` M;
+QìM; ç`m- M M +?`M; HU +?¼M çB iB TX

L?bM ç¢Q [m M; ¢M? i?S ? B ç M; M? M? +?|M; iB M ;¬M- M?^K ;B[#ªM i?•M F?¬M
o•M HB M HÊB /KM; i?ìB ;B M M; „i [m½M; i`M +¬M; i`QÊ+X h`QM; i?¬M; ç¢Q i?¬
M?€v S?“i `M p` S?“i +?9 Fb /B mX h?2Q w i?S+ GK+ o•M `U+ b€M; M?Q K†i i`ìB
M M;Q`B iU M;`M p¢M i? M? FB K tQ v i`ÁM [m M? +?O i? - i¢Q M M K°i Hm²M;
çÐ çÁM i`M +¬M; +O [m M; ¢M? ?bM? +QM b|BX

EB K F?Q M?Q +¬m p²M;¬ pm®i b|B iU K|+ +•m- bU ç®B F?€M; /[/°B /B M` i`QM
p +?¢K /[/°BX > B Hm²M; FbM? HU+ K¢M? K) i`T i`mM; K°i +?¶- +m®B +MM; H`K
bÊ ç`v HMB i? M? FB K p`M;¬ ç²M; i?ìB +QM [m M; H M; FB +kM; #B M K`i i,KX
ç°M; i`M +¬M; M M ç½ +?B K çQÊ+ Qm i? - bQ pÊB +m°+ ;B Q +?B M ç¬m iB M `ä

³M ç`M? i?•M KbM?¬ w i?S+ +O GK+ o•M #„i ç¬m HQm w ç M [m M; ¢M? i?S # - T?
#€Q- i®+ ç° t¬M; ç M `ä`M; M? M? ?ÆM ? B +QM i`QÊ+ `i M?B m- +?B m i?S+ +

h`T i`mM; [m M b€i- GK+ o•M T?€i ?B M +?B m i?S+ i`M +¬M; +O +QM #€Q +| p [n
H€i F?¬M; i? M?Ê` - çB m M`v F?B M +?`M; +| +?9i K ?Q†+Xhmv p`v- i®+ ç° +O
+?`M; bmv çQ€M [m€ M?B m- #îB çÁM i`M +¬M; K½M? HB i+O M| ç½ tm`i ?B M i

G¬M ;B Q ç`m M`v GK+ o•M pšM M? M?`M; ;B`M? i?“M; HÊBX hB T +m°+ i?S iQ- i
i®+ ç° [m M; ¢M? v m i?9 +`M; M? M?- +?QîM; HU+ i`M +¬M; +`M; K½M? HB i- €
K†i M;`v +`M; HÈMX G9+ ç¬m- GK+ o•M /U p`Q pä +¬M; i?•K ?`m p` p¬ b® T?€T
SM; T?|¬ M?QM; ç M [m M; ¢M? i?S ? B KQÆB- +?`M; +ªK i?“v ç½ i®M [m€ M?B r
S?“i ;B - æ¢Q ;B - L?Q ;B ç m H¬M HQÊi i?B i`B M- #Q ?¼+ J i¬M;¬ Zm, i¬M; +k
o•M pšM #` ûT T?ªB HMB /¬M iWM; #QÊ+- `ÆB p`Q ibM? i? F?| F?,MX

G9+ M`v GK+ o•M KÊB i?U+ bU HoM? ?°B b•m b„+¬ MÆB i?¬M #Q M?“i +O u m pU+
ç¬m H M- GK+ o•M +?,K +?9 M?bM p T?Q i`QÊ+- €M? K„i H|2 H M iB K€m- ?mv
/`m ?B m M;`K M;¬K i,M; H MX h?2Q b€i F?Q i,M; + Q- iQ`M i?•M GK+ o•M tm`i ?B
i? ç°i M;°i #B M ç´B- K°i Hm²M; F?Q b„+ #ûM p¬ +MM; # Q T?O F?“T i`QM; i?¬M;

GK+ o•M ?B M i¢B pšM /U p`Q w i?S+ i? ç i²M i¢B i`QM; çQìM; ?¬K M`v- i`i +ª
#B m ?B M i` M i? M? FB K b„+ #ûM ç|¬ €M? FB K p`M; H9+ ç¬m #•v ;Bì ?B M H M
*`M E?¬M L;¼+ "Q+? F?¬M; i? çB i?2Q M M H9+ M`v F?| K` F?“+ +? Hm²M; F?Q
/•M; + Q i`QM; +?`M;X

*| çQÊ+ ?mv i b€i +?B F?Q i` €+ iQÆM; i`Ê- çÁM i? +¬M; FQ+? +O GK+ o•M `ä`
T?| / /`M; ?ÆMX o`v M?QM; #`i Hm`M GK+ o•M #B M ?| i? M`Q- p¬ b® v m i?9 M
b m /QìM; M?Q #B M i?“M? K°i +ÆM Hk K¢M? i`M +¬M; HB M iB T F?B M GK+ o•M

>½K i?•M i`QM; +ÆM Hk ç|¬ GK+ o•M p¬ +MM; iS+ ;B`M- i? M? FB K çÄ b`K tQ v
#MM; M´ M?Q i?¬M ç Q tû iQ¢+ #¬m i`ìB- M?[M; +?¶ +?ûK ç M [m M; ¢M? ç m i M M
M?[M; +QM [m M; i?9 ?mM; ?½M tm`i ?B MX G9+ M`v i?ìB ;B M M?Q /WM; H¢B- G
M;WM; +® ;„M;¬ M?QM; ç´B H¢B F?¬M; TªB H` i?“M; HÊB K` iWM; #QÊ+ iWM; #Q

.QìM; M?Q F?¬M; +| ;b i? v ç´B- F€i ?U+ i?ìB F?“+ M`v iU i?•M GK+ o•M ç M; T?
F€ /B mX .Q ?mv i b€i +?B F?Q i,M; H M F?¬M; M;WM;¬ .B i>²M ç Q i`QM; M;mv
Hm²M; F?Q `v /šM ç°M;¬ /¬M i?S+ idM? iW ;B`+ M;O b•mX *S M?Q p`v- K°i Hm²M; b
i`QM; ç¬m GK+ o•M F?B M +?`M; ç M; #`K ?Q†+ #îB Hm²M; ?mv i b€i +?B F?Q ç
K HQ¢M idM? i€Q i`î H¢BX

s2K tûi ibM? +ªM? ?B M i¢B K°i i?Q€M;¬ GK+ o•M #B i H` F?¬M; ´M- HB M pW +?
i`,K [m M; i?9- pW ?mv ç°M; T?€T [mv i S?“i- æ¢Q i`QM; +Æ i? €T +? Hm²M; ?mv

K) /•M; + QX

9k8X *?QÆM; 9k8 E€ .B m EBM? G`+? UFBM? L;?B K E€ .B mV

h?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- M m GK+ o•M F?¬M; ibK` ç®B b€+? i?b +m®B +MM; ç¢QX *?¬M; H9+ M`v ç½ ?½K M?"T p`Q ibM? i? i²B i M`v- H`K b Q +| i? tQ v +?m +?®iX L; Q`B` - ; Bª M?Q i¢K i?ìB +| i? i?Q€i F?ÄB ?Q`M +ªM? F?| F?,M- M?QM M?Q i?€+ Hk- HB m +?¬M; +| i? M;?o +€+? i?m"MHÊB pQÊi[m F?¬M;\

amv M;?o ?¶M HQ¢M i`QM; ç-m- +?QM? #ªM i?•M GK+ o•M +kM; F?¬M; i? M„K`ä ?Q`M +ªM? F?| F?,M- w +?Q +?¬M; +¬M; i`îM M FB M +QìM;- iQ`M i?•M T?€i`M +?®M; +?¼BX h`QÈ+ iB M GK+ o•M M•M; + Q +?•M M;mv M +Æ i? H M +U+ ?¢M- +O +?¬M; H"TiS+ iÄ ?B M M;k b„+- mv HU+ pKi i,M; #°B T?¬M M; ,M +?†M +€+ ç pB M?`i ç`M?X

.U ç`M? #QÈ+ ç-m ç½ ç¢i- GK+ o•M iB TiK+ i?U+ ?B M #QÈ+ i?S ? BX \*?d i?`v i` i"MT?Q b m +MM; +O T?¢K pB- i¢Q K°i F?QªM; +€+? pÈB +€+ çÁM i`M +¬M; HÊB /KM; +U HB M;„M M`v #„i ç-m /²M bS+ i´ +?S+ T?ªM FQ+?- M¶ HU+ M;? M? +? ?mM; ?½MX

aU i?¬M? #¢B H-M M`v [m M ? ç M bBM? iY +O GK+ o•M- +?¬M; ?B m`ä M m F?¬K°i H-M M[`ÆB p`Q çQìM; +MM;- H9+ `v Km®M [m v ç-m H¢B +kM; F?|X .Q p`v HB i- T?€T [mv i +O i K T?€B S?"i- æ¢Q- L?Q ç m çQÈ+ +?¬M; K¢M? K) /mM; ?Á K°i Hm²M; [m M; i`K # K`m p`M;- t M?- çÄ iW ç-m FB K #„M` / i M M K°i i`K HQ p`B i`QÈM;- +?®M; çÐ H¢B bU i`M +¬M; +O Hk [m M; i?9X

•M? b€M; Fb H¢H| K„i +O iB b€M; M;k b„+ i`QM; çQìM; ?-K /QìM; M?Q Kì çBX a iW bU /mM; ?ÊT T?€T [mv i +O # T?€B +kM; ;•v çQÈ+ K°i +?9i i€+ /KM;- ;B9T +?†M çQÈ+ +ÆM i`M +¬M; çB M +m²M; çÊi ç-mX oW +| +Æ ?°B- GK+ o•M p°B i?V i`M +¬M;- b m F?B HB M iB T T?€i +?B m- t2K M?Q ç½ `M ç`M? çQÈ+ +?B M +K+X

*K+ i? pW i¢K v M- iBM? i?-M GK+ o•M H¢B i`îM M i`-K i`¼M; pb +?¬M; T?€i ? M?B m +?•M M;mv MX hmv +?¬M; bî ?[m T?€T [mv i h?B M æ` o¬ *U+ +| i? pW i` ç` HBM? F?Q- M?QM; ?B M +Æ i? +?¬M; F?¬M; î ç•v- i?"K +?Q M; v +ª M;mv M i i²M i¢B #^M; w i?S+- HB m +?¬M; +| i? H`K çQÈ+ ;b\

L;mv ?B K ç M; iWM; #QÈ+ €T b€i- HÁM; GK+ o•M ?B m`ä M?QM; F?¬M; ? iÄ` F ioM? T?•M iQ+? ibM? i? i`QÈ+ K„i- GK+ o•M i"Ti`mM; iBM? HU+ [m M b€i +?B m [m M; i?9 FB - p®M +| p` `i [m M i?m°+X G9+ ç-m +?¬M; ç½ +| +ªK ;B€+ M`v`²B ;€T F?¬M; F`T bmv M;?o +¬M i?"M- #•v ;BìM; ?B Ki9+ T?•M iQ+? H¢B- +?¬M; #`i ;L #ªM i?•M ç½ [m€ ?² ç²- F?B M bmwi M[+?`m K`i K¢M; î MÆB ç•vX

h?b` +?B m i?S+ Hk [m M; i?9 FB i?B i`B M +?QM? H`M?[M; ;b GK+ o•M M?b +?¬M; +ÁM M?ì ç| b€M; i¢Q #°imv i Fo "€+? h?9 G,M; h?B M- +?d H`M?`i i?ìB [m ?B m`ä ibM? ?bM?- K¼B +?mv M ç m #B M ç´B- +?¬M; i?m H¢B +€+ HQ¢B T?€T [i "€+? h?9 G,M; h?B M- /MM; +?QM? K•m +O M| ç•K p`Q i?mšM +O M|X \*S M?Q p ibK çQÈ+ çB K ç°i T?€- pÈB imv i Fo "€+? h?9 G,M; h?B M ?B Ti`Ê- b m K°i F?Q +MM; +kM; t¬M; [m çQÈ+ +YªB M`vX

Zm v M?bM H¢B çQ¢M çQìM; ;B M F?` pW i`ªB [m - GK+ o•M p¬ +MM; +ªK F?€B- E?¬M; +| FBM? M;?B K # M M;Q`B ç°M; H9+ i`QÈ+- F?¬M; +| imv i Fo iU b€M; i¢ +?Q /M #ªM i?•M #B i# Q M?B m T?€T [mv i +kM; +?ŠM; i? pQÊi [m i?¬M; ç¢QX tªQ /B m # M i`QM; F?B M M;QìB i F?| K`iQîM; iQÈM;- M m F?¬M; T?ªB /mv M i¢Q "€+? h?9 Fb ?¼+- ibK` #Q K"i +O +€M? +Y i?m, iBM?- pQÊi [m çQìM; ?-K

a m ;B•v H€i i`-K iQ- GK+ o•M çB m F?B M i`QìM; FB KiB TiK+ iB M H M i?,K /Á ; pšM Km¬M K`m Km¬M p - çB K F?€+ #B i H`F?¬M; +| bU ç°i FQ+? +O [m M; i?9-

L;QÌB ç| KÎ K„i M;| i`ÌB- FB m M;¢Q M?bM i?B M ?¢- #° /¢M; F?¬M; bÊ #`i +S ;b- ç
M?'T M?€v M?[M; iB ?"Q [m M; t M? çÃ ç M t2M M? m- T?®B ?ÊT pÈB pÁM; b€M
M M #° /€M; +O K°i pQÆM; ;Bª #€imv ii?B M ?¢X aU tm`i ?B M +O ?„M F?B M M
v HQÊM ?€i + - ;B| K•v ?°B iK- K†i ç`i `mM; +?mv MX

s2K ç M ç•v- #S+ i` M? +?Êi i®B H¢B- w i?S+ +O GK+ o•M H¢B i`Î p i`mM; i•K çQ
b€i iS T?Q - GK+ o•M +| +ªK; B€+ M?Q pW i€+? `ÌB i? ;BÈB- i`i +ª M?[M; i?S pW
i?U+ M?Q p"v F?B M M;QÌB i F?¬M; i? M;?B M;Ì- M?QM; +kM; F?B M M;QÌB i K
_®i +m° + #S+ i` M? FB H`i?U+ ? vªQ- GK+ o•M F?¬M; #B i- bU pB +i` M pW tªv
? `äX L?QM; +?¬M; +| i? F?ŠM; ç`M? bU pB + M"v pšM +?Q F ii?9+- +?d +—M t2
ibK ` T?QÆM; ?QÊM; +m®B +MM;X

J M; i?2Q M;?B ?Q†+ p" ?B m Fb- GK+ o•M iB TiK+ /B +?mv M p T?Q i`QÈ+- iB
L?bM # M;Q`B M| +| +?9i F?¬M; ;B®M; pÈB #|M; b€M; ç—m iB M- M?QM; GK+ o•M
b m #|M; b€M; M"v +kM; ~M +?S K°i Hm²M; F?Q iS+ iQÆM; iU- +| i? +?QM?H`
/ M; /Î FB +?,M;\

h€+? ` T?—M w i?S+- GK+ o•M pšM /MM; T?QÆM; i?S+ M?Q +k / /¬M; iB M p"Q i
F?¬M; ;B®M; pÈB i`QÈ+- F?B ç—m iB M p"Q MQÈ+- #•v ;Bì GK+ o•M H¢B +ªK i?`v
ç€K K•v KM- b m F?B çB pÁM; ;B•v H€i i?b i?`v K°i #S+ i` M? F?€+X

ošM K°i K†i ?²- pšM ç`B b2M- çB K F?€+ #B i H` tmM; [m M? ç—v Km¬M i?9- F?¬M;
i?ŠM;X æSM; i` M ç`B b2M- M K iY +| i?•M ?bM? +?d M?Q çS i` F?BM? i?QÌM;
iK+ +QÌB çB M +m²M; H`K /`v ç°M; bU #`i K½M p¬ +MM; Î iS T?Q X *?d M;?2 M?[M
M° HB M iB T F?¬M; /Si- #€+? i?9 iS+ ;B" M H9+ i?b # v p¼i p"Q F?¬M; i`mM;- F
tm®M;- i`i +ª ç M t2M [m`M [mwip"Q M? m i¢Q M M K°i i? i`"M i`M +¬M; ?mM; ?½

æ®B K†i pÈB bU i`M +¬M; +O #€+? i?9- M K iY ç| iÄ ` `i #bM? i?ªM iU M?B M-
K°i +?QÌM; HU+ K¢M? K) ç€M; bÊ M?Q ;B| H®+ i?´B imM; #€+? i?9 i M i€+ F?„TM
T?€i` M?[M; iB b€M; Fb H¢- b`K +?ÊT`mM; ç°M; ç—v i`ÌB K M; i?2Q HY çB M i¢
HÎ ç`i # Q i`MK F?„T MÆB- ¼ +?Q #€+? i?9 ?½B bÊ ç M ;"Q i?ûi çB M /¢B- F?¬M
i?—M T?K+X

9kdX *?QÆM; 9kd u m >Q`M; GB i h?B M

h`QM; F?¬M; i`mM; K•v ;B| +m²M; F?ÎB- K°i Hm²M; H,M; i?B M +?B F?Q # v p9i H
m €K i`Î M M [m M; ç½M; ?ÆM- F?„T K†i ç`i #WM; b€M;X *ªK M?"M çQÈ+ F?Q i?
#€+? i?9 ç M; T?O T?K+ /QÈB ç`i ç m M?`i i ;—K H M HQM; i`ÌB HÎ ç`i- ?°B iK i?
i?B M i`"M M;"T iS T?QÆM;X

æ M ç•v +ªM? b„+ H¢B #B M ç´B- #|M; i®B K°i H—M M[+?2 T?O- w i?S+ +O GK+
M;?o K°i H€i- i?¬M; [m F i [mª ? B +m° + i?,K /Á- GK+ o•M T?€M çQ€M #|M; b€M;
HQ¢B FQ S+ çQÈ+ HQm ;B[- ;?B H¢B `i M?B m M?[M; bU pB + ç½ tªv ` i`QÈ+ ç•v
M"v +| p¬ b® #|M; b€M;- #B M i?¬M? K°i ?¬M? H M; FQ S+ ~M +?S M?[M; +?mv M

æ½ #B i`ä- GK+ o•M [mv i ç`M? i?,K /Á K°i T?2M- ibK ?B m F„+¬M; #Q K"i # M i`
+O +QM M;QÌB- GK+ o•M ç½ +| +Æ ?°B F?€K T?€ MÆB i?—M #Q M?`i +O u m pU
[m \ ob p"v GK+ o•M F?¬M; M;WM; iB M p T?Q i`QÈ+ F? B i?€+ FQ S+ i`QM; M?
?²B S+ H—M HQÊi tm`i ?B M i¢Q i?"M? K°i +•m +?mv M ?Q`M +?dM?X

h`QM; i?ÌB ;B M p" F?¬M; ;B M +O FQ S+- b m F?B M K iY i?—M #Q ç| i?m T?K+
+?m~M #` i?®M; M?`i iS T?QÆM;X *MM; pÈB bU i`QÎM; i?"M? +O M K iY M"v- #€
i?U+ HU+ i,M; H M ob i`QM; FQ S+ F?¬M; ? +?d `ä F?m pU+ K` M K iY ç| b®M; +|
M M +| K°i b® bU pB + GK+ o•M +?d +| i? T?€M çQ€M +?S +?ŠM; i? F?ŠM; ç`M?

*¬M; i`QÎM; i?"M?- bS+ HU+ +O M K iY M;"v K°i K¢M? ?ÆM- +QM M;QÌB +kM; M;"
+¢M? ?„M pšM F?¬M; +| #`i Fb +¬ ;€B M"Q +| i? H`K #¢M çÌBX o T?—M #€+? i?9- i

+€ i? +| bS+ K¢M? +QÌM; ¢¢B /QÈB bU +?d ¢B K- ;B€Q ?| +O ?„M ¢½ im Hmv M
M„K ¢QÊ+ F?¬M; Qi M?[M; imv i F„ F€ /B m- i?U+ HU+ i,M; p¼iX

a® HQÊM; v m i?9 M; ¨v +¨M; M?B m- # M +¢M? M K iY #„i ¢-m tm'i ?B M K°i b® F
K¢M? pQÊi i`°B- #¼M +?9M; i?B i`B M bÎ ?¼+ ;B9T M K iY t•v /UM; K°i ¢°B [m•M
iY /šM /„i [m•M ¢°B M K +?BM? #„+ +?B M [mûi b¢+? iS T?QÆM;- b m F?B i`aB [m
t€+ ¢`M?- ?„M ¢½ i`Î i?¨M? #€ +?O K°i T?QÆM;- ?Q¨M? ?¨M? F?¬M; +® F`X

*?B M i` M? HMB t - i? ;B M #bM? H†M;- p` pQÆM;;Bª ?MM; #€ i?B M ?¢ M¨v b n
HU+- i`QM; i?ÌB ;B M p¬ i¨M /-M /-M i`aB M;?B K bU +¬ ¢ÆM p¨ ioM? H†M;X hoM
¢~v +O M¶B +¬ ¢ÆM- ?„M Mªv bBM? w ¢`M? `ÌB F?ÄB H½M? ¢` +O KbM? ¢ ¢B ib

>„M K M; i•K bU #ªM i?•M M|B pÈB +€+ i?O ?¢ i?•M iQM # M +¢M?- +?m¨M #` /š
bU M;?B T KÈB iQ ¢ T ?ÆMX >B m ¢QÊ+ i•K iQ ?„M- # p` ¢¢B iQÈM; ¢„+ HU+ M?
iQÎM;- [mv i ¢`M? +MM; ?„M i¢Q H¨T ?mv ?Q¨M;X

h`QM; M?[M; M;QÌB ¢| - +| K°i #|M; ?bM? tm'i ?B M Î #S+ i` M? FQ S+ F?B M GK
+?QM? H¨ F ¢½ /šM +?¨M; ¢ M ¢•v @ h? h?Ov GQm- +kM; +?QM? H¨ h?Ov E€ G•M
FQ S+- GK+ o•M M?bM i?¨v h? h?Ov GQm H9+ ¢| pšM +ÁM `¨i i` - b m F?B #B i ¢O
K°i KbM? H†M; H) ibK ¢ M- ¢Q #€ +?O +O KbM? iÈB K°i MÆB i?-M #QX

JªM? ¢'i 'v ?mv M #Q i? M¨Q i?b i`QM; FQ S+ +| T?-M KÆ ?² F?¬M; `ä- GK+ o•M
i?2Q #B i ¢QÊ+ p` #€ +?O b m F?B ¢B +MM; h? h?Ov GQm- i`QM; i v +| i? K K°i
+?B + #€ pQÆM; i`QÌM; i?QÆM; H'T HÈM? FBK [m M;- /¨B F?QªM; K°i i`QÈM; ?
?Q p,M i?-M #Q i¢Q M M +?QM +QM `²M; pÈB ?bM? i?€B F?€+ M? m- H'v +ªM?
KkB i?QÆM; M?¼M b„+X h`QÊ+ KkB i?QÆM; +?QM +QM `²M; T?•M H¨T- +?QM pB
i? `²M; ; -K- K¶B H-M K9 H M F?B M i`ÌB ¢'i M;?B M; M;ª- T?QM; p•M i iKX

s2K ¢ M ¢•v- GK+ o•M ?²B idM? H¢B iW i`QM; FQ S+ 'v- HÀM; tûi ¢Q€M t2K p` #€
¢-m +?Q M?bM i?¨v h? h?Ov GQm- +?¨M; +ÁM +?Q #B i M K iY M¨v iW ¢•m` - M
M K iY M¨v M?¨i ¢`M? H¨ K°i + Q i?O +O u m pU+- +?d H¨ pb b Q +?Q iWM; M;?2

L;Q¨B ` - /U i?2Q i?ÌB ;B M p¨ M?[M; bU pB + i`QÈ+ FB K¨ T?€M ¢Q€M- ¢•v `ä`
` `¨i H•m- +?d H¨ pb b Q H¢B tm'i ?B M Î MÆB M¨v p¨ ¢QÊ+ HQm ;B[K°i +€+? ?Q
iWM; H¨ #€ +?O K°i T?QÆM;- +| i? iQÎM; iQÈM; i?U+ HU+ K¢M? K) F?¬M; ? i-K
H¢B +?9i p i iQ+? M¨Q Î L?•M ;B M\

L;?o ¢Q¢M- GK+ o•M #„i ¢-m bm v tûi KK+ ¢Q+? h? h?Ov GQm /šM /K +?¨M; ¢ M ¢•
#Q¨M # M i`QM; ¢QÌM; ?-K M¨v- GK+ o•M /€K F?šM; ¢`M? h? h?Ov GQm F?¬M; ?
/šM /K +?¨M; ¢ M ¢•v `®i +K+ +| /KM; w ;b\ G) M¨Q +?d Km®M +?¨M; ;B9T ?„M KÎ
¢°M; +´ i?-M #Q M¨v\ amv M;?o F„- F?ª M,M; M¨v [mª i?U+ +| i? i²M i¢B- +?d H¨
¢B K M;?B ?Q†+ F?| ;BªB i?Q+?X

h`-K iQ K°i H€i i¢K i?ÌB F?¬M; ibK ` F i [mª ;b- GK+ o•M H¢B iB T iK+ [m M b€i
i?2QX *?¨M; iBM `^M;- +?d + -M t2K ¢ M +m®B +MM; M?¨i ¢`M? b) ;BªB ¢QÊ+ +•
KK+ ¢Q+? i?U+ F?B M h? h?Ov GQm /šM /K +?¨M; ¢ M ¢•vX

h?ÌB ;B M p¨ F?¬M; ;B M ¢ M t2M p¨Q M? m- i`QM; FQ S+ t tQ ¢| - #€ +?O u m pU
?„M i X hW F?B +| ¢QÊ+ HÈB F?Q- p` #€ +?O M¨v HB M /šM /„i + Q i?O i?m°+ ?¢
i? ;BÈB F?€+X J°i H¨ ¢ iB m i`W i`+? K`+? - ? B H¨ /Q ?MM; i•K +?Q /Si- Km®M
;B|X

G9+ ¢-m- /Q F?¬M; #B i T?QÆM; ?QÈM; M M bU pB + +| p KÌ K`i- M?QM; pÈB M¶
i` ,K p¢M i?O ?¢- +m®B +MM; ?„M +kM; ibK ` H®B p¨Q +O +QM ¢QÌM; i?¬M; b M;
bÆM ¢°M; M^K /QÈB HÈT i?¢+? M? K i?-M #QX .Q ¢| - p` #€ +?O FB `¨i p mB KWM;
i? ;BÈB FB X

hmv M?B M ?„M + Q ?SM; ?ÆB bÈK- F?B tmv M [m H®B p¨Q- ?„M T?€i ?B M MÆB
K¢M?- pÈB i?U+ HU+ ?„M +® M?B M +| i? i?m¨M HÈB pQÊi [m M?QM; i?O ?¢+O
F?¬M; +| ¢QÊ+ i`bM? ¢° 'vX >„M `¨i iS+ ;B¨M HB M iU KbM? ` i v Km®M T?€ ?Ov

pϕM p"i iQÆM; bBM? iQÆM; F?„+- v m F?Q i`QM; M;QìB ?„M KϕM? K) p¬ +MM; M F?„+ +? - M M F?| +| i? ?Ov /B i M|X E?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- ?„M ç`M? /šM +¬M; + Q +QìM; tmv M [m F i; BÈB iB M p`Q L?•M; B MX

E?¬M; ;B®M; pÈB u m pU+ i, K i®B- î L?•M; B M +| M? "i M; mv i Hm•M T?B M i? v i?Ov ?[m ibM?- i`, K ?Q çm Mî- i' i +<sup>a</sup> ç m H` +^a M? i`Q imv i KoX æ®B pÈB v m i?9- iB M; BÈB- u m pU+ +?9M; b®M; i`QÊ+ ç•v F?¬M; i? bQ b€M?X h`" M M; "T p mBK ç-m ibK FB K M?[M; MÆB p„M; p - M9B + Q `WM; b•m +O L?•M; B M ç H`K MÆB

h` M çQìM; çB- /Q +€+ + Q i?O u m; BÈB [m €iU /Q ?`M? ç°M; - K°i b® bU pB + F?¬ ob p`v #¼M ?¼M? M? +?| M; H¼i p`Q i-K K„i +O M?[M; M; QìB im çϕQ MÆB L?•M i` i?2Q ç| M<sup>a</sup>v bBM?X G9+ ç-m- ç•v +?d H` pB + `B M; +O K°i b® K¬M T?€B im çϕ HU+ KϕM? K) +O +€+ + Q i?O u m pU+- M?[M; M; QìB im çϕQ FB b m F?B +`M; +? i`B m +?QM? çϕQ F?„T i?B M ?ϕX \*S i? #B M i?`M? K°i +m°+ +?B M i` M? ;B [ L`

h`QM; FQ S+ - M?[M; i`"M; B Q +?B M M` ` F?¬M; /QÈB KQìB H-MX JÈB ç-m- +€ /„i +O p` #€+?O FB i? "i i?m" M #m²K tm¬B; B| - ; †T çϕQ; B i çϕQ- ; †T T? "i; B i T? hmv M?B M b m K°i i?ìB; B M- L?•M; B M +?QM? çϕQ ?B m çQÊ+ i?U+ HU+ #¼M KQm F /QÆM; ç¬M; FQ+? i•v- çB m ?` H v bÆM- ç€M? p`Q +?¶ v m - F?¬M; F M` ç€M? ;B i ç M KS+ +€+ + Q i?O u m pU+ i v +?•M `®B HQϕM- F?| HÁM; SM; T?|X

L?[M; i`"M; B Q +?B M HB M KB M /mv i`b `i H•m- ç` çB K i`aB /"B iW i`ìB M K i?„M; #ϕB F?| T?•M ç`M?X æ®B pÈB L?•M; B M- +€+ ? T?€B im +?•M `i M?B m- + i²M iϕB- b® HQÊM; + Q i?O F?¬M; Q i- ç€M; iB + i?`M? FB M +O +€+ T?€B [m €b• T?¬M u m pU+- p` #€+?O i?¬M #Q FB +| i?U+ HU+ `i KϕM?- iW FQ S+ +| i? i?`v i?¬M; B i i?¬M- ; †T K /B i K - +?Q B +?B K çQÊ+ iB M M; ?B i`QM; i v ?„MX h? i?O ?ϕ ç„+ HU+ Hm¬M K°i HÁM; î +ϕM? ?„M- imv M?B m H-M`ÆB p`Q #šv +O +?Q HQÊi T?€; B<sup>a</sup>B- +?Q iWM; i?U+ bU `ÆB p`Q ?Q`M +^aM? F?| F?, MX

h?2Q FQ S+ `v- GK+ o•M #B i çQÊ+ K°i b® bU pB +- F +<sup>a</sup> #Q K"i HB M [m M ç M i? .Q +| F?€ M?B m +<sup>a</sup>M? iQÊM; ;B Q +?B M- i`QM; F?B; B Q ç`m h? h?Ov GQm ç¼? bM?- F?B M GK+ o•M çQ€M çQÊ+ i?•M T?`M +O ?„MX L?Q GK+ o•M çQÊ+ #B i M; QìB +-K ç-m T?•M #B i H` >„+ a€i ?` pQÆM; - h K L?½M GQM; G M; p` h?Ov E€

> B F i`QÊ+ imv GK+ o•M +?Q iWM; ;†T- M?QM; [m p¬ b® i`mv M M; ¬M +O M?•M M?`i h?Ov E€ G•M Hm¬M +| ?`M? imM; Fb #QX E?¬M; M; î ?„M +?QM? H` h? h?O o•M pW FBM? M; ç+ pW +<sup>a</sup>K i?`v ?[m Hw- M m F?¬M; b Q ?„M HϕB /šM +?`M; ç M

L; Q`B pB + ç| - i`QM; M?[M; i`"M ç€M? HB M KB M M`v- GK+ o•M +ÁM #B i çQÊ+ FQ S+ +| M?„+ ç M i M +O ?„M @ u m >Q`M; GB i h?B MX "BM? F?Q i`QM; i v ?„ i`mv M i?mv i @ GB i L?"i GQM; h?QÆM; - çQÊ+ tQM; H` ó+?Q #€ +?B F?Q ô i`QM i M M`v- GK+ o•M i?`v `i Hϕ HŠK- bQM; ç½ H` #€ +?O u m pU+- +°M; pÈB i?U+ HU HÁM; GK+ o•M +`M; M^av bBM? M?B m ?B m FbX

*€+ +m°+ ;B Q +?B M T?^aM FQ+? i`B M F? B F?„T MÆB i` M L?•M; B M- +?mv M M; QìB u m >Q`M; GB i h?B MX aU tm`i?B M +O ?¼; •v ` +?Q L?•M; B M M?[M; b| +?Q; BÈB im +?•M +O L?•M; B M T?<sup>a</sup>B ç®B K†i pÈB bU F?<sup>a</sup>Q M; ?B K M; ?B K i9+ `i KϕM?- F?¬M; i? ibK ` #`i +S M; QìB M`Q +| i? K°i KbM? +?®M; +U M`B ?„M- ç`m ç€ M? m +O L?•M; B M #„i ç-m HB M ?ÊT HϕB tm`i iQ`M HU+ ç SM; T?| i`Qì

GB M KBM? + Q i?O L?•M; B M i?`M? H`T- +?B M i` M? ;B [ bQM; T?QÆM; M; `v - ? B # M M; `v K°i M?B mX h`QM; i`"M +?B M b m +MM; - u m >Q`M; GB i h?B M /š +ÁM HϕB [mv i +?B M pÈB K`v i`, K M?•M bo im +?•M +O L?•M; B M i` M çdM? o•M FBM? i?B M ç°M; ç` - +?ûK; B i iÈB KS+ [m, F?®+ i?¬M b-mX

*m®B +MM; - u m >Q`M; GB i h?B M tQM; ?MM; i?B M ?ϕ- pÈB i? M? GB i L?"i GQ ;¼B ?„M H` i?B M ?ϕ p¬ ç`+?X L?QM; +€+ + Q i?O # M +ϕM? ?„M M; Q`B # M; QìB +^a ç m iY i`"MX " M T?Q L?•M; B M +kM; +?d +ÁM HϕB; -M ? B KQÆB p` + Q i?C /B M; B^M; +QX

9k3X *?QÆM; 9k3 h?–M "Q h?B m L[

h?'v p"v- + Q i?O L?•M ;B M +kM; F?–M; iB T iK+ i`mv çm' B K" +?d +^aB içQ HçB T
FQM H®B p"Q ç M; ,M +?†M bU t•K M?"T +O v m p"i- ?¼ +ÁM +Y M; QÌB +?mv M i`
+?mv M æçQ pB M i`M ;B[ +Y ` +O u m pU+X

h`î p u m pU+- u m >Q" M; GB i h?B M p– +MM; iS+ ;B" M- i? b) T?^aB K° i H–M M[
+ Q i?'T pÈB #¼M M; QÌB im ççQX >„M #„i ç–m +?dM? ç®M i?O ?ç- i, M; +QÌM; ç®
ç²M; i?ÌB T?€B M; QÌB çB F?„T MÆB ibK FB K K° i H®B F?€+ i`î HçB L?•M ;B M ç
;B M- M?^K F?B M ?¼ T?^aB FBM? ?½B F?–M; M; ÌX

h`QM; FQ S+- i?ÌB ;B M i`–B çB p– +MM; KÆ ?²- +| p" B çQçM +?d H|2 H M H" ç½ [
K° i M; ?bM M, KX h?ÌB ;B M /" B ç^M; çÆM; +?–K +?"K i`–B F?B M M; QÌB i – çÆM
;B M #bM? H†M; M?Q MQÊ+ M; WM; +?av 'v- u m >Q" M; GB i h?B M pšM FB M i`b
M; WM; ibK FB K K° i H®B ` F?€+- F?–M; M; WM; M•M; + Q i?U+ HU+ +O iQ" M #°

*m®B +MM; +kM; ç M M; "v ibK çQÊ+ H®B ` KÈBX o"Q ;B•v F?„+ ç| - u m >Q" M; GE
i?ûi K° i iB M; /" B- i v ;BÆ i? M? GQM; h?QÆM; /šM /„i i' i +^a i?O ?ç iB M [m•M p"ç

aU i`î HçB H–M i?S ? B +O #¼M ?¼ ç½ H" +?mv M +O `i M?B m M, K p b m ç|X a
;B M p– +MM; ?Q^aM; HQçM- +^a i?B M ?ç pb p"v K" +?'M ç°M; - K° i i`"M KQ K€m; E
i`ÌB [m M; ç½M; - F?B M +<sup>a</sup> K†i i`ÌB +kM; +| T?–M ^aK ççKX æçB +?B M M' ` î F?„
+ Q i?O u m pU+ /U p"Q im pB + Q +QÌM; p" #^aM M, M; #B M ?bM? ç†+ #B i?Q" M?
K° i i?€M; M; „M M; OB ç½ iB m /B i çQÊ+ ;–M # T?–M M; QÌB im ççQ +O L?•M ;B M
?ç ? i bS+ FBM? ?½BX

L; mv ?B K + "M F F?B M F v m #„i ç–m çQ" M F i HçB- +€+ ;B€Q- T?€B +O L?•M
Zm, T?€B +kM; H–M HQÊi ;B M?"T- ?bM? i?"M? M M K° i HB M KBM? +?QM? i" ?
+O u m >Q" M; GB i h?B MX

o"v M?QM; GQM; h?QÆM; ç½ ?QÈM; - F?–M; ;b F?–M; #` T?€ ?QçB- GQM; h?QÆM
ç–mX aU ?MM; KçM? +O u m >Q" M; H9+ M"v F?B M +?Q i`ÌB ç'i +?'M ç°M; - M; Q
HU+X

u m pU+ ` [m•M i`, K i`"M i`, K i?„M; - ibM? i? L?•M ;B M ? i bS+ M; mv F`+?X Zm
M v F?–M; + M /U p"Q +?mv M L?•M ;B M M?QM; ;BÌ +kM; +^aK i?'v F?–M; 'M- ç m
i•K ç M K¼B ç°M; ioM? +O u m >Q" M; X æ²M; i?ÌB i?B M +?B i K ;BÈB p– +MM; +Q
T?€B M; QÌB ç M i`Ê ;B9T L?•M ;B M +?QM? ççQ- M?QM; F i [m^a pšM M?Q +k- F?ç
ç M i° i çdM? iU K†i i`ÌB # M i`Q - F?–M; ;b M; ,M +^aM M' BX

E?B 'v- ç SM; T?| pÈB u m >Q" M; - K° i ?B T QÊ+ ç†+ #B i ç½ çQÊ+ #Q K" i i?U+
F?–M; T?^aB F?–M; T?€i ;B€+ K" +, M #^aM H" F?–M; ? bÊ ?½B- +?šM; i? K ç w ç
i?2Q F ?Qç+? ç½ ç ` - iB M ?"M? i' M +–M; i`^aB i?^aK- iWM; #QÊ+ KÎ`°M; H½M? ç
F?–M; M; WM; /B +?mv M- b€+? HQÊ+ +kM; #B M ç' B- ? B # M ç m i?B i`B M +€+
T?ÁM; M; U i`€M? t•K HQÊ+ - pb i–M M; ?B K p" ?MM; i•K- ? B # M i' i T?<sup>a</sup>B i` M? M
K° i i`QÌM; ç' m i`Q ç' m /kM; M; mv ?B K FBM? M; QÌBX

G–M i?S ? B iB M p"Q L?•M ;B M- u m >Q" M; F?–M; +ÁM H" K° i M; QÌB i?B m ?B
i?B m +Æ KQm +O M, K tQ X æ®B pÈB K¼B bU iQM? iQ€M +O + Q i?O L?•M ;B M
? i M?QM; +kM; F?–M; / /" M; K„+ KQm H–M M[X *S M?Q p"v- ibM? ?bM? L?•M ;E
L?QM; +?QM? p"Q H9+ M"v- u m >Q" M; GB i h?B M p– ibM? ;†T T?^aB K° i pB +- K°

*€+ #S+ i` M? FQ S+ M?av [m M? [M; +^aM? iQÊM; +?ûK ;B i p– M; ?o - ?B M H M K
K° i p€+? M9B + Q +?| i p| i- ? B # M ? B çdM? M9B M?¼M ?Q„i M?Q KkB FB K ç•K i
ççQ p^aB i`„M; # v i?šM; tm®M; - M?bM t iU K° i /<sup>a</sup>B HK iW i` M K•v `ÆB ?ç- ç M; –
pçM +QM M; U ç M; T?B MQÊ+ ççB- p– b® M? [M; iB MQÊ+ #„M ` imM; i|2- b|M;
/[- •K i? M? p M; /°B +€+? t ?"M; /†K pšM +| i? M; ?2 i?'vX S?Q /QÈB H" K° i ç–
i`QÊM; - i`^aB [m i?ÌB ;B M F?–M; #B i # Q H•m ç½ +| i? / /" M; /mM; MçT bS+ Kç

*?QM?ÎMÆBp„M; p ioM? K`+? ç!- K°ii?B m M[iQ`Mi?•Mi`„M; #ç+? iU #,M; imv
H†M; M;²B i` M K°i iªM; ç€ HÈM # M #l bm®B- ? B ;|i M; ¼+ +O i?B m M[ M? M?`
H`K #„M H M M?[M; iB MQÊ+ HB iB- M`M; ?Q`M iQ`M M;•v M;`i i`QM; +ªM? b„+ b
T?ªM +?B m p`Q K†i MQÊ+ ?„i H M F?m¬M K†i M; QlBi?B m M[ H`K F?m¬M K†i i?
p`B T?¬M M;•v i?Æ i?m¬M F?B i- T?€i` K°i Hm²M; F?Q i? M? i?Q€i +?ŠM; pQÈM
:B[F?¬M; i`mM; iB b€M; H|2 H M- i` M p€+? M9B tm`i ?B M K°i #|M; M; QlB- +?Q
#`HBM? F?Q b•m ç`K +O MÆB M`v ?`T /šM ç MX •M? K„i M?bM F?„T K°i pÁM; - ;C
h?B M H°` p FBM? M; ç+- #|M; ?bM? i`„M; M?Q imv i`v ç½ H¼i p`Q K„i ?„MX u r
t t - F?¬M; M|B ;b- +?d v M H†M; M?bM +ªM? iQÈM; T?Q /QÈB M?Q bÊ b) H`K ?/`
h?lB ;B M i`QM; FQ S+ i`¬B çB- M?€v K„i ç½ H` ?Q`M; ?¬M- u m >Q`M; GB i h?B
;B| HB M- i`QM; ç¬B K„i #€ ççQ b„+ #ûM ;B| ç•v H°` M?[M; iB M?bM •m v K p` ?
;¬M M?Q poM? ?^M; +O KbM?- ç•v H` H-M ç-m iB M ?„M +?9 i•K M?bM K°i M; QlB
F?B M ?„M M´B H M K°i ? K Km®M +?B K çQç i K½M? HB iX E?¬M; ;b F?€+- ?„M ç
"S+ i` M? FQ S+ M?`T M?€v F?¬M; M; WM; - i?B m M[ç M; b v bQ M;•v M;`i i`QM; p
/`v- €M? K„i HÆ ç½M; M?bM i?`v K°i #|M; M; QlBX oÈB F?QªM; +€+? t ?`M; i`K i
iB M M?bM i?`v M? m- F?¬M; B Km®M HªM; i`€M?- €M? K„i /QM? +?†i H`v M? m
M?bM ç! ç½ [mv i ç`M? #B i # Q bU pB +- +?d +| çB m ? B M; QlB H9+ ç! F?¬M; ?
L|B +?ŠM; `ä- F +?ŠM; i?¬M; - i` M i? ;B M +?mv M T?B M T?S+ M?`i +?QM? H` i
;†T i?b M?È- H` i?S F?| +„i çSi- F?| +?B Hb M?`iX G` /mv M T?`M ? v M; ?B T +?C
#B i ç•v\

æ¬B K„i ÎT?Q t M?Q ç M; pšv ;¼B- i`QM; HÁM; ? B M; QlB Mªv bBM? bU `mM; c
+?,K +?9- ;B| M9B # v t - iB M; MQÊ+ +kM; +?“K HçB- M; Q`B ;B•v T?9i F?„+ +®i ;
çQÊ+ HlB ;b çO ç ?bM? /mM; X > B M; QlB H†M; H) ;†T M? m i`QM; K•v- K€B i|+ /`
i?Q€i- ;B¼M; M|B i`QM; i` Q- M; k [m M ç T ç)- i?“i H` i`lB bBM? K°i ç¬B F?B M
QÆM; - +?ŠM; Km®M i?“M? iB M M[X

>¼ /„i i v M? m KB M; +QlB `çM; `Ð- u m >Q`M; GB i h?B M t9+ ç°M; ¬K +?†i i?B
H M i`lB i?ûi H M K°i iB M; /`B- M; [F?Q `M +?S #B i # Q pmB bQÈM; p` iU ?`Q-
i`lB + QX h?B m M[M?bM ?„M pÈB i?¬M b„+ i? M? M?½- KB M; KdK +QlB +? M +
/`m ¬M M?mX

_lB F?ÄB MÆB ç!- u m >Q`M; GB i h?B M çQ i?B m M[M; Q /m bÆM i?Ov- iB M?
+?S - p¬b® ?²B S+ i®i ç T ?B M H MX E?QªM; i?lB ;B M ç! ç®B pÈB u m >Q`M; G
i?€M; ?çM? T?9+ M?`i i`QM; +m°+ çlB- pbi? ?„M ç½ i? v ç´B `i M?B mX *ÁM pÈ
S+ ç€M; i`•M i`¼M; ;B[;bM M?`i- #lB pb ? B M; QlB #`i Hm`M p iB M? +ªK ? v bm
HBM? iQÆM; i?¬M; p`v- i?¬M Fb ç M KS+ F?B M +?QM? #¼M ?¼+ kM; F?| K` ;BªE
/mv M i`lB ç`M? K` i?¬BX

E i +K+ çQÊ+ ç`M? bÆM +O bU ;†T ;Ð H` +?B i v- ? B M; QlB b m F?B i`ªB [m K°
+m®B +MM; i?B m M[pb +| +?mv M T?ªB `lB F?ÄB GB i h?B M- imv H9+ ç! GB i h
K†i SM; T?| pÈB bU i`M +¬M; +O ;BÈB im +?•M M M ç`M? #Ä [m M?B M[iQ iB M?

L?[M; i`”M ;B Q i` M? i`M F?®+ HB M KB M F?¬M; /Si- GB i h?B M /U p`Q i?U+ H
M´B +O #ªM i?•M /šM /„i + Q i?O u m pU+ +`M [mûi L?•M ;B MX a m F?B i`ªB [m
+MM; +kM; +¬M; T?€ çQÊ+ HB M KBM? +O + Q i?O L?•M ;B M- ûT Zm, pU+- J p
i K ;BÈB T?ªB HB M ?ÊT i€+ +?B MX o`Q H9+ ç!- bU tm`i ?B M +O ?„M mv ?B Ti
;BÈB- iU +´ +?Q FBK +?Q iWM; +| +?mv M M`v- /Q ç! i M im´B u m >Q`M; GB i h?
ç°M; +Ym i?B MX

"S+ i` M? FQ S+ H9+ M`v `ÆB p`Q #|M; i®B KM K`i- wi?S+ GK+ o•M i`Î HçB i` M
?²B S+ F€ /B m pW [m X aQ b€M? i`QÊ+ p` b m- GK+ o•M ç½ ?B m çQçM Fw S+
>Q`M; GB i h?B M iW H9+ ?„M i` çlB- i`QlM; i?“M?- i?®M; M?`i u m pU+ ç M H9
+m®B +MM; ççi ç M çdM? + Q mv +?“M i?B M ?ç- M?QM; p`Q i?lB F?„+ [m M i`¼M

L;?o F„ HϕB- H9+ M˘v GK+ o•M ç½ #B i K†i ?² MÆB u m >Q˘M; GB i h?B M bBM? i?˘v H9+ iB M p˘Q u m pU+X *?mv M h? h?Ov GQm M?„+ iÈB +O ? B M;?bM #˘v +† i? F?ŠM; ç`M? H˘ M†B p GB i h?B MX " çϕB + Q i?O Î # M +ϕM? GB i h?B M aëi ?˘ pQÆM;X æB m /mv M?˘i GK+ o•M F?¬M; ?B m- i?B m M[tm˘i ?B M H9+ +m M˘M; /U #€Q çB m ;b\ E i +K+ +O u m >Q˘M; GB i h?B M H˘ M?Q i? M˘Q\ >„M +† ? v F?¬M;\

h`QM; F?B bmv M;?o- GK+ o•M ç²M; i?ÌB HQm w iB M? ?bM? tmM; [m M?- T?€i ?B M ?-K K˘m t M?- M?[M; #†M; b€M; ~M ;B˘m Fw S+ #Q K˘i ç½ #` #Ä HϕB `˘i t T?Q b i +˘M? iQÊM; ?†M ç°M t M? K M? K M; - çQÌM; çB ç½ çSi çQϕMX

h?m HϕB iϕT MB K- GK+ o•M id Kd t2K tûi T?Q i`QÊ+ - T?€i ?B M i`QM; F?¬M; ; +?®+ +?®+ HϕB +† M?[M; Hm²M; F?Q +U+ F€ v m Èi [m HϕB F?¬M; M; Èi M?Q i?Q ç†+ #B i- K†B H-M GK+ o•M ç w ç M- +?9M; H˘T iS+ #B M K˘i- M?QM; F?B F?¬M tm˘i ?B M- ;B®M; M?Q ç M; #` M; QÌB i i? Q i9M; F?®M; +? - +® w ç®B ç-m pÈB C

L;Q˘B pB + ç˘v- GK+ o•M +ÁM M?ϕv +˘K T?€i ;B€+ ` i`QM; MÆB ?†M ç°M M˘v ~M M?QM; iQM? +?˘i +O M† i? M˘Q i?b +?˘M; F?¬M; `äX E?Q iS+ ç† `˘i F€ [m €B- +˘ T?˘BX S?€i ?B M çB m M˘v- GK+ o•M /®+ iQ˘M HU+ ?mv ç°M; v LB K h?¬M " - çB pÈB ?Q˘M +˘M? tmM; [m M? M?˘K i` ` F i [m˘X

h?ÌB ;B M +S H†M; H) i`¬B- GK+ o•M F?¬M; M; WM; çB m +?dM? i-M b m˘i- çQ v L i®+ ç°M? M? +?mv M M; Q†i [m HϕB tmM; [m M?- T?•M iQ+? i?, K /Á #Q K˘i +O M. ç M FBM? M; QÌB- i?B i?Q˘M; `˘i M?B m iB b†M; #` ç~v #˘i HϕB- M?QM; +kM; +† K h?2Q bU T?˘M ?²B +O v LB K h?¬M " - GK+ o•M #„i ç-m i˘T i`mM; iBM? HU+ F?®M T?ϕK pB M?˘i ç`M?X \*S M?Q p˘v- M?B m i?¬M; iBM #„i ç-m tm˘i ?B M i`QM; ç-m +

9kNX *?QÆM; 9kN v h?S+ smv M hQ

*ÁM M?È hS GBM? i?¬M i?9 iWM; M†B- MÆB ç•v p®M i²M iϕB M?B m F?¬M; ;B M F v i?S+ +O +?˘M; F?B iW +€M? +Y i?m, iBM? iB M p˘Q çQÌM; ?-K i?¬M #Q M˘v i? F?¬M; ;B MX >¬K M v çB p˘Q MÆB M˘v ?B M M?B M T?˘B ç®B K†i pÈB K˘i F?¬M; MÆB M˘Q- iϕB b Q +† +˘m iϕQ i?¬M Fb ç M p˘v- HϕB +† i? F?ûQ HûQ HB M F i +€+

Zm K˘i ?²B bmv M;?o- GK+ o•M `9i ` F i Hm˘M- F?¬M; ;B M ?†M HQϕM ç˘M; b m KÌ˘Q M˘v ç M; i²M iϕB K˘i M; m²M bS+ KϕM? ?Ov /B i p¬ +MM; iQ HÊM- M m iB T i?˘M i?b w i?S+ p˘M; mv M i?¬M +† F?˘M, M; b) #` iB m /B iX

>B m çQÊ+ iB M? i? i`QÊ+ K„i- GK+ o•M i`QM; HÁM; i`¬K K†+ - HQ H„M; F?¬M; #B .U i?2Q M?[M; ;b ç½ T?•M iQ+? i?b [m v HϕB ?ŠM M iQ˘M M?˘i- M?QM; çB m ç† Q @ K˘i M; QÌB i?Q+? çQÆM; ç-m pÈB M; mv ?B KX L m iB T iK+ iB M p T?Q i`QÊ+ +MM; +˘M i?˘MX

G˘K i? M˘Q ç ç®B T?† pÈB M; m²M bS+ KϕM? ?Ov /B i p˘ i?m˘M HÊB pQÊi [m F? H˘ p˘M ç F?B M GK+ o•M T?˘B ç m ç-mX h?•M K M; p¬ b® +?QM? i˘ T?€T [mv i- M; mv ?B K- `ä `˘M; GK+ o•M +† HÊB i? ?ÆM M?[M; M; QÌB F?€+ `˘i M?B mX .M p M?Q i? M˘v- pB + +?¼M HU ç9M; T?€T [mv i T?M ?ÊT pÈB +?˘M; +˘M; i˘Î M M F? #bM? i?QÌM; +† # Q M?B m bS+ HU+ i?b bY /KM; #˘v M?B m- M?QM; GK+ o•M i?b i?˘m ç€Q- b B H-K p˘Q H9+ M˘v b) F?B M +?˘M; i˘˘ ;B€ ç„iX

GQm HϕB i`QM; i? ;BÈB çB M ç˘Q M˘v ?B M iϕB +?d H˘ K˘i T?¬M w i?S+ +O GK+ pÈB +Æ i? i?˘i bUX hϕB MÆB ç•v- w i?S+ p˘M; mv M i?¬M Hm¬M / /˘M; #` T?€i M bU #˘Q p +O +Æ i? - F?˘M, M; T?ÁM; M; U +˘M; v m Èi ?ÆM- M?Q p˘v- bU i˘M +¬M F?B T Î F?¬M; ;B M M˘v +˘M; i˘Î M M M; mv ?B K pϕM H-MX æ•v +kM; H˘ HQ /Q iϕ + Q +QÌM; ç½ im Hmv M ç M KS+ + Q M?˘i- M?QM; F?B M; mv M i?¬M `ÌB F?ÄB + +€+? M˘Q T?€ pÐ çQÊ+ bS+ KϕM? +O F?¬M; ;B M- /šM ç M F i +K+ #` /B i pQM; X

"B i `ä M;mv ?B K i`QÊ+ K„i p` M?[M; #'i HÊB +O #<sup>a</sup>M i?•M- i`QM; HÁM; GK+ o•
iB M +?`M; i?B i`B M S?"i K¬M o¬ S?€T T?€T [mv i- /MM; Hm²M; F?Q K¢M? K) p;
#^aQ p HBM? i? w i?S+ v m ÊiX " M M;Q`B HÊT #<sup>a</sup>Q p +O S?"i T?€T- +?`M; i?B i
+O æ¢Q ;B p` >¢Q L?B M h?B M *QÆM; +O L?Q ;B i¢Q i?"M? HÊT T?ÁM; M;U i
oW ?Q`M i'i- GK+ o•M /MM; w +?Q FB M ç`M? F?®M; +? T?€T [mv i+O Zm, i¬M;
HQ¢B T?€T [mv i'v F i?ÊT pÊB M? m ?bM? i?"M? ç¢Q F i;BÊB +´ [m€B H`K HÊT
i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; F?¬M; ;B M t M? HK+ Kì<sup>a</sup>Q- iW i? M? i`QÌM; FB K iÃ ` Hm²M; €M
p`M;- t M? H K- çÃ- ç2M p` iQK K [m€B- p¬ +MM; `U+ `ÐX
a m K°i iB M; ?ûi- i`QÌM; FB K # v p9i H M + Q- tQ v K°i pÁM; [m M? ç€K iBM? p
iS+ çB m +?dM? i¬M bm'i HÊT F?Q #^aQ p # M M;Q`B +?Q ;B®M; pÊB tmM; [m M?
t M? HK+X GK+ o•M H9+ M`v +^aK ;B€+ M?Q i?'v p¬ b® iBM? p•M ç½ HMB p b m-
i? M? M`Q- /QÌM; M?Q F?¬M; ;B M MÆB ç•v +| F?^a M,M; ?'T i?K •K i? M?X
Zm M b€i^aM? ?QÎM; +O K¬B i`QÌM; ç®B pÊB #^aM i?•M- GK+ o•M T?€i ?B M i®+ ç
HU+ +^aM tmM; [m M? H` [m€ HÊMX L? M? +?|M; çB m +?dM? i®+ ç° ç¢i ç M KS+
i?S+ iQ`M HU+ ?QÊM; p T?Q i`QÊ+ iU M;¬B b Q #,M; tmv M [m M?[M; ç€K iBM?
M?[M; pB + M`v +?d /B M ` i`QM; w i?S+ +O +?`M; K` i?¬B- pb +Æ i? +?`M; F?¬
a m F?B tmv M i?OM; i¬M; i¬M; HÊT HÊT bQÆM; KM- w i?S+ +O GK+ o•M iB M p
i?ÌB ;B M ?¶M HQ¢MX oW p`Q i`QM;- iBM? i?¬M +?`M; ? i bS+ +?'M ç°M;- #ÎB b
K¢M? ?ÆM ;'T K'v H¬M M?[M; ;b +?`M; bmv çQ€M i`QÊ+ ç•v
L?Q p`v- bU +?m`M #` +?m ç€Q +O GK+ o•M +?Q +?„+ ç½ F? K M´B pÊB ?Q`M +
i`¼M;- +?`M; ?mv ç°M; iQ`M #° bS+ HU+ i`QM; w i?S+- K°i K†i i,M; i®+ p T?Q i`Q
i?B i`B M S?"i T?€T- æ¢Q T?€T +OM; +® HÊT T?ÁM; M;U F i;BÊB # M M;Q`BX
h?ÌB çB K M`v GK+ o•M w i?S+ `i`ä- i?S F?B M +?`M; HQ H„M; +?QM? H` i?ÌB ;
M?"M çQÊ+ bU i`¬B çB +O i?ÌB ;B M- M?QM; +?Q iWM; +| i`^aB M;?B K bBM? iY
tmv M [m i?ÌB ;B M M;`M /†K M?Q i? M`v- h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B M? M?- # M M;Q`

@ "¼M ?¼ +?Q +?Q M;QÆB t2K #ªM HoM? ç'v i?¬B- M;QÆB i?"i [m€ M;•v i?Æ- i
?¼X :BÌ M;¼ # F?„+ ç½ ç M- +?9M; i [mv i bQ + Q i?'TX

E?Q b„+ i?B M ç` i? v ç´B HB M iK+- T?QM; p•M F?ÎB /kM;X

u m >Q`M; GB i h?B M €M? K„i H¢M? H)Q- F?Q i? iQ`M i?•M iQ€i` K¢M? K)- i`Q
ç°M; -K -K- +m²M; T?QM; FûQ ç M F?„T J h?B M HoM?X

@ *?QM? i` p¬ ;BÈB- K¢M? ;Bª pB i¬MX h?B M i•K ?` H¢+- i?U+ HU+ pB #^M;5 U
çQÊ+ i`¼M;X æ¢Q i`ìB F?¬M; iQM?- i?U+ HU+ H` ç-m5V *€+ M;QÆB ç½ M;Q M
/kM; +ªK K` ç'm pÈB i - F i?„M; +| i? #bM? v M `ìB çB- F #¢B [mv i F?¬M; Q€M ?

æ¢B +?B M M´` - ç¢B [m•M u m pU+ p` HB M KBM? HK+ ;BÈB ç€M? M? m [mv i HB
+ªM? iQÊM; +?ûK ;B i çšK K€m- i?-MF?|+ [m, ?ìMX æ•v H` i`"M +?B M ?m, /B i-
i?B M ?¢- K°i # M +® ? i bS+ ç +Smp½M +K+ /B M- ? B # M ç®B +?¼B- F?¬M; i?

GY +?B M H M F?„T M;¼M M9B- iB M; F m i? M p M; p¼M; i`ìB ç'iX :BÌ F?„+ M`v
+? i p¬ +MM; KÄM; K M?- iQM? K¢M; M?Q M;`M +•M i`2Q bÈB i|+- i'i +ª +?d pb H
F?¬M; `ä ``M;X

æ®B K†i pÈB bU p•v +¬M; +O + Q i?O HK+ ;BÈB- u m >Q`M; GB i h?B M F?¬M; +
h?QÆM; i`QM; i v m®M HQÊM M?Q `²M;- K¶B +?B m K¶B i?S+ ç m`M +?S bS+ K
i? +?®M; çÐX L; v +ª o•M >Q i?QÊM; M?•M +O *Ym h?B M >Q o¬ im pB FBM? M
+•v i?QÆM; ç€M? # v` M;Q`B ?°+ K€m- ?m®M; ?² H` M?[M; M;QìB F?€+X

L?QM; #'i F u m >Q`M; +| K¢M? ç M ç•m- + Q i?O HK+ ;BÈB ç m ?B m`^M;- F?¬M
#` ?„M iB m /B i- +?Q M M i?'i ç¢B imv ii? + Q i?O, o•M >Q i?QÊM; M?•M- æ¢Q
.¢ [m, pQÆM;- hm h H½Q ç¢Q- L?Q >B T- *Ym æ-m t` ç m tm'i iQ`M HU+- i" T ?ÊT
+ª #ªv M;QìB i¢Q i?`M? i? i`"M /B ii?-MF?®M iB M- HB M iB T T?€i ç°M; +¬M; i

" M +¢M? ç|- o¢M S?"i i¬M; S?€T :BÈB o¬ hQÈM;- h?B M *?B ç¬ Zmv GBM? i¬M; B
+O hB M EB K K¬M ç'm pÈB # i?O ?¢ +O u m >Q`M;- ? B # M +| i? M|B H` Fb T
i?„M; #¢BX L?[M; + Q i?O +ÁM H¢B +O HK+ ;BÈB +MM; pÈB ç¢B [m•M u m pU+ ç
i`M i?'i- ` M? ;BÈB ;B[bBM? p` iY +?d H` i`QM; M?€v K„iX

J†i i`ìB ç½ F?m'i- i` M J h?B M HoM? pšM /B M ` +m°+ ?¶M +?B M ;B[+?QM?
t2K H` i`"M +?B M ç†+ #B i M?'i i`QM; H`+? bY i?'i ;BÈB- pb i?•M T?"M +O ? B #
+?B M p` bS+ªM? ?QîM; +O M| ç m íKS+ ç°M; ?B K i`¼M; M?'i- +kM; H` i`"M +?
F?B i?'i ;BÈB ?bM? i?"M? +?Q ç M M v- #îB M|ªM? ?QîM; ç M p" M K M? +O i K ;

h?¬M; [m T?ªM SM; +O u m >Q`M;- GK+ o•M ?B m `ä i'i +ª ibM? ?bM? ç M; /B
i?U+ HU+ +O i?'i ç¢B + Q i?O- ç´B H¢B H` GK+ o•M- K¶B p` ?Q`M iQ`M +| i? [m
M;QìB ç m + Q ?ÆM +?`M;X L?Q p"v- F?B T?ªB ç®B K†i pÈB #¼M ?¼- €T HU+ çQ

L?QM; çB m Fb H¢ +?QM? H` GK+ o•M i?¬M; [m +ªK ;B€+ +O u m >Q`M; GB i h?B
>Q`M; F?¬M; ? HQ bÊ- ?Q`M iQ`M #bM? ioM?- +?šM; +?9i [m M i•K iÈB M?[M; ç
/Q im pB +O #ªM i?•M +?`M; F?¬M; + Q ? v /Q u m >Q`M; [m€ KS+ +QîM; K¢M? \ G
p'M ç M`vX

"'v ;Bì o•M >Q i?QÊM; M?•M M?bM HQÈi tmM; [m M? K°i HQÊi- T?€i ?B M ibM? ?b
i?U+ HU+ +O ç¢B [m•M u m >Q`M; pQÊi M;Q`B bS+ iQîM; iQÊM;- F b€+? +?B M
+?B i€+? +€+ + Q i?O HK+ ;BÈB K` p•v +¬M;- H'v i?U+ HU+ i`M; i? ç€M? H¢B +
F?®MX

*ÁM i?'i ç¢B + Q i?O HB M i?O i'M +¬M; K` F?¬M; ç¢i ?B m [mª M?Q KQM; Km®M-
i?O +O h?B M *?B ç¬ [mv i ç'm pÈB # i M K½M? iQÊM; +O u m >Q`M; F?¬M; T
i`"M +?B M `i M;mv +'TX

o•M >Q i?QÊM; M?•M HB M ?ûi HÈM,

@ J¼B M;QìB +?9 w- ibM? ?bM? H9+ M"v ç®B pÈB +?9M; i p¬ +MM; #'i HÊB- +?9
 ?B THU+- /Mi`ª;B€i? M"Q +kM; T?ªB [mv i ç'm K°iT?2MX *?d+| iB m /B i çQÊ
 i K;B Mi?'i;BÈB KÈB +| ?Á #bM?- M m F?¬M; +?9M; i M?'i ç`M? b) #` ?„Mi?®M
 L;?2 M?[M; HìB M?Q p"v- æ¢Q S?B iY ç²M; ibM?,
 @ L|B `i ç9M;- ç½ ç M #QÈ+ M"v F?¬M; b®M; i?b +? i- K¼B M;QìB ?½v /MM; ?
 h?B M F?¬M; +? iX
 oW /Si HìB- +?•M M;mv MiQ"Mi?•M çQÊ+ ç~v H M +U+ çB K- F?Q i? i'M +¬M; H
 *ªK M?"M çQÊ+ bU [mv ii•K +O H½Q- hm h H½Q ç¢Q +O o¬ oB ç¢Q T?€B- L?Q >
 ç m ç~v +?•M M;mv M H M ç M +U+ çB K- +?m~M #` çÁM i'M +¬M; +m®B +MM; [m
 i?¬M p"•K .¢ [m, pQÆM; pšM +ÁM +?9i /Q /U- /M b Q;B[+?QM? p"i" pšM +| bU
 +MM; ? B F M"v +kM; H"K i?2Q #¼M ?¼X
 L?Q p"v i?'i ç¢B imv ii? + Q i?O /®+ bS+ i'M +¬M;- K°i i`"M #½Q H®+ pÈB bS+K
 i`mM; tm'i ?B MX
 G9+ M"v- i` M J h?B M HoM? i?ìB;B M M?Q çQÊ+ FûQ /"B` - tmM; [m M? u m >Q
 T?QM; i`K pÈB K"m b„+ p"iQM? +?'i F?€+ M? m #„i ç-m tm'i ?B MX E?Q i? +O #
 H M- i?¬M b„+ i?QªB K€B # M ç-m +O u m >Q"m; GB i h?B M ç½ #„i ç-m +| T?¬
 i?•M ?mv ç°M;- iWM; HÈT i?'i b„+ [m M; ?Q çQÊ+ ?bM? i?"M? p" T?•M #® F?„T #
 #ªv pÁM; b€M; #ªQ ?° +?„+ +?„MX
 h` M i`€M ?„M •K /QÆM; #€i [m€B iU ç°M; KÎ` - ? B Hm²M; i? M? b„+- ?²M; b„+ ;
 F?Q i`ªB `°M; F?„T i?B M ç` - +m²M; T?QM; ;"Q `Qi- i`ìB ç'i`mM; +?mv M- pÁM;
 ç-m +kM; iÄ `¢M;- K°i +¶ F?Q iS+ #€ pQÆM; # Q T?O iS T?Q X

9jRX *?QÆM; 9jR h?€B 'i "'i .B i

*ÆM #½Q ?ÊT M?'i ç| #„i ç-m tQ v i`ÁM pÈB bS+ K¢M? ?Ov /B i- i?m M?Ä H¢B K°
 bS+ K¢M? +O i?'i;BÈB, S?"i- J - hB M- æ¢Q- Zm,- u m- L?Q iW #ªv ç¢B + Q i?
 i?"M? K°i +°i b€M; ?¶M HQ¢M # Q T?O H'v u m >Q"m; GB i h?B MX
 "` p•v F?®M- u m >Q"m; GB i h?B M M;~M; ç-m ?ûi H M;B"m /[X GB i L?"i GQM;
 [m M;- M?[M; ?Q p,M i?¬M #Q i` M +•v i?QÆM; iU T?•M +?B - #B M i?"M? +?QM +
 # v p +?QM ?QÈM; M?Q Km®M T?€i M i`ìB ç'iX u m >Q"m; pmM; HQM; i?QÆM;
 iQ"Mi?•M ?°B iK H¢B T?Q i` M- K°i Hm²M; F?Q p¬ +MM; b„+ M?¼M tmv M i?šM;
 i¢Q ` +9 p +?¢K; ? ;ÈK pÈB F i;BÈB #ªv K"mX
 J°i iB M; b'K M' p M; i`ìB- iQ"m #° F i;BÈB #ªv K"m +?'M ç°M; K½M? HB i- #ªv ç¢
 i•K i?¬M p¬ +MM; `9M; ç°M;- M;mv M F?Q ç¢B i'MX :B[pÁM; p•v- i?•M i? u m >
 ?„M H-M ç-m ç°i T?€i? +¬M; +O #ªv ç¢B + Q i?O +?Q i?"M? +¬M; K" +ÁM #` i?Q
 çÁMX
 u m >Q"m; GB i h?B M p¬ +MM; iS+ ;B"m- [m M; ?QªK ç¢K [m M? i?•M #¢Q T?€
 H®+ tQ€v ç€M; bÊ H¢B #"M? i`QÈM; ` M;Q"b- p +?¢K pÈB #ªv Hm²M; bS+ K¢M? ç
 ;BÈB #ªv K"m #B M /¢M;X E i;BÈB 'v H9+ KÎ`°M; H9+ i?m M?Ä- ibM? i`¢M; +U+ F
 > B # M;B^M; +Q K°i H9+- +m®B +MM; F i;BÈB /¬M #bM? 'M- pšM F?¬M; # M M
 >Q"m; GB i h?B M +?Q T?€ pÐ çQÊ+ F i;BÈB- #ªv ç¢B + Q i?O /M #` i`¼M; i?QÆ
 +?B M K°i H-M M[H¢B `ÆB p"Q # i„+X
 " M i`QM; +Æ i? u m >Q"m;- GK+ o•M +ªK M?"M `i`ä bU F?OM; #® +O +m°+ +
 M;?B K M?B m H-M p"Q bBM? ` iY- +?"M; ?B m `^M; M m ç'B H¢B H" #ªM i?•M T
 imv i ç®B +? i +?„+X o"v K" u m >Q"m; H¢B #bM? M p¬ bU- Qi M?'i i?b #ªv ç¢B +
 H"K; b çQÊ+ ?„M- `B M; çB K M"v u m >Q"m; ç½ K¢M? ?ÆM +?"M;X .M +?Q `ä
 +?"M; pšM Hm¬M ?v p¼M; u m >Q"m; +| i? i?"M;- çQÆM; M?B M pb K°i p"b M;mv

h?S M?'i- +?"M; ç M; î i`QM; +Æ i? +O u m >Q`M;- +| +MM; +^aK ;B€+X h?S ? B.
ç'i +O u m >Q`M; +kM; +| T?-M iQÆM; iU +?"M;- +?"M; `i F?•K T?K+ +?Q F?Q M
i•K +O ?„MX h?S # - +?"M; ?Q`M iQ`M i?¬M; i?m°+ Fw S+ +O u m >Q`M;- M?"M
T?^aB H` HQ¢B M;QìB t'm t M?Q HìB +O M?•M bo +?QM? ç¢QX u m >Q`M; +?d H
çm' B Hw iQîM; +O #^aM i?•M- i'i +^a ç m [m M; KBM? +?QM? ç¢B- imv i F?¬M; T?^a
*m°+ +?B M pšM iB T /B M- ;B[H9+ GK+ o•M ç M; i`-K iQ bmv M;?o- #®M T?Q
€T HU+- iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ i?m M?Ä €T b€i u m >Q`M;X æ®B pÈB H B H`+? +
o•M p®M F?¬M; `ä- M?QM; b m F?B i?,K /Á Fw S+ +O u m >Q`M;- +?"M; #B i`^M
T?B T?"KX
o•M >Q i?QÊM; M?•M tm'i i?•M iW >Q o¬ E i h?B M- im pB i?•K ?"m F?ÄB T?^aB M
+ Q i?O ç M?'i çQÆM; i?ìB +O Zm, pU+X >„+ K i?-M +O J pU+ +kM; çQÊ+ +Q
J ;BÈBX G¢B i? K æ¢Q S?B iY +O o•M *?B T?€T ;BÈB- L?Q >B T +O L?•M ;B M
' °€ >„€m

iQÆB i`Î M M p¬ p`X æ'v +?QM? H" +€B ;B€ T?ªB i`ª +?Q i`QÎM; bBM? poM? ?^M; -
 #`i iY- +?d +| çB m +€+ M; QÆB K½B +?bK i`QM; ;B' + K°M; - iQÎM; `^M; #ªM i?•M ç
 J ?Q†+ M?bM GB i h?B M- æ¢Q S?B iY [m€i HÈM,
 @ *ÁM Î ç| F?m K¬B K9 KûT- H9+ M"v M; QÆB M|B M?[M; HÏB i?W ç| +| /KM; w
 ;B m +Ê i i?b i® i M?' i M; QÆB ?½v `9i H¢B M?[M; HÏB ç| - +?9M; i F?¬M; T?ªB H"
 iQÎM; iQÊM; - +| i?O çQ¢M ;b +S` i v- H½Q ç¢Q b) iB T +?B mX
 L?bM #° /¢M; iÄ ` K¢M? K) +O H½Q- u m >Q" M; GB i h?B M #bM? i?ªM M|B,
 @ :B m +Ê i M; QÆB\ "ªM ?Q" M; F?¬M; +| ?SM; i?9 ç|X h M|B p"v +?d H" ç KÎK„ i -
 +¬M i`MM; ?² ç² b®M; i`QM; K°M; K` #•v ;BÌ T?ªB i dM? H¢B `²BX *€B +€+ M; QÆB
 M; ?o +?d H" HÏB ;Bª /®B K" +€+ M; QÆB i¢Q ` ç HW #`T F T?`K T?m iK + iYX *€
 ?B T çQÊ + i +kM; F?¬M; i? +Sm çQÊ + +€+ M; QÆB- +?Q M M ?½v K m K m ç|M M
 *ªK M?"M çQÊ + b€i F?Q i`QM; M?[M; HÏB ç| +O u m >Q" M; - o•M >Q i?QÊM; M?•M
 @ h`"M +?B M ?¬K M v +?9M; i ç½ i?`i #¢BX J¼B M; QÏB T?ªB iU i bK +€+? ç #ªQ
 i?b +S +?¢v- çWM; KB M +QÐM; X æÊB H-M b m +?9M; i H¢B iQM? iB TX
 oW /Si HÏB ç½ ; -K H M K°i iB M; - iQ" M i?•M #„M H M F?¬M; - ? B i v p" M F?'m [r
 M?€v K„ i #B M i?"M? ?"M; M; ?bM p¢M [m M;ªM? F?B M u m >Q" M; GB i h?B M #
 i?"i ;Bª ç +-M; FQ+?X
 h?'v o•M >Q i?QÊM; M?•M ç½ ?"M? ç°M; - >„+ J i?¬M p" •K .¢ [m, pQÆM; M?•M +
 K°i ?| i?"M? ?"M; M; "M p¢M- /MM; i®+ ç° +U+ ?¢M i?€Q +?¢v` M; Q`BX *ÁM H¢B
 i`ÏB- i?€B ç° HB m HoM?- /M ;b pšM H" + Q i?O +O o•M *?B T?€T ;BÊB- i?'v o•M
 +-M; F?®M; +? u m >Q" M; GB i h?B M- H½Q +kM; ;B" M /| ; -K H M- F?¬M; [m M i•
 T?€i ç°M; i? +-M; K¢M? M?'iX
 L;¢Q K¢M M?bM o•M >Q i?QÊM; M?•M p" æ¢Q S?B iY- u m >Q" M; GB i h?B M +QÏ
 HQM; i?QÆM; `ÏB i v # v H M tQ v i`ÁM ;B[i`ÏBX GQM; i?QÆM; pW tm'i- iB M;
 [m M; [m M? i?QÆM; iÄ ` #®M T?Q - p¬ b® T?M +?9 F€ p, M i-M; i-M; HÈT HÈT
 +?QM +QM `²M; tm'i ?B M- J h?B M HoM? #` # Q T?O #ÏB K°i i-M; F?Q i?¬M #QX
 h` M F?¬M; i`mM; HQM; i?QÆM; pšM tQ v i`ÁM- b m F?B tQ v çQÊ + # KQÆB b€
 M?B M +?'M ç°M; - T?€i` K°i HU+ HQÊM; K¢M? K) # Q i`MK i`ÏB ç'i H"K M9B b¬
 +?mv MX GB M ç| HQM; i?QÆM; ?| i?"M? €M? b€M; `²B #B M i?"M? K°i +QM i?¬
 +m°M- +?QM +QM [m M; HQM; # v i`ÁM- +m®B +MM; iWM; +QM M?"T p"Q i?¬M HQ
 F€ /B mX
 G9+ M"v i`ÏB ç'i #B M b„+- K•v ;B| M´B H M- i?¬M HQM; ; -K p M; i¢Q i?"M? +°i F?
 #-m i`ÏBX hB M; ; -K`9 ç€M; bÊ T?€i` iW KB M; i?¬M HQM; b m F?B tmv M [m
 +QM b|M; HÈM FBM? i?B M ç°M; ç` - çB ç M ç•m ç'i ç B`mM; +?mv M- M9B ç²B i
 # M ;B Q i` M? F`+? HB i- iB M; F m ;"Q i?ªK i?B i p M; ç°M; #®M T?QÆM; X

9jjX *?QÆM; 9jj v L; Q¢B *?B "B M U#B M æ´B L; Q`B v Jm®MV

L?bM GB i L?"i HQM; i?QÆM; i`QM; F?¬M; i`mM; - iBM? i?¬M GK+ o•M +?'M ç°M; X
 iQ" M M; Q`B /U HB m +O +?"M; X *?"M; iWM; i?'v [m o¢M J ç Q +O J h?B M i-
 T?O +O a€i >mv i .B K G p" h?B M h" M?"M +O h?B M hmv i i" i?¬M *?m >d- imv
 FBM? M?QM; iW i`QÊ + iÊB M v +?Q iWM; +| +ªK ;B€+ K½M? HB i M?Q H-M M"vX
 h`QM; M; k ç¢B i" #BM? - M; Q`B ó+?Q ç°+ +?B F?Qô S? h•K FB K H" GK+ o•M +?Q
 H¢B +?"M; ç m ç½ M; | [m X h?2Q T?€M çQ€M +O +?"M; - +?d +| GB i L?"i HQM;
 i?"i F?¬M; ?´ / M? ó+?Q #€ +?B F?QôX h`QÊ + ç•v +?"M; +?Q `^M; i?U+ HU+ +O
 M?'i- M?QM; H9+ M"v +?"M; M?"M` i?U+ HU+ +O u m >Q" M; GB i h?B M +ÁM +
 GB i h?B M KÊB ç9M; H" #€ +?O i®B + Q H"K çªQ çB M i?'i ;BÊB- mv +?'M i K ;B

h` M i`lB- i?-M HQM; pšM HQÊM i`ÁM M?QM; #KB ç'i i M /-MX :B| i?´B [m Kti ç
 + Q M?Q M9B- ç•m ç•m +kM; i?´v K€m iQÆB tQÆM; i?`i M;´M M; M;X *m°+ ;B Q
 ? B # M ç m çSM; ç^M; t +?m t|i M?bM i`M iQ+? +O +m°+ +?B MX o•M >Q i?QÊM
 v M i` M ç'i b„+ Kti t€K M; Qûi- +Æ i? F?); B½v /K - ç€M; iB + F?¬M; b Q çSM; /"
 u m >Q`M; GB i h?B M •K H½M? M?bM T?Q i`QÊ+- +QlB HçM? M|B,
 @ >¬K M v +€+ M; QÆB ç½ i?m `²B- F?¬M; +?d K'i çB i? /B M K` +ÁM K'i Hm¬M +
 i b) H` +?9 i +O L?•M; B M- H` i?®M; bQ€B +O i?´i; BÈBX "•v; B| +€+ M; QÆB
 ç•v i?b T?ªB i?m +?Q tSM; ç€M; - iQÆM; tSM; pÈB i?•M T?"M +O +€+ M; QÆB- #
 ç•vX
 G`lB pW /Si- i?-M HQM; /Q HQM; i?QÆM; ?| i?"M? i`QM; F?¬M; i`mM; ç•K M?"Q
 K°i ççQ HY `²M; çÄ`U+- ;†T; B| HÈM H M ?Q€i?"M? K°i +°i b€M; çQlM; FQM? b€
 o•M >Q i?QÊM; M?•M p` æçQ S?B iYX
 L;mv ?B K ç M; ç M ;-M- M?QM; ? B M; QlB F?¬M; ? /`+? +?mv M p` +kM; F?¬M;
 i`QM; K„i H°`ä bU ç m çÈM i M; i?QÆM; X *| H) F?B i?U+ bU ç®B Kti pÈB bU ?Ov /
 +| +?9i +ªK F?€BX hW t i`mv M iÈB # iB M; ?¬M?Ä- # #|M; M; QlB ç²M; i?lB # v
 [m M; i`K ç€M? i`9M; o•M >Q i?QÊM; M?•M p` æçQ S?B iY- # M; QlB b€m i v +MM;
 [m M; ?Q K`m b„+ F?€+ M? m- ?bM? i?"M? K°i ç| F€?Q tQ v i`ÁM +?†M H'v HY
 h?´v GBM? Zmv i¬M ;Bª +O h?B M *?B ç¬- S?€T :BÈB o¬ hQÊM; +O oçM S?"i i¬
 +O hB M EB K K¬M` i v- u m >Q`M; GB i h?B M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?W HçM? K°i
 ççB i?`M? - +?•M M; mv M [m M? i?•M i`mv M iÈB HQM; i?QÆM; i?2Q K°i T?QÆM;
 H M ;´T #°BX *?d KÈB M?Q i? - i?•M i? GBM? Zmv i¬M ;Bª- S?€T :BÈB o¬ hQÊM;
 H„+ HQ- p•M F?Q [m M? M; QlBªK ççK- ?B M M?B M ç½ #` i`¼M; i?QÆM; X
 GB p K„i M?bM [m M?- S?€T :BÈB o¬ hQÊM; +O oçM S?"i i¬M; i`-K; B¼M; M|B,
 @ u m >Q`M; #€ ççQ F?¬M; i? ç`+? HçB- +?9M; i K m +Sm M; QlB`²B`lB F?ÄB
 >Q`M; - +€+ p` +Sm ? B M; QlB ?¼ +?çv i`QÊ+X
 GBM? Zmv i¬M ;Bª p` G,M; o•M i?B M FB K /Q /U K°i +?9i`²B M? M? +?|M; ¬K H'v
 i` M ç'i- +?mv M i?•M # v` M; Q`BX
 h?´v p"v- >„+ a€i ?´ pQÆM; p` h K L?½M HQM; H M; +QlB HçM? HMM; - pW H„+ M
 @ E?¬M; ç HçB KçM; i?b çWM; KQM; `lB çBX \*ÁM F?¬M; [m v HçB +?Q i` 15
 h`"M +?B M €+ HB i HçB #„i ç-m- #®M ççB + Q i?O i`QM; i`QlM; ç€M? M? m [mv
 #ªM i?•M- M?´i i?lB F?| T?•M i?„M; #çBX " M M`v- S?€T :BÈB o¬ hQÊM; K'i çB bU
 /mv i`b çQÊ+ K°i H€i`²B #` i`¼M; i?QÆM; #„M` M; Q`B ç"TM; QlB tm®M; ç'i- +A
 # M +çM? +€+ + Q i?O ç M; #` i?QÆM; X
 u m >Q`M; GB i h?B M M;¬M; ç-m M?bM i`lB- F?m¬M Kti iÄ p K'i FB M M?šM ?m
 @ E?¬M; +ÁM bÈK M[- K¼B M; QlB K m F i i?9+ i`"M +?B M çBX
 G`lB pW /Si- ççB [m•M u m pU+ ç½ ?mM; /[t¬M; H MX J°i H-M M[+K+ /B M ?¶M
 G-M M`v /Q iB M? i? ç½ i? v ç´B`ä`¬M; M M ççB [m•M u m pU+ F?Q i? /•M; + Q-
 i?b F?Q i? b b9i- M M pW ç®B ç-m- F i [mª ç½ ?Q`M iQ`M M; ?B M; ?šM p K°i T
 G„+ M; QlB tm'i ?B M i`QÊ+ Kti GBM? Zmv i¬M ;Bª- u m >Q`M; GB i h?B M [m€i >
 iU KbM?` i v- +?d p M p M # +?B m ç½ F?B M +?Q ¬M; i #` i?QÆM; `i M†M; X
 Kti G,M; o•M h?B M EB K- +kM; +?d # +?B m H`K G,M; o•M h?B M EB K iQ`M #° F
 i?QÆM; F?¬M; çSM; /"v M´BX *S M?Q p"v- i?2Q bU /B ç°M; +O i?•MªM? u m >C
 KBM? HK+ ;BÈB #BM? #çB M?Q M9B ç´- +?d i`QM; T?9i +?®+ +€+ + Q i?O F +? i
 L?bM ççB [m•M +O KbM? #„i ç-m i? M? Hw +?B M i`QlM; - €M? K„i u m >Q`M; GB
 K'v p` ççB + Q i?O pä +¬M; + Q +QlM; M?Q o•M >Q i?QÊM; M?•M- æçQ S?B iY- G

i?B MFEB K- S?€T :BÈB o¬ hQÈM;X

@ hB M p"Q L?•M ;B M ç½ H•m- ;B[+?9M; i t^av` +?B M i` M? HB M KB M- ?¬
h`QM; b® +€+ M;QÆB F?¬M; Qi M;QÌB ç½ iWM;;B Q ç'm pÈB i K'v H-M- F i[m^a M
H•m- +?d ç€M; iB + +€+ M;QÆB

>®M; M?Ä K°i iB M; - æ¢Q S?B iY ;B" M /[M|B,

@ *ÁM M|B M?ªK M?Q H`K ;b- ?¬K M v M;QÆB ç½ i?„M; i?b +| i?O çQ¢M ;b +S pB
i?m - +?9M; i +kM; b) +?ŠM; HQm iB M? ç•mX

u m >Q" M; GB i h?B M b„+ K†i H¢M? HMM;- ?W ;B¼M;;

@ hW i`QÈ+ ç M M v +?Q B /€K M;;i HÌB i - M;QÆB H¢B # H-M #®M HQÊi M´B K
M;QÆB F? B ç Q ç-m iB M- H'v K€m i i?B M ?¢X

æ¢Q S?B hY €M? K„i i? v ç´B- i?€+? i?S+,

@ o"v i?b M;QÆB +kM; +| K„i ç'v- H½Q ç¢Q i ?€ H` F bÊ +? iX

oW /Si HÌB- >„+ a€i ?´ pQÆM; F?¬M; çÊB u m >Q" M; GB i h?B M H M iB M; #QÊ
F?¬M; i`mM;- [m€i HÈM,

@ h M ç¢Q bo i?®B +ÁM H¬B i?¬B- #ªM ?´ pQÆM; F?ÈT KB M; M;QÆB H¢BX

u m >Q" M; GB i h?B M +?d ?Ì ?[M; çSM; M?bMX J'v M;QÌB #¼M o•M >Q i?QÊM;
F?¬M; M;WM; M?QM; M"Q +| i€+ /KM; ;bX

L?bM i?•M i? æ¢Q S?B iY `ÆB tm®M; +?d +ÁM i?QB i?|T i?Î- ç€K o•M >Q i?QÊM;
i?'v ç m çÊM p" HQ H„M;- u m >Q" M; GB i h?B M H½M? ç¢K p¬ iB M?- BK H†M; +?Ì
>„+ a€i ?´ pQÆM;X

h` M K†i ç'i- >„+ a€i ?´ pQÆM; •K b•K M|B,

@ G½Q ç¢Q- ?´ pQÆM; i iW i`QÈ+ ç M M v H`K pB + ;b +kM; ç m /Si F?Q€i- i b)
[mv MX *?ŠM; TªB +€+ M;QÆB bm®i M;"v Km®M T?B iB M b Q- i b) +?Q M;QÆB
iB M çQÊ+ F?¬M;5

•M? b€M; HQû H M- [m M; K M; +?|B K„i [m M? i?•M >„+ a€i ?´ pQÆM; M? M? +
i`QM; M?€v K„i ?bM? i?`M? K°i [mª ç´K #^M; €M? b€M; H|M; H€M?- F?Q FbM? ~M
F?Q K M; tQ v i`ÁM pÈB i®+ ç° + Q- [m M? M;QÌB ?„M F?¬M; M;WM; i?m M¢T bS+
H`K [mv M T?QM; i? K K¢M? K)X

L?bM i?'v æ¢Q S?B iY b„T +? i i`QM; i v ?´ pQÆM;- u m >Q" M; GB i h?B M H9+ M
M?bM p T?Q +?•M i`ÌBX \*MM; H9+ ç| K°i •K i? M? i` M i`ÌB p¼M; tm®M;;

@ .WM; i v5

•K i? M? F?¬M; HÈM M?QM; p¬ +MM; `ä`"M;- +| p" B T?¬M ;'T ;€TX

u m >Q" M; GB i h?B M +?^K +?^K M?bM F KÈB ç M- €M? K„i p®M M;¢Q K¢M iU ç„
Hm²M; F?Q b„+ M?¼M T?|M; ` - F?Q HQm K¢M? K) m®M HQÊM M?Q FBM? i?B M
ç m FBM? ?Q" M; i?'i b„+X

>„+ a€i ?´ pQÆM; i?m i v H¢B i|K H'v æ¢Q S?B iY- ?ÄB,

@ *?O M?•M- M;QÌB M"v +| M M i¢K i?ÌB X

u m >Q" M; F?¬M; ç w iÈB ?„M- +?d H¢M? HMM; M?bM p T?Q i`QÈ+ M|B pÈB M;[

@ h?ª M" M; ` X L m F?¬M; M;QÆB b) TªB +? i5

@ h?"i F?¬M;\ >bM? M?Q #•v ;BÌ M;QÆB F?¬M; +| [mv M` H M? +?Q i X

J°i M;QÌB i`¢+ i m´B i`mM; MB M K†+ v T?K+ i`„M; +?•K +?¼+ ç€T H¢BX

L;QÌB M"v iQÈM; K¢Q ¢"M; ?Q" M;- iQ" M i?•M +?•M F?Q HQm +?mv M- HÈT €M? b
#B M p¢M ?| - H"K M;QÌB i +| +ªK ;B€+ i?¬M #Q F?¬M; ¢Q€M ¢QÊ+X h`QM; i v ¬M
F?ûT +?†i KB- K¬B ?²M; ?û KÎ M?QM; F?¬M; i? M|B ¢QÊ+ ;b- `ä`"M; H" F?¬M; +|
a m HQM; ¬M; i H" •K .¢ [m, pQÆM;- >„+ J i?¬M ¢½ #Ä ¢B iW i`QÊ+ +kM; i?2Q ¢
H½Q ¢-m i?'T #û iQ" M i?•M ¢Ä HY X

h?¬M; [m K„i u m >Q" M;- GK+ o•M M?bM i?'v i'i +ªX æB m H"K +?¬M; FBM? M;¢+
+?QM? H" +¬ ;€B # M ?² i`QM; b•m i?ŠK Fw S+ +O u m >Q" M;X *ÁM ? B F KÈB i
#B i- M?QM; i?¬M; [m +ªK SM; +O u m >Q" M; GB i h?B M ¢½ M?"M ` ?¼ +| im p
F?¬M; +| + Q i?O M"Q bQ b€M? ¢QÊ+ pÈB ?¼X

@ oä +¬M; +O ? B p` #'i T?"K +?„+ ?ŠM F?¬M; T?ªB iW L?•M ;B M ¢ MX *?ŠM; #B
M"v ¢ M ¢•v H" Km®M ;b\

L;[F?Q K K KÄM; ?ÆM- /QÌM; M?Q pb bU +| K†i +O i?B m M[- +?d i`QM; M?€v K
¢½ #B M i?"M? M;QÌB F?€+- H"K +?Q i'i +ªK¼B M;QÌB i¢B i`QÌM; ¢ m FBM? M;¢+
+| +?9i F€ [m€B- iU ?² + Q ?SM; pb bU +?mv M #B M +O u m >Q" M; M?QM; H¢B

o` i`mM; MB M €Q i`„M; M?bM K'v M;QÌB i` M K†i ¢'i K°i +€B- #bM? i?ªM ¢€T,

@ "ªM iQ¢ H" "¢+? Zm M;- ?° T?€T ¢SM; ¢-m +O *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈBX o` ¢¢Q
i' +O >Qª .B K bÆMX G-M M"v F?¬M; Km®M bBM? HBM? i`QM; i?'i ;BÈB H-K i?
i?QÆM; HQÈM; pÈB u m >Q" M;X

G¢M? HMM; M?bM ¬M; i ? B H-M- €M? K„i +O u m >Q" M; GB i h?B M H¢B [m v p
M;[F?Q H¢M? HMM; ,

@ *| ¢B m ;b i?b ?½v i?ª M" M; ` i`QÊ+ `²B M|B- M m F?¬M; i?b F?¬M; +| +€+? M"

*QÌB iU iBM- ?° T?€T ¢SM; ¢-m +O *Ym h?B M >Q o¬ ;BÈB @ "¢+? Zm M; +?'i p'M

@ h?"i p"v b Q\ æ½ i? +S +QB M?Q i +?Q ¢ M ¢•v- M;QÆB iB TiK+ pB + +O M;

L|B tQM; [m v M;QÌB- i v TªB pšM F?®M; +? +?¶ v m ?¢B +O i?B m M[- ¢Q M" M

hS+ ;B" M M?bM "¢+? Zm M;- i`QM; K„i u m >Q" M; #WM; #WM; HY ;B" M- M;[F?Q

@ æSM; H¢B5 Jm®M ¢B +kM; ¢QÊ+ M?QM; TªB ¢ M;QÌB H¢B- M m F?¬M; i?b M;

"¢+? Zm M; /WM; H¢B- [m v ¢-m H¢B M?bM ?„M H¢M? HMM; ¢€T,

@ L m M;QÆB F?¬M; [m M i•K ¢ M iQM? K¢M; +O F i`QM; i v i i?b M;QÆB +S pB
i b) i?QÆM; HQÈM;X h F?¬M; H"K F?| ;b M;QÆBX

L?bM i?B m M[- u m >Q" M; +?Q p°B M|B K" i`-K iQ bmv M;?oX :B•v T?9i M"v i?•M
¢ F F?€+ mv ?B T- M?QM; ibM? +ªK i`QM; HÁM; ?„M F?| K" /Si #ÄX

smM; [m M? K¼B M;QÌB ¢ m ¢ M; +?ì ¢ÊB u m >Q" M; p" bmv ¢Q€M [mv i ¢`M? +O
i? u m >Q" M; M M #B i bU HU +?¼M +O ?„M i`QÊ+ i'i +ªK¼B M;QÌBX hW FQ S
GK+ o•M #B i imv i M?B M F?¬M; i? +| +?mv M ?„M H¢M? HMM; #Ä [m bU b®M;
¢B m #„i ?„M +9B ¢-m i?Qª ?B Ti`QÊ+ K¼B M;QÌB H" K°i +?mv M p¬ +MM; K'i K†

9j9X *?QÆM; 9j9 L?Q aQÆM; h`¼M; h?QÆM;

L;¢Q M;? M?bM "¢+? Zm M;- u m >Q" M; H¢M? HMM; F? B F?~m,

@ *| ¢B m FB M ;b M;QÆB +S M|B- #B i ¢•m #ªM ?Q" M; M?'i i?ÌB pmB p K" ¢€T S

"¢+? Zm M; /€M; p #bM? i?ªM M?bM ?„M- ¬M ?Á M|B,

@ h?"i ` +kM; ¢ÆM ;BªM- +?9M; i Km®M i?QÆM; HQÈM; pÈB M;QÆB p +K+ /B
#QÊ+ p"Q L?•M ;B M ¢ M M v- M K +?BM? #„+ +?B M ¢½ F?B M i'i +ªK¼B M;QÌB ¢

HÊB ;b\ "ªM i¼ H-M M"v ç M ç•v F?¬M; Km®M M?„+ H¢B +?mv M +k- #'i F i`QÊ+
 [m€ F?S- #•v ;BÌ +?9M; i +—M #`M p iQÆM; H BX v i `i çÆM ;BªM- M; QÆB /šM
 pU+- i b) i?ª i?B m M[M"v ç M`M; çQÊ+ Î# M M; QÆBX æQÆM; M?B M M m M; Q
 çÆM; BªM- +¬ ;€B i`QM; i v i M?'i ç`M? T?ªB +? i- b m ç! H`i`"M +?B M ;B[+?9M
 M; QÆB ?½v bmv M; ?o +?Q Fo- çWM; ç ç M F?B +! +?mv M `²B KÊB ?®B ?"M- H9+
 a„+ K†i H¢M? i M?- u m >Q`M; GB i h?B M iS+ ;B" M ?W H M K°i iB M; F?¬M; i`ª H
 HB M + M M; ,M,
 @ *?O M?•M5 L? [M; HÌB M"v F?¬M; i? M ;?2 i?2QX *?9M; i ç½ pQÊi [m # Q ;B M
 +?d +—M i?„M; H` +ª i?'i ;BÊB b) i?m°+ p +?9M; i - M m pSi #Ä i?b [mª H` ç€M; iE
 HÌB i? p` ?MM; i•K M, K tQ - #•v ;BÌ M; QÌB ç½ çSM; `i ;—M p` i`Q +?Q i¬M +O i?
 K°i #QÊ+ M[H` +?9M; i i?`M? +¬M; `²BX
 >„+ a€i ?´ pQÆM; p` h K L?½M HQM; H M; i?ªv ç m +U+ HU+ F?mv M ;BªB- ?B p¼
 Zm v ç—m M?bM # M; QÌB K°i HQÊi `²B M; ! H¢B i?B m M[- M?½M i?—M u m >Q`M; #
 b m ?„M KÊB iO M? i•K H¢B- +?mv M K„i [m "¢+? Zm M; - u m >Q`M; GB i h?B M H
 @ æB m FB M M"v +! i? bmv M; ?o- +! çB m i`QÊ+ F?B ç²M; w- i +—M ;BªB [mv i p
 .Si HÌB- çQ i v T?ªB ` €K ?B m pÈB i?m°+ ?¢X " M; QÌB T?Q b m ?B m w- t¬M;
 K'v M; QÌB ç M; #` i?QÆM; /QÊB ç`iX
 S?€i ?B M w ç² +O u m >Q`M; GB i h?B M- "¢+? Zm M; p°B ?ûi HÈM,
 @ >½v F?Q M- u m >Q`M; M; QÆB M M M; ?o FoX L m M; QÆB ;B i +? i #¼M ?¼- i
 ;€B M"v- H9+ ç! M; QÆB ?®B ?"M +kM; çWM; i`€+? i X
 u m >Q`M; H¢M? HMM; M!B,
 @ L m p"v M; QÆB ?½v ç2K M`M; ` ç´B- i +! i? ç +€+ M; QÆB iB M M; ?B K°i +?
 M; QÌB i`QM; i v i X L; QÆB ?½v bmv M; ?o çB- i ç K iW K°i ç M # - H9+ ç! F?¬M; i
 J°i ? BXXX
 L?bM +?^K +?^K p`Q u m >Q`M; GB i h?B M- H9+ M"v "¢+? Zm M; i•K i? ç½ /—M /—
 ç—m HB + K„i b M; i?B m M[`²B ?ûi H M M; „i HÌB u m >Q`M; ,
 @ æQÊ+X h ç²M; w pÈB M; QÆBX L?QM; i Km®M ?ÄB i` Q ç´B tQM; M; QÆB ç`M?
 u m >Q`M; GB i h?B M H¢M? HMM; M?bM ¬M; i - ;B¼M; FB M ç`M?,
 @ a m F?B i` Q ç´B tQM; - M; QÌB ç—m iB M i Km®M ;B i H` M; QÆBX
 "¢+? Zm M; ;"i ç—m- M? i?Î /`B ;BªB +'K +? +?Q i?B m M[- b m ç! #m¬M; i v ` HM
 >Q`M; GB i h?B M i?'v p"v HB M pšv i v ` ?B m i?ª M; QÌBX *?d i`QM; T?9i +?®+-
 HQ¢M; +?Q¢M; i Î p # M "¢+? Zm M; X h`QM; i`QÌM; +?d +ÁM H¢B u m >Q`M; GB
 M?bM M? m X
 :B! M? M?`M; HQÊi [m i?´B i m M; K€B i!+ ç T ç) +O i?B m M[X o`Q F?QªM; F?„+ €
 #ÎB H`M i!+ t M?- K°i ;B¼i H +?•m !M; €M? ç½ F`T`M p`Q # M i`QM; M; ?bM p¢M
 K¬B +QÌB`M ?B M- +?d H` ;B¼i H + v ç„M; ç! u m >Q`M; F?¬M; ? M?bM i?'vX *!
 i? +?d H` iQÎM; iQÊM; - M?QM; H` ;b- H9+ M"v B K` ?B m i?'m5
 L?bM MK +QÌB [m2M i?m°+ ç!- F?m¬M K†i H¢M? HMM; +O u m >Q`M; GB i h?B M
 M?bM M`M; - M?½M i?—M M?Q H°i iª M¶B M?È M?mM; - HQ H„M; i`QM; HÀM; XªK
 bU [mv M Hmv M +O ?„M- i?B m M[HªM; i`€M? €M? K„i 'v- F?m¬M K†i M`M; MÎ M
 +! K'v T?—M t'm ?´X
 h`QM; H`M ;B! M? - i?B m M[F?) #QÊ+ p T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+ - #!M; ?bM? i` M K
 i?2Q- pW F?ûQ #!M; M`M; H¢B BM H M M; QÌB u m >Q`M; GB i h?B MX J°i #QÊ+ F
 #QÊ+ +kM; H`K +?Q F?QªM; +€+? ;B[ ? B M; QÌB ;—M H¢B # Q M?B m- ? B i`€B iE

h?B m M[/WM; #QÈ+ M?bM u m >Q" M; GB i h?B M- M? M?" M; M|B,
 @ æWM; HQ +?Q i?B T- i?B T b®M; ``i i®iX *?" M; ; -v çB M?B m- +kM; ç2M çB M?
 GB i h?B M M; ?2 p"v +?d +Q|B- MK +Q|B i?m- M T?€+ M?Q K°i çS i` - M?Q F?¬M
 @ h ; -v +?9i +kM; +?ŠM; b Q- +?d + -M M" M; #bM? M- p m B p H" i®i`²BX *ÁM M
 M; "v i K M; ç M +?Q M" M; +m°+ b®M; ?¢M? T?9+ M?'i i`- M; B MX :B| M; "v ç| ç½ B
 M v i b) H" +?9 i +O i?'i; BÈB- H9+ ç| +?9M; i +| i? +MM; M? m M; Q /m i?B M
 h?B m M[M?Êi M?¢i +Q|B- M|B M?Q ç M; i`QM; ; B' + K°M; ,
 @ h?B T F?¬M; [m M- i?B T Hm¬M ; ?B i¢+ i`QM; HÁM; X *?d H" M?Q p"v +? M; b)
 M; ¢B- ; †T ``i M?B m T?ªM F?€M; p" ``i M?B m M; m v ?B KX >¢M? T?9+ ç®B pÈB i?
 çQÈ+ Î # M +? M; - M; "v M; "v +MM; +? M; M; „K K†i i`|B K¼+ - +MM; +? M; M; „K ?C
 #bM? M H" i?B T ç½ ?¢M? T?9+ `²BX
 GB i h?B M F?) ; "i ç- m- M? M?" M; M|B,
 @ L" M; v M i•K- +m°+ b®M; M?Q p"v +?ŠM; # Q H•m b) i?" M? ?B M i?U+X J°i F?
 M"v- ; BªB [m v i tQM; K¼B +?m v M- +?9M; i b) +MM; M; „K K†i i`|B K¼+ - +MM; M
 i?QÎM; i?S+ i` , K ?Q - KM ?¢ /m M; Q¢M :B M; L KX *?9M; i b) Î K°i MÆB i?" i t -
 Mm¬B p" B +QM ?¢+ iB M- p" B +QM HBM? i?9- i`²M; M?[M; HQ" B ?Q H¢- +MM; M
 ?Á i?m" MX
 u M H†M; M; ?2 GB i h?B M M|B- €M? K„i i?B m M[i`" M ç-v ?B p¼M; - /QÎM; M?Q ?
 i`QÈ+ p"vX æ9M; H9+ ç| - h?m, Eb G•M ç°i M?B M`9 H M; B" M /[- +Æ i? i`QM; M?€
 M?Q + „i t m'i ?B M Î b m HQM; i?B m M[- +?†M K°i +?QÎM; +O h?B M >Ä H½Q i`X
 J°i iB M; M' HÈM T?€ i M; B•v T?9i v M H†M; - h?O v E€ G•M >m v M .¢ i`QM; H9-
 +?QÎM; +O h?B M >Ä H½Q i` ç½ #` i`¼M; i?QÆM; p, M; ` t p" B +?K+ i`QÈM; - F?
 h K L?½M HQM; H M; p" > „+ a€i ?' pQÆM; ç²M; i? M? ; -K H M- K°i i`€B K°i T?ªB
 i' [m v i i`ª K| M Ê pW `²B- M?QM; u m >Q" M; GB i h?B M ç½ M? M? ?ÆM K°i #C
 h?B M >Ä H½Q i`X
 •K i`-K M?bM H½Q- GB i h?B M H¢M? HMM; M|B,
 @ h m pB i®i H„K- #ªM ?Q" M; K m®M H o M? ; B€Q t2K `®i +m°+ M; QÆB K¢M? ç M ç•
 .Si H|B- çQ i v T?ªB H M- iW iW ç~v K°i +?QÎM; p"Q M; U+ h?B M >Ä H½Q i`X
 L?bM çÁM ç€M? M"v- b„+ K†i h?B M >Ä H½Q i` i`Î M M i`-K i`¼M; - iQ" M i?•M #®
 +?•M M; m v M i" T i`m M; i¢Q i?" M? K°i ç¢Q sQ+? >m v i hBM? .B K +?QÎM; X aQM;
 ç m`m M F?) - `²B H" T iS+ +ª M; Q|B h?B M >Ä H½Q i` +?' M ç°M; K¢M? - i`QM; iB
 p K¢M? p"Q K°i ?ÁM ç€ iQX
 æ9M; H9+ u m >Q" M; ` i v- i?O i`+? ?° T?€T "¢+? Zm M; +O *Ym h?B M >Q o¬ ; B
 +¬M; p"Q HQM; i?B m M[- K m®M K°i +?QÎM; F i HB m M" M; - pW H9+ #` > „+ L; Q
 H M; iB M ç M +?†M H¢BX *?QÎM; HU+ çB +? +? i`9M; p"Q p B T?ªB +O i?B m M
 i`¼M; i?QÆM; i?' ?m v i- F?m¬M K†i i m v i K o i`„M; # +? i?' i b„+X
 L; v H9+ i?B m M[#` i`9M; çÁM # v çB- GB i h?B M ; -K H M ; B" M /[- +?•M M; m v M
 H-M- F?Q i? FBM? M; Q|B i`QM; +?®+ H€i ?bM? i?" M? M M K°i i`" M +m²M; T?Q
 M; Q|B ç m ? i bS+ FBM? ?Q" M; X
 S?B i?•M # v H M ¬K H'v i?B m M[- GB i h?B M p°B ?ÄB,
 @ L?Q aQÆM; - M" M; i? M"Q `²B\ L" M; v M i•K- +| i Î ç•v M" M; b) M iQ" M- M" M;
 i?QÆM; +?Q M" M; X
 L?Q aQÆM; KdK +Q|B M?bM GB i h?B M- M? M?" M; M O B,

@ *?"M; çWM; [m€ HQ H„M;- i?B T F?¬M; b QX *?"M; H" i?®M; HoM? +O u m ;BÈ
pb i?B T K" i? v ç'BX

oW i`mv M +¬M; HU+ p"Q M;QÌB L?Q aQÆM;- GB i h?B M pW H„+ ç-m,

@ E?¬M;X ob M" M;- i +| i? i? v ç' B `i M?B m- +?d +¬M M" M; #bM? v M pmB p
çQÊ+X

L?Q aQÆM; t9+ ç°M; M?bM ?„M- i`QM; K„i iQ€i H M M¶B i?®M; F?' - ;B¼M; M|B #

@ h?B T F?¬M; tSM; ç€M; pÈB M?[M; ;b +?"M; H" K +?Q i?B T- i¢B b Q +?"M; H¢B
GB i h?B M M;?B K i9+ ç€T,

@ æ€M;X ob M" M;- i /M +? i +kM; ç€M;X

h?•M i? i?B m M[`mM H M- €M? K„i ç-v ç m F?',

@ *?"M; i?"i M;®+X h¢B b Q- i¢B b Q +?"M; H¢B M;®+ M?Q p"v\ h?B T i?"i bU F
+O +?"M;- i?"i X

L;„i HÌB M" M;- GB i h?B M M|B,

@ æÌB M"v +?d KbM? M" M; KÈB +?Q i #B i i? ;B M +| +€B ;¼B H" ibM? v m- +?d
çÆM F?¬M; ? ç€M; bÊ- K" ç€M; bÊ H" +ª çÌB F?¬M; +| ibM? v mX :†T çQÊ+ M" M
ç`M?- +| çQÊ+ M" M; H" i•K M;mv M HÈM M?'i çÌB i X h F?¬M; ;BÄB i?' H° ibM? +ª
#B i`^M;- çÌB M"v u m >Q" M; +?d v m K°i M;QÌB- H" M" M; @ "¢+? L?Q aQÆM;X "•
?½v ioM? i•K iB T M?"M +?•M M;mv M +O i - i` H" M? p i i?QÆM; i`QÊ+- M?[M; +

h?B m M[M?bM ?„M- M?½M i?¬M +?S ç-v bU +ªK ç°M; HšM M¶B ç m çÈM F?¬M
M?bM i?'vX æ¬B K¬B F?) K'T K€v- M" M; Km®M M|B ` M¶B F?' i•K i`QM; HÁM;- M
[m M? K°i HQÊi- M" M; H¢B #Ä çB +Æ ?°B ç|X h?ÌB F?„+ M"v- i`QM; K„i i?B m M[
iB +- M?QM; M?B m ?ÆM +ª H" bU [m M i•K b•m b„+ F?¬M; HÌB M"Q /B M iªX

*m°+ ;B Q i` M? pšM ç M; /B M ` F'+? HB i- "¢+? Zm M; +O *Ym h?B M >Q o¬ ;
>Q i?QÊM; M?•M- ç€M? +?Q >„+ a€i ?' pQÆM; p" h K L?½M HQM; H M; T?ªB HMB
ç½ #` i`¼M; i?QÆM;- "¢+? Zm M; H¢B çQÊ+ •K .¢ [md pQÆM; p" >„+ K i?¬M ;B9T
;BÈB #` v m i? - F?¬M; çO bS+ T?ªM +¬M;X

" M M;Q`B- o•M >Q i?QÊM; M?•M- æ¢Q S?B iY- Zmv GBM? i¬M ;Bª- GBM? o•M i?B
ç m i` M? i?O i?ÌB ;B M ç i` i?QÆM;X h?B M >Ä H½Q i' ç M; T?ÁM; i?O # M +¢

@ J¼B M;QÌB T?ªB i` M? i?O- K¼B i?"M? #¢B HB M [m M ç M ?"M? ç°M; H¬M M"
u m >Q" M; ç½ #` i?QÆM; K°i M;QÌB- ? B M;QÌB +ÁM H¢B b) /Q Zmv GBM? i¬M ;B
T?|- +?d +¬M ;B[+?•M #¼M +?9M; H" çQÊ+- +ÁM u m >Q" M; ?½v ;B Q +?Q +?9M;

L;?2 p"v- S?€T :BÈB o¬ hQÈM; i?QÆM; iQ+? iQÆM; ç®B M? çSM; /"v i`QÈ+,

@ G½Q i' +| +?„+ H¬M M"v M?'i ç`M? i?"M? +¬M; F?¬M;\

h?B M >Ä H½Q i' M;?B K i9+ ç€T,

@ h` M çÌB M"v F?¬M; +| çB m ;b H" imv i ç®B- M?QM; M„K +?„+ T?¬M HÈM H" çQÊ
p" K i?¬M b Q H¢B +| i? i?2Q +?9M; i i`Í p X

oW /Si HÌB- o•M >Q i?QÊM; M?•M- Zmv GBM? i¬M ;Bª- GBM? o•M i?B M FB K H-
S?B iY pb p i i?QÆM; [m€ M†M; M M pšM iB T iK+ i` i?QÆM;X

9j8X *?QÆM; 9j8 "®B "¢M *?B >"m Ub m E?B S?ªM "°BV

h?'v o•M >Q i?QÊM; M?•M KÎ HÌB- h?B M >Ä H½Q i' HB M i?'T ;B¼M;;

@ h?2Q F ?Q¢+?- +?9M; i X

J M; bU ibM? M|B M?Ä K°i HQÊi- b m F?B K¼B M; QÌB ç m ç½ ?B m- h?B M >Ä H½
@ oB + H-M M"v HB M [m M ç M bU i?"M? #çB- K¼B M; QÌB M?"i [mv i F?-M; ç QÊ
H9+ `²B- ç H•m 2 `^M; b) +| #B M ?| - K¼B M; QÌB ?½v iU KbM? ?"M? ç°M; çBX
. Si HÌB- Zmv GBM? i-M ;Bª p" G,M; o•Mi?B M FB K T?B i?•M H M T?Q i`QÊ+ i? v
i?O +ÁM HçB t-M; i?ŠM; p"Q u m >Q" M; GB i h?B M- i?U+ ?B M F ?Qç+?X
"ç+? Zm M; pW i?'v K'v M; QÌB h?B M >Ä H½Q i' T?€i ç°M; iB M +-M; # M p°B p½
p" >„+ K i?-M- HK+ ççB + Q i?O M?'i i' M +-M; GB i h?B MX *-M; i? €+ ?B K p.
ç½ ?bM? i?"M? K°i F i; BÈB +?†i+?) p•v F?®M u m >Q" M; p"Q ;B[X
L; çQ KçM M?bM b€m +QÌM; ç`+?- €M? K„i GB i h?B M H° p +QB i?QÌM;- M|B pÈB
@ L" M; çWM; bÊ- #^M; K'v M; QÌB #¼M +?9M; F?-M; H"K ;b çQÊ+ i ç•mX
"ç+? L?Q aQÆM; HB + M?bM ?„M- i?-M b„+ T?S+ içT- v m Êi +'i iB M; ,
@ h?B T #B i +?"M; `i KçM?- ; -M M?Q F?-M; B ç`+? M'BX L?QM; +?"M; +kM; T?
F?| K" /U HB m- F?-M; Qi M? ?MM; ç½ #çB pb •K KQm [m, F - M?B m M; QÌB #çM
+?mv M +?ŠM; B M; i çQÊ+ p"Q M?[M; H9+ [m M i`¼M; M?'iX
GB i h?B M M; i HçB i?B m M[- i?'v p m b-m +O M" M; - F?-M; +-K HÁM; çQÊ+ HB
@ L" M; v M i•K- u m pU+ i H•K i" M i mv i F?-M; HMB #QÊ+- F?€+ ?ŠM M?[M; F #
h?'v ?„M M?Q p"v- "ç+? L?Q aQÆM; +?d +ÁM #B i i?Î /"B- €M? K„i M?bM p T?Q i
@ L; mv ?B K ç M `²B- +?"M; M M +?m" M #` çBX
GB i h?B M ;"i ç-m- iQ" M i?•M FBK [m M; T?€i b€M; - h?€B 'i ""i .B i i? i?-M Fb
?„M çB M +m²M; #M? i`QÊM; - ?bM? i?"M? K°i K" M F?Q HQm p +?çK KçM? pÈB H
i?O ç M; # Q p•v # M M; Q" B F?B M iQ" M #° F i; BÈB `mM; ç°M; K½M? HB iX
. M ç½ içQ i?"M? i? F?Q Kç+? iQÆM; HB M- M?QM; i?•Mi? HK+ ççB + Q i?O # M
aU T?ªM FQ+? +O u m >Q" M; GB i h?B M F?B M +?•M M; mv M ?¼ iB m ? Q +U+
L?QM; u m >Q" M; Î i`QM; F i; BÈB +kM; T?ªB +?`m €T HU+ +U+ F€ KçM? K)- ç†+ #
Zm M; p" h?B M >Ä H½Q i' ç½ F?B M Mûi K†i M; çQ KçM +O ?„M tm'i ?B M p M
iWM; +|X h?€B 'i ""i .B i i? i`QM; M; QÌB ?„M #ªQ p p" /mv i`b ?Qç i ç°M; #bM? i?
i`QM; +Æ i? K°i +€+? i?-M Fb p- +MM; - ; B9T ?„M +, M #ªM F?-M; T?ªB +?`mªM?
æ®B K†i M? m- ? B # M F?-M; M; WM; i?B i`B M i?-M mv- /®+ iQ" M HU+ HB m K
M; ?o +O i" M +?B M M"vX h` M K†i ç'i- >„+ a€i ?' pQÆM; p" h K L?½M HQM; H
/B M M?Q i`QÊ+- +ª ? B +MM; T?šM M° ; -K H M- im pB ;B i, M; ç M +U+ ?çM- ç€
G, M; o•Mi?B M FB K i`¼M; i?QÆM; Km®M M; ½` - F?-M; i? i?Q€i F?ÄB bU FB
[m•M u m ; BÈB /QÈB bU +?d ?mv +O h?Ov E€ G•M #`v #BM? #® i" M `i #`B #ªM-
p" HQM; H M; - K°i K†i iB M ; -M iÈB i`mM; i•K i" M +?B MX
:B[F?-M; i`mM; - "ç+? Zm M; p" h?B M >Ä H½Q i' ç½ M?B m H-M ;B i, M; bS+ û

.Si H`B M`M; tQ v M; Q`B #QÊ+ ` M; Q`B KQ`B i`QÊM; `^B H†M; H) çSM; [m v HQM
•M? K„i /äB i?2Q #QÊ+ +?•M`lB t +O M`M; - Mûi K†i u m >Q`M; GB i h?B M H°`
ç½ F i i?9+ - +?d pb K°i çQçM €B ibM? - ?„M ç½ K'i çB i'i +ª bS+ KçM? +O KbM? -
ççi çQÊ+ - K'i çB +Æ ?°B i?®M; M?'i i?'i; BÊB- çSM; H M çdM? + Q +O i`lB ç'iX :
M; Q`B ?®B ?"M ` - ?„M +ÁM ç m HÁM; M?B m ?ÆM- +ÁM i?'i p¼M; #m²M F?´ - +ÁM
L?bM i?-M b„+ ç m #m²M +O u m >Q`M; GB i h?B M- "ç+? Zm M; F?¬M; ? Kd K
;BªM M|B K°i +•m,
@ S?ªB F i i?9+ `²B5
«M; H"TiS+ +MM; pÊB M, K ççB + Q i?O # M +çM? p"M +¬M; T?€i ` K°i bS+ KçM
ç€M; bÊ # Q i`MK H M i` M i?•M i? u m >Q`M; GB i h?B M F?B M ?„M ç m çÊM p-
bÊ ?½B M?Q ?„M +kM; T?ªB M?, M K†i HçB- KB M; i?®i ` M?[M; iB M; F m i?ªK i?
h` M J h?B M HoM?- iB M; ;"Q i?ûi ç-v iS+ ;B"M +O u m >Q`M; GB i h?B M ç½ i`
K¼B M; Q`BX " M T?Q u m; BÊB- # ççB + Q i?O ç m; B"M; B[ ?ûi p M; i`lB- çB M
u m >Q`M; GB i h?B MX " M HB M KBM? iS+ i?b /®+ iQ`M HU+ M; ,M +?†M- Zmv G
FB K +®; „M; ? i bS+ #'i +?†T bU b®M; +? i +O #ªM i?•M #ªQ p T?ÁM; imv M- F?
+Æ ?°B pQÊi [m X *?ŠM; B ç w i?•M ?bM? "ç+? L?Q aQÆM; ?ÆB `mM `~v- #|M;
i`lB ?B M H M p i? HQÆM; X
*?•M M; mv M ç½ #` L; ¼+ GBM? GmM; ?9i ? i- u m >Q`M; GB i h?B M F?¬M; +| +?9
.QÊB bU ?°B iK i'M +¬M; +O b€m ççB + Q i?O- ?„M T?ªB ?SM; +?`m p¬ b® HQçB
iQ`M i?•M M?Q #` # Q #¼+ i`QM; HB i ?Ä ?"M #,M; - M¶B F?´ +| i? M|B i?B M ?ç
L; Q`B #ªM i?•M u m >Q`M; GB i h?B M ` - +ÁM +| K°i M; Q`B F?€+ +kM; T?ªB +?`
+?`M; +| i? H'v çQÊ+ Fw S+ +O u m >Q`M; GB i h?B M M M bU ç m F?´ +O u m >
M?Q /B M ` i` M #ªM i?•M +?`M; p"v- F?B M +?`M; +ªK M?"M p¬ +MM; b•m b„+X
æ®B K†i pÊB +€B +? i- çB m ç-m iB M GK+ o•M M; ?o ç M H` T?ªM F?€M; X æ€M;
i`çM; +Æ i? +O u m >Q`M; GB i h?B M- i`QM; HÁM; +?`M; F?¬M; MûM M' B +ªK i
+O u m >Q`M; GB i h?B M- GK+ o•M H` M; Q`B `ä M?'i- M?QM; "ç+? L?Q aQÆM;
çQÊ+ K`M ?"Q [m M; #ªQ p +U+ KçM? +O ?„M\ G`K i? M`Q +?d i`QM; K°i F?QªM
bS+ KçM? iQ`M i?•M +O ?„M\
L; ?o ç M ç•v- i`QM; ç-m GK+ o•M H|2 H M K°i w MB K- #'i +?Êi M?È ç M H B H`+?
ç½ iWM; M; ?2 o¬ L?•M h¼ +O GQ aÆM "'i Zmv G° M?„+ ç M- L; ¼+ GBM? GmM; -
+O *Ym h?B M >Q o¬ ;BÊB- H) M`Q +?QM? H` M; ¼+ ?² K` "ç+? L?Q aQÆM; +¬K
F?¬M; H`K b Q +| i? #€ ççQ M?Q p"v çQÊ+5
:B[H9+ ç M; bmv M; ?o- Zm, pU+ >| >²M ççB T?€T #„i ç-m i?¬M iQM? HBM? ?²M
/²M ?„M p`Q çQlM; +MM; - iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ çB ç M +€B +? iX hmv M?B M +?
HBM? ?²M- F?B M +?Q bBM? K M? #` 'M Fw`M i`M; i`QM; b•m i?ŠK HBM? ?²M +O
i?S+ idM?X h`QM; ;B| T?9i [m M i`¼M; ç®B K†i pÊB +€B +? i- +¶ iB M i?B M h?
H-M M[#°+ T?€i K°i bS+ KçM? HÈM H Q- #^M; K°i T?QÆM; i?S+ F€ Hç p`ªQ /B
M; mv M t•K +?B K +Æ i? #B M i?"M? bS+ KçM? +O u m >Q`M; GB i h?B MX
*S M?Q p"v- u m >Q`M; GB i h?B M i`QM; H9+ i?®M; F?´ #„i ç-m ;B½v ;BK - h?€B
i? ?„M +`M; i, M; i®+ tQ v i`ÁM #°+ T?€i F`+? HB iX
ªK i?'v u m >Q`M; GB i h?B M ç M; ?²B T?K+ iW` M? ;BÊB iY pQM; - K'v M; Q`B "
ç'B- ç m i?ûi HÈM K°i iB M; `²B M? M? +?|M; p•v [m M? u m >Q`M; GB i h?B MX h
F€ T?€T- p¬ b® T?€T [mv i HÊB ?çB HB M iB T ç€M? p`Q +Æ i? ?„MX h?lB ;B M i
ç'B- b m K°i H€i ;B^M; +Q- b€m ççB + Q i?O i?B i`B M +€+ HQçB i?O çQçM M?QM
F?B M Mûi K†i b€m M; Q`B H° p HQ H„M; - i?ªv ç m bmv M; ?o ç®B b€+?X
"ç+? Zm M; +?SM; FB M i'i +ª +€+ +m°+ i'M +¬M; çB M +m²M; K°i +€+? p¬ Q+? ç|

@ s2K` Km@MiB m /B i? „M H` +?mv M F?¬M; i? - ?B M iϕB +?d +ÁM #B M T?€T
ibM? ?bM? i`QÊ+ K†i K` T?•M iQ+?- +?9M; i +?d +| +€+? i?B i`B M #Q T?€T- /m
[mv i S?“i- J - Zm,- æϕQ T?®B ?ÊT pÊB *Ym h?B M hBM? h?-M [mv i KϕM? K) T?
L;?2 p`v- h?B M >Ä H½Q i´ ?ÄB,
@ *€+? M`v +| H`K ϕQÊ+ +?,M;- ?„M +| i? ;BªB ϕQÊ+ T?QM; 'M F?¬M;- M m ϕ M K
+?9M; i b) HϕB F?¬M; H`K ;b ϕQÊ+ ?„M Q\
"ϕ+? Zm M; p K†i +?“+ +?“M ϕ€T,
@ S?QÆM; T?€T M`v H` /Q +?QM? KB M; >Q o¬ h?B M h¬M iWM; M|B` i`QÊ+ H9
hbM? ?bM? #•v ;B|`i M;mv + 'T- K¼B M;Q|B M;?2 ?B m H M? +O i K` ?`M? ϕ°M
hQÊM; /®+ iQ`M HU+ ?mv ϕ°M; S?“i T?€T i`QM; +Æ i? - o•M >Q i?QÊM; M?•M i?b
[mv i +O æϕQ ;B - +ÁM HϕB •K .ϕ [m, pQÆM; p` >„+ K i?-M i?B i`B M T?€T [mv
H½Q i´ /®+ iQ`M HU+ F?®M; +? u m >Q`M; GB i h?B M- i b) ?mv ϕ°M; T?€T [mv
*MM; K°i H9+ b€m ϕϕB + Q i?O M?`i HQϕi ?`M? ϕ°M;- /QÊB bU +?d ?mv +O "ϕ+?
K`i p•v u m >Q`M; GB i h?B M KÊB iϕK ?²B T?K+ +?•M M;mv M p`Q +?QM? ;B[X
h`QM; F?B ;B½v ;BK - u m >Q`M; GB i h?B M iϕK i?|B i?Q€i F?ÄB bU i`|B #m°+ +O
` M?[M; iB M; F m ϕ-v T?šM M° +?'M ϕ°M; +ª ϕ`i i`|BX smM; [m M?- #€+? i?9 M
iB M; ;-K +O u m >Q`M; GB i h?B M- ?bM? i?`M? M M K°i +¶ F?Q i? M;9i i`|BX
GoM? M;ϕQ F?Q i`M M; "T- i`QM; i`i +ª M?[M; M;Q|B M;?2 i? M? •K K` ϕ°M; i?•M M
#|M; ?bM? K`m i`„M;X
L?bM HϕB u m >Q`M; GB i h?B M- i`M ϕ€v HÁM; +O "ϕ+? L?Q aQÆM; H°` K°i
i`QM; H9+ M`v- bU ?²B T?K+ +O u m >Q`M; GB i h?B M ϕ®B pÊB M`M; ϕ½ H`K i?
;B M- i`i +ª ϕ m F?¬M; ;B®M; pÊB H9+ i`QÊ+X
h` M F?¬M; i`mM;- u m >Q`M; GB i h?B M M?bM p iS T?Q - +m®B +MM; €M? K„i /
i?B m M[- ? B M;Q|B M?bM M? m iW t - K†i ?B M Mûi +Q|B KWM; `ÐX J°i €M? K„i
ç„K- F?¬M; K°i H|B M|B- +?d +| MK +Q|BX h`QM; i`-K K†+- €M? K„i +O ϕ¬B M K
#°B p`b®M; +? i K°i H-M M[;B Q ?Á pÊB M? mX
h?|B ;B M ;B[? B M;Q|B M?Q /WM; HϕB- imv M?B M ϕ®B pÊB M;Q|B F?€+ i?b Hϕ
Zm M; T?€i` iBM? K M; H'T H€M? i?b ÎtmM; [m M? S?“i T?€T- æϕQ T?M- Zm, [m
p`Q M? mX L?bM +| p H°M t°M T?S+ iϕT M?QM; i?U+ i HϕB im•M i?2Q K°i [mv H
u m >Q`M; GB i h?B M #„i ϕ-m K°i HQϕi M?[M; #B M ?| F€ /B mX
E?B S?“i T?€T iB M ϕ M ;-M i?•M KbM?- u m >Q`M; GB i h?B M i?m €M? K„i HϕB-
T?€i` M?[M; iB b€M; #ªv b„+ - K°i Hm²M; bS+ KϕM? M; ,M b¬M; #ϕi M9B ?MM; /kM
i M i-M; S?“i [m M; M`vX u m >Q`M; GB i h?B M M?“M ϕ`M?- pÊB im pB +O S?€
Km®M ϕ~v HMB ¬M; i [mª H` K°i +?mv M / /`M;X hmv M?B M bU i?U+ HϕB F?B M
#ÎB H-M M`v i-M; S?“i [m M; FB imv +| +?'M ϕ°M; F`+? HB i M?QM; F?¬M; ? #`T
+€+? tªQ /B m pÊB æϕQ T?M +?9 i-M; i?S ? B- +MM; M? m ϕ MûM F?Q i? +O u
u m >Q`M; GB i h?B M pW FBM? M;ϕ+ pW iS+ ;B`M ?ûi H M K°i iB M;- +?•M M;r
/•M; + Q ϕ M +U+ ϕ°- T?€i ϕ°M; ϕÊi T?ªM FQ+? H-M i?S ? BX L?QM; H9+ M`v- i-M
i?S iQ J `M ϕ½ ϕ²M; i?|B /mM; ?ÊT- ?bM? i?`M? K°i T?QM; 'M ϕ€M; bÊ ?°B iK bS+
æϕQ M? M? +?|M; i`|B #m°+ u m >Q`M; GB i h?B M HϕBX æϕQ T?QM; 'M M`v pW
GB i h?B M HB M H|2 H M [m M; K M; #®M K`m FBK- i? M?- ?„+- HK+X aS+ KϕM
M;WM; i?¬M iQM? +?•M M;mv M iQ`M i?•M u m >Q`M; F?B M +?Q bU T?ªM F?€M; ·
" M i` M- iQ`M i?•M "ϕ+? Zm M; iBM? K M; H|2 b€M; - i`QM; i v #B M` K°i M;k b„+
F€ /`+?|B K„i iW i` M i`|B +?KT tm®M;- pW p†M # Q i`MK i` M ϕ-m u m >Q`M; G
K`m 'v b tm®M;- Hm²M; [m M; ?Q iS b„+ S?“i- æϕQ- Zm,- J Î# M M;Q`B i?•M u m
b€M;- ;B Q ?Á M? M? +?|M; pÊB pÁM; b Q ?bM? i?`M? K°i +€B FûM [m M;X *€+ H
+MM; H-M HQÊi i„i M;KX

GQ H„M; M?bM i'i +^a bU pB +- "¢+? L?Q aQÆM; F?¬M; +?`m M' B # M # v H M Km
M" M; pW ç M ; -M ç½ #` h?B M >Ä H½Q i' +?†M H¢B ;B[ F?¬M; i`mM; X æ m F?'
M[MÎ MK +QÌB K" i`€B iBK i M M€i- K°i ;B¼i H iW F?|2 K„i +?av` `ÆB tm®M; /
h`QM; ;B| M? - €M? b€M; +O ;B¼i H +?•m +?mv M ç°M; - K°i iB [m M; ?Q T?ªM
GB i h?B M F?B M ?„M i`QM; +ÆM iS+ ;B" M çB M +m²M; #¶M; iW iW M; QM; H¢B M
:B¼i H |M; €M? M?Q ?Q - `U+ b€M; M?Q M;¼+ i?2Q €M? K†i i`ÌB i€M T?€i bU #
i?B m M[X h?Q€M; +?®+ MQÊ+ K„i ç½ `ÆB tm®M; - +ÁM H¢B +?d H" M¶B b-m p¬ ?
oW ;B½v ;BK - GB i h?B M pW +ªK i?'v #'i HU+- imv bS+ K¢M? ç€M; bÊ # M M; Q
M; QÌB +?†M H¢B- F?¬M; +€+? M"Q iB m /B i çQÊ+ ?„MX L?QM; Hm²M; bS+ K¢M
K¢M? F?B M ?„M pšM +| i? bmv M; ?o M?QM; F?¬M; i? +Y ç°M; X GB i h?B M M; ~
` M?[M; iB M; F m /`B ç-v T?šM M° F?¬M; + K HÁM; X :B½v ;BK - #'i HU+- ç m i?
ç m ?B M H M i`QM; ç-m- b Q +| i? F?¬M; F?B M ?„M T?€i +m²M; X
*€+? ç| F?¬M; t - i?B m M[i?'v [m M; ?Q [m M? M; QÌB GB i h?B M ç M; i„i /-M- i
H°` M?[M; iB i M; i?QÆM; p¬ ?¢MX *QÌB K°i +€+? ç m F?' - M" M; H~K #~K M|B,
@ G" /mv M H" M; ?B i- i`ÌB KÈB ?B m- H" ?ÊT H" i M- i`ÌB KÈB #B iX æÌB M"v FB
H" i?mÎ'v [m€i? HQÆM; X
u m >Q" M; GB i h?B M ç M; ;B½v ;BK HB M #'i ç°M; - +?d H†M; H) çSM; i` M K†i
H M i`ÌB + QX LÆB ç|- v T?K+ i?B m M[ # v T?'T T?ÈB i`QM; ;B| M?Q K°i iB M M[
K†i +?S ç-v ç m i?QÆM; X L|B F?¬M; ? i çQÊ+ MK +QÌB +?S M; "M p¢M T?QM; i
?¬K M v ;QÆM; ç°

GB i h?B M- GK+ o•M #„i ç-m M?^K p"Q iQ /mv +O ?„M K" H"K HQ¢M ç /B +?mv M
b) +| i? +| +Æ ?°BX

*MM; pÈB bU i`¬B çB +O i?ìB ;B M- /QÈB bU FB M i`b M¶ HU+ F?¬M; #B i K i KÄB
+¬M; bU iU ç°M; i`mv M iªB +O imv M çQìM; iQ /mv i`QM; b•m i?ŠK ç-m | + +O u
i?K çQÊ+ K°i T?-M bS+ K¢M? î i`QM; ç|X L?QM; F i [mª i?2Q ç| K" iÈB H¢B ?Q" M
+O GK+ o•MX

G9+ ç-m-iQ /mv ?¶M HQ¢M çQÊ+ T?K+ ?²B `i M? M? /QÈB bU ?mv ç°M; +O w i?S
+O u m >Q" M; GB i h?B M- M?QM; +MM; pÈB bU F?¬M; M; WM; H"K HQ¢M iQ /mv-
çQìM; iQ /mv +O u m >Q" M; GB i h?B M +O GK+ o•M- +m®B +MM; K°i /ÁM; MQÊ+
HBM? ?²M +O u m >Q" M; ç°i M?B M #MM; T?€iX

"B M +® ç M p¬ +MM; ç°i M; °i F?B M GK+ o•M TªB #| i v F?¬M; +| +€+? M"Q TªB
iQÊM; çQÊ+ +| K°i bS+ K¢M? ç€M; bÊ M?Q p"vX h`QM; /ÁM; MQÊ+ Hk- w i?S+ +O
ç²M; i?ìB +kM; `i +| Fª M, M; #` +?bK M; "T i`QM; ç|X æB m M"v F?B M +?°M; +ª
+?'M ç°M; X L; mv +Æ ç½ ç M ; -M F - GK+ o•M pW +® ;„M; ; B½v ; BK ç i`€M? #`
pW bmv M; ?o t2K /ÁM; MQÊ+ Hk M"v ç M iW ç•mX

*MM; pÈB bU i"Ti`mM; +O bS+ +?9 w- GK+ o•M /-M /-M +ªK i?'v K°i Hm²M; F?Q [i
pšM F?¬M; M„K çQÊ+ T?QÆM; ?QÊM; X h`QM; M; ¼M b|M; HÈM- GK+ o•M +?d M?i
H¢B +| M?[M; ?bM? /¢M; F?€+ M? m- T?€i i€M` M?[M; KMB p`F?€+ M? mX L?b
b|M; FB i`QM; /ÁM; MSÆ+ Hk- GK+ o•M +?d i?'v €M? K„i K HQ¢M çB- i?'T i?Q€
[m2M i?m°+X L; ?o ç M i` M?- GK+ o•M H"TiS+ M„K #„i çQÊ+ iB b€M; ç|- M? M? -
Hk M"v ç M iW ç•mX

>mv ç°M; i'i +ª b® bS+ K¢M? +ÁM H¢B F?¬M; M?B m- w MB K +O GK+ o•M M? M
p" M ?°M? i?2Q T?€T [mv i óh?€B 'i "'i .B iô +O b•m i?ŠK HBM? ?²M u m >Q" M; GE
?bM? i?°M? çQÊ+ i` M w i?S+ i? K°i H²M; b€M; K"m p" M; X *MM; pÈB bU tm'i ?B
o•M +ªK i?'v M; mv +Æ î tmM; [m M? ç M; /-M /-M #B M K'i p" bS+ K¢M? i`QM; b•
i?•M +?°M; +kM; ç M; /-M /-M i?S+ idM?Xh?ìB ;B M i`¬B çB i`QM; bU i?, K /Á +O
p" M ?°M? T?€T [mv i óh?€B 'i "'i .B iô M M GK+ o•M pšM +ÁM `i M?B m +?¶ F?| ?
o•M +| ?¼+ i?S+ mv M i?•K- H¢B +| bU iQÆM; i`Ê +O v LB K h?-M " M M +m®B
çQÊ+ +®i HªB +O T?€T [mv i óh?€B 'i "'i .B iô- ?²B T?K+ çQÊ+ bS+ K¢M? ç½ #B

æ¢i çQÊ+ +€B K" KbM? Km®M- GK+ o•M M? M? +?| M; `9i ` F?ÄB F?¬M; ;B M w
h?B M- T?€i ?B M H9+ M"v ?„M +kM; ç½ #WM; idM? M?QM; /QìM; M?Q F?¬M; ?
æ®B pÈB çB m M"v GK+ o•M imv +| +?9i FBM? M; ¢+ bQM; +kM; F?¬M; ? ç w- çB
w i?S+ +O u m >Q" M; TªB +?, M; ç½ çQÊ+ KîX GQm i•K [m M b€i K°i H€i- GK+ o
i?S+ FB ç½ çQÊ+ KîX æB m M"v ç½ +mM; +'T +?Q +?°M; çB m FB M i?S ? B ç `ì

" v ` F?ÄB +Æ i? +O u m >Q" M; GB i h?B M- w i?S+ +O GK+ o•M M?Ä #û ç M
Zm v ç-m M?bM H¢B u m >Q" M; K" +?°M; F?•K T?K+- GK+ o•M [m v M; QìB # v ` M
p i? t€+ +O +?QM? KbM?- F i i?9+ +m°+ ?°M? i`bM? i?-M #Q M; mv ?B K K" ç-v
v-i`QÊ+ K„i GK+ o•M H|2 H M K°i iB b€M; K"m p" M; - K°i Hm²M; bS+ K¢M? ç€M
i?-M mv- bmwi M[iB m /B i w i?S+ +O GK+ o•MX

EBM? ?½B i î p # M +¢M? u m >Q" M; GB i h?B M- GK+ o•M iÄ ` FBM? ?²M #¢i
b|M; w MB K i?, K /Á F?m pU+ T?Q i`QÊ+X v MB K pW +?mv M ç°M; - K°i #S+ i` M
?B M i`QM; ç-m +?°M; - +?d i?'v p¬ b® 'M /'m +O T?" i T?€T T?•M #® F?„T +€+ M;
>Q" M; -?bM? i?°M? M M K°i F i; BÈB T?QM; iÄ H'T H€M? M?[M; €M? b€M; K"m p"
i? ; BÈB # M M; Q"BX

o®M pšM +?Q `^M; ç¢Q T?QM; 'M M"v +?d +| i€+ /KM; ç®B pÈB u m >Q" M; GB i h?
ç½ ?B m-F?¬M; M?[M; u m >Q" M; #` T?QM; 'M K" w i?S+ +O +?QM? +?°M; +kM; #
ç M ?Q" M +ªM? i`QÊ+ K„i- GK+ o•M ?B m M m Km®M i î p i? t€+ +O KbM? i?b F
iQìM; iQÊM; - #ªM i?•M +?°M; M m F?¬M; T?€ ; BªB çQÊ+ i-M F i; BÈB M"v i?b b)

çUÆ+X L|B ç M T?€ ;B^aB T?QM; 'M- ç| +| i? ;¼B H" bÎ i`QÌM; +O GK+ o•M- +?d
H" K°i +?QM? i? ?Q" M +?dM? M M +?mv M M"v [m^a i?U+ H" ?ÆB F?|X

oW M½v-Hm²M; S?"i Zm M; K"m p" M; FB bmwi +?9i M[ç½ ?Ov /B i +?"M; - çB m
p¬ +MM; bÊ ?½B- F?¬M; /€K / /"M; H¶ K½M; t¬M; p"QX :BÌ M"v T?9i M"v- w i?S+ i
?²M T?€ +?¬ +?"M; F?¬M; i? iMv iB M KçQ ?B K çQÊ+X o"v M?QM; F?¬M; KçQ ?B
F?¬M; KçQ ?B K iS+ H" F?¬M; i? [m v p X L?Q p"v i?b T?ªB M?Q i? M"Q KÈB çQ

G†M; H) M?bM K°i ?²B- GK+ o•M ç°i M?B M H Q p T?Q i`QÊ+ - F i [m<sup>a</sup> H" `i / /"M
p" M; FB ç€M? i`9M; -FB M [mv i ç~v +?"M; [m v p i`QM; +Æ i? u m >Q" M; X s2K
+O #ªM i?•M- GK+ o•M +?SM; KBM? çQÊ+ K°i çB K ç| H" T?€T [mv i óh?€B •K "i
+?"M; K°i +Æ i? #i /B i- imv H9+ M"v +?"M; +?d H" w i?S+ M?QM; imv i ç@B F?¬
FB ç€M? i MX

*| çQÊ+ i-M; #ªQ p M"v-GK+ o•M #„i ç-m iQM? iQ€M t2K H"K i? M"Q ç ;B^aB T?
+O +?"M; - T?QM; 'M # M M; Q" B +Æ i? +O u m >Q" M; H" ?°B iK +O #®M H QçB T
J - Zm, - æçQ K" i? "M?X *?"M; Km®M T?€ ;B^aB çQÊ+ ççQ T?QM; 'M M"v i?b T?ªB
iQM? +?'i +?•M M; mv M # M M; Q" B +Æ i? - H" K +?Q i-M bm' i iQM? +?'i T?ªB ?Q" M
p"v KÈB +| i? ` M; Q" BX oB + M"v ç@B pÈB M; QÌB i?QÌM; K" M|B +® M?B M H" F
GK+ o•M K" M|B i?b çÆM ;BªM ?ÆM `i M?B mX

a m F?B +| T?QÆM; ?QÈM; `ä `M; - GK+ o•M pW ?mv ç°M; óh?€B 'i "i .B iô T?€
KçM? pW # v ` F?ÄB +Æ i? u m >Q" M; +?m~M #` T?€ ;B^aB T?QM; 'MX o"v M?QM
iB m ? Q +O GK+ o•M ?²B T?K+ i`Î HçB i?b K°i w M; ?o Fb Hç H|2 H M i`QM; ç-m
M"v- w ç`M? # M ç-m +O +?"M; H" ;b\ h?Ov Eb G•M >mv M .ç /šM +?"M; ç M ç•v-
o'M ç M"v i`QÊ+ ç•v +?"M; ç½ iWM; M; ?o iÈB- +?d H" +?"M; pšM +?Q M; ?o ` ç€
GK+ o•M ç°i M?B M ?B m çQÊ+ `i M?B mX \*?"M; ç M ç•v M|B ` +?d +| ? B M; mv
#B i w ç² +O h?Ov Eb G•M >mv M .çX h?S ? B +?QM? H" pb +€B K" ?„M ; ¼B H" /m

L?QM; p"Q ;BÌ M"v T?9i M"v- KK+ çQ+? +O h?Ov Eb G•M >mv M .ç +?"M; +kM; ç½
ç +?"M; ?| ;B^aB T?QM; 'M i` M M; QÌB u m >Q" M; - F?B M ?„M ?²B bBM?X æ²M; i?
h?Ov Eb G•M >mv M .ç ? i H-M M"v ç M H-M F?€+ i`mv p'M +?"M; +| ç9M; H" iBM?
S?"i- J - Zm, - æçQ ? v F?¬M; X

L; ?o ç M i?€B ç° +O h?Ov Eb G•M >mv M .ç H9+ i`QÊ+ -M? [M; HÌB +?"M; b„T M
F?¬M; F?ÄB +ªK i?€M- ç•v [m^a ç9M; H" K°i p` v m i?9i`mM; i?"M? K°i /ç F?¬M; i?
GK+ o•M F?¬M; +| [m€ M?B m bU i?M; ?ûi- h?Ov Eb G•M >mv M .ç H" K M?Q p"v +?
çQÊ+ - M m ç`B HçB H" +?"M; i?b +kM; çQ ` bU HU +?¼M M?Q p"v i?¬BX *?d H"
ç| +?QM? H" F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÊ+ H9+ +?"M; çB p"Q +Æ i? u m >Q" M; - H) M"Q
+| i? /U çQ€M çQÊ+ \

*ÁM K°i çB m M[+?QM? H" pb b Q +?"M; HçB çB p"Q # M i`QM; +Æ i? u m >Q" M
i?•M ç M; i`QM; iBM? i`çM; +çM FB i bS+ KçM? - çB m M"v +| T?ªB H" [m€ i`MM; ?

*~M i?"M bmv M; ?o- GK+ o•M pšM F?¬M; i? HQ ;B^aB M´B M¶B M; ?B ?Q†+ ç| - #i ;E
+?9 ç M i`QÊ+ K„iX

G9+ M"v GK+ o•M ç½ #B i w ç² +O h?Ov Eb G•M >mv M .ç M?QM; +?¼M HU M?C
+?"M; F?| +| i? [mv i ç`M?X hW HÁM; `B M; K" M|B- T?€ #Ä T?QM; 'M +O u m
F?¬M; ç w- i?"K +?Q +| i? M|B H" +| p" B T?¬M p mB i?Q +?X L?QM; iW ;| + ç° i?B
T?€ ;B^aB T?QM; 'M +?Q u m >Q" M; ç M H9+ ç| i?b K°i F i +K+ M?Q i? M"Q b) +?Ì

GK+ o•M K°i HÁM; Km®M +?®M; HçB i`ÌB- M? [M; ;b +?"M; Km®M Fb i?U+ +?d H"
HBM?X æ®B pÈB #€+? iQM? M?•M ;B M- ?B p¼M; iW ç€v HÁM; +O +?"M; +?QM? i
+?Q M M i`QM; K°i b® +?mv M GK+ o•M pšM `i i?"M i`¼M; X oÈB iBM? ?bM? ?B M
+?QM? KbM? H" +?mv M çQÆM; M?B M- çB m M"v +kM; +| M; ?o H" T?QM; 'M i`i
T?€ ;B^aB T?QM; 'M- +?"M; +¬M T?ªB bmv tûi i`QÊ+ K°i H€i- +?"M; H" K M?Q p"v b
i`QM; ç| w M; ?o M"Q H" HÈM M?iX

9jNX *?QÆM; 9jN S?€ :B^aB S?QM; 'M

h`QÊ+ bU +?¼M HU - GK+ o•M M;?o iÈB F i[m^a b) +| M; v F?B KÎ T?QM; 'M u m >O
bS+ K¢M?- H9+ ç| HB m b) K M; ç M +?Q M?•M ;B M ?¶M HQ¢M M?[M; i B ?¼ ;b\
>¶M HQ¢M\ M;?o ç M ? B iW M`v- GK+ o•M HB M ç m M?|B- ?`M; HQ¢i bU pB +
+?`M;X h`QÊ+ F?B iB M p`Q u m pU+- æ` •K h` GBM? p` h?B M a€i ç½` ç|BX h?
i?'v HU+ HQÊM; +O h?B M a€i H` ç€M; ;|K 2 F?| +| i? T?•M + Q i?'T pÈB æ` •K
>mv i.B K G +O u m oU+ i?b L?•M ;B M b Q +| i? F?-M; HQ¢M- M?Q p`v M m +|
+| i? F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„M H` F i[m^a t`mX

h?2Q M?[M; ;b GK+ o•M #B i p u m >Q`M; GB i h?B M - imv K¢M? M?QM; +?„+ +?„
?MM; [m M; KBM? +?QM? ç¢BX aU tm'i ?B M +O ?„M +?„+ +?„M b) F?B M M?•M ;
i? v ç`B ç| H` i®i ? v t`m i?b ç M M v pšM +?Q B ? v #B iX æ`M; M`Q +kM; +?Q i
` b Q i?b ?` i'i T?^B bmv M;?o M?B m5

L;?o M?Q p`v- GK+ o•M F?-M; +ÁM /Q /U- ?ÆM M[ #^M i?•M +?`M; ç½ ç M i`M ç•v
GK+ o•M +kM; +?d M M im•M i?2Q M?[M; ;b i`€B iBK KBM? K€+? #^Q- M;?o ;b i?b
o•M H`v H¢B F?Q T?€+? FB M ç`M? p` [mv i i•K T?€ pĐ T?QM; 'MX

h`QÊ+ iB M- ç M iQ`M GK+ o•M /mv i`b bU p`M ?`M? +O h?€B 'i`"i.B i Zmv i i`Q
çB m +?dM? iQM? +?'i p`i-M tm'i +?•M M;mv M +O w i?S+ # M M;Q`B +Æ i? - i?E
h•K h?B M "i.B i Zmv i +O S?"i;B - H`K +?Q M| ?Á M?"T p`Q ç¢Q i?S M?'i i`QM
h?-M; [m v LB K h?-M " - i`QM; iQ+? i„+ GK+ o•M ç½ #B M ?| i-M bm'i i` M M;m
i-K bm'i +O #^Q i`b p` F i;BÈB i`Î M M iQÆM; ç²M;X \*S M?Q p`v i`QM; iQ+? i„+ +
M?'i F i;BÈBX

a m K°i H-M FBM? M;?B K- H-M i?S ? B +| p M? M?`M; ?ÆMX GK+ o•M HB M iB
M?'i K°i J a€i F i;BÈB +O K i-M;X æ M ç•v GK+ o•M HB M +^K i?'v Zm M; JBM?
p`v M; v i`QM; H9+ M`v HU+ i K i-M; F i;BÈB #` +?`M; ?| ;B^B H`T iS+ F i iK H¢
+m®B +MM; K°i +€+? F€ /B m F?B M GK+ o•M ;†T i`Î M;¢B i` M +QM çQ iM; T?Q i

J i-M; K b€i F i;BÈB p®M i?m-M +?QM? #¶M; i`Î M M #Q ?B KX •Q +?Q`M; #^Q p
pšM ;bM ;B[#` #„M` X h`QM; H9+ `9i p T?Q b m- bmv M;?o +O GK+ o•M +| +?9i
T?€ pĐ i-M; F i;BÈB M`v i?b T?^B iS [mv i ?ÊT M?'i M?QM; i`QM; H9+ M`v +QM M
K°i H-M ?ÊT M?'i 9 HQ¢B T?€T [mv i- pB + M`v F?B M i•K i`Q +?`M; i`Î M M M†M

h`QM; H9+ çB m +?dM? i-M bm'i +?•M M;mv M +O +€+ HQ¢B T?€T [mv i - GK+ o•
HU+ S?"i p` æ¢Q- M; v b m ç| H¢B T?•M` K°i T?-M w i?S+X E?®M; +? Zm,- J ?
? B T?€T HU+ iWM; #QÊ+ ?ÊT M?'i- L?QM; F i[m^a H¢B t^{av}` pK M` HÈMX GU+ +?
F?„+ - F?B M GK+ o•M #` i?QÆM; M†M;X

GK+ o•M K°i K†i bmv M;?o p M;mv M M?•M- K°i K†i p`M ?`M? "i /B i T?€T [mv
K°i +€+? M? M? +?|M;X a m F?B bS+ K¢M? ç½ çQÊ+ F?-B T?K+- K°i H-M M[+?
G-M M`v +?`M; i? v ç`B T?QÆM; i?S+- ?ÊT M?'i ? B T?€T [mv i S?"i p` Zm,- J p`
i?`M? +¬M;X L?QM; F i[m<sup>a</sup> i?'i #¢B- +€+? M`v F?-M; i? i?U+ ?B MX

GK+ o•M #`i ç°M; p` bmv M;?o i bK ?B m M;mv M M?•MX "aM i?•M p¬ b® T?^ [mv i-
i? - p`v i¢B b Q F?-M; i? i?`M? +¬M; \ æ| H` pb +€+ HU+ ç| T?•M i€M Î F?„T MÆE
HB M ? pÈB M? m ? v H` pb K°i M;mv M M?•M F?€+ \ h`QM; H9+ bmv M;?o GK+ o•
+?QM? H` h?B M æ` o¬ *U+ @ T?€T [mv i ç°+ M?'i p¬ M?` +O #^M i?•MX

æ•v H` K°i HQ¢B T?€T [mv i i?-M F€ /mM; M¢T p¢M p`i p¢M [mv i +O ç`i i`|BX h`
+| i? /mM; M¢T +?•M M;mv M pÈB M?[M; iQM? +?'i F?-M; ;B®M; M? m M?QM; H
*?d F?B ç½ ?¼+ tQM; T?€T [mv i M`v- M?B m +?•M M;mv M b) iU HQ¢B #Ä HšM M?
?bM? i?`M? T?€T [mv i ?¶M ?ÊTX a m F?B +| bmv M;?o i?'m ç€Q- GK+ o•M i`QM
+?`M; K°i H-M M[#„i ç-m H¢BX

G-M M"v +?"M; +| K°i +?9i`®B HQ¢M- pšM H" H-M HQÊi ?ÊT M?'i S?"i pÈB æ¢Q-
HQÊM; KÈB bBM? ` ´M ç`M? H¢B- +?"M; H" M HQÊi çB m +?dM? i-M bm'i +O iWM
#B i M?'i ç`M?- F?¬M; ç +?Q pW iB T t9+ ç¬B # M ç m HQm ç°M;- M m M?Q p"v b
h" M M /mM;X .-M /-M GK+ o•M iB T t9+ pÈB ? B Hm²M; bS+ K¢M? p" i" T i`mM; i
i` M # K†i- i?,K /Á ? B # M t2K pÈB K°i i-M b® i?Q+? ?ÊT M"Q KÈB +| i? ?ÊT M
ç T?€ T?QM; 'MX

Zm€ i`bM? M"v M;?2 [m +| p ;BªM çÆM M?QM; F€ i?U+ H¢B +U+ F€ T?S+ i¢T-
+m®B +MM; GK+ o•M +kM; ç½ ?ÊT M?'i çQÊ+ ? B Hm²M; bS+ K¢M?X >B M i¢B ?
bS+ K¢M? KÈB çQÊ+ bBM? ` HB m +| i? iMv w i,M; ;BªK i-M bm'i- iMv w +?mv M
bBM? M' ?Q†+ bU +® M;Q" B w Km®M\ æB m M"v GK+ o•M pšM +?Q /€K F?ŠM; ç`
ibK ?B mX

E?¬M; #B i ç½ i?Y M;?B K i`QM; # Q H•m- +m®B +MM; GK+ o•M [mv i ç`M? K°i H-
M"v /Q ?ÊT M?'i #®M HQ¢B T?€T [mv i p" M?l v LB K h?-M " T?•M iQ+? [mv Hm"i
o•M ç½ i?"M? +¬M; pQÊi [m F i;BÈB- T?€ pÐ çQÊ+ T?QM; 'M ?B K +| i`QM; M?•M

h?Q€i` F?ÄB bU i`|B #m°+ +O F i;BÈB- GK+ o•M i?'v #®M T?Q i`QM; HoM? pU
ok >Q" M L?B m ç½ M;WM; p" M +?mv M- p¬ b® b Q p" K•v i" T i`mM; Î;B[i?"M? K
T?Q u m ?Q" M; GB i h?B MX GK+ o•M [m v M;QìB H¢B M?bM u m ?Q" M; GB i h?
?„M ç½ Kî K„i ç M; M?bM KbM? pÈB €M? K„i ç-v i`Q im X L; v H9+ M"v GK+ o•M i
F?¬M; ;B M i?îB ;B M +O K°i M;?bM M,K i`QÊ+ K" +?QM? t€+ H" F?QªM; i?îB ;B

oÈB K°i F?QªM; +€+? F?€ t GK+ o•M M;„K M?bM i?"i F„ ç¬B K„i- ç| H" ç¬B K„i ç°+
M| +?S çUM; p ç T ?"Q [m M; #ªv b„+X *| K°i +?9i #'i M;ì M?QM; GK+ o•M F?¬M
BK H†M;X h`QM; bU BK H†M; 'v GK+ o•M M?"M` iB b€M; +O HoM? pU+ i?-M #Q
t€K- K°i Hm²M; bS+ K¢M? i?-M #Q ç M; €T b€i #ªM i?•MX

J°i +ªK ;B€+ #'i +?Êi F?B M GK+ o•M #'i M;ì- M?QM; +kM; F`T T?•M iQ+? ibM? ?
[mª+O pB +u m >Q" M; HB i i?B M ?9i bS+ K¢M? iS T?Q X *ÁM p bS+ K¢M? i?-
T?9i +?®+ HB M M?"M` ç| +?QM? H" bS+ K¢M? +O +?QM? KbM?X

L;?o ç M ç•v +?"M; +?Êi w i?S+ çQÊ+ `M; F?¬M; ;B M M"v +| H) p®M i?m°+ p K°i
#ªQ ?° +O F i;BÈBX L?QM; +MM; pÈB pB +u m >Q" M; HB i i?B M ?9i K'i bS+ K
#B M K'iX *S M?Q p"v i`QM; bU HB M ? +O ç¬B # M- ç M; Î K°i F?QªM; +€+? F?€
[m i`î M;¢B î F?QªM; ;B[ p" i?B i`B M óh?m"i M?ªv E?¬M; ;B MôX

h`QM; F?¬M; ;B M i®B K`i- K°i çQìM; b€M; H|2 H M- GK+ o•M ?B M H M i`QM; F?
i`QÊM;X GK+ o•M i?m ?²B w i?S+ ç½ imM; ` - iBM? [m M; i`QM; ç-m +?"M; +?mv i
+ª bU pB +ç m ?Á M?"T p"Q i`QM; +?O i? w i?S+ +O +?"M; K°i +€+? `ä`M;X a
t°M i`QM; ç-m- GK+ o•M M?bM v m ?Q" M; pÈB €M? K„i ç-v T?S+ i¢T- F?) i?î /"B K
;B M i®B K`iX

h`QM; H9+ M"v u m >Q" M; GB i h?B M ç°i M?B M +'i iB M; , óE?Q M ?½v çB- M;C
pB +KbM? ç½ H"K`9i+m°+ H" M?Q i? M"Q b Q\ô u m >Q" M; GB i h?B M pW M|B
GB i L?"i GQM; h?QÆM;- iQ" M i?•M F?Q i?'i b„+ H" T HÁ2- F?Q i? #€imv i i?B M
•K m ?„+ €KX

GK+ o•M î T?Q i`QÈ+ +€+? ?„M K°i ç®M- F?¬M; K°i H-M [m v H¢B- i`QM; #-m i`
o•M +`M; i`î M M #bM? ioM? , óJK+ çQ+? >mv M .¢ çQ i ç M ç•v- i ç m ç½ `ä p" +l
`²BX \*ÁM M?[M; bU pB +F€ H¢M;`v i`QÊ+ i ç m çQ€M F?¬M; b B- i'i +ª ç m iW #

•M? K„i GB i h?B M ?B M `ä p i€M i?QìM; K" i?ªM M?B M M|B, óL;QÆB çQ€M [m
ç m /Q K°i i v i K" ` - p pB +M"v i T?ªB +ªK ÆM M;QÆB- F?¬M; +| bU ;B9T çÐ +
;BªB çQÊ+ T?QM; 'M p" +kM; F?¬M; i? +| çQÊ+ iU /QôX

GK+ o•M i?ªM M?B M ç€T, óE?¬M; +¬M +ªK ÆM i - i`QÈ+ F?B T?€ ;BªB T?QM; 'M
M"v- K" +kM; F?¬M; T?ªB ?Q" M iQ" M pb M;QÆB M M M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M +ªK

u m >Q" M; GB i h? B M M? bM +? ^K +? ^K p" Q GK+ o•M , óL; QÆB [m^a ç9M; M? Q M?
? B M M; M; X aU pB + M; "v ?¬K M v +? Q /M M; QÆB +| +? 'T M?"M ? v F?¬M; i? b b
•M i bM?- i M?' i ç`M? b) #€Q ç€T H¢B M; QÆB X GB i h? B M i ç` p` çdM? i? B M
çB m M"v M; QÆB M M ? B m ôX

GK+ o•M [m v ç-m H¢B M? bM u m >Q" M; GB i h? B M- ? v M; Q`B M? bM M? m F?¬M
MÊ ; b i +^a ç| H" i iU M; m v M X L? [M; Fw S+ +O M; QÆB i ç m `ä ç†+ #B i H" M? [M
+| T?- M H v ç°M; X L m M? Q M| B i T?€ ; B^a B T? Q M; 'M +O M; QÆB F? B M M; QÆB
' i # ' i / B i ô i` Q M; M; Q`B M; QÆB +| i? + Q B M? Q ç½ #€Q ç€T +? Q i `²B p b i ç½ ?
u m pU+ ç®B pÊB i + Q B M? Q F i i? 9+ - i i B M i Q`M; b m M"v +? 9M; i b) +| /`T i €E
M? Q M; +kM; +| i? H" # #¢M- +K i? ` b Q i? b ?½v i? m" M i? 2Q iU M? B M X ô

GB i h? B M M? bM GK+ o•M pW M| B pW [m v çB, óL; QÆB ç½ #B i çQÊ+ M? Q p"v
çB m FB M +? Q i `ô

óæB m ç| F?¬M; +-M i? B i- p b > m v M .¢ pšM MÊ i K°i çB m FB M H" [m € çO `²B 5
F?¬M; ; B M- u m >Q" M; GB i h? B M Î H¢B pÊB p K†i ç-v H¢ HšK ôX

99yX *?QÆM; 99y o¬ o¼M; L; ° "B M

ó*€K ÆM H`B M? „+ M? Î- ?v p¼M; H" i? XXXô GK+ p•M #B M K' i i` Q M; F?¬M; ; B M
aÆM ç°M; b•m ç M i`, K i` QÊM; - p¬ b® [m M; ^aM? # v H¢B iU /QX GQM; +? WM; ?
i`€B ç-v p m €K- T?Q # M T? ^aB i? b €M? b €M; +?| B +? M; X L; v H9+ M"v Î T? ^aB
+MM; b €M; +?| B- > bM? ^aM? GK+ o•M ? B M H M /-M `ä Mûi p" ç-v Fb /B m X

L? bM `ä hS GBM? i? -M i? 9 Î K°i # M, óæ¢B GBM? - +| T?€ i? B M ; b`ô hS GBM? h? -
M? bM +? "M; pÊB ç¬B K „i çÄ ç-v +´ [m €B p" p¬ +MM; FBM? M; ¢+, ó S?€ i? B M HÈ
i`Q M; H9+ M"v ç-v +´ [m €B- iW i`QÊ+ ç M M v i +? Q iWM; i? 'v X ô

GK+ o•M # v M; Q`B ` T?Q M; Q" B- M; [F?Q +| p i`-K ?ÆM, óG-M /m ?"M? u m oU
pB + ç| H" H-M ç-m iB M i`Q M; ç`B i M „K # „i F?¬M; i® iX h çQ€M F?¬M; ` F i [m
+| +? 9 i M†M; M X æQÊ+ `²B- çWM; M| B i M[ - +ÁM M; Q`B- +| T?€ i? B M KÈB ; b F

hS GBM? h? -M h? 9 +Q`B ç „+ w, óh? m ?Q¢+? i? b çQÆM; M? B M H" +| `²B- +? d +|
i¢B ç•v- i b) +? d i? Y K°i +? 9 i t2K b Q b m ç| b) [m v H¢B X h? 2Q M? Q i çQÊ+ #B
+QM v m #Á +¢T- M| +? d ~M M' T /QÈB pU+ b•m- +| p M? Q ç M; #^aQ p p" i ; b ç| ôX

GK+ p•M ; "i ç-m, óh? b ` H" p"v 5 æQÊ+ `²B- i b) H" T i S+ [m v p M?•M ; B M ô M
#B M K' i i`Q M; F?¬M; ; B M i® BX

a m M; ¼ €M? K†i i`B i QÆB ç T i Ä b €M; i` M + Q €M? p" M; +^a K°i pMM; /½v M9B
M? bM tm®M; /QÈB- p K†i o¬ o¼M; K M; K°i +? 9 i i? HQÆM; - bU T?| i? €+ +O bQ
M; `X

o¬ o¼M; F?) i? Î /`B #m²M #½ # v M; Q`B tm®M; K°i MÆB [m2M i? m°+X æ¢Q pB M X
HÈM H M pÊB Km¬M p" M Fd MB K- +MM; +? "M; çB bm®i # Q M, K i? €M; X >¬K M v
#` i" M T?€ i`QÊ+ K „i- o¬ o¼M; F?¬M; FbK M´B HÁM; KbM? X Zm^a ç9M; H"

h?QÆM; ?^aB i M; çB M 5

h? bU p¬ i?Q`M; 5

L?•M bBM? #€+? MB M 5

E?ÎB T?K+ M?Q H½M; 5

æB HϕB i`QM; bÆM çϕQ [m2M i?m°+- o- o¼M; M?bM tmM; [m M?- # Q ?²B S+ ç M
Ew S+ im´B i?Æ ç-v ?ϕM? T?9+- M?[M; M,K ?¼+ M;? i?lB MB M i?B m ç-v ;B M
K- M- i´i +ª ç m M?Q KÈB tªv ` ?-K [m p"vX

"i ;B€+ /ÁM; H #¶M; `ÆB F?ÄB ç-B K„i +?“M;X æSM; i`QÈ+ M?[M; ;b +ÁM HϕB i
H†M; K°i ?²B H•m- +m®B +MM; ?QÈM; p T?Q M; ¼M +O K°i +•v iMM; +€+? ç! ?Æ
:B| i?´B M? M? - +“M? H€ iMM; çmM; çQ i?2Q ;B|- ;B®M; M?Q K°i -M; ;B" F?Ä2
iS T?QÆM;X L9B pšM t M? M; „i M?Q M;“v tQ M?QM; i`QM; HÁM; M;QlB çB t M
ç°M;X •M? i`M; p°B p½- ç®B pÈB pϕM p"i +O i`lB ç'i ç! +?d H" K°i i?S €M? b€M; M
ç iY FB i tm'i M?´i +O æϕQ oB M i?b HϕB H" ? B i?S €M? b€M; F?-M; ;B®M; M?

" v M;QlB H M M;¼M +•v iMM;- o- o¼M; F?-M; ibK M; v p"i T?QM; 'M ç! K" [m v M
MÆB +! M?[M; #½B +Ä t M? KQÈiX o- p¼M; #'i +?Êi [m v ç-m HϕB- K°i #!M; ç2M
+Ä- €M? K„i b„+ M?Q ;QÆK ç Q F?B M o- o¼M; ?QªM; HQϕMX

o- o¼M; `9i FB K ` i`QÈ+ M;U+, ó>„+ a€i >´ oQÆM; i?b ` H" M;QÆBX hϕB b Q M;
>„+ a€i >´ oQÆM; +QlB M?ϕi, óæ•v H" +O F?~m ` p"Q v m pU+- M;QÆB MlB t2K i
H„+ M;QlB >„+ a€i >´ oQÆM; HB M tm'i ?B M i`QÈ+ K†i o- o¼M;- +?d +€+? +?“M;
p K†i ç-v KB i i?`X

GMB b m # i?QÈ+- o- o¼M; i`ª HlB, óG) M"Q M;QÆB Km®M i`î HϕB v m pU+\\ G) M
M;QlB pšM F?-M; /WM; #QÈ+ î M?•M ;B Mlô L|B /Si HlB- o- o¼M; HB M idM? M;°-
H9+ M"v +ÁM +! w +?¼+ iS+ ?„M- ç•v +?ŠM; T?ªB H" iU ibK ç M +€B +? i b Q\ L|B
M?QM; M;?o ç M iQÆM; H B æϕQ oB M- +?“M; HB M M?“M `ä `^M; KbM? F?-M; i?

Zmª M?B M >„+ a€i ?´ oQÆM; M;?2 tQM; HB M T?šM M°- [m€i HÈM, óªªM oQÆM
b Q- M;QÆB H" i?€; b\ G-M i`QÈ+- i pšM +?Q iQM? b´ pÈB +€+ M;QÆB- M;QÆB
oQÆM; b) ;B i M;QÆB i`QÈ+- b m ç! +! i?lB ;B M b) ibK EB K o- h?-M iQM? +?m
H"TiS+ imM; ` - i`QM; F?-M; i`mM; [mv M iBM? ç½ #B M i?“M? K½M? ?´ çB M +m
HMB p T?Q b mX

EB K [mv i pW çQÈ+ i?B i`B M- o- o¼M; ?mv ç°M; iQ" M i?•M +?•M M;mv M- i?B i`
@ o- h?QÈM; S?€T Zmv i +O æϕQ oB MX *?d F`T M?bM i?´v K°i p-M; b€M; +?lB +
iÄ ` iW i` M M;QlB o- o¼M;X .QÈB bU F?®M; +? +O +?“M;- p-M; b€M; /-M ?°B
K°i FB K b„+ M?¼M ?ÆM # Q ;Bl ? i- bÆM b" M; iB T ç!M [mv M iBM? +O >„+ a€i ?
ç'm- iϕQ M M M?[M; •K i? M? çBM? i B M?S+ !+- Hm²M; F?Q pÈB bS+ KϕM? F?OM
o¼M; #` #„M ` ?"M; i`K i`QÈM;X

L?bM >„+ a€i ?´ oQÆM; i?“i +ªM? ;B€+- o- o¼M; ? i bS+ ?B m ibM? i? ç M; /B M
H'v H"K HQ H„M;X

" M M"v- >„+ a€i ?´ oQÆM; M?bM +?“M;- i` M K†i ?B M `ä p F?BM? KB i, óL?bM
+ÁM /€K iU tQM; H" +?QM? çϕQ + Q i?O Q\ h i?´v +?ŠM; #^M; ç" T ç-m K" +? i çE
Kî HÁM; iW #B i? +?Q M;QÆBXô L|B +?Q /Si HlB- >„+ a€i ?´ oQÆM; ç½ tm'i ?B
ç'K ç2M M?€M? pÈB ç-v iBM? HU+ F?B M F?-M; F?Q #®M T?Q #` +?´M ç°M;X

h®+ ç° M? M? M?Q €M? b€M; F?B M o- o¼M; i" T i`mM; iBM? i?-M + Q ç°- i? M?
H"i HϕB- iϕQ M M K°i i? T?ÁM; M;U i`QÈ+ bU +-M; FQ+? +O >„+ a€i ?´ oQÆM;X
/-M /-M iB M p T?Q b m- +?“M; #B i`ä F?-M; i? +?®M; HϕB- K" +?d +! i? /MM
;BªB HU+ çϕQ +QlM; ?Q" M? +O >„+ a€i ?´ oQÆM;X

GϕM? HMM; K°i iB M; >„+ a€i ?´ oQÆM; H"K M?Q F?-M; ç w ç M i? M? FB K +O
?U+ HU+ [mv M- bK+ b-B + M? F?Q M;QM; iK i?“M? iWM; çÊi iWM; çÊi >´ hB m h?
T?QM; iÄ çQlM; HmB +O o- o¼M;X

"B i çQÈ+ `^M; F?-M; +ÁM çQlM; HmB- o- o¼M; iS+ ;B" M- F?-M; +?`m +?´T M?“M
[m M; #WM; M´- ?"Q [m M; `U+ `Ð /-M /-M iϕB çdM? i`QlM; FB K- HÈM i?“M? K°i
HU+ ç•K i?ŠM; p"Q i`lB t M?X

>„+ a€i ?´ oQÆM; F?) i?Î M? - i v T?ªB # H-M M„K p T?Q b m- `²B ç°i M?B M K
t¬M; i?ŠM; H M i`İB t M?- +MM; pÈB +°i FB KX

J°i iB M; bûitmv M[m K•v- i`QM; bU p ç" T o¬ o¼M; F m H M K°i iB M; i? i?ªK- iQ
i`mM; i`QM; iB M; M´ HÈMX .QÈB K†i ç'i +Æ i? >„+ a€i ?´ oQÆM; ç M; ?¢ tm®M
iB M; T?ŠM M¶ p` iB T iK+ # v H M M?^K i?ŠM; p`Q i'K i?•M ç M; #` i?QÆM; M†M;

o¬ o¼M; ;BÆ i v T?ªB H M €M? K„i M?bM p`Q i? M? FB K ;½v- F?); BÆ M; M; ç-m)
H` çB K +m®B +O i'i +ª M?[M; çB m i®i ç TX J¶B M; QİB F?B ç®B K†i pÈB M! ç m
+?d H` i•K Hw M†M; M? K` i?¬BX

L?bM HU+ [mv M ç M; iÈB- +ªK M?"M çQÊ+ F?¬M; F?Q tmM; [m M? ç M; i?m H¢B-
M?Q F?¬M; ;û M´B KB M;- M; QÊ+ H¢B i`QM; +?"M; ;B M `ä K°i +?9i #m²MX

J2M i?2Q ? M; M;-K- GK+ o•M +MM; pÈB hS GBM? h?¬M h?9 ç½ M? M? +?İM; ç M
T?Q GK+ o•M H†M; BK K°i ?²B F?) M!B, óh`QM; ? M; M;-K # M T?ªB +İ H) +ÁM +
H` ?B M M v ç®B pÈB i F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[X *?9M; i i`U+ iB T tmv M [m
p M?•M; B M i?¬BX LİB tQM; +?"M; HB M # v M; QİB p ? M; M;-K # M i`€BX

*S p"v +?"M; çB i?2Q çQİM; M;-K- b m F?B pQÊi [m çQ¢M çQİM; ?ÆM i`,K i`QÊM
ç€X L?bM K¼B p"i GK+ o•M #B i`^M; ç•v +?QM? H` ` M? ;BÈB +O v m pU+ p` M?•
HÁ M"v H` K°i F i; BÈB i?¬M Fb M`Q ç!- pQÊi [m çQÊ+ i¬M; F i; BÈB M"v H` +İ i?

hbK ?B m K°i +?9i p F i; BÈB- GK+ o•M iU M!B pÈB KbM?, óE i; BÈB M"v +İ ;b i?
;B[+?•M + Q i?O +O v m pU+X *İ çB m i¢B b Q H9+ i`QÊ+ >„+ a€i ?´ oQÆM; +İ
im çQÊ+ bS+ K¢M? M?Q p"v- tmv M [m F i; BÈB #^M; +?QM? bS+ K¢M? +O KbM?
L?QM; v m i?9 F?€+ +kM; +İ i?U+ HU+ ç!lô oW M; ?o GK+ o•M pW iB M iÈB F i;
H€M?- H" T iS+ ?Á M?"T p`Q F i; BÈB p` #B M K'iX

*ªK ;B€+ KÈB H¢ ç! +İ p ;B®M; M?Q K°i H-M +?'M ç°M; F?¬M; ;B M çQ GK+ o•M
M?bM tmM; [m M?- €M? b€M; 'K €T- ÆM tmv M i?ªQ K°+ ç-v [m2M i?m°+- F?¬M; +
H` M?•M; B M- +m®B +MM; +?"M; ç½ i`Î H¢B [m ?QÆM; +O KbM?X *?"M; F?) ?Q
'v- F?) +QİB- p M?" i?"i imv iX

*?bK ç„K i`QM; F?¬M; F?Q KÈB- GK+ o•M ;Bİ ç•v M?Q [m M çB K¼B T?B M M½Q-
M?[M; çB m F€ /B m +O +m°+ b®M; X

æ°i M?B M- K°i iB M; ç°M; #`i M; İ T?€ pĐ ;B•v T?9i v M H†M; ç!X GK+ o•M M?bM
M; ¢+ M?B M, óG` M? i - i¢B b Q M? i F?¬M; Î>Q aÆM K` H¢B i`Î p ç•v\ô M!B
K'iX

.WM; H¢B i`QM; F?¬M; i`mM; GK+ o•M M?bM p T?Q t - #•v ;Bİ +İ ç M +kM; F?¬M;
>„+ a€i ?´ oQÆM; HB M iB T i'M +¬M; p`Q M; U+ o¬ o¼M; - #ªM i?•M +?"M; +İ M? M
pQÊi [m çQÊ+ F?QªM; +€+? t M?Q p"v i`QM; K°i i?İB ;B M M; „MX a„+ K†i #B M
/KM; v LB K h?¬M " i" T i`mM; + Q ç° M?Q K°i iB bûi ç•K i?ŠM; p`Q ç-m >„+ a€i ?
çB K #€QX

L;?2 o¬ o¼M; M|B- GK+ o•M p¬ +MM; M;¢+ M?B M, ó>mv M S?QM; K¬M +?O +| i? pB + tªv` M;Q`B w Km®MX h?2Q M?Q T?€M çQ€M h?B M EB K oB M h`QÎM; ;B€C >mv M T?QM; J¬M +?O bU pB + M`v +| +?9i F€ H¢Xô

o¬ o¼M; M;¢+ M?B M- bU pB + M`v +?`M; +?Q iWM; M;?o ç MX h?2Q M?Q T?ÄM h`QÎM; >` +?Q +? i- +?d +| çB m i¢B b Q ?„M H¢B H`K p`v\ o¬ o¼M; i?„+ K„+, ó M;mv M M?•M ?¼ H`K p`v H` ;b\ JK+ çQ+? +O ?¼` b Q\ô

GK+ o•M bmv çQ€M, óoB + M`v i F?¬M; /€K F?^M; ç`M?- +| çB m i?2Q i M;?o- b +| H) F?¬M; M^K M;Q`B ? B M;mv M M?•MX h?S M?'i- ?„M F?¬M; T?K+ EB K o¬ h` F?B M i'i +ª M?[M; ;b ?„M M¶ HU+ i`QÊ+ ç•v i`Î i?`M? p¬ M;?o X h?S ? B- ;B[ ? M;Q`B M;Q`B F?¬M; i? #B iX \*ÂM p KK+ çQ+?- >mv M S?QM; J¬M +?„+ Km®M + i`B + Q i?'TXô

o¬ o¼M; bmv M;?o p` i€M i?`M?, ó*| Hw- M?[M; bU pB + i`QÊ+ ç•v +O HB M KB h`QÎM; >` ;•v M M- pb pB + M`v K` ?„M ç½ i®M F?¬M; Qi bS+ HU+X E i [mª +m®B · i` M- ?„M `i F?¬M; T?K+Xô

99kX *?QÆM; 99k o¬ h`-M —M "Q

@ E?¬M; +ÂM bÈK M[- i T?ªB i`Î p h•v h?K+ t2K b Q- b m M`v +?9M; i M m +| i`¼M; 5

@ "ªQ i`¼M; 5 >B p¼M; H¬M b m ;†T H¢B- ? B M;Q`B +?9M; i b) pšM M;mv M p M o¬ o¼M; pšv i v +?`Q iW #B i- ?„M M?bM i?2Q #|M; GK+ o•M F?m'i /-M p T?QÆM

o¬ o¼M; M?bM H M +QM çQÎM; M9B- H¢B K°i H¬M M[?„M M? M? +?|M; i`Î H¢B # /WM; H¢B K°i +?9i t2K tmM; [m M? +| ç°M; ioM? ;b F?¬M; - M?"M ` H9+ M`v F?¬M ?„M M;²B tm®M; p` #„i ç-m ç`Q ç'i- ibK i?S #ªQ #®B # M;?bM M,K T?QM; 'M +O .Q +•v iMM; +´ M`v i²M i¢B ç½ H•m- +€+ +`M? +•v ç•K ` `°M; ç M M¶B H`K M;Q`B i ç½ T?ªB K'i k ;B` ç ibK ` p"i MÆB ` +O M| +i;B[X a m k ;B`iQ`M i?•M o¬ o¼M ç-v #MM ç'i- +?`M; ç`Q b•m T?Q +m®B ` iMM;X .Q i?`B ;B M ç½ H•m M?[M; i?S iMM; +´ M`v +€+? ç•v jyy M,K- +MM; pÈB i?`B ;B M ç½ #` i? v ç`B p` i`QX æB m M +?Q ç M F?B ibK ? i K°i HQÊi +ª T?¬M ` KÈB ibK çQÊ+ K°i +€B ?°T #^M; ç²M;X

o¬ o¼M; `9i +?B + ?°T ` - ç F?¬M; H`K FBM? ç°M; ç M M;Q`B F?€+- ?„M M? M? + [m M? ;®+ +•v- b m ç|- K M; +?B + ?°T +?çv p T?Q b m M9BX æ•v H` MÆB ?„M i M;¼M +Ä +QM çQÎM; ?„M ç m M„K +?„+ M?Q HÂM; #`M i v- /Q ç| `i M? M? +?|M; - p¬ +MM; v M ioM?X o¬ o¼M; M?bM [m M? iS T?Q - F?¬M; i?'v +| çB m ;b F?€+ i [m M b€i K°i +€+? id KdX

" M;Q`B +?B + ?°T ç²M; ç½ #` ;d- F?¬M; i? M?bM i?'v `ä ?bM? i` M; i`Q # M M;C ?°T ` - T?€i ?B M +| K°i ç¢Q T?QM; 'M- T?€T [mv i +?QM? H` æ¢Q h? M? h•K Zr o¼M; p" M M°B +¬M; - /U i?2Q #Q [mv i +O K¬M T?€T i?m"i M`v K` p" M /KM; - +? T?QM; 'M- KÎ çQÊ+ +?B + ?°T ` X o¬ o¼M; +?,K +?9 M?bM- F?¬M; +| ;b # M i`QM

o¬ o¼M; `9i F?®B M;¼+ ` [m M b€i- T?€i ?B M i?'v F?®B M;¼+ M`v `i Fb H¢- /C i?S +?'i HÂM; /`+? +?mv M- M| +| i? /B +?mv M i`¼M; i•K i?2Q ?QÈM; /`+? +?mv +| p`v- # M;Q`B F?®B M;¼+ +ÂM +| K°i p¬M; €M? b€M; # Q #¼+ tmM; [m M?- M?I M?[M; iB b€M; +?|B K„i- H¢B +| M?[M; +?¶ b€M; /`m- /QÎM; M?Q i`QM; ç| `M +?S

amv M;?o ?²B H•m- o¬ o¼M; pšM +?Q i? ibK ` çB m Fb /B m Î i`QM; ç|X >„M ç½ æ•v H` +´ p"i # M;?bM M,K T?QM; 'M æ¢Q oB M- i`QM; ç| M?'i ç`M? T?ªB +?S çU F?¬M; ?` i'i T?ªB ;B'm F„ ç M M?Q p`vX +?d +| çB m- #Q K"i ç| H` ;b i?b o¬ o¼M; p "ªM M;¼+ M`v HB m +| i? ;B9T o¬ o¼M; H`K `¢M; / M? +?Q æ¢Q oB M çQÊ+ F?¬M

o¬ o¼M; iB M i v ç†i #ªM M;¼+ p¨Q +?B + ?°T- M;²B K°i # M i`-K iQ bmv tûiX *?Q
T?Q i•v- F?B €M? K†i i`lB #m´B ?Q¨M; ?¬M +?B m `¼B H M +Æ i? - o¬ o¼M; KÊB
+?B + ?°T- #¶M; M?B M +?¨M; +ªK i?´v /QlM; M?Q +| K°i +€B ;b ç| ç M; i? v ç®B
+?®+ ;B9T +?¨M; H´v H¢B çQÊ+ iBM? i?-MX

o¬ o¼M; +-K +?B + ?°T ç²M; H M- ç €M? b€M; K†i i`lB +?B m p¨Q M| - b m ç| K°
i v +-K +?B + ?°T- #ªM M;¼+ +MM; K†i i`lB H¨K i?¨M? K°i iB b€M; i?ŠM; ?¨M; -
+?B m [m #ªM M;¼+ - +?B m `¼B p¨Q # M i`QM; +?B + ?°T ç²M; - H¨T iS+ ?B M H
o¬ o¼M; +¨M; i`l M M ?QM; T?´MX

hbK ` çQÊ+ +€+? ;BªB #ªM M;¼+ - o¬ o¼M; p¬ +MM; pmB bQÊM; X >„M #„i ç-m F?€
M;¼+ M¨vX o¬ o¼M; +?9 w p¨Q M?[M; +QM +?[M¨v- +m®B +MM; M? ?B m ` +€B
+?QM? H¨ K°i #Q [mv i i?-M Fb- ;¼B H¨ hK h?B M GBM? Zmv iX æ•v H¨ K°i HQ¢B
i?S+ Hmv M i¨T +| K°i +?9i +´ [m€B- iS+ H¨ H´v bS+ K¢M? +O M9B b¬M; K¨ bY /KM
ç¢QX

o¬ o¼M; t2K F„ H¢B K°i H¬M M[`²B i?m #ªM M;¼+ p - €M? K„i ?„M M?bM t t¬B p
H M,

@ *?ª i`€+? K¨ H9+ ç-m +€+ #¨+ i´ iB M T?ªB T?QM; ´M M| - M?´i ç`M? F?¬M; T?ª
M;¨v M v Hk v m K ?Q¨M? ?¨M?- H¨K b Q +| i? +?mv M ;b +kM; v m +-m F?„i F?2
M;QlB v M i•K çB- o¬ o¼M; M?´i ç`M? b) F?¬M; T?K HÁM; KQM; çÊB +O M;QlB- M
i¨T- M?´i ç`M? K°i M;¨v M¨Q ç| b) H¨K `¢M; / M? æ¢Q pB MX

o¬ o¼M; [m v ç-m H¢B M?bM €M? K†i i`lB +?B m `²B M?ªv p¼i H M F?¬M; i`mM; -
b m M9B- i?Q€M; K°i +€B ç½ #B M K´iX

•M? K†i i`lB tmv M [m iWM; +?B + H€- i¢Q M M Km¬M p¨M +€+ iB b€M; iÄ +?B m
`WM; - ?B K ?QB i?´v K°i p¨B #|M; M;QlB- F?QªM; +€+? ;B[ ?¼ +€+? t ?¨M; i`QÊ
`WM; - K°i #|M; M;QlB # v tm®M; - i?m ?9i çQÊ+ bU +?9 w +O `´i M?B m M;QlBX
M;Êi M?[M; iB M; tb t¨Q ?ÄB M? mX *€B #|M; # v [m # v H¢B i?Q„i M?Q i?QB çQ
i?QlM; iQ¨M i?•M `U+ HY - i?b ` H¨ >mv i om G½Q æ¢BX

>mv i om G½Q æ¢B +QlB M|B,

@ æWM; HQ H„M; - J¬M +?O ç½ t¬M; p¨Q ç¢B +mM; +O GB M JBM? *?QM? æ¢Q K
h?€M? JŠm +kM; ç½ +| tmM; ç°i pÊB + Q i?O *?QM? æ¢Q `²BX

GlB pW /Si- iB M; `2Q ?ÁiS T?Q p M; H M- H¨T iS+ K°i #|M; M;QlB tm´i ?B M M
Fo i?b T?€i ?B M ` ç| H¨ K°i M;QlB K M; #° K†i [m, - +?QM? H¨ ç†+ bS >mv M T?Q

æ†+ bS >mv M T?QM; M?bM >mv i om K°i H9+ H•m- M|B,

@ æQÊ+- pW `²B K¼B pB + ç m M?Q i`QM; /U HB m- #•v ;B| +?9M; i +?Q ?¼ #B
F ?Q¢+?X >mv i om L?` a€i- h?B M *?mM; h K aY M; ?2 H M?- ç T?®B ?ÊT pÊB ?¨
J¬M *?O- +€+ M;QÆB H¨T iS+ ?¨M? ç°M; i?2Q F ?Q¢+? ç½ p¢+? ` - i? m / i K°i p
F?m pU+ ; -M ç•v ç H¨K M?B m bU +?9 w +O + Q i?O *?QM? æ¢Q- T?•M i€M bU +
EBK h?¢+? i?b /šM b® M;QlB +ÁM H¢B i?2Q /äB HB M iK+ t2K +| ç°M; ioM? ;b F?-
H¨T iS+ ?¨M? ç°M; X

L?´i HQ¢i ç²M; i? M? M; ?2 H M?- M?[M; #|M; M;QlB i`QM; F?m `WM; K¨i #„i ç-m
+€B ç m ç½ ~M i?•M- +?d +ÁM æ†+ aS >mv M S?QM; H¨ pŠM çSM; M;mv M i¢B +?¶
ç-m M?bM p T?Q K†i i`lB ; v ;„i- M?[M; iB M„M; ?B K ?QB i`QM; `WM; +?B m `¼
?B M ` p ç€M; bÊ +O €+ [m, - i`QM; ç¬B K„i b•m +O ?„M i ~M +?S K°i w +QlB-
H¢B ;B®M; M?Q ç M; +QlB M?¢Q- i?´i F?B M M;QlB i F?| K¨ çQ€M çQÊ+X

:B| i?´B M? M? - i`QM; F?m`WM; ioM? H†M;- æ†+ aS >mv M S?QM; J¬M ç°i M?B
 @ h +?ì+€B M;`v ?¬K M v ç½ [m€ H•m`²B-`²B b) +| M;`v i +?SM; KBM? +?Q i?B
 /`M; +?`m i?m ç•m- i T?ªB pQÊi [m i`i +ª- i`î i?`M? M; QìB i²M i¢B ç°+ M?`i p¬
 EB K o¬ h`¬M- H¬M M`v +?9M; i ?½v; B Q ç`m K°i i`M- t2K t2K +m®B +MM; +?B
 hB M; +QìB •K b•K p M; p¼M; F?„T F?m`WM;- #Q K`i +?¬M; B`m i`QM; HÁM; # Q
 æ°i M?B M- iB M; +QìB M; WM; H¢B- æ†+ aS >mv M S?QM; çQ K„i M?bM K°i HQÊ
 K°i çQìM; T?Q +?•M i`ìB- HQ€M; K°i +€B ç½ #B M K`iX æ†+ aS >mv M T?QM; M?
 iU M|B pÈB KbM?,
 @ G` B +| i? H`K M?Q p`v- +?ÈT K„i ç½ #B M K`i`²B- H) M`Q tmM; [m M? >Q aÆ
 æ†+ aS >mv M S?QM; +?bK p`Q /ÁM; bmv iQ- K°i H9+ H•m b m ?„M KÈB idM? H¢B
 #|M; ç2M F?€+ # v [m ç-mX
 æ†+ bS >mv M S?QM; F m F?2 F?)- M?[M; #|M; M; QìB K`m i`„M; î M; v T?Q b m
 iQ K°i H9+- ç†+ bS >mv M S?QM; # v i?SM; H M i`ìB- iW KB M; ?„M T?€i` K°i i?S
 H•m b m HB M i?`v KQìB #|M; M; QìB [m v i`î H¢BX
 E?¬M; F`T ?ÄB +¬M; pB + +O K¼B M; QìB iB M i`B M` b Q- æ†+ bS >mv M S?QM
 @ >mv M S?QM; J¬M *?O pW KÈB # v p T?QÆM; L K- i?2Q b m H` *Ym •K h?€M?
 `ìB F?ÄB MÆB ç•v- çÈB M? m î MÆB ç½ +?d ç`M?X oW`²B i M?bM i?`v +| K°i #|
 #¼M M; QìB MÆB M`Q- #•v; Bì i /U ç`M? ç h? M? >Q çB i`mv ibK imM; iQ+? +O ?
 L; ?2 tQM; h? M? >Q ;`i ç-m K°i +€B- iQ`M i?•M #B M i?`M? K°i ç€K K•v ç2M #B
 i`mM; X
 æÈB h? M? >Q çB F?ÄB- æ†+ bS >mv M S?QM; M|B iB T,
 @ >mv i om L?` a€i iW i`QÈ+ Hm¬M #Q K`i T?®B ?ÈT pÈB M? m- H¬M M`v ç M„K #
 JBM? *?QM? æ¢Q- ? B M? 2K +€+ M; QÆB K¶B M; QìB çB K°i ?QÈM; X >mv i om G½
 b€i ibM? ?bM?- >mv i om G½Q >[m i?b çB +MM; +?9M; i - +| +?mv M ;b / # HB M
 çB i?2Q i X
 >ÆM ky M; QìB M? M? +?|M; çB F?ÄB- +?d +ÁM H¢B >mv i om G½Q æ¢BX
 >mv i om G½Q æ¢B i`î p F?m`WM; K`i- i`B M F? B HBM? i?S+- +?9 w i?2Q /äB ç°
 b m HB M M?bM i?`v +| ? B #|M; ç2M # v` iW i` M M9B >Q aÆM- `ä`M; H` .B T
 >mv i om G½Q æ¢B pW +® ;„M; `M M`T i?`i F„- pW HQm w i?2Q /äB ibM? ?bM? -
 i?`v .B T h•K L; ?B M|B `^M;;
 @ L|B M?Q p`v- iS+ H` M; QÆB pšM +ÁM +€+? ibK H¢B i?S ç² p`i ç|\
 EB K o¬ h`¬M M|B,
 @ æ9M; p`v- i ç½ M; ?B M +Sm`i F„- # M i`QM; i?S ç² p`i ç| +| HQm H¢B F?Q iS+
 /U p`Q ç| K` ibK H¢B çQÈ+ p`ibK` F M`Q ç½ K M; M| çBX
 @ o`v H` i®i`²B- +?d H` K°i KbM? M; QÆB çB p`Q ç| - HB m +| [m€ M; mv ?B K F?¬
 ;B M ?¶M HQ¢M- + Q i?O F?¬M; T?ªB H` QiX
 @ L; QÆB v M i•K çB- K°i KbM? i iMv +Æ SM; #B M- H¢B +| >mv i >` æ² # M +¢M?
 ç ;b tªv` X \*S i? M?û- pB + M`v i¢K i?ìB F?¬M; çQÈ+ iB i H° +?Q B- M; QÆB K
 iBM i®i +O i X
 @ æQÈ+- +`M i?`M M?ûX
 a m çQ¢M ?°B i?Q¢B M; „M M; OB ç| - i`QM; ç€K K•v- ? B M; QìB +?B i v M? m- b r
 aÆM- K°i M; QìB i`î H¢B \*?QM? æ¢QX \*ªM? p`i tmM; [m M? H`T iS+ #bM? v M i`î

L?Q p"v J h?-M h¬M; pÈB "aQ h`M? h?-M \*?•m +| +¬M; ?B m +O iQM? +?`i +?•M
?Q€i`i +aX h?¬M; [m i`M? ?Q€ +O h`M? h?-M *?•m- +| i?m°+ iQM? +?•M M; mv M
hB M- u m ç m ?Q€i?`M? p¬ i?m°+ iQM? +?•M M; mv M- M?Q p"v +?Q /M +| H`K ?
H` i?QÆM; M? K` i?¬B

L?Q p"v- pÈB im pB +O "¢+? o•M h?B M K°i p i i?QÆM; M?Ä ç®B pÈB ?„M K` M|B
;b +aX L m ç½ M?Q p"v i?b h`M? h?-M \*?•m i`QM; HÁM; ?„M +| T?aB +?,M; H` K`
bU\ Eb i?U+ F?¬M; ?ŠM p"v- H`v pQ /K M; v i`QM; H9+ M`v- imv ?„M bY /KM; h`M
[m M i`¼M; M?QM; pm i?m"i +O h? M? ?Q - T?ûT i?-M [m, >'T >mv i æQ€i >²M F
+?,M; / /`M; ?Q€; BªBX

h`QM; F?B ;B Q ç`m- +Æi? "¢+? o•M h?B M `mM H M K¢M?- imv +€+? M? m #ÎB K
bS+ K¢M? +O >'T >mv i æQ€i >²M i?b pšM H` bS+ K¢M? Q€M ?"M ?B K i?'v i? ;
F?Q +O M| i`QÊ+ F?B "¢+? o•M h?B M T?€i ç°M; h`M? h?-M *?•m i?b bÈK ç½ F?B
*MM; pÈB pB + "¢+? o•M h?B M #` i`¼M; i?QÆM; i?b >„+ o•M +m²M +m°M +kM; /-
o•M h`€+ h?B M K` ?„M bY /KM; ç i`M +¬M; h? M? >Q b m ç| +kM; M? M? +?|M; K
+ÁM ç H¢B imM; iQ+? ;bX

:B[F?¬M; i`mM;- om bQ h? M? ?Q +kM; F?¬M; ;B`M? çQÊ+ Qm i? - M m Hm"m
h?B M K¢M? ?ÆM ?„M- M M çÁM ç€M? i`QÊ+ K„i M`v +| iQM? mv ?B T`i HÈM ç®
+?`m i?QÆM; F?¬M; ? M? X G¢B i? K h?B M J :B€Q *?O •m .QÆM; o•M i?B M ç°i
?„M F?¬M; ? T?ÁM; #` K` #` i?QÆM;- F i; BÈB #ªQ p +kM; / /`M; #` T?€ pÐ- iBM
bmwi M[i?b ç½ ?m, /B i wi?S+ i?-M FBM? +O ?„MX

E i [ma ? B # M ç m #` i?QÆM; F?B M i`"M ç€M? F i i?9+ bÈK ?ÆM- i` M F?¬M; i`
tm®M;- F?B ;-M `ÆB tm®M; Kti ç`i- "¢+? o•M h?B M ç½ çSM; p[M; tm®M; i`QÊ+X

"¢+? o•M h?B M M?bM h? M? >Q /QÈB Kti ç`i pÈB €M? K„i H¢M? HMM;- M´B ;B"m

@ om bQ #¢Q M; QÊ+- `®i +m°+ i?b H` S?€T Zmv i *Ym GBM? h`M >²M i` €+ M?`i- [

h? M? >Q K²K ?°+ K€m- M?bM "¢+? o•M h?B M iS+ ;B"m ç€T,

@ L?` M; QÆB +kM; çWM; p°B ç„+ +?Q- M m F?¬M; T?aB H` ?„M ç°i M; °i ` i v ç€M
i?m F?| K` t€+ ç`M? çQÊ+X

"¢+? o•M h?B M M?bM •m .QÆM; o•M h?B M pÈB €M? K„i FBM? M; ¢+- M?QM; i`Q
çQÊ+ H¢B #bM? ioM?- M|B pÈB om aQ h? M? >Q ,

@ h?„M; ? v i?m iU M| ç½ ç`M? b€M- M?` M; QÆB F?¬M; T?K+ i?b +kM; H`K çQÊ
h?B M J :B€Q ç²M; çQÊ+ t2K H` çSM; b® K°i i`QM; M; k T?€B hm *?•M :BÈB- ;B[
K`v i`, K M, K- +?mv M M`v M?` M; QÆB M M #B i M; v i`QÊ+ F?B ` i v KÈB T?aB +
M; ?o iQ`M /B M- #` i?`i i`"M H¢B i`€+? M; QÌB F?€+ QX

h? M? >Q T?šM M° ;-K H M K°i iB M; [m€i,

@ æ²t9+ bBM? #d´B- p¬ HB K bd- i?"it'm ?´ F?B M; QÆB pšM H` J h?-M h¬M; *?C
+| i? M|B ` K²K çQÊ+X

"¢+? o•M h?B M +QÌB F?¬M; i? K ç w M?[M; HÌB ?„M M|B,

@ L?` M; QÆB ç½ #B i i H` J h?-M h¬M *?O `²B i?b M M `äi F?¬M; T?aB H` F *?
i M|B M?[M; HÌB #d´B p¬ HB K bd ;b ;b ç| M?Q p"v M?` M; QÆB +| i?'v idM? M; QÌB
iQM? +O i - p¬ HB K bd H` bÎi`QÌM; +O i - M?` M; QÆB +kM; +| i? H`K ;b +?S\

@ L; QÆB XX M; QÆB 5 æ€M; ;?ûi 5

om bQ h? M? >Q iQM? ibM? #¢Q M; QÊ+ ;†T T?aB M; QÌB #B i M|B Hw H) M?Q J h
T?aB H` ç®B i?O- +?d iS+ ;B"m i`QM; HÁM; M?Q b¬B H M M?QM; H¢B F?¬M; +| +
?-K iS+ ;B"MX

L?Q p"v- h?B M J :B€Q *?O •m .QÆM; o•M h?B M F?¬M; M|B ;b +ª- pšM M?bM Kt
+ªM? p"i p®M iW i`QÊ+ pšM p"vX

.B +?mv M # i`QÊM;- "¢+? o•M h?B M #QÊ+ iÈB i`QÊ+ Kti h? M? >Q - +QÌB p¬ +

@ æ² M K K M iY M?" M;QÆB pW ;B" pW t'm- #´M h¬M; *?O p®M Km®M çM M?"
H¢B i?'v i`QM; HÁM; F?¬M; çQÊ+ pmB- ? v H" i çQ M?" M;QÆB p M?" p"vX *?ŠM
h?¬M MY M K MY M[b Q- M;?2 M|B M| +| i?¬M HU+ p¬ +MM;- p"v i?b ;BÌ T?9i M"
H M i`B F?¬M;\

h v T?ªB ;BÆ H M T?Q i`QÊ+- K°i HQ¢i K K M; ç2M tb ;B[ HÁM; #`M i v H'T H
M,M; HQÊM; tmM; [m M? i`B ç'iX

*ªK M?" M çQÊ+ bU ç€M; bÊ +O M?[M; K K M; i`QM; HÁM; #`M i v ?„M- om aQ h?
+® ;QÊM; /"v- +Æ i? tQ v M; M;- ? B i v K9 K v HQ¢M t¢- ç²M; i?B iQª` M?[M;
M•m +´ [m€BX

"¢+? o•M h?B M +QÌB ;B M tªQ- iQ`M i?•M iQª` F?Q F?| +?`m- +QÌB M|B,

@ "´M h¬M; *?O imv i ç®B F?¬M; # Q ;BÌ K„+ HW H¬M i?S ? B i`QM; i v K°i i M pV
?½v M;WM; M; v i`Á +?ÆB +O M?" M;QÆB H¢B- K` ç®B /B M pÈB +€B +? i çBX

GÌB pW M|B /Si J Zm M; i`QM; K„i HQû H M- J h¬M; h•K .K+ o¬ L;•M i'M +¬M; K
F i ;BÈB #ªQ p +Æ i? K` h? M? >Q #® i`Q- `²B T? M; K°i çÁM K¢M? p`Q ç-mX
i?'v h? M? >Q i`M +QÊ+ ç¢B HQ¢M- ç½ ?Q`M iQ`M ç„K +?bK i`QM; M¶B ç m- ?„M
BM H¢B K°i p i H M ç-m +O om aQ h? M? >Q K°i +€+? i`M #¢QX

o`Q H9+ M`v- "¢+? o•M h?B M #B i`^M; i'i +ª ç½ F i i?9+X L?QM; bU pB + #`i M;Ì
*?d M?bM i?'v h? M? >Q pm bQ i`QM; M¶B ç m #¶M; M?B M ? B K„i KÎ i`WM; ` -
F?B M "¢+? o•M h?B M `MM; KbM?- +Æ i? #¶M; #„M` T?Q b mX

@ E?¬M; F`T ç•m- +?ŠM; T?ªB M;QÆB Km®M ;B i i b Q- i b) +MM; M;QÆB p •K

> B i v KÎ` - M? M? +?|M; ¬K H'v +Æ i? +O "¢+? o•M h?B M- b m ç| iQ`M i?•M h
i?Q€i ? i` M;Q`B- M;QM; iK H¢B i?"M? K°i #S+ iQÌM; FB M +® i`|B +?†i "¢+? o•M

h'i +ª bU pB + +?d /B M` i`QM; M?€v K„i- M? M? iÈB KS+ M; v +ª Kti h?B M J :E
h?B M +kM; #B M b„+- F?¬M; F`T` i v tm'i +?B mX L?bM Fo i`QM; F?¬M; i`mM;
?B M` H9+ M`v h? M? >Q iQ`M i?•M tQ v +?mv M i?¬M i®+- i®+ ç° ç€M; bÊ bBM
M|M; H M- +?d i`QM; T?9i +?®+ F?¬M; i`mM; iQª` F?|B KM K`i- p¬ b® ?Q HY T
M;QÌB ?„M p` tmM; [m M? ?„M- F?Q HQm ç~v ? B M;QÌB H Q i?ŠM; H M K•vX

J b€i i?¬M i®+ ç½ T?€ pÐ #S+ iQÌM; `„M +?„+ [m M? h? M? >Q - F?Q €T ç€M; bÊ F
p` h? M? >Q ;„M +?†i H¢B pÈB M? m- F?¬M; i? i€+? `B X E?B ? B M;QÌB # v H M
#¬m i`B #¶M; M´`¬K M?Q ç°M; ç'i- K°i iB M; b'K H v +?mv M i`B ç'i p M; H M i
iB M; ;B|`Qi H M iWM; ?²B- F?Q HQm +?mv M ç°M;- bS+ K¢M? +O ? B M;QÌB ç n

.QÈB Kti ç'i- •m .QÆM; o•M h?B M iQ`M i?•M K K M; HQû H M- M; ,M +?†M F?Q
K„i M;QÊ+ H MX G9+ ç-m- [m M; K M; H M iQª` F?„T i S T?Q - i-K M?bM #` ?¢M
p"i- M?QM; +MM; pÈB i?B ;B M i`¬B çB- •m /QÆM; p•M i?B M +m®B +MM; +kM; T
ç M; `ÆB tm®M; M? M? +?|M;X L?bM #|M; M;QÌB 'v K` •m .QÆM; o•M h?B M +?¬
T?ªB ` - K°i F?Q HQm ?bM? i?"M? K°i ç€K K•v çÐ ?„M i`QM; F?¬M; i`mM;X

•m .QÆM; o•M h?B M F?®M; +? ç€K K•v 'v ?¢ tm®M; # M +¢M? KbM? `²B H¢M? H

@ *?ŠM; T?ªB M;QÆB M|B KbM? b) F?¬M; #` K„+ HW M[ b Q- #` HW `²B ç|X

"¢+? o•M h?B M t'm ?´ +QÌB- p Kti ç m F?´ M|B,

@ h M M K K M iY M`v i?" i F?| K` ?B m çQÊ+- iQM? +€+? M;Q M +QÌM; M?Q i`•m-
;B€QX æ9M; `²B- i Km®M ?ÁB M;QÆB K°i +•m- pb b Q H¢B +Sm i i? K K°i H¬M

iY i M|B +?9M; i i, i?Q H¢B- M?QM; i?U+ i [m M ? +O +?9M; i K¼B M; Q|B ¢ m
H¨ F?| ?B mX

•m .QÆM; o•M h?B M H¢M? HMM; M|B,

@ h?|B #m´B F?€+ i?b bU pB + +kM; F?€+- M m ¢´B H¨ K´v i`, K M, K i`QÊ+ i?b i
?¬K M v M?•M ;B M ¢½ i? v ¢´B- i ;B i M; QÆB i?b` b Q ¢•v\ h`QÊ+ ¢•v im´B i`
i` M? ;B¨M? i?B M ?¢- +ÁM M v ¢½ #¬M # F?„T +?®M- i?Y ?ÄB M?•M ;B M ibM? H
M; QÆB pW M½v ¢½ M|B iÈB +€B /mv M - +?Q /M M?Q i? M¨Q i?b i?B M ?¢ M¨v ?
+kM; F?¬M; +ÁM M?B m M[X *? i ¢B K°i M; Q|B H¨ i?B m K´i K°i M; Q|B- b m M¨v
¢BX

"¢+? o•M h?B M FBM? M; ¢+ /Î F?|+ /Î +Q|B M|B,

@ æ| H¨ HQ /Q b Q\ h +ÁM iQÎM; M?¨ M; QÆBX > XX? - F?¬M; M|B +?mv M M¨v M
;B| M?¨ M; QÆB +kM; +?ŠM; T?ªB H¨ J ¢-m M[`²B- K¨ H¢B +ÁM [m M; KBM? H¶
tQ - i•K iQ /B M i?B M `²BX

•m .QÆM; o•M h?B M +Q|B M?¢i K°i iB M; i`ÊM K„i K°i +€B- b m ¢| ¢Q €M? K„i p
t t X h?´v ?„M F?¬M; M|B ;b M[- "¢+? o•M h?B M +Q|B +kM; F?¬M; M|B i? K ;b-

J•v ¢2M i M ¢B- Kti ?² H¢B H`T H€M? €M? M„M; p¨M; `U+ `ÐX L?Q ¢ M; +?|B HQ¨-
Kti i`|B M|M; MU+ ´v F?B M K¼B M; Q|B F?¬M; i? M?bM i?ŠM; H M ¢QÊ+- M?B i
M; Q|B i ¢ m ¢-mX L?[M; M; ¼M; B| ;B´m KbM? /QÊB Kti i`|B +?|B +? M; - ?ÆB M
;B| # v H M- tm i M ? i bQÆM; KM b|i H¢BX

GB m T?O # M ?²- K¨m p¨M; # Q T?O p¢M p¨i- +¨M? +•v H¨ H¨ Kti MQÊ+X h`QM; i
*?O iU p¨Q +•v HB m- €M? K„i M?bM t t¬B H†M; i?BM? M?Q K°i T?Q iQÊM; X

L?bM +?, K +?9 Kti ?²- ?„M +S M; ²B F?¬M; ? M?9+ M?Q+? M?Q p¨v- M; v +ª €M? K„
E?¬M; B #B i ?„M ¢SM; M?Q i? # Q M?B m H•m- +kM; F?¬M; B #B i ?„M pb b Q
p¨vX *?d +| i?|B ;B M H¨ ¢ M; i?9+ ;BK+ Kti i`|B- F?B M M| /¬M /¬M ¢B p T?Q h•

:B| #¶M; M?B M i?´B iÈB- M|iÈB K°i +€+? ¢°i M; °i- K M; iÈB +?9i F?¬M; F?Q K€i H

•m .QÆM; o•M h?B M M; Q|B ¢°M; ¢¨v `²B M; QÊ+ K„i H M #-m i`|BX

" M +¢M? F?¬M; t "¢+? o•M h?B M ¢ M; i`` p i i?QÆM; +kM; H¨i M; Q|B ¢SM; /¨v-
K°i +€+? Fb H¢X

J°i K¨M bQÆM; KM v m Èi #¶M; /WM; H¢B- t t H¨ K°i #-m i`|B + Q `°M; - F?¬M; +|
pÈB •m .QÆM; o•M h?B M p¨ "¢+? o•M h?B M K¨ M|B i?b iU M?B M +?QM? H¨ M?Q

•m .QÆM; o•M h?B M i?m i-K K„i H¢B M?bM "¢+? o•M h?B M H¢M? HMM; M|B,

@ >¬K M v +| H) H¨ F?¬M; i? i? M? i`M? ¢QÊ+- M?[M; M; Q|B M¨v T?¬M HÈM H¨ iÈ

"¢+? o•M h?B M M?bM K•v- #° Kti F?| ?B m M|B,

@ æ9M; p¨v- ?¬K M v t2K` ¢9M; H¨ F?| +| i? i? M? i`M? ¢QÊ+X *| H) ?¬K M v i F
M m F?¬M; i?b +kM; F?¬M; M M T?€ pÐ bU v M ioM? +O M; QÆB M?Q p¨vX

998X *?QÆM; 998 >²M; o•M G½Q h´

@ G9+ M¨v +?Q /M +| M|B i? K M?[M; ¢B m M¨v M[i?b K¼B +?mv M +kM; ¢½ Km°
M M iU #Ä [m ¢B i?¬BX

E?) H„+ ¢-m- "¢+? o•M h?B M iU M|B pÈB +?QM? KbM?,

@ *QM M; Q|B M?Q w F?¬M; T?ªB H¨ F / /¨M; #Ä [m K¼B +?mv M ¢ M p¨v- t2K`
K°i b® +?mv M T?B M T?S+ i? K `²B ¢•vX

L|B tQM;- ?„M çªQ K„i p T?Q •m .QÆM; o•M h?B M i? K K°i +?9i `²B H†M; H) `ÌB
 M?Q F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M ;b tmM; [m M? +ªX
 >“M? ç°M; p“ #B m ?B M F?€+ H¢ 'v +O ? B M;QÌB ç| F?¬M; i?Q€i F?ÄB bU +?9 v
 F?B M ?„M F?¬M; F?ÄB i?„+ K„+ F?| ?B mX K†+ /M p“v +QM M;QÌB v H¢B F?¬M;
 ç-v ?Q“B M;?B M?QM; H¢B F?¬M; ? K M? ç°M; ? v ?ÄB ? M i? K ;b ? B M;QÌB FB
 tmM; [m M? i`Î M M ? i bS+ Fb H¢X h`QM; bU BK H†M; F?| ?B m ç M; # Q i`MK- /
 MûM çB m ;b ç| i`QM; HÁM;- F?¬M; /€K #°+ H° ` M;Q“B K“ +?d H†M; H) [m M b€i
 æ°i M?B M K°i •K i? M? H¢ iW t p M; iÈB T?€ pÐ F?¬M; F?Q M†M; M p“ i`-K H„M
 p“v H“T iS+ HB M pMM; /"v- ?QÈM; K„i M?bM +?^K +?^K p T?Q +?•M i`ÌB- p i i?Q
 ?²B T?K+ çQÊ+ F?€ M?B m `²BX
 h`QM; K“M K•v- ç€K F?|B M?¢i M;“v +“M; i`Î M M KÌ M?¢i ?ÆMX a m F?B i?m ?²B H
 ` M;Q“B i?b +ª+Æ i? M;QÌB ~M i`QM; K•v /QÌM; M?Q ç½ #B M K'i ?Q“M iQ“M F?-
 h` M F?¬M; i`mM; ç°i M?B M T?€i ` K°i çQÌM; ?mv iªM? `i Fb H¢- +?d i?'v H½Q ç
 tm'i ?B M ;B[pMM; K•v HÈM- çªQ K„i M?bM [m M? iS T?Q pÈB p `i H¢ HMM;X >
 tm®M; /QÈB +?¶ "¢+? o•M h?B M p“ •m .QÆM; o•M h?B M- i?„+ K„+ iU ?ÄB,
 @ Zm€B H¢- `ä `“M; pW `²B ?„M +ÁM Î ç•v- +È b Q +?d i`QM; M?€v K„i ç½ #B M ç
 +ÁM ç M ? B F F?€+ M[- i¢B b Q iW M½v ç M ;BÌ i F?¬M; ? ç w ç M M?dX
 "¢+? p•M h?B M M? M? +?|M; i?,K /Á M?[M; Hm²M; F?Q [m M? M;QÌB >mv i om G½
 çQÊ+ çB m ;b ç|- ?„M M?Qm K“v iU M|B,
 @ G¢B i? K K°i i v + Q i?O çB M +m²M; F?€+ M[- t2K ` ?¬K M v i F?¬M; ;†T K v
 HÈM + Q i?O +O >mv M S?QM; J¬M ç m ç½ ç M h`mM; M;mv M M“v `²B b Q\ E K
 [m M ? ;b pÈB om aQ h? M?>Q ? v F?¬M;\
 L|B tQM; HB M [m v b M; M?bM •m .QÆM; o•M h?B M çSM; # M +¢M?- i?'v ?„M F?
 M“v- "¢+? o•M h?B M #'i ;B€+ H„+ ç-m +QÌB p `i ç m F?'X
 h` M F?¬M; i`mM;- >mv M om G½Q æ¢B +kM; ç M; +~M i?“M i?,K /Á F?Q iS+ +O
 M?B M F?¬M; ?B m pb b Q ?„M iU M?B M #B M b„+ K†i- `²B H“T iS+ HmB M? M? `²B
 "¢+? o•M h?B M i?'v #B m ?B M +O >mv i om G½Q æ¢B M?Q p“v i?b p¬ +MM; FB
 ?„M #B M ç´B p¬ +MM; Fb H¢- `²B K°i iB ?mv i [m M; #'i M;Ì +?B m `¼B [m X :B[
 H M K°i iB M; b'K p M; i`ÌB- ç²M; i?ÌB K°i +ÆM +m²M; T?QM; "T iÈB MÆB #|M; M;
 *S p“v- b m iB M; ?ûi p M; FBM? ?Q“M; H“ #|M; K°i M;QÌB /-M /-M ?B M ` M;“v +
 F ç| F?¬M; B F?€+ +?QM? H“ EB K o¬ h`-MX
 h?U+ ` - M; v F?B T?€i ?B M ` bU +| K†i+O K°i F F?€+- >mv i om G½Q æ¢B ç½
 ` t ç i?2Q /äB ç°M; ioM?X a m F?B T?€i ?B M ` F ç| H¢B +?QM? H“ EB K o¬ h
 +?“Q,
 @ EB K o¬ h`-MX Zmª M?B M H“ M;QÆB pšM i`®M Î ç•v- i?U+ H“ ;BªQ ?Q¢i p¬ ç®
 EB K o¬ h`-M H¢M? HMM; b„+ K†i- ?„M i`ÈM i`WM; K„i M?bM +?^K +?^K p T?Q
 `²B H M ;B¼M; [m €i HÈM,
 @ E?€ F?2M +?Q J h?¬M h¬M; *?O M;QÆB- M?QM; T?ªB +?,M; M;QÆB F?¬M; +Á
 M;QÌB F?€+ ? v b Q\
 L|B tQM; F?¬M; +?| "¢+? o•M h?B M ç€T H¢B- EB K o¬ h`-M ç½ H¢B M? M? +?|M
 T?Q >mv i om H½Q ç¢B ?ÄB,
 @ L;QÆB H“ F M“Q- M;?2 F?~m F?Q +O M;QÆB M?Q p“v i?b `ä `“M; H“ +?O ç°M;
 M;QÆB +| w ç² ;b- M|B K m5
 >| ` >mv i om G½Q ç¢B H9+ M“v ç½ M? M? +?|M; ç2Q çQÊ+ +?Q KbM? +?B + K†i
 ç-m K°i pÁK F?Q ?„+ €K F?B M M;QÌB F?€+ F?| +| i? M?“M i?'v `ä ?bM? /¢M; +O

"¢+? o•M h?B M M?bM EB K o¬ h`-M pÈB €M? K„i ç-v p F?BM? #d- M;??2 ?„M M|B
+¬M; FQ+? H¢B,

@ æ€M? HûM\ L m +QB pB + J h?-M h¬M; *?O i ` i v ç€M? HûM M;QÌB F?€+ H`
H) M`Q çQÌM; çQÌM; H` K°i GK+ oB M JBM? *?O F?ûi iB M; F?„Ti?B M ?¢ M?Q M;
F?-M; ?B M H¢B H` K°i pB + ç€M; M;~M; + Q ç-m Q \

>mv i om G½Q ç¢B çSM; +¢M? +kM; ?ûi H M ç-v M;¬M; +m²M;;

@ G½Q iY H` B H) M`Q M;QÆB H¢B F?-M; #B i\ æ M ;BÌK` M;QÆB pšM +ÁM +°v
GK+ oB M ;BÌ ç½ i M ` - +?S+ KBM? +?O +O M;QÆB +kM; +?d H` ?Q F?-M; i?-B-
M[ç•v \

"¢+? o•M h?B M M;?2 M|B p"v HB M F?Q€B +?Q p¶ i v i€M /QÆM; `²B +QÌB p M; M

@ L|B `i ? v- M|B `i ? vX L;QÆB F?-M; M?„+ i?b i +kM; [m M K'i- ?| ` p®M ç½
;b t'i- i?ªM`Q- #•v ;BÌ +ÁM +| i? H`K çQÊ+ M?[M; pB + K'i Kti M?Q p"v +Æ ç'v
H B 5 *| iQÆM; H B ç|- +S iB TiK+ T?€i ?mv M?Q p"v F?-M; #B i +?WM; +?ŠM; #
h?B M J :B€Q #¼M i +kM; #` M;QÆB pQÊi Kti ? i +kM; M M- ç M F?B 'v- +?QM?
?„+ #¢+? HQĐM; ç¢Q- ? ? - `²B +| H9+ +?Q /M H` h?B M EB K E?€+? i?b +kM; F?

EB K o¬ h`-M i`ÊM K„i M?bM i`WM; i`WM; "¢+? o•M h?B M- ?„M M|B ;B¼M; `Qi [m

@ *•K KB M; 5 "¢+? o•M h?B M M;QÆB +?È +| +m²M; M;¬M p¬ Fd- #ªM JBM? +?O [M;
M;QÆB M|BX

hmv p¬ +MM; iS+ ;B"M M?QM; EB K o¬ h`-M pšM +® ;„M; FbK +? +?S F?-M; /€K
b Q +?,M; M[- K°i J h?-M h¬M; +?O ç½ iB M; i,K ç M p"v i?b F?-M; i? H` K°i F
?ÆM M[- ?B M ;BÌ ?„M pšM +?Q #B i`ä i?•M T?"M +O •m .QÆM; o•M h?B M ` b
M?'i H9+ M`v H` +?d +ÁM #B i MûM +Æ T?šM M° p` Mm®i ?"M +?`m çUM; K` i?-BX

@ > XX? EB K o¬ h`-M M;QÆB H` F M?Q i? M`Q H) M`Q F?„Ti?B M ?¢ pšM +
i`"M +?B M .`+? oB M- iB M; i,K M;QÆB ç½ p M; F?„Ti?B M ?¢ `²B- #•v ;BÌ i`QÊ+
?" i'i; b M;QÆB pšM +ÁM T?ªB ;Bª #° ` p i ç•v i? M? + Q ç€M; i`¼M; M?Q p"v\ h
M;QÌB b®M; T?ªB M M i?ŠM; i?„M p¬ iQ K°i +?9i i?b KÈB i®iX *QM M;QÌB M?Q M;
Q ?"M i?M p` F?-M; i? +?`m çUM; çQÊ+ F?B +| F M`Q ?ÆM KbM?X h?U+ ` ç| +
#bM? i?QÌM; i?-B K`- ?" +È ;b M;QÆB +S T?ªB ;Bª #° M`v M¼- pB + ;b T?ªB iU ç
p"v +Æ +?S \

"¢+? o•M h?B M M|B M?Q ç M; F?mv M ;BªB- M?QM; çB m #° ;B m +Êi +O ?„M H
+QÌB ç M KS+ >mv i om G½Q æ¢B F?-M; FbK çQÊ+ #°i +QÌB p M; K°i i`"M; HÈMX
ç M KS+ Km®M T?€i çB M H MX h`QM; H9+ +ÆM iS+ ;B"M ç½ /•M; ç M çdM? çB K
KBM? KšM ç bmv iQM? i? K ;b M[- H`TiS+ K¢M? K²K F?B m +?B M,

@ *•K M; v5 "¢+? o•M h?B M M;QÆB +| ; M i?b K m H M ç•v [mv i +?B M pÈB i K°i
iQ K²K M|B t^M; 5

"¢+? o•M h?B M çSM; /QÈB H„+ ç-m +QÌB ç€T H¢B,

@ *?È M|M; 5 *?È M|M; 5 æ½ ç M MQÊ+ M`v `²B i F?mv M M;QÆB ?½v M M M|B i?
/o ç½ H` K°i F M?Q p"v `²B K`- i`QM; ;BÈB im +?•M H) M`Q +ÁM F M`Q F?-M; #B
M;QÆB Fb - K'v i?€M; `²B F?-M; `Y ? v b Q K` ç2M #~M ç M p"v- t2K` M;QÆB b
`²B ç'vX a Q- M;QÆB Km®M ç°M; i?O `²B ``- M m i?U+ p"v i?b i +kM; b€M b`M; i
ç•v H` çQÊ+ M; v- M`Q- tm®M; ç•v 5

@ L;QÆB H M ç•v 5

@ G M ç'v Q \ > ? - M;QÆB +S tm®M; ç•v 5

@ *| ;BÄB i?b M;QÆB K m H M ç•v- ?¬K M v i T?ªB [mv i b®M; +? i pÈB M;QÆB K

@ *| ;BÄB i?b M;QÆB +S tm®M; ç•v- i b) iB T ç½B M;QÆB i"M ibM? ç M i"M +MM;

*S M?Q p"v- F çÁB H M- F Km®M tm®M;- F?~m ç'm K°i ?²B H•m pšM F?¬M; T?•M /M i? M"Q +kM; F?¬M; +?`m tm®M;- +ÁM "¢+? o•M h?B M i?b M|B b Q +kM; [mv i F?¬M; M;WM;- F?¬B ?"B M?Q K°i pÎ F`+? b®M;X EB K o¬ h`-M H9+ M"v ç½ iS+ ; F +kM; pšM F?¬M; /€K tm®M; i`QÊ+X

>mv i om G½Q æ¢B çSM; iW t i?`v p"v F?¬M; M?`M çQÊ+ HB M M;~M; +´ +QÌB pM

@ > v5 > v5 J°i M;QÌB H" J h?¬M h¬M *?O- K°i F H" GK+ oB M JBM? *?O- i?U+ çS i?O- Km®M ç°M; i?O M?QM; +?d ç°M; F?~m- i?"i F?B M M;QÌB i i?`v ç€M; F?•K T

hB M; +QÌB HÈM p M; F?„T iS T?QÆM;- "¢+? o•M h?B M M;?2 p"v +?d +QÌB M?¢i i?b ?ûi p M; ;B" M /[- /QÌM; M?Q ç•v H" K°i bU bd M?K+ p" F?B m F?Q+? [m€ bS+ +

Zm v M;Q„i Kti b M; # M M?bM >mv i om H½Q ç¢B i`WM; i`WM;- EB K o¬ h`-M ?û

@ *•K KB M; M; v5 L;QÆB +?d +¬M +QÌB i? K K°i iB M; i?b #ªM K¬M +?O [mv i F?

>mv i om G½Q æ¢B pW /Si +QÌB ç½ ?ûi H M ç€T i`ª ç-v ;B" M /[,

@ L;QÆB M|B ;B\ *| #ªM HoM? ç M p"v i?b ?½v ;B i "¢+? o•M h?B M FB i`QÊ+ çB- i?dM? ;B€QX æ M ;BÌ K" M;QÆB +ÁM /€K KÎ KB M; tQM; GK+ oB M JBM? \*?O b Q- +?9i /kM; F?Q +kM; F?¬M; +ÁM- t2K` M;QÆB p M?" H'v pÊ i`²M; ` m i?b i®i ?Æ Kti [m€ 5

J°i i`"M; p¶i v H¢B p M; H M- M?QM; iB M; p¶i v H¬M M"v `i H¢- M| T?€i` iW K p¼M; F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

"¢+? o•M h?B M b„+ Kti p¬ +MM; FBM? M;¢+- p°B çªQ K„i p T?Q +?•M i`ÌB ibK F çSM; /QÈB BK H†M; iW M½v +kM; M;QÊ+ ç¬m H M ibK FB K +?O M?•M +O iB M; p

@ h?U+ F?¬M; M;Ì ç M ;BÌ H¢B tm'i ?B M i? K K°i b® F H¢ Kti F?€+ M[- ?¬K M +?mv M Fb H¢X

@ E M"Q p"v\ æWM; +| HûM HûM H9i H9i- +| ;BÄB i?b ?½v çQÌM; çQÌM; +?QM? +

EB K o¬ h`-M H9+ M"v ç M; iS+ ;B" M ?WM; ?U+- F?¬M; +ÁM M;?o M;ÊB i? K ;b M p¶i v +? M?¢Q KbM? i?b H"TiS+ ?ûi H M çB M +m²M; M?Q Km®M H¬B M? M?` 'v ?„M /QÌM; M?Q ç½ K'i ? i?Q"MiQ" M #bM? ioM? M M +,M #ªM F?¬M; +ÁM +| i? i¢B +O KbM? p" +`M; F?¬M; i? bmv iQM? çQÊ+ i? K +?9i ;b p H B H`+? p" ç°M; - ;bX

@ *"m M?|+ [m€ iU + Q`²B ç| - KÈB iQ im´B ç¬m K" ç½ iU +?Q KbM? H" i`B ;BÄB H ?¢ M"v ç½ M?" +O `B M; M;QÆB `²B b Q- i?U+ F?¬M; B /¢v /¶X

hB M; M|B ;B€Q ?m'M pW /Si i?b K°i #|M; M;QÌB /¬M /¬M ?B M` ;B[ ç€K ?Ä ?² T?Q i`QÊ+ Kti ?²- +€+? EB K o¬ h`-M F?QªM; # +?K+ i`QÈM; /`BX Zm M?[M; [m M? i?•M i? - imv F?¬M; i? M?bM `ä çQÊ+ /mM; K¢Q +O M;QÌB M"v M?QM; +| F?¬M; T?ªB H" K°i M;QÌB i` im´BX

EB K o¬ h`-M iS+ ;B" M ?^K ?^K M?bM p T?Q M?•M p"i i?¬M #Q KÈB tm'i ?B M- ?

@ L;QÆB H" F M"Q\ L;QÆB iU +?Q KbM? iQ +€+? ;b K" /€K HÈM iB M; M|B t^M; i .QÈB ç'i- "¢+? o•M h?B M M;QÊ+ ç¬m M?bM #|M; çÄ T?Q i` M F?¬M;- FBM? M;¢-

@ >²M; o•M G½Q h´5 L;QÆB F?¬M; Î >²M; o•M *´ æ°M; K" ç°i M?B M tm'i ?B M Î h` M"Q ç M M;QÆB +kM; Km®M i` M? çQ¢i i?B M ?¢ b Q- ? v H"

@ JBM? +?O- K°i F M?Q M;QÆB K" +kM; tSM; çQÊ+ ;¼B H" JBM? +?O b Q- i i?`v F?¬M; +| K„i`²BX

L|B tQM;- >²M; o•M G½Q h´ ?QÈM; K„i tm®M; /QÈB MÆB "¢+? o•M h?B M çSM; M|

@ h`mM; i?´ p®M F?¬M; T?ªB M?¨ +O `B M; M; QÆB- H) M¨Q G½Q h´ i ç M +kM; F
h?B M M; QÆB i®i ?ÆM ? i ?½v ?¼+ i?2Q •m .QÆM; o•M h?B M çSM; +¢M? M; QÆ
M?Q ?„M +ÁM K¢M? ?ÆM M; QÆB F?¬M; Qi ç•mX

"¢+? o•M h?B M M; ?2 p"v HB M +Q`B M?¢i K°i iB M; `²B ç€T H¢B,

@ B Km®M ç M i?b +S iU M?B M- ç M +¨M; M?B m +¨M; pmB- M?QM; ç M H¨ K°i +?
M´B F?¬M; i?b F?| K¨ +| i? M|B i`QÊ+ çQÊ+X L?QM; +?d Km®M M?„+ M?Î M; QÆ
;B| ç½ H¨ i?`B ç¢B [m•M ?MM; i`+? F?ÎB `²B +?S F?¬M; çÆM ;BªM M?Q K´v i`, K M
L?"M i?´v bU +?•K +?¼+ i`QM; H`B M|B +O ?„M- >²M; o•M G½Q h´ i? v ç´B ?ŠM F
M M m €K / M `ÊM M; Q`B,

@ G½Q T?m F?ÎB bU +?„+ ?ŠM T?ªB +| M; mv M /Q +O KbM?- F?¬M; +-M ;QÆB ç9

"¢+? o•M h?B M M; ?2 M|B p"v +?d ?W H M K°i iB M; +?S F?¬M; M|B i? K; b- +ÁM E
#B M b„+ K†iX >²M; o•M G½Q h´ imv ?„M +?Q #B i`ä H¨ B M?QM; i?•M T?"M +O
M¨v ç½ [m€ `ä ``M; `²BX "¢+? o•M h?B M p¨ •m .QÆM; o•M h?B M- i?O HoM? +O
tm´i ?B M +MM; H9+ Î ç•v pÊB p T?®B ?ÊT ?Á ?[m M?Q p"v- #ªM i?•M KbM? H¢B
T?ªB H¨ K°i #´i HÊB `ä ``M; b Q\

>mv i om G½Q æ¢B çSM; T?Q t imv F?¬M; i?´v `ä #B m ?B M M?QM; ;B¼M; M|B i
bU ç M; p¬ +MM; FBM? M; ¢+,

@ L; QÆB +?QM? H¨ >²M; o•M G½Q h´ b Q- +ÁM ?„M H¨ h?B M J :B€Q *?O- M?Q
i?"M? ` X

@ E?¬M; b BX G½Q T?m +?QM? H¨ >²M; o•M G½Q h´ - +ÁM ?„M H¨ h?B M J :B€Q
F?¬M; M?-K i?b M; QÆB ç M iW L K >Q M; ç9M; F?¬M; \

>²M; o•M G½Q h´ M?bM i?ŠM; p¨Q >mv i om G½Q æ¢B- imv ç M; ?ÄB M?QM; ;B¼M
ç`M? +?„+ +?„M- `ä ``M; H½Q ç½ #B i +•m i`ª H`B +?QM? t€+ H¨ ;b `²BX

>mv i om G½Q æ¢B FBM? M; ¢+ ?ÄB H¢B,

@ G¨K b Q M; QÆB #B i çQÊ+ çB m M¨v\ æ•v +?„+ +?„M H¨ H-M ç-m iB M i ;†T M;

@ æB m M¨v F?¬M; +| ;b H¨ ç€M; M; ¢+ M?B M +ª- i`QÊ+ FB i +kM; ç½ iWM; ;†T K
i M; ?o ç| +| H) +?QM? H¨ bQ T?K +O M; QÆBX *?d ç€M; iB + H¨ M; Q`B ç| ç½ `B

>²M; o•M G½Q h´ H¢M? HMM; M|B- ;B¼M; çB m iU iBM i? ?B M K°i #ªM HoM? b„
K°i iB M; - bQM; +?d M?bM >²M; o•M G½Q h´ pÊB €M? K„i `´i Fb [m€B K¨ F?¬M; M|

.QÊB ç´i- •m .QÆM; o•M h?B M M½v ;B| pŠM BK H†M; i?2Q /äB #¶M; /QM; +´i H`B

@ >²M; o•M G½Q h´ - çB +MM; M; Q`B ç M ç•v ?¬K M v +?„+ +?„M +ÁM K°i M; Q`B F
` ç•v ;†T K†i Hm¬M\

*•m M|B ç°i M; °i F?B M K¼B M; Q`B +| K†i B M´v çB m #B M b„+ K†i- €M? K„i /²M +
p¨ >²M; o•M G½Q h´X >²M; o•M H½Q i´ M?bM •m .QÆM; o•M h?B M pÊB p p¬ +M
M|B,

@ Zmª F?¬M; ?´ / M? H¨ h?B M J :B€Q *?O- ç9M; H¨ HÊB ?¢B ?ÆM M; Q`B T?"K `´
` i?b i +kM; +?ŠM; ;B´m i? K H¨K ;b- #•v ;B| tBM ;BÊB i?B m pÊB +€+ p` K°i p` ç

oW /Si H`B- # M +¢M? H½Q ç°i M?B M H|2 b€M; K°i K¨m i`„M; t| - K°i p` iQ¨M i?
imv i pÊB p K†i H¢M? HMM; tm´i ?B M M; v i`QÊ+ K†i i`QM; bU M; ¢+ M?B M F?¬M
[m M?

99eX *?QÆM; 99e •+ J oB h?B M

"¢+? o•M h?B M M?bM p` F?€+? H¢ pÊB p `´i Fb H¢ `²B M|B,

@ J¢+ "„+ h?B M hBM? E?€+?\ *€B i M M"v i ¸½ M;?2 [m iW H•m- F?¬M; M;ì ?¬H
i¢B M; v +?QM? MÆB ¸•vX

oW M;?2 i?'v +| M;QìB #B i / M? KbM?- J¢+ "„+ h?B M hBM? E?€+? #'i ;B€+ [m v
`²B H M iB M;- ;B¼M; p¬ +MM; H¢M? HMM; ,

@ >| ` J h?¬M h¬M; \*?O +kM; ¸½ M;?2 [m i M H½Q T?m `²B Q- i?"i F?| M;ìX
"¢+? o•M h?B M +QìB HÈM p" B iB M; `²B ¸€T H¢B,

@ h +?d H" ¸½ M;?2 [m / M?- i?U+ F?¬M; /€K M?„+ M?B mX G¬M M"v ? B p` +MM
¸ m Km®M /m M;Q¢M +ªM? b„+ MÆB ¸•v +?S\ L m ? B p` +?Q +| /`T ?B m `ä i`mM
;ÊB w +?Q ? B p` K°i b® MÆB +| +ªM? b„+ M´B #"iX oQ /K M?Q >Q bÆM +?ŠM; ?
t - K" +ªM? b„+ p" F?¬M; F?Q ¸ m `i imv i- ¸| [mª H" K°i MÆB M´B iB M; F?„T M?•

L;?2 tQM; "¢+? o•M h?B M M|B- F?¬M; ?B m >²M; o•M G½Q h´ p" J¢+ "„+ h?B M hB
M?[M; ;b M?QM; +ª ? B ¸ m +?d BK H†M; M?Q F?¬M; M;?2 i?'v ;bX >mv i om G½Q
¸QÊ+ #"i +QìB HÈM p" Hm¬M KB M; i€M /QÆM; ,

@ > v 5 > v 5 *ªM? b„+ >Q bÆM ¸9M; H" HWM; / M? i?B M ?¢- ¸| [mª H" K°i MÆB
?

L?"M `ä M?[M; w ¸² i`QM; HìB M|B p" #B m ?B M +O "¢+? o•M h?B M p" >mv i om
;B" M; B[?ûi HÈM,

@ AK KB M; M; v5 .M i? M"Q ¸B M[i?b >Q bÆM pšM ¸ M; H" +S ¸` +O GB M JB
T?ªB H" +?®M +?Q F M"Q +kM; +| i? iMv iB M` p"QX > B M;QÆB +?Ê +| /MM; F
#švX

"¢+? o•M h?B M +QìB ¸€T H¢B,

@ L;QÆB ¸WM; +| K½B +?d #B i ¸SM; ¸•v K";"Q i?ûi ¬K o- >Q aÆM H" MÆB M?Q
î ¸•v +ÁM B F?¬M; #B i ? v b QX oW `²B i i?U+ bU +| w i®i;ÊB w +?Q #¼M ?¼-
H" ûT ?¼ TªB ¸B ¸ M ¸|- ?" +Ê +?B M;QÆB +?Q ;b ¸½ TªB +m®M; [mwi HQ H„M
bÆM;Bì ¸½ i`î i?"M? +'K ¸` `B M; +O K°i KbM? M;QÆB K" F?¬M; B ? v\ > v M;Q
F?¬M; ¸O iQ +€+? ¸ ¸ M MÆB ¸|\

EB K o¬ h`¬M b„+ ;B" M ¸ M iQK i€B K†i K"v- b„M; ;B¼M; [m€i HÈM,

@ "¢+? o•M h?B M M;QÆB +?Ê +| ?Q K¬B K9 KûT ¸ i?U+ ?B M •K KQm ¸2M i®
F?¬M; / K„+ HW M?Q M;QÆB M;?o ¸•mX

"¢+? o•M h?B M +QìB HÈM `²B +'i ;B¼M; ?ÄB H¢B,

@ h?"i ¸9M; M?Q p"v b Q\ v +O M;QÆB H" ¸ M; Km®M F?Q2 `M; M;QÆB F?¬M;
M?[M; F FûK i?¬M; KBM? ?ÆM M;QÆB i?b KÈB K„+ HW ¸9M; F?¬M;\

EB K o¬ h`¬M M;?2 p"v i?b bQÊM; ? i +ª K†i F?¬M; +½B i? K ¸QÊ+ ;b M[HB M;B

@ *•K KB M;5 "ªM JBM? +?O F?¬M; +| i?W i?ìB ;B M ¸ î ¸•v M?B m HìB p¬ Q+?
HÁM; i?b +S iU M?B M t¬M; H M tm'i +?QîM; ¸B- i ¸SM; î ¸•v +?ì i?dM? ;B€Q ¸•v
"¢+? o•M h?B M +QìB HÈM `²B M|B i? K pÈB ;B¼M; Kd K B M?Q Km®M +?¼+ ;B" M

@ >¬K M v #ªM K¬M +?O ¸B M?B m MÆB ¸½ i?'K K i`²B- ? B +?•M KÄB K i F?¬M;
M[X L;QÆB +| pB + ;b i?b +S iU M?B M tm®M; ¸•v- #ªM i¬M +?O ?S b) ¸SM; M;
? B i v ¸ iB T ¸½B M;QÆB i" M iB M?X a Q- M;QÆB +| ; M H"K p"v F?¬M;\

EB K o¬ h`¬M T?šM M° ? i bS+- i`ÊM K„i i`WM; i`WM; M?bM "¢+? o•M h?B M- #'i
.QÆM; o•M h?B M `²B +SM; KB M; M|B,

@ "ªM JBM? +?O i H"K b Q +| i? / /`M; iBM HìB M;QÆB M|B M?Q i? +?S- M;QÆ
K";Bî i`Á HW ¸ªQ- i F?¬M; # Q ;Bì K„+ HW M;QÆB M?Q p"v ¸•mX

"¢+? o•M h?B M [m v M?bM tmM; [m M? K°i HQÊi - #¶M; M?B M p K†i M?Q pW 7
`'i i?9 p` HB M +Q`B M|B,
@ §- ?| ` H" p"v- i ?B m +ª`²B- M;QÆB bÊ h?B M J :B€Q *?O ;•v #'i HÊB +?Q M,

L?"M`äi?€Bç°+O ? B M;QÌB FB M?Q p"v- "¢+? o•M h?B M +QÌB KdK`²B +® iÄ p
i?ªM M|B,

@ L|B i?U+ pÈB +€+ M;QÆB K°i çB m H" +?mv M M"v i?b i i?U+ bU +kM; F?¬M; #
K°i b® +?mv M +| HB M [m M ç M ?„Mi?b i H¢B`'i`ä ç'vX

>²M; o•M G½Q h' M?bM ?„M pÈB €M? K„i p¬ +MM; H¢M? HMM; p" F?„+ M;?B i- ;^M

@ *| pB + ;b i?b +S M|B i?ŠM; ` - F?¬M; T?ªB 9T 9T KÎ KÎ- +?9M; i F?¬M; T?ªB ç
t^M; M|B #°vXg

Zm v b M; M?bM ?„M K°i H€i- "¢+? o•M h?B M M|B pÈB ;B¼M; p¬ +MM; #bM? i?ªM

@h?U+ ` çB m M"v i F?¬M; M|B pÈB +€+ M;QÆB +kM; +?„M; b Q- M?QM; ?¬K M
i•K tm'i i?B M K°i H-M- p"v i?b +S M|B +?Q +€+ M;QÆB #B i p"vX h?2Q M?Q i ç
[m ?„M +| tm'i ?B M Î"² æ >¼+ oB M- ?ÆM M[+ÁM ç½ çQ¢i çQÊ+ S? h•K EB K
>¼+ oB M`²BX +ÁM +?mv M p b m- ?bM? M?Q ?„M i +| #` i`¼M; i?QÆM; - b m ç
M"v i +kM; F?¬M; çQÊ+ `äX

@ S? h•K EB K \ >„M ç½ ç¢i çQÊ+ S? h•K EB K`²B b Q \ G`K b Q K` M;QÆB #B i
B M|B ? v +?QM? i" M K„i M;QÆB M?bM i?'v \

>²M; o•M H½Q i' p" J¢+ "„+ h?B M hBM? E?€+? [m v b M; M?bM "¢+? o•M h?B M p
M;¢+ `²B /²M /"T i`mv ?ÄBX

"¢+? o•M h?B M M?bM ? B M;QÌB p Kti p¬ +MM; Fb [m€B- M?"M i?'v `ä bU F?€+ H
M;QÌB ç|- bQM; ?„M F?¬M; ?ÄB Fo i? K K" +?d H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M;X L m i K` i" M K„i +?SM; FB M i?b +?„+ +?„M b) t¬M; H M [mv i +?B K K
;B M K` Î ç•v /`B /ÁM; pÈB ? B M;QÆBX *ÁM p M;m²M iBM M"v Î ç•m` i?b i F?¬
+| K°i çB m i /€K +?„+ +?„M pÈB +€+ M;QÆB- ç•v H" +?mv M ?Q`M iQ`M +| i?"iX

>²M; o•M G½Q h' p" J¢+ "„+ h?B M hBM? E?€+? M?bM "¢+? o•M h?B M pÈB €M? K
K°i H9+ b m KÈB +MM; [m v b M; M?bM M? m- M?Q ?B m w- +ª ? B +MM; F?¬M; M
L?bM i?2Q #|M; ? B M;QÌB ç| F?m'i /-M i`QM; ç€K K•v /-v i` M F?¬M; - "¢+? o•M h

@ oB + M"v +| çB m ;b ç|`'i H¢- M?bM #B m ?B M +O #¼M ?„M i?b `ä`°M; F?¬M
ç|- M?QM; i¢B b Q #¼M +?9M; H¢B iÄ` p¬ +MM; FBM? M;¢+ M?Q i? - çB m M"v +

"¢+? o•M h?B M [m v H¢B M?bM •m .QÆM; o•M h?B M pÈB p Kti ç-v i?„+ K„+ - M?
+?d BK H†M; F?¬M; M|B- K„i ?QÈM; M?bM #'i ç°M; tm®M; Kti MQÊ+ i`QM; p2Q /Q

G„+ ç-m i?Î /`B K°i iB M; - "¢+? o•M h?B M i?U+ bU F?¬M; i? ?B m M'B- iB M? v m
M; v +ª ç M K°i #"+ im M?•M M?Q h?B M J :B€Q *?O +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB M

*S p"v bmv M;?o- €M? K„i ?„M #'i ;B€+ +?Êi`ÌB ç M # M ?² H9+ M"Q +?ŠM; ? v- #
+?Êi /B M` K°i +ªM? iQÈM; ç€M; `mM; ç°M; HÁM; M;QÌB

L; v ;B[Kti ?²- M?[M; ;ÊM b|M; H,M i,M H'T H€M? M?Q K°i #S+ i` M? imv i ç T- #
pÈB i?•M ?bM? K K K¢B ç M; mv M +?mv M pÈB M?[M; pk çB m imv i pÌB- K°i p ç
i?€B K ?²M M?Q H`K i¬M i? K #S+ i` M?`€M; +?B m- F?B M M| +°M; i`Î M M Hm
M?Q K°i #S+ i` M? M;¼+ #Q+? çQÊ+ F i #ÎB M?[M; ;B'+ KÆ ç T M?'iX

*ªM? b„+ MÆB ç•v +| i? M|B H` K°i i€+ T?ªK imv i pÌB +O i?B M M?B M- i?U+ [mª
M?•M ;B MX

aQM; F?¬M; +?d M?Q p"v- çB m imv i pÌB ç| pšM F?¬M; T?ªB H" +€B F?B M "¢+? o
p"vX æB m ;b +| i? F?B M ?„M +| i? `mM; ç°M; ç M M;•v M;QÌB M?Q i? \g

E?¬M; +?d +| M?[M; ;ÊM b|M; H'T H€M? K` i` M Kti ?² H9+ 'v +kM; ç°i M?B M tm'
i K b„+ M; v ;B[Kti MQÊ+ i`QM; i` QX

"¢+? o•M h?B M M?bM #¬M; b2M Fb H¢ F?¬M; `ÌB K„i- çQ¢M M? ;B¼M; M|B,

@ G` h K a,,+ l G B M b Q- i?" i F?¬M; M; Ì`®i +m°+ M| H¢B ~M K bM? M; v +?QM? ;B
•m .QÆM; o•M h?B M F?) K dK +Q ÌB `²B ;"i ç-m M|B ,
@ E?¬M; b B- ç| +?QM? H` h K a,,+ l G B M X *?d +| çB m M m F?¬M; M?-K i?b #¬M
#•v ;B Ì H¢B t m'i ?B M M; v +?QM? MÆB ç•v\g g
E?) F m H M K°i iB M; - "¢+? o•M h?B M p¬+MM; M; ¢+ M?B M M|B ,
@ æ,,+ ç¢Q\ L; QÆB K m®M M|B H` M| ç½ +| b S+ K¢M? F?m vM? i?"M? ç½ i?, M; i?B
`ÌB F?ÄB M?•M ;B M p"v\
@ æ9M; 5 æ| ?Q M`v ç½ F?¬M; +ÁM +?9i F?Q ;b +O T?"K i`-M M[- M; QÆB +| i
M| F?¬M; \g g
@ æ| `ä`"M; H` K°i +ªK ;B €+ `i H¢- M?QM; M m M?Q ç9M; i?2Q H ÌB M; QÆB M|B i
;B M- H) M"Q pšM +ÁM ç M; çÊB +?Ì K°i M; Q ÌB ?[m /m v M b Q\g g
•m .QÆM; o•M h?B M F?) H,,+ ç-m M|B ,
@ h +kM; F?¬M; `ä M[ - +kM; `i +| i? H` M?Q p"v Xg g
"¢+? o•M h?B M M?b M ?„M `²B ?ÄB ,
@ L m ç½ F?¬M; #B i- p"v M; QÆB ç½ iWM; +| w K m®M ;B`M? H'v M| p i v K bM? F
•m .QÆM; o•M h?B M pšM M?b M K†i ?² F?¬M; `ÌB K,,i- b,,+ K†i pšM p¬+MM; #bM?
"¢+? o•M h?B M ,
@ æ| ?Q M`v F?¬M; ? / H'v M?Q M; QÆB iQÎM; iQÊM; ç•m- M m F?¬M; iB M M; Q A
i /€K +?„+ +?„M M; QÆB F?¬M; i? ;B`M? çQÊ+X
"¢+? o•M h?B M M; ?2 i?'v p"v F?) B K H†M; b m v M; ?o K°i +?9i `²B M|B ,
@ L m M; QÆB ç½ F?¬M; H'v i?b +S ç ç'v +?Q i - `®i +m°+ i?b ç•v +kM; H` K°i i`
M?•M ;B M- b U F b /B m +O M| F?| K`+| B H Q ÌM; ? i çQÊ+- i¢B b Q H¢B F?¬M; i`
b S+ +?S\
•m .QÆM; o•M h?B M #B i`ä i?€B ç° H`K M; Q ÌB +O "¢+? o•M h?B M M?Q i? M"Q-
T?ªM ç®B w ç`M? +O ?„M K`+?d H¢M? HMM; M|B ,
@ L; QÆB +| +® ;„M; ç M K'v i?b i?"T T?-M H` F?¬M; i? H'v çQÊ+ M| p b i`QM; i•K
M; QÆB iB T +`M ç M ; -M i?b H"Ti S+ h K a,,+ l G B M ç| b) #B M K'i M; v X
"¢+? o•M h?B M M?b M F o #¬M; b 2M i K b,,+ `²B #bM? i oM? M|B ,
@ æB m M`v i +kM; ?B m `i`ä- M?QM; i pšM K m®M i?Y K°i H-M +?Q #B i X
L|B tQM; H B M ?€K B M; M?ª` h`M? h_-M *?•m p` ç~v /-M M| H M T?Q i`QÊ+- iW
ç M ?²X
E?¬M; ;B M t m M; [m M? H 9+ 'v i oM? H†M; ç M F b H¢- M; v +ª M?[M; M; ¼M ;B| M
F?¬M; +ÁM i?'v- +?d +| K°i h?®M E B M? L; ¼+ *?•m pšM pW tQ v pÁM; F?¬M; M;
ç M #¬M; b 2M i?-M #Q ;B[?²X
L; ¼+ +?•m +S i? +`M; M; `v +`M; iB M ç M h K a,,+ l G B M- +ÁM h K a,,+ l G B M p
M; W M; [m M? #|M; M; Q ÌB i` M K†i ?²- /Q ÌM; M?Q F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ +?m v M
L?QM; F?B M; ¼+ +?•m ç M ; -M- +?d +ÁM +€+? F?QªM; # i`QÊM; i?b h K a,,+ l G B
M?Q ç½ +ªK M?"M çQÊ+ M; m v ?B K ç M; ç M ; -M K bM?- H B M ç°i M?B M /W M; ?Š
h?B M p°B çB m F?B M L; ¼+ *?•m ç°i M; °i i, M; i®+ ç° H M- M? M? M?Q +„i t¬M; H
?Q i?-M /B m X
"¢+? o•M h?B M +Q ÌB ç,,+ w M|B ,
@ s 2K M; QÆB +| i? +?¢v ç M ç•m çQÊ+ #•v ;B Ì- F?¬M ?²M i?b ?½v M; Q M M; Q ½M

•m .QÆM; o•M h?B M çSM; # M +¢M? i?ì Æ M|B,
 @ æWM; p°B iU ç„+ M?Q p"v- ?½v M?bM H¢B t2K- M| b„T #B M K'i M; v #•v ;Bì ç'v
 oW M|B /Si +•m i?b ?„M M? M? +?|M; [m v M; QìB +'i KbM? M? M?°M; M?Q hB M M
 t t K" # v ç M- i`QM; M?€v K„i ç½ K'i ?9i; B[ #-m i`ìB `°M; HÈM
 LK +QìB i` M KB M; "¢+? o•M h?B M +kM; M? M? +?|M; #B M K'i M; v- M?bM F„I
 T?€i ?B M ` h K a„+ l GB M ç½ #B M K'ii?U+ bU `²BX
 æSM; H†M; M; QìB M?bM K†i MQÈ+ pšM #bM? H†M; - "¢+? o•M h?B M BK H†M; `i
 ç°M? i? M `^M; ,
 @ *| H) ç9M; H` F?¬M; i? F?¬M; M|B ç M /mv M T?°M çQÊ+X h?¬B- `®i +m°+ i?b
 p"v i?¬B- ?°i'i; b T?ªB m´M; +¬M; ?B p¼M; p¬ Q+? M?Q p"v +?SX
 L|B tQM; ?„M [m v M; QìB ?QÈM; M?bM M?[M; /½v M9B ?MM; pot M? i?ŠK T?Q t -
 M? M? +?|M; #B M K'iX
 L?[M; +ÆM ;B| M? #m´B bÈK K M; ç M +?Q F?¬M; ;B M bU iBM? F?B i p` i`QM; H
 çQìM; +´ T?Q +?•M M9B i?Q i?Èi p`B M; QìB [m H¢BX h`QM; F?mM; +ªM? #m´M
 #|M; M; QìB pšM çÆM ç°+ +'i #QÈ+ i` M çQìM; M9B +?2Q H2Q p` ?2Q ?9iX
 h`QM; `WM; - M?[M; +?9 +?BK F?) +'i p M; iB M; ?|i +?°Q #bM? KBM?- M?[M; •K i
 p¼M; K½B i`QM; F?¬M; ;B M iQÆB i„MX E?„T `WM; i`QM; T?9i +?®+ #¶M; p M; HV
 #ªM ?Á i'm imv i pìB +O i?B M M?B MX *ª ç'i i`ìB #WM; H M K°i MB K ?B p¼M; H
 HB i ç M ;B"i KbM?X
 GK+ o•M çB i? K [m ? B M; ¼M M9B M[`²B /WM; ?ŠM i` M çdM? M; ¼M M9B i?S #
 p T?QÆM; t X S?Q i`QÈ+ F?¬M; t +| K°i H®B `) `²B- [m çQÊ+ +?¶ ç| i?b b) ç M
 çSM; H¢B F?¬M; #QÈ+ i? K M[K" +?d H†M; M; QìB /äB K„i p T?Q i`QÈ+X
 h`QÈ+ FB - +?°M; +kM; iWM; ç M MÆB M`v `²B- H9+ 'v +?°M; +ÁM ;†T K°i +?°M;

- Nếu không nhầm thì người đến nhân gian từ nơi đây đúng không, nhưng có điều chưa rõ là không biết người đến nhân gian được bao lâu rồi vậy?

Bóng nhạt thẳng thắn trả lời:

- Ngay từ khi người quay lại nhân gian thì ta đã đến đây rồi, trả lời như vậy người đã thấy thỏa mãn chưa?

Khẽ gật đầu, Lục Vân nói:

- Trả lời rất hay, chỉ có điều ta muốn hỏi rõ một chuyện, rốt cuộc thì người gặp mặt ta lần đầu ở nơi nào vậy?

Bóng nhạt suy nghĩ một lát rồi hỏi lại Lục Vân:

- Sao người không hỏi thẳng rốt cuộc ta là ai chứ?

Lục Vân khẽ cười rồi nói:

- Ta cũng đã định như vậy, nhưng vẫn chưa đến lúc hỏi câu đó. Bây giờ người hãy trả lời câu hỏi của ta trước đi, người gặp ta lần đầu ở nơi đâu?

Bóng nhạt nhìn chằm chằm Lục Vân một lát rồi mới nói với một giọng vô cùng kì quái:

- Người hỏi câu đó phải chăng là đang muốn xác định quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc là thù hay là bạn, hay không hề có chút liên quan gì với nhau, người nói xem có đúng vậy không?

Nhân thần lạnh lùng đến kỳ lạ, Lục Vân hỏi lại lần nữa:

- Từ xưa đến nay Người và Quỷ chẳng chung đường bao giờ, người không cảm thấy rằng chúng ta ngay từ lúc sinh ra đã là kẻ địch của nhau rồi sao?

Bóng nhạt bật cười nói:

- Theo lẽ thường thì đúng là như vậy, nhưng người lại là Lục Vân, tất nhiên điều này có đôi chút khác hơn rồi. Những kẻ tu chân trên nhân gian đều tự cho mình là chính phái, còn người thì lại khác, trong người người tồn tại cả chính tà pháp quyết, vì vậy không thể liệt người vào trường hợp thông thường được. Ngoài ra, nếu ta nhớ không nhầm thì Hóa Hồn Phù của Quỷ Vực đang nằm trong tay người, người tinh thông Vô Thượng Pháp Quyết của Quỷ Vực, như vậy có thể coi như là cùng nguồn gốc với ta rồi, không đúng sao?

Lục Vân chợt đổi sắc mặt, ánh mắt có bỗng nhiên như u tối, cất giọng vô cùng lạnh lùng nói:

- Người thực biết cũng khá nhiều đấy, nhưng chẳng lẽ lần này nói thẳng hết ra như vậy sẽ bị ta giết chết để diệt khẩu sao?

- Diệt khẩu? Thật tức cười. Nếu người làm những việc như vậy thì chắc chắn người đã không phải là Lục Vân rồi.

Bóng nhạt cất lời, khẩu khí vô cùng kiên định, dường như hẳn biết rất rõ tính cách của Lục Vân.

Lục Vân nhìn hẳn lạnh lùng rồi gằn giọng:

- Con người ai cũng có thể thay đổi, tốt nhất là người không nên mạo hiểm thêm. Hãy nói vào chủ đề chính đi, người gặp ta ở nơi đâu trong Quỷ Vực?

Thấy Lục Vân lại hỏi thêm, bóng nhạt cũng không giấu thêm nữa liền cười nhạt nói:

- Nói với người cũng không ảnh hưởng gì, ta gặp người lần đầu tiên chính là ở hồ Hóa Hồn. ngày đó, khi Kiếm Vô Trần chiếm được Phong Hồn Phù còn người giành được Hóa Hồn Phù, do mất đi Hóa Hồn Phù nên cuối cùng hồ Hóa Hồn đã bị hủy diệt, vào thời khắc đó ta đã bị đẩy ra đây.

Nghe xong những lời đó, Lục Vân khẽ giật mình, hóa ra là khi ấy chính vì chàng đã lấy đi Hóa Hồn Phù mà hồ Hóa Hồn đã bị hủy diệt. Lục Vân bất giác cúi xuống nhìn bàn tay phải của mình rồi tiếp tục hỏi, mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào:

- Chuyện này ta hiểu rồi, bây giờ hãy nói về thân phận của ngươi và mục đích ngươi đến đây đi. Ngươi đến nhân gian cũng đã lâu rồi, nhưng giới tu chân không một ai biết gì về tin tức của ngươi cả, có thể nói ngươi ẩn mình rất khéo, khéo đến mức đáng khâm phục đó.

Bóng nhạt cười lớn rồi nói:

- Quá khen, quá khen, thực ta nếu ta nói với ngươi là ta đến nhân gian này là hoàn toàn không có dã tâm gì, cũng chẳng có âm mưu gì đen tối, nói vậy liệu ngươi có tin được không?

Lục Vân khẽ nhún mày quan sát hắn một lúc rồi mới nói:

- Không có dã tâm thì còn có thể tin được vài phần, nhưng còn không có một chút âm mưu nào thì thực sự khó mà tin được. Chắc chắn ngươi đến nhân gian ít nhất cũng có mục đích gì đó, điều này ngươi không thể chối cãi được.

449. Chương 449 – Cố Nhân Tương Tự

Không hiểu vì sao mà Thiên Hoan Quỷ Tiêu không hề giấu diếm gì với Lục Vân cả, điều này thực khó hiểu vô cùng.

Khẽ nhắc lại tên bóng nhạt đến vài lần, Lục Vân chợt nhớ lại ngày mà chàng gặp ảo ảnh của Vạn Thiên Hoan nơi Quỷ Vực, điều này phải chăng có quan hệ gì bí mật với Thiên Hoan Quỷ Tiêu trước mặt chàng?

Thắc mắc không hiểu nổi, Lục Vân liền cất lời hỏi:

- Cái tên này tuy nghe rất lạ, nhưng có phải ngày hôm đó chính ngươi đã khiến ta trải qua bao nhiêu rắc rối đúng không?

Thiên Hoan Quỷ Tiêu cười vài tiếng rồi nói:

- Thật không hổ danh là Lục Vân, nói một hiểu mười, thực thông minh khác người phàm. Ngày hôm đó quả thực ta đã triển khai rất nhiều Hoan thuật, tạo ra vô khối những ảo ảnh trước mắt ngươi. Nhưng có một điều ta vẫn thắc mắc là tại sao ngươi không hề bị ảnh hưởng chút nào vậy?

Nghe hỏi vậy Lục Vân trầm tĩnh một lúc rồi trả lời thẳng thắn:

- Về chuyện này thực sự ta cũng chưa tìm hiểu kỹ, nhưng ta nghĩ rất có thể nó có liên quan đến chính tà pháp quyết trong cơ thể ta. Bây giờ những gì cần hỏi hầu như đã hỏi hết rồi, chỉ còn duy nhất một việc nữa, ngươi vẫn lưu lại nơi đây không đi, không hiểu là cố làm sao vậy?

Nhìn Lục Vân với ánh mắt hơi nghi hoặc, Thiên Hoan Quỷ Tiêu có vẻ không thích câu hỏi này lắm, nhưng tốt cuộc không hỏi thêm gì mà chỉ trả lời qua quýt vài câu:

- Điều này nói ra có lẽ ngươi cũng khó mà tin được, ta ở đây là vì đang nghĩ xem nên về Quỷ Vực hay lưu lại Nhân Gian thì tốt hơn, không ngờ đang suy tính thì ngươi đột nhiên xuất hiện.

- Thật vậy sao, chỉ đơn giản như vậy thôi ư?

- Đúng vậy, đơn giản chỉ là như vậy thôi, ngươi không tin ta cũng chẳng ép ngươi tin, dù sao đó cũng là câu trả lời thực của ta.

Lục Vân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được, vậy cứ coi như ngươi nói thật đi, vậy ta hỏi ngươi, chuyện xảy ra với Dịch Viện hai ngày trước ngươi có biết không?

Thiên Hoan Quỷ Tiêu trả lời không chút do dự:

- Tuy lúc đó ta có xuất hiện tại đây, việc ngươi nói ta có biết đến, nhưng khi ấy ta không ở tại hiện trường nên không rõ mọi chuyện xảy ra. Sao, ngươi quay về Dịch Viện phải chăng là để tìm hiểu nguyên do nó bị hủy diệt?

Lục vân không trả lời hấn mà chỉ lặng lẽ gật đầu, rồi chàng nhanh chóng lại chìm vào trong suy tư. Lục vân không hề đề phòng đúng lúc ấy đôi mắt Thiên Hoan Quỷ Tiêu chợt lóe lên một tia kì lạ, rồi bóng nhật nhanh chóng nhẹ nhàng luồn ra phía sau Lục Vân. Trong rừng, những tán lá cây khẽ lay động trước gió phát ra những tiếng xào xạc nhẹ. Thiên Hoan Quỷ Tiêu lựa theo chiều gió từng chút từng chút tiến gần đến Lục vân, toàn bộ bóng nhật kết thành hình một đầu Quỷ , trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu lục vân.

Gió đột nhiên yếu dần, cả cánh rừng chìm trong tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức tưởng chừng như có thể nghe rõ tiếng lá cây rụng, tiếng côn trùng kêu.

Thiên Hoan Quỷ Tiêu đã ngự trên đỉnh đầu Lục Vân từ bao giờ rồi, bộ mặt quỷ ánh lên một vẻ gian ác kinh hoàng như sắp sửa nuốt chửng Lục Vân đến nơi, nhưng không hiểu sao hấn đột nhiên dừng hấn lại, kì lạ đến khó hiểu.

Lục vân đang chìm trong im lặng bất chợt lên tiếng:

- Sao ngươi không ra tay? Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một đó, một khi bỏ lỡ thì sẽ vĩnh viễn không có lần thứ hai đâu.

Thiên Hoan Quỷ Tiêu bỗng giật mình, bật ra xa Lục Vân đến ba trượng, hấn nhìn Lục Vân cảnh giác, hoang mang nói:

- Nói thực là chính ta cũng không hiểu nổi tại sao ban nãy ta lại không thể hạ thủ được. Có lẽ vì do ngươi là Lục Vân, nếu như là một kẻ nào khác thì chắc chắn đã bị ta hạ thủ gọn rồi.

Lục Vân khẽ cười nói:

- Do dự là điều kiêng kị lớn, nhưng đáng tiếc đó cũng đồng thời lại chính là bản chất khó đổi của con người, vì vậy có nhiều khi việc sắp thành đến nơi cũng có thể thất bại. Hôm nay chúng ta gặp nhau tại đây, có thể nói là gặp phải kẻ thù của nhau,, nhưng nguyên tắc của Lục Vân ta là chỉ cần không động đến ta thì ta cũng không gây chuyện với ai, vì vậy ngươi hãy mau đi đi. Lần sau gặp lại, là bạn hay là thù là tự do người quyết định.

Thiên Hoan Quỷ Tiêu nhìn Lục Vân với ánh mắt rất phức tạp rồi lên tiếng tán dương:

- Lục Vân quả đúng là Lục Vân, luôn có thể phân biệt được đúng sai phải trái, thực là một bậc anh hùng đầy khí khái. Hi vọng lần sau gặp mặt ngươi vẫn có thể đối xử tốt với ta như vậy.

Nói vừa dứt lời, những bóng Quỷ mờ nhật liền biến thành một đám khói đen bay thẳng xuống hồ hàn.

Lặng nhìn mặt hồ hàn một chút rồi Lục Vân cũng lập tức vút bay lên không trung, Như Ý Tâm Hồn Kiếm nâng cả cơ thể chàng cười mây vượt gió bay nhanh về phía trước, trong nháy mắt đã đến sườn rừng. Cả cơ thể chàng đang bay nhanh bỗng nhiên dừng hấn lại, Lục vân đột ngột đổi sắc mặt, mắt mở nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt như muốn tóe lửa, ngay phía trước có một bóng người đang đứng quay lưng lại phía chàng.

Lục vân vô cùng kinh ngạc và bất ngờ, bản thân chàng có Ý Niệm Thần Ba có sức mạnh thăm dò thiên hạ vô song, có thể nhận biết được bất kì sinh vật lạ nào trong vòng bán kính rộng đến cả trăm trượng dài, nhưng lần này bóng người ngay trước mặt kia từ đâu mà ra, có sao chàng không hề nhận biết được chút nào vậy?

Nhìn bóng người phía trước, Lục Vân cảm thấy có cái gì đó rất quen, phân tích cẩn thận chân khí của hấn, Lục Vân liền nhớ ngay được tên của người này, đúng là có từng quen biết đến chàng thật. Khẽ bất ngờ về sự có mặt của người này, Lục Vân hỏi:

- Là huynh sao, sao huynh lại xuất hiện ở đây vào lúc này vậy, có sao ta không hề cảm nhận thấy sự có mặt của huynh vậy?

Người đó nghe vậy liền quay người lại, mỉm cười nhìn Lục Vân rồi trả lời:

- Rất bất ngờ phải không, thực ra huynh có thể vừa nhìn đã nhận ra được ta ngay, ta thực sự rất kinh ngạc. Còn về chuyện huynh không chú ý được sự có mặt của ta đó là do Đoãn Mục , nó có thể ẩn giấu được khí

của toàn cơ thể ta.

Tiến lên trước bắt tay người đó, Lục Vân hỏi:

- Huynh không lưu lại Thương Sơn nữa, có sao lại đột ngột đến nơi đây vậy?

Hóa ra người này chính là Dương Thiên của Thương sơn Huyết hà, trên lưng hắn có đeo một đoạn gỗ tròn, toàn thân màu xanh ngắt, một đôi mắt thoát ẩn thoát hiện sau những tán lá xanh, không ngừng phát ra những tia sáng xanh đặc biệt.

Dương Thiên thu lại nụ cười trên môi rồi chợt than rằng:

-Ta đến đây cũng chỉ là do vô tình thôi, vốn dĩ ta chỉ đi qua Vân Đoan, nhưng ở đó ta phát hiện ra tung tích của huynh nên đến đây gặp huynh một lúc. Tối hôm qua Thương Sơn bỗng có một vị khách không mời mà đến, tu vi của hắn vô cùng mạnh, có thể coi là một cao thủ hiếm có trong thiên hạ, sau khi ta giao chiến với hắn đã bị dồn đuổi khỏi nơi đây.

Lục Vân tỏ vẻ khá bất ngờ liền hỏi:

- Với tu vi của huynh cùng với Đoản Mục mà cũng không phải là đối thủ của hắn sao, rốt cuộc kẻ đó là ai chứ, lẽ nào lại là Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực?

Dương Thiên khẽ lắc đầu nói:

- Không phải là bất kì cao thủ nào của Quỷ Vực, hắn không xưng tên, nhưng hắn vô cùng tự cao, toàn thân hắn toát lên một loại huyết mang có thể khiến cho người khác run sợ và loại ám lực quang hoa vô cùng kì dị. Tu vi của hắn vô cùng mạnh, chỉ vung tay có thể rung núi chuyển đồi, chỉ khẽ vỗ tay một cái có thể tiêu diệt mọi sinh linh quanh hắn. Ta đoán hắn không phải là một cao thủ bình thường trong nhân gian, mà là một Âm Sát Tà Linh đến từ thời kì viễn cổ nào đó.

Lục Vân vô cùng kinh ngạc hỏi lại:

- Âm Sát Tà Linh? Phải chăng huynh định nói kẻ đó chính là Địa Âm Tà Linh, sức mạnh phi thường, lợi hại hơn cả Thiên Sát mà truyền thuyết vẫn nhắc tới?

Dương Thiên than rằng:

- Ta cũng không dám khẳng định chắc chắn, song điều này có khả năng rất lớn. Lần này ta rời khỏi Thương Sơn, dự định đến Nam Hoang một chuyến xem có thể tìm được vị Đại Vu Sư trong truyền thuyết không. Nghe nói Vu sư này có năng lực vô cùng kì diệu, và có thể trừ tà diệt ma được, có lẽ vị này có thể đối phó được với Địa Âm Tà Linh.

Lục Vân im lặng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Việc này huynh phải tuyệt đối cẩn thận, nghe nói có rất nhiều phạm vi thế lực của Huyền Phong Môn đều ở Nam Hoang, nơi đó có một tộc người chuyên thờ phụng tượng Vu Sư bán nam bán nữ, nếu có gặp phải thì huynh phải chú ý đề phòng cẩn thận, không nên kích động làm liều mà rơi vào sự bao vây của bọn hắn. Sau này có chuyện gì cứ đến nhân gian tìm ta, bất luận là việc gì thì ta cũng dốc hết sức giúp đỡ huynh.

Cảm động vô vai Lục Vân vài cái, Dương Thiên nói:

- Cám ơn huynh rất nhiều, ta nhớ kĩ rồi. À, đúng rồi, sao không thấy Bách Linh đâu vậy, nàng ta đi đâu rồi?

Lục vân cười bình tĩnh nói:

- Bách Linh có việc phải quay về Thiên chi đô rồi. Huynh...

Câu nói chưa dứt thì đột ngột bị dừng lại, Lục Vân đột nhiên hướng nhìn lên không gian , hạ giọng nói:

- Lại có cao thủ đến rồi, khí có vẻ khá quen, có ba người tất cả.

Vừa nói dứt lời thì phía xa xuất hiện ba vệt sáng Thanh, Lam , Tím.

Trên không trung, ba vết sáng bay vòng quanh phía trên một lúc rồi mới mạnh mẽ dừng lại cạnh Lục vân và Dương Thiên. Chỉ thấy ba vết sáng chuyển động không ngừng, một lúc sau mới dần dần mất đi, lộ rõ ra khuôn dung ba người là Vô Nhân Tọa, Kim Luyện và Bắc Phong.

Vừa nhìn thấy ba người đó, Lục vân có đôi chút bất ngờ nhưng chàng lấy lại bình tĩnh ngay sau đó. Còn Dương Thiên đứng bên cạnh vừa nhìn thấy Kim Luyện thì lập tức ánh mắt trở nên lạnh lùng khó hiểu, toàn thân thoát ra một luồng nhuệ khí, đáng kinh ngạc đến mức Kim Luyện bất giác phải lui về sau vài bước.

Nhận thấy biểu hiện khác lạ của hai người đó nhưng Lục Vân tỏ như không để ý mà quay sang Bắc Phong hỏi:

- Tại sao huynh lại đi cùng với hai người họ vậy, lẽ nào huynh và Vô Nhân Tọa đã so tài cao thấp rồi sao?

Bắc Phong nhìn thoáng Dương Thiên một lát rồi nói:

- Vốn ban đầu là có dự định đó, rốt cuộc thì chưa so tài được thì đã gặp phải Địa Âm Tà Linh nên không tiến hành được nữa. Vị này là ai vậy, sao có tu vi mạnh đến vậy?

Vô Nhân Tọa đứng bên cạnh nghe vậy liền cười hi hi, không đợi Lục vân trả lời đã nhanh miệng nói trước:

- Đây chính là truyền nhân nổi danh ngang với chúng ta ở Thương Sơn Huyết Hà, thế nào, tu vi cũng không tồi chứ? Thậm chí vị này có khi còn là kẻ thù của Kim Luyện huynh cũng nên tự nhiên có thái độ nhú mày lạnh mắt, không khí căng thẳng đến vậy.

Khẽ hừm một tiếng, Bắc Phong nhìn hẩn rồi quay sang nhìn Dương Thiên một chút , gật đầu nói:

- Quả thực không tồi chút nào, nghe nói hẩn đã có nghìn năm tuổi rồi, không biết người nghìn tuổi có gì khác với người phàm không đây?

Lục Vân bật cười nói:

- Huynh á, chỉ thích hỏi những câu như vậy thôi. Người khác nhau phải có điểm khác nhau chứ, có kinh nghiệm khác nhau, trải qua những việc khác nhau, đó là những việc riêng của họ, huynh có sao cứ phải truy hỏi đến tận nơi như vậy. Hiện giờ quần hùng tranh bá hỗn loạn, Tam gian Thất giới tập trung hết nơi hồng trần, huynh còn không lo mà nghĩ cách đi, đừng có phân tán tư tưởng vào những việc không đâu nữa. Dương Thiên là bạn của ta, huynh cũng là bạn của ta, lẽ nào ta lại hi vọng chứng kiến cảnh hai người đấu đá tranh giành nhau chứ?

Bắc Phong cũng cười theo nói:

- Đã cùng là bạn của người thì có thời gian vẫn cứ nên thử tranh tài một chút chứ, đó cũng là việc bình thường mà. Yên tâm, tranh tài như thế nào ta tự biết giới hạn, quyết không để người phải khó xử đâu. Đúng rồi, gần đây rất ít nghe thấy tin tức của người, rốt cuộc người đã đến nơi nào mà đột nhiên mất tích vậy?

Lục Vân cười đau khổ nói:

- Không có gì quan trọng, chỉ là ta vô ý đến một nơi và làm lỡ mất một khoảng thời gian nên làm lỡ mất một số việc mà thôi.

Bên cạnh, Dương Thiên lạnh lùng nhìn Kim Luyện, từng bước từng bước ép sát lên trước. Cảm nhận được sự phẫn nộ trong mắt Dương Thiên, Kim Luyện chợt lạnh sắc mặt, lập tức lùi từ trong người ra một bình tím, gườm gườm nhìn Dương Thiên.

Dừng bước tiến, Dương Thiên nhìn bình tím trên tay Kim Luyện, hét lên lạnh lùng:

- Tử Ngọc Thiên Bảo của Luyện Hồn Đồng Thiên, xem ra thân phận của người quả thực không tầm thường chút nào.

450. Chương 450 – Phản Hồi Hoa Sơn

- Quá khen rồi, ta chỉ là một trong bốn đặc sứ của Luyện Hồn Động Thiên mà thôi, so với một người thừa kế Thần Ma Động Thiên và cả một vùng non nước xanh biếc, ta còn kém xa.

Thái độ lạnh nhạt, từng câu từng câu sắc nhọn của Kim Luyện đều nhằm vào đối phương.

Dương Thiên nói :

- Hôm đó suýt nữa các hạ đã lấy mạng ta, hôm nay đã gặp lại nhau, ta muốn thỉnh giáo các hạ lần nữa, xem xem trong hai chúng ta ai phải ở lại đây.

Lời nói chưa dứt, những tia sáng màu máu trong hai mắt Dương Thiên sáng lên, phát ra hai luồng sáng có thể xuyên thủng đá, nóng chảy vàng, chiếu thẳng ngực Kim Luyện. Tiếp đó, hai tay Dương Thiên dang ra, chân nguyên mạnh mẽ dưới sự khống chế của chàng hình thành hai cánh bằng ánh sáng màu máu, hai cánh tay ánh sáng này hình cánh quạt, mở rộng bao vây hai phía trái, phải của Kim Luyện.

Nét mặt trầm lặng, trong nháy mắt Kim Luyện di chuyển với tốc độ lớn trong vòng bán kính ba thước, hàng ngàn hàng vạn ảnh liên tiếp xuất hiện, khó mà phân biệt được đâu mới đúng là bản. Trong lúc di chuyển, Tử Ngọc Thiên Bảo trong tay xoay chuyển rất nhanh, nuốt chửng sức mạnh huỷ diệt đáng sợ xung quanh. Đồng thời ánh sáng màu nâu u ám quanh Kim Luyện nhấp nhô lượn sóng, giống như từng đợt từng đợt sóng biển, và có tính qui luật.

Dương Thiên gầm lên một tiếng, hai tay đan chéo như bông hoa lan đang nở, mười ngón tay phóng ra những ánh sáng kì lạ, thành một vòng ánh sáng, khiến Kim Luyện phải dùng hết sức để chống đỡ. Sau đó, mũi chân Kim Luyện vừa nhún xuống, cơ thể đã xoay tròn như gió, rồi xung quanh Kim Luyện xuất hiện một cột bão táp cuộn trào, nó phát ra thứ ánh sáng màu máu đáng sợ. Nguy hiểm đang đến gần, Kim Luyện điên cuồng gầm lên một tiếng, quang hoa màu máu u ám toàn thân bùng phát lên gấp bội, dị thuật luyện hồn cùng với hai tay khẩu quyết thi pháp, trong nháy mắt quang hoa hội tụ thành một quả cầu ánh sáng màu nâu u ám, trên bề mặt nó là hàng ngàn hàng vạn đầu Quỷ, máu me đầy miệng, chúng đang nhe nanh, gầm rú điên cuồng, đang ra sức mở to miệng nuốt gọn gió bão màu máu ở xung quanh.

Cột gió đỏ màu máu che giấu tất cả diễn biến của trận chiến, ba người còn lại đứng ngoài chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn truyền ra ngoài, tiếp đó là một tia sáng chói mắt, rồi một trận cuồng phong đáng sợ xuất hiện, trận cuồng phong đi đến đâu bụi bay mù trời, cỏ cây khô héo. Sau vụ nổ, một vòng sáng màu nâu u ám lan toả và tiếng thét vang động trời đất. Sau đó, một bóng người bay thẳng về phía chân trời, như muốn tìm lại quãng sáng vừa chạy trốn đó, đáng tiếc là đã muộn một bước.

Thấy tình hình như vậy, Vô Nhân Toạ mỉm cười, phi người bay lên không trung.

- Không làm phiền hai vị nói chuyện nữa, ta cần phải đi xem người bạn cũ bị thương đó, không biết chừng ta có thể giúp huynh ấy một tay, phải giữ sức lực mới được. Khà... Khà....

Vừa dứt lời, Vô Nhân Toạ cũng biến mất nơi xa.

Hiếu ý Vô Nhân Toạ, Lục Vân nhìn Bắc Phong và Dương Thiên một lượt, mỉm cười nói:

- Được rồi, sức đã bỏ, người cũng đã đi rồi, chúng ta hãy tìm một nơi nào đó nói chuyện.

Nói xong, nhẹ nhàng bay lên, thẳng hướng nơi xa.

Đứng trên đỉnh núi, Lục Vân, Bắc Phong, Dương Thiên phóng tầm mắt ra xa, tất cả đều trầm ngâm suy nghĩ.

Gió thoang thoang thổi, Bắc Phong phá tan bầu không khí im lặng:

- Lục Vân, bây giờ Dịch Viện đã bị tàn phá, huynh có dự định gì không?

Mỉm cười Lục Vân nhìn lên trời, nói nhỏ:

- Việc này thật ra ngay từ đầu đã có điềm báo, chỉ là sau khi xảy ra, trong lòng mới cảm thấy nặng nề. Về chuyện của Dịch Viện, ta luôn cảm thấy áy náy, cho nên đệ nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của chàng, Bắc Phong than rằng:

- Người đứng là kẻ hoài cổ. Nghe nói trong trận chiến ở Dịch Viện năm xưa người đã bị đuổi khỏi Dịch Viện, nghĩ lại đó cũng là nỗi khổ tâm của Huyền Ngọc Chân Nhân.

Nhớ lại chuyện xưa, thần sắc Lục Vân có phần thay đổi:

- Đúng vậy, sự phụ hờn đó làm như vậy cũng là để ta được tự do, có thể không chịu sự gò bó của Dịch Viện. Đây cũng có thể xem là sự cố gắng lớn nhất của sự phụ. Dịch Viện đã từng nhờ có ta mà đứng ở vị trí cao nhất của Tu Chân Lục Viện, những cũng chính ta đã làm cho nó xuống dốc, cuộc đời này ta chỉ thấy hối hận và có lỗi với Dịch Viện.

Vỗ vai chàng, Dương Thiên khuyên:

- Được rồi, chuyện cũ nên quên đi. Chỉ cần huynh có thể tìm ra nguyên nhân dẫn đến Dịch Viện bị hủy diệt, báo thù cho những người đã chết, đây cũng xem như là sự bù đắp. Sắp đến giờ Ngọ, ta cũng phải đi rồi, sau này rảnh rồi chúng ta lại gặp nhau, nhớ bảo trọng.

Nhìn chàng, Lục Vân mỉm cười:

- Được, chúc huynh thuận buồm xuôi gió.

Bên cạnh, Bắc Phong nói to:

- Không vội, ta dù sao cũng không có việc gì, cùng đi với huynh tìm tên Vu sư đó, xem xem hắn rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Dương Thiên chờ người ra, nhìn chàng với ánh mắt cổ quái, không hề nói năng gì, Lục Vân thì cười nói:

- Như vậy cũng tốt, hai người cùng đi sẽ an toàn hơn, thì cũng xem như đã thật sự đối đầu với Huyền Phong Môn, cũng có thể càng dễ dàng gây náo loạn ở nơi đó. Chỉ là có một điểm, Bắc Phong huynh nhất định đừng truy đến tận cùng, Dương Thiên lần này huynh đi trước là để làm việc, chứ không phải đi chơi.

Bắc Phong cười nói:

- Người yên tâm, nên làm thế nào ta tự biết chứ, người hãy chú ý bảo trọng. Đi thôi, đi thôi.

Nói xong kéo Dương Thiên bay đi mất.

Nhìn theo hai người, Lục Vân cúi đầu cười nói:

- Không ngờ Bắc Phong cũng có điểm mà người khác không biết, ta vẫn cho rằng huynh ấy tính cách lạnh lùng, yêu võ nghệ đến si mê, thì ra huynh ấy cũng có những điểm đáng yêu.

Trên vai, Từ Linh Thần Thú đáp:

- Điều này thì có gì ngạc nhiên đâu, tính cách của ngài không phải cũng thay đổi thường xuyên đó sao, gặp kẻ địch thì lạnh lùng như băng, gặp bằng hữu thì ôn hoà nhã nhặn, gặp người yêu thì dịu dàng như nước, gặp kẻ phạm tội mỉm cười bí hiểm giấu đi tâm tư thái độ.

Khẽ cho nó một chưởng, Lục Vân cười mắng:

- Người đứng là đã quá hiểu ta rồi, cái gì cũng có thể nhìn thấu.

Từ Linh Thần Thú kêu lên một tiếng, mặt mày dữ tợn đáp:

- Đương nhiên, người cũng không thử nghĩ xem ta là người như thế nào. Đánh nữa, đánh nữa, ta sẽ cắn người, không tin người thử xem.

Lục Vân nhìn bộ dạng của hắn như vậy, chờ người rồi lập tức cười lớn, hai tay nâng hắn lên nói:

- Vốn người cũng có tính cách như vậy. Được rồi, không đánh người nữa, chúng ta đi thôi.

- Hừm, dám đánh ta, người chết không yên đâu.

Cái đầu dương dương tự đắc, Từ Linh Thần Thú giãy ra khỏi hai tay chàng, làm bộ dạng cao ngạo, khiến cho Lục Vân dở khóc dở cười.

Rời khỏi Tây Thục, Lục Vân đem theo Từ Linh Thân Thú bay xuyên qua biển trời mây trắng, vừa có cảm giác kì diệu mà tốc độ đem lại, vừa thoải mái ngắm những đám mây nhanh chóng ở lại phía sau.

Trên vai, Từ Linh Thân Thú hỏi:

- Bây giờ đi đâu vậy, tìm người báo thù hay không?

Lục Vân cười một cách cổ quái, thần sắc kì dị đáp:

- Trước tiên đi tìm manh mối, đợi sau khi đã làm rõ sự việc, bất kể là ai ta cũng không tha.

- Manh mối ?

Nhìn nụ cười tà dị của Lục Vân, Từ Linh Thân Thú đột nhiên phát hiện thật ra mình vẫn chưa nhìn thấu chàng, chỉ ít lúc này đây chàng đang nghĩ gì, bản thân không hề biết.

Lục Vân nhìn lại nó, cười một cách thần bí, nói:

- Đúng, chính là manh mối. Người không phải rất lợi hại, hai mắt rất sắc sảo, cái gì cũng có thể nhìn thấu được đó sao? Bây giờ người đừng hỏi nhiều nữa, hãy từ từ quan sát nhé.

Trong lúc cười, Lục Vân đột nhiên tăng tốc, gầm lên một tiếng rồi biến mất trong biển mây, chỉ để lại một vệt mây màu trắng.

* * *

* *

*

Trên đường trở về Hoa Sơn, nổi tức giận của Kiếm Vô Trần cứ thế dâng trào mà không có cách nào trút giận, cả người suýt nữa đã phát điên. Về đến Liên Minh Chính Đạo, Kiếm Vô Trần sắc mặt lạnh tanh, trên đường rất nhiều người chào hỏi hân hoan nhưng hân hoan đều không chú ý, cứ thế xông thẳng vào đại điện. Đằng sau, rất nhiều đệ tử của Liên minh thấy bộ dạng nổi sung của hắn, không ngớt lời bàn tán xì xào, đoán xem hắn đã gặp phiền phức gì.

Trong đại điện, Diệp Tâm Nghi lúc này đang ngồi tiếp chuyện vài nhân vật chủ chốt của Liên minh, vừa nhìn thấy Kiếm Vô Trần đột nhiên tức giận trở về, trong lòng ngạc nhiên, vội vàng mềm mỏng hỏi:

- Sao vậy? Huynh bị người ta chọc tức đến vậy à?

Kiếm Vô Trần gầm lên một tiếng, không thèm nhìn mấy vị cao thủ ở đó, sải bước đến ngồi ở vị trí của mình, tay đập ghế nói lớn:

- Thật là ức hiếp người quá lắm, tên Bạch Vân Thiên đáng ghét, ta sẽ không để yên đâu.

Nghe vậy, cả tám người ngồi trong đại điện gồm Phong Lô Chân Quân, Thái Phượng Tiên Tử, Cô Diệt Thiên Chư, Kim Cương Thành Phật, Thiên Túc Đạo Trưởng, Chiến Tâm Tôn Giả, Kim Địch Phù Dung Quách Xảo Lệ, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa đều ngạc nhiên, hắn tại sao đột nhiên lại nhắc đến Ma Thần Tông Chủ Bạch Vân Thiên? Không hiểu nổi, nghi ngờ bắt đầu xuất hiện trên nét mặt tám người.

Phong Lô Chân Quân hỏi:

- Vô Trần, chuyện này là thế nào, con hà cớ gì mà tức giận như vậy?

Nhìn Lô Phong Chân Quân, Kiếm Vô Trần hơi do dự, nhưng ngay lập tức kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra. Nghe xong những lời thuật của hắn, sắc mặt của mọi người nghiêm túc hẳn, rõ ràng là họ rất quan tâm tới những việc mà hắn gặp phải.

Diệp Tâm Nghi nói:

- Mọi người có kiến giải gì không?

Cô Diệt Thiên Chủ nói:

- Lần này, người mà Kiếm minh chủ gặp ngoài một người không biết rõ lai lịch, những người còn lại không có một ai không phải là những nhân vật nổi tiếng đứng đầu trong thiên hạ ngày nay. Lấy ví dụ như Hồng Vân Lão Tổ, hẳn quả là một nhân vật khó đối phó nổi danh trong giới Tu Chân, ai gặp hẳn đều cảm thấy đau đầu, mà Mạc Bắc Thiên Tinh Khách đó ít vào trung thổ, nhưng cũng đã nổi tiếng khắp ngoài biên ải vì hắn là kẻ máu lạnh vô tình, thủ đoạn hiểm độc.

Đối diện, Thiên Túc Đạo Trưởng nói:

- Chủ yếu là lần này bọn họ xuất hiện gần Hoa Sơn, rốt cuộc vì cái gì mà đến? Hai đại cao thủ trong Tu Chân ngũ phái Ma Thần Tông Chủ và Thiên Ma Giáo Chủ, bọn họ đột nhiên xuất hiện gần Hoa Sơn, sẽ có hành động gì, điều này mới là điều đáng để chúng ta quan tâm. Hiện nay, toàn bộ quân của chúng ta tuy đều tập trung tại Hoa Sơn, thực lực đủ mạnh, nhưng nếu không gây sự với bọn họ, thì vẫn là tốt nhất.

Chiến Tâm Tôn Giả tán đồng nói:

- Hiện nay, Liên Minh đã trải qua không ít sự việc, có thể tu thân dưỡng khí trong thời gian ngắn cũng là việc tốt. Theo ta thấy, chúng ta hôm nay tuy không nên ra tay mạnh động, nhưng đối với một số chuyện của Nhân gian vẫn nên được tìm hiểu và phân tích kỹ lưỡng, đồng thời tranh thủ thời gian này, một mặt gia tăng thực lực tổng hợp của Liên Minh, một mặt vạch ra kế hoạch hành động từ nay về sau. Với tình hình trước mắt, lòng người của Lục Viện đang phân tán, làm thế nào để tập hợp lại sức mạnh này, là nhiệm vụ cấp bách của chúng ta.

451. Chương 451 – Ngạo Tuyết Hạ Sơn

- Chiến Tâm Tôn Giả cứ nói ra ý của ngài đi, hôm nay ở đây không hề có môn hạ của Lục Viện, chúng ta có thể thương lượng sơ qua một chút, sau đó mới thăm dò phản ứng của bọn họ sau...

Chiến Tâm Tôn Giả trầm tư một lát, ánh mắt có chút cổ quái nói:

- Ý của ta thực ra cũng chẳng có gì, nếu như bây giờ Lục Viện đều đã bị hủy thì bọn họ bất luận là ai, nếu muốn báo thù cũng là vô cùng khó khăn. Nếu đã như vậy, tại sao chúng ta không liên kết họ lại, tổ chức thành một đoàn thể tập trung những người tinh anh nhất, chuyên môn theo đuổi sự nghiệp phục thù cho Lục Viện, từ đó nâng cao tính tích cực của họ và cũng có thể phối hợp với Liên Minh Chính Đạo để tiêu trừ tà ác.

Nét mặt Diệp Tâm Nghi hơi biến đổi một chút rồi hỏi:

- Ý của Chiến Tâm Tôn Giả là chúng ta sẽ lấy danh nghĩa báo thù để hội tụ những sức mạnh đang phân

Huyền Âm Chân Nhân gật đầu nói:

- Ta cũng đang có dự định đó, song trong hai người bọn họ chỉ có Viễn Dương là thích hợp ra đi, Hoàng Phi không thể rời khỏi đây được.

Nghe vậy Viễn Dương kiên định nói:

- Huyền Âm sư thúc không cần suy nghĩ cho đệ tử, bất luận như thế nào con cũng không rời khỏi mọi người đâu.

Càn Nguyên Chân Nhân nhìn Viễn Dương một cái thét lên:

- Không phải nhiều lời, nên làm thế nào vì sự tự có tính toán. Sư đệ, đệ thử nói xem vì sao Hoàng Phi không thể rời khỏi đây?

Huyền Âm Chân Nhân nhìn Hoàng Phi một cái thấy nét mặt chờ đợi của chàng đang hướng về phía mình, bất giác lắc đầu thở dài, buồn bã nói:

- Từ xưa đến nay, chỉ một chữ “tình” mà khiến cho biết bao người không có cách nào thoát ra được, cả đời này của Hoàng Phi đã bị giữ trong một chữ tình đó rồi. Hơn nữa, tình này giữ trên chính đỉnh Hoa Sơn này đây.

Quay người, Huyền Âm Chân Nhân cũng không giải thích gì thêm, lặng lẽ rời đi. Nhìn theo bóng hình của Huyền Âm Chân Nhân, lúc này mấy người trong phòng đột nhiên phát hiện, thì ra lúc này ông đã biến thành già nua.

* * *

* *

*

Đứng dưới mái hiên, Trương Ngạo Tuyết lặng lẽ nhìn về dãy núi phía xa, gương mặt xinh đẹp vẫn vương vất một nỗi buồn man mác.

Cách đó một đoạn, Lâm Vân Phong chăm chú nhìn bóng hình này, khẽ nói:

- Sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Quay đầu lại, Trương Ngạo Tuyết nhìn chàng một cái rồi lập tức dời ánh mắt đi, không nói lời nào bay ra ngoài. Lâm Vân Phong nhún vai, thần sắc ẩn chứa vài phần buồn bã.

Xuống khỏi Hoa Sơn, Lâm Vân Phong đang muốn hỏi Trương Ngạo Tuyết xem nên đi đâu trước, lúc này trên không trung bỗng xuất hiện ba bóng người đang gào thét bay qua, trong nháy mắt đã bay ra tít tắp.

Nhìn bóng hình vừa bay về phía xa đó, Lâm Vân Phong hết sức kinh ngạc nói:

- Là Kiếm Vô Trần, Đan Thanh Kiếm Hiệp và Tân Dương Tử. ba người bọn họ cùng nhau rời khỏi Hoa Sơn, là để đi đâu nhỉ ?

Không trả lời, Trương Ngạo Tuyết chỉ thờ ơ nhìn một lát, thần sắc tỏ ra rất lãnh đạm.

Thấy Trương Ngạo Tuyết không nói gì, Lâm Vân Phong làm ra vẻ cười đùa nói:

- Kệ bọn họ đi, dù sao cũng chẳng quan hệ gì đến chúng ta, chúng ta bây giờ phải chăm lo cho bản thân mình trước đã. Sư tỷ, rời khỏi Hoa Sơn rồi bước đầu tiên chúng ta phải làm gì? Thăm dò động tĩnh của Âm Thi Quỷ Vương trước hay truy xét tung tích của Hắc Âm Tôn Chủ trước đây?

Trương Ngạo Tuyết trầm lặng một lát rồi lạnh lùng nói:

- Hãy về Tây Thục trước, tìm xem Dịch Viện bị chuyển đến nơi nào. Sau đó tìm Hắc Âm Tôn Chủ hỏi về thân phận người phụ nữ thân bí kia, xem cô ta rốt cuộc là ai, vì sao lại mưu hại Dịch Viện của chúng ta.

Bay thẳng một đường, hai người hướng về phía Tây Thục, không lâu sau đã cách Hoa Sơn hàng trăm dặm. Nhìn sắc trời một cái, Lâm Vân Phong nói:

- Sư tử, lúc này trời đã gần trưa rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn uống chút gì rồi hãy đi. Phía trước mặt có một cái hồ, phong cảnh ở đó cũng rất đẹp, chi bằng chúng ta xuống đó xem xem.

Trương Ngạo Tuyết nhìn dưới chân một cái, khê gập đầu rồi theo Lâm Vân Phong đáp xuống bên hồ.

452. Chương 452 – Ý Ngoại Phát Hiện

- Sư tử, nước ở đây thực là tuyệt đó, cảm giác cực kỳ thoải mái, tỷ cũng lại đây để mà thưởng thức đi.

Trương Ngạo Tuyết chân chờ một chút, cuối cùng cũng ngồi xuống bên hồ nước, nhẹ nhàng ngâm tay xuống nước, cảm giác đầu tiên là rất mát mẻ, mát rượi như băng vậy. Cảm giác thứ hai rất thoải mái, toàn thân như một mùi thơm ngát bao phủ. Cảm giác thứ ba thực sự kinh ngạc, tựa hồ như có vật nào đó đang hấp thụ linh khí đang ẩn tàng ở đó.

Đột nhiên bình tĩnh, Trương Ngạo Tuyết bỗng đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng xuống mặt nước, toàn thân xích diễm toả ra giống như một Phượng Hoàng Lửa.

Bên cạnh, Lâm Vân Phong đang rửa táo, bỗng cả kinh khi thấy nàng như vậy, người còn chưa kịp đứng vững, đã rơi tòm xuống hồ khiến, vô số bọt nước toát lên khỏi mặt nước.

Nhô lên khỏi mặt nước, Lâm Vân Phong trông rất khó coi hỏi:

- Sư tử, tỷ sao thế, có chuyện gì xảy ra thế, muốn phát hỏa thì cũng nói một tiếng, hại đệ vô duyên vô cớ lăn tòm xuống hồ lạnh như băng này.

Đang khi nói chuyện, hai tay vỗ vỗ trên mặt nước, thân thể mượn lực vọt lên không, liên tiếp mấy lần mới hạ xuống.

Không để ý đến Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết khí thế toàn thân toát ra ngoài, cả mặt hồ cuồn cuộn nổi lên, tiếng khí lưu dẫn mặt nước khiến bọt nước bắn tung toé. Thân ảnh loáng cái, Trương Ngạo Tuyết đăng thân giữa không trung, ngọn lửa dưới chân nhanh chóng bốc tràn lên, chỉ trong phút chốc mặt hồ xanh biếc đã có một tầng nộ diễm cuộn cuộn.

Bên bờ bên kia, Lâm Vân Phong hú lên quái dị, nhanh chóng ngự kiếm lăng không, bay tránh ra ngoài xa trăm trượng, ánh mắt khó hiểu nhìn phía bờ bên này.

Trong sơn lâm yên tĩnh, trên hồ xanh biếc hoả quang ngập trời. Trên không trung, Trương Ngạo Tuyết toàn thân liệt hoả từng bùng, ngọn lửa hoà quấn vào nhau như rồng bay phượng múa, phân tán tứ phương hình thành một đoá Liệt Hoả Hồng Liên khổng lồ.

Mặt nước, hơi nước cuộn cuộn bốc lên, hình thành một mảng sương mù trắng, mơ hồ như có quái thú ở trong đó đang quay cuồng rồng lên giận giữ, chỉ là âm thanh do những tiếng sét liệt hoả đánh xuống, xem ra thập phần mơ hồ huyền ảo.

Trong lúc nước lửa đan xen vào nhau, đầy trời liệt hoả cường thịnh đến mức cực hạn, mức nước trong hồ dần dần giảm xuống, vụ khí cuộn cuộn bị lửa cháy ép tới tích tụ lại thành một dải.

Lúc này giữa hồ kỳ quan chợt lộ, lập tức tích tụ thành một đoạn vụ khí bắt đầu biến hoá rất kỳ ảo, rất nhanh hình thành một bóng người màu trắng, múa may quay cuồng ở vị trí cách mặt nước khoảng ba thước, trong điệu cực kỳ cổ quái.

Khi bóng người này xuất hiện, lập tức nước hồ giảm xuống rất nhanh lập tức dừng lại như cũ, toàn bộ nước trong hồ bắt đầu hội tụ lại ở giữa, sau đó từ từ hình thành một cột nước nâng bóng người màu trắng chậm rãi bay lên.

Phía trên hồ nước, Trương Ngạo Tuyết nhận thấy sự thay đổi của tình huống trước mắt, trong miệng không khỏi kinh hãi hô lên một tiếng, hay tay lần lượt thay đổi thành ấn, chuẩn bị vận toàn thân chân nguyên, Tử Ảnh Thần Kiếm kêu nhỏ một tiếng xuất ra khỏi vỏ xoay tròn trên đỉnh đầu, nhất thời tử quang giữa không trung bao trùm, một cỗ kiếm quang lăng thiên phân xạ khắp nơi, ở bên ngoài lửa bùng kể thêm một tầng tử quang nữa.

Không chế thần kiếm tại đỉnh đầu quay trong một vòng, Trương Ngạo Tuyết lập tức phát động công kích, chỉ thấy trên không một đạo thông thiên tử mang đánh xuống, giống như thiên hàng tử lôi, nương theo có tiếng sét đi đùng, chém thẳng tới bóng người màu trắng.

Bốn phía cuồng phong bắt đầu hội tụ, lửa bùng lên đỏ rực dưới Tử Sắc Kiếm Mang, trở lên hoa lệ mà rực rỡ.

Trên mặt hồ, bóng trắng nọ tự hồ cũng đã nhận thấy nguy cơ liền nhảy lên cực kỳ nhanh.

Kể từ đó cả hồ nước bắt đầu chấn động kịch liệt, vô số những bọt nước như châu lạc ngọc bàn, phát ra từng đợt xanh biếc, những cũng lại phát âm thanh rất cổ quái.

Cùng với những âm thanh càng dày đặc này, cột nước trong hồ bắt đầu dâng cao lên, bốn phía có vài đạo sương trắng như rồng cuộn xoay tròn ở quanh đó, một mặt thu nạp thủy châu xung quanh, một mặt biến hoá thành hình, chớp mắt biến thành một đoá kỳ hoa hiên ra trên mặt hồ.

Kỳ hoa hoàn thành, mỗi một cánh hoa bên trên đều toát ra cột sáng màu lam nhạt, nhất thời chín đại cột sáng hội tụ tại một điểm, hình thành một vòng tròn màu lam kỳ diệu, phía trên, bóng người màu trắng lại xuất hiện.

Khi tử sắc quang hoa phá vân liệt thiên tới gần, một tím một lam hai đạo quang hoa tranh kháng lẫn nhau, quang mang bắn ra tứ phía, tia chớp tiếng sấm, chỉ nhìn từ xa thôi, Lâm Vân Phong sắc mặt cũng thật kinh hãi

quang hoa bắn ra tán loạn như kiếm, khiến cho bầu trời trên hồ trông như một đoá kỳ hoa tuyệt đẹp, đột nhiên một tiếng nổ truyền đến, quang mang đầy trời vụt tắt lụi, tiếng nổ mạnh sinh luồng khí lưu huy diệt, chỉ trong chớp mắt, trong vòng ba dặm quanh Trương Ngạo Tuyết tất cả cỏ cây hoa lá đều biến thành cát bụi.

Trong tiếng nổ đó, Lâm Vân Phong bị đánh bay ra thật xa, Trương Ngạo Tuyết bật lên trên trăm trượng, tránh được lực tấn công chính. Phía dưới, nước trong hồ chấn động, vô số ngư nhân bay múa đầy trời đem theo huyết sắc chói lọi, gần ba phần nước trong hồ đã che giấu chân tướng cuối cùng đó.

Nhìn kỹ mặt hồ, Trương Ngạo Tuyết phát hiện lúc này cột nước nọ tính cả bóng người màu trắng cũng đã biến mất, có thể thấy nước trong hồ lại giống như một tấm bình phong kỳ lạ, đang lẳng lặng chắn ở giữa hồ nước. Cái vòng tròn đó cao khoảng vài trượng trong như một là Bạch Ngọc Cổ Thụ cách mặt nước chừng nửa thước, phân tán rất nhiều nhưng có rất nhiều điểm nhỏ vút lên, hủ hủ như sanh, thiên hình vạn trạng. Trên thân trong suốt ẩn hiện bạch quang.

Kinh ngạc nhìn Ngọc Thụ này, Trương Ngạo Tuyết trầm mặc không nói, trong ánh mắt lộ ra vài phần nghi hoặc. Lâm Vân Phong bay mình đến gần đó để xem Ngọc Thụ, nhất thời kêu lên kỳ quái:

- Vật này cũng có ý khoa trước ghê ta, đệ đến bây giờ còn chưa từng nghe nói trên đời có Ngọc Thụ lớn như vậy, thật muốn lấy đi bán lấy tiền cảm đoan là giá trị liên thành đó, mười bối tử cũng chưa chắc được.

- Không nên hồ đồ thế, Ngọc Thụ này có phần cổ quái, hơn nữa cái cổ quái chính là Ngọc Thụ này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ thần bí.

Nhìn kỹ Ngọc Thụ hiếm có này, ánh mắt Trương Ngạo Tuyết tìm kiếm xung quanh, rất nhanh phát hiện ra một nơi rất kỳ quái.

Nguyên là trên thân Ngọc Thụ lộ ra một chỗ trong suốt nhỏ chừng ba tấc. Chỗ này cùng với các nơi khác có phần không giống nhau, nơi khác đều là bán trong suốt, hơn nữa chỉ trong suốt tại mặt ngoài, còn nơi này thì hoàn toàn trong suốt, nhưng ở đó lại ẩn ẩn một đoá kỳ hoa, chính là vết khắc nhàn nhạt trên thân Ngọc Thụ nọ. Cái này khiến kẻ khác cảm thấy thật kỳ quái, chẳng lẽ nơi ẩn ẩn chứa điều gì bí mật?

Suy tư xem xét nguyên do trong đó, Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói:

- Vân Phong, đệ đi xem thêm nhé, ta cần phải thử lại một lần nữa, vừa rồi nó cùng ta đối kháng, để xem rốt cuộc là có phải là do sức mạnh phát ra từ Ngọc Thụ này hay không?

Tâm niệm vừa dứt, Tử Ảnh Thần Kiếm bay thẳng tới ở trước người nàng.

Tay phải phát kiếm quyết, Trương Ngạo Tuyết khẽ hô một tiếng nhất thời Thần Kiếm bắn ra Tử Quang, kiếm quang chói mắt biến ảo như rồng, quay mũi về phía Ngọc Thụ chém thẳng xuống.

Mắt trông như Tử Sắc Quang Long sắp nuốt chửng Ngọc Thụ kia, Lâm Vân Phong ở ngoài mười trượng đau lòng hô lên:

- Cẩn thận một chút, vật này đúng là đồ tốt mà hiếm lắm đấy, cứ như thế sẽ bị huỷ một cách quá đáng tiếc, sư tỷ người....

Lời còn chưa nói xong, thì giữa hồ một cột sáng tam sắc dâng lên tận trời, một phát đánh tan một kích này của Trương Ngạo Tuyết.

Cười lạnh một tiếng, Trương Ngạo Tuyết quát:

- Ta xem ngươi che giấu được bao nhiêu lâu, ta không cũng không tin ngươi lại không ra đây.

Tay trái vẫy thần kiếm trở về, tay phải đánh ra một lực mạnh, tức thì Liệt Hoả Hồng Liên trong lòng bàn tay phát ra một đạo hồng quang mạnh liệt đánh tới, lấp tức bao phủ cả Ngọc Thụ.

Bọt nước trên mặt hồ quay cuồng, nhiệt độ tăng cao làm nước trong hồ nháy mắt sôi trào, bốc hơi thành khí trong nháy mắt giảm xuống không ít.

- Thế bây giờ phải làm gì? Đệ đã thử dùng Âm Dương Pháp Quyết nhưng không hề có tác dụng gì đối với khối ngọc thạch này. Phần còn lại chỉ có thể trông mong vào tài nghệ của sư tỷ thôi đấy. Trước mắt, sự tu luyện của tỷ đã có những bước tiến lớn, đã vượt qua cảnh giới Quy Tiên, so với những sự việc đã xảy ra trong dĩ vãng thì sự việc này càng cần đến năng lực cao siêu của tỷ đấy.

Trương Ngạo Tuyết suy nghĩ một hồi, rồi nói một cách khẳng định:

- Vậy ta cũng thử tận lực một lần xem sao, nếu như không được thì đó chính là ý trời .

Nói xong rồi nàng đi về phía cây Ngọc Thụ. Tay phải Trương Ngạo Tuyết hươu vào cây Ngọc Thụ, hai mắt hơi khép, toàn thân bay lên, tạo tư thế ngồi thiền trong không trung.

Lâm Vân Phong nhìn nàng một lúc rồi cũng phi thân bay lên không trung chú ý quan sát sự tĩnh lặng của 4 bề xung quanh, đề phòng điều bất trắc có thể xảy ra.

Hoàn toàn yên lặng, tư thế của Trương Ngạo Tuyết không hề gây ra một tiếng động nhỏ, tần suất chân khí trong người nàng không ngừng được rút ngắn, cố tìm kiếm những bước sóng dễ có khả năng tiếp cận nhất. Lúc đầu Trương Ngạo Tuyết không ngừng đẩy tần suất lên cao, cho rằng như vậy thì có thể sẽ dễ tìm thấy điểm đột phá. Nhưng khi tần suất lên cao đến giới hạn cuối cùng mà vẫn không tiến thêm được bước nào, nàng bắt đầu trầm tư suy nghĩ lại từ đầu sự việc mong tìm ra giải pháp.

Nghe nói phần không có sinh mệnh của ngọc thạch là phần dị biến thì không thể có tần suất cao được. Cứ theo suy đoán như vậy thì cách giải thích duy nhất về nó là tần số cần dùng phải yếu đến cực điểm và phải thật từ tốn, chậm rãi.

Nghĩ vậy, Trương Ngạo Tuyết lập tức hạ thấp tần suất chân khí, làm cho chân khí đang vận động ở tốc độ cao dần dần chậm rãi trở lại. Cuối cùng, tần suất chân khí đã xuống đến mức cần thiết, nhưng lạ thay, sự việc vẫn như cũ, vẫn không thể thăm dò được quy luật vận động của ngọc thạch. Lại một lần nữa, nàng giảm tần xuất chân khí xuống thấp mười lần và lần này Trương Ngạo Tuyết đã đạt đến giới hạn cuối cùng. Chính trong lúc này bỗng có một tín hiệu đặc biệt truyền vào linh thức nàng.

Đã nắm được quy luật tần số chuyển động của ngọc thạch, Trương Ngạo Tuyết một mặt dùng toàn lực duy trì tốc độ vận hành của chân khí trong cơ thể, mặt khác phát ra một luồng ý thức xâm nhập vào cơ thể ngọc thạch.

Vừa nhìn đã thấy yêu thích, Trương Ngạo Tuyết thấy bản thân mình thật khác thường. Quả thật nàng không thể ngờ được rằng hoá ra bên trong khối ngọc thạch này còn có cả một vùng trời rộng lớn, một màn tuyết dày mịn màng bao phủ giống như thế giới của băng giá. Những luồng Tiên khí lúc ẩn lúc hiện, như thể có cả dáng chiều ngũ sắc đang mở ra trước mắt. Cùng với những cảnh vật ấy là cảm giác thanh bình tinh khiết của tâm hồn làm người ta có cảm giác như đang đứng giữa nơi bình yên tiên cảnh.

454. Chương 454 – Chuyển Đi Kỳ Diệu

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, trong lúc đang bị mê hoặc, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. Tầm thần hư ảo đột nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ gay. Lập tức không gian xung quanh được bao bọc bởi những lớp sương mù dày đặc. Rồi sương mù cũng dần tan biến hết, Trương Ngạo Tuyết thấy cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, vẫn còn một chút sương mù sót lại. Cảnh vật mờ ảo lúc đầu đã hoàn toàn biến mất, giờ đây hiện ra trước mắt là những khối ngọc thạch hỗn loạn không có trật tự gì hết, xung quanh hình thành nên một trận đồ cổ quái.

Cảnh giác nhìn quanh 4 phía, Trương Ngạo Tuyết hiểu rằng vừa nãy bản thân đã bị quang cảnh mỹ lệ nơi đây mê hoặc, đã bị mê muội trong một thời gian dài. Cứ nghĩ đến phía bên trong ngọc thạch có ẩn chứa huyền cơ, Trương Ngạo Tuyết hiểu rõ rằng bên trong nhất định là rất cổ quái. Bất giác tinh thần tập trung cao độ, cố gắng phân tích tình hình trước mắt. Trương Ngạo Tuyết không thể lý giải nổi trận pháp này, ở vào thời điểm này ngoài việc bố trí phòng ngự bên ngoài cơ thể, nàng không thể nghĩ được biện pháp nào khác.

Quan sát cẩn thận xung quanh một hồi, Trương Ngạo Tuyết tập trung ý niệm vào một luồng khí thoang thoảng, dung uy lực của trận pháp này để thăm dò. Lúc đầu nàng đi theo luồng khí còn khó khăn, sau lại

trở nên vô cùng thuận lợi, có thể nàng đã đi lạc đường và bây giờ phải một mình đối mặt với trận pháp này. Đúng lúc đó có một âm thanh lớn truyền tới luồng khí trước đã tan hết. Trong lòng rất dao động Trương Ngạo Tuyết rất ngạc nhiên về sự bá đạo của trận pháp này. Đầu óc u u mê mê của nàng giờ đây dần hiện ra nỗi sợ hãi trước hoàn cảnh lúc này.

Suy nghĩ mãi về tình hình lúc này nhưng nàng vẫn chưa tìm ra biện pháp nào tốt cả, Trương Ngạo Tuyết hiểu rằng không thể ở lại đây thêm nữa, liền chủ động dùng thuật phi thân bay lên cao. Dừng lại ở giữa không trung, Trương Ngạo Tuyết liền chú ý tới mặt đất phía dưới, đó là dấu vết của một trận đồ hoàn chỉnh và rõ ràng đã in sâu vào trong đầu nàng từ lúc nào. Lúc đó, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy rờn rợn bởi vì chỉ trong chớp mắt lúc trận đồ ấy nhập vào đầu, tận nơi sâu thẳm tâm hồn nàng, một loạt những ý thức gì đó đã ngủ quên bỗng nhiên thức dậy.

Lúc đầu Trương Ngạo Tuyết còn không biết rõ những ý thức đã ngủ quên ấy là gì, nhưng chỉ một lát sau nàng lại cảm thấy thoải mái vui vẻ. Đây rõ ràng là do Ngũ Sắc Tiên Lan ở trong người nàng. Luồng không khí này sau khi thức dậy lập tức như muốn đi đi lại lại khắp nơi trong đầu nàng. Mà tất cả những chặng đường nó đi qua đều rất khéo léo tài tình và ăn khớp với trận pháp, điều này khiến nàng cảm thấy phần chần chờ vô cùng. Vô tình nàng đã tìm ra biện pháp giải quyết, Trương Ngạo Tuyết lập tức bắt tay vào hành động dưới sự chỉ dẫn của Ngũ Sắc Tiên Lan. Nhờ đó nàng đã ra khỏi trận đồ này mà không gặp phải khó khăn gì.

Quan sát cảnh sắc trước mắt, lại một lần nữa Trương Ngạo Tuyết cảm thấy hết sức kinh hãi, bởi vì trước mắt nàng rõ ràng là một hồ nước. Trên bề mặt hồ nước lấp lánh những ánh sáng ngũ sắc như thể là nơi điều trị tiên cảnh.

Đứng yên bất động, đối mặt với cảnh vật như vậy, trong lòng Trương Ngạo Tuyết lại có chút do dự, không biết nên làm thế nào cho phải. Cũng chính vào lúc này, linh khí của Ngũ Sắc Tiên Lan trong cơ thể lại một lần nữa hoạt động, xuyên thấu mọi ý nghĩ trong đầu nàng như thể mọi điều đang hiển hiện trên mặt hồ như thể lại càng thúc giục nàng tiến lên phía trước.

Do dự một hồi, Trương Ngạo Tuyết vẫn quyết định tiếp tục sải bước tiến lên, ý thức đã vào bên trong cái hồ lộng lẫy này. Nàng vừa vào tới bên trong thì nước hồ nhanh chóng cạn khô. Những hào quang ngũ sắc mỏng manh chỉ trong chớp mắt đã trở đậm nét hơn, cuối cùng hóa thành một luồng sức mạnh to lớn tiến sâu vào bên trong ý thức của nàng.

Những biến đổi vừa xảy ra đối với Trương Ngạo Tuyết mà nói thì quả là quá sức tưởng tượng. Trong thời gian biến đổi nhanh chóng ấy ý thức của nàng giờ đây vẫn không sao thích ứng được với những sự việc xảy ra trước mắt.

Dừng lại nhìn hồ nước đã cạn khô, chỉ một lát sau Trương Ngạo Tuyết đã lấy lại được tinh thần, nàng quay đầu nhìn xung quanh như để tìm kiếm một động tĩnh nào đó. Phía đằng sau, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một quả cầu nước trong như thủy tinh to lớn, ở trên bề mặt có những ánh sáng dị thường đang không ngừng chuyển động. Từ đó thỉnh thoảng lại xuất hiện những hình vẽ kỳ lạ cùng với những hình ảnh về một nơi nào đó.

Bước về phía trước vài bước, Trương Ngạo Tuyết hiếu kỳ quan sát quả cầu nước trong như thủy tinh, phát hiện thấy những hình vẽ và hình ảnh trên bề mặt quả cầu lúc đầu trông mờ mờ ảo ảo, nhìn kỹ thì thấy rõ ràng hơn rất nhiều. Nhưng điều kỳ lạ là dù nàng có tập trung tinh thần đến đâu thì cuối cùng vẫn không có cách nào nhìn rõ được những hình ảnh trên bề mặt quả cầu.

Nét mày thanh tú hơi cau lại Trương Ngạo Tuyết nghĩ thầm:

- Không biết những hình vẽ và quang cảnh trên bề mặt quả cầu này là gì? Tại sao nó lại mờ ảo không rõ như vậy ?

Trong lúc suy nghĩ, trong tiềm thức nàng lại đưa tay ra để sờ vào bề mặt quả cầu nước trong như thủy tinh này. Chính vào thời điểm lúc tay nàng chạm vào quả cầu nàng liền hét lên một tiếng, rồi cả thân người bị hút vào bên trong.

Thời khắc đó, những ý nghĩ trong đầu nàng vừa kinh hãi, vừa hỗn loạn vô cùng, vô số những hình ảnh cứ vùn vụt trôi qua trước mắt. Căn bản nàng cũng không có tâm trạng nào để nhìn, chỉ cố gắng tưởng tượng

những điều nàng thấy đang xuất hiện như thế nào.

Thời gian dịch chuyển từ suy nghĩ này sang suy nghĩ khác chỉ là trong chớp mắt, nhưng cũng chính tại thời điểm chớp mắt ấy Trương Ngạo Tuyết đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh từ trong cơ thể mình được tách ra. Một lúc sau nàng cảm thấy dường như đã thoát khỏi một sự trói buộc nào đó, đã thoát khỏi cái không gian kỳ quái đó.

Mở to mắt kinh ngạc, Trương Ngạo Tuyết phát hiện ra bản thân mình đang tồn tại cùng với cái hình thể ý thức bên trong không gian này, mọi thứ trước mặt thật thảm hại, đổ sập xuống mặt đất. Trên bề mặt của quả cầu nước trong như thủy tinh, một số hình ảnh lúc trước giờ đã hoàn toàn biến mất.

Đờ đẫn nhìn quả cầu nước Trương Ngạo Tuyết cố gắng nhớ lại những gì vừa trải qua hồi nãy. Trong khoảng thời gian đó, rốt cuộc bản thân nàng đã gặp phải những sự việc gì mà tại sao không thể nhớ ra một chút gì?

Lúc đó, Trương Ngạo Tuyết đang rơi vào sự trầm tư, nàng không hề chú ý đến quả cầu nước trước mặt đang từ từ tan chảy, ngay cả bốn bề xung quanh cũng vậy, như thể là nước thủy triều đang cuốn trôi đi tất cả. Trong khoảng không gian mà không hề có một âm thanh hay quang cảnh gì cả, tất cả đều từ từ phai màu rồi mất hẳn.

Khi tất cả cảnh tượng đều tan biến hết, sự biến hoá của những tia sáng đã thu hút sự chú ý của Trương Ngạo Tuyết. Lúc này nàng mới phát hiện ra, giữa trời đất mênh mông giờ chỉ còn sót lại duy nhất một mình nàng.

Đưa mắt nhìn khắp xung quanh, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên nghĩ :

- Bản thân mình rơi vào cảnh ngộ kỳ quái như thế này thì chắc hẳn là trước đó đã xảy ra điều gì đó. Bên trong sự việc ẩn chứa điều gì? Tại sao mình lại như mê muội đi như thế này.

Vội vàng bước tới rồi lại vội vàng quay trở lại nhưng rốt cuộc nàng vẫn không hiểu rõ được sự việc, ở đây cái gì là thật, cái gì là ảo đây?

Trong lúc nàng đang hoang mang, xung quanh đang bừng sang dần chuyển sang tối, những vật trong như ngọc cũng từ từ biến mất. Cùng với những tia sáng dần tắt, trời đất như thể không ngừng co nhỏ lại. Mà lúc ấy một luồng sức mạnh không thể kháng cự bỗng nhiên dồn lại phía nàng, trước khi nàng kịp phản ứng lại, nó đã cuốn nàng vào một xoáy nước lớn, chỉ trong khoảnh khắc rồi lại đưa nàng trở về chỗ cũ như trước.

Từ từ mở mắt, Trương Ngạo Tuyết thấy Lâm Vân Phong sắc mặt đang lo lắng nhìn mình, liền hỏi:

Vân Phong, ta như thế này đã bao lâu rồi?

Lâm Vân Phong thấy nàng tỉnh lại hoan hỉ nói:

- Sư tỷ, tỷ tỉnh rồi thật tốt quá, tỷ làm đệ sợ muốn chết luôn, tỷ đã không nói không động đậy cả nửa buổi rồi. May mà không gặp người nào qua đường, nếu không thì đã phiền phức rồi.

- Suốt cả nửa buổi sao?

Giọng Trương Ngạo Tuyết có chút kinh ngạc rồi như hiểu ra nàng nói: “ Hoá ra ta ở đây lâu đến như vậy rồi, thật là...

Ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm, Lâm Vân Phong nghĩ rằng hình như có điều gì đó bất thường ở nơi nàng, không nhận được liền hỏi:

- Sư tỷ, tỷ sao vậy? Có phải là đã phát hiện ra việc gì rồi không? Tỷ hồi nãy còn bất động hơn nửa ngày trời, không biết đã thu hoạch được điều gì rồi?

Ngẩng đầu lên nhìn Lâm Vân Phong, thấy sắc mặt lo lắng của chàng, Trương Ngạo Tuyết thấy buồn cười, nàng nhẹ giọng nói: ‘Không có gì, ta chỉ là hơi ngạc nhiên mà thôi. Còn về thu hoạch thì...

Trong lúc đang nói, Trương Ngạo Tuyết tự nhiên nhớ đến tay phải của mình.

Nhưng chính vào khoảnh khắc lúc nàng rời tay phải ra, cây Ngọc Thụ trước mắt bỗng trở nên khô héo, ngay cả khối ngọc thạch to lớn cũng vậy, chỉ trong vòng hai câu nói đã biến mất không còn dấu vết gì.

Kinh hãi nhìn tất cả, Lâm Vân Phong nói: “Đây, đây đã xảy ra việc gì vậy, tại sao lại có thể như thế được, sư tỷ, tỷ...”

Sắc mặt Trương Ngạo Tuyết cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, mãi một lúc sau mới lấy lại được tinh thần, nàng nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng không thể nói rõ được, hay có lẽ ta đã hút hết linh khí của nó rồi. Nhưng kỳ lạ là ở chỗ ta đã kiểm tra chân khí trong cơ thể nhưng không hề thấy một sự tăng lên rõ rệt nào cả. Duy nhất có một điều là trong sâu thẳm ý thức của ta hình như sức mạnh đã tăng lên gấp mấy lần, nó có thể tự động di động và chuyển hoá mà không chịu sự khống chế của ta.

Lâm Vân Phong vừa thở dài vừa nói trong giọng nói có chút tiếc nuối:

- Tất cả thế là hết rồi, thật như một giấc mộng, chớp mắt đã biến mất. Thôi đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta hãy mau lên đường thôi, sư tỷ.

Trương Ngạo Tuyết gật đầu rồi cùng với Lâm Vân Phong rời khỏi chỗ đó.

* * *

* *

*

Lâm Thạch Linh, nằm sâu trong núi Tần Lĩnh, đó là một ngọn núi nhỏ bình thường không hề gây sự chú ý. Cảnh sắc nơi đây không có gì để người ta đến thăm quan, cũng không có những bảo bối kỳ lạ. Điều duy nhất mà ngọn núi này có là một miếu đá vô cùng kỳ quái.

Nói đó là một miếu đá viên ngoài nó giống như một ngôi miếu, mà toàn bộ lại do đá tạo thành. Trừ phần mái ra còn không thể tìm thấy một mẫu gỗ hay một cái đinh nào, phong cách kiến trúc lại có chút kỳ quái.

Vị trí của ngôi miếu nằm trong lòng máng, nằm ở giữa lưng chừng núi Lâm Thạch Linh. Bốn bề xung quanh đều là cây cổ thụ lâu năm to lớn, cành lá rậm rạp che cả bầu trời. Những cành cây rậm rạp ấy hoàn toàn bao phủ mái của ngôi miếu nhỏ. Ngoài ra, thêm vào việc ngôi miếu chỉ có duy nhất một cửa, duy nhất một gian. giả sử mà có vị cao nhân nào bay qua trên đỉnh, nếu không lưu tâm quan sát thì cũng không có cách gì phát hiện ra nó được.

Nằm ở nơi thâm sâu trên ngọn Tần Lĩnh, trong khoảng chu vi mười dặm đều là đất hoang không có người ở. Như vậy thì một gian thạch miếu này do người nào dựng lên? một vị cao tăng đến ẩn dật, lánh xa khỏi thế giới bên ngoài hay một tiên nhân đắc đạo muốn lánh xa khỏi thế sự hồng trần?

Quả thật là cổ quái, huyền bí khiến người ta khó lý giải nổi. Nhưng điều khiến ta ngạc nhiên hơn nữa là danh tiếng của ngôi miếu đã được truyền đi và thu hút không ít người.

Từ xa nhìn lại, cửa của ngôi thạch miếu bụi bặm phủ đầy, bỗng một thân hình xuất hiện ở đó, lặng yên quan sát cửa miếu.

Trên không trung, mặt trời chói chang cao vút. Ánh mặt trời lúc gần về chiều thật gay gắt, dù cho xung quanh ngôi thạch miếu cành lá tươi tốt, mà ánh sáng ấy vẫn chiếu xuyên xuống mặt đất.

Dừng lại trước cửa thạch miếu, Thiên Mục Phong chú ý trước cửa miếu có khắc bốn chữ cổ, những chữ này thu hút đến nỗi chàng đã xem chúng suốt trong hai canh giờ. Nhưng rốt cuộc những chữ trên cửa miếu này là gì, tại sao Thiên Mục Phong lại đứng suốt hai canh giờ để xem xét chúng?

Hướng theo ánh mắt của chàng, cửa miếu này trông rất mộc mạc, cũ kỹ, phía trên hai bên khung cửa được trạm khắc bằng hình vẽ chín cột la hán. Khi kết hợp lại thì vừa đúng mười tám vị la hán. Phía trên cửa miếu có một tấm biển đá, xung quanh là một số kinh văn phật pháp. Dù đang ở dưới ánh sáng tối tăm nó vẫn phản chiếu kim quang nhẹ nhẹ.

Ở trung tâm của tấm biển đá, là bốn chữ mạ vàng kim Nhiên Đăng Cổ Tự, nét chữ cứng cỏi rất có hồn, lúc nào cũng lấp lánh hào quang nhẹ nhẹ, như thể muốn nói với những người phàm trần rằng đây không phải là nơi bình thường cho các người trú ngụ.

Ánh mắt di chuyển, nét mặt thanh tú của Thiên Mục Phong tỏ ra rất nghiêm trọng, chàng tự nói với chính mình:

- Trong truyền thuyết nói rằng vị sư tổ của vạn Phật tên gọi Nhiên Đăng, là người ngoài hải vực. Ông ta một đời tu luyện pháp pháp nên chỗ ở lấy hai chữ Nhiên Đăng làm bằng. Lẽ nào đây chính là nơi ông ta đã từng sống hay sao? Ngôi thạch miếu trước mặt này nhìn bề ngoài thì rất bình thường Nhưng bên trong lại ẩn chứa huyền cơ khó đoán. Mười tám vị la hán trên cửa có nhiệm vụ đuổi tà quỷ ma, bắt quỷ phải thuần phục. Và tám biển đá phía bên trên cửa càng có uy lực khôn cùng. Tuyệt đối không phải người bình thường nào cũng có thể vào trong. Rốt cuộc bên trong đó có chứa những bí mật gì đây?

455. Chương 455 – Cao Thủ Tề Tụ

Biết rằng không còn cách nào có thể tiến thêm được nữa, Thiên Mục Phong đang định quay gót đi thì từ đâu bỗng dưng đến một luồng sức mạnh to lớn. Ngay sau đó, ánh mắt chàng có vẻ lấp lánh những ý nghĩ mới xuất hiện, và liền chú ý tới phía bên trong cửa ngôi miếu đó.

Ánh sáng lúc đó có thể nói là mạnh nhất trong ngày, nhưng Thiên Mục Phong lại phát hiện ra rằng với võ công tu luyện của chàng mà còn không thể nhìn thấy phía bên trong cửa miếu, vậy thì rốt cuộc trong đó có cái gì?

Thu lại mục quang, Thiên Mục Phong kinh hãi nhìn chăm chú vào cửa ngôi miếu nhỏ, thật không thể ngờ nó lại thần kỳ đến như vậy. Mà cũng chính vào lúc này, từ trong những đám mây lại truyền đến một luồng khí, khiến cho Thiên Mục Phong đang lúc ngạc nhiên sắc mặt liền biến đổi hẳn. Thân hình chàng hơi lay động rồi biến mất không còn chút tung tích gì ngay tại chính chỗ đó.

Một lát sau, một luồng ánh sáng chiếu xuống chỗ Thiên Mục Phong lúc trước giờ đã tụ họp lại một chỗ, khi những tia sáng vừa tụ lại liền lộ ra hình dáng của một người.

Quả thật ngoài dự đoán, trên một cái cây đại thụ tươi tốt, Thiên Mục Phong hoá thành tàng hình, ngự trên một phiến lá xanh để theo dõi động tĩnh trước cửa miếu.

Lúc chàng nhìn thấy nhân vật mới xuất hiện này, trong lòng không dấu được kinh ngạc nói nhỏ:

- Chẳng lẽ lại là Tam Nhân Long Lang, hẳn không phải đang ở địa phận Hoa Sơn hay sao? Chắc đây chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Lướt ánh mắt lên phía trên tám biển đá, Tam Nhân Long Lang lạnh lùng nói:

- Nhiên Đăng Cổ Tự, thật không ngờ, hoá ra nó có thật chứ không phải chỉ có trong truyền thuyết. Nó lại được giấu ở trên một ngọn núi nhỏ chẳng ai chú ý như thế này.

Quan sát một hồi lâu, ánh mắt của Tam Nhân Long Lang bỗng biến đổi, giọng nói cất lên u ám đáng sợ:

- Đã đến đây rồi thì hà cớ gì mà phải lén lén lút lút như thế, hay mau ra đây đi.

Thiên Mục Phong đang trốn liền thấy bất an lo sợ, không ngờ tên Tam Nhân Long Lang này lại lợi hại đến như vậy, mình đã rất cẩn thận vậy mà làm thế nào hắn có thể đánh hơi thấy được nhỉ? Vừa suy nghĩ, Thiên Mục Phong vừa lẩm lúi bay ra. Chàng dừng lại ở giữa không trung rồi hạ xuống phía bên trái cách Tam Nhân Long Lang hơn một trượng.

Nhìn Thiên Mục Phong một lát, Tam Nhân Long Lang ngạc nhiên nói:

- Người là ai? mới còn nhỏ tuổi vậy mà đã tu luyện được như vậy, có thể nói là nhân tài thế gian hiếm thấy. Tại sao ta chưa từng nghe nhắc đến người nhỉ?

Thiên Mục Phong cười khiêm tốn nói:

- Ta là Thiên Mục Phong, chẳng qua chỉ là một tiểu bối vô danh, không đáng để Tam Nhân Lang Vương tán thưởng như vậy.

- Thiên Mục Phong? Cái tên này quả thật có lạ tai thật nhưng người tuyệt đối cũng không phải là người ta đang tìm. Tuy rằng trước mắt người vẫn chưa có tên tuổi gì nhưng với võ công mà người tu luyện, sau

này nhất định sẽ vang danh thiên hạ. Chỉ có điều là pháp quyết mà người đang luyện không phải phật cũng chẳng phải đạo, mà thật ra là thuộc hệ tà phái, nếu ta đoán không sai thì nó chính là xuất phát từ Mặc Bắc. Ta nói có đúng không?.

Nhìn vào mắt của Thiên Mục Phong, giọng nói của Tam Nhân Long Lang nhẹ nhàng nhưng kiên định, Thiên Mục Phong nghe thấy thể trong lòng vô cùng sợ hãi.

Cười một cách thần nhiên, Thiên Mục Phong nói:

- Ánh mắt của Lang Vương sáng như ngọn đuốc, ta có muốn chối cũng không được.

Tam Nhân Long Lang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chàng mấy lần, cười nhẹ nói:

- Con người của người thật không đơn giản, người có thể giữ được bình tĩnh, không hốt hoảng, gặp hiểm nguy mà không run sợ. Chỉ cần cho người cơ hội thích hợp, người sẽ có thể dễ dàng đứng trên đỉnh cao của trời đất, có cuộc sống giống như thần tiên.

Suy ngẫm hàm ý trong lời nói của ông ta, Thiên Mục Phong cảnh giác nói:

- Trên thế giới này, người có thể được Lang Vương tán thưởng quả thật

không nhiều, hôm nay tại đây tương ngộ lại được tiền bối khen thưởng, khiến cho ta cảm thấy mình được sủng ái quá. Nếu như Lang Vương có điều gì muốn dạy bảo xin cứ tự nhiên, nếu có thể làm được việc gì ta tuyệt đối không chối từ.

Ánh mắt tán dương nhìn Thiên Mục Phong, Tam Nhân Long Lang cười nói:

- Nhanh nhẹn hoạt bát, thật là một người thông minh hiếm có. Thật ra lời mà bản Vương muốn nói ta nghĩ người cũng biết. Bây giờ ta cần hỏi người một câu, người có đồng ý hay không?

Sắc mặt Thiên Mục Phong biến đổi, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng:

- Nếu tất cả những gì mà Lang Vương muốn là đi theo sau ngài, vậy thì điểm này xin Lang Vương lượng thứ. Ta là người quen việc nhàn tản rồi không thích bị bó buộc, bị người khác chỉ đạo. Nếu như Lang Vương muốn hỏi ta về việc liên quan đến ngôi miếu cổ Nhiên Đăng này, vậy thì tại hạ có thể thành thực mà nói, trong này rất cổ quái. Dựa vào công lực của ta mà vẫn không có cách gì có thể tiến sát đến cửa miếu.

Ánh mắt Tam Nhân Long Lang lạnh lùng, nhìn vẻ bề ngoài của Tam Nhân Long Lang lúc đầu đang từ tốn, sau khi nghe xong lời của Thiên Mục Phong liền rất tức giận. Điều này cho thấy hẳn hoàn toàn không hài lòng với câu trả lời này. Ánh mắt di chuyển đến gần Thiên Mục Phong, giọng nói của Tam Nhân Long Lang rất u ám:

- Từ ngày tiến nhập Nhân gian, đây là lần đầu tiên bản vương muốn thu nhận nhân tài, vậy mà người lại từ chối một cách dễ dàng như thế ư? Người có biết rằng làm như thế sẽ dẫn đến hậu quả khôn cùng hay không? Lẽ nào người không sợ bản vương lật mặt đến lúc sẽ nguy hiểm như thế nào hay sao?

Thiên Mục Phong cảnh giác nhìn Lang Vương, rồi nói một cách nghiêm túc:

- Hảo ý của Lang Vương ta xin ghi nhận. Nói thật thì theo như lập trường của chúng ta mà nói, ngài đến từ Yêu vực còn tại hạ xuất thân từ Nhân gian, về mặt căn bản này đã đối lập rồi. Hơn nữa tại hạ thích cuộc sống của một con người tự do không thích bị người khác hạn chế. Yêu cầu của ngài rõ ràng tại hạ không thể đạt được. Như thế há có thể cùng đi chung đường? Còn về hậu quả ta đương nhiên đã nghĩ tới, chỉ là ta cho rằng Lang Vương muốn đánh bại ta thì quá dễ dàng. Nhưng nếu muốn lưu lại sinh mạng cho ta thì cũng chẳng khó khăn gì.

- Người thật là quá tự tin về bản thân mình, đã như vậy thì bản vương cũng muốn tự tay thử một lần xem sao, xem người có thể sống mà rời khỏi đây không?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Mục Phong, toàn thân Tam Nhân Long Lang tỏa ra sát khí lạnh như băng. Sát khí mạnh mẽ chỉ trong nháy mắt đã phong tỏa một chu vi khoảng ba trăm trượng, không để cho Thiên Mục Phong có cơ hội trình bày.

Nhận thấy Lang quả thật có ý muốn giết mình, Thiên Mục Phong trong lòng lo sợ, khí thế toàn thân giờ biến đi đâu mất, liên tiếp tập hợp đủ hai mươi bốn tầng phòng ngự. Lạnh lùng nhìn lại Tam Nhân Long Lang, Thiên Mục Phong đáp lại bằng lời nói sắc nhọn:

- Lang Vương nếu như có bụng dạ ác độc như vậy, nếu không là bạn thì chỉ có thể là kẻ địch, thủ đoạn cũng quả là tàn nhẫn.

Tam Nhân Long Lang cười lạnh lùng nói:

- Bách Thú trong Yêu vực chỉ có hai loại người, một loại là bạn còn loại kia là thù. Muốn tiếp tục sinh tồn được ở đó thì không muốn ác độc tàn nhẫn cũng không được. Người muốn trách thì hãy trách sự lựa chọn của bản thân người ấy.

Trận chiến đột nhiên diễn ra trên Lâm Thạch Lĩnh, Thiên Mục Phong và Tam Nhân Long Lang cứ thế nhìn nhau, hai bên mỗi người đều vận chân khí, chuẩn bị giáng cho nhau một đòn sấm sét. Nhưng cũng đúng vào lúc hai người chuẩn bị ra đòn tấn công thì từ trên không trung bỗng thấy vụt qua một luồng ánh sáng. Điều này lập tức khiến cho hai con người đang trong tư thế chuẩn bị tấn công phải giật mình.

Nhìn lên trời bằng ánh mắt chứa đựng nhiều suy đoán, Tam Nhân Long Lang hừ một tiếng rồi nói:

- Tạm thời hãy tha cho người một con đường sống, lần sau ta sẽ thu nạp người.

Thiên Mục Phong cười nhạt nói:

- Lúc nào ta cũng sẵn sàng nghênh tiếp, chỉ sợ óc còn chưa mang nổi mình óc thôi.

Nghe thấy thế, Tam Nhân Long Lang tức giận hừ lên một tiếng, đúng lúc đang định lên tiếng dạy dỗ Thiên Mục Phong thì trong không trung lại xuất hiện một màn đen bao phủ cả bầu trời. Từ đó hiện ra thân hình Ma Thần Tông Chủ Bạch Vân Thiên.

Lạnh lùng, kỳ quái ngó Tam Nhân Long Lang một cái, đầu óc đen tối của Bạch Vân Thiên liền thốt lên:

- Hắn tại sao lại có thể ở đây, lẽ nào hắn đã phát hiện ra điều gì? Nhưng điều này đáng lẽ là không thể mới đúng.

Vừa suy nghĩ, Bạch Vân Thiên vừa cười một cách gian trá:

- Quả thật thế gian không có nơi nào là không thể giáp mặt, tại nơi đây mà cũng gặp được Lang Vương của yêu vực thì thật là một việc đáng để chúc mừng.

Ho nhẹ một tiếng, Tam Nhân Long Lang nói:

- Chúc mừng? Chỉ sợ người hy vọng không gặp phải bản Vương thôi.

Cười một cách đen tối, Bạch Vân Thiên nói:

- Điều này quả khó nói, người là Yêu ta là Ma, Yêu Ma từ cổ chí kim đã là người một nhà, vậy ta làm sao có thể không hy vọng gặp người được?.

Hừ nhẹ một tiếng, Tam Nhân Long Lang ngay lập tức lại nổi cơn thịnh nộ, nhưng vẫn cố nói một cách bình tĩnh:

- Không ngờ miệng lưỡi của Ma Thần Tông chủ cũng không đến nỗi tệ, vậy ta khuyên người nên đi khai sơn lập phái rồi thu nhận môn đồ, bảo đảm môn sinh sẽ đến chật cửa.

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Đây quả là một ý hay, không biết sau khi ta đã khai sơn lập phái rồi, Lang Vương có đến cổ vũ đăng ký nhập học hay không? Hay là thế này đi, mọi người đều đã quá quen với nhau rồi, vậy ta sẽ niệm tình nhận người làm đại đồ đệ để đi khai sơn lập phái là được chứ gì.

Lời đã nói ra không thể rút lại, Long Lang ba mắt thần sắc tím tái, vô cùng tức giận. Đứng bên cạnh, Thiên Mục Phong không kìm được cũng nói:

- Tốt, thật tốt, tốt quá rồi, không hổ danh Ma Thần Tông chủ, tại hạ vạn phần bái phục. Ngày mà Tiên bối khai sơn lập phái, tại hạ nhất định sẽ xin đến trước để chúc mừng. Chúc mừng ngài đã thu nạp được đại đệ tử khai sơn lợi hại đến như vậy.

Bạch Vân Thiên cười một cách tà đạo nói:

- Quá khen, quá khen. Đến lúc mà ta phát ra ma thiếp, kính mời chính tà đồng đạo trong thiên hạ đến chung vui trước.

Càng nói càng thật, như thể sắp có sự việc như vậy diễn ra thật, Tam Nhân Long Lang ba mắt nghe mà bưng bưng nổi giận.

Lúc đó ba người đứng trước thạch miếu thì hai tươi cười, một phẫn nộ, tình thế dần dần trở nên miễn cưỡng. Cũng chính vào lúc đó, trên Lâm Thạch linh lại xuất hiện thêm một bóng người. Dưới ánh mặt trời chỉ thấy bóng người này đứng lại giữa không trung, xung quanh người đó lấp lánh ánh tím. Đó chính là Minh Chủ Lục Viện Kiếm Vô Trần.

Ánh mắt dồn vào cả ba người bên dưới, sắc mặt Kiếm Vô Trần liên biến đổi, đối với sự có mặt của Bạch Vân Thiên thì không ngoài dự đoán bởi vì bản thân ông ta cũng vừa từ trình quán của Bạch Vân Thiên mà đến. Còn về Thiên Mục Phong do không biết đến nên ông ta cũng chẳng cần lưu tâm, điều duy nhất khiến ông ta ngạc nhiên là sự có mặt của Tam Nhân Long Lang. Sự xuất hiện của Tam Nhân Long Lang khiến trong lòng Kiếm Vô Trần cảm thấy lo lắng.

Dưới mặt đất, Thiên Mục Phong nhìn lên Kiếm Vô Trần trong không trung, trong lòng thầm kêu khổ, ngày hôm nay quả là oan gia ngõ hẹp, không nên ở đâu cũng gặp như thế này chứ, quả là một ngày xui xẻo. Mà Bạch Vân Thiên nhìn thấy Kiếm Vô Trần thì trong lòng cũng không vui vẻ gì, hẳn đoán không lầm thì hình như Kiếm Vô Trần đã phát hiện ra điều gì đó rồi.

Còn lại Tam Nhân Long Lang cười bí hiểm, trong tiếng cười còn có điều gì cổ quái, hình như sự việc càng hỗn loạn thì ông ta càng đắc ý.

Lia một cái nhìn ghét bỏ cho Tam Nhân Long Lang, Kiếm Vô Trần kêu nhẹ lên một tiếng, thân người liền hạ xuống trên một cây đại thụ, sắc mặt vẫn lạnh lùng ngó ba người.

Ánh mắt của Bạch Vân Thiên di chuyển, nhận thấy người kia không có ý định đối đầu trực tiếp với mình liền cười một cách gian xảo:

- Ngày hôm nay thật là may mắn Nhân, Yêu, Chính, Ma đều tụ họp lại trước một thạch miếu trên một ngọn núi vô danh, thật là một mối duyên trời đã định.

Tam Nhân Long Lang cười nói:

- Ma Thần Tông chủ có chỉ thích những thú vui nhàn tản, đến nước này vẫn biết cái hàm thiếc của mình nhai lại mọi sự việc để làm thú vui, nên phát huy nhiều nhiều.

Bạch Vân Thiên cười một cách hắc ám nói:

- Buồn cười, buồn cười. Ta chẳng qua chỉ là nói đùa hai câu thôi, mặc dù không lưu loát lắm nhưng chí ít vẫn còn tốt hơn mấy người các ngươi. Bởi vì lời nói của ta vẫn còn là lời nói của con người không giống như mấy thứ lên tiếng cũng chẳng ra hơi, mỗi khi mở mồm là vừa gầm vừa hét, nghe mà phát phì.

Vừa dứt lời thì Tam Nhân Long Lang nổi giận đùng đùng. Thiên Mục Phong lại nhin không nổi liền cười to thành tiếng, người ngoài tưởng đó là tiếng cười khoa trương nhưng thực ra đó là tiếng cười mỉa mai. Còn lại Kiếm Vô Trần chỉ lạnh lùng nhìn tất cả, trong ánh mắt lộ vẻ kỳ dị.

- Câm mồm, còn cười nữa ta sẽ giết ngươi.

Tam Nhân Long Lang trợn mắt với Thiên Mục Phong, trong đầu cơn phẫn nộ đã lên tới đỉnh điểm.

456. Chương 456: Mưu Tính Hại Nhau.

Lúc này, Thiên Mục Phong đoán rằng Tam Nhãn Long Lang không dám manh động nên hấn lại càng có ý trêu tức y. Cố ý liếc mắt nhìn Kiếm Vô Trần một cái, hấn trào phúng nói:

- Xem ra cũng chỉ giỏi khi phụ kẻ yếu như tôi thôi, nếu không thì tại sao lại không dám đối phó với người khác chứ?

Tam Nhãn Long Lang đột nhiên quay đầu lại, phần nộ quá:

- Thiên Mục Phong, ngươi quả thật cho rằng bản vương bây giờ không dám động thủ sao?"

Thiên Mục Phong cười cười, nhìn Bạch Vân Thiên và Kiếm Vô Trần một cái rồi vui vẻ tiếp:

- Làm gì có, lấy thân phận Lang Vương yêu vực như ông, muốn động thủ với tôi còn không dễ dàng hay sao? Chỉ là tôi thì quá dễ dàng động thủ, nhưng những người khác bên cạnh thì khó nói rồi. Bất quá với năng lực của ông, tôi nghĩ điều nhỏ nhất này đương nhiên không đáng để ý, ông là Lang Vương thì... sợ gì nào?

Ba chữ sau cùng hấn cố ý nói to lên. Nghe xong, Tam Nhãn Long Lang càng như thêm dầu vào lửa. Nhưng Bạch Vân Thiên giữa không trung lại cười nói:

- Điều này quả cũng khó nói thật, Lang Vương xuất thân từ ma vực, đối với những ma, quỷ chúng ta thì tự

Hừ lạnh hai tiếng, Kiếm Vô Trần cũng biết lúc này cùng y đối đầu là cực kì vô ích, vậy nên tập trung toàn bộ tâm tư vào ngôi Nhiên Đăng cổ tự này. Truyền thuyết về nơi này hẳn một điểm cũng không biết, nhưng với sự tình vừa phát sinh, ngôi cổ tự này tuyệt đối không phải là nơi tầm thường, nếu không thì hà tất lại có La Hán giữ cửa, phật quang xoay chuyển.

Trong yên lặng, ba người cùng rơi vào trạng thái trầm mặc. Đối với ngôi Nhiên Đăng cổ tự thần bí này, không ai dám khinh cử vọng động nữa, mỗi người đều tự suy nghĩ cố tìm ra cách ứng phó. Trong ba người, luận về học thức uyên thâm tự nhiên thuộc về Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên. Y không chỉ tu vi tinh thâm, mà còn thông hiểu âm dương, tại nhân gian mà nói, nếu không tính đến tính tàn ác thì quả thật là một kỳ tài hiếm thấy.

Ngôi Nhiên Đăng cổ tự này, Bạch Vân Thiên cũng hiểu biết không nhiều, nhưng theo y phân tích, muốn phá vỡ trận pháp La Hán giữ cửa thì không ngoài hai phương pháp. Thứ nhất là ngành đấu, tức là bằng vào tu vi bản thân trực tiếp đột phá. Cách thứ hai là tìm một cao thủ tinh thông Phật môn pháp quyết, nhờ người đó xuất diện giải khai trận pháp.

457. Chương 457: Nhiên Đăng Cổ Tự

Trên bầu trời, vầng thái dương chói mắt đã quá đỉnh đầu, bất tri bất giác giờ Ngọ đã đến. Lúc này, trên một cây đại thụ phía bên trái cách thạch miếu khoảng trăm trượng, có tia khí tức nhân nhật đang chăm chú nhìn vào cả ba người. Người này là ai? Đó đương nhiên là Thiên Mục Phong vừa lặng lẽ bỏ đi. Hắn vì không muốn bị lôi vào cuộc ấu đả, hơn nữa lại biết chắc rằng ngôi Nhiên Đăng cổ tự này không dễ gì tiến vào được nên có ý tạm thời tránh đi nơi khác.

Quan sát kỹ động tĩnh của ba người kia, trong đầu Thiên Mục Phong liền phân tích, đánh giá từng người trong bọn họ, cuối cùng hắn thấy rằng Kiếm Vô Trần là người có hy vọng tiến nhập ngôi cổ tự này nhất.

Tại sao lại nói vậy, kì thật nguyên nhân rất đơn giản, trong ba người mặc dù tu vi của Kiếm Vô Trần là yếu nhất nhưng trên người hắn ta lại không mang tà khí của yêu ma, sự bài xích của phật quang kết giới trên cánh cửa đối với hắn ta có thể sẽ tương đối nhỏ. Còn về Tam Nhân Long Lang và Bạch Vân Thiên, bọn họ mang thân phận như thế đương nhiên sẽ là rất lớn.

Cách nghĩ này tuy rằng rất hiển nhiên, chỉ là cuối cùng liệu có như thế không, Thiên Mục Phong không thể biết được. Cũng chính vào lúc hắn đang phân tích sự việc, bầu trời không hề có dấu hiệu báo trước đột nhiên xuất hiện đoá hắc vân. Chỉ trong chớp mắt, đoá hắc vân đã trở nên mờ dần, lộ ra một đạo thân ảnh. Chú mục nhìn kỹ, đó là một thanh niên vận hắc y, hoá ra đây chính là Dạ Hồn của yêu vực, cũng chính là người áo đen bị thiếu nữ thần bí Phiêu Hương lừa.

Ngạc nhiên nhìn xuống dưới đất, yêu vực Dạ Hồn thoáng khựng lại rồi phi thân hạ xuống, dừng lại bên cạnh Tam Nhân Long Lang:

- Lang Vương, sao ngài lại ở đây, ngài có gì cần sai bảo thuộc hạ không?

Thấy y xuất hiện ngoài dự tính, Tam Nhân Long Lang vui mừng nói:

- Người tới thật đúng lúc, ta chính đang lo không biết nên làm thế nào để vào được bên trong cửa miếu kia, người đến lúc này có thể vận dụng Hắc Liên để tấn công vào.

Dạ Hồn nhìn qua ngôi thạch miếu một cái, cau mày nói:

- Nhiên Đăng cổ tự? Đây là nơi nào? Liệu có nhất định phải vào không?

Tam Nhân Long Lang ngữ khí lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là cần, nếu không người nghĩ rằng ta ăn no rồi chạy đến đây là vì không có việc gì khác để làm hay sao?

Dạ Hồn nghe thấy bất diệu, vội sửa lời:

- Xin Lang Vương bớt giận, thuộc hạ kiến thức nông cạn nói linh tinh, ngài bảo thế nào thì sẽ theo như vậy.

Hừ nhẹ một tiếng, Tam Nhân Long Lang nói:

- Đã hiểu rồi thì tốt, hiện tại ngươi hãy xuất Hắc Liên ra, ta cần mượn thân thể bất diệt của Hắc Liên để tấn công vào kết giới phật quang kia, xem sự ảo diệu bên trong là gì.

Dạ Hồn đáp khẽ một tiếng, thần sắc có vẻ không mấy tình nguyện nhưng vẫn niệm hai câu thần chú cổ quái. Tức thì, một vầng quang hoa hắc sắc từ bên trong cơ thể y phát xuất ra, dần hình thành một đoá Hắc Liên, nhẹ bay xuống trên tay Tam Nhân Long Lang.

Chú mục nhìn vào Hắc Liên, thần sắc Kiếm Vô Trần và Bạch Vân Thiên đều kinh động. Hắc Liên, một trong tam đại chí bảo của yêu vực, nó không chỉ là một vật bình thường, chắc hẳn sẽ đem lại kết quả. Sắc mặt Kiếm Vô Trần thoáng lạnh, thần kiếm trong tay xoay chuyển một vòng, trong lúc đó một luồng kiếm khí kinh thiên vụt thẳng lên xuyên qua cả tầng mây, hoá thành một đạo kiếm trụ ngũ sắc hướng thẳng tới Hắc Liên với tốc độ chóng mặt.

Giữa không trung, Bạch Vân Thiên thấy Kiếm Vô Trần đột nhiên phát động công kích cũng không kịp được nhìn sang Dạ Hồn, bản thân y cũng hoá thành vô số thân ảnh. Nhìn bề ngoài như thể chuẩn bị tấn công nhưng thực ra y đang chờ đợi cơ hội để tiếp cận cửa miếu, dựa vào thân pháp xem có thể vào được cửa miếu trước hay không.

Thấy cả hai địch nhân đột nhiên muốn tấn công, Dạ Hồn liền hét lên một tiếng giận dữ, quang hoa ngưng tụ trong hai lòng bàn tay nhanh chóng dung hợp thành một mũi tên, phóng ra một cổ hắc sắc quang mang (luồng ánh sáng đen) nghênh đón đòn công kích của Kiếm Vô Trần.

Tam Nhân Long Lang thấy thế cũng không nói một lời, tập trung vào việc điều động yêu khí trong người khiến đoá Hắc Liên trong tay y nhanh chóng lớn dần lên. Nháy mắt Hắc Liên đã hoá thành một toà sen lớn, vừa để cho Tam Nhân Long Lang ngồi lên, vừa hình thành một màn kết giới bên ngoài. Dưới sự điều khiển của Tam Nhân Long Lang, đoá Hắc Liên bay thẳng về phía cửa miếu.

Trong bốn người, người tiếp cận được gần cửa miếu nhất là Bạch Vân Thiên. Việc Tam Nhân Long Lang và Kiếm Vô Trần lúc trước bị đánh bật ra ngoài y vẫn luôn ghi nhớ, trong lòng biết nếu trực tiếp ngạnh đấu thì hơn nửa phần là thất bại nên trước mắt chỉ cố tiếp cận cửa miếu. Miệng y thổ xuất ra bảo vật của Ma Thần tông “Tịnh thần châu”, muốn dùng công lực thần kỳ của viên ngọc đỏ để đồng hoá kết giới phật pháp bên ngoài cửa miếu rồi mới xông thẳng qua cửa miếu.

Khi Tịnh thần châu xuất hiện, kim quang gần đó nhanh chóng trở nên mờ nhạt, chỉ trong nháy mắt kim quang đã bị Tịnh Thần châu hút vào bên trong. Vì vậy, Bạch Vân Thiên thập phần cao hứng, nếu thần châu cứ tiếp tục duy trì tình huống trước mắt, kết giới phật pháp cuối cùng tất sẽ bị phá, sau đó bản thân y cũng không còn gì có thể...

Trong lúc đang suy nghĩ, nụ cười trên mặt Bạch Vân Thiên đột nhiên cứng lại, nguyên lai Tịnh thần châu khi tiếp cận cửa miếu còn khoảng ba thước thì tốc độ tiến về phía trước bỗng giảm mạnh, tốc độ thu nạp phật quang cũng giảm đi nhiều lần, điều này khiến cho Bạch Vân Thiên cảm thấy trầm trọng.

Cũng chính vào lúc này, phía sau bỗng truyền đến khí tức của Tam Nhân Long Lang khiến cho Bạch Vân Thiên thần sắc thất kinh, thân thể y nhanh chóng né sang bên, tránh khỏi cửa chính. Quay đầu lại, một đạo hắc sắc quang hoa vụt qua, định nhãn nhìn kỹ thì đó chính là một đài sen màu đen mang theo Tam Nhân Long Lang đang tiến thẳng đến phía cửa miếu.

Tốc độ Hắc Liên cực nhanh, nhưng khi tiến sát cửa miếu, quang cảnh bề mặt của kết giới phật quang bắt đầu chớp động, thập bát La Hán mỗi người đều di chuyển, trận pháp biến hoá hư ảo khó lường phát huy năng lực phòng ngự cường đại, ngăn chặn hắc liên đài ở bên ngoài.

Quan sát tình hình của Tam Nhân Long Lang, Bạch Vân Thiên phát hiện chung quanh đoá Hắc Liên ma quang lấp lánh, kì thực, ma khí mạnh mẽ cùng kim quang phật pháp tương khắc với nhau, Tam Nhân Long Lang chính đang cố dốc toàn lực từng bước từng bước tiếp cận. Phỏng đoán rằng y có ý định ngạnh đấu, Bạch Vân Thiên nhãn thần liền chuyển động, toàn lực ẩn tàng khí tức bản thân.

Trước miếu, Kiếm Vô Trần cùng Dạ Hồn hai người đã giao đấu với nhau được khoảng mười hồi. Kiếm khí mạnh mẽ, ma mang bay lượn xung quanh khiến cho trên mặt đất xuất hiện vô số dấu tích lồi lõm bất đồng.

Nhưng điều kỳ quái là cửa miếu vẫn y nhiên tồn tại, bất kể hai người công kích mạnh mẽ đến đâu, những cuộc va chạm phát sinh đáng sợ đến thế nào thì luồng khí lưu đó chỉ tiến sát cửa miếu được khoảng gần một trượng sẽ tự nhiên yếu dần đi rồi biến mất.

Trong lúc giao chiến, Dạ Hồn do thiếu đi sự phòng ngự của Hắc Liên, cộng thêm tu vi tăng tiến mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần lúc này, không đến mười chiêu đã bị đánh thối lui về sau, trong lòng hắn cũng cảm thấy kinh hoảng.

Cười một cách âm trầm, Kiếm Vô Trần nói:

- Lần trước ngươi có Hắc Liên hộ thể nên bản minh chủ không thu thập được ngươi. Lần này là ngươi tự tìm đường chết, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi. Chịu chết đi, Diệt Thiên Quyết!

Kiểm xuất cửu thiên vân động, sơn hà biến sắc. Kiếm quang kì ảo đáng sợ tràn ngập mỗi góc của Vân Thạch linh. Ngũ sắc quang hoa như che lấp cả sự chói chang của bầu trời, trong vòng trăm dặm xung quanh thạch miếu đều được bao phủ bởi thế giới kỳ diệu của một tầng ngũ quang thập sắc.

Cảm thấy kiếm khí mạnh mẽ đó, trong lòng Dạ Hồn rung động, một cảm giác không lành xuất hiện trong đầu hắn. Trước cửa miếu, Tam Nhân Long Lang do một lòng muốn ngạnh tiến, không lưu ý đến việc này, nhưng Bạch Vân Thiên sắc mặt lại kinh ngạc. Kiếm Vô Trần lúc đó thì triển ra một quyết tối hậu trong ‘Thiên kiếm cửu quyết’ với tu vi cực kỳ mạnh mẽ, uy lực đáng sợ vô cùng khiến những người khác kinh hãi.

Nguy hiểm sắp tới gần, Dạ Hồn thấy bốn phía xung quanh đều không có chỗ đào thoát, một nỗi cuồng loạn nhất thời khởi phát trong tâm. Hắn phần nộ hét lên một tiếng, sắc mặt Dạ Hồn trở nên hung ác, chân khí

- Ta sợ quá rồi, Huyết Hà Đồ lợi hại lắm a. Không biết vì sao trước đây ngươi lại thảm bại dưới tay Lục Vân, sau lại bại dưới tay Bắc Phong, không phải là do lúc đó ngươi hạ thủ lưu tình chứ? Hay là ngươi...

- Câm mồm! Uy lực của Huyết Hà Đồ như thế nào ngươi cứ tự chứng nghiệm thử xem, đừng đứng ở đó mà khua môi múa mép. - Phần nọ nhìn hần, sắc mặt Kiếm Vô Trần đánh hần lại.

Bạch Vân Thiên không hề rung động, cố ý khích y:

- Tiếp tục đi, tức giận thêm chút nữa, cuồng nộ thêm chút nữa, có như thế thì Huyết Hà Đồ trong người ngươi mới gia tăng sự linh hoạt được. Đến lúc đó, kết giới phật pháp của ngôi Nhiên Đăng cổ tự này sẽ bị ngươi doạ mà tự động mở ra, như thế ngươi có thể tiến vào trong được rồi.

Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, lời nói của Bạch Vân Thiên tuy là mai mỉa nhưng cũng khiến hần chợt tỉnh. Thu hồi sự phẫn nộ, hần hừ lạnh vài tiếng rồi không cần để ý đến Bạch Vân Thiên, mục quang của hần di chuyển lên thân Tam nhãn Long lang.

Từ này đến giờ Tam nhãn long lang trầm tư không nói gì, toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều tập trung vào phía trên cửa miếu, lặng lẽ nhìn vào bốn chữ lớn màu vàng kim. Cảm giác mới trở nên rõ ràng như thế khiến vị Lang Vương của yêu vực này không kìm được nổi lo sợ mới phát sinh, rốt cuộc thì bên trong ngôi thạch miếu này ẩn chứa những gì, tại sao lại phải có kết giới phòng ngự mạnh đến như vậy?

Cảm nhận thấy ánh mắt Kiếm Vô Trần, Tam nhãn long lang cũng lạnh lùng nhìn hần một cái, sau đó y nhìn Như Vân đại sư một cách âm lạnh, trong mắt chớp hiện sát cơ. Trong bốn người tại trường, Như Vân đại sư là đệ tử Vạn Phật tông, một thân phật pháp tinh thâm, là người duy nhất có khả năng tiến nhập cửa ngôi miếu đó. Do vậy, trong lòng Tam nhãn long lang có ý muốn giết đi, những điều mà tự bản thân không thể đạt được thì người khác cũng đừng hòng đắc thủ.

Tuy trong thâm tâm nghĩ vậy nhưng y cũng có vài phần do dự. Tất nhiên sự tồn tại của Như Vân đại sư đối với những người ở đây mà nói là một hy vọng, bản thân y có nên giết lão ta hay không? Lão ta chết thì cố nhiên những người khác cũng không thể vào bên trong miếu được, không có cách nào để biết được ngừng bí mật ở bên trong. Nhưng bản thân y không phải cũng giống như vậy sao? Không thể biết được những bí mật kì lạ bên trong?

Như Vân đại sư vẫn một lòng thành kính, tịnh không biết rằng lúc đó sinh mạng của bản thân đang đặt trong một ý niệm của Tam nhãn long lang, lão chỉ một mực bái lạy, dần dần tiếp cận cửa miếu. Thời gian và ánh mắt của ba người kia đều tập trung trên thân Như Vân đại sư. Đến lúc thân thể lão sắp vượt qua kết giới, thời điểm đó vừa xuất hiện tại cửa miếu, Kiếm Vô Trần, Bạch Vân Thiên và Tam nhãn long lang cùng lúc bay lên hoá thành ba luồng quang hoa nhằm hướng cửa miếu tiến tới. Trong nháy mắt, tam đại cao thủ đều hiểu rõ rằng lúc mà kết giới xuất hiện nhiều nhược điểm nhất cũng chính là khoảng khắc ít ỏi sinh ra để Như Vân đại sư vượt qua nó.

459. Chương 459: Thông Linh Diệu Hiện

- Không được, mau quay lại, mau!

Tiếc rằng đã quá muộn, ba ánh quang hoa màu sắc bất đồng đã đồng thời đánh vào phía trên kết giới phật pháp, kéo theo cả Nhiên Đăng ẩn kín trên tấm biển đá.

Kim quang lấp lánh, uy lực đại thừa phật pháp kèm theo khí tức hân thiên mãn địa tập trung thành kết giới bên ngoài, phía trên hiện ra một phù hiệu phật đăng, ngọn lửa kim sắc bập bùng lay động rồi hoá thành một luồng ánh sáng vàng kim cuộn cuộn bốc thẳng lên trời, trong chớp mắt phóng ra ngoài, đánh bật tam đại cao thủ ra xa. Đúng lúc đó, bên trong kết giới Như Vân đại sư bỗng hét lên đau đớn, sức mạnh của tam đại cao thủ đã tập hợp thành một điểm đánh vào thân thể ông ta, làm ông bắn ra khỏi kết giới, trọng thương tại đường trường.

Liên tiếp thối lui một cách thảm hại, Kiếm Vô Trần, Tam Nhãn Long Lang, Bạch Vân Thiên cùng miễn cưỡng cố ổn trụ thân thể. Ba người định thân nhìn về cửa miếu phía trước, trong mắt đều lộ ra vài phần kinh hãi. Hiển nhiên hai lần bị chấn bay đã khiến bọn họ hiểu rằng ngạnh tiến là điều không thể.

Ánh mắt Kiếm Vô Trần di chuyển, thấy Như Vân đại sư đang trọng thương sắp chết, toàn thân liền chớp động hạ xuống cạnh ông ta, hỏi một cách quan tâm:

- Đại sư, ngài bị sao thế này? Vì sao lại như vậy?

Như Vân đại sư thần sắc tiêu tụy nhìn Kiếm Vô Trần, đau khổ nói:

- Lão nạp sống không nổi nữa rồi, kinh mạch toàn thân đã bị đứt đoạn, nguyên thần phá vỡ. Vốn muốn nhìn thánh nhan của Vạn Phật chỉ tổ một lần... tiếc rằng chúng ta đã quá vội vàng, chỉ cần cho lão nạp thêm một chút thời gian nữa, chỉ một chút nữa thôi là đã có thể hoàn toàn vượt qua kết giới, nhìn thấy bên trong, có thể...

Kiếm Vô Trần biến sắc mặt, nói có phần khó khăn:

- Ý đại sư muốn nói là chúng tôi đã quá mạnh động, khiến người bị liên lụy phải không?

Như Vân đại sư cười cười, giọng nói đượm vẻ tang thương:

- Thôi bỏ đi, tất cả đều là số mạng. Kiếm minh chủ cũng không cần tự trách mình. Hiện tại lão nạp sắp chết rồi. Kiếm minh chủ đã muốn vào trong đó, vậy lão nạp sẽ nói cho một phương pháp, chỉ cần người làm được thì có thể tiến vào.

Kiếm Vô Trần sắc mặt hoan hỉ, hỏi dồn dập:

- Đại sư có cách gì mau mau nói cho ta biết.

Ánh mắt Như Vân đại sư lạc thần nhìn vào hai mắt hắn, nhẹ thở dài, thấp giọng nói:

- Vừa nãy, trong nháy mắt khi tôi quay đầu lại đã phát hiện trong người Ma thần tông chủ có một vật, vật đó có thể giúp người vào được bên trong miếu. Ngoài ra, trước khi chết tôi cũng có thể truyền cho người một chút nguyên khí, hy vọng có thể áp chế được huyết sát chi khí, như thế người sẽ càng nắm chắc cơ hội tiến vào.

Nói xong, tay phải đột nhiên nắm lấy vai Kiếm Vô Trần, chưa tới một khắc sau đã nhẹ nhàng rời khỏi nhân thể.

Đặt thi thể Như Vân đại sư xuống, ánh mắt Kiếm Vô Trần liền di chuyển nhìn vào người Bạch Vân Thiên một lúc rồi nói:

- Hãy đem vật đó giao cho ta. Giữa chúng ta với nhau, ý ta thế nào chắc trong lòng người đã rõ.

Bạch Vân Thiên ngưng trọng nhìn hắn một lát, lạnh lùng nói:

- Sự việc đã đến nước này, tại sao người không nói rõ ra? Chẳng lẽ sợ người khác biết được thì đối với người sẽ không có lợi?

Kiếm Vô Trần đánh giọng nói:

- Việc này mà nói ra thì đối với chúng ta đều bất lợi, người đừng tưởng dùng cách này sẽ dọa được ta.

Sắc mặt của Bạch Vân Thiên âm trầm nói:

- Nếu người đã biết chúng ta đều bất lợi thì tại sao người còn nói vậy? Hơn nữa, lúc này nói ra điều đó, người nghĩ rằng ta sẽ trả lời người như thế nào? Liệu câu trả lời của ta có làm người hài lòng hay không? Đã biết rằng không thể mà người vẫn hỏi thì không phải là quá ngốc hay sao?

Ánh mắt lạnh lùng, Kiếm Vô Trần phản nộ nói:

- Bạch Vân Thiên, đừng buộc ta phải bức ép người, bằng không đến lúc người không thể đào tẩu được thì đừng có trách ta. Ta nói lại một lần nữa. Hãy mau mang vật đó trả lại nguyên chủ, mọi việc lúc trước ta có thể cho qua. Nếu không nghe lời thì ngày hôm nay, ngay tại đây chúng ta sẽ nhất phân cao thấp.

Nói dứt lời, toàn thân tử mang đại thịnh, khí thể bức nhân linh hoạt như một thanh kiếm sắc bén hữu hình, nhắm thẳng vào thân thể Bạch Vân Thiên.

Ý nghĩ thoáng qua, Bạch Vân Thiên hiểu rõ sự ràng buộc trong lòng Kiếm Vô Trần, bèn cười lạnh nói:

- Người có năng lực thì đến đây, xem bản tông chủ có sợ người không.

Thấy hai người tranh luận, trong lòng Tam Nhân Long Lang cảm thấy mơ hồ. Rốt cuộc vật mà Kiếm Vô Trần nói đến là vật gì? Sao hắn lại phải giữ kẽ, không muốn nói ra tên của nó? Nếu vật đó thật sự là bí mật không thể nói thì tại sao hắn lại tùy tiện nhắc tới trong tình huống này? Lẽ nào vật này có liên quan mật thiết với việc tiến nhập vào trong miếu?

Nghĩ đến đây Tam Nhân Long Lang cười lên một tiếng, quét nhanh ánh mắt lên người của Bạch Vân Thiên, rồi trong chớp mắt hắn đã hoá thành vô số thân ảnh, tấn công trước khi Kiếm Vô Trần kịp ra tay.

Bị tấn công một cách bất ngờ ngoài dự đoán khiến cho Bạch Vân Thiên chấn động, tuy nhiên vì hắn vẫn luôn lưu ý tình hình xung quanh, nên hắn đã cảm giác được, dù cử động của Tam Nhân Long Lang không hề phát ra âm thanh. Nhanh chóng lùi lại phía sau sáu thước, thân thể Bạch Vân Thiên tránh được một trào thẩm dò của Tam Nhân Long Lang. Đúng lúc hắn đang định phản công thì một đạo ngũ thải quang hoa đã xuất hiện, Kiếm Vô Trần từ phía sau tiến ra, tấn công một đòn cực nhanh và đầy uy lực, dồn bản thân hắn vào tử lộ.

Trong lúc nguy hiểm, Bạch Vân Thiên gầm lên một tiếng giận dữ, “Tâm Dục Vô Ngân” toàn lực triển khai, tinh thần di lực phân bố với mật độ cao hình thành nên một trận pháp phòng ngự vô hình, chống lại đòn tấn công của hai người. Sau khi lập xong trận pháp phòng ngự, Bạch Vân Thiên điểm chân một cái, toàn thân chớp nhoáng xoay chuyển chín lần liên tục, tức thì mười đạo thân ảnh với những góc độ phức tạp phóng xuất ra ngoài, khiến cho Kiếm Vô Trần và Tam Nhân Long Lang nhất thời không thể phân biệt được đâu mới là người thật.

Thoát khỏi sự công kích của hai người, mục quang Bạch Vân Thiên quét nhanh, nhìn về phía cửa miếu rồi nhanh chóng bay tới.

Nhận thấy ý đồ của hắn, Kiếm Vô Trần hét lên giận dữ, thần kiếm trong tay bay lên không trung, thi triển “Nhân Kiếm Hợp Nhất”, tức thì một thanh thần kiếm tung hoành trên cao, ngũ sắc giao nhau, nhằm thẳng vào Bạch Vân Thiên.

Còn Tam Nhân Long Lang thì lại cười thần bí, một lần nữa phát động Hắc Liên, thân thể được bố trí sau tầng tầng lớp lớp bảo vệ, đột nhiên lại bỏ qua Bạch Vân Thiên mà tấn công về phía Kiếm Vô Trần.

Cự ly được rút ngắn, tốc độ lại cao nên tất cả mọi việc diễn ra chỉ trong nháy mắt, khi Bạch Vân Thiên tiếp cận miếu môn thì toàn thân bỗng xoay chuyển lên cao, thực hiện kế kim thiền thoát xác. Kiếm Vô Trần cùng Tam Nhân Long Lang hầu như không thể phân biệt được trước sau, va chạm một kích mãnh liệt vào trước cửa miếu, hào quang toả ra lấp lánh, hiển nhiên là trong một khắc đó đã phát sinh va chạm kịch liệt.

Một tiếng nổ lớn át đi tiếng cười trào phúng của Bạch Vân Thiên. Thân thể Kiếm Vô Trần bị bắn ra, chấn động dữ dội, sắc mặt tái xanh, nhưng Tam Nhân Long Lang do có sự che chở của Hắc Liên đài nên chỉ rung nhẹ, tịnh không tổn hại gì. Lợi dụng lúc hai người bị bắn ra, khoé miệng Bạch Vân Thiên nhếch lên, trên mặt xuất hiện nụ cười vô cùng tà mị, rồi nhanh chóng bay đến trước cửa miếu, lấy Thông Linh điều trong người ra, mang nó tiến vào bên trong.

Thông Linh điều xuất hiện, không khí xung quanh đột nhiên nhanh chóng ngưng đọng, kết giới phạt pháp bên ngoài cửa miếu bắt đầu quy tụ ánh sáng, hình thành một đạo kim sắc phạt ấn dày đặc ngăn chặn Thông Linh điều tiến lên phía trước. Tay đang cầm Thông Linh điều, Bạch Vân Thiên đột nhiên cảm thấy Thông Linh điều như sống lại, cái miệng nhỏ của nó mở ra, một luồng quang hoa chiếu thẳng vào kim sắc phạt ấn, nhanh chóng hút lấy những tia phạt quang.

Thông Linh điều hiển lộ khả năng thần thánh, kết giới bên ngoài cửa miếu bắt đầu dao động mãnh liệt, Bạch Vân Thiên biết rằng việc kết giới bị phá vỡ chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này Kiếm Vô Trần cùng Tam Nhân Long Lang bị văng ra xa đã định thần trở lại, hai người vừa nhìn thấy tình huống đó đều kinh hãi và tức giận, lại có một chút cảm giác vui vẻ không lý giải nổi. Bỏ qua những ân oán trước đây, hai người đồng thời hướng vào Bạch Vân Thiên công kích. Chỉ thấy thần kiếm ngũ sắc như “Cuồng Long Náo Hải” với uy lực biến giận sóng gào, cùng một đạo Thiên Lang Trảo màu vàng kim của Tam Nhân Long Lang, trái hô phải ứng, một người đánh vào trước ngực Bạch Vân Thiên, còn người kia đánh vào đỉnh đầu hắn.

Thấy nguy hiểm đến gần, Bạch Vân Thiên nhanh chóng di chuyển thân thể trong phạm vi sáu thước, tay phải duy trì trạng thái để Thông Linh điều có thể phá được kết giới một cách nhanh nhất. Tiếc rằng ý định không thành, đòn tấn công của Kiếm Vô Trần và Tam Nhân Long Lang tuy không đánh trúng bộ vị nguy hiểm nhưng Bạch Vân Thiên cũng không tránh được hoàn toàn, bị hai người kia đã thương không nhẹ.

Kiếm Vô Trần bị đòn tinh thần dị lực của Bạch Vân Thiên phản kích lùi lại phía sau vài thước, não bộ cũng bị trọng thương, nhưng Tam Nhân Long Lang do có Hắc Liên hộ thể, vẫn tiếp tục đấu với Bạch Vân Thiên không phân thắng bại. Nhìn hai người giao đấu, Kiếm Vô Trần vừa vận công trị thương vừa nghĩ cách thu hồi Thông Linh điều.

Mặc dù khi Như Vân đại sư chết chưa nói ra tên Thông Linh điều, nhưng Kiếm Vô Trần hiểu rằng vật này nhất định có quan hệ rất lớn. Chỉ có một điểm hắc chưa biết là Bạch Vân Thiên đến đây để tìm hiểu bí mật của Thông Linh điều hay vô tình đi qua?

Còn nữa, tại sao Thông Linh điều lại ở trong tay Bạch Vân Thiên? Chẳng lẽ hắn là hung thủ sát hại Vân Hoa? Nếu thế, tại sao lúc đó ở Hoa sơn không ai nhìn thấy? Còn nếu không phải thì hắn lấy vật này ở đâu ra?

Trong lúc đang suy nghĩ, Kiếm Vô Trần đột nhiên phát hiện thấy Bạch Vân Thiên dưới sự công kích của Tam Nhân Long Lang đã lộ ra một điểm yếu trong chớp mắt. Kiếm Vô Trần tin rằng nếu xuất thủ thu thập hắn sẽ được như ý nguyện, nhưng nếu Bạch Vân Thiên bị thương thì người được hưởng lợi trước tiên lại tuyệt đối không phải là bản thân mình. Vậy hà tất phải chiếm tiện nghi cho người khác chứ?

Bỏ qua cơ hội lần này, Kiếm Vô Trần lại tiếp tục quan sát khoảng thời gian sau đó, hắn thấy Bạch Vân Thiên quả không hổ là Ma thần tông chủ, tu vi kì thực mạnh mẽ, thường nhân không thể so sánh được.

Ước chừng qua vài khắc thời gian, song phương giao chiến đã dần đi vào giai đoạn quyết liệt, tuy tiện vùng tay là gió giăng chớp giật, liếc mắt cũng làm khuấy động khí lưu, chân nguyên mạnh mẽ xung đột, thỉnh thoảng va chạm lại bùng lên với uy lực hủy diệt.

Chân nguyên hỗn loạn bắt đầu ngưng tụ, một sự kết hợp phức tạp giữa chân nguyên ma tông và yêu vực bắt đầu xuất hiện. Biểu hiện đầu tiên là hình thành một kết giới phong bế, ánh sáng trên bề ẩn chứa các sắc thái khác nhau, với màu xám và màu đen làm chủ đạo. Kết giới phòng bế này bắt đầu thu nhỏ, mật độ chân nguyên do đó càng lúc càng nhiều, ẩn chứa nguy cơ dẫn đến một vụ nổ lớn.

460. Chương 460: Xâm Nhập Cổ Miếu

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên truyền tới, hai người trong cuộc giao chiến vẫn toàn lực thúc động chân nguyên, lực hủy diệt quét qua bốn phía, quang mang đi qua để lộ xuất nhiều vết tích lồi lõm trên mặt đất, toàn bộ bụi đất của Vân Thạch lĩnh đều bị cuốn bay lên trên, ngay cả đỉnh đầu dãy núi cũng bị tiêu biến không còn gì.

Trong tiếng nổ kinh nhân, Bạch Vân Thiên, Tam Nhân Long Lang phần nộ thét lên, cả hai cùng bị bắn ra xa. Nhưng trong tích tắc đó, Thông Linh Điều trong tay Bạch Vân Thiên lại biến mất không còn tung tích, tịnh như không cùng y bị văng ra.

Những làn khí phun ra ngoài tựa như biển nộ sóng gầm, khí thế cực thịnh khiến Kiếm Vô Trần không cách nào tiếp cận. Đợi cuồng phong giảm bớt, Kiếm Vô Trần nhanh chóng tiếp cận cửa miếu, chỉ thấy Thông Linh Điều kia chính đang dần biến mất vào bên trong kết giới, điều này khiến hắn cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Gầm lên một tiếng, Kiếm Vô Trần dùng toàn lực để xông vào, ý muốn giữ chắc lấy Thông Linh Điều, chỉ tiếc đã chậm mất một bước, hắn lại bị hất văng ra xa. Bất quá lần này với lần bị văng ra trước đó không giống nhau, hắn phát giác bản thân tuy vẫn hấp thụ hoàn toàn lực bài xích của kết giới, nhưng so với lần đầu đã yếu hơn rất nhiều.

Cẩn thận suy xét Kiếm Vô Trần đoán rằng, có thể do uy lực của kết giới phạt pháp đã bị Thông Linh Điều thôn phệ hơn một nửa, hoặc giả bản thân hắn đã được Như Vân đại sư trước khi chết truyền một cổ nguyên khí, nên huyết sát chi khí trong cơ thể đã giảm đi không ít. Nhưng rốt cuộc là do nguyên nhân nào thì hắn

cũng không còn tâm trạng để nghĩ tiếp, lúc đó hần chỉ biết tận lực duy trì sự bình tĩnh, thôi động pháp quyết trong cơ thể, nhanh chóng tiến vào trong.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, lúc chân nguyên trong cơ thể Kiếm Vô Trần đã tăng lên đến mức cực hạn, trong khoảnh khắc vừa định vượt qua kết giới, thì Bạch Vân Thiên và Tam Nhân Long Lang ở bên ngoài cửa miếu lại tấn công vào một cách dữ dội, khiến cho kết giới bị rung động không ngừng. Không biết do đâu mà lúc đó tám biển đá bên trên cửa miếu vẫn không hề có một động tĩnh nhỏ nào, dường như sự xuất hiện của Thông Linh Điều đã báo trước một điều gì đó, khiến cho phật ấn Nhiên Đăng mất đi công dụng.

Nhìn hai người ở bên ngoài cửa miếu, Kiếm Vô Trần đột nhiên phát hiện tình hình xung quanh đã phát sinh biến hóa kinh dị. Cái kết giới nguyên bản không ai phá được, kinh lực mạnh mẽ vô cùng đó chính đang dần trôi đi, nghĩ đến đây trong lòng Kiếm Vô Trần cảm thấy chấn động, vội vàng tìm kiếm nơi rơi xuống của Thông Linh Điều.

Quay người chạy vào bên trong thạch miếu, Kiếm Vô Trần nhanh trí nhìn khắp xung quanh một lượt, nơi này cũ kỹ sơ sài, trừ một pho tượng phật cổ quái hiếm thấy ra thì xung quanh đều trống không, ngay cả một chút bụi mờ cũng không thấy.

Kinh ngạc nhìn khắp nơi, ánh mắt Kiếm Vô Trần lại trở về phía trên pho tượng phật, phát hiện thấy pho tượng phật này cao khoảng một trượng bảy hoặc một trượng tám, sắc thái lộ ra trên mặt có phần cổ quái, ẩn ước thấy như đang than thở và vô cùng đau khổ. Chú nhìn vào đôi mắt của pho tượng, Kiếm Vô Trần vô cùng bất ngờ khi thấy trong đôi mắt đó có một vật, đó chính là Thông Linh Điều.

Tại sao lại như thế, Kiếm Vô Trần không thể hiểu được, hần chỉ nhìn ngơ ngác vào nơi đó, phát hiện thấy Thông Linh Điều chính đang bay trong một không gian thần bí, bay không ngừng, tựa hồ như đang tìm kiếm điều gì đó.

Đột nhiên, Kiếm Vô Trần đang ngây ngốc chột bùng tỉnh, bởi vì trên mặt của pho tượng phật đã xuất hiện vài hàng bút tích làm chấn động tâm linh hần: “Thông Linh chi vật, phi tường tức tà, thần binh lợi khí, sát nhân hại kỷ. Trần tục oán niệm, mê nhân tâm nhãn, phao khước quá vãng, nhất khiết quy linh. Lợi khí tuy kiên, kỳ duyên nan định, sinh tử chi gian, tồn hồ nhất tâm. Phật ma do tâm, tạo hoá do ý, thiên địa thương mang, vô dục tác tĩnh!”

Không thật hiểu rõ hàm ý của những chữ này, Kiếm Vô Trần như bị mê hoặc. Quay đầu nhìn lại cửa miếu một cái, Bạch Vân Thiên cùng Tam Nhân Long Lang đã tiến đến ngày càng gần, điều này khiến hần đột nhiên nhớ tới mục đích mà hần đến đây. Lại một lần nữa chú ý nhìn vào đôi mắt của pho tượng phật, Kiếm Vô Trần nhanh chóng nhìn thấy Thông Linh Điều, chỉ thấy thôi thì được gì, bản thân hần phải làm thế nào mới có thể lấy lại nó được đây?

Trong lúc suy nghĩ, Kiếm Vô Trần nghĩ tới không ít biện pháp, cuối cùng đều bị hần ta nhất loạt loại bỏ, vậy nên hần không nhận được khẩn trương nói:

- Thế này thì phải làm thế nào đây? Rốt cuộc Thông Linh Điều ấy đã đến từ nơi nào, sao có thể vào trong đôi mắt của tượng phật đó được?

Nghĩ đến đây, hần xem xét phía sau lưng pho tượng phật trước và phát hiện ngoài thạch bích ra không còn một vật gì khác, toàn bộ gian thạch miếu căn bản tìm không thấy một thông lộ nào khác. Do đó, hần ta càng thêm khẳng định suy đoán của mình, Thông Linh Điều đã biến mất tại trong mắt của pho tượng phật. Tuy rằng suy đoán này có chút hoang đường nhưng ngoài nơi đó ra thì Thông Linh Điều còn có thể đến từ nơi nào?

Không còn thời gian để khảo sát tỉ mỉ nữa, sắc mặt Kiếm Vô Trần trầm lại. Sau vài khắc trừ trừ trì hoãn, cả thân người của hần kết hợp với Thiên Linh thần kiếm phát động, hoá thành một luồng tử sắc quang hoa hướng thẳng vào đôi mắt của pho tượng phật. Hành động này đối với Kiếm Vô Trần mà nói chỉ là muốn to gan thử một lần, có thành công hay không trong thâm tâm hần cũng không để tâm. Nhưng lúc hần ta tiếp cận được mắt của pho tượng phật thì phát hiện trước mắt đột nhiên xuất hiện một tầng kết giới kỳ diệu, hần minh bạch bản thân đã tìm được con đường cần tìm rồi.

Ngay sau khi Kiếm Vô Trần xâm nhập được vào bên trong mắt của pho tượng phật, kết giới phật pháp bên ngoài cửa miếu cuối cùng cũng tan vỡ, Bạch Vân Thiên và Tam Nhân Long Lang đồng thời xuất hiện, ánh mắt cả hai cùng tìm kiếm tung tích Kiếm Vô Trần và Thông Linh Diệu.

Tìm khắp xung quanh một lượt, đôi mày Bạch Vân Thiên nhíu lại, y tự nói với mình:

- Quái lạ, sao đột nhiên không còn tung tích gì thế này, rõ ràng khí tức vẫn còn lưu lại đây, tại sao lại không thấy nữa?

Tam Nhân Long Lang đánh giọng nói:

- Bên ngoài có kết giới mạnh như thế ngăn trở, bên trong ắt phải có huyền cơ, người không tìm thấy gì chẳng qua là do tà tâm của người quá lớn mà thôi.

Bạch Vân Thiên cười nhạt một tiếng, mai mỉa nói:

- Người thông minh sao cũng không thấy người tìm ra tung tích Kiếm Vô Trần, có giỏi thì người hãy tìm ra đi cho bản tông chủ xem, như thế mới nhận là người có bản lĩnh được.

Tam Nhân Long Lang không cười nói:

- Biện pháp khích tướng sớm đã lỗi thời, bản vương dù tìm thấy cũng quyết không nói cho người biết.

Quay người lại quan sát pho tượng phật, Tam Nhân Long Lang bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ từng tắc, từng tắc một.

Nhìn thấy thế, Bạch Vân Thiên cũng hừ giọng nói:

- Tìm thì tìm, lẽ nào bản tông chủ lại không bằng người? Hừ!

Cả hai đều tập trung quan sát quanh pho thạch tượng, mỗi người đều cố duy trì vẻ bình tĩnh.

Bên ngoài, Thiên Mục Phong sau khi đợi tam đại cao thủ đã vào bên trong rồi, mới lặng lẽ vô thanh vô thức xuất hiện ở phía trên tấm biển đá bên ngoài cửa miếu, hẩn nhẹ nhàng gỡ tấm biển vàng có khắc dòng chữ “Nhiên Đăng cổ tự” một mình rời đi. Quá thời gian một bữa cơm, Thiên Mục Phong lại nhẹ nhàng quay trở lại, trong tay thiếu mất tấm biển đá kia, thân thể hẩn vẫn như cũ hoá thành một cổ quang hoa, ẩn nấp trên đỉnh thạch miếu.

Bên trong thạch miếu, Bạch Vân Thiên và Tam Nhân Long Lang đã tìm kỹ tất cả mọi nơi cũng không tìm thấy một chỗ khả nghi nào. Ánh mắt lại một lần nữa quay về chỗ pho thạch tượng, cả hai người đều trầm tư không nói trong yên lặng, kiên nhẫn chờ đợi, chờ sự xuất hiện của Kiếm Vô Trần, đợi sự hiển linh của Thông Linh Diệu.

Vậy còn Kiếm Vô Trần lúc đó đang ở đâu? Hẩn ta đã gặp phải chuyện gì?

Xuyên qua đạo kết giới ở bề mặt đôi mắt pho tượng, Kiếm Vô Trần tiến vào một địa đạo trống không, xung quanh là tinh vân lấp lánh, vô số quang hoa tựa như sao sa từ trời chiếu xuống làm lóa mắt hẩn. Quan sát cẩn thận một khắc, Kiếm Vô Trần vô cùng kinh ngạc về sự thần kỳ của con đường lúc này, nơi đây giống như một không gian vô cùng vô tận, chứa đựng những lực lượng huyền ảo đang đưa hẩn bay về một địa phương thần bí.

Trong đường hầm, Kiếm Vô Trần quang hoa chớp lóe khôi phục lại nguyên dạng, bình ổn ngự trên Thiên Linh thần kiếm, động tác tiêu sái bay về phía trước. Khoảng thời gian ước chừng nửa tuần hương, Kiếm Vô Trần phát hiện trong địa đạo phía trước mặt bắt đầu xuất hiện đủ loại tinh vân, trong không gian lấp lánh ánh kim quang đẹp mắt, mọi nơi đều là phật pháp ẩn chứa.

Khống chế thần kiếm đang bay, Kiếm Vô Trần cố lách khỏi những phật pháp ẩn chứa đó, ý muốn tránh khỏi chúng. Điều làm cho hẩn ta rất kinh ngạc là những đốm tinh vân vàng kim này có thể tự động truy đuổi theo hành tung của hẩn, khiến hẩn dù tránh né thế nào cũng không cách gì đào thoát. Cuối cùng, đạo phật chú đầu tiên cũng đã dán lên người hẩn, Kiếm Vô Trần cảm thấy toàn thân như run lên, huyết khí trong cơ thể dâng trào, huyết sát chi khí ẩn tàng nơi sâu kín cũng nhất loạt bị suy yếu đi rất nhiều.

Tiếp đó, hấn hoàn toàn không thể phản ứng gì được nữa, đạo phật chú thứ hai, thứ ba rồi thứ tư lần lượt như sóng triều cuộn đến, khiến hấn như ngập chìm trong đồng tinh vân màu vàng kim. Cảm thấy trong người tâm đầu bất nhất, Kiếm Vô Trần cố dùng toàn lực để phòng ngự và phản kháng, trong đầu lơ mơ một loại tâm lý đối nghịch. Đồng thời, Huyết Hà Đồ trong người hấn dường như cũng tiếp nhận sự uy hiếp, đột nhiên tự động hoá thành huyết hồng chiến giáp khoác lên thân Kiếm Vô Trần, giúp hấn ta cùng đối phó với sự thanh trừ của đạo chú phật quang.

Thời gian trong không gian thần kỳ này như dừng hẳn, không một tiếng động, Kiếm Vô Trần cũng không biết đã tránh né được bao lâu, cho đến khi huyết hồng chiến giáp trên người mờ đi, toàn thân đầm mồ hôi hấn mới lao ra khỏi chốn tinh vân đó.

Quay đầu lại, Kiếm Vô Trần nhìn những đoá tinh vân vàng kim đẹp mắt kia mà vẫn còn kinh hãi, tự nhủ:

- ‘Thật không ngờ đám kim sắc tinh vân đó đột nhiên lại mạnh mẽ đến như vậy, công lực của ta đã bị giảm đi mấy phần, sợ rằng khó vượt qua hơn một đệ nhất quan này.’

Sau một hồi xúc cảm, Kiếm Vô Trần dừng lại một khắc rồi tiếp tục tiến về phía trước. Trong một khắc đó, hấn không hề phát hiện những tinh vân phía sau đang dần dần biến đổi hình dạng, tổ hợp lại thành một hàng chữ:

“Là duyên là nghiệt, do tâm nhi diệt, nhất niệm chi sai, nhất sinh hạo kiếp!”

Thế nào là “nhất niệm chi sai”, thế nào là “nhất sinh hạo kiếp”, những điều này Kiếm Vô Trần đều không biết. Nếu hấn ta nhìn thấy lời này thì vận mệnh một đời của hấn ta có thể đã hoàn toàn cải biến, đáng tiếc hấn lại không nhìn thấy, đây chính là số mệnh.

Cứ thế men theo thông đạo mà tiến lên phía trước, Kiếm Vô Trần sau khi trải qua sự việc những đoá kim sắc tinh vân giờ đây luôn cực kì cẩn thận, liên tục thi triển ra tử hoa tâm pháp, tử sắc quang mang bao phủ khắp châu thân để phòng những bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Không rõ đã tiến thêm được bao nhiêu, Kiếm Vô Trần lại nhìn thấy một quả cầu lửa đỏ rực đang chắn ngang đường đi, không khí trở lên nóng bức, với tu vi của hấn thời khắc này cũng có một loại cảm giác kinh sợ.

Dừng lại hạ thân xuống, Kiếm Vô Trần quan sát tình hình trước mắt, hấn phát hiện quả cầu lửa này vô cùng quái dị, tịnh không hề có tàn lửa bắn ra. Trái lại, lại giống như một thông đạo liệt hỏa chân không, đủ khiến thị giác của con người có một hiện tượng giả tạo, không chú ý nhìn thì sẽ cho đây là một quả cầu lửa, kì thật là một con đường hầm hình tròn quy tụ ánh sáng trở thành màu đỏ huyết.

Khi đã biết được điều này, Kiếm Vô Trần liền bình tâm lại. Sau khi cải thiện bố trí lại quang ảnh sáng hộ thể một cách nghiêm mật, hấn liền thôi động thần kiếm chậm chậm bay về phía trước con đường hầm.

Vừa vào đến bên trong động, lập tức những luồng gió mạnh từ phía đối diện thổi tới như thể những ngọn lửa cứu thiên đang muốn thiêu cháy hấn ta. Cảm giác này rất thực, nhiệt độ tăng cao khiến toàn thân hấn mồ hôi nhễ nhại, trong người vô cùng khó chịu. Biết rằng không thể lưu lại nơi này lâu, Kiếm Vô Trần lập tức tăng tốc, toàn thân dưới sự dẫn dắt của thần kiếm nhanh chóng bay về phía trước.

Trong ý thức của hấn, nhiệt độ đường hầm này nóng một cách kỳ lạ, không gì có thể so sánh được với nó, có lẽ khi tiến thêm về phía trước sẽ khá hơn. Nhưng Kiếm Vô Trần phát hiện bản thân đã lầm, thông đạo này vô cùng vô tận, khiến trong tâm hấn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

461. Chương 461: Phật Hỏa Nan Độ

Vừa tiến về phía trước, Kiếm Vô Trần vừa lưu ý tình huống của bản thân, phát hiện thấy vòng sáng hộ thể bên ngoài thân thể đã bị phá huỷ đến mười bảy đạo, sáu đạo còn lại không biết còn có thể duy trì được bao lâu. Nghĩ đến những chuyện kế tiếp có khả năng phát sinh, Kiếm Vô Trần không khỏi có cảm giác bản thân đã rơi vào tuyệt cảnh, bắt đầu hối hận về sự mạnh động của mình, lẽ ra không nên tùy tiện tiến vào.

Kiếm Vô Trần nghĩ đến trăm ngàn phương cách, đáng tiếc là chẳng thể tìm ra đối sách nào thích hợp. Lúc này, khoảng không vô biên phía trước đột nhiên lộ ra một tia sáng màu xanh da trời bên trong thông đạo

đổ rực, nhìn có vài phần bất mắt. Tinh thần chấn động, trong đầu loé lên một tia hi vọng, nhưng ngay lúc này tâm tình của hắn chợt rung động trong tích tắc, ảnh hưởng đến vòng sáng bảo hộ bên ngoài cơ thể, dưới sự xâm thực của nhiệt độ cao vòng sáng hộ thể đột nhiên bị phá vỡ, khiến hắn ta hãm nhập vào trong hiểm cảnh.

Thân thể tức thì run rẩy, Kiếm Vô Trần chỉ cảm thấy từng luồng gió sắc nhọn mang theo nhiệt độ đốt cháy vạn vật tức khắc tiến vào trong cơ thể, ngọn lửa vô hình đó chớp mắt đã huỷ hoại đầu tóc cùng y phục của hắn, chỉ còn lại Huyết Hà chiến giáp hộ trụ lại một vài bộ vị trọng yếu.

Ngay khi âm hỏa vô hình cổ quái đó nhập vào trong người, Kiếm Vô Trần kêu thảm một tiếng, tiếp đó toàn thân tử hồng quang mang đại thịnh, “Tử Hoa Thôn Nhật” đại pháp cùng với sự giúp đỡ của Huyết Hà Đồ hình thành một đạo tử hồng sắc quang tráo, khiến cho thân thể của hắn cách tuyệt với thế giới bên ngoài.

Cố gắng lấy thăng bằng, Kiếm Vô Trần nhìn lướt qua lối ra ở phía trước, bất chấp sự đau đớn khắp châu thân, toàn lực tiến về phía trước. Ngay tại thời khắc này trong thông đạo đột nhiên xuất hiện một đạo huyết sắc di chuyển như cuồng phong tấn công vào Kiếm Vô Trần, ngăn trở đường tiến của hắn. Cảm thụ được nguy hiểm, từng bước từng bước tiếp cận, sắc mặt Kiếm Vô Trần trở nên dữ tợn, miệng gầm như sấm, trong đôi mắt hồng quang ẩn hiện, ngay cả Huyết Hà chiến giáp cũng lóe ánh sáng mờ nhạt yêu mị.

Tâm niệm vừa động, Thiên Linh thần kiếm ở dưới chân liền bắn ra, cột kiếm năm màu chói mắt mang theo kinh lực cường đại hiện ra nghênh đón cỗ cuồng phong mạnh mẽ. Sau khi đánh tan được đòn tấn công sắc bén của cỗ cuồng phong, thân thể Kiếm Vô Trần bị nghịch chuyển bay lên trên, toàn thân xoay chuyển với tốc độ cao sản sinh khí lưu cực mạnh, dẫn động cương khí nóng bỏng khắp tứ phía xung quanh hình thành một đạo quang diễm chẳng khác gì sao băng, mãnh liệt xạ vào bên trong cơn lốc huyết sắc.

Trong nghịch cảnh, toàn thân Kiếm Vô Trần kịch liệt chấn động, mỗi khi tiến về phía trước một bước thì thân thể lại cảm nhận được sự thống khổ cực độ, tựa hồ như có một cái gì đó đang bị hút ra khỏi thân thể hắn, làm cho hắn ta có cảm xúc sinh li tử biệt, đồng thời hắn cũng cảm thấy khí tức của Huyết Hà chiến giáp trên thân thể cũng càng lúc càng yếu đi.

Nghĩ đến tử vong, lòng Kiếm Vô Trần có phần bất cam, vô số hồi ức lần lượt hiện lên trong đầu hắn ta, từng cảnh từng cảnh lướt qua nhưng khó quên nhất là hình ảnh của Lục Vân cùng với mấy lần giao phong của hai người.

Rống to lên một tiếng, song nhãn của Kiếm Vô Trần bạo xạ huyết quang, cừu hận từ trong sâu thẳm ý thức dẫn động chân nguyên trong nội thể của hắn ta tấn tốc gia tăng, ngay cả Huyết Hà chiến giáp trên thân thể cũng bùng sáng, nhất cử tạo ra quang sáng hộ thể cách thân người vài thước, rồi tăng tốc tiến về phía trước.

Kiếm Vô Trần thể như mãnh hổ, mặc dù thân thể đang ở trong thông đạo có nhiệt độ cực cao nhưng ý niệm kiên định khiến cho hắn ta đột phá trùng trùng hiểm nguy, vượt qua huyết sắc cuồng phong trong tích tắc, thoát ra khỏi hang động quỷ bí này.

Hít thở hồng hộc, Kiếm Vô Trần xem qua tình hình của thân thể một lượt, phát hiện thấy đầu tóc cùng y phục toàn bộ đều bị thiêu trụi, ngoại hình thảm hại khôn tả, đồng thời thân thể cũng thụ nội thương cực nặng, chân nguyên gần như cạn kiệt. Bất cam hừ một tiếng, Kiếm Vô Trần vừa điều chỉnh chân nguyên trong nội thể để liệu thương vừa quay đầu lại nhìn thông đạo xích hồng, phát hiện thấy cái thông đạo đó không ngờ lại đang dần dần tiêu thất, cuối cùng hoá thành mấy hàng chữ :

“Đạo hoả tam muội, khu trừ yêu ma,

Phật hoả đại nhật, luyện tâm trừ ác.

Sát khí doanh đầu, Phật hoả nan độ,

Kiểm Vô Trần toàn thân loé sáng huyết quang, khối băng hình trụ trong tay lập tức nứt ra theo những tơ máu, chớp mắt đã lộ ra một cây trường cung.

Cây cung này khoảng chừng sáu xích, thân cung lấp lánh ánh sáng bóng loáng chẳng khác gì ngọc thạch, phân ra làm ba màu, hai bên phân biệt là xanh, đỏ hai màu, ở chính giữa là một màu trong suốt. Trên thân cung ẩn hiện vô số quang phù, trông như được khắc sâu bên trên, nhưng lại chuyển động không ngừng, mang theo sự thần bí khôn tả. Thêm vào đó là cây cung không có dây, nhưng hai bên đầu cung lại đều có một cái lỗ nhỏ, đồng thời cũng có hai đồ án quái thú khắc sâu vào hai đầu cung, nhìn vào cảm thấy vô cùng thần bí.

Nắm chặt trường cung, toàn thân Kiểm Vô Trần tán phát huyết khí, không ngừng dao động qua lại giữa người và cung, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong thân cung. Ngay thời khắc này tất cả các toà băng phong trong thế giới băng nguyên đều sụp đổ, các tầng băng ở dưới mặt đất đều nứt ra, trường cung tán phát quang mang chói lóa bao phủ khắp đại địa, trông chẳng khác gì thiên thần hiện thế uy nhiếp tứ phương!

Quang mang rực rỡ, Kiểm Vô Trần sắc mặt kích động, khí tức trường cung trong tay càng lúc càng cường đại, một loại ý thức đã ngủ vùi đang dần dần tỉnh giấc, mang theo một sức mạnh khủng khiếp đến đáng sợ, khiến cho hắn vừa kinh vừa hãi, lòng tràn đầy hào tình trắng chí, chỉ hận không thể ngay lập tức tuyên cáo thiên hạ. Trong lúc kinh hãi, trường cung mang theo quang mang vạn trượng đột nhiên tán xuất ra cả ngàn đạo ánh sáng đan xen lẫn nhau khắp xung quanh Kiểm Vô Trần, cuối cùng dệt thành một đệm sáng năm màu nâng hắn ta lơ lửng trên không trung.

Tay phải giương cao trường cung, Kiểm Vô Trần đứng ngạo nghễ trên quang toạ, toàn thân tán phát khí thế, thể hiện vẻ sung mãn tự tin lẫn kiêu ngạo, ánh mắt coi khinh mọi thứ, trông chẳng khác gì lúc này bản thân chính là bá chủ thiên hạ! Tình cảnh như thế duy trì được một lúc, sau đó quang mang trên trường cung tức thì ngưng tụ lại thành một đoàn quang cầu trắng lấp lánh, nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh đầu Kiểm Vô Trần, cuối cùng dung nhập vào bên trong thân thể hắn ta.

Nụ cười đắc ý tức thì trở nên dờ ra, trên mặt Kiểm Vô Trần trước tiên là hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó là cuồng hỉ, cuối cùng là cả thân thể đều trở nên hưng phấn ngẩng đầu lên trời mà gầm rú, khí phách toàn thân tán phát khắp nơi. Tay phải vừa xoay chuyển, trường cung trong tay liền loé sáng quang hoa, trường cung không dây vốn dĩ cao bằng thân người tức thì nhanh chóng co nhỏ lại, hoá thành một cây cung nhỏ độ ba thốn nhẹ nhàng nằm ở trong lòng bàn tay của hắn ta.

Cười nhẹ một tiếng, Kiểm Vô Trần hét to: “Cửu thiên thập thiên, vạn vật quy tông, ta dương thiên hạ, tiền phá vòm trời!” Lời vừa dứt thì lòng bàn tay loé sáng quang hoa, Vô Huyền Cung (cung không dây) lập tức khôi phục lại nguyên trạng, dưới sự khống chế của hai tay Kiểm Vô Trần, liền xử ra thể thức Loan Cung Xạ Điều.

Vô Huyền Cung, cây cung không tiền làm sao mà bắn chim cho được? Cái này mà nói ra thì đảm bảo người ta sẽ cho là hồ đồ, nhưng Kiểm Vô Trần lại dễ dàng làm được. Chỉ thấy hắn ta thực hiện thể thức bài khai, tay trái nắm chặt lấy phần giữa thân cung, tay phải nắm lấy dây cung vô hình, trầm giọng xuống nói: “Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, huyền hoá chi linh, sử dụng theo ta.” Trong lúc đọc khẩu quyết thì hai cái lỗ nhỏ để xoắn dây ở hai đầu cung tự xạ xuất hai đạo quang hoa một xanh một đỏ, cả hai hội tụ lại tại một điểm, nhìn vào trông chẳng khác gì dây cung bình thường.

“Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiên sở chí, vạn vật tề tru!” Dây cung vừa hiện thì tại điểm hội tụ của âm dương nhị khí nhanh chóng hoá thành một đạo quang tiền, dưới sự khống chế của tay phải Kiểm Vô Trần thì cả cây cung đều bị kéo thành hình tròn, vô số linh khí ở trong không gian xung quanh cấp tốc hội tụ lại, lần lượt tập trung vào trên quang tiền, co rút lại chuẩn bị sẵn sàng.

Lạnh lùng hét lên một tiếng, Kiểm Vô Trần buông tay phải ra, mũi quang tiền vừa rời tay thì loáng một cái đã lớn mạnh, hoá thành một đạo lực lượng sung mãn hủy diệt, và một đạo quang trụ to lớn vô cùng tức thì theo hướng xuất phát mà mạnh mẽ lao đi. Hoàn cảnh tại trường lúc này kinh tâm động phách khó thể tả nổi, chỉ thấy phía trước mặt hào quang như ngọc, không chỉ có băng phong tuyết địa, mà ngay cả không gian cũng đều bị xuyên thủng, loại sức mạnh phá toái hư không đó khiến cho Kiểm Vô Trần cũng không khỏi hoàn toàn sửng sốt.

Không biết là lúc nào, một cổ khí tức quen thuộc truyền lại, khiến cho Kiểm Vô Trần trở về với hiện tại.

Nhìn lại một lượt trường cung trong tay, hấn chốt động ý niệm, trường cung tức thì tự động co nhỏ lại còn một thốn, rồi được hấn ta giấu vào trong ngực. Xem lại bộ dạng toàn thân một lượt, hấn vừa suy tư vừa phân bố một màn tử sắc vân vụ bên ngoài cơ thể, rồi dọc theo không gian vừa mới khai phá mà phi hành.

Ra khỏi không gian thần bí đó, Kiếm Vô Trần dừng thân giữa không trung, phát hiện thạch miếu nguyên bản đã không còn nữa, hiển nhiên là bị chính hấn huỷ rồi. Nhưng ở giữa không trung phía xa xa, Bạch Vân Thiên cùng Tam Nhân Long Lang đang kinh hãi nhìn hấn ta, nhân thần tràn đầy thần sắc cảnh giác.

Lặng lặng trừng mắt nhìn hai người, Kiếm Vô Trần lạnh lùng nói:

- Không phục thì sao lại không qua đây, các người không phải muốn biết nơi hạ lạc của Thông Linh Điều sao, đến đây, hỏi ta đi!

Tam Nhân Long Lang hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu tử ngươi đừng vội cuồng vọng, luận về tu vi thì bổn vương hoàn toàn chẳng thêm xem ngươi vào mắt. Ta hỏi ngươi, đạo quang trụ vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, tại sao nó lại có thể sản sinh lực lượng đáng sợ đến vậy, ngươi hãy nói mau đi!

Kiếm Vô Trần lạnh lùng nhìn vào hấn ta, thần tình vẫn bất động đáp:

- Muốn biết thì hãy qua đây, ta cũng không muốn phí nước bọt để nói chuyện với ngươi.

Bạch Vân Thiên chú ý tới Kiếm Vô Trần từ lúc hấn ta xuất hiện tới giờ, lúc này thấy hấn ta bình tĩnh không giận, nên không khỏi nghi hoặc nói:

- Không biết là từ lúc nào Lục Viện mình chủ lại trở nên điềm tĩnh đến vậy, đó quả là chuyện hiếm thấy, thật không biết là chuyện vui hay chuyện buồn đây.

Nghe thế nhưng Kiếm Vô Trần vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, chẳng chút để ý đến lời nói của hấn ta, nhưng Tam Nhân Long Lang ít nhiều cũng nhìn thấy điểm khác thường, mục quang cổ quái nhìn vào Kiếm Vô Trần một lúc rồi trầm giọng lầm bầm: "Tên tiểu tử này hình như có gì khác lạ, tính cách dường như trở nên âm trầm hơn nhiều, xem ra chuyện vừa rồi quả nửa là có liên quan đến hấn ta."

Lời vừa dứt thì thân ảnh cách không xuất hiện, một đạo thân ảnh hư thật khó phân tức thì xuất hiện trong mắt Kiếm Vô Trần.

Nhân thần thoảng lạnh, Kiếm Vô Trần huy kiếm trăm xuống, một trăm năm mươi sáu kiếm tung hoành đan xen nhau, dệt thành một màn kiếm võng năm màu, phong tỏa mọi đường tiến của đối phương. Sau đó thân ảnh Kiếm Vô Trần từ một phân ra làm chín, Thiên Linh Thần Kiếm trong tay nhanh chóng bắn ra, kiếm mang liên miên không ngừng mang theo ngũ thải quang mang thần thánh dệt thành một màn kiếm võng đạo kiếm võng bao trùm cả khuôn viên trăm trượng, nhảm vậy khốn Tam Nhân Long Lang ở bên trong.

Một tiếng sói tru từ hư không truyền xuất, trong màn kiếm võng dày đặc loé sáng kim quang, hàng loạt tiếng sấm sét rì rào vang lên mang theo đó là các tia lửa chói loá bắn xạ khắp tứ phía. Đột phá thành công sự phong tỏa của Kiếm Vô Trần, Tam Nhân Long Lang lạnh lùng mỉm cười, thân ảnh chớp mắt hoá ra cả trăm, vô số lang ảnh mang theo kim sắc quang mang khiến cho Kiếm Vô Trần nhất thời khó tìm thấy hành tung chuẩn xác của lão. Nhưng trong sát na chạy trốn và truy tầm đó, Tam Nhân Long Lang đã xảo diệu lợi dụng cơ hội, thuận lợi xuất hiện ở sau lưng Kiếm Vô Trần, gương thiên lang trảo mang theo khí tức âm tà vô xuống đỉnh đầu Kiếm Vô Trần.

Nguy hiểm tới gần, Kiếm Vô Trần đột nhiên chuyển thân, thần kiếm trong tay đảo ngược chém lên, một chiêu thức thần diệu vô thanh vô tức xuất hiện ngay trước mắt của Tam Nhân Long Lang. Ngay thời khắc này tay phải của Tam Nhân Long Lang chỉ cách đỉnh đầu của Kiếm Vô Trần chỉ gần một xích, nhưng mũi kiếm của Kiếm Vô Trần cũng cách tim của Tam Nhân Long Lang cũng không hơn một xích cự li, song phương ở thế quân bình. Theo tình hình mà nói thì một trảo đó của Tam Nhân Long Lang đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, nhưng Thiên Linh Thần Kiếm trong tay Kiếm Vô Trần lại là thần khí nên đối với yêu ma quỷ quái đều có tác dụng khắc chế tiên thiên, một khi đâm trúng tâm tạng của Tam Nhân Long Lang thì kết quả cũng không phải là nhẹ.

Vấp phải sự lựa chọn, Tam Nhân Long Lang trong lòng cực kì phẫn nộ, không ngờ được cơ hội đến tay mà lại phải bỏ qua đáng tiếc như thế, lão thật sự không cam tâm. Nhưng khi Tam Nhân Long Lang nhìn thấy đôi mắt âm sâm của Kiếm Vô Trần thì tâm thần liền chấn động, thân thể chớp mắt biến hoá, chọn lựa bỏ qua.

463. Chương 463: Dạ Hồn Bị Diệt

- Không biết là từ lúc nào mà gan của Yêu Vực Tam Nhân Long Lang lại nhỏ đến vậy, người không phải là tráng chí đầy người, quyết tâm tiến nhập nhân gian để tranh bá thiên hạ sao, làm thế nào mà ngay đến ta cũng sợ rồi.

Tam Nhân Long Lang cảm hận nói:

- Kiếm Vô Trần người đừng vội ngông cuồng, hôm nay ta không muốn dạy người là bởi vì không muốn bị người nói ta chiếm tiện nghi, đợi sau này đơn độc tương ngộ xem thử bốn vương làm thế nào mà thu thập người.

Dứt lời thân ảnh biến đổi, kim sắc quang mang từ lớn biến nhỏ, rồi lẳng lặng biến mất.

Bạch Vân Thiên thấy Tam Nhân Long Lang rời đi, bèn cười khan rồi nói:

- Xem ra trò vui hôm nay đã hết rồi, vì thế bốn tông chủ cũng không muốn lưu lại đây nữa, người cứ ở lại từ từ ngắm cảnh một mình đi, hắc hắc.

Không truy vấn nơi hạ lạc của Thông Linh Điều, Bạch Vân Thiên biểu hiện cực kì lãnh đạm, cứ lẳng lặng như vậy mà đi khỏi.

Mất nhìn hai địch nhân rời khỏi, Kiếm Vô Trần lẩm bẩm: “Hôm nay vận khí của hai người cũng còn tốt, tạm thời tha cho các người một lần. Đợi lần sau tương ngộ, từng người các người cũng đừng hòng được sống sót, bởi vì lúc đó bốn minh chủ đã ...” nhưng tiếng nói sau cùng đã phiêu tán giữa không trung, Kiếm Vô

Đột nhiên, thân thể Bát Bảo đang phi hành chớp mắt đã dừng lại, khiến cho Dao Quang đang suy tư không khỏi giật mình tỉnh lại, không hiểu hỏi:

- Sao vậy Bát Bảo, tại sao lại đột nhiên không đi nữa?

Bát Bảo hạ giọng kêu một tiếng, thân thể tại không trung xoay chuyển sáu mươi độ, khiến cho Dao Quang chuyển mục quang nhìn về bên phải, nơi đó hiện có một hắc ảnh lúc ẩn lúc hiện đang nhanh chóng tiếp cận.

Nhìn về phía trước, Dao Quang thông qua điều tra lập tức phát hiện thấy trên thân thể của người này mang theo ma khí cực mạnh, hơn nữa lại là đặc tính âm sâm quỷ dị. Tâm niệm khẽ chuyển đổi, Dao Quang lạnh lùng nói:

- Là Ma Vực cao thủ, chúng ta phải qua đó xem thử, Bát Bảo, đi!

Dứt lời, kì quang tám màu liền loé lên ở giữa không trung, một dải cầu vòng lộng lẫy cắt ngang chân trời, mang theo thân thể Dao Quang xuất hiện ngay trước mặt hắc ảnh đó.

“A!” Kinh ngạc nhìn vào Bát Bảo và Dao Quang, thân thể đang bay vọt tới phía trước bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt kinh ngạc chuyển sang chấn động, vừa kinh hoảng la lên một tiếng liền chuyển thân bỏ chạy.

Lạnh lùng nhìn hắc ảnh đó, trên khuôn mặt tuấn tú của Dao Quang hiện lên vẻ lãnh khốc, khoé miệng hiện ra nụ cười âm sâm, ngữ khí băng lạnh như sương: “Ma Vực yêu nghiệt còn muốn đào tẩu, gặp phải ta rồi thì để mạng người lại đi thôi.” Lời vừa buông thì thân thể nhỏ nhắn gầy gò của Dao Quang liền bắn ra như mũi tên, tốc độ nhanh đến nỗi tạo thành một đạo bạch tuyến giữa các tầng mây, tựa như kiếm rạch biển mây, khí thế vô cùng.

Hắc sắc thân ảnh phía trước điên cuồng chạy trốn, tựa hồ đã biết được thân phận của Dao Quang nên sợ bị nó bắt kịp, không ngừng quay đầu nhìn lại, sau đó lại chuyển phương hướng. Vì thế trên không trung hai đạo thân ảnh một trước một sau kẻ trốn người đuổi, còn kì thú Bát Bảo thì đuổi theo sát sau lưng Dao Quang, trong biển mây mệnh mông tốc độ của nó chẳng chút thua kém tốc độ của hắc ảnh đó.

Thời gian nhanh chóng trôi qua theo đợt đuổi bắt, ước chừng sau một nén hương, Dao Quang phát hiện bản thân sau khi truy đuổi một lúc thì không ngờ lại bị hắc ảnh đó dẫn chạy một vòng, lại quay về điểm đến. Trì nghi một lúc, Dao Quang khẽ quát một tiếng, toàn thân hắc quang bạo trướng, ma sát chân nguyên trong nội thể đề thăng đến cực hạn, phía sau lưng một con hắc sắc ma long chợt ẩn chợt hiện giữa không trung, tùy theo hướng tiến công của Dao Quang, tựa như khuyển đảo thái sơn, trực tiếp bức theo hắc ảnh phía trước.

Kinh hô một tiếng, thân ảnh đang chạy trốn đột nhiên tăng tốc, cả thân thể trong lúc di động cao tốc chẳng khác gì một quả hắc sắc ma cầu, luôn luôn tránh né sự truy bắt của Dao Quang một cách vô cùng huyền diệu. Mặt trời chói chan trên cao, Dao Quang mang theo chí sát ma khí cùng với ma long tiến về phía trước, khí thế đó tình cảnh đó khiến cho trên không trung của phần trung du Trường Giang bị nhuộm một tầng hắc sắc. Truy đuổi từ trên các đám mây đến giữa không trung, rồi từ giữa không trung xuống mặt đất, thẳng đường tiến xuống, cuối cùng xuất hiện tại hai bờ của Trường Giang, xuyên vào trong màn bọt nước dày đặc.

Nhìn thấy hắc ảnh càng lúc càng cận kề, nhãn thần Dao Quang càng lạnh tựa băng sương, toàn thân tán phát sát khí mãnh liệt, một đạo hắc sắc long viêm từ trên không trung phóng xuống, nhất cử đánh trúng hắc ảnh. Trên mặt sông quay cuồng, một đạo hắc sắc khí trụ từ trên trời giáng xuống, khiến cho nước của dòng Trường Giang rung chuyển hỗn loạn, bọt nước bắn tung toé.

Đình thân ngạo nghễ giữa không trung, Dao Quang chú thị vào mặt nước, gần một khắc sau thì thấy một đạo hắc sắc quang mang xông thẳng lên trời, ngay khi rời khỏi mặt nước độ một trượng thì xoay người chuyển hướng, chuyển thân phi sang khe đá bên trái.

Cười lạnh một tiếng, thân ảnh Dao Quang tức thì toả sáng, trăm trượng cự li di chuyển chỉ trong một sát na, vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt của hắc ảnh đó, đợi hắc ảnh ta đâm đầu vào lưới. Tay phải đưa lên, hắc sắc quang hoa từ trong lòng bàn tay xuất hiện, màu sắc lộng lẫy lấp lánh hàn quang quỷ dị, theo một chuyển động của Dao Quang mà lao về phía hắc ảnh đang lao đến. Một đạo điện quang loé qua, tiếp theo đó là

một tiếng sấm chớp vang lên mang theo một tiếng kêu thảm thiết, truy đuổi cả nửa ngày trời tức thì kết thúc tại thời khắc này.

Nhìn nguyên thần của tên cao thủ Ma Vực đó dần dần phiêu tán, sắc mặt thanh tú của Dao Quang lãnh khốc tựa băng âm sâm cười nói:

- Yêu nghiệt của Ma Vực tội không thể dung tha, Dao Quang ta đời này thấy một tên giết một tên, vì những bách tính chết trong tay các ngươi mà báo thù.

Phía trước thân thể, hắc ảnh đang dần dần tan rã cảm hận nói:

- Ngươi đừng vội đắc ý, Ma tôn sẽ vì ta mà báo thù, ngươi cứ đợi mà xem.

Tay phải vung lên, Dao Quang nhất cử chấn tan hồn phách của hắc ảnh, ngạo nghễ nói:

- Như thế là tốt nhất, ta lại sợ hắc ảnh ta không dám đến tìm ta.

Dao Quang chuyển thân đáp xuống trên thân thể của Bát Bảo, thân mật vỗ về chiến hữu, trầm giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta cần phải tìm Huyết Giới Tôn Chủ mà báo ... a? Còn có ma khí, hơn nữa lại là cao thủ.

Mục quang tuần thị khắp tứ phía, nhưng chẳng có chút thu hoạch, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi hoặc. Ngay lúc này thì Bát Bảo đột nhiên kêu lên một tiếng, mang theo thân thể của Dao Quang phi hành về hướng ngọn núi phía đối diện.

Có Bát Bảo chỉ dẫn, rất nhanh sau đó Dao Quang đã tìm ra ma khí ẩn tàng bên trong một khe đá. Phi thân phiêu lạc xuống mặt đất, đôi mắt Dao Quang tập trung nhìn vào khe hở đó, ngữ khí lãnh khốc nói:

- Ra đây đi, gặp phải ta thì trốn không thoát đâu, còn không tự mình đi ra để khỏi mất thân phận?

Dứt lời, một thanh âm từ hư không truyền lại:

- Ngươi là Ma Đồng Dao Quang trong truyền thuyết? Không ngờ niên kỷ người nhỏ như vậy mà linh thức lại tương đối kinh nhân như thế. Nghe nói người lấy được Ma Long của Ma Vực ta, lại có Bát Nhân kì thú tương trợ, chẳng trách ngữ khí lại ngông cuồng đến vậy, trước tiên sao ngươi không hỏi ta là người nào? Người có thể chọc vào được hay không?

Dao Quang hừ lạnh một tiếng đáp trả:

- Ta bắt quả người là ai, chỉ cần biết người là người của Ma Vực thì ta sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua, như quả là người của Ma Vực Huyết Giới mà gặp phải ta thì tất tử vô nghi, còn những kẻ khác thì phải xem vào vận khí của hắc ảnh vậy.

Âm sâm cười khê, người đó nói:

- Không hổ là Ma Đồng, cuồng vọng tự đại còn mang theo vài phần ma tính, đúng là kì tài hiếm thấy.

Thanh âm còn phiêu lãng ở giữa không trung thì một cổ hắc sắc khí thể từ trong khe đá đã nhẹ nhàng bay ra, rồi nhanh chóng hình thành một đạo hắc ảnh mờ nhạt, nhân thần lăng lệ nhìn vào Dao Quang.

Quan sát hắc ảnh đó một lượt, Dao Quang cau mày nói:

- Người là ai, tại sao trên mặt lại không có biểu tình, phải chăng đây không phải là bộ mặt thực sự của ngươi?

Hắc ảnh cười lên một cách tà dị, nói:

- Thông minh, đây đích xác không phải là chân diện mục của ta, bất quá chuyện này đối với ngươi chẳng có chút quan hệ, bởi vì ngươi có thấy chân diện mục của ta thì ngươi cũng không biết, do đó không thấy thì tốt hơn.

Đồng tử co rút lại, Dao Quang lạnh lùng quát lên:

- Khẩu khí không nhỏ, điều này chứng tỏ ở Ma Vực ngươi có thân phận không thấp. Hôm nay nếu như đã gặp mặt, thì cũng nên hỏi cho rõ ràng, chỉ bằng ngươi nói ra thân phận thực sự của mình đi, nói không chừng ta cũng có thể bỏ qua cho ngươi một lần, bằng không thì hôm nay ngươi hãy để mạng lại đây.

Hai tay đưa ra sau, một cột gió mạnh mẽ từ không trung xuất hiện, rồi xoay chuyển thành vòng tròn trên đỉnh đầu của Dao Quang. Khắp tứ phía chân nguyên phóng xuất phân bố thành lưới, bao bọc cả đỉnh núi vào bên trong, phối hợp với Ma Long to lớn đến hải nhân ở bên trên thiên không, khiến cho người ta có một cảm giác khó thở.

Nhìn lên trên đỉnh đầu, hắc ảnh âm sâm mỉm cười, trong mắt ma mang tức thì loé sáng, một cỗ tinh thần dị lực sắc bén tựa như mũi quang tiễn vô hình liên tiếp phá huỷ mười chín tầng khí phòng ngự của Dao Quang, rồi xuất hiện ngay trước mi tâm của cậu bé. Dao Quang tâm thần đại chấn, giận dữ gầm lên tựa sấm, toàn thân ma khí cuộn cuộn như sóng, một đạo hắc sắc ma mang kiên cố từ không trung xuất hiện, đỡ lấy đạo tinh thần dị lực vô hình đó.

Bên bờ Trường Giang, trên một ngọn núi vô danh, Dao Quang cùng với ma ảnh thần bí cách nhau ba trượng, mỗi bên đều nhìn đối phương với nhãn thần lạnh lùng, hai bên đều âm thầm tính toán, một cỗ sát cơ phát tán khắp tứ phía. Cuồng phong âm thầm xoay chuyển, giữa hai người chân nguyên đều tập trung cao độ, nhìn thì bình tĩnh không chút dao động nhưng bên trong lại hung hiểm khôn lường, liên tục xâm chiếm, ý đồ thôn tính lĩnh vực của đối phương.

Giằng co một lúc, toàn thân Dao Quang hắc mang lưu chuyển, một tầng ma chú quý bí phù hiện ra bên ngoài, không ngừng biến hoá hình dạng, cuối cùng kết thành hai mươi tám vết sao hắc sắc, biến mất bên ngoài thân thể của Dao Quang. Tuỳ theo sự xuất hiện của ánh sao mà Ma Long trên đỉnh đầu của Dao Quang hướng lên trời rú dài, một cỗ khí thể bá tuyệt thiên hạ vờn quanh trong phương viên mấy dặm, cùng với khí tức của Dao Quang kết hợp chặt chẽ lại một chỗ, nhất cử chấn tan mũi quang tiễn vô hình của hắc ảnh đó.

Cục diện đang tĩnh lặng, sau khi dị lực tinh thần bị phá vỡ tức thì tiếng sấm chớp vang trời, ánh sáng chói lòa, khí kinh đáng sợ chẳng khác gì thần binh vô hình, đi đến chỗ nào là làm tan rã vạn vật ở đó, chỉ trong chớp mắt đã khiến cho khuôn viên ba dặm trở thành bình địa. Trên mặt sông, sóng dữ nhảy múa, nước sông cuộn cuộn trông chẳng khác gì bị người ta thao túng, rồi đột nhiên một đạo thủy trụ xuất hiện một cách thần kì, không ngừng dâng thẳng lên cao.

Kinh hải hô lên một tiếng, hắc ảnh trước lúc bị lực phản hồi tiếp cận đã cấp tốc lùi lại, tiếp đó thân ảnh bay ngang ra ngoài trăm trượng, xuất hiện ngay trên mặt nước. Dao Quang mỉm cười lạnh lùng đuổi theo chẳng khác gì chiếc bóng, quang hoa chớp động xuất hiện giữa hư không, lạnh lùng nhìn vào hắc ảnh cách đó mấy xích:

- Bá đạo thay cho Tâm Dục Vô Ngân, đáng tiếc là chân nguyên của ngươi không đủ, cũng còn hơi kém.

Hừ khẽ một tiếng, hắc ảnh quát lên:

- Vừa rồi chỉ là thử ngươi một chút, nếu mà động thủ thực sự thì e rằng mười chiêu của ta ngươi cũng không tiếp nổi, không tin thì có thể thử xem.

Dứt lời thì thân ảnh liền chuyển hoá, các huyền ảnh tạo thành một vòng hình tròn trên mặt sông, sau đó hoá ra hàng ngàn hàng vạn, tức thì khắp cửu thiên cửu địa cửu dã cửu châu* đều bố trí đầy huyền ảnh của hắn. Thấy tình cảnh ảo diệu trước mắt, Dao Quang không khỏi kinh hải trong lòng.

Giận dữ gầm lên một tiếng, Dao Quang quát:

- Thử thì thử, chẳng lẽ ta sợ ngươi hay sao, xem chiêu!

Thu hai tay lại, Dao Quang dựa vào khí thể cường đại mà không chế không gian trường khí trong vòng ba dặm, đem tất cả mọi thứ trong không gian tụ lại, dựa vào đó để phá giải huyền ảnh của hắn. Tuy nhiên sau khi thực thi thì Dao Quang mới phát hiện hàng ngàn hàng vạn huyền ảnh đó lại chẳng có chút khí tức của địch nhân, tựa hồ như đối phương trong chớp mắt đã bằng không biến mất, chẳng còn chút tăm tích.

Quay đầu lại, Dao Quang truy tìm xung quanh, rất nhanh sau đó thì phát hiện hắc ảnh đó hiện đang đứng bên trên một đạo thủy trụ, bèn tấn tốc bay lên trên. Phi thân hạ xuống một đạo thủy trụ khác, Dao Quang nghi hoặc nhìn vào hắc ảnh, trầm giọng nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại có huyền thuật thần kì khó đoán đến vậy, hơn nữa lại khiến cho người khác không thể cảm giác thấy một tia khí tức nào.

Hắc ảnh lạnh lùng nhìn vào Dao Quang, có hơi phẫn nộ nói:

- Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là trận chiến giữa ta và ngươi là có ý nghĩa hay không?

Chú thích:

*khắp chín tầng trời, chín tầng đất, chín cõi, chín châu

465. Chương 465: Toàn Lực Nhất Chiến

- Có ý nghĩa hay không thì còn phải xem thân phận của ngươi mà định, như quả ngươi xuất thân từ Ma Vực Huyết Giới, thì trận chiến này giữa ta và ngươi lại có một ý nghĩa không thể quên. Còn nếu ngươi không phải là môn hạ của Ma Vực Huyết Giới thì đó lại là chuyện khác.

Hồ hững hờ cười, hắc ảnh hồi ngược lại:

- Huyết Giới? Ngươi nghĩ ta là người của Huyết Giới mà còn ngu ngốc ở lại nơi này?

Dao Quang không đáp trả lại ngay lập tức, mà tĩnh lặng suy nghĩ một lúc mới nói:

- Nghe nói người của Ma Vực âm hiểm xảo trá, dựa vào tình huống đang thụ trọng thương trước mắt, vì muốn sống thì có chuyện gì mà không thể làm được chứ?

Nghe xong đại nộ, hắc ảnh gầm lên:

- Đáng ghét, ngươi tưởng bốn toạ thụ thương có một chút mà sợ ngươi hay sao ...

Cắt ngang lời hấn, Dao Quang nhạo báng:

- Sự thật ở ngay trước mắt, ngươi nói không sợ thì tại sao lại không dám nói ra thân phận thực sự của mình?

Hắc ảnh tức thì cứng lưỡi, trầm mặc một lúc sau rồi mới cười lạnh:

- Niên kỉ nhỏ như vậy mà tâm cơ cũng không tệ, không ngờ lại biết cách lừa ta, đúng là đáng khen. Nể ngươi có đầu óc thông minh, ta nói cho ngươi biết, bốn toạ là Ma Huyền Tôn Chủ của Ma Vực.

- Ma Huyền Tôn Chủ? Ngươi cũng như hấn ta, trông có vẻ giống như ... - Kinh ngạc nhìn vào hắc ảnh, Dao Quang sắc mặt chấn kinh, làm thế nào cũng không ngờ được bản thân lại gặp phải Ma Huyền Tôn Chủ.

- Rất giống cái gì, chẳng lẽ bốn tôn chủ cũng là giả mạo hay sao?

Nói ra thân phận, khí thế hắc ảnh đại tăng, so với vừa rồi có thể nói là hai người mạnh yếu khác biệt.

Ổn định lại tâm tình, Dao Quang khôi phục lại vẻ lạnh lùng, quát lên:

- Bất luận ngươi là thật hay là giả, hôm nay như đã gặp ta thì hãy để ta lãnh giáo thử xem có gì lợi hại.

Hai tay đưa ngang ra, Dao Quang khổng chế trường khí mạnh mẽ ở khắp bốn bên, rồi từ từ áp xuống, tức thì trừ hai thủy trụ của bản thân và Ma Huyền Tôn Chủ không ngừng dâng cao thì năm đạo thủy trụ còn lại liền bị chấn phá, hoá thành mưa gió mù trời bay xuống mặt sông.

Nhìn vào Dao Quang với ánh mắt tán thưởng, Ma Huyền Tôn Chủ khẽ cười nói:

- Niên kỉ nhỏ như thế mà khí độ đã bất phàm, tương lai sau này tất thành đại khí, hãy cố gắng nỗ lực đi. Hiện tại thì hãy để bốn toạ xem thử tu vi ngươi mạnh yếu thế nào, có bản lĩnh tranh hùng cùng thiên hạ hay không.

Lời vừa dứt thì toàn thân Ma Huyền Tôn Chủ phóng xuất ma vân, chỉ trong chớp mắt đã thấy một đoàn hắc vân cuộn cuộn xuất hiện giữa không trung, một chốc sau thì đã che lấp lấy vàng thái dương trên trời, khiến cho cả mấy dặm trên mặt sông trở thành một màn u ám.

Tâm thần rung động, sắc mặt Dao Quang trở nên nghiêm túc, ngữ khí lạnh lùng, ngạo nghễ nói:

- Nói lời hay thế cũng chẳng có ích gì, ngày hôm nay ngươi không xuất ra hết bốn sự của mình thì đừng mong có thể dễ dàng rời khỏi. Ma Long Kinh Thiên!

Hai tay giơ lên, trong lúc phát động Dao Quang xử ra một tư thế cổ quái, toàn thân ma khí điên cuồng tăng trưởng, ma vụ cuộn cuộn xuất ra, tại xung quanh nó hình thành một tấm đệm do một trăm hai mươi tám ánh sao đen tổ thành, sắp xếp thành quy luật của một ma trận vuông ba chiều rất có quy luật. Giữa mỗi một đạo hắc sắc tinh mang trong trận đều có một đạo ma khí tinh tế tương liên, gắn kết lại thành một khối phức tạp, trông có vẻ hỗn loạn nhưng lại xảo diệu vô song, hiện đang tùy theo sự khống chế của Dao Quang mà đang bay lên trên bầu trời, cùng với thân hình khổng lồ của Ma Long dung hợp lại một thể.

Quan sát cảnh này, Ma Huyền Tôn Chủ ở trong đoá hắc vân hơi kinh ngạc nói:

- Ma Long Kinh Thiên Quyết! Không ngờ rằng người không chỉ có được ma long, mà còn học được bộ Ma Vực kì học này, đúng là quá tốt rồi!

Ngữ khí có phần cổ quái, Ma Huyền Tôn Chủ không lo lắng mà ngược lại còn trở nên vui mừng, về điểm này thì Dao Quang làm thế nào cũng không thể hiểu được.

Trong khi tâm niệm chuyển động, thời gian chỉ lướt qua chớp lát, bên trên thủy trụ, hai người đều thi triển sở học của bản thân, hai bên cách nhau mười trượng cự li chuẩn bị phát động tiến công, ma vân quay cuồng cùng với ma long gầm rú giằng co với nhau giữa không trung, ở giữa sét đánh không ngừng, sấm chớp kinh thiên. Ma khí cùng loại tính chất nhưng dưới sự thi triển của hai loại pháp quyết bất đồng về uy lực, nên hai bên đều hàm ẩn chứ không bùng phát, âm thầm giao chiến, chân khí ma sát vô thanh chẳng khác gì thiên lôi địa hỏa, không ngừng bắn phát tia lửa đẹp mắt ra khắp tứ phía. Dưới mặt sông bọt nước bắn tung toé, những cột nước như rồng cuộn, ma khí xoay chuyển va chạm không ngừng sản sinh khí trụ xoáy tròn, khiến cho dòng Trường Giang nguyên bản đã hùng vĩ tráng lệ lại thêm vài phần mỹ sắc.

Dưới bầu trời u ám, Dao Quang cùng Ma Huyền Tôn Chủ quyết chiến trên dòng Trường Giang. Lúc này hai bên đã chuẩn bị hoàn tất, chỉ nghe thấy hai tiếng hét giận dữ đồng thời truyền ra, sau đó thể công thuận thể xuất ra, một trường kinh thể đại chiến đã bắt đầu mở màn. Trên sông, hai đạo thủy trụ đã cao quá mặt sông độ trăm trượng, Dao Quang cùng Ma Huyền Tôn Chủ toàn thân hắc mang bao bọc, ma vân biến hoá lấp lánh chẳng khác gì có sinh mệnh, hấp thu ma khí xung quanh rồi hoá thành vòng phòng ngự kiên cường, vững chắc hộ trụ hai bên.

Trên đỉnh đầu Dao Quang, toàn thân Ma Long hùng hực lửa đen, trông tựa như vân trung bá chủ, há miệng phun ra một đạo hắc sắc ma viêm, trực diện bắn thẳng về phía Ma Huyền Tôn Chủ. Long viêm vừa xuất, ma long liền quấy đuôi, không trung tức thì thấy dòng sông đen di động, tựa như một tấm khí khổng lồ lao về phía Ma tôn.

Bên này, Ma Huyền Tôn Chủ hai tay bắt quyết trước ngực, ma vân ma vụ xung quanh hình thành hai vòng xoáy trong ngoài ngược nhau, tầng bên trong thì bắn ra phía bên ngoài, tầng bên ngoài thì hấp nạp ma khí khắp tứ phía, không ngừng bổ sung năng lượng, hình thành một thể trận công kích tuần hoàn xảo diệu.

Long viêm như mực tụ lại chứ không phân tán, hắc vân như trụ xoay tròn chuyển động. Mười trượng cự li thoáng một cái là đã đến, song phương lần đầu gặp nhau thì đã va chạm mãnh liệt, hắc quang đầy trời bắn tung toé ra hàng ngàn hàng vạn đóa hoa, mỗi một đóa đều lấp lánh tia lửa mang theo sức mạnh không ngừng va chạm lần thứ hai, thứ ba, thứ tư trong không gian hỗn loạn. Tạo thành một khối lửa rực rỡ chiếu rọi khắp trời u ám. Sấm chớp không đủ để diễn tả cảnh sắc giữa hai bên lúc này, kinh lôi cũng khó che đi sự quỷ biến của cuộc chiến.

Nước sông đảo chuyển, núi rừng chấn động, sức mạnh hủy diệt đáng sợ sản sinh ở giữa hai người, hết thấy những quang mang cường thịnh vừa đập vào mắt của mỗi bên thì cũng mang theo sức hủy diệt vạn vật, mãi in dấu vết tàn phá bên hai bờ Trường Giang vốn yên bình.

Núi đồi sụp đổ, sóng dữ dâng cao. Thời khắc này, những ánh sao đen, những tia lửa đầy trời, mưa như trút nước, mây trời biến ảo, tất cả tạo thành một cảnh trí tuyệt mỹ, đáng tiếc là hai người đang giao chiến đã chẳng còn chút hứng thú thưởng thức, bởi vì phản lực hung bạo mạnh mẽ đã chấn bay bọn họ về phía xa xăm.

Trong cơn cuồng phong, Dao Quang điều chỉnh trạng thái của thân thể, liên tục mấy lần cố gắng muốn dừng lại nhưng tiếc là đều không thành công. Đến sau khi bay đi được nửa dặm, thì Dao Quang mới dừng lại rồi xoay thân lại nhìn về hướng Ma Huyền Tôn Chủ, lúc đó thì không khỏi kinh hãi trong lòng, ông

ta không ngờ tại ngay lúc phản xạ ra trăm tượng cự li thì đã hoá giải trận bạo phong đáng sợ đó, ổn định dừng lại ở giữa không trung.

Ngoặc thân bay trở về, Dao Quang dừng lại cách Ma Huyền Tôn Chủ ngoài mười trượng, nhãn thần lạnh lùng nhìn về phía địch nhân, hai tay nâng lên thủ thế chuẩn bị tấn công. Nhìn thấy thế, Ma Huyền Tôn Chủ cười nói một cách cổ quái:

- Tu vi dĩ nhiên là không tệ, chỉ là kỹ xảo quá kém, chẳng lẽ trước giờ chưa có ai chỉ điểm cho ngươi sao?

Trong lúc hỏi, Ma Huyền Tôn Chủ huyền hoá ra cả trăm thân ảnh, tránh né một kích tấn công đến của Dao Quang, tiếp đó trải rộng thân ảnh đan xen phân bố khắp tứ phía, mục tiêu trực diện hướng thẳng về phía Dao Quang, phát động một đòn công kích nhanh tựa lưu quang, mắt nhìn mê loạn.

Đối diện với vô số huyền ảnh, Dao Quang hét lớn một tiếng, thân thể gầy ốm tức thì điên cuồng xoay chuyển ở giữa không trung, hai tay nhanh tựa thiểm điện, mỗi một chuyển một quyền đều tạo ra những làn sóng ma cuộn cuộn, tạo thành mấy trăm đạo hắc sắc quyền kinh ở giữa không trung, dệt thành một tấm lưới, phản kích đòn tấn công của Ma tôn.

Một tiếng cười lạnh từ hư không vang lên, Ma Huyền Tôn Chủ xoay chuyển quanh thân như hình trụ, chỉ trong chớp mắt đã thấy một đạo hắc sắc phong trụ từ trên ập xuống, bao bọc khắp tứ phía xung quanh. Phong trụ vừa hình thành, thân ảnh của Ma Huyền Tôn Chủ từ một phân ra làm chín, mỗi một thân ảnh đều chiếu theo phương vị bất đồng, với các tư thế không giống nhau mà bay lượn xung quanh ngọn phong trụ, chín người mười tám chuyển không ngừng huy xuất liên hoàn, một đạo chuyển lực dày đặc mẫn hàm ma khí vũ vào bên trên đạo phong trụ.

Bị nhốt bên trong, toàn thân chân nguyên của Dao Quang đều phóng ra ngoài, muốn cố gắng giải khai phong trụ. Tuy nhiên ba lần liên tiếp đều thất bại khiến cho kinh mạch cậu bé thụ thương trầm trọng, hãm nhập vào trong tuyệt cảnh. Nguy hiểm quan đầu, Dao Quang nghiêng chặt răng, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên thần sắc bất khuất, hai tay đan chéo nâng lên trên, thân thể theo đó cũng chuyển động theo. Cứ như thế bên trong đạo phong trụ, một đạo khí lưu nghịch chuyển hướng thẳng lên cao, mang theo thân thể của cậu bé xông thẳng lên trời.

Nhanh chóng bay lên trên cao, Dao Quang nhận thấy một tia hy vọng, nhưng hy vọng vừa chớm nở này chỉ duy trì được trong một sát na thì khắp tứ phía ngọn phong trụ mãnh liệt co rút lại, đám ma vân tức thì bịt kín đường tiến của Dao Quang. Vẫn xoay chuyển như cũ, Dao Quang cố gắng triển hiện thần uy, phát động toàn thân sức lực, kịch liệt va chạm cùng với đám ma vân bên trên, nhưng kết quả không dễ gì mà có ngay được nên hai bên hãm nhập vào thế giằng co.

Nhưng tại lúc này, bên ngoài phong trụ từng đạo từng đạo ma kinh xuyên qua bề mặt phong trụ, hung hiểm kích trúng vào vòng khí hộ thể của Dao Quang, khiến cho cậu bé đang trọng thương càng thêm thêm thâm không tả, khí tức toàn thân bị bức đến nổi co rút lại thành một khối.

Đợt công kích vẫn tiếp tục, nguy hiểm tiếp cận. Dao Quang lúc này mới chân chánh hiểu rõ, tên Ma Huyền Tôn Chủ này đích xác là không dễ đối phó, càng trọng yếu hơn nữa là bản thân kinh nghiệm không đủ, trước đây gặp phải kẻ có thực lực không bằng bản thân nên mới có thể cường hành đột phá, nhưng lần này gặp phải cao thủ như vậy nên mới hãm nhập vào trong tuyệt cảnh, điều này khiến cho trong lòng thằng bé không khỏi có cảm giác bất cam. Bất cam thì đã sao, vào lúc này ở nơi đây, nó ngoại trừ vòng phòng ngự yếu nhược ra, thì cái còn lại cũng chỉ là chờ kết quả tất yếu xảy ra mà thôi.

Nghĩ đến việc phải chết, Dao Quang tịnh không sợ, nhưng nó không phục. Bởi vì món huyết cừu của sơn thôn còn đang đợi nó thu hồi, những hương thân chết đi vẫn đang chờ nó báo thù. Giận dữ gầm lên một tiếng, tại ngay lúc sinh tử quan đầu, Dao Quang bỏ qua vòng phòng ngự, đề tụ những chân nguyên tàn dư trong cơ thể, hội tụ lại trong hai lòng bàn tay, tức thì một quả quang cầu đen óng xuất hiện ngay bên trong ngọn phong trụ.

Ngưng vọng nhìn quang cầu ở giữa hai tay, sắc mặt Dao Quang có phần hung dữ, nhãn thần bị thống, bất cam quan sát một lúc, tại ngay khi lực hấp thụ đáng sợ đó sắp đến gần thì đột nhiên bị đẩy lùi đi.

Mang theo ý niệm kiên định vô bỉ, bao hàm nhất thân chân nguyên, quang cầu đen óng này sau khi rời tay bay đi liền bay vòng xung quanh cậu bé một vòng, sau đó bắn thẳng lên trên đỉnh đầu, va chạm vào đám

ma vẫn đang bị phong bế.

Lần đầu tiên va chạm tịnh không có chuyển động dị thường nào, hai bên chỉ va chạm rồi thu lại, nhưng lần thứ hai va chạm thì ngọn phong trụ đang tĩnh lặng đột nhiên ánh sáng mạnh mẽ như ánh mặt trời, quang mang chói mắt trước tiên nhuộm hồng ngọn phong trụ đen huyền, tiếp theo đó là xuyên thấu nó, khiến cho người ta ở xa nhìn lại thì sẽ thấy ngọn phong trụ hắc sắc từ đen chuyển thành đỏ rồi cuối cùng bị ánh sáng thôn tính, hình thành một đạo quang trụ.

466. Chương 466 - Cao Thủ Tề Tụ

Thân thể liên tục đảo lộn trong không trung chín lần, Ma Huyền Tôn Chủ mới chế ngự được sức mạnh của quang sát đáng sợ đó, ổn định lại thân hình. Quay đầu lại, Ma Huyền Tôn Chủ nhìn vào Dao Quang đang ở trên lưng Bát Bảo, nhân thần có phần kinh dị, còn mang theo thần sắc cổ quái. Không nhân cơ hội đánh lén, Ma Huyền Tôn Chủ cứ như vậy mà nhìn về cậu bé, toàn thân hắc vụ tràn ngập, không bỏ đi cũng không tiến công, khiến cho người ta đoán không thấu.

Trên thiên không, mất đi sự ngăn trở của mây đen, ánh mặt trời càng chiếu thẳng xuống khắp núi sông, chiếu rọi cửu châu. Lúc này, ở phương xa truyền lại một tia khí tức yếu ớt, hiện đang dùng tốc độ cực nhanh để tiếp cận, rất nhanh sau đó đã thu hút sự chú ý của Ma Huyền Tôn Chủ.

Ngẩng đầu nhìn về phương xa, Ma Huyền Tôn Chủ kinh ngạc hô lên một tiếng, hạ giọng trầm trầm: “Là bọn chúng, tại sao lại tự tiện đến đây, chẳng lẽ là vì ...”

Còn vì cái gì thì ông ta không nói, nhưng chỉ một lát sau thì trên thiên không xuất hiện hai luồng hắc quang, nhoáng cái đã dừng lại ở trước thân ông ta.

- Ma tôn đại nhân, nghe nói người thụ trọng thương, nên thuộc hạ mới đến đây, để đề phòng bất trắc.

Hắc mang lóe sáng, hai đoàn nhân ảnh được bao bọc bởi làn khói đen một trái một phải phân ra đứng yên ở hai bên, mục quang chú thị vào Ma Huyền Tôn Chủ.

Nhìn lướt qua hai người một lượt, Ma Huyền Tôn Chủ lạnh lùng nói:

- Không có mệnh lệnh của ta mà tự ý ly khai lý ra là đáng bị trọng phạt, bất quá niệm tình các người có ý tốt nên lần này bỏ qua. Tin tức lần này làm sao mà các người biết được, tại sao lại cùng nhau đến đây?

Hắc ảnh bên trái nói:

- Hồi bẩm Ma tôn đại nhân, nơi phát ra tin tức này rất mơ hồ, không ít người biết chuyện này. Lần này đến đây là bởi vì chính đạo cao thủ muốn vây công người, vì thế nên thuộc hạ mới cùng với Ma thần Khiếu Phong vội vàng đến đây.

Trầm mặc một lúc, Ma Huyền Tôn Chủ nhìn qua Dao Quang, tỉnh ngộ nhủ: “Nếu nói như thế thì sự xuất hiện của Ma Đồng là nằm trong kế hoạch của kẻ khác sao?”

Nhìn về phía Ma Đồng đang ở không xa phía trước, nhân ảnh bên trái nói:

- Nếu như người này đối với người bất lợi, thì hiện tại chúng ta thu thập nó ngay.

Ma Huyền Tôn Chủ nói:

- Không cần vội, về chuyện của nó các người không cần phải quản, ta lưu lại nó cũng có tác dụng lớn. Hiện tại chúng ta trước tiên hãy li khai nơi này đã, có việc gì thì cứ từ từ mà nói.

Chuyển thân bay đi, Ma Huyền Tôn Chủ dọc theo dòng Trường Giang mà đi xuống dưới hạ du, điều này khiến cho hai đạo hắc ảnh cảm thấy khó hiểu.

- Ma tôn đại nhân, không phải người từ Cửu Hoa sơn thuận đường mà đi lên thượng du sao, bây giờ sao lại đi ngược lại?

Ma Huyền Tôn Chủ ngữ khí bình tĩnh nói:

- Người không phải vừa mới nói là có người muốn vây công ta sao, lần này ta cứ tiếp tục thuận dòng để đi nữa thì không phải là đâm đầu vào lưới sao?

Ma thần Khiếu Phong không phục nói:

- Ma tôn đại nhân hà tất phải lo lắng, có thuộc hạ và Chích Phong ở bên cạnh, chẳng lẽ còn phải sợ ai nữa sao.

Nguyên lai hai người này là Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong, là hai cao thủ cận kề với Ma Huyền Tôn Chủ của Ma Huyền Giới.

Ma Huyền Tôn Chủ hừ một tiếng rồi nghiêm túc nói:

- Sợ hay không là một chuyện, có đáng hay không lại là chuyện khác. Rõ ràng biết là có cạm bẫy mà còn đâm đầu vào, dù tính là các người có thắng lợi đi chăng nữa thì cũng chẳng khác gì đã thua. Được rồi, không nói nữa, con đường này xem ra cũng không dễ dàng đi qua nữa rồi.

Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong tức thì ngơ ngác, nhìn về phía trước với vẻ không hiểu, nguyên lai trong hư không tĩnh lặng không ngờ lại xuất hiện bốn đạo thân ảnh, hiện đang phân khai thành một tuyến, ngăn chặn đường đi của bọn họ. Dừng thân lại, Ma Huyền Tôn Chủ lạnh nhạt nói:

- Nguyên lai là cao thủ của Trừ Ma liên minh, đúng là động tác cũng nhanh quá ha, không ngờ lại là nhóm người đầu tiên đón đường ở đây.

Trần Ngọc Loan nhìn vào ông ta, mang theo vài phần kinh ngạc truy vấn:

- Xem bộ dạng của Ma tôn đại nhân rất là bình tĩnh, tựa hồ chẳng chút để tâm đến sự có mặt lần này của bọn ta thì phải?

Ma Huyền Tôn Chủ cười nói:

- Thế sự vô thường, ai có thể khẳng định các người lần này đến đây lại không có lợi cho ta chứ?

Trần Ngọc Loan nhãn thần tức thì biến đổi, nghi hoặc nói:

- Có lợi? Ma tôn đại nhân nghĩ là lần này bọn ta đến đây là có lợi cho ngài? Ngài không sợ là có hại sao?

Ở bên cạnh, Tư Đồ Thần Phong nói:

- Dừng tin lời hấn, hấn ta cố tình đánh lạc hướng tư duy của nàng đó.

Trần Ngọc Loan sững sốt một lúc, mục quang di chuyển sang Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng, trong ánh mắt có phần nghi vấn.

Quy Vô đạo trưởng chẳng lí đến Trần Ngọc Loan nhưng lại chú thị mục quang vào Ma Huyền Tôn Chủ, do dự hỏi:

- Vị ở bên trái của Ma tôn đại nhân, hình như chúng ta đã từng gặp mặt qua rồi thì phải. Nếu như bản đạo đoán không sai, thì có lẽ là Ma thần Chích Thiên của Ma Huyền Giới.

Ha hả cười lớn, Ma thần Chích Thiên đáp trả:

- Nhân thần của truyền nhân trên Vân Vụ Phong quả là rất lợi hại, bốn tọa chính thị là Ma thần Chích Thiên, đương sơ chúng ta đã từng gặp mặt vài lần ở Động Đình hồ. Người bên phải là Ma thần Khiếu Phong, y vừa mới tiến nhập vào nhân gian, sau này tin chắc rằng sẽ có cơ hội gặp mặt nữa.

Sắc mặt chấn kinh nhìn qua người kia một lượt, Quy Vô đạo trưởng lập tức khôi phục lại bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Nguyên lai là tam đại cao thủ của Ma Huyền Giới đều tụ tập tại nơi này, đúng là hạnh hội. Nghe nói lần này Ma tôn đại nhân hiện thân ở Trường Giang, trên đường đi tựa hồ như thân thể có chút không khỏe, hiện tại xem ra lời truyền ngôn có chút sai lệch a.

Ma Huyền Tôn Chủ đáp trả với ngữ khí thần bí:

- Khó lắm mới có người quan tâm đến bốn tôn, bốn tôn chủ đúng là được ưu ái mà kinh hãi a, đúng là cũng nên cảm tạ các vị rồi. Lần này bốn vị tới đây, thiết nghĩ cũng không phải là vô ý đi qua chứ?

Bốn người Trần Ngọc Loan tức thì sửng sốt, không thể hiểu được tại sao Ma Huyền Tôn Chủ lại nói như vậy. Lần này bốn người đến đây dù mục đích chưa để lộ ra nhưng dựa vào sự thông minh của Ma Huyền tôn Chủ thì ông ta tự nhiên cũng có thể phán đoán ra, vì thế ông ta hỏi câu này không phải là quá ngu muội rồi sao?

Trầm mặc một lúc, Văn Bất Danh hỏi ngược lại:

- Ma tôn đại nhân không nghĩ bọn ta đi đến đây là vì ngài sao?

Ma Huyền Tôn Chủ cười nói:

Thân ảnh từ một phân ra làm ba, Thiên Tàn Lão Tổ thi triển Tàn Ảnh Tà Thuật, lục đạo chưởng ảnh đan qua đan lại như thoi đưa, trừ hai đạo nghênh đón một chưởng của Dao Quang, bốn chưởng còn lại toàn bộ ẩn tại sau lưng của Dao Quang. Một tiếng rên vang lên, tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm truyền ra, thân thể Dao Quang bị lục đạo của Thiên Tàn Lão Tổ chấn bay chẳng khác gì lá rụng mùa thu, liền được Bát Bảo bay đến đỡ lấy. Ở phía sau, thân ảnh của Thiên Tàn Lão Tổ liền lao thẳng về phía trước, tay phải tiến thẳng về phía đỉnh đầu của Dao Quang, tay trái ẩn hàm kinh lực vỗ về phía Bát Bảo.

Kì quang loé lên, Bát Bảo đẩy Dao Quang bay lên trên không trung, còn bản thân thì tiến tới nghênh đón Thiên Tàn Lão Tổ, tám con mắt lưu chuyển quang hoa, tám cái lỗ nhỏ tức thì bắn ra tám đạo quang kiếm, chia ra tấn công vào Thiên Tàn Lão Tổ. Thiên Tàn Lão Tổ thấy thế tức thì kinh hãi, tựa hồ biết được sự lợi hại của Bát Bảo, thân thể nhoáng lên liền bay ngang ra xa ba trượng, tiếp đó bèn lao về phía Dao Quang một lần nữa.

Bát Bảo giận dữ gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên xoay chuyển, tám đạo kì quang hình thành một đạo bát sắc kết giới, nhất cử bảo hộ Dao Quang ở bên trong.

Quan sát hai bên tranh đấu lẫn nhau, Ma Huyền Tôn Chủ hạ giọng nói:

- Kì thú bên cạnh Ma Đồng đúng là thể gian hiểm gặp, dựa vào thực lực của Thiên Tàn Lão Tổ mà cũng phải bắt lực với nó a.

Ma thần Chính Thiên đáp:

- Ma tôn đại nhân, nếu như Ma Đồng đã có kì thú tương trợ, phải chăng chúng ta cũng nên nhân cơ hội này để tiêu diệt nó, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Ma Huyền Tôn Chủ trừng mắt nhìn hấn ta, rồi lạnh lùng nói:

- Ta đã từng nói qua rồi, người này rất có ích đối với ta, sau này ai dám đề cập đến chuyện này nữa thì đừng trách ta vô tình.

Hai vị Ma thần tức thì kinh hãi, không hiểu tại sao Ma tôn lại để ý đến Ma Đồng như vậy.

Trần Ngọc Loan kéo Tư Đồ Thần Phong bay trở lại, vừa chú thị vào trận chiến vừa nói:

- Lão Thiên Tàn Lão Tổ này đúng là tu vi rất mạnh, chúng ta tạm thời không nên dây vào lão ta là tốt nhất. Dựa vào thực lực trước mắt của liên minh, thì phương châm của chúng ta là kích phá từng tên từng tên một, lần này chỉ cần thăm dò hư thật là được rồi, lần sau gặp cơ hội là xuất thủ một lần nữa.

Tư Đồ Thần Phong nhìn qua mặt ngọc của nàng ta, gật đầu nói:

- Được, nếu như đã quyết định rồi, thì tất cả đều nghe lời nàng, chỉ là lần này chúng ta vội vàng đến đây chẳng lẽ lại về tay trắng, tựa hồ không ổn cho lắm.

Trần Ngọc Loan chăm chú nhìn hấn ta, một lúc sau mới nhẹ nhàng cười nói:

- Kì thật ta thấy Ma Huyền Tôn Chủ có một câu nói rất đúng, yêu ma quỷ quái thực sự là có sự khác biệt với chúng ta chẳng? Thực tế thì không, bọn họ cũng có dục vọng của riêng mình, chỉ là phương thức biểu hiện là khác nhau thôi, chúng ta lại cố chấp huỷ diệt tất cả, như vậy đối với thiên địa mà nói có lẽ là một sai lầm đó!

Tư Đồ Thần Phong hỏi ngược lại:

- Cho dù là nàng nói đúng đi chăng nữa thì chúng ta vẫn phải đối mặt, vẫn cần phải làm, đúng không?

Sắc mặt Trần Ngọc Loan tức thì ảm đạm, nàng thở dài nói:

- Ta hiểu, đây chính là một quy luật bất biến từ ngàn xưa truyền lại, cho dù là không đúng thì chúng ta vẫn phải chấp nhận.

Quy Vô đạo trưởng nghe thế liền khuyên nhủ:

- Được rồi, thể gian không có cái gì tuyệt đối là thị phi hoặc là thiện ác, chúng ta chỉ cần suy nghĩ cho đại cục, lòng lo cho thiên hạ bách tính, chỉ cần hỏi lòng chẳng có gì xấu hổ là được rồi.

Suy nghĩ về lời nói của Quy Vô đạo trưởng, Trần Ngọc Loan đột nhiên cười nói:

- Ta hiểu rồi, quan điểm của một người cùng với thiên hạ có lúc mâu thuẫn lẫn nhau, nên chỉ cần nắm chắc quan hệ lợi hại bên trong đó, đến lúc đó thì tự nhiên sẽ hiểu ra bản thân nên làm thế nào. Còn bây giờ

Lời nàng chưa hết thì ở trên không trung đột nhiên truyền lại một tiếng nổ lớn, che lấp hết thảy mọi thanh âm.

Ngẩng đầu lên, mọi người chỉ thấy Dao Quang đứng yên bên trên thân thể của Bát Bảo, cách Thiên Tàn Lão Tổ độ mười trượng, hai bên đều chăm chú nhìn về phía đối phương, trong thần tình hiện ra vẻ cừu hận lẫn phần nộ.

Nhìn lướt qua một vòng, Thiên Tàn Lão Tổ hừ một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử, nếu như ngươi không có con súc sinh kia tương trợ thì ngươi đã sớm chết ở trong tay lão tổ ta rồi. Ngày hôm nay lão tổ ta đến đây không phải là vì ngươi, ngươi còn không mau rút qua một bên cho ta, lần sau ta sẽ tìm ngươi mà tính toán.

Dứt lời liền phi thân bay đi, xuất hiện cách Ma Huyền Tôn Chủ ngoài ba trượng.

Lạnh lùng nhìn ông ta, Ma Huyền Tôn Chủ lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi lại đến đây là vì ta, đúng là khiến cho bốn tôn chủ cảm thấy bất ngờ. Không biết ngươi muốn tìm ta để làm gì?

Thiên Tàn Lão Tổ lạnh lùng nhìn ông ta, hừ một tiếng, đáp:

- Đầu óc của Ma Huyền Tôn Chủ đúng là không giản đơn a, chỉ một lời đã nói ra ý đồ của bốn lão tổ. Hôm nay ta đến đây, nguyên bốn chỉ là thuận đường đi qua, bất quá lúc này ta phát hiện thấy trên người của ngươi có phát ra một cỗ khí tức quen thuộc, nên cũng muốn hỏi nơi hạ lạc của người đó mà thôi.

Ma Huyền Tôn Chủ nhìn ông ta một lúc, rồi không hiểu hỏi:

- Nhân vật có khả năng được Thiên Tàn Lão Tổ ngươi nhìn lọt vào mắt thì trên thế gian này không nhiều, không biết là ngươi muốn hỏi ai?

Thiên Tàn Lão Tổ không lí đến sự trào phúng của ông ta, lạnh lùng nói:

- Ngươi có từng thấy qua một tiểu hài xấu xí, nó cười trên một con hắc hổ, thân thể thụ trọng thương?

Nhân thần Ma Huyền Tôn Chủ tức thì biến đổi, tà dị nói:

- Nếu ta nói là chưa nhìn thấy qua thì khẳng định là ngươi không tin tưởng, song ta cũng có thể tính là đã thấy qua, nhưng bằng vào cái gì mà phải nói cho ngươi biết?

Thiên Tàn Lão Tổ toàn thân khí tức đột nhiên trở nên lạnh lẽo, một cỗ khí thế bức nhân chớp mắt đã tràn ngập trong khuôn viên ba dặm, khiến cho tất cả những người tại trường không khỏi cảm thấy áp bức, có thể thấy một trường tranh đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

- Bằng vào cái gì, ngươi nghĩ là hiện tại ngươi xứng để đấu một trận với ta sao? Hơn nữa bất luận là cuộc chiến này thắng thua ra sao, khi cuộc chiến kết thúc, ngươi nói thử xem tình hình sẽ biến đổi như thế nào?

Ma Huyền Tôn Chủ chấn động trong lòng, nhưng miệng thì chậm chậm nói:

- Kết quả đó thì ta tự nhiên là biết, đến lúc đó thì ngươi cũng khó có thể đào thoát khỏi tay hai vị Ma thần của ta. Còn về ta, thì sẽ đại chiến một trận với Vô Gian Quỷ Sát đến lúc đó bên có lợi nhất là Trừ Ma liên minh và Ma Đồng Dao Quang. Dựa theo tình huống hiện tại mà nói thì đợi đến khi thực lực của Ma Đồng khôi phục trở lại, bản thân ngươi thì thân thụ trọng thương, ngươi nói thử xem trong hai ta, ai mới là kẻ xui xẻo nhất đây?"

Thiên Tàn Lão Tổ giận dữ hừ lên một tiếng, nói:

- Hồ ngôn loạn ngữ, dựa vào thực lực đang bị trọng thương của ngươi mà muốn tiêu hao thực lực của ta, ngươi nghĩ là ngươi có cơ hội đó sao? Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi đó hiện tại ở đâu?

Đối với sự uy hiếp của Thiên Tàn Lão Tổ, Ma thần Chích Thiên bất mãn quát lên:

- Đừng quá ngông cuồng, có bốn sự gì thì hãy thi triển ra đi, bốn toạ tiếp là được rồi, còn muốn qua chiêu cùng với Ma tôn đại nhân của ta thì người còn chưa đủ tư cách.

Ma Huyền Tôn Chủ ngăn cản Ma thần Chích Thiên, quay sang Thiên Tàn Lão Tổ nói:

- Kì thực nói cho người biết cũng không sao, bất quá hôm nay bốn tôn không có tâm tình để nói, còn người thực sự muốn động thủ thì ta sẽ phụng bồi tại nơi này, chỉ sợ là cuối cùng thì người cũng không động thủ thôi.

Thiên Tàn Lão Tổ co rút đồng tử lại, nhãn thần lạnh lẽo nhìn vào Ma Huyền Tôn Chủ, ngữ khí tựa băng nói:

- Người dám thách thức như thế với lão tổ ta, người nghĩ lão tổ ta sẽ làm như thế nào?

Chữ nào vừa rời khỏi đầu lưỡi thì một cổ bạo phong kinh thiên tức thì bùng không xuất hiện khắp tứ phía xung quanh Ma Huyền Tôn Chủ.

468. Chương 468 - Xảo Ngôn Thối Dịch

- Dĩ nhiên dựa vào tính khí của Thiên Tàn Lão Tổ người, nếu như ta cứ thế mà kích động, tự nhiên là người sẽ nhịn mà không xuất thủ, chỉ là người không biết rằng ta kích động người như thế,

trong đó có ẩn tàng âm mưu gì sao?

Thần nhiên nói ra lời này, khiến cho người người nghe tại trường đều tức thì kinh ngạc, ai cũng không thể đoán ra trong lòng Ma Huyền Tôn Chủ rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì.

Khí thế tức thì thu lại, Thiên Tàn Lão Tổ kinh nghi nhìn qua ông ta, ánh mắt dao động, hiển nhiên là đang xem xét lời nói của ông ta.

Ở bên kia, Quy Vô đạo trưởng sắc mặt kinh hãi nói:

- Nghe nói Ma Huyền Tôn Chủ nổi tiếng giáo hoạt khắp cả Ma Vực, giờ đây gặp mặt mới biết là danh bất hư truyền, tuyệt không phải là nhân vật đơn giản.

Văn Bất Danh hừ một tiếng nói:

- Nếu đơn giản thì không phải là Ma tôn rồi, ông không phải đã nói lời thừa sao?

Quy Vô đạo trưởng ngăn người, tiếp đó là cười khổ không đáp, Trần Ngọc Loan cùng Tư Đồ Thần Phong thấy thế liền cúi đầu cười trộm, bị bộ dạng của hai người bọn họ chọc cho không thể nhịn được.

Thấy Thiên Tàn Lão Tổ im lặng không nói, Ma Huyền Tôn Chủ bất quá cũng không bức ông ta, mục quang di chuyển sang Vô Gian Quỷ Sát, dò hỏi:

- Lần này là do Sát Huyết Diêm La phái người đến à?

Vô Gian Quỷ Sát âm lãnh nói:

- Người nghĩ là ta cần phải hồi đáp lại vấn đề này sao?

Ma Huyền Tôn Chủ tâm niệm chuyển động, một cỗ tinh thần dị lực tức thì lặng lẽ phát đi, chấn tan quỷ khí khắp chu thân của Vô Gian Quỷ Sát, làm lộ xuất ra dung mạo đang kinh hãi của hắn ta.

Sau khi xuống ngựa lập uy xong, Ma Huyền Tôn Chủ lãnh khốc nói:

- Có hay không thì người hãy nghe xong lời nói của ta sẽ biết ngay thôi. Như quả Sát Huyết Diêm La phái người đến đây để đối phó với ta, ta tự nhiên sẽ đưa hắn vào diện nhân vật hàng đầu cần phải đối phó, người mới là nhân vật tiếp theo. Còn như là bản thân người chạy đến muốn chiếm tiện nghi thì đến lúc đó ta tự nhiên sẽ tìm người mà tính toán, cần bốn không cần làm phiền đến Sát Huyết Diêm La.

Hừ nhẹ một tiếng, Vô Gian Quỷ Sát nói:

- Đó có gì khác biệt sao? Bất quản là ta được phái đến hay tự thân đến đây đi chẳng nữa, giữa ngươi và Sát Huyết Diêm La chẳng lẽ sẽ có thể trở thành bằng hữu sao?

Ma Huyền Tôn Chủ cười gian xảo nói:

Lâm Vân Phong sắc mặt chợt lộ vẻ vui mừng, chứng tỏ trong lòng thật sự cũng muốn đi thăm dò một lần, nhưng chỉ sau một lúc, trên khuôn mặt liền lộ ra vẻ chần chừ do dự, nói:

- Sư tỷ, địa phương thần bí đó đích thực rất hấp dẫn, chỉ là lần này chúng ta trở về là để dò tìm nơi hạ lạc Dịch viên, làm như vậy không phải sẽ chậm trễ chính sự sao?

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên nói:

- Những điều gặp phải đều đã có chủ định, những điều không gặp phải là do số mệnh, việc gì phải né tránh?

Lâm Vân Phong nghe xong không nhiều lời nữa, bắt đầu quay con gà rừng. Buổi tối, sau khi cả hai đều đã no bụng, Trương Ngạo Tuyết dưới sự dẫn đường của Lâm Vân Phong cùng đến sơn cốc mà hắc đã nhắc đến.

Đứng trên eo núi, Trương Ngạo Tuyết nhìn theo hướng chỉ tay của Lâm Vân Phong, quả nhiên trong cốc có một gian thạch ốc. Theo như ánh mắt nhìn được, đó chỉ là một gian thạch ốc hết sức bình thường, có lẽ là nơi vị thợ săn nào đó trong núi đã dựng lên để nghỉ ngơi tạm, không nhận ra một chút gì kì lạ và đặc biệt trong đó. Nhưng Lâm Vân Phong đã nói là nơi đó thần bí, thiết nghĩ nhất định phải có điều gì bí mật không ai biết, đó thật ra là gì?

Không hề nhích động, Trương Ngạo Tuyết tập trung tinh thần một cách cao độ, thi triển sở học thần kì tương thông với cây cỏ mà nàng vừa học được để hướng sự nhận thức của bản thân về phía gian thạch ốc đó, thăm dò tình hình của nó. Tin tức nhanh chóng được phản hồi, Trương Ngạo Tuyết trong lòng kích động, căn nhà đó không ngờ chỉ có thể nhìn thấy được chứ không thể cảm nhận được, khiến cho người ta cảm thấy vạn phần mê hoặc.

Trương Ngạo Tuyết mang kết quả vừa thăm dò được nói cho Lâm Vân Phong biết, rồi hỏi lại:

- Đó rốt cuộc là sự việc gì? Trước đây đệ đã bao giờ gặp qua chưa?

Lâm Vân Phong suy nghĩ một lúc rồi đáp có phần không chắc chắn:

- Đệ mạo muội suy đoán một chút, nếu kết quả thăm dò của sư tỷ là không sai thì gian thạch ốc trên sơn cốc đó chính là một ảnh phản chiếu của một nơi nào đó, cũng tức là một loại huyền ảnh. Bản thể của nó lại ở một địa phương khác, bị người nào đó dùng một phương pháp thần bí phản chiếu đến đây, khiến cho những người nhìn thấy đều bị mê hoặc.

Ngẫm nghĩ lại những điều Lâm Vân Phong nói, Ngạo Tuyết nghĩ cũng có lí, bất giác hỏi:

- Vân Phong, đệ có cách nào tra xuất ra bản thể của thạch ốc này đến từ đâu không?

Lâm Vân Phong lắc đầu nói:

- Việc này đệ trước nay chưa từng gặp qua, căn bản không thể bắt đầu điều tra được, theo đệ tốt nhất nên rời khỏi nơi này.

Trương Ngạo Tuyết khẽ gật đầu rồi cùng với Lâm Vân Phong quay người trở lại, rời khỏi sơn cốc đó.

Trong đêm tối, tại một đỉnh núi cách ngoài vài trượng, bốn bóng người đang chăm chú nhìn theo hướng Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong vừa rời khỏi, đều trầm mặc không nói gì, tựa như quỷ ảnh u linh.

Khá lâu sau, một giọng nói cất lên:

- Lão đại, lần này bọn chúng đến đây quả là ông trời phù hộ, chúng ta hãy động thủ thôi.

Một giọng nói khác lại vang lên:

- Lão tam không nên sốt ruột, người không biết rằng khí tức của Trương Ngạo Tuyết đó đã biến hoá rất nhiều, tựa hồ tu vi có phần tiến bộ rất lớn, điều này đối với chúng ta có phần bất lợi, tốt nhất hãy thận trọng.

Lão tam hỏi:

- Vậy theo ý kiến của đại ca thì lúc nào chúng ta mới động thủ?

Lão đại cười âm hiểm nói:

- Đêm tối đối với chúng ta có lợi, nhưng với bọn chúng cũng vậy, mục đích của chúng ta lần này là bắt giữ Trương Ngạo Tuyết, như vậy mới có cơ hội lấy được vật mà chúng ta mong muốn, cho nên ta định là khi trời sáng mới ra tay. Bây giờ, lão tứ hỷ heo dôi bọn chúng từ xa trước, chỉ cần không ra khỏi tầm mắt của chúng ta là được, lão nhị và lão tam cùng ta thương lượng một chút, ngày mai ra tay phải đắc thủ.

Lời nói vừa dứt thì một bóng người vụt đi, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Mờ sáng, tiếng chim hót vui tai đã đánh thức Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong đang đả toạ bưng tỉnh.

Vươn người đứng dậy, Trương Ngạo Tuyết nhìn qua mặt đất vẫn còn một ít tàn dư khói lửa còn sót lại, liền hỏi:

- Vân Phong, tối qua đệ nghiên cứu đến nửa đêm, có thu hoạch được gì không?

Lâm Vân Phong về đắc ý đáp:

- Không giấu gì sư tỷ, công hiệu của tam sắc u liên đệ cũng đã được biết qua một chút, chịu khó thêm vài ngày nữa thì chắc chắn có thể tham thấu.

- Vậy thì quá tốt rồi, chúng ta hãy lên đường thôi.

Dứt lời, nàng quay người phiêu hốt bay lên, hướng về hướng phía Dịch viên tiến đến.

Phía sau, Lâm Vân Phong cười nhẹ một tiếng rồi cũng ngự kiếm đuổi theo, song hành với nàng.

Nhìn cảnh sông núi lướt qua dưới chân, Lâm Vân Phong cảm xúc nói: “Phong cảnh nơi đây thật không tệ, đáng tiếc là tình hình nhân gian hiện nay đầy hiểm nguy, lại thêm mối thù lớn của Dịch viên cần phải báo, nếu không thì cứ ở đây ẩn cư tu luyện, không phải cũng là một ý tưởng hay sao.” Trương Ngạo Tuyết nhìn y một cái, trong ánh mắt như có sương mờ chớp qua một tia cảm thán, chỉ là Lâm Vân Phong không phát hiện.

Bay nhẹ người lên đón gió, Trương Ngạo Tuyết thưởng thức uy lực mạnh mẽ của cuồng phong, một cảm giác mệnh mỏng bất tận bao phủ toàn thân nàng. Từ lúc xuống núi Hoa Sơn, gặp cây ngọc thụ thần kì, ý thức tiến nhập vào nó, Trương Ngạo Tuyết liền cảm thấy bản thân đã có sự biến hoá rất lớn, rất nhiều sự việc trước đây chưa từng gặp đều đã xảy ra. Ngay như sự việc chiều qua mà nói, đó là nàng trước nay chưa từng nghĩ đến, thậm chí nghe cũng chưa bao giờ nghe qua, vậy mà cứ thế xảy ra một cách kì dị.

Đắm chìm trong những hồi ức, Trương Ngạo Tuyết bắt đầu phân tích nguyên nhân của những điều kì bí đó. Nhưng đúng vào lúc này, một cổ khí tức khí cổ quái yếu ớt truyền vào trong não bộ của nàng.

Thu lại vẻ trầm tư, Trương Ngạo Tuyết quay đầu nhìn về phía sau một cái, nói với Lâm Vân Phong đang ở bên cạnh:

- Có người đang theo dõi chúng ta, cự ly còn rất xa nhưng ý thức của hắc không ngừng phong toả trên thân chúng ta. Người này tu vi không kém, hơn nữa lại ra sức ẩn tàng khí tức bản thân.

Lâm Vân Phong nghe xong kinh ngạc, ngoảnh đầu quan sát tỉ mỉ một lượt, hốt hoảng nói:

- Không thể nào, đệ không hề phát hiện ra một tí gì, lẽ nào hắc ta thực sự lợi hại đến mức đó? Nếu quả như vậy thì hắc ta hà tất phải lén lút theo sau chúng ta như vậy?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu nói:

- Hắc ta tại sao lại hành động như vậy thì ta cũng không biết rõ, tốt hơn hết chúng ta nên hết sức cẩn thận. Bây giờ chúng ta hãy tăng tốc lên, xem thử có thể thoát khỏi sự đeo bám sát của hắc không, nếu như hắc không đi theo nữa thì thôi, nếu như cố ý muốn đối địch với chúng ta thì cái gì đến sẽ phải đến.

Lâm Vân Phong ứng thanh đồng ý, chân đạp Trảm phong kiếm thét lên một tiếng giữa không trung, tốc độ gia tăng mãnh liệt lên gấp bội, cùng với Trương Ngạo Tuyết như hai đạo sao băng xé mây, xoay tròn lại trong những tầng mây cuộn cuộn sương mù.

Trên bầu trời, từng đám từng đám mây trắng lượn lờ vô định, dưới một đám mây quanh quẩn nơi hai người vừa lưu lại, một bóng người lặng lẽ khấn tụng theo sát phía sau hai người, xa xa ước chừng vài trượng. Dưới mặt đất, ba bóng người nhấp nhô khi lên khi xuống, theo gót ba bóng người đang bay trên bầu trời phía xa xa, hướng về Dịch viên mà tiến.

Hổ được lĩnh, theo như lời các thợ săn là một ngọn núi nhỏ nằm ở phía Đông Bắc của Tây Thục, là con đường bắt buộc phải băng qua từ Hoa Sơn đến Dịch viên. Buổi sáng, cuối giờ Thìn, một thân ảnh nhỏ bé tựa lưng bên dưới một gốc đại thụ, đang ngơ ngẩn vọng nhìn lên trời, miệng lầm bầm:

- Bước tiếp theo ta phải làm gì đây? Làm thế nào để thần không hay quỷ không biết lại vừa có thể tiêu diệt được bọn chúng một cách thuận lợi để báo mối thù diệt môn ngày ấy?

Đang tự nói một mình, thân ảnh đó bỗng nhiên toàn thân bị kích động, ánh mắt cứ thế nhìn thẳng lên bầu trời, ở đó ba đạo quang ảnh đang bay cực nhanh, hướng thẳng về phía y mà đến, chỉ trong một khoảnh khắc đã bay đến đỉnh đầu của y.

Cúi đầu nhìn xuống, trên ngọn núi phía xa lại có ba đạo thân ảnh đang cấp tốc bay đến, điều này làm cho người đứng dưới gốc cây trong lòng bị chấn động, trầm nghĩ: “Là bọn chúng, thực sự là quá tốt. Chỉ cần lợi dụng một cách hợp lý, đến lúc đó ta khả dĩ có thể đánh trọng thương Trương Ngạo Tuyết, gây cho Lục Vân một sự đả kích lớn, ha ha...”

Cười lên một tiếng nham hiểm, bóng người đó lóe lên rồi biến mất tung tích, sau đó ba đạo nhân ảnh lướt qua trên không, bay thẳng về phía trước.

470. Chương 470 - Trúc Sơn Tứ Sát

- Xem ra đúng là đang theo dõi chúng ta, đã như vậy thì chúng ta hãy đợi ở đây, xem rốt cuộc là ai.

Lâm Vân Phong dừng lại hạ xuống, đã nhìn thấy bóng nhân ảnh đó nhanh chóng tiếp cận, miệng liền “hừ” lên một tiếng:

- Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, đệ nghĩ tất có ý đồ gì đó với chúng ta, không thì sao phải một mực truy theo như vậy?

Trương Ngạo Tuyết không đáp lại, nhìn vào lão già vừa dừng lại cách đó khoảng mười trượng, sắc mặt hơi biến đổi nói:

- Là hần? Thật không thể ngờ.

Lâm Vân Phong cũng ngẩn ra, nhìn về lão già cầm trúc trượng trong tay kia hét lên:

- Là ngươi, còn ba tam sát kia hiện giờ đang ở đâu? Sao lại bám theo chúng ta?

Hoá ra người này chính là lão tứ Trúc Căn trong Trúc Sơn tứ sát, hần ta từ tối qua vẫn một mực theo dõi động tĩnh của hai người.

Khuôn mặt gầy gò lạnh lùng cười lên một tiếng, Trúc Căn “hừ” đáp:

- Tại sao ư? Lần trước chính tại ngôi phá miếu, nếu không vì ngọn lửa ma quỷ bên trong phá đám thì chúng ta đã sớm cho các ngươi nếm mùi lợi hại rồi, lần này đã gặp ở đây tự nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Lâm Vân Phong liền bật cười một tràng:

- Hoá ra là không phục nên muốn báo thù, tốt lắm, ta đứng đây, ngươi có bản lĩnh gì hãy thi triển hết ra đi.

Trúc Căn cười nham hiểm nói:

- Muốn chết cũng phải đúng lúc, ngươi nóng vội làm gì. Trước khi động thủ ta muốn đề tỉnh các ngươi một điều, nếu như các ngươi thành khẩn giao nộp binh khí trong tay, tuyệt đối ngoan ngoãn nghe lời cùng chúng ta phối hợp, đến lúc đó tự nhiên chúng ta sẽ khoan dung tha cho một mạng, còn nếu không đồng ý thì lúc đó không những binh khí không còn mà tên tiểu tử ngươi cũng nhất định phải chết. Còn như nha đầu đó, tạm thời vẫn còn nhiều hữu dụng, có thể bảo lưu được cái tiểu mệnh.

Lâm Vân Phong sắc mặt phần nộ, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, ngữ khí trào phúng đáp:

- Được thôi, chỉ cần người gọi ta một tiếng gia gia, tới lúc đó ta với cương vị là gia gia tự nhiên sẽ thuận theo ý của tử tôn người. Lúc đó không chỉ có bỏ bình khí mà ngay cả ngân lượng mua kẹo, gia gia ta cũng nhất định sẽ ban cho người. Thế nào, cháu ngoan, gọi hai tiếng nghe xem nào.

Trúc Căn sắc mặt biến đổi, diên cuồng rống lên:

- Xú tiểu tử đáng ghét, không ngờ lại dám chiếm tiện nghi với cả lão tử, ta sẽ cho người biết ai là gia gia, ai là cháu.

Trong tiếng rống phần nộ, trúc tượng trong tay Trúc Căn liền huy động, cây gậy trúc vốn chỉ dài ba thước lập tức được kéo dài ra, trong tiếng kêu quái dị của Lâm Vân Phong, đã xuất hiện ngay trước mặt của y.

- Bà nó ơi, cháu lại đánh gia gia, còn gì là đạo lý nữa.

Trảm phong kiếm liền phát ra ngân quang lớn mạnh, một luồng kiếm quang liên tiếp bay ra như sóng triều, tạo thành một màn ánh sáng màu bạc ngay phía trước Lâm Vân Phong, khiến cho đòn công kích của Trúc Căn bị chặn lại.

Trương Ngạo Tuyết lặng lẽ đứng quan sát tất cả, với những lời nói hí lộng của Lâm Vân Phong không hề để tâm, tập trung quan sát động tĩnh xung quanh, khoé miệng nhanh chóng xuất hiện một nét cười lãnh đạm. Cúi đầu, ba bóng nhân ảnh phản chiếu trong mắt, chính là ba người còn lại trong nhóm Trúc sơn tứ sát, bọn họ đang cố che giấu khí tức, dường như muốn bất ngờ tập kích thu thập cả hai.

Chuyển thân, Trương Ngạo Tuyết nhìn về mặt kính sợ của tam sát, lạnh lùng nói:

- Ba vị lần này đến cũng là đối phó với chúng ta phải không?

Lão đại trong tứ sát Trúc Căn thu nhỏ con người lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng vào Trương Ngạo Tuyết, trầm giọng nói:

- Mấy ngày không gặp, không ngờ tu vi của người lại đột nhiên tiến bộ không ít, thực sự đáng chúc mừng.

Hồ hững cười một tiếng, Trương Ngạo Tuyết đáp trả:

- Chúc mừng? Chỉ sợ đó không phải là lời thực tâm thôi. Với lập trường giữa chúng ta, bốn vị hôm nay đến đây bất luận là với mục đích gì, đều tuyệt đối không vì hi vọng tu vi của ta đại tiến, có đúng không?

Hừ lạnh một tiếng, Trúc Căn nói:

- Trương Ngạo Tuyết, có những lúc tỏ ra quá thông minh lại là điều không tốt, làm người hồ đồ một chút lại tốt hơn đó.

Đảo mắt liếc nhìn ba người một lượt, ánh mắt Trương Ngạo Tuyết dời đến trên thân Trúc Căn, ngữ khí lãnh đạm nói:

- Xem tình hình thì người huynh đệ này của các vị là cực kì thông minh, kết quả đến mức làm cho tình thế bây giờ không thể hạ trường được, không biết ba vị có phải cũng thông minh như y không?

Nghe xong, lão nhị trong tứ sát Trúc Tiết liền hét lên:

- Tiểu nha đầu miệng lưỡi sắc xảo, để xem hôm nay có bản lĩnh thoát khỏi tay bọn ta không?

Bên cạnh, lão tam Trúc Hiệp hướng về phía Trúc Căn phía trên hét lớn:

- Lão tứ, hãy xuống đã, bắt tất phải phí lực, đợi một lúc nữa sẽ thu thập bọn chúng luôn thể.

Nghe lời thối lui, Trúc Căn hướng về Lâm Vân Phong quát:

- Cháu ngoan, đợi lúc nữa gia gia sẽ lại thu thập người, cái đầu tạm thời gửi lại trên cổ người vậy.

Lâm Vân Phong châm biếm:

- Đánh không lại thì chạy, quả không hổ danh là cháu ngoan của ta.

Chuyển thân đến bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong huy kiếm trước ngực, lạnh lùng nhìn tứ sát.

Không để ý đến lời châm biếm của Lâm Vân Phong, lão đại Trúc Can nhìn về phía Trương Ngạo Tuyết, ngữ khí âm hiểm nói:

- Những lời vớ vẩn không cần nói nhiều, hiện tại ta chỉ hỏi một câu, hai người các ngươi ngoan ngoãn nghe lời hay là chống đối đến cùng?

Trương Ngạo Tuyết thản nhiên đáp:

- Với lập trường của chúng ta, vấn đề này còn cần phải hỏi sao? Bốn vị hiển nhiên đã vì chúng ta mà theo dõi đến đây, cứ nói rõ mục đích, sau đó chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh của mình để phân cao thấp.

- Mục đích đến đây? Điều đó đến một lúc nào đó các ngươi sẽ tự nhiên sẽ biết, hiện tại các ngươi hãy ném chút đau khổ đi. Bỏ trận!

Lão đại Trúc Can vừa hạ lệnh, ba người còn lại lập tức chớp động thân ảnh, tạo thành một thế trận dồn Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong vào giữa.

Thế trận vừa bố trí xong, bốn người đồng thanh gào thét, trúc trượng trong tay nhất loạt tung ra, chuyển động xoay tròn theo bóng ảnh, trúc ảnh bố trí dày đặc khắp trời phối hợp với bóng người chớp động nhanh chóng, làm cho toàn bộ không gian vài trăm trượng đều một màu xanh ngắt, biến trúc dày đặc che lấp cả ánh sáng mặt trời.

Nhìn trúc ảnh chuyển động quanh thân, Lâm Vân Phong đành giọng:

- Một bọn xảo quỷ, hãy xem ta đập tan các ngươi như thế nào?

Trăm phong kiếm trong tay Lâm Vân Phong phóng thẳng lên trời, chân xếp bàn tọa, song thủ bắt pháp quyết, miệng niệm lâm râm, toàn thân thanh quang bạo trướng.

Chốc sau, Lâm Vân Phong quát lớn một tiếng:

- Âm dương ngũ hành, cần khôn bát quái, khai ngã thiên nhân, vạn vật biến hoá!

Giữa cặp lông mày liền phát ra ánh sáng xanh, chính giữa trán của Lâm Vân Phong mở ra một khoảng tròn, một luồng hào quang màu ngọc bích bắn thẳng về phía trước, thăm dò sự ảo diệu của trúc trận.

Bên cạnh, toàn thân Trương Ngạo Tuyết phủ ánh hào quang đỏ như lửa, những đốm lửa cháy rừng rực như bay lượn, dưới ánh Tử ảnh thần kiếm hào quang màu tím, gương mặt ngọc phủ lên một tầng hào quang tím hồng. Nhìn thẳng về phía trước, nét mặt Trương Ngạo Tuyết không có một biểu tình gì, trong đôi mắt long lanh như sương mù chớp lên một màn tử quang mờ nhạt, gây cho người ta một cảm giác kì lạ cổ quái.

Đột nhiên, Trương Ngạo Tuyết đang bình tĩnh chợt khê thét lên một tiếng, thân kiếm trên đỉnh đầu bỗng hoá thân long, một luồng tử quang như gió trời thổi tới, phóng đến tầng kết giới màu xanh ngay trước mắt.

Né người, xoay tròn, Trương Ngạo Tuyết né tránh uy lực phản lại, khổng chế thần kiếm đang tung hoành bay lượn, hết đợt này đến đợt khác công kích mãnh liệt lên kết giới bên trên mà trúc trận đã tạo ra, tại nơi song phương giao chiến phát ra những tia lửa kèm theo những tiếng sấm sét. Thân người hơi lắc lư lay động, sắc mặt Trương Ngạo Tuyết hơi biến đổi, tay phải hư không xuất một chiêu đưa kiếm thần quay về vị trí, nhất thời một cổ kiếm khí kinh thiên động địa bao phủ khắp đất trời.

Trong trúc trận, toàn thân Trương Ngạo Tuyết bao phủ tầng tầng lớp lớp những đốm lửa đỏ như máu, tử ảnh thần kiếm dưới sự thúc động chân nguyên của nàng phát ra một luồng tử sắc quang mang đẹp mắt, phản chiếu ánh hào quang rực lửa quanh thân nàng ra xa sáng rực rỡ.

Kiếm khí xông thẳng lên tận mây, hoá thành một đạo quang trụ, trong nháy mắt đã lại công kích lên lục sắc kết giới bên trên đỉnh đầu.

Một tiếng kêu não nề, theo đó cả không gian như bị chấn động, Trương Ngạo Tuyết cùng Lâm Vân Phong đang bị vây bên trong cũng cảm thấy trong lòng xao động, kinh sợ trước sự bá đạo của trận pháp này. Lấy

lại tinh thần, Trương Ngạo Tuyết nhẹ hét lên một tiếng, thần kiếm trong tay phải rung động, luồng kiếm mang mãnh liệt chợt nhiên bạo phát, mạnh mẽ công kích vào tấm chắn màu xanh đó.

Cùng lúc đó, Lâm Vân Phong hốt hoảng kêu lên:

- Quái lạ thật, trúc trận này có phần tà môn, đệ rốt cuộc cũng không tìm được phương pháp phá giải.

Một tiếng nổ kinh thiên át cả tiếng nói của y, không gian bên trong kết giới bị chấn động, khí lưu xung quanh tản mát ra khắp mọi nơi, điên cuồng công kích và áp chế tầng khí phòng ngự của hai người.

Trong không gian kín mít, luồng khí lưu chuyển động với tốc độ cao sinh ra áp lực cực lớn, trong một phạm vi nhỏ bé không kè hở, hết luồng nọ đến luồng kia tràn ngập chấn động, tựa như thế công liên miên không ngừng, lúc nào cũng có thể làm dả thương hai người.

Ổn định thân hình, Trương Ngạo Tuyết điều chỉnh tần suất chân nguyên trong nội thể, với phương pháp mà Lục Vân đã dạy cho, nhanh chóng bảo trì được khí áp bên ngoài thân thể, tạm thời tránh được nguy hiểm. Ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Vân Phong một cái, nhìn thấy sắc mặt hần trắng bệch, nhãn thần ảm đạm, Trương Ngạo Tuyết trong lòng biết rằng không thể ở lại lâu được, trong đầu chuyển sang ý niệm nhanh chóng tấn công. Phá trận đối với nàng mà nói tịnh không phải sở trường, bất quá sau khi trải qua sự việc chiều qua, nàng đã nắm rõ được Không thảo chi thuật, hiểu được phải làm thế nào để mượn lực của vạn vật để tìm ra sự thần bí của trời đất.

Lúc này nàng tập trung tinh thần, mang ý thức bản thân phân tán khắp bốn phương, để cho chúng có thể tiếp xúc với trúc ảnh xung quanh, tiếp cận vào kết giới quỷ bí đó, tìm kiếm sự ảo diệu bên trong. Mới bắt đầu, mức độ khó rất lớn, bất quá do thanh trúc trận mà Trúc sơn tứ sát thi triển chính thiên về hệ mộc, điều này cùng với Không thảo chi thuật có mối quan hệ mật thiết, cho nên nàng nhanh chóng nắm bắt được tình huống xung quanh, nắm được cách phá giải nó.

Có được bí quyết rồi, Trương Ngạo Tuyết cứ theo cách đó mà hành động, kiếm thần trong tay phóng ra rất nhanh, thân người theo kiếm chuyển động, quanh ảnh chuyển động nhanh chóng trùng trùng điệp điệp, cuối cùng tạo thành hàng vạn bóng ảnh kì ảo, biến hoá khôn lường, mang theo một đạo tử quang rực rỡ, một kiếm chém vỡ kết giới. Một kiếm đó tịnh không phải là chiêu kiếm đơn thuần, mà là ngàn vạn thức kiếm tập trung vào một chiêu, trong chớp nhoáng liên tục chuyển hoá, phá vỡ tầng tầng bóng ảnh mà xông ra.

Ánh tử quang giăng khắp trời, như cầu vòng buổi chiều. Một chiêu kiếm sắc xảo vô cùng đó của Trương Ngạo Tuyết không những phá tan được trận pháp, đồng thời còn chém đứt được mạch khí liên kết giữa Trúc sơn tứ sát, một chiêu đã làm cho cả bốn người đều bị chấn bay ra. Bên cạnh, Lâm Vân Phong kinh dị nhìn sang Trương Ngạo Tuyết một lúc, sau đó ánh mắt di chuyển, lao về phía lão nhị trong tứ sát Trúc Tiết, Trảm phong kiếm trên đầu khẽ kêu lên một tiếng, vạch ra một đạo ngân quang, đánh thẳng xuống ngực Trúc Tiết.

Rống lên một tiếng phẫn nộ, Trúc Can quát:

- Được, được lắm, thực sự không hổ là truyền nhân Tử ảnh thần kiếm, quả nhiên có vài phần bá đạo. Giờ chúng ta hãy quyết một trận thắng thua, xem ai có thể đứng vững được đến sau cùng. Thanh trúc toả hồn, khốn tiên diệt đạo, tứ tâm như nhất, thần ma nan đáng. (Trúc xanh phong toả hồn phách, vậy khốn tiên tiêu diệt đạo, bốn lòng như một, thần ma khó thoát!)

Lời nói vừa dứt thì trúc tượng trong tay đột nhiên phát sinh dị biến, hoá thành một luồng thanh quang, cuộn tròn hướng về phía Trương Ngạo Tuyết. Tam sát còn lại nhìn thấy hiện trạng đó cũng xuất ra những đòn công kích tương tự, cứ như vậy, trên không trung bốn bóng ảnh màu xanh biến hoá như rồng uốn lượn, liền đó ba bóng ảnh vây quanh Trương Ngạo Tuyết, một còn lại vây khốn Lâm Vân Phong.

Sắc mặt lạnh đi, thần kiếm trong tay Trương Ngạo Tuyết xoay chuyển, một trăm chín mươi sáu kiếm hoá thành bốn đạo kiếm trụ, kèm theo uy lực phá trời lở đất chém xuống tứ phương. Xích quang toả sáng, thanh quang bùng phát, nhất kiếm sắc bén chém trên ba đạo bóng ảnh sắc xanh đó, nhưng không hề đạt được kết quả mà Trương Ngạo Tuyết đã dự định, chỉ làm cho chúng bị chấn động một chút, rồi lại khôi phục lại nguyên trạng.

*Không thảo chi thuật : thuật không chế cây cỏ

471. Chương 471 - Thảm Liệt Nhất Chiến(cuộc Chiến Thảm Khốc)

Nguy hiểm trước mắt, Trương Ngạo Tuyết huy động thần kiếm trong tay, tấn công mãnh liệt về phía Trúc Can, đồng thời tay phải hồng quang chớp lên, cửu thiên hồng liên chí cường chí thánh mang theo nhiệt độ rất cao như thiêu đốt vạn vật, nhanh chóng tấn công vào luồng thanh ảnh đó.

Ánh hào quang sắc xanh và hồng giao hội với nhau, hai bên vừa tiếp xúc liền bùng nổ, tiếng sấm sét kinh thiên trước tiên làm Trương Ngạo Tuyết bị bắn ra rơi vào khốn cảnh, sau đó đến chủ nhân của thanh ảnh là Trúc Diệp điên cuồng rống lên đau đớn, toàn thân lửa đỏ bắn ra, kêu một tiếng thảm thiết rồi hướng phía ngoài bay đi.

“Lão tam, ngươi sao rồi?” Quát to một tiếng, vẻ mặt Trúc Can vô cùng phẫn nộ, tay trái một chưởng chấn lui tử ảnh thần kiếm, tay phải dùng toàn lực thôi động chân nguyên, trúc tượng trong tay thanh quang đại thịnh, giống như khổng tiên thăng, nhanh chóng chói chát Trương Ngạo Tuyết lại.

Ở phía khác, Trúc Căn cũng vận chân nguyên đến mức cực hạn, toàn lực khống chế thanh trúc trong tay, dựa vào pháp quyết cổ quái đặc thù, khiến nó từng vòng từng vòng quấn chặt lên người Trương Ngạo Tuyết.

Bên này, Lâm Vân Phong cũng giống như Trương Ngạo Tuyết, lúc đầu không quan tâm đến thanh trúc đó, nhưng hai lần liên tục cả hai đều bị chấn khai bởi sự trói buộc của nó, trên khuôn mặt của Lâm Vân Phong lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngoảnh đầu lại xem tình hình của Trương Ngạo Tuyết một lúc, Lâm Vân Phong trong lòng chấn động, miệng thét lên một tiếng phẫn nộ, toàn thân tỏa ra ánh hào quang xanh đỏ, đẩy mạnh chân nguyên lên đến tối đa, trong tình thế thân thể bị nội thương vô cùng bất lợi, thi triển Âm Dương pháp quyết.

”Âm dương chi khí, vạn vật chi mẫu, pháp quyết nhất xuất, gió giục mây vần.”

Cùng với chân nguyên không ngừng tăng lên của Lâm Vân Phong, một cỗ khí thế nhanh mạnh tràn ngập xung quanh, trên bầu trời âm dương nhị khí giao hội, dưới sự thôi thúc và khống chế của Lâm Vân Phong bắt đầu hợp lại cùng công kích, không ngừng phát xuất chớp điện lao thẳng vào thanh trúc đó.

Vừa bắt đầu, ánh chớp điện và thanh trúc đó tạo thành thế bất lưỡng lập, mỗi lần va chạm đều bắn ra những đốm lửa về tứ phía không hề nhượng bộ. Nhưng cùng với mật độ phát điện ngày càng tăng thì lôi điện phát ra càng mạnh, quang hoa trên thanh trúc bắt đầu mờ dần, cuối cùng tự động thu hồi lại, biến trở lại thành một cây trúc tượng. Lúc này Lâm Vân Phong toàn thân lay động, lắc lư không ổn định, sắc mặt trắng bệch, còn Trúc Tiết thì gào lên một tiếng nào nề thụ trọng thương và rơi xuống mặt đất.

Thoát khỏi sự trói buộc của thanh trúc, Lâm Vân Phong song thủ giơ cao, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt rực cháy, âm dương nhị khí mạnh mẽ dưới sự khống chế của y, chiếu theo quy luật nhất định mà va chạm vào nhau, không ngừng phát ra những tia chớp đẹp mắt tựa như ngân xà bay lượn, gào thét giữa bầu trời.

Toàn thân di chuyển vài trượng, Lâm Vân Phong phẫn nộ nhìn Trúc Can và Trúc Căn, giận dữ quát:

- Hãy chết đi, dám dẫm thương sư tỷ ta!

Hai tay đưa ra trước, sấm bay chớp giạt như những cột sáng xé nát bầu trời, trực chỉ lao thẳng về phía hai người.

Sấm chớp hiện lên bất ngờ, lập tức làm đảo lộn kế hoạch của nhị sát, khiến bọn chúng vội vàng thu tay về, tạo cơ hội thuận lợi cho Trương Ngạo Tuyết dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc của thanh trúc. Quát lên một tiếng phẫn nộ, ngọn lửa trong lòng Trương Ngạo Tuyết bùng phát ra ngoài, hồng liên trên tay phải liền xuất hiện, một đóa liên hoa xoay tròn làm cho nó từ nhỏ biến thành to, trong nháy mắt đã biến thành trăm trượng, những tia lửa kì dị bắn ra tản mác khắp không gian xung quanh đó vài dặm, làm cho cả bầu trời như được bao phủ một màu máu.

Phẫn nộ nhìn Lâm Vân Phong, Trúc Can cuồng nộ quát:

- Lão tứ, tiểu tử đó giao cho đệ, còn ả nha đầu này để ta xử lý.

Nói xong, chuyển thân sang ngang vài trượng, trúc tượng trong tay vung ra, hàng ngàn thanh ảnh như ngàn vạn con lục xà há cái miệng nham hiểm, không ngừng hướng đến trên thân Trương Ngạo Tuyết.

Dưới bầu trời nhuộm màu máu đỏ, Trương Ngạo Tuyết toàn thân phừng phừng hoả diệm, chân đạp lửa đỏ như đôi đài sen lúc ẩn lúc hiện, phối hợp với tử ảnh thần kiếm xoay tròn trên đầu, hai ánh đỏ tím giao hoà, nét uy nghiêm tăng thêm gấp bội. Nhìn thấy hàng nghìn hàng vạn những bóng ảnh xanh mà Trúc Can bắn đến, Trương Ngạo Tuyết khí thế bừng bừng, lửa đỏ bắn toé khắp trời, luồng khí hùng hực cuộn cuộn dưới sự thôi thúc của cửu thiên hồng liên liền hoá thành vô số đoá hoa, hết lớp này đến lớp khác bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã ứng đối được với những bóng thanh ảnh kia.

Thanh quang toả ra, hoa lửa chói mắt, hai luồng chân nguyên bất đồng tính chất va chạm nhau một cách mãnh liệt, song phương giằng co một hồi lâu, thanh ảnh hoá thành ngọn lửa cháy hùng hực, biến mất trong không trung. Lúc này, Trúc Can tựa hồ đã có dự tính sẵn, nên không chút để ý, chỉ đẩy nhanh tốc độ chuyển động lên một lần, không ngừng chuyển hoá, phát ra những đòn công kích với nhiều góc độ hồng vây lấy Trương Ngạo Tuyết.

Bên này, tình huống của Lâm Vân Phong lại hoàn toàn tương phản với tình huống của Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong trong tình thế bị trọng thương nặng lại cố đề tụ chân nguyên khiến cho nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng, lúc đó lại phải đối mặt với đòn công kích mãnh liệt của Trúc Can, chỉ tiếp được vài chiêu liền không chi trì nổi, thét lên một tiếng thảm thiết rồi rơi xuống mặt đất.

Cảm nhận được sự nguy hiểm của Lâm Vân Phong ánh mắt Trương Ngạo Tuyết đột nhiên lạnh lại, toàn thân hùng hực khí thế phần nộ, một cổ khí thế mạnh mẽ sắc bén xông thẳng tận mắt, làm cho Trúc Can đang ra đòn tấn công chợt chấn động trong lòng, nhanh chóng chuyển đổi phương vị để phòng sự phản kích của Trương Ngạo Tuyết. Tuy nhiên ngay sau đó, Trúc Can nhận ra mình đã lầm, vì khi ấy Trương Ngạo Tuyết đã bay xuống mặt đất, một kiếm đã chấn bay trúc trượng trong tay Trúc Can.

Nhìn Lâm Vân Phong một lúc, Trương Ngạo Tuyết hỏi với vẻ quan tâm:

- Thế nào? Có nghiêm trọng không? Đệ hãy nghỉ ngơi một chút đi, tỷ sẽ quay lại giết sạch bọn chúng.

Vừa dứt lời thân ảnh đã hoá thành ngàn vạn, một dải mây màu huyết đỏ tản ra tứ phía, chỉ trong khoảnh khắc toàn bộ mặt đất trong vòng ba trượng quanh đó đã như một biển lửa, vây toàn bộ Trúc sơn tứ sát bên trong.

Triệu tập ba người khác lại, Trúc Can nhìn qua tình hình của họ một lúc rồi về mặt trầm trọng nói:

- Hôm nay chúng ta đã phán đoán sai lầm, sự bạo ngược của Trương Ngạo Tuyết quả là nằm ngoài dự đoán, bây giờ mọi người có kế sách gì hay không?

Trúc Tiết đang bị thương liền hậm hực nói:

- Thời khắc này, với tình hình của chúng ta mà nói, muốn thối lui tất phải có hi sinh, còn muốn tiếp tục chiến đấu thì kết cục cũng khó mà đoán trước được. Theo ý kiến cá nhân đệ, đã đến bước này rồi thì "không thành công thì cũng thành nhân", đệ và lão tam sẽ liều chết giữ chặt cô ta, lão đại và lão tứ toàn lực xuất thủ, cô ta nhất định không thể thoát.

Nghe xong, ba người đều trầm mặc không nói, một lúc sau Trúc Can mới mở miệng hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì không? Nếu không ý kiến gì thì cứ y theo lời lão nhị.

Ba người đều lắc đầu, nhất loạt thông qua, như vậy một trận chiến mới lại sắp bắt đầu.

Nhìn Trương Ngạo Tuyết, Trúc Tiết liền kéo tay Trúc Diệp, hai người đồng thời phi thân lên phía trên, trước khi áp sát nhau, hai người bốn tay đưa về trước tiếp cận nhau, toàn bộ chân nguyên còn lại trong nội thể đều hội tụ trước ngực hai người, hình thành một quả cầu xanh lam, phản chiếu lên khuôn mặt tang thương của hai người.

Nhìn hai người với vẻ lãnh khốc, thần kiếm trong tay Trương Ngạo Tuyết xoay chuyển, vô số kiếm ảnh hiện ra tạo thành một đoá hoa màu tím trên không trung, chụp lên đầu chúng. Mắt thấy những đoá hoa kiếm đã chụp đến đỉnh đầu, hai người bốn tay đối nhau, thanh quang toàn thân chớp loé, hoá thành một luồng khói xanh cuộn vào quả cầu đó.

Sau đó quang cầu đột nhiên dài ra, biến thành một dải ánh sáng, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước ngực Trương Ngạo Tuyết, xếp thành một pháp kết cổ quái, phát ra thanh quang như bích ngọc.

Kinh ngạc lẫn hoảng sợ, thần kiếm trong tay Trương Ngạo Tuyết huy động, tay phải nhanh chóng đánh ra,

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói:

- Đúng vậy. Địch nhân này giao cho tỷ, đệ hãy nấp trước đi, đợi tỷ thu thập được hãn rồi đệ hẵng ra.

Lâm Vân Phong thấp giọng nói:

- Ý của sư tỷ đệ hiểu, chỉ là sao đệ có thể bỏ sư tỷ mà không quan tâm, để tỷ một mình đối diện nguy hiểm. Đệ đã từng đáp ứng với Lục Vân, chỉ cần đệ còn sống quyết sẽ không để kẻ nào làm tổn thương tỷ, nhưng hôn nay đệ lại liên lụy tỷ, đệ....

Ngắt lời hãn, Trương Ngạo Tuyết nghiêm khắc nói:

- Tâm ý của đệ ta hiểu, nhưng lúc này chúng ta phải lấy an toàn là trên hết, không thể dùng tình cảm để làm việc.

Lâm Vân Phong phản bác:

- Lời này đệ hiểu, nhưng đệ muốn làm cho tỷ một chút chuyện, giúp tỷ đối phó với địch nhân thần bí kia. Nghe nói Tam Sắc U Liên có thể ẩn tàng tất cả, cũng có thể làm mọi vật hiện hình, chỉ cần chân nguyên của đệ hồi phục được ba tầng là đệ có thể thi triển Tam Sắc U Liên, phá đi thuật ẩn thân của địch nhân này rồi.

Khẽ thở dài, Trương Ngạo Tuyết thấp giọng nói:

- Hảo ý của đệ ta biết, chỉ là địch nhân này không cho chúng ta cơ hội đó đâu, đệ hãy nghe lời đi, trước tiên....

Bỗng nhiên xoay người lại, sắc mặt Trương Ngạo Tuyết như băng, Tử Ảnh Thần Kiếm trong tay nàng rung lên, một cỗ kiếm khí chấn thiên bài không lao tới trước, một nhát đã đập tan mũi tên khí vô hình bắn tới.

Tiếp đó, Trương Ngạo Tuyết thân ảnh vụt lên, từ một người hóa thành nghìn vạn, trong nháy mắt cả phương viên trăm trượng tràn ngập bóng người, tử sắc kiếm quang nhiều không đếm xuể ngang dọc đan xen vào với nhau, tiếng sấm sét không ngừng rót vào tai, khí thế huy hoàng như trời long đất lở.

Trong khi tấn công, linh thức miễn cảm của Trương Ngạo Tuyết vẫn vững vàng khóa chặt cỗ khí tức đang biến hóa liên tục đó, thần kiếm trong tay nàng càng đánh càng nhanh, kiếm mang dài mấy trượng từ yếu biến thành mạnh. Cuối cùng chỉ thấy chín cột kiếm xé mây dài mấy chục trượng như thiểm điện vụt lên, tất cả dung hợp với nhau tạo thành một thể, hình thành nên một tử sắc quang trụ vô cùng chói mắt, vây chặt đám khí tức cổ quái kia vào trong.

Trong kết giới, đám khí đang chuyển động với tốc độ cao đó đã hơi hiện ra màu ám lục, dưới sự toàn lực trấn áp của Trương Ngạo Tuyết đã ngưng tụ thành một bóng người mờ nhạt. Hai tay hãn đan tròn với nhau, tiếp đó dùng tốc độ cao nghịch chuyển mà sản sinh ra một lực phá hoại vô cùng mạnh mẽ, hóa thành một mũi tên sáng màu ám lục, bắn thẳng vào kết giới.

Lực từ bên ngoài ép vào, từ bên trong bắn ra va chạm mạnh với nhau, song phương đều triển khai uy lực đối kháng. Sau phút chốc giằng co, mũi tên sáng ám lục phá được một điểm, bay ra khỏi kết giới mà Trương Ngạo Tuyết bố trí, biến mất trong nháy mắt. Thu hồi chân nguyên, Trương Ngạo Tuyết cảnh giác nhìn ra bốn phía, trong vô ý mắt nàng bỗng ánh lên một tia sáng màu lục, nàng cảm thấy chấn động vô cùng. Giận dữ hét lên một tiếng, Trương Ngạo Tuyết xuất kiếm ra như sấm sét, một đạo tử quang vụt ra, bổ thẳng xuống đỉnh đầu Lâm Vân Phong.

Trên mặt đất, Lâm Vân Phong thấy vậy vô cùng kinh ngạc, biết rằng địch nhân đã chuyển mục tiêu sang mình, bất chấp thân thể trọng thương hãn vội vàng lặn một vòng tránh khỏi một kích suýt ập lên đầu. Nơi Lâm Vân Phong vừa tránh ra vang rền lên một tiếng, kèm theo là cát bụi bay lên mù mịt, nơi đó xuất hiện một cái hố sâu đến vài thước, như vậy cũng đủ biết sự đáng sợ của một kích vừa rồi là như thế nào.

Từ ảnh chói lên, Trương Ngạo Tuyết xuất hiện bên cạnh Lâm Vân Phong, trường kiếm trong tay nàng mau chóng bay ra, mấy trăm đạo kiếm ảnh ngưng tụ lại làm một, kèm theo một tiếng động như rống ngậm, một nhát đã chấn vỡ hoa cỏ cây cối trong phạm vi mười trượng, biến chúng thành lợi khí bay ra đầy trời, từ bốn phía tấn công.

Trên không trung, đám khí thần bí kia vừa xuất hiện đã lại biến mất, trước khi một kiếm của Trương Ngạo Tuyết bổ xuống đã vô tâm biệt tích, tiếp đó ẩn tàng xuống như cũ. Bốn phía vô cùng lặng lẽ, trừ những tiếng lá cây xào xạc nhẹ nhẹ, ngay cả tiếng gió nhẹ khẽ thổi cũng chẳng còn tung tích gì nữa, một loại áp lực vô thanh bao trùm bốn phía.

Hoành kiếm trước ngực, Trương Ngạo Tuyết sắc mặt nghiêm túc, vừa cảnh giác nhìn ra bốn phía vừa hỏi:

- Vân Phong, đệ bây giờ thế nào rồi, có thể ngự khí phi hành được không?

Lâm Vân Phong cố gắng đứng dậy, kiên định nói:

- Sư tỷ đừng lo lắng cho đệ, đệ không sao. Bây giờ chân nguyên trong người đệ đã hồi phục lại được một chút, phi hành cũng không phải là vấn đề gì lớn nữa rồi, sư tỷ có định rời khỏi đây không?

473. Chương 473 - Bất Lợi Chiến Cự

- Nơi này địa hình phức tạp, cây cối cỏ dại mọc thành bụi, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi. Tỷ dự tính rời khỏi nơi đây trước tìm một nơi bằng phẳng, rồi mới độ sức với kẻ địch âm hiểm.

- Đã như vậy chúng ta hãy mau rời đi thôi! - Vừa nói Lâm Vân Phong vừa phi thân đứng dậy, dưới sự bao phủ của kiếm khí của Trương Ngạo Tuyết bay thẳng về phương xa.

Giữa không trung, một tiếng cười lạnh quái dị truyền đến. Âm thanh cực kỳ âm sâm đó khó mà phân biệt được là nam hay nữ, làm Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong khi nghe thấy trong lòng đều cảm thấy bất diệu.

Mục quang nhìn quanh, hai người vừa phi hành vừa xem xét tình hình bốn phía. Một luồng khí âm hàn rất nhanh đã xuất hiện bên cạnh bọn họ, nhưng lại không hề thấy một bóng người nào. Tất cả lộ ra một vẻ quỷ dị kỳ quái.

Trương Ngạo Tuyết lập tức vùng kiếm chém vào dòng khí lưu âm hàn đó, còn tay trái thì nhắc Lâm Vân Phong lên. Thân thể nàng đột nhiên gia tăng tốc độ, nhằm thoát khỏi sự tập kích như âm hồn bất tán của địch nhân. Nhưng chính vào lúc này, tên địch nhân luôn ẩn tàng bất hiện đó lại đột nhiên hiện thân, chỉ thấy mười hai đạo nhân ảnh từ những góc độ khác nhau, dùng những phương thức khác nhau ngấm vào Trương Ngạo Tuyết mà phát động tập kích.

Giữa không trung, những thân ảnh đan vào nhau hình thành nên một trận pháp, rồi theo sự vận chuyển của trận này mà phát động những đợt công kích liên miên bất tuyệt. Các quang hoa đan xen với nhau thành lưới vòng, bao phủ phía trên Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong.

Nhân thần của Trương Ngạo Tuyết chợt biến đổi, nàng quát nhẹ một tiếng tay trái nhanh chóng buông Lâm Vân Phong ra, trên tay phải thần kiếm tử quang bạo trướng. Một con tử long từ thần kiếm bay ra, dưới sự khống chế của Trương Ngạo Tuyết ngẩng mặt lên trời gầm lên một tiếng. Tiếp đó, thân thể của Trương Ngạo Tuyết trong thoáng chốc đã huyền hóa thành tám đạo thân ảnh, dùng cửu cung phương vị bảo vệ Lâm Vân Phong tại trung ương. Tám người tám kiếm sáng chói lên, những kiếm trụ bắn ra ngoài hình thành nên một tinh cầu phát quang, chống đỡ tất cả mọi công kích.

Trên bầu trời mây gió rung động, bóng người đan xen. Địch nhân thần bí và Trương Ngạo Tuyết triển khai một trường giao chiến kịch liệt, song phương người tới ta đi không hề nhường nhịn, ánh sáng rực rỡ phát ra từ những va chạm tỏa ra đầy trời, làm tăng thêm mấy phần màu sắc cho bức tranh đơn điệu này. Sấm chớp rền vang, những dòng khí lưu mạnh mẽ gầm rít phá không, hình thành nên các cột gió thốc về bốn phía. Cả bãi chiến trường quang hoa tán loạn, những luồng kinh phong sắc bén như đao kiếm xuất ra liên miên.

Túm được thân ảnh vừa vụt qua, Trương Ngạo Tuyết muốn nhìn rõ xem địch nhân bí mật kia rút cuộc là ai. Kết quả khiến nàng không khỏi kinh ngạc, bởi vì nhân ảnh này căn bản không phải là thực thể mà chỉ là một hình dạng có đầy đủ các bộ phận cơ bản, không nhìn ra được mặt mũi gì cả.

Thu hồi tâm niệm, Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng quát:

- Người lại đánh lên một lần nữa. Đến cùng là có mục đích gì, tại sao không thẳng thắn ra mặt?

Âm sâm cười một cái, hư ảnh đó khẽ chớp động rồi nói:

- Mục đích rất đơn giản, chính là giết chết người và Lâm Vân Phong. Đến lúc cần ta sẽ đem đầu các người đi gặp một người. Hắc hắc...

Trong lúc tròng cười còn chưa dứt, trận thế ban nãy đột nhiên thu lại, một lực lượng thôn phệ cường đại làm cho Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong chấn động, thân thể lập tức bị bó chặt lấy, trong lòng như có một cỗ áp lực đè xuống.

Thấy được ý đồ của Trương Ngạo Tuyết, địch nhân thần bí kia không tránh né nữa, thân ảnh huyền hóa ra xung quanh nàng, trong nháy mắt đã thấy rất nhiều yêu ma tề tụ lại một chỗ, điên cuồng lao vào bên trong. Bên ngoài, một biển mây mênh mông hiện lên, trong cả cái kết giới đỏ thẫm, xuất hiện bức tranh một biển mây bạch sắc đang biến hóa vô cùng, không thể đếm rõ được có bao nhiêu cảnh tượng vụt lên, mê hoặc đôi mắt của Trương Ngạo Tuyết.

Bình tĩnh nhìn tất cả, Trương Ngạo Tuyết trong lòng biết đây toàn là ảo ảnh, căn bản là để mê hoặc, chỉ là chân nguyên trong người không ngừng phát ra, làm cho đóa hồng liên to lớn bên dưới không ngừng bắn ra ngoài, những chỗ bắn đèn ảo ảnh đều tan biến.

Đột nhiên, thân thể Trương Ngạo Tuyết run lên, trên mặt lộ ra một tia hoảng sợ. Thì ra đối với những huyền ảnh từ bốn phía lao tới nàng chỉ bố trí một lớp khí trảo phòng ngự, căn bản không để chúng vào mắt, nhưng một đạo huyền ảnh vô cùng bình thường lại đột nhiên phá tan lớp phòng ngự của nàng, hung hăng kích trúng vào ngực nàng.

Bởi vì có Tử Ngọc chiến giáp hộ thể, một kích này không thể tạo thành một tổn thương quá lớn, nhưng biến hóa ẩn tàng sau đó lại làm cho nàng có một cảm nhận khác. Mục quang vừa quét qua tử sắc thần long, nó đang không ngừng truy kích một đạo đậm ảnh, không hề buông lơi ra một chút nào. Như vậy huyền ảnh vừa công kích mình vừa rồi là chuyện gì vậy?

Trong suy tư, lại có một đạo huyền ảnh đột phá phòng ngự, xuất hiện trước mặt nàng. Lúc này Trương Ngạo Tuyết vội vàng huy chưởng ra nghênh tiếp, trong lòng nàng chợt nổi lên một phán đoán.

Không làm rõ nguyên nhân trong đó, Trương Ngạo Tuyết tâm thần đại kinh, không dám coi thường mấy huyền ảnh này nữa, hai tai bắt quyết phát động tấn công, không ngừng phách chưởng ngự địch, ứng phó với những đợt tấn công trước mắt, lúc này tiếng nói của người đó lại một lần nữa vang lên:

- Trương Ngạo Tuyết, tuy ngươi tu vi cao cường, nhưng đáng tiếc hôm nay ngươi nhất định phải chết trong tay ta, không tin ngươi hãy từ từ mà chờ xem. Ha ha....

Không để ý tới lời khiêu khích của đối phương, Trương Ngạo Tuyết khuếch đại linh thức đến cực hạn, rất nhanh đã phát hiện được huyền ảnh bốn phía tịnh không phải mỗi đạo đều có tính công kích, chỉ có một số ít trong đó là có. Biết được tình hình này, Trương Ngạo Tuyết tâm niệm xoay chuyển, lập tức hiểu rõ là đối phương muốn phân tán tinh lực của mình để thừa cơ đột phá kết giới mình tạo ra.

Do đó, Trương Ngạo Tuyết cười lạnh một tiếng, toàn lực thôi động cửu thiên hồng liên, rất nhanh kết giới bốn phía đã bắt đầu thu nhỏ lại.

Trong đám mê vụ mênh mang, liệt hỏa vụt sáng rực lên. Hai quang mang màu sắc bất đồng dồn nén vào nhau tạo thành một khối, rất nhanh biển mây bạch sắc đó đã biến thành huyết vụ, lại càng ngày càng nhỏ, đậm đặc đến mức nhìn không rõ những màu sắc khác.

Trong khi co rút lại, một tiếng gầm giận giữ truyền ra, thần bí nhân kia gầm lên:

- Hay lắm, thông minh thay cho Trương Ngạo Tuyết, đáng tiếc ngươi càng thông minh ta càng không thể buông tha cho ngươi, ta muốn kẻ kia suốt đời thống khổ, ngươi hãy nhìn đi.

Dư âm quanh quẩn khắp nơi, một sợi thanh âm kỳ diệu đột nhiên xuất hiện, làm người ta có cảm giác như đang nằm trong mộng vậy.

Không biết trong lời địch nhân có hàm ý gì, Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng tựa băng sương nói:

- Muốn giết ta thì ngươi hãy đem bản sự ra, hôm nay nếu ngươi không giết nổi ta thì hãy để mạng lại đây.

Nói xong thân thể tự động nhảy lên, toàn thân chìm vào trong đám liệt hỏa, hết như phượng hoàng dục hỏa, khí thế huy hoàng.

Ban đầu, hỏa diễm bên ngoài chỉ là múa lượn cùng nàng, nhưng dần dần hỏa diễm ngưng tụ nhỏ dần lại, cuối cùng hình thành một đóa liên hoa lớn chừng một trượng, phát ra một quang ánh sáng lộng lẫy, bao phủ nàng vào trong đó.

Bốn phía, kết giới càng ngày càng nhỏ, biển mây bạch sắc đó dĩ nhiên không thấy nữa, một đạo thân ảnh màu u lục từ nhạt chuyển thành đậm, hiện ra rõ ràng trước mắt Trương Ngạo Tuyết. Châm chú nhìn đạo thân ảnh đó, Trương Ngạo Tuyết phát hiện người này bị một tầng lục quang che phủ cả cái đầu làm dung mạo hẩn mờ mắt không nhìn rõ nữa, nhưng thân hình lại hết sức thanh mảnh, tựa hồ là một nữ tử.

Mang theo nghi vấn, Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng nói:

- Nhìn người không giống nam tử, cuối cùng người là ai, có thù hận gì với ta?

Người kia không nói, âm luật bốn phía lúc này càng phát ra rõ ràng, ẩn tàng trong đó là một sự quỷ dị không nói lên lời. Làm các nốt nhạc xuất hiện trên không, thần bí nhân kia âm hiểm cười nói:

- Người nhân quang không tồi, đáng tiếc ta không thể nói cho người biết nhân quả giữa chúng ta. Bây giờ cuộc chiến sinh tử đến rồi, người hãy chịu chết đi.

Trong tiếng cười âm hiểm, một cỗ sức mạnh chấn động không gian xuất hiện bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, làm cho quang sáng bao quanh nàng xoay chuyển kịch liệt, chỉ trong khoảnh khắc đã vỡ tan ra.

Quầng sáng vừa vỡ, Trương Ngạo Tuyết đại não chấn động, một cỗ âm sát chi lực kỳ diệu hệt như tinh thần công kích của Ma tông, hung dữ tấn công vào thần kinh đại não và ăn mòn ý thức của nàng. Cảm giác được nguy hiểm đến gần, Trương Ngạo Tuyết vội vàng tăng cường phòng ngự, đáng tiếc sau một hồi nỗ lực, nàng kinh ngạc phát hiện, âm sát chi lực này lại vô pháp phòng ngự, điều này làm trong lòng nàng nổi lên một điềm báo bất tường.

Vào lúc nguy hiểm quan đầu, Trương Ngạo Tuyết trong lòng đã quyết định, không lãng phí sức lực phòng ngự nữa, nàng bạo trưởng chân nguyên toàn thân lên, song thủ không chế kết giới bên ngoài mãnh liệt thu nhỏ lại, ý đồ dĩ công chế công.

475. Chương 475 – Tái Thử Ngộ Hiểm (lại Gặp Nguy Hiểm)

Trên trời, một cột sáng màu máu phá nát trời xanh. Trong tiếng nổ, một đạo nhân ảnh vội vàng xẹt ra, bắt cam cuồng bạo hú lên như ác quỷ, rồi lẫn trốn ra xa kéo theo một màn sương máu mờ nhạt. Lát sau, giữa trời mây lóe lên ánh sáng màu tím, Tử Ảnh thần kiếm đỡ lấy Trương Ngạo Tuyết, xoay tròn nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Lâm Vân Phong. Vươn ra nâng tay Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong lo lắng nói:

- Sư tỷ, không sao đâu, tỷ....

Trương Ngạo Tuyết khẽ kêu một tiếng, nhẹ lắc đầu nói:

- Đừng lo, nghỉ ngơi vài bữa là khỏe lại thôi. Nơi này hiện không tiện ở lâu, chúng ta mau quay lại tìm chỗ lánh nạn một thời gian, đợi thương thế biến chuyển tốt hãy quay lại Dịch viên.

Lâm Vân Phong đồng ý, vội đỡ Trương Ngạo Tuyết phi thân bay theo đường cũ.

Do thương thế của Ngạo Tuyết khá nặng, lại thêm Lâm Vân Phong cũng chẳng khá hơn là bao, cả hai đều không dám không bay quá cao, chỉ men theo địa hình nhấp nhô của dãy núi để di chuyển.

Trên đường đi, để giảm bớt gánh nặng cho Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong chủ động phóng chân nguyên hình thành một quầng khí ôm lấy thân hình Trương Ngạo Tuyết. Tốc độ nhờ vậy lập tức tăng lên nhiều.

Nhìn về phía trước, Lâm Vân Phong hỏi:

- Sư tỷ, kể vừa rồi tình trạng thế nào, chúng ta có cần đi xa thêm chút nữa không phòng khi hẩn lảnh vết thương lại tìm đến đánh lén?

Trương Ngạo Tuyết yếu ớt đáp:

- Kẻ đó đã bị ta đả thương khá nặng, trong thời gian ngắn chắc sẽ không tới nữa đâu. Tiếc là ta chỉ thấy được sau lưng, ta biết kẻ đó là phụ nữ chứ không nhìn rõ khuôn mặt ả.

- Phụ nữ? Sư tỷ cho rằng kẻ đánh lén chúng ta là một nữ nhân sao, tỷ không lắm đây chứ?

Vẻ mặt đầy kinh ngạc, Lâm Vân Phong không hề nghĩ đến kẻ âm hiểm độc ác đó lại là một nữ tử, quả là không ngờ được.

Trương Ngạo Tuyết cay đắng nói:

- Đúng vậy, ta cũng rất bất ngờ. Từ trước tới giờ chúng ta chưa từng có thâm cừu đại hận gì với bất kỳ nữ nhân nào, hà tất ả phải dồn ta vào tử địa, điều này ta nghĩ hoài không thông.

Lâm Vân Phong nhú mày nói:

- Quái lạ, nếu nói yêu ma quỷ quái đánh lén chúng ta thì còn chấp nhận được, tại sao vô duyên vô cớ lại mọc ra một nữ nhân này, chuyện là thế nào đây? Thôi vậy, tạm thời không nghĩ đến nữa, chúng ta hãy tìm nơi dừng chân để dưỡng thương trước đã rồi nói sau!

Dõi mắt kiểm tra dưới mặt đất, rất nhanh Vân Phong đã nhìn thấy một sơn cốc xanh tươi.

- Sư tỷ, tỷ thấy nơi này thế nào?

Trương Ngạo Tuyết nhìn lướt qua rồi hồ hững cất tiếng:

- Đệ thấy ổn là được, chúng ta đang lánh nạn, chỉ cần an toàn thôi.

Lâm Vân Phong nghệt mặt ra, cười ngượng ngập rồi dẫn nàng bay xuống sơn cốc.

Sắp xếp cho Trương Ngạo Tuyết nghỉ dưới một gốc cây xong, Lâm Vân Phong đi quanh một vòng, thấy sơn cốc xinh đẹp tĩnh mịch không một bóng người gã bèn bất giác cười nói:

- Sư tỷ, nơi này bốn bề hoang vắng, cũng không có rừng rậm ẩn tàng dã thú, có thể nói là một địa phương lý tưởng, rất thích hợp để dưỡng thương đó!

Trương Ngạo Tuyết nhìn quanh với ánh mắt kỳ dị, ngữ khí nàng tỏ vẻ trầm trọng nói:

- Vân Phong, chúng ta lập tức rời khỏi đây! Ta có cảm giác bất tường, e là sẽ xảy ra chuyện.

Lâm Vân Phong ngăn người ra, gã vốn muốn phản bác vài câu, nhưng thấy thần sắc ngưng trọng của Trương Ngạo Tuyết nên bèn thuận theo ý nàng:

- Nếu vậy thì chúng ta chuyển sang nơi khác cũng được.

Nói đoạn gã bước đến toan đỡ nàng dậy.

Lúc đó đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Hai vị đã tới đây, hà tất phải vội đi. Nơi này non xanh nước biếc, chẳng phải là một nơi nghỉ chân tốt sao? Ánh sáng lấp lánh giữa hư không, một nhân ảnh xuất hiện trước mắt hai người.

Đứng chắn phía trước Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong cảnh giác nhìn người đó, ngạc nhiên thốt:

- Người là người của Huyền Phong môn, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Dưới đôi mắt người đó có đeo một chiếc mặt nạ tiểu quỷ, trước ngực thêu hai chữ “Huyền Phong”, đúng là cao thủ Huyền Phong môn.

Hắn cười nham hiểm nói:

- Bốn tọa là Huyền Phong đặc sứ, còn vì sao lại có mặt tại đây thì ta chẳng việc gì phải khai báo với người. Thấy nhị vị đáng vẻ nhếch nhác, có lẽ đã gặp xui xẻo và nhiều việc bất lợi chẳng?

- Huyền Phong đặc sứ! Không ngờ lại là người.

Kêu lên thất thanh, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong nhìn nhau, sắc mặt cổ quái.

Huyền Phong đặc sứ ánh mắt lạnh lẽo, âm trầm cất tiếng:

- Nhị vị kinh ngạc về thân phận của bốn tọa như vậy, chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đó phải không?

Nói đoạn khí thể của hắn liền tỏa ra bên ngoài, một áp lực vô hình cuộn cuộn ập đến khiến hai người loạng choạng, sắc mặt trở nên nặng nề.

Ánh mắt sắc bén hướng vào Huyền Phong đặc sứ, Lâm Vân Phong truyền âm cho Trương Ngạo Tuyết:

- Sư tỷ hãy tranh thủ thời gian điều tức chân nguyên, đệ tiếp chuyện với hắn trước, chờ đến lúc động thủ sẽ dễ thoát thân hơn.

Ngoài mặt gã cố tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Nguyên nhân đương nhiên là có, nhưng sau khi chúng ta nói ra, nếu người không thừa nhận thì chẳng những phí lời mà còn dẫn đến họa sát thân, chẳng hề có lợi chút nào.

Huyền Phong đặc sứ mắt lóe hàn quang, ngữ khí sắc bén như đao:

- Giờ này người còn cho rằng không nói ra thì không có họa sát thân sao? Cho người một cơ hội, nếu như người nói ra điều người biết, ta có thể sẽ tha cho các người. Nếu không nói, hậu quả thế nào các người tự rõ.

Lâm Vân Phong nghiêm mặt mà hừ một tiếng nói:

- Người đang uy hiếp chúng ta ư? Người đã từng nghe nói môn hạ chính đạo bị tà ma ngoại đạo uy hiếp bao giờ chưa?

- Câm miệng, môn hạ chính đạo là cái thá gì chứ. Dịch viên của các người đã bị tiêu diệt, chỉ sót lại mấy tên tiểu bối vô năng các người. Vậy mà còn dám ở đây ngông cuồng. Bốn tọa cho các người cơ hội đã là ân huệ to lớn lắm rồi. Lâm Vân Phong! Người chớ có vô phép vô tắc nói xằng nói bậy với ta!

Huyền Phong đặc sứ đột nhiên trở giận, tựa như hai chữ chính đạo đã động chạm đến chuyện quá khứ trong lòng hắn, khiến hắn lộ vẻ phẫn nộ.

Lâm Vân Phong ngơ ngàng nhìn Huyền Phong đặc sứ một chút, cười chế nhạo:

- Từ xưa tới nay chính tà đối lập, người làm sao biết được hai chữ chính đạo đại biểu cho cái gì. Nhớ khi xưa, vì bách tính thiên hạ, vì hòa bình thế gian, lục viện tu chân chúng ta với chưong giáo Thiên Kiếm viện Lý Trường Xuân làm cầu nối đã kết thành liên minh, từ đó phát dương tôn chỉ trảm yêu trừ ma bảo vệ hòa bình, luôn phấn đấu vì an nguy của nhân gian. Những sự tích này, lũ tà môn ngoại đạo như Huyền Phong môn của người sao có thể hiểu được?

Nhìn kiên định vào mắt Huyền Phong đặc sứ, Lâm Vân Phong nhận thấy nhân thần của hắn có vẻ âm trầm, trong lòng không nhịn được cười khẩy.

Huyền Phong đặc sứ thấy ánh mắt mỉa mai của Lâm Vân Phong, liền bước một bước tới trước, lạnh lùng nói:

- Lâm Vân Phong, xem ra người đã biết thân phận của bốn tọa rồi, người còn muốn sống mà rời khỏi đây ư?

Lâm Vân Phong hoành kiếm ngang ngực, cười lạnh nói:

- Biết thân phận của người nào phải mình ta, người nghĩ rằng người còn có thể che giấu nữa sao, Lý đại chưong giáo?

Khí giận dâng trào, Huyền Phong đặc sứ toàn thân tử quang lấp loáng, một tiếng ầm như sấm rền, Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết thân thể rung động, cả hai đều lộ vẻ kinh hãi.

- Các người đã nhận ra thì bốn tọa cũng không cần thiết phải che giấu gì nữa. Có điều ta vẫn muốn tìm hiểu, vì sao các người biết được chuyện này.

Lâm Vân Phong ổn định tinh thần, suy nghĩ giây lát. Hắn hiểu rằng không nên kéo dài thêm, bèn thân nhiên trả lời:

- Điều này phải cảm tạ Huyền Phong môn chủ Vô Tâm của người, do hắn xông vào Hoa Sơn bị người ta nhận ra thân phận, vì vậy việc người ngày đó giả chết dưới tay của hắn tất nhiên khó mà tiếp tục che giấu. Phân tích từ chuyện lúc xưa trên Thái Huyền sơn người luôn bênh vực hắn, việc người bị chết dưới tay hắn

cần bản là không thể xảy ra. Do đó chỉ cần nghĩ kỹ thì bất cứ người nào biết chuyện cũng đều có thể đoán được.

Huyền Phong đặc sứ Lý Trường Xuân không nói lời nào, trầm mặc trong giây lát, ngữ khí chuyển giận nói:

- Biết thì đã sao, bắt quá cũng chỉ làm các người chóng bỏ mạng hơn thôi. Đáng tiếc, nếu các người giả vờ không biết thì hôm nay ta cũng không định giết các người. Bây giờ các người đã định sẵn khó thoát khỏi kiếp nạn, vậy ta sẽ thành toàn cho các người. Thiên Chung môn Tam Sứ hiện thân, cùng ta bắt hai tên này.

Dứt lời bên cạnh lóe sáng, Thiên Chung môn Tam Sứ cùng Vu sư Kim Thạch đồng thời hiện thân, còn lão nhị của Huyết Vu Nhị Sát và các cao thủ khác thì không thấy bóng dáng.

Thấy ba lão già dị tộc áp sát, Lâm Vân Phong quát:

- Đứng lại, các người là ai? Hãy báo tên đi, kiếm của Lâm Vân Phong ta không chém kẻ vô danh.

Lão già đứng giữa ba người hừ một tiếng nói:

- Thiên Chung môn Tam Sứ, Thiên Nhất, Địa Nhị, Nhân Tam. Bốn sứ Thiên Nhất hiện phụng mệnh bắt giữ người, hãy mau mau bó tay chịu trời.

Nghe thứ tiếng Hán cứng nhắc của hắn, Lâm Vân Phong châm biếm:

- Nói cũng không sôi mà còn bày đặt học đòi lãnh khốc, đúng là làm bộ làm tịch. Có giỏi thì gỡ bản lĩnh ra xem, nếu lợi hại thì ta sẽ cân nhắc chút chút.

Ngữ khí miệt thị, tựa như những kẻ trước mắt này chỉ là đứa trẻ ba tuổi, gã chẳng thèm coi vào đâu cả.

Bị Lâm Vân Phong miệt thị, Thiên Chung Tam Sứ nổi giận rống lên, thân ảnh nhấp nhô ánh phân thành ba hướng, miệng lầm rầm niệm, hai tay giữa không trung vạch nên những thủ thế cổ quái, tình cảnh khá là quỷ dị.

Bốn phía đột nhiên nổi âm phong, khí tức quỷ dị như u linh chuyển động không ngừng, ra vẻ muốn lao tới người Lâm Vân Phong, mê hoặc thị tuyến của gã. Sau màn âm phong, ba luồng ánh sáng màu vàng kim, màu hồng sậm và màu nâu xám ẩn hiện, kèm theo đó là từng đợt gió tanh, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Lâm Vân Phong.

Ngoài miệng cổ tổ ra thần nhiên nhưng trong lòng Lâm Vân Phong thật ra vô cùng cảnh giác. Vừa thấy ba người phát động thế đánh cổ quái, hắn lập tức vùng kiếm chém nhanh, ánh kiếm màu bạc một chia làm ba, rạch toang âm phong trước mặt rồi tiếp tục xạ thẳng vào ngực tam sứ. Ngay khi âm phong bị phá, bỗng nhiên xuất hiện một con rắn lớn màu vàng, một con bò cạp độc màu đỏ sậm, và một con yêu xà to lớn màu nâu xám. Lâm Vân Phong kêu một tiếng kinh hãi, lập tức lùi về sau một bước.

Lâm Vân Phong vừa lui bước thì Tam Sứ liền sử dụng bí thuật thúc động rất vàng, bò cạp độc và cự xà công kích mãnh liệt, độc khí đầy trời mau chóng co cụm lại và hóa thành ba luồng gió xoáy, một tấn công Trương Ngạo Tuyết, hai đợt kích Lâm Vân Phong.

Cấp tốc ổn định thân hình, Lâm Vân Phong hét lên giận dữ:

- Đáng ghét, thì ra là mấy lão bất tử thích chơi độc vật, xem ta diệt lũ tiểu trùng này của người đây.

Gã uốn cổ tay, ánh sáng bạc tóe ra từ Trảm Phong kiếm, kiếm trụ rực rỡ bổ xuống như tia chớp, chém mạnh vào thân ba con độc vật.

476. Chương 476 - Thất Huyền Chân Nhân

Chữ “quái” còn chưa thoát ra khỏi miệng thì tiếng loảng xoảng đã vang đến làm Lâm Vân Phong biến sắc mặt kinh hãi. Kiếm quang mạnh mẽ đó chém trúng thân mấy con độc vật như chém vào thép, bọn chúng chỉ lắc lư nhẹ vài cái, không chút thương tích.

Sự bất ngờ làm Lâm Vân Phong lùi lại liên tục, tình huống mười phần không ổn. Đúng lúc này, Trương Ngạo Tuyết ở sau quát nhẹ một tiếng, Tử Ảnh Thần Kiếm đang lơ lửng trên không đột nhiên chuyển động

hình thành cơn lốc màu tím tỏa ra luồng ánh sáng thần thánh chiếu lóa mắt khắp bốn phương. Thấy vậy, ba con độc vật lập tức khấn trương hẳn lên, phát ra tiếng kêu quái lạ rồi quay đầu lui lại, thân thể nhanh chóng thu nhỏ.

Thiên Chung Tam Sứ nổi giận gầm lên, thân ảnh loang loáng chuyển đổi vị trí lẫn nhau. Lập tức, ba con độc vật khôi phục hình dáng lúc trước, rống lên quái dị, lướt tới hai người Lâm Vân Phong.

Đối địch lần thứ hai, Lâm Vân Phong không còn đường lui. Gã không thể để Trương Ngạo Tuyết đang bị trọng thương lại phải tiến ra đối đầu địch nhân, chỉ còn cách liều mạng múa trường kiếm trong tay đồng thời gia chú (tăng bùa chú) thêm Âm Dương Pháp Quyết trên thân kiếm. Kể từ lúc đó, chỉ thấy tia sáng trắng như điện, ánh kiếm hùng dũng phát ra tung hoành ngang dọc. Tầng tầng lớp lớp ánh sáng dày đặc hội tụ thành ba cái khiên ánh sáng ngăn cản trước mặt ba con độc vật.

Các tia lửa chói mắt phát ra khi va chạm trực tiếp mạnh mẽ. Lúc này, nhờ sức mạnh của Âm Dương Pháp Quyết được Lâm Vân Phong gia chú trên kiếm, ba con độc vật bị kiếm ảnh chém thẳng cuống quít hết lên giận dữ. Thấy vậy, lòng tin của Lâm Vân Phong tăng lên rất nhiều, gã muốn toàn lực sử dụng pháp quyết để nhanh chóng tiêu diệt lũ độc vật.

Nhưng, ba con độc vật nhờ có bí pháp thiên cổ (ngàn xưa, đời) bồi dưỡng nên thân chúng có khả năng kháng lực cực mạnh. Mặt khác, tu vi của Lâm Vân Phong lúc này đã bị giảm đi nhiều, muốn giết chết ba con độc vật cũng thật là khó khăn.

Nhìn thấy Lâm Vân Phong lâm vào cục diện giằng co, Trương Ngạo Tuyết tuy biết thân thể mình suy yếu nhưng cũng phải cố gắng đề tụ chân nguyên, thúc giục thân kiếm phát động tiến công Thiên Chung Tam Sứ. Ánh sáng tím lóe lên thành bóng kiếm rợp trời, kiếm khí lợi hại xé gió bay tới, vô số tia sáng màu tím đan xen dung hợp hóa thành mũi tên ánh sáng cùng màu nhắm thẳng vào ngực Thiên Chung Tam Sứ.

Thiên Chung Tam Sứ đang thi triển bí pháp chợt thấy luồng ánh sáng màu tím bay tới, nổi giận gầm lên định né tránh. Đột nhiên vào lúc này, một luồng sáng lạnh lóe lên trước mặt ba người, chính là Huyền Phong Đặc Sứ Lý Trường Xuân xuất hiện lên giữa không trung chém ra một kiếm đã đánh tan công kích của Trương Ngạo Tuyết.

Giảm bớt được uy hiếp, Thiên Chung Tam Sứ đưa mắt nhìn nhau trao đổi rồi lần lượt hú lên quái dị cùng lúc hóa thành ba luồng sáng bay nhập vào cơ thể ba con độc vật. Nhân thủ hợp thể trên thế gian này thật là hiếm thấy. Thiên Chung Tam Sứ dùng trí tuệ của mình để điều khiển, phát huy đặc tính độc đáo của thân thể độc vật. Nhờ thế, sức công kích lập tức tăng lên mấy lần.

Thấy đẩy lui được ba con độc vật, Lâm Vân Phong tưởng có thể nhanh chóng gia tăng thể công. Bất ngờ gã bị một luồng sức mạnh tựa như hồng thủy mãnh thú không gì chống đỡ đánh úp ngược lại. Bị luồng sức mạnh này đánh trúng, Lâm Vân Phong phun ra máu tươi, kiếm đang tiến công cũng bị đánh lui, thân thể kiệt sức như lá khô mãi run rẩy. Trương Ngạo Tuyết vừa đưa tay đỡ lấy bả vai giúp Lâm Vân Phong thì sắc mặt tối sầm lại, thân thể lập tức bị đẩy lùi và vào thân cây, cả người không còn chút sức chát vật ngã quy.

Nhờ Trương Ngạo Tuyết hỗ trợ, Lâm Vân Phong thối lui ba bước liền ổn định thân thể, miệng gầm lên giận dữ, hai tay huy vũ bay về phía ba con độc vật công tới. Ý chí đầy kiên định, thân thể lại yếu ớt, Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong kết hợp lại có thể ngăn cản công kích đáng sợ của đám côn trùng không? Kết quả sẽ biết nhanh thôi. Lâm Vân Phong cố sức xuất chiêu đi nữa bất quá cũng chỉ thêm vài phần tang thương mà thôi.

Trên mặt đất, sau khi ngã quy vì đỡ Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết mím chặt đôi môi, lách mình ra, tay phải lăng không vẫy gọi thân kiếm về. Lập tức bóng kiếm bay rợp trời, kiếm quang đan nhau với tốc độ cao như dệt thành tấm lưới vây cả ba con độc vật lại. Ba con độc vật kinh sợ giận dữ hét lên, lưới ánh sáng mang khí tức thần thánh to lớn của Tử Ảnh Thần Kiếm phủ xuống, thân là tà vật độc trùng chính là gặp phải khắc tinh, lập tức lui ngay về phía sau.

Lý Trường Xuân đang âm thầm quan sát mọi thứ, tức giận hừ lên một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt giãn dài, một cột kiếm kinh trời đột ngột hiện ra giữa bóng kiếm màu tím như rồng phóng ngược lên trời, đánh tan dễ dàng vòng kiếm chặt chẽ của Trương Ngạo Tuyết. Năng rung động toàn thân, cổ cần chặt

rằng, không ngừng biến chuyển trường kiếm trong tay liên miên không ngừng tạo ra kiếm quang ngăn cản Lý Trường Xuân tiến đánh.

Tiếp tục công kích, Lý Trường Xuân cười lạnh nói: “Tu vi của ngươi thật không dễ đoán ra. Nếu ngươi không bị thương ta cũng khó mà bắt giữ được. Đáng tiếc lúc này ngươi khó có thể tiếp được một chiêu của ta.”

Lời vừa dứt, trường kiếm rung lên. Kiếm thế bất ngờ phát ra mãnh liệt đánh tới tạo nên âm thanh kinh hồn bạt vía. Một cột kiếm trăm trượng mang theo khí thế rung động lòng người xông đến tận trời chém xuống, khóa chặt, không cho Trương Ngạo Tuyết tránh né. Nàng kinh hãi hô khẽ một tiếng, thanh âm chưa dứt đã bị chấn bay đi.

Máu tươi như lẫn chút tang thương, lại có cả mấy phần u sầu, nhẹ nhàng rơi xuống vương lên những bụi hoa dại, lá nhỏ. Giữa không trung, sắc mặt Trương Ngạo Tuyết xám như tro tàn, ánh mắt bất đắc dĩ không cam hướng về phía xa xa.

Bị thương nặng thêm lần nữa, rồi lại lần nữa cố gắng đề tụ chân nguyên đã làm cho thân thể nàng không chịu đựng nổi. Trong một sát na, nàng đã mất đi sự phản kháng, chấp nhận số mệnh. Trong lòng nàng ngoại trừ nỗi thê lương vẫn còn đó nỗi khát vọng hiện rõ lên trong mắt, tạo nên nét cười trên khuôn mặt, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười cũng là đủ một đời sinh ra làm người.

“Sư tỷ!” tiếng gầm điên cuồng vang lên. Lâm Vân Phong ánh mắt đông đầy lo lắng cùng quan tâm hướng vào thân ảnh đang rơi xuống, nỗi điên cuồng trong lòng dâng cao không ngừng.

Lâm Vân Phong vỗ hai tay trên mặt đất bay lên như linh báo, muốn đón lấy thân thể trọng thương của Trương Ngạo Tuyết. Nhưng từ bên cạnh bay ra một cước, hất tung thân thể gã lên không trung, rồi rơi xuống tán cây dại thụ rậm rạp.

Quay trở lại bên cạnh Lý Trường Xuân, Thiên Chung Tam Sứ cùng Kim Thạch hồ hững không nói, đợi hẳn lên tiếng. Lý Trường Xuân liếc mắt nhìn Lâm Vân Phong, ánh mắt di chuyển thêm ngoài bảy trượng chính là thân người Trương Ngạo Tuyết.

Thật lâu sau, Lý Trường Xuân kêu lên:

- Kim Thạch, Trương Ngạo Tuyết giao cho ngươi. Giờ phải làm gì ngươi rõ chứ?

Kim Thạch thốt lên cứng nhắc:

- Đặc Sứ yên tâm, ta biết ý tứ của ngươi, ngươi cứ yên tâm hoàn toàn.

Nói rồi bước về phía Trương Ngạo Tuyết, từng bước, từng bước, từng bước ...

Đang thụ thượng nghiêm trọng, Lâm Vân Phong cố gắng nhúc nhích thân thể. Vừa thấy Kim Thạch đi đến Trương Ngạo Tuyết, gã lập tức hét giận dữ: “Đứng lại, có ta đến đây. Các ngươi chỉ toàn là một lũ âm mưu khi phụ nữ nhân mà thôi.”

Vừa nói, gã vừa rơi từ trên cây xuống, rồi loạng choạng hướng tới Kim Thạch đánh tới. Kim Thạch không thèm để ý tới, chỉ tiếp tục hướng đến phía trước đi tới.

Lão đại của Thiên Chung Tam Sứ kể bên Lý Trường Xuân hừ lạnh một tiếng rồi thốt: “Đặc Sứ, ta xem ra nên trước hết giết hẳn cho rồi.”

Lý Trường Xuân trầm tư một chút, thông thả lắc đầu không đồng ý. Vào đúng lúc Kim Thạch tiến đến gần Trương Ngạo Tuyết chỉ còn chưa đến một trượng, Lý Trường Xuân lại đột nhiên biến đổi sắc mặt, vội vã nói: “ Kim Thạch lùi lại, nhanh! “

Nói còn chưa dứt lời, một đạo kiếm trụ xanh sậm từ trời đánh xuống, thiếu chút nữa bổ trúng người Kim Thạch.

Kinh hãi lui về phía sau mấy trượng, Kim Thạch cùng những người khác nhìn vị khách không mời mà tới, sắc mặt có chút kinh ngạc.

Lâm Vân Phong vừa thấy người đến, nhất thời sung sướng hét lớn:

- Thất Huyền sư bá, nhanh chóng bảo vệ sư tỷ của ta, nàng bị trọng thương rồi.

Nguyên lai người này chính là Đạo viện trưởng giáo Thất Huyền Chân Nhân. Sau khi rời bỏ Vô Vọng, lão một mình lưu lạc bốn phương, vô tình nhìn thấy kiếm khí của Lý Trường Xuân lúc đã thương Trương Ngạo Tuyết, nên bí mật bay tới trên không sơn cốc.

Nhìn thoáng qua Lâm Vân Phong, Thất Huyền Chân Nhân trầm giọng nói:

- Người hãy mang theo nàng rời khỏi nơi này trước đi, ở đây đã có ta cản lại, nhanh.

Lâm Vân Phong kéo lê thân thể trọng thương, đến bên Trương Ngạo Tuyết, cúi xuống nâng nàng dậy nói:

- Sư tỷ, tình thế nguy cơ nhiều, chúng ta nhanh chóng rời đi thôi.

Trương Ngạo Tuyết sắc mặt xám như tro tàn lộ ra chút đau khổ, nhìn vào lưng Thất Huyền Chân Nhân khe khẽ thở dài, không nói nhiều.

Lạnh lẽo tàn khốc nhìn Thất Huyền Chân Nhân, Lý Trường Xuân âm trầm nói:

- Người không nên xúc động để hiện thân dễ dàng như thế, hai tên này nào phải là đệ tử chính thức của người, hà tất phải vì họ mà chết?

Ánh mắt Thất Huyền Chân Nhân tập trung nhìn hắn, ngữ khí kiên định thốt:

- Tu chân Lục Viện, như cây liền cành. Mặc kệ có phải là đệ tử của ta hay không, bọn họ đều là người thừa kế nhân gian chánh đạo, ta tự nhiên muốn cứu. Lời người nói làm ta thật sự rất thất vọng. Chính lão khốn nạn người cũng đã từng là tấm gương cho Lục Viện để bọn ta tôn kính. Nào ngờ giờ đây người đã biến đổi trở nên tà ác quỷ dị, tiến vào ma đạo.

- Im miệng, quá khứ không phải là thứ để nói nhiều. Ta cũng đã quá vô tâm trong quá khứ. Hôm nay người đột nhiên tới đây, chúng ta hãy cùng nhau phân sinh tử, để cho thiên ý làm rõ cái gì là đúng, cái gì là sai. Thiên Chung Tam Sư cùng với Kim Thạch nghe lệnh, người này để cho ta xử lý, hãy nhanh chóng bắt cho được Trương Ngạo Tuyết.

Dứt lời, Lý Trường Xuân lập tức phát ra khí thể uy nghiêm của người đã từng là đỉnh Thái Sơn của tu chân Lục Viện.

Lùi về phía sau một bước, Thất Huyền Chân Nhân nhìn rõ khí thể sắc bén của hắn, miệng hừ lạnh một tiếng thốt:

- Lời trung khó khuyên được người vướng vào khổ hải. Người mãi chấp mê bất ngộ, đành phải quyết một trận sinh tử thôi.

Kiểm chém ra, bóng người lay động. Thất Huyền Chân Nhân biết rõ Lý Trường Xuân tu vi kinh người nên không đợi hắn ra tay, vội tiến công trước với ý đồ áp chế hắn ngay từ đầu.

Giữa trường kiếm khí kích động, kiếm trụ màu xanh cùng với kiếm trụ màu tím lần lượt giao nhau, mỗi lần tiếp xúc đều phát ra sấm sét, làm cho bốn phía 'cát bay đá chạy', nhìn từ xa tựa như hai khối mây mù rực rỡ biến hóa thành hai luồng ánh sáng loang loáng giao nhau.

Cảnh giác nhìn kỹ Thiên Chung Tam Sư cùng với Kim Thạch, Lâm Vân Phong đảo tròn mắt tính toán. Đáng tiếc thân thể trọng thương hạn chế không cho hắn nghĩ ra phương pháp thích hợp. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt Lâm Vân Phong khẽ biến đổi, cuối cùng trên mặt hắn xuất hiện một chút tang thương.

Nhẹ gọi Trầm Phong Kiếm cùng với Tử Ảnh Thần Kiếm của Trương Ngạo Tuyết trở về, Lâm Vân Phong thấp giọng nói: "Sư tỷ, để đệ ngăn bốn người chúng lại, sư tỷ nguyên thần nhập vào trên thân kiếm, đệ đưa tỷ đào thoát trước. Đợi đệ thoát khỏi bọn họ sẽ nhanh chóng chạy tìm sư tỷ."

Nhìn thẳng vào mắt Lâm Vân Phong, Trương Ngạo Tuyết cười nhẹ, có chút thê lương.

- Tới lúc này đệ còn phải an ủi ta làm gì. Tình huống của chúng ta lúc này như thế nào, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, còn việc chạy đi cơ hồ không có khả năng. Với tu vi của Thất Huyền sư bá, tự nhiên là

Điều hòa lại chân nguyên, Lý Trường Xuân nhìn Thiên Chung Tam Sứ đang hồi phục, rồi quay lại hỏi Kim Thạch:

- Thế nào rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi chưa?

Kim Thạch lắc đầu nói:

- Sắp thành công, đáng tiếc người này làm cho mất hết. Bây giờ chắc phải làm lại.

Lý Trường Xuân hừ khẽ một tiếng nói:

- Người cứ tiếp tục đi, cần phải thỏa mãn yêu cầu của ta, bằng không sẽ uống phí hết tâm cơ.

Kim Thạch "da" một tiếng, lại bắt đầu đối diện Trương Ngạo Tuyết thi triển pháp thuật nhiếp hồn đoạt phách với ý đồ không chế nàng.

Trên mặt đất, Lâm Vân Phong cảm tức nhìn Lý Trường Xuân cùng với Kim Thạch, muốn mở miệng thóa mạ. Đáng tiếc vụ thuật quỷ bí của Kim Thạch mười phần kỳ quái, phong trụ kinh mạch toàn thân làm gã không thể nhúc nhích. Càng lo lắng, lửa giận càng thiêu đốt trong lòng Lâm Vân Phong, cả người cơ hồ muốn nổi điên. Lại giãy dụa, lại thất bại, cứ như vậy thử đi thử lại vô số lần. Lâm Vân Phong biết nóng vội là vô dụng, cố gắng trấn tĩnh lại.

Thấy Lý Trường Xuân nhắm mắt để chữa thương, không biết đã được mấy phần, Lâm Vân Phong tâm niệm tự hỏi, với tình huống hiện nay, có phương pháp nào để có thể thoát khỏi cảnh nguy hiểm để cứu Trương Ngạo Tuyết không? Suy nghĩ nát óc, cuối cùng, trong ký ức của gã xuất hiện một phương pháp. Chần chờ một chút, ánh mắt Lâm Vân Phong nhìn lướt qua Trương Ngạo Tuyết, thấy thần tình nàng đầy vẻ thống khổ, trong lòng nhất thời không hề do dự, nhắm mắt lại lập tức làm phép.

Không một thanh âm, Lâm Vân Phong chỉ yên lặng thì thầm trong lòng: "Cửu u vô giới hồn phách vạn thiên dĩ ngã chi huyết hoá nhĩ lai kiến thiên hồn vạn phách tự ngã thân biên ngã chi khu thể vi nhĩ sở nguyện tá hồn trọng sanh tự phách tương liên hồn phách quy lai cửu u trọng hiện"(Cửu U vô giới, ngàn vạn hồn phách, dùng máu của ta, gọi người tới gặp. Ngàn hồn vạn phách, tự vào trong ta, nhập vào thân ta, theo mong muốn người. Mượn hồn sống lại, nối tự cả phách, hồn phách quay lại, Cửu U hiện lại.) Giấy phút này, Lâm Vân Phong vì vạn bất đắc dĩ phải thi triển Cửu U ngưng hồn đại pháp mà sư phó Huyền Quỷ Chân nhân của gã năm đó truyền thụ cho. Đây là một loại tà pháp triệu hung linh oan hồn tiến vào thân thể, mạnh mẽ hoá chuyển khí oán hận phần nộ không cam lòng của chúng nó hóa thành lực lượng để hoàn thành tâm nguyện của chính mình. Pháp quyết này cực kỳ hung hiểm, nếu không để ý thì sẽ bị hung linh oan hồn cản trở. Cho nên lúc trước Huyền Quỷ Chân nhân đã dặn bảo rất kỹ trước khi giao cho gã. Không ngờ được hôm nay bị bức bách phải dùng đến.

Khi chú ngữ đã hoàn thành, mặt ngoài Lâm Vân Phong như không có gì thay đổi, nhưng trong lòng gã cảm giác rất rõ ràng, một lực lượng mạnh mẽ đang từ dưới đất xuyên thấu qua lưng truyền vào thân thể gã. Vô số hung tàn oán hận của hồn phách to lớn hội tụ vào não gã, đánh nhau mãnh liệt không ai nhường ai. Chỉ trong một khoảng thời gian, Lâm Vân Phong đã nhờ nguồn lực này chấn mở cấm chế vụ thuật Kim Thạch đã thi triển trên người gã, nhất thời chân khí toàn thân phát triển mạnh mẽ, khí tức lạnh lẽo kinh khủng từ gã tràn ra bốn phía.

Khí tức yêu dị tràn ngập trong sơn cốc yên bình. Lý Trường Xuân đang nhắm mắt điều tức đột nhiên mở to, ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn Lâm Vân Phong, phần nộ quát lên:

- Đáng giận. Xem ra ta đã coi thường người rồi.

Lời vừa dứt lập tức đánh ra một kiếm phá trời, ánh kiếm mười trượng mang theo hoa ánh sáng như ngọc cùng với sức mạnh dời non lấp biển trong nháy mắt tới trên đầu Lâm Vân Phong.

Vẫn đang nằm bất động, thân thể Lâm Vân Phong tự động lướt ngang ba trượng, tránh được cú đánh này. Sau đó bóng người dựng đứng lên, hai mắt lấp lóe vô số ảo ảnh, phát xuất ra màu xanh đen quỷ dị, phần nộ nhìn Lý Trường Xuân. Hú lên quái dị giống như dã thú, thân thể Lâm Vân Phong bay thẳng lên không trung, hai tay múa may, chưởng kinh sắc bén, trào phong mang theo khí tức âm u nhắm Lý Trường Xuân đánh tới.

Tức giận hừ lên một tiếng, Lý Trường Xuân nói:

- Tà môn tiểu thuật cũng dám cậy mạnh. Xem kiếm phá thiên của ta diệt nguyên căn ngươi.

Trường kiếm vừa lật vừa chuyển, kêu lên mãnh liệt, âm thanh lan rộng, cột kiếm màu tím biến hóa ra mấy trăm bóng kiếm, hình thành lưới kiếm bao vây bốn phía Lâm Vân Phong, hằng hà kiếm khí đánh vào trên người gã.

Lâm Vân Phong lớn tiếng gào thét điên cuồng, thần trí có chút hỗn loạn không tránh né, hai tay múa may toàn lực đánh bừa. Kết quả lưới kiếm của Lý Trường Xuân bị đánh cho thất điên bát đảo, tư tưởng điên cuồng giảm xuống, tinh táo tăng lên nhiều. Lâm Vân Phong cảnh giác nhìn Lý Trường Xuân, dùng ý thức đè nén các oán niệm hỗn loạn trong đầu để nhanh chóng phân tích tình thế trước mắt.

Chiếu theo tình huống trước mắt, mặc dù làm phép thành công, gã nếu đánh bừa thì không thể là đối thủ của Lý Trường Xuân. Hơn nữa, thân thể gã đã quá mức suy yếu. Biện pháp tốt nhất hiện nay là bỏ chạy khỏi nơi này. Nghĩ đoạn, Lâm Vân Phong bắn lên không, hai tay điên cuồng chém về phía Lý Trường Xuân. Vừa thấy Lý Trường Xuân múa kiếm phản kích, Lâm Vân Phong trong lòng vui vẻ vội vàng thi triển đòn pháp trong Âm Dương Pháp Quyết, trong nháy mắt thân thể biến mất, sau đó lại xuất hiện bên cạnh Kim Thạch.

Một luồng hướng xuống đầu Kim Thạch đánh xuống. Lâm Vân Phong hận người này cực kỳ, cố tình giết hấn cho được. Nhưng không như dự liệu của Lâm Vân Phong, Kim Thạch mặc dù đang thi triển thuật nhiếp hồn đoạt phách, linh thức của hắn vẫn nhạy cảm dị thường, lập tức dời đi một trượng thoát khỏi luồng của Lâm Vân Phong. Hừ một tiếng tức giận, Lâm Vân Phong mặc dù trong lòng không vừa ý, nhưng mục đích đã đạt tới, lập tức nắm lấy cánh tay Trương Ngạo Tuyết, ngửa lên Trảm Phong Kiếm bay vút vào đám mây.

Nhìn Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong kinh sợ phát hiện Trương Ngạo Tuyết thần trí hôn mê. Mặc dù nàng còn chưa bị vu thuật của Kim Thạch khống chế, nhưng bị thương rất nặng. Lâm Vân Phong vừa mừng, vừa thấy may mắn là đã kịp thời, bằng không Trương Ngạo Tuyết trọng thương như vậy, không có sức phản kháng, chỉ cần một lúc nữa thôi, nàng tuyệt đối bị vu thuật quỷ bí khống chế tâm thần.

Quay đầu nhìn lại, Lâm Vân Phong cả kinh thấy Kim Thạch cùng với Lý Trường Xuân song song đuổi theo. Khoảng cách ngày càng ngắn lại, chỉ còn khoảng trăm trượng ngắn ngủi. Lâm Vân Phong trong lòng vừa hận vừa giận, cả người như bị điên lên. Gã toàn lực thúc giục chân nguyên trong cơ thể, đột nhiên gia tăng tốc độ lên cực hạn, nhanh chóng bay đi. Khi gã quay đầu nhìn lại, phía sau hai người cũng đang bay rất nhanh, chỉ trong chốc lát khoảng cách trăm trượng chỉ còn khoảng bảy mươi trượng. Thấy thế, gã cảm thấy phần nộ, xuất hiện cảm giác không cam lòng.

Trên bầu trời, ánh nắng chói chang đang chiếu xuống, trong tầng mây, ba thân ảnh, một trước hai sau rạch nát bầu trời, lưu lại một dải trắng thật dài giữa trời xanh hồi lâu vẫn chưa tan đi. Cứ như là một trường đua tranh tốc độ, cũng là trường so đo về tu vi, càng có quan hệ tới việc đua tranh sinh tử của Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết. Cuối cùng bọn họ có rơi vào tay Lý Trường Xuân hay không, Trương Ngạo Tuyết có bị mê thất thần trí không, ai người có thể tính trước được.

478. Chương 478 - Tử Chuyết Chi Kiến

Dưới ánh nắng chói chang, vầng hào quang rực rỡ xuyên qua tầng sương tuyết dày đặc, khúc xạ thành bảy sắc màu huyền ảo: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Sau đó lại chiếu rọi qua các tầng mây hình thành một dải cầu vồng lung linh, huyền diệu vắt ngang qua những áng mây trên cao.

Tiếng chim hót hòa quyện cùng tiếng hạc kêu, hình thành nên một làn âm thanh vô cùng tv T hÊ qu Đ y ồng l sắc h- y y

Tử ảnh hoàn toàn không để ý nói tiếp:

- Nếu đối thủ của hần không cần dùng bất kì loại pháp khí nào cũng đã có thể giết chết Tinh Quân, vậy thì theo người kẻ địch đó dùng linh khí có thể giết chết hần hay không?

Bạch ảnh ngây người, bị lời nói của tử ảnh làm cho không thể nói gì được. Quả thật nếu đối thủ mạnh hơn Tinh Quân, sau khi giết hần mới dùng linh khí tạo ra hiện trường giả, điều này cũng rất có thể chứ. Chỉ là liệu có người nào như vậy không? Đáp án khẳng định là có, nhưng liệu có sự trùng hợp như vậy không thì rất khó nói.

Nhìn bạch ảnh im lặng không nói, tử ảnh dường như cũng hiểu hần đang nghĩ gì, giọng bình tĩnh nói:

- Ta nói cho người những điều này quả thực chỉ là thứ yếu. Chủ yếu ta muốn nói cho người một chuyện, một chuyện mà chúng ta chưa từng nghĩ tới. Kiếm Vô Trần là đệ tử của Thiên Kiếm Khách, cũng là người đại diện nhân gian mà hần đã lựa chọn. Chỉ có một điều mà Thiên Kiếm Khách cũng không biết, đó chính là trong linh hồn của Kiếm Vô Trần ẩn chứa một bí mật mà chính bản thân hần cũng không biết rõ.

Năm đó trước khi Hỏa Vân chết, có một phần nguyên thần đã may mắn chạy thoát, cũng không rõ là Duyên Diệt không để ý tới hay là do hần không nhận tâm. Nói tóm lại, một phần nguyên thần của Hỏa Vân đã thoát được. Sau khi thoát đi, điều đầu tiên hần nghĩ tới chính là quay lại Hư Vô Giới. Chỉ tiếc lúc đó hần quá yếu ớt, căn bản không thể quay lại Hư Vô Giới Thiên. Vì thế hần mới dự định phục hồi sức lực trước rồi mới tính chuyện tương lai.

Nhưng điều làm hần không ngờ tới chính là do vận may của hần quá kém. Trong lúc đang lang thang ở nhân gian, hần đã bị một người giải đạo của nhân gian phát hiện và coi hần như một linh hồn rồi cho vào trong một miếng ngọc bội, sau đó dùng miếng ngọc bội này lừa đảo thiên hạ để kiếm chút tiền mua rượu. Cứ như thế trong chốc lát Hỏa Vân đã qua tay rất nhiều người trong nhân thế trong khoảng hơn hai trăm năm, cuối cùng rơi vào tay cha của Kiếm Vô Trần.

Cha của Kiếm Vô Trần là một thư sinh yếu đuối nghèo khổ vô tình vợ được ngọc bội bèn đeo luôn vào cổ con trai ông ta. Rồi sau đó ông ta và vợ đều rơi vào tay cường đạo mà chết, chỉ còn lại Kiếm Vô Trần được Quân Vô Hối của Thiên Kiếm viện cứu thoát. Từ đó lớn lên ở Thiên Kiếm viện. Luận về nhân phẩm Kiếm Vô Trần quả thật bất phàm nhưng nói về thiên tư thì không hần giỏi như chúng ta đã nghĩ. Hần có thể thuận lợi tu luyện thực ra là do sự giúp đỡ của miếng ngọc bội trên cổ có quan hệ không thể tách rời với Hỏa Vân.

Và cho đến nay sự việc đã xảy ra bao nhiêu năm, nguyên thần của Hỏa Vân đã tiềm nhập vào trong cơ thể hần, ảnh hưởng đến tính cách và xu hướng phát triển của hần. Đây chính là nguyên nhân vì sao tính cách của Kiếm Vô Trần luôn luôn dễ xung động, bởi vì Hỏa Vân vốn là người nóng tính lại cộng thêm Thiên Kiếm Khách không biết điều này, đã truyền cho hần Tử Hoa Thôn Nhật pháp quyết, việc này giống như lửa đổ thêm dầu, càng thêm khùng khiếp.

Nghe hần tường thuật lại, bạch ảnh liên tục kinh hô mấy lần, biểu hiện rằng chuyện này làm hần vô cùng ngạc nhiên.

Đợi cho tử ảnh nói xong, bạch ảnh lập tức truy vấn:

- Chuyện này cũng do người nhìn thấy ở Hư Vô Huyền Bích phải không?

Tử ảnh gật đầu nói:

- Đúng vậy, cơ bản là như thế, nhưng bên trong cũng có một số sự việc là do ta suy đoán và phân tích.

Trầm tư trong giây lát, bạch ảnh nói:

- Mặc dù chuyện này nằm ngoài dự đoán nhưng nếu chỉ như vậy thì không có hại gì đối với chúng ta mà ngược lại còn có lợi. Người nên vui vẻ mới phải, vì sao sắc mặt lại nghiêm trọng như vậy? Có chuyện gì sao?

Than nhẹ một tiếng, tử ảnh nhìn bạch ảnh trong giây lát rồi lo lắng nói:

- Có thể nhìn thấy Hỏa Vân mượn thân của Kiếm Vô Trần để tu luyện tiên đạo, đó quả thực là một điều đáng vui mừng. Chỉ có điều người dường như đã quên mất, lần trước Thiên Kiếm Khách truyền tin rằng

Lục Vân tinh thông pháp quyết ngũ phái: Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Nho. Hơn nữa, qua chứng thực của Lưu Tinh, Lục Vân quả thực chính là đồ đệ của Duyên Diệt. Như vậy hấn và Kiếm Vô Trần không chỉ là thù hận đơn giản giữa hai người, mà bên trong còn ẩn giấu những thù hận mà bản thân bọn chúng cũng không biết. Vì thế hai người không thể hòa hợp được.

Bạch Ảnh ngậy người một lát hỏi:

- Ý của ngươi là mối thù hận giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân không đơn giản như biểu hiện bề ngoài. Giữa bọn chúng còn có một mối hận thù không thể phá giải nổi. Đó là do sự tồn tại của một tiềm thức, hay nói cách khác, mối thù của chúng cũng chính là sự tiếp diễn mối thù giữa Duyên Diệt và Hỏa Vân sau hơn hai trăm năm.

Tử Ảnh khẽ gật đầu đồng ý, vẻ mặt kì dị nói:

- Đúng vậy, đó là sự luân hồi, nhưng việc đã xảy ra hơn hai trăm năm, Hỏa Vân liệu có thắng được Duyên Diệt hay không, có lẽ là không thể. Hấn giống như một thần thoại của sự bất bại, cho dù tiếp tục đến đời sau hấn vẫn cô ngạo thiên hạ như vậy.

Bạch Ảnh không cho rằng như vậy, chỉ nghe hấn nói:

- Không thể nói như vậy được. Theo tình hình chúng ta biết, trước mắt Kiếm Vô Trần mặc dù thất bại liên tiếp nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc. Hơn nữa thân phận của Lục Vân cũng không hề đơn giản, hấn rất có thể là nghịch thiên chi tử trong truyền thuyết. Nếu quả thực đúng như vậy thì việc Kiếm Vô Trần bại dưới tay hấn cũng là điều hết sức bình thường.

"Nghịch thiên chi tử? Sao lại là nghịch thiên đây?" Tự hỏi như vậy, rồi tử ảnh đột nhiên nói:

- Thiên Kiếm Khách ra rồi, xem chừng sự việc đã được giải quyết phần nào.

Nghe vậy bạch ảnh liền quay đầu lại, nhìn thấy một đạo thân ảnh màu tím nhạt từ trong điện bay ra. Trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người.

- Tử Chuyết, Bạch Quang hai người đang nói chuyện gì vậy?

Thì ra bạch ảnh chính là Bạch Quang năm xưa, người đã từng quyết đấu với Yêu Hoàng.

- Chẳng có gì, chỉ là nói chuyện phiếm. Trong đó thế nào rồi? Đã có kết quả gì chưa? - Bạch Quang vừa cười vừa hỏi.

Thì ra ở trong Cửu Thiên Hư Vô Giới, ngoài quan hệ trực tiếp với Vô Giới tôn chủ và quan hệ trực hệ ra, thì giữa những người khác hoàn toàn bình đẳng, không phân trước sau. Cái gọi là quan hệ trực hệ chính là chỉ quan hệ như giữa Thiên Kiếm Khách và Lăng Thiên, bọn họ cùng xuất thân từ Thiên Kiếm Viện.

Miễn cưỡng cười một tiếng, Thiên Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Tạm thời đã có kết quả ban đầu nhưng không được lý tưởng lắm. Lần này quay lại chủ yếu là để cầu cứu xem làm thế nào mới đối phó được với Địa Âm Tà Linh, chẳng ai ngờ Thiên Sát cũng lại xuất thế rồi. Tôn chủ và thiên tôn của Vân Chi Pháp giới nói, muốn khắc chế Địa Âm Tà Linh cần phải tìm thấy "Thánh Long Phù", còn muốn đối phó với Thiên Sát thì cần phải tìm ra "Thiên Uy Lệnh" đã mất tích từ lâu. Nếu không tìm được hai đồ vật này thì sẽ không thể khắc chế được bọn chúng. Cho dù có được thần khí chí cường Hậu Nghệ thần cung thì thắng bại cũng khó mà dự liệu, bởi vì từ trước tới nay chưa ai thử qua, không biết liệu có thể thành công hay không?

Bạch Quang động viên nói:

- Đừng lo chỉ cần có mục tiêu ắt sẽ tìm được thôi.

Thiên Kiếm Khách không lạc quan lắm:

- Việc này rất khó nói, tôn chủ đã đích thân đến Hư Vô Huyền Bích điều tra một lần, kết quả là ngoài một mảng u ám thì chẳng thấy gì khác, đây là một điềm báo bất thường. Được rồi, ta còn trở về nhân gian trước, để tránh phát sinh những đại sự, như vậy thì không tốt lắm.

Thấy hần muốn đi Bạch Quang và Tử Chuyết đều chấp tay cáo biệt. Nhưng khi Thiên Kiềm Khách đứng dậy thì Bạch Quang đột nhiên gọi hần lại hỏi:

- Đợi đã, lần trước người nói Lục Vân là đồ đệ của Duyên Diệt, chuyện này cần phải tiếp tục điều tra làm rõ.

Thiên Kiềm Khách ngậy người rồi lắc đầu nói:

- Khi đó do công chúa Khổng Tước của Thiên Chi Đô nhúng tay vào nên ta không tiện hỏi, sau đó lại bận giải quyết chuyện khác nên vẫn chưa kịp điều tra. Hôm nay người đột nhiên nhắc tới chuyện này, có phải là muốn biết Duyên Diệt đang ẩn tàng ở đâu phải không?

480. Chương 480 - Sơ Ngộ Địa Âm

- Ta cảm thấy việc này không hỏi thì tốt hơn, còn quyết định như thế nào thì là do bản thân người thôi. Cái đó gọi là "nhất niệm khởi vạn niệm sanh, thiện duyên nghiệt duyên đồng căn sanh".

Thiên Kiềm Khách nhìn hai người, trong mắt hiện ra vẻ khó xử.

Bạch Quang trừng mắt nhìn Tử Chuyết rồi nói với Thiên Kiềm Khách:

- Được rồi, người đi đi, trên đường nếu gặp thì hỏi một chút còn không gặp thì thôi.

Thiên Kiềm Khách ừ một tiếng rồi nhìn Tử Chuyết, thấy hần không nói gì nữa liền phi thân bay đi rồi tiêu thất trong màn sương mờ.

Đợi Thiên Kiềm Khách đi xa Bạch Quang mới hỏi Tử Chuyết:

- Lúc nãy người nói là muốn phản bác ta, hay là có ý khác?

Tử Chuyết nói:

- Ân oán giữa Hỏa Vân và Duyên Diệt vẫn chưa kết thúc, người cần gì phải xen vào nữa, người thực sự cho rằng Hỏa Vân sau hai trăm năm đã thay đổi hoàn toàn bản thân thì có thể thắng được Duyên Diệt hay sao?

Nói xong ánh tím lóe lên, Tử Chuyết hướng về phía biển sương chậm rãi bay đi.

Nhìn theo bóng hần, Bạch Quang hỏi ngược lại:

- Người cho rằng không thể thắng được hay sao? Hay người đã biết điều gì rồi?

Trong biển sương, thanh âm của Tử Chuyết lộ ra chút lo âu:

- Những gì ta thấy đều nói với người rồi, còn lại chỉ là suy đoán của ta thì không có sức thuyết phục, không đáng để nói đến. Nếu ngay từ đầu ta biết điều này thì ta đã khuyên tôn chủ không nên đi nhân gian lần này, bởi vì cái mà điều đó đem lại không phải là thắng lợi và vinh quang mà là...

- Là cái gì? Vì sao người không nói hết?

Nhìn đám mây khói mịt mù, Bạch Quang hỏi lớn nhưng trong giọng nói đã hiện ra một chút gì đó, dường như hần đã đoán được Tử Chuyết muốn nói điều gì, chỉ là hần muốn chứng thực những điều suy đoán.

- Có một số điều không nói người cũng biết, vậy thì cần gì phải hỏi nhiều. Còn nhớ câu hỏi trước của ta không? Vì sao ta đã thay đổi mà người không thay đổi?

Giọng nói dần dần biến mất, chỉ còn lại một mình Bạch Quang lặng lẽ suy nghĩ.

Một lúc sau, Bạch Quang chuyển người định bay đi nhưng phía trước xuất hiện một bóng người đã làm hần ngạc nhiên.

- Tôn chủ, người đến từ lúc nào sao ta không hề phát hiện?

- Ta đến một lúc rồi, những lời của Tử Chuyết ta đều nghe thấy. Người có biết vì sao hần đã thay đổi mà người không thay đổi không?

Bạch Quang có vẻ ngạc nhiên, giọng điệu không chắc chắn hỏi:

- Vì sao? Lẽ nào là vì...

- Đúng vậy, bởi vì tu vi của hắc đã tiến được một bước dài, đang ở trên người. Năm đó người cùng Yêu Hoàng giao chiến, trong lòng đã bị ám ảnh, làm người bỏ phí mất nhiều năm, khiến tu vi của người bị dừng lại không thay đổi gì so với trước kia.

- Vậy sao? Nếu đúng như vậy, khi đó Duyên Diệt đến đây chỉ có ba năm mà đã đột nhiên thay đổi, sau đó bỏ đi, vậy không phải chứng tỏ hắc rất lợi hại hay sao.

- Duyên Diệt và các người không giống nhau, ta cũng không hoàn toàn nhìn rõ được hắc, bởi thế cũng không thể lý giải được. Nhưng quả thật tu vi của hắc mạnh hơn tất cả các người. Điều này thì không có gì phải nghi ngờ. Được rồi, không nói đến chuyện này nữa. Ta đến tìm người là có việc muốn người làm. Trước mắt ở nhân gian Địa Âm, Thiên Sát đồng thời xuất thế, cần phải tìm thấy "Thánh Long Phù" và "Thiên Uy Lệnh". Điều đó quả thực là cực kỳ khó khăn. Tuy nhiên trên thế gian vẫn còn hai thứ có thể áp chế Địa Âm - Thiên Sát, đó chính là "Cửu U Tinh Diệm" và "Thất Hải long châu". Nghe nói cái thứ nhất là một loại hỏa diệm thần kì khác với bất kỳ hỏa diệm nào trên thế gian, loại hỏa diệm này tính âm nhưng lại có thể luyện hồn hóa phách thần dị vô cùng. Cái thứ hai nghe nói là ở Hải vực, không có ở nhân gian.

Khẽ kêu một tiếng, trong lòng Bạch Quang có chút kì quái, sao Hư Vô tôn chủ không trực tiếp nói điều này cho Thiên Kiếm Khách mà lại nói cho hắc? Không dám truy vấn nguyên nhân, hắc chỉ đành thuận theo lời ông ta, nói:

- Ý của tôn chủ là muốn ta lặn lẽ xuống nhân gian đi tìm, chỉ cần tìm được một trong những cái đó là được phải không?

- Đúng vậy, người hiểu thì tốt, về chuyện này tất cả phải tùy duyên, người không cần phải có áp lực gì. Có thể tìm thấy thì tốt, không tìm thấy cũng không sao. Rốt cuộc liệu có ích hay không thì cũng chẳng ai biết.

- Tôn chủ yên tâm, giờ tôi sẽ đi nhân gian, người hãy đợi tin tốt của tôi.

Bạch Quang nói xong quay người chuẩn bị đi, Hư Vô tôn chủ ở phía sau dặn dò:

- Cửu U Tinh Diệm có đặc trưng là người đang sở hữu nó có một hình hỏa diệm trong lòng bàn tay. Được rồi, Bạch Quang người đi đi.

Quay người lại nhìn Hư Vô tôn chủ, Bạch Quang hỏi:

- Tôn chủ còn muốn căn dặn gì không?

Hư Vô tôn chủ ngập ngừng trong giây lát rồi nhẹ nhàng thở dài nói:

- Năm đó Bạch Như Sương cũng đã chuyển thế, sau này người có thể sẽ lại gặp nàng ta, chỉ là... thôi, người đi đi.

Bạch Quang thân thể có chút chấn động. Y trầm mặc trong giây lát rồi lặng lẽ rời đi.

Thấy thân ảnh hắc đã đi về phía xa, Hư vô tôn chủ khẽ thở dài nói:

- Chắc là phương pháp năm đó đã sai rồi, chỉ tiếc là bây giờ không thể cứu vãn được nữa.

Trên núi Phù Vân mây khói dày đặc, hàng thông xanh biếc và hoa cỏ thấp thoáng trên đỉnh núi. Phía dưới sườn núi có một dòng suối uốn lượn dọc theo sơn cốc mà chảy xuống, giống như một dải ngọc ***** ngân sắc, dưới sự chiếu rọi của mặt trời mà phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Ngược lên phía trên, nơi khởi nguồn của dòng suối, ở bên trong một sơn động, bốn phía cây cối dày đặc, cho dù ánh nắng chói chang chiếu xuống thì vẫn cảm thấy âm u.

Buổi trưa mây trên núi dần dần tan, ánh nắng xuyên qua những tán lá dày đặc chiếu vào trong động, càng làm tăng thêm vẻ kỳ ảo mỹ lệ cho sơn động.

Tại cửa động, một đạo thân ảnh đứng yên lặng lẽ, qua ánh nắng có thể thấy đây là một chàng trai tuấn tú khoảng hai mươi tuổi, hai mắt long lanh như minh châu, thỉnh thoảng lại lóe lên quang mang có thể làm cho người khác khiếp sợ. Trên miệng thanh niên đó luôn có một nụ cười kiêu ngạo, ánh mắt đang nhìn lên trời cao, toàn thân quang hoa lưu động, màu sắc không ngừng liên tục thay đổi.

Đột nhiên cười một tiếng, người thanh niên đó cuồng ngạo nói:

- Bảy ngày bảy đêm đã qua, trời cao biển rộng, ha ha...

Tiếng cười lớn từ trong động vang ra, chỉ sau khoảnh khắc đã vang lên khắp đỉnh Phù Vân. Tiếp đó trên trời chim chóc kêu thảm mà rơi xuống, bách thú trong rừng điên cuồng chạy ra bốn phía để thoát thân, đáng tiếc là đã quá muộn.

Tiếng cười lớn vang thẳng lên mây, trên trời những đám mây trắng tán ra, cả một tầng mây khói dày đặc trên đỉnh Phù Vân sơn cũng bị tiếng cười thổi bay đi. Núi sông, chim thú, cây cỏ đều theo tiếng cười ấy mà dần dần bị vỡ vụn, bị hủy hoại hết.

Một tiếng động lớn truyền đến, cửa động nơi người thanh niên đứng vỡ tan nát, bốn phía đất đá bay tứ tung và dần biến mất trong tiếng cười đáng sợ của người thanh niên đó. Cả đỉnh núi Phù Vân trong giây lát biến thành một ngọn núi chết. Giữa tầng không, người thanh niên mặc nhiên nhìn khắp xung quanh, trong mắt vẫn giữ nguyên một thần thái kiêu ngạo. Sau một thời gian, người thanh niên tựa hồ đã phát tiết hết sự đắc ý trong lòng, y dần thu lại tiếng cười, ánh mắt như có vẻ khiêu khích nhìn về phía ánh sáng mặt trời rực rỡ đang chiếu lên đầu mình. Tiếp đó, theo một phương hướng đã định trước, y bay thẳng vào biển mây, giống như một con thoi chuyển động trên bầu trời với tốc độ vô cùng nhanh chóng, chỉ sau khoảnh khắc đã vượt qua mấy chục đỉnh núi và xuất hiện phía trên một cao nguyên phủ đầy tuyết trắng.

Nhanh chóng lao về phía trước, đột nhiên vẻ mặt của người thanh niên chợt biến đổi, hẩn cúi đầu nhìn xuống vùng đất rộng mênh mông, ở đó có một đạo thân ảnh đang thu hút sự chú ý của hắn.

Dừng lại, người thanh niên lưu ý một hồi lâu rồi hơi nhếch mép tự nói với mình:

- Khá thú vị đấy, ngay sau khi xuất quan đã gặp được một người không đơn giản như vậy, quả thật bất ngờ.

Vừa nói xong người thanh niên đó đã xuất hiện trên mặt đất, ngạo nghễ nhìn về trước.

Người đó toàn thân hắc y, lạnh lẽo như băng, tuổi chừng bốn mươi, y mang lại cho người thanh niên kia một loại cảm giác về sự thành thực, toàn thân có vẻ như vừa chính vừa tà, trước khi người thanh niên xuất hiện y đã dừng lại. Hai mắt người thanh niên nhìn chăm chăm vào hắn, người này là ai đây? Thì ra đó là Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên.

Lặng lẽ nhìn người thanh niên, sắc mặt Âu Dương Vân Thiên trầm xuống rồi y lạnh lùng nói:

- Thực lực mạnh thật, xem ra thiên hạ chẳng tìm được mấy người mạnh hơn ngươi đâu.

Người thanh niên đó kiêu ngạo nói:

- Tu vi của ngươi cũng không kém, xem ra trên thiên hạ người có tu vi bằng ngươi cũng không nhiều đâu. Pháp quyết ngươi tu luyện có chút kì quái, có lẽ là cái gọi là Ma quyết phải không?

Âu Dương Vân Thiên hơi chau mày hỏi lại:

- Có lẽ là sao? Lời này không có vẻ khẳng định, hay là ngươi căn bản chẳng hiểu gì về Ma tông pháp quyết?

Người thanh niên cười nhẹ nói:

- Ngươi nói vậy chắc là để thăm dò ta, bất quá ngươi chẳng tìm được gì đâu. Đã lâu ta chẳng làm gì, một số sự việc không còn nhớ rõ nữa. Ở đây là Tuyết sơn, bốn phía tuyết phủ dày đặc, ngươi đến đây chắc là để tìm thứ đồ gì khác hả?

Âu Dương Vân Thiên không trực tiếp trả lời mà tiếp tục hỏi:

- Ngươi dám khẳng định ta không phải là chỉ đi qua đường mà là đến đây để tìm vật gì đó hay sao?

Người thanh niên kiêu ngạo nói:

- Đó là điều tất nhiên, bởi vì trong người ngươi đang có một vật cực kỳ bất phàm.

Âu Dương Vân Thiên sắc mặt thay đổi, chăm chú nhìn hắn hồi lâu rồi trầm giọng nói:

- Ngươi không phải là người nhân gian. Rút cuộc ngươi đến từ đâu?

Người thanh niên nghe xong thì cười lớn, giọng nói có chút âm trầm:

- Ta tất nhiên đến từ nơi ta đến, điều này chẳng ảnh hưởng gì đến ngươi, tốt nhất đừng nên hỏi. Bây giờ ta muốn hỏi một câu, ngươi là ai và từ đâu đến?

Âu Dương Vân Thiên tâm niệm xoay chuyển rồi lạnh lùng nói:

- Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên, nên xưng hô với các hạ ra sao đây?

Người thanh niên nghe vậy thì không có phản ứng gì, chỉ tùy ý ừ một tiếng, sau đó nói:

- Tên chẳng qua chỉ cái để gọi mà thôi, nếu ngươi muốn xưng hô cho thuận tiện thì có thể gọi ta là Âm Đế.

Nhìn người thanh niên, trong lòng Âu Dương Vân Thiên cảm thấy có chút mơ hồ, nhưng miệng vẫn nói:

- Âm Đế, cái tên này không hề đơn giản, rất thích hợp với các hạ đấy.

Cười đắc ý một cái rồi Âm Đế kiêu ngạo hỏi:

- Nói cả nửa ngày rồi mà sao ngươi vẫn không hỏi tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Âu Dương Vân Thiên bình tĩnh trả lời:

- Có một số sự việc không cần phải hỏi, đến lúc tự nhiên sẽ có câu trả lời thôi.

Trong mắt Âm Đế ẩn hiện một tia lục quang, y khẽ gật đầu nói:

- Quả nhiên không đơn giản, rất hợp với khẩu vị của ta.

Âu Dương Vân Thiên phản bác nói:

- Ngươi cũng rất thần bí, một thân thực lực mạnh mẽ kinh nhân, vậy mà lại chưa từng nghe qua tên ngươi, người như vậy lại đột nhiên xuất hiện, quả là làm người ta vô cùng bất ngờ.

Liếc nhìn Âu Dương Vân Thiên một cách cổ quái, Âm Đế nói:

- Ngươi gặp chuyện mà vẫn bình tĩnh không hề xao động, tu vi cũng rất hiếm có. Nếu bị hủy đi thì thật đáng tiếc, không bằng chúng ta hãy giao dịch nhé. Ta để cho ngươi sống, ngươi giúp ta làm một số việc, mọi người đều có chỗ tốt cả, ngươi thấy thế nào?

481. Chương 481 - Thiếu Niên Phần Thiên

- Ngươi nói như vậy không cảm thấy quá cuồng ngạo sao? Ngươi cho rằng nhất định có thể giữ được ta?

Âm Đế đầy tự tin trả lời:

- Ngươi không tin? Vậy rất đơn giản, ta sẽ cho ngươi cơ hội thử vài chiêu, nếu trong mười chiêu mà không làm gì được ta thì phải đồng ý điều kiện đó. Nếu không thì để cái mạng ngươi lại.

Âu Dương Vân Thiên tâm thần chấn động, y trầm tư một lát rồi lạnh lùng nói:

- Nếu ta không ra tay thì sao?

Âm Đế ngậy người một chút, dường như ngạc nhiên trước câu trả lời của Âu Dương Vân Thiên, y nói một cách khó hiểu:

- Ngươi cho rằng có khả năng này sao?

Âu Dương Vân Thiên "hừ" một tiếng rồi nói:

- Sao lại không có khả năng này? Người cho rằng ta nhất định sẽ đồng ý xuất thủ rồi rơi vào bẫy của người chẳng? Người quá xem thường người trong thiên hạ rồi Âm Đế ạ!

Hiểu được ý của hắn, sắc mặt Âm Đế trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Âm Đế ta một khi đã nói ra thì người không muốn làm cũng phải làm, nếu không chỉ có đường chết.

Dứt lời cuồng phong quanh thân nổi lên, những đoá hoa tuyết đang múa lượn liền ngưng tụ thành một một trụ tuyết rồi phân làm sáu, vây chặt lấy Âu Dương Vân Thiên vào giữa.

Sắc mặt trầm trọng nhìn sáu cột tuyết xung quanh, Âu Dương Vân Thiên không hề lo lắng chúng có thể làm hại đến mình. Hắn chỉ cảm thấy kinh hãi trước sức mạnh phi thường của Âm Đế. Tất cả đều diễn ra quá nhanh, nếu như là hắn thì không thể nhanh và dễ dàng như vậy được. Cảnh giác nhìn trận thế được bố trí quanh người, mục quang Âu Dương Vân Thiên chót chát vào đôi mắt Âm Đế. Bất ngờ ý phát hiện ra lúc này hắn chuyển sự chú ý về phía sau, trong lòng Âu Dương Vân Thiên bỗng cảm thấy sợ hãi mà không hiểu tại sao, đột nhiên một luồng khí tức kỳ quái truyền đến khiến hắn trong giây lát đã hiểu ra mọi việc.

Âu Dương Vân Thiên nghiêng người nhìn về phía trước, ở đó có một thanh niên, toàn thân bao phủ một màn hỏa diễm đỏ rực, đang thoát ẩn thoát hiện trượt đi trên lớp băng tuyết. Chỉ trong giây lát, y đã xuất hiện trước mặt hai người, người thanh niên này tuổi tương đương Âm Đế, chỉ khác là toàn thân mang một màu đỏ lửa rực rỡ, có mấy phần giống như màu máu, khiến cho người khác có một cảm giác lờ lợc. Nói hắn có tà khí thì không giống, mà nói mạnh mẽ cũng không phải. Tóm lại cảm giác đó giống như một chàng trai mặc váy con gái vậy, có mấy phần không hài hòa và gai mắt.

Người thanh niên áo đỏ này nhìn Âu Dương Vân Thiên và Âm Đế, miệng khẽ kêu một tiếng, cuối cùng nhìn về phía Âm Đế rồi mở miệng cười nói:

- Không ngờ người thực sự đã xuất hiện rồi, đúng là may mắn.

Hừ một tiếng Âm Đế nói một cách bí hiểm:

- May mắn ư? Chỉ sợ không phải đâu. Người cười rất tươi, bắt quá thì tươi quá thì cũng không tốt đâu!

Đưa tay ra sờ mặt, người thanh niên áo đỏ ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Thật vậy sao? Chắc không phải đâu. Con người ta trước nay ta luôn cười với mọi người, sao người lại đổ oan cho ta, lại nói về mặt của ta là giả tạo? Cổ ngữ có câu ‘có bạn từ phương xa tới thì phải tươi cười chào đón’, chẳng lẽ như thế lại sai?

Âm Đế khẽ quát một tiếng, âm thanh vang lên như sấm khiến cho Âu Dương Vân Thiên và người thanh niên áo đỏ phải giật mình run rẩy, hai người nhìn nhau tỏ vẻ kinh ngạc.

- Nói bừa, cổ ngữ chỉ nói bạn từ phương xa đến, không vui sao được. Từ lúc nào lại thành ‘tươi cười ra đón’ vậy?

Người thanh niên áo đỏ cười hắc hắc, nói:

- Đó là những lời của cổ nhân, lỗi thời rồi, ta phải tiến bộ chứ. Được rồi, nếu nói nữa thì xem ra người sẽ trở mặt ngay. Đợi ta tránh xa một chút rồi hãy phát hỏa.

Dứt lời hắn xoay một cái biến thành nghìn vạn quang ảnh, khiến cho người khác không biết hắn đi về phương nào. Ngay lúc đó, thanh niên áo đỏ truyền âm vào tai Âu Dương Vân Thiên:

- Còn không mau chạy, người muốn ở lại đợi chết hay sao? Người này bá tuyệt thiên hạ, âm tà vô bì, người có liều mạng cũng không đấu lại hắn đâu.....

Âu Dương Vân Thiên chợt biến sắc, đối với Thiên Ma giáo chủ mà nói, việc đào tẩu quả thật quá nhục nhã, nhưng chả lẽ lại không chạy hay sao? Trong giây phút đó, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn phải lựa chọn bỏ đi. Chỉ thấy toàn thân hắn hắc mang chợt động, Ma tông tuyệt kỹ ‘Ma Ảnh Thiên Huyền’ được thi triển, lập tức nhân ảnh đan xem vào nhau, tàn ảnh, ảo ảnh, hư ảnh đầy trời.

Trong nghìn vạn ảo ảnh, Âm Đế cười lạnh một tiếng rồi quát lên:

- Trước mặt bản đế mà còn dám bỏ chạy, các người suy nghĩ viển vông quá rồi đấy. Mau quay lại cho ta.

Nói xong hai tay chấp lại trước ngực, tàn ảnh bốn phía tiêu tán, một luồng khí lưu từ ngoài ba dậm nhanh chóng áp sát, chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một kết giới vô cùng đặc biệt, vây lấy Âu Dương Vân Thiên và người thanh niên áo đỏ.

Hai người kinh hãi nhìn nhau, Âu Dương Vân Thiên và người thanh niên áo đỏ dựa sát vào nhau, mục quang cảnh giác nhìn Âm Đế, sắc mặt trầm trọng xen lẫn mấy phần sợ hãi. Đối với hành động của Âm Đế vừa rồi khiến hai người đều ngạc nhiên và cảm thấy khó hiểu. Không quay đầu lại, Âu Dương Vân Thiên hỏi người thanh niên áo đỏ:

- Người dường như biết lai lịch của hắc, rút cục hắc là thần thánh phương nào vậy?

Người thanh niên áo đỏ cười khổ một tiếng rồi lắc đầu nói:

- Người không biết còn an toàn hơn, đừng nên hỏi nhiều, đợi qua được ải này ta tự khắc sẽ nói cho người.

Âm Đế âm thầm nhìn hai người, mục quang quan sát một hồi rồi nói với Âu Dương Vân Thiên:

- Lời ta nói lúc nãy vẫn còn hiệu lực, nếu giờ người ra tay thì vẫn còn kịp đấy. Một khi ta rút lại thì hôm nay các người chẳng thể rời khỏi đây đâu. Bởi vì ta đã muốn giết ai thì kẻ đó không thể thoát được.

Âu Dương Vân Thiên hừ một tiếng nói:

- Nói trước bước không qua đâu, người mạnh là một chuyện nhưng muốn giết chúng ta lại là chuyện khác.

- Vậy sao? Vậy người hãy thử xem.

Dứt lời, hai mắt Âm Đế lục quang lóe lên như điện, nhãn thần lảng lẹ như soi thấu vào tâm can khiến cho Âu Dương Vân Thiên không lạnh mà run, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Cố gắng thoát khỏi ánh mắt của hắc, Âu Dương Vân Thiên kinh hãi phát hiện tu vi của Âm Đế vô cùng đáng sợ. Chỉ một ánh mắt đã có thể chấn hồn liệt phách, giết người trong vô hình. Âu Dương Vân Thiên khua tay phải lên phát lực nhằm ngăn cản mục quang của Âm Đế, nhưng cái giá phải trả là thân thể bị bắn ra xa ba trượng, rơi xuống đất một cách thê thảm.

Người thanh niên áo đỏ thấy vậy, sắc mặt từ hồng nhuận chuyển sang trắng bệch, y vừa chạy về phía Âu Dương Vân Thiên vừa cảnh giác nhìn Âm Đế, ngữ khí trầm trọng nói:

- Cửu U Thiên Tà Nhiếp Hồn Kỳ Thuật, không ngờ người thực sự trở lại rồi.

Âm Đế lạnh lùng nói:

- Không phải người vừa gặp đã nhận ra ngay hay sao? Cần gì phải ngạc nhiên như vậy?

Người thanh niên áo đỏ nói:

- Ngay ánh mắt đầu tiên ta đã thấy một số thứ, nhưng ta chỉ cho rằng người mới có được một phần sức mạnh của hắc chứ chưa có được chân thân. Giờ thì xem ra ta đã sai rồi, người là chân thân tái hiện, như vậy người có thể đối phó với người không quá ba người.

Âm Đế cười ngạo mạn nói:

- Tiểu tử, kiến thức của người cũng không tồi, người tên là gì? Đến từ đâu? Sao lại biết được những chuyện này?

Người thanh niên chần chờ một lát, sau đó nói:

- Phần Thiên, đến từ Hỏa Diệm Sơn, gia sư Liệt Hỏa Linh Tẩu, sư truyền Thiên Hỏa Lão Tổ nhất mạch. Đối với việc của người thì cũng chỉ là do nghe gia sư nói, ngoài ra ta cũng nghe qua đôi chút ở bên ngoài.

Âm Đế nói:

- Thiên Hỏa Lão Tổ, chưa từng nghe qua. Xem ra chuyện của ta lưu truyền trên thế gian cũng không ít. Được rồi, đừng nói lời thừa nữa. Hôm nay vừa xuất quan lại gặp được hai nhân loại tu vi không yếu, ta đã lâu không vận động chân tay, hai người liên thủ xem đỡ được mấy chiêu nào.

Âu Dương Vân Thiên sớm đã đứng dậy, chân nguyên trong người đã hồi phục như thường. Lúc này nghe Âm Đế nói, không khỏi cảm thấy có chút tức giận bèn nói:

- Được, hôm nay ta muốn thử xem rốt cuộc người lợi hại thể nào?

Còn chưa nói hết, thân thể hần trong nháy mắt đã được kéo dài ra, mấy trăm nhân ảnh liền thành một dải, theo đường cong mà tiến đến cạnh Âm Đế. Bốn phía, ma vụ từ nhạt chuyển sang đậm, dưới sự khống chế của Âu Dương Vân Thiên, khóa chặt phạm vi một trượng quanh Âm Đế.

Bị tấn công nhưng Âm Đế không hề động dậy, toàn thân quang hoa nhanh chóng xoay tròn, nhãn thần lạnh lẽo nhìn ra bốn phía, miệng cười lạnh nhạt. Bên cạnh, tinh thần dị lực dày đặc điên cuồng nuốt trọn quang mang phòng ngự bên ngoài cơ thể hần, giữa chúng xuất hiện hoa lửa bắn ra bốn phía tạo lên những tiếng sét chấn thiên, những làn khói vụ mù mịt tỏa ra ngoài, chỉ sau một lát đã hình thành một đám hắc vụ to tới một trượng, trùm lên hần và Âu Dương Vân Thiên.

Bên ngoài, người thanh niên áo đỏ Phần Thiên đang tập trung quan sát trận chiến, chỉ thấy đám khói bụi trước mắt biến hóa linh hoạt, thỉnh thoảng lại ánh lên các loại quang hoa đủ màu, giống như một con ngân xà uốn lượn như thiểm điện trong đó, thỉnh thoảng lại truyền ra những tiếng vang lớn, giống như những tiếng sét mạnh mẽ làm chấn động đất trời. Bên cạnh, không biết có bao nhiêu ma ảnh đan xen vào nhau, giữa chúng là ma mang hỗn loạn, hợp thành một trận thức quỷ dị, đang chớp lên những quang sáng hắc sắc. Nhìn thấy tất cả, nhãn thần Phần Thiên tỏ vẻ kinh hãi, đối với tu vi của Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên vô cùng kinh ngạc, tuy hần không phải là đối thủ của Âm Đế, nhưng tu vi như thế này tuyệt đối là hiếm thấy ở nhân gian.

Đột nhiên, đám khói vụ làm mờ thị tuyến chấn động mạnh mẽ, một luồng lực lượng chấn nhiếp thiên địa từ trong đám mê vụ lao ra, khi gặp phải ma trận đó thì lập tức dừng lại. Tiếp đó, cả đám khói đã bắt đầu biến sắc, chỉ sau khoảnh khắc đã biến thành ám lục sắc quỷ dị, vô số khí tức tà ác, âm sâm chen lẫn nộ lôi cuộn cuộn, thỉnh thoảng lại bắn ra một vài tia lửa điện. Bốn phía, ma trận theo sự đổi màu của mê vụ mà dần dần nhạt đi, xem chừng có khoảng gần trăm trận điểm, ma mang thiểm lên, kết hợp với nhau hình thành một tuyến, giống như kết cấu của một bức thiên thể tinh đồ vậy, vừa hấp nạp ma khí chung quanh, vừa gia tăng sức ép vào bên trong, ý đồ muốn tập trung sức mạnh vào bên trong để giảm bớt áp lực bên ngoài. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một mảng khói màu đen bao lấy đám khói xanh vào trong, hai bên thỉnh thoảng lại giãn ra co lại, biến hóa ảo diệu vô cùng.

Thời gian kéo dài trong phút chốc, sức mạnh từ bên ngoài ép vào dần trở nên mãnh liệt, hóa thành một luồng khí lưu kinh thiên, sự ma sát với ma trận càng trở nên mạnh mẽ. Chỉ nghe thấy một tiếng sấm vang

Đường như là ngay lúc đó, quả cầu ánh sáng của Phần Thiên đã rất dễ dàng vượt qua cột gió xuất hiện trước mặt Âm Đế. Nhìn quả cầu ánh sáng Âm Đế chỉ cười lạnh lùng, bàn tay phải của hắn giơ lên trước ngực, chém thẳng vào không trung, một luồng đao sáng đột nhiên xuất hiện lao thẳng về phía quả cầu ánh sáng.

Trong khoảng khắc, không gian rung chuyển, ánh sáng chói lòa lan rộng về bốn phía, kèm theo những tiếng nổ vang trời khiến cho người khác cảm thấy kinh hãi khôn cùng.

483. Chương 483 - Nghiêu Hạng Đào Sanh (may Mẫn Thoát Đi)

Thấy vậy, Âu Dương Vân Thiên đang bị bắn đi liền thừa dịp dừng thân, phát ra pháp quyết “Tâm Dục Vô Ngân”, sử dụng sức mạnh tinh thần kỳ lạ để tấn công một kích cực mạnh, khiến cho nhân vật mạnh mẽ như Âm Đế mà toàn thân cũng không tránh khỏi bị chấn động, sắc mặt hiện lên vài nét đau đớn.

Sau đó, Âu Dương Vân Thiên nhanh chóng rút một vật từ trong bụng ra, hai tay thúc động chân quyết, mang chân nguyên ma lực toàn thân nhập vào trong đó xuất ra một luồng sáng sắc xanh lam thẫm bắn thẳng lên trời cao.

Đang giao chiến, thân thể Âm Đế rung lên, ánh mắt chăm chú vào vật trên tay của Âu Dương Vân Thiên, miệng phát ra một tiếng hô kinh ngạc nho nhỏ. Tay trái Âm Đế đưa ra phía trước phát ra một nguồn sức mạnh đáng sợ, hóa thành luồng ánh sáng vàng phá vỡ quang cầu của Phần Thiên gây nên tiếng nổ lớn rung trời. Phần Thiên bị chấn bay đi, Âm Đế lại mượn lực bay lên nghênh đón Âu Dương Vân Thiên đang đến.

Lúc này, vật trong tay của Âu Dương Vân Thiên đột nhiên bay vút đi, dưới ánh nắng chói chang chỉ thấy được đó là tấm lệnh bài đen đậm, không phải vàng mà cũng không phải ngọc. Lệnh bài này dài sáu thốn rộng bốn thốn, mặt trước khắc một đầu hung sát, mặt sau khắc bốn chữ theo lối cổ triện “Cửu U Bất Diệt”, đây chính là đồ vật năm xưa Lục Vân đã thấy ở Quy Phượng Sơn, chính là lệnh bài thần bí trong thân thể Phích Lịch Lôi báo. Lệnh bài được Âu Dương Vân Thiên truyền chân nguyên ma lực vào rồi liền phát ra ánh xanh lam thẫm chiếu thẳng đến trên đầu Âm Đế.

Âm Đế hai mắt nhìn lệnh bài kỳ quái đó bay tới hoàn toàn không có chút phản ứng nào, cứ để cho tia sáng lệnh bài phát ra tự do chiếu vào người. Bình thường, lệnh bài thần bí kỳ dị này với chân nguyên ma lực toàn thân của Âu Dương Vân Thiên chắc chắn phát ra ánh sáng có uy lực bất phàm. Nhưng thật kỳ lạ, ánh sáng xanh lam thẫm ấy chiếu lên người của Âm Đế thì chỉ thấy một bộ xương trống rỗng, không hề nhìn thấy chút cơ thịt và mạch máu nào.

Từ xa nhìn lại, Âm Đế hoàn toàn bất động, xem kỹ mới phát hiện cơ mặt của hắn cũng có chút rung động nhưng không rõ ràng. Giằng co mãi một lúc, Âu Dương Vân Thiên toàn lực thúc động lệnh bài chiếu từ đầu đến chân của Âm Đế. Mỗi khi ánh sáng của lệnh bài phát ra đời khỏi thân thể của Âm Đế thì toàn thân hắn lại khôi phục lại nguyên dạng, tựa hồ không có chút công hiệu. Điểm này làm cho Âu Dương Vân Thiên trong lòng hết sức kinh sợ.

Yên lặng đắm mình trong ánh sáng màu xanh lam thẫm, không rõ Âm Đế đang thưởng thức hay đau đớn, chỉ thấy sắc mặt hắn rất kỳ quái. Đến khi lệnh bài chiếu lần thứ ba vào người hắn, Âm Đế mới mở miệng nói:

- Chuyện này rất kỳ quái, đúng không? Thực ra rất đơn giản, bởi vì đây chính là vật của ta, cũng là binh khí hay còn gọi pháp khí ta đã bị mất hàng ngàn năm nay. Không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện trên tay người, chỉ tiếc người không biết sử dụng, nếu không có thể làm gây thương tích cho ta khá nhiều rồi.

Lời vừa dứt, Âu Dương Vân Thiên kinh hãi kêu lên một tiếng thất thanh, cả cơ thể bị một sức mạnh vô hình chấn động, lệnh bài giữa không trung đã lọt vào tay Âm Đế.

Hai tay mân mê lệnh bài, khuôn mặt Âm Đế lộ ra một vẻ hiền hòa hiếm thấy, nhẹ giọng tự nói :

- Cửu u bất diệt, vạn cổ trường tồn. Hôm nay người lại ở với ta rồi, từ giờ ta không còn lo lắng, chúng ta cùng nhau hủy diệt thế giới này, hủy diệt toàn bộ văn minh hiện nay. Hắc hắc ... đi ... đây là ...

Tiếng cười bỗng nhiên dừng lại, Âm Đế đã truyền một luồng chân nguyên mạnh mẽ vào lệnh bài nhưng không thấy phản ứng gì, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Quan sát kĩ rồi Âm Đế giọng âm lãnh nói :

- Thì ra đã bị phong ấn, chẳng trách ta cứ thấy là lạ. Đáng tiếc, phong ấn này quá yếu, người khác còn có thể bị hạn chế vài phần chứ với ta thì không đáng gì.

Nói xong lệnh bài trong tay lóe sáng, sau đó khí âm tà tràn ra bốn phía, trong nháy mắt đã hình thành một đám mây đen ở dưới chân Âm Đế.

Sau đó lệnh bài đó rung động, vô số bùa chú cổ quái phát ra hình thành một luồng sáng ba màu đen thẫm, đỏ thẫm, xanh thẫm trong một lát rồi biến thành một quang đạo uy mãnh dài hai trượng. Trên thân đạo khắc đầy bùa chú, trong đạo hàm chứa rất nhiều khí âm sát, bên ngoài đạo ánh sáng ba màu đen đỏ hồng chuyển biến tuần hoàn. Ánh sáng nhảy múa như có sinh mệnh khiến cho người khác có cảm giác yêu mị.

Giơ cao quang đạo, Âm Đế ngửa đầu nhìn trời cười lớn, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hai người, toàn thân phát ra phong thái cuồng bá.

Nhìn đồ vật trong tay của Âm Đế, Phần Thiên kinh hãi nói :

- Cứu u bất diệt lệnh, tàn hồn toái tâm nhận, đây chính là...

Nói đến đây hần đột nhiên dừng lại dường như đã nghĩ đến cái gì đó rồi lập tức quay về phía Âu Dương Vân Thiên:

- Chạy nhanh, không thì chỉ có chết, tất cả tùy theo thiên mệnh.

Nói xong liền nắm chặt lấy tay của Âu Dương Vân Thiên, toàn thân hóa thành một luồng sáng bay vút ra ngoài.

Trong lúc bỏ chạy, Âu Dương Vân Thiên nhíu mày nói:

- Người nắm tay ta như thế này tuyệt đối không thể chạy thoát, người đã biết rõ sao vẫn cố làm? Lẽ nào...

- Câm mồm.

Phần Thiên lửa giận trong lòng bộc phát ngắt lời y. Điều này làm Âu Dương Vân Thiên ngây người rồi hừ một tiếng giơ tay đánh thẳng vào ngực hần. Với thân phận của mình, từ trước đến nay chưa có ai dám nói với Âu Dương Vân Thiên như vậy, ngay cả Phần Thiên giúp y, cũng tuyệt đối không cho phép phát ngôn như thế.

Phần Thiên trừng mắt nhìn y, không hề để ý đến một chưởng đó, chỉ có ánh mắt trở nên có phần u ám. Lúc này, một chưởng đó của Âu Dương Vân Thiên đã tới trước ngực của hần, bỗng nhiên từ sau lưng truyền tới tiếng nói của Âm Đế:

- Ta đã nói, không có sự đồng ý của ta, ai cũng không được bỏ đi. Đây đã là lần thứ hai rồi, các người đừng oán trách ta đã không cho cơ hội. Chịu chết đi!

Giọng nói âm trầm của Âm Đế như một luồng khí lạnh xuyên qua Âu Dương Vân Thiên, y lập tức thu hồi chưởng lực, quay đầu nhìn về phía sau.

Đúng lúc đó, Phần Thiên nghe thấy câu này liền giận dữ quát lên một tiếng, khí tức toàn thân biến đổi một cách vô cùng quỷ dị, tay trái không hiểu có nhìn hay không phát ngược ra sau một chưởng, một quang lửa xanh thẫm phát ra vừa đứng đón được chiêu tấn công trí mệnh của Âm Đế.

Hai chưởng chạm nhau, Phần Thiên hự lên một tiếng, khoe miệng rỉ ra một chút máu, toàn thân nhanh chóng rung động. Còn Âm Đế phía sau lùi lại quát lên một tiếng mạnh bạo, toàn thân biến thành ánh sáng giống như bị một sức mạnh nào đó hòa tan hoàn toàn, rồi hóa thành những đốm sáng nhỏ phiêu tán giữa không trung.

Âu Dương Vân Thiên thấy vậy hết sức kinh ngạc, ánh mắt trở nên mờ đục, chưởng này của Phần Thiên làm cho y vô cùng bất ngờ. Âu Dương Vân Thiên quay đầu lại muốn hỏi, nhưng chỉ thấy sắc mặt Phần Thiên trắng bệch như tro, ánh sáng trong đôi mắt dần dần biến mất, tình hình mười phần không ổn. Âu Dương

Vân Thiên vội phong toả toàn bộ kinh mạch của hắn, cũng cố không hỏi nhiều chỉ ôm lấy người hắn, toàn lực tiến về phía trước để tránh lại phát sinh ra chuyện bất ngờ.

Hai người đi rồi không gian liền yên tĩnh trở lại. Chỉ khoảng nửa ngày sau, nơi Âm Đế biến mất xuất hiện một đóa hoa kỳ lạ. Đóa hoa năm màu rực rỡ, vừa xoay tròn vừa lớn lên, không lâu đã đạt đến đường kính cả trượng. Lúc này, cánh hoa hé mở lộ ra nhị hoa, không ngờ bên trong lại có một người bé nhỏ, chỉ trong nháy mắt đã lớn lên, chính là Âm Đế bị tan biến.

Âm Đế sắc mặt âm trầm nhìn về phía hai người Phần Thiên bỏ đi, nói:

- Đáng ghét, không ngờ lại là hắn, rồi có một ngày ta sẽ tiêu diệt hắn.

Nói xong phần nộ nhìn lên trời, một luồng khí âm tà hướng thẳng lên không trung khiến cho vàng dương kiều ngạo cũng phải trốn vào trong mây, bốn phía từng trận gió âm tà dần dần tản ra.

Bông hoa kỳ lạ dưới chân vỡ tan biến thành từng điểm sáng bao lấy người hắn, hình thành luồng sáng chuyển biến không có chu kỳ, mọi chuyện lại như trước.

Bầu trời buổi chiều xanh trong, những cụm mây thưa thớt nhẹ nhàng trôi, hình dạng liên tục thay đổi. Dưới ánh mặt trời, một bóng người màu xanh bay vút ra xa với tốc độ ánh sáng như muốn rạch đôi bầu trời. Phía sau, một luồng bạch vân nhanh chóng bám đuổi, khoảng cách hai bên không quá ba dặm. Cả hai một chạy một đuổi trên bầu trời, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Hôn lên đôi môi hần một lần nữa, Lục Nga chặn lời hần lại, trong khi hần đang say đắm thì thân thể nàng đột nhiên lùi lại, phiêu diêu bay về phương xa.

485. Chương 485 - Lời Nhắn Của Trúc Tiên

- Nàng như vậy là sao? Vì sao lại ly khai?

Lục Nga tươi hần nét mặt nhẹ nhàng nói:

- Mong ước tự nhiên của thiếp là được ở bên chàng. Nhưng nếu thiếp còn ở đây, sẽ ảnh hưởng đến việc tranh bá thiên hạ của chàng, làm cho chàng phân tâm suy nghĩ chuyện này kia. Để thành đại sự thì không được câu nệ tiểu tiết, thủ đoạn phải cay độc. Mà ta chỉ là một phụ nữ bình thường vẫn bị cho là có tấm lòng mềm yếu, chỉ mang đến phiền phức cho chàng, cho nên chọn lựa tốt nhất của ta là ra đi. Chờ một ngày chàng công thành danh toại, đứng trên đầu thiên hạ, lúc đó ta lại tìm đến chàng không phải là tốt sao?

Ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, Vô Tâm ánh mắt nghi hoặc lên tiếng hỏi cho rõ:

- Dù là như thế cũng không nhất thiết phải chia xa nhau. Nàng có thể ở ngay bên cạnh ta, có chuyện gì thì nàng cứ ẩn lánh đợi ta làm xong việc thì lại ra mặt. Nếu có chuyện gì nàng không muốn thấy, nàng có thể tránh trước đi, sao phải chia xa hoàn toàn như vậy?

Lục Nga vuốt ve khuôn mặt của hần, dịu dàng nói:

- Thiên hạ xưa nay nhiều người tranh đoạt, chàng còn phân tâm thì sẽ không có hi vọng. Không được do dự, phải làm như chàng đã từng nói đàn ông phải lấy sự nghiệp làm quan trọng. Trước mắt chàng phải lo cho sự nghiệp, sau đó hãy tính đến tư tình nữ nhi. Thiếp sẽ mãi luôn chờ đợi, đừng lo lắng. Chàng hãy quay về đi, Huyền Phong môn còn đang đợi chàng, chàng cần nỗ lực phát triển để Huyền Phong môn ngày càng lớn mạnh, đừng phụ lòng hy vọng của mọi người.

Xoay mình, Lục Nga như con bướm xanh nhẹ nhàng bay đi tan biến vào trong mây.(sửa chỗ này cho hợp với câu đầu)

Vô Tâm trầm mặc ngắm nhìn Lục Nga, rất muốn mạnh bạo níu giữ nàng lại, nhưng không hiểu vì sao vào lúc đó hần lại im lặng không làm điều gì. Có lẽ bởi vì nàng đã nói trước rồi, cũng có lẽ do hần không muốn làm tổn thương nàng. Tóm lại, lòng Vô Tâm lúc này có một nỗi đau khổ không rõ, sự quyến luyến chia tay lần đầu xuất hiện trong lòng hần.

Lục Nga vẫn tiếp tục giữ nguyên tốc độ như vậy, lưng vẫn quay về phía hần. Lệ đã làm hai mắt nàng mờ đi, nhưng nàng không dám quay đầu lại vì sợ Vô Tâm nhìn thấy. Vì sao phải làm những chuyện này nàng hiểu rõ, toàn bộ chỉ là cái cố giả tạo thôi, mục đích chính là cũng vì tốt cho hần, chỉ có điều lúc này hần còn chưa biết, hy vọng sau này hần sẽ hiểu rõ.

Khoảng cách càng lúc càng xa đi, Lục Nga trong lòng đầy mâu thuẫn, nàng đã hi vọng rất nhiều Vô Tâm sẽ mở miệng giữ nàng lại, nhưng nàng lại biết nếu như vậy thì không tốt cho hần. Tình yêu thật ngọt ngào, chỉ có điều những đau khổ ẩn tàng bên trong ngọt ngào đó từ trước đến nay không người nào nhìn thấy. Lúc này, trong thâm tâm Lục Nga hiểu rõ, hề có yêu là có quan tâm, có yêu là có nước mắt. Nữ nhân hiểu rõ những điều này, nhưng vẫn còn không nhận được sự kích thích của ái tình bởi vì sau tiếng khóc to lại là nụ cười.

Nhìn bóng người càng lúc càng khuất xa, đôi môi Vô Tâm mấp máy như muốn nói câu níu giữ. Đáng tiếc câu nói lên đến miệng liền bị giữ lại. Đột nhiên Vô Tâm quay người đi, sắc mặt thay đổi liên tục, cơ mặt rung động nhẹ, rõ ràng là bên dưới nét kiên nghị, cũng có những yếu đuối của người thường mà ít người hiểu rõ. Vô Tâm ngẩng đầu giận dữ nhìn trời cao, hần như muốn mang hết sự ưu sầu phát xuất ra ngoài, nhưng khi nghĩ đến Lục Nga ở phương xa, hần lại không thể không ngưng lại.

Đang buồn bực, Vô Tâm lòng đầy phẫn nộ không nơi phát tiết, bắt đầu suy nghĩ cuồng loạn. Tuy nhiên cũng nhờ có suy nghĩ hỗn loạn, một ý tưởng kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong lòng hần. Nhanh chóng quay người lại, Vô Tâm nhìn về phía thân ảnh nàng đang mất đi, vừa đuổi theo vừa hét lớn:

- Từ từ đã, nàng vì sao muốn làm như vậy?

Lục Nga run rẩy cả người, vẫn lặng lẽ quay lưng về phía hắn mãi đến khi hắn đến gần mới bình tĩnh nói:

- Thiếp không phải đã nói rồi mà, sao chàng còn hành động cảm tính như vậy? Hãy quay về mau, sau này chàng muốn tìm ta lẽ nào còn sợ không tìm thấy chăng?

Nhìn bóng lưng nàng, Vô Tâm lớn giọng nói:

- Nàng lừa ta, nàng rời đi không phải vì sợ ta phân tâm mà vì hy vọng sư tổ nàng không gây bất lợi cho ta một khi nàng đã quay về, lẽ nào ta đoán sai?

Tấm thân nhỏ nhắn của Lục Nga run lên, nàng lên tiếng phủ định:

- Không phải vậy, chàng đừng nghĩ lung tung, một khi sư tổ đã kết thù oán với chàng thì bà không dễ bỏ qua đâu. Thiếp bỏ đi chỉ vì không muốn chàng nghĩ bậy, hi vọng chàng sớm hoàn thành sự nghiệp. Như vậy, chúng ta sẽ sớm được bên nhau.

Một tay ôm trọn nàng vào lòng, Vô Tâm nhìn sâu vào đôi mắt nàng, có phần giận dữ nhưng pha lẫn chút thương tiếc nói:

- Còn nói là không phải, đôi mắt nàng đã khóc đến đỏ lên rồi mà còn muốn chối sao, nàng lúc này còn tưởng ta ngu ngốc à?

Lục Nga cố gắng giải thích:

- Không phải thế đâu, thiếp chỉ vì không muốn rời xa chàng nên mới khóc lóc như vậy, chứ thật ra không giống như chàng nói.

Vô Tâm càng ôm chặt nàng hơn, giọng bá đạo nói:

- Bất luận nàng có thừa nhận cũng tốt mà không thì cũng thế. Nếu đã không muốn rời xa ta thì không cần phải đi, chúng ta cùng nhau quay lại đi.

Nói rồi đột nhiên gia tăng tốc độ mang theo nàng bay về hướng bắc.

Lục Nga trong vòng tay của hắn nhẹ nhàng nói:

- Phong, chàng phải bình tĩnh lại mà suy nghĩ cho đại cục, không được kích động như vậy.

Vô Tâm trầm giọng ngắt lời nàng:

- Không cần phải nói nữa, hãy cứ yên tĩnh dựa vào lòng ta, chuyện gì cũng không nghĩ tới nữa. Nữ nhân của ta chỉ cần vâng lời là tốt rồi, mọi chuyện khác cứ để ta giải quyết.

Lục Nga nhẹ thở ra, không biết phải nên vui mừng hay khó xử, tóm lại hoan hỉ ưu sầu đều có trong lòng làm cho nàng cảm thấy rất mâu thuẫn. Ngẩng đầu nhìn về mặt anh tuấn trông nghiêng của Vô Tâm, khuôn mặt Lục Nga hơi cười cười rồi nhắm mắt lại ngay, bỏ qua mọi chuyện để say đắm trong hạnh phúc.

Giây lát, Vô Tâm đột nhiên dừng lại làm cho Lục Nga giật mình mở mắt nhìn về phía trước hỏi:

- Phong, sao không đi nữa, có việc gì à?

Vô Tâm nhìn xuống ngọn núi dưới chân, nghiêm túc nói:

- Ta phát hiện một người thần bí, khí tức hắn rất kỳ quái mà lại ở trên ngọn núi đơn độc đó, ta muốn ghé xuống xem sao.

Dứt lời toàn thân lóe sáng, hắn mang theo Lục Nga xuất hiện ngay trên đỉnh núi.

Để Lục Nga đứng xuống, ánh mắt Vô Tâm có chút kinh ngạc nhìn người trước mặt. Bên cạnh, Lục Nga cũng nhìn theo hướng mắt của hắn chỉ thấy một ông già râu tóc bạc trắng mặc quần áo màu tro đang ngồi bên cạnh một bàn đá, ánh mắt lão chăm chú vào bàn cờ. Người này bề ngoài bình thường nhưng quanh người có một vòng hào quang nhàn nhạt làm cho người khác cảm thấy thần bí.

Tiến lên một bước Vô Tâm cất tiếng nói:

- Một mình đánh cờ, các hạ thật thú vị.

Nghe vậy ông lão quay lại liếc nhìn hai người, ánh mắt lướt qua một lượt toàn bộ rồi dừng lại trên khuôn mặt của Vô Tâm, giọng hơi ngạc nhiên nói:

- Tu vi tốt lắm, thiên phạt cũng tốt chỉ đáng tiếc không có vận may. Ai dà, thế sự đã sớm định sẵn, tiền duyên hậu thế, mọi chuyện cũng đều là mệnh cả.

Sắc mặt Vô Tâm lạnh lùng hừ nói:

- Nói có số mệnh chỉ là lý thuyết mà thôi, người ở đây ăn nói hồ đồ không sợ họa sát thân hay sao?

Ông già điềm nhiên nhìn hấn rồi hướng về phía Lục Nga có chút tiếc nuối nói:

- Sự gặp gỡ sai lầm tất đã định sẵn kết cục bi thương, giấc mộng đương thời một khi đã tỉnh những giọt lệ đau thương sẽ rơi dài từ khóe mắt. Đến lúc đó, ngoài những hồi ức chỉ còn toàn là than thở.

Lục Nga chấn động trong lòng, liếc nhìn Vô Tâm rồi lại nhìn ông già, ánh mắt bất an như thể những lời vừa rồi làm cho nàng cảm thấy dấu hiệu không tốt đến gần. Vô Tâm nhạy cảm phát hiện được sự khác thường của nàng, lập tức quát lớn ông già:

- Câm mồm, người rót cục là ai? Sao ở đây nói hàm hồ?

Ông già bình tĩnh cười nói:

- Từ xưa đến nay lời nói thật thì không người tin, chỉ có những lời đường mật mới rung động lòng người. Hai vị đã không muốn nghe thì cứ coi như lão phu nói bá xàm bá láp. Còn về thân phận, chúng ta mới lần đầu gặp gỡ, có nói hay không cũng vậy thôi bởi vì lão có nói các vị cũng không hiểu. Nhưng các vị đã hỏi thì ta sẽ nói cho các vị biết. Trước đây, ta sống trong một rừng trúc, những người quen biết gọi là Trúc Tiên. Những người không biết là không có duyên với lão, các người thích danh tự gì thì cứ gọi lão.

Thì ra ông già chính là Trúc Tiên ngày đó Tam Nhân Long Lang đến cầu kiến trong rừng trúc, không ngờ lão lại rời khỏi nơi đang ở để xuất hiện ở đây.

Vô Tâm cau mày, nghi hoặc nói:

- Trúc Tiên? Tên này chưa từng nghe qua, người chỉ muốn dụ chúng ta xuống đây, hấn phải có điều gì muốn nói, vậy người còn không nói thẳng ra đi.

Trúc Tiên vuốt nhẹ râu, hỏi ngược lại:

- Lúc này lão một mình đánh cờ, có dụ các người xuống đây mà người nói, như vậy không phải oan cho ta lắm sao?

Vô Tâm ánh mắt lạnh băng, giọng bén nhọn nói:

- Nói như vậy là chúng ta đã làm phiền người đánh cờ phải không?

Trúc Tiên cười nói:

- Điều này cũng không hấn, đã gặp nhau nghĩa là có duyên, người cần gì phải giận dữ như vậy, chúng ta đâu có thù oán gì. Người trẻ cần phải biết nén lửa giận bình tĩnh trước mọi chuyện mới có lợi. Lão có một thể cờ tàn cục, nếu người có hứng thì ngồi xuống thử xem, không chừng có lợi cho người. Tất nhiên nếu người không đủ tự tin, thì cứ mời đi đi.

Vô Tâm quét mắt qua bàn cờ một lượt rồi nói:

- Không dám à? Kế khích tướng tuy không cao minh lắm nhưng ta lại thích thử một chút.

Nói xong hấn đến ngồi xuống trước mặt Trúc Tiên, chăm chú nhìn vào thể cờ. Sơ qua thì thể cờ tàn cục rất đơn giản nhưng khi phân tích kỹ lưỡng một chút, sắc mặt Vô Tâm bắt đầu trở nên nghiêm trọng, mồ hôi trên trán nhỏ giọt, cảnh vật vốn yên tĩnh càng trở nên đơn

điệu.

Trúc Tiên hóm hỉnh nhìn Vô Tâm, điềm nhiên nói:

- Đã quan sát kỹ chưa? Nếu kỹ rồi thì hãy điều quân đi.

Vô Tâm lạnh lùng nói:

- Bắt đầu đi, thế cờ này ông chắc chắn phải thua.

Trúc Tiên chỉ cười cười, bắt đầu đi một nước cờ, rồi ngẩng đầu nhìn đối phương. Vô Tâm lạnh lùng đáp lại, cũng bắt đầu đi một nước cờ rồi nhìn ông ta đầy khiêu khích.

Cứ thế hai người đánh mãi chớp mắt đã đi được mười nước. Lúc đó, Trúc Tiên mở miệng nói:

- Vì sao thế cờ này lại biến hóa ra như vậy? Vì sao người đang thắng thế lại trở nên bị động, người biết vì sao không ?

Vô Tâm tức giận hừ một tiếng, ánh mắt chăm chú vào thế cờ không nói lời nào. Lục Nga bên cạnh hỏi:

- Vì sao mỗi nước cờ đều rất thận trọng mà lại còn trở nên như vậy?

Trúc Tiên liếc nhìn Lục Nga rồi quay lưng về phía hai người, ngưng thần nhìn về phía trời cao, sắc mặt phức tạp nói:

- Thiên ý thì không thể đoán được. Hẳn thua bởi vì ngay từ đầu hẳn đã muốn thắng, nhưng mọi việc trên đời đâu có chuyện gì mà dễ dàng thắng như vậy.

Dứt lời, Trúc Tiên nhẹ nhàng bay lên hướng về bầu trời xa xa. Trên không, hình bóng của Trúc Tiên dần dần biến mất nhưng giọng nói lại vang lên rõ ràng:

- Cuộc đời như ván cờ, biến hóa vô cùng, ta địch tranh đấu, người thắng kẻ thua. Thắng chỉ chốc lát, thua lại đau thương, ta địch đối nhau, tự có huyền diệu. Đến ngày Thái Âm, chìa khóa mệnh vận, thành bại được mất, cũng là chuyện thường, cũng duyên cũng mệnh, định sẵn khó sai, buồn vui lo sầu, người thường đều có.

Nhìn mãi thân ảnh đang dần xa, Vô Tâm trầm ngâm giây lát, đến vị trí Trúc Tiên đã ngồi, chăm chú nhìn kỹ vào thế cờ. Ban đầu thấy mọi chuyện không có gì khác thường, nhưng khi chuyên tâm nhìn vào, Vô Tâm tự nhiên phát hiện thấy trên bàn cờ bắt đầu có chút biến hóa mơ hồ. Chỉ khoảng thời gian sau tự nhiên hình thành một hàng chữ viết làm lòng hẳn chấn động mạnh mẽ. Phát hiện thấy sự khác thường của Vô Tâm, Lục Nga hỏi dồn:

- Chuyện gì vậy, có phát hiện được gì chăng?

Vô Tâm không hề đáp lại, chỉ nhìn mãi vào thế cờ, vẻ mặt đầy phức tạp. Đợi đến khi Lục Nga hỏi lần thứ ba, Vô Tâm quay đầu nhìn Lục Nga trầm giọng nói:

- Hẳn để lại cho ta một câu, ‘thành bại đắc thất, Hoa Sơn chi thượng, sinh tử huyền cơ, nhất tiến đoạn tràng’! (Thành bại được mất, ở trên Hoa Sơn, bí ẩn sinh tử, một tên đứt ruột).

Nhắm đi nhắm lại hai lần, Lục Nga nói:

- Theo những chữ này mà phân tích, ý muốn chỉ những chuyện chàng làm quan trọng nhất là tại Hoa Sơn của Liên Minh Chánh Đạo, còn về sinh tử huyền cơ, nhất tiến đoạn tràng thì thật khó giải thích được.

Vô Tâm nhìn về phương xa, giọng đầy kiên định nói:

- Cho dù thế nào, ta nhất định thành công, nhất định có thể đứng trên đỉnh cao trời đất, bắt mọi người phải thần phục dưới chân ta!

Cảm nhận được quyết tâm của hẳn, Lục Nga lên tiếng chúc phúc :

- Nỗ lực lên, ta tin chàng có thể thành công.

Vô Tâm quay đầu nhìn nàng một lúc, nắm chặt tay nàng, cất tiếng cười vang xa giữa không trung.

Nửa ngày trôi qua, trên đỉnh núi ánh sáng lóe lên, Trúc Tiên bất ngờ quay trở lại ngắm nhìn thân ảnh nhỏ bé xa xa, tự nói với mình:

- Tu vi đó kết hợp với thông minh đó, tiền đồ thật to lớn, chỉ bất hạnh thay số mạng của cuộc đời người hiện nay lại có quá ít may mắn, đó chính là định sẵn một kết thúc bi kịch. Một khi Thái Âm bắt đầu hiện trên Hoa Sơn, người lại vì ai để được sống đây?

Câu hỏi nhẹ nhàng vọng lại trên đỉnh núi đơn lẻ, Trúc Tiên quay lại bên cạnh bàn đá, tùy tiện nhìn lướt qua mặt bàn, một hàng chữ viết tay hiện lên trên mặt bàn cờ. Mệnh vận chi thực, ám ảnh truyền nhân, chính vi tế nhất, sanh tử tương tùy! (Chìa khóa số mạng, âm thầm truyền cho, mặt trời bị che, sinh tử liên nhau)

486. Chương 486 - Hãm Thân Tuyệt Cảnh (rơi Vào Cửa Chết)

Đang bay về phía trước, Lâm Vân Phong nhìn chân trời, cất tiếng rủa:

- Ác thật, cũng là người giúp bọn hắc, người thật là có mắt như mù.

Trên người gã, Trương Ngạo Tuyết thần trí còn có chút mơ hồ, quay đầu nhìn bốn phía, thỉnh thoảng mấp máy môi tự nói với mình.

Lâm Vân Phong cười một tiếng tang thương, đau khổ nhìn nàng, rồi quay đầu nhìn lại hai người phía sau, ánh mắt thê lương.

Năm mươi trường thôi, với cự ly này thì Lâm Vân Phong chỉ chạy được thêm tối đa vài dặm nữa sẽ bị Lý Trường Xuân và Kim Thạch đại sư bắt kịp. Sau đó chuyện gì xảy ra, không cần nghĩ cũng có thể biết.

Vừa nghĩ đến hậu quả cuối cùng, Lâm Vân Phong một mặt toàn lực chạy về phía trước, một mặt lưu ý mặt đất, tìm kiếm xem có nơi nào thích hợp an bài Trương Ngạo Tuyết.

Giờ phút này, hy vọng duy nhất của gã chính là tìm được một nơi kín đáo mang dấu Trương Ngạo Tuyết, sau đó tự mình mạo hiểm lôi kéo hai người kia. Như vậy cuối cùng dấu có chết thì cũng có giá trị.

Đối với Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong ngoài tình cảm đồng môn ra, còn có lời hứa với Lục Vân. Để hoàn thành lời thề của mình, dù có chết gã cũng tận lực đến cùng.

Đang suy nghĩ thì một ngọn núi to lớn khác thường trước mặt đập vào mắt của Lâm Vân Phong. Đảo mắt một vòng, Lâm Vân Phong quay đầu nhìn lại phía sau, bất ngờ hạ mình xuống bay vào rừng rậm trên núi lớn.

Thấy vậy, Lý Trường Xuân cười lạnh lẽo, truyền âm cho Kim Thạch: “Tên tiểu tử này thật là狡 hoạt, người cứ thẳng tiến tới trước, ta sẽ đuổi theo hắn. Một khi hắn phân thân bay lên thì sẽ ngay dưới chân của người.” Kim Thạch dạ một tiếng, tiếp tục bay qua đỉnh đầu, Lý Trường Xuân hạ xuống bên dưới truy đuổi.

Nhanh chóng bay vào trong khu rừng rậm rạp, Lâm Vân Phong vừa di động với tốc độ cao vừa quan sát địa hình xung quanh, tìm kiếm nơi ẩn thân thích hợp. Tuy nhiên, không biết có phải là do vận khí hoặc là chọn sai chỗ. Trong rừng cây gỗ cao vút tận trời, chẳng ngờ lại không có một nơi nào thích hợp để ẩn thân làm cho Lâm Vân Phong tức giận không ngừng chửi rủa.

Quay đầu nhìn lại, một luồng kiếm trụ sắc bén màu tím đang xé gió bay đến, qua nơi nào thì cây cỏ nơi đó bị chém nát, những mảnh gỗ bị cơn lốc gió cuốn lên nhằm Lâm Vân Phong bay tới.

Hét lên một tiếng giận dữ, thân thể Lâm Vân Phong lập tức quanh trái quẹo phải tiến tới theo đường chữ chỉ nhằm loại bỏ Lý Trường Xuân. Nhưng Lý Trường Xuân cũng không đơn giản, chỉ thấy cơn lốc đang tiến thẳng tới đột nhiên tự động vòng lại tựa như rồng lượn theo sát phía sau không sai một ly.

Thấy nguy hiểm ngày càng đến gần, trong lòng Lâm Vân Phong cũng biết cứ như vậy không phải là biện pháp, thân thể đột nhiên bay thẳng lên trên, giữa không trung xoay tròn một vòng nhanh chóng bay ngược lại.

Nhìn thấy Lâm Vân Phong quay lại, Lý Trường Xuân hiện thân cười nói:

- Tiểu tử, người hôm nay không còn lối thoát rồi, bên trên cũng không có lối đi, trong đây cũng không nơi ẩn nấp được, người chỉ còn cách chấp nhận số mệnh mà thôi.

Lâm Vân Phong căm tức nhìn lão, một mặt để Trương Ngạo Tuyết xuống, một mặt hừ giọng đáp:

- Lý Trường Xuân người chớ đắc ý, chỉ cần ta còn đứng được, người cũng không thắng đâu.

Lý Trường Xuân cười lạnh lẽo, hỏi ngược lại:

- Người còn cái gì khác nữa chẳng? Với tu vi của người thì dù mạnh khỏe hoàn toàn cũng chưa phải đối thủ của ta. Huống gì bây giờ người đã sức cùng lực kiệt. Người nghĩ người còn chống đỡ được bao lâu? Hắc hắc.

Lâm Vân Phong quát to:

- Có khả năng chống giữ bao nhiêu lâu thì tính bấy nhiêu, chỉ cần ta không chết, người đừng mơ đến việc vào đụng vào sư tử của ta dù chỉ một cọng tóc.

Sắc mặt băng giá, Lý Trường Xuân lạnh giọng trả lời:

- Vậy sao, ta cũng muốn thử xem sao, xem người có khả năng chống đỡ ta được bao lâu.

Lời còn chưa dứt, một chuỗi kiếm ảnh ngăm vang hội tụ thành một con tử long gầm thét nhằm vào Lâm Vân Phong bay đến. Sau đó, thân ảnh Lý Trường Xuân chia ra làm ba, trường kiếm trong tay đại triển kỳ uy, tam kiếm tinh diệu tuyệt luân hợp lại như một, hội tụ thành một cột kiếm xoay tròn, lại giống như một khối tinh thể phát ra ánh sáng dài cả trượng, nhấp nháy tỏa ra hàng ngàn hàng vạn kiếm khí bao phủ toàn bộ khu vực chu vi cả trăm trượng.

- Lời chưa dứt đã vội ra tay tấn công, tiếc cho người cũng từng là chủ giáo một phái, thật là bỉ ổi.

Chữ rửa một tiếng, Lâm Vân Phong không kịp né tránh, chỉ có cách múa kiếm đón đỡ, chốc lát một trăm chín mươi sáu kiếm tản ra như mưa, làm mê hoặc tầm mắt của Lý Trường Xuân. Lập tức, Lâm Vân Phong điểm nhẹ đầu ngón chân, thân thể gấp về phía trước tạo thành góc ba mươi độ so với mặt đất, cả hai tay nắm chặt lấy kiếm, kêu lên một tiếng xoay thành trụ tròn, nháy mắt mạnh mẽ phát ra một luồng ánh sáng bạc lấp lánh đánh thẳng vào trong cột kiếm xoay tít của Lý Trường Xuân.

Giữa rừng, cột kiếm lấp lánh xoay vòng đến mười một ngàn vòng gặp ngay luồng sáng bạc do Lâm Vân Phong phát ra, lần lượt chạm nhau từng điểm, mạnh mẽ phát ra hàng ngàn hàng vạn chớp sáng có sức mạnh chấn động lòng người, hình thành cơn lốc xoay tròn bá đạo, chỉ trong nháy mắt đã làm cho toàn bộ cây cối thảo mộc trong khuôn viên trăm trượng bị phá nát.

Một tiếng nổ rung trời, thân thể Lâm Vân Phong run lên, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tro tàn, chính là bị một luồng khí lưu to lớn công hất gã bay ngược lên không trung.

Phía bên kia, thân thể Lý Trường Xuân bị thổi bay, liên tục lùi lại ba bước cuối cùng cũng không có cách nào chế ngự được sức mạnh đó, bị ép cho lùi lại phía sau, miệng liên tục quát mắng giận dữ. Dưới tàn cây, Trương Ngạo Tuyết thân thể yếu ớt mà thần trí cũng không tỉnh táo bị gió lớn cuốn bay đi xa cả mười trượng, va mạnh vào một cây lớn, trong miệng kêu lên một tiếng thê thảm theo bản năng, thân thể rớt dọc theo cây xuống mặt đất, sau đó không thấy động tĩnh gì.

Giữa không trung, Lâm Vân Phong yếu ớt tự mình kiểm tra thương thế, phát hiện mình như đèn khô cạn dầu. Thương thế nghiêm trọng làm cho kinh mạch gã bị tắc nghẽn, khó mà vận dụng chân nguyên để tiến hành phản kích.

Quay đầu, Lâm Vân Phong mở to mắt nhìn về nơi xa, nhẹ giọng tự nói: “Lục Vân, huynh nếu nghe được lời của ta, hãy nhanh chóng đến đây, nếu không huynh lại hận ta!”

Mặt cười tang thương mang theo nỗi khổ vô cùng, giờ phút này, mọi hy vọng đều đã mất đi, chỉ còn lại nỗi ưu thương và tuyệt vọng vô hạn.

Cuồng phong gào thét, trong lúc rơi xuống Lâm Vân Phong buông lỏng ý thức của mình, để mặc mọi chuyện cho số mạng. Nhưng vào lúc đó, bên trong não của gã có vô số oán hồn quay lại chiếm cứ lấy thân thể, các loại lực âm tà xuyên qua kinh mạch hình thành bên ngoài thân gã một luồng sáng màu xanh đen.

Dường như biết được thân thể Lâm Vân Phong đã bắt đầu chết đi, những hung linh oán hồn căn bản luôn đấu tranh với nhau lại tự động trở nên đoàn kết hỗ trợ, bắt đầu cải biến thể chất, đã thông các kinh mạch bị ách tắc của gã.

Một âm thanh buồn bã theo cơn gió vang lên giữa không gian trống rỗng, chính là âm thanh Lâm Vân Phong rớt xuống làm tung bay đất bụi, khiến cho Lý Trường Xuân nhìn lại. Thấy gã toàn thân lấp lánh ánh sáng màu xanh đen, Lý Trường Xuân ánh mắt âm u lạnh lẽo, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử này cũng thật là lớn mạng.

Cổ tay xoay chuyển, Lý Trường Xuân ngấp ngừng một chút, lập tức chém ra một kiếm tạo ra cột kiếm trăm trượng mang theo uy lực chọc trời xé đất nhằm thẳng vào Lâm Vân Phong.

Trên mặt đất, hai mắt Lâm Vân Phong đột nhiên mở to, ánh mắt trước đây trong sáng biến thành tà mị lại có phần quỷ dị, lấp lánh ánh xanh biếc.

Lướt sang ngang ba trượng, Lâm Vân Phong tránh thoát được cú chém đó, thân thể bất ngờ đứng dậy, toàn thân âm khí bao phủ, tựa như quỷ linh, lạnh lẽo nhìn vào Lý Trường Xuân.

Lâm Vân Phong miệng hét lên một tiếng giận dữ, bất ngờ hóa thành một khối khí xanh, thân thể biến hóa, phát ra vô số hung linh lệ phách(hồn ác phách bạo) vây xung quanh Lý Trường Xuân gầm rú.

Tâm thần chấn động, Lý Trường Xuân quát lớn:

- Nghiệt chương, không được đến gần ta.

Trường kiếm trong tay nhanh chóng xoay chuyển tạo ra luồng khí phách xung thiên tràn ngập bốn phía. Chớp mắt, Thiên Kiếm Cửu Quyết cường đại với khí thế đáng sợ vây phủ hoàn toàn đỉnh núi, một tầng ánh sáng màu tím nhạt từ trong người Lý Trường Xuân phát ra mạnh mẽ, chỉ một cái đã chấn động các âm hồn lệ phách bên ngoài thân thể, bao vây chặt Lâm Vân Phong ở giữa.

Nhìn thấy Lâm Vân Phong bị mê man mất đi bản tính, Lý Trường Xuân quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay bay ra, xoay quanh Lâm Vân Phong một vòng rồi tự động bay về trên đỉnh đầu lão, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời, thân kiếm xoay cực nhanh, chỉ trong giây lát đã hình thành một cột kiếm kinh thiên cùng với uy lực khủng khiếp phá mây xé trời, tạo thành một luồng ánh sáng cường mạnh kỳ lạ, ngay cả đứng xa ngoài mười dặm cũng có thể thấy.

487. Chương 10(487) - Cổ Nhân Xuất Hiện

Phát giác lực hủy diệt đã đến gần, Lâm Vân Phong thần trí chợt tỉnh, thân thể điên cuồng dấy dựa nhưng không cách nào di động, điều này làm gã vừa kinh hãi vừa giận dữ, bèn đem kinh khí toàn thân hợp nhất thành quang thuẫn xoay tròn phía trên đỉnh đầu nghênh tiếp một kiếm hủy diệt này.

Cột kiếm to lớn phi thường chém xuống, gặp phải quang thuẫn do Lâm Vân Phong toàn lực phản kháng chỉ dừng lại một chút rồi thuận thế tiếp tục đi xuống. Một kiếm chấn Lâm Vân Phong ngấp cả vào trong đất, giữa ngọn núi lớn hoang vắng nứt ra một đường dài mấy chục dặm.

Tiếng động to lớn như sấm, mặt đất rung chuyển, một kiếm qua đi, tất cả mọi chuyện như ngừng lại. Bụi đất bay lên đầy trời, cả một khoảng không trở nên bừa bãi lộn xộn. Trừ Lý Trường Xuân đang cầm kiếm đứng trên đó ra chỉ còn lại Trương Ngạo Tuyết đang trọng thương hôn mê yên lặng nằm dưới một gốc cây, còn có Kim Thạch đang trên không trung, nhân thần sợ hãi nhìn chuyện vừa xảy ra.

Thu trường kiếm lại, Lý Trường Xuân lau vết máu trên khóe miệng, cố gắng rút đôi chân bị cắm sâu trong đất ra.

Ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn về vị trí trước đó của Lâm Vân Phong, Lý Trường Xuân cười âm hiểm nói:

- Tất cả kết thúc rồi, ta vốn không muốn giết ngươi, đáng tiếc a...

Thu hồi mục quang lại, Lý Trường Xuân đi thẳng về hướng Trương Ngạo Tuyết. Khi đi qua chỗ Lâm Vân Phong vừa đứng, thân thể lão đột nhiên chấn động, nhân thần âm trầm nhìn xuống mặt đất. Trong khoảnh khắc, mặt đất vốn yên ả lại bất đầu chấn động, không lâu sau lại thấy một bóng người phả đất chui ra, đứng đưa đứng trên không trung, chính là Lâm Vân Phong.

-Tiểu tử, mạng của ngươi thật dài a, ta không tin hôm nay không diệt nổi ngươi.

Giọng nói âm lãnh từ trong miệng Lý Trường Xuân phát ra. Nhìn lên trên không, trường kiếm trong tay lão khua lên, một loạt kiếm hoa liền thành một dải, các vết kiếm quang tụ thành một kiếm long, xoay tròn bốn phía quanh Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong phần nộ trường mắt nhìn Lý Trường Xuân, gầm lên:

- Ta nói rồi, muốn động đến sư tỷ ta người phải giết ta trước, không thì đừng hòng thành công. Hôm nay ta có chết cũng không tiếc, nhưng ta nói cho người biết: có một ngày Lục Vân sẽ thu lại tất cả, để cho người phải hối hận về chuyện ngày hôm nay, Huyền Phong môn cũng sẽ phải trả một cái giá thê thảm.

Thân thể xoay chuyển, hai tay Lâm Vân Phong múa loạn lên, chưởng lực mạnh mẽ tuy không sắc bén bằng kiếm khí, nhưng cũng không hề có chút thối lui.

Lạnh lùng nhìn Lâm Vân Phong, Lý Trường Xuân quát:

- Lâm Vân Phong, hôm nay người năm lần bảy lượt trọng thương, nhưng lại đều dùng phương pháp kỳ lạ cổ quái nào đó để hồi phục, cũng chỉ là giết gấu vá vai (ẩn trầm cừ chỉ khát: chỉ tính đến hiệu quả trước mắt mà không nghĩ hậu quả về sau), người chỉ chóng chết thêm mà thôi. Còn người dùng Lục Vân để uy hiếp ta, chuyện đó cũng quá muộn rồi. Trừ phi hắn có thể lập tức xuất hiện, nếu không thì tương lai hắn chết trong tay ai cũng rất khó nói. Giờ chúng ta nên kết thúc mọi chuyện rồi, người đã câu giờ quá lâu, đi chết đi.

Cổ tay tăng tốc, kiếm quang vút lên, một quang ảnh kiếm mạnh mẽ trùng điệp đan xen lại với nhau, cuối cùng hội tụ thành một vòng kiếm như cái trùy (dạng nón), nuốt trọn Lâm Vân Phong.

Tiếng kêu thảm chói tai từ miệng Lâm Vân Phong phát ra, gã chỉ còn chi trì được nhờ vào một hơi dừng khí. Dưới cột kiếm dày đặc sát cơ của Lý Trường Xuân, toàn thân quần áo da thịt hằn nứt toác, máu tươi phun ra như mưa, cả người rơi xuống đất đầy bụi bặm, đau đến chết đi sống lại.

Lạnh lùng tận hưởng chuyện vừa xảy ra, Lý Trường Xuân không lập tức giết Lâm Vân Phong, cứ như vậy mà nhìn máu tươi của y nhuộm đỏ cả đất, nhìn khuôn mặt tái nhợt mà không hề giúp đỡ.

Sau cơn đau đớn đến tận cùng, hai mắt Lâm Vân Phong mở trừng trừng hết như dã thú, ánh mắt hung tàn chứa đầy thù hận nhìn Lý Trường Xuân, mang theo đó hết thảy sự phần nộ của bản thân. Không quản ra sao, chỉ cần còn một hơi thở, gã cũng không chịu thua.

Lý Trường Xuân âm thầm cười, nói với Kim Thạch bên trên:

- Trương Ngạo Tuyết giao cho người, nếu lần này còn làm không tốt, hãy cẩn thận với ta đấy. Còn tên tiểu tử này, ta xem hắn có bao nhiêu máu để chảy ra, xem hắn cầm cự được bao lâu. Hắc hắc.

Quay đầu lại nhìn Trương Ngạo Tuyết đang hôn mê, Lâm Vân Phong nghiêng răng nghiêng lợi tức giận quát lên:

- Lý Trường Xuân, người không bằng chó lợn. Có bản lĩnh thì đấu với ta, đi khi phụ một nữ nhân hôn mê, như vậy sao gọi là anh hùng. Đến đây, giết ta đi. Có phải người sợ rồi? Tại sao người không dám giết ta? Chỉ biết khi phụ nữ nhân, người cẩn thận đoạn tử tuyệt tôn, toàn gia tử tuyệt!

Sắc mặt biến đổi, Lý Trường Xuân tựa hồ bị lời của Vân Phong đánh trúng vào chỗ thương tâm, hấn tức giận gầm lên:

- Câm mồm, người đã muốn chết ta sẽ thành toàn cho người, hãy xuống đất trước mà đợi sư phụ người.

Một kiếm chém thẳng xuống đầu Lâm Vân Phong, lần này gã lại không cách nào né tránh, chỉ có thể phần nộ nhìn Lý Trường Xuân, dù chết cũng không chịu khuất phục.

Một kiếm này rõ ràng đã sắp chém xuống đầu Lâm Vân Phong, nhưng đột nhiên một luồng sức mạnh thần bí kéo thân thể Lâm Vân Phong bay đến chỗ Trương Ngạo Tuyết, làm cho Kim Thạch đang tiến đến gần Trương Ngạo Tuyết sợ hãi vô cùng, thân thể đột nhiên lùi về phía sau mấy trượng.

Biến cố bất ngờ xuất hiện làm Lý Trường Xuân, Lâm Vân Phong, Kim Thạch đều vô cùng kinh ngạc. Điều cả ba người nghĩ đến đầu tiên chính là Trương Ngạo Tuyết, ngờ rằng nàng đã tỉnh rồi nên mới xảy ra chuyện

này. Nhưng sau đó tỉ mỉ nhìn kỹ thấy Trương Ngạo Tuyết vẫn nằm trên mặt đất như cũ, khí tức lộ ra trạng thái ôn mê, chuyện này làm Lý Trường Xuân có chút khó hiểu.

Lúc này, Lâm Vân Phong đã dừng lại bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, hào quang vụt lóe lên trước người nàng, một thanh niên thân mặc bộ y phục màu xanh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lý Trường Xuân và Kim Thạch, tiếp đó quay đầu lại nhìn Lâm Vân Phong.

Vừa thấy người này chính là Thiên Mục Phong, Lâm Vân Phong trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kích động, thanh âm hạ thấp nói:

- Là huynh, tốt rồi, huynh mau đưa sư tỷ ta rời khỏi đây, hãy nhớ không được khi phụ tỷ ấy, nếu không ta quyết không tha cho huynh đâu.

Hiểu rõ ý của gã, Thiên Mục Phong nhìn Trương Ngạo Tuyết một hồi, có chút quyến luyến nói:

- Nếu ta muốn cứu nàng ta đi, sớm đã cứu rồi, nhưng như vậy sao có thể cứu đệ. Tuy trong lòng ta hi vọng có thể chiếm được nàng, bất quá có những chuyện không thể miễn cưỡng. Nhưng cho dù không đoạt được, ít nhất chúng ta cũng là bằng hữu. Nếu thật sự đoạt được rồi, đến bằng hữu chúng ta cũng không thể làm được nữa.

Trong mắt Lâm Vân Phong lộ ra mấy phần kính phục, cảm kích nói:

- Ta thay sư tỷ cảm tạ huynh, ta tin rằng nếu tỷ ấy nghe được lời này của huynh thì sẽ rất cao hứng mà nhận huynh làm bằng hữu.

Thiên Mục Phong mỉm cười, thần tình có mấy phần mê hoặc, có lẽ đến hắn cũng không hiểu mình làm như vậy là đúng hay sai. Đây là một cơ hội khó mà có được, với rất nhiều người mà nói, đều là khó mà lựa chọn. Nhưng y giờ đã bị hãm giữa chiếm hữu và buông tha, đó là những kết quả dứt khoát khác nhau.

Bên này, Lý Trường Xuân âm trầm nhìn Thiên Mục Phong, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi là kẻ nào, tại sao lại nhúng tay vào chuyện này?

Thiên Mục Phong nghe xong, sắc mặt lạnh nhạt nói:

- Ta bất quá là một tiểu bối vô danh, nhưng vẫn còn thanh cao hơn vị trưởng giáo Thiên Kiếm Viện ngươi một chút. Bởi vì ta quang minh chính đại, không như ngươi lén lút lút lút không dám thấy mặt người khác.

Nhân thần lộ vẻ tức giận, Lý Trường Xuân hét lên:

- Tiểu tử cuồng vọng, ngươi đã biết thân phận của ta còn dám to gan như vậy, ta xem ngươi có lẽ không muốn sống mà rời khỏi đây rồi.

Vẫn nở nụ cười, Thiên Mục Phong nói:

- Nói thật, bằng vào tu vi của ngươi vẫn còn kém một chút để có thể nói vậy. Cho * uyI h á n h r s người
một hỷ n n ụcnhLy Xnói vĩ ch -- - Thn

Cố bình ổn tâm tình đang khấn tụng lại, Thiên Mục Phong hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra liền lập tức tỉnh ngộ. Thì ra vào thời khắc nguy hiểm nhất, chính là “Nhiên Quang phát ấn” trong ngực phát xuất Phật quang, chấn tan Vu pháp cứu hẩn.

Nghĩ đến đây, Thiên Mục Phong lập tức cảm thấy dũng khí tăng vọt, Phật quang bức thẳng tới Kim Thạch đang nghĩ làm thế nào để diệt được hẩn. Từ trước đến giờ, sự thần bí của Vu thuật làm hẩn vô cùng chú ý, nhưng bây giờ bản thân đã có hộ thân phù, vậy thì còn có gì phải sợ nữa.

Phát giác sát cơ trong mắt hẩn, Kim Thạch liếc mắt nhìn Lý Trường Xuân, phát hiện ra hẩn đang chặt vật rơi xuống đất, toàn thân máu tươi đầm đìa, xem ra đã thụ trọng thương. Mắt đi sự chi viện to lớn, hai mắt Kim Thạch khép hờ, trong mắt hẩn một tia quang mang dị thường lại chợt hiện ra.

Song thủ bắt quyết trước ngực, Kim Thạch đứng theo một tư thế cổ quái, thân ảnh trong chớp mắt đã một phen thành sáu. Mỗi đạo thân ảnh lại có một tư thái khác nhau, dùng những thủ thế (động tác tay) bắt đồng làm ra một pháp quyết cổ quái, liên kết với nhau thành một dải, cuối cùng một khối thủy tinh cầu óng ánh hội tụ lại ở giữa sáu đạo thân ảnh.

Theo sự xuất hiện của thủy tinh cầu này, một pho thần tượng cổ quái bán nam bán nữ xuất hiện trên mặt ngoài ngày càng rõ ràng, hai cánh tay nằm đối ngược xoay lưng vào nhau phân bố y theo một quy luật nhất định. Ở giữa chúng có một tia máu mờ nhạt liên hệ hai bên với nhau, hình thành một cây cung không dây, sức mạnh đang mau chóng hội tụ lại, ngưng tụ thành một mũi huyết tiễn.

Chăm chú nhìn quả thủy tinh cầu này, trong lòng Thiên Mục Phong nổi lên một cảm giác bất an vội vàng giành trước tấn công. Hai tay phóng ra một luồng cuồng phong gầm rú, khí lưu đáng sợ hình thành một cơn bão xoay tròn, dùng thế giáp kích kẹp vào hai bên trái phải Kim Thạch. Sau đó, để tránh khỏi công kích, thân thể Thiên Mục Phong nhanh chóng di động, không ngừng xoay tròn quanh Kim Thạch, để tránh bị kích trúng.

Cười một cách âm hiểm, Kim Thạch nói với giọng lạnh như băng sương:

- Không kịp đâu, vô luận tránh đến nơi nào ngươi cũng không tránh khỏi một kích cực mạnh này- Vu thần chi tiễn!

Trong lòng Thiên Mục Phong liền khấn tụng, ánh mắt lưu ý đến thủy tinh cầu đó, phát hiện cây cung không dây phía trên đã ở trong thế tên trong dây chờ bắn rồi, đang muốn di động để thay đổi phương hướng thì thấy mũi tên thủy chung vẫn luôn hướng vào ngực mình.

Hiểu được rằng một kích này là không thể tránh khỏi, Thiên Mục Phong tâm thần đại kinh, vội vàng đưa tay vào ngực lấy ra một tấm kim biển to bằng lòng bàn tay, thúc đẩy pháp quyết làm nó to thêm mấy chục lần, ngăn cản ngay trước người mình.

Kim quang chợt hiện, Phật quang vạn tượng, bốn chữ lớn “Nhiên Đăng Phật Ấn” được khắc trên Nhiên Đăng cổ tự phát xuất ra một ánh sáng chói mắt. Quang mang đó tiêu trừ hết tà khí, tất cả những khí tức âm trầm quỷ dị trong nháy mắt đã hóa thành hư vô.

Lúc này, thân thể Kim Thạch chấn động, sáu đạo thân ảnh đột nhiên hợp thành một, dưới ánh Phật quang vạn tượng đó, sắc mặt liền trở nên tái nhợt. Giữa không trung, Vu thần cổ quái trên thủy tinh cầu đó vốn đang yên ổn bình thường đột nhiên biến thành hung ác, một đạo huyết tiễn phá không xuất hiện, trong chớp mắt đã bay ra khỏi thủy tinh cầu hóa thành hai đạo ánh sáng chói rực rỡ, vừa khéo bắn đúng vào tấm kim biển.

Sức mạnh của Vu thần cổ quái cùng Nhiên Đăng cổ Phật của Vạn Phật chi tổ gặp nhau, hai bên đan xen vào nhau. Giằng co cầm cự một hồi, hai đạo ánh sáng chói đó mới bị Phật quang hóa giải, đến cả thủy tinh cầu cũng bị phá tan. Tiếp đó, một tiếng kêu thảm từ Kim Thạch phát ra, thân thể hẩn đã bị trọng thương hô hấp khó khăn, lại thêm bị Nhiên Đăng Phật Ấn chiếu vào, lập tức cả người bị chấn bay vài trượng, rơi xuống đất vô cùng thê thảm.

Thu lại kim biển, Thiên Mục Phong quét mắt qua hai người trọng thương, cười lạnh nói:

- Trước đây hai người cùng nhau truy sát Ngạo Tuyết cô nương đang trọng thương hôn mê, bây giờ tình huống đã đảo ngược, đến lượt các người chịu chết rồi. Nhận mệnh đi.

Song thủ đưa ra, Thiên Mục Phong toàn thân quang hoa chớp động, một luồng sát khí lạnh lẽo như cực địa hàn băng dần dần bao phủ lấy hai người.

Đứng dậy, ánh mắt Lý Trường Xuân âm trầm nhìn Thiên Mục Phong, lạnh lùng nói:

-Tiểu tử, tu vi của ngươi đúng là làm ta bất ngờ, bất quá muốn giết ta thì ngươi chưa làm được đâu.

Chữ “đâu” còn đang vang vọng trong không trung, toàn thân Lý Trường Xuân đã hóa ra ngàn vạn, vô số quang ảnh phân tán ra, làm người ta khó mà phân biệt.

Đối diện, Thiên Mục Phong âm trầm cười lạnh rồi quát lên:

-Ngươi đã biết ta đến từ Thiên Tà tông sao lại còn lãng phí thời gian cùng ta chơi trò này làm gì.

Thân thể vừa di chuyển, Thiên Mục Phong đã giống như gió lốc mà khuếch tán ra, thân ảnh màu thiên thanh trong chớp mắt đã phân bố ra trong phương viên ba trượng, mỗi một góc đều phân bố bóng ảnh của hắn, bức nghìn vạn quang ảnh không tầm thường của Lý Trường Xuân phải quay trở lại.

Ánh mắt Lý Trường Xuân tỏ vẻ vô cùng kinh hoảng, Thiên Mục Phong cười quỷ dị nói:

-Không phải trước đây ngươi đã tìm cách giả chết để tránh có người phát hiện hay sao. Bây giờ để ta giúp ngươi một tay, để ngươi vĩnh viễn biến đi, như vậy thì chẳng có ai tìm thấy ngươi nữa. Ha ha.....

Trong tiếng cười lớn, Thiên Mục Phong lần thứ hai tiến đến, tu vi mạnh mẽ phối hợp với thân pháp quỷ dị đó, dễ dàng đột phá được phòng tuyến của Lý Trường Xuân, một chưởng đánh thẳng vào ngực lão.

Tức giận gầm lên một tiếng, Lý Trường Xuân mau chóng lùi lại sau, mục quang nhìn chăm chăm vào chưởng đó, ánh mắt lộ xuất một thần sắc kinh hoảng. Cảm nhận được một chưởng này hàm chứa ma khí tà ác, Lý Trường Xuân biết cho dù không chết dưới chưởng này cũng không thể tránh khỏi chưởng thứ hai.

Nhưng biết thì sao chứ, lão vẫn chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn, bởi vì tốc độ lùi lại của lão căn bản không thể so được với tốc độ tiến đến của Thiên Mục Phong, cho nên một chưởng này cuối cùng đã đánh thẳng vào ngực lão.

Trong tiếng kêu thảm, Lý Trường Xuân bị chấn bay ra. Thiên Mục Phong cười âm tà, thân thể nhanh chóng đuổi theo, lại bổ tiếp một chưởng tới. Trong mắt Lý Trường Xuân xuất hiện sự tuyệt vọng, không quản hắn là thân phận gì, giờ này khắc này đối diện với cái chết thì cũng giống hệt như thường nhân, sự sợ hãi không hề ít hơn. Mất thấy một chưởng đó đã sắp bổ xuống, lúc này Thiên Mục Phong đột nhiên nhãn thần lộ vẻ kinh hãi, thân thể chớp lên như ánh sáng, trong nháy mắt đã xuất hiện cách đó mười trượng.

Lý Trường Xuân sững sờ, tiếp đó thân thể được người khác tiếp lấy, lão liền hiểu ra tất cả. Nhìn mặt nạ tu la đó, Lý Trường Xuân cay đắng cười khổ, hai môi khẽ động mấy lần, đáng tiếc không nói gì.

Đặt thân thể lão xuống, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm âm trầm nhìn Thiên Mục Phong lạnh lùng nói:

- Các hạ tu vi không kém, liên tiếp đả thương lưỡng đại cao thủ dưới trướng ta, đúng là đáng được biểu dương.

Ánh mắt Thiên Mục Phong chuyển động, thấy trước mặt ngoài Huyền Phong môn chủ Vô Tâm ra, một số Huyền Phong môn cao thủ khác cũng đều đến, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút nuối tiếc. Nếu mấy người này đến chậm một chút thôi, Lý Trường Xuân và Kim Thạch đã chết chắc rồi.

Trong lòng biết rõ nơi này không tiện ở lâu, Thiên Mục Phong liền nảy ra ý muốn li khai, trong miệng cười nói:

- Được Huyền Phong môn chủ khen ngợi đúng là một chuyện không hề dễ dàng, tại hạ thật là vinh hạnh vô cùng. Hôm nay trông bộ dạng các vị giống như là có chuyện muốn bàn, ta cũng không làm phiền các vị nữa, lần sau có cơ hội sẽ lĩnh giáo cao chiêu.

Dứt lời toàn thân lóe lên ánh sáng đen biến mất một cách thần bí.

Vô Tâm không truy cản, chỉ là cặp mắt hơi nhúu lại, chăm chú nhìn về phía chân trời trong khoảnh khắc, tiếp đó chuyển thân mang theo môn hạ cao thủ li khai.

489. Chương 489 - Kinh Văn Ác Tẩn

Không có tin tức gì, bản thân lại không biết bắt đầu tìm từ đâu, Lâm Vân Phong chợt nhớ đến lời của Thiên Mục Phong, nên hắn quyết định quay về Hoa sơn tìm sư phụ. Không hiểu vì sao trong lòng hắn vẫn luôn có cảm giác không ổn, nhưng nghĩ mãi hắn cũng không thể tìm ra nguyên do, chính điều này làm hắn như lạc vào mê hồn trận vậy.

Phân tích tình hình trước mắt, Lâm Vân Phong tự thấy rõ tình trạng hiện tại của bản thân mình, một khi gặp phải địch nhân thì không cách nào phản kháng. Điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ, chính là dùng chân nguyên Thiên Mục Phong đã đưa vào trong cơ thể mình để trở lại Hoa sơn. Nghĩ đoạn, hắn cười thầm một tiếng, chẳng nghĩ gì đến chuyện thỏa đáng hay không thỏa đáng nữa, trước mắt cứ trở về Hoa sơn xấp xếp ổn thỏa cho sư tỷ rồi tính sau, nếu không lại gặp phải nguy hiểm thì chỉ có cảm chắc cái chết.

Để an toàn, Lâm Vân Phong toàn lực ẩn tàng khí tức hai người, rồi dùng tốc độ nhanh nhất bay về Hoa sơn. Thời gian vùn vụt trôi qua dưới chân, khi hắn cảm thấy chân nguyên đã gần cạn kiệt, bóng dáng của Hoa sơn đã ở ngay trước mắt.

Gắng gượng tấm thân đang thọ trọng thương, Lâm Vân Phong kiên trì phi hành. Khi còn cách Hoa sơn mấy dặm, chân nguyên trong người cũng cạn kiệt, thân thể Trương Ngạo Tuyết nặng nề đè xuống khiến khuôn mặt hắn trở nên tái nhợt. Thân thể của hắn giờ chỉ còn biết tận lực duy trì quán tính lao về phía trước, hi vọng có thể đến nơi.

Lúc này trên đỉnh Hoa sơn, bên trên quảng trường của Chính Đạo liên minh, Thương Nguyệt đang cùng Hứa Khiết nhìn về phương xa. Trong im lặng, Hứa Khiết chợt hỏi:

- Sư tỷ, bây giờ người của Đạo viên đã rời khỏi đây, lực viện thiếu đi một viện, tỷ nói đây có phải là điềm báo trước cho cái gì đó không?

Giọng Thương Nguyệt hồ hững trả lời:

- Bắt đầu từ thời khắc Đạo viên bị hủy diệt, có một số chuyện đã thay đổi rồi. Rời khỏi đây chỉ là chuyện sớm muộn, chúng ta còn ở lại đây, bất quá là đang chờ đợi thời cơ mà thôi.

Hứa Khiết quay đầu nhìn ra bốn phía rồi trầm giọng:

- Sư tỷ, tỷ nói xem sư phụ có cùng đi với chúng ta không?

Thương Nguyệt không nói gì, chỉ quay đầu lại nhìn nàng ta, qua một lúc mới thở dài một hơi dỗi mắt về phía chân trời:

- Kỳ thực sư phụ và chúng ta cũng suy nghĩ giống nhau thôi, có điều thân phận của người không giống chúng ta, cho nên có một số quyết định cũng sẽ khác. Người cũng đang đợi, chỉ là có thể đợi được không thì chẳng ai biết được.

Hứa Khiết nhíu mày lại, khó hiểu hỏi:

- Sư tỷ cũng đang đợi, là đang chờ đợi thời cơ phải không? Thất Huyền sư bá của Đạo viên đã rời khỏi đây rồi, tại sao sư tỷ lại không thể rời khỏi đây? Nếu muốn mượn cơ thì có rất nhiều mà, chúng ta có thể nói là vì các sư tỷ muội đồng môn mà báo thù - tìm Hắc Ám tôn chủ để tính nợ, như vậy so với cứ phải ở đây cả ngày chẳng có việc gì làm xem ra còn tốt hơn!

Thương Nguyệt khẽ lắc đầu, cảm thán nói:

- Muội suy nghĩ quá ngây thơ rồi, với sức của chúng ta căn bản không thể báo thù, mà Diệp Tâm Nghi càng không để cho chúng ta đi. Ngoài ra... sư muội... muội nhìn kia, đó có phải là Vân Phong không?

Khẽ kêu một tiếng, Thương Nguyệt chỉ tay về phía xa.

Hứa Khiết định thần nhìn kỹ, sắc mặt kinh biến:

- Đúng là huynh ấy! Hình như huynh ấy đã thọ trọng thương... còn mang theo một người nữa... không biết có phải là Ngạo Tuyết sư tỷ hay không?

Thương Nguyệt nghe xong kinh ngạc vô cùng thân thể liền lửng không bay lên, trong chớp mắt đã xuất hiện trên không trung, hai tay nhẹ nhàng dìu thân thể vô lực đang cố lao về phía trước của Lâm Vân Phong, rồi

xong rồi, nhưng ai ngờ chính tại lúc đó một luồng sát khí đột nhiên xuất hiện, làm con và sư tỷ tựa hồ như rơi vào thế vạn kiếp bất phục.

Nghe đến đây, mọi người trong phòng đều kinh ngạc vô cùng, đối với sự độc ác của Trúc Sơn tứ sát cảm thấy không thể không kinh sợ.

Pháp Quả đại sư nhẹ nhàng niệm Phật pháp, ngữ khí nghiêm túc:

- Trúc Sơn tứ sát là quái vật có tiếng trong tà đạo, tu vi so với lực viện trưởng giáo chỉ có mạnh hơn chứ không yếu. Hai người các con có thể giữ mệnh trong tay bọn chúng đã là may mắn rồi, điều này cũng nói lên tu vi của bọn con cũng đã có những tiến bộ rất lớn, đến mức phải làm cho người ta kinh ngạc.

Cần Nguyên chân nhân khẽ giải thích:

- Không giấu gì các vị, Ngạo Tuyết từ sau khi đến Cửu Hoa sơn, tu vi đã đột phá ra khỏi cảnh giới bất diệt, tiến nhập vào cảnh giới quy tiên. Nếu không thì với tu vi của hai người bọn chúng, chỉ e là đã hung đa cát thiểu.

Ngọc Vô Song, Pháp Quả đại sư và Hạo Vân cư sĩ nghe xong thì kinh ngạc vô cùng, vui vẻ nói: “Thì ra là vậy!”

Trong phòng, Tất Thiên vốn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên thắc mắc:

- Tu vi của Trương sư muội đã đại tăng, tại sao thương thế còn nặng hơn cả Lâm sư đệ vậy, cái này tựa hồ...

Hiểu ý của hắn, mọi người đều hướng mục quang về phía Lâm Văn Phong, chờ đợi câu trả lời của gã.

Như đang cố gắng nhớ lại, ánh mắt Lâm Văn Phong có chút mê man nói:

- Sau khi trọng thương, bọn con gặp phải một địch nhân đáng sợ. Người này có thuật ẩn thân nên mỗi lần phát động tấn công đều đánh lén, trước sau chưa từng hiện thân chính diện giao phong. Chuyện này làm sư tỷ vốn đang bị trọng thương, chân nguyên lại càng bị hao kiệt nhiều hơn... Đến cuối cùng, tuy sư tỷ phát hiện được đó là một nữ nhân đã bị trọng thương, nhưng chúng con lúc đó đã...

Khi nghe Lâm Văn Phong kể lại cuộc chiến quỷ bí đó, mọi người trong phòng đều lớn tiếng chửi mắng kẻ kia tì bĩ vô sỉ.

Sau khi qua cơn kích động, Tĩnh Nguyệt đại sư lại hỏi:

- Văn Phong, theo lời con nói khi đó bọn con tuy trọng thương nghiêm trọng, nhưng cũng không hề hôn mê. Tại sao sau khi trở về Ngạo Tuyết lại hôn mê không tỉnh, có phải là bị trúng phải tà thuật của nữ nhân đó hay không? Hay là...

Lâm Văn Phong cười tang thương, nụ cười đó còn khiến cho người ta đau lòng hơn là khóc.

- Nếu chỉ là như vậy, sư tỷ há có thể bị trọng thương đến thế sao?

- Cái gì? Ý của con là... sau chuyện đó bọn con vẫn còn gặp địch nhân ư?

Kinh ngạc nhìn Văn Phong, tất cả mọi người trong phòng đều lộ ra thần sắc khó tin. Nặng nề gật đầu, Lâm Văn Phong kể tiếp:

- Rồi khỏi đó, con đưa sư tỷ đi tìm một chỗ để liệu thương, ai ngờ lúc đó lại gặp phải cao thủ của Huyền Phong môn.

“A!” Mấy tiếng hô từ trong miệng mọi người đồng thanh phát ra. Nhìn biểu tình của Lâm Văn Phong, mọi người đều hiểu đây mới là cuộc chiến quan trọng. Hứa Khiết lo lắng nói:

- Văn Phong, với tình hình lúc đó của bọn huynh, gặp phải Huyền Phong môn cao thủ như vậy hẳn là rất nguy hiểm rồi.

Lâm Văn Phong gật đầu, sắc mặt phần nộ đáp:

- Đúng là rất nguy hiểm, chính khi ấy sư tỷ đã bị đại vu sư của Huyền Phong môn dùng vu thuật quỷ bí khống chế tâm thần, làm tỷ ấy rơi vào trạng thái hôn mê. Ngay cả ta cũng mấy lần bị trọng thương dưới

tay Huyền Phong đặc sứ, y chính là Lý Trường Xuân trưởng giáo Thiên Kiếm viện, để cuối cùng bản thân phải rơi vào tuyệt cảnh.

Vừa nghe thấy cái tên Lý Trường Xuân, sắc mặt mọi người đều biến đổi, sau khi đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra mấy phần kinh động.

Hứa Khiết hấp tấp hỏi tiếp:

- Vậy sau đó thì sao, bọn huynh đều trọng thương như vậy thì làm sao có thể đào tẩu được?

Nghi vấn này cũng đang làm mọi người xung quanh khó hiểu, cho nên ai nấy đều chăm chú nhìn Lâm Vân Phong, chờ nghe đáp án phía sau.

Lâm Vân Phong thở dài một hơi, ngữ khí mang chút bi thương:

- Vốn ta cũng cho rằng tất cả đã hết rồi, nhưng chính vào lúc đó Thất Huyền sư bá của Đạo viên đột nhiên hiện thân. Người chế trụ lấy Lý Trường Xuân, đáng tiếc cuối cùng vì cứu bọn con mà phải chết trong tay tên khốn đó, con và sư tỷ lại một lần nữa hãm nhập vào tuyệt cảnh.

Ngọc Vô Song, Pháp Quả đại sư, Hạo Văn cư sĩ, Càn Nguyên chân nhân vừa nghe Thất Huyền chân nhân chết trong tay Lý Trường Xuân sắc mặt lập tức đại biến, từng người đều lộ ra vẻ vô cùng đau xót.

Càn Nguyên chân nhân ngược nhìn lên trần nhà, trầm giọng nói:

- Thất Huyền đạo hữu, hôm nay huynh vì cứu Dịch viên môn hạ mà chết trong tay của Huyền Phong môn, ngày khác Dịch viên đệ tử chúng ta nhất định sẽ vì huynh mà đòi lại công đạo, trả lại cho huynh món nợ ân tình này.

Nhìn ông, mọi người đều cảm thụ được sự đau đớn trong lòng, nhất thời không khí trong phòng trở nên trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Tĩnh Nguyệt đại sư phá tan sự im lặng bằng một câu hỏi:

- Vân Phong này, dưới tình huống hữu tử vô sinh đó, các con làm thế nào mà chạy trốn được vậy?

Lâm Vân Phong đang chìm trong cảm giác đau buồn, nghe hỏi lại quay về với hiện thực, đảo mắt nhìn mọi người rồi nhẹ giọng nói:

- Sau đó có một vị bằng hữu đột nhiên hiện thân, vào thời khắc quan trọng nhất đã cứu con và sư tỷ. Người đó chính là Thiên Mục Phong mà lần trước đã đồng hành cùng con và sư tỷ ở Cửu Hoa sơn. Vào lúc nguy hiểm, y truyền vào trong người con một luồng chân nguyên rồi bảo con mang sư tỷ bay về Hoa sơn, còn bản thân thì ở lại ngăn cản Lý Trường Xuân và tên vu sư...

Nghe được đầu đuôi câu chuyện, lòng mọi người trong phòng tự nhiên chùng xuống.

Bây giờ đã rõ được nguyên nhân vì sao Trương Ngạo Tuyết hôn mê, Tĩnh Nguyệt đại sư đứng lên hỏi:

- Các vị có ai hiểu rõ về Vu thuật không?

Bồ Đề Học Viện Pháp Quả Đại Sư tiếp lời, trầm giọng trả lời:

- Vu thuật là do dân tộc thiểu số ở một dải Nam Cương cùng với một vài nghi thức tế trời diễn hóa mà thành, trong đó ẩn tàng không ít thứ kỳ lạ cổ quái, bình thường không có văn tự, chỉ có những hình vẽ đơn giản được lưu truyền bằng miệng, ít ai hiểu được. Thuật này lưu truyền đã lâu nghe nói đã tồn tại từ thời cổ đại, là một loại kỳ môn dị thuật thần bí khó dò có uy thế kinh thần chấn quỷ.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhíu mày:

- Đại sư đã biết rõ như vậy nhưng có cách nào hóa giải hay không?

Pháp Quả Đại Sư lắc đầu nói:

- Mấy điều bản tọa nói cũng chỉ là do trong điển tịch của bản viện có ghi chép mà thôi, điều quan trọng là thuật hóa giải e rằng nếu không phải là kẻ tinh thông vu thuật thì không thể biết, bản tọa thật là lực bất tòng tâm. Với tình hình của Ngạo Tuyết cô nương bây giờ, tạm thời cũng chẳng có cách nào làm cho cô

nương ấy tỉnh dậy. Như vậy chi bằng hãy khống chế thương thế lại trước để tránh những diễn biến xấu xảy ra, đợi thân thể hồi phục đến một mức độ nhất định, lúc đó có lẽ tự bản thân sẽ sinh ra một sức đề kháng nói không chừng có thể tỉnh lại đó.

491. Chương 491 - Âm Mưu Quỷ Kế

- Cảm ơn đại sư đã đề tỉnh, tôi sẽ về tìm cách khống chế thương thế của nó trước, đợi đến lúc có biện pháp sẽ cứu tỉnh nó sau.

Thấy bà hôn hờ rời đi, Ngọc Vô Song cũng đứng dậy:

- Các vị cứ ngồi đây trò chuyện, tôi đến xem có thể giúp đỡ được gì không.

Dứt lời bà gọi Thương Nguyệt cùng rời đi.

Lâm Vân Phong đang nằm trên giường chợt hỏi:

- Sư phụ, thương thế của con cần bao lâu mới có thể thuyên giảm, người mau chữa trị cho con, con không thể bỏ qua cho tên vu sư đáng chết kia được, con nhất định phải giết hắn.

Sắc mặt đanh lại, Huyền Âm chân nhân quát lên:

- Câm miệng, con đã bị thương thành ra thế này rồi mà còn sinh cường, có phải muốn làm ta tức chết không hả? Ta nói cho con biết, lần này nếu không có Bồ Đề kim đan của Pháp Quả đại sư thì con đừng hòng mà sống lại. Bây giờ hãy yên lặng nằm đó an dưỡng cho ta, với thương thế này, may thì nửa tháng không may thì nửa năm cũng không biết được.

Lâm Vân Phong biến sắc phân bua:

- Sư phụ, không phải con sinh cường, con chỉ muốn báo thù cho sư tỷ thôi. Ngoài ra nếu con khỏi rồi, con sẽ có cách chữa trị cho sư tỷ.

Trùng mắt nhìn gã, Huyền Âm chân nhân định bảo gã câm miệng lại, nhưng Càn Nguyên chân nhân bên cạnh đã lên tiếng:

- Vân Phong, con nói con có cách chữa khỏi cho Ngạo Tuyết? Lời này có thật không?

Lâm Vân Phong đỏ mặt lên, ngập ngừng trả lời:

- Con... con tuy không có khả năng... bắt quả con biết người có thể chữa khỏi cho tỷ ấy.

Chúng nhân quay đầu lại kinh ngạc nhìn hắn, Càn Nguyên chân nhân trầm giọng hỏi:

- Con chắc chắn chứ?

Lâm Vân Phong gật đầu:

- Con chắc chắn. Chỉ cần thương thế của con khỏi rồi, con có thể đưa sư tỷ đi tìm Lục Vân sư huynh, chỉ cần tìm được Lục Vân, huynh ấy tuyệt đối có thể chữa khỏi cho sư tỷ.

Vừa nghe thấy tên Lục Vân, sắc mặt mọi người trong phòng đều trở nên cổ quái. Người thì có vẻ hy vọng kẻ thì thở dài cảm thán, tựa hồ cái tên này có quá nhiều ý nghĩa, khiến cho người nghe đến đều có những phản ứng khác nhau.

Chuyển mục quang, Càn Nguyên chân nhân thở dài, nói với Huyền Âm chân nhân:

- Sư đệ, hãy liệu thương tốt cho nó, hi vọng nó có thể sớm bình phục. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, mọi người cũng đã vất vả nhiều rồi, hãy trở về nghỉ ngơi đi!

Đợi mọi người rời đi hết, Huyền Âm chân nhân mới trùng mắt nhìn Lâm Vân Phong:

- Con đã biết Lục Vân có thể cứu nó, tại sao còn mang nó về đây?

Lâm Vân Phong sững sờ một chút, tiếp đó cười khổ:

- Lúc đó con thân thụ trọng thương, làm gì còn năng lực mà đi tìm Lục Vân sư huynh nữa. Có thể bay về Hoa sơn mà không chết ở bên ngoài là đã được ông trời phù hộ rồi, người nghĩ con muốn trở về sao.

Huyền Âm chân nhân hừ nhẹ hai tiếng, thần sắc lộ vẻ ưu tư nhìn hẩn, rồi đứng dậy lặng lẽ đi ra.

Một đêm trôi qua trong nháy mắt. Sáng sớm ngày thứ hai, Tĩnh Nguyệt đại sư vừa từ trong phòng đi ra đã nhìn thấy Càn Nguyên chân nhân đang đợi ngoài cửa. Ông vội hỏi:

- Ngạo Tuyết sao rồi, có tiến triển gì không?

Tĩnh Nguyệt đại sư thở dài:

- Tiến triển thì có, bất quá hiệu quả rất nhỏ. Đêm qua muội cho nó dùng kim đan, dưới sự giúp đỡ của Ngọc Vô Song đã đã thông một phần kinh mạch. Trước mắt thương thế tạm thời bị khống chế, nhưng muốn tỉnh lại thì e rằng rất khó.

Càn Nguyên chân nhân an ủi:

- Đừng lo lắng quá! Muội nghĩ xem, Ngạo Tuyết và Vân Phong trong tình huống đó còn có thể tìm sống trong cái chết, bây giờ sao có thể có chuyện gì được. Vừa rồi Diệp Tâm Nghi đã phái người đến hỏi thăm chuyện của Ngạo Tuyết và Vân Phong, nàng ta bảo nếu cần gì thì cứ nói. Đợi khi chúng ta thật sự thúc thủ vô sách, cũng không nên ngại mà thử một lần, nói không chừng bọn họ lại có biện pháp gì đó.

Tĩnh Nguyệt đại sư suy nghĩ một hồi rồi có chút phiền muộn nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy thôi, xem tình hình ra sao đã. Nếu qua ngày hôm nay mà không nghĩ ra cách nào, ngày mai chúng ta sẽ đi tìm bọn họ, xem xem cao thủ ba phái có khả năng cứu tỉnh nó không.

Hiểu được cảm giác của bà, Càn Nguyên chân nhân nhẹ nhàng an ủi:

- Sư muội, đừng nghĩ nhiều nữa, muội cũng cần chú ý đến thân thể mình mới được. Cho dù Hoa sơn không có ai có thể cứu tỉnh nó, chúng ta hãy còn một hi vọng đó chính là Lục Vân. Với quan hệ của bọn nó và sự thần bí của Lục Vân, ta nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nghe vậy bất chợt ngắt người ra, ngẩng đầu nhìn vào mắt Càn Nguyên chân nhân, thần tình phức tạp nói:

- Giữa bọn chúng, chỉ sợ.... Ôi.....

Một tiếng thở dài, vang vọng khắp dãy hành lang vắng vẻ, Tĩnh Nguyệt đại sư không nói hết lời đã lặng lẽ rời đi.

Càn Nguyên chân nhân vẫn đứng đó, mỉm cười chua chát. Ông nhìn theo bóng dáng của Tĩnh Nguyệt đại sư mà thần tình thất lạc, nhân thần lộ xuất một tia khổ não.

oOo

Sau giờ Ngọ, ánh dương quang đã chiếu thẳng xuống đỉnh Hoa sơn. Khí hậu nóng bức làm mọi người đều lưu lại trong phòng, chẳng có ai muốn ra ngoài.

Lúc này, một thân ảnh từ cửa viện nơi môn hạ lục viện cư trú bay ra, lặng lẽ đứng bên rìa quảng trường. Liếc mắt quét qua bốn phía, thấy trong quảng trường yên tĩnh không tiếng động, Liễu Tinh Hồn liền phi thân xuống dọc theo thể núi mà đi, không lâu sau đã đến trên một sơn cốc tĩnh lặng. Đi loanh quanh một vòng, Liễu Tinh Hồn không thấy có ai theo dõi, thân thể hóa thành một luồng quang mang, bắn thẳng vào trong sơn cốc sâu thẳm.

Bên dưới một vùng đá âm u, một đạo kì quang ánh lên, Liễu Tinh Hồn từ hư không hiện ra, dừng lại yên lặng giữa không trung, mục quang dò xét bốn phía một hồi, Liễu Tinh Hồn cuối cùng bay đến bên hướng của vách đá, nơi đó có một đạo thân ảnh mờ nhạt đang bông bênh giữa hư không.

Sau khi cung kính hành lễ, Liễu Tinh Hồn nói:

- Chủ nhân gọi tôi tới, không biết là vì chuyện gì?

Không thấy động tĩnh, qua một lúc sau thân ảnh đó mới mở lời:

- Nhớ làm theo lời ta! Việc này ngươi nhất định phải làm cho được, nếu không hãy cẩn thận cái đầu ngươi đó!

Liễu Tinh Hồn thân thể chấn động, thất kinh đáp:

- Chủ nhân yên tâm, tôi biết phải làm thế nào. Nhất định sẽ làm người mãn ý.

Người đó đành giọng:

- Biết thì tốt. Chỉ cần việc này thành công, từ nay thiên hạ này sẽ là của chúng ta rồi, nhưng nếu làm hỏng, hậu quả thế nào chắc ngươi cũng rõ rồi đấy...

Liễu Tinh Hồn sợ hãi nói:

- Không đâu, không đâu. Chủ nhân yên tâm, nhất định sẽ thành công! Bây giờ chủ nhân còn có phân phó gì nữa không? Nếu không có thì tôi về chuẩn bị đây.

- Đi đi! Hãy nhớ lấy lời của ta, nhất định phải làm cho bằng được, không thì...

Những lời phía sau Liễu Tinh Hồn đã không còn có thể nghe thấy, bởi vì hắn đã rời khỏi nơi đó.

Đúng lúc này, thân ảnh đó đột nhiên quay lại để lộ một khuôn mặt tà ác với nụ cười gian xảo, đó chính là...
oOo

Trên đường trở về, Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ đưa Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ đi tìm hành tung của Thiên Tàn Lão Tổ đó. Ba ngày nhanh chóng trôi qua, ba người bọn họ tịnh không hề phát hiện ra dấu tích gì của hắn, hiện giờ cũng đã tới vùng trung du của Trường giang rồi.

Trên đường, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ có phần không nhẫn nại được:

- Tiểu tử, hai người các ngươi đưa ta đi loanh quanh ba ngày rồi, đến bóng quỷ cũng chưa nhìn thấy một cái, không phải là các ngươi muốn hí lộng ta chứ?

Đồ Thiên tức giận nói:

- Ba ngày nay ngươi cũng thấy đó, chúng ta có hí lộng ngươi hay không, lẽ nào ngươi còn không biết? Đừng cho rằng ngươi lợi hại thì chúng ta phải nhường nhịn ngươi, cùng lắm là chết thôi, ta sợ gì chứ?

Bên cạnh Ân Hồng Tụ khuyên can:

- Thôi đi! Tìm cả ba ngày rồi mà vẫn không thấy, tâm tình mọi người đều không tốt chúng ta hãy thông cảm nhau đi. Đừng có chưa thấy người đã vội cãi nhau rồi, hà tất phải như vậy.

Chu Hỉ hừ một tiếng, nói với Đồ Thiên:

- Nếu không phải nha đầu này biết nói chuyện, ta sớm đã cho ngươi một đao rồi.

Đồ Thiên nghe xong đại nộ, đang muốn cùng hắn tranh luận thì bị Ân Hồng Tụ ngăn lại. Nàng thấp giọng khuyên:

- Đừng nóng, đã qua ba ngày rồi, cố nhịn thêm ba ngày nữa thì đã sao. Đi thôi, muối cũng cảm thấy hơi đói rồi, chúng ta tìm nơi nào ăn uống một chút sau đó sẽ tiếp tục tìm.

Đồ Thiên tức giận, bất bình trừng mắt nhìn Chu Hỉ, tiếp đó hắn liền bị Ân Hồng Tụ kéo đi. Phía sau, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ hừ một tiếng không nhanh không chậm đuổi theo.

Trong một rừng cây, ba người vừa nghỉ ngơi vừa ăn thịt dã thú, thỉnh thoảng còn trò chuyện một hai câu.

Nhìn thấy Ân Hồng Tụ nhiệt tình đưa thịt cho Đồ Thiên ăn, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ nhún mày nói:

- Nha đầu, bỏ qua ân oán của chúng ta không nói tới, sao ta lại cảm thấy ngươi như tiên hoa tươi cắm vào bãi phân trâu vậy, tìm một khúc gỗ chét cho rồi, như vậy có đáng không?

Ân Hồng Tụ sững người, tựa hồ không nghĩ được hắn lại đột nhiên hỏi câu này, cho nên nàng nhất thời ngây ngốc ra.

Nhưng sắc mặt Đồ Thiên đã tức thì phấn nộ, quát lên:

- Người ăn nói cẩn thận một chút, ai là phân trâu hủ? Ta vẫn sống sờ sờ ngồi đây, bộ người mù chắc?

Chu Hỉ không nhịn được cười, đánh giọng:

- Đương nhiên người là phân trâu rồi! Cả ngày khuôn mặt cứng nhắc, nặng nề ảm đạm, chẳng nói chẳng rằng, người xem người là lão đầu hay là hòa thượng hủ? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã đầy tử khí, không phải phân trâu thì là cái gì? Ta xem người chắc chưa từng động vào nữ nhân, người có dám thừa nhận không hủ?

Đồ Thiên sắc mặt sắc lại, nộ khí xung thiên:

- Câm mồm! Tên đáng chết, người... ai nói ta chưa từng chạm qua nữ nhân hủ? Ta chạm vào cho người xem... người...

Vừa nói hần vừa ôm lấy Ân Hồng Tụ, miệng tiếp tục mắng:

- Thấy chưa hủ? Người mở mắt to ra một chút, đừng để bị phân trâu ngăn cản đó.

Thiên Tuyệt Tà Thần mỉa mai nhìn Đồ Thiên, cười chế giễu:

- Thế này mà cũng tính là chạm vào nữ nhân sao? Tiểu tử người đúng là còn non nớt lắm... ha ha...

Ân Hồng Tụ kéo áo Đồ Thiên, thấp giọng nói:

- Đừng cãi nữa, hần sớm đã nhìn ra chàng là thân đồng tử rồi, chàng không đấu lại hần đâu, đừng thêm để ý đến lời của hần, chúng ta cứ ăn thôi, đợi tương lai có cơ hội muội sẽ sinh cho huynh một nhi tử, đến lúc đó sẽ chẳng có ai chế giễu huynh nữa.

Đồ Thiên nhìn Ân Hồng Tụ, ánh mắt phấn nộ dần dần bình tĩnh lại, miệng hừ hai tiếng tỏ vẻ không cam lòng rồi mới quay đầu đi.

Ân Hồng Tụ vỗ về xong Đồ Thiên liền quay sang nói với Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ:

- Trong mắt người có lẽ Đồ Thiên cứng nhắc một chút, bất quá trong mắt ta huynh ấy lại rất tốt. Bởi vì huynh ấy trời sinh lạnh lùng, nhưng ta lại trời sinh hiếu động. Một động một tĩnh phối hợp với nhau, đó mới thực là hoàn mỹ. Cái này giống như hai tính cách cương nhu kết hợp, chỉ có trong nhu có cương, trong cương có nhu mới có thể hòa thuận. Một khi hai người tính cách tương đồng, giả như cùng có tính cương liệt, như vậy quá ba ngày mà không đánh nhau mới là lạ đấy.

Ánh mắt Chu Hỉ liền biến đổi, chăm chú nhìn nàng một hồi rồi gật đầu nói:

- Nha đầu miệng mềm không kém, tâm tư linh diệu, thảo nào xưa nay cha mẹ đều yêu thương nữ nhi hơn, xem ra đúng là có mấy phần đạo lý. Hi vọng chuyện lần này các người không để ta thất vọng, bởi bây giờ ta không còn muốn giết người nữa, nhưng chó có bực bách ta. Được rồi, cũng cần phải khởi hành rồi, đi thôi!

Cầm Thiên Tà nhận lên, Chu Hỉ bay ra khỏi rừng cây đứng đợi ở xa xa.

Kéo Đồ Thiên đuổi theo, Ân Hồng Tụ nói:

- Tốt rồi, có thể đi rồi! Lần này chúng ta đi đâu đây?

492. Chương 492 - Tam Nhật Chi Ước (ước Hẹn Ba Ngày)

- Có cao thủ vượt qua, tổng cộng là ba người, trong đó có một nữ nhân.

Dứt lời, Thiên Tà nhận trong tay đưa thẳng lên trời, lập tức một cột ánh sáng như ngọc xông thẳng lên trời cao làm cho mây gió bốn phương rung động, núi sông lấp lánh.

Kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt cả hai đều hiện lên vẻ khó tin. Hai người đã từng biết qua tu vi của Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ, nhưng ai ngờ chỉ một thời gian ngắn không gặp mặt, thực lực của hần đột nhiên tăng lên gấp bội, điều này không khỏi khiến người ta phải động lòng.

Từ cuối chân trời vọng lại ba tiếng hô kinh ngạc, sau đó lóe lên ba luồng hào quang, ba thân ảnh hiện lên, đó chính là ba người của Trừ Ma liên minh: Trần Ngọc Loan, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng.

Ngắm nhìn Chu Hỉ, ánh mắt Trần Ngọc Loan thất kinh, nàng thật không thể nào khẳng định được nên lên tiếng hỏi:

- Tu vi của các hạ cao cường, binh khí lại đặc biệt kỳ dị, không biết có phải người xưng danh Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ không?

Chu Hỉ nhìn thoáng qua thấy Trần Ngọc Loan có Không Linh điều trên vai, nhú mày nói:

- Không sai, ta chính là Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ, người chắc là Trần Ngọc Loan, minh chủ của Trừ Ma liên minh phải không? Còn hai vị đây chắc hẳn là Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng?

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Chính là chúng ta. Không biết các hạ bắt ngờ chặn đường chúng ta thật ra vì mục đích gì? Hơn nữa, nghe nói Thiên Tuyệt Tà Thần trước giờ thích độc lai độc vãng (đơn độc một mình), sao hôm nay còn có thêm hai vị trợ thủ à?

Ánh mắt quét qua Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ một lượt, Trần Ngọc Loan hơi nghi hoặc hỏi.

Thiên Tuyệt tT Thần tự nhiên không biết Trần Ngọc Loan đã từng gặp qua bọn Đồ Thiên hai người nhưng lúc này vẫn ra vẻ không biết nhau, nên cười tà đạo nói:

- Mọi chuyện đều có thể biến đổi, có những lúc để bắt đầu sự việc, tuy nhiên nhiều người vẫn tốt hơn một chút, không đúng sao?

Trần Ngọc Loan hơi gật đầu, Văn Bất Danh bên cạnh hỏi ngược lại:

- Nghe như ý tứ của người, hôm nay người chặn đường bọn ta cũng là ý vào đông người, trong lòng đã có tính toán?

Trong mắt Chu Hỉ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, giọng nói cũng trở lạnh đáp:

- Văn Bất Danh, người nói thì nên cẩn trọng lại. Bản Tà Thần ta tuy đi lại nhân gian còn ít, nhưng hành sự luôn cố gắng quang minh lỗi lạc, người đừng hòng khích nộ được ta.

Văn Bất Danh không chút biến động, hừ giọng nói:

- Quang minh lỗi lạc ư? Chúng ta mới gặp mặt lần đầu, người nghĩ là chúng ta chỉ bằng vào danh tự của người mà lại tin người là người quang minh lỗi lạc sao? Mọi chuyện người tự mình nói tốt cho mình thôi. Người hôm nay đột nhiên chặn đường chúng ta thật ra là vì chuyện gì?

Chu Hỉ trừng mắt nhìn lão, lãnh đạm nói:

- Nếu ta nói với người là do ta cao hứng, người thấy thế nào?

Bên cạnh, Ân Hồng Tụ thấy mọi chuyện không ổn, cười nói:

- Đừng hiểu lầm, mọi người đừng nóng nảy. Thật ra Tà Thần đang đi tìm Thiên Tàn Lão Tổ luôn không có nơi cố định, nên khi phát hiện thấy ba vị bay vượt qua đầu nên muốn chặn lại xem thử coi có thể tìm được Thiên Tàn Lão Tổ hay không.

- Thiên Tàn Lão Tổ! người đang tìm lão?

Trần Ngọc Loan kinh ngạc nhìn Tà Thần, giọng nói có chút dị thường.

Nghe vậy, ánh mắt Chu Hỉ lóe lên nhìn thẳng vào mắt Trần Ngọc Loan, trầm giọng nói:

- Ta đúng là đang tìm lão, nghe giọng người thì hình như người biết lão đang ở đâu, nhanh cho ta biết.

Văn Bất Danh dường như không chịu được vẻ kiêu ngạo của hắn, hừ giọng nói:

- Biết hay không là chuyện của chúng ta, ai bắt buộc phải báo cho người biết.

Quy Vô đạo trưởng nghe thấy trừng mắt nhìn hắn một cái, mở miệng nói với Chu Hỉ:

- Về hành tung của lão ấy, bọn ta đúng là có chút ít tin tức. Nhưng các hạ phải cho biết lý do tìm lão, có oán hận gì với lão, hay là ...

Chu Hỉ vốn muốn nổi giận, nhưng thấy Quy Vô đạo trưởng chủ động lên tiếng cũng kìm cơn giận lại, có vẻ không vui tiếp lời:

- Tìm lão hẳn nhiên có chuyện, chỉ là ân oán giữa ta và lão, đó là những việc sau này sẽ đến.

Quy Vô đạo trưởng nhú mày, nhìn Trần Ngọc Loan, trầm ngâm nói:

- Minh chủ, mọi chuyện do người quyết định vậy.

Trần Ngọc Loan nghe qua liền nhìn mọi người một cái, bất ngờ phát hiện Ân Hồng Tụ chính đang nháy mắt ra hiệu với mình. Trần Ngọc Loan chấn động trong lòng, tạm thời chưa hiểu ý tứ của nàng ấy nhưng vẫn không để lộ ra, trái lại ra vẻ như đang trầm tư, trong lòng không ngừng phân tích ý nghĩa trong cái nhìn của Ân Hồng Tụ.

Một lúc sau, Trần Ngọc Loan dường như đã có quyết định, ngẩng đầu nhìn Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ nói:

- Hôm nay đã gặp ở đây, giữa chúng ta lại không có thù oán to lớn nào cả, bản minh chủ cho người biết cũng được.

Hơi dừng lại một chút, Trần Ngọc Loan quét mắt qua Ân Hồng Tụ, thấy vẻ mặt nàng hơi mừng, lập tức hiểu rõ được ám hiệu của nàng lúc này.

- Nếu người muốn tìm Thiên Tàn Lão Tổ, hôm nay chúng ta đúng là đã gặp qua, lúc đó lão ... Chuyện là như vậy, trước mắt ta cũng đã phái người truy tìm nơi ở của lão, tạm thời có thể nói là còn chưa có tin tức phản hồi. Nếu Tà Thần muốn biết, trong vòng ba ngày cho người đến Phục Long cốc tìm bản minh chủ, lúc đó ta sẽ rất vui được thông báo cho người.

Ánh mắt Chu Hỉ nghi hoặc nói:

- Lời này có thật không? Người không có ý lừa ta chứ?

Lời vừa nói ra, Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng vẻ mặt lập tức giận dữ, còn Trần Ngọc Loan thần sắc vẫn bình tĩnh ngăn hai người lại, bình thản trả lời:

- Tà Thần thấy bản minh chủ vì điều gì để lừa người? Nếu nói theo lập trường giữa chúng ta, đúng là có nhiều ít đối lập, bởi vì ta chính là minh chủ của Liên minh Trừ Ma, còn người chính là Tà Thần. Nếu ta thật sự mưu đồ với người, chúng ta đã không trực tiếp cho người biết điều gì mà sẽ lập bẫy đưa người vào tròng, hà tất phải chờ người của người ba ngày sau đến tìm. Lẽ nào Tà Thần còn có ý nghĩ không an toàn sao?

Khuôn mặt Chu Hỉ rần rần, rồi bình tĩnh ngay, lãnh đạm nói:

- Hy vọng người giữ lời, không làm nhục thanh danh minh chủ Trừ Ma liên minh của người. Trong ba ngày ta sẽ phái người đến, hy vọng có được chút tin tức tốt lành. Cáo từ.

Chu Hỉ xoay người mang theo Ân Hồng Tụ và Đồ Thiên rời đi, chớp mắt đã không còn thấy nữa.

Nhìn thấy ba người đã đi xa, Văn Bất Danh có chút không vui nói:

- Nha đầu, người vì sao lại cho hắn biết chuyện đó, hắn chính là Tà Thần, lại có Thiên Tà nhận, không phải là người thường đâu.

Trần Ngọc Loan cười nụ nhìn Không Linh điều trên vai, bình thản nói:

- Ta biết chứ, nhưng ta thấy hắn còn tốt hơn nhiều so với Thiên Tàn Lão Tổ, ít ra Không Linh điều không có phản ứng mạnh mẽ nào đối với hắn, như vậy có thể nói là hắn còn chưa quá tà ác. Còn nói với hắn chuyện đó, thật ra là có hai nguyên nhân. Thứ nhất, thực lực của hắn có thể so với Thiên Tàn Lão Tổ, mọi người không thấy vậy sao? Thứ hai, đó chính bởi vì Ân Hồng Tụ.

Quy Vô đạo trưởng vẻ mặt trầm trọng nói:

- Như trước đây Tư Đồ Thần Phong có nói, hắc và Thiên Tuyệt Tà Thần có giao chiến nhưng bất phân thắng bại, nhưng thật ra thực lực của Chu Hỉ có phần mạnh hơn. Theo những gì thấy được hôm nay, tu vi của Thiên Tuyệt Tà Thần rất mạnh mẽ, sợ rằng Thiên Tàn Lão Tổ cũng không hơn được hắc. Theo tình huống trước mắt của chúng ta, trừ khi vạn bất đắc dĩ còn không thì nên tránh gây sự với hắc vẫn tốt hơn.

Văn Bất Danh hừ giọng nói:

- Nếu tính như thế, sao lại có quan hệ với hồng y thiếu nữ Ân Hồng Tự?

Trần Ngọc Loan cười một tiếng kỳ lạ, toàn thân phát ra khí thần thánh, giọng bình thản nói:

- Bởi vì trước khi ta nói, nàng đã từng ám hiệu bằng mắt cho ta, chắc hẳn phải có nguyên nhân. Vì vậy cuối cùng ta nhân nhượng đề nghị Tà Thần ba ngày nữa phái người đến tìm ta.

Dứt lời liền bay lên thẳng về hướng Phục Long cốc.

Nhìn theo thân ảnh của Trần Ngọc Loan, Văn Bất Danh vừa truy theo vừa nói:

- Nha đầu này càng lúc càng thần bí, cũng càng lúc càng có uy nghiêm của mình chủ nữa.

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Như vậy không tốt sao, nàng mỗi ngày càng thêm thuần thực, giống như Trừ Ma liên minh mỗi ngày càng thêm lớn mạnh, đây là dấu hiệu tốt, người nên cao hứng thì hơn a.

Văn Bất Danh trả lời:

- Ta đang cao hứng, bất quá ta còn thấy hình tượng trước đây của nàng làm cho người ta yêu thích hơn, còn tình trạng bây giờ tựa như vô cùng thánh khiết, làm cho người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng vậy.

Quy Vô đạo trưởng giật mình, tiếp đó liền cười rửa:

- Đó là do khí chất, không có khí chất đó làm sao có khả năng soi sáng thiên hạ, chém yêu trừ ma bảo vệ nhân gian đây? Tốt rồi, từ nay về sau người nên quen dần là vừa, đi thôi.

oOo

Trên bầu trời Âm sơn, Sát Huyết Diêm La đứng ngạo nghễ giữa trời, ánh mắt nhìn về hướng trung nguyên. Tiến nhập nhân gian đã nhiều ngày, nhưng hắc vẫn liên tục án binh bất động để bảo tồn thực lực, chờ đến thời khắc quan trọng mới bắt ngờ phát động tranh bá nhân gian.

Gần đây, các nơi truyền về nhiều tin tức, đầu tiên là lục viện tu chân bị tiêu diệt, tiếp đó là xuất hiện Địa Âm Thiên Sát, tin tức mới nhất là Huyền Phong môn chủ chính là Vô Tâm của Thiên Kiếm Viện. Vì vậy, Sát Huyết Diêm La tuy bất động nhưng không ngừng suy tính, bắt đầu xem xét khả năng hành động.

Đang trầm tư, một bóng đen xuất hiện, cung kính nói:

- Bẩm báo Diêm quân, Vô Gian Quỷ Sát đã quay về, có chuyện muốn nhanh chóng báo với ngài.

Sát Huyết Diêm La à lên một tiếng, lạnh giọng nói:

- Kêu hắc trực tiếp đến gặp ta ngay.

Bóng đen lập tức chuyển mình rời đi, giây lát sau Vô Gian Quỷ Sát lại xuất hiện trước mắt hắc, thấp giọng nói:

- Hồi bẩm Diêm quân, ta đã làm theo phân phó của ngài, nhưng Ma Ảo tôn chủ gian trá vô cùng, còn chưa thể gây thương tích cho hắc...

Lắng nghe lời thuật lại của hắc, Sát Huyết Diêm La lạnh giọng nói:

- Thiên Tàn Lão Tổ cũng đã ra mặt, thật là càng ngày càng hấp dẫn. Còn về kỳ thú ma đồng đó cối, người xác định đã nhìn thấy qua?

Vô Gian Quỷ Sát khẳng định:

- Ta đã xem rất cẩn thận, chính là Bát Mục Quỷ Tiêu trong truyền thuyết của quỷ vực chúng ta, không biết bằng cách nào hấn thu phục được.

Vừa nghe mấy chữ Bát Mục Quỷ Tiêu, ánh mắt Sát Huyết Diêm La bộc phát ra ánh máu, giọng lạnh tanh nói:

- Người sai rồi, vật đó thật ra không thuộc về quỷ vực mà chính là đến từ nhân gian. Ngày đó, bản Diêm quân đã từng giao chiến với nó, đấu đến kinh thiên động địa. Sau đó ta mới biết, nó đã đi qua không gian, vô tình gặp ta ở quỷ vực, lại bị cao thủ quỷ vực lúc đó phát hiện, đặt tên là Bát Mục Quỷ Tiêu, nó với Thiên Ảnh Huyết Mị đó được gọi là hai đại hung linh của quỷ vực.

- Thật sự như vậy sao?

Vô Gian Quỷ Sát hô lên một tiếng kinh ngạc, có chút không tin lắm.

Giây lát, hấn đột nhiên nghĩ đến điều gì liền hỏi sang vấn đề khác:

- Trước mắt Diêm quân đã có tính toán gì chưa, tiếp tục án binh bất động hay chủ động xuất kích?

Sát Huyết Diêm La trầm tư cả nửa ngày, hỏi ngược lại:

- Người nhận thấy trước mắt chúng ta nên làm thế nào cho tốt?

Vô Gian Quỷ Sát cười âm lạnh tà ác, trả lời:

- Lần này ta đi ra ngoài biết được tình thế nhân gian gần đây rối loạn, Chánh Đạo liên minh thu gọn ở Hoa Sơn không rời, Thiên Kiếm Khách đó cũng đã bị trọng thương trong tay của Địa Âm Tà Linh. Hơn nữa, sáu viện tu chân cũng bị diệt, Huyền Phong môn chủ đã tập kích lên Hoa Sơn, cao thủ Chánh đạo đã hoàn toàn bị dẫn mũi đi vào chỗ chết rồi.

Còn lại vực chi tam giới, Huyết Giới tôn chủ hôm nay đấu với ma đồng cũng không biết có lo được cho mình không, Ma Thiên tôn chủ thì hành tung thần bí, chỉ có chiến tuyến Long Ma của Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang là đáng để chúng ta lưu ý, cũng còn có Trừ Ma liên minh của nhân gian nữa. Việc này mà nói, đối với chúng ta lại là một cơ hội rất tốt.

Còn về Địa Âm Thiên Sát đáng sợ đó, trước mắt tạm thời còn chưa có động tĩnh nào cả, chúng ta có thể lợi dụng hai bên chánh tà đem sự chú ý chuyển lên người bọn họ, bất ngờ tập kích, một cái bắt lấy Huyết Giới tôn chủ, loại trừ một cường địch.

493. Chương 493 - Ma Vương Trọng Sanh (ma Vương Tái Sinh)

- Ý người muốn chúng ta thừa dịp tấn công Huyết Giới tôn chủ khi hấn đang phải ứng phó với Ma Đồng, ép hấn chịu trong ngoài giáp công để dễ dàng tiêu diệt hấn?

Vô Gian Quỷ Sát nói:

- Không sai, ý tôi là như vậy. Theo phân tích tình huống trước mắt, nhân gian chính thức có Chánh Đạo liên minh, Trừ Ma liên minh và Huyền Phong môn là ba đại thế lực, lại còn có thêm bốn Ma tôn của Ma vực, Tam Nhân Long Lang của Yêu Vực cũng là những nhân vật khó chịu. Trước sau không dưới mười thế lực. Nếu chúng ta cứ tiếp tục án binh bất động, sợ rằng sẽ mất đi cơ hội, cuối cùng không gạt hái được gì cả.

Sát Huyết Diêm La trầm ngâm giây

Oẽ m v sẽ t ấ hự â

gian đều đã định sẵn, không phải thực lực mạnh mẽ là nhất định thắng. Tin hay không là tùy người, đợi ngày sau sẽ tự mình hiểu được.

Ma Thiên tôn chủ nổi giận rống lên một tiếng rồi quát :

- Câm miệng, người gạt ta, người cố ý gạt ta thôi. Ta mang Ma Vương giáp thì đã trở thành vĩnh viễn bất tử, ai giết được ta đây, ta chính là người mạnh nhất thiên hạ.

Vạn Tượng Huyền Tôn thấy vậy cười khổ một tiếng, xoay người chớp mắt đã đi mất không còn tung tích, chỉ còn tiếng lão từ giữa không trung truyền lại:

- Người đã quá tự tin. Ma Vương giáp, Diêm Vương lệnh đều là bảo vật trấn giới của vực chi tam giới. Nhưng người còn không biết, thần khí mạnh mẽ ‘Hậu Nghệ Thần Cung’ gặp thần diệt thần, gặp ma diệt ma cũng đã xuất hiện. Người nghĩ xem nếu Ma Vương giáp mà gặp Hậu Nghệ cung tình huống sẽ như thế nào?

Ma Thiên tôn chủ giật mình, nhìn mãi vào hư không, thần sắc biến hóa mãi, cuối cùng cười lạnh nói: "Thần cung xuất hiện có thể nào đi nữa, bản tôn chủ có lý nào cũng phải sợ nó. Từ giờ trở đi, ta sẽ thống nhất ma giới trước, rồi sau đó quay lại tranh bá nhân gian. Không lâu nữa ta sẽ trở thành bá chủ thất giới, ngạo nghễ nhìn thiên hạ. Hắc hắc ..." Giữa gió bão, tiếng cười đắc ý vang lên tận mây, bao trùm cả ngọn núi đơn độc.

Dưới ánh mặt trời, một thân ảnh bay nhanh như gió tạo thành một cái đuôi sắc trắng rạch trời mây chạy về nơi xa. Đang chạy trốn, Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên luôn lưu ý trên mặt đất, hy vọng tìm được nơi yên tĩnh để có thể trị thương cho Phần Thiên. Lúc này, trước mắt bất ngờ xuất hiện một sơn cốc và một đầm nước phản chiếu màu xanh lục của núi non thật u nhã thanh tịnh.

Bay người đến trên đầm nước, Âu Dương Vân Thiên tìm kiếm xung quanh một lượt xem có điều gì dị thường không rồi hạ mình xuống một gốc cây lớn, nhẹ nhàng đặt Phần Thiên xuống. Xem xét qua thương thế của gã, Âu Dương Vân Thiên nói:

- Người bị thương thật nặng. Sợ rằng phải mất nhiều thời gian mới hồi phục được.

Phần Thiên yếu ớt cười khổ:

- Thoát được đã là may mắn rồi. Thương thế này cần nhiều thời gian hồi phục cũng không sao. Còn người, không phải cũng bị thương nặng sao?

Âu Dương Vân Thiên nhẹ nhàng gật đầu, thản nhiên nói:

- Còn tốt hơn người, chỉ cần hai ngày là thuyền giảm hẳn. Tốt rồi, không nói điều đó nữa, ta trước hết giúp người chữa thương xem có kết quả gì không.

Nói rồi không đợi gã phản đối, tay phải áp trực tiếp lên đỉnh đầu, một luồng chân nguyên mạnh mẽ không ngừng được truyền vào thân thể gã.

Phần Thiên vốn muốn cự tuyệt nhưng chuyện đã thế này gã cũng không tiện nói, chỉ chuyên tâm phối hợp với Âu Dương Vân Thiên trị thương.

494. Chương 494 - Lục Vân Tầm Cừ

- Hoàn toàn tốt rồi, người nghỉ ngơi vài ngày sẽ khôi phục lại được.

Phần Thiên nhìn y, biểu tình có chút cổ quái lên tiếng:

- Đa tạ. Kỳ thật người vốn còn có chọn lựa khác.

Âu Dương Vân Thiên hiểu rõ ý của gã, cười cười, ánh mắt hướng vào đầm nước, ngữ khí bình đạm lên tiếng:

- Thiện ác của một người, không thể chỉ theo tên người ấy mà nhìn thấy được. Thế gian chung quy luôn có một số sự việc luôn đi ngược lại với lý lẽ thông thường, chỉ có lúc người quan sát sự thật, người mới có thể phát hiện ra, lý lẽ thông thường vẫn có nhiều điểm đều là sai lầm.

Phần Thiên nhíu đôi mày, nhìn Âu Dương Vân Thiên cẩn thận một lúc rồi lên tiếng kinh dị:

- Xem ra vị Thiên Ma giáo chủ người thật sự không như danh tiếng(danh không phù thực), chỉ là có quá nhiều người đều vì thân phận của người mà đã ngộ nhận, và như vậy, người có thể chân chính cùng người kết giao và chấp nhận người thật là hiếm có a.

Cười thờ ơ, Âu Dương Vân Thiên đối với việc này không hề quan tâm, chuyển sang vấn đề khác:

- Khoái lạc cũng là sống, tịch mịch cũng là sống, thời gian đối với mỗi người có thể nói là đều giống nhau, người hà tất quá câu chấp. Hiện tại, ta muốn hỏi người một câu, một chương đầu tiên của người làm sao có khả năng khiến Âm Đế thành dạng như thế?

Tựa hồ biết Âu Dương Vân Thiên sẽ truy vấn già, Phần Thiên hiển lộ vẻ rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn về ngọn núi xanh trước mặt, nhợt nhạt nói:

- Là do ta biết đến một ít bí mật của Địa Âm Tà Linh, vật trên thế gian này có khả năng khắc chế được hắc không nhiều, hiệu quả nhất chính là “Thánh Long Phù”, nghe nói nó đã bị phong ấn hơn ngàn đời, hiện tại tất nhiên không biết tung tích. Ngoài ra, thế gian còn có một cỗ lực lượng vô cùng đặc sắc có tên “Cửu u tinh diễm”, có khả năng luyện hồn hóa phách, đối với hắc cũng có công hiệu khắc chế nhất định. Rất may ta lại chính là người được kế thừa lại cỗ lực lượng đó, nhờ thế chúng ta mới có may mắn đào thoát.

Nhìn hắc một cách kinh dị, Âu Dương Vân Thiên tỏ vẻ khoan khoái nói:

- Nói như vậy, hôm nay ta xem như gặp được quý nhân rồi.

Phần Thiên lắc lắc đầu nói:

- Đừng nói vậy, không có lời nhắc nhở của người, rõ ràng ta đến một nửa người cũng chắc chắn không có cách chạy thoát. Đúng rồi, ta cũng muốn hỏi một điều, làm cách nào người lấy được Cửu U Bất Diệt lệnh đó vậy?

Sắc mặt có chút biến đổi, Âu Dương Vân Thiên trầm mặc một lát, từ từ nói:

- Vật đó ta lấy được từ nơi sâu trong núi Tuyết Sơn, lúc đó vật này đang trong tay của Tuyết Sơn Thánh Tăng. Để tranh đoạt vật này, ta và Tuyết Sơn Thánh Tăng đã đánh một trận, kết quả vào thời điểm quan trọng cuối cùng, Tuyết Sơn Thánh Tăng đột nhiên buông tay, đem phong ấn của lệnh bài giao lại cho ta. Lúc này, ta cũng có chút kỳ quái, chỉ là ngại tình cảnh hai quan hệ hai bên không tiện hỏi, nhưng bây giờ khi hồi tưởng lại, vào thời điểm đó, có lẽ ông ta đã cảm thấy được khí tức của Địa Âm Tà Linh nên đã đưa vật đó cho ta.

Phần Thiên nét mặt sững sờ, kinh dị nói:

- Tuyết Sơn Thánh Tăng? Một trong những người rất ít xuất thế trong truyền thuyết, ông ta làm sao lại lấy được Cửu U Bất Diệt lệnh này?

Âu Dương Vân Thiên cất tiếng giải thích:

- Vào lúc đó ông ta đã nói, vật này không phải do ông ta có được mà do một dị thú cất giữ, vô tình ông ta gặp được, cuối cùng ông ta thu phục được dị thú, lấy được vật này.

”À” lớn một tiếng, Phần Thiên nói tiếp:

- Nói như vậy, tất cả đều là đã định sẵn, không phải cũng vừa khéo gặp Địa Âm Linh Tà?

Âu Dương Vân Thiên không đáp lời, chỉ gật đầu tán đồng, liền sau đó cả hai bắt đầu rơi vào trạng thái trầm mặc.

Hơi gió nhẹ thổi, nước xanh gợn sóng, ba cánh hoa đôi rơi rụng giữa ao. Mọi thứ ở trước mắt tựa tiên tử hạ bút vẽ lên, chỉ là vẻ đẹp tĩnh lặng mà động lòng người.

Ngơ ngẩn nhìn mặt nước xa xa, Âu Dương Vân Thiên đột nhiên thở dài một tiếng, ngữ khí ẩn chứa vài phần tịch mịch.

Phần Thiên quay đầu nhìn một cái, nhẹ cất tiếng:

- Thế nào, trong tâm có chút cảm xúc, nhớ đến điều gì sao?

Âu Dương Vân Thiên từ từ lắc đầu, ánh mắt có chút u uất nhìn mặt nước, nơi đó phẳng phất như có hình bóng một vị tiên tử bên trong đang múa lượn nhẹ nhàng.

Thật lâu, thật lâu sau. Âu Dương Vân Thiên đột nhiên hồi tỉnh, đứng lên nói:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng phải chia tay thôi. Người tính đi về đâu. xem có chung đường hay không?

Phản Thiên nghĩ một chút, cười nói :

- Cảm ơn, ta đã định trở về Chính Đạo Liên Minh ở Hoa sơn, xem ra chúng ta không thể nào cùng đường. Bảo trọng.

Âu Dương Vân Thiên nhìn hẩn một chút, chậm rãi lên tiếng:

- Hy vọng lần gặp sau không phải là thù địch. Bảo trọng.

Nói rồi phi thân lên cao, chuyển mình biến mất vào cụm mây trắng xa xa.

Phản Thiên đứng lên, nhìn quanh tứ phía, chậm chậm cất tiếng :

- Hy vọng vậy. Ta cũng nên nhanh chóng đi khỏi nơi này, nếu lại gặp nguy hiểm, thì không tốt.

Nói rồi hồng quang trên thân chớp lên mất hút giữa không trung.

Vọng nhìn Đan Hoa sơn trước mắt, trong mắt Lục Vân mang theo vài phần đau buồn. Hủy diệt Dịch viên bất kể là sau lưng nữ nhân thần bí đó là ai, nói cho cùng là do bàn tay Hắc Ám Tôn Chủ và Âm Thi Quỷ Vương. Nếu không có sự ra mặt của bọn họ, nữ nhân đó dù có âm mưu cũng vị tất đã thành công.

Vì vậy trong lòng Lục Vân tràn đầy hận khí, hơn nữa Hắc Ám Tôn Chủ đã làm trọng thương Thương Nguyệt sau đó lại gây trọng thương cho Ngạo Tuyết. Điều đó đối với chàng mà nói không thể tha thứ. Vì vậy hôm nay chàng quyết chí hủy diệt Hắc Ám Tôn Chủ.

Đã có quyết định, chỉ còn triển khai hành động. Đối với thực lực của Hắc Ám Tôn Chủ, Lục Vân hiểu rất rõ xung động sẽ không thể thành công, vậy nên chàng đã đứng chân núi khoảng nửa thời thần, trong lòng chỉ chú tâm suy nghĩ làm cách nào thuận lợi để tiêu diệt Hắc Ám Tôn Chủ.

Từ khi trở về từ Yêu vực, tu vi của Lục Vân đã bước lên một bậc thang mới, điểm này bản thân chàng hiểu rõ. Nhưng chỉ bằng vào tu vi hiện nay mà mong muốn tiêu diệt Hắc Ám Tôn Chủ hiển nhiên là không thể.

Nơi này đã là Đan Hoa sơn, là khu vực của Long - Ma chiến tuyến, trừ Hắc Ám Tôn Chủ, còn có một cao thủ tuyệt đỉnh là Tam Nhân Long Lang.

Phân tích qua tình thế trước mắt, Lục Vân sau khi suy xét cẩn thận nhận thấy trừ việc ngạnh đấu trực tiếp tạm thời không tìm được giải pháp tốt hơn. Bởi vì chàng chỉ có một mình, không có trợ thủ.

Vỗ về Tứ Linh Thần Thú trên vai, Lục Vân trầm giọng nói:

- Cuộc chiến này là không thể tránh khỏi, vô luận thế nào ta cũng phải tiêu diệt Hắc Ám Tôn Chủ, nếu sau đó có gặp nguy hiểm gì, chỉ còn trông chờ vào người mà thôi.

Tứ Linh Thần Thú vẻ không quan tâm lên tiếng:

- Không vấn đề, mọi thứ cứ để cho ta. Đến lúc đó, người chỉ cần nhìn ta ra tay, đảm bảo người sẽ vừa ý.

Theo từng lời nói của nó, khí tức toàn thân Lục Vân đột nhiên biến đổi mất đi vẻ ưu tư, chỉ thấy quanh thân phát xuất sự tự tin kiên định khôn cùng, mang theo hào tình vạn tượng ngự kiếm lãng không theo sơn lộ đi ngược lên đỉnh núi.

Nhìn xa xa, chỉ thấy một đạo hỏa diễm kéo theo một vệt khói dài, khắp nơi khói xanh cuộn cuộn, trong không trung giống như một con hỏa long.

Đứng ngạo nghễ trên Như Ý Tâm Hồn Kiếm bay lên cao, Lục Vân phát xuất Ý Niệm Thần Ba vừa hướng về phía trước, vừa thăm dò động tĩnh bốn phía. Đối diện với Long Ma chiến tuyến, Lục Vân không một chút khiếp đảm cũng không che dấu thân ảnh, trái lại còn cố ý phát xuất khí thế mạnh mẽ, chờ đợi sự xuất hiện của đối phương.

Tại sao Lục Vân lặng lẽ lên núi trực tiếp tìm Hắc Ám Tôn Chủ mà ngược lại làm như muốn khua chiêng gióng trống mà tiến?

Kỳ thật điều này cũng có vài nguyên nhân. Thứ nhất, liên quan với tính cách của Lục Vân, cho dù dùng bất cứ phương cách nào đi nữa, cuối cùng cũng khó tránh bị phát hiện thì hà tất phải che dấu làm gì?

Thứ hai, Lục Vân có lòng muốn trừng phạt Hắc Ám Tôn Chủ, không chỉ muốn diệt trừ Hắc Ám Tôn Chủ mà còn muốn tiêu diệt luôn Ma Vực Hắc Ám giới để cảnh cáo toàn bộ thế nhân biết rằng bất cứ ai gây sự với chàng đều không có kết quả tốt.

Thứ ba, điều này có quan hệ chặt chẽ tới tâm lý nghịch thiên, Lục Vân muốn đả phá những điều cấm kỵ, xem tất cả như sự thử thách, chỉ có sự không ngừng tiến tới, chàng mới có thể đạt đến đích.

Đi đến lưng chừng núi, đột nhiên Lục Vân dừng lại, đưa mắt nhìn xung quanh, khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

- Đã biết ta đến rồi, sao không hiện thân ra gặp? Không phải là muốn chơi trò trốn tìm vô ích. Các người không thể như vậy là lãng phí thời gian sao?

Lục Vân cười, trong mắt hiện lên một tia kỳ quang, thân thể trong nháy mắt biến mất. Sau một khắc đột ngột xuất hiện trước mặt ma thần Dạ Mị khiến hắn kinh hãi kêu lên, lùi lại về phía sau một cách nhanh chóng.

Lục Vân không truy kích, nhìn Hắc Âm tôn chủ từ xa giọng nói đầy châm chọc:

- Đây là đệ nhất ma thần ở Ma vực Hắc Âm giới, ở trước mặt ta đã biến thành một con chuột, một chút lòng tự tin cũng không có.

Xung quanh đều bao phủ không khí trầm mặc, ngoài tiếng gào thét giận dữ của ma thần Dạ Mị còn có tiếng hừ tức giận của Hắc Âm tôn chủ...

496. Chương 496 - Phục Cừu Chi Chiến (cuộc Chiến Báo Thù)

Lúc đầu thanh âm đó vừa lọt tai đã làm cho người ta say mê. Nhưng chỉ giây phút sau, những âm luật mê hồn khiến người mê mẩn ấy bắt đầu biến đổi kì dị, cảm giác như có một cái gì đó đáng sợ ẩn mình trong không trung, ánh mắt của vật vô hình đó đau đáu nhìn mọi người, luôn chuẩn bị bất chợt xông ra thôn tính tất cả.

Cái cảm giác đó rất là khác lạ và quái dị nhưng thật rõ ràng, làm cho sự bất an nhanh chóng tăng lên, rồi dần dần biến thành sợ hãi xâm chiếm lòng người.

Tam Nhân Long Lang kinh hãi nhìn Lục Vân chau mày quát:

- Câu hồn đoạt phách? Không phải vậy chứ. Lục Vân, người rút cuộc định thi triển pháp quyết cổ quái nào mà sao từ trước tới nay ta chưa từng nghe ai đề cập qua?

Lục Vân cười âm trầm đáp:

- Có gì đâu, đó chỉ là một trò đùa mà ta chợt nghĩ ra. Cái được gọi là binh với quỷ ư? Chẳng qua là dùng âm thanh khủng bố người ta thôi.

Tam Nhân Long Lang đảo tròn mắt, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, lạnh lùng nói:

- Thủ đoạn thật là đáng sợ, rút cuộc là người muốn dọa cho khiếp sợ mất vía trước, sau đó lại hủy diệt tâm hồn và cuối cùng thì tiêu diệt nguyên thân. Người có thấy làm như vậy là quá đáng không?

Lục Vân thần sắc bình thản, ánh mắt chuyển lên thân Hắc Âm tôn chủ, giọng vô cảm đáp:

- Ta đã từng nói với hắn, sẽ có ngày ta tiêu diệt toàn bộ Hắc Âm giới khiến hắn có hối hận cũng đã muộn, nhưng hắn lại bỏ qua không đếm xỉa. Trước tiên hại Thương Nguyệt ta còn chưa kể đến, sau đó lại tiêu diệt Dịch viên và làm Ngạo Tuyết trọng thương, ta nếu như dễ dàng bỏ qua thì hắn có lợi quá. Hôm nay ta đến đây để thực hiện lời thề của mình, tiêu diệt dần thuộc hạ của hắn, làm tan rã thế lực của hắn, khiến cho hắn lâm vào đường cùng, cuối cùng ta sẽ tiêu diệt hắn, có vậy mới giải tỏa được nỗi hận của ta. Kể cả Tam Nhân Long Lang người, nếu muốn rút lui lúc này vẫn còn kịp, đến lúc muộn rồi thì đừng có trách ta.

Tam Nhân Long Lang giận dữ gầm lên một tiếng rồi quát:

- Khẩu khí thật là ngông cuồng, người cũng nên biết mình là ai chứ.

Bên cạnh, Hắc Âm tôn chủ âm trầm nói:

- Lục Vân, lòng dạ người thật là thâm độc, đáng tiếc thủ đoạn sai lầm nên hôm nay người đã định sẵn thất bại. Không chỉ có vậy, nếu người đã đơn độc xâm nhập nơi nguy hiểm này thì hôm nay đừng mong còn mạng, đừng vọng tưởng rồi đi.

Dứt lời liền đưa tay làm hiệu, trên đỉnh núi bóng đen loang loáng, chỉ chớp mắt đã có cả trăm bóng người phân ra bao vây xung quanh Lục Vân.

Ý nghĩ chợt thoáng qua, Lục Vân quan sát tình huống Đan Hoa sơn một lượt, cười lạnh lùng nói:

- Cao thủ quả là không ít, một trăm lẻ bảy vị, hai ma thần, một ma sát, một ma tiên, còn có chín cao thủ của yêu vực, thể lực mạnh như vậy quả là có thể chiếm được cả thiên hạ. Chỉ có điều sau ngày hôm nay, ở đây chỉ còn lại sự sợ hãi hoang vắng, khi ấy hai vị có gì để giành giật thiên hạ đây?

Hắc Âm tôn chủ giận dữ quát:

- Lục Vân ngươi chớ có cuồng vọng, có bản lĩnh sống sót thoát khỏi tay bọn ta, khi đấy có ngông cuồng cũng chưa muộn. Tấn công, để ta tiêu diệt hẳn.

Lệnh vừa ban ra, những bóng đen chuyển động trong vùng màu đỏ, vô số yêu khí và ma khí âm thầm đan xen lẫn nhau, dệt thành tấm lưới bao quanh lấy Lục Vân, phong tỏa lối thoát của chàng.

Nghiêng mình tránh né thế tiến công của yêu vật, Lục Vân đưa tay phải nắm thần kiếm chỉ thẳng lên trời, khí thể mạnh mẽ hóa thành như một cơn lốc mạnh bao trùm bên ngoài thân thể. Bốn phía, những ngọn lửa phần nộ cuộn lên từng đợt, những đám tinh vân đỏ màu máu hóa thành các loại phù chú cháy đỏ. Tất cả lấy Lục Vân làm trung tâm không ngừng bay múa vòng tròn, cuối cùng hóa thành một luồng khí trong nhẹ nhàng bọc lấy Lục Vân.

Ở bên ngoài, các loại công kích liên kết dung hợp lại, tinh thần dị lực đáng sợ tràn ngập không gian, ma vân từng lớp mỏng và cùng yêu khí màu tro thẩm thấu vào nhau ngưng tụ thành một quả cầu khí cực lớn đường kính cả trăm trượng. Trên bề mặt quả cầu lấp lánh những đầu ác ma và các loại yêu vật hung ác. Sức tấn công mãnh liệt kèm theo âm thanh sấm sét từ trong quả cầu khí to lớn phát ra.

Ma vân cản trở tầm nhìn, không cho nhìn rõ tình huống bên trong quả cầu khí, nhưng tiếng sấm ngày càng liên nhau cho thấy hai bên đang giao chiến càng lúc càng quyết liệt, rồi ánh đỏ mờ nhạt xuyên qua quả cầu tro đen từ từ hiện ra kết quả cuối cùng.

Bên trong quả cầu khí lóe lên một luồng chớp, tiếp liền đó là tiếng sấm rung động trời đất, quả cầu khí màu tro đen to lớn lập tức hiện ra tình trạng kịch chiến, vô số ác ma yêu thú kêu gào điên cuồng thảm thiết hóa thành từng bóng đen bay ra khỏi quả cầu khí. Tiếng sấm khinh hoàng vừa dứt, tiếp theo ngọn lửa bùng lên biến thành đầu rồng đang phần nộ va chạm mạnh bên trong quả cầu. Đầu rồng không ngừng phun ra những luồng lửa, chỉ trong chớp lát đã đánh tan thế tiến công của yêu ma, lộ dần ra bóng ảnh của Lục Vân.

Ngạo nghễ giữa không trung, Lục Vân quét mắt qua các cao thủ của phía Long - Ma đang phân tán xung quanh, ánh mắt có phần cảnh giác. Tuy nhiên, biểu hiện của chàng lại tràn đầy tự tin, chỉ có điều tình huống thật sự như thế nào chỉ có trong lòng chàng là rõ. Chàng dường như không làm gì khác ngoài việc muốn khích giận Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang, làm cho bọn chúng giận quá mất khôn phải thêm nhiều cao thủ đến chịu chết. Chỉ có như vậy với năng lực của chàng mới tiêu diệt hoàn toàn thực lực của phe Long - Ma, đạt mục đích đả kích Hắc Âm tôn chủ.

Ma thần Dạ Mị ở trước mặt nhìn kỹ vẻ mặt của Lục Vân, thấy rõ vẻ cảnh giác của chàng không nhịn được cười âm lạnh nói:

- Lục Vân, đó chỉ là mới bắt đầu, ngươi hãy từ từ mà ném trái đắng. Mọi người phải nhớ kỹ một điểm, không được hành động đơn độc. Lực lượng chúng ta liên hợp thành một thì cho dù Lục Vân ba đầu sáu tay cũng tuyệt đối không cách nào sống sót. Tiến công!

Ma thần thét lên một tiếng, hai mắt hần lóe ánh sáng, tập trung tinh thần dị lực cao độ lại nhằm gây trọng thương cho Lục Vân.

Phía bên trái, ma thần Trảm Ngọc, phối hợp với sự tấn công của Dạ Mị, tổ chức các cao thủ ma vực hình thành trận pháp hắc ám phát ra lực hấp thụ đáng sợ mạnh mẽ nuốt lấy Lục Vân. Bốn phía, chín đại cao thủ của yêu vực lần lượt chiếm lấy từng phương, tự mình điều động những thuộc hạ dưới quyền phát động tuyệt kỹ của yêu vực, lập tức bóng yêu vật phân bố dày đặc đầy trời, các loại cảnh tượng ghê người chớp lóe, yêu khí ngập tràn, sát khí làm cho biến đổi tăng thêm mấy phần sắc thái u ám.

Phân tích tình huống bên ngoài, Lục Vân phát hiện bọn cao thủ này rất xảo quyệt, bọn chúng khí mạch liên thông với nhau, không dám tự mình tấn công một phương mà chờ liên thủ với cả chục cao thủ đối diện. Như vậy thì kết quả rõ ràng không ổn.

Nhưng Lục Vân vẫn là Lục Vân, chàng nhờ có Ý Niệm Thần Ba vô cùng thần kì trợ giúp, còn có pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” quý bí khó lường hỗ trợ nên đối với thế công cực lớn, chàng vẫn bình thản, khuôn mặt anh tuấn lại có thêm mấy phần tà ác.

Lượt tấn công đầu tiên như cơn lũ quét bộc phát với uy thế mạnh mẽ, cả không gian trống rỗng phát ra âm thanh vang dội rung trời làm Lục Vân chấn động trong lòng. Tương tự, các cao thủ đang tấn công cũng kinh hãi thất sắc, trừ ma thần Dạ Mị đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Lục Vân, biết rõ chàng giỏi về phòng ngự, còn những người khác tất cả đều kinh sợ, trong lòng xuất hiện chút dao động.

Kiểm chế một chút dao động đó, thân thể Lục Vân như có như không, thân ảnh trong phút chốc chuyển động đến hơn một ngàn bảy trăm lần, vô số bóng ảnh hiện lên khắp nơi phát ra luồng kiếm mạnh bạo kinh thiên tựa như mặt trời mặt trăng cùng chiếu, ánh sáng mạnh hơn cả mặt trời lúc đó, uy thế rung hồn đoạt phách, chỉ một cái đã hủy diệt hai mươi sáu hảo thủ của ma vực và ba mươi một cao thủ yêu vực.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp lát, lúc hàng ngàn hàng vạn phân thân Lục Vân hợp lại làm một hiện ra hình dáng nguyên vẹn của chàng thì bốn phía các cao thủ bị tập kích liên khu gào thảm thiết, thân thể liền bị phá hủy, nguyên thần bị tiêu diệt hóa thành những mảng bụi mờ.

Kinh hãi nhìn Lục Vân ở giữa, ma thần Dạ Mị giận dữ thét lớn:

- Đáng ghét! Mọi người phải cẩn thận. Bây giờ ta sẽ khống chế hẳn trước, mọi người lại phát động tấn công hủy diệt lần nữa. Cho dù thế nào chúng ta cũng phải tiêu diệt hẳn.

Nói rồi thân ảnh loáng lên xuất hiện trước mặt Lục Vân, hai tay mang theo tầng tầng hắc vụ đánh tới Lục Vân.

Cạnh bên, hắc sắc ma đao trong tay ma thần Trảm Ngọc liền được huy động. Trong cuồng phong, ánh lửa bùng phát mãnh liệt, hắc sắc ma đao như một thần binh chấn thiên mang theo ma khí đáng sợ không cách gì chế ngự, nhất đầu tiên chém bầu trời, nhất thứ hai chém núi sông, nhất thứ ba chém Lục Vân (“nhất trảm thiên khung, nhị trảm sơn hà, tam trảm Lục Vân”).

Bên ngoài, chín đại cao thủ yêu vực phân thành sáu hàng, dưới sự phối hợp của các cao thủ ma vực nhanh chóng hình thành một trận pháp ba chiều. Chỉ thấy trận pháp hoàn tất với năm màu đen thẫm, đỏ thẫm, xanh thẫm, nâu tro và trắng tro tụ tập, sau đó trận pháp vừa hấp thu các loại linh khí âm tà giữa trời đất, vừa xoay chuyển mở rộng. Những luồng sáng phát ra từ các phân tử của trận pháp kết hợp với nhau thành mảng sáng, cuối cùng vô số điểm sáng hội tụ lại một chỗ hình thành một kết giới phong bế ngay đúng vị trí của Lục Vân.

Phát hiện khí tức không bình thường, Lục Vân muốn tránh đi, đáng tiếc lại bị ma thần Dạ Mị và Trảm Ngọc kèm chế làm chậm một bước, liền bị các cao thủ bốn phía mạnh mẽ phong ấn trong không gian nhỏ hẹp, tình hình rõ ràng có phần không ổn. Phân tích qua tính chất của kết giới đó, khuôn mặt Lục Vân trầm xuống, khí tức bản thân chàng với tính chất nhiều pháp quyết bất đồng tương sẽ dễ dàng dung hợp với khí tức trong kết giới đó nhưng khi thực hiện lại không thông.

Lục Vân quay đầu liếc nhìn bốn phía nhận thấy trận pháp đang hội tụ sức mạnh to lớn và đáng sợ, ngay cả cách qua một tầng kết giới, chàng cũng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh hủy diệt đáng sợ đó nên không khỏi có phần lo âu. Trầm ngâm một lúc, Lục Vân loại bỏ tạp niệm, toàn thân lấp loáng năm màu xanh, đỏ, vàng, đen và xanh lam, năm đại pháp quyết trong thân thể là phật, đạo, nho, ma, quỷ được thi triển đồng thời. Lập tức, một dải cầu vòng ngũ sắc vây phủ bên ngoài thân chàng, theo sự phát động toàn lực của chàng mà dẹt thành một cái kén năm màu bao phủ lấy chàng vào giữa.

Lúc này, ma thần Dạ Mị và Trảm Ngọc đã thu thế công lại, đứng từ xa nhìn những người còn lại đang bắt đầu tiến công. Nhưng trận pháp lúc đó đã hội tụ ánh sáng, luồng sáng chói mắt tăng đến cực hạn, từng điểm trong trận liên tục nhấp nháy hội tụ bên ngoài kết giới để phát xuất một chiêu hủy diệt.

Cảnh tượng nhìn từ xa tựa như giữa khoảng đêm đen vô hạn, vô số những ngôi sao lấp lánh từ nhiều nơi khác nhau liên kết lại cùng hướng vào giữa, cái cảm giác ngàn vạn chủng loại ánh sáng hội tụ thành một thể đó là một loại cảm giác làm cho người ta phải sợ hãi, khiến người khó có thể miêu tả được.

Sức mạnh công kích tổng hợp đáng sợ của bốn mươi tám cao thủ chớp lát đã đến vị trí của Lục Vân. Kết

giới cứng rắn đó dưới áp lực của lực công kích tổng hợp liền bị vỡ nát tạo thành một quãng lửa đỏ cùng với tiếng nổ kinh thiên làm cho mọi vật trong vùng phụ cận đều bị hủy diệt.

Sau đó, ngọn lửa nhanh chóng tràn ra cùng với tiếng nổ rung trời, chỉ chớp mắt toàn bộ bốn mươi tám cao thủ đều bị bắn ra ngoài, dư lực còn làm cho toàn bộ Đan Hoa sơn cũng bị chấn động.

497. Chương 497 - Hủy Diệt Chi Sơ (sơ Bộ Hủy Diệt)

Nhưng đang lúc cao hứng, Hắc Âm tôn chủ trên đỉnh núi đột nhiên thức tỉnh mọi người:

- Cẩn thận, Lục Vân không chết đơn giản như vậy đâu, mọi người nên tìm kiếm kĩ, nhìn kìa...

Lời còn chưa dứt thì giữa không trung trống rỗng lại xuất hiện ráng mây ngũ sắc có Lục Vân ngồi bên trên. Hai tay chàng kết ấn trước ngực, toàn thân phát ra khí tức thần thánh mạnh mẽ, ngoài thân tầng tầng lớp lớp mây vùn vù xung quanh, khiến người có một cảm giác nói không nên lời.

Tiếng hô thất thanh vang lên, gương mặt mọi người đều thể hiện một vẻ bất khả tư nghị (không thể lí giải), tựa hồ Lục Vân trong tình huống đó mà vẫn bình an vô sự thật sự khiến người khác không thể tin được. Tuy nhiên tiếng hô còn chưa dứt, Lục Vân ở giữa không trung đã mở to hai mắt, một màn hào quang ngũ sắc ẩn hiện trong đáy mắt, lại còn cười cười tỏ vẻ quý bí làm mọi người đều bị một phen kinh hãi trong lòng.

Hào quang ngũ sắc loé lên, Lục Vân phân thân thành hàng ngàn, hàng vạn, chỉ trong chớp lát cả phương viên vài dặm trên Đan Hoa sơn đâu đâu cũng có hình ảnh của chàng. Tất cả đều là thân ảnh Lục Vân ngồi khoanh chân bất động, nhưng hai tay lại có các tư thế khác nhau, thể hiện hàng ngàn hàng vạn pháp quyết để tấn công từng kẻ thù một.

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến cho các cao thủ thuộc Long - Ma chiến tuyến nhất thời khó mà thích ứng kịp. Chỉ chớp lát sau, Lục Vân lại tiếp tục phát động hàng ngàn đòn tấn công lần nữa về phía các cao thủ, bao gồm cả Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang.

Cả ma tôn và lang vương đều thét lên phẫn nộ, tiếng thét ngập tràn bi phẫn như kêu gọi mọi người trở lại chiến đấu, nhưng có thể văn hồi được mấy phần đây?

Ngàn ảnh quy về một, vạn ảnh không còn. Lục Vân trong chớp mắt đã khôi phục hình dạng trở lại, những ảo ảnh xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại giữa không trung là những thân thể đầy thương tích kêu la thảm thiết, còn có thêm tiếng rống phẫn nộ của ma tôn và lang vương.

Từng hồi, rồi từng hồi thời gian trôi qua, Long-Ma chiến tuyến bao gồm cả ma tôn và lang vương, năm mươi hai cao thủ thì giữa chiến trường đã có ba mươi bảy cao thủ bị tiêu diệt cả thể xác và linh hồn, chỉ còn lại hai ma thân, một ma sát, một ma tiên cùng với chín cao thủ yếu vực tổng cộng là mười lăm người.

Hắc Âm tôn chủ khí giận ngàn ngút, trừng mắt nhìn Lục Vân quát:

- Đáng ghét! Người thật là gian ác tội đỉnh. Hôm nay bốn tôn chủ không giết được ngươi, không phải là Hắc Âm tôn chủ.

Lục Vân ánh mắt lạnh lùng điềm tĩnh đáp:

- Ngày ở Dịch viên, ngươi không phải cũng giống như vậy sao, “giết tận diệt tuyệt” mà? Ta chẳng qua cũng chỉ học của ngươi mà thôi, ngươi còn nóng giận gì nữa. Đã biết có ngày hôm nay sao, còn làm chuyện đó?

Tam Nhân Long Lang lạnh lùng nhìn Lục Vân, nghiêm giọng quát hỏi:

- Lục Vân, ngươi dung hợp pháp quyết chánh tà thành một thể thống nhất từ khi nào? Còn nữa, tại sao ngươi lại biết tuyệt kỹ của yếu vực ta, điều này căn bản không có khả năng, vì sao?

Lục Vân nhếch mép cười tinh quái:

- Trên đời này chỉ có việc không thể ngờ tới chứ không có việc không thể xảy ra. Nếu ta nói cho ngươi biết ta đã vào yếu vực rồi, ngươi có tin không?

Tam Nhân Long Lang biến sắc, ánh mắt thay đổi liên tục, một lúc sau mới mở miệng hỏi:

- Người đã từng gặp Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ rồi?

- Người nghĩ vậy?

Lục Vân không trả lời trực tiếp, cố tình làm cho hắn ngỡ ngàng để còn tính đường về sau.

Đúng lúc đó, Hắc Âm tôn chủ quát:

- Thì ra trong khoảng thời gian không gặp, người đã dung hợp được chánh tà pháp quyết, chẳng trách hôm nay có can đảm lên Đan Hoa sơn. Bất quá nếu tính toán như thế, người chết chắc không sai.

Lướt nhìn mười lăm cao thủ không chút úy kỵ, Lục Vân cười đáp:

- Cứ cho là những lời của người nói sẽ trở thành sự thật đi, thử hỏi đến lúc đó mười lăm người các người còn được bao nhiêu. Nếu sau đó gặp phải Sát Huyết Diêm La của quỷ vực hoặc Chánh Đạo liên minh của Hoa Sơn thì người nói xem kết sẽ quả thế nào?

Nghe rõ ý của Lục Vân, Hắc Âm tôn chủ cực giận, có chút điên cuồng nói:

- Tâm địa thật là quá thâm độc, đáng tiếc người lại nói quá sớm, ta sẽ không cho người cơ hội đâu.

Dứt lời, ma ảnh biến ra hàng ngàn, những bóng đen vô tận đan xen thành lưới phong tỏa Lục Vân trong một không gian nhất định.

Thấy vậy, ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, thân thể thoáng rung lên, chàng đã dời ra xa hơn mười trượng, thoát khỏi đó một cách kỳ diệu.

Ngay lúc đó, một cao thủ yêu vực thấy Lục Vân đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, không nhận được rống to một tiếng. Hắn phân thân thành chín thân ảnh, biểu diễn những tư thế hình thể không giống nhau, chín thức tuyệt kỹ đồng thời phát ra, chỉ chớp lát đã hình thành một cột ánh sáng xoay tròn, cực nhanh vây Lục Vân vào giữa.

Kinh ngạc la lên một tiếng, Lục Vân lập tức bình tĩnh lại trước tình thế nguy hiểm đó. Sau khi nhanh chóng phân tích xong tình hình, thân thể chàng đột nhiên xoay ngược, hai tay vừa xoay tròn vừa vẩy lên, liên tục hàng ngàn các loại phù chú pháp quyết trùng điệp giống hệt nhau dung hợp bên ngoài thân thể, di chuyển ngược chiều với dòng khí bên trong, lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Chỉ trong chớp mắt, cột sáng bên ngoài thân thể Lục Vân thu lại, tức thì đối kháng cùng luồng khí được phóng ra ngoài do việc nghịch chuyển của chàng sinh ra. Chớp lửa lóe sáng cùng với âm thanh sấm sét từ nhỏ đến to nhanh chóng hóa thành luồng ánh sáng mạnh mẽ bao phủ bốn phía, tiếp đó âm thanh cực lớn truyền đến. Giữa tiếng nổ lớn, tên cao thủ yêu vực bị bắn đi liền bị trọng thương.

Chuyển thân đi vài trượng, khuôn mặt Lục Vân hơi tái đi, tình huống có chút không ổn. Lần tấn công vừa rồi xảy ra quá bất ngờ, làm cho chàng thắng thoát không cách gì phát huy toàn bộ sức mạnh mà còn bị phản lực gây nên thương tích. Hít một hơi thật sâu, thân thể Lục Vân di động, nhanh chóng đề phòng địch nhân tiến công. Đợi chân nguyên khôi phục rồi, chàng liền đột ngột dừng thân, ánh mắt lạnh lùng quét bốn phía.

Giờ này, phút này, đã đến bước này rồi, tất cả cừu hận đều phải giải quyết bằng sức mạnh, chàng cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều nữa.

Lục Vân âm trầm nhìn Hắc Âm tôn chủ, quát lên đầy hận thù:

- Giữa ta và người đã có quá nhiều cừu hận, hôm nay nên giải quyết cho xong. Đến đây, nếu không muốn thấy Hắc Âm giới bị tiêu diệt thì hãy xuất thủ đi. Còn không, người hãy chờ xem ta sẽ huỷ diệt Hắc Âm giới của Ma vực người như thế nào.

Vừa nói dứt lời, Lục Vân liền hạ Tứ linh thần thú trên đầu vai, ý muốn nó đứng xem bên ngoài để chàng an tâm tự mình tấn công.

Cảnh giác nhìn Tứ linh thần thú dừng thân giữa không gian, Hắc Âm tôn chủ lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người đã muốn tự đào mộ thì bốn tôn chủ sẽ thành toàn cho người. Ma thần nghe lệnh, hai người các người chia ra hai bên, ma sát và ma tiên lo trên dưới, chúng ta hôm nay kết liễu ân oán với hắn, cho hắn biết sự lợi hại của ma vực cao thủ chúng ta đi. Bắt đầu.

Năm luồng ma ảnh đã nhanh chóng bao vây bốn phía của Lục Vân, khí mạch giữa bọn chúng liền với nhau, lớp lớp ma khí chớp mắt đã hình thành một kết giới phong bế của Ma vực, trên mặt kết giới lấp lánh ánh sáng xanh quý dị cùng với vô số hình đầu ác ma lấp lóe.

Tay phải nắm kiếm chỉ thẳng vào ma tôn, toàn thân Lục Vân có hào quang ngũ sắc chuyển động, chân nguyên của chàng mạnh mẽ phóng ra bốn phía, hình thành năm kết giới hỗn hợp phát ra hào quang ngũ sắc. Nhìn về phía trước, Lục Vân phát hiện sức mạnh của kết giới Ma vực càng lúc càng mạnh, chàng hiểu rõ để lâu không ổn. Tay nắm thần kiếm liền xoay đi, cổ tay rung động, lập tức Như Ý Tâm Hồn kiếm đỏ hồng lên chuyển động cao độ trước ngực Lục Vân. Mũi kiếm chỉ thẳng vào ma tôn phát ra hàng ngàn hàng vạn đốm sáng, tụ lại thành một cột sáng chói mắt đánh thẳng vào trước ngực ma tôn.

Nhìn thấy cột sáng bắn về phía mình, ma tôn âm trầm cười một tiếng. Tay phải ra một chiêu, những hình đầu ác ma và ánh xanh quý dị trên mặt kết giới nhanh chóng tụ lại thành một luồng điện chớp màu đen trên tay hắn, lại theo cái vẫy tay phải của hắn đến chặn đón chiêu tấn công của Lục Vân. Hai sức mạnh của ánh chớp màu đen và cột sáng màu đỏ không hề nhượng bộ đụng độ nhau làm bắn ra chớp lửa chói mắt, dao động thường xuyên, chỉ trong chốc lát đã rơi vào tình trạng giằng co.

Cạnh bên trái, ma thần Dạ Mị cười âm lạnh một tiếng, nhân lúc Lục Vân không cách nào phân thân, hắn gia tăng nguyên khí trong người đến cực hạn, đưa hai bàn tay nhấp nháy ma mạng và tia sét sắc đen chớp lên như điện còn kéo theo thành đuôi dài, nhằm đánh thẳng vào đầu Lục Vân. Ở bên phải, ma thần Trảm Ngọc cũng không kém cạnh, hắn xoay mình một vòng trên không trung, rồi toàn thân hoá thành mũi tên ánh sáng sắc đen có uy thế phá mây chẻ trời, nhắm thẳng vào thân thể của Lục Vân.

Đang giằng co giữa chừng, Lục Vân phát hiện được ý đồ của hai ma thần kia. Không khỏi cười lạnh trong lòng một tiếng, tay phải chàng toàn lực đánh ra, thần kiếm được tiếp sức liền phát ra quang hoa mạnh bạo, ngâm lớn một tiếng rồi bay thoát khỏi tay của chàng, phóng thẳng tới trước, thoát khỏi sự khống chế của chàng. Sau đó, hai tay Lục Vân mở ra, khí tức toàn thân nhanh chóng biến đổi, một luồng khí thể hoang dã đột nhiên bộc phát, lại bắn ra lửa đỏ bốn phía, chớp điện chói mắt vây phủ bên ngoài thân chàng, hình thành một kết giới sấm chớp có sức chắn áp lòng người.

Trên trời, gió mây cuộn cuộn như sóng, bầu trời đang quang đãng bỗng chốc trở nên u ám vô cùng, những tiếng sấm kinh hoàng phát ra theo tia sét làm rung chuyển cả khu vực rộng lớn. Vô số cột sáng chói mắt liên tiếp bổ thẳng trên đỉnh đầu Lục Vân, chốc lát đã bị quang cầu sấm sét được tạo ra ở giữa hai bàn tay của chàng dung hợp, hình thành nên một quả cầu trong suốt lấp lánh sấm chớp vạn trượng.

Lục Vân đưa cao lôi điện quang cầu lên, ánh mắt lạnh lùng khốc liệt nhìn qua các cao thủ của Long-Ma chiến tuyến đang phấn nộ, bất bình, miệng chàng quát to:

- Lại đây, dưới Lôi Thần quyết, yêu ma không còn tung tích, tiếp một kích tận diệt của ta.

Quả cầu vừa rời khỏi tay liền bay lên, Lục Vân nhanh chóng niệm quyết chuyển ẩn, thúc động quang cầu phản xạ sấm sét cứu thiên cực mạnh, cực bá đạo trên đầu, lại phát ra hàng ngàn, hàng vạn luồng sáng vây phủ toàn bộ không gian Đan Hoa sơn.

Tấn công và phản công xảy ra đồng thời, khi hai ma thần đến gần Lục Vân thì cũng là lúc sấm sét trên không mạnh đến cực hạn. Lúc đó, cả ba phía đều đồng thời phát động, ma thần Trảm Ngọc hóa thân thành mũi tên ánh sáng bắn thẳng vào kết giới sấm chớp, bên ngoài thân thể Lục Vân. Khí âm tà chạm thẳng với khí dương mạnh mẽ, lập tức hắt hủi bắn đi lông lóc.

Ma thần Dạ Mị cũng tấn công đúng vào lúc đó, chỉ thấy ma mạng sắc đen đụng thẳng với tia sét lưu động của kết giới sấm chớp, cả hai ma sát kịch liệt, bộc phát âm thanh to lớn rung trời, liền đó ma thần cũng bị phản lực bắn đi, giận dữ rống lên một tiếng. Thân thể Lục Vân cũng rung lên, khuôn mặt hơi tái đi.

Lục Vân nghiêng rằng, trong đầu chợt loé lên ý nghĩ, phân tích kỹ càng đường bay của hai ma thần và tình hình phân bố lực lượng của kẻ địch khắp bốn phía, chàng liền thúc động lực sấm chớp hóa thành sức mạnh hủy diệt ghê gớm, truy theo từng kẻ thù một.

Giữa không trung, sấm chớp tán loạn bắt đầu hội tụ lại nhanh chóng thành mười lăm cột sáng kinh người, tự động truy tìm theo phương hướng của các cao thủ phe Long-Ma để tiến đánh.

498. Chương 498 - Yêu Ma Liên Thủ

Tam Nhân Long Lang bên cạnh, toàn thân đảo ngược, xoay tròn, tạo thành một vòng ánh sáng sắc vàng giữa không trung. Bất ngờ, hắn lùi lại, nhìn vào vòng sáng, mở miệng hét lớn. Lập tức, một luồng sáng ba màu phun ra, đến giữa không gian liền vận vẹo, hủy diệt hết mọi vật trên đường đi của nó.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ xuất hiện bên ngoài Lục Vân, ma chú nuốt trọn mọi thứ cùng với luồng sáng hủy diệt vạn vật, chạm gặp phải kết giới sấm chớp. Hai bên va chạm kịch liệt, sức mạnh chánh tà, yêu ma tranh đấu dữ dội. Ánh sáng rực rỡ chói mắt kèm theo âm thanh cực lớn chấn động trời đất làm toàn bộ Đan Hoa sơn rung lên mãnh liệt như có động đất.

Đang giao chiến, toàn thân Lục Vân chợt run lên, chàng đã bị trọng thương dưới đòn tấn công của hai đại cao thủ đang phấn nộ, kết giới bên ngoài cơ thể nhanh chóng yếu đi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thôn tính. Mười ba cao thủ còn lại dưới sấm chớp của Lục Vân đã có hai chết, bảy bị thương, chỉ có bốn người may mắn thoát thân.

Lục Vân đảo mắt, đột nhiên thu tay lại, sử dụng thuật Không Gian Khiêu Dạo, bên ngoài thân lóe lên ánh trắng đã di chuyển ra ngoài trăm trượng, cảnh giác nhìn Hắc Âm Tôn chủ và Tam Nhân Long Lang. Chân nguyên trong cơ thể Lục Vân tự động lưu chuyển, toàn thân lấp lánh ánh ngũ sắc, linh khí trong không trung tập trung dày đặc, nhanh chóng bao phủ khắp người.

Nhìn lướt qua bốn phía một lượt, Hắc Âm Tôn chủ lạnh lùng nói với Tam Nhân Long Lang:

- Lục Vân đã bị trọng thương, chỉ cần không có thêm cơ hội thì dù hắn có nhiều pháp quyết cũng vô ích thôi.

Tam Nhân Long Lang gằn giọng trả lời:

- Dĩ nhiên là trọng thương rồi, nhưng nếu ta không cắt đứt đường rút lui của hắn, thì e rằng cuối cùng toàn bộ Long - Ma chiến tuyến chúng ta sẽ bị hủy trong tay hắn.

Nghe thế, một yêu vực cao thủ lên tiếng:

- Lang Vương và ma tôn chỉ cần lo việc tấn công, chúng tôi sẽ liên hợp lại tạo ra kết giới phong ấn cả ba người vào trong đó. Như thế, cho dù hắn có ba đầu sáu tay thì hôm nay cũng khó mà thoát được.

Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang nhìn nhau, gật đầu đồng ý. Như vậy, một cuộc tấn công nữa sắp bắt đầu.

Đầu tiên, Hắc Âm tôn chủ lắc mình xuất hiện cách Lục Vân hơn trượng, ánh mắt căm hận nhìn chàng. Tiếp đến, Tam Nhân Long Lang không phân trước sau tiến đến phía sau chặn đứng con đường thoát thân của chàng. Cuối cùng, còn lại mười một cao thủ yêu ma ở bốn phía bố trận Tứ Tượng Thất Tinh, hỗ trợ lẫn nhau, khí mạch tương thông tạo thành kết giới màu tro đường kính mười trượng. Bề mặt kết giới lấp lánh ma mang và yêu khí, bên trong lại có mười luồng sáng đen thẫm và trắng tro liên tục đan xen, tạo thành quang ảnh hình dạng kỳ quái không ngừng nhấp nháy Lục Vân trối chết.

Cảnh giác nhìn mọi chuyện trước mặt, ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, chàng lắc mình hóa thành năm bóng ảnh hoàn toàn giống nhau nhưng lấp lánh những luồng ánh sáng khác nhau. Ngay khi các cao thủ Long - Ma chiến tuyến đối diện vừa tung chiêu công kích, Lục Vân liền thi triển chân quyết Ảo Ảnh Phân Thân.

Chàng vô tình phát hiện ra chân quyết kỳ diệu này sau khi dung hợp được pháp quyết của năm phái. Với chân quyết này, thân thể chàng có thể phân ra thành năm, mỗi phân thân có thể thi triển các tuyệt kỹ phạt, ma, quỷ, đạo, nho khác nhau.

Nếu chỉ có vậy thì vẫn chưa thực sự là kì diệu, các phân thân này khi sử dụng pháp quyết không hề yếu hơn so với bản thể Lục Vân thi triển mới kỳ diệu. Các phân thân khi thi triển các pháp quyết đều có thể phát huy đến cực hạn mà không cản trở nhau, tạo thành một kỳ trận ngũ hành phạt, ma, quỷ, đạo bốn thứ và Hạo Nhiên chánh khí của nho gia ở giữa, liên kết thành một vòng tròn năm màu không ngừng xoay chuyển biến hóa, nhìn từ xa chỉ thấy thân ảnh kim phạt, tam thanh, ác ma, lệ quỷ bố trí ở bên ngoài, rõ ràng là kết giới hoàn chỉnh không khuyết điểm để chống lại thế tấn công của yêu ma.

Kinh ngạc khi nhìn chân quyết thần kỳ được Lục Vân thi triển, Hắc Âm tôn chủ thét lên một tiếng, thân ảnh bắn vọt ra, chớp mắt đã xoay tròn hơn một nghìn tám trăm vòng, pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân không ngừng công kích và dò xét tìm ra chỗ sơ hở của Lục Vân.

Do tốc độ quá nhanh, tưởng là ma mang bên ngoài vòng ngũ sắc là do một loại chân quyết của Lục Vân phóng ra, nhưng trên thực tế là do ma tôn sử dụng chân nguyên của mình tạo thành. Nhìn có vẻ bình thường nhưng loại ma mang này có lực hấp thụ sinh linh, lại âm thầm xâm nhập, tập kích Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân vẫn thờ ơ không thèm để ý, toàn thân tiếp tục phát ra tầng tầng Hạo Nhiên chánh khí ra ngoài. Ngọn lửa nóng bỏng như có linh hồn, bao quanh chàng, thường xuyên biến hóa hình dạng phát ra sự kích thích. Bên ngoài, bốn phân thân lấp lánh ánh vàng, xanh, đen, xanh đậm, cứ theo tần suất cố định xoay chuyển đan xen nhau tạo thành một lưới ánh sáng phòng ngự quái dị, kín kẽ.

Nhìn thấy ma tôn đã phát động, Tam Nhân Long Lang đảo mắt, toàn thân nhanh chóng mờ đi rồi biến mất trong không khí. Kết giới phong tỏa do mười một cao thủ bên ngoài tạo ra đang dần dần thu nhỏ lại, hàng ngàn hàng vạn quang mang tụ lại một điểm rực rỡ hào quang, kết hợp với sự tấn công của Hắc Âm tôn chủ bủa vây quanh người Lục Vân, mãnh liệt ép vào bên trong.

Giữa không trung, cuồng phong gào rít, âm thanh điên cuồng của yêu thú và những tiếng gào ghê sợ của ác ma hoà lẫn, lại có ma khí cuộn cuộn xông thẳng lên trời, không gian trên đỉnh Đan Hoa sơn bị bóp méo. Trên bầu trời, mặt trời chói chang bị chìm ngập trong mây đen, âm phong từ bốn phía thổi lên từng trận, Đan Hoa sơn xinh đẹp lúc này tựa như là địa ngục, mang theo mùi vị âm trầm khủng bố.

Đang bị vây khốn, hai mắt Lục Vân lấp lánh ánh sáng, khuôn mặt anh tuấn vẫn kiêu ngạo bất khuất, khoe miệng phẳng phát nét cười, vừa đau thương tang tóc, lại vừa tàn khốc.

Đến giây phút sinh tử, Lục Vân không một chút thối lui, bởi vì chàng đã không còn đường lui. Chàng phát hiện ra kết giới bên ngoài quá bá đạo, chính mình lại đang bị Hắc Âm tôn chủ kiềm chế nên căn bản không có cách nào xuyên qua được. Hơn nữa, Tam Nhân Long Lang lại biến mất một cách thần bí, tạo nên mối uy hiếp vô hình làm cho chàng phải luôn cảnh giác, nếu không sẽ có khả năng rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Hai tay kết ấn, Lục Vân thúc đẩy Hạo Nhiên Thiên Cương đến cực hạn, chánh khí toàn thân hùng hực, kiên cường đối mặt với kẻ thù, cả người chàng bộc phát khí thế cuộn cuộn, hướng thẳng ra ngoài tiến công. Lướt tấn công đầu tiên đập thẳng vào ngay trên kết giới phòng ngự làm thân thể Lục Vân hơi run, tia lửa giăng

bóng ảnh lấp loáng, nhiều chiêu tấn công cùng hội tụ lại, bộc phát quang mang lăm lăm nhiều màu, lại có tiếng sấm nổ to vang vọng cả bầu trời.

Lục Vân lắc mình rời đi cả trượng, khuôn mặt có chút ảm đạm. Hai đợt tấn công liên tục đã làm tiêu hao khá nhiều chân nguyên của chàng, khiến cho chàng vốn đã bị trọng thương giờ càng nặng hơn hầu như không chịu đựng nổi. Vừa rồi, đòn tấn công bất ngờ đó của Tam Nhân Long Lang đã ép chàng lún xuống mặt đất, nếu chàng chưa từng vào yêu vực học được “Thái Ất Bất Diệt Thể” từ trên người của Yêu Hoàng thì chắc chắn đã chết không nghi ngờ gì nữa. Lúc này, chàng tuy có Thái Ất Bất Diệt Thể, đối phương hầu như không có khả năng giết chàng, nhưng thân thể chàng đã mệt mỏi quá độ nên hành động bị hạn chế, từng bước từng bước rơi vào nguy hiểm.

Xuất hiện ngay trước mặt Lục Vân, ánh mắt sắc bén của Tam Nhân Long Lang nhìn trừng vào chàng, lớn tiếng nói:

- Lục Vân, mệnh của ngươi thật lớn đó. Đến như vậy mà ngươi không chết thì quả thật là một kì tích. Bản vương ta có một điểm không hiểu, với tình trạng thân thể trước đó mà lại rơi vào tình huống hiểm ác như vậy, đối với người khác đều nhất định không có khả năng sống sót, ngươi làm cách nào thoát được?

Liếc nhìn Hắc Ám tôn chủ và sáu tay cao thủ đang đến gần, Lục Vân lạnh lùng trả lời:

- Ngươi nghĩ đứng trên lập trường của chúng ta, ta có thể nói với ngươi những điều ấy không?

Tam Nhân Long Lang lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lúc này ngươi nghĩ rằng không nói mà được sao?

Lục Vân phản bác:

- Ngươi cho là ta hôm nay nhất định sẽ bại trận không nghi ngờ gì sao? Đừng quên rằng ta vẫn đang ở tại nơi đây, cuối cùng ai chết trong tay ai còn chưa biết được.

Lục Vân lắc mình, kiếm ảnh phân thành tám chia ra tấn công tám cao thủ. Sau đó toàn thân di chuyển nhanh chóng, dùng Ý Niệm Thần Ba dẫn đường phân tích khắp xung quanh để tìm một khe hở thoát khỏi vòng vây của tám đại cao thủ. Nhưng cùng lúc đó, Hắc Ám tôn chủ thân ảnh biến hóa không ngừng bám sát phía sau Lục Vân chút nào, toàn tâm toàn ý khóa chặt chàng lại làm cho chàng không cách nào thoát thân đi được.

Bên cạnh, Tam Nhân Long Lang lệnh cho tất cả lùi lại để tránh bớt thương vong, còn tự hần bay ra, xoay chuyển trên không trung theo một phương thức kỳ quái, chỉ giây lát sau liền thấy giữa không trung vốn không có gì xuất hiện vô số tia màu vàng kim bay lượn đan xen thành một cái lưới màu vàng giống như lưới nhện, nhốt Hắc Ám tôn chủ và Lục Vân vào bên trong.

Trong khi đang né tránh, Lục Vân toàn tâm toàn ý muốn thoát khỏi sự truy đuổi của Hắc Ám tôn chủ, đáng tiếc là mười lần liên tiếp thất bại làm cho chàng hiểu rõ lần này Hắc Ám tôn chủ quyết tâm giết chàng bằng được. Quay đầu nhìn lại những lưới tơ ánh vàng chằng kín bốn phía, ánh mắt Lục Vân trở nên nghiêm túc, khi Tam Nhân Long Lang vừa di chuyển chàng đã phát hiện rồi, nhưng không cách nào phân ra đồng thời lưu ý nên khi xảy ra thì không cách nào tránh được.

Ngẩng lên, Lục Vân liếc nhìn Tứ Linh thần thú, trong đáy mắt hiện rõ vẻ đau khổ, tình cảnh lúc này nên để cho nó ra tay rồi, nhưng Lục Vân đã không làm như vậy, bởi vì chàng muốn biết mình hôm nay và ma tôn, lang vương thật ra hơn thua như thế nào.

Kể từ lần ở Dịch viên đến nay, đây là lần nguy hiểm nhất, chỉ có điểm khác biệt là lúc này chàng vẫn còn có Tứ Linh thần thú bên cạnh, chàng có thể thi triển toàn lực, không hề úy kỵ điều gì và cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Con đường nghịch thiên rất gian nan hiểm trở, nếu chàng không có thực lực thật mạnh thì khó mà đi đến cuối cùng được. Hôm nay tu vi của chàng đã đến điểm bão hòa, nếu muốn tài năng tăng tiến thêm một bước, cần phải vượt qua khó khăn to lớn trước mắt, điều này làm cho chàng bị bối rối. Dốc toàn lực để trả thù, đồng thời Lục Vân có tâm lý mong chờ cơ may, hi vọng vào lúc ở lần ranh sinh tử tìm được phương

pháp ngăn nhất vượt qua chướng ngại. Như vậy, đến năm tới, chàng có khả năng chiến thắng địch nhân nhiều hơn, thách thức với những đỉnh cao mới.

Trong khi Lục Vân còn đang phân tâm suy nghĩ, tức thì bị Hắc Âm tôn chủ ngăn trở, cả hai chỉ cách nhau ba trượng, nhìn nhau âm trầm.

- Lục Vân, ngươi đã cùng đường rồi, chịu mệnh đi thôi.

Lục Vân thờ ơ cười một tiếng, vẻ mặt biến đổi rất nhiều, nhưng trong ánh mắt vẻ kiêu ngạo vẫn không hề giảm sút, chàng lạnh lùng nói:

- Ngươi chó vội vui mừng quá sớm, lần trước Hắc Âm giới thuộc ma vực của các ngươi ta cũng đã vào qua, ngươi nghĩ hôm nay ta lại không thể thoát khỏi nơi này sao?

- Lần trước là lần trước, lần này không giống lần trước. Bây giờ ngươi đã bị trọng thương, lại nằm trong vòng vây của ta và Lang Vương, ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội thoát sao?

Hắc Âm Tôn Chủ âm trầm nhìn Lục Vân cười hiểm độc.

Lục Vân cười lạnh nói:

- Hắc Âm tôn chủ, trí nhớ của ngươi quá tồi, thật không ngờ ngươi lại quên rằng ta vẫn còn một trợ thủ à. Ngươi có ngạc nhiên muốn biết vì sao đến giờ ta vẫn còn chưa để nó xuất thủ không?

Hắc Âm tôn chủ biến sắc hỏi ngay:

- Tại sao?

Lời vừa nói ra, Hắc Âm tôn chủ đột nhiên tỉnh ngộ chính mình đã bị mắc lừa. Nhưng lúc này Lục Vân đã cười âm trầm đáp:

- Bởi vì thời cơ còn chưa đến. Không có nó thì ngươi cũng không cách nào giết ta được.

Nói dứt lời, Lục Vân bất ngờ tiến về phía trước ba trượng, bàn tay phải đánh thẳng vào ngực Hắc Âm tôn chủ.

Hắc Âm tôn chủ cười khinh thường, lạnh giọng nói:

- Đừng dài dòng thủ đoạn, không sử dụng thần kiếm, ngươi lại muốn dùng tay không. Để ta thành toàn cho ngươi, xem chừng!

Lòng bàn tay hắc mang lóe lên, một luồng sức mạnh nghiêng trời lệch đất đột nhiên bộc phát đón lấy chiêu tấn công của Lục Vân.

Hai bàn tay vừa chạm vào nhau, tiếng sấm sét nổ to lớn không tưởng tượng được. rồi sau đó hai bàn tay dính chặt vào nhau. Thấy vậy, Hắc Âm tôn chủ cười hắc hắc, vừa âm trầm vừa tàn khốc.

- Nếu định dùng tu vi, Lục Vân ngươi đúng là tìm đường chết.

Lục Vân cười bí hiểm khiến cho người ta cảm thấy bất an trong lòng, phẳng phất sau nụ cười ấy là một âm mưu kinh thiên.

- Thật vậy sao? Hắc Âm tôn chủ ngươi quên rằng ta cũng biết rõ ma tông pháp quyết của ngươi à. Nếu vậy, ta vì sao không chịu né tránh đây?

500. Chương 500 - Lưỡng Tuyến Giao Phong (hai Bên Giao Chiến)

Giữa không trung, hai tay của Lục Vân và Hắc Âm tôn chủ khóa chặt vào nhau, Hóa Hồn phù lập tức nuốt lấy nguyên thần của Hắc Âm tôn chủ, còn Trần Hồn phù trấn áp linh hồn hắc, đưa hắc vào thế bị động hoàn toàn. Lúc này, mọi người xung quanh đều nhận thấy không bình thường, Tam Nhân Long Lang lập tức tiến lên trước một bước, lợi dụng lúc hai tay của Lục Vân không rảnh, phát xuất luồng thức phục chi quang (luồng sáng có tính gông/khóa), bao quanh thân của Lục Vân.

Bất ngờ bị đánh, Lục Vân quát lên một tiếng mạnh bạo, thân thể dưới sự tấn công của thúc phước chi quang đó, chân nguyên toàn thân liền quay trở về, bị bức phải đánh bay Hắc Ám Tôn Chủ, toàn lực phản công. Đòn tấn công của Tam Nhân Long Lang nằm hoàn toàn trong dự tính của Lục Vân, chỉ tiếc là xảy ra vào thời điểm tối quan trọng khiến cho trong lòng chàng vô cùng phẫn nộ. Bởi vì chỉ cần thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, Lục Vân chắc chắn sẽ có cơ hội hủy diệt Hắc Ám tôn chủ, đáng tiếc...

Bỏ qua những suy nghĩ hỗn loạn, Lục Vân phân tích thúc phước chi quang quanh thân lập tức trong lòng chấn động, thân thể hóa thành hào quang ngũ sắc, muốn đánh tan khối lực lượng bao vây đó nhưng đáng tiếc đã không thành công. Phát hiện ra việc tấn công mạnh bạo chưa được, Lục Vân vừa phòng ngự chống lại sự co thắt của thúc phước chi quang, vừa suy nghĩ tìm đối sách, làm thế nào để thoát khỏi tình trạng này.

Giây lát sau, Lục Vân đột nhiên ngừng đầu trông về phía thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm đang lơ lửng ở xa xa, miệng quát lên một tiếng nhỏ, thần kiếm tự động bay về, hướng về Tam Nhân Long Lang đánh tới. Thấy thế, Tam Nhân Long Lang không lo lắng gì, cười lạnh thốt:

- Đã bị vây hãm còn cố chống cự, người không nhận thấy đã quá trễ rồi sao?

Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Trễ hay không thì phải thử mới biết được, xem chiêu đi!

Tam Nhân Long Lang quát nhẹ một tiếng, toàn thân kim quang lấp lánh, thúc phước chi quang đang bao vây bên ngoài thân thể của Lục Vân lập tức thất chặt lại. Thần kiếm đang bay đánh đến bị bức dừng lại cách thân thể Tam Nhân Long Lang hơn hai trượng, mãi cũng không có cách nào tiến lên.

Nhận thấy toàn thân bị đóng cứng lại như vậy, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên rung lên, lập tức một đạo huyết ảnh lóe lên, hung linh của quỹ vực Thiên Ảnh Huyết Mỵ xuất hiện giữa không trung, rống lên dữ dội liên tục phá nát mười chín tầng kết giới phòng ngự của Tam Nhân Long Lang, xuất hiện ngay trước ngực của hắn.

Một tiếng kêu thất thanh vang lên, biến cố bất ngờ xảy ra làm cho Tam Nhân Long Lang tâm thần hoảng loạn, hoang mang tập trung toàn bộ chú ý lên người Thiên Ảnh Huyết Mỵ, luồng ánh sáng vàng kim xung quanh tự động điều chỉnh, nhằm vào Huyết Mỵ trối lại. Vào đúng lúc đó, Lục Vân nhanh chóng nắm bắt thời cơ, toàn thân chân nguyên bạo phát gấp ba lần, chỉ một cái đã phá vỡ sự khổng chế của Tam Nhân Long Lang, bay ra xa mười trượng, ánh mắt chứa nét cười lạnh quét ra tứ phía.

Đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt Lục Vân lạnh lẽo lấp lánh ánh máu, một chút khí tà ác bắt đầu tràn ra bên ngoài, chỉ một lúc, khí thể Lục Vân phát ra bao bọc toàn bộ trường đấu. Giữa chiến trường, Thiên Ảnh Huyết Mỵ cảm nhận được khí huyết sát trong thân thể Lục Vân, trở nên vô cùng linh động, di chuyển nhanh chóng rục rở, làm cho Tam Nhân Long Lang cũng phải đau đầu.

Phát giác sự dị thường của Lục Vân, Hắc Ám tôn chủ cố gắng che giấu tâm ý vừa giận vừa hận, một mặt toàn lực đẩy lực hóa hồn ra khỏi thân thể, một mặt nhìn cẩn thận lên không, vẫy tay với những người còn lại nói:

- Hãy cẩn thận, Lục Vân đó rất tà môn, không cần gấp rút hành động để tránh bị hắn lừa.

Chăm chú nhìn Bát Bảo, Hắc Sát Hổ Vương nhờ bản tính yêu thú của mình hiểu rõ con vật này không hề đơn giản, nên lợi dụng lúc nó đang toàn lực hỗ trợ Dao Quang trị thương, hết sức tung ra một quyền, lập tức một cột khí màu xám xuất hiện với uy thế bài sơn đảo hải muốn nuốt trọn lấy Bát Bảo.

Quyền vừa tung ra, thân ảnh Hắc Sát Hổ Vương liền biến hóa, chín chín tám mươi một bóng hổ đen chia ra tứ phía, các bóng hổ di chuyển liên lạc hình thành một luồng lực quỷ dị, phẳng phất như lưới trời tung hoành ngang dọc trong một khu vực định trước, uy lực mạnh mẽ bóp méo cả không gian.

Khi Hắc Sát Hổ Vương vừa động thì Bát Bảo đã phát giác ý đồ của hắn, tám con mắt xung quanh phát ra tám luồng sáng rực rỡ như kiếm sắc bén, chia không gian thành tám khu vực. Đồng thời, tám lỗ nhỏ trên mặt cũng phát ra những luồng sáng kỳ lạ, hội tụ lại thành một vùng sáng tám màu, bảo vệ vững chắc Dao Quang ở trung tâm. Mọi thứ vừa hoàn thành thì cũng đúng lúc lực âm sát đánh tới. Lập tức quang mang toàn thân Bát Bảo lóe lên, mang theo Dao Quang dễ dàng xuyên qua không gian và thời gian xuất hiện ở trên các tầng mây.

Hắc Sát Hổ Vương thất kinh, miệng thét vang như sấm, toàn thân tựa như một đường đen kéo dài, xoay chuyển dạng tròn ốc hướng lên trên, dưới ánh mặt trời tạo nên một quang cảnh kỳ lạ. Đến độ cao của Bát Bảo, Hắc Sát Hổ Vương gầm lên một tiếng, thân thể đột nhiên “thú hóa”, hoá thành một con hổ đen lớn đến vài trăm trượng, toàn thân lấp lánh hào quang lưu động. Hai con mắt cực to nhìn trừng trừng Bát Bảo, Hắc Sát Hổ Vương hé miệng rít lên, âm thanh chấn động xé toạc cả mây trời, hóa thành một cơn cuồng phong nuốt lấy Bát Bảo.

Bị vây khốn, Bát Bảo kêu lên một tiếng quái dị át cả tiếng hổ gầm, đánh loạn vào cơn cuồng phong. Sau đó, Bát Bảo di chuyển với tốc độ cao quay về chỗ cũ hình thành cột gió phối hợp với tám luồng sáng kỳ lạ tạo nên hình ảnh như một con vù, không những phát ra quang mang chói mắt, tám luồng kiếm quang thần kỳ đó còn xoay tròn hợp nhất trùng điệp thành một quang luân (vòng sáng), một nhát chém nát không gian.

Nhìn những luồng sáng bên ngoài đánh tới, Hắc Sát Hổ Vương gầm lên như sấm, miệng mở rộng phun ra một ánh sáng chói lọi như muốn sử dụng toàn bộ tu vi mạnh mẽ đánh thẳng vào luồng sáng đang tiến đến đó. Đang giằng co, thân hình Hắc Sát Hổ Vương phân thành bốn con hổ đen đầu to cả mười trượng vây xung quanh Bát Bảo, đồng thời ngay phía trên lưng bốn con hổ xuất hiện bốn quang ảnh, chính là những hình ảnh ban đầu của Hắc Sát Hổ Vương trước khi thú hóa. Bốn người bốn hổ phân ra tứ phía với những tư thế khác nhau bắt đầu phát động công kích cực mạnh.

Bát Bảo rống lên hai tiếng, quét mắt xung quanh, vừa phát hiện gió mây tụ hội lập tức hào quang toàn thân rực sáng, khí thế to lớn như quân lâm thiên hạ (bao trùm cả thiên hạ), ngập tràn tầng không của Lục Bàn Thủy. Tám mắt nó đảo ngược lên, tám luồng sáng kỳ lạ đan xen với tám luồng quang diễm phát xuất từ tám lỗ nhỏ trên mặt, tạo thành một màn sáng hình cái quạt, co dãn theo chuyển động của Bát Bảo. Chỉ trong giây lát, giữa không trung xuất hiện quang bốn (chậu sáng) xoay vòng vòng hướng thẳng lên trời, ánh sáng chói mắt vượt quá ánh sáng mặt trời trên cao.

Bên ngoài, chiêu công của Hắc Sát Hổ Vương đã gần hoàn thành, chỉ thấy bốn cột sáng đen xoay tròn từ các hướng khác nhau tụ lại một chỗ chiếu ra ngàn vạn hào quang, hóa thành một quang cầu có đường kính hơn ba mươi trượng, mặt ngoài quang cầu vô số tia chớp lấp lánh. Sau đó, bốn người bốn hổ phát ra quang mang vạn trượng, rồi cùng hóa thành những đạo quang phù quang phù (phù chú bằng ánh sáng) kỳ lạ in lên bề mặt quang cầu.

Ban đầu, quang cầu chỉ thấy chấn động mãnh liệt, mặt ngoài chốc chốc lại hiện ra những đồ án với đủ hình đủ dạng thú vật đan xen lẫn nhau, rồi hợp thành một con thú với ánh sáng rực rỡ, hướng về phía Bát Bảo gầm thét.

Sau đó, quang cầu giữa không trung nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hoá thành một con hổ ánh sáng với khí thế uy nghiêm, tốc độ nhanh hơn ánh sáng, như mũi tên sắc bén lao thẳng lên bầu trời.

Trên không trung, Bát Bảo vẫn tiếp tục xoay tròn, chậu ánh sáng xuyên qua mây lên đến độ cao nhất định thì đột nhiên quay ngược đâm xuống, hình thành một lồng sáng vô cùng to lớn, rồi nhanh chóng thu nhỏ vào giữa. Thân thể của Dao Quang trên lưng Bát Bảo liền bị nó di chuyển ra một trượng, cái mồm to lớn như chậu máu đỏ bắn ra ánh sáng hồng, phát ra một chùm mũi tên ánh sáng nghênh đón lồng ánh sáng của chính mình đang co rút lại, bắt ngờ lại đối chọi lẫn nhau.

Lúc này nhìn từ xa chỉ thấy chỗ Bát Bảo như có một lồng ánh sáng đang xoay chuyển tựa như một cái chậu ánh sáng úp ngược nhanh chóng thu nhỏ, còn những mũi tên ánh sáng do miệng máu trên lưng nó phát ra lại bắn lên bầu trời, không chỉ nhắm vào con thú ánh sáng cùng với quang hổ do Hắc Sát Hổ Vương biến hình, mà còn trực tiếp nghênh đón lồng sáng đang thu nhỏ, tựa hồ muốn dồn địch nhân vào trong thế công của mình.

Tốc độ lúc đó cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt, những mũi tên sáng phát xuất từ miệng máu của Bát Bảo đã đâm xuyên qua con thú ánh sáng đến thẳng quang hổ. Mà lúc này, lồng sáng thu nhỏ cũng đã tiến đến sát lưng của quang hổ. Những mũi tên ánh sáng và lồng sáng cùng giáp kích, cả ba tiến vào tình trạng khẩn trương cao độ.

Ánh lửa bắn ra như điện nhanh không kịp thấy, tiếng nổ rền vang như sấm không sao đếm được. Giữa không trung mây gió cuộn cuộn, quang mang hỗn loạn nhuộm đỏ cả bầu trời làm cho mây trong phương viên cả dậm bị dạt đi. Mây trời bị cuồng phong to lớn thổi trôi đi phát ra rất nhiều màu sắc.

Thoạt đầu, ánh lửa, tiếng sấm, hào quang còn có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng rồi những đòn tấn công ác liệt của hai bên phát ra ánh sáng chói chang, sấm vang rền trời bao trùm khắp xung quanh. Thời khắc đó, gió mây ào ạt, thời khắc đó, đất đai rung chuyển, thời khắc đó, không gian méo mó, thời khắc đó chấn động cả trời xanh.

Trong chậu ánh sáng đủ màu xoay đảo giữa không trung, đòn công kích cực mạnh của Bát Bảo và Hắc Sát Hổ Vương phát ra đủ loại lực hủy diệt, va chạm với nhau trong không gian nhỏ hẹp, cuối cùng phát ra tiếng nổ long trời lở đất, dễ dàng nuốt chửng cả không gian khuôn viên vài dặm. Tiếng sấm rền vang át đi tất cả, hào quang bao phủ vạn vật. Khi mọi chuyện kết thúc, mặt đất xuất hiện vô số những vết rạn nứt, ngọn núi to lớn sừng sững bị chém đứt ở giữa, phẳng phất như thiên thần nổi giận, uy thế to lớn vượt quá năng lực con người.

Mây đen bị cuồng phong thổi tan đi dần dần, hiện rõ hình ảnh của Bát Bảo và Hắc Sát Hổ Vương. Ở khoảng cách cả trăm trượng, toàn thân Bát Bảo hào quang lấp lánh, phẳng phất không có gì đặc biệt, chỉ có Dao Quang ở phía trên lưng với khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi khác thường.

Bên này, ánh mắt Hắc Sát Hổ Vương ảm đạm, khuôn mặt cũng lộ rõ vẻ kinh hãi, khóe miệng hằn lên hai vết máu, khí tức toàn thân hỗn loạn, chỉ nhìn cũng thấy được tình cảnh bất lợi của hắn.

Bóng đen loé lên, Huyết Giới tôn chủ cùng với ma thần Viêm Huyết xuất hiện bên cạnh Hổ Vương thấp giọng hỏi thăm. Phút chốc, Huyết Giới tôn chủ quay đầu nhìn Dao Quang, ngữ khí trầm trọng nói:

- Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp quái thú này, không ngờ uy lực của nó lại khủng khiếp đến thế, đúng là ngoài dự tính. Nhưng bây giờ chúng ta đã đến nước này thì bất luận thế nào cũng phải diệt cho được ma đồng, tránh phiền phức sau này.

Hắc Sát Hổ Vương trầm giọng nói:

- Ý của ma tôn là muốn làm gì?

Huyết Giới tôn chủ âm trầm đáp:

- Kế hoạch của ta rất đơn giản, Viêm Huyết và ngươi không chế quái thú đó nhưng không cần liều mạng, còn tên tiểu tử này để ta giải quyết. Chỉ cần ma đồng chết đi thì quái thú này cũng mất đi chủ nhân, sau này tự nhiên sẽ không tìm đến làm phiền chúng ta nữa.

Hắc Sát Hổ Vương trầm ngâm giây lát rồi gật đầu đồng ý:

- Được, quyết định như vậy đi. Chúng ta hành động thôi.

502. Chương 502 - Diêm La Hiện Thân

Vừa chợt nghĩ đến, Dao Quang liền phóng ra linh thức dò xét, ban đầu không thấy được gì, nhưng khi tinh thần tập trung cao độ thì một tia khí tức tà ác rất nhanh chóng ập vào bên trong não hắn. Dao Quang

biến sắc liền ngưng không nhìn nữa, hần cất giọng rất nhỏ hỏi Bát Bảo. Sau khi trao đổi với Bát Bảo, trên khuôn mặt hần không nhin được, lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Đúng lúc đó, Hắc Sát Hổ Vương và ma thần Viêm Huyết lại phát động tấn công rất mạnh khiến cho Dao Quang chú ý, ánh mắt trở nên lạnh đậm, tàn khốc.

Liếc mắt nhìn Huyết Giới tôn chủ, Dao Quang vừa căn dặn Bát Bảo cẩn thận phòng ngự, vừa quát:

- Dừng tay. Muốn chết cũng không cần vội như thế, chúng ta còn phải nói rõ một vài điều rồi hãy tiếp tục động thủ.

Một chiêu lạc vào khoảng không, Hắc Sát Hổ Vương và ma thần Viêm Huyết ngưng tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dao Quang. Phía sau, Hắc Giới tôn chủ lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi sợ rồi phải không? Tiếc là sợ cũng quá muộn rồi.

Dao Quang quát lên:

- Nếu sợ ta đã không đến đây, đã dám đến đây tức là ta không hề sợ. Hôm nay giữa chúng ta chỉ có một bên có thể còn sống, nói như thế là quá thừa.

Huyết Giới tôn chủ hơi giật mình, hỏi ngược lại:

- Nếu đã như thế, ngươi bảo dừng tay là vì sao?

Dao Quang cười một cách lạnh lùng, thù hận đáp:

- Ta bảo dừng tay là muốn nói với ngươi, hôm nay ma vực Huyết giới của ngươi đã định phải bị tiêu diệt, bởi vì ngươi đã bỏ qua một thứ rất quan trọng.

Huyết Giới tôn chủ không cười tiếng nào, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi hãy ngưng đem những lời ngông cuồng không có cơ sở ấy ra dọa bản tôn chủ đi. Theo tình huống hiện giờ, phần thắng ta nắm đến sáu phần, ngươi tuyệt đối không thoát khỏi tay ta được đâu.

Dao Quang lên tiếng nhạo báng:

- Thật sao? Ngươi tự tin như vậy không sợ đã quá lời sao? Ngươi đừng quên ta đến đây tìm ngươi là để trả thù, chuyện này người trong thiên hạ biết không ít. Ngươi nghĩ xem, cơ hội tốt như vậy mấy người lại dễ dàng bỏ qua? Hiện nay, cao thủ trong thiên hạ nhiều như mây, thế lực vực chi tam giới lại nổi dậy, vì tranh đoạt thiên hạ mà trở thành đối địch. Ngươi có nhận ra, thiếu đi ma vực Huyết Giới của ngươi thì đối với những người còn lại không phải đem lại lợi ích rất lớn sao?

Huyết Giới tôn chủ ánh mắt biến đổi, phóng huyết mang quanh người cẩn thận dò xét bốn phía. Nhưng Dao Quang lại cười lạnh khốc nói:

- Không kịp rồi, người ta đã đến rồi.

Lời vừa dứt, âm thanh âm trầm của Sát Huyết Diêm La đã truyền đến:

- Tuổi còn nhỏ mà đã có trí tuệ và gan dạ như vậy thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng đáng tiếc ngươi không cần thiết cho ta, nên đã định sẵn ngươi phải cùng Huyết Giới tôn chủ đi xuống địa ngục.

Kinh ngạc xoay người, Huyết Giới tôn chủ và Hắc Sát Hổ Vương cảnh giác đưa mắt nhìn năm cao thủ của quỷ vực xung quanh, mắt ánh hiện lên vài phần kinh hãi.

Nhìn thấy Sát Huyết Diêm La, Huyết Giới tôn chủ trầm giọng hỏi:

- Ngươi có phải là Diêm quân của quỷ vực, Sát Huyết Diêm La không?

Sát Huyết Diêm La cười hắc hắc, lạnh lùng đáp:

- Không sai, chính là bản Diêm quân ta, điều đó khiến ngươi sợ hãi sao? Thật là vô ý a!

Huyết Giới tôn chủ hừ lạnh một tiếng, mắt ra hiệu cho Hắc Sát Hổ Vương, rồi nói:

- Diêm quân ngươi hôm nay làm như vậy không nghĩ rằng có thể mất đi thân phận sao?

Sát Huyết Diêm La cười lạnh một tiếng, đáp trả:

- Ma tôn ngươi suất lĩnh thủ hạ đối phó với một tên nhi đồng mười tuổi, không biết nên giải thích thế nào đây?

Huyết Giới tôn chủ biện luận:

- Ma đồng Dao Quang há có thể dựa vào tuổi mà định luận được chăng?

Sát Huyết Diêm La cười lạnh nói:

- Tiêu diệt Huyết Giới tôn chủ ngươi mà lại phải quang minh chính đại chăng?

Huyết Giới tôn chủ gào lên một tiếng căm phẫn, y thấy có nói cũng không hơn hẳn, nhin không được quát lớn:

- Như vậy chúng ta không có gì để nói với nhau cả, hôm nay ngươi có bản lĩnh thì cứ tiêu diệt ta, nếu không sau này sẽ có ngày ngươi hối hận cũng không kịp.

Vừa dứt lời, hắn quay đầu nói với Hắc Sát Hổ Vương:

- Sống chết có số, cố gắng lên!

Lời còn chưa dứt, toàn thân Huyết Giới tôn chủ rực lên những ánh sáng đỏ, thân thể hoá thành chín áng mây hồng, dần dần lan ra khắp bốn phía.

Hắc Sát Hổ Vương thấy vậy, thân thể cũng cuộn tròn lại giống như một quả cầu, sử dụng tốc độ nhanh nhất trong không trung để bay đi bay lại như đạn, chốc chốc lại thay đổi phương hướng. Chỉ còn lại ma thần Viêm Huyết ánh mắt hoang mang nhìn hai người đã ra đòn tấn công, hắn cũng di chuyển và bắt đầu công kích, nhưng mục tiêu không phải là cao thủ quỷ vực mà lại là ma đồng Dao Quang.

Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La cười lạnh nói:

- Hãy nhớ lấy lời ta, không tha cho bất kì tên nào. Giờ Huyết Giới tôn chủ để cho ta, Huyết Lệ và Quỷ Sát chặn Hắc Sát Hổ Vương lại, Âm Thi quỷ vương, ngươi tiêu diệt ma thần Viêm Huyết, Âm La trước mắt hãy cầm giữ ma đồng Dao Quang, đợi ta tiêu diệt xong Huyết Giới tôn chủ sẽ kết thúc bao nhiêu năm ân oán với quái thú kia.

Sau khi phân công rõ ràng, năm đại cao thủ của Quỷ vực ai làm nhiệm vụ của người nấy. Đầu tiên, Bát Tử Huyết Lệ và Vô Gian Quỷ Sát chặn ngay Hắc Sát Hổ Vương lại, hai bên đánh nhau kịch liệt, một bên muốn bỏ chạy một bên muốn lưu lại, hai bên đều toàn lực thi triển sở trường. Kế tiếp, Âm Thi quỷ vương đối phó với ma thần Viêm Huyết đang trọng thương, tình thế nghiêng hẳn về một bên, áp lực đè lên làm cho ma thần không sao phản kháng được, từ từ đi đến tử vong mà thôi. Thứ ba, Vô Hồn Âm La đối phó với Bát Bảo, trận chiến này rõ ràng là rất tổn sức, may mà Vô Hồn Âm La có thân thể bất diệt, tuy liều mạng đánh thắng không thắng được, nhưng hắn chỉ cố không chế Bát Bảo nên còn có khả năng ứng phó được.

Tiến lên mười trượng, Sát Huyết Diêm La nhìn thấy thân ảnh của Huyết Giới tôn chủ phân ra khắp bốn phía, cười tà ác nói:

- Ngươi đã coi thường lời nói của ta, nếu ta để cho ngươi thoát được thì hôm nay, tiếng tăm Diêm quân quỷ vực không cần uống công nhắc đến nữa. Diêm Vương đã định canh ba chết, tuyệt không thể sống đến canh năm, ngươi hãy ném thủ đoạn của bản Diêm quân ta.

Vừa dứt lời, Huyết Sát chiến phủ(búa) trong tay y tùy ý vung lên, một luồng ánh sáng màu đỏ trong suốt rạch ngang bầu trời, không gian xung quanh rung động, một kích trông không đáng lưu tâm lại dễ dàng chấn nát không gian, làm cho mọi người ở tại trường đều run lên, không nhin được phát ra tiếng hô kinh hãi.

Quay đầu nhìn Sát Huyết Diêm La, Hắc Sát Hổ Vương kinh hãi nói:

- Không được, thực lực của hắn nếu có dưới chủ nhân năm xưa cũng tính là không nhiều. Định nhân như vậy không chạy sẽ chết, còn phải chạy nhanh nữa.

Vừa dứt lời, toàn thân biến hoá kì ảo, Hắc Sát Hổ Vương cố tránh để không bị trọng thương, dồn toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, lợi dụng phép phân thân để mê hoặc tầm mắt Bất Tử Huyết Lệ và Vô Gian Quỷ Sát.

Bên ngoài, Bất Tử Huyết Lệ rít lên một tiếng điên cuồng, toàn thân hoá thành một điểm sáng xảo diệu vô cùng, tự động truy theo hành tung của Hắc Sát Hổ Vương, cho dù hắn có biến hoá như thế nào đi nữa thì cũng không cách gì thoát được. Vô Gian Quỷ Sát thấy vậy cười âm hiểm liền phân thân làm hai, hai khuôn mặt chính, ngược đồng thời xuất hiện trong cùng một hướng làm cho người ta cảm thấy quái dị vô cùng. Phút chốc, toàn thân Vô Gian Quỷ Sát kéo dãn ra hai bên, phẳng phất như hàng ngàn thân ảnh trùng điệp kéo dài, theo sát sau điểm sáng đó tạo thành một vòng vây chặn đứng hành tung của Hắc Sát Hổ Vương.

Trong lúc di chuyển, trên khuôn mặt khủng khiếp của Vô Gian Quỷ Sát bao phủ một tầng hắc khí, lỗ mũi có hai luồng khí màu đen chốc chốc lại phun ra, hút vào giống như hai con linh xà quỷ vực muốn nuốt chửng bất cứ thứ gì. Trên mặt hắn, đôi mắt lấp lánh màu đỏ máu cứ phát ra vô số huyết quang, tựa như muốn nhìn thấu lòng người, khiến người cảm giác âm lạnh và khủng bố vô cùng.

Trên bộ mặt còn lại, đôi mắt ánh lên nét tà mị mê hoặc lòng người, lấp lánh luồng sáng kỳ dị xuyên qua quỷ khí màu đen, giống như hai thanh kiếm bén không gì chống lại được. Phối hợp với tấn công của khuôn mặt quỷ tạo thành thể tấn công xoay vòng quái dị.

Phát hiện không có cách gì trốn thoát được, Hắc Sát Hổ Vương lập tức dừng thân ảnh lại, trong tiếng hổ gầm lại biến hình, một người một hổ đột ngột xuất hiện giữa không trung, chính là đại pháp “Hồn Phách Áo Thẻ”, hình thật và ảo đồng thời xuất hiện, người và hổ cùng nhau tung ra những đòn tấn công mạnh nhất. Bí thuật bất ngờ được thi triển làm cho Bất Tử Huyết Lệ và Vô Gian Quỷ Sát chấn động trong lòng, tên trước đã hóa thành điểm sáng liền trở về lại bản thể, vội vã liều mạng chống đỡ chiêu tấn công của Hổ vương. Tên sau không kịp đổi chiêu, chỉ dồn toàn lực thúc động pháp quyết, dựa vào “Song Diện Tà Thuật” vô cùng bí mật của quỷ vực để đỡ lại đòn công kích quá mạnh đó.

Cả ba giao chiến ác liệt, ba luồng chân nguyên không cùng tính chất hợp lại một chỗ, bài xích lẫn nhau, cuối cùng nổ to, tạo thành quang cầu đường kính vài trượng, chấn bay cả ba người ra xa. Bị đẩy bay đi, Bất Tử Huyết Lệ gào lên điên cuồng, thân thể bị chia năm xẻ bảy, tuy nguyên thần bất diệt nhưng cũng bị thương nặng nề. Còn Vô Gian Quỷ Sát tình hình có khá hơn một chút, những phân thân bị phá nát quay về lại bản thể, nguyên thần bị chấn động cực mạnh.

Còn Hắc Sát Hổ Vương trước đó đã bị trọng thương khi giao chiến với Bát Bảo, lúc này lại thắng tay đấu với hai đại cao thủ nên kinh mạch trong cơ thể bị tắc nghẽn nghiêm trọng, chân nguyên toàn thân nghịch chuyển, tình hình mười phần không ổn. Phát hiện tình thế bất lợi, Hắc Sát Hổ Vương không quan tâm đến Huyết Giới tôn chủ nữa, hắn mượn lực của vụ nổ bay thẳng ra ngoài. Cố gắng đề tụ chút chân nguyên còn lại để thi triển đại pháp Xuất Nguyên Thần Phân Giải, hóa thành ba luồng hào quang vút mất vào mây trắng xa xa, đợi khi Bất Tử Huyết Lệ và Vô Gian Quỷ Sát nhận ra thì hắn đã biến mất không còn tung tích.

Hổ Vương còn may mắn chạy thoát được, nhưng Huyết Giới tôn chủ lúc này đã rơi vào tình cảnh tuyệt vọng. Dưới chiêu tấn công “bá tuyệt thiên hạ” của Sát Huyết Diêm La, toàn bộ ảo ảnh đều nát vụn, lộ ra thân thể hắn đã bị trọng thương. Kinh hãi nhìn đối phương, Huyết Giới tôn chủ không ngừng đảo mắt, rõ ràng là đang cố tìm đường thoát thân. Nhưng cho dù hắn có cố vắt óc, cũng không thể nghĩ được lối nào thoát được khỏi bàn tay của Sát Huyết Diêm La trong tình trạng thương nặng thế này.

Huyết Giới tôn chủ tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng dài bất cam. Ban đầu, để tranh bá thiên hạ, Huyết Giới tôn chủ lòng đầy tự tin tiến nhập nhân gian, nhưng giờ đây hắn đúng là một bá chủ đầu tiên rơi vào tuyệt lộ.

Quay đầu liếc nhìn nhân gian tuyệt đẹp, Huyết Giới tôn chủ phát hiện ma thần Viêm Huyết đang thoi thóp thở dưới Hoá Hồn đại pháp của Âm Thi quỷ vương, chắc chắn không thể thoát kiếp nạn. Nhưng còn ma đồng Dao Quang, kẻ luôn đối đầu với hắn, nhờ có sự hỗ trợ của Bát Bảo nên trái lại càng chiến đấu càng dũng mãnh, đánh cho Vô Hồn Âm La không kịp trở tay, chỉ lo chạy trốn.

Rống lên bất cam, Huyết Giới tôn chủ nhìn thẳng vào Sát Huyết Diêm La trước mặt, điên cuồng quát:

- Đã đến nước này, người có giết ta thì cũng phải trả giá đắt. Huyết Ảnh Vô Cực, Vạn Ma Chi Sơ!

Khoảnh khắc tối hậu, Huyết Giới tôn chủ lòng đã quyết chết, liền phát động Huyết Ảnh Vô Cực đại pháp. Toàn bộ cơ thể y nhanh chóng phân giải hoá thành một đạo huyết vân (mây máu) cuộn cuộn, bề mặt ngàn vạn ác ma, vô số những khuôn mặt tà ác mở rộng miệng máu chốc chốc phun ra hút vào sương huyết, phun tới Sát Huyết Diêm La.

503. Chương 503 - Thần Bí Chi Ngô (gặp Gỡ Thần Bí)

Bốn phía, không gian vặn vẹo rung chuyển, quang mang sắc máu tràn ngập cả phương viên chực dậm làm cho không gian trong khu vực như ngưng đọng lại, tất cả những người ở đó phảng phất như bị đông cứng, thân thể không cách nào nhúc nhích.

Trong không gian bị đông cứng đó, một luồng huyết mang rạch ngang bầu trời chém xuống tầng tầng lớp lớp mây máu cuộn cuộn, cả hai giằng co lẫn nhau một lúc rồi huyết mang phá nát tầng mây chém thẳng xuống mặt đất. Tiếng sấm rung trời truyền đến ngay sau ánh chớp chói mắt, không gian đông cứng cũng được giải phá cùng lúc, song phương giao chiến đang bất động bên trong đều không khỏi sửng sốt nhìn vào lồng sáng màu máu giữa không trung đó.

Cảm thấy sự đáng sợ của Sát Huyết Diêm La, Dao Quang đánh lui Vô Hồn Âm La, quát nhỏ:

- Bát Bảo, nơi đây rất nguy hiểm, chúng ta chạy nhanh!

Lời vừa dứt toàn thân Bát Bảo lóe lên ánh sáng kỳ lạ, một người một thú liền biến mất giữa hư không, một chút tung tích cũng không còn.

Cao thủ quỷ vực thấy vậy đều sững sờ, muốn ngăn trở cũng không còn kịp, ai nấy đều nhìn về Sát Huyết Diêm La, lại phát hiện hần đột nhiên đã bị một luồng quang mang trong suốt mờ nhạt ngăn trở.

Giữa không trung, huyết mang toàn thân Sát Huyết Diêm La phập phồng bất định, một luồng quang mang quanh thân chính đang cản trở, trói chặt lấy hần. Thấy vậy, bốn đại cao thủ quỷ vực đều bị chấn động, với thực lực của Sát Huyết Diêm La mà còn bị vây khốn như vậy, quang mang trong suốt đó thật ra là vật thần kỳ nào đây?

Mọi người còn đang suy nghĩ, một đạo sấm sét bất ngờ đánh ra giữa không trung, chỉ thấy Sát Huyết Diêm La đã đánh vỡ lưới sáng trong suốt đó, nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu lấp lánh lửa phần nộ, phảng phất như đã không đạt được kết quả tốt nhất.

Liếc quanh một vòng, Sát Huyết Diêm La hừ giận một tiếng, cất tiếng mắng:

- Một lũ vô dụng, chỉ có Hắc Sát Hồ Vương và Dao Quang đã bị trọng thương mà cũng không cầm giữ được, bọn người còn làm được gì đây. Bây giờ truyền ngay khẩu lệnh của ta, lập tức triệu hồi Vô Phách để hần thống lĩnh đại quân hội hợp với chúng ta ở Đan Hoa sơn, đồng thời đem tin tức Lục Vân đánh thắng vào Đan Hoa sơn báo cho Trừ Ma liên minh.

Nghe vậy, Vô Gian quỷ sát dạ lên một tiếng rồi chuyển mình đi ngay, chỉ còn Âm Thi quỷ vương, Bát Tử Huyết Lệ, Vô Hồn Âm La vẫn thản nhiên im lặng theo sau Sát Huyết Diêm La rời khỏi Lục Bàn Thủy đến thẳng Đan Hoa sơn.

Rời khỏi ngọn núi Vân Lĩnh, Kiếm Vô Trần lòng đầy tự tin, bay về Hoa sơn, tìm người để chia sẻ niềm vui trong lòng.

Trên đường đi, Kiếm Vô Trần hồi tưởng lại những gì đã trải qua, đối với Lục Vân, Bắc Phong, Bạch Vân Thiên hay Tam Nhân Long Lang đã từng khiến hần, lòng hần đầy những cảm hận, hạ quyết tâm nếu một ngày nào đó đại công cáo thành, việc đầu tiên hần làm là giết tất cả bọn họ. Vừa nghĩ về mình lúc đó, Kiếm Vô Trần khẽ cười đắc ý, tựa như thiên hạ đã nằm gọn trong tay, chỉ cần bản thân hần nỗ lực, không bao lâu nữa hần sẽ trở thành bá chủ thiên địa.

Cho tay vào trong ngực lấy ra một cái cung nhỏ rất tinh xảo, Kiếm Vô Trần vừa nhìn vừa cười lớn, đột ngột dừng bước tự nói: "Giờ này quay lại Hoa Sơn sợ là không được thỏa đáng. Chi bằng trước tiên tìm một nơi tìm hiểu vật này. Một khi ta đã nắm vững thần lực mạnh mẽ rồi, lúc đó có trưng ra cũng không muộn". Kiếm Vô Trần cười hắc hắc mang vẻ tà mị lại có phần âm độc.

Quay đầu nhìn lại ánh trắng bàng bạc khắp bốn phía, Kiếm Vô Trần khẽ nhếch mép, quay mình đi về phía Bắc. Sở dĩ hắn chọn hướng Bắc bởi vì khi quan sát khắp bốn phía, hắn thấy hướng Bắc có linh khí rất thịnh. Hắn muốn chọn hướng này để chuẩn bị tham ngộ những bí ẩn của thần cung, nhanh chóng nắm được thực lực mạnh mẽ của nó.

Đang bay trên tầng mây, Kiếm Vô Trần vẫn lưu ý quan sát tình hình phía bên dưới, linh thức tìm kiếm linh mạch trời đất chưa được khám phá. Từ lúc đi về hướng Bắc đến giờ hắn vẫn chưa phát hiện được gì, nhưng đúng lúc Kiếm Vô Trần không nhẫn nại được nữa thì một loại khí tức lúc có lúc không truyền vào trong não.

Hắn dừng lại quan sát một cách cẩn thận thì khí tức kì lạ lại biến mất không để lại một chút dấu tích, bốn phía mây mù nhiễu loạn, không ngờ lại đang ở trên cao nguyên hoàng thổ (cao nguyên đất vàng).

Kiếm Vô Trần cau mày, vẻ mặt đầy hoài nghi tự nhủ: "Thật kì lạ, rõ ràng vừa mới cảm giác được luồng khí tức đó, vậy mà tại sao chỉ chớp mắt đã không nhìn thấy nữa. Lẽ nào trên vùng cao nguyên đất vàng hoang vắng này vẫn còn ẩn chứa một bí mật nào đó mà ta chưa biết?" Đang suy nghĩ, Kiếm Vô Trần hạ mình xuống dưới, khi còn cách mặt đất khoảng trăm trượng thì dừng lại, xoay mình xung quanh cố gắng tìm kiếm luồng khí tức đã biến mất đó.

Bay vòng vòng trong phạm vi đường kính năm dặm, Kiếm Vô Trần không tìm được gì, trong lòng không khỏi nghĩ thầm cảm giác của mình có lẽ bị sai, nếu không sao mãi cũng không tìm được gì?

Đang trầm mặc, Kiếm Vô Trần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh quang mang kì dị, toàn thân di chuyển nhanh chóng, miệng kinh ngạc nói:

- Ra vậy, luồng khí tức này thật quái lạ, không ngờ tùy lúc lại biến chuyển phương vị, thật là quá quý bí rồi.

Bay giữa không trung, Kiếm Vô Trần kiểm tra khắp vùng cao nguyên đất vàng. Sau một hồi quan sát, ngoài ba bụi cây thưa thớt ra, hắn không tìm kiếm thêm được gì nữa. Điều này khiến hắn không khỏi khẽ cười. Kiếm Vô Trần lắc mình một cái đã nhẹ nhàng vượt qua khoảng cách cả dặm đến bên bụi cây đầu tiên.

Gọi là bụi cây chứ thực chất chỉ là một hố đất hõm xuống, phạm vi chỉ được chưa tới một dặm, bên trong có một vài cây cỏ thụ và cây tạp, cùng với một vài động vật nhỏ bé khác.

Đứng giữa không trung, Kiếm Vô Trần cẩn thận tìm kiếm lại một lần nữa, phát hiện bên trong bình thường không có gì lạ, trong lòng bắt đầu cảm thấy mê hoặc, mình đã tìm sai chỗ rồi sao? Quay đầu liếc nhìn hai nơi còn lại, Kiếm Vô Trần lắc mình tiến đến, chỉ trong chớp lát đã kiểm tra hết hai nơi còn lại, kết quả cũng vẫn như vậy, không thấy một chút khác thường.

Kiếm Vô Trần nghi hoặc nhìn xuống mặt đất, tình cờ phát hiện một điểm đặc biệt kì lạ, chính là ba bụi cây tự nhiên phân bố theo hình tam giác, khoảng cách giữa từng cụm cây không thể khẳng định là bằng nhau hoàn toàn, nhưng nhìn gần thì tựa hồ không sai lệch nhiều lắm.

Phát hiện ra điều đó, Kiếm Vô Trần bay đến trung tâm của tam giác tạo bởi ba cụm cây, xoay mình quan sát khắp bốn phía. Lần thứ nhất không thu được gì, Kiếm Vô Trần bắt đầu hạ thấp xuống, đáng tiếc lần thứ hai cũng không chút động tĩnh, Kiếm Vô Trần lại bắt đầu bay lên. Cứ bay lên xuống như vậy liên tục mười hai lần, mãi đến khi độ cao tương ứng với khoảng cách giữa hai bụi cây, Kiếm Vô Trần mới phát hiện ra bí mật ẩn chứa trong đó.

Giữ thăng bằng cơ thể, Kiếm Vô Trần lúc này mới cảm giác rõ ràng được luồng khí tức kỳ quái trước đó, phát hiện chúng có chứa rất nhiều linh khí. Phương pháp vận hành trận pháp, cũng như phát hiện vị trí trung tâm trận pháp bất ngờ lại là vị trí của hắn hiện giờ.

Thông qua khí tức đó, Kiếm Vô Trần nhận ra đó là một linh mạch đồ sộ vô cùng, lại rất ly kỳ cổ quái, nó bao quát cả không gian rộng lớn, gần như có thể bao phủ được toàn bộ vùng cao nguyên đất vàng. Điều

đặc biệt nhất là khí tức này có âm dương hoà hợp, tương sinh tương khắc lẫn nhau nhưng hài hoà một cách kì diệu khiến người ta không thể nào giải thích được.

Trong ý thức của Kiếm Vô Trần, hai khí âm dương của trời đất phân chia, nuôi dưỡng vạn vật. Tuy trong truyền thuyết có nhắc đến thuyết vô cực hỗn độn phân ra thành lưỡng nghi, có thể đối với người đời mà nói thì đó chỉ là truyền thuyết, ai cũng chưa từng nhìn thấy qua hỗn độn chân chánh, có thể nắm bắt được lực vô cực. Tuy có Âm Dương pháp quyết mà chính Lâm Vân Phong của Dịch viên đã từng học thành, nhưng trước giờ chưa bao giờ thấy được cảnh giới cao nhất, ai có thể khẳng định được việc tu luyện thành công đây?

Loại bỏ tạp niệm, Kiếm Vô Trần lúc này không thể quan tâm đến nhiều chuyện nữa, hai tay thúc động pháp quyết trong cơ thể, chỉ thấy hào quang màu tím chói mắt như hai cánh ánh sáng xuất hiện đột ngột, bay lượn theo sự điều khiển của hai cánh tay, hình thành cuồng phong sắc tím to lớn giữa không trung, thổi tung bụi đất. Đồng thời, toàn thân Kiếm Vô Trần lấp lánh ánh điện sắc tím, mây tím bao phủ khắp bốn phía, tựa như một vầng thái dương thần kì, chốc chốc lại phát ra tia sét điện.

Ngạo nghễ giữa không trung, khí thể toàn thân Kiếm Vô Trần phát ra bên ngoài, mây tím xoay tròn bay lượn, ban đầu chỉ ở xung quanh người hắn, nhưng không lâu sau đó, ánh tím mạnh mẽ không ngừng lan rộng, cuối cùng hình thành nên ba cột sáng liên tiếp nối với ba bụi cây. Trên vùng cao nguyên đất vàng bao la hình thành vùng sáng hình thoi phát ra ánh sáng màu tím. Cùng với sự xuất hiện của hình sáng đó, mây gió trên toàn cao nguyên đất vàng hội tụ, trên bầu trời vạn dặm quang đẫm đầy đặc mây âm, ánh chớp kinh người phá mây xuất hiện, trong cuồng phong lôi thần gầm thét vang vọng nơi nơi, mọi thứ lúc này thật là khủng khiếp.

Giữa không trung, toàn thân Kiếm Vô Trần phát ra hào quang mạnh mẽ, một vầng thái dương sắc tím sau lưng hắn phát ra quang mang vạn trượng, dưới sấm chớp lập lòe u ám trông thật ngoạn mục. Đối diện mọi chuyện xảy ra, Kiếm Vô Trần càng trấn định, chân nguyên toàn thân không ngớt gia tăng, tựa như đế vương của hắc ám đang đối chọi lại mọi thứ bên ngoài.

Đột nhiên đôi mắt của Kiếm Vô Trần rực sáng, trên khuôn mặt anh tuấn sắc tím xuất hiện một tia sáng đỏ cùng với hào quang tím đỏ giao nhau xuất hiện, rõ ràng trông thật quỷ dị. Đồng thời, trong mắt Kiếm Vô Trần lấp lánh quang mang một tím một đỏ, thoát đầu đan xen lẫn nhau, nhưng không lâu sau đó thì hai màu tím đỏ ngày càng phân ra rõ rệt, hình thành hai mắt bốn tròng, như hiện lên hai ảnh khác nhau.

Phía bên ngoài, khí từ linh mạch cổ quái bắt đầu hội tụ lại, còn quang mang màu xanh đỏ dần dần áp chế quang mang màu tím do Kiếm Vô Trần phát ra, từ bốn phía bắt đầu hội tụ lại bên ngoài thân thể của Kiếm Vô Trần, vừa xâm nhập vào trong cơ thể hắn, vừa đồng hóa với chân nguyên trong cơ thể hắn, cải tạo lại toàn bộ cơ thể.

Khi quang mang xanh đỏ xâm nhập vào cơ thể Kiếm Vô Trần khá nhiều, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lộ rõ vẻ đau khổ, giống như chân nguyên trong cơ thể và linh khí đang đối chọi lẫn nhau, tạo nên thương thế nghiêm trọng trong cơ thể của hắn.

Nhưng lúc này, Kiếm Vô Trần phát hiện rất rõ một điều khiến cho hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Đó là khi cơ thể hắn hoàn toàn chống lại linh khí, hắn cố ý chế ngự thì bắt đầu có tác dụng nhất định, nhưng lại một chuyện vượt ngoài ý nghĩ của hắn. Trong thân thể hắn có một thứ gì đó không chịu sự khống chế của ý thức hắn đang điên cuồng hấp thu lấy khí chí dương chí cường trong hai luồng khí âm dương đó.

Vì vậy, quang mang sắc đỏ trong mắt hắn càng ngày càng mạnh mẽ, trong hai tròng mắt đỏ máu đó bóng ảnh hiện ra cũng càng ngày càng rõ.

Cảm thấy không ổn, Kiếm Vô Trần cảm phần thét vang như sấm, toàn thân chống lại khí tức đang xâm nhập vào cơ thể, nhưng đáng tiếc là không thu được kết quả gì. Lúc này, hắn bắt đầu cảm thấy kinh hoàng, lại có cảm giác bất lực không thoát khỏi vũng lầy này được.

504. Chương 504 - Thần Kỳ Sơn Phong (ngọn Núi Thần Kỳ)

Kiểm Vô Trần cười lớn một tiếng, rồi bay vọt lên cao, toàn thân loang loáng ánh đỏ và tím, ngọn lửa bập bùng bao quanh người, trông hần tựa như một vị bá chủ thật ngông cuồng, hoang dã.

Linh khí trên đỉnh núi hội tụ lại, mang linh lực dương cương biến thành những mảnh tinh vân thâm đậm thân thể hần. Trong mây, gió lốc thành cột, theo cái khua tay bất chợt của Kiểm Vô Trần, ba cột khí lấp loáng ba màu đỏ, xanh, tím chớp mắt đã hợp nhất, hình thành một cột sáng ba màu rẽ mây phá không, kết nối mặt đất với bầu trời.

Lúc đó, cả mặt đất bị chấn động mạnh, vô số những cao thủ trong nhân gian đều cảm nhận được một luồng khí tức thật đáng sợ, liên tục nhìn về hướng này.

Thu lại khí tức mạnh mẽ, Kiểm Vô Trần bất chợt cảm thấy không ổn thỏa, không nhìn được đảo mắt một vòng, toàn thân bay lên giữa không trung.

Quan sát tình hình xung quanh một lượt, không thấy một tay cao thủ nào đến, Kiểm Vô Trần mới cảm thấy an tâm từ từ đáp xuống. Bay quanh đỉnh núi một vòng, Kiểm Vô Trần tung Huyết Hà đồ ra, thúc động nó biến thành một lưới sáng, không những có thể phòng ngự được, mà cũng có thể niêm ấn toàn bộ khí tức của ngọn núi, tránh bị người khác phát hiện.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ thật tốt, để tránh xảy ra sai sót, Kiểm Vô Trần lại thúc động Thiên Linh thần kiếm phát ra thần long ngũ sắc, phối hợp với sức mạnh của thần kiếm, tạo thành một kết giới phòng ngự thứ hai tự động xoay chuyển bên trong phòng tuyến của Huyết Hà đồ.

Mãn nguyện nhìn mọi thứ xung quanh, Kiểm Vô Trần rút chiếc cung nhỏ tinh xảo trong người ra, ngồi trên đỉnh thạch đài khắc chữ “Dương” bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Thời gian âm thầm trôi qua, ánh mặt trời đã tắt dần, Kiểm Vô Trần đang trầm tư mặc niệm chợt ngẩng đầu nhìn lên, trên khuôn mặt anh tuần lạnh lẽo xuất hiện một chút ngông cuồng, miệng cười to nói

-Cuối cùng thì ta đã hiểu rõ, ha...ha... Ta hiểu rồi. Hãy đợi đấy, không lâu nữa, thiên hạ sẽ thuộc về ta ha...ha...

Tiếng cười đắc ý chìm dần trong ánh hoàng hôn, rồi biến mất trong gió. Từ lúc này đây, Kiểm Vô Trần bắt đầu đã có biến chuyển, nhưng kết quả cuối cùng có như sở nguyện hay càng làm hần khó chịu, hần hoàn toàn không biết được. Có lẽ như lời hần nói, điều đó thật hoàn mỹ, nhưng không biết những người khác có cho điều đó thật hoàn mỹ không?

(1) Thần cung hiện ra, mọi vật phải tuân theo!

(2) Bùa bằng ánh sáng

505. Chương 505 - Vu Thần Hiển Thánh

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống thấy phòng ốc thừa thớt trong cốc, Bắc Phong nghi hoặc nói:

- Đây là tổng đàn của Huyền Phong Môn sao? Xem ra cũng không lớn.

Dương Thiên dừng dừng đáp:

- Thế ngươi nghĩ nằm trong vùng Nam hoang này, tổng đàn của Huyền Phong Môn sẽ rất huy hoàng, rực rỡ sao? Đừng quên, đây là nơi cư trú của nhiều thế hệ Vu tộc thần bí, bên ngoài trông có vẻ rất yên tĩnh, nhưng thực tế lại ẩn chứa sát cơ, chỉ cần sơ suất không chú ý thì có thể chôn thân nơi đây.

Bắc Phong có vẻ không tin nói:

- Ngươi lại đi sợ những lời đồn phóng đại đó. Ở đây tuy khí tức có chút kỳ quái, nhưng muốn giết người vô hình sợ cũng không phải đơn giản như vậy.

Dương Thiên không muốn tranh cãi với hần, chỉ im lặng nhìn xuống cốc phía dưới, nhíu mày nói:

- Nơi này rất tà dị, ta đã liên tục thám xét ba lần nhưng đều bị một lực lượng kì diệu ngăn trở, người có thu hoạch được điều gì không?

Bắc Phong khe khẽ lắc đầu đáp:

- Ta cũng đã thử qua nhưng không tra được kết quả gì cả, dường như có một lực lượng nào đó luôn gây nhiễu loạn. Thật sự đó là vật gì ta cũng không cách nào xác định được, có lẽ giống như lời người nói, tổng đàn Huyền Phong môn này được vu thuật quỷ dị bảo vệ. Giờ người định làm thế nào, cứ ở đây đợi thời cơ hay là chủ động tiến thẳng tìm kiếm cho ra nguyên nhân?

Dương Thiên trầm giọng đáp:

- Lúc này bàn đến vấn đề đó hãy còn hơi sớm, đợi lão bằng hữu của ta quay về, chúng ta lại phân tích lần nữa, lúc đó quyết định cũng chưa muộn. Còn về vu thuật, nếu nói sợ cũng còn chưa đến nỗi, nhưng chuyện này đã lưu truyền cũng hơn ngàn năm, hấp tấp tiến vào chắc có thể sẽ chuốt lấy phiền não không cần thiết, vì vậy chúng ta nên thận trọng một chút, lấy đại cục làm trọng.

Bắc Phong nghe xong lông mày nhíu lại, đúng lúc muốn mở miệng thì nhìn thấy ánh xanh chợt loé lên, Mộc Tiêu bay đến đáp xuống ngay bờ vai của Dương Thiên. Thấy Mộc Tiêu mãi bỏ lơ ba la những tiếng kỳ quái, Bắc Phong nhin không được liền hỏi:

- Chuyện thế nào, Mộc Tiêu của người đã nói thế nào rồi, có tra ra được Vu thần ẩn ở nơi đâu không?

Sắc mặt Dương Thiên trầm trọng lắng nghe những lời kể lại của Mộc Tiêu rồi hần nghiêm nghị nói:

- Theo lời của nó thì đây đúng là nơi mà chúng ta muốn tìm. Còn nơi ở của Vu thần thì nó cũng không có cách nào tiến gần được, bởi mỗi lần tiếp cận thì lại bị một lực lượng thần bí quỷ dị cực mạnh bắn ra nên khó có thể lại gần. Vị trí chính xác nó đã tìm ra được, chính là ở trong một từ đường kỳ dị đặc biệt, tình hình cụ thể thế nào thì phải xem qua thì mới rõ được.

- Nếu như vậy thì chúng ta mau đi thôi, ở đây có tác dụng gì đâu?

Nói xong Bắc Phong bay vút lên hoá thành một chùm quang mang mờ mờ ảo ảo, rồi biến mất vào trong cốc. Dương Thiên cất tiếng gọi lại thì đã quá muộn, đành than nhẹ một tiếng rồi cũng hóa thành một luồng ánh sáng nhanh chóng đi theo hần.

Theo sự chỉ dẫn của Mộc Tiêu, Bắc Phong và Dương Thiên dễ dàng tránh né được tầm mắt của người Vu tộc, đến được bên ngoài từ đường để cúng tế Vu thần.

Ẩn nấp trên một tàng cây, Bắc Phong kinh ngạc truyền âm:

- Dương Thiên, chỗ này thật tà đạo, ta cảm giác thấy trong lòng có chút rung động mà trước giờ chưa bao giờ có, người thấy thế nào?

Dương Thiên đáp lại:

- Ta cũng cảm thấy như thế, có lẽ do Vu thần phát ra. Xem ra chúng ta muốn tiếp cận hần chắc là phải mất ít nhiều thời gian.

Dứt lời cả hai liền trở nên trầm mặc, rõ ràng đối mặt với Vu thần đối diện nhất thời có phần lúng túng.

Đúng lúc đó, một ông lão Vu tộc từ xa đi đến, trên tay lão là một cái bồn lớn, trong bồn chứa đầy máu tươi đang bốc hơi nóng bỏng, phảng phất như vừa mới trích ra từ thân thể người sống.

Chăm chú nhìn tình huống người đó, Bắc Phong và Dương Thiên phát hiện lão còn cách từ đường khoảng hơn một trượng, toàn thân bất ngờ quỳ xuống, hai tay đưa bồn máu lên quá đầu, miệng niệm lúi lo một tràng những từ tiếng man, nghe qua không hiểu được, cuối cùng đứng dậy đi vào bên trong.

Đúng lúc đó, Bắc Phong và Dương Thiên thấy rất rõ trong chớp mắt tộc nhân này đã nhảy vào trong từ đường, bên ngoài thân lóe lên quang mang vô cùng yếu ớt giống như đi xuyên qua một bức tường ánh sáng, rồi toàn thân mất hút sang thế giới khác. Đánh mắt với Bắc Phong, Dương Thiên truyền âm nói:

- Xem ra trong này có một tầng kết giới quỷ bí. Bây giờ để ta đến thử trước một bước, người không nên vọng động.

Bắc Phong đáp lại:

- Thế thì không hay, muốn đi thì đi chung, chúng ta có lẽ không thể quan tâm đến việc bị người bên trong phát hiện nữa rồi.

Nói rồi ánh trắng lóe lên, thân thể Bắc Phong hóa thành quang mang đánh thẳng vào kết giới đó. Lập tức tiếng sấm đất ầm ầm vang vọng, hần liền bị bắn bay ra. Trong chớp mắt sau đó Dương Thiên cũng đã bắn thẳng vào trên kết giới, nhưng kết quả cũng vẫn như vậy, chỉ dừng được trong chốc lát rồi cũng bị hất bắn ra.

Hào quang lóe lên trên mặt đất, hai người đã lộ ra bản thể, khuôn mặt ai cũng có vài phần chấn động. Phát hiện có người từ xa đang chạy lại, Dương Thiên nói:

- Kết giới này thật kỳ quái, với tu vi của chúng ta mà cũng không có cách nào xuyên qua được. Xem ra Vu thần này đúng là không đơn giản. Bây giờ thời gian cấp bách, để không bị lộ hành tung, chúng ta trước tiên hãy tránh đi đã, đợi tìm được thời cơ mới quay lại tìm kiếm. Đi!

Hai người vừa rời đi, bên ngoài từ đường, rất đông người Vu tộc cũng vừa kéo tới, xầm xì trao đổi một hồi, sau đó bắt đầu chia ra đi tìm khắp nơi. Nửa ngày sau, tộc nhân quay trở lại phía trước từ đường, tất cả đều không thu được kết quả gì. Sau khi bàn bạc với nhau, chỉ thấy ba vị trưởng lão cùng quỳ lạy trước đền thờ, miệng lầm rầm khấn một tràng tiếng man rồi cả ba người cùng tiến vào bên trong đền thờ.

Đó là một từ đường thật kì lạ và đặc biệt, trên bốn bức tường vẽ đầy các loại đồ án tế trời kỳ quái, trên mặt đất là một trận đồ cổ quái nhìn sơ qua giống như vật cúng hình rồng, nhưng nhìn kĩ lại thì như một con rắn quái dị đang bay lượn. Chính giữa đền thờ là một thần đàn dùng cúng tế, ở vị trí cao nhất của thần đàn thờ phụng một bức tượng đá cổ quái hai mặt bán nam bán nữ cao khoảng một trượng.

Toàn thân bức tượng đá này là hai màu xanh và đen xen nhau, lại khắc đầy những phù chú cổ quái rất kì lạ, chốc chốc nhẹ nhàng loé sáng. Trên đầu, khuôn mặt đàn ông đó hiện rõ những nét vô cùng tàn ác, đôi mắt đen lập lòe hắc mang, phảng phất như có linh hồn bình thường. Phía lưng, khuôn mặt con gái lại vô cùng mỹ lệ, trái ngược hoàn toàn với sự tàn ác của khuôn mặt đàn ông, cặp mắt phụ nữ màu xanh hàm chứa ngàn vạn phong tình, phảng phất muốn câu hồn đoạt phách người ta.

Phần cơ thể bên dưới của tượng đá hợp lại thành một, nhưng hai cánh tay thì một hướng về phía trước, một hướng về phía sau. Trong lòng bàn tay hướng về phía trước có một con rắn nhỏ cuộn tròn đang phát ra ánh mắt đỏ rực lạnh lùng nhìn về phía trước. Trên cánh tay hướng ra phía sau là một bông hoa màu đen kì lạ hình dạng như mẫu đơn, nhụy hoa nhìn rõ màu đỏ như máu, tạo cho người một cảm giác kiêng dè.

P phía trước thần đàn, bốn tộc nhân đang chân thành quỳ khấn dưới đất, ai nấy đều tụng kinh niệm chú cầu thần minh, toàn thân dần dần phát ra quang mang màu xanh đen. Giây lát, quang mang mất hết, liền có người lên tiếng:

- Các người có phải bị chuyện vừa rồi kinh động mà đến đây không?

Một người bên cạnh cung kính hồi đáp:

- Đúng vậy, thưa đại vu sư. Vừa rồi có tiếng sấm đất phát ra, nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân nên đã đến đây thỉnh Vu thần chỉ giáo.

Người được gọi là đại vu sư đáp:

- Việc này ta đã biết rồi, ngay sau khi ta vừa mới đến đây chuẩn bị lễ tế Vu thần, thì bị hai luồng khí tức kỳ quái làm cho kinh động. Giờ các người cũng đã đến đây rồi, chúng ta sẽ cùng cầu xin Vu thần hiển linh cho chúng ta biết là ai đã quấy nhiễu sự thanh tịnh nơi này.

Vừa dứt lời, hai bàn tay chuyển động đan chéo trên bốn máu phía trước, miệng lầm rầm niệm, không lâu đã thấy một cảnh sắc xuất hiện bên trong bốn máu.

Định thần nhìn kỹ, chỉ nhìn thấy thân ảnh của Bắc Phong và Dương Thiên đều xuất hiện rõ ràng trong đó, tất cả mọi chuyện họ làm đều hiện lên hoàn toàn bên trong bốn máu, ngay cả hình ảnh hai người lúc này ở trên đỉnh núi xa xa cũng hiện rõ trước mắt bốn người.

Thu lại Vu thuật, người đó nói:

- Vu thần đã hiển linh nói cho chúng ta biết ai đã quấy rầy thần uy của ngài. Bây giờ chuyện này giao lại cho các người đi tìm, nhất định không được cho chúng thoát.

Người thứ hai trong ba người đang đứng bên cạnh đáp:

- Đại vu sư xin yên tâm, việc này chúng tôi nhất định sẽ giải quyết tốt. Giờ đây chúng tôi xin cáo lui, người hãy tiếp tục lễ tế Vu thần vạn năng.

Nói xong cả ba người đứng dậy quay lưng bước ra ngoài.

Vừa mới đi được ba bước, đại vu sư gọi họ quay lại, dặn dò:

- Hãy cẩn thận một chút, hai tên này hoàn toàn không phải là người bình thường, nếu như thắng thần giao đấu không được thì tạm thời bỏ qua. Chỉ cần bọn chúng không tiến lại gần nữa là được, trước mắt không cần quá lo lắng. Đi đi, đừng hỏi nhiều.

Đợi cả ba người đã ra đi, đại vu sư thành kính nhìn lên Vu thần, miệng ngâm:

- Vu thần vạn năng, xin hãy hiển linh lắng nghe lời của con, xin hãy tỉnh lại từ trong giấc ngủ, lãnh đạo chúng con thống nhất thần châu. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị thoả đáng, chỉ cần đợi thời điểm tối hậu đến, ngài lại có thể hồi phục. Con, đệ nhất đại vu sư của Vu tộc Hách Triết, giờ đây xin thề, cả cuộc đời này đều mong muốn ngài tỉnh lại để thống lĩnh chúng con ra khỏi bản cùng này để ...

Trong tiếng niệm khế, máu tươi trong bồn máu đỏ tự động bay ra vây quanh tượng đá Vu thần, cuối cùng hoá thành mưa máu phủ lên người tượng đá, lập tức quang mang sáng như ngọc chiếu rọi khắp bốn phía bên trong từ đường. Lúc đó, hào quang trên thân tượng đá vô cùng rực rỡ, các loại phù chú kỳ quái phân tán ra bên ngoài chuyển động xung quanh tượng đá. Còn trên hai gương mặt trên đầu tượng đá cũng có biến đổi, trong ánh mắt màu đen hào quang tà dị toả ra, trong ánh mắt màu xanh quang ảnh mê loạn, cả tượng đá giống như khôi phục lại sức sống.

Quang cảnh đó kéo dài giây lát, sau đó quang mang trong từ đường phân tán hết, tất cả trở lại như ban đầu.

Đại vu sư Hách Triết từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ kích động, rồi nhẹ nhàng ngâm:

- Huyền Phong tế nhật, Vu thần phục tộ, tam gian tề tự, thùy chủ trầm phù?(1)

Vừa nói dứt lời, một tia sáng kì lạ chợt loé lên, đại vu sư Hách Triết liền biến mất không còn hình bóng, chỉ còn thanh âm bình đạm đó, giống như một loại âm thanh hồi vọng trong từ đường.

* Chú thích:

(1) Huyền Phong che mặt trời đi, Vu thần liền tỉnh lại, ba gian đều tự hội, ai nổi lên làm chủ?

506. Chương 506 -nhất Cú Thệ Ngôn (một Lời Thề Ước)

Hoa Sơn, trụ sở Chánh Đạo liên minh, biệt viện của những đệ tử Dịch viên lúc này rất đông đúc. Phòng của Tinh Nguyệt đại sư, Trương Ngạo Tuyết đang nằm yên tĩnh trên giường, khuôn mặt tuyệt đẹp trắng bệch không còn giọt máu, lộ ra vẻ tiều tụy. Mọi người Dịch viên đều đang ngồi xung quanh, khuôn mặt của mỗi người đầy lo âu nhìn thân ảnh trên giường, chốc chốc lại cất lên những tiếng than thở rất nhỏ ẩn chứa nỗi quan tâm lo lắng trong lòng.

Cần Nguyên chân nhân xoay người đi đến cửa, ánh mắt nhìn xa xăm, nhẹ nhàng hỏi:

- Sự việc đã đến thế này rồi, mọi người còn điều gì muốn nói không?

Quay đầu lại, bốn cao thủ Dịch viên đều nhìn vào lưng ông, ánh mắt lộ rõ vẻ thê lương.

Hơi khản thiết, Lý Hoành Phi kiên định nói:

- Cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải chữa lành bệnh cho sư muội, ngay cả phải trả giá thế nào, đệ tử cũng nhất định chấp nhận.

Đưa mắt nhìn người đệ tử với thần sắc phức tạp, Tĩnh Nguyệt đại sư than thở:

- Nói hay lắm, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng không thể bỏ mặc, mặc dù trước mắt chưa có cách nào cả, nhưng chúng ta nhất định phải vững tin, Ngạo Tuyết cuối cùng sẽ gặp được cát nhân thiên tướng tương trợ.

Huyền Âm chân nhân nghe rồi âm đạm lắc đầu, nhưng Phong Viễn Dương lại động viên:

- Sư thúc nói không sai, thiên hạ rộng lớn, chúng ta mặc dù chưa tìm ra biện pháp nào nhưng nhất định sẽ có người khác biết cách chữa trị, vì vậy, chúng ta không được nản lòng. Với tình hình bây giờ, chúng ta không có năng lực, theo ý của đệ tử, chi bằng chúng ta hãy cầu sự trợ giúp của tam phái cứu cho sư muội tỉnh lại trước.

Tĩnh Nguyệt đại sư lộ vẻ khó khăn, đối với lời đề nghị đó bà cảm thấy có chút do dự, trong lòng dường như có điều e dè, không nện được đưa mắt nhìn Huyền Âm chân nhân. Tránh ánh mắt của bà, Huyền Âm chân nhân cúi đầu không nói, vờ như không thấy gì. Tĩnh Nguyệt đại sư thấy thế liền nói:

- Sư đệ, tại sao đệ không nói gì cả? Lẽ nào đệ đã phát giác được điều gì rồi?

Huyền Âm chân nhân ngẩng đầu liếc nhìn mọi người, đứng lên than thở:

- Không có, việc này sư tỷ quyết định là được rồi, đệ quay lại xem Vân Phong thế nào.

Nói xong liền rời khỏi phòng để lại ba người với vẻ mặt đau buồn.

Tĩnh Nguyệt đại sư vẻ mặt thâm trầm, nhìn về phía Càn Nguyên chân nhân nhẹ nhàng nói:

- Sư huynh, còn huynh thì sao, huynh có ý kiến gì không?

Quay người lại, Càn Nguyên chân nhân thở dài một tiếng rồi đáp:

- Ta không có ý kiến nào cả, chỉ có việc chữa khỏi bệnh cho Ngạo Tuyết là cần làm trước tiên. Việc đã đến bước này, không cầu cứu người có lẽ không được, ta sẽ đến chỗ Diệp Tâm Nghi cầu cứu, hi vọng nàng ta sẽ giúp đỡ. Giờ mọi người ở lại đây thêm một chút nữa để chăm sóc cho Ngạo Tuyết thật tốt. Còn về sư đệ, trong lòng đệ ấy đang có chuyện không vui, ta nghĩ sau này đệ ấy sẽ cho chúng ta biết thôi.

Nhìn Càn Nguyên chân nhân dời đi, Tĩnh Nguyệt đại sư thần sắc tiêu tụy quay người ngồi xuống bên giường, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt của Trương Ngạo Tuyết.

Lý Hoành Phi sắc mặt trầm buồn, nhẹ giọng nói:

- Đệ đi ra đây, mọi người chú ý giữ gìn sức khỏe.

Phong Viễn Dương cất tiếng giữ chàng lại muốn nói một điều gì đó, nhưng tiếc là Lý Hoành Phi như không nghe thấy gì, đã ra khỏi cửa đi mất.

- Hãy để hấn đi, tình cảm của hấn dành cho Ngạo Tuyết rất sâu đậm, chỉ tiếc là vận mệnh con người trở trêu, bọn chúng cuối cùng khó mà bên nhau...

Tĩnh Nguyệt đại sư bình đạm có chút than thở nói.

Phong Viễn Dương khe khẽ gật đầu, nhẹ giọng trả lời:

- Sư thúc không nói thì con cũng biết được điều ấy. Ngoài hấn ra thì Tất Thiên của Nho viện cũng yêu đơn phương sư muội, đáng tiếc là trái tim sư muội chỉ dành cho Lục Vân.

Vừa ra khỏi phòng, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Lý Hoành Phi xuất hiện chút điên cuồng, cả người như đang muốn phát tiết, găm nhẹ trong họng rồi chạy một mạch ra khỏi cửa viện, cất tiếng hét phẫn nộ hướng lên mây cao.

Từ trước đến giờ tình cảm đơn phương sâu đậm chàng dành cho Ngạo Tuyết vẫn chôn sâu trong lòng do bản tính cao ngạo. Mặc dù biết người nàng thích là Lục Vân nhưng chàng vẫn im lặng đứng một bên nhìn, trong lòng âm thầm hy vọng Ngạo Tuyết được hạnh phúc.

Giờ đây, Trương Ngạo Tuyết đã bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh, chàng một lòng muốn cứu tỉnh nàng, cho dù phải bỏ ra bao nhiêu công sức chàng cũng không màng, đáng tiếc là giờ đây chàng cũng bất lực nhìn Ngạo Tuyết nằm đó, chàng như phát cuồng, hận bản thân mình một việc nhỏ cũng không thể giúp được.

Nghe Lâm Văn Phong nói Lục Vân có thể cứu tỉnh Trương Ngạo Tuyết, Lý Hoành Phi cảm thấy rất hổ thẹn. Mặc dù khó tránh được sự đổ kỵ, nhưng phần lớn trong lòng hắn đầy sự ảo não, một cảm giác hữu tâm vô lực (có lòng nhưng không có sức), cảm giác khó mà diễn tả được làm cho hắn không kiềm chế được nỗi bi thương.

Đang chìm đắm trong đau khổ, chợt có tiếng bước chân nhẹ vang vọng kéo chàng ra khỏi trầm tư trở về với thực tại. Ngẩng đầu, nhìn thấy Tất Thiên đứng trước mặt, Lý Hoành Phi cười miễn cưỡng nói:

- Là huynh à, sao không đến thăm sư muội Ngạo Tuyết?

Tất Thiên khẽ cười, giọng hơi đau xót đáp lời:

- Ta vừa từ phòng muội ấy ra đây, nhìn thấy huynh ở đây nên đến gặp chuyện vãn. Nghe nói các vị định nhờ Diệp Tâm Nghi giúp đỡ. Thế đã quyết định chưa?

Lý Hoành Phi khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đã quyết định rồi, cho dù nói gì đi nữa thì việc cứu chữa cho sư muội mới là việc quan trọng nhất.

Tất Thiên lại thở dài nói:

- Phải rồi, cứu người thì phải khẩn trương, mọi việc khác đành để bỏ qua. Nhưng ta cảm thấy có chút lo lắng, đưa sư muội Ngạo Tuyết đến chỗ Tam phái, sợ rằng có chuyện không ngờ.

Lý Hoành Phi hơi giật mình, ngay lập tức dường như đã hiểu rõ ý của Tất Thiên, nhẹ giọng hỏi:

- Huynh lo lắng Kiếm Vô Trần sẽ có mưu đồ bất chính với sư muội?

Tất Thiên âm thầm đáp:

- Hi vọng là ta quá lo lắng, mà bây giờ Kiếm Vô Trần cũng không có ở Hoa Sơn, như vậy đối với sư muội Ngạo Tuyết mà nói thì vẫn có lợi. Nhưng với lòng dạ hẹp hòi của Kiếm Vô Trần, thêm nữa theo ta thấy thì lòng hắn vẫn luôn hi vọng chiếm được trái tim Ngạo Tuyết, tiếc là cuối cùng sư muội lại chọn Lục Vân. Điều này chắc chắn đối với Kiếm Vô Trần là một sự khiêu khích, làm cho hắn không những thua Lục Vân trong những trận giao chiến, mà còn là một bại tướng trong chuyện tình cảm. Vì thế Kiếm Vô Trần một khi đã nắm được cơ hội này, theo tâm tính của hắn mà đoán, hắn tuyệt đối không dễ gì bỏ qua đâu.

Lý Hoành Phi biến sắc mặt, hắn học nói:

- Hắn dám đụng đến một sợi tóc của sư muội thì Lý Hoành Phi ta đây còn sống ngày nào quyết không bỏ qua cho hắn. Chỉ cần ta còn ở Hoa Sơn thì tuyệt đối không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, trừ khi ta chết!

Cảm nhận rõ quyết tâm của hắn, Tất Thiên vỗ vai nhẹ nhàng nói:

- Nói hay lắm, vì sư muội Ngạo Tuyết cho dù phải chết cũng đáng. Từ nay về sau, chúng ta cùng sát cánh chiến đấu, cùng nhau bảo vệ an toàn sư muội cho đến khi muội ấy hoàn toàn bình phục.

Nhìn về Tất Thiên, Lý Hoành Phi cảm động nắm lấy tay hắn đáp lời:

- Được, cùng nhau sát cánh, thề chết không hối hận.

Nghe vậy Tất Thiên cười rồi gật mạnh đầu.

Lúc đó, hai nam tử có tình yêu sâu đậm với Trương Ngạo Tuyết, cùng đứng ở bên lề quảng trường hạ quyết tâm, thề chết cũng phải bảo vệ Trương Ngạo Tuyết. Tình yêu là sự hi sinh, lúc đó bọn họ thực sự thể hiện sự hoàn mỹ tột cùng của tình yêu.

Gió núi thổi lại, hai người nhìn nhau cười lên, tựa hồ cuối cùng đã tìm được đáp án, mọi ưu phiền lại theo gió bay đi.

Chỉ có điều thật sự đã qua sao, kết cục sẽ như thế nào đây? An bài của vận mệnh vào lúc đó, mấy người có khả năng hiểu được rõ ràng?

Ở xa xa, Huyền Âm chân nhân nhìn thấy hai người bắt tay nhau, ánh mắt hiện lên một chút thần tình phức tạp, xoay người bỏ đi, chỉ còn vọng lại một tiếng thở dài nhẹ theo gió bay đi.

Trong đại điện Chánh Đạo liên minh, Diệp Tâm Nghi ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên là các cao thủ của Vân Chi Pháp Giới, Tam phái, Lục viện đang ngồi phân theo từng nhóm.

Lúc đó, Càn Nguyên chân nhân của Dịch viên trầm giọng cất tiếng:

- Lần này bản môn đệ tử Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong đã bị trọng thương, trước mắt, Lâm Vân Phong đã tỉnh lại, chỉ có Trương Ngạo Tuyết bị vu thuật của vu sư thuộc Huyền Phong môn gây thương tích nặng nề, đến nay vẫn còn mê man bất tỉnh. Dịch viên chúng tôi và các viện khác cũng đã toàn lực cứu chữa, nhưng đáng tiếc là vẫn không có chút kết quả nào. Hi vọng các vị tiền bối có mặt ở đây ra tay giúp đỡ, Càn Nguyên tôi xin thay mặt toàn bộ môn hạ Dịch viên vô cùng cảm tạ .

Diệp Tâm Nghi mời ông ngồi xuống, mở miệng nói:

- Cùng là chính đạo trong nhân gian, có chuyện gì thì mọi người đều nên giúp đỡ lẫn nhau. Việc này Dịch viên không cần phải khách sáo. Về thương thế của Trương Ngạo Tuyết, nghe kể lại dường như không hề đơn giản, không biết các vị ngồi đây có ý kiến thế nào, xin cứ thẳng thắn nói ra, chúng ta sẽ nhất định cùng nhau tận lực sớm cứu tỉnh nàng ấy.

Cao thủ của Lục viện thấy vậy im lặng không nói một câu, bởi vì bọn họ biết rõ mình không có năng lực, cao thủ của Tam phái cũng không nói gì cả, lần lượt ai nấy đều đưa mắt nhìn Phong Lôi chân quân và Thái Phượng tiên tử, chờ ý kiến của họ.

Đưa mắt nhìn tất cả mọi người, Phong Lôi chân quân đã hiểu sự cố kị trong lòng họ, không nhịn được cất tiếng nói:

- Kỳ thực việc này không liên quan gì đến tu vi mạnh yếu cả, nên tất cả mọi người đừng quá e dè. Theo những gì ta biết thì Vu tộc này có nguồn gốc cổ xưa truyền lại, nhiều thế hệ đã định cư trong dãy núi Nam hoang, bí pháp của họ rất cổ quái, người bình thường không thể hiểu được. Vu thuật họ thi triển có tính chất ở giữa chính và tà, không giống phật, đạo, nho của chánh đạo mà cũng chẳng phải là ma, yêu, quỷ của tà đạo. Một khi đã trúng phải c. bíTron ro r gen oờK

- Đầu óc của con cũng không tồi, phân tích sự việc có đầu có đuôi, chỉ có điều khi hành sự thì lại quá kích động. Được rồi, nguyên nhân đại khái của việc này mọi người cũng đã biết, chúng ta không cần phải suy nghĩ quá nhiều về người đứng đằng sau đó là ai. Hiện tại, con hãy lo chữa trị vết thương, cố gắng phục hồi trong thời gian sớm nhất mới phải.

Nói xong liền đứng dậy rồi cùng với những người khác rời khỏi.

Đan Hoa sơn lúc này đầy ắp không khí chiến sự.

Trên không trung, toàn thân Lục Vân phát ra khí huyết sát đầy trời, một luồng khí âm sát tà mị bao trùm cả ngọn núi. Cảm nhận thấy sự khác thường của chàng, đồng tử màu xanh của Tam Nhân Long Lang co lại, con mắt ở giữa trán lóe lên ánh sáng kì lạ, một luồng sáng rực rỡ phát ra nhắm thẳng vào con người máu thứ ba của Thiên Ảnh Huyết Mị, cả hai cuộn lấy nhau, giằng co giấy lát rồi bất ngờ tách hẳn ra.

Tam Nhân Long Lang tạm thời thoát khỏi sự đeo bám của Thiên Ảnh Huyết Mị, di chuyển đến bên cạnh của Hắc Âm tôn chủ, nghiêm túc nói:

- Tiểu tử này rất kỳ dị tà quái, liên tục bị thương nặng mà vẫn không chết, xem ra tin đồn ngày trước đúng là có phần đáng tin. Hôm nay đã đến nước này, để lâu chỉ thêm bất lợi cho chúng ta, nếu thực sự đợi đến lúc thủ hạ của chúng ta hi sinh hết mới có thể giết chết được hắn thì thắng lợi đó cũng không thể tính là thắng lợi được.

Hắc Âm tôn chủ tức giận thét lên một tiếng rồi hỏi lại:

- Ý ngươi là sao, lập tức phát động tấn công tiêu diệt hắn liền hay là ...

Tam Nhân Long Lang âm trầm nói:

- Quái vật toàn thân phát ra huyết mang bên cạnh Lục Vân có thực lực không yếu, để có thể thuận lợi tiêu diệt Lục Vân, ta định sẽ cho người khống chế nó trước, còn ta và ngươi lại liên thủ, chỉ cần một chiêu đắc thắng, quyết không cho hắn có cơ hội trốn thoát.

Hắc Âm tôn chủ gật đầu nói:

- Được, cứ như vậy đi, lần này quyết không cho hắn một chút cơ hội. Chúng ta bắt đầu thôi.

Nói xong Hắc Âm tôn chủ bắt đầu hội tụ chân nguyên toàn thân, chuẩn bị đánh một chiêu tiêu diệt.

Tam Nhân Long Lang phái hai cao thủ lưu ý đến tình hình Thiên Ảnh Huyết Mị, sau đó liền di chuyển sang phía khác, cùng với Hắc Âm tôn chủ tạo thành một thế tấn công gọng kìm, linh thức khống chế Lục Vân một cách chặt chẽ.

Lục Vân cười lạnh, không hề để tâm đến những hành động của hai người bọn chúng, đôi mắt lóe máu lộ ra vẻ lạnh lùng tàn khốc, thân thể rung động trong không gian ba thước, lập tức toàn thân phát ra hàng ngàn hàng vạn quang ảnh phân bố bất tận trong không gian sáu thước quanh thân chàng, làm cho người khác không thể hiểu nổi.

Trên lý thuyết thì công hiệu lớn nhất của việc thi triển ma thuật là làm mê hoặc đối phương, do đó cần phân tán trong một phạm vi nhất định thì mới có hiệu quả. Tại sao Lục Vân lại làm ngược lại, chỉ khống chế trong phạm vi sáu thước?

Thấy vậy, Hắc Âm tôn chủ và Tam Nhân Long Lang đều cảm thấy khó hiểu, nhưng bọn họ cũng không có tâm trí để ý đến chuyện này. Chỉ thấy lúc này toàn thân Hắc Âm tôn chủ ma mang vây phủ, pháp quyết mạnh nhất “Hắc Âm Ma chú” đang bắt đầu phát huy toàn bộ, không gian xung quanh thân thể bị uốn cong, một hố đen kì quái xuất hiện phía sau lưng hắn, nuốt chửng toàn bộ sinh linh trong thể gian.

Nhìn từ xa, toàn thân Hắc Âm tôn chủ lấp lánh ma chú, lại có ánh sáng quỷ dị kỳ lạ không ngừng hiện ra từ bên trong cơ thể, tất cả tạo thành các loại hình dạng đồ án bên ngoài cơ thể phát ra các loại quang mang khác nhau. Hai tay Hắc Âm tôn chủ đan vào nhau thủ thế kì quái, thôi động pháp quyết khống chế ma chú, miệng không ngừng ngâm lên nho nhỏ.

Ở bên kia, toàn thân Tam Nhân Long Lang phát ra ánh vàng chói mắt, con mắt thứ ba ở giữa trán bỗng nhiên phình to phát ra một luồng sáng màu vàng đón gió tạo thành một cột ánh sáng lớn cả trượng, mặt trong lấp lánh hàng ngàn hàng vạn quang ảnh. Nhìn kĩ lại thì trong cột ánh sáng này không ngờ lại lấp ánh vô số long lang, mỗi con đều có hình dạng giống như Tam Nhân Long Lang, chỉ có hình dáng nhỏ hơn, miệng chúng đều phát ra những tiếng lang kêu gào động trời. Sau đó, vô số long lang này thoát ly khỏi sự trói buộc của cột ánh sáng bay đến vây xung quanh cơ thể của Tam Nhân Long Lang tạo thành một rặng mây màu vàng rực rỡ, hàng nghìn hàng vạn con mắt màu vàng phát ra hàng vạn kiếm quang bao trùm bốn phía Đan Hoa sơn.

Khi chuẩn bị hoàn tất, Hắc Ám tôn chủ cùng Tam Nhân Long Lang rống lên một tiếng giận dữ, ma chú sắc đen mang theo sức mạnh nuốt chửng cả không gian và thời gian, xoay tròn công thẳng đến Lục Vân. Còn hàng ngàn hàng vạn kiếm quang đẹp mắt lại hợp nhất thành một luồng quang điểm, không gian đều bị bóp méo, vừa đồng thời phong tỏa thân thể Lục Vân, vừa cấp tốc bắn thẳng vào chàng.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ đó cùng lúc phát động khiến cho cả Đan Hoa sơn đều lay động, cái hồ đen đáng sợ đó cùng với quang long màu vàng đang đối nhau, căn bản không cho Lục Vân một chút sơ hở để chạy trốn.

Giữa không trung, Lục Vân nhìn cứ như đang lắc lư không ổn định, thực tế nguyên nhân là do ảo ảnh bên ngoài thân chàng biến hóa nhanh chóng. Lúc này, Lục Vân cảm nhận được khí huyết sát từ hai bên đang đến, lại lợi dụng lực lượng Ý Niệm Thần Ba thần kỳ để sớm nắm rõ tình hình phía địch, chàng liền phái Thiên Ảnh Huyết Mị khống chế các cao thủ bên ngoài trước. Sau đó, khi biết được không thể nào thoát khỏi ý định kiếm tỏa của Hắc Ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang, chàng liền toàn lực phát động các loại pháp quyết, cùng phối hợp với lực lượng thần kỳ do ngàn vạn ảo ảnh quanh thân thi triển, tất cả hình thành nên một loại phòng ngự quái dị không tưởng tượng được.

Lục Vân một thân mang vô số pháp quyết, các pháp quyết kiếm thuật của phật, ma, quỷ, đạo, nho được thi triển đồng thời, hào quang năm sắc chiếu lấp lánh trong phạm vi không gian sáu thước hình thành nên một khung cảnh hiếm có, lại tạo nên một luồng khí tức quỷ dị khó lường.

Khi chiêu công kích của hai đại cao thủ đã đến gần, trên mặt Lục Vân lóe lên huyết quang, miệng quát lên một tiếng, hai tay múa lên, chân nguyên toàn thân tăng lên gấp trăm lần. Chàng lại tận dụng toàn bộ kiến thức về thuật ảo ảnh phân thân, tập hợp lại thành một thể công sắc bén hỗn tạp, phẳng phát như tinh cầu nổ tung phóng ra bốn phía.

Ba luồng sức mạnh tưởng như bạt núi xẻ non gặp nhau giữa không trung, lần lượt chạm vào nhau tại một điểm, chỉ chốc lát đã chuyển hoá thành một đám mây hào quang bảy màu với tiếng nổ to lớn rung trời vang động cả không gian, phủ kín cả thân ảnh của Lục Vân.

Bên ngoài, Hắc Ám tôn chủ cùng với Tam Nhân Long Lang cũng bị lực lượng mạnh mẽ có sức nuốt chửng cả không gian đó hút lấy chặt chẽ, quang hoa bên ngoài thân thể cả hai lập lòe rối loạn. Mặc dù không nhìn rõ được vẻ mặt nhưng chỉ qua tiếng thét tức giận cũng có thể hiểu được sự kinh khủng hiếm thấy của chiêu tấn công vừa rồi.

Cả không gian trên đỉnh Đan Hoa sơn bị bóp méo, những luồng sức mạnh hủy diệt đan xen tung hoành tựa như những con rồng đang phần nộ bay lên, biến thành chín luồng gió lốc hủy diệt tản ra chín phương hướng khác nhau, nơi nào đi qua thì cây cỏ không còn, sinh vật tiêu hủy. Núi non sụp đổ trong tiếng sấm rung trời, mặt đất xé toạc giữa tiếng âm giận dữ. Lúc này đây, tia sét chớp khắp nơi, mây sáng bảy màu rung động kịch liệt phát ra luồng hào quang bảy màu đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím như kiếm bén chém ra, không chỉ phá hủy không gian mà còn vô tình tàn bạo hủy diệt mọi sinh linh trong vùng phụ cận Đan Hoa sơn.

Thời gian cứ trôi qua một lúc lâu, lúc này Thiên Ảnh Huyết Mị cùng với các cao thủ của Long - Ma chiến tuyến cũng bị luồng sức mạnh khủng khiếp này đánh bay đi, kết giới phòng ngự bên ngoài dần bị phá hủy. Ngoại trừ Tứ Linh thần thú toàn thân ánh sáng chói mắt đứng yên bất động ra, toàn bộ mọi thứ trên tầng không Đan Hoa sơn trong phương viên mười dặm gặp phải dòng khí thôn phệ đang xoay tròn cực nhanh đó, dù chỉ chạm nhẹ vào cũng lập tức phát nổ.

Nửa ngày sau, ánh sáng chói mắt mới từ từ biến mất, những âm thanh sầm sét đécc tai cũng bắt đầu nhỏ dần. Khi gió bão qua đi, giữa không trung hiện ra ba thân ảnh.

Bên trái, ma mang toàn thân Hắc Ám tôn chủ tan biến để lộ ra một cơ thể gầy gò, đôi má màu xám xanh xám, đôi mắt ánh xanh đậm thấ thần không còn ánh sáng, cả cơ thể rung động mãi trong gió bão, dần dần hạ người xuống đất.

Đối diện, tình hình Tam Nhân Long Lang có phần tốt hơn, bởi vì trước khi động thủ thì vẫn chưa bị trọng thương như Hắc Ám tôn chủ, mặc dù vẫn lộ ra bản thể long lang, thân thể vẫn lấp lánh ánh vàng kim, chỉ là vẻ mặt vô cùng mệt mỏi nhìn vào tình hình ở giữa.

Ở giữa, thân thể Lục Vân lúc này bề ngoài vẫn đang lấp lánh hào quang ngũ sắc mà quang mang hỗn loạn như thể chân nguyên bên trong cơ thể chàng đang xoay chuyển, quay lại cắn nuốt thân thể. Với một chiêu huỷ diệt, Lục Vân dựa vào sự phản kháng của khí huyết sát trong cơ thể, lại thêm sự trợ giúp của “Thái Ất Bất Diệt Thể” để sống sót được trong tình huống mười phần chắc chắn chết. Nhưng dù chàng chưa chết, thương thể nghiêm trọng lại khiến cho kinh mạch trở nên hỗn loạn, chân nguyên không cùng tính chất trong cơ thể bị mất đi sự quân bình, khi ý thức của chàng dần mất đi, liền bắt đầu điên cuồng cắn ngược lại linh hồn của chàng.

Trong khi rơi xuống, đôi mắt ảm đạm của Lục Vân lóe lên nét đau thương. Luận về thực lực thì chàng không thể so sánh được với Hắc Ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang, giữa hai bên có một khoảng cách không thể vượt qua, ngay cả chính chàng trước đó đã bị lực huyết sát khổng lồ chế bặc phát sức mạnh kinh người, nhưng kết quả vẫn như vậy, đây chính là sự phân biệt giữa đẳng cấp của tu vi.

Lúc này, sau khi bị trọng thương chàng đã hiểu ra khá nhiều, cũng minh bạch tình hình trước mắt, nhưng sao lại như vậy?

Thử điều chỉnh lại kết cấu phân bố chân khí trong cơ thể, Lục Vân đau khổ phát hiện chính mình đã mất đi khả năng khống chế cơ thể, ý thức đã sớm không cách gì điều khiển hoạt động cơ thể.

Gió, gào thét như rồng gầm, lúc này trên Đan Hoa sơn tiếng gió thét gào có phần cổ quái, phảng phất như đã biến thành một không gian thời gian khác, mọi thứ quen thuộc trước đây đều đã biến mất.

Bầu trời tuyệt đẹp giờ đây chỉ toàn màu đen trắng, giống như một hành lang hun hút trong tâm trí, khắc đầy lên đó là những hồi ức thương đau, tạo nên một loại cảm giác buồn bã.

Dường như trong lúc này tất cả mọi cảnh vật đều đang ở trong một không gian rất đặc biệt, trong đó thiếu đi rất nhiều màu sắc khác nhau.

Bỗng nhiên, một tiếng quát nhẹ truyền đến, một cao thủ của yêu vực bất ngờ xuất hiện cách Lục Vân chừng ba thước, ánh mắt đầy vẻ điên cuồng âm hiểm, đánh thẳng một chưởng lên đỉnh đầu của Lục Vân.

Lục Vân nở nụ cười chua xót, không hề chống trả, chỉ lạnh lùng nhìn tên cao thủ đó, ánh mắt lóe lên vẻ châm biếm khinh thường. Chốc lát, khi chưởng huỷ diệt đó gần đến đầu thì một huyết ảnh đột nhiên xuất hiện. Trong tiếng rít khùng khiếp đáng sợ, Thiên Ảnh Huyết Mị đã chặn trước Lục Vân, con mắt chính giữa trán phát ra một luồng huyết quang xuyên đúng giữa ngực của tên cao thủ Yêu vực.

510. Chương 510 – Ý Ngoại Viện Trợ (sự Viện Trợ Không Ngờ)

Rời khỏi sự bảo vệ của Thiên Ảnh Huyết Mị, Như Ý thần kiếm của Lục Vân tự động bay đến, vừa phát ra liệt hỏa chân nguyên nhắc nhở cơ thể trọng thương của chàng, vừa phóng xuất Long Hồn để bảo hộ hai bên. Xung quanh, bốn đại cao thủ còn lại của Yêu vực cũng vừa đến gần, ai nấy đều tức giận trừng mắt nhìn Lục Vân, lửa hận bùng lên trông như muốn thiêu rụi chàng. Trên mặt đất, Hắc Ám tôn chủ vừa được ma thần Dạ Mị dìu đứng dậy, liền lập tức bay lên không trung, ánh mắt xanh lục hiện rõ sự điên cuồng đồng thời cũng lộ vẻ thâm độc.

- Lục Vân, người quá tàn nhẫn, nhưng đáng tiếc lần này người lại cũng không chạy thoát. Bây giờ để ta xem người chết như thế nào đây.

Lời vừa dứt tay liền múa lên, Hắc Ám tôn chủ phân công bốn đại cao thủ bắt đầu tiến công.

Về mặt thần nhiên lạnh lùng, Lục Vân với thanh âm suy yếu mĩa mai:

- Chạy ư? Chỉ e là người thật sự phải chạy không phải là ta đâu, Hắc Ám tôn chủ.

Vừa dứt lời, bên cạnh chàng hào quang ngũ sắc lóe lên, Tứ Linh thần thú ngạo nghễ trên vai chàng, không chút cười cợt nhìn khắp bốn phía.

Cảnh giác quan sát Tứ Linh thần thú, Hắc Ám tôn chủ vội nói:

- Dừng lại, không được coi thường, cái thứ quái đản này rất khủng khiếp, vô ý là chôn thân tại đây ngay. Mọi người hết sức cẩn thận, không được trực diện tấn công nó.

Các cao thủ Yêu vực nghe thấy liền liếc nhìn Tứ Linh thần thú, ánh mắt vẫn còn vài phần hoài nghi, bất quá không để lộ ra ngoài, dù gì bọn hắn cũng không cùng thân phận với Hắc Ám tôn chủ.

Tứ Linh thần thú đứng yên trên đầu vai Lục Vân, cất tiếng nói bằng linh thức chỉ có Lục Vân mới nghe được:

- Ngang bướng thật, ngay từ đầu mà kêu ta thì đã không có chuyện gì rồi. Không phải muốn toàn thân trọng thương chỉ để chứng minh điều này chứ.

Lục Vân lặng người, dường như không ngờ ngữ khí của tên tiểu gia hỏa này lại khắc bạc như vậy, nhin không được cười khổ nói:

- Ý lại là đại kị của tu chân. Nếu như việc nào ta cũng đều ý lại vào người, thì ta đã có thể trực tiếp xông thẳng lên Cửu Thiên Hư Vô giới rồi, việc gì mà phải tốn sức tu luyện như thế này chứ?

Nghe xong Tứ Linh thần thú hừ lên một tiếng, ánh mắt kiêu ngạo nhìn chàng, hiển nhiên không cho là đúng. Sau một hồi lâu, dường như cảm thấy rằng thương thế của Lục Vân đang xấu đi nhanh chóng, toàn thân Tứ Linh thần thú lấp lánh hào quang ngũ sắc, một luồng sức mạnh vô cùng to lớn tụ lại thành một quang cầu, chớp mắt đã bao quanh thân thể Lục Vân, nhanh chóng làm dịu bớt các cơn đau trên cơ thể chàng.

Thấy vậy, Hắc Ám tôn chủ nhủ thầm đây là cơ hội hiếm có liền vung tay ra hiệu cho bốn đại cao thủ Yêu vực đồng thời phát động tấn công. Bốn luồng ánh sáng khác màu mang theo quang mang yêu khí tựa như những cột gió, được sự hỗ trợ của ngàn vạn ảo ảnh yêu thú phân ra bốn hướng cùng nhắm vào Lục Vân.

Giữa không trung, khí lưu lúc này cuộn cuộn chuyển động, gió bão thổi điên cuồng nối tiếp ngay sau quang mang chói mắt phẳng phát như âm phong dưới địa ngục, lại có khí tức quỷ dị âm hàn, tất cả vây phủ trong khuôn viên trăm trượng.

Lục Vân bình tĩnh nhìn vào đợt công kích bên ngoài, một chút cũng không quan tâm, bởi vì với những gì chàng hiểu về Tứ Linh thần thú, những cao thủ này đúng là đang tự tìm đường chết. Lúc này, quang cầu bên ngoài thân thể chàng không ngừng lóe sáng, mỗi lần loé sáng thì thân thể của chàng nhờ có nguồn lực mạnh mẽ vun bồi lại dần dần hồi phục, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã kiềm chế sự phát triển của thương thế, đồng thời nhanh chóng khôi phục.

Tứ Linh thần thú ngạo nghễ đứng giữa không trung, đôi mắt trong suốt đỏ ngầu nhìn bao quát tình hình chung quanh, miệng gầm lên một tiếng thấp trầm, đôi vuốt trước ngực lay động nhẹ nhàng, chỉ trong sát na ngàn vạn quang ảnh đỏ đen như lưỡi dao sắc bén phá không, phân bố khắp nơi cùng trời cuối đất, lực phá hoại khủng khiếp đánh tới mãnh liệt, chỉ chớp mắt đã phá tan mọi ảo ảnh, lại sử dụng chiêu thức Vạn Kiếm Quy Tông hướng vào đỉnh đầu bốn cao thủ Yêu vực phát động đợt phản công đầu tiên.

Hiểu rõ tính bá đạo của Tứ Linh thần thú, Hắc Ám tôn chủ sau khi phát lệnh tấn công liền cùng với ma thần Dạ Mị dịch chuyển ra xa trăm trượng, vừa tranh thủ thời gian chữa trị vết thương vừa lưu ý đến tình hình giao chiến. Thật lòng, Hắc Ám tôn chủ vốn nghĩ rằng Tứ Linh thần thú vì tương trợ Lục Vân nên sẽ tập trung phần lớn tinh lực tập lên thân thể chàng, nhiều nhất chỉ có thể phát huy được năm phần thực lực để chống lại đòn tấn công bất ngờ. Nếu vậy, đối với chiêu tấn công liên thủ toàn lực của bốn cao thủ Yêu vực, muốn đánh lui nó cũng không phải là chuyện khó khăn.

Nhưng khi va chạm rồi, Hắc Ám tôn chủ mới phát hiện ra Tứ Linh thần thú còn đáng sợ hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng. Nó không những vừa có thể chữa trị vết thương cho Lục Vân, lại còn có thể tùy ý tung ra một đòn uy lực mạnh mẽ kinh thể hải tục, hoàn toàn không thể so với hai lần gặp trước.

Trong lúc tấn công, bốn đại cao thủ phát run trong lòng, cảm giác nguy hiểm trong chốc nữa sẽ ập đến, khiến bọn chúng cảm thấy mười phần không ổn. Nhưng là các cao thủ hiếm thấy của Yêu vực, bọn chúng đều đã chuyên tâm tu luyện trên hai ngàn năm rồi, tu vi cũng đã sớm đạt đến tận cùng cảnh giới Bất Diệt của nhân loại, hơn nữa yêu thú thường rất miễn cảm với nguy hiểm. Giờ phút này, khi đối mặt với sự phản kích khủng khiếp của Tứ Linh thần thú không kiềm được quát giận như sấm, thân thể di chuyển nhanh chóng như ánh sáng, với tần suất xoay chuyển hơn tám trăm lần trong chớp mắt, lấp lánh tránh sự truy kích của những lưỡi đao ánh sáng đó.

Lưu ý thấy động tĩnh của bốn đại cao thủ, con mắt nhỏ của Tứ Linh thần thú lóe sáng. Ngay thời khắc bọn họ vừa tránh né, nó liền học theo Lục Vân dùng Ý Niệm Thần Ba để bắt đầu phân tích, chỉ chớp mắt đã nắm bắt được đường đi vận hành của bọn họ, miệng liền phát ra một tiếng rống to đầy uy lực.

Sét đánh từ trời phá nát hư không, sức mạnh kinh hồn hải phách của tiếng rống đó khiến cho bốn cao thủ đang chạy trốn liền bị chấn động, dẫn động chân khí đến trọng thương. Đồng thời, trong khoảng thời gian ngưng đọng ngắn ngủi đó, Tứ Linh thần thú đã không chế ngàn vạn lưỡi đao ánh sáng truy theo tới nơi, vây chặt bốn đại cao thủ Yêu vực trong thế công sắc bén.

Các cao thủ Yêu vực bị vây khốn chặt chẽ liền phần nộ rống lên. Khi các lưỡi đao ánh sáng (quang nhận) đánh đến gần, ai nấy đều đề tu tu vi đến cực hạn phát ra kỳ quang chói mắt cùng dạng khác màu, bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới phòng ngự ngoài thân để chống lại sự tấn công không ngừng đó.

Giữa không trung, bốn quả cầu phát sáng được phân bố trong phương viên mười trượng. Kết giới đó cùng với quang nhận ngũ sắc chạm nhau mạnh mẽ phát ra hào quang ngũ sắc, từng chùm hoa lửa bắn tung toé lên trời, lập loè sáng tối. Phòng ngự và tấn công rơi vào cục diện giằng co, nhưng cũng chỉ duy trì trong chốc lát, sức mạnh bá tuyệt thiên hạ của Tứ Linh thần thú đã nhanh chóng phá hủy kết giới của đối phương, từng bước ép đối phương đi vào tử lộ.

Thấy cảnh này, Hắc Ám tôn chủ đã hồi phục được sáu bảy phần chân nguyên biến hắc sắc mặt, miệng không nhịn được hét lên tức giận, nhưng hắc cũng chỉ có thể giương mắt nhìn thôi. Đang vô kế khả thi, ánh mắt của Hắc Ám tôn chủ chuyển động, dừng lại trên thân Tam Nhân Long Lang đang giao chiến, phát hiện hắc đã ép Thiên Ảnh Huyết Mị liên tiếp lùi bước, nhưng muốn tiêu diệt được nó cũng còn nhiều khó khăn.

Dường như đã cảm nhận được ánh mắt Hắc Ám tôn chủ, Tam Nhân Long Lang đang giao chiến đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy bốn thủ hạ của mình đang bị vây khốn, trong miệng liền phát ra tiếng thét giận dữ rung trời. Một chớp mắt đánh lui Thiên Ảnh Huyết Mị, Tam Nhân Long Lang lách thân ra, vừa nhanh chóng nhắm hướng Tứ Linh thần thú bay đến, vừa đề tu chân nguyên tính chuyện sử dụng kế “vây nguy cứu triệu”, ép Tứ Linh thần thú phải ngừng tiến công.

Mất thấy kết giới bên ngoài của bốn cao thủ Yêu vực đang dần dần bị phá nát, tất cả sắp rơi vào tuyệt cảnh, cũng không rõ là do tác dụng của đòn tấn công của Tam Nhân Long Lang hay vì một lý do khác, lúc này Tứ Linh thần thú bỗng hét lên một tiếng rồi thu lại thể công, mang thân thể Lục Vân di chuyển ra bên ngoài.

Trong mắt Hắc Ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang hiện vẻ khó hiểu, bọn họ nghĩ thế nào cũng không ra, vì sao đến chiêu tấn công quan trọng nhất này, Tứ Linh thần thú lại đột nhiên bỏ qua, chẳng lẽ chỉ để bảo tồn sức lực tránh bị thương sao?

Khả năng này không phải là không có, bất quá với tình hình trước mắt, khả năng này rất khó xảy ra. Bởi vì với thực lực của Tứ Linh thần thú tại đây, cho dù thể công mạnh mẽ của Tam Nhân Long Lang cũng khó lòng làm nó bị thương được, như vậy thì cần gì phải rút lui đây?

Việc này, Lục Vân cũng có chút không hiểu, bất quá chàng không gắng hỏi, bởi vì chàng tin rằng Tứ Linh thần thú đã làm như vậy thì nhất định có lý của nó.

Đang còn suy nghĩ, bỗng âm thanh liên tục truyền đến giữa bầu trời mang theo không khí thần linh thánh khiết, tựa như âm thanh từ tiên giới truyền đến. Chỉ chớp mắt màn khí âm lạnh tà ác bốn phía Đan Hoa

sơn đã tan đi, nhân gian lại tràn ngập khí tức an hòa.

Ngẩng đầu nhìn lên, hai bên đối địch cùng nhìn những đám mây. Ba bóng người như từ hư vô hiện ra, chỉ trong chớp lát đã xuất hiện trước mắt.

Vừa thấy những người mới đến, khóe miệng Lục Vân hơi xuất hiện nụ cười. Chẳng hiểu được lí do tại sao Tứ Linh thần thú đột nhiên thu lại thể công.

Phía đối diện, sắc mặt của Hắc Ám tôn chủ và Tam Nhân Long Lang đều trầm hắt xuống. Cả hai liếc nhau một cái, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

Những người mới đến nhìn thoáng qua song phương, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thân Lục Vân, ai nấy đều kêu nhẹ một tiếng, thân ảnh di động dễ dàng vượt qua khoảng cách đến bên chàng.

- Lục đại ca huynh sao rồi, vết thương có nặng không, có nghiêm trọng lắm không?

Thiếu nữ thủ lãnh giọng đầy quan tâm, liền thăm hỏi Lục Vân.

Lục Vân lắc nhẹ đầu nói:

- Không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏi thôi. Mọi người không phải đã trở về Phục long cốc rồi ư, sao bỗng nhiên lại đến nơi này?

Thì ra ba người mới đến chính là Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong và Văn Bất Danh của Trừ Ma liên minh.

Thấy chàng hỏi vậy, Văn Bất Danh liền trả lời:

- Đúng là chúng tôi đã trở về rồi, bất quá đột nhiên nhận được tin là huynh một mình xông thẳng lên Đan Hoa sơn. Biết đây là một nơi không tốt lành liền để cho Quý Vô đạo trưởng dẫn dắt liên minh, ba người chúng tôi nhanh chóng đến đây, tránh việc huynh không may xảy ra chuyện gì. Thế nào rồi, ở đây chơi có vui không?

Giọng điệu thay đổi, Văn Bất Danh chợt hỏi, vẻ mặt còn thêm vài phần đùa cợt.

Lục Vân cau mày, liếc nhìn Văn Bất Danh, trong lòng chợt nghĩ chuyện lên Đan Hoa sơn của mình không hẳn muốn che giấu, nhưng cũng không thông báo rộng rãi cho thiên hạ biết, lão làm sao lại biết được đây? Nhưng còn điều đáng kinh ngạc hơn, mình chỉ mới lên Đan Hoa sơn không quá một canh giờ, cứ cho là có tin tức truyền ra ngoài thì đợi cho đến lúc thông tin đến tai bọn họ cũng cần phải có một khoảng thời gian. Như vậy tại sao họ lại có thể đến được nơi này trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ trong này có ẩn giấu một âm mưu nào đó sao?

511. Chương 511 – Sanh Tử Nhất Chiến (cuộc Chiến Đấu Sinh Tử)

- Phong cảnh nơi đây vốn rất xinh đẹp, đáng tiếc ta không phải đến đây để thưởng ngoạn cảnh sắc, vì vậy cảnh dù có đẹp đi nữa thì ta cũng không một chút hứng thú. Việc Dịch viên bị huỷ diệt ít nhiều ta cũng có phần trách nhiệm. Vì thế hôm nay ta đến đây, chỉ là muốn lấy lại những thứ mà bọn chúng đã nợ Dịch viên.

Văn Bất Danh thở dài nhẹ rồi trầm giọng nói:

- Điều này chúng tôi đều hiểu. Hôm nay chuyện đã như vậy có nói nhiều cũng chỉ là vô ý thôi, huynh cũng nên nghĩ thoáng một chút.

Trần Ngọc Loan cũng lên tiếng an ủi:

- Lục đại ca đừng quá đau lòng, có những chuyện đã xảy ra rồi thì không thể nào cứu vãn được nữa. Vì vậy chúng ta không nên chỉ hoài niệm mãi, quan trọng hơn cả là phải báo thù cho những người đã chết. Lúc này cuộc chiến cũng đã đi đến hồi kết, chúng ta hãy cùng nhau xông lên tiêu diệt hết bọn chúng, vừa báo thù cho Dịch viên lại tạo phúc cho nhân gian.

Nhìn vào đôi mắt của nàng, Lục Vân cảm nhận được quyết tâm, trầm giọng nói:

- Được, chúng ta hãy tiêu diệt bọn chúng.

Quay đầu lại, Lục Vân nói với Tứ Linh thần thú:

- Đại linh nhi, người ở một bên nghỉ ngơi trước đi, không có lệnh của ta thì không được để cho bất cứ kẻ nào chạy thoát, mọi chuyện còn lại cứ để bọn ta giải quyết.

Tứ Linh thần thú nhìn chàng một lúc rồi thu lại quang cầu trên người chàng, nhẹ nhàng bay về phía sau chững trững, đứng xa xa nhìn về nơi này.

Bên này, Hắc Âm tôn chủ bàn bạc cùng Tam Nhân Long Lang một lúc, hơi kinh ngạc đối với ba người của Trừ Ma liên minh nhưng lại không quá lo nghĩ nhiều. Nói cho cùng thì trong ý nghĩ của hai người bọn chúng, Trừ Ma liên minh chỉ là một đám ô hợp, căn bản không thể nào so sánh được với Chính Đạo liên minh.

Lúc này, thấy Lục Vân và Trần Ngọc Loan đang chuẩn bị phát động tấn công, Hắc Âm tôn chủ nhỏ giọng nói:

- Lang vương, tình hình này xem ra con quái thú đó và Không Linh đều chỉ đứng một bên quan sát, không tham gia vào trận chiến. Vậy chúng ta nhất định sẽ chiến thắng không còn nghi ngờ gì nữa. Lúc này thương thế của Lục Vân vẫn chưa lành hẳn, để cho ta xử lý hắn, còn tiểu nha đầu kia giành cho người đối phó. Văn Bất Danh và tên tiểu tử trẻ tuổi kia thì có bốn đại cao thủ của người và ma thần Dạ Mị, tin rằng nhất định không thể thất bại.

Tam Nhân Long Lang nghe thấy không hề tỏ ra thích thú, ánh mắt trái lại lộ vẻ lo lắng nhiều hơn.

Nhìn những thuộc hạ ở bên cạnh, tất cả đều là cộng sự lâu năm của mình, hôm nay rất có thể mọi người sẽ phải chôn thân chốn này, là thống soái trong lòng hắn ít nhiều cảm thấy hổ thẹn.

Tam Nhân Long Lang ngậm thở dài, nhỏ giọng nói:

- Mọi người phải hết sức cẩn thận, nếu có chuyện bất ngờ xảy ra, có cơ hội thì phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, không cần lo lắng cho ta.

Bốn cao thủ Yêu vực vừa nghe xong liền giật mình, nhưng sau khi hiểu được ẩn ý bên trong lời nói, ai nấy đều cảm động, đồng thanh trả lời:

- Lang vương cứ yên tâm. Yêu vực không có hạng người ham sống sợ chết, chỉ cần còn sống, chúng tôi quyết không bỏ mặc người. Sống cùng sống, chết cùng chết.

Tam Nhân Long Lang xúc động run người, thần sắc biến đổi nhìn bốn người, ánh mắt lộ nét cảm động vô hạn.

Lúc này đây, không thể dùng bất kì một ngôn từ nào để bày tỏ được hết cảm xúc trong lòng mỗi người. Hắn cũng không muốn nói, chỉ quét mắt qua khuôn mặt bốn người, ánh mắt giao nhau đã nói lên tất cả mọi điều.

Thời gian là một thứ gì đó rất kì quái, khi để ý đến thì dường như ngừng lại, khi không quan tâm thì lại trôi qua nhanh chóng.

Dưới ánh mặt trời, giữa tầng không trên Đan Hoa sơn, khi cuộc chiến mới sắp xảy ra, hai bên đối địch nhau cách chừng ba trượng, ánh mắt đều lộ rõ sự thù hận, lạnh lùng hướng thẳng về đối phương.

- Người của Trừ Ma liên minh kia nghe cho rõ đây. Sự việc hôm nay là chuyện riêng giữa Long - Ma chiến tuyến chúng ta với Lục Vân, các người tốt nhất không nên nhúng tay vào, nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tránh di họa về sau.

Trần Ngọc Loan lạnh lùng nghe Hắc Âm tôn chủ, rồi hét lên:

- Câm miệng, người hắn tự biết mình thuộc loại yêu ma, mà bọn ta lại là người của Trừ Ma liên minh, như vậy những lời nói vô nghĩa của người chỉ đáng vứt đi. Hôm nay, Trừ Ma liên minh bọn ta một khi đã xuất hiện, không kể là vì tình cảm riêng với Lục đại ca hay vì ích lợi chung của thiên hạ, đều quyết không tha cho bọn người. Còn không mau lấy hết dũng khí quyết một trận sinh tử với bọn ta!

Nghe thấy những lời này, Hắc Âm tôn chủ tức giận thét lên liên hồi. Tam Nhân Long Lang bên cạnh lại hừ giọng nói:

- Nha đầu thối khẩu khí cũng không nhỏ, không biết có bản lĩnh như thế nào đây, bây giờ để bản lang vương ta lãnh giáo thử qua xem sao.

Dứt lời thân ảnh liền lắt đi, chín bóng lang ảnh(hình sói) xuất ra từ bản thể bay vút lên không trung, dừng trong giây lát rồi cứ một hình lại phân ra thành chín liên tục không ngừng. Khi đến gần Trần Ngọc Loan thì đã có rất nhiều lang ảnh, con nào cũng gầm lên như sấm, móng vuốt sắc bén phảng phất như thật. Ngay sau đó, Tam Nhân Long Lang liền hoá thân thành một quang điểm (điểm sáng), xoay tròn bao vây lấy Trần Ngọc Loan, mỗi lần phát hiện ra yếu điểm lại hiện thân tấn công, thường chỉ tấn công một chiêu liền rút lui, không hề dừng lại lâu một chỗ.

Gặp sự tấn công nhanh nhẹn kì dị như vậy, Trần Ngọc Loan lúc đầu cũng có chút hoảng loạn, không ngừng né qua tránh lại, đề phòng Tam Nhân Long Lang. Nhưng sau khi đã thích ứng được tốc độ này, Trần Ngọc Loan dần dần bình tĩnh trở lại, toàn thân phát ra ánh sáng vàng kim đan xen cùng vùng ánh sáng màu vàng trên người Tam Nhân Long Lang, khiến cho không gian giữa hai người biến thành một vùng vàng rực, hoàn toàn bị bao phủ trong những đám mây vàng.

Trần Ngọc Loan đứng yên bên trong, vẻ mặt đầy nghiêm túc, đôi lông mày thanh tú giương lên, khí thế kinh người bộc phát từ người nàng, phảng phất như đã biến đổi thành một người hoàn toàn khác, thần thánh không linh chi khí (luồng khí thần thánh thân thiện) hóa thành hai dải màu tím, vàng xoay vòng chung quanh người nàng giữa không gian. Trên eo nàng, chiếc chuông Thiên Hậu(Thiên Hậu linh) tinh xảo bỗng chuyển động nhẹ nhàng, một loạt những âm thanh kì diệu từ người nàng phát ra xung quanh, kết hợp với ngọn gió màu xanh lục tự động xuất hiện quanh người nàng. Một kết giới phòng ngự dung hợp pháp quyết, tiếng chuông và quang bích bao bọc quanh thân thể nàng.

Cuộc chiến giữa hai người đã phát động hỗn chiến quy mô lớn giữa hai phe. Hắc Âm tôn chủ quát lớn một tiếng xông thẳng vào Lục Vân. Bên cạnh, ma thần Dạ Mị cùng với hai cao thủ Yêu vực vây lấy Tư Đồ Thần Phong, hai cao thủ còn lại đối phó với Văn Bất Danh.

Giữa trận hỗn chiến, Tư Đồ Thần Phong đấu sức với ba đại cao thủ, nhờ có ngũ hành kiếm trận vô cùng thần kì nên tạm thời có thể duy trì được thế trận không bị thất bại. Nhưng Văn Bất Danh gặp phải hai đại cao thủ Yêu vực lại tỏ ra đặc biệt thảm hại, bởi vì tu vi của hai địch nhân này không hề thua kém lão nhiều, vì vậy lão chỉ còn cách tránh nặng tìm nhẹ, cố gắng hết sức không dám trụ tiếp đối chọi.

Cuộc giao tranh kịch liệt biến hóa vô cùng nhanh chóng. Lục Vân khôi phục được sáu phần chân nguyên giao thủ với Hắc Âm tôn chủ, hai bên đều lộ rõ sự phần nộ, trong lúc cận kề với cái chết, mọi thù hận đều đã hiện ra trước mắt.

Một kiếm đánh lui Hắc Âm tôn chủ, Lục Vân khê khép mắt lại, đáy mắt thoáng hiện vẻ lạnh lùng tàn khốc, thân kiếm trong tay xoay chuyển liên tục ba lần, tám trăm bảy mươi sáu kiếm hỗn hợp của phật gia “Tâm Kiếm Vô Ngân”, đạo gia “Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết”, nho gia “Hạo Nhiên Thiên Cương kiếm quyết” được vận dụng theo những phương thức khác nhau, tạo thành ba cột kiếm hỗ trợ trực tiếp cho nhau từ ba phương hướng khác nhau, gộp thành một chiêu tấn công kinh khiếp quỷ thần.

Thế công xoay vòng kết hợp cả sở trường của ba nhà phật, nho, đạo. Ba luồng quang kiếm đỏ, xanh và vàng có khí mạch liên kết lẫn nhau, tạo nên một không gian rất đặc thù, nhốt chặt Hắc Âm tôn chủ trong đó.

Cảm nhận được tình hình bất ổn, Hắc Âm tôn chủ rống lên một tiếng rồi đảo tròn thân thể biến hóa, chớp mắt đã biến thành các quang ảnh màu đen có cùng độ sáng nhưng có đầu chân lại đảo ngược lẫn nhau, chính phản trái nhau, tất cả cùng xoay chuyển theo một phương hướng.

Do tốc độ cực nhanh, mười hai nhóm thân ảnh đảo chiều trong chốc lát đã tạo nên một vòng tròn, quang mang ở bề mặt không gian tương hồ đó nổi lên một mảng tạo thành một quang cầu với kích thước cả trượng lóe lên ba màu đen đậm, đỏ sậm và xanh sậm, chống lại áp suất của luồng khí bên ngoài.

Giữa không trung, ba cột kiếm màu xanh, đỏ và vàng được Lục Vân điều khiển đồng thời kích trúng quang cầu, cả hai lập tức phát ra tiếng nổ rung trời và tia sét sáng chói mắt, hoa lửa bay vút như sao băng, lấp lánh đủ loại quang mang. Không gian rung động, sau khi va chạm mãnh liệt, ba luồng quang kiếm lại như

mọc rễ bám chặt vào bên trên quang cầu, không ngừng gia tăng áp lực vào bên trong như muốn sử dụng áp lực phá nát nó. Còn quang cầu sau một loạt các chấn động, quang mang trên bề mặt mờ đi, nhưng chỉ trong chốc lát đột nhiên sáng bừng lên, dồn hết sức chống lại sự tấn công của Lục Vân.

Lạnh lùng nhìn vào quang cầu của Hắc Ám tôn chủ, khoe miệng Lục Vân xuất hiện vẻ tàn khốc, tay phải từ từ đưa ra. Cảm nhận hành động của Lục Vân, con mắt màu xanh đen của Hắc Ám tôn chủ lóe lên ma quang, hần há miệng nhả ra một luồng khói đen cuộn cuộn, bên trong có ngàn vạn ma linh, từng con một điên cuồng gào thét phẳng phất như muốn nuốt chửng toàn bộ vũ trụ. Luồng khói đen nhanh chóng tản ra, chốc lát đã hình thành nên một tấm màn màu đen giăng ngang che lấp thân ảnh của Hắc Ám tôn chủ, khiến Lục Vân không cách nào có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Thấy vậy, Lục Vân bình thần không để ý, lòng bàn tay phải loé lên những tia sáng màu đỏ, “Hoá Hồn phù” lấp lánh quang mang đỏ máu theo sự điều khiển của bàn tay phải chàng yên yên ổn ổn áp lên trên quang cầu. Một chiêu này chỉ chốc lát đã phá tan sự cân bằng giữa ba cột kiếm và quang cầu, phá nát quang cầu, ba cột kiếm lúc đó cũng bị tiêu tan trong sương mù sắc đen ma quái.

Từ trong vùng sương mù ma quái truyền ra một tiếng hừ lạnh thâm thiết, lại có cả sự phẫn nộ khôn cùng, nghe thấy vậy nét cười càng hiện rõ nơi khoe miệng Lục Vân. Tay phải chàng không ngừng thuận thế đưa tới, chỉ sau một sát na đã chạm vào luồng sương mù ma quái, rồi nhanh chóng hấp thụ luồng khí đen đó. Đúng lúc này, ánh mắt Lục Vân thoáng hiện vẻ lạnh lùng, vẻ mặt chốc lát đã biến đổi, cả cánh tay phải bị vô số ma linh bao phủ điên cuồng xâm thực cơ nhục của chàng trong khi vẫn đang bị chàng hấp thụ.

Nguy cơ đến gần, chân nguyên toàn thân Lục Vân phát ra hình thành một kết giới màu vàng, với luồng khí phạt gia cực lớn cực mạnh đã mạnh mẽ hất bắn những ma linh đó ra. Lúc này, sương mù ma quái trước mắt đột nhiên nhạt đi, một khuôn mặt cực kỳ khủng khiếp lại vô cùng quỷ dị xuất hiện trước mặt Lục Vân, khiến chàng giật mình thét lên một tiếng, lắc người rời xa khoảng mười trượng, cơ nhục trên mặt đều run nhẹ.

Tâm thần còn đang chấn động, ánh mắt Lục Vân vô tình phát hiện ra Văn Bất Danh dáng vẻ nhếch nhác, miệng liên tục phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, khiến cho Thiên Ảnh Huyết Mị vốn trước đó đã bị Tam Nhân Long Lang đánh bị thương nặng, đang ở nơi xa điều trị phải ra tay tương trợ.

Quay đầu lại, Lục Vân nhìn thẳng trước mặt, Hắc Ám tôn chủ lúc này đã không thấy bóng dáng, nhưng chỗ hắn vừa đứng lúc này bỗng nhiên có một cái đầu tượng(hình ảnh cái đầu) quái dị do sương mù ma quái sắc đen tạo nên đang phát ra khí tức rất kì lạ, tự khóa chặt mình trong một phạm vi nhất định.

Đầu tượng này rất kì lạ, lúc lớn lúc bé, xung quanh là vô số những ma linh bay múa, giống như một vòng ánh sáng sắc đen. Trong đôi mắt, mắt trái loé lên quang mang màu xanh sậm, còn mắt phải lại là quang mang đỏ sậm, ở khoảng giữa lại có một luồng quang hoa đỏ máu lưu động, bên trên quang hoa này còn xuất ra những quang ảnh biến hóa không ngừng. Không ngờ những quang ảnh này lại là những người quen cũ của Lục Vân như Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong.

chuyện đó, chỉ một lòng đầy nhanh tốc độ, chớp mắt khoảng cách giữa hai người đã thu ngắn lại khá nhiều. Vì vậy, Tam Nhân Long Lang trong lòng kinh động, ánh mắt kinh dị nhìn Trần Ngọc Loan, nhưng chỉ thấy nàng nghiêm túc chăm chú nhìn hắn, khóe miệng có vẻ lạnh lùng.

Hiểu được hàm ý trong ánh mắt của Trần Ngọc Loan, Tam Nhân Long Lang tức giận gào thét, đôi mắt bùng bùng lửa giận. Sự phong tỏa này khiến cho Tam Nhân Long Lang, một trong ba đại bá chủ của Yêu vực giận quá nổi khùng. Có ai ngờ được rằng, chính hắn lại bị một thiếu nữ bức đến không còn đường chạy, hơi khẩu khí này làm sao có thể nuốt trôi dễ dàng được?

Ngẩng đầu nhìn trời quất, Tam Nhân Long Lang lên một tiếng đầy bi phẫn, anh dừng không còn chút uy kị, khí khái của anh hùng mạt lộ tản ra bốn phía. Lúc này, hai bên giao chiến đều chấn động tâm thần, ánh mắt nhìn đến hai người với vẻ quan tâm lo lắng. Đột nhiên, quang ảnh lóe lên bên cạnh Tam Nhân Long Lang, bốn đại cao thủ Yêu vực còn lại gần đó liền phân ra bốn phía, bảo hộ chặt chẽ cho hắn ở giữa.

- Lang Vương, nơi này cứ giao cho bọn tôi, ngài hãy chạy mau.

Giọng đầy khản đặc, nhưng hàm ý trong câu nói ấy khiến Tam Nhân Long Lang chấn động, sắc mặt hiện lên mấy phần tang thương.

- Còn nhớ khi mới tiến vào nhân gian, ta đã từng hứa với mọi người, sẽ có một ngày ta chúng ta có sinh sống trên mảnh đất sung túc, mỹ lệ này. Nhưng hôm nay, mọi lời hứa đều đã trôi theo dòng nước, các người theo ta ngoài những gian nan, vất vả thì chưa từng được hưởng chút nào cuộc sống đã mong ước. Bây giờ, lúc nguy hiểm đang cận kề, ta mong mọi người hãy nghe ta một câu, nhanh chóng rời khỏi nơi, tại đây hãy để mình ta ứng phó.

- Không, đã đến đây rồi, không kể sống chết chúng tôi đều nguyện theo sau ngài, quyết không lùi lại. Hối hận thì người nào cũng đều có, chuyện này Lang Vương ngài đừng để tâm, ngài cần phải lấy đại cục làm trọng, trước hết hãy quay về Yêu vực rồi hãy tính đến tương lai.

Lời còn chưa dứt, Văn Bất Danh và Tư Đồ Thần Phong đã đánh bại đối thủ chợt lác mình xuất hiện bên cạnh Trần Ngọc Loan.

Vẫy tay ra hiệu cho Tư Đồ Thần Phong dừng lên tiếng, Trần Ngọc Loan nói:

- Nơi đây cứ để muội, huynh hãy đi đối phó với ma thần Dạ Mị, nhất định không được để hắn có cơ hội tháo chạy.

Quay đầu lại, Trần Ngọc Loan nói với Văn Bất Danh:

- Ông hãy lùi qua một bên, trừ khi ta gặp nguy hiểm, nếu không thì đừng ra tay, ta muốn thử xem gần đây muội tu luyện có tiến bộ không.

Văn Bất Danh lo lắng đáp:

- Như vậy thì là không hay lắm. Tam Nhân Long Lang đó tu vi cao thâm khó lường, chỉ mình nàng e là ...

Trần Ngọc Loan nói:

- Không cần lo lắng, nói về tu vi thì ta đúng là không bằng hắn. Bất quá sở học của ta lại đúng là khắc chế với hắn, nếu không làm sao có thể ép hắn từng bước thoái lui được?

Nghe nàng nói vậy rồi, Văn Bất Danh cũng không tiện nhắc tới nữa, đành phải lùi xa hơn mười trượng, cẩn thận theo dõi diễn biến của trận đấu.

Một trận giao chiến lại sắp sửa diễn ra. Lúc này, Trần Ngọc Loan một mình đấu với năm đại cao thủ của Yêu vực, thân hình phiêu hốt lộ ra vài phần hấp dẫn, mỗi cử động đều cho thấy sự mạnh mẽ vững vàng, lưới sáng sắc tím vàng kết hợp với Thiên Hậu linh, một công một thủ, không hề thua kém. Ngược lại, Tam Nhân Long Lang hoàn toàn không để ý, hắn đang nghĩ xem có cách nào có thể không bị Trần Ngọc Loan khống chế, chuyển từ thế bị động sang thế chủ động, làm một cái xoay chuyển cần khôn.

Với thực lực của năm đại cao thủ Yêu vực, đối phó với ba người của Trừ Ma liên minh, cộng thêm Lục Vân đang bị trọng thương không còn sức, về lý thuyết xem chừng có vẻ khá dễ dàng. Điều cố kỵ nhất lúc này

chính là Trần Ngọc Loan, sở học chân chính của nàng khắc chế Tam Nhân Long Lang, khiến hấn cho dù tu vi mạnh mẽ cực kỳ cũng không cách nào phát huy, thực lực vì vậy đã giảm đi rất nhiều.

Ở xa xa, Lục Vân vừa được Tứ Linh thần thú trị thương, vừa quan sát các bên nghênh chiến, ánh mắt lộ đầy vẻ do dự. Hắc Ám tôn chủ đã bị tiêu diệt, mối thù Dịch viên cũng tính là đã trả được, điều đó an ủi chàng rất nhiều.

Nhưng đối với Tam Nhân Long Lang, Lục Vân cứ do dự mãi không quyết định được. Giết hấn rồi, sau này đối diện với Yêu Hoàng Liệt Thiên, đối diện với Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ, sợ là khó ăn khó nói. Nhưng nếu tha cho hấn thì lại càng không thể nào thỏa hiệp với Trừ Ma liên minh, với bách tính nhân gian. Cả một khoảng thời gian Lục Vân rơi vào vòng lẩn quẩn.

Ban đầu trước khi đi lên Đan Hoa sơn, Lục Vân vốn chỉ muốn tìm Hắc Ám tôn chủ để báo thù, tránh chạm trán với Tam Nhân Long Lang là tốt nhất. Nhưng bây giờ, lại có Trừ Ma liên minh xen vào chuyện này, tuy là đã hiệp trợ một chút cho chàng, nhưng cũng liên lụy đến họ, đây mới là điều khiến Lục Vân lại phải đau đầu suy nghĩ.

Xét cho cùng thì Tam Nhân Long Lang là người của Yêu vực, đã từng là thuộc hạ của Yêu Hoàng Liệt Thiên, một khi tiêu diệt hấn, đến lúc Yêu Hoàng Liệt Thiên hỏi tới, với tính cách bá đạo cùng với sức mạnh đáng sợ của hấn, Lục Vân tự tin không có chút lo lắng nào, nhưng chàng không thể nào không tính toán cho Trừ Ma liên minh.

Đang mãi suy nghĩ thì bất ngờ Không Linh điều ở chân trời bỗng phát lên tiếng kêu, không chỉ tăng cường khí thế của Trần Ngọc Loan mà còn làm Lục Vân cảm thấy nghi hoặc. Lục Vân ngẩng đầu nhìn lên trên cao, ánh mắt ẩn chứa khó hiểu, tại sao Không Linh điều lại đột ngột cất tiếng kêu? Điều này chàng không tài nào đoán nổi, chẳng qua thần tình chàng biến hóa để che đi sự tương thông tâm linh giữa chàng và Tứ Linh thần thú.

- Muốn biết tại sao thì cứ hỏi ta đây, không cần phải nhìn lên trên mãi như vậy.

Chợt có tiếng nói dội vào trong đầu Lục Vân, đó là tiếng truyền âm đặc thù của Tứ Linh thần thú.

Ngoảnh đầu lại nhìn nó, Lục Vân hỏi:

- Người biết à?

Tứ Linh thần thú hừ giọng đáp:

- Điều đó có gì lạ đâu, nó có thể biết được chuyện gì, thì tại sao ta lại không biết? Cho huynh biết, cách nơi này hơn mười dặm, có một khí tức rất lạ ẩn giấu. Nếu ta đoán không nhầm thì đó chính tên Huyết Sát Diêm La trước kia chúng ta đã gặp qua trên Âm sơn, chẳng qua bên cạnh hấn chỉ có vài thuộc hạ thôi. Ngoài ra, xa hơn chút nữa còn có một vòng vây quỷ khí, đã phong tỏa mọi lối thoát xung quanh.

Nghe thấy, Lục Vân lại chìm đắm vào suy tư. Lát sau, Lục Vân ngẩng đầu nhìn phía chân trời, tự nhủ: “Ta đã hiểu rồi, hoá ra là như vậy, thảo nào bọn họ lại có thể đến đây kịp thời thế này.”

Nói rồi, hình như nghĩ được điều gì, ánh mắt Lục Vân hướng về phía Trần Ngọc Loan, cất tiếng:

- Dừng tay!

Tiếng nói đột ngột vang tới làm hai bên đang giao chiến đều giật mình, ai nấy cũng đều dừng tay, ánh mắt nhìn Lục Vân không hiểu.

Liếc mắt nhìn mọi người, Lục Vân nói:

- Tư Đồ huynh, huynh hãy giúp ta để mắt đến ma thần Dạ Mị, đừng để hấn trốn mất. Còn các vị Yêu vực, mời đi cho, hiện tại ta không muốn làm khó lưu bọn người lại.

Vừa nghe thấy vậy, Tư Đồ Thần Phong liền gật đầu đồng ý, mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Mị. Nhưng sắc mặt Văn Bất Danh và Trần Ngọc Loan lại biến đổi tỏ rõ không hiểu Lục Vân đang nghĩ gì.

Nghi hoặc nhìn Lục Vân, Tam Nhân Long Lang hỏi vặn:

- Tại sao lại phải làm vậy?

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Điều này thì sau này người tự sẽ biết. Hôm nay ta đến đây chỉ vì muốn báo thù cho Dịch viên, vì thế bất kể người nào của Ma Vực Hắc ám giới cũng không được sống sót. Còn về người, ta cũng không muốn nói nhiều, đợi khi người trở về Yêu vực thì tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Ánh mắt của Tam Nhân Long Lang biến đổi không ngừng, một lúc sau mới lên tiếng đáp lại:

- Được, món nợ hôm nay sẽ nhớ kỹ, sẽ có ngày ta tính toán rõ ràng với người, chúng ta đi.

Nhìn theo năm đại ca thủ của Yêu vực, Trần Ngọc Loan và Văn Bất Danh chuyển đến bên Lục Vân, đồng thanh hỏi:

- Sao lại tha cho bọn chúng đi, cơ hội này khó khăn lắm mới có được?

Lục Vân trầm giọng đáp:

- Ta tự có đạo lý. Bây giờ trước tiên thu thập ma thần Dạ Mị rồi sẽ nói sau.

Nói rồi, Lục Vân rời khỏi Tứ Linh Thần Thú đang trị thương, lách mình liền xuất hiện phía sau ma thần Dạ Mị, một chớp mắt không một tiếng động ẩn vào lưng của hắn.

515. Chương 515 – Yêu Hoàng Trọng Hiện (yêu Hoàng Lại Xuất Hiện)

Ngửa mặt ngắm nhìn bầu trời, Lục Vân đứng lặng yên hồi lâu, dường như đang ai đó, lại giống như đang nói chuyện, nhưng khoảng cách xa quá, liệu có ai nghe thấy được không?

Trong tiếng gió, Lục Vân thu lại vẻ trầm buồn, quay người trở về bên cạnh bọn Trần Ngọc Loan ba người, bình thản nói:

- Mọi việc ở đây kết thúc rồi, chúng ta đi thôi.

Ba người thấy Lục Vân có gì đó bất thường, nhưng cũng chẳng hỏi thêm, mang Không Linh điểu, Tứ Linh thần thú theo sau chàng.

Trên đường đi, Văn Bất Danh vẫn hỏi lại câu ban nãy:

- Lục Vân, huynh vẫn chưa nói cho bọn ta biết tại sao lại tha cho cao thủ Yêu vực?

Phát hiện ba người bọn họ đang thắc mắc trong lòng, Lục Vân cũng chẳng muốn giấu giếm nữa, thản nhiên nói:

- Hôm nay tha cho bọn chúng vì một số lý do. Thứ nhất, ta không muốn mọi người gây nên huyết hải thâm cừu với Yêu vực, vì Yêu vực có một vị bá chủ khó mà chọc vào. Thứ hai, ta tha cho bọn chúng chỉ là cố ý tỏ ra rộng lượng bên ngoài thôi. Thực ra bọn chúng muốn sống sót rời khỏi đây, cũng là điều khó khăn vô cùng, bởi vì ở ngoài Đan Hoa sơn đã có đại quân của Quỷ vực bao vây, bọn chúng rất khó mà thoát khỏi bàn tay của Sát Huyết Diêm La.

Thứ ba, hủy diệt Dịch viên ngoài Hắc Ám tôn chủ ra, còn có Âm Thi Quỷ Vương của Quỷ vực. Ta để cho cao thủ Yêu vực đi, vừa có thể tiêu hao thực lực của Quỷ vực, để bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau kết nên thù oán, điều đó rất có lợi cho nhân gian. Lại nữa, với tình hình trước mắt của chúng ta mà muốn hạ thủ Sát Huyết Diêm La thì còn hơi sớm. Cứ để bọn chúng thu hút sự chú ý của đại quân Quỷ vực, như vậy thuận lợi cho chúng ta rời khỏi.

Nghe xong những lời ấy, ba người lập tức hiểu ra kế sách của Lục Vân, ai cũng gật đầu khâm phục kế sách tuyệt vời.

Thấy ba người đã hiểu rõ trong lòng, Lục Vân hỏi sang chuyện khác:

- Không biết vì sao mọi người lại có thể biết rõ việc ta lên Đan Hoa sơn như vậy?

Văn Bất Danh và Tư Đồ Thần Phong nghe thấy đều tỏ ra nghi hoặc. Bên cạnh, Trần Ngọc Loan bỗng lên tiếng:

- Theo như những gì huynh vừa phân tích, việc này chắc chắn là âm mưu của Sát Huyết Diêm La. Hẳn cho rằng mình huynh không đủ sức tiêu diệt Long - Ma chiến tuyến, nên cố thông báo sớm cho bọn muội, để bọn muội kịp thời đến hỗ trợ huynh. Như vậy, hai bên ác chiến, lẽ tất nhiên sẽ đều bị trọng thương. Lúc ấy, hẳn mới xuất hiện, chỉ một mũi tên trúng hai mục tiêu, vừa loại trừ được kẻ thù tranh bá, chuẩn bị cho mưu đồ xưng bá trong tương lai.

Vui mừng ngắm nhìn Trần Ngọc Loan, khuôn mặt Lục Vân hiện lên một nét cười, cất giọng khen ngợi:

- Hay, phân tích không sai chút nào, không hổ danh là minh chủ của Trừ Ma liên minh. Cứ tiếp tục nỗ lực, huynh tin là nhân gian có muội, chắc chắn sẽ có ngày hòa bình mỹ mãn.

Trần Ngọc Loan hơi gật đầu, nghiêm túc nói:

- Lục đại ca cứ yên tâm, muội sẽ tận tâm tận lực, mong là không phụ kì vọng của huynh giành cho muội.

Bên cạnh, Tư Đồ Thần Phong mở miệng:

- Mạnh dặn mà làm, ta luôn ủng hộ nàng.

Lời vừa nói ra, Trần Ngọc Loan liền đỏ mặt, còn Văn Bất Danh và Lục Vân thì cười lên một tiếng. Bốn người di chuyển chỉ chớp mắt đã mất hút trong biển mây xa xa.

Dưới bầu trời u ám, một bóng người yên lặng đứng đợi bên ngoài sơn động đen thẫm. Thời gian trôi qua khá lâu giữa không gian tịch mịch, khi sắc trời dần sáng, thân ảnh đó bắt đầu trở nên lo lắng nóng nảy, di động tới lui liên tục, ánh mắt lóe lên vẻ sốt ruột và hy vọng. Thời gian chờ đợi âm thầm một đêm, với người quan tâm mà nói thì vô cùng khổ sở.

Dừng bước, Thệ Thủy Lưu tự nhủ: “Lẽ nào Lục Vân đã thất bại rồi, hay có lẽ hẳn cũng bị trói buộc vây khốn trong đó rồi, nếu không thì tại sao đến giờ này cũng chưa thấy động tĩnh? Chủ nhân, ngài có nghe thấy tiếng gọi của ta không, rốt cục bây giờ ngài ra sao rồi, sao không cho ta biết một chút gì.” Giọng nói sốt sắng lại rất quan tâm, rõ là một tấm lòng trung thành.

Tiếng vọng truyền lại từ trong sơn động mãi vẫn không tan biến. Nhưng khi thanh âm đã tan biến, trong động cũng chẳng có một chút phản ứng khiến cho khuôn mặt nóng nảy của Thệ Thủy Lưu lại hiện lên mấy phần hối tiếc.

Ngẩng đầu lên ngắm ánh trăng sáng tỏ xa xa, Thệ Thủy Lưu ngây ngốc thật lâu, cuối cùng phát ra một tiếng thở dài. “Đã ngàn năm trôi qua, biết bao gian khổ, vậy mà mộng đã đến lại không hoàn thành, chỉ còn tiếng thở dài hư không. Tiếc nuối, chớp mắt giấc mộng đó đã tỉnh.” Nói rồi, Thệ Thủy Lưu chuyển mình quay lưng về phía cửa động, từng bước từng bước đi ra ngoài, trong khoảnh khắc toàn thân như già thêm ngàn tuổi.

- Huyền Dạ...

Thanh âm đột nhiên cất lên khiến Thệ Thủy Lưu dừng bước. Ở cửa động, một bóng người cao to đang nhìn vào tấm lưng già nua, ánh mắt cảm khái vô hạn.

Đột ngột quay người lại, Thệ Thủy Lưu vô cùng kích động cất tiếng:

- Chủ nhân, phải ngài chăng? Ngài không bị gì chứ. A, chủ nhân, ngài cuối cùng ... cuối cùng ...”

Phần còn lại của câu nói đã không còn cần phát ra nữa bởi vì sự thật đã hiện ra trước mắt.

Một tay nắm lấy vai Thệ Thủy Lưu, khuôn mặt uy nghiêm của Yêu Hoàng Liệt Thiên hiện lên mấy phần phức tạp, hân hoan nói:

- Cám ơn người, một ngàn hai trăm năm rồi, cuối cùng ta đã quay trở lại.

Chăm chú nhìn Liệt Thiên, Thệ Thủy Lưu hưng phấn nói:

- Quay lại là tốt lắm rồi, quay lại thật tốt quá! Từ nay về sau chúng ta lại được theo chủ nhân tung hoành thiên hạ, lớn tiếng giữa nhân gian.

Nghe vậy, Liệt Thiên vẻ mặt phức tạp mỉm cười, ánh mắt hiện lên vẻ lưu luyến.

Sau giây phút xúc động, hai người đã dần dần bình tĩnh trở lại. Thệ Thủy Lưu nhớ ra Lục Vân nhin không được cất tiếng hỏi:

- Chủ nhân, ngài thuận lợi hoá giải được phong ấn là nhờ Lục Vân đã hao tổn không ít sức lực, không biết bây giờ hần thể nào rồi?

Thệ Thủy Lưu nhìn về phía cửa động, vẻ mặt khá lo lắng.

Hiểu ý của hần, Yêu Hoàng Liệt Thiên thản nhiên đáp:

- Đừng lo, Lục Vân vốn đã quay trở về nhân gian rồi, ta không muốn làm khó hần.

Thệ Thủy Lưu nghe vậy khuôn mặt liền tươi cười, khẽ nói:

- Thế thì tốt rồi, rất tốt. Nếu không thì cả đời này ta sẽ luôn bị dằn vặt vì chuyện của hần.

Liếc nhìn Thệ Thủy Lưu, rồi lại ngẩng đầu ngắm nhìn trời đêm, Liệt Thiên nhẹ giọng nói:

- Người vẫn như vậy, không hề có một chút thay đổi nào.

Thệ Thủy Lưu cười chua xót, vẻ mặt đầy phức tạp nói:

- Chủ nhân vẫn không mất đi phong thái anh hùng bá chủ vô địch nhân gian.

Liệt Thiên cười cười, bình tĩnh trả lời:

- Người sai rồi, ta không còn như năm nào nữa. Cho dù sức mạnh của ta không thua kém trước kia, nhưng lòng ta đã thay đổi rồi.

Thệ Thủy Lưu vẻ mặt kinh biến, ngắm nhìn Liệt Thiên một hồi rồi cất giọng đầy cảm xúc:

- Có lẽ thời gian có khả năng thay đổi con người, thật là lợi hại.

Yêu Hoàng Liệt Thiên nghe thấy giật mình, gật đầu nói:

- Có lẽ vậy...

Chỉ ba chữ ngắn ngủi nhưng hàm chứa sự đau buồn, bất lực.

Hình như sau ngàn năm, trong lòng vị bá chủ một thời cũng đã có nhiều cảm khái.

Sắc trời đã bắt đầu thay đổi, trắng sáng lẩn khuất sau tầng mây. Khi bầu trời vô biên xám dần khắp bốn phía, Thệ Thủy Lưu nói:

- Chủ nhân, cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, thần dân của ngài đang đợi ngài quay trở lại.

Yêu Hoàng Liệt Thiên thu hồi ánh mắt đang vọng nhìn xa xăm, chăm chú nhìn hần hồi lâu, cảm khái cất tiếng nói:

- Cũng nên về thôi, một ngàn hai trăm năm rồi.

Thân hình lóe lên, dáng người cao to, uy nghiêm vụt biến mất trong cơn lốc xoáy, tựa như dải cầu vồng hạ xuống, chớp mắt đã không còn thấy tung tích.

Ngoảnh đầu liếc nhìn về phía cửa động, Thệ Thủy Lưu khẽ nói: “Cám ơn người, Lục Vân. Hy vọng lần sau gặp lại ta có thể báo đáp chút ân tình này.”

Kỳ quang loé lên, bóng người biến mất, Thệ Thủy Lưu đã lặng lẽ rời khỏi đây như vậy. Khi cơn gió khẽ thổi đến, một hồi tiếng hô trầm buồn vang vọng lãng đãng, nhưng lúc này không có người nào nữa, không gian tự ưu sầu.

Ở lối vào của Thủy Tinh Thiên Địa, Yêu Hoàng Liệt Thiên đứng im bất động, lặng lẽ nhìn về phía trước. Đã một ngàn hai trăm năm rồi, nơi đây vẫn không hề thay đổi, điều đó khiến hần phảng phất như trở về trước kia, mọi chuyện lại như bắt đầu từ đầu. Nhưng thực sự có thể bắt đầu lại được không? Điều này

trong lòng hẳn hiểu rõ, đó là điều không thể, nhưng hoài niệm cũng đã níu giữ hẳn lại trong giấy lát, ít nhất cũng có vài phần hồi ức.

Lặng lẽ theo sát Liệt Thiên, Thệ Thủy Lưu hay nói đúng hơn là Huyền Dạ lại lặng im đứng bên cạnh, trầm mặc thu vén tâm tình Yêu Hoàng Liệt Thiên, cảm nhận sự thay đổi tâm hồn hẳn sau ngàn năm xa cách. Thế sự vô thường, sau ngàn năm bị phong bế, vị bá chủ Yêu vực này, người mạnh nhất thất giới trước đây, liệu tâm tư có còn như trước hay không?

Thời gian, nếu không có những đám mây xám thay đổi dưới bầu trời vô biên, rõ ràng là không hề thay đổi. Từ lúc Yêu Hoàng Liệt Thiên chìm đắm trong suy tư đến khi giật mình thức tỉnh trở lại thì cũng đã khá lâu rồi.

Khoan thai bước tới trước, Liệt Thiên khẽ nói:

- Đã bao năm rồi, người vất vả quá.

Huyền Dạ sững người, ngữ khí của Yêu Hoàng Liệt Thiên đã không còn như ngày nào, lẽ nào đúng là đã thay đổi rồi sao?

- Đó là những chuyện phải làm, chủ nhân cần chi đến lời cảm ơn.

Chăm chú quan sát cảnh sắc xung quanh, Liệt Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, Liệt Nhật Long thương nắm chặt trong tay phải lóe lên kỳ quang, chiếc bình khí bá chủ đất trời đó liền hóa thành một luồng hào quang chui vào trong bàn tay mất dạng.

- Tình hình Hồ Vương và Long Lang dạo gần đây thế nào rồi?

Huyền Dạ đáp lại:

- Tạm thời vẫn chưa có tin tức cụ thể của bọn chúng. Theo tin tức đã nhận trước đây, bọn chúng ở nhân gian cũng đã lần lượt có hành động, Hồ Vương đã bị nhân gian Chính Đạo đánh trọng thương, còn Long Lang ngược lại thì rất tốt.

Khẽ gật đầu, Yêu Hoàng Liệt Thiên lại hỏi:

- Thế còn nàng thế nào, vẫn mạnh khỏe chứ ?

Huyền Dạ giật mình, ngẩng đầu nhìn Liệt Thiên hồi lâu, thấy sắc mặt chủ nhân kỳ quái, liền hiểu ngay hàm ý của câu hỏi, khẽ nói:

- Từ lần ấy tới giờ, Bạch Như Sương cả ngày chỉ đóng cửa ở trong phòng rầu rĩ, tâm trạng rất xấu. Sự kiện này đối với nàng ấy có lẽ kích rất lớn rồi ...

Liệt Thiên dừng bước, ngoảnh đầu lại liếc nhìn Huyền Dạ, rồi lại quay đi hướng khác, chậm rãi nói:

- Nàng đang ở đâu, ta muốn đi thăm nàng một lát.

Huyền Dạ khẽ lắc đầu, thở dài âm thầm cất tiếng:

- Nàng ấy vẫn sống ở căn phòng năm xưa...

Nghe vậy, Liệt Thiên khẽ gật đầu, thân ảnh lác lên một cái liền biến mất.

Nhìn theo bóng dáng đã khuất, Huyền Dạ nhẹ thở dài, tự nhủ: “Xa cách ngàn năm, tình duyên lại tái ngộ, nhưng ánh trăng ngày ấy đã tàn, dây đàn năm xưa đã đứt có nối lại được chăng?”

Trong một toà biệt viện, trăm hoa tỏa hương, ngàn hoa khoe sắc, u hương nồng nàn ngập đầy không gian. Đang yên tĩnh, bỗng hào quang bảy sắc lóe lên, một thân hình cao lớn âm thầm xuất hiện giữa khu vườn, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm khắp bốn phía, cuối cùng đi xuyên qua khung cửa sổ dừng lại ở căn phòng phía Đông.

Nhìn qua khung cửa mở toang, một thiếu nữ toàn thân trắng toát như tuyết đang ngồi tĩnh lặng trước song cửa, khuôn mặt xinh đẹp buồn rầu, ánh mắt vô hồn, phẳng phất như đã mất linh hồn, một mình chìm đắm trong không gian dĩ vãng.

516. Chương 516 – Tình Nhân Trọng Phùng (tình Nhân Gặp Lại)

Nhớ lại ngày xưa, bao kỉ niệm cũ hiện lên trong đáy mắt. Những kí ức đẹp đẽ, những yêu thương khó quên đã cách hàng ngàn năm nay lại hiện về trước mắt.

Lúc này, Bạch Như Sương vẫn lặng yên xa lạ, nhưng với Liệt Thiên mà nói, vị bá chủ của Yêu vực, người yêu duy nhất trong đời đang ở trước mặt, hẳn có thể không chút xúc cảm được chăng?

Cho dù không gian và thời gian có thay đổi, có những chuyện mãi mãi không bao giờ có thể thay đổi. Ít nhất tình cảm là dạng này, cho dù thời gian có trôi qua đã lâu thì biến đổi vẫn rất ít.

Không một tiếng động, Liệt Thiên ngậy người ngắm nhìn dung nhan người thiếu nữ ấy. Đã ngàn năm qua, dung mạo ấy vẫn không thay đổi. Hay có lẽ ông trời đã ưu ái cho họ có cơ hội được đoàn viên lần thứ hai.

Nhưng đã ngàn năm rồi, liệu có thể trở về được ngày xưa không?

Giữa yên lặng, thiếu nữ Bạch Như Sương tựa hồ cảm thấy điều gì đó, ánh mắt ngơ ngẩn khẽ biến đổi rồi ngược lên nhìn ra ngoài song cửa.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn sững Liệt Thiên, đôi tình nhân ngàn năm trước lại mãi nhìn nhau như thế, ánh mắt mỗi người đều không muốn dời đi.

Thời gian, lúc này như ngừng trôi. Ánh mắt nhìn nhau lóe lên vẻ đắm đuối, si mê. Mỗi người có biểu hiện khác nhau, ánh mắt như xa lạ lại như thân quen, trong sự lúng túng lại mang mấy phần hài hòa, mấy phần cổ quái.

Kinh ngạc nhìn Liệt Thiên hồi lâu, thiếu nữ Bạch Như Sương quay đi, nghi hoặc cất tiếng hỏi:

- Người là ai, tại sao ta lại có cảm giác đã từng gặp người ở đâu rồi?

Liệt Thiên nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp, ngữ khí khác thường nói:

- Ta là ai, trong lòng nàng đã có câu trả lời. Trước kia đúng là chúng ta đã từng gặp nhau, nhưng đối với nàng thì điều đó đúng là một giấc mơ, vì đã là chuyện của vài kiếp trước.

- Trong mơ? Điều này hình như ...

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, Bạch Như Sương quan sát Liệt Thiên cẩn thận, ánh mắt càng đượm vẻ nghi hoặc.

- Khí tức của người rất quen thuộc, lẽ nào đúng là chúng ta đã từng gặp nhau?

Liệt Thiên cười cười, ẩn chứa trong đó những hoài niệm.

- Nàng hẳn đã không còn nhớ chút gì những chuyện trước kia nữa. Bất quá ta có thể nói cho nàng biết, nhưng một khi đã biết, có lẽ nàng sẽ hận ta, đến lúc ấy e rằng nàng sẽ nghĩ rằng không biết thì tốt hơn.

Bạch Như Sương ngạc nhiên, nhìn thẳng vào mắt của Liệt Thiên, suy nghĩ trong giây lát, hơi lạc giọng nói:

- Ta hôm nay vốn đã không phải là ta trước kia. Vậy thì , hận thù đối với ta mà nói cũng đã quá xa rồi. Người nếu đã biết chuyện trước kia thì cứ kể ra nghe xem, biết đâu lại có kết quả bất ngờ.

Liệt Thiên nghe vậy trầm tư một lúc, kết quả bất ngờ là như thế nào nhỉ? Không hận, hay không còn gì để hận, hay không đáng để hận, hay là điều gì khác?

Ngưng tư lự, Liệt Thiên một mực nhìn thẳng vào mắt Bạch Như Sương, trầm giọng kể:

- Chuyện trước kia đã quá xa rồi, bây giờ mà nói với nàng chuyện này thì còn quá sớm. Hãy tin rằng sau này nhất định có một ngày, nàng sẽ nhớ lại chuyện trước kia. Bây giờ chúng ta hãy cùng nói về những chuyện xảy ra sau khi nàng đến nơi này, nàng có rất nhiều điều không rõ phải không?

Khuôn mặt Bạch Như Sương biến sắc, ánh mắt để lộ những nỗi đau buồn sâu thẳm, lảng tránh ánh mắt của Liệt Thiên, giọng trầm buồn cất lên:

- Chuyện của quá khứ không còn cách nào cứu vãn được nữa, người hà tất phải nhắc lại làm chi. Tuy có nhiều chuyện một mực không hiểu, nhưng ta thà không hiểu, cũng không muốn bị tổn thương lần nữa.

Lặng nghe những đau buồn trong tâm Bạch Như Sương, Liệt Thiên hỏi ngược lại:

- Có nhiều chuyện vốn dĩ đã xảy ra rồi, tại sao nàng vẫn muốn né tránh? Lẽ nào nàng nghĩ là tránh né sẽ giải quyết được mọi chuyện, hay nàng nghĩ là không truy vấn đến quá khứ thì có thể quên đi tất cả chẳng? Nàng đã bao giờ nghĩ rằng, nếu một ngày nào đó những “sự thật” trong lòng nàng phát sinh biến đổi, lúc ấy, nàng vẫn tiếp tục theo quan điểm vốn có hay lại tùy theo tình hình mới để đưa ra một quyết định khác?

Bạch Như Sương ngấm nhìn Liệt Thiên với ánh mắt kì quái, tựa như những lời Liệt Thiên vừa nói đã trúng vào tâm sự của nàng, chỉ là nàng liệu có thể坦然 nhiên đối mặt, mạnh dạn tiếp nhận chẳng?

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không biết từ lúc nào Bạch Như Sương bỗng nhẹ thở dài. Nàng đứng dậy đóng cánh cửa sổ lại, ngăn cách hẳn với Liệt Thiên bên ngoài.

Đó vốn là câu trả lời của nàng. Nhưng cách thức ấy có thể duy trì được lâu không?

Đứng im ngây ngốc bất động, Liệt Thiên nhìn về phía cửa sổ, khóe miệng hiện chút tiếc nuối. Lần đầu tiên gặp lại mà bị một cánh cửa chia hai. Duyên tình ngàn năm, lẽ nào cũng lại như vậy, hai người một tại bên trong, một ở bên ngoài?

Vẻ đau khổ xuất hiện trên môi Liệt Thiên, nhưng sau nét khổ sở, một vẻ ngang tàng, không cam lòng bắt đầu hiện lên trên mặt.

Liệt Thiên, bá chủ ngày nào của Yêu vực, đã từng là thống soái của thất giới, một thân tráng chí, ngạo khí ngút trời, lại chỉ vì một chướng ngại vật cón con làm nhụt chí.

Liệt Thiên nheo mắt, lạnh lùng nói:

- Nàng lại không muốn biết, vào đêm trăng tròn hôm đó, trong sơn động, kẻ nào đã cướp đi sự trong trắng của nàng, đoạt lấy chân nguyên thuần âm của nàng sao?

Giọng nói tuy không to nhưng ngữ khí cực kỳ sắc bén phảng phất như mũi tên nhọn, dễ dàng xuyên qua vách ngăn mỏng manh, đâm sâu vào tâm khảm của Bạch Như Sương.

Trong phòng không chút động tĩnh. Nhưng giây lát sau, cửa sổ đột nhiên tự động mở toang hiện ra gương mặt thiếu nữ trắng nhợt không chút máu.

Nhìn thẳng Liệt Thiên, thiếu nữ Bạch Như Sương lạnh tanh hỏi:

- Thật ra người là ai, tại sao lại biết chuyện này?

Liệt Thiên anh tuấn lạnh lùng nhìn thẳng nàng, nhẹ giọng đáp:

- Nếu ta nói với nàng rằng ta là chủ nhân của căn phòng này, ta biết mọi chuyện về nàng, nàng cho rằng có đáng tin không?

Bạch Như Sương tránh ánh mắt của Liệt Thiên, tiếp tục hỏi:

- Ta không muốn đoán, có gì thì người cứ nói rõ ra. Thật ra người là ai, vì sao lại biết.

Liệt Thiên cười cười, ánh mắt kỳ dị khóa chặt đôi mắt của nàng, giọng đầy bá đạo trả lời:

- Nếu như ta chính là người đó, nàng nghĩ ta có thể biết được chuyện đó hay không đây?

- Người ... lời đó có thật không?

Một chút kinh dị mang theo vài phần phẫn nộ, trong phần nộ lại ẩn chứa mấy phần khổ sở. Lúc đó, biểu tình của thiếu nữ Bạch Như Sương rất phức tạp, không ai có thể tả được nổi bi ai ánh lên trong mắt nàng.

- Nàng nghĩ là lúc này ta còn muốn lừa dối nàng chẳng?

Yêu Hoàng Liệt Thiên không chút nhân nhượng, ngữ khí ép người, ánh mắt lóe lên thần quang khiến người ta khiếp đảm.

Giận quá hóa cười, thiếu nữ Bạch Như Sương đau khổ nói:

- Hay, hay lắm, không ngờ kẻ cướp đi sự trong trắng của ta lại chính là người. Nhưng tại sao khi ấy người không dám đổi mặt, tại sao bây giờ mới nói ra chuyện này, lẽ nào người quả thực muốn hạ nhục ta?

Khuôn mặt uy nghiêm của Liệt Thiên thoáng vẻ xót xa, cay đắng, lắc đầu nói:

- Nếu thực sự có ý muốn hạ nhục nàng, ta đã không đến đây một mình. Nhưng ta đã nói với nàng rồi, nàng có tin không?

Nhìn chằm chằm vào mắt hắn, thiếu nữ Bạch Như Sương chần chờ hồi lâu, rồi khẽ nói:

- Người không nói ra, ta làm thế nào đoán được lời người thật hay giả, hay còn có mục đích gì khác?

Liệt Thiên nghe vậy, nhìn Bạch Như Sương một chút, thản nhiên nói:

- Nàng thay đổi thật rồi, thay đổi đến nỗi không còn là nàng trước kia nữa.

Bạch Như Sương đau khổ hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ ta lại không thể thay đổi được sao?

Một câu nói ngắn gọn nhưng ẩn chứa vô tận buồn khổ và đau lòng.

Từ từ bước đến bên cửa sổ, Liệt Thiên ngẩng nhìn gương mặt thân quen, nhẹ nhàng hỏi:

- Không mời ta vào trong ngồi được sao?

Cả người thiếu nữ Bạch Như Sương run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt cổ quái nhìn Liệt Thiên một lúc, hờ hững nói:

- Bây giờ còn phải hỏi câu ấy nữa sao?

Liệt Thiên cảm thấy sự thất thần của nàng, nhịn không được nhẹ nhàng đáp:

- Có lẽ với nàng thì không cần thiết, nhưng với ta thì lại cần phải như vậy, vì giữa hai chúng ta đã từng....

Dường như nghĩ đến điều gì, Liệt Thiên đột nhiên ngừng lại chuyển sang chủ đề khác:

- Nàng vẫn chưa trả lời ta, có hoan nghênh ta tiến vào trong hay không?

Bạch Như Sương u oán nhìn Liệt Thiên một chút, giọng u buồn nói:

- Nơi này là địa bàn của người, muốn vào thì xin cứ tự nhiên.

Liệt Thiên hiểu rõ nàng vẫn còn căm giận, cũng không vịn vẹo nữa, lắc mình xuất hiện ở trong phòng, ánh mắt quét hết xung quanh.

- Bao nhiêu năm rồi mà nơi này vẫn không hề thay đổi chút nào, chỉ tiếc là nàng chưa từng phát hiện được điều ấy.

Nghi hoặc nhìn hắn, Bạch Như Sương nhạy bén phát hiện câu nói của hắn có ẩn giấu ý nghĩa nào đó, nhưng cụ thể là điều gì thì nàng nghĩ mãi không ra.

Sau phút giây im lặng, Liệt Thiên chủ động phá tan bầu không khí trầm mặc, giọng chan chứa tình cảm:

- Ở mãi trong nơi này có quen không, có điều gì không vừa ý không?

Bạch Như Sương nghe vậy, dường như đoán được điều gì, ngại ngần lảng tránh ánh mắt thâm tình của hắn, cố giữ được bình tĩnh cất tiếng:

- Cảnh sắc nơi này rất thanh tao, bài trí lịch lãm, thích hợp để cư trú. Nhưng đối với một người con gái mang vết thương lòng mà nói, dù nơi này tốt thế nào cũng không thể cảm thấy vui vẻ được.

Tự nhiên ngồi bên nàng, Liệt Thiên khẽ thở dài nói:

- Chuyện dĩ vãng chúng ta không nói nữa. Bây giờ nàng đã biết ta là kẻ cướp đi tất cả những thứ thuộc về nàng, lòng nàng có hận ta không?

Bạch Như Sương vẻ mặt lạnh lùng, hừ giọng nói:

- Hận ư? Có thể làm gì đây? Đây là nơi của ngươi, ta chỉ là người ở nhờ, cho dù có hận cũng không thể ăn thịt ngươi được, đó chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Thấy nàng có vẻ kích động, khuôn mặt uy nghiêm của Liệt Thiên hơi ảm đạm, nhẹ giọng nói:

- Nếu ta cho nàng cơ hội báo thù, nàng muốn đánh, nàng muốn mắng thế nào cũng được, nàng sẽ làm sao?

Bạch Như Sương nghe vậy tỏ ra nghi hoặc, giọng không tin tưởng hỏi:

- Ngươi mà tốt thế sao, ngươi tưởng ta là đứa trẻ con ba tuổi à.

Liệt Thiên cười cười đáp lại, cất tiếng:

- Ta sẽ ngồi ở đây, mặc nàng dùng mọi cách báo thù, ta đều không đánh trả, không tin thì nàng cứ thử một lần đi.

Bạch Như Sương hoài nghi nhìn hắn, vừa giơ tay phải lên, vừa hỏi:

- Ngươi thật không đánh trả, cũng không tránh né phải không?

Liệt Thiên chỉ gạt đầu, ánh mắt chân thành nhìn nàng, vẻ mặt rất bình thản.

Thấy vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Như Sương lộ lên chút phức tạp, tay phải giậm dừ vung lên như điện đánh ra một chưởng, chớp mắt đã đến đỉnh đầu của Liệt Thiên. Nhưng chỉ còn cách một sợi tóc lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt kỳ quái nhìn Liệt Thiên.

Giữa im lặng, hai người nhìn nhau, không ai biết giữa họ có tình cảm thế nào. Chỉ im lặng trầm mặc, một không khí tĩnh lặng ngăn cách giữa hai người.

- Sao bỗng nhiên dừng tay, chỉ cần nàng tàn nhẫn một chút, là đã có thể báo thù được rồi.

Liệt Thiên bình thản phảng phất như là nói về người khác, hoàn toàn không lưu tâm.

- Với tu vi hiện tại của ta, cho dù có khôi phục lại mạnh mẽ như trước kia thì cũng chẳng thể giết được ngươi, thế thì hà tất phải như vậy. Đã không có cách nào để trả thù, ta đành chọn cách bỏ qua, làm như vậy chỉ ít người sẽ phải nợ ta suốt đời, như vậy là đủ rồi.

Giọng nói điềm tĩnh. Vào lúc này, Bạch Như Sương như trở thành một con người khác, tất cả bao nhiêu thù hận đều tan biến hết.

517. Chương 517 – Hồi Thủ Vãng Sự (nhớ Lại Những Chuyện Xưa)

- Có lẽ hồi ấy ta nên thẳng thắn bộc bạch với nàng, nhưng nếu là như vậy liệu bây giờ nàng có thể bình tĩnh như thế này được không?

Bạch Như Sương trừng mắt nhìn Liệt Thiên, lòng đang còn suy nghĩ về những điều hắn vừa nói. Thật ra, giữa nàng và hắn có quan hệ thế nào, tại sao hắn cứ lập đi lập lại chuyện quá khứ, lẽ nào trước đây nàng đã từng qua lại với hắn?

Với vẻ mặt không hiểu, Bạch Như Sương hỏi:

- Hôm nay ngươi đến đây, chắc không phải chỉ để nói những lời này. Ngươi có mục đích gì xin cứ nói thẳng ra. Còn nữa, giữa chúng ta thật ra có quan hệ thế nào, ngươi cũng cứ nói ra, đừng ngần ngại.

Liệt Thiên nhìn Bạch Như Sương cả nửa ngày vẻ cao thâm khôn lường, đứng dậy nói:

- Nếu nàng đã muốn biết, vậy chỉ bằng nàng hãy đi theo ta đến các nơi, biết đâu nàng sẽ nhớ chút gì đó về quá khứ.

Nói rồi không chờ nàng đáp lại, Liệt Thiên vượt qua cửa sổ, từng bước từng bước đi ra xa.

Bạch Như Sương nhìn theo bóng lưng hắn, vẻ mặt có chút do dự, suy nghĩ giây lát liền lắc mình đuổi theo.

Tản bộ trong Thủy Tinh Thiên Địa, Liệt Thiên cười mỉm chỉ cảnh vật xung quanh, điềm nhiên nói:

- So sánh cảnh sắc nơi đây với nhân gian, nàng thấy thế nào?

Bạch Như Sương không thật sự hiểu ý hẩn, chỉ thần nhiên đáp:

- Nơi đây rất đẹp, cùng nhân gian đều có những nét riêng.

Cười tự nhiên, Liệt Thiên tiếp tục hỏi:

- Sinh hoạt ở nơi đây so với nhân gian có điểm nào khác biệt không?

Bạch Như Sương bình thần đáp:

- Nơi đây có thù hận, nhân gian có yêu thương.

Liệt Thiên nghe vậy cười vang, nói:

- Nơi này có thù hận, nhân gian có yêu thương, nói rất hay. Nhưng nàng đã quên rằng, nhân gian ngày ấy có một nửa của nàng, và một nửa của ta. Nhưng nơi đây đã cùng ta qua hơn một ngàn năm rồi.

Không hiểu tại sao Liệt Thiên lại cười vang, Bạch Như Sương liền hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì, tại sao nhân gian có một nửa của ta, lại có một nửa của người, còn nữa, người nói nơi đây đã cùng người qua hơn ngàn năm rồi, chẳng lẽ người đã sống hơn một ngàn tuổi rồi sao?

Liệt Thiên thoáng nhìn nàng với thần sắc cổ quái, khẽ đáp:

- Đã từng có một người tên là Liệt Thiên, cuộc đời của anh ta đầy sắc thái truyền kỳ...

Chìm trong những hồi ức, những hoài niệm, lúc này, biểu hiện của Liệt Thiên rất cổ quái.

Phát hiện vẻ bất thường của hẩn, Bạch Như Sương liền nhắc:

- Thế còn sau đó thì sao, sao không nói vậy?

Liệt Thiên bưng tỉnh trở lại, ánh mắt phức tạp nhìn nàng thật lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, trầm giọng nói:

- Muốn biết thì hãy theo ta.

Nói rồi liền rời khỏi Thủy Tinh Thiên Địa, đến bên ao sen năm sắc, bay vào trong tiểu đình.

Bạch Như Sương nhanh chóng theo sau, khi phát hiện ra ao sen năm sắc, nét mặt có chút thay đổi, dường như bị cảnh sắc nơi đây làm rung động, nhưng chỉ một lát sau, nàng đã lấy lại bình tĩnh, xuất hiện bên cạnh Liệt Thiên.

Liếc nhìn nàng rồi Liệt Thiên quay đi nhìn về xa xa, nhẹ giọng nói:

- Liệt Thiên là một thiếu niên sinh ra ở Yêu vực. Hẩn từ khi mới chào đời đã mang trong mình sức mạnh bá tuyệt thiên hạ, lại dùng sức mạnh của bản thân mình thống nhất Yêu vực, trở thành bá chủ đệ nhất của Yêu vực, được tôn xưng là Yêu Hoàng Liệt Thiên. Theo sự xuất hiện của hẩn, cục diện hỗn loạn của Yêu vực đã được thống nhất. Từ đó hẩn thống lĩnh cao thủ Yêu vực tung hoành khắp nơi, cuối cùng tiến nhập vào nhân gian.

Ngày đó, bước tiến của hẩn có thể nói là đồng nghĩa với tai họa của nhân gian. Để đuổi hẩn đi, nhân gian chánh đạo liên minh kết phái, đồng tâm hiệp lực muốn đánh đuổi hẩn trở về Yêu vực. Nhưng Liệt Thiên một đời mang trong mình chí lớn, có lòng muốn thống nhất thất giới, trở thành bá chủ mạnh nhất của thế gian, đứng đầu trời đất. Vì thế, hai bên đối lập, chiến tranh không thể tránh được, một trường đại chiến kinh hoàng thất giới vì vậy đã xảy ra.

Bạch Như Sương cau mày, nghi hoặc nói:

- Người nói những chuyện ấy đã xảy ra vào thời gian nào, tại sao từ trước đến nay ta chưa từng nghe qua, không phải là thần thoại truyền thuyết đấy chứ?

Liệt Thiên không để tâm, dừng lại chốc lát, tiếp tục kể:

- Ban đầu, Liệt Thiên thống lĩnh đại quân Yêu vực càn quét nhân gian, gặp thần giết thần, thấy ma trừ ma, có thể coi là vô địch thiên hạ. Nhưng theo dòng thời gian, cao thủ chính tà trong nhân gian không còn năng lực chống lại, liền bắt đầu sử dụng đủ loại âm mưu quỷ kế, cuối cùng dùng nhiều hiếp ít, buộc Yêu Hoàng Liệt Thiên phải rời khỏi nhân gian. Lần giao chiến thứ nhất đã kết thúc như vậy đó.

Nghe vậy, Bạch Như Sương mở miệng nói:

- Đó là điều tất nhiên, cho dù Yêu Hoàng Liệt Thiên có lợi hại hơn thế nữa, cũng tuyệt đối không cách nào chống lại toàn bộ nhân gian.

Liệt Thiên cười thản nhiên, trầm tư một lúc, rồi lại tiếp tục nói:

- Trở về Yêu vực, Liệt Thiên vẫn không hề bỏ cuộc. Hắn một mặt ra sức đào tạo và bồi dưỡng tu vi cho các thuộc hạ, một mặt tìm thông đạo với nhân gian. Cuối cùng sau mấy trăm năm, hắn lại dẫn quân tiến vào nhân gian, bắt đầu thực hiện ước nguyện lớn lao thống nhất thất giới của mình. Lần này, Yêu Hoàng Liệt Thiên không còn là một vị thống soái hữu dũng vô mưu như trước kia nữa. Hắn chia quân thành nhiều đường phát động cùng lúc, nhanh chóng đánh trọng thương cao thủ nhân gian, trực tiếp uy hiếp đến sự an nguy của Quỷ vực, Ma vực, Thiên Chi Đô, Vân Chi Pháp giới, Cửu Thiên Hư Vô giới, ép bọn chúng cũng phải tiến vào nhân gian.

Lúc ấy, uy danh của Yêu Hoàng Liệt Thiên vang khắp thất giới, khiến cho lục giới phải liên minh, trời đất

cường. Đã không có cách nào thoát được, chỉ còn cách cố gắng toàn lực để chiến đấu, nếu có thua cũng nằm trong dự tính. Phát hiện thấy biến hóa của nàng, tất cả yêu vật xung quanh rống lên, vừa để thị uy, vừa để phát ra ám hiệu.

Tiếp theo, tất cả yêu vật nhất tề chuyển động, rồi lần lượt theo vị trí của mình xuất phát. Từng đợt yêu khí phát ra hình thành một khối kết giới cổ quái, khí tức mạnh mẽ khóa chặt thân thể của Bạch Như Sương.

Bạch Như Sương đã trọng thương, tỏ vẻ cảnh giác, tu vi của địch nhân không những mạnh, số lượng lại còn rất nhiều, phòng ngự là không thể. Bốn phía, yêu vật đối với nàng cũng có mấy phần phòng bị. Với một chiêu tấn công trước đó, nàng đã xuất thật lực mạnh mẽ kinh người, tu vi của nàng cũng làm cho yêu thú lo ngại nhiều, tên nào cũng không nghĩ đến việc đối chọi trực tiếp để tránh tự chuốc họa cho bản thân. Yêu vực là thế giới mạnh được yếu thua, nếu chưa tu luyện đại thành, trước khi có được trí tuệ, những yêu vật đó đều là đối địch lẫn nhau, vấn đề sinh tử trở nên trọng yếu.

Trong sự giằng co, đôi mày mỹ lệ của Bạch Như Sương nhíu lại. Nàng hiểu rõ càng đánh lâu thì càng bất lợi, để có thể sống sót thì phải nắm lấy tiên cơ, không thì kết quả sẽ khó nói. Hai tay của nàng lập tức phát xuất một đạo băng mang trong chớp lát hóa thành đường cong. Dưới sự thôi động của nàng chuyển hóa thành huyền băng cực quang mang theo khí cực lạnh làm đóng băng bốn phía. Sau đó, hai tay Bạch Như Sương múa thành hình hoa sen, vừa xoay vòng thân thể vừa đưa cao hai tay, cả người xoay nhanh, hào quang bắn ra tứ phía, nhìn tựa như khối cầu băng tuyết phun trào chiếu ra khắp khuôn viên trăm trượng.

Đổi lại, yêu thú rống lên giận dữ, tập trung toàn bộ các dạng công kích làm ánh lên đủ loại màu sắc như tro, nâu, xanh, đen, vàng trong không gian trắng xóa như tuyết. Đồng thời, các loại yêu vật cũng hóa thành hàng ngàn, hàng vạn ảo ảnh với các quang ảnh (bóng sáng) có năm màu giao nhau, kết nối lại thành một lưới sáng dày, tốc độ kinh người, chuyển đến vây phủ bên ngoài Bạch Như Sương. Lưới sáng va chạm với băng trụ đang xoay chuyển của Bạch Như Sương, không ngừng phát ra những hoa lửa khắp nơi.

520. Chương 520 – Quái Diệu Xuất Hiện (chim Lạ Xuất Hiện)

Ra khỏi đám hỗn loạn, Bạch Như Sương dùng thuật vật chất hóa thành khí, thân thể biến thành một luồng ánh sáng trắng chạy cực nhanh về hướng Thủy Tinh Thiên Địa. Đúng lúc đó, bầu trời đang quang đãng bỗng xuất hiện ba quang ảnh phát ra hào quang không giống nhau, tạo thành một kết giới phong bế Bạch Như Sương vào chính giữa.

Trong không trung, luồng sáng trắng dừng lại, bóng ảnh hiện ra. Bạch Như Sương gương mặt trắng bệch, ánh mắt âm trầm, lộ rõ mấy phần đau thương.

Quanh thân, ba đạo nhân ảnh phát ra khí thế mạnh mẽ, lại có yêu khí dày đặc lần lượt dung hợp với nhau, bề mặt kết giới lấp lánh quang ảnh của các loại yêu thú. Người đứng chính giữa có khuôn mặt hẹp và dài, tuổi khoảng ngoài năm mươi, hai tay lông dựng đứng, ngón tay dài ngoằng, móng tay thỉnh thoảng hiện sắc xanh mờ. Bên trái là một người to lớn, vạm vỡ như núi, sắc mặt đen sạm như than. Bên phải là một người dáng vóc gầy nhỏ, ánh mắt chuyển biến từng hồi, mặt đầy vẻ thông minh tinh quái.

Bạch Như Sương vừa cố phục hồi chân nguyên, vừa mở miệng hỏi:

- Ba vị tu vi thật cao cường, đã hóa được thành hình người, sao còn muốn làm khó ta?

Người đứng ở giữa bật cười âm hiểm, đáp lại:

- Nơi đây là Mê Thất Sâm Lâm (rừng rậm mê hoặc) cổ xưa nhất của Yêu vực. Những loài khác nếu đến đây, trừ phi có thực lực thật mạnh mẽ mới có khả năng tự mình thoát ra, còn không thì phải chết. Hiện tại, nếu nói làm khó căn bản là không phải, vì đó là quy tắc ở đây của bọn ta. Bây giờ đừng phí lời vô ích, người chỉ còn cách gỡ hết thủ đoạn ra, xem vận khí của người thế nào.

- Khoan đã.

Bạch Như Sương đưa tay ngăn lại rồi trầm giọng nói:

- Nếu đã như thế, ba vị đã không nói rõ lai lịch, ta cũng đành liều một phen. Không biết ba vị có dám...

Người ở giữa cười hắc hắc, mỉa mai nói:

- Không dám? Thật là nực cười. Người chết tới nơi rồi còn không biết, để ta nói cho người hay. Ta là Bích Nhân Ma Lang (Sói ma mắt xanh), đã tu luyện ở đây hơn một ngàn sáu trăm năm rồi. Hai vị này một người là Xích Linh Viên Hầu (Vượn lông đỏ), tu luyện cũng đã hơn một ngàn năm trăm năm, còn người kia là Hôi Sơn Hắc Hùng (Gấu Đen Núi Xám), tu luyện đã gần hai ngàn năm. Nhân loại, giờ người đã biết lai lịch của bọn ta rồi, chuẩn bị chết đi.

Lời vừa dứt, Bích Nhân Ma Lang ngửa mặt lên trời hú một tiếng, thân thể biến hóa ngàn vạn, dùng đủ mọi tư thế và vị trí khác nhau, chặn ngay trước mặt Bạch Như Sương.

Bên trái, Hôi Sơn Hắc Hùng rống lên một tiếng diên cuồng, âm thanh tựa như sấm động, tạo nên gió bão dữ dội kéo tới, làm cho khí lưu trong kết giới rung động mãnh liệt. Nhìn xa xa tựa như một mũi tên gió bắn đến, nhốt chặt Bạch Như Sương vào giữa. Phía đối diện, Xích Linh Viên Hầu cũng không chịu kém, từ trong miệng bất ngờ bắn ra những ngọn lửa, song thủ múa lên tạo thành ánh đỏ như điện, phối hợp với thể tiến công của Ma Lang và Hắc Hùng, gây nên làn sóng kinh khủng hãi hùng bên trong kết giới. Âm thanh trầm trầm phát ra làm lòng người rét run.

Thấy nguy hiểm đến gần, Bạch Như Sương biến hẳn sắc mặt, trong tiếng kêu yêu kiều hào quang toàn thân lóe sáng, tầng tầng sương tuyết bắn ra tung tóe, phút chốc đã đụng độ với thể công của địch nhân. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, thân thể Bạch Như Sương rung lên, mặt không còn chút máu, khí sắc ảm đạm, trong lòng lại nổi lên vài ý nghĩ tiêu cực.

Gần như trong chớp mắt, Bạch Như Sương vận hết sức, đã chế ngự được rung động do lần va chạm thứ nhất tạo ra. Nàng giận dữ quát lên một tiếng, thân thể bị trọng thương đảo ngược, hai tay thay nhau xoay chuyển phát tán huyền băng (khối băng đen). Khí cực lạnh như rồng giận chống trời chuyển động thành từng vòng từng vòng bên ngoài thân thể nàng, hết lần này đến lần khác chống lại tiến công của địch nhân.

Giữa không trung, tiến công và phản kích xảy ra đồng thời. Trong kết giới âm u, gió mây biến hóa trăm lần. Công kích của ba đại cao thủ cùng lúc đến gần, kịch liệt giao chiến với phòng ngự của Bạch Như Sương, dễ dàng đột phá qua tuyến phòng ngự rồi hóa thành ba cơn cuồng phong đáng sợ nuốt chửng lấy nàng.

Đến lúc này, khí tức của nàng đã mất hết, phảng phất như bông hoa tàn tạ phiêu diêu trong cơn cuồng phong. Đợi mây yên gió lặng, ba đại cao thủ Yêu vực ngạo nghễ giữa không gian, ánh mắt truy tìm tung tích của Bạch Như Sương. Cuối cùng cũng phát hiện ra nàng nằm thoi thóp trên mặt đất.

Khuôn mặt đầy bụi đất, dung nhan đẹp đẽ tiêu tụy dị thường, lại thêm đôi mắt vô hồn, mái tóc óng ả rơi bời, phảng phất như xung quanh có vô số âm khí bao phủ.

Yên lặng nhìn lên trời cao, cả bầu trời một màu xám trắng, không ánh mặt trời, không cả cầu vồng, chỉ có mây mù xám trắng, cũng giống như sinh mệnh sắp mất của nàng, màu sắc dần dần tối đi.

Khẽ cử động cánh tay, Bạch Như Sương dùng hết sức như muốn nắm lấy một vật gì đó. Đáng tiếc, cánh tay chỉ giơ lên được giữa chừng thì lại rũ xuống, tiếc nuối sâu thẳm âm thầm trào dâng trong mắt nàng.

Khóe miệng khẽ mở, vẻ khổ sở vô tận nói lên nỗi đau thương trong lòng. Khi sinh mệnh này chỉ còn lưu lại giấy lát, trong lòng nàng còn lưu luyến gì đây?

Trên mặt đất, cơn gió nhẹ yếu ớt thổi qua, những hạt bụi lát phất làm mờ đôi mắt nàng.

Nước mắt chợt chảy ra. Là nước mắt do bụi đất bay vào mắt hay là nỗi cảm thán do đau thương trong lòng.

Bạch Như Sương quay đầu thoảng nhìn con đường đi đến, có lẽ trong lòng tự nhủ mình không nên đến, nhưng bây giờ mới biết thì còn có thể làm gì đây?

Tiếng thở dài phát ra từ trong lòng, sư tổ người ở nơi xa có biết, người đệ tử không chút giá trị này đã đến bước không quay lại được.

Hơn nữa, người mới gặp mặt lần đầu a, lời hấn là thật hay giả lúc này cũng đã không còn quan trọng nữa. Không cần biết kiếp trước thế nào, hôm nay ta cũng đã nếm trải rồi, hãy để chúng ta cất lên câu tạm biệt giữa mệnh mang. Nếu như còn có duyên, kiếp sau gặp lại sẽ tiếp tục duyên tình kiếp trước.

Nước mắt, lăn dài trong màn sương bụi, có chút bi ai nhẹ nhẹ, phảng phất như một bài ca, nhẹ nhàng hát lên âm thanh của tương lai.

Trái tim, như một bông hoa nở rộ trong hơi thở của bóng đêm, chỉ là người thưởng hoa giờ đang ở chốn nào?

Tình, như một bức tranh màu sắc tươi sáng rực rỡ, cảnh sắc trang nhã. Chỉ có điều ẩn sau quang cảnh tuyệt đẹp lại có vài phần tiếc nuối.

Duyên, vì sao mà có? Duyên lành, duyên ác, tình duyên, vô duyên, mà cả tình yêu?

Trong rừng, gió lại nổi lên.

Trên mặt đất, khí tức lúc ẩn lúc hiện mỏng manh như những sợi tơ đứt đoạn, lặng lẽ như hi vọng của ai.

Tại không trung, Bích Nhân Ma Lang liếc nhìn Bạch Như Sương, cười âm trầm nói:

- Con người này tu luyện như thế cũng không tệ. Đáng tiếc là cũng không chịu nổi, mới vài ba chiêu mà lại sắp toi rồi.

Hồi Sơn Hắc Hùng nghe thấy, giọng thô lỗ cất tiếng:

- Hình dáng nó như vậy, xem qua là biết không có bản lĩnh gì, sớm biết vậy ta đã không ra tay để tránh lãng phí tinh lực.

Xích Linh Viên Hầu cười nói:

- Thật ra thì cũng cô đơn quá lâu rồi. Cả ngày cứ đánh lẫn nhau cũng không còn hứng thú, cứ coi như để giết thời gian thôi.

Lời vừa dứt thì Ma Lang âm trầm cười, Hắc Hùng thì hừ một tiếng, từ giữa trời hạ xuống mặt đất.

Nhìn Bạch Như Sương hơi thở thoi thóp, Hắc Hùng quát lên:

- Nhìn bộ dạng người như thế này, thôi ta đành tiễn người lên đường sớm, đỡ phí công động tay động chân.

Lời còn chưa dứt, tay phải của hắn đã đánh xuống một chưởng mãnh liệt, sức mạnh xé núi dời non ào ào đánh tới như muốn chôn lấp nòng.

Mắt thấy Bạch Như Sương sắp sửa bị tiêu thần diệt xác, đột nhiên, một luồng huyết quang chợt hiện, một con quái đểu (chim lạ) toàn thân đen tuyền phát sáng, chỉ có túm lông đuôi đỏ như máu bỗng nhiên xuất hiện, không biết vô tình hay hữu ý đậu đúng ngay vai của Bạch Như Sương. Hai mắt xanh thẫm của nó lạnh lùng nhìn Hắc Hùng, miệng phát ra những âm thanh ồm ồm khó nghe.

Kể cũng lạ, quái đểu vừa xuất hiện, chưởng lực của Hắc Hùng khai sơn phá thạch là vậy chớp mắt đã không còn thấy gì, ai cũng không rõ thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Kinh ngạc lùi lại cả trượng, Hồi Sơn Hắc Hùng định thần nhìn kỹ, giọng kinh sợ điên cuồng hô hoán:

- Không, không thể nào, không...

Tiếng rống kinh hãi khiến Bích Nhân Ma Lang và Xích Linh Viên Hầu giật mình chú ý. Khi cả hai đã nhìn rõ hình dạng của quái đểu, sắc mặt ai cũng xám ngoét, mắt ánh lên vẻ kinh sợ.

- Là nó, sao lại như vậy, sao lại như vậy được... Không!

Quái đểu mở miệng phát ra những âm thanh quái lạ:

- Sở thế chi hậu, luân hồi trọng hiện. Thị nghiệt thị duyên, chích vấn nghịch thiên! (Đã sau nhiều kiếp, qua luân hồi quay trở lại. Là nghiệp chướng hay là duyên, chỉ biết hỏi người nghịch thiên thôi!)

- Không hay rồi, nó đã cất tiếng, nó đã cất tiếng rồi. Chạy mau!

Giữa những tiếng hoảng loạn, ba cao thủ mới đây còn khí thế hùng hục vậy mà bây giờ chạy bán sống bán chết mỗi người mỗi hướng.

Tuy nhiên, ngay lúc ấy, hào quang bảy sắc đột nhiên hiện ra, một luồng khí thể uy chấn thiên hạ xuất hiện, mọi thứ trước mắt ngưng đọng hoàn toàn, phẳng phất như thuật định thân vậy.

Quái điểu bay lên, chăm chú nhìn Liệt Thiên đang từ trời hạ xuống, ánh mắt lóe lên kỳ quang, ẩn chứa vẻ chờ đợi nào đó.

Lúc này, khi trông thấy quái điểu, thần sắc Liệt Thiên đầy phức tạp. Đôi lông mày kiếm rậm khẽ nhíu lại, dường như ý thức được điều gì. Lúc ánh mắt hạ xuống đến trên người của Bạch Như Sương, liền trở nên phần nộ rồi kinh hãi, toàn thân chớp mắt đã kích động trở lại.

Một tay ôm Bạch Như Sương vào lòng, toàn thân Liệt Thiên hào quang bảy sắc lóe lên, chân nguyên thâm hậu vô cùng như ngàn vạn cánh tay nhanh chóng phủ kín thân thể nàng, không ngừng cải tạo, cấu trúc lại cơ thể nàng, cố gắng hết sức đưa nàng từ cõi chết trở về.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Liệt Thiên nóng nảy bất an đến mồ hôi tuôn trào như suối. Hắn không chỉ sử dụng đến tám phần chân nguyên mà còn thi triển cả pháp quyết thần bí nhất của mình “Thái Ất Bất Diệt”, cuối cùng cũng cứu tỉnh được Bạch Như Sương.

Thở hắt một hơi, Liệt Thiên thu hồi phần lớn chân nguyên, chỉ để lại một phần nhỏ tiếp tục cứu chữa thân thể nàng cho đến khi nàng hồi phục hoàn toàn.

Quay đầu, Liệt Thiên liếc qua ba tên yêu vật Ma Lang đang bị đông cứng giữa không trung, ánh mắt băng lạnh, giọng vô cùng tàn khốc nói:

- Lá gan các ngươi quả không nhỏ, ngay cả nữ nhân bên cạnh ta mà các ngươi cũng dám tổn thương, ta quyết khiến cho bọn ngươi phải hối tiếc muôn đời.

Lời vừa dứt, thân thể ba đại cao thủ ở giữa không trung đột nhiên phát nổ, cả nguyên thần cũng bị tiêu diệt thành tro.

Trầm mặc nhìn Liệt Thiên, Bạch Như Sương nhẹ giọng hỏi:

- Sao nóng nảy quá như vậy? Vì ta phải không?

Liệt Thiên quay đầu lại, nhìn nàng với thần sắc phức tạp, khẽ trả lời:

- Trong thâm tâm, nàng mong chờ câu trả lời thế nào?

Bạch Như Sương ánh mắt biến đổi, lẳng lặng không nói.

Trong không khí trầm mặc, quái điểu mới bay lên vai của Bạch Như Sương, phá tan ngưng ngừng giữa hai người.

Bạch Như Sương kinh ngạc nhìn con chim, cất tiếng hỏi:

- Quái điểu này từ đâu đến vậy, hay là ngươi đã mang nó tới?

Liệt Thiên khẽ gật đầu, giọng khác thường trả lời:

- Sau này nàng sẽ biết. Một khi nó đã chọn nàng, ắt hẳn phải có nguyên do. Ta nghĩ đến thời điểm thích hợp, tất cả sẽ có kết quả rõ ràng.

521. Chương 521 – Vi Diệu Chuyển Biến (chuyển Biến Kỳ Diệu)

Đang suy nghĩ, Bạch Như Sương đột nhiên phát hiện điều gì đó, khuôn mặt mỹ lệ thoáng ửng hồng, giọng đầy thẹn thùng nói:

- Ta hồi phục rồi, ngươi nên buông tay thôi.

Liệt Thiên nhìn thấy đôi má nàng hồng lên, dung mạo uy nghiêm hiện vẻ thân thiết, cười mỉm trả lời:

- Kể từ lần trước đến nay, tu vi của nàng đã giảm nhiều, nếu không hôm nay đã không gặp nguy hiểm. Hiện tại nàng không nên cử động, ta sẽ có phương pháp giúp nàng gia tăng tu vi rất nhiều, nàng chỉ cần tĩnh tâm phối hợp là được rồi.

Lẩn tránh ánh mắt lấp lánh hào quang bảy sắc của hắn, lòng Bạch Như Sương bất ngờ xuất hiện ý niệm, bản thân thật sự có duyên với hắn sao?

Nhớ lại chuyện cũ, chỉ toàn tâm tu luyện không chút gợn sóng, nào biết được có chuyện bất ngờ. Tự mình không chút chuẩn bị lại đến Yêu vực, rồi cũng đã mất đi sự thanh bạch trong hang động hắc ám. Vốn đã theo đó mà rơi vào hắc ám, ai ngờ không lâu sau lại gặp được đối tượng, rồi hôm nay lại được y cứu về từ bên bờ sinh tử. Có phải là ông trời đã định cho số mệnh cuộc đời này phải cùng y gây dựng lại mối duyên kiếp trước chăng?

Quan sát thấy phản ứng của nàng, mắt của Liệt Thiên hiện ra vẻ yêu thương vô hạn, phẳng phất như tất cả đều quay về một ngàn hai trăm năm trước. Lúc đó hai người cũng đã từng nương tựa vào nhau, cũng từng thân thiết như vậy. Chỉ là thời gian tuyệt đẹp đó đã trôi qua quá nhanh, lưu giữ đến nay chỉ còn vài phần hoài niệm.

- Nghĩ gì vậy, có phải nhớ đến chuyện xưa không?

- Nhớ chuyện xưa? Chuyện xưa đã bao lâu rồi nhỉ? Trăm ngàn năm trước hay là vài kiếp trước?

Nhìn sâu vào mắt hắn, Bạch Như Sương u uẩn hỏi lại, giọng nói có mấy phần kỳ quái.

Hấp háy đôi mắt nhìn nàng, Liệt Thiên trầm ngâm suy nghĩ, đôi môi liên tục mấp máy, nhưng lời vừa đến miệng lại không thể thoát ra, giống như trong tâm không được kiên định, không cách nào nắm bắt được tương lai của hai người.

Một lúc sau, Liệt Thiên quay đi, giọng bình lặng thốt:

- Nàng cũng chưa từng nghĩ tới, thôi thì cứ từ từ. Đợi đến một ngày nàng đã hoàn toàn nhớ lại, lúc đó chúng ta nói lại cũng chưa muộn. Hiện tại, chúng ta nên quay về đã, Huyền Dạ chắc đang nóng lòng chờ đợi chúng ta.

Tựa vào ngực của Liệt Thiên, Bạch Như Sương nhìn những đám mây tro trôi dạt về hai bên, u uẩn hỏi tiếp:

- Có thể cho ta biết vì sao đến đúng lúc ngăn cản như vậy? Vô tâm hay hữu ý, hoặc vì điều gì khác?

Liệt Thiên cúi đầu nhìn vào khuôn mặt ưu tư của nàng, không chịu nổi thốt lên:

- Ta cũng không thể nói rõ ràng, kỳ thật vào giây phút đó, ta đang ở một địa phương khác mãi miết tìm kiếm vài thứ mà ta luôn mong mỏi. Bất ngờ, tâm linh chợt xao động làm cho ta vô phương tập trung tinh lực, rồi cuối cùng lại thấy xuất hiện ở bên nàng. Ta nói không rõ đó là xảo hợp hay do duyên phận, hoặc có lẽ chúng ta lúc này, đều cần thêm nhiều thời gian. Ta tin rằng, một ngày nào đó, chúng ta sẽ có khả năng hiểu được mọi chuyện. Lúc đó nàng cũng sẽ biết vì sao ngày hôm nay ta lại xuất hiện.

Nhẹ nhàng nhắm lại những lời nói của hắn trong lòng, Bạch Như Sương đột nhiên phát hiện nỗi oán hận trong tâm nàng lúc này đang từ từ phai nhạt. Không phải là bản thân đã nàng tin vào hắn, tin vào những lời nói của hắn, tin vào những chuyện qua lại giữa nàng và hắn?

Trong lòng Bạch Như Sương lại u mê, nhất thời làm cho nàng không minh bạch được tâm tình của mình, chỉ lặng lẽ nhìn kỹ Liệt Thiên, trong ánh mắt đầy phức tạp, ngay cả nàng cũng không rõ ràng.

Nhận ra biến hóa của nàng, Liệt Thiên muốn hỏi vài câu nhưng cảm thấy không ổn thỏa, không tiện nói nhiều. Chốc lát, Liệt Thiên và Bạch Như Sương đã về tới Thủy Tinh Thiên Địa, liền gặp Huyền Dạ đang đứng chờ trước cửa.

Vừa gặp, Huyền Dạ liền quét ánh mắt kỳ dị nhìn qua Bạch Như Sương, ánh mắt đó ẩn chứa những điều không nói nên lời, ánh mắt làm cho Bạch Như Sương ửng hồng cả mặt, nét thẹn thùng thể hiện rõ ràng. Nhưng khi Huyền Dạ nhìn thấy quái đản trên vai của Bạch Như Sương, tuy thần tình không kinh khủng như Hối Sơn Hắc Hùng, nhưng thần tình cũng chấn động không thể tả, tựa như giữa ban ngày lại nhìn thấy ma quỷ.

Vào đến nội viện, Liệt Thiên đưa Bạch Như Sương vào trong phòng phía sau, rồi sau đó đến ngay phòng của Huyền Dạ. Vừa gặp mặt, Huyền Dạ liền hỏi:

- Chủ nhân, vật trên vai Bạch cô nương từ đâu tới vậy? Có phải là vật trong truyền thuyết hay không?

Liệt Thiên gật đầu nói:

- Hy vọng không sai, chính là vật đó. Bất quá vì sao nó chọn Bạch Như Sương, ta cũng không thể hiểu thấu được. Khi ta đến đó, nó đã xuất hiện rồi.

Nghe thấy Yêu Hoàng Liệt Thiên nói vậy, Huyền Dạ cất tiếng:

- Một khi nó đã tự chọn rồi, chắc hẳn có thâm ý nào đó, chúng ta không cần quá lo chuyện này nữa. Những chuyện chủ nhân phân phó trước đây, thuộc hạ đã cho người làm rồi. Theo tính toán của thuộc hạ, muốn thống nhất Yêu vực, có thể cần thêm một ít thời gian. Tốt nhất trong lúc này, hãy thám thính thêm ít tin tức, sau khi chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, liền tiến nhập vào nhân gian.

Nghe thấy vậy, nhân thần Liệt Thiên biến đổi, vô hình trung phát tán ra khí tức vương giả, vẻ mặt uy nghiêm tràn đầy tự tin, thân thể lóe lên quang mang trí tuệ.

Lúc này, khi xử lý việc công, bỏ qua tình cảm nữ nhi, Liệt Thiên hoàn toàn biến đổi thành một người khác, không những đáng kính phục mà còn đáng sợ, danh tiếng Yêu Hoàng quả nhiên bất phàm.

- Chuyện ở đây giao cho người xử lý, phải hoàn tất trong thời gian ngắn nhất. Cứ theo tin tức đã nhận được, chủ yếu tập trung tại Thiên Chi tam giới và với quỷ, ma nhị giới, còn phải lưu ý đến việc liên quan đến Thái Âm Tế Nhật đó, những chuyện còn lại không cần nói tới. Một khi Yêu vực thống nhất, chúng ta sẽ tiến quân vào nhân gian, trước tiên sẽ chống lại Cửu Thiên Hư Vô Giới, lại lợi dụng Quỷ vực và Ma vực để trấn áp thế lực chánh đạo. Sau khi chúng ta tập trung lực lượng tiêu diệt Cửu Thiên Hư Vô Giới cường mạnh, những thế lực còn lại cũng sẽ dễ dàng thu thập hơn rồi.

- Lời nói của chủ nhân thật có lý. Hiện tại nhân gian theo ta biết rất hỗn loạn, ba giới Vực Chi và ba giới Thiên Chi đều tụ tập ở đó. Các loại thế lực đang tranh đấu mạnh mẽ, có thể nói quần hùng đều nổi dậy, không biết ai là người đủ thực lực thống nhất nhân gian. Đợi một khi chủ nhân quật khởi trở lại, dẫn chúng ta tiến nhập vào nhân gian rồi, chúng ta sẽ chọn Cửu Thiên Hư Vô Giới làm mục tiêu, lấy Địa Âm và Thiên Sát ứng phó với các thế lực chánh tà còn lại. Đợi khi chúng ta đã tiêu diệt xong thế lực đó sẽ quay lại sử dụng toàn lực chế phục mọi người, nhanh chóng hoàn thành ước nguyện năm nào.

Cảm nhận được khí thế của Liệt Thiên, Huyền Dạ cực kỳ kích động, giọng nói thể hiện rõ nét hào hùng, phảng phất như khí thế năm nào quay lại.

Cười vang ngạo nghễ, Liệt Thiên cất tiếng:

- Nói thật hay, hơn ngàn năm sau, quay lại nhân gian, tái chiếm thiên hạ, thỏa mãn tâm nguyện!

Như một lời thề, mãi không tiêu tán, thể hiện khí phách bá chủ uy nghiêm.

Vào lúc đó, khí thế cường đại xông tới tận mây, hình thành cột sáng bảy màu, chấn động cả bách thú Yêu vực, chấn động tâm trí các yêu vật. Lịch sử từ thời khắc này đã bắt đầu thay đổi, chỉ là sau ngàn năm, chuyện xưa liệu có lại xảy ra hay không, không ai có thể biết được.

Buổi chiều, trên đỉnh núi Hoa Sơn, trong phòng của Dịch viên môn hạ Tĩnh Nguyệt đại sư, các cao thủ tập trung lại, mọi người do Thiên Kiếm Khách cùng Diệp Tâm Nghi lãnh đạo đến xem xét tình huống của Trương Ngạo Tuyết.

Bên cạnh giường, Thái Phượng tiên tử tĩnh tọa bất động, tay phải nắm chặt mạch môn của Trương Ngạo Tuyết, thi triển kỹ thuật xem xét bệnh tình của nàng, thần sắc đầy vẻ nghiêm túc.

Đứng dậy, Thái Phượng tiên tử nhìn tất cả mọi người trong phòng, lắc đầu nói:

- Tình trạng nàng ta rất xấu, tuy thương thể tạm thời được khống chế nhưng quái lực tà ác trong thân mười phần quái dị, không thể mạnh mẽ đột phá được, nếu không có thể làm cho Trương Ngạo Tuyết bị trọng

thương. Theo ta thấy, nếu ta bất chấp thi triển pháp lực, chỉ có được ba phần hy vọng, nếu vô tình thất bại, kết quả nhận được cũng không ngoài hai dạng. Thứ nhất, đại não sẽ chịu kích động, thần trí bị u mê, mất đi ký ức. Thứ hai, sẽ bị hôn mê không thể lay tỉnh. Vì vậy, ta thấy vì an toàn trên hết, mọi người nên đến xem thử xem.

Mọi người nghe rồi thần sắc trở nên trầm trọng, hiển nhiên vì lời nói đó mà bất an.

Thiên Kiếm Khách đôi mày nhú chặt, nhìn đi nhìn lại cao thủ tam phái, trầm ngâm thốt lên:

- Tam phái các người có lịch sử huy hoàng, có nhiều pháp quyết thần diệu bất phàm, không biết có đối sách nào không, xin mời đến xem.

Cao thủ ba phái nhìn nhau, cuối cùng Thiên Túc của Vô Vi phái cất tiếng:

- Chuyện này có liên quan đến sinh mệnh, hãy để cho ta đến xem thử rồi sau đó hãy kết luận.

Nói rồi liền đến bên giường, cẩn thận xem xét tình trạng của Trương Ngạo Tuyết.

Chăm chú nhìn thần sắc của Thiên Túc đạo trưởng, mọi người trong phòng nhỏ to trao đổi, đoán già đoán non tình huống bệnh tình biến chuyển thế nào.

Dịch viên đệ tử Lý Hoàn Phi trầm giọng nói:

- Hy vọng Thiên Túc tiền bối có khả năng tìm ra phương pháp cứu chữa sư muội, nếu có dùng sinh mệnh của ta để hoán đổi, ta cũng tình nguyện.

Đứng kế bên, Càn Nguyên chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư, Huyền Âm chân nhân nhìn chàng không nói gì, trong ánh mắt lộ ra mấy phần cảm thán cùng bất lực. Chỉ có Phong Viễn Dương và Nho viên Tất Thiên nắm lấy vai chàng an ủi, trong mắt chứa đầy sự động viên, thân ái.

Sau một khoảng thời gian, sắc mặt Thiên Túc đạo trưởng không có biểu tình gì đứng dậy, nói với mọi người:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện, ở đây nhường cho Chiến Tâm tôn giả cùng với hai vị đạo hữu phật môn ở lại xem xét, để xem những người đó có cách nào hay không.

Mọi người thoáng lạng, nhưng cũng không nói câu nào, xoay mình đi ra khỏi phòng.

Lúc này, trong phòng chỉ còn Tiên Kiếm môn Chiến Tâm tôn giả cùng với Vạn Phật tông Kim Cương thánh phật, Tịch Diệt thiên chủ và Tĩnh Nguyệt đại sư bốn người.

Đến giữa viện, Càn Nguyên chân nhân sắc mặt lo lắng hỏi:

- Thiên Túc tiền bối, ngài vừa xem xét một lượt, có phương pháp nào giải cứu không?

Thiên Túc đạo trưởng thần sắc có mấy phần cổ quái, lắc đầu nói:

- Chuyện này không ổn, ta đã cẩn thận xem xét qua tình trạng của Trương Ngạo Tuyết, chắc chắn là do vu thuật gây nên. Chỉ là vu thuật thật sự là một môn pháp bí mật, ta cũng không thể khẳng định. Theo như ta biết được, vu thuật có rất nhiều chủng loại, trong đó, tạo ra tình trạng như vậy có không ít hơn ba loại. Nếu chúng ta không tìm ra đúng nguyên nhân gây ra mà cố gắng làm đại chỉ sợ sẽ gây tác dụng trái ngược. Vì vậy...

Nghe đến đó, tất cả môn hạ Dịch viên tỏ ra vô cùng lo lắng, thần sắc hiện rõ vẻ vô cùng lo lắng, mặt mày. Thấy thế, các đồng đạo trong lục viện đều bày tỏ thông cảm, rối rít an ủi.

Nho viên Hạo Vân cư sĩ hỏi dồn:

- Theo kinh nghiệm của tiền bối, có thể hay không đoán xem Trương Ngạo Tuyết là bị loại bí pháp nào đã thương? Bí pháp nào là có khả năng nhiều nhất?

Thiên Túc đạo trưởng thần sắc biến đổi, có vẻ gì đó lúng túng liếc nhìn Thiên Kiếm Khách và Diệp Tâm Nghi, tựa hồ như đang che dấu ẩn tình nào đó.

Thấy thế, Thiên Kiếm Khách mở miệng nói:

- Chuyện đã thế này rồi, cũng không cần phải che dấu làm gì. Người hãy nói rõ ra đi.

522. Chương 522 - Vô Khả Nại Hà(chẳng Biết Phải Làm Sao)

- Đến nước này thì tôi đành nói suy đoán của mình ra vậy, hi vọng mọi người nghe xong đừng quá kích động và bị thương. Hiện nay, Trương Ngạo Tuyết vẫn hôn mê bất tỉnh, bởi vì sâu trong đầu cô ấy có một luồng tà lực cổ quái đang quấy phá mà không chịu sự điều khiển từ bên ngoài, đồng thời chính bản thân cô ấy cũng không thể nào khống chế được. Lực đạo này luôn ở trong đầu cô ấy tạo nên một vùng không gian kín, đem nguyên thần cô ấy giam giữ vào trong. Bất kì một nguồn sức mạnh nào muốn xâm nhập hay thử đánh thức cô ấy đều sẽ bị nó cản trở.

Nghe Thiên Túc đạo trưởng nói vậy, Càn Nguyên chân nhân vội vàng hỏi:

- Nói như vậy, chỉ cần phá bỏ được trở ngại đó chẳng phải sẽ khiến Trương Ngạo Tuyết tỉnh dậy hay sao?

Thiên Túc đạo trưởng buồn bã lắc đầu than:

- Nếu chỉ đơn giản như vậy thì đã tốt rồi, tiếc rằng tình trạng hiện nay của cô ấy tệ hơn chúng ta tưởng rất nhiều. Theo như tôi được biết, không phải là không thể phá được luồng tà lực này, chỉ là kết quả có như chúng ta mong đợi hay không thì rất khó nói, bởi khối óc của con người là nơi tập trung thần kinh và chứa nhiều thông tin nhất, chỉ cần lực đạo mạnh hơn một chút cũng đủ gây trọng thương ảnh hưởng đến cả cuộc đời. Nếu chúng ta cố phá vỡ nó, hai luồng lực đạo này sẽ xung đột lẫn nhau ở sâu trong não, từ bên ngoài tuy không nhìn thấy chấn động nhưng những tổn thương trong não thì không gì có thể so sánh được. Chỉ cần một chút bất cẩn có thể phá hoại trung khu thần kinh của Trương Ngạo Tuyết, khiến nguyên thần bị tổn thương, trở nên si ngốc, tệ hơn nữa là nếu nguyên thần bị phá vỡ thì sẽ mãi mãi không thể nào tỉnh lại được.

Mọi người nghe xong đều kinh sợ hoảng hốt, tâm thần chấn động. Kết quả như vậy thật quá tồi tệ. Sắc mặt mọi người đều biến đổi, không khí ảm đạm bao trùm khắp cả gian phòng.

Trong bầu không khí ngột ngạt đó, Diệp Tâm Nghi lên tiếng:

- Những điều này chúng tôi đều hiểu cả. Điều chúng tôi muốn biết là, theo như phân tích của Thiên Túc tiên bối, Trương Ngạo Tuyết đã bị loại bí pháp nào đã thương vậy? Liệu chúng ta có cách nào không?

Thiên Túc đạo trưởng nghe vậy, biết rằng mình đã nói lạc đề, vội chữa:

- Theo như những gì đã điều tra được, bệnh trạng của Trương Ngạo Tuyết rất giống với người bị Cửu U Đoạt Hồn Khổng Tâm thuật bí truyền của Vu tộc đã thương. Thuật bí truyền này vô cùng tàn độc, có thể làm mất trí nhớ của con người, khiến người đó hoàn toàn bị khống chế, trở thành con rối vô tri. Do thuật này cực kì âm hiểm, hơn nữa lại chỉ có trong truyền thuyết, trước nay chưa từng xuất hiện nên ta cũng không rõ cách phá giải. Nếu như ta đoán không sai, muốn trị bệnh cho Trương Ngạo Tuyết, trừ việc cởi chuông phải tìm người buộc chuông ra, cách duy nhất là...

Đang nói đến đây, đạo trưởng đột nhiên dừng lại, nhìn những môn hạ của Dịch viên, thần sắc vô cùng cổ quái, dường như có ẩn tình gì không thể nói ra.

Thấy sự dị thường này, Huyền Âm chân nhân của Dịch viên liền lên tiếng truy vấn:

- Tiên bối có điều gì xin cứ nói ra, dù thế nào chúng tôi cũng phải hiểu tình hình trước đã rồi mới có thể tìm cách giải quyết được.

Mọi người cũng nói thêm vào, ánh mắt đều lộ rõ sự nôn nóng và lo lắng.

Thiên Túc đạo trưởng khẽ than một tiếng rồi nói:

- Biện pháp duy nhất là... chờ đợi, ngoài việc dựa vào chính bản thân cô ấy, người ngoài chẳng thể giúp được gì, ngược lại chỉ khiến bệnh tình thêm trầm trọng. Nếu Ngạo Tuyết có thể tỉnh lại, sau đó dựa vào ý chí kiên định của chính bản thân mình mà đẩy luồng tà lực ra ngoài thì may ra còn chút hi vọng.

“Chờ đợi ư? Làm sao có thể như vậy được? Thế chẳng phải là lãng phí thời gian hay sao?” Sự ngạc nhiên lộ rõ trên khuôn mặt mọi người. Lúc đó, ai nấy đều thấy khó mà chấp nhận được câu nói của Thiên Túc đạo trưởng. Không ai có thể ngờ sự việc lại đi đến nước này, Diệp Tâm Nghi khoát tay trấn an mọi người:

- Tâm trạng của mọi người đều giống nhau. Trước tình cảnh này, không chỉ môn hạ của Dịch viên đau lòng mà đối với liên minh chính đạo của chúng ta cũng là một thử thách, vì vậy mọi người đều hết sức quan tâm. Hiện nay, tuy Thiên Túc tiền bối đã suy đoán như vậy và tạm thời chưa tìm ra giải pháp nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc. Chúng ta hãy chờ ba vị tiền bối ở trong phòng chẩn bệnh xong rồi hãy kết luận cũng không muộn. Dù kết quả của họ cũng như vậy thì ít nhất chúng ta vẫn còn có thể hi vọng vào Liễu trưởng giáo. Biết đâu những dị nhân mà ông ta nói có thể chữa khỏi cho Trương Ngạo Tuyết thì sao.

Nghe nàng nói xong, tất cả những môn hạ của Dịch viên, dù đang nóng lòng cũng bình tĩnh trở lại, ánh mắt đều vô tình hướng về phía cửa phòng chờ đợi kết quả bên trong.

Hồi lâu sau, cánh cửa phòng chợt mở ra, Chiến Tâm Tôn Giả, Kim Cương Thánh Phật, Tịch Diệt Thiên Chủ bước ra với vẻ mặt nặng nề, theo sau là Tĩnh Nguyệt đại sư cũng ủ ê không kém.

Chiến Tâm Tôn Giả dừng lại nói:

- Vừa rồi những lời của Thiên Túc lão huynh chúng tôi ở bên trong đều đã nghe rất rõ. Kết quả hội chẩn của chúng tôi cũng rất gần với những suy đoán của Thiên Túc lão huynh. Tình trạng của Trương Ngạo Tuyết quả thực không mấy khả quan. Ban đầu dịch nhân hạ thủ dường như đã có sẵn tà niệm trong lòng, lại cộng thêm việc lúc đó cô ấy đang bị trọng thương, căn bản không hề có sức kháng cự, vì vậy thương thế cực kì nghiêm trọng. Phân tích bệnh tình cho thấy, tà thuật mà Ngạo Tuyết trúng phải cũng giống như tôi năm đó, có điều tàn độc hơn gấp nhiều lần.

Năm đó tuy tôi bị Vu thuật đả thương nhưng không hề bị hôn mê và nội tâm vẫn luôn kháng cự, trong tiềm thức luôn có sức mạnh phản kháng khiến tà lực không thể nào xâm nhập, lại qua chuyên tâm tu luyện suốt mười lăm năm, cuối cùng cũng thoát khỏi phiền nhiễu. Nhưng Trương Ngạo Tuyết thì khác. Cô ấy bị trọng thương đã sắp ngất đi, lại trúng phải Vu thuật, trong người không hề có ý niệm phản kháng, tà lực xâm nhập hết sức thuận lợi và dễ dàng không chế thân thể cô ấy, chiếm giữ trong não bộ khiến cho tất cả ngoại lực không thể nào tiếp cận, dẫn đến tình trạng như ngày nay.

Phượng Hoàng Thư Viện Thương Nguyệt hỏi:

- Lời của tôn giả chúng tôi đều đã hiểu. Hiện nay điều mọi người quan tâm nhất là làm sao mới có thể khiến Ngạo Tuyết tỉnh lại? Làm sao mới có thể khu trừ được tà lực trong người, khiến cô ấy trở lại như xưa?

Chiến Tâm Tôn Giả nhìn nàng một lát, nuối tiếc đáp lời:

- Về cách giải cứu, nói thực là Tiên Kiếm Tông chúng tôi quả không sánh được với hai phái Phật, Đạo, các vị có điều gì muốn hỏi, xin hãy để hai vị đại sư của Vạn Phật Tông trả lời.

Thương Nguyệt hướng ánh mắt về phía hai người này, hỏi:

- Hai vị tiền bối, không biết hai vị có biết cách nào cứu cho Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại không?

Kim Cương Thánh Phật khẽ lắc đầu thờ dãi, trầm mặc không nói. Tịch Diệt Thiên Chủ bèn đáp:

- Đối với tình hình của Trương Ngạo Tuyết, bản tọa đã suy nghĩ rất nhiều. Theo những gì ghi chép từ xưa của bản phái, thuật Cửu U trước nay đều cực kì thâm hiểm, có thể xem như tà pháp tàn độc nhất trên đời. Thuật này trước nay chỉ xuất hiện ở Nam Hoang, do người của Vu tộc nắm giữ, chính là cái mọi người vẫn gọi là Vu pháp. Vu thuật bắt nguồn từ rất sớm, bao gồm rất nhiều thuật thâm hiểm mà mọi người không biết, trong đó Cửu U thuật là thâm bí nhất, tà ác nhất và bá đạo nhất. Trương Ngạo Tuyết trúng tà thuật, hiện nay tạm thời vẫn chưa thể khẳng định có phải là Cửu U Đoạt Hồn Khổng Tâm thuật hay không, cho nên không thể lỗ mãng được. Giả như, ta nói là giả như suy đoán của ta là đúng, cô ấy thực sự trúng phải Cửu U thuật, thì theo bản tọa được biết, ngoài kẻ đã đả thương Ngạo Tuyết ra, trên thế gian này vẫn còn một vật có thể làm cô ấy tỉnh lại.

"Thật ư? Là gì vậy? Xin đại sư mau nói ra!", những môn hạ của Dịch viên khi nhìn thấy một tia hi vọng đều trở nên kích động dị thường, ai nấy gấp gáp truy vấn, hi vọng có thể chữa trị cho Ngạo Tuyết.

Trong phòng, những người khác đều chăm chú nhìn Tịch Diệt Thiên Chủ, trên khuôn mặt u ám đã xuất hiện một chút hi vọng.

Tịch Diệt Thiên Chủ thấy mọi người như vậy thì hết lời khuyên giải:

- Mọi người xin đừng quá xúc động, hãy để ta nói hết rồi lên tiếng cũng chưa muộn. Theo ta được biết, nhà Phật có truyền lại một thần vật tên gọi Nhiên Đăng Phật Ấn, do Nhiên Đăng Phật Tổ để lại, có khả năng thông tới thần linh, diệt trừ ma quỷ. Theo truyền thuyết thì trong Phật Ấn có một điều tuyệt mật, chỉ cần nghĩ cách tìm được Phật Ấn, dùng Phật Pháp Đại Thành khiến Phật Quang tỏa sáng liên tục bảy bảy bốn mươi chín ngày chiếu rọi trên thân thể cô ấy, đến lúc đó Trương Ngạo Tuyết tự khắc sẽ tỉnh lại. Chỉ có điều đây là vật từ xưa truyền lại, có đúng này hay không bản tọa cũng không dám nói càng.

Nghe đến đây, nỗi vui mừng của mọi người đều vụt tắt. Nói cả nửa ngày cuối cùng lại quay về khởi điểm, điều này khiến mọi người đều hết sức thất vọng.

Xem ra việc nhờ đến cao thủ của ba đại môn phái giúp đỡ để Ngạo Tuyết tỉnh lại cũng khó lòng thực hiện. Vì thế sự lo lắng của những môn hạ của Dịch viên đều lộ rõ.

“Tuy tạm thời chưa tìm ra cách giải quyết nhưng bản đạo vẫn xin thay mặt môn hạ của Dịch viên cảm tạ các vị. Dù sao đi nữa, tấm lòng của mọi người, đệ tử Dịch viên chúng tôi cũng xin ghi tạc, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.” Càn Nguyên chân nhân cúi đầu đáp lễ, vẻ mặt hết sức đau lòng, lễ xong liền cùng đồng môn trở về phòng.

Nhìn dáng vẻ của môn hạ Dịch viên, Thiên Kiếm Khách khẽ thở dài, hướng về với mọi người nói:

- Mọi người về đi, nếu có thời gian thì nên nghĩ xem liệu còn cách nào khác để cứu Ngạo Tuyết không. Nếu thực không còn cách khác thì hãy bảo Tinh Hồn đi một chuyến, đưa dị nhân mà nó nói về đây.

Liều Tinh Hồn tiếp lời:

- Xin sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ dốc sức hoàn thành nhiệm vụ, bất luận thế nào cũng phải mời bằng được bậc kỳ nhân ấy.

Thiên Kiếm Khách khẽ gật đầu, đang định cùng mọi người ra về nhưng lúc đó có một đệ tử truyền tin từ ngoài chạy lại, khiến mọi tất cả mọi người, bao gồm những đệ tử của Dịch viên đang muốn trở về phòng đều phải chú ý.

- Hồi bẩm minh chủ, theo tin hồi báo gần đây nhất, việc Lục Vân một mình xông lấẦ L nẻ baă.

- Người có lòng như vậy là được rồi, trước mắt Lục Nga còn đang nằm trong tay tên Huyền Phong Môn chủ Vô Tâm, hắn đã thoát khỏi tay ta vài lần nhưng tự ta có thể đối phó được. Chỉ có Như Sương là không rõ tung tích, làm ta vô cùng lo lắng. Nếu người có thời gian thì hãy để mắt đến một chút, biết được tin tức gì của Như Sương thì hãy báo ngay cho ta.

Phần Thiên gật đầu:

- Sự thúc yên tâm, việc của sư thúc chính là việc của đệ tử, đệ tử nhất định sẽ lưu tâm đến, sớm tìm ra hai vị đồ tôn của sư thúc.

Cửu Âm Thánh Mẫu hài lòng cười:

- Còn người nữa, lần này xuống núi sư phụ nhà người dặn dò thế nào?

Nghe những lời thân tình của Cửu Âm Thánh Mẫu, Phần Thiên cười nói:

- Đa tạ sư thúc đã quan tâm, lần này đệ tử xuống núi kì thực là vì sư phụ lão nhân gia phát giác Tế Âm Thái Nhật là không thể tránh khỏi, mà hôm nay Địa Âm Tà Linh lại xuất thế nên đặc biệt mệnh lệnh cho đệ tử xuống nhân gian trợ giúp nhân sĩ chính đạo đối phó với tà ác, vượt qua kiếp nạn này.

Về mặt tươi cười, Cửu Âm Thánh Mẫu nói:

- Nói vậy thì sư phụ của người vẫn còn có chỗ chấp nhận được. Chỉ là Địa Âm Thiên Sát vô cùng hung ác, thiên hạ khó có địch thủ, người lại không sợ nguy hiểm sao?

Phần Thiên mỉm cười nói:

- Đương nhiên là đệ tử sợ, tính mạng quả là đáng quý thật. Chỉ là sợ thì làm được gì, không phải cuối cùng thì cũng rơi vào tuyệt vọng sao? Như vậy chỉ còn cách phấn đấu hết mình, may ra còn chút hy vọng. Không giấu gì sư thúc, đệ tử đã từng đối mặt với Địa Âm Tà Linh rồi. Xem ngoại hình cũng tương đối, hắn tự xưng là Âm Đế, sức mạnh có thể nói là khó ai bì kịp, đệ tử suýt nữa cũng mất mạng trong tay hắn. Cũng có thể xem như vận khí của đệ tử tốt, may mà giữ được tính mạng.

Cửu Âm Thánh Mẫu kinh ngạc vô cùng, hỏi dồn:

- Chuyện này là thật sao? Mau nói ta nghe, người làm thế nào mà thoát khỏi tay hắn?

Phần Thiên thập phần ngạc nhiên, không hiểu tại sao Cửu Âm Thánh Mẫu lại kích động như vậy. Liền kể rõ ngọn ngành sự việc xảy ra ngày hôm đó.

Sau khi nghe Phần Thiên thuật lại, Cửu Âm Thánh Mẫu nói:

- Không ngờ người chính là truyền nhân của Cửu U Tinh Diêm trong truyền thuyết, chẳng trách lần này sư phụ của người đã phái người xuống núi. Giờ người có dự định gì chưa, người định đến Hoa Sơn gia nhập liên minh Chính Đạo hay là ...

Phần Thiên ngập ngừng nói:

- Về việc này...thật ra ban đầu đệ tử định đến liên minh Chính Đạo ở Hoa Sơn. Nhưng lần này lại gặp được sư thúc nên muốn nghe ý kiến của sư thúc rồi mới quyết định.

Cửu Âm Thánh Mẫu lãnh đạm nói:

- Người muốn làm như thế nào là việc của người, ta không muốn can thiệp. Chỉ có điều, nếu người gia nhập liên minh Chính Đạo thì từ nay về sau gặp lại ta nên tránh sang một bên để khỏi mất hoà khí. Vì ta và Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần có ân oán từ trước, không thể hoà hợp được, và ta cũng không hy vọng điều đó. Vậy nên chọn lựa ra sao người hãy tự quyết định đi.

Phần Thiên nghe xong rất băn khoăn:

- Sư thúc, đệ tử lần này xuống núi là muốn giúp nhân gian chính đạo đối phó tà ác, hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao cho. Nhưng nếu như đệ tử gia nhập liên minh Chính Đạo thì tức là không phải với người, còn như không đi đến đó thì lại không biết ăn nói sao với sư phụ. Quan hệ của sư phụ và Cửu Thiên Hư Vô giới người cũng đã biết, người xem đệ tử nên làm thế nào đây?

Cửu Âm Thánh Mẫu cau mày nói:

- Ta không quan tâm đến mối quan hệ đó, hấn là hấn mà ngươi là ngươi, những chuyện cũ ta cũng không nói đến nữa, nên hành động ra sao ngươi hãy tự quyết định đi. Ta chỉ có câu này, nếu ngươi đến Hoa Sơn dựa vào Diệp Tâm Nghi thì từ nay về sau đừng gọi ta là sư thúc nữa, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nói xong định bay đi.

Phần Thiên cười khỏ, liền vội vã cản lại, nói vọng theo:

- Sư thúc, xin người đừng đi vội, đệ tử đâu có nói nhất định sẽ đến Hoa Sơn, không phải đệ tử đang muốn thỉnh giáo người sao? Dù sao thì việc này cũng không thể tránh được, sao sư thúc lại không cho đệ tử một vài lời khuyên, để đệ tử vừa hoàn thành được nhiệm vụ mà lại không làm khó người, như vậy chẳng phải là tốt đẹp sao?

Cửu Âm Thánh Mẫu đưa mắt nhìn Phần Thiên, nghĩ ngợi một lúc nói:

- Xem ngươi cũng là người biết sống có chừng mực, khuôn phép, như vậy ta sẽ cho ngươi một gợi ý, còn kết quả ra sao là do ngươi tự quyết định. Trong nhân gian hiện nay, ngoài liên minh Chính Đạo ở Hoa Sơn ra, còn có Trừ Ma Liên Minh, minh chủ là một tiểu nha đầu có tên là Trần Ngọc Loan, có thể làm người khác quý mến. Trong người nàng có thần khí Thiên Hậu linh với sức mạnh vô song, lại có phật gia thánh linh tương vật Không Linh điếu. Nếu như ngươi thật sự muốn vì sự bình yên của thiên hạ bách tính thì sao không thử đi một chuyến. Ta tin rằng cũng sẽ dễ ăn nói với sư phụ của ngươi thôi.

Phần Thiên sắc mặt mừng rỡ:

- Trừ Ma Liên Minh? Cái tên này hình như đệ tử đã nghe qua nhưng nhất thời không nhớ ra được. Sư thúc đã nói như vậy thì đệ tử cũng thử đi một chuyến, để xem liên minh Hoa Sơn Chính Đạo và Trừ Ma Liên Minh đó mạnh yếu ra sao rồi mới quyết định. Hiện nay đệ tử đến liên minh Hoa Sơn trước xem tình hình thế nào, sư thúc có muốn đi cùng với đệ tử không?

Cửu Âm Thánh Mẫu đáp:

- Nếu như ta cùng đi với ngươi thì không thể nhìn nhận tình hình một cách công bằng đâu. Được rồi, ta còn phải tiếp tục đi tìm hai đồ tôn của mình, sau này có duyên sẽ gặp lại, mong rằng ngươi tự biết làm những việc nên làm, đừng học theo sư phụ của ngươi, làm người ta căm ghét.

Nói xong liền lập tức biến mất trong không trung.

Đứng lặng một lúc, Phần Thiên nghĩ ngợi giây lát rồi vể mặt tươi tắn trở lại, bay thẳng đến núi Hoa Sơn. Phần Thiên đưa mắt nhìn quanh con đường phía trước, dường như đang chú ý đến điều gì, cảm giác kỳ lạ đó lại xuất hiện một lần nữa làm chàng ta phải cảnh giác cao độ, tập trung quan sát bốn phía.

Hồi lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì, tự mình thốt lên:

- Lạ thật, hôm nay sao cứ cảm thấy có khí tức tà môn, không biết là cảm giác của ta sai hay đây là sự thật? Lẽ nào đối phương ẩn thân quá giỏi, không có cách nào truy ra được.

Trong lòng đầy nghi hoặc, từ trước đến nay luôn tràn đầy tự tin là vậy mà hiện nay suy nghĩ của chàng đã bắt đầu có chút dao động.

Một giọng nói nhẹ nhàng từ trong hư vô vọng tới, tiếng nói trầm ấm của một người đàn ông:

- Còn trẻ như vậy mà thân thủ không hề tầm thường, quả là nhân gian hiếm thấy. Một bước lên tận mây xanh. Kỳ tài! Quả là một kỳ tài hiếm thấy!

Phần Thiên biến sắc mặt, đưa mắt nhìn bốn phía:

- Ai đang nói vậy, có bản sự thì mau xuất đầu lộ diện.

Ánh chớp trắng loá, một nhân ảnh liền lộ diện. Một người đàn ông trung niên mặc một bộ đồ trắng, mỉm cười nhìn Phần Thiên thản nhiên nói:

- Ta không phải đã xuất hiện rồi sao? Thế nào, nhìn ta như vậy, không phải trên mặt ta có hoa, quá cuốn hút chứ?

Phần Thiên cau mày, đối với những lời khôi hài của người này đều hoàn toàn không để tâm, trong lòng trái lại có nhiều nghi vấn. Tại sao toàn thân người này cũng mặc bộ đồ trắng như tuyết, liệu có quan hệ gì với Cửu Âm Thánh Mẫu không? Còn những tia hào quang lấp láy kia nữa, nếu như ông ta không mở miệng thì mình cứ nghĩ là sự thúc quay lại.

- Ông là ai? Tại sao ta lại không thể cảm nhận được chân nguyên của ông? Lẽ nào thân thủ đã đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng chứ?

Bạch y trung niên cười đáp:

- Ta là ta, một người đàn ông đang sống. Còn vì sao người không cảm nhận điều gì thì đó là việc của người, ta làm thế nào trả lời câu hỏi này được?

Ánh mắt Phần Thiên thoáng lạnh, giọng lãnh đạm nói:

- Nếu ông không muốn trả lời thì xin nói thẳng ra mục đích đến đây hôm nay của ông đi.

Người lạ mặt vẫn giữ nụ cười nói:

- Nếu như ta trả lời là chẳng có mục đích gì cả, thì có lẽ người không tin. Nhưng ta nói là cố tình đến tìm người thì chắc là người thấy dễ tin hơn phải không?

Phần Thiên bình tĩnh đáp:

- Tìm ta có việc gì? Không đơn giản chỉ là tán thưởng ta vài câu, rồi lại đi luôn chứ?

Ông ta nở một nụ cười thần bí, đáp lại:

- Tại sao lại không thể như thế nhỉ? Bất ngờ gặp người có tư chất hơn người, thân thủ lại cao cường, nhin không được nên khen ngợi vài câu thì cũng là việc bình thường thôi mà, không được sao?

Nhìn thẳng vào mắt ông ta, Phần Thiên nghiêm túc nói:

- Nếu chỉ có vậy, ông có thể đi được rồi.

Không truy vấn, sắc mặt Phần Thiên lúc này đã vô cùng lạnh lùng.

Thấy vậy, người lạ mặt gật đầu hài lòng, nói:

- Thật không đơn giản, chẳng trách còn trẻ tuổi mà đã có thành tích như vậy, quả nhiên cũng đáng được ta khen ngợi. Được rồi, ta cũng không chuyện trò vòng vo với người nữa, ta chỉ là vô tình gặp mặt, thấy người có chút thông minh, nên mới hiện thân gặp mặt, hỏi vài việc.

Phần Thiên mỉm cười tà dị, nói:

- Có chuyện gì? Ông cứ nói thẳng đi.

Người trung niên thoáng nhìn Phần Thiên, rồi nói chậm rãi, mạch lạc:

- Rất đơn giản, chỉ là ta muốn xem võ công để đoán ra lai lịch của người thôi.

Phần Thiên vẫn giữ nụ cười, giọng nói rắn rỏi:

- Không cần phải phí công như thế, ta trực tiếp nói cho ông là được rồi, ta là Phần Thiên, đến từ Hoả Diễm Sơn, sư phụ ta là Liệt Hoả Linh Tẩu.

Người trung niên thoáng kinh ngạc, nhưng liền khôi phục lại như ban đầu, biểu tình phức tạp nói:

- Thì ra là người, thật là không ngờ tới.

Nghe những lời đó, nụ cười Phần Thiên như cứng lại, ánh mắt khó hiểu hỏi:

- Ông biết ta sao, không thể như thế được, rốt cuộc ông là ai?

Người trung niên thấy vậy cười đáp:

- Thì ra cũng có việc làm người kinh ngạc à, ta cứ tưởng là người đã tu thành phật rồi, có thể nhìn thấu mọi sự của nhân gian. Ai biết kì thật không phải vậy a.

Phản Thiên đã có chút phần nộ nói to:

- Người thật ra muốn gì, vì sao cứ mãi làm phiền ta như vậy.

Người trung niên cười nói:

- Ta không phải đã nói rồi sao, chỉ muốn xem chút võ công của người, ngoài ra chẳng có ý gì khác.

Phản Thiên nghe xong những lời đó liền quay người bay thẳng đến núi Hoa Sơn, chẳng để ý gì đến ông ta nữa.

Người lạ mặt thấy vậy, liền song hành cùng Phản Thiên gặng hỏi:

- Đường này đến núi Hoa Sơn, không phải là người định gia nhập liên minh Chính Đạo, vì nhân gian diệt ma trừ ác đấy chứ?

Phản Thiên vẫn không hề để ý đến ông ta, vẫn tiến về phía trước như thể không có sự tồn tại của ông ta vậy. Thấy vậy mà người lạ mặt cũng không hề tức giận, vẫn đi cùng Phản Thiên, còn nói tiếp:

- Hiện nay, nhân gian hỗn loạn, chỉ dựa vào sức lực của một mình người thì khó mà làm nên việc lớn, nếu như gia nhập liên minh Chính Đạo, liên hợp cùng nhân sĩ chính nghĩa trong thiên hạ, nhất định có thể thoả sức tung hoành.

526. Chương 526 - Xông Lên Núi Hoa Sơn

- Không cần biết ông là ai, nếu còn lải nhải như con muỗi vo ve bên tai ta thì đừng có trách ta đây không khách khí. Sự nhẫn nại của ta có hạn, đến lúc làm ta tức lên rồi thì có hối cũng chẳng kịp đâu.

Người trung niên lặng đi một lúc, liền sau đó cười đáp:

- Quả không hổ danh đến từ Hoả Diễm Sơn, một khi tức giận thì tính nóng như lửa. Thế này vậy, nếu người đã không kiên nhẫn được thì chỉ bằng chúng ta đánh cược: nếu như người thắng thì ta sẽ không làm phiền người nữa, còn nếu người thua thì phải đồng ý với ta một việc. Người thấy thế nào?

- Thật không công bằng. Tại sao ông thắng thì ta phải đồng ý với ông một việc mà ta thắng lại chẳng được gì?

Phản Thiên trợn trừng mắt không can tâm hỏi lại.

Người trung niên không chút bận tâm đáp:

- Thế thì chúng ta thay đổi cách đặt cược vậy. Nếu người thua phải đồng ý với ta một việc. Còn nếu người thắng thì ta sẽ đồng ý với người một việc, như vậy là được chứ gì?

Phản Thiên đáp:

- Vậy cũng không khác bao nhiêu. Ông nói trước đi, cược cái gì, cược thế nào, thế nào là thắng, thế nào là thua?

Người trung niên nghĩ ngợi một lúc đáp:

- Phía trước không xa là núi Hoa Sơn, chúng ta lấy đó để cược. Nếu như người có thể trong nửa tuần hương không sử dụng thuật "không gian khiêu được", thuận lợi đi lên sườn núi, tìm cách gặp được minh chủ của liên minh chính đạo Diệp Tâm Nghi thì người sẽ thắng, bằng không thì người sẽ thua. Thế nào? Đánh cược như vậy người dám hay không dám?

Phản Thiên có vẻ chần chừ, hỏi lại:

- Điều kiện của ông là không được dùng "không gian khiêu được" nhưng có thể dùng cách khác, trong nửa tuần hương chỉ cần gặp được Diệp Tâm Nghi là sẽ thắng?

Người trung niên gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đơn giản chỉ có thế. Chỉ cần cậu quang minh chính đại, không dùng thuật ẩn thân để lên núi là được.

Ánh mắt Phần Thiên chăm chú quan sát thái độ của người trung niên, biết rằng trong việc này chắc ông ta đã có dự tính từ trước thì trong lòng không khỏi do dự. Nội dung cá cược đơn giản rõ ràng như thế thì ông ta sợ gì mình giở trò, hay là ông ta đã có biện pháp nào khác buộc mình nhất định phải thua? Suy nghĩ một lúc, Phần Thiên đáp:

- Được, cứ theo lời ông, khi đến chân núi bắt đầu tính thời gian. Ta phải xem cuối cùng trong chúng ta ai thắng ai thua.

Người trung niên cười đáp:

- Được, vậy chúng ta đi nào.

Phút chốc hai người đã đi tới chân núi Hoa Sơn.

Phần Thiên quan sát địa hình rồi nói:

- Bắt đầu. Ông hãy nhìn cho rõ.

Nói đoạn liền vươn người, thân thể giữ khoảng cách một trượng so với mặt đất rồi cứ thế men theo đường núi mà lên. Sau lưng Phần Thiên, người trung niên như một tia chớp, đột nhiên biến mất.

Vừa lên được chừng một dặm, Phần Thiên liền gặp phải bốn đệ tử của liên minh Chính Đạo đang đi tuần, bị họ chặn lại:

- Kẻ nào dám tự ý xông lên Hoa Sơn? Còn không mau xưng danh?

Phần Thiên dừng bước, lạnh lùng nhìn bốn người đáp:

- Ta là Phần Thiên, có việc cần gặp minh chủ Diệp Tâm Nghi của các người, xin vào báo một tiếng.

Nghe xong, bốn đệ tử cẩn trọng quan sát Phần Thiên một lúc, ánh mắt thăm trao đổi lẫn nhau, một đệ tử nói:

- Nếu đã có việc cần gặp minh chủ của chúng tôi, vậy xin mời thiếu hiệp hãy nói rõ mục đích đến, đợi chúng tôi cân nhắc xong sẽ cho người đi thông báo.

Phần Thiên đáp:

- Ta đến đây có việc gấp, phải gặp ngay minh chủ của các người, không thể nói được, xin phá phép dẫn ta vào đại điện chính đạo.

Đệ tử liên minh lắc đầu nói:

- Xin thiếu hiệp thứ lỗi. Vì lý do an toàn, trừ khi những người đến đây là người quen, không thì phải thông báo lên từng cấp một. Đây là chức trách, mong thiếu hiệp thông cảm.

Phần Thiên nhướn mày, ngữ khí có phần lạnh lùng:

- Vậy thì xin hỏi, thông thường muốn gặp minh chủ của các người thì cần bao lâu?

- Điều này rất khó nói, nếu là người quen thì có thể đi ngay, nếu là người hoàn toàn xa lạ như thiếu hiệp đây muốn gặp minh chủ phải mất thời gian một tuần hương.

Phần Thiên nghe xong thì cảm thấy đau đầu:

- Thế này thì mình thua chắc rồi. Xem ra việc này nhất định người trung niên đó đã biết từ trước, nếu không ông ta đã chẳng đánh cược với mình. Nhưng cứ cho là ông ta biết trước thì đã sao, lẽ nào chút việc còn con này lại có thể làm khó ta?

Ngưng dòng suy nghĩ, Phần Thiên nhìn bốn người thản nhiên đáp:

- Nếu đã thế này cũng chẳng còn cách nào khác, đành đắc tội bốn vị vậy.

Nói đoạn liền xoay mình lên không lắc mình một cái liền thoát khỏi vòng vây của bốn người, nhanh chóng men theo đường núi đi lên.

Phần Thiên vừa tiến về phía trước vừa mở to cặp mắt tinh nhanh phân tích tình hình xung quanh. Nhờ vậy mà chàng đã tránh được tầm mắt của không ít đệ tử đi tuần. Nhưng phòng ngự của liên minh Chính Đạo mỗi lúc một nghiêm ngặt hơn, tinh thần cảnh giác cùng với đó cũng được đề cao. Muốn thần không biết quỷ không hay mà vượt qua chỗ này cũng không phải là chuyện dễ.

Dừng chân lại, Phần Thiên quay đầu quan sát bốn bề xung quanh, linh thức cảm ứng rõ ràng rằng người trung niên đó từ trước đến giờ vẫn nấp ở bên trên, cách mình chừng mười trượng quan sát nhất cử nhất động của mình, muốn gỡ thì cũng khó mà qua được mắt ông ta. Thời gian đã trôi qua không ít, nếu cứ do dự thế này thì ta nắm chắc phần thua. Phải làm sao để vừa thắng được vụ cá cược này, vừa không đắc tội với liên minh Chính Đạo? Câu hỏi này làm cho Phần Thiên rất bối rối.

Sau giây phút suy tư ngẩn ngui, ánh mắt Phần Thiên bỗng sáng lên, khóe môi lộ ra một nụ cười cao thâm khó đoán, toàn thân chuyển động, một luồng khí xoay chuyển theo chiều ngược lại bốc lên cao lập tức thu hút sự chú ý của đệ tử đi tuần.

- Kẻ nào dám đến Hoa Sơn gây rối? Còn không mau bỏ tay chịu trói.

Sau tiếng quát mắng, khoảng mười ba thân ảnh nhanh chóng xông về phía Phần Thiên lập thành hết vòng vây này đến vòng vây khác quanh chàng.

Điềm nhiên cười lên một tiếng, toàn thân Phần Thiên vẫn xoay chuyển, hai tay kết ấn, hàng ngàn ngọn lửa mạnh mẽ tỏa ra khắp nơi, hoá thành đám mây đỏ, dễ dàng bao phủ mười ba vị đệ tử liên minh vào trong. Ẩn mình trong quang lửa, Phần Thiên cất lên tràng cười ngông cuồng đầy thách thức. Chỉ cần hai cánh tay khẽ động đây là ngọn lửa mạnh mẽ vươn xa trăm trượng, uốn lượn như rồng lửa gầm trời. Luồng khí nóng như thiêu áp sát làm cho các đệ tử chính đạo cấp tốc lẩn tránh, tiếc rằng chẳng thể tránh vào đâu được.

Đám mây đỏ ngày càng thu hút nhiều sự chú ý về phía nó hơn, chỉ thấy trong không trung phi kiếm tầng tầng lớp lớp, hàng nghìn loại kiếm khí, pháp khí cùng với ánh sáng loá mắt của chúng kết thành một tấm lưới hồng dập tắt quang lửa. Nhưng bọn họ đã quá coi thường Phần Thiên. Những phi kiếm sáng loá đó một khi đã bay vào trong đám mây đỏ liền bị chàng ta ở bên trong khống chế, không một thanh nào may mắn thoát được.

Tiếng kêu kinh hoàng nhanh chóng truyền đi khắp Hoa Sơn, phần đông trong số bọn họ ra sức kháng cự, một số ít chạy đi khắp nơi xin cứu viện. Chỉ trong một thời gian ngắn, khắp sườn núi Hoa Sơn trở nên hỗn loạn hết mức. Thế mà người ẩn mình trong đám lửa kia là Phần Thiên vẫn mặc nhiên cười to, ngẩng cao đầu ra vẻ tự đắc. Chính lúc đó trong hư không truyền đến giọng của người trung niên áo trắng:

- Dụ rắn ra khỏi hang, biện pháp không tồi! Chỉ có điều người không nghĩ rằng sẽ dụ những cao thủ khác ra thay vì là Diệp Tâm Nghi ra hay sao?

Phần Thiên liền đáp:

- Nếu đã là cá cược thì tất nhiên phải xem vận may thế nào. Nếu như nắm chắc được trăm phần trăm thì còn cá cược mà làm gì?

Người trung niên cười đáp:

- Nói hay lắm thế thì phải xem vận may của người thế nào thôi.

Được một lúc thì từ trên đỉnh núi Hoa Sơn cuộn lên một luồng khí mạnh mẽ, phút chốc luồng khí đó tràn xuống sườn núi. Trong không trung, Diệp Tâm Nghi và Thiên Kiếm Khách dẫn đầu, theo sau họ là rất nhiều cao thủ liên minh Chính Đạo, mọi người nhìn vào quang lửa đỏ như máu kia, ai nấy đều tỏ ra nghi ngại.

Vấy tay bảo đệ tử lui xuống, Diệp Tâm Nghi tức giận hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại cả gan xông lên Hoa Sơn như vậy?

Phần Thiên thăm dò ngữ khí của người này trong lòng có đôi chút ngạc nhiên, hỏi lại:

- Người chính là minh chủ của liên minh Chính Đạo Diệp Tâm Nghi?

- Không sai, chính là bổn minh chủ. Người là ai? Tại sao không trả lời ta?

Giọng nói lạnh lùng, Diệp Tâm Nghi ánh mắt như đao, tỏ rõ vẻ bức bối đối với hành vi bất kính của Phần Thiên.

Thu hai tay lại, quầng lửa xung quanh lập tức tiêu tan, lộ ra bộ quần áo đỏ rực như lửa của Phần Thiên. Mím cười nhìn Diệp Tâm Nghi, Phần Thiên ngẩng đầu nói:

- Nửa tuần hương vừa hết, ta thắng rồi.

Thay đổi ngữ khí, Phần Thiên nhìn mọi người xung quanh:

- Ta là Phần Thiên, lần này đến là muốn xem tình hình liên minh Chính Đạo trên Hoa Sơn thế nào, xem liệu có đủ khả năng để cứu bách tính hay không. Nếu có thể làm ta hài lòng thì ta sẽ gia nhập Hoa Sơn, nếu không hợp ý ta thì cứ coi đây là lên núi đi dạo vậy.

Sắc mặt chợt biến, ánh mắt Diệp Tâm Nghi chăm chú dõi theo những thay đổi trong biểu hiện của Phần Thiên như đang phân tích xem lời chàng ta nói là thật hay giả.

Đứng bên cạnh, Phong Lô chân quân hỏi:

- Nếu như ngươi đã có tâm nghĩ đến bách tính thì sao không quang minh chính đại lên núi bái kiến, lại phải dùng vũ lực xông lên núi? Còn nữa, lúc này ngươi nói ngươi thắng rồi là ý gì?

Đến lúc này Phần Thiên mới quan sát kỹ đám đông, làm chàng ngạc nhiên nhất có ba người: người thứ nhất là Diệp Tâm Nghi ngạo khí lẫm lẫm, người thứ hai là Thiên Kiếm khách công lực phi phàm, người thứ ba lạnh lùng tuyệt thế có tên Thương Nguyệt. Trong ba vị này, Diệp Tâm Nghi không chỉ đẹp mà phong thái hơn người, thật khiến người khác phải nể phục. Thiên Kiếm Khách lại cao thâm khó đoán đem đến cho người ta cảm giác thần bí, còn Thương Nguyệt đứng là tuyệt thế giai nhân khí chất vừa thanh cao trong sáng, vừa lạnh lùng như vầng trăng cùng với ánh mắt trầm tư của nàng thật làm cho người khác không dễ gì quên được.

Quay về với thực tại, Phần Thiên nhìn về phía Phong Lô chân quân thản nhiên cười đáp:

- Thế gian loạn lạc cần gì phải phiền hà như thế. Còn về lời ta nói lúc này không liên quan đến các người, đó là ta và một người khác đánh cược, ta thắng rồi, chỉ đơn giản như vậy.

Phong Lô chân quân tối sầm mặt quát:

- Thật là một thiếu niên ngông cuồng, ngươi cũng...

Diệp Tâm Nghi phát tay chặn đứng lời của ông ta, ánh mắt sắc bén nhìn Phần Thiên nghiêm túc nói:

- Phần Thiên, nếu ngươi đã có lòng muốn xem tình hình của liên minh Chính Đạo, sau đó quyết định có gia nhập liên minh hay không. Vậy giờ ta hỏi ngươi, bây giờ đã xem xét rõ chưa?

Phần Thiên nhìn nữ minh chủ vẻ khiêu khích nói:

- Liên minh Chính Đạo thật không thường, không những có cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới, Vân Chi Pháp giới giúp đỡ, lại có tuyệt nữ giai nhân Thương Nguyệt đây thật làm ta lưu luyến. Nói thực ta có đôi chút xao lòng, thật chẳng muốn đi chút nào.

Người đẹp ở đây tất nhiên là chỉ có Thương Nguyệt thôi.

Ánh mắt lạnh lùng, Diệp Tâm Nghi vẫn còn nhiều nghi vấn hỏi:

- Nghĩa là ngươi đồng ý gia nhập liên minh Chính Đạo chúng ta cùng đối phó tà ác nhân gian?

Phần Thiên lắc đầu cười, như phải như không đáp:

- Không vội, việc này phải suy nghĩ kỹ mới có thể quyết định được. Chỉ vì xúc động nhất thời mà mù quáng quyết định thì thật không tốt. Chính là một bước sa chân ngàn năm hận, quay đầu nhìn lại, đã trăm năm.

527. Chương 527 - Một Vấn Đề

Lời nói của Phần Thiên nghe thì có vẻ bình thường nhưng rõ ràng là có ý châm biếm, có thể coi là đại bất kính với Chính Đạo liên minh, đối với việc này, Diệp Tâm Nghi sẽ đối phó như thế nào?

Sự trầm mặc chỉ tồn tại trong phút chốc, Diệp Tâm Nghi đưa mắt nhìn Thiên Kiếm khách thấy ông khẽ lắc đầu, bất giác thần sắc trở lên lạnh lùng nói với Phần Thiên:

- Nói hay lắm, có những việc đúng là phải suy nghĩ chín chắn, chỉ là không biết phải làm sao người mới có thể quyết định được, có cần chúng ta giúp một tay không?

Phần Thiên cười hăng hắc, một lần nữa ánh mắt hướng về phía chân trời, cất giọng tự hào nói:

- Đã có lời vàng ngọc của Diệp minh chủ, nếu ta còn không biết tốt xấu thì xem ra hôm nay khó mà rời khỏi Hoa Sơn, nếu đã thế ta xin hỏi minh chủ một câu, chỉ cần các người làm ta hài lòng thì ta sẽ lưu lại.

Diệp Tâm Nghi thần sắc phẫn nộ, đối với Phần Thiên đã nhần nhịn hết lần này đến lần khác, không ngờ hắn đã chiếm được tiện nghi lại còn lấn tới, như thế làm sao không làm người ta tức giận cho được.

Bên cạnh, Thiên Kiếm Khách quan sát hết mọi việc, thấy tình hình không tốt đành phải mở miệng:

- Tâm Nghi đừng vội, trước hết hãy nghe hắn ta nói rồi quyết định cũng chưa muộn.

Phần Thiên không cười nữa, ánh mắt quét qua mọi người, cuối cùng dừng trên mặt Diệp Tâm Nghi, trầm giọng:

- Thực lực của Chính Đạo liên minh ta đã thấy rồi, tập hợp được lực lượng của cả Cửu Thiên Hư Vô giới, Vân Chi Pháp giới và cả Nhân gian giới chính xác là rất mạnh. Có điều ta muốn hỏi một chút, với lực lượng mạnh như vậy cần phải làm như thế nào để trăm yêu, trừ ma xoay chuyển tình thế.

Nhân thần Diệp Tâm Nghi bỗng thay đổi. Vấn đề này thật không dễ trả lời, muốn nói tường tận chắc phải cần nhiều thời gian, nửa ngày cũng nói chưa hết, tóm lược thì cũng không thể nói gọn trong vài câu, thật là làm khó người khác.

Một lần nữa mọi người lại trầm mặc, lúc này bốn bề đều lặng thinh, mọi người lặng lẽ chờ đợi, ánh mắt hết nhìn Phần Thiên lại quay sang nhìn Diệp Tâm Nghi.

Diệp Tâm Nghi quay đầu lại nhìn mọi người phía sau, cao thủ của Tam phái: Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử, Thiên Kiếm Khách đều nhìn nàng đầy khích lệ, làm nàng cảm thấy rất an tâm. Hướng mắt về bốn phía, toàn thân Diệp Tâm Nghi toát lên một cỗ khí tức thần thánh. Giây phút này nàng như trở lại như trước đây, trở về với thân phận Diêu Trì thánh nữ, toàn thân thánh khiết thần diệu.

- Trừ ma vệ đạo giống như hành quân chiến đấu, cần phải có một quyết tâm kiên định, ý chí kiên cường, cơ sở kiên cố, lại có thêm tinh thần bất khuất, xác định đúng mục tiêu là phải dũng cảm tiến lên. Trước mắt, Chính đạo liên minh cao thủ như mây, hội tụ sở trường của Cửu Thiên Hư Vô giới, Vân Chi pháp giới và Tam phái Lục viện của nhân gian, muốn diệt trừ tà ác, thanh trừ quỷ quái tuyệt không khó. Chỉ cần chúng ta quyết tâm không chùn bước, tùy lúc điều chỉnh phương châm, dùng phương thức tốt nhất, cùng với quyết tâm cao nhất, vận dụng lực lượng hùng mạnh nhất, chúng ta nhất định chiến thắng tất cả, trả lại sự yên bình cho nhân gian.

Thần sắc Phần Thiên rất ngạc nhiên, sự chuyển biến của Diệp Tâm Nghi làm hắn kinh ngạc. Ngẫm nghĩ một lúc, Phần Thiên vỗ tay tán dương, nét mặt nghiêm túc:

- Nói hay lắm, mặc dù những lời cô nói chẳng có ý nghĩa thực tế, nhưng cũng đã bộc lộ được quyết tâm của mình, về cơ bản đã làm ta thỏa mãn. Có điều ta còn có một vấn đề nữa mong minh chủ thành thật trả lời.

Diệp Tâm Nghi nét mặt không hề thay đổi, bình tĩnh bảo:

- Nói đi, ta nghe đây.

Phần Thiên nhìn Diệp Tâm Nghi một lúc bỗng cười thần bí, tiếng nói nhẹ như nước chảy:

- Trước đây có một đứa trẻ chỉ vào bông hoa đã lụi tàn rồi hỏi mẫu thân của mình: "Mẹ ơi! tại sao bông hoa này lại bị lụi tàn hả mẹ?" Người mẹ đáp: "Bởi vì hoa đã phơi bày ra vẻ đẹp nhất của mình rồi, sinh mệnh của nó sẽ tàn lụi thôi con ạ." Đứa bé không hiểu, lại chỉ lên những chiếc lá ở trên đầu hỏi: "Tại sao những chiếc lá kia lại héo úa hả mẹ?" Người mẹ đáp: "Bởi vì mùa thu đến rồi con ạ." Cuối cùng đứa trẻ hỏi mẹ: "Nếu con cũng giống như chúng thì liệu con có bị héo tàn không hả mẹ?" Đây cũng chính là vấn đề ta cần cô trả lời.

Diệp Tâm Nghi cười khinh miệt hỏi:

- Loại vấn đề này liệu có một đáp án chính xác không?

Phản Thiên cười đáp lại:

- Đáp án chính xác hay không không quan trọng, quan trọng là đáp án cô đưa ra có được ta chấp nhận không?

Diệp Tâm Nghi hừ lạnh một tiếng, quát lên:

- Nơi đây là Hoa Sơn, là Chính Đạo liên minh, cứ cho là chúng ta muốn chiêu nạp hiền tài thì cũng không cần phải quy lụy van xin người. Thêm vào đó, người trừ việc báo tên ra, đến thân phận lai lịch cũng chưa hề nói, người nghĩ chúng ta nhất định phải tranh thủ mời người gia nhập sao? Người nhất định sẽ cống hiến cho nhân gian sao?

Phản Thiên cười đáp:

- Ta còn cho là các vị đã quên rồi, hoá ra là ta quá đặc ý, thật áy náy quá.

Nói đoạn hất hai tay đưa ra, một luồng khí nóng bùng bùng phát, chỉ nháy mắt trong bán kính ba dặm liệt hỏa như sóng ào ạt, vô số hoa lửa nở bung như những đóa hoa sen đỏ phát ra ánh sáng chói lóa. Bốn phía khí thế mạnh mẽ như núi, làm sắc mặt tất cả mọi người đều kinh hãi. Phản Thiên chỉ tùy ý thi triển một chiêu đã đủ để thể hiện trình độ của mình.

Nhân thần của Diệp Tâm Nghi khẽ biến đổi, quát nhẹ:

- Người thu chiêu đi, Hoa Sơn không phải là nơi để người khoe khoang. Bây giờ ta sẽ nói câu trả lời của ta, hy vọng người nghe cho kỹ.

Phản Thiên thu hỏa diễm lại, mục quang chăm chú nhìn vào Diệp Tâm Nghi, lặng lẽ chờ đợi câu trả lời.

- Sẽ như thế! Bởi vì vạn vật trong thế gian đều sẽ lụi tàn, chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Phản Thiên cười, điệu cười rất kỳ quái làm cho người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì. Ánh mắt lại một lần nữa nhìn lướt qua mọi người, Phản Thiên quay người bước đi, không nói một lời, giống như là chọn cách rời khỏi.

- Đứng lại! Người không nói một lời liền bỏ ra đi, người thấy có thoả đáng không?

Người vừa lên tiếng không phải là Diệp Tâm Nghi mà là Phong Lô chân quân, cho thấy ông thập phần phần nộ đối với hành vi coi thường của Phản Thiên.

Phản Thiên dừng chân, quay lưng lại với mọi người, bình thản nói:

- Muốn biết lý do phải không? Thực ra rất đơn giản. Trong suy nghĩ của ta, câu trả lời không phải là thế, người mẹ sẽ nói với cậu con trai rằng: "Không đâu con, bởi vì con không phải là chúng." Còn về câu trả lời của Diệp minh chủ cũng chẳng phải là sai, chỉ là cách cô nhìn nhận sự việc ở một góc độ không đối, xem mọi sự vật, tất cả mọi con người đều như nhau, như thế là phiến diện. Từ đó nói lên rằng trong mắt cô chỉ có một loại sắc thái, đó tuyệt không phải điều ta muốn.

Lời vừa dứt liền động thân bay ra ngoài, để lại đám cao thủ của liên minh đứng ngây người ra, thần sắc bối rối.

- Phản Thiên khoan đi, người ra đi như thế thì biết ăn nói như thế nào với sư phụ người đây?

Thanh âm bình đạm dường như truyền từ phía trên xuống, chỉ thấy người trung niên mặc áo trắng từ trong hư không hiện ra, trong lúc nói, khẽ đưa mắt nhìn Thiên Kiếm Khách nhưng chẳng có ai để ý đến.

Phần Thiên quay người nhìn người trung niên hừ giọng đáp:

- Việc của ta ta tự giải quyết, không cần ông phải bận tâm, bây giờ ông thua rồi, ông trả lời câu hỏi của ta đi, rút cuộc ông là ai?

Người trung niên dừng đứng nói:

- Vấn đề đơn giản này ta có thể nói cho người biết, nhưng người cũng phải trả lời câu hỏi của ta, người rời khỏi Hoa Sơn thì biết ăn nói như thế nào với sư phụ của người đây?

Phần Thiên chau mày, trầm tư phút chốc rồi nói:

- Được, ông hãy nói rõ lai lịch của mình đi, ta cũng sẽ trả lời ông.

Người trung niên mỉm cười gật đầu, nhìn lướt bốn phía một lượt, nhẹ nhàng nói:

- Ta là Bạch Quang, cái tên này chắc không quá xa lạ với người chứ?

Phần Thiên giật mình biến sắc, kinh ngạc kêu lên:

- Là ông! Thật không thể ngờ được.

Bốn phía, các cao thủ của Chính Đạo liên minh ngoài Phong Lôi chân quân và Thái Phượng tiên tử ra, không có ai là không nghi hoặc, không biết vị Bạch Quang này là ai.

Cũng không giải thích, người trung niên tên Bạch Quang cười nói:

- Nếu cậu đã biết ta thì đơn giản hơn nhiều rồi, lần này sư phụ cậu Liệt Hoả Linh Tẩu ra lệnh cho cậu xuống núi, chắc chắn có sai bảo gì chứ. Nếu như cậu phụ lại sự kì vọng của sư phụ thì sau này biết ăn nói thế nào đây?

Thần sắc của Phần Thiên biến đổi mấy lần, một lúc sau mới bình tĩnh trở lại, hạ giọng đáp:

- Lời của sư phụ chỉ là muốn ta xuống núi theo giúp chính đạo, cùng nhau diệt trừ yêu ma quỷ quái trả lại sự yên bình cho nhân gian.

Bạch Quang nghe vậy cười bảo:

- Nếu đã như thế tại sao cậu lại rời khỏi Hoa Sơn, rời khỏi Chính đạo liên minh thế?

Phần Thiên bật cười, quay người vừa bay đi vừa nói:

- Chính đạo ở đâu? Không phải ở Hoa Sơn mà là ở trong tim mỗi người. Trời đất bao la, chẳng lẽ ngoài Chính Đạo liên minh ra không còn một tổ chức nào khác sao? Rời khỏi nơi đây chắc chắn sư phụ sẽ không vui cũng không buồn. Để hoàn thành sự giao phó của sư phụ, để thay sư phụ trả mối ân tình cho sư thúc, ta quyết định rời khỏi đây đi tới Phục Long cốc xem thử trước đã.

Nụ cười của Bạch Quang cứng đờ, ông lắc người chặn đường của Phần Thiên, trầm giọng nói:

- Người nghĩ kỹ đi, nếu không đến lúc hối hận cũng chẳng kịp đâu. Bây giờ nhân gian hỗn loạn, cứ xem lực lượng Chính Đạo liên minh ở Hoa Sơn cũng từng bị thua nhiều lần thì người thử nghĩ xem Trừ Ma liên minh có thể làm được gì?

Phần Thiên liếc mắt nhìn ông ta vặn lại:

- Có khi nào có tin Trừ Ma liên minh bị thất bại chưa? Ý ta đã quyết. Nếu như Trừ Ma liên minh không phải là nơi đáng ở thì ta sẽ về Hoả Diễm Sơn, bắt đầu lại từ đầu.

Nói đoạn không chút lưu luyến, lắc người biến mất trong không trung.

Bạch Quang hừ một tiếng đưa mắt nhìn đám người của Chính Đạo liên minh một lúc rồi bỏ đi.

Thiên Kiếm Khách thấy thế liền vẫy tay ra xua đi nghi vấn của mọi người, trầm giọng nói:

- Việc hôm nay không được nhắc đến nữa, khi nào thời cơ đến ta tự khắc nói cho mọi người biết. Bây giờ trở về ai làm việc ấy.

Diệp Tâm Nghi sắc mặt u ám, hai môi khê động đậy như muốn nói điều gì, lại bị Thái Phượng tiên tử ngăn lại, cả đoàn người theo đường cũ quay về.

Rời khỏi Đan Hoa sơn, đoàn bốn người Lục Vân và Trần Ngọc Loan nhanh chóng trở về Phục Long Cốc, được Quy Vô đạo trưởng và Phật Thánh Đạo Tiên nghênh tiếp đưa đến đại điện của Trừ Ma liên minh.

Sau khi mời mọi người đã ngồi xuống, Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Nha đầu, thấy các người bình an quay lại, thuận lợi mang Lục Vân trở về, chắc là lần hành động này thập phần thành công rồi.

Ngọc Loan cười nhẹ đáp:

- Cũng có thể coi là thuận lợi, chỉ có điều gặp không ít nguy hiểm. Lần này Long - Ma chiến tuyến bị hủy, Hắc Âm tôn chủ cùng toàn bộ cao thủ Ma vực đều bị tiêu diệt, có thể coi là thu hoạch lớn. Chỉ có điều lần hành động này của chúng ta lại bị mắc lừa kẻ khác, trở thành một quân cờ trong tay Sát Huyết Diêm La, để giúp hắn thực hiện âm mưu mượn đao giết người.

Quy Vô đạo trưởng chấn động, ngạc nhiên nói:

- Chẳng trách trước khi sự việc xảy ra ta thấy kỳ quái, tại sao việc Lục Vân đi báo thù cả thiên hạ đều biết, điều này chẳng giống tính cách của hắn tí nào, hoá ra là rơi vào bẫy của kẻ khác. Nhưng chẳng sao, ít nhất chúng ta cũng không bị tổn thất gì, còn giúp được cho Lục Vân, đối với chúng ta thế là đủ. Đúng rồi, toàn bộ hang ổ của Hắc Âm tôn chủ đều bị tiêu diệt, thế còn bọn Tam Nhân Long Lang thì sao?

528. Chương 528 - Tam Nhật Chi Ước

- Sự việc là như vậy đó.

Quy Vô đạo trưởng gật đầu, ánh mắt khê biến đổi nói:

- Nói như vậy thì tên Sát Huyết Diêm La này quả không hề đơn giản. Trước hết hắn tranh thủ việc Dao Quang đi tìm Huyết Giới tôn chủ báo thù để đục nước béo cò, hồng tiêu diệt Huyết giới của Ma vực. Giờ đây lại lợi dụng Trừ Ma liên minh chúng ta và Lục Vân để hủy diệt Long - Ma chiến tuyến, thủ đoạn thật lợi hại.

Nhân thần biến đổi, Lục Vân gặng hỏi:

- Ông nói Sát Huyết Diêm La trước tiêu diệt Huyết Giới tôn chủ, sau đó tiêu diệt Long - Ma chiến tuyến, điều này có thật không?

Quy Vô đạo trưởng nghiêm túc đáp:

- Đương nhiên là thật, ngay trước khi ba người bọn nha đầu rời khỏi chỗ này đi cứu người thì chúng ta nhận được tin báo, Huyết Giới tôn chủ của Ma vực đã bị chết trong tay của Sát Huyết Diêm La, Hắc Sát Hồ Vương của Yêu vực trọng thương bỏ trốn. Dao Quang rời khỏi đó an toàn.

Nghe nói Dao Quang bình yên vô sự, Lục Vân khê thở phào, toàn thân chìm trong trầm tư, dường như vì sự việc đó mà phiền não.

Ở phía trên, Trần Ngọc Loan cũng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự bình tĩnh, cất giọng hỏi:

- Ngoài chuyện đó ra còn phát sinh chuyện gì nữa không?

Nghe Trần Ngọc Loan hỏi, Quy Vô đạo trưởng nghĩ ngợi một lúc rồi đáp lại:

- Gần đây nhân gian vô cùng hỗn loạn, những chuyện lớn nhỏ xảy ra không sao đếm xuể. Thông qua sự thăm dò thám thính của các môn hạ biết được Chính Đạo liên minh từ khi bị Huyền Phong môn chủ và Cửu Âm thánh mẫu quấy nhiễu đã phòng bị rất nghiêm ngặt, tình hình ở bên trong không thể thám thính

được chút gì. Đồng thời nghe nói Kiếm Vô Trần đã rời khỏi Hoa Sơn, nhưng hành tung của hắn lúc ẩn lúc hiện, cũng không có chút tin tức nào. Còn nữa, phần lớn các cao thủ của Huyền Phong môn đã bí mật vào Trung thổ, hành tung tạm thời cũng không rõ.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Trần Ngọc Loan nhìn Lục Vân một cái rồi hỏi:

- Lục đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy? Có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

Lục Vân nghe xong, đang trầm tư liền tỉnh lại, ánh mắt lướt qua mọi người một lượt, trầm giọng nói:

- Không có gì, ta chỉ nghĩ một vài việc riêng tư thôi. Còn muốn giúp đỡ, ta vừa nghĩ đến một việc có liên quan đến Dịch viên. Còn nhớ trước khi chúng ta lên đường đến Đan Hoa sơn ta đã gặp Dạ Hồn của Yêu vực, từ miệng của hắn ta mới biết được ngày hôm đó Dịch viên bị tiêu diệt là do một thiếu nữ có tên là Phiêu Hương lập mưu hãm hại. Sau này có cơ hội, các người hãy giúp ta tìm người con gái này, bất luận thế nào ta cũng phải tìm bằng được cô ta.

Văn Bất Danh an ủi:

- Yên tâm đi, việc này ta đã nhờ các đệ tử của liên minh tìm giúp, chỉ cần có người này thì nhất định sẽ tìm được. Ngoài ra, ta còn nghĩ đến một việc, đó chính là người nói muốn tìm Thiên Tàn lão tổ, chúng ta đã từng gặp ông ta rồi. Việc này hãy để Tư Đồ Thần Phong nói cho người biết.

Nghe xong, tinh thần Lục Vân khẽ động, ánh mắt chăm chú nhìn Tư Đồ Thần Phong, đợi câu trả lời.

Tư Đồ Thần phong nhìn thoáng qua Lục Vân rồi nhẹ giọng nói:

- Hai ngày trước lúc chúng tôi gặp Dao Quang và Ma Huyền tôn chủ, vừa hay lúc đó Thiên Tàn lão tổ xuất hiện. Để nắm rõ hành tung của ông ta, ta đã một mạch theo sát, lưu ý tung tích của lão. Tuy nhiên, Thiên Tàn lão tổ tu vi kinh người, tựa như phát hiện được ta đang theo dõi, sau khi cố ý dẫn ta đi một vòng lớn rồi biến mất một cách thần bí. Ta tìm một hồi lâu, cuối cùng đã phát hiện ra khí tức của ông ta trên một ngọn núi nhỏ không tên ở vùng thượng lưu sông Trường Giang, nhưng lúc đó ta lại giả vờ không trông thấy, lặng lẽ trở lại. Còn hiện giờ ông ta còn ở đó hay không thì ta không dám khẳng định.

Lục Vân cười gượng, tâm trạng phức tạp nói:

- Thôi được rồi, coi như đã có được tung tích của ông ta. Đợi sau khi nghỉ ngơi xong, ta sẽ đi tìm ông ta giải quyết mọi ân oán giữa đôi bên. Đúng rồi, ta đến đây cả nửa ngày sao vẫn không thấy Đạo Tà Tàn Kiếm vậy?

Lời vừa nói ra, Trần Ngọc Loan, Văn Bất Danh và Tư Đồ Thần Phong đều giật mình, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Quy Vô đạo trưởng và Phật Thánh Đạo Tiên.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha ha nói:

- Hắn ấy à, bị ta ngầm phái đi làm ít việc, chắc sớm quay về thôi. Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, có việc này có lẽ các người đã quên rồi.

Cả năm người trong đại điện nghe xong giật mình, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Có sao, không biết là việc gì thế?

Phật Thánh Đạo Tiên cười một cách thần bí, nháy mắt với cô ta rồi nói một cách khôi hài:

- Cuộc hẹn ước ba ngày giữa người và người ta, lẽ nào lại quên rồi hả?

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Ta còn tưởng là chuyện gì, hoá ra là chuyện này. Người yên tâm đi, ta không quên đâu, chẳng qua theo ta đoán, tên Tà thần Chu Hỷ sợ có khi ngày mai mới phái người đến.

Trên khuôn mặt Phật Thánh Đạo Tiên lộ ra vẻ cười khó hiểu, hỏi với ngữ khí cổ quái:

- Người dám khẳng định như vậy? Nếu như ta bảo bọn chúng hôm nay sẽ đến, người có tin không?

Lạnh lùng nhìn trời, Lục Vân như muốn dùng tiếng gào thét điên cuồng để trút hết nỗi lo âu trong lòng. Đúng vào lúc này, một đạo thanh âm yếu ớt truyền tới, kéo chàng về với thực tại.

Dõi mắt ra xa, bóng dáng của Trần Ngọc Loan hiện ra nơi lối vào. Nàng vừa nhìn thấy Lục Vân đứng yên lặng bên cửa sổ, không kìm được liền cười nói:

- Lục đại ca không ngủ được hay là muốn một mình ngắm trăng?

Lúc này Lục Vân đã dần dần bình tĩnh lại, đáp lại với ngữ khí bình thản:

- Cả hai đều đúng, hiếm khi trăng đẹp mê người như tối nay, ta tạm thời chưa muốn ngủ, mở cửa sổ ra thưởng thức. Còn muội, tại sao lại đến đây?

Đi đến giữa sân, Trần Ngọc Loan nghiêng đầu cười nói:

- Muội đến thăm Lục đại ca, huynh không hoan nghênh sao?

Nhìn thấy dáng vẻ duyên dáng của nàng, tâm trạng Lục Vân đã khá lên nhiều, cả cười nói:

- Sao lại thế được. Ta đang nói là một mình ngắm trăng chẳng thú vị gì, muội đến đương nhiên là vô cùng hoan nghênh.

Dứt lời liền bay ra đứng bên cạnh Trần Ngọc Loan.

Nhìn ánh trăng sáng, Trần Ngọc Loan nói nhỏ:

- Ánh trăng đẹp tuyệt vời, vừa này nhất định là Lục đại ca nhớ tới người khác rồi.

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Đúng đấy, vừa này ta đã nghĩ đến các đồng môn đã chết của Dịch viên, còn các sư tỷ muội của Phương Hoàng thư viện đã chết thảm dưới tay của Hắc Ám tôn chủ. Hôm nay ta đã báo thù cho họ, có điều không biết tại sao ta lại thấy buồn. Lúc này ta nghĩ đến Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết thì đột nhiên trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi, dường như họ đã xảy ra chuyện.

Nghe giọng nói của chàng không được tốt, Trần Ngọc Loan an ủi:

- Lục đại ca đừng lo lắng, muội tin rằng bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu. Theo như muội biết thì bọn họ hiện tại đang ở Hoa Sơn, nơi đó cao thủ như mây, nếu có chuyện gì thiên hạ đã sớm biết, lẽ nào chúng ta lại không biết? Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ngày mai muội sẽ lập tức phái đệ tử liên minh lưu ý tới tình hình của Hoa Sơn, một khi có được tin tức gì của bọn họ muội sẽ báo ngay cho huynh, như thế huynh đã yên tâm chưa?

Nghe xong những lời đó, tâm trạng bất an của Lục Vân đã tốt lên nhiều. Nhìn vẻ trong sáng thánh khiết mỹ lệ của Trần Ngọc Loan, Lục Vân đưa tay vuốt mái tóc óng ả của nàng nói nhẹ nhàng:

- Cảm ơn, có những lời này của muội ta đã khá hơn nhiều. Đêm nay muội đến tìm ta chắc hẳn có việc cần hỏi, vậy muốn hỏi gì hãy nói rõ ra đi.

Ánh mắt của Trần Ngọc Loan biến đổi, nàng đáp khẽ:

- Lục đại ca thật thông minh, trong lòng Ngọc Loan nghĩ gì huynh đều biết. Thực ra đêm nay muội đến đây thứ nhất là thăm huynh, thứ hai là muốn hỏi một chút, hôm nay trong đại điện câu nói sau cùng của Phật Thánh Đạo Tiên rốt cuộc là có ý gì vậy? Từ trước tới nay muội chưa bao giờ nhìn thấy ông ta nghiêm túc như thế, thậm chí có chút tang thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn ánh mắt hiếu kỳ của nàng, Lục Vân chần chờ một lúc, cuối cùng mới nói:

- Ta vốn định không nói cho muội biết, nhưng muội một mực muốn biết thì ta sẽ nói. Liên quan đến Yêu Hoàng Liệt Thiên, muội cũng đã nghe nói đó là bá chủ của Yêu vực, nhưng muội lại không biết khoảng một ngàn hai trăm năm trước hắn đã từng ngạo thị thất giới. Với sức mạnh của một mình mình, hắn đã độc chiến với các cao thủ của sáu giới kia bất bại, bức Thiên chi tam giới và Vực chi tam giới liên thủ, hợp nhất chính tà của cả thiên hạ để đối phó với hắn ta, đáng tiếc là vẫn không có cách nào đánh bại được hắn. Lúc đó hắn ta đang đứng trên đỉnh thiên địa, đáng tiếc vì một sự cố ngoài dự đoán mà hắn đã không trở thành

bá chủ của thất giới. Còn bây giờ, hắc đã trùng sinh, một khi tái hiện trong nhân gian, chắc là cảnh tượng ngàn năm trước đây cũng sắp tái hiện. Tình cảnh lúc đó không ai có thể đoán trước được. Đó chính là nguyên nhân vì sao Phật Thánh Đạo Tiên lại nghiêm túc như thế. Hơn nữa, nghe nói lực lượng của Địa Âm và Thiên Sát vô cùng khủng bố, nếu như ba đại cường cùng xuất hiện trong nhân gian thì kết cục sẽ chẳng tốt đẹp chút nào.

531. Chương 531 - Hoa Xuất Địch Nhân (tìm Ra Địch Nhân)

- Thật là lợi hại, một mình có thể đánh bại và buộc cao thủ của sáu giới cúi đầu thần phục, thật làm cho người ta quá kinh khiếp. Liệu có phải là khoa trương quá không?

Lục Vân lắc đầu nhẹ, nghiêm giọng nói:

- Không, không phóng đại một chút nào bởi vì chính mắt ta trông thấy.

Trần Ngọc Loan ngơ ngác, gặng hỏi:

- Sao có thể thế được? Chẳng phải huynh nói đó là chuyện của hơn ngàn năm trước đây sao, huynh làm sao có thể tận mắt nhìn thấy được?

Lục Vân chỉ cười cười, giọng không bình thường đáp:

- Không nên hỏi nhiều, sau này có ngày muội sẽ hiểu rõ. Muội phải nhớ lời dặn của ta, không nên chọc giận hắc. Nếu sau này muội không tránh được hắc, hãy nói với hắc muội là bạn của Lục Vân, hắc nhất định sẽ thả muội ra. Hơn nữa, muội còn nhớ một đồ tôn của Cửu Âm Thánh Mẫu tên là Bạch Như Sương không?

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Chưa từng gặp mặt, nhưng cái tên này thì đã nghe qua rồi. Cần lưu ý điều gì sao?

Lục Vân đưa tay vỗ nhẹ lên vai nàng rồi nói:

- Hãy nhớ kỹ những gì ta nói tối nay, bất luận là lúc nào và ở đâu, nếu như gặp Bạch Như Sương thì không được gây thương tích hoặc làm khó nàng ấy. Được rồi, đêm đã khuya rồi, muội trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn rất nhiều việc đợi chúng ta giải quyết.

Trần Ngọc Loan không hiểu, muốn mở miệng hỏi cho rõ ràng nhưng thấy Lục Vân đã không muốn nói thêm, nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ lên tiếng vấn an rồi một mình rời đi.

Mặt trời vừa lên cao, Lục Vân, cùng Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong rời khỏi Phục Long cốc, đi tìm nơi ẩn náu của Thiên Tàn lão tổ.

Ban đầu, Văn Bất Danh một mực đòi đi theo, nhưng sau khi mọi người phân tích kĩ càng, thấy nhiều người cũng chẳng ích gì, liền để hắc ở lại lưu ý đến Thiên Ma giáo và Chánh Đạo liên minh, truy tìm bí ẩn bên trong, đồng thời quan sát động tĩnh của nhân gian.

Đang đi, Tư Đồ Thần Phong hỏi:

- Hôm qua chẳng phải Phật Thánh Đạo Tiên nói Đạo Tà Tàn Kiếm đi làm một số chuyện sẽ nhanh chóng trở về, sao đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Không phải đâu, bởi vì ông ấy vừa về liền đi lại rồi. Chẳng phải muội đã nói là phái người đi quan sát động tĩnh của Thiên Tuyệt Tà Thần đó sao, ông ta là người thích hợp nhất. Bây giờ ông ta có lẽ đang bám theo Tà Thần Chu Hỷ để tìm kiếm Thiên Tàn lão tổ.

Ngạc nhiên nhìn Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong nói:

- Tại sao việc này chúng ta lại không biết, một chút cũng không nhận ra vậy?

Trần Ngọc Loan nhìn hắc, không trả lời ngay, đến khi hắc cảm thấy khó chịu vô cùng mới nói:

- Có một số việc để cho một người làm lại tốt. Nếu như việc gì cũng tất cả cùng làm thì Trừ Ma liên minh sẽ rất khó phát triển.

Tư Đồ Thần Phong không hiểu, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn nàng. Lục Vân đứng bên cạnh vỗ vai hấn nói:

- Những lời Trần Ngọc Loan nói rất có lí. Huynh không hiểu rõ vì huynh không ở địa vị của muội ấy, cho nên rất nhiều việc quan điểm và suy nghĩ không giống nhau. Hơn nữa, Ngọc Loan cũng đang biến đổi từng ngày, khí chất cũng dần dần trưởng thành, tài năng thống lĩnh ngày càng trác tuyệt. Từ nay về sau, huynh chỉ cần toàn tâm toàn ý ủng hộ muội ấy là được rồi.

Tư Đồ Thần Phong ngơ ngác một lúc, bất quá hấn rất nhanh hiểu được ý tốt của Lục Vân, trịnh trọng gật đầu.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, liền chuyển chủ đề:

- Tốt rồi, đừng nói đến muội nữa, chúng ta còn phải đi nhanh một chút để tránh những chuyện xảy ra bất ngờ trở tay không kịp. Lúc đó lại uổng phí công sức.

Lời vừa dứt liền tăng tốc độ lên, ba người chớp mắt đã mất hút trong những đám mây.

Nửa giờ sau, ba người đến bên bờ Kim Sa, thượng lưu Trường Giang. Được Tư Đồ Thần Phong dẫn đường, ba người nhanh chóng xuất hiện dưới chân một ngọn núi nhỏ không biết tên. Dừng chân dưới bóng cây, Tư Đồ Thần Phong nói:

- Hôm đó ta đang ở trên không phát hiện được khí tức của lão tại nơi này, tuy rất yếu ớt nhưng ta dám khẳng định như vậy. Bây giờ ta sẽ lại đi dò xét một chút, xem lão đã rời khỏi đây chưa.

Lục Vân chặn hấn lại, nói:

- Không cần đâu, ta đã thám thính rồi. Trên đỉnh núi có một cái động cổ, bên trong có ẩn chứa một cổ khí tức vô cùng khiếp người, khí tức này vừa âm lạnh lại có phần tà dị, có lẽ là Thiên Tàn lão tổ.

Những lời nói của Lục Vân làm cho hai người kinh ngạc, Tư Đồ Thần Phong nghi hoặc hỏi:

- Sao huynh biết được? Chúng ta cùng đi với nhau từ đầu đến giờ, hơn nữa chúng ta mỗi người đều một mực ẩn dấu khí tức, huynh vốn không cơ hội nào để phát ra linh thức quan sát xung quanh, làm sao nắm rõ được tình hình mọi thứ trên ngọn núi này?

Cười bình thản, Lục Vân nói:

- Huynh quên rồi à, cơ thể ta có pháp quyết chính tà hợp nhất nên có những phương pháp người ngoài không thể hiểu được. Được rồi, đừng thắc mắc về ta nữa, đằng xa có một luồng khí tức di động rất nhanh đang truyền đến, có lẽ Thiên Tuyệt Tà Thần đến rồi, chúng ta hãy tạm ẩn náu đi.

Dứt lời liền cùng với hai người biến thành ba luồng hào quang mờ nhạt ẩn náu trong những tàng cây rậm rạp.

Chân trời, một áng mây xám tro trôi đến, chớp mắt đã xuất hiện trên ngọn núi nhỏ. Xa xa, ba thân ảnh lấp lánh hào quang huyền hoặc dưới ánh mặt trời.

Đứng trên tầng mây, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ lãnh đạm nhìn xuống dưới chân, ánh mắt sắc như dao, phảng phất như muốn xuyên phá ngọn núi nhỏ bên dưới.

- Các ngươi nói nơi đây phải không?

Ân Hồng Tự không dám khẳng định:

- Điều này ta cũng không chắc lắm. Nhưng minh chủ của Trừ Ma liên minh Trần Ngọc Loan đã nói như vậy, ta nghĩ chắc không sai đâu. Bây giờ chúng ta nên làm thế nào, xuống dưới tìm kiếm hay không?

Tà Thần Chu Hỷ liếc nàng rồi lạnh lùng nói:

- Nha đầu, ngươi tốt nhất không nên gạt ta, ta cũng không muốn giết ngươi. Bây giờ ngươi xuống dưới đó tìm kiếm cẩn thận, Đồ Thiên lưu lại ở đây, đợi có tin tức ta sẽ cùng hấn xuống dưới.

Khuôn mặt Ân Hồng Tụ lộ ra vẻ không nguyện ý, nhưng Tà Thần Chu Hỷ vẻ mặt lạnh nhạt, nàng tự biết không đi không được, chỉ còn cách nói nhỏ với Đồ Thiên:

- Ta đi dò la một chút, huynh ở lại đây cho đằng hoàng, nhớ là không được lỗ mãng.

Đồ Thiên nhìn vẻ lo âu của nàng, mặt không chút biểu tình nói:

- Cần thận, ta đợi muội trở lại.

Ân Hồng Tụ gật đầu, quay người hạ xuống dưới, chốc lát đã ở trên đỉnh núi.

Bay quanh ngọn núi một vòng, Ân Hồng Tụ sau khi tìm hiểu được tình hình cơ bản liền bay xuống cách mặt đất vài thước rồi dừng lại, theo đó ngũ khí xoay thân, toàn thân hóa thành quang ảnh màu máu, lần lượt quét qua, thám thính mọi ngõ ngách của đỉnh núi vô danh này.

Thời gian cứ trôi đi theo sự tìm kiếm của nàng. Lúc này, Ân Hồng Tụ vừa tìm kiếm tông tích của Thiên Tàn lão tổ, vừa quan sát tình hình của Thiên Tuyệt Tà Thần. Nàng cảm thấy kinh ngạc trong lòng vì phát hiện cho dù tốc độ của mình nhanh đến vậy, cũng không thể thoát khỏi được linh thức của hắn.

Một lát sau, Ân Hồng Tụ đã tìm kiếm toàn bộ đỉnh núi không tên, nhưng không phát hiện được điều gì, khiến nàng vô cùng kinh hãi. Tìm không thấy Thiên Tàn lão tổ thì không có cách nào thực hiện kế hoạch. Như vậy đương nhiên không thể thoát khỏi sự khống chế của Thiên Tuyệt Tà Thần, lại khó tránh sự đe dọa uy hiếp của Thiên Tàn lão tổ.

Nghĩ đến đây, một cảm giác kinh sợ ập đến với nàng. Lúc này nên làm thế nào cho tốt nhất, làm sao để đối phó với các việc bất ngờ xảy đến.

Đang lúc hoảng loạn, thanh âm của Lục Vân bất ngờ vang bên tai nàng:

- Không cần nóng nảy mà cũng không cần lo sợ. Thiên Tàn lão tổ ở ngay trên đỉnh núi này, cô cứ theo sự chỉ dẫn của ta tự nhiên sẽ tìm được. Nhưng phải nhớ một điều, không được biểu lộ ra ngoài, cứ bình tĩnh, tự nhiên.

Ân Hồng Tụ lòng vui hẳn lên, khuôn mặt tỏ rõ vô cùng bình tĩnh, bắt đầu tìm kiếm chi tiết lần nữa.

Nửa ngày sau, Ân Hồng Tụ theo hướng dẫn của Lục Vân đến trên đỉnh núi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một gò đất mọc đầy cỏ hoang, không ít dây leo đan lại thành lưới bao phủ bên trên. Vì vậy, nếu không có chỉ điểm của Lục Vân thì thật khó mà nghĩ ra. Cố gắng bình tĩnh lại một chút, Ân Hồng Tụ đầu tiên vận kết giới bảo vệ cơ thể, sau đó hết sức cẩn thận từng bước từng bước tiến vào, cuối cùng phát hiện ra một vết nứt, chính là miệng hang ẩn dưới dây leo.

Ngẩng đầu lên, Ân Hồng Tụ ra vẻ trầm tư suy nghĩ, thực tế là ngẫm ra hiệu cho Thiên Tuyệt Tà Thần. Đợi đến khi Thiên Tuyệt Tà Thần hồi đáp, Ân Hồng Tụ quanh thân hào quang lóe lên, toàn cơ thể biến thành một quang cầu bay vòng quanh gò đất một vòng rồi tiến thẳng vào trong động.

Bám theo vách động hạ dần xuống, Ân Hồng Tụ phát hiện ra động này rất sâu, hoàn toàn không đơn giản như trong tưởng tượng. Vài lần rẽ qua rẽ lại, Ân Hồng Tụ đến một động phủ địa thể rộng rãi, toàn thân khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Ở tận cuối sơn động, một bóng người toàn thân mây mù bao phủ đang đứng giữa không trung, cặp mắt sắc nhọn lạnh lùng nhìn thiếu nữ phía trước, trầm giọng nói:

- Là người à? Thực sự làm ta rất bất ngờ, người lại có thể tìm được đến nơi ta chỉ tạm thời nghỉ ngơi này, thực sự là không đơn giản chút nào. Thế nào, sao hình dạng như thế? Đồ Thiên tại sao không cùng đến?

Sắc mặt Ân Hồng Tụ lộ ra vẻ kinh ngạc, hoang mang, cung kính đáp:

- Hồi bẩm lão tổ, việc mà người dặn dò chúng tôi, đương nhiên chúng tôi không dám lơ là chậm trễ. Để sớm tìm được vật đó, chúng tôi đã tìm kiếm khắp nơi. Nào ngờ, chúng tôi phát hiện ngoài lão tổ ra còn có người khác cũng đang muốn tìm. Để biết rõ tình hình cụ thể, tiểu bối và Đồ Thiên quyết định tiếp cận kẻ đó, để tìm xem hắn biết được nhiều ít. Nào ngờ, kẻ đó vô cùng lợi hại, tiểu bối và Đồ Thiên nhất thời không cảnh giác liền bị hắn đánh trọng thương, rơi vào tay của hắn.

Thiên Tàn lão tổ hừ lạnh một tiếng, hỏi tiếp:

- Sau đó thế nào, nói nhanh đi.

Ân Hồng Tụ lén lút liếc nhìn lão, sắc mặt lộ ra vẻ bất an nói:

- Sau đó hần tự nhiên truy hỏi ý đồ của chúng tôi, đương nhiên chúng tôi là không nói rồi. Nhưng người này quá tàn nhẫn, thủ đoạn lại độc ác làm người run sợ. Chúng tôi vốn muốn liều mạng phản kháng, có chết cũng được. Nhưng sau đó tiểu bối đột nhiên nghĩ ra, tiểu bối và Đồ Thiên không phải là đối thủ của hần, nhưng lão tổ người tu vi kinh thiên, tự nhiên không cần phải sợ hần. Vì vậy, tiểu bối liền nghĩ ra một kế, ra vẻ thành thật trước mặt hần, mục đích là dẫn hần đến tìm lão tổ trước. Đến lúc đó, đích thân người ra tay, tự nhiên có thể tìm ra trong lòng hần đối với vật đó biết biết được ít nhiều gì không.

Thiên Tàn lão tổ cười âm lạnh nói:

- Sợ không phải như vậy? Với sự thông minh của ngươi, nhử hần đến đây ắt là muốn mượn tay hần đối phó với ta, để cho bọn ta lưỡng bại câu thương (hai bên cùng trọng thương), ngươi và Đồ Thiên hưởng lợi, ta nói thế không sai chứ ?

Ân Hồng Tụ biến sắc, kinh sợ, hoang mang nói:

- Lão tổ, oan uổng quá , thủ đoạn của người chúng tôi đã biết rất rõ, làm sao dám có suy nghĩ như vậy. Thêm nữa, cho dù chúng tôi có gặp may đi chăng nữa thì với bản lĩnh của lão tổ, chúng tôi có chạy đằng trời cũng không thoát.

532. Chương 532 - Song Tà Đối Quyết (hai Kẻ Tà Đấu Pháp Quyết)

- Câu cuối cùng đó mới là thật. Ngươi đã hiểu rõ thì tốt nhất là không nên có ý đồ gì, trước mặt Thiên Tàn lão tổ ta cho dù tâm tư ngươi khôn khéo đến mấy cũng không thể thoát khỏi tay ta. Nói đi, hần là ai, bây giờ đang ở đâu?

Ân Hồng Tụ hoảng sợ nói:

- Tiểu bối hiểu rõ, hiểu rất rõ. Những lời của lão tổ tiểu bối đương nhiên nhớ kỹ trong lòng. Trước mắt, Đồ Thiên đang ở trong tay của đối phương, hần tên là Chu Hỷ, tự hiệu là Thiên Tuyệt Tà Thần, tay cầm Thiên Tà nhận, lão tổ ngài phải hết sức cẩn thận. Trước giờ hần luôn theo sát chúng tôi, bây giờ đang ở trên đỉnh núi đợi tiểu bối dẫn lão tổ lên đó.

Thiên Tàn lão tổ ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Ân Hồng Tụ một lúc rồi trầm giọng nói:

- Nói, tại sao ngươi lại tìm được đến đây?

Ân Hồng Tụ cung kính đáp:

- Hồi bẩm lão tổ, chuyện này nói ra rất xảo hợp. Từ sau khi chúng tôi gặp phải Thiên Tuyệt Tà Thần, chúng tôi liên tiếp nhiều ngày đi tìm cũng không thấy tung tích của lão tổ. Ai ngờ ba ngày trước vô tình gặp được mình chủ Trừ Ma liên minh Trần Ngọc Loan, nàng ta cho chúng tôi biết được chút manh mối về lão tổ, nếu không thì không biết đến bao giờ mới tìm thấy người.

Thấy nàng tự nhiên không giống như nói dối, Thiên Tàn lão tổ liền chậm rãi nói:

- Hoá ra là bọn chúng, thảo nào ngươi có thể tìm được đến đây. Chắc ngày hôm đó hần đã phát hiện ra tung tích của ta.

Ân Hồng Tụ cố làm ra vẻ kinh ngạc, hỏi lão:

- Lão tổ, ngài nói cái gì, sao tiểu bối nghe mà không hiểu?

Thiên Tàn lão tổ hừ giọng đáp:

- Không hiểu cũng bớt hỏi đi. Bây giờ chúng ta hãy đi ra gặp tên Thiên Tuyệt Tà Thần đó, xem thử Thiên Tà nhận trong tay hần lợi hại cỡ nào.

Ân Hồng Tụ dạ một tiếng rồi cùng lão rời đi. Nhưng vừa đi được vài bước, nàng dừng lại, rồi nhẹ giọng nói:

- Lão tổ, còn chuyện chưa nói với lão tổ. Hôm đó, tiểu bối sợ hấn không tin lời của chúng tôi nên cố ý đề cập đến Thiên Tà nhận của hấn. Cho nên chút nữa nếu như hấn hỏi đến việc đó thì người cũng hiểu trước để tránh bị mơ hồ.

Thiên Tàn lão tổ lạnh lùng nhìn nàng một lúc, hừ nhẹ một tiếng rồi hóa thành một luồng quang mang biến mất.

Trên đỉnh núi, lúc này Thiên Tuyệt Tà Thần mang theo Đồ Thiên đang đứng cách gò đất khoảng ba trượng, lặng lẽ chờ. Khi Thiên Tàn lão tổ xuất hiện, hai cao thủ hùng mạnh hiếm thấy trong thế gian bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt ai cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Nhìn có vẻ âm thầm bình thản nhưng bên trong ẩn chứa huyền cơ vô hạn.

Khi Ân Hồng Tụ xuất hiện, giữa Thiên Tàn lão tổ và Thiên Tuyệt Tà Thần cuồng phong thành sóng sắc bén tung hoành đan xen trong chân không, cuốn bay cỏ cây hoa lá đầy trời.

Nhẹ bay đến bên cạnh Đồ Thiên, Ân Hồng Tụ kéo hấn cùng bay lên trời, nhìn xuống mặt đất xa xa. Ngay khi hai người vừa rời khỏi đó, mặt đất liền có chớp điện bắn ra, tiếng sấm chấn động cả trời, chân nguyên hai đại cao thủ phóng ra va chạm kịch liệt, cuốn bay bụi đất đầy trời, chớp mắt đã san bằng ngọn núi, phẳng phất như thần binh phá thành vậy.

Giữa cơn cuồng phong, hai người cách nhau ba trượng từ từ bay lên, bên ngoài thân ai nấy đều hình thành một luồng khí lưu cực mạnh, một bên hào quang sắc máu chói mắt, một bên là tro đen hai sắc tương giao. Hai luồng màu sắc khác nhau nhưng cũng đều kinh người dần dần bành trướng, trong nháy mắt đã va chạm vào nhau lập tức gây ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc, chân nguyên điên cuồng thổi ra bốn phía làm cho toàn bộ không gian trên đỉnh núi bị phủ kín bởi những luồng hào quang sắc sỡ.

Lần đo sức đầu tiên dường như khó phân cao thấp, Thiên Tàn lão tổ và Thiên Tuyệt Tà Thần đều cảm thấy chấn động trong lòng, đều lùi lại phía sau.

Giây lát sau, hào quang đầy trời tản mạn hết, Thiên Tàn lão tổ âm lạnh nhìn đối phương, giọng lạnh lùng nói:

- Thật không hổ là truyền nhân của Thiên Tà nhận. Đúng là có vài phần bản lĩnh.

Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ hừ giọng nói:

- Người cũng không kém, cuối cùng cũng không để ta phải mất công. Nghe nói người cũng đang tìm vật gì đó, có phải muốn đoạt lấy binh khí tà ác trong tay ta?

Thiên Tàn lão tổ cười khinh miệt, hỏi ngược lại:

- Thế thì sao?

Sắc mặt Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ sầm lại, giọng âm lạnh:

- Thì sao? Người cứ thử sẽ biết ngay.

Lời còn chưa dứt, hào quang của Thiên Tà nhận trong tay bộc phát to lớn, quang mang xanh đỏ theo âm thanh kỳ diệu chấn động lòng người nghiêng ngả uốn lượn, phẳng phất như rồng rắn kinh trời chia hai chém xuống. Đồng thời, quanh thân Thiên Tuyệt Tà Thần phát ra ánh máu, chớp mắt đã tràn ra khắp phương viên cả dặm, cảnh sắc chói mắt đó giống như tinh vân tăng thêm uy nghiêm của hấn.

Thiên Tàn lão tổ con người thu nhỏ lại, vừa đưa hai tay phản kích, vừa hừ giọng nói:

- Lão tổ hôm nay phải thử xem người có tư cách kế thừa một trong năm tà binh lớn nhất Thiên Tà nhận hay không.

Lời còn đang nói, hai luồng hào quang đã phân ra hai bên trái phải, chớp mắt đã biến thành quang dực (ánh sáng hình cánh) cả trượng, dưới sự khống chế của lão nghênh tiếp với hai luồng quang mang xanh đỏ của Thiên Tuyệt Tà Thần. Sau đó, Thiên Tàn lão tổ đạp chân theo phương tỵ ngọ, quang mang đen trắng

hoà quyện ở giữa, hình thành một vòng thái cực sau thân lão, phân ra hai khí đen trắng cực mạnh vây phủ ngoài thân lão.

Giữa bầu trời, hai chiêu tấn công rực rỡ chạm nhau, hai quang mang xanh đỏ đụng với hai luồng khí trắng đen, không thua không kém chút nào. Hai luồng chớp vừa thô vừa dài khi tiếp xúc nhau liền uốn cong đi, sấm sét rung trời lại có cuồng phong khủng khiếp không ngừng phát ra những hoa lửa. Trên tầng mây, mặt trời như bị che dấu, toàn bộ đỉnh núi gió bão bao phủ, những cơn gió sắc bén như ngàn vạn đao kiếm chia cắt không gian thành từng phần nhỏ.

Chân nguyên cực mạnh xâm chiếm không gian giữa hai người, hào quang đầy trời hội tụ lại một điểm dùng phương thức đặc biệt của nó phản ánh giao chiến giữa hai bên. Thời gian, trôi qua nhanh chóng giữa sấm sét long trời lở đất, khi hào quang dần dần mất đi, trận giao chiến thứ nhất giữa hai người cũng kết thúc theo. Không phân định thắng thua, lần giao chiến sơ khởi đều làm hai bên suy nghĩ, người nào cũng đều trầm trọng và âm thầm chấn động.

Cách khoảng mười trượng, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ lạnh giọng nói:

- Không hổ là lão bất tử của Thiên Tàn tông, hôm nay đã dễ dàng tiếp được một chiêu của ta. Bây giờ để ta cho ngươi kiến thức thêm Thiên Tuyệt trăm pháp chân chánh thế nào, ngươi chuẩn bị đi!

Thiên Tàn lão tổ hai mắt nhắm hờ, thần sắc nghiêm trọng nhìn Chu Hỷ, quát lạnh:

- Nghe nói Thiên Tuyệt trăm pháp có khả năng phá mọi pháp quyết, muốn đối kháng chỉ bằng vào thực lực. Bây giờ lão tổ ta cũng muốn có chút kiến thức, xem thử lời đồn đúng được mấy phần. Xuất chiêu đi!

Nắm ngang tà nhận, đao phong phát ra. Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ âm lạnh cười một tiếng, đột nhiên quát lớn:

- Nhìn cho rõ, Thiên Tuyệt thất trăm, đệ nhất trăm – Đao Phong Lãnh, Nộ Trảm Thiên Quân!

Tà đao xoay tròn, khí lưu bốn phía hội tụ, không khí không hình không màu bắt đầu nhuộm ánh đỏ mờ mờ, khí lưu di động nhanh chóng hội tụ thành một cây đao ánh sáng rực rỡ chiếu lên tận trời cao. Khi đao ánh sáng lớn đến trăm trượng đột nhiên thu nhỏ, chỉ chớp mắt đã hóa thành cây đao đỏ hồng to khoảng ba trượng nằm yên trên đầu Chu Hỷ.

Giữa lúc thanh đao phóng to thu nhỏ, âm thanh kỳ lạ phát ra xung quanh. Âm thanh rung hồn chấn phách của Thiên Tà nhận lan tràn bốn phía, một luồng sức mạnh chí tà theo sự tăng lên của chân nguyên toàn thân Chu Hỷ trở nên chấn động lòng người, phảng phất như có thiên quân vạn mã giận dữ công thành. Uy thế càng lớn, khí thế càng mạnh, so với lúc giao chiến với Tư Đồ Thần Phong có phần tăng tiến hơn nhiều. Tay phải xoay chuyển, ánh mắt Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ lạnh lại, toàn thân khí thế thấu trời, Thiên Tà nhận mang theo uy thế rung trời giận dữ chém xuống, một luồng quang nhận rực rỡ kinh thiên đánh xuống, phảng phất như muốn chém đôi sông núi.

Đối diện với chiêu tấn công kinh người của Chu Hỷ, Thiên Tàn lão tổ vẻ mặt nghiêm trọng, hai tay nhanh chóng kết ấn trước ngực, vừa thúc động chân nguyên trong người, vừa niệm nhỏ pháp quyết, toàn thân hào quang cực sáng, thái cực đồ án sau lưng càng trở nên rõ, từng đường từng nét đều thấy rõ ràng, đang vận chuyển nhanh chóng.

Thời gian, như chậm rãi trôi qua. Khi chiêu tấn công cực mạnh của Thiên Tuyệt Tà Thần đến nơi, hai tay kết ấn của Thiên Tàn lão tổ cũng đã biến chuyển chín lần, hai khí đen trắng bên ngoài thân di chuyển ngược nhau, ngưng tụ thành tám thái cực đồ án nhỏ chia ra tám hướng, kết hợp mật thiết với thái cực đồ án to lớn ở giữa, đồng thời phát ra chín luồng ánh sáng tụ lại trên đỉnh đầu của Thiên Tàn lão tổ thành một cột sáng, vô tình hữu ý đón ngay lấy nhất chém phá trời.

Quang nhận rực rỡ va chạm với cột sáng chói mắt, hoa lửa bắn ra bốn phía đầy trời. Tiếp đó là từng hồi sấm phát ra mạnh mẽ, ánh chớp giao nhau như từng vòng hào quang hỗn loạn, không khí bốn phía nhanh chóng thu lại, hình thành một lỗ đen mật độ rất cao phảng phất như một cột sáng đen ở giữa hai người, chớp mắt đã hút hết mọi quang mang. Sấm sét rung trời mất hết, kể cả tiếng nổ, tất cả mọi thứ đều bị lỗ đen kinh khủng đó dung hóa. Ai cũng không hiểu sức mạnh do hai người cực mạnh phát ra lúc đó biến hóa như thế nào.

Kinh hãi nhìn xuống mặt đất, Ân Hồng Tụ run giọng nói:

- Thật làm cho người ta không thể tin được. Không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn không gặp, tu vi của Thiên Tuyệt Tà Thần tự nhiên đã mạnh đến mức đó, thật là quá đáng sợ.

Đồ Thiên vẻ mặt nghiêm trọng nói;

- Không chỉ có hần, tu vi của Thiên Tàn lão tổ so với chúng ta cũng không thể tưởng được mạnh yếu thế nào. Lần này, bọn hần tốt nhất là cùng nhau chết đi, nếu không chúng ta lại ...

Hiểu rõ hàm nghĩa trong lời của hần, Ân Hồng Tụ lo lắng nói:

- Hy vọng được như ước nguyện của huynh, nếu không chúng ta lại bị thiêu rụi thôi.

Đúng vào lúc đó, khi Thiên Tàn lão tổ và Thiên Tuyệt Tà Thần giao chiến kịch liệt, Lục Vân, Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong ba người âm thầm đánh một vòng đến bên trên của Ân Hồng Tụ và Đồ Thiên, ẩn mình trong mây mù.

Nhìn kỹ trận chiến bên dưới, Tư Đồ Thần Phong kinh hãi hô lên:

- Không ngờ chỉ sau thời gian ngắn không gặp, tu vi của Thiên Tuyệt Tà Thần lại tăng lên gần một nửa, người khác nghe được ắt phải kinh sợ.

Trần Ngọc Loan vừa ve vuốt Không Linh điểu trên vai, ý muốn nó yên tĩnh đừng gây náo động, vừa trầm giọng nói:

- Phân tích tình huống trước mắt, nếu động thủ, trong chúng ta sợ chỉ có Lục đại ca có thể giao chiến với hần. Với tu vi của hần, trong Trừ Ma liên minh không biết có đối phó được nửa phần của hần không.

Nghe thấy giọng nói nàng có phần trầm trọng, Lục Vân an ủi:

- Không cần lo lắng, theo góc nhìn của ta, tu vi của Phật Thánh Đạo Tiên cao sâu khó lường, hai người trước mặt sợ không có ai hơn được lão. Có được Phật Thánh Đạo Tiên ở trong Trừ Ma liên minh, các người có thể an tâm. Hiện tại, Thiên Tàn lão tổ và Thiên Tuyệt Tà Thần đã giống như ước nguyện của chúng ta, hai bên bắt đầu ác đấu. Còn chuyện khác, đợi đến kết quả cuối cùng hãy tính xem thu thập hai người đó thế nào.

533. Chương 533 - Ý Ngoại Âm Mười (âm Mười Không Ngờ)

- Nếu vậy, Lục đại ca đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?

Lục Vân liếc nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười bình thản chớp mắt đã không còn, tiếp theo chỉ là đau thương và thù hận, dường như tất cả những việc trước đây lại hiện ra trước mắt.

Đưa mắt nhìn sang chỗ khác, Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nhìn Thiên Tàn lão tổ, giọng lạnh lẽo nói:

- Trước đây ta đã từng hứa với một người, sẽ tự tay giết chết Thiên Tàn lão tổ. Hôm nay ta phải thực hiện lời thề đó, giết chết lão ta tại đây.

Cảm nhận rõ sự phẫn nộ Lục Vân phát ra, Trần Ngọc Loan và Tư Đồ Thần Phong đưa mắt nhìn nhau, cùng cất tiếng an ủi:

- Đừng quá kích động, đã gặp lão ta ở đây, hôm nay thông thả giết chết lão cũng được. Bây giờ không cần gấp, đợi sau khi bọn họ có kết quả rồi ra tay cũng chưa muộn.

Lục Vân cười đau khổ, nhìn hai người một lúc rồi trở lại vẻ thần nhiên hờ hững.

Giữa không trung, cuộc giao chiến ngày càng ác liệt. Lúc này, Thiên Tàn lão tổ toàn thân bị một luồng khí đen tuyền phủ kín, bên ngoài lại có một cột khí màu trắng bao phủ. Bốn phía, khí thể hai màu đen trắng giao thoa phát ra quang mang đơn điệu, nhìn từ xa trông giống như một bức tranh thủy mặc với những ngọn núi nhấp nhô, khi lên khi xuống không có định, màu sắc phân biệt rõ ràng.

Thấy có vẻ nhạt nhẽo vô vị nhưng thực tế lại ẩn chứa huyền cơ. Luồng khí thể đen trắng tầng tầng lớp lớp đan xen nhau, một chính một tà một âm một dương. Thực ra đó chính là “Thiên Sát Âm Dương kì thuật” của Thiên Tàn tông rất quý bí, bất kể đòn công kích nào mà tiến đến gần đều bị luồng sát khí âm dương đan xen hai màu đen trắng đó thôn tính hoà tan, để đến khi tiếp cận với cơ thể lão thì sẽ không còn mạng, khó lòng động được lão.

Thuật này vô cùng huyền ảo, không được Thiên Tàn lão tổ truyền ra bên ngoài. Lần này phải thi triển đến nó bởi vì Thiên Tuyệt trảm pháp của Thiên Tuyệt Tà Thần mạnh mẽ khiếp người, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão. Nếu không thì với bản lĩnh và tham vọng ngông cuồng của Thiên Tàn lão tổ, lão sẽ không dễ dàng để lộ ra.

Cảnh giác nhìn địch nhân ẩn náu trong mây mù sắc đen quái lạ, Thiên Tuyệt Tà Thần nhạy bén phát hiện được một luồng khí tức không tầm thường. Đối với một cao thủ như vậy, những điềm ngẫu nhiên cảm thấy trong lòng thường đều biến thành sự thật. Bởi vì sâu thẳm trong lòng hắn cảm thấy có chút nặng nề, nên khi phòng ngự hay tấn công đều hết sức cẩn thận.

Thanh Tà đao chuyển động tới lui, toàn thân Tà Thần Chu Hỷ phát ra những đốm lửa mãnh liệt bay lên, một tay nắm pháp quyết, một tay thi triển trảm pháp, khí thể kinh thiên dũng mãnh đánh tới, giấy lát đã hình thành một lưới khí nóng bỏng vây kín toàn bộ không gian. Xung quanh, lửa cháy thành ngọn chập chờn như ma trời, mang theo khí thể bùng bùng của Tà Thần Chu Hỷ dần dần hình thành nên một quỹ đạo chuyển động vô cùng đặc biệt, phẳng phất như cửu long tranh ngọc, phân bố đầy cả trời đất.

Ngọn lửa chói mắt hội tụ lại một điểm, hóa thành một luồng quang diễm đỏ thắm hướng thẳng lên trời có uy nghiêm không gì sánh nổi, lắc lư trên đỉnh đầu của Chu Hỷ khoảng một trượng, hình tượng như một con mãnh thú kì quái, bất kể lúc nào cũng có thể bổ nhào xuống.

Lúc đó khí thể của hai bên được đẩy đến mức cực điểm, cũng không biết ai sẽ ra tay trước, chỉ thấy giữa không trung, luồng khí thể trắng đen đan xen hình thành một cột khí có sức mạnh xem thấy như muốn nuốt tan vạn vật, đang nhắm Thiên Tuyệt Tà Thần đánh ra một chiêu cực mạnh.

Đúng lúc đó, Thiên Tuyệt Tà Thần quát lên một tiếng vang trời, quang diễm thấu trời trên đầu tựa như thần binh phá thiên, đánh đến đâu thì không gian méo mó, trời đất rung động, chỉ chớp lát đã đánh thẳng vào cột khí của Thiên Tàn lão tổ.

Tính chất khác nhau, phương thức khác nhau, cùng chạm vào nhau, chớp mắt đã bộc phát ngàn vạn hoa lửa bay lên tạo thành vạn luồng hào quang. Sau khi ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, tiếng sấm bạo phát nổ ra, mây phủ kín bầu trời.

Lúc đó, không khí chuyển động thần tốc, tiếng gió gào thét lại có sức mạnh phá hoại đáng sợ tung hoành điên cuồng, bão táp liên miên trong không gian nghiêng ngả, vô số những cột gió tựa như sao sa từ chín tầng trời, kèm theo quang mang chói mắt và sức mạnh khủng khiếp, như muốn phá nát cả mặt đất.

Sắc trời kinh sợ biến đổi, mặt đất chấn động rung chuyển, hai luồng sức mạnh mãnh liệt gặp nhau giữa không trung, không ai nhường ai, toàn lực đối kháng. Trong sự thôn tính hàm ẩn sự không cam chịu, trong sự tiêu hủy lại có chứa sự quật cường, lực hủy diệt bất ngờ xuất hiện, mọi thứ lúc này đều hiện ra.

Gió, gào thét điên cuồng, mây, tụ rồi lại tản, mặt trời không biết chiếu về phương nào, mây âm u bao phủ khắp bầu trời.

Một trận chiến đấu kinh thiên, sông núi biến sắc.

Trong cuồng phong, Thiên Tàn lão tổ thân thể run rẩy, hào quang bảo vệ thân thể tan rồi tụ lại, tụ rồi lại tan, cứ lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần, cuối cùng bị những cơn gió mạnh khủng khiếp thổi bay vào tầng mây.

Bên này, tình hình của Thiên Tuyệt Tà Thần cũng không mấy lạc quan, lực phản kích đáng sợ làm cho hắn khí huyết đảo ngược, kết giới quanh thân tản mạn ra hết. Trong vụ nổ rung trời và khí lưu chém cắt, cơ thể hắn liên tiếp bị trọng thương, cuối cùng sắc mặt xám như tro, lại bị sức mạnh cuồng loạn đẩy trôi đi ra ngoài cả dặm.

Hai người vừa bay lên, Ân Hồng Tụ và Đồ Thiên đứng xem lập tức vẻ mặt kinh hãi, ngay trước khi lực huy diệt đến sát cơ thể liền nhanh chóng lùi tránh, tính ra cũng không có gì đáng ngại. Còn ba người Lục Vân, Trần Ngọc Loan và Tư Đồ Thần Phong khi Thiên Tàn lão tổ và Thiên Tuyệt Tà Thần vừa chuẩn bị, đã đoán được phần nào nên sớm tránh đi.

Ở xa xa, Đạo Tà Tàn Kiếm vốn đi theo sau Thiên Tuyệt Tà Thần lúc này cũng mờ hiện trong mây, mặt mày khiếp sợ khi thấy cuộc chiến, dường như bị tu vi của hai bên giao chiến làm cho y kinh hãi hoảng hốt.

Mọi thứ theo thời gian đều đi thật xa, sau khi trời êm bể lặng gió ngừng thổi, Thiên Tàn lão tổ sắc mặt tang thương từ trên tầng mây hạ xuống, ánh mắt tìm kiếm khắp mặt đất. Lúc đó, Thiên Tuyệt Tà Thần đã khôi phục vài phần chân nguyên, đang bay lên với một vẻ vô cùng âm trầm lại gặp Thiên Tàn lão tổ giữa không gian.

Ánh mắt nhìn nhau, hai người không nói điều gì, cứ nhìn nhau một cách cổ quái như vậy.

Thật lâu sau, Thiên Tàn lão tổ mới dời ánh mắt đi chỗ khác, liếc nhìn tầng mây, giọng âm lạnh nói:

- Xem ra trận chiến này của chúng ta thu hút không ít người xem.

Thiên Tuyệt Tà Thần cười lạnh nói:

- Người sợ rồi sao?

Thiên Tàn lão tổ hừ giọng đáp:

- Lão tổ ta từ khi tiến vào nhân gian đến nay không sợ trời mà cũng chẳng sợ đất, lúc nào sợ ai đây? Ta nói với người điều này chẳng qua là không muốn bị người ta lợi dụng mà thôi, người nghĩ ta sợ những người đó sao ?

- Thực không sợ sao?

Đang hỏi ngược lại, Thiên Tuyệt Tà Thần nhìn lên phía trên. Lúc này, Ân Hồng Tụ, Đồ Thiên, Lục Vân, Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong và Đạo Tà Tàn Kiếm đã tập trung lại, rõ ràng có chuyện không cần nói cũng hiểu rõ.

Thiên Tàn lão tổ ánh mắt u tối lạnh lùng quan sát cẩn thận tình hình sáu người bên trên, rồi hừ giận nói:

- Những người này tuy võ công không kém nhưng nếu nói đến mức phải làm cho người ta sợ thì vẫn còn xa lắm. Tà Thần, ta hỏi người, bây giờ có muốn tiếp tục giao chiến nữa không?

Thiên Tuyệt Tà Thần không đáp lại ngay, ánh mắt quan sát Lục Vân và Tư Đồ Thần Phong một lúc, cuối cùng trầm ngâm nói:

- Cái đó còn phải xem tình hình thế nào. Nếu không có người ngoài nhúng tay vào, đương nhiên là phải tiếp tục giao chiến để xem giữa chúng ta ai mới là kẻ mạnh. Bây giờ, tình hình tuy thay đổi, nhưng mục đích của những người này tạm thời còn chưa rõ ràng, nếu cứ thế này mà dừng lại thì có lẽ quá hèn nhát, người thấy thế nào?

Thiên Tàn lão tổ phần nộ mắng:

- Đồ ngu, đến lúc này mà người còn chưa tỉnh ngộ, ta thực sự không biết người ngớ ngẩn đến mức nào.

Thiên Tuyệt Tà Thần không hề tức giận, vừa tranh thủ thời gian khôi phục lại chân nguyên bị hao tổn, vừa cười nói:

- Hiểu rõ như thế nào, tỉnh ngộ ra làm sao? Người nghĩ chúng ta dừng giao chiến có thể thoát khỏi cuộc chiến với bọn họ sao? Với tính cách và thủ đoạn của hai người chúng ta, người nghĩ bọn chúng đã cố ý tạo nên lại dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao?

Thiên Tàn lão tổ ánh mắt biến đổi, nhìn kỹ Chu Hỷ nói:

- Xem ra ta đã xem thường người, người thực sự không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ cười nói:

- Quá khen rồi, Thiên Tàn lão tổ ngươi chẳng phải cũng rất thông minh sao.

Ẩn mà không lộ, hàm chứa nhưng lại không phát ra, Tà Thần Chu Hỷ lúc đó không hề lộ ra ý đồ của mình chút nào, điều này làm cho Thiên Tàn lão tổ hơi kinh ngạc.

Cổ quái nhìn hẩn, Thiên Tàn lão tổ hỏi:

- Ngươi đã hiểu rõ tất cả, vậy bây giờ ngươi định thế nào?

Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ cười thần bí:

- Nếu như ta nói cho ngươi biết, ta đã câu kết với bọn họ trước thì ngươi tin được mấy phần?

Thiên Tàn lão tổ biến sắc, ánh mắt phần nộ trừng trừng nhìn hẩn:

- Câu kết với bọn họ rồi? Ý của ngươi là ngay từ đầu ngươi và bọn họ đã lập mưu như thế này?

Tà Thần Chu Hỷ cười tà đạo:

- Ngươi nghĩ xem?

Tiếng cười tà đạo kèm theo sự cổ quái không nói ra được khiến cho Thiên Tàn lão tổ mê mê hoặc hoặc.

Không chỉ có lão, mà tất cả sáu người Lục Vân đang yên lặng quan sát ở phía trên cũng không thể hiểu rõ được trong lòng Tà Thần đang nghĩ gì.

Nhú đôi lông mày xinh đẹp, Ân Hồng Tụ nói:

- Tên Chu Hỷ này có gì cổ quái. Lúc này biện pháp tốt nhất là liên kết với Thiên Tàn lão tổ, tại sao hẩn ta lại làm như vậy chứ?

Điểm này mọi người đều có chút gì đó mơ hồ. Đó là Tà Thần có ý gì đây hay hẩn cố ý như vậy, tạm thời

Quy Vô đạo trưởng phân tích:

- Thực ra điều này đơn giản thôi. Thế lực đằng sau Chính Đạo liên minh là Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới, Kiếm Vô Trần lại là đại biểu tuyển chọn cho Cửu Thiên Hư Vô giới tại nhân gian. Thù hận giữa hắn và Lục Vân bất luận khởi đầu từ ai đều rất khó giải quyết. Nên một khi Bách Linh chấp nhận yêu cầu của Cửu Thiên Hư Vô giới, sợ sau này lại rơi vào thế khó xử. Còn về việc đối phó với Địa Âm Thiên Sát, theo sự phán đoán của ta cũng hoàn toàn không ngoài việc nhiều người chưa chắc thành công. Vì vậy, Bách Linh cho rằng có hợp tác với Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới hay không cũng không quá khẩn cấp. Đó chính là nguyên nhân của việc một mực cự tuyệt.

Văn Bất Danh cau mày, ngẫm nghĩ những điều Quy Vô đạo trưởng vừa nói, Khiếu Thiên gật đầu đáp:

- Những lời vừa rồi của đạo trưởng rất đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Còn nhớ ta đã từng nghe công chúa nói riêng, ân oán giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân không hề đơn giản như tưởng tượng. Bọn họ sinh ra đường như đã là địch thủ từ kiếp trước, ân oán dây dưa mãi không chấm dứt.

Ánh mắt biến đổi, Quy Vô Đạo trưởng hỏi:

- Theo như ý của huynh, tranh đấu giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân không chỉ vì hơn thua vũ công trong lục viện, vì Trương Ngạo Tuyết hay vì danh dự, hay lại vì một sự tình bí ẩn nào khác?

Khiếu Thiên cũng không khẳng định được:

- Cái đó ta cũng không dám chắc chắn, chỉ có công chúa mới biết rõ. Nhưng theo vẻ mặt ngày hôm đó của công chúa ta thấy được, thì có lẽ đúng là như vậy.

Nghe những lời nói đó, Văn Bất Danh lên tiếng:

- Được rồi, đã không rõ ràng thì đừng nói đến nữa. Dù sao thì mối thù oán giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân đã sâu sắc như thế, biết hay không biết lý do cũng chẳng ích gì. Bây giờ điều ta muốn biết là Bách Linh liệu có cách nào đối phó với Địa Âm và Thiên Sát hay không?

Khiếu Thiên chần chờ một lúc rồi nhẹ nhàng nói:

- Việc này không giấu gì hai vị, thực sự công chúa đã nghĩ ra một cách. Chỉ có điều cách này ta cũng không ngờ, đến cả ta cũng không hiểu rõ tại sao trong lòng công chúa lại nghĩ như vậy. Theo sự dặn dò của công chúa, tất cả các thành viên của Thiên Chi đô nếu không có việc gì đặc biệt thì không nên rời khỏi đó. Đối mặt cái gọi là Địa Âm Tà Linh và Thiên Sát Lệ Phách, mọi thành viên của Thiên Chi đô cần phải né tránh, không nên nghênh chiến.

- Như vậy à?

Quy Vô đạo trưởng và Văn Bất Danh đồng thời kêu lên kinh ngạc. Rõ ràng hai người cũng không hiểu rõ dụng ý thật sự của việc bỏ chạy, né tránh Bách Linh đề ra, lẽ nào đúng là đánh không được thì bỏ chạy?

Cười khổ một tiếng, Khiếu Thiên trả lời:

- Đúng như vậy. Vì sao ta cũng không hiểu rõ, có điều công chúa có nói qua, đến lúc cuối cùng mọi chuyện đều sẽ sáng tỏ.

Trầm tư một lúc, Văn Bất Danh nói:

- Khiếu Thiên, Bách Linh lần này phái huynh đến đây báo tin, không biết còn những tin tức gì, có thể nói ra được không?

Khiếu Thiên khẽ cười nói:

- Đáng lẽ là không được phép nói, bất quá công chúa cũng có đặc biệt dặn dò nếu như người nào đó không kìm được sự tò mò thì có thể nói cho biết cũng không việc gì.

Quy Vô đạo trưởng nghe thấy bật cười lớn, Văn Bất Danh lại hừ giọng nói:

- Bách Linh thật đáng ghét, cố ý trêu chọc ta. Lần sau ta mà gặp lại, để xem ta trêu lại đến giận mới thôi.

Khiếu Thiên cố nhịn cười rồi thản nhiên nói:

- Lần này đến đây chủ yếu là muốn nói với Lục Vân hai việc. Thứ nhất, Cửu Thiên Hư Vô giới ngoài việc phái Thiên Kiếm Khách tiến vào nhân gian ra, còn phái cả thủ tịch hộ pháp Bạch Quang bí mật đến trước. Lần này để đối phó với Địa Âm và Thiên Sát, theo như Cửu Thiên Hư Vô giới nói thì bắt buộc phải tìm được “Thánh Long phù” và “Thiên Uy lệnh”. Vì vậy, Hoa Sơn đã phái đi rất nhiều cao thủ phân bố khắp thiên hạ, mục đích vì hai đồ vật đó. Thứ hai, Địa Âm Tà Linh đã xuất hiện, còn Thiên Sát thì không biết đi hướng nào. Công chúa muốn ta báo cho Lục Vân, Thái Âm cũng sắp xuất hiện, thần khí cực mạnh chắc chắn che trời. Lúc đó quỹ đạo định mệnh mở hiện, mọi chuyện đều là do túc duyên.

Phân tích những gì Khiếu Thiên nói, Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Việc thứ hai có chút hơi kỳ lạ. Bách Linh tại sao lại không nói rõ ràng, lại còn để chúng ta phải đoán?

Khiếu Thiên lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Nhưng ta còn nhớ lúc công chúa nói những lời đó, thần sắc có chút gì hơi phức tạp, phảng phất như đã cảm nhận được những chuyện tương lai, khuôn mặt lộ ra vẻ âm đạm.

Văn Bất Danh ngạc nhiên gặng hỏi:

- Theo ý của huynh thì khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, có lẽ phát sinh ra những chuyện ngoài dự đoán? Còn nữa, Bách Linh có nói là bao giờ lại tiến nhập nhân gian không?

Khiếu Thiên liếc nhìn hai người, thở dài nhẹ nhàng nói:

- Sợ là đúng như hai vị dự đoán, đến lúc đó sẽ có lẽ phát sinh ra những việc không ngờ. Còn về công chúa, nàng cũng có nói tạm thời chưa sắp xếp được, có thể phải sau ngày Thái Âm Tế Nhật mới có thể lại tiến nhập nhân gian.

Văn Bất Danh gật gật đầu, mở miệng muốn hỏi tiếp nhưng lại bị Quy Vô đạo trưởng ngăn lại:

- Được rồi, thời gian không còn sớm, cũng nên kiếm chút gì ăn. Có việc gì thì đợi Lục Vân trở về rồi hỏi cũng chưa muộn, đi thôi.

Như vậy, ba người đồng thời rời khỏi đại điện đi dùng cơm.

Ngọn Thập Linh, phía bắc Đan Hoa sơn khoảng ba mươi dặm. Đó là một ngọn núi vươn lên từ những ngọn núi nhỏ phủ đầy quái thạch. Ngọn núi này cao đến tận trời, quanh năm mây mù phủ kín. Vì vậy, khó có thể nhìn thấy hình dáng đỉnh núi.

Hoàng hôn, ánh dương ở chân trời tròn xoe như cái đĩa. Dưới vầng dương ảm áp hiền hoà, một đôi chim nhạn đi từ bắc xuống nam, bay lượn trong hoàng hôn chiều tà, cảnh tượng trông thật tuyệt mỹ.

Ngạo nghễ đứng trên đỉnh núi, Sát Huyết Diêm La quan sát toàn bộ khung cảnh, đôi mắt đỏ máu ẩn dưới mặt nạ lóe lên quang mang lạnh lẽo.

Phía sau, Vô Gian Quỷ Sát nhẹ giọng nói:

- Nắng tắt chiều buông (câu thành ngữ của Việt Nam miêu tả ngày tàn và bắt đầu đêm xuống - tựa như câu thành ngữ Lạc nhật tư duy, tịch dương tây hạ của Trung Quốc). Đó chẳng phải là miêu tả của nhân gian cảnh trước mắt sao? Hiện giờ, bốn giới Ma vực tổn thất gần một nửa, cao thủ Yêu vực toàn quân chỉ còn một, Hắc Sát Hổ Vương và Tam Nhân Long Lang may mắn trốn thoát, toàn bộ vực chi tam giới trở thành thiên hạ của Quỷ vực chúng ta. Chỉ cần tiêu diệt được nhân gian chính đạo, đến lúc đó muốn đánh bại thiên chi tam giới cũng chỉ thêm vài ngày.

Sát Huyết Diêm La cười lạnh:

- Nhân gian chính đạo không đáng để sợ, mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là Cửu Thiên Hư Vô giới. Hiện nay Địa Âm và Thiên Sát đã xuất hiện gây sự chú ý rất lớn của Cửu Thiên Hư Vô giới, toàn bộ sức lực bọn chúng đều tập trung vào mặt đó. Như vậy, chúng ta có thể nhân cơ hội mà hành động, một mặt phân hoá thế lực của nhân gian, mặt khác chú ý quan sát tình hình của Địa Âm và Thiên Sát. Đợi khi cơ hội đến, nhử cho Cửu Thiên Hư Vô giới và Địa Âm Thiên Sát giao chiến, lợi dụng Thiên Địa nhị sát đó làm tan rã Cửu Thiên Hư Vô giới. Sau khi Cửu Thiên Hư Vô giới bị tiêu diệt, Vân Chi Pháp giới và Thiên Chi đồ

đương nhiên sẽ vô cùng sợ hãi, lập tức hướng vào Địa Âm Thiên Sát. Đến lúc đó chúng ta chỉ việc ngồi ung dung tận hưởng kết quả thôi.

Vô Gian Quỷ Sát cười lạnh nói:

- Những cao thủ còn lại của nhân gian, ai nấy đều tranh đấu hơn thua hoàn toàn như những hạt cát rời. Đợi đến khi Thái Âm xuất hiện, khí âm tà vươn đến trời, lúc đó Chính Đạo liên minh, Trừ Ma liên minh, Lục Vân, Huyền Phong môn, Thiên Ma giáo, Ma Thần tông, ân oán các bên rối như tơ vò khó mà giải quyết, tình thế buộc phải tàn sát lẫn nhau, thiên hạ đại loạn, như thế cuối cùng sẽ còn lại ai đây? ha ha

Tiếng cười âm lạnh vang vọng khắp đỉnh núi Thập Linh, dưới ánh chiều tà, hai bóng người mờ ảo như trong mơ, phẳng phất như u linh, lúc ẩn lúc hiện trong cuồng phong.

Đột nhiên, giữa mây mù hào quang sắc đen lóe lên, Vô Hồn Âm La hiện ra giữa không trung, hạ xuống bên cạnh Sát Huyết Diêm La.

- Diêm quân, vừa thu nhận được một tin tức rất mới, cao thủ Ma Thiên giới của Ma vực đột nhiên xuất hiện trong nhân gian, dẫn đầu là Tàn Vô Nguyệt – ma thần số một của Ma Thiên giới, cùng đi theo còn có ma thần số hai Hàn Tinh, ma thần số ba Đồ Diệt, còn có ma sát và rất nhiều ma tiên. Xem ra hình như đã xuất toàn quân tiến vào nhân gian một phen.

Ánh mắt đột nhiên biến đổi, Sát Huyết Diêm La âm lạnh nói:

- Ma Thiên giới tiến quân vào nhân gian ư? Có nhìn thấy Ma Thiên tôn chủ không? Còn nữa, Ma Ảo giới có động tĩnh gì không?

Vô Hồn Âm La đáp:

- Tạm thời vẫn chưa dò la được tung tích của Ma Thiên tôn chủ, còn Ma Ảo tôn chủ thì từ sau lần gặp ở Trường Giang đến nay cũng không thấy có động tĩnh gì nữa, hình như đã ẩn náu rồi. Ngoài những người đó ra, tất cả các cao thủ Thiên Ma giáo của nhân gian cũng bất ngờ xâm nhập vào nhân gian, Ngũ Hành tôn giả trong giáo cũng phân ra khắp thiên hạ, nghe nói là đang tìm Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên.

Hai mắt lim dim, Sát Huyết Diêm La âm trầm nói:

- Đã như vậy thì càng thú vị hơn, càng có tính khiêu chiến đây. Được, chúng ta lại thử xem sao, xem ai là người cười cuối cùng? Hãy truyền lệnh của ta, toàn lực tập trung dò la động tĩnh của Ma vực, có tin tức gì thì lập tức về báo ngay. Ngoài ra, tạm thời không được gây xung đột trực tiếp với Chánh Đạo liên minh, hết sức chú ý trước tình hình của Địa Âm Thiên Sát.

Vô Hồn Âm La dạ một tiếng liền lắc mình đi liền.

Vô Gian Quỷ Sát nhẹ giọng hỏi:

- Diêm La, ma vực Ma Thiên giới lực lượng rất lớn tiến vào nhân gian, sợ rằng vô cùng bất lợi cho chúng ta, thật sự Huyết giới và Hắc Âm giới đều bị chúng ta tiêu diệt.

Sát Huyết Diêm La âm lạnh nói:

- Người sai rồi, chúng ta chỉ tiêu diệt Huyết giới, còn Hắc Âm giới là do Lục Vân tiêu diệt. Hơn nữa, với tư vị của Ma Thiên tôn chủ, hẳn ta không dám trêu chọc chúng ta đâu. Sự xuất hiện của hắn ta đương nhiên là có ảnh hưởng nhất định đối với chúng ta, nhưng cũng có lợi ích nhất định, ít nhất hắn có thể khống chế được Chánh Đạo liên minh. Ngược lại Thiên Ma giáo đột nhiên xuất hiện trong nhân gian, làm cho chúng ta khó đoán được vì chuyện gì.

Vô Gian Quỷ Sát chần chờ một lát, rồi phán đoán:

- Diêm quân nghĩ những hành động bất thường của Thiên Ma giáo liệu có liên quan gì đến chuyện của Ma vực không?

Sát Huyết Diêm La nghe vậy cau mày, trầm ngâm lên tiếng:

- Điều này khó nói, một đằng là Ma vực, một bên là ma giáo, giữa bọn chúng thực sự có những điểm tương đồng, có lẽ như vậy cũng có khả năng. Được rồi, mặt trời đã lặn

Đúng thế, mặt trời lặn rồi, bây giờ lại như thế nào đây?

Sáng sớm, những giọt nước lấp lánh quang mang óng ánh dưới ánh mặt trời.

Ở giữa rừng cây um tùm có một khoảng không trống trải, một bóng người bay đi bay lại rất nhanh, trường kiếm xanh thẫm di chuyển theo sát bên ngoài cơ thể, liên tục biến đổi phương vị, thân kiếm tỏa ra u quang vô cùng quý dị.

Mặt đất, cát bụi bay mù mịt, vô số cột gió thoang thoảng phản chiếu màu xanh của trường kiếm, lộ ra màu sắc sắc sỡ khác nhau hoàn toàn giống như có linh hồn, bay nhảy theo sự chuyển động của màn kiếm.

Ánh mặt trời chiếu qua những tán cây thưa thớt xuống giữa rừng. Lúc này, bóng người đang bay nhảy chuyển động bất ngờ dừng lại, lộ ra một người trung niên tướng mạo oai vệ đường hoàng, không ngờ đó chính là Giang Nam Tài Tử đã đoạt được Phệ Tâm kiếm.

Lúc này, hần toàn thân thư thái ngạo nghễ giữa không trung, hai tay bắt kiếm quyết cổ quái, toàn thân phủ đầy quang mang xanh thẫm.

Xung quanh, Phệ Tâm kiếm vận hành theo quỹ đạo cổ quái, lúc thì nhanh như én liệng, giống như cửu thiên thần kiếm xuyên qua xuyên lại giữa trời, khi thì chậm rãi như nước chảy, hào quang u lục lấp lánh rõ ràng.

537. Chương 537 – Thiếu Nữ Ngưng Hương

Trong phút chốc, toàn bộ khu rừng được phủ đầy màu xanh thẫm, quang mang chiếu rọi đến mức vạn vật phải kêu la, tất cả cỏ cây hoa lá chớp mắt đều trở nên khô héo, hóa thành tinh khí dày đặc bị Giang Nam Tài Tử hút hết.

Cứ như vậy, một quang cầu sắc xanh với bán kính hàng trăm trượng với hần làm trung tâm không ngừng nuốt hết tinh khí cỏ cây xung quanh, bản thân hần lại dùng pháp thuật tà ác chuyển hóa tất cả thành sức mạnh và cứ thế tăng cường tu vi bản thân lên.

Khi quang cầu sắc xanh biến mất, toàn thân Giang Nam Tài Tử ánh xanh lóe lên như điện, lại thường xuyên thấy lấp lánh hoa lửa. Trên mặt, ánh xanh u thẫm và màu xanh của mắt cùng lập lòe, kết hợp với khóe miệng cười tà ác âm lạnh, phảng phất như sứ giả cõi u minh, có vẻ quý bí không thể tả thành lời.

Cả một rừng cây xanh tươi đều khô héo, ngọn núi xanh ngọc cũng trụi lủi. Trên mặt đất, chỉ còn sót chút bụi trần, lại thêm những mảnh vụn còn dư của vô số động vật.

Ngẩng nhìn trời cười điên cuồng, Giang Nam Tài Tử âm khí toàn thân tản ra, tà khí vươn tới mây xanh, khí thể mạnh mẽ như mây tỏa ra bốn phía. Gió xoáy nổi lên trên mặt đất, giấy lát đã hình thành nên bốn cột gió sắc xanh thẫm, chia ra bốn phía đông, tây, nam, bắc. Trên đỉnh đầu, Phệ Tâm kiếm xoay tròn gào thét tựa như con rồng điên cuồng chống lại trời đất, không ngừng phun ra ánh xanh, tỏa ra u quang âm tà.

Khá lâu sau, Giang Nam Tài Tử mới ngưng cười, thân thể từ từ hạ xuống, ánh mắt quét qua bốn phía. Nhìn thấy mọi thứ đều trụi sạch không còn, Giang Nam Tài Tử cười âm hiểm nói:

- Phệ Tâm kiếm đã trong tay, thiên hạ là của ta, dù cho Thiên Sát cũng chẳng làm gì được ta. Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày này, bây giờ ta có thể tranh đoạt thiên hạ, ha ha

Giữa tiếng cười lớn, vài tràng vỗ tay nhẹ nhàng từ xa vọng lại làm cho Giang Nam Tài Tử giật mình, lập tức ngưng cười, ánh mắt liếc tìm xung quanh.

- Ai đó, còn không ra?

Trên tầng mây, tiếng cười nhẹ nhàng vọng lại, chỉ nghe ra tiếng êm ái của một thiếu nữ yêu kiều:

- Tam gian thất giới, cao thủ nhiều như mây, Phệ Tâm kiếm chủ đứng đầu trong ngũ tà. Tu vi kinh thiên, không hề sợ ai, muốn đoạt thiên hạ, chỉ thiếu tiên phong.

Giọng nói bình đạm kiên định, ý nói không rõ ràng. Giang Nam Tài Tử nghe thấy sắc mặt biến hẳn, không nhìn được liền hỏi:

- Thật ra người là ai? Đến đây có ý gì?

Mây tản mù tan, một thiếu nữ hiện ra. Đó là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, vẻ đẹp thùy my, thướt tha, xiêm lục vẽ nên thân hình làm động lòng người, lại thêm nụ cười nhẹ nhàng, thật làm cho người khác cảm thấy rất thích thú.

Hạ mình xuống dưới, thiếu nữ dừng lại cách Giang Nam Tài Tử khoảng một trượng, mỉm cười hàm tiếu nói:

- Hẳn người không tin chuyện vô tình đi qua, nhưng cho là muốn đến nơi đây, thì chắc người sẽ hỏi mục đích. Người nói xem, ta rốt cuộc nên trả lời như thế nào người mới vừa lòng?

Giang Nam Tài Tử cười âm trầm, giọng tà đạo nói:

- Rất đơn giản, ta hỏi điều gì người trả lời điều ấy, ta đương nhiên sẽ vừa lòng. Câu hỏi thứ nhất, họ tên tuổi tác của người?

Thiếu nữ nghiêng nghiêng lúng liếng nhìn hắn, duyên dáng trả lời:

- Phiêu Hương thập lý(1), người giống như tên. Tuổi đã hai mươi, chưa từng có hôn ước.

Giang Nam Tài Tử ánh mắt chợt biến, nói có chút cổ quái:

- Người tên là Phiêu Hương? Cái tên này có chút gì đó không thích hợp.

- Vậy à? Không biết người nghĩ ta nên đặt tên gì mới thích hợp đây?

Nụ cười hàm tiếu, thiếu nữ lộ rõ vẻ mặt duyên dáng tự nhiên, không chút thẹn thùng.

Giang Nam Tài Tử cười nhẹ nói:

- Phiêu Hương tuy hay nhưng không bằng được Ngưng Hương. Ta nghĩ người nên đổi tên thành Ngưng Hương, như thế nghe êm ái hơn.

Cười thần nhiên, thiếu nữ nói:

- Vậy thì như lời người đi, từ bây giờ ta sẽ đổi tên thành Ngưng Hương.

- Được. Đến câu thứ hai, trước khi đến tìm ta, người có từng nghĩ là sẽ uống công không?

Nhìn thẳng vào hai mắt cô ta, nhãn thần Giang Nam Tài Tử có chút gì đó âm trầm.

Thiếu nữ Ngưng Hương cười lạ thường, hỏi ngược lại:

- Người đã khẳng định ta đến đây tìm người, ngộ nhỡ ta chỉ là qua đường, vô tình nhìn thấy tu vi kinh người nên mới hiện thân gặp gỡ, không lẽ không có thể như vậy?

Giang Nam Tài Tử cười thần bí:

- Nếu đúng như vậy, người đã không mất công xuống đây, cùng lắm cũng chỉ trên mây nói vài câu rồi bỏ đi. Đáng tiếc người đã không làm vậy, cho nên chắc chắn mục đích của người là đến tìm ta. Nói đi, có mục đích gì? Ta muốn nghe lời thật.

Thiếu nữ vỗ tay tán thưởng, dịu dàng nhỏ nhẹ:

- Thật không hổ danh là Giang Nam Tài Tử, trên hiểu thiên văn, dưới thông địa lý, thật là tâm tư rất thận trọng, tinh mật. Ta đến đây đúng là để tìm người, nhưng nói thật lòng, trước khi đi trong lòng ta trống rỗng, ai bảo chúng ta chưa từng gặp qua? Gặp nhau rồi ta mới phát hiện được, hoá ra chúng ta cùng một loại người. Vì vậy ta tin rằng chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng để có thể có mục tiêu chung mà tiến tới. Người thấy vậy không?

Giang Nam Tài Tử ngắm nhìn cô ta, lên tiếng chất vấn:

- Nói như vậy, người đến đây có việc cầu ta, muốn ta giúp đỡ phải không?

Thiếu nữ Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Sai rồi, không phải đến cầu người mà để hợp tác, vì lợi ích chung mà hợp tác. Hiện nay, người tuy lấy được Phệ Tâm kiếm, hơn nữa đã tu luyện thành công Phệ Tâm kiếm quyết, nhưng tình hình trước mắt của người lại vô cùng bất lợi. Bởi vì Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách đang đi khắp nơi truy lùng tung tích của người, nhằm báo thù cho đồ đệ đã chết của bọn chúng. Về điều này, người hiện tại vốn không thêm để ý, bởi vì với tu vi của người lại thêm Phệ Tâm kiếm, muốn đối phó với bọn chúng cũng không thành vấn đề. Nhưng ngoài những vấn đề đó ra, đối mặt với thiên hạ, lại chỉ bằng sức một mình người thì vạn điều không làm được.

Giang Nam Tài Tử lạnh nhạt nói:

- Vậy thì sao, không lẽ thêm một mình người lại có thể thành đại sự được à?

Thiếu nữ Ngưng Hương cười nói:

- Làm nên việc lớn, không nhất định phải cần có tu vi cực mạnh, nhưng cần có mưu lược và thông minh hơn người, còn phải có vận may nữa. Hiện nay người có thực lực, còn ta đối với chuyện nhân gian nắm rõ như lòng bàn tay, biết rõ sự phân bố lực lượng của hai phe chánh tà, cũng như ân oán bất đồng giữa các bên. Một khi ta và người kết hợp lại, sức lực của hai người chúng ta đủ để tranh bá thiên hạ, chắc chắn sẽ mạnh gấp mười lần sức lực của một mình người. Có lẽ người sẽ hỏi tại sao ta lại muốn tìm người để hợp tác mà không tìm các cao thủ khác trong thiên hạ. Điều này ta có thể nói cho người biết, bởi vì ta và những người đó đều có thù oán. Ta kết hợp với người không chỉ tranh đoạt thiên hạ mà còn muốn nhờ sức mạnh của người để báo thù cho ta, giúp ta hoàn thành tâm nguyện của mình.

Giang Nam Tài Tử hừ giọng nói:

- Người nói như vậy, nhưng nếu ta không đáp ứng thì sao?

Thiếu nữ Ngưng Hương đã tính sẵn, cười nói:

- Người sẽ đồng ý, nếu không người đã không hỏi câu hỏi này, có đúng không? Giữa chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ta tin rằng thông qua việc quan sát tìm hiểu ta này giờ, người hẳn đã hiểu rất rõ tu vi của ta, hiểu rõ ta vốn không thể mưu đồ với người, đúng thể không?

Giang Nam Tài Tử khuôn mặt âm trầm, hừ giọng nói:

- Người cũng không cần phải khiêm tốn, tu vi của người tuy không bằng được ta nhưng cũng không phải tầm thường. Hôm nay người đã thành tâm đến tìm ta, chính là muốn ta cho người một cơ hội, nghe xem người có bản lĩnh thế nào. Bây giờ, người cứ tự nhiên nói ra, nếu như ta và người hợp tác thành công thì đầu tiên những sự tình nào nên chú ý, những sự tình nào nên xử lý?

Thiếu nữ Ngưng Hương không hề hốt hoảng hoang mang, chậm rãi từ từ nói:

- Hiện nay hai phe chánh tà đồng thời tồn tại trong thiên hạ, sự xuất hiện của Địa Âm và Thiên Sát làm cho Thiên chi tam giới hết sức chú ý, tạm thời không để ý đến hỗn loạn trong nhân gian. Còn về Vực chi tam giới, gần đây cũng phát sinh những biến đổi kỳ lạ bất ngờ, Huyết giới tôn chủ của Ma vực chết trong tay của Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực, Hắc Âm tôn chủ chết trong tay của Lục Vân, Hắc Sát Hồ Vương của Yêu vực bị trọng thương bỏ chạy, tung tích của Tam Nhân Long Lang không rõ ràng, như vậy toàn bộ nhân gian liền trở thành thiên hạ của Quỷ vực.

Hiện nay, lại có tin tức mới nhất nói rằng các cao thủ của Ma vực Ma Thiên giới đã vượt rào xuất hiện, Thiên Ma giáo của nhân gian cũng có những hoạt động rất lớn. Tình thế đến như vậy, Hoa Sơn Chánh Đạo liên minh chắc chắn sẽ bị khống chế nhiều phía, tập trung tinh thần sức lực xem xét động tĩnh của ba phía. Chỉ còn Trừ Ma liên minh, Lục Vân, Huyền Phong môn cũng như những cao thủ đặc biệt giống như Cửu Âm Thánh Mẫu, bọn chúng mỗi người có đường lối riêng, vùng vẫy trong nhân gian hỗn loạn.

Trước mắt, người của chúng ta tương đối ít nhưng hành tung lại rất bí ẩn. Muốn tranh giành thiên hạ phải có hai điều kiện. Thứ nhất, bồi dưỡng thế lực hùng mạnh, lợi dụng hỗn loạn để tập trung được một lực lượng có khả năng sau này tranh giành thiên hạ. Thứ hai, mỗi lửa li gián phân hoá thế lực của hai phe chánh tà, làm cho bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau, chúng ta ngồi yên thủ lợi.

Giang Nam Tài Tử vẻ mặt hơi kinh ngạc, dường như những tin tức thiếu nữ Ngưng Hương vừa nói làm cho hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhìn khuôn mặt mỹ lệ tươi cười của cô ta, Giang Nam Tài Tử trầm giọng nói:

- Những chuyện người vừa nói có một số thực sự ta không biết, cũng rất kinh ngạc. Nhưng những lời của người cũng chỉ là phân tích chung chung, căn bản không thực sự có thể sử dụng. Người nghĩ Giang Nam Tài Tử ta lại có thể bị những lời nói đó của người làm cho động lòng sao? Còn nữa, người từ lúc đến đây chưa từng nói ra mục đích thật của người. Hợp tác như vậy người nghĩ là có thể thành công sao?

Thiếu nữ Ngưng Hương không chút kinh ngạc, dường như cô ta hiểu rõ những lời nói vừa rồi của mình không thể làm hắn động lòng. Vì thế tiếp tục nói:

- Thật ra nói đã nửa ngày cũng chỉ là những chuyện không quan trọng, không cần thiết. Nói những điều đó chỉ muốn người hiểu ta đến đây là có thành ý. Bây giờ, ta còn vài lời muốn nói với người. Nghe rồi người hãy suy nghĩ cẩn thận xem có nên hợp tác với ta hay không.

Miệng mấp máy liên tục không ngừng nhưng âm thanh thì đột nhiên biến mất. Lúc đó, thiếu nữ Ngưng Hương đã dùng phương pháp truyền âm, dường như không muốn những chuyện trong lòng bị người ta biết được.

Nửa ngày sau, thiếu nữ Ngưng Hương mở miệng nói:

- Được rồi, trước mắt ta đã nói một nửa rồi, muốn liên thủ với ta hay không, người hãy suy nghĩ cho rõ ràng. Sắc mặt của Giang Nam Tài Tử bỗng trở nên cổ quái, chần chờ một lúc rồi hỏi:

- Nói đi, người muốn ta giúp người việc gì?

Thiếu nữ Ngưng Hương nghe xong liền cười, giọng có chút âm trầm:

- Rất đơn giản, giúp ta giết một người, người đó người có thể đối phó được.

- Giết người? Có lẽ không phải là một nhân vật đơn giản đây, đối phương là ai?

Ánh mắt nghi hoặc nhìn thiếu nữ Ngưng Hương, Giang Nam Tài Tử nhẹ nhàng hỏi.

Thiếu nữ Ngưng Hương thần nhiên nói:

- Đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ cho người biết. Bây giờ người hãy trả lời ta, có đồng ý hay không?

Giang Nam Tài Tử hai mắt khép hờ, lạnh lùng nhìn cô ta khá lâu, cuối cùng cười âm lạnh nói:

- Được, ta đồng ý. Hy vọng người không ép ta tìm ra lí do để giết người.

Thiếu nữ Ngưng Hương bình tĩnh cười một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về xa xa, hồ hững nói:

- Yên tâm đi, sau này có bảo người giết ta người cũng không muốn làm. Bởi vì không có ta, người sẽ không có được thiên hạ. Đi thôi, chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Thân ảnh mờ dần, chớp mắt tung tích liền mất hút.

Giang Nam Tài Tử thấy vậy, ánh mắt chấn động, lúc này hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, một thiếu nữ trông có vẻ tầm thường như vậy hoá ra lại ẩn chứa nhiều điều bí ẩn người khác khó biết.

Ghi chú:

(1)Phiêu Hương thập lý: hương thơm nhẹ nhàng lan cả mười dặm

538. Chương 538 - Chương Ác Huyền Diệu (nắm Rõ Điều Huyền Diệu)

Nhìn xa trông giống như một bức tranh, ý nghĩa thật sâu xa, nhìn gần thì ra là hắc, vốn là như vậy.

Trong làn gió nhẹ, hàng dương liễu nhẹ lay, hương hoa ngào ngạt vương đầy.

Dưới bóng cây, Huyền Phong môn chủ tay phải ôm eo thiếu nữ Lục Nga, tay trái chỉ xuống mặt nước, nhẹ nhàng nói:

- Nhìn những con cá kết bạn thành bầy, cùng kiếm ăn cùng vui chơi, cuộc sống đó thật không còn gì phải mong đợi, suốt ngày tươi vui. Nhưng đáng tiếc, con người không phải là cá, mà cá thì không phải là ta, cũng không biết được niềm vui khác.

Lục Nga ngắm những chú cá trên mặt nước rồi nói mông lung:

- Hồ nước xanh ngọc bích phản chiếu ánh nắng chiều muộn, cảnh sắc sông núi như họa. Không cần hỏi ưu sầu vì điều gì, chỉ muốn lòng ta thay đổi ngắm nhìn nó. Đơn giản và thanh đạm, có lẽ đó là tình yêu, nhưng có mấy người được như vậy?

Giọng nói của nàng u oán, ẩn chứa chút gì bi thiết, từ xưa đến nay thiếu nữ đa sầu nào dễ hiểu.

Khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm nhẹ giọng:

- Không nên đau buồn, những sinh mệnh khác nhau tất sẽ có những mưu cầu khác nhau. Có thể những người bình thường thích sự bình yên thanh đạm, nhưng những người không bình thường lại thích sự sôi động. Phụ nữ sống cả một đời vì yêu, còn đàn ông lại một đời vì lý tưởng. Đôi khi sự bình thường thanh đạm là một loại hạnh phúc, nhưng mãi bình yên thanh đạm lại là một thứ đau khổ. Cũng như cuộc sống quá sôi động cũng
.....

Đang nói bỗng nhiên ngưng ngang, Vô Tâm quay đầu nhìn lại, sắc mặt không vui hỏi:

- Đến đây có việc gì?

Huyền Phong đặc sứ Lý Trường Xuân khẽ đáp lại:

- Vừa mới nhận được tin tức, Ma vực gần đây đã xảy ra chuyện lớn. Đồng thời, Nam Hoang cũng có tin khẩn cấp.

Ánh mắt Vô Tâm khẽ biến đổi, hần trăm tư suy nghĩ một lát rồi cùng Lý Trường Xuân rời đi. Được khoảng mười trượng, Vô Tâm liền hỏi:

- Nói đi, có tin tức gì vậy?

Lý Trường Xuân đáp lại:

- Huyết Giới tôn chủ của Ma vực chết trong tay của Sát Huyết Diêm La, Hắc Ám tôn chủ lại chết trong tay của Lục Vân. Đồng thời, các cao thủ của Ma Thiên giới đã tiến vào nhân gian, mục đích là báo thù hay còn có mục đích gì khác nữa tạm thời còn chưa biết rõ.

Vô Tâm sắc mặt biến đổi, cất giọng lạnh lùng:

- Việc này đối với chúng ta mà nói là một việc tốt, tự nhiên mất đi hai kẻ địch. Đồng thời, Ma vực trở nên không đối trời chung với Quỷ vực, không cùng tồn tại. Lại thêm Lục Vân thường xuyên gây rối, chúng ta tự nhiên trút đi được rất nhiều lo ngại. Bên Nam Hoang có tin tức thế nào?

Lý Trường Xuân trầm giọng nói:

- Theo như tin báo khẩn thì khu vực phụ cận tổng đàn xuất hiện hai cao thủ thần bí, tu vi rất cao đáng kinh sợ. Bọn chúng hiện vẫn chưa rời khỏi đó, hơn nữa chúng đã vài lần thăm dò tung tích của Vu thần, ý đồ rõ ràng không cần phải nói.

Vô Tâm ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Hãy truyền lệnh của ta, vừa tăng cường phòng ngự, vừa điều tra rõ lai lịch của hai người này, có tin tức gì lập tức báo ngay. Hơn nữa, nếu hai kẻ này còn dám tiến đến gần, đại vu sư ở tổng đàn lập tức liên thủ, nhất định tiêu diệt hai người đó.

Lý Trường Xuân ánh mắt kinh ngạc, chần chừ nói:

- Điều này dường như không được thoả đáng lắm. Nếu hai người đó có thực lực cường mạnh, chúng ta cứ một mực liều mạng, e rằng sẽ mất đi một lượng cao thủ khá lớn, điều này vô cùng bất lợi cho việc tranh bá

thiên hạ sau này. Theo thuộc hạ nghĩ, chỉ cần tăng cường phòng ngự không để cho bọn chúng tiến gần Vu thần là được rồi.

Vô Tâm trừng hăn rồi quát:

- Câm miệng, ta nói sao thì cứ làm như vậy, sao có thể để người thay đổi được? Cao thủ tổng đàn như mây, chỉ đại vu sư cũng có sáu vị. Nếu như tất cả liên thủ mà không chống được, còn nói tới chuyện tranh bá thiên hạ thế nào được.

Lý Trường Xuân biến hăn sắc mặt, thấp đầu nói:

- Được, đã hiểu rồi. Tất cả cứ làm theo những gì môn chủ nói.

Nói xong, liền quay người đi ảm đạm rời khỏi đó.

- Chậm đã, ta còn một việc muốn hỏi người.

Vô Tâm gọi Lý Trường Xuân dừng lại rồi hỏi:

- Tình hình trên Hoa Sơn thế nào rồi, người đã sắp xếp tốt chưa?

Lý Trường Xuân quay người lại, vẻ mặt phức tạp nhìn hăn rồi trầm giọng nói:

- Yên tâm, để đảm bảo an toàn, thuộc hạ đã đặc biệt phái người quay về Nam Hoang lệnh cho đích thân đại vu sư phái người hoàn thành chuyện đó. Trước mắt, Hoa Sơn đang đi theo đúng hướng chung ta đã vạch ra, chỉ cần hành động cẩn thận thì lần này nhất định bọn chúng phải phen thất kinh.

Nghe những lời này, Vô Tâm hài lòng gật đầu nói:

- Người đi đi, có thời gian rảnh hãy dò la tung tích của Kiếm Vô Trần. Ngoài ra, người cũng phải chú ý một chút đến sức khỏe

Nói xong, Vô Tâm liền quay người đi về phía Lục Nga.

Đứng tại chỗ, Lý Trường Xuân thân thể run run, nhìn theo bóng dáng của Vô Tâm, ánh mắt lộ vẻ kích động.

- Đa tạ, ta sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe, người cũng nhớ phải đối xử tốt với cô ấy, đừng phụ tấm chân tình của cô ấy dành cho người.

Không một lời đáp lại, Vô Tâm phảng phất không nghe thấy gì, bất quá Lý Trường Xuân khước miệng lại hiện lên chút hạnh phúc khó khăn.

Nhìn theo bóng dáng Lý Trường Xuân đi xa, Lục Nga nhẹ nhàng nói:

- Như thế này chẳng phải rất tốt sao. Chỉ cần gặng bước đầu tiên thì mọi việc sau này đều sẽ bắt đầu tốt đẹp.

Vô Tâm không nói, chỉ lặng lẽ nhìn Lục Nga, ánh mắt có chút gì đó hơi kỳ lạ.

Mặt trời đã lặn, mây trắng ở chân trời ửng hồng.

Ngồi ở bờ hồ, Vô Tâm ôm Lục Nga, nhỏ nhẹ nói:

- Một ngày lại trôi qua, ta không biết những ngày tháng bình yên êm đềm này sẽ kéo dài được bao lâu nữa, chỉ hi vọng nàng có thể đem vài ngày vui này ghi nhớ mãi trong đầu. Sau này, nếu có một ngày nàng cảm thấy cô đơn, nàng có thể nhớ lại những hồi ức đó. Lúc đó, ta tin rằng nàng sẽ thấy rất cao hứng.

Lục Nga vuốt nhẹ lên khuôn mặt của hăn, si mê nói:

- Thiếp nhất định sẽ làm. Những tháng ngày tuy bình đạm, tuy ngắn ngủi, nhưng thiếp sẽ mãi ghi tạc trong lòng. Bất luận ngày mai như thế nào, ít ra hôm nay thiếp rất cao hứng, như thế là đủ lắm rồi.

Vô Tâm đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt nàng, nhìn vào mắt nàng chan chứa tình thâm, khá lâu sau cũng vẫn chưa rời mắt đi chỗ khác.

- Thời gian ngày càng ít, đại chiến lại ngày càng đến gần, ta không biết mình sẽ thắng hay bại, nhưng ta rất tin tưởng, chỉ cần cố gắng hết sức thì cho dù có thất bại cũng không thẹn với lòng.

Lục Nga khe khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng cười:

- Chàng sẽ không thua đâu, thiệp tin tưởng chàng. Cho dù chàng có thua, chàng vẫn là chàng, vẫn cứ là Vô Tâm thiệp yêu thương nhất, thiệp mãi mãi ủng hộ chàng!

Vô Tâm không nói năng gì, chỉ cảm động nhìn nàng, ánh mắt chứa tình cảm bất tận.

Màn đêm buông xuống, những cơn gió đêm mơn man, hai người ngồi bên hồ tựa vai kề má, phản chiếu mặt nước lung linh, hai tâm hồn từ từ hòa vào nhau, từ từ kết hợp lại ...

Ở giữa cao nguyên đất vàng, trên đỉnh núi thần bí ở tại vùng đất Âm Dương cực, Kiếm Vô Trần lúc này đang ngồi khoanh chân trên một thạch đài tròn có khắc chữ Dương, cả người hết sức nghiêm trang, toàn thân hào quang đỏ rực cuộn cuộn như sóng, tầng tầng lớp lớp từ trong lưu động ra ngoài.

Bốn phía, luồng linh khí hùng hực như những đám mây trời dạt, lúc thì kề cận khi thì bay ra xa, phẳng phất như có ý thức rõ ràng, tiềm ẩn vô số huyền cơ. Bên trên, ngũ sắc thần long do Thiên Linh thần kiếm phóng ra thủ ở các phía, đan xen lẫn nhau trong quang ảnh sáng do Huyết Hà Đồ tạo ra, hình thành một dải sáng ngũ sắc mỹ lệ.

Vùng đất thần bí Âm Dương cực phủ kín trong quang mang sắc máu, toàn bộ khí tức đều bị khống chế trong một phạm vi nhất định, một chút cũng không lọt ra ngoài. Nhìn từ trên trời cao, nơi này như một vùng sương mù không có chút bất thường, nhưng bên trong lại thần bí vô cùng, chỉ có Kiếm Vô Trần hiểu rõ.

Ngồi tĩnh tọa trên thạch đài, khí tức toàn thân Kiếm Vô Trần hùng hực mạnh mẽ, linh khí vô hạn theo khống chế của hắn, đang thấm vào tâm hồn và thể xác của hắn, tăng cường tu vi, cải tạo thân thể hắn.

Thời gian đã trôi qua ba ngày ba đêm, khí cực dương trong cơ thể Kiếm Vô Trần đã vài lần đạt đến bão hòa. Nhưng mỗi khi đến lúc đó, cây cung nhỏ tinh xảo hần đặt giữa hai chân lại phát ra hào quang rất kỳ lạ, thân cây cung lớn lên từng thốn, từng thốn, làm cho khí cực dương trên cơ thể Kiếm Vô Trần quay về lại, lần nữa lập lại quá trình hấp thu linh khí.

Giờ ngo, mặt trời lên đã cao, Huyết Hà Đồ bao phủ vùng Âm Dương cực không biết vì sao lại trong suốt. Ánh mặt trời chiếu ngay trên đỉnh đầu của Kiếm vô Trần, chỉ thấy cơ thịt trên khuôn mặt tuần tú của hắn khẽ run lên, luồng khí cương mãnh màu đỏ cuộn cuộn dâng trào bên ngoài cơ thể không ngừng tập trung về phía đầu của hắn. Khoảng tằm một nén nhanh, toàn thân Kiếm Vô Trần liền thấy đỏ rực như máu, toàn bộ luồng khí cực dương tụ lại giữa trán, hóa thành quang cầu sáng chói có đường kính khoảng một thốn, nhìn thấy chứa năng lượng khôn cùng.

Khi hào quang toàn thân hội tụ hợp nhất, thạch đài Kiếm Vô Trần ngồi trên chớp mắt rực lửa, sau đó lại trong suốt, một luồng linh khí lưu động như chất lỏng từ dưới thấm ngược vào thân thể hắn, cuối cùng dung hợp với quang cầu giữa trán hắn, lập tức phát ra một luồng quang diễm bắn thẳng đứng ngay vào cây cung nhỏ tinh xảo đặt giữa hai chân hắn.

Khi xảy ra như vậy, toàn bộ cây cung nhỏ tinh xảo nhuộm một lớp sắc máu, thân cung lấp lánh ánh sáng, vừa hấp thu luồng linh khí mạnh mẽ to lớn, vừa từ từ nở to ra. Toàn bộ quá trình đó cứ tiếp diễn khoảng nửa nén nhang. Khi tất cả hào quang tản mất, cây cung đó cũng đã lớn khoảng ba thước.

Nhìn lại Kiếm Vô Trần, hắn đã khôi phục về bình tĩnh, luồng khí rực lửa lưu động bên ngoài thân thể lại hùng hực dâng trào lần nữa, xâm nhập vào cơ thể hắn qua lỗ chân lông, thấm nhuần cơ thể trông yếu ớt của hắn. Thời gian, cứ lặng lẽ trôi đi. Sau đó, Kiếm Vô Trần lập vài lần quá trình đầu tiên, đến khi trải qua bốn ngày bốn đêm, cây cung huyền bí giữa hai chân mới khôi phục lại hình dạng ban đầu, biến thành một trường cung dài sáu thước, thân cung ánh lên hào quang huyết ngọc trong suốt.

Nhờ khí âm dương của huyền băng vạn năm và lửa đỏ trong lòng đất nuôi dưỡng, trường cung thần kì này cuối cùng cũng tỏa ánh hào quang bốn phía, hai luồng hào quang xanh đỏ hai đầu trong suốt như ngọc, đỏ

án những con thú hình thù quái dị cũng rất sinh động, mọi thứ đều biến đổi rất lớn so với lúc trước, tuy nhiên trong sự biến hóa đó lại có phần không rõ ràng, nếu không để ý thì không thể nhìn ra được.

Mặt trời lặn xuống phía Tây, mây trôi nhuộm hồng. Kiếm Vô Trần ngồi tĩnh tọa trên thạch đài lúc đó rực ánh mặt trời, khí cực dương dâng trào bốn phía xoay tròn như trụ, theo sự gia tăng của khí thể toàn thân hắn, bỗng biến thành một cột sáng rực rỡ, xuyên qua thiên địa chiếu tới tận chín tầng mây.

Cảnh sắc kỳ diệu kéo dài trong chốc lát. Khi tất cả biến mất, Kiếm vô Trần liền mỉm cười, toàn thân tràn đầy vui sướng, khuôn mặt anh tuấn điểm vài phần hạnh phúc, nhưng lại ẩn chứa vài phần vẻ thần bí.

Tay cầm trường cung, Kiếm Vô Trần ngạo nghễ nhìn lên trời xanh. Dưới ánh mặt trời đang xuống, một cơn gió xoáy tận trời từ cao nguyên đất vàng thần bí bắt đầu nổi lên, một lát sau liền cuốn khắp bốn phía, phảng phất như trời đất đang gào thét, uy thế kỳ lạ chấn động càn khôn, cảnh tượng kỳ diệu làm xao động lòng người.

Đêm đen, giữa cơn cuồng phong phủ khắp trời đất đang kéo đến, Kiếm Vô Trần thu hồi ánh mắt, quay người nhìn cái động sâu hút, cười nham hiểm nói:

Điều bí mật ở đây, từ trước đến nay chỉ có mình ta biết. Nếu có một ngày Lục Vân đến nơi này, cho dù tu vi của hắn kinh trời, tuyệt thế vô song, ta cũng nhất định phải làm cho hắn hồn phi phách tán, mãi mãi vĩnh biệt nhân gian. Ha ha

Trong tiếng cười điên cuồng, Kiếm Vô trần thu hồi Huyết hà Đồ và Thiên Linh thần kiếm. Đồng thời, để phòng không cho người ngoài phát hiện ra bí mật nơi này, hắn đặc biệt bố trí một kết giới rất mạnh, phong bế hoàn toàn nơi này tránh người biết. Đợi sau khi tất cả hoàn tất, Kiếm Vô Trần làm cho huyền cung trở về hình dạng cũ để dễ dàng dấu trong người, rồi thu giấu khí thể mạnh mẽ của mình, ngự kiếm bay về Hoa Sơn.

539. Chương 539 - Vi Diệu Biến Hóa (biến Hóa Tinh Vi, Huyền Diệu)

Hôm nay gã về đã được ba ngày, Hoa Sơn đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, rất nhiều cao thủ được phái đi tìm Thánh Long phù và Thiên Uy lệnh, chỉ còn cao thủ Dịch viên, Phương Hoàng thư viện và ba phái còn ở lại Chính đạo liên minh. Sáng sớm tinh mơ, sư phụ Huyền Âm chân nhân đã đến rồi. Nhưng ông cứ ngồi cả giờ, một lời nào cũng không nói, thật ra ông đang nghĩ chuyện gì đây? Thật kỳ lạ.

Với tính khí hiếu kỳ, Lâm Vân Phong khó nhịn được. Cố gắng khá lâu, cuối cùng gã chịu không nổi đành mở miệng hỏi:

- Sư phụ, hôm nay người làm sao vậy, sao ngồi mãi mà không nói năng gì cả, có tâm sự gì chăng? Cứ nói cho đồ đệ biết để chia sẻ lo lắng cùng người.

Huyền Âm chân nhân ngẩng đầu nhìn gã, trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Tâm sự đương nhiên là không ít, nhưng biết được thì thế nào? Bây giờ việc cấp thiết nhất trong lòng ta là làm thế nào có thể trị khỏi thương thể của người trong thời gian ngắn nhất.

Nghi hoặc nhìn Huyền Âm chân nhân, Lâm Vân Phong ngạc nhiên hỏi:

- Thương thể của đồ đệ? Chẳng phải sư phụ đã nói nguyên khí của đồ đệ tổn thương rất nhiều, ít nhất cũng

trời đất của Hạo Nhiên Chánh Khí. Như thế nghĩa là một bên thì lấy chính thân thể làm điểm vận hành, còn một bên dựa vào đất trời, do đó uy lực phát ra sẽ khác xa nhau.

Tất Thiên nhăn tít lông mày, trong lòng nghĩ ngợi đến những lời vừa rồi, phát hiện có chút gì đó rất kì lạ cổ quái. Đó chẳng phải là phạm vào cái đạo lí thông thường mà hắn từng được biết sao?

Tất Thiên mang vẻ mặt nghi hoặc, khó hiểu, khiêm tốn hỏi:

- Theo như văn bối được biết, những người tu luyện đều lấy chính mình làm đỉnh để hấp thu linh khí trong trời đất, luyện đan kết tụ để mưu cầu tiên đạo. Nhưng theo những lời tiên bối vừa nói thì pháp quyết tu luyện của Hạo Nhiên Thiên Cương lại là hoà mình vào trời đất, mượn lực vươn lên trời cao, đó chẳng phải là hoàn toàn tương phản với nguyên lí mà chúng ta từng được biết trước đây sao?

Thiên Túc đạo trưởng than thở nói:

- Ngu si, ngu si a! Trời đất có âm dương, thế gian có chánh tà. Đạo âm dương tương sinh tương khắc tương phụ tương thành, còn phân biệt chánh bằng mạnh, yếu, đúng, sai. Thế nào gọi là chánh, thế nào gọi là tà, người có thể nói rõ ràng được không? Con đường tu luyện, vạn pháp quy tông, tất cả đều là thiên đạo. Người cứ từ từ mà nghĩ đi.

Tất Thiên cười ngượng ngùng, xấu hổ nói:

- Tiên bối đừng trách, văn bối ngu xuẩn, xin người chỉ giáo cho.

Thiên Túc đạo trưởng nhìn vẻ mặt thành tâm thành ý của hắn, hơi suy nghĩ một lúc, rồi toàn thân lóe lên hào quang, cả người phát ra một luồng khí thể mạnh mẽ ép Tất Thiên phải liên tục giạt lùi, sắc mặt tái xanh, hoảng hốt.

- Lúc này, người có thể cảm nhận rõ ràng khí thể của ta, đó là bởi vì ta lấy chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể làm cơ sở, phối hợp với pháp quyết bản thân, nên có uy lực như thế. Tiếp theo, người cần thận chú ý biến hoá của ta, xem có thể lĩnh hội được điều gì không, cũng để xem thiên phận của người.

Ánh sáng mờ đi, hào quang chói mắt phát ra từ thân thể Thiên Túc đạo trưởng đã biến mất, toàn cơ thể cùng lúc dần dần trở nên rất trong suốt, cuối cùng rất huyền diệu biến mất ngay trước mắt của Tất Thiên.

- Người nhất định rất ngạc nhiên, nghĩ rằng ta thu hồi lại tất cả chân nguyên, sau đó dùng kỳ thuật ẩn tàng thân thể. Nhưng nếu như ta nói cho người biết là không phải như vậy thì người nghĩ nguyên nhân bên trong là gì? Hãy suy nghĩ cẩn thận xem, hay là người hãy ra tay thử một chiêu đi, xem ta bây giờ và lúc ban nãy có gì khác và giống nhau.

Tất Thiên kinh ngạc nhìn cảnh tượng đó, chần chừ do dự một lúc, cuối cùng không nhịn nổi tò mò, tay phải liền tập trung bảy tầng chân nguyên đánh ra một chưởng, lập tức hiện ra luồng hào quang mạnh mẽ phát ra âm thanh to lớn, chỉ thấy Tất Thiên kêu lên thất kinh, hắn bị phản lực hất bắn đi vài trượng.

Ngỡ ngàng nhìn Thiên Túc đạo trưởng từ hư không hiện lại, Tất Thiên đứng ngây người ra, tâm trạng trầm mặc, lặng lẽ. Phải rất lâu sau đó, hắn mới hô lên một tiếng kinh ngạc, tỉnh táo trở lại.

Cảm kích hành lễ tạ ơn Thiên Túc đạo trưởng, Tất Thiên xúc động nói:

- Đa tạ tiên bối đã đề tỉnh, văn bối đã lĩnh hội được gì đó, tuy còn kém xa so với cảnh giới tiên bối đã nói nhưng văn bối tin rằng chỉ cần nỗ lực tập luyện thì đương nhiên sẽ có hy vọng.

Thiên Túc đạo trưởng cười nói:

- Thiên tư không tệ, hãy tiếp tục cố gắng! Một ngày nào đó khi bản thân người có thể hoà vào đất trời, thì khi đó đồng nghĩa với việc người đã tu luyện thành Hạo Nhiên Thiên Cương.

Nói xong liền quay người đi, từng bước từng bước rời khỏi đó.

Nhìn theo bóng dáng của ông, Tất Thiên bất ngờ nghĩ đến một chuyện, liền cất giọng hỏi lớn:

- Tiên bối, tại sao tiên bối lại muốn dạy cho văn bối những điều này?

Dừng bước, Thiên Túc đạo trưởng thân thể hơi run lên, im lặng một lúc sau đó mới quay người lại, chăm chú nhìn vào ánh mắt không hiểu của Tất Thiên.

- Không có gì, đó chỉ là cảm xúc nhất thời của ta thôi. Có lẽ vài ngày sau này, ngươi sẽ rõ hàm nghĩa trong ánh mắt của ta hôm nay! Cố gắng lên, vì sinh mệnh của mình hãy không ngừng phấn đấu!

Ngơ ngác đứng tại chỗ, Tất Thiên không hiểu câu cuối cùng ông nói là ý gì, chỉ nghĩ lơ mơ có dấu hiệu bất tường. Trầm tư nửa ngày, Tất Thiên mới loại bỏ tất cả tạp niệm, toàn tâm toàn lực tập trung vào tu luyện Hạo Nhiên Thiên Cương, toàn cơ thể hần như rơi vào một trạng thái kì lạ mà trước đây chưa từng thấy, từ từ khám phá ra sự ảo diệu bên trong của nó.

Chậm rãi lê bước trên đường hồng trần, mỗi bước lại quay đầu nhìn lại. Chỉ vì nguyện vọng năm nào mà một mình đi tìm giấc mộng ngày xưa.

Ánh trăng, phủ khắp cửu châu, màu sắc mông lung như mây mù trong mộng, lơ lửng giữa đất trời, lơ lửng trong giấc ngủ mơ màng.

Là ai, dừng chân đứng lại trong màn đêm?

Là ai, nhẹ tiếng kêu gọi dưới ánh trăng?

Là ai, quay người tìm kiếm ngàn lần?

Là ai, bình thần khoan tay ngắm nhìn trời xanh?

Lúc trăng tròn, con đường lạnh lẽo càng thêm buốt. Một vùng bằng phẳng trên đỉnh núi, ngay giữa ngã ba đường, một bóng người như ma trời lặng lẽ ngạo nghễ giữa cơn gió.

Đã nửa đêm, gió lạnh khê rít lên, không khí âm lạnh tràn khắp bốn phía, không ngừng phát ra những âm thanh kì quái, phảng phất như linh hồn cô độc đang đi tìm thức ăn.

Ánh trăng, bình đạm như dòng nước, phản chiếu lên khuôn mặt người đó phát ra những ánh hào quang nhợt nhạt, phảng phất lộ ra một khuôn mặt tuần tú.

Ngẩng đầu, người đó hướng mặt nhìn trời xanh, trong ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa đựng sự ưu tư, buồn rầu, khuôn mặt cười cười hiện rõ tấm lòng tan nát.

Đêm đã về khuya, không bóng người, giữa ngã ba đường, người đó ngắm nhìn trời khá lâu, cuối cùng thở dài một hơi, từ từ thu hồi lại ánh mắt, bình tĩnh quan sát ngã ba đường.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua, khê làm lay động cỏ cây, phảng phất tầng tầng sóng hoa nhấp nhô trùng điệp.

Ánh trăng, cũng lay động theo sự lắc lư của cây cỏ, luồng sáng ngoằn ngoèo giao thoa trùng trùng điệp điệp, từ từ mờ nhạt hình thành nên một bóng sáng xoay tròn trên không trung cách mặt đất khoảng ba thước.

Lặng lẽ quan sát cảnh tượng đó, trong ánh mắt người này không ngừng lộ ra vẻ hoài niệm, dường như mọi thứ trước mắt lại quay về tình cảnh buổi gặp mặt ban đầu, làm người mơ màng như trong mộng.

Gió, cứ tiếp tục thổi, cỏ cây cứ tiếp tục lay động, bóng sáng càng lúc càng rõ cuối cùng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, nhảy múa thoăn thoắt dưới ánh trăng.

Ánh mắt cười cười, thần tình bình thản, phong tư thể hiện như hoa rơi rụng.

Mỗi nụ cười, mỗi cử chỉ không những chứa đựng sức hấp dẫn cực cao mà còn làm cho người ta chìm sâu vào si mê.

Nụ cười, dưới ánh trăng càng thêm mông lung, ánh mắt, trong bóng đêm càng thêm lấp lánh.

Trong tĩnh mịch thời gian như ngừng trôi, thân ảnh đó bất động như si như mê ngắm nhìn thắm cổ giữa không gian khoáng đạt, phảng phất chìm đắm trong giấc mộng tuyệt đẹp.

Gió, từ từ ngừng thổi, cây cỏ cũng không còn lay động nữa, ánh trăng cũng mờ dần trong những đám mây đen, toàn bộ không trung trở nên tối đen như mực.

Dưới một bầu trời, không một chút gió, bóng hình đó bỗng nhiên run rẩy, tư lự mê trầm như dòng nước dâng trào lên trong lòng.

Tỉnh lại, sau giấc mộng, trước mắt, ngoài một bầu không khí tối đen như mực chỉ còn sự cô đơn vắng lặng trong đêm.

Khe khẽ lắc đầu, người đó từng bước từng bước đi, cuối cùng dừng chân lại ở ngã ba đường.

Quay người ngẫm nhìn con đường mình vừa qua, người đó tự nói một mình:

- Năm đó, ta cũng đã đi trên con đường này, hẳn ta lại đi trên con đường kia. Có lẽ nếu ngày đó hoán đổi nhau, bây giờ người đau buồn là hẳn, còn người sung sướng chắc là ta.

Bốn phía không một ngọn gió, âm thanh tản ra ngày càng yếu dần.

Khi đã đi khá xa, người này không còn vẻ mất mát, quay đầu nhìn lại màn đêm đen kịt, rồi nói:

- Ra mau đi, người đã đến đây khá lâu rồi đấy.

Âm thanh vọng đến bất ngờ khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng kinh ngạc hơn là trong màn đêm tối đen như mực đó lại xuất hiện một bóng người lặng lẽ ngay trước mắt của người kia.

Ghi chú

(1) Hạo Nhiên Chánh Khí nhân giả vô địch, dĩ nhân tâm nhiếp phục thiên hạ: Người có Hạo Nhiên Chánh Khí là vô địch, sử dụng nhân tâm để làm thiên hạ phải quy phục

542. Chương 542 - Thiên Ma Giáo Tông

Cung kính hành lễ với bóng đen kia, lão già đó trầm giọng nói:

- Thuộc hạ Hắc Thủy tôn giả tham kiến giáo chủ.

Dưới ánh hào quang, chỉ thấy người trung niên tuấn tú này cau mày lại, cất tiếng hỏi:

- Là người, sao lại đột nhiên xuất hiện trong nhân gian, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì lớn sao?

Hắc Thủy tôn giả hồi đáp:

- Giáo chủ đoán rất chính xác, đúng là đã xảy ra chuyện lớn, nên thuộc hạ đã cùng với bốn vị tôn giả Kim, Mộc, Hỏa, Thổ tiến nhập vào nhân gian để tìm tung tích của giáo chủ.

Lão già mặc áo đen này vốn là Hắc Thủy tôn giả – một trong năm Ngũ Hành tôn giả của Thiên Ma giáo, còn người trung niên kia chính là giáo chủ Thiên Ma giáo Âu Dương Vân Thiên.

Lạnh lùng nhìn Hắc Thủy tôn giả, Âu Dương Vân Thiên nói:

- Nói đi, có chuyện gì mà các người phải hoảng sợ luống cuống như vậy, không tự giải quyết được phải lặn lội đến nhân gian tìm ta?

Hắc Thủy tôn giả sắc mặt biến đổi, nghiêm túc nói:

- Giáo chủ cũng đã biết, Ma Thiên Toa – bảo vật thứ nhất trong song bảo trấn giáo, ngàn năm nay không hề xảy ra hiện tượng bất thường. Vậy mà hai ngày trước đây, Ma Thiên Toa đột nhiên chấn động phát ra ma mang đen như mực. Vì vậy, Bách Biến nhị tiên và Hộ Giáo trưởng lão bàn bạc đã bàn bạc đi đến kết luận rằng có thể giáo huấn năm xưa của tổ sư để lại bây giờ đã ứng nghiệm, liền phái chúng tôi xuống nhân gian tìm giáo chủ. Nhưng ngay trước khi chúng tôi đi thì đệ nhất Ma thần của Ma vực Thiên Ma giới Tàn Vô Nguyệt bất ngờ đến. Hẳn nói rằng trong vòng mười ngày bản giáo chúng ta phải lập tức quy thuận, đồng thời giao nộp Ma Thiên Toa để tổ thành ý.

Về mặt bình tĩnh của Âu Dương Vân Thiên lộ vài phần chấn động, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện đó sao? Ma Thiên Toa đó thực sự là phát ra ma mang đen như mực giống như có một sức mạnh thao túng sao?

Hắc Thủy tôn giả gật đầu nói:

- Thuộc hạ chính mắt nhìn thấy, đúng là có chuyện đó. Nghe Hộ Giáo trưởng lão nói Ma Thiên Toa này đột nhiên xảy ra hiện tượng kì lạ chắc chắn là có liên quan mật thiết đến Ma vực. Chỉ có điều cụ thể như thế nào thì Hộ Giáo trưởng lão không khẳng định được rõ ràng.

Âu Dương Vân Thiên run bắn người, từ từ lùi lại hai bước, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời. Hắc Thủy tôn giả nhìn thấy vậy liền quan tâm hỏi:

- Giáo chủ, người làm sao vậy, không nghiêm trọng lắm chứ?

Âu Dương Vân Thiên lặng lẽ lắc đầu, thần sắc có chút kì lạ cổ quái. Khá lâu sau Âu Dương Vân Thiên mới khôi phục trở lại, tự nói:

- Ma Vương hồi sinh, Thái Âm xuất hiện. Xem ra thời điểm đã đến. Được rồi, chúng ta quay về đi.

Nói xong ông kêu lên một tiếng, quang ảnh lóe lên rồi biến mất.

Thiên Ma giáo là Ma giáo số một của thần châu, được sáng lập cách đây vài ngàn năm, lịch sử lâu đời của nó không hề thua kém so với đạo phái Vô Vi. Lịch sử của Ma giáo này rất thần bí, nghe nói tổng đàn cư trú cứ mỗi trăm năm lại di chuyển một lần, ngoài những thành viên quan trọng trong giáo, cho dù là môn hạ của Thiên Ma giáo cũng không biết rõ điều này. Ngoài ra, trong giáo cất giữ vô số bảo điển, thu thập rất nhiều pháp quyết tinh xảo tuyệt thế có một không hai. Vì vậy, hàng trăm hàng ngàn năm nay nhân vật xuất chúng xuất hiện rất nhiều, đệ tử phân bố rải rác khắp nơi trong thiên hạ, thực lực làm người ta phải khiếp sợ.

Thiên Ma giáo hùng mạnh như thế, nếu muốn tranh bá nhân gian thì đó quả thực là một đại họa cho nhân gian. May mà các đời giáo chủ của Thiên Ma giáo đều không để ý đến điều này, chỉ toàn tâm mưu cầu thiên đạo. Vì vậy, trong mắt nhân gian tuy danh tiếng của Thiên Ma giáo không tốt nhưng cũng không đến mức ác độc không thể tha thứ được.

Hiện nay, Thiên Ma giáo dưới sự cai trị của Âu Dương Vân Thiên, không màng danh lợi, một lòng tu luyện, cao thủ trong giáo như mây tụ lại, trong đó có Bách Biến nhị tiên, Hộ Giáo trưởng lão, Ngũ Hành tôn giả, Bát Đại Kim Cương, ai nấy đều có thể nói là cao thủ nhất đẳng hùng mạnh hiếm có.

Nhưng trời cũng có lúc gió mây biến đổi, Thiên Ma giáo từ trước đến giờ luôn luôn ẩn thế bất xuất, lần này lại xảy ra chuyện bất ngờ, không biết điều này có quan hệ gì với Ma vực hay không, khiến cho Ngũ Hành tôn giả phải đồng loạt tiến vào nhân gian. Tình hình như thế, họa phúc khó mà lường được, nhân gian hỗn loạn rất có thể sẽ lại thêm phong ba, kết quả tất làm cho người ta phải khốn đốn.

Về đến tổng đàn Thiên Ma giáo, bốn vị tôn giả được cử đi tìm Âu Dương Vân Thiên đã nhận được tin quay trở về, đang cùng với Bách Biến nhị tiên, Hộ Giáo trưởng lão, Bát Đại Kim cương cùng những cao thủ khác trong giáo tập trung ngoài đại điện, đợi sự xuất hiện của giáo chủ. Ngồi trên ghế giáo chủ, Âu Dương Vân Thiên nhìn tất cả mọi người dưới điện, lãnh đạm nói:

- Nói đi, sự việc là thế nào, mọi người có ý kiến gì?

Bên trái đại điện, Hộ Giáo trưởng lão Đoan Mộc Kỳ râu tóc bạc hết mở miệng nói:

- Bẩm giáo chủ, việc phát sinh vào một buổi tối cách đây ba ngày, lúc đó Sau khi thuộc hạ và Bách Biến nhị tiên thương lượng, cho rằng sự việc đó có liên quan đến những lời giáo huấn mà tổ sư để lại, liền cử năm vị tôn giả tiến vào nhân gian. Còn về việc Ma thần Tàn Vô Nguyệt, chúng thuộc hạ cũng đã suy nghĩ rất tỉ mỉ, cho rằng phần lớn là ý của Ma Thiên tôn chủ. Còn chọn lựa thế nào thì còn chờ vào quyết định của giáo chủ.

Ánh mắt quét qua mặt mọi người một lượt, Âu Dương Vân Thiên nói:

- Theo những gì Hộ Giáo trưởng lão vừa nói, trước mắt chúng ta có hai sự việc lớn. Thứ nhất là về hiện tượng bất thường của Ma Thiên Toa, thứ hai là mục đích xuất hiện của Tàn Vô Nguyệt. Đối với hai sự việc này mọi người có ý kiến gì không, có cách giải quyết nào không?

Một vị trong Bách Biến nhị tiên là Bách Biến Tiên Tử mở miệng nói:

- Hồi bẩm giáo chủ, thuộc hạ cho rằng Ma Thiên Toa xảy ra hiện tượng kì lạ chủ yếu có liên quan đến truyền thuyết của Ma vực. Năm đó, Ma Thiên Toa chính là vật tùy thân của tổ sư, nghe nói lấy từ Ma vực, có quan hệ mật thiết với Ma Vương trong truyền thuyết. Theo điển tịch bốn giáo còn ghi lại, Ma Thiên Toa chỉ có thể xảy ra ba tình huống, thứ nhất là sẽ phát ra quang mang màu xanh thẫm, báo hiệu U Minh giới sẽ có sự dị thường; thứ hai là phát ra quang mang màu nâu tro báo hiệu tai họa đổ máu; thứ ba là phát ra hào quang đen như mực, điều này ngầm báo hiệu Ma Vương đã tỉnh lại sau giấc ngủ say. Hiện nay Ma Thiên Toa đúng là đã xảy ra tình huống thứ ba, lại thêm sự xuất hiện của Tàn Vô Nguyệt, điều đó chứng tỏ trong Ma vực đã có người thi triển pháp quyết cấm kị làm cho Ma Vương say ngủ tỉnh lại.

Nghe những lời nói đó, Âu Dương Vân Thiên và Hộ Giáo trưởng lão đều không có biểu hiện gì, còn Ngũ Hành tôn giả và Bát Đại Kim Cương lại biến sắc mặt, rõ ràng họ đã hiểu rõ hàm nghĩa trong những lời nói đó.

Bách Biến Ma Đồng, một trong hai Bách Biến nhị tiên tiếp lời:

- Qua phân tích nguồn tin mà chúng thuộc hạ nhận được, hiện nay Huyết giới và Hắc Ám giới trong Ma vực tứ giới đều không còn tồn tại nữa. Chỉ còn hai người Ma Thiên tôn chủ và Ma Áo tôn chủ, chắc chắn một trong hai người đó đã phát động pháp quyết cấm kị. Còn phân tích những tình trạng gần đây, Ma Áo tôn chủ đã bị trọng thương ở Cửu Hoa Sơn, nên khả năng làm việc này rất hiếm. Còn Ma Thiên tôn chủ đã từng gặp Địa Âm Tà Linh, còn xuất thủ đánh nhau cuối cùng phải bỏ chạy. Từ đó có thể suy đoán, Ma Thiên tôn chủ vì không đánh lại Địa Âm Tà Linh đến phải thua cuộc bỏ chạy, sau đó luôn suy nghĩ mãi trong lòng, để có thể có được sức lực mạnh mẽ hẳn đã bí quá hoá liều. Hơn nữa, Ma Thiên tôn chủ có Vạn Ma đao trong tay, cộng với tính khí cao ngạo, như vậy khả năng hẳn đánh thức Ma Vương hồi sinh cũng hoàn toàn có thể xảy ra. Hiện nay, chúng ta còn thiếu một điều kiện duy nhất đó là không thể khẳng định “Ma Vương Giáp” trong truyền thuyết có đúng là trong tay của Ma Thiên tôn chủ hay không. Nếu đúng là trong tay của hắn, tất cả đã rõ ràng, sự xuất hiện của Ma thần Tàn Vô Nguyệt không nói cũng rõ rồi.

Khê gật đầu, Âu Dương Vân Thiên nói:

- Phân tích rất có lí. Bây giờ đã biết căn nguyên của sự việc, mọi người hãy nghĩ xem trước yêu cầu của Tàn Vô Nguyệt chúng ta nên đáp lại như thế nào?

Tất cả mọi người đều ghé tai xôn xao tranh luận, cuối cùng Ma Kim tôn giả trong Ngũ Hành tôn giả mở miệng nói:

- Thiên Ma giáo từ khi khai phái đến nay có nhiều khác biệt với Ma vực. Tuy pháp quyết của hai bên cũng có những điểm rất giống hoặc tương tự như nhau, nhưng tôn chỉ của chúng ta là mưu cầu trường sinh, hoàn toàn không muốn tranh bá thiên hạ. Vì vậy thuộc hạ cho rằng không thể chấp nhận yêu cầu của bọn chúng.

Đối diện, Khô Mộc tôn giả lại không đồng tình nói:

- Bốn giáo tuy từ trước đến giờ chưa từng liên kết với Ma vực, nhưng xét về căn nguyên thì cùng một gốc, có muốn cũng không cách nào chặt đứt quan hệ. Hiện nay Ma thần đã tìm đến chúng ta, thiết nghĩ chỉ làm qua loa cho xong chuyện rõ ràng là không được. Một khi chúng ta từ chối yêu cầu của bọn chúng chắc chắn sẽ xảy ra hỗn chiến khốc liệt. Đến lúc đó, nếu như Ma Vương thực sự hồi sinh, với lực lượng của chúng ta liệu có thể đối phó được không, điều này chắc mọi người ai cũng rõ. Cho nên thuộc hạ cho rằng, giáo chủ nên lấy lợi ích của bốn giáo làm trọng, suy nghĩ cẩn trọng mới được.

Đưa tay ra lệnh hai người không tranh luận nữa, Âu Dương Vân Thiên bình tĩnh không chút dao động nói:

- Hiện nay một bên thì nói đồng ý, một bên thì phản đối, mọi người còn có ý kiến gì nữa cũng nói thẳng ra cho rõ ràng. Trưởng lão, người hãy nói trước đi, thấy phải giải quyết chuyện này thế nào?

Hộ Giáo trưởng lão Đoan Mộc Kỳ quét mắt nhìn mọi người một lượt, không nhanh không chậm nói:

- Đồng ý hay phản đối đều là hình thức lựa chọn. Theo tình hình bây giờ, chúng ta cứ né tránh mãi thì e rằng không được. Tuy nhiên, bất luận nói đồng ý cũng được mà phản đối cũng không sai, nói cho đến cùng đều như nhau cả, quan trọng là phải liên tục nâng cao khả năng đi đến tận cùng. Chọn lựa, chẳng qua chỉ là sự khác biệt đường đi, kết quả đều như nhau.

Âu Dương Vân Thiên cười bình đạm, nhẹ nhẹ gạt đầu, những người còn lại thần sắc không giống nhau, đa số mơ hồ không hiểu.

Nộ Hỏa tôn giả hỏi:

- Trưởng lão, người nói những điều đó có ý gì, nói nhiều như vậy không phải là nói chơi không thôi chăng?

Bách Biến Tiên Tử cười nói:

- Nộ Hỏa chớ ăn nói hàm hồ, ý của trưởng lão không đơn giản như bề ngoài đâu. Sau này khi thời cơ đến, người sẽ tự mình hiểu rõ. Bây giờ, chúng ta còn phải nghe lời của giáo chủ, tất cả do giáo chủ quyết định.

Mọi người lập tức im lặng, chăm chú nhìn Âu Dương Vân Thiên, đợi ông mở miệng cất tiếng.

Đứng dậy, Âu Dương Vân Thiên bước xuống dưới điện, ánh mắt quét qua mọi người một lượt, cuối cùng dừng lại giữa đại điện. Hai tay chấp sau lưng, Âu Dương Vân Thiên nhìn bốn chữ “Thiên Ma Vô Tướng” trên đỉnh của đại điện, trầm mặc im lặng một lúc.

- Phật nói vạn sự đều có nhân có quả, ma lại nói tất cả đều là do mình. Chúng sinh vạn tướng đều là vô tướng, thành phật hay thành ma đều do mình. Theo những gì trưởng lão đã nói thì đáp ứng cũng tốt, phản đối cũng được, cuối cùng cũng đều không tránh được số mệnh. Nhưng đã gặp rồi, muốn tránh cũng không tránh được. Vì vậy, bây giờ ta quyết định, Bát Đại Kim Cương trong giáo phải nghe theo mọi sự xếp đặt của Hộ Giáo trưởng lão, hãy lập tức dẫn giáo chúng dời đi, tìm một nơi để ẩn náu. Còn Bách Biến nhị tiên và Ngũ Hành tôn giả hãy theo ta, cùng đối phó với kiếp nạn này, mọi người không được trái lệnh.

Hộ Giáo trưởng lão thở dài một tiếng, liếc nhìn Âu Dương Vân Thiên, nhẹ giọng nói:

- Bảo trọng. Nhớ lời ta, quên mọi việc trước đây đi, vứt bỏ giấc mộng cũ, ma phật không tướng, thật còn chính ta!

Âu Dương Vân Thiên cười cười, thần sắc có chút gì như cô đơn. Sau đó, Hộ Giáo trưởng lão liền dẫn Bát Đại Kim Cương lặng lẽ rời khỏi đó, trong đại điện chỉ còn lại Âu Dương Vân Thiên, Bách Biến nhị tiên và Ngũ Hành tôn giả.

543. Chương 543 - Phong Vũ Tiên Tịch (trước Ngày Mưa Gió)

- Giáo chủ, bây giờ ta phân công thế nào?

Âu Dương Vân Thiên cau mày kiểm, trầm giọng nói:

- Nhị tiên nghe lệnh, lập tức đi thám thính động tĩnh Ma vực cho ta, nhất định phải điều tra rõ Ma Vương đã hồi sinh hay chưa. Ngũ Hành tôn giả trở lại nhân gian chú ý đến tình hình của Chánh Đạo liên minh, Quỷ vực, Yêu vực, hành tung của Lục Vân và Bạch Vân Thiên. Một khi có tin tức gì thì lập tức báo về, đi đi.

Mọi người dưới điện lần lượt lĩnh mệnh, chớp mắt đã đi hết.

Âu Dương Vân Thiên quay người rời khỏi đại điện, đi qua một hành lang vòng vèo đến một nơi có tên gọi là Tổ Sư Đường, do dự một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa bước vào. Đứng trong Tổ Sư Đường, Âu Dương Vân Thiên nhìn ngắm pho Ác Ma Thạch Tượng trước mặt, ánh mắt hồ hững nhìn vào đống đôi tay của tượng đá. Chỉ thấy tay trái của pho tượng nắm một cái thoi thép dài ba thước khắc đầy những phù lục cổ quái, toàn thân lấp lánh hào quang. Tay phải lại nâng lên một thiết quyển thâm xỉ, vẻ bề ngoài chẳng có gì khác lạ nhưng lại làm cho người khác cảm thấy có chút mê hoặc.

Âu Dương Vân Thiên đứng yên nhìn chằm chằm hai vật ấy khá lâu, cuối cùng hai tay đưa ngang tới trước, một luồng sức mạnh cực lớn được ông khống chế hóa thành hai luồng quang bích như ngọc xuất hiện xung quanh thạch tượng. Ban đầu, thạch tượng không chút biến đổi. Nhưng theo sự gia tăng không ngừng của chân nguyên, toàn bộ Tổ Sư Đường quang mang bắn ra bốn phía, pho Ác Ma Thạch Tượng như hung thần ác sát phẳng phất được tiếp thêm hồn phách đầy đủ, đột nhiên sống trở lại, đôi tay khe khẽ cử động.

Mọi chuyện nói ra có đôi chút huyền bí, nhưng sự thật đúng là như vậy. Sau khi thạch tượng sống lại, hai lòng bàn tay hào quang rực rỡ, thoi sắt ba thước và thiết quyển trong tay tự động bay vút ra, rơi đúng ngay vào tay của Âu Dương Vân Thiên. Chuyện ấy chỉ diễn ra trong chốc lát, khi mọi thứ đã hoàn tất, Tổ Sư Đường lại khôi phục nguyên dạng như trước, chỉ có điều khác là hai vật trong tay thạch tượng chuyển sang nằm trong tay của Thiên Ma giáo chủ.

Âu Dương Vân Thiên nhìn hai vật trong tay mình, cẩn thận nhẹ nhàng cất thiết quyển vào lòng, nâng niu con thoi sắt lên rồi khỏi nơi đó.

Ông ly khai không lâu, thạch tượng trong Tổ Sư Đường có tiếng ầm ầm như thác đổ, trên không mờ hiện vài hàng chữ, ẩn ước như:

“Diêm vương trọng sanh, ma vương phục xuất,

Yêu hoàng hiện thế, nghịch thiên tương phùng.

Địa âm tà ác, thiên sát thê khổ,

Âm dương giao hối, nhất thiết thành không.

Thái âm tế nhật, bổn thị duyên do,

Nghịch thiên chi tử, nguyên thị truyền thuyết...”

Phía sau vẫn còn nữa nhưng tiếc là lại biến mất quá nhanh không có cách nào nhìn rõ được.

Bầu trời buổi chiều mây đen giăng đầy, cuồng phong và mưa khắp nơi.

Ma Áo tôn chủ tĩnh lặng dưới mưa, ánh mắt nhìn về ngọn núi xa xa, trong mắt ánh lên chút thất vọng. Trên đỉnh núi mưa nhỏ nhỏ, mây mù tản ra bốn phía, cảnh vật đang rõ nét cứ dần dần mờ ảo đi. Kí ức những ngày qua trong mưa gió càng trở nên mơ hồ, cổ nhân xưa kia nay nơi đâu? Trong mơ, trong mưa hay ở nơi cổ hương xa xôi?

Ngập chìm trong hồi ức, Ma Áo tôn chủ phảng phất như hạt bụi trần ai theo gió bay đi. Bỗng nhiên, tiếng mưa xung quanh chớp mắt trở nên mơ hồ, một dòng khí lưu mạnh mẽ vô thanh vô tức ập đến làm cho Ma Áo tôn chủ đang mê đắm chợt chấn động, khôi phục lại ngay lập tức. Ngắm nhìn thân ảnh vừa quen vừa lạ trước mắt, Ma Áo tôn chủ lắc lư toàn thân, cuối cùng mới cất giọng khổ sở:

- Người sao phải khổ sở như thế?

Ma Thiên tôn chủ toàn thân đen như mực, lớp lớp ma lãng cuộn cuộn bao quanh, hừ giọng nói:

- Bỏ ánh mắt thương hại của người đi, bản vương ta không quan tâm đâu. Hôm nay ta đến đây muốn cho người biết, từ nay trở đi Ma Áo giới phải quy thuận ta. Người và tất cả cao thủ thuộc hạ toàn bộ đều phải thần phục.

Ma Áo tôn chủ nghe xong cười lớn, hỏi vặn lại:

- Chỉ vì điều đó mà người nhất thiết phải giao bán linh hồn của mình sao?

- Câm miệng. Bản vương hành sự há cần người bình phẩm.

Quát lên giận dữ, toàn thân Ma Thiên tôn chủ phóng ra ma khí. Ngay lập tức, trong khắp sơn cốc, toàn bộ mưa đều bị ngưng đọng giữa trời, toàn không gian như bị cô đọng đóng băng lại.

- Bây giờ người chỉ cần trả lời, phục tùng hay phản kháng thôi.

Ma Áo tôn chủ cười to chế giễu nói:

- Ngay cả linh hồn người còn đem ra đánh đổi, ta còn gì mà cần để ý nữa. Ta biết người gặp phải Địa Âm Tà Linh và bị sức mạnh của hắn khiến cho kinh hãi. Nhưng người biết không, ta cũng đã từng đối mặt với Thiên Sát, cũng đã từng biết đến loại sức mạnh kinh trời đó. Nhưng vì sao ta không đi theo cách của người?

Ma Thiên tôn chủ cười như có như không, hừ giọng nói:

- Bởi vì người có muốn cũng chẳng thể được.

Ma Áo tôn chủ lắc đầu nói:

- Người nhầm rồi. Mặc dù ta không có Ma Vương Giáp nhưng người đừng quên là Ma Áo giới còn có "Áo Ma Tâm Đẳng". Tuy có thi triển hết sức mạnh của nó cũng không lợi hại bằng Ma Vương khi hồi sinh, nhưng lại có kỳ thuật cao nhất Ma vực "Vạn Áo Chi Cực Ma Tâm Chuyển Phật". Người biết tại sao ta không sử dụng không?

- Tại sao? Người cứ nói ra đi, bản vương ta bắt đầu thấy thích thú rồi.

Ma Thiên tôn chủ nén cơn giận dữ, thái độ biến đổi hẳn, chỉ trong khoảnh khắc ngắn mà như hai con người khác nhau.

Ma Áo tôn chủ nhìn chăm chăm vào mắt hắn rồi buông từng chữ từng lời:

- Bởi vì ta không muốn bị sức mạnh ấy chi phối. Thực lực của ta hiện nay đương nhiên không phải quá lớn mạnh, nhưng về bản chất thì ta khống chế tất cả, bao quát toàn bộ lực lượng. Nhưng người lại không giống như thế, vì người đang dần dần bị mê loạn, dần bị lực lượng ấy khống chế, từ từ mất đi chính mình. Như vậy, sau này dẫu cho người có là thiên hạ vô địch thì cũng không phải là bản thân người, chỉ là một con rối bị lực lượng ấy chi phối mà thôi. Thiên hạ vô địch như vậy thì để làm gì chứ?

Ánh mắt Ma Thiên tôn chủ hơi biến đổi, những lời nói đó dường như bắt đầu phát huy tác dụng nào đó, làm cho Ma Thiên tôn chủ chìm vào suy tư.

Nhưng chỉ trong giây lát, lực lượng to lớn đó lại thức tỉnh Ma Thiên tôn chủ, ánh mắt sắc bén nhìn Ma Áo tôn chủ, giận dữ thét lớn:

- Câm miệng. Bản vương không thèm nghe những lời nói nhăng nói cuội của người, còn không mau trả lời câu hỏi của bản vương, người có chấp nhận phục tùng hay không?

Ma Áo tôn chủ thấy vậy thở dài, hiểu rằng hắn đã thâm nhập quá sâu, muốn cứu vãn lại cũng chỉ uống công nên đành gật đầu đau thương:

- Không biết Ma vương đại nhân giao thuộc hạ nhiệm vụ gì, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành.

Ma Thiên tôn chủ nghe xong cười lớn:

- Tốt. Người đã chịu thần phục vậy người hãy mau mau tập hợp tất cả cao thủ Ma Áo giới của người, tiến vào nhân gian hội họp với ta. Sau đó, chúng ta trước hết sẽ tìm Sát Huyết Diêm La tính sổ, rồi lại diệt trừ Chánh Đạo liên minh.

Ánh mắt Ma Áo tôn chủ biến đổi, nhưng miệng lại tỏ ra rất phục tùng:

- Được, tất cả sẽ theo lệnh của Ma Vương đại nhân, thuộc hạ đi làm việc ấy ngay.

Quay người, lưu luyến liếc nhìn hắn một chút, sau đó biến mất giữa không trung.

Cùng lúc đó, cách hơn ngàn dặm, nơi dải trung du Hoàng Hà mưa thuận gió hòa, ánh mặt trời diễm lệ rơi chiếu.

Thiên Mục Phong ngồi trên đỉnh Tây Sơn cách Vạn Thành vài dặm, ánh mắt nhìn về phía dãy Hoa Sơn, trong lòng nhớ về Trương Ngạo Tuyết. Đã mấy ngày trôi qua từ lúc cứu Trương Ngạo Tuyết từ tay Lý Trường Xuân, Thiên Mục Phong vẫn chưa biết tình hình Trương Ngạo Tuyết ra sao, cũng không dám tự động tiến vào Hoa Sơn, chỉ dám tới khu vực giáp Vạn Thành cách đó không xa, vừa âm thầm theo dõi vừa thám thính tình hình ở Hoa Sơn.

Tối hôm qua, một nhóm cao thủ Hoa Sơn đã xuống núi, Thiên Mục Phong chuyên tâm tìm hiểu, chỉ biết bọn chúng đang kiếm tìm vật gì đó, một chút tin tức của Trương Ngạo Tuyết cũng không có. Hắn vốn định nhân cơ hội này lên lên núi, nhưng suy nghĩ cẩn thận thấy những cao thủ hàng đầu của Chánh Đạo liên minh không hề rời đi, bản thân mà tùy tiện sơ ý chắc chắn lãnh ít dữ nhiều, cho nên cứ thận trọng trên hết, nhất định không được lơ đãng.

Nhưng chờ đợi đúng là đau khổ, lại thêm vào đó là tin Trương Ngạo Tuyết bị trọng thương, trong lòng lo lắng sốt ruột là điều dễ hiểu.

Thiên Mục Phong đứng lên, đi đi lại lại ba lần, cuối cùng hạ giọng thì thào:

- Mặc kệ, cứ lên đi xem xét, chỉ cần cẩn thận chắc không có chuyện gì.

Nói đoạn, quay người định rời đi thì đột nhiên bị một luồng khí tức nhẹ nhàng làm kinh động, hần lập tức dồn sức tìm kiếm khắp bốn phía, nhanh chóng phát hiện một luồng sáng trắng từ tầng mây bay xuống.

Thiên Mục Phong lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn về phía trước, chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng lóe lên, Bạch Vân Thiên từ trong hư không hiện ra, ánh mắt tà dị hạ xuống ngay trước mặt hắn.

Ngạc nhiên nhìn Bạch Vân Thiên, Thiên Mục Phong hỏi:

- Là người, sao lại đến đây? Đi ngang qua hay muốn đến đây?

Bạch Vân Thiên cười tà dị nói:

- Người nghĩ ta đi ngang qua hay thật sự muốn đi đến đây?

Thiên Mục Phong ánh mắt lạnh hẳn, trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Nếu là tiện đường ghé qua thì e là không giống lắm, cho dù Hoa Sơn cách đây không xa, nhưng theo như thân phận của người, không cần phải sợ bọn Chánh Đạo liên minh mà phải đi đường vòng. Bây giờ người đang đứng ở đây, điều đó cho thấy người lần này đến chính là muốn tìm ta. Không biết có điều gì cần chỉ giáo, cứ nói thẳng ra đi?

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Không hổ danh là đặc ý truyền nhân của Thiên Tà tông, không những tu vi hơn người mà đầu óc cũng trí tuệ hơn người. Nói thực lòng, ta đến đây là để cùng người bàn bạc một chuyện, tin chắc là người sẽ thấy hứng thú.

Thiên Mục Phong cười nhàn nhạt, không nhận mà cũng không từ chối nói:

- Cũng khó nói lắm, có lẽ hôm nay người lại phí công một chuyến.

Bạch Vân Thiên dò xét Thiên Mục Phong một lát, lắc đầu nói:

- Không thể có khả năng lớn như vậy. Theo như tính cách của người, vụ trao đổi của ta nhất định người có hứng thú. Thôi được, không nói linh tinh nữa, vụ trao đổi của ta rất đơn giản, người hãy cho ta biết bức hoành ngày đó trên cửa của Nhiên Đăng cổ tự hiện nay ở đâu? Ta sẽ cho người biết Kiếm Vô Trần đã lấy được thứ gì. Như thế trao đổi đã rất công bằng rồi chứ.

Thiên Mục Phong lộ rõ vẻ nghi hoặc không tin tưởng nói:

- Với con người như người, người cho rằng ta sẽ tin người sao?

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Nếu người không tin thì không cần phải hỏi nữa. Thế nào có trao đổi không?

Thiên Mục Phong nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu nói:

- Trao đổi cũng được, chỉ sợ người lừa dối ta, làm sao ta biết là giả hay thật đây?

Bạch Vân Thiên nghe xong cười lớn hỏi vặn lại:

- Người không phải cũng có thể lừa ta như thế sao?

Thiên Mục Phong cười to, giơ ngón tay cái lên nói:

- Không hổ là Ma Thần tông chủ, ta sẽ trao đổi với người, mong là chúng ta sẽ không làm nhau thất vọng. “Nhiên Đăng Phật Ấn” ngày đó hiện trong người ta. Bây giờ đến lượt người đấy.

Bạch Vân Thiên gật mình, nhưng không hề kinh ngạc, chỉ gật đầu nói:

- Xem ra phán đoán của ta cũng chuẩn xác. Được rồi, người đã thắng thần như vậy ta cũng cho người biết sự thật, Kiếm Vô Trần nơi đó đã lấy được một vật, đó là binh khí sức mạnh vô địch trong truyền thuyết - Hậu Nghệ Thần Cung.

- Cái gì, người không đùa đấy chứ?

Thiên Mục Phong thét lên kinh ngạc, mặt biến sắc, rõ ràng là những lời của Bạch Vân Thiên làm cho ngạc nhiên vô cùng.

*Ghi chú:

Thiết quyển: sách thép

544. Chương 546 – Liên Hệ Thương Nguyệt

- Ta cũng hy vọng đó chỉ là trò đùa. Với tính cách của Kiếm Vô Trần, một khi hắn đoạt được vật ấy thì sẽ càng không coi ai ra gì. Có một số việc dù không muốn tin thì cũng không thể làm khác được, do vậy... Mà thôi, thật ra ta đến tìm người vì có điều muốn hỏi, “Nhiên Đăng Phật Ấn” có thể khống chế Hậu Nghệ Thần Cung không? Hãy trả lời thành thật, đừng che giấu.

Thiên Mục Phong thần sắc nghiêm trọng lắc đầu, nói:

- Nói thật, “Nhiên Đăng Phật Ấn” đúng là có huyền cơ nhưng muốn khắc chế thần khí chí cường Hậu Nghệ Thần Cung thì hy vọng không lớn lắm. Ngoài ra, huyền cơ của Phật Ấn này ta cũng chưa hiểu tường tận, cũng chưa biết rõ có tác dụng gì khi gặp Hậu Nghệ Thần Cung.

Bạch Vân Thiên gật gù đầu, vừa quay người đi vừa nói:

- Hôm nay ta sẽ không cướp Nhiên Đăng Phật Ấn của người. Lần sau gặp lại người nhớ là phải cẩn thận đấy, lúc đó có thể ta sẽ thay đổi chủ ý. Mặc khác người cũng nên nhớ một điều, không muốn chết thì đừng có nói những chuyện về Hậu Nghệ Thần Cung. Nếu không Kiếm Vô Trần nhất định sẽ giết người đầu tiên đấy.

Nói xong liền bỏ đi, chỉ còn Thiên Mục Phong đứng lặng một mình ở đó.

Một lúc lâu sau Thiên Mục Phong mới bình tĩnh lại. Ngẩng đầu nhìn bốn phía với ánh mắt thất thần, Thiên Mục Phong thở dài nhẹ, sau đó men theo thể núi đi xuống rồi mất hút trong rừng.

Nửa giờ sau, Thiên Mục Phong đã tới chân núi Hoa Sơn. Hắn cẩn thận phân tích tình hình xung quanh, phát hiện Hoa Sơn được phòng bị rất nghiêm ngặt, muốn xâm nhập vào tuy không phải là chuyện khó nhưng một khi bị phát hiện muốn trốn thoát cũng sẽ rất phiền toái. Suy tính cẩn thận, Thiên Mục Phong quyết định tùy cơ ứng biến, một khi gặp bất lợi lập tức đi ngay.

Sau khi đã quyết định như vậy, Thiên Mục Phong thu liễm toàn bộ khí tức, bí mật di chuyển che dấu hành tung, toàn thân hóa thành một luồng lưu quang ảm đạm, cứ men theo vách đá cao vút dựng đứng mà đi, rất nhanh chóng, Thiên Mục Phong đã đến lưng chừng Hoa Sơn.

Đột nhiên Thiên Mục Phong phát hiện một luồng khí tức mạnh mẽ đến gần, liền nhanh chóng ẩn mình sau tảng đá to. Ngay sau đó, thân ảnh Thương Nguyệt xuất hiện trên không, ánh mắt đảo quanh bốn phía như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Giây lát, dường như Thương Nguyệt không tìm được thứ nàng cần, đôi lông mày thanh tú hơi cau lại, thốt lên một tiếng kinh ngạc rồi quay mình đi theo hướng khác.

Thiên Mục Phong nhìn theo bóng Thương Nguyệt đi xa, lòng trầm nghĩ:

- Đây chẳng phải là Thương Nguyệt của Phượng Hoàng thư viện sao, nghe nói quan hệ giữa nàng và Lục Vân rất tốt, đã từng hợp sức với Ngạo Tuyết cô nương liều mạng cứu Lục Vân. Chắc hẳn nàng biết được tình huống của Ngạo Tuyết cô nương, ta đi hỏi nàng không phải là rất an toàn sao.

Nghĩ đến đây, Thiên Mục Phong lập tức nhìn theo bóng của Thương Nguyệt, lặng lẽ bám sát theo sau. Không lâu sau đó đã đến một sơn cốc vô cùng vắng vẻ.

Thương Nguyệt ngạo nghễ đứng yên trên không, lạnh lùng nhìn ra xa xăm, nói:

- Ở đây chẳng có ai khác, các hạ đã theo ta suốt dọc đường, sao giờ vẫn chưa hiện nguyên hình đi.

Thiên Mục Phong giật mình, không hiểu sao Thương Nguyệt đã phát hiện ra mình mà không nói ngay từ đầu, lại dẫn mình ra tận đây. Lẽ nào nàng không sợ mình có ý đồ không tốt rồi rước vạ vào thân sao?

Thiên Mục Phong đang suy nghĩ đã lộ nguyên hình, thắc mắc hỏi:

- Thương Nguyệt cô nương đứng đúng không? Cô nương đã dẫn tôi đến đây, lẽ nào không sợ điều bất trắc?

Thương Nguyệt lạnh nhạt nhìn hắn, nói:

- Ở đây cách Chính Đạo liên minh chỉ vài dặm, người cho là một khi giao đấu có thể giấu được các cao thủ trên đó sao?

Thiên Mục Phong cười hàm tiếu rồi nói:

- Thương Nguyệt cô nương nói rất đúng, ta đã quá tự cao tự đại. Bất quá ta có một điều không rõ lắm, cũng chính là những điều cô nương vừa nói, lẽ nào cô đứng là không hề lo lắng gì sao, ngộ nhờ gặp những cao thủ như Ma tôn thì làm sao?

Thương Nguyệt nhìn hắn rồi bình tĩnh nói:

- Nếu đúng là cao thủ dạng như Ma tôn thì ta cũng sẽ không phát hiện được.

Thiên Mục Phong lặng người rồi cười gượng gạo nói:

- Thương Nguyệt cô nương nói không sai, chỉ có điều là làm cho người khác thấy tổn thương. Nhớ lần trước gặp mặt, tu vi cô nương vẫn còn ở cảnh giới Bất Diệt, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn không gặp, lại có bước tiến lớn đến vậy, thật là đáng chúc mừng.

Thương Nguyệt ánh mắt biến đổi, kinh ngạc nhìn Thiên Mục Phong, hỏi dồn:

- Người đã gặp ta ư? Ở đâu sao ta lại không biết?

Thiên Mục Phong cười nói:

- Không thể nói ra, nếu không lại không ổn. Được, không nói chuyện này nữa, ta đi theo là có một chuyện muốn hỏi, tình hình Ngạo Tuyết cô nương ra sao, thương tích thế nào rồi?

Thương Nguyệt ánh mắt băng lãnh, lạnh lùng nói:

- Người rút cuộc là ai, nếu hôm nay không nói rõ thì đừng mong rời đi.

Thiên Mục Phong lắc đầu nói:

- Đừng kích động thế, nếu cô nương đã gặp Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong chắc phải nghe đến tên của ta rồi, ta là Thiên Mục Phong.

Về mặt dịu hãn xuống, Thương Nguyệt nói:

- Thì ra là người, hôm đó chính người đã cứu Ngạo Tuyết và Vân Phong.

Thiên Mục Phong nói:

- Đúng vậy. Hôm đó ta đã ngăn Lý Trường Xuân để cho Lâm Vân Phong đưa Ngạo Tuyết cô nương về lại Hoa Sơn. Sau đó, ta vốn nghĩ sẽ giết Lý Trường Xuân để báo thù cho Ngạo Tuyết cô nương, nhưng không ngờ Huyền Phong môn chủ lại đột ngột xuất hiện nên đành phải bỏ đi. Về sau ta cũng đã dò hỏi tình hình của Ngạo Tuyết cô nương nhưng không chút cơ hội sẽ truy cứu hỏi tía t i:

ân Ngá Vân lùn nên l

Bồng bênh giữa không trung, Lục Vân giống hệt như một xác chết, không nói một lời không hề cử động. Nhưng chính lúc đó, thân thể chàng lại xuất hiện một chút biến hóa. Đầu tiên, bên ngoài thân chàng bắt đầu có một hơi gió lạnh yếu ớt thổi làm cho áo của chàng rung lên nhẹ nhẹ. Sau đó, toàn thân Lục Vân bắt đầu chậm chậm xoay tròn theo phương ngang, kèm theo còn có quang mang mờ mờ. Tiếp theo, toàn thân Lục Vân lại như một từ trường, không ngừng hấp thu năng lượng và linh khí xung quanh hợp thành quang mang đủ hình đủ dạng vây quanh thân thể chàng.

Những điều đó chỉ là hiện tượng bên ngoài. Thực tế, ý thức của Lục Vân lúc đó vẫn chìm đắm trong cõi mộng, đang ở ngay giữa vô số tinh vân tìm kiếm phương hướng. Không gian của ý thức vô tận rộng lớn, Lục Vân bênh bồng trong đó, phẳng phất như không cảm giác được hạn chế của thời gian, cứ đi tìm kiếm mãi không hồi kết, tìm kiếm phương hướng của tâm linh.

Đột nhiên, Lục Vân thấy một luồng ánh sáng lung linh phía trước, hào quang chói mắt khiến cho tầm nhìn của chàng bị tối lại trong một lúc ngắn tạm thời. Cũng chính trong sát na ấy, có một thứ thần bí gì đó thấm sâu vào đầu óc chàng, làm cho chàng đang chìm đắm trong giấc ngủ sâu đột nhiên hiểu ra một điều gì đó, lập tức thức tỉnh trở lại.

Mở to đôi mắt nhìn chân nguyên dày đặc và những linh khí mạnh mẽ bốn phía, Lục Vân hơi lạng người, trong giây lát liền nhớ lại những gì đã xảy ra, toàn thân không nhận được bắt đầu điên cuồng hút lấy nguồn lực đó. Cùng với sự hồi phục chân nguyên, Lục Vân dần dần phát hiện được chuyện khác thường, cũng phát giác ra cử động của Thiên Tàn lão tổ, đoán ra những điều ảo diệu bên trong.

Nghĩ lại những chuyện trước đó, Lục Vân hơi có chút nghi hoặc, bất quá rất nhanh đoán ra được duyên cớ. Mọi thứ đều có liên quan đến pháp quyết “Thái Ất Bất Diệt” của Yêu Hoàng Liệt Thiên. Đồng thời, thứ khắc sâu vào đầu chàng, liên tục đề tỉnh chàng chính là năng lượng của Diệt Thần Kiếm mà chàng luôn giấu kín không để lộ ra.

Do Lục Vân đã tu luyện “Thiên Địa Vô Cực” đạt đến tầng thứ bảy cảnh giới “Thiên Địa Đồng Xuân”. Điều này có thể nói là chàng đã có cơ thể bất diệt, lại thêm pháp quyết “Thái Ất Bất Diệt”, nên cho dù chân nguyên toàn thân có toả ra hết cũng có thể tự động quay về. Vì những lý do này, Lục Vân xem ra đã chết, thực tế lại chỉ lâm vào trạng thái giới hạn nhất định, chỉ cần có thời gian, chàng liền có thể hồi phục hoàn toàn. Điều này cũng giống hoàn toàn với việc tái sinh.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lục Vân bắt đầu hấp thu chân nguyên cùng với linh khí bảy loại vốn là của mình ở chung quanh để nhanh chóng hồi phục bình thường. Cũng chính trong quá trình đó, Lục Vân phát hiện được một điều, chân nguyên của mình thông qua Thiên Tàn lão tổ lọc sạch đã hợp thành thể thống nhất. Điều này khiến cho chàng vô cùng kinh ngạc và cao hứng.

Trước đây, chàng cũng đã từng thử dung hợp chân nguyên chính tà thành một thể. Đáng tiếc chàng chỉ có thể hòa hợp các pháp quyết thành một, không thể nào chân chính dung hợp được chân nguyên. Không ngờ hôm nay nhờ có Thiên Tàn lão tổ, lại thực hiện được nguyện vọng bấy lâu của Lục Vân. Điều đó làm sao mà chàng không vui sướng cho được.

547. Chương 549 – Phản Khách Vi Chủ (đổi Khách Thành Chủ)

Hơn nữa, còn một điều trọng yếu đó chính là Lục Vân phát hiện Vong linh trở chú trong thân thể mình trước đây tuy chưa giải khai được, nhưng khí huyết sát đã giảm rất nhiều. Điều này giúp cho chàng không cảm thấy lo lắng như lúc xưa. Ngoài ra, sau khi dung hợp chân nguyên Lục Vân có thử qua liên phát giác tu vi tăng lên ít nhất cũng ba tầng. Điều này cũng giúp cho chàng tiến vào bước đầu của cảnh giới thứ tám của Thiên Địa Vô Cực.

Lục Vân thu hồi Như Ý Tâm Hồn kiếm đang nằm bên mình, rồi tùy tiện huy động kiếm khí tận trời, một luồng kiếm mang chiếu sáng ngời ngời phá trời xuất hiện, chỉ một cái đã chấn tan kết giới của Thiên Tàn lão tổ. Nhìn thấy vẻ lo lắng của mọi người, Lục Vân mỉm cười, rồi nhìn Thiên Tàn lão tổ, chờ đợi lão hồi tỉnh. Kết giới đã bị phá hủy mất, khí mạch của Thiên Tàn lão tổ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, lão lập tức tỉnh lại.

Nhìn thấy Lục Vân đối diện, Thiên Tàn lão tổ biến sắc, kinh ngạc lên tiếng:

- Không thể như thế, ngươi rõ ràng là đã bị chết, tạo sao lại không thấy thương tổn gì mà còn sống lại được như thế?

Lục Vân cười lạnh chế nhạo:

- Chỉ một phút trước đây, ngươi nhất định vì chuyện thu được toàn bộ sức lực của ta mà hân hoan cuồng ngạo lắm. Đến cuối mới có thể biết thật ra ai lợi hại hơn ai, ngươi đã biết chưa?

Thiên Tàn lão tổ vẻ mặt đầy giận dữ, rồi lập tức tỉnh táo trở lại, thần sắc lạnh lùng khốc liệt nhìn thẳng vào Lục Vân cười nói:

- Ngay cả ngươi không chết cũng không thành vấn đề. Lão tổ ta đã có thể giết ngươi một lần thì cũng có thể giết ngươi lần thứ hai tương tự như vậy. Chỉ là ngươi đã quá ngu xuẩn, hồi nãy chính là cơ hội tốt nhất ngươi có mà không biết lợi dụng. Có thể nói hôm nay đã định là ngày ngươi phải chết không sai.

Lục Vân tự cao nói:

- Muốn giết ngươi, căn bản không cần phải chờ cơ hội xuất thủ. Bây giờ chúng ta hãy chân chính giao chiến, để xem ai chết trong tay ai.

Thần kiếm chỉ lên trời, bá khí sắc bén, tinh hỏa của ánh kiếm phá mây xuất ra vô cùng mạnh mẽ như cột ánh sáng.

Lúc đó, Lục Vân nhờ có chân nguyên bên trong đã được dung hợp, có đầy đủ năm loại, vì vậy biết rõ sức mạnh của mình, tất cả đều có thể tùy tâm sở dục (1), thể công đột nhiên tăng lên gấp bội.

Nhận ra biến hóa khí tức của Lục Vân, Thiên Tàn lão tổ nhãn thần thất kinh, lập tức tiến công trước khi Lục Vân khởi động thể công. Giữa tiếng quát to “Tàn Thiên Khuyết Địa”, thân thể của Thiên Tàn lão tổ xoay chuyển bay ra, trong chớp lát đã hoán chuyển trên cả ngàn vị trí đạt đến tốc độ làm người khác kinh hãi, lại bố trí tầng tầng lớp lớp sát khí bên ngoài thân thể của Lục Vân, đợi sau khi đã hoàn thành lớp bố phòng liền khép thành lưới. Lập tức, quang ảnh xuất hiện vô số đầy trời, hàng ngàn hàng vạn thân ảnh của Thiên Tàn lão tổ với những tư thế khác nhau, lần lượt đánh ra những thể tấn công sắc bén, cuối cùng dung hợp thành một thể thống nhất, hình thành hai mươi bốn cột sáng trắng đen, tựa như một thanh thần kiếm tru tiên, vây khốn Lục Vân bên trong.

Nhìn thấy thể tiến công kinh thể hãi tục như thế, Trần Ngọc Loan cùng mọi người chung quanh tất cả đều biến sắc. Cuối cùng, mọi người cũng hiểu rõ được danh tự Thiên Tàn lão tổ thật sự có ý nghĩa lớn như thế nào. Bản thân Lục Vân cũng cảm thấy cực kỳ kinh hãi, Thiên Tàn lão tổ đã thi triển pháp quyết tuy không tương đồng nhưng thật sự cùng đẳng cấp cao thủ với Cửu Âm Thánh Mẫu.

Đang suy tính, Lục Vân nhờ có Ý Niệm Thần Ba hỗ trợ phân tích, phát hiện được thể đánh đó muốn né tránh được thì phải lập tức hành động, đợi đến lúc để hiểu rõ được thì e rằng không kịp nữa.

Lúc đó, ánh mắt Lục Vân lạnh lùng, thần kiếm trong tay bay lượn trong không trung, bất ngờ thi triển kỹ thuật ngự kiếm (2). Chỉ thấy đầy trời ánh kiếm giao nhau, lại biến thành hàng ngàn pháp quyết điều khiển Như Ý Tâm Hồn kiếm rẽ trời chia đất, tạo nên một kết giới hoàn toàn bằng linh kiếm phong bế toàn thân Lục Vân. Sau đó kiếm quyết của Lục Vân đột ngột thu lại, hình thành kết giới giữa hai tay với đủ pháp ấn của Phật và Ma chưa từng thấy. Thân thể nhanh chóng phân thành hai, bên trái lấp lánh ánh vàng như hình dáng Phật, bên phải Ma thần bay lên ánh ma lập lòe. Hai hình tượng Phật, Ma đối diện với nhau, cả hai toàn lực xuất chiêu, bốn tay chớp mắt đã khởi tạo kết ấn.

Nhưng vào lúc đó, pháp quyết đáng sợ “Tàn Thiên Khuyết Địa” của Thiên Tàn lão tổ đã đến gần, dễ dàng phá hủy chương nhân pháp (3) – kết giới của linh kiếm do Lục Vân tạo ra, gặp Phật Ma liền va chạm mạnh mẽ phát ra sóng sáng hủy diệt. Hai luồng sức mạnh cực kỳ mãnh liệt gặp nhau, nhìn vào như hai luồng quang mang gặp nhau, nhẹ nhẹ chuyển động rồi kết hợp với nhau hoàn toàn.

Thật ra chuyển động nhẹ nhàng như vậy lại gây nên gió bão mạnh kinh trời, không chỉ toàn bộ bầu trời ánh sáng chói lọi mà còn làm cho mọi người mở mắt không lên. Sức mạnh của va chạm phát nổ đó giống như đào non dốc bể, làm cho bọn Trần Ngọc Loan đứng xem ở xa mà khí huyết vẫn đảo lộn, sợ hãi không ít.

Ở ngay giữa chiến trường, Thiên Tàn lão tổ và Lục Vân chỉ cách nhau khoảng một trượng, cả hai thần sắc nghiêm túc, quang ảnh bên ngoài thân cả ngàn cả vạn, tư thế không giống nhau của cả hai cho thấy đã phát xuất phần chân nguyên tinh túy. Nhìn từ xa, quang mang trắng đen phía sau thân người của Thiên Tàn lão tổ đan xen, tạo nên hình thái cực bát quái kéo dài vô hạn do Thiên Tàn lão tổ liên tục cung cấp năng lượng.

Lục Vân ở bên thì chỉ thấy hào quang ngũ sắc quyện lẫn vào nhau, lại tạo ra vòng tròn năm sắc chuyển động từ từ, phủ trùm khu vực năm luồng sáng mười màu, hình phạt, ác quỷ, ác ma, yêu thú, tam thanh cùng vô số quang ảnh (4) ẩn hiện bên trong, hợp lại thành một phong cảnh rất mỹ lệ.

Bốn mắt nhìn nhau không hề chớp, không hề quan tâm đến sấm chớp bên ngoài thân thể cũng như tinh vân lóe mắt.

Đứng đối diện, Thiên Tàn lão tổ giọng kinh hãi nói nhỏ:

- Thật không ngờ, té ra tu vi của người thật sự tinh thâm, lão tổ ta đã xem thường người rồi.

Lục Vân tự nhiên đối đáp, giọng lạnh lùng:

- Một chút kinh hãi đó không quan trọng, cái chính là người hiện tại làm sao có thể thoát khỏi tay của ta.

Không cười một tiếng, Thiên Tàn lão tổ rên rỉ:

- Tu vi của người kinh thiên, lão tổ ta đã không tính được ra người. Nhưng người muốn hạ gục được ta, cũng không làm được đâu.

- Thật không? Người hãy xem cho cẩn thận.

Quát to một tiếng, toàn thân Lục Vân quang mang lấp lánh, hàng ngàn hàng vạn pháp quyết bao gồm cả Phạt, Ma, Quỷ, Đạo, Nho, Yêu sáu loại đồng thời xuất hiện bên ngoài thân thể, chớp mắt đã hình thành một kết giới lấp lánh ánh sáng kỳ lạ phân bố bên ngoài cả hai người.

Kết giới đó thật là cổ quái, không hề phong ấn kín hoàn toàn. Chỉ thấy ở những cự ly nhất định có một quang phù, cả sáu loại pháp quyết bất đồng lại hỗ trợ liên kết với nhau, phảng phất như một lưới ánh sáng bao phủ bên ngoài thân hai người. Tạo ra kết giới xong, hai tay Lục Vân chợt tách ra, “Trần Hồn phù” và “Hóa Hồn phù” lấp lánh quang mang lạnh lẽo khiếp người, loáng lên đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Thiên Tàn lão tổ.

Nhận thấy tình hình không hay, Thiên Tàn lão tổ hét lên một tiếng mạnh mẽ, chân bước phương vị tỷ ngo tay phân ra thành âm dương, chân nguyên toàn thân phát ra lớp lớp, toàn bộ một nửa mây khí trên không hung dữ nổ ra, tựa như muốn hủy diệt cả đất trời, khí thế thật ngông cuồng, hoang dã, âm thanh mạnh bạo to lớn, thật sự làm cho người khiếp sợ. Thế công vừa phát ra, thân thể Thiên Tàn lão tổ chớp mắt đã lùi ra sau ba trượng rồi lập tức dừng lại, hai tay chấp lại thành hình hoa sen, toàn thân lập tức nổi lên bão tố, như có gió xoáy bão táp mang theo ánh sáng lấp lánh nhắm thẳng vào Lục Vân đánh tới.

Cú đánh mạnh như ngàn quân phát ra, chớp mắt đã đến. Lục Vân đã phát hiện ngay được thế đánh của Thiên Tàn lão tổ. Vì vậy nhìn như không có phòng bị nhưng thật ra đã sớm có kế hoạch. Trước tiên, Lục Vân thi triển Ma tông pháp quyết “Tâm Dục Vô Ngân”, sử dụng sức mạnh kỳ lạ của tinh thần phát động công kích. Ngay sau đó thân ảnh hóa thành trăm, sử dụng kỹ thuật “Bách Thú Lãng Thiên” đã học được khi vào Yêu vực liên tục đánh ra những quyền mạnh mẽ tiếng nổ ầm ầm xông thẳng lên trời. Kế đến, sử dụng thuật Không Gian Khiêu Dục liên tục biến ảo thành chín lần chín tám mươi một hình ảo ảnh, tạo thành một trận đồ hình vuông, tự mình tĩnh tọa giữa không trung, nghiêm trang bay lên, toàn thân phát ra bá khí hùng hồn.

Cuồng phong xoay chuyển làm tê liệt không khí, rồi với tốc độ cực nhanh bao phủ mọi thứ. Khi cột sáng hóa thân của Thiên Tàn lão tổ lúc này liên tục đột phá sức mạnh tinh thần kỳ lạ cùng với công kích của quyền bách thú mạnh mẽ rồi, đến trước mặt của Lục Vân, một bộ hình ảnh u ám làm cho tâm thần lão bị chấn động kịch liệt, miệng phát ra tiếng kêu thét.

Lúc đó, hào quang ngũ sắc bên ngoài thân thể của Lục Vân đã hoàn toàn mất hết. Tiếp theo đó chỉ thấy một màu đen tối cũng như vô số quang phù cổ xưa xoay chuyển bên ngoài thân thể Lục Vân hình thành

một không gian thật đặc biệt. Trên đỉnh đầu của Lục Vân, hào quang màu đen lấp lánh, tiểu đạo toàn thân khắc đầy những hình ảnh phù chú xoay chuyển theo những phương thức quỷ dị phát ra một loại khí tức hủy trời diệt đất xâm chiếm vạn vật làm cho Thiên Tàn lão tổ có cảm giác sợ hãi vô biên.

Dù không biết tiểu đạo trên đỉnh đầu của Lục Vân là vật gì nhưng trực giác sáng suốt nhờ thời gian tu luyện hàng trăm năm của Thiên Tàn lão tổ đã phát hiện vật đó đối với lão có sức mạnh uy hiếp chết người. Vì vậy lão vừa kinh hãi vừa giận dữ, một mặt nâng cao tu vi lên đến cực hạn hy vọng với một chiêu kinh thiên có khả năng hạ được Lục Vân. Đồng thời cũng tăng cường phòng ngự để nếu như có sự gì xảy ra thì lập tức thoát thân.

Lạnh lùng nhìn Thiên Tàn lão tổ, Lục Vân tựa hồ soi thấu tâm tư của lão, cười tà dị nói:

- Đã quá trễ rồi, hãy coi ta thắng thần tiêu diệt người như thế nào, để coi vận khí của người có tốt hay không. Diệt Hồn xuất, quỷ thần tru!

Ngữ khí lạnh lẽo làm rung động tâm linh, rồi còn rung động mạnh hơn nữa khi Diệt Hồn đạo phát xuất từ đỉnh đầu của Lục Vân. Lúc đó hào quang phát ra vạn trượng, mỗi ánh đạo giống như một thanh thần kiếm, gặp thần giết thần, gặp ma diệt ma, toàn bộ không gian cũng phẳng phất như bị chém lia thành hai.

Bão tố điên cuồng mạnh bạo xoay chuyển cột sáng màu đen như mực thật là bắt mắt, hai bên tiếp xúc mãnh liệt như sức mạnh sấm sét của vạn quân, mây gió biến đổi, ánh lửa lấp lánh trước đó tự nhiên ảm đạm, kể đến các tia lửa điện cũng không còn lóa mắt. Cả không gian bị rung động không ngừng, cả trời đất trở nên bi thảm. Toàn bộ các sức mạnh lần lượt biến mất tạo thành dòng khí lưu chuyển tràn ngập mọi vùng không gian. Trên mặt đất, cát bay đá chạy cây cỏ nghiêng đổ. Trên không, mây trời bị chia cắt, cuồng phong rít thấu trời. Tất cả mọi thứ đều biến mất không còn, duy có kết giới do Lục Vân tạo ra vẫn tiếp tục lấp lánh ánh sáng.

Giữa chiến trường, thân thể Lục Vân liên tục ba lần chấn động, bị lão đạo muốn rút xuống dưới lực đánh trùng lặp đáng sợ của Thiên Tàn lão tổ, nhưng chàng cố gắng gượng lại được. Ngược lại, Thiên Tàn lão tổ dù ba lần đánh trúng, tuy đã làm cho Lục Vân trọng thương, cũng vẫn không thể đột phá được thể công của Lục Vân, cuối cùng bị Diệt Hồn đạo gây trọng thương, khó khăn lắm mới tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Ngay sau khi thoát khỏi phạm vi khống chế của Diệt Hồn đạo, Thiên Tàn lão tổ liền hóa thân thành luồng sáng hướng ra ngoài tháo chạy. Tuy nhiên kết giới bốn phía thật cổ quái đã làm lão nhận ra chỉ hoàn toàn uống công thôi.

Đã nhiều lần thử nhưng kết quả cũng như nhau, sắc mặt Thiên Tàn lão tổ xám như tro, trong mắt xuất hiện sự sợ hãi.

Ghi chú:

- (1) Tùy tâm sở dục (tùy theo ý nghĩ mà sử dụng)
- (2) Kỹ thuật ngự kiếm (điều khiển kiếm như thể điều khiển ngựa bằng dây cương)
- (3) chướng nhãn pháp (phép che mắt)
- (4) quang ảnh (hình ảnh tạo bởi ánh sáng)

548. Chương 550 – Nguyên Thần Tam Phân (nguyên Thần Phân Làm Ba Phần)

- Thật đáng ghét, vật đó của người là gì, vì sao ta chưa từng nhìn qua, chưa từng nghe nói?

Lục Vân khước miệng chảy vệt máu tươi, bất quá chàng không hề để ý, chỉ lạnh lùng âm hiểm vô cùng nhìn Thiên Tàn lão tổ, cất tiếng cười lạnh:

- Ngày đó người bức ép Hoàng Thiên, đã từng nghĩ qua cảm giác trong lòng của hắn chưa? Bây giờ, người cứ từ từ mà thưởng thức cảm giác sợ hãi khủng khiếp không nơi kêu cứu đi.

Thiên Tàn lão tổ rống to dữ dội, ánh mắt xuất hiện vẻ điên cuồng và oán độc, thân thể không ngừng di chuyển để đề phòng Lục Vân gần bên. Tuy nhiên, Lục Vân đã sớm có ý muốn giết chết, vừa áp đến gần

vừa thu nhỏ kết giới lại. Vì vậy, Thiên Tàn lão tổ muốn trốn cũng không được. Cuối cùng lão trở nên giận dữ, toàn thân đột nhiên phát nổ hóa thành lực hủy diệt chấn bay Lục Vân.

Đúng vào lúc đó, giữa đám huyết vụ có ba nguyên thân bất ngờ xuất hiện âm thầm, một nguyên thần ở trên đỉnh đầu của Lục Vân, một nguyên thần nhắm vào tim, một nguyên thần nhắm vào thân thể, pháp quyết nguyên thần tam phân (1) đã được thi triển.

Lần đầu tiên gặp phải loại công kích như vậy, tinh thần Lục Vân chấn động, biết ngay không thể xem thường. Lập tức, vừa sử dụng ý chí ngự đao thúc giục Diệt Hồn đao chia ra làm ba, lại vừa thi triển Hóa Hồn phù và Trấn Hồn phù, tất cả nghênh đón cú phản công của Thiên Tàn lão tổ trước khi chết.

Chỉ thấy ánh sáng lấp lánh, nguyên thần nhắm vào đầu Lục Vân gặp phải Diệt Hồn đao đột nhiên kêu thảm một tiếng, trong chớp lát hóa thành khói xanh. Còn nguyên thần nhắm vào tim gặp phải Trấn Hồn phù đón đánh liền lập tức liêu mạng vùng vẫy nhưng chỉ uống công. Nguyên thần cuối cùng gặp phải Hóa Hồn phù liền tranh đấu trong chớp lát, cuối cùng không địch lại thần vật cổ xưa ngàn năm, biến mất giữa bàn tay của Lục Vân không một âm thanh.

Cuối cùng, mọi việc cũng đã có kết cục. Lục Vân thu lại Diệt Hồn đao, nhìn nguyên thần đang ở giữa bàn tay trái, lạnh lùng thốt:

- Kể từ bây giờ, thiên hạ sẽ không còn thấy lại Thiên Tàn lão tổ như người nữa rồi.

Nguyên thần của Thiên Tàn lão tổ không cam chịu, cất tiếng:

- Lục Vân người hãy nhớ cho kỹ, dù có chết ta cũng vĩnh viễn sẽ nguyên rửa người, nguyên rửa ... người ...

Năm ngón tay của Lục Vân nhanh chóng nắm lại, tất cả bị tiêu hóa thành bụi đất.

Trên tầng mây cao, mọi người nhẹ nhàng bay đến hỏi thăm tình hình của chàng. Chỉ có Tứ Linh thần thú truyền âm:

- Người đã thay đổi, thay đổi hoàn toàn không còn giống ngày xưa.

Lục Vân trầm mặc một chút rồi đáp lại:

- Vậy à, đã có thay đổi chẳng, nhưng có ai lại không thay đổi? Nếu không thay đổi trong thời gian dài thì không tốt đâu.

Tứ Linh thần thú kinh dị nhìn Lục Vân, đầy cảm xúc cất tiếng:

- Người đã càng ngày càng đầy bí ẩn, có lẽ trong tương lai vài ngày thôi ta cũng không có cách nào dò xét được nội tâm của người nữa.

Lục Vân không nói lời nào, chỉ cười cười quay lại nhìn mọi người bên cạnh, ánh mắt dừng lại ở Đồ Thiên:

- Từ giờ, các vị sẽ không còn gặp chuyện như vậy nữa.

Đồ Thiên cảm kích nói:

- Đa tạ huynh, Lục Vân.

Lục Vân lắc đầu cười nói:

- Không cần phải cảm tạ, ta luôn coi huynh là bằng hữu mà. Cũng tốt, nhớ lại lời của huynh đã từng nói, sau này sẽ rất trân trọng người bên cạnh.

Nói rồi liền nhìn Ân Hồng Tự, khóe miệng xuất hiện nét cười mấy phần ái mộ.

Sắc mặt Đồ Thiên phớt hồng nhẹ, trong lòng có chút thẹn thùng. Ngược lại Ân Hồng Tự lại ra vẻ vô cùng hạnh phúc, thần nhiên nói:

- Huynh đã nói không cần tạ ơn thì không cần tạ ơn, có lẽ sau này chúng ta sẽ có cơ hội kề vai tác chiến. Huynh nói đúng không?

Lục Vân vừa bay lên vừa mỉm cười.

Bên cạnh, Trần Ngọc Loan cất tiếng:

- Điều này cũng tự nhiên thôi, mọi người ở đều là bằng hữu, sau này sẽ thường xuyên gặp nhau, nếu có chuyện gì thì sẽ có khả năng hỗ trợ giúp đỡ.

Nhìn Trần Ngọc Loan, Ân Hồng Tụ lưỡng lự trong giây lát rồi chấp hai tay lại, thốt lên lời cảm tạ:

- Hôm nay ngoài việc cảm tạ Lục Vân, cũng muốn nói lời cảm tạ tỷ rất nhiều. Nếu không có các vị giúp đỡ, ta và Đồ Thiên hẳn đã không còn cơ hội hiện hữu.

Trần Ngọc Loan lắc đầu cười nụ, nhẹ giọng nói:

- Đã gặp là có duyên, mà có thể nói giống như tình trạng giữa ta và Lục đại ca. Từ lúc ta gặp được đại ca, vận tốt đến với ta hoài. Bây giờ các vị cũng giống thế, nhờ gặp được đại ca, sẽ có được vận tốt thôi. Hiện tại đã gặp được ta rồi, chúng ta nhân đây kết thành bằng hữu, đó mới chính là chữ duyên trên thế gian này.

Ân Hồng Tụ có chút cảm động, lại gần nắm chặt tay của Trần Ngọc Loan, kích động nói:

- Bây giờ ta mới hiểu được vì sao Lục Vân muốn tiến cử tỷ làm minh chủ của Trừ Ma liên minh. Đó là ở tỷ có một thứ mà Diệp Tâm Nghi không có, chính là sự đồng cảm, thân ái. Không luận về khí chất, nhân phẩm, tu vi tỷ cùng với Diệp Tâm Nghi khó phân cao thấp, chỉ một điểm tỷ hơn hẳn nàng ta chính là tỷ tạo cho người khác tình cảm thân thiết, còn nàng ta lại gây cho mọi người cảm giác xa lạ và uy nghiêm.

Nghe hai nữ nhân nói hoài không dứt, Đạo Tà Tàn Kiếm lên tiếng thúc giục:

- Tốt rồi, tốt rồi, thời gian không còn sớm nữa, muốn nói gì nữa thì quay về rồi hãy nói.

Ân Hồng Tụ khuôn mặt ửng hồng, Trần Ngọc Loan thì thản nhiên cười, xoay thân đi, cùng với mọi người quay về Phục Long Cốc.

Buổi chiều, Lục Vân, Trần Ngọc Loan cả bọn sáu người quay về Phục Long Cốc với tâm trạng vui vẻ.

Vừa xuống mặt đất, lập tức một đệ tử nghênh đón chúc mừng:

- Thuộc hạ ra mắt minh chủ cùng với các vị khách quý. Sáng nay minh chủ và các vị vừa rời khỏi thì có một vị khách thần bí đến, bảo là đang tìm kiếm Lục đại hiệp. Rồi chiều này cũng có một thiếu niên đến tìm minh chủ, lúc này đang ở đại điện chờ đợi.

Nghe thấy như vậy, Trần Ngọc Loan liếc Lục Vân, thấy chàng cũng có vẻ bất ngờ không hiểu, liền không hỏi câu nào, trực tiếp dẫn đệ tử đó cùng với mọi người tiến vào đại điện.

Vừa vào tới cửa, Quý Vô đạo trưởng và Văn Bất Danh lập tức đứng dậy nghênh tiếp. Khiếu Thiên lại trực tiếp tiến lên trước, nắm lấy Lục Vân nhìn trái rồi nhìn phải, mặt cười đầy cảm động.

Chỉ có Phần Thiên vẫn tĩnh tọa bất động, ánh mắt đo lường mọi người, đầu tiên nhìn vào Trần Ngọc Loan, trong tim có chút nghi hoặc. Sau đó lại quay sang nhìn kỹ Lục Vân, rõ ràng đối với người đệ tử Dịch viên vang danh thiên hạ cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, Văn Bất Danh giới thiệu Phần Thiên với từng người. Khi biết được Phần Thiên chính là đồ tôn của Thiên Hỏa lão tổ, Lục Vân có phần kinh ngạc, tự nhiên trở nên trầm tư suy tưởng.

Khiếu Thiên ngồi bên cạnh phát hiện thái độ bất thường đó liền nhỏ giọng hỏi:

- Sao vậy, huynh thấy Phần Thiên có điều gì đó không ổn phải không?

Lục Vân ngẩng đầu, lắc nhẹ rồi run giọng nói:

- Không phải, chỉ là có điều gì đó không hiểu được. Để tính toán lại đã, có gì sẽ báo lại cho huynh, trước tiên hãy làm rõ ý muốn của hắn đến đây làm gì đã.

Ngồi ghé chủ tọa trên cao, Trần Ngọc Loan thần sắc bình thản nói:

- Phần thiếu hiệp đã đến Phục Long Cốc, ta đại diện cho đệ tử liên minh xin hoan nghênh. Nếu tiếp đãi chưa tốt, gây mất lòng thiếu hiệp, Ngọc Loan xử sự không chu đáo, xin được có lời tạ lỗi. Hiện tại, mọi người đều có mặt ở đây, Phần thiếu hiệp muốn nói điều gì xin cứ thẳng thắn nói ra.

Phần Thiên nghe được mấy lời khiêm tốn, không tỏ vẻ làm dáng mình chủ, trong lòng tự nhiên có thêm mấy phần thân thiết, đứng dậy cười nói:

- Minh chủ quá khiêm tốn. Kỳ thật hôm nay đến đây, Phần Thiên có một chuyện muốn hỏi. Đương nhiên điều này không phải là chuyện bí ẩn gì của liên minh cả, chỉ là hỏi một chút về tình thế thiên hạ hiện tại, cũng như quan điểm của minh chủ về nhân gian thế nào. Đó chính là chủ ý đến đây, sau khi minh chủ đã nói, Phần Thiên tự biết nói ra. Không biết yêu cầu như thế có quá đáng gì không.

Trần Ngọc Loan hơi hiện nét bất thường nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, ánh mắt quét qua mọi người ở trong đại điện, cười nhẹ nói:

- Ngọc Loan kiến thức không nhiều, có được vị trí to lớn ngày hôm nay là nhờ có các vị tiền bối đã yêu thương, những điều biết được nói ra không được nhiều, Phần Thiên hiệp xin đừng chê cười.

Ánh mắt giao nhau, Trần Ngọc Loan bình thản cười, đợi Phần Thiên đáp lại. Phần Thiên mặt không một chút biểu hiện, nhưng trong tâm lý thêm khâm phục nàng.

- Minh chủ không cần để ý, tự nhiên nói thế nào cũng được, khi đó sẽ đàm luận tiếp.

Trần Ngọc Loan gật đầu cười nụ, suy nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng nói:

- Nói về thiên hạ hiện nay, tam gian thất giới cao thủ như mây. Ngày Thái Âm Tế Nhật đang tới rất gần, cao thủ Vực chi tam giới đang âm thầm chuẩn bị, ý muốn tranh đấu với thiên hạ chiếm nhân gian. Mặt khác, Thiên chi tam giới cũng coi trọng chuyện này vô cùng. Hiện nay Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới đã có hành động, tuyển chọn Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi làm đại biểu ở nhân gian, ý đồ muốn ngăn chặn chuyện đó lại. Chỉ có điều Kiếm Vô Trần tâm địa nhỏ nhen cuồng vọng tự đại, nhiều lần giao chiến mà chưa một lần thắng, làm cho lực viện bị hủy diệt, chánh đạo trên nhân gian thương tổn nguyên khí rất nhiều. Hiện nay, Hắc Sát Hồ Vương và Tam Nhân Long Lang của Yêu vực thua trận đã chạy đi đâu không biết, Huyết giới và Hắc Âm giới của Ma vực cũng đã bị tiêu diệt toàn bộ. Như vậy, thực lực của Vực chi tam giới đã giảm đi rất nhiều, đối với phe chánh đạo của nhân gian mà nói, những chuyện đó thật đáng cao hứng. Nhưng Địa Âm Tà Linh và Thiên Sát Lệ Phách đã xuất hiện, thật sự tạo nên phong ba rất nhiều, làm cho mọi chuyện trên nhân gian trở nên bấp bênh đến hỗn loạn, tình thế hiện nay càng tăng thêm phần hiểm ác. Tính toán sơ bộ, trên nhân gian hiện nay chỉ có vài thế lực mạnh mẽ. Thứ nhất, Chánh Đạo liên minh ở Hoa sơn, tập trung đầy đủ ba phái sáu viện ở nhân gian, lại có sự hỗ trợ phía sau của Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới. Thứ hai, Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực, đã tập hợp được toàn bộ binh lực của Quỷ vực, thế lực kinh người. Thứ ba, Ma Thiên tôn chủ và Ma Áo tôn chủ của Ma vực. Thứ tư, Thiên Ma giáo và Ma Thần tông. Thứ năm, Huyền Phong môn cùng với Vu tộc thần bí. Thứ sáu, Địa Âm Tà Linh và Thiên Sát Lệ Phách. Thứ bảy, chính là Trừ Ma liên minh của ta. Ngoài những thế lực đã nói, còn có một số cao thủ lợi hại, ví dụ như Lư Sơn Vô Nhân Tọa, Thiên Tuyệt Tà thần Chu Hỉ, Tây Vực Bắc Phong và còn nữa.

Nghe thấy như vậy, Phần Thiên mở miệng nói:

- Minh Chủ tuy chưa nói hết toàn bộ, nhưng cũng đã được tám chín phần. Bây giờ, ta muốn hỏi một chút. Với hình thức như hiện nay minh chủ có lập trường như thế nào. Nói cách khác, để hành động thực tế, minh chủ định liệu thế nào ?

Trần Ngọc Loan ánh mắt kỳ dị nhìn hẩn một chút, trong lòng tựa hồ đang đoán già non, tự nhiên hướng ánh mắt đến Lục Vân, Phật Thánh Đạo Tiên, Văn Bất Danh cùng với Quy Vô đạo trưởng. Gặp ánh mắt hỏi han của nàng, Lục Vân không hề có phản ứng, quay sang Phật Thánh Đạo Tiên thì thấy cười cười, nháy mắt với nàng.

Đối với cái nháy mắt ám hiệu sự tình, Trần Ngọc Loan đã hiểu được ý của Phật Thánh Đạo Tiên, khuôn mặt không còn cười nữa, toàn thân phát ra khí thần thánh trang nghiêm, làm cho mọi người chung quanh lập tức phát hiện được biến hóa của nàng.

Nhìn thấy thế, Lục Vân với mọi người trong liên minh tự nhiên hiểu rõ không chút kinh ngạc. Chỉ có tâm trí của Phần Thiên có chút biến đổi, tựa hồ không ngờ Trần Ngọc Loan như thế, khí thế nghiêm túc không hề sút kém so với Diệp Tâm Nghi.

Ghi chú

(1) nguyên thần tam phân (phân nguyên thần thành ba)

549. Chương 551 – Chính Khí Bẩm Nhiên (chính Khí Bẩm Sinh Như Thế)

- Nếu Phần thiếu hiệp đã hỏi như vậy, Ngọc Loan xin phép được nói rõ quan điểm của mình. Nói về thực lực thì Trừ Ma liên minh còn thua xa Chính Đạo liên minh. Nhưng bốn mình đã có tên là Trừ Ma, tự nhiên lấy việc diệt yêu trừ ma bảo vệ nhân gian làm nhiệm vụ của mình. Đối với cục diện hỗn loạn trước mắt, tính đến việc diệt trừ tận gốc tà ác, trả lại an hòa cho nhân gian, tranh đấu trực diện rõ ràng là không thể làm được. Cuối cùng, Trừ Ma liên minh không giống Chính Đạo liên minh có được viện trợ to lớn đứng đằng sau.

Đã không thể tranh đấu trực diện, bốn mình chỉ còn có thể sử dụng đầu óc. Trong thiên hạ ngày nay, thực lực của Chính Đạo liên minh vốn hùng hậu, luôn luôn là mối họa trong lòng của Vực chi tam giới, thu hút thực lực chủ yếu của bọn chúng. Như thế, Trừ Ma liên minh lại có thể đánh du kích, khi thế lực tà ác hướng mục tiêu vào Chính Đạo liên minh, mà chúng ta lại bị coi nhẹ, chúng ta sẽ thừa cơ đối phương không đề phòng cảnh giác, đánh bọn chúng trở tay không kịp.

Đương nhiên, có lẽ Phần thiếu hiệp sẽ hỏi, thành công một hai lần dĩ nhiên là có khả năng. Nhưng một khi đối phương hướng mục tiêu vào chúng ta, đến lúc đó, với thực lực chúng ta không đủ mạnh, không phải là tự châm lửa đốt mình sao? Vấn đề này tất nhiên vẫn còn tồn tại. Nhưng tôn chỉ của chúng ta là diệt yêu trừ ma, trước mắt còn kém thế so với đối phương, nên sử dụng sách lược đó cốt để dễ dàng tiêu diệt địch nhân, hoàn toàn không thể nói là chúng ta lại sợ tà ác.

Một khi lâm vào tình trạng không còn cách thoát thân, lại trong tình huống không có khả năng đối địch, lựa chọn của chúng tôi tất nhiên là liều mạng chiến đấu một trận, làm hết sức vì nhân gian để được chuyển gì đó. Những điều này nghe thì có vẻ hơi nghiêm trọng to tát, nhưng ta dám hứa rằng, nếu thật sự có một ngày như thế, Trừ Ma liên minh đâu có bị hủy diệt cũng quyết không sống cầu an qua ngày.

Nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Trần Ngọc Loan, vẻ mặt bình dị mà không giảm đi uy nghiêm khiến người ta thấy kính sợ vô cùng. Phảng phất trong khoảnh khắc, hình tượng Trần Ngọc Loan biến thành vô cùng to lớn, niềm tin của nàng, quyết tâm của nàng được thể hiện bằng một phương thức rất kỳ lạ và đặc biệt trước mặt mọi người, làm mọi người vì vậy càng kính phục.

Trong lòng Phần Thiên dao động không ít. Trước đây hẳn đối với Trần Ngọc Loan có cảm tình, thân thiết không giống những tình cảm đối với Diệp Tâm Nghi. Nhưng đến lúc này cảm tình ấy đã biến hóa, rất nhiều rất nhiều đồng cảm và kính phục.

Trong đại diện, ngoài Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong và Đồ Thiên cũng có biến đổi rất rõ rệt. Trước đây, bởi vì Tư Đồ Thần Phong đã có lòng ái mộ Trần Ngọc Loan, nên mỗi lần Trần Ngọc Loan thể hiện khí chất kinh người, lộ rõ vẻ uy nghiêm thần thánh, trong lòng hắn đều kích động và cảm khái vô cùng, càng thêm kính phục và yêu mến. Nhưng Đồ Thiên lại không giống, hắn quan sát Trần Ngọc Loan ở một góc độ khác, cảm giác trong lòng thật ra có nhiều phần tương tự như Phần Thiên.

Những sự tích của Trần Ngọc Loan, Đồ Thiên biết không ít, nhưng đều hiểu theo một góc nhìn phiến diện. Nhưng hôm nay, chính thức đối diện với Trần Ngọc Loan, cẩn thận nghe từng lời nàng nói, Đồ Thiên phát hiện ra thiếu nữ này bề ngoài dung mạo đẹp đẽ như hoa, có thể thân thiết với người ta nhưng thực sự là có tiềm lực kinh người.

Bình thường nàng hoà nhã, thân thiện, phảng phất như người láng giềng khiến cho mọi người cảm thấy ấm nồng. Lúc đối mặt với chính sự, nàng uy nghiêm thần thánh, phảng phất như người trời, khí thế vô hình làm cho người gặp mặt nàng đều kính ngưỡng, trong lòng trở nên kính phục. Dạng người như thế, trời ban cho khả năng thống trị rất mạnh. Trừ Ma liên minh có nàng đảm nhiệm minh chủ, tiền đồ tươi sáng không thể nào nói được.

Ân Hồng Tự phát hiện nét mặt khác thường của Đồ Thiên, bèn cẩn thận theo dõi những biến đổi trên mặt hắn, sắc mặt đột nhiên xuất hiện vài phần kinh ngạc, bất quá chớp lát sau lại đổi sang vẻ mặt tươi cười. Ân

Hồng Tụ đưa tay nắm lấy tay của Đồ Thiên, cười cười với hắn, trong ánh mắt tỏ ý hiểu rõ. Đồ Thiên hơi ngậy người ra, sau đó khuôn mặt dần lộ vẻ tươi cười, ánh mắt chất chứa cảm động.

Tất cả những chuyện đó chỉ là trong giây lát. Lúc trăng vỗ tay của Lục Vân vang lên, Trần Ngọc Loan thu lại khí thế uy nghiêm, khuôn mặt lại có mấy phần cười cười bình đạm.

Phần Thiên đang suy tư chợt tỉnh lại, đứng dậy nói:

- Nghe những lời nói của mình chủ, Phần Thiên bước đầu có cảm xúc, đối với những giải pháp và quyết tâm của mình chủ, ta khâm phục hoàn toàn. Bây giờ, Phần Thiên có một vấn đề cuối cùng muốn được thỉnh giáo, mong mình chủ sẽ cho một câu trả lời hài lòng.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Phần thiếu hiệp xin cứ nói, Ngọc Loan tuy không dám khẳng định là có thể trả lời được, bất quá thử một phen để đáp lại ý nguyện.

Phần Thiên gật đầu tán thành, rồi nhẹ giọng nói:

- Vạn vật thế gian đều có linh tính, chỉ cách thể hiện ra ngoài không giống nhau mà thôi. Hiện nay thiên hạ chính tà cùng tụ hội, xin hỏi mình chủ, người cảm thấy trong Vực chi tam giới có người thiện lương hay không? Nếu như có, đứng trên lập trường của mình chủ, người sẽ lựa chọn đối mặt ra sao?

Những lời nói đó vừa thốt ra, mọi người trong đại điện đều nhìn Phần Thiên, sau đó ánh mắt chuyển sang Trần Ngọc Loan, trong lòng phân tích những lời này, còn dự đoán xem nàng hồi đáp ra sao.

Đối diện với ánh mắt của mọi người, Trần Ngọc Loan thản nhiên cười, ánh mắt tỏ ra rất điềm tĩnh.

- Về vấn đề này, thực ra sẽ có rất nhiều tranh luận. Bất quá Phần thiếu hiệp đã hỏi, ta cũng xin lấy ý kiến của cá nhân mình nêu lên vài suy nghĩ. Ta trước giờ chưa hề đi qua Vực chi tam giới, tình huống ở đó thế nào ta không rõ. Bất quá nhân gian là nơi ta sinh ra từ nhỏ rồi lớn lên, ở đây có thiện có ác có đúng có sai. Vì thế ta tin rằng ở Vực chi tam giới có lẽ hoàn cảnh có khác với nơi chúng ta, nhưng có nhiều chỗ sẽ tương tự hoặc gần giống với nơi chúng ta.

Không trả lời thẳng vào câu hỏi thứ nhất của Phần Thiên, Trần Ngọc Loan đưa ra một loạt ví dụ để vạn ngược lại, đây chính là điểm thông minh của nàng, cũng là điểm làm cho người ta khâm phục.

Phần Thiên vỗ tay hài lòng nói:

- Mình chủ quả là tài trí hơn người, Phần Thiên vô cùng khâm phục. Bây giờ thì xin mời mình chủ tiếp tục chủ đề lúc này, xin hãy nói rõ sẽ đối mặt như thế nào?

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Phần thiếu hiệp quá khen rồi. Đối với vấn đề này, cá nhân tôi thực ra cũng có hai ý kiến. Thứ nhất, chính tà ở nhân gian rất khó xác định rõ ràng, chỉ có thể dựa trên lập trường của từng người để phân tích. Ở các góc độ khác nhau, hình thái sự vật quan sát được cũng không giống nhau, vì thế kết luận cũng sẽ có khác biệt. Cái gọi là yêu ma, cái gọi là thể nhân, kỳ thực theo như góc nhìn trời đất thì đều giống nhau, đều là vì sinh tồn, vì mục đích của chính mình.

Ngày nay, Vực chi tam giới xâm nhập nhân gian, theo như lập trường của chúng ta, bọn chúng là những kẻ xâm lăng, là xấu xa, là tà ác. Nhưng theo như bản thân chúng mà nói, có lẽ chỉ để thoát khỏi hạn chế nào đó, thoả mãn dục vọng nào đó, nên nỗ lực không ngừng. Kiểu đối lập này thì từ xưa tới nay đã tồn tại rồi, cho dù đôi bên ai thiện ai ác, quan hệ vĩnh viễn đã được định trước rồi. Nếu có một ngày chúng ta chiến thắng, để diệt trừ họa hoạn, chúng ta tiến quân vào Vực chi tam giới, đến lúc đó, những hành vi của chúng ta kì thực không khác với những gì bọn chúng làm bây giờ, chỉ là một cách nói khác đi mà thôi.

Thứ hai, cho dù là Vực chi tam giới cũng tốt, Thiên chi tam giới cũng được, thiện ác là hình ảnh không thể phân chia. Lấy ngay chúng ta đang ngồi ở đây mà nói, Lục đại ca đã là đệ tử của Lục viện, huynh ấy và Kiếm Vô Trần cùng là nhân gian Chính Đạo, nhưng vì có vài nguyên nhân lại trở thành cục diện hiện nay.

Đứng trên lập trường của Chính Đạo liên minh mà nói, Lục đại ca là tà ác, nhưng đứng trên lập trường của chúng ta, Kiếm Vô Trần cũng không phải là tà ác sao? Hắn lòng dạ hẹp hòi xấu xa, ngông cuồng ngạo mạn,

những điều này có khác gì với lũ yêu ma quỷ quái? Đây quả thực là một phán quyết mang tính chủ quan, lấy những suy nghĩ cùng với lập trường riêng mà kết luận. Ngoài ra, còn có phán quyết mang tính khách quan, chính là đứng ở góc độ bằng quan quan sát sự vật.

Ví dụ như tình hình thiên hạ hiện tại, Vực chi tam giới xâm nhập nhân gian, cho dù bọn chúng vì cái gì đi nữa, cũng cho dù bọn chúng là thiện là ác, nói tóm lại, bọn chúng đến để phá hoại hoà bình nhân gian, ở góc độ khách quan mà nói, đó chính là tà ác. Mà Chính Đạo liên minh cùng Thiên chi tam giới, cùng xuất phát từ ý muốn phòng vệ đuổi sạch tà ác, đó lại là chính nghĩa. Mặc dù trong số họ có không ít kẻ t

Duy nhất nhàn rỗi chỉ có ba người, một là Phong Viễn Dương, hai là Thương Nguyệt, ba là Ngọc Vô Song. Ba người tuy lo lắng cho Trương Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong, bất quá vẫn còn có nhiều lý trí nên bề ngoài vẫn rất bình tĩnh.

Hôm qua, sau khi Thương Nguyệt gặp Thiên Mục Phong trở về đến Hoa Sơn, vốn là nghĩ sẽ tìm Lâm Vân Phong để chứng thực người mình đã gặp có phải là Thiên Mục Phong hay không. Đáng tiếc gặp lúc Huyền Âm chân nhân đang trị thương cho gã, mãi đến tận đêm khuya mới nghỉ một lát, vì thế vẫn chưa gặp được. Sáng sớm nay, Thương Nguyệt lại đến bên ngoài phòng của Lâm Vân Phong hỏi thăm, gặp ngay Huyền Âm chân nhân, hai người liền bắt đầu nói chuyện.

Thương Nguyệt nói:

- Huyền âm sư thúc, Vân Phong sư đệ không phải đã tỉnh táo, sao vẫn còn cần trị thương khẩn cấp cho đệ ấy vậy?

Huyền Âm chân nhân sắc mặt trắng bệch, thể hiện rõ là đã hao tổn chân nguyên khá lớn.

- Không có gì, ta chỉ hy vọng hấn sớm có thể hồi phục. Như thế cũng coi như có việc chứ không bận bịu đến nỗi không ngừng nghỉ tay chân.

Ánh mắt Thương Nguyệt biến sắc thấy Huyền Âm chân nhân không nói rõ thực tình sự việc, cũng không tiện hỏi thêm, đổi sang chủ đề khác nói:

- Sư thúc nói cũng thật có lý. Bây giờ đệ tử muốn thăm Lâm sư đệ một lát, không biết liệu có tiện không?

Huyền Âm chân nhân lắc đầu nói:

- Hiện giờ sư huynh đang trị thương cho Vân Phong, tạm thời không rảnh. Nếu con có việc gì thì cứ nói với ta, ta sẽ chuyển lời giúp cho. Trong vài ngày tới, ta và sư huynh sẽ thay nhau trị thương cho Vân Phong liên tục cho đến khi hấn hồi phục sức khỏe, không ai được đến quấy rầy.

Thương Nguyệt nghe thấy giạt mình có chút không hiểu nhưng không hỏi gì thêm, chỉ thản nhiên nói:

- Không có gì, con chỉ muốn xem xem tình hình Lâm sư đệ thôi. Nếu đệ ấy cần yên tĩnh để trị thương thì con không đến làm phiền nữa. Sắc mặt sư thúc không khỏe, con nghĩ là đã hao tổn khá nhiều chân nguyên, hay là sư thúc đi nghỉ một chút đi, Thương Nguyệt xin cáo từ.

552. Chương 554 – Âm Kỳ Huyền Kỵ (ngầm Lộ Huyền Cơ)

- Thương Nguyệt...

Nghe tiếng gọi mình, Thương Nguyệt dừng lại rồi quay người nhìn Huyền Âm chân nhân hỏi:

- Sư thúc có việc gì sao?

Lúc đó vẻ mặt của Huyền Âm chân nhân rất phức tạp, lúc đầu thì gật sau đó lại lắc, dường như đang do dự hay đang không chắc một điều gì đó. Nói chung, làm cho Thương Nguyệt không đoán ra được lòng ông đang suy nghĩ gì.

Dừng cả nửa ngày, dường như Huyền Âm chân nhân đã hạ quyết tâm, mở miệng cất tiếng:

- Phượng Hoàng thư viện luôn lấy Phượng Hoàng pháp quyết dương danh thiên hạ. Không biết trong thư viện các con có ai luyện được pháp quyết đó đến cảnh giới cao nhất không?

Thương Nguyệt nhìn ông, lòng đầy hoài nghi, tại sao ông vô duyên vô cớ hỏi đến việc này?

- Sư thúc hỏi việc này không biết là vì lý do gì?

Huyền Âm chân nhân nhìn nàng kỳ lạ, lắc đầu nói:

- Không cần hiểu do đâu, hãy trả lời ta là được rồi.

Thương Nguyệt thấy vậy, gật đầu nói:

- Được, nếu sư thúc đã muốn biết, con cũng xin nói rõ. Theo như Thương Nguyệt biết, trong suốt lịch sử của Phượng Hoàng thư viện tới nay thì tu vi của sư thúc tổ là mạnh nhất. Bất quá nghe nói năm đó sư thúc tổ gặp được kì duyên, chứ không hề chân chính tu luyện Phượng Hoàng pháp quyết tới cảnh giới cao nhất?

Huyền Âm chân nhân nghe xong “Ồ” lên một tiếng, không tỏ ra để ý đến, tiếp tục hỏi:

- Thế con biết cảnh giới cao nhất của Phượng Hoàng pháp quyết là gì không?

Thương Nguyệt không hiểu ngầm ý, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Thương Nguyệt tự nhiên biết chứ, cảnh giới cao nhất của pháp quyết bổn môn chúng con chính là Phượng Hoàng Trọng Sanh, đáng tiếc là ...

Huyền Âm chân nhân ngắt lời nàng, tiếp tục hỏi dồn:

- Trọng sanh như thế nào?

Ánh mắt Thương Nguyệt ngày càng lộ rõ vẻ nghi hoặc không hiểu, nhưng nàng thản nhiên không nói ra, chỉ bình tĩnh trả lời:

- Muốn trọng sanh thì tất yếu đầu tiên là phải trải qua Phượng Hoàng Niết Bàn.

- Cái gì là Phượng Hoàng Niết Bàn? Vào niết bàn rồi lại trọng sanh như thế nào?

Liếc nhìn nàng, sau khi hỏi xong Huyền Âm chân nhân đột nhiên quay người đi và lặng lẽ rời đi không nói thêm một lời nào.

Thương Nguyệt nhìn theo bóng ông, miệng khẽ ngâm:

- Cái gọi là niết bàn, theo phật gia mà nói thì chính là viên tịch, còn theo người thường nói ấy là cái chết. Đã chết rồi sống lại như thế nào đây?

Dường như nghe thấy những lời của nàng, Huyền Âm chân nhân truyền lại những âm thanh nho nhỏ:

- Không có chết làm sao có sống, không có sống làm sao có chết. Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trọng sanh....

- Phượng Hoàng Niết Bàn, dục hỏa trọng sanh.... lẽ nào

Thương Nguyệt phảng phất nhớ ra điều gì đó, liền chìm đắm trong trầm tư.

Buổi chiều, tin tức đệ tử liên minh báo về Hoa Sơn cho biết Liễu Tinh Hồn đã tìm được dị nhân cứu chữa cho Trương Ngạo Tuyết, nhanh nhất tới nay chậm nhất sáng sớm mai sẽ về đến. Nghe tin, mấy người Diệp Tâm Nghi chỉ cười cười, không có biểu hiện gì nhiều. Còn những người Dịch viên, ngoài Huyền Âm chân nhân chẳng có động tĩnh, những người còn lại đều hào hứng rất nhiều, chờ đợi thời khắc Liễu Tinh Hồn trở về.

Lý Hoành Phi vội vội vàng vàng đi tìm Tất Thiên, cao hứng nói:

- Tất Thiên, vừa nghe nói Liễu Tinh Hồn đã tìm được người rồi, chiều nay có thể sẽ về đến.

Tất Thiên nghe thấy tin đại hỷ, cười nói:

- Thế thì tốt, tốt quá rồi. Chỉ cần Ngạo Tuyết sư muội có thể tỉnh lại, lúc đó thương tích cũng sẽ sớm hồi phục. Đi thôi, chúng ta đến chỗ sườn núi chờ đợi cho đến khi Liễu Tinh Hồn trở về mới thôi.

Lý Hoành Phi cảm động nói:

- Được, chúng ta cùng đến sườn núi đợi, tiện thể xem dị nhân ấy trông thế nào, có bản lĩnh gì.

Lý Hoành Phi kéo tay Tất Thiên, hai người nhanh chóng biến mất khỏi đỉnh núi.

Bên ngoài phòng của Lâm Vân Phong, Huyền Âm chân nhân đứng lẳng lặng, ánh mắt ngắm những đám mây ở cuối chân trời.

- Kịp hay không, còn phải xem chúng ta có khả năng tranh đấu với trời đất không. Vân Phong, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa...

Huyền Âm chân nhân thở dài nhẹ nhẽu, đi đi lại lại trong hành lang, chỉ đáng tiếc không ai nghe thấy tiếng thở dài của ông.

Tối đến, Liễu Tinh Hồn vẫn không kịp trở về, điều này làm cho những người đang cao hứng như Lý Hoàn Phi, Tất Thiên cùng với những người quan tâm đến Trương Ngạo Tuyết đều cảm thấy vô cùng thất vọng. Thời gian một đêm sẽ nhanh chóng trôi qua, nhưng đối với những người phải chờ đợi mà nói, một đêm lại dài vô cùng. Còn đối với những người bận rộn, một đêm lại thật ngắn ngủi.

Giờ Tý, Huyền Âm chân nhân thay Càn Nguyên chân nhân trị thương cho Lâm Vân Phong, lúc này mặt của Càn Nguyên chân nhân trắng bệch nên ông cần phải đi nghỉ một lát. Đợi cho Càn Nguyên chân nhân rời đi, Huyền Âm chân nhân nhìn Lâm Vân Phong cẩn thận, nhẹ nhàng an ủi nói:

- Xem ra thương tích của con cũng đã khỏi sắc đáng kể, chỉ cần giữ vững tiến độ thế này thì trong ba ngày nữa là có thể hoàn toàn bình phục.

Lâm Vân Phong cảm động nói:

- Điều nhờ công ơn của sư phụ và sư bá, đệ tử nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.

Huyền Âm chân nhân biểu hiện thản nhiên, cau mày nói:

- Ngày mai, Liễu Tinh Hồn sẽ đưa đệ nhân đến Hoa Sơn, đến lúc đó bệnh tình của Ngạo Tuyết

Thấy ông dừng lại không nói tiếp, Lâm Vân Phong hỏi:

- Việc này đáng để vui mừng, sao sư phụ ngược lại còn tỏ ra nặng nề như vậy, lẽ nào sư phụ còn lo lắng chuyện gì chăng?

Huyền Âm chân nhân trừng mắt Lâm Vân Phong, nhỏ giọng nói:

- Người cho rằng với mối quan hệ giữa Dịch viên chúng ta và Liễu Tinh Hồn, hẳn lại có thể nhiệt tình giúp đỡ chúng ta đến thế sao?

Lâm Vân Phong gật đầu nói:

- Sư phụ nói có lý, nội tình bên trong đúng là đáng khả nghi. Nhưng chúng ta không thể biết được ông ta đang có ý định gì, lẽ nào ông ta dám hại sư tỷ ngay trước mặt các cao thủ liên minh. Hơn nữa, trước mắt sư tỷ đã ra như vậy, nếu ông ta cố ý hãm hại chúng ta thì chỉ cần im lặng không nói, cứ coi như không biết gì cả, sao còn phí sức lại không được gì hết, tự mình còn để lại nghi ngờ?

Huyền Âm chân nhân không nói gì, có lẽ ông cũng không giải thích rõ được, hoặc cũng có thể ông không có ý muốn giải thích điều này.

Sau một hồi lâu, khi Lâm Vân Phong kêu mãi, Huyền Âm chân nhân mới ngẩng đầu lên, giọng nghi hoặc nói:

- Trong Dịch viên, Âm viện có một pháp quyết rất kỳ quái. Vân Phong, con có từng nghe sư phụ Huyền Quỷ của con nhắc đến không?

Lâm Vân Phong vừa nghe đến tên Huyền Quỷ, sắc mặt đau khổ, giọng hoài niệm:

- Sư phụ trước đây đã truyền cho đệ tử không ít những pháp quyết kì lạ, đáng tiếc đệ tử không chăm chú khổ luyện, ngược lại còn làm người nổi giận. Bây giờ đệ tử muốn báo đáp lại cho sư phụ thì người đã không còn trên thế gian này nữa.

Nhìn sắc mặt đầy thương cảm của Lâm Vân Phong, Huyền Âm chân nhân vẻ mặt mất đi nét ngại ngùng nghi hoặc, quát lớn:

- Được rồi. Việc đã qua có nói cũng chẳng ích gì, hãy lấy lại tinh thần, trị thương cho tốt rồi mới nói những chuyện khác.

Lâm Vân Phong thấy ông đột nhiên nghiêm trang lại liền bỏ qua thương cảm trong lòng, ngồi im nghiêm trang bất động đợi ông ra lệnh.

Lúc đó, Lâm Vân Phong cảm thấy có vấn đề liên quan đến việc Huyền Âm chân nhân vừa mới hỏi. Bên trong có gì bí hiểm, ẩn chứa huyền cơ thế nào, tại sao Huyền Âm chân nhân muốn nói lại ngừng, cuối cùng vẫn không chịu nói rõ?

Thời khắc đầu tiên trong ngày, hôm nay phương đông không có mặt trời lộ dạng, có vẻ thật âm trầm. Giờ cơm sáng, trong đại điện Hoa Sơn Chánh Đạo liên minh, Diệp Tâm Nghi và Thiên Kiếm Khách phân ngồi hai bên phía trên đại điện, phía dưới là các nhân vật chủ chốt của liên minh.

Nhìn quanh một vòng, Diệp Tâm Nghi mở miệng nói:

- Hôm nay, theo tin báo về, Liễu Tinh Hồn sẽ mang đệ nhân cứu chữa Trương Ngạo Tuyết về đến đây. Để thể hiện sự hoan nghênh và trọng vọng, chúng ta sẽ đích thân ra trước tiếp đón. Nhưng Hoa Sơn là tổng đàn của Chánh Đạo liên minh, mặc dù đệ nhân chịu giúp đỡ chúng ta, nhưng vì nghĩ đến đại cục, cũng không tiện đưa người đó vào đây. Vì thế, ta quyết định trước hết hãy tạm thời bố trí cho người đó một chỗ nào đó trong biệt viện của lục viện, tránh ảnh hưởng đến việc chúng ta bàn chuyện cơ mật. Nếu như sau này vì yêu cầu trị thương cần thiết, lúc đó hãy sắp xếp lại sau, mọi người có ý kiến nào khác không?

Mọi người không nói gì, rõ ràng là không có ý kiến gì khác. Một lúc sau, Diệp Tâm Nghi đứng lên dẫn cao thủ tam phái cùng Phong Lôi chân quân, Thái Phượng tiên tử, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, Tinh Nguyệt đại sư, Ngọc Vô Song, Thương Nguyệt và những người khác đi đến lưng chừng núi đợi Liễu Tinh Hồn trở về.

Thiên Kiếm Khách không đi, có lẽ thân phận lão khác nhóm người của Diệp Tâm Nghi, nếu như lão đi đón tiếp một người không quen biết thì sẽ hại đến sự uy nghiêm của Chánh Đạo liên minh.

Cũng vừa khéo, Diệp Tâm Nghi đến lưng chừng núi thì gặp ngay Liễu Tinh Hồn trở về. Đi cùng với lão là một lão già đệ tộc mặc áo quần trông rất kỳ lạ, chỉ biết đó là trang phục của dân tộc thiểu số, nhưng không rõ đó là tộc nào.

Biết rõ người này được gọi là đệ nhân, mọi người liền cẩn thận xem xét, phát hiện sắc mặt lão ta đen tối, tuổi khoảng trên bảy mươi, ánh mắt âm lạnh, vẻ ngoài làm cho mỗi người có cảm giác không thân thiện. Y phục đệ nhân này có vẻ hơi cũ nát, toàn thân bốc ra mùi rất khác lạ, trong tay cầm một thanh gỗ đen dài độ hai xích, bên trên đó khắc những bùa chú kì quái, xem ra có chút quái dị, lại có vài phần tà khí không rõ.

Thấy Diệp Tâm Nghi đích thân ra nghênh đón, Liễu Tinh Hồn vội bước lên phía trước bẩm báo:

- Khởi bẩm minh chủ, thuộc hạ không phụ lòng phó thác, đã mời được cao nhân về đây. Người này hiệu là Cửu Dã, uy danh nổi trội khắp dải Vân Quý, chuyên trị các chứng bệnh phức tạp khó khăn. Tin rằng, Trương Ngạo Tuyết gặp được người này nhất định như người hiền gặp lành sẽ khỏi được bệnh, mau chóng tỉnh lại.

Liễu Tinh Hồn nói xong quay người, giới thiệu đệ nhân Cửu Dã với Diệp Tâm Nghi và mọi người.

Cửu Dã cũng rất kì quái, tính tình cứng nhắc, thấy Diệp Tâm Nghi thì cũng chỉ miễn cưỡng gật đầu chào, còn những người khác thì chẳng thèm nhìn đến, khiến cho mọi người không vừa lòng lắm. Nhưng mọi người dù không vừa ý, cũng không tiện khó dễ với Cửu Dã, tất cả đều cười nụ gật đầu, vẻ ngoài rất nhiệt tình. Trong số đó, các môn hạ Dịch viên thể hiện mừng rỡ nhất vì họ rất quan tâm đến Trương Ngạo Tuyết.

Diệp Tâm Nghi nhìn thấy tất cả, vẻ mặt bình tĩnh, dặn dò Liễu Tinh Hồn dẫn Cửu Dã đến biệt viện nghỉ ngơi, đợi đến trưa mở tiệc tẩy trần, buổi chiều hãy đến xem xét tình hình của Trương Ngạo Tuyết. Đợi cho Liễu Tinh Hồn và mọi người của Dịch viên đi hết, Diệp Tâm Nghi quay đầu lại nhìn những người bên cạnh, cất tiếng hỏi:

- Mọi người thấy Cửu Dã này thế nào, có chỗ nào đáng khả nghi không?

Phong Lôi Chân Quân nói:

- Người này rất quái lạ, ta đã dò xét qua khí tức của lão, nhưng lại bị một luồng sức mạnh thần bí cản lại bên ngoài, thế nào cũng không phát hiện ra. Nhưng theo như bề ngoài mà nói, Cửu Dã có chút cổ quái, lại

thêm vài phần quái dị, biểu hiện có vài phần tà khí, lại có vẻ âm lạnh, đúng là một người dị thường.

Nghe thế, Tịch Diệt thiền chủ nói:

- Ngoài những điều đó ra, trên người lão ta còn có một sức mạnh rất lạ, luôn luôn chống đối với chân lực phật gia. Ta đứng cạnh lão ta nên cảm nhận rất rõ khí tức ấy.

553. Chương 555 – Quái Nhân Cửu Dã

- Còn một điểm, Cửu Dã đó có tu vi rất mạnh, theo phán đoán của ta cũng đâu đó ở giữa cảnh giới Bất Diệt và Quy Tiên. Nhưng cho dù có đoán sai cũng không đáng trở thành mối nguy hiểm cho liên minh. Chỉ có điều trên người lão có gì đó thật là yêu quái.

Nghe đến đó, mọi người lập tức hiểu ngay nỗi lo âu của Diệp Tâm Nghi. Thái Phượng tiên tử bình thản nói:

- Minh chủ không nên quá lo lắng về chuyện đó. Chúng ta mời lão đến đây chỉ để sử dụng y thuật của lão. Một khi Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại thì cho lão đi lập tức. Ngay cả lão có chuyện gì tà ác hay ý đồ khác lạ, với lực lượng của chúng ta căn bản là không cần phải lo lắng.

Diệp Tâm Nghi suy nghĩ sơ qua, rồi nhẹ giọng nói:

- Cần thận thì vẫn tốt hơn, điều này đừng để cho Liễu chương giáo biết, tránh làm cho lão nghi ngờ.

Nói rồi xoay mình cùng với mọi người đi về đại điện.

Chuyện Cửu Dã đến đã tạo cho bọn Diệp Tâm Nghi ít nhiều bất an trong lòng. Nhưng với những người quan tâm Trương Ngạo Tuyết thì đây là một chuyện rất đáng mừng.

Nóng lòng chờ mãi đến giữa trưa, Dịch viên Tĩnh Nguyệt đại sư, Lí Hoành Phi, Phong Viễn Dương, cùng với Nho viên Tắt Thiên, Phượng Hoàng thư viện Thương Nguyệt, Hứa Khiết mới đến phòng của Liễu Tinh Hồn gọi cửa.

Vừa thấy mặt lão, Tĩnh Nguyệt đại sư cặp mày đang cau chặt cả mấy ngày cố giãn ra, miệng cười nói:

- Lần này đã làm cho Liễu chương giáo phải khó nhọc, môn hạ của Dịch viên ta thành thật tạ lỗi. Ta đại biểu cho những người Dịch viên và những người quan tâm Trương Ngạo Tuyết khác đến đây cảm tạ ông đã giúp đỡ ...

Liễu Tinh Hồn tựa hồ đã sớm biết bọn họ sẽ đến, bên ngoài vẫn ra vẻ rất bình tĩnh, vừa mở cửa cho mọi người vào, vừa cười nói:

- Vào trong, vào trong. Mọi người đều là nhân sĩ chánh đạo, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm. Đừng nói nữa, Dịch viên và Thiên Kiếm viện cùng là trong Lục viện. Bây giờ tuy bị yêu ma làm cho hao tổn nguyên khí rất nhiều, nhưng chỉ cần nỗ lực, trong tương lai chắc chắn lại có dịp quật khởi trở lại, lúc đó ta cũng muốn làm phiên các vị. Tốt rồi, mọi người không cần khách sáo, cùng ngồi xuống dùng bữa đi.

Trong phòng đã có sẵn một bàn yến tiệc do Diệp Tâm Nghi ra lệnh làm để khoản đãi Cửu Dã. Lúc đó, Cửu Dã vẫn không động đậy, rõ ràng mọi người đến đúng như dự kiến của lão. Ai nấy cũng không hề khách khí ngồi thành một vòng, tất cả ánh mắt hướng vào Cửu Dã, vừa mời lão ăn thêm, tự mình lại không hề đụng đến đĩa, rõ ràng mục đích hoàn toàn không phải đến ăn. Liễu Tinh Hồn hiểu rõ tâm tư của mọi người nhưng cũng không nói thẳng ra mà lại giả như không biết, bồi tiếp Cửu Dã ăn uống nói chuyện liên tục.

Hơn nửa giờ trôi qua, Tĩnh Nguyệt đại sư thấy Cửu Dã ăn đã chậm lại, liền mở miệng nói:

- Cửu Dã đại sư, mấy ngày trước đây tiểu đồ không cẩn thận bị Vu thuật gây trọng thương, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Vì vậy mời đại sư y thuật thần diệu chữa lành bệnh tình, tất cả chúng ta nhất định sẽ cảm kích khôn cùng.

Cửu Dã trừng mắt Tĩnh Nguyệt đại sư một cái, đầy vẻ tự nạnh nói bằng tiếng Hán:

- Rầm rĩ mãi, lão phu đang ăn tối kỳ có người bên cạnh nói qua nói lại láo nháo không ngừng.

Tĩnh Nguyệt đại sư biến sắc mặt, có chút giận dữ nhưng chỉ trong chớp lát lập tức mất đi, rồi lên tiếng xin lỗi:

- Ta thật không tốt đã quấy nhiễu đại sư, mời đại sư cứ từ từ.

Liễu Tinh Hồn thấy không khí có vẻ thù địch, lên tiếng phân giải:

- Đại sư đừng giận, mọi người cũng chỉ là quan tâm đến bệnh nhân mà thôi. Chúng ta cứ từ từ, đợi ăn uống xong rồi hãy đi xem coi thử bệnh khó trị đến thế nào.

Nói rồi liền liếc Tĩnh Nguyệt đại sư một cái ra hiệu ý muốn bọn họ hãy đi chuẩn bị trước. Hiểu được ý tứ của lão, Tĩnh Nguyệt đại sư ngại ngần đứng dậy kéo mọi người đi khỏi để tránh gây sự làm Cửu Dã giận dữ.

Rời khỏi sân viện, Tĩnh Nguyệt đại sư lớn tiếng than:

- Cửu Dã đó tính tình thật cổ quái, khó đối xử quá.

Mọi người cũng đều nhận thấy, cùng gật đầu đồng ý đồng thời cũng cảm thấy có phần bất lực.

Thương Nguyệt lên tiếng khuyên:

- Tính kỹ, chúng ta chỉ muốn nhờ cậy y thuật của lão, hoàn toàn không liên quan đến con người lão. Chỉ cần lão có khả năng cứu chữa Ngạo Tuyết còn lại thứ khác không có quan hệ gì. Chỉ có một điều đáng chú ý, người này tựa hồ có mấy phần tà khí, chúng ta cần phải lưu ý đến.

Về đến phòng của Trương Ngạo Tuyết, Tĩnh Nguyệt đại sư dọn dẹp phòng rồi nói với Lý Hoành Phi:

- Người đi thỉnh sư phụ của người đến đây, để tránh việc Cửu Dã cho là chúng ta không có thành ý.

Phân công xong, bà cũng mời Thương Nguyệt, Tất Thiên ngồi xuống, rồi tự mình đi vòng vòng trong phòng, rõ ràng là tâm tình rất nóng nảy.

Sau khoảng thời gian chấy hết nén hương, Càn Nguyên chân nhân và Lý Hoành Phi cũng đến, đang chào hỏi mấy câu thì bên ngoài truyền vào tiếng của Phong Viễn Dương chào hỏi Diệp Tâm Nghi, Thái Phượng tiên tử, Tịch Diệt thiên chủ và Thiên Túc đạo trưởng cùng nhau đến thăm Trương Ngạo Tuyết.

Mọi người đứng dậy nghênh tiếp bốn người Diệp Tâm Nghi tiến vào, hai bên khách sáo chào hỏi, rồi Diệp Tâm Nghi hỏi:

- Cửu Dã đó chừng nào mới đến đây?

Tĩnh Nguyệt đại sư đáp lại:

- Hồi nãy thấy lão đang ăn cũng không còn nhiều nữa, ta nghĩ sẽ nhanh chóng đến thôi.

Lời vừa nói ra, Thiên Túc đạo trưởng liền lên tiếng:

- Bọn họ đã đến ngoài cửa viện rồi.

Diệp Tâm Nghi nhẹ nhàng gật đầu mở miệng nói:

- Để tỏ vẻ kính trọng, chúng ta cũng nên đi ra nghênh tiếp đừng để mất đi vẻ uy nghiêm.

Mọi người lại đi ra ngoài phòng, nồng nhiệt nghênh tiếp Liễu Tinh Hồn và Cửu Dã đi vào.

Mọi người đứng lặng lẽ một bên nhìn Cửu Dã đang ngồi trước giường thăm mạch và khám bệnh cho Trương Ngạo Tuyết. Trong phòng im lặng như tờ, tiếng thở rất nhẹ khó nghe thấy, tất cả ánh mắt tập trung lại chờ đợi động tĩnh của Cửu Dã.

Cả nửa ngày, Cửu Dã mới đứng dậy hơi nhú mồm nói:

- Thương thế của cô ta có phần cổ quái, tạm thời chưa thể làm gì, ta phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Sắc mặt mọi người vừa có nét kinh ngạc vui mừng lại pha liền chút thất vọng, lời nói của Cửu Dã đầu tiên cho mọi người chút hy vọng, sau đó lại thêm chút nghi vấn làm mọi người đoán không được lão có cam đoan cứu tính được Trương Ngạo Tuyết hay không.

Tĩnh Nguyệt đại sư nóng nảy nhìn lão hỏi:

- Cửu Dã đại sư, tình trạng của đồ đệ ta thật ra như thế nào, người có thể giải thích rõ hơn được không.

Cửu Dã trừng mắt bà một cái nhưng lập tức phát hiện mọi người đều nóng nảy nhìn, lão không chối được phải nói:

- Tu vi của người trên giường rất thâm hậu, nhưng trước đây cô ta bị thương rất nặng, may là trước mắt thương thế cũng đã ổn định. Chỉ có điều hiện tại cô ta bị ức chế bởi Cửu U Đoạt Hồn Khổng Tâm thuật của Vu tộc, đại não đã bị chấn thương rất nặng, ngay cả tỉnh lại được cũng có khả năng xảy ra một số tình trạng không bình thường. May mắn thì hoàn toàn bình thường, không may mắn có khả năng mất đi ký ức hoặc thậm chí biến thành ngu si. Vì vậy, ta không dám ngang nhiên động thủ, phải suy nghĩ cẩn thận về nguyên nhân thứ nhất đó.

Tĩnh Nguyệt đại sư biến sắc mặt, cảm thấy càng bất an hơn hỏi liền:

- Xin được hỏi Cửu Dã đại sư, có biện pháp nào có thể giúp đồ đệ của ta an toàn tỉnh lại không bị gì không?

Bên cạnh, Càn Nguyên chân nhân vỗ nhẹ lên vai có ý khuyên bà không nên quá kích động rồi mới mở miệng hỏi:

- Cửu Dã đại sư chỉ mới nói nguyên nhân thứ nhất mà thôi, không biết ngoài điều đó ra có chuyện gì cần phải thận trọng xem xét hay không?

Cửu Dã nhìn ông tựa hồ chưa từng nói chuyện qua nhưng đã thấy nhiều lần.

- Hơn nữa, trong thân thể người ngồi trên giường có một sức mạnh rất kỳ lạ, liên tục tự động vận hành mà không hề chịu sự khống chế của người này. Sức mạnh này mặc dù không thể tra ra lai lịch xuất xứ thế nào nhưng nó lại là tác nhân quan trọng trong việc cứu người của ta. Nếu sức mạnh đó không ảnh hưởng gì đến ta và cô ấy, chuyện đó thiết nghĩ cũng không có quan hệ. Nếu sức mạnh đó bất ngờ biến đổi khi ta đang cứu người, thì có thể ảnh hưởng trực tiếp đến thần trí của người bệnh sau khi tỉnh dậy. Đây chính là nguyên nhân thứ hai. Còn có một nguyên nhân thứ ba, sâu trong đại não của bệnh nhân có dao động rất nhẹ, ta không có cách nào phán đoán chuẩn xác nên phải xem xét thật cẩn thận.

Nói rồi vẻ mặt trở nên lạnh lùng, không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, tự động đi liền.

Diệp Tâm Nghi nhìn bóng Cửu Dã đi xa nhẹ giọng nói:

- Người này thật là cao ngạo, chỉ có điều thái độ có phần quá cổ quái. Liễu chương giáo, người cùng với lão có quen biết, vậy người đi hỏi xem cần bao nhiêu thời gian. Tốt nhất là hối thúc lão dừng để quá lâu làm cho mọi người đều lo âu.

Liễu Tĩnh Hồn nói:

- Minh chủ và mọi người an tâm, chuyện hôm nay cứ giao hết cho ta, nhất định ta sẽ không làm mọi người thất vọng.

Nói rồi liền xoay người đi theo hướng Cửu Dã. Diệp Tâm Nghi cũng quay quanh an ủi vài câu rồi cùng với mọi người đi theo rời khỏi.

Trong phòng, vẻ mặt mọi người rất nặng nề, lời của Cửu Dã đã đánh mạnh vào sâu trong lòng mọi người. Nếu Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại bình thường, không có gì phải quan tâm. Nhưng một khi giống như lời của Cửu Dã, Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại không may mà trở thành ngu si, lúc đó biết ứng phó làm sao đây? Thật khó tưởng tượng, không cách nào đối diện, mọi người đều né tránh chuyện đó.

Thời gian trầm mặc cứ trôi qua, phải thật lâu sau, Hứa Khiết mới lên tiếng phá vỡ yên tĩnh:

- Mọi người không cần lo lắng, đệ tử tin chắc Ngạo Tuyết không gặp chuyện gì đâu. Chúng ta phải có lòng tin đối với tỷ ấy, nhất quyết tin tỷ ấy hoàn toàn có khả năng vượt qua nguy hiểm để quay lại bên cạnh chúng ta, cùng chúng ta tiến thoái.

Nghe nàng nói như vậy, mọi người đều cảm nhận được lòng tin và sự cổ vũ của nàng, cuối cùng phần chấn trở lại, ánh mắt kiên định và cầu chúc nhìn Trương Ngạo Tuyết trên giường.

Sau đó, mọi người trước sau rời đi, buổi chiều cũng không phát sinh thêm chuyện gì nữa. Ngày thứ hai, lúc Huyền Âm chân nhân biết được kết quả ngày thứ nhất, bất ngờ thở ra làm cho mọi người đều giật mình, không rõ lẽ vì chuyện gì lại có chút cao hứng. Mọi người hỏi dồn nhưng Huyền Âm chân nhân không đáp lời nào, chỉ thấy gục gặc đầu đầy vẻ phức tạp rồi lập tức quay về phòng nghỉ ngơi.

Giữa trưa, trong khi Dịch viên môn hạ đang lo lắng vì bệnh tình của Trương Ngạo Tuyết, đệ tử liên minh đột nhiên báo lại đã tìm thấy Kiếm Vô Trần mất tích mấy ngày nay, hiện đang trên đường quay về Hoa Sơn, chiều nay có thể về tới.

Đối với chuyện này, Dịch viên môn hạ quan tâm Trương Ngạo Tuyết không những không có chút gì cao hứng mà lại hơi có chút cảm giác bất an. Ngược lại, Diệp Tâm Nghi vừa nghe tin tức này, khuôn mặt mỹ lệ lập tức xuất hiện vẻ vui mừng.

Kiếm Vô Trần vừa về đến Hoa Sơn, thấy Diệp Tâm Nghi đang đợi trên lưng chừng núi xa xa, trong lòng có chút cảm động.

Vừa hạ xuống đất, Kiếm Vô Trần đã sớm che dấu mọi chuyện, cười nụ nhìn Diệp Tâm Nghi nói:

- Mấy ngày không gặp, muội ốm đi nhưng không ngờ lại đẹp hơn nhiều.

Đang lúc trước mặt mọi người, Diệp Tâm Nghi cười e lệ, nói sang chuyện khác:

- Huynh cũng đến đi đó, chắc là ăn uống khổ cực lắm? Đúng rồi, huynh đi đến những đâu, sao không thấy tin tức gì cả, nhiều người được phái đi tìm mà không tìm thấy, còn nghĩ huynh gặp chuyện rồi.

554. Chương 556 – Hoa Nhân Phân Ưu (tìm Người Giải Bày Ưu Tư)

- Chắc chắn là có chuyện xảy ra, chúng ta về rồi hãy nói.

Hắn nhẹ nhàng bay lên cùng với Diệp Tâm Nghi dẫn đầu hướng về đỉnh núi.

Giây lát sau, Kiếm Vô Trần về đến đại điện, những thành viên chủ chốt của liên minh cũng đang đợi hắn ở đó đã lâu, từng người lần lượt đến gặp hắn hỏi thăm mọi chuyện.

Nói mấy câu khách sáo với mọi người và đến bái kiến sư tổ Thiên Kiếm Khách xong, Kiếm Vô Trần liền cùng Diệp Tâm Nghi ngồi vào ghế mình chủ bắt đầu bàn luận những chuyện hắn đã gặp.

Lướt nhìn mọi người trong đại điện, ánh mắt Kiếm Vô Trần lấp lánh tinh quang cất tiếng:

- Ngày đó vừa rời khỏi Hoa Sơn, ban đầu định đi tìm Bạch Vân Thiên để thu hồi Thông Linh Điều bị hắn ăn trộm. Ai ngờ, tìm được Thông Linh Điều rồi nhưng giữa đường lại gặp chuyện kỳ lạ ngoài ý muốn làm mất mấy ngày, phải đến hôm nay mới quay về được.

Nghe vậy, Diệp Tâm Nghi cười nói:

- Không biết chàng gặp phải chuyện gì cũng nên kể lại cho mọi người nghe đi.

Kiếm Vô Trần nhìn nàng một cái, cười nụ nói:

- Chuyện đó kể lại rất dài, ta chỉ tóm gọn đơn giản vài lời thôi. Ngày đó, vì tìm kiếm Thông Linh Điều, ta đã gặp một chuyện cực kỳ cổ quái. Mọi người chắc không tin được, ban đầu ta đã tìm thấy được Thông Linh Điều ở vùng sâu trong cao nguyên đất vàng nhưng khi ta tiến đến gần thì nó đột nhiên biến mất. Nhưng chỉ phút chốc sau đó, nơi mà Thông Linh Điều biến mất đột nhiên đất rung núi chuyển, rồi xuất hiện một ngọn núi liên tục biến đổi to lớn vô cùng, chớp mắt vươn thẳng lên trời hình thành quang cảnh hiếm thấy. Ngọn núi đó xung quanh thẳng đứng người thường khó mà leo lên được, lại có linh khí nhiều vô cùng, bên ngoài lại có kết giới vây bọc không thể nhìn thấy bằng mắt thường, thật là khó có thể tưởng tượng được. Những ngày đó, ta liên tục nghiên cứu bí ẩn của ngọn núi đó, nó quả thật là kỳ quan của trời đất, lại có linh khí, nếu so sánh với chín linh mạch to lớn trong truyền thuyết còn có phần mạnh mẽ hơn, nơi đó rất thích hợp để phòng ngự. Lần này về đây, ta muốn báo cho mọi người chuyện đó, cũng đã dự tính di dời tổng đàn của Chánh Đạo liên minh đến nơi đó, còn ở đây chuyển thành phân đàn. Nếu được như vậy, cho dù có gặp phải Địa Âm Thiên Sát cũng không có khả năng làm rung động căn bản của Chánh Đạo liên minh chúng ta.

Lời vừa nói ra, mọi người không ai là không kinh ngạc vô cùng, chuyện hần nói thật là quá thần kỳ, đúng là nghe thấy cũng mà khó tin.

Thiên Kiếm Khách nhìn hần, thấy rõ ràng hần không nói chơi, không kiềm được mở miệng nói:

- Vô Trần, chuyện đó quá ly kì, khiến mọi người đây cũng có phần khó tiếp thu được. Người nghĩ thử coi có thể đưa ra một bằng chứng thực tế nào để chứng minh, giúp mọi người chúng ta an tâm rồi sau đó sẽ xem xét cẩn thận đề nghị của người.

Kiểm Vô Trần trịnh trọng nói:

- Sư tổ người an tâm, Vô Trần không có nói ngoa, mà cũng không dám lừa dối người. Con đã tính rồi, chúng ta một khi đã nắm chắc sự tình bên trong rồi, lại bí mật di chuyển đến nơi đó, đợi mọi chuyện đã hoàn toàn an toàn mới chính thức thông báo cho thiên hạ. Trước mắt, con thấy việc phần lớn cao thủ trong liên minh đều tập trung ở một chỗ có phần không thỏa đáng. Con kiến nghị, những thành viên nòng cốt của liên minh di chuyển đến nơi con đã nói, còn lại những thành viên và cao thủ khác thì lưu lại ở Hoa Sơn, hai nơi hỗ trợ cho nhau, đồng thời cũng tính đến việc mở rộng quy mô của liên minh. Còn về việc tuyển chọn nhân sự thế nào, chúng ta hãy thương nghị cẩn thận rồi mới quyết định. Người nghĩ thế nào?

Thiên Kiếm Khách nhìn hần kinh ngạc, trầm ngâm trả lời:

- Nói như thế cũng đúng, nếu địa phương con nói thật sự tốt như thế, kiến nghị đó thật sự chính xác. Trước mắt, liên minh ở Hoa Sơn cũng không có quá nhiều việc, nếu muốn hành động như vậy, trước hết con phải dẫn chúng ta đi xem nơi đó, nếu quả thật chúng ta thấy thích hợp thì quay về thương nghị thêm.

Kiểm Vô Trần nói:

- Vô Trần cũng đã có ý như vậy. Tốt nhất bây giờ sư tổ người cùng với Tâm Nghi theo con đi thẳng đến nơi đó, chiều nay có thể quay về, khi đó chúng ta hãy thương nghị lại.

Thiên Kiếm Khách suy nghĩ giây lát, đứng dậy nói:

- Cũng tốt, chúng ta đi thôi, chiều quay về cùng mọi người bàn về chuyện đó. Mọi việc ở đây giao cho chân quân xem xét toàn bộ.

Nói rồi, cả ba được mọi người hộ tống cùng rời khỏi đại điện. Sau đó, Kiểm Vô Trần dẫn hai người đến thẳng cao nguyên đất vàng tìm hiểu thực tế.

Trước cửa điện, mọi người đi tiễn về mặt kinh ngạc, tất cả đều suy nghĩ thật sâu về những lời của Kiểm Vô Trần, có thể nói trên thế gian này thật sự lại có chuyện thần kỳ như vậy sao? Trăm nghe không bằng mắt thấy, dù Kiểm Vô Trần nói rất nghiêm túc trang trọng, nhưng mọi người cũng còn bán tín bán nghi trong lòng.

Tuy nhiên ai cũng hiểu rõ, nếu lời nói của Kiểm Vô Trần thật là nửa thật nửa giả thì hần vì sao lại muốn lừa mọi người, rồi cũng lừa luôn Thiên Kiếm Khách và Diệp Tâm Nghi, chuyện này có chứa huyền cơ gì không?

Đứng ở giữa sân, Thương Nguyệt nhìn về phía xa xa, trên trời chỉ một màu xanh lam. Giữa không gian lặng lẽ, bóng dáng xinh đẹp đứng đón gió, quần áo phấp phới tung bay, tóc xỏa dài tựa như tiên tử trong hình vẽ, đang gọi nhẹ nhàng người ở nơi xa xăm.

Vì ai trong đầu bồi hồi nhớ, ai là người trong lòng thấp thoáng bóng hình, vì ai mà hồn mãi mơ mộng vấn vương, và ai gây nổi thức giấc nửa đêm không ngủ lại được?

Khuôn mặt thật anh tuấn, hai mắt như đang cười, mặt tươi chứa thâm tình, quan tâm thật kỹ càng tỉ mỉ. Tất cả những cái đó hợp thành một khuôn mặt quen thuộc nhớ nhung.

Áng mây cuối trời như tượng hình khuôn mặt Lục Vân tươi cười mờ mờ ẩn hiện trong ánh mắt Thương Nguyệt, ánh mắt thâm tình của Lục Vân như lấp lánh ánh sáng rực rỡ trong mộng mị tinh thần.

Hỏi thăm Lục Vân âm thầm lặng lẽ, lại muốn xuyên qua ngàn núi vạn sông đến bên cạnh chàng. Hình bóng Lục Vân thăm thẳm mù khơi bất định tựa như bụi trần theo gió bay về nơi đâu?

Một tiếng thở dài nhẹ nhè thoát ra khỏi miệng Thương Nguyệt. Hôm nay Trương Ngạo Tuyết bị thương nặng hôn mê, những người quan tâm cũng đều bó tay không có cách gì, Lục Vân lại không biết ở nơi đâu, nghĩ tới những chuyện này chỉ thêm cảm thán.

Bề ngoài, Thương Nguyệt luôn luôn rất bình tĩnh, nhưng thực tế nàng tự mình hiểu rõ nàng và Trương Ngạo Tuyết có quan hệ thân mật hơn so với người khác là nhờ có Lục Vân. Một khi Trương Ngạo Tuyết có chuyện, cho dù Lục Vân không nói, tự nàng cũng khó mà cho qua.

Một mình nơi hoang vắng này, không phải chỉ nhớ nhung Lục Vân mà còn suy nghĩ thử coi khả năng giới hạn ở mức nào để có thể giúp đỡ Trương Ngạo Tuyết, bảo vệ Trương Ngạo Tuyết giúp nàng tỉnh lại một cách thuận lợi.

Trước mắt Hoa Sơn xem ra có vẻ tĩnh lặng, nhưng một khi Kiếm Vô Trần trở về thì sâu trong lòng của Thương Nguyệt liền có cảm giác bất an. Chuyện gì gây nên bất an, nàng cũng không hiểu. Nhưng cảm giác bất an này thật rõ ràng, rõ ràng đến độ làm cho nàng thật sự cảm nhận được nguy hiểm tiềm ẩn đang đến gần.

Nhận ra được chuyện này, Thương Nguyệt liền nhớ đến Lục Vân. Nếu bây giờ có thể kiếm được Lục Vân, sau đó chàng mang Trương Ngạo Tuyết đi thì thật là tốt quá. Nhưng trong trường hợp như vậy, Lục Vân chắc sẽ liều mạng tranh đấu với Hoa Sơn, điều này cũng rất nguy hiểm. Cả hai đường đều không toàn vẹn được, có lẽ phải tùy theo tình huống trước mắt thôi. Mọi chuyện làm cho Thương Nguyệt trở nên trầm tư, phương pháp nào mới lý tưởng đây?

Đột nhiên, Thương Nguyệt nghĩ đến Thiên Mục Phong, phân tích tình cảm và sự quan tâm của hần với Trương Ngạo Tuyết, muốn tìm hần giúp đỡ nhưng lại cảm thấy không yên tâm. Hần có thật là Thiên Mục Phong không? Điểm này Thương Nguyệt không có cách nào tin chắc, vì vậy trong lòng ít nhiều cũng có chút nghi ngại. Nếu Thiên Mục Phong là thật, có thể tìm hần thương nghị, một khi không phải như vậy thì mọi chuyện đã loạn càng loạn thêm, nguy hiểm càng tăng thêm.

Lúc này, quyết định trước mắt nàng, chọn lựa như thế nào thật quan trọng.

Thương Nguyệt lại cúi đầu trầm tư suy nghĩ. Đột nhiên vào lúc đó, trên đỉnh đầu lấp lánh ba đạo quang ảnh la lên một tiếng, nhắm hướng Tây Bắc bay đi, chỉ trong chớp lát đã chìm hần vào mây mù.

Ngừng đầu lên thấy rõ bọn ba người Kiếm Vô Trần, Thương Nguyệt cảm thấy nghi hoặc trong lòng, nàng không hiểu chuyện gì làm hần vừa trở về đã vội đi mất?

Nghĩ hoài cũng không hiểu, Thương Nguyệt không muốn nghĩ nữa, bay về chân núi, quyết định đánh một ván bài vì nàng cảm thấy Thiên Mục Phong không hề giả trá.

Đến lưng chừng núi, Thương Nguyệt toàn thân ẩn tàng khí tức để tránh người khác phát hiện, sử dụng áo choàng thần kỳ được Lục Vân tặng, lập tức toàn thân không có chút dấu vết, thần không hay quỷ không biết tránh được những người tuần tra, dễ dàng đến tìm Thiên Mục Phong ở Tây sơn.

Xa xa, Thương Nguyệt nhìn thấy một bóng người đứng yên trên đỉnh núi, không động đậy nhìn về hướng Hoa Sơn.

Ý nghĩ lay động, Thương Nguyệt thu lại áo choàng thần kỳ, nhẹ nhàng từ mây hạ xuống.

Lúc đó, Thiên Mục Phong tựa hồ phát giác nàng đã đến, đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào không gian, trong ánh mắt có chút cảnh giác bất ngờ chuyển thành kích động, gấp gáp hỏi:

- Phải cô nương không, Ngạo Tuyết cô nương như thế nào?

Thương Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, trầm trọng nói:

- Ta đã đến rồi, có vài chuyện muốn thương lượng với huynh.

Thiên Mục Phong nghe vậy, lập tức không còn kích động, cố gắng trở nên bình tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì cô nương cứ nói đi, nếu ta có thể làm thì không hề từ chối.

Thương Nguyệt nhìn về Hoa Sơn xa xa, chậm chậm nói:

- Liễu Tinh Hồn đã mời một dị nhân đến rồi, người này cũng đã xem qua tình trạng của Ngạo Tuyết, tạm thời chưa có tiến triển nào, tuy nhiên tình huống có gì đó không được tốt. Hơn nữa, hôm nay Kiếm Vô Trần đã quay về Hoa Sơn, nhưng cũng đã vội đi rồi.

Thiên Mục Phong vừa nghe đến tên Kiếm Vô Trần thì trong lòng chấn động, sắc mặt đầy vẻ cổ quái nói:

- Hẳn cuối cùng cũng tính đến việc về Hoa Sơn rồi ...Cũng đúng thôi, dị nhân đó nói thế nào, Ngạo Tuyết cô nương có hy vọng tỉnh lại không?

Thương Nguyệt liền đem chuyện dị nhân Cửu Dã thuật lại một lượt, cuối cùng nói:

- Hôm nay ta đến đây thật ra không phải vì chuyện đó. Thật ra ta muốn tìm Vân Phong để chứng thực thân phận của huynh, nhưng đệ ấy lại đang điều trị thương thế. Vì vậy về thân phận huynh, trong lòng ta thật ra không thể khẳng định được. Nhưng vừa thấy huynh nhìn mãi về phía Hoa Sơn, ta liền hiểu thân phận huynh không giả trá, vì vậy có vài chuyện muốn cùng huynh bàn luận.

Thiên Mục Phong cười cười, có phần thất vọng nói:

- Thật ra cô nương quyết định đi tìm ta cũng đã chứng minh đã khẳng định được thân phận của ta, nếu không cô nương cũng không đến đây. Nhưng cô nương dám nói thẳng chuyện đó với ta, làm ta thật là rất cao hứng. Bây giờ, cô nương nói đi, có nghĩ ra phương pháp nào, hy vọng ta có thể giúp đỡ được chút nào chăng?

Thương Nguyệt quay đầu lại tròn mắt nhìn hẳn, hai người nhìn chằm chằm trong giây lát, rồi Thương Nguyệt quay mặt đi, nhẹ giọng nói:

- Tình trạng Ngạo Tuyết thế nào huynh cũng đã rõ. Trước mắt, ta không lo lắng về bệnh tình của tỷ ấy nhất mà là về Kiếm Vô Trần. Huynh chắc cũng đã từng nghe qua, giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân không chỉ là so đo về võ công mà Ngạo Tuyết cũng là một vấn đề chính. Kiếm Vô Trần tự cao cuồng vọng, trong lòng có ý không tốt đối với Ngạo Tuyết. Bây giờ Ngạo Tuyết đã bị trọng thương hôn mê, hẳn lại đột nhiên quay về, trong lòng ta cảm thấy cực kỳ bất an. Vì vậy lần này đến đây, ta nghĩ ...

555. Chương 557 – Tuân Vấn Ý Kiến (hỏi Xin Ý Kiến)

- Kiếm Vô Trần là cái thá gì, hẳn mà dám đụng đến một cọng tóc của Ngạo Tuyết cô nương ta quyết không tha cho hẳn.

Thương Nguyệt nghe được lời nói chân thành của hẳn, cảm khái nói:

- Ngạo Tuyết có được bằng hữu như huynh thật là đáng quý. Chúng ta bây giờ có nóng giận cũng vô dụng, ta lo nhất là Kiếm Vô Trần có thể kiếm cơ hội gây bất lợi cho Ngạo Tuyết, như vậy chúng ta phải đề phòng như thế nào mới tốt đây? Trước mắt, đó chỉ mới là suy đoán của ta, nhưng trong lòng ta mười phần rõ ràng bất an, gần như có thể khẳng định có chuyện xảy ra nhưng ta không thể khẳng định hoàn toàn chuyện đó là chuyện gì.

Thiên Mục Phong nóng nảy lộ cả ra ngoài, vẻ mặt bất an nói:

- Theo ta nghĩ, Kiếm Vô Trần căn bản là kẻ tiểu nhân. Một khi có được cơ hội, hẳn dù thế nào đi nữa tuyệt đối sẽ ra tay làm liền. Bây giờ Hoa Sơn cao thủ nhiều như mây, chúng ta muốn liều mạng xông vào cũng không cách nào làm được. Nếu như âm thầm tiến vào, đến khi mang theo Ngạo Tuyết cô nương đang hôn mê bất tỉnh cũng khó mà thoát khỏi Hoa Sơn. Quan trọng hơn, một khi Kiếm Vô Trần ở tại Hoa Sơn, chúng ta một điểm hy vọng cũng không có, tiến vào chỉ đi chết mà thôi.

Câu cuối của hẳn thật sự làm cho Thương Nguyệt kinh ngạc, nhưng nàng không hỏi thêm, chỉ nhú mày nói:

- Tình hình trước mắt thật sự là không tốt để hành động, nếu không ta cũng không đến đây tìm huynh. Bây giờ, ta nghĩ chỉ còn cách liên hệ với huynh ngay khi cần thiết. Chúng ta chỉ còn cách trông nhờ vào vận khí mà thôi.

Thiên Mục Phong gật đầu nói:

- Tốt, cô nương an tâm chuyện đó, ta nhất định sẽ cố gắng hết mình. Chỉ có một điểm ta không rõ, cô nương đã biết Kiếm Vô Trần có khả năng gây bất lợi cho Ngạo Tuyết cô nương, tại sao lại không nghĩ đến cách quang minh chính đại mang cô nương ấy rời khỏi Hoa Sơn, thoát khỏi Kiếm Vô Trần? Với thân phận của cô nương, chuyện đó thật là không khó lắm mà.

Thương Nguyệt than thở nói:

- Cách huynh nói ta cũng đã sớm nghĩ tới. Nếu Hoa Sơn chỉ có ta và Ngạo Tuyết, ta đã sớm mang tỷ ấy đi. Nhưng còn có sư phụ, sư bá và đồng môn của Ngạo Tuyết ở đó, ta và tỷ ấy dù có quan hệ mật thiết cũng không thể nói đi là đi được, điều đó phải được mọi người đồng ý. Hơn nữa, ta cũng không tìm ra được chứng cứ rõ ràng chứng minh Kiếm Vô Trần muốn gây bất lợi cho Ngạo Tuyết thì làm sao ta có thể nói được. Ngoài ra, Phương Hoàng thư viện tuy đã bị hủy diệt, nhưng ta, sư phụ và sư muội vẫn còn ở Hoa Sơn, tự nhận mình là người của Chánh Đạo, làm sao có thể bỏ mặc sư phụ mọi người mà ra đi. Một khi Kiếm Vô Trần có gây bất lợi hay làm điều gì không đúng với Ngạo Tuyết, đến lúc đó ta sẽ có lý do để ra tay, hắn cũng không có lý do bắt bẻ. Hiện tại nếu muốn đối mặt trực tiếp với hắn, thật sự là ... ai dè ...

- Sư tỷ, người chắc là do quá quan tâm đến Ngạo Tuyết rồi, một khi tâm tình bấn loạn thì cũng có thể sinh ra cảm giác như vậy. Thật ra mọi người chúng ta cũng như thế nên đều hiểu rõ tâm lý này.

Mọi người nghe thấy liền gật đầu tán đồng với lời nói của Hứa Khiết.

Nhưng Thương Nguyệt lắc đầu nói:

- Không giống như muội nói đâu, ta rất bình tĩnh, tất cả mọi người cũng phải bình tĩnh, vậy mà lòng ta vẫn vô cùng bất an. Ta nghĩ chỉ có một biện pháp, không cần biết mọi người ở đây có đồng ý hay không, ta cũng muốn nói ra.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Tĩnh Nguyệt đại sư hỏi:

- Thương Nguyệt, con biết gì thì nói ra đi, ta tin rằng mọi người cũng có tâm tình giống nhau, vì Trương Ngạo Tuyết, thế thì cũng phải nhận ra và hiểu rõ.

Thương Nguyệt nhìn qua từng người, ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Ta nhận thấy chúng ta nên cự tuyệt yêu cầu của Cửu Dã, không nên mạo hiểm như thế.

- Cái gì!

Mọi người kinh hãi nhìn Thương Nguyệt, hoàn toàn bất ngờ, không nghĩ được nàng lại nói những lời như thế.

Hứa Khiết nắm chặt tay Thương Nguyệt, hỏi lại cho rõ:

- Sư tỷ, vì sao tỷ lại nghĩ như vậy? Hiện nay Cửu Dã chính là khả năng duy nhất cứu tỉnh Ngạo Tuyết. Nếu chúng ta từ bỏ thì còn có cách nào cứu tỉnh Ngạo Tuyết đây? Mặc dù lão nói có nguy hiểm, nhưng cũng còn hy vọng mà.

Mọi người liên tiếp gật đầu tán thành lời nói của Hứa Khiết.

Thương Nguyệt phản bác lại:

- Ta đã nói là ý nghĩ này cũng không rõ vì cái gì, ta chỉ cảm thấy nên làm như vậy. Lúc này khi Cửu Dã thi triển pháp thuật, ta đã liên tục theo dõi lão, lúc đó trong lòng đột nhiên có một ý niệm, tiếc là quá yếu ớt nên không cách nào nắm bắt được. Hơn nữa, theo những gì Cửu Dã đã nói, Ngạo Tuyết hôn mê là do đại não bị thụ thương, bị vu thuật cổ quái chế ngự, về phương diện tinh thần dị lực thì ngoài Cửu Dã ra, trên thế gian vẫn còn có một người có thể cứu tỉnh nàng, đó chính là Lục Vân!

Nghe đến tên Lục Vân, mọi người đều biến đổi sắc mặt, trước hết có mấy phần mong đợi, lại mấy phần nhớ nhung, một hồi lâu cũng không ai nói lời nào.

Một lúc sau, Tất Thiên phá vỡ không khí lúng túng, nhẹ giọng than:

- Cho dù Lục Vân có khả năng cứu tỉnh Trương sư muội, nhưng hiện tại huynh ấy cũng không có cách nào đến kịp, cũng không dám đến. Trương sư muội thì vẫn cứ như thế, Lục Vân cũng không có cách gì lại gần, như vậy chẳng lẽ để Trương sư muội hôn mê bất tỉnh hoài sao?

Thương Nguyệt cười khổ nói:

- Ta biết vậy, chỉ là ta kiên trì theo phương pháp này, hy vọng sư thúc các người cũng đồng ý. Nếu không đồng ý cũng có thể cho ta ít thời gian, tạm thời không cần Cửu Dã thi triển biện pháp thứ hai.

Tĩnh Nguyệt đại sư lộ vẻ khó khăn, trầm ngâm nói:

- Tâm ý của con thế nào chúng ta đều hiểu rõ. Chỉ có điều tính khí Cửu Dã ra sao con cũng đã thấy qua, ta sợ một khi đã cự tuyệt rồi sau này quay lại tìm lão nhờ ra tay cứu giúp lão lại không chịu. Hơn nữa, nếu tính đến việc cự tuyệt, cũng phải tìm cho được lý do chính đáng.

Thương Nguyệt nghiêm sắc mặt lại, nghiêm túc nói:

- Nếu sư thúc đã hiểu rõ tâm ý của con, thì xin người tin con thêm một lần, tạm thời không cần đáp ứng yêu cầu của Cửu Dã. Còn về lý do thì rất đơn giản, chỉ nói cần xem xét thận trọng, hy vọng tránh việc quá

mạo hiểm, phòng ngừa chuyện Ngạo Tuyết khi tỉnh lại mà thần trí lại không tỉnh táo, thậm chí có thể có hiện tượng mất trí nhớ. Như vậy, cứu tinh tỷ ấy thì có ích gì?

Mọi người nghe vậy đều thở dài, đối với lời nói của nàng thấy rất hợp lý, không ai mong Trương Ngạo Tuyết trở nên như thế cả.

Lắc đầu mà nét mặt đau thương, Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn sư huynh, nhẹ giọng nói:

- Huynh thấy sao? Dù gì thì Ngạo Tuyết cũng là môn hạ của Dịch viên, mọi người nên thương lượng thêm.

Cần Nguyên chân nhân suy nghĩ một lát nhẹ giọng nói:

- Thật ra lời của Thương Nguyệt cũng có đạo lý, chúng ta cứ mãi nhìn vào hy vọng hiện nay, trong lòng chỉ nghĩ đến việc Cửu Dã có thể cứu tỉnh Ngạo Tuyết, chứ không nghĩ đến việc sau khi Ngạo Tuyết tỉnh lại sẽ như thế nào. Nhưng điều đó có thật thuận lợi không hay phải trông chờ vào vận may? Ta nghĩ mọi người nên suy nghĩ thật kỹ. Bây giờ Thương Nguyệt đã đề xuất như vậy, lại kiên trì với chuyện đó, mọi người cũng xem xét lại cho rõ rồi chúng ta quyết định lại cũng tốt.

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng đều nhẹ gật đầu, vì vậy chuyện đó tạm thời đình lại quyết định sau.

Buổi chiều, Kiếm Vô Trần đi ra khỏi phòng mình, tìm liên minh đệ tử hỏi han về bệnh tình của Trương Ngạo Tuyết. Sau khi đã hiểu được đại khái, Kiếm Vô Trần cho đệ tử rời đi, một mình tự nói:

- Nhìn theo hướng tích cực của tình huống mà nói, chiều hôm nay có khả năng tỉnh lại, sau đó nghỉ ngơi một hai ngày, rồi lúc đó mới có thể rời đi. Thật là đáng tiếc

Trong đại diện, Phong Lô chân quân và Thiên Túc đạo trưởng đang nhàn rỗi đàm luận, ba người gặp nhau liền chào hỏi, Kiếm Vô Trần nói:

- Hai vị tiền bối có chuyện gì muốn cùng ta thương nghị hay không?

Phong Lô chân quân nói:

- Lực lượng chủ yếu của liên minh đã đi rồi. Vì vậy để đề phòng chuyện bất ngờ, bọn ta đang thương lượng xem có cần tăng cường cảnh giới bên ngoài không. Hơn nữa, Lục viện môn hạ ở đây cũng không có chuyện làm thích hợp, ta thấy nên giao cho họ công tác nào đó, xốc lại tinh thần của họ, nếu có ai hỏi gì thì nói do thấy bọn họ còn nhìn về quá khứ, thay đổi hoàn cảnh có thể tốt hơn.

Kiếm Vô Trần ánh mắt lay động, nhìn Thiên Túc đạo trưởng hỏi:

- Tiền bối thấy thế nào?

Thiên Túc đạo trưởng mặt không chút biểu hiện bình thản nói:

- Suy nghĩ của ta cũng không khác biện pháp của chân quân nhiều. Chỉ có điều về phương diện đối ngoại, cá nhân ta nghĩ không ra biện pháp thích hợp nào thật rõ ràng, đặc biệt là phòng ngừa người nhận ra thì lại không tốt. Hơn nữa, sáng sớm hôm nay Diệp minh chủ các người vừa mới đi, lúc này chúng ta lại lập tức phái Lục viện môn hạ theo sau, thời gian như vậy dường như có phần quá gấp, đồng thời cũng không có chuyện gì cần thiết.

Kiếm Vô Trần cười nói:

- Tiền bối nói quá rồi, ta cũng đã nghĩ để qua khỏi một hai ngày rồi quay lại đề xuất chuyện này. Bây giờ chúng ta cũng nên đi quan sát chung quanh, tùy tiện hỏi lại tình hình Dịch viên môn hạ, xem xét bệnh tình Trương Ngạo Tuyết thế nào rồi.

Phong Lô chân quân nhẹ gật đầu, Thiên Túc đạo trưởng nhìn hẩn một chút rồi cả hai đứng dậy theo sau hẩn ra ngoài.

Vừa đến phòng Trương Ngạo Tuyết, Kiếm Vô Trần nhìn vào thấy Tĩnh Nguyệt đại sư và Thương Nguyệt ở bên cạnh giường, Lý Hoàn Phi ngồi một bên. Ba người thấy hẩn đã đến cùng đứng dậy nghênh đón, vẻ mặt đầy ưu tư.

Quét mắt qua ba người, Kiếm Vô Trần dừng lại ở khuôn mặt Thương Nguyệt một chút, mở miệng an ủi:

- Đừng quá lo lắng, chúng ta tin chắc Trương Ngạo Tuyết sư muội có khả năng bình an tỉnh lại.

Nói rồi liền tới trước giường, nhìn người đang nằm im lìm trên giường, trong mắt ánh lên vẻ lưu luyến.

Ngồi trong giây lát, Kiếm Vô Trần nói nhỏ nhẹ:

- Thấy mặt muội ấy vẫn bình an, giống như đang ngủ. Muội ấy chỉ là đang ngủ, thật sự làm cho nhiều người quan tâm quá.

Bình tĩnh lại, Kiếm Vô Trần quay người hỏi:

- Nghe nói đệ nhân Cửu Dã sẽ quay lại chữa trị cho Trương Ngạo Tuyết, các người cũng không nên quá lo lắng. Nếu có chuyện gì cần phải làm, ta tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ mọi người. Cũng tốt, các người cũng đã không nghỉ ngơi quá lâu rồi, đừng tự hủy hoại mình. Đợi khi Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại rồi ta sẽ quay lại thăm muội ấy.

Ghi chú:

Tế thiên kì phúc = cúng trời để mong nhận được ban phúc ~ cúng sao cầu phúc

558. Chương 560 – Tâm Hữu Sở Nghi (nghi Ngờ Trong Lòng)

Thương Nguyệt lặng lẽ đứng trước cửa, ánh mắt cổ quái nhìn xa xăm, thì thầm nói:

- Càng lúc càng mãnh liệt, rốt cuộc là chuyện gì, vì sao ta không nghĩ ra được? Lục Vân, chàng có nhận được tin tức không? Nếu chàng nghe được, hãy cho ta biết bây giờ ta phải làm sao.

Lý Hoành Phi ngồi bên bàn mắng thầm:

- Người này thật là âm hiểm, ngoài miệng nói rất dễ nghe, nhưng ánh mắt của hắn lại rất khiếm nhã, cứ nhìn chòng chọc vào sư muội, trong lòng chắc có ý không tốt.

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe rồi liền than:

- Hoành Phi nói ít một chút, trước mắt chúng ta vẫn còn ở đây, về lực lượng người ta mạnh hơn, cần nhịn thì nên nhịn. Tính cách hắn mọi người trong lòng đều hiểu rõ, có gì bất mãn thì cũng phải bình tĩnh hành động, không được tùy tiện nói loạn để tránh tai họa từ miệng mà ra.

Lý Hoành Phi bất bình ngậm miệng không nói. Vừa lúc đó, từ bên ngoài truyền lại tiếng người nói chuyện, chính là của Cửu Dã, Liễu Tinh Hồn cùng với Tất Thiên, Hứa Khiết. Càn Nguyên chân nhân không đến mà ở trong phòng điều tức chân nguyên, chiều nay đến lượt Huyền Âm chân nhân. Ngọc Vô Song cũng không đến, từ lúc Cửu Dã đến Hoa Sơn thì bà không hề bước ra khỏi phòng.

Ra cửa đón tiếp, Thương Nguyệt giữ Cửu Dã đại sư và Liễu Tinh Hồn ở lại bên ngoài, không cho hai người vào trong.

Phát hiện thái độ không bình thường đó, Liễu Tinh Hồn hỏi:

- Thương Nguyệt cô nương, các người định làm gì vậy?

Thương Nguyệt bình thản nói:

- Sau khi nghe Liễu chương giáo nói qua, mọi người đều rất lo lắng, tâm lý cứ sợ Ngạo Tuyết tỉnh lại rồi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, làm cho ai cũng rất bất an, cũng rất do dự. Đến lúc này mọi người ở đây vẫn còn chưa quyết định được, vì vậy tạm thời ...

Liễu Tinh Hồn ánh mắt biến đổi, kinh hãi nói:

- Ý của các người là không muốn cứu Trương Ngạo Tuyết nữa sao?

Thương Nguyệt lắc đầu nói:

- Không phải như vậy, Liễu chương giáo ngộ nhận ý muốn của mọi người rồi. Chương giáo đã vì mọi người mà vượt qua ngàn dặm mời được Cửu Dã đại sư, mọi người đều rất vui mừng. Nhưng bây giờ chuyện Ngạo

Tuyệt sau khi tỉnh lại sẽ như thế nào là rất quan trọng, không ai quyết định được. Trước mắt, ai cũng hy vọng tỷ ấy nhanh chóng tỉnh lại, bình an hoàn toàn như trước. Nhưng Cửu Dã đại sư đã nói, hy vọng đó cũng chỉ gần được năm phần, nếu bất ngờ có gì bất cẩn thì Ngạo Tuyệt có khả năng quên hết chuyện trước đây, hoặc là tính cách biến đổi quá lớn, nghiêm trọng hơn thì có thể trở nên si ngốc. Chưởng giáo nghĩ xem mọi người sẽ không lo lắng sao?

Liễu Tinh Hồn nổi giận trong lòng, nhưng trên mặt lại thể hiện sự cảm thông:

- Cô nương nói cũng đúng, tâm tình đó ai cũng có thể hiểu được. Nhưng cũng như cô nói, chúng ta còn một nửa cơ hội thành công. Nếu mọi người do dự không quyết định ngay để chữa trị thì một điểm hy vọng cũng không có, nói vậy có đúng hay không?

Đưa mắt quét qua mọi người, chỉ thấy sắc mặt mọi người trầm trọng, ánh mắt do dự không quyết định được.

Không đợi người khác mở miệng, Thương Nguyệt than nhẹ:

- Liễu chưởng giáo nói không sai, chỉ có điều nếu chưởng giáo ở vị trí của mọi người, chưởng giáo cũng sẽ ngần ngại và lo lắng như thế. Vì vậy trước mắt nếu lập tức sử dụng biện pháp thứ hai của Cửu Dã đại sư, chúng ta thấy quá vội vàng, cần thêm thời gian để suy tính kỹ hơn. Tin là Liễu chưởng giáo và Cửu Dã đại sư đều có thể hiểu được điều đó, đúng không?

Liễu Tinh Hồn rửa thầm trong lòng nhưng không biểu lộ chút gì trên mặt, ra vẻ thông tình đạt lý gật đầu nói:

- Lo lắng của Thương Nguyệt cô nương cũng là hợp lý, chỉ có điều Cửu Dã đại sư có nổi giận hay không thì chưa biết ...

Liễu Tinh Hồn di chuyển ánh mắt sang bên, muốn trút mọi chuyện sang Cửu Dã.

Thương Nguyệt hiểu rõ tâm tư của lão, chuyển người sang đối diện Cửu Dã cất tiếng:

- Đại sư, y thuật của đại sư chúng ta đều tin tưởng tuyệt đối, chỉ có điều hiện tại trong lòng mọi người còn rất hỗn loạn, vì vậy cũng chưa chuẩn bị những thứ đại sư yêu cầu, xin đại sư rộng lượng cho chúng ta thêm ít thời gian để chúng ta xem xét cẩn thận. Đồng thời đại sư cũng đã lao lực rồi, tự nhiên cần phải nghỉ ngơi, lại còn suy xét thêm còn có điểm nào chưa an toàn trong biện pháp cứu chữa Ngạo Tuyệt?

Cửu Dã sắc mặt âm trầm, thở phè phò trừng mắt nhìn mọi người quát lên:

- Dám miệt thị lão phu, không tin tưởng lão phu, lưu lại làm gì?

Cửu Dã phất tay áo xoay người đi liền làm cho Tĩnh Nguyệt đại sư, Lý Hoành Phi, Tất Thiên, Hứa Khiết, bốn người thất kinh hoảng sợ chạy đến hạ mình cầu ơn.

Tĩnh Nguyệt đại sư sắc mặt lo lắng nói:

- Đại sư bớt giận, chúng ta cũng vì lo lắng tình trạng của bệnh nhân, đại sư là người chữa bệnh, trong lòng nhất định hiểu rõ cảm thụ của chúng ta, cũng hy vọng đại sư đừng để lòng chuyện này.

Cửu Dã không quan tâm, Liễu Tinh Hồn bên cạnh ngăn ngại khuyên bảo:

- Đại sư đừng giận, bọn họ cũng chỉ vì trong lòng bất an chưa có chủ định được. Ta thấy chi bằng cho bọn họ thêm ít thời gian, giúp họ qua đêm nay suy nghĩ lại cho tốt, ngày mai chúng ta lại đến. Bây giờ thời gian còn sớm, đại sư từ ngàn dặm đến đây, hay là theo ta dạo quanh một vòng, ngắm nghía cảnh sắc đẹp đẽ của Hoa Sơn, tính ra cũng không mất mát gì.

Cửu Dã nhìn lão rồi lại nhìn đi nhìn lại những người xung quanh, cuối cùng hậm hực nói:

- Nếu không vì từ nơi xa đến đây, lão phu khó mà nhìn được các người. Nể mặt các người một lần, chỉ vì lời nói của hân, thôi!

Cửu Dã đưa tay rẽ mọi người sải bước đi liền, để lại bọn Tĩnh Nguyệt đại sư sắc mặt khó coi đứng tại chỗ.

Liễu Tinh Hồn nhìn mọi người, nhẹ giọng than:

- Tối nay suy nghĩ cho rõ ràng đi, đừng để sáng mai lại như vậy, lúc đó ta sợ không khuyên được lão, các vị tự biết rồi.

Nói rồi xoay mình bước đi theo hướng Cửu Dã rời đi.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn Thương Nguyệt, có chút khó khăn nói:

- Ngày mai, con nói chúng ta trả lời thế nào, còn có khả năng tiếp tục không?

Thương Nguyệt cười khỏ, nhẹ giọng nói:

- Chuyện ngày mai hãy để ngày mai quyết định. Con vào phòng trông chừng Ngạo Tuyết.

Thương Nguyệt quay người vào trong phòng, những người còn lại ngây ngốc đứng tại giữa viện, sắc mặt ai cũng đầy phức tạp.

Một ngày với những lo âu và bất an trôi qua. Đêm vừa xuống, Thương Nguyệt lại rời khỏi Hoa Sơn, tìm Thiên Mục Phong hỏi về chuyện báo tin.

Thiên Mục Phong nói:

- Tin tức ta đã phát ra rồi, tin rằng tối đa trong hai ngày sẽ có khả năng truyền khắp thiên hạ, đến lúc đó sẽ đến tai của Lục Vân. Trên núi tình huống thế nào, Cửu Dã đó có cam đoan hay không?

Thương Nguyệt nhẹ giọng than:

- Trên người Cửu Dã đó có chút cổ quái, nhưng ta cũng không thể nói ra là gì, kiểu nào cũng thấy lão đầy tà khí. Sáng nay lão đã thử một lần, không cứu tĩnh được Ngạo Tuyết, ngược lại còn gây nên nội thương cho mình, buổi chiều chuẩn bị áp dụng biện pháp thứ hai, ta cố gắng cự tuyệt rồi.

Kể lại tường tận mọi sự tình rồi Thương Nguyệt nói:

- Mọi chuyện như vậy đó.

Thiên Mục Phong gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi lên tiếng lý giải:

- Cách làm của cô nương rất đúng, một khi phát hiện chưa thỏa đáng thì không cần quá gấp, tránh phải hối hận với kết quả cuối cùng. À, sáng sớm nay ta phát hiện Diệp Tâm Nghi mang theo hàng trăm liên minh đệ tử đi về phía Bắc, cô nương có biết chuyện gì không?

Thương Nguyệt giật mình lắc đầu nói:

- Tâm tư ta tập trung hoàn toàn ở Ngạo Tuyết, không hề lưu ý chuyện đó. Bất quá hôm nay có một số người hoàn toàn không thấy, không biết phải đi xử lý chuyện bí mật gì đây.

Thiên Mục Phong thấy nàng cũng không biết chuyện gì lập tức bàn luận:

- Mà thôi, lo lắng công việc của Chánh Đạo liên minh làm gì, ta chỉ để ý đến an nguy của Ngạo Tuyết cô nương mà thôi. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cô nương nên về trước đi, nếu có động tĩnh gì lập tức liên hệ với ta.

Thương Nguyệt lên tiếng bảo trọng rồi xoay người đi về Hoa Sơn.

Giữa đêm đen, Thương Nguyệt rất dễ dàng quay về Hoa Sơn. Nhưng khi vừa vào đến giữa quảng trường, Thương Nguyệt lại phát hiện sau núi có chân nguyên đang lưu động nhẹ nhẹ, nàng không kiềm được hiếu kỳ liền tiến lên phía trước dò xét. Cách đại điện của Chánh Đạo liên minh vài dặm là một cái sơn cốc nhỏ, Thương Nguyệt phát hiện Tất Thiên đang một mình tu luyện pháp quyết.

Trong màn đêm, toàn thân Tất Thiên bốc lửa hồng, tựa như một quang cầu phát ra quang mang vạn trượng. Nhưng ánh sáng của hắn phát ra chỉ giới hạn trong phạm vi vài trượng nhờ có một tầng kết giới phong tỏa, không bị chói mắt trong màn đêm. Mà cũng có thể thấy, trong lòng hắn có tâm sự nên không ngờ chuyện hắn tu luyện bị người khác phát hiện. Nghĩ đến đó, Thương Nguyệt cũng không hiện thân để tránh sự lúng túng khó xử cho cả hai.

Tuy nhiên, ẩn mình coi ngóng được nửa ngày, Thương Nguyệt đột nhiên phát hiện biến hóa của Tất Thiên rất lớn, pháp quyết hần đang tu luyện và pháp quyết Văn Bất Danh ngày đó thi triển ở Dịch viên là một thứ. Pháp quyết đó Thương Nguyệt vốn hoàn toàn không biết, nhưng đã từng đồng hành với Lục Vân nhiều ngày, nhờ có chàng mà biết đó chính là pháp quyết vô thượng của Nho gia – Hạo Nhiên Thiên Cương, so với Hạo Nhiên Chánh Khí của Nho viên thì còn cao hơn một cảnh giới, không biết Tất Thiên học được ở đâu.

Với tu vi của hần trước mắt, so với ngày gần đây thì đã tiến một bước dài, chỉ trong một thời gian ngắn lại không ngờ đã bước vào cảnh giới Quy Tiên, thật là một người điềm tĩnh. Theo phát triển như vậy, chỉ cần thêm thời gian, Tất Thiên chắc chắn có khả năng vượt qua cửa ải để trở thành người giỏi nhất của Nho viên. Nghĩ đến đó, Thương Nguyệt có chút cao hứng lại pha thêm một ít kinh ngạc. Giây lát sau, Thương Nguyệt lặng lẽ rời đi, chỉ còn đó Tất Thiên đang say sưa với thành công thần kỳ, tiếp tục liều mạng nỗ lực.

Nửa đêm, Huyền Âm chân nhân từ trong phòng của Lâm Vân Phong đi ra, sắc mặt trắng bệch bệnh hoạn tựa như thường xuyên như vậy, thân ảnh phiêu hồ bất định đi dọc theo hành lang.

Về đến phòng nghỉ, Huyền Âm chân nhân không giống như mọi khi là lập tức điều tức phục hồi công lực, mà lại yên tĩnh ngồi bên bàn, khoe miệng máu tươi rỉ ra liên tục xuống dưới lưu thành vết. Không hề để ý đến chuyện đó, Huyền Âm chân nhân ngồi yên cả nửa ngày, cong ngón tay phải bấm tính, nhãn thần âm đạm lại ánh lên vẻ buồn bã.

Huyền Âm chân nhân đứng dậy lấy vải lau vết máu, rồi quay về giường bắt đầu điều tức chân nguyên để khôi phục công lực. Trời vừa hừng sáng, Huyền Âm chân nhân ngồi yên mở bừng mắt, ngoài cửa vẫn còn một màn đen, thời gian còn chưa hết canh bốn. Đi xuống giường, Huyền Âm chân nhân nhẹ nhàng mở cửa bước ra, một mình đi qua sân viện đến phía kia dừng lại, hướng mắt nhìn lên những vì sao trên trời.

Giữa khoảng không trong đêm, sao đầy trời lấp lánh nhẹ nhàng giống như hàng ngàn hàng vạn con mắt nhìn xuống trần thế với những biểu tình mỗi vẻ mỗi khác.

Huyền Âm chân nhân đứng yên nhìn khá lâu, ánh mắt nhìn kỹ một ngôi sao âm đạm trên cao lúc ẩn lúc hiện, tự mình nói:

- Có lẽ đã đến tận cùng rồi, vận mệnh như vậy thật đáng tiếc.

Tiếng than nhẹ theo gió bay đi mất giữa màn đêm.

Giữa hư vô, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhìn sau lưng của Huyền Âm chân nhân than thở nói:

- Thật đáng tiếc, tại sao ngươi phải chọn lựa như vậy?

559. Chương 561 – Nhất Trí Cự Tuyệt (một Lòng Cự Tuyệt)

- Những lời tiên bói vừa nói, Huyền Âm không hiểu lắm.

Thiên Túc đạo trưởng hạ người xuống bên cạnh ông, bình thần nhìn ông một chút, khẽ nói:

- Dịch viên, Đạo viên đều xuất phát từ Đạo gia. Mà Vô Vi đạo phái ta lại là nơi khởi nguồn của Đạo giáo. Vì vậy trên người ông có chuyện gì thì tất nhiên ít nhiều ta cũng hiểu được phần nào. Mấy ngày hôm nay, ta rất ít gặp ông. Nhưng tối nay, vừa gặp ông ta đã nhận ra rằng ông vừa làm chuyện gì đó ngu ngốc, vì thế tò mò nhìn không được nên muốn hỏi một chút.

Huyền Âm chân nhân chợt biến sắc, nhưng trong chốc lát đã lấy lại được bình tĩnh, điềm nhiên đáp:

- Có lẽ với tiên bói thì đó là một việc rất ngu xuẩn. Song theo văn bói thì đó là một việc rất đáng đánh cược. Hiện giờ, đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch viên đang bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, còn thương thế đồ nhi thì chưa khỏi sắc. Chỉ còn mấy người bọn văn bói đang ở giữa chôn phong ba bão táp này, không làm gì thì chẳng bằng vứt bỏ luôn cả sự phản kháng, đành đứng đó mà chấp thuận sự an bài của số phận sao?

Thiên Túc đạo trưởng nghe vậy liền lắc đầu khổ sở đáp:

- Có lẽ ông làm thế cũng đúng, chỉ có điều ta cảm thấy hơi đáng tiếc vì ông đã tự đưa mình vào tuyệt cảnh. Hoa Sơn bây giờ đúng là đang phải trải qua sóng gió, ai cũng không thể đoán được kết cục cuối cùng. Thời gian ngày càng ít, mọi người đều đang đánh cuộc với số phận. Mong là những gì ông bỏ ra không uổng phí.

Ánh mắt Huyền Âm chân nhân hơi tỏ ra nghi ngờ, cất tiếng hỏi:

- Có phải tiền bối cũng đã phát giác được chuyện gì, muốn đề tỉnh văn bối chăng?

Thiên Túc đạo trưởng khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu đáp:

- Có những chuyện nói ra lại làm lòng người thêm rối bời, không nói ra lại tốt hơn. Được rồi, trời sắp sáng rồi, một ngày mới lại bắt đầu, chỉ có điều....

Quay người, thân ảnh dần dần khuất bóng.

Huyền Âm chân nhân vội hỏi:

- Chỉ có điều gì, tiền bối hãy nói cho văn bối biết. Còn nữa, tại sao tiền bối lại nói cho văn bối những điều này?

Từ không trung, giọng nói của Thiên Túc đạo trưởng khe khẽ vọng xuống:

- Chỉ vì Dịch viên đã từng có một người kiệt xuất vô cùng.

Huyền Âm chân nhân sững người ra, người kiệt xuất nhất chẳng phải là Lục Vân sao, ông có thể vì Lục Vân mà nói cho mình những chuyện này? Kỳ lạ quá.

Nghĩ mãi mà không tài nào hiểu nổi, Huyền Âm chân nhân liền ngưng suy nghĩ, ngẩng đầu lên trời tự hỏi:

- Đã từng kiệt xuất nhất, liệu sau này còn có thể như vậy được không?

Bầu trời đã sáng tỏ, ánh sáng của các vì sao mờ nhạt dần, tia sáng đỏ đã le lói ở phương đông. Vào buổi bình minh, Huyền Âm chân nhân về mặt có chút cô độc liếc nhìn đại điện của Chánh Đạo liên minh, rồi lặng lẽ biến mất trong buổi sớm mai. Đi xuyên qua hành lang, đến ngoài cửa phòng Trương Ngạo Tuyết, bắt gặp ánh mắt thoáng vẻ đau buồn của Tĩnh Nguyệt đại sư.

Hai người trầm tư bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Huyền Âm chân nhân mới mở miệng nói:

- Sư tử, tử gãy đi nhiều đấy.

Tĩnh Nguyệt đại sư cười khổ sở nói:

- Đúng vậy, có gãy đi nhiều thật, đệ cũng thế còn gì? Vân Phong sao rồi, thương thế chắc cũng đã khỏi được bầy, tám phần rồi phải không?

Huyền Âm chân nhân về mặt cổ quái gật đầu, khẽ đáp lại:

- Hôm nay chắc cũng đỡ nhiều rồi, nhưng sợ rằng Ngạo Tuyết mới chỉ bắt đầu

Giọng nói rất bình tĩnh nhưng ngữ khí có phần hơi xúc động, có lẽ...

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn khuôn mặt xanh xao của ông, u sầu nói:

- Sư đệ thay đổi thật rồi, đã thay đổi đến mức người ta không nhìn thấu được. Hãy cho sư tử biết trong lòng đệ đang ẩn giấu điều gì, tại sao lại không thể nói ra?

Huyền Âm chân nhân lảng tránh ánh mắt của Tĩnh Nguyệt đại sư, trầm buồn đáp:

- Có những chuyện sẽ biết rất sớm thôi, sư tử hà tất phải để ý đến việc sớm hay muộn một vài khắc. Chúng ta vào thôi, Thương Nguyệt cũng đã đến rồi.

Tĩnh Nguyệt đại sư liếc nhìn Thương Nguyệt, rồi quay người bước vào phòng.

Huyền Âm chân nhân cũng không nói gì, cứ đợi mãi đến khi Thương Nguyệt đi đến gần mới ngẩng đầu nhìn, điềm tĩnh nói:

- Có chuyện phải giấu kín trong lòng không nói ra, đó là việc rất khổ tâm. Con có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi?

Thương Nguyệt ánh mắt biến đổi, không trả lời mà hỏi:

- Chẳng phải sư thúc cũng vậy sao?

Ánh mắt Huyền Âm chân nhân phức tạp cười cười, nhìn đáp lại ánh mắt không hiểu của Thương Nguyệt một chốc, sau đó quay mình đi vào phòng, không nói thêm gì nữa. Sắc mặt Thương Nguyệt hơi biến đổi, bất quá cũng chẳng có hỏi thêm, lặng lẽ đi theo sau.

Ở trên giường, Trương Ngạo Tuyết ngủ sâu không tỉnh lại, trên gương mặt đẹp dễ lộ vẻ an lành bình thản, phảng phất trông giống như tiên nữ trong tranh, vẻ quyến rũ không lời làm động lòng người. Huyền Âm chân nhân đi đến bên giường, im lặng nhìn nàng một lúc, sau đó trở lại ngồi bên bàn, bắt đầu mở miệng hỏi về chuyện đã xảy ra hôm qua.

Thương Nguyệt kể lại một lượt, rồi hỏi:

- Sư thúc nghĩ Thương Nguyệt làm như thế có đúng không?

Huyền Âm chân nhân ngưng thần trầm tư, miệng khẽ nói:

- Làm như vậy là rất đúng, chỉ có điều

Ông còn chưa kịp nói hết câu thì ở ngoài cửa có bốn người đi vào, đó chính là Lí Hoành Phi, Phong Viễn Dương, Tất Thiên và Hứa Khiết.

Bốn người vào đến trong phòng liền phá vỡ sự yên tĩnh ở đó. Mọi người sau khi chào hỏi nhau, lần lượt ngồi quây quần bên bàn, cùng bàn bạc với nhau hôm nay nên phúc đáp Cửu Dã và Liễu Tinh Hồn thế nào. Trong bảy người, Thương Nguyệt vẫn kiên quyết phản đối, Huyền Âm chân nhân thì chỉ thản nhiên không nói, năm người còn lại đều do dự chưa quyết, bất quá có vẻ cũng muốn thử một lần, không chuẩn bị việc cự tuyệt.

Tiếng tranh luận cứ vang vọng mãi. Đang lúc ai cũng cố giữ ý kiến của mình thì Huyền Âm chân nhân quát lên:

- Được rồi, người ta đã đến cổng viện rồi kia kìa, các người còn ở đây mà cãi nhau nữa.

Mọi người đứng dậy đi ra ngoài cổng nghênh tiếp, hai bên gặp nhau giữa viện, ai cũng đứng yên nhìn nhau. Chăm chú nhìn bảy người trước mặt, Liễu Tinh Hồn nói:

- Các vị, không biết các vị đã suy nghĩ kĩ chưa, bây giờ xin cho ta một câu trả lời, để ta còn tiện ăn nói với Cửu Dã đại sư.

Tĩnh Nguyệt Đại sư bước lên phía trước một bước, cảm kích nói:

- Đa tạ Liễu trưởng giáo đã nhiệt tình giúp đỡ. Chúng ta vẫn còn đang bàn luận về chuyện này. Theo suy nghĩ của cá nhân ta, Ngạo Tuyết là đệ tử của ta, ta coi sự an nguy của đệ tử ấy còn lớn hơn bản thân. Vì vậy nếu có thể cứu được đệ tử ấy, thì cho dù phải vất vả thế nào đi chăng nữa ta cũng cam lòng. Nhưng lời nói của Cửu Dã đại sư về khả năng, trong lòng ta rất lo âu. Ta không muốn sau khi Ngạo Tuyết tỉnh lại mà chẳng còn nhớ gì. Lúc ấy đến cả bọn ta mà nó còn không nhận ra thì sao gọi là tốt đây.

Lắng nghe những do dự của Tĩnh Nguyệt đại sư vừa nói, Liễu Tinh Hồn mắt kiên nhẫn vội nói:

- Tâm trạng của mọi người bây giờ ta đều hiểu, nhưng tâm ý của ta mong mọi người cũng nên hiểu cho. Lần này ta đã phải xa xôi ngàn dặm mới mời được Cửu Dã đại sư. Đường xá xa xôi cũng chẳng quản gì, nhưng lúc trước phải tốn không ít lời mới thuyết phục được đại sư đến đây. Hôm nay lí do khiến mọi người còn lo lắng ta hiểu cả. Nhưng không thể cứ vì lo lắng mà không chịu hồi đáp, cứ để ông ấy thấy tình trạng chúng ta như vậy.

Nghe vậy, Tĩnh Nguyệt đại sư, Lí Hoành Phi, Tất Thiên, Hứa Khiết, mặt mày ai nấy trông rất lúng túng. Vừa lo lắng cho bệnh tình của Trương Ngạo Tuyết, lại lo đắc tội với Cửu Dã, sợ đến lúc đó Cửu Dã lại dứt áo rời khỏi đây.

Tĩnh Nguyệt đại sư ngẩng đầu lên liếc nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Thương Nguyệt, mở miệng nói:

- Thương Nguyệt, con xem chúng ta có nên đánh cược không, tóm lại thì vẫn còn một nửa hi vọng, nếu...

Thương Nguyệt ngắt lời bà, khẩn thiết nói:

- Thương Nguyệt rất hiểu tâm tư của sư thúc, nhưng cầu mong sư thúc hiểu rõ, sự quan tâm của Thương Nguyệt đối với Ngạo Tuyết chẳng hề kém bất cứ ai, lí do tại sao thì mọi người đều có thể hiểu được. Trước mắt, có hai điều khiến chúng ta lo lắng. Thứ nhất là Ngạo Tuyết có bình yên vô sự sau khi tỉnh lại hay không. Thứ hai là Cửu Dã đại sư liệu có tức giận mà bỏ đi không. Nói là hai nhưng thực chất chỉ là một, bởi vì một người là bệnh nhân, một người là thầy thuốc, thiếu một trong hai thì mối quan hệ này đều bị phá vỡ.

Tĩnh Nguyệt đại sư âm thầm cười, khẽ nói:

- Ý của con thật ra là gì?

Thương Nguyệt nhìn bà, rồi lại nhìn Cửu Dã, thần sắc lạnh lùng bình tĩnh nói:

- Tất nhiên là phải chữa bệnh rồi, nhưng hiện giờ trong thâm tâm chúng ta vẫn còn có điều bất an, vẫn còn hoài nghi, vì vậy mà phải suy xét thận trọng.

Tĩnh Nguyệt đại sư lắc đầu nói:

- Ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ trong lòng con thật ra dự định như thế nào?

Thương Nguyệt không nói, hai mắt hơi nhắm lại, ánh mắt đầy kiên định và cố chấp, âm thầm nhìn kỹ Cửu Dã.

Tĩnh huống hai bên trở nên căng thẳng, Liễu Tinh Hồn tỏ ra hơi tức giận nói:

- Tĩnh Nguyệt đại sư, mấy người tốt nhất là bàn bạc cho xong đi, rồi lập tức đưa ra một câu trả lời, được thì trị bệnh, không được thì chấm dứt ở đây. Chúng ta không có thời gian dây dưa cùng với các người.

Sắc mặt Tĩnh Nguyệt đại sư hơi lộ vẻ khó khăn, hết nhìn Thương Nguyệt, lại nhìn lão, cuối cùng ánh mắt hướng về Huyền Âm chân nhân, cất tiếng hỏi:

- Sư đệ, xem việc này quyết định thế nào đây?

Huyền Âm chân nhân ngay từ khi Cửu Dã xuất hiện đã luôn để ý đến lão, trong ánh mắt thoáng vẻ bất an, nhưng nhất thời không thể nói ra nguyên nhân vì sao. Lúc Tĩnh Nguyệt đại sư hỏi, ông liền thôi không nhìn Cửu Dã nữa, trầm ngâm nói:

- Việc này đúng như Thương Nguyệt vừa nói, điều khiến chúng ta quan tâm nhất bây giờ là sự an nguy của Ngạo Tuyết. Bây giờ sư huynh không có ở đây, ta nghĩ tạm thời hoãn lại thì tốt hơn, đợi ngày mai tìm được sư huynh rồi mới bàn bạc lại. Chúng ta sẽ lại cho họ câu trả lời chính xác.

Tĩnh Nguyệt Đại sư cười gượng, hơi thất vọng nói:

- Nếu sư đệ đã nói vậy thì ta cũng chẳng kiên quyết nữa. Chỉ hy vọng Cửu Dã đại sư cho chúng ta thời gian thêm một ngày để chúng ta bàn bạc kĩ lưỡng hơn. Đến lúc đó, chúng ta sẽ phúc đáp khẳng định rõ ràng, không biết ý kiến của đại sư thế nào?

Cửu Dã hừ lạnh đáp:

- Các người coi lão phu là kẻ vất vưởng giang hồ, gọi đến là đến, bảo đi là đi chắc. Cho các người biết, lão phu tính khí cổ quái, đã nói là cho các người thời gian một tối để suy nghĩ mà bây giờ vẫn chưa đưa ra câu trả lời, thế thì mọi chuyện coi như xong, đừng mong ta phải uống sức với các người thêm chút nào nữa. Hừ!

Quay người đi liền, đúng là con người tính tình ngang bướng.

Thấy vậy, mọi người đều thất kinh, Hứa Khiết liền phi thân ra chặn Cửu Dã lại, khẩn cầu nói:

- Cửu Dã tiên bối, xin đừng tức giận, chúng tôi không hề có ý chọc tức tiên bối đâu. Chỉ vì quá quan tâm đến bệnh nhân, luôn mong tỷ ấy có thể bình an vô sự, vì vậy tâm tình trở nên rối bời, nhất thời không giữ được chính kiến. Đại sư là người lớn có tính tình độ lượng, chớ nên chấp nhat với chúng tôi. Lương y như từ mẫu mà, xin hãy cho chúng tôi thời gian thêm một ngày xem xét.

Cửu Dã mặt lạnh lùng, phảng phất như máu lạnh, ngữ khí giận dữ nói:

- Muốn chữa bệnh thì đáp ứng, không trả lời thì đừng tìm đến lão phu xin xỏ xem bệnh.

Hứa Khiết vẻ mặt khẩn thiết nhìn Thương Nguyệt nói:

- Sư tử, tử bỏ qua đi chứ. Lẽ nào chúng ta lại vứt bỏ cơ hội như thế à, cứ để Ngạo Tuyết tử liên tục hôn mê bất tỉnh cả đời trên giường bệnh sao?

Thương Nguyệt vẻ mặt trầm trọng, ánh mắt kiên định nhìn Hứa Khiết, từ từ lắc đầu tỏ rõ ý kiến của mình.

Hứa Khiết tức giận giẫm chân thành thịch, không hiểu tại sao Thương Nguyệt cứ phản đối hoài. Nhưng lúc này cũng chẳng còn thời gian cho nàng suy nghĩ nữa. Thương Nguyệt đã không đồng ý, nàng chỉ còn cách van nài những người khác, nóng nảy hỏi:

- Mọi người thấy thế nào thì nói đi chứ, trong lòng nghĩ gì hãy nói hết ra đi.

560. Chương 562 – Các Trì Kỷ Kiến (ai Cũng Bảo Thủ Ý Mình)

- Nếu đệ là người hôn mê, đệ không nói thêm lời nào, nhất định sẽ thử. Nhưng người bị hôn mê lại là sư muội. Lòng dạ đệ tuy đang như có lửa đốt, nhưng đệ lại không dám mạnh động. Theo đệ nghĩ, chúng ta còn có thể xem xét lại cho rõ, ít ra cũng còn chút hi vọng, vẫn hơn là chẳng có chút hi vọng nào.

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe vậy, nhìn sang Phong Viễn Dương nói:

- Viễn Dương, đệ tử thấy thế nào, mọi người cứ nói cho hết ý kiến của mình đi, sau đó mới quyết định.

Phong Viễn Dương hơi chần chừ, nói:

- Đệ tử không có ý kiến gì về việc này, đệ tử thấy cả hai đều có lí. Một phía thì tương đối thận trọng. Một bên thì không muốn để mất đi cơ hội. Tất cả đều muốn tốt cho sư muội. Vì vậy, cho dù mọi người quyết định thế nào, đệ tử cũng đều ủng hộ.

Tĩnh Nguyệt đại sư nói:

- Sư đệ, nếu phần lớn mọi người đều tán thành ý kiến không nên bỏ qua cơ hội này, ta thấy cũng nên đồng ý để Cửu Dã đại sư trị bệnh cho Ngạo Tuyết.

Nói rồi liền nhìn Huyền Âm chân nhân, thấy ông thản nhiên im lặng, liền quay sang Cửu Dã bên cạnh nói:

- Đại sư, việc này xin phiền ...

- Không được! Việc này nhất định phải đợi sư huynh đến để bàn bạc. Hôm nay dù thế nào đi nữa cũng không thể đồng ý!

Huyền Âm chân nhân ngắt lời Tĩnh Nguyệt đại sư, vẻ mặt rất kiên định không chút nhượng bộ, khiến cho Tĩnh Nguyệt đại sư đứng sững người ra, những lời đang nói dở tắc nghẹn ngang cổ.

Cửu Dã nghe vậy la lên một tiếng tức giận rồi dùng dùi búa bỏ đi. Hứa Khiết thấy vậy liền chạy theo ngăn lại, chỉ mong lão ta không tức giận, ở lại cho Ngạo Tuyết một điểm cơ hội. Thế rồi mọi người to tiếng giận dữ tranh cãi. Bên này, Lí Hoành Phi và Phong Viễn Dương đang khuyên can Huyền Âm chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư, hy vọng hai người bình tâm trở lại, không nên cãi nhau vì chuyện ấy nữa.

Đúng lúc ấy, bên ngoài vọng lại tiếng của Kiếm Vô Trần:

- Có chuyện gì à, sao mọi người lại to tiếng vậy?

Trong viện lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều nhìn ra phía cổng, liền thấy Kiếm Vô Trần, Phong Lôi chân quân và Thiên Túc đạo trưởng đang đứng ngay bên ngoài.

Đi vào trong viện, Kiếm Vô Trần hỏi:

- Không phải đã nói là hôm nay sẽ trị bệnh cho Trương Ngạo Tuyết à, sao mọi người còn chưa vào phòng mà đứng đây tranh cãi.

Liễu Tinh Hồn ngược mặt cười cười giải thích:

- Minh chủ còn chưa biết đó thôi. Vì việc trị bệnh cho Trương Ngạo Tuyết chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nên Dịch viên môn hạ đều do dự chưa quyết định được. Chiều qua cũng chỉ vì thế mà chẳng đi đến đâu. Đã bảo là suy nghĩ cẩn thận hết đêm qua, chiều nay phải trả lời. Nhưng vừa rồi ý kiến mọi người không thống nhất, có người đồng ý, có người lại không đồng ý làm Cửu Dã đại sư tức giận bỏ đi. Chuyện là như vậy đó.

Hiểu được nguyên nhân, Kiếm Vô Trần bước đến trước mặt Tĩnh Nguyệt đại sư, lạnh lùng quét mắt qua đám đông, cất tiếng hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì xin hãy nói rõ, đừng có lúc thế này lúc thế khác, làm mọi chuyện thêm phiền phức. Trương Ngạo Tuyết đang hôn mê bất tỉnh, mọi người tự nhiên ai cũng hy vọng trị liệu tốt đẹp cho sư muội. Nhưng cho dù có nguy hiểm, mọi người cũng nên hiểu không phải vì thế mà cứ chần chừ, do dự mãi.

Tĩnh Nguyệt đại sư ánh mắt thoảng giạt mình, mơ mơ hồ hồ thấy rằng Kiếm Vô Trần có vẻ gì khác xưa, nhưng không nói được sự khác biệt ở chỗ nào. Né tránh ánh mắt của Kiếm Vô Trần, Tĩnh Nguyệt đại sư nói:

- Cảm ơn minh chủ đã quan tâm, việc này ta ...

Đứng bên, Huyền Âm chân nhân vội ngắt lời:

- Bẩm minh chủ, việc này liên quan đến một đời Trương Ngạo Tuyết là môn hạ của Dịch viên, cho nên cần toàn thể các thành viên của Dịch viên cùng nhau bàn bạc. Vì thế ta cũng tính đợi Càn Nguyên sư huynh rảnh tay mới thương nghị cùng huynh ấy. Ngày mai chúng tôi sẽ trả lời chính xác cho Cửu Dã đại sư. Trước mắt, Càn Nguyên sư huynh còn đang trị thương cho tiểu đồ, tạm thời không cách nào bỏ dở được, vì thế mong minh chủ soi xét.

Kiếm Vô Trần nhướng mắt, nhìn ông một lúc rồi hừ giọng nói:

- Đã như vậy thì ta cho mọi người thêm một ngày. Đến ngày mai dứt khoát phải trả lời Cửu Dã đại sư, để tránh người ta đã có lòng tốt muốn chữa trị cho Trương Ngạo Tuyết lại phải chạy ngược chạy xuôi nhưng vẫn mất công vô ích. Đến lúc ấy mọi chuyện đồn đại ra ngoài, thiên hạ mà biết thì họ sẽ nhìn Chánh Đạo liên minh của chúng ta thế nào.

Mấy người Tĩnh Nguyệt đại sư nghe vậy vẻ mặt liền trở nên kinh ngạc, chỉ có Huyền Âm chân nhân trông vẫn bình tĩnh, chỉ thỉnh thoảng lại thấy gật đầu, phảng phất chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm túc đó của hắn.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần hừ lạnh một tiếng, quay về phía Liễu Tinh Hồn nói:

- Sư thúc đi khuyên Cửu Dã đại sư, có chỗ nào đối đãi không được chu đáo thì xin đại sư bỏ qua cho. Hôm nay ở lại đây một hôm, đi loanh quanh vài chỗ giải sầu.

Liễu Tinh Hồn vẻ mặt chiều theo, nói:

- Minh chủ yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ làm hết sức. Chỉ cần mai có câu trả lời chính xác là được rồi.

Kiếm Vô Trần nói:

- Mọi chuyện đã định như vậy rồi, sư thúc yên tâm đi.

Liễu Tinh Hồn liền ứng tiếng rồi quay người nắm tay Cửu Dã rời đi.

Đợi hai người đi khỏi, Kiếm Vô Trần quay đầu lại nhìn mọi người trong viện, nhẹ nhàng nói:

- Tâm tư của mọi người lúc này ta có thể hiểu được, hy vọng mọi người hôm nay suy nghĩ thật kỹ. Cuối buổi chiều nay, mọi người vui lòng đến đại điện, nhớ gọi cả Ngọc chuông giáo, ta có chuyện muốn hỏi.

Nói rồi, quay người cùng Phong Lô chân quân đi trước, còn lại Thiên Túc đạo trưởng, vừa lắc đầu thở dài, vừa rời đi theo sau.

Quay người lại, Huyền Âm chân nhân liếc nhìn mọi người, nghiêm nghị cất tiếng:

- Mọi người phải nhớ rằng, buổi chiều dù có chuyện gì đi nữa cũng không nên ăn nói tùy tiện, có gì ta sẽ ra mặt ứng phó.

Không một lời giải thích, Huyền Âm chân nhân nói xong đi thẳng vào phòng, để mặc mọi người đứng đó ra sức đoán ẩn ý trong những lời ông vừa nói.

Trong đại điện của Hoa Sơn Chánh Đạo liên minh, Kiếm Vô Trần ngồi ở vị trí chủ tọa, bên dưới là Phong Lô chân quân, Thiên Túc đạo trưởng và cao thủ của lục viện lưu lại Hoa Sơn. Trong đó, Lâm Vân Phong và Càn Nguyên chân nhân đang trị thương không đến được, Tinh Nguyệt đại sư đang chăm sóc Trương Ngạo Tuyết cũng ở lại trong phòng. Hiện tại trong đại điện tất cả chỉ có mười một người.

Nhìn quanh một lượt, Kiếm Vô Trần mở miệng nói:

- Lúc này triệu tập mọi người đến đây là vì có chuyện muốn nói với mọi người, đồng thời cũng muốn nghe ý kiến của mọi người. Lúc trước, ta rời Hoa Sơn đi tìm dấu vết của Thông Linh Điều. Tuy Thông Linh Điều đã mất, nhưng trên cao nguyên đất vàng ta đã tìm thấy một ngọn núi kỳ lạ. Qua sự tiến cử cực lực của ta, liên minh đã khảo sát kỹ lưỡng nơi đó, cuối cùng quyết định dời tổng đàn của Chánh Đạo liên minh đến đây, còn Hoa Sơn sẽ trở thành phân đàn của Chánh Đạo liên minh.

Nghe vậy, vẻ mặt cao thủ Lục viện ai nấy đều kinh ngạc biến sắc, đó là một đại sự kinh trời, có ảnh hưởng rất lớn đến thiên hạ. Nghĩ đến đó, Huyền Âm chân nhân liếc mắt Ngọc Vô Song và Thương Nguyệt. Sắc mặt cả ba người đều chấn động kinh ngạc, chỉ có điều ai cũng không mở miệng, lặng lẽ đợi nghe phần tiếp theo.

Đọc thấy cảm xúc của mọi người qua ánh mắt, Kiếm Vô Trần hơi nhếch mép, tiếp tục nói:

- Việc này đã quyết định từ hôm qua, vì thế mà Diệp minh chủ đã đưa phần lớn cao thủ của liên minh đi đến nơi ấy để sớm kiến thiết tổng đàn. Hôm nay, ta cho gọi mọi người đến đây, thứ nhất là để báo cho mọi người chuyện này, thứ hai là có ý định phái vài người đến hỗ trợ cho bên đó. Không biết là mọi người ngồi ở đây, có vị nào muốn xung phong đi trước qua bên ấy.

Tám người lục viện ai nấy nhìn lẫn nhau, một hồi cũng chẳng có ai nói năng gì, cứ mãi suy nghĩ về vấn đề đó.

Đang im lặng, Liễu Tinh Hồn đứng dậy nói:

- Hỗ trợ Diệp minh chủ cùng xây dựng tổng đàn là tận lực cho thiên hạ Chánh Đạo. Vì vậy, thuộc hạ nguyện sẽ tận tâm tận lực, đi trước để góp một phần nhỏ bé của mình, xin minh chủ chấp thuận.

Kiếm Vô Trần lắc đầu nhẹ nhàng, cười nói:

- Sư thúc đã có lòng như vậy thật rất tốt. Nhưng trước mắt sư thúc không thích hợp đi trước, bởi vì Trương Ngạo Tuyết đang hôn mê, rất cần Cửu Dã đại sư trị bệnh. Mà Cửu Dã đại sư lại cần có sư thúc bên cạnh khuyên can. Nếu sư thúc đi rồi, với tính khí của Cửu Dã, mọi người mỗi lúc càng trở nên căng thẳng hơn thôi. Vì vậy mà sư thúc tạm thời hãy ở lại, để người khác đi trước.

Nói dứt lời, ánh mắt Kiếm Vô Trần quét qua mọi người hỏi han ý g - vậ ư 8 bTinh .

Lưu ý động tĩnh xung quanh một lát, Thương Nguyệt mới hạ mình xuống, đưa mắt nhìn Lâm Vân Phong nói:

- Sư tử tìm đệ đến đây là có một việc muốn cầu chúng ở đệ.

Lâm Vân Phong không hiểu hỏi:

- Cầu chúng? Tử có chuyện gì muốn đệ cầu chúng vậy, mà sao còn có vẻ thần thần bí bí như thế, chẳng lẽ không thể để ai biết được à?

Thương Nguyệt nghiêm túc nói:

- Việc này tuy không phải bí mật gì, nhưng quả thực không thể để quá nhiều người biết. Không lâu trước đây, tử đã gặp Thiên Mục Phong, huynh ấy đang ở Tây sơn cách Hoa Sơn có vài dặm thôi, huynh ấy một lòng một dạ lo lắng cho bệnh tình của Ngạo Tuyết.

- Thiên Mục Phong! Sao huynh ấy lại đến được?

Lâm Vân Phong lặng người, những lời Thương Nguyệt vừa nói làm gã cảm thấy mười phần ngỡ ngàng kinh dị.

Thương Nguyệt kể lại tỉ mỉ sự việc mình gặp Thiên Mục Phong, cuối cùng nói:

- Trước mắt tử chưa nghĩ ra cách gì hay, chỉ biết làm như vậy.

Lâm Vân Phong trầm ngâm nói:

- Thông báo cho Lục Vân biết là một cách, nhưng đây là Hoa Sơn, rất bất lợi cho huynh ấy. Hơn nữa, trước mắt chúng ta cũng không rõ tình hình hiện tại của Lục Vân, huynh ấy có thể đến Hoa Sơn hay không cũng không thể biết được. Vì thế, chúng ta cũng phải chuẩn bị phương án khác cho tốt.

Thương Nguyệt nhìn gã, thấy mắt gã cứ đảo qua đảo lại, nhin không được hỏi:

- Đệ có biện pháp gì không?

Lâm Vân Phong cau mày, nói:

- Đệ còn đang suy nghĩ, dù thế nào đi nữa thì nguyên tắc của đệ là không để cho Kiếm Vô Trần chạm đến một sợi tóc của sư tử. Thực tế hiện tại không thể thẳng thắn tranh đấu với hắn để đưa sư tử rời khỏi Hoa Sơn, rồi bỏ Chánh Đạo liên minh. Mà ngược lại, nơi này cũng không thể thiếu đệ được. Trước mắt thực lực Chánh Đạo liên minh ở Hoa Sơn đã giảm sút nhiều, cho dù chúng ta biết là không thể đấu lại Kiếm Vô Trần nhưng muốn bỏ chạy thì cũng dễ dàng hơn. Chỉ có điều như vậy có thể liên lụy đến người khác, quả thật việc này không đơn giản.

Thương Nguyệt an ủi nói:

- Đừng gấp, chúng ta đi bước nào thì tính bước ấy, cứ theo tình hình mà làm. Có lẽ đúng như lời sư muội Hứa Khiết đã nói, chúng ta suy nghĩ phức tạp hóa vấn đề cũng không hẳn là đúng.

Lâm Vân Phong gật đầu nói:

- Tử yên tâm, có gì mới thì chúng ta cứ tùy thời bàn bạc. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, về rồi tính sau.

Thương Nguyệt gọi Lâm Vân Phong lại, chần chờ một chút rồi nói:

- Còn việc này nữa, tử luôn thấy khó nghĩ về con người Cửu Dã. Tử muốn tối nay đi điều tra người này, xem rốt cuộc lão ta có vấn đề gì hay không?

Lâm Vân Phong nói:

- Được, cứ theo lời tử, tối nay đệ sẽ theo dõi tên Cửu Dã này, xem lão ấy là yêu ma quỷ quái phương nào?

Quyết định rồi hai người rời khỏi sơn cốc quay về.

563. Chương 565 – Ác Tẩn Truyền Lai (hung Tin Truyền Đến)

Ngắm những giọt sương long lanh, Lục Vân lại nghĩ về chuyện dĩ vãng, trước mắt chàng mờ ảo hiện lên khung cảnh đã khắc sâu vào nơi sâu thẳm trong tâm trí, cứ hiện ra từng nét một, phẳng phất hoàn toàn như giấc mộng đêm qua. Vốn đang bình tĩnh, vào khoảnh khắc này chàng bỗng trở nên kích động, chuyện cũ cứ hiện ra trước mắt liên tiếp không ngừng, chớp mắt như muốn nhấn chìm chàng vào quá khứ. Lúc này, mọi màu sắc của khung cảnh chợt như tan biến, xung quanh chỉ còn một màu tối đen, nỗi sợ hãi vô biên vây lấy chàng, khiến chàng như đang ở trong địa ngục, kinh khủng và mất mát.

Đúng lúc đó, giữa đen tối im lặng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, khiến Lục Vân giữa mê man giật thót mình trở về thực tại, trông thấy Trần Ngọc Loan đã xuất hiện ở cổng viện. Giây lát, Lục Vân dường như đã biến đổi hẳn, hướng ánh mắt về phía cánh hoa đang nở ngoài cửa sổ, ngắm nhìn giọt sương ban mai, khẽ ngâm:

- Viễn khán hoa nhất đoá, cận khán thị tâm ma. Ngưng quang chiếu thiên ảnh, hư thật bất tại ngã. (1)

Trần Ngọc Loan nghe vậy mỉm cười nói:

- Lục đại ca, huynh thành phật từ khi nào, sao lại toàn nói những điều huyền cơ?

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Tâm ngộ thành phật, tâm mê thành ma, đường thành phật hay ma, thực ra đều do mình. Có những chuyện cho dù ngộ ra đạo, cũng chưa chắc đã là phật. Vừa nãy huynh chỉ nhất thời cảm hứng muốn ngâm vài câu thôi. Muội đến sớm vậy, không phải để gọi huynh đi ăn sáng đấy chứ?

Trần Ngọc Loan êm ái cười nói:

- Lục đại ca thật thông minh, đúng là muội đến đây để rủ huynh đi ăn sáng. Lúc nãy muội cũng có nhìn qua, không biết Khiếu Thiên đã đi từ lúc nào. Mọi người đang đợi huynh đấy.

Lục Vân chỉ cười cười, xoay mình đến bên cạnh theo nàng cùng đi về phía đại điện.

Trên đường đi, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Lục đại ca, mấy ngày nay huynh đã có dự định gì chưa?

Lục Vân nghĩ ngợi rồi khẽ nói:

- Cũng chưa có gì. Gần đây huynh phải liên tiếp giao chiến với Hắc Ám tôn chủ, Thiên Tàn lão tổ, thân thể bị thương cũng không nhẹ, bất quá thu hoạch được nhiều điều. Huynh dự định nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho khỏe, tiện thể tu luyện thêm một chút. Đợi mấy ngày nữa rời khỏi nơi đây để đi giải quyết một số công việc. Thế còn muội, trước mắt đã có dự định gì chưa, thực lực của liên minh đã tăng mạnh, muội có thể phát huy thật tốt tài năng của mình.

Trần Ngọc Loan sắc mặt nghiêm túc trở lại, bình tĩnh nói:

- Muội cũng đang muốn thỉnh giáo Lục đại ca, trước mắt lên xử trí thế nào là tốt nhất. Trước kia thực lực của liên minh chưa đủ, một số việc chưa dám làm. Hiện giờ đã có thêm ba trợ thủ đắc lực, Trừ Ma liên minh có thể nói là như hổ thêm cánh, nhưng định ra phương châm như thế nào mới là điều trọng yếu nhất, nếu không thì cũng giống như Chánh Đạo liên minh, cho dù cao thủ nhiều như mây vẫn không tránh khỏi thất bại.

Lục Vân trầm tư trong giây lát, thản nhiên nói:

- Huynh nghĩ là muội cứ theo phương châm trước kia cẩn thận hành động, không nên mạo hiểm, từng bước đột phá, đợi sau khi nền tảng đã vững chắc thì có hành động táo bạo hơn cũng chưa muộn. Trước mắt, thiên hạ hỗn loạn khôn lường, với thực lực của liên minh mà gặp phải một số nhân vật đặc biệt thì chưa đủ sức để thắng trận tranh đấu. Vì vậy, phải ra sức thu lượm tin tức tình báo, cẩn thận phân tích tình hình thiên hạ, từ đó tìm ra điểm đột phá, tránh nặng tìm nhẹ, luôn phòng thủ chỗ nguy hại, từng bước từng bước thu thập địch nhân.

Trần Ngọc Loan gật đầu đáp:

- Muội đã hiểu rõ, thực ra muội nghĩ cũng không khác Lục đại ca nhiều lắm. Tận lực lợi dụng sự mâu thuẫn giữa những thế lực khác, để bọn chúng tự tàn sát nhau, loại bỏ kẻ yếu, đợi đến thời cơ tối hậu lại tiến hành tấn công một trận lôi đình, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Được, chúng ta đến nơi rồi, dùng bữa đã rồi bàn bạc tiếp.

Nói xong liền cùng Lục Vân bước vào đại điện, bắt đầu dùng bữa với mọi người đang đợi.

Cơm nước xong, Trần Ngọc Loan và mọi người ở lại đại điện phân tích tình hình trước mắt, bàn bạc phương hướng hành động sau này. Sau vài lượt nghị luận, cuối cùng cũng hình thành một kế hoạch tối ưu. Đầu tiên phải thám thính động tĩnh của thiên hạ, sau đó nắm bắt cơ hội hành động. Nhiệm vụ đương nhiên được giao cho Văn Bát Danh và Quy Vô đạo trưởng đảm trách, Lục Vân an tâm ở lại trong cốc tu luyện. Những người khác thì mỗi người một việc. Cứ vậy chớp mắt đã qua ba ngày.

Trong ba ngày ấy, Phục Long Cốc vẫn luôn yên bình, chỉ thỉnh thoảng có tin tức bên ngoài báo về, đều là những tin quan trọng nhưng không phải tin tức cá nhân. Mọi người chỉ nghe phần nhiệm vụ của mình, không có phản ứng nhiều. Nhưng đến chiều ngày thứ ba, có một tin truyền đến làm mọi người ngỡ ngàng, cả Lục Vân đang tu luyện cũng vô cùng bàng hoàng, không thể nào bình tĩnh được.

564. Chương 566 – Hồ Vương Quy Tâm (hồ Vương Quy Phục)

- Lục Vân, ngươi hiểu Vu thuật là như thế nào không, làm sao để chữa trị được?

Lục Vân ánh mắt khê đối, thần nhiên đáp:

- Ta không hiểu rõ lắm Vu thuật, nhưng ta chắc chắn sẽ làm Ngạo Tuyết tỉnh lại được.

Phật Thánh Đạo Tiên nghe vậy liền nhìn chàng hồi lâu, cuối cùng than thở:

- Đã như vậy thì không cần nói gì nữa. Chỉ có điều sau này nếu gặp phải vu sư, hãy nhớ kỹ một điều là phải tập trung tinh thần, đừng bị những ảo ảnh bên ngoài làm cho rối loạn.

Lục Vân gật nhẹ đầu, bình tĩnh nói:

- Đa tạ, ta hiểu rồi. Bây giờ ta muốn quay về tĩnh tâm, có tin tức gì hãy thông báo cho ta.

Thần nhiên đứng dậy, chỉ chớp mắt Lục Vân đã biến mất một cách kỳ lạ, không ai có thể thấy rõ.

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn theo bóng chàng, khê thở dài:

- Số mệnh của người này quả thật không giống người thường...

Yêu vực, Thủy Tinh Thiên Địa.

Liệt Thiên ngồi giữa cảnh sắc tươi đẹp của khu vườn trong viện, trước mặt là Bạch Như Sương một thân tuyết trắng. Hai người thỉnh thoảng nhìn nhau, rồi lại lảng tránh ánh mắt của nhau, tình huống có chút khó hiểu. Cũng đã vài hôm kể từ lần Bạch Như Sương trải qua nguy hiểm ở Mê Thất Sâm Lâm. Mấy ngày nay, quan hệ hai người đã có những biến hóa kỳ diệu, Bạch Như Sương dần dần thích ứng với sự tồn tại của Liệt Thiên. Tuy nhiên, về ngoài giữa hai người còn có đôi chút chưa được tự nhiên, dường như phải cần một khoảng thời gian nhất định mới thích nghi hoàn toàn được.

Bạch Như Sương hiện giờ nhờ có Liệt Thiên mà tu vi tăng lên mãnh liệt, không chỉ hơn hẳn so với trước khi mất nguyên âm, mà còn nhờ sự chỉ bảo “vô tình” của Liệt Thiên nên đã tiến vào cảnh giới Quy Tiên, có thể nói là không thể so sánh với quá khứ được. Theo sự tăng tiến của tu vi, toàn thân Bạch Như Sương lúc này phát ra một luồng khí thánh thiện, kết hợp với thân phận Huyền Âm Nữ của nàng, cả thân hình bao phủ một vàng sáng lung linh, trông đẹp đến mê người.

Nhẹ nhàng vuốt bộ lông vũ của con chim nhỏ trên vai, Bạch Như Sương được Liệt Thiên nói cho biết nó chính là Chiêu Hồn sứ giả trong truyền thuyết của Mê Thất Sâm Lâm. Cảm thấy cái tên này nghe không hay, mà lông đuôi của con chim nhỏ này lại có những sợi màu đỏ như máu, Bạch Như Sương liền đặt cho nó cái tên là Hồng Hồng, cả ngày mãi chơi đùa với nó. Kể cũng lạ, Hồng Hồng ngoài cái lần đầu tiên thấy

còn mở miệng nói chuyện, những ngày sau đó lại không hề mở miệng, cho dù Bạch Như Sương dỗ dành thế nào, cũng kiên quyết giữ nguyên tắc của mình.

Thấy vậy, Bạch Như Sương cũng đành bất lực, Liệt Thiên lại chỉ mỉm cười, không nói gì nhiều.

Lúc này, Huyền Dạ từ hư không bỗng xuất hiện, mặt hơi biến sắc nhìn Liệt Thiên nói:

- Chủ nhân, vừa nhận được tin tức ...

Liệt Thiên thấy hắn mới chỉ nói được nửa câu đã dừng lại, đoán biết có điều gì bất thường, quay đầu lại nhìn Bạch Như Sương cất tiếng:

- Nàng ngồi đây một mình trước nhé, lát nữa ta quay về sẽ đưa nàng đi.

Nói xong toàn thân lóe sáng, cùng Huyền Dạ biến mất không thấy tung tích.

Trong phòng Liệt Thiên, Huyền Dạ về mặt khó coi nói:

- Các cao thủ được phái đến nhân gian đã có tin báo về. Tin cho biết Hổ Vương ở nhân gian không chỉ tổn binh thất tướng mà bản thân còn mang trọng thương phải trốn chui trốn nhủi, hiện giờ đã trở về Yêu vực. Còn Long Lang, hẳn vốn cùng Hắc Âm tôn chủ liên minh, thành lập Long Ma chiến tuyến. Bởi vì Hắc Âm tôn chủ đã từng ra tay tiêu diệt Tây Thục Dịch viên, khiến Lục Vân tức giận, nên đã bị tiêu diệt, còn cao thủ của Long Lang thì chết sạch. Lúc đó, Lục Vân hoàn toàn không làm khó Long Lang, có lẽ nguyên nhân là do chúng ta, bất quá vận khí của Long Lang cũng không tốt, bị Hoàng Tước là trợ thủ của Sát Huyết Diêm La bao vây. Hai bên giao đấu khiến cao thủ chết hết, còn mỗi Long Lang may mắn chỉ bị trọng thương thoát chết. Bây giờ hắn cũng đã trở về Yêu vực, đang trốn ở Thiên Lang Cốc, còn Hổ Vương ẩn náu dưới Ánh Nguyệt Nhai.

Liệt Thiên ánh mắt lấp loáng, có chút lạnh nhạt nói:

- Đúng là những thứ vô dụng, không ném chút đau khổ thì không biết tự lượng sức mình. Hiện tại chưa cần để ý đến bọn chúng, người trước hết hãy sớm thống nhất Yêu vực cho ta. Đợi đến khi bọn chúng biết hối cải, lúc đó hãy cho bọn chúng một cơ hội, nếu không biết hối cải, liền lập tức trừng trị nghiêm khắc.

Huyền Dạ ửng tiếng vang dạ, rồi đổi sang chủ đề khác:

- Chủ nhân, dạo gần đây tình thế nhân gian có nhiều thay đổi. Nghe nói Ma vực đã bắt đầu phái quân tiến vào nhân gian khá qui mô. Ngay cả Thiên Ma giáo ẩn cư không xuất hiện thì bây giờ cũng đang chính thức nhúng tay vào chuyện nhân gian. Cả thiên hạ bây giờ vô cùng hỗn loạn, không có khả năng ứng phó. Với tình hình của Yêu vực chúng ta hiện giờ, thuộc hạ chỉ cần gia tăng tiến độ, vài ngày nữa là có thể gần như hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù có không ít Yêu chúng không phục nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến đại cục.

Liệt Thiên nhướng cao lông mày, trầm tư trong giây lát, ngạo mạn cất tiếng:

- Ngày Thái Âm đã càng lúc càng rõ. Như vậy chúng ta cũng kịp tiến vào nhân gian với diện mạo hoàn toàn mới vào ngày đó. Ba ngày, ta cho người thời gian ba ngày chuẩn bị mọi việc cho thỏa đáng. Đến lúc ấy, chúng ta sẽ tái chiến với nhân gian, làm chủ thiên hạ!

Huyền Dạ về mặt nghiêm nghị, thấp giọng nói:

- Xin chủ nhân hãy yên tâm, Huyền Dạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn.

Nói rồi đứng dậy, tranh thủ thời gian đi giải quyết công việc.

Liệt Thiên nhìn theo bóng của Huyền Dạ, ánh mắt rất phức tạp, thấp thoáng lộ ra chút cảm thán. Nhưng về mặt ấy chỉ tồn tại trong chốc lát, Liệt Thiên liền khôi phục hình dạng lúc trước, toàn thân toát ra vẻ ngạo nghễ bá thiên, ánh mắt sắc như dao, hàm ý không kẻ nào có thể chống lại.

Chuyển thân, đưa mắt nhìn lại căn phòng của mình, Liệt Thiên thấp giọng nói:

- Đã sau ngàn năm, các kiếp luân hồi. Lần này để ta xem các người còn có cách nào khiến ta lại đi vào vết xe đổ.

Sau vài ngày trầm ngâm u tịch, sự cuồng ngạo bất phục của hắn lại nổi dậy. Lần này, định mệnh sẽ đối đãi như thế nào đây?

Rời khỏi Thủy Tinh Thiên Địa, Huyền Dạ dẫn dò Xích Hùng đẩy nhanh tốc độ thống nhất Yêu vực, bí mật tự mình đến dưới Ánh Nguyệt Nhai. Ngắm nhìn vách đá dựng đứng ở Ánh Nguyệt Nhai, Huyền Dạ trầm giọng nói:

- Hồ Vương mau ra đây, ta biết ngươi ở trong đó, không cần ẩn trốn nữa.

Lời vừa dứt, vách đá sát đầm nước dưới chân Ánh Nguyệt Nhai lóe lên ánh tro, Hắc Sát Hồ Vương lặng lẽ xuất hiện, cảnh giác nhìn Huyền Dạ.

Đứng đối diện khá xa, hai người đều không nói gì. Một luồng khí tức rất lạ đang lưu động ở không gian giữa hai người. Tĩnh lặng, không gió, ánh mắt giao nhau, những cộng sự thân thiết đã kề vai sát cánh ngày đó, nhưng hôm nay sau ngàn năm gặp mặt, lại dường như kẻ thù, khoảng cách giữa hai người trở nên quá xa. Cả hai người kìm nén trong lòng, có một số sự việc theo thời gian thay đổi đã lắng đọng trong sâu thẳm ký ức, ngay khi một lần nữa đối diện với nó, thật sự không còn dũng khí mở toang tấm màn ký ức ấy ra.

Gió, đột nhiên lại thổi, phá tan sự trầm lắng yên tĩnh giữa hai người, phảng phất như tiếng đàn thâm sâu trong tâm linh gọi lại những hoài niệm ngày trước. Thở dài, hai người cùng thả lỏng, Hắc Sát Hồ Vương có chút xúc động, đau thương cất tiếng:

- Đã bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn vậy, nhưng ta hai tay mất trắng không còn như ngày xưa.

Huyền Dạ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Ta đến hoàn toàn không phải để mỉa mai ngươi, mà cho ngươi một cơ hội, mong là ngươi có thể trở lại như xưa.

- Cơ hội? Bây giờ ta vẫn còn có cơ hội ư? Ta còn mặt mũi nào đi gặp chủ nhân chẳng?

Khổ sở cười một tiếng, Hắc Sát Hồ Vương chua chát nói.

Huyền Dạ nghiêm mặt nói:

- Cơ hội với mỗi người không giống nhau, có những cách lí giải khác nhau. Hiện giờ chủ nhân đã tái sinh, sắp tiến vào lại nhân gian để đoạt lấy thiên hạ. Đến lúc đó, tất nhiên cần chúng ta toàn lực hỗ trợ. Trước mắt tuy ngươi không còn một binh một tướng, nhưng ngươi vẫn còn đôi bàn tay, một tấm lòng, chỉ cần ngươi tình nguyện xuất lực, như vậy có thể nói là đủ rồi!

Hắc Sát Hồ Vương suy nghĩ về những gì hắn nói, về mặt vô cùng hồ thẹn, hối hận nói:

- Cho dù ta cố gắng đến đâu đi nữa, nhưng với tính cách của chủ nhân, người còn có cần ta nữa không?

Huyền Dạ im lặng, nhưng giây lát sau đó liền mở miệng khuyên nhủ hắn:

- Chủ nhân bản tính kiêu ngạo vô cùng, tất nhiên không thể dễ dàng tha thứ cho ngươi, nhưng xét cho cùng thì năm xưa chúng ta đã vào sinh ra tử bao lần, chủ nhân thực ra vẫn khắc cốt ghi tâm chuyện đó, nếu không thì tại sao chủ nhân lại phái ta đến gặp ngươi?

Hắc Sát Hồ Vương thân thể run rẩy, về mặt kích động nói:

- Chủ nhân, Hắc Hồ ta sai rồi.

Sự hối hận vô cùng biểu hiện qua lời nói không có chút gì giả tạo.

Huyền Dạ thấy vậy an ủi, cười cười nói:

- Được rồi, hãy theo ta trở về, nhận tội với chủ nhân. Ta nghĩ chủ nhân không trách ngươi đâu.

Hắc Sát Hồ Vương về mặt đầy cảm động, thần sắc phức tạp nhìn Huyền Dạ, cuối cùng cất tiếng:

- Còn ngươi? Ngươi không hận ta ư?

Huyền Dạ sững người, sau đó lắc đầu nói:

- Hận, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi. Bây giờ chủ nhân đã tái sinh, không còn chuyện gì quan trọng hơn việc hỗ trợ chủ nhân tái đoạt nhân gian, vì vậy thù hận của chúng ta chẳng đáng là gì cả.

Hắc Sát Hồ Vương cảm kích nhìn hắc, cảm thán nói:

- Năm đó, ta cứ cho rằng trong ba người thì ta trung thành và ngay thẳng nhất với chủ nhân, nhưng bây giờ ta mới hiểu ra mình đã lầm, vì người mới là người trung thành nhất.

Huyền Dạ cười khở một tiếng, ngàn năm trôi qua thật không dễ dàng. Thu lại hoài niệm, Huyền Dạ nói:

- Bây giờ chúng ta đến Thiên Lang Cốc để xem Long Lang thế nào rồi.

Hắc Sát Hồ Vương giật mình, ngạc nhiên nói:

- Không phải hắc đang sống rất tốt ở nhân gian sao, hắc cũng quay về rồi à?

Huyền Dạ thuật lại sơ lược về chuyện Long Lang ở nhân gian rồi cùng hắc rời đi.

Đến bên ngoài Thiên Lang Cốc, Huyền Dạ không lập tức mở miệng, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn phía trước. Thấy Huyền Dạ có vẻ dị thường, Hắc Sát Hồ Vương liền hỏi:

- Sao vậy, sao chúng ta không tiến thẳng vào?

Huyền Dạ khẽ nói:

- Long Lang không giống người, tuy toàn bộ cao thủ hắc mang vào nhân gian đều chết trận hết, nhưng ở đây vẫn còn thế lực không nhỏ. Muốn hắc cam tâm thần phục, hồi tâm chuyển ý, phải hao tổn chút tâm trí.

Hắc Sát Hồ Vương giật mình, bất quá rất nhanh hiểu ra ý tứ của Huyền Dạ, tán đồng nói:

- Người nói không sai, Long Lang xảo hoạt vô cùng. Nhưng ta nghĩ nếu hắc biết chủ nhân đã hồi sinh, vô luận lá gan của hắc có lớn bằng trời, cũng không dám chống lại ý muốn của chủ nhân. Bây giờ người ở đây đợi tin, để ta đi nói chuyện với hắc. Nếu hắc dám mưu đồ bất chính, lúc đó người lại thu thập hắc cũng được.

Huyền Dạ liếc nhìn Hắc Sát Hồ Vương, thấy vẻ mặt hắc cam tâm tình nguyện, cũng không tiện phản bác, chỉ thì thầm dặn dò hắc vài câu, rồi để hắc tiến vào.

Nhìn theo thân ảnh Hắc Sát Hồ Vương khuất dần, Huyền Dạ tự nói:

- Tuy có vài câu không được quang minh chính đại, nhưng ta cũng chỉ vì muốn tốt cho bọn người. Hy vọng sau khi hiểu được nguyên nhân, các người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta.

Chờ đợi trong yên lặng, Huyền Dạ vốn có tính toán trước cả rồi, nhưng lúc này lại cảm thấy có điều bất an, lẽ nào Hắc Sát Hồ Vương đã thất bại rồi?

565. Chương 567 – Dạ Thám Địch Tình (nửa Đêm Dạ Thám Tình Hình Địch)

Ánh mắt giao nhau, Huyền Dạ và Long Lang cùng cười khẽ, Huyền Dạ cười có đôi chút đau buồn, còn Long Lang thì lại hơi chua xót.

Trầm ngâm im lặng giây lát, ba người không nói gì nhiều. Huyền Dạ có nói vài câu, nhưng qua rồi cũng chẳng nhớ đã nói những gì, sau đó liền dẫn hai người trở về Thủy Tinh Thiên Địa.

Đêm Hoa Sơn ánh sao sáng lung linh huyền ảo, ánh trăng sáng tỏ êm ái như gió, nhẹ nhàng phủ lên khắp mặt đất, phẳng phất như một chiếc áo choàng bằng voan mỏng, thường xuyên xao động.

Canh hai, một bóng người bỗng hiện ra giữa không trung, không gây nên bất kì tiếng động nào, cũng không để lộ ra một chút khí tức, thân không hay quỷ không biết xuất hiện trên mái căn phòng của Liễu Tinh Hồn.

Bóng đen đứng im lặng giây lát, nhìn xung quanh không thấy động tĩnh gì, lập tức lẩn mình biến mất vào bóng đêm, không để lại chút dấu vết.

Trong phòng Liễu Tinh Hồn, ngoại trừ Liễu Tinh Hồn đang nằm nghỉ trên giường, còn có Cửu Dã đang ngồi xếp bằng trong phòng, hai tay kết ấn trước ngực, tư thế trông rất kì quái. Toàn thân lão phát ra một màn sương xám mờ mờ ẩn ẩn, phảng phất vô số sinh linh đang ẩn mình trong đó, vừa tìm cách chống lại ngoại lực xâm nhập từ bên ngoài, vừa thăm dò động tĩnh xung quanh.

Lúc này, Liễu Tinh Hồn đã ngủ say trên giường, nhưng Cửu Dã bỗng đột nhiên mở tròng hai mắt, quát nhỏ:

- Yêu ma phương nào, sao còn chưa hiện thân.

Đang nói thì màn sương mù màu xám lập tức nở rộng, nháy mắt xâm chiếm hết cả phòng, không những làm Liễu Tinh Hồn tỉnh giấc, mà còn hình thành một thân ảnh mờ nhạt.

- Đại Sư, xảy ra việc gì vậy?

Liễu Tinh Hồn kinh hãi chưa tỉnh hẳn, mắt ngó quanh quất khắp phòng, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, tò mò không nhịn được liền cất lời hỏi Cửu Dã.

Cửu Dã hừ lạnh đáp:

- Người mở to mắt mà không nhìn thấy gì à, có kẻ đột nhập vào phòng, muốn gây điều bất lợi cho lão phu.

Liễu Tinh Hồn giật nảy mình, quan sát kĩ lưỡng mãi mới phát hiện ra một thân hình mờ mờ, tức giận quát lên:

- Người là yêu nghiệt phương nào, dám cả gan đến Hoa Sơn sinh sự?

Bóng hình kia thấy đã bị lộ, kêu lên một âm thanh quái lạ, cuồng phong nổi lên khắp phòng, chớp mắt thân ảnh đã biến mất. Sau khi cuồng phong êm đi, Liễu Tinh Hồn cẩn thận tìm kiếm, Cửu Dã giận dữ hừ giọng nói:

- Đã chạy thoát rồi, còn tìm cái rắm gì nữa.

Liễu Tinh Hồn gặng cười vài tiếng, vội vàng tạ tội:

- Đại sư đừng tức giận, Liễu Tinh Hồn tu vi thiển bạc, không biết đại sư có phát hiện được vết tích gì của nó không?

Cửu Dã trừng Liễu Tinh Hồn, trầm ngâm nói:

- Kẻ vừa nãy rất kì lạ, lúc lén vào phòng không để lộ một chút động tĩnh nào, đến cả một chút khí tức cũng không để lộ ra. Xem ra con người này có bảo vật thần bí giúp ẩn thân trong người. Còn hấn đến đây với mục đích gì, lão phu không nói nghĩ người cũng đoán được vài phần.

Mặt mày Liễu Tinh Hồn chợt biến sắc, âm lạnh nói:

- Xem ra phải cẩn thận hơn....

Cùng lúc đó, trong phòng Lâm Vân Phong, Thương Nguyệt đang hỏi dồn:

- Thế nào, có điều tra được điều gì không?

Lâm Vân Phong cau mày, có chút không khẳng định, nói:

- Cửu Dã đó rất tà môn, đệ vừa vào phòng đã bị hấn phát hiện, may mà đệ chạy đi rất nhanh, hấn cũng chưa biết đệ là người thế nào. Nhưng khí tức trên người hấn, đệ chắc rằng là quen lắm, nhưng lại chưa thể khẳng định chắc chắn.

Thương Nguyệt trầm lặng một lúc, rồi khẽ nói:

- Tỷ có một phỏng đoán khá bạo gan, đệ nghe rồi thử nghĩ xem, liệu có khả năng ấy không.

Lâm Vân Phong gật đầu nhẹ nhàng nói:

- Tỷ nói đi, có khi những lời của tỷ lại gợi ý cho đệ.

Thương Nguyệt trầm giọng nói:

- Tỷ đang nghĩ, Cửu Dã này liệu có liên quan đến Vu tộc hay không?

Lâm Vân Phong sững người ra, liền kinh ngạc kêu lên:

- Đúng, chính là thế! Thảo nào đệ luôn cảm thấy khí tức toát ra từ người hắn có gì đó quen thuộc, đích xác hắn phải gần gũi với Kim Thạch ngày đó. Nhưng nếu biết được điều ấy thì như thế nào? Điều đó chỉ có thể chứng minh rằng hắn thực sự có khả năng cứu tinh sư tỷ.

Thương Nguyệt vẻ mặt trầm trọng đáp:

- Đệ nói không sai, hắn có thể cứu tinh Ngạo Tuyết, nhưng đồng thời hắn cũng có thể khống chế tinh thần Ngạo Tuyết!

Nghe thấy lời ấy Lâm Vân Phong giật mình, lòng biến đổi kịch liệt, nóng nảy nói:

- Tỷ nói có lí, chúng ta phải tìm cách ngăn chặn chuyện đó, quyết không thể giao sư tỷ vào tay hắn.

Thương Nguyệt không nhịn được thở dài, cất tiếng phân tích:

- Rõ là như thế, nhưng chúng ta không thể tùy tiện quyết định, bởi vì những điều chúng ta nói ra mới chỉ là phỏng đoán, chưa có bằng chứng xác thực. Nhớ lại lúc trước khi Liễu Tinh Hồn rời Hoa Sơn đã đem chuyện này nói trước. Lão đã nói Cửu Dã vốn ở dải Vân Quý, lân cận với Miêu tộc. Cũng chính bởi vì như thế, Cửu Dã mới tinh thông kì môn quái thuật, có thể trị được một số chứng bệnh rắc rối, khó chữa. Theo phân tích như vậy, khí tức trên người lão có giống với Vu tộc cũng rất hợp tình, hợp lí, chúng ta không thể dựa vào đó mà phản đối được. Hơn nữa, người là do Liễu Tinh Hồn tìm lại, nếu cho là lão có dã tâm mưu hại Ngạo Tuyết, thì động cơ của lão là gì, điểm này chúng ta nghĩ mãi mà vẫn chưa làm sáng tỏ được. Hôm đó, Ngạo Tuyết bị thương trong tay của cao thủ Huyền Phong môn, Huyền Phong đặc sứ Lý Trường Xuân vốn là trưởng giáo Thiên Kiếm viện, nhờ sự phản bội của lão mà Liễu Tinh Hồn mới ngồi lên được vị trí như ngày hôm nay. Nếu nói giữa bọn chúng có quan hệ mật thiết với nhau thì không đúng với đạo lí thông thường. Như vậy, việc Liễu Tinh Hồn thông đồng với Cửu Dã mưu hại Ngạo Tuyết khó có thể xảy ra. Cho dù lòng lão có tính toán như vậy đi nữa, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được động cơ của lão, lại cũng chẳng có bằng chứng nào, trước mắt chỉ có thể ngầm lưu ý thôi.

Nghe xong những phân tích của Thương Nguyệt, Lâm Vân Phong không cam lòng nói lại:

- Biết rõ trong đây có quỷ kế, nhưng lại không thể đoán được ảo diệu bên trong là gì, quả là thâm hiểm tột đỉnh. Bây giờ tỷ nói phải làm gì đây, lẽ nào cứ để Cửu Dã tự do hành động thế sao, chúng ta lại chẳng có biện pháp nào?

Thương Nguyệt vẻ mặt trầm tư, suy nghĩ hồi lâu, rồi từ từ nói:

- Nhớ lại Cửu Dã từng nói, muốn trị bệnh cho Ngạo Tuyết thì phải tìm được một căn phòng yên tĩnh, bất kỳ ai cũng không được quấy rầy. Nếu đúng là như vậy, tỷ cùng những người khác canh chừng bên ngoài, thường xuyên theo dõi động tĩnh bên trong. Còn đệ bí mật đột nhập vào trong, giám thị hành động của lão, một khi phát hiện ra lão muốn gây bất lợi cho Ngạo Tuyết, lập tức phá hoại. Lúc đó, chúng ta lại xông vào ngăn chặn, nhất định không thể để lão gây thương tích chút nào cho Ngạo Tuyết.

Lâm Vân Phong nghe vậy rất mừng, biện pháp này đúng là vẹn cả đôi đường. Chỉ cần lão không giở trò gì, sẽ để lão cứu Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại, một khi lão có lòng phản trắc, thì lập tức phá tan quỷ kế của lão.

Đã có được đối sách, vẻ mặt sầu thảm của Lâm Vân Phong tan biến, gã vỗ ngực bảo đảm:

- Thương Nguyệt, tỷ cứ yên tâm, ngày mai khi trị bệnh cho sư tỷ, đệ sẽ gây sự to tiếng, phát tay bỏ đi. Sau đó, nhân lúc mọi người không để ý, đệ sẽ lặng lẽ bí mật đột nhập vào để bảo hộ cho sư tỷ.

Thương Nguyệt khẽ nói:

- Như vậy là tốt nhất, không được để lại dấu vết nào. Nhưng trong lòng tỷ vẫn còn thấy bất an cứ quay vòng vòng, tỷ thật sợ sợ ngày mai sẽ xảy ra chuyện không tính trước. Thôi được rồi, tỷ phải đi đây, mong là ngày mai mọi việc đều thuận lợi!

Lâm Vân Phong dường như bị lây nhiễm sự lo lắng của Thương Nguyệt, không nhịn được cũng thở dài thườn thượt.

Sau khi tiễn Thương Nguyệt đi rồi, Lâm Vân Phong đến phòng của Huyền Âm chân nhân đã thấy sư phụ ngồi ở bàn chờ đợi rất lâu rồi.

Đóng cửa lại, Lâm Vân Phong hỏi:

- Sư phụ, người nói tối nay có chuyện muốn nói với đệ tử, không biết là chuyện gì?

Huyền Âm chân nhân ra hiệu cho gã ngồi xuống, chăm chú nhìn gã một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng xoa đầu gã cảm động nói:

- Trước kia ở Dịch viên, sư phụ luôn rất nghiêm khắc với con, trong lòng hy vọng các con chịu khó tu luyện trở nên xuất chúng. Nhưng bây giờ, nhân gian hỗn loạn, Dịch viên đã bị hủy diệt, tất cả đều trở nên khó đoán biết, có lẽ...

Cảm thấy có điều bất thường, Lâm Vân Phong vội ngắt lời ông, bất an hỏi lại:

- Sư phụ, người làm sao thế, sao lại nói với con những chuyện này?

Huyền Âm chân nhân ngẩn ngía hần, ánh mắt phức tạp khiến người ta khó hiểu, ngữ khí trầm trọng làm gã không yên lòng:

- Vân Phong, con cũng không còn nhỏ nữa, có nhiều việc phải biết tự mình suy ngẫm. Dịch viên bị hủy diệt rồi, chứng tỏ phương thức quá khứ không phù hợp, con phải nghĩ ra phương pháp thích hợp trùng tân lại Dịch viên.

Lâm Vân Phong hoang mang ứng tiếng đồng ý, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn, nhịn không được cất tiếng hỏi:

- Sư phụ, rốt cục sư phụ đã biết được chuyện gì, sao không muốn nói cho con biết?

Huyền Âm chân nhân cười chua chát, thoáng chút đau khổ đáp:

- Sư phụ nói cho con thì có thể làm thế nào, con có thể thay đổi được gì không? Có một số việc đến lúc tới hậu, cho dù có biết đi chẳng nữa cũng chẳng có cách nào cứu vãn, bởi lẽ định mệnh đã định kết quả như vậy rồi. Tối nay, sư phụ gọi con tới đây, tất nhiên là có vài chuyện muốn nói với con, nhưng con phải hứa với sư phụ, sau khi biết rồi không được nói lung tung!

Lâm Vân Phong vội nói:

- Sư phụ yên tâm, một khi chưa được sự đồng ý của sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không nói lung tung đâu. Bây giờ sư phụ nói cho đệ tử biết đi.

Huyền Âm chân nhân nhìn gã một hồi, trong lòng đang thở dài không thành tiếng, ngoài miệng lại nói:

- Hãy nhớ lời con vừa nói, không được quên. Bây giờ con hãy nghe cho rõ, lần này con và Ngạo Tuyết trở về Hoa Sơn là một sai lầm rất lớn. Vì sai lầm này, nhiều chuyện được định sẽ xảy ra không cách nào thay đổi được, trong đó bao gồm cả sinh mệnh của không ít người.

Vẻ mặt Lâm Vân Phong biến thành ngạc nhiên khiếp sợ, cất tiếng kinh hãi:

- Sư phụ, có phải sư phụ đã phát hiện ra được điều gì rồi, mau nói cho đệ tử biết đi, chúng ta sẽ cùng nhau ngăn chặn nó.

Huyền Âm chân nhân lắc đầu nói:

- Có một số việc đã không kịp cản trở nữa rồi, nếu như có thể chặn được, thiên hạ đã không đại loạn, Thái Âm lại sẽ không xuất hiện, thế giới này chánh tà cũng không đan xen lẫn lộn, tất cả tựa như một giấc mơ. Được rồi, con phải nghe cho cẩn thận đây, bởi vì sự tình thứ nhất này, Lục viện môn hạ trước mắt đang lưu

lại ở Hoa Sơn đều bị liên lụy. Trong đó, Phượng Hoàng thư viện cùng với Dịch viện chúng ta là bị nghiêm trọng nhất. Lần này, sư phụ nghĩ mọi biện pháp chữa con hồi phục, không phải vì mong con sẽ thay đổi được gì, mà mong con hãy bỏ qua bớt đi. Những lời này bây giờ có lẽ con chưa hiểu, nhưng không phải vội, ngày mai con sẽ hiểu thôi.

Nhìn Huyền Âm chân nhân, Lâm Vân Phong dần dần cảm thấy ớn lạnh trong lòng, những lời sư phụ tuy chưa có gì rõ ràng, nhưng cũng chính vì thế mà khiến gã cảm thấy nặng nề vô cùng. Ngày mai rồi sẽ ra sao, không ai có thể nói rõ được, nhưng Lâm Vân Phong dĩ nhiên đã đoán ra được, ngày mai trong Lục viện chắc chắn sẽ xảy ra những việc bất ngờ. Đến lúc ấy, bản thân sẽ phải đối mặt như thế nào đây, kiên quyết hay từ bỏ đây?

Đang còn suy nghĩ, Huyền Âm chân nhân đã nói tiếp:

- Hãy nhớ một lời của sư phụ, Dịch viện đã giao cho con rồi đấy, con nhất định phải bảo trọng thân thể! Được rồi, con đi đi, tối nay chịu khó mà nghỉ ngơi, ngày mai còn rất nhiều chuyện đợi con.

Lâm Vân Phong ngồi im, gặng hỏi:

- Sư phụ, rốt cục là chuyện gì, sư phụ nói cho con biết đi, con sẽ cố gắng suy nghĩ để tìm ra đối sách.

566. Chương 568 – Khai Thủy Chi Tiền (trước Khi Bắt Đầu Hành Sự)

- Nhất trảng âm mưu, kỉ phiên khởi phục, thái âm nghịch chuyển, thủy tiểu thương khung (1) Đi thôi, đã là của con thì lại là của con, không cần phải cưỡng cầu.

Lâm Vân Phong nhìn ông không cố nói nữa, chỉ thở dài một tiếng rồi trở về phòng.

Huyền Âm chân nhân bất động, cũng chẳng thềm ra đóng cửa phòng, cứ như thế lặng lẽ ngồi bên bàn, khẽ nói:

- Sinh mệnh của ta không còn nhiều, thời gian của họ cũng không còn nhiều nữa...

Gió đêm khe khẽ thổi làm lắc lư cửa phòng, phát ra âm thanh lớn. Trong phòng, một luồng không khí tươi mới thổi tới thổi lui, thì thảo như muốn kể lẽ điều gì.

Ngẩng đầu lên, Huyền Âm chân nhân thở dài nói:

- Gió, người cũng đang than thở đấy à? Nhưng than vãn thì có tác dụng gì đây? Than vãn cũng chẳng thể nào giữ lại được người sắp xa lìa...

Sáng sớm tinh mơ, tiếng chim hót êm tai thánh thót vang vọng khắp Hoa Sơn. Phương đông, chân trời mờ hiện hồng quang, chốc lát nửa thoi, mặt trời sẽ từ từ mọc lên, vạn vật lại bừng tỉnh.

Hoa Sơn, trong Chánh Đạo liên minh, Kiếm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn, Huyền Âm chân nhân, ba người ai nấy tự chuẩn bị, tới lui cố gắng xem xét việc chữa trị cho Trương Ngạo Tuyết có tốt hay không?

Giờ thìn ba khắc, Kiếm Vô Trần dẫn theo Phong Lô chân quân và Thiên Túc đạo trưởng đến bên ngoài phòng Trương Ngạo Tuyết, vừa đứng gặp ngay môn hạ Dịch viện đang canh chừng bên ngoài và ba người Ngọc Vô Song của Phượng Hoàng thư viện. Vừa gặp nhau, hai bên chào hỏi xã giao vài câu. Đợi hai bên chào hỏi xong, Kiếm Vô Trần nhìn Phong Viễn Dương, Càn Nguyên chân nhân và Ngọc Vô Song, bình đạm cất tiếng:

- Ba vị đã chuẩn bị kĩ chưa? Nếu mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, ta sẽ nói cho các vị biết lịch trình, rồi xuất phát luôn.

Ngọc Vô Song không chút cảm xúc, bình tĩnh nói:

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, mình chỉ xin dặn dò.

Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương tuy có chút không cam tâm, nhưng Huyền Âm chân nhân đã nói rõ trước rồi. Vì thế tuy hai người không nguyện ý cũng chẳng nói gì, chỉ khe khẽ gật đầu.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần hơi mừng, cười nói:

- Thế thì tốt rồi. Bây giờ ba vị theo đường đến cao nguyên đất vàng. Đến đó rồi, đi thêm khoảng ba trăm dặm nữa, lúc ấy tự nhiên sẽ gặp đệ tử liên minh, theo bọn họ là đến được tổng đàn. Được rồi, ta chúc ba vị đi đường thuận lợi!

Ba người ứng tiếng đồng ý, rời khỏi Hoa Sơn đi về phía bắc. Mọi người chỉ tiễn đưa bằng ánh mắt.

Thu hồi mục quang, Kiếm Vô Trần liếc nhìn những người còn lại, đúng lúc định nói điều gì thì Liễu Tinh Hồn dẫn theo Cửu Dã đến. Ba người gặp nhau, chào hỏi vài câu khách sáo.

Sau đó, Liễu Tinh Hồn ánh mắt hoài nghi nhìn Tĩnh Nguyệt đại sư, từ tốn thận trọng hỏi:

- Không biết mấy vị đã bàn bạc xong chưa, hôm nay chắc không có nhiều quan điểm bất đồng chứ?

Giọng nói tuy không to, nhưng có mấy phần lo lắng dễ thấy, nghe thật sự không biết ngoài sự quan tâm còn có mưu đồ gì khác nữa.

Tĩnh Nguyệt đại sư miễn cưỡng cười cười, hồ thẹn nói:

- Làm phiền Liễu trưởng giáo phải quan tâm như vậy, ta xin thay mặt Dịch viên môn hạ vô cùng cảm ơn về chuyện này. Còn về việc Ngạo Tuyết, hôm qua chúng ta cũng đã bàn bạc qua rồi, tuy còn đôi chút bất đồng về quan điểm, nhưng đa số mọi người đều đồng ý thử. Vì thế hôm nay lại làm phiền Cửu Dã đại sư vất vả một phen.

Liễu Tinh Hồn nghe vậy rất mừng, liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, thấy sắc mặt Thương Nguyệt lạnh lùng, không vui, trong lòng biết là Thương Nguyệt không đồng ý, chỉ có điều một cây làm chẳng nên non, vì thế càng vô dụng.

Nghĩ đến điều này, Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Bởi vì mọi người đã không còn gì phản đối, thế thì việc này cứ theo đó mà quyết định. Ta lập tức sắp xếp người chuẩn bị các đồ cúng lễ và phòng, chúng ta sẽ bắt đầu. Mọi người thấy thế nào?

Tĩnh Nguyệt đại sư, Huyền Âm chân nhân, Lí Hoành Phi, Hứa Khiết, Tất Thiên đều gật đầu đồng ý, Thương Nguyệt lãnh đạm chẳng nói, nhưng Lâm Vân Phong đột nhiên quát lên:

- Không được, ta không đồng ý. Tên Cửu Dã này có quái khí Âm Dương, ta không yên tâm giao sư tử cho lão chữa trị. Ai mà biết được lão có bản lĩnh gì không, có đoán nhầm bệnh không?

Chuyện bất ngờ ngoài dự tính của mọi người khiến ai nấy đều kinh ngạc. Liễu Tinh Hồn biến sắc, ánh mắt len lén liếc Kiếm Vô Trần, thấy ánh mắt hắn hơi hoảng loạn, rõ ràng đang sợ chuyện bất ngờ. Về phía Dịch viên, phảng phất cũng không ngờ rằng Lâm Vân Phong lại nói ra những lời lẽ ấy, vẻ kinh ngạc, cảm xúc, thở dài, bất lực đồng thời hiện trên mặt mọi người.

Đang kinh ngạc, Tĩnh Nguyệt đại sư bưng tỉnh trước tiên, để tránh đắc tội với Cửu Dã, liền quát lên:

- Vân Phong đừng ăn nói hồ đồ, Cửu Dã đại sư y thuật cao minh, sao con dám suy nghĩ như thế. Nghe lời, có điều gì thì đợi đến lúc Ngạo Tuyết tỉnh dậy nói cũng chưa muộn.

Nghe vậy, Liễu Tinh Hồn thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Kiếm Vô Trần trông cũng khá hơn. Nhưng Lâm Vân Phong lại không nghe theo, nói to:

- Việc này nguy hiểm vạn phần, không thể khinh thường thử được. Một khi sư tử có xảy ra chuyện gì, lúc đó ai sẽ gánh trách nhiệm đây? Nói đi chứ, các người ai dám đảm bảo sư tử nhất định không sao?

Mọi người mặt ai trông cũng khó coi, Lâm Vân Phong làm loạn lên như thế, rõ ràng khiến cho mọi chuyện rơi vào thế giằng co. Kiếm Vô Trần giận dữ hừ một tiếng, Cửu Dã lại cười lạnh lùng tàn khốc, trong ánh mắt hiện lên vẻ tức giận sôi sục.

Thấy sự việc bất ổn quá mức, Huyền Âm chân nhân giận dữ la lớn:

- Ngậm miệng lại cho ta, ở đây không có việc của con, về phòng quay mặt vào tường hối lỗi, đi mau.

Lâm Vân Phong vẻ mặt không cam chịu, tức khí nói:

- Đi thì đi, sư tử mà có chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người kia đâu, hừ.

Nói rồi phất tay áo, tức giận đùng đùng bỏ đi.

Hứa Khiết thấy thế vội cất tiếng kêu liên tục, nhưng Lâm Vân Phong cũng không thèm để ý, đành phải thục mạng chạy theo. Thế rồi, trong viện lập tức yên ổn trở lại, mọi người chăm chú nhìn Cửu Dã.

Lúng túng cười một tiếng, Huyền Âm chân nhân tạ lỗi nói:

- Đã khiến các vị chê cười, chỉ tại Huyền Âm dạy đệ tử không nghiêm, gây phiền toái cho mọi người. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta cùng đi chuẩn bị thôi, để Cửu Dã đại sư còn yên tâm trị bệnh.

Cửu Dã hừ giận dữ nói:

- Miễn đi, lão phu không đến nỗi ngu xuẩn đến mức ấy đâu, lão phu không có hứng nữa. Các vị đã không tin tưởng lão phu thì đi mà mời vị cao minh khác, cáo từ!

Tự nhiên lại thành ra như vậy, khiến đám đông đứng đó hết sức khó xử.

Thấy Cửu Dã đi càng lúc càng xa, Tĩnh Nguyệt đại sư và mọi người thi nhau gọi lão trở lại, đáng tiếc là chẳng có chút tác dụng nào.

Kiểm Vô Trần cất tiếng:

- Sư thúc, ta thấy còn phải phiền sư thúc ra mặt lại đi khuyên can Cửu Dã đại sư, đừng để đến lúc cuối còn cãi cọ náo loạn.

Liễu Tinh Hồn có chút khó xử nói:

- Minh chủ đã nói như vậy, ta đương nhiên tận lực, còn thành công hay không cũng chưa dám bảo đảm.

Nói rồi vội đuổi theo ngăn được Cửu Dã ở cổng viện, hai người nhỏ giọng tranh luận.

Quan tâm chú ý đến hai người, ai ai cũng bồn chồn trong lòng. Đến khi thấy hai người quay người trở vào, mọi người mới thở ra nhẹ lòng. Vào đến chỗ mọi người, Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Thưa minh chủ, cuối cùng đã không phụ lòng, Cửu Dã đại sư đồng ý không tính toán đến việc vừa rồi.

Tuy nhiên, lực công kích do Vu thần phát ra hoàn toàn không phải thực thể, không thuộc về phạm trù của lực tà ác. Nhưng ngoại lực đó trực tiếp uy hiếp đến an toàn của Trương Ngạo Tuyết, vì thế Cửu Thiên Hồng Liên ít nhiều cũng có ý niệm phản kháng.

Quan trọng hơn nữa, Trương Ngạo Tuyết lần trước lên Hoa Sơn, đã từng may mắn gặp được cây ngọc to lớn vô cùng, ý thức đã tiến nhập vào bên trong hấp thu lực lượng kinh người. Lực lượng đó tựa như luôn luôn bảo tồn ở trong sâu thẳm não nòng, bảo vệ cho linh trí của nàng.

Hai điều này tổng hợp lại với nhau, làm cho phòng ngự của tâm trí nàng so với người thường mạnh hơn nhiều lần. Tuy nhiên, bất chấp mạnh mẽ như thế nào, với trạng thái vô ý thức của nàng, đối diện với vu thuật cổ quái, cuối cùng vẫn là từng bước từng bước thất bại, từng bước từng bước tiến vào tuyệt cảnh.

Rõ ràng ngoại lực đó sắp sửa đột phá phòng ngự tâm linh của nàng, nuốt lấy linh trí của nàng. Đột nhiên, một khúc đàn kỳ diệu vang lên trong đầu Trương Ngạo Tuyết.

Khúc đàn đó chợt nổi lên, không có một điểm dấu hiệu báo trước. Nhưng khúc đàn vang lên từ trong đầu Trương Ngạo Tuyết liền ba lần vút lên tận trời, phảng phất như có một thanh âm luôn luôn ẩn trong sâu thẳm tâm linh nàng reo hò, không ngừng đề tỉnh nàng không được đánh mất ký ức.

Đồng thời, khúc đàn đó lại chứa một luồng ma lực, có thể lợi dụng lượng lớn sức mạnh tinh thần của não nàng, tổ chức lại đủ thức đủ dạng phòng ngự, bảo vệ vững chắc điểm linh tính trong tận cùng sâu thẳm nội tâm của nàng!

Giằng co tiến hành trong yên lặng. Nhìn từ bên ngoài vào, Cửu Dã lúc này thần uy bất phàm, nhưng trong lòng lão kinh hãi vô cùng, bởi vì sự kiên nhẫn của Trương Ngạo Tuyết khiến lão kinh hãi cực độ.

Cầm cổ chi lực lần trước Kim Thạch lưu lại ở trong đầu Trương Ngạo Tuyết đã bị lão giải khai, còn chuyển hoá thành lực lượng bản thân, toàn lực muốn đột phá phòng ngự của Trương Ngạo Tuyết. Nhưng sau vài lần thử chỉ có thể đạt được một điểm mà không cách gì tiến lên, khiến cho Cửu Dã kinh ngạc và có chút bất lực.

Ghi chú

(1) - U minh địa phủ, huyền âm vô cực, nhiếp hồn cửu u, hoàn dương tùy ý. Ngã chủ thần uy, nhất thể song sanh, vu tuyệt thiên hạ, vô sở bất năng... : Cõi U Minh địa phủ, tối và lạnh vô cùng, Cửu U bắt hồn người, quay về dương thế tùy ư. Chủ thần uy của ta, một thân thể hai sinh mạng, pháp thuật đệ nhất thiên hạ, không gì không thể ...

(2) Càn khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, duy ngã hào lệnh. âm dương pháp kiếm, diệt quỷ trăm tiên! tàn, liệt, phá, diệt! : Vạn vật càn khôn, trời đất âm dương, ba giới năm hành, chỉ có ta hiệu lệnh. Âm dương pháp kiếm, diệt quỷ chém tiên! Tàn sát, gây thương tích, phá hủy, diệt trừ!

569. Chương 571 – Cửu Dã Bị Diệt (cửu Dã Bị Tiêu Diệt)

Nghĩ đến đó, lão cũng không muốn lại uống phí tâm cơ, chuyển sang điều chỉnh sức mạnh vu thuật, tính toán thấy việc trước tiên là phải tạo cơ sở bằng cách thiết lập cầm cổ tâm linh của nàng, để ngay cả nếu không tìm được cách loại bỏ hoàn toàn ký ức của nàng, ít ra cũng làm cho nàng không có khả năng khôi phục ký ức, trở thành một người tâm không tạp niệm, một người mới hoàn toàn.

Lúc này, Kiếm Vô Trần đang tìm kiếm tung tích của Lâm Vân Phong. Thật là kỳ quái, từ lúc Lâm Vân Phong trốn thoát đến nay, hần tra xét không ra được gì. Điều này làm cho hần có phần chần động hoảng sợ. Nhưng có một điểm hần có thể khẳng định, đó là Lâm Vân Phong vẫn còn ở trong căn phòng này, bởi vì hần đã tạo một kết giới mạnh mẽ xung quanh đây, nếu người nào muốn xuyên qua để thoát đi thì hần cảm ứng được liền.

Điểm đó hần phán đoán rất đúng, Lâm Vân Phong cũng đã thử tìm cách thoát ra. Có điều lúc này Lâm Vân Phong đang bị thương rất nặng, lại ẩn trốn một góc trên trần nhà, toàn lực tìm cách khôi phục chân

nguyên, đồng thời cẩn thận xem xét động tĩnh của Trương Ngạo Tuyết. Khi hắn đã khôi phục được ba phần chân nguyên, thì Cửu Dã cũng tính toán việc thi triển thuật tạo cấm cố tâm linh.

Lúc đó, tâm niệm Lâm Vân Phong chuyển đổi liên tục, trốn chạy là cách thoát duy nhất. Nhưng gã không thể bỏ trốn bởi vì gã không thể nhìn Trương Ngạo Tuyết rơi vào tay của Kiếm Vô Trần. Liệu, gã cũng đã liệu rồi nhưng một khi liệu là chắc chắn chết. Cục diện như vậy ép Lâm Vân Phong vào tình trạng nan giải, nóng lòng vô cùng.

Nghĩ không ra biện pháp, Lâm Vân Phong nóng ruột đến phát điên, trong lòng chỉ thấy một ý niệm duy nhất là hủy diệt. Nhưng đúng vào lúc đó, trong đầu gã đột nhiên lóe lên tia sáng, nếu Cửu Dã chết đi, Trương Ngạo Tuyết tiếp tục hôn mê, Kiếm Vô Trần ngay cả có ý đồ đen tối gây bất lợi cho nàng cũng không có cơ hội thực hiện. Như vậy, Trương Ngạo Tuyết vẫn còn chút hy vọng, nói không chừng có thể chờ đến khi Lục Vân đến kịp.

Đã có quyết định, Lâm Vân Phong không còn do dự nữa, lặng lẽ di động thân thể âm thầm đến ngay đỉnh đầu của Cửu Dã. Nhìn kỹ địch nhân bên dưới, Lâm Vân Phong thấy trận pháp trên mặt đất có phần cổ quái, tự biết không có thời gian để nghiên cứu cách phá giải. Vì vậy, gã chỉ còn tìm cách tấn công một chiêu là phải diệt được ngay, điều này muốn làm được thì quá sức của gã. Khả năng phải vượt trên mức bình thường như thế nào, không chịu sự ngăn trở của trận pháp tiêu diệt Cửu Dã được không? Vấn đề đó thật là quan trọng, cần xem xét cẩn thận.

Lâm Vân Phong suy nghĩ lướt qua nhiều chuyện, bản thân lúc này đang bị thương nặng sức yếu, muốn phá trận diệt địch, hiển nhiên là không làm được, chỉ còn cách là mượn lực. Nhưng mượn lực từ đâu đây? Nghĩ tới đó liền nhớ đến Kiếm Vô Trần. Suy nghĩ trong giây lát, Lâm Vân Phong liền có kế mọn, thân thể âm thầm đi ngang qua sáu xích, lặng lẽ hạ xuống trên mặt đất, hoàn toàn chăm chú vào động tĩnh của Kiếm Vô Trần.

Cách vị trí Lâm Vân Phong hạ mình khoảng năm xích, huyết trận trên mặt đất đột nhiên sáng bừng. Ngay lúc đó, Kiếm Vô Trần quát to:

- Lâm Vân Phong, ta coi thử ngươi có cách nào thoát khỏi tay ta.

Nói xong liền xoay tay phải đánh ngang, lực mạnh mẽ vô cùng dưới sự khống chế của hắn lại sắc bén như phá không, chỉ một cái đã chém nát được phòng ngự của huyết trận, cắt nát mọi thứ gặp phải.

Đúng vào lúc đó, Lâm Vân Phong lập tức nắm lấy cơ hội, chân nguyên toàn thân nghịch chuyển, làm cho sức lực tăng lên gấp ba, đánh trúng ngay đỉnh đầu của Cửu Dã phá hủy nguyên thần, không cho lão kêu lên một tiếng.

Thật ra vào lúc đó Lâm Vân Phong rất may mắn. Chính lúc đó là lúc Cửu Dã đang thi triển vụ thuật đến lúc quan trọng nhất, chỉ thêm chút thời gian lão sẽ hoàn thành thuật cấm cố tâm linh. Sau đó nếu Lâm Vân Phong có tấn công thành công, cũng chỉ tối đa làm lão trọng thương, căn bản không có cách gì hủy diệt.

Cũng có lẽ Lâm Vân Phong nhờ có vận khí tốt chỉ sử dụng một chiêu đã hủy diệt được Cửu Dã. Tuy nhiên sau khi diệt được Cửu Dã, Lâm Vân Phong cũng lộ nguyên hình, bị Kiếm Vô Trần khóa chặt, không cách nào di động dù chỉ một phân.

Nhìn thấy Cửu Dã ngã trên mặt đất, Kiếm Vô Trần muốn phát điên, giận dữ quát:

- Lâm Vân Phong, ngươi thật độc ác, ta quyết cho ngươi chết không có thầy chôn.

Nói rồi không nói thêm, hai tay điều khiển pháp quyết hướng vào trong ép chặt, lập tức Lâm Vân Phong bị ép giữa bặt lên tiếng kêu thảm thiết.

Vào lúc đó, nhờ có Tam Sắc U Liên, Lâm Vân Phong vẫn còn ẩn thân được, nhưng toàn thân gã thật ra lại bị luồng khí mạnh mẽ phát xuất từ hai tay của Kiếm Vô Trần ép chặt từng bước từng bước, hướng tẩu thoát từ từ bị khóa chặt.

Lúc này, Lâm Vân Phong lại nghĩ nhiều chuyện, nghĩ đến Lục Vân, nghĩ đến sư phụ, nghĩ đến Hứa Khiết, nghĩ đến rất nhiều người. Gã tự biết hy vọng trốn thoát một chút cũng không có, cũng cảm nhận được khí tức tử vong đang từ từ tiến đến gần. Tuy nhiên gã không hối hận, bởi vì đã giết chết Cửu Dã, ngăn không

cho lão tiếp tục làm hại Trương Ngạo Tuyết. Nếu ngày hôm nay phải chết, thì cũng được xem như cái chết có giá trị.

Chỉ là trong lòng gã còn oán hận, hận Kiếm Vô Trần, cũng hận cả ông trời, vì cả hai mà gã phải mất đi sinh mạng, mất đi bằng hữu tốt, mất đi sự phụ cũng như mất đi cơ hội kết duyên cùng người yêu! Gã không cam lòng, nhưng đáng tiếc gã không có cách nào né tránh, chỉ còn cách đối diện. Gã không phục, cho dù không muốn không phục, thì ông trời cũng không cho gã cơ hội khác.

Sinh mệnh đang dần dần mất đi, Lâm Vân Phong vẫn ngoan cường chống lại. Cho dù là vì bản năng hay vì không cam lòng, lúc đó gã vẫn không chịu đầu hàng. Lúc này, dưới áp lực mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần, gã còn có thể chạy trốn số mệnh chăng? Có lẽ ...

Bên ngoài cổng biệt viện của tam phái, Tĩnh Nguyệt đại sư, Huyền Âm chân nhân, Thương Nguyệt, Lí Hoành Phi, Tất Thiên, Liễu Tinh Hồn, tất cả cũng đang nôn nóng chờ đợi, chờ đợi cho được kết quả cuối cùng.

Thiên Túc đạo trưởng đứng yên một bên, ánh mắt vô tình lướt qua mọi người vài lần, vô tình thở dài nhẹ nhẽ.

Cửu Dã đã đi được gần tàn nén hương, xung quanh không chút động tĩnh, điều này làm cho mọi người chờ đợi có chút bất an. Bất ngờ vào lúc đó, ở giữa biệt viện xuất hiện khí tức mạnh mẽ thấu trời. Lập tức toàn bộ biệt viện của tam phái cũng bị bao phủ một tầng kết giới, ngăn cách hoàn toàn.

Nhìn thấy điều đó, Huyền Âm chân nhân cất tiếng than:

- Mọi chuyện đã bắt đầu.

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe không ra được ý tứ, gật đầu nói:

- Đúng thế, tất cả đã bắt đầu, hy vọng Ngạo Tuyết có thể thuận lợi hoàn toàn.

Một bên, Lí Hoành Phi trầm giọng nói:

- Sự thúc bình tâm, đệ tử tin sư muội nhất định là người tốt tướng trời, sẽ an nhiên tĩnh lại.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn hẩn một cái, bất ngờ gật đầu, chắc có lẽ có cùng tâm tình.

Thương Nguyệt bất động, thần sắc có chút trầm trọng, nhìn Huyền Âm chân nhân, rồi nhìn qua Thiên Túc đạo trưởng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Liễu Tinh Hồn, ý như than thở nói:

- Tất cả mọi thứ đều bị cô lập, không ngờ lại do y thuật làm ra, hoặc cũng là nhằm không cho ai phát hiện được điều gì chăng?

Liễu Tinh Hồn nhảy dựng trong lòng, cố gắng trấn định, nhẹ giọng nói:

- Những quái nhân ở trong núi hoang cũng có chút tính cách khác thường, các vị trước đây cũng đã từng biết chuyện này, phải không?

- Vậy sao? Được như chuông giáo nói thì tốt rồi.

Hỏi ngược lại một câu rồi Thương Nguyệt lạnh lẽo nhìn thẳng vào Liễu Tinh Hồn với ánh mắt sắc như dao muốn soi rõ tâm tình của lão, làm cho lão hoang mang quay nhìn chỗ khác.

- Thương Nguyệt cô nương có định kiến với đại sư rồi, vấn đề này chúng ta có tranh luận cũng vô nghĩa. Hãy đợi đến khi cứu tinh được Trương Ngạo Tuyết rồi bàn luận lại cũng chưa muộn.

Ngưng lại giây lát, khu vực bên ngoài cửa viện lại biến thành im lặng trầm mặc. Tất cả mọi người cùng nhìn vào kết giới đó, chú ý dò xét động tĩnh.

Ban đầu, tựa hồ như không có một chút biến hóa, nhưng mọi người nhìn cẩn thận, phát hiện ra thời gian trôi qua, ánh sáng của kết giới ngày càng sáng lên, ẩn hiện chuyện gì đó.

Trong khi mọi người trong lòng nóng nảy, kết giới đột nhiên chấn động, bất ngờ ánh sáng trở nên u ám, làm cho mọi người cùng bị thất kinh, không hiểu rõ chuyện gì xảy ra bên trong.

Ai nấy đàm luận xôn xao, nhưng bảy người đứng bên ngoài không ai dám vọng động, chỉ nóng nảy chờ đợi đoán già đoán non, sợ không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Giây lát, Thương Nguyệt ưu tư thốt:

- Ta thấy nên tiến vào xem thử thôi.

Tĩnh Nguyệt đại sư vội vàng ngăn lại, khuôn mặt u ám nói:

- Chúng ta cũng rất lo lắng, nhưng Cửu Dã đã từng nói, chúng ta thấy gì cũng phải chờ đợi, nếu không có biến hóa gì, chúng ta đi vào cũng không muộn.

Thương Nguyệt có chút không đồng tình, nhìn qua Huyền Âm chân nhân, đột nhiên phát hiện ông bất ngờ lại nhìn lên trời, mặt trời rơi trên khuôn mặt, vẽ làm cho người khác khó giải thích.

Ngây ngốc nhìn mọi người rồi Thương Nguyệt cup mắt xuống, liên tục thở dài, không quay lại vấn đề đó nữa. Vì vậy, bảy người vì vậy tiếp tục chờ đợi, cảnh bên ngoài viện lại tiếp tục rơi vào trạng thái tịch mịch.

Trong phòng, Kiếm Vô Trần mặt lộ vẻ cười lạnh lạnh, cất tiếng cười đắc ý. Phản kháng của Lâm Vân Phong ngày càng yếu đi, điều đó làm cho hắn hiểu rõ, Lâm Vân Phong sẽ vĩnh viễn mất đi trên thế gian này, từ nay về sau sẽ không ai dám cười nhạo thẳng vào mặt hắn nữa. Nghĩ tới đó, hắn không kềm được sự đắc ý, khóe miệng xuất hiện nét cười lạnh lẽo, toàn thân hắn hiện lên chút gì đó tà ác quỷ dị.

Liên tục phản kháng, Lâm Vân Phong trong lòng đã hiểu rõ, khoảng cách giữa gã và Kiếm Vô Trần không thể vượt qua được. Có thể thấy rõ tu vi của gã muốn nghĩ đến chuyện chống lại Kiếm Vô Trần, cho dù là có cơ hội đi nữa, cũng phải đến mười năm hoặc có khi cả trăm năm nữa mới được.

Nghĩ đến đó, Lâm Vân Phong kinh hoàng thấy cái chết đang đến, đồng thời cũng có chút lo lắng cho Lục Vân. Sự tăng tiến mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần quá ly kỳ, một khi Lục Vân gặp lại hắn, nếu không lưu ý sẽ rơi vào nguy khốn ngay.

Nghĩ đến đó, Lâm Vân Phong lại nghĩ đến một số chuyện kỳ lạ khác. Có lẽ người ta trước cái chết đều thích suy nghĩ lung tung, nhưng nếu không suy nghĩ lung tung thì làm gì nữa bây giờ?

Trong lòng gã xuất hiện sự thất vọng, chỉ một khắc sau tâm hồn gã lại trở nên tươi sáng, dường như mọi chuyện đều xảy ra ở nơi nào xa lắm, thâm tâm gã trở nên trắng xóa, một điểm đen nhỏ cũng không tìm thấy.

Đúng vào lúc đó, giữa sự tĩnh lặng của căn phòng có tiếng rên rỉ truyền đến, Trương Ngạo Tuyết trên giường đá động dậy một chút, dường như trong chớp lát sẽ hồi tỉnh lại.

Tiếng rên rỉ nghe rất nhỏ nhẹ, lại làm cho Kiếm Vô Trần và Lâm Vân Phong đang giao chiến bị thất kinh.

Trương Ngạo Tuyết muốn tỉnh lại rồi, nàng sẽ hoàn hảo như trước đây hay lại thay đổi phần lớn tâm thần, điều đó cả hai đều không nắm chắc. Bởi vì không hoàn toàn chắc chắn, Kiếm Vô Trần lẫn Lâm Vân Phong đều cảm thấy lo âu, mỗi người nghĩ đến chuyện khác nhau.

Đối với Kiếm Vô Trần mà nói, một khi Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại thấy tình cảnh của mình như hiện nay, chắc chắn sẽ muốn hỏi cho rõ. Nếu như nàng trở lại bình thường, sau đó tất nhiên sẽ xuất thủ hỗ trợ Lâm Vân Phong để đánh với hắn. Tuy tu vi hắn đã tăng rất nhiều hoàn toàn không sợ nàng, nhưng trong trường hợp đó, diệu kế trong lòng hắn sẽ không làm được, sự tình như vậy hắn không thích chút nào.

570. Chương 572 – Nghiêu Hạnh Đào Thoát (may Mẫn Trồn Thoát)

Lúc đó, tiếng rên của Trương Ngạo Tuyết tuy hãy còn rất yếu, lọt vào tai của hai người lại tựa như sấm nổ, làm cho cả hai kinh sợ tâm thần mất ổn định. Mà do tâm thần mất ổn định, cả hai không tự chủ được làm lộ ra nhiều sơ hở, mỗi người có khác nhau.

Về phía Kiếm Vô Trần mà nói, để ngăn không cho Trương Ngạo Tuyết phát hiện chuyện trước mắt, hắn quyết định phải nhanh chóng giải quyết, quan trọng nhất là phải hủy diệt Lâm Vân Phong lập tức. Lâm Vân Phong tuy lo lắng vô cùng, cũng hiểu được tình huống của mình, trừ phi được ông trời giúp đỡ nếu không thì không thể làm được chuyện gì khác.

Biến hóa tâm linh chỉ trong chớp mắt, tuy chỉ là trong nháy mắt, thật ra cũng có thể biến chuyển nhiều chuyện.

Ngay lúc Kiếm Vô Trần bị tiếng rên rỉ của Trương Ngạo Tuyết làm cho giật mình, tuy tác dụng trong lòng chỉ rất ngắn cũng đủ để xao động tâm linh phát sinh biến hóa rất nhiều, xuất hiện sơ hở rất lớn.

Đối với Lâm Vân Phong tự nhiên cũng có tình trạng như vậy, nhưng cùng dạng lại khác chiều hướng. Kiếm Vô Trần đang ở thể thượng phong, khống chế hoàn toàn, còn Lâm Vân Phong ở thể hạ phong, biến hóa của gã về đại cục mà nói lại có ảnh hưởng không nhiều như Kiếm Vô Trần.

Khi chuyện đó xảy ra, khác biệt xuất hiện, tâm linh Kiếm Vô Trần xao động trong nháy mắt, Lâm Vân Phong liền nắm lấy cơ hội nhỏ nhoi này, lợi dụng trong lòng Kiếm Vô Trần có chút tạp niệm về Trương Ngạo Tuyết, đột nhiên thoát được thể kềm kẹp của hắn, hướng ra ngoài bay đi liền.

Biến hóa xảy ra rất nhanh, khi Kiếm Vô Trần phát hiện ra, Lâm Vân Phong đã thoát khỏi sự bao vây tinh thần của hắn, đột phá được kết giới hắn tạo ra, chạy thoát ra bên ngoài.

Lúc đó, Kiếm Vô Trần căn bản không kịp suy nghĩ, chỉ quyết không để cho Lâm Vân Phong sống sót, cần nhất đưa Lâm Vân Phong vào đất chết ngay. Vì vậy, Kiếm Vô Trần nhanh chóng truy đuổi ra ngoài, linh thức tìm kiếm tung tích của Lâm Vân Phong.

Vừa tìm kiếm, Kiếm Vô Trần vừa phân tích hướng trốn chạy của Lâm Vân Phong, lập tức nghĩ đến hướng có Tinh Nguyệt đại sư đang đứng ở ngoài viện. Phát hiện thấy điều không hay này, Kiếm Vô Trần trước tiên phát ra sức mạnh to lớn phong tỏa hoàn toàn mặt đó, sau đó chân nguyên bắt đầu tràn ra bốn phía, tính bao vây Lâm Vân Phong trong kết giới của hắn.

Tuy nhiên Lâm Vân Phong khi thoát ra khỏi phòng, trước tiên đã nghĩ đến việc tìm Tinh Nguyệt đại sư để kể rõ âm mưu quỷ kế của Kiếm Vô Trần. Nhưng lập tức thay đổi ý định vì như vậy sợ không ổn thỏa. Bởi với tu vi hiện nay của Kiếm Vô Trần, nếu thật sự muốn làm cho mọi người bên ngoài biết được, không chừng có thể làm cho hắn nổi giận, cuối cùng có thể gây đại họa cho những người đó.

Nghĩ đến đó Lâm Vân Phong lập tức chuyển hướng, nhờ vào hiệu quả kỳ diệu của Tam Sắc U Liên để ẩn thân, nhắm hướng phòng của gã chạy trốn.

Nhưng hướng thoát của gã lại nhắm đúng ngay kết giới mà Kiếm Vô Trần tùy tiện tạo ra. Kết giới này tuy không vây được hắn, nhưng khi chạm vào hắn đã làm lộ vị trí của mình.

Cười lạnh một tiếng, Kiếm Vô Trần chớp mình đến liền, tuy không nhìn thấy thân ảnh của gã, chỉ mơ hồ phát hiện được vài phần hướng đi của gã, nhưng nhanh chóng đuổi theo về hướng phòng của Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong đang bị thương cực nặng lại hốt hải chạy về phòng với tốc độ cực nhanh, thấy đã đánh động Hứa Khiết một chút, liền lấy tay bịt chặt miệng nàng lại, nhỏ giọng nói:

- Dừng lên tiếng, huynh đã bị Kiếm Vô Trần đánh trọng thương, hắn lại đang truy tìm huynh rất gắt. Chúng ta phải rời khỏi chỗ này ngay tức khắc, nếu không sẽ chết chắc.

Hứa Khiết mặt mày biến sắc hẳn, gỡ tay gã ra rồi truyền âm hỏi:

- Chuyện đó là thế nào, hắn vì sao muốn giết huynh?

Lâm Vân Phong hoảng hốt nói:

- Huynh không có thời gian để giải thích cho muội, chỉ hỏi muội một câu thôi, muội có đồng ý theo huynh rời khỏi nơi này hay không thôi.

Hứa Khiết ngảy ra một chút, ngần ngại nói :

- Muội ... Muội ...

Lâm Vân Phong nói không kịp thở:

- Hắn đã đến gần rồi, không còn thời gian đâu, trả lời nhanh đi!

Hứa Khiết bất ngờ gật đầu, kiên quyết nói:

- Muội chấp nhận!

Lâm Vân Phong hết sức vui mừng hồi hộp nói:

- Thật tốt, chúng ta nhanh chóng đi thôi, sau này quay lại tìm Kiếm Vô Trần tính toán.

Nói rồi liền sử dụng Tam Sắc U Liên ẩn luôn thân ảnh của Hứa Khiết, tựa trên vai của nàng, hối thúc nàng nhắm cửa đi ra.

Tới trước cửa, Hứa Khiết chấn động trong lòng, Kiếm Vô Trần bất ngờ đứng chắn giữa viện, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào nàng.

Phát hiện thấy sát khí trùng mắt của hắn, Hứa Khiết lập tức đề phòng âm thần vận khí tức toàn thân lên, từ từ hướng về một bên mà đi. Nhưng thật là kỳ quái, nàng di chuyển theo hướng nào, ánh mắt Kiếm Vô Trần lập tức nhắm theo hướng đó, có vẻ như tác dụng ẩn thân của Tam Sắc U Liên bị mất đi trong nhất thời.

Nhưng thật ra Tam Sắc U Liên vẫn có tác dụng, chỉ là lúc đó Kiếm Vô Trần đang mạnh mẽ phi thường, linh thức cực kỳ sắc bén kinh người.

Phát giác tình huống không hay, lòng Hứa Khiết thắc thỏm không yên, Lâm Vân Phong ở sau lưng nàng lập tức truyền âm nói :

- Không cần sợ, trấn tĩnh lại đi. Hắn chỉ mới hoài nghi, nếu hắn phát hiện được thì chắc chắn đã sớm ra tay rồi. Trong này không bị giới hạn, không có kết giới nào có thể che phủ được âm thanh đâu, nếu hắn thật sự tấn công, sẽ làm cho người khác chú ý ngay.

Hứa Khiết nghe vậy, không hiểu liền hỏi lại:

-Nếu thật như vậy, tại sao chúng ta không liều mạng thử làm cho mọi người ở trước đến đây giúp đỡ.

Lâm Vân Phong than thở nói:

-Xét về tính cách của Kiếm Vô Trần, chuyện như vậy mà xảy ra, chắc chắn làm hắn bức bối, càng khó khăn cho chúng ta bội phần. Huynh không muốn vì chuyện của huynh mà làm hại sư phụ, sư thúc các người. Tốt thôi, không nói chuyện đó nữa, chúng ta từ từ di chuyển, nhắm hướng sau núi mà thoát đi, nhớ không được phát ra tiếng nào hết.

Hứa Khiết không nói nhiều nữa, chỉ theo lời hành động, chỉ thấy ánh mắt của Kiếm Vô Trần tựa như kiếm sắc dao bén, dường như có khả năng thấy được hai người.

Chuyện này làm Hứa Khiết kinh hãi trong lòng, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, cảnh giác nhìn kỹ vào Kiếm Vô Trần. Nhưng Kiếm Vô Trần cũng không di động, chỉ nhìn kỹ, tựa hồ đang dò tìm và phán đoán, hiển nhiên hắn cũng không khẳng định được nhiều.

Thời gian hai bên giằng co một hồi, ánh mắt Kiếm Vô Trần bức bách Hứa Khiết làm cho nàng không chịu đựng nổi, bất ngờ tiếng tranh chấp của Thương Nguyệt từ xa vọng tới.

Nghe thấy, Kiếm Vô Trần quay đầu nhìn về phía biệt viện của tam phái, thần sắc có chút trù trừ, cuối cùng lắc mình đi mất.

Chuyện đó cuối cùng cũng làm Hứa Khiết thở dài nhẹ nhõm, liền mang theo Lâm Vân Phong trọng thương trên lưng nhắm phía sau núi đào thoát, may mắn vượt qua kiếp nạn đó.

Ngoài cửa biệt viện, Thương Nguyệt vẫn đợi, cuối cùng không đợi được, kiên quyết muốn tiến vào.

Thấy vậy, Huyền Âm chân nhân và Thiên Túc đạo trưởng không có ý kiến, Liễu Tinh Hồn cũng có một chút lo lắng, liền lên tiếng bàn luận với nàng. Tuy ngữ khí Thương Nguyệt kiên quyết lại không muốn tự tiện xông vào, gặp Liễu Tinh Hồn có chút cản trở, không tránh được bắt đầu tranh chấp. Mọi người bên cạnh cũng liên thanh khuyên bảo, cuối cùng quyết định sẽ bỏ phiếu bằng cách giơ tay.

Khi Kiếm Vô Trần đến được biệt viện, chính là lúc phương án tiến vào của Thương Nguyệt đạt được toàn bộ phiếu thông qua, áp đảo hoàn toàn Liễu Tinh Hồn, làm cho lão không cách nào phản bác được. Kiếm Vô Trần hỏi rõ nguyên do rồi cũng không nói một tiếng, lập tức đồng ý với ý kiến của Thương Nguyệt, cùng với mọi người bắt đầu tiến vào. Liễu Tinh Hồn tuy có phần không đồng ý với chuyện đó, nhưng cũng không nói được gì, chỉ cảm nín đi theo sau cùng.

Vào đến trong sân, Tinh Nguyệt đại sư tỏ ra kích động và lo lắng, bước chân rất gấp gáp. Bên cạnh, Lí Hoành Phi, Tất Thiên cũng giống như vậy, chỉ có Huyền Âm chân nhân thần sắc khó đoán, thường ngừng đầu nhìn trời, mơ hồ xuất hiện nét bi thương vô cùng.

Thương Nguyệt phát hiện được sự dị thường của ông, ánh mắt nghi hoặc nhìn thẳng ông, nhưng Huyền Âm chân nhân chỉ đau buồn lắc đầu, cũng không thể khẳng định thế nào được.

Đến bên ngoài phòng, mọi người bất ngờ dừng bước, không ai dám ngang nhiên tiến vào, biểu tình thể hiện rất phức tạp. Mọi người cảm thấy bồi hồi không biết kết quả thế nào, thời điểm này là thời điểm cho biết kết quả, mọi người lại do dự, bởi vì mọi người hết sức lo lắng, nếu chuyện đáng sợ xảy ra, ai cũng không chắc có thể nắm vững được tình huống trong phòng.

Tốt xấu tương đương, cái nào cũng có xác suất xảy ra một nửa. Nhưng mọi người trong lòng thật sự kích động, không thể nào thản nhiên tiếp nhận được sự tình xảy ra ngoài ý muốn.

Sự trầm mặc nặng nề đè lên làm mọi người không nén được tiếng thở dài, càng lo lắng càng sợ hãi hơn, Tinh Nguyệt đại sư đứng đầu ngay trước cửa lo lắng không quyết định được, đưa hai tay lên mở cửa nhưng bất động, từ từ lùi lại không dám mở cửa.

Kiếm Vô Trần cũng có chút nóng nảy, bởi vì trong lòng hắn cũng có chút sợ hãi, chẳng qua thật ra hắn đã biết Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại rồi, chỉ không biết tỉnh lại tình trạng như thế nào, điều này rất khó để mà phán đoán.

Nghĩ đến đó, Kiếm Vô Trần hiểu tình trạng như thế này không phải là cách hay liền mở miệng nói:

- Mọi người trong lòng chắc đang như nhau, bởi vì Tinh Nguyệt đại sư không dám mở cửa, vậy thì để bản minh chủ nhọc sức một phen vậy.

Nói rồi liền tiến lên một bước, đẩy mạnh mở cửa phòng tiến vào trong một bước. Lúc đó, Tinh Nguyệt đại sư và mọi người tuy còn có chút do dự cũng không thể chần chờ, lập tức tiến vào trong phòng, ánh mắt tìm kiếm xem Trương Ngạo Tuyết như thế nào.

Vừa tiến vào, mùi máu tanh xông lên mũi mọi người, tiếp liền sau đó, Liễu Tinh Hồn quan tâm nhất đến sự an nguy của Cửu Dã liền thấy được thi thể không đầu của lão lập tức thất thanh la lớn, mọi người nhìn thấy liền cũng la lên kinh hoàng.

Thấy Cửu Dã đã chết, mọi người liền nghĩ đến ngay Trương Ngạo Tuyết, chỉ thấy Tinh Nguyệt đại sư và Thương Nguyệt toàn thân xoay chuyển cùng đến bên giường, ánh mắt nhìn vào Trương Ngạo Tuyết.

Đúng vào lúc đó, Kiếm Vô Trần nhanh chóng tiến đến giường trước, ánh mắt lạ lùng nhìn Trương Ngạo Tuyết.

Trên giường, Trương Ngạo Tuyết bất động mở mắt, ngạc nhiên nhìn thẳng Kiếm Vô Trần, thần tình có phần hiếu kì, dường như mọi vật trong mắt nàng đều rất thần bí.

Khi Tinh Nguyệt đại sư và Thương Nguyệt tiến đến gần, Trương Ngạo Tuyết phát hiện được hai người, ánh mắt chuyển đến hai người, nhìn rất cẩn thận, khóe miệng cũng xuất hiện chút tươi cười.

Nhìn thấy Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại, Tinh Nguyệt đại sư kích động dị thường, run run nói:

- Ngạo Tuyết, con cuối cùng cũng đã tỉnh lại, chúng ta đã lo lắng nhiều lắm.

Thương Nguyệt cũng rất cao hứng, chỉ không có thời gian mở miệng cười, bất ngờ thần sắc kinh hãi, đưa tay nắm chặt tay của Tĩnh Nguyệt đại sư, nóng nảy nói:

- Không tốt rồi, Ngạo Tuyết dường như không nhận ra được chúng ta.

Tĩnh Nguyệt đại sư thất kinh, toàn thân như bị dội một gáo nước lạnh, nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

571. Chương 573 – Ngạo Tuyết Thất Ưc (ngạo Tuyết Mất Ký Ưc)

Nhìn thấy vậy, Kiếm Vô Trần có phần thất vọng, bất quá cũng có chút an ủi. Việc Trương Ngạo Tuyết mất trí nhớ đối với hắn thì lợi nhiều hơn hại, hắn muốn đạt được người trong mộng so với lúc xưa sẽ dễ hơn nhiều. Đối với Tĩnh Nguyệt đại sư và Thương Nguyệt mà nói, chuyện này như sét đánh ngang tai, cả hai cảm thấy bất an liền.

Quay đầu liếc nhìn Liễu Tinh Hồn, Kiếm Vô Trần cười cười hướng về Trương Ngạo Tuyết, ra vẻ tự phụ tiêu sái nói:

- Ngạo Tuyết sư muội cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi hỏi thêm về tình huống trong này rồi sẽ quay lại với muội.

Trương Ngạo Tuyết nhìn hắn ánh mắt có phần ngây ngốc lại pha chút mừng rỡ, dường như nét anh tuấn tươi cười của hắn đã hấp dẫn nàng.

Thương Nguyệt thấy tình thế không tốt, lập tức di chuyển đến vị trí Kiếm Vô Trần vừa đi, che hắn hướng nhìn của Trương Ngạo Tuyết, nhẹ nhàng nói:

- Ngạo Tuyết, ta là Thương Nguyệt, tỷ có nhớ không?

Bên kia, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đang toàn tâm nghĩ đến Trương Ngạo Tuyết, tuy phát hiện cái chết của Cửu Dã cũng chỉ liếc qua một cái rồi chuyển thân hướng về phía Trương Ngạo Tuyết bước tới.

Đến bên giường đúng lúc Thương Nguyệt vừa mở miệng hỏi, cả hai sững sờ đồng thanh hỏi:

- Chuyện gì thế? Chẳng lẽ sư muội không nhận ra tỷ nữa à?

Trên giường, Trương Ngạo Tuyết tự nói:

- Thương Nguyệt? Thương Nguyệt là gì?

Lời vừa nói ra đã làm sáng tỏ mọi chuyện liền.

Thương Nguyệt cười khổ sở, sắc mặt trầm trọng. Tĩnh Nguyệt đại sư không chịu thua, nắm lấy tay của Trương Ngạo Tuyết, nôn nóng hỏi:

- Ngạo Tuyết, ta là sư phụ của con, ta là sư phụ nè, con cũng không nhận ra ta được à?

Trương Ngạo Tuyết nhìn vào bà, ngây ngô hỏi:

- Sư phụ ? Ta không nhận ra người.

Lý Hoành Phi muốn nổi điên lại không tiện nổi nóng với Trương Ngạo Tuyết, ráng trấn áp cơn giận hỏi lại:

- Sư muội, huynh là Lý Hoành Phi, muội có thể nhớ lại được không?

Bên cạnh, Tất Thiên cũng tự báo tên, đáng tiếc là Trương Ngạo Tuyết vẫn như vậy, rõ ràng đã mất hết ký ức.

Đang kia, Kiếm Vô Trần nhìn thi thể của Cửu Dã, nhướng mày nói:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy, cửa nẻo phòng này vẫn đóng chặt, lại không có dấu vết đánh nhau, chẳng lẽ Cửu Dã đại sư khi cứu Trương Ngạo Tuyết gặp chuyện bất ngờ rồi bị sức mạnh của mình phản lại đến chết sao?

Thiên Túc đạo trưởng khuôn mặt không chút biểu tình nói:

- Lời nói của mình chủ thật là chí lý, cửa trước chúng ta liên tục đứng túc trực, không hề thấy có người nào khả nghi đến gần. Vì vậy việc Cửu Dã chết chắc hẳn chỉ vì chính mình.

Liễu Tinh Hồn phản bác lại:

- Nếu nói rằng ông ấy bị sức mạnh của chính mình phản lại, sao thân thể hoàn toàn không có tổn hại mà chỉ bị vỡ não thôi. Hoàn toàn chiếu theo phân tích tình huống, một khi bị lực lượng bản thân phản công ngược lại, kinh mạch trong thân bắt buộc phải bị đứt đoạn, và sẽ hỗn loạn không chịu được. Nhưng ta đã kiểm tra kỹ càng rồi, thân thể ông ấy một chút cũng không hề thấy có chuyện gì khác thường, chuyện này căn bản là có mâu thuẫn với nhau.

Huyền Âm chân nhân bình thản nói:

- Theo như phân tích của Liễu chương giáo, chuyện đã xảy ra như thế nào đây?

Liễu Tinh Hồn suy tưởng một chút, có phần kích động nói:

- Chắc chắn là có người âm thầm phục kích trong đây, nhằm lúc Cửu Dã đại sư đang trị thương cho Trương Ngạo Tuyết ra tay đánh lén, chỉ như thế mới có thể hình thành cục diện như vậy.

Huyền Âm chân nhân vẫn bất động hỏi ngược trở lại:

- Nếu đúng như lời của Liễu chương giáo, kẻ phục kích đó đã núp lúc nào, hẩn ẩn nấp trong đây với mục đích gì?

Liễu Tinh Hồn nói:

- Hẩn là trong tâm có ý đồ không tốt, muốn tạo bất lợi cho Cửu Dã đại sư chăng?

Huyền Âm chân nhân tiếp tục hỏi:

- Theo ý kiến của Liễu chương giáo, trong Chánh Đạo liên minh ở Hoa sơn, ai là người muốn hại Cửu Dã? Rồi vì sao muốn hại lão? Có ai lại không phải là người hy vọng sự diệt của ta tỉnh lại nên cố ý giết chết Cửu Dã? Nếu quả là như vậy, ai trong chúng ta có lòng muốn như vậy, không muốn Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại chăng?

Liễu Tinh Hồn sững sờ, muốn mở miệng phản bác, Kiếm Vô Trần liền nói lớn:

- Được rồi, sư thúc, ta biết Cửu Dã đại sư là bạn hữu của người, lão chết đi người chắc phải đau lòng. Nhưng lời nói của Huyền Âm chân nhân cũng có lý. Mỗi người trên dưới trong chúng ta đều vô cùng lo lắng cho bệnh tình của Trương Ngạo Tuyết, có ai lại không hy vọng nàng tỉnh lại đâu? Vì vậy, ước đoán của người hẳn là cũng có phần có lý, chỉ trong hoàn cảnh trước mắt, lại có nhiều mâu thuẫn. Bây giờ, người cũng đã chết rồi, chúng ta trước tiên hãy an táng lão cho tốt, sau đó rồi từ từ tìm hiểu sự tình cũng chưa muộn.

Liễu Tinh Hồn cảm thấy rất bất bình, chỉ có điều Kiếm Vô Trần đã nói, bên cạnh lại không có người ủng hộ ý kiến, lão cũng chỉ biết nhẫn nhịn nuốt ngược lời vào trong, không nói thêm gì nữa. Chuyện Cửu Dã đã bàn xong, bốn người cùng quay qua nhìn Trương Ngạo Tuyết. Cùng trong một phòng, cùng bị kinh ngạc trước chuyện Trương Ngạo Tuyết bị mất ký ức, mỗi người trong lòng lại có cảm xúc khác nhau, nhưng cũng đều có chút than thở.

Đến gần bên giường, Thương Nguyệt giúp Trương Ngạo Tuyết đứng dậy, tất cả mọi người đều đã nghe qua những lời hỏi đáp, hoàn toàn xác định Trương Ngạo Tuyết mất đi ký ức. Chuyện như vậy ai cũng muốn tìm hiểu nguyên nhân. Nhưng Cửu Dã đã chết rồi, việc này càng làm cho mọi người cảm thấy lo lắng và hối hận.

Đứng trước giường, Kiếm Vô Trần thể hiện phong độ ôn hòa nho nhã, nói với mọi người:

- Bởi vì Ngạo Tuyết sư muội đã tỉnh lại, ta nghĩ muội ấy chỉ tạm thời mất đi ký ức. Vì vậy, hãy để cho muội ấy được tĩnh tâm nghỉ ngơi, hàng ngày phân công nhau lần lượt đến chơi với muội ấy, cùng muội ấy nhắc lại chuyện xưa, ta nghĩ như vậy việc muội ấy khôi phục lại ký ức sẽ không thành vấn đề. Lúc này, mọi người nên đưa muội ấy về phòng, ta sẽ nhanh chóng cho người chuẩn bị các thứ bồi bổ để tự thân mang đến phòng cho muội ấy.

Đối với nhiệt tình của Kiếm Vô Trần, Thương Nguyệt và Tinh Nguyệt đại sư cũng có phần không thích, nhưng từ chối thì không tốt, chỉ nhỏ nhẹ một tiếng rồi mang Trương Ngạo Tuyết quay về.

Đưa mọi người đi rồi, Kiếm Vô Trần lệnh cho Liễu Tinh Hồn ngay lập tức chuẩn bị đồ ăn, sau đó nhìn Thiên Túc đạo trưởng hỏi:

- Tiền bối, người xem thử khả năng Trương Ngạo Tuyết khôi phục lại ký ức có lớn không?

Thiên Túc đạo trưởng né cái nhìn của hắn, trầm ngâm nói:

- Bây giờ rất khó để nói, chẳng qua nàng đã tỉnh lại, việc khôi phục lại ký ức không phải là không có khả năng, có lẽ chỉ cần thêm thời gian mà thôi.

Kiếm Vô Trần nhú màu, có phần không an tâm, miệng lại nói:

- Thế cũng tốt, thế cũng tốt.

Thiên Túc đạo trưởng nghe được, nhẹ giọng than:

- Mọi chuyện đã qua rồi, ta cũng nên đi thôi, xin cáo từ.

Kiếm Vô Trần cười nụ cúi đầu, tự mình tiễn ông đi ra tới cửa rồi quay trở vào phòng ngay lập tức.

Giây lát, Liễu Tinh Hồn đã quay lại trong phòng, đóng cửa phòng lại rồi nhẹ giọng nói:

- Minh chủ, thật ra Cửu Dã vì chuyện gì mà chết, minh chủ không phải đã ...

Kiếm Vô Trần lắc đầu nói:

- Không phải ta, chính là Lâm Vân Phong hạ thủ. Chính ra ta đã có cơ hội giết chết hắn, chỉ bất ngờ Trương Ngạo Tuyết đột nhiên tỉnh lại làm cho ta giật mình, nhờ đó Lâm Vân Phong có được cơ hội đào thoát. Chuyện đó ta đã tìm hiểu qua rồi, Lâm Vân Phong không để lộ hướng đi đâu, chỉ biết là hắn đã tự mình chạy thoát. Vì vậy chuyện này sau này không cần nói đến nữa để phòng có người biết được sự tình.

Liễu Tinh Hồn dạ một tiếng, sắc mặt rất khó coi, có chút nổi giận nói:

- Lâm Vân Phong thật là quá ác, hắn làm hư hết đại sự của chúng ta. Hiện giờ Trương Ngạo Tuyết đã tỉnh lại, không còn bị chúng ta khống chế nữa, ngược lại còn bị mất trí nhớ, chuyện này làm cho kế hoạch chúng ta có phần khó thực hiện.

Kiếm Vô Trần thở dài một tiếng nhẹ, giọng thất vọng lên tiếng:

- Đúng vậy, hành động của Lâm Vân Phong đúng là thọc gậy bánh xe, làm cho mọi việc vượt khỏi tính toán của chúng ta. Chỉ có việc Trương Ngạo Tuyết mất ký ức là còn được, chuyện đó cũng giúp việc định hướng lại cho nàng ít nhiều dễ hơn.

Liễu Tinh Hồn hoàn toàn không đồng ý với nhìn nhận của hắn, lập tức nhắc nhở hắn:

- Minh chủ cũng đã rõ, lòng ngài đối với Trương Ngạo Tuyết thế nào thì Thương Nguyệt và Tĩnh Nguyệt đại sư cũng đều minh bạch. Hiện tại Trương Ngạo Tuyết đã mất đi ký ức, bọn họ chắc chắn giữ chặt Trương Ngạo Tuyết đến chết, không cho chúng ta cơ hội dù nhỏ để tiếp cận cô ấy. Đến lúc đó, minh chủ làm sao lấy được Trương Ngạo Tuyết đây? Sử dụng sức mạnh thì rõ ràng là không thể được, ngoài cách đó ra, chúng ta còn có khả năng làm chuyện khác được chăng?

Kiếm Vô Trần nghe thấy rất tức giận, giọng đầy giận dữ nói:

- Sư thúc nói như vậy thì sư thúc không biết cách nào vấn hồi mọi chuyện sao?

Liễu Tinh Hồn trầm mặc, ánh mắt nhìn vào Kiếm Vô Trần ẩn hiện một chút lạnh lẽo tàn ác. Chỉ có điều ánh lạnh lẽo đó chỉ lóe lên liền mất đi ngay, vì vậy Kiếm Vô Trần không hề phát hiện.

- Phương pháp tự nhiên không nghĩ được, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có.

Một lời vừa ra liền làm cho Kiếm Vô Trần trở nên hứng thú.

- Phương pháp nào, sư thúc nói nhanh đi.

Kiếm Vô Trần nóng nảy quay nhìn Liễu Tinh Hồn, lúc đó hắn hoàn toàn không ý thức được hắn đã rơi vào bẫy của Liễu Tinh Hồn.

Ngược lại, Liễu Tinh Hồn lại vô cùng cẩn thận, liên tục an ủi:

- Minh chủ không cần gấp quá, sư thúc đã nói là sẽ giúp minh chủ hoàn thành tâm nguyện, tận hưởng phúc phận hai vợ, tự nhiên sẽ toàn tâm toàn lực làm chuyện đó.

Nói rồi liền đưa tay vào người rút ra một cái trống nhỏ, nhẹ nhẹ di động.

Nhìn thấy cái trống hoa trong tay lão, Kiếm Vô Trần có chút hoài nghi nói:

- Sư thúc nói cái này chẳng, có tác dụng gì không đó?

Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Vô Trần à, chớ xem thường vật này. Đây chính là bảo bối thu được từ trong người Cửu Dã có tên là Đoạt Hồn cổ (1), vật này có khả năng nhiếp hồn đoạt phách. Trước mắt Trương Ngạo Tuyết mất đi ký ức, cho dù vì nguyên nhân nào đi nữa, cũng có quan hệ mật thiết với Cửu Dã. Vì vậy trong não của Trương Ngạo Tuyết hẳn còn lưu giữ sức mạnh của Cửu Dã. Chỉ cần minh chủ đến gần cô ta thử lắc cái trống, tự nhiên có thể làm cho lực trong đầu phát động, có thể có cơ hội nào đó đoạt được ý thức của cô ta.

Kiếm Vô Trần rất vui mừng, vội chụp lấy trống hoa quan sát cẩn thận liền phát hiện trống này có vẻ cổ quái, trên mặt có vẽ một đạo phù chú khúc khuỷu, mặt kia đối lại là một bản vẽ hung sát, hình dạng rất đáng sợ.

Hiểu rõ được sự trọng yếu của cái trống, Kiếm Vô Trần cười nói:

- Như vậy, ta cần thiết phải tìm cách tiếp cận với Trương Ngạo Tuyết, làm cho nàng nhận được tiếng trống. Sau đó chúng ta sẽ theo kế mà hành sự.

Liễu Tinh Hồn lắc đầu nói:

- Không cần gấp, còn rất nhiều chi tiết quan trọng mà chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Kiếm Vô Trần sưng sờ, hỏi dồn:

- Chi tiết? Chi tiết nào? Cũng

Liễu Tinh Hồn dặn dò:

- Minh chủ không nên xem nhẹ tiểu tiết, chính vì tiểu tiết sẽ quyết định thắng thua, nếu không lưu ý thì sẽ bị mất hết công sức trước giờ. Đoạt Hồn cổ chỉ là một chuyện, cần thiết phải giữ kín trong tay của mình

Thấy vậy nhưng cả ba người nam đều không có ý kiến mà còn mừng rỡ chơi đùa với nàng. Lý Hoành Phi và Tất Thiên lại có ý muốn ngăn trở không cho Kiếm Vô Trần tiếp cận với nàng hình thành nên cuộc độ sức âm thầm giữa ba người.

Vô tình không để ý, bốn người đến một cốc âm u vắng vẻ phía sau núi. Lúc đó, Kiếm Vô Trần đã quan sát nàng rất lâu rồi mà vẫn chỉ lý giải được ít nhiều về tính tình của Trương Ngạo Tuyết bèn cố ý ra vẻ thần bí nói với nàng:

- Ngạo Tuyết sư muội, huynh có một trò vui, muội có tin hay không?

Nghe đến trò vui, Trương Ngạo Tuyết dĩ nhiên không tin, nhưng nàng lại bị bộ dạng của hắn mê hoặc, không nhận được liên hồi:

- Thật không? Làm trò vui thế nào đây?

Lý Hoành Phi và Tất Thiên nghe là biết không được rồi nhưng lúc đó Trương Ngạo Tuyết hoàn toàn không nghe lời của hai người. Vì vậy, cả hai chỉ còn cách đề phòng Kiếm Vô Trần đỡ trò gì thôi.

Cười thần bí, Kiếm Vô Trần hét lên một tiếng gây chú ý rồi lập tức dùng tay phải chụp lên không, sau đó từ từ mở bàn tay ra thì thấy trong lòng bàn tay đã có một cái trống nhỏ. Nhẹ nhàng lắc trống, tức thì có âm thanh tung tung. Âm thanh không hay gì cả nhưng lại có sức hấp dẫn người ta.

Ngay khi thấy trống nhỏ xuất hiện, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đều rất ngạc nhiên, tâm thần liền bị chấn động nhẹ nhẹ. Nhưng Trương Ngạo Tuyết không biết vì sao mà nhân thần tức thì bắt đầu biến thành cổ quái, ngây ngô nhìn Kiếm Vô Trần, thần tình có chút gì đó ngây ngốc.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần loáng cái đã hô biến cái trống rồi cười nói:

- Không phải à, đây có phải trò vui không?

Lời nói của hắn làm ba người kia tỉnh lại ngay. Trương Ngạo Tuyết lấy lại trạng thái cũ liền hỏi dồn:

- Có phải trống nhỏ không, sao mất đâu rồi?

Kiếm Vô Trần cười nói:

- Muội muốn phải không, huynh lại biến hóa lại cho muội xem.

Nói rồi lại chụp tay phải vào khoảng không rồi từ từ mở ra, quả nhiên có cái trống nhỏ xuất hiện trên tay.

Lắc nhẹ vài cái, Kiếm Vô Trần lại đưa cái trống cho Trương Ngạo Tuyết giọng ôn nhu nói:

- Vui không? Chỉ cần muội cảm thấy thích, huynh dĩ nhiên lại biến hóa cho muội, được không?

Trương Ngạo Tuyết cười thật ngọt ngào không chút phòng bị nói:

- Tốt, tốt lắm, từ nay về sau huynh lại biến hóa cho muội nhé!

Nói rồi liền lắc trống nhỏ phát ra âm thanh tùng tùng.

Bên cạnh, Lý Hoành Phi nghĩ lại tình trạng lúc nãy khi cái trống vừa xuất hiện, trong lòng chấn động sợ trống nhỏ có gì chẳng liên quát lớn:

- Sư muội, muội đã xem qua cái trống nhỏ đó rồi, cho sư huynh coi qua một chút được không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn hắn, cười cười rồi đưa tay ra:

- Được, cho huynh coi một chút rồi phải trả lại cho muội!

Giọng nói uyển chuyển rất hấp dẫn người khác.

Lý Hoành Phi ừ liền, nhận lấy cái trống vừa lúc lắc vừa kiểm tra cẩn thận nhưng hoàn toàn không phát hiện một chút bất thường nào.

Kiếm Vô Trần cười lạnh trong lòng, ngoài mặt vẫn không có gì thay đổi, tiến đến bên cạnh Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Trên chót vót vách đá có một bông hoa rất đẹp và hấp dẫn, huynh đi hái mang về cho muội cài lên đầu, muội thấy được không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn theo hướng hắc chỉ, quả nhiên thấy trên vách đá cách khoảng mười trượng có một đóa hoa đại trong gió phản chiếu ánh mặt trời hình thành các quang mang kỳ dị.

Cười ngọt ngào, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Thật hấp dẫn, huynh nhanh chóng đi hái về cho muội đi.

Kiểm Vô Trần cười đắc ý một tiếng, rồi vượt gió bay lên. Thân ảnh vô cùng tiêu sái đến hái cánh hoa rồi lập tức đảo mình quay về bên cạnh Trương Ngạo Tuyết.

Kiểm Vô Trần cố gắng giữ phong độ quân tử, cười ôn nhu, lễ phép đến cài cành hoa lên đầu Trương Ngạo Tuyết. Thấy Trương Ngạo Tuyết rất cao hứng, Lý, Tất hai người trong lòng khó chịu nhưng không tiện biểu hiện rõ ra bên ngoài. Lúc này, vẻ đẹp Kiểm Vô Trần biểu hiện bên ngoài đã hấp dẫn Trương Ngạo Tuyết. Cứ vậy đến khi hoàng hôn xuống thì hắc đã làm cho Trương Ngạo Tuyết cảm tình hẳn.

Thấy vẻ đắc ý của Kiểm Vô Trần, Lý Hoàn Phi và Tất Thiên muốn diên tiết. Quay về tới phòng của Trương Ngạo Tuyết rồi, hai người buồn bã ngồi bên bàn. Hiện trạng này nhanh chóng đập vào mắt của Tĩnh Nguyệt đại sư.

Sau khi hỏi lại và biết tất cả mọi chuyện, Tĩnh Nguyệt đại sư thở dài nói:

- Lúc này, Ngạo Tuyết cái gì cũng không còn nhớ, muốn khuyên bảo nó cũng bằng không mà thôi. Điều đáng lo nhất là Kiểm Vô Trần sẽ mượn dịp này để gây chuyện mà Ngạo Tuyết lại không biết trắng đen, muốn theo ý hắc, thế thì phiền phức lắm đây. Xem ra các con cũng đã vất vả cả ngày rồi, hãy về nghỉ ngơi đi. Ta và Ngạo Tuyết chuyện vãn, hy vọng làm cho nó có thể nghe mà nhớ chuyện cũ.

Tiến hai người rồi, Tĩnh Nguyệt đại sư gọi Trương Ngạo Tuyết đến bên mình. Bà cầm thanh Tử Ảnh thần kiếm giao cho nàng nói:

- Ngạo Tuyết, kiếm này ngày xưa con lấy được ở trong hồ nước lạnh giữa Âm Hồn lâm thuộc Dịch viên, con còn nhớ không? Xem cẩn thận đi, có chút ấn tượng nào không?

Trương Ngạo Tuyết nhận lấy thanh kiếm, vẻ mặt cười thành thật. Nhưng khi nàng nhìn kỹ rồi, nụ cười của nàng từ từ mất đi, lông mày nhíu lại giống như đang cố nhớ gì đó mà không có cách nào nhớ nổi. Điều này làm cho nàng hết sức bối rối.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn nàng, trong lòng có chút kích động. Tử Ảnh thần kiếm có ảnh hưởng với nàng. Điều này làm cho bà có chút hy vọng. Trong lòng có chút rung động cao hứng, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên thúc động thần kiếm, một luồng ánh sáng màu tím chói mắt tỏa ra khắp phòng rồi hóa thành cột sáng yên tĩnh bên cạnh nàng.

Ngưng thần nhìn thần kiếm trong tay, ánh mắt Trương Ngạo Tuyết có chút xao động, nhướng mày nói:

- Cảm giác thật kỳ lạ, tại sao nó cứ kêu gọi con vậy kìa?

Tĩnh Nguyệt đại sư ngồi yên bất động, chỉ im lặng chăm chú nhìn nàng, để tâm từng biến hóa của nàng. Thời gian từ từ trôi đi, Trương Ngạo Tuyết vỗ về thân kiếm, vẻ mặt ngơ ngác không biết từ từ biến mất, lại từ từ xuất hiện vẻ lãnh đạm, phẳng phất như trong chốc lát nàng đã trở về như trước. Nhưng có thật trở lại như trước không?

Chứng thực được biện pháp đã nghĩ, Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ giọng nói:

- Ngạo Tuyết, còn nhớ đến lần đầu đại chiến với quỷ mị không?

Trương Ngạo Tuyết giật mình, rồi lắc đầu nói:

- Không nhớ được.

Giọng nói thật bình tĩnh, vẻ tỉnh táo vừa rồi đã mất chỉ còn nụ cười hiêu động thôi.

Thấy vậy, Tình Nguyệt đại sư cũng có chút an ủi nhưng lo âu vẫn còn rất nhiều. Tử Ảnh thần kiếm làm cho Trương Ngạo Tuyết có chút biến hóa nhưng vẫn không làm cho nàng khôi phục lại được chút ký ức nào, tuy nhiên tính cách so với trước đây cũng được mấy phần tương tự.

Rời khỏi phòng của Trương Ngạo Tuyết, Lý Hoàn Phi chào từ biệt Tất Thiên rồi một mình chạy thẳng ra chỗ không người sau núi gào to.

Giữa đêm đen, tiếng gào của Lý Hoàn Phi như sấm động bức lên tận trời, nỗi đau trong lòng làm người người thương cảm. Một ngày nữa nhanh chóng trôi qua, chỉ một ngày mà nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến nỗi làm cho nhiều người bất an trong lòng, Lý Hoàn Phi chỉ là một trong số đó.

Từ nhỏ hắn đã âm thầm yêu thương Trương Ngạo Tuyết nhưng cứ lặng lẽ che giấu mãi trong lòng. Hôm nay, nữ nhân yêu dấu nhất đã mất đi ký ức, không nhìn ra hắn, không nhớ đến dĩ vãng đã làm hắn ưu thương hoàn toàn.

Thật ra, những chuyện đó không quan trọng, chỉ cần Trương Ngạo Tuyết vui vẻ hạnh phúc là hắn cũng mãn nguyện rồi. Nhưng dã tâm của Kiếm Vô Trần làm hắn không an tâm. Một khi Trương Ngạo Tuyết rơi vào tay của Kiếm Vô Trần, hắn tuyệt đối không chấp nhận được.

Vì mong ước người yêu được sống tốt, lại sợ có chuyện phải hối hận nếu không giúp cho Trương Ngạo Tuyết khôi phục được ký ức, Lý Hoàn Phi chỉ muốn một kiếm giết chết Kiếm Vô Trần. Đáng tiếc hắn biết là không được phép làm như vậy, mà cũng không có khả năng làm vậy. Với tu vi của hắn bây giờ, không thể nói giết là giết được, mà cho dù có giết được đi nữa, hắn cũng phải suy tính rất nhiều để tránh cho những người khác bị tai ương. Giết người không làm được, vậy thì còn có biện pháp nào để tận tâm cho người yêu đây?

Suy nghĩ cẩn thận, biện pháp tốt nhất là làm cho Trương Ngạo Tuyết khôi phục ký ức. Khi đó, Kiếm Vô Trần ngoài việc sử dụng sức mạnh thì không thể nào còn một cơ hội.

Nghĩ đến đó, Lý Hoàn Phi tràn đầy hận thù, hận hận mình quá vô dụng, chỉ có thể đứng yên nhìn Trương Ngạo Tuyết bị khổ, không có khả năng giúp đỡ được một chút gì.

Tình yêu, chính là quan tâm.

Tình yêu, chính là đau thương trong lòng.

Tình làm người ta dừng cảm tiến tới,

Tình cũng có năng lực làm người ta trầm luân trong mê muội.

575. Chương 577 – Thương Tang Quyết Trạch (sự Lựa Chọn Đau Thương Tang Túc)

Gào lên rồi lại ngửa mặt kêu réo đã đời, Lý Hoàn Phi mới bình tĩnh nhìn lên trời cao, thấy trên không chỉ toàn màu đen, trong lòng có cảm giác buồn bã vô cùng vô tận.

Bầu trời lúc đó cũng như tâm trạng của hắn, từ sáng chuyển dần sang u ám, không còn sáng nữa. Cuộc sống chuyển màu sang u ám, hy vọng cũng đã thành thất vọng, chỉ còn màn đêm vô cùng vô tận và tịch mịch làm bạn, không một âm thanh hồi đáp.

Đột nhiên, một ngôi sao lấp lánh ánh sáng giúp cho Lý Hoàn Phi tìm được phương hướng trong đêm đen. Hắn lập tức tỉnh táo lại, xoay người quay về lối cũ chạy về.

Quay về đến biệt viện, Lý Hoàn Phi rùng rùng chạy đến phòng của Huyền Âm chân nhân, nhưng lại không dám gõ cửa. Bên trong truyền ra tiếng của Huyền Âm chân nhân:

- Hoàn Phi phải không, sư thúc đợi con đã lâu rồi.

Lý Hoàn Phi kinh ngạc, dạ một tiếng rồi mở cửa tiến vào, nhanh chân đến bên bàn.

- Sư thúc, chính là con. Người sao biết con lại đến tìm người ?

Huyền Âm chân nhân thân nhiên nói:

- Bởi vì con có chuyện cầu ta, vì thế con đến.

Lý Hoành Phi lạ lẫm nhìn ông, gật đầu nói:

- Sư thúc nói đúng, con thật sự có chuyện cầu người, hy vọng sư thúc giúp đỡ cho.

Huyền Âm chân nhân thay đổi vẻ lãnh đạm, trầm giọng nói:

- Con chắc đã nghĩ rõ ràng, ta có khả năng giúp con nhưng thật sự rất bận rộn.

Lý Hoành Phi giật mình, lời Huyền Âm chân nhân thật cổ quái, tại sao lại nói là rất bận rộn? Không lẽ nào ông cũng biết hại mình?

Không thể minh bạch, Lý Hoành Phi hỏi thẳng:

- Xin sư thúc nói rõ ràng, đệ tử nghe mà không hiểu rõ.

Huyền Âm chân nhân ân hận nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Có nhớ từ đầu ta đã nói câu gì không? Con sinh ra trên đời cũng khốn khổ bởi một chữ tình, mà chữ tình này đã định là ở trên Hoa Sơn. Tồi nay con đến đây rồi, cũng vì tình mà đến, có lẽ cuối cùng cũng vì tình mà đi, con đã cẩn thận nghĩ qua chưa?

Lý Hoành Phi trầm giọng nói:

- Sư thúc đã rõ ý của đệ tử, chỉ cần sư muội có thể hạnh phúc mạnh giỏi, cho dù phải trả bằng chính tính mạng mình con cũng đồng ý. Bây giờ xin sư thúc thành toàn cho con.

Huyền Âm chân nhân đau thương nói:

- Thành toàn? Không, không phải thành toàn, chỉ là ... Tính lại, bây giờ cũng đã quá khuya rồi. Hôm nay, con vì Ngạo Tuyết mà đến, ta cũng nói cho con nghe một phương pháp hy vọng có thể làm cho nó khôi phục lại ký ức. Nhưng điều này phải trả giá cao, rất rất cao, chỉ sợ con... ai ...

Lý Hoành Phi nghe được có thể làm cho Ngạo Tuyết khôi phục lại ký ức, lập tức sắc mặt vui mừng, nóng nảy nói:

- Sư thúc nói nhanh, cho dù giá thể nào con cũng đồng ý.

Nhìn thấy hắn có vẻ hưng phấn như vậy, sắc mặt Huyền Âm chân nhân thật sự đau đớn, giọng đầy phiền muộn:

- Có lẽ ta không nên nói cho con những chuyện đó, chỉ theo một góc độ mà nói, con biết hay không thì cũng giống như nhau thôi.

Lý Hoành Phi không hề lưu ý đến ẩn ý chân chánh trong lời nói của ông, chỉ thúc giục:

- Bởi vì như vậy, sư thúc người mau nói cho con đi, cần làm gì để cho sư muội khôi phục lại ký ức?

Huyền Âm chân nhân nhẹ thở dài, không còn vẻ mặt đau buồn nữa, nghiêm túc nói:

- Ta có thể nói cho con, nhưng con cần đáp ứng ta không được nói cho người khác biết kể cả Ngạo Tuyết.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông, Lý Hoành Phi bối rối ngồi thẳng dậy, trịnh trọng nói:

- Sư thúc yên tâm, con quyết không nói cho người nào hết.

Nghe vậy, sắc mặt Huyền Âm chân nhân hòa hoãn, nhẹ giọng nói:

- Không phải ta không tin con, nhưng để đề phòng mọi người gặp chuyện. Trước mắt, tình trạng của Ngạo Tuyết đúng là mất ký ức, nghe nói là bên trong đại não đã bị thương tích nào đó. Muốn giúp nó có cơ hội khôi phục lại, bên cạnh việc từ từ điều dưỡng, biện pháp nhanh nhất là bắt ngờ sử dụng một loại phương thức khác kích thích mạnh thần kinh của nó nhằm làm cho nó nhanh chóng khôi phục lại. Chắc chắn phương pháp kiểu này rất nguy hiểm, nhưng lại có khả năng rất lớn làm cho nó phục hồi. Vì vậy cho dù con đã học

được rồi cũng không được thi triển bất cần, trừ phi gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ. Con đã hiểu rõ ý của ta chưa?

Lý Hoành Phi liên tục gật đầu, nói rõ ràng:

- Con đã hiểu rõ, sư thúc người nói tiếp đi.

Huyền Âm chân nhân nói:

- Được, con nghe cho cẩn thận đây. Muốn kích thích thần kinh của Trương Ngạo Tuyết, các biện pháp thông thường không thể áp dụng được. Nhưng Dịch viên có một pháp quyết rất cổ quái luôn được giữ trong Âm viện. Pháp quyết này có tên “Khấp Huyết Hoàn Hồn đại pháp” (pháp quyết khốc đến chảy máu để gọi hồn). Pháp quyết này có phần hiểm độc, bởi vì người tập thành rồi thi triển pháp này thì toàn thân máu huyết trong kinh mạch sẽ khô kiệt, hóa thành một sức mạnh rất tà ác và mãnh liệt, đánh một cái là quét sạch ký ức trong não kẻ địch làm kẻ địch trở thành như tượng gỗ, trong não chỉ còn lưu lại giây phút thi triển pháp quyết. Vì thế, pháp đó có tên là Hoán Hồn đại pháp, có khả năng hoán đổi ký ức của ta và địch, từ đó không chế được đối phương.

Nghe rồi, Lý Hoành Phi biến hân sắc mặt, kinh hãi nói:

- Sư thúc, ý của người đã nói, nếu như học được pháp quyết này rồi, không thể thi triển bừa bãi, một khi thi triển rồi con chắc chắn sẽ chết không sai phải không?

Huyền Âm chân nhân gật đầu nặng nề nói:

- Đúng vậy, đúng là như vậy, vì thế ta cũng hoàn toàn không hy vọng con học được nó. Theo tình huống trước mắt của Trương Ngạo Tuyết mà nói, muốn nó khôi phục lại ký ức thật khó, pháp quyết đó cũng không chắc có khả năng thành công giúp nó khôi phục, nhưng nếu chỉ muốn kích thích thần kinh của nó thì tin rằng sử dụng pháp quyết đó không là vấn đề. Vì vậy, thật tình mà nói, bắt buộc phải thi hành pháp quyết này là hạ sách. Đương nhiên, nói với con như vậy chỉ hy vọng con hiểu rõ, hoàn toàn không hy vọng con chọn làm như thế.

Lý Hoành Phi trầm lặng không nói, trong lòng đang suy xét những lời nói của ông. Tự mình đến đây vì sao? Mục đích rất rõ ràng, vì phương pháp đó nghĩ là có thể làm cho Trương Ngạo Tuyết khôi phục lại ký ức. Hôm nay tự mình tìm tới tìm lui rồi, chỉ có điều phải trả giá bằng sinh mạng làm cho hân do dự.

Sinh mạng thì thật là quý, ái tình lại không có giá, nếu phải chọn một trong hai, thật là làm người ta khó chọn. Tuy nhiên có khó cũng phải chọn, đúng không?

Đang trầm tư, Lý Hoành Phi nghĩ đến nhiều chuyện. Suy xét tới lui rồi, hân ngẩng đầu, nghiêm túc nói:

- Sư thúc, người hãy truyền cho con Khấp Huyết Hoàn Hồn đại pháp đi.

Huyền Âm chân nhân thở dài nhưng lại không cự tuyệt, chỉ nhẹ giọng nói:

- Bởi vì con đã quyết tâm, sư thúc không ngăn trở con. Thật ra ban đầu ta đã nói với con, ta đã biết rõ đáp án rồi. Chỉ có điều kết quả này làm ta rất an ủi, mà cũng rất đau thương. Đáng tiếc là không thể thay đổi rồi ...

Không thể nào thay đổi được cái gì ông cũng không nói, ông chỉ cười cô đơn, bắt đầu truyền thụ cho Lý Hoành Phi Hoàn Hồn đại pháp đó. Hai thời thần đã qua đi rất nhanh. Khi Lý Hoành Phi đã nắm được nguyên lý chính, từ trong tình trạng nhập định tĩnh lại, thì đột nhiên phát hiện Huyền Âm chân nhân nằm gục trên bàn ho rất dữ, rất nhiều máu tươi đã chảy ra từ khoeo miệng.

Trong lòng chấn động, Lý Hoành Phi do dự đứng lên đỡ thân thể ông dậy, tay phải vận chân nguyên giúp ông trị thương.

Giây lát, Huyền Âm chân nhân đã khỏe lên nhiều, liền quát hân:

- Tốt rồi, đừng lãng phí chân nguyên.

Lý Hoành Phi rút tay lại, ngồi xuống bên cạnh ông lên tiếng hỏi:

- Sư thúc, người sao lại như thế, không duyên không có để nội thương phát tác, nguyên nhân có liên quan đến Vân Phong hay không?

Huyền Âm chân nhân lắc đầu nói:

- Không cần suy nghĩ lung tung, thương thế này không phải vì trị liệu cho Vân Phong mà có, chính là bởi ta tự mình làm thành.

Lý Hoành Phi nói:

- Như vậy, đệ tử giúp người một chút sức, nhanh chóng hồi phục thương thế.

Huyền Âm chân nhân cười cười, có chút thê lương nói:

- Không cần đâu, đã không đủ thời gian rồi.

Lý Hoành Phi nghe giọng nói của ông có vẻ không đúng, biến sắc một chút, gấp gáp nói:

- Sư thúc, người không ngờ cũng có chuyện gì che giấu chúng con, người nói cho con biết đi.

Huyền Âm chân nhân lắc đầu có ý nói hắn không cần gấp gáp, hạ giọng nói:

- Cho dù con không hỏi, sư thúc cũng muốn nói cho con, nếu không sẽ không còn cơ hội rồi. Nghe những lời ta nói, con chỉ cần nhớ không cần nói cho người khác để tránh mọi người lo lắng, biết không?

Lý Hoành phi đau lòng nói:

- Sư thúc yên tâm, đệ tử đã hiểu.

Cười cười đầy an ủi, Huyền Âm chân nhân nói:

- Ly biệt là thế, con người ai có thể chạy thoát được. Thật ra sớm nay sau khi biết Vân Phong bị trọng thương, ta cũng đã thi triển một pháp quyết tuyệt mật của bốn môn, giúp ta nhanh chóng đạt được sức mạnh thần bí, thấy rõ nhiều chuyện. Chỉ có điều cái giá cũng thật là kinh người, giá đó chính là sinh mạng của ta. Hôm nay, thời gian của ta cũng không còn nhiều, không quá hai ngày. Vì thế, con cần đáp ứng ta, tạm thời không cần báo cho người khác.

Lý Hoành Phi chấn động thân thể, run giọng nói:

- Sư thúc, người vì sao lại muốn như thế?

Huyền Âm chân nhân hạ giọng cười nói:

- Con vì sao muốn học Hoàn Hồn đại pháp đây?

Lý Hoành Phi ngây ngốc rồi như thể hiểu rõ ý của ông. Nguyên nhân cũng hoàn toàn vì Dịch viên, vì những người khác có thể được an toàn.

Huyền Âm chân nhân thấy hắn đã hiểu rõ, nhẹ giọng an ủi:

- Không cần đau lòng, có những chuyện nếu tránh còn xấu hơn. Hãy nhớ lời ta nói, tai nạn của Ngạo Tuyết còn tiếp tục, có thể hóa giải được không, chỉ trông vào các con. Tốt rồi, đêm khuya rồi, về ngủ đi, quên hết mọi chuyện đi.

- Quên mà được sao? Sư thúc.

Không ngừng được, Lý Hoành Phi nhè nhẹ hỏi ngược.

Huyền Âm chân nhân vỗ vỗ lên đầu vai hắn, vừa đẩy hắn ra vừa nói:

- Thời gian sẽ làm cho con quên được, đi đi.

Lý Hoành Phi đứng lại, hai người nhìn nhau khá lâu, cuối cùng chỉ còn một tiếng thở dài vang vọng.

Đêm, rất yên tĩnh. Huyền Âm chân nhân tựa cửa vẫy tay nhè nhẹ, miệng thì thầm:

- Tạm biệt, người cùng cảnh ngộ như ta.

Buổi sáng sớm, Kiếm Vô Trần đã rời khỏi giường. Sau khi chải chuốt lại quần áo, nở nụ cười lịch lãm dễ thương, hắn liền đến phòng Trương Ngạo Tuyết.

Vừa vào cửa, Kiếm Vô Trần thấy Thương Nguyệt, Lý Hoành Phi, Tất Thiên ba người đã đến ngồi cạnh giường rồi. Kiếm Vô Trần cười chào ba người, không thèm để ý đến ánh mắt ruồng rẫy của cả ba, đến thẳng bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, cười nhẹ nói:

- Ngạo Tuyết sư muội, hôm nay có muốn ra ngoài thư giãn không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn hắn, cười nhẹ nhẹ, thần tình có chút lãnh đạm nói:

- Lại là huynh à, ta còn không nghĩ huynh sẽ đến.

Bên cạnh, Tình Nguyệt đại sư không chút biểu hiện nói:

- Hảo ý của mình chủ ta đại diện cho Ngạo Tuyết cảm kích, nhưng hôm nay sợ làm cho mình chủ thất vọng bởi vì ta đã tính sẽ giảng cho Ngạo Tuyết một số chuyện dĩ vãng trước kia, hy vọng nó có thể hồi tưởng được chút nào chăng.

Kiếm Vô Trần hiểu rõ ý tứ của bà, nhưng giả như không biết lên tiếng tán đồng:

- Tốt đó, vậy ta ở lại trong phòng, ta cũng muốn nhắc lại một số chuyện vừa mới xảy ra trước đây, biết đâu những chuyện đó có khả năng kích thích thần kinh nàng, hy vọng được chút gì chăng.

576. Chương 578 – Thi Triển Quỷ Kế

- Minh chủ đúng là nhàn rồi quá, còn sớm như vậy mà đã chạy đến chỗ chúng tôi rồi, thật là không phục không được a.

Sắc mặt của Kiếm Vô Trần biến hẳn, nhưng trong chốc lát đã lấy lại được bình tĩnh, hơi nặng nề đáp trả:

- Chẳng lẽ ta thân là minh chủ, đến thăm hỏi thăm bệnh tình của Ngạo Tuyết sư muội trước cũng không hợp lý sao? Ta thật lòng hy vọng muội ấy mau chóng khỏi bệnh, điều này cũng sai sao?

Lý Hoành Phi hừ giọng trả lời:

- Ý tốt của minh chủ chúng tôi xin nhận, chỉ có điều ngài bận nhiều chuyện quá, chúng tôi không dám thôi.

Kiếm Vô Trần ánh mắt lạnh lại, hỏi vặn:

- Nói như vậy thì ở đây không hoan nghênh sự có mặt của ta rồi đúng không?

Lý Hoành Phi không nói gì, chỉ hơi nhún vai, tỏ thái độ chính mình không thể chấp nhận được. Tất Thiên cũng không nói gì, chỉ đứng nhìn Ngạo Tuyết làm như là không nghe thấy gì cả. Còn Thương Nguyệt thì vẫn chỉ là một thái độ lạnh nhạt nhưng không lộ chút nào ra mặt. Cứ như vậy, không khí trong căn phòng căng thẳng như lò thuốc súng.

Thấy Kiếm Vô Trần muốn mà không hạ đài được, Trương Ngạo Tuyết bỗng thốt lên:

- Sao vậy, mọi người tại sao lại kì lạ thế này chứ?

Tiếng nói có chút lạnh lùng, không còn vẻ ngây thơ như ngày hôm qua nữa. Bất quá câu nói này của nàng đã phá tan không khí ngột ngạt ở trong phòng, khiến cho Kiếm Vô Trần có cơ để hạ đài.

Kiếm Vô Trần giận dữ hừ một tiếng rồi nói:

- Bản minh chủ hôm nay sẽ không đi khỏi đây, xem ai có gan đuổi ta đi.

Ngoại trừ Trương Ngạo Tuyết ra, mọi người trong phòng đều biến sắc, lần lượt nhìn nhau, trong ánh mắt hiện rõ sự lo lắng. Kiếm Vô Trần đã tức giận nói ra những điều như vậy, ba người cũng hiểu rõ hắn muốn ám chỉ công khai thách đấu với bọn họ, trước mắt đối chọi thẳng thắn vẫn chưa phải là lúc thích hợp.

Nghĩ thông được điều này, Tình Nguyệt đại sư mới nói:

- Minh chủ đã nói những lời đó rồi, nếu minh chủ muốn ở lại đây, chúng tôi rất hoan nghênh. Bây giờ chúng ta bắt đầu thôi, Ngạo Tuyết, con đến bên cạnh sư phụ nào, ta sẽ kể cho con nghe những chuyện dĩ vãng của con.

Kiểm Vô Trần nghe vậy vẻ mặt dần bình thường trở lại. Trương Ngạo Tuyết đi đến bên cạnh Tĩnh Nguyệt đại sư, cầm lấy tay bà và hỏi:

- Sư phụ, chẳng phải là hôm qua người đã nói rất nhiều rồi đó sao?

Tĩnh Nguyệt đại sư vuốt nhẹ lên mái tóc của nàng, thở dài nhẹ nhàng nói:

- Con bé ngốc, hôm qua là hôm qua, hôm nay sư phụ sẽ nói cho con biết những chuyện mà con vẫn chưa được biết, chẳng phải rất tốt sao?

Trương Ngạo Tuyết “vâng” lên một tiếng rồi cũng không hỏi thêm gì nữa, đi theo Tĩnh Nguyệt đại sư đến ngồi bên bàn, bắt đầu nghe kể lại những câu chuyện cũ ngày xưa.

Đối với việc kể lại chuyện cũ, Kiểm Vô Trần vốn không mấy hứng thú. Nhưng sau một hồi quan sát cẩn thận, hần kinh ngạc phát hiện Trương Ngạo Tuyết chỉ sau một đêm đã có thay đổi rất lớn. Mặc dù nàng không còn nhớ đến những chuyện trước đây nữa nhưng tính cách đã khôi phục lại sự lạnh nhạt.

Những điều này khiến hần rất kinh ngạc, trong lòng cảm thấy chấn động rất nhiều. Một khi Trương Ngạo Tuyết lại trở về như hình dạng ngày xưa, hần muốn hạ thủ lại khó khăn. Nghĩ đến đây, Kiểm Vô Trần còn nghĩ đến một chuyện, đó là tin tức về tình hình của Trương Ngạo Tuyết tuy mình đã phong tỏa nghiêm mật, nhưng vẫn khó có thể đảm bảo sẽ không bị tiết lộ ra ngoài. Lại thêm Lâm Vân Phong cũng đã trốn thoát, một khi việc này Lục Vân biết được, chính hần tuy không lo sợ, nhưng những biến hóa trong đó hần lại không thể nắm vững được. Để có thể sớm thực hiện kế hoạch của mình, cần phải xuống tay kịp trước khi Lục Vân đến đây. Kiểm Vô Trần quyết định mạo hiểm một phen, không thể kéo dài thêm được nữa.

Thương Nguyệt liên tục chú ý đến vẻ mặt của Kiểm Vô Trần, phát hiện thấy từ khi Kiểm Vô Trần trở về đến nay, cả người đã có thay đổi rất lớn. Hần đã không còn nóng nảy như trước đây nữa, tính cách có chút gì đó âm trầm. Đồng thời, tu vi của Kiểm Vô Trần cũng có biến đổi rất lớn, với nhãn lực của Thương Nguyệt mà vẫn không thể nhìn thấu hần được. Để ý tới những chuyện này, trong lòng Thương Nguyệt luôn cảnh giác phải có lòng đề phòng hần nhiều hơn.

Trong phòng, tiếng nói của Tĩnh Nguyệt đại sư liên tục vang lên, thỉnh thoảng mới thấy Ngạo Tuyết nói chen vào vài câu. Khoảng nửa canh giờ sau, Kiểm Vô Trần dường như không còn nhẫn nại thêm được nữa, liền đứng dậy cáo từ bốn người. Thấy vậy, bốn người Tĩnh Nguyệt đại sư cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng khi Kiểm Vô Trần đi đến cửa thì đột nhiên quay người lại, hần nhìn thẳng vào Ngạo Tuyết nói:

- Ngạo Tuyết sư muội, còn nhớ cái này không?

Tay phải vung mạnh một cái, một cái trống hoa xuất hiện trong lòng bàn tay hần. Khi hần lắc tay, cái trống phát ra những tiếng “tùng tùng”.

Âm thanh này nghe rất bình thường, ít ra bọn Thương Nguyệt mấy người nghe thấy rất bình thản. Nhưng ánh mắt của Trương Ngạo Tuyết đột nhiên thay đổi, cả người bỗng đứng phắt dậy, tinh thần có chút hoảng hốt nhìn cái trống đang lúc lắc, miệng rên rỉ mấy tiếng: “Trống, trống...”

Thấy vậy, mấy người Thương Nguyệt giật mình kinh ngạc, thật sự không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Mới tới hôm qua, mọi người xem xét rất kỹ cái trống mà Trương Ngạo Tuyết mang về, không có chút gì khác thường, tại sao âm thanh của chiếc trống này lại có ảnh hưởng đến nàng lớn như vậy chứ?

Thật ra chuyện này rất đơn giản, bởi vì chiếc trống hôm qua Kiểm Vô Trần lắc lên là Đoạt Hồn cổ, tiếng trống lúc đó can thiệp vào tâm trí Trương Ngạo Tuyết rất nhiều. Sau đó, Kiểm Vô Trần giả vờ ma thuật chỉ để tráo đổi chiếc trống bình thường đã chuẩn bị trước, nên cái trống đưa cho Trương Ngạo Tuyết là giả, khiến cho Lý Hoành Phi và Tất Thiên không phát hiện ra sự ảo diệu bên trong đó.

Nhưng bây giờ, Kiểm Vô Trần lại giả Đoạt Hồn cổ ra, lại còn phối hợp với việc thi triển chân lực pháp quyết để khống chế phương hướng của tiếng trống. Như vậy, Thương Nguyệt và mọi người đều cảm thấy bình

thường, nhưng Trương Ngạo Tuyết lại bị chấn động rất lớn, đầu óc trước giờ chỉ trống rỗng vang vọng mãi âm thanh “tùng tùng”.

Chịu ảnh hưởng của tiếng trống, Trương Ngạo Tuyết đi thẳng về phía Kiếm Vô Trần. Còn Kiếm Vô Trần lại lợi dụng cơ hội này di chuyển ra ngoài. Cứ người trước người sau, Trương Ngạo Tuyết đã hoàn toàn bị Kiếm Vô Trần khống chế tinh thần. Nhưng mấy người Thương Nguyệt quan tâm Trương Ngạo Tuyết tuy không hiểu được sự kì diệu trong đó, lại không dám để cho nàng tùy ý đuổi theo, đều vội vàng chạy ra bên ngoài phòng, cùng với Trương Ngạo Tuyết đi theo Kiếm Vô Trần.

Trên đường, Thương Nguyệt truyền âm cho Tĩnh Nguyệt đại sư:

- Sư thúc có cảm nhận thấy tiếng trống này có điều kì lạ không?

Tĩnh Nguyệt đại sư nói:

- Không nghe thấy điều gì lạ cả, cảm giác rất bình thường, không thấy chỗ nào khác lạ. Sao, con nghi ngờ tiếng trống này có vấn đề hả?

Thương Nguyệt nói:

- Con cũng chỉ suy đoán thôi, trong lòng cũng không dám chắc chắn. Sư thúc nhớ phải cẩn thận một chút. Kiếm Vô Trần trước mắt đã khống chế được tư duy của Ngạo Tuyết. Như vậy hẳn rất có khả năng gây ra những chuyện kinh người, chúng ta nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể để Ngạo Tuyết mắc bẫy của hắn.

Trước mặt, Kiếm Vô Trần ngự khí bay lên, vừa quay đầu lại vẫy Trương Ngạo Tuyết, vừa cố tăng thêm chân nguyên có uy lực to lớn. Cứ như vậy, thần trí của Trương Ngạo Tuyết vốn dĩ đang hoảng hốt lại dần dần chìm sâu hơn, trong mắt nàng lúc này, ngoài hình ảnh của chiếc trống ra thì không còn thấy cái gì nữa.

Phát hiện thấy sự thay đổi của Trương Ngạo Tuyết, Kiếm Vô Trần trong lòng vô cùng mừng rỡ, thu lại chiếc trống hoa trong tay, lần nữa thi triển thủ pháp đổi trắng thay đen lấy ra một cái trống giả lác lên, còn ngầm phân tán một bộ phận chân nguyên, tiếp tục thúc động Đoạt Hồn cổ giấu trong bụng để khống chế Trương Ngạo Tuyết.

Lúc này, Kiếm Vô Trần liếc nhìn phía trước, thấy đã đến một sườn núi dốc, liền hạ người xuống đất đợi Trương Ngạo Tuyết đuổi đến gần. Hắn mỉm cười rồi đưa cho nàng chiếc trống. Trương Ngạo Tuyết nhận lấy chiếc trống hoa, mơ màng lác lên, bên tai lại vang lên âm thanh của Đoạt Hồn cổ, chỉ có điều không thể phân biệt được là âm thanh đó đến từ nơi nào thôi.

Tĩnh Nguyệt đại sư và mọi người cũng đuổi kịp đến nơi. Bà vừa giữ lấy Trương Ngạo Tuyết, vừa gỡ lấy chiếc trống trong tay nàng xem xét. Kết quả vẫn như ngày hôm qua, không có một chút gì khác thường cả.

Ánh mắt Kiếm Vô Trần nhìn vào trong mắt nàng, trong lòng cười lạnh, vờ như không biết gì, ngược lại còn nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Ngạo Tuyết sư muội, có muốn đi bắt bướm hái hoa không, rất vui.

Trương Ngạo Tuyết ngẩng nhìn hắn rồi mơ màng cất tiếng:

- Được, bắt bướm hái hoa. Đi thôi.

Kiếm Vô Trần không vội, còn cất tiếng giải thích:

- Việc này không thể có quá nhiều người, nhiều quá sẽ không còn vui nữa.

Trương Ngạo Tuyết giật mình, quay đầu lại nhìn mọi người xung quanh mình, có vẻ ngốc nghếch đáp:

- Vậy thì chúng ta đi thôi, không cần họ đi cùng nữa.

Kiếm Vô Trần trong lòng vô cùng mừng rỡ, cười nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Tĩnh Nguyệt đại sư thất kinh, quát lên:

- Ngạo Tuyết, con không được náo loạn như vậy. Muốn hái hoa bắt bướm thì chúng ta sẽ cùng nhau đi.

Trương Ngạo Tuyết hơi khó khăn nói:

- Nhưng người nhiều quá thì chơi sẽ không vui, các người cứ...

Kiểm Vô Trần trong lòng biết rõ là mấy người sẽ không đồng ý, cho nên mới nói:

- Đây là tâm nguyện của Ngạo Tuyết sư muội, mọi người tại sao cứ nhất định phải để muội ấy không thoải mái? Nếu như cảm thấy không ổn thì mọi người có thể đi theo từ xa, chỉ cần không tiến gần quá thì sẽ không có ảnh hưởng gì đến muội ấy hết.

Lý Hoành Phi hừ giọng nói:

- Không được, ai biết được là người đang có âm mưu gì, ta quyết không đồng ý.

Tất Thiên không nói gì cả, chỉ đứng nhìn hẩn một cách lạnh lùng, ý của hẩn cũng rất rõ ràng.

Thương Nguyệt không để ý đến mấy người đó, mà chỉ nhìn sự thay đổi trên sắc mặt của Trương Ngạo Tuyết, trong lòng cảm thấy chấn động kinh ngạc, truyền âm cho Ngạo Tuyết:

- Ngạo Tuyết, tỷ đã quên Lục Vân không hy vọng tỷ sẽ theo tên Kiểm Vô Trần rồi phải không?

Trương Ngạo Tuyết thần sắc lặng đi, dường như hai chữ Lục Vân đã làm cho nàng nghĩ đến điều gì. Nhưng trong khoảnh khắc, nàng lại chìm vào sự mơ màng.

Thở dài âm thầm, Thương Nguyệt nói với ba người Lý Hoành Phi:

- Tính cho cùng, chỉ cần Ngạo Tuyết cảm thấy thoải mái, thì chúng ta hãy chiều theo ý của tỷ ấy đi.

Ba người Lý Hoành Phi giật mình, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Thương Nguyệt, lại nghe nàng truyền âm:

- Trước mắt thần trí của Ngạo Tuyết rất kì lạ, tốt hơn không nên huyền não nữa để tránh ép tỷ ấy trong lòng hướng nhiều hơn về Kiểm Vô Trần. Chúng ta chỉ cần đi theo từ xa xa phía sau, Kiểm Vô Trần cũng không dám ức hiếp tỷ ấy đâu.

Nghe rồi hiểu rõ ý của nàng, ba người đều miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của Trương Ngạo Tuyết.

Cứ như vậy, Kiểm Vô Trần đưa Trương Ngạo Tuyết rong chơi khắp nơi, bốn người Thương Nguyệt chỉ đi theo từ xa với khoảng cách ngoài một dặm, để ý từng động tĩnh của hai người.

Thời gian cứ thế trôi đi, khi mặt trời sắp lặn về phương tây, Kiểm Vô Trần đưa Trương Ngạo Tuyết quay trở lại. Khi gặp mấy người Tĩnh Nguyệt đại sư, Kiểm Vô Trần ngưng cười, nghiêm túc nói:

- Có một việc muốn cho mọi người biết, Ngạo Tuyết sư muội đã đồng ý gả cho ta!

- Cái gì! Không có khả năng đó! Mà cũng không được, việc này ta không đồng ý!

Những tiếng la hét không đồng ý vang lên từ miệng bốn người, câu nói này của Kiểm Vô Trần lập tức xáo động không gian, làm bốn người Thương Nguyệt, Tĩnh Nguyệt đại sư, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đều biến hẩn sắc mặt, hoàn toàn kinh ngạc ngơ ngác.

Kéo Trương Ngạo Tuyết về phía mình, Tĩnh Nguyệt đại sư hét lên:

- Con điên rồi, việc này sao con không nói rõ với sư phụ trước mà đã nhận lời bừa như vậy chứ?

Trương Ngạo Tuyết có chút khó hiểu nhìn Tĩnh Nguyệt đại sư, cất tiếng hỏi:

- Huynh ấy không phải là rất tốt sao, trông vẻ ngoài dễ nhìn, lại có nụ cười rất dịu dàng, và còn...

- Câm mồm, việc này sư phụ đây không đồng ý. Xin minh chủ thứ lỗi, Ngạo Tuyết trong lúc mất trí nhớ nên lời nói bừa không thể cho là thật. Mong minh chủ đừng để tâm.

Nói xong liền cầm tay Trương Ngạo Tuyết kéo đi.

577. Chương 579 – Thương Nguyệt Truyền Tân (thương Nguyệt Truyền Tin)

- Không đi, con không đi.

Tĩnh Nguyệt đại sư vô cùng tức giận nói:

- Con đúng là nghiệt đồ, đúng là làm ta tức chết, con, con...

Thương Nguyệt tiến lên phía trước khuyên giải, âm thầm truyền âm:

- Sư thúc đừng tức giận, Ngạo Tuyết rõ ràng đang bị Kiếm Vô Trần điều khiển tâm trí, lúc này không nghe lời nào đâu.

Tĩnh Nguyệt đại sư tuy cũng hiểu như vậy, nhưng vẫn khó bỏ qua tức giận, hằm hằm trừng mắt nhìn Ngạo Tuyết, không nói được câu nào nữa.

Bên này, Lý Hoành Phi gào lên:

- Kiếm Vô Trần người đứng là quá bỉ ổi, biết sư muội bị mất trí nhớ người lại thừa cơ mưu lợi cho mình, người đứng là không bằng chó lợn. Ta cho người biết, chỉ cần ta vẫn còn sống thì ta quyết không đồng ý chuyện này, có giỏi thì người cứ ra tay giết hết Dịch viên môn hạ đi.

Một bên, Tất Thiên cũng giận dữ nói:

- Còn cả ta nữa. Người đừng có nghĩ mình là mình chủ thì có thể làm những chuyện bậy bạ. Những chuyện bỉ ổi như thế mà người cũng có thể làm được, đúng là mất hết thể diện của chính đạo trong thiên hạ này.

Đụng đến người yêu nhất trong lòng, Tất Thiên tuy biết rõ quan tâm nhiều như vậy là không hợp lý, nhưng vì tình yêu, hắn cũng bắt đầu hàm hồ.

Kiếm Vô Trần sớm biết sẽ có kết quả này từ trước, vì thế trong lòng hắn nổi giận vô cùng vì bị mắng thậm tệ như vậy, nhưng khuôn mặt lại vô cùng bình tĩnh lạnh lùng, quát nhẹ:

- Việc của ta và Ngạo Tuyết sư muội không cần các vị phải lo lắng. Không cần biết tình cảm trước đây của chúng ta như thế nào, hiện tại muội ấy đã mất đi trí nhớ, bây giờ muội ấy là một người hoàn toàn khác, muội ấy có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, có thể lựa chọn người mà muội ấy thích. Nếu như các vị cho là lợi dụng lúc nguy cấp, vậy thì các vị hãy làm cho muội ấy hồi phục lại trí nhớ đi, để tự muội ấy lựa chọn. Nhưng nếu như cả đời muội ấy vẫn không thể hồi phục được trí nhớ thì chẳng lẽ cả đời muội ấy cũng sẽ không lấy chồng sao?

- Giáo biện, người căn bản là nói hươu nói vượn. Sư muội vừa mới tỉnh lại được hai ngày, người liền lợi dụng cơ hội này để mê hoặc muội ấy vào tròng của người. Rõ ràng là người chỉ ham muốn sắc đẹp của muội ấy, muốn mượn cơ hội chiếm được muội ấy.

Lý Hoành Phi bưng bưng giận dữ nhìn thẳng vào Kiếm Vô Trần, từng câu từng chữ như được thét lên từ đáy lòng, còn ý quyết liệt dường như không hề suy chuyển một chút nào.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt tức giận, nhìn sang thấy Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt quật cường tranh cãi với Thương Nguyệt, nói to:

- Ngạo Tuyết sư muội, muội yên tâm, ngày mai ta sẽ hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của muội. Tối nay muội cứ về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ đến thăm muội.

Nói xong không thèm để ý đến sự dấy dưng của Tất Thiên và Lý Hoành Phi, vung tay đi mất.

Giận dữ chửi mắng, Lý Hoành Phi đợi khi Kiếm Vô Trần đi khỏi mới cùng với Tất Thiên đi đến bên cạnh của Trương Ngạo Tuyết, khuyên nhủ:

- Sư muội, muội hãy tỉnh táo lại đi, muội làm sao có thể bị tên Kiếm Vô Trần này lừa được chứ.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng nhìn hai người bên cạnh mình, nói với vẻ rất kiên quyết:

- Ta rất tỉnh táo, ta cũng biết rõ là mình đã bị mất ký ức. Nhưng điều này không quan trọng, đúng như Vô Trần đã nói, một người mất đi trí nhớ cũng có thể tìm kiếm hạnh phúc của chính mình. Mọi chuyện dĩ vãng

trước đây, ta đã không còn nhớ nữa thì cứ cho nó theo gió bay đi. Ta hiện tại chỉ cần vui vẻ là được rồi, ta cũng không còn mơ mộng giống như trước đây.

Lý Hoành Phi nghe thấy tức giận vô cùng, nóng nảy nói:

- Nhưng Kiếm Vô Trần chính là một tên tiểu nhân bỉ ổi, muội trước đây đã từng hận hắn đến thấu xương. Vì sao bây giờ muội lại thích hắn, việc này làm sao có thể được!

Trương Ngạo Tuyết thản nhiên nói:

- Ta nghe các người nói qua những chuyện về huynh ấy, các người đều nói huynh ấy là người xấu, chỉ tiếc là ta không còn nhớ gì nữa. Hiện tại ta chỉ biết là huynh ấy có thể làm ta vui vẻ, có thể khiến ta cười, như vậy là đủ rồi. Việc mất đi trí nhớ cũng không quan trọng, quan trọng là không được để mất đi niềm vui.

Lý Hoành Phi thấy nàng ngoan cố như vậy, tức giận đến nổi tái cả mặt, ân hận đạp chân xuống đất, hét lên điên cuồng. Tất Thiên nhắm mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt có chút đau đớn vô cùng. Tất cả mọi việc hình như đang đi theo chiều hướng xấu nhất, cứ như vậy thì liệu rằng có được mấy người có thể chịu được đây?

Tất Thiên thở dài một tiếng đau lòng, đỡ lấy Lý Hoành Phi, đau lòng khuyên giải hắn.

Thương Nguyệt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, la lên để tránh sự việc tiếp tục quá đáng, mở miệng nói:

- Đừng nói nhiều nữa, chúng ta trở về rồi từ từ bàn bạc.

Trở về chỗ ở, Tĩnh Nguyệt đại sư và mọi người đều ngạc nhiên nhìn thấy Huyền Âm chân nhân đang ngồi ở trong phòng.

Sắp xếp cho Trương Ngạo Tuyết ngồi xuống xong, Thương Nguyệt mới hỏi:

- Nhìn vẻ mặt của Huyền Âm sư thúc, chắc hẳn đã đoán ra được vài phần câu chuyện?

Huyền Âm chân nhân liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết, giọng kì lạ hỏi đáp:

- Nếu như ta nói là việc này đã dự liệu trước, mọi người có tin không?

Thương Nguyệt không nói gì, Tĩnh Nguyệt đại sư lại vừa giận vừa tức nói:

- Sư đệ, đệ nói nên làm thế nào, nghiệt đồ này không ngờ lại nói là muốn gả cho Kiếm Vô Trần, đúng là làm ta tức chết mất.

Huyền Âm chân nhân biến sắc, đau buồn đáp:

- Dáng vẻ của Ngạo Tuyết bây giờ mọi người không phát hiện thấy so với lúc vừa tỉnh dậy đã có thay đổi rồi à?

Lời ông nói ra, mọi người xem xét cẩn thận mới phát hiện đúng là có thay đổi thật. Nếu như nói là Trương Ngạo Tuyết chỉ bị mất trí thì nàng quyết không thể nào cố chấp muốn khẳng định thực hiện chuyện gì. Còn hiện tại nàng trở

Trong viện, Kiếm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn, Phong Lô chân quân và Thiên Túc đạo trưởng đang đứng yên bất động. Đợi đến khi Thương Nguyệt bước ra ngoài, Phong Lô chân quân mới bước lên phía trên một bước, mở miệng nói:

- Tĩnh Nguyệt đại sư mời ra ngoài này nói chuyện, bổn tọa có chuyện muốn thương lượng.

Mặc dù tiếng nói không lớn nhưng lại tỏ ra rất nghiêm túc, truyền đến tai mọi người một cách rõ ràng.

Mang theo Trương Ngạo Tuyết, Lý Hoành Phi và Tất Thiên cùng bước ra cửa, Tĩnh Nguyệt đại sư thấy tình hình như vậy biết rõ là không ổn, sắc mặt hơi thay đổi nói:

- Chân quân tiên bối đích thân đến đây, không biết là có chuyện gì?

Phong Lô chân quân không vòng vo mà nói thẳng luôn:

- Lần này đến đây là nhận lời mời của Kiếm minh chủ, đặc biệt đến đây muốn cầu thân lệnh đồ Trương Ngạo Tuyết.

Tĩnh Nguyệt đại sư biến sắc mặt, vừa vung tay ra để chặn Lý Hoành Phi đang bị kích động, vừa trầm giọng nói:

- Ý tốt của minh chủ chúng tôi xin nhận, nhưng tiểu đồ tài sắc rất tầm thường, không dám nhận được sự hậu ái của minh chủ, xin hãy thu hồi mệnh lệnh.

Phong Lô chân quân lạnh nhạt nói:

- Tĩnh Nguyệt đại sư khiêm tốn rồi, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt vẫn là hai viên ngọc tuyệt thế của tu chân lục viện. Về tuổi tác, dung mạo cũng như phẩm hạnh đều rất xứng với Kiếm minh chủ đây, đúng là một đôi trời sinh, vậy thì tại sao lại cứ phải từ chối như vậy chứ?

Tĩnh Nguyệt đại sư vẻ mặt âm trầm, lạnh nhạt nói:

- Quan hệ của tiểu đồ và Kiếm minh chủ ngày trước chắc tiên bối cũng rõ, lúc này ông lại nói ra những lời như vậy không cảm thấy gượng ép quá hay sao?

Phong Lô chân quân không để tâm cho lắm những lời như vậy, lắc đầu nói:

- Đó gọi là mỗi lúc một khác. Lúc đầu có thể là do trong quan hệ của họ có tồn tại một chút hiểu lầm, tình cảm không được tốt cho lắm. Nhưng giờ đây Trương Ngạo Tuyết đã mất đi trí nhớ, tạm thời không thể hồi phục ngay được. Tổng thể thì bà cũng không nên vì vậy mà cướp đi quyền chọn lựa hạnh phúc cho mình của cô ấy.

Tĩnh Nguyệt đại sư giọng nói có chút nghi vấn, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đúng là bởi vì trước mắt nó mất đi trí nhớ, nên sư phụ ta mới không lỗ măng hành động, làm ra những việc có thể khiến nó hối hận cả đời.

Hai bên đối đầu gay gắt không ai chịu nhường nhịn ai, cả hai tranh luận rất kịch liệt. Thấy vậy, Kiếm Vô Trần cảm thấy sốt ruột, lo rằng việc tốt không thành. Còn Lý Hoành Phi đang nhìn hẩn với ánh mắt tức giận, gần như không còn để ý gì đến thân phận minh chủ của hẩn nữa.

Trong lúc đang căng thẳng như vậy, Liễu Tinh Hồn cười rồi khuyên bảo:

- Mọi người nói ít một chút, cứ tranh luận qua lại như vậy cũng không có tác dụng gì. Tại sao chúng ta không nghe xem ý kiến của minh chủ và Trương cô nương như thế nào. Nếu như bọn họ đúng là tâm đầu ý hợp thì cho dù chúng ta có cản trở như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể cản trở được, mọi người nói có đúng vậy không.

Lý Hoành Phi nghe xong tức giận nói:

- Người đừng có đánh rắm nữa! Cái gì mà tâm đầu ý hợp, đó vốn là việc không thể nào có được!

Liễu Tinh Hồn vẻ mặt căng cứng lại, xấu hổ cười gượng rồi cũng ngoan ngoãn im miệng lại.

Ngược lại Kiếm Vô Trần hình như đã hiểu được ý, mở miệng nói:

- Ngạo Tuyết sư muội, muội hãy nói cho mọi người biết đi, muội có đồng ý sống cùng ta không?

Thương Nguyệt thấy tình hình vậy thì đưa thân mình ngăn trước mặt Trương Ngạo Tuyết, tránh không cho ánh mắt của hai người đó gặp nhau. Nhưng Trương Ngạo Tuyết ở phía sau lại đang cố gắng đẩy Thương Nguyệt ra, nàng nói với vẻ lạnh lùng, rõ ràng và có phần nghiêm túc:

- Mọi người đừng có cãi nhau nữa, ta đồng ý sống cùng huynh ấy.

Nói xong thì không thèm để ý gì đến Tĩnh Nguyệt đại sư đang khổ sở khuyên bảo, cứ thế đi thẳng về phía Kiếm Vô Trần.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần cảm thấy rất sung sướng, Lý Hoành Phi và Tất Thiên gào thét to lớn, nhưng đáng tiếc Trương Ngạo Tuyết vốn không hề để ý đến bọn họ.

Sự việc đã như vậy, Phong Lô chân quân liền nói:

- Mọi người đều nhìn rõ cả rồi chứ, còn muốn tiếp tục tranh luận nữa không?

Tĩnh Nguyệt đại sư cười chua xót, vẻ mặt đau khổ vô cùng. Lý Hoành Phi và Tất Thiên thì lại giận quá mất khôn, trông vẻ mặt kích động đến mức gần như điên lên, miệng thì hét lên không đồng ý.

Chỉ còn lại Thương Nguyệt có vẻ bình tĩnh lạnh lùng, nàng quay sang Ngạo Tuyết nói:

- Ngạo Tuyết tỷ qua đây đi, chúng ta sẽ từ từ thương lượng việc này, sẽ không ép tỷ nữa, nghe lời nào.

Trương Ngạo Tuyết chần chờ một lúc, đang lúc định bước về phía của Thương Nguyệt thì lại bị Kiếm Vô Trần kéo ống tay áo của nàng lại, khuyên bảo:

- Nếu tin ta thì nàng không cần qua bên đó, cho dù có xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt.

Trương Ngạo Tuyết ngây ngốc nhìn hẩn, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu, không còn để ý đến những lời nói của Thương Nguyệt nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Hoành Phi tức giận vô cùng, chàng bay lên không trung rút kiếm ra, kiếm mang sắc bén đâm thẳng vào ngực của Kiếm Vô Trần.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần lạnh lùng bình tĩnh, miệng thét lên một tiếng. Thương Nguyệt giật mình bay lên lắc mình ngăn lấy nhất kiếm của Lý Hoành Phi, đẩy mạnh hẩn về phía sau, miệng hét lên giận dữ:

- Huynh bình tĩnh cho ta một chút, huynh quên đây là đâu rồi hả?

Lý Hoành Phi không cam lòng nhìn Thương Nguyệt, gầm lên một tiếng rồi một mình quay người bỏ chạy. Tất Thiên thấy vậy liền liên tục hét gọi nhưng không giữ hẩn lại, chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Sự việc đến nước này rồi thì đã không còn cách nào có thể cứu vãn được. Phong Lô chân quân vì việc này mà cảm thấy có chút hối hận, than thở nhẹ nhẹ:

- Việc này đúng là không phải với các vị rồi, mong các vị bình tĩnh cho. Bây giờ ta không làm phiền nữa, đợi mọi người bình tĩnh lại rồi thì chúng ta sẽ bàn tiếp những việc tiếp theo vậy.

Nói xong liền quay mình đi thẳng, Kiếm Vô Trần vội vàng đưa Trương Ngạo Tuyết và Liễu Tinh Hồn đuổi theo, chỉ có mỗi Thiên Túc đạo trưởng là vẫn lặng lẽ đứng yên chỗ cũ.

Trầm mặc, trầm mặc khác thường. Ba người trong sân mỗi người đều có một ý nghĩ riêng. Ngoài những tiếng thở dài ra thì không còn có âm thanh nào xen vào sự im lặng đó cả.

Thật lâu sau, Thiên Túc đạo trưởng rời đi, ông đang đi dừng lại nói một câu rồi mới đi tiếp, đó là:

- Sự việc trước mắt vẫn chưa kết thúc. Tất cả những việc này thật sự mới chỉ là khởi đầu

Thương Nguyệt nghe xong chấn động thân thể, sơ sơ hiểu được chút gì đó lời nói của ông, còn Tĩnh Nguyệt đại sư ở phía sau lại không hề để ý đến những lời nói đó, nhỏ giọng nói:

- Có lẽ vì Ngạo Tuyết, chúng ta nên đưa nó trở về.....

Thương Nguyệt nghe vậy liền bình tĩnh, nắm tay của Tĩnh Nguyệt đại sư nói:

- Không có tác dụng gì nữa rồi, với địa vị của chúng ta lúc này thì không thể nào có thể đòi Ngạo Tuyết trở về được, chỉ có một cách duy nhất đó là ...

Nghe xong lời của Thương Nguyệt nói, Tĩnh Nguyệt đại sư bỗng thay đổi sắc mặt, cầm chắc tay của nàng rồi nói:

- Đừng có kích động quá, con như vậy thì sư phụ của con sẽ làm thế nào? Hơn nữa trước mắt vẫn còn một cửa nữa đó là Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần chắc chắn sẽ không thể qua được cửa này.

580. Chương 582 – Kinh Thiên Tiêu Tức (tin Tức Động Trời)

- Kiếm Vô Trần nghĩ trăm phương nghìn kế như vậy, đến Phong Lôi chân quân còn bị thuyết phục, sư thúc cho rằng hần không nghĩ đến Diệp Tâm Nghi sao? Tuy con không biết hần nói với Diệp Tâm Nghi thế nào, nhưng con nghĩ chắc chắn hần đã nghĩ ra được kế sách gì đây rồi, nếu không hần cũng không đến nỗi vì Trương Ngạo Tuyết mà mất đi Diệp Tâm Nghi. Hần như thế nào chúng ta đều biết rõ, lòng hần chắc hẳn ôm mộng một mũi tên bắn hai chim, vì thế chúng ta cần phải chuẩn bị sớm.

Tĩnh Nguyệt đại sư chỉ biết lắc đầu thở dài, thất vọng nói:

- Đã như vậy thì cứ theo lời con, đành đánh cuộc với số mệnh của Ngạo Tuyết.

Nói xong quay người và đi thẳng về phòng như người mất hồn.

Thương Nguyệt lặng lẽ đứng nhìn theo bóng dáng của bà, chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng đuổi theo đến tận phòng, nhẹ nhàng nói với bà:

- Sư thúc nhớ đừng cho Lý Hoành Phi và Tất Thiên biết chuyện này, để tránh khỏi chuyện họ kích động quá mức mà hỏng chuyện.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn nàng, gật đầu một cách vô thức.

Rời khỏi biệt viện của Lục viện, Kiếm Vô Trần phải nói là hưng phấn khác thường, cuối cùng cũng đã đi được một bước vô cùng quan trọng. Tiếp theo chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ rất nhanh đạt được mục tiêu của mình, có được Trương Ngạo Tuyết. Tuy Trương Ngạo Tuyết đã mất đi trí nhớ, mất chút ít cái khí chất lạnh lùng kiêu ngạo thuở trước, nhưng thế này cũng có hương vị đặc biệt có thể thu hút bất kì người đàn ông nào trong thiên hạ.

Nghĩ đến điều này, hần thấy đặc ý đến nỗi không giấu được lộ hết ra mặt. Nhưng hần lại bỏ qua một chuyện, đó là Liễu Tinh Hồn đang đứng bên cạnh hần cười nắc nẻ, trong ánh mắt để lộ ra một vẻ thần bí.

Đi qua cửa ngoài đại điện, Kiếm Vô Trần vốn muốn đưa Trương Ngạo Tuyết vòng qua chỗ này rồi trực tiếp đi đến phòng của hần, tán hươu tán vượn với nàng để thêm phần thân mật. Nhưng linh thức nhanh nhạy giúp hần cảm nhận trong đại điện có khí tức rất quen thuộc, điều này làm cho hần giật mình, lập tức tỉnh táo trở lại.

Xem xét kĩ càng, Kiếm Vô Trần bỗng nhiên biến sắc, còn chưa kịp mở miệng ra nói câu nào thì Phong Lôi chân quân đã cướp lời:

- Diệp minh chủ đã trở lại, còn có sư tổ của ngươi nữa.

Kiếm Vô Trần sắc mặt kinh ngạc hoảng sợ, có chút bất an nói:

- Ta đã biết rồi, ông vào trước đi, ta sẽ đến ngay.

Phong Lôi chân quân đi rồi, Kiếm Vô Trần lập tức đưa mắt ra hiệu cho Liễu Tinh Hồn, lại quay sang cười rồi nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Nàng trước hết đi cùng sư thúc đến chỗ của ta nghỉ ngơi nhé, một lúc sau ta sẽ đến ngay.

Trương Ngạo Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, cùng với Liễu Tinh Hồn đi qua cửa hông, biến mất ở cửa vào của biệt viện ba phái.

Trên đại điện, Diệp Tâm Nghi và Thiên Kiếm Khách đang ngồi nói chuyện với Phong Lôi chân quân. Hai người vừa nhìn thấy Kiếm Vô Trần bước vào, vẻ mặt bỗng trầm xuống, rõ ràng có chút không vui. Thiên Kiếm Khách vẫy tay ra hiệu cho Kiếm Vô Trần tiến lên phía trước, cất tiếng hỏi:

- Nghe nói sau khi Trương Ngạo Tuyết tỉnh lại thì bị mất đi trí nhớ, người còn đánh trọng thương Lâm Vân Phong không biết bây giờ ở đâu, có những chuyện này không hả?

Kiếm Vô Trần giật mình, nhanh chóng hỏi:

- Sư tổ, người nghe những lời này ở đâu vậy?

Thiên Kiếm Khách trầm mặt xuống, quát lên:

- Người đừng có hòng mà giao biện với ta, khắp cái chốn nhân gian này mọi người đều đang đồn ầm lên kia kìa, người còn muốn giấu ta nữa hả?

Kiếm Vô Trần vẻ mặt nghi ngờ, hoang mang nói:

- Việc của Trương Ngạo Tuyết là thật. Lâm Vân Phong cũng đúng là bị con đánh trọng thương bởi vì hắn giết chết Cửu Dã. Nhưng việc này được giấu kín, không thể truyền ra ngoài được. Vậy các vị tại sao lại biết được chứ?

Diệp Tâm Nghi không hài lòng nói:

- Không thể ư? Có cái gì mà không thể chứ? Bọn ta khi đến đây còn phát hiện thấy Quy Vô đạo trưởng của Trừ Ma liên minh. Rõ ràng bọn họ bắt đầu để ý đến việc này, huynh làm như vậy có từng nghĩ đến hậu quả sau này không ?

Kiếm Vô Trần gượng cười lên vài tiếng rồi hạ giọng nói:

- Ta cũng do nhất thời tức giận nên mới ra tay cảnh cáo tên Lâm Vân Phong đó, ai ngờ hắn lại chạy mất. Ta....

- Được rồi, việc đã xảy ra thì cũng đừng nói lại nữa. Việc xây dựng cần thiết ở bên tổng đàn đã hoàn thành, có thể bắt đầu việc di dời đại cục. Ngoài ra, ta trở về rồi còn nghe các đệ tử liên minh nói đến một chuyện, người phải trả lời thật cho ta. Nếu có chút nào đó là dối trá, ta quyết không tha thứ cho người, nghe rõ rồi chứ?

Thiên Kiếm Khách nhìn chằm chằm vào hắn, vẻ mặt tỏ ra rất nghiêm túc.

Kiếm Vô Trần sắc mặt biến hẳn, có chút sợ hãi nói:

- Sư tổ đã hỏi, Vô Trần không dám nói dối.

Thiên Kiếm Khách nghe xong vẻ mặt hòa hoãn một chút, liếc nhìn Diệp Tâm Nghi, trầm giọng nói:

- Về việc của người với Trương Ngạo Tuyết có đúng là sự thật, người nên thật thà trả lời ta, cho Tâm Nghi một câu trả lời rõ ràng!

Kiếm Vô Trần mặc dù đã đoán trước, nhưng bị ông ta hỏi đến thì trong lòng vẫn có chút sợ sệt. Tu vi của hắn lúc này vốn không hề thua kém Thiên Kiếm Khách bao nhiêu, nhưng thứ nhất là do trong lòng hắn có chút xấu hổ, thứ hai là trong tiềm thức của hắn vẫn còn e sợ sự uy nghiêm của Thiên Kiếm Khách, vì thế mới có tình hình như thế này.

Hít vào một hơi thật sâu, Kiếm Vô Trần bình tĩnh lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói:

- Việc này đúng là thật. Mà Vô Trần cũng đang định nói rõ chuyện này cho sư tổ và Tâm Nghi nghe. Để tránh cho người khác biết rõ nội tình, bây giờ xin mời sư tổ và Tâm Nghi vào trong nói chuyện, con sẽ nói rõ tất cả cho hai người nghe.

Thiên Kiếm Khách trừng mắt nhìn một cái, đứng lên cùng Diệp Tâm Nghi rời khỏi đại điện. Phong Lôi chân quân thấy hết mọi chuyện nhưng không hề nói câu nào cả mà chỉ có lắc đầu thở dài.

Khoảng sau một tuần hương, Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi và Thiên Kiếm Khách cùng bước ra ngoài, thần tình người nào cũng đều tỏ ra không vui, rõ ràng ba người vừa trải qua tranh luận vô cùng kịch liệt. Còn về kết quả, từ vẻ mặt bình tĩnh của Kiếm Vô Trần và thái độ không cam chịu của Diệp Tâm Nghi cũng có thể đoán ra vài phần, hẳn đã nói rõ mọi việc cho hai người kia thông suốt. Điều này khiến cho Phong Lô chân quân vừa ngạc nhiên lại vừa khâm phục.

Ngồi lại vị trí cũ, Thiên Kiếm Khách cho Phong Lô chân quân đi gọi Thiên Túc đạo trưởng đến. Đợi sau khi năm người đều có mặt đầy đủ rồi, Thiên Kiếm Khách mới nói:

- Về việc của Kiếm Vô Trần và Trương Ngạo Tuyết, đã đến nước này rồi thì đành phải để cho Tâm Nghi chịu thiệt rồi...

Lời vừa nói ra, Phong Lô chân quân vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, Thiên Túc đạo trưởng tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Còn về Kiếm Vô Trần, hẳn lại không nói không cười, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt đầy tức giận.

Nhìn thấy biểu hiện của bốn người như vậy, Thiên Kiếm Khách tiếp tục nói:

- Trước mắt, phía tổng đàn cơ bản xử lý tốt rồi. Còn chuyện Thái Âm Tế Nhật trong truyền thuyết cũng sắp xuất hiện. Để hành sự cẩn thận, bảo toàn thực lực của liên minh, ta đã dự định là chuyển đổi nhân thủ nơi đây trước. Những việc cụ thể thì ta cũng đã tính đến rồi, lát nữa sẽ nói với các người sau. Hiện tại, do sự việc của Kiếm Vô Trần và Trương Ngạo Tuyết xuất hiện bất ngờ, cũng có ảnh hưởng ít nhiều đến kế hoạch của chúng ta. Để có thể tận lực tránh tối đa những việc phát sinh bất ngờ, ta quyết định ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ cho bọn họ, địa điểm chính là ở tổng đàn. Đồng thời sẽ mượn chuyện này để thông báo khắp thiên hạ, Chánh Đạo liên minh đã di chuyển tổng đàn. Mọi người với việc này có ý kiến như thế nào?

Phong Lô chân quân không nói gì, Thiên Túc đạo trưởng cũng không để ý. Như vậy không khí rơi vào tĩnh lặng, không có ý kiến nào khác.

Đang lúc trầm mặc, Diệp Tâm Nghi bỗng nhiên kích động đứng lên to tiếng nói:

- Ta phản đối!

Không có sự giải thích nào cả, chỉ vồn vện ba chữ, nhưng ý trong đó thì có lẽ mọi người cũng đã hiểu. Ngoài việc chỉ biết cười trừ thì mọi người không ai nói câu gì cả.

Thiên Kiếm Khách thở dài nhẹ nhẹ, an ủi nói:

- Tâm Nghi, việc này vừa rồi cũng đã phân tích tỉ mỉ rồi. Con tuy phải chịu một chút uất ức, nhưng đó là

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt vô cùng đau khổ, càng nghe càng cảm thấy kích động, cuối cùng khóc nói:

- Ta không nghe, ta về đây, ta hận các người!

Nói xong Diệp Tâm Nghi liền phi thân rời khỏi nơi đây trong bộ dạng đau khổ. Kiếm Vô Trần đứng dậy gọi với theo nhưng không thể thay đổi tấm lòng chỉ muốn rời đi khỏi đó được.

Về mặt Thiên Kiếm Khách tối lại, đứng dậy nói:

- Xem ra, ta phải đi coi Tâm Nghi thế nào, tránh việc nó làm chuyện dại dột. Còn Vô Trần, sáng sớm ngày mai con hãy đưa Trương Ngạo Tuyết cùng với những người khác đi đến tổng đàn, ta sẽ cử người ra đón mấy người. Việc của bên đó, ta quay về phân công người đi chuẩn bị, con không phải lo. Chỉ cần mang chuyện hôn sự của hai con tuyên bố khắp thiên hạ, mượn dịp lập uy, lấy khuôn mặt mới ngênh đón thiên hạ.

Nói rồi quanh thân hào quang lóe lên rồi biến mất, chỉ còn lại Kiếm Vô Trần, Phong Lô chân quân, Thiên Túc đạo trưởng đứng đó nhìn lẫn nhau.

Im lặng một lúc rất lâu, Kiếm Vô Trần lấy lại tinh thần, nói với hai người còn lại:

- Bây giờ phải làm phiền hai vị một chuyến, đưa tin tức này truyền đi khắp thiên hạ, đồng thời phải thông báo cho Dịch viên môn hạ một tiếng.

Phong Lô chân quân gật đầu nói:

- Được, ta sẽ đi cho người mang tin tức này đi truyền khắp thiên hạ. Còn bên Dịch viên sẽ do Thiên Túc đạo hữu đảm nhiệm.

Nói xong không đợi trả lời loáng thân lên liền biến mất.

Thiên Túc đạo trưởng cười khổ một tiếng, than thở:

- Những việc phiền phức không bao giờ thoát khỏi ta.

Rời khỏi đại điện, Thiên Túc đạo trưởng liếc nhìn lên bầu trời rồi tự nhủ thầm: “Đã thay đổi rồi, không biết mặt trời có thể duy trì được bao lâu nữa đây?”. Một lúc sau, Thiên Túc đạo trưởng đã đến bên cửa phòng của Tĩnh Nguyệt đại sư.

Thiên Túc đạo trưởng không nói câu nào, cứ lặng lẽ đứng như vậy, cho đến khi người trong phòng phát hiện ra khí tức của ông ta, mới từ từ đi vào, ánh mắt lướt qua mọi người. Trong phòng lúc này chỉ có Huyền Âm chân nhân là vắng mặt, còn lại Tĩnh Nguyệt đại sư, Thương Nguyệt, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đang ngồi quay quần, vẻ mặt của mỗi người đều tỏ ra rất ảm đạm, tựa như đang hoài niệm những chuyện đã qua. Nhìn thấy Thiên Túc đạo trưởng đi vào, bốn người đều nhìn ông ta với ánh mắt lạnh lùng, không ai hỏi câu nào cả.

Đứng trong phòng, Thiên Túc đạo trưởng nhìn một lượt khắp phòng, trầm giọng nói:

- Ta đến là để nói cho mọi người biết chuyện này. Vừa rồi, Thiên Kiếm Khách và Diệp minh chủ đã trở về, họ đã biết chuyện giữa Trương Ngạo Tuyết và Kiếm minh chủ, cho nên đã quyết định ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ cho họ tại tổng đàn. Đến lúc đó thì tất cả mọi người đều sẽ có mặt.

Căn phòng đang yên tĩnh bỗng nổi lên một cơn phong ba, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đột nhiên đứng dậy, xung quang thân thể hai người tỏa ra ngọn lửa nhảy múa, rõ ràng trong lòng tức giận vô cùng. Tĩnh Nguyệt đại sư thân thể chấn động, khuôn mặt già nua tái nhợt vô hồn, cả cơ thể giống như đã mất đi linh hồn, không có một chút sức sống nào cả.

Chỉ có mỗi Thương Nguyệt bình tĩnh lạnh lùng đến lạ thường, chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Thiên Túc đạo trưởng rồi lại nhìn lên mặt bàn, một mình tính chuyện gì đó.

Thiên Túc đạo trưởng nở một nụ cười khổ sở, liếc nhìn Tất Thiên xong thân nhiên bỏ đi. Lý Hoành Phi cùng Tất Thiên đuổi theo ra ngoài cửa, nhìn lên bầu trời hét lên điên cuồng, con tim đau khổ của hai người có thể làm cảm động cả trời đất.

Tất cả những sự thay đổi này đến nhanh như vậy, nhanh đến nỗi làm cho người ta trở tay không kịp. Bốn người vốn đang ngồi thảo luận làm cách nào để đưa thông tin truyền ra ngoài cho Diệp Tâm Nghi có thể biết được, nhằm kịp thời ra mặt ngăn cản. Nhưng chưa đến nửa canh giờ, một sự bất ngờ đến kinh người đã phá tan mọi niềm hi vọng, làm cho bốn người yêu thương và quan tâm Trương Ngạo Tuyết phải chịu một sự đả kích nặng nề.

Lúc này, ánh mặt trời chiếu thẳng lên đầu, một tin tức động trời từ Hoa Sơn đã được truyền khắp thiên hạ. Sự xuất hiện của nó sẽ mang đến cho nhân gian một sự kích động như thế nào?

Lục Vân, Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết, mối quan hệ rắc rối của ba người này sẽ như thế nào, kết cục của họ sẽ ra sao?

Tam gian thất giới, chánh tà tề tựu, Thái Âm tế nhật bắt đầu như thế nào? Vào lúc này tất cả vẫn là một câu đố.

581. Chương 583 Rung Động Thiên Hạ

Những tia sáng phối hợp kỳ diệu với non xanh nước biếc, kỳ hoa dị thảo giữa đất trời mệnh mông hình thành một khu vực độc nhất vô nhị, đó chính là nơi mỹ lệ nhất trong truyền thuyết – Thiên Chi đồ. Nằm trên đỉnh tàng cây thần vạn năm chính là Thiên Chi đồ, so với Cửu Thiên Hư Vô giới thần bí không giống nhau. Mọi thứ trong đó đều rõ ràng tràn đầy sức sống, mỗi ngọn cỏ, mỗi tàng cây đều ẩn chứa linh khí, không một chút cảm giác hư ảo, hoàn toàn là thực thể.

Điều này nghe thấy có lẽ quá là thần kỳ, nhưng Thiên Chi đô lại là một xứ sở kỳ diệu. Bởi vì chống đỡ cho toàn bộ Thiên Chi đô chính là một cây thần vạn năm hoàn toàn không phải là truyền thuyết, hơn nữa thật là kỳ vật thực tế, chỉ có điều người trên thế gian có khả năng thấy được quả là rất hiếm có. Nói cho rõ, cây thần vạn năm này vốn là một dạng thần vật trong trời đất, có công dụng thần diệu tụ tập linh khí trời đất, có khả năng hội tụ linh khí của thủy xuyên tứ thủy thành một, ngưng tụ thành một hình dạng thông thường rất lâu để duy trì sinh hoạt tu luyện của mọi thứ Linh Dịch ở Thiên Chi đô.

Thiên Chi đô chính là một nơi rất kỳ diệu, bên trong cư ngụ được gọi chung là Linh Dịch, phân chia thành Thiên Linh và Địa Linh. Thiên Linh là ám chỉ mọi động vật tu luyện mà thành Linh Dịch, Địa Linh lại chỉ về tất cả các thực vật, bao gồm cả các loại linh ngọc, kỳ thạch và các loại Linh Dịch ở trạng thái tĩnh. Bên trong Thiên Chi đô, Thiên Linh chiếm khoảng chín phần bởi vì động vật tu luyện có phần dễ dàng hơn. Trong đó, Bách Linh lại là Khổng Tước công chúa của Thiên Chi đô, trông coi không ít chuyện lớn nhỏ của Thiên Chi đô. Còn Linh Tôn, chủ nhân của Thiên Chi đô, lại có chút khác đi, bởi vì ông không phải là Thiên Linh mà chính là Địa Linh. Ông bốn thể chính là một khối Huyền Ngọc (Ngọc đen), có được xảo hợp của trời mà thoát thai biến thành tiên, có được sinh mệnh đã gần vạn năm, hầu như là người lớn tuổi nhất trong tam gian thất giới.

Trong Thiên Chi đô, tổng cộng tu luyện đắc đạo thành Linh Dịch là bốn mươi hai vị, trong đó Thiên Linh chiếm ba mươi bảy vị, chính là thành phần chủ yếu trong nhóm. Những Linh Dịch đó tập trung dưới sự trông coi của Bách Linh, vì thế năng công chúa có quyền hành rất lớn, đó cũng là nguyên nhân ngày đó Thiên Kiếm Khách e ngại nàng.

Trong Thiên Chi đô, Địa Linh tổng quát đều có tuổi rất lớn, bởi vì loại này tu luyện khó khăn, lại có năng lực công kích thấp, không đủ để đối địch. Thiên Linh lại tương đối là tốt hơn, bất quá cũng có những thuộc tính đặc biệt. Nói đơn giản, giống như Khiếu Nguyệt Thiên Lang lại có tính công kích rất mạnh, mà Tam Mục Linh Dương lại do thiên tính không giỏi về công kích, vì thế cho dù tu vi hần tinh thâm nhưng lúc đối địch lại không tốt.

Thiên Chi đô chính là nơi hội tụ Linh Dịch đã đại thành, phạm vi tương đối của nó theo ngôn ngữ nhân gian là đề cập không đủ. Trong Thiên chi tam giới, đây lại là nơi lớn nhất bởi vì toàn là Linh Dịch cư ngụ, vì thế Thiên Chi đô lấy núi sông cây cỏ làm cảnh, các loại linh khí hội tụ để hình thành cảnh sắc tuyệt mỹ như vậy, so với mây trắng lững lờ của Vân Chi Pháp giới, lưu quang rực rỡ tràn đầy của Cửu Thiên Hư Vô giới đúng là hoàn toàn khác nhau.

Vạn Linh thần điện chính là biểu tượng của Thiên Chi đô. Mỗi khi có chuyện gì quan trọng, các Linh Dịch đều tụ tập lại ở đó để thương nghị. Nơi này thần kỳ vô cùng, chỉ thấy một tòa đại điện nhưng bên trong lại phân thành một chủ ở giữa, xung quanh tám cái tổng cộng là chín cung điện giống như tiên thiên bát quái. Ngoài điện thấy phân bố tám luồng quang trụ, hội tụ với nhau tại trên dưới đại điện, hình thành một quang giới kỳ diệu, luôn luôn biến hóa thay đổi màu sắc. Đại điện ở giữa uy nghiêm thần thánh, trên có rồng bay phượng múa, tiếng kêu to đến chín tầng trời, dưới lại có cây cỏ biến hóa, vạn vật xuất hiện.

Trong chính điện ánh sáng vạn tượng, chim thú xoay vòng, cỏ cây đẹp đẽ, mây khói mờ mịt. Bốn phía có tám cửa kết nối với tám phân điện. Ở giữa, một quả cầu thủy tinh to cả trượng óng ánh bảy sắc nằm trên một cái chén Tứ Phương Thần Nghi, liên tục xoay tròn không ngừng. Vật này lại chính là bảo vật trấn giới của Thiên Chi đô – Mộng Huyền Thủy Tinh Nghi. Vật này huyền cơ thần dị, quả cầu thủy tinh lơ lửng trên không mãi không hạ xuống, mặt dưới của Tứ Phương Thần Nghi điêu khắc hình ảnh của bốn loại Long, Phượng, Quy, Hạc, không ngừng phát ra quang thức bảy màu thúc động quả cầu thủy tinh vận hành.

Lúc này, đứng trước Mộng Huyền Thủy Tinh Nghi hai người một nam một nữ. Người nữ toàn thân bao phủ hào quang năm sắc, vẻ mặt mỹ lệ thần tình hòa hoãn, đang quan sát biến hóa của Thủy Tinh Nghi. Người nam thì râu tóc bạc trắng, vẻ mặt ốm thanh tú lấp lánh ánh sáng như ngọc, ánh mắt hiền từ nhưng đầy trí tuệ. Hai người này không phải ai khác, chính là Linh Tôn và Bách Linh của Thiên Chi đô.

Ngắm nhìn Thủy Tinh Nghi, Bách Linh nhè nhẹ thở dài cất ngang yên tĩnh kéo dài đã lâu.

- Xem ra lần này huynh ấy đã định là không thoát được rồi, chỉ đáng tiếc Thủy Tinh Nghi lại không cách gì hiển thị được kết cục cuối cùng của huynh ấy.

Linh Tôn thần nhiên nói:

- Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, thân phận của hần đã định sẵn, bản thân hần có bí ẩn, không có người nào có thể thấy được rõ ràng.

Bách Linh gật đầu nhẹ, giọng đầy cảm xúc nói:

- Đúng vậy, huynh ấy trước giờ không để cho người nào nhìn thấu suốt được, có lẽ ngay cả huynh ấy cũng không hiểu rõ thật ra huynh ấy là người như thế nào.

Linh Tôn quay mình bước đi ra ngoài, miệng lại nói:

- Ngày Thái Âm sắp sửa hiện ra, chúng ta còn phải cẩn thận đề phòng, đợi qua khỏi kiếp nạn phá hoại dương thế, người lại quay về nhân gian làm chuyện của người.

Bách Linh vẻ mặt hơi biến đổi, có chút không nhin được nói:

- Ta đã rõ, Linh Tôn người yên tâm.

Đưa mắt tiễn Linh Tôn rời đi, Bách Linh quay lại nhìn vào Thủy Tinh Nghi, chỉ thấy trên bề mặt rõ ràng mờ hiện thân ảnh của Lục Vân.

Ngắm nhìn thân ảnh quen thuộc, Bách Linh than thở:

- Lần này huynh đã bị định sẵn không cách nào tránh thoát, ta cũng không thể giúp huynh bởi vì đó chính là số mệnh. Nỗ lực đi, ta tin huynh nhất định có thể chiến thắng mọi thứ. Đợi ngày Thái Âm xuất hiện, chống đỡ xong khí tà ác to lớn rồi ta mới đến nhân gian tìm huynh.

Thanh âm bình thản ẩn chứa mấy phần bất nhẫn và quan tâm nhẹ nhàng vang vọng trong đại điện.

Nhân gian, Chánh Tà giao nhau, quần hùng lại nổi dậy. Ở Hoa Sơn, lúc Chánh Đạo liên minh đang bận rộn di chuyển thực lực, Kiếm Vô Trần mưu đồ lấy được Trương Ngạo Tuyết, Vực chi tam giới cũng đang nhanh chóng bí mật thực thi âm mưu quỷ kế của mình. Âm Ma lĩnh, chỉ cách Hoa Sơn về phía Nam khoảng tám trăm dặm, lúc này đang hội tụ phần lớn cao thủ Ma vực, bao gồm cả chín phần thực lực mạnh nhất của Ma Thiên giới và Ma Áo giới.

Ngạo nghễ giữa không trung, Ma Thiên tôn chủ thu lại khí thế to lớn, yên lặng ngắm nhìn về phía Hoa Sơn, ánh mắt lấp lánh không ngừng. Bên cạnh, Ma Huyền tôn chủ như cái bóng theo sau, toàn thân phát ra khí cuộn cuộn mù đen che dấu thân ảnh của hần. Không khí giữa hai người có chút tà dị, ai cũng không mở miệng nhưng giữa hai người tự có liên hệ. Cả nửa ngày sau, một luồng khí tức đến gần, trước mặt hai người xuất hiện một luồng hắc ảnh.

- Bẩm báo ma chủ, vừa thu được tin tức rất mới.

Ma Thiên tôn chủ vẻ mặt bình tĩnh, hắc mang xoay chuyển trong mắt liên tục không ngừng:

- Nói, lại có tin tức gì đây.

Hắc ảnh đó cung kính nói:

- Thứ nhất chính là tin tức về phía Ma giáo, theo Ma thần Tàn Vô Nguyệt hồi báo, Thiên Ma giáo hoàn toàn không chịu quy thuận, ngược lại còn phản tán giáo đồ. Giáo chủ Âu Dương Vân Thiên công nhiên mang theo Bách Biến nhị tiên và Ngũ Hành tôn giả tiến nhập vào nhân gian, chính thức ra tay đối với chuyện nhân gian.

Ma Thiên tôn chủ nghe thấy hừ lạnh nói:

- Âu Dương Vân Thiên có mấy phần dũng cảm, đáng tiếc hần không nên ra tay trước mặt ta. Nếu hần đã dám công nhiên chống lại ý nguyện của ta, ta bắt đầu có thể khiến hần tốt hơn. Nói tiếp đi, còn gì nữa?

Hắc ảnh nói:

- Thứ nhì chính là tin tức của Quỷ vực. Sát Huyết Diêm La từ lúc tiêu diệt được Long Ma chiến tuyến rồi, lại liên tục ở tại Thập Linh phong, một mặt phái cao thủ dò thám đại thế thiên hạ, một mặt dò thám động tĩnh của chúng ta, ý đồ mười phần rõ ràng.

Ma Thiên tôn chủ vẻ mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

- Chuyện này bốn vương đã biết rồi, nói tiếp chuyện khác đi.

Hắc ảnh nói:

- Bẩm Ma Vương, chúng tôi còn thám thính được tung tích của Ma Thần tông Bạch Vân Thiên, hẳn đang đến tổng đàn Huyền Phong môn ở Nam Hoang, ý đồ chưa rõ. Ngoài ra còn có tin tức liên quan đến Lục Vân và Hoa Sơn. Mấy ngày trước, Lục Vân và Trừ Ma liên minh từng bí mật hành động, lợi dụng sau khi đại chiến giữa Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ và Thiên Tàn lão tổ, Lục Vân ra tay tiêu diệt được Thiên Tàn lão tổ. Chuyện này vì không có người ngoài biết được nên đến giờ mới tra ra. Còn về phương diện Hoa Sơn, vừa mới truyền đến một tin tức kinh người, Kiếm Vô Trần ngày mai muốn lấy Dịch viên môn hạ Trương Ngạo Tuyết, địa điểm ở trên một ngọn núi thần kỳ trong cao nguyên đất vàng. Nghe nói tổng đàn Chánh Đạo liên minh mới được bọn chúng dời đến đó, Diệp Tâm Nghi cũng đã dẫn theo phần lớn cao thủ tới đó mấy ngày trước. Hoa Sơn trước mắt nghe nói đổi thành phân đàn rồi.

Ánh mắt biến đổi, Ma Thiên tôn chủ vẫy tay ra hiệu cho hắc ảnh rời đi, tự nói với mình: “Tin tức cuối cùng lại có chút ý tứ, đáng chú ý.” Ma Áo tôn chủ cũng lên tiếng tính lợi dụng cơ hội này kiếm chút lợi. Ma Thiên tôn chủ cười tà đạo nói:

- Không hổ là người hiểu ta rõ nhất, bốn vương đúng là có ý đó. Bây giờ, ngươi và ta bàn luận xem, tin tức đó ẩn chứa huyền cơ nào đây?

Ma Áo tôn chủ cười lạnh một tiếng, bình thần nói:

- Chuyện này nếu theo góc độ đó mà phân tích, đối với chúng ta mà nói chỉ có thể nói là đánh cược với vận khí, có thể tham dự mà cũng có thể bàng quan, tuy nhiên không nên quá để ý. Hôm nay tin tức này đã có thể đến tai chúng ta, tưởng rằng thiên hạ đều đã biết được. Vì thế muốn lợi dụng dịp này không phải là ít người, ngang nhiên đi đến là không có trí. Còn về Kiếm Vô Trần và Trương Ngạo Tuyết hai người này có thể nói là tình cảm không tốt, vì sao lại đột nhiên kết hôn. Trong này khẳng định có điều huyền bí.

Ma Thiên tôn chủ bổ sung thêm:

- Hai người bọn chúng tình cảm rõ ràng không tốt, bởi vì Trương Ngạo Tuyết yêu thích Lục Vân, mà Kiếm Vô Trần và Lục Vân lại là kẻ đối đầu sống chết. Tin tức này rõ ràng muốn nhắm vào Lục Vân. Chỉ có một điểm rất kỳ quái, Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi chính là Thiên Kiếm Khách có lòng tác hợp mới đúng, lần này Kiếm Vô Trần làm cách nào thuyết phục được Thiên Kiếm Khách và Diệp Tâm Nghi, dám gan to mật lớn cưới Trương Ngạo Tuyết đây?

Ma Áo tôn chủ hỏi:

- Đó không phải ý muốn của chúng ta. Ta chỉ muốn hỏi Ma Vương một câu, nếu như ngài là Lục Vân, ngài nghe được tin tức này rồi, phản ứng thứ nhất chính là gì?

Ma Thiên tôn chủ trầm ngâm nói:

- Theo nhận thức của ta về Lục Vân, người này ngoài lạnh trong lại nóng. Một khi biết được chuyện này tất nhiên xông vào Chánh Đạo liên minh, liều mạng với Kiếm Vô Trần một phen. Một khi như vậy, hẳn liền có thể áp chế không ít cao thủ Chánh Đạo liên minh. Đến lúc đó, chúng ta lợi dụng cơ hội tiến quân, người nói có thể chỉ một cái đã tiêu diệt được Chánh Đạo liên minh không?

582. Chương 584 Mỗi Người Một Âm Mưu

Ma Áo tôn chủ nghe vậy thì bình thần như mặt hồ lặng sóng đáp:

- Ma Vương hiển nhiên đã có quyết định rồi, hà tất phải hỏi ta? Ngài chỉ cần phân phó nhiệm vụ là được.

Ma Thiên tôn chủ liền cười lớn, cuồng ngạo nói:

- Được, chúng ta đánh cược với vận khí một lần, để xem Ma vực ta lợi hại hay tên Sát Huyết Diêm La thông minh.

Ma Áo tôn chủ hỏi ngược lại:

- Ma Vương vẫn khẳng định Sát Huyết Diêm La sẽ có quyết định như vậy?

Ma Thiên tôn chủ vô cùng tự tin đáp:

- Chuyện đó là đương nhiên, bởi vì hắn là Sát Huyết Diêm La, hắn cũng muốn nhấc tay một cái là đánh tan Chính Đạo liên minh, đánh bại Cửu Thiên Hư Vô giới. Được rồi, truyền mệnh lệnh của ta, toàn thể chuẩn bị, sáng sớm ngày mai xuất phát.

Ma Áo tôn chủ không lập tức trả lời, trầm tư một chút rồi nói:

- Ma Vương nếu đã biết rõ Sát Huyết Diêm La sẽ đến trước, vậy không cảm thấy bọn ta cũng đi nữa thì hơi thừa sao?

Ma Thiên tôn chủ giật mình, nghi hoặc hỏi:

- Ý của người là...

Ma Áo tôn chủ gật đầu nói:

- Không sai, ta đúng là có ý đó, Ma Vương tốt nhất nên xem xét cho rõ.

Nghe thấy lời đó, Ma Thiên tôn chủ trầm tư cả nửa ngày, cuối cùng nói:

- Như vậy cũng tốt, chúng ta sáng mai sẽ đổi lại địa điểm, mai phục trên đường đến Hoa Sơn.

Ma Áo tôn chủ lạnh giọng đáp:

- Ma Vương thông minh, ta sẽ đi an bài ngay.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thập Linh, Sát Huyết Diêm La cũng đang thương nghị cùng Vô Gian Quỷ Sát chuyện này. Từ khi nhận được tin Kiếm Vô Trần sẽ cưới Trương Ngạo Tuyết, Sát Huyết Diêm La vô cùng cao hứng, luôn nghĩ cách làm sao lợi dụng cơ hội này thật tốt để đối phó Chánh Đạo liên minh, loại bớt đi thực lực của Cửu Thiên Hư Vô giới.

Lúc này, Vô Gian Quỷ Sát trông thấy Sát Huyết Diêm La đang hưng phấn, cung kính nói:

- Diêm Quân không nên kích động. Bởi vì chuyện đó đã được chứng thực rõ ràng, chúng ta hiện tại nên bình tĩnh phân tích, nghĩ ra một đối sách tuyệt diệu mới là việc chính. Theo thuộc hạ được biết, Kiếm Vô Trần lần này cưới Trương Ngạo Tuyết, khả năng lớn nhất là muốn khiêu khích Lục Vân. Dù Lục Vân hiểu rõ đó là quỷ kế hắn cũng sẽ tới, bởi vì Trương Ngạo Tuyết đang nằm trong tay của Kiếm Vô Trần. Theo đó phân tích, Lục Vân giao chiến với Chính Đạo liên minh là chuyện tất nhiên. Với tu vi của Lục Vân tuy không thể đánh bại những cao thủ của Chính Đạo liên minh, nhưng muốn áp chế đại bộ phận thực lực của Chính Đạo liên minh lại khá dễ dàng. Lại thêm Trừ Ma liên minh xuất thủ tương trợ, lúc đó chúng ta chỉ cần nắm được thời cơ tốt nhất định là có thể nhấc tay một cái liền tiêu diệt đám người Thiên Kiếm Khách.

Sát Huyết Diêm La đắc ý cười lớn nói:

- Nói hay lắm, ta cũng nghĩ như vậy. Hiện tại chúng ta chỉ cần triển khai kế hoạch thế nào cho tốt, lại xét kĩ những biến cố có thể xảy ra. Đến lúc đó cho dù không nắm chắc mười phần thì cũng được sáu bảy phần.

Vô Gian Quỷ Sát cười âm hiểm nói:

- Công đức thiện kì sự, tất tiên lợi kì khí (1). Chỉ cần chúng ta phân tích toàn cục, nắm vững huyền cơ, thì sẽ không có việc gì là không làm được. Hiện tại chuyện này chắc là thiên hạ đều biết, Lục Vân cùng Trừ Ma liên minh thì sẽ hành động không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ còn điều quan trọng nhất, trong thiên hạ có bao nhiêu thế lực sẽ mượn cơ hội này để mưu đồ đây?

Sát Huyết Diêm La ngưng cười, trầm ngâm nói:

- Trước mắt có thể nhận thấy được, trong nhân gian, trừ chúng ta ra thì thế lực Ma vực có khả năng rất lớn sẽ ra tay, còn có thêm Huyền Phong môn. Còn như Thiên Ma giáo cùng Ma Thần tông cho dù có biết được, sợ rằng cũng không thể sách động can qua nhiều được. Còn lại Yêu vực không chút động tĩnh, khả năng cũng đã suy yếu rồi. Đối với một số cao thủ đặc biệt như bọn Vô Nhân Tọa, Bắc Phong, cho dù có muốn thừa nước đục thả câu cũng không cách nào làm nên đại cục.

Vô Gian Quỷ Sát cất tiếng đồng ý:

- Lời của Diêm Quân rất đúng. Hiện tại chúng ta chỉ cần lưu ý động tĩnh của Ma vực và Huyền Phong môn. Trong hai thế lực đó, phải lấy Ma vực làm đối thủ chính bởi vì bọn chúng có thù oán với chúng ta, cho nên phải suy xét thật cẩn thận. Nếu không, Chánh Đạo liên minh còn chưa bị tiêu diệt, thay vào đó chúng ta lại rơi ngay vào cảnh máu chảy đầu rơi thì thật không tốt.

Sát Huyết Diêm La thấy cũng có lý, liền phân công:

- Như vậy ngươi lập tức phái người tra xuất động tĩnh của Ma vực cho ta. Trước khi sáng mai chúng ta xuất phát thì nhất thiết phải biết rõ được ý định của bọn chúng, để tránh phát sinh xung đột.

Vô Gian Quỷ Sát đáp lời:

- Diêm Quân yên tâm, thuộc hạ lập tức gọi Vô Hồn Âm La đi tra xét chuyện này, trước sáng mai nhất định trở về.

Nói xong lắc người liền biến mất.

Sau khi Vô Gian Quỷ Sát đi rồi, Sát Huyết Diêm La nhìn về hướng Hoa Sơn, cau mày nói:

- Ngày mai, đã định sẵn là một ngày không bình thường. Vậy hãy cho trời đất chứng kiến xem chúng ta ai có thể đoạt được thiên hạ, trở thành bá chủ tương lai của thất giới.

Trong

- Như vậy chưa thỏa đáng, người đi nhiều quá. Huynh thấy để Văn Bất Danh và Quy Vô đạo trưởng ở lại đây. Muội, Thần Phong và Đạo Tà tiền bối là đủ rồi.

Nghe vậy, Văn Bất Danh lập tức không chịu, to tiếng chất vấn:

- Lục Vân, huynh làm vậy là có ý gì, huynh coi thường ta sao, tại sao nha đầu này được đi, còn ta thì không thể?

Lục Vân thấy ông nổi giận như vậy, liền an ủi:

- Không phải là ta có ý đó, huynh nghe ta nói xong rồi nổi giận cũng không muộn. Lần này đến Chánh Đạo liên minh, tuy ta có nói là có thù oán với Kiếm Vô Trần, nhưng mục đích chủ yếu lại là trước tiên cứu Trương Ngạo Tuyết. Đợi sau khi an bài thỏa đáng cho muội ấy, ta lại kiếm cơ hội kết liễu mọi chuyện với Kiếm Vô Trần. Nhưng lần này đến đó, theo ta đoán thì Quý vực và Ma vực sẽ có hành động. Nếu vậy cục diện sẽ rất hỗn loạn, mọi người đi đông thì tức nhiên là thực lực cũng sẽ lớn hơn, nhưng nguy hiểm cũng lớn hơn. Còn việc tại sao lại để Ngọc Loan đi, là vì muội ấy với mọi người không giống nhau, muội ấy có Không Linh điều hộ thân, sẽ không có chuyện gì phát sinh bất ngờ. Còn nữa, việc Trừ Ma liên minh giúp ta thì ai cũng có thể nghĩ ra, vậy huynh có dám đảm bảo là không có ai lợi dụng đánh úp hay không?

Văn Bất Danh không phục nói:

- Tất cả chỉ là viện cớ thôi. Căn bản cho là tu vi của ta không đủ, không thể đối phó nổi với cao thủ của tam phái, không giúp được gì cho huynh.

Lục Vân cười khỏ một tiếng, nhìn những người khác, thấy vẻ mặt mọi người đều bất lực, đành nói:

- Thôi cũng được, vậy huynh cũng đi đi, Quy Vô đạo trưởng ở lại chủ trì đại cục ở nơi này.

Quy Vô đạo trưởng có chút không tự nguyện, nhưng ông là người thông đạt nên suy nghĩ một chút rồi vui vẻ đồng ý.

Như vậy, mọi chuyện đã được quyết định, ngày mai Lục Vân sẽ đơn độc đi trước một bước, Trần Ngọc Loan sẽ đem theo Tư Đồ Thần Phong, Văn Bất Danh, Đạo Tà Tàn Kiếm đi sau, Trừ Ma Liên Minh sẽ do Quy Vô đạo trưởng tạm chấp trưởng cùng với sự hiệp trợ của Phật Thánh Đạo Tiên, Phần Thiên, Đồ Thiên, Ân Hồng Tụ

Buổi chiều, Tư Đồ Thần Phong và Đồ Thiên trở về, thuận lợi tìm ra vị trí tổng đàn của Chánh Đạo liên minh và thuật lại tường tận một lượt với Lục Vân.

Đại diện Hoa Sơn Chánh Đạo, Kiếm Vô Trần sau khi khiến Phong Lôi chân quân và Thiên Túc đạo trưởng đi rồi, một mình ngồi trên ghế chủ tọa, vẻ mặt vô cùng cổ quái. Vừa hưng phấn vừa ưu tư, những biểu tình phức tạp như vậy chỉ có thể dung bốn chữ "Bách cảm giao tập" - trăm loại cảm xúc đan xen nhau - để biểu đạt tâm trạng của hắn hiện giờ.

Nhìn tòa đại diện trống rỗng, Kiếm Vô Trần nhin không được đắc ý cười điên cuồng. Cười điên cuồng xong, hắn lại trầm mặc, hai mày nhíu lại.

Lòng người là hay thay đổi, trong lúc này, có lẽ hắn cũng không thể hiểu nổi bản thân, hắn đã quá hưng phấn hoặc quá ưu tư. Hắn đã thuyết phục được Thiên Kiếm khách, thỏa hiệp được với Diệp Tâm Nghi, vậy tại sao trong lòng có gì đó không được an tâm?

Suy nghĩ cẩn thận, nhưng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân, trong lòng rất phiền não. Trong thời khắc này, Kiếm Vô Trần đành vứt bỏ mọi tạp niệm, chỉ nghĩ đến người đẹp Trương Ngạo Tuyết, lập tức đứng lên đi nhanh ra khỏi đại diện, không lâu sau đã đến phòng của hắn.

Vừa mới mở cửa, thấy Trương Ngạo Tuyết và Liễu Tinh Hồn đang ngồi bên bàn đưa mắt nhìn lại, nhưng ánh mắt mỗi người lại có ý tứ khác nhau. Ánh mắt của Trương Ngạo Tuyết rất bình thường, không mang một ý nghĩa gì cả. Còn ánh mắt của Liễu Tinh Hồn thì khác hẳn. Ánh mắt của hắn như có nghi vấn, rõ ràng là muốn hỏi Kiếm Vô Trần sự việc có giải quyết thỏa đáng chưa.

Khe khẽ gạt đầu, Kiếm Vô Trần coi như đã trả lời cùng lúc hai người, đi đến bàn và ngồi xuống, cười nói:

- Ngạo Tuyết sợ muối, ở nơi này thế nào, có quen không?

Trương Ngạo Tuyết nhân nhạ nói:

- Hầu như tốt, cũng không có sự khác biệt lớn, chỉ là thanh tĩnh hơn nhiều.

Kiểm Vô Trần nói theo:

- Đúng đó, ở đây thanh tịnh rất nhiều, bất quá ngày mai chúng ta lại rời khỏi đây, đi đến một địa điểm thần kỳ khác, muối nhất định rất thích, cũng không cô đơn nữa. Bây giờ muối đi nghỉ đi, huynh và sư thúc có chút chuyện, đợi huynh lo xong chuyện thì về đây tiếp muối.

Trương Ngạo Tuyết gật nhẹ, một mình ngồi yên đó, không biểu hiện bất kỳ một cảm xúc nào gọi là cô đơn.

585. Chương 587 Tiểu Nhân Hai Mặt

- Bên đó đã chuẩn bị xong, chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi.

Kiểm Vô Trần không trả lời ngay, kéo lão rời khỏi biệt viện rồi nói với vẻ lo lắng:

- Ta biết rồi, chỉ có điều ta đột nhiên có chút bất an, cái cảm giác này rất kỳ quái. Vừa rồi ta đã theo sự chỉ điểm của sư thúc để thuyết phục được sư tổ, nhưng Tâm Nghi rõ ràng rất tức giận, cho rằng ta có dụng tâm khác. Việc này khiến ta có chút do dự, không quyết định được. Ta làm như vậy, tương lai không biết có chuyện gì phát sinh vượt tầm kiểm soát không.

Liễu Tinh Hồn an ủi nói:

- Không phải sợ, càng đến lúc quan trọng thì càng cần phải bình tĩnh đối diện. Giờ đến nước này, con không muốn cũng đã làm rồi, như vậy lại càng phải hạ quyết tâm mà làm. Còn vấn đề phụ nữ, chỉ cần con nói ngọt vài lời, ta tin là cuối cùng cũng sẽ không có vấn đề gì.

Kiểm Vô Trần nghe xong cũng cảm thấy an tâm, nhỏ giọng nói:

- Sư thúc cũng phải giúp ta hoạch định kế sách, tránh ta ứng phó không nổi.

Cảm thấy hần hình như có tâm sự gì đó, Liễu Tinh Hồn nói:

- Chuyện này sư thúc đương nhiên là giúp con rồi. Bây giờ con gọi sư thúc ra đây, có phải là có sự tình gì không giải quyết được đúng không?

Kiểm Vô Trần cất giọng vô cùng lo lắng:

- Ta đúng là có một việc do dự không quyết được, đang muốn thỉnh giáo sư thúc. Ngày mai, một khi đã đến tổng đàn thì muốn gặp lại Trương Ngạo Tuyết sợ rằng sẽ không dễ dàng. Tuy chúng ta đã tính chuyện giả thành thật, nhưng vạn nhất Tâm Nghi phản ứng quá kịch liệt, lại có sư tổ ủng hộ, ta cũng rất khó xử.

Ánh mắt Liễu Tinh Hồn biến đổi, lập tức cười âm lạnh nói:

- Con có phải là muốn trước đó, lợi dụng cơ hội chiếm được Trương Ngạo Tuyết?

Kiểm Vô Trần đỏ mặt, có chút xấu hổ nói:

- Ta quả là có ý này, bất quá là còn chút do dự, vì thế mới phải thỉnh giáo sư thúc.

Liễu Tinh Hồn đảo mắt, nhỏ giọng nói:

- Nếu có ý đó thì nên hành động đi thôi. Trước mắt, con còn có Đoạt Hồn Cổ trong tay, cho dù là Trương Ngạo Tuyết không tình nguyện đi nữa, chỉ cần con quyết tâm thì còn sợ rằng hảo sự không thành được sao.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt mừng rỡ, kích động nói:

- Sư thúc cũng tán đồng ta làm như vậy hả?

Liễu Tinh Hồn vỗ vai hắn, cười nói:

- Tâm ý của con lẽ nào sư thúc lại không hiểu. Đừng do dự nữa, thời khắc tốt nhất là tối nay. Như thế cho dù ngày mai có biến hóa như thế nào, con chắc chắn cũng không có hối hận. Con nói đúng hay không?

Kiểm Vô Trần tâm tình kích động, gật đầu nói:

- Những lời này của sư thúc như đọc thấu lòng ta, ta cũng nghĩ như thế. Tính ra cho dù ngày mai không thành, lúc đó ta cũng đã chiếm được Trương Ngạo Tuyết, như vậy cũng đủ rồi.

Liễu Tinh Hồn cười hà hà, vỗ vai hắn nói nhỏ:

- Cố gắng lên, sư thúc chúc con thành công trước. Trương Ngạo Tuyết đúng là đẹp đến nỗi động lòng người, nắm lấy cho tốt, hưởng thụ cho tốt đi.

Nói xong thì bước đi, bóng ảnh lúc này hiện lên một sự quý dị khó lường, đáng tiếc là Kiểm Vô Trần không lưu ý.

Chia tay Kiểm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn một mình đi lung tung, bất ngờ đi đến lưng chừng núi Hoa Sơn. Nhìn thấy đệ tử liên minh đang phòng thủ nghiêm mật, Liễu Tinh Hồn vui vẻ chào hỏi mọi người, nói là không việc gì làm nên đi xung quanh tuần tra một vòng.

Do mọi người đa số đều biết lão, vì thế cũng không ai để ý. Lão liền dễ dàng rời khỏi Hoa Sơn, sau đó biến mất một cách thần bí.

Trong một sơn cốc kín đáo, Liễu Tinh Hồn đột nhiên hiện ra giữa hư không, ánh mắt liếc nhìn về phía sau, thấy không có động tĩnh nào bất thường, mới nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất. Quan sát một vòng xung quanh, Liễu Tinh Hồn theo đường núi gấp ghe cười gió mà đi. Sau khi quanh đi quẹo lại mấy lần, cuối cùng đến một nơi dưới chân núi. Tại đây có một hang động u tối, ẩn hiện vài phần tà ác. Liễu Tinh Hồn ở trước động khẩu trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng cũng bước vào trong động.

Trong lòng động tối đen, ánh mắt của Liễu Tinh Hồn nhìn ra xung quanh, nhờ vào vài tia sáng tím nhàn nhạt bên ngoài thân thể, chỉ mờ mờ thấy được nơi đây âm khí trầm trầm, tà khí tràn ngập. Đang lúc lão cẩn thận dò xét xung quanh, đột nhiên có một âm thanh truyền lại, khiến cho lão giật cả mình:

- Không cần phải tìm nữa, ta đang ở đây, nhưng ngươi lại không tìm ra. Nói đi, công việc đã làm tới đâu rồi?

Liễu Tinh Hồn biến sắc, phải một lát mới bình tĩnh trở lại, cung kính nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, thuộc hạ đã y theo lời dặn của ngài làm mọi chuyện, mọi việc đã được an bài ổn thỏa.

Âm thanh đó lại cất lên:

- Vậy rất tốt, lần này ghi nhận đại công của ngươi, từ nay về sau cố gắng phát huy. Hiện tại ta muốn hỏi ngươi, Diệp Tâm Nghi suất lĩnh phần lớn cao thủ đi nơi nào, cái gọi là tổng đàn nằm ở nơi đâu?

Liễu Tinh Hồn nói:

- Hồi chủ nhân, việc này thuộc hạ không được rõ lắm, vì thuộc hạ liên tục ở lại Hoa Sơn. Theo thuộc hạ được biết, tổng đàn đó là do Kiểm Vô Trần vô tình tìm được, sau đó lại được Tâm Nghi và Thiên Kiếm khách tra xét thấy rằng tốt hơn so với Hoa Sơn, nên quyết định dời tổng đàn qua bên đó. Địa điểm đại khái ở trung tâm của cao nguyên đất vàng, cụ thể thì thuộc hạ chưa từng qua đó, nên không được rõ lắm.

Thanh âm đó lại vang lên:

- Địa điểm thì chúng ta đã biết rồi, chỉ có điều địa phương đó có kết giới mạnh mẽ, trừ phi xông thẳng vào chứ không còn cách nào tiếp cận được, do đó mới hỏi ngươi. Nay ngươi cũng không biết, thôi thì về trước đi, tiếp tục làm những công việc của ngươi đi.

Liễu Tinh Hồn vâng dạ một tiếng, xoay người bỏ đi, nhưng vừa bước được mấy bước đột nhiên ngừng lại, quay đầu hỏi:

- Vậy ngày mai

Chủ nhân thần bí nói:

- Việc này người không cần phải biết làm gì, chỉ cần làm tốt công việc của người là được rồi. Đi đi.....

Âm thanh vang vọng trong sơn động tĩnh mịch, Liễu Tinh Hồn muốn nói lại thôi, cuối cùng rồi cũng lẳng lặng rời đi.

Khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, trong sơn động ánh sáng lại chợt lóe lên, một bóng đen lặng lẽ đứng giữa động, lẩm bẩm nói:

- Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này rồi, ngày mai tất cả sẽ thay đổi. Thời khắc thành bại đã đến. Hãy nhìn đây, ông trời, lần này ta sẽ lấy lại những gì vốn thuộc về ta!

Ý niệm cố chấp thật sâu đậm như muốn phá cả vách đá xuyên lên trời cao! Thật lâu sau, bóng đen đó mới từ từ bình tĩnh trở lại, cuối cùng cười lớn một tiếng, phi thân ra ngoài cửa động đi mất.

Ánh Nhật Cốc, một sơn cốc nhỏ cách Hoa Sơn không quá trăm dặm. Hai bên sơn cốc này là vách núi dựng đứng, trên hai đỉnh núi đều có một tảng đá lớn.

Nghe nói vào lúc sớm mai, khi mặt trời lên cao từ phương đông, lúc ánh sáng chiếu qua tảng đá lớn, hướng vào một hồ nước sâu trong lòng sơn cốc, ánh sáng phản xạ qua mặt hồ vừa đúng chiếu đến tảng đá lớn trên đỉnh núi bên kia. Lúc mặt trời xuống, ánh sáng từ phía tây chiếu vào, phản xạ qua mặt hồ, lại chiếu đến tảng đá ở đỉnh núi phía đông. Vì vậy sơn cốc này mới có tên là Ánh Nhật cốc.

Sơn cốc này không lớn, nhưng thảo mộc rậm rạp, ngoài hồ nước nhỏ rộng khoảng ba trượng ở giữa cốc, xung quanh đều là cỏ xanh mơn mớn và cây cối to lớn. Nơi đây vốn yên tĩnh thanh tịnh, không nhiễm bụi trần. Nhưng mấy ngày trước, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm đột nhiên mang theo một số lượng lớn cao thủ đến đây, phá vỡ sự yên tĩnh nơi này, khiến cho sơn cốc tăng thêm vài phần sinh khí.

Trong lòng cốc, bên bờ hồ có một đôi nam nữ đang ngồi tựa vào nhau, soi bóng xuống mặt nước, nhẹ nhàng nói chuyện với nhau.

Một luồng gió thổi qua, mặt nước bị dao động, bóng hình trong nước cũng lắc lư. Như cười, như vui, như hát, như xướng, tất cả phản ứng theo luồng gió.

Mơ màng nhìn mặt nước, thiếu nữ Lục Nga sắc mặt kỳ dị, giống như chìm đắm trong si mê, cặp mắt xinh đẹp ẩn chứa sự đáng yêu, một chút tâm sự thể hiện qua ánh mắt, có ai biết chăng?

Vô Tâm nhìn vào mặt nước, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ một cơn gió nhẹ, sóng nước như trong mộng ảo. Ngồi đây nhìn những chuyện thế gian, ai là người cười được núi sông?

Lục Nga hồi tỉnh trở lại, ngẩng đầu lên nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của hắn, dịu dàng nói:

- Chuyện thế gian như trong mộng, núi sông theo gió, chỉ vì si tình, cuộc đời đang chờ. Mộng ước của chàng quá lớn, chứa đựng rất nhiều thứ. Còn mộng ước của thiếp rất nhỏ nhoi, trong đó chỉ có chàng và thiếp

Vô Tâm cười cười, vuốt ve khuôn mặt của nàng, dịu dàng nói:

- Trong giấc mơ của ta có giấc mơ của nàng, trong giấc mơ của nàng lại có ta, như vậy không tốt sao?

Lục Nga cười bình đạm thanh nhã, ánh mắt nhìn sang cây nhỏ mọc kế bên hồ nước, ôn nhu nói:

- Trong tương lai không xa, chúng ta cùng nhau vun trồng cho cây ước nguyện này trưởng thành to lớn, cũng giống như tình yêu của chúng ta vậy, không sợ phong ba bão táp, không sợ gió mây biến đổi. Đến lúc đó, chúng ta sẽ ẩn cư ở đây, hoặc dọn đến gần đây, hằng ngày nhìn ngắm nó, chăm sóc cho nó lớn lên, chàng nói như vậy có phải là điều rất hạnh phúc không?

Nhìn Lục Nga đang say sưa, Vô Tâm không nhẫn tâm cắt đi sự phấn khởi của nàng, gật đầu nói:

- Nàng yên tâm đi, nhất định sẽ có ngày đó.

Nói xong, đột nhiên quay đầu lại thấy Lý Trường Xuân xuất hiện giữa không trung từ từ hạ mình xuống, hần lập tức nhẹ nhàng rời khỏi Lục Nga.

Phát giác ra hành động của hắn, Lục Nga quay đầu nhìn lại, thấy Lý Trường Xuân đang nhìn mình, nhin không được nhẹ giọng nói:

- Huyền Phong, thiếp ...

Vô Tâm quay người lại, nhìn vào mắt nàng , ôn nhu nói:

- Có chuyện gì muốn nói sao?

Lục Nga chần chờ một chút, lập tức lắc đầu nói:

- Không, cũng không có gì, thiếp chỉ mong chàng đối xử với ông ấy tốt một chút.

Vô Tâm sắc mặt đanh lại, sau đó liền gật gật đầu, bay lên nghênh đón. Nhìn theo bóng của Vô Tâm, Lục Nga trong lòng nói:

- Đợi qua ngày mai rồi mới nói với chàng, đợi chàng hoàn thành tâm nguyện rồi nói cho chàng biết chuyện này. Đến lúc đó chàng chắc chắn sẽ cao hứng lắm đây. Khi đó chúng ta một nhà cười cười, nói nói, thật là hạnh phúc.....

Nhìn Vô Tâm, Lý Trường Xuân vẻ mặt có chút kích động. Từ sau khi Lục Nga khuyên nhủ hắn đến nay, hai người tuy gặp mặt còn rất lạnh nhạt, ai nấy tỏ vẻ rất xa cách, nhưng Lý Trường Xuân biết được mối quan hệ của mình và Vô Tâm đang từ từ chuyển biến tốt hơn chính là nhờ lời nói của Lục Nga.

Lão tin tưởng, sẽ có một ngày Vô Tâm sẽ không trách lão nữa. Lúc đó hai cha con lão có thể chung sống hòa bình.

Vô Tâm không biết trong lòng lão nghĩ chuyện gì, bất quá từ ánh mắt của lão cũng có thể đoán được ít nhiều. Nghĩ tới chuyện đó, hắn chỉ hừ nhẹ một tiếng, thần tình lạnh nhạt, cố đè nén hận thù cũ với Lý Trường Xuân trong lòng.

- Sự tình sao rồi, đều xử lý xong chưa?

Lý Trường Xuân liếc qua hình bóng Lục Nga không xa, vừa xoay lại vừa nói:

- Mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, hiện chỉ thiếu gió đông thôi.

Đi đến dưới một gốc cây cổ thụ, Vô Tâm ngừng lại nói:

- Ở đây nói đi.

Lý Trường Xuân gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Trước mắt chúng ta đã nắm rõ toàn bộ tình hình của Kiếm Vô Trần. Ngày mai, chỉ cần bình tĩnh quan sát kỹ thời cơ trong lúc Lục Vân đại chiến với Chánh Đạo liên minh, Ma vực và Quỷ vực tấn công lên Chánh Đạo liên minh. Đợi đến lúc các bên chiến đấu đến thân tàn ma dại, chúng ta ngồi bên làm ngư ông đắc lợi, nhấc tay một cái liền tiêu diệt bọn chúng. Như vậy, thiên hạ sẽ do chúng ta nắm giữ, cánh cửa quyền lực sẽ do chúng ta mở ra.

Vô Tâm lãnh đạm nói:

- Việc này đã được lên kế hoạch rất lâu, hôm nay đã đến lúc quan trọng cuối cùng, hy vọng ngày mai ông không làm cho ta thất vọng.

586. Chương 588 Huyền Âm Lìa Đời

- Môn chủ yên tâm, ở đây chúng ta đã tập trung khá nhiều cao thủ, có hai vị trong Thanh Vu Tam Thánh, Huyết Vu Nhị Sát, Thiên Chung Môn Tam Sử, Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái, Vu sư Kim Thạch. Ngoại trừ hai mươi bốn cao thủ của Huyền Phong môn, còn có bốn mươi tám cao thủ của các trại. Thực lực to lớn như vậy có thể nói rằng Chánh Đạo liên minh liều mạng cũng không chắc chắn thắng. Vì thế, trong cuộc chiến ngày mai, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.

Vô Tâm hơi gật đầu, suy nghĩ lướt qua rồi nói:

- Thực lực chúng ta có, bất quá người cũng đừng quên mọi việc có thể biến hóa. Chánh Đạo liên minh cao thủ nhiều như mây, tuy nhân số của bọn chúng tương đương với chúng ta, nhưng đẳng cấp lại khác biệt rất lớn. Còn nữa, Ma vực đạo này tình hình có nhiều khả nghi, nghe nói đang có hành động với quy mô lớn. Nhưng lại không có một chút tin tức nào nói về Ma Thiên tôn chủ, chuyện này chúng ta cũng phải đề phòng. Quỷ vực Huyết Sát Diêm La cũng là một nhân vật lợi hại, Huyết Giới tôn chủ vì khinh địch mà bị hấn sát hại, Tam Nhân Long Lang không rõ sống chết thế nào.

Bao nhiêu đó cũng đủ khiến chúng ta phải vạn lần cảnh giác, không được coi thường cho qua.

Lý Trường Xuân nói:

- Những vấn đề này ta cùng đã có nghĩ qua, Quỷ vực và Ma vực muốn tranh đoạt thiên hạ, chủ yếu đầu tiên phải đối phó là Cửu Thiên Hư Vô giới, mà hiện giờ chính là Chánh Đạo liên minh. Ngày mai, nếu Lục Vân hành động, tất nhiên sẽ làm ảnh hưởng đến thiên hạ. Đến lúc đó chúng ta có ba vấn đề không nắm rõ được. Thứ nhất, thái độ của Thiên Ma giáo, bọn chúng có tham dự hay không trước mắt còn chưa rõ. Thứ hai là Thiên Chi đô. Với mối quan hệ giữa Bách Linh và Lục Vân, bọn chúng có chen chân vào hay không, đây cũng là một ẩn số. Thứ ba, đó là một số cao thủ đặc biệt có tu vi thâm hậu như là Lư Sơn Vô Nhân Tọa, Tây Vực Bắc Phong, Giang Nam tài tử, Cửu Âm Thánh Mẫu. Trong đó, Cửu Âm Thánh Mẫu là nhân vật đáng chú ý nhất, nếu bà ta xuất hiện thì nhất định sẽ cản trở hành động của chúng ta.

Ánh mắt Vô Tâm lạnh lại, ngạo nghễ nói:

- Ngày xưa né tránh bà ta thật hao phí sức lực. Nếu ngày mai gặp phải bà ta, đến lúc đó không thể không ra tay chiến đấu rồi.

Lý Trường Xuân trầm giọng nói:

- Xem tình hình đã, tốt nhất là không nên cùng với bà ta tranh đấu, tránh cho Lục Nga thương tâm. Được rồi, an bài cụ thể như thế nào thì tối nay sẽ quyết định. Trước mắt chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi đây, đến thẳng cao nguyên đất vàng, tìm kiếm nơi nghỉ ngơi trước đã.

Vô Tâm nghe xong, quay đầu nhìn Lục Nga ở đằng kia, suy nghĩ giây lát, cuối cùng cũng gật đầu nhẹ.

Lý Trường Xuân hiểu rõ tâm ý của hấn, cũng không muốn nói nhiều về chuyện này, xoay người lại dặn dò Huyền Phong môn hạ xong, sau đó bỏ đi.

Nửa ngày sau, tất cả mọi việc đã thu thập được ổn thỏa, dưới sự điều động của Vô Tâm, tất cả rời khỏi sơn cốc u tĩnh, bắt đầu thực hiện hành trình hiện thực mộng tưởng của họ.

Ngày mai, sẽ ra sao đây? Cuối cùng, ai thắng, ai thua?

Hoa Sơn, phòng của Tĩnh Nguyệt Đại Sư. Lý Hoành Phi sau khi điên cuồng phát tiết, cùng với Tất Thiên cả hai mất cả hồn vía về đến trong phòng, ngơ ngẩn ngồi xuống bên bàn, thần tình ngơ ngác.

Trước đó, những lời nói của Thiên Túc đạo trưởng đã phá nát may mắn cuối cùng trong nội tâm của bốn người ngồi trong phòng, khiến cho tranh đấu trong lòng mỗi người đều chùng xuống.

Lúc này, Tĩnh Nguyệt đại sư đã bình tĩnh đi rất nhiều, mà Lý, Tất hai người cũng đều bình tĩnh lại. Nhưng Thương Nguyệt đột nhiên mở miệng nói:

- Kiểm Vô Trần mở cờ giống trống tuyên bố chuyện này, hấn không phải vì muốn cho chúng ta biết, mà là hấn muốn Lục Vân biết. Hấn muốn mượn cơ hội này dẫn dụ Lục Vân vào bẫy, lợi dụng cơ hội diệt trừ đi Lục Vân.

Tĩnh Nguyệt đại sư than thở:

- Dù cho là biết như vậy, nhưng chúng ta có thể làm gì chứ? Với tính cách của Lục Vân, dù cho biết được nguy cơ trùng trùng, hấn vẫn đến như thường.

Lý Hoành Phi giận dữ nói:

- Kiếm vô Trần quá bỉ ổi, hấn đấu không lại Lục Vân thì dùng quỷ kế hãm hại, người như vậy mà làm mình chủ, thật là không biết ông trời....

Tất Thiên bịt miệng hấn lại, khuyên nhủ:

- Bình tĩnh một chút, chúng ta bây giờ dù có tức giận mấy cũng vô dụng, chỉ bằng bình tĩnh suy nghĩ xem có biện pháp gì giải thoát Ngạo Tuyết sư muội khỏi ma chướng của Kiếm Vô Trần không.

Lý Hoàn Phi đẩy tay hấn ra, giọng không cam tâm nói:

- Sợ gì chứ, cho dù miệng ta không nói, lẽ nào trong thâm tâm ta cho là như vậy sao? Bây giờ đã tới nước này, chúng ta chỉ còn hai con đường để đi, thứ nhất là thắng thấn tranh đấu, trực tiếp đem sư muội đi, trở mặt cùng Kiếm Vô Trần, mà dù gì đi nữa, chúng ta với hấn trước giờ cũng không vui vẻ gì. Thứ hai là nhẫn nại, hôm nay tạm thời bỏ qua, đợi ngày mai Lục Vân đến phối hợp cùng với huynh ấy, trợ giúp huynh ấy một tay, thuận lợi cứu sư muội đưa đi.

Tất Thiên lắc đầu than:

- Hai biện pháp này ta cũng đã nghĩ qua, nhưng không được. Thứ nhất, nếu bắt chấp tất cả cùng Kiếm Vô Trần trở mặt, trước hết hãy nói đến việc chúng ta chưa chắc có thể thoát khỏi tay hấn, chứ đừng nói đến việc sau này Dịch viên và Nho viên làm sao đối mặt với Chánh Đạo liên minh. Thứ hai, hôm nay tạm thời nhẫn nại, ngày mai chúng ta hành động thì kết cục cũng như nhau, cũng làm cho sư môn chúng ta khó đối diện với liên minh.

Lý Hoàn Phi bực bội nói:

- Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy huynh nói xem chúng ta phải làm sao?

Tất Thiên khổ sở đáp:

- Nếu ta nghĩ ra thì đâu có ở đây ngồi như vậy chứ?

Thở dài nhìn hai người, Tĩnh Nguyệt đại sư khuyên nhủ:

- Được rồi, tình huống hiện tại của chúng ta thật sự có nhiều cố kỵ, nếu thực là không nghĩ ra biện pháp nào, hay đi hỏi ý kiến của Huyền Âm sư đệ xem sao, không chừng đệ ấy lại có đối sách.

Lý Hoàn Phi nghe thấy vui mừng, hô lên một tiếng kinh ngạc:

- Đúng rồi, tại sao ta lại quên sư thúc nhỉ, mau lên, chúng ta mau đi kiếm ông ấy đi.

Nói xong, vội vàng đứng lên đi ra.

Đi qua một cổng viện, rồi lại đi xuyên qua một hành lang, bốn người rất nhanh đến trước cửa phòng của Huyền Âm chân Nhân, tính thỉnh ông ta hiến kế. Đột nhiên, không chờ đến Lý Hoàn Phi gõ cửa, Thương Nguyệt biến sắc kêu lên:

- Không xong, khí tức của sư thúc rất yếu, mau mau tiến vào.

Đẩy cửa ra, bốn người nhanh chóng bước vào, thấy ngay Huyền Âm chân nhân đang nằm kế bên giường, máu me vương vãi khắp nơi, người đang trong trạng thái hôn mê.

Lý Hoàn Phi kinh hãi la lên một tiếng, nhanh chóng ẵm lấy Huyền Âm chân nhân lên, vội vàng nói:

- Sư thúc, tỉnh lại đi, người tỉnh lại nhanh đi, đừng hù tụi con chứ!

Tĩnh Nguyệt đại sư gơ tay nắm lấy tay trái của Huyền Âm chân Nhân, kiểm tra sơ qua một lượt, lập tức thấy kinh hãi kêu lên:

- Khí mạch đã yếu, tâm mạch khô kiệt, tại sao sư đệ lại như vậy?

Đang lúc bà hỏi, Lý Hoàn Phi đã ẵm Huyền Âm chân nhân đặt lên giường, thần sắc thê thảm nói:

- Sư thúc, sư thúc phải kiên cường lên, sư thúc đừng bỏ chúng ta. Sư thúc.....

Thương Nguyệt yên lặng đứng một bên, bình tĩnh quan sát mọi việc, trong lòng có điều gì đó đau khổ không nói ra được. Chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủi, không khí vốn náo nhiệt mà nay lại trở nên lạnh lùng, kẻ bị thương, người ra đi. Giờ đây, tình huống thật hỗn loạn, Trương Ngạo Tuyết thần trí không minh mẫn gả cho Kiếm Vô Trần, Huyền Âm chân nhân đột nhiên ngã bệnh không hiểu nguyên nhân. Tất cả sự việc cộng lại, khiến cho người ta có một cảm giác như là tai họa sắp sập xuống tới nơi.

Tất Thiên đứng kế bên giường, nhẹ nhàng khuyên nhủ mấy câu, nhưng thấy không có tác dụng, nhin không được nói:

- Mọi người đừng có thương tâm, đừng có làm rối loạn cả lên, trước tiên hãy làm cho sư thúc hồi tỉnh rồi tính tiếp.

Nghe xong, Tĩnh Nguyệt đại sư đồng ý liền, chỉ có Lý Hoành Phi lắc đầu, thần sắc rất đau thương nói:

- Chậm mất rồi, sư thúc đã từng nói với ta là sư thúc không thể sống qua khỏi hôm nay. Nghĩ lại chính là có ý muốn nói đến thời khắc này đây.

Ba người nghe thấy đều thất kinh vô cùng, Tĩnh Nguyệt đại sư nóng nảy hỏi dồn:

- Sự việc này là sao? Con mau nói nhanh lên.

Lý Hoành Phi quay đầu liếc nhìn ba người, đau khổ nói:

- Con cũng không rõ lắm, con chỉ nghe sư thúc nói là, sư thúc chỉ vì nghĩ cho mọi người trong Dịch viên, sau khi Vân Phong đem sư muội về, ông có thi triển một bí pháp của Dịch viên, khiến cho ông chỉ chớp mắt đã có được sức mạnh thần bí không đo lường được, nhìn thấu được rất nhiều sự việc, và có thể cái giá phải trả cho việc này là sinh mệnh của sư thúc.

Tĩnh Nguyệt đại sư thân thể chấn động, lão đảo lùi về sau vài bước, tay nắm lấy cạnh bàn, bi thương nói:

- Sư đệ, tại sao đệ khờ vậy, vì sao vậy? Huyền Ngọc sư huynh đã mất, Tử Dương sư đệ cũng đã mất, ngay cả tiểu sư đệ Huyền Quỷ cũng đã mất, đệ cũng nhẫn tâm rũ bỏ mọi người mà đi hay sao? Sư đệ à, đệ làm cho sư tử này đau lòng quá.

Thương Nguyệt bước lên đỡ Tĩnh Nguyệt đại sư, bi thương nói:

- Con nghĩ Huyền Âm sư thúc làm như vậy tất có duyên cớ gì đây, không thể khi không vứt bỏ sinh mệnh của mình để thi triển loại kỳ thuật này. Chúng ta phải tin tưởng là Huyền Âm sư thúc làm như vậy tất cả là muốn tốt cho Dịch viên. Vì thế chúng ta phải tự hào về sư thúc.

Ba người im lặng không nói, tự hào ư? Có lẽ là vậy. Chỉ là cái tự hào này làm cho người ta gánh không nổi.

Đang yên lặng, Huyền Âm chân nhân đang nằm trên giường đột nhiên động đậy, sau đó lập tức tỉnh lại, hai mắt vô thần từ từ mở ra, nhìn bốn người đứng kế bên. Hai mắt hơi động đậy, máu lại ứa ra, Huyền Âm chân nhân cất giọng yếu ớt nói:

- Không cần phải thương tâm, đây là sự lựa chọn của ta, ta cảm thấy rất xứng đáng. Hiện tại ta nhanh chóng không làm được gì nữa, trước khi chết có mấy câu muốn nói với mọi người, hy vọng mọi người nhớ kỹ.

Tĩnh Nguyệt đại sư khóc lóc nói:

- Sư đệ, đừng nói những lời này, mau nói cho chúng ta biết phải làm như thế nào để cứu đệ?

Huyền Âm chân nhân than nhẹ:

- Sư tử, cùng là tỷ đệ đồng môn, tuy trước kia đệ và tử có chút mâu thuẫn, nhưng đệ biết là tử quan tâm đệ không ít hơn những người khác.

Bây giờ sinh mệnh của đệ đã qua đi, lại nghĩ đến việc vấn hồi sinh mệnh của đệ là không có khả năng, cho nên đệ chỉ tặng tử một câu ‘vong khước tiên sự, tái tu vị lai’(đừng nghĩ đến quá khứ, chỉ nên nghĩ đến tương lai)”

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe xong lắc đầu, vẻ mặt thương tâm bi thiết muốn khóc.

Dời ánh mắt nhìn qua Lý Hoành Phi, Huyền Âm chân nhân nói:

- Không cần nói nữa, hãy nghe ta nói, ta đã không còn thời gian nữa. Con một đời bị khổ vì tình và chết vì tình, mong rằng con có thể hiểu rõ. Tất Thiên, tim con bị chìm đắm vào lưới tình, lúc con kiếm được thì cũng là lúc con tiêu vong.

Nhìn vào Tất Thiên, khí sắc của Huyền Âm Chân nhân ảm đạm đi rất nhiều, lòng trắng đã trợn ngược. Lý Hoành Phi và Tất Thiên đau khổ vô cùng, ứa nước mắt và gật đầu liên hồi.

Cố gắng ngẩng đầu lên, Huyền Âm chân nhân hướng về Thương Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Phượng hoàng khai minh, dục hỏa...trọng...sinh...

Âm thanh đột nhiên ngưng lại, trên giường Huyền Âm chân nhân đầu ngoặt sang một bên, lia đời, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Trong phòng, Lý Hoành Phi gào lên, Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ hô, Tất Thiên thở dài, Thương Nguyệt mặc niệm. Vô hình chung, các hình thức hợp thành một cục diện bi thiết, thê lương.

Thời gian, khi đau khổ hình như rất chậm. Khi trong phòng không nghe được một âm nào nữa thì đã tới giờ Ngọ rồi.

Ngoài cửa, Thiên Túc đạo trưởng không biết đến từ lúc nào, trầm ngâm nhìn vào Huyền Âm chân nhân nằm trên giường, nhân thân có chút bội phục lẫn bi ai. Lúc Thương Nguyệt quay đầu nhìn thấy ông, Thiên Túc đạo trưởng chỉ cảm khái mà cười cười, cách qua cửa phòng hướng vào Huyền Âm chân nhân chấp tay vái một vái.

587. Chương 589 Đau Khổ Buồn Phiền Trong Lòng

Lời nói nhẹ nhàng giải thích tất cả mọi sự việc, nhưng lại làm cho người nghe phát sinh cảm giác thương hoài. Có lẽ lúc này thật sự không biết lại tốt hơn biết rất nhiều.

Gió từ từ thổi lại, làm cho cửa sổ chuyển động, phát ra âm thanh hoa hoa. Khi bốn người trong phòng tỉnh lại rồi, Thiên Túc đạo trưởng đã đi mất. Thương Nguyệt than nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Ngày mai chúng ta phải rời khỏi đây, hay là an táng Huyền Âm sư thúc, để sư thúc sớm ngày nhập thổ vi an.

Lý Hoành Phi khuôn mặt cương nghị nước mắt rơi thành dòng, khóc không thành tiếng khiến cho người ta thấy náo lòng. Ôm lấy thi thể Huyền Âm chân nhân, hần bước từng bước lớn, bóng hình lộ ra vẻ đau thương vô cùng.

Một ngôi mộ mới được đắp lên trong một u cốc tĩnh mịch phía sau Hoa Sơn. Tĩnh Nguyệt đại sư, Thương Nguyệt, Lý Hoành Phi, Tất Thiên, bốn người đứng trước ngôi mộ, trầm lặng nhìn vào tấm bia đá.

Trong một thời gian ngắn lại phát sinh quá nhiều việc khiến cho lòng người tê tái. Lúc này, trong mắt bốn người ngoài chút ưu thương ra, dường như họ đều đã quen rồi.

Khi ánh mặt trời xuống tới đỉnh núi, Thương Nguyệt trầm giọng nói:

- Thời giờ không còn sớm nữa. Chúng ta cũng phải về thôi, còn nhiều việc cần chúng ta làm.

Tĩnh Nguyệt đại sư lắc đầu một cách thê lương, nhỏ giọng nói:

- Các con về đi, ta muốn ở đây thêm một chút, bồi tiếp sư đệ. Đệ ấy từ đó đến giờ rất sợ tịch mịch. Bây giờ đệ ấy một mình nằm tại đây, đệ ấy sẽ không quen.

Âm thanh rất bình tĩnh, lại khiến cho Lý Hoành Phi cơ mặt co giật, nhân thân đau khổ vô cùng.

Tất Thiên nhìn lên sắc trời, cảm thán nói:

- Thương Nguyệt nói đúng đó, chúng ta còn có việc phải làm, còn có Ngạo Tuyết sư muội đang cần chúng ta quan tâm chăm sóc.

Lý Hoành Phi nghe đến tên Trương Ngạo Tuyết lập tức chấn động, ánh mắt ưu tư đau khổ liền biến thành lạnh lùng tàn khốc, trầm giọng nói:

- Đúng đó, chúng ta phải về thôi.

Nói xong liền ly khai.

Nhìn vào hình bóng cô độc của hắn, Thương Nguyệt đột nhiên có một chút cảm giác, hắn càng ngày càng xa xôi. Lắc đầu, Thương Nguyệt vứt bỏ các tạp niệm, an ủi Tình Nguyệt đại sư vài câu, sau đó lập tức lặng lẽ theo Tất Thiên rời đi.

Dưới ánh mặt trời lặn, trước ngôi mộ mới, một người đang đứng yên tĩnh như núi, làm bạn cùng hương hoa, tất cả tạo thành một bức tranh tĩnh mịch. Là ai hô hoán giữa tĩnh lặng, là ai đang kêu khóc giữa hoàng hôn? Là ai đang truy tìm lại giấc mộng cũ, là ai muốn tìm kiếm một tương lai?

Sắc trời từ từ tối đen lại, trái tim từ từ đi xa, những gì cưỡng cầu đều không thể lưu lại được, vận mệnh đã an bài thì ai có thể thay đổi được?

Về đến chỗ ở, Thương Nguyệt và Tất Thiên không thấy Lý Hoành Phi đâu, hai người tìm kiếm một lượt mà cũng không thấy tung tích đâu cả. Vì vậy Thương Nguyệt có chút lo âu nói:

- Tất Thiên, huynh kiểm cẩn thận một lần nữa xem sao, nếu gặp thì hãy khuyên nhủ huynh ấy, đừng có làm việc gì khờ dại. Ta cũng ra ngoài đi tìm xem sao, nếu ta tìm thấy trước thì sẽ báo cho huynh hay. Cẩn thận một chút, đi thôi.

Nói xong rồi chia tay, mỗi người tìm kiếm một hướng.

Thương Nguyệt tìm kiếm một lượt trong biệt viện của Lục viện, không nhìn thấy hình bóng của Lý Hoành Phi, liền đi khỏi đó về hướng sau núi. Lúc này, nàng biết rằng Lý Hoành Phi đang ở một nơi nào đó giải tỏa tâm sự, nhưng tại hậu sơn thì khả năng là rất ít. Mà nàng sợ đi đến đây, chủ yếu không phải là tìm Lý Hoành Phi, chính là tìm gặp Thiên Mục Phong.

Nàng trong lòng hiểu rõ là Thiên Mục Phong đã đến rồi. Chỉ có điều Kiếm Vô Trần một mực không rời khỏi Chánh Đạo liên minh, điều này khiến Thiên Mục Phong có chút cố kỵ, không dám ngang nhiên tiến đến gần. Nếu hắn đến rồi thì nhất định ẩn náu ở một nơi hẻo lánh nào đó.

Còn bên kia, Tất Thiên lại có suy nghĩ không giống với Thương Nguyệt. Cùng là đàn ông, nên hắn rất hiểu tâm lý của đàn ông, bất kể Lý Hoành Phi không cam tâm như thế nào đi nữa, hay nổi giận như thế nào thì thâm tình của hắn đối với Trương Ngạo Tuyết thủy chung cũng không thay đổi.

Vì thế hắn cho dù một mình mượn rượu giải sầu, chắc cũng sẽ kiếm một nơi gần Trương Ngạo Tuyết, có thể xa xa nhìn thấy Trương Ngạo Tuyết, một mình ngấm nhìn nàng.

Nghĩ như vậy, Tất Thiên bắt đầu xác định phương hướng nơi ở của Kiếm Vô Trần trong biệt viện của Tam phái. Sau khi xem xét cẩn thận nhiều lần, cuối cùng hắn đã tìm thấy hình bóng của Lý Hoành Phi.

Dưới ánh mặt trời, Lý Hoành Phi ngồi tại đỉnh của một cái am nhỏ, nếu như không tìm tỉ mỉ, thì khó mà thấy. Vị trí của hắn đang ngồi cách phòng của Kiếm Vô Trần khoảng ba mươi trượng, đối diện ngay cửa sổ đang mở nửa chừng, có thể nhìn thấy những người đang ngồi bên trong.

Lưng dựa vào tường, Lý Hoành Phi lặng lẽ nhìn người đẹp trong lòng Trương Ngạo Tuyết. Tuy cách xa ba mươi trượng, nhưng ánh mắt của hắn lại vẫn như vậy, hiện rõ nét nhu hòa.

Tất Thiên đang đứng dưới đất, im lặng nhìn Lý Hoành Phi. Được một lúc, Tất Thiên quay người đi, tính đem việc này nói với Thương Nguyệt, để nàng khỏi lo lắng. Nhưng đi kiếm khắp nơi cũng không thấy Thương Nguyệt ở đâu. Điều này làm hắn có chút không nhẫn nại được.

Về lại chỗ cũ, Tất Thiên nhìn thấy Lý Hoành Phi một mình uống rượu giải sầu trên nóc am. Hắn không có ý làm rối loạn Lý Hoành Phi vì hắn hiểu tâm trạng của Lý Hoành Phi. Chính hắn cũng muốn có tâm trạng như vậy, lặng lẽ ngấm nhìn người trong mộng của mình, cô độc uống rượu một mình, cảm giác này thật thê lương.

Nghĩ đến đây, Tất Thiên lặng lẽ rời đi. Cẩn thận quan sát tỉ mỉ cả nửa ngày, hắn cũng kiếm được một nơi khác, khả dĩ có thể nhìn thấy Trương Ngạo Tuyết, lại không dễ bị người khác phát hiện, cách chỗ của Lý Hoành Phi không xa, chưa tới hai mươi trượng.

Như vậy, hắn có thể nhìn thấy người trong mộng, lại có thể lưu ý được động tĩnh của Lý Hoành Phi, tránh Hoành Phi đột nhiên kích động làm ra những việc ngu ngốc.

Hoàng hôn, mặt trời lúc này đã lặn xuống, bầu trời trong gió đêm từ từ chuyển sang đen. Đêm ở Hoa Sơn thông thường có tinh quang xán lạn, nhưng đêm nay lại có chút âm trầm. Trên trời mặt trăng không tỏa sáng, cả một vùng rộng lớn toàn màu đen, cuồng phong nổi lên khắp nơi.

Ngồi trên nóc nhà, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đều không chút động dậy, đối với những hiện tượng như thế hai người dĩ nhiên không chút để ý. Vì ngày mai, người đẹp trong mộng sẽ rơi vào tay của Kiếm Vô Trần, việc này khiến cho hai người rất đau khổ.

Nếu như thay Kiếm Vô Trần bằng Lục Vân, hai người Lý Hoành Phi và Tất Thiên tuy là có chút không vui, nhưng họ biết là Trương Ngạo Tuyết sẽ hạnh phúc. Do đó cả hai sẽ lẳng lặng mà chúc phúc cho nàng. Nhưng Kiếm Vô Trần lại không giống như vậy, hắn hèn hạ vô sỉ lợi dụng cơ hội nàng mất trí nhớ mà gạt lấy Trương Ngạo Tuyết. Do đó, hai người rất phẫn nộ, cộng thêm có chút tang thương, càng khiến trong lòng đau khổ thể thảm vô cùng!

Sắc trời ngày càng tối, Tinh Nguyệt đại sư vẫn đứng trước mộ phần của Huyền Âm chân nhân như một pho tượng đá, không hề có ý rời khỏi nơi đó. Còn Thương Nguyệt tìm kiếm rất lâu, nhưng đến giờ vẫn không tìm thấy Thiên Mục Phong. Điều này khiến nàng trong lòng nóng nảy vô cùng, nhưng lại không thể không tiếp tục tìm kiếm tung tích của Thiên Mục Phong.

Trong phòng của Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết yên lặng ngồi đó, giống như một ngọn đèn ma trôi chập chờn trong bóng đêm, đợi người ta đến thắp sáng, xua tan màn đen u tối.

Trên đại điện, Kiếm Vô Trần ngồi trên ngôi vị minh chủ, cũng đã trầm tư hơn nửa giờ, vẻ do dự trên mặt từ từ nhạt đi. Đứng dậy, đi khỏi đại điện, Kiếm Vô Trần lệnh cho đệ tử gác ngoài cửa đi mời Phong Lôi chân nhân và Thiên Túc đạo trưởng lại, nói là có việc giao phó.

Giây lát sau, hai người có mặt trong đại điện, Kiếm Vô Trần khách khí mời hai người ngồi xuống, sau đó cất tiếng:

- Giờ này mời hai vị tiền bối đến đây là có việc muốn thương nghị với hai vị. Ngày mai là ngày thành hôn của ta và Trương Ngạo Tuyết. Do đó, đêm nay là thời khắc quan trọng. Để đề phòng có người tiềm nhập

Bốn phía, khí lưu bắt đầu chấn động, theo sự rung động nhẹ của Liệt Vân kiếm, từng hồi rung động xoay chuyển tới lui quanh thân hắn, thân hình hắn cho thấy quang mang màu xanh đen càng lúc càng chói mắt, mà lại từ từ hiện ra màu xanh thẫm, hình thành một luồng đao gió xoay chuyển, cùng với tiếng quát lớn của hắn, theo sau Liệt Vân tiên kiếm hóa thành đuôi của một con rồng màu xanh, nhắm thẳng vào tim của Kiếm Vô Trần.

Ghi chú:

- (1) Hỏa Diễm tôn giả = thần thánh tôn nghiêm đầy lửa đỏ hay là thần thánh thống trị lửa.
- (2) Kiếm xuất kinh lôi, phong khởi vân diêu = Kiếm phát ra tiếng sấm kinh hoàng, giới thổi bay cả mây trên trời.
- (3) Long Đằng Hồ Khiếu = rồng bay hồ gầm
- (4) Liệt sơn hiện, kiếm xuất phong lôi động cửu thiên = Liệt sơn hiện ra, kiếm phát sấm gió chấn động chín tầng trời
- (5) quang nhận = đao do ánh sáng tạo thành

590. Chương 592 Liều Mạng Giao Chiến

- Hạo Nhiên Chánh Khí, nhân giả vô địch.

Bốn phía, những nguyên tố liệt hỏa vô cùng sống động theo sự gia tăng không ngừng của chân nguyên trong cơ thể hắn, tầng tầng hỏa diễm tăng lên, cuối cùng hình thành một quang trụ đỏ rực vây phủ xung quanh người hắn.

Đợi khi mọi chuyện hoàn thành xong, hai mắt Tất Thiên đột nhiên mở ra, giận dữ trừng mắt nhìn Kiếm Vô Trần, pháp quyết trong tay chuyển hướng ra ngoài, Liệt Hỏa kiếm trên đầu xoay tròn bay lên, chớp mắt đã hội tụ liệt hỏa chân nguyên bốn phía, phát ra ánh sáng mãnh liệt cả vạn trượng.

Giây phút đó, toàn thân Tất Thiên đầy vẻ uy nghiêm, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn giận dữ hét to thấu trời, hai tay thúc động kiếm quyết, sử dụng quyết tâm đánh ra chiêu thức vô cùng bá bạo.

Trên không, con rồng xanh do Lý Hoành Phi phát ra đã va chạm mạnh mẽ cùng với mây tím của Kiếm Vô Trần, cả hai tiêu trừ lẫn nhau lại phát ra lưu quang bốn bề. Khi con rồng xanh đột phá tầng tầng mây tím đang cản trở, tiến sát đến gần thân thể Kiếm Vô Trần, hào quang hắn đã mờ nhạt dần đi, bị ngăn chặn bởi pháp quyết “Tử Hoa Thôn Nhật” của hắn bên ngoài.

Đồng thời lúc đó, một kiếm của Tất Thiên vừa kịp đến nơi, mà kiếm này lại khiến cho Kiếm Vô Trần chấn động trong lòng, liên tục ba mươi sáu tuyến phòng ngự đều bị phá vỡ, ép hắn phải lắc mình thay đổi vị trí, chỉ còn cách lùi ra sau ba trượng mới đỡ được kiếm đó.

Đang giằng co, Kiếm Vô Trần nổi giận trong lòng. Với tính cách cuồng vọng, lại thêm tu vi siêu việt hơn cả hai người, mà lại bị hai người áp bức ngăn trở, hắn bắt đầu nổi cơn nóng giận. Bên ngoài có kết giới khiến Kiếm Vô Trần không lo lắng khí tức tiết ra bên ngoài khiến có ai đó biết được. Vì thế, hắn lúc này quyết định không kéo dài nữa, muốn tốc chiến tốc thắng, chỉ giờ tay một cái là đánh bại hai người, tránh việc đem dài lâu mong xuất hiện những việc bất ngờ.

Giận dữ hét lên một tiếng, Kiếm Vô Trần múa hai tay phía trước, mặt trời màu tím phía sau lưng cũng theo đó mà chuyển động với sức mạnh thôn tính mọi thứ, chỉ một cái đã tiêu hủy toàn bộ thể công của hai người, còn bắt đầu xâm thực cơ thể của hai người.

Trong giây phút nguy hiểm, đột nhiên trên mặt đất truyền đến kiếm mang kinh người, tiếp theo toàn bộ kết giới đột nhiên chấn động mạnh mẽ khiến cho Kiếm Vô Trần trong lòng rung động, không thể tiếp tục việc đả thương hai người, lắc mình tức thì hiện ra trước mặt Trương Ngạo Tuyết, đỡ lấy nhát kiếm của nàng.

Hoảng hồn thấy Kiếm Vô Trần xuất hiện, thân ảnh của Trương Ngạo Tuyết liền linh động rời xa vài trượng, nhân thần phức tạp nhìn vào hắn. Mà Kiếm Vô Trần cũng nhìn chằm chằm Trương Ngạo Tuyết, trong ánh mắt lóe lên vẻ gì đó tà ác.

Nhìn nhau một cái, cả hai còn chưa kịp diễn đạt gì qua ánh mắt, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đã từ bên kia xông đến, phát động công kích nhằm vào Kiếm Vô Trần. Lắc mình rời khỏi ba trượng, cuối cùng Kiếm Vô Trần cũng liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng tàn khốc, tay phải hồ hững múa lên, chân nguyên trong cơ thể cuộn cuộn hùng dũng đánh ra, vượt qua tầm hoạt động của Thiên Linh thần kiếm liền hóa thành một quang long điên cuồng hoang dã vùn vù bốn phía.

Kinh hãi né tránh chiêu này, Tất Thiên quát lên:

- Mau đưa Ngạo Tuyết sư muội tìm cách rời khỏi nơi đây, Kiếm Vô Trần càng lúc càng lợi hại, e rằng chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Lý Hoành Phi cười thảm, trầm giọng nói:

- Huynh nghĩ là một mình huynh có thể cản trở được hắn sao? Đừng nói lung tung nữa, chúng ta còn phải tấn công hắn.

Kiếm quang lóe lên, ánh xanh mờ hiện, một đám mây màu xanh xuất hiện trước mặt Kiếm Vô Trần, ánh mắt hắn lóe lên vẻ kinh ngạc, thân thể nhanh chóng thối lui ra sau.

Tất Thiên thấy vậy, quay qua Trương Ngạo Tuyết nói nhanh:

- Ngạo Tuyết sư muội, thời gian không còn nhiều, nhớ lời huynh nói, vô luận thế nào cũng phải rời khỏi nơi đây, nhanh chóng tiếp tục đi.

Điểm chân một cái thân thể tiến về phía trước, Tất Thiên hướng thẳng về phía Kiếm Vô Trần, thân thể tạo thành một góc ba mươi độ so với mặt đất, tiếp đó cả người xoay tròn thành trụ. Trong khi đang xoay tròn trường kiếm múa lên, mỗi lần xoay tròn một vòng lại phát ra tám mươi một kiếm. Như vậy, trên cả ngàn luồng kiếm mang hội tụ thành một thể, lập tức tạo thành một trụ màu đỏ máu rực rỡ chói mắt, cùng với khí lưu xoay tròn bốn phía nhằm vào Kiếm Vô Trần tấn công.

Thân hình lùi ra phía sau, Kiếm Vô Trần giận dữ nhìn hai người đang tấn công, miệng hét lên như sấm. Cảm giác được hai người đã liều mạng, lòng Kiếm Vô Trần trở nên tàn nhẫn, trường kiếm trong tay rời đi, hai tay đưa ra trước ngực hội tụ khí âm dương. Lập tức, một luồng khí lưu âm dương xoay tròn chớp mắt đã hóa thành một sức mạnh kinh thiên, lấy chân nguyên to lớn của hắn làm cơ sở, ngưng đọng toàn bộ mọi thứ trong mười trượng trước mắt, chỉ một cái đã phá hủy được thể công của hai người.

Ngay sau đó, lợi dụng cơ hội này, Kiếm Vô Trần huy động toàn bộ chân nguyên một thu một phóng. Dưới sự điều khiển của khí cơ, bên trong kết giới chấn động mãnh liệt, nhanh chóng hất Lý Hoành Phi và Tất Thiên bắn đi như đạn bay, cả hai song song đụng vào kết giới, thân thể liền bị thương nặng nề.

Hai tay mở ra, Kiếm Vô Trần thu hồi khí âm dương vừa phát xuất, biến đổi thành Tử Hoa Thôn Nhật. Khí thể to lớn này tựa như cuồng phong đi qua, đến đâu bụi đất đều bị ngưng đọng lại, mặt đất bị ép chặt không chút bụi bay lên.

Rớt xuống mặt đất, Lý Hoành Phi và Tất Thiên cố gắng đứng lên, muốn tiếp tục giao chiến cùng với Kiếm Vô Trần, nhưng đáng tiếc Kiếm Vô Trần đã có được nguồn chân nguyên kinh người, mạnh mẽ bộc phát khí thể đáng sợ, khí tức bức người đó khiến cho hai người vô pháp cử động, thân mình bị ép chặt xuống mặt đất.

Lúc này, Kiếm Vô Trần giống như bá chủ, nhân thần lãnh khốc nhìn hai người vô phương vùng vẫy một lúc, sau đó ánh mắt dời qua bên Trương Ngạo Tuyết đang chống lại chính mình.

Mọi thứ, tựa hồ kết thúc như vậy. Trên mặt đất, Lý Hoành Phi và Tất Thiên không cách gì động đậy, miệng phát ra tiếng rống giận dữ đến nát tim rách phổi, nổi cừ hận này tựa như đá tảng, dù có chết cũng không thể thay đổi một chút nào.

Nhưng mà trong thời khắc này, cừ hận không mang đến cho hai người sự khích lệ, mà chỉ đem đến sự bi ai vô tận. Sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần khiến hai người hiểu rõ, chết là không tránh khỏi rồi, nhưng cho

dù là chết đi nữa, bọn họ cũng không cam lòng.

Nhìn Trương Ngạo Tuyết đang còn kháng cự, ánh mắt Lý Hoành Phi và Tất Thiên hiện lên nỗi đau khổ vô bờ, trong lòng hận không thể đem hết sức mạnh của mình truyền cho Trương Ngạo Tuyết. Chỉ cần nàng có thể bình an rời đi, hai người có chết cũng cảm thấy bình an. Nhưng lúc này nhìn vào hình bóng xinh đẹp, thấy nàng đang khổ sở tranh đấu, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đều ý thức được, Trương Ngạo Tuyết đúng là rất mạnh mẽ, nhưng lúc này so với Kiếm Vô Trần lại thua sút không ít.

Trên không, Kiếm Vô Trần nhìn quanh một lượt, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lý Hoành Phi, Tất Thiên, tất cả kết thúc rồi, đây là kết quả các ngươi dám chọc giận ta. Từ hôm nay trở đi, bất kể là ai, chỉ cần dám đối địch với Kiếm Vô Trần ta, thì hẳn sẽ có kết cục giống như ở đây vậy.

Trên mặt đất, Lý Hoành Phi nổi giận mắg:

- Kiếm Vô Trần, ngươi đừng đắc ý, sẽ có một ngày Lục Vân thu thập ngươi. Ngươi vĩnh viễn cũng không thể thắng được huynh ấy đâu.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt giận dữ, quát lên:

- Câm miệng, Lục Vân là cái gì, ngày mai ta sẽ tự mình tiễn hắn lên đường, khiến hắn đi tìm các ngươi. Bây giờ các ngươi hãy từ từ mà thưởng thức mùi vị của cái chết đi.

Khí tức lại gia tăng lên, cuồng phong trên mặt đất hình thành cột trụ, khí lưu mạnh mẽ kiếm tỏa thân thể hai người Lý Hoành Phi và Tất Thiên, khiến cho cơ nhục toàn thân bọn hắn như bị căng ra, xương cốt kêu lên lắc cắc.

Mở miệng, hai người muốn mắng chửi Kiếm Vô Trần, nhưng đáng tiếc không phát ra được một thanh âm nào, lực lượng đáng sợ đó không ngừng cuộn chặt lấy thân thể bọn hắn, nuốt dần sinh mệnh bọn hắn, luôn cả âm thanh cũng bị ngưng lại giữa chừng.

Cái chết, đang từng bước tiến đến, Lý Hoành Phi và Tất Thiên đều không chút sợ sệt, ngược lại trong lòng lại sinh ra sự phản kháng, muốn sử dụng toàn bộ lực lượng để kháng cự lại.

Mắt nhìn thấy hai người khí tức càng ngày càng yếu, tình huống càng ngày càng không ổn. Lúc này, Trương Ngạo Tuyết đang bối rối đột nhiên sản sinh ra một sức mạnh kinh thiên, chỉ một cái đã chấn vỡ không gian khí kiếm tỏa của Kiếm Vô Trần, đứng thẳng lên.

Đột nhiên xảy ra dị biến khiến Kiếm Vô Trần thất kinh, làm cho tâm linh hơi hơi dao động, khiến cho Lý Hoành Phi và Tất Thiên đang nằm bẹp dưới đất chớp lấy thời cơ thở một hơi, nắm lấy một chút sinh cơ.

Ngạo nghễ trên không, Kiếm Vô Trần nhìn Trương Ngạo Tuyết tán thưởng, toàn thân lại phát ra khí thể cường đại lần nữa, từ từ khóa chặt lấy nàng. Mà Trương Ngạo Tuyết cũng phát giác ra nguy hiểm, lại thúc động chân nguyên chống lại, bất quá thân thể hơi chấn động nhẹ nhẹ, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Rõ ràng vừa rồi tuy chấn động được khí thể của Kiếm Vô Trần nhưng bản thân nàng cũng bị trọng thương.

Theo sự phóng ra của khí tức Kiếm Vô Trần, Lý Hoành Phi và Tất Thiên lại bị ép chặt vô phương vùng vẫy. Bất quá lần này hai người lại có sự khác biệt, bên ngoài thân thể hơi lóe lên quang mang.

Giây phút sinh tử tới lui, Kiếm Vô Trần ngạo nghễ đứng trên không trung, khống chế toàn bộ nhất cử nhất động trong kết giới, khí tức càng lúc càng mạnh mẽ đã bắt đầu phát sinh dị biến trong kết giới, sản sinh ra cuồng phong nuốt trời đủ sức hủy diệt sinh cơ.

Trên mặt đất, từng tấc từng phân như bị nén lại, quang mang trên người Tất Thiên và Lý Hoành Phi bị ép cơ hồ biến mất, nhưng hai người lại vô cùng ngoan cường. Trong lúc sinh tử đến gần, hai người cùng nghĩ đến việc phải cứu được Trương Ngạo Tuyết, dù chết cũng phải làm cho được.

Ý chí ngoan cường, quyết tâm kiên định đã sản sinh ra một sự cộng hưởng giữa hai người, khiến cho khí tức của hai người bắt đầu tiếp xúc, sức mạnh hai người bắt đầu kết hợp lại.

Lúc này, theo sự kiên nhẫn không ngừng và quyết tâm càng ngày càng to lớn, toàn thân hai người trên mặt đất phát ra một luồng khí tức to lớn, một luồng quang mang đỏ xanh bắt đầu lưu động trên thân thể hai

người, khiến cho Kiếm Vô Trần kinh sợ vô cùng. Đang khi hấn chuẩn bị gia tăng áp lực, đột nhiên Lý Hoành Phi và Tất Thiên vũ xuống đất một cái đồng thời bay lên, ánh mắt sáng lấp lánh vô cùng nhìn hấn.

Cảm thấy được quyết tâm và nghị lực của hai người, Kiếm Vô Trần sắc mặt có chút âm trầm, cười lạnh lẽo nói:

- Vùng vẫy trước khi chết, ta thấy các người muốn đảo ngược tình thế cũng không được rồi.

Hai tay múa lên phía trước, toàn bộ sức mạnh trong kết giới dưới sự khống chế của hấn liền thu nhỏ lại, nháy mắt đã ép chặt hai người vào giữa.

Đổi lại, Lý Hoành Phi giận dữ rống lên một tiếng, thân thể tự động xoay tròn, các đầu ngón tay phát ra hai mũi tên máu tựa như linh xà vận hành đan nhau dưới sự thúc động của hấn, cuối cùng hình thành một bức bát quái màu máu.

Hoàn thành mọi chuyện, Lý Hoành Phi rống lên như long ngâm hổ khiếu, toàn bộ chân nguyên đồng thời phát ra bên ngoài thân thể, vừa triệu hồi Liệt Vân tiên kiếm, vừa quát lớn:

- Huyết tế hiên viên, càn khôn tá pháp, chấn sơn liệt nhạc, kiếm hồn phi dương! (1)

Tùy theo lời hấn nói, Liệt Vân tiên kiếm bay về đến cạnh hấn kịch liệt rung động, cả thân kiếm phát ra quang mang xanh đen, lượn vòng xung quanh bát quái màu máu, không ngừng kết hợp với nhau, cuối cùng hình thành quang mang đỏ sậm nuốt lấy Liệt Vân tiên kiếm.

Nhìn thấy điều này, Tất Thiên trong lòng than lên một tiếng, toàn thân đứng yên một chỗ, hoàn toàn không phối hợp với thể tấn công của hấn. Còn Kiếm Vô Trần nhìn thấy điều này, trong lòng dậy lên một cảm xúc, cảm giác được sự bá đạo của nó.

Đang lúc suy nghĩ, Kiếm Vô Trần bắt đầu phòng ngự, mà lúc này Lý Hoành Phi toàn thân râu tóc đảo ngược, hào quang quanh thân tỏa ra, hai tay thúc động bát quái màu máu, từ từ bay đến Kiếm Vô Trần.

Ghi chú:

(1) Huyết tế hiên viên, càn khôn tá pháp, chấn sơn liệt nhạc, kiếm hồn phi dương! = Luồng máu để tế lễ, phép mượn sự trợ giúp của càn khôn, để phá núi chẻ non, hồn kiếm bay lên!

591. Chương 593 Hạo Nhiên Thiên Cương

Mới đầu, Kiếm Vô Trần rất thuận lợi ngăn chặn được chiêu thần bí này của Lý Hoành Phi. Nhưng chỉ sau giây lát, huyết sắc bát quái đó bắt đầu phát sinh biến hóa không bình thường. Nó không những không bài xích luồng kiếm mang màu tím của Kiếm Vô Trần, ngược lại còn bắt đầu điên cuồng hấp thu sức mạnh này, khiến cho huyết sắc bát quái từ từ mất đi hình dạng ban đầu, cuối cùng hóa thành một thanh tiểu kiếm dài ba thốn, hình dạng như Liệt Vân tiên kiếm.

Hấp thu hoàn toàn kiếm mang sắc tím rồi, thanh tiểu kiếm dài ba thốn bắt đầu chuyển từ đỏ sẫm sang đỏ tím, sau đó liền bắt đầu tấn công. Nhưng điều thần kỳ nhất là thanh kiếm đó nhờ hấp thu được kiếm mang của Kiếm Vô Trần, có được chân nguyên của hấn, khiến cho tuyến phòng ngự do Kiếm Vô Trần lập không còn tác dụng nữa, hấn chỉ còn biết trơ mắt ra nhìn thanh kiếm đang bay lại.

Lúc này, trong mắt Tất Thiên chợt hiện lên hy vọng, còn trong mắt Kiếm Vô Trần lại có vẻ kinh hoàng. Chỉ có điều hiện tại, vẻ mặt của Lý Hoành Phi lại xám như xác chết, phảng phất mất đi sức mạnh sinh mệnh, toàn thân tuy chưa ngã xuống, nhưng khí tức đang càng lúc càng yếu đi.

Nguy hiểm đến quá nhanh, không cho phép Kiếm Vô Trần suy nghĩ nhiều. Đang nóng nảy, Kiếm Vô Trần vốn muốn sử dụng sức mạnh đánh tan thanh kiếm, nhưng hấn chợt nhớ ra một vật, liền thi triển Huyết Hà đồ, lập tức vây chặt thanh tiểu kiếm đó liền.

Một bên là thanh pháp kiếm thần bí hình thành từ máu tươi của Lý Hoành Phi, phía kia là thần khí có sát khí nặng nhất trong trời đất, hai thứ gặp nhau rồi tự nhiên lần lượt thi triển uy lực của mình, mạnh mẽ giao chiến một trận. Đáng tiếc, kiếm của Lý Hoành Phi cuối cùng cũng đấu không lại sự bá đạo của Huyết Hà đồ.

Lắc mình đến đỡ lấy Lý Hoành Phi, Tất Thiên liền truyền vào hắc một luồng chân nguyên, trầm giọng nói:

- Kiên cường lên, chỉ cần chưa chết thì nhất định sẽ còn hy vọng. Huynh đã tận lực rồi, còn lại hãy để cho ta. Nếu chốc nữa ta phá vỡ được tầng kết giới này, huynh phải nhớ thật kỹ, không cần biết huynh dùng biện pháp gì, nhất định phải đem Ngạo Tuyết rời khỏi nơi đây.

Lý Hoành Phi đau thương nhìn hắc, nghe những lời này lại có chút đau khổ, chúng ta còn có cơ hội đó sao?

Tất Thiên tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ của Lý Hoành Phi, cũng không giải thích nhiều, lại chỉ nói một câu "Nhớ kỹ", rồi vỗ nhẹ vào vai hắc, ánh mắt nhìn hắc như bảo hãy an tâm, sau đó nhẹ nhàng dùng nhu lực đưa hắc đến bên cạnh Trương Ngạo Tuyết.

Quay đầu liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết. Lúc này, ánh mắt Tất Thiên lại có chút phức tạp. Lưu luyến, lại tiếc rẻ, có gì đó như là chúc phúc, hay lại là cười mỉa? Ngoại trừ chính hắc ra, không ai hiểu được.

Sau khi nhìn thật thâm trầm, Tất Thiên liền quay đi, thần nhiên đối diện với Kiếm Vô Trần. Trong khoảng cách năm trượng, hai người im lặng nhìn nhau, Kiếm Vô Trần không cười một tiếng, Tất Thiên lại cười khan, phảng phất một loại ý nghĩa thần bí đang qua lại giữa hai người.

Trên mặt đất, Lý Hoành Phi nhìn ngắm Tất Thiên, ánh mắt có chút kỳ quái, sao Tất Thiên đột nhiên thay đổi vậy. Kế bên, Ngạo Tuyết cũng đang nhìn ngắm Tất Thiên, ánh mắt ẩn hiện vẻ u mê nghi hoặc, có thể nguyên nhân bởi vì cái nhìn vừa nãy của Tất Thiên, chỉ có điều nàng tuy không hiểu, trong đầu lại không hề có ý nghĩ qua đó giúp hắc. Tại sao như vậy, bản thân nàng cũng không hiểu được, có lẽ người mất đi ký ức thì sẽ có chút gì đó không bình thường.

Trầm mặc một lúc, Kiếm Vô Trần âm lạnh nói:

- Hắc chỉ còn một hơi cuối cùng rồi, bây giờ cũng đến lượt ngươi rồi đó. Đến đi.

Tay chấp sau lưng, Kiếm Vô Trần ngạo khí vượt lên thấu trời, mây tím vây phủ ngoài thân từng lớp từng lớp bành trướng ra, xâm chiếm toàn bộ không gian trong kết giới. Theo sự gia tăng khí thế của hắc, cả không gian tràn ngập chân nguyên Tử Hoa Thôn Nhặt, chân nguyên mạnh mẽ này đi đến đâu thì mây tím hiện đến đó, xâm chiếm từng tấc từng tấc không gian.

Tất Thiên vẻ mặt kỳ dị nhìn Kiếm Vô Trần, điềm nhiên nói:

- Được nhân tâm thì được thiên hạ, ngươi tuy có tu vi thật mạnh mẽ, nhưng cũng không có khả năng xưng bá thiên hạ.

Kiếm Vô Trần lãnh đạm hừ giọng nói:

- Bây giờ không phải là lúc cùng ngươi tranh luận thiên hạ, mà là xem ngươi có những chiêu thức hoa mỹ nào đây. Ra tay đi, đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội.

Tất Thiên ánh mắt tội nghiệp nhìn Kiếm Vô Trần, nghiêm mặt nói:

- Được, tất cả mọi việc sẽ do ta kết thúc vậy.

Trong khi nói, Tất Thiên bước lên trước một bước, rút ngắn khoảng cách thêm hai trượng, kiên định nhìn Kiếm Vô Trần.

Trên không, Kiếm Vô Trần toàn thân hào quang tím lưu chuyển, từng luồng từng luồng hào quang sắc tím bắn ra xung quanh xòe khắp bốn phương tám hướng tạo thành như một cái cánh tào nhả, thanh lịch. Bốn phía, mây tím dần dần càng dày đặc, toàn bộ bên trong kết giới, tám phần không gian đã đầy mây tím cùng với áp lực.

Áp lực vô hình này ép xuống khiến cho Lý Hoành Phi và Trương Ngạo Tuyết cơ hồ thở không được. Mà Tất Thiên lại thần nhiên khác thường, sắc mặt bên ngoài đầy bình tĩnh, không có một chút thay đổi gì.

Khi mây tím đến gần bên mình, Tất Thiên động liền. Hắc không chút gọi phản kháng, tựa hồ như biết phản kháng sức mạnh của Kiếm Vô Trần chỉ vô ích mà thôi. Hắc cũng không hề né tránh, bởi vì hắc đã sớm biết rằng có một số việc không thể né tránh được, chỉ còn cách đối diện với nó mà thôi.

Hai tay kéo dần ra, lúc đó toàn thân hần thả lỏng, đường vận chuyển của chân nguyên trong cơ thể từ từ thay đổi, không giống như phương thức từ trước tới giờ, mà có một số điểm khác đi, lại có vẻ quen thuộc.

Khí lưu bắt đầu biến hóa, Kiếm Vô Trần toàn thân hào quang màu tím bộc phát mạnh mẽ, cả người lộ lên vẻ uy vũ và thần bí, đồng thời lại có phần kỳ dị. Xung quanh, không khí bắt đầu nén lại, một luồng khí to lớn từ trên ép xuống Tất Thiên bên dưới, ép hần thụt lùi từng tấc từng tấc, khí tức nén lại thành một khối, dường như không có chút sức phản kháng. Thấy vậy, Lý Hoành Phi trong lòng thê thảm, ngoài việc thở than chỉ còn biết đau thương nhìn hần.

Thắng lợi tựa hồ như đến rất dễ dàng. Ngay lúc Kiếm Vô Trần ép Tất Thiên từ trên không rút xuống mặt đất, hần cười đắc ý, phảng phất như mọi việc đã kết thúc vậy. Nhưng lại đúng vào lúc đó, khí thể của Tất Thiên từ yếu nhược đột nhiên biến thành mạnh mẽ, hỏa diễm xung quanh hần bùng lên, Liệt Hỏa chân nguyên xoay tròn theo phương thức cực kỳ huyền diệu, từng tấc từng tấc bắn ra bên ngoài cơ thể, đối kháng kịch liệt với mây tím của Kiếm Vô Trần, cướp lại quyền sở hữu và quyền khống chế không gian.

Lúc đầu, khí thể Tất Thiên xem ra còn yếu, tình thế có vẻ không được lạc quan cho lắm. Nhưng theo thời gian trôi qua, toàn thân Tất Thiên hồng quang trở nên chói mắt, thân thể bay lên lần nữa, liệt hỏa dưới chân phân bố thành một trận thức kỳ diệu, đang liên tục không ngừng phát ra sức nóng.

Phát hiện được biến hóa kỳ dị của Tất Thiên, Kiếm Vô Trần nhưu mày lại, đồng thời gia tăng áp lực, lập tức ngăn chặn liệt hỏa bên ngoài thân Tất Thiên mở rộng.

Ở khoảng cách ba trượng, Kiếm Vô Trần lạnh lùng nói:

- Có chút bất ngờ, không nghĩ được người cũng còn bảo toàn một ít thực lực, cũng hoa dạng lắm. Chỉ có điều dù như vậy, hôm nay ngươi cũng khó mà thoát được.

Tất Thiên thần nhiên đối mặt, vẻ mặt trang nghiêm nói:

- Ngươi sai rồi, hôm nay ta không có ý muốn chạy trốn, ta chỉ muốn phá vỡ kết giới của ngươi, khiến cho hai người bọn họ có thể thuận lợi rời khỏi là được rồi.

Kiếm Vô Trần nghe xong cười lớn, phảng phất nghe được một chuyện cực kỳ hoang đường, trào phúng nói:

- Ngươi không phải đang nằm mộng chứ?

Tất Thiên không trả lời, mắt lóe lên hào quang sáng kỳ lạ.

Đứng yên nhìn ngắm giây lát, Tất Thiên dưới sự áp bức mạnh mẽ đáng sợ của Kiếm Vô Trần, lần nữa lại rút xuống mặt đất. Lúc này, hần đột nhiên quay đầu lại, dịu dàng ngắm nhìn Trương Ngạo Tuyết, nhãn thần có vẻ phức tạp. Hần phảng phất như muốn nhìn nàng kỹ một chút, để có thể vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm, lại tựa như nói lời ly biệt, ẩn giấu bên trong nỗi tang thương to lớn vô cùng.

Lúc này đây, Trương Ngạo Tuyết ngơ ngẩn nhìn lại hần, cho dù mất đi ký ức, nhưng nàng cũng hiểu được ánh mắt không tầm thường này. Nhưng bên trong ẩn tàng ý nghĩa gì? Nàng đoán không ra được.

Lưu luyến nuối tiếc, si mê ngắm nhìn. Thời khắc này, có phải là vĩnh hằng hay không? Có lẽ chỉ mình Tất Thiên mới biết được.

Quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, toàn thân Tất Thiên hiện lên một sắc thái kỳ dị, một quyết tâm kiên định nổi lên trong lòng.

Làm cho chấn động kinh sợ, có lúc không cần phải có một sức mạnh nào cả.

Ít ra trong lúc này, trong lòng Lý Hoành Phi thật sự kích động. Trong âm thầm, hần đột nhiên lãnh hội được, ngoài sự kính phục, trong mắt hần còn sự bi thống và tang thương.

Hai tay đưa cao, liệt hỏa bên ngoài thân thể Tất Thiên dâng lên, một sức mạnh to lớn đang ngủ yên đột nhiên thức tỉnh, theo lời kêu gọi của hần mà đốt cháy mạnh mẽ. Dưới chân, hỏa diễm lay động vốn đang yếu ớt bắt đầu tăng tốc nhảy múa, hào quang đỏ rực bên ngoài thân càng lúc càng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Giây lát, gần như chỉ trong giây lát, khí thể của Tất Thiên bộc phát so được với khí thể của Kiếm Vô Trần.

Cái kiểu dừng mãnh tiến lên, khí phách xem chết như không trở về thúc động hỏa diễm bùng cháy, lại khiến cho hỏa diễm thuần khiết nhất, nóng bức nhất trên thế gian từng bước từng bước gia tăng, chớp mắt hỏa diễm này đã tràn ngập toàn bộ kết giới, thiêu hủy tất cả mây tím, khiến cho Kiếm Vô Trần mặt mày biến sắc kinh hoàng.

Phần nộ nhìn Tất Thiên, Kiếm Vô Trần điên cuồng hét lớn:

- Đây không phải Nho viên Hạo Nhiên Chánh Khí, thật ra đây là pháp quyết gì, nói mau?

Trong lúc la hét, Kiếm Vô Trần lại thúc động chân nguyên trong cơ thể lần nữa, sử dụng pháp lực cao cả của cảnh giới Quy Tiên, cố gắng xoay chuyển tình thế, ép cho hỏa diễm của Tất Thiên thối lui vài trượng.

Trang nghiêm ngắc nhìn Kiếm Vô Trần, Tất Thiên cả mình đầy uy nghiêm, giọng âm vang hét lớn:

- Hạo Nhiên Thiên Địa, Nhân Giả Vô Dịch! Hiện tại cho người thưởng thức pháp quyết cao cả nhất của Nho gia, Hạo Nhiên Thiên Cương pháp quyết. Nhiên Thiêu Ba, Hỏa Diễm! Hãy lấy sinh mệnh của ta đổi lấy sức mạnh to lớn nhất của người, phân hủy tất cả tà ác trên thế gian, trả lại sự bình an cho trời đất!

Theo từng lời nói của Tất Thiên, hỏa diễm xung quanh đột nhiên tăng tốc bốc cháy. Cái đó như đại biểu cho chánh khí Hạo Nhiên Thiên Cương của nhân gian, khi Tất Thiên dùng sinh mệnh trả giá, bùng phát thêm gấp chục, gấp trăm lần.

Giây phút này, cả trời đất như hơi chấn động, trong toàn bộ kết giới hỏa diễm điên cuồng bay lên, liệt hỏa chân nguyên điên cuồng bùng trướng, sử dụng tín niệm và quyết tâm kiên định vô cùng đốt cháy hết mọi thứ trên thế gian, mặc cho Kiếm Vô Trần thúc động chân nguyên như thế nào cũng không cách nào áp chế được.

Cảm nhận được sự điên cuồng của hấn, Kiếm Vô Trần giận dữ hét lên:

- Đáng ghét, người không ngờ lại tự hủy nguyên thần của mình, lấy sinh mệnh tế liệt hỏa để đổi lấy sức mạnh! Ta sẽ không để người được như ý nguyện đâu, người hãy nhìn đây.

Trong lúc phần nộ, Kiếm Vô Trần lần đầu thi triển toàn lực, cả thân hình hỏa diễm bao phủ, xem ra giống y như Tất Thiên vậy. Theo sự điều khiển của hấn, liệt hỏa chân nguyên xung quanh như bị đồng hóa, nhưng phần lớn chân nguyên vẫn y như cũ xoay chuyển ngoài thân Tất Thiên, cùng với hấn lại thăng hoa lần nữa.

Trên mặt đất, Lý Hoành Phi chấn động nhìn vào Tất Thiên, trong mắt hàm chứa lệ long lanh. Giờ này phút này, khí thế của Tất Thiên đã mạnh mẽ đến cực điểm, sức mạnh hấn có lẽ không bằng Kiếm Vô Trần, nhưng quyết tâm của hấn lại xuất ra khí độ khiến ngoại trừ Kiếm Vô Trần thì khó có người đỡ được.

Trong giây phút cuối cùng, Tất Thiên đã phát động Hạo Nhiên Thiên Cương, lại còn tự hủy nguyên thần để phát ra sức mạnh tăng lên gấp ba, dùng để đối kháng lại sức mạnh to lớn của Kiếm Vô Trần, tất cả cũng chỉ để cho người trong mộng được an lành.

592. Chương 594 Ngạo Tuyệt Thanh Tĩnh

Giây phút này, Tất Thiên đã làm được. Hấn đã dùng Thiên Địa chánh khí to lớn đối kháng với sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần, dùng tấm lòng nhân ái làm căn bản, dùng niềm tin kiên định làm chỗ dựa, dùng sinh mệnh trả giá, thúc động hỏa diễm tối cao thần thánh trên thế gian, sức mạnh bạo phát lên cả trăm lần, cuối cùng chống đỡ được Kiếm Vô Trần đang điên cuồng.

Hỏa diễm đang tiếp tục thăng hoa, mà thân thể Tất Thiên đã bắt đầu tan biến, chậm chậm ngưng tụ thành một luồng quang trụ, mang theo chánh khí liễm liệt muốn phá vỡ trời cao.

Nhìn thấy thân thể Tất Thiên đang bắt đầu tan biến, gương mặt Lý Hoành Phi cực kỳ bi thống, miệng điên cuồng hét lớn:

- Tất Thiên, đừng làm như vậy! Đừng.....

Thanh âm thống thiết thét lên, nhưng có thống thiết thì kết cuộc đã định sẵn cũng không thể vãn hồi, chỉ khiến cho Tất Thiên quay đầu nhìn lại. Cái nhìn đó, hàm chứa rất nhiều biểu tình, Lý Hoành Phi có chút minh bạch, có chút thương tang, nhưng cũng có chút không cam lòng xen lẫn chút mê mang.

Tựa hồ sinh mệnh đã đến điểm cuối cùng, khi Tất Thiên bức Kiếm Vô Trần không thể chú ý đến Lý Hoành Phi và Trương Ngạo Tuyết, lợi dụng giây phút cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn đến gương mặt Trương Ngạo Tuyết.

Những chuyện đã qua, nàng đã không còn nhớ nữa, nhưng gã thật sự vĩnh viễn không thể nào quên. Đã đến hồi kết thúc của sinh mệnh, mà hắn, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn nàng trong hoàn cảnh này, dùng chính mạng sống của mình thể hiện mối tình sâu lắng nhất.

Dĩ vãng, quá nhiều yếu tố khiến cho hắn không cách nào thổ lộ. Nhưng đêm nay, vào thời khắc trước khi mạng sống sắp qua đi, bản thân sắp hóa thành tro bụi, hắn cũng chỉ có thể dùng ánh mắt để biểu đạt mà thôi. Chỉ có điều nàng có thể hiểu được không? Có lẽ nàng không hiểu được, nhưng điều đó không quan trọng. Chỉ cần bản thân có thể biểu đạt được tâm ý ẩn tàng từ lâu, điều này không phải cũng đã đủ lắm rồi sao?

Giữa liệt hỏa, Tất Thiên tựa hồ như mỉm cười, chỉ có điều Trương Ngạo Tuyết lại không thể thấy được bởi vì ngọn lửa quá sáng chói. Thu hồi mục quang, Tất Thiên trong lúc thời khắc tối hậu rời mắt khỏi thân ảnh đáng yêu một đời đó, hướng về Kiếm Vô Trần, bởi vì tâm nguyện của hắn còn chưa đạt. Trước khi chết, hắn cần phá được kết giới, vì sinh mệnh của nữ nhân yêu dấu mà tạo nên kỳ tích, để cho nàng có cơ hội ly khai, hy vọng tương lai nàng sẽ đạt được những điều tốt đẹp.

Trên mặt đất, Lý Hoành Phi sau khi thét vang lên âm thanh cuồng loạn đến rất hống, dần dần bình tĩnh lại. Nhìn hai người ở giữa không trung, hắn đã thấu hiểu cảm giác đó. Tất Thiên đã thiêu hóa sinh mệnh mình hóa thành quang trụ ngày càng cường đại. Một khi thăng hoa đến cực điểm, Tất Thiên có khả năng phá vỡ kết giới của Kiếm Vô Trần. Lúc đó, Trương Ngạo Tuyết sẽ có cơ hội thoát đi.

Tuy nhiên, khi cẩn thận suy nghĩ, kết giới đã bị phá, Tất Thiên đã chết đi, còn lại bản thân cũng như Trương Ngạo Tuyết với Kiếm Vô Trần. Lúc đó cái chết của mình đã không còn quan trọng, nhưng Trương Ngạo Tuyết có thể bỏ qua chính mình để chọn cách đào tẩu không? Nếu nàng không chịu đi, thì cái chết của Tất Thiên chẳng đã uống phí rồi sao?

Nghĩ đến điều này, sau khi cân nhắc thiệt hơn thêm nữa, Lý Hoành Phi phát hiện ra, bản thân mình đã định sẵn phải chết, nhưng Trương Ngạo Tuyết cuối cùng cũng không thoát khỏi sự khống chế của Kiếm Vô Trần, nếu vậy hóa ra lại uống phí tâm tư, cuối cùng kết quả cũng thương tang giống như vậy thôi sao?

Đến đây, trong lòng hắn kinh hoàng, cái chết của bản thân hắn không có quan hệ, cái chết của Tất Thiên tất cả là vì Trương Ngạo Tuyết, tại sao chính mình lại không thể? Làm thế nào mới phá vỡ được âm mưu hiểm độc của Kiếm Vô Trần, làm thế nào để Trương Ngạo Tuyết tự giải thoát bản thân, chọn lựa cách ly khai?

Tử vong, đó là sự lựa chọn tốt nhất. Chỉ cần bản thân chết đi, Trương Ngạo Tuyết sẽ không còn lo lắng nữa, tự nhiên sẽ không vì mình mà bị Kiếm Vô Trần vây khốn. Chỉ là điều này thật mạo hiểm, bởi vì Trương Ngạo Tuyết đã mất ký ức, vạn nhất Kiếm Vô Trần thi triển quỷ kế đánh lừa nàng, đó chẳng phải đã phí công cố gắng trước đây sao. Vì thế, làm sao có khả năng để nàng nhất định rời khỏi?

Trong khi đang suy nghĩ, trong tâm trí Lý Hoành Phi lóe sáng, chỉ cần khôi phục ký ức cho Trương Ngạo Tuyết là không cần lo gì nữa. Suy nghĩ đến đây, Lý Hoành Phi đột nhiên lặng người, sau đó bất ngờ đại ngộ. Đến lúc này rồi, hắn mới đột nhiên hiểu ra tại sao Huyền Âm chân nhân truyền “Khấp Huyết Hoàn Hồn đại pháp” cho hắn. Bởi vì ông ấy vốn đã sớm biết đến kết quả này rồi, vì vậy mỗi lần ông nhìn vào mắt của mình, đều biểu lộ nhiều ít thương tang.

Hiểu ra dụng ý của sư thúc Huyền Âm chân nhân, Lý Hoành Phi không còn do dự nữa, trước tiên liếc nhìn thân thể Tất Thiên đang nhanh chóng hoàn toàn dung hợp, sau đó mượn Tất Thiên để thâm nhập vào cơ thể bản thân một luồng chân nguyên yếu ớt, bắt đầu âm thầm thi triển pháp quyết.

Lúc này, Trương Ngạo Tuyết đang đứng ngây ngốc nhìn Tất Thiên, mà Kiếm Vô Trần lại không cam lòng, muốn áp chế luồng Hạo Nhiên Chánh Khí của Tất Thiên. Hai người không ai chú ý đến hành động của Lý

Hoành Phi. Đang khi thân thể Tất Thiên tan biến đi, hỏa diễm xung quanh đang cường thịnh đến mức cực hạn, hóa thành một quang trụ kinh thiên bắn thẳng lên bầu trời, chớp mắt đã công kích vào lực lượng trời buộc to lớn của Kiếm Vô Trần, cả hai va chạm nhau kịch liệt.

Dưới đất, Lý Hoành Phi toàn thân tỏa đầy huyết quang, tinh thần bản thân đột nhiên như tăng lên hàng trăm lần, ánh mắt lấp lánh hào quang chói sáng. Nhìn Trương Ngạo Tuyết, trong ánh mắt của Lý Hoành Phi lóe lên sự vương vấn lẫn mê luyến, mà nhiều hơn như thế là những lời chúc phúc và quan tâm.

Lúc này, hắn có sự quyến luyến không gì so sánh được, thật đáng tiếc hắn phải từ bỏ, trái tim rạn vỡ âm thầm đau đớn. Cho dù trước giờ phút lâm tử, nhưng cũng đủ để hắn cảm giác được sự đau thương vô tận.

Thời gian, càng lúc càng ít đi, trong lòng Lý Hoành Phi biết vậy. Nhưng hắn lại muốn nhìn thêm vài lần nữa, chỉ cần nhìn thêm vài lần nữa thôi. Chỉ có điều sau khi hắn đã nhìn rồi, hắn mới hiểu rõ, nhìn vài lần thôi không đủ, cho dù là dùng thời gian cả cuộc đời, cũng không có khả năng thỏa mãn nguyện vọng cả đời của hắn.

Lúc này, va chạm giữa không trung càng lúc càng kịch liệt, Lý Hoành Phi không dám chậm trễ nữa, miệng phát ra một tiếng thét lớn, thu hút sự chú ý của Trương Ngạo Tuyết, sau đó quang hoa toàn thân lập tức mờ đi, hai mắt bạo phát xuất ra tia sáng rực rỡ vô cùng, thu hút chặt chẽ ánh mắt của Trương Ngạo Tuyết.

Trong chớp mắt đó, sinh mạng của Lý Hoành Phi đã không còn lưu lại, mà dường như trong ánh mắt của Trương Ngạo Tuyết có biến hóa. Khi giữa không trung truyền lại âm thanh cực lớn, Tất Thiên đã dùng chính sinh mệnh hóa thành hoa lửa phá vỡ kết giới, hình thành một luồng quang trụ chiếu lên tận trời, ánh sáng chói mắt tỏa khắp bốn phương.

Ngay tại thời khắc đó, toàn bộ Hoa Sơn chấn động. Ở tại sườn núi, Thiên Túc đạo trưởng nhìn thấy cảnh này, miệng không kiềm được phát ra tiếng thở dài trầm thống, tự nói với chính mình: “Đáng tiếc a.....”. Nhưng ở nơi khác, Thương Nguyệt vẫn còn đang tìm kiếm hành tung của Thiên Mục Phong, trông thấy cảnh này thì lập tức tâm thần chấn động mạnh mẽ, miệng hô không ổn, xoay mình bay về phía biệt viện của tam phái.

Kết giới bị phá, Kiếm Vô Trần tâm thần thất kinh, biết rằng không ổn. Mà đúng lúc này, Lý Hoành Phi dưới đất lại phát ra thanh âm cuối cùng, thét lớn với Trương Ngạo Tuyết:

- Chạy nhanh đi, hãy rời khỏi nơi đây đi tìm Lục Vân, báo thù cho chúng ta!

Thanh âm đột nhiên ngưng lại, Lý Hoành Phi sau khi thi triển “Khấp Huyết Hoàn Hồn đại pháp” âm âm ngã xuống. Hắn vốn chỉ còn lại khẩu khí cuối cùng, sau đó lại cố gắng hết sức thi triển pháp quyết, tự nhiên kết quả hắn là như vậy.

Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngược đầu nhìn bốn phía, chớp mắt vô số hình ảnh lóe lên trong đầu nàng. Nhưng lúc này, Kiếm Vô Trần vì ích kỷ, cũng để ngày mai dễ dàng đối phó với Lục Vân, nên đã đột nhiên phát động tập kích, dự định một chiêu bắt lấy Trương Ngạo Tuyết, tránh bị người khác cản trở tra hỏi, lại trở nên không tốt.

Thấy thế công sắc bén đột nhiên hướng về phía mình, Trương Ngạo Tuyết đang thất thần chợt bừng tỉnh nhưng đã quá trễ, ánh mắt không nhìn được lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhưng khi ý nghĩ của Kiếm Vô Trần đã chắc chắn chín mươi phần trăm, giữa bóng đêm mờ ảo một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, hóa ra vô số lưu quang hội tụ ngay phía trước Trương Ngạo Tuyết, trực tiếp đỡ lấy chiêu này của Kiếm Vô Trần.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần tâm thần chấn động, định thần nhìn kỹ thấy người này chính là Thiên Mục Phong, điều này làm hắn có phần kinh ngạc.

Nhưng Thiên Mục Phong lại càng kinh ngạc hơn, hắn trực tiếp đỡ được một chiêu của Kiếm Vô Trần, tuy cứu được Trương Ngạo Tuyết, nhưng bản thân lại bị trọng thương, điều này làm sao không khiến hắn bất ngờ kinh ngạc cho được. Hắn đã từng có lần giao chiến với Kiếm Vô Trần, lần đó Kiếm Vô Trần không làm gì được hắn. Nhưng lần này tình hình đã đảo ngược, biến hóa to lớn kinh người.

Quay đầu lại, Thiên Mục Phong cấp tốc nói:

- Chạy nhanh đi, nơi này không thích hợp lưu lại lâu.

Trương Ngạo Tuyết ngạc nhiên nhìn gã, thần trí có chút mơ hồ, giọng nghi ngờ:

- Người là? Hình như là rất quen, sao ta lại không thể nhớ ra được.

Thiên Mục Phong giật mình, nhớ lại nàng đã mất ký ức, lập tức gầm vang:

- Không cần phải biết ta là ai, chạy nhanh đi!

Nói rồi xoay người lại nghênh đón Kiếm Vô Trần.

Dưới bóng đêm, hai người đang giao chiến thân ảnh hóa ra thành ngàn, tốc độ cực nhanh khiến người ta sợ hãi, chỉ chớp mắt đã giao đấu quá trăm chiêu, khí lưu mạnh mẽ trên mặt đất dâng lên cao như sóng cuộn.

Lắc mình thối lùi về cạnh bên Trương Ngạo Tuyết, Thiên Mục Phong vừa nóng lòng vừa gấp rút, muốn hỏi thúc nàng đi mà nàng không chịu đi, điều này khiến hắn cực kỳ sốt ruột. Nhưng ngay tại lúc này, Kiếm Vô Trần lợi dụng hắn bị phân tâm đột nhiên tiến đến, hai tay phát xuất hai quang dực (1) màu tím đỏ, từ hai phía giáp công trở lại. Đồng thời, Kiếm Vô Trần sử dụng sức mạnh to lớn để ngưng kết không gian chung quanh, không chừa một cơ hội nào cho Thiên Mục Phong có thể đào thoát, quyết tâm một chiêu hủy diệt hắn.

Lâm vào thế nguy hiểm, Thiên Mục Phong cũng không thể nghĩ nhiều, tay phải nhanh chóng lấy ra một vật từ trong ngực, sau đó tần suất chân nguyên toàn thân biến đổi, thi triển độc môn pháp quyết “Thiên Áo Tà Vân” mô phỏng chân lực của Phật gia, không ngừng thúc động “Nhiên Đăng Phật Ấn” trong tay phát ra kim quang vạn trượng.

Trong đêm tối, luồng kim quang này đột nhiên phát ra. Hậu quả khiến Kiếm Vô Trần đang công kích hô lên kinh ngạc, bất ngờ lùi lại phía sau, phảng phất như gặp phải lũ lụt mãnh liệt.

Vừa gặp nhau, Càn Nguyên chân nhân, Phong Viễn Dương, Ngọc Vô Song sắc mặt đều có vẻ vui mừng, còn Thương Nguyệt và Tinh Nguyệt đại sư thì thần sắc bi thống, làm cho ba người sắc mặt vừa mới hoan hỉ cũng từ từ tan biến.

Ngọc Vô Song nắm lấy tay Thương Nguyệt hỏi:

- Hứa Khiết đâu, sao nó không đến đây?

Kế bên, Càn Nguyên chân nhân cũng đang truy vấn:

- Sư muội, Hoàn Phi và Huyền Âm sư đệ đâu, còn Vân Phong và Tất Thiên nữa, tại sao bọn họ không đến, có phải bị lưu lại trên Hoa Sơn không?

Phong Viễn Dương than thở:

- Sư phụ, theo đệ tử nghĩ, e rằng Kiếm Vô Trần sợ mấy người Vân Phong sư đệ phản ứng kịch liệt quá, vì thế ...

Tinh Nguyệt đại sư cười thê lương một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương vô cùng, nhìn qua Thương Nguyệt, tựa hồ không thể mở miệng được. Mà Thương Nguyệt cũng đang nhìn lại, khổ sở nhìn bà, hai người không ai chịu lên tiếng.

Phát giác ra sắc mặt hai người không được bình thường, Ngọc Vô Song nóng nảy hỏi:

- Thật ra đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại không nói? Thương Nguyệt, con nói đi, con đừng.....

Cười đau lòng một tiếng, Tinh Nguyệt đại sư nói như khóc:

- Con nói đi.

Thương Nguyệt đau xót gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Được, con nói.

Liếc nhìn ba người, Thương Nguyệt hít một hơi, từ từ bình tĩnh lại nói:

- Càn Nguyên sư thúc, hy vọng mọi người nghe con nói xong thì phải thật bình tĩnh, không được manh động.

Vừa nghe thấy, một cảm giác bất an liền nổi lên trong lòng, Càn Nguyên chân nhân sắc mặt khó coi, trầm giọng nói:

- Con nói đi, ta chịu đựng được mà.

Thương Nguyệt cười cười, có thật sự chịu được không?

- Ngay ngày mọi người rời khỏi, Cửu Dã tiến hành trị bệnh cho Ngạo Tuyết. Vân Phong lên xâm nhập vào quan sát, cuối cùng phát hiện Cửu Dã mưu tính bất lương, liền xuất thủ giết chết lão. Nhưng Vân Phong đụng phải Kiếm Vô Trần, bị hấn đánh trọng thương cuối cùng phải đào tẩu, đồng thời dắt theo Hứa Khiết sư muội. Trước đó, Huyền Âm sư thúc vì sự an nguy của mọi người trong Dịch viên đã thi triển kỹ thuật Huyền Linh Tự Thần quyết của đạo gia, trong một thời gian ngắn khống chế được một lực lượng thần bí, phát hiện được nhiều sự việc. Nhưng mà pháp quyết này có một khuyết điểm trí mạng, đó là người thi triển không được đem những gì mình nhìn thấy lộ ra, nếu không nhất định sẽ chết. Vì vậy, chiều ngày hôm qua, Huyền Âm sư thúc đã trả giá bằng sinh mệnh của mình. Sau đó, đêm hôm qua Lý sư huynh vì việc của Ngạo Tuyết mà chiến đấu với Kiếm Vô Trần, đánh không lại nên phải chết, Tất Thiên hiện ở nơi nào không rõ, chỉ e rằng cũng giống như Lý sư huynh vậy. Vì thế hôm nay đến đây chỉ có hai người chúng ta.

Càn Nguyên chân nhân khi nghe đến đoạn Vân Phong bị trọng thương sắc mặt đã biến hẳn, lại nghe đến lúc Huyền Âm chân nhân đã chết thì toàn thân run rẩy, đợi đến đoạn Lý Hoàn Phi cũng chết rồi, cả thân hình không cách gì chịu được nữa, tức thì ngã âm xuống đất, nhân thân ngơ ngác nhìn lên trời, miệng lẩm bẩm tự nói.

Kế bên, Phong Viễn Dương toàn thân chấn động mạnh, đôi mắt rực lửa hận, nghiến răng ken két, hiển nhiên trong lòng tức giận cực độ. Bên kia, Ngọc Vô Song tuy thần sắc đỡ hơn, nhưng mặt mày sâu thẳm, vì những người chết mà cảm thấy thương tâm.

Tựa hồ minh bạch là họ nhất định sẽ có những biểu hiện như vậy, Thương Nguyệt không một chút kinh ngạc.

Tĩnh Nguyệt đại sư từ từ ngồi xuống, nhìn Càn Nguyên Chân Nhân đang ngồi trên mặt đất, nhỏ nhẹ nói:

- Sư huynh, kiên cường lên, đừng để bị thương đánh đổ chúng ta.

Càn Nguyên chân nhân ánh mắt ngơ ngác hơi lóe lên vài lần, quay đầu nhìn lại bà, giọng nói như than khóc khó nghe:

- Sư muội, muội khuyên huynh như vậy, không phải muội cũng giống huynh sao?

Tĩnh Nguyệt đại sư thăm thiết trả lời:

- Chúng ta không giống nhau, mọi người chỉ nghe được tin tức, còn muội thì chính mắt nhìn thấy sư đệ ra đi.....

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Phong Viễn Dương thần tình kích động, quát giận:

- Ta phải giết chết Kiếm Vô Trần, báo thù cho sư đệ.

Thương Nguyệt lắc mình cản hẳn lại, trầm giọng nói:

- Ta nói với mọi người chuyện này, chỉ để mọi người trong lòng biết được mà hành động, ngoài mặt không được biểu hiện rõ ràng. Hôm nay Ngạo Tuyết lấy chồng, tất cả chỉ vì muốn dẫn dụ Lục Vân sập bẫy, chúng ta cần phải bình tĩnh, để đến lúc quan trọng có thể đề tỉnh Lục Vân. Chỉ có huynh ấy mới có khả năng đối phó với Kiếm Vô Trần, huynh phải nhớ kỹ điều đó.

Phần nộ hừ một tiếng, Phong Viễn Dương tức giận dậm chân, lại không nói đến việc tìm Kiếm Vô Trần nữa. Còn Càn Nguyên chân nhân đang ngồi trên mặt đất nghe thấy lời của Thương Nguyệt, nhờ vậy cũng tỉnh táo lại vài phần, đứng lên nói:

- Thương Nguyệt nói rất đúng, hôm nay chúng ta phải chấn chỉnh lại tinh thần, âm thầm trợ giúp Lục Vân cứu thoát Ngạo Tuyết. Chỉ cần còn có Lục Vân, tin rằng sẽ có một ngày hấn vì Dịch viên thu hồi món nợ to lớn này.

Thấy ông phần chấn trở lại, năm người cùng nhau thương nghị mấy câu, quyết định xong kế sách lợi dụng cơ hội hỗ trợ Lục Vân. Cũng để khỏi bị đám người Kiếm Vô Trần bài xích, năm người liền cùng nhau rời khỏi nơi đây, quay về đại điện.

Còn chưa tới được cửa đại điện, đã thấy Thiên Kiếm Khách dẫn mọi người ra đến, nhìn thấy năm người thì liền vẫy tay cất tiếng chào hỏi, nhường mọi người đi qua. Sau khi tụ tập đầy đủ, Thiên Kiếm Khách mở lời:

- Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, có một số việc phải trình bày một lượt. Có thể là mọi người đã phát hiện ra rồi, từ sáng đến giờ không thấy Diệp minh chủ, đều kỳ lạ là tại sao trong thời khắc quan trọng như vậy mà không có mặt. Thật ra đây là chủ ý của ta, ta đã phái Diệp minh chủ đi làm một việc quan trọng.

Mọi người nghe xong, sắc mặt ai nấy thay đổi không giống nhau, trong lòng âm thầm có những suy đoán. Mọi người đều biết Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần vốn là một cặp, nhưng hôm nay Kiếm Vô Trần đột nhiên muốn cưới Trương Ngạo Tuyết. Không cần biết làm vậy vì mục đích gì, đứng trên quan điểm của Diệp Tâm Nghi mà nói, chuyện này hẳn là rất khó xử, vì thế biện pháp tốt nhất để đối phó với trường hợp này là tránh mặt để khỏi trông thấy cảnh này. Do đó đã đi từ sáng sớm, mọi người lại quyết định không đề cập đến việc này nữa, cũng để tránh phát sinh lúng túng khiến mọi người cảm thấy khó xử.

Thấy mọi người trầm mặc, Thiên Kiếm Khách chuyển sang vấn đề khác, quay về phía năm người Ngọc Vô Song nói:

- Vừa rồi chúng ta cũng đã thương nghị qua, để cho kế hoạch thật cẩn thận và có thể tận dụng nhân lực. Chúng ta đã xem xét qua một lượt, hôm nay năm vị sẽ hình thành một tổ, chủ yếu phụ trách chi viện cho các phương. Trong lúc hỗn chiến sau này, thấy chỗ nào phòng ngự bạc nhược thì giúp chỗ đó, không cần phải chính diện đối địch để giảm thiểu nguy hiểm. Còn Phong Lôi chân quân, ta dự định mời trấn thủ phía Bắc, phụ trách lưu ý động tĩnh của phía Quỷ vực, Thiên Túc đạo trưởng thì trấn thủ tại đây, nếu Lục Vân

quả thật đến náo loạn, đạo huynh sẽ phụ trách ngăn cản đường lui của hắn, không cho hắn có cơ hội đào tẩu. Các vị có ý kiến gì không?

Mọi người đều không lên tiếng, hiển nhiên là không có ý kiến gì, nhưng Thiên Túc đạo trưởng lại cười khổ một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Ta thấy nên đổi vị trí của ta với chân quân thì hay hơn, ta đi trấn thủ phía bắc, phụ trách lưu ý động tĩnh của quỷ vực thì hay hơn.

Lời này vừa phát ra, không ai là không kinh ngạc, Thiên Kiếm Khách càng cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Tại sao vậy, lẽ nào có gì đó không ổn hay sao?

Thiên Túc đạo trưởng lắc đầu nói:

- Mọi người đừng có hiểu lầm, ta cảm thấy nếu ta ở lại đây thì e rằng cũng không có khả năng lưu Lục Vân lại, cho nên mới nói như vậy.

Phong Lô chân quân nghe xong, thản nhiên nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta đổi vị trí cho nhau vậy.

Thái Phượng tiên tử đứng kế bên liền ngắt lời:

- Thiên Túc đạo trưởng, ta thấy sắc mặt của đạo trưởng có vẻ khó xử, e rằng không phải vì lý do đó đâu. Với tu vi của đạo trưởng tuy không thể lưu giữ Lục Vân, nhưng nếu muốn cản trở hắn một lúc thì rất dễ dàng, phải chăng đạo trưởng có ẩn tình gì khó nói, có thể nói ra được không?

Mọi người lại kinh ngạc, đều đưa mắt nhìn ông, trong ánh mắt đầy sự nghi hoặc.

Thiên Túc đạo trưởng thấy bị phát giác, chỉ còn cách cười khổ nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ không muốn đối mặt với Lục Vân, vì thế

Thiên Kiếm Khách truy hỏi:

- Tại sao không muốn đối diện với hắn, trong này có duyên cớ gì không?

Thiên Túc đạo trưởng chần chờ một hồi, có chút do dự nói:

- Việc này mọi người nghe xong xin đừng lấy làm lạ, bởi vì trước đây không lâu, chương môn sư huynh bốn phái đã từng truyền khẩu dụ, tất cả môn hạ đệ tử của Vô Vi đạo phái, nếu gặp phải Lục Vân đều phải thoái lui xa ba xá, ai cãi lại sẽ bị nghiêm trị. Cho nên ta mới.....

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, sắc mặt Thiên Kiếm Khách càng thêm lạnh, vẻ mặt không vui hỏi dồn:

- Tại sao như vậy, không lẽ

Không lẽ ông ta không có người, nhưng mọi người đều ít nhiều suy đoán được mấy phần.

Thiên Túc đạo trưởng chỉ giả bộ như không biết, cười khổ nói:

- Ta cũng không được rõ lắm, nghe nói lúc trước Lục Vân và chương môn sư huynh ta đã có ước hẹn, hắn hình như đáp ứng sư huynh ta chuyện gì đó nên sư huynh ta giữ lời hứa, cảnh cáo môn hạ đệ tử, nếu thấy hắn thì tất cả phải né tránh.

Nghe được sự việc kỳ lạ này, vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc, có người vì sự thần thông quảng đại của Lục Vân mà kinh ngạc, có người lại cảm thấy không ổn. Đương nhiên cũng có người âm thầm cao hứng, chính là đám người Thương Nguyệt.

Mọi người còn trầm mặc, Thái Phượng tiên tử muốn phá vỡ sự lúng túng, điềm nhiên nói:

- Nếu vậy thì việc này quả thật là khó cho Thiên Túc đạo trưởng, thôi thì hoán đổi vậy, từ nay về sau chúng ta cũng cố gắng tránh những chuyện như thế. Hiện tại thời gian cũng gần đến rồi, mọi người hãy trở về vị trí của mình đi, nhớ cẩn thận đề phòng.

Nói xong mọi người ai nấy đi làm việc của mình, chớp mắt thì đã đi hết. Chỉ còn có Thiên Kiếm khách không vui đứng nguyên tại hiện trường, thần sắc có chút bi phẫn.

Thái Phượng tiên tử đi đến bên cạnh lão, ngược nhìn đám mây ở xa xa, nhỏ giọng nói:

- Còn nhớ đến cuộc chiến ở Dịch viên không? Chỉ một mình Lục Vân cơ hồ giải tán cả Lục Viện liên minh. Mà hôm nay hắn lại muốn đến nữa, huynh nói lần này hắn lại đem cái gì đến cho chúng ta nữa đây?

Thiên Kiếm Khách lạnh lùng nói:

- Lần này hắn mà đến đây thì đừng mong có thể đi được, trừ phi hắn để lại cái mạng nhỏ của hắn.

Thái Phượng tiên tử liếc nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Tiến nhập trần gian quá lâu, lòng huynh đã nhiễm bụi trần rồi. Ngày trước, Lục Vân không đỡ được mười chiêu của huynh, nhưng hiện tại hắn lại có thể giết chết ba đại cao thủ của Vân Chi Pháp giới, huynh thật sự cảm thấy có thể lưu giữ hắn hay sao?

596. Chương 598 Lục Vân Xuất Hiện

- Muội gần đây có một chút thay đổi, có phải nguyên nhân bởi tình thế của toàn thiên hạ không?

Thái Phượng tiên tử lắc đầu nói:

- Muội cũng không rõ nữa, có lẽ ở nhân gian quá lâu, muội cũng bắt đầu đa sầu đa cảm rồi. Cũng có thể hôm nay là ngày đặc biệt, vì thể tâm tình của muội có chút không ổn, nên mới có những lời nói kì quái như vậy. Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, chắc hẳn bọn họ cũng đến lúc xuất hiện rồi.

Nói rồi xoay người, thanh đạm ưu nhã ly khai, trong hình bóng ẩn chứa vài phần thâm ý.

Ngóng nhìn theo thân ảnh bà, Thiên Kiếm Khách khẽ thở dài, tự mình thì thầm: “Có lẽ ngày trước ta đã sai rồi, chỉ có điều hiện giờ đã quá trễ, tha lỗi cho ta”. Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ánh mắt lộ ra sự đau xót, vô cùng đau xót, chỉ không biết nỗi đau xót đó là gì?

Phía sau, cách khoảng vài trượng, Thái Phượng tiên tử đột nhiên ngoảnh lại, ngấm nhìn hình dáng của ông cười cười, ý nghĩa nụ cười này là gì?

Ánh dương quang rực rỡ xuyên qua tầng mây, chiếu rọi trên tổng đàn của Chánh Đạo liên minh, tỏa ra ánh sáng vạn trượng. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy mây mù bao phủ trên đỉnh núi thần kỳ, hào quang màu vàng chiếu rọi khắp bầu trời, khí thế thật uy vũ, cảnh tượng thật hùng tráng.

Đây có phải biểu thị Chánh Đạo liên minh chắc chắn sẽ hưng thịnh, như đỉnh núi thần kỳ này, như ánh thái dương vàng óng?

Giờ tị (1), khu vực Chánh Đạo liên minh trên đỉnh núi thần kỳ, Kiếm Vô Trần mặc trang phục của tân lang từ đại điện đi ra, theo bên cạnh là một thiếu nữ bận đồ đại hồng tân nương (2), trên đầu đội đại hồng trù (3).

Tuy nhìn không rõ dung mạo, nhưng vóc người thon thả rung động lòng người, hình thái tao nhã tươi đẹp, trong lòng mọi người đều rõ bên dưới hồng trù che đậy chính là dung nhan tuyệt mỹ của Trương Ngạo Tuyết.

Tiếng chúc phúc vang lên từ miệng hầu hết mọi người truyền tới, cả đỉnh núi đầy vẻ tung bừng nhộn nhịp, cảm giác hạnh phúc tràn ngập khắp nơi. Đối với việc này, Kiếm Vô Trần mặt đầy vẻ tươi cười hoan hỉ, thần tình tự cao đắc ý phù hợp với dáng điệu của thiên chi kiều tử.

Thiên Kiếm Khách mỉm cười gật đầu, ánh mắt có vẻ vui mừng thanh thản mà người thường không lí giải được. Thái Phượng Tiên Tử thì vẻ ngoài kì lạ, ẩn dấu một chút hâm mộ, ánh mắt bất ngờ chạm phải ánh mắt của Thiên Kiếm Khách, dường như làm bà nhớ tới nỗi đau trong lòng khi xưa.

Đứng yên lặng bên cạnh, Thương Nguyệt lặng lẽ nhìn tân nương, ánh mắt có phần xót xa. Phong Viễn Dương thì ẩn chứa nét phẫn nộ, chỉ có điều hắn không dám biểu lộ ra thôi. Tình Nguyệt Đại Sư thân thể hơi run, nhìn đồ đệ yêu quý nhất trong lòng mình xuất giá, đáng tiếc là trong lòng bà lại đầy đau thương buồn bã.

Khi Kiếm Vô Trần dẫn tân nương đi qua, Tình Nguyệt Đại Sư cuối cùng không thể nhịn được kêu khẽ:

- Ngạo Tuyết, con ...

Âm thanh yếu ớt đó khiến cho tân nương nhẹ nhàng dừng lại một thoáng, tiếc là trong phút chốc đã khôi phục như thường.

Từ đại điện đi ra, Kiếm Vô Trần dẫn tân nương đi chào hỏi một vòng, vừa là khoe khoang vừa là nghi thức, cuối cùng trong ánh mắt mọi người quay lại trước cửa đại điện, cung kính dừng lại trước mặt Thiên Kiếm Khách.

Mỉm cười nhìn hai người, Thiên Kiếm Khách căn dặn:

- Vô Trần, từ nay về sau con ngoài việc phải trăm yêu trừ ma, còn phải là một người chồng có trách nhiệm, luôn yêu thương vợ con của mình, đã rõ chưa?

Kiếm Vô Trần trịnh trọng nói:

- Sư tổ yên tâm, Vô Trần nhất định không phụ kỳ vọng, một vai gánh lấy trọng trách trăm yêu trừ ma, một vai đảm nhiệm chức trách của người chồng, luôn yêu thương Ngạo Tuyết, đem tới hạnh phúc cả đời cho nàng.

Ngũ khí kiên định, nghe xong đa số mọi người đều vỗ tay hoan hô, ngỏ lời chúc mừng. Nhưng năm người Thương Nguyệt lại cảm thấy chói tai dị thường.

Gật đầu thỏa mãn, Thiên Kiếm Khách cười nói:

- Hôm nay là ngày đại hỷ của con, tuy nói rằng hơi gấp rút một chút nhưng sư tổ cũng vì các con chuẩn bị một lễ vật, xem như một chút tấm lòng của sư tổ. Nhận lấy đi.

Nói xong lấy từ trong ngực ra một cặp vòng ngọc long phượng, nhẹ nhàng đưa vào tay Kiếm Vô Trần và tân nương.

Nhìn vật trong tay, Kiếm Vô Trần liên tục cảm tạ, còn bên cạnh Thái Phượng tiên tử lại có ánh mắt âm ỉ, lộ ra vẻ đau xót không lời.

Tặng lễ vật xong, Thiên Kiếm Khách cười nói:

- Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta chuẩn bị bắt đầu cử hành hôn lễ nào, hôm nay quả là một ngày vui.

Mọi người đồng thanh hoan hô, đệ tử liên minh thì bận túi bụi, chuẩn bị tất cả việc bài trí cho hôn lễ.

Kiếm Vô Trần nắm tay tân nương, mỉm cười nhìn mọi người, thỉnh thoảng liếc nhìn năm người Thương Nguyệt, thần sắc ẩn giấu chút cảnh giác. Hiển nhiên, hắn vẫn có một chút lo lắng bọn họ làm náo loạn.

Chỉ chớp mắt, trong thời gian khoảng một nén hương, liên minh đệ tử đã hoàn toàn chuẩn bị các thứ ổn thỏa. Lúc này, Thiên Kiếm Khách vẫy tay ra hiệu yêu cầu mọi người im lặng, lớn tiếng:

- Mọi người hãy yên lặng một lát, hôm nay không chỉ là ngày Vô Trần cưới Trương Ngạo Tuyết, mà còn là ngày Chánh Đạo liên minh chuyển tổng đàn, cũng là ngày chính thức tuyên cáo với thiên hạ. Thật đúng là song hỷ lâm môn, vì vậy chúng ta cần phải tổ chức thật lớn, đồng thời cũng để cho giới tu chân trong thiên hạ biết, chúng ta có quyết tâm, có nghị lực thì nhất định có thể chiến thắng tà ác, đánh đổ yêu ma.

Khắp nơi tung hô vang dội, tất cả cao thủ mỉm cười gật đầu, liên minh đệ tử lại hô vang chiến thắng tà ác, đánh đổ yêu ma.

Cảnh náo nhiệt kéo dài một lát, Thiên Kiếm Khách đợi mọi người dần yên lặng rồi lại nói:

- Cảm tạ sự nhiệt tình ủng hộ của mọi người, bây giờ chúng ta không nói nhiều nữa, trước tiên sẽ cử hành hôn lễ cho họ, rồi đọc lại lời thề trừ ma của Chánh Đạo liên minh chúng ta, lấy niềm tin kiên định, ý chí kiên cường, dũng khí kiên quyết, cùng nhau tạo phúc cho bách tính nhân gian.

Mọi người cùng đáp lời, khí thế huy hoàng, trên quảng trường một lần nữa nổi lên phong ba.

Bây giờ, Phong Lôi chân quân đi đến bên cạnh, giơ tay để giảm tiếng hô vang của mọi người, mỉm cười nhìn Kiếm Vô Trần và tân nương, lớn tiếng nói:

- Hiếm có khi nào náo nhiệt như hôm nay, ta cũng góp mặt cùng mọi người tại đây. Bây giờ mời mọi người hãy vỗ tay thật nhiệt tình, hoan nghênh cô dâu chú rể vào vị trí, chuẩn bị bắt đầu cử hành nghi thức.

Bốn phía, tiếng vỗ tay vang như sấm, kèm theo vài tiếng hoan hô, không khí sôi động dị thường. Trước tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người, Kiếm Vô Trần nắm tay tân nương, từ từ tiến đến phía trước án đường, chào đón ánh mắt của mọi người. Lúc này trên án đường ở quảng trường nhang đèn đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm, đèn cầy màu hồng dành cho song hỷ tân hôn đầy đủ hết cả, chỉ còn chờ hôn lễ tiến hành thôi.

Nhìn hai người vào vị trí, Phong Lôi chân quân ánh mắt mỉm cười, thể hiện vài phần uy nghiêm, trịnh trọng hô:

- Tân nhân vào chỗ, nhất bái thiên địa!

Chỉ là tám từ ngắn, tất cả ánh mắt của mọi người đều hội tụ trên hai người Kiếm Vô Trần. Lúc này, vô số ánh mắt với nhiều tâm trạng khác nhau nhìn bọn họ, có chứa lời chúc phúc, có chứa nụ cười, có chứa phần nộ, lại chứa cả bất cam. Các loại mùi vị hỗn tạp của thế gian, cái nào cũng có.

Mặt quay về trời Nam, Kiếm Vô Trần và tân nương đứng kề vai, cúi lạy thật sâu. Sau đó, đứng thẳng quay người về đất bắc, lạy thêm một cái. Hành lễ xong, Phong Lôi chân quân tiếp tục:

- Nhị bái sư tôn.

Nói xong, Kiếm Vô Trần và tân nương nghiêng mình hướng về Thiên Kiếm Khách, bắt đầu hành lễ quỳ lạy. Thiên Kiếm Khách mỉm cười nhận lễ, khuôn mặt tươi cười mãn nguyện.

Lúc này, thời điểm quan trọng đã đến, Phong Lôi chân quân hết sức sôi nổi, hô lớn:

- Phu thê giao bái!

Bốn từ vừa vang lên, đa số mọi người đều chú tâm nhìn, nghi lễ cuối cùng cũng đã tới.

Đối với tình trạng đứng yên lặng một bên, từ đầu đến cuối không nói lời nào của năm người Thương Nguyệt, không nghi ngờ gì nữa đó là một dạng đả kích, một dạng đả kích vô tình khiến người ta phần nộ không thể đối diện được.

Nhìn Kiếm Vô Trần và tân nương đứng đối diện nhau, Thương Nguyệt, Tĩnh Nguyệt Đại Sư, Phong Viễn Dương vô cùng kích động, tuy cố gắng nhẫn nhịn không nói, nhưng cơ thể không thể tự chủ hơi run lên. Trong lòng rất bất bình và phần nộ, lúc nghi lễ đã tới bước cuối cùng, biểu lộ ra ngoài càng rõ ràng hơn.

Lúc thời điểm khấn trương trôi qua, nhìn hai người đang cong lưng hành lễ lạy nhau chân thành, tiếng vỗ tay che phủ sự phần nộ của đám người Thương Nguyệt, nhưng lại có một âm thanh không cách nào che dấu được.

- Dừng lại! Việc này vô hiệu, bởi vì ta không đồng ý!

Âm thanh đột nhiên vang lên cắt ngang mọi chuyện, làm cho người chuẩn bị nói hai chữ “lễ thành” (kết thúc lễ) là Phong Lôi chân quân sắc mặt kinh hãi, sau đó trở nên giận dữ. Bên cạnh, bọn người Thiên Kiếm Khách lập tức xoay người, tìm xem âm thanh phát ra từ đâu, hai người Kiếm Vô Trần đang hành lễ cũng đột nhiên dừng lại, nhanh chóng đứng dậy nhìn vào vị khách không mời này.

Không có một chút ba động, Lục Vân thân bất tri quý bất giác xuyên qua kết giới do Thiên Kiếm Khách lập ra, vô thanh vô tức xuất hiện trên không. Lạnh nhạt nhìn mọi người, Lục Vân nhìn qua Thương Nguyệt, sau đó chuyển đến trên người Kiếm Vô Trần, trong ánh mắt bạo phát hàn quang tàn độc, giống như là băng mang cực địa làm đông cứng tâm hồn con người.

Thản nhiên đối diện, Kiếm Vô Trần không chút sợ hãi, nhìn Lục Vân khiêu khích, vẻ mặt hiện lên nụ cười âm lãnh. Mà năm người Thương Nguyệt sắc mặt kích động, trong vui mừng có vài phần lo âu, trong trầm trọng chứa vài phần hi vọng.

Thiên Kiếm Khách bay đến cách Lục Vân ba trượng, lạnh nhạt nói:

- Lục Vân, nói thật ngươi không nên tới đây. Bởi vì hôm nay đến đây, đừng mong có thể rời đi.

Vuốt ve Tứ Linh thần thú trên vai, Lục Vân lãnh đạm nhìn lão, ngạo nghễ nói:

- Ngươi phí bao tâm tư như vậy, không phải để dụ ta tới đây sao? Còn việc hôm nay ai có thể lưu lại thì lúc này còn quá sớm để nói.

Hừ lạnh một tiếng, Thiên Kiếm Khách quát:

- Đã lâu không gặp, khẩu khí vẫn cuồng vọng như vậy, không rõ tu vi người có được chút tiến bộ nào không?

Lục Vân khẽ nheo mắt, cười chế giễu:

- Ta đang đứng trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi không thể cảm thấy được tu vi của ta đã đạt tới cảnh giới nào sao? Nếu nói như thế, không phải biểu thị rằng tu vi của ngươi bị giảm sút, hay là do ngươi lần trước bị Địa Âm Tà Linh đánh trọng thương nên có sự khác biệt lớn so với trước đây?

Âm thanh vô cùng bình thường, nhưng hàm ý lại vô cùng sắc bén, Thiên Kiếm Khách nghe thấy cực kì chói tai.

Sắc mặt hơi phần nộ, Thiên Kiếm Khách hừ giọng nói:

- Quả là tranh cãi miệng lưỡi kiểu đàn bà, bổn tọa không muốn nói nhảm với ngươi. Hiện tại ngươi đã có can đảm tới đây, chúng ta tốt nhất cùng nhau tính toán hết một lượt.

Lục Vân không cười một tiếng hỏi ngược:

- Tính toán? Giữa hai ta vẫn còn cần phải tính à? Hôm nay bên ngươi tổng cộng có một trăm hai mươi tám người, trong đó ý muốn kiềm chế ta ngoại trừ ngươi còn có Kiếm Vô Trần và Phong Lôi chân quân, xem ra bọn ngươi đã sớm chuẩn bị đối phó với ta đúng không? Đã như thế, người hà tất phải mang cái mặt nạ giả lương thiện đó, như vậy ngươi không mệt sao?

Vài phần tà dị, vào thời khắc này, Lục Vân lại có thể đổi khách lấy chủ, ngữ khí sắc bén khiến Thiên Kiếm Khách không cách gì đáp trả.

Thấy chàng miệng lưỡi sắc bén, Thiên Kiếm Khách quát:

- Bọn ta ác làm sao nói được điều thiện, bổn tọa không phí lời với ngươi, ngươi cứ lấy tính mạng mình ra mà chiến đấu đi.

Note:

(1) Giờ Tị: chín đến mười một giờ buổi sáng.

(2) áo cưới màu đỏ.

(3) khăn phủ màu đỏ.

597. Chương 599 Xuất Thủ Vô Tình

Đồng thời, tay phải Thiên Kiếm Khách múa lên thanh đại kiếm, mỗi phương vị công ra chín lần chín tám mươi một luồng kiếm mang màu tím, hợp thành một quang tráo hình tinh cầu bên ngoài thân thể Lục Vân, đang mãnh liệt áp chặt vào.

Đối với thế công của Thiên Kiếm Khách, Lục Vân tỏ ra rất bình tĩnh, trong chớp mắt khi đối phương vừa động thủ, chàng liền thi triển Không Gian Khiêu Dục Chi Thuật, chỉ để lại một ảo ảnh mê hoặc đối phương, còn chính mình lại vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh tân nương.

Do tốc độ quá nhanh, sự xuất hiện của Lục Vân không gây chú ý cho mọi người, điều này khiến chàng hoan hỉ trong lòng, dự định trước hết phải cứu thoát Trương Ngạo Tuyết rồi sau đó mới tính tiếp. Nhưng điều khiến Lục Vân ngạc nhiên thật sự là khi tay của chàng còn chưa tiếp cận tân nương, Kiếm Vô Trần không ngờ đã ngăn trở trước mặt.

Tâm thần biến đổi, Lục Vân bằng linh thức mẫn cảm vô cùng của mình nhận ra ngay nguy hiểm, trong chớp mắt không thể tin được đã tránh ngang ba trượng, tránh được một chiêu của Kiếm Vô Trần. Xoay mình lại, Lục Vân liếc nhìn xung quanh, mọi người dưới sự phân công của Thiên Kiếm Khách đã lùi lại rất xa nơi đây, ngoại trừ Phong Lôi chân quân vẫn luôn chú ý đến chàng ra, không có một người nào tiến lên phía trước giúp đỡ.

Hiểu rõ dụng ý đối phương, Lục Vân cười lạnh một tiếng, mục quang nhìn vào Kiếm Vô Trần, hai người cứ như vậy ở khoảng cách ba trượng mà nhìn nhau chằm chằm.

Giữa không trung, Thiên Kiếm Khách khi phát giác tình thế biến đổi, giận dữ điên cuồng hừ một tiếng, bắt đấm dĩ cố gắng thu hồi chân nguyên, lắc mình liền xuất hiện trên mặt đất, giữ khoảng cách vài trượng với Kiếm Vô Trần, ánh mắt nhìn thẳng vào Lục Vân.

- Không Gian Khiêu Dục, không ngờ ngươi lại có thể biết được!

Nghe thấy, Lục Vân liếc nhìn lão, cười mấy tiếng nói:

- Nếu không biết thì không phải sẽ khiến ngươi thất vọng sao? Thật ra, tên đồ tôn này của ngươi có biến hóa rất lớn, tu vi không ngờ đã vượt qua cả ngươi, điều này mới khiến ta rất kinh ngạc.

Lời này phát ra khiến mọi người vô cùng kinh hãi, đồng thời nhìn Kiếm Vô Trần, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ không tin. Thiên Kiếm Khách nhìn lại Kiếm Vô Trần, bất quá ánh mắt có phần cổ quái, không phải là không tin tưởng mà là đầy kinh ngạc, ngoài ra cũng có vài phần vui mừng.

Hơi ngạc nhiên nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần cười lạnh nói:

- Nhân quan của ngươi lúc nào cũng rất độc. Đáng tiếc lần này vận khí của ngươi lại không thể nào may mắn như trước đây. Lục Vân, ta đã đợi ngày này từ rất lâu rồi, hôm nay ta phải cho thiên hạ biết, Lục Vân ngươi chết trong tay ta.

Lục Vân liếc nhìn tân nương, ánh mắt hơi biến hóa, sau đó chuyển sang nhìn Kiếm Vô Trần, thản nhiên nói:

- Thật vậy sao? Ta nhớ là đã từng bảo ngươi, đời này kiếp này, ngươi không bao giờ có thể thắng ta, ngươi lại làm ta nhớ lại rõ điều đó.

Cười giận dữ một tiếng, Kiếm Vô Trần điên cuồng nói:

- Đó là trước đây, quá khứ đã qua. Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết, ngươi sẽ chết trong tay ta như thế nào, chịu chết đi.

Hai tay giương cao, chân nguyên to lớn phát ra quang hoa màu tím, sử dụng chiêu thức tạo ra bức tường bằng gió chớp mắt đã hóa thành một không gian kín mít bao quanh lấy mình và Lục Vân hai người ở trung tâm.

Thấy vậy, ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, Ý Niệm Thần Ba ngay vào sát na Kiếm Vô Trần động thủ đã tra cứu tường tận sự phân bố chân nguyên nội thể của hắn, cũng như cảnh giới tu vi trước mắt của hắn. Kết quả khiến Lục Vân kinh ngạc, công lực của hắn đã tăng lên rất mạnh, so với trước đây ít nhất cũng tăng gấp ba lần. Với thực lực này thậm chí Thiên Kiếm Khách cũng không thể so sánh được.

Trong một sát na, trong lòng Lục Vân lóe lên một suy nghĩ, lẽ nào đó mới chính là vũ khí tối hậu của Chánh Đạo liên minh, cũng ỷ vào đó nên hôm nay mới dám gan to mặt lớn công khai cưới Trương Ngạo Tuyết, dẫn dụ mình sập bẫy, chẳng coi sát tinh của cao thủ Vực chỉ tam giới vào đâu?

Tâm niệm nhanh chóng biến đổi, hành động Lục Vân một chút cũng không chậm, trong chớp mắt Kiếm Vô Trần vừa hình thành kết giới phong bế, thân thể nhẹ nhàng áp lên trên kết giới, sau đó vô cùng huyền diệu thoát khỏi vòng không chế, xuất hiện bên cạnh liên minh cao thủ Tàn Dương Tử.

Đối với sự thần bí của Lục Vân, Kiếm Vô Trần trước giờ đã tự mình hiểu rất rõ. Nhưng vào lúc này đây, khi Lục Vân lại thi triển công hiệu của Ý Niệm Thần Ba, thoát khỏi sự phong tỏa của hắn, hắn mới đột nhiên phát hiện, chính hắn mới rồi thật sự đã coi thường Lục Vân.

Một thiếu niên thân mang chánh tà pháp quyết quả thật không đơn giản, trên thân thể của chàng luôn ẩn chứa điều bí mật mà người khác không thể biết được, mỗi khi gặp nguy hiểm, lại có thể vượt ngoài ý nghĩ tầm thường của người khác.

Kinh hãi cứ vang vọng mãi trong tâm Kiếm Vô Trần, mà ở xa xa Thiên Kiếm Khách cũng kinh ngạc dị thường. Lão kinh hãi trước sức mạnh to lớn của Kiếm Vô Trần, cũng như kinh hãi đối với sự thần bí của Lục Vân. Lão thật sự không hiểu nổi, hai thiếu niên này đã từng giao đấu vài lần, tại sao mỗi lần gặp lại đều phát sinh biến hóa rất lớn như vậy, lẽ nào bọn chúng đã bị định sẵn được sinh ra đã là kẻ thù truyền kiếp?

Đang suy nghĩ, Tàn Dương Tử lại rống lên giận dữ một tiếng, thân thể nhanh chóng chớp động, muốn tránh thoát Lục Vân đang đuổi đến. Lục Vân chỉ hơi cười lạnh lùng tàn khốc, hai tay ngạo nghễ chấp sau lưng, ánh mắt lấp lánh kỳ quang.

Thời điểm này, Lục Vân sau khi tránh Kiếm Vô Trần, đã chọn thủ pháp rất tàn khốc, đó là làm tan rã Chánh Đạo liên minh, sử dụng biện pháp cơ bản nhất. Lục Vân lúc này, sử dụng Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Nho pháp quyết năm phái dung hòa làm một, tu vi lại có bản chất siêu việt phi thường, vì thế chàng chỉ cần lay động trong lòng, đã có thể sử dụng pháp quyết tuyệt cao của Ma tông Tâm Dục Vô Ngân giết người một cách vô hình.

Lúc này, Lục Vân đang thi triển tinh thần công kích, dùng tinh thần dị lực to lớn vô cùng, toàn lực thúc động “Tâm Dục Vô Ngân” pháp quyết, bao phủ trên tất cả mọi người tại trường.

Như vậy, tiếng kêu thảm thiết liên miên bất tuyệt vang lên, chỉ chưa tới giây lát, môn hạ đệ tử của Chánh Đạo liên minh đã có sáu phần chết đi, ba phần bị trọng thương, chỉ có những kẻ tu vi cao cường như bọn Kim Cương Thánh Phật mới có thể không bị gì. Còn Tàn Dương Tử liên tục hoá đổi gần trăm loại thân pháp, cuối cùng cũng không tránh được công kích của Lục Vân, cả thân thể gục xuống mặt đất, đầu tóc dựng ngược điên loạn, khuôn mặt biểu thị sự ngây ngốc.

- Đáng ghét, thật là độc ác!

Tiếng rống giận dữ từ bọn Thiên Kiếm Khách, Kiếm Vô Trần, Phong Lôi chân quân phát ra, sau đó thân ảnh chớp động, các Chánh Đạo cao thủ phần nộ hình thành vòng vây bao lấy Lục Vân vào giữa.

Cười tà mị một tiếng, ánh mắt Lục Vân như băng giá, không chút tình cảm nói:

- Người tu đạo cốt yếu là tĩnh tâm bình khí, các người tâm không tĩnh, khí không bình thì thật là đại kỵ.

- Câm miệng! Lục Vân người ý vào tu vi bất phàm để loạn sát vô cớ, một kẻ tà ác như thế, hôm nay sao có thể để người trốn thoát.

Nhìn chăm chú vào Lục Vân, Kiếm Vô Trần điên giận vô cùng cất tiếng.

Ở không xa, mấy người Thương Nguyệt cũng nhìn Lục Vân, trong lòng có phần không hiểu, tính cách của chàng sao đột nhiên thay đổi lớn như vậy, giết cả những kẻ vô tội. Lẽ nào đó là vì Trương Ngạo Tuyết, đã biến thành điên cuồng?

Cười âm trầm một tiếng, khuôn mặt Lục Vân khiến người ta lạnh lòng, nhưng thanh âm của chàng khiến mọi người nhảy dựng:

- Hôm nay, bọn người lập một loạt cạm bẫy như vậy dụ ta sập vào, như thế có chút nào quang minh chính đại đây? Không phải bọn người hằng mong mỏi, lôi kéo ta đến để kích động thiên hạ, bọn người lại lợi dụng địa thế tiện lợi, theo hiểm trở của trời đất để loại bỏ yêu ma, vang danh bốn bể? Nếu đúng là như vậy, ta sẽ giúp các người một tay, tổng tiền vài kẻ không quan trọng. Nói như vậy, những thế lực tà đạo một lòng muốn tranh bá thiên hạ, tự nhiên sẽ sụp đổ, bọn người vừa đứng có cơ hội trừ khử bọn chúng rồi.

- Nói bậy nói bạ, người toàn thốt ra những lời vô căn cứ. Hãy bớt những lời thừa đi, xem chiêu.

Giữa tiếng rống giận dữ, Phong Lô chân quân lắc mình tiến đến, hai tay phong lô giao nhau, sấm chớp như rần bạc nhảy múa, hướng vào Lục Vân công tới. Đồng thời, thân ảnh Phong Lô chân quân hóa thành trăm, dùng tốc độ vô cùng nhanh, phối hợp với uy lực của lôi điện, hình thành một vùng lôi điện chói mắt trong phương viên vài trượng, âm thanh quang trụ tạo ra khiến người ta hoảng hốt.

Đồng tử thu nhỏ lại, nhân thần Lục Vân chớp mắt đã đỏ vằn máu, Ý Niệm Thần Ba của chàng mỗi chớp mắt đã có tần suất to lớn vượt qua đến năm mươi vạn lần, hóa thành một luồng thiên lôi vô thanh, trực tiếp xuyên qua quang tráo phòng ngự của Phong Lô chân quân, kích trúng đại não của lão. Âm thanh trầm thiết kinh hồn vang lên giữa tiếng sấm sét, thân ảnh biến hóa bất định của Phong Lô chân quân chớp mắt đã biến mất, toàn thân và vẻ mặt trở nên xám ngoét rơi xuống trên mặt đất, cả người không ngừng co giật.

Bất ngờ kinh người khiến mọi người đều cảm thấy chấn động kinh hoàng. Nhưng cũng vào thời khắc này, khi mọi người giật mình tìm kiếm, thân ảnh Lục Vân đột nhiên chuyển thành mờ nhạt, xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn vào trận pháp trên mặt đất được Thiên Kiếm Khách lập ra.

Nhờ có sự trợ giúp thần bí khó dò của Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân rất nhanh chóng hiểu rõ nguyên lý phá giải của trận pháp này. Vì thế khi Kiếm Vô Trần và Thiên Kiếm Khách giận dữ vô cùng truy đuổi đến, chàng lại thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, xảo diệu xuất hiện tại trung tâm của trận pháp.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Thiên Kiếm Khách và Kiếm Vô Trần bên trên, Lục Vân mỉm cười tà dị nói:

- Người hẳn đã tốn rất nhiều công sức cho trận pháp này, ta sẽ giúp người một tay, mở rộng cửa ra, nghênh đón tân khách bốn phương đến.

Trong khi đang nói, hai tay mở ra, chân nguyên cường đại xuất ra quang mang ngũ sắc, dưới sự thúc động của Lục Vân hóa thành chín luồng quang mang, lấy chàng làm trung tâm mãnh liệt hướng ra bên ngoài.

Chỉ thấy sấm sét vang rền, mặt đất rung chuyển, tuyết trận do Thiên Kiếm Khách khổ tâm bố trí chỉ với một đòn của Lục Vân, mặt đất đã phân rã, chớp mắt biến thành những viên đá nát ngổn ngang.

- Đáng ghét! Đáng ghét!

Rống lên điên cuồng giữa không trung, Thiên Kiếm Khách muốn nổi điên, mọi thứ tự mình cẩn thận tính toán, dưới một chiêu của Lục Vân biến thành vô dụng. Như vậy sao lại không khiến lão phát cuồng. Xung quanh, kết giới chói mắt đã bị phá vỡ, toàn bộ đỉnh núi cuồng phong bốn phía nổi lên, không khí trong lành mang hương vị khác lạ thổi tới khắp cả trường.

Âm trầm trầm mắt nhìn Lục Vân, Thiên Kiếm Khách cảm hận thốt lên:

- Lục Vân, tâm can ngươi quả là ngoan độc!

Cười cười mấy tiếng, Lục Vân châm biếm đáp:

- Ngoan độc? Sợ là chưa so sánh được với ngươi. Người lập nên trận này, cũng không ngoài ý muốn không cho một số người đến gần được, để người có thể tập trung thực lực đối phó với địch nhân, tâm tư như vậy không phải là độc ác ư? Ta đã giúp người một tay, quang minh chính đại nghênh tiếp tân khách tám phương, đúng ra người phải cảm tạ ta mới đúng.

Giận quá hóa cười, Thiên Kiếm Khách hét lên:

- Cảm kích ngươi, được, đây là sự cảm kích của ta dành cho ngươi, để xem thử ngươi có khả năng tiếp nhận được không.

Trong khi đang nói, Kiếm Vô Trần đã xuất hiện phía sau Lục Vân, hai người một trước một sau, ý định phong tỏa Lục Vân, rõ ràng quyết không để cho Lục Vân đào tẩu lần nữa. Đối với điều này, vẻ mặt Lục Vân như không để ý, nhưng trong lòng lại thập phần nghiêm túc, ngầm có cảm giác trầm trọng.

Vỗ vờ Tứ Linh thần thú, Lục Vân thản nhiên nói:

- Trước tiên hãy đứng bên cạnh xem xét, đợi đến lúc cần thiết ngươi lại xuất thủ.

Tứ Linh thần thú khẽ rống nhẹ hai tiếng, lắc mình li khai Lục Vân, nhẹ nhàng đáp lên vai của Thương Nguyệt. Đối với điều này, mọi người tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, toàn bộ đều chú ý nhìn vào ba người Lục Vân, đoán xem cuộc chiến này kết cuộc sẽ như thế nào đây.

598. Chương 600 Lừa Dối Đối Người

- Thương Nguyệt, nó là con gì vậy? Sao lại biết...

Thương Nguyệt vuốt ve Tứ Linh thần thú, hạ giọng:

- Nó là trợ thủ của Lục Vân, có lần nó đã đánh lui được cả Hắc Âm tôn chủ của Ma Vực.

Lời nói vừa dứt, tức thì bốn người ở bên cạnh đều thất kinh, ngạc nhiên nhìn vào quái thú nho nhỏ này, trên khuôn mặt hiển hiện vẻ khó tin.

Đứng yên bất động, Lục Vân sử dụng Ý Niệm Thần Ba phân tích tình hình lúc này, phát hiện thấy hai người lần này rất cẩn thận, liên tục bố trí bốn mươi tám phòng tuyến xung quanh thân thể, muốn dễ dàng li khai e là rất khó.

Thử điều chỉnh tần suất của Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân vận dụng sức mạnh thần bí vô hình nhằm phá giải phòng ngự của hai người, nhưng chỉ mới giải phá được tầng thứ hai mươi bảy, Thiên Kiếm Khách đã phát động tấn công rồi.

Quang hoa lóe lên, tử mang chói mắt phân tán tứ phía như mây, tựa như linh thể có ý thức, tầng tầng lớp lớp bao bọc bên ngoài thân thể ba người. Ở bên này, Kiếm Vô Trần đã phát động “Tử Hoa Thôn Nhật” đại pháp phối hợp với thể công của Thiên Kiếm Khách, tức thì mây tím mang theo lực thôn phệ vạn vật đột nhiên gia tốc, dưới sự khống chế khí tức tương đồng của hai người, phát huy uy lực mạnh mẽ chưa từng có.

Vẫn đứng yên như thế, toàn thân Lục Vân hào quang lưu động ngũ sắc, pháp quyết năm phái sau khi dung

- Thật là giảo hoạt, dám dùng quỷ kế bất ngờ tấn công lên sư tổ ta, hôm nay ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho người.

Tùy ý múa Thiên Linh thần kiếm trong tay vài lần, Lục Vân mỉm mai:

- Giảo hoạt? Đó không phải là thứ mà ta đã học được ở bọn người sao? Còn phần sau lời nói của người thì không cảm thấy thừa sao. Người muốn đối phó với ta thì cứ làm sớm đi, không cần nói nhiều đâu. Chỉ đáng tiếc một điều, Thiên Linh thần kiếm tuy là rất tốt, nhưng nó đã chọc giận ta, chỉ còn cách hủy diệt nó thôi.

Nhân thần kinh biến, Kiếm Vô Trần giận dữ nói:

- Lục Vân, người không được hành động lỗ mãng, có chuyện gì thì hãy tính toán với ta đây, không nên động chân tay với binh khí.

Nhân thần lạnh lại, Lục Vân hỏi ngược:

- Người nghĩ người có tư cách để mặc cả ít nhiều với ta sao? Đừng quên những lời nói ngày trước của ta ở Dịch viên, ta có thể dựa vào thân thủ của chính mình để hủy diệt tất cả những cừu địch muốn đưa ta vào đất chết, hôm nay chỉ là thu hồi một chút lợi tức thôi.

Cong tay búng ra, thần kiếm ngân lên một tiếng than vãn, một chỉ ấn vào của Lục Vân mang theo sức mạnh của “Hóa Hồn phù”, vì thế khiến cho hào quang của Thiên Linh thần kiếm trở nên hỗn loạn, toàn bộ thần kiếm không ngừng chấn động, kiếm linh bên trong rú lên liên hồi những tiếng bi ai.

Nghe thấy những thanh âm đó, lòng nổi cơn giận, Kiếm Vô Trần rống lên một tiếng điên cuồng, thân thể chớp mắt đã từ một phân ra thành chín, bố trí phòng ngự cấm chế khắp tứ phía Lục Vân, đồng thời dùng chân nguyên bản thân cực mạnh phát xuất một chiêu quỷ thần kinh khiếp, ý đồ khiến chàng bị trọng thương.

Thần nhiên mỉm cười, Lục Vân âm trầm cất tiếng:

- Người không sợ lặp lại sai lầm vừa rồi, bước theo vết xe đổ của Thiên Kiếm Khách sao?

Thần tình tà dị, khí độ trấn tĩnh khiến cho Kiếm Vô Trần vừa kinh hãi vừa giận dữ, sao lại không thể không đề phòng được.

Đoán không ra tâm tư thâm trầm của Lục Vân, Kiếm Vô Trần trở nên cẩn thận, thực sự thu hồi lại đòn tấn công, chỉ phong tỏa chàng ở trung tâm kết giới.

Mỉm cười trêu chọc, Lục Vân không chút để ý, ngón tay tiếp tục búng vào thần kiếm trên tay, khiến cho nó lại ngân lên những tiếng đau đớn, điều này cũng làm cho con tim của Kiếm Vô Trần nhói lên.

Quan sát mọi chuyện, Kiếm Vô Trần giận đến điên lên, nhưng chỉ có thể cố gắng điềm tĩnh lại, vẻ mặt méo mó hỏi:

- Người đúng là loại người vô sỉ, thực sự người đang nghĩ gì? Không phải muốn đánh với ta sao, người trở thành con rùa rút đầu từ lúc nào vậy? Lại đây, xuất chiêu đi, để xem hôm nay ai chết trong tay ai đây.

Vẫn đứng yên bất động, Lục Vân nhìn về phía chân trời xa xăm, lãnh đạm nói:

- Tất cả những người ở đây đều không hối thúc, có gì người lại hấp tấp như thế? Đừng có lảng xảng, thời gian từ bây giờ cho tới lúc trời tối cũng vẫn còn sớm lắm, trước tiên chúng ta hãy cứ bình tĩnh một lát, để tránh cho người sau này thua lại không phục, hay còn muốn tìm lời bào chữa nhằm che giấu sự thật, đến lúc đó thì thật là phiền phức lắm thay.

Tính tình Lục Vân bỗng trở nên khó đoán, không ai có thể ngờ rằng lúc này chàng lại thật sự không hoảng không loạn, còn đùa giỡn với Kiếm Vô Trần.

Nghe được ý đồ của Lục Vân, Kiếm Vô Trần nghiêng răng nói:

- Lục Vân, người thật ác độc, những chiêu âm hiểm này cũng dám xuất ra.

Nở một nụ cười tà dị, Lục Vân khiêm tốn đáp trả:

- Quá khen rồi, so với những gì mà người nói, ta thực sự cảm thấy mình còn kém lắm.

Cuồng bạo quát lên một tiếng, Kiếm Vô Trần thấy nói không lại chàng, trong lòng vừa lo lắng lại vừa bức bối, không biết phải làm như thế nào cho phải. Nhưng đúng lúc này, Liễu Tinh Hồn ở dưới mặt đất đột nhiên truyền âm thì thầm với hắn hai câu, chân mày Kiếm Vô Trần tức thì nhướng lên, trừng mắt nhìn Lục Vân nói:

- Nếu người có thời gian thì cứ thông thả mà lãng phí. Hiện tại ta không có hứng thú hóng gió tây bắc cùng với người, ta có lời chào để về, mà hình như người rất lo lắng về việc Trương Ngạo Tuyết hiện giờ ở đâu thì phải.

Nói rồi liền cười lên đắc ý một tiếng, thân thể lắc một cái liền trở lại mặt đất.

Sắc mặt đang điềm tĩnh bỗng trở nên âm lạnh, miệng Lục Vân gầm lên một tiếng, rồi nhanh chóng truy theo. Tuy biết rằng Kiếm Vô Trần cố ý chọc giận mình, nhưng khi nghĩ đến Trương Ngạo Tuyết thì sự điềm tĩnh trong thâm tâm của chàng khó mà lấy lại được. Đáp xuống mặt đất, Lục Vân quan sát khắp tứ phía một lượt, Chiến Tâm tôn giả lúc này đang trị thương cho Thiên Kiếm Khách, còn Diệp Tâm Nghi nhờ sự giúp đỡ của Thái Phượng tiên tử, cơ bản đã hồi phục, hiện đang đứng cạnh Kiếm Vô Trần, lạnh lùng nhìn về phía mình.

Đứng yên bất động, Lục Vân dừng tại vị trí cách đối phương khoảng ba trượng, Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu vẫn xoay vòng vòng, tầng tầng lớp lớp hỏa diễm tĩnh lặng bao bọc quanh thân thể chàng. Cúi đầu, nhìn vào Thiên Linh thần kiếm trên tay, Lục Vân lạnh giọng nói:

- Kiếm Vô Trần, nếu như người muốn lấy lại thanh kiếm này, thì chúng ta có thể trao đổi. Người hãy nói cho ta biết Ngạo Tuyết nơi đâu, ta sẽ trả thanh kiếm này lại cho người, thế nào?

Mỉm cười lạnh lùng, Kiếm Vô Trần nói:

- Không ngờ người lại nghĩ dễ dàng vậy. Giờ phút này, người đang ở trên địa bàn của Chánh Đạo liên minh, còn có cơ hội đưa ra điều kiện với ta hay sao? Miễn là ta đánh bại được người, đến lúc đó tự nhiên ta đã có thể thu hồi lại tất cả.

Nhân thần lập tức lạnh lẽo, Lục Vân nhìn hắn lạnh lùng sắc bén như đao, khiến cho mục quang của hắn lóe sáng, không ngờ không dám nhìn lại.

- Nếu như người nghĩ điều này không cần thiết, thì sau này người đừng có hối tiếc.

Tay phải tức thì múa lên, kiếm khí tung hoành giữa không trung, Lục Vân dựa vào uy thế của Thiên Linh thần kiếm, phát ra một chiêu công kích mạnh mẽ.

Đợt công kích bất ngờ này khiến cho cả Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi đều kinh hãi, ai nấy đều cẩn thận phòng ngự. Nhưng Lục Vân đã thuận lợi chớp lấy cơ hội ngắn ngủi này, “Hóa Hồn phù” trong tay phải hiện ra, mang theo sức mạnh hóa hồn to lớn tà ác vô cùng xâm nhập vào bên trong thanh thần kiếm, điên cuồng nuốt lấy năng lượng của nó.

Khi Kiếm Vô Trần phát giác được Thiên Linh thần kiếm trong tay Lục Vân bắt đầu có tình trạng quang mang ngũ sắc đã bắt đầu chuyển biến thành đỏ đen như máu, tức thì trong tâm lý cảm thấy có điều không ổn, vội vàng lắc mình biến hoá thành một chuỗi thân ảnh, dùng phương thức dày đặc vây kín bên ngoài thân thể của Lục Vân, tử mang như điện hiện lên khi tay múa lên, tạo nên một tinh cầu màu tím, kịch liệt ép vào trung tâm.

Cảm giác thấy sức hấp thu của “Tử Hoa Thôn Nhật” tiếp cận thân thể, trong nhân thần của Lục Vân đột nhiên lóe sáng ánh huyết mang, thần kiếm trong tay bắt đầu ngưng không, dùng sức mạnh của Hóa Hồn phù điều khiển thần kiếm phát xuất công kích, thân thể lại nghịch chuyển lên trên, đồng thời thi triển Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực, hình thành một luồng quang trụ đen ngòm, mang theo sức mạnh nuốt hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Quan sát từ bên ngoài, chỉ thấy Thiên Linh thần kiếm đỏ như máu, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt, nằm ở trên phong trụ màu đen. Nhưng ở bên ngoài, tinh cầu được Kiếm Vô Trần nén nhanh lại lấp lánh tia chớp màu tím, vô số quang phù nhỏ nhỏ đan lại dung hợp với nhau, liên kết thành một ráng mây sáng màu tím, thường xuyên nổ ra thu lại.

Lực thôn phệ và áp lực bên trong va chạm nhau mãnh liệt, quang vân màu tím áp chặt vào luồng quang trụ đen tuyến hình thành nên kết giới sắc tím sẫm, không ngừng xoay tròn, khiến người ta phải kinh sợ. Sau đó, thần kiếm đột nhiên bùng sáng, một luồng huyết điểm kinh trời phá tường mà ra mang theo khí thể kinh hồn đoạt phách, trực diện chém thẳng xuống đỉnh đầu Kiếm Vô Trần, khiến cho hần kinh hải nhanh chóng lui lại, nhưng trên mặt đất lại thấy một vết nứt hằn lên, rồi tiếp tục mở rộng thành một hắc động thần bí với chu vi ngoài mười trượng.

Tránh được một kiếm vừa rồi, Kiếm Vô Trần tức thì hiện thân cách đó khoảng độ vài trượng, xuất hiện trước mặt Lục Vân. Nhìn thấy trong tay của Lục Vân không hề có bất kì một vật nào, Kiếm Vô Trần giận dữ vô cùng, miệng phát ra thanh âm điên cuồng:

- Thiên Linh thần kiếm đâu? Người đã làm gì nó rồi, nói mau.

Âm lạnh quan sát Kiếm Vô Trần, năm ngón tay phải của Lục Vân bỗng xòe ra, trong lòng bàn tay chàng xuất hiện một đám hào quang ngũ sắc đang lấp lánh quang hoa nhàn nhạt.

- Thiên Linh thần kiếm đã bị hủy, hiện tại người đang nhìn thấy kiếm linh ẩn trong thần kiếm, người thử đoán xem ta đang làm cái gì?

Cổ ý khích tướng Kiếm Vô Trần, lời vừa dứt thì tâm niệm của Lục Vân lập tức chuyển động, Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu tự động bay vào trong tay, nuốt chửng lấy dải kiếm linh đó trước mặt Kiếm Vô Trần cùng mọi người. Khi dải kiếm linh đó biến mất, Như Ý Tâm Hồn kiếm liền lấp lánh hào quang ngũ sắc, toàn thân kiếm lấp lánh một ánh sáng thần thánh đặc biệt.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần nổi điên như mới mất đi một nửa sinh mạng, cuồng bạo rống lên một tiếng rồi hai tay bắt quyết, ngọn lửa cuồng nộ toàn thân bốc cao, bộc phát ra tinh vân màu tím cùng với hỏa diễm sắc đỏ, phía sau lưng hần hình thành nên một đám mây có màu đỏ tím đang điên cuồng nở rộng ra ngoài.

Trong lòng biến đổi, Lục Vân cấp tốc lùi lại ba trượng, thần kiếm trong tay múa lên, bầu trời bất ngờ vang lên một tiếng rền ngấm, đó chính là Ngũ Sắc thần long trước giờ bị khống chế trong Thiên Linh thần kiếm, nay đổi sang chịu sự khống chế của Lục Vân, được chàng thúc động liền hợp nhất lại thành một cự long trăm trượng, đang đảo lộn nuốt mây phun mù giữa không gian, rồi nhắm thẳng Kiếm Vô Trần giận dữ rống to.

- Ngày hôm nay, ta sẽ cho người nếm thử sự bá đạo của Ngũ Sắc thần long, xem thử người - chủ nhân trước đây của nó lợi hại hơn, hay là chủ nhân mới thay đổi bây giờ lợi hại hơn.

Thốt ra những lời đó với ngữ khí không nhanh không chậm, lại có năng lực trào phúng vô cùng khiến cho Kiếm Vô Trần trở nên cuồng nộ trong lòng, cừ hận vô biên tràn ngập trong tâm hần. Đối đầu với Lục Vân, ngày hôm nay hần đã chịu thiệt đủ thứ, từ lúc bắt đầu đến giờ hần không chiếm được chút tiện nghi, cho dù tu vi đại tăng, nhưng bây giờ đối diện với Lục Vân cũng không khá hơn, lại có sự hiện diện của các cao thủ trong Chánh Đạo liên minh, làm hần mất hết mặt mũi. Điều này khiến người có tâm cao khí ngạo như Kiếm Vô Trần không sao tiếp nhận được.

Trong lúc phẫn nộ, Kiếm Vô Trần mím chặt môi không nói lời nào, chỉ đề thẳng chân nguyên lần nữa, thúc động khí thể to lớn, tạo nên uy thế nuốt chửng đất trời, từng tầng từng tầng tiếp cận đến Lục Vân, liên tục bố trí chín kết giới xung quang thân thể chàng, quyết tâm vô luận như thế nào đi chăng nữa cũng không để cho chàng đào thoát được.

Trên không trung, quang tuyến rực rỡ nhuộm một màu tím đậm, trong phương viên vài dặm mây tím bao bọc, tựa như Ngân Hà Tinh trận, vận hành chiếu theo một qui luật nhất định, sản sinh hết lớp sóng có hấp lực mạnh mẽ này lại đến lớp sóng mạnh mẽ khác, tổ chức thành một lưới thiên võng, chậm chậm thu hẹp lại theo ý muốn của Kiếm Vô Trần.

Lúc này nụ cười âm lãnh trên khuôn mặt đã biến mất, Lục Vân quan sát các đám mây tím xung quanh, Ý Niệm Thần Ba phân tích tình huống mình đang gặp phải, sắc mặt thể hiện vẻ nghiêm túc vô cùng. Lần này, Lục Vân đã hiểu rõ, không còn khả năng thi triển xảo kế để thoát thân, chỉ còn cách chân chánh đối diện thôi.

Vì thế, Lục Vân nghiêm mặt lại, toàn thân tỏa ra khí thể uy nghiêm, hai tay bắt quyết trước ngực, bắt đầu

thật sự tranh đấu với Kiếm Vô Trần. Theo sự thi triển của Lục Vân, một luồng quang hoa ngũ sắc phân bố bên ngoài thân thể chàng, chiếu theo phương vị ngũ hành mà nở rộng ra, hình thành một luồng quang vân ngũ sắc, trông chẳng khác gì một đóa hoa sen, năm loại sắc thái luân phiên chuyển động, vẻ đẹp mỹ diệu không thể nào tả được.

601. Chương 603 Quỷ Vực Tấn Công Bất Ngờ

Về phía Diệp Tâm Nghi mà nói, sự mạnh mẽ của Lục Vân là vượt ngoài dự đoán. Về phía Thương Nguyệt, nàng tuy biết rằng Lục Vân lợi hại, nhưng Kiếm Vô Trần đang sở hữu thần khí mạnh nhất trong tay, điều này khiến cho trong lòng nàng luôn có một cảm giác bất an.

Trên tầng mây cao, Sát Huyết Diêm La lúc này đang ẩn mình cũng lưu ý đến tình huống giữa hai bên. Bên cạnh, Vô Gian Quỷ Sát nhẹ giọng nói:

- Diêm Quân, Lục Vân vừa mới đánh Thiên Kiếm Khách trọng thương, đó quả là cơ hội tuyệt hảo, tại sao chúng ta phải bỏ qua?

Sát Huyết Diêm La nghiêm mặt trả lời:

- Khó có thể nói đó là cơ hội, tất cả đều nằm trong dự liệu của Lục Vân, người không thấy một chút mặt mũi chúng ta cũng không có sao?

Trố mắt nghe những lời này, Vô Gian Quỷ Sát lại không thấy như vậy, nhưng miệng lại không dám nói rõ ràng, chỉ đành hỏi dò:

- Vậy theo ý Diêm Quân, khi nào thì chúng ta hạ thủ là tốt nhất?

Sát Huyết Diêm La cười âm lạnh:

- Cơ hội thì nhiều lắm, hiện tại cũng không muộn. Chỉ cần hai đứa chúng nó thu hút được sự chú ý của mọi người, chúng ta lại đột nhiên tập kích, mà Thiên Kiếm Khách còn chưa hồi phục, người nói kết quả sẽ thế nào đây?

Vô Gian Quỷ Sát cung kính nói:

- Lời nói Diêm Quân thật đúng, thuộc hạ sẽ lập tức phân công hành động.

Sát Huyết Diêm La quát hấn dừng lại, rồi cất tiếng hỏi:

- Tạm thời không cần gấp gáp, phía Ma vực thế nào rồi?

Vô Gian Quỷ Sát lắc đầu nói:

- Vẫn chưa nhận được tin tức, sẽ nhanh chóng có thôi. Ý Diêm Quân muốn chờ đợi thêm nữa phải không?

Sát Huyết Diêm La lưỡng lự một chút, đúng lúc định mở miệng lên tiếng thì Bất Tử Huyết Lệ bất ngờ về đến, giọng khẩn cấp:

- Bẩm Diêm Quân, mới nhận được tin mới nhất, Ma Thiên tôn chủ dẫn Ma vực cao thủ hướng thẳng đến Hoa Sơn, lúc này hẳn đã tiêu diệt toàn bộ Hoa Sơn Chánh Đạo đệ tử.

Nhân thần chợt biến đổi, Sát Huyết Diêm La cười âm lạnh nói:

- Ma Thiên tôn chủ a, người thật sự thông minh nhưng lại để sự thông minh đó cản trở người rồi. Nếu đã như vậy, chúng ta liền hành động.

Vô Gian Quỷ Sát dạ một tiếng, sau đó truyền lệnh, Quỷ vực cao thủ lập tức bắt đầu phát động tấn công bất ngờ.

Lần này, để tiêu diệt Chánh Đạo liên minh, Sát Huyết Diêm La dẫn theo Bất Tử Huyết Lệ, Vô Gian Quỷ Sát, Vô Hồn Âm La, Âm Thi Quỷ Vương, Vô Phách, cùng với bốn quỷ tiên, tổng cộng mười đại cao thủ. Mục đích chủ yếu để tiêu diệt Chánh Đạo liên minh, đả kích Cửu Thiên Hư Vô giới, xây dựng cơ sở ngày sau tranh bá thiên hạ.

Khí lưu cuồng động xoáy tròn giữa không trung, tầng tầng lớp lớp sóng tím càng thu nhỏ càng xoáy nhanh, giống như cột gió sắc tím xoay tròn, thỉnh thoảng lấp lánh ánh điện hoa lửa. Ở trong đó, quang vân ngũ sắc quanh thân Lục Vân đang bắt đầu thu nhỏ lại, dưới sự áp bức của tinh vân màu tím liên chấn động mãnh liệt, đang kịch liệt phản kháng, tiếng sấm chói tai vang động không ngừng, lại theo sự ma sát của va chạm mà sản sinh các loại quang hoa.

Lần thứ nhất chánh diện giao phong, Lục Vân chấn động trong lòng, bởi vì chàng đã phát hiện trong nội thể của Kiếm Vô Trần bắt gặp ẩn tàng một luồng sức mạnh thần bí mà trước đây chàng đã sơ ý bỏ qua.

Phân tích cẩn thận, Lục Vân phát giác, luồng liệt hỏa chân nguyên trong pháp quyết Kiếm Vô Trần đã thi triển lúc này có chút kỳ quái, so với trước đây hẳn không có như vậy. Đồng thời, còn một luồng chân nguyên vô cùng mạnh mẽ đang ẩn sâu trong cơ thể hẳn có sức mạnh hủy diệt, không hiểu từ đâu hẳn có được.

Bên ngoài, Kiếm Vô Trần đang tấn công cũng nhanh chóng chuyển biến tâm niệm, tu vi bản thân mình tuy bắt gặp thắng tiến mạnh mẽ, nhưng không ngờ Lục Vân cũng thắng tiến tương tự như vậy. Điều này khiến hẳn rất kinh hãi. Có lẽ càng cần chú tâm hơn nữa, để làm sao có khả năng xảo diệu tiêu diệt được Lục Vân mà lại không lộ ra bí mật bản thân.

Lúc này biểu hiện bên ngoài của Kiếm Vô Trần vẫn còn có vẻ kích động, nhưng tính cách thật sự đã âm trầm khá nhiều, đã biết phải ẩn giấu bí mật, chưa đến giờ khắc tối hậu hẳn không muốn dễ dàng tiết lộ ra bí mật của bản thân. Ngày hôm nay chỉ là bắt đầu, ngoài Lục Vân ra, còn tất cả địch nhân hẳn dự kiến khác chưa xuất hiện. Một khi để lộ ra bí mật, tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay sẽ có khả năng bị uống phí.

Trên mặt đất, mọi người đang đứng quan chiến tự nhiên không biết đến ý nghĩ của hai người, chỉ quan tâm lưu ý đến biến hóa của cuộc chiến. Nhưng khi mọi người còn đang chuyên tâm quan sát, một trận âm phong đột nhiên thổi tới, Quỷ vực cao thủ bắt ngờ xuất hiện, mạnh mẽ công kích như bão tố ập đến, lập tức gây cho cao thủ Chánh Đạo liên minh bắt ngờ không kịp trở tay.

Đang hỗn loạn, Diệp Tâm Nghi giọng yêu kiều quát lên:

- Mọi người trấn tĩnh, ai nấy chiếu theo kế hoạch mà hành sự, không được hỗn loạn chút nào.

Nói rồi liền lắc thân hướng thẳng về Sát Huyết Diêm La, nhưng lại bị Vô Gian Quỷ Sát chặn lại.

Bên cạnh Thiên Kiếm Khách, Thái Phượng tiên tử hoành kiếm ngang ngực, ý thức chăm chú vào Sát Huyết Diêm La, đề phòng hẳn lên tập kích. Hai bên, Tịch Diệt thiện chủ nghênh chiến với Vô Hồn Âm La, Kim Cương Thánh Phật đối chiến cùng Bất Tử Huyết Lệ, Thiên Túc đạo trưởng tiếp lấy Âm Thi Quỷ Vương, Kim Định Phù Dung Quách Xảo Lệ đang ngăn cản Vô Phách. Còn lại bốn quỷ tiên do Liễu Tinh Hồn, Phong Lô chân quân, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa ba người đối phó, cùng lúc cuộc hỗn chiến nổi lên khắp nơi, tình thế thật khẩn trương.

Âm trầm nhìn Thái Phượng tiên tử, Sát Huyết Diêm La mục quang quét ngang khuôn mặt tái nhợt của Thiên Kiếm Khách đang được Chiến Tâm tôn giả trị thương, miệng phát ra một tràng cười ha hả. Thái Phượng tiên tử thần sắc nghiêm túc, khí thế kinh người do Sát Huyết Diêm La phát ra bà hầu như chưa từng thấy qua. Bà chưa từng nghĩ rằng Diêm Quân của Quỷ vực tu vi lại cao cường như thế, tựa hồ trên nhân gian không thể kiếm ra người có thể đối kháng được với hẳn.

Quát nhẹ một tiếng, Thái Phượng tiên tử tuy chấn động kinh hãi nhưng không thối lui, thanh trường kiếm trong tay múa lên hàn mang thiểm điện, ba luồng kiếm quang rực rỡ giống hệt sao băng rơi xuống, chỉ lóe lên một cái đã xuất hiện ngay trước mặt Sát Huyết Diêm La.

Cười như không cười, Sát Huyết Diêm La gần giọng:

- Ngày hôm nay bốn Diêm Quân đặc biệt đến thu nhận mạng sống nhỏ nhoi của các ngươi, hiện tại lấy mạng của ngươi trước đã.

Huyết Sát chiến phủ gươm cao, khí thế hùng dũng kinh trời phát đến, bất quá chỉ thấy huyết mang lóe động, một ráng mây đỏ như sóng vô đến, không những dễ dàng đánh nát ba luồng kiếm quang của Thái Phượng tiên tử, dư kinh còn tiếp tục bức bà phải phát ra một trăm tám mươi sáu kiếm mới hóa giải được. Vì thế bà đã liên tục thối lùi lại ba bước, dung nhan tú mỹ đầy vẻ kinh hoàng.

Bước tới một bước, toàn thân Sát Huyết Diêm La huyết mang rung động, khí thể mạnh mẽ bành trướng như cuồng phong bão táp, khiến cho thân thể Thái Phượng tiên tử liên tục rung động, nhân thân liên tục lộ xuất vẻ thô lương. Cổ sức tránh ra, toàn thân Thái Phượng tiên tử chân nguyên bộc phát, sức nóng của liệt hỏa chân nguyên gặp gió hóa thành phượng hoàng, hình thành một con hỏa phượng dài trăm trượng, phun hỏa diễm về phía Sát Huyết Diêm La. Đồng thời, Thái Phượng tiên tử điểm nhẹ đầu ngón chân trên mặt đất, hét lên rồi thân thể xoay vòng, cứ mỗi lần chớp lên xoay chuyển được một ngàn hai trăm vòng, hình thành quang trụ màu máu, lại có hàng ngàn hàng vạn mũi kiếm bắn thẳng vào ngực Sát Huyết Diêm La.

Hừ lạnh một tiếng, Sát Huyết Diêm La quát lên:

- Quả nhiên là có vài phần bản lãnh của cao thủ Vân Chi Pháp giới mới có thể phát động phản kích trong khi bị ý thức mạnh mẽ của bốn Diêm Quân khóa chặt, thật sự là đáng được tán thưởng vài câu. Chỉ đáng tiếc cuối cùng rồi ngươi cũng không tránh được tử vong mà thôi.

Còn đang nói thì tay phải đã múa ra, Huyết Sát chiến phủ lóe lên hào quang, lập tức một luồng quang ba mãnh nhiên phóng ra, sức mạnh khiến không gian chung quanh chấn động, đủ lực xuyên thấu tất cả chướng ngại.

Giao phong kịch liệt, các lực lượng đáng sợ va vào nhau giữa không trung, lập tức bắn tóe ra ngàn vạn hào quang rực rỡ. Đang tấn công, Thái Phượng tiên tử chỉ thấy trở lực rất lớn, thân thể đang xoay vòng với tốc độ cao đột nhiên gặp phải luồng quang ba đó lập tức rung động mãnh liệt, tốc độ theo đó mà giảm đi đáng kể. Mà chân nguyên toàn thân đã hội tụ thành một điểm để hình thành quang diễm đỏ máu cũng bị ảm đạm hơn nửa phần, lại bị luồng sức mạnh đó khống chế ở giữa chừng.

Kinh hãi, gần như chỉ trong chớp mắt, Thái Phượng tiên tử nghẹn giọng hừ lên một tiếng sau đó liền bị chiêu tấn công của Sát Huyết Diêm La chấn bay ra khoảng mười trượng, ngã ầm xuống mặt đất.

Quét sạch được chướng ngại, Sát Huyết Diêm La bức thẳng tới Thiên Kiếm Khách, dự định rằng phải giải quyết lão trước tiên. Nhưng hần đến gần chỉ còn khoảng một trượng, đột nhiên Thiên Kiếm Khách không một dấu hiệu báo trước bắn thẳng ra nhanh như đạn bay, dùng một chiêu với tốc độ cực kỳ nhanh ấn thẳng vào ngực của Sát Huyết Diêm La.

Một chiêu này thật quý dị, nó hàm chứa uy lực cực mạnh của Tử Hoa Thôn Nhật, khiến cho Sát Huyết Diêm La cực kỳ kinh hãi lẫn giận dữ. Đồng thời, Chiến Tâm tôn giả ở trên mặt đất cũng vô cùng huyền diệu xuất hiện phía sau Sát Huyết Diêm La, trường kiếm trong tay lấp lánh hào quang nhìn giống như bằng ngọc, hiểm độc nhắm ngay vào thân thể của hắn.

Biến hóa bất thành linh xảy ra đã phá hủy giấc mộng đẹp trong tâm tưởng của Sát Huyết Diêm La, hần không thể nào nghĩ ra được, Thiên Kiếm Khách lại cố ý dẫn dụ hần sập bẫy. Rõ ràng thương thế của lão đã tương đối ổn, lại giả như tình trạng đang trị thương, nhằm lúc hần sơ ý bất ngờ tập kích phát ra một chiêu âm hiểm.

Trong cơn phẫn nộ, Sát Huyết Diêm La điên cuồng gầm lên một tiếng, sát khí toàn thân bành trướng hóa ra từng phiến từng phiến đao huyết điên cuồng quét khắp bốn phương. Tay phải giơ cao huyết phủ múa lên, Sát Huyết Diêm La bị đánh lén trọng thương, tuy thân rơi vào hiểm cảnh nhưng vẫn còn có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, chỉ một búa đã đánh bay Thiên Kiếm Khách, sau đó xoay mình chấn gãy trường kiếm của Chiến Tâm tôn giả, khiến những người hần đánh trúng rơi máu thoát chạy.

Âm trầm nhìn Sát Huyết Diêm La, Thiên Kiếm Khách vừa chùi huyết tích trào ra bên mép, vừa cất giọng lạnh lùng:

- Chúng ta cuối cùng rồi cũng gặp nhau, không ngờ ngươi còn mạnh hơn so với những gì trong tưởng tượng của ta.

Sát Huyết Diêm La hừ lạnh đáp:

- Ngươi cũng hèn hạ vô sỉ hơn trong tưởng tượng của ta. Chỉ là tu vi lại thiếu mất một chút, hôm nay đã định khó thoát khỏi kiếp.

Điềm nhiên đối diện, Thiên Kiếm Khách vừa lợi dụng cơ hội dưỡng thương, vừa nhìn chung quanh trầm ngâm:

- Quá sớm để nói lời này, trước mắt Quỷ vực của người vẫn chưa hoàn toàn chiếm lợi thế, vì vậy cuối cùng ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Nở nụ cười âm lạnh, Sát Huyết Diêm La nhìn theo mục quang của lão quét qua một lượt, tình hình cuộc chiến đích xác không có được sự thuận lợi như trong tưởng tượng, bất quá hẳn không chút để ý, chỉ cực kỳ bình tĩnh nói:

- Ngày hôm nay thắng bại không phải là do bọn chúng quyết định, mà chúng ta sẽ quyết định. Chỉ cần ta giết chết người, ngày hôm nay xem như chúng ta đã thắng. Nói thêm, lúc này bên người nhân số tuy nhiều, nhưng còn có Lục Vân gây chiến bên cạnh. Lại thêm một số thế lực khác tham gia, người nghĩ rằng Chánh Đạo liên minh còn có khả năng tồn tại chăng?

Vẻ mặt trầm xuống, Thiên Kiếm Khách hừ giọng đáp:

- Đừng có quá đắc ý sớm như vậy, người có thể nghĩ ra vấn đề đó thì ta cũng nghĩ ra được vậy. Chỉ có điều ta nghĩ người có chút ngu xuẩn, bởi vì người là người đầu tiên nhận nhin không được.

Sát Huyết Diêm La nhãn thần lộ vẻ giận dữ, quát lên cuồng bạo:

- Im miệng, bốn Diêm Quân hành sự đâu cần người phải khuyên nhủ bình luận. Nói thật cho người biết, trước lúc người bị Lục Vân đánh trọng thương, bốn Diêm Quân đã chuẩn bị xuất thủ, nhưng sau đó vì phòng bị Ma Vực ngồi không hưởng lợi mới tạm thời không hành động. Nhưng hiện tại, Ma Thiên tôn chủ đã dẫn Ma vực cao thủ chiếm Hoa Sơn, hẳn không thể đến đây nữa. Như vậy, thiên hạ này còn ai có thể tranh thắng với ta đây?

602. Chương 604 Chiếm Được Thượng Phong

Vì lẽ đó, trong lòng lão âm thầm nóng nảy, suy tính kỹ càng đối sách, ngoài mặt vẫn tận lực giữ nguyên vẻ lạnh nhạt, khẽ hừ giọng nói:

- Hạng tà ma không còn nhân tính, trước sau gì cũng có ngày ta tiêu diệt được chúng. Về phần người, nếu muốn tranh bá thiên hạ thì phải qua được ngày hôm nay rồi hãy nói tiếp.

- Có đúng vậy không? Chúng ta hãy xem xem, ngày hôm nay ai phải lưu lại.

Qua một khoảng thời gian, Sát Huyết Diêm La đã khôi phục lại phần lớn công lực, vì thế không muốn chậm trễ thêm nữa, dự định sớm tận diệt Thiên Kiếm Khách, tránh đêm dài lắm mộng.

Hiểu được ý tứ của hắn, Thiên Kiếm Khách cũng không muốn chậm trễ, dự tính xử lý hắn rồi mới triển khai kế hoạch để ứng đối với những biến hóa có thể phát sinh. Như vậy, hai người đứng cách nhau năm trượng thu mình chờ cơ hội, bầu không khí bắt đầu khẩn trương trở lại.

Chung quanh, âm thanh la hét dần dần lắng lại. Hai người đang đối diện nhau cùng phát xuất khí thế cường đại, hình thành hai phong trụ chọc trời một tím một đỏ, liên tục va chạm liên tục ma sát, từng trận sấm nổ liên tục không ngừng, theo sau là quang hoa chói mắt di động qua lại trong không gian giữa hai người, cuốn bụi đất bay lên đầy trời trong không gian phương viên mười trượng.

Tiếng gió gầm rú như sấm nổ. Khí lưu điên cuồng thổi lên như sóng dữ, hai luồng khí thế không đồng dạng, đại biểu cho Hư Vô Giới Thiên cùng với Quỷ vực, mãnh liệt giao kích với nhau, song phương giằng co không ngừng.

Trong trận quyết chiến này, Thiên Kiếm Khách rõ ràng biết rằng bản thân không phải là đối thủ của Sát Huyết Diêm La, vậy tại sao lão phải liều mạng đối chiến? Có phải là vì uy nghiêm của Cửu Thiên Hư Vô giới, hay là do có dụng tâm riêng?

Đứng ngạo nghễ giữa không trung, Lục Vân sau khi giằng co một thời gian dài với Kiếm Vô Trần, phát hiện ra muốn thoát khỏi lực khống chế của hắn thì cực kỳ khó khăn, do đó lần nữa lại thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, dùng thuật hư không để không chịu lực, nghênh đón luồng sức mạnh như sóng dữ của

Kiểm Vô Trần. Ngay khi Lục Vân thu hồi chân nguyên lại, cột phong trụ màu tím không còn bị ngăn trở lập tức xoắn nát vụn quang vân ngũ sắc, bộc phát ra ánh sáng rực rỡ.

Kinh dị nhìn cột phong trụ màu tím, Kiểm Vô Trần lại không hiểu được tại sao khí tức của Lục Vân chớp mắt đã biến mất, lẽ nào chàng đã chết rồi chẳng? Tuyệt đối không có khả năng đó! Mang theo nghi vấn, Kiểm Vô Trần không lập tức thu hồi công kích, nhưng cẩn thận tìm kiếm một lần nữa, vẫn không tìm ra một điểm khí tức của Lục Vân, hắn mới đầy lòng nghi hoặc thu hồi chân nguyên.

Khí thể phân tán đi, mây tím mờ dần, phong trụ đang tiếp tục xoay chuyển một lát nữa rồi mới phân năm xẻ bảy, làm cho bầu không khí hiện tại dần dần trong sáng. Ngay khi mây mù tiêu tán, Kiểm Vô Trần nhìn thấy Lục Vân hoàn hảo vô sự lập tức thần sắc biến đổi mạnh mẽ, miệng gầm lên cuồng nộ liên tục.

Nhưng lần này, Lục Vân lại mỉm cười thật tà dị, ánh mắt lấp lánh kỳ quang, Ý Niệm Thần Ba thần bí khó lường được Lục Vân thúc động đến cực hạn, chỉ trong sát na liên tục phát động ý niệm công kích lên đến hàng chục vạn lần, liền nghe Kiểm Vô Trần thét lên thảm thiết, toàn thân hào quang màu tím chớp tắt bất định, chân nguyên phát ra hỗn loạn.

Giận dữ gầm lên một tiếng, Kiểm Vô Trần nhẫn nại chịu cơn đau trong đại não, nhanh chóng triển khai kết giới phòng ngự, bên ngoài thân phân bố ba mươi bốn quang tráo mới có thể cắt đứt được sự tấn công của Lục Vân.

Ngẩng đầu, Kiểm Vô Trần ánh mắt cuồng loạn, thần tình tựa như dã thú, hung ác trừng trừng nhìn Lục Vân. Nhưng lúc này, Lục Vân lại lần nữa tiếp cận với khoảng cách gần hơn, hai tay thúc động Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù, đồng thời phát động tấn công.

Biết trong song chưởng của Lục Vân có ám muội, Kiểm Vô Trần nhanh chóng tránh né, khi hai tay múa lên khiến mây tím bay lên thành dòng, lửa đỏ rọi thẳng lên trời, chỉ trong chốc lát, bầu trời trong phương viên vài dặm chung quanh đã phủ màu tím đỏ, mây tím cuộn cuộn chuyển động và lửa đỏ được tạo ra rồi Kiểm Vô Trần liền tùy ý điều khiển từ xa lưỡi dao bén đó hội tụ tại bên ngoài thân Lục Vân, bắt đầu phát động công kích mãnh liệt.

Đối diện với cuộc tấn công đáng sợ đó, vẻ mặt Lục Vân nghiêm túc, dùng tốc độ nhanh chóng vô cùng của thân thể để chuyển biến phương vị, cứ như bóng đi theo hình, giữ nguyên khoảng cách cự li ba xích với Kiểm Vô Trần, song thủ lúc nào cũng uy hiếp sự an toàn của hắn.

Phát giác tình huống không ổn, Kiểm Vô Trần ánh mắt liền biến chuyển, thân ảnh phân ra làm chín, bắn ra nhiều phương hướng không giống nhau. Sau đó, chín thân ảnh đó cứ mỗi một thân ảnh đều biến hóa xuất ra chín hư ảnh khác, cứ như vậy liên miên không ngừng mở rộng ra phạm vi chung quanh, để tránh sự truy kích của Lục Vân.

Nhưng hắn lại không hề biết rằng, tần suất chuyển động Ý Niệm Thần Ba được Lục Vân phát ra so sánh với sự biến hóa thân thể con người lại có tốc độ cao hơn gấp mười. Vì lẽ đó, không cần biết hắn biến hóa như thế nào, Lục Vân và hắn thủy chung vẫn luôn như hình với bóng, nguy hiểm liên tục tồn tại.

Kinh hãi thấy không thể đào thoát khỏi sự truy theo của Lục Vân, Kiểm Vô Trần kinh ngạc phần nộ rồi liền xuất hiện một ý niệm, hai tay giao nhau trước ngực kết thành Liệt Hỏa Kỳ ấn, rồi toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể chí cương chí dương, xuyên thấu qua ấn này phát xuất một luồng hỏa diễm đỏ đằng, bắn thẳng vào ngực Lục Vân.

Một chiêu này hoàn toàn không phải là sở học của Kiểm Vô Trần, nhưng là sự dung hợp bên trong thân thể hắn của Cửu Thiên Hư Vô Giới - tuyệt học của Hỏa Vân ngày xưa - Hỏa Vân quyết!

Hỏa diễm đỏ đằng bất ngờ làm Lục Vân giật mình, nhưng chàng không chút nào tỏ ra kinh ngạc, đối với hỏa diễm mà nói thì chàng rất quen thuộc, dễ dàng có thể đồng hóa. Nhưng khi ngọn hỏa diễm chân chính đánh trúng Lục Vân, chàng mới phát hiện ra có sự cổ quái trong ngọn hỏa diễm này. Không ngờ sau khi tiến nhập vào thân thể, nó liên tục làm tắc nghẽn ba nơi trong kinh mạch, làm chân nguyên chàng có dừng lại một chút, toàn thân liền xuất hiện biến hóa nho nhỏ.

Sự rủi ro bất ngờ làm Lục Vân tâm thần có chút phân tâm, nhưng chàng lại cực kỳ bình tĩnh, hiểu rằng đây là hoa dạng của Kiểm Vô Trần. Vì vậy tốc độ chàng không hề giảm đi chút nào, vừa vận dụng Hóa Hồn

phù làm tiêu tan lực lượng đó, vừa cất giọng lạnh lùng tàn khốc nói:

- Ném mùi tử vong sợ hãi làm sao, nhưng mà càng sợ hãi lại càng lâm vào tuyệt vọng. Khi ám ảnh của cái chết bao phủ lên trái tim của người, sự khủng hoảng lúc đó sẽ lấp đầy trong con tim của người, cứ mãi khiến cho người ngoại trừ sự kinh khủng, không có trợ giúp, có còn nghĩ được tới điều gì khác không?

Điên cuồng giận dữ nhìn trừng trừng Lục Vân, Kiếm Vô Trần ngày hôm nay có thể nói là bị chà đạp cho điên cuồng đến cực độ. Hiển nhiên bản thân tu vi mạnh hơn Lục Vân, nhưng chính mình lại bị chà đạp uy hiếp, bị chà đạp không chế đại cục, điều này làm Kiếm Vô Trần giận dữ đến đỉnh điểm.

Nếu như đổi lại bản thân như dĩ vãng xưa kia, Kiếm Vô Trần hiểu rõ rằng bản thân đã bị đánh bại. Nhưng hấn bây giờ thật sự có biến hóa rất lớn, cho dù trong lòng lại giận dữ, nhưng lại toàn lực cố gắng bình tĩnh lạnh lùng, phân tích tình huống chung quanh.

Hơi kinh dị quan sát hấn, hôm nay Lục Vân cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, Kiếm Vô Trần lần nữa đã bị chà đạp giận dữ đến phát cuồng, nhưng cứ mỗi lần như vậy thì hấn đều có thể cố gắng kiềm chế được, điều này thật khác biệt lớn so với trước kia, chắc chắn bên trong có điều huyền diệu.

Nghĩ đến điều này, Lục Vân đảo mắt nhìn lướt qua mặt đất, sau đó cười lạnh nói:

- Quỷ vực cao thủ ngày hôm nay đã xuất ra hết rồi, xem ra như có ý đồ tận diệt Chánh Đạo liên minh. Người nói xem nếu chúng ta cứ tiếp tục giằng co như lúc này, cuối cùng rồi cuộc chiến giữa bọn họ sẽ như thế nào? Theo như ta biết, Sát Huyết Diêm La rất bá đạo, cho dù có hai Thiên Kiếm Khách thì kết cục cuối cùng cũng là cái chết mà thôi. Người nghĩ rằng những người dưới đó có thể chịu đựng được lâu sao?

Trong tâm biết rằng Lục Vân đang khích giận mình lần nữa, nhưng Kiếm Vô Trần thật sự vẫn không cách nào bình tĩnh, bởi vì tình hình dưới mặt đất hấn cũng thấy rõ ràng, đích xác là không được tốt lắm. Nghĩ như vậy, chợt Kiếm Vô Trần nảy ra ác niệm, tính phải không ngần ngại tiêu diệt Lục Vân trước, rồi lại đối phó với Sát Huyết Diêm La.

Nhưng khi suy nghĩ cẩn thận lần nữa thì hấn thấy không ổn thỏa lắm, lúc này thật ra cũng còn quá sớm. Cẩn nhắc rồi, Kiếm Vô Trần có chút do dự không quyết định được, lại thêm Lục Vân ép cho quá gấp gáp, hấn cũng không cách nào phân tâm, chỉ có cách tính toán xem xét tình huống trước đã. Vì vậy, hai người cứ một chạy một đuổi, biến thành cuộc thi đấu lòng kiên nhẫn.

Dưới đất, từ khi Quỷ vực cao thủ bắt đầu phát động tập kích bất ngờ, Thương Nguyệt năm người vẫn tiếp tục quan sát. Đợi khi phát hiện ra Âm Thi Quỷ Vương, Càn Nguyên chân nhân thần sắc kích động, điên cuồng giận dữ gầm lên:

- Ngày đó Dịch viên bị tiêu diệt, hấn là một trong những hung thủ. Ngày hôm nay một khi đã gặp lại, chúng ta cho dù phải chết cũng phải vì đồng môn mà báo thù huyết hận.

Phong Viễn Dương tán đồng nói:

- Sư phụ nói đúng, thù hận diệt môn không thể đội trời chung, nhất định phải giết chết hấn, vì tất cả Dịch viên môn hạ đã tử vong mà báo thù.

Nhìn hai người đang kích động, Thương Nguyệt lên tiếng khuyên bảo:

- Đừng có xung động vội, thời khắc này tuyệt đối không phải là lúc báo thù. Trước mắt tình huống Lục Vân tạm thời ổn định, nhưng tông tích của Ngạo Tuyết thật sự như một câu đố, điều này kiềm chế mạnh mẽ Lục Vân. Bây giờ thay vì mọi người bận rộn ứng phó với Quỷ vực cao thủ, tại sao chúng ta không lợi dụng cơ hội, đi tìm kiếm Ngạo Tuyết đang ở nơi nào.

Thấy ý tưởng có lý, Tình Nguyệt đại sư hấp tấp phụ họa theo:

- Thương Nguyệt nói đúng, hiện tại chúng ta ở trong Chánh Đạo liên minh cũng không còn ý nghĩa nữa, hay là rời đi tìm kiếm xem Ngạo Tuyết ở phương nào là tốt nhất. Nơi này Viễn Dương và sư huynh quen thuộc hơn, hai người hãy chia ra đi tìm, đừng để mất cơ hội.

Sau tiếng thở dài không cam lòng, Càn Nguyên chân nhân giọng thương tang nói:

- Cũng tốt, theo như lời sư muội nói đi, tìm kiếm người sống quan trọng hơn, vấn đề báo thù để sau rồi mới nói, Viễn Dương, chúng ta đi.

Nói xong thân ảnh lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện tại cửa của đại điện, lẳng lặng rời đi cùng với Phong Viễn Dương.

Đưa mắt tiễn hai người rời đi, Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ nhàng nói:

- Hy vọng vận khí của họ tốt, có thể thuận lợi tìm thấy Ngạo Tuyết.

Ngọc Vô Song có chút nghi hoặc lên tiếng:

- Sợ là chuyện này có chút khó nói, ta nhớ rằng Kiếm Vô Trần đến đây khi trời đã tối, lúc đó hẳn chỉ một mình hay mang theo Ngạo Tuyết đến cùng thì không ai biết được. Hơn nữa, ở đây mặc dù là thần bí nhưng thật ra không có nơi để giấu người. Nếu Ngạo Tuyết thật sự ở nơi đây, không thể không có người biết được. Nhưng ta còn nhớ rất rõ, vào thời khắc Diệt Tâm Nghi lộ ra dung mạo, tất cả mọi người có mặt tại chỗ bao gồm cả tam phái cao thủ đều biểu lộ vẻ mặt biến đổi rất nhiều, hiển nhiên bọn họ không biết đến sự tình này. Theo chuyện này mà suy xét, Ngạo Tuyết không có ở nơi đây, tất cả sự tình này thật là rất khó hiểu.

Thương Nguyệt vẻ mặt chấn động kinh hãi, cất tiếng truy hỏi:

- Ý của sư phụ, có khả năng Kiếm Vô Trần ẩn dấu Ngạo Tuyết tại địa phương nào khác, như vậy Lục Vân làm thế nào kiếm ra được?

Ngọc Vô Song trầm trọng gật đầu, thở dài:

- Ta đúng là nghĩ như vậy, hy vọng ta lầm lẫn, nếu không haizz.....

Tĩnh Nguyệt đại sư nở nụ cười thương tang, nhìn hai người rời đi sau đó nhìn lên trời cao, ánh mắt truy tìm thân ảnh Lục Vân, trầm giọng nói:

Trên bầu trời Chánh đạo liên minh, lúc đó hào quang lóe lên, một đỏ một trắng hai luồng mây gào thét bay đến rồi dừng tại giữa tầng không, xa xa nhìn xuống cuộc chiến chánh tà bên dưới. Dưới ánh mặt trời, hai luồng quang vân lấp lánh ánh sáng chỉ trong giây lát dần trở nên ảm đạm đi, lộ ra một vị lão nhân toàn thân trang phục đỏ như lửa cùng một vị lão nhân toàn thân trắng như tuyết biểu tình lạnh lùng âm trầm.

Đưa mắt nhìn nhau, lão già áo đỏ cười ha ha nói:

- Nơi đó thật sự là rất náo nhiệt a, chỉ có điều sao không thấy tung tích của tên đó?

Lão già áo trắng âm trầm lạnh lùng đáp:

- Có lẽ là do chúng ta đã đến trước rồi, hắn lại không đến nữa. Cũng có thể hắn ẩn nấp trong vùng phụ cận, chúng ta nhất thời không phát hiện ra.

Nghĩ thấy có lý, lão già áo đỏ tán đồng nói:

- Nói chí lý, chỉ có điều tên Giang Nam tài tử âm trầm tà độc kia rốt cuộc tại sao lại muốn đến nơi này, không lẽ hắn còn muốn lợi dụng cơ hội thu được lợi ích gì ở đây, chiếm thêm một chút tiện nghi chăng?

Lão già áo trắng âm trầm lạnh giọng đáp:

- Với sự âm hiểm của Giang Nam tài tử đó, một khi hắn đã có được Phệ Tâm kiếm thì tất nhiên tu vi đại tăng, nên không cam chịu làm người bình thường nữa. Lần này Lục Vân thăng thần xâm nhập Chánh Đạo liên minh, còn dẫn dụ Quỷ vực cao thủ đến, tạo thành trận chiến chánh tà, cuối cùng chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, đến lúc đó có lẽ hắn sẽ thừa cơ hội mà thực hiện mưu đồ gì đó, rất có khả năng là như vậy. Hơn nữa, trước mắt nhân gian hỗn loạn, quần hùng trục lợi, hắn lại tự phụ tài cao nổi bật, không lẽ cam tâm im hơi lặng tiếng.

Lão già áo đỏ hừ giọng đáp:

- Cho dù tài hấn cao đến cỡ nào, chỉ cần hấn dám chọc giận Hồng Vân lão tổ ta, ta nhất định không để cho hấn được yên thân. Hôm nay nếu không đến còn tốt, nếu như hấn đến, xem ta thu thập hấn như thế nào, vì ái đồ đã chết của ta mà báo thù.

Mạc Bắc Thiên Tinh Khách liếc nhìn lão, rồi lãnh đạm nói:

- Lão tổ đừng xúc động quá, hôm nay đã có chúng ta ở đây, tự nhiên không thể bỏ qua cho hấn được. Nhưng hiện tại, nhìn xuống tình hình giao chiến phía dưới, đúng là hiểm thấy.

Hồng Vân Lão Tổ nhãn thần chuyển động, hừ giọng nói:

- Ta đã nhìn qua rồi, Sát Huyết Diêm La có khả năng ép cho Tam Tài Tà Sát không cách nào lại gần, thực lực như vậy có thể nói là hiện nay khó thấy, nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ không quá ba người. Còn nữa, tu vi Kiếm Vô Trần so với lần trước đã tăng lên rất nhiều, xem ra có gì đó cổ quái, đáng phải nghiên cứu.

Mạc Bắc Thiên Tinh Khách bổ sung nói:

- Không chỉ Kiếm Vô Trần, Lục Vân cũng thật không đơn giản, lão có phát hiện được gì không?

Hồng Vân lão tổ cau mày, kinh dị nói:

- Cũng có một chút, chỉ có điều khí tức hấn vô cùng quái lạ, hơn nữa trên người hấn có mang thiên hạ chí bảo, không biết là ẩn dấu cái gì đây?

Mạc Bắc Thiên Tinh Khách lạnh giọng đáp:

- Nghe nói Lục Vân ở Thương Sơn đã lấy được Càn Khôn Ngọc Bích, ta thật muốn đến xem thần vật đó như thế nào a.

Về mặt biến hấn, Hồng Vân lão tổ kinh ngạc nói:

- Càn Khôn Ngọc Bích? Nó đích thị là thần vật trong truyền thuyết, xem ra thần bí khó lường. Nếu có thể có được thần vật ấy, rồi yên tĩnh tham thấu nó, đến cuối cùng sợ là sẽ có thu hoạch kinh người.

Nghe ra mấy phần ý tứ của lão, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách khuyến cáo:

- Lão Tổ người đừng nghĩ có thể đơn giản mà lấy được nó, hần có thể thu giữ được thần vật đó, hiển nhiên là có đạo lí của nó. Người nếu nhất thời xung động hạ thủ tranh đoạt, xem ra không thể có khả năng lấy được. Hơn nữa điều này vô cùng quan trọng, Lục Vân người này ngạo khí không bình thường, một khi đã chọc giận hần thì chưa chết chưa thôi, đó đúng là chuyện phiền phức. Còn nữa, chúng ta hôm nay đến đây hoàn toàn không phải vì Lục Vân, người thấy có đúng vậy không?

Hồng Vân Lão Tổ không vui hừ giọng nói:

- Chuyện đó ta không có nói, người thấy theo người, ta nghĩ theo ta.

Nghe vậy liền thở dài, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách cũng không nói nữa, chỉ toàn tâm lưu ý động tĩnh của trận chiến.

Cũng đúng vào thời khắc đó, tại một nơi cách đó chừng vài dặm theo hướng khác, giữa không trung nghe thấy có người đang nhỏ giọng bàn bạc.

- Tại sao bọn họ thỉnh thoảng lại xuất hiện, điều này không phải là rất lạ sao?

Ẩn giữa đám mây, một nam tử kinh ngạc hỏi.

Giây lát sau, một giọng thiếu nữ truyền lại:

- Có gì là kì quái, ta đã truyền ra tin tức nói Giang Nam tài tử xuất hiện tại đây, bọn họ tự nhiên theo nhau kéo đến.

- Cái gì! Người sao lại có thể làm như vậy? Không phải người muốn chống đối ta chứ?

Thì ra, nam tử ẩn nấp giữa đám mây là Giang Nam tài tử, còn người thiếu nữ đó tự nhiên là Ngưng Hương.

Cười lãnh đạm một tiếng, Ngưng Hương hừ giọng nói:

- Có gì phải kinh ngạc dữ vậy, ta làm như vậy đều để tốt cho người, tiếc cho người còn là tài tử nữa. Ta xem ra người tu luyện Phệ Tâm kiếm quyết đến mục người rồi, có cái đạo lí như vậy mà cũng không hiểu được.

Giận dữ hừ một tiếng, Giang Nam Tài Tử quát lên:

- Xú nha đầu, người nói chuyện không có nửa điểm khách khí, mấy ngày nay ta đã nhin nhiều rồi. Người đừng có tự thị mình thông minh mà tùy ý hí lộng người khác, ta mà bực mình thì có thể cho người một kiếm đó.

Nhìn thấy hần phát hỏa, thiếu nữ Ngưng Hương nhàn thần chuyển động, nhẹ cười:

- Được, đừng có giận dữ, người cứ từ từ nghe ta nói, đến lúc đó người sẽ thấy không còn nóng giận nữa. Trước hết, hai người đó có thù oán với người, ta đã từng đáp ứng người, giúp người giải quyết bọn chúng. Bây giờ, ta dẫn dụ chúng đến đây, là muốn dựa vào cục diện hỗn loạn hôm nay để chúng bị cuốn vào vòng xoáy, lúc đó người nói xem những người ở nơi đó, ai có thể đầy đủ tỉnh táo sáng suốt? Nếu khi đó không được tiếp đón ân cần nữa, một khi hai người đó rơi vào vũng nước đục, lúc đó nếu muốn thoát thân, người nghĩ xem bọn chúng có còn dễ dàng vậy không?

Nghĩ lại cẩn thận, Giang Nam tài tử thật sự hiểu được ý tứ bên trong, không nhin được lại hừ giọng nói:

- Cho dù là như vậy, người trước hết phải bàn luận với ta, sao lại toàn tự tung tự tác như vậy, này ...

Ngắt lời hần, Ngưng Hương hỏi ngược lại:

- Nói với người, người có thể đồng ý không? Nếu như cứ tranh luận với người hoài không dứt, chi bằng để xong việc rồi mới giải thích, chẳng phải mọi thứ đều tốt đẹp hơn sao?

Giang Nam tài tử nhìn không được bộ dạng dương dương tự đắc của nàng ta, hừ lạnh đáp:

- Cho dù người dẫn dụ hai người họ đến đây, bằng vào sự hiểu biết của ta về họ, Hồng Vân lão tổ tuy rằng có nóng nảy, nhưng Mạc Bắc Thiên Tinh Khách lại vô cùng lạnh lùng, muốn làm cho họ bị lừa, đó chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng.

Ngưng Hương ngưng cười đáp:

- Trên đời này không có chuyện gì là khó khăn, chỉ sợ người không có lòng thôi. Nếu đủ thông minh, nào còn sợ người ta không bị lừa. Người nhìn xuống dưới đi, Kiếm Vô Trần tuy dụ được Lục Vân tới đây, mặc dù thành công vô cùng, nhưng với góc nhìn của kẻ dùng mưu mà nói, lại là cực kỳ hạ lưu. Bởi vì hắn dùng hành động quá đơn giản, trước khi xảy ra đã bị người thiên hạ phát giác được, như thế cũng có thể coi là mưu kế được không? Như vậy chỉ có thể nói là một quyết sách, một phương châm, cùng với mưu kế không thể có một điểm quan hệ nào cả.

Giang Nam Tài Tử thán phục nói:

- Người đã thấy được quỷ kế hạ lưu của Kiếm Vô Trần thi hành, sau đó người đặt ra mưu kế cao thâm hơn để chứng minh sự thông minh của người. Để ta biết người thật sự là phi phạm, tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện nghe theo an bài của người.

Nghe thấy lời này, Ngưng Hương cười quỷ dị.

- Kế hoạch đương nhiên là ta có, nhưng trước mắt chưa phải lúc, người cứ an tâm quan chiến là được rồi. Khi cơ hội đến, ta sẽ thông báo cho người.

Bán tín bán nghi nhìn nàng ta, Giang Nam tài tử hỏi:

- Thời cơ? Hiện tại lẽ nào chưa phải là thời cơ tốt nhất sao?

Ngưng Hương nhẹ nhàng liếc nhìn hắn, mỉm cười nói:

- May mắn là người đã gặp ta, nếu không người tốt hơn nên vĩnh viễn sống ở trong núi, tránh đời không ra thì tốt hơn. Hiện tại ta đích thực là có chút không hiểu, như Giang Nam tài tử người mang danh bác học đa tài, hay là bởi vì thiên tư tuyệt vời trí tuệ siêu nhân cho nên người mới có danh là tài tử phải không?

Giang Nam Tài Tử tránh ánh mắt của nàng ta, thở hồng hộc đáp:

- Lão phu đương nhiên bác học đa tài, nếu không sao người khác gọi là tài tử. Chỉ đáng tiếc người sinh sau ta vài trăm năm, bằng không ta có thể sẽ cưới người làm vợ. Cho đến hiện tại, ta xem ra người cũng có chút hình dạng mỹ lệ, nhưng nói đến chuyện xuất giá, chỉ sợ nam nhân thiên hạ đều không dám cưới người mất.

Cười thản nhiên một tiếng, Ngưng Hương không để lòng chút nào, ngược lại còn tự phụ nói:

- Cái gì là sinh sau trăm năm, dù cho có sớm hơn vài trăm năm đi nữa, bản cô nương cũng không thể ưa thích người. Xuất giá? Thật là hân hữu, không xuất giá, ta là dạng người có khả năng xua mây tạo gió.

Thấy nói không lại nàng ta, Giang Nam tài tử hừ lạnh một tiếng quay đầu, hoàn toàn chuyên tâm nhìn xuống trường đấu, một chữ cũng không nói nữa. Thấy vậy, Ngưng Hương cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái, vừa nhìn xuống chiến cuộc tranh đấu, vừa chú ý tình huống vùng phụ cận, nhãn thần thảnh thơi lơ lên chút thần thái lấp lánh, hiển lộ vẻ tà mị quỷ dị.

Trên đỉnh núi, chánh tà giao chiến, sinh tử mong manh. Vô luận là vì thiên hạ chánh nghĩa, hoặc là tranh quyền đoạt lợi, hoặc là vì cừu hận, trong giao chiến hai bên đều toàn lực thi triển hết tất cả khả năng, pháp thuật của mình.

Chiến trường hỗn loạn đao quang kiếm ảnh, hiệu xưng Chánh Đạo liên minh thực lực vô cùng mạnh mẽ trong hai thực lực của nhân gian đang cùng mười đại cao thủ Quỷ vực kịch liệt giao phong, không gian ở giữa hào quang lấp lánh, khí lưu loạn động, âm thanh chấn động vang động cả trời xanh, tiếng sét âm âm vòng quanh, giao nhau thành một cảnh tượng sinh và tử.

Lắc mình, Lục Vân phân hóa thành sáu thân ảnh, trong vòng phạm vi ba trượng thiết lập ba mươi sáu quang giới, vây lấy Âm Thi Quỷ Vương đang kinh hoảng bên trong. Đã qua giao phong kịch liệt, lúc này tu vi Lục Vân đích thật kinh nhân, khiến cho Âm Thi Quỷ Vương tâm thần khủng hoảng thân thụ trọng thương, hoàn toàn biến thành dã thú không còn lí trí, tối hậu quyết một mất một còn không tránh né nữa.

Nhìn toàn thân Quỷ Vương quỷ khí tràn ra, Lục Vân lạnh lùng khốc liệt nói:

- Hắc Âm tôn chủ đã phải trả giá, người cũng nên ném thử những gì người đã nợ Dịch viên ngày ấy. Bây giờ, ta cho người một cơ hội cuối cùng, sống hoặc chết phải trông vào vận khí của người có thoát khỏi tay ta không.

Nói xong, sáu đạo nhân ảnh lóe lên hợp nhất, đứng yên tĩnh cách Âm Thi Quỷ Vương ngoài một trượng.

Ánh mắt cừ hận, giận dữ hướng về phía Lục Vân, Âm Thi Quỷ Vương hung bạo nói:

- Lục Vân, người thật độc ác, người thật khinh người thái quá, hôm nay bổn vương quyết cùng người đồng quy vu tận.

Nói xong toàn thân quỷ khí đại thịnh, một luồng âm phong cực lạnh tràn ra bốn phía, ẩn ẩn trong đó hàng vạn vong hồn gầm lên giận dữ, mở to cái miệng lớn như muốn nuốt chửng Lục Vân vào bên trong.

606. Chương 608 Thu Thập Cừ Địch

Hình ảnh này vừa hiện ra, lệ quỷ điên cuồng rống lên, ngàn vạn vong hồn quỷ ảnh không ngừng tranh đấu, phát ra những tiếng kêu âm trầm quái dị, cực kì kinh khiếp. Đồng thời, quỷ diễm phảng phất như một cái đầu lệ quỷ, bên trên có hai luồng nhân thân, bên dưới một luồng như là miệng, tất cả đều được hình thành từ vô số oan hồn, khí thể điên cuồng như muốn nuốt chửng hết tất cả sinh linh.

Đối mặt với cảnh tượng này, Lục Vân chấn động trong lòng, tuy hoàn toàn không hoảng sợ, nhưng lại có một chút kinh dị. Hai tay đưa ra, động tác của Lục Vân tiêu sái thoải mái, vô hình trung lộ ra một luồng bá khí vương giả.

Xung quanh, liệt hỏa bùng phát như hoa sen đỏ bao phủ quanh thân, liệt hỏa chân nguyên mạnh mẽ to lớn được chàng thúc động bùng cháy mãnh liệt, có sức mạnh muốn thiêu hủy vạn vật, tầng tầng lớp lớp phân bố bên ngoài cơ thể chàng, ngăn cản không cho ngàn vạn oán hồn tiếp cận.

Trong không gian nhỏ hẹp, liệt hỏa chí dương chí cương cùng oán hồn chí âm chí tà gặp nhau, ma sát va chạm với nhau, hình thành lớp lớp khói xanh cùng với sấm sét chớp giật.

Bị liệt hỏa thiêu đốt, oán hồn than khóc bị ai hóa thành lớp lớp quỷ ảnh điên cuồng lao tới Lục Vân. Nhưng khi đến gần được khoảng ba xích liền bị liệt hỏa thiêu cháy, cuối cùng tiêu tan không còn chút tung tích.

Cuộc chiến lâm vào thế giằng co, quá trình vong hồn như thiêu thân lao vào bị lửa đốt cháy dần dần lặng đi. Khi Âm Thi Quỷ Vương dốc hết quỷ lực mà vẫn không cách gì gây thương tích cho Lục Vân, hắn đột nhiên thu hồi công kích, biến hóa thành một luồng lưu quang ánh lên màu đỏ sậm, đen sậm, xanh sậm ba màu kì diệu, không ngừng xoay vòng quanh thân thể Lục Vân.

Quan sát linh thể tối hậu của Âm Thi Quỷ Vương, vẻ mặt Lục Vân dần trở lại vẻ nghiêm túc, bởi vì chàng đã cảm nhận được từ trong đó một khí tức rất quen thuộc. Ý nghĩ lướt qua nhanh, Lục Vân suy tính nhanh trong đầu một lượt với tốc độ nhanh hơn cả ánh sáng, cố gắng suy nghĩ xem cảm giác tương tự như vậy đã từng phát sinh ở nơi nào?

Hồi ức giống hệt như thủy triều dâng lên hạ xuống không ngừng, sau một lúc cẩn thận suy nghĩ, Lục Vân cuối cùng cũng nhớ về ngày đó trong Sinh Tử Gian của Quỷ vực, câu chuyện khi gặp mặt Vong Linh tôn chủ. Thời khắc đó và lúc này tuy không giống nhau, nhưng chiêu tấn công liều chết của Âm Thi Quỷ Vương có khí tức vô cùng cổ quái, lại có mấy phần cảm giác quen thuộc ngày đó.

Nghĩ đến những việc đó, Lục Vân âm thầm cảnh giác, pháp quyết trong cơ thể biến chuyển, thi triển Phật gia Tâm Thiện Bất Diệt pháp quyết, toàn thân lóe lên kim quang chói lọi, đồng thời thúc động Trần Hồn phù, biến thành một luồng quang mang sắc bạc, phân bố bên trong vàng kim quang.

Đợi sau khi hoàn tất mọi chuyện, Lục Vân nghịch chuyển thân thể, dùng Phật gia chân quyết thần thánh đánh mạnh vào quang đoàn ba sắc âm trầm tà ác, hai bên nhanh chóng xung đột, từng vòng từng vòng hoa lửa bay vọt lên không cùng với tiếng lệ quỷ điên cuồng gào rú, phảng phất như pháo hoa nửa đêm, lại có mấy phần thể lương âm trầm.

Quang mang chói mắt cho thấy cuộc chiến thảm liệt, sau khi kim quang bên ngoài thân thể Lục Vân và quang mang ba sắc của Âm Thi Quỷ Vương va chạm rồi bị chấn nát, ánh sáng màu bạc của Trần Hồn phù đột nhiên bành trướng mạnh mẽ, sử dụng sức mạnh đoạt phách của Trần Hồn phù lập tức vây lấy Âm Thi Quỷ Vương, hình thành một quang cầu màu bạc không ngừng thu nhỏ lại, ăn mòn dần linh thể ẩn ký (2) của Âm Thi Quỷ Vương.

Dừng thân, Lục Vân chú mục vào quang đoàn ba màu đang hấp hối tranh đấu, nhãn thần lạnh như băng, tay phải hạ xuống một chưởng, chỉ thấy huyết quang lóe lên, lập tức hào quang bắn ra bốn phía. Giữa một âm thanh chấn động không gian, Âm Thi Quỷ Vương liền mang theo nỗi hận không tan rồi biến mất không còn chút tông tích.

Thu thập xong Âm Thi Quỷ Vương, tâm tình Lục Vân hơi vui vẻ thoải mái được vài phần, mục quang không nhìn được hướng về phía trời tây, nơi đó đã từng hiện diện Dịch viên. Đứng yên nhìn về nơi đó trong giây lát, Lục Vân rũ bỏ tâm tình trầm trọng, ánh mắt quét khắp bốn phương, phát hiện lúc này Sát Huyết Diêm La cùng với Tam Tài Tà Sát đã giao chiến vô số lần rồi, Tam Tài Tà Sát ai nấy đều bị trọng thương, mà khí tức Sát Huyết Diêm La cũng hỗn loạn, xem ra trong nhất thời không cách nào kết thúc trận đấu được.

Còn về phía khác, Diệp Nghi Tâm và Vô Gian Quỷ Sát đang chiến đấu kịch liệt, tình hình có lẽ thực lực tương đương. Tịch Diệt Thiện Chủ nghênh chiến Vô Hồn Âm La, pháp quyết vô cùng cao thâm của Phật gia gặp phải kĩ thuật của Quỷ vực, hai bên đều có sở trường. Kim Cương Thánh Phật đối trận Bát Tử Huyết Lệ, dùng tám lòng từ bi của Phật gia đối kháng với lực huyết sát, có thể nói là tương sinh tương khắc, nhưng cũng không thắng được Huyết Lệ.

Còn lại là trận chiến giữa bốn quỷ tiên cùng với Thiên Túc đạo trưởng, Phong Lôi chân quân và Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, ba người đã thắng lợi hoàn toàn, đã loại trừ được quỷ tiên, chỉ có Liễu Tinh Hồn lại bị trọng thương, được thay thế bằng Thiên Túc đạo trưởng. Về phía chận chiến giữa Kim Địch Phù Dung Quách Xảo Lệ và Vô Phách cũng đã sắp kết thúc, Vô Phách nếu cố tránh né cũng chỉ có thể cầm cự thêm chút thời gian mà thôi.

Trong thấy cảnh này, Lục Vân xa xa ngẩng nhìn Thương Nguyệt, thấy cả năm người đều bình an vô sự, liền quét mắt đến Kiếm Vô Trần, lãnh đạm nhìn hẩn. Thời khắc này, Thiên Kiếm Khách thương thế đã hồi phục được bảy tám phần, đang bàn luận khe khẽ với Kiếm Vô Trần, thấy Lục Vân đã tiêu diệt Âm Thi Quỷ Vương, còn đưa mắt nhìn lại, Thiên Kiếm Khách dựng ngược mắt lên, quát nhẹ một tiếng, cùng Kiếm Vô Trần bay lên không trung, xuất hiện tại trước mặt Lục Vân.

Ở khoảng cách ba trượng, Thiên Kiếm Khách cất giọng băng lạnh:

- Vừa rồi đúng là cảm tạ người đã xuất thủ tiêu diệt Âm Thi Quỷ Vương.

Nở nụ cười bình đạm, Lục Vân phản kích:

- Bây giờ hẩn Sát Huyết Diêm La cũng giống như vậy, trong tận đáy lòng thâm cảm tạ ta đã kiềm chế hai người các người.

Châm chọc lẫn nhau không chút nhượng bộ, khiến cho Thiên Kiếm Khách nổi giận hừ một tiếng, quát lên:

- Không được phép nói những lời lẽ xác xược vừa rồi. Hôm nay người muốn còn sống rời khỏi nơi đây thì chỉ có thể dựa vào bản lãnh của người. Bây giờ người hãy chịu chết đi.

Nhân ảnh chớp động, Thiên Kiếm Khách cùng Kiếm Vô Trần phối hợp theo kế hoạch đã bàn, một tả một hữu khóa chặt thân ảnh Lục Vân, lại còn nhanh chóng thiết lập cấm chế xung quanh, quyết tâm không cho Lục Vân cơ hội chạy thoát.

Thần nhiên bất động, ánh mắt Lục Vân lóe sáng khiến người khác cảm thấy khó hiểu, khóe miệng mở ản nụ cười cổ quái. Ngắc đầu liếc nhìn về phía chân trời, Lục Vân lãnh đạm nói:

- Hôm nay người đến góp phần nhiệt náo càng lúc càng nhiều rồi. Nếu như Tam Tài Tà Sát không vây khốn được Sát Huyết Diêm La, bọn người lại bị ta kiềm chế, người nói xem Chánh Đạo liên minh hôm nay có cái kết như thế nào đây?

Nói rồi thân ảnh liền mờ đi, chỉ giây lát đã không còn thấy tung tích đâu cả, biến mất ngay trước mắt hai người.

Biến hẳn sắc mặt, Kiếm Vô Trần kinh ngạc nói:

- Sư tổ, rốt cuộc pháp quyết Lục Vân thi triển là cái gì vậy, vì sao có thể lại thoát khỏi cầm chế của chúng ta lần nữa? Cứ tiếp tục thế này, có lẽ chúng ta không còn hi vọng vây khốn hắn được.

Thiên Kiếm Khách lắc đầu nói:

- Chuyện này có chút cổ quái, lần đầu gặp ở Dịch viên hắn còn chưa biết dùng loại pháp quyết này, có thể hắn mới học được gần đây, đáng tiếc không biết được hắn học từ ở đâu. Hiện tại chúng ta không cần phải kích động, cứ gia tăng thêm mức độ sử dụng linh thức thám tra, ta đoán Lục Vân vẫn còn ở trong vòng bao vây của chúng ta, chỉ là ẩn tàng thân thể và khí tức mà thôi.

Giữa không trung, Lục Vân nghe tất cả những lời đối thoại, bất giác bội phục phán đoán của Thiên Kiếm Khách. Tự mình thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” để ẩn thân, chính là vì để bảo tồn thực lực, cố gắng tránh giao phong trực diện với bọn họ, tránh việc cuối cùng không còn cơ hội tìm kiếm Trương Ngạo Tuyết, ngược lại tự mình còn nằm trong hoàn cảnh bị vây khốn, như vậy thì thật không hay.

Lần này đến đây, tâm nguyện lớn nhất của Lục Vân không phải là kết thúc ân oán với Kiếm Vô Trần, mà là làm sao giải cứu được Trương Ngạo Tuyết, lại nhân cơ hội để giáo huấn Chánh Đạo liên minh, khiến cho bọn họ tự mình ăn phải quả đắng. Đó cũng là nguyên nhân từ đầu Lục Vân cứ một mực lẩn trốn.

Thời gian từ từ trôi qua trong sự giằng co giữa ba người. Lúc này, Quỷ vực Vô Phách đã chết trong tay của Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ, Thiên Túc đạo trưởng cũng thu thập được các quỷ tiên, chỉ còn lại Vô Gian Quỷ Sát, Bất Tử Huyết Lệ cùng Vô Hồn Âm La đang khổ sở tranh đấu.

Như vậy, trận đại chiến thứ nhất, Chánh Đạo liên minh đã vững vàng chiếm được thượng phong. Thấy thế, Thiên Kiếm Khách cùng Kiếm Vô Trần đều cảm thấy hân hoan, cuối cùng hôm nay đã làm được tất cả, dĩ nhiên cũng đã có thu hoạch rất lớn, đó chính là thành quả.

Đánh giá một loạt, thực tế không giống như tính toán, Kiếm Vô Trần giận dữ nói:

- Tính kỹ, không bằng trước tiên thu thập các cao thủ Quỷ vực rồi mới nói.

Nói rồi không chờ cho Thiên Kiếm Khách đồng ý, bên ngoài thân hắn hào quang lóe lên liền xuất hiện bên cạnh Diệp Tâm Nghi.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, trong ánh mắt Diệp Nghi Tâm bộc lộ sự cao hứng, còn Vô Gian Quỷ Sát thì chấn động mạnh mẽ trong lòng, thoáng phát hiện được khí tức vô cùng nguy hiểm trên người của Kiếm Vô Trần. Cảm giác thấy không ổn, Vô Gian Quỷ Sát lợi dụng lúc Diệp Nghi Tâm phân tâm lập tức quỷ ảnh lóe lên, thân thể đột ngột biến hóa phân thành trăm ngàn quỷ ảnh, trong khi đang mê hoặc thị tuyến địch nhân, liền xuất hiện giữa không trung, bên cạnh Thiên Tà Sát Khô Lâu hòa thượng.

Liếc nhìn thấy Sát Huyết Diêm La đang bị kiềm chế chặt chẽ, Vô Gian Quỷ Sát rống lên một tiếng, toàn thân hắc mang phát tán ra xung quanh, hình thành một luồng mây đen nhanh chóng vây phủ bên trên Thiên Tà Sát, khiến cho lão hết sức kinh hãi.

Cảm giác thấy nguy hiểm đến gần, Thiên Tà Sát quát lên một tiếng cuồng bạo, toàn thân kim quang như điện, vô số ẩn ký của Phật pháp hợp thành một kết giới Phật quang, ngăn cách với quỷ khí âm trầm lạnh lẽo của Vô Gian Quỷ Sát. Lực chánh tà tiếp xúc nhau, tương sinh tương khắc, bộc phát tiếng sấm động trời và quang mang bắn lên.

Luận về tu vi, một bên là Địa Linh tán tiên, một bên là Quỷ vực có tẩm thân bất tử, có thể nói bên nào cũng đã ngàn năm. Nhưng lại có bất đồng, đó là Thiên Tà Sát để vây khốn Sát Huyết Diêm La nên thân đã bị trọng thương, mà Vô Gian Quỷ Sát và Diệp Nghi Tâm tuy giao chiến khá lâu, nhưng chỉ tiêu hao một phần chân nguyên, vì thế trong lần giao phong này, hắn lại chiếm được không ít tiện nghi. Như vậy, xem ra cuộc giao chiến chỉ duy trì ở thế cân bằng trong giây lát, sau đó Vô Gian Quỷ Sát sẽ giành thắng lợi mà kết thúc.

Thiên Tà Sát gặp phải biến cố bất ngờ, Địa Tà Sát và Nhân Tà Sát cũng bị kinh hãi rất lớn, còn Sát Huyết Diêm La lại nắm lấy cơ hội đánh ra một chiêu chấn bay hai người, cuối cùng cũng thoát khỏi khốn cảnh. Ngẩng đầu, Sát Huyết Diêm La giận dữ quát to đến trời cao, toàn thân khí huyết sát như mây cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp như sóng vỗ từ thân tản ra bên ngoài, chỉ nửa ngày đã hình thành nên một đám huyết vân, bao phủ không gian phương viên vài dặm.

Phát hiện được Sát Huyết Diêm La đã thoát khỏi vòng vây, Thiên Kiếm Khách trong lòng chấn động mạnh mẽ, không để ý đến chuyện Lục Vân nữa, xoay người bay vút đi đến cùng Địa Tà Sát, Nhân Tà Sát để thương nghị đối phó như thế nào. Trong lúc đó, Diệp Nghi Tâm đã an bài Thiên Túc đạo trưởng tiếp chiến Vô Gian Quỷ Sát, Kiếm Vô trần một mực lưu ý Sát Huyết Diêm La, còn những người khác ai nấy tự giới bị, bắt đầu toàn lực phát động.

Giữa không trung, Lục Vân nhìn xuống tình hình dưới mặt đất, trong lòng thầm suy nghĩ đối sách. Tình huống trước mắt Quỷ vực vô cùng bất lợi, Sát Huyết Diêm La bị mấy đại cao thủ liên thủ hợp công, hiển nhiên nhất thời dù nửa cơ hội đào thoát cũng là khó có. Như vậy, Chánh Đạo liên minh lại có thời gian để thu thập địch nhân là mấy người Bất Tử Huyết Lệ, đợi cuối cùng chỉ còn một mình Sát Huyết Diêm La, Quỷ vực tựa hồ sắp kết thúc rồi.

Ghi chú:

(1) chữ phẩm là ba dấu chấm thành hình tam giác đều.

(2) Linh thể ẩn ký : tạm giải thích là thân thể linh thiêng được mang một dấu ẩn.

607. Chương 609 Trực Tiếp Giao Chiến

- Không ngờ hôm nay chúng ta lại gặp mặt, mà cũng không ngờ người lại thành ra hình dạng như vậy, đại quân Quỷ vực của người bị tiêu diệt cũng khá nhanh đấy. Mong tưởng thì rất đẹp, nhưng sự thật thì thường rất tàn khốc, khâu quan trọng nhất trong giấc mộng tranh giành bá chủ Thất giới của người là trận chiến hôm nay.

Nghe ra được ý châm biếm trong lời nói của chàng, Sát Huyết Diêm La giận dữ gầm lên:

- Lục Vân, người hãy khoan châm chọc, hiện tại chưa đến thời điểm cuối cùng, ai thắng ai bại cũng chưa nói trước được.

Cười ha hả một tiếng, Lục Vân không để ý đến hắn nữa, mà lại chăm chú vào sắc mặt lạnh tanh của Kiếm Vô Trần, cười lạnh lùng nói:

- Ta đã nói qua, chọc giận ta thì người sẽ hối hận sau này. Không chỉ là hiện tại, cho dù trong tương lai, người hẳn sẽ hối hận không kịp vì toàn bộ những việc người đã làm. Hôm nay, thật ra ta cũng không muốn đến đây, nhưng người đã ép ta đến. Bây giờ người không nói ra Trương Ngạo Tuyết đang ở đâu, ta sẽ hủy diệt Chánh Đạo liên minh của người tại nơi đây.

Trợn mắt giận dữ nhìn lại, Kiếm Vô Trần gầm lên:

- Lục Vân, người thật khinh người quá đáng, có gan thì hãy phân cao thấp với ta, người thắng thì ta sẽ nói ra Trương Ngạo Tuyết đang ở nơi đâu, người mà thua thì để cái mạng của người lại, người dám không?

Trong giờ phút này, bị bức bách không làm gì được, Kiếm Vô Trần bất đắc dĩ phải dựa vào Trương Ngạo Tuyết để khích Lục Vân cùng với mình giao phong trực tiếp.

Lục Vân nhìn thẳng vào mắt hắn trầm giọng nói:

- Lời nói của người từ trước đến giờ không hơn đánh rắm là mấy, phần nhiều là không tin được, người tưởng ta có thể tin tưởng người sao?

Kiếm Vô Trần vô cùng giận dữ, sắc mặt tàn bạo đáp:

- Vậy người muốn sao?

Lục Vân cười tà mị một tiếng, hừ giọng đáp trả:

- Không có muốn gì nhiều, chỉ muốn ép người phát cuồng, rồi chỉ nhấc tay một cái tiêu diệt Chánh Đạo liên minh của người. Lục viện đã không còn nữa, Tam phái cũng nên ẩn cư rồi. Nếu như hôm nay cao thủ của Tam phái đều tử trận, người nói Chánh Đạo liên minh còn lại cái gì nữa đây.

Nghe ra ý đồ độc ác trong lời nói đó, Kiếm Vô Trần càng không thể bình tĩnh được, giận dữ rống lên một tiếng phi thân bay lên, hai tay múa lên tử mang như điện, quang nhận màu tím mãnh liệt rạch trời xé đất, làm cho cả không gian như bị tê liệt, điên cuồng bao phủ lấy Lục Vân.

Theo sự xuất thủ phần nộ của hắn, bề mặt hồng vân sắc máu xung quanh lập tức tỏa ra một tầng sương mù màu tím, vô số khí mang màu tím giống hệt như có sinh mệnh vận hành chuyển động theo những phương thức khác nhau, cuối cùng tạo thành Thiên Tinh trận pháp, toàn bộ nhanh chóng tràn ra.

Ý niệm lóe lên, Lục Vân đã phân tích thấy thế công này vô cùng đáng sợ, trong lòng không nhận được liên gia tăng sự đề phòng. Thu liễm tâm thần lại, Lục Vân quát nhẹ một tiếng, thần kiếm bên người bay vút lên không, ngàn vạn luồng kiếm mang dưới sự điều động của chàng trong chớp mắt liên phân bố khắp nơi trên trời dưới đất, sử dụng phương thức vạn kiếm quy nguyên (1), cùng với các pháp quyết Phật gia "Tâm Kiếm Vô Ngân", Đạo gia "Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết", Nho gia "Hạo Thiên Thiên Cương kiếm quyết" bộc phát ra ba phương thức công kích khác nhau, nghênh tiếp một chiêu sắc bén của Kiếm Vô Trần.

Lục Vân vừa động thủ đã khiến mọi người xung quanh chú ý. Còn Sát Huyết Diêm La cũng nhân cơ hội này mà vung tay múa lên Huyết Sát Chiến Phủ, một luồng huyết mang kinh trời rạch nát không gian bắn ra, theo chuyển động nhanh chóng của tay phải hắn mà hình thành bốn luồng phong trụ xoay tròn có màu đỏ chói mắt, phân ra công kích Thiên Kiếm Khách và Tam Tài Tà Sát.

Một chiêu phát ra, tay trái Sát Huyết Diêm La lập tức kết ấn trước ngực thành một pháp ấn kỳ lạ, thúc động khí huyết sát trong cơ thể mãnh liệt phát ra một phong trụ đỏ máu phóng thẳng lên trời cao khoảng trăm trượng, rồi lại chia ra đổ xuống bên dưới hệt như núi lửa phun trào tạo thành vô số huyết mang.

Cùng với huyết mang nhanh chóng tỏa ra, một quang cầu ánh máu đường kính cả trăm trượng mờ hiện giữa không trung bao phủ toàn bộ mọi người hiện diện. Ngạo nghễ đứng yên giữa không trung, Huyết Sát Diêm La lúc này toàn thân đỏ như máu, tựa như một bá chủ của trời đất, toàn thân cuộn cuộn phát tán khí thế ra xung quanh, vô số huyết mang phát ra dưới sự thúc động của hắn biến thành những cái đầu quỷ đầy máu, mở cái miệng to như những cái bồn, rống lên khiến trời đất hôn ám, tấn công tất cả những địch nhân xung quanh.

Cảnh giác quan sát toàn bộ cảnh tượng trên, Thiên Kiếm Khách sau khi phá tan chiêu tấn công thứ nhất của Sát Huyết Diêm La, liền hô to:

- Mọi người cẩn thận, đây là Vong Hồn Huyết giới trong truyền thuyết, có thể ảo hóa ra vô số lệ quỷ, có thể thôn phệ hồn phách của con người. Để đối phó với bọn lệ quỷ này, mọi người phải giữ vững tinh thần, ai nấy sử dụng pháp quyết tu luyện của bản thân toàn lực phản công, đừng để ngoại cảnh ảnh hưởng.

Kế bên, Địa Tà Sát Đoạt Hồn Quỷ cất tiếng:

- Việc này hãy giao cho ta xử lý, chỉ cần giây lát thôi, ta sẽ phá vỡ kết giới của hắn.

Nói xong đoạn đao trong tay liền múa lên, mũi đao phía trước không ngừng co giãn đột nhiên rung lên, tức thì hóa thành ngàn vạn, hình thành một quang trụ rực rỡ tựa như chim khổng tước xòe cánh, chém thẳng vào từng tắc không gian xung quanh.

Thấy lão tự tin vô cùng như vậy, Thiên Kiếm Khách hơi cảm thấy an tâm, đổi lại toàn lực tấn công để kiềm chế Sát Huyết Diêm La. Bốn phía, Thiên Tà Sát và Nhân Tà Sát cũng đồng thời phát động hỗ trợ Thiên Kiếm Khách một lượt, mạnh mẽ không chế Sát Huyết Diêm La trong một phạm vi.

Hai mắt trừng lên, huyết mang như điện, Sát Huyết Diêm La cười âm lạnh một tiếng, miệng hét lên một tiếng rung động đất trời, toàn thân sát khí tuôn trào, cuộn cuộn bất tận quét ngang không gian, hình thành một phong nhận (2) vô hình có uy lực phá trời rạch đất, chém từng vị trí bên trong kết giới.

Đứng giữa Vong Hồn Huyết giới, ba đại cao thủ Quỷ vực khí thế tăng lên rất mạnh, nhất thời xoay chuyển cục diện, đánh đến nỗi cao thủ của Chánh Đạo liên minh tay rối chân loạn. Còn những người đang phòng bị giới nghiêm bao gồm cả năm người Thương Nguyệt chưa từng giao thủ, gặp phải công kích bằng phong

nhận sắc bén của Sát Huyết Diêm La, không thể nào toàn lực phòng ngự lập tức bị rơi vào tình trạng chấn động rung rinh.

Trên không, Kiếm Vô Trần và Lục Vân đang kịch liệt giao chiến. Bên ngoài thân thể của hai người đều hình thành khí trường (3) bên trong kết giới sắc máu, phảng phất như hai phong cảnh kỳ diệu tồn tại song song.

Qua lần giao thủ thứ nhất, Lục Vân bình tĩnh đối phó chờ đợi, khiến cho Kiếm Vô Trần trở nên giận dữ. Lần thứ hai giao chiến, hai người cơ hồ tương đương, không một ai chiếm được ưu thế hơn ai. Đến lần thứ ba, hai người dường như đặc biệt cẩn thận, cũng không dám khinh thường xuất thủ.

Ở khoảng cách năm trượng, Kiếm Vô Trần lạnh lùng hừ giọng nói:

- Tu vi ngươi tiến bộ rất nhanh, rất tiếc là hôm nay ngươi không thắng được ta.

Lục Vân phản kích lại:

- Ngươi cũng thay đổi rất lớn, chỉ có điều ngày càng tà ác hơn. Ta nghĩ sẽ có một ngày, Cửu Thiên Hư Vô giới sẽ đối địch với ngươi, đến lúc đó ngươi nghĩ xem kết quả như thế nào đây?

Sắc mặt giận dữ, Kiếm Vô Trần quát lên:

- Câm miệng. Bỏn mình chủ tâm linh ngay thẳng, sao ngươi có thể nói như vậy được. Ngược lại ngươi càng ngày càng âm hiểm, hôm nay lại ngang nhiên giúp đỡ Quỷ vực đối phó lại chánh đạo của thiên hạ, ngươi đúng là đáng chết vạn lần.

- Thiên hạ Chánh Đạo? Ngươi đang nói ngươi phải không? Chỉ e rằng ngươi tự đề cao mình quá rồi. Qua ngày hôm nay, Chánh Đạo liên minh tất nhiên là sẽ suy bại. Đến lúc đó, Vực chi tam giới hoành hành nhân gian, các ngươi có khả năng gì để cản trở được. Nếu những kẻ gọi là Chánh Đạo đều tự tư lợi như ngươi, mọi chuyện đều đặt trên cơ sở ân oán cá nhân, thì không bị hủy diệt thì còn đợi cái gì nữa?

Ngang nhiên đáp lại, ngữ khí của Lục Vân rất lạnh lùng.

Không chút động đậy, Kiếm Vô Trần lúc này cực kỳ bình tĩnh, chỉ nhin không được cười gằn một tiếng, lợi dụng lúc chàng mở miệng nói để phát động đợt công kích thứ ba. Hai tay hoa lên phía trước, hai quang đực ánh tím kinh trời chia làm hai bên giáp kích. Sau đó, Kiếm Vô Trần bay lên ngồi khoanh gối, hai tay kết ấn trước ngực, toàn thân tức thời hào quang lấp lánh, một luồng liệp diễm kinh người từ trên đỉnh đầu phun ra, hình thành một đóa hoa hồng sắc máu, chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Vân.

Đóa hoa này vừa hiện ra, tức thời xung quanh Lục Vân liền hiện ra một kết giới trong suốt, vây khốn chàng giữa không trung. Đối lại, Lục Vân chỉ lạnh lùng cười nhạt như không để ý, tự nghĩ là kết giới này không vây khốn được mình.

Nhưng chỉ giây lát sau, sắc mặt Lục Vân hiện lên vẻ kinh hãi, nhãn thần lộ vẻ kinh dị, thân thể cấp tốc bay lên, xoay chuyển giống hệt như phương thức của Kiếm Vô Trần, vừa xoay tròn, vừa phát xuất ra liệp diễm sắc máu đỏ, tự hình thành một kết giới khác bảo hộ quanh thân.

Một ngược một xuôi, một trên một dưới, hai người giống như hai hình ảnh đối xứng với nhau, cùng phát động một dạng phòng thủ cũng như tiến công. Liệt hỏa lúc này dưới sự thúc động của hai bên đã hòa lẫn vào nhau, chân nguyên tương tự nhưng lại không giống nhau nên sinh ra lực bài xích, hoàn toàn không phát sinh tiếng nổ, chỉ tương hỗ giãn ra, lần lượt dung hợp, cuối cùng hình thành một quang trụ rực rỡ xuất hiện trong Vong Hồn kết giới của Sát Huyết Diêm La.

Nhìn xa xa, thì thấy quang trụ đó phảng phất do hai người cùng đồng tâm hiệp lực tạo ra. Nhưng Lục Vân và Kiếm Vô Trần đang nằm bên trong lại hiểu rõ vô cùng, biểu hiện bề mặt hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế. Lục Vân đang thi triển đó chính là pháp quyết của Nho gia "Hạo Nhiên Thiên Cương" phối hợp với luồng địa tâm liệp diễm chàng thu được trong Hắc Vực bí giới. Còn Kiếm Vô Trần thi triển lại là tuyệt học của Hỏa Vân năm xưa, về tính chất hoàn toàn khác biệt với pháp quyết của Lục Vân.

Trong đó, pháp quyết của Lục Vân là dựa vào hậu thiên liệt hỏa, còn của Kiếm Vô Trần chính là tiên thiên liệt hỏa, bản tính của chúng có nhiều khác biệt. Hậu thiên liệt hỏa vốn không bằng tiên thiên liệt hỏa. Nhưng liệt hỏa chân nguyên trong cơ thể của Lục Vân có hỏa hầu mạnh hơn hẳn chân nguyên trong cơ thể của Kiếm Vô Trần, vì thế hai người rơi vào cảnh giằng co.

Bên ngoài, giao chiến kịch liệt liên miên không ngừng, Sát Huyết Diêm La sử dụng thực lực to lớn mạnh mẽ, vững chắc chiếm được thượng phong, không cho Tam Tài Tà Sát và Thiên Kiếm Khách có cơ hội liên thủ.

Còn ở các nơi khác, cao thủ của Chánh Đạo liên minh xem ra chiếm số lượng lớn, tuy rơi vào hoàn cảnh rất bất lợi, nhưng dưới kết trận phòng ngự của mọi người cũng không bị tổn thất gì lớn, duy chỉ có mấy người tâm thần bất định là Tinh Nguyệt đại sư, Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương là bị thương.

May là tình huống này chỉ duy trì được một lúc, Địa Tà Sát đã dựa vào thanh đao gãy trong tay phá vỡ kết giới, đánh tan cấm chế của Sát Huyết Diêm La. Kết giới vừa bị phá, Diệp Tâm Nghi liền phân tán mọi người ra xung quanh, trừ những người đang giao chiến, còn lại đều tránh qua một bên, để không phải bị tổn thương một cách vô ích.

Do vậy, bầu trời trở nên sáng sủa, giữa không trung chỉ còn lại Lục Vân và Kiếm Vô Trần, Tam Tài Tà Sát và Sát Huyết Diêm La, ba đại cao thủ Quỷ vực cùng với ba đại cao thủ của Chánh Đạo liên minh đang giao chiến sinh tử.

Quan sát cuộc chiến của hai bên, sắc mặt của Diệp Tâm Nghi trở nên trầm trọng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên trên trời. Nơi đó, tuy Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách ẩn giấu thân hình, nhưng vì nghĩ đến thân phận của bản thân nên không ẩn giấu khí tức, vì thế khiến cho Diệp Tâm Nghi phía dưới có chút lo lắng, không biết hai người đến đây có mục đích gì.

Kế bên, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa hỏi:

- Tâm Nghi, phải chăng con đang lo lắng về hai người phía trên kia?

Diệp Tâm Nghi hơi gật nhẹ nói:

- Đúng vậy, tình huống hôm nay trở nên vô cùng cổ quái. Sự xảo trá của Lục Vân khiến cho kế hoạch của chúng ta đã bị động rất lớn, thêm vào sự đáng sợ của Sát Huyết Diêm La, mọi thứ đều biến thành không thể khống chế được nữa, con cũng không đoán được kết cục sẽ như thế nào. May mà cao thủ của Ma Vực không xuất hiện, nếu không hôm nay chúng ta đã nguy hiểm rồi.

Ghi chú:

(1) Vạn kiếm quy nguyên = hàng vạn thanh kiếm quy về một mối.

(2) Phong nhận = lưỡi đao hình thành bằng gió hay gió sắc bén như một lưỡi đao.

(3) khí trường = trường không khí, tương tự như từ trường nhưng hình thành từ không khí.

608. Chương 610 Bí Mật Ẩn Giấu

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, trước mắt chúng ta vẫn khống chế được cục diện, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa, mọi chuyện có thể sẽ đâu vào đấy ngay thôi.

Nghe vậy, Diệp Tâm Nghi cười khổ một tiếng, kế bên Thái Phượng tiên tử lại không nghĩ như vậy, cất tiếng:

- Tạm thời khoan hãy vội mừng sớm quá, ngày trước chỉ có một mình Lục Vân thôi cũng khiến cho chúng ta nháo nhác cơ hồ trời sụp đất lở. Huống hồ bây giờ lại còn có thêm cao thủ Quỷ vực, ngoài ra còn một số cao thủ ẩn nấp xung quanh với tâm địa chưa rõ. Nói thẳng ra tình huống lần này so với ngày trước ở Dịch viên còn tệ hơn nhiều.

Nghe xong, mọi người tuy cảm thấy lời nói vừa rồi hơi quá một chút, nhưng cũng hiểu tình thế đúng là không được lạc quan cho lắm.

Diệp Tâm Nghi nhìn lại bà, phát giác bà có chút gì đó không như bình thường, nhin không được cất tiếng hỏi:

- Tiên bối, hình như trong lòng có tâm sự trầm trọng, có phải là có chuyện gì.....

Thái Phượng tiên tử nhè nhẹ lắc đầu, nhỏ giọng ngắt lời:

- Không biết nữa, có lẽ cũng có một điểm nào đó, chỉ có điều ta cũng không được rõ lắm, chỉ cảm thấy rất bất an, giống như là sắp có đại sự phát sinh vậy. Thôi được, không nói chuyện này nữa. Xem ra tình hình trước mắt muốn thu thập cao thủ Quỷ vực e rằng không phải chuyện nhanh chóng. Kéo dài quá lâu lại không có lợi cho chúng ta, tốt nhất là hãy nghĩ ra biện pháp nào đó.

Diệp Tâm Nghi nói:

- Ta cũng đang suy tính đây, nhưng tạm thời cũng chưa nghĩ ra biện pháp gì.

Thái Phượng tiên tử nói:

Phát hiện ra sự nguy hiểm đến gần, ánh mắt Vô Tâm lạnh lại. Khi hấn gia tăng sự phòng bị, đồng thời hào quang ngũ sắc bên ngoài thân cũng bắt đầu thỉnh thoảng lấp lánh, sử dụng tốc độ cực nhanh của nó để tìm kiếm và bẻ gãy ngàn vạn quang kiếm có thể nhìn thấy, còn tự động xuyên vào trong đó, sử dụng chân nguyên mạnh mẽ của bản thân ngăn cản không cho kiếm trận hoàn thành, đối kháng lại công kích của Chiến Tâm tôn giả.

Do tính chất kỳ lạ đặc biệt của pháp quyết "Ám Ảnh Lưu Quang", chính là dùng chân nguyên dao động để sản sinh ra lực công kích. Vì thế khi Vô Tâm gia tăng tần suất dao động của chân nguyên, luồng chân nguyên đang xuyên qua bẻ gãy màn quang kiếm lập tức bành trướng, hình thành lực đàn hồi to lớn, thay đổi vị trí của các kiếm mang, làm rối loạn kiếm trận.

Như vậy, Chiến Tâm tôn giả toàn lực điều khiển kiếm mang hội tụ vào trong với ý đồ hủy diệt Vô Tâm. Nhưng Vô Tâm lại phát động chân nguyên phản kích bằng cách bành trướng ra ngoài, dựa vào lực đàn hồi làm giới hạn đối chọi với sự tiến đến của luồng kiếm khí đó. Một thu một phóng, một tiến công một phòng ngự, hai đại cao thủ đối chọi với nhau, chỉ giây lát đã giao chiến với nhau hàng trăm lần, số lần biến đổi chân nguyên không đếm xuể, âm thanh sấm nổ dày đặc, chấn động bốn phương.

Những vụ nổ liên tục, khiến cho quang bích bị chấn động kịch liệt. Sau một hồi nổ lực khá lâu, cuối cùng Chiến Tâm tôn giả cũng không thể khống chế được nữa, cả không gian đột nhiên rung động kịch liệt, một luồng kiếm khí phá trời quét khắp bốn phương.

Chiến Tâm tôn giả thân bị trọng thương, theo sự dao động của luồng khí lưu đáng sợ, bay ra xa hơn mười trượng. Còn Vô Tâm sắc mặt tái nhợt, tuy chấn nát được Phi Tiên kiếm quyết, nhưng luồng phản lực hung bạo mạnh mẽ cũng khiến khí huyết hấn nghịch chuyển, chân nguyên chỉ trong chốc lát đã bị tổn thương rất lớn.

Giận dữ nhìn Chiến Tâm tôn giả bị đánh bay đi, Vô Tâm hét lên một tiếng hung dữ, thân hình lóe lên chợt biến mất, giây lát sau đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Chiến Tâm tôn giả, hai tay phát ra hào quang ngũ sắc, lập tức bao trùm cả người kẻ địch.

Lúc này, ánh mắt Vô Tâm lạnh lùng tàn khốc, toàn thân toát ra khí thể phần nộ kinh trời, một luồng sức mạnh tà ác lưu động trên cơ thể hấn, đang tùy theo tâm trí kiên định của hấn càng lúc càng mạnh mẽ, khiến cho uy lực "Ám ảnh Lưu Quang" đang áp lên thân hình của Chiến Tâm tôn giả tăng lên gấp bội, dễ dàng đột phá qua lớp phòng ngự trong lúc hốt hoảng của Chiến Tâm tôn giả, hung hăng tàn độc đánh trúng đại não của lão.

Tiếng la thảm thiết vang lên từ miệng của Chiến Tâm tôn giả, sự đột kích bất ngờ của Vô Tâm khiến cho Chiến Tâm tôn giả đang bị trọng thương không thể huy động toàn lực phòng ngự, giây lát sau lực lượng cực kỳ tà ác đó đã công hãm phòng tuyến, khiến cho thân lão lâm vào nguy hiểm. Đối diện với tử vong, Chiến Tâm tôn giả vừa sợ vừa giận, cố gắng hết sức nhẫn nhịn sự đau đớn điên cuồng để gia tăng tàn dư chân nguyên, phát ra đòn phản kích cuối cùng.

Nhưng đến lúc này, sát niệm của Vô Tâm thật sự nồng đậm, hơn nữa tu vi lại kinh người, với ý thức quyết tâm công kích của hấn, Chiến Tâm tôn giả duy trì không lâu hơn được khoảng thời gian chấy nửa cây hương, đại não liền lập tức vỡ nát, nguyên thần dưới tác dụng của pháp quyết "Ám ảnh Lưu Quang" của Vô Tâm hóa thành tro bụi.

Cái chết của Chiến Tâm tôn giả lập tức khiến cho mọi người đều chú ý. Về phía Chánh Đạo liên minh, Thiên Kiếm Khách cơ hồ phát cuồng, còn phía Quỷ vực và Huyền Phong môn thì khí thế tăng mạnh, chiến ý dâng cao. Trường đấu bên này vừa kết thúc, một đám âm vân bắt đầu bao trùm đỉnh ngọn núi thần kỳ này.

Tiêu diệt được Chiến Tâm tôn giả rồi, Vô Tâm ngạo nghễ đứng giữa không trung, toàn thân phát ra một luồng khí thể điên cuồng phóng túng. Với một tu vi kinh người, vào lúc này đã khiến cho mọi người tại hiện trường kinh khiếp. Đối diện với sự mạnh mẽ của Vô Tâm, Thiên Kiếm Khách, Kiếm Vô Trần, Sát Huyết Diêm La và Lục Vân đều vô cùng kinh ngạc, cũng từ đó mà lãnh ngộ ra, đây là một biến hóa cực kỳ to lớn, sự xuất hiện của hấn đối với toàn cục xem ra có ảnh hưởng rất quan trọng.

Lúc này, sau khi các cao thủ Huyền Phong môn cảm nhận được khí thế mạnh mẽ và quyết tâm kiên định

của Vô Tâm, ai nấy đều gầm lên điên cuồng, phát xuất khí thế vô cùng to lớn, bức cho cao thủ Chánh Đạo từng bước thối lui, tâm thần bất an. Còn ba đại hung tà Quỷ vực lại nhân cơ hội này phát động thế công mãnh liệt, ý đồ muốn thoát khỏi hạn chế của cao thủ tam phái, tập hợp cùng với Sát Huyết Diêm La để mưu đại kế.

Còn về phía Chánh Đạo liên minh, hai đại cao thủ của Dao Trì đang đối trận với Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách tình huống cũng không được lạc quan lắm, mà Thương Nguyệt năm người giao đấu với năm cao thủ Huyền Phong môn lúc nào cũng có thể lâm nguy.

Diệp Tâm Nghi, Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử ba người tình huống khá hơn một chút, chiếm được thượng phong, còn Liễu Tinh Hồn lúc này không biết đã biến đi đâu, nhân lúc không ai để ý đến, hẳn đã âm thầm lén trốn đi.

Lục Vân vẫn đeo bám Kiếm Vô Trần như cũ, Tam Tài Tà sát vẫn vây khốn Sát Huyết Diêm La. Toàn bộ chiến trường ngoại trừ Thiên Kiếm Khách và Vô Tâm ra, không một ai rảnh rỗi. Ngay lúc đó, bầu trời đột nhiên hiện lên một vùng trắng như tuyết, khí thế uy nghiêm thần thánh mạnh mẽ kinh người đột nhiên từ không trung hiện ra, khiến cho mọi người trong cuộc hỗn chiến chấn động rất mạnh.

Là ai đột nhiên đến đây? Là ai có sức mạnh to lớn như vậy? Sự xuất hiện của người này có phải bởi vì cuộc hỗn chiến này không, và sẽ mang đến thay đổi như thế nào? Lúc này, mọi người đều đang suy đoán, nhưng có mấy ai đoán trúng được đây?

Trên ngọn núi thần kỳ, sự xuất hiện lần lượt của Lục Vân, Sát Huyết Diêm La, Hồng Vân lão tổ và Vô Tâm khiến cho Chánh Đạo liên minh không thể đối phó được, cục diện lâm vào cảnh hỗn loạn.

Sự tàn nhẫn của Lục Vân đã quét sạch hết sự chuẩn bị của Chánh Đạo liên minh. Sức mạnh to lớn của Sát Huyết Diêm La ép Thiên Kiếm Khách không thể không mời Tam Tài Tà Sát, sự xuất hiện của Hồng Vân Lão Tổ khiến cho cục diện vốn đang khấn trương càng thêm phần hỗn loạn, nhưng sự đột kích của Vô Tâm mới khiến cho toàn bộ cục diện hoàn toàn thay đổi.

Giao chiến cho đến giờ phút này, Tàn Dương Tử chết trong tay của Lục Vân, Chiến Tâm tôn giả thì chết dưới tay của Vô Tâm. Về phía Quỷ vực mười phần chết hết sáu, thực lực giảm mạnh. Trước mắt, bên có lợi thế nhất lại chính là Huyền Phong môn, điều này khiến cho Chánh Đạo liên minh và Quỷ vực đều cảm thấy không cam lòng.

Nhìn toàn cục, Chánh Đạo Liên Minh lúc này còn lại những cao thủ như Tam Tài Tà Sát, Thiên Kiếm Khách, Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần, Phong Lô chân quân, Thái Phượng tiên tử, Tịch Diệt Thiện Chủ, Kim Cương Thánh Phật, Thiên Túc đạo trưởng, Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, tổng cộng mười ba cao thủ, có thể nói là thực lực to lớn.

Quỷ vực chỉ còn lại Sát Huyết Diêm La và tam đại hung tà. Huyền Phong Môn thực lực chưa bị tổn thất, tổng cộng có chín cao thủ, còn lại là Lục Vân, Hồng Vân lão tổ, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách, thêm nữa là Thương Nguyệt năm người với thân phận đặc biệt.

Nếu luận về thực lực, Chánh Đạo liên minh là to lớn nhất, nhưng cục thế bị ảnh hưởng xem ra cuối cùng sẽ thất bại. Chánh Đạo liên minh một chọi bốn, với mười ba cao thủ đấu lại mười sáu cao thủ của bốn thế lực, trong đó có những kẻ rất mạnh như Sát Huyết Diêm La, Vô Tâm và Lục Vân. Do đó tình hình như vậy thật sự bị nguy cơ tứ bề.

Ban đầu, Thiên Kiếm Khách và Kiếm Vô Trần toàn tâm muốn dụ chuột vào bẫy. Ai ngờ là đến lúc này lại không cách nào kiểm soát toàn bộ, tất cả mọi thứ đều biến hóa khôn lường. Chánh Đạo liên minh, không những phải đối phó với Lục Vân, Sát Huyết Diêm La, lại còn phải đối phó với sự tấn công của Huyền Phong môn, dĩ nhiên là lâm vào tình thế vô cùng nguy cấp. Tầng mây chợt lóe lên một luồng bạch quang, một luồng khí thế thần thánh to lớn lan ra bốn bề xung quanh, khiến cho những người trong cuộc chiến đều chấn động, đưa mắt nhìn lên phía bầu trời.

Trong lúc hỗn loạn, giao chiến vẫn tiếp tục như cũ, đối với lai lịch của người thần bí này mọi người đều cảm thấy mơ hồ, chỉ duy nhất có Thiên Kiếm Khách vẻ mặt mừng rỡ, miệng hô nhẹ lên một tiếng, phóng người

lên trên không.

Giữa không trung, một vầng quang mang chói mắt lóe lên, tức thì hiện ra một trung niên nam tử toàn thân trắng toát. Thì ra chính là người từng xuất hiện một lần tại Hoa Sơn lúc trước, Bạch Quang. Quét mắt nhìn xung quanh một lượt, Bạch Quang nhìn Thiên Kiếm Khách bay đến gần nói:

- Theo tình hình này thì hôm nay khó mà thu xếp đây.

Thiên Kiếm Khách cười khổ một tiếng, than thở:

- Hôm nay có nhiều việc xảy ra bất ngờ, vượt quá sự tưởng tượng của bọn ta, do đó mới biến thành cục diện như vậy. Lần này, ta mời huynh đến đây là hy vọng huynh có thể tạm thời khống chế Sát Huyết Diêm La để Tam Tài Tà Sát đổi sang đối phó với đám cao thủ của Huyền Phong môn, chúng ta mới còn có thể có cơ hội thay đổi cục diện.

Bạch Quang liếc nhìn Sát Huyết Diêm La, thần sắc trở nên nghiêm túc nói:

- Với khả năng của ta sợ là cũng không thể giữ chân được hắn. May là hắn đã thụ thương, giữ hắn trong một thời gian ngắn thì cũng có thể được.

Thiên Kiếm Khách nghe xong, cấp tốc nói:

- Vậy thì trước hết cứ làm như thế, tình hình này kéo dài càng lâu thì càng bất lợi cho chúng ta. Giờ thì giao hắn cho huynh, còn ta sẽ đi thu thập tên nghiệt chủng kia.

Nói xong thân ảnh lóe lên, chỉ thấy tử mang như mây trôi dạt, vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Vô Tâm.

Bạch Quang liếc hắn một cái, sau đó liền nhẹ nhàng hạ mình xuống. Ngay khi tiếp cận Sát Huyết Diêm La, lão liền nói với Tam Tài Tà Sát:

- Nơi này hãy giao cho ta, các người hãy qua bên kia giúp họ đi.

611. Chương 613 Vô Tâm Phản Lại Sư Tổ

Đưa mắt nhìn Tam Tài Tà Sát rời đi rồi, Bạch Quang quay lại nhìn Sát Huyết Diêm La điềm đạm lên tiếng:

- Diêm quân tu vi kinh người, có thể nói là đệ nhất nhân trong lịch sử ngàn đời của Quỷ vực. Chỉ có điều hôm nay thẳng thắn xâm nhập nơi đây, lại vẫn chưa chiếm được chút tiện nghi nào, trong lòng hẳn là rất khó chịu đúng không?

Sát Huyết Diêm La chăm chú nhìn Bạch Quang, giọng lạnh lùng hằm hừ:

- Người có phải là người của Cửu Thiên Hư Vô giới không?

Bạch Quang bình thản đáp:

- Bốn tọa là Bạch Quang, Thủ Tịch Hộ Pháp của Cửu Thiên Hư Vô giới.

Thần sắc lạnh lại, Sát Huyết Diêm La quát lên:

- Người đến thật là tốt, hôm nay bốn Diêm quân giết người trước, sau đó lại tiêu diệt luôn Thiên Kiếm Khách, cuối cùng ta sẽ tiện tay san bằng Chánh Đạo liên minh này. Đến lúc đó, ta có thể hùng bá nhân gian, tranh hùng thất giới.

Cười nhạt một tiếng, Bạch Quang hừ lạnh đáp:

- Diêm quân đã tâm quả thật không nhỏ, bất quá hôm nay ngài phải vượt qua được quan ải là bốn tọa thì mới có thể lớn giọng như vậy.

Nói xong hai tay đưa lên ngang vai, một luồng khí rung động đất trời từ tầng mây áp xuống, chỉ trong khoảnh khắc đã bao trùm bốn phương.

Sau đó, Bạch Quang ánh mắt lạnh lại, khí thể mãnh liệt tàn khốc từ sâu trong lòng phát ra, xuyên qua thân thể lão hình thành một quang bích ngoài ba trượng xoay tròn chung quanh thân thể, thỉnh thoảng lấp lánh Cửu Thiên Tinh Đồ (1).

Cửu Thiên Tinh Đồ đó có ánh sáng lấp lánh di động xoay tròn, quang mang nhàn nhạt hình thành một bức đồ hình Thiên Thể Tinh Trận (2) nhiều màu sắc. Ngay khi trận pháp thành hình trong chớp mắt, bất ngờ bộc phát ra phía trước khí thể kinh người, hóa thành một luồng sức mạnh làm chấn động không gian, nhanh chóng tạo ra một kết giới khắp bốn phía vây khốn Sát Huyết Diêm La vào bên trong.

Sắc mặt trầm xuống, Sát Huyết Diêm La rống lên giận dữ như sấm, Huyết Phủ trong tay vung lên, khí chí sát của quang phù lấp lánh ánh máu mãnh liệt rung động, một vòng hào quang ánh máu như một quang luân hình cánh cung nhẹ nhàng âm thầm nhằm thẳng vào Bạch Quang bổ xuống. Không gian chung quanh chấn động, một luồng âm thanh như phá nát không gian và thời gian tràn ngập từng phân từng thốn của cả trời đất.

Ngay thời điểm này, đối diện với cường địch, Sát Huyết Diêm La không một chút sợ hãi, cơ bản không mảy may để ý đến thương thế trầm trọng trên người, cố gắng múa búa nghênh đón trực tiếp đòn công kích của Bạch Quang.

Không gian dọc theo cú chém rạch trời đột nhiên vỡ nát, quang điểm ánh máu chói mắt phá không mà đến, lại có sát khí vô song, sử dụng quang nhận sắc bén và vô cùng cứng rắn trực tiếp xông đến trước ngực Bạch Quang.

Trông thấy quang nhận chém vỡ không gian cắt đứt thời gian đó, Bạch Quang thần sắc trầm trọng, hai tay nhanh chóng múa lên phía trước, bố trí phòng ngự trùng trùng bên ngoài thân thể, sau đó hai tay nổi lại thành ấn, lòng bàn tay phát xuất một luồng bạch quang rực rỡ hàm chứa uy thế kinh khiếp thiên hạ, theo sự thúc động toàn lực của lão, hóa thành một luồng quang điểm trong suốt, nghênh đón cú chém của Sát Huyết Diêm La.

Quang luân ánh máu, quang điểm trong suốt, cả hai gặp nhau giữa không trung, chỉ trong sát na liền dung hợp lại làm một, bộc phát quang mang vô cùng mạnh mẽ. Sau đó, ánh sáng lấp lánh, sấm nổ rung trời, khí lưu cuộn cuộn không ngừng như cuồng long múa lượn giữa biển, hình thành tám phong trụ khiếp người, cùng một lúc bắn ra tám hướng.

Lúc này, cả không gian đều bị chấn động mãnh liệt, cuồng trong nổi lên khắp phương viên vài dặm, tất cả mọi người trong phạm vi đó, bất kể là ai cũng đều bị ảnh hưởng, bị sức mạnh của vụ nổ đáng sợ đó khiến cho lắc lư diên đảo.

Một trận chiến kinh hãi, trời đất cũng phải chấn động. Bạch Quang bị khí lưu mạnh mẽ đó chấn bay đi cả trăm trượng, toàn thân hào quang loạn xạ, sắc mặt trắng bệch. Sát Huyết Diêm La cũng chẳng khá hơn gì, dùng thân thể trọng thương để đối đầu với Thủ Tịch Hộ Pháp của Cửu Thiên Hư Vô giới, cho dù đánh bay được địch nhân nhưng chính mình cũng lùi lại cả trăm trượng, ánh mắt có chút hôn ám.

Lưỡng bại câu thương, bất phân thắng bại. Nhưng mà trận đấu chỉ vừa mới bắt đầu, thắng bại cuối cùng trước mắt còn chưa có cách nào tính toán được.

Âm trầm lạnh lẽo nhìn Thiên Kiếm Khách đột nhiên xuất hiện, Vô Tâm vẻ mặt lạnh nhạt, toàn bộ biểu tình đều bị mặt nạ đó che kín không chút lộ ra. Thiên Kiếm Khách giận dữ nhìn hắn, lên tiếng truy vấn:

- Vô Tâm, ngươi vốn là môn hạ Thiên Kiếm viện, đã lỡ bước trên con đường tu luyện không tốt, bây giờ còn đặt chân vào tà đạo, ngươi có biết sai chưa?

Cười lạnh một tiếng, Vô Tâm hỏi ngược lại:

- Sai? Cái gì là sai? Ngươi lại là đúng ư? Ngày trước ngươi đứng sau lưng khiến Kiếm Vô Trần đối phó Lục Vân, thao túng Lục viện liên minh. Sau đó cơ hồ muốn giải tán lục viện, ngươi như vậy có phải là sai lầm không? Hôm nay, ngươi vẫn tiếp tục kiên trì cố chấp, khiến cho Chánh Đạo liên minh rơi vào nguy hiểm tuyệt vọng, ngươi lại đứng ở điểm nào đây?

Từng từ từng từ như nói bằng máu, không chuyện gì không chạm vào nỗi đau của Thiên Kiếm Khách, khiến lão nghe thấy càng thêm giận dữ nói:

- Cầm mồm, người lấy tư cách gì mà thuyết giáo ta. Người bất quá chỉ là một tên phản đồ của Thiên Kiếm viện, một tên tiểu bối tà ác mà thôi. Ta nói cho người biết, nếu người lập tức quay đầu, ta còn có thể xem xét cho người một cơ hội, nếu như người u mê không hiểu, đừng trách ta dùng thân phận sư tổ thanh lý môn hộ.

Vô Tâm cười trào phúng một tiếng, lạnh lùng đáp:

- Không cần kích động, xem người nổi giận chẳng khác một con trâu điên, như thế sẽ tổn hại hình ảnh của Cửu Thiên Hư Vô giới. Còn nói về cổ chấp không hiểu, đó có thể là di truyền của Thiên Kiếm viện, không chỉ mình người, Kiếm Vô Trần cũng như thế, ta cũng có vài phần như vậy. Lại nói về tình thế hiện tại, người vì thẹn quá hóa giận, sợ không phải vì người mà nổi giận, mà chính vì bất an, đúng không?

Ánh mắt hận thù nhìn Vô Tâm, hôm nay Thiên Kiếm Thách trước thì bị Lục Vân chọc giận, rồi lại tổn thất rất lớn trong tay Sát Huyết Diêm La, giờ lại bị hấn trào lộng như thế này, dĩ nhiên hoàn toàn chẳng còn để ý đến hình tượng gì nữa, quát vang như sấm:

- Nghiệt chương, nếu như người đã không biết hối cải, hôm nay ta tiêu diệt người trước, sau đó sẽ tới thanh toán tên nghiệt đồ.

Hai tay bắt lấy pháp quyết, nhanh chóng thi triển "Tử Hoa Thôn Nhật" đại pháp, chỉ thấy mây tím đầy trời lấp lánh ánh tinh quang, lại có khí tức thôn phệ mọi vật xoay chuyển xung quanh thân thể Vô Tâm.

Cười thản nhiên một tiếng, Vô Tâm quát lên:

- Đừng lớn tiếng quá sớm, đánh thắng được ta rồi hãy nói.

Hắc mang lóe lên, một luồng khí tức tà mị nhanh chóng tăng cao, theo sự khống chế của Vô Tâm, chớp mắt đã hình thành một quang bích ngũ sắc bay lượn xung quanh thân thể của hắn, va chạm kịch liệt với quang vân ánh tím. Tia lửa như hoa phóng ra trong tiếng nổ sấm sét, kèm theo còn có chớp điện di động nhanh chóng, hình thành một dải ánh sáng chói mắt, lượn vòng trong không gian giữa hai người.

Cách nhau ba trượng, hai đối thủ thần sắc trầm trọng, ai nấy đề tụ chân nguyên, thúc động pháp quyết, quang vân ánh tím và quang bích ngũ sắc áp hấn vào nhau, rạch nát không gian bốn phía.

Khi hai luồng sức mạnh to lớn đạt đến mức độ nhất định, Thiên Kiếm Khách hét lớn một tiếng, hai tay múa đại kiếm giữa không trung, thi triển ra Diệt Thiên kiếm quyết. Chỉ thấy mây tím biến hóa thành kiếm, tản ra khắp mọi nơi, hình thành hàng vạn pháp kiếm, từng thanh từng thanh nhắm vào Vô Tâm công kích. Kiếm khí này như muốn vượt lên tầng cao phá mây rẽ trời, hào quang ánh tím che phủ khắp vùng phụ cận phương viên trăm trượng.

Nhìn kiếm mang sắc bén hoa mỹ ngay trước mặt, Vô Tâm ánh mắt lạnh lại, toàn thân khí tức chuyển biến, cả thân tỏa ra hàn khí lạnh như băng, quang bích ngũ sắc quanh thân tùy theo ý nghĩ của hắn mà tự động chia ra thành bốn phương trận đồ vuông vức ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Mỗi phương trận do trên ngàn quang điểm tạo thành, tỏa ra quang mang bốn màu đen sẫm, đỏ sẫm, xanh lục sẫm, và xanh lam sẫm. Ngay khi đòn tấn công của Thiên Kiếm Khách vừa đến gần, Vô Tâm múa tròn hai tay, kinh khí to lớn tạo thành một luồng xoáy khiến cho toàn bộ quang điểm chấn động mãnh liệt, tạo ra một loại quang tuyến mơ hồ, khiến cho người ta cảm thấy như lạc vào một vùng không gian kỳ diệu.

Pháp kiếm sắc bén phóng ra tung hoành, lại có sức mạnh xuyên đá phá bia, chớp mắt xuất hiện ngay trước mặt Vô Tâm, khiến cả thân hình y chìm ngập trong một vùng mây ánh tím. Nhưng ngay lúc pháp kiếm xuyên qua được lớp quang điểm rung động, lại phát tán ra âm thanh kỳ diệu rung hồn, phảng phất như từng luồng từng luồng âm thanh tiếng chuông đánh mạnh vào tâm linh, khiến cho người ta khiếp sợ và kinh hãi vô cùng.

Nghe kỹ, âm thanh này rất cổ quái, ngoài tác dụng rung hồn đoạt phách ra, nó còn chứa đựng âm thanh sắt thép vỡ vụn. Đồng thời, nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, biển mây ánh tím đó đã phát sinh biến hóa rất lớn, chỉ giây lát liền lấp lánh quang mang các màu đỏ sẫm, xanh lam sẫm.

Thúc động kiếm quyết, Thiên Kiếm Khách kiên trì cường lực tấn công, đồng thời cũng lưu tâm những biến hóa của Vô Tâm. Khi đám mây ánh tím hơi có màu xanh lam, Thiên Kiếm Khách biến sắc, thất kinh quát

lên:

- Đây có phải uy lực của Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết không?

Vô Tâm kiêu ngạo cười một tiếng đáp:

- Không sai, đó chính là Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết, có đáng so sánh với Tử Hoa Thôn Nhật không?

- Cuồng ngôn, chờ xem người có đón được chiêu tấn công liên hoàn này không rồi hãy nói.

Nói xong, lần nữa gia tăng chân nguyên, toàn thân tử mang bộc phát, khí thể mạnh mẽ tạo thành một khối quang cầu giữa không trung, rực sáng hết như thái dương, từ từ hiện ra ngay trên đầu lão. Cùng với sự gia tăng khí thể của Thiên Kiếm Khách, uy lực công kích của lão cũng tăng vọt, ép cho quang mang bên ngoài thân thể của Vô Tâm trở nên ảm đạm, mờ mờ hiện lên một loại dự cảm nguy cơ.

Thần sắc trầm xuống, đang giao chiến Vô Tâm hét lên một tiếng tàn bạo, hai tay trái phải chuyển động, toàn thân xoay vòng bay lên. Cứ thế, chỉ thấy hào quang ngũ sắc bên ngoài cơ thể hắn xoay tròn như trụ, cuối cùng hình thành một đóa hoa ngũ sắc xoay tròn bay lên, lấp lánh quang mang kỳ dị theo sự múa lên của hai tay hắn, bay lên đón lấy quang cầu ánh tím lơ lửng trên đầu của Thiên Kiếm Khách.

Lúc này, khí thể to lớn của hai người làm chấn động mọi người có mặt ở đó. Khí tức ép người, cảnh tượng kinh khiếp, không thể nào tả được trận chiến kinh tâm động phách này.

Hai tay giơ cao, Thiên Kiếm Khách bay lên mang theo thái dương sắc tím có sức mạnh thôn phệ, lạnh lùng tàn khốc nhìn Vô Tâm, miệng phần nộ hết lớn, mãnh liệt đánh thẳng về phía hắn. Trên đỉnh đầu, mặt trời ánh tím vừa tiến lên vừa hấp thu lực lượng chung quanh, khi tiến gần đến Vô Tâm đã to lên gấp đôi, tựa như núi Thái Sơn, ầm ầm ép xuống đầu hắn.

Thấy vậy, Vô Tâm thần tình nghiêm túc, hai tay xoay chuyển cùng lúc với phát động của Thiên Kiếm Khách, thúc động kỳ hoa trên đầu xoay tròn nghênh đón. Cả hai thứ va chạm mãnh liệt ngay tại giữa không trung.

Quang cầu ánh tím càng lúc càng lớn, ngay sau khi va chạm với kỳ hoa ngũ sắc, liền nuốt lấy nó, dừng lại ở khoảng giữa, dù Thiên Kiếm Khách thúc động thể nào cũng không thể làm nó tiến lên phía trước tiếp tục. Phía bên này, đóa kỳ hoa của Vô Tâm hoàn toàn bị nuốt trọn, nhưng hắn hoàn toàn không hoảng sợ, thúc động chân nguyên như cũ, khổng chế từ xa đóa hoa bị nuốt trong mặt trời ánh tím, đối kháng với Thiên Kiếm Khách.

Thời gian, lúc đó như ngừng lại. Hai người đang giao chiến bị rơi vào thế giằng co. Nhưng mà quang cảnh đó chỉ tiếp tục trong giây lát, mặt trời ánh tím đó liền đột nhiên bành trướng, không thể thu thập được, cuối cùng mở rộng đến khoảng ba trượng thì phát nổ mãnh liệt, khí lưu kinh trời phủ lấp cả Thiên Kiếm Khách và Vô Tâm. Tiếng sấm ầm ầm liên miên không ngừng, lại có sét đánh như điện, mọi thứ tựa như trời xanh phát giận, thế gian kinh khiếp.

Tất cả những phe tham chiến đều bị gián đoạn lần nữa, trong vòng khí xoay tròn đáng sợ, ai bay thì bay đi, ai tấn ra thì tấn mất. Ngoại trừ Bạch Quang và Sát Huyết Diêm La, Lục Vân và Kiếm Vô Trần ra, tất cả những người khác đều bị chấn bay tan tác.

Ghi chú:

(1) Cửu Thiên Tinh Đồ = hình vẽ chín ngôi sao chính (theo quan niệm thiên văn thời xưa).

(2) Thiên Thể Tinh Trận = trận pháp theo hình hàng ngàn ngôi sao.

612. Chương 614 Vô Nhân Tọa Xuất Hiện

Hai tay đưa ra, toàn thân Vô Tâm hắc mang lấp lánh, một đám sương mù biến hóa khó dò xuất hiện dưới chân hắn chuyển thành một ráng mây nâng đỡ toàn thân, trông vừa kỳ diệu vô cùng vừa tạo ra cảm giác thần bí.

Nhìn Thiên Kiếm Khách, Vô Tâm lãnh đạm cười nói:

- Nếu cứ tiếp diễn như vậy, có lẽ Chánh Đạo liên minh của người ngày hôm nay không thể tránh được thảm bại.

Thiên Kiếm Khách giận dữ hừ một tiếng, quát lên:

- Đừng có ngông cuồng, nếu ta không giao chiến với Sát Huyết Diêm La trước thì làm sao để cho người đắc ý như vậy.

Vô Tâm cười trào lộng:

- Sợ là không chỉ có mình hấn đâu, ta còn nhớ Lục Vân cũng từng khiến người trốn chạy thê thảm. Tính kỹ ra, hôm nay người đã bị đánh bại ba lần. Cứ tiếp tục tiến lên đi, dù gì thì người cũng còn cơ hội.

Nhân thần tà ác nhìn Vô Tâm, Thiên Kiếm Khách cực kỳ phẫn nộ trong lòng, cũng không cần kêu lên tiếng nào, thân thể chớp mắt đã kéo dài ra, toàn thân biến hóa thành ngàn vạn quang ảnh, theo bốn phương tám hướng phát động công kích Vô Tâm.

Nụ cười lạnh lùng tàn khốc trên môi, Vô Tâm cất tiếng:

- So về tốc độ, người còn kém ta một bậc.

Bóng ảnh sẫm màu lóe lên, chân nguyên nghịch chuyển, thân thể Vô Tâm từ một hóa thành ngàn vạn, trong sát na trước khi công kích của Thiên Kiếm Khách đánh tới, đã biến hóa với số lượng tương đương, bắt đầu so độ tốc độ với lão.

Cuộc chiến hỗn loạn theo thời gian từ từ trở nên rõ ràng. Trong ba cặp đối thủ mạnh nhất, Lục Vân và Kiếm Vô Trần không ngờ lại trở thành cặp đấu kỳ dị đặc biệt, bởi vì bất chấp Kiếm Vô Trần làm sao, Lục Vân cũng đều né tránh không trực tiếp đối chiến với hắn, giống hệt như một cuộc thi đua sự kiên nhẫn, xem ai là người có sự bình tĩnh lạnh lùng hơn. Điều này khiến Kiếm Vô Trần cực kỳ phẫn nộ trong lòng, mấy lần muốn lấy Hậu Nghệ thần cung đối phó Lục Vân, nhưng đều chưa thể tìm được cơ hội tốt nhất, đành tiếp tục ẩn giấu.

Còn những cuộc chiến khác, với sự gia nhập của Tam Tài Tà Sát, Chánh Đạo liên minh sau khi chấn chỉnh lại sĩ khí đã có tác dụng rất lớn, nhanh chóng ổn định tình huống. Năm người Thương Nguyệt nhân cơ hội kết liễu hai địch nhân, biến thành ra cục diện năm người liên thủ đối phó ba cao thủ Huyền Phong môn, tình thế chuyển đổi thuận lợi hơn. Nhưng giao chiến cật lực như trước đó cũng có, đó chính là Dao Trì song nữ giao chiến với Hồng Vân lão tổ, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách, tu vi bọn họ rõ ràng không sánh được với hai lão quái vật khủng khiếp.

Thời khắc giao chiến sinh tử trôi qua, không ngờ trời đã đúng Ngọ. Sau cuộc đại chiến kéo dài, cao thủ Chánh Đạo liên minh ai cũng đã hao tổn chân nguyên, thể lực cũng đã suy giảm nghiêm trọng, nhân thần ánh lên mấy phần đau thương.

So sánh tương đối với họ, ba đại hung tà của Quỷ vực lại đặc biệt mạnh mẽ. Bọn chúng không chỉ có tám thân bất tử, mà nội lực tựa hồ cũng dùng mãi không hết, đánh cho cao thủ tam phái luống cuống chân tay.

Về phía Huyền Phong môn, luận về tu vi thì Vô Tâm mạnh mẽ đáng sợ, nhưng những cao thủ còn lại về phương diện dùng kiếm, bất quyết rõ ràng chưa đủ, đều không phải là đối thủ của cao thủ liên minh. Bất quá bọn chúng cũng có điểm lợi hại, đó là bọn chúng có vẻ thần kỳ cổ quái, khiến người ta không thể đề phòng hiệu quả dị thuật của Nam Hoang, tại thời điểm tối hậu luôn khiến cho địch nhân kinh hãi phi thường, nên bọn chúng cũng khó mà bị đánh bại được.

Cục diện như vậy trở thành một cuộc chiến giằng co kéo dài khá lâu, các bên tương đối cân bằng, không thể đột phá giới hạn này, chỉ còn cách tiếp tục trì hoãn. Đối với vấn đề này, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng ai có thể đột phá tình trạng giằng co, chuyển biến trở thành thắng lợi đây?

Xem xét cẩn thận những nhân vật trước mắt, không cần nghi ngờ, Lục Vân là phù hợp nhất, tiếc là chàng không định làm vậy, suy cho cùng chàng cũng không phải là hạng thật sự tà ác. Trong tiềm thức chàng, có sự tình còn phải hành động theo nguyên tắc. Ngoại trừ Lục Vân ra, người thứ hai hấn là Sát Huyết Diêm La, đáng tiếc hấn đang bị Bạch Quang theo sát rất chặt. Thứ ba là Vô Tâm, thật sự lần này không cần suy tính nữa, chính là người thích hợp nhất có thể tìm được.

Cục diện giằng co, xem ra khiến người ta phải cảm thán. Những người liên quan trong cuộc đều muốn thoát ra để cải biến nhanh cục diện, nhưng đáng tiếc lại thoát ra không được. Mà không chỉ những người trong cuộc, ai đã nhảy vào cuộc chiến rồi cũng đều muốn mọi thứ chuyển biến.

Xa xa, chừng ngoài vài dặm, Lý Trường Xuân nhìn thấy mọi thứ, trong lòng cảm thấy bất an. Nhưng lão cũng hiểu rõ, cho dù chính lão có gia nhập cuộc chiến cũng không đủ để phá đi thế giằng co, bởi vì bản lĩnh của lão còn thiếu nhiều.

Ở phía khác, Ngưng Hương nhíu mày quan sát cục diện cất tiếng:

- Đáng tiếc, thật là đáng tiếc, nếu hỗn loạn thêm nữa thì tốt hơn.

Giang Nam tài tử có chút nhạo báng nói liền:

- Có gì là đáng tiếc đâu, nếu người đủ thông minh, có thể dễ dàng biến đổi cục diện này, sao phải ở đây mà than thở.

Nghe ra ý tứ châm biếm của hắn, Ngưng Hương cũng không để tâm, thay vào đó lạnh lùng thốt:

- Đừng nghĩ rằng ta không có biện pháp, bỗng cô nương nếu một điểm nhỏ vậy cũng không làm được, thì sao lại có thể chạy đến đây làm gì?

Nghe thấy ngữ khí tự tin của cô ta, Giang Nam tài tử nhin không được nói:

- Người nếu đã có biện pháp thì thi triển ra đi.

Ngưng Hương trầm trọng lắc đầu, lạnh lùng bình tĩnh thốt:

- Biện pháp cũng có thể chia ra ba loại thượng, trung, hạ. Ngoại trừ vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không sử dụng biện pháp cuối cùng. Bây giờ đã chính ngọ, sẽ có vài nhân vật cao thủ hẳn phải xuất hiện, chỉ có họ mới đủ khả năng phá đi thế giằng co chẳng?

Thấy cô ta tự nói như vậy, Giang Nam tài tử nhanh miệng hỏi dồn:

- Người nói rằng có vài người, không biết là ai đây?

Ngưng Hương trừng hắn một cái, thần sắc lãnh đạm đáp:

- Người không thể tự nghĩ ra sao? Tốt quá, đã đến rồi, người tự mình nhìn đi.

Giang Nam tài tử hừ giận một tiếng, quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô ta, chỉ thấy từ xa một luồng lam quang phóng đến nhanh như điện, chớp mắt đã xuất hiện trên không trung Chánh Đạo liên minh.

- Lư Sơn Vô Nhân Tọa, hẳn sao lại đến đây?

Có chút không hiểu, Giang Nam tài tử nhẹ giọng tự hỏi.

Ngưng Hương cười nói:

- Lão ta nếu không đến thì mới thật là kỳ quái. Với tính cách của lão, có những chuyện như vậy đã xảy ra, liền tham gia cho thêm phần náo nhiệt. Tốt, màn hay lại bắt đầu, chúng ta cứ từ từ xem.

Trên không trung của Chánh Đạo liên minh, Vô Nhân Tọa cẩn thận quan sát một lượt, cười hắc hắc thốt lên:

- Ở đây thật là náo nhiệt, không chỉ chánh tà giao chiến, mà còn có bảo vật trời đất, thật là không thể tuyệt vời hơn. Đi, xem ra sao.

Giữa tràng cười kỳ lạ, Vô Nhân Tọa lắc mình biến mất, âm thầm tránh sự chú ý của mọi người xuất hiện tại thạch đài tròn có chữ Địa trong bốn thạch đài Âm Dương Cực Địa. Dò xét ra bí mật phía dưới chân, Vô Nhân Tọa kinh ngạc hô lớn:

- Thật là tốt quá, đúng là ông trời đã giúp ta! Chỉ cần ta có thể chiếm lấy nơi tốt này, sau đó, hắc hắc....

Qua tiếng cười vang vọng, cao thủ Chánh Đạo liên minh đã phát giác ra sự hiện diện của lão. Để ngăn cản không cho người nào tiếp cận, Diệp Tâm Nghi giận dữ hét lớn, lập tức chấn lui Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái, xuất hiện trước mặt Vô Nhân Tọa.

Nhìn thấy Diệp Tâm Nghi đang phẫn nộ, Vô Nhân Tọa kêu lên một tiếng kỳ quái, vừa chuyển mình thoái lui, vừa cất tiếng:

- Té ra là tân nương tử, thật sự làm ta quá cảm động. Ta từ trước đến giờ cũng chưa nghĩ ra, có một ngày được một vị tân nương tử diễm kiều lại yêu thích ta, quả là quá hạnh phúc.

Quát lên một tiếng, Diệp Tâm Nghi giận dữ nói:

- Câm miệng lại, đừng có nói xàm. Bỏn mình chủ ngày hôm nay vu quy, ngươi lại dám đến sinh sự gây rối loạn.

Vô Nhân Tọa ồ lên một tiếng, bất thần hiểu ra đáp:

- Té ra là hiểu lầm, ai sẽ thích được cái thân bằng ghế của ta chứ. Hắc hắc, đừng vội giận dữ, khi nghe tin cô thành hôn thì ta sẽ gửi quà đại lễ cho tốt.

Nói rồi lam quang lóe lên, thân thể thần kỳ của hắn bay nhanh như gió, thanh thể như rồng ào xuống biển, chỉ trong sát na lại rú lên âm thanh chuyển biến toàn trường, lập tức khiến cho hai bên đang giao chiến đều bị chấn bay đi như đạn bắn.

Cử động bất ngờ của Vô Nhân Tọa làm cho mọi người thất kinh, lại nghi hoặc trong lòng, ai nấy lại tiếp tục cuộc chiến dờ dang. Nhưng giữa không trung Vô Tâm dường như đã hiểu được ý tứ lão, lợi dụng ngay lúc Thiên Kiếm Khách bị chấn bay ra, thi triển pháp quyết “Ám Ảnh Lưu Quang”, thân ảnh chớp mắt đã dịch chuyển xuất hiện phía sau Kim Cương Thánh Phật, ấn ngay một chưởng vào lưng của ông. Sau đó, không hề dừng lại, thân thể nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh Phong Lôi chân quân, đánh một chưởng trúng ngay vai phải của lão.

Xuất thủ nhanh như điện, Vô Tâm sau khi đắc thủ liền nhanh chóng di chuyển, chuẩn bị tiếp tục gây trọng thương cho các cao thủ Chánh Đạo liên minh, đã phá cục diện giằng co. Nhưng hắn lại không thể thành công lần thứ ba, Thiên Kiếm Khách đã giận dữ bay đến, khí thế mạnh mẽ khóa chặt lấy hắn, khiến cho hắn không dám hành động khinh xuất, phải cẩn thận đề phòng.

Bên này, Kim Cương Thánh Phật liên tục giao đấu với Bất Tử Huyết Lệ, tuy dùng Phật pháp khắc chế được khí huyết sát của địch thủ, khiến cho hai bên giao chiến giằng co không ngừng. Nhưng sau một thời gian giao chiến, chân nguyên của ông đã bị tiêu hao rất lớn, không lâu lại bị Bất Tử Huyết Lệ xoay chuyển tình thế, khiến ông rơi vào tình cảnh khó khăn. Rồi ngay khi một chưởng đó của Vô Tâm áp sát vào thân, linh thức nhạy bén của ông thật ra đã phát hiện kịp, nhưng ông lại không còn sức để né tránh, cuối cùng bị đánh đến phun máu rơi vào tuyết cảnh.

Cơ hội tốt ngay trước mắt, Bất Tử Huyết Lệ tự nhiên không thể bỏ qua, lợi dụng cơ hội ông thọ trọng thương để mãnh liệt công kích, khí huyết sát đáng sợ đó đã phá vỡ Phật pháp tu luyện nhiều năm của Kim Cương Thánh Phật, cuối cùng cũng đã xâm nhập vào đại não ông, nháy mắt làm cho ông phát cuồng, từ phạt hãm nhập vào ma đạo, rơi xuống vực thẳm không đáy.

Đúng lúc đó, Tịch Diệt Thiện Chủ phát giác ra sự biến hóa của ông, nhện không được liền thi triển “Thiên Long Thiện Xướng” của Phật gia, dùng Phật pháp vô thượng khắc chế tâm ma của ông. Nhưng đáng tiếc, Bất Tử Huyết Lệ lại không cho ông một cơ hội, đánh một chưởng vào đầu Kim Cương Thánh Phật, hủy diệt nguyên thần đã dày công tu luyện hàng trăm năm của ông.

“Sư đệ!” Thanh âm đau đớn làm kinh hãi từng người trong Chánh Đạo liên minh. Chiến Tâm tôn giả vừa bị Vô Tâm đánh chết, lúc này Kim Cương Thánh Phật lại chết dưới chưởng của Bất Tử Huyết Lệ, đây thật là đả kích rất lớn đối với từng cao thủ của Chánh Đạo liên minh, khiến cho các cao thủ liên minh đang giao chiến đều bàng hoàng trong lòng, tâm linh bao phủ bởi ám ảnh bất an.

Ngay khi mọi người tại trường bị khiếp đảm vì chứng kiến cái chết của Kim Cương Thánh Phật, bên Phong Lôi chân quân truyền đến tiếng hét thảm thiết. Lão bị Huyết Vu lão đại của Huyền Phong môn đánh trúng ngay tim, một chưởng đã đánh nát phủ tạng của lão, khiến lão trọng thương rơi âm xuống đất.

Đối diện với thảm cảnh, Thiên Kiếm Khách, Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần ba người điên cuồng gào thét, ai nấy giận dữ muốn điên lên. Nhưng Sát Huyết Diêm La và Vô Tâm lại âm trầm cười một tiếng, nơi khoe miệng lộ ra vẻ cười có mấy phần làm người ta cảm thấy lạnh trong lòng.

613. Chương 615 Hỗn Chiến Tranh Phong

- Thật lấy làm áy náy, đứng ra đến đây là muốn giúp mọi người dừng lại để nghỉ ngơi một lúc, nghe ta nói vài câu chúc mừng. Ai ngờ lại xảy ra sự cố bất ngờ, thật là vạn lần xin tạ lỗi, xin đừng trách tội... đừng trách tội ... hắc hắc.

Phần nộ nhìn hắc, Diệp Tâm Nghi chỉ hận là mình không thể một hơi ăn tươi nuốt sống hắc vào bụng cho hả cơn giận trong lòng. Đáng tiếc nàng hiểu điều đó cũng là dư thừa, muốn đối phó với địch nhân, nhất định là phải dốc hết bản lĩnh chứ tuyệt không để sự phần nộ lấn át lý trí.

Nghĩ đến đây, Diệp Tâm Nghi cũng không nói nhảm với hắc, dải lụa trong tay liền múa lên, khí lưu lập tức quét ngang tới, một tầng quang ba gợn sóng bay ra thành vòng bao vây Vô Nhân Tọa vào trong.

Đối diện với đòn công kích, Vô Nhân Tọa chỉ cười hắc..hắc... một tiếng, tựa hồ như không có ý đối địch với nàng, lại muốn tránh nặng tìm nhẹ nên không vội tranh hơn thua với nàng, khiến cho nàng công cũng không được mà thoái cũng không xong, bị giữ chặt ở đó.

Không nói đến việc hai người dây dưa không dứt nữa, lại nói về Quỷ vực ba đại hung tà sau khi đánh phá thành công, tạo nên một chỗ khuyết trong vòng vây, nhanh chóng gây nên thương thế cho Thiên Túc đạo trưởng và Tịch Diệt Thiện Chủ, sau đó hợp với nhau thành một khối đi đến bên cạnh Sát Huyết Diêm La.

Thấy vậy, Bạch Quang âm thầm thở dài, cũng không còn tiếp tục giằng co với Sát Huyết Diêm La, quay nhanh về phía Thiên Kiếm Khách để tính toán một kế sách khác. Sát Huyết Diêm La cũng không cản trở lão, đứng yên bất động một chỗ, cùng với thủ hạ ba đại ca thủ âm thầm quan sát, chờ đợi tình huống mới xảy ra.

Chiến cuộc hỗn loạn do phía Quỷ vực gây ra tạm thời dừng lại. Vô Tâm thoát khỏi sự bao vây của luồng bạch quang, liền tụ tập môn hạ cao thủ lại một chỗ, lạnh lùng đứng yên tại chiến trường. Còn Lục Vân và Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi với Vô Nhân Tọa, lại thêm Dao Trì song nữ với Hồng Vân lão tổ tám người đang giao chiến, cũng đã phát giác được sự tình có chuyển biến, trước sau cùng nhau tạm thời ngưng tay, ai nấy chiếm lấy một hướng yên lặng quan sát biến hóa kỳ dị.

Trong chiến trường, Chánh Đạo liên minh, Huyền Phong môn, Quỷ vực, Lục Vân, Vô Nhân Tọa, nhóm Hồng Vân Lão Tổ sáu thế lực này chia ra thành sáu phe, lăm le đối địch lẫn nhau, không khí có chút kì quái. Trong sáu thế lực này, Chánh Đạo liên minh, Huyền Phong môn, Quỷ vực, Lục Vân đối địch lẫn nhau, còn Vô Nhân Tọa với nhóm Hồng Vân lão tổ, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách tuy là không có chút giao tình nào nhưng cũng chẳng có chút thù hằn gì, lại trở thành có biến hóa rất lớn.

Sự trầm mặc khiến người ta cảm thấy lạnh người. Các phe im lặng đối đầu, không gian ngập đầy mùi vị tranh đấu.

Xem xét cẩn thận tình hình hiện tại, Chánh Đạo liên minh liên tục mất đi Chiến Tâm tôn giả và Kim Cương Thánh Phật hai đại cao thủ, đồng thời Phong Lôi chân quân trọng thương không ngồi dậy nổi, còn lại những người khác đều bị thương, tình huống vô cùng bất ổn.

Còn Quỷ vực tựu chung vẫn bảo toàn được thực lực vốn có, Huyền Phong môn hạ tuy có vài người thụ thương, bất quá thực lực mất đi không nhiều. Lại thêm nhóm mấy người Lục Vân không bị gì đáng ngại, vì thế áp lực lên Chánh Đạo liên minh thật sự lại tăng thêm gấp đôi, nếu như giao phong trở lại chỉ sợ là không có cách nào chống đỡ được lâu.

Nhìn rõ được tình thế trước mắt, Lục Vân khẽ cười lạnh lẽo, kết cục này đối với chàng phải nói là rất tốt. Mà Quỷ vực và Huyền Phong môn bên nào cũng rõ ràng có ý riêng, bởi vì hai phe này trước đó cơ hồ như là đang liên thủ với nhau cùng ra sức đối phó Chánh Đạo liên minh. Một khi Chánh Đạo liên minh thất bại tiêu vong, lúc đó tình trạng hai phe bọn chúng sẽ ra sao đây.

- Cũng không phải như vậy, ta chỉ là cảm thấy biện pháp này của cô tựa hồ không ổn?

Ngưng Hương hừ giọng nói:

- Thật không vậy? Vậy người tìm một biện pháp thỏa đáng giúp ta.

Giang Nam tài tử sắc mặt biến hẳn, trầm ngâm không nói gì.

Trầm mặc một lúc, Ngưng Hương nói:

- Trước mắt tình hình phát triển có chút bất ngờ, vì thế chúng ta nếu muốn có một kết quả tốt, hẳn phải động chân động tay từ bên trong, nếu không làm sao thành công. Hành động của người trông thì có vẻ nguy hiểm, nhưng với tu vi của người muốn thoát khỏi hai địch nhân đó còn không phải là dễ dàng sao. Còn Lí Trường Xuân và vu sư đó, người chỉ cần xuất thủ đủ nhanh, bọn họ còn có cơ hội phản bác sao?

Giang Nam tài tử sắc mặt chần chờ, tựa hồ có chút động tâm. Ngưng Hương quan sát vẻ mặt hẳn nói tiếp:

- Một khi kế hoạch này thành công, chánh tà thế lực lưỡng bại câu thương, người nói xem lúc đó người muốn thừa cơ khởi sự, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Giang Nam tài tử bị nàng ta nói một hồi, lập tức hùng tâm dâng cao, trầm giọng nói:

- Tốt, vậy ta sẽ làm theo lời cô.

Ngưng Hương cười nói:

- Vậy mới đúng chứ, mau đi đi.

Giang Nam tài tử gật đầu xoay mình đi, nhân thần thoáng chút biến thành quỷ dị, đáng tiếc Ngưng Hương hoàn toàn không phát giác.

Trên mặt đất, ba người Dịch viên từ biệt Thương Nguyệt và Ngọc Vô Song, chúc hai người mấy câu liền xoay mình li khai. Nhưng đúng tại lúc này, trên không kiếm ảnh đột nhiên xuất hiện, một luồng kiếm trụ màu xanh lục âm lạnh sắc bén bá đạo xoay tròn đánh tới, lại có ngàn luồng kiếm mang trên trời rít lên như muốn phá nát không gian, kiếm khí mạnh mẽ này phá tan đất đá, lập tức bao phủ ba người Dịch viên.

Nguy hiểm đến gần, ba người vừa kinh hãi vừa giận dữ, ai nấy hoảng loạn phản kích. Đồng thời lúc này, Tứ Linh thần thú trên vai Thương Nguyệt phát ra cảnh báo cho nàng, khiến nàng phát hiện ra trước. Khiếu Nguyệt thần kiếm trong tay nhanh chóng chém ra, hóa thành một luồng quang trụ đỏ máu rực rỡ bắn thẳng tới luồng thần ảnh màu xanh lục quỷ dị đó. Ba phía dường như đồng thời phát động, ngay khi Giang Nam tài tử một chiêu đánh bay đám Tinh Nguyệt đại sư ba người, một chiêu của Thương Nguyệt cũng khiến cho Giang Nam tài tử thân thể hoảng loạn, lánh thân lên không trung.

Ngưng lại một chút, Phệ Tâm kiếm trong tay Giang Nam tài tử vừa múa vừa chuyển động, một luồng kiếm khí to lớn hung hãn xuất ra, lập tức dưới mặt đất liền xuất hiện cuồng phong bão táp khiến cho đất đá bị vỡ nát văng tung tóe. Sau đó, kiếm quyết lập tức được thi triển, Giang Nam tài tử toàn thân khí thế như cuồng phong, Phệ Tâm kiếm quyết âm độc kì tuyệt thiên hạ lại có uy thế đảo núi dời non, đánh ra ngàn vạn kiếm ảnh, hình thành năm luồng kiếm trụ cuộn cuộn xoay tròn chia ra tấn công Thương Nguyệt, Ngọc Vô Song, Tinh Nguyệt đại sư, Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương năm người.

Đối mặt cường địch, sắc mặt Thương Nguyệt trầm trọng, qua một chiêu vừa mới rồi, nàng đã hiểu rõ tu vi của địch nhân này thật đáng sợ, đúng là kinh hãi thế tục. Đối với chuyện này nàng có chút nghiêm trang, thần kiếm trong tay múa lên, thân ảnh lóe lên chuyển động, mỗi lần xoay tròn thần kiếm trong tay lại xuất ra một trăm kiếm mang, cứ như vậy xuất ra liên miên không ngừng, bố trí bốn phía quanh nàng ngàn vạn kiếm ảnh, cuối cùng cũng phân giải được sự tiến công của địch nhân. Bên cạnh, Ngọc Vô Song thấy thế công quá mạnh mẽ bèn lựa chọn cách tránh né. Nhưng ba người Tinh Nguyệt đại sư trước đó đã thụ thương, tránh né không kịp, đành phải liều mạng đỡ lấy.

Lúc này, bên tai Thương Nguyệt vang lên một tiếng gầm nhẹ, đó là thanh âm của Tứ Linh thần thú. Nhưng sau đó một chút, giữa bầu trời tử quang đột nhiên xuất hiện, một luồng thần ảnh chớp lên tức thì xuất hiện phía trước Tinh Nguyệt đại sư, trực tiếp đón lấy một kiếm của Giang Nam tài tử. Đồng thời, bên cạnh Càn

Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương hai người cũng xuất hiện hai người song song xuất thủ đánh lui chiêu công kích.

Đột nhiên xảy ra chuyện bất ngờ, không chỉ năm người Thương Nguyệt thất kinh, ngay đến cả Giang Nam tài tử tu vi kinh người cũng bị chấn động. Kiếm ảnh bay đi theo gió, kiếm khí tiêu tan, khi bụi đất tan ra, mọi người định thần nhìn kĩ, thì ra trong thời khắc nguy hiểm, chính Trừ Ma liên minh Trần Ngọc Loan dẫn ba đại cao thủ xuất hiện rồi.

Kì thật bốn người bọn họ đã sớm tới rồi, nhưng ẩn nấp rất kĩ, ngay đến Huyền Phong môn Lí Trường Xuân và thiếu nữ thần bí Ngưng Hương đều không phát giác. Lần này xuất hiện một là bởi vì Dịch viên môn hạ gặp nguy hiểm, hai là bởi vì những thực lực của Giang Nam tài tử bọn họ đều hiểu rõ. Vì thế để tránh nguy hiểm cho mấy người Thương Nguyệt, bọn họ mới hiện thân giải cứu.

Cuộc chiến kinh tâm động phách, với sự hóa giải của bốn người Trần Ngọc Loan trở thành tiêu tan. Nhưng sự xuất hiện của Giang Nam tài tử đã dẫn tới sự chú ý của Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách. Trông thấy cửu nhân nên tức giận vô cùng, Hồng Vân lão tổ hai người vừa thấy Giang Nam tài tử xuất hiện, cùng gầm lên một tiếng lập tức bay tới, một tả một hữu cố gắng ngăn chặn hấn. Thấy hai người bị mắc lừa, Giang Nam tài tử thân ảnh chớp lên, tàn ảnh bay nhanh, bỗng nhiên hướng về phía Chánh Đạo liên minh đang kịch liệt giao chiến, lập tức khiến hai người đuổi theo.

Mỉm cười nhìn Thương Nguyệt, Trần Ngọc Loan dịu dàng nói:

- Thương Nguyệt tỷ tỷ à, muội là Ngọc Loan, Lục đại ca hẳn có nói với tỷ về muội đúng không?

Chớp chớp mắt, bộ dạng đáng yêu của nàng lúc này làm mọi người không thể nhịn được cười.

Cầm tay nàng, Thương Nguyệt nói:

- Chào muội Ngọc Loan, Lục Vân đã thường nói với ta, nói muội niên kỉ còn rất nhỏ nhưng đã đảm nhiệm chức minh chủ rồi, tương lai nhất định sẽ vượt qua Chánh Đạo liên minh Diệp Tâm Nghi đó.

Trần Ngọc Loan xấu hổ cười cười, thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ lại trêu Ngọc Loan rồi, cái này kì thật đều là tại Lục đại ca, nếu không một tiểu nha đầu như muội làm sao có bản lĩnh làm minh chủ được.

Thấy nàng khiêm tốn như vậy, Thương Nguyệt cười nói:

- Mọi chuyện của muội thiên hạ đều biết cả rồi, đừng khiêm tốn như vậy. Đúng rồi, bọn muội hôm nay không đi cùng Lục Vân ư, sao lúc này mới tới vậy?

Trần Ngọc Loan liếc nhìn mấy người bên cạnh thấp giọng nhỏ to:

- Thật ra bọn muội đã đến từ sớm rồi, chỉ là chưa xuất hiện đó thôi. Vừa rồi thấy Giang Nam tài tử đó ra tay đánh lén, sợ mọi người không biết rõ về hắn lại phải chịu thiệt thòi, cho nên muội mới phải hiện thân. Vốn hôm nay dự định để Lục đại ca kiềm chế Chánh Đạo liên minh, bọn muội ra mặt cứu Ngạo Tuyết tỷ tỷ. Nhưng hiện tại xem ra Ngạo Tuyết tỷ tỷ không biết đang ở đâu, chỉ sợ hôm nay chúng ta phải mất công đã trảng rồi.

Nghe xong thở dài, Thương Nguyệt đáp lời:

- Đúng vậy, tỷ cũng luôn tìm kiếm hành tung của Ngạo Tuyết, đáng tiếc tìm quanh đây hết một lần cũng không thấy, không biết tên Kiếm Vô Trần đó giấu cô ấy đi đâu rồi.

Bên cạnh, Ngọc Vô Song mở miệng nói:

- Trần minh chủ, cô nói vừa rồi người đó là Giang Nam tài tử, tại sao hắn đột nhiên công kích chúng ta vậy, ngoài ra tu vi của hắn hình như không giống như trong truyền thuyết, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Trần Ngọc Loan nói:

- Ngọc tiên bối có chuyện không biết, Giang Nam tài tử này đã có được binh khí chí độc trong ngũ đại tà binh Phệ Tâm kiếm, còn tu luyện đại thành Phệ Tâm kiếm quyết, tu vi so với trước tăng lên gấp bội. Còn lần này hắn đột nhiên đánh lén, văn bối cũng không rõ ràng, văn bối chỉ biết, hắn từng vì Phệ Tâm kiếm

quyết mà giết chết đệ tử của Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách, cho nên hấn và hai người đó có chút thù oán.

Nghe xong, Ngọc Vô Song, Tinh Nguyệt Đại Sư mấy người sắc mặt thất kinh, cũng ít nhiều hiểu được mấy phần ân oán trong đó, bèn nhìn theo ba người đang bay đi, chăm chú quan sát tình hình bọn họ.

- Kì quái thật, Giang Nam tài tử nếu đã có thù với hai người Hồng Vân lão tổ, vậy tại sao hấn lại vô duyên vô cớ hiện thân. Ngoài ra, sau khi hiện thân hấn lại chạy trốn, chuyện này căn bản không hợp lý a.

Có chút nghi hoặc, Phong Viễn Dương nhẹ nhàng mở miệng nói.

Trần Ngọc Loan cau mày nói:

- Chuyện này muội cũng không rõ, bất quá muội đã từng thấy, ở cùng hấn còn có một người, hình như là một nữ nhân, trước mắt đang ở ngoài vài dặm quan sát, tất cả chuyện này có lẽ là âm mưu của cô ta.

616. Chương 618 Cục Diện Bất Lợi

- Nữ nhân? Nữ nhân nào, người có nhìn rõ không?

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Nữ nhân đó rất cổ quái, tựa hồ có khả năng ẩn giấu toàn bộ khí tức, rất khó nhận ra.

Tinh Nguyệt đại sư nhãn thần lóe lên, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Bên cạnh, Càn Nguyên chân nhân có chút mơ hồ hỏi dồn:

- Sư muội, muội nghĩ đến điều gì phải không?

Tinh Nguyệt đại sư không khẳng định được:

- Muội cũng không biết nói như thế nào cho đúng, nhưng muội nghĩ nữ nhân này hấn phải có liên quan đến chúng ta. Nếu như lúc vừa rồi Giang Nam tài tử tấn công chúng ta theo ý muốn của nữ nhân đó, thêm vào việc thị có khả năng ẩn giấu khí tức, không biết thị có phải là nữ nhân thần bí mà Ngạo Tuyệt từng gặp không? Đồng thời, theo muội đoán, thị chính là nữ nhân âm hiểm đã hủy diệt Dịch viên.

Nghe thấy vậy sắc mặt Càn Nguyên chân nhân biến hấn, gấp gáp nói:

- Sư muội nói có lý, chúng ta phải mau chóng tìm ra người đó để đối chất. Nếu cô ta chính là nữ nhân âm độc đó, hôm nay chúng ta nhất định phải tiêu diệt cô ta để báo cừu rửa hận cho Dịch viên môn hạ đã chết!

Phong Viễn Dương nghe thấy thì máu huyết sôi sục, cực lực tán thành:

- Sư phụ nói có lý lắm, trước giờ chúng ta tìm mãi vẫn chưa ra hung thủ, hôm nay đã có cơ hội, bất luận như thế nào cũng không thể bỏ qua được.

Tinh Nguyệt đại sư thấy hai người nói như vậy, lòng cũng tràn đầy cừu hận, liền nhìn Trần Ngọc Loan nói:

- Trần minh chủ, không biết nữ nhân đó đã đi về hướng nào, chúng ta tính sẽ lập tức truy theo.

Trần Ngọc Loan lưỡng lự một chút, có vẻ khó khăn đáp:

- Ta nghĩ chuyện này còn phải bàn tính lại, để tránh việc xuất thủ làm phát sinh sự việc bất ngờ.

Càn Nguyên chân nhân tiếp lời:

- Ý tốt của minh chủ chúng ta xin tâm lãnh, nhưng việc này liên quan đến mối huyết cừu diệt môn của Dịch viên, bằng mọi giá chúng ta cũng nhất định phải truy tầm cho được.

Thấy mọi người cố chấp đòi đi, Trần Ngọc Loan cũng bất lực, chỉ có thể nhỏ nhẹ nói hết những chuyện đã biết, rồi còn nói:

- Để cho an toàn, ta thấy nên để Văn Bất Danh đi theo các vị, nếu có gì thì liên lạc ngay với chúng ta.

Ba người Dịch viên bàn tính, cuối cùng cũng đồng ý. Như vậy, Văn Bất Danh cùng ba người bay đi theo hướng có Ngưng Hương.

Đưa mắt nhìn theo bốn người rời khỏi, Trần Ngọc Loan và Thương Nguyệt năm người loại bỏ tạp niệm, bắt đầu chú ý quan sát cẩn thận chiến cục. Sự gia nhập của Giang Nam tài tử không biết sẽ làm cho cục diện hỗn loạn này biến chuyển như thế nào?

Chánh Tà giao tranh khốc liệt vẫn tiếp tục. Đối diện với sự công kích mạnh bạo của Huyền Phong môn và Quỷ vực, Chánh Đạo liên minh cao thủ dưới sự chỉ huy của Bạch Quang và Diệp Tâm Nghi, đã đem mấy người Tịch Diệt Thiên Chủ và Thiên Túc đạo trưởng đang bị trọng thương thủ ngay ở giữa, hai người phụ trách phòng ngự phía trên không. Những người còn lại, bao gồm Bạch Quang, Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, Diệp Tâm Nghi, Thái Phượng tiên tử, Tam Tài Tà Sát thứ tự đứng thành vòng tròn, vừa liên tục xoay tròn vừa phòng ngự chống trả những đợt tấn công mãnh liệt của mười một cao thủ hai phe kia.

Tám đối với mười một, về nhân số đã hoàn toàn là một bất lợi rất lớn, thêm vào thực lực mạnh mẽ của Sát Huyết Diêm La, quỷ bí của Vô Tâm. Tuy Bạch Quang tu vi cao cường, nhưng cũng chỉ là một người thì sao chống đỡ nổi, tình huống nguy hiểm dị thường.

Ngay từ lúc bắt đầu cuộc chiến đến tận bây giờ, Chánh Đạo liên minh vốn hoàn toàn chưa có thời gian ngừng tay nghỉ ngơi, chân nguyên đã hao tổn rất nhiều. Thêm nữa, Thái Phượng tiên tử, Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa và Tam Tài Tà Sát đã bị nội thương người ít người nhiều trong giao chiến. Với tình huống như vậy, nếu muốn sáng tạo kỳ tích thì hiển nhiên là không thể có khả năng.

Hiểu được đạo lý đó, Bạch Quang và Diệp Tâm Nghi vừa giận vừa sợ, lại cũng chỉ biết cố gắng chống đỡ, ai nấy phát xuất toàn bộ sức mạnh, đem hết thực lực của mỗi người hợp lại thành một thể, tạo thành một khối phòng thủ hoàn chỉnh để chế ngự đòn công kích của địch nhân.

Cũng đúng tại thời điểm này, cả Vô Tâm và Sát Huyết Diêm La đều hiểu rõ tình thế trước mắt, người nào cũng muốn phá vỡ vòng phòng ngự của họ, mọi chuyện phải đẩy nhanh tiến trình, mau chóng phân rõ thắng bại.

Ẩn thân trong vòng phòng ngự của liên minh, nguyên thần của Thiên Kiếm Khách lộ rõ vẻ nóng nảy bất an, nhưng không tìm ra được đối sách thích hợp cho tình hình hiện tại. Bây giờ bốn thể của lão đã bị hủy, lại thêm nguyên thần yếu ớt, căn bản không có khả năng giao chiến, chỉ còn cách im lặng bất lực nhìn Chánh Đạo liên minh từng bước từng bước rơi vào tuyệt cảnh.

Lão cảm thấy không cam lòng, trước đó, lão nghĩ tự mình đủ sức đối mặt với mọi chuyện, lại còn có sự liên hệ với Tam Tài Tà Sát và Bạch Quang trước, tính là đến thời điểm quan trọng sẽ tấn công một chiêu rất mạnh. Nhưng lúc này lão mới hiểu rõ, mọi biến hóa đều không nằm trong dự tính, khiến kế hoạch ban đầu của lão trở nên không hợp lý.

Sự hối hận vây lấy tâm linh của lão. Trước tình thế nguy hiểm hiện tại, Thiên Kiếm Khách liên tục suy nghĩ, tìm cách như thế nào để xoay chuyển cục diện, tạo cơ hội cho Chánh Đạo liên minh thoát khỏi hiểm cảnh.

Suy nghĩ cả trăm lần, đều vô nghĩa. Tình cảnh bây giờ, nếu không có viện trợ to lớn mạnh mẽ, thì có thể thay đổi trời đất thế nào đây? Nghĩ đến viện trợ, Thiên Kiếm Khách cảm thấy khổ sở hơn, trừ phi có sự xuất hiện bất ngờ của cao thủ Cửu Thiên Hư Vô giới hoặc Vân Chi Pháp giới, còn không chỉ là bỏ đi mà thôi.

Một cảm giác bất lực và tuyệt vọng trở lên trong lòng của lão. Khi mọi chuyện không thể thay đổi được, Thiên Kiếm Khách nhìn lên trời cao, trong lòng cầu nguyện:

- Lăng Thiên tổ sư, người nói con phải làm sao để hóa giải nguy cơ này đây?

Cầu khẩn người khác viện trợ mỗi khi bất lực là phương thức thường thấy. Nhưng lúc này, Thiên Kiếm Khách lại nghĩ đến tổ sư Lăng Thiên, nhưng người ấy làm sao có khả năng hồi đáp cho lão đây? Rõ ràng là không có khả năng như vậy. Ngay đúng lúc đó, một tia chớp thoáng qua suy nghĩ của Thiên Kiếm Khách.

Nghĩ đến đối sách đó, trong lòng Thiên Kiếm Khách dấy lên một tia hy vọng, ngay lập tức loại bỏ tạp niệm, miệng tập trung niệm một chú ngữ xem ra cực kỳ cổ quái. Vì lúc đó, Thiên Kiếm Khách bất chợt đã nhớ ra một sự kiện rất quan trọng, ngày trước khi Thiên Kiếm viện đã bị hủy rồi, Ngũ Thái Đại Bàng không biết đi nơi nào, bởi vì lúc đó lão thật sự đã tìm kiếm mà không có một chút tin tức.

Sau đó khi quay trở về thiên giới, lão đã hỏi tổ sư Lăng Thiên, và được Lăng Thiên truyền cho đoạn thần chú, nói là khi nào gặp nguy hiểm thì hãy thúc động chân nguyên niệm đoạn chú đó, sẽ có thể gọi Ngũ Thái Đại Bàng đến tương trợ.

Chỉ có điều, chú ngữ này có một khuyết điểm, đó là một khi Ngũ Thái Đại Bàng xuất hiện tương trợ, sau đó nó sẽ li khai vĩnh viễn, đối với Thiên Kiếm viện không còn quan hệ. Cho nên trừ trường hợp bất khả kháng còn không thì không nên khinh xuất thử nó, chỉ có điều lúc này lão đã không thể cố kỵ chuyện đó được nữa.

Giờ đây, không một ai chú tâm đến động tĩnh của lão. Đồng thời ba phe đang giao chiến cũng không chú ý đến Giang Nam tài tử lại đang phi thân bay nhanh đến. Thời gian lúc này trôi qua chậm chạp, cuộc chiến Chánh Tà hình thành ba khí trường không cùng tính chất, lần lượt ma sát va chạm sinh ra hoa lửa rất nhiều.

Khi Giang Nam tài tử đến gần thì cảm nhận được một luồng sức mạnh bài xích, miệng hét lạnh một tiếng, kiếm chí độc lấp lóe ánh xanh lục, ngàn vạn kiếm ảnh phân ra tám hướng, lại có tiếng kêu kỳ dị chói tai, công thẳng vào kết giới khí trường đang được hình thành bởi bốn cao thủ Quỷ vực, từng cái một hơi dừng lại rồi liền phá vỡ bức tường kết giới xông vào giữa tiếng gầm giận dữ của Sát Huyết Diêm La, rồi lại tiếp tục tiến vào va chạm bức tường khí phòng ngự của cao thủ Chánh Đạo liên minh tạo ra.

Một nhát kiếm quỷ dị khiến cao thủ Quỷ vực phải kinh hãi, lại càng khiến cho Chánh Đạo liên minh thêm hoảng sợ. Nhưng ngay vào sát na phân thần đó, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách theo sau đã lao tới, cũng khiến cho cao thủ Quỷ vực ai nấy phần nộ, ra tay để cản trở bọn họ lại.

Lúc này, cuộc giao chiến liền xuất hiện hỗn loạn, Huyền Phong môn hạ vẫn tấn công Chánh Đạo liên minh như cũ. Một kiếm sắc bén của Giang Nam tài tử không cách nào công phá vòng phòng ngự của liên minh, lập tức lão chuyển hướng, lợi dụng cơ hội Hồng Vân lão tổ hai người đang bị cao thủ Quỷ vực cầm chân, bay về phía chân trời biến mất trong tầng mây.

Nhìn thấy Giang Nam tài tử bỏ chạy, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách trong lòng tức giận vô cùng, cũng không cần biết lợi hại thế nào, xuất toàn là tuyệt chiêu, đem phần nộ ngập lòng phát tiết vào nhóm cao thủ Quỷ vực. Hai người vốn đã đi khắp trung thổ, truy tìm cho được tung tích của Giang Nam tài tử để báo thù cho đồ đệ. Nhưng đã nhiều ngày tìm kiếm đều không một chút tin tức, khó khăn lắm mới tìm ra được tung tích của cừu nhân, nay lại bị cao thủ Quỷ vực ra tay làm hỏng đi cơ hội, thử hỏi làm sao hai người không giận dữ cho được.

Đã tức giận thì tự nhiên khó giữ được bình tĩnh. Vì vậy, hai lão xuất thủ cũng là chuyện bình thường. Hai người toàn lực xuất thủ, phía Quỷ vực thật sự hoàn toàn không lo lắng lắm, nhưng đối với Chánh Đạo liên minh lại vô hình trung có được chút lợi ích, áp lực lập tức giảm đi phần nào.

Chánh Tà giao chiến, tình thế hai phe đánh một phe vì sự náo loạn của Giang Nam tài tử, khiến cho trở thành hai đối hai. Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La vô cùng phần nộ, trong khi Bạch Quang lại âm thầm vui mừng.

Xa xa, Vô Nhân Tọa cười trào lộng nói:

- Hứng thú thật, càng lúc càng hứng thú. Người muốn đi lại đi không được, người không muốn đi lại nhẹ nhàng bị cuốn vào, như vậy gọi là gì đây? Như vậy chính là hay xen vào chuyện người khác, nhiều người thì lắm chuyện.

Thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ lọt vào tai một số người. Thấy vậy, Thương Nguyệt, Trần Ngọc Loan năm người bất giác cũng vô tình cười khê, nhưng Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách lại ngậm giận dữ, bất quá tâm tình kích động cũng đã từ từ bình tĩnh lại.

Phát hiện được tự mình đúng là rước chuyện vào thân rồi, Hồng Vân lão tổ hừ giọng nói:

- Đúng là đưa mặt cho người ta vẽ, chúng ta đã bị tên tặc tử đó lừa rồi.

Mạc Bắc Thiên Tinh Khách lạnh lùng đáp:

- Ta biết, bắt quả hiện tại muốn ngừng tay còn chưa trễ.

Nói xong thể công bành trướng, lập tức đánh cho Vô Gian Quỷ Sát thối lui, xong quay mình đi mất. Bên này Hồng Vân lão tổ cũng chẳng kém, chạy thoát khỏi sự giằng co với Bất Tử Huyết Lệ, quay người về lại Âm Dương Cực Địa.

Sự xuất hiện của Giang Nam tài tử liền giống hệt một màn hoạt náo, vừa mới khởi lên một chút phong ba bão táp, chớp mắt lại khôi phục lại bình tĩnh. Xem ra cuộc giao chiến đang tiếp diễn dường như không bị ảnh hưởng, chỉ có điều thật sự không bị ảnh hưởng chăng?

Điểm này chỉ có những người thật sự quan tâm mới biết được. Ở dưới mặt đất, cuộc chiến vẫn tiếp tục. Nhưng trên tầng mây, sau khi cắt đuôi được hai kẻ thù sinh tử, Giang Nam tài tử bay thẳng hướng về phía Lý Trường Xuân.

Cảnh giác nhìn Giang Nam tài tử, Lý Trường Xuân, bước lên án ngữ ngay trước mặt của Lục Nga, vừa ra hiệu cho Vu sư Kim Thạch tấn công, vừa quát lạnh một tiếng:

- Giang Nam tài tử, ngươi muốn làm gì?

Thân thể đang bay đến đột nhiên dừng lại. Giang Nam tài tử đứng cách Lý Trường Xuân chừng năm trượng, đưa mắt nhìn Vu sư Kim Thạch đang thi triển pháp thuật chuẩn bị công kích, miệng âm lạnh cười nói:

- Ta đến đây dĩ nhiên là để lấy thủ cấp của ngươi, ngươi hiện tại còn không ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi.

Lý Trường Xuân thần sắc lạnh lại, trầm giọng đáp:

- Trước mặt chân nhân không nói lời trào lộng, ... người còn là Ác thật, một tên hèn hạ không có chút sĩ diện.

Giữa tiếng gầm lên, thanh kiếm của Lý Trường Xuân vung lên nhanh như sao xẹt, một tiếng kiếm ngâm cùng với hàng trăm luồng kiếm rung lên phát ra, tạo nên một màn mưa kiếm tản ra, bao phủ toàn bộ phương viên hơn mười trượng.

Cười âm trầm một tiếng, Giang Nam tài tử lợi dụng đúng lúc Lý Trường Xuân còn đang nói đột nhiên phát động đánh lên, sử dụng Phệ Tâm kiếm quyết cực âm cực độc, lập tức thể công sắc bén đã vây lấy được Kim Thạch.

617. Chương 619 Vô Tâm Thoả Hiệp

Đạt được mục tiêu, Giang Nam tài tử cười đắc ý một tiếng. Khi Lý Trường Xuân phát hiện, vô cùng giận dữ, vung kiếm bay đến thì hắn đã lách mình tránh khỏi, cười điên cuồng phi thân về phía cuộc chiến ở tổng đàn liên minh.

Giận dữ thét lên một tiếng, Lý Trường Xuân giận quá hóa cuồng, vừa truy đuổi mãnh liệt, vừa tàn bạo kêu lên:

- Giang Nam tài tử, ngươi mau thả người, nếu không cho dù đến chân trời góc bể nào, Huyền Phong môn cũng quyết không tha cho ngươi.

Ở phía sau, Kim Thạch khản trương bám theo, còn những người khác trong Huyền Phong môn vẫn ở lại chờ hiệu lệnh.

Âm Dương Cực Địa, trận chiến phát ra sấm sét. Lục Vân và Kiếm Vô Trần tới lui nhanh như chớp điện, lại giống như đang cùng nhau chơi đùa ngắm cảnh. Tình thế của Chánh Đạo liên minh nguy cấp, sau hành động của Giang Nam tài tử, lại tiếp tục rơi vào cảnh khốn khổ, càng lúc càng thêm nguy hiểm.

Ngay lúc Giang Nam tài tử lại xuất hiện, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách đều vui mừng vô cùng, cuối cùng bọn lão cũng có cơ hội báo thù. Nhưng Huyền Phong môn chủ Vô Tâm lại thất kinh mất vía, bởi vì người yêu Lục Nga đang nằm trong tay đối phương.

Lần thứ hai xuất hiện, Giang Nam tài tử lại khởi nên phong ba bão táp còn lớn hơn, không những lôi kéo Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách lao đến, mà cả Vô Tâm đang giao chiến cũng phải quay ra, còn Kim Thạch và Lý Trường Xuân đang khẩn trương truy đuổi càng thêm phần đông đúc.

Đứng yên giữa không trung, Giang Nam tài tử nhìn năm người đứng thành vòng, cười hắc hắc nói:

- Lý môn chủ không cần kinh hoảng, ta lần này chỉ có chuyện muốn giao dịch với ngài thôi, không biết ngài có hứng thú hay không?

Bên trái, Hồng Vân lão tổ gầm lên:

- Ta coi người có gì giao dịch với hần, lão tổ ta hôm nay nhất định không để người chạy thoát. Tiếp chiêu!

Liệt hỏa đột ngột xuất hiện, khí thế tăng lên điên cuồng, chính là hình thức báo trước xuất thủ.

Giang Nam tài tử gấp rút quát lên ngăn cản:

- Đừng có gấp, ta một khi đã tới đây, đương nhiên không dễ dàng rời khỏi. Nếu người lỗ mãng đã thương người trong tay ta rồi, lúc đó ta không có liên quan gì với người nữa, muốn đi đâu thì đi. Nhưng có người lại không muốn đơn giản như thế. Phải vậy không môn chủ?

Vô Tâm lạnh lùng tàn khốc nhìn hần, giọng thù hận:

- Người muốn gì, nói mau!

Giang Nam tài tử cười hắc hắc nói:

- Thật ra thì rất đơn giản, ngài cũng thấy đó, cả hai cừu nhân này chỉ toàn trừng mắt nhìn ta không tha cả ngày nay, như vậy là chuyện rất phiền toái. Môn chủ chỉ cần giúp ta đánh đuổi hai người này, đến lúc đó ta không còn điều gì lo lắng, làm sao có thể gây thương tích cho người môn chủ muốn được?

Vẻ mặt giận dữ, Vô Tâm quát lên:

- Người uy hiếp ta?

Giang Nam tài tử cười hiểm độc:

- Đó đâu phải là uy hiếp, đó là giao dịch. Có một số chuyện một khi đã ra tay rồi lại không thể thu lại được, môn chủ cũng nên suy nghĩ cẩn trọng. Báo thù trước sau đều có thể, nhưng cứu được người đã chết lại không dễ dàng, ngài nói sao đây?

Vô Tâm bị chọc giận đến rung người, ương ngạnh trừng mắt nhìn hần, lại không dám ngang nhiên hành động.

Bên cạnh, Lý Trường Xuân phần nộ hét:

- Giang Nam tài tử người đừng tự tìm cái chết, lập tức thả người ra chuyện trước đó chúng ta có thể không nhớ đến nữa. Còn nếu người làm tổn thương đến một cọng tóc của người đó, cho dù người chạy đến chân trời góc bể nào, Huyền Phong môn thề sẽ phanh thây người thành ngàn mảnh!

Giang Nam tài tử cười tà mị:

- Chẳng sao cả, có được một cô nương đẹp như hoa như ngọc theo ta vào địa phủ, thật là một khoái lạc. Lại nói nữa, các người cho dù có khả năng giết được ta, còn một chuyện quan trọng còn chưa biết.

Lý Trường Xuân phần nộ cực độ, đang muốn cất tiếng mắng chửi thì bị Vô Tâm chặn lại:

- Đừng có vọng động, hãy nghĩ cho kỹ trước khi hành động.

Nhưng phía bên này, Mạc Bắc Thiên Tinh Khách truyền âm cho Hồng Vân lão tổ:

- Không nên lại kéo dài thời gian, nếu không Huyền Phong môn chắc chắn thỏa hiệp. Chỉ cần bọn ta tận lực không thả thương nha đầu đó, khi thời cơ đến, cứu được cô ấy từ trong tay Giang Nam tài tử thì tên tặc tử đó hẳn phải chết không sai.

Nói xong, thân ảnh lóe lên, màn sương trắng huyền ảo như trong mộng nhanh chóng tản ra phối hợp với ảo ảnh nhấp nháy vụt đến hình thành công kích tuyệt luân.

Hồng Vân lão tổ nghe thấy cũng không chần chừ, thân ảnh lóe lên ảo hóa thành tám luồng xích diễm phân bố xung quanh Giang Nam tài tử, hình thành một vòng bao vây phong bế tấn công vào bên trong.

Thần sắc trầm xuống, Giang Nam tài tử điểm đầu mũi chân, thân thể di động với tốc độ rất nhanh trong phạm vi sáu xích, tay phải múa trường kiếm chém ra, một chuỗi liên tục kiếm mang ánh xanh lục giống như vô số quang *****, chiếu theo những phương vị nhất định bố trí tạo thành phòng tuyến cứng rắn sắc bén.

Cùng lúc đó, Giang Nam tài tử quát lớn:

- Lý môn chủ, ta hiện tại đang lâm vào cảnh một địch hai, nếu có xảy ra chuyện gì xảy ra làm tổn thương đến người trong tay, thì đừng oán trách ta không nhắc nhở người trước.

Vô Tâm đưa mắt nhìn Lục Nga, nhìn thấy ánh mắt nàng thản nhiên, khuôn mặt mờ hiện một chút cười cợt, tựa hồ như bảo rằng không cần phải lo lắng cho ta, hãy bảo trọng, đừng để người khác uy hiếp.

Hiểu được tâm ý của nàng, Vô Tâm suy tính thiệt hơn cả trăm lượt, cuối cùng mở miệng nói:

- Cảnh hai lão này lại, đừng để bọn họ gây hại đến Lục Nga.

Lý Trường Xuân vâng một tiếng, nhanh chóng múa kiếm tấn công, cùng với Kim Thạch ngăn cản Mạc Bắc Thiên Tinh Khách. Còn Vô Tâm thì xuất hiện trước mặt Hồng Vân lão tổ, đưa tay đón lấy chiêu tấn công bất ngờ của lão.

Nở một nụ cười đắc ý, Giang Nam tài tử thối lui chừng mười trượng, mỉm cười nhìn trận chiến của năm người. Theo tình hình giao chiến mà phân tích, Lý Trường Xuân và Kim Thạch liên thủ tạm thời ngăn cản được Mạc Bắc Thiên Tinh Khách, bất quá cuối cùng tất nhiên không thể địch lại được. Còn Vô Tâm và Hồng Vân lão tổ, mỗi người đều có sở trường riêng, kết quả nhất thời không cách gì đoán được.

Ở xa xa, Trần Ngọc Loan nghe tên Lục Nga, hốt hoảng nói:

- Chính là thị, hèn chi ta cảm thấy kỳ quái, tự hỏi không biết nữ nhân bên cạnh Huyền Phong môn chủ thật ra là ai.

Thương Nguyệt không hiểu cất tiếng hỏi:

- Mọii biết thiếu nữ này?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Mọii không biết cô ta, nhưng mọii biết cô ta là đồ tôn của Cửu Âm Thánh Mẫu, hèn chi bà ta cứ nhất quyết truy tìm tung tích của Vô Tâm.

Vẫn còn chưa hết thắc mắc, bất quá Thương Nguyệt cũng không hỏi tiếp mà quay lại tiếp tục quan sát cuộc hỗn chiến.

Giữa trường, hai lần xuất hiện của Giang Nam tài tử vô tình đã giúp Chánh Đạo liên minh rất lớn, làm giảm rất nhiều áp lực lên bọn họ. Vô Tâm ly khai rồi khiến cho chiến tuyến phòng ngự vốn đang nguy hiểm tràn ngập lại có thể chống được sức tiến công của địch nhân.

Hiểu được điều này, Bạch Quang thầm vui mừng. Nhưng Sát Huyết Diêm La công mãi không được trở nên gần gũi, ánh mắt hắn ánh lên huyết mang, một luồng sát khí tàn bạo vút lên trời cao.

Lùi ra xa chừng vài xích, Sát Huyết Diêm La lạnh lùng quan sát chiến tuyến phòng ngự cứng rắn và sắc bén của Chánh Đạo liên minh, tay phải cầm Huyết Phủ vung lên, vừa vận chân nguyên toàn thân vào tay phải, vừa tìm điểm yếu nhất của kết giới phòng ngự.

Giây lát, Sát Huyết Diêm La đột ngột thét lên một tiếng tàn bạo, Huyết Sát Chiến Phủ trong tay vụt đưa lên cao, sau đó bổ xuống nhanh như tia chớp, một sức mạnh ngưng đọng cả không gian, thổi bay vạn vật, điên cuồng chém xuống, lại có quang mang màu đỏ phát ra từ lưỡi lửa, mạnh mẽ đánh trúng vào kết giới phòng ngự của Chánh Đạo liên minh.

Chiêu này đã hội tụ toàn bộ sát khí cứng rắn vô cùng trên người của Sát Huyết Diêm La, uy lực của nó khiến người khiếp sợ, có thể nói là đá vỡ trời rung. Chỉ thấy kết giới phòng ngự của liên minh chấn động liên tục ba lần, cuối cùng, một tiếng nổ kinh hoàng như sao băng vỡ ra, một luồng khí lưu mạnh mẽ hình thành bão táp không cách gì chống lại lập tức chấn bay toàn bộ các bên tham chiến.

Tiếng sấm sét vang lừng cùng với những tiếng hô kinh thảm. Những người tu vi hơi kém một chút hoặc bị thương nặng không cách tránh né đều bị khí huyết sôi lên. Còn Bạch Quang, Diệp Tâm Nghi, Sát Huyết Diêm La, Tam Tài Tà Sát là tương đối an toàn.

Mọi người lập tức trấn tĩnh, mau chóng tụ về một chỗ, tránh phân tán đối địch. Giữa màn sương mù, Bạch Quang hét lên một tiếng lớn.

- Không kịp nữa rồi, người hãy tự mình lo liệu cho mình trước đi, để ta tiêu diệt bọn chúng!

Một âm thanh lạnh lùng có sức mạnh làm người khiếp đảm từ miệng Sát Huyết Diêm La phát ra, tựa như tử thần địa ngục phát ra lời mời gọi đi vào cõi chết.

Hỗn chiến lần thứ ba bạo phát, thời khắc thê thảm khốc liệt quay trở lại lần nữa. Cả ba phe lúc này đều là những người sức cùng lực kiệt, thương thế cũng đã bị, tử vong cũng đã có, từng người vẫn ở đó tranh đấu. Đang giao chiến, Huyền Phong môn và Quỷ vực vẫn hỗ trợ không xâm phạm lẫn nhau như cũ, hợp sức với nhau vì mục tiêu tấn công Chánh Đạo liên minh, cùng nhau đạt cho được giao ước.

Thấy vậy, Bạch Quang và cao thủ Chánh Đạo vừa kinh hoàng, vừa phẫn nộ, lại cũng bất lực. Chỉ thấy cả Tịch Diệt Thiện Chủ và Thiên Túc đạo trưởng toàn thân trọng thương, từng người tranh đấu tiếp tục cuộc chiến chánh tà.

Trên trời, Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nhìn Kiếm Vô Trần. hoàn toàn không trực diện giao tranh với hắn, hễ hắn tiến thì chàng thối, mà hắn thối thì chàng tiến. Chàng khiến hắn phải giương tròn mắt nhìn thấy Chánh Đạo liên minh từng bước từng bước đi vào hủy diệt, cảm nhận được tâm tình nóng nảy lại bất lực.

Kiếm Vô Trần nổi giận cực độ, bất quá hắn từ trong cuộc giao chiến với Lục Vân, cũng học được nhiều thứ từ Lục Vân, trong đó thành công nhất là ẩn giấu bí mật.

Hắn hoàn toàn hiểu rõ, tu vi Lục Vân chưa được như bản thân mình, nhưng Lục Vân có thể hết lần này đến lần khác thoát khỏi tiến công của hắn, không nghi ngờ gì nữa là nhờ chàng biết ẩn giấu thực lực, chờ đến lúc trọng yếu lại khiến cho hắn phải hoảng kinh.

Chính vì vậy, mặc dù rất quan tâm đến tình hình từng bước đi vào thất bại của Chánh Đạo liên minh, nhưng Kiếm Vô Trần phải dùng đạo của người để khống chế người, làm cho Lục Vân phải kinh hoàng thất sắc, chỉ một lần nhắc tay là tiêu diệt được chàng, lại không cho chàng có cơ hội trở mình được.

Trên mặt đất, Vô Tâm và Hồng Vân lão tổ giao chiến dần dần tiến vào tình thế giằng co. Thực lực hùng hậu, tu vi kinh người của cả hai đã lôi kéo không ít ánh mắt nhìn đến.

Khi đòn tấn công mãnh liệt của Sát Huyết Diêm La phá nát kết giới phòng ngự của liên minh, mấy người Vô Tâm, Hồng Vân lão tổ, Giang Nam tài tử đều thất kinh, nhịn không được phải phân tâm chú ý đến tình hình bên đó. Nhưng trong sự khỏa lấp của âm thanh sấm sét điếc tai, một luồng ánh sáng trắng từ trên trời đánh xuống, mang theo băng mang khiếp người chớp mắt đã xuất hiện bốn phía Giang Nam tài tử, hình thành một kết giới băng lạnh, vây chặt hắn vào đó.

Nguy hiểm đột nhiên đến gần, Giang Nam tài tử thất kinh biến sắc, không thể suy nghĩ nhiều về nguyên nhân, chân nguyên toàn thân nhanh chóng vận chuyển, một vùng hào quang ánh xanh lục sầm quỳ dệ như sương phát ra, sức mạnh bắn ra chấn động nhanh chóng như muốn phá băng mà ra.

Sức mạnh to lớn chớp mắt đã phá vỡ huyền băng. Nhưng điều khiến hắn phải thất kinh hồn vía đó chính là huyền băng tuy vỡ nhưng chỉ giây lát lại có thể đông kết với tốc độ cực nhanh để đông cứng khí tức toàn

thân của hắn.

Cảm giác được hàn khí đang đi vào cơ thể, chân nguyên ngưng trệ, Giang Nam tài tử cực kỳ giận dữ, cũng không cần biết ai là người đánh lén mình, đột nhiên rời khỏi thân thể Lục Nga, chân nguyên toàn thân nghịch chuyển, thực lực bộc phát. Trong âm thanh hoa hoa, toàn bộ hàn băng trong vòng vài trượng đều bị phá vỡ, hàn mưng cơ hội bắn thẳng lên trời như phi đạn, muốn tạm thời rời khỏi địch nhân thần bí này.

Đúng lúc hàn toàn lực phá vỡ hàn băng, vô tình thả lỏng Lục Nga, một luồng bạch ảnh từ xa bay đến gần hệt như ảo ảnh ánh sáng xuất hiện bên cạnh Lục Nga, một tay ôm lấy thân thể nàng.

618. Chương 620 Thần Điều Hiện Thân

Xấu hổ nhìn sư tổ, Lục Nga nhỏ giọng nói:

- Sư tổ, Lục Nga.....

Hừ lạnh một tiếng, Cửu Âm Thánh Mẫu quát lên:

- Câm miệng, ta cứu ngươi bởi vì ta muốn chính tay trừng phạt ngươi, làm sao có thể để ngươi rơi vào tay của ngoại nhân chứ.

Bên cạnh, Vô Tâm vừa thấy Lục Nga được Cửu Âm Thánh Mẫu cứu rồi, lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm. Mặc dù Cửu Âm Thánh Mẫu giọng nói lạnh lùng, tuyên bố muốn trừng phạt Lục Nga, nhưng Vô Tâm hiểu rõ, Cửu Âm Thánh Mẫu nếu không nhìn đến Lục Nga, tất nhiên không thể ra tay cứu nàng được.

Lắc mình thoái lui, Vô Tâm truyền lệnh:

- Tốt, không cần phải giằng co với bọn họ nữa. Trước hết, việc tiêu diệt Chánh Đạo liên minh mới là điều quan trọng.

Lý Trường Xuân và Kim Thạch nghe thấy liền vội vàng xoay mình thối lui, cùng với Vô Tâm xông thẳng về phía Chánh Đạo liên minh cao thủ.

Trừng mắt nhìn Cửu Âm Thánh Mẫu, Giang Nam tài tử phần nộ thốt:

- Bằng vào thân phận của ngươi mà lại âm thầm tập kích sau lưng người, thật là không biết xấu hổ.

Cửu Âm Thánh Mẫu giận dữ đáp:

- Ngươi trước đó cũng tập kích bất ngờ để bắt giữ đồ tôn của ta, đó lại là hành vi quang minh ư?

Giang Nam tài tử lập tức cứng họng, không ngờ bà ta lại hiểu rõ sự tình trước đó. Nhưng đúng vào lúc này, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách đột nhiên xuất hiện trên không, một trái một phải cùng với Cửu Âm Thánh Mẫu hình thành tam giác vây khốn Giang Nam tài tử ở giữa.

- Giang Nam tài tử ngươi thật âm độc, không hổ đã tu luyện Phệ Tâm kiếm quyết, thật sự là âm hiểm độc辣 vô cùng. Hiện tại chúng ta xem ngươi có bản lĩnh to lớn thế nào để sống mà rời khỏi đây.

Dứt lời, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh Khách chú ý khóa chặt lấy hắn để tránh hắn lợi dụng cơ hội chạy thoát.

Khi phát giác ra quá muộn để chạy trốn, Giang Nam tài tử sắc mặt trầm xuống, toàn thân xuất hiện một luồng khí âm tà, hung tàn đập:

- Bởi vì các ngươi cùng muốn chạy đến đây chịu chết, ta hôm nay sẽ thành toàn cho các ngươi, để các ngươi thêm phần kiên thức xem thử uy lực của Phệ Tâm kiếm quyết.

Tà binh múa lên, âm khí quạt ngang ra, một luồng khí tức khiến người phát hoảng phát ra từ thân kiếm, cùng với lực quang quỹ dị hệt như màu mắt của độc xà đang âm trầm ngó địch thủ.

Phát giác sự quỷ dị của Phệ Tâm kiếm, Cửu Âm Thánh Mẫu hừ lạnh một tiếng, quát lớn:

- Bỏ thánh mẫu không muốn cùng người khác liên thủ bất chấp tiểu tiết, trước hết hãy bỏ qua cho ngươi, đợi sau khi ngươi qua được ải này, ta mới lại thu thập ngươi.

Dứt lời thân hình chớp lên đi liền, khoảnh khắc đã xuất hiện trước mặt Trần Ngọc Loan.

Bà ta vừa đến khiến cho Thương Nguyệt, Đạo Tà Tàn Kiếm bốn người thất kinh, ai nấy đều giới bị cẩn thận. Nhưng Trần Ngọc Loan đã đưa tay ngăn bốn người lại, mỉm cười lên tiếng:

- Tiền bối, chúng ta lại gặp rồi.

Cửu Âm Thánh Mẫu nhìn nàng, khuôn mặt ánh lên nét tươi cười đáp:

- Đúng thế, chúng ta lại gặp rồi, nha đầu. Đã lâu không gặp, nghe nói ngươi đã trở thành người đứng đầu của Trừ Ma liên minh, thật là càng ngày càng có vẻ uy nghi rồi.

Trần Ngọc Loan khiêm tốn đáp:

- Đa tạ tiền bối tán thưởng, được tiền bối người đánh giá cao Ngọc Loan, đặc biệt đã giới thiệu một vị cao thủ gia nhập liên minh, tiểu nữ ở đây đại biểu cho Trừ Ma liên minh cảm kích bất tận.

Cửu Âm Thánh Mẫu ưu ái nhìn nàng, mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Ngươi nói Phần Thiên chẳng, hẳn đến đó thật là tốt, nếu không bây giờ đi theo Chánh Đạo liên minh, hẳn phải vô cùng bất hạnh. Tốt, không nói chuyện này nữa, ngươi giúp ta giữ lấy xú nha đầu này cho tốt, ta đi giải quyết nốt phần còn lại, sau đó lại đến đưa nó đi.

Tiếp lấy Lục Nga, Trần Ngọc Loan mỉm cười thốt:

- Tiền bối cứ yên tâm đi làm việc, tiểu nữ sẽ thay tiền bối trông nom cô ta.

Gật đầu cười, Cửu Âm Thánh Mẫu xoay mình muốn đi, lại nghe Lục Nga hô lớn:

- Sư tổ, người không cần phải làm khó huynh ấy, nếu có trách thì hãy trách con đi, con cầu xin người.

Cửu Âm Thánh Mẫu nghe thấy nổi giận lôi đình, quay người lại lạnh giọng quát:

- Câm miệng, khi nào ngươi lại có chỗ để nói. Tiểu nha đầu ngươi ở đó cho yên, xem ta quay lại làm thế nào để thu thập ngươi đây.

Nói xong không thèm lý gì nàng ta nữa, phi thân đi.

Lục Nga thấy vậy liền cấp tốc la lớn:

- Sư tổ, sư tổ,..... không cần

Thanh âm nóng nảy rồi cuối cùng chuyển thành thổn thức, lộ ra tấm lòng si mê của người thiếu nữ, từ từ phiêu lãng giữa không trung.

Trong bãi chiến trường, cuộc hỗn chiến ngày lại càng kịch liệt.

Vì sự gia nhập của Vô Tâm, Lý Trường Xuân, Kim Thạch, Chánh Đạo liên minh nhanh chóng thất bại. Đầu tiên, Tịch Diệt Thiện Chủ thảm tử trong tay Quỷ vực Vô Hồn Âm La, lại thêm một sự đau lòng cho phe Chánh Đạo liên minh. Sau đó, Thiên Túc đạo trưởng sau mấy phen tranh đấu, cuối cùng cũng không

tiếp đến đó vì sợ để lộ thân phận. Ngay lúc kết giới bị phá hủy rồi, đúng lúc Lý Hoành Phi bị chết, Kiếm Vô Trần nhân Ngạo Tuyết cô nương đang ngây ngốc định bắt lấy nàng, thì ta ra mặt trực tiếp đỡ lấy một chiêu của Kiếm Vô Trần, giải cứu nàng. Lúc đó bởi vì ta không phải là đối thủ của Kiếm Vô Trần, nên khuyên nàng chạy đi. Về sau đến Thương Nguyệt xuất hiện, ta thừa cơ thoát li khỏi đó, lại không tìm thấy tung tích của Ngạo Tuyết cô nương đâu, nàng đúng là thất tung thần bí. Hôm nay, vốn chẳng định đến đây, nhưng thấy mọi người quá nửa bị mắc lừa, vì thế ta đành đến để nói cho mọi người biết.

Nghe xong, Lục Vân thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trương Ngạo Tuyết không ở trong tay của Kiếm Vô Trần, bản thân không cần phải lo lắng về việc này nữa. Chỉ có điều nghe được tin tức tử nạn của Lý Hoành Phi, chàng liền hiểu ra, Lý Hoành Phi phần lớn là vì muốn cứu Trương Ngạo Tuyết mà bị chết trong tay của Kiếm Vô Trần.

Thấy vậy, chàng nhịn không được thở dài, từ đáy lòng phát lời thề:

- Lý sư huynh, ta thay Ngạo Tuyết cảm tạ huynh. Đồng thời xin huynh yên lòng, ta sẽ không bỏ qua Kiếm Vô Trần, ta sẽ trả mối thâm thù huyết hận này cho huynh.

Bên này, Thương Nguyệt khi nghe thấy Trương Ngạo Tuyết không ở trong tay Kiếm Vô Trần, liền thở phào nhẹ nhõm. Còn Trần Ngọc Loan lại than thở:

- Sớm biết thông tin này, chúng ta đã không cần phải bận tâm như thế này, Lục đại ca cũng đã không vất vả giao chiến với Kiếm Vô Trần.

Ngọc Vô Song chưa chút nói:

- Trên đời có rất nhiều sự việc, đáng tiếc lại chẳng biết sớm sự việc này.

Những người đứng cạnh đó đều sững sờ, đều lặng lẽ không nói lời nào.

Trên không, Kiếm Vô Trần khẩn trương theo dõi Thiên Mục Phong, nhân thần lộ rõ lo lắng. Nhưng khi nghe thấy Thiên Mục Phong đề cập đến không rõ sự tình xảy ra trong kết giới, lòng hần liền an tĩnh lại, không thêm lo sợ chuyện gì nữa.

Nhưng tại thời điểm này, trong đầu Kiếm Vô Trần bỗng nhiên lướt qua một ý niệm, nhân thần lập tức biến đổi quỹ dị âm trầm, khóe miệng xuất hiện một nụ cười âm tà.

Đưa tay vào ngực, Kiếm Vô Trần nhanh chóng lấy ra Hậu Nghệ thần cung, lợi dụng lúc Lục Vân đang phân tâm chú ý đến Thiên Mục Phong, đưa chân bước xéo triển khai tư thế. Đúng lúc đó, ánh mắt mọi người trên mặt đất đều còn lưu ý đến Lục Vân và Thiên Mục Phong, rất ít người phát hiện ra tình hình dị thường của hắn. Và chỉ sau một lát, thần cung trong tay Kiếm Vô Trần liền tỏa hào quang, khôi phục trở về hình dạng trường cung dài sáu xích ban đầu, toàn thân thần cung lấp lánh ánh sáng giống như ngọc.

Tay trái nắm chặt giữa thần cung, Kiếm Vô Trần tay phải kéo dây vô hình, miệng trầm giọng niệm:

- Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng. (1)

Niệm rồi, khuyên ở hai đầu Thần Cung vốn không có dây đồng thời tự xuất ra hào quang một xanh một đỏ, lần lượt giao nhau tại một điểm, trông giống như một dây cung vậy.

- Phá vân liệt tiêu, trục nhật diệt long, thần tiến sở chí, vạn vật tề tru! (2)

Dây cung vừa xuất hiện, tại điểm giao nhau của hai khí âm dương nhanh chóng hóa thành một mũi quang tiến (3), được tay phải của Kiếm Vô Trần khống chế, toàn bộ trường cung bị kéo căng như mặt trăng, vô số linh khí bốn phía nhanh chóng hội tụ, hút vào quang tiến chờ đợi phát ra.

Khoảnh khắc này, Kiếm Vô Trần toàn thân hào quang xanh đỏ lấp lánh, trong đó ánh đỏ hơi chói mắt, ánh xanh lại hơi âm đạm. Đồng thời, tay cầm thần cung phát xuất một loại quang mang chiếu sáng khắp nơi trên mặt đất, hệt như thiên thần giáng thế uy chấn bốn phương.

Ghi chú:

(1) Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng. = khí âm dương sinh ra trời đất, linh thiêng biến hóa để ta sử dụng.

(2) Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiến sở chí, vạn vật tề tru! = Rẽ mây chắn nát trời, xua đuổi mặt trời tiêu diệt cả rồng, mũi tên thần đã đến thì vạn vật cùng bị tru diệt.

(3) quang tiến = mũi tên bằng ánh sáng

621. Chương 623 Thương Nguyệt Thân Vong (thương Nguyệt Chết Đi)

Bên cạnh, Thiên Mục Phong sắc mặt trông như sắp chết, sợ hãi kêu lên:

- Không tốt rồi, tránh mau lên!

Nói rồi thân ảnh từ một hóa thành ra ba cấp tốc bỏ chạy về ba hướng khác nhau.

Cùng lúc đó, khi Hậu Nghệ thần cung xuất hiện, Tứ Linh thần thú đột nhiên gầm lên một tiếng làm cho Thương Nguyệt giật mình tỉnh lại. Khi nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Kiếm Vô Trần cầm trong tay thanh trường cung, lập tức vẻ mặt thất sắc, không kịp nói gì với người bên cạnh, toàn thân chân nguyên mãnh liệt gia tăng tới cực hạn, thân nàng bạch quang lóe lên, Bạch Ngọc chiến giáp được xưng tụng có năng lực phòng ngự cực mạnh hiện ra, làm tăng thêm cho nàng mấy phần thánh khiết.

Trên mặt đất, Lục Vân kêu to một tiếng, Ý Niệm Thần Ba chỉ trong sát na đã thám thính được, mũi tên này có sức mạnh hủy diệt cực mạnh và vô cùng bá đạo, mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì chàng đã từng gặp trước đây.

Trong lòng chàng xuất hiện sự bất an, một triệu chứng không tốt bởi hồi xuất hiện, khiến cho chàng có một cảm giác sợ sệt trước đến giờ chưa từng trải qua. Chàng không biết trong tay Kiếm Vô Trần là cái gì, tại sao lại có một lực lượng khủng khiếp như vậy, sức mạnh to lớn khiến người ta phải sợ hãi trong lòng.

Nguy hiểm xông đến, Lục Vân lần này không ngờ lại có một cảm giác tuyệt vọng, chuyện này rất hiếm khi xuất hiện với chàng. Trước đây, nếu gặp nguy hiểm chàng cũng có thể phát sinh phản ứng kháng cự. Nhưng lần này, chàng không thể hiểu tại sao lại có thể khiếp đảm như vậy.

Nghĩ tới cái chết, thần trí Lục Vân lập tức tỉnh táo, vội vàng gia tăng chân nguyên trong cơ thể tới cực hạn, đồng thời thi triển pháp quyết năm phái, mong có thể tránh thoát khỏi sự khóa chặt của Kiếm Vô Trần để tránh được chiêu công kích này. Nhưng sau khi thử một lần, chàng liền thất vọng, bản thân không cách gì thoát khỏi sự kềm chế của Kiếm Vô Trần, bị khí thể mạnh bạo như thiên thần của hắn đưa dần đến chỗ chết.

Đến lần ranh sống chết, Lục Vân một lần nữa phần nộ, lòng bất cam khiến chàng lại nỗ lực đến cùng. Lúc này, Lục Vân thi triển “Hư Vô Không Ngân” pháp quyết, hơn nữa đường lối vận hành chân nguyên thể nội biến đổi hẳn, chuyển sang “Thái Ất Bất Diệt” pháp quyết của Yêu Hoàng, dùng sức mạnh sống mãi không bị tiêu diệt để bảo hộ thân thể mình.

Nhìn Lục Vân đang nỗ lực cố gắng, Kiếm Vô Trần âm trầm nói:

- Không kịp rồi, Lục Vân. Ta đã nói rồi, lần này ngươi nhất định phải chết.

Tay phải buông ra, mũi tên vừa rời tay hắn bắn ra chớp mắt đã kích thước phát triển nhanh chóng, hóa thành một quang trụ tràn ngập hủy diệt nhằm thẳng vào thân thể Lục Vân bay tới.

Thời khắc đó, toàn bộ không gian đều bị chắn động, một lực lượng không thể phòng ngự được, ngập đầy trời đất, khí thể bá thiên của vạn vật quy tụ vào.

Từ trong đám người bên dưới truyền tới tiếng la kinh hãi, mấy người Trần Ngọc Loan ai cũng kêu lên thất thanh, vội vã thúc giục Lục Vân tránh né. Đáng tiếc bọn họ hoàn toàn không biết, Lục Vân không phải không muốn tránh né, nhưng là tránh né không kịp, mà cũng vô lực tránh né.

Diệp Tâm Nghi ở bên nhìn thấy sự uy nghiêm của Kiếm Vô Trần lúc này, sắc mặt vô cùng vui mừng, một niềm hi vọng trở dậy trong tâm. Còn Quỷ vực và Huyền Phong môn hai phe, kể cả Vô Nhân Tọa trong đó, tâm thần đều chấn động kinh khiếp, chăm chú nhìn kỹ thân cung hắn cầm trong tay, ai nấy đều lộ vẻ ham muốn.

Một tên hủy diệt từ trong tay Kiếm Vô Trần bắn ra với tốc độ không ai theo kịp bay thẳng tới thân thể Lục Vân. Trong thời khắc này, sống chết của Lục Vân trở thành một bí mật. Tập hợp pháp quyết chánh tà toàn thân của chàng thành một thể có thể cản được mũi tên này để biến nguy thành yên hay không, ai cũng không nói rõ được. Bất quá sâu trong ý thức mọi người lại nhận thấy lần này chàng khó có thể thoát khỏi kiếp nạn.

Thời gian vào sát na đó như dừng lại, khi thấy mũi tên đó bắn nhằm trúng vào thân thể Lục Vân, một luồng quang ảnh sắc trắng vào lúc Kiếm Vô Trần buông tay khỏi dây cung một chút đã từ một bên bay lên, đứng giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân, vừa đứng nghênh tiếp một kích hủy diệt đó.

- Lục Vân né mau, đây chính là Hậu Nghệ thần cung!

Thanh âm nóng bỏng như rẽ mây xé toạc không gian, lại có ý niệm cổ chấp to lớn vô cùng, làm mọi người chấn động khiếp sợ thật sâu sắc.

Hậu nghệ thần cung! Bốn chữ ngắn ngủi này lại có sức mạnh khiếp đảm. Mọi người còn chưa kịp nghĩ nhiều, mũi tên đó đã nhanh chóng bắn trúng vào thân thể Thương Nguyệt trong tiếng kêu còn chưa dứt của nàng.

Trong một sát na thời gian rất ngắn ngủi đó, lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Đầu tiên là mũi tên ánh sáng chạm mạnh vào Bạch Ngọc chiến giáp trên người nàng, sức mạnh phòng ngự được xưng tụng mạnh nhất thế gian gặp phải đòn công kích sắc bén nhất thế gian, hai cái này có chút chống cự lẫn nhau, cuối cùng mũi quang tiễn đó đã xuyên thủng Bạch Ngọc chiến giáp, đánh trúng thân thể Thương Nguyệt.

Lực lượng mạnh bạo đó sau khi vượt qua được cản trở từ Bạch Ngọc chiến giáp và Thương Nguyệt, khi đến trước mặt Lục Vân đã yếu đi mấy phần. Nhưng lúc này, trên thân Lục Vân xuất hiện hào quang năm sắc, Quán Thiên Như Ý kính khảm vào Quỷ Vương chiến giáp bất ngờ không chịu sự khống chế của Lục Vân, tự động từ trong người chàng bay ra, vừa đứng ngăn ngay trước thân chàng, nghênh tiếp lấy quang tuyến đó.

Vốn dĩ mặt kính của Quán Thiên Như Ý kính bị một loại hoa văn cổ quái che lấp, nhưng lúc này trước luồng sức mạnh hủy diệt này, hoa văn đó bất ngờ biến mất một cách kì diệu, lộ ra mặt kính năm sắc, đem quang diễm mạnh mẽ vô cùng phản chiếu tận trời hình thành một vòng quang trụ ảo ảnh kì diệu.

Đột nhiên xuất hiện chuyện bất ngờ khiến cho Kiếm Vô Trần biến sắc, hơi hơi có chút ảo não. Không chỉ bởi vì Thương Nguyệt xả thân ngăn cản mũi tên này giúp đỡ Lục Vân, mà phần lớn là vì cảm giác phần nộ không thể chịu được.

Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt được xưng tụng là hai viên ngọc bích tuyệt thế của Lục viện, đẹp đẽ vô song, thiên hạ hiếm thấy. Tuy Kiếm Vô Trần có thích Trương Ngạo Tuyết nhiều hơn một chút, nhưng đối với Thương Nguyệt cũng có kì vọng, đáng tiếc nàng và Trương Ngạo Tuyết lại giống hệt như nhau, chỉ quan tâm đến Lục Vân.

Nghĩ tới nàng vì Lục Vân mà không ngại hi sinh tính mạng, Kiếm Vô Trần nộ hỏa xung thiên, tự hỏi thật ra hắn có gì không được như Lục Vân?

Trên mặt đất, ba phe đang giằng co có chút hơi kinh ngạc, không ngờ xảy ra kết cục này. Còn Ngọc Vô Song lại ngây ngốc đứng nhìn toàn cảnh đó, thân thể quen thuộc đó trôi nhẹ trong gió, cả thân bà như bị ngăn ra hoàn toàn.

Chấn động kinh hãi và đau thương thống khổ xâm chiếm lấy tâm linh nàng. Đệ tử kiệt xuất nhất của Phương Hoàng thư viện cuối cùng cũng vậy, không thoát khỏi tử kiếp, vì tình yêu nàng cam tâm hiến dâng sinh mệnh của mình.

Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong, Đạo Tà Tàn Kiếm ngưng đứng tại đó, nhìn thân ảnh đang rơi dần xuống từ không trung, ánh mắt xuất hiện một chút kinh ngạc, ngoài ra còn có cảm giác kính phục và đau đớn.

Thương Nguyệt khi biết rõ Kiếm Vô Trần có thần khí mạnh nhất, nhưng vẫn không hề có chút do dự bay người cản lại, loại tinh thần dũng cảm không khuất phục này cho thấy rất rõ nàng đối với tình yêu không hề chấp nê, đối với tình yêu không hề hối hận.

Vì tình yêu mà không tiếc sinh mệnh, chỉ mong người mình yêu bình an vô sự. Thời khắc này, sự lựa chọn của Thương Nguyệt và sự lựa chọn của Lý Hoàn Phi đem qua gần như là giống nhau. Chỉ có một điểm không giống, đó là Lý Hoàn Phi đối với Trương Ngạo Tuyết chỉ là yêu đơn phương, còn Thương Nguyệt và Lục Vân lại yêu thương lẫn nhau.

Trầm mặc, im lặng, mọi người vẻ mặt khác nhau. Trên không, Ngũ Thái Đại Bàng thờ ơ yên lặng, Tứ Linh thần thú ánh mắt hàm chứa bi thương, trong thâm sâu nó biết rõ ràng, Thương Nguyệt đối với Lục Vân mà nói, là vô cùng quan trọng, cái chết của nàng tất nhiên mang đến cho Lục Vân một sự đả kích chưa từng có.

Dưới đất, Lục Nga nhìn thân ảnh Thương Nguyệt như lá nhẹ bay trong gió, ánh mắt đầy vẻ sùng kính. Là một nữ nhân, có thể vì người yêu mà chết, đó là một chuyện rất đáng để kiêu ngạo.

Trầm mặc trong khoảnh khắc, khi Thiên Mục Phong quay đầu lại, nhìn thân thể Thương Nguyệt đang rơi xuống động sâu thần bí kia, nhin không nổi kêu to:

- Thương Nguyệt

Thanh âm trầm trầm đau khổ khiến mọi người giật mình tỉnh lại.

- Thương Nguyệt!

Ngọc Vô Song buồn thắm kêu lên một tiếng, bay người đến muốn tiếp lấy thân thể Thương Nguyệt.

Nhưng còn chưa kịp đến gần, lại bị Thiên Mục Phong lắc mình cản lại, khuyên giải:

- Không được, nơi này khí tức quỷ bí, bà

- Tránh ra đi, đừng có cản ta ...

Tức giận quát lên, thân thể Ngọc Vô Song giữa trời chuyển đổi tránh khỏi sự cản trở của Thiên Mục Phong, tiếp tục bay đến chỗ Thương Nguyệt.

Cùng lúc này, Trần Ngọc Loan đã tỉnh táo lại kinh hãi la lên:

- Thương Nguyệt tỷ tỷ...

Nàng phi thân muốn bay đi nhưng lại bị Tư Đồ Thần Phong cản lại, đau đớn khổ sở lắc đầu an ủi.

Đau buồn cười một tiếng, Trần Ngọc Loan hô lên nhẹ nhàng:

- Lục đại ca, Thương Nguyệt tỉ, tỉ ấy ...

Hậu Nghệ chắn trời, một mũi tên cắt đứt hồn vía. Với tốc độ cực nhanh của nó, khiến cho người ta thấy mà đỡ không được. Đứng trên phương diện làm người rơi vào hiểm cảnh như Lục Vân mà nói, sự xuất hiện của Thương Nguyệt quá bất ngờ, khiến cho chàng đang tập trung tinh thần cao độ, lúc đó hoàn toàn không có phản ứng lại được.

Sau đó, cử động bất thường của Quan Thiên Như Ý kính, lại dẫn tới sự chú ý của chàng, chàng kinh ngạc phát hiện, mặt kính thần kỳ đó đã phát ra quang mang, không ngờ lại tổ chức thành vô số đồ án, dùng tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhận ra, mờ tỏ liên tục. Mấy đồ án rất kì quái này, tựa hồ nói về một loại thần bí trong trời đất, vô cùng hấp dẫn Lục Vân.

Khi Thiên Mục Phong mở miệng, Lục Vân đột nhiên chấn động, tâm thần từ trên Quan Thiên Như Ý kính chuyển đến phía trước, lại thấy chuyện mà chàng suốt đời khó quên.

Trên không, thân thể quen thuộc đó đang rơi theo gió, trên dung nhan tuyệt mỹ vô song, sắc trắng bệch chiếm hết phần lớn, điểm tuyết thêm vết máu đỏ tươi, đang từng giọt từng giọt rơi trong gió, tựa như kiếm bén xuyên qua tim, gây nên vết thương thâm sâu cho Lục Vân.

Ánh mắt u ám nhưng lại có vài phần vui mừng, vừa không thể chấp nhận lại có lưu luyến và si tình vô tận. Ánh mắt đó hàm chứa rất nhiều tình cảm, chúc phúc, hô hoán, đau khổ, đẹp đẽ thê lương, ánh mắt đó mang theo tình yêu một đời, tình cảm một đời, quyến luyến một đời, si mê một đời. Ánh mắt đó lưu lại rất nhiều di hận, rất nhiều tiếc rẻ, hối hận vô cùng, than thở vô cùng.

Đau khổ, giống như thủy triều, chớp mắt đánh thẳng vào tim Lục Vân. Lúc này, chàng mới đột nhiên tỉnh ngộ, tại sao khi sáng sớm nay khi ra khỏi cửa, trong lòng lại có một sự sợ hãi khủng khiếp từ trước đến giờ chưa từng xảy ra, bởi vì hôm nay chàng đã mất đi một thứ quan trọng nhất của cả đời – người yêu thương nhất!

Phần nộ, hồi hận chất chứa đầy trong tâm linh chàng. Ngay khi ánh mắt của Thương Nguyệt mãi mãi lưu lại trong sát na đó, Lục Vân chỉ cảm thấy tim như vỡ ra, một sự đau đớn không cách nào nói được, làm bùng lên sâu trong tâm linh chàng một luồng hỏa diễm phần nộ, một ý niệm hủy diệt xuất hiện trong tâm lý chàng vào giây phút đau thương mất đi người yêu.

Trong cuồng nộ, Lục Vân ngửa mặt lên trời kêu gào giận dữ, chân nguyên điên cuồng lại có ý niệm hủy diệt theo khí thế cuồng bạo của chàng mà bạo phát bội phần, chỉ trong nháy mắt đã tỏa ra toàn bộ trời đất, luồng khí tức trầm thống nhưng u uẩn đó làm khiếp hãi mọi người.

- Thương Nguyệt!!!

Nhìn thấy thân hình Thương Nguyệt đang rơi vào trong động sâu thần bí, Lục Vân điên cuồng kêu to, với nỗi bất cam ngập đầy trong lòng, như muốn hô hoán tâm linh của nàng dậy, đáng tiếc đôi mắt làm rung động lòng người ngày trước lúc này dĩ nhiên đã nhắm chặt, lưu lại một sự bi ai mãi mãi cùng với sự thương tiếc khiến cho trời đất cũng khóc hận.

622. Chương 624 Vi Ái Thiệp Hiểm (vì Tình Yêu Chấp Nhận Vào Nơi Nguy Hiểm)

Vòng qua Thiên Mục Phong, Ngọc Vô Song cuối cùng cũng bị chậm một bước, không thể đỡ lấy được thân thể đang rơi xuống của Thương Nguyệt. Nhìn thấy động sâu thần bí có ánh sáng xanh, đỏ đang luân chuyển, Ngọc Vô Song gào lên điên cuồng mãnh liệt, trên khuôn mặt mỹ lệ xuất hiện vẻ cừu hận và tuyệt vọng vô cùng, trừng mắt nhìn Kiếm Vô Trần, kiên quyết chuyển người hướng xuống, thân thể rơi vào trong động sâu thần bí.

Thấy được cảnh tượng như vậy, Kiếm Vô Trần sắc mặt biến hẳn, mở miệng định nói gì đó, nhưng lời vừa ra tới miệng bỗng nhiên hắt dừng lại, chỉ thấy trong ánh mắt xuất hiện một chút tình cảm thương xót.

Hành động của Ngọc Vô Song lại làm cho mọi người kinh hoàng lần nữa. Ngay vào lúc này, Quan Thiên Như Ý kính trước thân Lục Vân đột nhiên phát ra âm thanh trong trẻo, mặt kính chia năm xẻ bảy. Sau khi đã đỡ được mũi tên hủy diệt do Hậu Nghệ thần cung phát ra, bề mặt đầy thần bí của bảo kính này ngay khi hoàn thành nhiệm vụ liền vỡ nát.

Thời khắc này, Lục Vân vì việc của Thương Nguyệt, hoàn toàn không hề lưu ý Quan Thiên Như Ý kính cuối cùng đã hiển lộ bí mật. Chàng cũng không biết rằng bảo kính này đã hiện ra những việc đủ để thay đổi vận mệnh cả đời của chàng.

Trên không, Kiếm Vô Trần hồi tỉnh trước tiên. Nhìn Lục Vân phần nộ dưới mặt đất, Kiếm Vô Trần cười âm trầm một tiếng, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lục Vân, vừa rồi vận khí của người thật tốt, có Thương Nguyệt ngăn giúp người một mũi tên, lại có Quan Thiên Như Ý kính phòng ngự nên người mới may mắn thoát được một kiếp nạn. Nhưng giờ đây, ta xem người làm sao thoát được mũi tên thứ hai, làm sao có thể sống sót trong tay ta ...

Lời nói này đã lôi kéo sự chú ý của mọi người, sự chú ý một lần nữa hướng về hai người. Thần tình mọi người nhìn bọn họ không giống nhau, cố gắng suy đoán xem lần này kết cục cuối cùng sẽ ra sao.

Lộ ra vẻ lo âu, Trần Ngọc Loan hét to:

- Lục đại ca mau chạy đi, không cần liều mạng cùng hắn ...

Thiên Mục Phong cũng khuyên:

- Lục Vân, người phải bình tĩnh, Hậu Nghệ thần cung được xưng tụng là thần khí chí cường, căn bản không cách nào chống cự, người phải giữ lấy tấm thân hữu dụng, sau này tìm cơ hội khác báo thù ...

Lục Vân đang trong cơn mê, nhờ lời nói của ba người mà trở về với hiện thực. Ngắm nhìn động sâu thần bí đó, Lục Vân cười thê lương một tiếng, sau đó khí tức toàn thân đột nhiên biến đổi, bất ngờ ngẩng đầu âm trầm nhìn Kiếm Vô Trần.

Đôi mắt từ xa xa, khí tức toàn thân Lục Vân chuyển lạnh, cả người hết như cực địa hàn băng, tán phát ra nhuệ khí làm lạnh lòng người. Ở xa xa trăm trượng, ánh mắt chàng sắc như dao.

Ánh mắt âm trầm lạnh lẽo và tàn khốc của Lục Vân nhìn đến khiến Kiếm Vô Trần chấn động trong lòng, thâm cảm giác thấy không ổn.

Mỗi một lần làm cho Lục Vân phẫn nộ, Kiếm Vô Trần đều có cảm giác này, nhưng lần này là rõ ràng nhất, kinh tâm nhất.

Rốt cuộc Lục Vân còn ẩn tàng bí mật gì mà vào thời khắc này khiến bản thân hắn cảm thấy kinh tâm? Lẽ nào là do cừu hận, không thể có khả năng đó! Chuyển ánh mắt đi, Lục Vân nhìn Trần Ngọc Loan, lạnh giọng nói:

- Ngọc Loan, muội lại đây

Phát giác thấy sự dị thường của Lục Vân, Trần Ngọc Loan không chút do dự, lập tức xuất hiện bên cạnh chàng, nhẹ nhàng khuyên nhủ an ủi:

- Lục đại ca, huynh đừng đau lòng. Muội tin rằng Thương Nguyệt tỷ tỷ nhất định hy vọng huynh có thể vui vẻ sống tiếp, không phải bộ dạng kích động muốn cùng Kiếm Vô Trần liều mạng như bây giờ....

Lục Vân thờ ơ không chút dao động, thò tay vào ngực lấy ra một vật, ngằm nhét vào tay của Trần Ngọc Loan.

- Đừng mở ra, muội chỉ cần giữ cho tốt là được rồi. Chuyện nhân gian từ nay về sau giao hết cho muội ...

Trần Ngọc Loan y lời nhận lấy vật chàng giao, có phần khó hiểu hỏi lại:

- Lục đại ca, huynh nói vậy là có ý gì?

Lục Vân sắc mặt lạnh lại, vô cùng âm lạnh nói:

- Rất đơn giản, huynh phải diệt Chánh Đạo liên minh, khiến nó vĩnh viễn tan biến. Xong rồi, muội mau trở về đi.

Trần Ngọc Loan có phần không nỡ, bất quá chỉ chần chừ một chút, rồi lập tức trở lại chỗ ban đầu.

Kiếm Vô Trần nghe Lục Vân nói, nhin không được bật cười điên cuồng nói:

- Lục Vân, ta thấy ngươi giận quá trở thành hồ đồ rồi. Hôm nay ngươi có thể sống sót đã là một vấn đề rồi, lại còn can đảm đại ngôn không thấy thẹn đời tiêu diệt Chánh Đạo liên minh ta, ngươi không thấy nhục cười sao?

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Nực cười? Rồi ngươi sẽ phải hối tiếc. Nhớ kỹ lời ta nói, ngươi vĩnh viễn không thể thắng ta, hôm nay cũng sẽ như vậy.

Nói xong tâm niệm chuyển động, trên không Tứ Linh thần thú lập tức lóe lên chuyển đến xuất hiện trên vai của chàng.

Kiếm Vô Trần nhìn con vật nhỏ bé trên vai của chàng, chế giễu:

- Đáng thương thật! Ngươi thấy vào thời khắc này, chúng ta ai đáng hối tiếc a...

Lục Vân cười tà dị một tiếng, trong ánh mắt lấp lánh huyết mang, vô cùng lạnh lùng nói:

- Theo tình thế trước mắt, nếu như không có con súc sinh trên không, ngươi nói xem Hậu Nghệ thần cung có thể phát huy tác dụng trong hỗn chiến chăng? Uy lực càng cao, lực phá hoại càng lớn, phạm vi gây thương tích cũng càng rộng. Một khi Quỷ vực và Huyền Phong môn tấn công lần nữa, ngươi nói Chánh Đạo liên minh có khả năng duy trì bao lâu đây?

Nghe thế, Sát Huyết Diêm La hình như hiểu ra điều gì, ánh mắt không kìm được nhìn Tứ Linh thần thú trên vai Lục Vân.

Kiểm Vô Trần sa sầm nét mặt, mỉa mai nói:

- Cứ cho lời người nói có chút đạo lý, nhưng sự thật vẫn là sự thật, sao có thể lại giống như những gì người nói. Ngũ Thái Đại Bàng là thủ hộ thần của Thiên Kiếm viện, uy lực của nó mạnh mẽ không con người nào có thể chống lại. Cho dù người nghĩ ra biện pháp làm nó bị mê muội đi, hoặc là còn thêm một số bầy rập khác để tạo cơ hội cho Quỷ vực và Huyền Phong môn, nhưng bản thân người có năng lực để làm được chăng?

Âm tà nhìn Kiểm Vô Trần, Lục Vân lạnh lẽo nói:

- Năng lực? Người khẳng định người đã nắm rõ mọi chuyện về ta ư? Mối thâm thù giữa ta và người mọi người đều biết. Hôm nay, vào ngay lúc này, người cho rằng ta vẫn còn có điều che giấu, đấu với người lại thêm một lần chạy trốn chăng?

Vuốt ve Tứ Linh thần thú trên đầu vai, Lục Vân dùng âm thanh tâm linh nói với nó:

- Chút nữa ta sẽ xuống dưới tìm Thương Nguyệt, việc ở đây giao cho người. Người nhất định phải tiêu diệt con Ngũ Thái Đại Bàng đó cho ta, đồng thời lưu ý đến an toàn của mấy người Trần Ngọc Loan ...

Tứ Linh thần thú lo lắng nói:

- Trong động sâu này có sức mạnh quỷ bí, người phải hết sức cẩn thận. Cái gã to lớn trên không kia chỉ được cái to xác mà thôi, muốn thu thập nó đối với ta dễ như trở bàn tay vậy

Lục Vân khe khẽ gật đầu, ngưng thần chăm chú nhìn nó một chút, rồi chuyển ánh mắt đến Kiểm Vô Trần.

Trên không, Kiểm Vô Trần sắc mặt âm u lạnh lẽo liên tục biến đổi, ngữ khí Lục Vân chắc chắn đến thế khiến trong lòng hắn nổi bất an lại một mực tồn tại, lẽ nào chàng thật sự còn điều bí mật tuyệt đối nào.

Cười lên một tiếng đau thương, ánh mắt Lục Vân quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại một chút ở khuôn mặt của Trần Ngọc Loan, sau đó chuyển đến nhìn lại trong động sâu thần bí đó. Ngắm nhìn quang mang xanh đỏ lấp lánh, Lục Vân thông qua Ý Niệm Thần Ba đã dò xét ra bên trong đó hàm chứa luồng khí âm dương vô cùng mạnh bạo.

Đối với việc này, chàng không hề để ý, bởi vì chàng một thân sở học bá tạp, dựa vào các loại pháp quyết trên người, chàng tự thấy mình có khả năng ứng phó với những vấn đề này.

Đã xác định quan niệm đó, Lục Vân không nghĩ đến việc tiếp tục kéo dài thêm nữa, bởi vì Ngọc Vô Song đã xuống được một lúc lại chưa hề thấy quay ra, Lục Vân sợ rằng bà gặp chuyện bất ngờ.

Một khi bà bị chuyện gì bất trắc, cũng có nghĩa Thương Nguyệt đã gặp phải nguy hiểm, muốn tìm lại được thân thể của nàng thì thật vô cùng khó khăn. Mãi đến lúc này, Lục Vân vẫn cứ chưa chịu thừa nhận Thương Nguyệt đã chết. Chàng tự nói với lòng, Thương Nguyệt bị thương mà thôi, chỉ cần tìm được nàng, bản thân nhất định có thể khiến nàng khỏe mạnh trở lại.

Ngẩng đầu, Lục Vân nhìn lên trời xanh, hai tay giơ cao, hét lên một tiếng tràn đầy phẫn nộ hóa thành sức mạnh kinh trời như cuồng phong bốn bề trời dậy. Dưới đất, cuồng phong tràn ngập, khí lưu đáng sợ gào thét đi qua, thổi tung bụi đất bay lên, nham thạch cứng rắn cũng bị lún xuống từng tấc từng tấc một. Chỉ trong khoảnh khắc, cả đỉnh núi bị lún xuống cả trượng, vô số bụi đất bị cuốn theo cơn lốc xoáy khủng khiếp bay đi khắp nơi, uy lực kinh hãi thể tục của nó khiến mọi người phải khiếp sợ.

Lửa giận trong lòng theo tiếng hét đó phát tiết ra ngoài, Lục Vân cuối cùng bình tĩnh trở lại, liếc nhìn khắp nơi, ánh mắt biến thành phức tạp mà thần bí.

Vỗ vỗ Tứ Linh thần thú, Lục Vân trầm giọng:

- Lão bằng hữu, trông cả vào người, ta đi đây.

Tứ Linh thần thú rít lên một tiếng nho nhỏ, nhìn chàng không cam lòng, rồi bay lên trời.

Lục Vân nhìn nó lần cuối, sau đó đưa mắt đến Kiểm Vô Trần, lạnh nhạt tàn bạo nói:

- Kiếm Vô Trần, người mở to mắt ra mà xem ta từng bước từng bước phá hủy Chánh Đạo liên minh của người, cho người ném thử mùi vị thống khổ mất hết tất cả.

Kiếm Vô Trần nghe thấy, lập tức tập trung tinh thần, cảnh giác chăm chú nhìn Lục Vân, đề phòng chàng bất ngờ tập kích. Nhưng điều khiến Kiếm Vô Trần và những người có mặt hoảng hốt, chính là Lục Vân lại không phát động tập kích, lại chuyển mình xuất hiện ngay trên động sâu thần bí, hơi dừng lại một chút, rồi tiến vào bên trong động trước khi mọi người kịp phản ứng.

Thấy vậy, mấy người Trần Ngọc Loan đều kinh hãi, đồng thanh hô lớn ngăn cản Lục Vân, đáng tiếc là đã quá trễ rồi. Còn phía Quỷ vực và Huyền Phong môn hẳn là thần nhiên bất động, tâm tình như đang chơi đùa. Còn phía Chánh Đạo liên minh, thấy Lục Vân bỏ đi tìm thi thể Thương Nguyệt, tất cả đều thở phào, chỉ ít trước mắt bớt đi được một cường địch, đối với tình cảnh bọn họ có lợi vô cùng.

Người cao hứng nhất lại chính là Kiếm Vô Trần. Khi hắn phát hiện Lục Vân đi vào bên trong động sâu đó, không kiếm được cười to điên cuồng, biểu tình rất đắc ý, phảng phất hoàn toàn như là tự tay hắn giết chết kẻ thù lớn nhất của mình, cao hứng đến mức khiến mọi người giật mình.

Bối rối nhìn Kiếm Vô Trần, mọi người đều không thể giải thích nổi tại sao hắn lại cười hài lòng như thế, đắc ý như thế. Vì Lục Vân tạm thời bỏ đi, giúp hắn bớt đi một kẻ cường địch, hay còn ẩn tình khác trong đó?

Trong khi đang nghĩ, tiếng cười đắc ý đã vang lên khắp nơi, sự tự tin của Kiếm Vô Trần bộc phát ra ngoài, phảng phất thiên hạ đã khó có thể tìm thấy lại một kẻ địch khiến hắn phải lo lắng cổ kị.

Phần nộ nhìn Kiếm Vô Trần, Thiên Mục Phong cất tiếng chất vấn:

- Kiếm Vô Trần, người cười cái gì, có cái gì đắc ý à. Tuy Lục Vân đã rời khỏi, nhưng tình hình trước mắt người cũng hoàn toàn không nhất định chiếm được thượng phong ...

Kiếm Vô Trần ngạo nghễ nói:

- Ta cười gì à, ta cười Lục Vân hắn quá ngu dốt. Đã biết rõ nơi đó hung hiểm mà còn xông thẳng vào, hắn không phải tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Thiên Mục Phong hừ giọng nói:

- Người không cần phải lo, với một thân sở học của Lục Vân, thiên hạ còn có pháp quyết nào có thể hại hắn. Người cho rằng trong đó có khả năng gây khó dễ hắn sao?

Kiếm Vô Trần tràn đầy tự tin đáp:

- Địa phương khác có lẽ hắn có thể sống sót trở về, nhưng nơi này hắn nhất định chỉ có chết, bởi vì bí mật trong đó chỉ có duy nhất ta là người biết được. Ha ha

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, không biết hắn nói bí mật là ám chỉ điều gì.

623. Chương 625 Cực Địa Chi Bí (bí Mật Của Vùng Cực Địa)

- Bí mật? Thật ra có chuyện gì trọng đại, nếu tất cả chúng ta không rõ thì người biết thế nào được?

Có lẽ vì nguyên do Lục Vân, Kiếm Vô Trần lúc này hung hăng vô cùng, cũng không cần ẩn dấu nữa, đắc ý nói:

- Đã có tên là Âm Dương Cực Địa, bốn dải tròn quanh đó đã từng ghi chép một đoạn văn tự, ngoài việc giải thích nguồn gốc liên quan đến nguồn linh khí đó, còn ghi lại một điều tuyệt mật. Đó là bất cứ ai, bao gồm các thiên tiên cao thủ đã tu luyện đến cảnh giới chí cao vô thượng, chỉ cần tiến nhập động này sẽ chỉ chết mà thôi, ngay cả người đó nắm giữ Hậu Nghệ thần cung trong tay, cũng vô phương thoát khỏi xiềng xích tử thần. Lục Vân đi lần này, tất sẽ tan thành tro bụi, bất kể hắn là đại la kim tiên, cũng không thể thoát khỏi tai kiếp, haha...

Sắc mặt biến hẳn, mấy người Trần Ngọc Loan cùng Thiên Mục Phong đều kinh hãi đến lặng người, vẻ mặt kích động cùng cực. Nhưng cao thủ chánh đạo liên minh lại cực kì vui mừng, dễ dàng kết liễu mối đại họa

tâm phúc, cuộc chiến tang thương hôm nay tự nhiên có thêm vài phần vui mừng. Những người còn lại, tất cả đều kinh ngạc nhìn vào hang động âm u đó, mỗi người trong tâm đều cảnh giác, ẩn ước có phần sợ hãi.

Ánh mắt không phục nhìn Kiếm Vô Trần, Thiên Mục Phong hừ giọng nói:

- Cứ xem như có bí mật tuyệt đối, ai có thể chứng minh là thật hay là giả. Thêm nữa, cho dù nếu đó là thật, cũng chứng tỏ Lục Vân là người trọng tình trọng nghĩa, vì người yêu không quản sinh tử, hạ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như người sao có thể sánh bằng. Kiếm Vô Trần người chớ vội cao hứng quá sớm, sự việc hôm nay còn chưa kết thúc, Hoa Sơn đã bị cao thủ Ma vực chiếm lĩnh, đệ tử liên minh người lưu lại nơi đó không còn một người, mà ở đây cũng chẳng có mấy người. Đợi khi cuộc chiến kết thúc, người chắc rằng người vẫn có khả năng tồn tại chăng?

Kiếm Vô Trần ánh mắt lạnh lại, quát khê lên:

- Trên có thủ hộ thần của Thiên Kiếm viện, dưới có Hậu Nghệ thần cung trong tay, người nghĩ rằng trận chiến này ta còn việc gì phải sợ sao?

Hai mắt Thiên Mục Phong khê nheo, trào phúng nói:

- Thế à, người có hai chỗ dựa tự nhiên tự tin vô cùng. Nhưng người đã quên những điều Lục Vân trước khi đi có nói, hẳn trước giờ chưa từng làm việc gì mà không nắm chắc.

Kiếm Vô Trần ánh mắt chợt biến, lớn tiếng giảo biện:

- Lục Vân cũng đã chết, lời nói còn có tác dụng gì chẳng. Hôm nay ta xem ai có thể động đến một sợi lông Chánh Đạo liên minh ta.

Nghe thấy vậy, bốn phương nổi lên tiếng hừ lạnh, hiển nhiên Quỷ vực, Huyền Phong môn cùng mấy người Trần Ngọc Loan đều không phục.

Sát Huyết Diêm La liếc nhìn lên không trung. Lúc này, Tứ Linh thần thú đang ngao nghễ giữa tầng không, toàn thân lấp lánh hồng quang nhàn nhạt, khí tức dần dần đề cao.

Cười âm trầm một tiếng, Sát Huyết Diêm La quát lên tàn bạo:

- Tam hung nghe lệnh, bắt đầu tấn công!

Tám chữ ngắn ngủi, thức tỉnh tất cả mọi người, lại khiến Kiếm Vô Trần hơi phẫn nộ.

Ai cũng không ngờ, trong hoàn cảnh này mà Sát Huyết Diêm La lại nói như vậy. Biết rõ tình huống Chánh Đạo liên minh có Ngũ Thái Đại Bàng cùng Hậu Nghệ thần cung làm chỗ dựa, phát động tấn công sẽ cực kỳ bất lợi.

Đưa mắt nhìn Sát Huyết Diêm La, Vô Gian Quỷ Sát kinh hãi nói:

- Diêm quân, ngài cần suy nghĩ kỹ một chút, thời khắc này phát động tiến công, sợ rằng có nhiều điều không thỏa đáng.

Sát Huyết Diêm La cười âm lạnh, quát lên:

- Chỉ cần y lệnh, không cần nhiều lời!

Lời vừa dứt, Huyết Sát chiến phủ trong tay đưa lên, huyết khí kinh trời tràn ngập tứ phía với khí thế chấn hồn liệt phách, bức thẳng đến các cao thủ Chánh Đạo liên minh.

Sát Huyết Diêm La vừa động thủ, Huyền Phong môn Vô Tâm cũng dẫn theo cao thủ áp đến gần, lúc này còn lưu ý tình huống xung quanh. Vô Tâm hiểu rõ, Sát Huyết Diêm La thời điểm này quyết không phải cuồng nộ dẫn đến mê muội thần trí. Sở dĩ hắn làm vậy tất nhiên có mục đích, bản thân chỉ cần cẩn thận theo gót tiến lên, tất sẽ hiểu rõ ý đồ rồi thừa cơ hành động.

Đối diện, Diệp Tâm Nghi và Bạch Quang cả hai cùng kinh hãi và tức giận, tiếp tục giao chiến tất nhiên sẽ dẫn đến toàn bộ thương vong, đó là kết quả bọn họ đều không mong muốn, nhưng họ lại không thể không làm.

Về phía Trừ Ma liên minh, Tư Đồ Thần Phong hạ giọng nói:

- Sát Huyết Diêm La không phát diên chứ, tại sao lúc này lại phát động tấn công?

Trần Ngọc Loan đưa mắt liếc nhìn tầng không, lắc đầu nói:

- Hắn không diên đầu, hắn là người duy nhất tại đây hiểu rất rõ bí mật của Lục đại ca, bởi vì Lục đại ca đã từng cùng hắn giao chiến một lần, lại có thể thoát đi dễ dàng.

Tư Đồ Thần Phong nhất thời sững sờ, ngay sau đó lập tức tỉnh ngộ:

- Không sai, việc đó Lục Vân từng nhắc đến, nhưng trong chuyện này có gì ảo diệu?

Trần Ngọc Loan thần sắc phức tạp, thấp giọng nói:

- Muội nghĩ chúng ta lập tức biết rõ ngay.

Không trung, Kiếm Vô Trần rống lên một tiếng, thần cung trong tay lập tức thu lại, sau đó nhanh chóng chiếu thẳng đến Sát Huyết Diêm La trên mặt đất. Thời khắc này Kiếm Vô Trần hiểu rất sâu sắc, trong cuộc hỗn chiến thần cung với uy lực cực mạnh, căn bản sẽ không phân địch ta, vì vậy không thể vọng động.

Nhưng trong lúc Sát Huyết Diêm La lao tới, đột nhiên hắn cười một tràng quỷ bí, truyền âm đến Vô Tâm:

- Kẻ này giao cho ta, những người khác thì phải xem bản lĩnh của ngươi.

Vô Tâm nhãn thần biến hóa, miệng khẽ hở lên một tiếng, lại không cự tuyệt, thống lĩnh môn hạ cao thủ bắt đầu phát động tiến công.

Phía liên minh, Bạch Quang hướng Thiên Kiếm Khách nói:

- Địch mạnh ta yếu, để bảo vệ Chánh Đạo liên minh, ngươi cũng nên mời đại bàng xuất thủ mới được.

Thiên Kiếm Khách trầm giọng nói:

- Ta sẽ toàn lực đối phó, các ngươi an tâm.

Nói xong, miệng niệm khẩu quyết, dùng bí pháp liên hệ Ngũ Thái Đại Bàng, để nó phát động tiến công.

Trên không, Ngũ Thái Đại Bàng tiếp nhận lời kêu gọi của Thiên Kiếm Khách, có phần miễn cưỡng vỗ cánh bay lên, mắt lại nhìn chăm chú Tứ Linh thần thú.

Một cơn lốc mạnh bất ngờ xuất hiện, dễ dàng thổi tan thế tiến công của Quỷ vực ba đại cao thủ cùng Huyền Phong môn. Thấy vậy, Chánh Đạo liên minh lại vô cùng cao hứng, không phải lo lắng nữa. Còn Kiếm Vô Trần đang giao chiến cũng yên tâm, toàn lực tranh đấu với Sát Huyết Diêm La.

Trực diện đấu thẳng một chiêu, Sát Huyết Diêm La thân thể khẽ lắc lư, Kiếm Vô Trần toàn thân run lên, bị chấn lui ba trượng, khóe miệng máu tươi chảy ròng ròng.

Hững hờ hướng tới, Sát Huyết Diêm La âm trầm nói:

- Rất kì quái tại sao ta dám phát động tiến công vào thời điểm này phải không?

Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Dù như thế nào, ngươi hiện tại cũng không làm gì được Chánh Đạo liên minh ta.

Sát Huyết Diêm La cười hắc hắc nói:

- Thật sao, vậy ngươi tiếp tục mạnh miệng đi, đợi chút nữa ngươi muốn khóc cũng không khóc được. Không ngại nói thật với ngươi, đối với Lục Vân ngươi hoàn toàn không hiểu rõ bằng ta, vì thế ta biết được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng ngươi lại xem như gió thoảng bên tai.

Tâm thần chấn động, Kiếm Vô Trần hỏi dồn:

- Ngươi biết điều gì?

Sát Huyết Diêm La cười âm hiểm:

- Thật ra Lục Vân đã nói với người, nếu không có con súc sinh đó trên không, người không đánh nổi với ta. Thêm vào đó ta lại không cho người cơ hội xuất thủ thần cung, như vậy Chánh Đạo liên minh không bị diệt thì còn đợi gì nữa, ha...ha...

bay thân thể hai người, hủy diệt thân thể của Đại Sát, chỉ còn nguyên thần trốn thoát. Dừng lại một chút, Diệp Tâm Nghi vừa tranh thủ thời gian nhanh chóng điều tức chân nguyên, vừa lưu ý động tĩnh bốn phía.

626. Chương 628 Thần Điều Trận Vong (thần Điều Chết Trận)

Tuyệt vọng trong lòng, Diệp Tâm Nghi ngẩng đầu nhìn trời buông tiếng cười chua chát.

Lúc này, nàng giận dữ hỏi trời xanh, tại sao Chánh Đạo liên minh lại gặp vận mệnh như vậy?

Đáng tiếc trời xanh không một lời đáp, chỉ có từng cơn gió nhẹ nhàng thổi đi xa.

Giữa không trung, Ngũ Thái Đại Bàng đang vùng vẫy né tránh, cảm giác thấy áp lực xung quanh càng lúc càng lớn, không gian vùng vẫy của bản thân càng lúc càng nhỏ, điều này khiến cho nó cảm thấy vô cùng đau khổ, vô cùng chán nản.

Đã sống mấy ngàn năm, những dạng kỳ thú của trời đất giống như nó, mặc dù kém hơn người bình thường trong phương diện thể hiện ngôn ngữ, nhưng trí tuệ hoàn toàn không kém so với con người. Nó cũng giống như con người có cảm tình và cảm xúc, đối với sinh mệnh không nghi ngờ gì cũng lưu luyến hết như một người bình thường.

Nhìn chằm chằm Tứ Linh thần thú, trong ánh mắt của Ngũ Thái Đại Bàng thấy rõ sự bất cam và căm hận, nó đối với kẻ địch muốn tiêu diệt mình, tuy sợ hãi khí tức vương giả trên thân thể của đối thủ, nhưng sự căm hận chẳng vì thế mà giảm bớt chút nào.

Cảm giác sinh mệnh đang từ từ mất đi, Ngũ Thái Đại Bàng trước lúc chết giận dữ rống lên một tiếng, toàn thân hào quang phát ra mãnh liệt, sau khi chấn vỡ một điểm khổng lồ chế nhạo nhỏ, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một ngũ thái quang ảnh chỉ nhỏ cỡ khoảng gần bằng nắm tay, với tấm lòng quyết tử, phát động đòn đánh cuối cùng.

Cảnh giác nhìn Ngũ Thái Đại Bàng từ xa bay tới, Tứ Linh thần thú biết rõ, Ngũ Thái Đại Bàng tại thời khắc này đã lâm vào tình huống chỉ còn con đường chết, nên đem nội đơn tu luyện mấy ngàn năm chấn vỡ, khiến cho trong chớp mắt đã chuyển hoá thành một sức mạnh đáng sợ, phát ra một đòn tấn công khủng khiếp trả giá bằng sinh mệnh.

Đòn tấn công này mặc dù nhìn tầm thường nhưng lực phá hủy cực lớn, năng lực xuyên thấu đáng sợ, chớp mắt đã phá vỡ mấy trăm quang giới phòng ngự của Tứ Linh thần thú, đánh thẳng vào tim của nó.

Nguy hiểm cận kề, Tứ Linh thần thú toàn thân hào quang bảy màu lóe lên, khí thế mạnh mẽ to lớn theo chân nguyên trong cơ thể của nó bạo phát nhiều lần, tức thời chuyển hóa thành một luồng quang diễm kinh thiên, hình thành phòng ngự cuối cùng, ngăn cản đòn tấn công của Ngũ Thái Đại Bàng.

Sau đó Tứ Linh Thần Thú há cái miệng nhỏ nhỏ phun ra quang diễm bảy màu kèm theo sấm sét như điện, nghênh đón Ngũ Thái Đại Bàng lao tới.

Tại thời khắc này, chân trời phong vân hội tụ, sấm sét rền vang, lôi quang chói mắt xuất hiện trên mình Tứ Linh thần thú, khiến cho nó tăng thêm mấy phần uy nghiêm và thần bí.

Hào quang năm sắc cùng quang diễm bảy màu gặp nhau, cả hai ngừng lại giữa trời, rồi những bông hoa lửa lóe lên, sấm sét ầm ầm liên hồi không ngừng lóe sáng. Bốn bề sấm sét vang rền, sức mạnh tia chớp chí dương chí cương từ thân thể của Tứ Linh thần thú phát ra, mỗi lần đánh trúng Ngũ Thái Đại Bàng thì làm cho hào quang của nó ảm đạm đi vài phần.

Thời gian lúc này như dừng lại, cuộc chiến giữa hai con kỳ thú, một bên liều mạng tử chiến, một bên uy hiếp thiên địa, lực lượng khủng khiếp và cực kỳ đáng sợ nhanh chóng va vào nhau, với mắt thường không có cách nào phân biệt được tốc độ, phát sinh biến dị kinh người.

Đột nhiên, vùng giao nhau của hào quang năm sắc và quang diễm bảy màu xuất hiện một khối quang cầu sáng rực rỡ, đang bành trướng với tốc độ kinh người, trong nháy mắt gộp cả hai lực lượng đó, hình thành một khối quang cầu cực lớn, đường kính khoảng ba trượng, trên bề mặt lấp lóe những bức tranh mỹ lệ khiến

cho người xem kinh tâm động phách, nhìn kỹ thì đó là những hình ảnh giao chiến của Ngũ Thái Đại Bàng và Tứ Linh thần thú.

Quang cảnh này tiếp tục duy trì trong giây lát, sau đó một luồng ánh sáng cực mạnh cùng với một tiếng nổ long trời phát ra, cả trời đất thời khắc này chấn động kịch liệt, vụ nổ sinh ra khí lưu làm cho tầng mây trong vòng mấy trăm dặm bị chấn tan, khiến bầu trời trên đầu trở nên khoáng đạt không mây.

Trên mặt đất, mọi người đang giao chiến chịu ảnh hưởng của khí lưu nghiêng ngả, ngay cả Vô Nhân Tọa đang hấp thu linh khí cũng bị sức mạnh này chấn bay, thế mới biết uy lực mạnh mẽ kinh tâm động phách thế nào.

Hào quang vỡ vụn như pháo hoa tứ tán, nhảy múa tại lưng chừng trời. Hoa lửa của vụ nổ nhấp nháy như mưa sao băng chói mắt, mỹ lệ nhưng lại mang đến khí tức chết chóc.

Ngạo nghễ giữa không trung, Tứ Linh thần thú toàn thân quang mang lấp lóe, khí tức uy chấn thiên hạ sung mãn bao phủ khắp mọi nơi, thể hiện một cách rõ ràng sự mạnh mẽ cùng thần bí của nó.

Trước mặt nó, ngay trung tâm vụ nổ, khí tức quen thuộc đã biến mất, đòn tấn công cuối cùng của Ngũ Thái Đại Bàng không có thương hại tới Tứ Linh thần thú chút nào, chỉ như thêm mấy phần bi tráng mà thôi.

Ngừng đầu nhìn trời cao, mọi người đều thấy quang cảnh vừa xong, thần sắc chấn động kinh hãi lại có tâm tình phức tạp. Ngũ Thái Đại Bàng cứ như vậy mà biến mất, điều này khiến cho mọi người khó mà tin được.

Mặc dù trước đó mọi người đều đã đoán Tứ Linh thần thú mạnh mẽ, nhưng nó đem Ngũ Thái Đại Bàng với thân thể vô cùng to lớn như vậy dễ dàng hủy diệt, điều này không ai có thể ngờ được.

Cảm giác được Ngũ Thái Đại Bàng đã biến mất, Thiên Kiếm Khách kêu lên một tiếng đau thương, âm thanh buồn bã, tình cảm đau đớn, làm mọi người lập tức tỉnh lại. Bạch Quang thở dài liếc mắt nhìn Thiên Kiếm Khách, trong lòng lưu lại một nỗi đau buồn và ưu tư man mác.

Thái Phượng tiên tử nhìn Thiên Kiếm Khách, ánh mắt đau thương không rõ, một nét buồn bã vô hạn hiện rõ trên khuôn mặt diễm lệ của bà. Thời khắc này, có những việc, có những tình cảm, đã bước vào tình cảnh tuyệt vọng. Ngoại trừ xót xa buồn bã ra thì còn lại cái gì nữa? Nhớ lại, hay chỉ còn là....

Cảm thụ được nỗi tuyệt vọng này, Diệp Tâm Nghi kêu lên một tiếng đau lòng, bay lên lưng chừng trời, lớn giọng hô:

- Giữ vững tinh thần, chỉ cần chưa chết, chúng ta không thể buông xuôi.

Trong thời khắc cuối cùng, mặc dù biết rõ tình huống không ổn, nhưng nàng với tư cách là người đứng đầu liên minh, cũng phải đưa lưng chống đỡ tới cùng.

Cảm nhận được quyết tâm của nàng, cao thủ của liên minh đồng thanh hét lên, biểu lộ tâm tình bi tráng không thể diễn tả bằng lời. Tại thời điểm quan trọng cuối cùng này, mọi người thể hiện một sự kiên định cùng niềm tin vững chắc.

Cất tiếng cười lạnh lùng âm trầm, Lý Trường Xuân tà ác nói:

- Số mạng đã định, không ai có thể chạy thoát được! Ngay cả thủ hộ thần của Thiên Kiếm viện cũng đã chết rồi, các ngươi còn có cơ hội trở mình hay sao? Ha ha.

Trong tiếng cười âm hiểm, Lý Trường Xuân ánh mắt lạnh tanh, tay phải làm một thủ thế cổ quái, cao thủ Huyền Phong môn đang tiến công đột nhiên lùi lại, bày ra một trận thức kỳ lạ bên cạnh lão, phát tán ra khí tức âm trầm tà ác.

Diệp Tâm Nghi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, vừa cùng với cao thủ liên minh hợp thành một khối, vừa chăm chú đánh giá trận pháp cổ quái này. Chỉ thấy trận này do năm người tổ hợp thành, lão quái Nam Hoang Mãng Long Cửu Nguyệt lão quái đứng đầu, hai bên là Thanh Vu Nhị thánh, Kim Thạch đứng ở vị trí trung ương, Thiên Cổ môn Thiên Nhất đứng đằng sau, có chút giống như Ngũ Hành trận pháp nhưng lại có chỗ không giống. Năm người khí mạch liên thông với nhau, khí tức tà mị quỷ dị mang theo khí âm trầm dao động với tần suất cổ quái, khiến cho người khác khó có thể nhìn ra được bí ảo trong đó.

Quay đầu về phía sau, Diệp Tâm Nghi đưa mắt nhìn bốn người phía sau mình là Thái Phượng tiên tử, Thiên Kiếm Khách, Kim Định Phù Dung Quách Xảo Lệ cùng Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, thấp giọng hỏi:

- Các vị có ai biết trận pháp này không?

Bốn người không đáp, thần sắc trầm trọng nhìn vào trận pháp cổ quái, trong mắt biểu lộ ra một chút phức tạp.

Trong lúc này, Huyền Phong môn bày ra trận pháp cổ quái này, hiển nhiên là có dụng ý. Chỉ có điều lúc này, cho dù bọn chúng trực tiếp tấn công cũng có khả năng toàn thắng rất lớn, vậy vì sao còn phải bố trận như vậy, làm ra dáng vẻ như vậy làm gì?

Tuy không hiểu rõ được đạo lý bên trong, nhưng cao thủ liên minh cũng biết trận pháp tất nhiên phải có sự bí ảo. Rốt cuộc ý muốn của Huyền Phong môn là gì, điều này tạm thời vẫn còn là một câu đố.

Giữa trời, Kiếm Vô Trần đang giao chiến trong lòng đột nhiên chấn động kịch liệt khi khí tức của Ngũ Thái Đại Bàng biến mất, một nỗi buồn đau thương vô hạn dâng lên trong lòng. Không biết là vì cái chết của Ngũ Thái Đại Bàng, hay càng trọng yếu hơn là vì tương lai của cuộc chiến này.

Không có sự giúp đỡ của Ngũ Thái Đại Bàng, cũng giống như đem các cao thủ liên minh bóc trần trước mặt địch nhân, không có một chút phòng ngự. Thiếu mất Ngũ Thái Đại Bàng, cũng giống như sự huỷ diệt tới gần. Với thực lực bây giờ của liên minh, đối mặt với cường địch bên ngoài xâm nhập, lại do hoàn cảnh phải giữ thể diện nên không có cách nào né tránh, vậy có khác gì lấy trứng chọi đá.

Về phần nộ lửa lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt luôn trấn định của Kiếm Vô Trần, bây giờ hẳn mới hiểu rõ, Lục Vân có bao nhiêu âm lạnh tàn độc, có thể ẩn tàng một bí mật kinh người như vậy, vào lúc cuối cùng khi mà bản thân mình nhận thấy mọi thứ tất cả đã sắp xếp đầu vào đấy, mới đánh cho hắn một đòn trí mạng.

Vì thế, Kiếm Vô Trần ánh mắt biến thành cuồng loạn, một cơn lửa giận trong lòng dâng lên, từ miệng phát ra âm thanh như dã thú gầm thét.

Cười lạnh lùng âm hiểm, Sát Huyết Diêm La rõ ràng là vô cùng cao hứng, cố ý chế nhạo nói:

- Giờ nhà ngươi mới phát hiện bí mật của Lục Vân, thế thì quá trễ rồi. Thú thật, Lục Vân vẫn là người nhân từ, nếu đổi lại là Diêm Quân ta, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, mi nghĩ rằng có thể sống sót trước mặt kỳ thú đó chăng?

Vừa nói, Sát Huyết Diêm La vừa tăng cường tấn công, một chút cũng không cho hắn kịp thở.

Kiếm Vô Trần giận dữ rống lên:

- Câm mồm, ngươi đừng quá đắc ý, Lục Vân cho dù hắn có giảo hoạt hơn đi nữa thì cũng có chỗ sơ suất, tự mình đi vào tuyệt địa. Giờ ngươi nên biết điều tốt nhất là lập tức mang thủ hạ của ngươi rút đi, nếu không thần cung của bốn minh chủ xuất ra, lúc ngươi đó hối hận đã muộn rồi.

Sát Huyết Diêm La cười lạnh đáp:

- Tiểu bối cuồng vọng, ngươi còn tưởng là ngươi đang là minh chủ, còn nghĩ là ngươi có cơ hội thi triển ra Hậu Nghệ thần cung hay sao? Nói cho ngươi rõ, lúc này ngươi đã đánh mất cơ hội rồi, chẳng còn khả năng nào nữa rồi, ngươi cứ đợi chết đi, cho ngươi lưu lại một chút hơi thở để xem những kẻ khác từ từ chết đi, ha ha....

Cơn giận bộc phát, Kiếm Vô Trần giận dữ rống lên, hai tay huy động toàn thân chân nguyên cuộn cuộn phát ra, ý đồ muốn phá vỡ hạn chế của Sát Huyết Diêm La, thoát khỏi sự ngăn cản của hắn. Nhưng bởi vì nguyên do chênh lệch tu vi, mà cho dù chênh lệch giữa Kiếm Vô Trần và Sát Huyết Diêm La không lớn lắm, nhưng dưới sự công kích kiên trì của Sát Huyết Diêm La, hắn khó mà đào thoát. Như vậy, hai bên lâm vào thế giằng co, nhất thời không phân được thắng bại.

Trên không trung, Tứ Linh Thần Thú lúc này thu hồi lại khí tức mạnh mẽ, cặp mắt đỏ máu trong suốt liếc nhìn bốn phía xung quanh, rồi dừng lại một chút, gầm nhẹ một tiếng, sau đó bay xuống đáp trên vai Trần Ngọc Loan.

Tận mắt chứng kiến lực lượng mạnh mẽ to lớn của con súc sinh không nhỏ này, Trần Ngọc Loan cảm xúc nói:

- Thần thú a, nếu mi ngay từ đầu đã phát huy uy lực của ngươi, Thương Nguyệt tỷ đã không...ôi...

Tứ Linh thần thú cúi đầu, miệng gầm nhẹ một tiếng, phảng phất có chút gì buồn bã.

Bên cạnh, Cửu Âm Thánh Mẫu quát nhẹ:

- Nha đầu cũng đừng quá buồn bã, người trong thế tục có mấy ai không bị vận mệnh trói buộc, cho dù có người có thể chống cự lại vận mệnh, đó cũng là một số cực kỳ ít, do vậy có rất nhiều sự việc đã được định trước rồi, không vì sự buồn bã đau thương của ngươi mà có thể cải biến được gì. Hiện tại Chánh Đạo liên minh cùng Quỷ vực và Huyền Phong môn giao chiến đã đến lúc tối hậu quan đầu, trận chiến này không những chỉ liên quan trực tiếp đến vận mệnh của bọn họ, mà còn liên quan đến vận mệnh của các ngươi, do vậy người cần phải lưu tâm nhiều hơn, để tính kế về sau.

627. Chương 629 Tuyệt Thần Diệt Tiên (giết Cả Thần, Tiêu Diệt Cả Tiên)

- Đa tạ tiền bối đã đề tỉnh. Sáng sớm ngày hôm nay trước khi đến đây, văn bối đã biết rõ con đường đi sau này, vì vậy văn bối đã sớm chuẩn bị tâm lý. Chỉ có điều sự việc của Thương Nguyệt tỷ tỷ cùng Lục Vân đại ca khiến cho văn bối rất bất ngờ, do vậy trong lòng có nhiều cảm xúc.

Cửu Âm Thánh Mẫu vỗ vai Trần Ngọc Loan, khuyên nhủ:

- Nha đầu, từ nay về sau, ngươi sẽ không còn giống như ngày xưa nữa, ngươi cần phải nỗ lực cho thật tốt.

Trần Ngọc Loan cười khổ, không trả lời. Thiên Mục Phong bên cạnh đột nhiên than thở:

- Có lẽ hôm nay ta tới đây là sai lầm.

Cửu Âm Thánh Mẫu trừng mắt nhìn hắn, trầm nghĩ:

- Ngươi bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi.

Trần Ngọc Loan an ủi:

- Thiên thiếu hiệp không cần phải tự trách, có những việc chúng ta không cách nào dự đoán trước được. Hiện tại vẫn phải xem xong trận chiến tối hậu này, có gì thì sau này nói tiếp.

Thiên Mục Phong buồn bã đưa mắt nhìn nàng, thần tình thất lạc dị thường.

Lúc này, người im tiếng nhất Đạo Tàn Tà Kiếm hô lên nho nhỏ:

- Mọi người mau nhìn, Lư Sơn Vô Nhân Tọa muốn làm cái gì vậy?

Mọi người nghe vậy đều nhìn lại, chỉ thấy Vô Nhân Tọa trước đó mãi lo hấp nạp linh khí, sau lại bị tiếng hét uy lực của Tứ Linh thần thú hất bay đi, lúc này đang lảng lạng bay lên không trung, chiếc ghế màu lam thính thoảng xoay tròn, phảng phất như đang thăm dò cái gì đó.

Trần Ngọc Loan cau mày, thấp giọng nói:

- Xem dáng vẻ của hắn, sợ rằng muốn đục nước béo cò, nhân cơ hội mượn đao giết người, trừ đi một số kẻ mà hắn muốn giết.

Tư Đồ Thần Phong ở phía sau hỏi:

- Theo như lời mọi người nói thì lúc trước cũng có cơ hội, vì sao phải đợi tới bây giờ mới động thủ. Thời khắc này, vô luận là hắn ta chọc vào bên nào, cũng đều là kết oán sinh tử. Một khi kế hoạch thất bại, ngày sau của hắn sẽ không thoải mái được.

Cửu Âm Thánh Mẫu hừ giọng trả lời:

- Với tính cách âm trầm lạnh lùng của hắn, căn bản là không để trong lòng. Còn về lúc trước, hắn toàn lực hấp nạp linh khí của nơi đây, không ngoài việc muốn gia tăng thực lực, giờ có lẽ là hấp thụ đủ rồi, đã không

còn cách nào dung nạp được linh khí nhiều hơn nữa, nên hẳn ta muốn độc chiếm nơi này, do đó chuẩn bị bắt đầu xuất thủ, khiến cho trường chiến đấu có chiến cục biến hóa khó lường lại thêm mấy phần sắc thái quỷ bí.

Trần Ngọc Loan khẽ gật đầu, đồng ý:

- Tiền bối nói rất có lý. Chỉ có điều hẳn ta nên biết rõ, chúng ta luôn đứng một bên canh chừng, hẳn ta làm như vậy chưa chắc cuối cùng đã đạt được kết quả.

Cửu Âm Thánh Mẫu lắc đầu nói:

-Nha đầu người nghĩ quá đơn giản rồi, hẳn là một kẻ mưu sâu kế hiểm, đã nhìn ra được chúng ta sẽ không dễ dàng xuất thủ, vì thế mới dám tùy tiện nhúng tay vào, mượn lực lượng to lớn của hai phe chánh tà diệt trừ đi hậu họa trong lòng. Lúc này, hẳn chỉ cần lảng lạng cải biến một chút chiến cục, vậy liền sẽ phát sinh kết quả không lường được.

Trần Ngọc Loan không nói, cẩn thận phân tích lời nói của Cửu Âm Thánh Mẫu, cảm thấy rất có đạo lý. Bên cạnh, Tư Đồ Thần Phong hỏi:

- Cứ cho rằng...

Vừa mới mở miệng, dưới đất Chánh Đạo liên minh đang mãi giằng co đã bắt đầu hành động.

Năm người Diệp Tâm Nghi vốn sau khi quan sát hồi lâu, vẫn không nhìn ra được trận pháp cổ quái của Huyền Phong môn có huyền cơ gì, trong lòng biết càng để lâu càng bất lợi, bắt đầu chủ động tiến công.

Thấy vậy, Lý Trường Xuân cười ha hả, lạnh lùng âm hiểm quát:

- Tuyệt Thần Diệt Tiên, chỉ một trận chiến này, phát động!

Theo tiếng quát của lão, trận pháp cổ quái trước mặt cao thủ liên minh đột nhiên xoay chuyển với tốc độ nhanh kinh người, theo một quỹ tích vận hành nhất định, trong nháy mắt liền sinh ra quang mang màu lục nhạt. Đúng lúc năm đại cao thủ của liên minh xông tới gần, quang mang lục nhạt lập tức phủ lên phương viên cả mười trượng, vây khốn năm người trong một khu vực toàn màu xanh lục sẫm, bốn phía âm phong rít gào, tà khí xông lên tận trời, vô số yêu ma quỷ quái như thật như giả, gào thét tấn công về phía năm người.

Ngay khi nhập trận, Diệp Tâm Nghi kêu lên một tiếng êm ái, hô lớn:

- Mọi người cẩn thận, trận pháp cổ quái này có tà thuật làm mê loạn tầm nhìn.

Nói xong hai tay liền kết ấn trước ngực, đầu tiên là thi triển ra kết giới hộ thể, đem tất cả âm tà chi khí ngăn cản phía ngoài, tiếp đó bắt đầu phản kích.

Thoáng chốc, Diệp Tâm Nghi đã không còn nghe thấy bất kỳ hồi đáp nào, nhin không được quay đầu lại nhìn, bốn người phía sau đã sớm không còn thấy bóng dáng, xung quanh là thể giới rộng lớn vô hạn của màu lục nhạt, vô số yêu ma quỷ quái nhe nanh múa vuốt như hung thần ác sát đang hướng về phía nàng xông tới.

Trong lòng chấn động, Diệp Tâm Nghi mặc dù biết mình hãm nhập vào ảo ảnh, lại cũng kinh ngạc vô cùng, không ngờ rằng trận pháp này lại thần kỳ như vậy, với tu vi như nàng mà cũng không tìm thấy manh mối.

Trong lúc suy nghĩ, Diệp Tâm Nghi chuyển công thành thủ, tận lực hạn chế tiêu hao chân nguyên cùng thể lực, đồng thời quan sát cẩn thận tình huống xung quanh, tìm xem có sơ hở nào không.

Do tập trung tinh thần, linh thức của Diệp Tâm Nghi nhạy bén hơn nhiều, đối với xung quanh cũng đã hiểu biết nhiều hơn. Thăm dò cẩn thận, nàng ngạc nhiên phát hiện ra, những yêu ma quỷ quái mà mình tưởng là hư ảo lại không phải hoàn toàn là hư ảo, có không ít trong số đó đã tấn công kết giới hộ thể phía ngoài cơ thể, đều có thể tạo ảnh hưởng rất lớn lên nàng, khiến cho nàng không ngừng phải gia tăng chân nguyên để phòng ngự khí tà ác này xâm nhập tấn công.

Cứ như vậy thì hoàn cảnh của nàng nguy hiểm rồi. Bởi vì theo thời gian trôi đi, chân nguyên của nàng tất nhiên phải có lúc cạn kiệt, vậy thì đến lúc đó tất cả sẽ kết thúc. Nghĩ tới đây, Diệp Tâm Nghi trong lòng bắt đầu phảng phất cảm thấy bất an.

Tất cả mọi thứ ngày hôm nay, từ lúc bắt đầu tới giờ, dường như không có điều gì là thuận lợi. Điều này khiến cho trong lòng người thiếu nữ chịu áp lực to lớn, đang từng bước từng bước đi vào đen tối, từng bước từng bước bị sụp đổ.

Cùng lúc đó, bốn người khác cũng đối mặt với tình huống tương tự. Thiên Kiếm Khách tuy nhục thân bị hủy, nhưng kinh nghiệm phong phú, đối mặt với công kích ảo ảnh khó phân biệt được hư thật này có phương thức phòng ngự đặc biệt của riêng mình.

Thái Phượng tiên tử xuất thân từ Phượng Hoàng thư viện, lấy Phượng Hoàng pháp quyết chí dương chí cương làm căn bản, đối với quái trận đất Nam Hoang này có một chút khắc chế, nên tạm thời không sao.

Duy nhất nguy hiểm đó là Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ và Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa vốn đã trọng thương cực nặng. Hai người bọn họ đã giao chiến khá lâu, liên tục bị thương đến mức cùng cực, lúc này lại bị trận pháp cực kỳ tà ác của Nam Hoang “Tuyệt Thần Diệt Tiên” vây khốn bên trong, khiến cho tâm thần hoảng sợ rung động, chịu đựng chưa đầy chốc lát, đã bị tà khí xâm nhập vào cơ thể, toàn thân kinh mạch bị tắc nghẽn ngã xuống không dậy nổi.

Bên ngoài trận, Lý Trường Xuân thấy hai bà ngã xuống, miệng phát ra tiếng cười âm tà. Từ góc độ của lão, chỉ thấy năm người bỏ trận không ngừng di chuyển, hoàn toàn không chủ động tấn công, chỉ là y theo diễn biến của trận pháp, duy trì trận pháp vận hành. Còn bên trong trận, Diệp Tâm Nghi, Thiên Kiếm Khách, Thái Phượng tiên tử mỗi người một góc trận, không ngừng né tránh, chống lại lực thôn phệ của trận pháp.

Trên không trung, Vô Nhân Tọa luôn lưu ý động tĩnh phía dưới. Lúc này, thấy hai người nữ của Dao Trì ngã xuống rồi, hẩn nhẹn không được cất lên tràng cười trầm thấp quái dị, khiến cho người nghe trong lòng chấn động, không đoán được hẩn tính toán cái gì. Lý Trường Xuân cau chặt mày, đằng sau tám mắt nạ là một đôi mắt lấp lánh hàn mang, âm trầm nhìn trừng trừng Vô Nhân Tọa, tập trung công lực toàn thân, liên tục cảnh giác.

Lúc này, trên ngọn núi thần kỳ, Kiếm Vô Trần bị Sát Huyết Diêm La bức cho phải lùi về sau liên tục, Bạch Quang cùng Vô Tâm chiến đấu kịch liệt, Quỷ vực tam hung và Tam Tài Tà Sát cũng quần lấy nhau, duy chỉ có biến hóa rất lớn đó là trận chiến giữa Huyền Phong môn và nhóm người Diệp Tâm Nghi. Theo thời gian chiến cục trở nên ác liệt, phía liên minh bắt đầu lâm vào chỗ tuyệt vọng.

Đúng vào lúc này, Vô Nhân Tọa trên không trung kêu lên quái dị, toàn thân lam quang chợt lóe lên, cái ghế thần kỳ liền xuất hiện ở bên ngoài “Tuyệt Diệt Thần Tiên” trận, giữa tiếng thét giận dữ của Lý Trường Xuân, lao xuống đánh bay Thiên Nhất của Thiên Cổ môn, phá tan trận pháp tà ác này.

Cười hắc hắc quái dị, Vô Nhân Tọa nói:

- Cô dâu mới đẹp như thế này, cho dù ta không có cơ hội lấy về, thì nhìn thêm một lúc nữa cũng tốt. Nếu bị mấy tên xấu xí các ngươi làm cho sống dở chết dở, vậy thì thành cái dạng gì. Ha ha ha

Trong tiếng cười quái dị, Vô Nhân Tọa nhanh chóng thoát đi, khi Lý Trường Xuân tới gần thì hẩn đã tránh đi trước một bước, thỉnh thoảng lại đánh ra một hai đòn, coi như là giải vây cho cao thủ liên minh.

Không rõ vì sao hẩn ta lại làm như vậy, Diệp Tâm Nghi then đỏ mặt giận dữ hét lớn, đồng thời nhân cơ hội này đưa hai vị sư thúc qua một bên, phòng ngự cẩn thận. Thái Phượng tiên tử và Thiên Kiếm Khách sau khi thoát vây khốn liền nhanh chóng bay hướng tới gần nàng, nhưng lại bị Lý Trường Xuân hạ lệnh ngăn cản lại, do vậy một trường hỗn chiến tức thì lại bạo phát trở lại.

Lúc này Vô Nhân Tọa thấy hỗn chiến trở lại, nhẹn không được cười âm hiểm ha hả mấy tiếng, sau đó lam quang lóe lên, hẩn liền biến mất, rồi xuất hiện lại trên tầng trời cao, tránh khỏi sự truy kích của Lý Trường Xuân. Hừ lạnh một tiếng, Lý Trường Xuân lúc này đã hiểu rõ ý đồ của hẩn, cũng không muốn có thêm cường địch, tập trung toàn bộ vào mấy người Diệp Tâm Nghi, chỉ huy cao thủ của Huyền Phong môn bắt đầu thu thập tàn cục.

Thần sắc ngưng trọng nhìn Nam Hoang Mãnh Long Cửu Khuyết lão quái tiến lại gần, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng trong lòng nhịn không được thở dài. Một người bình thường lâm vào tuyệt cảnh có hai loại tâm trạng, thứ nhất là chán nản, thứ hai là giận dữ, đối với nàng lúc này là loại tâm trạng thứ nhất.

Âm thầm thở dài, Diệp Tâm Nghi chấn chỉnh tinh thần, nói với hai vị sư thúc nằm ở dưới đất sau lưng nàng:

- Xin hãy cẩn thận, không được đầu hàng, chỉ cần còn sống thì còn phải phấn đấu.

Dao Trì nhị nữ tỉnh lại rồi, đưa mắt nhìn nhau, trong đáy mắt là sự đau đớn vô hạn, lộ ra một thứ tình cảm thê lương và bi thiết.

Quay đầu liếc nhìn xung quanh, Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ thấp giọng nói:

- Tâm Nghi, không cần phải lo lắng cho chúng ta, con cần phải cẩn thận hơn đối với bản thân mình. Yên tâm đi, bọn ta sẽ không đầu hàng đâu.

Dường như nghe thấy lời của bà nói, Diệp Tâm Nghi quát lên một tiếng êm ái, thân thể nhoáng lên, tốc độ cực kỳ nhanh khiến cho tàn ảnh của nàng còn ở nguyên vị trí cũ, nhưng thân thể thật sự đã xuất hiện trước mặt của Nam Hoang Mãnh Long Cửu Khuyết lão quái, hai tay xuất hiện thanh quang đẹp đẽ, phát động công kích mãnh liệt.

Ngắm nhìn thấy cơ thể yêu kiều của nàng, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa than nhẹ:

- Sư tỷ, xem ra thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa rồi, chẳng bằng trước khi chết vì Chánh Đạo cống hiến một ít lòng thành chăng?

Sắc mặt Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ biến hẳn, đau đớn trầm giọng nói:

- Sư muội, muội không hối hận chứ? Đã mấy trăm năm rồi.

Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa cười khổ trả lời:

- Nói không hối hận thì là dối người rồi. Chỉ có điều chúng ta lúc này làm sao bỏ rơi không quan tâm tới Diệp Tâm Nghi, bản thân sao có thể về Dao Trì gặp sư tỷ được chứ?

Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ cười thảm, buồn bã nói:

- Muội nói đúng a, chúng ta không thể quay trở về như thế này được. Đã như vậy, chúng ta giúp Tâm Nghi một chút sức lực cuối cùng.

Nói xong ánh mắt thay đổi, toàn thân phát ra một loại tín niệm kiên định, một loại cảm giác bi tráng từ trên người bà nhanh chóng lan ra xung quanh.

628. Chương 630 Dĩ Tử Hãn Vệ (lấy Cái Chết Để Bảo Vệ)

- Làm thôi, sư tỷ. Hãy để chúng ta dùng sinh mệnh để bảo vệ Chánh Đạo nhân gian, cho đến tận hơi thở cuối cùng.

Nói xong sắc mặt trắng bệch tức thì hồng lên, cả người trong nháy mắt biến hóa cực lớn, phảng phất như vừa nhận được thần lực, toàn thân phát ra hào quang tuyệt đẹp.

Thời khắc này, khi thân lâm vào cảnh tuyệt vọng, hai nữ hiệp Dao Trì đã kiên quyết lựa chọn phương thức tàn khốc nhất, đem sinh mệnh đặt vào chỗ chết, lấy phương pháp hủy diệt nguyên thần trong cơ thể để trong thời gian ngắn đạt được sức mạnh bảo vệ chánh nghĩa trong tim mình.

Hành động của họ nhanh chóng khiến cho những người của hai phe đang giao chiến giật mình tỉnh táo. Khi Thái Phượng tiên tử và Thiên Kiếm Khách phát giác ra hành động của hai người thì cũng chỉ nở nụ cười tang thương, trong ánh mắt lộ ra đau khổ vô tận, nhưng Diệp Tâm Nghi đáng vẻ khích động, vội vàng hô lớn:

- Sư thúc không cần các người.....

Cười lên một tiếng đau đớn, Kim Định Phù Dung Quách Xảo Lệ chớp động thân hình xuất hiện bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói:

- Tâm Nghi không cần phải đau lòng. Chúng ta đến nhân gian vốn để hỗ trợ chánh đạo, do vậy kết cục hôm nay cũng là việc trong dự liệu rồi. Giờ thời gian của sư thúc còn lại không còn nhiều, người hãy giao kẻ này lại cho ta.

Nói xong dường như không muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm của nàng, Quách Xảo Lệ hai tay bắt pháp quyết, chân nguyên to lớn theo sự thúc động của bà, hóa thành hai con thanh loan và phượng hoàng hướng về Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái lao tới.

Diệp Tâm Nghi bị thương hô lớn một tiếng, vươn tay muốn kéo sư thúc lại. Đáng tiếc lúc này Lý Trường Xuân đột nhiên xuất hiện, một loạt kiếm mang sắc bén lấp lánh hào quang dẹt thành tấm lưới bên ngoài cơ thể nàng, vây lấy ba hướng trái, phải, trước, bức bách nàng chỉ có thể thối lui.

Thét lên giận dữ, Diệp Tâm Nghi mắng to:

- Lý Trường Xuân, người là tội đồ khi sư diệt tổ, người nghĩ rằng mang lên mặt tấm mặt nạ thì có thể che dấu thân phận được ư? Có giỏi thì người tháo mặt nạ ra, dùng gương mặt thật đối diện mọi người ở đây xem.

- Câm miệng.

Lý Trường Xuân ánh mắt lạnh lại, trong tiếng quát cực lớn tay phải nhanh chóng vung lên, trường kiếm chuyển động linh hoạt, Thiên Kiếm Quyết mạnh mẽ theo sự thi triển toàn lực của hắn xuất ra cả vạn kiếm cùng bay lên, kiếm mang ngũ sắc bố trận bốn phía, kiếm khí đáng sợ khóa chặt lấy cơ thể của Diệp Tâm Nghi.

Cảm giác nguy hiểm đang ập đến, Diệp Tâm Nghi trong tâm cực kỳ chấn động. Lúc này nàng mới kinh ngạc phát hiện ra rằng tu vi của Lý Trường Xuân mạnh hơn nhiều so với nàng biết, điều này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đang suy nghĩ, Diệp Tâm Nghi thân ảnh chớp động một phân ra thành chín, trong thời gian cực ngắn hóa ra chín thân ảnh, vừa để né tránh công kích của Lý Trường Xuân, mặt khác lại phát động phản kích. Khi kiếm mang đến gần sát thân thể, Diệp Tâm Nghi hét lên một tiếng êm ái, mãnh liệt gia tăng toàn bộ chân nguyên còn lại, phi thân bay lên không trung, đến độ cao ba trượng liền lộn ngược hạ xuống, thân thể yếu kiêu mạnh mẽ như chiếc kim la bàn toàn lực xoay chuyển, hai tay nhanh chóng huy động, vô số luồng ánh sáng sắc bén như đao phá không, mang theo niềm tin mạnh mẽ, liên tiếp va vào kiếm mang đang xông đến gần thân thể nàng.

Hoa lửa tỏa sáng chói mắt, cùng với tốc độ di chuyển cực nhanh của thân thể nàng xuất ra những đường vòng cung khác nhau, kèm theo tiếng sấm rền vang, dưới sự công kích mạnh mẽ của luồng khí lưu, dần dần di chuyển phương vị, làm thay đổi luồng kiếm khí bá đạo của Lý Trường Xuân. Chỉ trong một thời gian giây lát, Diệp Tâm Nghi và Lý Trường Xuân đã giao chiến mấy trăm lần, hai người đều bị chấn bay, trong ánh mắt lộ ra sắc thái cảnh giác và kinh ngạc.

Đáp xuống cách đó ba trượng, thân hình Diệp Tâm Nghi khe khẽ chấn động, khuôn mặt trắng bệch thân quang âm đạm, một luồng tử khí chậm chậm bốc lên đỉnh đầu. Phía bên kia, Lý Trường Xuân tình trạng có vẻ khá hơn, mặc dù chịu lực phản kích nhất định chấn bay trở lại, chân nguyên trong cơ thể tiêu hao cực lớn nhưng lão vốn lấy tinh lực đầy đủ đối phó với Diệp Tâm Nghi yếu ớt, do vậy chiếm tiện nghi rất lớn.

Lạnh lùng đối mặt, Lý Trường Xuân âm trầm nói:

- Trong thời khắc này, ta đột nhiên nhớ tới một câu nói, giờ nghĩ lại vẫn thấy có vài phần đạo lý.

Diệp Tâm Nghi cảnh giác quan sát, vừa lợi dụng thời gian này nhanh chóng điều tức, vừa lạnh lùng hỏi:

- Câu nói gì, khiến người nhớ như vậy?

Lý Trường Xuân cười ha hả nói:

- Không phải là ta quan tâm, mà là câu nói này người rất quan tâm. Người còn nhớ cái ngày ở Dịch viên, Bách Linh từng nói qua một câu không?

Diệp Tâm Nghi sắc mặt chợt biến đổi, dường như vì lời nói này mà chịu đả kích cực lớn, giận dữ quát:

- Người chế nhạo ta phải không?

Lý Trường Xuân hừ giọng đáp:

- Người nghĩ vậy à? Nhớ cái ngày đó người nhục mạ Bách Linh, nói bởi vì nguyên nhân từ Lục Vân mà có thể đem lại tai nạn cho Thiên Chi đô, nhưng Bách Linh lại nói với người rằng bởi vì Lục Vân mà Dao Trì sẽ bị hủy diệt. Hôm nay xem ra lời nói của Bách Linh được chứng thực rồi, còn lời nói của người thì không bao giờ xảy ra.

- Im miệng, trước mặt ta đừng có nói tới con tiện nhân đó.

Trong tiếng hét giận dữ, Diệp Tâm Nghi bắn tới cực nhanh, Dao Trì ngọc lệnh trong tay thanh quang lấp lánh, khí thánh linh to lớn hóa thành thanh loan, theo sự thúc động của nàng điên cuồng phát động công kích.

Ánh mắt Lý Trường Xuân thoáng chút kinh ngạc, không ngờ rằng Diệp Tâm Nghi vì xấu hổ mà trở nên giận dữ, bất ngờ có thể bộc phát ra mấy phần thực lực, thật là việc ngoài dự định.

Bên này, Kim Dịch Phù Dung Quách Xảo Lệ nhờ đem nguyên thần tu luyện mấy trăm năm đốt lên, hóa thành chân nguyên mạnh mẽ, khiến bà trong thời gian ngắn tu vi tăng gấp bội, đánh cho Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái liên tục thối lui, miệng lão phát ra tiếng gầm giận dữ như dã thú, chỉ trong chớp lát thân thể đã thụ trọng thương, từng bước từng bước lâm vào tuyệt cảnh.

Thấy vậy, lão nhị trong Huyết Vu Nhị Sát gầm lên một tiếng cấp tốc lao tới, từ bên cạnh hỗ trợ Nam Hoang Mãng Long Cửu Khuyết lão quái, tạm thời cứu thoát lão khỏi nguy hiểm.

Phía bên kia, Thanh Vu Nhị Thánh đấu với Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa, tình huống cũng không hề lạc quan. Do Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa đã mang tâm lý quyết chết, vì thế công kích sắc bén toàn các chiêu thức trí mệnh, tuyệt không chút lưu tình.

Thêm vào đó tu vi của bà ta cũng tăng lên mạnh mẽ, chịu ảnh hưởng dưới suy nghĩ lấy chết như trở về, thực lực toàn thân trở nên tăng cao đến mức khiếp người, chỉ bằng mấy chiêu đã làm trọng thương lão đại của Nhị Thánh, bức cho hai tên bọn chúng sợ hãi né tránh.

Bức lui hai lão, Dư Mộng Hoa nhìn thấy Thiên Kiếm Khách thân rơi vào hiểm cảnh, vội vàng phi thân lao tới nghênh đón Vu Sư Kim Thạch. Bà đột nhiên xuất hiện khiến cho Kim Thạch trong lòng chấn động, vội vàng né tránh, không dám cùng ba ta trực diện đối địch, mà lui sang một bên, cùng với Thanh Vu Nhị Thánh tụt lại thấp giọng thương nghị.

Một lát sau, khi thương nghị có kết quả rồi, Kim Thạch đưa mắt nhìn cuộc chiến giữa Thái Phượng tiên tử với Thiên Nhất cùng nguyên thần của lão đại Huyết Vu Nhị Sát thấp giọng nói:

- Để tránh đem dài lâu mòng, thời điểm đặc biệt thì chúng ta cũng phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt, xin hai vị nhớ kỹ cho.

Thanh Vu Đại Thánh đáp:

- Rõ rồi, bắt đầu thôi.

Nói xong, ba người phân ra ba hướng tấn công, vẻ mặt ai nấy vô cùng cổ quái, trên mặt xuất hiện quang vân ánh xanh lục sẫm quỷ dị, toàn thân lấp lánh hào quang tà mị màu nâu sẫm. Lúc này, để đối phó với tu vi đại tăng của Dư Mộng Hoa, ba đại cao thủ Nam Hoang thi triển một loại bí pháp, dùng Nam Hoang dị thuật phát động một đòn tấn công cực mạnh.

Cảm giác được tình hình không ổn, Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa ánh mắt lạnh lại, ý thức vây chặt lấy cả ba phương, hai tay âm thầm bắt pháp quyết, toàn thân phát ra huyền quang xanh vàng, giống hệt như một đôi cánh bao phủ xung quanh người. Khi ba kẻ kia bức cận, tà ác thuật quỷ dị đó phát ra ngàn vạn ảo ảnh, hình thành một khu vực liên thông vây khốn bà vào bên trong, Dư Mộng Hoa đầu ngón chân

điểm xuống một điểm trên mặt đất, thân thể mượn lực xoay chuyển, hai tay vẫn múa lên theo một quỹ tích cổ quái, từng tầng từng tầng ánh sáng vàng xanh giống như Quan Âm ngàn tay, phân chia bắn ra trăm ngàn quang trụ, dùng sức lực phát ra bên ngoài với ý đồ làm tê liệt khu vực phía bên ngoài đang hợp lại.

Hai lực lượng một thu một phóng gặp nhau, khí thần thánh cùng quỷ bí dị thuật của Nam Hoang gặp nhau, trong nháy mắt xuất hiện tiếng nổ kinh thiên động địa, hoa lửa như mưa, chân nguyên cực mạnh ma sát cực nhanh trong không gian nhỏ hẹp sản sinh ra dị biến, khi đạt tới một mức độ nhất định thì đột nhiên vỡ nát, sức mạnh hùng dũng bành trướng hóa thành một cơn lốc kinh thiên, mang theo tiếng kêu thảm thiết và bi ai, tán phát ra xung quanh.

Thời khắc đó, một lực lượng chấn động làm kinh động toàn bộ chiến trường, trong làn khói bụi, bốn đạo thân ảnh bắn ra bốn hướng, nhìn xa xa giống như những chiếc lá rơi, mang theo thương tang ảm đạm, theo gió nhẹ dần dần rơi xuống.

Lúc này, Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết đã thi triển đặc tính có một không hai của nó, có thể so với tuyệt kỹ Ma tông Tâm Dục Vô Ngân về tốc độ, dùng chân nguyên thật sự làm cơ sở, bắt đầu phát động công kích mãnh liệt.

Đối mặt với chiêu phản kích bất ngờ đó, Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động dị thường, có cảm giác vô cùng quen thuộc. Hắn rất kỳ quái, rõ ràng là mình ra tay tập kích, nhưng tình huống hiện tại lại trở thành bị động, tình trạng này quý dị vô cùng. Đang khi suy nghĩ, Kiếm Vô Trần vừa gia tăng phòng ngự kháng cự lại chiêu tấn công của Vô Tâm, vừa hồi tưởng lại cảm giác thân quen này?

Rất nhanh chóng, thần sắc Kiếm Vô Trần chợt biến, hắn đã hiểu thấu nguyên do. Bởi vì lúc này, khi Vô Tâm tấn công, hắn phảng phất nhớ lại cuộc giao chiến trước đây với Lục Vân, có một loại công pháp đánh vào tâm não để khống chế. Đương nhiên có chỗ bất đồng, nhưng trên một số phương diện thì sai biệt không lớn.

Lúc này, Bạch Quang được Kiếm Vô Trần tương trợ, nhanh chóng thoát khỏi tình thế thua thiệt, lợi dụng Vô Tâm đang công kích Kiếm Vô Trần, cũng phát động tấn công mãnh liệt. Đầu tiên, Bạch Quang và Kiếm Vô Trần dùng hai đầu với một, rất nhanh đã áp chế được Vô Tâm, chiếm được thượng phong.

Vô Tâm thấy tình thế không ổn, quay đầu lại thấy môn hạ cao thủ đều gần như tử vong hết, lập tức quát lên giận dữ, một chiêu đánh lui hai người, chớp động thân hình lui lại gần bên Lý Trường Xuân. Đến lúc này, cuộc hỗn chiến kịch liệt đã kết thúc một đoạn, duy nhất còn lại Tam Tài Tà Sát và Quỷ vực cao thủ đang giao phong.

Ở khoảng cách vài trượng, Vô Tâm lạnh lùng nhìn Kiếm Vô Trần, ngày trước từng là sư huynh đệ, bốn mắt nhìn nhau giận dữ điên cuồng, cừ hận giữa hai bên càng sâu. Cuộc chiến kịch liệt, hai bên đều tổn binh chết tướng. Sự tình tiếp theo xử lý như thế nào, cuối cùng ai là người thắng, ai là người thua?

Trước mặt hai người chỉ còn một con đường, trong lòng bọn họ đều rất rõ, mà càng rõ chừng nào, trong lòng lại càng trầm trọng chừng đó.

631. Chương 633 Tuyệt Tình Nhất Tiến (một Mũi Tên Tuyệt Tình)

- Tam Tài Tà Sát đã đến lúc kết thúc rồi, tiếp theo sẽ là các người. Đến lúc đó, Chánh Đạo liên minh dương danh thiên hạ cuối cùng sẽ mãi mãi biến khỏi nhân thế, không còn một ai sống sót. Khi đó, thiên hạ sẽ rơi vào tay ai đây?

Sắc mặt Bạch Quang hơi có chút biến đổi, trầm giọng nói:

- Đừng nói những lời khoe khoang đó quá sớm, hôm nay người chưa chắc có thể sống sót. Hơn nữa, tuy hiện giờ liên minh tổn thất trầm trọng, nhưng Vân Chi Pháp giới và Cửu Thiên Hư Vô giới thực lực vững mạnh, người làm sao có thể chống cự.

Vô Tâm cười chế nhạo, hừ giọng nói:

- Thiên hạ chăm chăm nhìn vào Cửu Thiên Hư Vô giới đâu phải chỉ mỗi Huyền Phong môn ta, như cái bọn gọi là Địa Âm Thiên Sát đó, sợ cũng đủ làm các người đau đầu rồi. Thêm vào Quỷ vực và Ma vực, thậm chí là Yêu vực luôn ẩn mình, người nghĩ hoàn cảnh của các người sẽ tốt lành được chăng?

Bạch Quang trong lòng chấn động, nhưng ngữ khí vẫn mạnh bạo nói:

- Từ xưa đến nay, ta không thắng được chánh, bất kể yêu ma quỷ quái ngông cuồng thế nào, chúng ta tự có biện pháp đối phó. Ngược lại, trong trận chiến hôm nay Huyền Phong môn các người đã bị hao binh tổn tướng, làm sao có thể tranh bá thiên hạ được?

Vô Tâm cười lạnh lùng một tiếng, tàn khốc nói:

- Người thật sự đã biết rõ toàn bộ thực lực Huyền Phong môn của ta sao? Hay là người nghĩ rằng những kẻ đã chết hôm nay thật sự là cao thủ của Huyền Phong môn bọn ta?

Bạch Quang trong lòng rối bời, âm trầm nhìn Vô Tâm, trong mắt có chút nghi hoặc. Đối với việc của Huyền Phong môn, lão đích xác không nắm rõ lắm, chỉ biết một chút đại khái. Lúc này nhìn thấy Vô Tâm bình tĩnh như thế, trong lòng lão thật sự có chút bồn loạn.

Bên cạnh, Kiếm Vô Trần hạ mình xuống đất rồi lùi lại phía sau, liền liên tục lưu tâm đến tình huống giao chiến của Quỷ vực và Tam Tài Tà Sát. Mặc dù có kết giới sắc máu trở ngại thị tuyến, nhưng hẳn từ việc rung động của kết giới cũng có thể nhìn ra, trận chiến này Tam Tài Tà Sát tất nhiên đỡ nhiều lành ít. Điều này trong lòng hắn hiểu rõ nhưng hắn hoàn toàn không nói lời nào, cũng không hề đề xuất tiến lên hỗ trợ, chỉ thấy ánh mắt hắn liên tục biến hóa, ẩn ước một vẻ tàn độc âm trầm lại mờ hiện trong ánh mắt hắn.

Những lời Bạch Quang và Vô Tâm nói với nhau, hắn không bỏ sót một câu, nhưng hắn không cố kỵ chút nào đến những điều đó, chỉ chuyên tâm lưu ý đến tình huống giao chiến.

Lúc này, huyết sắc kết giới đó đột nhiên chấn động mãnh liệt, vài luồng khí tức to lớn tăng lên rồi giảm xuống không rõ, dường như trận chiến đang có sự chuyển biến rất lớn. Nhìn thấy cảnh này, Thiên Kiếm Khách hô lên một tiếng nho nhỏ, ngữ khí có chút đau thương thâm lương, còn Kiếm Vô Trần nhãn thần đột nhiên trở nên ác độc, làm một động tác khiến mọi người kinh hãi vô cùng.

Kết giới màu máu chấn động khiến cho mọi người chú ý. Trong khi Vô Tâm vì thế mà cao hứng, mở miệng châm biếm liên minh, Kiếm Vô Trần đột nhiên bay lên, nhanh chóng lấy trong người ra một vật. Khi mọi người còn chưa kịp có chút phản ứng thì toàn thân hắn hào quang lóe sáng, một luồng khí thể uy hiếp trời đất phân bố khắp nơi.

Thời khắc đó, chỉ thấy trong tay Kiếm Vô Trần thần cung lại hiện ra, vươn người kéo cung lập thể chuẩn bị bắn ra, toàn thân phát xuất khí tức hủy diệt, lập tức khiến toàn trường kinh khiếp.

- Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng. Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiễn sở chí, vạn vật tề tru! (1)

Thanh âm lạnh lùng tàn khốc vang dội giữa không trung. Khi mọi người tỉnh táo phản ứng trở lại, Vô Tâm nét mặt kinh hoàng, kéo Lý Trường Xuân và Kim Thạch nhanh chóng di chuyển đến gần ba người Diệp Tâm Nghi, để tránh sức mạnh có uy lực hủy diệt đáng sợ đó. Còn mấy người Trần Ngọc Loan cũng nhanh chóng di chuyển phương hướng, tránh khỏi khu vực mà mũi tên từ Hậu Nghệ thần cung nhắm đến.

Phía liên minh, Diệp Tâm Nghi thần sắc hơi lặng đi, mờ ẩn xuất hiện vẻ đau khổ, Bạch Quang nét mặt trầm xuống, một chút không vui hiện ra trong mắt.

Thiên Kiếm Khách trong lòng chấn động, hiểu rõ ý đồ của Kiếm Vô Trần, nóng nảy quát lên:

- Vô Trần không thể bắn, mau mau dừng tay.

Hiển nhiên, lão không có ý muốn Kiếm Vô Trần vì đối phó cao thủ Quỷ vực mà hủy diệt luôn cả Tam Tài Tà Sát.

Chỉ đáng tiếc lời của lão đã trễ một bước. Lúc này Kiếm Vô Trần cung căng như vầng trăng, cùng lúc lão mở miệng, đã hội tụ hai khí âm dương của trời đất thành mũi tên hủy diệt, nhắm thẳng vào kết giới màu máu, kêu lên một tiếng xé gió bay đến.

Lúc đó, trời đất run sợ, hào quang chói lọi khiến mọi người phải nhắm mắt lại, khí lưu mạnh mẽ làm nghiêng trời lệch đất. Sức mạnh phá nát không gian, ngoài việc che phủ hết bên ngoài kết giới màu máu ra, cũng hất văng mấy người quan chiến bay đi khắp nơi như đạn bắn, căn bản không có ai nhìn thấy rõ trong sát na đó thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Uy lực khiếp trời lại xuất hiện trên đỉnh núi lần nữa, tất cả mọi người, trừ mấy người phía Trần Ngọc Loan nhờ có Tứ Linh thần thú nên không bị ảnh hưởng bởi dao động ra, còn lại mọi người ai nấy đều bị khí lưu to lớn đó nhấn chìm, thân thể bị cuồng phong mạnh bạo đó hất bắn ra ngoài.

Khi bụi trần đã lắng dịu, chỉ thấy giữa không trung, Kiếm Vô Trần tay cầm thần cung như cũ, nhưng nét mặt trắng bệch dị thường, hiển nhiên sau nhiều phen trọng thương lại thì triển thần cung lần nữa, thân thể đã chịu phản lực rất lớn.

Dưới mặt đất, Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang và Thiên Kiếm Khách bị khí lưu mạnh bạo đẩy lùi hơn hai mươi trượng, thân thể đang bị trọng thương lại bị chấn động lần nữa. Vô Tâm cùng Lý Trường Xuân và Kim Thạch xuất hiện cách đó vài trượng, nét mặt âm trầm nhìn lên không trung, trong mắt đầy vẻ chấn động kinh khiếp.

Giữa trường, nơi Quỷ vực cao thủ và Tam Tài Tà Sát giao chiến trước đó, kết giới sắc máu đã sớm bị uy lực của thần cung mà hóa thành hư không, còn Sát Huyết Diêm La, Quỷ vực tam hung, Tam Tài Tà Sát đã không thấy bóng dáng, bọn họ không lẽ đã hóa thành tro bụi cả sao?

Chăm chú nhìn mọi thứ, từ giữa không trung Trần Ngọc Loan khẽ nhíu mày, tự nói:

- Một tiền thật bá đạo, chỉ có điều thật sự không lưu lại chút dấu vết nào sao?

Bên trái, Tư Đồ Thần Phong nói:

- Một tiền đáng sợ như vậy, sợ rằng không ai có thể sống sót được.

Bên phải, Thiên Mục Phong lại không đồng ý nói:

- Việc này rất khó nói, Sát Huyết Diêm La hiệu xưng người mạnh nhất Quỷ vực, theo truyền thuyết là có tám thân bất diệt, ta nghĩ hẳn phần lớn có thể...

- Không cần tranh luận nữa, Sát Huyết Diêm La hoàn toàn không chết, không phải hẳn xuất hiện đó sao?

Cửu Âm Thánh Mẫu ngắt ngang cuộc nói chuyện của ba người, chỉ về hướng cách trung tâm trận chiến độ trăm trượng nói.

Mấy người Trần Ngọc Loan thất kinh liền chăm chú nhìn, chỉ thấy một đám sương máu từ nhỏ tụ lại rồi lớn dần lên mờ hiện ở giữa không trung. Tình cảnh này tiếp tục trong chốc lát, đám sương máu đó liền biến hóa thành Sát Huyết Diêm La với khuôn mặt đầy cừu hận và âm độc trùng mắt giữa không gian.

Bên cạnh hắn, lúc này xuất hiện hai luồng khí mang một đen một đỏ, từ từ hiện ra thân ảnh của Vô Gian Quỷ Sát và Bất Tử Huyết Lệ, duy chỉ có Vô Hồn Âm La không chút dấu vết.

Nửa ngày sau, cách Sát Huyết Diêm La độ mười lăm, mười sáu trượng, giữa khoảng không cũng xuất hiện một đám khí màu xám tro, đang từ từ chuyển biến, sau đó lộ ra một khuôn mặt màu xám tro, bất ngờ đó chính là Bất Tử Thiên Đồng.

Từ xa trừng trừng nhìn Kiếm Vô Trần, Bất Tử Thiên Đồng cực kỳ lạnh lùng nói:

- Thật không hổ là minh chủ lục viện, thật sự bá đạo tuyệt luân, âm hiểm ác độc.

Nói xong xoay người phất áo bỏ đi.

- Đạo hữu...

Thiên Kiếm Khách hô lệ một tiếng nhỏ, muốn gọi Bất Tử Thiên Đồng trở lại, nhưng giữa không trung truyền lại thanh âm lạnh lùng:

- Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, không hẹn gặp lại!

Thấy vậy, Thiên Kiếm Khách cười cay đắng, liếc nhìn Kiếm Vô Trần khiển trách, sau đó lập tức thở dài một tiếng, thần sắc dần dần ảm đạm.

Lạnh lùng nhìn mọi việc, Vô Tâm ánh mắt lóe lên chút quang mang quỷ dị. Sau khi cẩn thận quan sát tình huống giữa Kiếm Vô Trần và Sát Huyết Diêm La rồi, hắn hiểu rõ trong lòng, hai kẻ đó như tên đã hết đà, chỉ cần chính hắn nắm lấy thời cơ thuận lợi, phát xuất một chiêu diệt thân, đến lúc đó thiên hạ tất quy về dưới tay Huyền Phong môn. Nghĩ đến đó trong lòng hắn đắc ý mỉm cười một tiếng, một kế hoạch vừa được nảy ra.

Đưa mắt dừng lại tại người Lục Nga bên cạnh Cửu Âm Thánh Mẫu, Vô Tâm phát hiện nàng đang nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ quan tâm và lo lắng, thực là khiến người ta cảm động.

Khẽ nhếch miệng, Vô Tâm mỉm cười, lặng lẽ nhìn đáp lại Lục Nga, ánh mắt đa tình lẫn nhu hòa. Bốn mắt gặp nhau, Lục Nga trong lòng ngọt ngào, lưu lại một chút cảm giác hạnh phúc bởi vì ánh mắt ôn nhu đó.

Gió, nhẹ nhàng thổi qua. Trên tầng mây cao hào quang lóe lên, Vô Nhân Tọa không biết từ đâu xuất hiện, chuyên tâm lưu ý tình huống bên dưới. Lúc này, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, giờ Ngọ ba khắc đã đến, thời khắc nóng nhất trong ngày đã đến, cuộc chiến đó phải chăng đã kết thúc rồi chăng?

Ngọn núi thần bí đã xuất hiện một chút tàn phá. Ngay khi cuồng phong nổi lên, ai sẽ là người không cam lòng thét lên, ai sẽ là người thở dài đau khổ đây?

Trên đỉnh núi thần bí, chánh tà ba phe kịch chiến nửa ngày, cuối cùng đã đến thời điểm tối hậu. Một tiền đồ của Kiếm Vô Trần đã gây trọng thương Sát Huyết Diêm La, hủy diệt hoàn toàn Vô Hồn Âm La, nhưng hần cũng đồng thời hủy diệt Thiên Địa Nhị Tà Sát, chọc giận Bất Tử Thiên Đồng, hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Giữa trường, phe liên minh chỉ còn lại Bạch Quang, Thiên Kiếm Khách, Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần. Trong đó Thiên Kiếm Khách yếu ớt vô lực, Diệp Tâm Nghi chân nguyên cơ hồ đã cạn, duy chỉ có Bạch Quang là còn sức chiến đấu, nhưng cũng đã mất đi phần lớn sức lực, không đảm đương trọng trách nổi.

Phía Huyền Phong Môn, Vô Tâm luôn ẩn tàng thực lực, Lý Trường Xuân thương thế không nặng, chỉ có Kim Thạch là còn một chút khí lực nhưng vốn dĩ không ảnh hưởng đến đại cục. Phía Quỷ vực, Sát Huyết Diêm La, Vô Gian Quỷ Sát, Bất Tử Huyết Lệ tuy may mắn sống sót dưới thần cung nhưng lúc này ngoài mạnh trong yếu, chỉ còn sức để thở, không bỏ chạy cũng chỉ vì không cam lòng.

Bên ngoài, phía Trần Ngọc Loan mạnh mẽ vô cùng, không chỉ có Đạo Tà Tàn Kiếm, Tư Đồ Thần Phong, Thiên Mục Phong, Cửu Âm Thánh Mẫu các cao thủ, quan trọng hơn là Tứ Linh thần thú của Lục Vân đang đứng trên vai của Trần Ngọc Loan, nó có thể hủy diệt bất cứ thực lực cực mạnh nào, không kém chút nào so với Hậu Nghệ thần cung.

Giữa không trung, Vô Nhân Tọa đứng yên bất động, rõ ràng là muốn tranh hơn thua. Chỉ có điều hần cực kỳ giao hoạt, không muốn cùng người chính diện xung đột.

Hiểu rõ tình thế trước mắt cực kỳ bất lợi, Diệp Tâm Nghi nhẹ kêu lên một tiếng gọi Kiếm Vô Trần xuống, nhưng Kiếm Vô Trần lại chậm chậm quay đầu, mục quang âm trầm lạnh lùng nhìn Sát Huyết Diêm La, thần cung trong tay lại giương lên, ý thức kiên quyết phong tỏa địch nhân.

Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La nhãn thần biến hần, đôi mắt ánh máu ảm đạm lóe lên một khí thế giận dữ tận trời, đồng thời một chút hoảng sợ phảng phất hiện ra, vô cùng cảnh giác nhìn Kiếm Vô Trần.

Ghi chú:

(1) Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng. Phá vân liệt tiêu, trục nhật diệt long, thần tiến sở chí, vạn vật tề tru! = khí âm dương sinh ra trời đất, linh thiêng biến hóa để ta sử dụng. Rẽ mây chắn nát trời, xua đuổi mặt trời tiêu diệt cả rồng, mũi tên thần đã đến thì vạn vật cùng bị tru diệt.

632. Chương 634 Diêm La Thối Tẩu (diêm La Thoái Lui)

Giữa không gian yên tĩnh, Vô Gian Quỷ Sát nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Diêm Quân, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt. Thời điểm này, nếu liều mạng lấy cứng chọi cứng với hần thì thật sự là không tốt, mong ngài suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Sát Huyết Diêm La gầm lên:

- Người dám khẳng định mũi tên này của hần là hư trương thanh thế sao?

Vô Gian Quỷ Sát lên tiếng phân tích:

- Từ khí tức của hần cũng có thể biết được, hần lúc này cho dù còn có sức bắn ra một phát, nhưng thật sự còn rất nhiều sự việc. Nếu hần dám ngang nhiên bắn ra mũi tên này, chẳng lẽ hần không sợ Huyền Phong môn lợi dụng cơ hội tập kích hay sao? Còn nữa, phía trên còn có Vô Nhân Tọa đang như hổ rình mồi, Kiếm Vô Trần sẽ không ngu ngốc như vậy đâu.

Sát Huyết Diêm La trầm ngâm giây lát, thấy Kiếm Vô Trần mãi dương cung không bắn, trong lòng đã khẳng định được ít nhiều, nên nhỏ giọng nói:

- Được, mau chóng rời đi, lần sau lại tìm cơ hội khác, chỗ này nhường cho bọn họ tranh với nhau.

Nói đến đây, Sát Huyết Diêm La sắc mặt đầy cừu hận nhìn Kiếm Vô Trần nói:

- Hôm nay, bốn Diêm Quân bỏ qua cho người trước, lần sau nhất định lấy cái mạng chó của người.

Kiếm Vô Trần trào lộng đáp lại:

- Nếu có bản lĩnh thì đừng đợi đến lần sau. Hôm nay chúng ta cùng nhau phân sinh tử, để xem mũi tên này của ta có thể tiêu hủy được tám thân bất diệt của người hay không?

Sát Huyết Diêm La giận dữ rống lên, tuy biết rằng hấn cố ý sỉ nhục mình, nhưng lại không dám ngang nhiên thử lần nữa, chỉ có thể không cam lòng than thở vài tiếng, cùng với Vô Gian Quý Sát, Bất Tử Huyết Lệ kế bên hóa thành ba luồng sương đen tan biến như một làn khói giữa hư không.

Thấy phe Quý vực rời đi, Kiếm Vô Trần ngẫm thử ra một hơi, tính ra cũng bớt đi một địch thủ. Ngay lúc này tại đây với kiểu nguy cơ trùng trùng như vậy, việc này có tác dụng rất quan trọng.

Trông thấy cảnh này, Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang, Thiên Kiếm Khách cũng thở nhẹ một hơi, đối với sự mạo hiểm của hấn cũng cảm thấy lo lắng. Huyền Phong môn chủ Vô Tâm ánh mắt khẽ biến đổi, vừa đưa tay gọi Lý Trường Xuân đến bên mình, nói nhỏ mấy câu với lão, vừa lưu ý động tĩnh xung quanh.

Trên không, Vô Nhân Tọa khẽ hừ một tiếng. Sự giao hoát của Kiếm Vô Trần đúng là hơi bất ngờ. Sát Huyết Diêm La bỏ đi khiến kế hoạch của hấn phải thay đổi đi một chút. Chuyện này dẫn đến một số thay đổi trong dự tính ban đầu của hấn.

Phần nộ dâng lên trong lòng hấn, khiến hấn càng thêm lo lắng. Một khi Kiếm Vô Trần tiếp tục dùng phương thức này ép Huyền Phong môn rút lui, đến lúc đó muốn thực hiện kế hoạch khiến cho những con cá rơi vào vòng xoáy mạnh sẽ không còn thực hiện được. Vì vậy, lo lắng lại xuất hiện trong lòng hấn, khiến hấn bắt đầu cảm thấy do dự.

Giây lát sau, Vô Nhân Tọa thấy Kiếm Vô Trần mở miệng muốn nói, trong lòng biết là không đợi được nữa. Khi ý niệm vừa xuất hiện, lam quang ngoài thân lóe lên, liền dễ dàng xuyên qua không gian hàng trăm trượng, xuất hiện trên đầu của Kiếm Vô Trần. Chỉ thấy một luồng điện quang biến hóa khó lường đột nhiên hiện ra, trong lúc Kiếm Vô Trần còn lo hô hoán đã lập tức bao trùm lấy hấn, phát động công kích mạnh mẽ quỷ dị.

Thấy vậy, Diệp Tâm Nghi nổi giận hét lên, Bạch Quang lại phi thân tức khắc hướng về phía Vô Nhân Tọa. Ngay khi lão vừa sắp tiếp cận, Vô Tâm đột nhiên hiện ra ngăn cản, nhãn thần âm trầm khiến cho trong lòng của lão khẽ run rẩy, có chút gì đó cảm thấy bất an. Dưới mặt đất, Kim Thạch đột nhiên rời khỏi, Lý Trường Xuân lại múa kiếm phát động công kích đến Diệp Tâm Nghi, cản trở năng giúp đỡ Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy tình hình chém giết như vậy, Trần Ngọc Loan cau mày nói:

- Chẳng lẽ đến lúc chết hết thì cuộc chiến này mới coi như là kết thúc hay sao?

Cửu Âm Thánh Mẫu điềm nhiên nói:

- Cái này gọi là vì lợi không màng đến việc gì hết. Sinh tử trong lúc này sẽ bị xem nhẹ hơn lúc bình thường khác. Thật ra, mỗi một cá nhân có xuất phát điểm ở những địa phương khác nhau, dẫn đến cách suy nghĩ khác nhau. Cứ lấy Lục Vân mà nói, hấn có thể vì tình mà không thêm để ý đến chuyện gì, còn Kiếm Vô Trần lại không phải vậy, đây chính là sự khác biệt giữa bọn họ.

Trần Ngọc Loan buồn bã gật đầu, thần tình có chút rầu rĩ. Thiên Mục Phong lại cảm xúc cất tiếng:

- Kẻ tu chân vốn phải quên đi danh lợi, nhưng với những người này mà nói, ai có thể bỏ qua được đây? Trăm yêu trừ ma, bảo vệ hòa bình, đây chẳng qua chỉ là mượn cớ mà thôi. Điều bọn họ muốn thực chất là sự phục thù của những người khác khi họ ra lệnh, như vậy thì thiên hạ sẽ thái bình. Nếu có ai không phục phản kháng lại, không phải là yêu ma thì là cái gì đây?

Tư Đồ Thần Phong tán đồng:

- Đúng vậy, những người thật sự không màng danh lợi đều ẩn mình trong rừng núi, ai lại đi làm loạn thế gian, làm phong ba dậy sóng chứ?

Đạo Tà Tàn Kiếm không đồng ý cất tiếng phản đối:

- Nếu nói như các người, những người tu đạo đều ẩn cư hết, vậy thì ai quan tâm đến việc của thiên hạ nữa đây? Sức mạnh của việc giáo hóa có thể cải thiện một số sự tình ác liệt, nhưng tuyệt đối không cách nào ngăn cản được tất cả những việc phát sinh. Vì thế trên nhân gian mới xuất hiện một số người tu chân chuyên trăm yêu diệt ma, nếu không thất giới đại loạn thì tình cảnh lúc đó chuyện gì sẽ xảy ra?

Suy nghĩ những lời nói vừa rồi, mọi người cảm thấy đúng là có mấy phần đạo lý.

Trầm mặc không nói, mỗi người thần tình khác nhau. Trong số đó, người quan tâm nhất đến chiến cục không phải là Trần Ngọc Loan, cũng không phải Thiên Mục Phong, hay Đạo Tà Tàn Kiếm, mà chính là Lục Nga, bởi vì nàng biết cuộc chiến này quan trọng đến một đời của Vô Tâm.

Chăm chú nhìn vào hình ảnh người trong mộng, Lục Nga không ngừng cầu khẩn trong lòng, hi vọng Vô Tâm có thể thủ thắng. Không phải là vì tranh bá thất giới gì cả, chỉ mong hắn có thể bình an vô sự là được.

Trong cuộc chiến, Vô Tâm và Bạch Quang đã mấy phen tranh đấu, hai người cũng có mấy phần quen thuộc thủ đoạn của nhau, cho nên phương pháp giao tranh quen thuộc lại vô cùng kịch liệt. Còn Lý Trường Xuân và Diệp Tâm Nghi cũng từng giao thủ mấy lần, tuy rằng có mạnh yếu khác nhau, nhưng trong chốc lát cũng khó mà phân được thắng bại.

Ảnh hưởng đến toàn cục nhất tự nhiên là cuộc chiến giữa Vô Nhân Tọa và Kiếm Vô Trần.

Bởi Vô Nhân Tọa đột nhiên tập kích, nên Kiếm Vô Trần phòng ngự cũng có phần bối rối, thêm việc chân nguyên bản thân tiêu hao quá nhiều và thân thể lại bị trọng thương nên một chiêu này cơ hồ khiến hắn rơi vào tử địa.

Nắm chắc thần cung trong tay, trong lúc cấp bách lấy cung thay kiếm thi triển ra Thiên Kiếm Cửu Quyết bá đạo, kiếm mang sắc bén liên miên không dừng hình thành một quang trụ rực rỡ, tuy lập tức hóa giải thế công của Vô Nhân Tọa, nhưng hắn cũng bị sức phản lực bắn ra xa.

Cười lạnh một tiếng, Vô Nhân Tọa xẹt thân đuổi theo. Cái ghế thần kỳ phát xuất ra hào quang chói mắt, phảng phất như ngàn vạn cánh tay hướng vào Kiếm Vô Trần công đến, không cho hắn một cơ hội nghỉ ngơi.

Nhân thần Kiếm Vô Trần u ám, tình trạng thân thể khiến cho hắn dù nổi giận cũng không làm gì được. Lúc này, hắn có chút bội phục Lục Vân, bởi vì Lục Vân có khả năng mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể bộc phát ra một sức mạnh khiếp người, còn hắn thì không có khả năng đó.

Không cam lòng rống lên một tiếng, Kiếm Vô Trần tay phải múa lên, hào quang xanh đỏ lấp lánh lưu động trên thần cung cong cong, theo sự thúc động của hắn ảo hóa ra trăm ngàn quang ảnh, hình thành nên một màn sáng hình cái trùy, hết như một cái dù che mưa, phòng ngự thế công của Vô Nhân Tọa.

Thấy vậy, Vô Nhân Tọa cười âm trầm một tiếng, chữ vương ở chính giữa ghế phát ra một luồng hào quang chói lòa theo hình chữ Vương(王) bắn thẳng ra, đập mạnh lên màn sáng hình giống cái dù che mưa, hai bên va chạm kịch liệt, trong chốc lát quang âm đã chấn nát phòng ngự của Kiếm Vô Trần, lập tức hất văng hắn bay ra xa.

Nói ra cũng kỳ quái, Kiếm Vô Trần dưới tình huống này thì đáng lẽ khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Nhưng một chiêu này của Vô Nhân Tọa làm hắn thụ trọng thương rất nặng, lại vô ý cho hắn một chút sinh cơ. Đó là bởi vì Kiếm Vô Trần bị sức mạnh đó điều khiển, không ngờ lại rơi trúng ngay trên đài tròn có chữ Dương trong bốn đài tròn khắc chữ “Âm, Dương, Cực, Địa”. Linh khí sung mãn trên đài tròn đang cấp tốc bồi bổ cho cơ thể của hắn.

Đương nhiên, việc này không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy được có vẻ như hắn vô tình rơi vào nơi đó. Nguyên nhân thật sự vì ngày trước khi Kiếm Vô Trần ở đây nghiên cứu ra sự kỳ bí của Hậu Nghệ thần cung, hắn rất quen thuộc với linh khí nơi đây, đồng thời thần cung trong tay hắn cũng có tình cảm thân thiết đối

với luồng linh khí này. Do đó thời khắc hần rơi xuống thạch đài này, không chỉ hần mà thần cung trong tay hần cũng tự động không ngừng hấp thu linh khí, lúc này tốc độ khôi phục của hần thật khiếp người.

Sau một kích này, Vô Nhân Tọa trong lòng biết rõ không giết được địch ngược lại sẽ bị hại, vì thể liên nắm lấy cơ hội cấp tốc đuổi theo. Khoảng thời gian này chỉ trong chớp mắt, vì thế tuy Kiếm Vô Trần có tốc độ khôi phục cực nhanh, nhưng nguy hiểm kéo đến cũng thật khẩn cấp. Đưa mắt nhìn thân thể cổ quái không phải hình người của Vô Nhân Tọa, trong lòng Kiếm Vô Trần phần nộ vô cùng, không chỉ vì vừa rồi bị hần lên tập kích, quan trọng là hần liên tục công kích, thật sự là muốn tiêu diệt bản thân mình.

Trong lúc nguy hiểm đến gần, lựa chọn đầu tiên của Kiếm Vô Trần là né tránh. Tuy nhiên trong lòng hần hiểu rất rõ, nếu làm như vậy thì hần sẽ bị Vô Nhân Tọa bức vào hiểm cảnh, cuối cùng cũng không tránh được cái chết. Nghĩ đến điều này, sắc mặt Kiếm Vô Trần đanh lại, mặc kệ thân thể đang còn trọng thương, tay trái nắm lấy thần cung, chân trái bước lên trước một bước, trong một thời gian rất ngắn, thân thể nghiêng về một bên tạo thành thế dương cung bắn mặt trăng, lựa chọn phương thức ngọc đá đều tan.

Vô Nhân Tọa ở trên không đang công đến thấy vậy liền thất kinh, không ngờ Kiếm Vô Trần lại dám chọn cách thức này. Bởi theo nhận định trước đây của hần, khi Kiếm Vô Trần bắt đầu thi triển Hậu Nghệ thần cung, cũng đã bị phản lực rất lớn, lúc này thì hần không có khả năng lại thi triển thần cung được nữa.

Nhưng nghĩ đến uy lực khiếp người vừa rồi của thần cung, hần lại không thể không cố kỵ, trong nhất thời bối rối không quyết định được. Những việc này chỉ xảy ra trong một sát na, Vô Nhân Tọa đang suy tư nhưng bề ngoài vẫn giữ nguyên tốc độ của thể công không một chút giảm chậm lại. Không phải hần không muốn giảm tốc độ, mà bởi vì hần đã tiến đến quá nhanh không thể thu hồi kịp, chỉ có thể thuận thể công đến.

Cự li hai bên càng lúc càng gần, lúc này nhân thần của Kiếm Vô Trần lóe lên, một ý chí tàn độc mờ hiện trong đáy mắt hần. Còn về phía Vô Nhân Tọa đang công đến thì tâm tư hỗn loạn, trong lúc phóng đến không kịp né tránh, hần đành phải cá cược một phen, xem thử Kiếm Vô Trần đang hư trương thanh thế hay là có thực lực thật sự.

Vì vậy, Vô Nhân Tọa toàn thân phát ra hào quang rực rỡ, mức độ chói mắt muốn xông thẳng lên cao che lấp cả mặt trời, giống như một luồng quang diễm màu xanh lam. Từ trong hào quang đó phát ra một quang vân có hình dáng kỳ lạ, có kim quang lấp lánh bên trong, ngoài rìa thì có quang luân màu xanh lam lấp lánh hình chữ Vương(王), đây là pháp quyết mạnh nhất của hần "Vương Giả Thiên Hạ".

Kiếm Vô Trần chăm chú nhìn vào thể công của hần, miệng hét lên một tiếng, toàn thân chân nguyên xoay chuyển ngược lại. Lúc này hần không chỉ ngưng hấp thu linh khí bên ngoài thân, đồng thời lại phân chân nguyên trong cơ thể ra làm hai, một hội tụ ở tay để thúc động Hậu Nghệ thần cung, một phân bố bên ngoài thân để dung hợp với linh khí mạnh mẽ xung quanh lại thành một thể.

Kiếm Vô Trần rất thông minh, trong lòng hần hiểu rất rõ thể trạng hiện nay của mình không thể nào chịu được phản lực của thần cung. Do đó hần phân tán chân nguyên ra ngoài kết hợp với linh khí trên đài tròn lại làm một thể. Làm như vậy, hần không chỉ có thể gia tăng uy lực cho một chiêu này mà còn có thể giảm thiểu việc cơ thể phải chịu phản lực do thi triển thần cung.

633. Chương 635 Hạ Lệnh Triệt Thối (ra Lệnh Rút Lui)

Thanh âm lạnh lùng và cứng cỏi tuy không vang vọng nhưng lại mang theo ý niệm cực kỳ tàn khốc, dưới thể công mạnh mẽ của chiêu "Vương giả thiên hạ" do Vô Nhân Tọa đánh đến, Kiếm Vô Trần lúc này dốc toàn lực đánh ra một kích.

Thời khắc này, Kiếm Vô Trần toàn thân lưu quang chuyển động, bên ngoài thân thể hần, thanh linh chỉ khí mạnh mẽ lấy cơ thể hần làm trung gian, điên cuồng dồn mãnh nhập vào trong Thần cung, chỉ trong nháy mắt đã truyền tới dây cung, ngưng tụ thành một đạo quang tiễn, mang theo uy lực long trời lở đất, rồi thoát khỏi dây cung lao đi.

Giây phút chấn động xuất hiện tại trường, chỉ thấy lần này Thần cung của Kiếm Vô Trần tuyệt không phát ra khí thể kinh người như lần trước, mà chỉ là kỳ quang lấp lánh, một đạo quang trụ đường kính chỉ khoảng

ba tác rời khỏi dây cung phóng ra, một phát xuyên qua “Vương giả thiên hạ” của Vô Nhân Tọa, rồi biến mất trong kim quang sáng rực. Nhìn theo cách khác, quan trụ tuyệt nhiên không hề biến mất, mà là đã xuyên qua thứ vốn được xưng tụng là bất diệt thần y chi thể của Vô Nhân Tọa, vượt qua quy luật của đất trời.

Quang cảnh này tiếp tục duy trì được một lúc, trong suốt thời gian này, ngoại trừ âm thanh thảm thiết từng cùng đau đớn và không cam lòng ra, thì không có tiếng nổ kịch liệt hay là âm ba khủng khiếp làm chấn động đất trời, chỉ ẩn ước có một cỗ uy lực làm xoay chuyển trời đất.

Vì sao lại như vậy? Nhóm người đang quan chiến Trần Ngọc Loan không nói rõ được, chỉ có thể suy đoán bởi do thân thể của Kiếm Vô Trần quá yếu ớt, do vậy uy lực của quang tiễn này cũng tương ứng suy giảm đi. Nhưng trong cuộc chiến, Vô Tâm phát hiện ra tình huống này lại vô cùng vui mừng trong lòng.

Cuộc chiến tuyệt nhiên không kết thúc như vậy được, mặc dù Vô Nhân Tọa phát ra tiếng thét thảm thiết dưới uy lực của Thần cung, nhưng thân thể bị tiễn xuyên của hắn không ngay lập tức dừng lại mà tàn nhẫn đập vào người Kiếm Vô Trần, khiến hắn văng ra xa mấy trượng.

Khi tốc độ giảm dần, nhóm người Trần Ngọc Loan đang quan chiến mới phát hiện ra, Vô Nhân Tọa không hề bị vỡ nát, mà trên thân thể hình cái ghế của hắn, ngay tại trung tâm của chữ “Vương” đã xuất hiện một lỗ hổng khoảng ba thốn, chắc hẳn đó là do quang tiễn của Kiếm Vô Trần ban cho.

Rơi xuống lăn tròn trên mặt đất, Kiếm Vô Trần há miệng phun ra một đạo tiên huyết, sau đó tay phải vỗ xuống đất, thân thể mượn lực phản chấn, lắc lư thân hình lơ lửng trong không trung, ánh mắt chú ý động tĩnh của Vô Nhân Tọa. Chăm chú quan sát, chỉ thấy Vô Nhân Tọa lúc này toàn thân quang hoa ảm đạm, lăn tròn vài vòng trên mặt đất, phát ra âm thanh cuồng dã lệ hồng, nhưng điều kinh ngạc là hắn vẫn chưa chết.

Cơ thể lắc lư bay lên, Vô Nhân Tọa gầm lên đầy phẫn nộ:

- Kiếm Vô Trần ngươi hãy đợi đấy, mối thù này ta sẽ không quên đâu!

Rồi với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt thân ảnh liền biến mất, khiến cho mọi người vẫn còn không dám tin rằng hắn ta từng bị trọng thương dưới Hậu Nghệ thần cung.

Cười khổ một tiếng, Kiếm Vô Trần không đủ thời gian để cảm khái, thân thể nhanh chóng phi lên trụ hình tròn, toàn lực hấp thụ linh khí nhằm khôi phục lại chân khí đã bị tiêu hao.

Vào lúc này, trong khi giao chiến Vô Tâm phát giác cơ hội đã đến, tức thì toàn thân khí tức thay đổi, lấy hắc ám làm chủ, ngũ sắc quang mang bắt đầu lấp lánh xuất hiện, một cỗ tà mị chi khí chậm chậm lan ra bốn phía, làm chấn kinh mọi người tại trường.

Nhìn thấy toàn thân Vô Tâm tà quang lấp lánh, sắc mặt Bạch Quang kinh hãi biến đổi, sợ hãi hỏi:

- Ngươi luôn ẩn tàng thực lực sao?

Vô Tâm lạnh lùng âm hiểm trả lời:

- Ngươi bây giờ mới biết thì đã quá trễ rồi, chết đi!

Song thủ kết ấn trước ngực, “Ám Ảnh Lưu Quang” pháp quyết được thôi động tới cực hạn, dần dần chuyển hóa thành “Ám Ảnh Tế Nhật”, một cỗ khí thể chấn nhiếp tâm thần mọi người, chậm chậm bao phủ trong khuôn viên vài dặm hình thành một không gian đặc biệt, lực lượng hắc ám hoàn toàn khống chế đại cục.

Tiếng kinh hô từ miệng của Bạch Quang, Thiên Kiếm Khách, Diệp Tâm Nghi, Trần Ngọc Loan phát ra, lúc này Vô Tâm không còn giấu diếm nữa, thực lực vô cùng cường đại dường như vượt qua cả Sát Huyết Diêm La, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở. Thời khắc cuối cùng đã đến, sau một thời gian dài khổ chiến, Vô Tâm liền nắm lấy cơ hội này, nhân lúc Kiếm Vô Trần đã ba lần thi triển Hậu Nghệ thần cung, khi mà thân thể cực kỳ hư nhược, phát động công kích vào lúc quan trọng nhất, một đòn làm xoay chuyển toàn bộ thế cục.

Ngạo nghễ đứng giữa không trung, Vô Tâm toàn thân ám mang lấp lánh, chân nguyên cường đại dưới sự thôi động của Ám Ảnh pháp quyết cuộn cuộn phát ra, hóa thành một dòng chân nguyên đáng sợ, một sức

mạnh hủy diệt tràn ngập trong phạm vi vài dặm, công kích tất cả mọi người đang có mặt tại trường. Phạm vi của loại tấn công này vô cùng rộng lớn, mật độ lại cực cao, so với tinh thần dị lực của Ma vực không hề thua kém, sử dụng tại trường khiến cho mọi người không ai không kinh hoàng, luống cuống, vội vàng phòng ngự.

Lúc này, từ trên không trung nhìn xuống, toàn bộ ngọn núi thần kỳ đều bị một tầng ám mang bao bọc, vàng thái dương trên bầu trời giống như bị che phủ bởi mây đen, xung quanh hôn ám quỷ dị. Ám mang không ngừng lấp lóe, giống như là một dòng nước, liên tục biến hóa hình dạng, thay đổi tần suất, trong lúc vừa thu vào vừa phóng ra đã sinh ra lực lượng đáng sợ, đủ để hủy diệt mọi thứ.

Giữa không trung, Vô Tâm giống như một nguồn sáng, vô tận ám mang từ trên thân thể hắn ta phát ra, tầng tầng lớp lớp ngày càng dày đặc và trầm trọng, uy hiếp trực tiếp tới sinh mệnh của mọi người.

Đối diện với đòn công kích vô cùng bá đạo này, Trần Ngọc Loan hét lớn để đề tỉnh mọi người cẩn thận. Nhưng trên vai nàng, Tứ Linh Thần Thú đã gầm nhẹ một tiếng, vỗ hai cánh hắc bạch trên lưng, một lực lượng vô hình tức thì mở ra một đạo kết giới, đem nhóm người Trần Ngọc Loan bảo hộ bên trong, không chịu bất kỳ sự xâm nhập nào.

Cảm giác được hảo ý của nó, đám người Trần Ngọc Loan nở nụ cười hân hoan, luôn cùng Tứ Linh Thần Thú có chút bất hòa là Không Linh Đểu cũng kêu lên nho nhỏ, một cổ không linh chi khí thanh khiết và u nhã xuất hiện trở lại trên thân thể nó, phảng phất như truyền đạt một loại ý tứ sâu xa nào đó.

Lúc này, bên liên minh không được may mắn như vậy. Đầu tiên, Bạch Quang dưới sự tập trung công kích của Vô Tâm, chỉ còn cổ gẳng kéo dài được chút ít thời gian, đã đau đớn hô lên một tiếng, sau đó bị bắn ra xa mấy trượng, một dòng chân nguyên không ngừng bao phủ lấy hắn, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Đối với điều này, Bạch Quang giận dữ gầm lên một tiếng, cố gắng tránh né mấy lần, cảm thấy lúc này bản thân cùng Vô Tâm cách biệt quá lớn, chỉ đành âm thầm thở dài một tiếng, lựa chọn né tránh, không còn chính diện xông tới.

Trong lúc né tránh, Bạch Quang đưa mắt nhìn Diệp Tâm Nghi, trong lòng thầm cảm thán, thân thể lóe lên tới bên cạnh nàng, kéo nàng đi rồi nói với Thiên Kiếm Khách bên cạnh:

- Hôm nay đã hoàn toàn thất bại rồi, chúng ta mau mau rời khỏi, không thể hi sinh toàn bộ ở đây được.

Diệp Tâm Nghi không cam lòng hét lớn:

- Không được, thời khắc này mà nói triệt thoái, vậy những người đã chết không phải là hi sinh vô ích ư?

Thiên Kiếm Khách thở dài nói:

- Tâm Nghi đừng tranh cãi nữa, hãy làm theo lời Bạch Quang đi, trước tiên hãy giữ lấy tấm thân hữu dụng, về sau còn có cơ hội trả thù.

Diệp Tâm Nghi cười thảm, vẻ mặt vô cùng thê lương đau khổ, trong mắt lệ nóng lăn dài. Trong vòng nửa ngày, tất cả mọi mộng tưởng đều tan vỡ, điều này thật sự quá tàn khốc.

Sáng sớm nay, nàng cùng với Kiếm Vô Trần hùng tâm tráng trí, có ý muốn làm lớn một phen, một lần tiêu diệt hết những kẻ tới xâm phạm. Nhưng lúc này, kẻ địch tuy tiêu diệt không ít, nhưng Chánh Đạo liên minh cũng hết rồi, còn lại nàng và Kiếm Vô Trần hai kẻ chỉ huy mà không còn lính, tất cả chỉ trong nháy mắt trôi qua, điều này thật sự khiến cho người ta kinh hãi.

Hiểu rõ cảm giác trong lòng của Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang không nhịn được buồn bã thở dài một tiếng, chỉ hận vận khí của Chánh Đạo Liên Minh quá xấu, cho dù dưới tình huống có thần khí mạnh nhất cũng không có cách nào xoay chuyển càn khôn, cái này còn có thể nói gì được đây?

Sau tiếng thở dài, Bạch Quang thu lại cảm xúc của mình, cùng Thiên Kiếm Khách đưa mắt nhìn nhau, ba người quang hoa đồng thời lóe lên, mở ra một kết giới, thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo, thân ảnh từ lớn hóa thành nhỏ rồi biến mất trong không trung.

Đối với việc đám người Diệp Tâm Nghi rời khỏi, Trần Ngọc Loan thần sắc phức tạp cười lên một tiếng, phảng phất như có ý chế nhạo. Rốt cuộc cuối cùng vẫn là lựa chọn bỏ chạy, vậy hà tất phải khiến cho nhiều

người hy sinh như vậy? Lễ nào đây mới là phương châm hành sự của Chánh Đạo liên minh, phải liêu tới phút cuối cùng rồi mới chịu thể hiện ra dáng vẻ tang thương bi tráng, thể hiện tinh thần hi sinh tất cả vì chánh nghĩa?

Nhìn dáng vẻ của nàng như vậy, Cửu Âm Thánh Mẫu nhẹ nhàng nói:

- Nha đầu, ta biết trong tâm ngươi đang nghĩ gì, vì vậy ta tin rằng ngươi nhất định không phải hạng người giống như bọn họ, ngươi mới là niềm hy vọng chân chính của nhân gian.

Trần Ngọc Loan nở nụ cười nhẹ nhàng, lúc này, nụ cười của nàng tràn đầy thần bí, có một thứ mị lực không nói ra được, phảng phất trong nháy mắt, nàng dường như trưởng thành hơn nhiều, sau khi trải qua lần quan chiến này nàng đã hiểu thêm được nhiều đạo lý.

Thiên Mục Phong nhìn nụ cười kỳ lạ của nàng, cất lời ca ngợi:

- Bây giờ ta mới minh bạch, tại sao Lục Vân có thể coi trọng nàng như vậy.

Trần Ngọc Loan thản nhiên đưa mắt nhìn Thiên Mục Phong, đôi mắt trong sáng, chứa đựng thâm ý vô hạn trả lời:

- Có lẽ đúng như Lục đại ca đã nói, cuộc đời này bởi vì ta gặp được huynh ấy nên đã có được nhiều may mắn như vậy.

Thiên Mục Phong có chút trào phúng nói:

- Đúng vậy, nàng thì may mắn, nhưng còn Kiếm Vô Trần thì xui xẻo rồi.

Nghe xong, mọi người bên cạnh đều cười vui vẻ, mục quang chuyển lên người của Kiếm Vô Trần.

Lúc này, bởi vì ba người Bạch Quang đã rời đi, Vô Tâm không có ý làm hại tới nhóm người Trần Ngọc Loan, nên tất cả mọi công kích đều tập trung trên người Kiếm Vô Trần. Đồng thời Vô Tâm còn gia tăng công kích Kiếm Vô Trần, đã không còn phiêu lạc giữa không trung nữa, mà đáp xuống trụ tròn có chữ “Âm” trong “Âm Dương Chi Địa” đối mặt với Kiếm Vô Trần.

Tình huống lúc này, Kiếm Vô Trần vừa toàn lực phòng ngự đồng thời lại vừa hấp nạp linh khí, còn Vô Tâm bên này một mặt thì hấp thu vô cùng vô tận âm hàn linh khí, mặt khác tăng cường lực công kích, phát ra Âm Ảnh pháp quyết thôn phệ chi lực, hồng hủ diệt Kiếm Vô Trần.

nhập vào hắc ám, khí thể Thiên chi tam giới yếu hần, yêu ma Vực chi tam giới sẽ nổi loạn. Nhân gian tất hãm nhập vào hỗn loạn, sinh tử thành bại thì không ai rõ ràng được.

Ghi chú:

(1) Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa vô cực, vi ngã sử dụng. Hậu nghệ lăng thiên, tiền phá thương khung, diệt thần nhất kích, thiên địa chấn động. = Khí âm dương, sinh ra trời đất, biến hóa huyền ảo hoài mãi, để cho ta sử dụng. Hậu Nghệ làm trời phải lặn đi, tiền phá vòm trời, một chiêu tiêu diệt cả thần tiên, trời đất phải chấn động

636. Chương 638 Ý Ngoại Kết Cục (kết Cục Bất Ngờ)

Kiểm Vô Trần cười cười, vẻ mặt có chút khổ sở. Khí tức xung quanh biến hóa rất nhiều. Chỉ vận công qua một lần, hắc đã phát hiện âm hàn xâm nhập vào người, tà khí địa âm trải rộng khắp mọi nơi.

Hắn ngẩng đầu nhìn về Vô Tâm. Thật là uy nghiêm như thần, khí thể tựa như Thiên đế. Bốn phía quang ***** màu đen bay múa xoay tròn. Một ngai vàng hư ảo mờ hồ hiện ra sau lưng của hắn, khiến hắn trở nên đặc biệt khác thường.

Ngưng không nhìn nữa, Kiểm Vô Trần liếc qua quang tiến hủy diệt do thần cung phát ra. Lúc này nó vẫn đối kháng với quang cầu như cũ, còn có khả năng đột phá rất lớn. Điều này khiến Kiểm Vô Trần hơi mừng trong lòng. Nhưng khi ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào quang tiến, quang cầu do Vô Tâm phát ra đột nhiên vỡ nát, quang tiến có sức mạnh hủy diệt đó xé gió lao đến bắn thẳng vào ngực của Vô Tâm.

Giữa không trung, Vô Tâm khí thể mạnh mẽ tuy nhìn về phía trời cao, nhưng đối với mũi tên khủng khiếp này trong lòng luôn luôn phòng hờ. Vì thế khi nó đột phá được phòng ngự của mình, Vô Tâm vội vã múa hai tay lên khiến cho quang ***** bốn phía quanh thân ngưng tụ thành một quang thuẫn xoay tròn xuất hiện ở khoảng ngoài ba trượng, ngăn trở đường đến của quang tiến.

Lần phòng ngự thứ hai này xem ra có vẻ gấp gáp. Nhưng đứng ở vị trí của Vô Tâm, lúc này bản thân hắn thực lực vô cùng mạnh mẽ, mà quang tiến này lại vừa vượt qua một lượt đối kháng, hắc đã không còn mạnh mẽ như trước, vì thế hắn vô cùng tự tin ứng phó.

Về điểm này, không chỉ Vô Tâm mà những người đang quan sát cuộc chiến, bao gồm cả Kiểm Vô Trần trong đó, cũng có cảm giác như vậy. Nhưng chuyện thể sự cổ quái kỳ, thường thường xảy ra một số biến cố bất ngờ. Với tu vi vốn có của Vô Tâm, dùng để ngăn trở được mũi tên này tuy là chuyện không dễ dàng gì, nhưng hoàn toàn cũng không phải là chuyện không thể làm được.

Nhưng lúc này Vô Tâm lại sơ ý một chuyện. Đó là trước đây hắc vì phần nộ mà đã thúc động pháp quyết “Ám Ảnh Tế Nhật” đến mức cực hạn, hấp thu linh khí cực hạn của ngọn núi này, khiến cho trời đất phải biến sắc, xuất hiện Thái Âm Tế Nhật trong truyền thuyết, thay đổi hắc diện mục vốn có của nhân gian.

Chuyện vốn là bất ngờ này đã xảy ra quá đột ngột, khiến cho Vô Tâm có chút kinh ngạc. Vì thế, hắc hoàn toàn không ý thức được, cái gọi là Thái Âm Tế Nhật thực sự là do một tay hắc tạo ra. Trời đất hôn ám cũng hoàn toàn do bởi hắc thi triển Ám Ảnh pháp quyết.

Ngay khi mũi tên diệt thần đó tiến gần đến ngực, Vô Tâm vì chống đỡ mũi tên này, trong lúc tâm tư chuyển biến hoàn toàn không lưu ý được, bản thân hắc lúc này đang phải gánh chịu áp lực hai phía, một là đối kháng với tiến công của thần cung, hai là phải duy trì quang ***** màu đen ở bốn phía.

Mà trong cả hai điều này, điều thứ hai mới là quan trọng nhất. Bởi vì trước đó đã bộc phát thực lực của mình mới tạo thành kết quả như vậy. Cho nên nói ngược lại, muốn duy trì tình trạng này cũng cần hắc xuất toàn lực.

Điều này hắc hoàn toàn không rõ, người ngoài cũng không rõ. Vì thế khi Vô Tâm phát ra quang thuẫn, ai cũng nhận thấy hắc có thể dễ dàng ngăn trở được quang tiến này.

Nhưng ai cũng không ngờ được, đúng ngay khi quang thuẫn này ngăn được quang tiến, một luồng sức mạnh đáng sợ với khí thể nuốt trọn trời đất bất ngờ từ bên ngoài ập đến, khiến cho thần thể Vô Tâm hiện không phòng ngự rung lên, kinh mạch toàn thân bị hủy hết, miệng phát ra một tiếng rống giận dữ không cam lòng.

Trọng thương đột ngột xuất hiện khiến cho quang thuần Vô Tâm phát xuất lập tức bị vỡ nát. Quang tiến này liền thuận thế bắn đến, lập tức xuyên qua ngực của hắn, để lại một lỗ thủng to như một nắm tay.

Bầu trời, khí tức hắc ám âm trầm bắt đầu suy giảm, quang cầu đen như mực dần dần mờ đi, chỉ sau một lúc công phu liền tan mất như sương khói, khắp mặt đất lại khôi phục vẻ sáng sủa, bất quá mặt trời dĩ nhiên không biết ẩn ở nơi nào.

Đồng thời, phóng mắt nhìn bốn phía, trong không khí thoang thoang một luồng khí tức tà mị mà âm lạnh, khiến cho người cảm thấy rõ ràng đã thêm phần khác với trước đây.

Nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ này, Kiếm Vô Trần trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhin không được điên cuồng cười nói:

- Đúng là thiên ý! Thật sự là thiên ý. Ha ha ha...

Mấy người Trần Ngọc Loan vẻ mặt lợt lạt, hoàn toàn không quá mừng quá buồn. Rõ ràng bất luận ai thắng ai thua, cái họ muốn biết chính là kết quả cuối cùng. Nhưng có bốn người thần tình khác thường. Thứ nhất là Thiên Mục Phong. Hắn dường như hận Kiếm Vô Trần rất nhiều, đối với thất bại của Vô Tâm lại cảm thấy có chút chán nản.

Thứ hai chính là Cửu Âm Thánh Mẫu. Bà vốn hận Vô Tâm rất nhiều. Nhưng lúc này thấy hắn bị thất bại, sự hận thù cũng dần dần nhạt đi, ngược lại còn cảm xúc thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn đồ tôn của mình, mơ hồ có chút khổ sở.

Thứ ba chính là Lý Trường Xuân. Lão vốn nhận định Vô Tâm sẽ thắng, muốn biến đổi tất cả mọi chuyện. Đó là Huyền Phong môn chiếm lấy đại thể của Chánh Đạo liên minh, những gì ngày đó lão mất đi đều sẽ do Vô Tâm lấy lại, đồng thời cũng chứng minh được lão đã đúng. Ngày đó Thiên Kiếm Khách tuyển chọn Kiếm Vô Trần mà không chọn lão là một chuyện sai lầm.

Nhưng lúc này Vô Tâm bất ngờ xảy ra chuyện, liền giống như một người chịu vô vàn khổ sở leo từ chân lên đến đỉnh núi, còn chưa kịp vui mừng liền đột nhiên rơi xuống. Loại mất mát này rất to lớn, khiến lão không cách gì chịu nổi.

Đương nhiên, đây chỉ là một mặt, còn một mặt khác lại khiến lão tan nát trong lòng. Bởi vì Vô Tâm không chỉ là hy vọng, mà quan trọng hơn Vô Tâm còn là người lão vĩnh viễn cảm thấy hổ thẹn mắc nợ.

Tuổi thơ của Vô Tâm đã từng kinh qua vô cùng bi thảm. Lý Trường Xuân lại vì không muốn ảnh hưởng đến thân phận trưởng giáo Thiên Kiếm viện của mình, nên cho đến lúc mẹ Vô Tâm mất đi vẫn chưa từng xuất hiện, vì thế lão cảm thấy hổ thẹn với Vô Tâm. Do đó lão không tiếc hao tổn tâm cơ chuyển hắn từ chánh sang tà, giở trò dựng nên Huyền Phong môn muốn tranh thiên hạ, bất quá cũng chỉ vì muốn chuộc tội, hy vọng có một ngày Vô Tâm có thể tha lỗi cho lão.

Mà Vô Tâm cũng không phụ lòng lão, tu luyện thành công Âm Ảnh pháp quyết, lại chờ đến lúc quan trọng hôm nay bất ngờ phát động, đạt được thắng lợi cực lớn. Chỉ đáng tiếc vào thời khắc cuối cùng nhất, hắn lại thiếu đi một điểm vận khí, chết dưới Âm Ảnh pháp quyết của mình. Điều này khiến cho Lý Trường Xuân đau buồn tuyệt vọng, miệng rú lên một tràng điên cuồng như dã thú.

- Huyền Phong! Huyền Phong!

Người cuối cùng, tự nhiên chính là Lục Nga. Lúc này thần tình nàng như si như cuồng, ngẩng nhìn Vô Tâm với thân ảnh đang ngã xuống, khuôn mặt trắng toát vì mất máu, cặp mắt ảm đạm không chút ánh sáng đang từ từ đứng tròng, miệng nàng phát ra một tiếng kêu gọi thê lương. Kết quả này thật ra cũng chính là đã có trong dự liệu, chỉ có điều cho dù như thế nào, nhìn thấy người yêu đang chết dần, đó là một loại thống khổ mà nàng phải chịu đựng.

Cổ sức gãy dựa, Lục Nga vẻ mặt như điên lên gào thét:

- Buông ta ra, buông ta ra! Phong! Chàng không được chết, không được chết, chàng phải kiên trì trụ lại ...

Nước mắt đã sớm chảy ra, tâm linh yếu ớt không cách nào chịu đựng nỗi đả kích to lớn này. Nàng chỉ một lòng biểu hiện sự chân thật nhất, dùng nước mắt để cầu trời cao, hy vọng ông có thể bảo vệ những người yêu nhau không phải rời xa.

Trần Ngọc Loan có chút thương cảm nhìn nàng, muốn khuyên nàng vài câu lại không biết phải nói thế nào, chỉ biết đưa mắt nhìn đến Cửu Âm Thánh Mẫu, lại thấy thần sắc bà cũng hơi hơi có chút bi thương, tựa hồ biểu tình Lục Nga cũng khiến bà cảm thấy đau khổ trong lòng.

Nhìn trở lại, Trần Ngọc Loan thấy Lục Nga thương tâm tuyệt vọng, đáng vẻ bi thiết vô cùng khiến người ta cảm động, nhìn không được một phút yếu lòng liền giải khai cấm chế thả nàng ra.

Phát hiện thấy cử động của nàng, Cửu Âm Thánh Mẫu chỉ hơi hơi lắc đầu, không nói điều gì cả. Lục Nga thì hô lên một tiếng đau lòng, thân thể bắn đi như tên nhảm thẳng về chỗ Vô Tâm đang rơi xuống, như muốn giữ hân lại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mấy người Trừ Ma liên minh đều cảm động sâu sắc. Không cần biết Vô Tâm chánh tà thiện ác thế nào, nhưng ít ra Lục Nga với hân có tình ý, có nóng nảy lo lắng cũng làm người ta cảm động.

Lý Trường Xuân nhìn thấy thân ảnh Lục Nga, đột nhiên đang điên cuồng tỉnh táo trở lại, ánh mắt cuồng loạn mà âm độc nhìn đến Kiếm Vô Trần đang trọng thương, miệng quát lên:

- Đều là do ngươi tên đồ đệ đáng ghét. Nếu không phải ngươi thì đã không phải như vậy, ta phải giết ngươi.

Sức mạnh hận thù lúc này đã nổi lên, Lý Trường Xuân đang trọng thương lại muốn vì Vô Tâm báo thù, thân thể bắn thẳng tới, tốc độ của lão rất nhanh hơn hẳn so với lúc bình thường.

Kiếm Vô Trần chấn động trong lòng. Lúc này hân đã hoàn toàn kiệt sức, căn bản không cách nào tổ chức phòng ngự, một kiếm phần nọ này lại giống như tiếng kêu của tử thần, khiến cho hân cảm thấy kinh khủng. Những người khác, chỉ mấy người Trừ Ma liên minh có thể cải biến cục diện lại đứng yên bất động, lạnh nhạt nhìn mọi chuyện.

Trong đó Thiên Mục Phong càng hả hê nói:

- Giết đi, chết hân đi, thiên hạ liền thái bình.

Nghe vậy, Trần Ngọc Loan cười cảm khái một tiếng. Không cần biết một kiếm này kết quả thế nào, ít ra cảnh tượng nơi này hôm nay đã kết thúc rồi. Chỉ có điều cuối cùng ai thắng ai bại, ai là người nhận được ích lợi lớn nhất, sợ là nói không rõ được.

Có lẽ trận chiến hôm nay, mấy chữ thắng thua rất khó mà nói được. Nhưng không thể phủ nhận, trong tất cả những người tham dự đến phút cuối cùng này, Trừ Ma liên minh trở thành phe mạnh nhất.

Nhìn thấy một kiếm này, mọi người đều chờ đợi kết quả. Nhưng đúng vào lúc một kiếm tất sát đến gần, bên cạnh Kiếm Vô Trần lóe sáng bạch quang, Thủ tịch hộ pháp của Cửu Thiên Hư Vô giới Bạch Quang đột nhiên xuất hiện, vung tay đánh bay công kích của Lý Trường Xuân, mang Kiếm Vô Trần xé gió bay đi, chớp mắt liền không còn thấy hình bóng. Vì thế Lý Trường Xuân điên cuồng rống lên một tiếng không cam và phần nọ kéo dài không dứt, vang vọng khắp bốn phía.

Cũng đúng vào lúc đó, thân ảnh Lục Nga bay như tên bắn, tựa như muốn truy lại không gian và thời gian, giữ người đang muốn đi này lại. Nhưng nàng thật sự có khả năng giữ lại được chăng? Nàng cũng không biết, nàng chỉ một lòng nỗ lực.

Cự ly trăm trượng, qua như tên bắn, Lục Nga cuối cùng còn đỡ được thân thể Vô Tâm. Chỉ có điều đúng lúc nàng thấy thân thể quen thuộc này đã mất đi sức sống, bàn tay lạnh băng khiến nàng nước mắt như mưa, miệng rống lên giận dữ đau xót.

- Không, chàng đã đáp ứng thiếp, vĩnh viễn không rời khỏi thiếp! Vì sao như vậy, chàng vì sao không giữ lời hứa của chàng, vì sao!

Tiếng kêu thê thảm, tình cảm xúc động cả trời, chỉ có điều người trong lòng còn khả năng nghe được chăng?

Đúng vậy, hân nghe được bởi vì lúc này ý niệm không cam lòng sâu trong não của hân, khiến hân đau khổ hận cả trời đất, cố gắng bảo vệ một hơi thở không thoát ra, thân thể còn có một chút mạch yếu ớt, mỏng manh.

Giữa bi thống, Lục Nga nhìn chăm chăm vào hai mắt Vô Tâm, hy vọng đôi mắt đứng trông của hắn chuyển động, sẽ dùng ánh mắt cười nhìn nàng. Như vậy hắn và nàng có thể bỏ hết mọi thứ, bắt đầu lại từ đầu, lại không cần danh lợi gì cả, chỉ cần cả hai sống thật tốt đẹp, vui vẻ ở với nhau. Thế cũng đủ lắm rồi.

637. Chương 639 Thương Tang Tình Hận (tình Hận Đau Thương)

Không một nụ cười, cũng không một biểu hiện, chỉ có ánh mắt phức tạp, nhìn thấy được tình cảm chứa chan. Vô Tâm lúc này muốn nói mà không cách nào mở miệng, hắn chỉ yên lặng ngắm nhìn Lục Nga, trong mắt tràn ngập sự mất mát và hối lỗi.

Phát hiện hắn còn chưa chết, Lục Nga kích động vô cùng, khuôn mặt đầy nước mắt vừa khóc vừa cười. Về mặt đó, thời khắc đó thật khó mà tả hết bằng lời.

Lục Nga cố sức ôm chặt thân thể lạnh băng của Vô Tâm, ngơ ngẩn nói:

- Đừng sợ, thiếp ở bên chàng đây, thiếp sẽ luôn bên cạnh chàng. Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm mặt trời mọc và hoàng hôn xuống, nhìn hết cả núi sông xinh đẹp, đi thăm hết các vùng nam bắc của Đại Giang, sống hạnh phúc bên nhau. Phong ca, sau này chúng ta không tranh giành thiên hạ nào cả, chúng ta chỉ hạnh phúc bên nhau, thiếp vì chàng sanh con đẻ cái, chúng ta một nhà sống an lạc. Chàng nói có tốt không?

Không đáp một lời, Vô Tâm chỉ ngắm nhìn, ánh mắt mơ hồ, trừng trừng nhìn như sợ rằng một khi đã nhắm lại thì không thể mở mắt ra được nữa.

Hắn tự mình hiểu rõ, sinh mạng mình đã đến lúc tận cùng rồi. Lúc này, chẳng qua là trời thương lưu lại cho hắn một chút hơi tàn. Một khi đã nhắm mắt, hắn sẽ không thể nào nhìn được người phụ nữ yêu dấu của mình.

Đau đớn tê dại, hắn lúc này chỉ ân hận vô cùng là đã mất đi sinh mạng, mất đi cơ hội mang hạnh phúc đến cho Lục Nga, mất đi mong ước lớn nhất trong đời.

Hắn đã từng ước mơ tranh được thiên hạ, làm cho Lục Nga phải kinh ngạc vô cùng, làm cho nàng vui sướng tuyệt đối, làm cho nàng được sống thật hạnh phúc. Chỉ tiếc đúng vào lúc hắn nắm được vinh quang thì số mạng không cho hắn được toại nguyện, làm cho ước mơ của hắn chỉ trong chớp mắt tan vỡ hoàn toàn.

Hận, ngập tràn trong đầu. Chỉ thêm chút ít thời gian, hắn đã không phải hận, hắn muốn để lại nụ cười trước khi lìa trần, làm cho người nữ nhân trong lòng được một chút an ủi, làm cho nàng tin rằng mình cười vui mà đi, không cần quá đau buồn.

Bất hạnh giấu sâu trong lòng làm cho hắn từ trong bóng tối tìm đến ánh sáng ban mai. Hạnh phúc cũng chỉ mong người yêu được hưởng, hy vọng điều đó cùng người yêu đồng hành, sống vui vẻ, tận hưởng thú vui của nhân sinh.

Tình, kèm theo đau thương tang tóc. Khi sinh mạng đã không còn cách nào lưu lại, hắn chỉ có thể mong mỏi, chỉ còn chúc phúc được mà thôi.

Hắn hy vọng người yêu sẽ quên đi đau thương mà sống hạnh phúc, hắn mong chờ Lục Nga sẽ chấn chỉnh tinh thần, dùng ý chí kiên cường tiếp tục sống dù hắn đã ra đi. Hắn cầu chúc cho người yêu bình an mạnh khỏe, không cần biết dĩ vãng như thế nào, chỉ cần tương lai có thể sống thật tốt. Chỉ cần thế hắn cho dù chết ngay lập tức, trong lòng không còn điều gì hối hận.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, nước mắt của Lục Nga âm thầm rơi xuống. Cho dù đau lòng thế nào, nàng cũng hiểu rõ, sinh mạng của Vô Tâm đang từ từ mất đi.

Lục Nga cúi đầu ép chặt vào đỉnh đầu của Vô Tâm, mưa lệ rơi trên khuôn mặt đã lạnh băng của hắn, chảy dài theo khuôn mặt. Phảng phất như hắn cũng đang khóc vậy.

Cười lên một tiếng nát lòng, Lục Nga nhẹ giọng nói:

- Không cần sợ, chàng sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn bởi vì có ta. Phong ca, chàng còn nhớ ngày đó chẳng, chàng đã từng nói với ta một chuyện, rồi đột nhiên ta lại bỏ đi, bởi vì ta muốn sau ngày này khi

chàng đã hoàn thành ước mơ mới nói, lúc đó chàng mới thật cao hứng, chỉ tiếc là bây giờ đã quá trễ rồi, chàng biết không?

Tiếng khóc đứt ruột làm người người cảm động. Vào lúc đó, trong lòng Lục Nga xuất hiện nỗi ân hận. Nàng hận mình ngày đó vì quá yêu mà không nói cho Vô Tâm, nếu đã nói với Vô Tâm rồi, có lẽ Vô Tâm sẽ để ý rồi biết dừng lại, và ngày hôm nay đã không có kết quả như vậy.

Ngắm nhìn biểu hiện đau khổ của nàng, hai mắt Vô Tâm đang lạnh băng lại như có chút động đậy, đáng tiếc là hắn không còn sức mở miệng để nói đôi lời.

Lục Nga nhìn vào sâu trong mắt hắn, toàn thân khóc đến ruột đứt từng đoạn, ôm chặt mãi thân thể của hắn, giọng vô cùng thê lương:

- Phong ca, vì cái gì, vì cái gì mà như vậy đây? Phải chăng trời già muốn trừng phạt chúng ta, hay cũng có ý đem chúng ta làm trò cười? Chàng có biết chăng, thiếp luôn mong chờ chàng hoàn thành tâm nguyện, cùng với thiếp đi tìm nơi núi non xinh đẹp mà sinh sống bình đạm, như vậy cũng đủ rồi. Ai ngờ chỉ một tâm nguyện đơn giản như vậy, trời già cũng muốn lấy đi, có thể nào chúng ta đã sinh ra rồi gặp gỡ mà chỉ có một người chết đi? Ta không phục, ta không phục a! Ô ô ...

Lẳng nghe tiếng khóc thê lương vô cùng, Vô Tâm như thấy trong tim có vạn mũi nhọn, hối hận và đau khổ vô cùng, giống như một xoáy nước, nhẹ nhàng nuốt chửng lấy hắn. Hối hận, lại tràn đầy trong tim.

Lúc đó, hắn hận vì ngày trước tự mình chọn lựa thiên hạ, lại thẹn với Lục Nga, để hôm nay lại không nói được, còn làm cho người yêu phải chịu nỗi đau lòng vô biên.

Mọi chuyện cứ để tự đến, tự đi. Giây phút sắp lìa đời, Vô Tâm hiểu rõ mình đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ, đó chính là chọn lựa sai để hôm nay phải vào đường cùng.

Đúng vào lúc đó, thần sắc Lục Nga đang bị thống đột nhiên biến đổi, không thể nói là tỉnh táo hay mê man, thần tình toàn thân mất vẻ bình thường, trên khuôn mặt nước mắt tuôn rơi chợt từ từ hiện lên nụ cười.

Lục Nga đưa bàn tay phải ra vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của Vô Tâm, giọng điệu nhẹ nhàng nhu tình nói:

- Đừng đau lòng, đừng khóc nữa. Thiếp biết mặt chàng tuy lãnh đạm nhưng tâm chàng lại không ác, chàng lúc nào cũng mang mặt nạ lạnh lẽo vì không muốn người khác phát hiện lòng yếu đuối của chàng. Chàng từng nói trong đời chàng hận người mà chàng không hạ thủ được, thiếp khuyên chàng một giọt máu đào hơn ao nước lã, chàng không nên lãnh đạm. Hôm nay, chàng đã đi vào giấc ngủ ngàn đời, mọi cừu hận cũng đều mất hết, mặt nạ lạnh lẽo cũng không cần mang lại nữa. Từ nay về sau, chàng ở bên cạnh ta không cần thiết ra vẻ lãnh đạm mà hãy sống với khuôn mặt thật của mình trước mọi người.

Lục Nga đứng dậy, từ từ đi, thân ảnh đơn bạc tiêu tụy.

Nhìn bóng nàng ra đi, Trần Ngọc Loan, Thiên Mục Phong mọi người có chút trầm buồn, không phải vì Vô Tâm thiện hay ác, mà vì mối thâm tình lộ ra ngoài của nàng. Cửu Âm Thánh Mẫu sắc mặt cổ quái. Bà có lẽ có chút bức tức ít nhiều với nàng nên cũng không hề mở miệng giữ nàng lại.

Lý Trường Xuân từ từ theo sau, khoảng cách Lục Nga ước chừng hơn mười trượng, ánh mắt chăm chú nhìn vào Vô Tâm nàng ôm trước ngực, khóe miệng có nét cười đau thương.

Mọi chuyện dường như đã kết thúc như thế. Nào ngờ đi được một quãng xa thì Lục Nga đứng lại, rồi quay đầu trầm ngâm ngắm nhìn ngọn núi đó, lại cúi đầu nhìn Vô Tâm, nhẹ giọng ngâm:

- Phong ca, cùng nhau ở nơi đây sẽ thấy rõ, chính nơi đây đã cải biến cuộc sống chúng ta, cho dù sinh một đời nữa, chàng cũng không phải chết. Hơn nữa, thiếp đã không nói cho chàng hay, chàng sẽ nhanh chóng làm cha, chàng có vui khi thiếp sinh cho chàng một nữ nhi không?

Thanh âm thật nhẹ nhàng, nhưng khi truyền đến tai mọi người, ai nghe cũng đều cảm động. Lúc đó, nàng vừa mới nói Vô Tâm sắp làm cha, mọi chuyện giống hệt như vừa nói, hoàn toàn đã quá trễ.

Lý Trường Xuân nghe vậy thì run rẩy toàn thân, muốn ngã nhào xuống, miệng reo lên:

- Huyền Phong đã có nói dối, Huyền Phong đã có nói dối rồi ...

Thần tình lơ lửng như phồng, giọng nói như si ngốc, bọn Trần Ngọc Loan chỉ thấy nổi cảm thán, nhưng còn vị Lục viện đệ nhất nhân trước kia, Thiên Kiếm viện trưởng giáo cảm nhận được cả lạnh lẽo tang tóc và ai oán. Biết trước hôm nay, sao lại như thế.

Vô Tâm không động đậy, chỉ thấy ánh mắt run run, một dòng lệ châu chảy ra từ khóe mắt, tiếp đó sắc mặt của hắn lợt đi, rơi rụng đi trong gió.

Lúc đó, nỗi bi thống vô cùng nổi lên trong lòng hắn, nếu ngày trước hắn biết chuyện như vậy, hắn có còn liều mạng đấu với Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần không?

Nếu như không, hắn há có kết quả như vậy. Mệnh số, ai có khả năng đào thoát? Có lẽ chỉ bởi vì hắn sinh ra chỉ duy nhất thiếu đi một vật ...

Ngắm nhìn nước mắt nhỏ giọt, Lục Nga cười thảm, tay phải run run quét nhẹ qua gò má ướt đầm của hắn, cảm giác lạnh băng khi tiếp xúc làm cho nàng tê tái trong lòng, khuôn mặt lại cố cười vui vẻ như muốn Vô Tâm trước khi chết đi còn lưu giữ được nụ cười của nàng.

Tựa như nhận ra được nụ cười của nàng, Vô Tâm hiểu rõ đó chỉ là nụ cười gượng gượng, chỉ để cho hắn an tâm, nhân thân hôn ám đột nhiên tan biến, cả chút hồn u uất cũng mất theo.

Thân thể run lên, khuôn mặt Lục Nga chớp mắt đã trắng bệch, hai tay cứ ôm chặt lấy Vô Tâm, chỉ hận không thể làm thân thể hắn tan vào trong mình. Lúc đó, cái chết của Vô Tâm đã chấn động nàng sâu sắc.

Tuy thời gian hai người quen biết còn chưa nhiều, ký ức lại không ít chuyện này kia, khi chuyện đó đã xảy ra rồi, trong mình lại mang cốt nhục của hắn, nàng không thể nào tỉnh táo.

Người nàng yêu nhất, quan tâm nhất trong cuộc đời lại ra đi mang theo sự phẫn nộ và không cam chịu của cả một đời, chỉ còn lưu lại những ngày hồi tiếc và khổ sở.

Đứng trầm lặng, Lục Nga nếm trải cả đau thương tang tóc của ái tình, nước mắt chảy dài trên mặt, mắt nàng mờ đi, làm cho nàng bị ảo giác.

Lúc đó, từng cảnh từng cảnh chuyện ngày xưa đột nhiên hiện lên trước mắt nàng, từng điểm nhỏ chuyện nàng và Vô Tâm, không cần biết là ưu thương hay khoái lạc, cừu hận hay là quyến luyến, đều làm cho nàng bị chấn động thâm sâu.

Khi ảo giác đã hết, Lục Nga cũng khó ức chế được tình cảm trong lòng nữa, nỗi giận dữ lên cả trời cao, rống lên mạnh mẽ:

- Huyền Phong! Huyền Phong! Chàng không được rời khỏi thiếp, không được rời khỏi thiếp! Phong !!! ...

Thanh âm cao vút xé trời nát đất người nghe phải buồn lòng, tình cảnh thấy muốn rơi lệ, thật làm người rung động mãnh liệt, không thể kiềm chế nổi cảm động vô cùng!

Nhìn thấy Lục Nga đang điên cuồng lên, Lý Trường Xuân đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, rống lên:

- Huyền Phong! Đừng, đừng như thế! Đừng !!!

Thân thể đang trọng thương phóng tới như nhanh như đạn bay, chỉ một mực hướng về Lục Nga, muốn đoạt lấy Vô Tâm, để cho hắn được chết trong lòng mình.

Đúng vào lúc lão vừa động thân, thanh âm cao vút của Lục Nga chuyển liền sang khàn, khi đã gào khản cổ rồi, nàng ôm thi thể của Vô Tâm phát ra trận gió điên cuồng bay đi về nơi xa mang theo tiếng thở dài bi thương làm trời đất run rẩy. Sau đó, Lý Trường Xuân liều mạng truy cản theo nàng mất bóng.

Trên đỉnh núi thần kỳ, linh khí của Âm Dương Địa Cực tự nhiên yếu đi. Chỉ trong giây lát thì mất đi hoàn toàn. Thấy vậy mấy người Trần Ngọc Loan, Thiên Mục Phong, Cửu Âm Thánh Mẫu khổ sở hiện rõ trên mặt.

Trận chiến Chánh Tà đã kết thúc, đúng sai thì cũng đã hạ màn, bảo địa hay linh khí thế gian mọi người tranh đoạt cũng đã hết, chỉ còn lại tiếng thở dài, còn có gì nữa không? Có lẽ còn lại tiếng kêu réo không cam lòng, còn lại tiếng gào thét cừu hận, giờ này phút này dĩ nhiên cũng sẽ qua đi thôi.

638. Chương 640 Nam Cường Xảo Ngộ (gặp Gỡ Bất Ngờ Ở Nam Cường)

- Trận chiến hôm nay, hai bên chánh tà đều lưỡng bại câu thương dẫn đến tử thương rất nhiều. Chuyện này đối với nhân gian có ảnh hưởng rất lớn, nhưng đối với chúng ta lại là một điềm tốt. Tuy kết quả hôm nay vượt ra ngoài ý nghĩ của mọi người, chỉ có điều muốn sửa chữa một số điểm rõ ràng là bất cập. Vì vậy chúng ta chỉ theo việc mà luận, dựa trên cơ sở này để phân tích thảo luận, tìm cách đưa ra phương pháp có khả năng thiết thực nhất, vì nhân gian cống hiến từ đây về sau.

Cửu Âm Thánh Mẫu nhìn nàng rồi lên tiếng đề tỉnh:

- Nha đầu trong lòng chỉ vì an nguy của thiên hạ, điều đó đáng được tán dương. Nhưng cuộc chiến hôm nay đã làm thay đổi rất nhiều sự tình, vì vậy người cần hết sức cẩn thận khi xử lý các vấn đề, không được đại khái cho qua. Chánh Đạo liên minh hôm nay đã suy tàn thất bại, nhưng thực lực của Quỷ vực và Ma vực vẫn còn đó. Hơn nữa, khi Thái Âm bắt đầu hiện ra thì bốn luồng khí tức đó cũng xuất hiện, toàn bộ tình hình của nhân gian khẩn trương vô cùng, nha đầu người cần nỗ lực để làm việc. Bây giờ, ta phải đi kiểm Lục Nga về trước, có thời gian ta sẽ đến tìm người, bảo trọng.

Nói rồi thân ảnh lóe lên nhắm thẳng theo hướng Lục Nga đã đi.

Đưa mắt nhìn bà đi xa khuất, Trần Ngọc Loan thở dài nhẹ nhẽu, quay đầu đưa mắt nhìn Thiên Mục Phong, bình thản lên tiếng:

- Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, Thiên thiếu hiệp đã tính toán sau này thế nào chưa?

Thiên Mục Phong đưa mắt nhìn động sâu thẳm, tự trách mình:

- Thương Nguyệt và Lục Vân đều bởi vì ta mới xảy ra chuyện, làm ta cảm thấy có lỗi rất nhiều. Nhưng mọi chuyện đó cũng đã qua rồi và để sửa chữa chút sai lầm đó, ta quyết định sẽ tìm kiếm khắp chân trời góc bể, tìm cho ra Ngạo Tuyết cô nương ở đâu, hy vọng hoàn thành tâm nguyện của Lục Vân.

Trần Ngọc Loan nhẹ nhẽu thở dài, nhẹ giọng nói:

- Chuyện của Thương Nguyệt sự tỷ đúng là làm cho người ta đau lòng, nhưng Lục đại ca nhất định không chết trong đó. Tuy Kiếm Vô Trần nói trong đó rất là hung hiểm, ta lại tin vào bản lĩnh của Lục đại ca, tin huynh ấy cùng lắm chỉ khốn khổ trong một thời gian ngắn, sau đó tất nhiên sẽ thoát ra, bởi vì đó chính là Lục Vân, thiếu niên độc nhất vô nhị trên thế gian dám tranh đấu với trời. Vì vậy, Thiên thiếu hiệp không cần tự trách mình, có thời gian thì đến Phục Long cốc, bây giờ thiếu hiệp phải bảo trọng.

- Các vị bảo trọng, sau này có dịp gặp lại.

Thiên Mục Phong vẫy tay chào tạm biệt rồi xoay người biến mất giữa không trung. Chỉ còn lại Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong, Đạo Tà Tàn Kiếm ba người ở lại, trên không chỉ còn Không Linh diểu và Tứ Linh thần thú.

Thấy hân đã đi, Trần Ngọc Loan nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta cũng đi thôi, có chuyện gì về nhà hãy thương lượng, phải cẩn thận.

Tư Đồ Thần Phong hỏi:

- Chuyện Lục Vân chúng ta thật sự không quan tâm?

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Lục đại ca có lẽ đã gặp nguy hiểm rất lớn, nhưng muội tin là huynh ấy sẽ không bị chuyện gì. Hơn nữa, trước mắt còn chuyện Thái Âm xuất hiện thật đáng sợ, tà khí trong nhân gian xông tận đến trời, chúng ta còn nhận trọng trách bảo vệ nhân gian, vì vậy không thể lưu lại đây quá lâu. Đi thôi, có chuyện gì về rồi hãy nói tiếp. Trận chiến phi phạm này rồi cũng kết thúc.

Tư Đồ Thần Phong và Đạo Tà Tàn Kiếm trao đổi nhau ánh mắt, vẻ mặt khổ sở, cũng không nói gì thêm, theo chân Trần Ngọc Loan rời đi.

Ngọn núi thần kỳ lại yên tĩnh, không chút gió bụi tựa như bức tranh tường, nào ai biết được, biết bao cao thủ đã hy sinh hôm nay ở đây.

Đã quá giờ ngộ ba khắc, trận chiến kinh thế hãi tục đã xảy ra liên tục hơn hai thời thần, hủy diệt nhiều sanh mạng, giờ đây cũng đã kết thúc. Trận chiến này lại gây nên những phản ứng liên hoàn tiếp tục xảy ra, nó cũng làm cho một số người muốn biến đổi vận mạng tiếp tục đi theo con đường của họ như cũ.

Chết là chết, đau thương là đau thương, đi là đi. Chỉ còn Ngọc Vô Song và Lục Vân đang chìm trong hang sâu, bọn họ cuối cùng gặp cái gì đây? Theo lời nghiêm trọng của Kiếm Vô Trần, chốn đó có sức mạnh giết thần chém tiên, vậy Lục Vân có bị sức mạnh đó hủy diệt hay không? Âm Dương Cực Địa thần bí khó dò này, ngoại trừ biểu hiện cho thấy có linh khí mạnh mẽ bên ngoài, bên trong che phủ bí mật đặc biệt gì đây?

Vùng Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Hoang, sơn cốc có tổng đàn của Huyền Phong môn hôm nay đột nhiên rất náo nhiệt. Từ sáng sớm, vì lý do gì không biết, tộc trưởng Vu tộc đã tập họp người trong tộc đến sảnh đường bên ngoài từ đường cổ xưa.

Xa xa, ngồi trên đỉnh núi, Bắc Phong và Dương Thiên nhìn thấy mọi chuyện trước mắt, cả hai đều rất kinh ngạc, bàn luận về sự tình khác thường xảy ra trước mắt.

Bắc Phong nói:

- Chúng ta đã đến mấy hôm rồi, cũng chưa từng thấy tình hình như hôm nay. Theo tình trạng này thì hôm nay có lẽ là một ngày không bình thường, nhất định có chuyện gì đó xảy ra.

Dương Thiên gật đầu đồng ý, nghi ngờ nói:

- Điểm này người không cần nói ta cũng thấy được, chỉ có cách ẩn nấp theo dõi xem đó là chuyện gì, chắc là quan trọng. Theo những gì chúng ta thấy trước mắt, từ đường đó chính là nơi thờ phụng Vu Thần, có lẽ cũng là thánh địa của Vu tộc. Hôm nay lại không giống bình thường mà có nhiều người tụ tập ở đó, chắc muốn thương nghị chuyện gì đó, hoặc ở đó chờ đợi chuyện gì xảy ra chẳng?

Bắc Phong cau mày nói:

- Chuyện đó cũng khó nói lắm. Chúng ta không hiểu rõ tập quán của bọn họ chút nào, lại vừa mới đến được mấy ngày, ai biết được bọn họ đang làm chuyện gì đây? Theo ý kiến của ta, thay vì ngồi đây suy đoán, chúng ta tiến gần thêm chút nữa, rình xem chúng đang làm chuyện gì đó.

Dương Thiên không động đậy, hỉ hả nói:

- Người muốn thử thì cứ thử đi, ta không muốn thử lại đâu.

Bắc Phong hừ một tiếng nhỏ, không cười lên tiếng:

- Đồ quỷ nhát gan, vừa mới thử ba lần lại sợ rồi.

Dương Thiên phản bác lại:

- Người không nhát gan, thế người có thể tránh được sức mạnh truy xét cổ quái đó để tiếp cận quỷ không hay thần không biết chẳng?

Bắc Phong mặt ngây ra, cười hai tiếng ha ha, rõ ràng là không còn gì để đối đáp.

Dương Thiên thấy vậy cũng không muốn đả kích hẳn quá, bình thản nói:

- Chúng ta đã thử qua ba lần, liên tục không tìm ra nguyên nhân, rõ ràng chính là do Vu Thần gây ra. Vì vậy nếu lấy ổn định làm trọng, chúng ta phải đề phòng từng chút một. Hôm nay cho dù chuyện gì đi nữa, chỉ cần không quan hệ với Vu Thần, chúng ta cũng không cần để ý. Nếu có liên quan đến Vu Thần, tin rằng với tu vi của chúng ta cũng có thể cảm nhận được.

Bắc Phong buồn bực không vui nói:

- Ta đến đây cũng chỉ đi du ngoạn mà thôi, người thích vậy thì cứ vậy đi.

Dương Thiên mấy ngày qua cũng đã hiểu tính cách của hắn, không để chuyện này trong lòng, chỉ chuyên tâm để ý đến tình huống của Vu tộc. Bất ngờ lúc đó, một tiêu trên vai hắn kêu khê một tiếng làm Dương Thiên và Bắc Phong chú ý, Dương Thiên hỏi lại mới biết, có một luồng khí tức đang bay nhanh đến gần.

Bắc Phong kinh ngạc nói:

- Biết là ai không, có phải đại vu sư của Vu tộc không?

Dương Thiên trầm ngâm nói:

- Không giống lắm. Một tiêu nói khí tức đó có phần tà ác, hình như người trong Ma đạo.

Bắc Phong giật mình tự nói:

- Người trong Ma đạo? Khó có khả năng đó, ai lại bắt chước chúng ta, như chim sợ cành cong, đồn đảo đến nơi này?

Dương Thiên trừng hắn một cái, hừ giọng nói:

- Chim sợ cành cong? Trong đó có hàng đồng người, người chưa từng gặp qua đúng không?

Bắc Phong cười ha hả nói:

- Loại người đó cũng như chim thôi, cũng sợ cành cong. Được, ta không nói nữa, người không cần nổi nóng, cứ tiếp tục cười nói đi. Đúng rồi, khí tức đó đến gần rồi, ta cũng cảm thấy thế. Cao thủ nào đây, tu vi rất mạnh mẽ, không biết phải là người quen không đây?

Dương Thiên lắc đầu nói:

- Ta cũng không rành cao thủ của nhân gian lắm, chỉ còn cách chờ gặp được rồi mới biết có quen hay không.

Nói rồi liếc Bắc Phong một cái, cả hai nhanh chóng thu lại khí tức đợi chờ người kia đến.

Khoảng nửa ngày trôi qua, ở nơi bắt đầu của dãy núi, một thân ảnh mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt.

Ba người gặp nhau, thân ảnh đó kêu nhẹ một tiếng kinh ngạc, đột nhiên dừng lại, ngẩng nhìn Bắc Phong và Dương Thiên nói:

- Thì ra là các ngươi! Đúng là nghĩ không ra.

Bắc Phong nhướn mày nói:

- Người là ai, dường như biết được thân phận của chúng ta à?

Cười ha hả, người đó nói:

- Ta chính là Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên, chắc chắn biết hai vị là ai rồi.

- Ma Thần tông chủ? Hèn chi tu vi mạnh mẽ như thế. Chỉ có điều người cũng học tốc chạy đến Nam Hoang làm gì, không lẽ nơi xa xôi hẻo lánh này cũng hấp dẫn vậy sao?

Dương Thiên có chút kinh ngạc mở miệng hỏi.

Bạch Vân Thiên liếc nhìn cảnh náo nhiệt ở xa cách mấy dặm, cười ha hả nói:

- Trung thổ thật ra là quá sôi động, vì vậy ta đến đây để thư giãn trong lòng đó. Hai vị đến đây đã mấy ngày, không biết tìm ra được chuyện gì vậy?

Bắc Phong lạnh giọng nói:

- Người nghĩ chúng ta bắt buộc phải nói cho người chăng?

Bạch Vân Thiên biến sắc, cười thần bí nói:

- Các vị tự nhiên là không đơn giản nói cho ta biết, chỉ có điều ta có thể trao đổi với các vị. Thế nào, hai vị có hứng thú không?

Bắc Phong lãnh đạm nói:

- Điều kiện? Người nghĩ chúng ta và người có chút gì liên quan à? Trâu và ngựa vốn không liên quan, còn bàn luận chuyện gì.

Bạch Vân Thiên nghiêm trang nói:

- Cũng không hẳn là như vậy, ta hỏi các vị cũng không hẳn biết được thêm chuyện gì, mọi người chỉ hỗ trợ giúp đỡ nhau nên tỏ rõ thành ý thì hơn. Các vị đến đây vì chuyện gì chắc rõ, còn ta đến đây vì chuyện gì các vị có biết chăng?

Bắc Phong cười lạnh nói:

- Cũng không biết, vì vậy mới không nghĩ nói chuyện với người.

Dương Thiên nghe vậy ánh mắt biến đổi, đưa tay cản Bắc Phong lại, quay về Bạch Vân Thiên hỏi:

- Người đã có lòng muốn đàm phán với bọn ta, thế thì người nói đi người biết chuyện gì muốn trao đổi với chúng ta đây?

Bạch Vân Thiên nghe thấy cười lên, cất giọng:

- Chuyện thì tự nhiên có không ít, nhưng ta tin chuyện về Lục Vân các vị chắc hẳn có hứng thú, đúng không?

Dương Thiên ánh mắt lạnh đi, thêm phần nghiêm túc nói:

- Lục Vân thật sự là thần bí khó lường, người lại đem chuyện của hắn trao đổi với ta, người không sợ ta cự tuyệt sao?

Bạch Vân Thiên hết sức tự tin nói:

- Chuyện này đối với Lục Vân đương nhiên là không có đe dọa gì, chỉ có điều chuyện này lại không đồng nhất.

Dương Thiên không nói, cau chặt mày lại, rõ ràng đang suy xét lời nói của hắn. Bên cạnh, Bắc Phong hừ giọng nói:

- Đối với tu vi của Lục Vân, hai người chúng ta rất hiểu rõ, người ở đây nói bậy nói bạ, chính là tìm đất chết đó.

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Bởi vì hai vị đã biết rõ ràng về chuyện của hắn, thế thì các vị có thể phát hiện được nếu ta đem chuyện hắn lếu lảo trước mặt. Ngược lại, điều này càng chứng minh lời nói của ta là tuyệt đối đáng tin.

Bắc Phong không nói, Dương Thiên lại trầm giọng nói:

- Tốt, người cho chúng ta biết chuyện về Lục Vân, ta cho người biết một số chuyện ở nơi đây.

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Tốt, mọi người không oán không thù, cần gì phải lạnh lùng như vậy. Tuy thân phận chúng ta có phần nào khác biệt, ai có thể nói được chúng ta nhất định trở thành kẻ địch đây? Lục Vân và ta cũng có chút giao tình, tuy không thân thiết đi nữa, ít nhất hắn chưa đối đầu với ta.

639. Chương 641 Giao Hoán Điều Kiện (trao Đổi Điều Kiện)

- Bớt đi những lời sáo rỗng! Người còn không nói nhanh vào chủ đề chính!

Bạch Vân Thiên giật mình, nhãn thần cổ quái nhìn Bắc Phong đáp:

- Người từ Tây Vực đến, chiếu lý thì người hẳn phải lãnh đạm với chuyện này mới đúng, sao lại trở nên nóng nảy như vậy? Thật là kỳ lạ! Thôi! Ta nói đây, lần này là đi thẳng vào chủ đề chính. Có lẽ lần này Lục Vân sợ là đã lâm vào tình trạng lạnh ít dữ nhiều rồi.

Thần sắc Dương Thiên lạnh lại, cất giọng chất vấn:

- Nghe ngữ khí của người hân cũng không hoàn toàn biết rõ?

Bạch Vân Thiên thản nhiên đáp:

- Quả thật ta không biết chắc bởi vì ta đến đây rồi, rất nhiều sự việc chỉ nghe nói, hoàn toàn không có chính mắt trông thấy. Nhưng theo như ta biết. lần này Lục Vân đích thực gặp nguy hiểm bởi vì Kiếm Vô Trần ngầm thi triển độc kế, lợi dụng lúc thần trí Trương Ngạo Tuyết còn lú lẫn muốn cưới cô ta để dẫn dụ Lục Vân vào tròng.

Dương Thiên tỏ vẻ không hiểu bèn hỏi lại:

- Cho dù là như vậy, Kiếm Vô Trần tuyệt không có khả năng đả thương được Lục Vân.

Bạch Vân Thiên cười khổ:

- Đúng, nếu luận về tu vi thì tên Kiếm Vô Trần không thể làm cho Lục Vân bị thương. Nhưng các người lại không biết, hân may mắn được Thông Linh điều chỉ dẫn mà lấy được thần khí chí cường Hậu Nghệ thần cung. Chuyện

Bạch Như Sương nhìn vào mắt hắn, nghiêm túc hỏi:

- Chàng thật sự để ý đến cảm giác của thiếp chứ?

Liệt Thiên nhè nhẹ gật đầu, nói có chút bướng bỉnh:

- Không để ý ta sẽ hỏi sao?

Bạch Như Sương nghe vậy liền cười một tiếng, thần tình biến hoá rất nhiều nói:

- Như vậy, thiếp sẽ đáp ứng theo chàng rời khỏi đây.

Liệt Thiên đầu mày hơi cau, hoàn toàn không biểu hiện vui mừng quá nhiều, trái lại còn có phần nghi hoặc hỏi:

- Chuyển biến của nàng có phần đột nhiên, không hiểu việc gì khiến nàng bất ngờ trở thành như vậy?

Bạch Như Sương cười nhàn nhạt, hỏi ngược lại:

- Chàng không vui mừng sao? Nếu chàng không thích, thiếp sẽ ở lại.

Liệt Thiên nghi hoặc nhìn nàng, có phần đoán không ra, nhưng hắn không hỏi lại, chỉ nhẹ giọng nói:

- Nàng đồng ý thì tốt, chúng ta đi ra nào.

Đến bên ngoài Thuỷ Tinh Thiên Địa, Huyền Dạ, Hắc Sát Hổ Vương, Tam Nhân Long Lang đã bày xong thế trận. Sau lưng mỗi người là hàng trăm cao thủ của Yêu vực, thực lực của mỗi người cao thấp khác nhau. Thấy vậy, Bạch Như Sương sắc mặt thoáng thay đổi, la thầm rằng Yêu vực thực đáng sợ.

Liệt Thiên quét mắt qua các cao thủ một lượt, toàn thân tán phát khí thế uy nghiêm, lạnh giọng nói:

- Lần thứ ba tiến nhập nhân gian, đoạt lại thiên hạ! Bọn ngươi đã có tin tâm không, đáp lại ta nào!

- Có.

Tiếng đáp lại chồm tề, niềm tin kiên định, khí thế to lớn, thể hiện quyết tâm tiến quân vào nhân gian của Yêu vực cao thủ.

Thấy vậy, Yêu Hoàng Liệt Thiên rất hài lòng, tự tin vô cùng nói:

- Tốt, bây giờ bọn ta cần phải cùng nhau nỗ lực, hoàn thành nhiệm vụ năm xưa chúng ta chưa hoàn tất. Xuất phát!

Xoay người, Liệt Thiên nắm lấy tay Bạch Như Sương, bá khí ngút trời hướng về Áo Thú Động Thiên bay đi. Phía sau, bọn Huyền Dạ ba người thống lĩnh Yêu vực đại quân đi theo sau, một đoàn người đông đảo, từ từ tiến quân chinh phạt nhân gian.

Đến Áo Thú Động Thiên, Yêu Hoàng Liệt Thiên dừng chân lại, xoay mình đối diện Huyền Dạ nói:

- Lần này tiến nhập nhân gian, về phương diện hành sự, ngươi đã thu xếp thoả đáng chưa?

Huyền Dạ cung kính nói:

- Hồi bẩm chủ nhân, để giảm thiểu trở lực, tránh dẫn tới việc hai phe chánh tà liên hợp công kích, Huyền Dạ tuyển chọn ra mười hai thiên vương từ trong các cao thủ, cùng với thuộc hạ và Hắc Hổ theo chủ nhân chinh chiến thiên hạ, còn Long Lang lại suất lĩnh các cao thủ còn ẩn nấp âm thầm, duy trì liên hệ mật thiết cùng với chúng ta, bất cứ hành động gì to lớn đều do bọn họ ra mặt. Đợi tương lai bỏ đi được khác biệt, bọn họ lại chuyển từ tối sang sáng, quang minh chánh đại hỗ trợ chủ nhân thống nhất thiên hạ.

Liệt Thiên liếc nhìn Tam Nhân Long Lang, lãnh đạm nói:

- Hi vọng lần này ngươi không khiến ta thất vọng.

Tam Nhân Long Lang có chút khùng khiếp nói:

- Chủ nhân an tâm, Long Lang ngày trước đã phạm sai lầm lớn, giờ đây tất nhiên thành tâm hối lỗi, nhất định tận tâm kiệt lực hỗ trợ chủ nhân, hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ.

Liệt Thiên nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Như vậy, người trước tiên mang bọn họ tiến nhập nhân gian đi.

Tam Nhân Long Lang vâng dạ, vội vã dẫn theo các cao thủ tiếp nhập Áo Thú Động Thiên.

Đội hàng trăm cao thủ rời khỏi, Liệt Thiên nhìn Huyền Dạ, Hắc Sát Hổ Vương cùng mười hai thiên vương, lạnh giọng nói:

- Hắc Hổ, người trước hết mang bọn chúng mười hai tên đi đi, ta sẽ tới sau.

Hắc Sát Hổ Vương lớn tiếng lĩnh mệnh, tay phải phát lên, thống lĩnh mười hai thiên vương tiến vào trong động. Như vậy, ở cửa động chỉ còn lại Huyền Dạ, Bạch Như Sương cùng Yêu Hoàng Liệt Thiên ba người.

Im lặng nhìn nhau, Huyền Dạ cùng Liệt Thiên ánh mắt giao nhau, cả hai không ai rời đi, cứ như vậy một lúc, mực quang hai người mới phân khai.

Trong sự trầm mặc, Huyền Dạ nhẹ giọng nói:

- Chủ nhân có sự việc gì giao cho thuộc hạ làm chăng?

Liệt Thiên gật đầu nói:

- Đúng thế, ta đích xác có chút việc muốn người đi thì mới an tâm. Trong quá khứ hai lần tiến nhập nhân gian, tất cả đều bị thảm bại quay về. Lần này ta không muốn lặp lại vết xe đổ đó, thế nên phải để tâm cẩn thận.

Huyền Dạ cảm động thở dài, hỏi:

- Chủ nhân có việc gì xin cứ nói.

Liệt Thiên trầm tư một lúc, nghiêm túc nói:

- Nhân gian ngày nay không giống như nghìn năm trước, trong đó cao thủ xuất sắc, những nhân vật đáng phải lưu ý rất nhiều. Ta muốn người đi tra xét tình hình một vài nhân vật. Thứ nhất, quan hệ hành tung giữa Địa Âm và Thiên Sát. Thứ hai, Thái Âm hiện thế, ngoại trừ Yêu vực ra, cả Quỷ Vực lẫn Ma vực đều liên thông với nhân gian, người vì thế cần phải lưu tâm nhiều đến tình hình hai nơi đó. Thứ ba, còn về Ngũ Đại Động Thiên và nhân gian Tứ Tuyệt, có lẽ hẳn cũng có biến hóa, nếu có cơ hội phải kiểm tra một lần. Cuối cùng, thế gian lưu truyền một truyền thuyết luân hồi nói về một chủng tộc đặc biệt, các đời đều bảo vệ một vật, người cần lưu tâm tất cả cho ta.

Huyền Dạ trầm giọng nói:

- Chủ nhân an tâm, Huyền Dạ nhất định tận lực. Chỉ là vật đề cập cuối cùng, thực chất là gì?

Liệt Thiên nhân thần có chút phức tạp, ngữ khí hơi có phần cổ quái nói:

- Luân hồi chi lực, tiền sinh hậu thế, tức mệnh chi bí, tàng vụ lực đạo (1). Ta nghe nói vật này chính là Đại Luân Hồi bàn trong truyền thuyết, có thể mang người trở về kiếp trước, cũng có thể cho phép nhìn thấy tương lai.

Huyền Dạ ngơ ngẩn, có chút nghi hoặc hỏi:

- Chủ nhân, thế gian thật sự có thứ kì diệu như vậy sao? Vả lại, chủ nhân người muốn tìm kiếm nó, không biết có tác dụng gì?

Liệt Thiên lắc đầu nói:

- Chuyện truyền thuyết, thật giả khó đoán, người chỉ cần lưu tâm nhiều là được. Rốt cục dùng thế nào, tương lai tìm được lúc ấy ta tự sẽ nói cho người rõ. Được rồi, nên đi thôi. Người mang theo sáu người cùng đi, đã có Hắc Hổ đi theo ta là đủ rồi.

Nói xong xoay mình, mang theo hai người tan biến vào trong động.

Dãy núi Thiên Thương vắng vẻ yên tĩnh, là nơi canh giữ của Đạo viên.

Nơi đây linh khí mạnh mẽ dồi dào, vốn là địa phương rất tốt dành cho tu chân luyện đạo. Nhưng từ lần trước Hắc Sát Hổ Vương dùng sức mạnh đột phá phong ấn Áo Thú Động Thiên, sau đó luôn tiện hỷ diệt Đạo viên, khiến cho dãy núi Thiên Thương vốn linh khí bức nhân lập tức mờ hẳn, giống như tiêu biến hỗn phách, trở thành một nơi yên tĩnh như đã chết, không thể phục hồi lại vẻ huy hoàng trước kia.

Giờ đây, Đạo viên không còn như xưa nữa, thế nhưng Áo Thú Động Thiên thì vẫn y như cũ. Chính lúc ấy bỗng vọt ra số lượng lớn Yêu vực cao thủ cùng với yêu khí đầy trời, rất nhanh thâm nhập vào trong đồi núi sông suối mà đi.

Đứng tại cửa động, Hắc Sát Hổ Vương nhìn về nơi hoang phế cách đó không xa, một chút hồi ức hiện về trong tâm.

Lần thứ nhất từ đây rời đi, mới được hơn một tháng, lúc ấy khí thể bản thân hưng phấn, mộng tưởng nhân gian đang ở dưới chân mình. Nhưng kết quả? Một tháng ngắn ngủi mình mất đi tất cả, lại một lần nữa trở về nơi đây.

Hôm nay, hẳn lại một lần nữa đứng ở đây, trong lòng cảm xúc quả thật không ít, nhưng ngoài cảm xúc, còn có gì hơn đây? Có lẽ hẳn hiểu, chỉ có điều hẳn không muốn nhắc đến thôi.

Trầm mặc một lúc, Hắc Sát Hổ Vương quay đầu nhìn lại đường mới đến, sau đó ánh mắt quét qua mười hai thiên vương đứng bên cạnh, trầm giọng nói:

- Mọi người có niềm tin không?

- Hổ Vương an tâm, bọn ta có lòng tin!

Ngữ khí kiên định, khí thể mạnh mẽ, nghe vậy Hắc Sát Hổ Vương trong lòng chợt nhói, trên mặt lại tỏ ra thoả mãn gật đầu, nói lớn:

- Tốt, có lòng tin mới có hi vọng. Từ giờ bọn ta cùng theo chủ nhân chinh chiến thiên hạ, lại lần nữa ném thử kiếp sống thiết mã kim qua năm xưa.

- Hổ vương nói hay lắm, nam nhi Yêu vực sao có thể để cho người coi khinh được.

Hào quang lóe lên, Thuỷ Kỳ Lân Huyền Dạ xuất hiện tại cửa động, cười nói.

Trong động, Liệt Thiên cùng Bạch Như Sương thần nhiên đứng yên, hoàn toàn không muốn lập tức đi ra, chỉ tĩnh lặng nhìn về nơi xa, trong thần tình có chút cổ quái.

Huyền Dạ tựa hồ hiểu ra cảm giác hai người, cũng không nhắc nhiều đến việc ấy, thuận tay tuyển ra sáu thiên vương, hướng về Hắc Sát Hổ Vương nói:

- Sáu người này sẽ theo ta đi hành sự, những người khác do người thống lĩnh đi theo sát bên cạnh chủ nhân, đã hiểu chưa?

Hắc Sát Hổ Vương liếc nhìn Liệt Thiên, gật đầu nói:

- Đã hiểu, người cứ đi.

Huyền Dạ quay đầu liếc nhìn, nhân thần có chút kì dị, nhưng cũng không nói gì, cứ như vậy trầm mặc đi.

Hắc Sát Hổ Vương ánh mắt dõi theo Huyền Dạ rời đi, khoé miệng lộ chút chua xót, sau đó một chút mới mất đi, thấy Liệt Thiên và Bạch Như Sương không chút động tĩnh nào, liền phát tay dẫn theo sáu thiên vương đi trước một bước.

Giữa động, Bạch Như Sương mở miệng nói:

- Ánh mắt đó của Huyền Dạ ẩn chứa một vài ẩn ý, chàng có biết không?

Liệt Thiên nhợt nhạt nhẹ nói:

- Ta biết, chỉ có điều ánh mắt đó rất phức tạp, hai ba câu nói khó mà rõ ràng được.

Bạch Như Sương cười cười, dưới ánh sáng lơ mơ hiện ra chút mơ hồ, ngữ khí nhạt nhẽo nói:

- Trong nhân thần hẳn có để ý tới thiếp mà?

Liệt Thiên ngập ngừng, lúc sau mới trả lời:

- Có, chỉ là ánh mắt hần nhìn nàng, đương nhiên là phải rất lâu mới có thể quên được.

Bạch Như Sương không nói, nhẹ nhàng bước ra ngoài động, nhìn cảnh núi non đẹp đẽ, khẽ nói:

- Trở lại nhân gian, về lại cố hương, chỉ là đến lúc ấy ta đối diện với nó như thế nào đây?

Liệt Thiên đến bên cạnh nàng, thần tình phức tạp nhìn ra xa, cảm động nói:

- Phải, về lại nhân gian, lần này cái mà ta để lại cho nó là cái gì nữa đây?

Trầm mặc bồi hồi giữa hai người, thời khắc này, đối diện với nhân gian rồi xa đã lâu, hai người ai nấy đều có cảm xúc, chỉ là lập trường biểu hiện ra bên ngoài lại không giống nhau.

Ghi chú:

(1) Luân hồi chi lực, tiền sinh hậu thế, túc mệnh chi bí, tàng vu lục đạo = Sức mạnh luân hồi, kiếp trước kiếp sau, bí mật của số phận, ẩn chứa sáu đường luân hồi.

642. Chương 644 Ma Vương Trọng Sinh (ma Vương Sống Dậy)

Liệt Thiên lại không như thế, hần đối với nhân gian cảm tình không thâm sâu, nhưng đau khổ trải qua trước đây trong kí ức hần vẫn còn như mới, một cảm xúc li biệt đã lâu, thời khắc ấy lại nổi lên trong lòng.

Trước đây, hần hai lần tiến nhập nhân gian đã để lại nhiều sự tích truyền kì, suýt chút nữa đã sửa đổi lịch sử nhân gian. Nhưng bây giờ nghĩ lại, một chút hối tiếc đến tận bây giờ vẫn không thể quên được, như một vết thương khắc sâu sắc vào trong tim hần, khiến hần mỗi lần nhớ lại, đều có tình cảm rất phức tạp.

Nửa ngày sau, Bạch Như Sương quay đầu lại, nhìn thấy biểu tình cổ quái đó của Liệt Thiên, khẽ nói:

- Xem ra ấn tượng của chàng đối với nhân gian cũng rất sâu a.

Liệt Thiên liếc nhìn nàng, biểu tình trên mặt tan biến, bình thản nói:

- Ít ra so với nàng hiện tại dường như sâu sắc hơn. Được rồi, Hổ Vương vẫn đang chờ chúng ta ở phía trước, đi thôi.

Bạch Như Sương không nói, lặng yên nhìn ra cửa động, cuối cùng khẽ thở dài nói:

- Lần sau thiếp còn sẽ đến đây chứ? Có lẽ sẽ không có lần sau đâu.

Liệt Thiên nhàn thần hơi biến, ngữ khí quái dị nói:

- Có thể không phải lần sau, mà là lần sau nữa, sau nữa hoặc là nhiều hơn thế.

Bạch Như Sương không để ý tới hần, xoay mình rời đi.

Liệt Thiên nhìn thân ảnh làm rung động lòng người của nàng, trong tâm yếu ớt thở dài: "Ta thật sự trở lại chính mình trước đây sao? Có lẽ chúng ta giờ đây đều đã không còn như trước đây nữa." Cảm xúc một lúc rồi Liệt Thiên bỏ đi tâm tình thất lạc, toàn thân hào quang lóe lên, người liền biến mất.

Dưới chân núi Thiên Thương, Hắc Sát Hổ Vương phái một cao thủ đi trước dò xét đường lối, một cao thủ nghe ngóng tin tức, bản thân thì thống lĩnh bốn đại thiên vương còn lại đứng yên chỗ cũ, đợi chờ Liệt Thiên xuất hiện.

Hai bên vừa gặp, Hắc Sát Hổ Vương cung kính nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ đã phái người đi dò xét và nghe ngóng tin tức, bọn ta bây giờ đi chứ?

Liệt Thiên nhìn áng mây phía chân trời, bá khí uy nghiêm nói:

- Nhân gian đã không còn là nhân gian trước đây nữa. Bây giờ chúng ta trước tiên tới Trung Nguyên, xem thử tình hình Chánh Đạo liên minh.

Hắc Sát Hổ Vương vâng nhẹ, chỉ huy tứ đại thiên vương đi trước mở đường, một hàng bảy người theo hướng Hoa Sơn bước đi.

Trên đường, Bạch Như Sương u uẩn hỏi:

- Liệt Thiên, nếu như một ngày nào đó thiếp khuyên chàng từ bỏ, chàng có thể đáp ứng chăng?

Liệt Thiên nhân thần biến hẳn, nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng, ngập ngừng mãi không trả lời.

Nàng, vẫn luôn mỹ lệ thánh khiết như ngày nào, không có một chút thay đổi nhỏ, ngay cả tấm lòng tiếc thương vạn vật chưa từng biến đổi, lúc nào cũng nghĩ tới sự an nguy của Nhân gian, luôn luôn quan tâm đến mọi người.

Chỉ là bản thân có thể đáp ứng nàng chăng? Nếu như đáp ứng, vậy có khác gì so với trước kia? Còn nếu nói không đáp ứng, bản thân có thể thực hiện được chăng?

U mê, xuất hiện trong sát na, Liệt Thiên này trước kia xưng là bá chủ thất giới, chỉ bởi một câu nói của nàng, liền rơi vào sự trầm mặc.

Nhận ra sự khác thường của hẳn, Bạch Như Sương thở dài nói:

- Lúc này lại trầm mặc không nói, chẳng phải tỏ ra cự tuyệt ư?

Liệt Thiên cơ mặt hơi run rẩy, ương ngạnh nói:

- Có lẽ tương lai sau này, nàng sẽ không khuyên ta từ bỏ nữa.

Bạch Như Sương nhè nhẹ lắc đầu, khẽ nói:

- Chàng nghĩ sẽ tồn tại khả năng đó sao?

Liệt Thiên ngập ngừng nói:

- Ta không biết, có lẽ nàng có thể vì ta mà thay đổi. Đó là việc sau này, lúc này ai có thể nói rõ ràng được chứ?

Bạch Như Sương thần sắc hơi thay đổi, trầm mặc nhìn hẳn một lúc, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, dời mắt nhìn về phương xa. Lời nói Liệt Thiên có chút không thực tế, nhưng Bạch Như Sương không thể không thừa nhận, đích xác có khả năng đó.

Chỉ có điều thực sự có như thế không? Trong tim nàng thiếu đi sự tự tin, bởi vì nàng nhớ mấy ngày trước đây vẫn còn hận Liệt Thiên đến tận xương, nhưng giờ đây lại cùng hẳn nói cười, nào có nửa điểm hận thù?

Tình cảm thật là kì diệu, ít nhất sau khi trải qua một vài sự tình, Bạch Như Sương phải thừa nhận, có nhiều khi trái tim con người có thể thay đổi.

Liệt Thiên liếc nhìn nàng, đang muốn nói thêm vài điều thì Yêu vực cao thủ được phái đi nghe ngóng tin tức đột nhiên trở về, làm cho Liệt Thiên lưu ý.

Yêu vực cao thủ đó theo Hắc Sát Hổ Vương đến trước mặt Liệt Thiên, cung kính nói:

- Bẩm báo Yêu Hoàng, vừa nghe ngóng được tin tức kinh người. Không lâu trước đây, Chánh Đạo liên minh cùng Quỷ vực cao thủ, Huyền Phong môn hạ, còn thêm cả Lục Vân giao chiến kịch liệt, kết quả lưỡng bại câu thương.

Liệt Thiên hỏi:

- Nói cụ thể một chút, quá trình đó diễn ra thế nào?

Cao thủ đó hồi đáp:

- Nghe nói Kiếm Vô Trần của Chánh Đạo liên minh mưu tính dùng việc xin cưới Trương Ngạo Tuyết để thu hút Lục Vân vào bẫy. Kết quả Lục Vân sập bẫy đến trước, cùng Chánh Đạo liên minh triển khai một trận chém giết đầu trí đầu sức, hai bên chiến đấu kịch liệt, liên minh cao thủ tử thương không ít. Cũng vào lúc đó, Quỷ vực Sát Huyết Diêm La thống lĩnh mười đại cao thủ Quỷ vực đột nhiên xuất hiện, khiến cho Chánh Đạo liên minh bị bất ngờ rất lớn.... Huyền Phong môn phát động tập kích bất ngờ ... Thương Nguyệt chết

bởi mũi tên của Hậu Nghệ thần cung ... Vô Nhân Tọa bị Kiếm Vô Trần đánh cho trọng thương phải bỏ chạy ... Vô Tâm tạo nên Thái Âm Tế Nhật cuối cùng bị mất mạng.

Nghe hết mọi thứ, Liệt Thiên lạnh giọng nói:

- Ma vực thật là rất狡 hoạt, không ngờ lại không bị lừa. Tốt lắm, giờ đây Chánh Đạo liên minh đã bị hủy diệt, Quỷ vực thảm bại, Huyền Phong môn không còn môn chủ, sau này toàn bộ nhân gian chỉ còn sót lại Ma vực cùng Thiên chi tam giới có khả năng đối chọi với chúng ta. Bây giờ truyền mệnh lệnh của ta thẳng tới Hoa Sơn, chúng ta đi gặp Ma Thiên tôn chủ của Ma vực.

Hắc Sát Hồ Vương nhận lệnh, đi trước với cao thủ đó mở đường, bảy người nối tiếp nhau tiến về Hoa Sơn.

Từ Ảo Thú Động Thiên thẳng tới Hoa Sơn, trên đường phải vượt qua cao nguyên đất vàng trong đó có ngọn núi thần kì. Khi một hàng người của Yêu Hoàng Liệt Thiên đi đến khoảng không trung phía trên ngọn núi ấy, chín người liền dừng chân, mục quang lưu ý phía dưới.

Quan sát động sâu đầy khí tức quỷ dị đó, Liệt Thiên hỏi:

- Lục Vân đã tiến nhập vào chỗ này sao?

Yêu vực cao thủ đi nghe ngóng tin tức nói:

- Đúng vậy, nghe nói trong lúc Thương Nguyệt chết rồi rơi vào trong đó, sư phụ của Thương Nguyệt là Ngọc Vô Song nhảy xuống trước, sau đó Lục Vân cũng xuống theo.

Liệt Thiên không nói, trong nhãn thần kì quang lấp lánh, trầm mặc tra xét cái động sâu bí ảo này.

Bạch Như Sương nhìn hẩn, khẽ hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Liệt Thiên quay đầu nhìn nàng, thần sắc có chút trầm trọng nói:

- Chỗ này có phần tà ác, sợ rằng Lục Vân rất khó ra khỏi đây. Được rồi, tiếp tục tiến lên, có thời gian nên lưu ý tin tức nơi này nhiều hơn.

Nói xong ánh sáng rực rỡ loé lên, chín người liền biến mất khỏi nơi đó, xuất hiện ở ngoài vài dặm.

Hoa Sơn, trên quảng trường của Chánh Đạo liên minh, Ma Ảo tôn chủ cùng Ma Thiên tôn chủ liên tục nhìn về phương Bắc xa xa.

Từ sáng sớm, Ma Thiên tôn chủ cùng Ma Ảo tôn chủ đã thống lĩnh Ma vực cao thủ tiến nhập Hoa Sơn, trong tình hình chẳng có cao thủ nào ngăn chặn, chỉ một lúc đã giết sạch liên minh đệ tử, chiếm cứ địa điểm vốn là biểu tượng vinh quang của Chánh Đạo liên minh.

Từ lúc lên Hoa Sơn, Ma Thiên tôn chủ chưa từng bước vào liên minh đại diện lấy một bước, liên tục đứng ngạo nghễ trên quảng trường, lưu ý quan sát tình hình phương Bắc.

Chờ khi Ma Ảo tôn chủ xử lý xong mọi việc, đến bên cạnh hẩn rồi, hẩn chỉ lạnh nhạt hỏi một câu rất cổ quái:

- Như trong liệu định?

Ma Ảo tôn chủ hồi đáp:

- Phải, như trong dự liệu.

Sau đấy hai người không nói thêm gì nữa.

Giữa trưa, khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, Ma Ảo tôn chủ kinh hãi la lên một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Cuối cùng đã tới!

Ma Thiên tôn chủ không nói, chỉ điên cuồng cười lớn, toàn thân hắc mang lập lòe, Ma Vương giáp trên thân phát ra quang huy rực rỡ chói mắt, một luồng khí tức cường đại từ thân thể hẩn phóng thẳng giữa trời, toàn bộ cơ thể ma khí khiếp đảm, tu vi thành linh gia tăng điên cuồng.

Nhìn tình thế của Ma Thiên tôn chủ, Ma Áo tôn chủ vừa kinh vừa sợ, miệng khê than:

- Ông cuối cùng đã có được toàn bộ sức mạnh của Ma Vương, chỉ tiếc là Ma Thiên tôn chủ cũng theo đó biến mất. Thái Âm xuất hiện ở thế gian, Ma Vương sống dậy, có lẽ đó là số mệnh, là thiên ý.

Một chút đau buồn nhàn nhạt theo cuồng phong tan ra.

Khi đó Ma Thiên tôn chủ hai mắt tối đen như mực, khí tức toàn thân lạnh lẽo như băng, không có một chút tình cảm nào, tất cả đã khó có thể quay đầu lại, chỉ có sự vô tình vang vọng khắp mọi nơi.

Trong tiếng cười lớn, Ma Thiên tôn chủ gầm lên:

- Ta cuối cùng đã thức dậy rồi, ha ha ... Từ nay về sau, dọc ngang thiên hạ, nhân gian sẽ là thiên hạ của Ma Vương ta.

Hai tay giơ cao, ma khí kinh trời cuộn tròn như bay, hình thành một phong trụ trùng điệp xông thẳng lên trời cao, khí thế khiếp người ngập tràn trời đất, cơ hồ toàn bộ nhân gian đều có thể thấy được.

Một lúc sau, mặt đất âm u bắt đầu sáng lên trở lại, Ma Thiên tôn chủ nhẹ nhàng hạ xuống, âm trầm lạnh lẽo nhìn Ma Áo tôn chủ, hừ giọng nói:

- Ánh mắt này của ngươi rất bất kính, lần này xem như nói vậy thôi. Lần sau ngươi còn dám to gan vô lễ nhìn bản vương như thế, đừng trách ta tiêu diệt ngươi đấy.

Ma Áo tôn chủ trong lòng thở dài, chỉ câu nói này đã đủ để hiểu ra, Ma Thiên tôn chủ đã hoàn toàn biến mất triệt để, đứng trước mắt mình chính là Vạn Ma Chi Vương của Ma vực.

Bỏ đi vẻ bất mãn, Ma Áo tôn chủ khê nói:

- Đã hiểu, lần sau sẽ không dám thế. Hiện tại thuộc hạ trước tiên chúc mừng Ma Vương đại nhân đã sống dậy, chúc ngài nhanh chóng thống nhất thiên hạ.

Ma Thiên tôn chủ cười âm trầm một tiếng, có chút đắc ý nói:

- Nói hay lắm, sau này đi theo ta chinh chiến thiên hạ, tiêu diệt mấy tên gọi là Thiên chi tam giới cao thủ đó, khiến cho thất giới tất cả phải nghe hiệu lệnh của Ma vực ta.

Ma Áo tôn chủ nhìn bộ dạng cuồng vọng đó của hắn, ứng tiếng nói:

- Phải, tất cả đều do Ma Vương đại nhân làm chủ. Hiện tại ta có một việc không rõ, xin thỉnh Ma Vương đại nhân chỉ bảo.

Ma Thiên tôn chủ lạnh giọng nói:

- Có việc gì, nói.

Ma Áo tôn chủ né tránh mục quang của hắn, quay người nhìn về phương Bắc, bình tĩnh nói:

- Vừa rồi đúng ngay thời khắc Ma Vương đại nhân hoàn toàn thức tỉnh, nhân gian xuất hiện bốn luồng khí tức mạnh mẽ vô cùng, không biết Ma Vương đại nhân có cảm thấy không?

Ma Thiên Tôn Chủ lạnh lẽo nói:

- Bốn vương tự nhiên phát hiện ra, bốn luồng khí tức đó đến từ bốn phương, trong đó có hai luồng kỳ dị đặc biệt vô cùng, hàm chứa sức mạnh lệ sát âm phách (1), đó có lẽ là Địa Âm Thiên Sát như trong truyền thuyết. Còn về hai luồng khí tức ở hai phương Nam Bắc đó, tuy hơi hơi có chút bất đồng, hẳn không phải là cao thủ đơn giản. Chỉ là ta nhất thời nghĩ không ra đó là ai.

- Ma Vương đại nhân đã bỏ qua rồi, thuộc hạ lại nghĩ tới một điểm khác, có lẽ hẳn không thì chưa biết. Trước tiên, một dải phương Nam người tu đạo không nhiều, trong đó duy nhất có một địa phương đáng quan tâm, đó là Nam Hoang Thập Vạn Đại Sơn. Tại đó nghe nói có Vu Thần thần bí tồn tại. Còn phương Bắc lại đúng là hướng của Áo Thú Động Thiên trong Ngũ Đại Động Thiên, thuộc hạ nghĩ nếu như không lầm, luồng khí tức đó có lẽ đến từ Yêu vực.

Ma Áo tôn chủ bình tĩnh nói nhẹ nhàng.

Ghi chú:

(1) lệ sát âm phách = Lệ sát là hung thần tàn bạo, âm phách chính là âm bá nghĩa là bá chủ của cõi âm. Như vậy, có thể nói lệ sát âm phách là hung thần ác sát mạnh mẽ của cõi âm u.

643. Chương 645 Phân Tích Tình Thế

- Lời của người cũng có vài phần đạo lí. Nghe nói Yêu vực tồn tại một tên Yêu Hoàng, có lẽ hắn cũng giống như bốn vương, vào lúc này đã hoàn toàn thức tỉnh rồi. Còn về Vu Thần phương nam, chỉ mới nghe trong truyền thuyết, thực hư thế nào vẫn còn khó nói. Nhưng điều đó cũng không quan hệ, từ xưa Tần mất thiên hạ, quần hùng tranh giành, chỉ cần bọn chúng dám đứng ra, bốn vương không ngại cùng bọn chúng tranh cao thấp.

Ma Áo tôn chủ chỉ cười chứ không đáp lời, nhưng trong lòng hắn lại có một vài suy tính khác. Biến hoá vừa rồi của Ma Thiên tôn chủ khiến hắn trong lòng sợ hãi, tâm thần có chút hỗn loạn. Nhưng dù trong tình huống như vậy, hắn vẫn có thể phát giác ra bốn luồng khí tức mạnh mẽ, hơn hẳn khí tức của Ma Vương. Theo đó phân tích có thể thấy, Ma Vương trước mắt mặc dù đạo hạnh cao đến mấy, nhưng khi gặp bốn cao thủ trên, sợ rằng phải nhận lấy phần thất bại mà thôi.

Không để ý đến biểu tình của Ma Áo tôn chủ, Ma Thiên tôn chủ nhân thần âm trầm lạnh lẽo nhìn về phương bắc, cười hắc hắc, nói:

- Thái Âm hiện thế, chánh đạo suy vong. Không biết lúc này tình hình Chánh Đạo liên minh như thế nào rồi?

Ma Áo tôn chủ điềm đạm trả lời:

- Ma Vương đại nhân không cần nóng vội, tin tức sẽ được truyền về nhanh thôi.

Vừa dứt lời, liền thấy một đạo ma ảnh xuất hiện đằng xa đang nhanh chóng bay tới. Nhận ra cao thủ của Ma vực, Ma Áo tôn chủ hỏi:

- Nói đi, có tin tức gì không?

Cao thủ đó cung kính trả lời:

- Bẩm nhị vị Ma tôn đại nhân, vừa nhận được tin tức mới nhất. Chánh Đạo liên minh đang giao chiến kịch liệt cùng Lục Văn, bất ngờ bị Quỷ vực Sát Huyết Diêm La đánh lên, sau đó cao thủ Huyền Phong Môn cũng gia nhập trường hỗn chiến. Chánh tà song phương lưỡng bại câu thương, tử thương vô số, tạm thời vẫn còn đang tiếp tục.

Ma Áo tôn chủ đưa mắt nhìn Ma Thiên tôn chủ rồi tiếp tục hỏi:

- Thế ngoài ra có tra ra nguyên nhân hình thành Thái Âm Tế Nhật không?

Cao thủ đó trả lời:

-Tạm thời chưa có bất kì thông tin nào, thuộc hạ xin đi tiếp tục đi nghe ngóng.

Ma Áo tôn chủ nghe vậy gật đầu, phát tay cho hắn lui đi. Sau đó, hắn nhìn Ma Thiên tôn chủ, thản nhiên hỏi:

-Ma Vương đại nhân đang nghĩ gì vậy, phải chăng đang nghĩ tới kết quả cuối cùng?

Ma Thiên tôn chủ trừng mắt nhìn hắn, ngữ khí sắc bén đáp lại:

-Có nhiều lúc thông minh quá thì không tốt.

Ma Áo tôn chủ không hề đổi sắc, thản nhiên đáp:

-Làm bạn với vua như chơi với hổ. Đi theo Ma Vương đại nhân, nếu không có chút thông minh, e rằng cũng không phải là điều tốt.

Ma Thiên tôn chủ hừ lạnh một tiếng, âm trầm lạnh lẽo nói:

-Người hiểu như vậy thì tốt, sau này lời nào không nên nói, câu nào không nên hỏi thì người tốt nhất nên suy nghĩ kỹ một chút, tránh họa tự miệng mà ra.

Ma Áo tôn chủ cung kính đáp:

-Vâng, thưa Ma Vương đại nhân.

Ngữ khí phục tùng, nhưng nhãn thần lại tĩnh lặng như mặt nước hồ, hiển nhiên trong lòng hẳn không phục.

Thời gian sau đó, hai người chìm vào im lặng, không một ai nói gì. Chỉ đến khi cao thủ truyền tin lúc trước quay lại, Ma Áo tôn chủ mới mở lời hỏi:

-Thế nào, có tin tức chính xác không?

Cao thủ đó hồi đáp:

-Hồi bẩm Ma tôn đại nhân, chiến cục bên đó đã kết thúc, Sát Huyết Diêm La thân thụ trọng thương, mang theo Vô Gian Quỷ Sát cùng Bất Tử Huyết Lệ còn sống sót không cam lòng rời đi, Vô Nhân Toạ thụ trọng thương dưới Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần phải bỏ chạy, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm dẫn phát Thái Âm Tế Nhật, sau đó chết dưới Thần cung. Chánh Đạo liên minh cũng tử thương gần hết, chỉ còn lại Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi, Thiên Kiếm Khách cùng Bạch Quang, cuối cùng phải từ bỏ Tổng đàn mới, không biết đi hướng nào.

-Hậu Nghệ thần cung? Lẽ nào mấy luồng khí tức đó mới bắt đầu đã cường đại như vậy sao, quả thực khiến cho người ta không có cách tưởng tượng nổi.

Kinh hô một tiếng, Ma Áo tôn chủ trấn tĩnh lại tâm thần, tiếp tục hỏi:

-Lục Vân thì sao, hẳn như thế nào rồi?

-Hồi bẩm Ma tôn đại nhân, Thương Nguyệt vì cứu Lục Vân mà chết dưới

Thần cung, cuối cùng rơi xuống động sâu. Lục Vân vì tìm kiếm thi thể Thương Nguyệt nên cũng đã tiến vào động, tới giờ vẫn chưa có tin tức gì.

Khẽ gật đầu, Ma Áo tôn chủ đưa mắt nhìn Ma Thiên tôn chủ, thấy hẳn không có thắc mắc, liền phát tay cho phép tên thuộc hạ đó rời đi, hai người trầm mặc nhìn về phương xa.

Một lúc lâu sau, Ma Thiên tôn chủ đột nhiên mở miệng hỏi:

-Tình hình như vậy, nhân gian còn có ai có thể gây trở ngại chúng ta chứ?

Ma Áo tôn chủ hỏi ngược lại:

-Ma Vương đại nhân muốn nghe lời nói thật, hay là muốn nghe lời nói dối?

Ma Thiên tôn chủ nhãn thần lạnh lẽo, hừ lạnh hỏi:

-Người nghĩ sao?

Ma Áo tôn chủ dường như không thấy thái độ đó, thản nhiên trả lời:

-Biết thì thuộc hạ đã không hỏi. Có những lúc, kết quả giữa lời nói dối và lời nói thật rất khác nhau. Vì để chắc chắn, thuộc hạ cứ hỏi trước thì hơn.

Ma Thiên tôn chủ hai mắt hơi nhú lại, lạnh giọng hỏi:

-Nói thật với nói dối khác nhau thế nào?

Ma Áo tôn chủ thản nhiên trả lời:

-Lời nói dối rất đơn giản, trước mắt Chánh Đạo liên minh đã suy bại rồi, thực lực của Quỷ vực sau này không còn ảnh hưởng lớn nữa, Huyền Phong môn hao binh tổn tướng, ngay cả môn chủ cũng đã chết, duy nhất có thể gây trở ngại tới đại cục, ảnh hưởng tới bước tiến của Ma vương đại nhân chỉ còn lại Thiên Chi tam giới cùng Trừ Ma liên minh của nhân gian mà thôi.

-Trừ Ma liên minh? E rằng nếu dựa vào bọn chúng thì vẫn còn kém ta một chút. Ngược lại Thiên Chi tam giới luôn là tử địch của chúng ta, điều này lưu ý hơn một chút. Được rồi, nói lời thật đi.

Ma Thiên tôn chủ có chút không coi trọng, hoặc có thể nói là cuồng vọng, đối với lời nói dối của Ma Áo tôn chủ tuyệt không để ý.

Đối với những điều đó, Ma Áo tôn chủ chỉ coi như không nghe thấy, tiếp tục nói:

-Nói thật, tình hình dường như có chút phức tạp. Thứ nhất, Thiên Chi tam giới vốn cố định, Trừ Ma liên minh căn cơ cũng khá vững chắc. Ngoại trừ bọn chúng ra, còn có Địa Âm cùng Thiên Sát chúng ta cần phải suy nghĩ tới trước tiên. Thứ hai, tuy Quỷ vực trước mắt thực lực đại giảm, nhưng Sát Huyết Diêm La có thể đánh cho Thủ Tịch Hộ Pháp của Cửu Thiên Hư Vô giới thân thụ trọng thương, có thể thấy tu vi tuyệt không kém Ma Vương đại nhân là bao. Vì thế, đây cũng là một biến cố, sự tồn tại của hắn trước sau đối với chúng ta cũng sẽ có ảnh hưởng cực lớn. Thứ ba, ngũ phái của nhân gian vẫn còn chưa hề lụi tàn, thực lực nếu liên hợp lại cũng không tầm thường, về phương diện này nên lưu ý. Thứ tư, nhân gian tứ tuyệt đã xuất hiện tam tuyệt, mặc dù nhân số không nhiều, nhưng tất cả đều là cao thủ cực kì cường đại, đối với cao thủ như Ma Vương đại nhân có thể không có uy hiếp gì lớn, nhưng đối với Ma vực cao thủ thì lại là trở ngại cực lớn. Thứ năm, trong bốn luồng khí tức trước đó, nam bắc hai nơi là cao thâm khó lường nhất, có lẽ đó là những nhân vật có thể chi phối đại cục. Thứ sáu, chính là Lục Vân.

Ma Thiên tôn chủ sắc mặt âm trầm, có chút không vui hỏi:

-Lũ người đó vốn chỉ hư trương thanh thế, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, ngoại trừ Địa Âm cùng Thiên Sát, ai có thể ở trong mắt của bốn vương chứ?

Ma Áo tôn chủ nhìn về nơi xa, lạnh nhạt đáp:

-Ma Vương đại nhân tu vi tinh thâm, tự nhiên có suy nghĩ bất đồng với thuộc hạ, cố nhiên lời nói mỗi người mỗi khác. Chỉ có điều, tất cả đều là suy đoán, ai có thể khẳng định trong đó có biến hóa hay không?

Ma Thiên tôn chủ không nói, giận dữ hừ lạnh mấy tiếng, mục quang nhìn về nơi xa, không để ý tới hắn nữa. Thấy vậy, Ma Áo tôn chủ ha hả cười, tuyệt không nhiều lời, đem bản thân mình ẩn giấu thật sâu.

Phương xa, một đám mây màu tro từ phía chân trời bay tới với tốc độ rất nhanh, trong phút chốc đã thu hút được sự chú ý của Ma Thiên tôn chủ và Ma Áo tôn chủ. Nhìn đám mây màu tro cổ quái này, Ma Thiên tôn chủ nhíu mày, trong mắt hắc quang vận chuyển với tốc độ cao, chính là đang dùng phương pháp đặc biệt của riêng hắn để thăm dò xem bí mật ở bên trong. Đứng bên cạnh, Ma Áo tôn chủ cười lên một tràng cổ quái, nhân thân phức tạp vô cùng.

Lúc này, Ma Áo tôn chủ đang nghĩ gì? Hắn đối với việc xuất hiện của đám mây màu tro này tuyệt không chút kinh ngạc, ngược lại còn cười cổ quái, không lẽ bên trong còn có ẩn tình nào khác?

Quay đầu lại, Ma Thiên tôn chủ đưa mắt nhìn Ma Áo tôn chủ, lạnh lẽo hỏi:

-Người cười cái gì?

Ma Áo tôn chủ nhìn đám mây màu tro đó, bình tĩnh đáp:

-Ma Vương đại nhân cảm giác đám mây màu tro đó như thế nào?

Ma Thiên tôn chủ nhân thân lạnh lẽo, hừ lạnh trả lời:

-Đám mây màu tro này nhìn rất cổ quái, thực tế bên trong ẩn tàng bảy luồng khí tức, trong đó có một luồng tương đối to lớn mạnh mẽ.

Ma Áo tôn chủ liền hỏi:

-Khí tức to lớn như vậy, Ma Vương có thể phán đoán hắn từ đâu tới chăng?

Ma Thiên tôn chủ chăm chú nhìn hắn một lúc rồi hỏi ngược lại:

-Người biết sao?

Ma Áo tôn chủ cười ha hả, có chút bất đắc dĩ đáp:

-Ta biết, nhưng ta sợ rằng nói ra Ma vương đại nhân nghe sẽ không vui.

Ma Thiên tôn chủ âm lãnh nói:

-Nói như vậy, người này lai lịch không đơn giản rồi.

Ma Áo tôn chủ trầm mặc một lúc, nhẹ giọng nói:

-Khí tức đó xuất hiện vào lúc Thái Âm Tế Nhật, vốn dĩ to lớn mạnh mẽ nhất trong bốn luồng khí tức.

Ma Thiên tôn chủ nhân thần hơi biến đổi, âm trầm hỏi:

-Người khẳng định?

Ma Áo tôn chủ gật đầu trả lời:

-Đúng vậy, ta khẳng định. Hắn đến từ phương bắc, có lẽ tới từ Yêu vực. Có được khí tức khủng bố như vậy, lại là người tới từ Yêu vực, sợ rằng chỉ có thể là người trong truyền thuyết đó thôi.

Ma Thiên tôn chủ sắc mặt âm trầm, trong mắt hắc mang lưu động, một cỗ chân khí tà mị chậm chậm di chuyển toàn thân, khiến cả người hắn mang được bao bọc bởi luồng hắc khí âm trầm quỷ dị.

-Nghe nói trước kia hắn từng ngang dọc Thất giới, đánh cho Cửu Thiên Hư Vô giới từng bước thất bại thối lui, cuối cùng phải hợp lực Lục giới mới đem hắn phong ấn lại, thực không ngờ đã sống dậy rồi. Cũng tốt, vậy để bốn Ma Vương mở mang kiến thức một chút, thử xem Yêu Hoàng hắn hay Ma Vương ta, ai lợi hại hơn.

Lúc này, đám mây màu tro đã phủ lấy bầu trời của Hoa Sơn, đột nhiên hoá nhỏ lại, rồi trong chớp lát đã biến mất không thấy nữa, lộ ra ra bảy nhân ảnh trong nhóm người Yêu Hoàng Liệt Thiên. Xa xa, đứng đối diện nhau, Ma Thiên tôn chủ cùng với Yêu Hoàng Liệt Thiên trong không trung, mỗi người đều phát ra khí thế mạnh mẽ to lớn, giống như hai từ trường cực mạnh, va chạm nhau khiến nơi đó cuồng phong sấm sét ầm ầm, kinh động toàn thể trời đất và nhân gian.

Một trên một dưới, hắc sát ma khí cùng hơi sắc yêu khí hình thành hai kết giới cực lớn, cả hai đồng thời co duỗi biến hoá theo sự chuyển động của tâm tư hai vị bá chủ đang toàn lực đối kháng, sản sinh ra sức mạnh hắc ám huỷ diệt to lớn, cuồng phong bao phủ toàn bộ Hoa Sơn.

Trên trời chớp sét đan xen với cuồng phong bạo vũ. Toàn bộ tầng không Hoa Sơn, bầu trời u ám, chỉ có thể thấy lưu quang màu tro và màu đen lấp loé, vô số hoa lửa giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống.

Lần giao phong đầu tiên, Yêu Hoàng của Yêu vực cùng Ma Vương của Ma vực đều giữ thế quân bình, khó phân thắng bại. Hai người cách nhau mấy trăm trượng, đều nhìn chăm chăm lấy đối phương, nhân thần lấp lánh hào quang.

Với loại cao thủ có thực lực như bọn họ mà nói, nếu gặp một đối thủ xứng tầm, sự thù địch giữa song phương thường sẽ được thay thế bằng niềm vui sướng. Một địch thủ tầm cỡ luôn đáng được kính trọng, điều này bất kỳ vị tu chân cường giả nào cũng hiểu rõ.

644. Chương 646 Yêu Ma Chi Chiến

- Yêu Hoàng Liệt Thiên?

Liệt Thiên, song mục thất sắc quang hoa không ngừng lưu động, kiêu ngạo đáp:

- Phải, chính ta, người hẳn là Ma Vương của Ma vực, không ngờ cuối cùng vẫn có người nguyện ý thi triển cấm kỵ pháp quyết để đánh thức người.

Ma Thiên tôn chủ toàn thân ma khí chuyển động mạnh mẽ, lạnh lùng hỏi:

- Sao người biết?

Liệt Thiên cười lạnh, đáp:

- Ta tất nhiên phải biết, lúc trước Hắc Ma Thần chắc hẳn người cũng biết, nhờ mượn lực lượng của Ma Vương để đánh với ta một trận. May sao hắn vẫn còn lý trí, không dám bán linh hồn của mình, do vậy bằng vào lực lượng gần tới tầng thứ bảy, sau khi đánh với ta một trận phải rút chạy về Ma Vực, không lâu sau thì chết.

Ma Thiên tôn chủ nhướn mày, toàn thân ma khí bạo trướng, tàn nhẫn nhìn Liệt Thiên, nói:

- Ngày trước hắn bại dưới tay người, hôm nay bỗng Ma Vương tự mình thử một phen, xem người mạnh đến mức nào.

Dứt lời toàn thân Ma Thiên tôn chủ dịch chuyển về phía trước, Vạn Ma chi đao trong tay vung lên. Một luồng đao khí màu đen cuộn cuộn bốc lên trời cao, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo hắc điểm quang đao cực lớn, âm sâm bổ xuống như muốn xẻ dọc đất trời.

Liệt Thiên lạnh lùng cười nhạt, nói với đám người bên cạnh:

- Các người trước tiên hãy lùi lại, để ta tới thỉnh giáo cường giả mạnh nhất của Ma vực xem sao.

Hắc Sát Hổ Vương nhận lệnh, dẫn ngũ đại thiên vương bên cạnh nhanh chóng lùi về phía sau. Bạch Như Sương có chút lưỡng lự, thấp giọng nói:

- Hãy cẩn thận, ma lực trên người hắn rất đáng sợ.

Liệt Thiên mỉm cười, thản nhiên nói:

- Đừng lo lắng quá, nếu cả hắn mà ta cũng không đối phó nổi, vậy làm sao có thể xưng hùng Thất Giới, lấy lại tất cả những gì đã mất đây? Được rồi, lùi xuống đi.

Nói xong bên ngoài cơ thể thất sắc quang hoa lưu chuyển cực nhanh, Liệt Thiên lạnh lùng nhìn nhát đao đang bổ xuống, song nhãn tỏa ra mục quang kỳ dị, phản phát trong đó mấy phần tiếu ý.

Khi một đao chứa đựng cỗ khí lực hủy diệt của Ma Thiên tôn chủ bổ xuống tới gần đỉnh đầu, nhân thân Liệt Thiên đột nhiên hóa sáng rực, toàn thân đứng thẳng bất động, trên đỉnh đầu xuất hiện thất sắc quang hoàn, tường vân* bao trùm bốn phía, quang mang chói mắt tựa như vạn vạn đôi cánh ánh sáng xuất hiện trong không trung, biến Yêu Hoàng Liệt Thiên thành một Thần Vương, với khí thế uy nghiêm trấn nhiếp cả thiên hạ, đủ để chấn động cửu châu, lay động sơn hà.

Dưới bầu trời hôn ám, Yêu Hoàng Liệt Thiên vẫn đứng thẳng bất động, nhưng quanh thân những đạo quang mang bỗng hợp nhất, cùng với thất sắc quang hoàn trên đỉnh đầu tạo thành một quang trụ xông thẳng lên trời. Quang trụ này đường kính dù không quá một trượng, so với ma đao xẻ dọc bầu trời như ngày và đêm, khác nhau một trời một vực, nhưng ẩn chứa trong đó là cỗ khí tức vô cùng cường đại, một kích phá tan kết giới ngưng đọng quanh Ma Thiên tôn chủ, kiêu hãnh đối lại đao quang.

Từ lúc Ma Thiên tôn chủ bay người lên rồi bổ xuống một đao, tất cả chỉ trong nháy mắt, liên lạc như nước chảy mây trôi. Nhưng Yêu Hoàng Liệt Thiên lại càng ngông cuồng, hai tay khoanh trước ngực, ngạo nghễ đứng yên, khí thế cường đại hình thành nên một đạo phòng ngự kì diệu, nghênh tiếp một đao của Ma Vương.

Trước tình thế như vậy, trong những người quan chiến, Ma Huyền tôn chủ khẽ thở dài, đã nhìn ra được sự tự tin và khí phách bức nhân của Yêu Hoàng, nhưng Bạch Như Sương lại lộ ra chút khẩn trương, bất an nhìn Yêu Hoàng.

Hai luồng khí tức trong nháy mắt đã va chạm với nhau, đao khí màu đen phá mây rạch trời, mang theo khí lực hủy thiên diệt địa, liên tục bổ xuống quang trụ. Ma pháp công kích phát ra cực nhanh, những bông hoa lửa bắn ra bởi tạo thành những điểm sáng chói mắt, chỉ trong giây lát đã lan rộng ra bốn phía trong phạm vi mấy chục trượng, sinh ra một dòng khí lưu chuyển với tốc độ cực cao, khi đạt tới một điểm giới hạn, phát ra một tiếng nổ chấn động tâm can. Quang mang mãnh liệt này này vĩ đại hơn cả thái nhật quang sắc gấp trăm lần, khiến cho mọi người phải nhắm mắt lại, không nhìn rõ được cảnh tượng do một chiêu này bạo phát ra.

Trên không, quang trụ tuy lúc đầu sang rực, nhưng giờ đã có phần ảm đạm. Ma đao hắc quang lại càng thâm hơn, vỡ vụn ra thành vạn mảnh lả tả rơi xuống khắp nơi, giống như một khối băng bị đánh đến vỡ nát, về mỹ lệ mang theo mấy phần thê lương.

Lần quá chiêu này tuy chỉ mới khởi động, nhưng đã gây ra hậu quả cực lớn. Phạm vi mười dặm xung quanh bị một cỗ khí tức mạnh mẽ bao trùm lấy, cả núi Hoa Sơn chấn động kịch liệt, toàn bộ kiến trúc phòng ốc do Chánh Đạo liên minh xây dựng đều bị chấn nát, Ma vực cao thủ bên trong tử thương vô số, chỉ có cao thủ cấp ma tiên trở lên mới chạy thoát được.

Trên không trung, Yêu Hoàng Liệt Thiên song mục thoáng đảo, thất sắc kỳ vân bao quanh cơ thể dần dần tan đi dưới một đạo đáng sợ của Ma Vương. Trên đỉnh đầu, thất sắc quang hoàn vẫn còn sáng lấp lánh, nhưng so với lúc đầu đã mờ nhạt đi rất nhiều. Tuy vậy đạo quang đen kịt của Ma Vương thì đã vỡ nát, chỉ còn lại thực thể Vạn Ma chi đạo thuận thế bổ xuống.

Nhìn thấy vậy, Liệt Thiên cười lãnh khốc, một cỗ ý tức cường đại theo tâm niệm của hắn chuyển động, hóa thành một đòn công kích vô hình, bắn thẳng tới ngực của Ma Thiên tôn chủ.

Thấy một đạo của mình bị phá tan, Ma Thiên tôn chủ trong lòng vô cùng chấn động. Ngạo khí cùng thực lực của Liệt Thiên, thực sự khác xa với sự tưởng tượng của hắn, không ngờ lại mạnh mẽ hơn vạn phần. Nhưng Ma Thiên tôn chủ nào lại khiếp sợ, thanh đao trong tay hắn vẫn chém tới với tốc độ không đổi, phương hướng nhằm đầu Liệt Thiên bổ xuống. Nhưng ngay vào sát na ấy, Ma Vương bỗng gầm lên một tiếng giận

Xuyên qua lại như con thoi trong cánh rừng, Hứa Khiết thường xuyên quay đầu lại, trong ánh mắt êm ái ôn hòa hàm chứa sự quan tâm thăm lặng.

Rời khỏi Hoa Sơn, vận mệnh hai người từ nay ràng buộc với nhau. Nàng đã từ bỏ vẻ yêu kiều và bảo thủ, không cần phải hỏi lý do, chính là tình yêu, chỉ có tình cảm mới buộc nàng đi theo Lâm Vân Phong như vậy.

Đối với nàng, hành động này hoàn toàn vì ái tình, lại mất đi tình sư đồ và nghĩa đồng môn, cái giá phải trả có lớn quá không? Nàng thăm lặng tự vấn trong lòng.

Tránh ánh mắt của nàng, Lâm Vân Phong cố gắng nở nụ cười, dùng gương mặt tươi cười an ủi nàng, ánh mắt lại đang lưu ý bốn phương, trong lòng đầy cảnh giác. Hắn lúc này đã không còn là thiếu niên năm nào nghịch ngợm ham chơi, sau khi trải qua vô số sự tình, trên gương mặt cơ hồ sót lại chút ít non nớt, phần nhiều chín chắn, toàn thân ẩn hiện biểu lộ khí tức của sự trưởng thành.

Ánh mắt Hứa Khiết tỏ vẻ thấu hiểu tâm ý của hắn. Lâm Vân Phong đối với chuyện này trong lòng hiểu rõ, nhưng thời khắc này lại không phải là lúc nói chuyện tình ái, vì vậy hắn chỉ giả vờ không biết gì cả.

Tiếng thở dài nhẹ nhẽu từ khoe miệng của Hứa Khiết vang lên, giống như một thanh kiếm nhọn, âm độc đâm vào trái tim Lâm Vân Phong.

Nhìn về xa xăm, Hứa Khiết tự lên tiếng với chính mình:

- Đi trên con đường này, thế gian không bờ bến, nơi đâu là trạm dừng?

Trên gương mặt trắng bệch của Lâm Vân Phong lộ vẻ chua xót và nghiêm nghị, thấp giọng thốt:

- Xin lỗi, là huynh liên lụy muội.

Hứa Khiết vẫn duy trì tốc độ tiến đến phía trước, hơi quay đầu lại:

- Đến giờ phút này, huynh nghĩ rằng có cần thiết nói lời xin lỗi với muội chăng?

Lâm Vân Phong nhất thời lặng đi, lập tức tỉnh ngộ, cảm thấy có lỗi:

- Khiết, huynh.....

647. Chương 649 Tứ Tượng Cực Sát

- Kì thật ngay từ lúc bắt đầu rời khỏi cửa phòng, giữa chúng ta đã không cần phải nói bất kì một lời xin lỗi nào. Chỉ có một số việc xảy ra quá đột nhiên, trong nhất thời chúng ta không thích ứng được thôi.

Khe khẽ gật đầu, Lâm Vân Phong đáp:

- Đa tạ muội, cuộc đời này có được muội, dù chết cũng mãn nguyện.

Thanh âm rất nhỏ nhưng Hứa Khiết cảm thấy như sấm động bên tai, thân thể bình ổn rung mạnh, khuôn mặt túm mĩ phút chốc xuất hiện thần sắc phức tạp.

Quay đầu lại, Hứa Khiết chăm chú nhìn vào đôi mắt ấy, khoe môi khe khẽ run rẩy, nhưng lại không hề phát ra một thanh âm nào. Tựa hồ nàng còn không thể thích ứng, cũng có lẽ hạnh phúc đến quá nhanh.

Bốn mắt nhìn nhau, trên mặt hai người lại xuất hiện nét cười.

Một lúc sau, Hứa Khiết thu hồi ánh mắt, nhìn lên đám mây phía đằng xa, khẽ ngâm:

- Thiên tại toàn, địa tại di, lũ lũ tình tư thốn tâm dĩ, sơn phong khởi, hoa tự vũ, tích tích trần hương giai thị nhĩ! (1)

Lời ngâm như mộng như ảo, mang theo vô tận nghĩa tình, con tim tương tư mơ hồ của người thiếu nữ, chỉ e cả kẻ tình si cũng đành nhìn trắng mà cảm thán.

Nằm trên lưng Hứa Khiết, Lâm Vân Phong từ một bên ngấm nhìn lông mi khẽ nháy động của nàng, bên tai còn vang vọng đâu đó những lời nói đầy thâm tình, trong lòng nổi lên một nỗi tâm tình phức tạp không

nói nên lời. Từ trước tới nay, giữa gã và Hứa Khiết không từng trải qua quá nhiều mưa gió. Cho dù ngày đó đồng sinh cộng tử ở Quỷ vực, cũng chỉ là vì tình thế bất buột, tình cảm chân thật thật sự còn xa mới thâm sâu như Lục Vân cùng Trương Ngạo Tuyết.

Dĩ vãng, Lâm Vân Phong tính tình quá, đối với Hứa Khiết, trong lòng kì thật luôn ẩn hàm ý vui đùa. Nhưng lúc này, thời khắc này, một lời của Hứa Khiết thật sự làm cho tâm thần gã chấn động, đột nhiên hiểu ra được, âm thầm tự hận bản thân đã không biết quý trọng, gần như phụ mất cảm tình của người thiếu nữ.

Thoát khỏi suy tư, Lâm Vân Phong nhìn về phía trước, cất giọng trầm thấp nghiêm túc nói:

- Trước đây huynh ham vui háo thắng, nơi nơi tranh đoạt, rất nhiều lần đều hờ hững với muội. Sau này, huynh nhất định sẽ thay đổi tất cả, để muội bên cạnh huynh cảm nhận được tư vị hạnh phúc.

Hứa Khiết thân thể khẽ dừng lại, quay đầu liếc nhìn lại gã, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, miệng nhẹ nhàng nói:

- Tư vị hạnh phúc, sẽ là như thế nào?

Sắc mặt Lâm Vân Phong chợt ngưng lại, sau đó thần sắc chuyển biến, có vài phần khôi hài đáp:

- Tư vị hạnh phúc đương nhiên tuyệt vời nhất rồi, đừng suy nghĩ nhiều, sau này huynh cam đoan muội sẽ rất thích.

Nghe những lời đó, tâm tình ưu thương của Hứa Khiết đã từ từ tốt hơn, khóe miệng bất giác nở nụ cười nhẹ nhàng, duyên dáng nói:

- Hãy nhớ những lời huynh nói, đừng lại gạt người.

Thấy tâm tình nàng đã tốt hơn, Lâm Vân Phong cười nói:

- Yên tâm, huynh nếu dám gạt muội, vậy để muội gạt lại huynh là được.

Hứa Khiết yêu kiều hét lên một tiếng, cười mắng:

- Tính xấu không đổi, Vân Phong xấu, muội không lý đến huynh nữa.

Nói xong bỗng nhiên tăng tốc, hóa thành luồng quang ảnh mờ nhạt, chớp lát đã biến mất vào trong sơn lâm.

Buổi trưa, Hứa Khiết đã công Lâm Vân Phong đến thượng du sông Hoàng Hà, rời khỏi Hoa Sơn khoảng năm trăm dặm.

Quay người lại, Hứa Khiết liếc nhìn con đường vừa qua, nhẹ thở dài nói:

- Vân Phong, trên đường đi chúng ta luôn ẩn dấu tung tích, lại cũng không phát hiện thấy ai truy đuổi, xem ra chúng ta đã được an toàn rồi.

Trên lưng, Lâm Vân Phong không có hồi đáp, nguyên lai gã đã rơi vào hôn mê.

Phác giác tình huống của gã, Hứa Khiết vẻ mặt kinh hoảng, ánh mắt quét khắp bốn phía, cuối cùng lưu ý đến một ngọn núi đơn độc, do dự một lúc, rồi mang Lâm Vân Phong đến đó.

Lên đến đỉnh núi, Hứa Khiết không kịp quan sát tình huống bốn phía, vội vàng đặt Lâm Vân Phong xuống, cẩn thận kiểm tra thương thế của gã. Thông qua tra xét, nàng phát hiện thương thế Lâm Vân Phong nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng rất nhiều, toàn thân kinh mạch bị tổn thương nặng nề, tuy nhiên cũng còn may chưa quá mức nguy hiểm.

Nàng gã dậy, Hứa Khiết nhẹ nhàng gọi:

- Vân Phong, giữ vững tinh thần, có muội tại đây huynh sẽ không sao đâu.

Nói xong ngồi xếp bằng xuống, hai tay bắt đầu vận tụ chân nguyên, chậm chậm áp vào ngực gã, linh khí mạnh mẽ hệt như một luồng hỏa diễm bao phủ lấy thân thể cả hai người.

Ánh mặt trời kèm với khí nóng thiêu đốt vây phủ cả mặt đất. Trên ngọn núi, Hứa Khiết cùng với Lâm Vân Phong yên lặng bất động, dưới nắng mặt trời, ánh sáng nhàn nhạt ẩn hiện. Đối với người thường, như vậy sẽ thương tổn rất nhiều. Nhưng với Hứa Khiết mà nói, Phượng Hoàng pháp quyết mà nàng sở trường tu luyện là “Liệt hỏa trùng sinh”(sống lại trong lửa nóng), ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào nàng lại là trợ lực rất lớn. Còn Lâm Vân Phong thì sở học phức tạp, Âm Dương pháp quyết trong cơ thể cũng có thể hấp thu ánh mặt trời để sử dụng công hiệu của nó, vì thế tắm trong ánh mặt trời trái lại có công dụng hữu ích đối với thân thể và tinh thần.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hào quang chói mắt quanh thân Hứa Khiết đã dần ảm đạm đi. Ngay khi mặt trời xế bóng, Hứa Khiết rút hai tay lại, cơ thể mệt mỏi ngã xuống, ánh mắt lại kiên định chăm chú quan sát biểu tình của Lâm Vân Phong.

Trên mặt đất, Lâm Vân Phong ngồi yên bất động, sắc mặt trắng bệch đã dần có chút huyết sắc, nhưng hai mắt vẫn không có chút gì dấu hiệu mở ra. Thấy vậy, Hứa Khiết trong lòng có chút lo lắng, thông qua việc trị thương vừa rồi, nàng nghĩ Lâm Vân Phong hẳn phải hồi tỉnh, chỉ có điều thương thể Lâm Vân Phong quá trầm trọng, nàng cũng không thể khẳng định.

Thu hồi ánh mắt, Hứa Khiết thở dài u oán, chậm chậm ngồi dậy. Phủi nhẹ bụi trên thân, nàng vừa điều hòa lại chân nguyên trong cơ thể tăng nhanh tốc độ hồi phục, vừa lưu ý hoàn cảnh xung quanh.

Hoàng hôn buông xuống, ngọn núi đơn độc giống như một mũi đao sắc, tương phản với những núi xung quanh, có vài phần quái dị. Ngoài ra, vây quanh ngọn núi là bốn tòa núi cơ hồ cao gần bằng nhau, vị trí lại phân bố đồng đều quanh ngọn núi lớn, tựa như là bảo vệ cho ngọn núi này vậy.

Tra xét một vòng quanh đỉnh núi, Hứa Khiết khẽ cau mày tự hỏi: “Kì quái, vì có gì linh thức ta tại đây lại cảm ứng không được dao động của tia khí tức nào? Là do chân nguyên của ta bị tiêu hao, hay còn có nguyên nhân nào khác?” Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể nắm bắt được vấn đề, Hứa Khiết cũng không lãng phí tinh lực nữa, chậm chậm đi đến bên cạnh Lâm Vân Phong, ánh mắt nhu hòa nhìn gã, trên mặt mang vẻ lo lắng u sầu.

Lâm Vân Phong khẽ mở mắt, đập vào mắt hắn đầu tiên chính là hai đồng tử sáng rõ, trong đó chứa đầy kích động và hoan hỉ, ưu sầu cùng với lo âu. Lặng nhìn một lúc, Lâm Vân Phong dời mắt qua nơi khác, ngẩng nhìn khuôn mặt quá đỗi quen thuộc trước mắt, ngẩng nhìn về ưu tư chưa tan đi, không nhận được bất chợt ôm nàng vào lòng.

Mừng muốn khóc, Hứa Khiết ôm chặt lấy Lâm Vân Phong, nhỏ giọng hỏi:

- Huynh không bị gì là tốt rồi, muội đã rất lo cho huynh.

Lâm Vân Phong lòng đầy cảm động, không biết phải nói gì, chỉ biết ghì chặt lấy nàng, miệng cất tiếng thề:

- Từ nay về sau huynh sẽ không để muội lo lắng như vậy, huynh sẽ bảo vệ muội thật tốt, sẽ mang đến cho muội một cuộc sống hạnh phúc, để muội mãi mãi sống trong vui vẻ.

Mỉm cười ngọt ngào, Hứa Khiết nhẹ cúi đầu, khẽ ngâm:

- Chỉ cần có huynh bên cạnh, dù là cay đắng cũng trở thành mật ngọt.

Lâm Vân Phong cười cười, biểu tình có phần lúng túng, lần đầu tiên đối mặt với ái tình, điều này làm cho gã có chút khó kham. Trước đây, quan hệ của gã với Hứa Khiết cũng là mọi người đều biết, nhưng lúc đó tính ra gã vẫn là tránh nặng tìm nhẹ, dùng vẻ mặt vui đùa để che dấu tâm ý của mình. Giờ đây, khi không có người ngoài, không cần phải che giấu nữa, gã mới phát hiện ra yêu vốn dĩ là lời nói đã đến miệng mà không thốt ra được, muốn thu hồi, tìm lại như xương đâm.

Nhẹ vuốt ve mái tóc của Hứa Khiết, Lâm Vân Phong lại suy nghĩ xem mở miệng như thế nào để không làm mất mặt nam nhi, lại có thể làm an lòng người thiếu nữ. Về phương diện ái tình, gã rõ ràng là lạ lẫm, tuy thiếu nữ trong lòng cùng bản thân tình trong như đã, nhưng biểu đạt bằng ngôn ngữ lại không biết thế nào có thể lay động cảm tình đối phương.

Đang trong tâm trạng trầm tư, nhưng đúng lúc này, một cảm giác kì quái truyền vào trong lòng khiến cho gã chú ý.

Buông Hứa Khiết ra, Lâm Vân Phong liếc nhìn ra bốn phía xung quanh, khẽ nói:

- Huynh có một cảm giác, ở đây có gì đó rất tà mên.

Hứa Khiết sắc mặt thoáng hồng, tránh ánh mắt của gã, nhẹ nhàng đáp:

- Muội cũng không rõ lắm, chỉ có điều vừa rồi muội đã thử qua, phát hiện linh thức bản thân căn bản không có phản ứng, cũng không biết là do hoàn cảnh nơi này hay là do vấn đề của bản thân muội.

Đứng lên, Lâm Vân Phong nhìn nhìn địa thế vùng phụ cận, mục quang đình lại trên bốn ngọn núi nhỏ, thần sắc ngưng trọng nói:

- Địa hình ở đây có chút quen thuộc, dường như huynh đã thấy qua ở nơi nào đó, chỉ là nhất thời nghĩ không ra.

Hứa Khiết ôn nhu nói:

- Đừng nóng nảy, cứ từ từ nghĩ, nhớ được thì tất nhiên tốt, còn không nhớ được cũng không hề gì, chúng ta cũng không tiếp tục dừng ở đây lâu.

Lâm Vân Phong ồ lên một tiếng, tròng mắt biến ảo bất định, quanh thân lộ ra một tia khí tức thần bí.

Giây lát sau, Lâm Vân Phong kinh hãi hô một tiếng, thần sắc biến đổi hẳn nói:

- Huynh đã nhớ ra, địa hình ở đây huynh đã từng thấy qua trong một cuốn sách của sư phụ, trên đó có ghi lại đây chính là đất “Tứ Tượng Cực Sát”. Chỉ có điều huynh cảm thấy rất kì quái, ngọn núi này thật ra có gì thần dị, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Hứa Khiết cũng không lí giải được, cất tiếng hỏi:

- Vân Phong, cái gì gọi là đất “Tứ Tượng Cực Sát”, địa phương này có gì khiếp người, sao biểu tình của huynh trầm trọng như vậy?

Lâm Vân Phong liếc nhìn nàng, thần sắc ưu tư đáp:

- Theo lời nói của sư phụ, truyền thuyết vùng đất “Tứ Tượng Cực Sát” vốn là có từ thời thượng cổ, đại ý là nói một thứ rất quan trọng được Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ bảo hộ, đời đời kiếp kiếp cũng không phóng bỏ. Người thường muốn lấy được cái đó, hẳn phải vượt qua được vòng bảo hộ của Tứ Tượng, rồi sau đó mới có cơ hội. Mà Tứ Tượng lại là thần vật trong truyền thuyết, rốt cuộc ẩn tàng huyền cơ gì, không ai có thể nói rõ.

Hiểu được nỗi lo lắng của gã, Hứa Khiết an ủi nói:

- Đừng để ý nữa, chúng ta chỉ cần không có lòng tham, tự nhiên cũng không bị cám dỗ, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Cười khổ một tiếng, Lâm Vân Phong than:

- Muội nghĩ quá đơn giản, nếu đúng theo những lời muội nói, ta đã không để ý đến như vậy.

Hứa Khiết giật mình, hỏi dồn:

- Nếu không như vậy, lẽ nào còn có bí ẩn nào khác nữa?

Lâm Vân Phong thần sắc âm trầm, có chút do dự bộc lộ:

- Nghe nói muốn tiến vào vùng “Tứ Tượng Cực Sát” đã mười phần khó khăn, mà một khi đã vào được bên trong, muốn ra khỏi lại càng không dễ dàng.

Hứa Khiết nghi hoặc:

- Không thể, lúc này thấy huynh hôn mê muội đã mang huynh vào đây trị liệu thương thế, mọi việc đều rất bình thường, cũng không có gì trở ngại cả, có khó khăn gì đâu?

Lâm Vân Phong cau mày đáp:

- Vì sao huynh cũng không biết, nhưng lúc này dĩ nhiên đã không giống như vậy.
- Không giống? Có gì khác biệt sao? Hay là chúng ta ngay lập tức rời đi.

Còn đang nói, khí tức toàn thân Hứa Khiết chuyển lưu, như muốn bay lên không.

Ghi chú:

(1) Tạm dịch: Trời xoay, đất chuyển, từng đợt từng đợt tình ý miên man tràn về. Gió núi thổi, hoa bay như mưa, từng giọt từng giọt bụi thơm đều là chàng!

648. Chương 650 Hứa Khiết Thiệp Hiểm (hứa Khiết Rơi Vào Nguy Hiểm)

- Đừng lỗ mãng, muối ngang nhiên xông vào như vậy chỉ tự chuốc lấy khổ sở mà thôi. Trước mắt, muối đã tiêu hao chân nguyên rất nhiều, mà thương thế của huynh lại quá nặng, ngay cả ba phần thực lực cũng phát huy không được, chúng ta cần phải cẩn thận hành sự.

Hứa Khiết ánh mắt nghi hoặc, cất tiếng hỏi:

- Vân Phong, ở đây thật sự có điều cổ quái như huynh đã nói sao?

Lâm Vân Phong cười khổ, nhẹ đáp:

- Muội nếu như không tin lời huynh, thì có thể cầm lấy một hòn đá, dùng lực ném lên không xem thử.

Hứa Khiết nghe thấy cũng không hỏi nhiều, nghiêng mình nhặt lấy một hòn đá chừng hai thốn, thuận tay ném lên không trung.

Mục quang theo dõi sự di động của hòn đá trên không, Hứa Khiết cùng Lâm Vân Phong phát hiện, ngay khi hòn đá này rời khỏi mặt đất ược chừng một trăm năm mươi trượng đột nhiên phát nổ, cả hòn đá hóa thành bụi phấn tan biến trong gió.

Kêu lên một tiếng kinh ngạc, Hứa Khiết hoảng sợ nói:

- Thật là tà môn, làm sao có thể như vậy chứ? Muội không hề phát hiện có ngoại lực nào tác dụng lên hòn đá, nó như thế nào có thể tự phát nổ như vậy?

Lâm Vân Phong thần sắc trầm mặc, nhìn lên tầng không xa xa, khẽ thì thào:

- Đúng như những gì huynh đoán, chỉ là ngọn núi này có bí mật gì, vì sao cần phải có Tứ Tượng thủ giữ?

Hứa Khiết không nghe hồi đáp, liền chuyển ánh mắt nhìn mặt Lâm Vân Phong, thấy thần tình gã khác lạ, không nhịn được vội lo lắng hỏi:

- Vân Phong huynh thế nào rồi, sao trông huynh có vẻ lạ vậy?

Ồ lên một tiếng, Lâm Vân Phong tỉnh lại, lúng túng đáp:

- Không có gì, huynh chỉ là đang suy nghĩ về việc này thôi.

Hứa Khiết nghiêng đầu nhìn gã, hỏi lại:

- Có phải vậy không?

Lâm Vân Phong cười ha hả, kéo tay Hứa Khiết nói:

- Đương nhiên là vậy, lẽ nào huynh lại lừa gạt muối chứ? Được rồi, hiện tại chúng ta đang ở trong hoàn cảnh không rõ, tạm thời đừng nói về những chuyện đó nữa, hay là chúng ta bàn luận tình thế trước mắt đi.

Hứa Khiết bình thần gật đầu, nhẹ đáp:

- Cũng tốt, đừng nói đến những việc khác, huynh hãy nói biện pháp của huynh đi. Huynh nghĩ rằng hiện tại chúng ta phải làm gì mới là tốt nhất?

Lâm Vân Phong khẽ nhú mày, kéo Hứa Khiết đi một vòng quanh ngọn núi, chỉ về bốn ngọn núi bốn phía nói:

- Đông là Thanh Long, Tây là Bạch Hổ, Nam là Chu Tước, Bắc là Huyền Vũ, đây là phân bố theo phương vị Tứ Tượng. Tại nơi đây, bốn ngọn núi này là đại biểu cho chúng. Mà trước mắt, chúng ta cần phân biệt ngọn nào là Chu Tước, ngọn nào là Huyền Vũ, cần phải chiếu theo phương vị mặt trời mọc mới đoán định được. Chỉ có nắm vững chuẩn xác lai lịch của bọn chúng, chúng ta mới có thể tiến đến việc tìm hiểu được sự ảo diệu bên trong.

Hứa Khiết nghe như lạc vào mây mù, không hiểu hỏi:

- Vân Phong, huynh nói điều đó với muội, rốt cuộc huynh muốn làm gì?

Lâm Vân Phong lặng đi, sau đó liền phản ứng lại, giải thích:

- Huynh quên mất phải giải thích cho muội. Bây giờ trước mắt chúng ta có hai chọn lựa, một là rời đi, còn lại là thâm nhập vào bên trong. Nói về việc rời đi, theo tình trạng trước mắt của chúng ta, dù cho là chúng ta có thể khôi phục được chân nguyên đã tiêu hao, đa phần không thoát ra được, huống chi như huynh lúc này. Vì vậy huynh quyết định sẽ chọn cách thứ hai.

Hứa Khiết thần sắc hơi biến đổi, ưu tư hỏi:

- Ý huynh nói là chúng ta không có hi vọng thoát ra chăng, vì vậy huynh định cải biến sách lược, đặt cược vào vận khí?

Nhè nhẹ gật đầu, Lâm Vân Phong nói:

- Muội nói không sai, đúng là huynh có ý như vậy. Ngoài những chuyện trước mắt ra, huynh còn có một suy đoán, hi vọng có thể chứng minh là thật.

Hứa Khiết nhân thần hơi biến đổi, trầm ngâm nói:

- Huynh là nói về truyền thuyết kia chăng?

Lâm Vân Phong thần nhiên đáp:

- Đúng vậy, chính là truyền thuyết đó. Theo lời sư phụ (Huyền Quỷ), vùng đất “Tứ Tượng Cực Sát” nhất định ẩn tàng huyền cơ, có thể đó là một loại bảo vật, cũng có thể là một kho báu nào đó, tóm lại địa thế Tứ Tượng thủ hộ không thể vô cớ xuất hiện như vậy.

Hứa Khiết nghi hoặc nói:

- Cho là những lời của sư phụ huynh là thật, truyền thuyết thật sự có những chuyện kỳ lạ. Nhưng cái gì có thể ẩn tàng ở đây chứ? Hơn nữa, huynh lại khẳng định đã hàng thiên niên kỉ, vật ẩn tàng ở đây chưa từng bị người phát hiện hay lấy đi?

Lâm Vân Phong ngây người, trầm mặc một lúc, trầm giọng đáp:

- Huynh nghĩ điều đó không có khả năng đâu, phòng ngự nơi này vẫn còn hoàn hảo không chút hư tổn. Nếu đúng như những gì muội nói, vật đó đã bị người khác phát hiện hoặc lấy đi, thì vùng đất “Tứ Tượng Cực Sát” hẳn phải bị phá hủy, chúng ta hiện thời cũng không bị vây khốn tại đây.

Suy nghĩ cẩn thận thấy lời Lâm Vân Phong cũng đúng, Hứa Khiết cũng không còn truy vấn nữa, chuyển sang vấn đề khác nói:

- Nếu huynh đã nhận định vật đó còn ở đây, vậy huynh có kế hoạch gì, chúng ta bây giờ nên làm thế nào để lấy?

Lâm Vân Phong suy nghĩ một lúc, trầm giọng đáp:

- Vật này là cái gì huynh cũng không rõ, nhưng huynh có thể khẳng định con đường phía trước nguy hiểm trùng trùng. Vì vậy trước khi hành động, muội nhất thiết phải điều tiết cơ thể đến trạng thái tốt nhất, khi đó mới có thể dễ dàng thuận lợi ứng phó với những biến cố liên tiếp có thể xảy ra. Còn huynh, do thương

thể quá nặng, lúc này có muốn khôi phục cũng không có đủ thời gian, vì vậy tất cả mọi chuyện đều trông cậy vào muội rồi.

Hứa Khiết gật đầu đáp:

- Huynh cứ yên tâm, muội sẽ để tâm cẩn thận, nhất định sẽ bảo vệ huynh thật tốt. Chỉ có điều muội nghĩ, chúng ta có phải bắt buộc mạo hiểm vậy không?

Lâm Vân Phong cười khổ đáp:

- Chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi. Muội đừng thấy mọi sự yên bình thanh tĩnh như vậy, trên thực tế nguy hiểm mọi lúc đều ẩn tàng bên cạnh chúng ta. Cho dù chúng ta bất động, cuối cùng cũng không thể thoát được.

Hứa Khiết biện bác:

- Nói như vậy, trước hết muội có lẽ phải điều trị thương thể của huynh cho tốt, sau đó chúng ta cùng nhau đối phó, cũng tốt hơn hiện tại.

Lâm Vân Phong cười nhẹ đáp:

- Đừng nói những lời ngốc thế, với thương thể của huynh trừ khi có kì tích xuất hiện, trong vòng vài ngày cũng không thể tốt hơn được. Lại nói chúng ta mấy ngày không ăn uống gì, đối với cơ thể cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng chúng ta không thể mãi mãi lưu lại ở đây được.

Nghe những lời này Hứa Khiết thở dài, u oán nói:

- Nếu kiếp này thật sự lưu tại nơi này, sống cuộc đời vô ưu vô tư, điều đó cũng chẳng phải là hạnh phúc sao. Chỉ đáng tiếc ... a ...

Nói rồi ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu vận công điều tức khôi phục chân nguyên đã tiêu hao. Lâm Vân Phong yên lặng đứng một bên, trầm mặc nhìn nàng, thần sắc có chút phức tạp.

Một lúc sau, Lâm Vân Phong thu hồi ánh mắt, bắt đầu tính toán hoàn cảnh xung quanh, lâu lâu lại ngược nhìn bầu trời, phân tích phương hướng của Tứ Tượng. Thông qua đối chiếu, Lâm Vân Phong nhanh chóng xác định chuẩn xác phương hướng Đông Tây Nam Bắc, trong lòng suy nghĩ những điều có liên quan đến truyền thuyết của Tứ Tượng.

Theo hiểu biết của Lâm Vân Phong, Tứ Tượng đích thực mang nhiều nghĩa. Ngoại trừ chỉ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ ra, theo Đạo gia còn được đại biểu cho Thái Dương, Thiếu Dương, Thái Âm, Thiếu Âm, và còn rất nhiều truyền thuyết nữa. Ngay như địa hình trước mắt thuộc về loại nào thì gã còn phải xem xét.

Đứng yên trên ngọn núi cô độc, Lâm Vân Phong chìm vào trạng thái trầm mặc, trong lòng tập trung nghĩ về Tứ Tượng trước mắt là ám chỉ cái gì. Phía sau, Hứa Khiết đứng lên, nhẹ nhàng nói:

- Vân Phong, muội đã hoàn toàn khôi phục, huynh đang làm gì vậy?

Nghe thấy giật mình, Lâm Vân Phong tỉnh táo trở lại, nhìn Hứa Khiết đến gần, điềm nhiên đáp:

- Không có gì, huynh chỉ một mình đứng yên ở đây. Hiện tại muội nếu đã hoàn toàn hồi phục chân nguyên, vậy chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

Hứa Khiết nghe xong cười một tiếng, kéo lấy tay gã đáp:

- Tốt, bắt đầu thôi, bước đầu tiên chúng ta phải làm gì?

Lâm Vân Phong thấy thần thái tràn đầy tự tin của nàng, không khỏi cười cười, nhẹ đáp:

- Huynh vừa mới suy nghĩ một lượt, bí mật hẳn phải ẩn giấu ở trên ngọn núi này. Trước mắt chúng ta phải cẩn thận dò xét ngọn núi này. Để cho an toàn, chúng ta trước tiên tìm kiếm trên bề mặt ngọn núi, cố gắng tránh tiếp xúc cấm chế trong nó.

- Tốt a, mọi chuyện cứ theo huynh, chúng ta bắt đầu thôi.

Nói xong buông tay Lâm Vân Phong ra, nhanh chân đi đến ven đỉnh núi, từng bước từng bước đi xuống, mục quang lưu ý bốn phía. Nhìn bóng lưng Hứa Khiết, Lâm Vân Phong khẽ dặn một tiếng cẩn thận, sau đó vội vàng đi theo phía sau nàng, duy trì khoảng cách vài trượng, cẩn thận tra xét ngọn núi.

Dưới ánh mặt trời, Lâm Vân Phong cùng Hứa Khiết tay cầm chặt trường kiếm, theo con đường núi cao vút từ từ đi xuống, thi triển Địa Thám thức để dò xét. Cả hai người đều không phải là người tầm thường, nên dù ngọn núi này khá nguy hiểm, cũng không gây được khó khăn, hai người rất nhanh tra xét phần lớn địa phương này.

Dừng lại, Hứa Khiết liếc nhìn Lâm Vân Phong, hỏi lại:

- Vân Phong, huynh có mệt không, hay là huynh trước hãy nghỉ ngơi một lát, mọi việc ở đây hãy giao cho muội.

Lâm Vân Phong cười đáp:

- Huynh có thể nói là cao thủ trong hàng đệ tử của Dịch viên, muội đừng xem thường huynh chứ.

Hứa Khiết lặng đi, sau đó cười mắng:

- Được như huynh nói, huynh mà tính cao thủ gì, tối đa cũng chỉ là hàng nhị lưu thôi.

Lâm Vân Phong nhìn nàng bị mình chọc cười, cũng không giải thích, chỉ cười ha hả, gia tăng tốc độ tìm kiếm.

Ngọn núi đơn độc cao ước chừng trăm trượng, chu vi diện tích không dưới vài dặm, có một mặt dốc thẳng đứng không cách nào tiếp cận, còn lại ba mặt kia chỉ hơi dốc mà thôi. Lúc này, Lâm Vân Phong cùng Hứa Khiết đã tra xét qua ba mặt hơi dốc này, cũng không có phát hiện gì, chỉ còn phía dốc đứng là chưa tìm kiếm mà thôi.

Đứng trên đỉnh núi, Hứa Khiết nhìn xuống phía dưới, khẽ cau mày:

- Vách đứng này có điều gì đó thật kì quái, luôn làm cho muội có cảm giác khiếp hãi, cũng không biết tại sao lại như vậy?

Lâm Vân Phong trầm ngâm đáp:

- Huynh cũng có cảm giác này, vì vậy huynh nghĩ vật chúng ta muốn tìm chắc ở phía này. Chỉ là trong đó có nhiều hung hiểm, chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận, cần phải hết sức thận trọng.

Quay đầu lại, Hứa Khiết nhìn khuôn mặt gã đầy vẻ mê hoặc, nhẹ đáp:

- Đừng nghĩ nhiều, mọi việc cứ giao cho muội.

Lâm Vân Phong lưỡng lự nói:

- Nhưng ...

Hứa Khiết cười dịu dàng đáp:

- Không cần nói nữa, muội hiểu ý của huynh rồi. Hiện tại huynh còn mang thương thế, việc này tự nhiên phải để cho muội. Đợi sau khi huynh hồi phục, muội sẽ không tranh với huynh đâu.

Lâm Vân Phong tràn đầy cảm động, nhẹ đáp:

- Cẩn thận, có gì bất thường lập tức quay lại.

Hứa Khiết cười tràn đầy tự tin, yêu kiều đáp:

- An tâm đi, muội đi đây.

Nói xong phi thân xuống, theo dốc núi từ từ hạ xuống, ánh mắt lưu ý bốn phía.

Trên đỉnh núi, ý thức Lâm Vân Phong bám chặt theo thân ảnh Hứa Khiết, trên mặt đầy vẻ lo lắng. Đối với hành động lần này, trong lòng gã cảm thấy có dấu hiệu không tốt, khiến tinh thần gã càng tập trung cao độ.

Giữa không trung, Hứa Khiết đã hạ xuống khoảng cách trăm trượng, mọi việc đều bình thường, cũng không có bất kì một phát hiện nào, điều này cũng làm cho nàng thư thả an tâm phần nào. Nhưng khi nàng hạ xuống đến cự ly khoảng một trăm hai mươi trượng, thân thể đang bình ổn đột nhiên chấn động mạnh, cả người mất thăng bằng, kinh hô một tiếng, sau đó không biết vì sao rơi xuống.

Bên vách núi, Lâm Vân Phong thần sắc biến hẳn, vội vàng gọi:

- Hứa Khiết, muội thể nào rồi, nhanh hồi đáp huynh!

Không một lời hồi đáp, Hứa Khiết hoàn toàn biến mất, Lâm Vân Phong như bị trúng tà bất ngờ, không động đậy được, miệng cũng không thể mở ra được.

649. Chương 651 Hung Hiểm Tuyệt Địa (vùng Đất Tuyệt Đối Nguy Hiểm)

Vừa rồi, ngay khi Hứa Khiết gặp sự cố bất ngờ, Lâm Vân Phong cảm ứng được rõ ràng, ý thức vây chặt trên thân nàng trong chớp mắt đã bị cắt đứt, không một chút dấu hiệu nào, cũng không hiểu rõ vì sao.

Nhìn thấy Hứa Khiết rơi xuống, Lâm Vân Phong ý nghĩ đầu tiên là muốn bay xuống cứu, nhưng trong lòng gã hiểu rõ, khoảng cách giữa hai bên đã quá xa, gã cho dù có lòng cũng đến không kịp. Hơn nữa, thật ra Hứa Khiết gặp phải chuyện gì đó, gã tùy tiện tiến đến, có thể cũng sẽ gặp phải cảnh ngộ như nàng hay không ?

Suy tư trong giây lát, khi tiếng hét phẫn nộ từ miệng của Lâm Vân Phong còn chưa dứt, Hứa Khiết đang rơi xuống mặt đất đột nhiên như én liệng chuyển thân, tránh được một kiếp nguy hiểm, kinh hồn bay về phía xa xa.

Dừng lại giữa không trung, khuôn mặt Hứa Khiết trắng bệch, kinh khiếp nhìn lại vách núi thẳng đứng đó, sau đó mở miệng nói với Lâm Vân Phong đang muốn điên lên trên đỉnh núi:

- Vân Phong, muội không có chuyện gì, huynh đừng lo lắng, muội lập tức bay lên ngay.

Lâm Vân Phong mừng rỡ, thì thào lắm bầm:

- Không bị gì là tốt rồi, thật sự tốt rồi. Muội nếu xảy ra chuyện gì, cả đời này huynh sẽ không yên lòng được.

Bay về đến đỉnh núi, Hứa Khiết nhào vào lòng Lâm Vân Phong, nức nở nói:

- Vân Phong, vừa rồi muội thật sự sợ muốn chết, muội còn nghĩ không còn gặp lại huynh rồi.

Lâm Vân Phong vuốt ve mái tóc mềm của nàng, ôn nhu nói:

- Đừng sợ, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu. Sau này muội còn phải sống hạnh phúc bên huynh, lẽ nào muội quên rồi sao.

Hứa Khiết nhẹ giọng nói:

- Muội không quên, nhưng vừa rồi ...

Lâm Vân Phong an ủi:

- Vừa rồi chỉ là chuyện bất ngờ. Từ nay sẽ không phát sinh chuyện gì nữa, tin huynh đi.

Hứa Khiết ngẩng đầu nhìn gã, một hồi sau mới ngừng rơi lệ, ngược lại còn nở nụ cười.

Đợi Hứa Khiết ổn định tâm tình, Lâm Vân Phong hỏi:

- Khiết, muội còn nhớ tình huống vừa rồi xảy ra không, vì sao lại đột nhiên mất đi không chế, ngay cả một chút tranh đấu tránh né cũng không có?

Về mặt Hứa Khiết lại trắng đi, còn có chút kinh khiếp nói:

- Muội cũng không nói rõ được, muội chỉ lơ mơ nhớ được khi hạ xuống đến một độ cao nhất định, thân thể phảng phất như tiến vào một khu vực nào đó. Tại đó, chân nguyên toàn thân tự động biến mất, cả cơ thể

hoàn toàn không nhúc nhích được. Sau đó, ngay khi tiếp cận được mặt đất, dường như ra khỏi được khu vực đó rồi, mọi chuyện liền khôi phục lại như bình thường.

Lâm Vân Phong cau chặt đôi mày, lời thuật lại của Hứa Khiết khiến gã chìm vào mê hoặc. Khu vực đó hình thành như thế nào, có phạm vi lớn bao nhiêu, vì sao có biểu hiện đặc thù như vậy?

Muốn làm rõ huyền cơ này, nên trực tiếp bắt đầu từ địa phương nào, có cần thiết phải tự thân cảm nhận hay không? Hơn nữa, với tình huống trước mắt của gã, cho dù tự mình mạo hiểm, có thể có hiệu quả hay không, có thể từ trong đó khám phá một chút manh mối nào không?

Suy nghĩ khá lâu, Lâm Vân Phong đem biện pháp của mình nói với Hứa Khiết, gã quyết định tự thân thử một lần. Vì vậy, Hứa Khiết kiên quyết phản đối:

- Không được, huynh trước mắt đang mang trọng thương, tuyệt đối không thể mạo hiểm được.

Lâm Vân Phong phân tích:

- Không cần lo lắng cho huynh. Vừa rồi muội đã trải qua một lần, ngoại trừ giữa chừng mất đi sức khổng chế bản thân ra, căn bản không có chuyện gì khác. Huynh lần này muốn thử thăm dò cũng chỉ hy vọng có thể tự mình cảm nhận một lần, để có thể lý giải tình huống, có ích cho việc chúng ta giải khai huyền cơ ẩn giấu ở đây.

Hứa Khiết không cho, kiên trì nói:

- Cho dù huynh nói như thế nào, muội cũng không đồng ý.

Lâm Vân Phong bất lực, chỉ có vẻ mặt trầm xuống, hồi ngược lại:

- Muội không tin huynh sao?

Thấy giọng gã không vui, Hứa Khiết ủy khuất nói:

- Muội không phải như vậy, chỉ là không muốn huynh mạo hiểm.

Lâm Vân Phong nghe thấy cười khổ, nắm tay nàng thuyết phục vài câu, vận dụng hết tài ăn nói mới làm Hứa Khiết động lòng, khiến cho nàng đồng ý với tính toán của mình.

Ngắm nhìn sắc trời, Lâm Vân Phong không chút do dự, khổng chế chân nguyên yếu ớt trong cơ thể, cả thân mình từ từ hạ xuống. Giấy lát, Lâm Vân Phong liền hạ xuống đến khoảng cách trăm trượng. Lúc này, gã lập tức giảm chậm tốc độ lại, vừa phát ra ý thức yếu ớt dò xét tình huống xung quanh, vừa thử dùng thân thể cảm ứng cái gọi là khu vực đó, để xác định chính xác vị trí của nó.

Rất nhanh, Lâm Vân Phong đã hạ xuống thêm hai mươi trượng, ý thức phát ra cũng không thu hoạch được gì, nhưng thân thể gã lúc này đã tiếp xúc vào khu vực vô hình đó.

Bởi vì tinh thần tập trung cao độ, thân thể Lâm Vân Phong vô cùng mẫn cảm, ngay thời điểm phát hiện được hai chân mất đi tri giác, gã liền đột nhiên tỉnh ngộ biết được chính mình đã tiếp cận với khu vực đó rồi.

Để tiến thêm một bước dò xét bí ẩn của khu vực này, Lâm Vân Phong lợi dụng nửa thân trên còn có thể hoạt động, hai tay lập tức múa lên một chuỗi, thân thể mượn lực bắn ngược lên vài xích, thoát khỏi khu vực cổ quái này.

Dừng thân giữa không trung, Lâm Vân Phong đo lường vị trí sơ bộ bằng mắt, sau đó bắt đầu di chuyển theo đường cong. Không lâu, Lâm Vân Phong liền chứng thật được ước đoán của mình, cái khu vực đó đúng là có hình vòng cung, đường kính khoảng một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi trượng, còn con số chính xác tạm thời còn không có cách nào xác định.

Nắm vững tình huống này, Lâm Vân Phong liền bay ra ngoài, bắt đầu một cuộc thăm dò mới. Thông qua dò xét cẩn thận, Lâm Vân Phong cuối cùng rút ra một kết luận, khu vực này phân bố thành một hình cầu. Từ trên cao hạ xuống chính là một cửa khẩu tiến vào của nó, làm cho người ta cảm thấy khu vực này có hình tròn. Còn từ mặt trước hướng thẳng tiến vào trung tâm, cảm giác lại có góc nghiêng, bởi vì mặt đó lại đúng vào ngay đỉnh đầu của quả cầu, khoảng cách đến tâm tròn xa nhất.

Hiểu rõ được tình huống, Lâm Vân Phong bay về bên vách đá, bắt đầu tự mình cảm nhận được cảm giác mất đi khống chế. Sau khi tiến vào khu vực này rồi, Lâm Vân Phong thật sự nhận biết được, phát hiện không có một chút dị thường, điều này khiến gã cảm thấy có chút quỷ dị. Sau đó, khi gã trực tiếp vào trong khu vực này, gã cảm nhận lại như là tiến vào một không gian đặc biệt, thân thể bị một sức mạnh chưa biết trói buộc.

Sức mạnh này rất tà dị, nhìn không thấy cũng cảm nhận không được, nhưng thân thể lại không có cách nào nhúc nhích, ngoại trừ tư duy còn có thể chuyển động, cơ thể hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của ý thức.

Quá trình này do bởi tốc độ rơi xuống rất nhanh nên hầu như chỉ tồn tại trong giây lát. Ngay khi chân tay Lâm Vân Phong có thể động đậy được, gã vội vàng vung tay phát ra một luồng lực mạnh mẽ để giảm chậm lại thể rơi xuống. Sau đó, Lâm Vân Phong ổn định thân hình, ánh mắt cổ quái ngăm nhìn vách đá cả nửa ngày mới xoay mình quay về bên cạnh Hứa Khiết.

Nhìn thấy Lâm Vân Phong quay về hoàn hảo không chút thương tổn, Hứa Khiết mới thở phào nhẹ nhõm, kích động nói:

- Huynh không bị gì muội an tâm rồi. Huynh không biết muội vừa rồi lo lắng bao nhiêu a. Được rồi, không nói chuyện này nữa, huynh có phát hiện được gì không?

Lâm Vân Phong vuốt ve khuôn mặt nàng, ánh mắt nhu hòa lại hàm chứa đầy tâm sự, ngữ khí thấp trầm nói:

- Phát hiện thì có, chỉ có càng biết nhiều, tâm lý lại càng thêm mê hoặc.

Hứa Khiết không hiểu, nhưng nàng không vội vàng truy hỏi, lại còn an ủi nói:

- Không cần phải nóng lòng, chỉ cần tìm được phương cách, muội tin rằng nhất định có biện pháp giải khai được u mê trong đó.

Lâm Vân Phong miễn cưỡng cười cười, sau đó dẫn Hứa Khiết lên vùng đất cao hơn, dùng kiếm thay bút vẽ một nửa vòng tròn trên mặt đất, cất tiếng giải thích:

- Đây là khu vực quỷ dị của vách đá bên dưới, hình dạng bên ngoài của nó là như vậy. Huynh phân tích qua, cái này hẳn phải có hình dạng một khối cầu, tâm của nó có khả năng là nơi chúng ta muốn tìm.

Hứa Khiết nói:

- Huynh nói muội hiểu rồi, cũng thấy có mấy phần khả năng. Chỉ có điều khi người ta tiến vào trong khu vực này, thân thể liền mất đi khống chế, như vậy chúng ta làm thế nào tiếp cận tâm khu vực này được? Hơn nữa, trên mặt vách đá muội cũng đã xem xét cẩn thận rồi, hoàn toàn không thấy chỗ nào dị thường, tìm bằng cách nào đây?

Thở dài nhẹ nhẹ, Lâm Vân Phong nói:

- Vấn đề này huynh cũng suy nghĩ mãi, chỉ có điều nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra được kết quả nào. Khu vực quỷ bí đó rất tà môn, huynh đã từng thật sự cảm nhận, cảm giác đó quá dị nói không rõ ràng được, tựa hồ sẽ có sinh mạng tiến đến gần đều phát sinh ra kết quả giống vậy.

Hứa Khiết cười khổ nói:

- Nếu đã như vậy, huynh còn nêu vấn đề lên làm gì?

Lâm Vân Phong cười cười, sau đó thu lại tâm tình mất mát, đứng lên nói:

- Chỉ cần có quyết tâm, huynh tin không có chuyện gì không thể thành công. Hiện tại chúng ta bị vây khốn ở nơi này, có muốn thoát cũng thoát không được, thay vì cúi đầu ủ rũ, chi bằng trấn tĩnh lại tinh thần, thử liều một phen, nói không chừng hy vọng đang ở phía trước đợi chờ chúng ta.

Thấy gã tinh thần đã tốt hơn, Hứa Khiết cũng cổ vũ nói:

- Tốt, nếu đã như vậy, muội cũng theo huynh cùng nhau tiến lên, xem cái gọi là vùng đất Tứ Tượng Cực Sát có hay không khả năng vây khốn được huynh muội chúng ta.

Có được sự ủng hộ của Hứa Khiết, Lâm Vân Phong hú lên một tiếng dài, hưng phấn tinh thần nói:

- Như thế hãy để chúng ta cùng nhau vai kề vai, cùng nhau tìm hiểu bí mật ẩn giấu nơi này đi.

Nói rồi kéo tay Hứa Khiết, hai người bay lên giữa không trung, nhìn xuống cảnh sắc bên dưới.

Chỉ vào bốn ngọn núi ở chung quanh của ngọn núi cô độc, Lâm Vân Phong nói:

- Phương vị của Tứ Tượng này huynh đã hiểu rõ ràng, chỉ là không đoán được bọn chúng thật ra đại biểu cho là Tứ Linh hay Tứ Tượng. Nếu như thật là Tứ Linh, nó hẳn đại biểu cho Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ trong truyền thuyết. Nếu nói là Tứ Tượng, thì chính là Thái Dương, Thiếu Âm, Thiếu Dương, Thái Âm. Cả hai đều có liên hệ mật thiết, lại có những khác biệt nhất định. Việc chúng ta phán đoán chính xác chuyện này có tác dụng rất trọng yếu.

Hứa Khiết cau mày nói:

- Nếu như có hai loại khả năng, huynh đoán xem loại nào có khả năng lớn hơn, hoặc là huynh nghĩ xem loại nào đối với chúng ta có lợi hơn?

Lâm Vân Phong nói:

- Điều này không dễ dàng nói được, bởi vì huynh không biết nơi này được hình thành vào thời gian nào. Nếu như là trong thời thượng cổ, đa phần là đại biểu cho Chu Tước, Huyền Vũ. Nếu như hình thành sau đó, cả hai khả năng đều có thể xảy ra. Còn nói đến loại nào có lợi cho chúng ta, điểm này rất khó giải thích được, bởi vì bọn chúng mỗi loại đều có những đặc điểm cũng như cách phá giải khác nhau.

Nghe không có thu hoạch nào, Hứa Khiết hơi thất vọng, có chút mất kiên nhẫn nói:

- Được rồi, huynh bỏ qua những lời không có tác dụng, nói thẳng vào chỗ quan trọng nhất là được rồi.

Về phía Chánh Đạo, lục viện tu chân hiện suy thoái, chỉ còn một số ít người, do sự biến đổi của hoàn cảnh, tu vi cũng hơi giảm đi ít nhiều. Còn Tiên Kiếm môn, Vạn Phật tông, Vô Vi đạo phái nổi danh trong thiên hạ lại bị ảnh hưởng không nhỏ. Bởi vì bọn họ cư ngụ ở vùng đất có linh khí sung mãn, nay lại bị khí âm tà nhiễm vào, linh khí giảm cùng tận, khiến cho các môn phái lớn đều bị tổn hại rất nghiêm trọng, tu vi môn hạ đệ tử giảm rất nhiều.

Trong hoàn cảnh như thế, ba đại phái đều gấp rút tìm ra đối sách không chế.

Trên đỉnh Tiên Hà Lĩnh, chưởng giáo Tiên Kiếm môn Huyền Tâm Kiếm Tôn một mình đứng lặng trong Phi Tiên Các, chăm chú nhìn về hắc khí cuộn cuộn xa xa, tự nói: “Thái Âm hiện, thất giới loạn, ngày này cuối cùng cũng đến, nên là sau khi đã giải khai một sự tình nào đó rồi. Sự đệ, chỉ đáng tiếc mệnh số đã định, sự huynh cũng chẳng thể làm gì hơn.”

Đối với cuộc chiến trên ngọn núi thần kỳ, Huyền Tâm Kiếm Tôn tuy không tự mình lâm trận, nhưng sử dụng tu vi và động sát lực của mình, ông đã sớm phát hiện ra Chiến Tâm tôn giả đã chết. Đối với chuyện này, ông không quá đau buồn, có lẽ tu luyện đến mức độ như ông hiện nay, dao động tinh thần đã rất nhỏ nhoi, rất ít việc có thể khiến ông cảm thấy kinh hãi.

Khắp Phi Tiên Các, tiếng thở dài nhàn nhạt vang vọng. Khi tất cả đã bay theo gió, Huyền Tâm Kiếm Tôn thu hồi mục quang, ánh mắt dời đến một trung niên đang đứng yên tĩnh lặng ngoài Phi Tiên Các, lãnh đạm nói:

- Tử Vân, truyền mệnh lệnh của ta, môn hạ đệ tử thu thập hành trang, chúng ta rời khỏi nơi này.

Người trung niên run rẩy cả cơ thể, đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Sư phụ, nhưng Tiên Kiếm môn chúng ta đã liên tục ở nơi đây mấy ngàn năm, có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Huyền Tâm Kiếm Tôn đau khổ nói:

- Sư phụ biết. Nhưng Thái Âm đã xuất hiện, thất giới đảo lộn, mọi phép tắc đều đã thay đổi, chúng ta cũng phải rời khỏi đây thôi.

Người trung niên thở dài một tiếng, có chút bất lực nói:

- Đệ tử đã hiểu, chỉ có điều những vật tổ sư gia để lại phải xử lý như thế nào?

Huyền Tâm Kiếm Tôn bình tĩnh nói:

- Không cần phải động chạm đến chúng, có lẽ tương lai một ngày nào đó sẽ có ích. Lần này, tất cả mọi người ở đây rời đi, mọi thứ ở đây đều để lại, nếu như vận khí còn tốt có khả năng bảo tồn, vận khí không tốt cũng là điều tất nhiên, vì thế không cần để ý. Đi thôi, bảo với mọi người sau một giờ nữa sẽ ly khai nơi này.

Trung niên Tử Vân dạ nhỏ một tiếng, xoay mình thất thủ rời đi, trên đỉnh núi truyền lại những tiếng ngâm trầm đều:

- Thần châu đệ nhất, từ nay di chuyển vị trí, ngàn năm sau, lại luân hồi trở lại.

Huyền Tâm Kiếm Tôn lắc đầu thở dài, trong lòng tự nói: “Tử Vân à, nếu như con đã hiểu thấu đáo điểm này, sao lại phải xem trọng chuyện này như vậy. Tiên Kiếm môn mong cầu chính là tiên đạo, không phải là hư danh của nhân gian, không có môn phái cũng không quan trọng, chỉ cần có tiên kiếm trong lòng chiếu soi.

Cũng đúng vào lúc đó, tại thánh địa của Vạn Phật tông, trong Vạn Phật Động Thiên, cao thủ còn lại Tâm Phật đang ngồi tĩnh tọa. Nhưng đột nhiên hai mắt ông mở ra, ánh mắt ảm đạm lóe lên một tia thần quang, khuôn mặt gầy gò khe khẽ rung động, nhẹ giọng nói:

- Kim Cương đã đi, Tịch Diệt cũng đã thành tro bụi, Ma Phật còn ở lại, Tâm Phật đi trước. Chính là lúc này rồi.

Đứng lên, Tâm Phật tay nắm một vòng Phật châu màu đen đi ra ngoài, khi tới cửa động hơi hơi dừng lại, xoay mình nói:

- Tuệ Nhất, từ đây về sau việc ở đây giao lại cho con, từ giờ phút này con sẽ là chủ của Vạn Phật tông. Con lập tức triệu hồi tất cả các đệ tử hiện có, cố thủ chặt chẽ động này, những vấn đề khác không được hỏi đến. Nhớ kỹ.

Trong động, một thanh âm truyền lại:

- Đệ tử xin nghe sư phụ giáo huấn, nhất định sẽ quản lý Vạn Phật tông thật tốt.

Tâm Phật cười nhàn nhạt một tiếng, xoay mình rời đi.

Thiên Vũ sơn, Vô Vi đạo phái. Vô Vi trường giáo Thiên Hạo đạo trưởng ngay khi Thái Âm vừa mới xuất hiện, liền bay lên không trung, lặng lẽ quan sát từ xa trận chiến kinh thiên động địa ở trên ngọn núi thần kỳ.

Ngay khi Thiên Túc đạo trưởng chết đi, Thiên Hạo thở dài:

- Vì chánh đạo, Vô Vi đạo phái đã liên tiếp mất đi hai vị cao thủ, cũng đủ hồi đáp cho Cửu Thiên Hư Vô giới rồi.

Sau đó, trời đất hôn ám, Thái Âm vừa xuất hiện, Thiên Hạo đạo trưởng thần sắc đau thương, ngẩng nhìn cuồng phong màu đen đang cuốn thẳng lên trời, tự nói: “Hạo kiếp đến nơi, nhân gian nơi đâu bình an? Nghịch thiên tranh mệnh, Địa Âm Thiên Sát cùng cản trở. Lục Vân, qua khỏi được kiếp này, người có thể đem đến cho nhân gian điều gì đây?” Nghi vấn nhàn nhạt, lời mờ lộ ra mấy phần thâm ý, thời khắc này Thiên Hạo đạo trưởng đã nhìn thấu được những gì?

Ngay khi khí âm sát kéo đến, Thiên Hạo đạo trưởng bỏ qua tâm tình thất vọng, xoay mình liếc nhìn Thiên Vũ sơn bao la, mỹ lệ, sau đó lắc mình biến mất.

Giây lát sau, ông đã đến Thủy Nguyệt Động Thiên, nơi bắt đầu khởi nghiệp của Vô Vi đạo phái, toàn thân đứng lặng trước màn nước, lặng lẽ ngắm nhìn màn nước lưu động.

Rất nhanh, màn nước đó biến thành một mặt quang kính, vô số quang ảnh lấp lánh lưu động trên bề mặt. Thiên Hạo đạo trưởng nhìn thấy vẻ mặt biến đổi phức tạp, cuối cùng cũng thở dài ra khỏi cửa động.

Trầm mặc đứng yên ở cửa động, Thiên Hạo đạo trưởng do dự khá lâu, cuối cùng phát tay kêu một môn hạ đệ tử đến phân phó:

- Đi mời Thiên Chung sư thúc đến đây.

Đệ tử đó vâng lệnh rời đi, chỉ giây lát đã dẫn một lão nhân khoảng ngũ tuần quay lại. Lão nhân đó vận trang phục đạo gia, eo lưng mang một cái chuông đồng toàn thân lấp lánh kim quang to khoảng một thốn.

Nhìn sư đệ Thiên Chung đạo trưởng, Thiên Hạo đạo trưởng thấp giọng nói:

- Sư đệ, ta có một việc muốn nhờ đệ đi làm giúp.

Thiên Chung đạo trưởng trông mắt khe động, thần nhiên cất tiếng:

- Vấn đề này chắc hẳn không hề đơn giản, nếu không sư huynh đã không tìm đệ.

Thiên Hạo đạo trưởng thở dài nói:

- Đúng là không đơn giản, bởi vì nó có liên quan đến một trường hạo kiếp.

Thiên Chung đạo trưởng trầm mặc một lúc, chậm rãi nói:

- Nếu vậy thỉnh sư huynh phân phó.

Thiên Hạo đạo trưởng đưa mắt nhìn về bầu trời xa xa, nhẹ giọng nói:

- Thiên Thương sơn hạ, túc thế do duyên, thị duyên thị nghiệp, nhất niệm chi trung. (1) Chỗ ta muốn đệ đến là Thiên Thương sơn, còn về chuyện như thế nào, đến lúc đó đệ tự nhiên sẽ hiểu rõ. Đệ chỉ cần nhớ kỹ điểm này, có duyên thì có thể khuyên bảo, vô duyên không cầu được, giữa thiện và ác, sống chết khó bao dung.

Thiên Chung đạo trưởng sắc mặt kinh biến, ánh mắt phức tạp nhìn ông giầy lát, vừa xoay mình rồi đi vừa nói:

- Ý của sư huynh đệ đã hiểu, đệ sẽ tận lực là được rồi.

Thiên Hạo đạo trưởng thở dài nói:

- Tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Có lẽ ta không nên làm như vậy, chỉ là ... ai

Là như thế nào thì ông không nói, có lẽ có một số chuyện lại không thể dùng lời nói được.

Nhân gian, vô số ngọn núi đơn độc, trên một đỉnh núi nhỏ không biết tên, một bóng người đứng nhìn về phương bắc, nơi đó khí tức dao động lôi kéo sự quan tâm của hắn.

Khi cơn lốc màu đen cuộn thẳng lên bầu trời, thân ảnh này khe khẽ chấn động, khí thể toàn thân bộc phát, một cơn lốc xoáy kinh người xoay vòng quanh ngoài thân hắn, xoay tròn vút thẳng lên tận tầng mây.

Phát hiện sự dị thường của thân thể, người này kinh hãi than thở:

- Khí âm tà lệ sát xâm chiếm nhân gian, lẽ nào đúng là Thái Âm Tế Nhật xuất hiện rồi chăng?

Tự nói một mình, vốn là không có lời đáp. Nhưng thật là kỳ quái, đúng vào lúc lời hắn vừa dứt, một giọng nói lạnh lẽo âm trầm truyền đến:

- Không sai, đó chính là Thái Âm Tế Nhật, đối với ngươi hẳn là có trợ giúp không ít a.

Thân ảnh này đột nhiên quay lại, nhìn về hư không phía trước nói:

- Người hay yêu ma quỷ quái phương nào, ra đi.

Một tiếng cười ha hả vang lên, thanh âm thần bí đó lại tiếp:

- Ta vốn không phải là người, tự nhiên là yêu ma quỷ quái rồi.

Lời còn chưa dứt, một bóng đen mờ hiện, khoảng cách với thân ảnh kia khoảng chừng năm trượng.

Từ xa nhìn nhau, không khí giữa cả hai trầm lặng, có một loại cảm giác áp bức rất mãnh liệt.

- Ngươi đến từ Quỷ vực?

Bóng đen cười nói:

- Không sai, ta đúng là đến từ Quỷ vực, ngươi có thể gọi ta là Thiên Áo Quỷ Tiêu.

Người đứng trên đỉnh núi ánh mắt lạnh lại, cất tiếng chất vấn:

- Ngươi biết ta chăng?

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười ha hả đáp:

- Ta có thể xem là chưa từng gặp ngươi, nhưng Thiên Tà nhận trong tay ngươi hẳn đã nói ra thân phận của ngươi, ngươi hẳn là Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỷ, đúng chứ?

Ý thức Tà Thần Chu Hỷ khóa chặt trên thân Thiên Áo Quỷ Tiêu, ngữ khí lạnh lùng tàn khốc nói:

- Nếu như ngươi đã biết thân phận của ta, còn dám hiện thân chọc ta, là không sợ chết dưới Thiên Tà Nhận của ta.

Thiên Áo Quỷ Tiêu âm trầm lên tiếng:

- Ta tới đây lại không phải tìm ngươi liều mạng, hơn nữa ngươi cũng không phải là chánh nhân quân tử gì, giữa chúng ta không cừu không oán, ngươi sẽ làm một chuyện vô công lãng phí tinh lực sao?

Tà Thần Chu Hỷ hừ lạnh nói:

- Ngươi tốt nhất không nên thử, nói không chừng bốn Tà Thần tịch mạch quá lâu, một mình buồn bã muốn kiếm người khai đao. Nếu quả là như vậy, ngươi chỉ có thể tự nhận mình không may rồi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười nói:

- Người có thể tồn hết thời gian mười năm, yên tĩnh làm một tổng quản vương phủ, chỉ bằng một điểm này có thể nói người tuyệt đối không phải là người kích động dễ giận, vì thế nếu nói người cảm thấy buồn chán vô cơ tìm người khai đao, đó cơ hồ là chuyện không có khả năng xảy ra.

Tà Thần Chu Hỷ hai mắt hơi khép lại, ngữ khí sắc bén nói:

- Nói như vậy, người hẳn đã điều tra về ta rất rõ rồi. Nói thẳng ra đi, người hôm nay kiếm ta vì chuyện gì?

Ghi chú:

(1) Thiên thương sơn hạ, tức thế do duyên, thị duyên thị nghiệt, nhất niệm chi trung. = dưới chân núi Thiên Thương, gặp nhau được là do duyên, là duyên số hay là nghiệt chướng, cũng chỉ trong một ý niệm.

653. Chương 655 Thiên Áo Hiện Thân (thiên Áo Xuất Hiện)

- Thái Âm xuất hiện, khí chí âm chí sát của nhân gian ngập tràn trời đất, khí chí thánh chí dương suy giảm yếu ớt vô cùng. Rất nhanh thôi, Thiên chi tam giới sẽ đối mặt với sự hủy diệt, Vực chi tam giới hẳn sẽ thống trị nhân gian, đó sẽ là thời khắc cho Tà Thần người hành động, người đã nghĩ ra người sẽ làm gì chưa?

Hừ lạnh một tiếng, Tà Thần Chu Hỷ kiêu ngạo nói:

- Gặp phải Thiên Tà nhận, thần quỷ cũng phải chết. Ai muốn chạm đến ta, hẳn tự mình lãnh lấy thống khổ. Giờ đây, ta cho người một cơ hội nữa, hãy nói thật mục đích của người, nếu không ta sẽ thử xem người, được gọi là cao thủ Quỷ vực, thật lực gia tăng nhiều ít thế nào vào thời điểm Thái Âm Tế Nhật.

Lời vừa dứt, nhần thần lạnh lại, một luồng sát khí sắc bén lợi hại bắn thẳng ra, khiến cho Thiên Áo Quỷ Tiêu toàn thân chấn động, khẽ quát lên một tiếng kinh hãi.

Lắc mình lùi lại ba trượng, Thiên Áo Quỷ Tiêu kinh dị thốt:

- Không hổ là truyền nhân của năm đại tà binh, thực lực quả nhiên khiếp người. Chỉ có điều hôm nay ta không phải đến đây để cùng người động thủ, ta muốn báo cho người một việc, biết đâu người sẽ cảm thấy hứng thú.

Tà Thần Chu Hỷ lãnh đạm nói:

- Có thể người phải thất vọng, bốn Tà Thần gần đây tâm tình không được tốt, đối với mọi việc đều không cảm thấy hứng thú.

Thiên Áo Quỷ Tiêu trong lòng đã có chủ ý nói:

- Chuyện này chắc chắn sẽ làm người cảm thấy hứng thú, bởi vì nó liên quan đến phân hạng và mạnh yếu của năm đại tà binh khí.

Tà thần Chu Hỷ ánh mắt khẽ động, lạnh lùng hỏi lại:

- Thật sao? Người chắc ta sẽ quan tâm đến vấn đề đó?

Thiên Áo Quỷ Tiêu đắc ý nói:

- Người nếu không quan tâm thì hà cớ gì phải hỏi như thế? Tốt, không nói lời thừa nữa, cứ thẳng thắn thôi. Giờ đây, năm đại tà binh đã xuất hiện bốn, duy chỉ còn Liệt Nhật Long thương của Yêu vực tạm thời còn chưa nghe thấy động tĩnh gì, nhưng chắc cũng không lâu nữa đâu. Còn trong bốn đại tà binh trước mắt, hiện nằm trong tay của Sát Huyết Diêm La, Ma Thiên tôn chủ, Giang Nam tài tử và người. Luận về thực lực, trong bốn người các người Sát Huyết Diêm La là mạnh nhất, nhưng hiện tại hẳn ta đang bị thương rất nặng.

Tà Thần Chu Hỷ lãnh đạm cười nói:

- Người muốn mượn đao giết người? Hẳn không phải là Diêm Quân của Quỷ vực các người sao? Người vì sao trái lại muốn đối phó hẳn?

Thiên Áo Quỷ Tiêu âm hiểm nói:

- Hẳn đích thực là Diêm Quân của Quỷ vực, nhưng ta cũng không phải là thuộc hạ của hân. Hân chết đối với ta tự nhiên sẽ có chỗ tốt.

Tà Thần Chu Hỉ nghi hoặc nói:

- Người rất minh bạch, chỉ có điều người nói như vậy, không phải sẽ khiến ta do dự hoặc có thể rút lui sao?

Thiên Áo Quỷ Tiêu thần sắc điềm nhiên, không quan tâm đáp:

- Sự tồn tại của Sát Huyết Diêm La, dĩ nhiên đối với ta có ảnh hưởng rất lớn, nhưng ảnh hưởng cuối cùng đối với người sẽ càng lớn hơn. Bởi vì giữa các người có một mối liên hệ mật thiết, đó là năm đại tà binh. Với tính cách cuồng ngạo của hân, trước mắt tạm thời bận rộn ứng phó với chánh đạo, một khi mọi chuyện đã hòa hoãn trở lại, chắc chắn sẽ đối phó người.

Tà thần Chu Hỉ nghe thấy cười lớn, trào phúng nói:

- Nói không cần cứ, người đơn giản chỉ miễn cưỡng nói thôi, muốn đem việc đó đẩy lên mình ta, quả thật không có sức thuyết phục rồi. Theo như người nói, thiên hạ ai ai cũng đều có thể trở thành địch nhân của ta, như vậy ta không phải cần giết toàn bộ người trong thiên hạ mới có thể an tâm được chăng?

Thiên Áo Quỷ Tiêu không hề để tâm, cũng không giải thích lí do lời nói của mình có nhiều sơ hở như vậy, tiếp tục nói:

- Cho là ta nói có phần khiên cưỡng, nhưng người một chút cũng không động tâm chăng? Hơn nữa, người có chắc ta đã nói tất cả những gì ta biết với người sao?

Tà Thần Chu Hỉ lạnh lùng nhìn hân, thấy hân gương mặt bình tĩnh, không nhận được nói:

- Người còn ẩn giấu chiêu số lợi hại nào thì cứ tung ra, xem xem đối với ta có hữu dụng hay không.

Thiên Áo Quỷ Tiêu điềm nhiên cười khẽ một tiếng, xoay mình vừa ly khai, vừa lên tiếng:

- Sát Huyết Diêm La từ khi chịu thiệt nặng nề dưới tay Kiếm Vô Trần, cuối cùng đã đào tẩu đến Thiết Tùng lâm. Nơi đó cách đây khoảng năm trăm dặm về phía tây. Trong lúc đào tẩu, Sát Huyết Diêm La tẩu xảo bị một người vô tình phát hiện, âm thầm theo dõi phía sau, tính chuyện đoạt lấy Huyết Sát Chiến phủ trong tay hân. Còn về tên tuổi người này ta cũng không rõ, bất quá chỉ nghe nói hân đã từng đến Quan Đế sơn, lúc đó có một huynh đệ tốt gọi hân là lão tam.

Tà Thần Chu Hỉ biến sắc, phần nộ hỏi lại:

- Người dám lừa gạt ta?

Thiên Áo Quỷ Tiêu thân ảnh đã đi xa, nhưng thanh âm truyền lại rành mạch:

- Đã không tin thì cứ coi như ta đánh rắm được rồi, người không cần phải nổi giận đâu. Ha ha ha...

Tà Thần Chu Hỉ hậm hực nói:

- Người tốt nhất đừng có lừa ta, nếu không Thiên Tà nhận của ta quyết không dung tình.

Nói rồi thân ảnh lóe lên, biến mất giữa không trung.

Sau khi Thiên Tuyệt Tà Thần đi mất về phía tây, Thiên Áo Quỷ Tiêu lóe lên hiện ra, nhìn về hướng tây, cười ha hả nói:

- Lời xưa đã nói, lời của quỷ ngay cả ông trời cũng không tin được, mà người lại tự mình rơi vào tròng, sao có thể trách ta chứ? Ha ha ha.

Tiếng cười đắc ý theo gió bay đi, nhưng một thanh âm lạnh lùng vô cảm đột nhiên truyền lại:

- Người cũng không nên cười đắc ý quá.

Thiên Áo Quỷ Tiêu lập tức ngưng cười, kinh hãi chuyển mình nhanh chóng, quát lớn:

- Kẻ nào đang nói, mau ra đây!

Một tiếng cười lạnh, tàn khốc, thanh âm đó lại cất lên:

- Người vốn cũng biết cảm giác như vậy là không dễ chịu a, như thế nào, hãy nhìn vào giữa bầu trời, có thể phát hiện ra ta không?

Thiên Áo Quỷ Tiêu hơi bình tĩnh trở lại, thận trọng thốt:

- Cao thủ có thể ẩn tàng thân ảnh và khí tức, trong tam gian thất giới cũng không phải là ít. Nhưng có thể lẩn tránh không lộ tung tích trước mặt Thiên Áo Quỷ Tiêu ta, chỉ có một khả năng, người không chỉ dựa vào năng lực của bản thân mình.

Trên không trung âm thanh hơi có chút kinh ngạc, tán thưởng vang lên:

- Người cũng có mấy phần thông minh, có thể nhanh chóng đoán ra. Đã thế, ta cũng không ẩn tránh người nữa.

Nói rồi kỳ quang lóa sáng giữa không trung, chỉ thấy một con kỳ thú tám mắt mang trên lưng Ma đồng Dao Quang xuất hiện cách Thiên Áo Quỷ Tiêu khoảng ba trượng.

Kinh khiếp nhìn vào Bát Bảo, Thiên Áo Quỷ Tiêu nghi ngờ nói:

- Là người, người như thế nào lại xuất hiện ở nơi này?

Dao Quang lãnh đạm nói:

- Ta vốn chỉ đi ngang qua thôi, chỉ vì nhìn không quen hình dạng đặc ý của người, nên mới ra mặt một lần, xem lúc người kinh hãi thì biểu hiện như thế nào.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười khan, tròn mắt chuyển động, cất tiếng hỏi:

- Nói như thế, người không biết trận chiến giữa Kiếm Vô Trần và Lục Vân?

Dao Quang hừ lạnh nói:

- Người lại muốn diễn vở kịch quỷ quái của người rồi, người không nhận ra lúc này thì triển chiêu đó là rất ngu xuẩn sao.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười âm trầm vài tiếng, lên giọng phủ nhận:

- Ta không có ý như vậy, ta chỉ là biết được một số tình huống lúc đó, người có muốn biết hay không?

Dao Quang hừ giọng nói:

- Ta nói không muốn, người sẽ không nói sao?

Khuôn mặt đang cười trở nên răn lại, Thiên Áo Quỷ Tiêu xấu hổ nói:

- Ma đồng người quả là người đúng như tên, niên kỷ còn nhỏ nhưng bản lĩnh lại không nhỏ, kinh nghiệm không nhiều, nhưng mưu trí cao thâm. Được, ta không vòng vo với người nữa, cũng chỉ là những tin tức lỗi thời, cung cấp miễn phí cho người.

Dao Quang không nói, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cũng không để ý, điềm nhiên nói:

- Lần này Kiếm Vô Trần lập mưu muốn lấy Trương Ngạo Tuyết, để dẫn dụ Lục Vân vào bẫy. Kết quả là Lục Vân đến thì đến rồi, đáng tiếc còn chưa gặp được Trương Ngạo Tuyết, trái lại bị Diệp Tâm Nghi giả mạo, đánh cho Lục Vân một chưởng. Chỉ có điều Lục Vân cũng không đơn giản, hoàn toàn không thụ thương. Sau đó, Quỷ vực tham gia, ba phe hỗn chiến, Lục Vân đánh Chánh Đạo liên minh đến trọng thương, rồi sau đó Huyền Phong môn đột nhiên tập kích, lại đả kích Kiếm Vô Trần thêm một lần nữa. Mà đúng vào lúc đó, một người bất ngờ xuất hiện, tố cáo với Lục Vân về tin tức của Trương Ngạo Tuyết, ai ngờ lại vì thế mà lại trở thành đưa tiền tính mạng của Thương Nguyệt.

Dao Quang ánh mắt khẽ biến đổi, lạnh lùng nói:

- Sau đó thì thế nào?

Thiên Áo Quỷ Tiêu trả lời:

- Sau đó, Lục Vân giận dữ vô cùng, sử dụng con kỳ thú bên mình giết chết Ngũ Thái đại bàng của Thiên Kiếm viện vừa đến ngăn cản, khiến cho Chánh Đạo liên minh rơi vào tuyệt cảnh, còn hắn tự mình đi truy tìm thi thể Thương Nguyệt. Cuối cùng, Chánh Đạo liên minh thất bại bỏ chạy, Sát Huyết Diêm La trốn đi, Huyền Phong môn chủ trước khi chết còn khơi dậy Thái Âm Tế Nhật, tất cả kết thúc như vậy.

Dao Quang cười lạnh nói:

- Tin tức này của người quả thực đã quá lỗi thời, chẳng còn có chút giá trị sử dụng nào.

Thiên Áo Quỷ Tiêu thản nhiên nói:

- Cho dù là ai, không thể câu nói nào, thời khắc nào cũng có mục đích. Ta cho người biết, cũng chỉ là miễn phí cung cấp, không có ý đồ gì cả. Đương nhiên, người có thể cho là ta có ý đồ khi nói như thế, còn ý đồ như thế nào, người cứ tự mình đoán đi.

Dao Quang chăm chú nhìn giấy lát, thấy hắn không giống có âm mưu, vì thế cất tiếng:

- Đã là như vậy, người nói cũng đã nói xong rồi, sao còn chưa đi?

Thiên Áo Quỷ Tiêu hỏi ngược lại:

- Ta ở đây đợi người không được sao?

Dao Quang lãnh đạm thản nhiên nói:

- Ta nói không được, người đi hay là không đi?

Thiên Áo Quỷ Tiêu tròn mắt nheo lại, trầm giọng nói:

- Người muốn động thủ?

Dao Quang hừ giọng nói:

- Ta thấy người không vừa mắt, thế nào?

Cảm nhận được ma khí khiếp người phát ra từ thân thể Dao Quang, Thiên Áo Quỷ Tiêu trầm tư giây lát, cuối cùng chọn cách rời đi.

Trong lúc đi, Thiên Áo Quỷ Tiêu hỏi lại:

- Người thật chỉ đơn giản nhìn thấy ta không vừa mắt thôi sao?

Dao Quang cười tà đạo đáp:

- Người muốn biết rất đơn giản, lưu lại dừng đi, cuối cùng ta sẽ cho người biết.

Thiên Áo Quỷ Tiêu không cam lòng trừng mắt nhìn Dao Quang một cái, sau đó trong tiếng hừ giận lắc mình li khai.

Nhìn không gian trống trơn xung quanh, Dao Quang nói với Bát Bảo:

- Chúng ta đã chậm một bước, giờ đây có đến kịp cũng đã quá muộn rồi.

Bát Bảo hống lên một tiếng nho nhỏ, như an ủi hắn.

Vì thế, Dao Quang thôi đi về mất mát, chấn chỉnh lại tinh thần nói:

- Không nói chuyện này nữa, ta tin tưởng Lục thúc thúc là người mạnh nhất. Hiện tại, chúng ta đến Trừ Ma liên minh, ta nghĩ ở nơi đó nhất định sẽ đợi được thúc thúc. Đi thôi.

Bát Bảo kêu nhẹ một tiếng, toàn thân hào quang chuyển động, mang Dao Quang li khai.

Mà ngay sau khi hắn rời đi, Thiên Áo Quỷ Tiêu bất ngờ quay lại, lẽ nào hắn đúng là đợi người? Đáp án sẽ nhanh chóng được biết, đích thị là hắn đang đợi ai đó, bởi vì người hắn đợi không lâu sau cũng tới rồi.

Cách vài trượng, Thiên Áo Quỷ Tiêu nhìn Trúc Tiên đang từ từ đi tới, cười khổ nói:

- Người lúc nào đã thay đổi thành không đúng giờ rồi, hại ta đợi người lâu như vậy.

Trúc Tiên nhẹ than:

- Thái Âm xuất hiện quá đột ngột, khiến ta có chút kinh ngạc. Ta liên tục tính toán ngày tháng, ai ngờ lại là hôm nay.

Thiên Áo Quỷ Tiêu nói:

- Thôi đừng nói những chuyện này nữa, tu vi của người càng tinh tiến rồi, chỉ có điều trên thân thể người tựa hồ có nhiều hơn một luồng âm khí, nguyên nhân bởi vì Thái Âm Tế Nhật chăng?

Trúc Tiên gật đầu nói:

- Đúng vậy, tam gian thất giới mọi sinh linh cũng đều bị ảnh hưởng, làm thế nào ta có thể trốn thoát được. Gần đây, người đang bận rộn chuyện gì, tựa hồ đang mưu tính việc gì đó

654. Chương 656 Phản Mục Thành Cừu (phản Thành Thù Địch)

- Mắt người thật là độc a, chỉ liếc mắt qua đã nhìn thấu rồi. Chỉ có điều người không phải cùng một dạng với ta, cũng đang mưu tính chuyện gì sao?

Trúc Tiên mỉm cười đầy cảm xúc, nhẩm nói: “Thiện duyên khả đắc, nghiệt duyên mạc cầu, như nhược cường cầu, tự thực ác quả.”(1)

Thiên Áo Quỷ Tiêu ngừng cười nói:

- Thiện là gì ác là gì, bây giờ Thái Âm đã xuất hiện, còn có vật gì không nhiễm tà ác đây? Nhân gian trước mắt, bởi vì trận chiến này của Chính Đạo, Sát Huyết Diêm La trọng thương, thể lực giảm mạnh, Huyền Phong môn bại vong, Chính Đạo chỉ còn Kiếm Vô Trần cùng Diệp Tâm Nghi, còn lại chỉ có Trừ Ma liên minh và Ma Thần tông, Thiên Ma giáo, ngoài ra thì không còn ai đáng để nghĩ đến.

Trúc Tiên lắc lắc đầu đáp:

- Người nói nghe thật dễ dàng, Địa Âm cùng Thiên Sát tuy ít khi lộ diện, nhưng là vật tà nhất trong trời đất, sợ là con người không đủ năng lực chế ngự, ngoài ra phương Nam Vu Thần đã sống dậy, Yêu vực Yêu Hoàng cũng đã xuất thế, còn có Ma vực Ma Thiên tôn chủ đã ma hóa, khiến cho Ma vương ngủ yên tỉnh lại. Người nói xem về phương diện này đối phó thế nào cho tốt đây?

Thiên Áo Quỷ Tiêu biến sắc, cất tiếng hỏi:

- Người khẳng định Yêu Hoàng đã xuất thế rồi?

Trúc Tiên đáp:

- Điều này là tất nhiên, quyết không thể sai được.

Thiên Áo Quỷ Tiêu trầm mặc một lúc lâu, ngữ khí trầm trọng nói:

- Yêu Hoàng ngày đó tung hoành thất giới, nếu như lần này lại xuất thế, sợ khó có người nào có thể gây trở ngại cho y. Còn có Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới thêm cả Thiên Chi đô, cả thất giới cao thủ nhiều như mây, đích xác không đơn giản như trong tưởng tượng. Bất quá tình thế càng hỗn loạn, càng có thể lợi dụng cơ hội, chỉ cần chúng ta ngầm lưu ý, nắm lấy cơ hội bất ngờ gây kinh động mọi người(2), chắc hẳn hoàn toàn không quá khó.

Trúc Tiên không tán đồng ý kiến của hắn, phản bác lại:

- Người nghĩ quá đơn giản rồi, chỉ nghĩ đến mặt tốt đẹp mà bỏ qua mặt xấu của nó. Lấy người mà nói, người đã tiềm nhập nhân gian một thời gian dài, người một mực nghĩ đến vật đó nhưng đã từng lấy được chưa?

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười khổ, thấp giọng nói:

- Vật đó đã bị Lục Vân lấy đi, đương nhiên không dễ lấy lại được rồi. Người cũng đã biết, Lục Vân đang nắm giữ Hóa Hồn phù, chính là khắc tinh của bọn ta, nếu không tự nhiên sao ta lại phải né tránh hắn.

Trúc Tiên nhân thần phục tạp nhìn hắn một hồi, cảm thán nói:

- Người suy tính lấy cho được Càn Khôn Ngọc Bích, không còn phải sợ Sát Huyết Diêm La, người lại có thể làm gì đây? Lẽ nào người thắng được hắn là có thể thống nhất Quỷ vực sao?

Thiên Áo Quỷ Tiêu biện giải:

- Cho là suy tính đó tạm thời không được, nhưng ta ít nhất vẫn còn cơ hội a. Chỉ cần phong ấn được Sát Huyết Diêm La, dùng thuật “Thiên Hồn Diệt Thần” của Hóa Hồn trì, tuyệt đối không thể thua bất kì ai.

Trúc Tiên thấy hắn nói như vậy, tiếp lời nói:

- Cho là người thống nhất Quỷ vực rồi, vậy sau khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, người lại có thể thống lĩnh Quỷ vực tranh bá Thất giới, chiến thắng những người khác được chăng? Không nói đến Yêu Hoàng, lấy Ma vực Ma vương làm ví dụ, người có khả năng thắng được hắn?

Thiên Áo Quỷ Tiêu tranh biện:

- Dùng sức đấu thắng không được nhưng có thể dùng trí. Ta để cho Chính Đạo hay Thiên chi tam giới đối phó hắn trước, đến lúc cuối cùng chỉ còn lại một phe ta mới lại ra quân.

Trúc Tiên trào phúng:

- Người làm như những người khác đều là kẻ ngốc, chuyện gì cũng làm theo kế hoạch của người.

Thiên Áo Quỷ Tiêu có chút giận dữ:

- Người nói vậy là ý gì, lẽ nào người không có cùng ý đồ như vậy?

Trúc Tiên trầm giọng nói:

- Ban đầu đích xác ta cũng có ý đó, nhưng sự việc càng phát triển, ta càng cảm thấy bất an, đến cuối cùng ta cảm thấy mất hết cả lòng tin. Mọi thứ trong thất giới đều vì Lục Vân mà bắt đầu, cũng sẽ theo hắn mà kết thúc. Những người có lòng tham, đến cuối cùng đều khó thoát khỏi số mạng. Bây giờ, ta đã quyết bỏ đi tất cả, chỉ làm một người bàng quan, chứng kiến tất cả là đủ rồi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu đầy nghi vấn hỏi:

- Lời người nói là thật chứ?

Trúc Tiên thần nhiên đáp:

- Tất nhiên là thật.

Thiên Áo Quỷ Tiêu tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi không nhìn hắn, một lúc sau mới cất giọng trầm lạnh:

- Nếu vậy, người đưa lệnh bài đó cho ta, ta muốn cược một ván.

Trúc Tiên ánh mắt khê biến, trầm giọng nói:

- Người tốt hơn không nên đánh cược, bởi vì người chắc chắn sẽ thua, ta không muốn bọn họ theo người mà mắc phải kiếp nạn.

Thiên Áo Quỷ Tiêu giận dữ nói:

- Người nắm giữ đại quyền mà không sử dụng, vì sao không thể giao cho ta? Nếu như người đã muốn làm người bàng quan, thì nên buông bỏ mọi thứ, chuyển hết thực lực trong tay người cho ta, người mở mắt mà coi ta có thể hay không hoàn thành đại sự.

Trúc Tiên lạnh lùng đáp:

- Giữa chúng ta chỉ có duyên trên vài phương diện, dù cho có một số quan hệ, ta cũng nhất định không đem thực lực trong tay giao cho người được, người cũng nên từ bỏ ý nghĩ đó đi, không nên đi vào vũng xoáy này.

Thiên Áo Quỷ Tiêu uy hiếp nói:

- Người phải biết rằng, thân phận người một khi bị tiết lộ, lúc đó ngày chết của người cũng khó tránh được. Nếu người không đem quyền lợi trong tay giao lại cho ta, người cứ đợi mà chịu khổ đi.

Trúc Tiên thần nhiên đáp:

- Thái Âm xuất hiện, trước sau có khác biệt. Trước mắt dù cho có ai đó biết được thân phận của ta, Thiên chỉ tam giới cùng Chính Đạo cũng không để mắt đến ta, bởi vì Địa Âm, Thiên Sát, Yêu Hoàng, Vu Thần cũng đã đủ làm họ phải đau đầu rồi. Lại thêm Sát Huyết Diêm La và Ma Vương, còn có nhân vật nghịch thiên Lục Vân, ai còn có thể lo nghĩ đến ta nữa.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cất giọng oán hận:

- Dù cho Chính Đạo không chú ý đến người, nhưng nếu Sát Huyết Diêm La biết được sự tồn tại của người, với tình huống tổn hao binh tướng trước mắt hắn, hắn có thể buông tha cho người ư?

Trúc Tiên hơi biến sắc, lãnh đạm nói:

- Người không cần phải bức ta, ta đã rất lâu rồi không xuất thủ. Nếu người cứ từng bước lấn áp, người cuối cùng hối hận là người.

Phát hiện thấy không khí không ổn, Thiên Áo Quỷ Tiêu hừ giọng nói:

- Ta lần này chỉ đề tỉnh người, lần sau ta sẽ còn đến tìm người, nếu như người vẫn cố chấp không đồng ý, lúc đó cũng đừng có trách ta.

Nói xong hắc mang lóe lên, hắn liền biến mất.

Nhìn không gian hư vô xung quanh, Trúc Tiên thở dài nói:

- Có lẽ ta nên trở về rồi, chỉ là còn kịp chăng?

Nhẹ giọng tự vấn, liền sau đó bóng người mờ dần, biến mất trong gió.

Tầng mây trên cao, nơi thâm sâu trong vùng mây trắng. Trên Cửu Thiên Hư Vô giới thần bí, lúc này có hai người đang từ xa xa quan sát nhân gian.

Ngay lúc Vô Tâm phát động Âm Ảnh Tế Nhật, khi cơn lốc màu đen cuộn đến tận trời, thân thể hai người đang quan sát rung động, lưu quang vây quanh hai người bắt đầu dao động kịch liệt, ẩn ẩn có một loại tình trạng bất ổn. Tình hình này kéo dài một lúc lâu, cho đến khi Thái Âm xuất hiện mới dần dần bình ổn trở lại.

Thu lại tâm tình đang dao động, Tử Chuyết ẩn mình trong vùng tử quang bao quanh khẽ thở dài một tiếng, ngữ khí lộ ra ưu thương nhân nhạ.

Bên cạnh, người trung niên toàn thân thanh quang lấp lánh nói:

- Tử Chuyết, người đang cảm thán gì vậy, là vì Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, hay vì lo lắng cho cục diện của Chính Đạo liên minh?

Tử Chuyết nhẹ lắc đầu, thần sắc phức tạp nói:

- Đều không phải, ta đang nghĩ về Vô Tâm, sự xuất hiện của hắn gần như khơi dẫn Thái Âm Tế Nhật, điều này chỉ đơn giản như vậy sao?

Người trung niên hỏi ngược lại:

- Lẽ nào không đúng, hắn ban đầu xuất hiện ở Thái Huyền sơn, sau đó bởi vì tập luyện Âm Ảnh pháp quyết, theo sự xúi giục của Lí Trường Xuân phản lại Chính Đạo, hôm nay cũng chính là tự mình gánh lấy hậu quả. Cuộc đời của hắn, ngoại trừ khơi nên Thái Âm Tế Nhật, không biết còn làm nên chuyện gì nữa đây?

Tử Chuyết không hồi đáp vấn đề này, thần nhiên hỏi:

- Như vậy, sự xuất hiện của hắc khôi nên Thái Âm Tế Nhật, còn sự tồn tại của Kiếm Vô Trần, không biết có phải làm xuất hiện một Lục Vân, tìm ra người nghịch thiên hay không?

Người trung niên lặng đi, cổ quái nhìn lại lão một lúc, đầy nghi ngờ hỏi:

- Tử Chuyết, trong lời người nói có thâm ý, người có thể nói rõ hơn một chút không?

Tử Chuyết thản nhiên không để ý đến, nhẹ nói:

- Thần tiên có lên tiếng, không phải đều chỉ nói một nửa như vậy sao? Nếu như chuyện gì cũng nói tất cả, thì không còn thần bí rồi. Đúng không.

Người trung niên lặng đi, do dự nói:

- Điều đó cũng chỉ có đối với tục nhân mới vậy thôi, nào có đối với đồng đạo cũng như vậy chứ.

Tử Chuyết liếc nhìn lão, mặt không biểu tình đáp:

- Bởi vì người không còn là người thế tục, người chính là thần tiên trong mắt bọn họ.

Thấy lão tính khí quật cường, người trung niên thở dài:

- Được rồi, ta phát hiện người gần đây ngày càng cổ quái. Được, chúng ta không nói về vấn đề này nữa, đối với việc Thái Âm xuất hiện, người thấy như thế nào đây?

Tử Chuyết lãnh đạm nói:

- Điều này không phải chủ đề ta cần quan tâm, thật sự quan tâm hẳn chỉ có Tôn chủ và Lăng Thiên mới đúng.

Trung niên nhân cau mày, nhẹ giọng nói:

- Ta biết, ta chỉ muốn hỏi về cách nhìn của cá nhân người, không liên quan đến Cửu Thiên Hư Vô giới.

Tử Chuyết nhìn lão một lúc, trầm giọng hỏi:

- Người thật sự muốn biết?

Người trung niên đáp:

- Tự nhiên là muốn, Vân Hư thượng nhân ta có bao giờ nói dối sao?

Nguyên lai người trung niên này vốn là Vân Hư thượng nhân năm xưa đã đại chiến cùng với Yêu Hoàng Liệt Thiên.

Nghe vậy, Tử Chuyết lặng lẽ nhìn Vân Hư thượng nhân một lúc, cuối cùng trầm trọng nói:

- Những lời ta sắp nói có lẽ người sẽ không hi vọng nghe thấy, cho nên người nên chuẩn bị tâm lý trước. Thái Âm xuất hiện, chánh tà đảo ngược, khí tà ác tràn ngập nhân gian. Trong trận chiến này tuy Huyền Phong môn chủ chết rồi, Sát Huyết Diêm La trọng thương, nhưng vừa rồi còn có bốn luồng khí tức mạnh mẽ, người hẳn phải cảm thấy được. Người cảm thấy thực lực của bốn luồng khí tức này thế nào?

Vân Hư thượng nhân trầm tư suy nghĩ một lúc, có phản nghiêm túc đáp:

- Nói thật ra, trong bốn luồng khí tức thì có hai luồng rất kì dị, không một chút tình cảm nào, chắc hẳn thuộc về Địa Âm và Thiên Sát. Còn lại trong hai luồng khí tức kia, có một luồng khí tức rất là quen thuộc, rất giống khí tức năm xưa của Yêu Hoàng Liệt Thiên, chỉ có điều hẳn đã bị phong ấn, tại sao lại có thể xuất hiện, thật sự điều đó làm ta có chút kinh ngạc. Cuối cùng là luồng khí tức rất tà mị ở phương nam, trong âm tà lại hiện lên sự quý bí, loại khí tức này vô cùng khó gặp.

Tử Chuyết lãnh đạm cười nói:

- Ngày trước đồ nhi Chiến Tâm của ta đã từng đi tới Nam hoang, bị vu thuật thần bí đả thương. Nghe nói ở đó thờ phụng một Vu Thần quỷ dị tà ác, ta nghĩ luồng khí tức cuối cùng hẳn chính là Vu Thần đã sống lại. Theo suy luận này, chúng ta vốn trước đây chỉ cần ứng phó với Địa Âm cùng Thiên Sát, nhưng hiện

tại lại xuất hiện hai địch nhân cùng đẳng cấp khác, người nghĩ Cửu Thiên Hư Vô giới có khả năng ứng phó được chăng?

Vân Hư thượng nhân vẻ mặt trầm trọng nói:

- Những câu hỏi này của người rất đáng quan tâm, chỉ dựa vào thực lực của chúng ta vốn khó có khả năng ứng phó với bốn đại cao thủ, bởi vì chỉ riêng một mình Yêu Hoàng Liệt Thiên năm xưa, đã có thể làm náo động cả thất giới, khiến chúng ta bấn loạn tay chân. Như hiện tại hắc một lần nữa tái xuất, tất nhiên phải có một trường khổ chiến. Song cũng còn một điểm may mắn, Kiếm Vô Trần có trong tay Hậu Nghệ thần cung, lấy uy lực thần cung hắc có thể cùng bọn họ đánh một trận.

Tử Chuyết lại nghĩ khác đáp:

- Thần cung tuy mạnh mẽ, nhưng người cũng đừng quên Lục Vân. Con kị thú đó của hắc uy lực mạnh mẽ, thần cung cũng khó đối phó. Đến cuối cùng chúng ta lại lấy gì để đối phó với tên nghịch thiên đây?

Ghi chú:

(1) thiện duyên khả đắc, nghiệp duyên mạc cầu, như nhược cường cầu, tự thực ác quả.” = có được duyên may thì có thể đạt được, còn duyên oan nghiệp thì không thể cầu, bằng như cố gắng mưu cầu, sẽ tự ăn phải quả đắng.

(2) nguyên văn “nhất minh kinh nhân” = một tiếng kinh người, đã làm tất thắng.

655. Chương 657 Vân Hư Thụ Mệnh (vân Hư Nhận Nhiệm Vụ)

- Đó quả là vấn đề nan giải, nhưng Lục Vân đã đi vào động sâu thần bí kia, theo những lời của Kiếm Vô Trần, hắc nhất định sẽ chết, điều này sợ không phải là giả.

Tử Chuyết chế giễu:

- Lục Vân chết như vậy, còn đáng được xưng là người nghịch thiên chăng?

Vân Hư thượng nhân lặng đi, lên tiếng biện giải:

- Người nghịch thiên không nhất định là thành công a. Từ xưa đến nay, tà không thể thắng chính. Cho dù hắc đúng là người nghịch thiên, cũng chỉ nói lên được hắc có lòng nghịch thiên, không có gì chứng minh hắc nhất định thành công, nhất định không thất bại.

Tử Chuyết cười, hỏi ngược lại:

- Thế ông đã từng thấy hắc thất bại một lần nào chưa?

Nói xong xoay người, lặng lẽ rời đi.

Vân Hư thượng nhân mở miệng muốn gọi lại, nhưng do dự một lúc, cuối cùng khe khẽ thở dài, bỏ qua ý định đó. Xoay người, Vân Hư thượng nhân đang định rời đi, bỗng thấy trước mặt xuất hiện hai người. Một người với ánh sáng ngũ sắc luân chuyển toàn thân, khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn bất phàm đang hơi cười cười. Người còn lại như ẩn như hiện, khối mây bao phủ, không thể nhìn thật rõ dung mạo.

Vân Hư thượng nhân hơi kinh ngạc, cung kính nói:

- Tôn chủ cùng Lăng Thiên trưởng lão, không biết hai người tới từ lúc nào?

Nguyên lai nam tử anh tuấn bất phàm khoảng ba mươi đó vốn chính là tổ sư dựng phái của Thái Huyền sơn Thiên Kiếm viện – Lăng Thiên.

Lăng Thiên điềm nhiên cười, nhẹ giọng nói:

- Tuý ý đi loanh quanh, vừa mới tới, hai người đang bàn chuyện sao?

Vân Hư thượng nhân trả lời:

- Không có gì, chỉ bàn luận một chút liên quan tới chuyện Thái Âm Tế Nhật thôi. Cách nhìn của Tử Chuyết quá trầm trọng, tựa hồ không lạc quan lắm.

Lăng Thiên vẻ mặt vẫn thản nhiên nói:

- Tình hình trước mắt đúng là rất không tốt, bất quá cũng hoàn toàn không đến nỗi như lời ông ta nói. Kiếp nạn Thái Âm lần này vốn đã được định trước, ai cũng không thể tránh khỏi, cho nên cục diện tỏ ra rất hỗn loạn. Song miễn là chúng ta vận dụng thỏa đáng, tập trung thực lực mọi người phá bỏ, như vậy cũng rất dễ dàng.

Vân Hư thượng nhân nghe thấy, có phần nghi ngờ nói:

- Trưởng lão và Tôn chủ đã thương nghị ra đối sách rồi ư?

Lăng Thiên cười nói:

- Tình thế đối với rất nhiều người mà nói, thật ra đều giống như nhau cả, chỉ có một bất đồng duy nhất chính là ai có thể nắm chắc được sức mạnh quan trọng nhất trong đó. Luận thực lực trước mắt, chúng ta liên kết với Vân Chi Pháp giới vẫn là mạnh nhất như trước kia, chỉ cần không đồng thời tác chiến ở nhiều nơi, hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Vân Hư thượng nhân à một tiếng, hơi hơi có phần hoài nghi. Hư Vô tôn chủ lại nói thêm:

- Vân Hư, hôm nay ta tới đây là có một việc cần ông đi lo liệu. Trước mắt, Thái Âm xuất hiện, Yêu Hoàng hồi sinh. Để kiềm chế hành động của hắn, ta dự định phái ông tiến nhập nói. h c T

- Muốn nói điều gì? Tại sao lại dừng lại.

Tư Đồ Thần Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, mở miệng nói:

- Ta.....

Mới nói được một chữ, Đạo Tà Tàn Kiếm từ không trung đã lất mình quay lại, nhỏ giọng:

- Minh chủ, đã phát hiện khí tức của bọn họ, cách đây khoảng bảy tám dặm.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên gật đầu, ánh mắt cười cười trừng nhìn Tư Đồ Thần Phong một cái, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, tìm thấy họ rồi chúng ta liền trở về liên minh.

Nói xong thân ảnh lóe lên, toàn thân phiêu phất như tiên nữ bay về phía trước, khiến cho Tư Đồ Thần Phong đi cùng chợt lúng túng vụng về, không ngừng lắc đầu thở dài.

Theo Đạo Tà Tàn Kiếm chỉ dẫn, Trần Ngọc Loan ba người nhanh chóng tìm thấy Văn Bất Danh, Tĩnh Nguyệt đại sư, Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương ở cách đó chừng vài dặm.

Sau khi gặp mặt, Trần Ngọc Loan phát hiện thần sắc bốn người rất cổ quái, không nhịn được hỏi:

- Mọi người sao rồi, không phải phát sinh chuyện gì rồi?

Văn Bất Danh cười khổ nói:

- Không có gì, chỉ là các bị bên đó giao chiến quá kịch liệt, chúng ta ở ngoài mấy dặm đều bị ảnh hưởng, bị sức mạnh to lớn mạnh mẽ đó khiến thân thể bị chấn thương.

Nghe thấy, Trần Ngọc Loan cười cười, không nói gì, nhưng Đạo Tà Tàn Kiếm lại có chút mê hoặc lên tiếng:

- Cuộc chiến vừa rồi đích xác là kinh thiên động địa, nhưng thật ra chúng ta không bị một chút ảnh hưởng nào, điều này tựa hồ.....

Văn Bất Danh và mấy người Tĩnh Nguyệt đại sư hơi lộ vẻ kinh dị, Trần Ngọc Loan liền giải thích:

- Không có gì kỳ quái cả, chúng ta có thể không bị ảnh hưởng chút nào, nguyên nhân chính là do thần thú của Lục đại ca. Chính nó liên tục khổng chế trường không khí ở quanh chúng ta, không để bất cứ sức mạnh nào đến gần.

Đạo Tà Tàn Kiếm bỗng nhiên đại ngộ thốt:

- Ta nói sao chứ, với tình huống vừa rồi, nếu không có nguyên nhân gì khác, chỉ sợ toàn bộ chúng ta đều đã bị chấn bay rồi.

Trần Ngọc Loan và Tư Đồ Thần Phong lặng lẽ gật đầu, Tĩnh Nguyệt đại sư lo âu hỏi:

- Hiện tại dường như đã kết thúc, không biết kết quả như thế nào? Thương Nguyệt và Ngọc chương giáo hai người họ vẫn chưa bỏ đi chứ?

Trần Ngọc Loan trầm ngâm một chút, bình tĩnh nói:

- Chuyện này nói ra khá dài, chúng ta vừa về vừa thảo luận.

Nói xong đưa mắt ra hiệu cho Văn Bất Danh, xoay mình cùng Tư Đồ Thần Phong với Đạo Tà Tàn Kiếm rời đi.

Văn Bất Danh từ ánh mắt Trần Ngọc Loan mơ hồ biết có điều gì không tầm thường, tuy tạm thời không lý giải rõ được ý nghĩa bên trong, nhưng cũng đoán ra được vài phần, quay lại nói với ba người Dịch viên:

- Chuyện này sợ trong nhất thời cũng không phát hiện ra được điều gì mới, chúng ta cần thương nghị lại, sau đó có thời gian lại điều tra nữ nhân thần bí đó, hiện tại trước tiên nên rời khỏi đây, đến Trừ Ma liên minh.

Càn Nguyên chân nhân liếc nhìn Tĩnh Nguyệt đại sư, hỏi thăm:

- Sư muội, muội thấy vậy có được không?

Tĩnh Nguyệt đại sư chần chờ một lúc, ngẩng đầu nói:

- Hiện tại thì cũng chỉ có thể như vậy, đợi sau khi tình thế ổn định rồi, sẽ lại thảo luận lại việc tìm Ngạo Tuyết và nữ nhân thần bí đó.

Thấy hai người đồng ý, Văn Bất Danh cười nói:

- Vậy chúng ta đi.

Rất nhanh, Văn Bất Danh bốn người đã đuổi theo kịp ba người Trần Ngọc Loan, hai bên chuyện trò về cuộc chiến lúc trước. Thấy bốn người hỏi thăm, Trần Ngọc Loan thần sắc có chút cổ quái, ngữ khí hơi lộ chút đau buồn nói:

- Sau đó đích xác phát sinh không ít chuyện, bắt quả từ Thiên Mục Phong biết được Ngạo Tuyết tỷ tỷ tới qua đã thoát khỏi ma chướng của Kiếm Vô Trần, nhưng bây giờ đang ở nơi đâu thì không rõ.

Tĩnh Nguyệt đại sư vui mừng kinh ngạc, khích động nói:

- Thật à? Tốt quá, thật là tốt quá! Chỉ cần Ngạo Tuyết không sao là ta cảm thấy yên tâm rồi.

Bên cạnh, Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương cũng đều kích động dị thường, hiển nhiên Trương Ngạo Tuyết vô sự, đã cho họ một sự cổ vũ khích lệ rất lớn.

Văn Bất Danh thấy ba người Dịch viên vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy vui vẻ mấy phần. Nhưng ngay khi mục quang chuyển sang gương mặt Tư Đồ Thần Phong và Đạo Tà Tàn Kiếm liền phát hiện, bọn họ không có chút nào cao hứng, thay vào đó là một sự đau buồn và oán hận vô cùng.

Phát giác sự tình không đúng lắm, Văn Bất Danh đột nhiên hỏi:

- Lục Vân đâu, huynh ấy không cùng mọi người quay lại sao?

Nghe vậy, Tĩnh Nguyệt đại sư, Càn Nguyên chân nhân, và Phong Viễn Dương đang vui mừng lập tức bình tĩnh trở lại, tất cả ánh mắt đều nghi hoặc nhìn Trần Ngọc Loan, truy hỏi việc này.

Trần Ngọc Loan cười khổ một tiếng, giọng nói đầy thương cảm:

- Lại nói về khi Thiên Mục Phong thiếu hiệp xuất hiện, báo cho Lục đại ca chuyện của Ngạo Tuyết tỷ tỷ, Kiếm Vô Trần đột nhiên từ trong lòng lấy ra thần khí chí cường Hậu Nghệ thần cung, lợi dụng lúc Lục đại ca không đề phòng, bắn ra một mũi tên chấn động khắp chín tầng trời. Ngay lúc ấy, Thương Nguyệt tỷ tỷ vì cứu Lục đại ca, không một chút do dự bay thẳng về phía trước, lấy chính thân thể của mình ngăn cản một tên hủy diệt đó. Kết quả là Lục đại ca vô sự, nhưng Thương Nguyệt tỷ tỷ đã lọt vào động sâu không thấy đáy đó.

- Cái gì? Làm sao có thể như vậy được, làm sao có thể như vậy được chứ!

Tiếng kêu thét vang vọng trời đất phát ra từ ba người của Dịch viên, sự bình an của Trương Ngạo Tuyết lại đổi thành cái chết của Thương Nguyệt, nỗi đau thương này là từ đâu?

Nghĩ đến cảm tình giữa Thương Nguyệt và Lục Vân, Tĩnh Nguyệt đại sư vô cùng buồn thảm, đau khổ không cam lòng la lớn:

- Tại sao, tại sao có thể như vậy được a. Thương Nguyệt, con thật khiến người ta ...

Bên cạnh, Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương đều lộ vẻ đau thương, sự đau khổ bi ai và hối tiếc vô tận, sự quan tâm không hề kém hơn đối với Trương Ngạo Tuyết.

Văn Bất Danh sắc mặt âm trầm, giận dữ gầm lên:

- Kiếm Vô Trần đáng ghét kia thật không ngờ lại âm hiểm như vậy, ngấm che dấu loại thần khí này, dùng phương thức đánh trộm đối phó Lục Vân.

Tư Đồ Thần Phong an ủi nói:

- Những chuyện này cũng đã trôi qua, trước mắt Lục Vân và Ngọc Vô Song đã đuổi theo tìm Thương Nguyệt, đều tiến nhập vào động sâu, tình huống thật không rõ ràng. Còn lại Huyền Phong môn chủ chết trận, Quỷ vực tổn thất nghiêm trọng, cao thủ Chính Đạo liên minh tử thương gần hết, chúng ta...

Ghi chú:

(1) Thiên Địa chi gian, Thất Giới chi nội, Sơn Thủy chi bàng, Cổ Động chi trung = Giữa trời đất, trong Thất giới, cạnh núi sông, trong cổ động.

658. Chương 660 Thương Nghị Đại Sự

Ngắt ngang lời Tư Đồ Thần Phong, Trần Ngọc Loan vẻ mặt trầm trọng, đột nhiên gia tăng tốc độ, tựa hồ có một số chuyện nàng không muốn đề cập lại.

Nhìn thân ảnh ngày càng xa đó, Tư Đồ Thần Phong nhẹ thở dài:

- Trận chiến ngày hôm nay, rất khó nói rõ được là ai thắng ai thua, chúng ta sau này hãy từ từ nói đến, đi thôi.

Về đến Phục Long cốc, Trần Ngọc Loan liếc nhìn chung quanh, thấy mọi chuyện đều bình thường liền vội đến thẳng đại điện của liên minh. Vừa tiến vào cửa, Quy Vô đạo trưởng đã ra nghênh đón, nở nụ cười vấn an:

- Thế nào rồi, hôm nay thuận lợi hay không?

Trần Ngọc Loan lẳng lặng lắc đầu, đi đến chỗ ngồi của mình, thần sắc đau khổ bàng hoàng lúc này lại trở dậy. Trong điện, Phật Thánh Đạo Tiên, Đồ Thiên, Ân Hồng Tự, Phần Thiên tất cả đều nhìn nàng, từ biểu tình của nàng có thể cảm giác được có gì đó không ổn.

Lúc bấy giờ, bên ngoài điện truyền lại tiếng động, chỉ thấy Văn Bất Danh dẫn Tư Đồ Thần Phong, Đạo Tà Tàn Kiếm, Tinh Nguyệt đại sư, Càn Nguyên chân nhân, Phong Viễn Dương vội vã bước vào, thần sắc của sáu người đều lộ vẻ âm trầm.

Mời mọi người ngồi xuống, Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Thế nào rồi, tại sao vẻ mặt mọi người đều nghiêm trọng như vậy, một chút vui vẻ cũng không có, thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Văn Bất Danh không chút khách khí đáp:

- Huynh hỏi họ đi, đệ cũng không được rõ lắm.

Quy Vô đạo trưởng nhìn sang những người khác, cuối cùng mục quang dừng lại trên người Tư Đồ Thần Phong, trầm giọng:

- Người nói đi, cuối cùng như thế nào, lần này thật ra đã xảy ra chuyện gì, khiến thần tình mọi người lại như vậy?

Tư Đồ Thần Phong cười khổ nào, vẻ mặt trầm trọng thốt:

- Sự tình lần này sau khi nghe xong thì mọi người sẽ minh bạch liền.

Trong đại điện, mọi người đều nhìn Tư Đồ Thần Phong, lẳng lặng nghe hắn tường thuật trận chiến kịch liệt lại đây biến hóa, từng người đều lộ vẻ trầm trọng, thỉnh thoảng còn tỏ ra lo âu hoặc phẫn nộ. Thời gian một nén nhang chậm trôi qua, Tư Đồ Thần Phong cũng đã thuật xong mọi chuyện, sau cùng không nhịn được thở dài:

- Tất cả là như vậy đó, hiện tại mọi người hẳn đã hiểu rõ, vì sao tâm tình của tất cả chúng ta đều nặng nề rồi.

Quy Vô đạo trưởng cảm xúc lên tiếng:

- Cuộc chiến này nhiều biến hóa phức tạp, thật sự không thể hình dung được, kết quả của nó cũng khiến người kinh ngạc. Cái chết của Thương Nguyệt đã khiến Lục Vân nổi giận, kết cục của nó là Ngũ Thái đại bàng bị Tứ Linh thần thú tiêu diệt. Huyền Phong môn chủ lợi dụng hỗn loạn tập kích, lại phải bỏ thân giữa trường, lại gây nên họa kiếp Thái Âm Tế Nhật. Hiện tại Quỷ vực, Huyền Phong môn và Chính Đạo liên minh chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, còn lại Ma vực với Địa Âm, Thiên Sát, đó là những vấn đề chính yếu mà chúng ta sẽ phải đối diện.

Mọi người không nói gì, thần sắc ai nấy lộ vẻ ưu tư, hiển nhiên đối với những sự việc phát sinh ngày hôm nay còn khó tiếp thu. Đại diện hoàn toàn yên tĩnh, không khí có vẻ trầm buồn, một cảm giác mất mát nhàn nhạt tĩnh lặng lan toả giữa bốn bức tường.

Thật lâu sau đó, Phật Thánh Đạo Tiên mở lời:

- Được rồi, những chuyện đã xảy ra cho dù có đau lòng cũng không thể vãn hồi lại được. Hơn nữa, tình huống Lục Vân hiện tại tuy không rõ ràng, nhưng cũng tuyệt đối không nghiêm trọng như Kiếm Vô Trần đã nói. Bây giờ cuộc chiến bên đó đã kết thúc, còn đối với chúng ta mà nói, cuộc chiến mới chỉ vừa bắt đầu, làm thế nào để đối diện với cuộc chiến này, ứng phó tốt với trận chiến này, đó mới là chuyện quan trọng nhất chúng ta phải quan tâm. Ngọc Loan, hiện tại cô nói đi, tiếp theo chúng ta còn phải đối diện với những địch nhân nào?

Nghe thấy, Trần Ngọc Loan ngẩng đầu lên, yên lặng liếc nhìn mọi người, nỗi bi thương trên gương mặt dần dần nhạt đi, bình tĩnh nói:

- Hiện tại Chính Đạo liên minh đã suy nhược, vì sự an nguy của Nhân gian, Trừ Ma liên minh của chúng ta cũng phải kê vai gánh vác trách nhiệm bảo vệ hòa bình. Trước mắt, tuy thực lực Quỷ vực tổn hại nặng nề, nhưng vẫn còn Sát Huyết Diêm La và Vô Gian Quỷ Sát, Bất Tử Huyết Lệ, vì vậy chúng ta không thể xem nhẹ, phải lưu ý thường xuyên.

Thứ hai, Chính Đạo liên minh Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi cũng chưa chết, mặc dầu bây giờ bọn họ không có thực lực, nhưng chung cuộc vẫn là đại biểu được Cửu Thiên Hư Vô giới, vì thế chúng ta cũng phải lưu tâm nhiều. Thứ ba, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm tuy đã chết, nhưng Nam Cương Hắc Vu nhất tộc vẫn luôn ẩn nấp sau lưng hắt lại thần bí khó lường, chúng ta còn phải tìm hiểu rõ hơn.

Thứ tư, Ma vực tổng cộng có bốn giới, hai giới yếu nhược nhất đã không còn nữa, nhưng hai giới mạnh nhất là Ma Thiên giới và Ma Áo giới thực lực hùng hậu, bọn họ tất nhiên lợi dụng cơ hội Thái Âm Tế Nhật quá tốt này mà phát khởi một trận mưa máu gió tanh, vì vậy đó là một trọng điểm.

Thứ năm, về phương diện Yêu vực chúng ta từ trước tới giờ chưa hiểu rõ được, nhưng Lục đại ca đã từng đề cập đến, một khi gặp phải cao thủ Yêu vực, chúng ta tốt nhất không nên xung đột chính diện. Từ điều này có thể biết, Yêu vực mới là thế lực lớn mạnh nhất trong Vực chi tam giới.

Thứ sáu, liên quan đến Địa Âm và Thiên Sát thần bí quỷ dị, chúng ta trước mắt chưa nắm được điều gì nhiều, nhưng bọn chúng kế thừa được khí âm tà trời đất mà trở thành tà vật chí cường. Bọn chúng chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch cuối cùng mà chúng ta phải đối diện.

Thêm nữa, các cao thủ tà ác như Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên, Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên, Giang Nam tài tử, Vô Nhân Tọa chúng ta cũng cần phải lưu ý. Vì vậy, tổng hợp những tình huống trước mắt được tạm thời phân tích, tình thế chúng ta thật không lạc quan chút nào.

Nghe xong những lời này, nhất thời đại diện hoàn toàn im tĩnh, mọi người đều đang trầm tư đánh giá vấn đề này. Một lúc sau, Quy Vô đạo trưởng mở lời:

- Những lời phân tích của mình chủ đã rất toàn diện, gần như đã bao quát về tất cả kẻ địch trong tam gian thất giới. Trước mắt, toàn bộ thực lực Trừ Ma liên minh đều ở tại đây, với lực lượng của chúng ta muốn đồng loạt đối kháng với những địch nhân đó, hiển nhiên là còn lâu mới đủ, vì thế phải tuyển chọn thế nào, trước đối phó địch nhân nào, sau đối phó với địch nhân nào, điều này chúng ta phải nghiêm túc cân nhắc thương nghị. Hiện tại mọi người nhìn thấy thế nào xin nói ra hết một lượt, luôn luôn dự phòng cẩn trọng, cho dù Thái Âm mới hiện ra, chúng ta cũng phải ngàn vạn lần cẩn thận.

Văn Bất Danh trầm ngâm thốt:

- Trước mắt mà nói, trong số những kẻ địch Ngọc Loan đã nói, Chính Đạo liên minh tạm thời còn rõ quan hệ thế nào, có lẽ không cần nói nhiều về nó. Quỷ vực và Huyền Phong môn nguyên khí tổn thương nặng nề, trong một thời gian ngắn không thể có hành động nào. Trước mắt thật sự chủ yếu lại chính là Ma vực cao thủ, còn có bốn luồng khí tức đáng sợ lúc Thái Âm Tế Nhật, không biết bọn họ rốt cuộc là những nhân vật nào.

Phần Thiên nghe xong, lộ vẻ trầm trọng nói:

- Điều này ta không hoàn toàn hiểu rõ hết được, nhưng trong đó có một người ta biết rất rõ, đó là Địa Âm Tà Linh - Âm Đế. Trước kia ta đã gặp qua hắn, lúc đó thực lực của hắn rất mạnh mẽ, ai nghe thấy cũng kinh hãi, bây giờ khí âm tà tràn lan khắp nhân gian, chắc chắn hắn càng lợi hại hơn. Thế nên nếu gặp hắn, sợ là chỉ có đường chạy trốn mà thôi.

Văn Bất Danh thở dài:

- Nói như vậy, chúng ta là không có chút lực phản kháng rồi?

Phần Thiên cười khổ nào:

- Mặc dù không thể nói như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, sự mạnh mẽ của Âm Đế người bình thường không thể chống lại.

Nhìn dáng vẻ của hai người có chút chán nản, Phật Thánh Đạo Tiên cổ vũ nói:

- Mọi người đừng quá kinh hoàng, cũng không cần lo lắng. Sự mạnh mẽ của Địa Âm và Thiên Sát tự nhiên không có gì nghi ngờ, nhưng đối phó với bọn chúng hoàn toàn không chỉ có chúng ta, Thiên chi tam giới còn muốn đối phó với bọn chúng hơn chúng ta nhiều. Vì thế trừ phi chính diện gặp nhau, nếu không thì bình thường chúng ta lưu ý nhiều hơn là được. Theo ta phán đoán, Địa Âm và Thiên Sát đều là hạng tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không thể tìm đến chúng ta trước tiên.

Suy xét về lời này thấy cũng đúng, mọi người không còn lo lắng nhiều nữa, tâm tình lập tức khai mở không ít.

Quy Vô đạo trưởng nhìn mọi người một lượt, bình tĩnh nói:

- Hiện tại mọi người đã bỏ đi lo lắng ưu phiền, chúng ta hãy phân tích một lượt, làm thế nào trong khoảng thời gian ngắn nhất, an bài triển khai tốt nhất. Trong dĩ vãng có rất nhiều sự tình do Chính Đạo liên minh đại diện ra mặt, chúng ta có thể ngầm quan sát, lại thêm lợi dụng cơ hội phát động tấn công bất ngờ. Mà hiện tại Chính Đạo liên minh đã mất rồi, an nguy của nhân gian do chúng ta kê vai gánh vác, vì vậy một số sách lược trước đó chúng ta sử dụng, hiện tại lại không thích hợp rồi, cần phải thương nghị thêm quyết sách mới.

Lời vừa dứt, Ân Hồng Tự vẫn luôn im lặng liền mở miệng nói:

- Quy Vô đạo trưởng, hiện tại Thái Âm Tế Nhật mới xuất hiện, tình thế nhân gian hỗn loạn, chúng ta cần xác định phương châm cũng như cần có một mục tiêu, phải có tin tức chuẩn xác, như vậy mới thật sự hữu hiệu. Hiện nay địch nhân nhiều, chúng ta trước tiên phải chia ra ai là chủ yếu, ai là thứ yếu, người nào là cuối cùng. Như vậy mới thuận lợi có được đường lối nghiên cứu phân tích, lại tránh lãng phí thời gian và tinh lực.

Quy Vô đạo trưởng tán đồng nói:

- Ân cô nương nói rất đúng, hiện tại ta tạm thời nói qua một lượt, có chỗ nào chưa được toàn diện, mọi người hãy nhớ bổ sung. Đầu tiên, lấy nhân gian làm cơ sở, chúng ta trước nhất phải lưu ý đến là Ma vực, theo sau là Ma Thần tông và Thiên Ma giáo, cũng như những cao thủ tà ác cá biệt khác. Kế đến là Quỷ vực và Huyền Phong môn, bao gồm Hắc Vũ nhất tộc ở Nam Cương. Thứ ba, Yêu vực mà mình chủ đã từng đề cập đến, cho dù thực lực chúng mạnh hay yếu, chúng ta tất cần phải lưu ý, bởi vì đây là trách nhiệm của chúng ta. Cuối cùng, chính là những chuyện liên quan đến Địa Âm và Thiên Sát.

Ân Hồng Tự lên tiếng:

- Đa tạ đạo trưởng tán thưởng, cá nhân ta nghĩ, chúng ta còn phải lưu ý đến Kiếm Vô Trần và Cửu Thiên Hư Vô giới. Ngày trước khi họ mạnh mẽ thì chúng ta ẩn núp âm thầm, bây giờ chúng ta cường đại, Kiếm Vô Trần có thể hay không cũng làm như vậy, trong bóng tối ngầm tính kế với chúng ta.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đại diện đều biến đổi, hiển nhiên đây là vấn đề rất có khả năng xảy ra.

Thấy vậy, Dịch viên Càn Nguyên chân nhân lên tiếng:

- Theo như chúng ta đã biết, Kiếm Vô Trần ngưng cường tự đại, hoàn toàn không thể giống như vậy. Nhưng biểu hiện lần này của hắn lại đặc biệt âm trầm, có lẽ hắn đã có biến đổi, vì vậy khả năng này cũng là rất lớn, quý vị cần phải lưu tâm nhiều.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên nói:

- Đa tạ chân nhân có ý tốt, vấn đề này chúng tính sẽ lưu tâm, hiện tại chúng ta tập trung ở những phương diện Quy Vô đạo trưởng đề cập đến, thương nghị thật kỹ một lượt. Đầu tiên về phương diện liên quan đến Ma vực, mọi người nghĩ thế nào có thể cứ đề xuất, chúng ta cùng nhau thảo luận.

Lời vừa nói xong, ánh mắt lướt qua mọi người, một lòng trưng cầu ý kiến.

Phản Thiên lên tiếng:

- Về phương diện Ma vực, chúng ta trước tiên cần phải biết thực lực của bọn họ. Trên phương diện này, vừa nãy liên minh đệ tử có hồi báo, nói rằng Ma vực cao thủ dưới sự thống lĩnh của Ma Thiên tôn chủ đã ra quân chiếm lấy Hoa Sơn, đi cùng với chúng có Ma Áo tôn chủ, Ma thần Chích Thiên, Ma thần Khiếu Phong cùng với ba vị Ma thần của Ma Thiên giới, còn có một số Ma sát và tám Ma tiên. Với thực lực như thế này, nói thật là không hề thua kém chúng ta một chút nào.

659. Chương 661 Chế Định Phương Châm (xây Dựng Phương Hưởng)

- Đương nhiên không hề kém rồi, thật lòng mà nói, so ra chúng ta còn có phần mạnh hơn. Bất quá như vậy cũng là chuyện bình thường thôi, tóm lại đó là bao gồm toàn bộ cao thủ Ma vực trước mắt, chúng ta chỉ là một bộ phận của nhân giới, còn không đủ thực lực để đương cự lại bọn chúng. Hiện tại, theo ý kiến của cá nhân ta, muốn đối phó với Ma vực cao thủ, chỉ có thể đánh phá từ từ, liên tục theo dõi hành tung của bọn chúng, một khi có thời cơ thuận lợi sẽ toàn lực xuất kích, thi triển thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai tạo thành một kích huỷ diệt, lập tức tiêu diệt được quá nửa thực lực của đối phương. Nếu như vậy, cho dù cao thủ Ma vực muốn báo thù chúng ta, nếu trực diện giao phong chúng ta cũng không cần phải sợ bọn họ.

Ân Hồng Tự lên tiếng, tỏ vẻ bất đồng:

- Văn đại hiệp nói rất hợp lý. Nhưng ta lại thấy Ma vực lần này kéo cờ giống trống, tất nhiên ý muốn đoạt cho được thiên hạ. Hắn trong mắt của Ma Thiên tôn chủ, Trừ Ma liên minh chúng ta còn không được tính là địch nhân có sức uy hiếp, nên chúng ta có thể tận dụng một điểm này, khi hắn còn chú tâm vào mộng tưởng tranh bá thiên hạ, chúng ta có thể tập kích từ bên cạnh. Phàm vấn đề nào cũng có hai mặt, luận theo tình hình trước mắt, phương án thứ nhất chính là chủ động xuất kích, thứ hai là bị động xuất kích, nhưng giữa chủ động và bị động thường có những khác biệt rất lớn.

Trần Ngọc Loan cười hàm tiếu nói:

- Hồng Tự tỷ tỷ nói không phải không có đạo lý. Chỉ là hiện tại chúng ta mới thương nghị, mọi chuyện đều phải đợi đến lúc thích hợp mới có thể quyết định nên chọn phương thức nào. Theo tình hình trước mắt mà nói, đối với cao thủ Ma vực, chúng ta tạm thời chỉ có thể lưu ý hành tung của bọn chúng, tùy lúc phân tích và suy đoán chiều hướng phát triển của sự việc. Khi thực sự xuất hiện thời cơ có lợi, chúng ta mới phát động tấn công, khiến đối phương lúng túng không kịp trở tay.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Minh chủ nói thực đúng ý ta, tạm thời phe ta cũng chỉ có thể làm vậy thôi. Bây giờ bàn về những chuyện tiếp theo, còn về Ma Thần tông và Thiên Ma giáo, các vị có kiến nghị gì không?

Văn Bất Danh đáp lời:

- Theo phân tích tình hình chúng ta nắm được trước đây, Ma Thần tông liên tục có tin tức báo về, tông chủ Bạch Vân Thiên quý dị tà bí, nhưng hầu như không có hành động nào quá nguy hại, mục tiêu của hắn là gì, điều đó còn rất bí mật. Còn phía Thiên Ma giáo cũng gần như mới xuất hiện ở nhân gian, có ý đồ muốn tranh bá nhân gian hay không, trước mắt chúng ta còn chưa xác định rõ được, nên tạm thời cũng không cần phải đưa vào loại đối tượng phải phòng bị. Chỉ cần phân giải tình huống của bọn họ là được, mọi người thấy được không?

Nghe vậy, mọi người ai nấy gật đầu đồng ý, không có ý kiến gì khác.

Thấy vậy, Văn Bất Danh tiếp tục:

- Tiếp theo là phía Quỷ vực và Huyền Phong môn, phe đầu thì âm trầm tà ác, chúng ta phải thường xuyên lưu ý, chỉ cần có cơ hội liền lập tức xuất thủ, không nên cho bọn chúng cơ hội xoay trở. Trước mắt, Sát Huyết Diêm La thân thụ trọng thương, nếu như có được tin tức chính xác về bọn chúng, ta tin rằng với thực lực chúng ta, hẳn có thể dẹp trừ sự uy hiếp này. Đương nhiên, đó chỉ mới là nói thôi, rốt cuộc vẫn chưa có được động tĩnh của bọn chúng. Đối với Nam Cương Hắc Vu nhất tộc ẩn tàng phía sau Huyền Phong môn, hành tung của họ luôn ẩn hiện không rõ, chúng ta phải thương nghị kế hoạch kỹ lưỡng, không được lỗ mãng. Riêng về phương diện liên quan đến Yêu vực, Lục Vân đã từng cảnh báo, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, tốt nhất là không nên chọc giận bọn chúng. Còn lại Địa Âm và Thiên Sát, e rằng không dễ đối phó rồi.

Không khí nặng nề tràn ngập khắp đại điện, mọi người suy nghĩ những lời Văn Bất Danh nói, thần tình trở nên cực kỳ trầm trọng. Tình thế hiện tại mọi người đều hiểu rõ. Tuy trận chiến tại nhân gian vừa rồi đã tạo nên ảnh hưởng rất lớn, nhưng với những địch nhân còn lại, chỉ với lực lượng của Trừ Ma liên minh muốn tiêu diệt bọn chúng e rất khó khăn. Nhưng ngoài Trừ Ma liên minh, thiên hạ nhân gian còn có thể lực nào khác có thể chống lại yêu ma.

Đang trầm mặc, Tư Đồ Thần Phong mở miệng:

- Chúng ta hiện tại không biết vị trí đích xác của Sát Huyết Diêm La, nhưng có thể lập tức phái người truy tìm điều tra. Với thương thế cỡ đó, trong một thời gian ngắn hẳn không cách nào phục hồi được, vì thế chỉ cần nắm rõ hành tung của hắn, chúng ta còn có hy vọng. Đối với Nam Cương Hắc Vu tộc, bọn họ chỉ cần chưa tiến nhập trung thổ, chúng ta có thể không cần quan tâm đến bọn họ. Về mặt Yêu vực, lúc này nói đến còn quá sớm, đến cuối cùng chính là Địa Âm và Thiên Sát, chúng ta cũng có thể sẽ nghĩ ra biện pháp.

- Nghĩ biện pháp? Biện pháp thế nào?

Nhìn Tư Đồ Thần Phong, Đạo Tà Tàn Kiếm không hiểu, cất tiếng hỏi.

Tư Đồ Thần Phong nhè nhẹ lắc đầu, giọng âm trầm đáp:

- Địa Âm và Thiên Sát vốn dĩ là những sinh vật cực âm cực tà trong trời đất, tất nhiên chỉ có vật cực thánh cực mạnh mới có thể khắc chế được. Chỉ cần chúng ta tìm được vật đó, dĩ nhiên không phải e ngại nữa rồi.

Đạo Tà Tàn Kiếm không chút lác quan nói:

- Ý huynh ta đã hiểu rõ, là muốn tìm “Thánh Long Phù” và “Thiên Uy Lệnh”. Nhưng hai vật này chỉ có trong truyền thuyết, có tồn tại hay không chúng ta đều không biết rõ được, cho dù có thật, nhưng đợi đến lúc chúng ta tìm được, sợ là đã quá trễ rồi.

Tư Đồ Thần Phong khổ sở đáp:

- Ít ra vẫn còn một cơ hội, một tia hy vọng vẫn tốt hơn so với chúng ta ở đây thúc thủ không cách đối phó.

Dịch viên Càn Nguyên chân nhân tán thành:

- Lời này của Tư Đồ thiếu hiệp nói có lý, Chính Đạo liên minh đã từng hạ lệnh truy tìm hai thứ này, hơn nữa thân sắc của Thiên Kiếm Khách lúc đó cũng không như là giả, vì thế ta nghĩ trên thế gian đúng là có hai bảo vật này, chỉ có điều trước mắt ở phương nào lại không biết rõ được thôi.

Nghe thấy, Đạo Tà Tàn Kiếm mặc nhiên không nói, mọi người khác đều cười khổ, bàn luận tới lui cả nửa ngày rồi vẫn chưa có tiến triển nào hết.

Ở phía trên, Trần Ngọc Loan trầm giọng nói:

- Mọi người cũng không nên quá lo lắng, tuy tình hình hiện tại khá nghiêm trọng, nhưng nhân gian hoàn toàn không chỉ có Trừ Ma liên minh chúng ta tồn tại, Thiên chi tam giới và Vực chi tam giới cũng đang đối đầu. Vì thế chúng ta chỉ cần cẩn thận nắm lấy thời cơ, cục diện hẳn không khốn đốn như trong tưởng tượng. Hiện tại, nhìn về phía Ma vực, chúng ta hẳn phải tăng cường thám thính, về phía Quỷ vực, tận lực tìm kiếm hành tung của bọn chúng. Chuyện của Địa Âm và Thiên Sát, mọi người cũng không phải lo lắng, trong lòng ta đã có vài tính toán rồi.

Sắc mặt khê biến, mọi người đồng loạt nhìn về phía Trần Ngọc Loan, lộ vẻ có chút chờ đợi. Trong đó Văn Bất Danh là nóng nảy nhất, cất tiếng hỏi trước:

- Minh chủ, cô có biện pháp nào phải không?

Bình thần cười một tiếng, Trần Ngọc Loan liếc nhìn toàn thể mọi người đang ngồi, đợi họ bình tĩnh trở lại, nài nỉ mới mở miệng đáp:

- Địa Âm Tà Linh, trong bọn ta chỉ mới có Phần Thiên gặp qua, số còn lại chưa hề giao thủ. Tuy thực lực đối phương rất đáng sợ, nhưng Phần Thiên trong mình có Cửu U Tinh Diễm, đối với hắn có lực uy hiếp nhất định, điều này đối với Trừ Ma liên minh chính là một tấm bùa hộ thân. Còn về Thiên Sát, chúng ta ai cũng chưa từng gặp qua, chỉ là biết được thực lực của hắn khiếp người, nhưng rốt cục mạnh đến mức nào, nhất thời cũng nói không ra được, vì thế hiện tại cũng không cần lo lắng. Điểm quan trọng hơn, nếu gặp phải Địa Âm hay Thiên Sát, chúng ta vẫn đủ thực lực tranh đấu một trận.

Phần Thiên thần tình nghiêm trọng, thở dài nói:

- Minh chủ, ta không biết biện pháp của cô là thế nào, nhưng theo cá nhân ta mà nói, gặp phải Địa Âm Tà Linh muốn bỏ chạy thoát thân còn có một chút hy vọng, nhưng đánh bại hắn chỉ sợ ta hoàn toàn không có khả năng.

Trần Ngọc Loan bình thần cười một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Không nên quá bi quan, trước mắt những người ngồi nơi đây tuyệt có thể không phải là đối thủ của Địa Âm Tà Linh, nhưng hoàn toàn không phải trong chúng ta không có cao thủ có thể đối phó với hắn. Nói đơn giản thôi, Lục đại ca còn lưu lại Tứ Linh thần thú thực lực rất mạnh, trước mắt chúng ta còn không biết được nó mạnh đến mức nào. Vì thế cho là gặp phải Địa Âm hoặc Thiên Sát, bọn chúng xem ra cũng không thể mạnh hơn Tứ Linh thần thú được. Hơn nữa ...

Tư Đồ Thần Phong và Đạo Tà Tàn Kiếm đã từng thấy qua uy lực của Tứ Linh thần thú, nên hơi an tâm, trên mặt lộ ra mấy phần hoan hỉ. Những người chưa từng chứng kiến lại có chút hoài nghi, đều nghi hoặc nhìn Tứ Linh thần thú trên đầu vai của Trần Ngọc Loan, tựa hồ đối với nó đều cảm thấy hư ảo mà không chân thật. Phát hiện được ánh mắt hoài nghi của mọi người, Tứ Linh thần thú gầm nhỏ một tiếng, khí thể toàn thân bùng phát ra ngoài, một luồng khí tức mạnh mẽ tựa như quân lâm thiên hạ khiến cho mọi người tại chỗ hô hấp khó khăn, toàn thân không cách nào động đậy được.

Nhận thấy không khí có phần không ổn, Trần Ngọc Loan trừng mắt Tứ Linh thần thú, cười mắng:

- Được rồi, xem xem đã làm mọi người kinh sợ rồi, nhanh chóng thu lại cái khí thể uy nghiêm đó của ngươi dùm đi.

Tứ Linh thần thú gầm lên một tiếng, khí thể kinh người trong đại điện lập tức tiêu tán, mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra. Thấy vậy, mọi người không ai không kinh hãi.

Trong đó Đồ Thiên trước giờ liên tục trầm mặc, kinh hãi than thở:

- Lục Vân nếu lúc trước đã có thần thú này, hà tất phải cùng Kiếm Vô Trần giao thủ, chỉ cần sai khiến thần thú tiêu diệt đối phương thôi, nếu vậy đã không có chuyện gì xảy ra rồi.

Trần Ngọc Loan cười khổ, không biết phải nói thế nào cho được. Bên dưới, Quỷ Vô đạo trưởng lại đối chủ đề, cất tiếng truy hỏi:

- Minh chủ vừa rồi tựa hồ còn chưa nói hết, không biết còn chuyện gì muốn thông báo không?

Mọi người hơi lặng đi, sau đó như sự tĩnh, đều thối mái nhìn về Trần Ngọc Loan.

Chần chừ một chút, Trần Ngọc Loan đáp:

- Thật ra trước khi Lục đại ca đi tìm kiếm tung tích Thương Nguyệt tỷ tỷ, đã từng đưa cho ta một vật ...

Tư Đồ Thần Phong nói lớn:

- Đúng thế, lúc đó chúng ta đều nhìn thấy, chỉ có điều rốt cuộc huynh ấy đưa cho mình chủ vật gì đây?

Trần Ngọc Loan thần sắc có chút phức tạp, cười khổ đáp:

- Huynh ấy đem cả nhân gian giao lại cho ta.

Mọi người lặng đi, rõ ràng không hiểu chút gì, nhìn chăm chăm về phía nàng.

Giây lát, thu lại vẻ thất thần, Trần Ngọc Loan bình thản cười:

- Kỳ thật cũng không có gì, là một vật có thể đánh bại được Địa Âm Tà Linh thôi.

Văn Bất Danh nghi hoặc nói:

- Vật gì lại có thể đối phó được Địa Âm Tà Linh đây?

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Không thể nói, nói ra sẽ không linh rồi. Mọi người không nên quá lo lắng, gặp Địa Âm Tà Linh ta tự có biện pháp, còn đối với Thiên Sát, lại nhờ vào Tứ Linh thần thú của Lục đại ca. Được rồi, thương nghị cả nửa ngày mọi người chắc đã mệt mỏi, hiện tại nhờ Văn hộ pháp lập tức cử người điều tra hành tung của Sát Huyết Diêm La, tiện thể lưu ý luôn phương hướng hành động của Ma vực. Quy Vô đạo trưởng lại an bài nơi ở cho mọi người, để ba vị quý khách Dịch viên có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Nghe vậy, Văn Bất Danh đứng lên đi liền, Quy Vô đạo trưởng lại dẫn Càn Nguyên chân nhân, Tinh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương ba người rời đi.

Đợi năm người đi hết, Trần Ngọc Loan nhìn sáu người còn lại trầm giọng:

- Hôm nay đã có quá nhiều biến cố phát sinh, thay đổi vận mệnh của quá nhiều người. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta lại gánh lấy trọng trách giữ gìn hòa bình của nhân gian, đừng cảm tiến lên đối mặt với mọi chuyện. Bước đường tương lai gian hiểm, đường đi gập ghềnh khó khăn, nhưng quyết tâm của chúng ta là không thể dao động! Vì thế, ngay từ giờ khắc này, toàn thể thành viên Trừ Ma liên minh đều phải đề phòng cao độ, chuẩn bị thật tốt để bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chiến, mọi người có thể làm được không, hãy trả lời ta!

660. Chương 662 Vô Nại Chi Cử (hành Động Bất Buộc)

Cảm nhận được quyết tâm của nàng, mọi người trong đại diện cùng mở miệng đồng thanh:

- Có khả năng! Xin minh chủ an tâm, chúng tôi đã chuẩn bị thật tốt để có thể xuất chiến bất cứ lúc nào!

Nhìn thật kỹ mọi người, Trần Ngọc Loan thu lại khí tức thần thánh của mình, hài lòng nói:

- Vậy là tốt, chúng ta cùng nhau nỗ lực, xem thử Trừ Ma liên minh và Chánh Đạo liên minh, thật ra bên nào làm tốt hơn!

Cuộc thảo luận đột nhiên xuất hiện sự chuyển biến nhanh chóng như vậy, khiến mọi người ai nấy đều có chút kinh ngạc. Phật Thánh Đạo Tiên lại tán thưởng:

- Nha đầu, người thật là cứng chặc, chính ta cũng không có được khí thế như vậy. Tốt, rất tốt, Thái Âm xuất hiện, mọi chuyện từ giờ mới thật sự bắt đầu, từ nay chiến đấu sẽ còn nhiều hơn trước.

Nói rồi đứng dậy, lắc người đi mất.

Trần Ngọc Loan mỉm cười nhả nhận, nói với năm người còn lại:

- Được rồi, mọi người quay về nghỉ ngơi trước đã.

Thân ảnh chuyển động, phiêu diêu như tiên bay ra ngoài đại diện.

Cõi nhân gian bình yên được trăm năm, chính bởi vì Vực chi tam giới xuất hiện mà lại rơi vào tình trạng hỗn loạn. Sau đó chánh tà cứ giao chiến liên miên kéo theo ân oán dây dưa không dứt, Lục Viện, Tam Phái, rồi Trừ Ma liên minh nổi dậy, cao thủ Ma vực, Quỷ vực và Yêu vực tranh hùng trong nhân gian, cùng với ân oán cừu hận giữa Lục Vân và Kiếm Vô Trần càng làm cho thiên hạ đại loạn, tu chân giới nổi sóng gió đến tận trời.

Cục diện dằng co cứ như vậy tiếp tục kéo dài trong một khoảng thời gian. Đến khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, tình thế tại nhân gian lại biến đổi, khí âm tà tràn ngập khắp chúng sinh, khiến cho tu chân giới vốn đã vô cùng bất lợi thêm một lần nữa bị đưa vào cảnh tuyệt vọng.

Ngày Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, trời đất chấn động, vạn vật kinh hãi, mọi thứ thay đổi. Trừ khu vực giao chiến lúc đó ra, người tu đạo phân bố khắp trong thiên hạ ai nấy đều sợ hãi trước cảnh tượng này, suy đoán và chờ đợi đến cuối cùng thật sự sẽ xảy ra chuyện gì.

Đối với những người tu đạo bình thường, số lượng có khả năng đoán được Thái Âm Tế Nhật xuất hiện hoàn toàn không nhiều. Mọi người thật ra chỉ vì cái họa Vực chi tam giới làm loạn trên nhân gian, khiến ai nấy đều tự lựa chọn cho mình những phương thức khác nhau để tránh né kiếp nạn. Mà thật sự, chỉ sau khi Thái Âm hiện ra dẫn đến khí mạch chánh tà đảo ngược, người trong thiên hạ mới biết được cục diện lúc đó nguy hiểm như thế nào.

Cao thủ chánh đạo trước đây rời Hoa Sơn tiến vào nhân gian để truy tìm “Thánh Long phù” và “Thiên Uy lệnh” có bốn nhóm, chia ra dẫn đầu là các vị Hạo Vân cư sĩ, Đan Thanh kiếm hiệp, Pháp Quả đại sư và Tàn Dương Tử. Trong đó, Tàn Dương Tử trước đó đã về đến liên minh, rồi bị chết dưới tay của Lục Vân.

Ba người còn lại đi theo những hướng khác nhau, khi biết chuyện Kiếm Vô Trần muốn lấy Trương Ngạo Tuyết thì đều nghĩ là rất hoang đường nên ngày đó không ai quay về, nhưng cũng nhờ vậy mà thoát khỏi kiếp nạn. Chỉ khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, ba nhóm đều cảm nhận được tình thế không tốt, mới từ các nơi khác nhau quay trở về Hoa Sơn.

Buổi chiều, trong ba nhóm thì đám người theo Hạo Vân cư sĩ về đến chân núi Hoa Sơn đầu tiên.

Ngắm nhìn ngọn núi cao lớn nguy nga, Hạo Vân cư sĩ nhẹ thở dài một tiếng, tự nói:

- Ngày được mô tả từ lâu trong truyền thuyết cũng đã đến, không biết Chánh Đạo liên minh lần này có còn khả năng trụ lại được hay không?

Giọng nhẹ nhàng êm ái phảng phất mấy phần bất an vang vọng quanh thân.

Bốn phía, đệ tử của Nho viên và liên minh hờ hững bất động, chỉ nhìn theo ánh mắt của ông cùng hướng về Hoa Sơn.

Trầm mặc giây lát, Hạo Vân cư sĩ rũ bỏ vẻ mất mát để chuẩn bị lên núi. Nhưng đúng vào lúc đó, một đệ tử liên minh chịu trách nhiệm thám thính tin tức đột nhiên từ xa bay đến, thu hút sự chú ý của Hạo Vân cư sĩ.

Thần nhiên nhìn đệ tử đó, Hạo Vân cư sĩ hỏi:

- Có tin tức mới gì chăng?

Đệ tử đó khuôn mặt đầy vẻ tang thương, lên tiếng:

- Hồi bẩm cư sĩ, đại sự không tốt rồi! Đệ tử vừa mới dò xét được tin tức, chủ lực Chánh Đạo liên minh của chúng ta đã di chuyển đến một nơi khác, còn Hoa Sơn đã bị Ma Thiên tôn chủ của Ma vực chiếm lĩnh. Hơn nữa liên minh cũng đổ vỡ rồi, các đệ tử đều đã hy sinh, chỉ có hai vị minh chủ bị trọng thương chạy thoát được, cũng không biết hiện tại đang ở nơi đâu.

Hạo Vân cư sĩ biến hẳn sắc mặt, rống to:

- Sao lại như vậy được, người nhanh nói cho rõ đi!

Đệ tử đó khuôn mặt lo lắng bất an, đề tỉnh:

- Tiền bối, chúng ta trước hết hãy rời khỏi nơi đây để tránh nguy hiểm. Còn những chuyện đã xảy ra thì sau này rồi hãy bàn lại.

Nghe vậy, Hạo Vân cư sĩ giật mình nhè nhẹ, sau đó bình tĩnh trở lại, truyền lệnh cho mọi người lập tức rời khỏi chỗ đó hơn mười dặm.

Giây lát sau, mọi người đến được một khu rừng cây, Hạo Vân cư sĩ lập tức phân công mười hai đệ tử canh phòng bốn phía, liên tục theo dõi tình huống xem có gì khả nghi không. Lại để đệ phòng Đan Thanh kiểm hiệp và Pháp Quả đại sư quay lại Hoa Sơn, ông còn phái thêm mười đệ tử Liên Minh liên tục từ xa theo dõi các đường vào Hoa Sơn, chỉ cần phát hiện hành tung của bọn họ phải lập tức cản lại, rồi đưa đến khu rừng này.

An bài mọi chuyện xong xuôi, Hạo Vân cư sĩ mới bắt đầu hỏi đến tin tức mà tên đệ tử thám thính được. Sau khi nghe thuật lại, Hạo Vân cư sĩ cuối cùng cũng rõ những chuyện xảy ra trong buổi sáng, cả người như mất hồn lạc phách, khuôn mặt xuất hiện vẻ thương tang quá độ.

Vẫy tay cho đệ tử đó đi rồi, Hạo Vân cư sĩ đứng như trời trồng dưới tàng cây, toàn thân trầm mặc bất động, cũng phải đến nửa thời thần. Mãi đến lúc trời bắt đầu tối dần, ông mới phần nào hồi tỉnh lại.

Hạo Vân cư sĩ đi ra bìa rừng, ngắm nhìn Hoa Sơn phía xa xa, vẻ mặt có nét gì đó cổ quái. Lúc đó, trong màn đêm lấp loáng một vài tia sáng nhàn nhạt, rồi truyền đến một luồng khí tức

Ánh mắt Vô Vọng biến hóa bất định, do dự nói:

- Tiên bối muốn khuyên ta?

Thiên Chung đạo trưởng lắc đầu nói:

- Bần đạo đến đây chỉ thử một lần theo cơ duyên, xem ý trời thế nào.

Vô Vọng cười cười, có chút thê lương nói:

- Tiên bối đã biết ta như thế nào rồi, người có cần thiết phải thử không?

Thiên Chung đạo nhân hỏi lại:

- Người không có can đảm bỏ xuống, người tự mình gánh chịu hậu quả được chăng? Lúc này quay đầu cũng còn chưa muộn, nếu người tiếp tục đi sâu vào thì cũng chỉ như là đi vào cỏi chết mà thôi.

Vô Vọng nhìn sang chỗ khác, ngắm cảnh sắc bốn phía, đau buồn nói:

- Nơi đó ngày trước là Đạo viên, ngày xưa huy hoàng như thế nào, ngày nay ra sao đây? Mọi vật đã mất đi, Đạo môn cũng đã đến lúc suy tàn, ta chính là đệ tử cuối cùng của Đạo viên, sao có thể bỏ qua cái thù diệt môn không hỏi tới như vậy được? Phật có câu, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Chỉ cần ta còn sống, dù có thế nào đi nữa ta cũng sử dụng sinh mạng hữu hạn này để đòi lại món nợ cho Đạo viên.

Thiên Chung đạo trưởng ngắm nhìn hắn, thần sắc có phần phức tạp, khuyên bảo:

- Báo thù quả thật là mục tiêu quan trọng, nhưng sự kế tục của Đạo môn còn quan trọng hơn. Lẽ nào người vì chuyện báo thù lại để cho Đạo viên tuyệt hậu, người làm như vậy thấy có đáng không? Sư phụ người nơi cửu tuyền có cảm thấy an lòng không?

Thân thể Vô Vọng run lên, quay đầu trốn mắt nhìn Thiên Chung đạo trưởng, nói rõ một câu:

- Lời nói tiên bối quả nhiên không sai, nhưng mỗi người đều có cách chọn lựa khác nhau. Trước mắt Đạo viên ngoài ta còn có sư phụ của ta, cho dù ta chết đi, chỉ cần sư phụ còn sống thì Đạo Viên không thể nào diệt vong!

Thiên Chung đạo nhân thở dài, đoạn nói:

- Vô Vọng à, người còn chưa biết sao, sư phụ người vì cứu Trương Ngạo Tuyết của Dịch viên, đã chết trong tay Lý Trường Xuân cách đây không bao lâu. Người trước mắt chính là hy vọng duy nhất còn lại của Đạo viên. Thật đáng tiếc, người vì sao muốn chọn con đường chết như vậy? Nghe ta một lần, lúc này quay đầu vẫn chưa quá muộn!

Ghi chú:

(1) Quang hỏ: con hổ ánh sáng.

(2) Sát na: phút chốc, giây lát.

(3) Hạo nhiên chính khí, nhân giả vô địch! = Chính khí to lớn, con người là vô địch!

663. Chương 665 Túc Mệnh Nan Cải (định Mệnh Khó Thay Đổi)

Im lặng nhìn hắn, Thiên Chung đạo trưởng nhẹ giọng nói:

- Thái Âm Tế Nhật, thất giới chấn động. Lục viện hủy diệt, tam phái mơ hồ! Người còn phải chờ xem.

Sau khi phát tiết, Vô Vọng dần dần bình tĩnh trở lại, chỉ thấy hai mắt tử mang lưu động, toàn thân tràn ngập khí tức tà mị, chỉ trong khoảnh khắc mà hắn dường như đã biến đổi thành một người khác. Liếc nhìn Thiên Chung đạo trưởng, nhân thần Vô Vọng lạnh lẽo và tàn khốc nói:

- Thiên ý như vậy, ta lại muốn cùng trời xanh tranh đấu. Định mệnh như thế, ta lại muốn rũ sạch mọi trở ngại.

Thiên Chung đạo trưởng sắc diện trầm xuống, tay phải hơi múa lên, chuông vàng đeo bên hông đột nhiên rung động mãnh liệt, một luồng sấm sét đột ngột xuất hiện bên thân, hất Vô Vọng mãnh liệt thối lui, toàn thân tử mang lưu động mạnh mẽ rồi biến thành quang mang màu xanh. Đồng thời, Thiên Chung đạo trưởng nhẹ ngậm một tiếng, hai mắt thanh mang bắn ra, hóa thành hai luồng quang ba kì dị, mạnh mẽ khóa chặt lấy ánh mắt Vô Vọng, không cho hắn cơ hội nào để tránh né.

Cứ như vậy, hai người trầm mặc đứng yên, bốn mắt nhìn nhau, giữa hai người đang truyền ra một lực lượng thần bí. Giữa yên tĩnh, Vô Vọng toàn thân thanh mang lưu chuyển, tốc độ càng lúc càng nhanh, tựa hồ như muốn bài xích ngoại lực đang xâm nhập, lại dường như cố gắng tập trung sức mạnh.

Trên khuôn mặt, biểu tình của Vô Vọng bắt đầu rõ ràng hơn, một chút mê man xuất hiện trong đáy mắt của hắn, cảm giác như có điều gì đó rất cổ quái.

Ở phía đối diện, Thiên Chung đạo trưởng thần sắc nghiêm túc, tầng tầng ánh sáng rực rỡ sắc xanh bao bọc trên khuôn mặt đang liên tục không ngừng hội tụ về hai mắt của ông, sau đó chuyển hóa thành luồng sức mạnh tinh thần với cường độ cao, thông qua hai mắt của Vô Vọng, điều khiển ý thức của hắn, thử chuyển biến tính cách của hắn.

Bề ngoài quá trình đó có vẻ rất đơn giản, thực tế lại vô cùng phức tạp. Bởi vì cuộc độ sức vô hình này phụ thuộc vào rất nhiều nhân tố, hơi có chút biến hóa liền ảnh hưởng đến kết quả, vì thế cuối cùng thật sự sẽ như thế nào, hiện tại ai cũng không biết rõ được.

Theo tình huống trước mắt của hai người mà xét, Thiên Chung đạo trưởng đột nhiên tập kích, mượn chuông vàng ở eo lưng sản sinh sức mạnh chấn hồn đoạt phách, khiến cho tâm thần Vô Vọng xuất hiện một khe hở, sau đó lại thi triển kì môn dị thuật của Đạo gia, khống chế được tinh thần rồi sử dụng phương thức không phô trương của mình để chuyển biến tâm tính của hắn, muốn xóa đi ý nghĩ trong đầu của Vô Vọng.

Hành động như vậy tuy không được quang minh chính đại, nhưng Thiên Chung đạo trưởng lại hoàn toàn không hề có ác ý, mọi chuyện đều chỉ là muốn tốt cho hắn mà thôi. Tiếc thay, mặc dù Thiên Chung đạo trưởng trong lòng đã tính toán kĩ càng, tuy cũng có hiệu nghiệm nhất định, nhưng Vô Vọng lúc này hiện đã khác trước, trừ lúc ban đầu bị đạo trưởng lợi dụng thời cơ chiếm được thượng phong ra, ngay khi hắn phát giác được thì toàn thân liền bắt đầu phản kháng kịch liệt. Gần như chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Vô Vọng liền thoát khỏi khống chế của đối phương, thu hồi sự tự chủ cho bản thân.

Không cam tâm thất bại, Thiên Chung đạo trưởng kiên trì những nỗ lực sau cùng, hòng muốn vặn hồi cục diện. Nhưng sự cố gắng đó chỉ có thể kéo dài trong chốc lát, ông không muốn thừa nhận cũng không được, tâm chí Vô Vọng kiên cường, tuyệt đối không dễ gì lay chuyển được.

Cười thiếu não, Thiên Chung đạo trưởng thu hồi thế công, thản nhiên đối diện với Vô Vọng, nhẹ giọng:

- Có lẽ, đây là vận mệnh của ngươi, chỉ đáng tiếc ngày đó sư phụ ngươi đã không cho ngươi một danh tự tốt rồi.

Vô Vọng lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Khi xưa ân sư ban cho ta đạo hiệu Vô Vọng, chính là hi vọng tâm của ta sẽ thanh tịnh như nước, không bao giờ gợn sóng, hoàn toàn không giống như tiền bối nói.

Thiên Chung đạo trưởng lắc đầu nói:

- Lệnh sư khi xưa nếu biết thế sự như bây giờ, sợ là ông ấy sẽ không đặt cho ngươi đạo hiệu Vô Vọng rồi. Hơn nữa, cho dù ta nói không đúng, nhưng ngươi có khả năng làm cho tâm tình yên tĩnh như nước được chăng?

Vô Vọng hừ giọng, đoạn nói:

- Then chốt của động và tĩnh, chính là tại trong lòng. Khi động sẽ động, bất động tất tĩnh. Bây giờ, tại hạ không muốn nói lời nào với tiền bối nữa, tốt nhất tiền bối nên lập tức ly khai, xem như chúng ta chưa từng gặp mặt, nếu không đừng trách ta xuất thủ.

Thiên Chung đạo trưởng đứng yên nhìn vào hai mắt hắn, trầm giọng nói:

- Nếu như người không màng đến những lời khuyên ngăn của ta, cuối cùng tất nhiên sẽ có kết cục bi thảm, người tin chẳng?

Vô Vọng giọng lạnh lùng nói:

- Lòng ta đã quyết, đừng có cản trở nữa. Cho dù kết cục như thế nào, cho dù ta có phải chết cũng nhất định phải thu hồi món nợ cho Đạo viên. Bây giờ ta nhắc lại một lần nữa, lập tức rời đi mọi người đều tốt cả, nếu không ông sẽ vĩnh viễn lưu lại nơi đây.

Thiên Chung đạo trưởng thở dài:

- Pháp quyết cấm kỵ tuy có thể đạt được sức mạnh to lớn nhưng tâm người cũng đã dần dần lạc hướng. Một ý niệm có thể sẽ thành phật, nhưng một ý niệm cũng có thể thành ma, thiện ác gần nhau, kết cục khác nhau! Thật đáng tiếc ...

Xoay người, Thiên Chung đạo trưởng ảm đạm đi mất, nhìn phía sau thân ảnh lộ ra mấy phần thê lương, không phải vì nhiệm vụ thất bại mà chính là vì Vô Vọng.

Nhìn thân ảnh đang xa dần, Vô Vọng nhẹ giọng ngâm:

- Đa tạ tiền bối, đáng tiếc là lúc này đã quá muộn rồi!

Nói rồi toàn thân bất động, mãi một lúc sau Vô Vọng mới nhẹ nhàng bay đi, trực chỉ hướng Hoa Sơn.

Từng cơn gió nhẹ thổi, cuốn theo hương hoa thoang thoảng. Trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, một cây đại thụ đang vươn mình đón gió, nhìn từ xa như một chiếc ô màu xanh che chở cho những khóm hoa và cây ở lân cận. Dưới tán cây, một thân ảnh sắc trắng đứng yên bất động, mắt dõi nhìn về xa xăm, phảng phất như đang ngẩn nhìn, lại giống như đang chìm đắm trong mộng tưởng.

Bầu trời lúc này không có thái dương, tầng mây xám tro rất thấp, bốn phía âm khí tràn ngập như đè nén tâm trạng con người. Trong sơn lâm, bách thú im lặng, tựa hồ như cảm thụ được luồng khí tức âm lạnh, tất cả đều nằm im bất động, không thể nào trở lại cảnh tượng đầy sinh khí, sôi động như trong dĩ vãng.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng lan tỏa từ đỉnh núi. Thân ảnh yên tĩnh đó lúc này quay đầu lại, hiện ra trước mắt là một mỹ nhân tuyệt sắc, dung mạo như tiên nhưng thoáng chút ưu thương. Mỹ nhân ấy là ai? Nàng chính là Dịch viên Trương Ngạo Tuyết, chỉ có điều tại sao nàng lại ở đây, vì cớ gì lại không đi tìm Lục Vân?

Thân thể tựa vào thân cây, Trương Ngạo Tuyết nhìn về Trung Thổ, nơi đó nàng đã ra đi, lúc này lại khiến nàng tâm thần không yên, bởi vì nơi đó có quá nhiều thứ làm nàng lo lắng.

Hồi tưởng lại những gì xảy ra đêm qua, tất cả đều như một giấc mộng khiến cho tâm tư nàng nặng trĩu. Khi rời khỏi Hoa Sơn, thân thể nàng đã bị trọng thương, lúc đó suy nghĩ rất hỗn loạn, nhất thời rơi vào trạng thái mê dại.

Thời khắc đó, hai từ “ly khai” một mực khắc sâu vào trong tâm trí nàng, khiến nàng một lòng bỏ chạy mà quên đi nhiều chuyện, toàn bộ tinh thần hoảng hốt, dưới sự dẫn dắt của Tử Ảnh thần kiếm, một đêm vượt qua mấy ngàn dặm, chạy đến địa phương này.

Suy tư, theo sự trôi đi của thời gian mà dần dần rõ ràng hơn. Khi nàng nhớ lại tình hình lúc đó, nghĩ đến cái chết của Tất Thiên và Lý Hoành Phi, trong lòng nàng ngập đầy nỗi đau buồn, khuôn mặt đượm nét ưu tư, vì cái giá họ đã trả mà cảm động, cũng có ít nhiều xấu hổ trong lòng.

Tất cả sự kiện trong quá khứ như chợt hiện lên rõ nét hơn lúc nào hết, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến nàng hối hận và đau khổ sâu sắc, cũng cảm thấy giận dữ không tha thứ được đối với sự dễ tiện, vô sỉ, độc ác của Kiếm Vô Trần.

Lúc sớm, Trương Ngạo Tuyết liền yên tĩnh đứng ở đây, vừa điều tức trị thương, vừa đứng yên nhìn ra xa xa, trong mắt lộ vài phần đau thương và mất mát.

Cái chết của Tất Thiên và Lý Hoành Phi, nguyên nhân chính là vì nàng, hai người đều có cảm tình đối với nàng, Ngạo Tuyết tất nhiên hiểu rõ được, chỉ có điều nàng đã yêu sâu đậm Lục Vân, chuyện này như đã định sẵn từ đầu, nàng và họ thật sự vô duyên. Dù cho như thế nào đi nữa, hai người vì tình mà hy sinh, vì

người mình thương yêu mà táng mạng, vô luận là lòng tốt, hay là cố chấp, đối với Trương Ngạo Tuyết mà nói, đều rất đáng để trân trọng và cảm động.

Im lặng thương tiếc, đau buồn vô hạn, tất cả như thấm vào trong làn gió nhẹ, hòa cùng thời gian từ từ bay đi xa. Khi bầu trời đột nhiên từ sáng tỏ chuyển thành u ám, lúc đó Trương Ngạo Tuyết chợt tỉnh lại, ngẩng nhìn sầm sét chớp lóe ở xa xa, nàng nghĩ đến Lục Vân.

Hôm nay là ngày Kiềm Vô Trần bày mưu tính kế đối phó Lục Vân, nàng vì chìm đắm trong đau thương đối với người đã khuất mà quên đi chuyện quan trọng này. Nhưng lúc này nghĩ đến, nàng lại đột nhiên biến sắc, không giấu được nỗi ưu tư vì Lục Vân.

Thái âm xuất hiện chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian, mà chính tại một khoảng thời gian này, khuôn mặt của Trương Ngạo Tuyết biến hẳn đi, nhạy bén bắt được mấy khí tức dị thường, trong lòng dấy lên nỗi bất an sâu sắc.

Do ở xa, cảm ứng của nàng có chút mơ hồ, hoàn toàn không biết được hiện trường thật sự đã phát sinh sự tình gì. Chỉ có điều phân tích bằng cảm ứng tâm linh của người tu đạo, nàng hiểu rõ nhất định đã có đại sự, nội tâm xung động, muốn đến đó ngay lập tức để xem thử.

Nhưng khi nàng tính quay về, dị tượng trên bầu trời đột nhiên biến mất, một sự mất mát nhàn nhạt mờ hiện trên khuôn mặt của nàng.

Thu hồi mục quang, Trương Ngạo Tuyết tự nói một mình:

- Đáng tiếc gấp gấp quá. Hi vọng tất cả mọi người đều bình an, không gặp phải phong ba bão táp.

Thanh âm nhẹ và trầm biểu lộ vài phần hối tiếc, còn có vài phần chán chường.

Giây lát, Trương Ngạo Tuyết rũ bỏ sự mất mát, ngẩng nhìn thần kiếm trong tay, nhẹ giọng ngâm:

- Tử Ảnh, tại sao mi dẫn ta đến đây?

Điểm này trước đây nàng chưa nghĩ cẩn thận, nhưng lúc này suy tư rõ ràng rồi, liền phát hiện có chút kỳ quái.

Bởi vì Trương Ngạo Tuyết nhớ rõ, sau khi rời khỏi Hoa Sơn, Tử Ảnh thần kiếm dường như bị một lực lượng thần bí kêu gọi, liên tục theo phương hướng này bay tới. Cảm giác này rất kỳ quái, như bay trong biển mây trời, như hư như thực, như ngắm hoa trong sương mù.

Nghe lời chất vấn của nàng, thần kiếm Tử Ảnh hơi chấn động, phát ra một tiếng kiếm ngâm thánh thót, hồi đáp lại câu hỏi của nàng. Đồng thời, thần kiếm toàn thân tử quang rực rỡ hẳn lên, toàn thân kiếm hóa thành một cái đầu tử long, bay vòng quanh nàng ba vòng rồi xông thẳng lên trời.

Ngẩng nhìn tử long ở giữa không trung, Trương Ngạo Tuyết cau đôi mày xinh đẹp, nghi hoặc nói:

- Người nói muốn dẫn ta đến một địa phương, cuối cùng là nơi nào, vì sao trước kia chưa từng dẫn ta đi vậy?

Tử hoa lóe lên, thần long kêu lên ngàn tiếng, một tiếng long ngâm cổ quái vang dội khắp bốn phía, mơ hồ hàm chứa vài phần huyền diệu.

Trương Ngạo Tuyết nhãn thần hơi thay đổi, im lặng ngẩng nhìn thần long một lúc, trầm giọng nói:

- Nói như vậy, điều này chính là duyên tiền kiếp của ta rồi. Chỉ có điều vì sao lại đúng vào ngay lúc này, lại không thể chậm lại một chút, giúp ta trước tiên hoàn thành tâm nguyện, rồi mới đi ấn chứng đoạn duyên phận này?

Thần long lắc đầu, miệng phát ra tiếng ngâm nhỏ uy nghiêm, ý thức truyền đạt nguyện vọng trong lòng.

Trương Ngạo Tuyết im lặng lắng nghe, khuôn mặt mơ hồ xuất hiện vài phần lưỡng lự, sau khi suy nghĩ thật lâu, gật đầu nói:

- Nếu như người đã nhất quyết như vậy, ta liền đi theo người, hy vọng là không làm người nào phải thất vọng.

Nói rồi còn liếc nhìn về phương xa, sau đó thân ảnh chớp động, phong thái ưu nhã phi thân ngồi lên lưng của thần long.

664. Chương 666 Thần Bí Không Gian (không Gian Thần Bí)

- Đi thôi Tử Ảnh, chúng ta đi ẩn chứng một đoạn nhân duyên kiếp trước nào.

Nghe vậy, thần long giữa không trung mặt hướng lên trời gầm lên một hồi dài, toàn thân phóng ra tầng tầng lớp lớp quang mang màu tím, tạo nên một đám mây tím, bay đi với tốc độ cực nhanh hướng về ngọn núi lớn ở phía đằng xa.

Ngồi trên lưng thần long, Trương Ngạo Tuyết thấy ngọn núi to lớn hùng vĩ ngày càng gần, trong tâm linh dường như có một cảm giác kì lạ tựa hồ như có âm thanh nào đó mơ mơ hồ hồ kêu gọi chính mình. Chăm chú lắng nghe thì thanh âm đó lại biến mất bất vô tầm tích, nhưng mỗi khi bỏ qua, trong lòng không để ý đến thì âm thanh đó lại xuất hiện trở lại, phảng phất như có ý đùa đùa cùng nàng.

Đối với việc này, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy có chút kỳ quái, vừa suy nghĩ tìm hiểu nguyên nhân bên trong, vừa gia tăng chân nguyên nội thể, tập trung mọi chú ý tới ngọn núi lớn phía trước, sử dụng linh thức dò xét xem có tình huống dị thường nào hay không.

Thông qua việc dò xét cẩn thận, Trương Ngạo Tuyết đã nắm rõ phân bố địa hình của ngọn núi lớn cùng với tình hình của các sinh vật trong khu vực. Nhưng điều khiến cho nàng kinh ngạc chính là mọi thứ trên ngọn núi đó đều bình thường, không tìm được một chút gì khác lạ, điều này làm nàng có phần nghi hoặc không thôi.

Đang còn suy nghĩ, tử long đã đưa nàng lên đến ngọn núi lớn. Sau khi bay lượn một vòng, thân rồng to lớn đột nhiên hóa thành một quầng ánh sáng tím, hình thành bảy vòng phòng hộ với tần suất khác nhau bên ngoài thân hình Trương Ngạo Tuyết, tựa như một cái kén ánh sáng màu tím, đột nhiên lao thẳng xuống mặt đất. Nằm ở trong lồng sáng(ND: chỉ “kén ánh sáng” bên trên), Trương Ngạo Tuyết kinh sợ quan sát tình huống khắp xung quanh, phát hiện Tử Ảnh thần kiếm không ngờ đã tự mình kích thẳng vào một mỏm núi đá trở trời.

Chăm chú theo dõi mỏm núi đá, Trương Ngạo Tuyết phát hiện cái gọi là mỏm núi đá đó, bất quá là một ngọn tháp đá cao xấp xỉ khoảng mười trượng, bên ngoài có phần dốc đứng. Sau khi kiểm tra cẩn thận, Trương Ngạo Tuyết kinh hãi phát hiện chớp núi này có chút kì dị đặc sắc, màu sắc so với nhám thạch không giống nhau chút nào, chính là màu nâu sẫm, lại thêm thỉnh thoảng lấp lánh mấy tia hào quang kỳ dị. Thêm nữa, núi đá này bốn bề có từ trường quỷ dị, ý thức của Trương Ngạo Tuyết đến gần liền sẽ bị tự động đẩy đi, thế nào cũng không thể thăm dò được.

Phát hiện được sự kỳ dị của núi đá, đúng lúc Trương Ngạo Tuyết đang muốn gia tăng cường độ tra xét, vòng sáng màu tím do thần kiếm Tử Ảnh hóa thành trước đó lại đưa nàng bay tới gần chớp núi đá hơn. Đứng vào sát na nàng phân tâm vì kinh ngạc, thần kiếm đã công kích lên núi đá rồi.

Chấn động mãnh liệt làm Trương Ngạo Tuyết có chút hoảng sợ trong lòng, tâm thần còn đang xoay chuyển, hàng trăm ý nghĩ liên tục thay đổi, ý thức vây chặt tình cảnh trước mắt, phân tích kỹ càng tình huống bản thân.

Thật sự lúc đó, trong tưởng tượng của Trương Ngạo Tuyết, một kích này cho dù là tốc độ hay lực đạo, đều sẽ mang đến kết quả kinh người. Nhưng thực tế trước mắt không như nàng suy nghĩ, giữa nàng và núi đá hoàn toàn không phát sinh ra một vụ nổ kịch liệt nào, mà trong quá trình va chạm, nàng còn bị một lực lượng kì diệu dẫn dắt, hai bên từ xa đến gần, dần dần rút ngắn, dừng lại ở khoảng cách cỡ ba xích.

Ngắm nhìn vào vách đá trước mắt, Trương Ngạo Tuyết thông qua kiếm linh của Tử Ảnh thần kiếm biết được, trên vách đá tồn tại một lưới phòng ngự giống như một loại kết giới. Lưới này rất đặc biệt, do hai loại khí tức không cùng tính chất kết hợp tạo thành, tần số mỗi loại đều chuyển biến vô cùng phức tạp, tùy ý biến hóa, không hề có quy luật có thể tra xét được, khiến cho Trương Ngạo Tuyết cảm thấy vô cùng hoang mang.

Ngoài ra, Trương Ngạo Tuyết sau khi tự mình quan sát đã phát hiện, hai luồng khí tức giao nhau ở chóp núi đá đỏ tương tự như hai khí âm dương của trời đất, đều là một chánh, một phản tương sinh tương khắc, vừa chống đối nhưng lại vừa thống nhất với nhau thật là huyền diệu không sao kể xiết.

Hiểu rõ điều này, Trương Ngạo Tuyết bắt đầu chú ý tới vòng sáng tím quanh thân, phát giác nó chính là biến hóa từ hào quang màu tím của thần kiếm, không ngờ cũng có khả năng tự động thay đổi tần suất, liên tục tìm kiếm khe hở của tầng kết giới phòng ngự bên ngoài bề mặt núi đá, từng bước từng bước đến gần. Tình hình này có chút kỳ diệu, giống như hai cao thủ đang trao đổi chiêu thức với nhau, lộ ra vô số thể công thủ, muốn xem bản lĩnh ai cao cường hơn.

Thời gian cứ thế âm thầm trôi qua, Trương Ngạo Tuyết im lặng quan sát. Sau khi kiếm mang của Tử Ảnh thần kiếm đột phá được tầng phòng ngự của núi đá, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy có một luồng hấp lực mạnh mẽ vô cùng từ khe hở của phòng ngự bị phá vỡ truyền lại, chớp mắt đã hút nàng vào, trước mắt liền xuất hiện luồng sáng chói không biết tên.

Tình cảnh lúc này vô cùng kỳ diệu, Trương Ngạo Tuyết phẳng phất tựa như xuyên qua một không gian, tiến nhập vào một lãnh vực thần kì, như là phi hành trong thông đạo kết nối không gian và thời gian.

Quan sát hào quang rực rỡ bốn phía cùng với tinh vân biến ảo không rõ trước mắt, Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động, suy nghĩ không biết đây là đâu? Theo những suy luận ước đoán trước đó, hẳn nơi đây chính là bên trong của núi đá, chỉ có điều núi đá này không hề đơn giản, nó chính là một biểu tượng mê hoặc tầm nhìn, tình huống thật sự hoàn toàn không giống như bề mặt bên ngoài trông thấy.

Nếu như suy luận đó là sự thật, hẳn núi đá ma quái này đã được người nào đó bố trí chương nhãn pháp(1). Pháp thuật này hẳn là thuộc về một loại trận pháp của Đạo gia, hay là một loại ảo tưởng của Phật gia? Cũng có thể nó vốn là một ngọn núi đá, chỉ có điều chính mình tuyệt không biết được ảo diệu của nó chẳng?

Ngàn vạn ý nghĩ lướt qua trong đầu Trương Ngạo Tuyết, nhưng suy nghĩ đã lâu, nàng vẫn không tìm ra được kết luận nào. Bởi vì nàng một mực chưa khai thông được mê hoặc trong lòng, trong đầu chỉ một mảng mê man. Lúc này, phía trước xuất hiện một luồng sáng khiến cho Trương Ngạo Tuyết chú ý. Định thần nhìn kỹ, đó chính là một quang bích(vách sáng), trên bề mặt vô số đồ hình biến hóa hàng ngàn hàng vạn lần, ẩn chứa sự huyền diệu khó ngờ.

Quan sát cẩn thận các đồ hình này, Trương Ngạo Tuyết muốn nhìn rõ hình dạng của chúng, để tìm ra các thâm ý ẩn chứa bên trong đó. Chỉ là không đủ thời gian, nàng không kịp nhìn rõ, thân thể liền va vào mặt quang bích đó.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Trương Ngạo Tuyết lấp lánh hào quang mang kì diệu. Khi đi xuyên qua quang bích, những đồ án trên bề mặt quang bích bất ngờ dùng một phương thức nào đó xảo diệu vô cùng phân bố đều khắp trên thân thể nàng, hình thành một bộ đồ án thần bí chính nàng cũng không phát hiện được.

Theo thân hình nàng dần dần xuyên qua, cùng với việc hình thành đồ án này, trong nội tâm Trương Ngạo Tuyết cảm thấy được một loại lực lượng thần bí, bằng một phương thức kì lạ đang xâm nhập vào bên trong thân thể nàng, cải biến thể chất của nàng. Quá trình này diễn ra liên tục trong khoảng thời gian không lâu, bởi vì khi ý thức của nàng nhận ra nó, chuẩn bị tra xét cẩn thận thì lực lượng này đã tan biến trong thân thể nàng, khiến nàng không phương tìm hiểu được.

Thu hồi tạp niệm, Trương Ngạo Tuyết tập trung tinh lực vào hoàn cảnh trước mắt, phát hiện chính mình bất ngờ đã đến một không gian khoáng đạt kì diệu, bốn bề mênh mông phẳng phất như lớn vô hạn, lại dường như bị một màn khí vô hình hạn chế tại khu vực trung tâm nhất định.

Linh thức phóng xuất ra, Trương Ngạo Tuyết tập trung tinh thần cao độ, các luồng ý niệm phân bố mọi nơi, cẩn thận dò xét tình huống trong đây. Chỉ có điều kết quả thu được hoàn toàn bất ngờ, trong không gian kì diệu này, linh thức tìm không được một chút tin tức hữu dụng nào, tựa như cùng một cách thức hoàn toàn biến mất.

Thu hồi ý thức, ý nghĩ trong lòng Trương Ngạo Tuyết chuyển biến dự định sử dụng đến Tử Ảnh thần kiếm, dùng năng lực chỉ dẫn thần bí khó lường của nó để tìm ra khe hở trong đây. Nhưng điều khiến cho Trương Ngạo Tuyết giật mình kinh ngạc, chính là khi nàng chuẩn bị sử dụng thần kiếm, hào quang màu tím bao

bộc quanh thân đột nhiên tan biến. Đó là do vòng sáng tím do Tử Ảnh thần kiếm tạo ra đã tự động tan đi, rời khỏi thân thể Trương Ngạo Tuyết, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng từ lớn hoá nhỏ, cuối cùng hóa thành một luồng sáng tím tiêu thất về phía trước.

Thấy vậy, Trương Ngạo Tuyết kinh hãi dị thường, liên tục phát ra tiếng kêu gọi từ tâm linh, thử kêu gọi thần kiếm quay lại. Chỉ có điều lúc này Tử Ảnh thần kiếm dường như chịu sự hấp dẫn của một loại lực lượng thần bí nào đó, đã thoát khỏi sự khống chế của nàng, không hề do dự chút nào, cứ như vậy biến mất.

Tình huống bất ngờ xảy ra khiến Trương Ngạo Tuyết cảm thấy vô cùng mê hoặc. Nàng không hiểu được tại sao thần kiếm vốn tâm linh tương thông với mình lúc này lại có phản ứng khác thường như vậy. Rất cực thì nguyên nhân do đâu xảy ra, hay là do ảnh hưởng của hoàn cảnh?

Cười cười thất vọng, Trương Ngạo Tuyết nhanh chóng trấn định tinh thần, bắt đầu phân tích rõ ràng tình huống của mình. Cảnh tượng trước mắt chỉ là một khoảng không rộng lớn mênh mông, chỉ là sau đó ẩn tàng vật gì, có những huyền cơ gì đây? Trầm tư một lúc, Trương Ngạo Tuyết vừa bố trí lưới khí phòng ngự, vừa di chuyển thân hình tìm hiểu sự ảo diệu của địa phương này.

Ban đầu, Trương Ngạo Tuyết di động trong một phạm vi không lớn lắm, không hề tìm kiếm được điều gì. Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng dần mở rộng phạm vi quanh mình, cuối cùng ở một vị trí nhất định, nàng chạm phải một kết giới vô hình không màu cản trở không cho nàng tiếp tục thăm dò.

Tìm ra chìa khóa của sự kiện vừa rồi, trong tâm Trương Ngạo Tuyết có chút hoan hỉ, nàng hiểu ra tầm mắt mình là bị hạn chế ở trong khu vực đặc biệt kì dị này, chỉ khi phá giải khu vực hạn chế này thì mới tìm được cửa ra hoặc tình huống này mới có bước tiến. Do đó nàng bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm biện pháp làm sao để có thể phá vỡ tầng kết giới này, thoát khỏi hạn chế.

Suy tính kỹ càng một lúc, Trương Ngạo Tuyết chỉ có hai loại biện pháp. Loại thứ nhất, trước tiên phải nắm vững tính chất của kết giới, sau đó mới tìm ra biện pháp hóa giải ảo diệu. Loại thứ hai chính là dùng thực lực bản thân xông thẳng vào. Trong hai phương pháp này, Trương Ngạo Tuyết chọn lựa phương án thứ hai, bởi vì nàng không có quá nhiều thời gian để phân tích tính chất kết giới, chỉ còn chọn phương pháp công kích trực tiếp nhất.

Đã có quyết định, Trương Ngạo Tuyết liền bắt đầu hành động. Trước tiên, nàng dùng ngón tay thay cho kiếm, phát xuất kiếm mang màu xanh đen để thăm dò năng lực phòng ngự của kết giới. Sau nhiều lần dò xét, Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc tốt độ, không ngờ kết giới này lại dẻo dai, bền bỉ như vậy, vượt hẳn sự tưởng tượng của nàng. Ngay sau đó, Trương Ngạo Tuyết dần dần tăng cường tu vi, hoàn toàn chuyển biến sang phương thức khác, phân tích xem khả năng thực hiện xông thẳng vào.

Sau khi thu được những hiểu biết nhất định, nàng cuối cùng tập trung toàn bộ chân nguyên để phát động thể công, thân thể xoay chuyển với vận tốc cao hóa thành một luồng quang điểm ba màu có khí thể không gì không phá hủy được, bắn thẳng vào kết giới trước mặt.

Một chiêu toàn lực bộc phát nhanh như chớp. Ngay khi quang điểm chói mắt va chạm với kết giới vô hình, cả hai chững lại trong giây lát, rồi sau đó quang điểm lại hết như một mũi tên ánh sáng, từ từ đột phá hạn chế của kết giới, thoát ly ra khỏi tầng không gian này.

Quá trình này xảy ra trong một thời gian cực ngắn, chỉ có Trương Ngạo Tuyết mới cảm thấy chậm rãi lạ thường, phẳng phất như là vừa trải qua một cuộc chiến đấu sinh tử, nội tâm nàng vô cùng khiếp hãi.

Ngay khi lực trói buộc biến mất, Trương Ngạo Tuyết tiến vào một không gian khác. Nơi đây ánh sáng lung linh muôn màu, những đám mây bay lượn trên không tạo thành một khung cảnh vô cùng tuyệt mỹ. Đứng ở giữa, Trương Ngạo Tuyết ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, khuôn mặt xuất hiện lại nụ cười mỉm, đối với cảnh đẹp nơi đây có ít nhiều lưu luyến.

Ghi chú:

(1) Chương nhân pháp = phương pháp che mắt, tương tự như ảo thuật

665. Chương 667 Kỳ Diệu Chi Lữ (cuộc Lữ Hành Kỳ Diệu)

Bởi vì tu vi ngày nay của Trương Ngạo Tuyết đã tiến vào cảnh giới Quy tiên, mọi phương diện đều đạt đến mức độ giới hạn, cho nên ý nghĩ vừa hiện, mọi hành động đã tự động triển khai không hay không biết, rất nhanh chóng thu thập không ít thông tin. Thông qua phân tích chỉnh lý các thông tin thu về, Trương Ngạo Tuyết phát hiện không gian này hoàn toàn khác so với không gian vừa rồi, nơi đây ẩn tàng một luồng khí tức kì dị, khiến cho người ta cảm thấy cảnh giác.

Thần nhiên bất động, biểu hiện Trương Ngạo Tuyết vô cùng bình tĩnh, hào quang rực rỡ quanh thân dao động lớp lớp như sóng thủy triều, từng tầng từng lớp lan tỏa ra ngoài. Chỉ sau giây lát, liệt hỏa chân nguyên đã tràn ngập khắp không gian. Cứ như vậy, những đám mây màu sắc khác nhau dưới sự chiếu sáng của liệt hỏa, dần dần hiện lên các hình dạng rõ ràng cùng với những mối liên hệ với nhau, cũng không còn che chắn tầm nhìn của Trương Ngạo Tuyết.

Thông qua liệt hỏa chân nguyên để tìm hiểu, Trương Ngạo Tuyết đã hiểu được, nơi này tổng cộng có một trăm lẻ tám đám mây, tổ hợp lẫn nhau tạo thành một trận pháp tinh xảo, âm thầm vận chuyển. Trận này có chút kỳ quái, tuyệt không hạn chế hành động của người nhập trận mà chỉ phát ra một loại khí tỏa quý bí vô thanh vô tức xâm nhập vào kinh mạch con người.

Đối với việc này, Trương Ngạo Tuyết vô cùng cẩn thận, tuyệt không dám hành động bừa bãi, mà chỉ thúc động liệt hỏa chân nguyên hóa thành vô số hỏa điểm, để cản trở sự vận chuyển của trận pháp.

Thông qua thử thăm dò và quan sát, Trương Ngạo Tuyết đã có một kết luận, đây là trận pháp do một trăm lẻ tám đám mây mà lập thành, hư hư thật thật biến hóa ngàn vạn, liệt hỏa chân nguyên tưởng là có thể ngăn trở đường vận chuyển, nhưng thực tế lại không có một chút tác dụng nào. Điều này làm Trương Ngạo Tuyết bất ngờ chấn động.

Hàng mi thanh tú khẽ cau lại, Trương Ngạo Tuyết nhìn các đám mây đang bay lượn xung quanh, tự nói: “Trận pháp này thật ra có gì lạ đặc biệt, tồn tại của nó muốn ám chỉ điều gì đây?”

Trong suy nghĩ, Trương Ngạo Tuyết tập trung tinh thần cao độ, sau khi việc ngăn trở không có tác dụng, để tìm được ảo diệu của trận pháp, nàng nhìn không được đã thúc động liệt hỏa chân nguyên vận hành theo phương thức vận chuyển của các đám mây.

Vừa thực hiện, nàng kinh ngạc phát hiện đường lối di chuyển của trận pháp không ngờ cùng một loại với phương pháp tu luyện chân nguyên của Đạo gia, bên trong mơ hồ ẩn chứa những điều huyền diệu chưa biết. Có được phát hiện này, Trương Ngạo Tuyết tạm thời bỏ hết mọi chuyện, chuyên tâm chú ý phương thức vận chuyển của các đám mây. Sau khi quan sát một lúc lâu, cuối cùng nàng đã có thể xác định, phán đoán của bản thân quả thật không sai.

Nắm rõ được diễn biến của trận pháp, Trương Ngạo Tuyết thử điều chỉnh đường lối vận chuyển chân nguyên nội thể, chuyển biến theo phương thức tu luyện vừa tìm được. Ban đầu, Trương Ngạo Tuyết có phần chưa thích ứng, nhưng may nhờ có tu vi kinh người, thiên tư tuyệt cao, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn đã nắm được yếu quyết, dễ dàng vận hành chân nguyên theo đúng đường lối.

Như vậy, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy khí tức toàn thân như tăng mạnh lên, toàn thân chỉ trong sát na đã biến thành một từ trường, điên cuồng hấp thụ mọi thứ xung quanh. Bên ngoài thân thể, một trăm lẻ tám đám mây bị sức hút mãnh liệt của nàng, trận pháp vốn hoàn chỉnh bắt đầu phát sinh biến hóa kì diệu, từng đám mây trật tự bay thẳng về phía nàng, khi tiếp cận thân thể nàng thì tự động hóa thành một ngôi sao lóe sáng khảm lên thân nàng, sức mạnh ẩn chứa trong nó cũng chuyển vào trong cơ thể nàng.

Quá trình kỳ diệu này liên tục diễn ra giây lát, khi đám mây cuối cùng tan biến trên thân thể nàng, toàn thân Trương Ngạo Tuyết hào quang rực rỡ, Tử Ngọc chiến giáp ẩn giấu trong cơ thể tự động xuất hiện, trên bề mặt chiến giáp xuất hiện một cảnh tượng kinh người.

Nhìn từ xa, Tử Ngọc chiến giáp còn có hào quang màu tím sáng chói, nhưng chỉ khi đến gần mới có thể nhận ra, Tử Ngọc chiến giáp lúc này đã phát sinh biến hóa cực kỳ to lớn, trên bề mặt của nó xuất hiện vô số quang đồ nhiều màu, đó chính là các đám mây lúc trước. Các quang đồ này rải rác có tổ chức, phân bố lại

cực kỳ xảo diệu, một trăm lẻ tám đồ án kết thành nhất mảng, không ngờ tạo thành hình một con phượng hoàng vô cùng diễm lệ.

Đồng thời, trên Tử Ngọc chiến giáp còn có một đồ án kỳ quái, đó là tinh đồ (đồ hình các ngôi sao) thần bí đã khảm trên thân chiến giáp khi xuyên qua quang bích trước đây. Tinh đồ này kết hợp chặt chẽ với đồ án phượng hoàng, hai bên một sáng một tối, toàn cảnh tạo thành hình ảnh phượng hoàng tung cánh lên trời, cảnh tượng kì dị này chính là cảnh tượng của một đêm trăng.

Trong không gian thần bí, Trương Ngạo Tuyết tĩnh lặng giữa không trung, toàn thân mờ hiện các loại quang mang. Các đám mây xung quanh đã bị hấp thu hết, cả trong không gian rộng lớn vô biên này, chỉ còn lại hào quang diễm lệ chói mắt trên thân nàng. Vô tình thử tìm hiểu khiến nàng phát hiện những biến đổi bất ngờ, điều này đối với nàng mà nói là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Chấn động kinh hãi xuất hiện trên khuôn mặt nàng, kinh ngạc sung sướng hiện lên nơi khóe môi. Sau khi bình tĩnh hoàn toàn trở lại, Trương Ngạo Tuyết rơi vào trầm tư, quang mang toàn thân cũng từ từ biến mất.

Thời gian trôi qua khá nhanh, không biết đến lúc nào, Trương Ngạo Tuyết đang yên lặng bỗng nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nói:

- Đã đến rồi sao còn không tự hiện thân?

Bốn bề không gian mênh mông, không có một chút dị thường. Nhưng sau khi Trương Ngạo Tuyết dứt lời, một thanh âm thanh đậm ưu nhã từ hư không truyền lại:

- Không cần nóng nảy, con mới chỉ gần như vượt qua được hai cửa thôi, vẫn còn cửa thứ ba đang chờ đón con. Nếu như con có thể thuận lợi vượt qua cửa thứ ba thì con sẽ hiểu rõ mọi điều thôi. Cố gắng nhé, Trương Ngạo Tuyết!

- Người là ai, tại sao lại biết được tên của tôi?

Nhìn về phía trước, Trương Ngạo Tuyết có chút kinh sợ hỏi lại, đáng tiếc lại không có một lời hồi đáp.

Một lúc lâu sau, Trương Ngạo Tuyết thấy không có động tĩnh gì, trên mặt lộ vẻ kiên định, hai tay tùy tiện đẩy ra, chân nguyên toàn thân mạnh mẽ cuộn cuộn phát ra, theo sự khống chế của nàng hình thành một biển lửa lan tỏa ra tứ phía xung quanh với tốc độ kinh người. Ngay khi không gian đã tràn ngập lửa nóng, Trương Ngạo Tuyết quát nhẹ một tiếng, hai tay hợp lại kết ấn trước ngực, sau thân một phượng hoàng đỏ rực từ trong biển lửa bay lên, lượn vòng trên đầu nàng.

Quan sát bốn bề, toàn thân Trương Ngạo Tuyết lộ ra khí chất thánh khiết, miệng phát ra một tiếng như phượng ngâm, hai tay huy động về phía trước, phượng hoàng trên đầu như mũi tên phóng ra hóa thành một luồng quang diễm rực rỡ. Sau đó, Trương Ngạo Tuyết phi thân theo sau, cách phượng hoàng khoảng mười trượng, một trước một sau nhanh chóng tiến về phía trước.

Không gian thần bí dường như vô tận, nhưng thực tế bất quá chỉ là một khu vực đặc thù, có khả năng đánh lạc thị giác của con người. Khi phượng hoàng sắc máu mang theo lực lượng cứng rắn mạnh mẽ vô cùng xuyên qua một cự ly nhất định, cuối cùng chạm phải một kết giới vô hình, giữa hai bên sấm sét chớp nháy, vùng va chạm bộc phát muôn vàn hào quang.

Vô hình kết giới là dạng tĩnh, phượng hoàng bay lượn lại là dạng động, hai thứ động và tĩnh mãnh liệt gặp nhau, kết quả tự nhiên là kết giới bị phá hủy, phượng hoàng khai thông lối đi. Bay theo phượng hoàng sắc máu, Trương Ngạo Tuyết liên tục xuyên qua tám tầng kết giới, khi gặp tầng kết giới thứ chín thì phượng hoàng sắc máu cũng bị phá hủy.

Việc này Trương Ngạo Tuyết cũng không để ý, nàng chỉ khua tay phải lên, lòng bàn tay phát ra Cửu Thiên Hồng Liên với tu vi cao nhất, mãnh liệt chấn vỡ trở ngại trước mắt, tiến nhập vào một không gian quỷ dị. Nói là quỷ dị, bởi vì không gian này tựa như một luồng xoáy nước to lớn. Trương Ngạo Tuyết vừa tiến vào liền bị lực lượng mạnh mẽ phong tỏa, xoay tròn với tốc độ cực nhanh.

Bởi vì bất ngờ, Trương Ngạo Tuyết có chút khẩn trương, vội vàng gia tăng phòng ngự, ý đồ muốn thoát khỏi sự dây dưa của sức mạnh này. Nhưng sau khi thử qua, Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc phát hiện, với tu vi của nàng không ngờ lại không cách nào thoát khỏi.

Kinh ngạc khiến nàng lập tức bình tĩnh trở lại, Trương Ngạo Tuyết định thần đưa mắt xem xét xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một không gian vốn là một dòng khí xoáy, có vô số mây khí màu tro hết như nước trong biển, xoay vòng quanh vùng trung tâm với vận tốc cực cao. Bị hãm thân tại trung tâm của dòng khí, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy như đang ở trong dòng nước, tùy theo dòng chảy mà chuyển động. Dòng khí lớn mạnh mẽ này vốn là sức người không thể xoay chuyển được.

Thấu hiểu tình huống trước mắt, Trương Ngạo Tuyết không muốn hao phí sức lực nữa mà cẩn thận quan sát kỹ càng hơn. Sau một khoảng thời gian tự mình phân tích và cảm nhận, Trương Ngạo Tuyết lưu ý thấy dòng xoáy này ngoài đường kính cực lớn, tốc độ của nó cũng cực nhanh, sức trói buộc lại mạnh mẽ, vô cùng đáng sợ. Hơn nữa, dòng xoáy này sinh ra như thế nào, vì sao nó có khả năng bảo trì không biến đổi, là lực lượng nào đang điều khiển nó đây?

Suy nghĩ kỹ càng, Trương Ngạo Tuyết phát hiện được, dòng xoáy mạnh mẽ có được tốc độ nhanh đến vậy, sức trói buộc của nó mạnh như vậy cũng là chuyện bình thường, sau cùng việc xoay tròn còn có thể sinh ra lực li tâm, tất cả kết hợp khiến cho mọi vật khác bên trong đều chịu sự trói buộc mạnh mẽ. Chỉ có điều dòng xoáy mạnh như vậy, nếu nó muốn giữ nguyên tốc độ vận chuyển cao, nó cần có một động lực duy trì, vậy lực này phải mạnh đến mức nào?

Nghĩ đến đây, tâm tư Trương Ngạo Tuyết trở nên nặng nề. Đối diện với cửa ải này, nàng chìm vào mơ hồ, bối rối. Theo phân tích của nàng, muốn thoát khỏi lực trói buộc, hoàn toàn không phải không có biện pháp,

668. Chương 670 Trảm Long Tiên Tử

Trong kết giới, Tử Ảnh thần kiếm vẫn cũ, hai toà núi vẫn không có gì thay đổi, duy nhất có một điểm khác biệt chính là Trương Ngạo Tuyết lúc này xuất hiện trên thần kiếm, thân thể nhỏ khoảng ba thốn. Đứng thẳng trên thân kiếm, Trương Ngạo Tuyết trông nhỏ bé vô cùng, bất quá toàn thân hào quang rực rỡ thể hiện tu vi cao cường của nàng.

Chăm chú xem xét hai toà núi, tâm tình Trương Ngạo Tuyết có phần nặng nề. Nhìn từ bên trong và nhìn từ bên ngoài chắc chắn là hai cảnh tượng khác biệt. Lúc trước ở ngoài, chỉ có thể nhận thấy hai toà núi có chút quỷ dị. Mà lúc này đã tiến vào phía trong, Trương Ngạo Tuyết mới phát hiện hai toà núi trước mặt không ngờ lại có màu sắc khác nhau.

Phía mũi kiếm hướng đến chính là toà núi màu xanh, phía chuôi kiếm hướng về lại là toà núi màu đỏ. Hai toà núi này có lực hấp dẫn lẫn nhau, sản sinh ra một áp lực to lớn, cơ hồ muốn đánh gãy thần kiếm. Đồng thời, ở khu vực bên ngoài giữa hai toà núi còn sản sinh thêm một hấp lực nữa. Hấp lực này hình thành một vòng sáng xoay tròn bên ngoài, khiến cho toàn bộ khu vực duy trì được bình ổn, theo một tốc độ nhất định cuốn vào trung tâm.

Nắm rõ tình huống này, trong lòng Trương Ngạo Tuyết có chút mơ hồ. Hai toà núi này tại sao lại cổ quái như vậy, phương thức công kích của chúng hết sức khác thường. Vừa suy nghĩ về điều này, Trương Ngạo Tuyết vừa đem chân nguyên của mình truyền vào trong thần kiếm, lúc bắt đầu có ý thức phản kháng. Chống cự của thần kiếm trước là vì tự vệ, còn hiện tại, dưới sự thúc động của Trương Ngạo Tuyết, toàn thân kiếm tử quang rực rỡ, kiếm khí mạnh mẽ ngút trời, giống hệt như thần long tung hoành bay lượn.

Trong suy nghĩ của Trương Ngạo Tuyết, thần kiếm một khi đã nhận được sự hỗ trợ của toàn bộ chân nguyên của nàng, đương nhiên có thể thoát khỏi sức trói buộc của hai toà núi. Nhưng trong thực tế, sau khi nhận được chân nguyên nội thể của nàng chuyển qua, Tử Ảnh thần kiếm liền có hào quang rực rỡ, nhưng chỉ chớp mắt sau đã dần trở nên u ám, lực trói buộc đang phải chịu lại càng tăng lên gấp bội, ép cho Trương Ngạo Tuyết cơ hồ không thể thở nổi. Hiện tượng khác thường này liền khiến cho Trương Ngạo Tuyết bị thương nặng, kết quả thật là bất ngờ, khác hẳn với suy tính ban đầu của nàng.

Thét lên một tiếng giận dữ, Trương Ngạo Tuyết tinh thần phản kháng dâng cao, không chú ý tới thân thể đang trọng thương, lần nữa thúc động chân nguyên nội thể, chỉ huy thần kiếm phản kích, ý đồ muốn thay đổi cục diện bị động. Nhưng mà không hiểu sao, dù cho Trương Ngạo Tuyết phản kháng thế nào đi nữa, thần kiếm đều không hề có chút khởi sắc, ngược lại càng lúc càng hãm nhập sâu hơn, chớp mắt đã rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, ngay cả chính Trương Ngạo Tuyết cũng rơi vào trong đó.

Đối diện với áp lực đáng sợ, Trương Ngạo Tuyết hiểu rằng tử vong lại đang đến rất gần, điều này khiến nàng vô cùng giận dữ, không nhận được phát sinh ý tưởng ngọc đá cùng tan. Mà đúng vào lúc này, thần kiếm hiểu được tâm tư của nàng, lập tức truyền lại một tin tức ngăn cản ý tưởng điên cuồng của nàng.

Có chút không hiểu, Trương Ngạo Tuyết chất vấn thần kiếm, nhưng hồi đáp của thần kiếm lại là chờ đợi, điều này chỉ khiến nàng càng trở nên kinh sợ và mơ hồ hơn. Xung quanh, tình hình có chút quỷ dị, do Trương Ngạo Tuyết bị trọng thương, chân nguyên nàng truyền vào trong thần kiếm cũng nhanh chóng yếu đi, nhưng áp lực bốn bề đột nhiên cũng giảm mạnh theo, khiến nàng không hiểu được chút nào.

Nhìn về phía trước, Trương Ngạo Tuyết cau mày nói: “Kỳ quái, tại sao lại như thế? Mọi thứ ở trong này sao lại luôn luôn đi ngược với bình thường như vậy?”

Nghi vấn mờ hồ lại càng cho thấy nỗi bàng hoàng trong lòng nàng.

Lúc này, âm thanh của người phụ nữ đó từ hư không truyền lại:

- Trương Ngạo Tuyết, không cần kinh sợ, đây là điều mà con phải đối mặt.

Nghe thấy, Trương Ngạo Tuyết ngẩng đầu hỏi:

- Người thực sự là ai, tại sao thần thần bí bí, lại không khẳng khái hiện thân gặp nhau?
- Không phải là không gặp mặt, chẳng qua lúc trước thời cơ chưa đến mà thôi.

Lời dứt, một thân ảnh mờ ảo hiện ra trước mặt Trương Ngạo Tuyết, mỉm cười nhìn nàng.

Ngắm nhìn người này, trong lòng Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc không diễn tả được. Chỉ thấy người phụ nữ trước mặt và mình cũng to nhỏ hết như nhau, cũng là một người phụ nữ, chỉ có điều trông đã lớn tuổi, người thật là xinh đẹp, nhất là hai mắt trong như nước hồ thu, lấp lánh quang mang diễm đạm mà tự tin. Hơn nữa, xung quanh người phụ nữ này vây phủ hào quang rực rỡ, mà ẩn chứa phía sau nụ cười lại có sự uy nghiêm khiến người ta sợ hãi, làm cho Trương Ngạo Tuyết không nhìn ra sự sâu cạn của bà. Thu hồi ánh mắt, Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Bà là ai?

Người phụ nữ mỉm cười hỏi lại:

- Con đoán thử xem ta là ai?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu nói:

- Thật không dễ đoán, hay bà trực tiếp cho biết thì tốt hơn.

Người phụ nữ xinh đẹp ưu nhã cười một tiếng, tự tay nắm lấy tay phải Trương Ngạo Tuyết, toàn thân hào quang rực rỡ chậm rãi lưu chuyển, dịu dàng nói:

- Như thế này có thể đoán ra được không?

Trương Ngạo Tuyết thoáng ngần ngại một lúc rồi khẽ đáp:

- Đa tạ bà đã trị thương. Chỉ có điều khí tức trên thân thể bà thật kỳ lạ, tựa như có chút tương đồng với tôi.

Người phụ nữ xinh đẹp khẽ điểm nhẹ đầu ngón chân lên thân kiếm, Tử Ảnh thần kiếm lập tức phát ra tiếng reo thánh thót. Trương Ngạo Tuyết nghe thấy trong lòng liền thoáng biến đổi, dẫn đo nói:

- Cảm giác rất quen thuộc, lẽ nào giữa bà và Tử Ảnh thần kiếm có quan hệ?

Người phụ nữ tử xinh đẹp nghe vậy cười cười, tán thưởng:

- Còn rất thông minh, cũng không uổng công ta đợi con cả nghìn năm.

Trương Ngạo Tuyết giật mình, kinh ngạc hỏi lại:

- Nghìn năm! Bà đã đợi tôi một nghìn năm! Bà lẽ nào là ...

Người phụ nữ mỉm cười thấy phản ứng của nàng, không nhịn được vỗ vỗ vai nàng, cất giọng thân thiết nói:

- Đúng rồi, ta chính là chủ nhân của Tử Ảnh thần kiếm Trảm Long tiên tử.

Tuy đã đoán vậy, nhưng thật sự nghe được bà thừa nhận, Trương Ngạo Tuyết vẫn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lùi về phía sau một bước, Trương Ngạo Tuyết cung kính hành lễ nói:

- Ngạo Tuyết xin ra mắt tiên tử tiền bối. Lúc trước đã mạo phạm, xin tiên tử tiền bối lượng thứ.

Nhẹ nhàng đưa tay nâng Trương Ngạo Tuyết lên, Trảm Long tiên tử mỉm cười nói:

- Được rồi, nếu ta để ý đến những chuyện đó đã không hiện thân gặp mặt con rồi. Tới đây, để ta xem nào, con thật là xinh đẹp kinh người a. Ha ha.

Gò má Trương Ngạo Tuyết ửng hồng, nàng khẽ nói:

- Tiền bối đừng trêu đùa Ngạo Tuyết như vậy, người mới thật sự là xinh đẹp.

Thấy nàng xấu hổ, Trảm Long tiên tử không đề cập đến vấn đề này nữa, thay đổi chủ đề khác hỏi:

- Ngạo Tuyết à, trong lòng con có rất nhiều nghi vấn cần hỏi ta phải không?

Trương Ngạo Tuyết gật đầu nói:

- Đúng vậy, tiền bối, có rất nhiều sự tình con không được hiểu rõ lắm, con chính đang nghĩ xem nên hỏi như thế nào đây.

Trăm Long tiên tử mỉm cười nói:

- Con cứ hỏi đi, hỏi tất cả những gì mà con không hiểu, bởi vì đây là cơ hội gặp gỡ duy nhất của chúng ta, sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.

Trương Ngạo Tuyết thất kinh, nhìn bà một lúc, nhẹ nói:

- Có thể gặp được tiên tử một lần, đã là Ngạo Tuyết tam sinh hữu hạnh(1), đoạn kismet này con sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.

Nghe vậy, Trăm Long tiên tử tán thưởng:

- Có thể gặp con, ta cũng rất cao hứng. Được, không nói chuyện này nữa, con hãy hỏi những chuyện chính đi thôi.

Trương Ngạo Tuyết khe khẽ gật đầu, sau khi suy nghĩ một lát liền hỏi:

- Tiên bối, Ngạo Tuyết có mấy vấn đề xin thỉnh giáo. Thứ nhất, ngày đó ở Thần Nữ phong của Cửu Hoa sơn, có một người nói chuyện với con có phải là người không? Thứ hai, lúc trước người nói với con nơi đây gọi là lương cực không gian, vậy đó là dạng không gian như thế nào? Thứ ba, người để thần kiếm đưa con đến đây, không biết có điều gì muốn dạy bảo?

Trăm Long tiên tử khẽ cười nói:

- Về vấn đề thứ nhất, ngày đó tại Cửu Hoa sơn thì người cùng con nói chuyện không phải là ta, đó chỉ là một đoạn ý thức ta đã lưu lại mà thôi. Bởi vì ta đã từng tu luyện ở nơi đó một khoảng thời gian, vì thế lưu lại Cửu Thiên Hồng Liên là đợi người có duyên, không nghĩ người đến lại là con. Về hai vấn đề sau, không chỉ vài lời mà giải thích rõ ràng hết được. Bởi vậy chúng ta hãy từ từ nói.

Nghe vậy, thần sắc Trương Ngạo Tuyết hơi thay đổi, giọng cung kính đáp:

- Ngạo Tuyết không vội, xin tiên bối cứ từ từ giải đáp.

Trăm Long tiên tử mỉm cười, sau đó có vẻ hoài niệm lên tiếng:

- Đề cập tới vấn đề này phải nói bắt đầu từ một nghìn năm về trước. Đương thời có một vị cổ nhân tìm ta mượn kiếm, vì ta hiểu rất rõ người này nên không hỏi lý do liền cho mượn. Sau này người đó lại nói với ta, do một số nguyên nhân, thần kiếm đã thành một pháp khí phong ấn, không cách nào trả lại được. Thấy vậy ta có chút giận dữ, kiếm trình chạy đến tranh lại. Khi đã chứng thật lời nói của người đó, ta suy nghĩ khá lâu, cuối cùng đã tha thứ cho y. Sau này, ta vân du khắp thiên hạ, phát hiện một linh mạch ở Thần Nữ phong phía sau Cửu Hoa sơn liền ẩn cư ở đó tu luyện, thâm thoát cũng sáu trăm năm.

Khuôn mặt Trương Ngạo Tuyết hiện rõ vẻ kinh ngạc, rung động nói:

- Sáu trăm năm? Vậy tiên bối sao lại còn muốn rời đi? Còn nữa, cổ nhân ngày đó của tiên bối có phải đã phóng Tử Ảnh thần kiếm vào đầm nước lạnh trong Âm Hồn lâm cách Dịch viên mười dặm phải không?

Cảm khái cười cười, Trăm Long tiên tử ánh mắt kỳ quái nhìn Trương Ngạo Tuyết, khẽ nói:

- Thần kiếm đúng là phóng vào trong đó, dùng để phong ấn lối vào Quỷ vực, không ngờ con lại có duyên gặp đúng lúc thần kiếm xuất thế, trở thành chủ nhân của nó. Còn tại sao ta rời đi, điều này không quan trọng, quan trọng là con đã nhận được những gì mà ta để lại, thu được Cửu Thiên Hồng Liên.

Thấy bà có vẻ không muốn nói, Trương Ngạo Tuyết cũng không tiện truy hỏi, cất tiếng hỏi sang chuyện khác:

- Sau đó thế nào, người sao lại ở đây?

Trăm Long tiên tử thần nhiên nói:

- Ta rời Cửu Hoa sơn, liền tới nơi này, bởi vì đây là nơi ta đã lấy được Tử Ảnh thần kiếm.

Trương Ngạo Tuyết giật mình, thần thái nghi hoặc hỏi:

- Thần kiếm phát xuất từ nơi đây? Điều này quả thật quá kỳ.

Trảm Long Tiên Tử lắc đầu nói:

- Con không biết được sự ảo diệu bên trong, tự nhiên thấy ly kỳ, đợi sau khi con hiểu rõ tình huống, con sẽ không thấy như vậy nữa. Trước đây ta có nói qua với con nơi này tên là lưỡng cực không gian. Tại sao lại là lưỡng cực? Nói ra thì thật đơn giản, nhưng cũng lại rất phức tạp. Đơn giản mà nói, toà núi con thấy trước mắt, hoàn toàn không phải là dạng núi đá thông thường mà nó là lưỡng cực sơn (núi hai cực) có một không hai trong trời đất. Trông vẻ bề ngoài thì toà núi này không lớn lắm, nhưng thực tế lại là một địa phương rất kỳ diệu, hội tụ được khí địa cực, là một nơi kỳ lạ đặc biệt tồn tại ở thế gian. Trước mặt, vị trí của chúng ta chính là bên trong lưỡng cực sơn, thuộc về dị vực không gian.

Trương Ngạo Tuyết chưa hiểu, hoang mang hỏi lại:

- Tiên bối, bà có thể nói rõ một chút không, Ngạo Tuyết ngu ngốc, nghe mà không hiểu được.

Trảm Long tiên tử đáp:

- Đừng để ý điều đó. Chuyện này cho dù đổi lại là ai cũng đều rất khó hiểu. Nói chính xác, gọi là lưỡng cực sơn bởi vì ẩn chứa khí lưỡng cực thần bí. Bên ngoài nó tồn tại một từ trường mạnh mẽ, bài xích đa số sự vật tới gần, mà bên trong lại hiện ra hai cực âm dương, giữa chúng có lực hấp dẫn lại tương hỗ để chế ngự.

(1) Tam sanh hữu hạnh = rất may mắn.

669. Chương 671 Túc Thế Truyền Thừa (thừa Kế Định Săn)

Lưỡng cực không gian, chính là một không gian âm dương hai cực kỳ diệu. Hai cực âm dương nơi này, cùng với hai khí âm dương của Đạo gia không giống nhau, nó là một loại khí cảm ứng đặc thù, thuộc loại vô hình, còn hai khí âm dương của Đạo gia lại có thể dùng nhiều hình thái biểu hiện khác nhau.

Hai cực âm dương tính chất tương tự so với hai khí âm dương, nhưng cũng có những điểm khác biệt. Giống nhau ở chỗ có hai thành phần một chính một phản, vừa đối kháng vừa liên quan nhau. Khác biệt ở chỗ hai cực âm dương có phạm vi rộng hơn, bao quát cả hai khí âm dương, chủ yếu biểu hiện cực kỳ mãnh cảm với tất cả các vật làm bằng kim loại, có thể điều khiển ý thức của chúng, khiến cho chúng phát sinh cải biến.

Lấy ví dụ, trên thế gian tồn tại rất nhiều vật chứa khí địa cực, trong đó đá nam châm là một ví dụ rõ ràng nhất. Mỗi khi gặp vật làm bằng kim loại, đá nam châm sẽ sản sinh ra hấp lực trong phạm vi nhất định, có thể hút vật bằng kim loại đó lại gần. Lực từ và kích thước lớn nhỏ của đá nam châm có quan hệ với nhau, thể tích của đá nam châm càng lớn thì lực từ càng mạnh. Nếu lực lượng này mạnh tới mức độ kinh người, nó đủ sức làm thay đổi tất cả.

Tại nơi đây, lưỡng cực không gian có ẩn chứa từ lực rất mạnh, do đó Tử Ảnh thần kiếm khi đã vào ngọn núi này liền chịu lực hút, rời khỏi người con. Và con sau đó bởi vì không có binh khí nào nữa nên không phát hiện ra điểm này, cũng không hiểu tại sao thần kiếm bị kẹt nơi đây, không thể ly khai.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, nhú mày nói:

- Ý của tiên bối Ngạo Tuyết hiểu được mấy phần, chỉ có điều cho dù tại đây có lực từ rất mạnh, có thể trói buộc sự tự do của thần kiếm, nhưng vì sao khi vận bối toàn lực hiệp trợ, thì thân thể lại bị trọng thương?

Trảm Long tiên tử giải thích:

- Nguyên nhân thật đơn giản, bởi vì Tử Ảnh thần kiếm vốn là tập hợp tinh hoa của ngọn núi này, nó cùng với hai khí cực âm dương có thể nói là tương sinh tương khắc. Khi chân nguyên của con truyền vào bên trong thần kiếm, tính chất liền phát sinh thay đổi, tăng thêm sức mạnh cho thần kiếm đồng thời cũng chịu thêm lực hút càng mạnh của từ trường. Bởi vì con cùng với thần kiếm tâm linh tương thông, do đó khi nó chịu áp lực thì áp lực đó cũng tác động lên thân thể của con, do vậy mới xuất hiện tình trạng như vậy.

Hiểu được điều này, Trương Ngạo Tuyết gật đầu cảm xúc nói:

- Thực sự là không thể tưởng tượng được, trên thế gian còn tồn tại những nơi kỳ lạ như vậy. Chỉ có điều Ngạo Tuyết vẫn không hiểu, tiên bối đưa vận bối đến nơi đây, cuối cùng là muốn nói với vận bối điều gì?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Trương Ngạo Tuyết, Trầm Long tiên tử trầm ngâm nói:

- Đưa con tới nơi đây, dụng ý của ta rất đơn giản. Thứ nhất là hy vọng con thông qua khảo nghiệm xuất hiện tại nơi đây, điều này có thể nói, những điều con trải qua trên đoạn đường này, có tu vi rất tốt đối với tu vi của con. Thứ hai, ta muốn truyền thụ sở học một đời của ta cho con, dù sao con cũng là chủ nhân mới của thần kiếm, cần phải gánh vác sứ mạng mới.

Trương Ngạo Tuyết thần tình hơi biến đổi, chấn động kinh ngạc nhìn Trầm Long tiên tử, phải một lúc sau mới lấy lại bình tĩnh, cảm kích nói:

-Ngạo Tuyết đa tạ sự hậu ái của tiền bối.

Trầm Long tiên tử điềm nhiên nói:

-Mọi chuyện đều là duyên, đây là số mệnh giữa hai chúng ta, con không cần quá để tâm, thản nhiên đón nhận, cười nhìn nhân gian.

Thần sắc Trương Ngạo Tuyết biến hẳn, gật đầu nói:

-Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Ngạo Tuyết hiểu rồi. Lúc này Ngạo Tuyết còn một việc muốn hỏi, tiền bối truyền thụ y bát cho vân bối, chỉ là vì Tử Ảnh thần kiếm thôi phải không?

Trầm Long tiên tử nghe vậy mỉm cười, thản nhiên đáp:

- Không hẳn là vậy. Điều này đối với con quan trọng lắm sao?

Trương Ngạo Tuyết điềm tĩnh nói:

-Quan trọng hay không, không phải vì tiền bối hay vân bối, mà là vì thiên hạ.

Trầm Long tiên tử ánh mắt sáng lên, trầm giọng nói:

-Nói rất hay, không hổ là truyền nhân của thần kiếm, ta rất hài lòng về con. Nào, giờ không còn sớm, ta còn phải nói một chút việc giữa hai chúng ta. Trước mắt thì tu vi của con đã rất cao, pháp quyết thông thường đối với con là vô dụng, do đó ta tính đem truyền cho con pháp môn mạnh nhất của ta là được rồi.

Trương Ngạo Tuyết cung kính nói:

-Tiền bối hậu ái, đệ tử nhất định tận tâm tận lực, quyết không phụ sự kỳ vọng của người.

Trầm Long tiên tử mỉm cười, chỉ vào đỉnh núi xanh phía sau Trương Ngạo Tuyết nói:

- Con có biết tại sao ta đợi sau khi con vào được nơi đây ta mới hiện thân gặp mặt hay không?

Trương Ngạo Tuyết quay đầu về phía sau, suy nghĩ rồi trả lời:

- Đệ tử đoán có lẽ là có quan hệ với hoàn cảnh nơi đây.

Trầm Long tiên tử gật đầu nói:

- Con nói đúng, ta đợi con tiến vào vì muốn mượn sự hỗ trợ của hoàn cảnh đặc biệt nơi này, truyền cho con một bộ pháp quyết, khiến cho con có thể thoát khỏi sự trói buộc bởi khí lưỡng cực nơi này. Đây là một khu vực rất kì diệu, tác dụng của lực từ trường khiến cho thần binh lợi khí tại nơi này căn bản không thể phát huy được tác dụng. Nhưng nếu con có thể khắc phục được khó khăn này, con sẽ nắm được sự ảo diệu của khí lưỡng cực, vậy từ nay về sau con có thể xuất kiếm nhanh như chớp giật, tung hoành thiên hạ.

Trương Ngạo Tuyết nghe xong nhú mày, ngập ngừng hỏi:

-Ý của tiền bối lẽ nào muốn nói có một loại pháp quyết nào đó có khả năng không chịu sự ảnh hưởng của lực từ trường?

Trầm Long tiên tử nghiêm túc trả lời:

- Tất nhiên là có, chỉ có điều muốn học thành lại không hề dễ dàng, cho dù với tu vi của con, nếu không toàn tâm toàn ý học tập cũng khó thu được hiệu quả.

Trương Ngạo Tuyết hiểu kỳ hỏi:

- Không biết đó là loại pháp quyết nào, sao lại huyền diệu như vậy ạ?

Trầm Long tiên tử hơi hơi ngẩng đầu lên, thần sắc kỳ dị nói:

- Ta muốn truyền thụ cho con một pháp quyết rất cổ quái, đây là một loại học vấn tập hợp thống nhất tâm pháp và kiếm quyết huyền ảo. Tâm pháp này với có liên quan đến khí lưỡng cực, ta mất mấy trăm năm nay để tận tâm nghiên cứu sáng tạo ra. Còn về kiếm quyết, đó là tập hợp tinh hoa của cả đời ta, gần như chỉ có một chiêu, gọi là ‘Thiên Trọng Trảm’. Phức tạp quỷ dị, uy lực cực mạnh, biến hóa đa đoan không dưới vạn kiểu, tu luyện cực kỳ khó khăn.

Trương Ngạo Tuyết sắc mặt hơi trầm lại, thấp giọng hỏi:

- Nói như vậy, việc tu luyện có cần không ít thời gian đúng không?

Trầm Long tiên tử lắc đầu nói:

- Thời gian không lâu, ta chỉ cho con ba ngày. Trong thời gian ba ngày, con phải học xong bộ kiếm quyết này, nếu không tất cả đều uổng phí.

Nhìn Trầm Long tiên tử, Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói:

- Tại sao như vậy? Tiên bối có thể giải thích một chút được không?

Trầm Long tiên tử thần nhiên trả lời:

-Nguyên nhân tương lai con sẽ hiểu, hiện tại không cần hỏi, yên tâm theo ta học tập, cố gắng sớm hoàn thành tâm nguyện của ta.

Trương Ngạo Tuyết nghiêm túc nói:

- Tiên bối yên tâm, Ngạo Tuyết sẽ nhất định toàn lực tu luyện, không phụ sự hy vọng của người.

Mỉm cười gật đầu, Trầm Long tiên tử dịu dàng nói:

- Nghe được câu nói này của con, ta rất yên tâm. Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Đợi khi con học xong ta có vài việc muốn giao cho con.

Trương Ngạo Tuyết gật đầu nhẹ, cũng không nhiều lời, tới bên Trầm Long Tiên Tử, tập trung bắt đầu quá trình tu luyện.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Trong không gian lưỡng cực thần bí, Trương Ngạo Tuyết bất ngờ gặp được chủ nhân trước của Tử Ảnh thần kiếm, Trầm Long tiên tử, vận mệnh của nàng sẽ thay đổi ra sao? Nhân duyên từ kiếp trước, trải qua những điều thần kỳ, có thể dự đoán điều gì đây?

Làn gió đêm nhẹ thổi tới mang theo hương hoa phảng phất. Bên trong Phục Long cốc, giữa tầng không của Trừ Ma đại điện, Trần Ngọc Loan lặng lẽ lơ lửng, đưa mắt nhìn ngắm về nơi xa.

Trở về đây đã được nửa ngày, buổi trưa đệ tử các nơi liên tục đến bẩm báo tin tức, khiến cho tâm trạng của Trần Ngọc Loan có chút nặng nề, đúng là càng biết nhiều bao nhiêu thì tâm trạng càng trở nên ưu phiền bấy nhiêu.

Lúc này, Trần Ngọc Loan biết được từ các tin tức đã thu thập, trừ các cao thủ chủ yếu của tam gian thất giới ra, thông đạo của Vực chi tam giới với nhân gian cũng đã được mở ra, không tới hai thời thần sau khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, một lượng lớn yêu ma quỷ quái đã ào ào xâm nhập vào nhân gian, ảnh hưởng rất lớn đối với bách tính của thế gian.

Để chặn đứng tình huống này, Trần Ngọc Loan phát ra mệnh lệnh khẩn cấp, phái đi số lượng lớn cao thủ của liên minh do sư phụ Ngũ Hành chân nhân chỉ huy, chuyên môn đối phó với những yêu ma ma quỷ quái có tu vi thấp với mục đích bảo vệ sự bình an cho bách tính.

Đồng thời, vì để tránh việc đệ tử liên minh gặp siêu cấp cao thủ của Vực chi tam giới, nàng còn đặc biệt phái thêm Đạo Tà Tàn Kiếm, Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ ba người luôn liên lạc với các nơi, gặp tình huống bất trắc liền lập tức chỉ viện.

An bài tốt các việc này, Trần Ngọc Loan còn lại một mình lẳng lặng trầm tư giữa không trung, suy nghĩ các tình huống có thể xảy ra tiếp theo. Khác với Chánh Đạo liên minh có người hỗ trợ sau lưng, Trừ Ma liên minh mặc dù nhân số không ít, nhưng cao thủ lại không nhiều, đại tướng có thể dùng không được mấy người. Lúc này phải một lúc ba vị cao thủ, liên minh chỉ còn lại sáu vị cao thủ. Do vậy, muốn đối phó với cục thế hỗn loạn, vậy cần phải càng thêm thận trọng rồi.

Nghĩ tới chỗ này, Trần Ngọc Loan không nhịn được khẽ thở dài, thấp giọng tự nói với mình:

- Hai vai của ta, liệu có thể gánh được thiên hạ hay không?

Tâm trạng ưu sầu thoang thoang bên mình, trong làn gió đêm, không khí mát mẻ mơn man làn tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve Không Linh điều và Tứ Linh thần thú trên vai nàng.

Cảm thụ được sự ưu phiền của nàng, Không Linh điều khẽ hót một tiếng, một luồng khí mát mẻ, thánh khiết bao phủ toàn thân nàng, trong nháy mắt làm tiêu biến đi phiền não trong lòng nàng. Phía bên kia, Tứ Linh thần thú ngạo nghễ đứng trên vai nàng, hai mắt nhìn vào màn đêm bao la, miệng phát ra một tiếng gầm gừ khe khẽ.

Nhẹ nhàng vuốt ve Không Linh điều, Trần Ngọc Loan điềm nhiên mỉm cười nói:

- Đa tạ mi, yên tâm đi, ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Nói xong, nàng quay lại sang vuốt ve Tứ Linh thần thú nói tiếp:

- Không cần phải đối chọi với Tiểu Hồng, mi cần phải độ lượng hơn một chút, chứ đáng về như vậy...

Câu nói chợt ngừng lại, Trần Ngọc Loan đột nhiên quay đầu nhìn vào bầu trời đêm, chỉ thấy xa xa ngoài trăm trượng huyền quang lóe sáng, Bát Nhân thần thú mang theo Dao Quang xuất hiện phía trên bầu trời của Phục Long cốc.

Có chút kinh ngạc, bất quá Trần Ngọc Loan ngay lập tức khôi phục lại, vừa bay lên nghênh đón, vừa khẽ hỏi:

- Đại linh nhi, người vừa rồi là đệ tử ta, có người đến gần phải không?

Ngạo nghễ gật gù đầu, Tứ Linh thần thú tập trung nhìn vào Bát Nhân thần thú, nhãn thần có chút bá đạo. Phát giác được tình hình của nó, Trần Ngọc Loan mỉm cười mắng yêu một tiếng rồi không nói thêm nữa, nhanh chóng tiến tới bên cạnh Dao Quang.

Đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú, Dao Quang khẽ nói:

- Đây có phải là thần thú của Lục thúc thúc phải không?

Trần Ngọc Loan mỉm cười đáp:

- Đúng là nó, nhưng nó rất lợi hại. Đúng rồi, tình hình gần đây của đệ thế nào, hai ngày trước chúng ta phái người điều tra tung tích của đệ nhưng một chút tin tức cũng không tìm được.

Dao Quang mỉm cười, vừa theo nàng đáp xuống mặt đất, vừa trả lời:

- Lần trước đệ đi Lục Bàn Thủy tìm Huyết Giới tôn chủ báo thù, thân thể thụ trọng thương, sau đó lại gặp Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực, không còn cách nào khác chỉ còn cách tạm thời rời đi, tìm một địa phương an tâm trị thương. Tối lúc thương thể khỏi hẳn, đệ mới biết được Kiếm Vô Trần muốn hại Lục thúc thúc, liền vội vàng chạy tới, đáng tiếc là chậm mất một bước, do vậy mới tìm đến đây, muốn tìm hiểu một chút tình hình cụ thể của Lục thúc thúc.

670. Chương 672 Phạt Thánh Thu Đồ (phạt Thánh Thu Nhận Đệ Tử)

Chờ đến khi Dao Quang nghe xong toàn bộ, Trần Ngọc Loan mới hỏi:

- Trước mắt đại thù của đệ đã báo được rồi, đệ có dự tính gì chưa?

Dao Quang suy nghĩ một chút rồi cảm xúc nói:

- Sinh mạng của Dao Quang là do Lục thúc thúc ban cho, không có Lục thúc thúc thì không có Dao Quang này. Do đó, đệ muốn trợ giúp thúc ấy hoàn thành tâm nguyện. Trước mắt sinh tử của Lục thúc thúc còn chưa rõ ràng, nên đệ dự định đi tìm Lục thúc thúc, nhất định phải làm rõ tình hình của Lục thúc thúc.

Trần Ngọc Loan khuyên nhủ:

- Dao Quang, đệ đừng vội vàng, Lục đại ca nhất định không gặp chuyện gì đâu. Ta nghĩ không bằng trước hết đệ hãy tạm ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày, đến khi có tin tức của Lục đại ca, ta sẽ thông báo cho đệ là thuận tiện nhất.

Dao Quang ngập ngừng nói:

- Việc này đệ cảm thấy không được thỏa đáng cho lắm, đệ thật sự muốn tới động sâu thần bí đó thăm dò một phen trước đã.

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Không được, nơi ấy vô cùng nguy hiểm. Kiếm Vô Trần cũng đã từng nói rất rõ ràng, cho dù là cao thủ tu vi cực cao tiến vào thì cũng chỉ có chết không còn nghi ngờ gì nữa, vì vậy đệ không được tự ý hành động. Lục đại ca một thân sở hữu pháp quyết hỗn tạp, lại trải qua vô vàn hiểm nguy, ta tin rằng cho dù huynh ấy có rơi vào hiểm địa, huynh ấy nhất định cũng sẽ có biện pháp để thoát khỏi nguy khốn. Nhưng nếu đệ hấp tấp xông vào như vậy, chỉ đem lại cho huynh ấy thêm phần phiền phức mà thôi.

Dao Quang trầm mặc không nói, sau khi suy nghĩ cẩn thận mới miễn cưỡng thốt lên:

- Nếu đã như vậy, đệ sẽ tạm thời lưu lại nơi đây, có tin tức gì tỷ nhớ phải báo ngay cho đệ đấy.

Trần Ngọc Loan cười mỉm, an ủi nói:

- Yên tâm đi, chúng ta phải tin rằng Lục đại ca sẽ không gặp chuyện gì. Được rồi, mọi người cũng đến cả rồi, để tỷ giới thiệu với đệ, đây đều là các cao thủ của Trừ Ma liên minh, cũng đều là bằng hữu của Lục đại ca.

Dao Quang khẽ gật đầu, quay người đưa mắt nhìn về phía cửa, tiến vào có bốn người, nhưng nó chỉ nhận ra hai người, một người là Quy Vô đạo trưởng, một người khác là Tư Đồ Thần Phong, còn lại Phần Thiên và Phật Thánh Đạo Tiên, Dao Quang mặc dù chưa gặp qua, nhưng ngay lần đầu tiên gặp mặt đã phát hiện hai người này có chỗ đặc biệt kỳ dị, nhất là Phật Thánh Đạo Tiên, cảm giác thấy ánh mắt nhìn mình rất cổ quái, dường như có thể nhìn thấu được suy nghĩ của Dao Quang.

Sau khi giới thiệu làm quen, mỗi người đều lộ vẻ rất nhiệt tình. Trong số đó, Phật Thánh Đạo Tiên vô cùng hứng thú khi tiếp xúc với Dao Quang, cười hắc hắc nói:

- Dao Quang, người trong mình mang Nại Hà châu, lại được khí thánh linh của kì thú tương trợ, hơn nữa còn học được pháp quyết của Ma vực, việc này thật không đơn giản a. Chỉ có một điều rất đáng tiếc là không có một nền tảng tu chân, đối với các loại lực lượng của bản thân cũng không cách nào nắm vững, do vậy một thân tu vi lại chỉ có thể phát huy được khoảng phân nửa thôi.

Dao Quang tròn mắt nhìn Phật Thánh Đạo Tiên, không phục nói:

- Văn bồi tu luyện thời gian quá ngắn, tự nhiên không thể so với tiền bồi được, nhưng chỉ cần văn bồi gian khổ luyện tập, sẽ có một ngày vượt qua tiền bồi.

Phật Thánh Đạo Tiên cười hắc hắc đáp:

- Điều này là đương nhiên rồi, chờ ngươi tu luyện ngót nghét nghìn năm nữa, lúc đó thì ta đã sớm về với đất mẹ rồi, ngươi tất nhiên là sẽ mạnh hơn ta.

Dao Quang sắc mặt thay đổi, đang muốn phản bác lại những lời của Phật Thánh Đạo Tiên, nhưng bị Trần Ngọc Loan cản lại.

Kéo tay Dao Quang, Trần Ngọc Loan thấp giọng nói:

- Nghe lời tỷ tỷ đi, không cần cùng tiền bồi đấu khẩu, tỷ giúp đệ ứng phó với ông ấy là được rồi.

Dao Quang đưa mắt nhìn Trần Ngọc Loan, hơi ngập ngừng một chút, cuối cùng thì gật đầu nói:

- Mọi việc cứ theo lời tỷ nói.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên nở một nụ cười, xoay đầu nhìn về phía Phật Đạo Thánh Tiên nói:

- Tiền bối, người nói nếu một cao nhân tinh thông Phật, Đạo, Yêu ba loại pháp quyết, lại thu một kẻ trong người mang Nại Hà châu, được khí thánh linh hộ thể, còn ngộ được kì học của Ma vực làm đệ tử, như vậy có thể bồi dưỡng ra một cao thủ đủ để cùng Lục đại ca so cao thấp hay không?

Lời này nói ra liền khiến Quy Vô đạo trưởng, Tư Đồ Thần Phong cùng Phần Thiên giật mình, rồi trên khuôn mặt lộ ra nụ cười, Dao Quang thì thần sắc ngây ngốc, hơi có chút lúng túng, muốn thoát khỏi tay của Trần Ngọc Loan, nhưng lại bị nàng nắm chặt lấy, không ngừng đánh mắt cho nó, khiến cho Dao Quang trong lòng có chút không được thoải mái.

Phía bên này, Phật Đạo Thánh Tiên nụ cười chợt cứng lại, trừng mắt nhìn Trần Ngọc Loan nói:

- Nha đầu kia, ngươi tâm kế quả là không ít a, lại còn muốn lừa cả ta.

Trần Ngọc Loan cười yêu kiều đáp:

- Tiền bối đừng trách oan Ngọc Loan, tiểu nữ chỉ là nghĩ tốt cho tiền bối thôi, tiền bối một thân tu vi kinh thiên động địa, chẳng lẽ lại muốn một thân sở học đó thất truyền hay sao, điều này thật quá đáng tiếc a. Khó có cơ hội thu được một đồ đệ tốt như thế này, tiền bối nếu không chớp lấy thời cơ, chậm chân thì không còn cơ hội nữa đâu đấy.

Phật Đạo Thánh Tiên hừ giọng nói:

- Bằng vào dáng vẻ của nó, còn có ai thèm để mắt tới.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Điều này rất khó nói a, với quan hệ của Lục đại ca và Dao Quang, trước mắt bởi vì không có thời gian nên không nghĩ tới việc thu đồ đệ. Nhưng đến khi Lục đại ca xử lý xong mọi việc của mình, lúc đó việc thu Dao Quang làm đồ đệ không phải là không có khả năng a. Như vậy lúc đó Lục đại ca thu được một cao đồ, còn tiền bối muốn tìm một người vượt qua được đệ tử của Lục đại ca, sợ là kiếp này không có hy vọng rồi.

Phật Đạo Thánh Tiên hai mắt hơi híp lại, cổ quái nhìn Trần Ngọc Loan mấy lần, hừ giọng hỏi:

- Nha đầu, ngươi muốn khích ta đấy hả?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Ngọc Loan đâu dám, Ngọc Loan chỉ muốn đề tỉnh tiền bối thôi.

Phật Đạo Thánh Tiên hừ nhẹ hai tiếng, mục quang quét qua thân hình Dao Quang đang vô cùng không tình nguyện, bực bội nói:

- Coi bộ dạng của nó kia, ta cho dù có lòng chỉ điểm cho nó mấy chiêu, sợ rằng nó cũng tâm cao khí ngạo không muốn tiếp thụ, đã như vậy, ta lẽ nào vẫn còn...

Trần Ngọc Loan vẻ mặt vui mừng, liền dùng lực kéo tay Dao Quang, ý muốn bảo nó nhanh chóng làm lễ bái sư. Nhưng Dao Quang lại là một cậu bé cứng cỏi, sao có thể dễ dàng yếu đuối như vậy, thành thử tuyệt đối không để ý. Đến khi Trần Ngọc Loan thúc giục lần nữa mới không tình nguyện nói:

- Đệ không...

Trần Ngọc Loan trừng mắt nhìn nó, truyền âm nói:

- Lộn xộn, đến cả tỷ tỷ mà đệ cũng không tin ư? Nhanh nghe lời ta, đảm bảo là đệ sẽ được lợi.

Dao Quang thấy thần sắc Trần Ngọc Loan nghiêm túc, cũng không biết là tại sao, nhưng lại không muốn phụ ý tốt của nàng, chỉ còn cách làm theo yêu cầu của Trần Ngọc Loan, cung kính hướng về phía Phật Đạo Thánh Tiên nói:

- Dao Quang còn nhỏ, mong tiền bối chỉ dạy thêm.

Phật Thánh Đạo Tiên khuôn mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Dao Quang, đến bên cạnh ta.

Dao Quang ngần ngừ một chút, rồi chậm chậm tiến đến trước mặt Phật Thánh Đạo Tiên, có chút không hiểu đưa mắt nhìn ông ta. Phật Thánh Đạo Tiên bắt lấy tay nó, tay phải đặt trên đỉnh đầu của nó, một cỗ phạt quang kim sắc bao trùm thân thể nó, khiến cho Dao Quang sắc mặt lộ nét thống khổ, nhưng rất nhanh liền biến mất.

- Đây là món quà ra mắt của ta, sau này phải cố gắng nỗ lực, biết không hả?

Dao Quang hơi lặng người, rồi sau đó thần sắc nghiêm túc, hướng về Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Cảm tạ tiền bối.

Phía sau, Ngọc Loan cười mắng:

- Ngốc quá, giờ còn chưa chịu đổi cách xưng hô, mau gọi lại một tiếng sư phụ đi.

Dao Quang sắc mặt ửng hồng, có chút ngượng ngùng, thấp giọng hô:

- Sư phụ...

Phật Thánh Đạo Tiên vẫy tay nói:

- Được rồi, được rồi, ta không thích nghi thức rườm rà, người đã bái ta làm sư phụ, mọi thứ khác tất cả giản lược đi.

Dao Quang không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu. Bốn người trong điện liền thay nhau chúc mừng, mừng cho Phật Thánh Đạo Tiên đã thu được một cao đồ.

Sau một hồi khách sáo, Trần Ngọc Loan nói:

- Lúc này Dao Quang gia nhập đối với chúng ta mà nói đây là một việc rất đáng mừng, như vậy thực lực của Liên minh lại được tăng cường, ứng phó với những biến cố sau này càng dễ dàng hơn. Hiện tại thông đạo nối vực chỉ tam giới với nhân gian đã hoàn toàn khai thông, chúng ta chỉ có thể làm một việc đó là tận lực phòng hộ, phái một lượng lớn đệ tử tới các nơi. Còn về các cao thủ lợi hại, chỉ có thể dựa vào mấy người chúng ta đang ngồi đây tận lực mà thôi.

Quy Vô đạo trưởng trầm giọng nói:

- Điều này mình chủ không cần nói chúng ta cũng đều hiểu rõ, với tình huống hiện tại, phổ thông đệ tử của liên minh trừ việc thăm dò tin tức ra, căn bản không có cách nào đối phó với những cao thủ cấp Ma tiên, do vậy chúng ta không thể dựa vào bọn họ được. Nhân gian hiện giờ yêu ma hoành hành, tùy tiện chọn một tên cao thủ đều có tu vi Bất Diệt trở lên, chúng ta trừ việc thống nhất hành động ra, quả thật không có cách nào ứng đối.

Dao Quang nghe vậy, liền nói:

- Tình hình mặc dù không tốt lắm, nhưng cũng không quá tệ hại. Sau này nếu có hành động nào cần đơn thương độc mã, tới lúc đó tìm đệ tử là được rồi. Đệ tử trong mình có Nại Hà châu nên tương đương với tám thân bất diệt, lại thêm có sự tương trợ của Bát Bảo, có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Quy Vô đạo trưởng hài lòng nhìn nó, nhẹ giọng nói:

- Dao Quang, tình hình của người chúng ta đều biết, do vậy có người ở đây chúng ta đều rất yên tâm. Còn về sau này sự việc để cho người làm thì có rất nhiều, giờ người không cần vội vàng, trước tiên theo sư phụ người học tập thêm một chút kinh nghiệm, mọi việc còn lại để cho chúng ta xử lý.

Dao Quang nghe vậy không nói nhiều lời nữa, im lặng ngồi bên cạnh Phật Thánh Đạo Tiên.

Một lúc sau, mọi người chuyển chủ đề, bắt đầu nói về các việc khác, vô tình trong lúc thảo luận nói tới Sát Huyết Diêm La. Nghe thấy mọi người đang tìm kiếm Sát Huyết Diêm La, Dao Quang mở miệng nói:

- Con biết Sát Huyết Diêm La ở đâu, con trước khi đến đây, trên đường gặp phải Thiên Áo Quỷ Tiêu của Quỷ vực, từ miệng hắn biết được Sát Huyết Diêm La hiện giờ trọng thương, đang ở một nơi gọi là Thiết Tùng lâm.

Nghe Dao Quang kể lại xong, Trần Ngọc Loan nói:

- Do Thiên Tuyệt Tà Thần đã đi trước rồi, chúng ta lúc này mới tới thì rõ ràng đã không kịp nữa, do vậy vân bối quyết định tạm thời bỏ qua hành động lần này, đổi thành chú ý tình hình của bọn chúng.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Minh chủ nói rất đúng, ta sẽ lập tức truyền lệnh cho các đệ tử của Liên minh, để cho bọn họ liên lạc với Văn Bất Danh, nhắc nhở hắn ta phương hướng của Sát Huyết Diêm La, để hắn lưu ý thêm một chút.

Trần Ngọc Loan mỉm cười gật đầu, tán thành với cách sắp xếp đó.

Lúc này, đợi Quy Vô đạo trưởng rời khỏi, Trần Ngọc Loan thấy thời gian không còn sớm nữa, liền đứng dậy nói:

- Mọi người hãy về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có khảo nghiệm càng nghiêm khắc hơn đang đợi chúng ta. Còn về Dao Quang, đệ hãy ở cùng với sư phụ đệ, buổi tối có thời gian thì cần chăm chỉ học tập, tỷ sẽ an bài người chuẩn bị đầy đủ những gì đệ cần.

Nói xong Trần Ngọc Loan rời đi, mọi người cũng theo đó mà phân tán.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trừ Ma liên minh lại có một vị khách tới, người này chính là Khiếu Thiên của Thiên Chi Đô. Sau khi gặp mặt, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Khiếu Thiên, Bách Linh tỷ tỷ có đến không?

Khiếu Thiên trả lời:

- Công chúa sẽ đến, chỉ là lúc này công chúa đang đi tìm Lục Vân, có thể đến muộn một chút.

Trần Ngọc Loan nhún mày nói:

- Bách Linh tỷ tỷ đang tìm kiếm Lục đại ca ư? Nơi đó rất nguy hiểm a.

Khiếu thiên lắc đầu nói:

- Công chúa chỉ là tới nhìn qua nơi âm dương cực địa thần bí đó mà thôi, chứ không tiến vào động sâu cổ quái ấy để thăm dò.

Trần Ngọc Loan lúc này mới thở phào một tiếng, cười nhẹ nói:

- Như vậy là tốt. Đúng rồi, xin mời vào trong, mọi người đều đang thảo luận trong đại điện.

671. Chương 673 Luyện Hồn Cao Thủ (cao Thủ Của Luyện Hồn Động)

Trên một đỉnh núi vô danh, bóng tối bao phủ, bốn người bị trọng thương đang đối diện với đám sương mù màu tro cổ quái, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ tang thương. Suy ngẫm cả nửa ngày, bốn người đều không thể đoán được đám sương mù đến từ đâu, chỉ biết âm thầm cẩn thận đề phòng.

Tựa hồ như đoán ra tâm tư của bốn người, đám sương mù đó lúc này vọng ra tiếng nói:

- Xem ra bốn vị không đoán ra được rồi, vậy thì chỉ còn chấp nhận số phận thôi.

Bạch Quang lạnh lùng nói:

- Nếu không thể tránh khỏi động thủ, mấy người các ngươi sao không quang minh chính đại nói ra lai lịch của mình, rồi sau đó cùng chúng ta quyết một trận sinh tử.

Một tiếng cười ha hả, thanh âm đó trả lời:

- Đây là quy củ của chúng ta, sao có thể thay đổi vì lời nói của người. Bây giờ các người hãy chuẩn bị, sống hay chết chỉ còn biết trông vào bản lĩnh của các người.

Nói rồi, đám sương mù từ từ hạ xuống, rồi nhanh chóng toả ra, chỉ chớp mắt đã biến thành một đám mây lớn màu tro hình thành một kết giới phong bế khắp bốn phương.

Cảnh giác nhìn lên đỉnh đầu, Bạch Quang trầm giọng nói:

- Cẩn thận, đám sương mù này rất cổ quái, có khả năng hút lấy chân nguyên con người, hơn nữa còn ẩn giấu một sức mạnh vô cùng tà ác. Hiện tại ta tính phải phá vỡ kết giới của đối phương trước, sau đó các người lập tức rời đi, để mình ta đi kèm chế hấn, tất cả hiểu rõ chứ?

Diệp Tâm Nghi thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Tiền bối phải hết sức cẩn thận, chúng ta sẽ tự chiếu cố bản thân.

Chỉ trong thời gian hai câu đối thoại, trong kết giới sắc tro, gió lốc đột nhiên nổi lên, ba bóng người hiện ra trong không trung, quanh thân mỗi người đều bao phủ một tầng khí mờ cổ quái khiến cho mọi người không thấy được dung mạo của bọn họ. Phân ra đứng ở ba phía, một trong ba bóng người màu tro đỏ âm trầm lên tiếng:

- Thời gian đã không còn sớm, bóng trăng đã quá ngọn cây, đây là thời khắc đến với u minh địa phủ.

Lời vừa nói dứt, bóng người đỏ đã phân thành ba theo hình chữ phẩm phân bố xung quanh bốn người, giữa ba phân thân có ba luồng ánh sáng rực rỡ màu xanh lục sậm đen, tím đen, đen bóng liên kết lại tạo thành một hình tam giác, ở trung tâm hội tụ thành một quang cầu ba màu, tán phát hào quang quý dị, hết như ngàn vạn vòi bạch tuộc, nhanh chóng vươn tới bốn người.

Thần sắc trầm hấn xuống, Bạch Quang khẽ nhả một tiếng cảnh giác, hai tay pháp quyết kết lại chuyển hoá nhanh chóng. Tầng tầng hào quang màu trắng mang theo khí thánh khiết tràn ra bốn phía, tại nơi giao

Nhìn chăm chăm vào lồng sáng trong suốt đó, trong lòng Lục Vân đang suy tưởng, theo phân tích tình huống của huyết động này, Thương Nguyệt sau khi rơi xuống, thân thể chịu sự hấp dẫn của trọng lực, khi đến nơi này hẳn đã xuyên vào bên trong lồng sáng. Mà Ngọc Vô Song trên đường cũng không phát hiện được hình bóng, như vậy có thể nói, nàng nhất định cũng đã đi vào bên trong lồng sáng, vì thế chính chàng mới không có chút phát hiện nào.

Đã có suy đoán, Lục Vân từ từ tiếp cận lồng sáng, sử dụng Ý Niệm Thần Ba phân tích các tính chất và đặc điểm của nó. Rất rõ ràng, đây chính là một âm dương kết giới, chỉ cần trên mình cũng có khí âm dương như vậy, tất có thể tiến vào, vậy vì sao Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lại bị nó ngăn cản đây?

Nghĩ mãi không ra điểm này, Lục Vân chỉ còn cách phi thân bay xuống. Lúc đến gần lồng sáng, chàng cảm nhận rất rõ, bốn bề hơi hơi dao động một chút, đồng thời khí âm dương trong cơ thể phát sinh chuyển biến vi diệu. Quá trình này xảy ra rất ngắn, hầu như chỉ trong chớp mắt. Tuy nhiên, linh thức của Lục Vân bén nhạy, liền phát hiện được một chút không tầm thường này, bởi vì Càn Khôn Ngọc Bích trong người chàng phát ra một loạt ý niệm cảnh cáo.

Cảm giác được sự nguy hiểm, Lục Vân lập tức bố trí chín tầng phòng ngự mạnh mẽ, sau đó mới bắt đầu lưu ý đến tình huống bên trong lồng sáng. Nói đến cũng lạ, từ khi tiến vào bên trong lồng sáng, Lục Vân liền phát hiện Ý Niệm Thần Ba lập tức khôi phục tính năng thần kỳ trước đây, dễ dàng dò xét tình huống khu vực lân cận, khiến chàng không cần phải dùng mắt thường để xem mà vẫn nắm vững tình trạng xung quanh.

Vừa tiếp tục hạ xuống, Lục Vân vừa truy tìm hành tung của Ngọc Vô Song, rất nhanh nhận ra được khí tức quen thuộc của nàng truyền từ dưới lên. Trong lòng hơi nghi ngờ, Lục Vân phát hiện Ý Niệm Thần Ba chỉ tìm được khí tức của Ngọc Vô Song, lại không hề có chút tin tức của Thương Nguyệt, lẽ nào Thương Nguyệt lại không ở nơi này, hay là đã phát sinh biến cố bất ngờ?

Mang theo nghi vấn, Lục Vân tăng tốc hạ xuống. Khi đã vượt qua khoảng cách hai trăm trượng, thân thể lại chấn động lần nữa, phảng phất vừa xuyên qua một tầng không gian. Đối với việc này, Lục Vân trong lòng có chút kinh hãi, bởi vì trước đó chàng không hề phát hiện chút gì. Điều này cho thấy bên trong lồng sáng quỷ dị này, vẫn còn có bí ẩn chàng không cách nào dò xét được.

Từ từ giảm chậm tốc độ, lần này rõ ràng Lục Vân vô cùng cẩn thận. Nhưng khi hạ xuống thêm được trăm trượng, lần thứ ba dao động làm cho chàng hiểu được, trong thiên địa còn có một vài huyền diệu, không phải bản thân chàng có thể hoàn toàn nắm rõ và chắc chắn được.

Hiểu được điều này, Lục Vân không muốn hao phí sức lực nữa, trực tiếp truy theo Ngọc Vô Song. Khi đã vượt qua lần dao động thứ tư, vượt qua tầng không gian thứ tư, cuối cùng chàng đã phát hiện được hình bóng của Ngọc Vô Song. Trong lúc này, Lục Vân lưu ý đến một điểm, càng hạ xuống, khí âm dương càng nồng đậm, hấp lực bên ngoài thân thể càng mạnh, sức mạnh hấp thu càng lớn.

Âm thầm đi đến, Lục Vân tuyệt không lập tức mở miệng kêu gọi Ngọc Vô Song, mà chỉ để ý quan sát tình hình xung quanh. Qua phân tích những gì tự thân cảm thụ trước đó, sau khi tiến vào lồng sáng đã liên tục xuyên qua bảy tầng không gian rồi mới đến được nơi này. Điều này cho thấy bên trong lồng sáng này còn có bảy tầng kết giới vô hình. Chỉ có điều những kết giới này có tác dụng gì, tồn tại của chúng có ẩn chứa huyền cơ nào?

Đang suy nghĩ, Lục Vân chú tâm đến một nơi, ánh mắt bị hấp dẫn sâu sắc. Đó chính là chỗ bức tường ánh sáng giữa không trung, trên mặt nó có ánh sáng huyền diệu lưu động, hào quang xanh đỏ đan xen lấp lánh, lại không hề phát xuất một tia hào quang nào, ly kỳ vô cùng. Cái này không phải là chính mắt Lục Vân nhìn thấy, mà là hình ảnh xuất hiện ở nơi sâu thẳm trong não của chàng, vì sao như vậy trong nhất thời không nói rõ được, chỉ lẳng lặng quan sát nơi này.

Một lúc lâu sau, Lục Vân thu lại ánh mắt, vẻ mặt có chút cổ quái. Đưa mắt nhìn Ngọc Vô Song, Lục Vân thấy nàng đang nhìn xuống bên dưới, cả thân hình yên lặng bất động, tâm lý có chút đau khổ. Chàng hiểu rõ nỗi bi thương ai oán đó trong lòng nàng lúc này.

Nhẹ thở dài một tiếng, Lục Vân lắc mình tiến đến, trầm trầm mặc mặc ngắm nhìn nàng, trong nhất thời không ngờ không biết phải an ủi nàng như thế nào. Tựa hồ nghe được tiếng thở dài của Lục Vân, Ngọc Vô

Song quay đầu nhìn chàng, ánh mắt có chút kinh hãi, sau đó lại thản nhiên.

Im lặng nhìn nhau khá lâu, Ngọc Vô Song dời ánh mắt đi, bi thương đau khổ nói:

- Người cũng đã đến rồi.

Lục Vân khổ sở đáp:

- Đúng, tôi có thể không đến sao?

674. Chương 676 Song Song Thụ Khốn (cùng Nhau Đối Diện Khó Khăn)

- Thật ra ta rất hận ngươi, ngươi biết không?

Lục Vân không nói, chỉ ngẩng nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng, một lúc sau mới gật đầu nói:

- Tôi biết, chính là do tôi mà Thương Nguyệt mới đem thân hứng chịu mũi tên đó.

Ngọc Vô Song cười bi thảm một tiếng, quay đầu lại nhìn Lục Vân, giọng có chút tang thương nói:

- Từ nay về sau, Phượng Hoàng thư viện vĩnh viễn không còn tồn tại rồi!

Lục Vân có chút thương cảm, giọng kiên định nói:

- Chỉ cần tìm được Thương Nguyệt, tôi có thể giúp nàng quật khởi trở lại.

Ngọc Vô Song cười khổ một tiếng, thê lương nói:

- Đã quá trễ rồi.

Lục Vân vẻ mặt buồn bã, đau khổ hỏi:

- Người đuổi đến trước, nhưng có gặp được Thương Nguyệt không?

Ngọc Vô Song cúi đầu nhìn xuống dưới chân, ai oán nói:

- Khi ta bắt đầu đuổi theo, khoảng cách giữa ta và Thương Nguyệt đã rất xa. Lúc đó toàn thân nó lấp lánh một tầng hào quang rất quái dị, tựa hồ như thân thể bị bao phủ bởi cái gì đó không rõ ràng, ta thật sự không biết là cái gì. Ta đã cố gắng đuổi theo nhưng dù đuổi theo khá lâu, vào đến đây thì không còn thấy hình bóng nữa. Theo suy đoán của ta, có khả năng nó đã rơi xuống bên dưới. Chỉ có điều kết giới này rất kỳ lạ đặc biệt, ta cũng thử qua rất nhiều lần nhưng không cách nào xuyên qua được.

Lục Vân cúi đầu nhìn xuống bên dưới, thần tình trầm trọng rồi do dự nói:

- Trong đó rất tà đạo, tầng kết giới này có hấp lực cực mạnh, hơn nữa còn liên tục phá vỡ lồng sáng phòng ngự hộ vệ thân thể của tôi. Khi bắt đầu tiến thử vào động này tôi đã phát hiện ra rồi, nhưng lúc đó chưa thấy mạnh mẽ như vậy nên không để ý lắm. Bây giờ đến tận đây, tôi phát hiện ra hấp lực đã mạnh lên gấp mười lần, hơn nữa liên tục xuất hiện xu thế xông thẳng lên trên.

Ngọc Vô Song kinh hãi và ngạc nhiên nói:

- Ta không hề để ý chuyện đó. Bây giờ nghe ngươi nói nghĩ lại cảm thấy đúng như vậy. Thật ra đây là nơi nào, sao có đặc tính cổ quái như vậy?

Sắc mặt Lục Vân phức tạp, trầm ngâm nói:

- Sợ rằng hôm nay chúng ta đã vào nơi tuyệt địa.

Ngọc Vô Song nhướng đôi mày thanh tú hỏi:

- Tuyệt địa? Ngươi nói chúng ta bây giờ đang ở trong hiểm cảnh?

Lục Vân cười khổ một tiếng, mắt chăm chú ngẩng nhìn bên dưới, nhẹ than:

- Tạm thời khoan nói những chuyện đó. Trước mắt, chúng ta cần xem có biện pháp nào tìm thấy Thương Nguyệt. Theo tình huống hiện giờ mà nói, đám mây ánh sáng bên dưới xao động, đỏ xanh đan xen, rất

giống với tình trạng hỗn loạn của thái cực. Theo ước đoán của tôi, lực lượng hiện ẩn giấu trong địa phương này vô cùng mạnh. Chỉ cần giải được bí ẩn này sẽ có thể thu được ích lợi phi thường. Chỉ là hiện tại có tầng kết giới ngăn cách, e rằng chúng ta không thể dễ dàng đột phá xuống bên dưới để tìm kiếm tung tích Thương Nguyệt.

Ngọc Vô Song mặt đầy lo lắng, nóng nảy nói:

- Nếu không đột phá được kết giới này, chúng ta làm sao tìm được Thương Nguyệt? Hơn nữa, làm sao Thương Nguyệt lại xuyên qua được tầng kết giới này?

Lục Vân vẽ mặt cổ quái, có chút thất vọng nói:

- Thương Nguyệt thì khác, bởi vì khi muội ấy rơi xuống, tình trạng thân thể khác với chúng ta. Hơn nữa, trên người muội ấy có bảo vật mà ngày xưa tôi đã tặng. Lúc trước, người cũng đã thấy một tầng hào quang quái dị bao quanh nàng, chính là áo choàng thần bí đó phát ra.

- Áo choàng thần bí? Bảo vật? Đó là vật gì vậy, ta vì sao chưa từng biết đến?

Ngọc Vô Song giật mình nhìn Lục Vân hỏi.

Lục Vân ngắc đầu đưa mắt ngắm nhìn bên trên, trên mặt lộ vẻ cười cười, mơ màng nói:

- Sau khi cùng nhau vượt qua Ma vực, khi chia tay, tôi tặng nàng vật đó để phòng thân. Vật này tôi đoạt được ở Sanh Tử gian trong Quỷ vực, có thể nói là huyền diệu vô cùng, đáng tiếc ...

Cảm nhận được tâm tình của chàng, Ngọc Vô Song than thở:

- Lục Vân, những điều đó đã là quá khứ rồi. Bây giờ chúng ta cần suy xét cách nào để tìm được Thương Nguyệt. Người có vô số pháp quyết vậy hãy tìm biện pháp nào có thể xuyên qua kết giới xuống bên dưới đi.

Lục Vân thân thể chấn động nhẹ, rời khỏi hồi ức bình tĩnh lại. Cúi đầu, Lục Vân nhìn thấy chung quanh chỉ toàn là hào quang đỏ xanh, cả người như đang trong một không gian dị vực nào đó, không hề cảm nhận được chút khí tức nhân gian.

Lục Vân trầm ngâm một lúc, phân tích cẩn thận tính chất của kết giới bên dưới, cuối cùng lắc đầu nói:

- Rất kỳ quái, kết giới này rõ ràng là do hai khí âm dương hợp lại, với tu vi của tôi muốn xuyên qua hẳn phải rất dễ dàng. Nhưng kỳ lạ không ngờ tôi lại làm không được. Xem ra, tôi phải thử lại thuật Không Gian Khiêu Dạo một lần nữa, nếu vẫn không thể làm được gì thì chỉ còn cách miễn cưỡng đột phá thôi.

Nói xong còn liếc nhìn Ngọc Vô Song một cái, sau đó toàn thân lấp lánh ngân quang, cả người biến mất, không biết đi đâu.

Quay đầu liếc nhìn xung quanh, Ngọc Vô Song không thấy bóng dáng Lục Vân đâu, lòng thoáng mừng rỡ nghĩ rằng chàng có thể đã xuyên qua được kết giới xuống bên dưới. Nhưng ngay lúc đó, một tiếng hô nhẹ vang lên, sau đó bên cạnh lập tức lấp lánh ánh sáng, Lục Vân lại xuất hiện trước mặt. Kinh ngạc ngắm nhìn Lục Vân, Ngọc Vô Song ngập ngừng nói:

- Người vừa rồi không phải đã ...

Lục Vân vẽ mặt trầm trọng chứa nhiều tâm sự đáp:

- Tôi vừa rồi đã liên tục thử mười tám lần, nhưng đều vô dụng. Xem ra địa phương này thật là quỷ dị. Hơn nữa ...

Thấy chàng ngừng lại không nói nữa, Ngọc Vô Song hỏi dồn:

- Hơn nữa cái gì, người đã phát hiện chuyện gì rồi?

Lục Vân từ từ gật đầu, xoay người nhìn xung quanh, lo lắng hỏi:

- Người không phát hiện khí tức ở đây ngày càng quỷ dị, ngày càng lạnh lẽo tà ác sao?

Ngọc Vô Song cảnh giác liếc nhìn xung quanh, đang muốn lắc đầu nói không cảm giác thấy, nhưng đột nhiên một luồng khí tức mạnh mẽ xông đến làm cho thân thể nàng rung lên, liền la lên thất thanh.

Tay trái Lục Vân phát lên phát ra nhu lực ổn định thân thể nàng, thở dài nói:

- Người giờ đây đã cảm thấy được rồi?

Ngọc Vô Song vẻ mặt thất kinh, sợ hãi nói:

- Kỳ lạ thật, sao trước đó ta không cảm giác thấy?

Lục Vân phán đoán:

- Điều này có lẽ liên quan đến thể trạng của người. Tôi rất mẫn cảm với mọi vật bên ngoài, có bất kỳ dị thường nào cũng cảm nhận được rất nhanh, đặc biệt là nguy hiểm.

Ngọc Vô Song vẻ mặt thoáng hồng, nhẹ nhàng tránh khỏi ánh mắt của Lục Vân, lo lắng nói:

- Người nói chúng ta đã thật sự rơi vào tuyệt địa rồi phải không? Nếu đúng như vậy, không những chuyện tìm Thương Nguyệt, mà cả chúng ta tự mình cũng không tiến lùi gì được.

Lục Vân cau mày, vẻ mặt nghiêm túc. Lát sau, Lục Vân nói với vẻ cổ quái:

- Đúng là đã tiến vào tuyệt địa, tôi đoán Kiếm Vô Trần nhất định biết chuyện này, chỉ có điều hắn cố ý giấu đi để hy vọng có thể bức tôi tiến vào. Ai ngờ Thương Nguyệt xuất hiện giúp hắn hoàn thành được tâm nguyện.

Ngọc Vô Song thân thể lúc này khẽ run lên, toàn thân xuất hiện hào quang màu đỏ chói mắt, tầng tầng liệt hỏa xoay quanh thân nàng. Ngọc Vô Song toàn lực đựng thẳng vào kết giới phòng ngự, vẻ mặt tái nhợt, thần sắc hơi hơi kinh hoàng nói:

- Lực lượng này thật mạnh, ta cảm thấy ngày càng nguy hiểm, bây giờ chúng ta làm thế nào đây?

Lục Vân trầm mặc không nói, chỉ chăm chú ngắm nhìn phía trước, trong mắt kim mang chuyển động tựa hồ đang dò xét điều gì. Ngọc Vô Song nhìn theo ánh mắt chàng, ngoại trừ quang vụ xanh đỏ đan nhau tầng tầng lớp lớp ra, không phát hiện được điều gì.

Ngọc Vô Song ngạc nhiên hỏi:

- Lục Vân, người sao vậy, biểu tình là lạ, đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?

Lục Vân nghe thấy thoáng nhìn qua nàng, ánh mắt cực kỳ phức tạp nói:

- Nếu bây giờ bỏ đi, người nghĩ còn có cơ hội không?

Ngọc Vô Song chần chờ một chút, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta bỏ đi rồi thì Thương Nguyệt làm thế nào đây?

Lục Vân nói:

- Không nói tới muội ấy, người trả lời cho tôi trước đã. Nếu như bây giờ bỏ đi, người nghĩ còn có chút hy vọng nào không? Nếu không cách nào bỏ đi, người có thể làm gì?

Nghi hoặc ngắm nhìn Lục Vân, Ngọc Vô Song trực giác phát hiện hình như trong lòng chàng ẩn giấu điều gì, nhưng vì sao không chịu nói rõ ra? Thu hồi suy nghĩ, Ngọc Vô Song không nhìn xuống bên dưới trầm giọng nói:

- Theo cảm giác của ta, muốn rời khỏi cũng rất khó khăn, nhưng hắn còn có một chút hy vọng. Nếu không còn hy vọng nào, số phận an bài ta phải lưu lại đây ta cũng không quan tâm. Dù sao Phượng Hoàng thư viện cũng không tồn tại nữa rồi, cũng giống như ta đã chết trong cuộc chiến.

Lục Vân cười cười, thần tình có vẻ cô đơn, buồn bã nói:

- Người thật có thể nhìn ra việc sinh tử sao?

Ngọc Vô Song vẻ mặt thản nhiên, nhẹ giọng nói:

- Hy vọng lớn nhất của ta cũng đã hết rồi, còn có gì chưa thông suốt?

Lục Vân hỏi:

- Cuộc đời này người không gì hối hận sao?

Ngọc Vô Song cười thê lương nói:

- Người ta còn sống thì còn có hối hận, chẳng qua là giống nhau nhiều ít thôi. Còn người, sợ là vẫn chưa thông suốt được phải không?

Lục Vân nhìn lên trời, có chút lạnh nhạt nói:

- Cuộc đời tôi, từ khi sinh ra đã cùng trời tranh đấu, vô số lần đối diện với cái chết, người nghĩ tôi không thông suốt sao?

Ngọc Vô Song nghi ngờ nói:

- Người thật sự không sợ chết, người còn nhỏ còn có chuyện quan tâm mà.

Lục Vân cười ngạo nghễ, thần sắc kiên định nói:

- Tôi có chuyện quan tâm, nhưng tôi không sợ hãi. Tôi muốn thoát khỏi sự kiềm tỏa của số mệnh, cười nhạo ông trời.

Ngọc Vô Song ngắm nhìn chàng kỳ quái, nhẹ giọng than:

- Có lẽ đây chính là điểm hấp dẫn của người, cũng chính là vì nó mà Thương Nguyệt tự nguyện hy sinh thân mình mạo hiểm, dù chết cũng cam tâm tình nguyện.

Lục Vân nghe thấy thần sắc liền ảm đạm. Mỗi lần đề cập đến cái chết của Thương Nguyệt, tâm tình chàng đều đau đớn buồn bã, một loại nhớ nhung buồn lo rất nhiều. Trong đời chàng đây là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, làm sao có thể không đau lòng được?

Trầm mặc giây lát, Lục Vân dẹp bỏ tâm trạng cô độc vừa nhen nhóm, nghiêm túc nói:

- Ở đây càng lúc càng nguy hiểm, chúng ta thử một lần xem có khả năng quay về hay không.

Ngọc Vô Song tần ngần một chút rồi gật đầu nói:

- Tốt, bắt đầu thôi.

Nói rồi hai tay liền múa lên, ngay khi chuyển vừa xuất thì thân thể mượn lực xoay tròn, toàn thân hóa thành một cơn lốc thổi thẳng lên trên. Lục Vân không động đậy, chỉ lưu tâm quan sát tình huống của nàng, ánh mắt mờ ẩn nét sầu riêng.

Trong kết giới thần bí, Ngọc Vô Song sử dụng hình thức xoay tròn phát xuất toàn bộ chân nguyên, phát ra hào quang đỏ đậm, tựa như một cột sáng trong chốc lát bay thẳng hướng lên.

Khí thế đó thật kinh người, không hổ là một cường giả Phượng Hoàng thư viện. Thế nhưng khi bay lên được khoảng trăm trượng thì cột sáng chói mắt đó liền dừng lại, bị lực lượng vô hình cản trở, cứ như vậy dừng lại giữa không trung.

Trong khi bay lên, Ngọc Vô Song vốn có chín phần tự tin, nếu sử dụng toàn lực của mình, cho dù gian khổ cũng không quá khó khăn. Nhưng đến lúc này, nàng đã liên tục ba lần đề tụ chân nguyên tăng lên, vốn đã đến mức giới hạn, thế mà tình thế lại không hề có chút chuyển biến. Điều này làm nàng lạnh người, trong lòng mất đi hy vọng, khí thế ban đầu giảm đi rất nhiều, trong chốc lát lại rơi trở xuống.

Cười khổ một tiếng, Lục Vân chuyển sang nhìn xa xa bên trái. Nơi đó, trong não của chàng đã phát hiện thấy quang bích thần bí mà mắt thường không thể thấy được. Quang bích đó rất kỳ quái, Lục Vân toàn tâm lưu ý thật lâu nhưng chỉ phát hiện trên mặt có hàng ngàn hàng vạn đám mây sáng biến hóa tựa hồ như đang che phủ một số chữ nào đó, nhưng lại nhìn không rõ ràng, vẫn chỉ là mập mờ.

Quay lại bên cạnh Lục Vân, Ngọc Vô Song khổ sở nói:

- Ta thấy cứ như vậy không được rồi, chỉ còn chờ người thử một lần xem sao. Nếu người có thể rời khỏi nơi đây, hãy đi tìm Kiếm Vô Trần, giết chết hắn báo thù cho Thương Nguyệt.

Lục Vân nhìn sâu vào mắt nàng thấy sự hối tiếc vốn đang được dấu đi. Hai người đứng yên, bốn mắt nhìn nhau mãi cho đến khi thân thể Ngọc Vô Song bắt đầu run lên kịch liệt, Lục Vân mới có chút không tự nhiên quay nhìn nơi khác trầm giọng nói:

- Tôi sẽ không bỏ qua cho Kiếm Vô Trần, chỉ là tôi cũng không tính đến việc thử nữa bởi vì kết quả cũng vậy thôi.

Ngọc Vô Song rất kinh hãi nghi hoặc nói:

- Người còn chưa thử sao lại biết được kết quả rồi? Tu vi của người còn cao hơn Thiên Kiếm Khách, lẽ nào cũng không cách nào rồi đi?

Lục Vân vẻ mặt trang trọng từ tốn nói:

- Điều này và tu vi không có liên quan, cho dù ai đi nữa, khi đến đây rồi thì tình huống cũng như thế thôi.

Ngọc Vô Song không tin, cất tiếng biện bác:

- Không có khả năng đó, trên đời có chuyện như vậy sao?

Lục Vân ngẩng nhìn nàng, thần sắc trang nghiêm nói:

- Chuyện như vậy thật sự khó gặp, nhưng nơi này cũng là duy nhất trong thiên hạ, nên có một số chuyện tự nhiên cũng không giống bình thường.

Ngọc Vô Song ngẩng người chốc lát, hỏi lại:

- Người đã biết được nguyên nhân rồi?

Lục Vân cười cười, nụ cười có chút sâu đau, lạc giọng nói:

- Tôi đã biết được nguyên nhân nhưng sợ người biết được sẽ càng thêm bất an.

Ngọc Vô Song thản nhiên nói:

- Giờ này phút này còn có chuyện gì cần phải che giấu nữa?

Lục Vân không nói gì, sắc mặt phức tạp, thần tình thật kỳ quái. Một lúc sau, khi cảm nhận được lồng sáng phòng ngự bên ngoài thân thể bị chấn động kịch liệt, mới thu lại vẻ mặt phức tạp, liếc nhìn thần sắc đầy bất an của Ngọc Vô Song thở dài nhẹ nhàng nói:

- Tình huống của người đã ngày càng không tốt rồi.

Trên khuôn mặt kiêu diễm của Ngọc Vô Song, cặp mày tú lệ khẽ nhíu lại, bộ dạng khiếp sợ nhưng càng tăng thêm phần kiêu diễm. Phát hiện cái chết đến gần, Ngọc Vô Song hơi nóng nảy nói:

- Người biết rồi sao còn không mau nói rõ ra.

Lục Vân đứng yên nhìn nàng, thần tình có chút ngần ngại chần chừ trong chốc lát rồi nhẹ giọng nói:

- Trước khi nói cho người, tôi còn muốn hỏi một câu. Nếu như có hy vọng sống sót nhưng cần phải trả một giá rất đắt, người chọn lựa thế nào? Tìm cách sống sót hay tự nguyện chịu chết ở đây?

Ngọc Vô Song nghe thấy giọng nói của chàng có gì đó không bình thường, không tự chủ được ngưng thần nhìn liền phát hiện Lục Vân lúc này tựa như một màn sương mù, khiến nàng nhìn không rõ được. Ngọc Vô Song đầy nghi hoặc đáp lại:

- Chỉ cần có cơ hội, ai cũng muốn chọn lựa được sống an lành, có người nào muốn chết chứ?

Hiểu rõ quan điểm của nàng, Lục Vân bình tĩnh trở lại lạnh nhạt nói:

- Nếu vậy, chúng ta lại bắt đầu phân tích tình huống ở đây.

Ngọc Vô Song gật gật đầu, ánh mắt theo dõi thần tình của chàng, chờ chàng hồi đáp. Trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ quái, Lục Vân trước giờ tự phụ, đã từng đơn thân đấu cả thiên hạ mà không chút sợ hãi. Vậy vì sao đúng vào lúc này, vẻ mặt chàng lại xuất hiện do dự, giọng điệu trở nên ngần ngại?

Rốt cuộc giá phải trả theo lời của chàng nói thật ra là gì đây? Lẽ nào lớn đến mức có thể làm người ta không thể nào chịu được, có thể làm Lục Vân cũng kinh sợ biến sắc?

Bên trong ngọn núi thần bí, Lục Vân cùng Ngọc Vô Song đều rơi vào tuyệt cảnh, tiếp tục chờ đợi xem bọn họ sẽ gặp chuyện gì đây?

Đối mặt với nguy hiểm, thần tình của Lục Vân vì sao khác hẳn với trước kia, trong bất khuất có phần do dự, trong kiên định có phần buồn bã, cuối cùng chàng đã phát hiện điều gì, vì sao lại trầm lặng đau khổ bất thường?

675. Chương 677 Thần Bí Chi Nhân (người Thần Bí)

Nhân gian, do bởi sự xuất hiện của Thái Âm Tế Nhật tổ ra âm trầm quỷ dị, Thất giới cũng bởi Thái Âm Tế Nhật mà chấn động không ngừng.

Yêu Ma Quỷ Quái, Phật Đạo Tiên Thần đều chịu ảnh hưởng của khí âm tà. Loại trước thì khí thể nổi lên, thực lực tăng mạnh. Loại sau thì tu vi giảm yếu, lòng đầy lo âu.

Lúc này chính tà đảo ngược, trời đất chìm vào một cơn kiếp nạn!

Đất đai Thần Châu, rộng lớn vô biên! Trong đó núi non trùng điệp, sông suối vô số. Cả vùng đất phía tây núi non hùng vĩ, phía đông sông suối dày đặc, hình thành địa hình nhô cao ở phía tây và thấp dần về phía đông. Ở vùng phía đông của Thần Châu, do bởi nguyên nhân của địa hình, khí hậu có hơi nóng ẩm. Nhưng tại khu vực phía đông nóng ẩm của Thần Châu, cũng có không ít những ngọn núi thần kì hung hiểm cao vượt tầng mây. Bởi vì cao độ khá lớn, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ thành băng, lạnh lẽo vô cùng.

Đây là một ngọn núi thần bí, nằm trong dãy núi Vũ Di, quanh năm mây mù bao phủ, cảnh sắc đỉnh núi vốn khó mà phân biệt. Núi này cao vượt tầng mây, lưng núi lại có sương mù trắng toát vây quanh, lại tựa như một tầng che khuất, khiến núi này một phân thành hai.

Truyện xưa kể rằng, Vũ Di là núi tiên, từng có truyền thuyết trong phạm giới về Vũ Di tiên. Nơi đó lưu truyền vô số thần thoại thượng cổ, về thần bí vô cùng.

Đứng giữa không gian, ánh mắt ngẩng nhìn ngọn núi xa xa cách khoảng trăm trượng, nơi đó một vùng tuyết trắng, cho dù có mây mù che phủ, tầm nhìn không rõ cũng rất chói mắt. Khi cuồng phong thổi qua, tuyết trắng trên đỉnh núi tung lên hết như cánh hoa nở đầy, lay động trong gió, hình thành một vùng sương mù trắng mờ mờ, phảng phất như một lưới phòng ngự, phủ lấy trên bề mặt ngọn núi, khiến cho nó càng thêm mấy phần thần bí.

Nhìn xuyên qua vùng khí sương mờ ảo, chỉ thấy đỉnh núi nhọn như ngọn đao, hình dạng như củ ấu, lại có băng bao kín hoàn toàn sáng trong như ngọc. Từ trên đỉnh thấp xuống ước chừng năm trượng, có một khối băng hình tròn trong sáng như ngọc, màu sắc hơi hơi có chút dị thường, so với khu vực tầng băng lân cận trắng hơn một chút.

Nơi này rất kỳ lạ đặc biệt, thỉnh thoảng lại thấy được một tia bạch quang rất mờ nhạt lóe lên rồi chợt tắt, nhưng mỗi khi chăm chú tìm kiếm, lại không thấy dấu vết.

Lạnh lùng ngạo nghễ ngẩng nhìn nơi đó, người thần bí đứng giữa không trung ánh mắt mờ hiện vẻ cười cợt âm trầm. Hắn đến nơi đây đã một lúc khá lâu, lại liên tục trầm lặng ngẩng nhìn ngọn núi đó, ánh mắt rất cổ quái, ẩn chứa hoài niệm, suy tư, đau thương và cừ hận. Lúc này, sắc trời dần dần sáng tỏ, hắn cũng đã đến chính Ngọ, sương mù bốn phía lại dần dần nhạt đi, bất quá hoàn toàn không rõ ràng.

Cười lạnh một tiếng, thân ảnh người thần bí lóe lên, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách trăm trượng, xuất hiện trước vách đá, ánh mắt âm trầm ngẩng nhìn khối băng hình tròn đó. Bốn phía, cuồng phong gào thét đột nhiên dừng lại, mọi chuyện đột nhiên trở thành như vậy, căn bản không có một nguyên nhân nào.

Ngạo nghễ đứng yên, người thần bí đó cứ mãi ngẩng nhìn vách đá, hắc mang toàn thân lưu động, một tầng khí sắc bén quỷ dị mà tà ác bao phủ lấy hắn, gần như chỉ lộ ra phần đầu, thân hình nhìn không rõ được. Người này rất quái lạ, khuôn mặt luôn bị một tầng hào quang màu vàng che phủ, căn bản nhìn không rõ được dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy được cặp mắt sắc bén vô cùng, ngăm chứa khí sắc âm trầm lạnh lẽo.

Lúc này, hắn cứ như thế ngấm nhìn vách đá, không một cử động tựa như một người đá, ai cũng không rõ được thật ra hắn có mục đích gì đây. Tình cảnh này cứ kéo dài cả nửa ngày, người thần bí tựa như không chút nóng nảy, ánh mắt đã từ đầy cừu hận biến thành cười lạnh, dường như trong lòng ẩn giấu bí mật nào đó.

Lúc này, trên khối băng hình tròn lại nháy lên ánh bạch quang, chỉ có điều không giống với trước đó, hoàn toàn không lập tức lóe lên rồi tiêu tan, mà cứ một mực sáng lên bên trong khối băng, dường như đang dò xét động tĩnh ở ngoài khối băng.

Ngấm nhìn bạch quang này, ánh mắt người thần bí biến thành âm trầm lạnh lẽo, miệng hừ lạnh nói:

- Xem ra ngươi đã phát hiện được ta đang ở đây rồi. Nếu đã như vậy, còn không mau chóng hiện nguyên hình.

Nói rồi, luồng bạch quang đó liền lóe lên rồi biến mất, phẳng phất hết như nghe thấy được lời nói của hắn, không biết đã chạy trốn đi nơi nào rồi.

Giây lát, bạch quang đó lại xuất hiện trở lại, từ ở bên trong khối băng dần dần chuyển ra bên ngoài, vừa vận chuyển với tốc độ cao theo quỹ tích kỳ quái của nó, vừa mở miệng nói:

- Ngươi là ai, vì sao lại đến Vu Di tiên giới?

Người thần bí lên giọng đầy bá đạo:

- Ta là ai lẽ nào ngươi không cảm ứng được một chút nào sao? Nếu nói như vậy, ngươi ở nơi này tu luyện đã vài ngàn năm chẳng hóa ra đều là uống phí?

Ánh bạch quang yếu ớt như tơ, trên mặt khối băng như hình thành một đồ án, không ngờ đó lại là một khuôn mặt nạ, cặp môi mấp máy, phát ra thanh âm kinh dị:

- Theo như ý tứ của ngươi, ta hẳn phải biết được ngươi là ai mới đúng?

Người thần bí lạnh lẽo cất tiếng:

- Ta có thể đến được nơi này, tự nhiên ngươi phải biết được ta là ai. Không phải vậy thì đã mấy ngàn năm trôi qua, vì sao không hề có một người nào khác đến được nơi đây.

Bạch quang phản bác lại:

- Ngươi sao khẳng định mấy ngàn năm trôi qua không hề có một người khác đến nơi đây?

Người thần bí tự phụ nói:

- Ta tự nhiên có thể khẳng định được, bởi vì nơi đây trừ ngươi ra, không hề có hơi thở của sinh vật nào khác. Nơi đây không giống như những nơi khác, trông ra giản đơn lại có thể bảo lưu được vết tích của mọi việc xảy ra, bởi vậy không cần biết thời gian trôi qua thế nào, ta đều có thể dễ dàng biết được có hay không người nào đến nơi đây.

Bạch quang không nói, tốc độ vận chuyển đột nhiên tăng nhanh, hiển nhiên đang dò xét khí tức của người thần bí đó. Nhưng đã qua một lúc, bạch quang đó đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng, có chút hoảng sợ nói:

- Đúng thật là ngươi sao?

Người thần bí mở miệng cười điên cuồng, hừ giọng nói:

- Xem ra ngươi đã nghĩ được ta là ai rồi. Nếu đã như vậy, ngươi nói xem ta phải xử trí ngươi như thế nào đây?

Bạch quang lóe lên rồi biến đi, chớp mắt đã chạy trốn mất bóng, chỉ còn lưu lại tiếng kêu kinh khiếp mà thôi.

Không hề truy kích, người thần bí chỉ âm trầm ngấm nhìn vách đá đó, từ từ đưa tay phải ra, lòng bàn tay phát xuất một luồng hào quang màu xanh, dễ dàng dung hóa mất khối băng đó, lộ ra một huyệt động hình

tròn. Phiêu phưởng bay vào, hắc mang toàn thân người thần bí lập tức chuyển động biến thành ánh vàng kim chói mắt, chiếu sáng rực cả sơn động, tường bằng bốn phía phản xạ lại hào quang rực rỡ.

Sơn động khúc khuỷu quanh co, cứ một mực hạ dần xuống dưới. Không lâu sau, người thần bí đã đến bên ngoài một thạch môn, lập tức dừng hẳn lại.

Đứng yên ngắm nhìn vào bên trong thạch môn, người thần bí hơi cau đôi mày, cười lạnh nói:

- Tiểu bối thật là giỏi hoạt, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn thôi lại đã mở được một con đường ngầm rồi, thật là một kẻ tâm cơ thâm trầm. Đáng tiếc, người nếu đã dám chiếm lấy động phủ của ta, ta sao có thể dung túng cho người tiếp tục hiu hiu tự đắc.

Nói rồi hào quang toàn thân lóe lên, theo đó tiến vào trong thạch môn, mà nơi cửa vào cũng liền xuất hiện một quang bích rực rỡ phong ấn lại.

Đi dần dọc theo hang động, người thần bí tiêu sái tự nhiên, rõ ràng rất quen thuộc với địa hình của động này, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đã đi vào bên trong một động huyệt khá lớn. Nơi này là nơi bên trong lòng núi, lại là dưới mặt đất, vì thế khí hậu có phần ôn hòa ẩm áp hơn, so với lạnh lẽo trên đỉnh núi rõ ràng là khác biệt rất lớn. Bốn phía, trên mặt vách đá khảm chiếu dạ minh châu, một chỗ khảm tám viên, phân bố theo một phương vị nhất định, chiếu sáng rõ ràng bên trong động, cho dù góc tối nào đi nữa cũng thấy rất rõ ràng.

Ở giữa động, có một đầm nước to khoảng ba trượng, trên bề mặt hơi nước bốc lên ngùn ngụt, nhìn không rõ được màu sắc của đầm nước. Ven bờ đầm, mặt đất khắc lên tám đồ án, bốn đồ án nằm ở bốn góc là bốn hình đầu tà ma độc ác kinh tởm, còn bốn đồ án còn lại chính là tinh đồ huyền diệu.

Tám đồ án này giao cắt lẫn nhau, tự phát xuất một luồng hào quang hội tụ tại khu vực khoảng không trên mặt đầm nước khoảng ba trượng, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng năm màu sáu sắc. Quả cầu này tự động xoay tròn tại chỗ giữa hư không, vừa hấp thu tám luồng sức mạnh trên mặt đất, vừa đem năng lượng đã được chuyển hóa phát tán ra ngoài, hình thành một luồng hào quang tám màu, bao chặt lấy đầm nước bên trong.

Lòng ánh sáng rất kỳ dị đặc biệt, ngoại trừ sắc thái diễm lệ ra, bốn phía đông nam tây bắc lại có bốn đồ hình ánh sáng hư ảo hung dữ độc ác vô cùng trông rất sống động. Thêm nữa, ở trung gian của bốn đồ hình hư ảo này, còn có bốn tinh đồ, khoảng cách tương đối bằng nhau, các tinh quang đều nhấp nháy, hợp thành một quang đồ mỹ lệ phát ra ra hào quang đẹp đẽ mà chói mắt. Tám đồ án này có hai loại hình, lần lượt kết hợp thành một kết giới hoàn mỹ, phong ấn đầm nước ở trong động.

Bên trong lòng động rộng rãi, ngoại trừ đầm nước này ra, còn có một quang bích trong suốt. Vị trí của quang bích này rất đặc biệt, nằm đúng ngay chỗ có tám viên dạ minh châu khảm trên tường đá chiếu vào. Nhờ thế, ở các góc độ khác nhau, quang bích phản chiếu những tia sáng cũng bất đồng. Nhờ vậy bên trong sơn động xem ra tồn tại một số quang ảnh biến hóa cái sáng cái tối, làm cho sơn động này tăng thêm vài phần thần bí và quỷ dị.

Ngắm nhìn đầm nước và quang bích, ánh mắt người thần bí có chút phức tạp, mơ hồ lộ ra mấy phần tình cảm hoài niệm. Thật lâu sau, người thần bí thở dài nhẹ nhẽ, từ từ đi tới đầm nước.

Đi đến bên ngoài kết giới, người thần bí nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve lòng sáng, chỉ thấy tay của hắn vừa tiếp xúc với lòng ánh sáng đó, tám đồ án trên bề mặt nó liền nhanh chóng hội tụ thành một luồng, hợp thành một đồ án rất quý dị, nhìn kỹ trông giống như một cái đầu của một người.

Hình ảnh này vừa thành hình, một luồng hào quang liền tự trên hạ xuống vận chuyển tuân theo một quy luật nhất định, lại nhanh chóng biến chuyển thành một quang ảnh mờ hiện trên lòng sáng, hệt như do đi từ bên trong kết giới đi ra, khiến người ta có cảm giác kinh hãi. Tình hình này kéo dài trong giây lát, sau đó quang ảnh lại hóa thành một luồng hào quang sáng rực bắn thẳng vào ngay chính giữa trán của người thần bí. Sau khi luồng hào quang đó biến mất, kết giới bên ngoài đầm nước cũng âm thầm tan biến, hơi nước bốc lên phiêu tán như mây lan rộng ra khắp xung quanh.

Đứng yên trong màn sương trắng toát, người thần bí thản nhiên bất động, ánh mắt nhìn vào trong đầm nước, miệng lại nói:

- Nơi đây phong ấn đã vài ngàn năm, người nhất định muốn biết, bên trong đó thật ra có ẩn chứa bí ẩn gì. Hiện tại ta đã thu lấy kết giới, người vì sao lại không tiến đến thử một lần.

Ngữ khí rất lạnh lùng thản nhiên, lại có vài phần trào lộng, chỉ có điều hần nói với ai đây?

Giữa yên tĩnh, một âm thanh vang lên:

- Người sao lại biết được ta còn ẩn nấp trong đây?

Người thần bí nói:

- Rất đơn giản, ta đã phong ấn cửa ra rồi, người tất nhiên phải quay lại nơi này, bởi vì nơi đây có một huyền cơ mà người không cách nào hiểu được. Thêm nữa, tu vi của người đúng là không kém, đáng tiếc trước mặt ta, người không có một nơi nào để trốn tránh.

Trong động, âm thanh đó lại vang lên:

- Người xem ra đã quá cuồng vọng. Ta tuy có tiên thiên kém khá xa so với người, nhưng điều đó không có nghĩa người thật sự mạnh hơn ta, chỉ có thể nói lên điều kiện của người tốt hơn, khởi điểm tốt hơn mà thôi.

676. Chương 678 Ngọc Hoa Chân Nhân

- Người không phục, cho rằng sức mạnh của ta là nhờ vào tiên thiên, như vậy không công bình với người?

Âm thanh đó đáp lời:

- Không sai, ta đúng là không phục. Người không phải là nhân loại, cũng không phải là thú vật linh dị, sức mạnh của người vốn đến từ trời đất, điều này nhân loại chúng ta không thể so sánh được. Bởi vậy người từ lúc bắt đầu xuất hiện, đã có thực lực mạnh mẽ vô cùng. Đối với người tu đạo chúng ta, mỗi phân mỗi điểm sức mạnh đều là do chính mình khổ luyện mà thành. Hơn nữa, cốt cách khác nhau sẽ có hạn chế khác nhau, cũng có giới hạn rất lớn khi hấp thu linh khí trời đất. Như vậy, cho dù về phương diện nào, chúng ta đều không có khả năng đạt đến loại cảnh giới của người. Vậy, trong mắt của người, chúng ta không đáng để nhắc tới, nhưng trên thực tế người đã bỏ qua khá nhiều chuyện quan trọng.

Người thần bí cười ha hả một tiếng, có chút âm tà nói:

- Trời đất rộng lớn, con người tuy yếu ớt một chút, nhưng bọn người số lượng rất nhiều, năng lực sinh sôi lại mạnh, mà ta chỉ cô độc một người, đây chính là ưu điểm của các người. Hơn nữa, bàn về thực lực con người cũng không hoàn toàn yếu ớt, các người đã thường sử dụng một số pháp thuật kỳ diệu, đem sức mạnh của mọi người hoặc là sức mạnh núi non sông suối hội tụ thành một, rồi sau đó bộc phát ra với uy lực hủy diệt trời đất, đủ để gây trọng thương căn cơ của bọn ta. Nói là vạn vật thể gian mạnh yếu phân rõ, có ưu có khuyết, mạnh thì mạnh, yếu thì yếu, lại khó định được thắng thua. Còn về chuyện giữa ta và người, trước mắt người cũng chỉ là một người, bởi vậy người mới không phục!

Cười lạnh một tiếng, thanh âm đó đáp:

- Địa Âm Thiên Sát thể gian có một, ta chỉ là một người tu đạo sao có thể so bì với Thiên Sát người được!

Người thần bí này không ngờ vốn là Thiên Sát, chỉ có điều hần vì sao lại biết đến nơi này? Lẽ nào vài ngàn năm trước, hần thật sự đã từng cư ngụ ở đây? Nếu không phải như vậy, hần vì sao lại tỏ ra quen thuộc nơi này, dễ dàng đột phá được kết giới quỷ bí xung quanh đầm nước?

Trong động, yên tĩnh trở lại, người thần bí không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ yên lặng không nói câu nào. Giấy lát, người thần bí mở miệng nói:

- Đợi một chút người sẽ biết được ta là ai.

Nói rồi hào quang toàn thân lóe lên, cả người liền rơi vào trong đầm nước. Đầm này không lớn, nhưng dường như mực nước rất sâu. Người thần bí sau khi tiến vào trong đầm rồi, cả thân thể liền biến mất không còn chút tung tích.

Trong động một luồng bạch quang lóe lên, bên bờ đầm nước xuất hiện một luồng bạch quang. Ngắm nhìn cẩn thận, đó là một trung niên văn sĩ khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo đường đường, ánh mắt sáng tỏ, toàn thân không hề có một chút khí tà ác. Ngắm nhìn đầm nước, trung niên văn sĩ đôi mày cau chặt, thần tình nặng nề nói:

- Đúng thật là huyết trì, không thể nào ngờ được. Theo như suy đoán, trong bản tính của Thiên Sát, còn có khí tức huyết ma. Hơn nữa, vừa rồi trong cơ thể của Thiên Sát tựa như còn ẩn chứa khí tức khác, vì sao lại có chuyện như vậy?

Còn đang suy nghĩ, nước đầm bắt đầu dao động, lại tựa như sôi lên sùng sục, máu tươi đỏ hồng không ngừng dâng lên. Thấy vậy, văn sĩ trung niên vẻ mặt thất kinh, không tự chủ được lùi lại sáu xích, ánh mắt nhìn chằm chằm động tĩnh trong đầm. Đang quan sát, văn sĩ trung niên phát hiện, nước đầm đỏ tươi vô cùng tà ác, không ngừng phát ra khí âm tà, hơn nữa còn thường mở hiện một số phù chú cổ quái, lại có khí tức quỷ bí.

Tình huống sôi sục kéo dài một lúc, sau đó nước đầm đỏ máu bắt đầu hạ dần xuống. Bốn phía, sương trắng mênh mang lúc này cuộn ngược trở lại, hình thành một bức màn ở vùng gần đầm nước, ngăn không cho văn sĩ trung niên quan sát và thăm dò. Kinh dị ngắm nhìn cảnh này, văn sĩ trung niên trong lòng cảm nhận được một sự bất an, dường như sắp phát sinh chuyện gì đó. Đồng thời, ông cũng có chút hiếu kỳ, nhìn không được múa tay phát ra một luồng nhu kinh, nhẹ nhàng phân rẽ tầng sương trắng đó, ý muốn xem thật ra xảy ra chuyện gì.

Chăm chú ngắm nhìn đầm nước, ngay khi sương trắng tản ra, văn sĩ trung niên kinh hãi phát hiện toàn bộ đầm nước đang nhanh chóng khô đi, mặt dưới lộ ra một huyết động thăm thẳm, không hề thấy hình bóng của Thiên Sát. Thần sắc hơi chuyển biến, văn sĩ trung niên còn muốn xem thêm nữa, sương trắng vừa phân ra đó đã hợp trở lại, lần nữa ngăn trở tầm nhìn của ông. Có chút giận dữ, văn sĩ trung niên đang gia tăng

nào khác chăng?

Ngọc Hoa chân nhân yếu ớt nói:

- Trước mắt cục diện chúng ta vô cùng bất lợi, nếu như không có thể lập tức trục xuất được nguyên thần của Thiên Sát, tiếp theo chúng ta có khả năng bị hủy diệt tại đây. Hiện nay, ý thức của Thiên Sát tuy rút lui khỏi trung khu thần kinh khống chế thân thể con người, nhưng sức mạnh của hắn vẫn vượt xa chúng ta, vì thế nếu chúng ta chờ đợi sẽ rơi vào khốn cảnh, kết quả không thành công cũng thành nhân. Hiện tại theo suy đoán của ta, ý thức của Thiên Sát có chút cố kỵ với Phá Thiên thần châm, vì thế không dám lập tức đến gần. Chỉ có điều chân nguyên hiện tại của ta đã suy giảm rất lớn, liên tục thúc động Phá Thiên thần châm cũng đã tiêu hết phần lớn tu vi, sợ là kéo dài không lâu được. Điểm này nhất định Thiên Sát hiểu rất rõ, vì thế hắn muốn vây chết chúng ta.

Hoàng Thiên lo lắng nói:

- Ông nói rất có lý, chỉ có điều biết vậy, chúng ta phải làm thế nào mới tốt đây?

Ngọc Hoa chân nhân trầm ngâm nói:

- Thời gian trước mắt là sinh tử, chúng ta phải lập tức ra quyết định. Ta đã suy xét một lượt, bây giờ chúng ta có hai chọn lựa, thứ nhất là lập tức rút lui, nỗ lực trước đây coi như là vô ích, thứ hai chính là đấu thẳng. Cả hai lựa chọn này thật ra đều rất vô dụng. Lựa chọn thứ nhất là rút lui, chúng ta cho dù có thể tạm thời tồn tại, nhưng với tâm tính của Thiên Sát, hắn tất nhiên muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, cuối cùng chúng ta cũng không thể chiến thắng được hắn. Lựa chọn thứ hai là đấu thẳng, chúng ta phải hợp nhất nguyên thần, tập trung sức mạnh của cả hai để đối kháng với hắn. Nếu như thành công tự nhiên không cần nói gì cả, nếu trong trường hợp thất bại, chúng ta hẳn phải tìm đường thoái lui trước, tìm kế dài hạn mới được.

Hoàng Thiên hỏi dồn:

- Giờ phút này, chúng ta còn thoái lui thế nào đây?

Ngọc Hoa chân nhân nói:

- Hành vi của ý thức và hành vi của thân thể con người thật ra là thống nhất mà lại là phân chia. Nói đơn giản, đại não do bởi vô số mạch máu hợp thành, vào lúc này của chúng ta, chính là đang xuyên qua bên trong một số mạch máu này. Thiên Sát rút lui khỏi trung khu thần kinh, giữ lại những khu vực khác để ngăn chặn một số đường truyền tin, khiến chúng ta bị vây khốn trong này. Một khi chân nguyên chúng ta đã hao tận, đến lúc đó hắn mới lại quay trở lại, chúng ta tất nhiên không có cách nào chống được. Nói là rút lui, theo hiện tại mà nói, chính là tìm được một đường truyền tin khác, có thể điều khiển được ý thức của Thiên Sát, lại có thể tử thủ phòng ngự được.

Hoàng Thiên mê hoặc nói:

- Có dạng rút lui như vậy sao?

Ngọc Hoa chân nhân giải thích:

- Có, quan trọng là chúng ta có thể tìm ra hay không. Con người có ba hồn bảy phách, có thể tu luyện thành ba nguyên thần. Trong đó nguyên thần chủ khống chế mọi thứ, phó nguyên thần thứ hai điều khiển về tình cảm, nguyên thần thứ ba ẩn chứa và hấp thu linh khí. Trước mắt chúng ta đang ở trong trung khu thần kinh, thật ra tương đương với nguyên thần chủ, nó có khả năng khống chế cơ năng của cơ thể con người. Mà Thiên Sát sau khi rút lui đã chiếm lấy chính là khu vực của hai phó nguyên thần, vì thế có đủ khả năng uy hiếp chúng ta.

Nghe vậy, Hoàng Thiên không hiểu nói:

- Ba nguyên thần nào, ta không biết chút nào cả. Còn nữa, nếu đã có thể tu luyện thành ba nguyên thần, vậy hai nguyên thần còn lại của ông đang ở đây chăng? Ông nói đã nửa ngày, ta còn chưa hiểu rõ, chúng ta cuối cùng phải làm như thế nào mới được.

Biết được nguồn gốc của Hoàng Thiên, Ngọc Hoa chân nhân thở dài nói:

- Nói với người những chuyện đó, cũng thật là có chút cao thâm. Bất quá người cũng không cần gấp, một khi nguyên thần chúng ta hợp lại rồi, đến lúc đó người sẽ hiểu được rất nhiều chuyện. Còn về chuyện ba nguyên thần, nói đơn giản, tất cả chúng là một chỉnh thể, nhưng lại có thể phân chia ra, chỉ có điều phân chia rồi thì sức mạnh yếu ớt và nhỏ bé nhiều. Lúc này, ta đang là nguyên thần nhất nguyên thần, không hề chia ba nguyên thần, vì thế người chỉ có thể thấy một cái của ta mà thôi.

Còn về sách lược đối phó, ý ta muốn nói, chúng ta trước mắt tuy ở trong trung khu thần kinh, nhưng nguyên thần chủ này thật ra cũng tương đương với một cá thể hoàn chỉnh, nó và hai phó nguyên thần có rất nhiều khác biệt. Chỉ cần chúng ta tìm cách điều khiển đường thần kinh tình cảm của nó, rồi tử thủ trong đó, hỗ trợ uy lực của Phá Thiên thần châm là có thể uy hiếp được Thiên Sát. Khi hấn yếu đi hoặc chịu một chấn động rất lớn, chúng ta đột nhiên phát động tập kích, từ đó đoạt lại quyền khống chế thân thể.

679. Chương 681 Phần Lực Phản Kích (nỗ Lực Phản Kích)

- Đường thần kinh đó ở nơi đâu, chúng ta làm sao mới tìm được nó đây?

Ngọc Hoa chân nhân nặng nề đáp:

- Chuyện này rất phức tạp cũng rất phí thời gian, vì thế chúng ta chỉ có thể đánh cuộc với vận khí mà thôi. May mà trước mắt chúng ta còn chưa hợp nhất, nhờ thế ta có thể thúc động thần châm, tùy cơ ứng biến thử tìm kiếm một số chỗ, còn người cần thận cảm nhận, thấy được đường thần kinh nào rõ ràng nhất, dùng phán đoán để xác định đúng hay không.

Hoàng Thiên trầm giọng nói:

- Đi thôi, thời gian không còn nhiều, chúng ta phải khẩn trương nắm lấy.

Ngọc Hoa chân nhân ừ một tiếng, thần châm ngũ sắc đó bắt đầu xoay chuyển nhanh chóng, theo sự khống chế của ông từ một phần thành hai, hai phần thành bốn, cuối cùng ảo hóa vô số, biến thành trên cả ngàn vạn ảo ảnh ngũ sắc, nhanh chóng thăm dò thần kinh nhiều khủng khiếp chung quanh.

Tình hình này có chút quỷ dị, cũng có chút kinh tâm, bất quá chỉ kéo dài trong giây lát, các ảo ảnh liền tự động biến mất, lộ ra bản thể của Phá Thiên thần châm. Chỉ có điều thần châm lúc này đã ảm đạm hơn trước đó khá nhiều, có thể thấy tu vi của Ngọc Hoa chân nhân đã không còn mạnh mẽ như trước.

- Sao vậy, có phát hiện được nơi nào khả nghi hay không?

Hoàng Thiên trầm ngâm nói:

- Có, nhưng lại có tới ba nơi, ta cũng không dám khẳng định.

Ngọc Hoa chân nhân nhẹ giọng nói:

- Có là tốt rồi, ta sẽ thử thêm một lần cuối cùng, hấn có thể tìm ra được nó.

Hoàng Thiên trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới đem những điều mình phát hiện nói cho ông ta biết, tiếp theo liền tập trung toàn bộ tinh thần, phối hợp theo hành động của Ngọc Hoa chân nhân.

Rất nhanh, sau khi Ngọc Hoa chân nhân đã thử thăm dò rồi, Hoàng Thiên xác nhận đúng phương vị. Lúc này nguyên thần của Ngọc Hoa chân nhân dĩ nhiên đã vô cùng yếu ớt, hào quang của Phá Thiên thần châm cũng đã ảm đạm thất sắc, khiến cho khí thế của ý thức Thiên Sát bên ngoài tăng mạnh, bắt đầu tiến công đến gần.

Phát hiện thấy nguy hiểm đến gần, Hoàng Thiên vội vàng nói:

- Ngọc Hoa chân nhân, Thiên Sát đã bắt đầu tiến gần đến, chúng ta làm thế nào đây?

Ngọc Hoa chân nhân ngưng thần nặng nề nói:

- Tu vi ta lúc này đã cạn kiệt, lại không được bổ sung, hấn không thể duy trì lâu hơn, chúng ta phải lập tức hợp nhất. Chỉ có trước mắt còn một vấn đề rất quan trọng, đó chính là tu vi của người trước đây nông cạn, đối với thuật hợp nhất nguyên thần lại chưa đủ, vì thế hợp nhất chúng ta sẽ tồn tại nguy hiểm rất lớn.

Nếu như hai chúng ta đổi cho nhau, tu vi của ta lại khá mạnh, mọi thứ đều do ta chủ động, như vậy thì thành công rất dễ dàng. Nhưng tình huống trước mắt tu vi của ta đã hao hết, nguyên thần lại yếu ớt, người tuy cũng không mạnh mẽ lắm, nhưng so với ta lại mạnh hơn mấy lần. Vì thế chúng ta nếu muốn hợp nhất thuận lợi, người hẳn phải tạm thời bỏ hết ý thức chủ quan, tiếp thu sự tiến nhập của ta, mọi chuyện đều do ta dẫn dắt hoàn thành.

Hoàng Thiên nói:

- Được, mọi chuyện đều do ông, ông chỉ cần cho ta biết làm thế nào là được rồi.

Ngọc Hoa chân nhân nghe thấy, lên tiếng phân phó:

- Người không cần phải làm điều gì, chỉ cần nhớ một điểm, buông thả mọi thứ, không cần tranh đấu, phản kháng, suy nghĩ. Nói khác đi, người lúc này như đang tự mình ngủ quên bất tỉnh, đạt đến mức không sinh ra ý niệm của Phật gia, lòng phẳng như nước là được rồi.

Hoàng Thiên nói:

- Được, không vấn đề gì, bắt đầu đi.

Nơi sâu thẳm của đại não, trung khu thần kinh, thần châm ngũ sắc đó lúc này bắt đầu dần dần thay đổi, không gian trong suốt bốn phía liền nhiễm một tầng hào quang rực rỡ, không ngừng thay đổi tần suất.

Lưu ý động tĩnh của Hoàng Thiên, Ngọc Hoa chân nhân sau khi quan sát giây lát, nhanh chóng nắm được tần suất ý thức của hắn, lập tức thay đổi hoàn toàn tần suất dao động bên ngoài Phá Thiên thần châm, sau đó mới bắt đầu dần dần tiếp cận.

Cự ly giảm xuống. Ngay khi Phá Thiên thần châm tiếp xúc với nguyên thần của Hoàng Thiên, giữa hai bên hoa lửa bắn tung tóe, khí lưu mạnh mẽ bộc phát, quét khắp xung quanh. Hợp nhất nguyên thần, nhân tố bị ảnh hưởng rất nhiều, còn có không ít hủy diệt lẫn nhau.

Lúc này, xuất hiện một loại tình huống giữa Ngọc Hoa chân nhân và Hoàng Thiên, đó là một loại phản ứng bài xích. May mà nguyên thần của hai người đều không quá mạnh mẽ, hoàn toàn không tạo nên hiện tượng hủy diệt, chỉ có điều mỗi bên đều bị bắn tung trở lại.

Kinh dị quan sát tình huống bốn phía, tâm tình Ngọc Hoa chân nhân có chút nặng nề, thất bại vừa rồi khiến ông trong lòng vô cùng kinh hãi. Vốn theo tưởng tượng của ông, Hoàng Thiên chỉ cần bỏ đi ý muốn phòng ngự, hợp nhất giữa mình và hắn hẳn không phải là chuyện quá khó khăn. Nhưng kết quả lại ngoài ý muốn, điều này làm ông rất khó hiểu.

Đang mơ hồ, Ngọc Hoa chân nhân vừa quan sát tình huống của Hoàng Thiên, vừa suy nghĩ tìm nguyên nhân thất bại vừa rồi. Bằng suy nghĩ thực tế, suy luận cẩn thận, Ngọc Hoa chân nhân rút ra một kết quả, đó chính là do Phá Thiên thần châm thần thánh vô cùng, khắc tinh của mọi thứ tà ác. Mà Hoàng Thiên lại vốn là hậu nhân của người và yêu, lại tập được pháp quyết Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Yêu, trong nguyên thần có ẩn chứa khí tức tà ác, vì thế mới bị bài xích khi đến gần hắn.

Thấy vậy, Ngọc Hoa chân nhân rất ngạc nhiên, nan đề hiện tại cơ hồ làm ông trở nên tuyệt vọng. Phải như thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này, khiến cho Phá Thiên thần châm không bài xích nguyên thần của Hoàng Thiên, hợp nhất lại được dễ dàng. Điều này tựa hồ là một chuyện không thể làm được. Nhưng cho dù như thế nào, nguyên thần hai người nếu không thể hợp nhất, như vậy chỉ có một con đường chết mà thôi. Vì thế tâm tình ông vô cùng mâu thuẫn.

Nóng nảy xuất hiện trong lòng Ngọc Hoa chân nhân, làm như thế nào, làm như thế nào? Điều này ông vẫn một mực suy nghĩ.

Đột nhiên, trong đầu Ngọc Hoa chân nhân lóe lên, nghĩ đến một đối sách, chỉ có điều ông lại hơi chần chừ. Giây lát, Ngọc Hoa chân nhân đưa ra quyết định, cho dù thế nào, sinh tồn không nghi ngờ mới là điều trọng yếu nhất.

Vì thế, Ngọc Hoa chân nhân trong lòng liền quyết định, hào quang trên bề mặt thần châm ngũ sắc lóe lên, một nguyên thần yếu ớt xuất ra, từ từ tiến gần đến bên nguyên thần của Hoàng Thiên.

Lần này hai bên không xuất hiện trở lại hiện tượng bài xích, nguyên thần Ngọc Hoa chân nhân rất nhanh chóng hợp lại với nguyên thần của Hoàng Thiên, chỉ có điều Phá Thiên thần châm lúc này lại yên lặng bất động tại chỗ, hào quang tỏa ra u ám rất nhiều.

Vì sao lại như thế? Nguyên nhân rất đơn giản. Vừa rồi Ngọc Hoa chân nhân vì tình huống chẳng đáng dừng, nghĩ đến một biện pháp, đó chính là tự mình thi triển phương pháp phân ba nguyên thần, lưu lại nguyên thần thứ ba trên Phá Thiên thần châm, còn nguyên thần thứ nhất và thứ hai lại dung hợp với Hoàng Thiên.

Biện pháp này có chút không thỏa đáng, bởi vì như vậy, nguyên thần của Ngọc Hoa chân nhân lại càng yếu ớt, ông và Hoàng Thiên hợp nhất chẳng khác gì chính ông bị Hoàng Thiên nuốt lấy. Hoàng Thiên có thể thu được mọi tri thức của ông, còn ông lại không có khả năng điều khiển ý thức của Hoàng Thiên, chỉ có thể tạo nên hiệu ứng phụ trợ, cũng giống như Hoàng Thiên là nguyên thần chủ còn ông lại là phó nguyên thần, mọi thứ đều do Hoàng Thiên chi phối. Nhưng đây cũng là một biện pháp, vì thế trước đó ông mới có chút chần chừ, cuối cùng lại quyết tâm như vậy.

Quá trình hợp nhất phức tạp khó tả, lại hoàn thành trong chớp mắt. Khi Hoàng Thiên hiểu rõ mọi chuyện rồi, hấn phát hiện sức mạnh của mình quả nhiên tăng mạnh, chỉ có điều so với Thiên Sát, vẫn còn cách một trời một vực.

Không hề đầu hàng, Hoàng Thiên sau khi có được trí tuệ của Ngọc Hoa chân nhân rồi, rõ ràng lý trí đã tăng nhiều. Trước tiên, Hoàng Thiên không chế được Phá Thiên thần châm, dùng nó để làm vũ khí phòng ngự, bố trí phòng ngự nghiêm mật. Sau đó, Hoàng Thiên bắt đầu ra lệnh trực xuất, dùng sức mạnh bản thân toàn lực thúc động ý niệm, giao tranh mãnh liệt với sức mạnh của Thiên Sát, ý đồ phá giải phòng tuyến của đối phương, lại điều động chân nguyên trong cơ thể phối hợp với công kích của ý thức.

Đối kháng vô hình bắt đầu triển khai trong nơi sâu thẳm của đại não. Thiên Sát sử dụng thực lực tuyệt mạnh, lại ở trong điều kiện hoàn cảnh bất lợi, chỉ khóa chặt các đường truyền tin. Còn Hoàng Thiên thực lực không đủ nhưng chiếm được ưu thế địa vị, bị vây khốn trong một không gian nhỏ hẹp. Thấy vậy, Hoàng Thiên hoàn toàn không kinh ngạc, mọi chuyện đều nằm trong suy tính, chỉ có điều hấn không hề bỏ qua cơ hội thành công của mình.

Trong lòng Hoàng Thiên rất rõ, đấu thắng mình tuyệt đối không mạnh hơn được Thiên Sát, chỉ có một hy vọng duy nhất là dựa vào Phá Thiên thần châm thi triển một chiêu công kích như sét đánh. Thành bại của chiêu này, nếu chỉ bằng vào Phá Thiên thần châm vẫn còn chưa đủ, hấn cần phải phân tích chuẩn xác khác biệt thực lực giữa mình và Thiên Sát.

Hoàng Thiên biết, sức mạnh Thiên Sát mạnh mẽ vô cùng, hấn tuy hợp nhất được nguyên thần của Ngọc Hoa chân nhân, thu được không ít trí tuệ và tu vi, nhưng sức mạnh này phối hợp với Phá Thiên thần châm có thể phát ra uy lực rất lớn, có thể thắng được Thiên Sát hay không, đó là vấn đề quan trọng. Nếu như sức mạnh của hấn đạt đến một trình độ nhất định, có thể hỗ trợ Phá Thiên thần châm phát xuất uy lực đủ để khắc chế được Thiên Sát, như vậy hấn có thể chọn cách đấu thắng.

Nếu sức mạnh của hấn không đạt đến trình độ đó, liều mạng cũng chỉ là uống phí mà thôi, cũng đành bỏ cuộc giữa chừng. Chọn lựa phương thức thứ hai, tử thủ trong một đường truyền tin, tùy thời quan sát tình huống của Thiên Sát. Như vậy, hấn lại có thể vừa hấp thu năng lượng tăng cường tu vi, vừa tìm kiếm cơ hội phát ra công kích.

Chuyển động của suy nghĩ chỉ là chuyện trong chớp mắt. Khi Hoàng Thiên phát giác tự mình phát xuất trên ngàn mệnh lệnh mà không một mệnh lệnh nào đột phá được phòng tuyến, trong lòng hấn có chút thất vọng. Đối với Hoàng Thiên đã từng một lòng muốn làm người, tâm chí hấn kiên cường người thường khó bị được. Nhưng lúc này, thực lực mạnh yếu lại khiến hấn cảm thấy bất lực, một sự sợ hãi sâu sắc dâng lên.

Đúng như người ta nói biết càng nhiều, lòng càng nặng nề. Hoàng Thiên lúc này dĩ nhiên đã thu được trí tuệ của Ngọc Hoa chân nhân, vì thế hiểu được Thiên Sát mạnh mẽ như thế nào, chính mình nhỏ nhoi như thế nào.

Thu hồi ý nghĩ buông bỏ, Hoàng Thiên thúc động Phá Thiên thần châm ép cho ý thức công kích của Thiên Sát thoái lui, trong lòng bắt đầu tính toán trở lại. Lúc này mà đầu hàng cố nhiên là do tình thế ép buộc,

nhưng với Hoàng Thiên, điều này lại có ít nhiều không cam tâm, khiến cho lòng hấn sinh ra hận thù, có chút do dự.

Trong lòng hấn, thu hồi lại quyền khống chế thân thể là cần thiết nhất. Làm được điều này, ngay cả thực lực không mạnh, hấn cũng không quá quan tâm. Nhưng mà tình hình hiện nay, muốn hoàn thành tâm nguyện lại phải liều mạng một phen, đó là một việc làm rất không lý trí.

Mâu thuẫn khiến hấn do dự, suy nghĩ khá lâu, khi Hoàng Thiên cảm thấy được khí tức Thiên Sát từ yếu chuyển mạnh, trong lòng cuối cùng quyết định liều mạng. Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, có thể thắng thì thắng, thắng không được lập tức rút lui, chọn phương thức thứ hai.

Còn thắng bại được mất, Hoàng Thiên hoàn toàn không để ý, ngược lại đều muốn mạo hiểm, hấn thấy được có thể liều mạng. Thêm nữa, trong lòng Hoàng Thiên tồn tại một hi vọng, đó là một khi thành công, tự hấn liền có thể tìm Thiên Tàn lão tổ báo thù, nếu như không thể thành công, cũng chỉ có thể hận ông trời vô tình mà thôi!

680. Chương 682 Công Khuy Nhất Quĩ (uổng Phí Nỗ Lực Cuối Cùng)

Đồng thời, nhận định khí tức bản thân chánh tà hỗn tạp, Hoàng Thiên hoàn toàn không đem nguyên thần đặt vào mà chỉ dùng ý niệm thúc động thần châm, tập trung tinh lực trực tiếp bức đến nguyên thần Thiên Sát.

Trận chiến quan trọng bắt đầu triển khai trong không gian của bộ não thần bí khó dò, nguyên thần của Hoàng Thiên sử dụng trung khu thần kinh làm cơ sở, thúc động Phá Thiên thần châm bắn thẳng đến khu vực Thiên Sát đang nắm giữ, tự mình lại phân ra một ít ý thức, chốt giữ lấy thông đạo của trung khu thần kinh, phòng ngừa Thiên Sát lợi dụng cơ hội đánh lén.

Hoàn thành mọi chuyện này rồi, nguyên thần của Hoàng Thiên tập trung cao độ, đem mọi động tĩnh của Phá Thiên thần châm đều nắm rõ trong lòng, luôn lưu ý đến mọi động tĩnh khác. Bằng cảm ứng tâm linh thần kỳ, nguyên thần Hoàng Thiên tuy không đặt vào thần châm, nhưng đối với tình huống Phá Thiên thần châm lại rõ như trong lòng bàn tay.

Theo tình hình trước mắt, Phá Thiên thần châm khi đã nhận được toàn bộ sức mạnh của Hoàng Thiên, có thể nói là mạnh đến giới hạn cao nhất, khí tức quanh thân thần thánh uy nghiêm, tựa như một thanh đao ánh sáng cứng rắn vô cùng, một đường tuyệt đẹp lướt tới, tạo nên thương tích nghiêm trọng cho nguyên thần của Thiên Sát.

Nhưng mà Thiên Sát lại càng mạnh mẽ tuyệt thế, tuy ưu thế ban đầu bị khắc chế, nhưng hấn đã dùng thực lực rất mạnh tiêu hao tu vi Hoàng Thiên, tính toán làm cho chân nguyên của Hoàng Thiên cạn kiệt, rồi sau đó mới thu thập tàn cục.

Sách lược này hoàn toàn không cao minh, nhưng lại rất âm độc. Thiên Sát dùng thực lực cao thâm không dò được của mình, bố trí tầng tầng phòng ngự đợi chờ mũi tiến công của Hoàng Thiên. Như vậy xem ra Thiên Sát thế yếu, nhưng thật ra phía sau Hoàng Thiên lại đang ẩn chứa một nguy cơ to lớn vô cùng.

Đáp lại, Hoàng Thiên ban đầu hoàn toàn không để ý đến, ngược lại còn rất cao hứng tính chuyện thừa thắng truy kích, quét sạch Thiên Sát ra khỏi đây. Nhưng thời gian trôi qua, Hoàng Thiên dần dần phát hiện được có chỗ không đúng. Bởi vì cho dù hấn thúc động Phá Thiên thần châm đột phá qua không ít tầng phòng ngự, trước mặt hấn đều vĩnh viễn có phòng ngự mạnh mẽ không ngừng lập lại, hấn dường như rơi vào trong một mê cung, liên tục bị Thiên Sát kiểm chế điều khiển.

Phân tích cẩn thận, Thiên Sát bị Phá Thiên thần châm công kích đúng là bị thương tích không nhỏ, chỉ có điều thực lực bản thân của hấn hùng hậu, những vết thương tuy không nhỏ, lại không cách nào làm lung lay đến căn bản của hấn. Mà Hoàng Thiên lại không như vậy, hấn đơn độc một mình, đánh cuộc gọi là có hy vọng, bởi vì thế ban đầu rất mạnh, nhưng về sau lại không duy trì đủ lâu, vì vậy căn bản không cách gì giao tranh lâu dài với Thiên Sát.

Hiếu được điều này rồi, Hoàng Thiên phần nộ vô cùng, cảm thấy cừ hận khủng khiếp đối với sự âm trầm tà ác của Thiên Sát. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút thất vọng, đối với vận mạng bản thân lại có một loại cảm giác bi thương.

Ý nghĩ tiếp nối ý nghĩ chỉ là trong chớp mắt, khi Hoàng Thiên bình tĩnh trở lại, hắn lập tức nghĩ đến việc rút lui. Tiến đến trước phải gặp trở ngại vô tận, một khi đột phá liền có thể thắng lợi. Chỉ có điều hắn dĩ nhiên hiểu rõ, cái gọi là thắng lợi bất quá chỉ như mặt trăng trong nước, với tình huống trước mắt của hắn căn bản không có khả năng hoàn thành. Vì thế, hắn quyết định chọn lựa rút lui, ý niệm thúc động Phá Thiên thần châm, điều chuyển phương hướng dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về.

Theo tưởng tượng thì rút lui hẳn phải là chuyện thuận lợi hơn, nhưng thực tế lại xuất hiện những điều bất ngờ. Thiên Sát trước đó đã phòng bị được chiêu này của Hoàng Thiên, vì thế lợi dụng hắn đơn thân xâm nhập, từ rất sớm đã phong tỏa đường rút lui. Chuyện xảy ra như thế, đường lui hay đường tới của Hoàng Thiên cũng không có khác biệt, cũng đều phải vượt qua ải chém tướng lĩnh, liều mạng đánh nhau mà thôi.

Trong lòng Hoàng Thiên lửa giận bùng bùng, không hề mở miệng, hắn chỉ toàn lực thúc động thần châm, đem hết mười hai thành công lực để hành động thể hiện sự bất khuất của mình. Đến thì thuận lợi, lúc này quay lại thì gặp trở ngại, Hoàng Thiên phát hiện mình đã lãng phí tinh lực, một đi một về đều là tự tìm lấy phiền phức, toàn là tự mình chui vào nguy hiểm. Hắn cũng không còn thời gian mà tức giận, chỉ có thể tập trung tu vi, toàn lực khống chế thần châm quay về trung khu thần kinh.

Trong quá trình quay về, hào quang của Phá Thiên thần châm chịu ảnh hưởng từ sức mạnh phòng ngự của Thiên Sát, đang trở nên ảm đạm, tốc độ bay cùng với sức mạnh đột phá phòng ngự của nó cũng đã giảm đi rất nhiều. Ngay khi Phá Thiên thần châm liên tục xuyên qua được hai mươi tuyến phòng ngự rồi, toàn bộ hào quang trên thần châm đã mờ mờ khi ẩn khi hiện, đã gần như đèn sắp cạn dầu.

Hoàng Thiên lúc này tâm lực tiêu tụy, hắn đã thi triển toàn bộ sức mạnh, đáng tiếc trước đây hắn đã tiến công quá mạnh mẽ, lúc này muốn quay về thì quá trễ rồi.

Nguy hiểm đến gần, sinh tử gần kề, một tâm lý không cam lòng mờ hiện trong đầu Hoàng Thiên. Nhớ lại chuyện cũ, chua xót khó tả, một đời đau khổ khiến Hoàng Thiên giận dữ rống vang trời đất, sâu thẳm trong nội tâm bộc phát sự phẫn nộ điên cuồng.

Phần nộ đủ để làm người ta mất đi lý trí, nhưng mà phần nộ cũng thường có thể bộc phát tiềm lực kinh người. Vào lúc đó, khi tử vong ập đến, hy vọng đã vụt xa, Hoàng Thiên trong tình huống đầy lòng bất cam, nguyên thần yếu ớt phát ra mệnh lệnh cưỡng chế, đem chân nguyên yếu ớt phối hợp với ý niệm kiên định, mạnh bạo làm hào quang Phá Thiên thần châm sáng rực trở lại, phản phát như trường hợp hồi quang chiếu tật (1) bắn thẳng tới phá đi tầng tầng lớp lớp trở ngại.

Một chiêu khi lâm nguy giúp cho Hoàng Thiên thoát được cảnh nguy khốn, Phá Thiên thần châm băng băng mở đường, cuối cùng trước khi hào quang tiêu tan cũng kịp phá hết những trở ngại do Thiên Sát bày ra, mang được nguyên thần của Hoàng Thiên quay về trung khu thần kinh.

Quay lại trung khu thần kinh đang bị mình khống chế, nguyên thần yếu ớt của Hoàng Thiên nhanh chóng thu hồi ý thức trước đó lưu lại ở đây trở về bản thể, nhờ vậy được bổ sung một ít, tình huống hơi tốt lên một chút.

Chỉ có điều Hoàng Thiên còn chưa kịp cao hứng, nguyên thần của Thiên Sát mang theo thực lực mạnh mẽ vô cùng trùng trùng kéo đến, bắt đầu tranh đoạt lấy quyền khống chế ở nơi đây.

Trong không gian nào thần bí, nguyên thần Hoàng Thiên và nguyên thần Thiên Sát đang đối mặt với nhau, cái nào cũng phát ra khí tức cừ hận. Còn chưa giao phong, hai bên chỉ cần cảm ứng, liền có thể nắm rõ tình huống của đối phương, vì thế Hoàng Thiên cảm thấy kinh hoàng, liền nghĩ ngay đến việc bảo tồn thực lực, ý đồ đợi ngày đông sơn tái khởi(2).

Tình huống trước mắt không cần nói ra, cho dù liều mạng hay tử thủ, Hoàng Thiên cũng đều tuyệt đối không cách nào tồn tại dưới công kích của Thiên Sát. Vì thế hắn đã quyết định, ngay trước khi Thiên Sát phát động tấn công, nguyên thần yếu ớt của hắn đã hóa thành một chùm kim quang, chui vào trong đường thần kinh đã tìm thấy được trước đó, dùng Phá Thiên thần châm thủ lấy cửa vào theo phương châm tử thủ.

Đối với cử động của Hoàng Thiên, Thiên Sát cảm thấy buồn cười. Chỉ có điều khi Thiên Sát chiếm được trung khu thần kinh rồi, chuẩn bị thu thập nguyên thần yếu ớt của Hoàng Thiên, hắn mới kinh hãi phát hiện, đường thần kinh Hoàng Thiên đang chiếm giữ, không ngờ lại có ảnh hưởng rất lớn đối với trung khu thần kinh, có thể điều khiển trạng thái của hắn, khiến hắn không dám mạnh bạo hồ đồ. Hơn nữa, do bởi cổ kị Phá Thiên thần châm, Thiên Sát tuy thực lực mạnh mẽ, cũng chỉ có thể phong ấn nguyên thần Hoàng Thiên trong đó, căn bản không cách nào hủy diệt hắn được.

Vì thế, Thiên Sát giận dữ vô cùng, để lại mối họa như vậy khiến hắn có chút không hài lòng. Bất quá Thiên Sát cũng không để ý, với sự mạnh mẽ của hắn, nguyên thần Hoàng Thiên lại yếu ớt suy nhược, cho dù có thể tồn tại đi nữa cũng chỉ là còn chút hơi tàn, không tạo nên uy hiếp nào cả. Hơn nữa, Ngọc Hoa chân nhân cũng bị vây khốn trong đó, đối với Thiên Sát cũng chính là một loại thắng lợi.

Trong lòng nghĩ như vậy, Thiên Sát cũng không cố chấp quá đối với Hoàng Thiên. Điều này lại cho Hoàng Thiên một cơ hội để tồn tại bên trong trung khu thần kinh, theo dõi động tĩnh của Thiên Sát.

Lấy lại vùng đất đã mất, hơn nữa còn vây khốn được địch nhân, Thiên Sát có hơi chút không cam lòng cũng có mấy phần đắc ý, ánh mắt ngạo nghễ nhìn thiên hạ, cả hồn lẫn xác phát ra khí cuồng bá. Núi Thiên Sát hằn nhiên bị hủy diệt, mà Thiên Sát lại không hề để ý chút nào, ánh mắt lướt qua Vũ Di tiên cảnh, thần tình thản nhiên của một vị chúa tể.

Quan sát giây lát, hai cánh sau lưng Thiên Sát dang ra, mang theo khí lệ sát bay vòng vòng xung quanh, khiến cho cả dãy Vũ Di yên tĩnh nổi lên một trận phong ba bão táp khiếp người. Sau khi trận phong ba yếu đi, Thiên Sát tìm được một ngọn núi cao nhất, cả người đứng trên đỉnh núi ngạo nghễ nhìn cả dãy núi, hai cánh sau lưng cùng với chín cái đuôi tự động dang ra, phản chiếu ánh mặt trời thành ánh sáng sắc xanh lá rực rỡ, bao phủ cả vùng Vũ Di tiên cảnh.

Sự quay về của Thiên Sát hoàn toàn không tạo nên động tĩnh quá lớn. Trong dãy Vũ Di sơn, một số sinh linh tu đạo tu tiên cảm nhận được khí tức của hắn, chia nhau bỏ trốn đi tìm nơi khác an cư. Điều này, Thiên Sát đều hiểu rõ, nhưng hắn không hề ngăn cản, bởi vì trong lòng của hắn, mấy sinh linh đó chỉ vì hỏa hầu không đủ, căn bản không khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Rất nhanh, mọi thứ liền khôi phục lại bình tĩnh. Trong Vũ Di tiên cảnh, Thiên Sát đứng trên đỉnh núi cả ngày, ánh mắt ngắm nhìn về chân trời, nhân thần lộ ra vẻ tà ác mà quỷ dị. Ngày cứ vậy trôi qua, chớp mắt đã qua mấy ngày, mãi cho tới lúc Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, Thiên Sát mới điên cuồng cười vang bay lên, toàn thân bộc phát khí thế chấn động trời đất, khiến cho toàn thể Thất giới đều khê rung động, cao thủ nhân gian không ai không cảm nhận được khí tức điên cuồng bá đạo của hắn.

Thái Âm xuất hiện, khí tà sát tràn ngập cả căn khôn, Thiên Sát chịu ảnh hưởng của nó, thực lực khôi phục đến trạng thái đỉnh điểm, cả người bộc phát khí tức hủy diệt. Đứng yên trên đỉnh núi, khuôn mặt độc ác của Thiên Sát có hào quang vùn vùn, sắc thái ảo hóa không ngừng khiến cho người ta cảm thấy kinh khiếp trước vẻ thần bí và quỷ dị.

Ngắm nhìn bầu trời u ám, âm thanh sắc bén của Thiên Sát vang lên:

- Túc thế luân hồi bất biến sử mệnh dục diệt vạn pháp thiên địa hợp nhất thái âm xuất hiện túc mệnh khai khai thành bại đắc thất chích tại nhất tâm!(3)

Tiếng kêu như quỷ khóc diêm tai vang vọng trong dãy núi, thể hiện vẻ thần bí mờ ảo.

Lời của Thiên Sát, ẩn chứa thâm ý nào đó, chỉ có điều là ý gì, trừ hắn ra sợ không có ai hiểu rõ được.

Vũ Di, đã từng là tiên cảnh, lúc này bởi vì Thiên Sát mà dần dần phát sinh biến hoá. Ngay khi thời khắc mãnh liệt nhất của Thái Âm Tế Nhật trôi qua, Thiên Sát rời khỏi dãy núi Vũ Di, tựa như một tử thần từ địa ngục bay ra, bắt đầu hành trình hủy diệt của hắn.

Đến lúc này, tam gian thất giới, chín tầng trời, mười phương đất đều theo bước đi của Thiên Sát mà rơi vào một trường họa kiếp kinh khiếp.

Ghi chú:

(1)Hồi quang phản chiếu = sống mạnh trở lại trước khi chết.

(2) Đông sơn tái khởi: trở lại nắm quyền, khôi phục địa vị

(3) Túc thể luân hồi bất biến sử mệnh dục diệt vạn pháp thiên địa hợp nhất thái âm xuất hiện túc mệnh khai khai thành bại đắc thất chính tại nhất tâm = Luân hồi qua thế hệ, mạng lệnh không thay đổi, ý muốn hủy diệt vạn pháp quyết, trời đất hợp thành một. Thái Âm đã xuất hiện, vận mệnh mở ra, thành bại thắng thua, chỉ vì trong lòng.

681. Chương 683 Phân Tích Tình Thế

Cảm thấy ánh mắt dò xét đó của Ngọc Vô Song, Lục Vân tỏ ra rất bình tĩnh, hơi trầm tư một chút, mở miệng nói:

- Nơi này chính là ở trong lòng núi, sâu khoảng chừng tám trăm trượng, bốn bề khí âm dương tràn ngập, chính là một địa phương rất thần bí. Bên trên miệng huyết động có bốn bụi đá tròn chia ra bốn phía có tên là Âm Dương Cực Địa. Nơi này ngoại trừ ẩn chứa linh khí nhiều vô cùng ra, cũng còn ẩn chứa hung hiểm rất lớn.

Ngọc Vô Song nói:

- Điều này ta đã biết, vậy thì sao?

Lục Vân thần nhiên không chút để ý đến nàng cất tiếng:

- Núi này thần bí kỳ dị, bốn phía linh khí phân bố, nguyên do của nó đều ở trong đây. Bốn bụi đá tròn Âm Dương Cực Địa trên đó có bốn luồng linh khí có tính chất khác nhau, cũng lại có quan hệ mật thiết với trong này. Nói đơn giản, nơi chúng ta đang đứng lại là một nơi bảo địa. Nó ẩn chứa sức mạnh vô hạn, liên thông với bốn bụi đá tròn bên trên để dẫn linh khí mạnh mẽ phát ra. Linh khí này khi đã qua sự phân loại của bốn bụi đá tròn, hình thành bốn loại năng lượng thuần khiết, hỗ trợ cho người tu đạo có được nó, lại tăng thêm lợi ích rất lớn cho việc tu luyện.

- Nếu là như vậy, vì sao lại ẩn chứa hung hiểm rất lớn, điều này không phải có mâu thuẫn sao?

Ngọc Vô Song nghi hoặc nhìn Lục Vân cất tiếng hỏi.

Lục Vân cười cổ quái một tiếng, lắc đầu nói:

- Nơi bảo địa nào cũng đều có thần linh thủ giữ. Mà chúng ta ở trong này hoàn toàn không gặp thần thú dị vật thủ giữ, điều này cho thấy bảo địa này bản thân đã có ẩn chứa nguy hiểm rất lớn.

Ngọc Vô Song suy nghĩ cũng thấy điều này có lý, từ cổ vật đến bảo vật của trời đều có thần linh thủ giữ. Nơi này không có bất cứ hung linh tà vật nào bên cạnh, tự nhiên là không hợp với bình thường. Chỉ có điều nàng vẫn còn cảm thấy có chút mơ hồ, nếu không có được thần linh thủ giữ, nguy hiểm nơi này phát sinh như thế nào?

Nghĩ mãi không hiểu được, Ngọc Vô Song hỏi:

- Nguy hiểm ta cũng đã cảm thấy được rồi, chỉ có điều phát sinh như thế nào đây?

Lục Vân ngắm nhìn phía trước, vẻ mặt ngưng thần nặng nề nói:

- Tại nơi đây, linh khí mạnh mẽ lại chính là nguyên nhân tạo nên nguy hiểm. Âm Dương Cực Địa ẩn chứa bốn loại linh khí không cùng tính chất, ở bên ngoài thì tỏ ra phân biệt, bên trong lại biểu hiện cho hai khí Âm Dương, hai luồng linh khí còn lại biến chuyển thành một loại sát cơ trí mệnh, ẩn chứa bên trong hai luồng khí Âm Dương. Khí Âm Dương nếu mạnh mẽ thì vốn có hỗ trợ rất lớn cho người tu luyện Âm Dương pháp quyết, nhưng khí Âm Dương tại nơi này lại không giống những nơi khác, nó thuộc về khí Âm Dương tiên thiên.

Ngọc Vô Song lặng người, không hiểu lên tiếng:

- Khí Âm Dương tiên thiên? Có điều gì đặc biệt sao?

Lục Vân giải thích:

- Người tu đạo đều hiểu rõ, khí tiên thiên là thuần khiết nhất, có đẳng cấp cao hơn hẳn khí hậu thiên. Nhưng nếu chỉ nhìn về phương diện tu luyện, điều này chỉ có khác biệt về mức độ thuần khiết và tính chất. Nhưng theo một phương diện khác mà nói, đây lại là một điểm chết người.

Người tu đạo vốn hấp thu hai khí Âm Dương trong trời đất, đều thuộc về hai khí Âm Dương hậu thiên, nên có pha tạp thêm trọc khí của thể gian bên trong, tuyệt đối không thể thuần khiết được. Vì thế khi gia tăng luyện hai khí Âm Dương này rồi, thông thường cần phải hao phí rất nhiều thời gian và tinh lực, hơn nữa hiệu quả và uy lực đều hiển nhiên không đủ.

Chỉ vì khí tiên thiên vốn khó tìm thấy, trừ phi có được cơ duyên xảo hợp, nếu không rất khó gặp được. Vì thế trong lòng của người tu đạo, chỉ có thể nói điều đó là một loại duyên phận có thể gặp chứ không thể cầu mà được, nhìn chung là không thể xét đến.

Ngọc Vô Song gật đầu nói:

- Người nói không sai, người tu đạo nói là hấp thụ đúng là khí hậu thiên, cho dù gặp được linh mạch trong trời đất, dùng pháp quyết tu luyện của người thường, khả năng hấp thu cũng có giới hạn. Vì thế, muốn tu luyện đắc đạo phi thăng thành tiên, đó là chuyện vô cùng khó thấy. Chỉ có điều người cho là khí tiên thiên chính là điểm chết người, điểm này ta nghĩ mãi cũng không rõ, đó rốt cuộc là sao?

Nghe vậy, vẻ mặt Lục Vân hơi có chút chần chừ, khẽ cau mày đáp:

- Điểm này bởi vì hiếm thấy xưa nay, vì thế tôi mạnh dạn suy đoán, còn tính chính xác cũng có sai biệt nhất định, chỉ một chín một mười mà thôi. Theo tôi hiểu, khí Âm Dương nơi đây sung túc vô cùng, đủ để hủy diệt ngàn vạn sanh linh. Tồn tại mạnh mẽ như vậy, hẳn nó phải sinh ra những bí mật không ai biết được.

Đương nhiên, điều này giờ đây không phải là chuyện chính chúng ta cần nghiên cứu, tôi nói điều này chỉ để khiến người hiểu được hoàn cảnh nơi đây, hiểu được sức mạnh này đủ để định đoạt sanh mệnh chúng ta. Tại nơi đây, khí Âm Dương mạnh mẽ, chúng ta lại ở trong này, hẳn phải chịu ảnh hưởng của hai khí Âm Dương.

Vốn dĩ, nam nhân và nữ nhân tiên thiên có phân biệt âm dương, có thể đôi khi hấp thu linh khí ở nơi đây. Nhưng thật là đáng tiếc, nơi đây hai khí Âm Dương cùng tồn tại, chúng ta chỉ có thể hấp thu lấy một, vì thế ...

Ngọc Vô Song nghe hiểu được ý tức của chàng, cặp mày cau chặt, nhẹ giọng nói:

- Theo ý của người, chúng ta bởi vì bản thân thuộc tính âm dương bất đồng, ở nơi đây đối mặt với việc tấn công của hai khí âm dương, chỉ có thể chiếu theo thuộc tính của mình chống lại một trong hai khí, mà không cách nào chống cự lại xâm thực của khí kia. Một khi như vậy, hẳn phải chết ở nơi đây phải không?

Lục Vân gật đầu, vẻ mặt nặng nề nói:

- Đúng là như vậy, nguyên nhân đó đủ để hủy diệt được vạn vật. Trên thế gian người gồm đủ âm dương trong một cơ thể không phải không có nhưng cực kỳ khó thấy. Vì thế cho dù người nào, chỉ cần rơi vào trong đây, trừ phi sức mạnh của hắn mạnh mẽ đủ để phá hủy động này, còn không hẳn tất phải chết chẳng sai.

Vẻ mặt Ngọc Vô Song trắng bệch, tình cảm tuyệt vọng mờ hiện trong đáy mắt. Áp lực bốn phía càng lúc càng nặng nề, lực xâm thực đã ép nàng cơ hồ không thở nổi. Điều này khiến nàng hiểu rõ trong lòng, thời gian bản thân còn sống trên nhân gian đã chỉ còn lại mấy chốc.

Ngẩng đầu, Ngọc Vô Song thê lương liếc nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại dưới chân, vẻ mặt đau khổ nói:

- Thương Nguyệt, không cần sợ, sư phụ chờ chút nữa sẽ gặp lại con.

Lục Vân nhìn thấy vẻ mặt đau thương thống thiết của Ngọc Vô Song, trên mặt ánh lên nụ cười đau khổ, trong ánh mắt lấp lánh mấy phần kỳ dị. Lúc này đây, chàng đã muốn mở miệng an ủi, nhưng lời nói lên đến cửa miệng, đột nhiên dừng lại, bởi trong lòng chàng có chút cố kỵ.

Giờ này phút này, ngay khi nguy hiểm đến gần, trong lòng Lục Vân ẩn chứa một điều bí mật, một điều bí mật không cách gì mở miệng, lại cũng không nói không được. Điều này khiến cho tâm tình chàng rất phức tạp, vẻ mặt rất do dự.

Quay đầu lại, Ngọc Vô Song đưa mắt nhìn Lục Vân, u oán hỏi:

- Giờ phút này, ngươi còn tơ tưởng chuyện gì nữa đây?

Lục Vân né tránh ánh mắt của nàng, vẻ mặt có chút cổ quái, nhẹ giọng nói:

- Tôi đang nghĩ có biện pháp nào có thể đủ để tránh đi kiếp nạn này không.

Ngọc Vô Song hơi giật mình:

- Biện pháp? Ngươi không phải đã nói bất cứ người nào tiến vào trong đây đều phải chết không nghi ngờ gì nữa sao? Đúng rồi, nếu như vậy, hai người chúng ta vì sao mãi đến lúc này còn chưa chết, có nguyên do gì phải không?

- Đúng là có nguyên do. Bởi vì chúng ta tuy tiên thiên chỉ có được một trong hai khí âm dương, nhưng tu luyện hậu thiên lại có chút hỗ trợ. Nói về người trước đi, người tiên thiên thuộc âm, hơn nữa hẳn còn thuộc về thân thể nguyên âm. Nhưng pháp quyết Phượng Hoàng thư viện của người lại dùng liệt hỏa làm căn bản, thuộc về khí chí dương chí cương.

Người dùng thân thể nguyên âm tu luyện pháp quyết chí dương, như vậy tiên thiên là huyền âm mà hậu thiên là huyền dương, lại hình thành trong âm có dương chính là thiếu âm. Vì thế khi đối diện với sự xâm nhập của khí âm dương nơi này, năng lực chống cự hơn hẳn hoặc mạnh mẽ hơn những người khác tu luyện một pháp quyết đơn nhất, hoặc là người có thuộc tính đơn nhất.

Tuy Phượng Hoàng chân nguyên trong cơ thể người thuộc về hậu thiên, không mạnh mẽ như tiên thiên, nhưng cuối cùng lại cũng có thể gọi là khí huyền dương, có thể chống cự lại ít nhiều sự xâm thực của ngoại lực. Điều này chính là nguyên nhân vì sao người có thể sống sót đến bây giờ.

Lục Vân từ tốn nói ra nguyên nhân.

Ngọc Vô Song lặng lẽ gật đầu, thở dài nói:

- Ra là như vậy. Theo như suy đoán của ngươi, nếu đổi lại là một nam nhân, lại tu luyện pháp quyết dương cương, đi vào nơi này rồi sẽ lập tức chết ngay phải không?

Lục Vân lắc đầu nói:

- Cũng không phải lập tức, nhưng cơ hội tồn tại không lớn được như tôi và ngươi.

Ngọc Vô Song cười chua chát, nhẹ giọng nói:

- Điều đó cũng không có khác biệt gì lớn, dù thế nào thì cũng đều chết ở nơi đây mà thôi.

Lục Vân cười cười, thấp giọng nói:

- Cũng không nhất định như vậy.

Ngọc Vô Song vẻ mặt ngây ra, hỏi dồn:

- Ngươi nói cái gì? Ngươi nói có phương pháp sống sót rời khỏi nơi đây sao?

Về mặt Lục Vân có chút khổ sở, thở dài nhẹ nhàng nói:

- Ít ra trong khoảnh khắc người dò xét trước đó, tôi còn có cơ hội rời khỏi.

Ngọc Vô Song mơ hồ, cất tiếng hỏi:

- Nếu đã như vậy, sao ngươi lại không đi?

Lục Vân liếc nhìn nàng, thản nhiên nói:

- Tôi đi rồi, người chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa, bởi vì một chút cơ hội cuối cùng để sống sót của người cũng đã mất rồi.

Ngọc Vô Song về mặt biển hẳn, u oán nói:

- Một người chết dù sao cũng tốt hơn hai người chết, người sao lại hồ đồ như vậy.

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, giọng kiên định nói:

- Cả đời này tôi đều không phục trời đất, tôi muốn cùng trời đất so tài cao thấp. Hơn nữa, người là sư phụ của Thương Nguyệt, tôi nếu rời khỏi như vậy, sao có thể đối mặt với Thương Nguyệt đây.

Ngọc Vô Song nhìn chàng, ánh mắt có chút u oán, muốn giận cũng không được, chỉ cảm thấy tiếc thương nói:

- Cũng chính bởi vì Thương Nguyệt, người mới cần phải sống sót, nếu không nàng vì người ngăn lấy mũi tên đó chẳng phải là uống công sao.

Lục Vân phản bác:

- Tôi nếu thật sự rời đi, nếu đổi lại người là Thương Nguyệt, người sẽ không hận tôi chứ?

Ngọc Vô Song trầm mặc, vấn đề này nàng không biết phải đáp lại thế nào, có lẽ đứng ở góc độ của Thương Nguyệt, nếu hy vọng Lục Vân có thể sống tốt, lại hy vọng Lục Vân đừng rời đi. Mâu thuẫn, tóm lại không

Nói đơn giản, nếu như là một người, hoặc là hai người cùng nam hoặc cùng nữ rơi vào nơi đây, kết quả đều giống nhau, chỉ một con đường chết. Cơ hội sống sót duy nhất chính là phải một nam một nữ rơi vào nơi đây, cả hai đều phải chưa mất đi trinh nguyên, duy trì được thân thể còn nguyên âm nguyên dương.

Đến lúc hai người hợp thể âm dương, tiên thiên chân khí cả hai giao hòa liền có thể đạt đến cảnh giới hỗn độn. Đến lúc đó liền có thể dung hòa làm một với khí âm dương nơi đây. Như vậy không những không bị chết đi, ngược lại còn hưởng được lợi ích vô cùng, hấp thu được linh khí to lớn để tăng cao chu vi của cả hai.

Ngọc Vô Song hơi hơi gật đầu, thấy rằng lời của chàng có đạo lý. Nhưng giây lát sau, Ngọc Vô Song đột nhiên tỉnh ngộ, vừa kinh ngạc vừa giận dữ nhìn chàng, giận điên lên nói:

- Lục Vân, ngươi không phải muốn ...

Lục Vân vẻ mặt có chút đau khổ, miệng phát ra một tiếng thở dài trầm trầm, bất lực nói:

- Đó là cơ hội duy nhất. Vì thế trước đây tôi đã nói với ngươi, phải trả một giá rất tàn khốc ...

Ngọc Vô Song giận dữ nói:

- Không được, ta tuyệt đối không đồng ý. Giữa chúng ta sao lại có thể hoang đường như vậy, rồi làm sao có thể nhìn mặt Thương Nguyệt, đối mặt người đời đây.

Lục Vân không nói, ánh mắt biến hóa rất nhanh, hiển nhiên trong lòng rất do dự.

Sự tình trước đây mãi che dấu trong lòng, lúc này thần nhiên nói ra, trong lòng chàng cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều, nhưng tình cảm xấu hổ cũng khiến cho không cách nào đối diện được.

Từ lúc chàng bắt đầu nghĩ đến điều này, chàng cứ mãi do dự, nhưng đến giờ phút này, sinh mệnh đã đến lúc sắp tàn, có thể nào không nói ra được chẳng?

Giữa im lặng, hai người rơi vào tình trạng bế tắc. Đối với phương thức của Lục Vân, hai người đều cảm thấy rất khó chấp nhận, vì thế nhất thời cả hai đều chìm vào trầm mặc.

Nhưng mặc kệ sự trầm mặc của hai người, áp lực bốn bề liên tục gia tăng rất nhanh, không ngừng ăn mòn phòng ngự do Càn Khôn Ngọc Bích phát ra, từng bước từng bước đẩy cả hai rơi vào tuyệt cảnh.

Ngay khi Lục Vân phát hiện lồng sáng phòng ngự của Càn Khôn Ngọc Bích bắt đầu thu nhỏ, vội vàng ngừng đầu nhìn Ngọc Vô Song, có chút đau buồn nặng nề nói:

- Thời gian chúng ta không còn nhiều, người...

Ngọc Vô Song nhìn lại chàng, ánh mắt phức tạp, u oán nói:

- Lục Vân, ngươi không thấy chúng ta làm như vậy có còn lương tri, có nói đến luân thường nữa chẳng?

Lục Vân do dự một chút, gật đầu nói:

- Tôi biết, vì thế tôi do dự. Chỉ có điều nếu như đây là nguyên rửa ông trời dành cho tôi, thì tôi nhất định không chấp nhận, nhất định cần phản kháng đến cùng.

Ngọc Vô Song thê lương nói:

- Ngươi phản kháng rồi, ngươi có nghĩ đến cảm giác của ta chẳng? Thân phận, tuổi tác, quan hệ giữa chúng ta, đối lại ngươi là ta, ngươi có đồng ý không?

Lục Vân khổ sở nói:

- Không...

Ngọc Vô Song cất tiếng chất vấn:

- Nếu đã là như vậy, ngươi còn muốn thế nào đây?

Giọng vút cao lên, lúc này hiển nhiên Ngọc Vô Song hơi kích động, tựa hồ muốn che dấu đi nội tâm mong manh yếu ớt và sầu khổ.

Lục Vân quay đầu đi, tránh né ánh mắt của nàng, có chút trầm buồn nói:

- Chúng ta không có chọn lựa. Hay có lẽ người có thể chọn lựa cái chết, nhưng tôi không được, bởi vì tôi là Lục Vân. Tôi còn rất nhiều chuyện để xử lý, còn phải tự tay giết chết Kiếm Vô Trần, báo thù cho Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt. Hơn nữa còn phải tìm ra hung thủ chân chính hủy diệt Dịch viên để an ủi những người đã chết.

Ngọc Vô Song giận dữ nói:

- Đó là chuyện của người, đừng ép ta phải tham gia vào chuyện đó. Nếu như không thể tránh khỏi cái chết, ta hân ...

Mạnh mẽ nói đến đây, Ngọc Vô Song đang chuẩn bị tự sát, nhưng đột nhiên thân thể lại không cách gì động dậy, điều này khiến nàng vừa kinh ngạc vừa giận dữ, trừng mắt hận thù nhìn Lục Vân.

Quay đầu lại, ánh mắt Lục Vân nhìn nàng vẻ áy náy, trầm giọng nói:

- Chính là tôi đã phong bế thân thể người khiến người không cách gì động dậy. Tôi biết như vậy tôi sẽ hận tôi, nhưng tôi lại không thể không làm như vậy.

Trước đây tôi có hỏi qua người, người đã đáp chỉ cần có cơ hội, người sẽ không chọn cái chết. Điều này đã nói lên tâm ý của người. Chỉ có điều đạo đức thế gian lại trói buộc linh hồn chúng ta, khiến chúng ta có chút cổ kị.

Cả đời này, tôi tự xét thấy không phải là người xấu, cũng không phải là chánh nhân quân tử gì cả. Tôi từ xưa tới nay chưa từng cưỡng bách người khác làm chuyện trái với ý bản thân họ. Chỉ có lần này có lẽ cần phải phá lệ rồi.

Cả đời tôi, yêu thương qua ba nữ nhân, nhưng vào thời điểm Tình Thiên Viên Nguyệt, từ trong Ánh Nguyệt tinh, lại nhìn thấy được ba nửa người nữ. Ngày đó tôi cứ mãi không hiểu vì sao, nhưng lúc này tôi mới tỉnh ngộ được, vốn đó là số mệnh, tôi vẫn bị vây trong ám ảnh của nó.

Nói rộng ra, tôi cứ mãi tranh đoạt vận mệnh với ông trời, bởi vì tiên thiên của tôi mất đi một hồn một phách, định sẵn không sống quá ba tuổi, nhưng tôi lại sống được đến tám tuổi, mãi đến khi gặp được sư phụ, nhờ ông biến đổi mệnh vận của tôi.

Cả đời này, tôi ước muốn được tung hoành trời đất, tùy theo ý muốn của mình, thoát khỏi hạn chế của số mệnh, vượt khỏi trời cao, cho cả trời đất biết, Lục Vân tôi tự mình quyết định vận mệnh của mình!

Học nghệ ở Dịch viên cũng cho tôi không ít hồi ức, nhưng khi rời khỏi Dịch viên rồi, vận mệnh của tôi lại biến đổi cả vận lẫn, trong đó nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh, tôi đều ngoan cường phản kháng lại, bởi vì tôi biết đây là nguyên rủa ông trời định cho tôi, ông trời muốn hủy diệt tôi, nhưng tôi lại không cho ông trời được như ý.

Hôm nay đến đây, tôi vốn chỉ mưu cầu cứu lấy Ngạo Tuyết, nhưng không ngờ Thương Nguyệt lại vì tôi mà chết. Vì thế tôi đã thề, cho dù như thế nào cũng phải tìm lại được Thương Nguyệt, khiến muội ấy vĩnh viễn bầu bạn cả đời tôi.

Trước khi tiến vào nơi đây, tôi đã biết nơi đây hung hiểm, nhưng cũng không để ý, bởi cho dù vì Thương Nguyệt, hay vì ngạo khí không phục trời đất của mình, tôi đều sẽ không do dự.

Chỉ khi đã hiểu thật sự được tình huống nơi đây rồi, tôi mới biết được, lần này với trước đây có rất nhiều khác biệt.

Khí âm dương nơi đây sức người không thể địch lại được. Điều này khiến tôi hiểu rõ, ông trời có lòng muốn hủy diệt tôi tại đây. Vì thế tuy bề ngoài rất lạnh lùng bình tĩnh, nhưng thực tế tôi lại liên tục suy tư tìm đối sách, bởi vì tôi không để cho ông trời thành công. Tôi muốn nói với ông trời, cho dù hung hiểm nhiều đến thế nào, Lục Vân tôi đều không đầu hàng, nhất định có thể thắng được trời đất.

Trước đây tôi cũng rất do dự, bởi vì giữa chúng ta đúng là không nên phát sinh chuyện gì. Chỉ có điều không còn cách nào, nếu đã đến bước này, cho dù vì nguyên nhân gì đi nữa, chỉ cần người có thể sống sót, tôi có thể sống sót, cho dù người muốn hận, cũng chỉ có thể để cho người hận mà thôi.

Ánh mắt phần nộ dần dần bình tĩnh lại, Ngọc Vô Song xưa nay lại không biết, Lục Vân vốn có tiên thiên mất đi một hồn một phách, chính là một người bị ông trời nguyên rửa.

Nghe những lời của chàng rồi, Ngọc Vô Song tuy trong lòng rất rõ, quan hệ giữa mình và chàng không thể để đi quá, nhưng đối với biện pháp của chàng cũng đã từ từ hiểu được, trong lòng cũng không chỉ là hận mà còn có đồng tình.

Nhìn thấy thần sắc của Ngọc Vô Song, Lục Vân thấy nàng không kích động nữa, nhịn không được cất giọng ôn nhu nói:

- Thời gian nhìn chung là rất tàn khốc, nó thông thường ép buộc người ta phải làm những chuyện không như ý. Vì thế chuyện gì sắp sửa xảy ra, nếu người oán hận tôi, tôi cũng không trách người, chỉ là tôi lại không thể buông bỏ người được.

Tôi biết người muốn nói, muốn phản bác, nhưng lúc này nếu để cho người có cơ hội mở miệng, giữa chúng ta chỉ càng chìm sâu vào tình cảnh xấu hổ. Vì vậy, tôi chỉ có thể làm được, chính là tạo cho người một lý do để hận tôi, một cơ hội để hận tôi, như vậy giữa chúng ta có thể giảm đi rất nhiều chuyện.

Ngọc Vô Song con người đảo lộn, ánh mắt tỏ ra vô cùng khẩn thiết, nhưng Lục Vân hoàn toàn không để ý đến, ngược lại còn ôm nàng vào lòng, nói nhỏ bên tai nàng:

- Thật có lỗi...

Ngọc Vô Song thân thể run lên, trong lòng giận dữ vô cùng, lại mâu thuẫn vô cùng. Nàng biết rõ ràng là không thể, nhưng câu “thật có lỗi” của Lục Vân lại khiến lòng nàng run rẩy, mơ hồ giảm đi mấy phần giận dữ.

Lục Vân lúc này giống như đang cưỡng gian nàng, nhưng Lục Vân lại không cho nàng có cơ hội mở miệng, điều này xem ra rất tàn khốc, rất bá đạo. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, đây là Lục Vân cố ý cho nàng một lối thoát, cho nàng có một lý do để an ủi chính mình.

Ít ra nàng bởi vì bất lực, vì thế không có cơ hội đấu tranh, phản kháng hay biện bác. Nếu như nàng có thể mở miệng, đến lúc đó hẳn phải lên tiếng rửa xả, nhưng kết quả cũng như vậy, thì cũng chỉ thêm mấy phần thương đau mà thôi.

Nghĩ đến điều này, tâm tình Ngọc Vô Song phức tạp vô cùng. Ngay khi thực sự đối diện với sự xâm nhập của Lục Vân, nàng không cách gì phản kháng, chỉ có thể làm một chuyện, chính là từ đôi mắt sống động chảy xuống dòng lệ thương tâm.

Phát hiện thấy nàng rơi lệ, Lục Vân hơi hơi dừng lại một chút, sau đó ép sát khuôn mặt nàng, ánh mắt có chút áy náy nhìn vào hai mắt nàng, nhẹ nhàng môi nuốt đi dấu lệ của nàng.

Khuôn mặt Ngọc Vô Song cứng lại, hoảng loạn né tránh ánh mắt của chàng. Đối với sự ôn nhu của chàng, nàng cảm thấy xấu hổ và kinh hoàng, tâm tình đột nhiên trở về mấy trăm năm trước, tựa như một thiếu nữ đương xuân.

685. Chương 687 Vô Nại Hợp Thể (hợp Thể Vì Bất Buộc)

Tuy trước đây chàng đã từng có cử động đụng chạm thân thể với Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt và Bách Linh, nhưng đó chỉ là tình cảm bộc phát hơi vượt qua lễ giáo. Bây giờ đối diện với Ngọc Vô Song, chàng cũng có ít nhiều xấu hổ và chần chừ, động tác rõ ràng là có chút bối rối bấn loạn.

Tuy nhiên do bối tình thế, trong lòng Lục Vân hiểu rất rõ ràng, chàng càng chậm trễ thì càng bất lợi cho mình, nhưng quá gấp gáp cũng lại không được. Vì thế chàng tuy chưa từng có kinh nghiệm việc này, nhưng từ nhỏ đã có đọc qua sách vở, cũng hiểu rõ quá trình nam nữ giao hợp có những bước nhất định. Thêm nữa bản thân chàng tu luyện vô số pháp quyết, đối với thuật Âm Dương Song Tu của Đạo gia cũng có nghe sơ qua, cho nên cũng không quá nóng nảy.

Trầm tư một chút, Lục Vân nhìn lướt xung quanh, âm dương huyền cương bên ngoài đã mạnh đến mức kinh người, nếu không hành động nhanh chóng, sợ là Càn Khôn Ngọc Bích không tiếp tục chịu đựng được nữa.

Vì vậy, Lục Vân thả lỏng tâm tình, bỏ hết mọi cố kỵ trong lòng, quên hết mọi chuyện, hy vọng bản thân mình có thể tập trung toàn lực làm chuyện này. Trong lòng chàng hiểu rất rõ, muốn chiếm hữu thân thể của Ngọc Vô Song rất dễ dàng, nhưng Âm Dương Song Tu lại không đơn giản như vậy, nếu như hơi có gì sai lệch, chàng và Ngọc Vô Song chắc chắn chết không chỗ chôn thây.

Điều chỉnh tâm tình lại, Lục Vân vận hành pháp quyết Ma tông, vẽ mặt lộ ra ba phần tà khí để có thể vượt qua chướng ngại trong lòng. Đợi đến lúc thấy tâm tình đã bình tĩnh trở lại, hoàn toàn có thể buông thả, chàng mới thực sự đánh giá Ngọc Vô Song, ánh mắt quét từ đầu đến chân của nàng.

Thân thể ngọc ngà của Ngọc Vô Song trước đây chàng đã nhìn thấy, chỉ có điều lúc đó tâm lý còn muốn né tránh, vì thế không lưu ý hoàn toàn. Còn hiện tại, tuy cách qua một lớp áo khoác ngoài, nhưng Lục Vân chấn động kinh hãi phát hiện, vẻ đẹp của nàng đúng là vô cùng kinh người.

Phát hiện ánh mắt Lục Vân rất tà mị, Ngọc Vô Song hồ thẹn muốn chết nhưng lại không cách nào né tránh, chỉ thấy vẻ mặt đỏ hồng, hai mắt nhắm chặt, càng thêm ba phần diễm lệ yêu kiều.

Lục Vân có chút cảm thán đối với việc này, cũng có chút ham muốn sợ sệt, nhẹ nhàng cúi bỏ y phục bên ngoài trên người nàng, ánh mắt tán thưởng thân thể tuyệt mỹ của nàng.

Ngắm nhìn chăm chú một lượt, hai tay Lục Vân nhẹ nhàng dang ra, có chút run run đặt lên trên bờ vai nàng, khiến cho Ngọc Vô Song đột nhiên mở to đôi mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ xấu hổ vô cùng và ngập đầy khẩn cầu.

Lục Vân chần chờ một chút, cặp môi run run, một tràng âm thanh nhỏ nhẹ vang lên bên tai Ngọc Vô Song. Khi nàng còn đang hồ thẹn, hai tay chàng đã nhẹ nhàng chậm chậm vuốt ve theo từng đường cơ nở nang của nàng, dừng lại ở đôi gò bồng đảo hết sức khiêu gợi của nàng, hơi hơi có vẻ tham lam và hối tiếc thường thức vẻ mỹ lệ của nàng.

Cặp môi nhỏ xinh của Ngọc Vô Song hơi mở ra, khu vực tuyệt vời nhất trên người nàng đang nằm trong đôi tay mạnh bạo ve vuốt của Lục Vân. Một loại tình cảm xấu hổ và khó chịu khiến nàng hận không chết đi được.

Dường như biết trong lòng nàng đang tranh đấu, Lục Vân tỏ ra rất mực ôn nhu. Chàng vừa vuốt ve thân thể nàng, vừa dùng miệng nuốt đi nước mắt của nàng, cuối cùng nuốt lấy đôi môi đỏ hồng kiều diễm khiêu gợi của nàng, dùng hành động biểu hiện tình cảm thông hiểu cảm giác tội lỗi và hối tiếc của nàng.

Tâm tình Ngọc Vô Song rất phức tạp. Qua cơn giận dữ, nàng cũng dần dần cảm nhận được sự ôn nhu của Lục Vân, trong lòng có một loại tình cảm bất lực cùng cam chịu số mệnh.

Nữ nhân rất kỳ quái. Ngay khi có thể chọn lựa, thông thường do dự quyết định thay đổi ba lần bảy lượt. Một khi không có cơ hội chọn lựa, hoặc là muốn liều mạng phản kháng, hoặc là từ từ thích ứng, cuối cùng tiếp nhận hiện thực đã định sẵn.

Lục Vân có chút kích động. Lần đầu tiên cùng nữ nhân tiếp xúc thân mật như vậy, hơn nữa còn là một nữ nhân tuyệt mỹ vô cùng, khiến chàng có chút tự hào, có chút hưng phấn, tâm tình lại có vài phần phức tạp.

Lục Vân lúc này đã rất thể hội, sự mỹ lệ của nữ nhân mê hoặc con người đến mức nào. Vì thế hai tay chàng mãi miết không rời đôi gò núi đầy đặn mà vô cùng mềm mại đó, tham lam hưởng thụ cảm giác mỹ mãn vô cùng.

Thời gian, Lục Vân cảm thấy trôi qua quá nhanh. Ngay khi chàng còn đang say trong phong vận mê người của Ngọc Vô Song, chấn động bốn phía đột nhiên khiến chàng giật mình tỉnh táo trở lại.

Quan sát tình huống chung quanh, vẻ mặt Lục Vân có chút nặng nề. Chàng vội vàng rút lại tay phải đang khua khoắng giữa hai chân của Ngọc Vô Song, nhanh chóng trút bỏ y phục của chính mình, dự tính hành động thêm một bước nữa.

Lúc này, ngay khi chàng đang trút bỏ y phục, một hạt châu đã làm chàng chú ý đến.

Ngắm nhìn hạt ngọc châu màu xanh da trời, Lục Vân nhớ lại chuyện xưa. Trước đây khá lâu, khi gặp Vong Trần lão đạo ở Âm sơn, khi ông bỏ đi có để lại cho chàng một vật.

Hạt châu này không biết tên là gì, nhưng nhất định là một bảo vật, vì thế Lục Vân hơi chần chừ một chút, rồi tiện tay nhẹ nhàng thả hạt châu này vào tóc trên đỉnh đầu của Ngọc Vô Song.

Thấy nàng thần sắc có chút mơ hồ, Lục Vân ôn nhu cười nhỏ nhẹ nói:

- Đây là bảo vật một tiên trưởng đã tặng, tạm thời gửi trước cho nàng. Bây giờ ta phải ...

Cố ý không nói nữa, Lục Vân để ý đến vẻ mặt của Ngọc Vô Song, thấy nàng hồ thẹn không cùng, nhưng hoàn toàn không có một chút giận dữ, xem ra nàng đã chấp nhận chuyện trước mắt rồi.

Có chút cao hứng, Lục Vân cũng không biết vì sao, tâm tình bất chợt dâng trào cảm xúc, khiến chàng cảm thấy rất vui vẻ. Nhanh chóng trút bỏ hết y phục, Lục Vân có chút áy náy ngẩng nhìn Ngọc Vô Song, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể ngọc ngà của nàng, miệng khẽ thì thầm:

- Nàng thật là đẹp ...

Ngọc Vô Song hồ thẹn vô cùng, giận dữ trước đây đã bị một trận kích thích của Lục Vân che lấp. Lúc này chân chánh đối diện với nó, tuy tình huống có phần tốt hơn, nhưng sự xấu hổ không giảm, vẫn không dám nhìn đến thân thể của chàng.

Lục Vân hít vào một hơi thật sâu, đợi cho tâm tình hơi hơi bình tĩnh trở lại, chàng liền giải bỏ cấm chế trên người Ngọc Vô Song, khôi phục lại năng lực hành động của nàng.

Thời khắc này đã là thời khắc quan trọng. Lục Vân hiểu rất rõ, miễn cưỡng không phải là không được, chỉ có điều xác suất thành công đã ít đi rất nhiều, mà giữa chàng và Ngọc Vô Song cũng để lại vết thương vĩnh viễn.

Đứng trên quan điểm Lục Vân, chàng hoàn toàn không phải là hạng tà ác ham mê mỹ sắc. Tuy trước đây chàng mê say với vẻ mỹ lệ của Ngọc Vô Song, nhưng trong lòng chàng hiểu rất rõ, giữa chàng và Ngọc Vô Song, cho dù đã từng có quan hệ, nhưng chuyện tình cảm cũng không phải thể miễn cưỡng mà được. Vì thế, sâu trong nội tâm, chàng biết sự tình lần này cũng chỉ là hành động bất buộc mà thôi.

Tội lỗi là chuyện tất nhiên. Để tận lực sửa chữa lại phần nào tội lỗi, Lục Vân liền can đảm đánh cược một phen, hy vọng có thể dùng phương thức tốt nhất để xử lý lần đầu hợp thể bất buộc này giữa chàng và Ngọc Vô Song.

Phát hiện thấy sự dị thường của Lục Vân, khi Ngọc Vô Song phát hiện mình có thể hành động được rồi, phản ứng đầu tiên chính là cố gắng tránh né khỏi vòng tay của Lục Vân, để có thể tránh đi được đoạn tình cảm xấu hổ này.

Nhưng mà Lục Vân trước đó đã đề phòng chuyện này, vì thế khi nàng đang cố sức thoát ra, một mặt vẫn ngậm chặt đôi môi đỏ hồng mướt mà của nàng, không cho nàng có cơ hội mở miệng, đồng thời hai tay vuốt ve những nơi mẫn cảm trên cơ thể nàng, hy vọng làm mềm lòng nàng.

Ngọc Vô Song tránh né rất dữ dội, nhưng tình cảnh chỉ duy trì được giây lát, nàng liền kêu khẽ một tiếng yêu kiều, rũ người vào trong lòng Lục Vân, miệng phát ra tiếng thở hào hển nhẹ nhàng.

Rời khỏi đôi môi nàng, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Mọi chuyện hôm nay đều là ta có lỗi với nàng, cho dù từ nay về sau nàng hận ta thế nào đi nữa, ta vẫn hy vọng nàng bây giờ có thể phối hợp với ta, cả hai toàn tâm toàn ý vượt qua nguy cơ trước mắt trước đã.

Ngọc Vô Song u oán nhìn chàng, vẻ mặt phức tạp nói:

- Lục Vân, qua hết hôm nay, ta sẽ hận ngươi cả đời.

Về mặt Lục Vân rần rần, thở dài nói:

- Ta biết, nhưng ta không oán hận nàng. Bây giờ chúng ta bắt đầu thôi.

Nói rồi liền thử vuốt ve cơ thể nàng, chỉ thấy vẻ mặt nàng đỏ lên, quay đầu đi không nhìn chính mình, nhưng lại hoàn toàn không cự tuyệt sự thân mật của mình.

Biết được tâm ý của nàng, tâm tình Lục Vân bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói:

- Thời gian khẩn trương, đợi sau khi chúng ta hợp thể rồi, cả hai cần phải tĩnh tâm ngưng thần, hai cặp môi phải chạm vào nhau để trên dưới đều liên thông, như vậy khí âm dương mới có thể lưu động trong cơ thể cả hai, đạt đến cảnh giới thái cực hỗn độn được. Để tiến hành thuận lợi, trước tiên chúng ta chuẩn bị một lượt, để tránh đến lúc cuối tâm thần không yên tĩnh mà bị tẩu hỏa nhập ma.

Ngọc Vô Song không nói, chỉ thản nhiên bất động. Lục Vân cũng không để ý, hai tay nhẹ nhàng ôm chặt nàng vào lòng, ngậm lấy đôi môi trong ánh mắt né tránh của nàng.

Ngọc Vô Song có chút vùng vẫy, hiển nhiên còn có chút chưa thích ứng được. Trước đó tuy hai người đã hôn rất nhiều, nhưng đó là do nàng không cách nào cử động, căn bản không thể kháng cự được. Còn bây giờ thân thể có thể hành động, cho dù có tình nguyện hay không, nàng đều phải né tránh để thể hiện lập trường cùng tâm ý của nàng.

Lục Vân cũng ít nhiều hiểu được vài phần tâm tình của nàng, vì thế cũng không mở miệng, chỉ lẳng lẳng hôn lấy đôi môi của nàng, dùng phương thức ôn nhu để từ từ dung hòa nàng, cuối cùng Ngọc Vô Song cũng chấp nhận sự chiếm hữu của chàng.

Tham lam thường thức một phen mỹ vị, Lục Vân bắt đầu bình tĩnh trở lại, ý niệm vận chuyển với tốc độ cao hóa thành một luồng ý thức giao lưu với Ngọc Vô Song bằng phương thức thầm lặng.

Ban đầu, Ngọc Vô Song có chút không hiểu, nhưng theo sự gia tăng mạnh mẽ của ý niệm Lục Vân, nàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ tâm ý của Lục Vân, cũng từ từ phối hợp với hành động của chàng.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi hai người đã chuẩn bị thỏa đáng, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Chúng ta bắt đầu đây, nàng có điều gì muốn nói không?

Ngọc Vô Song trầm giọng thì thào:

- Ta sợ đến lúc đó ta không giữ được bình tĩnh, vì thế ...

Lục Vân cười nhẹ một tiếng, tay phải chỉ vào đỉnh đầu nàng, thản nhiên nói:

- Ta biết, vì thế ta mới để viên ngọc châu lên đỉnh đầu của nàng, để có thể hỗ trợ nàng vào lúc quan trọng.

Ngọc Vô Song nhìn chàng, vẻ mặt biến hóa bất định, mơ hồ có chút tình cảm u oán.

Né tránh ánh mắt của nàng, Lục Vân kêu nhẹ một tiếng chú ý, sau đó thân thể hai người tiếp xúc với nhau. Hai tay Lục Vân nâng nhẹ thân thể của nàng, hai người di động theo phương vị của mình, rất nhanh chóng liền tìm được vị trí thích hợp.

Lúc này, vẻ mặt của Lục Vân phát nóng, ánh mắt không dám nhìn Ngọc Vô Song, miệng khẽ kêu lên một tiếng, hai tay đang nâng thân thể nàng hơi hơi dùng lực muốn hợp thể.

Nhưng Ngọc Vô Song lại đột nhiên mở miệng, nhẹ thì thào:

- Lục Vân, hãy nhìn vào mắt thiếp.

Âm thanh rất nhẹ, nhưng lúc này dường như có ma lực khiến cho Lục Vân không nghe không được.

Ngẩng đầu, Lục Vân nhìn vào mắt nàng, chỉ thấy ánh mắt sau màn nước ấy lúc này thật mỹ lệ, có một vẻ êm ái không nói ra được, khiến cho chàng cảm thấy chính mình đang từ từ rơi vào trong đó.

Mà đúng lúc bốn mắt nhìn vào nhau, thân thể Ngọc Vô Song đột nhiên động đậy, sau đó vẻ mặt mỹ lệ ấy lộ ra vẻ khổ sở, cặp mày thanh tú cau lại thật chặt

686. Chương 688 Thân Thể Dị Biến (thân Thể Biến Đổi Dị Thường)

Trong ánh mắt của Ngọc Vô Song có chút thoả mãn, sau đó hai tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt chàng, ánh mắt biến thành rất quái dị.

Phát hiện được cử động của nàng, Lục Vân đột nhiên tỉnh lại, lập tức tập trung tinh thần, dùng Truyền Tâm thuật của Phật gia để giao lưu với nàng, hai người bắt đầu nhắm mắt vận khí, bốn cặp môi ép chặt vào nhau.

Thời khắc này, tư thế của Lục Vân và Ngọc Vô Song rất ám muội, hai người trên dưới đều liên thông với nhau, thân thể của người nào cũng lấp lánh hào quang kỳ dị. Nhìn từ xa xa, chỉ thấy toàn thân Ngọc Vô Song lấp lánh hào quang màu xanh đen, trên mình Lục Vân lại lóe lên hào quang đỏ rực.

Tình cảnh này kéo dài trong giây lát, hai loại hào quang không cùng màu sắc bắt đầu lưu động, sau đó dung hợp lại với nhau hoàn toàn. Một lát sau, hào quang vẫn đục lại trở nên trong sáng, lần này lại đến toàn thân Ngọc Vô Song lấp lánh hào quang đỏ rực, cả thân hình Lục Vân lại bao phủ hào quang xanh đen.

Bốn phía, huyền cương âm dương mạnh mẽ đã hình thành cơn lốc, hai loại hào quang một đỏ một xanh lại tựa như hai con thần long, lần lượt quấn chặt lấy nhau, bao phủ bốn phía của Càn Khôn Ngọc Bích, không ngừng gia tăng áp lực vào bên trong.

Thấy vậy, Càn Khôn Ngọc Bích cất lực xoay tròn, tiếp tục phát ra kết giới âm dương để ngăn trở ngoại lực đến gần, âm thầm đối kháng, một mực kiên trì không chịu thua.

Thời gian từ từ trôi qua, khi hào quang của Càn Khôn Ngọc Bích đang chuyển động càng lúc càng ảm đạm, bên trong kết giới bảo hộ, Lục Vân và Ngọc Vô Song lại phát sinh biến hóa chấn động trời đất.

Về phía Ngọc Vô Song, nàng chỉ thấy chân nguyên toàn thân tăng lên mạnh mẽ, nhờ có khí huyền dương của Lục Vân bồi bổ, tu vi nàng chớp mắt đã gia tăng gấp mười, lập tức đột phá được giới hạn cuối cùng của Phượng Hoàng pháp quyết, không hề trải qua trạng huống Phượng Hoàng, tiến thẳng vào cảnh giới “Phượng Minh Cửu Thiên”.

Phượng Hoàng pháp quyết có hai tình huống tu luyện. Tình huống thứ nhất chính là phương pháp tu luyện chính thống, trước tiên vượt qua Phượng Hoàng, rồi lại phối hợp với thiên thời địa lợi lại trải qua Dục Hỏa Trọng Sanh để tiến vào “Bất Diệt Phượng Thể” trong truyền thuyết.

Thứ hai, lại nhờ vào kỳ duyên xảo hợp, không kinh qua Phượng Hoàng, trực tiếp tiến thẳng vào cảnh giới “Phượng Minh Cửu Thiên”.

Trong hai hướng, hướng thứ nhất là thần kỳ vô cùng, lại trăm đời khó gặp bởi vì muốn tái sinh trở lại cần có thiên thời địa lợi, điều này vô cùng khó khăn. Còn hướng thứ hai, tuy không được thần kỳ như hướng thứ nhất, nhưng Phượng Minh Cửu Thiên, Bách Điều Quy Tâm cũng là cảnh giới chí cao vô thượng.

Về phía Lục Vân, tình huống đại loại không giống như vậy. Trước tiên chàng có được sự bồi dưỡng của tiên thiên huyền âm từ Ngọc Vô Song, thân thể có biến đổi lớn, các loại pháp quyết trong cơ thể bắt đầu dung hợp liên thông, dùng phương thức có một không hai chuyển biến thành một loại pháp quyết khác, nhanh chóng di chuyển trong thân thể chàng.

Kế đó, pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực” tổ truyền của Lục gia cũng đột phá được cảnh giới thứ tám, tiến thẳng vào cảnh giới vô cùng bá đạo “Sở Hưởng Vô Địch”.

Một khi như vậy, Lục Vân chỉ thấy toàn thân các lỗ chân lông nở ra, Cửu Thiên Tinh đồ xoay chuyển rất nhanh trong cơ thể, dùng phương thức thần bí khó lường thông qua thân thể chàng để hấp thu linh khí bốn phía.

Khi đó, toàn thân Lục Vân hào quang xanh đỏ lấp lánh bất định, Càn Khôn Ngọc Bích khi phát hiện được tình huống của chàng liền tự động bay khỏi đỉnh đầu của chàng, hướng thẳng về phía quang bích thần bí kia.

Mắt đi phòng ngự của Càn Khôn Ngọc Bích, âm dương huyền cương mạnh mẽ lập tức vượt qua lồng sáng đánh vào thân thể hai người. Đồng thời, một lượng lớn linh khí cũng cuộn cuộn tuôn vào bốn phía của Lục Vân và Ngọc Vô Song, hình thành một kết giới linh quang mới.

Lúc này, Lục Vân và Ngọc Vô Song âm dương hợp thể, hai người khí mạch liên thông với nhau, biểu hiện bên ngoài chính là một hình dạng Thái Cực Hỗn Độn, vì thế khi âm dương huyền cương phủ lấy hai người, sức mạnh hủy diệt to lớn do âm dương đan xen lại tuyệt đối không gây chút tổn thương cho cả hai.

Sau đó, một lượng lớn linh khí bị Lục Vân hấp dẫn, điên cuồng ào vào, bị Thiên Địa Vô Cực của chàng hấp thu, khiến cho tu vi của chàng chỉ trong giây lát đã tăng lên gấp năm lần, chân nguyên mạnh mẽ đạt đến mức giới hạn, cả hồn lẫn xác ngập đầy khí tức cực mạnh cực bá đạo.

Bên cạnh, Ngọc Vô Song cũng hưởng được lợi ích không nhỏ, chủ yếu biểu hiện ở hình dạng nhục thể và sung mãn của nguyên thần. Nhờ có linh khí bồi dưỡng, Ngọc Vô Song rõ ràng đã nhiều tuổi rồi, nhưng dung mạo lại càng thêm phần mỹ miều kiều diễm, thân thể nàng cũng thẳng thêm phần xinh đẹp thanh khiết, cả thân hình vĩnh viễn lưu giữ ở thời khắc này.

Còn về phương diện nguyên thần, khi âm dương huyền cương đã luyện hóa rồi, dĩ nhiên cứng rắn như sắt, không những có thể tùy ý xuất ra phi hành giữa trời đất, cho dù gặp phải pháp khí tà ác cũng không gây chút thương tích nào cho nàng được.

Ngạo nghễ giữa không trung, Lục Vân tiếp tục ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của Ngọc Vô Song như cũ, thân thể liên thông chặt chẽ với nàng, không ngừng hưởng thụ mùi vị mỹ lệ của thân thể ngọc ngà kiều diễm của nàng.

Tình cảnh này kéo dài khá lâu, mãi cho đến lúc Lục Vân phát hiện linh khí xung quanh không còn hướng về phía mình nữa, chàng mới rời khỏi đôi môi của Ngọc Vô Song, hai tay chuyển sang ôm eo của nàng, ánh mắt cười hàm tiếu nhìn mỹ nhân đang yêu kiều e thẹn.

Ngọc Vô Song lúc này toàn thân lộ ra một luồng khí thánh khiết, tuy sắc mặt thoảng ửng hồng nhưng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ thánh khiết của nàng, ngược lại còn thêm mấy phần diễm lệ, nhìn thấy tâm thần Lục Vân hơi chấn động, mơ hồ xuất hiện một chút dao động.

Rên khe một tiếng yêu kiều, Ngọc Vô Song trừng Lục Vân một cái, quát khe:

- Còn không buông ra.

Lục Vân nhìn thấy vẻ yêu kiều khêu gợi của nàng, thần sắc có chút lặng đi, kinh hãi than:

- Thật là đẹp, thật không hổ là mỹ ngọc vô song, chỉ có một trong thiên hạ.

Nói rồi, trong ánh mắt yêu kiều thẹn thùng của Ngọc Vô Song, hôn nhẹ nàng một cái, hoàn toàn không buông tay ra, ngược lại còn cười nham nhở một tiếng, thân thể khe khẽ rung động trở lại.

Ngọc Vô Song hai mắt khẽ khép, hai môi mím lại, hình dạng ấy lại mỹ lệ vô cùng, khiến cho tâm thần Lục Vân run lên, một luồng ý niệm mạnh mẽ bạo liệt dâng lên, muốn giữ nàng vĩnh viễn ở bên mình.

Vuốt ve tấm thân yêu kiều mềm mại của nàng, Lục Vân không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đón nhận xúc cảm mỹ lệ này, ánh mắt ngập đầy tình cảm lưu luyến.

Ngọc Vô Song hơi hơi chống cự hai tay của chàng, nhưng sức lực lại không mạnh mẽ, dường như thời khắc này nàng đã chấp nhận Lục Vân rồi.

Trong im lặng, Lục Vân hết như một đứa trẻ tham lam đang lấy tay giữ mãi vật mình muốn. Ngọc Vô Song không hề né tránh, chỉ có vẻ mặt phức tạp nhìn ngắm chàng, trong ánh mắt có hàm ý mà Lục Vân đoán mãi không ra.

Đang khi Lục Vân chìm đắm thật sâu, linh thức sắc bén truyền lại một tin tức kinh người khiến cho Lục Vân tỉnh hẳn trở lại, ánh mắt nhìn về phía mặt quang bích đó.

Phát hiện thấy sự dị thường của chàng, Ngọc Vô Song nhìn theo ánh mắt của chàng, chỉ thấy tám chữ trên quang bích đó lúc này chỉ còn lại có Áo Diệt Do Tâm. Bốn chữ Âm Dương Sanh Tử đã hóa thành bốn đám quang vân xoay tròn bao phủ quanh Càn Khôn Ngọc Bích theo một tần suất nhất định, cảm giác thật là kỳ quái.

Thôi không nhìn nữa, Ngọc Vô Song đẩy Lục Vân ra, xấu hổ nói:

- Nhanh buông ra, lúc này nguy hiểm đã qua rồi.

Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc, khe khẽ lắc đầu nói:

- Không cần gấp, dạng tư thế này của chúng ta rất hữu dụng, đợi một chút còn có cơ hội sử dụng. Hiện tại nàng cần thận lưu ý đến bốn đám quang vân đó, lộ tuyến vận hành của chúng rất phức tạp, rất cổ quái, và giữa chúng với Càn Khôn Ngọc Bích có một mối quan hệ không nói rõ ràng được.

Ngọc Vô Song chần chờ một lúc, ánh mắt nhìn đến trên quang bích, cẩn thận xem xét, nàng phát hiện thấy bốn đám quang vân vận chuyển với tốc độ rất nhanh, lại liên tục giữ nguyên xu thế tăng lên, khiến cho người không lưu ý sẽ không cách nào có thể nhìn được đường đi của bọn chúng.

Đang quan sát, Ngọc Vô Song cảm thấy có chút chật vật, nhưng đúng vào lúc đó, từ trong cơ thể Lục Vân truyền vào người nàng một luồng sức mạnh thần bí, khiến nhân thần của nàng trở nên sắc bén, dễ dàng nhìn thấu được mọi thứ trong đó.

Thấy vậy Ngọc Vô Song có chút mơ hồ, tuy nàng trước khi hợp thể với Lục Vân đã thăm dò được không ít chuyện về chàng, nhưng lúc này biểu hiện Lục Vân lại rất thần bí kỳ dị, còn khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc.

Quay đầu liếc nhìn Lục Vân, Ngọc Vô Song nhẹ thì thào:

- Lục Vân, chàng ... a, ánh mắt chàng rất quái lạ, không ngờ lại bao phủ một tầng quang mang bầy sắc!

Nghe thấy âm thanh kinh ngạc của nàng, ánh sáng trong mắt Lục Vân lập tức mất đi, khôi phục trở lại nhân thần trong sáng, chàng cười hàm tiếu với nàng, có chút yêu thương êm ái nói:

- Không cần phải kinh ngạc, trên người ta ẩn chứa rất nhiều bí mật, nàng gần như mới biết được vài điểm mà thôi. Bây giờ đừng phân tâm, cẩn thận cảm nhận sức mạnh ta truyền vào trong người nàng, sau đó nhìn thật kỹ tình huống trên quang bích, tập trung tinh thần ghi lại mọi thứ thấy được thật sâu trong lòng.

Ngọc Vô Song kinh hoàng tránh đi ánh mắt mê người của chàng, có chút lúng túng nói:

- Chàng nói gì, lẽ nào trên quang bích đó ẩn chứa pháp quyết nào phải không?

Lục Vân cười nói:

- Ảo Diệt Do Tâm, tự nhiên có ẩn chứa huyền cơ. Hiện tại nàng cần thận quan sát, ta phải thúc động Càn Khôn Ngọc Bích, dùng nó làm trung gian mới dò được bí mật này của quang bích.

Ngọc Vô Song không nói, thần sắc rất xấu hổ, tựa hồ còn khó thích ứng. Thấy vậy, Lục Vân cau chặt mày, vươn tay phải đặt trên đỉnh đầu của nàng, một luồng khí trong sáng xuyên qua ngọc châu thần kỳ thâm nhập vào trong thân thể nàng, khiến cho Ngọc Vô Song lập tức tỉnh táo lại, thần sắc khôi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng.

Cười bình thản một tiếng, Lục Vân lên tiếng cảnh tỉnh:

- Chú ý, tập trung tinh thần.

Nói rồi một ý niệm từ trong não chàng chuyển động, tinh thần dị lực mạnh mẽ hóa thành một luồng ý thức, lập tức liên hệ với Càn Khôn Ngọc Bích, điều khiển nó phối hợp với sự chỉ huy của Lục Vân, bắt đầu vận hành có quy luật.

Trước đây, Càn Khôn Ngọc Bích đã phát hiện được quang bích này có ẩn chứa huyền cơ, vì thế khi Lục Vân thoát khỏi cảnh khó khăn, nó liền tự động bay đến trên quang bích, dùng phương thức riêng của nó dò xét bí mật của quang bích.

Chỉ có điều quang bích này cũng không đơn giản, có một ý thức tự chủ rất mạnh, liên tục đối kháng với Càn Khôn Ngọc Bích, bài trừ dò xét của nó, lại còn đem bốn chữ “Âm Dương Sanh Tử” hóa thành bốn đám quang vân, muốn trói lấy Càn Khôn Ngọc Bích.

Đối với linh vật trong trời đất, chỉ cần có cùng cấp độ, liền có thể cảm ứng lẫn nhau. Vì thế khi Càn Khôn Ngọc Bích liền phát hiện quang bích này không tầm thường, quang bích này cũng giống vậy lưu ý đến sự thần kỳ đặc biệt của Càn Khôn Ngọc Bích.

Cả hai tranh đấu với nhau, giống hệt hai cao thủ tuyệt thế, đối lập lại tán thưởng lẫn nhau. Tình cảnh này duy trì khá lâu, mãi cho đến khi Lục Vân tham gia, cả hai mới có thể thoát khỏi thế giằng co.

Đối với Càn Khôn Ngọc Bích, giữa nó và Lục Vân có quan hệ mật thiết, giống hệt như là một đôi bằng hữu, có thể giao lưu với nhau huyền diệu không nói rõ được.

Trước đây, Càn Khôn Ngọc Bích vì chống lại sự ăn mòn của âm dương huyền cương nơi đây, mà hao phí nguyên khí rất lớn. Lúc này nhờ có ý thức mạnh mẽ của Lục Vân bồi bổ, lập tức tinh thần đổi mới, lấp lánh hào quang trông chói mắt.

Mặc hồi thủ chuyển nhãn thông thông đa thiếu khiên quả tại tâm đầu chí thị vị khai khẩu

Ngưng vọng nhãn lương tâm du du mãn phúc tương tư tần tùy phong kí ngữ nguyệt minh trung

Tạm dịch:

Không hồi đầu, ánh mắt trao nhau, ít nhiều lo lắng trong lòng chỉ có điều không mở miệng.

Mắt nhìn nhau, hai lòng đối trao, tương tư ngập đầy theo gió, viết lại dưới ánh trăng!

*Hôm nay là tiết trung thu, Vô Ngân ở nơi đây chúc tất cả các độc giả tiếp tục với Thất Giới một ngày khoái lạc!

Ghi chú:

- Phượng minh cửu thiên = Phượng gáy vang đến chín tầng trời.
- Dục hỏa trọng sanh = Muốn sống lại trong lửa
- Bất diệt phượng thể = thân thể phượng hoàng không hủy diệt được.
- Phượng minh cửu thiên bách diệu quy tâm = Phượng gáy vang chín tầng trời, trăm loài chim quay về.

687. Chương 689 Tham Tác Áo Bí (thăm Dò Bí Ẩn)

Xung quanh, bốn đám quang vân do quang bích thần bí tạo ra khi phát hiện được biến hóa của Càn Khôn Ngọc Bích, tốc độ cũng đột nhiên tăng lên gấp bội, lực trói buộc do sự xoay chuyển cũng tăng mạnh lên, đang mạnh mẽ áp chế khí thể gia tăng của Càn Khôn Ngọc Bích.

Cả hai mạnh mẽ giao nhau, huyền quang lưu động ở giữa, vô số hào quang như những vòi bạch tuộc đan xen giằng co.

Bị vây khốn, hào quang xanh đỏ do Càn Khôn Ngọc Bích phát ra hình thành một kết giới, hai mặt trên dưới lần lượt có đồ án Thái Cực Âm Dương xoay tròn, một tia hào quang màu vàng kim kỳ diệu vọt từ dưới lên, tốc độ của nó thật kinh người, chớp mắt đã hình thành một luồng quang điểm sắc kim, hệt như một lưỡi dao sắc bén chém ra.

Đối diện với phản kích của Càn Khôn Ngọc Bích, bốn đám quang vân không yếu thế chút nào, quang vân màu xanh nhạt và màu đỏ hồng kết thành một, sắc đỏ nhạt và màu xanh đen đan xen với nhau, hình thành một quang bích do âm dương hợp nhau, vừa nhanh chóng hấp thu linh khí chung quanh, vừa phát ra hai quả cầu ánh sáng đón lấy chiêu tấn công của Càn Khôn Ngọc Bích.

Quang điểm và quang cầu gặp nhau, cả hai cùng chấn động mãnh liệt, nhất thời rơi vào tình thế giằng co.

Nhìn thấy cảnh này, Ngọc Vô Song kinh ngạc kêu lên:

- Thật là thần kỳ, hệt như hai cao thủ giao chiến, công thủ đều rất rõ ràng.

Lục Vân nhãn thần có chút thần bí, chăm chú nhìn Càn Khôn Ngọc Bích, nhỏ giọng nói:

- Bên trong lòng sáng thần bí này ẩn chứa sức mạnh rất lớn, mà quang bích đó tựa hồ chính là đầu não của mọi chuyện, có ý thức rất mạnh mẽ, có thể điều động sử dụng sức mạnh nơi đây.

Ngọc Vô Song kinh ngạc nói:

- Ý chàng nói, quang bích trước mặt thật ra là một sanh mệnh, khí âm dương ở xung quanh đây lại hợp thành một bộ phận của nó, có thể để nó tùy tâm sử dụng và khống chế.

Lục Vân trầm ngâm nói:

- Hẳn là như vậy, nhưng vẫn không cách nào giải thích tất cả mọi thứ nơi đây. Trước mắt ta không chế được Càn Khôn Ngọc Bích, dùng sức mạnh bản thân ta để phối hợp với sự huyền diệu của Càn Khôn Ngọc Bích, chính thức cùng quang bích đó đối kháng, chỉ có điều trở lực rất mạnh, rất khó đột phá được.

Ngọc Vô Song hơi lo lắng nói:

- Có nguy hiểm gì không, hay là chàng bỏ qua đi.

Lục Vân vẻ mặt kiên định, thần thái ngạo nghễ thản nhiên nói:

- Nguy hiểm có thể khẳng định là có, nhưng ta là Lục Vân, ta tuyệt đối không chịu thua. Bây giờ nàng hãy ôm chặt lấy thân thể ta, ta muốn thi triển pháp quyết phân cao thấp với quang bích thần bí này.

Ngọc Vô Song ngẩng nhìn khuôn mặt anh tuấn của chàng, cảm nhận được bá khí trong đó, ánh mắt lộ ra một chút ham mê lưu luyến, theo lời đưa tay ôm chặt eo chàng, nhẹ nhàng cúi đầu tựa vào ngực chàng.

Giờ phút này, Lục Vân không có tâm tư lưu ý đến biểu hiện của Ngọc Vô Song, sau khi dang hai tay ra, cả thân hình lấp lánh bảy màu, một tầng hào quang rực rỡ hình thành kết giới bảy màu bao quanh chàng và Ngọc Vô Song giữa không gian. Hai tay kết ấn với nhau trên đỉnh đầu, miệng Lục Vân quát khẽ một tiếng, cùng với Ngọc Vô Song đang ôm chặt lấy tự động xoay tròn.

Bốn bề, hào quang bảy màu theo chuyển động này, phát ra chín luồng ánh sáng phân tán ra theo chín hướng, rất nhanh trong phương viên mười trượng hình thành chín nguồn sáng, tất cả đều liên thông chặt chẽ với kết giới bên ngoài thân thể Lục Vân, không ngừng truyền đến một lượng linh khí to lớn.

Nhờ có không gian linh khí bên ngoài hỗ trợ, toàn thân Lục Vân phát ra một tầng sóng ánh sáng bảy màu, xoay vòng hội tụ trên đỉnh đầu của chàng, nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng bảy màu ở đó, bề mặt quả cầu lấp lánh tinh đồ (đồ hình ngôi sao) thần bí.

Quang cảnh này kéo dài trong giây lát, sau đó hai mắt Lục Vân đột ngột trừng to, một luồng khí thể uy hiếp trời đất từ thân thể chàng bộc phát ra, khiến chàng hét như thần của vạn vật, uy nghiêm mà bá đạo.

Tất cả mọi thứ, Ngọc Vô Song đang cúi đầu tựa vào lòng chàng không hề thấy gì, nhưng trong lòng nàng lại rõ ràng vô cùng, phẳng phất có một sức mạnh thần kỳ đem mọi cảnh tượng gieo vào trong đầu của nàng.

Thấy vậy nàng rất kinh ngạc chấn động, nhưng khi tâm niệm nàng chuyển động, một thanh âm từ trong thân thể Lục Vân phát ra truyền rõ ràng vào nơi sâu kín trong lòng nàng, cho nàng biết nguyên nhân mọi chuyện.

Thời khắc đó, Ngọc Vô Song ngạc nhiên không nói, nhưng cũng đúng vào lúc đó, Lục Vân đột nhiên phát sinh biến hóa kỳ dị. Quang cầu bảy màu trên đỉnh đầu bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ, cho đến khi đường kính chỉ còn khoảng một thốn, trên đỉnh đầu Lục Vân truyền đến một luồng khí tức bá tuyệt thiên hạ, một thanh quang kiếm bảy màu từ huyết bá hội của chàng bay ra, khi xuyên qua quang cầu bảy màu lập tức nuốt lấy nó, chuyển hóa thành khí thể càng to lớn mạnh mẽ hơn, tràn ngập bên trong lồng sáng.

Thời điểm này, - tr u bE theo6 c i c h h bi sinhuyẽ m lầ nào - cấn thể khếkh* p

sắc, xung quanh quang hoàn hào quang chuyển động, vô số quang ảnh lúc ẩn lúc hiện, tràn đầy khí tức thần bí.

Tình cảnh đó khiến cho người khác phải chấn động kinh ngạc, nhưng tiếp sau đó, viên ngọc châu ở trước ngực của chàng, sau khi áp chế được khí huyết sát trong cơ thể của Lục Vân, tự động khảm vào ngực của Lục Vân, xung quanh là một bức tinh đồ phức tạp trong suốt. Đối với mọi việc xảy ra, Lục Vân vừa có chút ngạc nhiên lại vừa có chút thoải mái, trong lòng chàng hiểu rõ, bức tinh đồ nằm trên ngực mình là do Càn Bích hóa thành, bề mặt có khí tức thần thánh.

Còn viên ngọc châu thì vì sao lại như vậy, quá nửa có liên quan tới Càn Bích, bởi vì bên trong viên lam sắc ngọc châu này luôn có một bức quang đồ phức tạp biến hóa không ngừng, nhưng trước tới giờ chưa bao giờ xảy ra tình cảnh này.

Theo suy đoán như vậy, Lục Vân cảm giác viên ngọc châu sắc lam do Càn Bích hấp dẫn, tự động kết hợp cùng Càn Bích, hấp thu một chút linh khí của Càn Bích vào bên trong, rồi lại dung nhập chính nó vào trong cơ thể Lục Vân.

Cùng lúc này, Ngọc Vô Song cùng Khôn Bích cũng vừa kết hợp xong. Quá trình cũng có chút giống như Lục Vân, chỉ có điều không có phức tạp như của chàng.

Khi quang giới bên ngoài cơ thể hóa thành sức mạnh to lớn nhập vào bên trong cơ thể nàng, Ngọc Vô Song cảm thấy một cách rõ ràng, một luồng ý thức mát mẻ xông vào trong não của mình, dung hợp thành một thể với nguyên thần của nàng. Cảm giác đó rất kỳ diệu, Ngọc Vô Song không thể miêu tả rõ ràng được, do vậy nàng cũng không quá để ý, tập trung chú ý đến Khôn Bích.

Cùng với sự biến mất của quang giới, chỉ thấy giữa hai gò bông đào cao vút, tròn trịa và mềm mại xuất hiện một đồ án hình trăng lưỡi liềm hết như một ấn ký, khắc sâu vào đúng vị trí đó. Đây là ấn ký do Khôn Bích lưu lại, mặt ngoài lóe sáng hào quang như ngọc, khiến cho gò ngực tuyệt mỹ càng thêm phần đẹp đẽ.

Lặng lặng ngắm nhìn ngực mình, Ngọc Vô Song phát hiện ra đồ án này rất kỳ lạ và đặc biệt, không những có vẻ đẹp tới mức kinh người mà còn liên tục phát ra khí tức mát mẻ và nhu hòa, phẳng phất như là con suối mát, luôn làm bồi dưỡng và làm đẹp cơ thể nàng.

Xem xét kỹ càng cơ thể mình một lượt, Ngọc Vô Song ngẩng đầu nhìn Lục Vân, đúng lúc đó Lục Vân cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt của hai người giao nhau.

Nhìn nhau một lát, Ngọc Vô Song dời ánh mắt đi, liếc nhìn ngực của Lục Vân, nhẹ nhàng hỏi:

-Thần vật trong truyền thuyết mất đi như thế này, chàng có cảm thấy tiếc hay không?

Lục Vân mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ lên đồ án hình trăng lưỡi liềm trên ngực nàng, thần nhiên nói:

-Đâu có mất đi, nó chỉ là phân ra dung nhập vào thân thể của hai chúng ta mà thôi, lưu lại ấn ký vĩnh viễn không có cách nào xóa đi được, một đời này không ai có thể quên được.

Thân thể Ngọc Vô Song run lên, đưa tay muốn đẩy tay Lục Vân ra, nhưng tay Lục Vân rất vững chãi, chỉ hơi di động một chút, áp chặt lên bộ ngực mỹ lệ, vô cùng đàn hồi lại trông thật hấp dẫn của nàng.

Ngọc Vô Song sắc mặt hồng lên, quát khê:

-Lục Vân, chàng thật đáng ghét, mau buông tay ra.

Lục Vân cười ha hả, hoàn toàn không để ý tới lời của nàng, ngược lại cúi đầu thưởng thức một lượt, khiến cho Ngọc Vô Song vô cùng xấu hổ mới buông nàng ra, ánh mắt di chuyển tới vị trí khác.

Lúc này trong quang trảo, quang bích thần bí đã biến mất, nhưng bên dưới hai người, lại âm thầm phát sinh biến hóa. Cảm giác có điều không đúng, Lục Vân ánh mắt biến hẳn, trong đầu tức thì nghĩ tới Thương Nguyệt, liền mang Ngọc Vô Song xuống phía dưới đáy của quang trảo, ánh mắt tập trung chú ý tới tình hình phía dưới.

Trong lòng Lục Vân, bị Lục Vân ôm chặt, Ngọc Vô Song xấu hổ muốn chết, đang muốn mắng to một trận, thể hiện sự phẫn nộ và gò bó mất tự nhiên của mình, nhưng cử động của Lục Vân lại khiến cho nàng chú ý.

Nhìn theo ánh mắt của Lục Vân, Ngọc Vô Song kinh ngạc phát hiện ra, hoàn cảnh dưới chân mình đang sinh ra biến hóa cực lớn, khiến nàng không nhận được phải hô khẽ lên một tiếng, vội vàng nói:

-Lục Vân, chàng mau nghĩ biện pháp, nếu chậm trễ phát sinh biến cố, tới lúc đó Thương Nguyệt sẽ ra sao.

Sắc mặt Lục Vân ngưng thần trầm trọng, chậm rãi lắc đầu nói:

- Với sức mạnh của ta đúng là có thể phá vỡ tầng quang tráo này, nhưng mặt dưới rốt cuộc che dấu điều gì, ta cũng không dám khẳng định. Thêm nữa, biến hóa là tốt hay là xấu, lúc này nhận xét còn là quá sớm, chúng ta trước tiên cần quan sát thêm một chút nữa, sau đó mới đưa ra quyết định.

Ngọc Vô Song bắt mắt yêu kiều hừ một tiếng, đôi mắt đẹp tập trung nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy dưới chân quang vân cuộn cuộn xoay chuyển, quang mang xanh đỏ rực rỡ càng ngày càng mạnh mẽ, mơ hồ tỏ ra dấu hiệu báo trước một loại biến hóa nào đó.

Tình hình này duy trì trong khoảng thời gian một tuần trà, sau đó quang vân cuộn cuộn bắt đầu biến hóa kịch liệt, trên bề mặt xuất hiện các dạng đồ án bát quái, có lớn có nhỏ đan xen lẫn nhau, thể hiện ra một tình cảnh vô cùng phức tạp.

Lục Vân nhìn tất cả những điều này, Ý Niệm Thần Ba trong đầu mô phỏng lại tình hình phía bên dưới, dự đoán kết quả. Nhưng do Lục Vân dự đoán chậm mất một bước, do vậy khi chàng phát hiện tình hình không ổn, quang vân cuộn cuộn bên dưới đã co cụm lại với nhau, phía trên bề mặt ánh sáng chuyển động, ngàn vạn hào quang lộ ra vô cùng thần bí trong ánh mắt kinh ngạc của hai người, dùng tốc độ nhanh kinh người hóa thành một quang cầu, cuối cùng biến mất bên trong không gian thần bí.

690. Chương 692 Âm Nhiên Biệt Ly (chia Tay Đau Lòng)

- Thương Nguyệt, Thương Nguyệt...

Lục Vân thần thờ bất động, trong ánh mắt hiện lên vô vàn đau thương, đả kích này thật kịch liệt, không kém với lúc khi Thương Nguyệt rơi vào trong động sâu.

Dưới chân, toàn bộ hào quang vốn chói mắt đã biến mất, bên ngoài quang tráo chỉ còn lại một mảng đen như mực, dường như đã ở cuối đường, không còn chút bí ẩn nào nữa.

Thời khắc đau lòng hô hoán trôi qua, khi Ngọc Vô Song bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn Lục Vân, lại phát hiện ra chàng lúc này như mất đi linh hồn.

Cả người cứ như ngây như dại, trên mặt hiện ra dáng vẻ của trái tim tan nát.

Từ trước tới giờ, Lục Vân luôn đem lại cho người khác cảm giác ngạo nghễ bất khuất, tràn đầy sức sống. Nhưng vào lúc này, dáng vẻ của Lục Vân đã làm chấn động Ngọc Vô Song sâu sắc. Khiến nàng chân chính cảm giác được, Thương Nguyệt trong lòng Lục Vân, quan trọng hơn rất nhiều so với biểu hiện ra bên ngoài.

Cười đau khổ một tiếng, Ngọc Vô Song có chút mất mát đưa mắt nhìn xuống dưới, rồi lại đưa mắt nhìn Lục Vân, trong ánh mắt lộ ra thần tình biến hóa phức tạp.

Lặng lẽ duy trì cảnh tượng đau lòng này, sau khi Ngọc Vô Song chăm chú nhìn hồi lâu, đột nhiên vỗ một chưởng vào ngực Lục Vân, dùng nhu kinh rời khỏi ngực chàng, hai người cách nhau khoảng mấy trượng.

Bất ngờ này khiến cho Lục Vân tức thì tỉnh táo lại, thấy Ngọc Vô Song nhíu mày, dáng vẻ giận dữ xấu hổ, Lục Vân thấp giọng nói:

- Xin lỗi nàng.

Ngọc Vô Song dường như hiểu được ý nghĩa của lời xin lỗi này, ánh mắt thoáng có chút xấu hổ, miệng lại lạnh lùng đáp:

- Lục Vân nhớ cho kỹ, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho ngươi, ta sẽ vĩnh viễn hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi!

Nói xong xoay người, hai hàng nước mắt không kiềm được rơi xuống, khiến cho lời nói của nàng lại có chút vô lực.

Lục Vân sắc mặt biến hẳn, có chút đau lòng nói:

- Vô Song, ta...

Có lời nhưng nói không được, Lục Vân lặng lẽ di chuyển tới sau lưng nàng, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy thân thể nàng.

Ngọc Vô Song thân thể chấn động, đột nhiên né tránh hai tay của Lục Vân, vừa khóc vừa mắng:

- Chàng ác lắm, ta hận chàng!

Nói xong toàn thân hồng quang lóe sáng, một luồng chân nguyên sắc đỏ theo sự khống chế của nàng, hóa thành một tấm khiên giáp diễm lệ, bao phủ lấy cơ thể yêu kiều tuyệt mỹ dự hoặc của nàng, sau đó nàng quay lại liếc nhìn Lục Vân, kêu lên một tiếng thân thể vút lên phía trên.

Mở miệng muốn gọi, Lục Vân rất muốn giữ nàng lại, nhưng ánh mắt cuối cùng của Ngọc Vô Song, khiến cho Lục Vân do dự.

Ánh mắt đỏ hàm chứa rất nhiều tình cảm phức tạp, có u oán, có phần hận, có đau khổ, có buồn phiền. Và phần nhiều là sự đau khổ và thê lương, cùng với tiếng thở dài tan nát con tim.

Lục Vân ngừng nhìn lên trên, khẽ thở dài:

- Tình thiên viên nguyệt, tam thế luân hồi, hữu duyên chi nhân, kim sanh tương hội.(1) Năm xưa khoảng khắc đó ta thấy nhưng không đủ thật sự, có lẽ đây là vận mệnh của chúng ta. Đi đi, hận đi, suốt đời này ta mắc nợ nàng...

Thanh âm mất mát vang vọng trong quang tráo. Theo sự biến mất của quang bích thần bí trước đây, âm dương huyền cương xung quanh đã sớm không còn tung tích, do vậy lúc này quang tráo không còn thần bí nữa.

Lặng lẽ đứng trong không trung, Lục Vân đắm chìm trong đau khổ, tuyệt không có ý muốn rời khỏi. Đối với việc giữa mình và Ngọc Vô Song, tâm trạng của chàng rất phức tạp, không biết sẽ xử lý như thế nào, có lẽ sẽ trốn tránh, đó có thể là phương án tốt nhất, bởi vì với thân phận của hai người, không cho phép hai người đến với nhau.

Còn về Thương Nguyệt, Lục Vân rất đau lòng, nhưng cũng có chút kỳ quái. Bởi vì từ khi tới nơi này, trong lòng Lục Vân phát hiện ra rằng mặc dù suy nghĩ thương nhớ về Thương Nguyệt rất sâu sắc, nhưng lại luôn không thừa nhận cái chết của nàng. Về phía chàng, Thương Nguyệt mãi mãi sống trong ký ức của chàng, cho dù chàng biết xác suất Thương Nguyệt còn sống gần như không có, nhưng trong lòng Lục Vân luôn có cảm giác Thương Nguyệt còn sống.

Tình cảm và lý trí luôn rất mâu thuẫn. Đứng quan điểm Lục Vân, xét dưới góc độ lý trí, cái chết của Thương Nguyệt là việc mà mọi người đều biết, không để cho chàng được xảo biện. Nhưng trên phương diện tình cảm, Lục Vân luôn có cảm giác rằng Thương Nguyệt chưa chết, nếu không vì lẽ gì bản thân mình trong Ánh Nguyệt tỉnh lại thấy bóng dáng của nàng.

Thế gian có rất nhiều việc không có cách nào giải thích được, ít nhất là đối với cái chết của Thương Nguyệt, Lục Vân trước khi tự thân mình kiểm chứng, chàng tuyệt đối sẽ không tin. Đương nhiên, Thương Nguyệt lúc này đã trở thành một câu đố, bởi vì thân thể nàng rơi xuống chỗ nào không rõ, chỉ có Lục Vân vẫn không tin nàng đã chết.

Trầm mặc hồi lâu, Lục Vân bắt đầu bình tĩnh trở lại. Thấy cảnh tượng phía dưới tối đen như mực, Lục Vân tay phải giơ cao lên, trong lòng bàn tay ngưng tụ một luồng hào quang sáng trưng, theo sự huy động của cánh tay chàng, nhẹ nhàng lao xuống phía dưới. Lúc này chỉ thấy trong quang tráo huyền quang chói mắt, một luồng quang diễm bay ra, khi gặp phải quang tráo vô cùng mạnh mẽ, quang diễm hơi dừng lại một chút, rồi xuyên qua quang tráo, tạo thành quang mang chói mắt lao thẳng xuống phía dưới đáy động.

Mượn ánh sáng soi đường, Lục Vân cẩn thận quan sát phía dưới, phát hiện động này rất sâu, chỉ với Ý Niệm Thần Ba không thể dò xét được bất kỳ tín tức hữu dụng nào. Đối với việc này, Lục Vân cười cười đau khổ, sau đó giận dữ tới mức râu tóc dựng đứng, hai tay đột nhiên đưa cao, lực lượng toàn thân đáng sợ cùng với cuồng phong hủy diệt cuốn quanh bốn phía với tốc độ kinh người.

Phía sau, Như Ý Tâm Hồn kiếm vẫn luôn lặng lẽ cảm thụ được tâm ý của Lục Vân, toàn bộ thanh kiếm hào quang ngàn vạn, tự động xoay chuyển trên đầu chàng, mũi kiếm chĩa lên trời cao, phát ra một luồng kiếm mang đỏ rực giống như một quang trụ xông thẳng lên trời, trong nháy mắt đường kính của kiếm mang đã bành to đạt khoảng tam trượng, tức thì nổi trời với đất. Phía bên ngoài, cuồng phong bảy màu xoay tròn bao quanh kiếm trụ vút lên, không có chỗ nào là không hủy diệt, rất nhanh đem cả ngọn núi phá hủy.

Trong thời gian cực ngắn, giữa trời đất xuất hiện một kỳ cảnh. Ngọn núi thần kỳ dưới sự phẫn nộ của Lục Vân, chỉ trong chốc lát đã bị phân năm xẻ bảy, những khối đất đá dưới sự chấn động kinh khủng của kiếm khí, hóa thành tro bụi, biến mất trong nháy mắt.

Giữa không trung, Lục Vân đứng ngạo nghễ, toàn thân ánh sáng bảy màu chuyển động, một luồng khí phách bất phục thiên địa xông thẳng lên trời cao, khiến cho cả nhân gian chấn động không ngừng.

Lúc này, nhân gian đã là buổi đêm, do đó rất nhiều người không cảm giác được luồng bá khí đó. Chỉ có điều trời đất rộng lớn, nhân gian bao la, cũng có mấy kẻ mạnh cảm nhận được khí thế của Lục Vân, chia nhau phát ra khí tức thăm dò.

Thái Âm Tế Nhật, hạo kiếp đang đến. Kiếm Vô Trần dùng trăm phương nghìn kế hãm hại Lục Vân, cuối cùng mặc dù thành công, nhưng hẳn làm sao cũng không dự tính được, Lục Vân trong họa có phúc, lại đột phá “Thiên Địa Vô Cực” tầng thứ tám, tiến nhập vào cảnh giới “Sở Hướng Vô Định”.

Như vậy, tu vi Lục Vân đã tiến nhập vào cảnh giới cao nhất. Tiếp theo đây, chàng sẽ đem lại cho thất giới ảnh hưởng như thế nào, chờ đợi Lục Vân sẽ là những chuyện phải trải qua sao?

Buổi tối, nước lạnh như băng, không có trăng, không có sao, chỉ là một màn đêm tối tăm.

Đêm đầu tiên sau Thái Âm Tế Nhật, nhân gian yên lặng không một âm thanh, không có hỗn loạn như trong tưởng tượng.

Giờ Tí, bầu trời tối đen như mực, từng cơn gió nhẹ thổi qua nóc nhà của hàng vạn hộ gia đình, hết như một khúc nhạc an hồn, vỗ về an ủi tâm linh của thế nhân, đem họ đưa vào trong giấc ngủ.

Không gian đêm tối yên lặng, liệu có người nào nhìn lên bầu trời? Từng cơn gió mang theo lời than thở và còn ẩn tàng trong đó những điều lo lắng gì? Nhưng màn đêm tối tăm đột nhiên biến thành sáng tỏ, những người không ngủ, nhìn lên bầu trời thấy quang trụ chói mắt bỗng nhiên xuất hiện như vậy, tâm trạng sẽ như thế nào đây?

Thời khắc đó, cảnh tượng kỳ lạ đó duy trì trong thời gian rất ngắn.

Khi hào quang chói mắt đó biến mất, Trần Ngọc Loan thuộc Trừ Ma liên minh đột nhiên choàng tỉnh, nhìn dáng vẻ kích động của Tứ Linh thần thú trong phòng, kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy, đại linh nhi, người... Cái gì? Người nói người cảm nhận được khí tức của Lục đại ca hả?

Uốn mình bay lên, Trần Ngọc Loan nhanh chóng khoác áo ngoài vào, mang theo Không Linh điều và Tứ Linh thần thú đẩy cửa sổ lao ra ngoài, bay lên không trung, nhìn về phương xa.

Bầu trời lúc này đã khôi phục lại màu đen như mực, Trần Ngọc Loan đưa mắt nhìn, có chút nghi hoặc hỏi:

-Đại linh nhi, người vừa rồi đúng là cảm ứng được hả?

Tứ Linh Thần Thú thấp giọng gầm gừ, dáng vẻ rất kích động, dường như muốn rời đi.

Nghe hiểu được ý muốn của nó, Trần Ngọc Loan nhíu mày nói:

- Người muốn đi tìm Lục đại ca, cái này ta có thể hiểu. Chỉ có điều trước mắt nếu Lục đại ca đã không việc gì, ta tin huynh ấy sẽ tự tới đây tìm chúng ta, do vậy người đừng có vội vàng, tránh việc luống cuống uống

công. Thêm nữa, ta còn cần sự giúp đỡ của người, người tạm thời ở lại đây, đợi khi nào gặp Lục đại ca ta sẽ đem người trả lại cho huynh ấy.

Gầm nhẹ hai tiếng, Tứ Linh thần thú có chút do dự, rõ ràng là không muốn lưu lại. Đối với việc này, Không Linh điều bên cạnh khẽ hét lên một tiếng, dường như trong tiếng hét đó nói lên điều gì, nghe xong Tứ Linh Thần Thú không ngừng gầm gừ, ánh mắt nhìn trừng trừng vào Không Linh điều, xung quanh cơ thể lộ ra một luồng khí tức kì quái, nhưng lại không tính lý khai nữa.

Thấy như vậy, Trần Ngọc Loan mỉm cười lắc đầu, ánh mắt nhìn về nơi xa, tự nói với mình: “Lục đại ca, huynh đang ở đâu, nhớ sớm quay trở lại nhé.” U oán thở dài, rồi xoay người chuẩn bị quay trở về phòng. Nhưng đúng lúc nàng xoay người, nàng đột nhiên phát hiện, phía bên trái ba trượng, Phật Thánh Đạo Tiên đang lặng lẽ nhìn nàng.

Có chút kinh ngạc Trần Ngọc Loan hỏi:

- Té ra là tiền bối, sao tiền bối lại ở đây?

Phật Thánh Đạo Tiên bình thản trả lời:

- Ta vừa cảm ứng được một luồng khí tức mạnh mẽ to lớn, do vậy ra đây để xem, ai ngờ người ngay sau đó cũng tới.

Trần Ngọc Loan khe khẽ gật đầu rồi hỏi:

- Vừa rồi Tứ Linh Thần Thú nói với văn bối, khí tức đó là của Lục đại ca, tiền bối cảm thấy khả năng đó có lớn không?

Phật Thánh Đạo Tiên ngần ngừ một lát rồi trả lời:

- Ta cũng đang suy nghĩ xem đó là ai, bởi vì khí tức vừa rồi ta thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra trong số những người ta biết, ai lại mạnh mẽ tới như vậy. Giờ nghe câu này của người, thêm sự phân tích cẩn thận, thì rất giống là của Lục Văn a.

Trần Ngọc Loan sắc mặt vui mừng, cao hứng nói:

- Vậy thì tốt rồi, quả đúng là Lục đại ca, vậy văn bối yên tâm rồi.

Phật Thánh Đạo Tiên cười khổ, lo lắng nói:

- Không nên quá cao hứng như vậy, Lục Văn không việc gì đương nhiên là tốt, nhưng hấn tu vi đại tăng, còn rất khó nói được là tốt hay là xấu. Cuộc đời của Lục Văn không giống với người bình thường, hấn mang lại cho nhân gian là cống hiến hay là tai ách, ai cũng không biết trước được.

Trần Ngọc Loan lặng người, không hiểu hỏi:

- Tiền bối, người sao vậy, vì sao lại có cảm giác như vậy, lẽ nào tiền bối không tín nhiệm Lục đại ca hay sao?

Phật Thánh Đạo Tiên lắc đầu nói:

- Không phải là không tín nhiệm Lục Văn, ta chỉ là vì con người mà cảm xúc thôi, ta nên quay về thôi, đêm đã thật sâu rồi.

Ghi chú:

(1) Tình thiên viên nguyệt, tam thể luân hồi, hữu duyên chi nhân, kim sanh tương hội. = Đêm trăng tròn ngàn tình cảm, ba đời luân hồi, người có duyên bây giờ sẽ gặp.

691. Chương 693 Thần Bí Chi Địa

- Đúng vậy, nên quay trở về thôi, tiền bối nên đi nghỉ sớm, văn bối cũng lui về phòng.

Nói xong nàng dậm bước rời đi, nhưng Phật Thánh Đạo Tiên lại nhanh hơn, biến mất ngay khi đang ở bên cạnh nàng. Trong không trung truyền lại thanh âm của lão:

- Đứng vội, đứng vội, còn có một người quen cũ sẽ tới đây ngay bây giờ.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc, nghi hoặc hỏi:

- Người quen cũ, là ai ạ, tiền bối sao cứ úp úp mở mở hoài vậy?

Không có câu trả lời, màn đêm yên lặng như tờ, rõ ràng Phật Thánh Đạo Tiên đã đi mất.

Cất tiếng rửa nhẹ, Trần Ngọc Loan không vui nói:

- Đáng ghét, lúc nào cũng thế này, nếu mà biết...

Lời chưa nói dứt, Tứ Linh thần thú trên vai khẽ gầm một tiếng, cắt ngang lời nói của nàng.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc liền hỏi:

- Đại linh nhi, sao vậy, người ...?

Còn chưa kịp nói hết câu, nàng liền cảm giác thấy có gì dị thường, liền quay đầu nhìn lên không trung trong đêm, phát hiện thấy một điểm hào quang nhàn nhạt.

Hào quang này hệt như một ngôi sao băng, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới trước mặt nàng. Kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mặt, Trần Ngọc Loan vui vẻ hô lên một tiếng:

- Bách Linh tỷ tỷ, là tỷ sao, tỷ sao giờ mới tới đây?

Hóa ra người gọi là cố nhân, chính là Bách Linh của Thiên Chi Đô. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tứ Linh Thần Thú gầm gừ.

Miễn cưỡng nở nụ cười, Bách Linh nhẹ nhàng nói:

- Tỷ cũng không nghĩ như vậy, chỉ có lẽ bởi vì nhân duyên. Tỷ ở nơi đó đợi Lục Vân rất lâu, nhưng tuyệt không thấy chút động tĩnh gì, ai biết được ngay sau khi tỷ rời khỏi, huynh ấy liền xuất hiện.

Nhận ra trong lời nói của nàng có chút thất vọng, Trần Ngọc Loan an ủi nói:

- Bách Linh tỷ tỷ đừng buồn nữa, chỉ cần Lục đại ca không sao, huynh ấy nhất định sẽ tới đây tìm chúng ta. Hơn nữa, tỷ cũng có thể đi tìm huynh ấy mà.

Bách Linh thấp giọng nói:

- Kỳ thật tỷ lúc này cũng có ý nghĩ quay trở lại, tiếc rằng Lục Vân xuất hiện rồi đi ngay, tỷ còn chưa kịp tới nơi, huynh ấy đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

Nghe vậy Ngọc Loan bèn khuyên:

- Có lẽ Lục đại ca có việc, cũng có thể huynh ấy không biết tỷ đã tới nhân gian, do vậy không gặp được nhau. Được rồi, không còn sớm nữa, tỷ trước tiên là theo muội về phòng nghỉ ngơi, có việc gì ta sẽ bàn sau.

Bách Linh mỉm cười rồi cùng nàng đi mất.

Trong phòng, Trần Ngọc Loan và Bách Linh ngồi đối diện nhau, đang nói chuyện về cuộc chiến tại Âm Dương Cực Địa.

Lát sau, Bách Linh nghe Trần Ngọc Loan kể xong, khẽ than:

- Việc này khi tỷ ở Thiên Chi Đô đã thấy hết rồi, đây cũng là vận mệnh của Lục Vân, đã định sẵn không cách gì né tránh được. Còn về Thương Nguyệt, có thể... Ôi, thôi bỏ đi, không nói tới muội ấy nữa, bàn về tình hình và những kế sách tiếp theo của bọn muội đi.

Trần Ngọc Loan khe khẽ thở dài, sau đó vẻ mặt mất mát tan đi, lo lắng nói:

- Trước mắt Chánh Đạo liên minh cơ hồ đã bị hủy diệt, gánh nặng của nhân gian giờ đặt trên vai của Trừ Ma liên minh, do vậy muội có chút lo lắng, sợ rằng không thể hoàn thành trọng trách do Lục đại ca giao phó.

Bách Linh mỉm cười an ủi:

- Không phải sợ, muội phải có lòng tin vào bản thân. Thái Âm Tế Nhật, hạo kiếp đến nơi, trên thế gian có những việc cần phải thay đổi. Đứng trên lập trường của muội, muốn tiêu diệt tất cả tà ác là không có khả năng, do vậy muội chỉ cần cố hết sức là được, có thể cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu, không thẹn với trời đất là được rồi.

Nghe Bách Linh nói vậy, Trần Ngọc Loan trầm giọng:

- Bách Linh tỷ tỷ yên tâm, Ngọc Loan sẽ không từ bỏ đâu.

Bách Linh nở nụ cười nhẹ nhàng, thấp giọng thì thầm:

- Tập trung dũng khí, chúng ta cùng nỗ lực nào. Lần này tới nhân gian, tỷ tạm thời sẽ không quay trở về, tính cùng với bọn muội đối mặt với trường hạo kiếp này.

Trần Ngọc Loan vui mừng, cười nói:

- Vậy thì tốt quá, có tỷ tỷ bên cạnh, muội không còn sợ gì nữa hết.

Bách Linh lắc đầu nói:

- Đừng quá lạc quan, trước mắt với thực lực của liên minh, sẽ không đủ để ứng phó với trường hạo kiếp này, chúng ta cần mở rộng, nâng cao thực lực, thu hút thêm nhiều cao thủ nữa.

Trần Ngọc Loan ngưng cười, gật đầu nói:

- Muội hiểu, chỉ có điều cao thủ thế gian không nhiều, chúng ta đi đâu để thu hút trợ thủ đủ để chống lại hạo kiếp bây giờ? Nhân gian lúc trước xuất hiện chỉ toàn một số cao thủ phổ thông, đẳng cấp ngang với Ma thần đã cực kỳ hiếm có rồi. Nhưng giờ trong thất giới, cao thủ hàng đầu của Vực chi tam giới hầu như đã xuất hiện toàn bộ rồi, những người này há dễ dàng đối phó hay sao. Thêm sự tồn tại của Địa Âm Thiên Sát, xem ra tình thế trước mắt của chúng ta, dù muốn cũng không thể lạc quan được.

Bách Linh cười một tiếng, thấp giọng nói:

- Nếu như có thể dễ dàng đối phó, vậy thì không thể kinh động cả thất giới rồi. Được rồi, không nói những điều này nữa, có một số việc trước mắt vẫn là ẩn số, tỷ cũng không tiện nói nhiều, đợi khi thời cơ tới, tỷ sẽ nói cho muội biết.

Trần Ngọc Loan nhìn Bách Linh, hơi có chút nghi hoặc, nhưng không tiện hỏi nhiều, đứng dậy kéo tay Bách Linh, cùng nhau đi nghỉ.

Đêm đen như mực, Lục Vân sau khi hủy diệt Âm Dương Cực Địa ngạo nghễ đứng giữa trời, toàn thân giống như một ngọn lửa, hiện ra vô cùng chói lọi trong không trung.

Nhìn về phương xa, Lục Vân trong mắt hiện ra một chút hoài niệm, thời gian của một ngày không dài, nhưng sự việc phát sinh lại khiến cho người ta phải chấn động kinh khiếp. Ngạo Tuyết mất tích, Thương Nguyệt chết đi, thêm nữa Lâm Văn Phong không biết đi đâu, lúc này nhớ lại, trong lòng không nhịn được vô cùng cảm khái.

Thu hồi mục quang, Lục Vân nhìn xuống phía dưới, rồi ngẩng đầu lên nhìn trời, khí tức bất phục thiên địa đã chuyển biến, mơ hồ như mang thêm vài phần đau buồn.

Lòng người dễ thay đổi, trước giờ vẫn như vậy. Đối với Lục Vân, lúc đối mặt với khốn cảnh hoặc thất bại, trái tim cứng cỏi của chàng chưa bao giờ biết khuất phục, biểu hiện khí phách cô ngạo tuyệt thế. Nhưng khi đơn độc một mình, nội tâm chàng lại đau khổ và tranh đấu, trong lúc không chú ý đã lộ ra.

Lục Vân rất kiên cường, trước mặt mọi người đều tỏ ra như vậy, hiềm nỗi Lục Vân chỉ là con người, cũng có những thứ tương tự như người thường, do đó những lúc ở một mình, trong lòng chàng cũng thường đa sầu đa cảm.

Gió thổi trong đêm, mang lại chút lạnh lẽo.

Đứng yên trong không trung, Lục Vân y phục tung bay, thu hồi lại kết giới phòng ngự của mình, một mình cẩn thận thưởng thức bộ mặt chân thật nhất của tự nhiên to lớn.

Ưu thương khiến cho người ta trầm mặc, vui vẻ khiến cho người ta tươi cười. Lúc này Lục Vân tâm trạng phức tạp, bản thân chàng cũng không rõ là vui hay là buồn, hoặc có thể là vừa vui vừa buồn chẳng.

Sự việc lần này, khó nói là thành hay bại, Ngao Tuyết mất tích tính là việc ngoài ý muốn, cái chết của Thương Nguyệt có thể nói là đau buồn, sự hủy diệt của Chánh Đạo liên minh ấy là thu hoạch, việc ngưng với Ngọc Vô Song chỉ là nghiệt duyên.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cuộc chiến lần này được mất mỗi thứ một nửa. Lục Vân đánh trọng thương Chánh Đạo liên minh, nhưng lại dẫn tới cái chết bất ngờ của Thương Nguyệt, vì tìm Thương Nguyệt mà kết duyên với Ngọc Vô Song, kết quả là đột phá bình cảnh, tu vi tiến nhập vào cảnh giới Đại Thừa, giữa thành bại được mất vô cùng phức tạp, quả thật rất khó để xác định.

Trầm tư suy nghĩ, Lục Vân khẽ thở dài, cho dù như thế nào, lúc này trong lòng chàng buồn nhiều hơn là vui, biến cố lần khiến cho Lục Vân vạn phần không mong muốn.

Xoay người, Lục Vân nhìn về phương xa, ngần ngừ một lát, thì thầm khe khẽ:

- Sự tình của nhân gian giao lại cho mọi người, ta cũng nên đi làm việc riêng của chính mình.

Ngân quang lóe lên, bảy màu sắc xuất hiện, một cánh cửa không gian xuất hiện trước mắt Lục Vân.

Trong lúc Lục Vân sắp rời đi, một luồng khí tức bỗng kinh động chàng, khiến cho ánh mắt chàng hơi biến đổi, thu hồi thuật Không Gian Khiêu Dục, hai mắt nhìn về bên trái.

Trầm ngâm một lát, khoe miệng Lục Vân hơi nhếch lên, sự tự tin lúc này đã quay trở lại với chàng, chỉ thấy xung quanh cơ thể Lục Vân bảy sắc chuyển động, cả người trong nháy mắt liền hóa thành một luồng ánh sáng, từ lớn biến thành nhỏ rồi biến mất.

Cùng với sự biến mất của Lục Vân, khí tức trên mình chàng cũng theo đó mà tiêu tán, khiến cho Bách Linh lạc mất mục tiêu, cuối cùng đành mang theo tâm trạng buồn bã tới Trừ Ma liên minh gặp Trần Ngọc Loan.

Đây là một ngọn núi, không những cao mà còn kỳ quái. Nói nó kỳ quái, là bởi vì hình dáng của nó giống như một con rắn, dường như đang quấn từng vòng từng vòng quanh ngọn núi lên đến tận tầng mây.

Ngọn núi này có tên gọi là Long Đẳng Vân Hải, là một nơi kỳ quặc vô song, quanh năm mây mù bao phủ, người phàm trần biết đến nó tuyệt không nhiều.

Theo truyền thuyết, ngọn núi này là do thần long hóa thành, ẩn chứa long khí, ai leo lên tới đỉnh núi chắc chắn sẽ thu được Uẩn Long Thạch, ai sở hữu được long khí này sẽ hóa thành rồng bay lên trời. Truyền thuyết tất nhiên là khó có thể biết được hư thực, chỉ biết rằng từ trước tới giờ chưa có ai lên được tới đỉnh núi, do vậy cũng không có ai có thể chứng minh rằng điều đó có thực hay không.

Nhìn ngọn núi, kim mang trong mắt Lục Vân lưu động, Ý Niệm Thần Ba thần kỳ đang cực nhanh thăm dò sự huyền diệu của nơi này.

Ban đầu, Lục Vân chỉ cảm thấy có một luồng khí tức rất kỳ lạ và đặc biệt, do vậy mới tới để thăm dò, nhưng sau khi tới đây, khí tức đó đã thu đi mất, khiến chàng nhất thời không tìm thấy sự tồn tại của đối phương.

Lúc này, thông qua sự thăm dò của Ý Niệm Thần Ba, trong lòng Lục Vân đã nắm được một chút, nhưng sự việc lại càng thêm khó hiểu.

Theo Lục Vân biết được, ngọn núi này không giống so với các chỗ khác, là một ngọn núi có sức sống. Và sức sống này ẩn dấu vô cùng kỳ lưỡng, người bình thường rất khó có thể phát hiện được, nhưng vì Lục Vân có sự giúp đỡ của Ý Niệm Thần Ba nên mới nhạy bén cảm giác được điều này.

Đối với sự kỳ dị của ngọn núi, Lục Vân cảm thấy kinh ngạc, từ nhỏ tới lớn, chàng chưa bao giờ biết tới một ngọn núi nào có sức sống. Do từ trước không để ý, hay là ngọn núi này thực sự đặc biệt?

Một mặt suy nghĩ về vấn đề này, mặt khác Lục Vân chậm chậm bay tới gần, khí tức bên ngoài cơ thể được che giấu đi, cả người giống như u linh, bay xung quanh ngọn núi lên tới đỉnh, nhân tiện xem dấu vết thân thể con rắn, sau khi bay xoay tròn bảy vòng rưỡi, cuối cùng đã tới gần đỉnh núi.

Tại nơi này, thân thể Lục Vân hơi chấn động, Ý Niệm Thần Ba đang bình tĩnh bỗng phát xuất cảnh báo, khiến chàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt lưu ý tới phía trên.

Lúc trước vì khoảng cách xa, thêm nữa xung quanh là một màu đen, do vậy Lục Vân chỉ biết đại khái hình dáng của ngọn núi mà thôi. Lúc này khi đã tới gần, chàng mới phát hiện nơi cao nhất của đỉnh núi, bất ngờ lại có một thạch nhũ hình nấm, mũ nấm đá có hình dáng giống như đóa hoa sen, ở phía trên có cột đá đường kính hơn mười trượng, phẳng phất có mấy cửa động không lớn lắm, dường như lấp lóe ánh sáng yếu ớt.

Bước tiếp lên một bước xem xét thăm dò, Lục Vân phát hiện xung quanh thạch nhũ có một tầng kết giới có tần suất cực cao, ngăn cách sự thăm dò của chàng, và cũng bài xích những vật dị thường tiếp cận.

Chăm chú nhìn đỉnh núi, Lục Vân nhíu mày, trong lòng thầm nói: “Chỗ này có chút quỷ dị, rốt cuộc đang ẩn giấu điều gì? Luồng khí tức lúc trước thu hút sự chú ý của ta, rõ ràng là khí tức của con người, làm sao lúc này lại hoàn toàn biến mất rồi? Lẽ nào nơi này có một không gian kỳ diệu khác, ngăn cách sự giao lưu với thế giới bên ngoài?”

Lòng hiếu kỳ tăng cao, cộng thêm ý muốn khám phá càng lúc càng mãnh liệt, Lục Vân mạnh mẽ phát ra sự công kích bằng ý niệm, cùng với sức mạnh sắc bén vô hình, va chạm cực mạnh với kết giới.

692. Chương 694 Thần Bí Chi Nhân

Nhìn lên đỉnh núi, Lục Vân dáng vẻ lạnh lùng ngạo nghễ, trầm giọng nói:

- Biết ta đã đến rồi, sao còn lẩn trốn?

Lời này rất quái lạ nhưng còn chưa dứt, một thanh âm liền truyền tới đáp lời:

- Ngọn núi này vốn không thuộc trần thế, không tiếp đón người phàm trần, xin hãy trở về đi.

Lục Vân cười lạnh hỏi:

- Nếu đã không thuộc trần thế, vậy luồng khí tức lúc trước từ đâu mà tới?

Thanh âm đó liền trả lời:

- Các hạ khẳng định từ nơi này sao, không nhầm lẫn đó chứ?

Lục Vân hừ giọng đáp:

- Nếu nhầm lẫn, ta đã không tới đây rồi.

- Nếu đã như vậy, xin mời các hạ vào. Nhưng ta có một số điểm cần nói rõ, tiến vào rất dễ, nhưng nếu phát sinh chuyện gì, tất cả sẽ do các hạ tự mình chịu trách nhiệm.

Ngữ khí rất bình thản, nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

Nở nụ cười ngạo nghễ, Lục Vân đáp:

- Như vậy ta càng phải tiến vào xem, cũng chứng kiến xem qua cái nơi tự nhận không hề thuộc trần thế, rốt cuộc ẩn chứa những điều huyền diệu gì.

Nói xong nhẹ nhàng bay lên, toàn thân ám mang lóe sáng, rất nhanh đã tới bên ngoài kết giới.

Lúc này người thần bí đã giải khai kết giới, do vậy Lục Vân không gặp bất kỳ trở ngại nào, dễ dàng xuất hiện trên đỉnh núi, ánh mắt chăm chú nhìn huyệt động trên thạch trụ.

Quan sát một lát, Lục Vân hỏi:

- Ta tiến vào đây, người chuẩn bị kỹ chưa?

Trong hư không, thanh âm đó đáp lời:

- Xin các hạ cứ tự nhiên, ta không cần gì phải chuẩn bị cả, người cần chuẩn bị là các hạ.

Lục Vân cười nói:

- Ta cũng không cần chuẩn bị, bắt đầu thôi.

Nói xong tay phải Lục Vân vung lên, Như Ý Tâm Hồn Kiếm trong tay phát ra âm thanh chấn động trời đất, mang theo uy lực xé tan mây mù, bắn thẳng tới một huyệt động trên thạch trụ.

Phát hiện hành động này của Lục Vân, thanh âm đó hơi có chút kinh ngạc nói:

- Tu vi của các hạ quả là kinh người, hiềm nỗi các hạ làm như vậy, không thấy có chút quá phận hay sao?

Lục Vân phản bác:

- Có khách từ xa tới, chủ nhà không ra cửa nghênh tiếp, người có thấy như vậy là thất lễ hay không?

Trong lúc còn đang nói, Lục Vân đã theo kiếm, bay thẳng vào trong huyệt động.

Trên thạch trụ có tất cả bảy huyệt động, vị trí loạn xạ không có chút hàng lối, cửa động khoảng gần một xích, không đủ lớn để thân thể Lục Vân lọt qua được. Do vậy khi người đó nhận thấy cử động này của Lục Vân, nhận ra chàng muốn dùng thần kiếm để mở rộng cửa động, liền cất tiếng ngăn trở.

Nhưng trên thực tế, mặc dù Lục Vân khí thể kinh người, nhưng vẫn không hành động bất chấp tất cả, do vậy thần bí nhân cuối cùng đã im lặng, không gian khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Sau khi tiến vào huyệt động, Lục Vân tỏ rõ tinh thần trấn định. Mặc dù cảnh tượng nơi này vô cùng kỳ diệu, vách đá bốn phía lấp lánh kỳ quang, nhưng Lục Vân, dưới sự giúp đỡ của Ý Niệm Thần Ba, đã sớm có được thuận lợi chiếm lấy tiên cơ, trên khuôn mặt tuấn mỹ nở ra nụ cười.

Ngự kiếm bay đi, Lục Vân xuyên qua lỗ hổng trên vách tường, rất nhanh bay tới một quang trì, bỗng bị bức dừng lại. Tập trung quan sát quang trì này, ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, trầm giọng nói:

- Thật không thể nghĩ được, thế gian này vốn còn tồn tại một nơi kỳ diệu như vậy.

Đây là một nơi rất kỳ dị đặc biệt, gọi là bên trong lòng núi, nhưng không gian rõ ràng rất rộng lớn. Bốn phía, những bức tường đá màu xám phản xạ hào quang nhàn nhạt, còn kỳ quang lại phát ra từ phía dưới. Phía trên quang trì là vô số các đường hầm giao nhau, chính là chỗ Lục Vân vừa đi qua.

Cái gọi là quang trì chính ở phía dưới chân, là một vùng mây lấp lánh rực rỡ, không ngừng chuyển động lên xuống, giống như nước hồ, do vậy mới gọi là quang trì. Quang trì này rất kỳ quái, mặc dù cực kỳ rực rỡ, nhưng lại không giống như mặt trời, phát ra ánh sáng mạnh mẽ chói mắt. Ngược lại, nó tựa như mặt trăng, mang theo hào quang nhu hòa nhàn nhạt.

Khám phá sự huyền diệu của quang trì, sắc mặt Lục Vân không ngừng biến đổi, với tu vi hiện giờ của chàng, việc dưới gầm trời khiến chàng kinh ngạc tất không nhiều. Nhưng nơi này, vì sao lại khiến cho sắc mặt Lục Vân biến đổi lớn như vậy? Điều huyền diệu này ngoại trừ bản thân chàng ra, không ai biết được. Lúc này, Lục Vân cặp môi mím chặt, thần sắc ngưng trọng, thân thể đang từ từ hạ xuống, từng bước, từng bước tới gần quang trì.

Trong khoảng khắc Lục Vân sắp chìm vào trong quang trì, trong không trung liền truyền tới thanh âm của người thần bí trước đó:

- Các hạ không suy nghĩ tới hậu quả hay sao? Cứ như vậy xông vào, lẽ nào không sợ mình đại nạn lâm đầu?

Lục Vân thần nhiên cười đáp:

- Chỗ càng hung hiểm, càng ẩn tàng nhiều huyền diệu. Ta đã tới đây rồi, há lại dễ dàng bỏ qua hay sao?

Người đó thở dài đáp:

- Các hạ không những tu vi kinh người, mà tính cách cũng vô cùng cứng cỏi. Chỉ có điều ta chỉ muốn nhắc nhở các hạ một chút, sau khi tiến vào, có lẽ người sẽ tìm được vật mong muốn, nhưng cũng có thể khiến các hạ hối hận khi tới nơi này.

Lục Vân không chút nhúc nhích, vào thời khắc còn chưa chìm hẳn vào quang trì, điềm nhiên nói:

- Nếu như người cũng không có cách nào khẳng định được, vậy việc gì phải coi xem vận mệnh của ta như thế nào?

Nói xong, cả người liền biến mất trong quang trì, bị quang mang dao động nuốt lấy.

Trong không trung, một luồng ám mang lóe sáng, xuất hiện một thân ảnh. Dưới sự chiếu sáng chói mắt của quang mang rực rỡ, chỉ thấy đạo nhân ảnh này lúc ẩn lúc hiện, ngoại trừ hai mắt lấp lóe lửa quỷ ma quái, căn bản không thể nhìn ra hình dáng thân thể như thế nào.

Chăm chú nhìn quang trì dưới chân, bóng đen thần bí này phát ra một trận cười âm lạnh, thấp giọng nói:

- Nếu đến cả nơi này cũng không làm gì được người, vậy ta sẽ không tới phiền nhiều người nữa.

Kỳ quái, bóng đen này là ai, vì sao lại nói những lời như vậy?

Lúc này, một âm thanh lạ lùng đột nhiên truyền tới:

- Các hạ làm như vậy, không thấy trái với lương tri hay sao?

Bóng đen kinh hoàng, cảnh giác hét lớn:

- Người là ai, mau ra đây?

Âm thanh đó bình tĩnh lặng yên hỏi:

- Các hạ nếu đã khuấy động huyền cơ của ngọn núi này, lẽ nào chưa từng nghĩ tới sự tồn tại của ta hay sao?

Bóng đen vừa kinh vừa giận hét:

- Không thể nào, không thể như vậy được, người lừa ta!

Thanh âm đó đáp lời:

- Việc của thế gian, có điều gì là không thể? Thái Âm Tế Nhật ngàn đời khó thấy, nhưng giờ cũng đã xuất hiện, ta ở nơi này há lại kỳ quái sao?

Bóng đen xoay một vòng, vừa lưu ý động tĩnh bốn phía, vừa phủ nhận nói:

- Không thể nào, người lừa ta. Theo truyền thuyết, ngọn núi này tuyệt không có sinh linh, là một trong những nơi thần bí nhất thế gian, sao có thể xuất hiện sự tồn tại của người được?

Âm thanh đó cười trào lộng, hỏi:

- Có gì là không thể, người có thể đến được đây, ta sao lại không thể tới nơi này trước người nhỉ?

Bóng đen lặng người rồi nghi ngờ hỏi:

- Điều này căn bản là không thể, ta rõ ràng cảm giác thấy khí tức của người tuyệt đối không phải sinh linh, tình huống thế này sao xuất hiện được?

Âm thanh đó lạnh lùng cười, nói:

- Nếu người quả thật có thể cảm nhận khí tức của ta, trước đó người đã không khờ khạo như vậy.

Bóng đen có chút kinh hoàng, giận dữ hét:

- Người rốt cuộc là ai, có bản lãnh thì mau ra đây.

Âm thanh đó thần nhiên lạnh lùng đáp:

- Không nên vội vã, người đã rấp tâm hãm hại Lục Vân, vậy trước tiên hãy xem tình huống của hắn cái đã, có lẽ sẽ xuất hiện nhiều điều không ngờ tới đó.

Nói xong, quang trì đang yên tĩnh bỗng xuất hiện một cơn xao động, thu hút mục quang của bóng đen.

Quan sát cẩn thận, chỉ thấy trong quang trì huyền quang lưu động, xuất hiện một dòng xoáy nhỏ, rất nhanh liền xoáy đã mở rộng ra, khiến cho cả quang trì chấn động kịch liệt, vô số quang mang nổi lên trên bề mặt, tổ hợp thành những cảnh tượng kỳ diệu. Những quang mang này giống như một chuỗi hình ảnh, không những có thể thấy được rõ ràng, mà càng thần kỳ hơn chúng biểu đạt ý nghĩa giống như ký ức trùng điệp, khiến người ta chỉ cần nhìn qua là thấy rõ.

Lặng lặng nhìn biểu hiện phía trên bề mặt quang trì, bóng đen có chút giận dữ, hỏi:

- Làm sao lại như vậy, Lục Vân rõ ràng trong mình mang pháp quyết tà ác, đáng ra phải bị Long Đằng Vân Hải nuốt lấy, có sao lại ra như vậy, vì sao?

Ngữ khí gay gắt, rõ ràng biểu hiện trên bề mặt quang trì đã khiến cho bóng đen bất ngờ cực kỳ.

Trong hư không, thanh âm đó lạnh lùng đáp:

- Muốn biết rất đơn giản, người chỉ cần xuống dưới đó hẳn rõ ngay thôi.

Từ “thôi” vẫn còn vang vọng trong không trung, bỗng một luồng ánh sáng rực rỡ phá không xuất hiện phía trên bóng đen.

Đối mặt với công kích tới đột ngột như vậy, bóng đen giận dữ gầm thét như sấm, thân thể xoay tròn tại chỗ, hai tay đan vào nhau phát ra một luồng hào quang màu đen xoáy tròn, hình thành một đám hắc vân nghênh đón đòn tấn công này. Đồng thời trong nháy mắt bóng đen thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc quang nhận phá vỡ hắc vân, cả người hẳn liền hóa thành một điểm sáng, biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Đòn tấn công sắc bén đó đánh vào khoảng không, bóng đen trong nháy mắt xuất hiện cách vị trí cũ mấy trượng, biến ra một luồng quỷ vụ, thăm dò xem đòn tấn công từ đâu mà tới.

- Đã muốn ta xuống dưới, vậy vì sao lại không hiện thân gặp mặt, chúng ta đánh một trận so cao thấp.

Giữa hư không, người thần bí cười ha hả, đáp:

- Đối phó với người, ta đâu cần phải hiện thân, vẫn có thể khiến người phải xuống dưới đó. Giờ thử đỡ tiếp đòn thứ hai của ta đây, xem người tránh né thế nào.

Nói xong, trong hư không liền xuất hiện mười tám luồng quang nhận, phân chia bố trí thành ba tầng, tầng

- Bốn Diêm quân đứng lúc thân thể yếu ớt, vậy dùng người để bổ sung năng lượng đi.

Tay phải múa lên, lưới ánh sáng thu nhỏ lại, hấp lực to lớn nhanh chóng trói lấy huyết anh đưa đến gần hắn. Thu hồi binh khí, Sát Huyết Diêm La ngoác cái miệng máu, lập tức thôn tính luồng huyết anh, toàn thân nhấm mắt bất động, cả người phát tán ra ngàn vạn hào quang.

Dưới đất, Vô Gian Quỷ Sát ngó lên Sát Huyết Diêm La ở trên không, trong mắt mơ hồ ẩn chứa vài phần chán nản, dường như Sát Huyết Diêm La trong mắt hắn lúc này đã phát sinh biến hóa rồi. Ngưng thần ngắm nhìn giây lát, Vô Gian Quỷ Sát đưa mắt sang liếc nhìn Bất Tử Huyết Lệ đang trị thương, rồi lại chuyển qua nhìn về hướng chân trời xa xa, cảm thấy bầu trời đang dần dần trở nên u ám.

Thu hồi ánh mắt, Vô Gian Quỷ Sát xoay người quay về lại đường núi, yên yên lặng lặng tĩnh tọa, tiếp tục bắt đầu trị liệu thương thế.

Hoàng hôn xuống dần, trời đất bao la, một ngày vội vàng qua đi, tiếp theo chính là bóng đêm yên lặng đang đến. Lúc này, phía xa chợt ánh lên một luồng sáng di động, một luồng khí tức khiến người đang bay thẳng đến, chớp mắt đã đến trên khoảng không của Thiết Tùng lâm, đánh thức Sát Huyết Diêm La, Bất Tử Huyết Lệ cũng như Vô Gian Quỷ Sát đang trị thương.

Nhanh chóng tập trung lại, Vô Gian Quỷ Sát hạ giọng nói:

- Diêm quân, người này khí tức rất mạnh mẽ nhưng lại tà ác, thực là một cao thủ hiếm có, chúng ta phải cẩn thận.

Sát Huyết Diêm La hơi hơi gật đầu, còn chưa kịp trả lời thì một luồng ánh sáng đỏ lóe lên trước mắt, xuất hiện thân ảnh Thiên Tuyệt Tà thần Chu Hỉ.

Lạnh lùng ngắm nhìn Sát Huyết Diêm La, Chu Hỉ lạnh giọng hỏi:

- Sát Huyết Diêm La, vừa rồi ngươi có gặp qua một người đàn ông gọi là Chu Hoan không?

Sát Huyết Diêm La hừ lạnh một tiếng, chăm chú nhìn Thiên Tà nhận trong tay Chu Hỉ, trầm giọng thốt lên:

- Thiên Tuyệt Tà thần Chu Hỉ?

Chu Hỉ thản nhiên đáp lại:

- Không sai, chính ta.

Hai mắt hơi nheo lại, Sát Huyết Diêm La hắc hắc cười nói:

- Không ngờ trong năm đại tà binh, chúng ta lại gặp nhau trước nhất, thật là bất ngờ. Còn về cái tên Chu Hoan ngươi nói, ta đã thu thập hắn rồi, không lẽ ngươi vì hắn mà đến đây?

Tà thần Chu Hỉ biến sắc mặt, giọng tàn bạo:

- Lời này là thật?

Sát Huyết Diêm La thản nhiên lạnh lùng đáp:

- Thân phận của bốn Diêm quân là thế nào, ngươi nghĩ ta cần phải nói chơi với ngươi sao?

Chu Hỉ gầm lên một tiếng giận dữ, ngửa mặt hú lên vút tận trời cao, khí tức toàn thân từ hắn cuồng bạo phát xuất như thủy triều dâng đến mây xanh, nhanh chóng lan tỏa ra bên ngoài, chỉ trong chớp mắt, trong phương viên cả dặm, cây to bị hủy diệt hết, cỏ cây biến thành tro tàn, hình thành một dấu ấn hình tròn.

Kinh hãi nhìn hắn, Vô Gian Quỷ Sát và Bất Tử Huyết Lệ đều bất an trong lòng, mơ hồ có một dự cảm không hay. Còn Sát Huyết Diêm La mắt lại sáng lên, toàn thân lộ ra một cổ chiến ý, thực sự bị khí thế mạnh mẽ đó của Tà thần Chu Hỉ hấp dẫn.

Giờ này phút này, Sát Huyết Diêm La tuy còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng thôn tính được huyết anh của Chu Hoan khiến cho nguyên khí của hắn tăng mạnh, lại có được một khoảng thời gian trị thương, trước mắt đã khôi phục được bảy tám phần thực lực, vì thế hoàn toàn không để ý đến sự mạnh mẽ của Chu Hỉ.

Phát tiết cơn phần nộ rồi, Chu Hỉ từ từ bình tĩnh lại. Đối với cái chết của Chu Hoan, hẳn thật sự đau lòng, dù gì cũng là huynh đệ ruột thịt, tình cảm nhiều năm không thể dễ dàng quên đi được. Nhưng dù sao, người chết không thể sống lại, đau thương quá nhiều cũng uống công thôi, mục tiêu trước mắt của hắn là đòi lại nợ máu cho huynh trưởng.

Suy nghĩ như vậy, Chu Hỉ hai mắt giận dữ nhìn Sát Huyết Diêm La, gằn mạnh từng tiếng:

- Người đã dám giết huynh ấy, vậy người cần phải trả một giá đắt.

Cổ tay động dậy, Thiên Tà bay lên cao, hào quang đỏ rực như mây tỏa ra khắp nơi, nhanh chóng tạo thành một kết giới liệt hỏa ở vùng lân cận, rừng rực chiếu rọi màn đêm.

Sát Huyết Diêm La cười hắc hắc:

- Bốn Diêm quân đã nghe đại danh của Thiên Tà nhận từ lâu, hôm nay được gặp ở đây, tự nhiên phải lãnh giáo một phen, xem thử tà khí vô cùng của người lợi hại, hay là sát khí của ta bá đạo.

Còn đang nói huyết phủ vung lên, một vòng lửa sáng phá không bắn đến, phẳng phất như một đường hầm xuyên không gian thời gian, khi đã chắn nát không gian cùng lúc bắn thẳng tới trước ngực Chu Hỉ.

- Ta cũng nghe nói Sát Huyết Diêm La là đệ nhất cao thủ của Quỷ vực, hôm nay nếu đã có ân oán trước, chúng ta cùng quyết phân cao thấp, kẻ thắng rời đi, kẻ bại đành chịu chết!

Ngữ khí băng lạnh, Chu Hỉ vừa nói vừa phản kích, Thiên Tà nhận trong tay chuyển động nhanh chóng, từng trận từng trận kiếm ngâm chói tai làm rung động hồn phách vang lên cùng ngàn vạn lưỡi đao ánh sáng, hội tụ thành một điểm đón lấy một kích của Sát Huyết Diêm La.

Hai lực lượng mạnh mẽ gặp nhau sóng khí cao ngất tận trời. Hai luồng sức mạnh không cùng tính chất nhưng thực lực tương đương, lần lượt phát xuất ánh sáng mạnh mẽ kinh người. Trong tiếng sét rung trời, cả hai hóa thành một luồng sức mạnh hủy diệt đáng sợ, thổi tung khắp bốn phía.

Lần giao thủ đầu tiên chỉ là để thăm dò. Sau công kích đó, Sát Huyết Diêm La cũng có được hiểu biết nhất định đối với Tà thần Chu Hỉ, nhanh chóng thay đổi sách lược, thân thể trong chốc lát biến thành muôn vàn ảo ảnh phân bố đầy trong phương viên vài mươi trượng, bắt đầu cuộc chiến quỷ dị.

Phát hiện được ý đồ của địch nhân, Tà thần Chu Hỉ cười lạnh một tiếng, trong khi thối lui thân pháp biến hẳn, di động tuân theo quỹ đạo tới lui kỳ dị, lại phối hợp với “Thiên Tuyệt Trảm pháp” bá tuyệt thiên hạ, giăng ra một kết giới phòng ngự nghiêm mật bốn phía, ngăn cản thể công quỷ quyết của Sát Huyết Diêm La. Trong khi giao chiến, một bên thì biến hóa khó dò, một bên thì đứng yên bất động, cả hai lần lượt chiếm lấy cơ hội phát động, nhưng đều khó phân cao thấp, đều là ngang tài ngang sức.

Trên mặt đất, Vô Gian Quỷ Sát với Bất Tử Huyết Lệ đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng thanh hét lớn, một trái một phải bay vút lên giữa không trung, mỗi người đều phát xuất thể công sắc bén.

Thấy vậy, Tà thần Chu Hỉ hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói:

- Quỷ vực cao thủ các người đúng là một đám không có sĩ diện.

Sát Huyết Diêm La gầm lên một tiếng giận dữ, quát to:

- Các người lui ngay, đây là trận quyết đấu giữa ta và hắn.

Trong lúc nói, hắn liền lắc mình cản hai người kia lại, sau đó giận dữ trừng mắt nhìn Tà thần Chu Hỉ.

Quét mắt qua hai người đang lùi lại, Chu Hỉ hừ giọng nói:

- Còn có thể tính là có vài phần khí phách, bốn Tà Thần bồi tiếp người một trận. Tiếp chiêu đi, Thiên Tuyệt thất trảm đệ nhất thức ... Đao Phong Lãnh, Nộ Trảm Thiên Quân!

Thân ảnh chợt dừng, tay phải Chu Hỉ múa đao một vòng, bốn phía khí lưu tụ lại, trong không khí vô hình vô sắc mờ hiện ánh sáng đỏ nhàn nhạt, khí lưu di động nhanh chóng hội tụ thành một đao mang trăm trượng, đặc biệt sáng chói trong màn đêm.

Không chế dao mang, cả thân hình Chu Hỉ quang diễm bành trướng, một luồng khí thể uy hiếp lòng người làm tăng thêm sự uy nghiêm của Tà thần hắc, tiếp theo một tiếng hét mãnh liệt, luồng dao mang trăm trượng trong khi bổ xuống dưới nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một vầng dao cương đồ rực to khoảng ba trượng, cùng với chín chiếc cánh ánh sáng trong suốt, vây lấy Sát Huyết Diêm La vào trung tâm.

Cảm nhận uy lực đáng sợ của chiêu này, Sát Huyết Diêm La hét lớn một tiếng, tay phải cấp tốc múa lên, huyết phủ xoay tròn bộc phát kỳ quang rực rỡ, ngưng tụ thành một chiếc búa ánh sáng khổng lồ, cùng lúc hướng thẳng ra ngoài, gặp đúng ngay khí mang của Thiên Tà nhận đang ép chặt vào trong, cả hai khí thể đối ngược với nhau, trong nháy mắt đã va chạm hơn ngàn lần, muôn vàn tia lửa bắn tung tóe, hệt như một cơn hỏa long uốn lượn giữa không trung.

Cảnh tượng tráng lệ kéo dài cả nửa ngày, theo sự giao chiến của song phương càng lúc càng nóng lên, giữa không trung, Huyết Sát chiến phủ và Thiên Tà nhận lần lượt bộc phát khí diễm kinh trời, khí huyết sát và khí thiên tà trực tiếp giao nhau, hai đại tà binh đều thi triển sở trường của mình, không chút nhượng bộ.

Trong màn đêm mờ mịt, chỉ thấy Huyết Phủ xoay tròn bay lượn, tầng tầng huyết mang khuếch tán ra bên ngoài, còn Thiên Tà nhận lại như đang ép chặt từ ngoài vào trong, cả hai dao động rất mạnh, trong nháy mắt khó phân cao thấp.

Đối diện xa xa trong không trung, Sát Huyết Diêm La ở trong kết giới, trên tấm mặt nạ hung ác là cặp huyết nhãn âm trầm độc辣, trừng trừng quan sát tình huống giữa Huyết Sát chiến phủ và Thiên Tà nhận. Bên ngoài, Chu Hỉ thần sắc ngưng trọng, tay phải nắm chặt Thiên Tà nhận không ngừng run lên, có thể thấy phản lực mạnh như thế nào.

Trên mặt đất, Bất Tử Huyết Lệ nhân thần hơi biến đổi, khẽ hỏi:

- Quỷ Sát, người xem giữa Diêm quân và gã Tà thần kia, rốt cuộc ai mạnh ai yếu?

Vô Gian Quỷ Sát trầm ngâm nói:

- Điều này khó nói, trước mắt thương thế của Diêm quân chưa lành, gần như chỉ có thể xuất ra tám phần thực lực, bởi vậy bất lợi trên một số phương diện. Nhưng Diêm quân có thân thể bất diệt, lại có thêm phòng ngự của Diêm vương giáp, Tà Thần cho dù thực lực kinh người, chỉ sợ cũng không chiếm được tiện nghi.

Bất Tử Huyết Lệ nói:

- Nếu nói như vậy, trước mắt không thể biết rõ được điều gì. Nếu có việc phát sinh bất ngờ, chúng ta có nên xuất thủ hay không?

Vô Gian Quỷ Sát liếc mắt nhìn hắc, hỏi ngược lại:

- Người nghĩ thế nào?

Trong mắt Bất Tử Huyết Lệ lóe lên một tia âm trầm, tàn độc nói:

- Ta nghĩ gì chẳng lẽ trong lòng người không biết sao? Ta hiện tại muốn hỏi là, người có dám đánh cuộc một ván không.

Vô Gian Quỷ Sát trầm mặc không nói, quan sát trận giao chiến trên không trung, trông mắt biến đổi bất định, rất lâu sau hạ giọng nói:

- Nếu ván này thất bại, người nên biết sẽ có kết quả gì chứ.

Bất Tử Huyết Lệ thần sắc kinh động, có chút khủng hoảng nói:

- Ta tự nhiên biết, chỉ có điều người tình nguyện tiếp tục bị hắc sai khiến hay sao?

Vô Gian Quỷ Sát lắc đầu, trên gương mặt không chút biểu tình đã lộ ra một chút kỳ dị, khẽ nói:

- Rời đi cố nhiên là tốt, chỉ có điều thất giới đã loạn, dù thoát khỏi sự kiềm chế của hắc, người có thể khẳng định sẽ sống tốt hơn không?

Hừ một tiếng không phục, Bất Tử Huyết Lệ rửa:

- Quỷ Sát người là đáng ghét nhất, mỗi lần hỏi người việc gì, người đều đem bộ mặt đó ra với ta, cẩn thận làm ta phát cáu, sẽ lột da mặt của người.

696. Chương 698 Huyết Lệ Thân Vong

- Không cần phải đem tức giận trút lên đầu ta như vậy, còn phải nhìn cho kỹ, nếu thực sự có cơ hội, ta cũng chẳng ngốc hơn người đâu.

Bất Tử Huyết Lệ kêu lên một tiếng phẫn nộ, ngẩng đầu nhìn lên không trung, không thêm để ý đến hấn nữa.

Lúc này trời đã tối om, trong khi đó trên tầng không của Thiết Tunnel lâm lại sáng rực vô cùng, do bởi trận giao chiến giữa hai người.

Trong lúc giằng co, Sát Huyết Diêm La hai tay bắt quyết, sát khí toàn thân hội tụ làm một, khiến cho khí thể Huyết Sát chiến phủ tầng lên mạnh mẽ, dần dần chống chọi được với lưới ánh sáng có hấp lực của Thiên Tà nhận. Thấy vậy, ánh mắt Chu Hỉ biến chuyển vài lần, sau khi suy xét hồi lâu, hấn bắt ngờ thu chiêu lại, khiến cho Sát Huyết Diêm La kinh ngạc vô cùng, trong lòng xuất hiện một chút hụt hẫng.

Nắm lấy cơ hội này, Tà thần Chu Hỉ tay trái vung lên, đánh ra chưởng lực vô cùng mạnh mẽ khiến cho cơ thể hấn chỉ trong chớp mắt đã xoay tròn với tốc độ cao, toàn thân hấn hết như con quay giữa không trung, mỗi lần xoay một vòng lại chém ra một trăm ba mươi sáu kiếm, cuối cùng vài ngàn luồng kiếm mang hội tụ thành một cột sáng ánh kim chói chang vô cùng, lại có uy lực long trời lở đất bắn thẳng vào ngực của Sát Huyết Diêm La.

Biến cố bất ngờ khiến cho Sát Huyết Diêm La chấn động tâm thần vô cùng. Khi hấn cảm giác được tình hình không hay, tìm cách né tránh thì cũng đã muộn rồi. Hấn chỉ còn cách gào lên một tiếng phẫn nộ, tay phải nhanh chóng cầm chắc Huyết Sát chiến phủ, dùng tốc độ nhanh nhất đánh ra vài trăm luồng ánh sáng đao, tổ chức lại trước ngực thành một tấm khiên ánh sáng sắc máu chống lại chiêu tấn công của Tà thần Chu Hỉ.

Chỉ trong chớp mắt, chiêu tấn công đã tiến sát người, cột sáng rực rỡ gặp phải tấm khiên ánh sáng sắc máu, hai bên va chạm mạnh mẽ, phát ra ánh sáng chói mắt và âm thanh như sấm động. Những dòng khí như những đợt sóng hùng dũng dâng cao, xoay tròn điên cuồng trong màn đêm tĩnh mịch, đi đến nơi đâu liền khiến cho đất long núi lở, lại ép cho Vô Gian Quỷ Sát và Bất Tử Huyết Lệ đang đứng quan sát ở bên cạnh phải lùi lại liên tục, trong miệng phát ra những tiếng gào thét.

Cuồng phong hết đợt này nối tiếp đợt sau, toàn bộ tầng không của Thiết Tunnel lâm hào quang lấp lánh, thời gian không gian vặn vẹo, sức mạnh của hai tay cao cường hội tụ làm một, không những làm chấn động khắp mặt đất mà còn thêm những âm thanh sấm sét rung động trời đất.

Đang giao chiến, tấm khiên ánh sáng của Sát Huyết Diêm La dần dần thu nhỏ dưới thế tấn công mạnh mẽ của Tà thần Chu Hỉ, cuối cùng nổ tung vỡ nát, biến thành một luồng sức mạnh hủy diệt, khiến trong phương viên vài dặm, mặt đất nứt ra, cát bụi tung bay.

Sự vỡ nát của tuyến phòng ngự hoàn toàn bất ngờ, Sát Huyết Diêm La vào đúng thời khắc tấm khiên ánh sáng mất đi, chiến phủ trong tay xoay chuyển, một luồng ánh sáng sắc máu chói chang hoá rồng bay ra cùng với khí thể kinh người, bắn thẳng về phía đuôi mắt của Chu Hỉ.

Đồng thời, Sát Huyết Diêm La tay trái bung ra trước ngực, khi cột sáng tiến sát đến gần, khe khẽ vẩy lên, mỗi lần chuyển động lại xuất hiện làn ánh sáng một đỏ một đen đan xen với nhau, tạo thành một đồ án bát quái quỷ dị, ở giữa là một cái dòng xoáy, vừa đứng nghênh đón ngay điểm tiếp xúc với cột sáng.

Dòng xoáy nước và cột sáng va đập vào nhau, không hề phát ra tiếng nổ như trong dự đoán, mà đôi bên xoắn xít lấy nhau, hết như thần long nghịch nước, chỗ giao nhau chấn động mãnh liệt như đang toàn lực ổn định hai luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La ánh mắt hơi hơi mỉm cười, còn Tà thần Chu Hỉ nhân thần cũng không hề lộ chút kinh ngạc, ngược lại nhìn ra còn có mấy phần quỷ dị, nghiêng đầu né tránh làn sáng bay đến.

Bốn mắt nhìn nhau, Sát Huyết Diêm La trầm giọng nói:

- Thật không hổ danh là Tà thần, thực sự rất bá đạo.

Chu Hỉ âm trầm đáp lại:

- Đáng tiếc người được gọi là Diêm La, lại có chút gì đó khiến người ta phải thất vọng.

Sát Huyết Diêm La ánh mắt lạnh lại, đang định mở miệng phản bác, nhưng bất quá ở trước ngực chẳng hiểu vì lý do gì lại bất ngờ vỡ tung. Cột sáng đó không còn gì kháng cự, lập tức đánh thẳng vào ngực Diêm La, khiến hắn bị hất bắn đi.

Tiếng kêu phần nộ không cam chịu trong đêm tối lại càng trở nên vang dội hơn. Trong lúc bắn ngược ra sau, Sát Huyết Diêm La giận đến phát điên, cũng không hiểu được Tà thần Chu Hỉ làm thế nào có thể phá vỡ phòng tuyến của hắn. Điều này thực ra rất đơn giản, bởi vì Thiên Tuyệt Trảm pháp có thể phá vỡ được tất cả mọi pháp quyết, chỉ vì Sát Huyết Diêm La quá đỗi tự phụ, không để ý đến điều này mà thôi.

Phần nộ ngấm nhìn địch nhân, Tà thần Chu Hỉ hai mắt nhắm lại, một luồng khí tức vô cùng âm lạnh phát ra từ trong nội tâm của hắn. Đối phó với kẻ địch, nhất định phải lạnh lùng tàn khốc, đó là nguyên tắc cần phải có của kẻ mạnh. Hôm nay Sát Huyết Diêm La đang bị thương, đó quả là cơ hội rất hiếm thấy, thừa thắng xông lên tự nhiên là chọn lựa tốt nhất.

Không chút chần chừ, Tà thần Chu Hỉ thân thể xoay tròn, Thiên Tà nhận trong tay đâm thẳng về phía kẻ địch, cả thân hình hết như một cơn gió lốc có tốc độ cao hơn tốc độ lùi lại của Sát Huyết Diêm La, chân nguyên toàn thân hội tụ lại trên Thiên Tà nhận, phát xuất chiêu tấn công hủy diệt.

Biến hóa khí tức gây sự chú ý của Sát Huyết Diêm La. Ngay khi hắn cảm nhận được ý đồ của Chu Hỉ, cả thân hình điên cuồng gào thét, trong lúc không kịp tránh né, cây búa trong tay ném ra, khi hai tay đang rộng hết cỡ toàn thân ánh máu chuyển động, chỉ trong giây lát cả thân hình liền bao phủ trong một vầng sương máu.

Ngay sau đó, vầng sương máu bắt đầu thu nhỏ lại, hơn nữa còn điên cuồng hấp thu khí âm trầm bốn bề, biến chuyển thành một đầu ác quỷ đỏ máu ngay trước khi thể công của Chu Hỉ đánh tới, trên đỉnh của đầu ác quỷ là một bộ xương đầu lâu màu trắng chuyển động, mỗi lần nó xoay tròn một vòng lại phát ra một luồng sáng trắng âm trầm, kết hợp với lửa máu phun ra từ huyết khẩu, thêm vào đó là ánh sáng màu đen toả ra từ ánh mắt, ba thứ đó tập trung lại một điểm, chặn đứng thể tấn công của Chu Hỉ ở khoảng cách vài xích.

Trong màn đêm, hào quang rực rỡ lại lần nữa đan nhau, hai bên toàn lực để ứng phó, một bước cũng không rời vị trí, giữ vững tuyến phòng thủ cuối cùng. Nhưng, mọi việc khó được như ý. Tuy Sát Huyết Diêm La có ý muốn ngăn chặn thể tấn công của Chu Hỉ, nhưng lúc đầu hắn đã ở thế bị động, còn Chu Hỉ lại chủ động tấn công, vì thế tình hình trước mắt Chu Hỉ đương nhiên chiếm được thượng phong, đã sử dụng tốc độ ép cho Sát Huyết Diêm La từng bước từng bước yếu thế dần.

Sát Huyết Diêm La không cam lòng liên tục gào thét phần nộ, nhưng đáng tiếc là thời thế không phải do con người tạo ra, hắn tuy có ý muốn thay đổi hoàn cảnh nhưng lại mất đi tiên cơ, chỉ còn cách bắt lực lùi lại, trong lòng suy nghĩ cách thoát đi và phát triển tiếp theo.

Ở phía xa, Bất Tử Huyết Lệ chứng kiến cảnh tượng như vậy hơi mừng, nhỏ giọng nói:

- Thời cơ đến rồi, chỉ cần Tà thần Chu Hỉ có thể tiến đến bước đánh trọng thương hắn được, đến lúc đó chúng ta sẽ

Khe khẽ lắc đầu, Vô Gian Quỷ Sát lo lắng lên tiếng:

- Không nên nghĩ rằng đơn giản như vậy, Diêm quân nếu đã có thể phá giải phong ấn ngàn năm để xuất hiện lại ở nhân gian, tự nhiên không thể chết dễ dàng như vậy được.

Bất Tử Huyết Lệ nghi hoặc hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là gì, lẽ nào người muốn cứ tiếp tục như thế?

Vô Gian Quỷ Sát phân tích:

- Người chó nên sốt ruột, trước mắt, Thái Âm vừa xuất hiện, mất đi lá chắn Diêm quân, đối với chúng ta hoàn toàn bất lợi. Ta nghĩ là tạm thời chúng ta không nên sơ ý manh động, đợi đến khi nắm rõ được đại thế trong thiên hạ, thấy rằng thời cơ đã đến, chúng ta bắt đầu hành động cũng chưa muộn.

Bất Tử Huyết Lệ nghĩ ngợi một lúc, gật đầu nói:

- Những lời người nói cũng rất có lý, cứ như vậy đi. Hiện nay tình hình của Diêm quân không ổn, ta nghĩ chúng ta hay là ra tay tiêu diệt tên Tà thần Chu Hỉ rồi tính tiếp.

Vô Gian Quỷ Sát khe khẽ gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Cẩn thận, khả năng Tà thần không đơn giản.

Bất Tử Huyết Lệ cười âm trầm một tiếng, có chút cao ngạo, ngông cuồng đáp:

- Hẳn có lợi hại đến đâu cũng chỉ có một mình, lẽ nào có thể thoát khỏi bàn tay chúng ta.

Nói xong thân ảnh lóe lên, chớp mắt hắn đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Tà thần Chu Hỉ, hai tay đầy những ánh máu đỏ hồng đánh thẳng xuống đỉnh đầu của Tà thần Chu Hỉ.

Vô Gian Quỷ Sát không vội ra tay, hắn chỉ cười âm trầm một tiếng, xuất hiện phía dưới Chu Hỉ khoảng vài trượng, chăm chú quan sát tình hình.

Đang tấn công, Tà thần Chu Hỉ vẫn luôn chú ý quan sát tình hình xung quanh. Lúc Sát Huyết Diêm La bị dồn phải lùi lại, hắn đã nghĩ được Vô Gian Quỷ Sát và Bất Tử Huyết Lệ có thể ra tay. Vì thế khi xuất hiện sự cố không bình thường trên đỉnh đầu, hắn không một chút hoang mang lo sợ, chỉ giả vờ như không biết, đợi cho Bất Tử Huyết Lệ đến gần.

Lực tấn công trên đỉnh đầu rất mạnh, nhưng mà Chu Hỉ đang xoay tròn với tốc độ rất cao, vì thế toàn thân có một tầng lưới phòng ngự chuyển động, khiến cho tấn công của Bất Tử Huyết Lệ giảm đi không ít. Như vậy, tấn công của Bất Tử Huyết Lệ xem ra rất bất ngờ, thực tế hiệu quả lại không lớn, cũng chẳng gây khó khăn nhiều cho Tà thần Chu Hỉ.

Ngược lại, chiêu công kích của Bất Tử Huyết Lệ tuy không thu được tác dụng, nhưng Chu Hỉ lại nhạy cảm nắm bắt được sơ hở trong tâm thần của Bất Tử Huyết Lệ khi kinh ngạc trong chớp mắt, Thiên Tà nhận đang nhắm thẳng Sát Huyết Diêm La đột nhiên xoay chuyển chín mươi độ, trên ngàn luồng đao sáng sắc bén cùng với Thiên Tuyệt chân khí cứng rắn vô cùng đã xoắn nát thân thể của Bất Tử Huyết Lệ trong ánh mắt kinh hoàng của hắn.

Đồng thời, Chu Hỉ cười âm trầm một tiếng, Thiên Tà nhận trong tay tự động xoay tròn, vô cùng quỷ dị xuất hiện ngay trước Vô Gian Quỷ Sát, chặn đứng cú đánh lên của hắn.

Sự việc nằm ngoài dự đoán xảy ra trong chớp mắt giúp cho Sát Huyết Diêm La thoát khỏi vòng kìm kẹp của Chu Hỉ, còn Bất Tử Huyết Lệ lại phải chịu một hậu quả to lớn, thân thể được xưng tụng là bất tử bất diệt, sau khi gặp phải phá hoại của luồng khí chí tà Thiên Tà nhận, cuối cùng đã bị tiêu diệt dưới Thiên Tuyệt Trảm pháp.

Phía bên kia, Vô Gian Quỷ Sát cũng không chiếm được chút ưu thế, Thiên Tà nhận lại thêm Thiên Tuyệt Trảm pháp có thể nói là cứng rắn vô cùng, còn hắn thì triển bí pháp của Quỷ vực chỉ trong chớp mắt đã bị vỡ nát, hoàn toàn không đạt được hiệu quả như trong ước tính.

Ngạo nghễ giữa không trung, Tà thần Chu Hỉ nhìn nguyên thần yếu ớt của Bất Tử Huyết Lệ, âm trầm nói:

- Đánh lên ta, người sẽ phải trả giá lớn.

Bất Tử Huyết Lệ giận quá hóa điên, tuy khí tức yếu ớt, nhưng từ giọng nói của hắn có thể nhận thấy rất rõ oán hận trong lòng sâu sắc:

- Tà thần chó vội ngông cuồng, ta sẽ không tha cho người đâu.

Giữa tiếng rống giận dữ, nguyên thần đỏ máu hóa thành ác quỷ, cùng với khí u oán, bất chấp tất cả nhắm thẳng vào Chu Hỉ.

- Không được, mau lùi lại!

Tiếng kêu kinh hoàng phát ra từ miệng của Vô Gian Quỷ Sát, hành động của Bất Tử Huyết Lệ thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn. Nhưng tiếng kêu của hắn đã quá muộn, ngay lúc Bất Tử Huyết Lệ hiểu được hàm nghĩa của hắn, Thiên Tà nhận của Chu Hỷ đã hoá thành ngàn vạn, tạo thành một dải hoa sen đỏ tươi, bao phủ toàn bộ nguyên thần của Bất Tử Huyết Lệ.

Ở xa xa, Sát Huyết Diêm La gào lên một tiếng, rống lên giận dữ:

- Chu Hỷ đáng ghét, bọn Diêm quân không tha cho ngươi.

Chu Hỷ thản nhiên cười lạnh một tiếng, đáp lại trong trận cuồng phong:

- Ta cũng không bỏ qua cho ngươi, có bản lĩnh gì thì hãy thể hiện ra đi.

Còn đang nói, tay phải hắn lóe lên hào quang màu máu, sau đó vọng đến một tiếng kêu thảm thiết, Huyết Lệ âm hiểm tà ác nhất trong ba đại tam hung được xưng tụng bất tử vĩnh viễn của Quỷ vực đã biến mất như vậy.

Sát Huyết Diêm La căm hờn nhìn Chu Hỷ, ánh mắt đầy lửa giận, giọng rùng rợn nói:

- Chu Hỷ, đêm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây!

Giọng nói âm trầm, hàm ẩn phần nộ vô cùng, nhưng Sát Huyết Diêm La lại không hề xông lên phía trước. Rõ ràng, hắn lúc này đã có cách nhìn nhận mới về thực lực của Chu Hỷ.

Lạnh lùng nhìn trả Sát Huyết Diêm La, Tà thần Chu Hỷ hừ giọng nói:

- Ngươi chỉ là mất đi một thuộc hạ, còn huynh trưởng của ta chết trong tay ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Lại đây, các ngươi hãy cùng tiến lên, xem đêm nay ai có thể tồn tại?

Tay phải giơ cao, Thiên Tà nhận chỉ thẳng lên trời, một luồng khí tức lạnh băng truyền ra xung quanh.

697. Chương 699 Bất Tương Thượng Hạ

Khoảng cách vài trượng, Sát Huyết Diêm La âm trầm lạnh lùng nhìn Tà thần Chu Hỷ, toàn thân phát ra hơi hướm độc ác, mãnh liệt. Phía sau, Vô Gian Quỷ Sát khẽ nói:

- Diêm quân, Tà thần này có chút cổ quái, Thiên Tà nhận của hắn rất quý dị, có thể dễ dàng phá giải thể tấn công của ta, xem ra không hề đơn giản chút nào.

Ánh mắt Sát Huyết Diêm La lấp lánh lửa giận, âm trầm đáp:

- Truyền thuyết kể rằng Thiên Tuyệt Trảm pháp có thể phá vỡ được tất cả pháp quyết khác, ta vốn không tin, nhưng bây giờ xem ra điều này là hoàn toàn đúng.

Chu Hỷ thản nhiên, cao ngạo đáp lại:

- Tự nhiên là thật rồi, chẳng lẽ ngươi cho rằng Thiên Tuyệt Tà thần ta lại nói chơi với ngươi!

Sát Huyết Diêm La hừ giọng nói:

- Chu Hỷ, ngươi chó vộ ngông cuồng, trước đây ta đã quá coi thường ngươi, bây giờ đã biết rõ về ngươi, khí số của ngươi cũng sắp kết thúc rồi.

Cười phớt lờ, Chu Hỷ trào lộng:

- Đêm đã khuya rồi, chính là thời điểm tốt nhất để trở về âm phủ, ngươi đừng nói suông nữa, như thế sẽ bỏ lỡ mất cơ hội đó.

Sát Huyết Diêm La phẫn nộ nói:

- Chu Hỷ, ngươi đừng quên ta mới là kẻ mạnh từ địa ngục đến đây, ngươi dám trước mặt ta mà múa rìu qua mắt thợ, thật là nực cười. Bây giờ nếu ngươi đợi không được nữa, bản Diêm quân ta sẽ tiễn ngươi về địa phủ.

Nói xong liền đưa mắt ra hiệu cho Vô Gian Quỷ Sát, sau đó thân ảnh lay động, hình thành một vòng sáng đỏ rực vây quanh thân hình Chu Hỉ.

Tốc độ ghê người kết hợp với thuật ảo ảnh phân thân khiến cho Sát Huyết Diêm La trở nên quỷ dị khôn lường. Khi cây Huyết Sát chiến phủ vung ra, toàn bộ không gian trong đêm đột nhiên bùng sáng màu máu, làn sáng mãnh liệt khiến cho người ta không sao mở mắt.

Nhờ vào sự yểm hộ của ánh sáng mạnh mẽ, Sát Huyết Diêm La đã thu ngắn cự ly đến cách Tà thần Chu Hỉ khoảng ba trượng, Huyết Sát chiến phủ trong tay vung ra, một loạt âm thanh sấm động vang vọng ra xung quanh, lại có bá khí không gì sánh kịp, biến thành một luồng đao sáng dài trăm trượng chém thẳng từ trên đầu.

Đứng im giữa không trung, Tà thần Chu Hỉ hai mắt hơi nhắm lại, dùng linh thức để phân tích tình hình xung quanh. Khi một búa sắc bén lợi hại của Sát Huyết Diêm La chém xuống, trong lòng Chu Hỉ hừ lạnh một tiếng, toàn thân lấp lánh hào quang, chỉ trong sát na ảo hóa không thấy tung tích, quỷ dị vô cùng né tránh được một chiêu đó, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Sát Huyết Diêm La.

Cười âm trầm một tiếng, tay phải Chu Hỉ múa lên, Thiên Tà nhận chém ngang ra, phát xuất một luồng lửa ánh sáng sắc trắng rực rỡ, theo phương thức xoay tròn bao quanh Sát Huyết Diêm La. Sau đó, đao phong của Chu Hỉ biến hẳn, Thiên Tà nhận lại chém dọc xuống, một luồng đao xoay tròn rực rỡ phát ra.

Âm thanh ri ri vang lên, toàn bộ không gian đều rung chuyển mãnh liệt, một luồng khí hùng hực nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hội tụ trên thân Thiên Tà nhận, tạo thành một dải hào quang ngũ sắc, tàn nhẫn lạnh lùng đánh thẳng về phía Sát Huyết Diêm La.

- Diêm quân tránh nhanh, cẩn thận trên đầu!

Quát lớn một tiếng, Vô Gian Quỷ Sát lên không, hai lòng bàn tay ánh đen lóe lên như ánh điện, lại có cả sức mạnh nuốt hồn đoạt phách, nhắm thẳng đến trước ngực của Chu Hỉ.

Sự xuất hiện của Vô Gian Quỷ Sát hoàn toàn nằm trong dự đoán của Chu Hỉ, tuy cũng có gây khó dễ ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn, khiến hắn phần nộ, nhưng hắn cũng đã có đối sách, đó chính là vở cũ soạn lại. Vì thế, bề ngoài Chu Hỉ tỏ ra đang đối phó với Sát Huyết Diêm La, nhưng ý đồ thực sự trong lòng hắn là đang đợi sự xuất hiện của Vô Gian Quỷ Sát.

Thời gian trôi đi trong chớp mắt, khi đòn tấn công của Vô Gian Quỷ Sát thuận lợi tiếp cận thân thể Tà thần Chu Hỉ, khuôn mặt hắn lộ ra ánh vẻ vui mừng, đắc ý. Tuy nhiên niềm vui sướng chưa dâng hẳn lên, Tà thần Chu Hỉ đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt truy tìm bóng người của Chu Hỉ khiến cho Vô Gian Quỷ Sát trong lòng bất an vô cùng.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, lúc Vô Gian Quỷ Sát phát hiện không ổn, Thiên Tà nhận của Tà thần Chu Hỉ đã phá không đánh đến, ảo hoá thành vòng đao mang hình dáng của một đài hoa sen, vây xung quanh cơ thể hắn.

Kêu lên một tiếng phần nộ, khuôn mặt trấn tĩnh của Vô Gian Quỷ Sát tỏ ra kinh hoàng vô cùng, hắn vừa thu nhỏ người lại, vừa chuyển động rất nhanh, ý đồ muốn tránh né đòn công kích hủy diệt đó. Nhưng mà Chu Hỉ đã mưu tính từ rất lâu, đợi thời cơ này từ trước, sao có thể để hắn dễ dàng né tránh được.

Như vậy, chỉ thấy từng tầng vòng sáng mang theo sức mạnh thôn tính vạn vật thu nhỏ, khi đạt đến một phạm vi nhất định, trong kết giới tiếng sấm âm âm, ánh chớp rung trời, từng luồng từng luồng ánh sáng điện hủy diệt như rồng bay lượn, đang đuổi theo luồng sáng màu đen do Vô Gian Quỷ Sát biến hoá thành.

Đồng thời, Sát Huyết Diêm La cảm thấy kinh ngạc dị thường trước sự biến mất của Chu Hỉ. Hắn vốn dự tính, với chiêu công kích của mình, khí lưu xung quanh sẽ chịu hấp lực, Tà thần Chu Hỉ đang ở trong đó hẳn không thể né tránh được. Nhưng biến cố bất ngờ khiến cho hắn ý thức được, Tà thần Chu Hỉ trước mắt hắn tuy chỉ là một con người bình thường, hoàn toàn không có cơ thể bất diệt, nhưng thực lực khiếp người, thực sự có thể nói là một người khác biệt.

Nghĩ đến đây, Sát Huyết Diêm La hơi chấn động trong lòng, sau khi đòn tấn công mạnh mẽ rơi vào khoảng không, cả thân hình hắn nhanh chóng xoay chuyển, cảnh giác nhìn về phía trước. Quả nhiên, cơ thể vừa mới ổn định, một luồng hào quang đáng sợ đã chiếu vào mắt, đồng thời tiếng kêu cảnh báo của Vô Gian

Quý Sát cũng vang đến bên tai. Điều này khiến cho Sát Huyết Diêm La vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, vội vàng thúc động chân nguyên bố trí phòng ngự, ý muốn giảm bớt đi thương tích do kẻ địch gây ra.

Nói ra cũng kì lạ, hấp lực trước đó Sát Huyết Diêm La tạo ra không hề có tác dụng gì đối với Chu Hỉ, mà ngay cả phòng ngự hiện nay cũng đã mất đi tác dụng. Phòng ngự này vỡ nát từng mảnh dưới sức phá hoại của Thiên Tà nhận, khiến cho Sát Huyết Diêm La sinh ra một loại cảm giác bất an không biết tên.

Tại sao như vậy, hắn cũng không biết. Hắn chỉ mơ hồ thấy rằng Thiên Tà nhận trong tay Tà thần Chu Hỉ tựa hồ luôn luôn khắc chế được hắn.

Đối mặt với nguy hiểm, khi phòng ngự không còn tác dụng, Sát Huyết Diêm La chỉ còn cách lùi gấp lại phía sau, cố gắng tránh né. Nhưng Thiên Tà nhận không hề chém xuống, đúng vào thời điểm quan trọng nhất bất ngờ chuyển hướng, nhắm thẳng vào Vô Gian Quý Sát.

Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La thở phào nhẹ nhõm, tính ra hắn cũng thoát được luồng sát khí sắc bén đó. Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, Thiên Tuyệt trăm pháp của Tà thần Chu Hỉ có thể phá giải được mọi pháp quyết, thì lúc này Vô Gian Quý Sát đối diện với nó sao không gặp nguy hiểm được.

Chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên đúng như vậy. Điều này khiến cho Sát Huyết Diêm La nghĩ đến kết quả của Bất Tử Huyết Lệ, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng rống lên một tiếng giận dữ, huy động Huyết Sát chiến phủ tấn công điên cuồng, ý đồ muốn ngăn chặn kế hoạch của Tà thần.

Trong màn đêm, một luồng hào quang màu máu chiếu sáng xung quanh, trong vàng mây đỏ, một thanh búa máu sáng trong lấp lánh ánh sáng quý dị, lập tức bao phủ lấy Chu Hỉ đang toàn lực tấn công Vô Gian Quý Sát.

Thời gian giao chiến giữa ba người chỉ là trong nháy mắt. Ngay khi Tà thần Chu Hỉ đánh trọng thương Vô Gian Quý Sát, đòn tấn công của Sát Huyết Diêm La cũng đã đến lập tức, Tà thần Chu Hỉ kêu gào phẫn nộ bị thổi bay đi vài trượng.

Đứng cách ra giữa không trung, Tà thần Chu Hỉ toàn thân hào quang dao động vô cùng lợi hại, khuôn mặt lạnh lùng bạo liệt trông thật âm trầm, đang giận dữ trừng mắt nhìn về phía trước. Cách đó vài trượng, Sát Huyết Diêm La đang nâng đỡ cơ thể trọng thương của Vô Gian Quý Sát, hai tay không ngừng chuyển vận quý khí để ổn định thương thế cho Vô Gian Quý Sát, ánh mắt cũng lạnh lùng tàn khốc nhìn về bên này.

Hai bên nhìn nhau lạnh lùng, không nói lời nào, cứ nhìn nhau mãi như vậy. Sau đó một lúc, hào quang xung quanh cơ thể Chu Hỉ mới dần dần ổn định, khí tức giữa hai người bắt đầu biến đổi.

Cảm nhận được tình thế biến chuyển, Sát Huyết Diêm La thu hai tay lại, nhỏ giọng dặn dò Vô Gian Quý Sát vài câu, để hắn đứng bên cạnh quan sát trận chiến, sau đó ngừng đầu nhìn Chu Hỉ, trầm giọng nói:

- Thiên Tuyệt Tà thần gian xảo, quý quyết, bốn Diêm quân ta đã lĩnh giáo qua. Bây giờ ta lại lĩnh giáo thủ đoạn của người thêm lần nữa, xem có lợi hại như trong truyền thuyết không.

Ánh mắt Tà thần Chu Hỉ lạnh lại, vẻ khiêu khích lên tiếng:

- Bốn Tà thần cũng đã đợi khá lâu rồi, ra tay đi.

Thiên Tà nhận trong tay hắn vung ra, đao khí sắc bén phá không bay đến, lại còn có một luồng cát bụi cuộn cuộn, bắn thẳng vào ngực Diêm La.

Thấy vậy, Sát Huyết Diêm La hừ lạnh một tiếng, thân ảnh lóa lên bay đi, trong chớp mắt đã xuất hiện ngay phía trái của Chu Hỉ, Huyết Sát chiến phủ trong tay tung hoành ngang dọc, dệt thành một tấm lưới khổng lồ bao phủ trời đất, chụp lấy Tà thần Chu Hỉ vào trong.

Trong màn đêm, trên không trung của Thiết Tunnel lâm không danh không tiếng, hai kẻ mạnh bạo trong năm đại tà binh bắt đầu trận chiến sinh tử. Một bên là Diêm La của Quý vực, được xưng tụng không ai có thể tiêu diệt được, một bên là Tà thần Chu Hỉ, với Thiên Tuyệt Trăm pháp quý dị nhất thế gian. Trận giao chiến của họ, cuối cùng có kết cục thể nào?

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, trận giao chiến cứ thế diễn ra trong màn đêm, hai vị cao thủ xem ra tu vi cao nhất trong Thất giới, khoảng cách giữa hai bên là không thể tránh khỏi, nhưng nhất thời muốn phân định

thắng thua lại hoàn toàn không dễ dàng.

Cứ thế, sấm sét kinh thiên động địa trong màn đêm vang vọng ra xa, hào quang chói mắt chiếu sáng rực khắp xung quanh. Cả mặt đất rung chuyển, trời đất cùng chấn động, sức mạnh hủy diệt hội tụ lại một nơi, cả đỉnh núi đất vỡ núi gãy, hoàn toàn biến đổi hình dạng dưới sự phá hoại của bọn họ.

Ở xa xa, Vô Gian Quỷ Sát chứng kiến sức mạnh của hai cao thủ. Trong thời gian một đêm, hắn vài lần kêu lên kinh ngạc, hắn có ấn tượng vô cùng sâu sắc trước trận giao chiến đáng sợ giữa hai bên. Theo sự quan sát phát hiện của mình, thực lực của Sát Huyết Diêm La muốn mạnh hơn một bậc, chỉ có điều Tà thần Chu Hỉ thân pháp linh động, Thiên Tuyệt Trảm pháp không gì phá được, vì thế mà hai người giằng co nhau mãi không thôi.

Nhưng mà thời gian là thước đo chuẩn xác nhất cho sự thắng bại, hai người giao chiến càng lâu, chân nguyên đôi bên tiêu hao, cuối cùng không thể tránh khỏi cả hai cùng thương vong.

Lúc này, ưu thế của Sát Huyết Diêm La đã xuất hiện, cơ thể bất diệt của hắn bền chắc vô cùng, so với thân thể bình thường của Chu Hỉ thì lợi thế hơn, lập tức chiếm được thượng phong. Tuy nhiên Chu Hỉ cũng không hề kém cỏi, Thiên Tà nhận trong tay hắn tuy cùng với Huyết Sát chiến phủ được xếp vào năm đại tà binh, nhưng lại có sức mạnh quỷ dị không nói được, đủ sức gây ra thương tích cho cơ thể gọi là bất diệt đó của Sát Huyết Diêm La, tạo nên những thương thế rất lớn.

Cứ như thế, hai bên kẻ tám lạng, người nửa cân, khó phân thắng bại, giao chiến cả một đêm, ai cũng có đặc điểm riêng, cũng có sở trường sở đoản.

Bầu trời, không biết đã sáng từ khi nào, hai người đang giao chiến do bởi ánh sáng bốn phía mà không để ý đến thời gian. Sau khi đấu thắng với nhau một lần, cả hai bắn ra, Tà thần Chu Hỉ cơ thể lảo đảo dao động nhìn lên không trung, trong lòng mờ hiện mấy phần chần chừ.

Sức mạnh to lớn của Sát Huyết Diêm La làm cho việc báo thù của hắn có chút vô vọng. Hai người giao chiến một đêm, hắn dĩ nhiên đã hao tổn hết sức lực, nhưng kết quả thì lại không được như hắn mong muốn.

Chăm chú quan sát Tà thần Chu Hỉ, Sát Huyết Diêm La toàn thân ánh máu lấp lánh, ánh mắt lộ ra vài phần cổ quái. Giao chiến một đêm, ân oán khó dứt, nhưng ngoài ân oán ra, một cảm giác anh hùng trọng anh hùng của kẻ mạnh cũng mờ hiện trong mắt hắn.

Ngưng không nhìn nữa, Sát Huyết Diêm La lạnh lùng nói:

- Chu Hỉ, trời đã sáng rồi, ân oán giữa chúng ta cũng nên chấm dứt thôi!

698. Chương 700 Diêm La Quỷ Kế

- Nếu đã như vậy, tại sao ngươi lại không ra tay, lẽ nào mệt mỏi đến mức không cử động được?

Sát Huyết Diêm La không có bất cứ hành động gì, chỉ cười âm lạnh:

- Không ra tay là để ngươi có chút thời gian nhớ lại chuyện cũ. Lúc này tình hình giữa ta và ngươi như thế nào, hắn ngươi và ta đều hiểu rõ trong lòng.

Cười thản nhiên một tiếng, Chu Hỉ liếc nhìn Vô Gian Quỷ Sát cách đó vài trượng, khinh bỉ đáp lại:

- Ngươi cho rằng có trợ thủ là có thể chiến thắng sao?

Sát Huyết Diêm La cười ha ha:

- Ít nhất cũng trong lúc này, sự tồn tại của hắn cũng đã định trước sự thất bại của ngươi.

Chu Hỉ không nói năng, chỉ im lặng, trầm mặc, không gian trở nên yên lặng.

Cười đắc ý một tiếng, Sát Huyết Diêm La nói:

- Nói thật, bốn Diêm quân thực sự rất tán thưởng ngươi, ít nhất ngươi cũng là một đối thủ hiếm thấy. Nhưng ngươi đã giết chết thuộc hạ của ta, lại muốn tìm ta để tính sổ, hôm nay ta tự nhiên không thể để cho ngươi được như ý. Bây giờ chúng ta quyết đấu một trận, xem chiêu.

Phi thân bay lên, tốc độ của Sát Huyết Diêm La không hề nhanh, ngược lại còn hơi chậm chạp. Nhưng Tà

Bay lên chặn trước khoảng ba trượng, Lục Vân ngắm nhìn bóng đen cảm thấy bất ngờ liền nói:

- Là người, thật là ngoài suy nghĩ của ta. Nhưng không rõ người xuất hiện vì cái gì?

Thiên Áo Quỷ Tiêu ánh mắt lóe lên cười hắc hắc nói:

- Nếu ta nói cho người, ta ra tay chỉ vì muốn tự mình giết chết Sát Huyết Diêm La, người tin không?

Lục Vân chần chờ một chút, lắc đầu nói:

- Bán tín bán nghi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu ngừng cười, nghi hoặc nói:

- Bán tín bán nghi, nói rõ là sao?

Lục Vân nói:

- Rất đơn giản, người nói muốn tự tay giết hắc, điểm này căn bản ta không tin. Nhưng nếu người nói người muốn lấy được Diêm Vương lệnh thì có lẽ đáng tin hơn.

Thiên Áo Quỷ Tiêu cổ cười hai tiếng, rồi biện bác:

- Người đã không tin, ta cũng không có cách khác. Bây giờ ta định bỏ đi, người tránh đường hay muốn giữ ta lại đây?

Lục Vân nghe vậy cười hỏi:

- Người hỏi ta như vậy, chắc hẳn nghĩ rằng ta sẽ không cố ý làm khó giữ người lại phải không?

Thiên Áo Quỷ Tiêu cười nói:

- Lục Vân người là người ân oán phân minh, thân phận ta và người tuy bất đồng, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt tới nay, chưa từng có ân oán đáng kể. Bởi vậy, ta nghĩ với tính cách tự phụ của người, sẽ không cố ý gây phiền toái cho ta. Người cũng đã nói trước, ân oán ngày xưa giữa người và Sát Huyết Diêm La hôm nay bỏ qua không nói tới. Vậy giờ phút này chắc hẳn cũng không muốn làm khó ta rồi.

Lục Vân cười hì hì nhìn thoáng qua Tà Thần Chu Hỉ cách đó vài trượng rồi điềm nhiên nói:

- Người nói đúng, ta không có ý làm khó giữ người lại. Nhưng người cũng thấy tình hình lúc này rồi, muốn đi cũng phải cho ta một lý do chứ.

Thiên Áo Quỷ Tiêu trầm tư một lát, mở miệng nói:

- Ta đưa ra một điều kiện trao đổi, người thấy như thế nào?

Lục Vân láu lĩnh hấp háy mắt, cười tà dị nói:

- Phải xem coi điều kiện gì đã. Nếu quả thật có giá trị, ta sẽ để người đi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu trầm giọng nói:

- Ta nói cho người biết U Linh Quỷ Vương của Quỷ vực U Linh gian là ai, người để ta đi, thế nào?

Sắc mặt Lục Vân khê biến, kinh dị nhìn hắc hồi lâu rồi gật đầu nói:

- Được, cứ như người nói mà làm. Nói đi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu kể lể:

- U Linh Quỷ Vương thần bí vô cùng của Quỷ vực kỳ thật vẫn đang ở nhân gian. Thân phận của hắc rất kinh người, chính là một trong các Địa Linh Tấn Tiên, được gọi là Trúc Tiên. Nghe nói hắc đã trải qua tám thiên kiếp, chỉ còn một thiên kiếp cuối cùng là có thể phi thăng lên Cửu Thiên Hư Vô giới.

Lục Vân nhú mày nghi hoặc đáp lại:

- Danh tự này chưa từng nghe qua, người không cố ý gạt ta chứ.

Thiên Áo Quỷ Tiêu gấp gáp đáp lại:

- Ta đã đưa ra điều kiện trao đổi, tất nhiên không nói dối người chút nào. Nếu người muốn chứng thực cũng rất đơn giản. Ngày trước đã có mấy người từng gặp qua Trúc Tiên. Đó chính là Tam Nhân Long Lang, Thiên Ma giáo chủ, Ma Đà Huyền Túc cùng với Kim Luyện.

Lục Vân để ý quan sát thấy hắn không có vẻ nói dối, liền điềm nhiên nói:

- Được, ta tin người một lần. Bây giờ người đi đi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu không một tiếng cảm ơn, vội vàng mang theo Sát Huyết Diêm La đi mất. Giây lát, Chu Hỷ đi đến cạnh bên Lục Vân, không hiểu lên tiếng hỏi:

- Người thật sự tin tưởng hắn, hay cố ý tha cho hắn?

Lục Vân thần nhiên nói:

- Sao có thể tin tưởng lời ma quỷ, thật ra ta cố ý tha cho hắn đi. Lúc này muốn giết hắn thật dễ dàng. Nhưng làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến nhiều sự tình.

Chu Hỷ không hiểu hỏi:

- Sự tình gì?

Lục Vân nhìn hắn một lát rồi lập tức quay nhìn phương xa, có chút lo lắng nói:

- Chánh Đạo liên minh đã bị hủy diệt rồi, tình thế nhân gian càng ngày càng hung hiểm. Nhìn đi nhìn lại chỉ còn Trừ Ma liên minh một thân một mình. Nếu đối mặt thẳng với yêu ma quỷ quái của Vực chi tam giới, tình cảnh bọn họ có thể nói là nguy hiểm ngày càng tăng. Ta đã từng nói, cho dù thần tiên hay yêu quái, nếu đã muốn đưa ta vào tử địa, ta đều không tha. Nay ta lại muốn thực hiện lời hứa mà không khuấy động thiên hạ, nên khi làm việc này, ta phải tính toán đến Trừ Ma liên minh cũng như bá tánh thiên hạ vô tội.

Chu Hỷ cảm xúc nói:

- Ai cũng nói Lục Vân cuồng vọng vô pháp, vì lời thề không tiếc hành động nghịch thiên trở thành đối địch của chánh đạo. Nhưng hôm nay mới biết, trong lòng người kỳ thật cũng nghĩ đến thiên hạ. Trong đời Chu Hỷ ta đến nay rất ít bội phục người nào, nhưng hôm nay ta không thể không nói một câu, Lục Vân, ta kính nể người!

Lục Vân nhìn khuôn mặt cười chân thật của hắn, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ, kỳ thật người cũng rất đáng kính nể, ít nhất người cũng không tà ác. Tốt lắm, cũng không còn sớm nữa, ta cũng phải đi, có duyên sẽ gặp lại.

Lục Vân vỗ vỗ vai hắn rồi xoay người đi mất, chốc lát đã không còn thấy.

Nhìn theo bóng người đi xa, Tà Thần Chu Hỷ tự nói:

- Đa tạ thiếu niên nghịch thiên. Ân cứu mạng hôm nay, Tà thần ta sẽ ghi tạc trong lòng. Hy vọng lần tới gặp mặt ta có cơ hội đáp trả.

Chu Hỷ xoay người lướt mắt nhìn bốn phía khẽ ngâm:

- Lão Tam, an nghỉ đi, đệ sẽ báo thù cho huynh.

Dứt lời liền đi, không trung truyền đến vô số tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

Sáng sớm, giữa sự yên lặng an bình trong sơn cốc, vô số tiếng chim hót ban mai êm tai riu rít khắp nơi. Buổi sáng mai đầu tiên sau ngày Thái Âm Tế Nhật, chân trời phương đông không có ánh mặt trời, thời tiết thật âm trầm.

Phục Long cốc, đại điện Trừ Ma liên minh. Các nhân vật trọng yếu trong liên minh đều đã tụ tập, còn có Càn Nguyên chân nhân, Tinh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương của Dịch viên.

Ngồi trên ghế thủ tọa, Trần Ngọc Loan liếc mắt nhìn mọi người dưới điện, kéo tay Bách Linh đứng dậy nói:

- Có một tin tức tốt lành cho mọi người. Từ giờ trở đi, Bách Linh công chúa của Thiên Chi đô sẽ hỗ trợ cùng chúng ta chống lại yêu ma trên nhân gian, duy trì bảo vệ hòa bình thế gian.

Tất cả mọi người trong đại điện đều hớn hở vui mừng, hết sức cao hứng với việc Bách Linh đã đến.

Nhìn thấy sự vui cười trên mặt mọi người, Bách Linh bình đạm nhã nhặn nói:

- Hôm nay được cùng với mọi người ở đây nỗ lực cho hòa bình của nhân gian là một duyên phận khó có, ta thật cao hứng. Người tu đạo lấy việc an tâm ít ham muốn làm đầu. Nhưng tai ách lớn đang đến, chúng ta nên đưa vai gánh lấy trách nhiệm tạo phúc cho dân chúng nhân gian. Cùng nhau ở đây, ta hy vọng mọi người đồng tâm hiệp lực. Chúng ta toàn lực đối mặt với tà ác, cứu vãn bá tánh thiên hạ!

Ngắm nhìn Bách Linh với khí tức thánh khiết hiển lộ, cảm nhận thâm ý trong lời nói của nàng, thần sắc mọi người có khác nhau nhưng ánh mắt đều thể hiện tình cảm kính nể.

Nhờ có Lục Vân mà Bách Linh vang danh thiên hạ. Trong điện trừ Phần Thiên và Ân Hồng Tụ chưa từng gặp qua, tất cả mọi người đều ít nhiều quen thuộc với nàng.

Lần đầu gặp mặt, lại nghe lời nói của nàng, Phần Thiên không nhịn được liền tán dương:

- Công chúa có lòng lo thiên hạ, Phần Thiên kính nể rất nhiều. Nhưng với tình thế trước mắt, công chúa nghĩ chúng ta nên làm như thế nào mới có thể hoàn thành hữu hiệu nhiệm vụ rất khó khăn này?

Bách Linh liếc hắt, điềm nhiên cười nói:

- Phần Thiên thiếu hiệp quá lời rồi, ta cũng chỉ là người có lòng tu đạo, hy vọng tận chút tài hèn trí thiếu mà thôi. Vì vậy việc đàm luận để thấy rõ tình thế cần thương nghị với mọi người, thống nhất trí tuệ mọi người nhằm tìm được phương pháp tiến hành thuận lợi. Theo quan điểm cá nhân ta, đầu tiên phải nắm rõ đại thế thiên hạ, thứ hai cần phân tích tình hình địch ta, thứ ba cần nắm chắc thời cơ. Còn những phương diện khác, mỗi người khác nhau sẽ tùy lúc mà điều chỉnh sách lược và phương châm

701. Chương 703 Thần Bí Kiệu Tử

- Công chúa khí độ phi phàm, lại có thêm tài năng thống lĩnh trời sinh, Phần Thiên này tự đáy lòng cảm thấy rất khâm phục.

Bách Linh khẽ cười nhạt, thần sắc rất bình tĩnh. Ở bên cạnh, Trần Ngọc Loan nói lảng sang chủ đề khác:

- Được rồi, không nói đến những chuyện này nữa, Bách Linh tỷ tỷ hiếm khi đến đây, chúng ta nên thiết tiệc tẩy trần tỷ ấy. Còn về chuyện thiên hạ, hiện nay còn đang thu thập thông tin, cũng không bàn bạc được kết quả gì, mọi người tạm thời gác lại đợi sau khi có tin tức rồi hãy bàn luận.

Nói xong liền đứng dậy, kéo Bách Linh ra giữa đại điện, cùng mọi người rời khỏi đó.

Trước đó, Trần Ngọc Loan đã phái người đi chuẩn bị tiệc rượu. Tuy còn sáng sớm, nhưng tiệc rượu thịnh soạn đã bày đầy trên bàn. Bàn trên, Trần Ngọc Loan, Ân Hồng Tụ, Dao Quang và ba người của Dịch viên cùng ngồi với Bách Linh, còn những người khác ngồi bàn thứ hai, mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện, không khí hết sức vui vẻ.

Lúc này, Dao Quang mở miệng:

- Cô Bách Linh, trước khi cô đến đây, có thông tin gì của Lục thúc thúc không?

Bách Linh cười nói:

- Dao Quang, không nên lo lắng, Lục thúc thúc của con đã định sẵn còn phải trải qua một số kiếp nạn nhất định, vì vậy tạm thời không thể ở cùng chúng ta. Đợi sau khi huynh ấy giải quyết xong mọi việc, lúc đó mọi người có thể hội ngộ cùng nhau.

Dao Quang vẻ hơi lo lắng, đáp lại:

- Nghe nói, Lục thúc thúc bị mắc mưu của Kiếm Vô Trần, con cảm thấy rất lo lắng, e rằng thúc ấy có bất trắc gì chẳng.

Bách Linh an ủi nói:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, ta tin rằng huynh ấy sẽ không có chuyện gì, lẽ nào con lại không tin?

Dao Quang phủ nhận:

- Không phải vậy, đương nhiên con tin tưởng Lục thúc thúc, chỉ có điều không thể khống chế được tâm trạng của mình mà thôi.

Trần Ngọc Loan vỗ vỗ lên vai hắn, cười nhẹ cất tiếng:

- Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Ta nói cho con biết, Tứ Linh thần thú của Lục thúc thúc con khuya qua đã cảm nhận được khí tức của huynh ấy, nó nói rằng huynh ấy không có chuyện gì.

Dao Quang vui mừng, cảm động đáp lời:

- Thật vậy sao? Vậy thì quá tốt, con yên tâm rồi.

Cùng ngồi bàn đó, ba người của Dịch viên nghe xong những lời này liền kinh ngạc, ai nấy mở miệng hỏi lại:

- Những lời mình chủ nói thật chứ?

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Đương nhiên là thật rồi, ta làm sao có thể lừa các vị được chứ.

Lúc này ba người thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra tâm trạng phức tạp.

Sau bữa cơm, Bách Linh một mình đi tìm ba người của Dịch viên.

Ở một nơi yên tĩnh, Bách Linh khẽ nói:

- Tình hình của các vị ta cũng đã biết, hiện nay Lục Vân tạm thời có việc không thể đến đây, ta mong rằng các vị chịu khó ở lại đây nghỉ ngơi dưỡng sức, bất luận có chuyện gì thì cũng phải đợi sau khi Lục Vân về mới bàn bạc.

Về mặt Tĩnh Nguyệt đại sư buồn thương, đau khổ cất tiếng hỏi:

- Có phải công chúa đã đoán trước được việc gì đó chẳng, chúng ta sắp có kiếp nạn to lớn nào chẳng? Nếu đúng như vậy, công chúa đừng ngại, cứ nói thẳng ra, việc đến nước này có gì mà chúng ta không chịu nổi?

Bách Linh khe khẽ thở dài, liếc nhìn thầy trò Càn Nguyên chân nhân, sau đó cảm xúc cất lời:

- Có những việc sẽ biến đổi theo một số người, số mệnh của các vị cũng không hoàn toàn được định trước, chỉ cần các vị ở cùng Lục Vân, chắc chắn sẽ có những biến đổi kì lạ. Còn về chi tiết cụ thể thế nào, ta không tiện nói nhiều, ta chỉ hy vọng các vị hãy nghe theo lời ta không được manh động, mọi việc phải suy nghĩ cẩn thận trước khi hành động.

Tĩnh Nguyệt đại sư về mặt thất vọng, Càn Nguyên chân nhân bên cạnh lại cảm kích đáp lời:

- Đa tạ ý tốt của công chúa, bây giờ chúng ta chỉ có thể tạm thời ở lại đây. Còn về những việc từ nay về sau, lúc này bàn đến cũng chẳng có ý nghĩa gì, nói đến chỉ thêm buồn mà thôi, thà rằng chẳng bàn đến còn hơn.

Bách Linh khe khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu không nói gì.

Không khí nặng nề im lặng cứ phủ trùm bốn người, phải một lúc lâu sau Tĩnh Nguyệt đại sư mới thôi mơ hồ, tỉnh táo trở lại, ngẩng đầu lên nhìn Bách Linh, u oán cất tiếng hỏi:

- Công chúa, công chúa nếu đã có thể dự đoán được một số việc sẽ xảy ra trong tương lai, vậy hãy nói cho ta biết đi, Ngạo Tuyết hiện giờ đang ở nơi đâu?

Bách Linh lặng đi, chần chờ một lúc, nói không được chắc chắn lắm:

- Tính mạng của muội ấy đang có những biến đổi, có lẽ muội ấy đang ở trong một không gian rất kỳ diệu.

Tĩnh Nguyệt đại sư khẽ cau mày, im lặng một lúc, lại hỏi:

- Còn Vân Phong thì sao, nó còn sống hay đã chết?

Ánh mắt Bách Linh có chút kì quặc cổ quái, ngẩng lên nhìn về chân trời xa xa, một lúc lâu sau mới đáp lại:

- Lâm Vân Phong cũng giống như Ngạo Tuyết, đang phải đối mặt với một bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời.

Cảm thấy vẻ mặt Bách Linh có chút gì đó quái dị, Tĩnh Nguyệt đại sư nghi ngờ nói:

- Ý của công chúa là Lâm Vân Phong vẫn còn sống, vậy rốt cuộc đệ tử đó đang gặp chuyện gì?

Bách Linh lắc đầu nói:

- Có những việc ta không tiện nói cho các vị biết, bởi vì nó có liên quan đến vận mệnh của các vị. Hãy nhớ lời của ta, đợi gặp được Lục Vân thì vận mệnh của các vị liền có chuyển biến, còn khi nào gặp được Lâm Vân Phong thì thật không nói được rõ ràng.

Quay người đi, Bách Linh hơi dừng lại một lúc, sau đó lại tiếp tục đi.

Nhìn theo bóng dáng của nàng, Tĩnh Nguyệt đại sư khẽ thở dài nói:

- Sư huynh, xem ra công chúa đã biết được số mệnh của chúng ta.

Cần Nguyên chân nhân cười đau khổ đáp lời:

- Đúng vậy, chỉ có điều nó như thế nào, lẽ nào chúng ta còn có thể vượt qua số mệnh của mình?

Phong Viễn Dương không phục tiếp lời:

- Sư phụ và sư thúc đừng nên nản chí, bất luận thế nào, chỉ cần chúng ta kiên trì tin tưởng, con tin rằng nhất định có thể khắc phục được tất cả.

Cần Nguyên chân nhân nhìn đồ đệ của mình, than thở:

- Viễn Dương à, con còn trẻ lắm, nếu như lòng tự tin có thể quyết định tất cả, Chánh Đạo liên minh chúng ta đã không bị tiêu diệt, Dịch viên cũng sẽ không lâm vào cảnh ngộ như thế này.

Nói xong không đợi cho hắn đáp lời, ông liền đứng dậy lắc mình rời khỏi đó.

Rời khỏi Tà thần Chu Hỉ, Lục Vân theo lời chỉ dẫn của Sát Huyết Diêm La, nhắm theo hướng Tây Nam bay đi. Sau khoảng nửa giờ, Lục Vân đã tiến vào khu vực Thập Vạn đại sơn của Nam Hoang.

Lẽ ra với tu vi hiện nay của Lục Vân, chỉ cần sử dụng thuật Không Gian Khiêu Dạo, có thể trong chớp lát vượt ngàn dặm, chớp mắt đã đến nơi. Chỉ có điều, Không Gian Khiêu Dạo cũng có hạn chế, đối với thuật này người thi triển phải quen thuộc địa hình, như thế mới có thể đến nơi rất dễ dàng. Còn những nơi chưa đi qua bao giờ, không nắm vững phương hướng vị trí thế nào, lại không sử dụng được.

Vì nhận ra được điều này, Lục Vân thận trọng chọn lựa cách ngự kiếm bay đi.

Bay trên tầng mây, trên đường đi, Lục Vân phát hiện không ít chuyện cổ quái, chủ yếu là có liên quan đến khí tức của Vực chi tam giới. Với những hiểu biết của mình về ba giới này, lại thêm pháp quyết bản thân luyện được, chàng nhạy cảm nhận thấy Vực chi tam giới và Nhân gian đã hoàn toàn thông thương với nhau. Như vậy, nhân gian bị khí âm tà bao phủ, toàn bộ bầu trời tối đen không ánh sáng, gây cho người ta cảm giác âm lạnh hiểm ác mà ỨC CHẾ vô cùng.

Đang suy nghĩ nguyên nhân bên trong của nó, Lục Vân có chút chưa hiểu. Chàng chưa từng được tận mắt nhìn thấy Thái Âm Tế Nhật, lại thêm lúc đó đang rơi vào cảnh tuyệt vọng, cũng chẳng có cảm giác gì trước luồng khí tức đó, vì vậy không hiểu rõ, tất cả đều là do Thái Âm Tế Nhật tạo nên.

Nghi ngờ một lúc, Lục Vân có một vài phán đoán, nhưng cũng không dám chắc chắn, đành thôi không nghĩ lung tung, tập trung quan sát tình hình trên mặt đất, tìm tung tích của Ngọc Hư Tuyết phong.

Do bởi trước đây chàng chưa từng đến Nam Hoang, vì vậy Lục Vân không nắm chắc được địa hình núi non của nơi này. Để tránh sơ ý làm lãng phí thời gian, vì vậy Lục Vân dò xét rất kĩ lưỡng. May mà Lục Vân có

được Ý Niệm Thần Ba, vô cùng thần diệu trong việc thăm dò huyền cơ trời đất, vì thế chàng vẫn bay rất nhanh, tuyệt đối không vì thế mà chậm lại.

Nhìn xuống dưới chân, sắc mặt Lục Vân điềm nhiên, mọi thứ trên mặt đất lúc này đều hiện lên rõ ràng trong đầu chàng. Thông qua phân tích chính lý, Lục Vân đã có rất nhiều thông tin, nhưng còn về ngọn Ngọc Hư Tuyết phong chính mình đang cần tìm thì lại chẳng có tin gì liên quan hoặc tương tự như vậy.

Không cam chịu, Lục Vân quyết định nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba, mở rộng phạm vi thăm dò, muốn tìm ra địa điểm của Hắc Long đàm thật nhanh, để xác định vị trí của Vân Chi Pháp giới. Tuy nhiên, sau khi chàng vừa thực thi hành động, theo việc tần suất Ý Niệm Thần Ba nâng cao, một luồng khí tức lạ thường từ xa truyền lại lập tức thu hút sự chú ý của Lục Vân.

Có chút kinh ngạc, Lục Vân vội vàng tập trung ý niệm, tỉ mỉ thăm dò luồng khí tức đó. Nhưng thật kì lạ, Ý Niệm Thần Ba vô cùng thần kì của chàng vừa tiến gần luồng khí tức đó, liền tự nhiên biến mất, ngoài việc có thể tìm ra nơi tồn tại của đối phương, chẳng tìm được thông tin có ích nào nữa cả.

Việc kì lạ này trước đây Lục Vân cũng đã từng gặp, chỉ có điều lúc đó tu vi chàng kém xa bây giờ, vì vậy mà mức độ ý thức về luồng khí tức thần bí đó cũng không bằng như bây giờ.

Vừa tiếp cận luồng khí tức đó, Lục Vân vừa trầm tư suy nghĩ, khi đã đến nơi, cuối cùng chàng cũng quyết tâm nghiên cứu tới cùng.

Đó là một khu rừng già ăn sâu vào trong núi, cây cối lâu năm tươi tốt che trời phủ đất, khiến cho khu rừng trở nên âm u, tăm tối. Tại một không gian khá rộng, có một chiếc kiệu rất kì lạ, toàn bộ cái kiệu được phủ bằng vải đen, trên mặt vải vẽ rất nhiều hình thù thú vật cổ quái, nhìn màu sắc của nó thì đó là vật đã rất cổ rồi, ít nhất cũng đã vài trăm năm.

Có kiệu, đương nhiên phải có người khiêng kiệu. Chỉ thấy bốn người ở trần, bên dưới gần như chỉ một cái khổ vải, vẽ mặt khắc họa đầy đủ sắc thái quỷ dị của người man hoang, đang đứng im lặng ở hai bên kiệu, trông giống như bốn bức tượng đá, đứng im ở đó không một cử động.

Trước chiếc kiệu khoảng hai trượng, một lão già cũng ăn mặc như thế đang nhóm lửa, hai vị trung niên đứng cung kính ở hai bên, ánh mắt tập trung quan sát vật gì đó trong lửa hồng. Đó là một quả tim nhảy nhót, lúc này đang dần dần khô héo dưới sự hun đốt mãnh liệt, trên bề mặt xuất hiện những luồng khí đen thanh mảnh.

Dừng lại ở một cây, Lục Vân quan sát cảnh tượng này, trong lòng hơi bị chấn động, không phải là vì hành động tàn khốc của những người đó, mà bởi vì trái tim của họ kì lạ vô cùng, cả chiếc kiệu kia cũng hết sức quỷ bí.

Thông qua quan sát, Lục Vân nhạy bén phát hiện được, ở vùng phụ cận chiếc kiệu xuất hiện là một không gian rất cổ quái, ngăn cách tất cả mọi ngoại lực dò xét và tiếp cận. Cho dù với tu vi của chàng, cũng không thể khám phá ra huyền cơ của nó.

Có chút không phục, lại hiếu kỳ, Lục Vân quyết định phải vạch trần tất cả, xem thử chiếc kiệu này có gì kì lạ. Nghĩ đến làm luôn, Lục Vân lập tức đẩy cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba lên tối đa, dùng phương thức người thường không thể cảm ứng được, bắt đầu thâm nhập vào tầng không gian đó, từng bước tiến sát đến chiếc kiệu.

Do bởi tốc độ tăng lên, Lục Vân đã cảm nhận được một số sự việc. Nhưng lúc chàng vừa mới có được chút thu hoạch, trong lòng chàng đột nhiên chấn động ngầm cho biết không ổn, chàng còn chưa kịp thu hồi lại Ý Niệm Thần Ba thì luồng Ý Niệm Thần Ba tần suất cao đó liền bị chiếc kiệu cổ quái thôn tính mất.

Cùng lúc đó, lão già ngồi cạnh đồng lửa bỗng đứng dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời, giọng sắc lẹm hỏi:

- Ai đó? Mau ra đi.

Cùng với lời của lão, sáu người còn lại ở đó cũng ngẩng đầu nhìn lên trời, ai nấy đều lộ ra khí tức tà dị mà không giống nhau, hình thành một vùng màn khí đặc thù, ngăn cách hẳn Lục Vân.

Thấy hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện, Lục Vân cũng không né tránh, thản nhiên xuất hiện giữa không trung, ánh mắt chăm chú quan sát chiếc kiệu kì lạ dưới mặt đất.

702. Chương 704 Kỳ Dị Nữ Tử

- Người là ai, mau chóng xưng tên đi!

Lục Vân nghe thấy, đưa mắt nhìn về phía lão già đó, trong lòng lập tức chấn động, khẽ hô lên:

- Không Tâm thuật khá lợi hại, không ngờ còn bá đạo hơn cả Nhiếp Hồn đại pháp, thật là hiếm thấy. Chỉ có điều, tuy Không Tâm thuật của người bá đạo nhưng chẳng có tác dụng gì đối với ta cả.

Lục Vân vừa nói vừa phiêu hốt hạ xuống, hết như một làn khói màu xanh, khi gặp phải tầng lưới khí quỷ dị có hơi run lên, sau đó huyền diệu xuất hiện trước mặt mọi người.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, lão già giọng sắc bén rống lên:

- Nghịch đồ to gan, ngươi dám mạo phạm thần linh, nhất định sẽ bị thần linh nguyên rửa.

Lục Vân phớt lờ đáp lại:

- Thần linh, ở đâu? Lẽ nào ở trong chiếc kiệu kia.

Vừa hỏi Lục Vân vừa đột nhiên phát mạnh khí tức đang thu vào, tạo thành kinh khí mạnh mẽ lao thẳng đến phía cửa chiếc kiệu.

Ngạc nhiên, giận dữ vô cùng, lão già đó kêu lên một tiếng kì quái, hai người khiêng kiệu ở phía trước cũng rướn người ra để ngăn lại kinh khí mạnh mẽ của Lục Vân. Sau đó, thân hình lão già đó lắc lên, dùng thân pháp cổ quái kinh người bay đến trước mặt Lục Vân, ánh mắt lạnh như băng đăm đăm nhìn Lục Vân.

Thản nhiên nhìn lại, Lục Vân cao ngạo lạnh lùng nói:

- Nhìn cách ăn mặc của người chắc chắn người là người dị tộc vùng Nam Hoang, hơn nữa lại biết sử dụng Không Tâm thuật, nghĩ chắc hẳn cũng có lai lịch nhất định, chẳng hay người từ đâu đến?

Lão già dị tộc đó giọng sinh sự nói:

- Người nếu đã biết nơi đây là Nam Hoang, vậy cũng nên nhập gia tùy tục, hãy nói lai lịch của người trước đi.

Thấy đối phương không muốn nói, Lục Vân cũng không thêm để ý, thân hình lắc lên bay thẳng đến phía chiếc kiệu.

Phát hiện được ý đồ của Lục Vân, lão già đó kêu lên một tiếng kỳ quái, vừa lắc mình xuất hiện ngay trước chiếc kiệu, hai tay lão vừa múa lên có vẻ hỗn loạn không có trật tự, nhưng từng trận từng trận khí âm tà lại hội tụ từ bốn phía, theo sự khống chế của lão già tạo thành những đám mây cổ quái màu xám, tự động di chuyển truy tìm ngăn chặn lại Lục Vân đang lao tới.

Hành động của lão già khác hoàn toàn so với những người tu đạo nói chung, nhưng bí pháp lão thi triển lại có uy lực kinh người, cứng rắn ngăn Lục Vân ở khoảng cách một trượng.

Khẽ hô lên một tiếng, Lục Vân dừng lại, nhìn thấy những người khác đang đứng nguyên tại chỗ, trong lòng hơi mơ hồ, giọng hơi trầm lại nói:

- Nam Hoang thần bí từ xưa đến giờ, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ có điều các người thân mang dị thuật, tại sao không nói rõ lai lịch.

Lão già đó hừ giọng đáp lại:

- Người cũng không tồi, có thể không bị vu thuật của bốn vu sư chấn động cũng là một điều rất hiếm thấy.

Nghe thấy thất kinh, Lục Vân ngạc nhiên nói:

- Vu thuật? Các người thuộc tộc Hắc Vu của Nam Hoang, đó cũng chính là thực lực ẩn tàng sau Huyền Phong môn chẳng?

Ánh mắt lão già tỏ ra hơi bức tức, dường như lão cảm thấy hối hận vì sự mất đi Vô Tâm, vì vậy khi Lục Vân đề cập đến, lão không khỏi phần nộ nói:

- Cầm miệng, ai là thực lực núp sau Huyền Phong môn, tên Lí Huyền Phong đó vốn không đáng.

Lục Vân cười lạnh một tiếng, phản bác lại:

- Thật sao? Nếu đã không xứng đáng, tại sao các người còn phải nghe theo mệnh lệnh của hắn, lại còn phái các vụ sư trong tộc đi giúp đỡ bọn chúng?

Lão già phớt lờ đáp lại:

- Đó chẳng qua chỉ là việc trao đổi qua lại.

Lục Vân lặng đi, thấy sắc mặt lão không chút giả dối, không khỏi hỏi lại:

- Những lời này giải thích thế nào?

Lão già chần chờ một lúc rồi trầm giọng nói:

- Cho người biết cũng được, nhưng trước hết người hãy nói rõ lai lịch của người đã.

Nghe vậy, Lục Vân cười cười, sau đó hơi tự phụ đáp lại:

- Nghe nói trong vụ thuật có một môn gọi là Cửu U Nhiếp Hồn đại pháp, chỉ cần biết tên của đối phương là có thể đoạt được hồn phách của đối phương, đây là một bí pháp kì lạ cổ quái vô cùng, chẳng hay ta nói có sai không?

Sắc mặt lão già có chút biến đổi, lão tuyệt đối không trả lời trực tiếp, mà hỏi lại:

- Người sợ sao?

Lục Vân ngạo nghễ đáp:

- Khắp cùng trời cuối đất, có cái gì có thể khiến cho Lục Vân ta sợ được chứ?

Lão già kinh ngạc hô lên một tiếng, giọng ngạc nhiên nói:

- Lục Vân? Người chính là người đạt được danh hiệu số một trong đại hội luận võ của lục viện, sau lại phản đối Dịch viên bỏ đi, một mình độc chiến thiên hạ?

Thần nhiên cười, Lục Vân đáp:

- Không sai, ta chính là Lục Vân đó đây. Bây giờ người đã biết ta là ai, vậy hãy giải thích cho ta hay những lời người nói ban nãy nghĩa là gì?

Ánh mắt lão già cổ quái nhìn Lục Vân, sau đó quay lại nhìn chiếc kiệu, chần chờ một hồi lâu mới trả lời:

- Về chuyện của Huyền Phong môn rất đơn giản, lúc đó Lí Trường Xuân đến Thập Vạn đại sơn ở Nam Hoang, vô tình đã giết chết một con rết ngàn năm, ứng với một truyền thuyết ở nơi đây của chúng ta, vì thế chúng ta đã coi hắn như một nhân vật đặc biệt, tiếp đãi hắn rất long trọng.

Sau này hắn dẫn Lí Huyền Phong đến, đó cũng chính là Huyền Phong môn chủ Vô Tâm, nói rằng muốn nhờ sức lực của chúng ta để thành lập nên Huyền Phong môn. Sự việc này vốn đã vi phạm tới những lời giáo huấn của tổ tông tộc chúng ta. Nhưng sau khi ta gặp Vô Tâm, liền phát hiện hắn chính là mệnh vận chi thưc (chìa khóa vận mệnh) trong truyền thuyết, chính là nhân vật quan trọng nhất không thể thiếu được để khai mở Thái Âm Tế Nhật.

Vì vậy, lúc đó ta đã chấp nhận yêu cầu của Lí Trường Xuân, nhưng không hề cho hắn biết nguyên nhân thật sự của nó, vì thế mà đến nay hắn cũng vẫn chưa biết rõ sự thành lập của Huyền Phong môn, chẳng qua chỉ là một nước cờ của ta mà thôi. Ta phái người giúp đỡ hắn cũng còn có mục đích khác.

Lục Vân hơi bất ngờ, thật không nghĩ được câu chuyện đằng sau của Huyền Phong môn lại là như vậy, thật sự khiến người ta phải kinh ngạc. Nghĩ đến trận chiến ngày hôm qua, Lục Vân tuy không biết kết quả cuối cùng sẽ thế nào, nhưng Vô Tâm tranh giành thiên hạ, lại muốn so bì quyết tâm với trời cao, xem ra thật là nực cười, thật sự là không biết còn tốt, biết rồi lại khiến người ta có cảm giác như bị dắt trời trên chọc.

Bỏ hết suy nghĩ lung tung, Lục Vân hỏi để thăm dò:

- Mục đích, mục đích gì vậy, rốt cuộc thân phận của người như thế nào?

Lão già lạnh lùng nhìn chàng, cảnh giác đáp lời:

- Mục đích gì thì người cũng không cần phải biết, còn về thân phận của ta, lúc này không thể nói cho người biết được.

Lục Vân hơi cau mày lại, liếc nhìn chiếc kiệu không chút động tĩnh, hỏi tiếp:

- Nguyên nhân vì chiếc kiệu đó, hay có người không cho phép người nói ra lai lịch của mình?

Lão già vẻ mặt phần nộ, đang định mở miệng chửi rửa một trận, nhưng đúng lúc đó sắc mặt lão lại biến đổi, dường như xuất hiện điều bất ngờ gì đó, hơi chần chờ một lúc sau đó mới lặng lẽ dẫn sáu người kia đi, biến mất trong những lùm cây.

Trong lòng Lục Vân khó hiểu, nhưng lại đoán được vài phần, chàng liền nói với chiếc kiệu:

- Nếu như người đã sai họ đi rồi, ở đây chỉ còn hai chúng ta, các hạ hãy nói xem các hạ từ đâu đến.

Một âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ chiếc kiệu màu đen, chỉ nghe ra một giọng nói ôn nhu hấp dẫn kinh động lòng người:

- Nghe nói Lục Vân là bậc kì tài trong thiên hạ, thân mang đủ pháp quyết chánh tà, hôm nay gặp mặt quả là danh bất hư truyền.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Vân hơi biến đổi, cảm thấy rất kinh ngạc về thân phận của người trong chiếc kiệu. Vốn trong tưởng tượng của chàng, ngồi bên trong chiếc kiệu đó phải là một người vô cùng thần bí, có bản lĩnh lợi hại kinh người đến mức bá chủ một phương. Nhưng lúc này lại nghe thấy giọng nói của một người con gái yếu kiều duyên dáng, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của chàng.

Chăm chú nhìn vào cửa của chiếc kiệu, Lục Vân trầm giọng nói:

- Người là ai, có quan hệ gì với những người vừa nãy?

Người phụ nữ trong kiệu điềm nhiên đáp:

- Ta đương nhiên là chủ nhân của bọn họ, nếu không làm sao có thể sai khiến họ đi được. Còn về thân phận của ta, có thể người đã từng nghe nói rồi, nhưng ta lại không muốn nói cho người biết.

Lục Vân hừ lạnh một tiếng, giọng nói không chút thiện cảm cất lên:

- Người không sợ ta sẽ phá vỡ chiếc kiệu của người sao?

Người phụ nữ trong kiệu giọng nói bình thường, không chút vội vã chậm chậm đáp lại:

- Sợ hay không sợ thì người phải thử xong ta mới biết, còn về việc thành công hay không còn phải xem khoảng cách hơn thua giữa chúng ta như thế nào. Nếu như ta nói nghĩ đến người, muốn mời người đến nói chuyện, không biết người có can đảm đến không?

Cười tà dị một tiếng, Lục Vân đột nhiên dường như trở nên người khác, miệng cười đáp lại:

- Nếu như ta trả lời là đồng ý thì không biết trong khoảng cách ngắn ngủi hai trượng này liệu có chạm bẫy gì không?

Người phụ nữ trong kiệu im lặng một lúc, giọng hơi lạnh lùng nói:

- Theo truyền thuyết, người không sợ trời đất, lúc này người thể hiện điều đó là tốt nhất, ta cũng muốn xem một chút.

Khuôn mặt Lục Vân không ngừng nụ cười, tà dị cười nói:

- Như vậy ta hẳn cung kính không bằng tuân mệnh.

Từ lúc xuất hiện đến giờ, Lục Vân luôn thu liễm khí tức của mình, tuyệt đối không vì tu vi của chàng mạnh mẽ đến mức cực điểm mà tính cách có quá nhiều biến đổi. Đối với Lục Vân, che giấu mãi mãi là vũ khí phòng vệ tốt nhất, do đó nếu như không cần thiết, chàng sẽ không dễ dàng thể hiện.

Từng bước từng bước tiến gần, Lục Vân đi với tốc độ không nhanh không chậm, miệng khẽ nói:

- Vùng núi hoang dã, trên đường gặp mũi nhọn, ngăn cách bằng một tấm vải đen, hỏi con đường phía trước, thị phi ân oán, mọi vướng mắc bao thế hệ ngày nào mới bình an? Nhìn những đám mây trắng nơi chân trời, đang trôi lơ lửng tùy ý, hỏi cây xanh trên núi, năm tháng không có dấu tích gì. Tất cả đều do tâm, không liên quan đến trời đất, chỉ có gió nhẹ thổi qua, ai người than thở, những việc cũ giống như mây khói, mỏng cũ như mưa.

Ý thơ nhân nhạ thuật lại chút li kì, biểu hiện của Lục Vân lúc này thật khó làm cho người ta tin tưởng.

Trong chiếc kiệu màu đen, giọng nói của người phụ nữ hơi có chút biến chuyển, cất tiếng chất vấn:

- Lục Vân, những lời ngươi nói có ý nghĩa gì?

Lục Vân dừng lại ở trước cửa chiếc kiệu, cười một cách tà dị:

- Ý tứ của những điều đó rất đơn giản, chính là muốn làm cho người nghe không hiểu sau đó phải cất tiếng hỏi lại.

Người phụ nữ trong chiếc kiệu mơ hồ không hiểu, hỏi tiếp:

- Ngươi có dụng ý gì vậy, lẽ nào muốn cố ý làm ta phân tâm?

Lục Vân không đáp lại mà hỏi ngược:

- Ngươi nghĩ thế nào?

Còn đang nói tay phải đã phất nhẹ, một luồng kinh khí vô hình đã cuộn tròn tấm vải làm cửa kiệu, định mở ra để nhìn thấy chân diện mục của người thần bí bên trong.

- Lục Vân, ngươi quá sốt ruột đó.

Theo sự vang vọng của câu nói đó, tấm vải làm cửa kiệu xuất hiện một luồng hào quang màu nâu, một con thú kì lạ xuất hiện trên tấm vải, mở miệng thôn tính toàn bộ luồng kinh khí Lục Vân phát ra.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng Lục Vân cảm thấy hơi nặng nề, chậm rãi bước lên phía trước một bước, từ từ thò tay mở tấm vải ra. Lúc này, cử động của Lục Vân có chút hơi nặng nề, từ đó có thể thấy rằng, chàng rất cảnh giác với người thần bí này.

Tuy nhiên đúng lúc tay chàng sắp tiếp xúc với tấm vải đen làm cửa kiệu đó, tấm vải ngăn che chân diện mục thật sự bất ngờ gạt qua một bên, từ trong xuất hiện một bóng người khom lưng bước ra, khiến Lục Vân kinh ngạc lùi lại phía sau ba thước, khuôn mặt lộ ra tâm trạng phức tạp.

Đứng mỉm cười, một thiếu nữ xinh đẹp ăn mặc trang phục kiểu dị tộc đang nhìn Lục Vân, ánh mắt rạng ngời phẳng phất như một đầm nước, khiến cho người khác không thể tự chủ mà mất cả hồn vía.

Né tránh ánh mắt của nàng ta, trong lòng Lục Vân ngầm cảm thấy kinh ngạc, thiếu nữ trước mặt rất tà môn, cho dù với tu vi của mình không ngờ lại có cảm giác mê đắm. Rốt cuộc cô gái này là ai, tại sao lại quý dị như vậy?

703. Chương 705 Vị Giải Kì Ý (chưa Hiểu Được Ý Định)

- Sao vậy, lúc trước chẳng phải ngươi muốn biết bộ dạng của ta, bây giờ nhìn thấy rồi, tại sao lại quay mặt đi?

Lục Vân đưa mắt trở lại, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, trầm giọng nói:

- Ngươi thuộc tộc Hắc Vu chăng?

Thiếu nữ cười cười, giọng sâu sắc khó đoán:

- Ở Nam Cương, không ít vu tộc đều có những đại vu sư và thánh nữ của mình. Nếu như ta nói với ngươi, ta là thánh nữ của tộc Hắc Vu thì ngươi có tin ta không?

Lục Vân không nói gì, trầm lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Thực ra, thân phận của người thế nào, với ta chẳng có quan hệ gì. Ta chẳng qua đi ngang chỗ này, vô tình gặp gỡ nên mới hỏi một chút thôi.

Thiếu nữ khẽ cười nói:

- Lục Vân, người thật kì lạ, luôn muốn giấu kín thật sâu tâm sự của mình. Không chỉ vậy, ngoài tâm sự ra người còn giấu kín rất nhiều bí mật nữa.

Nghe vậy biến sắc, Lục Vân lạnh lùng đáp:

- Khả năng quan sát của người thật kinh người, chỉ có điều đôi khi quá lợi hại không hẳn là tốt.

Thiếu nữ điềm nhiên cười một tiếng, giọng mấy phần tự phụ trả lời:

- Nếu như ta nói với người, mắt ta có thể nhìn thấu lòng người người sẽ có phản ứng gì? Phật gia có tâm thông, có thể cảm nhận được suy nghĩ của người khác, Nam Cương ta cũng có kỳ thuật, có thể nhìn xuyên qua lòng người, có phải trong lòng người cảm thấy kinh ngạc không?

Đúng như cô ta nói, Lục Vân nghe thấy cảm giác kinh ngạc vô cùng, bất quá Lục Vân chính là Lục Vân, tuy trong lòng trào dâng những đợt sóng lớn nhưng khuôn mặt lại tỏ ra trấn tĩnh dị thường, giọng thanh nhiên đáp trả:

- Có thể những gì người nói là thật, Nan Cương đúng là có kỳ thuật này. Chỉ có điều người không thể nhìn thấu được lòng ta, những gì người nói chỉ là phán đoán cộng thêm với chút suy diễn mà thôi.

Thần sắc thiếu nữ hơi biến đổi, tuy gần như khôi phục trong nháy mắt, nhưng vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt của Lục Vân.

Nhìn nụ cười trên khoé miệng Lục Vân, thiếu nữ dường như hiểu ra được hàm ý của nó, không khỏi u uẩn nói:

- Người thực sự là một kì tài, không những nhân phẩm xuất chúng, mà trí tuệ cũng cao thâm kinh người. Nếu người đã nhìn thấu rồi, vậy chúng ta không phải vòng vo nữa, có điều gì người cứ thẳng thắn nói ra.

Lục Vân cất giọng chất vấn:

- Rốt cuộc người là ai, với tu vi thâm hậu đủ xưng bá Nam Cương như người, tại sao trước đây ta chưa từng nghe nói đến?

Thiếu nữ né tránh ánh mắt của Lục Vân, hờ hững nhìn về phía chân trời, giọng nói có vẻ lạnh lùng cao ngạo:

- Ta là ai, sau này chắc chắn người sẽ biết, đến lúc đó có thể giữa chúng ta không còn lạnh lùng với nhau như thế này. Có duyên gặp nhau cần gì phải biết nhau từ trước, có thể chính cuộc gặp mặt ngày hôm nay là sự khởi nguồn cho những ngày sau.

Lục Vân đang suy nghĩ những điều cô ta nói, xem có nên miễn cưỡng cô ta nói ra lai lịch của mình không. Đúng về mặt cảm giác, từ lúc sinh ra đến nay cô ta là người kì lạ đầu tiên mà Lục Vân gặp, toàn thân cô ta chứa đầy khí quý dị tà ác, khiến cho người ta chưa kịp nhìn rõ thì đã bị hút hồn rồi.

Loại người như vậy, nếu là người khác có lẽ đã tìm cách rút lui né tránh, nhưng Lục Vân là kẻ nghịch thiên, suy nghĩ của chàng đương nhiên là khác xa người bình thường, vì thế mà lúc này chàng đang nghĩ cách làm thế nào tiếp cận đối phương, phá vỡ thế phòng ngự của thiếu nữ.

Không nghe thấy chút thanh âm nào, thiếu nữ quay lại nhìn Lục Vân, không khỏi cười nhẹ nói:

- Có phải người đang suy nghĩ có nên ép ta nói ra lai lịch của mình không?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng là ta đang có ý định đó, nếu như người tự nói ra ta có thể không cần làm như vậy. Nhưng người lại không muốn nói ra, ta có khả năng rất lớn khiến cho người khó có thể chịu đựng được.

Thiếu nữ không một chút kinh ngạc, hỏi lại:

- Vì người là Lục Vân?

- Không sai, chính vì ta là Lục Vân.

Giọng nói lạnh lùng vô cùng, thái độ đáp trả của Lục Vân rất kiên định.

Nghe vậy, thiếu nữ ngưng cười, nghiêm túc nói:

- Vậy ta cho người biết, dùng sức mạnh như người cũng không được đâu.

Lục Vân hơi tức giận, giọng âm trầm đáp:

- Người thật là tự phụ.

Thiếu nữ thần nhiên đáp:

- Ta rất tự phụ đấy, người chẳng phải cũng thế sao?

Lục Vân nhắm hờ hai mắt, lên tiếng cảnh cáo:

- Người thật sự muốn ép ta ra tay mới chịu nói ra phải không?

Về mặt thiếu nữ lạnh lại, khí tức toàn thân lạnh băng, cười lạnh lùng đáp trả:

- Lục Vân, đây không phải là Trung Thổ, người nên biết rõ điều này.

Lục Vân hừ giọng đáp trả:

- Ta đương nhiên biết rõ đây là đâu, chỉ có điều với ta khắp nơi trong trời đất đều như nhau cả, chẳng có gì là phân biệt.

Ánh mắt kỳ lạ lướt nhìn Lục Vân, thiếu nữ quan sát một lúc lâu, sau đó lắc mình quay vào trong kiệu, điềm nhiên nói:

- Hôm nay ta không muốn ra tay với người, đợi lần sau gặp lại, chúng ta sẽ đấu một trận phân cao thấp.

Lục Vân không có bất kì hành động gì, trong lòng hơi do dự. Chàng luôn cảnh giác đề phòng với loại thiếu nữ thần bí như thế này. Từ lúc xuất đạo đến giờ, chàng gặp không ít cao thủ, trong đó bao gồm cả những cao thủ mạnh mẽ của Vực chi tam giới, nhưng chưa bao giờ giống như lần này, không có một chút cảm ứng với người trước mặt, điều này khiến cho chàng vừa kinh ngạc lại vừa cảnh giác.

Đang khi chàng còn suy nghĩ, chiếc kiệu màu đen đỏ tự động bay lên khiến chàng chú ý. Nhìn theo chiếc kiệu xoay vòng trên bầu trời, Lục Vân cảm nhận được đối phương chưa có ý rời khỏi đây, không khỏi lạnh giọng:

- Rời đi như vậy, người không nghĩ là quá vội vàng sao?

Trong kiệu, thiếu nữ đáp lời:

- Lần đầu gặp mặt là có duyên, kết thúc nguyên nhân, sau này gặp lại, là tốt hay xấu đều bởi tâm. Lục Vân, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, tất cả hãy đợi đến lần sau gặp lại mới xác định giữa chúng ta là bạn hay là thù. Trước khi đi ta tặng người một câu, coi như đó là món quà gặp mặt.

Sắc mặt Lục Vân liên tục biến đổi, cuối cùng cũng bỏ ý đồ ra tay ngăn cản, truy hỏi:

- Câu gì, người nói đi.

Trên không trung, chiếc kiệu càng tăng tốc, thiếu nữ trong kiệu nói:

- Theo truyền thuyết, nếu có người cười con rồng đen bay trên mây, thì người đó chính là tử thần của địa ngục.

Lục Vân không hiểu, kinh ngạc nói:

- Người nói thế có nghĩa gì?

Thiếu nữ khẽ nói:

- Đó là truyền thuyết cổ xưa của Nam Cương, người không nên coi thường. Thôi được rồi, lần sau gặp lại, chúng ta có là kẻ thù của nhau, cũng do bởi số mệnh!

Giọng nói yếu ớt còn đang tiếp tục, chiếc kiệu màu đen giữa trời lại biến thành một luồng hào quang, sau đó biến mất trong một cửa không gian thần bí vô cùng.

Ngắm nhìn chiếc kiệu màu đen đã biến mất, Lục Vân chần chừ một lúc, cuối cùng đành bỏ qua.

Nhìn v th t .

liền hợp nhất lại, khí thể của Hắc Sát Hồ Vương đột nhiên tăng lên mãnh liệt đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Có chút hơi bất ngờ, cũng hơi kinh ngạc, lúc người thần bí phát hiện được sự bất thường, muốn ngăn chặn lại thì đã không kịp, chỉ có thể gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể hắn từ trên không trung bay đảo ngược hạ xuống, tạo thành một cột ánh sáng màu xanh đen, bao vây Hắc Sát Hồ Vương vào trong.

Một tiếng hổ gầm phát ra từ miệng của Hắc Sát Hồ Vương. Sau khi đạt được thực lực to lớn, Hắc Sát Hồ Vương toàn thân lấp lánh ánh đen, chuyển động theo phương hướng ngược lại, tạo thành cơn cuồng phong sắc đen, đối chọi với cột sáng của người thần bí đang thu nhỏ vào trong. Ma sát tạo ra những hoa lửa chói mắt, bộc phát âm thanh sấm sét kinh trời động đất.

Phương hướng không giống nhau, hai luồng sức mạnh đó càng đối kháng càng khấn trương, khiến cho Hắc Sát Hồ Vương ở bên trong và người thần bí ở bên ngoài đồng thời cuốn vào bên trong, trừ khả năng cố gắng chống đỡ ra ai cũng khó mà thoát được. Cả hai đều gia tăng tu vi đến mức cao nhất, trong cơn cuồng phong hủy diệt, tiến hành chiến đấu người ngoài không cách gì thấy được.

Trên mặt đất, Đan Thanh kiếm hiệp và Pháp Quả đại sư đều kinh hãi quan sát trận đấu, cặp mắt vô thần ngoài trừ có thể nhìn thấy cột gió xoay tròn đó ra, căn bản không cách gì nhìn rõ bóng người lóe lên chuyển động đan xen nhau bên trong. Lúc này đối với họ, ngoại trừ suy luận ra, chỉ còn duy nhất phán đoán trên cơ sở sấm chớp rung trời cùng màu của cơn cuồng phong.

Thời gian cứ trôi đi cùng với âm thanh sấm giập liên miên không ngừng. Khi tốc độ xoay tròn của cơn cuồng phong đã mạnh quá mức giới hạn, tất cả mọi thứ xung quanh đều chịu sự ảnh hưởng của nó, mặt đất thì cát bay đá chạy, đất bụi tung bay lên không, Pháp Quả đại sư và Đan Thanh kiếm hiệp đang quan chiến cũng bị cuốn lên không trung.

Nơi chân trời, mây đen tản mát, cuồng phong gầm rú, cột gió chói mắt đó cho dù có cách xa trăm dặm vẫn nhìn thấy rất rõ. Khá lâu sau, cuồng phong suy yếu, cột gió cũng giảm tốc độ, hai người bay lơ lửng trên không trung cũng bất ngờ rơi sầm xuống mặt đất, miệng kêu lên những tràng tiếng kêu thống khổ yếu ớt.

Tiếng sấm đã rền xa, cát bụi khe khẽ cuốn lên. Khi cột gió kết thúc, hai người chuyển động đan xen ai nấy bị bắn đi, rơi xuống mặt đất lắc lư không ổn định, tiếng thở hổn hển nghe rõ ràng lan toả ra xung quanh.

Ổn định lại tư thế, ánh kim trên khuôn mặt người thần bí mất đi, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, khoé miệng đọng lại vết máu, ánh mắt lạnh như băng.

- Là người! Không ngờ sau bao ngày không gặp, tu vi ngươi lại tiến bộ thần tốc đến vậy.

Giận dữ đưa mắt nhìn vào người đó, Hắc Sát Hồ Vương sắc mặt sầm lại, trong ánh mắt tiêu tụy xơ xác lộ ra cái vẻ bất ngờ và kinh ngạc. Nhân vật thần bí đó là ai? Tại sao Hắc Sát Hồ Vương lại kinh ngạc như vậy?

Ghi chú:

(1) Kiếm phá tầng vân, nộ trảm thiên long! = Kiếm phá tầng mây, giận chém rồng trời.

706. Chương 708 Vô Vọng Tầm Thù (vô Vọng Trả Thù)

Lạnh lùng tàn khốc nhìn Hắc Sát Hồ Vương, khuôn mặt người thần bí tràn đầy vẻ hận thù.

- Hôm đó ngươi từ Ảo Thú động thiên xuất hiện, tiêu diệt toàn bộ Đạo viên của ta, hôm nay ta đến đây để thanh toán tất cả.

Người này quả thật đúng như Pháp Quả đại sư đã dự đoán, chính là Vô Vọng của Đạo viên.

Hắc Sát Hồ Vương gầm lên:

- Tiểu tử cuồng vọng, có bản lĩnh gì hãy thể hiện hết ra đi, xem xem bốn vương có sợ ngươi không.

Từ "không" còn đang trong miệng, Hắc Sát Hổ Vương đã lắc mình bay đến, hai quyền múa lên có sấm sét ầm ầm tuôn trào, quyền phong mãnh liệt rẽ mây rung trời, khiến cho khí lưu ở đó dao động, tạo thành một khu vực chết.

Đối mặt với công kích đó, Vô Vọng thần nhiên không chút sợ sệt, trường kiếm trong tay phải bay ra ngang dọc, kiếm khí khắp trời cuộn cuộn chuyển động, lại có khí thể hùng hực không sức mạnh nào có thể địch nổi, quyết một trận đến chết với Hắc Sát Hổ Vương. Trận chiến này, hai bên ai nấy đều thể hiện uy lực cũng như ảo diệu của mình, tuyệt kỹ của Yêu vực tranh hơn thua với kiếm thuật của Đạo viên, có thể nói là mỗi bên đều có ảo diệu riêng, không ai chịu kém ai.

Nhìn lên không trung, Đan Thanh kiếm hiệp khẽ than thở:

- Đúng là Vô Vọng, thật làm cho người ta ngạc nhiên.

Pháp Quả đại sư nói:

- Nếu như Thất Huyền đạo hữu còn sống, có thể nhìn thấy cảnh tượng này không biết ông ấy sẽ có cảm nhận gì?

Đan Thanh kiếm hiệp nói:

- Ta nghĩ ông ấy sẽ cảm thấy rất an ủi và vui mừng, ít nhất thì tu vi của Vô Vọng lúc này cũng hơn chúng ta rất nhiều.

Pháp Quả đại sư khẽ thở dài thì thào:

- Tu vi của hắn đúng là mạnh hơn chúng ta rất nhiều, chỉ có điều giá to lớn mà hắn phải trả là gì, liệu có đáng không?

Đan Thanh kiếm hiệp lặng người đi, ra chiều dăm chiêu suy nghĩ.

Cuộc giao chiến diễn ra khá lâu, Hắc Sát Hổ Vương nhận thấy công kích mạnh mẽ không hơn, không nhịn được gầm lên một tiếng phẫn nộ, quát lên tàn bạo:

- Tiểu tử, trận đấu sinh tử chính là ở lúc này. Hãy tiếp một chiêu toàn lực của ta!

Còn đang nói, hắn rút trong người ra một lá cờ nhỏ màu đen, thuận tay vung lên không trung, lập tức lá cờ đón gió biến thành một màn sáng che phủ bầu trời, bao trùm phương viên trăm trượng.

Lá cờ đó vừa bay ra, giữa không gian tiếng hổ kêu gào rung trời, một con hổ khổng lồ uy nghiêm ngạo nghễ giữa tầng mây, toàn thân hào quang luân chuyển, phối hợp với đồ án cổ quái trên lá cờ đó, khiến cho người ta cảm thấy chấn động run sợ. Sau khi thi triển Hắc Sát lệnh kỳ, Hắc Sát Hổ Vương lại thi triển đại pháp "Hồn Phách Áo Thế", thân thể thật và ảo đồng thời xuất hiện, cả cơ thể ngạo nghễ trên lưng con hổ khổng lồ, phát động một chiêu công kích cực mạnh.

Đưa mắt nhìn cảnh tượng kinh người trước mặt, vẻ mặt Vô Vọng biến hẳn, ánh mắt hơi hơi lấp lánh vài lần, hào quang sắc xanh đen toàn thân lập tức biến thành màu tím, cả cơ thể toả ra khí tức tà mị, thân thể nhanh chóng bay lên.

Rời mặt đất khoảng chục trượng, Vô Vọng đưa mắt nhìn Hắc Sát Hổ Vương đối diện, giọng nói âm trầm lên tiếng:

- Đến đây, quyết một trận sinh tử, xem ta báo thù cho Đạo viên như thế nào!

Hai tay chống thẳng lên trời, trường kiếm bay vút ra, tay trái Vô Vọng ánh tím luân chuyển, lòng bàn tay phải ánh kim chuyển động, tựa như hai dòng xoáy, đang nhanh chóng hấp thu khí trời đất.

Ban đầu, tất cả đều tỏ ra rất bình thường, duy chỉ có trường kiếm đang xoay tròn là không ngừng gia tăng tốc độ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tay trái Vô Vọng đang giơ cao đã hội tụ một lượng linh khí khá lớn, tay phải lại tụ tập được tà khí khiếp người, hai bên đua nhau toả sáng, hai cột sáng một tím một vàng xé nát tầng mây tê liệt bầu trời, đang toàn lực va chạm với hấp lực do Hắc Sát lệnh kỳ đó phát ra. Ngoài ra, khắp người Vô Vọng ánh tím như điện, ánh kim đan xen, hai loại ánh sáng tương hỗ dung hợp lại, cuối cùng tạo thành một cổ chiến giáp rực rỡ, ôm chặt quanh người của hắn.

Hoàn thành những việc đó, Vô Vọng vút lên không trung rồi xoay vòng, hai tay chống trời đan xen với nhau, cột sáng rực rỡ xen lẫn tạo thành một cơn lốc điên cuồng, hội tụ khí trời đất, va đập mãnh liệt với màn ánh sáng trên không. Đồng thời, ánh sáng toàn thân hắn cũng theo chuyển động của hắn tỏa ra bên ngoài, hết như một thanh kiếm ánh sáng, phân bố ở khắp mọi nơi, phòng ngự chống chọi với thể công của kẻ địch.

Trong khi tiến lên, Hắc Sát Hồ Vương hơi chấn động trong lòng, hắn hoàn toàn lạ lẫm trước pháp quyết Vô Vọng thi triển, điều này khiến hắn có cảm giác không ổn. Nhưng vào lúc này, thời gian đã quá gấp gáp, cần bản không còn nhiều thời gian cho hắn suy nghĩ, vì thế trong lòng hắn quyết định, không thềm để ý gì nữa, tu vi toàn thân tu luyện vài ngàn năm hội tụ lại trên hai quyền, tung ra chiêu sấm sét làm rung động cả núi sông. Trên trời, hai con hổ ánh sáng gào thét bay ra, một phải một trái lao thẳng về phía lồng ngực của Vô Vọng.

Trận chiến kinh thế hãi tục giao hội trên không trung, hai bên đang giao chiến đồng thời phát động, hai sức mạnh to lớn hội tụ với nhau, hình thành điểm sáng chói lòa có đường kính hơn ba trượng, bao phủ hai người vào trong.

Ở bên ngoài, sấm giạt giận dữ, cuộn phong thổi long lở trời đất, sức mạnh hủy diệt to lớn ngang dọc tứ phía, không những để lại vô số hố sâu trên mặt đất, mà còn cuốn Pháp Quả đại sư và Đan Thanh kiếm hiệp lên tận mây xanh lần nữa, khiến cho hai người phải chịu đủ sức phá hủy của cuồng phong.

Bên trong điểm ánh sáng, Hắc Sát Hồ Vương và Vô Vọng cách nhau một trượng, hai người toàn lực thúc động pháp quyết, chân nguyên ngoài thân dùng các loại màu sắc chói mắt làm phương tiện, liên tục không ngừng hội tụ vào giữa. Theo sự giao hợp và dung hóa của sức mạnh đôi bên, đường kính của điểm sáng dần dần nở to ra, áp lực bên trong càng ngày càng mạnh, một luồng sức mạnh hủy diệt bắt đầu thôn tính màn sáng hộ thân của hai người.

Cảm nhận áp lực đã kề bên, không còn cách nào né tránh nguy hiểm, Hắc Sát Hồ Vương nóng nảy gào thét điên cuồng một tiếng, hai quyền múa ra bất ngờ thu lại, sau đó lại đánh ra với tốc độ nhanh hơn, cơ thể hắn cũng nhân cơ hội đó chuyển động xoay tròn, biến thành một cột sáng màu đen chói lòa, theo sau một quyền mãnh liệt đó phóng thẳng về phía Vô Vọng.

Đối mặt với tấn công của Hắc Sát Hồ Vương, ánh mắt Vô Vọng đột nhiên lạnh lại trầm xuống, hai tay giơ cao lúc này kết ấn trước ngực, khổng chế trường kiếm trên đỉnh đầu, phân ra làm ba, phát ra ba cột kiếm xanh đen, đỏ hồng và xanh lam nhạt, di chuyển từ trên đầu về đến trước ngực theo hình chữ phẩm, vừa xoay tròn vừa bay ra, ngay khi tiến sát người Hắc Sát Hồ Vương, ba cột kiếm đó đột nhiên hợp nhanh lại làm một, bộc phát khí thể kinh trời, đập trúng lên quyền đầu của Hắc Sát Hồ Vương.

Bên trong kết giới ánh sáng chặt chẽ, quyền phong và kiếm khí đối kháng nhau, hai bên một cương một nhu, lần đầu tiên chạm nhau liền tạo ra tiếng sấm rung trời hoa lửa tung tóe. Sau đó, cột sáng sắc đen và trường kiếm rực rỡ giằng co kịch liệt, hai bên thâm nhập vào nhau, rất nhanh, trường kiếm dường như không còn sức chống chọi với áp lực đó mà mãnh liệt vỡ tung, cột sáng lại xông qua một đoạn dài, ngừng lại ngay trước ngực của Vô Vọng khoảng ba thốn, bị một tầng lưới ánh sáng vô hình ngăn lại.

Nhìn thấy cột sáng trước ngực có thể thôn tính mình bất cứ lúc nào, sắc mặt Vô Vọng có chút trắng bệch, bất quá ánh mắt lại càng tăng thêm mấy phần âm trầm. Nhếch mép cười một tiếng, toàn thân Vô Vọng trở nên tà mị dị thường, kết ấn pháp quyết trước ngực thủ pháp biến đổi, một luồng khí to lớn hùng dũng tuôn trào ra từ trong cơ thể hắn, nhanh chóng tụ tập lại trên hai lòng bàn tay, tạo thành một quả cầu ánh sáng trong suốt, bên trong một thanh ngọc kiếm to khoảng một thốn đang chuyển động xoay tròn, khiến cho người ta cảm thấy thần bí mà run sợ.

Cùng với sự xuất hiện của quả cầu ánh sáng, sắc mặt trắng bệch của Vô Vọng dần dần chuyển sang xám như tro. Nhưng trong khi cột sáng Hắc Sát Hồ Vương phát ra đó lấp lánh rực rỡ, khí thể ẩn chứa trong trường kiếm vỡ nát kia bất ngờ khí thể mạnh mẽ, xông ngược lên trên phá vỡ tất cả mọi ngăn cản, lập tức xuyên thủng cơ thể Hắc sát Hồ Vương.

Biến cố bất ngờ, khiến cho cột sáng vốn đang mãnh liệt công kích Vô Vọng bất ngờ ảm đạm, sau đó chùng giãy lát cột sáng liền biến mất. Khi đó, khí lưu cân bằng trong kết giới ánh sáng bị phá vỡ, một luồng sức mạnh không nơi phát tiết lại không bị kiềm chế, lập tức sinh ra cuồng phong hủy diệt, lấy nơi đó làm trung tâm, điên cuồng bắn thẳng ra bốn phía.

Âm thanh đình tai nhức óc, lại có khí tức điên cuồng quét khắp xung quanh, phá hủy rừng núi trong phạm vi mấy dặm một lượt. Đang giao chiến, Vô Vọng bị dòng khí đó thổi bay lên trời, thân thể lơ lửng như lá rụng, không ngừng lắt lư tuôn ra những hạt màu đỏ tươi, giống hệt như một vòng kết bằng những viên trân châu huyết ngọc, giữa hỗn loạn cát bụi tung tóe, càng trở nên lộng lẫy khác thường.

Bên này, Hắc Sát Hồ Vương chịu sự tấn công “Tụ Thiên Linh quyết” phối hợp với “Ngọc Thanh pháp kiếm” tối cao vô thượng của Đạo viên, thân thể phải chịu đựng sức mạnh hủy diệt, phát nổ biến thành cát bụi, chỉ còn sót lại phần nguyên thần yếu ớt, đung đưa lay động dưới tác động của cơn gió điên cuồng.

Giữa không trung, Pháp Quả đại sư và Đan Thanh kiếm hiệp vốn đã yếu ớt, lại thêm sự hành hạ này, Đan Thanh kiếm hiệp may mắn hơn một chút, gần như chỉ rơi vào trạng thái hôn mê, còn Pháp Quả đại sư lại bị đá vỡ bay lên đập trúng, toàn thân phân làm bốn năm phần, đồng thời, nguyên thần yếu ớt cũng vì thế mà bị hủy diệt.

Cuồng phong tan đi, Vô Vọng liếc nhìn nguyên thần yếu ớt của Hắc Sát Hồ Vương, sau đó di chuyển đến bên cạnh Đan Thanh kiếm hiệp, nhẹ nhàng ôm lấy ông. Liếc nhìn xung quanh, Vô Vọng khe khẽ thở dài, tay phải truyền một luồng chân nguyên đưa vào cơ thể Đan Thanh kiếm hiệp, nhanh chóng giúp ông hồi tỉnh lại.

Cúi đầu, Vô Vọng khổ sở cười cười, giọng tự trách lên tiếng:

- Xin lỗi, tiểu bối đã sơ ý không quan tâm đến hai vị mới khiến cho đại sư phải mất đi.

Đan Thanh kiếm hiệp nghe thấy lặng đi, sau đó mặt mày ảm đạm, ánh mắt lộ ra nỗi buồn thương vô hạn.

- Tất cả đều là số mệnh, người cũng không nên tự trách mình. Nơi này không tốt, người nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không sẽ không kịp đâu.

Vô Vọng khẽ nói :

- Tiểu bối biết, đợi tiểu bối tận tay giết chết Hắc Sát Hồ Vương để báo thù cho Đạo viên, rồi sẽ đi ngay.

Nói xong hần quay người đi về phía nguyên thần yếu ớt của Hắc Sát Hồ Vương.

Hắc Sát Hồ Vương lúc này cơ thể xương thịt đã bị tiêu hủy, nguyên thần đáng lẽ phải thoát đi, nhưng đáng tiếc Vô Vọng đã động sát cơ trước, bố trí một cấm chế xung quanh hần, khiến hần yếu ớt căn bản không thể trốn chạy được.

Nhìn Vô Vọng từng bước từng bước tiến gần, nguyên thần Hắc Sát Hồ Vương phát ra tiếng kêu gào không cam chịu, cố gắng muốn phản kích lại. Thấy vậy, Vô Vọng cười lạnh lùng tàn khốc, giọng cay nghiệt nói :

- Gieo nhân ngày đó, gặt quả hôm nay. Người nộp mạng đi.

Tay phải giơ cao, một luồng tử mang lại có khí tức hủy diệt nhanh chóng đánh thẳng đến Hắc Sát Hồ Vương.

Mọi chuyện đã kết thúc tại thời điểm này. Nhưng sự thực lại thường không nằm trong dự liệu của con người, một chương hủy diệt này của Vô Vọng không ngờ lại không thể giết được Hắc Sát Hồ Vương. Đó là vì sao vậy?

Bất ngờ đến từ trời cao, chỉ thấy trên tầng mây xuất hiện một thân ảnh bầy sắc, toàn thân tỏa ra uy nghiêm bá đạo thiên hạ, chỉ cần luồng khí tức đó cũng đã khiến cho thân thể Vô Vọng run lên bần bật, cơ hồ không cách nào đứng vững được.

Kinh hãi nhìn về phía bầu trời, Vô Vọng thất kinh hô lên:

- Người là ai, sao lại nhúng tay vào?

Từ trên tầng mây, người đó ngạc nhiên nói:

- Liệt Thiên, hoàng đế của Yêu vực! Người dám gây trọng thương cho môn hạ Yêu vực, bốn hoàng tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm đến được.

Ra sức giãy giụa, Vô Vọng miễn cưỡng đứng thẳng dậy, có chút kinh hãi nói:

- Yêu Hoàng Liệt Thiên? Tên này nghe rất lạ, người có phải là chủ nhân của Hắc Sát Hồ Vương không?

707. Chương 709 Tam Chiêu Ước Định(ước Định Ba Chiêu Giao Đấu)

- Người nghĩ thế nào?

Vô Vọng nghe thấy sắc mặt hơi biến đổi, cất tiếng hỏi:

- Người nếu đã là chủ nhân của hắn, vậy ngày đó hắn tiêu diệt toàn bộ Đạo viên của ta là chỉ thị của người hay là chủ ý của hắn?

Liệt Thiên hững hờ đáp lại:

- Giờ phút này, những điều người hỏi có cần thiết không? Bồn Hoàng một khi hiện thân, tự nhiên sẽ gánh chịu tất cả.

Vô Vọng thân thể run lên, giọng cảm phẫn đáp:

- Nói như vậy, giữa chúng ta có mối thù không đội trời chung?

Đan Thanh kiếm hiệp đang nằm trong lòng hắn khẽ thì thào:

- Vô Vọng, không nên quá kích động, người này bá đạo tuyệt luân, xem ra không thể đấu lại được, người hãy để mặc ta mau mau rời khỏi nơi đây, trước hết hãy bảo trọng tấm thân hữu dụng mới là thượng sách.

Vô Vọng chậm chậm lắc đầu, có phần cố chấp đáp lại:

- Gặp mặt đã là định sẵn, không gặp chính là số mệnh. Hôm nay bất luận thế nào, tiểu bối cũng phải thử một lần.

Nghe vậy, Đan Thanh kiếm hiệp vội vàng nói:

- Vô Vọng, người hãy nghe ta nói, người còn rất trẻ, cơ hội nâng cao tu vi còn rất lớn, người muốn báo thù không có nghĩa là nóng vội nhất thời. Hơn nữa, Đạo viên chỉ còn lại một mình người, người phải tính toán vì tương lai của Đạo viên, không được hy sinh tính mạng vô ích.

Đau thương cười một tiếng, Vô Vọng tự chế giễu:

- Tiểu bối tồn tại chỉ vì cừu hận, nếu như gặp được kẻ thù mà không thể ra tay, cuộc sống này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Sau giây lát xúc động, giọng nói của Vô Vọng chợt biến đổi, cặp mắt sắc bén nhìn về phía bầu trời, giọng đầy cừu hận:

- Liệt Thiên, người hãy xuống đây, ta muốn giết chết người.

Trên tầng mây, Yêu Hoàng Liệt Thiên thần nhiên cười, giọng khinh miệt nói:

- Tu vi của người không tồi, chỉ có điều căn cơ hơi nông cạn một chút, rõ ràng là gần đây mới có tiến bộ, đáng tiếc là tốc độ quá nhanh có ảnh hưởng đến thân thể. Còn về giao đấu, với tình hình hiện nay của người vốn không thể tiếp được một chiêu của ta, càng không thể nói đến chuyện giết ta để báo thù.

Vô Vọng hừ giận một tiếng, quát lên:

- Cuồng vọng, người xuống đây để xem ta xử lí người thế nào.

Liệt Thiên cặp lông mày kiếm khẽ cau lại, lạnh lùng nói:

- Người là kẻ đầu tiên dám nói với Bồn Hoàng như vậy. Người đã khẳng khái cố chấp muốn ra tay thử, Bồn Hoàng sẽ cho người một cơ hội!

Nói rồi hào quang nhiều màu quanh thân Liệt Thiên hơi biến động, một luồng sức mạnh chấn động hủy trời diệt đất bay đến, làm cho không gian phương viên vài chục dặm vặn vẹo. Luồng sức mạnh đó tập trung lại một điểm, xuất hiện quanh Vô Vọng, chỉ một chiêu đã áp chế hắn trên mặt đất, toàn thân ngay cả một chút dư địa để tranh đấu cũng không có được.

Gầm lên một tiếng giận dữ, ánh tím quanh thân Vô Vọng lấp lánh, từng bước từng bước chống đỡ kết giới phòng ngự trước địch nhân đáng sợ, ý đồ thoát khỏi lực trói buộc của đối phương. Nhưng mà khoảng cách

thực lực lúc này mới thể hiện rõ rệt, với thực lực của hắn đối phó với Yêu Hoàng Liệt Thiên, cho dù cố gắng hết sức cũng gần như chỉ có thể bố trí được phòng ngự yếu ớt, bảo vệ được Đan Thanh kiếm hiệp trong lòng, còn bản thân căn bản khó có thể di động được.

Đứng yên giữa không trung, Liệt Thiên lạnh lùng ngạo mạn hỏi:

- Thế nào rồi, còn muốn tiếp tục hay không đây?

Trên mặt đất, Vô Vọng không cam lòng gầm lên:

- Người đừng đắc ý, người bất ngờ đánh lén, hơn nữa ta còn phải bảo vệ một người trong tay, tự nhiên người đã chiếm hết thượng phong. Có giỏi chúng ta công bình đấu một trận, xem thử ta có dễ bị khinh thường không.

Liệt Thiên cười cười, không thèm để ý cất tiếng:

- Được, bốn Hoàng đáp ứng đầy đủ yêu cầu của người, cho người cơ hội đấu một trận công bằng, hy vọng người không làm cho bốn Hoàng phải thất vọng đó.

Chữ đó vừa thoát ra, áp lực đáng sợ xung quanh Vô Vọng chớp mắt đã tan biến, tất cả không còn chút dấu tích, điều này khiến cho Vô Vọng chấn động mạnh mẽ trong lòng, ánh mắt kinh hãi nhìn lên trời cao.

Đứng dậy, Vô Vọng liếc nhìn Đan Thanh kiếm hiệp trong tay mình, giọng có phần thương cảm nói:

- Tiểu bối biết tiền bối muốn nói gì, nhưng đáng tiếc có một số chuyện tiểu bối không thể dừng lại được. Bây giờ tiểu bối sẽ đưa tiền bối rời khỏi đây, còn sống hay chết còn phải trông vào vận khí rồi.

Đan Thanh kiếm hiệp trầm buồn nói:

- Vô Vọng, tại sao, tại sao lại làm như vậy? Rõ ràng người biết là không thể, lại muốn thử, như vậy là mất đi lý trí.

Vô Vọng cười một tiếng ngậy ngô, ánh mắt nhìn về phía xa, khe thì thào:

- Ngày đó rời khỏi Hoa Sơn, tiểu bối đã không được lựa chọn. Bây giờ nói những điều này cũng đã quá muộn rồi.

Đan Thanh kiếm hiệp khuyên giải:

- Người vẫn còn trẻ, con đường tương lai còn dài, vì sao không thấy được thiệt hơn vậy? Từ lúc người rời Hoa Sơn đến nay còn chưa đầy nửa tháng, tu vi của người lại bất ngờ tăng tiến mãnh liệt, ta tin rằng chỉ cần thêm một quãng thời gian ngắn nữa, tu vi của người chắc chắn sẽ tăng thêm một bậc, đến lúc đó báo thù cũng chưa muộn.

Vô Vọng liếc nhìn ông, ánh mắt chất chứa thần sắc Đan Thanh kiếm hiệp không cách nào hiểu được, giọng đau thương tang tóc nói:

- Tu vi tăng tiến chủ yếu là do khổ luyện, còn tu vi của tiểu bối lại đạt được quá bất ngờ, tiền bối không thấy kì lạ sao? Thực ra ngày đó sau khi Đạo viên bị tiêu diệt, sư phụ lại truyền chức vị chương giáo cho tiểu bối, còn cho biết một bí mật có liên quan tới Đạo viên. Sư phụ nói, Đạo viên cất giữ một loại cổ vật có lịch sử hơn ba ngàn năm, nếu không phải là vận bất đắc dĩ, các môn hạ của Đạo viên tuyệt đối không được lấy vật đó ra.

Trên khuôn mặt Đan Thanh kiếm hiệp lộ ra vẻ kinh ngạc, vội hỏi:

- Ý của người nói tu vi của người có liên quan đến cổ vật đó? Đã như vậy, người càng phải cố gắng giữ lại tâm thần của mình, đợi sau khi tu vi đạt được thành quả to lớn, mới đi tìm kẻ địch để báo thù.

Vô Vọng đau khổ nói:

- Tiểu bối không còn thời gian để đợi nữa, tiểu bối sợ không đợi được đến ngày đó.

Ánh mắt Đan Thanh kiếm hiệp hơi biến đổi, mơ hồ hiểu ra được mấy phần hàm nghĩa của câu nói đó, không nhìn được cất tiếng truy vấn:

- Ý người lẽ nào muốn nói, pháp quyết hiện nay người tu luyện, tuy có thể làm cho tu vi của người tiến bộ rất lớn, nhưng cái giá phải trả thì cũng thê thảm nặng nề?

Khuôn mặt Vô Vọng lộ ra vẻ buồn man mác thê lương, chậm chậm gật đầu:

- Trên thế gian này không có việc gì hoàn mỹ cả, muốn đạt được sức mạnh chắc chắn phải mất một cái gì đó, đây chính là định luật của ông trời.

Đan Thanh kiếm hiệp nhìn hắn, ánh mắt đầy sự thông khổ. Những lời Vô Vọng tuy không rõ ràng, nhưng phần ý tứ đó ông có thể cảm nhận trong lòng, mơ hồ có nỗi thê lương đau khổ không nói được nên lời.

Thở dài nhẹ nhẹ, Đan Thanh kiếm hiệp hỏi:

- Sự mạnh mẽ của Liệt Thiên, Hắc Sát Hồ Vương không sao bì được, người có nắm được chăng?

Vô Vọng trầm mặc không nói, khá lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn lên trời cao, giọng nói kiên định:

- Hắn tuy mạnh nhưng không thể mạnh hơn trời đất, chỉ cần ta cố gắng, lại sẽ có một tia hy vọng.

Giữa không trung, Liệt Thiên tỏ ra phong độ cao cả, hoàn toàn không hề ra tay cũng không hề hối thúc, chỉ nhìn điềm nhiên nhìn Vô Vọng, cho hắn một chút tự do. Lúc này, khi nghe thấy Vô Vọng nói những điều này, hắn không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên ngạo nghễ nói:

- Ta có mạnh hơn trời đất hay không, người thử sẽ biết ngay.

Vô Vọng ương ngạnh đáp trả:

- Ta sẽ thử, người hãy đợi đó.

Cúi đầu, Vô Vọng liếc nhìn khuôn mặt Đan Thanh kiếm hiệp đầy âu lo, nhỏ giọng nói:

- Tiền bối, nếu như hôm nay tiểu bối không chết, hy vọng sau này chúng ta sẽ có thể gặp nhau, bây giờ tiểu bối tiền tiền bối rời khỏi đây.

Đan Thanh kiếm hiệp ánh mắt bị ai thê lương nhìn hắn, khổ sở nói:

- Bảo trọng, hy vọng người hãy cẩn thận hơn.

Vô Vọng khe khẽ gật đầu, sau đó vẻ mặt thất thần mất đi, toàn thân lộ ra thái độ kiên nghị, trầm giọng nói:

- Tiền bối yên tâm, tiểu bối không dễ bị đánh bại đâu.

Nói xong hắn đẩy thân thể Đan Thanh kiếm hiệp bay lên không trung, sau đó hai tay đan lại thành hình hoa sen, lòng bàn tay phát ra hào quang sắc xanh nhạt, hình thành một lưới sáng bao phủ ông vào trong. Hoàn thành những điều này, Vô Vọng khẽ quát hự một tiếng, hai tay múa lên phía trước, thân thể Đan Thanh kiếm hiệp chịu ảnh hưởng bay nhanh về phía xa, chớp mắt đã biến mất ở tít tắp.

Thấy vậy, Liệt Thiên chỉ liếc nhìn không hề ra tay, đợi Vô Vọng rút tay về, hắn mới lạnh lùng quát lên:

- Thời gian không còn sớm nữa, người cũng mượn cơ hội khôi phục được không ít nguyên khí, hắn phải đến lúc ra tay rồi.

Vô Vọng cup mắt xuống, liếc nhìn nguyên thần của Hắc Sát Hồ Vương, sau đó nói với Yêu Hoàng Liệt Thiên:

- Đúng là không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu thôi.

Liệt Thiên nhẹ nhàng hạ xuống, dừng lại cách mặt đất khoảng mười trượng, thản nhiên nói:

- Trước khi động thủ, ta muốn nhắc nhở người một câu, trận chiến này người chỉ có con đường chết, người có thể có di ngôn nào đó muốn để lại chăng?

Vô Vọng hừ giận một tiếng, đang định phản bác lại liền bị khí thế ép người của Liệt Thiên làm cho run sợ, lời trong lòng muốn nói lập tức ngừng lại ở khóe miệng. Đưa mắt nhìn cơ thể vây bọc bảy màu của Liệt

Thiên, cảm nhận được khí thế bá đạo uy nghiêm đó của hắn, Vô Vọng tâm lòng chấn động, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý niệm.

Trầm tư một lúc, Vô Vọng lạnh lùng nói:

- Các hạ nếu đã tự phụ như vậy, chỉ bằng hôm nay chúng ta hãy đánh cược một phen.

Ánh mắt Liệt Thiên hơi lạnh, cẩn thận nhìn hắn một lúc, hỏi lại:

- Đánh cược? Người muốn đặt cược cái gì?

Vô Vọng lạnh lùng tàn khốc nói:

- Chúng ta hãy cược tính mạng của Hắc Sát Hồ Vương, nếu ta thắng, giao hắn cho ta, còn nếu thua ta để mạng ta lại.

Liệt Thiên nghe xong cười lớn, gật đầu nói:

- Được, bổn Hoàng sẽ đánh cược với người một phen, người nói đi, cách đánh cược như thế nào?

Vô Vọng nhìn chằm chằm Liệt Thiên, giọng lạnh lùng và cao ngạo:

- Lúc trước người nói đến một chiêu của người ta cũng không thể tiếp nổi, bây giờ chúng ta hãy lấy ba chiêu làm giới hạn. Nếu ta đỡ được ba chiêu của người, Hắc Sát Hồ Vương để ta xử lý. Nếu ta không đỡ qua được ba chiêu, coi như ta thua. Người thấy thế nào?

Liệt Thiên nói:

- Được, hãy lấy ba chiêu làm giới hạn. Nếu sau ba chiêu mà người có thể không chết, coi như bổn Hoàng sẽ phá lệ tha thứ cho người một lần.

Vô Vọng cười cười một tiếng, thần sắc phức tạp đáp lại:

- Người rất mạnh mẽ, cũng rất bá đạo, bất quá phải tính là quang minh lỗi lạc. Bây giờ người hãy chuẩn bị đi, ta muốn bắt đầu.

Liệt Thiên không để ý chút gì, lãnh đạm nói:

- Có thể bắt đầu bất cứ lúc nào, bổn Hoàng không cần phải chuẩn bị gì cả.

Vô Vọng khẽ gầm lên một tiếng, quát lên:

- Như vậy người hãy cẩn thận.

Tay phải giơ cao, lòng bàn tay hướng lên trời, hào quang màu vàng trong lòng bàn tay hắn hút vào phát ra, phẳng phát như từ trường mạnh mẽ đang nhanh chóng hấp thu mây khí xung quanh, khiến cho nơi đó cuồng phong gào thét, binh khí tản mát bốn phía tấp nập bay lên không trung, tiến sát về phía tay phải của hắn.

- Kiểm trong tay, thiên hạ của ta!

Chộp lấy một thanh trường kiếm đang bay tới, cánh tay Vô Vọng rung động, kiếm khí cuộn cuộn như rồng giận dữ gầm thét trên biển, từ trung tâm là hắn, nhanh chóng lan rộng ra xung quanh, chớp mắt đã tạo thành một kiếm trận khổng lồ phủ lên không gian vài dặm xung quanh.

Nhìn từ xa xa, Vô Vọng lúc này đang từng bước từng bước bay lên, xung quanh vây phủ bởi vô số ánh kiếm liên tục, xuất hiện bốn màu tím, đỏ, vàng, xanh. Bốn luồng ánh kiếm này phân bố bốn phương, lại chuyển động với tốc độ cao, cảm giác như mây bốn màu đang từng tầng từng tầng bao phủ Vô Vọng.

Ngạo nghễ giữa không trung, tay phải Vô Vọng nhanh chóng múa lên, kiếm trận ngoài thân chịu sự khống chế của hắn, phát ra tám nhóm kiếm mang phân theo tám hướng phát động tấn công về phía Liệt Thiên. Thấy vậy, Liệt Thiên cười thần nhiên lạnh lùng một tiếng, hào quang bảy sắc quanh thân lóe lên, một luồng khí thế to lớn mạnh mẽ tỏa ra xung quanh, dễ dàng đánh bại lượt tấn công thứ nhất của Vô Vọng.

708. Chương 710 Phần Lực Nhất Chiến (cố Gắng Chiến Đấu)

Lượt tấn công thứ hai xem ra có chút không giống với lượt tấn công thứ nhất, cột kiếm từ tám chỉ còn bốn, phạm vi nhỏ hơn một chút, phòng ngự cũng thuận lợi hơn một chút, nhưng sức mạnh toàn thân thì tăng mạnh gấp đôi, lực công kích cũng tương đối tập trung. Loại chuyển hóa phương thức tấn công này đã thay đổi phương pháp lực tấn công, có thể nói là thượng thừa, chỉ có điều dùng nó để đối phó với Yêu Hoàng Liệt Thiên, rõ ràng không thể nào đủ được.

Ngạo nghễ thản nhiên cười lạnh, Liệt Thiên hai tay chấp sau lưng, gần như chỉ dùng hào quang bảy màu hộ thể liên đánh tan công kích của Vô Vọng lần thứ hai, khiến Vô Vọng không cách nào phản kháng, sĩ khí chịu sự đả kích khá lớn.

- Nếu chỉ người dựa vào chút bản lĩnh này, người không cần phải tiến tục thử nữa.

Khuôn mặt Vô Vọng nghiêm túc, giọng không phục đáp lại:

- Không nên nóng lòng, lợi hại còn ở phía sau.

Trường kiếm xoay chuyển đảo ngược, hình bóng lóe lên, công kích lần thứ ba, Vô Vọng thay đổi sách lược, toàn thân chuyển động theo đường đi kì diệu, ngàn vạn pháp kiếm bên ngoài cơ thể bắt đầu chồng chất lên nhau, nhanh chóng tạo thành hai cột kiếm đỏ, vàng, kéo theo những cái đuôi dài thậm thụt, bắn thẳng vào lồng ngực của Liệt Thiên.

Chiêu công kích đã phát ra, Vô Vọng hoàn toàn không ngưng, ngược lại còn tăng tốc chuyển động, cả cơ thể ở giữa kiếm trận lên xuống nhấp nhô như thoi đưa. Gió kiếm chuyển động, kiếm khí quét ngang trời, ánh kiếm mạnh mẽ tuyệt thế theo sự khống chế của Vô Vọng nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong chớp mắt cả ngàn vạn pháp kiếm bên ngoài cơ thể hội tụ thành một dải ánh sáng màu vàng tím, hoà nhập vào trường kiếm trong tay, khiến nó bộc phát tiếng kiếm kêu kinh trời, bắn thẳng lên trời xanh.

Ngay khi lượt công kích thứ ba của Vô Vọng tiến đến gần, ánh mắt Liệt Thiên hơi có chút lãnh đạm, miệng hừ lạnh một tiếng nhỏ, hào quang hộ thể lại được phóng ra bên ngoài một lần nữa, dễ dàng ngăn chặn được đà tiến của cột kiếm. Sau đó, hai bên giằng co nhau một lúc, thế công của Vô Vọng liền bị phá tan.

Lần này, Vô Vọng vẫn không thành công, bất quá có hơi tốt hơn hai lần trước, cũng có thể tính là có chút thành công. Vì thế, Yêu Hoàng Liệt Thiên khẽ cau mày, tuy Vô Vọng còn xa mới đủ giá trị uy hiếp, nhưng tốc độ tiến bộ nhanh chóng của Vô Vọng cũng đáng kinh ngạc.

Vừa suy nghĩ, Liệt Thiên vừa nhìn Vô Vọng cách đó vài trượng, chỉ thấy tay phải Vô Vọng đang múa nhanh lúc này giờ thẳng lên trời, hào quang lấp lánh quanh cơ thể nhanh chóng tụ lại trên thân kiếm, phát ra một luồng lưỡi kiếm lung linh xa xa trên tầng mây, khiến cho người ta cảm thấy như một loại kiếm chấn động trời xanh.

Mây kiếm nhướng lên, Liệt Thiên cười nói:

- Có điểm thú vị, không ngờ người càng đánh lại càng mạnh, bốn hoàng sẽ tiếp kiếm này của người, xem có chỗ nào đáng kinh hãi.

Tay phải giơ lên trước mặt, lòng bàn tay Liệt Thiên lóe lên rực rỡ, phát ra một luồng quang diễm đỏ rực, sau khi bay lên mây liền hoá thành một cán kiếm khổng lồ, cân bằng với lưỡi kiếm vàng rực rỡ của Vô Vọng xa xa.

Đưa mắt nhìn Liệt Thiên, khuôn mặt Vô Vọng nghiêm túc, miệng quát lớn:

- Tiếp chiêu đi, kiếm xung ngư đầu, nộ trảm cửu châu!(1)

Tay phải chém ra, lưỡi kiếm vàng rực rỡ mang theo uy lực xé mây phá trời, hệt như một cầu vòng đỏ rực từ trời chém xuống.

Xung quanh, cuồng phong gào thét, không gian chấn động, một luồng sức mạnh hủy diệt đang ập đến, khiến cho toàn bộ khí lưu trung tâm cuộc chiến thu nhỏ lại, tạo thành một vùng không khí biến đổi khác thường nhanh chóng, không ngừng phát ra sấm chớp ầm ầm.

Đối mặt với tấn công của Vô Vọng, Liệt Thiên cười khinh miệt một tiếng, tay phải điều khiển thanh kiếm khổng lồ chém xuống, va đập trên bề mặt lưỡi kiếm vàng rực rỡ của Vô Vọng không sai một phân, khu vực ở giữa sấm sét rung trời, ánh chớp lấp lánh từng cột, khí hủy diệt bao phủ khắp xung quanh, cuốn theo cát bụi mù mịt.

Giữa không trung, hai kiếm tranh đấu bám chặt vào nhau, tựa như hai cột sáng tụ lại một chỗ, ánh sáng bắn tung tóe, hoa lửa bay nhảy, cùng với chớp điện gào thét, để lại trên mặt đất vô số những hố sâu, mô tả trận chiến tàn khốc này.

Đang lúc giằng co, Vô Vọng không ngừng thúc động chân nguyên trong cơ thể, ý đồ muốn áp chế khí thể của Liệt Thiên. Nhưng trên thực tế lại hoàn toàn tương phản, Vô Vọng càng nỗ lực bao nhiêu, áp lực với bản thân càng lớn. Trải qua một thời gian khá lâu, một chiêu công kích kinh thiên của Vô Vọng cuối cùng tan vỡ, lưỡi kiếm màu vàng rực rỡ đó bị thanh kiếm khổng lồ đỏ rực của Liệt Thiên ép vỡ nát ra làm bốn năm mảnh. Cả người Vô Vọng kêu lên một tiếng thảm khóc, bị lực hủy diệt đáng sợ đó thổi bay ra xa. Âm lên một tiếng, Vô Vọng rơi xuống mặt đất, toàn thân bị vùi lấp trong cát bụi mù mịt, không một hơi thở.

Ngạo nghễ bất động, Liệt Thiên lãnh đạm nói:

- Kiếm này đúng là ngoài cứng trong mềm, nhìn bề ngoài có vẻ đáng sợ nhưng uy lực lại hoàn toàn không được như vậy. Nếu người chỉ dựa vào tu vi kiểu như vậy mà đòi tiếp ba chiêu của ta, để ta cho người biết, chiêu thứ hai người chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa.

Trong đồng cát bụi không một tiếng đáp, dường như sau một chiêu đó, Vô Vọng đã chết đi rồi. Nhưng mà Liệt Thiên lại nhìn về nơi đó, sắc mặt không một chút bất thường, thần tình thản nhiên nói chuyện cùng với Vô Vọng.

Gió thổi khe khẽ, cuốn hết tất cả cát bụi mù mịt, lộ ra một vùng đất tan nát đập vào mắt. Trong lớp đất bùn, Vô Vọng không một cử động, khoe miệng dính đầy máu và đất bùn, sắc mặt xám như tro, tròng mắt đứng yên bất động, nhìn lên trời cao hay còn lưu luyến hồi ức không bỏ đi được?

Trên trời mây trắng tan hết, màu xanh lam vô biên tựa như một tấm gương sáng, mơ hồ lộ ra mấy phần sâu khổ nhàn nhạt. Giữa im lặng, tròng mắt Vô Vọng bất ngờ chuyển động, sau đó suy nghĩ quay lại, linh hồn bay bổng đã trở về hoà nhập với thân thể.

Thở cử động tay chân, khuôn mặt Vô Vọng bỗng lộ ra vẻ thống khổ, rõ ràng vết thương của cơ thể nghiêm trọng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng. Trận chiến này, Vô Vọng vốn nghĩ rằng cho dù có thất bại, cũng không đến mức thảm hại thế này. Nhưng hiện nay nhìn lại, Vô Vọng đã quá coi thường Liệt Thiên, coi thường người được gọi là Hoàng Đế của Yêu vực. Sự hơn kém thực lực nói lên tất cả, tuy Vô Vọng trong lòng tuyệt đối không chịu khuất phục, nhưng mọi chuyện trước mắt khiến cho tâm trạng cơ hồ rơi vào u tối.

Về không cam chịu lướt mắt lên trời, khoe miệng Vô Vọng hơi hơi động đậy, sau đó mất hết vẻ ưu tư thương đau, trong cặp mắt ảm đạm bộc phát ánh cừ hận, hai tay đập mạnh xuống mặt đất, cơ thể mượn lực bay lên, lắc lư dừng lại giữa không trung.

Chậm chậm thở ra một hơi, Vô Vọng nhìn Liệt Thiên, ngoan cường lên tiếng:

- Vừa rồi chỉ mới là chiêu thứ nhất, người thắng tuyệt đối chưa nói lên được điều gì. Bây giờ bắt đầu chiêu thứ hai, người phải chú ý.

Liệt Thiên nhìn thấy thần tình kiên định đầy nghị lực của Vô Vọng, ánh mắt lộ ra mấy phần tán thưởng, giọng hơi nhẹ đi nói:

- Ý chí chiến đấu đáng khen, hy vọng chiêu thứ hai này không giống như chiêu thứ nhất, hoa dạng mà không hiệu quả.

Vô Vọng vừa hấp thu linh khí để bổ sung phần chân nguyên đã bị tiêu hao, vừa nói:

- Người yên tâm, ta nếu đã quyết tâm muốn đánh bại người, hẳn không để người phải thất vọng. Người hãy cẩn thận.

Liệt Thiên không hề tức giận, thản nhiên đáp lại:

- Một chiêu vừa rồi người chủ yếu sử dụng kiếm, bây giờ kiếm đã bị hủy rồi, chiêu thứ hai này người dùng gì để tấn công?

Vô Vọng thần tình lạnh lùng tàn khốc, giọng nói vang vọng khoẻ khoắn:

- Kiếm trong tay, thiên hạ là của ta, kiếm trong lòng, quỷ thần kinh sợ! Chỉ cần trong lòng ta có kiếm là có thể đánh bại người rồi, hãy xem đây!

Nói xong thân thể vụt xoay tròn, cả thân hình vút lên trời cao, làn sáng yếu ớt quanh thân theo sự xoay tròn nhanh chóng mà dần dần sáng lên, không lâu sau đã khôi phục được khí tức mạnh mẽ như ban đầu, khiến cho Liệt Thiên có chút mơ hồ.

Chú ý quan sát, Liệt Thiên phát hiện trong khi Vô Vọng xoay tròn, khí tức toàn thân Vô Vọng biến đổi trăm lần, chân nguyên cơ thể cũng kì quặc khôn lường, đang sử dụng một loại phương pháp rất tà môn hấp thu linh khí và tà khí trong thiên địa, phương pháp quỷ bí này đem hai khí này dung hợp tuyệt đối khiến người ta kinh sợ, lại biến chúng thành sức mạnh của Vô Vọng để bổ sung cho hao hụt trước đó, khiến cho Vô Vọng chỉ trong nháy mắt đã đổi mới hoàn toàn, tu vi bất ngờ tăng lên rất nhiều.

Cặp mày hơi cau lại, Liệt Thiên không có ý ngăn chặn Vô Vọng phát huy sức mạnh, chỉ nhìn kinh ngạc nhìn Vô Vọng, đợi xem uy lực của chiêu tấn công thứ hai này như thế nào.

Giữa không trung, ánh sáng quanh thân Vô Vọng càng lúc càng sáng chói, hệt như một quả cầu ánh sáng, kết hợp với các loại linh khí xung quanh trong phương viên vài dặm tạo thành một khu vực khí vô cùng to lớn, không ngừng hấp thu năng lượng trong không khí. Tình hình này kéo dài khá lâu, mãi cho đến khi thân thể Vô Vọng đạt được mức độ bão hoà mới ngừng xoay tròn, cả cơ thể ngạo nghễ giữa không trung, ánh mắt lạnh như băng nhìn Liệt Thiên.

Cách nhau vài trượng, ánh mắt gặp nhau, Vô Vọng trầm giọng nói:

- Liệt Thiên, nhìn cho kỹ, đây là chiêu thứ hai của ta, kiếm trong lòng, vĩnh viễn không ngăn cản được!

Hai tay đưa lên trước ngực, lòng bàn tay úp vào nhau, hào quang tím vàng rực rỡ quanh thân phân bố hai bên trái phải đang chạy dài theo hai cánh tay hội tụ về lòng bàn tay, hình thành hai quả cầu ánh sáng có hoa lửa bắn ra thành ngọn. Khống chế hai quả cầu ánh sáng trong lòng bàn tay, miệng Vô Vọng niệm lên

Liệt Thiên quay đầu nhìn qua mặt đất, thoáng chần chờ một chút, thân thể tự dờn ngang qua mười trượng đến chỗ hố đất, ánh mắt nhìn tình hình dưới chân. Cái hố đất đó cũng không lớn, bụi đất phủ một lớp mỏng lên rất nhiều vật, cũng có một vật áo trong đó, đang im lặng thuật lại trận chiến trước đó thật thảm thiết kịch liệt.

Đứng yên ngắm nhìn thật lâu, Liệt Thiên phát nhẹ tay trái, một lực đạo nhu hòa quét ngang qua mặt đất, thổi bay bụi đất làm xuất hiện thân ảnh của Vô Vọng.

Ghi chú:

(1) Hạo hân kiền khôn ngã chủ thiên địa long thương sở chí vạn vật quy tâm! = Càn khôn rộng lớn, ta quản trời đất, long thương đã đến, vạn vật quy về tâm điểm!

(2) Cửu thiên thập địa chánh tà hồi tụ hóa vi nhất kiếm viên ngã tâm ý! = Trời chín đất mười, chính tà hội tụ, hóa thành một kiếm, trọn theo ý ta!

711. Chương 713 Vãn Lai Nhất Bộ (trễ Mất Một Bước)

Liệt Thiên cười nửa hân nửa tiếc, nhẹ giọng nói :

- Lần này người đã thua rồi, bắt quá người đã tiếp được ba chiêu, cho nên ta tha cho người. Sau này, hy vọng người không còn gặp lại ta. Nếu lại gặp nhau thì người không còn may mắn như vậy đâu.

Liệt Thiên nói xong chuyển mình đứng yên một chút rồi lắc mình rời đi.

Gió, chậm chậm thổi tung. Cũng không biết đã bao lâu rồi, Vô Vọng nằm trong hố đất bắt đầu nhúc nhích, từ từ tỉnh lại. Mở to mắt ra, Vô Vọng ngắm nhìn tình huống của mình, cười khổ sở, tâm lý mất mát vô cùng in thật sâu trong lòng.

Tứ chi tàn tật khiếm khuyết, kinh mạch hủy hết, Vô Vọng dĩ nhiên đã trở thành phế nhân, nhưng không biết vì sao lại chưa chết đi? Ngắm lại, không hiểu được chuyện gì, Vô Vọng liền thu hồi tâm tư, thử hấp nạp linh khí trong không khí, cố làm dịu mát thân thể của mình.

Trải qua một phen cố gắng, thân thể Vô Vọng có tốt hơn một chút, đã có thể ngự khí bay lên. Nhưng Vô Vọng bị thương phát hiện, kinh mạch chủ yếu trong cơ thể không cách gì chữa trị, mặc dù không hoàn toàn trở thành phế nhân, nhưng từ này về sau khó có thể phát huy được “Tụ Thiên Linh quyết” đến cảnh giới trước đây. Hiểu rõ điều này, Vô Vọng ngửa mặt hét lớn, bất cam đầy lòng làm cho Vô Vọng ngập đầy tình cảm oán hận bị phần.

Sau khi phát tiết, Vô Vọng rời khỏi nơi đó, im lặng rời đi mang theo nỗi đau buồn cùng với sự bất cam. Trận chiến này đã dạy Vô Vọng bài học đau khổ thảm thiết, nhưng Vô Vọng sẽ không bỏ qua. Lòng hiểu rõ, tính mạng đã sắp hao hết, Vô Vọng muốn dùng thời gian cuối cùng này đánh cuộc một keo với vận mệnh.

Người ta chỉ cần còn sống là còn muốn cố gắng. Thân thể Vô Vọng sắp chết đi, nhưng lòng tràn đầy sức sống. Ai là người có thể trả lời cuối cùng Vô Vọng có thể đạt được ý nguyện không?

Sáng sớm, gió núi thổi nhẹ thoang thoang hương hoa mơn man lá xanh trên cao rất nhiều, những giọt nước trong suốt lấp lánh rơi rơi xuống liên tục phát ra tiếng vang êm êm khuấy động không gian.

Đi trên đường núi nhỏ, hít thở không khí trong lành, thấy được vẻ mỹ miều của trăm loại hoa, thật là làm cho người phải mong ước. Nhưng lúc này có hai người cảm nhận được vẻ tuyệt hảo ấy mà khuôn mặt không những không một nụ cười, ngược lại còn tràn ngập ưu tư đau thương.

Gió, thổi lên nhẹ nhẹ. Hai người đang đi tới đột nhiên dừng lại, tiếng người phụ nữ thở dài ưu tư theo gió vang vọng.

Quay lại, Diệp Tâm Nghi nhìn xa xăm, khẽ khàng nói:

- Đã bao lâu rồi, chúng ta lại có cơ hội dạo bước trên đường núi nhỏ này. Có lẽ trời đã biến đổi, đất cũng biến đổi, người biến đổi, ngay cả tình cảm ngày xưa cũng đã biến đổi.

Kiểm Vô Trần ngắm nhìn nàng. Ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt nàng, nhưng là góc nghiêng gần nhất, Diệp Tâm Nghi vẫn xinh đẹp rung động lòng người như xưa.

- Tâm Nghi, đừng quá đau lòng, thất bại chỉ là tạm thời thôi, chúng ta cần phải kiên định tin tưởng nhất định có ngày sẽ đứng dậy trở lại.

Diệp Tâm Nghi cười cười, u uẩn hỏi:

- Nếu có một ngày chúng ta tiêu diệt được tà ác mà tất cả thân nhân, bằng hữu đều không còn, huynh sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Kiểm Vô Trần nhè nhẹ nhíu mày, lạnh giọng nói:

- Chỉ cần muội và ta còn sống, là đủ rồi. Việc thiên hạ, muốn thu hoạch thì phải trả giá cao. Nếu không thể tránh khỏi, chúng ta cũng nên chấp nhận. Có như vậy mới có thể nêu cao chánh đạo.

Diệp Tâm Nghi cười ảm đạm, khoe miệng nhếch cong lên như ẩn chứa chút ý gì đó mà Kiểm Vô Trần không thấy rõ.

- Huynh càng ngày càng có khí phách bá đạo. Nhưng từ xưa, vương đạo được thiên hạ, bá đạo chỉ một phương, thật đáng tiếc ...

Diệp Tâm Nghi xoay người đi, thất vọng hiện lên trong mắt, nhưng Kiểm Vô Trần lại không để ý.

Nhìn thấy thân ảnh cảm động của nàng, Kiểm Vô Trần dừng lại một chút rồi lập tức nhanh bước đuổi theo, sóng vai đi với nàng.

- Tâm Nghi, giới hạn giữa vương đạo và bá đạo rất khó phân biệt rõ ràng. Muội chẳng lẽ không tin huynh sao?

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ nhàng đáp lại:

- Muội chỉ nhất thời cảm khái, còn chuyện tương lai ai người thấy được? Phía trước không xa chính là Tiên Hà Lĩnh, chúng ta đi nhanh lên, chúng ta còn phải đi Vạn Phật tông và Vô Vi Đạo phái nữa.

Dứt lời, không đợi Kiểm Vô Trần đáp lại, Diệp Tâm Nghi liền thi triển thân pháp bay lên không trung ba thước đi liền.

Ánh mắt Kiểm Vô Trần thoáng nghi hoặc, nhìn Diệp Tâm Nghi khó hiểu, không sao hiểu được tâm tình nàng không tốt hay tính cách đã biến đổi. Vừa suy tư, Kiểm Vô Trần vừa phi thân đuổi theo, nhưng hần cổ ý đi sau nửa bước, như thế hai người có thể không nói chuyện với nhau nữa. Hai bóng người nhanh chóng mất hút trong rừng núi.

Cả nửa ngày sau, Diệp Tâm Nghi dừng chân lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn sườn núi, không hiểu lên tiếng:

- Kỳ quái, chúng ta đã thấy phòng ốc của Tiên Kiếm môn rồi, sao lại không thấy có người nào lại chào hỏi hay nghênh đón?

Kiểm Vô Trần dừng lại, ngắm nhìn phòng ốc được bố trí không đối xứng xa xa phía trước, nhíu mày nói:

- Nghe nói Tiên Kiếm môn chính là đệ nhất phái ở Thần Châu, có lịch sử lâu đời. Sao hôm nay nhìn thấy lại có vẻ như nơi ở của ẩn sĩ không màng chuyện nhân gian, thiếu hẳn khí thế uy nghiêm.

Diệp Tâm Nghi chắc lưỡi nho nhỏ rồi quát lên thánh thót:

- Tiên Kiếm môn dương danh thiên hạ chính là nhờ kiếm thuật, không phải nhờ kiến trúc. Phái này từ xưa tới nay đều lấy tu chân luyện kiếm là việc chính yếu, theo đuổi loại cảnh giới siêu nhiên bên ngoài, không để vinh hoa phú quý uy nghiêm khí phách của thế tục vào mắt.

Nghe giọng nàng có vẻ không hài lòng, Kiểm Vô Trần chớp mắt muốn phản bác lại vài câu nhưng khi lời tới cửa miệng liền thấy không hợp nên đổi hướng tâm tư nhẹ giọng nói:

- Tâm Nghi, huynh chỉ cảm thấy kỳ quái, hoàn toàn không có ý tứ nào khác. Bây giờ không có người nào nghênh tiếp, chúng ta cứ đi vào thẳng cho tiện.

Diệp Tâm Nghi thấy hấn nhận sai, cũng không hề cao hứng, chỉ liếc mắt nhìn hấn cổ quái rồi cùng hấn tiến vào.

Để tỏ vẻ tôn kính, hai người đi bộ chậm lại. Đi được một hồi, cả hai rốt cục cũng vào đình để đón khách. Phía trước hơn trăm trượng là tòa đại viện ẩn tượng, nhìn từ xa có thể thấy được ba chữ "Tiên Kiềm Môn" màu vàng chói. Nhưng thật kỳ quái, hai người từ lúc vào đến giờ đều không phát hiện một bóng người nào.

Diệp Tâm Nghi đứng yên ngắm nhìn đại viện đó, thần sắc thất vọng thở dài nói:

- Xem ra chúng ta đã tới chậm, những người ở nơi đây đã rời đi.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt trầm hấn, gật đầu nói:

- Nơi này đúng là không có chút khí tức người sống. Nhưng bọn họ rời đi vì cái gì?

Diệp Tâm Nghi khổ sở lắc đầu, xoay người im lặng bỏ đi.

Kiểm Vô Trần không nhúc nhích, trầm giọng nói:

- Tâm Nghi, muội không hề nghĩ đến việc tiến vào xem qua Thần Châu đệ nhất Tiên Kiềm môn có lịch sử xưa như thế nào sao?

Diệp Tâm Nghi hơi dừng lại, rồi lại tiếp tục bỏ đi, lạnh nhạt nói:

- Nếu huynh biết trong này có cái gì xem ra đáng giá, huynh có thể đi mà xem, có lẽ phát hiện được.

Nghe trong lời nàng nói có vẻ bất mãn, Kiểm Vô Trần hơi giận dữ, nhưng hấn không biểu lộ, chỉ chần chờ một lát, cuối cùng bỏ qua ý muốn tham lam tiến vào kiểm cửa.

Rời khỏi Tiên Hà Lĩnh, Diệp Tâm Nghi cùng Kiểm Vô Trần vội đi đến nơi Vạn Phật tông trú đóng là Vạn Phật Động Thiên. Nơi đó, hai người gặp gỡ qua môn hạ đệ tử Vạn Phật tông, lòng thoáng vui vẻ, ít ra Vạn Phật tông không chuyển dời.

Diệp Tâm Nghi và Kiểm Vô Trần đi theo một Phật môn đệ tử tới đại điện rộng rãi, tường bốn bề khắc đầy các loại, các dạng Phật tượng cùng với vô số kinh văn nhà Phật. Lúc này, hai người có chút sợ hãi thở dài, nhưng không để ý lắm, chỉ dám nhìn gần trước mặt thấy một đại sư trung niên đứng ở góc tường.

- Hai vị minh chủ đại giá quang lâm, bổn phái không nghênh đón từ xa, thành thật tạ lỗi.

Hòa thượng trung niên đứng dậy chậm rãi tiến lên cách hai người khoảng hơn trượng liền dừng lại chấp tay thi lễ.

Diệp Tâm Nghi cười miễn cưỡng, đáp lễ nói:

- Đại sư không cần như thế. Bọn ta hai người mạo muội đến đây, chỉ mong được gặp gỡ người mà thôi. Hôm nay, chúng ta tới đây chính là có việc tìm Tâm Phật tiền bối, chẳng biết đại sư có thể đưa đường không?

Hòa thượng trung niên niệm nhẹ một tiếng Phật hiệu, thần nhiên nói:

- Hai vị minh chủ đến chậm một bước. Gia sư truyền ngôi cho bản tăng, hôm qua lại rời bổn phái chẳng biết đi đâu. Trước khi đi, gia sư đã có di huấn lại, triệu hồi tất cả môn hạ đệ tử, từ nay về sau quy ẩn không hỏi đến chuyện thế sự.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy biến sắc, cười tang thương, khuôn mặt xinh đẹp đầy thê lương. Ở kế bên, Kiểm Vô Trần hỏi:

- Chuyện đó là như thế nào, Tâm Phật đại sư đi rồi không nói cách nào tìm được ông ấy sao?

Hòa thượng trung niên Tuệ Nhất lắc đầu nói:

- Gia sư rời đi rất đột ngột, chỉ nói hai câu, một là truyền ngôi cho ta, hai là triệu hồi tất cả đệ tử, không hỏi đến chuyện thế sự, còn không hề đề cập đến lý do vì sao ra đi.

Kiểm Vô Trần có chút thất vọng, liếc nhìn Diệp Tâm Nghi ngồi im, trong lòng có ngàn vạn suy tư. Trầm mặc, thông thường im lặng cũng là một cách giải thích, khi không biết nói thế nào cho phải, mọi người chỉ còn cách im lặng để biểu đạt ý trong lòng của mình.

Lúc này, Kiếm Vô Trần hơi tức giận trong lòng bởi vì đến trễ một bước để cơ hội trôi qua. Kiếm Vô Trần thật không cam lòng, hần trầm tư một lát rồi mở miệng nói:

- Đại sư pháp danh xưng hô như thế nào?
- Bần tăng là Tuệ Nhất, làm phiền Kiếm minh chủ phải hỏi.

Tuệ Nhất vẻ mặt lạnh nhạt, tâm thần không đổi.

Kiếm Vô Trần hơi khép mắt lại, trầm giọng nói:

- Té ra là Tuệ Nhất đại sư, chúc mừng ngài nhậm chức trưởng giáo Vạn Phật tông. Lần này chúng ta tới đây bởi vì Thái Âm Tế Nhật hiện ra, Chánh Đạo liên minh gặp phải vây công của yêu ma quỷ quái mà tổn thất nghiêm trọng, phần lớn thiên hạ rơi vào tay tà ma. Vì thế, chúng ta suy nghĩ đến yên ổn của nhân gian và dân chúng, đặc biệt có ý đến đây cầu xin trợ giúp, hy vọng Vạn Phật tông không vô lý trở mặt nhìn thiên hạ rơi vào cảnh ngàn đời không ngóc dậy được.

Né tránh ánh mắt sắc bén của Kiếm Vô Trần, Tuệ Nhất niệm nhỏ một tiếng A di đà phật, không nhanh không chậm nói:

- Tầm lòng mình chủ sáng soi nhật nguyệt. Nhưng thế sự vô thường, phân lâu rồi lại hợp, hợp lâu tất phải phân. Có một số việc nếu không trải qua thì sẽ khó mà tốt hơn, bằng không tại sao nói đến kiếp nạn. Còn về tâm ý của minh chủ, Tuệ Nhất đã hiểu rõ. Nhưng gia sư đã có lệnh, thứ cho Tuệ Nhất không thể tuân theo.

Kiếm Vô Trần sắc mặt không vui, lạnh giọng nói:

- Đại sư cũng chỉ vì ích kỷ, bỏ qua không quản chuyện thiên hạ, chẳng lẽ không sợ nhân sĩ thiên hạ cười hoài sao?

Tuệ Nhất mặt không chút thay đổi, hạ giọng trầm thấp nói:

- Minh chủ quá lời rồi, người xuất gia là tứ đại giai không, không nhiễm hỉ nộ ái ố, không vương bụi trần thế tục, toàn tâm chỉ cầu linh không, hoàn toàn không để ý đến hư danh

712. Chương 714 - Tâm Hữu Sở Biến (biến Hóa Trong Lòng)

- Diệp minh chủ xin dừng bước, bần tăng có mấy câu muốn tặng người.

Thanh âm không lớn nhưng hàm chứa thâm ý nào đó.

Diệp Tâm Nghi quay lại, nhìn Tuệ Nhất không hiểu nhẹ giọng nói:

- Đại sư có gì xin cứ nói ra.

Tuệ Nhất không mở miệng lập tức, ngắm nhìn nàng hồi lâu với ánh mắt phức tạp, rồi lại liếc tới thân ảnh của Kiếm Vô Trần, đợi hần rồi đi mới thở dài thấp giọng nói:

- Lời bần tăng nếu làm minh chủ không vui thì coi như bần tăng chưa từng nói ra. Nếu minh chủ thấy hợp lý, lại xin ghi tạc trong lòng.

Ánh mắt Diệp Tâm Nghi khe khẽ chớp động, gật đầu nói:

- Xin đại sư giảng rõ, Tâm Nghi sẽ tự mình nhớ kỹ.

Thấy giọng nàng đã mềm mại êm ái, vẻ mặt Tuệ Nhất hơi mỉm cười rồi đưa tay phải chỉ vào tường đá bên trái, bình thản nói:

- Đó là một pho tượng Phật, minh chủ có từng thấy chưa?

Diệp Tâm Nghi nhìn theo, quả nhiên trên tường đá có một pho tượng Phật đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Vật đại sư nói, Tâm Nghi dĩ nhiên thấy.

Tuệ Nhất nghe vậy nói tiếp:

- Đó là một văn tự (chữ viết), mình chủ có thấy rõ chưa?

Diệp Tâm Nghi giật mình sửng sốt, rõ ràng là một bức tượng Phật, sao lại biến thành văn tự được? Nàng vừa suy tư, vừa nhìn chăm chăm vào tượng Phật. Nào ngờ, càng xem càng kỳ quái, cuối cùng thật sự biến thành một chữ "Phật".

Thở ra nhè nhẹ, Diệp Tâm Nghi kinh ngạc nói:

- Thật là kỳ quái, nhưng đúng là một chữ Phật.

Tuệ Nhất nghe vậy cười nói:

- Mình chủ, đó là một tấm gương, mình chủ có thể thấy được kiếp trước của mình không?

Diệp Tâm Nghi có chút u mê, lẩm bẩm:

- Kiếp trước? Có thật thấy được chăng?

Nói rồi ngơ ngác nhìn ngắm mãi theo hướng đó, ánh mắt dần dần mờ đi, đắm chìm trong cảnh giới thần bí nào đó.

Sau một hồi im lặng thật lâu, Diệp Tâm Nghi đang mê man tự nhiên tỉnh lại phát hiện mặt đầy nước mắt, nhất thời đỏ mặt lên, vội dùng tay áo lau nước mắt.

- Tâm Nghi bối rối bêu xấu trước mặt đại sư.

Tuệ Nhất không cười chút nào, thản nhiên nói:

- Mình chủ, trong kiếp trước cũng có kiếp sau, người có hiểu được ý ta không?

Diệp Tâm Nghi hơi cau đôi mi thanh tú, vừa nhớ lại vừa nói:

- Trên mặt của vật đó rất kỳ quái, khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ, cứ đứt từng quãng từng quãng, nên ta không biết bắt đầu từ đâu.

Tuệ Nhất nghe vậy khe khẽ thở dài, xoay người quay vào, miệng ngâm nho nhỏ:

- Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma, thiện ác chi gian, tức thế nhân quả. Khán Phật tổ niệp hoa vi tiểu, chích thần thể nhân trọc nhân thức vật, thỉnh Phật tổ đại thành Phật pháp, chích cầu thể nhân tâm tính vô ba. (1)

Diệp Tâm Nghi không hiểu, nhìn theo bóng Tuệ Nhất hỏi:

- Ý tứ của đại sư thật thâm sâu huyền ảo, Tâm Nghi không hiểu rõ ràng lắm, xin đại sư giải thích.

Tuệ Nhất vẫn quay lưng về phía nàng nhẹ giọng nói:

- Mình chủ đã từng gặp qua bản tăng, biết về mặt bản tăng như thế nào rồi. Bây giờ mình chủ vẫn nhìn bản tăng như cũ, người nói về mặt bản tăng lúc này thật ra là như thế nào?

Diệp Tâm Nghi nghi hoặc nói:

- Trước đây là nhìn mặt của đại sư, Tâm Nghi dĩ nhiên là biết. Bây giờ chỉ có thể thấy bóng đại sư, ta biết được như thế nào đây?

- Lòng người biến đổi, mọi chuyện cũng đều hư không, mình chủ cũng đã thấy rồi. Đi đi, đường của mình thì chính mình phải đi qua, Phật nói bể khổ không có tận cùng, quay đầu lại tất sẽ thấy bờ, tìm được bờ bến nào để cập vào còn tùy vào cơ duyên của mình chủ.

Tuệ Nhất lập tức ngồi tịnh tọa diện bích (2), lưng hướng ra Diệp Tâm Nghi không nói thêm lời nào.

Diệp Tâm Nghi kêu thêm hai tiếng nữa mà vẫn không thấy động tĩnh. Cuối cùng, nàng chỉ biết thở dài, xoay người rời đi.

Ra khỏi Vạn Phật Động, Diệp Tâm Nghi nhìn thấy Kiếm Vô Trần, sắc mặt hắn có chút nghi ngờ dò hỏi nhưng không mở miệng, chỉ có ánh mắt hắn thể hiện rõ ẩn ý.

Diệp Tâm Nghi thông thả lắc đầu, vẻ mặt có chút sững sờ. Đi cách Vạn Phật Động vài dặm nàng mới mở miệng nói:

- Tuệ Nhất đại sư giảng giải cho muội một câu chuyện xưa về truyền thuyết luân hồi.

Kiếm Vô Trần nghi hoặc nói:

- Truyền thuyết luân hồi? Chẳng lẽ là chuyện ngày xưa lúc Phật còn đang tại thế?

Diệp Tâm Nghi liếc hắn, ánh mắt có gì đó kỳ quái, khẽ thì thầm:

- Đúng vậy, đúng là chuyện ngày xưa Phật cảm hóa người trần. Muội đoán đại sư nói cho muội biết những chuyện này hẳn để muốn biểu lộ ý tứ nào đó.

Kiếm Vô Trần nghe hiểu, giọng hơi không vui nói:

- Thật là một lũ ham sống sợ chết. Thật là ngưỡng vọng Chánh Đạo ba phái như nhau.

Diệp Tâm Nghi ngấm nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhận thấy trên mi mắt có chút khí âm hiểm, chỉ ngấm thở dài không ngừng. Nàng lại quay nhìn ra nơi xa, nhẹ giọng nheo nhỏ:

- Bây giờ chỉ còn lại Vô Vi Đạo phái thôi, huynh còn có ý định đến đó không?

Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Vì sao lại không đến. Phàm mọi sự ở đời đều nên thử một lần. Chưa có kết quả cuối cùng chúng ta khoan đầu hàng.

Diệp Tâm Nghi hơi uể oải, lo lắng nói:

- Huynh không thấy chúng ta đã đi chậm mất một bước rồi. Có cố đến cũng chỉ là mất công vô ích, lãng phí sức lực mà thôi.

Kiếm Vô Trần tức giận hừ một tiếng, lòng phiền giận vô cùng nhưng hắn hiểu được suy đoán của Diệp Tâm Nghi chính xác đến tám chín phần. Nếu vậy, hai người có đến Vô Vi Đạo phái, khả năng lớn nhất là giống như vậy thôi. Nghĩ đến điều đó, Kiếm Vô Trần cảm thấy hơi buồn bực. Từ sau khi hắn tìm được Hậu Nghệ thần cung, trừ việc tu vi tăng nhiều ra, mọi chuyện cơ hồ đều không thuận lợi. Điều này làm cho hắn rất muốn tìm người phát tiết. Đáng tiếc hắn lại không dám biểu lộ trước mặt Diệp Tâm Nghi, chỉ có thể giấu thật sâu ở tận đáy lòng.

Ngưng không suy tư nữa, Kiếm Vô Trần dò hỏi:

- Tâm Nghi, muội đã nghĩ rằng không cần phải đến Vô Vi Đạo phái nữa, chỉ bằng chúng ta hãy quay về Dao Trì thăm sư phụ muội trước đi. Như vậy sẽ thuận tiện cho việc tu dưỡng, mọi chuyện khác sau đó hãy lại quyết định.

Nghe vậy, vẻ mặt Diệp Tâm Nghi quái dị, ngẩng đầu nhìn Kiếm Vô Trần giống như muốn tìm được trên khuôn mặt anh tuấn của hắn chút dấu hiệu của chuyện gì. Đáng tiếc, một hồi lâu rồi, nàng hoàn toàn không phát hiện chỗ nào dị thường. Vì vậy, nàng thôi không nhìn nữa, nhẹ giọng nói:

- Dao Trì là một địa phương xinh đẹp, xưa nay không cho phép nam tử đến gần. Tuy nhiên, huynh đi theo muội có thể tự nhiên đi vào...

Câu chưa hết ý nhưng Diệp Tâm Nghi không nói thêm lời nào.

Kiếm Vô Trần không nhận ra được điểm này, thấy nàng đã đồng ý, không nhịn được cười nói:

- Như thế, muội phải dẫn huynh đi xem xét khắp nơi coi Dao Trì xinh đẹp đến thế nào.

Diệp Tâm Nghi nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn một chút, cảm nhận được ngạo khí của hắn, mắt nàng lại ánh lên vẻ si mê, ngây ngốc nói:

- Dao Trì là một tên nhưng phân làm hai nơi ở nhân gian, một ở Thiên Sơn, một ở Trường Bạch. Hồ trên núi ở Thiên Sơn lại được gọi là Dao Trì, còn hồ nước trong xanh như ngọc ở Trường Bạch lại có tên là Thiên Trì.

Kiểm Vô Trần sững sốt, nghi hoặc nói:

- Tâm Nghi, muội nói cái gì vậy, huynh thấy mơ hồ thể nào, nghe mà không hiểu gì nhiều?

Diệp Tâm Nghi chấn động thân thể, đang mê chợt tỉnh lại, hơi kinh hoàng nói:

- Không có gì, sau này muội sẽ nói rõ lại cho huynh. Bây giờ, chúng ta theo hướng đông bắc, nhanh thì đến tới chúng ta sẽ đến Dao Trì, còn chậm thì có thể chiều mai mới đến.

Nói rồi liền bay lên đường như trốn tránh. Kiểm Vô Trần thấy có chút kỳ quái, bất quá hấn cũng không nghĩ nhiều lắm, theo sát phía sau Diệp Tâm Nghi bay về hướng núi Trường Bạch.

Giữa trưa, Diệp Tâm Nghi cùng Kiểm Vô Trần vào đến không phận Thái Sơn, bất ngờ lại gặp đám yêu thú đang tác loạn tàn sát dân chúng xung quanh. Hai người giận dữ, lập tức hạ xuống rất nhanh như hai luồng ánh sáng, mạnh mẽ cuồng bạo như phong ba, giết chết một hơi hơn mười con yêu thú.

Chỉ trong chốc lát, dưới sức tấn công của Diệp Tâm Nghi và Kiểm Vô Trần, yêu thú ở đó đã chết hơn nửa, những con còn lại rống lên rồi nhanh chóng tản mát, chỉ còn lại các thi thể cùng với một số ít người dân may mắn sống sót.

Nhìn thấy dân chúng bị thương và sợ hãi khủng khiếp, Diệp Tâm Nghi giận dữ nói:

- Đám yêu thú đáng ghét này không ngờ cứ mãi hoành hành ở nhân gian không kiêng sợ gì thì thiên hạ sao thái bình được?

Kiểm Vô Trần hừ lạnh nói:

- Tất cả đều do nguyên nhân Thái Âm Tế Nhật. Đã như vậy, chúng ta càng phải nhanh chóng liên thủ thật nhiều nhân sĩ chánh nghĩa, cùng nhau trừ yêu trừ ma, bảo vệ hòa bình thế gian. Hôm nay, chúng ta mới thấy chỉ là một bộ phận nhỏ yêu thú tuy chỉ ở mức phổ thông mà nguy hiểm cho bá tánh đã lớn như vậy. Mai này, những địa phương khác trong thiên hạ to lớn này chắc chắn sẽ yêu ma quỷ quái của Vực chi tam giới tác yêu tác quái, nếu chỉ dựa vào thực lực từng cá nhân thì không cách gì diệt trừ yêu nghiệt được.

Diệp Tâm Nghi xanh mặt cứng cổ nói:

- Vô luận như thế nào, muội đều không cho phép yêu ma quỷ quái hoành hành không úy kỵ. Cho dù phải trả giá đắt, muội cũng quyết ngăn cản bọn chúng, không cho dân chúng vô tội bị thương tổn vì biến cố của Tu Chân giới.

Thấy vẻ mặt nàng đầy chánh khí, Kiểm Vô Trần an ủi:

- Tâm Nghi đừng sợ, huynh luôn bên muội. Cho dù nơi nào giờ nào, muội cũng cần nhớ huynh luôn ở bên cạnh muội.

Diệp Tâm Nghi run lên, ánh mắt nhìn hấn phức tạp, hồi lâu nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, đa tạ huynh.

Kiểm Vô Trần cười nói:

- Giữa chúng ta còn phải nói lời tạ ơn sao?

Diệp Tâm Nghi sững sốt một chút, mặt liền hơi mỉm cười, ôn nhu nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tìm chỗ nghỉ ngơi nhân tiện ăn uống chút gì.

Kiểm Vô Trần ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, rồi cũng cười cười, nhanh nhẹn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng kéo nhanh đi về phía trước. Sắc mặt Diệp Tâm Nghi ửng hồng, cúi đầu nhìn hai bàn tay nắm nhau, trong đáy mắt có chút lưu luyến chỉ tiếc chỉ trong chốc lát đã không còn.

Sau khoảng thời gian tàn một nén nhang, Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần đi được hơn mười dặm đường đến một thị trấn nhỏ. Hai người tùy tiện bước vào một quán ăn nhỏ, gọi vài món ăn sáng rồi bắt đầu đàm luận.

Nơi đây chỉ có một ít người dân bình thường đang ăn cơm. Vì vậy, Kiếm Vô Trần cũng không lo ngại gì, mở miệng nói:

- Tâm Nghi, lần này đến Dao Trì, muội ước chừng xem mất bao nhiêu thời gian mới quay lại trung nguyên?

Diệp Tâm Nghi nói:

- Có thể phải mất vài ngày. Trước mắt, tình thế nhân gian hỗn loạn, chúng ta chỉ có hai người mà quay về cũng uống công thôi.

Kiếm Vô Trần cười khổ. Mặc dù biết lời nói của nàng hữu lý, nhưng trong lòng rất khó chịu muốn bỏ đi mà không được.

- Đúng vậy, Thái Âm xuất hiện ma loạn nhân gian. Bây giờ Chánh Đạo liên minh cũng đã bị diệt rồi, từ nay về sau ôi....

Diệp Tâm Nghi cười cười thất vọng, nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, huynh nói chúng ta không còn khả năng hồi phục lại sao? Kết cục sau này của chúng ta sẽ như thế nào đây?

Ghi chú:

(1) Nhất niệm thành phật nhất niệm thành ma thiện ác chi gian tức thể nhân quả khán phật tổ niệp hoa vi tiểu chích thán thể nhân trọc nhân thức vật thính phật tổ đại thành phật pháp chích cầu thể nhân tâm tính vô ba = một ý niệm thành phật, một ý niệm lại thành ma, thiện hay ác chính là nhân quả kiếp trước. Thấy Phật tổ cầm cành hoa mỉm cười, lại than cho người trần mắt phàm không phân biệt được, nghe Phật tổ đã hoàn thành đại sự phật pháp, chỉ cầu người trần lòng an tĩnh không sống gió.

(2) Tịnh tọa diện bích = phương pháp ngồi tu nhìn vách của Phật giáo.

713. Chương 715 - Biểu Lộ Ái Ý (bày Tỏ Tình Yêu)

- Tâm Nghi, muội làm sao vậy, trước giờ muội vẫn rất kiên cường, sao lúc này có thể nói như vậy?

Diệp Tâm Nghi cười cười, thần sắc có chút đau thương, còn có mấy phần ảm ý Kiếm Vô Trần không hiểu rõ.

- Đó là dĩ vãng bởi muội còn ít tuổi. Bây giờ, trải qua biết bao kinh nghiệm rồi muội mới phát hiện lòng muội vốn cũng rất là mềm yếu.

Kiếm Vô Trần hơi nghi hoặc, hỏi dồn:

- Thật sự là chuyện gì vậy?

Diệp Tâm Nghi không nói, lảng tránh ánh mắt dò xét của hắn, nhẹ giọng:

- Không có gì, còn có chuyện gì được đây? Huynh quên rằng thời gian có khả năng thay đổi mọi chuyện sao?

Giọng nói nhàn nhạt nhưng đầy thương đau. Lúc này, tâm tư nàng thật ra là như thế nào thì không một ai biết được ngoại trừ nàng.

Kiếm Vô Trần cảm xúc thở dài, hồi tưởng chuyện cũ nói:

- Ngày xưa, lúc huynh nóng nảy bất an, muội luôn an ủi huynh. Nhưng hôm nay muội hẳn đã mất đi niềm tin rồi. Chẳng lẽ muội lại không tin vào chánh đạo, không tin nhiệm huynh sao?

Diệp Tâm Nghi quay đầu lại nhìn cặp mắt mê hoặc người của hắn buồn bã nói:

- Muội không biết, có lẽ ngày xưa kiên cường bởi vì hoàn cảnh khi đó thật khác.

Kiếm Vô Trần lắc đầu nói:

- Không phải chỉ vì nguyên nhân hoàn cảnh, còn bởi vì lòng muội cũng đã thay đổi, đúng không?

Cười hờn nhiên, Diệp Tâm Nghi lẩm bẩm: “ Lòng cũng đã thay đổi? Có lẽ như vậy. Trước đây muội đã từng rất kiêu ngạo tự phụ mình có dung mạo và tài trí thiên hạ vô song. Nhưng còn bây giờ thì sao, nói về dung mạo không thể tính là đệ nhất, nói về tài trí cũng không vượt qua được vận khí của Trần Ngọc Loan. Muội còn có cái gì đáng để kiêu ngạo?” Nói đến đây Diệp Tâm Nghi liền dừng lại một chút, rồi khẽ thì thầm:

- Nhân sanh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến, đẳng nhân biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến (1)

Kiểm Vô Trần biến sắc, thấy nàng đau buồn như thế không khỏi lên tiếng cổ vũ:

- Tâm Nghi, mặc cho người khác thấy thế nào, trong mắt huynh, muội vĩnh viễn là đẹp nhất. Bây giờ muội cần tin tưởng vào mình, chấn chỉnh tinh thần, đoạn đường trước mắt chúng ta còn phải rất nỗ lực.

Diệp Tâm Nghi cười cười, có chút bỡ ngỡ nói:

- Tương lai là một mảnh đen tối, ai có thể nhìn thấu được? Muội đã từng nghĩ rằng chỉ cần chánh đạo liên thủ lại có khả năng chiến thắng tà ác. Nhưng hiện tại muội đã hiểu rõ, thật ra thiên ý vốn biến hóa khôn lường, rất nhiều sự tình không như nguyện ước.

Kiểm Vô Trần bất đắc dĩ thở dài nói:

- Xem ra, lúc này muội đã bị đả kích rất lớn rồi. Chúng ta bây giờ đừng nói gì nữa. Ăn cơm đã, ăn no rồi chúng ta lại đi thôi.

Diệp Tâm Nghi không nói gì, nhẹ nhàng gật gật đầu rồi yên lặng ăn cơm. Kiểm Vô Trần thấy vậy liền vừa ăn vừa nhiệt tình tiếp đồ ăn cho nàng. Khi hai người đã ăn no liền cùng nhau đứng dậy đi liền.

Đi trên đường giữa thị trấn, Diệp Tâm Nghi thần sắc phức tạp, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Kiểm Vô Trần. Chuyện này làm cho Kiểm Vô Trần mơ hồ, mở miệng hỏi nhưng nàng lại tránh đi không trả lời.

Tình hình hồi lâu như vậy cho đến cuối đường, Kiểm Vô Trần lại hỏi lần. Diệp Tâm Nghi chỉ khẽ nói:

- Không có gì, muội chỉ cẩn thận thưởng thức sự ôn nhu khó gặp của huynh thôi. Bên kia có một cửa hàng bán quần áo, chúng ta đến đó mua ít quần áo thay thế mấy bộ đồ đang mặc đã xốc xếch rồi.

Kiểm Vô Trần lặng người đi, nhìn lại quần áo, mới nhớ tới chuyện hôm qua hai người mang quần áo cô dâu chú rể để đối phó với Lục Vân. Quần áo này ra đường thì thật chói mắt.

- Được, chúng ta thay quần áo rồi hãy đi tiếp.

Kiểm Vô Trần cùng với Diệp Tâm Nghi liền đi đến cửa hàng quần áo. Nhưng mới đi được ba bước, Kiểm Vô Trần đột nhiên dừng lại và nhẹ nhàng giữ lấy Diệp Tâm Nghi, nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

- Tâm Nghi, huynh nghĩ ...

Diệp Tâm Nghi không hiểu đảo mắt hỏi:

- Vô Trần, huynh muốn nói cái gì, sao đột nhiên dừng lại?

Kiểm Vô Trần chần chờ một chút rồi trầm giọng nói:

- Tâm Nghi, lần này theo muội quay về Dao Trì, huynh muốn xin cầu hôn muội với sư phụ của muội, thỉnh cầu lão nhân gia gả muội cho huynh. Huynh muốn cả đời này ở mãi cùng với muội.

Diệp Tâm Nghi biến hẩn sắc mặt, thân thể loạng choạng lui lại hai bước, vừa khiếp sợ lại vừa vô cùng vui sướng nói:

- Vô Trần, huynh nói thật phải không? Ý huynh thật là tốt...

Kiểm Vô Trần kiên định nói:

- Tâm Nghi, muội phải tin tưởng, huynh là thật lòng. Huynh biết vì chuyện của Trương Ngạo Tuyết mà muội rất tức giận cũng rất khó chịu. Bây giờ, huynh hy vọng từ nay về sau sẽ thật lòng đến với muội để sửa chữa lại những khiếm khuyết của huynh đối với muội trước đây.

Diệp Tâm Nghi ánh mắt u mê, kích động nói:

- Vô Trần ...

Không biết phải nói như thế nào, Diệp Tâm Nghi nhào vào lòng Kiếm Vô Trần, hai tay không ngừng đánh hấn, cuối cùng lớn tiếng khóc.

Kiếm Vô Trần nhẹ nhàng ôm nàng, ôn nhu nói:

- Đừng dè dặt tức giận, tất cả mọi chuyện không vui trong lòng hãy phát tiết ra. Muội đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, hãy để phát tiết ra. Ngày xưa, muội luôn rất kiên cường, có đau khổ thế nào cũng không hiển lộ ra, bởi vì muội là minh chủ, luôn phải quan tâm đến thân phận. Bây giờ liên minh đã bị hủy diệt rồi, muội không cần phải bận tâm đến chuyện này nữa, muội có thể trở lại ngày xưa, không cần phải khoác cái ách minh chủ nữa.

Diệp Tâm Nghi bắt đầu khóc, mà nghe rất thương tâm. Có lẽ đúng như lời của Kiếm Vô Trần, trước kia vì quan tâm thể diện, nàng đã chịu rất nhiều áp lực trầm trọng. Hôm nay mọi chuyện đã là quá khứ, mặt yếu ớt lại không còn được che giấu. Cuối cùng, nàng cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi.

Rất lâu sau, Diệp Tâm Nghi ngừng khóc, nhìn Kiếm Vô Trần đầy tình cảm, nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, huynh có biết không, khi muội thay đồ cưới này, lòng muội vô cùng đau khổ. Chính là bởi phẩm giá to lớn của muội chỉ để đối phó với sự xuất hiện của Lục Vân. Muội đã từng có lúc hy vọng, một ngày nào đó huynh sẽ tổ chức hôn lễ với muội. Khi đó thiên hạ đều phải biết, huynh Kiếm Vô Trần muốn cưới muội Diệp Tâm Nghi, muội sẽ có được hạnh phúc nhất đời của một người phụ nữ. Đáng tiếc ngày đó đã xa mờ mịt, vì sự xuất hiện của Trương Ngạo Tuyết làm cho huynh mê man mất đi chính mình, cũng gây thương tổn cho muội thật là sâu sắc. Vì thế, muội vẫn không chịu tha thứ cho huynh, nhưng lời nói mới rồi của huynh đã làm rung động lòng muội, trong chốc lát muội lại quét hết mọi chuyện mà chỉ còn có huynh trong tim. Đôi khi muội thật sự hận mình, vì cái gì lại dung túng việc huynh thích nữ nhân khác, còn tuyên bố thành thân với người ta...

Kiếm Vô Trần áy náy lộ ra ngoài mặt, hối hận nói:

- Tâm Nghi, huynh biết trước kia huynh không tốt, lòng huynh không đủ kiên định. Nhưng muội cần phải tin tưởng rằng người ta thật sự yêu thương là muội, Trương Ngạo Tuyết chỉ là do huynh mượn cớ đối phó với Lục Vân mà thôi. Mặc dù nàng ta rất đẹp, hấp dẫn nam nhân thật mạnh mẽ. Nhưng đó chỉ là mê luyện tạm thời mà thôi, mãi mãi không thể so với địa vị của muội trong lòng huynh.

Diệp Tâm Nghi đưa ngón trỏ tay phải ra nhẹ nhàng chỉ vào trán hấn, lắc đầu nói:

- Chuyện quá khứ từ nay về sau hãy quên đi. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, yêu thương nhau sâu sắc, thề cho dù sinh tử cũng không xa nhau.

Kiếm Vô Trần có chút cảm động, ôm chặt lấy nàng, làm cho nàng hết sức kích động. Diệp Tâm Nghi đỏ mặt lên, ánh mắt kiều mỹ, nhẹ nhàng rên lên một tiếng, lấy tay đẩy Kiếm Vô Trần ra, thẹn thùng nói:

- Thật là đáng ghét, giữa đường cái mà ...

Kiếm Vô Trần cười sảng khoái, vội buông hai tay ra nhưng cứ cười mãi không nói.

Sau đó hai người đi vào cửa hàng quần áo, lần lượt chọn cho mình y phục khác để thay đổi, rồi rời khỏi tiểu trấn đi về hướng Dao Trì.

Rời khỏi tiểu trấn, Diệp Tâm Nghi thật cao hứng, nụ cười cứ nở hoài, vẻ mặt đầy say mê trong hạnh phúc. Kiếm Vô Trần cũng hơi vui vẻ, dường như lấy niềm của vui sướng nàng, vứt bỏ hết những chuyện không vui trước đây, tinh thần tăng lên gấp trăm lần.

Trên đường đi, Kiếm Vô Trần cười hỏi:

- Tâm Nghi, đường đi đến Dao Trì còn xa lắm, chúng ta ngự kiếm bay đi cho nhanh hay từ từ đi bộ như này giờ?

Diệp Tâm Nghi khẽ cười nói:

- Mỗi lần trở về là mỗi lần khó. Ngự kiếm bay đi như vậy thì quá nhanh. Chúng ta cứ chậm rãi từ từ mà đi, có dịp ngắm những cảnh đẹp trên đường. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Kiểm Vô Trần cười ha hả nói:

- Ý ta cũng thế. Ta cũng không thích đi quá nhanh. Cứ như thế này chúng ta có cơ hội tâm tình để tình cảm chúng ta tăng thêm.

Diệp Tâm Nghi thẹn thùng cười, lắc mình lướt đi mấy trượng, toàn thân bay lượn giống như chim Bách Linh, miệng cười vô số âm thanh vang vang. Kiểm Vô Trần cố ý quát một tiếng chói tai, làm bộ như một con sói lông xám to lớn đuổi theo nàng.

Tiếng cười cứ quanh quẩn xung quanh con đường, phiêu đảng trong gió nhẹ. Khi hai người đi xa xa, xuất hiện một hàng dấu chân thật là chậm rãi mơ hồ, từ từ mất đi theo bụi được gió cuốn lên.

Quá ngạc nhiên, Diệp Tâm Nghi và Kiểm Vô Trần đang đi qua một rừng cây thì nghe được thanh âm kỳ quái. Nghe vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ bay vào rừng sâu.

Đang đi trước, Kiểm Vô Trần sử dụng linh thức để dò xét, liền phát hiện trong rừng rậm đang có hai luồng khí tức có tần suất biến hóa rất to lớn. Song phương tựa hồ đang nói chuyện gì đó với nhau. Đáng tiếc là Kiểm Vô Trần không cách nào phân biệt được.

Một lát sau, Diệp Tâm Nghi, Kiểm Vô Trần đi sâu vào trong rừng, phát hiện phía trước ngoài trăm trượng có hai bóng sáng, một đen một xanh biếc. Hai người vội vàng thu liễm khí tức toàn thân, hết sức cẩn thận tiến lại gần.

Ẩn mình trên tàng cây đại thụ, Diệp Tâm Nghi ngắm nhìn hai quang ảnh, truyền âm:

- Vô Trần, hai đám khí tức này có chút kỳ quái, huynh có cảm thấy vậy không?

Kiểm Vô Trần nhú mày, kinh dị nói:

- Kỳ quái, bóng sáng màu đen có khí tức từ Ma vực, nhưng rõ ràng còn có vài phần quỷ khí. Bóng sáng màu xanh biếc lại có yêu khí rất mạnh, nhưng ngầm chứa ma khí. Chuyện này là như thế nào đây?

Diệp Tâm Nghi thần sắc ngưng trọng, lắc đầu nói:

- Vì sao như vậy, muội cũng không rõ, chỉ thấy bọn họ đang nói chuyện với nhau. Đáng tiếc chúng ta nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, bằng không có thể từ lời bọn chúng suy đoán được một ít. Vô Trần, bây giờ chúng ta làm thế nào, có cần hiện thân tru diệt bọn chúng không?

Kiểm Vô Trần không đồng ý đáp:

- Đừng vội, chúng ta còn chưa biết rõ hai bóng này thật sự là cái gì, cũng chưa biết rõ chuyện gì, nên chúng ta tùy tiện ra tay sẽ cực kỳ bất lợi. Mặt khác, điều quan trọng nhất lúc này là muội và huynh đều đang trọng thương, tu vi mới hồi phục gần phân nửa nên khó nói là thắng được hay không.

Diệp Tâm Nghi nghĩ lại thấy đúng, không quay lại vấn đề này nữa, chuyển sang chuyện khác:

- Vô Trần, huynh nói khí tức của hai bóng sáng này kỳ quái. Không biết có liên quan đến chuyện Thái Âm Tế Nhật hay không?

Ghi chú:

(1) Nhân sanh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến, đẳng nhân biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến = người ta cũng chỉ như mới gặp, vì sao lại phải nuốm buồn đau, chờ đợi thay đổi lòng cổ nhân, thay vì cho rằng cổ nhân tự biến lòng

714. Chương 716 - Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)

- Rất có thể. Nghe nói hiện tượng Thái Âm Tế Nhật ngàn đời mới gặp. Một khi đã xuất hiện, toàn thể nhân gian trở nên mù mịt lạnh lẽo, không thấy ánh mặt trời, khí yêu tà tràn ngập trời đất. Rất có thể đó là yêu ma quỷ quái hấp thụ được khí tà ác sinh ra dị biến như mọi người nói. Chuyện này cũng rất bình thường thôi.

Hai người bàn luận với nhau mãi mà không tìm ra kết luận nào cả, chỉ toàn là suy đoán thôi. Đúng lúc đó, hai bóng sáng một đen một xanh kia tựa như nhận ra sự khác thường, thỉnh thoảng hướng về phía hai người ẩn núp rống lên tàn bạo, mơ hồ còn ẩn hiện trong mắt ánh xanh thẫm, lại lóe lên tia âm lạnh và tàn khốc.

Nhìn thấy thay đổi đó của bọn chúng, Kiếm Vô Trần giật mình, lên tiếng nhắc nhở:

- Tâm Nghi, cẩn thận. Thứ cổ quái này có linh giác nhạy cảm dị thường. Chắc hẳn bọn chúng đã phát hiện được tung tích của chúng ta.

Nghe vậy, Diệp Tâm Nghi đang muốn gật đầu trả lời, đột nhiên bóng đen xa xa kia chia ra thành ba, phóng tới phía hai người với tốc độ đáng sợ. Diệp Tâm Nghi thấy hành tung bị bại lộ, miệng quát to một tiếng thán thốt, tay phải múa lên bỏ ra một luồng hào quang sắc xanh, gặp gió liền hóa thành rồng phóng thẳng đến bóng đen.

Ở bên cạnh, Kiếm Vô Trần do bởi Thiên Linh thần kiếm đã bị Lục Vân hủy đi, chỉ còn cách làm giống như Diệp Tâm Nghi, múa chưởng phản kích, sử dụng chân nguyên trong cơ thể ảo hóa thành kiếm sắc bén đánh tới.

Chỉ trong nháy mắt khi Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần còn đang bận ứng phó với bóng đen kia, bóng xanh còn lại cố tình chậm hơn nửa nhịp âm thầm đánh ra một chiêu tấn công quỷ dị.

Gọi chiêu tấn công quỷ dị bởi vì thời điểm đánh được chọn hết sức chính xác, đúng ngay sau khi Diệp Tâm Nghi và Kiếm Vô Trần đã ra chiêu. Như vậy, hai người có muốn phát chiêu lần nữa thì lại không kịp, mà cũng không có khả năng né tránh, chắc chắn phải chịu trúng chiêu này.

Rất nhanh, thân ảnh Lục Vân khiến cho mọi người trong sơn cốc chú ý, ai nấy chia nhau đi đến, về mặt đầy cảnh giác.

Lục Vân cân nhắc những người trước mắt, thấy y phục xem ra khác biệt so với trung thổ, biết đây là một số dân tộc thiểu số, trong lòng cũng không để ý lắm.

- Chào mọi người. Ta đến từ trung thổ, đang tìm kiếm một nơi, muốn hỏi thăm các vị.

Thấy Lục Vân khuôn mặt tươi cười, những người dân thường ở đó bỏ đi về cảnh giác, một đại hán thô kệch khoảng trên ba mươi tuổi ra mặt nói:

- Thiếu niên lãng tử, ngươi muốn tìm nơi nào, nói cho nghe xem.

Lục Vân cười cười, nhẹ giọng nói:

- Nghe nói Tây Nam có một ngọn Ngọc Hư Tuyết phong rất có tiếng, nơi đó cảnh vật tuyết trắng rất đẹp đẽ, ta đến muốn thưởng thức vẻ đẹp của nó.

Đại hán thô kệch về mặt hơi nghi hoặc, không hiểu hỏi:

- Nơi đó đỉnh nhỏ vách đứng, căn bản không cách nào trèo lên. Cho dù cảnh tuyết trắng có đẹp, cũng chỉ có thể quan sát từ xa. Ngươi làm sao nghe được lời truyền tụng của người khác đây?

Nghe thấy ý tốt của đối phương, Lục Vân cười nói:

- Đa tạ vị đại ca nhắc nhở, ta đến chỉ là một lòng thưởng thức, cho dù quan sát từ xa cũng tính là hoàn thành được tâm nguyện rồi.

Thấy chàng cố chấp muốn đi, đại hán đó cũng không ngăn trở nhiều, chỉ về hướng trời tây nói:

- Ngươi cứ đi thẳng theo phương hướng này, qua khỏi ba tòa núi tuyết, liền sẽ thấy một ngọn núi tuyết đầu nhọn hoặc chính là Ngọc Hư Tuyết phong ngươi muốn tìm.

Lục Vân mừng vui trong lòng, cảm kích nói:

- Đa tạ các vị, xin cáo từ!

Xoay người, Lục Vân từ từ đi mất.

Theo sự hướng dẫn của đại hán, Lục Vân nhanh chóng bay qua được ba ngọn núi tuyết, nhìn thấy một ngọn núi tuyết đỉnh nhọn như dao. Dừng lại giữa không trung, Lục Vân từ xa ngắm nhìn ngọn Ngọc Hư Tuyết phong, về mặt có chút quái dị. Có lẽ tìm được nơi cần tìm, chàng vốn lòng đầy nóng nảy nay lại trầm tĩnh trở lại, trong đầu lóe lên một số suy nghĩ tạp niệm.

Cúi đầu, Lục Vân vuốt ve nhẹ nhàng Như Ý Tâm Hồn kiếm, tự nói: “Từ lúc ngươi theo ta, luôn chinh chiến cho đến nay, đã mấy lần khó khăn sinh tử, chúng ta đều cùng nhau vượt qua. Bây giờ chúng ta lại cùng nhau hủy diệt đám địch nhân tự cao tự đại mà không biết phân biệt thị phi.” Thần kiếm có linh ứng, phát ra một loạt những tiếng ngâm nho nhỏ, đáp lại lời Lục Vân.

Nghe thấy âm thanh cười lên một tiếng, Lục Vân bỏ hết tạp niệm, ánh mắt thần quang lóe lên như điện, toàn thân phát ra niềm tự tin vô cùng, trầm giọng nói:

- Được, bây giờ chúng ta xuất phát.

Nói rồi ngự khí bay lên không trung, giày lát đã đến vùng phụ cận của Ngọc Hư Tuyết phong.

Theo lời Sát Huyết Diêm La có thể biết, Hắc Long đàm chính là ở cách Ngọc Hư Tuyết phong khoảng ba mươi dặm về phía Tây Nam. Vì thế, Lục Vân xoay người đi về phía Tây, chỉ chốc lát đã đi được hơn ba mươi dặm, phát hiện nơi đó có một địa điểm kỳ diệu.

Nói là kỳ diệu, bởi vì nơi này không ngờ là một sơn cốc tuyết trắng, bốn phương có bốn ngọn núi nằm theo hình tròn.

Theo phân tích lời nói của Sát Huyết Diêm La, Hắc Long đàm hẳn phải ở vùng phụ cận, chỉ có điều có bốn ngọn núi, ngọn nào mới là núi Phiêu Miêu đây?

Nhớ lại lời của Thiên Hạo đạo trưởng thuộc Vô Vi đạo phái, núi Phiếu Miểu hẳn ở trong dãy Tu Di, Hắc Long đàm ở bên cạnh. Theo lời này hẳn phải ở phía Tây Bắc. Còn Sát Huyết Diêm La lại nói ở vùng phụ cận Tây Nam của Ngọc Hư Tuyết phong, cuối cùng lời người nào mới đáng tin đây?

Điểm này trước đây Lục Vân chưa từng để ý. Nhưng lúc này nghĩ lại, chàng mới phát giác trong đó có mâu thuẫn. Theo phán đoán của chàng, Thiên Hạo đạo trưởng của Vô Vi Đạo phái hẳn không khi nào lừa chàng, nhưng mặt Sát Huyết Diêm La lúc nói cũng không có vẻ gì giả dối, thế thì thật ra là chuyện như thế nào? Nếu như một trong hai người muốn lừa dối chàng, thế thì mục đích của bọn họ là gì? Suy nghĩ cẩn thận, Lục Vân không tìm được chút manh mối, cuối cùng đành phải bỏ qua.

Giây lát, Lục Vân thôi không nghĩ nữa, ngừng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy bốn ngọn núi tuyết hình dáng tương tự, cao khỏi mặt đất ước chừng năm trăm trượng, liền thấy một tầng sương tuyết phủ kín hết đỉnh của bốn ngọn núi tuyết, khiến người ta nhìn không rõ tình cảnh trên bề mặt.

Đứng yên ngắm nhìn giây lát, Lục Vân tự nói: “Nếu như lời của Sát Huyết Diêm La là đúng, trong này hẳn có núi Phiếu Miểu, bốn ngọn núi này hẳn có ba ngọn tồn tại để nhiễu loạn mắt người ta, chỉ có một ngọn mới là nơi ta tìm kiếm. Chỉ có điều ngọn núi này thực sự ở nơi đâu, căn bản không phải là vật hư ảo, lẽ nào nói ...” Nghĩ đến một số điểm nghi vấn, Lục Vân lập tức biến sắc mặt, ánh mắt quái dị nhìn vào địa hình lân cận.

Hồi lâu sau, Lục Vân ngừng nhìn, cau mày nói: “Lẽ nào ta đã sai rồi? Hẳn không phải như vậy. Nếu như không phải như vậy, giải thích như thế nào đây?” Nhẹ giọng tự nói, Lục Vân rõ ràng có chút không hiểu được.

Nhưng mà nghĩ một lúc vẫn không có được kết quả, Lục Vân cũng không nghĩ nhiều nữa, thân thể bay vút lên cao, nhắm thẳng sương tuyết bay đến. Rất rõ ràng, Lục Vân dò xét cả nửa ngày không có được chút thu thập nào, liền tính toán trước tiên hiểu rõ tình huống trên mặt đã rồi mới suy đoán quyết định.

Suy nghĩ của Lục Vân rất đúng, đối là người khác cũng chọn lựa như vậy, chỉ có điều khiến chàng không ngờ đến, khi chàng tiến gần đến trước vùng sương tuyết, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên cuốn đến, lập tức ép thân thể chàng đang tiến lên phải hạ sầm xuống.

Biến cố âm thầm bất ngờ, lại thêm tu vi của chàng lúc này chưa đến tám phần cảnh giác, nên chàng cảm thấy chấn động kinh hãi. Hạ nhẹ xuống mặt đất, Lục Vân không lập tức hành động, mà chỉ phát xuất Ý Niệm Thần Ba để cẩn thận dò xét động tĩnh tầng sương tuyết đó.

Thông qua dò xét cẩn thận, lại thêm Lục Vân liên tục bốn mươi tám lần gia tăng tần suất của Ý Niệm Thần Ba, cuối cùng Lục Vân tìm ra tầng sương tuyết đó tuyệt đối không phải là tầng sương tuyết thật sự, mà là một loại khí thể rất kỳ diệu.

Khí thể này rất tà môn, mặt ngoài cho thấy chính là sương mù, nhưng trên thực tế lại là một chuyển động với vận tốc cao, hơn nữa khí thể áp suất to lớn do tần suất cực cao. Nó không ngừng biến đổi, hơn nữa còn sinh ra lực hủy diệt rất mạnh. Vì thế khi Lục Vân đến gần mới bị khí lưu tiết ra bên ngoài của nó gây thương tích. Nếu như một khi xông vào bên trong, kết quả thế nào khó mà đoán được.

717. Chương 719 - Nghi Hoặc Bất Giải

Nghĩ đến điều này, Lục Vân trong lòng hơi kinh hãi, bất quá đồng thời chàng cũng chợt nghĩ đến một vấn đề. Nơi đây hoang vu, không người qua lại, quỷ dị thần bí như vậy, điều này cực kỳ khác với lẽ thường. Chiều theo suy đoán này, nơi đây có rất nhiều khả năng là ngọn Phiếu Miểu phong, nếu không tại sao lại có kỳ tích như vậy?

Lúc trước, Lục Vân còn có ý nghi ngờ lời của Sát Huyết Diêm La. Đến nay chàng dĩ nhiên có thể xác quyết lời hẳn không hề giả trá, chỉ có điều không hiểu tại sao ngày đó Thiên Hạo đạo trưởng lại lừa dối chính mình. Bỏ qua việc trên, Lục Vân tập trung chú ý về phía trước, lẳng lặng quan sát tình hình bốn ngọn núi.

Bằng mắt trần, Lục Vân không phát hiện được điều gì hữu dụng, bất quá chỉ trong lòng đang nghĩ, nếu như Hắc Long đàm thật sự tồn tại, không biết vị trí của nó nên ở đâu? Giả như Phiếu Miểu phong là một

trong những ngọn núi này, vậy vị trí của Hắc Long đàm dưới chân Phiếu Miểu phong, không chừng đang nằm dưới chân mình chẳng?

Nghĩ đến điều này, Lục Vân cau mày, tự nghĩ: “Lẽ nào Phiếu Miểu phong này hoàn toàn không phải là một ngọn núi đơn độc như tưởng tượng của mình, mà do mấy ngọn núi nhỏ hợp thành, cùng mang danh hiệu Phiếu Miểu phong? Nếu thật sự đúng như vậy, cả bốn ngọn núi trước mặt rất nhiều khả năng đều thuộc về Phiếu Miểu phong, còn vị trí ngay dưới chân mình đích thực là nơi tọa lạc của Hắc Long đàm, chỉ có điều bị một loại kết giới thần bí che khuất.”

Phi thân lên cao, đứng yên giữa không trung, Lục Vân chú ý tình hình chung quanh. Hiện tại tu vi của chàng đã tiến vào cảnh giới Sở Hưởng Vô Định, tâm niệm vừa nghĩ đến thế nào, sức mạnh to lớn của bản thân liền tự động vận chuyển, hoàn thành sứ mệnh trong lòng chàng với tốc độ nhanh nhất. Hơn nữa, Lục Vân đã khác trước đây rất nhiều, chàng không cần phải cố gắng che dấu thực lực của mình, khí tức toàn thân đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân, mọi động tĩnh đều do bởi trong lòng.

Lúc này, Lục Vân mở rộng phạm vi dò thám của Ý Niệm Thần Ba, trinh sát toàn diện tình hình cục bộ trước mặt. Nhờ vậy, chàng rất nhanh hiểu được, phạm vi của đám sương tuyết trên kia không quá lớn, chỉ chiếm lĩnh từng không phía trên đỉnh của bốn ngọn núi.

Đồng thời, do trạng thái của đám sương tuyết luôn thay đổi với tốc độ cao, cho nên bộ phận vùng biên của nó hình thành một loại không gian kỳ dị luôn hút vào trong, khiến cho khí lưu bốn bề tiến gần với nó. Như vậy, không khí lạnh tạo nên sương tuyết lại liên kết thành một vùng, không phải người biết được nội tình bên trong, tuyệt đối khó mà nghĩ được nguyên nhân bên trong của nó.

Thêm nữa, địa hình nơi này cực kỳ quỷ dị, trừ bốn ngọn núi trước mặt, còn lại ngọn núi gần nhất cũng ngoài mười dặm, cho thấy nơi đây hoàn toàn không phải là một nơi tầm thường, càng khiến cho suy đoán trong lòng của Lục Vân thêm chắc chắn. Khẳng định được mục tiêu, Lục Vân bắt đầu có điểm để thăm dò, chọn lựa trước tiên chính là vùng đất sơn cốc ngay dưới chân mình.

Trong lòng Lục Vân hoàn toàn hiểu rõ đám sương tuyết trên đầu ẩn chứa nguy hiểm rất lớn. Đối với việc này chàng không một chút sợ hãi, nhưng theo phương diện phân tích của lý trí, muốn tìm ra cửa vào Vân Chi Pháp giới, hẳn trước tiên phải tìm ra địa điểm của Hắc Long đàm, tiến hành một cách có hệ thống mới là hành động sáng suốt nhất. Đương nhiên, nếu như không tìm được Hắc Long đàm, không còn cách nào khác, cũng có thể hành động từ đám sương tuyết bên trên, chỉ có điều như vậy hẳn ẩn chứa nguy hiểm rất lớn.

Tập trung tinh lực, Lục Vân dùng Ý Niệm Thần Ba dò thám của mình, dò xét động tĩnh trên mặt đất. Ban đầu, Ý Niệm Thần Ba bị chấn phản hồi lại, nhưng theo sự điều chỉnh của Lục Vân, tần suất của Ý Niệm Thần Ba được nâng cao lên gấp năm mươi lần.

Khi đạt đến mức này rồi, xác suất Ý Niệm Thần Ba bị phản hồi giảm đi rất nhiều, Lục Vân cũng ngày càng tiếp cận mục tiêu. Thông qua phân tích và thử thăm dò bằng Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân liên tục điều chỉnh tần suất trên cả trăm lần, cuối cùng đã nắm vững chuẩn xác vấn đề quan trọng bên trong, Ý Niệm Thần Ba xuyên thấu qua, tiến nhập một lĩnh vực kỳ diệu.

Ngay thời khắc đó, ý thức của Lục Vân tiếp nối Ý Niệm Thần Ba, tiến vào thế giới lấp lánh ánh sáng. Trong cảm giác, thế giới này có chút kỳ diệu, ánh sáng của nó khác với nhân gian, không ngờ là một loại ánh sáng kỳ dị màu đen, bốn phía là chất lỏng đặc quánh giống hệt như thủy ngân, ngăn không cho ý thức của Lục Vân tiến lên.

Cảm nhận được áp lực, Lục Vân có chút không phục, tập trung toàn lực tinh thần tiến tới, tốc độ quả nhiên tăng lên rất nhiều, không lâu liền phát hiện một phần tử ánh sáng đen thẫm, bên trong lộ ra khí tức điên cuồng bá đạo.

Thấy vậy, Lục Vân sinh ra hiếu kỳ, nhất quyết nghiên cứu đến cùng. Nhưng ngay khi lòng chàng còn đang suy nghĩ, một cơn cuồng phong mạnh mẽ vô cùng đột nhiên ập đến, lập tức đánh tan ý thức của chàng, khiến chàng giật mình choàng tỉnh.

Hoàn hồn trở lại, Lục Vân vẽ mặt kinh dị, khẽ cau mày nhìn xuống mặt đất, tự nói: “Xem ra quả thật Hắc Long đàm ở tại nơi đây, còn phần tử ánh sáng đen thẫm cũng hoàn toàn có khả năng chính là U Minh

Ma Long trong truyền thuyết. Nếu như vậy, làm sao ta có thể tìm ra được đường vào Vân Chi Pháp giới ở Phiếu Miếu phong đây?”

Ánh mắt quét quanh một vòng, thần sắc Lục Vân trầm trọng, biện pháp chàng đã nghĩ qua không phải không có, nhưng không biết thích hợp hay không. Lục Vân hiểu rất rõ, chưa tìm ra được cốt lõi, lại liều mạng xông vào như vậy, hậu quả gánh chịu sẽ khác đi rất nhiều.

Trước khi đến nơi này truy tìm Hắc Long đàm, Lục Vân nói sẽ xuyên qua để tiến vào Vân Chi Pháp giới, hoàn thành lời thề năm xưa của mình, báo cừu tuyết hận. Hiện tại, muốn tiến vào chỉ có hai phương pháp, thứ nhất là giải mở được u mê nơi này, quang minh chính đạo theo cửa lớn tiến vào. Thứ hai là dùng thực lực mạnh mẽ của bản thân, miễn cưỡng san bằng chướng ngại trước mắt, dùng tư thế của kẻ mạnh tìm ra đường vào, nhưng là tiến bằng cửa sau.

Hai loại phương pháp này cuối cùng đều giống nhau, nhưng trong quá trình tiến hành lại rõ ràng khác nhau, kết quả mang lại cũng hoàn toàn khác biệt. Phân tích đơn giản hơn, phương pháp trước sẽ hao tổn nhiều tinh lực và thời gian, nhưng một khi thành công, Lục Vân không phải hao tổn sức lực mà vẫn tiến vào được Vân Chi Pháp giới, như vậy chàng có thể bảo tồn thực lực.

Còn nói về phương pháp sau, Lục Vân hẳn phải hao phí khá nhiều chân lực để phá hủy chướng ngại trước mắt. Do đó, chân nguyên sẽ hao tổn khá nhiều, đến khi đối mặt với cao thủ Vân Chi Pháp giới, tình huống sẽ bất lợi rất lớn.

Đứng trên phương diện Lục Vân, khí thế ngạo mạn không phục trời đất khiến cho chàng từ trước đến nay chưa từng sợ hãi sự gì. Nhưng chàng thông minh hơn người, cũng không phải là hạng lỗ mãng không biết trước sau, khi có thể chọn lựa tình huống, chàng tự nhiên không ngu xuẩn để hao phí thực lực vô ích, tự đưa mình vào hiểm cảnh. Vì thế chàng lúc này muốn dùng phương thức thứ nhất làm chủ đạo, nếu không vạn bất đắc dĩ, chàng sẽ không chọn phương thức thứ hai.

Chỉ có điều tình huống trước mắt, tuy Lục Vân đã xác định được vị trí của Hắc Long đàm, nhưng cửa vào của Vân Chi Pháp giới ở đâu trong khu vực bốn ngọn núi này thì chàng không cách gì xác định được. Bốn ngọn núi nhìn bề ngoài hình thể tương đồng, hơn nữa trên đỉnh tích tụ nhiều tuyết, hoàn toàn không có điểm gì đặc biệt để phân biệt. Nhưng cho dù như thế nào, không giải được huyền cơ bên trong, Lục Vân hẳn không tìm được đường vào, vì thế về mặt chàng cũng có chút không được cao hứng.

Đang trầm mặc, nhân thần Lục Vân lấp lóa không ngừng, một ánh hào quang kim sắc chập chờn vờn bay trên mặt chàng, cực kỳ thần bí. Tình huống trước mắt khiến cho Lục Vân rơi vào tình cảnh khốn cùng, nhưng chàng cuối cùng là Lục Vân, một thân nhiều pháp quyết đã dung hòa thành một, đặc tính của từng pháp quyết cũng đã nâng cao đến cảnh giới cao nhất, đối với việc thăm dò khảo sát trời đất vạn vật, cơ hồ đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Ngay tại lúc này, Lục Vân xem ra khá trầm tĩnh, nhưng thật ra chàng đang thay đổi phương thức thăm dò, cùng một lúc sử dụng Ma tông, Quỷ vực, Yêu vực, Đạo gia và Phật gia tất cả các phương pháp khác nhau, nhất nhất tập trung phân tích mọi tình huống trong phương viên hơn mười dặm, cố tìm kiếm những điểm dị thường.

Điều này nói ra có vẻ phức tạp, nhưng Lục Vân khi thi triển xong, thật sự còn phát giác một số bí ẩn cổ quái. Thông qua phân tích của bản thân, Lục Vân phát giác sóng thăm dò của Ma vực đối với khí tức Hắc Long đàm bên dưới rất mẫn cảm, thăm dò được khí tức nơi đó trước tiên.

Kế tới, Thái Huyền Liệt Thiên đạo của Đạo gia sau khi dò xét cẩn thận bốn ngọn núi đó, cũng phát giác được bốn điểm dị thường, đáng tiếc lại phân bố đồng đều ở đúng một vị trí giống nhau trên bốn ngọn núi, khiến cho Lục Vân phần nào không được hài lòng. Tất cả các phương thức còn lại đều thu được kết quả không đáng kể, Lục Vân cũng không có lòng nào tiếp tục nữa.

Lục Vân ngẩng đầu nhìn về phía trời cao, khóe miệng mơ hồ có nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt lộ xuất sắc thần thánh, phảng phất đang kể lại một loại tâm ý nào đó. Chỉ có điều tại thời khắc này, nào ai có thể nhìn thấu được hàm nghĩa của đôi mắt chàng.

Ngắm nhìn hồi lâu, Lục Vân thu hồi mục quang, nhìn xuống tuyết cốc dưới chân, lạnh giọng nói:

- Nếu đã như vậy, thì ta sẽ phá giải phong ấn của người.

Câu nói của chàng có phần quái dị, khiến cho người ngoài không rõ, thật sự chàng gọi cái gì là như vậy, chỉ có điều hàm nghĩa như thế nào?

Tay phải hơi động đậy, thần kiếm trong tay Lục Vân chỉ lên trời, một cột sáng rực rỡ xông thẳng lên trời. Xung quanh, không khí lạnh gặp phải luồng lửa nóng này, lập tức phát ra âm thanh rì rì, giữa không trung sinh ra một làn khói trắng giống như một vòng sáng, vây phủ bên ngoài cột sáng rực lửa.

Ánh kiếm chói mắt dưới sự điều khiển của Lục Vân, liên tục kéo dài ra, khi ánh kiếm vừa tiếp cận vào sương tuyết trên đỉnh đầu, Lục Vân liền đình chỉ thúc động, hiển nhiên tạm thời không muốn tiếp xúc vào lĩnh vực nguy hiểm đó. Nhưng mà cho dù như vậy, ánh kiếm dài hơn trăm trượng đó cũng đã kinh thế hãi tục, mơ hồ ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Ngay khi tay phải Lục Vân phát lực, chuẩn bị đánh ra một kiếm, trên thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm ánh đỏ bành trướng đột nhiên bắn ra một luồng hào quang, Liệt Hỏa Long Hồn phong ấn bên trong tự động bay ra, rống to với Lục Vân:

- Không thể lỗ mãng, người không thể phá giải phong ấn này.

Lục Vân nhàn thần khẽ biến chuyển, quay sang chất vấn:

- Tại sao? Tại vì con U Minh Ma Long phải không?

Long Hồn đáp:

- Không sai, chính là vì U Minh Ma Long, vì thế người không thể giải khai phong ấn được. Lục Vân, ta biết người tu vi kinh trời, nhưng người chưa từng gặp qua U Minh Ma Long, người không biết nó đáng sợ thế nào đâu, một khi nó xuất hiện trên thế giới, nhân gian sẽ có thể bị hủy diệt.

Lục Vân nghe thấy cười một tiếng, không được như ý nói:

- Thật không? Vậy thì ta cũng muốn thử qua một lần, xem nó lợi hại hay Đại linh nhi của ta lợi hại.

Long Hồn nghe thấy, thần sắc hoảng loạn, gấp gáp kêu lên:

- Lục Vân người nếu không tin, con ôn dịch này nếu không phải lợi hại, Vân Chi Pháp giới đã tuyệt đối không mất hơn ba tháng trời sử dụng hết tất cả thực lực mới có thể phong ấn được nó.

Nụ cười biến mất, Lục Vân nghiêm túc nói:

- Ý của người ta hoàn toàn hiểu rõ, nhưng nếu hiện tại nếu không phá giải phong ấn của Hắc Long đàm, ta không cách nào xác định đường vào Vân Chi Pháp giới, như vậy công sức hao tổn trước giờ không được gì.

718. Chương 720 - Tâm Hữu Sở Xúc (cảm Xúc Trong Lòng)

- Người nếu phải tìm lối vào Vân Chi Pháp giới, hoàn toàn không nhất thiết phải giải khai phong ấn của Hắc Long đàm. Người tính xem việc giải khai phong ấn, và việc tìm kiếm lối vào có quan hệ trực tiếp chăng?

Lục Vân lắc đầu nói:

- Có nhiều vấn đề tuyệt đối không thuận lợi như người hình dung đâu, đây là Phiếu Miếu phong, là một nơi cực kỳ thần bí tại nhân gian. Nếu lối vào Vân Chi Pháp giới có thể tìm được một cách dễ dàng, bọn họ cũng không thể tồn tại đến ngày hôm nay. Còn về chuyện phong ấn, nói thật là ta cũng không tự tin hoàn toàn. Nhưng theo ta biết, Hắc Long đàm này nếu đã bị phong ấn mấy ngàn năm, lại chỉ bằng sức mạnh năm đó, chắc chắn không thể duy trì mãi cho đến nay. Từ điểm này có thể phán đoán, phương pháp Vân Chi Pháp giới phong ấn Hắc Long đàm hiển nhiên có liên quan rất lớn với chính nó, chỉ cần giải khai phong ấn này, ta có thể từ những vết tích trong đó tìm ra lối vào Vân Chi Pháp giới.

Long Hồn không tán đồng quan điểm của chàng, khẳng khái nói:

- Lục Vân, cho là suy đoán của người có mấy phần đúng đắn đi nữa, nhưng người có từng nghĩ làm như vậy sẽ có hậu quả gì không. Nói thật, ngay như ta lúc này đang ở đây, thậm chí cách qua một tầng phong ấn,

cũng phần nào cảm nhận được khí tức đáng sợ của U Minh Ma Long. Một khi phong ấn được giải khai, với thực lực của nó, ta ngay cả một chút cơ hội chạy thoát cũng không có, người thật sự tin rằng người có khả năng chống lại công kích của nó chứ. Hơn nữa, ta thừa nhận thực lực Tứ Linh thần thú của người rất kinh khủng, nhưng hiện tại nó không có ở đây, vạn nhất nếu người đối phó không nổi với U Minh Ma Long, để nó thoát đi hoành hành nhân gian, khi đó người chính là tội nhân của thế gian.

Lục Vân khẽ nhún mày, trầm giọng nói:

- Long Hồn, người đã theo ta được một thời gian, chẳng lẽ người chưa biết sức mạnh thực sự của ta sao?

Long Hồn do dự một lát, lắc đầu nói:

- Điều này không nói rõ được, thực lực của người mười phần ta chỉ mới biết được có tám chín phần thôi.

Lục Vân cười ngạo nghễ một tiếng, tự phụ nói:

- Đúng vậy, mười phần người chỉ biết tám chín phần thôi, nhưng người đã quên một điều, thật sự quyết định mọi chuyện thông thường là ở hai phần còn lại đó thôi.

Long Hồn hỏi:

- Người nói như vậy, ý là người có khả năng đối phó với U Minh Ma Long?

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Ta nếu đã có khả năng giải khai phong ấn của nó, tự nhiên ta cũng có thể phong ấn nó lại.

Long Hồn lẳng lặng trợn mắt nhìn Lục Vân, cuối cùng thở dài nói:

- Nếu người đã cố chấp như vậy, thì ta cũng không nhiều lời làm gì nữa. Kỳ thật ta đã đoán rồi sẽ có kết quả này, nhưng ta chỉ muốn thử qua một lần, nhưng người chính là Lục Vân, một người phi thường.

Bình thần cười, Lục Vân nói:

- Những lời này, tuy người khéo nói, bất quá ý tứ tán thưởng cũng đã rõ ràng rồi. Tốt, lúc này cũng không còn sớm nữa, người hãy đứng qua một bên xem ta giải khai phong ấn này như thế nào.

Nói rồi tay phải múa lên, một kiếm kinh thiên với khí thể thôn tính núi sông, trực tiếp chém thẳng vào tuyết cốc, khiến cho mặt đất chấn động dữ dội, vô số bông tuyết ào ào rơi xuống, mặt đất nhanh chóng bị chém một vết rất sâu.

Ầm một tiếng to lớn, lan truyền rất xa. Khi Lục Vân đánh ra một kiếm chí dương chí cương, đụng vào mặt đất vô cùng băng lạnh tích đầy tuyết, liền tạo nên một lớp sương mù trắng xóa, lại có rất nhiều mảnh hoa tuyết, hình thành nên một vùng sương tuyết rộng lớn, che mờ hết thị tuyến. Đồng thời, khi cột kiếm chói mắt đó chém xuống rồi thì nhanh chóng bật ngược trở lại, một luồng hào quang ngũ sắc bùng sáng chiếu thẳng lên trời giữa vùng sương mù làm cho cảnh tượng càng thêm kỳ bí.

Giữa không trung, Long Hồn thất thanh la lên một tiếng, nhanh chóng tránh né. Lục Vân vẽ mặt trầm xuống, toàn thân hào quang chuyển động, một luồng ánh sáng bảy màu hình thành nên một lớp lưới sáng phòng ngự, cách ly hoàn toàn khí lưu xanh thẫm từ mặt đất xông lên.

Thu lại Như Ý Tâm Hồn kiếm, Lục Vân tay trái vuốt nhẹ thân kiếm, một luồng sức mạnh vô hình điên cuồng cuốn đến, thổi bay đám sương mù xung quanh. Sương tuyết nhanh chóng tan ra, mặt đất bị tàn phá khủng khiếp, những khối băng lớn nhỏ tung tóe khắp nơi, một tầng kết giới ánh sáng xanh đỏ giao nhau ầm ầm dưới tầng băng, tán phát khí tức thần bí.

Kết giới ánh sáng này trông như một tấm kính sáng rực, bề mặt màu sắc không ngừng biến đổi, lúc thì có màu xanh tía, lúc thì màu vàng kim, tựa như một khối thủy tinh trong suốt, lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ kinh người.

Chăm chú nhìn tầng kết giới ánh sáng này, Lục Vân vẽ mặt đầy ngưng trọng, chỉ trong chớp mắt, Ý Niệm Thần Ba của chàng đã tìm hiểu ra, tầng kết giới ánh sáng này ẩn chứa bên trong bốn loại pháp quyết khác nhau, cực kỳ cứng rắn và phức tạp. Đồng thời, tầng kết giới ánh sáng này còn có khả năng hấp thu linh khí hiệu quả, mỗi khi bề mặt của nó chuyển biến, linh khí khắp nơi hội tụ đến với tốc độ và lưu lượng khác nhau.

Tại đây, Lục Vân thăm dò được linh khí, gần như không chỉ người tu luyện có thể hấp thu linh khí trời đất, mà nói chung còn có thể chuyển hóa thành khí thể năng lượng, bao gồm địa khí, hàn khí, phong khí và vô số loại khác.

Theo hiểu biết Lục Vân dò được, kết giới ánh sáng bên dưới lại có khả năng hấp thu địa khí thuần hậu của mặt đất và khí hàn băng của tuyết. Thêm vào đó có một loại khí tức cực kỳ đặc dị, Lục Vân vẫn chưa thể xác định được từ đâu ra.

Theo phân tích của Lục Vân, tầng kết giới ánh sáng này chính là phong ấn của Hắc Long đàm, chỉ có điều bề mặt của nó tổng cộng có năm loại màu sắc, trừ hai khí âm dương hấp thu ít nhiều trong không khí ra, còn có ba loại khí tức đó là địa khí, hàn khí, và một loại khí tức cổ quái quỷ dị khó dò. Hiện tại, bốn loại khí tức đầu tiên đã nhận ra lai lịch, cũng rất dễ giải thích, quan trọng nhất là cần phải xác định được luồng khí tức cuối cùng, nó thật sự là cái gì đây?

Vừa khẩn trương tìm hiểu, Lục Vân vừa suy tư về vấn đề này, đồng thời mục quang như nhìn thấu qua tầng kết giới ánh sáng, phát hiện ở phía dưới quả nhiên là một cái hồ, đoán chắc rằng nó chính là Hắc Long đàm. Vân Chi Pháp Giới tại sao ngày đó lại phải phong ấn toàn bộ Hắc Long đàm? Giống như trong truyền thuyết chẳng, bởi không có cách nào tiêu diệt U Minh Ma Long, hay là còn có lý do khác nữa?

Trên không, Long Hồn thỉnh thoảng nhìn xuống tầng kết giới ánh sáng này, rồi lại nhìn Lục Vân, lo lắng hỏi:

- Lục Vân, đây hẳn chính là phong ấn của Hắc Long đàm, người thật sự biết cách giải khai nó chứ?

Lục Vân nhếch mép, cất giọng cười cổ quái:

- Không hẳn là vậy, nếu ta có thể nghĩ ra biện pháp khác, thì không cần phải phá giải cái phong ấn này. Nhưng hiện tại, ta trước tiên phải hiểu rõ một vài tình huống đã, sau đó mới có thể quyết định được?

- Tình huống? Người muốn hiểu rõ tình huống gì, không phải tất cả đều ở trước mặt sao?

Kinh dị nhìn Lục Vân, Long Hồn cảm thấy rất hồ nghi không hiểu.

Lục Vân lắc nhẹ đầu, giọng trầm ngâm nhẹ nhàng:

- Có vài chuyện mà người không bao giờ có thể hiểu được, vì người từ trước đến giờ chưa từng quan tâm đến việc đó.

Long Hồn không phục nói:

- Không phải không biết, mà chính người đã cố tình làm ra vẻ thần bí. Nhiều lần, người luôn ẩn giấu sự tình ở trong lòng, không hề có ý định chia sẻ với bất cứ ai, vẻ mặt lãnh đạm đối mặt với tất cả. Nhưng trong tâm người có cảm thấy thoải mái, bình yên hay không?

Lục Vân gương mặt giấu đi nụ cười, ánh mắt phức tạp nhìn Long Hồn trên không trung, cảm xúc nói:

- Có lẽ người nói đúng, chỉ có điều người không phải là ta, nên nhiều cái người thấy rất đơn giản dễ hiểu, còn với ta, mọi việc phải luôn suy tính cẩn thận. Cuộc đời này ta có đường đi khác với những người bình thường, có thể đi đến tận cùng hay không, ta tự mình cũng không rõ nữa. Mặc dù ta không cảm thấy sợ hãi, nhưng để thành công, ta phải làm như vậy.

- Nếu bởi vì những điều này, người đã ép mình phải vô tình, ép mình phải lãnh khốc, không chừa cho mình một con đường nào để thoái lui?

Trùng trùng nhìn Lục Vân, Long Hồn phần nộ nói.

Lục Vân cười cười, thần nhiên nói:

- Vô tình thì phải như vậy, bởi vì ta có rất nhiều kẻ thù, còn lãnh khốc là chuyện đương nhiên, vì ta đang sống trong nghịch cảnh mà. Còn đường thoái lui, không phải ta có thể chọn, ông trời chưa từng cho ta con đường rút lui, do đó ta chỉ còn cách tiến lên phía trước mà thôi!

Long Hồn trầm mặc không nói, Lục Vân cười rất lãnh đạm, nhưng ẩn chứa bên trong nụ cười, lại là sự cô đơn tịch mịch. Mặc dù Long Hồn chỉ là một con rồng, nhưng nó thật ra là một thần vật thể gian khó thấy,

ngoài ra nó đã theo Lục Vân được một thời gian, nên nó cũng cảm nhận được nỗi lòng sâu kín của Lục Vân. Ban đầu nó rất căm thù Lục Vân, nhưng rồi lòng cừu hận đã phai nhạt dần, chuyển qua kính phục ngưỡng mộ, ngay lúc này đây nó nhận ra Lục Vân còn có những bí mật bên trong, nỗi sợ hãi ẩn sâu trong tim, đã nhất thời chuyển thành một loại cảm xúc.

Sự cô đơn của Lục Vân, trước giờ chưa từng có ai quan tâm đến. Tất cả những người chàng quen biết, bất kể bạn hay kẻ thù, mọi người đều nhận ra vẻ kiêu ngạo chống lại trời đất, sự kiên nhẫn chịu đựng cùng với quyết tâm không gì lay chuyển nổi.

Trong mắt mọi người, Lục Vân là một người phóng đảng không tuân theo một quy tắc nào, thanh niên ngạo khí ngút trời, tu vi chàng kinh thiên, chưa bao giờ thất bại trong truyền thuyết. Chỉ có điều có được mấy lúc, lại có được mấy ai thực sự quan tâm đến cảm giác đau khổ trong tâm của chàng?

Lục Vân đứng yên lặng một lúc rất lâu, vì câu nói của Long Hồn, trong tâm mơ hồ cảm thấy trống rỗng mất mát. Một người cô đơn, đôi lúc không thể nào che giấu được cảm xúc của mình. Thời gian quá lâu, người đó biến thành trầm mặc, lúc đó, chỉ nhớ đến những ngày tháng trước đó, nhưng không thể nào trở lại được.

Đối mặt với sự cô đơn, Lục Vân ngược mặt lên nhìn trời, chất vấn ông trời, đây phải chăng cũng là một lời nguyện? Ông trời không đáp, chỉ có những làn gió nhẹ trôi, cùng với cái lạnh se se, mô tả lại khí hậu có một không hai vùng tuyết sơn.

Một lúc lâu sau, Lục Vân thu hồi lại mục quang, vẻ mặt lãnh đạm xuất hiện một nụ cười nhẹ, cả người khôi phục lại thần sắc trước đây, toàn thân tràn đầy khí thế mê hoặc lòng người, nói với Long Hồn:

- Có vài việc không biết lại tốt hơn là biết, vì bản thân khó mà chịu đựng được.

Long Hồn nhìn chàng, gật đầu đáp lời:

- Người nói rất đúng, đúng là không biết trong lòng lại tốt hơn rất nhiều. Chỉ có điều nói thật, ta rất bội phục người, không phải bởi vì những điều khác, mà bởi tính cách vĩnh viễn không chấp nhận thua của người.

Lục Vân cười nhàn nhạt, có vẻ cao thâm khó lường:

- Thật ra người không biết rằng, người càng kiên cường bao nhiêu, thì ẩn sâu phía sau càng chứa nhiều nỗi đau người khác nhìn không thấy được. Con người sinh sống, truy tìm mong ước không phải là quyền lực tối thượng, mà chính là sự tự do phóng túng của tinh thần. Một khi lòng không còn gì lo lắng ưu sầu, phiền não cũng sẽ biến mất.

Long Hồn nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Lục Vân một lúc, cuối cùng nói:

- Đáng tiếc ta lại không phải là một con người, ta chỉ là một con rồng.

Lục Vân lặng người đi, sau đó hiểu ra ý tứ bên trong, nhin không được bật cười nói:

- Nói rất hay, người là một con rồng, làm sao có thể có cảm xúc như con người? Tốt, không nói tới chuyện này nữa, người hãy đứng qua một bên xem ta tìm lối vào Vân Chi Pháp giới.

Nhẹ nhàng hạ xuống, Lục Vân giống như bức tượng, âm thầm lặng lẽ xuất hiện trên mặt kết giới ánh sáng.

Xung quanh, những tia sáng le lói, lớp băng trên bề mặt kết giới ánh sáng chớp mắt đã tan đi, lộ ra một khối vách sáng hình tròn, đường kính to hơn hai trăm trượng, bên dưới ẩn ước thấy được một hồ nước màu xanh thẫm, phản xạ ánh sáng rực rỡ khi ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi.

719. Chương 721 - Phá Giải Phong Ấn

Màn khí này rất cổ quái, tuyệt đối không có bất cứ lực phòng ngự nào, cũng không có bất cứ ảnh hưởng tới người đến gần, nhưng Lục Vân cảm thấy khó hiểu, nó được sinh ra như thế nào, cũng như ý nghĩa tồn tại của nó.

Sự tình vốn không có chút quan trọng khẩn cấp, đổi lại người khác cho dù phát hiện cũng không lãng phí tinh lực. Nhưng Lục Vân không vậy, tu vi càng cao, hiểu biết càng tường tận về huyền ảo trong trời đất, lòng càng đề cao cảnh giác. Vì chàng biết rằng, chi tiết quyết định mọi chuyện.

Ngồi yên ở đó, Lục Vân hai mắt nhắm hờ, xem có vẻ bất động như đang nhập định, kỳ thật trong đầu đang vận hành cực nhanh. Chàng lúc này vừa tiếp tục dùng ý niệm tra xét, tìm hiểu căn cơ về căn nguyên khí tức cuối cùng trong kết giới ánh sáng, vừa xuất ra một phần tinh lực, phân tích đặc tính của màn khí trên bề mặt kết giới ánh sáng.

Thời gian, âm thầm trôi qua, khi Ý Niệm Thần Ba Lục Vân phát ra đã đạt đến tần suất cực cao một trăm ngàn lần trong một chớp mắt, cuối cùng đã khám phá ra vài điều từ trong màn khí đó.

Thông qua Ý Niệm Thần Ba, trong đầu Lục Vân đã hình thành nên một cảnh quan rõ ràng. Đó chính là một loại không gian với rất nhiều mặt cắt ngang, chia thành vô số tầng, mỗi tầng bao gồm năm lớp nhỏ, hiện ra với năm màu sắc khác nhau.

Điều này mắt trần không thể nhìn thấy, thậm chí với người tu đạo cũng khó có thể quan sát rõ ràng được. Chỉ có Lục Vân với Ý Niệm Thần Ba, có khả năng trong nháy mắt xuất ra với tần suất trăm vạn lần, do đó mới có thể thu được kết quả chính xác như vậy.

Dựa trên kết quả này, Lục Vân phát hiện màn khí vô hình phân bố trên bề mặt kết giới ánh sáng, kỳ thật chính là do năm loại khí ngưng tụ lại thành một hỗn hợp khí, bao gồm năm loại đặc tính khác nhau, giữa chúng có phương thức dung hợp với nhau nhất định, bên ngoài chỉ hiện ra một vẻ tĩnh lặng.

Thành phần của năm loại phần tử khí này và kết giới ánh sáng vừa khéo tương đồng với nhau, chỉ có cách kết hợp thì khác nhau, vì thế màn khí mờ ảo vô hình, còn kết giới ánh sáng thì có sức mạnh phòng ngự to lớn.

Hiểu được những điều này, Lục Vân bắt đầu suy nghĩ cách phá giải kết giới ánh sáng này. Dựa vào phân tích tình huống cụ thể trước mắt, có hai phương pháp chính để phá giải tầng kết giới ánh sáng, một là theo cách truyền thống, điều chỉnh tần suất bản thân, lấy một thân sở học với nhiều pháp quyết làm cơ sở ứng biến, giúp cho bản thân dung nhập vào trong, đạt được mục đích xuyên qua kết giới ánh sáng.

Cách thứ hai, chính là thay đổi phương thức dung hợp năm loại khí thể của kết giới ánh sáng, biến đổi thành lớp màn khí vô hình, như vậy sẽ mất đi lực lượng phòng ngự, giải khai được phong ấn của Vân Chi Pháp giới.

Hai cách này, cái trước Lục Vân quen thuộc, cái sau có chút thâm ảo phức tạp, không dễ dàng như suy nghĩ. Theo phân tích của Lục Vân, màn khí vô hình trên bề mặt kết giới ánh sáng này, tuy tương đồng với các khí tạo thành kết giới ánh sáng, nhưng thứ tự kết hợp của từng loại thì khác nhau, hiệu quả cũng có sự khác biệt rất lớn.

Hiện tại, màn khí trên bề mặt phong ấn này do bởi phương pháp dung hợp rất đặc biệt, giữa năm loại khí này hình thành một lực hấp dẫn tiêu trừ lẫn nhau, vừa hay đạt đến mức yếu nhất, có thể nói hoàn toàn yên tĩnh. Còn kết giới ánh sáng phong ấn Hắc Long đàm vừa khéo tương phản lại, lực hấp dẫn giữa năm loại khí an bài theo loại phương thức khác, giữa chúng có sự thúc đẩy ngăn cản đạt đến đỉnh điểm, tạo được trạng thái phòng ngự mạnh nhất.

Đối mặt với phong ấn mạnh mẽ này, nếu chọn cách thứ nhất, Lục Vân hẳn phải nắm chắc cách chuyển biến tốt nhất cho tần suất của bản thân, không có một chút sai biệt mới có khả năng tránh được lực đẩy ra, đem thân mình hòa nhập vào.

Còn nếu như chọn cách thứ hai, chỉ cần dùng khí âm dương trong cơ thể để cải biến phương thức kết hợp của năm loại khí tạo thành kết giới ánh sáng, hơn nữa cần dò xét tính toán nhiều, cuối cùng khám phá ra phương thức sắp xếp, để tiêu trừ đi lực phòng ngự.

Giữa không trung, Long Hồn luôn chú ý đến động tĩnh của Lục Vân, thấy chàng từ lúc hạ xuống vẫn mãi bất động, trong tâm cảm thấy lo lắng nghi ngờ. Chờ đợi đích thực là một việc khổ sở, khi Long Hồn đã nhẫn nại một thời gian dài, cuối cùng mở miệng ra, chỉ không muốn làm kinh động Lục Vân, có ý điều chỉnh âm thanh rất nhẹ.

- Lục Vân, người có khám phá ra gì không, sao lại không thấy chút động tĩnh gì cả?

Dưới đất, Lục Vân từ tốn mở mắt, điềm nhiên nói:

- Không được nóng nảy, phong ấn này cực kỳ khác thường, ta đang phân vân nên phá giải hoàn toàn, hay là chỉ phá giải một ít.

Long Hồn thắc mắc, hỏi:

- Thế có nghĩa gì, phá giải hoàn toàn với phá giải một ít thì có gì khác biệt?

Lục Vân đáp:

- Tự nhiên là có khác biệt, phá giải hoàn toàn là phá hủy toàn bộ phong ấn, như vậy Hắc Long đàm sẽ xuất hiện lại trong nhân gian, U Minh Ma Long cũng được thả tự do. Còn nói là phá giải một phần, thì giống như ta cố gắng đi vào bên trong, nhưng lại không cần thiết phải phá giải phong ấn.

Long Hồn nghe thấy vậy, liền vội nói:

- Nếu có thể chọn lựa, người trực tiếp đi vào là tốt rồi, ngàn vạn lần không nên để U Minh Ma Long thoát ra, đối với ai cũng không tốt chút nào.

Lục Vân hiểu ý hần nói, nhưng không thực sự đồng ý, chỉ nói:

- Hiện tại còn chưa thể khẳng định có đáp ứng được người hay không, bởi vì ta còn một vài vấn đề vẫn chưa minh bạch, nên không biết nên chọn cách nào cả. Tốt, trước tiên người hãy im lặng đi, có được kết quả ta sẽ cho người biết.

Nói xong nhắm cả hai mắt lại, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Lần này, Lục Vân tập trung tinh lực tìm hiểu về lớp khí bí ẩn. Chưa tìm thấy mấu chốt của vấn đề, chàng không muốn hành động lỗ mãng. Nhưng mà quái sự là chuyện thường, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân có thể nói là thiên hạ vô song, độc nhất trên thế gian, nhưng cho dù chàng điều chỉnh tần suất như thế nào đi nữa, vẫn không thể tìm ra nơi xuất phát của lớp khí này, đây chính là điểm làm cho Lục Vân cảm thấy kinh ngạc.

Suy nghĩ thận trọng, Lục Vân phát giác Ý Niệm Thần Ba thật ra không phải tra xét không ra, mà mỗi khi đến thời điểm quan trọng, Ý Niệm Thần Ba tự nhiên biến mất, hệt như bị một lực lượng thôn tính, ngay cả những thông tin nhận được trước đó cũng không thể thấy được. Do đó, Lục Vân vội vàng thu hồi Ý Niệm Thần Ba, không muốn lãng phí tinh lực nữa.

Tại thời khắc này, gặp phải tình huống không có lối thoát như vậy, Lục Vân cảm thấy do dự, có nên tiếp tục cố gắng tìm biện pháp, hay là chọn cách khác. Mất cả nửa ngày, phá giải cái gọi là phong ấn, mục tiêu là tìm được đường vào Vân Chi Pháp giới, nếu như hao phí quá nhiều thời gian, đối với Lục Vân, đó cũng là một loại thất bại.

Nói như vậy, chàng không muốn mất quá nhiều công sức, trực tiếp chọn cách khác, chuyển bị động thành chủ động, khống chế mọi việc trong tầm tay.

Đã có chủ ý, Lục Vân trầm tư trong giây lát, quyết định không trầm mặc nữa, chàng muốn bắt tay hành động. Vì đã chọn lựa cách thứ nhất, phương thức hần nhiên chàng rất quen thuộc. Đã có quyết định, Lục Vân bắt đầu chuẩn bị, ngoài mặt không hề biểu hiện có gì bất thường, nhưng thật sự bên trong chàng âm thầm làm nhiều chuyện.

Ngồi bất động cả nửa ngày, cuối cùng Lục Vân bắt đầu có chuyển biến, chỉ thấy toàn thân hiện lên ánh xanh nhàn nhạt, sau đó chuyển biến dần sang ánh đỏ, rồi tới ánh tím, kim, đen đan xen. Khi a-k ấ đư ; l t*

Trên mặt Lục Vân hiện rõ vẻ kinh ngạc, mắt trần không tìm được thông tin nào hữu ích, trong tâm chàng tức thì chuyển biến, tự động vận chuyển Ý Niệm Thần Ba, phát ra với các tần số khác nhau theo các hướng thăm dò tình hình xung quanh.

Rất nhanh, Ý Niệm Thần Ba đã thu về một số thông tin, sau quá trình phân tích chỉnh lý, cuối cùng Lục Vân đã vẽ lên trong đầu mình một bản vẽ mặt bằng.

Thông qua khuyến cáo của ý thức trong đầu, Lục Vân phát hiện ra, trên bề mặt Vân Chi Pháp giới bao phủ bởi một tầng mây khí, cản trở thị tuyến của người. Còn ẩn dưới tầng mây khí, lại có mười ba cung điện phân bố theo đồ hình hoàn chỉnh của tiên thiên bát quái.

Mười ba tòa cung điện này bố trí theo phương vị ngũ hành ở trong, bát quái ở ngoài, khoảng cách giữa chúng rất xa, gần nhất không dưới một trăm dặm, xa nhất không quá ba trăm dặm. Hơn nữa, Vân Chi Pháp giới còn có bốn tòa Vân Thai thiên môn, bố trí ở bốn phương bên ngoài của mười ba cung điện, khoảng cách giữa chúng không dưới một nghìn dặm, phân biệt thành bốn thiên môn đông, tây, nam, bắc.

Bên ngoài bốn thiên môn là một mảng biển mây mênh mông không nhìn thấy biên giới, trong đó có hai nơi kỳ lạ khác thường. Thứ nhất tại phía đông bắc, theo phản hồi của Ý Niệm Thần Ba, nơi đó có một tầng mây rất quý dị, bất cứ sóng thăm dò nào gần đều bị nó thu mất, không tìm được chút thông tin nào hữu ích. Nơi thứ hai là tại phía tây nam, vị trí đối ứng với vị trí đầu. Nơi đó là khu vực ánh sáng lấp lánh, bên trong toàn là chớp điện lóe sáng, phát ra lực hủy diệt mạnh mẽ khiến cho người ta phải sợ hãi vô cùng.

Thăm dò nơi đây xong, Lục Vân nhú mày nói

- Kỳ quái, địa phương này có chút tà môn, tại sao Ý Niệm Thần Ba chỉ phát hiện được phân bố của các vị trí cố định mà không tìm được một chút khí tức nào của sự sống? Có phải khu vực đặc biệt này có yếu tố gây nhiễu, hay là do một nguyên nhân nào khác?

Lục Vân vốn cẩn thận phân tích nội dung của tin tức trong đầu, không ngờ lại không phát hiện được động tĩnh của một cao thủ nào của Vân Chi Pháp giới, do đó cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Chiếu theo lý, chỉ cần có sanh mệnh chuyển động đều không thể né được dò xét của Ý Niệm Thần Ba Lục Vân. Nhưng nơi này rõ ràng có tồn tại sanh mệnh, tại sao lại không tạo nên phản ứng với ý thức của Lục Vân? Vấn đề này có chút quỷ dị. Lục Vân tuy kiến thức uyên bác, nhất thời cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Thôi không suy tư, ánh mắt Lục Vân nhìn về phía trước điềm nhiên nói:

- Nếu đã không biết được gì cả, ta phải phá đi bức màn bí ẩn này của người.

Hình bóng chuyển động, Lục Vân nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Theo sự tìm hiểu của Lục Vân, vị trí trước mặt chàng chính là nhìn thẳng vào thiên môn phía tây, cách khoảng bốn trăm dặm. Với tốc độ của chàng chỉ một lát là tới, nhưng chàng lại tiến đến chậm chậm, cả thân hình thu lại khí tức, âm thầm lặng lẽ tiến về phía trước.

Trên đường đi, Lục Vân chỉ thấy biển mây mênh mông, cảm giác có một chút lẻ loi cô đơn. Bất quá suy xét cẩn thận thì thấy không có gì, người tu đạo vốn phải an lòng loại bỏ dục vọng, ở một nơi cảnh sắc tuyệt đẹp như thế này vậy cũng bất quá là hư ảo mà thôi.

Một lúc lâu sau, Lục Vân đã tới được Tây thiên môn, hiện ra trước mắt là một đài mây có kích thước khoảng trăm trượng do mây khí tạo thành, bề mặt lấp lánh sắc vàng nhàn nhạt, ở trung tâm mờ hiện một chữ “Tây” ánh vàng rực rỡ. Bên trong thiên môn, mây khí có phần loãng hơn, mơ hồ hiện ra dưới bề mặt là một tầng mây sáng màu trắng, tựa như mặt đất tại nhân gian khiến người ta có cảm giác chân thật.

Im lặng nhìn một lúc, Lục Vân từ từ nhắm hướng thiên môn bay tới, trong sát na khi xuyên qua thiên môn, đột nhiên chàng dự cảm thấy điều gì bất thường, khiến Lục Vân kinh ngạc trong lòng, thân ảnh lập tức biến hóa ra ngàn vạn, trong phương viên khoảng vài trượng hình thành vô số hình ảnh.

Đồng thời, trên đài mây, sắc kim lóe lên, một thân ảnh mỏng manh hư hư thật thật cùng với một luồng ánh sáng kim sắc xuất hiện tại nơi Lục Vân vừa dừng lại, một chuỗi mảnh liệt tung ra, chỉ thiếu một chút đã đánh trúng Lục Vân.

Một tiếng kêu khê phát ra từ biển mây, sau đó hiện ra một hòa thượng mặt vàng dừng thân trên không, quanh thân ánh Phật rực rỡ, đang kinh ngạc nhìn Lục Vân.

Cách vài xích, thân ảnh Lục Vân ảo hóa hợp lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hòa thượng, cất giọng hỏi:

- Đại sư là ai, có thân phận thế nào tại Vân Chi Pháp giới?

Hòa thượng mặt vàng khê niệm một câu Phật pháp, thản nhiên nói:

- Bần tăng là Tuệ Tâm, là người trấn thủ thiên môn phía Tây của Vân Chi Pháp giới, là một trong bốn thiên tướng. Thí chủ tu vi tinh thâm, vì sao bất chấp tất cả cố tình xâm nhập nơi đây, nhanh chóng nói ra lai lịch và mục đích.

Lục Vân kiêu ngạo cười một tiếng, liếc nhìn biển mây xung quanh, khê nói:

- Hóa ra là Tuệ Tâm đại sư, thiết nghĩ ngài và Phong Lô chân quân hẳn có quen biết. Xem ra đại sư vốn tinh thâm Phật pháp, xưa kia tại hồng trần chắc hẳn phải dày công tu luyện lắm?

Tuệ Tâm hòa thượng nhìn Lục Vân, ánh mắt có chút kinh dị, trầm giọng nói:

- Phong Lô chân quân là người của Vân Chi Pháp giới bần tăng đương nhiên phải biết, chỉ không biết thí chủ lai lịch ra sao, tên gọi thế nào? Đối với điều thí chủ vừa hỏi, đúng vậy, bần tăng tại hồng trần đã tu luyện được ba trăm bảy mươi mùa xuân thu, cuối cùng không tránh khỏi thiên kiếp thứ chín, nhờ có bình khí mà hóa giải được nên tiến nhập Vân Chi Pháp giới. So với thời điểm hiện tại thì cũng đã trải qua năm trăm năm rồi.

Sắc mặt Lục Vân khê biến đổi, thốt lên nho nhỏ:

- Năm trăm năm trước! Nói như vậy ta tiến vào Vân Chi Pháp giới gặp người đầu tiên, lại không phải là người đơn giản.

Tuệ Tâm hòa thượng điềm nhiên đáp:

- Vân Chi Pháp giới không giống như ở nhân gian, người tầm thường không thể tiến vào nơi đây, vì thế thí chủ là người đầu tiên từ ngàn đời nay có thể thực hiện được điều này. Chỉ có điều thí chủ giấu diếm thân phận như vậy, không biết đến đây có mục đích gì?

Lục Vân không trả lời ngay, trầm mặc một lúc, giọng lạnh lùng nói:

- Không nói ra lai lịch với đại sư bởi vì ta còn vài điều muốn hỏi. Một khi đại sư biết thân phận của ta rồi thì hai bên trở thành cừu địch, lúc đó có lời mà không hỏi được gì.

Tuệ Tâm hòa thượng ánh mắt biến hẳn, hiển nhiên hiểu ý nghĩa ẩn chứa trong những lời chàng nói, trầm giọng nói:

- Thí chủ không nói ra lai lịch, lẽ nào lập trường giữa chúng ta không thể thay đổi được? Nếu đã như vậy, tại sao lại quan tâm đến?

Lục Vân mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Đại sư đừng vội, sự tình thế nào thì ta sẽ nói ra sau. Hiện tại ta vẫn còn một điểm muốn biết, tại sao lúc trước ta không phát hiện ra khí tức của đại sư?

Tuệ Tâm hòa thượng nhú mày, ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng nói:

- Điểm này không liên quan gì đến tu vi của thí chủ mà do đặc điểm của khu vực này. Vân Chi Pháp giới vốn là nơi tồn tại rất thần bí, tại nơi đây vốn ngập tràn một loại năng lượng, sống lâu ở đây sẽ bị nó ăn mòn, cơ thể có chút biến hóa, khiến cho không có loại sống thẳm dò nào có thể phát hiện được.

Lục Vân vô cùng kinh ngạc hỏi tiếp:

- Đó là loại năng lượng gì mà thần bí như vậy, vì sao ta không phát giác được chút nào?

Tuệ Tâm hòa thượng lắc đầu nói:

- Đây là điều bí ẩn của Vân Chi Pháp giới, thứ lỗi bần tăng không thể cho thí chủ biết. Hiện tại những vấn đề thí chủ hỏi đã được giải đáp, xin hỏi lại lai lịch cùng mục đích của thí chủ đến đây.

Thấy hòa thượng cố ý không nói tiếp, Lục Vân cũng không hỏi thêm, ánh mắt nhìn thẳng vào người ông, có chút tự phụ nói:

- Đại sư nếu đã biết Phong Lô chân quân, thiết nghĩ đại sư cũng đã nghe thấy cái tên Lục Vân?

Tuệ Tâm hòa thượng trong tâm chấn động, hai mắt phát ra tia nhìn lạnh lẽo, ngữ khí sắc lạnh nói:

- Là người, không ngờ cũng có ngày người đến đây.

Lục Vân cười lạnh nói:

- Tự nhiên là ta, nếu là người khác thì ai đến đây. Hiện tại đại sư cũng đã biết thân phận của ta, có cần thiết phải hỏi mục đích của ta không?

Tuệ Tâm hòa thượng lãnh đạm nói:

- Tự nhiên phải hỏi. Không kể thí chủ là ai, chỉ cần đến Tây thiên môn thì bần tăng có quyền tra hỏi.

Lục Vân hừ một tiếng, cất tiếng hỏi lại:

- Hôm nay ta tới đây là do lời thề ngày trước, chính là muốn hủy diệt Vân Chi Pháp giới. Đối việc này, không biết đại sư ngăn cản như thế nào?

Tuệ Tâm hòa thượng nghiêm túc nói:

- Ngăn cản chỉ là biện pháp cuối cùng khi không còn cách nào, bần tăng có thể khuyên Lục thí chủ một câu, buông dao đồ tể, quay đầu là bờ. Nếu khuyên không được thì bất đắc dĩ mới phải động thủ cũng chưa muộn.

Khinh khỉnh cười, Lục Vân phản bác lại:

- Khuyên can? Sao ngày trước đại sư không khuyên can Phong Lô chân quân. Nếu như đại sư thật sự khuyên can thành công thì ông ta đâu có chết như vậy.

Nhận thấy trong tâm Lục Vân mang đầy cừu hận, Tuệ Tâm hòa thượng nhẹ giọng nói:

- A di đà phật, Lục thí chủ tuổi trẻ tương lai còn dài, chỉ có thù hận sâu nặng. Nếu có thể quên được cừu hận, sẽ có ngày phi thăng lên chín tầng trời, tiêu diêu thế ngoại, cũng không bị vướng bận bởi thế sự tầm thường.

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Đại sư đúng là Phật pháp chưa đủ tinh thâm, không thể khuyên giải một người ngoan cố như ta. Hiện tại mọi điều cần nói thì cũng đã nói, kết quả thế nào đành để thời gian giải đáp.

Sắc mặt Tuệ Tâm hòa thượng trở nên nghiêm trọng, cất tiếng chất vấn:

- Lục Vân, thực sự thí chủ đã suy nghĩ cẩn thận rồi chứ? Khi đã đi qua cửa này thì không thể quay đầu lại, chỉ còn cách đối diện với tử vong, hy vọng thí chủ suy nghĩ kỹ lưỡng.

Lục Vân nghe xong mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên hư không, thần tình kiên định nói:

- Cuộc sống của ta phải do ta quyết định, không quản trời xanh đổi dải như thế nào, ta cũng quyết không để ông ta thành công. Trước đây, ta một mình chống lại thiên hạ, đã lập lời thề hủy diệt Vân Chi Pháp giới, hôm nay chính là thời điểm để thực hiện.

Tuệ Tâm hòa thượng khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng hỏi lại:

- Lục Vân, tất cả mọi chuyện của thí chủ bần tăng không bàn luận tới, nhưng bần tăng có vài lời có vài lời muốn hỏi, chẳng lẽ trong Vân Chi Pháp giới không có một người tốt nào sao?

Sắc mặt Lục Vân chấn động, chậm rãi nói:

- Đại sư hỏi câu hỏi rất hay, Vân Chi Pháp giới không phải toàn bộ đều là người xấu. Tuy nhiên có những lúc, bọn họ đều là người không may mắn.

Tuệ Tâm hòa thượng cười khỏ, nhẹ giọng nói:

- Hay cho câu người không may mắn! Lục Vân, thí chủ có nghĩ mình quá bá đạo không?

- Bá đạo? Vân Chi Pháp giới các người không bá đạo ư, hành động của các người ngày đó xứng đáng với hai từ chánh nghĩa sao? Rất nhiều vấn đề mà hai bên không có quyền đề cập tới, ít ra với vấn đề trước mắt, bá đạo không phải là từ mà ông có thể sử dụng.

Hơi phật lòng, Lục Vân cất tiếng với khẩu khí kiêu ngạo coi thường người khác.

723. Chương 725 - Sơ Diệt Cừu Địch (tiêu Diệt Cừu Địch Ban Đầu)

- Quả thật trong tâm Lục Vân thí chủ đầy cừu hận, hãy để ta dùng Phật pháp tiêu trừ ma chướng trong tâm cho thí chủ.

Hai tay bắt chéo, quanh thân Tuệ Tâm hòa thượng ánh sáng Phật pháp phát ra vạn trượng, vô số điểm sáng bay ra tạo thành những luồng Phật ấn hướng về phía Lục Vân.

Đối diện với Phật pháp của Tuệ Tâm hòa thượng, Lục Vân lạnh lùng nói:

- Đại sư, hình như ông quên mất thân phận của ta rồi.

Tuệ Tâm hòa thượng lắc đầu đáp:

- Bần tăng biết rõ thí chủ là Lục Vân, cũng biết thí chủ thân mang đủ chánh tà pháp quyết. Tuy nhiên Phật pháp của bần tăng khác với Vạn Phật tông, thí chủ thử qua có thể hiểu rõ.

Lục Vân nhìn ông, trong mắt xuất hiện vẻ nghi ngờ hỏi lại:

- Thật sao, thế thì ta phải thử mới được.

Nói xong không chút phản kháng, cứ thế để Phật ấn tiếp xúc với thân thể, chờ đợi kết quả mà hòa thượng gọi là không giống ấy.

Thời gian Tuệ Tâm hòa thượng thi pháp dần trôi qua. Khi thân Lục Vân hiện rõ Phật ấn, toàn thân Tuệ Tâm hòa thượng ánh Phật màu vàng kim bắt đầu chuyển biến, hóa ra ánh sáng màu tím, những điểm sáng màu tím cũng từ Phật ấn hóa thành đốm màu tím, liên tục không ngừng áp vào thân thể Lục Vân, kết hợp với Phật ấn trước đó, biến hẳn thành hoa văn màu vàng, tím với đỏ máu.

Những hoa văn màu vàng, tím với đỏ máu ban đầu có từng mảng từng mảng, sau đó được Tuệ Tâm hòa thượng toàn lực thúc động, nhanh chóng luyện hóa chúng thành một chỉnh thể thống nhất, phát ra những làn sáng vàng tím, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ lại, xâm nhập vào cơ thể cùng nguyên thần Lục Vân.

Đứng yên bất động, trên mặt Lục Vân hiện lên nét cười điềm nhiên. Đối với pháp quyết cổ quái của Tuệ Tâm hòa thượng, chàng có chút kinh ngạc. Chỉ có điều bất quá tu vi của chàng lúc này không như trước kia, mặc dù đã nhận thấy nguy hiểm nhưng không chút để ý, ngược lại còn phát ra Ý Niệm Thần Ba tìm hiểu bí ẩn của pháp quyết cổ quái do Tuệ Tâm hòa thượng phát ra.

Thông qua phân tích, Lục Vân biết rằng pháp quyết mà Tuệ Tâm hòa thượng thi triển thực ra là tổng hợp của hai pháp quyết khác nhau, vừa đối lập lại vừa hỗ trợ lẫn nhau. Hai loại pháp quyết này có sự xung đột, nhưng chỉ cần nắm được điểm này, có thể kích thích chúng đạt tới điểm cực đại thì sẽ sản sinh ra một loại lực trói buộc vô cùng mãnh liệt.

Hiểu được nguyên lý rồi, Lục Vân bắt đầu nghiên cứu tìm cách phá giải. Trong lúc này, Tuệ Tâm hòa thượng đã thi triển pháp thuật xong, ánh mắt dừng lại trên người Lục Vân, quan sát phản ứng của chàng.

Khi gặp nguy hiểm, biểu hiện phản kháng tranh đấu là lẽ đương nhiên. Nhưng sự trầm tĩnh của Lục Vân khiến tâm lý Tuệ Tâm hòa thượng cảm thấy bất an, ông mơ hồ cảm nhận được Lục Vân có khả năng hóa giải lực trói buộc.

Suy nghĩ vậy, đầu tiên Tuệ Tâm hòa thượng tỏ vẻ lưỡng lự, sau đó lộ vẻ kiên định, từ từ bay về phía Lục Vân. Vì sự an nguy của Vân Chi Pháp giới, ngay lúc này, Tuệ Tâm hòa thượng đã thi triển thủ đoạn không được quang minh chánh đại, ông muốn lợi dụng cơ hội Lục Vân không thể cử động được để tiêu diệt chàng, bảo vệ lợi ích của Vân Chi Pháp giới.

Nhìn thấy Tuệ Tâm hòa thượng tiến lại gần, ánh mắt Lục Vân khe lóe sáng, sau đó khôi phục lại trạng thái cũ. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Lục Vân muốn phá giải lực trói buộc quả không dễ dàng chút nào. Nhưng mà miễn cưỡng phá vỡ tầng hoa văn vàng tím và đỏ máu, Lục Vân cũng thấy khó có khả năng. Như vậy, khi nguy hiểm cận kề thì sẽ xử lý như thế nào?

Điểm này không chỉ Lục Vân nghĩ tới, Tuệ Tâm hòa thượng cũng suy nghĩ tương tự. Chỉ khi ông đến gần, lại không thấy bất cứ cử động nào của Lục Vân, trong lòng có phần yên tâm.

Dừng thân, Tuệ Tâm hòa thượng nhìn chằm chằm vào Lục Vân trước mặt, vừa từ từ nâng tay phải lên, vừa trầm giọng nói:

- Lục Vân, thí chủ đã thua, thí chủ phải trả giá bằng sinh mệnh. Tuy điều này là không công bằng đối với thí chủ, nhưng vì toàn bộ Vân Chi Pháp giới đành để thí chủ chịu ủy khuất vậy.

Lời còn chưa dứt, tay phải của Tuệ Tâm hòa thượng đã đánh ra một chưởng mạnh mẽ, trong lòng bàn tay ẩn chứa một luồng sáng ánh kim rực rỡ, nhanh chóng vỗ xuống đầu Lục Vân.

Đối mặt với chưởng này, Lục Vân không hề sợ hãi, mở miệng cười nói:

- Đại sư, người đã quá tự tin rồi.

Chữ rồi còn chưa dứt, thân thể Lục Vân lập tức trở nên mờ nhạt, trong nháy mắt xuất hiện phía sau Tuệ Tâm hòa thượng, tay phải ấn vào huyệt mệnh môn ở sau lưng của ông.

Lần này, do thời gian ngắn ngủi, Lục Vân không kịp tìm ra biện pháp hóa giải, đành phải thi triển pháp quyết Hư Vô Không Ngân, dùng thuật hư vô không chịu ảnh hưởng sức mạnh, tránh thoát khỏi lực trói buộc của hoa văn ánh tím vàng và đỏ máu.

Tuệ Tâm hòa thượng đánh hụt một chưởng, trong lòng liền cảm thấy không hay. Chỉ có điều không kịp để ông xoay người, tay phải Lục Vân đã ấn vào lưng ông, quyết tâm đánh ra một chiêu trí mệnh.

Lúc này tu vi Lục Vân vô cùng mạnh mẽ, cao hơn hẳn so với Tuệ Tâm hòa thượng. Nếu mà chàng đánh thật, đủ sức hủy diệt được hoàn toàn Tuệ Tâm hòa thượng. Chỉ có điều chàng không làm vậy, thay vào đó lại chọn cách dùng Hóa Hồn phù trong cơ thể làm vũ khí để thôn tính nguyên thần của Tuệ Tâm.

Cảm giác thấy nguy hiểm đến gần, Tuệ Tâm hòa thượng ra sức phản kháng, nhưng thực lực phân tán khiến ông có lòng nhưng không làm được, không khỏi phát ra tiếng kêu khe khẽ thê lương.

- Lục Vân, thí chủ nói đúng, bản tăng đã quá tự tin. Nhưng pháp quyết thí chủ đang thi triển lúc này là gì vậy, tại sao tà ác vô cùng, đến cả kim cương pháp thể của bản tăng cũng khó mà kháng cự?

Cười lạnh một tiếng, Lục Vân đáp:

- Thật ra cũng không cần phải nói cho đại sư biết, bất quá niệm tình đại sư trước khi chết, ta cũng hoàn thành chút tâm nguyện của đại sư. Ta đang sử dụng không phải là pháp quyết mà là Hóa Hồn phù ta lấy từ Hóa Hồn trì trong Quỷ vực, có thể làm tan biến mọi linh thể nguyên thần trên thế gian.

Thân thể Tuệ Tâm hòa thượng chấn động, ánh kim quanh thân nhạt dần, thần tình hơi có chút cổ quái cất tiếng:

- Té ra là vũ khí bá đạo nhất của Quỷ vực, như vậy cái chết của bản tăng cũng không có gì lạ. Lục Vân, bản tăng có một câu này muốn khuyên thí chủ. Bản tăng có chết cũng không ân hận, mong rằng thí chủ không nên động sát niệm mà gây hại cho người khác. Nơi đây vốn xa lánh thế gian, mọi người tĩnh tâm tu đạo cầu mong trường sinh, tại sao thí chủ lại cố chấp vì một lời thề mà hành động không mục đích rõ ràng như vậy?

Sắc mặt Lục Vân âm trầm có chút tàn khốc đáp:

- Ta đã nói qua, những người nơi đây không phải ai cũng xấu, nhưng đáng tiếc thiên tôn của Vân giới lại muốn dồn ta vào tử địa, các vị chỉ có thể tính là không may thôi. Cuộc đời này, trời xanh đã nguyên rửa vận mệnh của ta, mang lại cho ta vô vàn sóng gió, không lúc nào không tìm biện pháp hủy diệt ta, do vậy ta cũng nguyên rửa lại trời đất. Chỉ cần người nào muốn giết ta, ta nhất định không bỏ qua, ta phải để trời xanh hiểu rằng chộc giận Lục Vân ta chính là chộc giận tử thần, ta có thể quyết định vận mệnh của bọn chúng. Gieo nhân nào ắt gặt được quả ấy. Đại sư vốn thân tại Phật môn, tự nhiên là có thể hiểu được luật nhân quả tuần hoàn.

Tuệ Tâm hòa thượng nghe xong thở dài, quay đầu lại liếc nhìn Lục Vân nói:

- Phật nói vạn sự giai không, mọi thứ có được đều là hư ảo. Thí chủ coi trọng cừu hận như vậy, trong tâm khó tĩnh lặng được.

Lục Vân phản bác lại ngay:

- Đại sư trong tâm không cừu hận, tự nhiên là lục căn thanh tịnh sao lại bại dưới tay ta? Thiên địa bao la, số phận do bởi tâm quyết định. Chỉ cần có niềm tin vững chắc, ta có thể là Thần, cũng có thể là Phật, hà tất phải nuôi hư ảo trong tâm bảo là có tồn tại, lại bảo rằng đó là không hư tâm linh.

Tuệ Tâm hòa thượng lặng đi, ánh mắt hiện ra vẻ mơ hồ, chậm chậm tự nói với mình: “Niềm tin vững chắc, ta có thể là Thần, cũng có thể là Phật. Thật như vậy sao? Không, không đúng, nếu là như vậy thì hàng trăm năm tu luyện của ta đã lãng phí mất rồi...”

Âm thanh vụt tắt, thân thể Tuệ Tâm hòa thượng dưới sự tác động của Hóa Hồn phù đã hóa thành một chùm ánh sáng vàng kim, biến mất trong lòng bàn tay của Lục Vân. Hiện tại, trận chiến đầu tiên của Lục Vân tại Vân Chi Pháp giới đã hoàn toàn thắng lợi.

Rút tay phải về, Lục Vân trầm mặc một lúc rồi tiếp tục cất bước. Đối với Lục Vân, cái chết của Tuệ Tâm hòa thượng là tất yếu, chỉ có điều trong lòng chàng hiểu rõ, thắng lợi trận này thật ra có liên quan đến việc khinh địch của Tuệ Tâm hòa thượng. Nếu như đối phương cẩn thận, kết cục cũng không có gì thay đổi nhưng quá trình sẽ diễn ra phức tạp hơn.

Rời khỏi Tây thiên môn, Lục Vân tiến thẳng về phía trước. Nơi đây các cung điện phân bố theo hình bát quái, khoảng cách cỡ ba trăm dặm.

Trước kia, Lục Vân từng tiến nhập Vực chi tam giới. mặc dù chúng so với nhân gian là vô cùng nhỏ bé nhưng so với Vân Chi Pháp giới thì chúng lớn hơn hàng chục lần. Lúc này, Lục Vân đang bay trong biển mây mênh mông, tuy không gian nơi đây có điều khác lạ, nhưng cảm giác lại cực kỳ gần gũi.

Vực chi tam giới âm lạnh quỷ dị, đặc tính Quỷ khí, Ma khí, Yêu khí rất bất lợi đối với người tu hành. Nhưng mà Vân Chi Pháp giới lại khác, trong biển mây linh khí trôi lơ đãng, tuy mật độ không dày đặc, nhưng so với nhân gian cũng nhiều hơn hàng chục lần.

Trong một không gian như vậy, không có sự tồn tại của khí âm tà, đối với tu vi của người tu đạo là vô cùng có ích, không trách người tu chân tại thế gian đều mong muốn có thể tiến nhập nơi đây để cầu được một cuộc sống vĩnh hằng.

Đúng lúc này, tại đầu Lục Vân ý thức lóe lên. Chàng liền lưu ý tới mây mù xung quanh, bởi vì chàng cảm thấy càng đến gần trung tâm của Vân Chi Pháp giới thì cảm giác càng quái dị.

Trước đây, lúc tiến nhập Tây thiên môn, Lục Vân hoàn toàn không có loại cảm giác này. Trên đường đi, khí tức bên ngoài cơ thể biến hóa không nhiều, không làm chàng chú ý. Nhưng từ khi tiến qua Tây thiên môn thì như bước vào một không gian khác, mây khí rõ ràng giảm hẳn, dưới chân là mây sáng sắc trắng, phát ra ánh sáng có sắc thái mờ mờ, khiến cho người đi qua có cảm giác như trên tầng băng lớn.

Lưu ý tới động tĩnh xung quanh, trong tâm Lục Vân cảm thấy hơi kinh ngạc. Theo kết quả tra xét của Ý Niệm Thần Ba, Vân Chi Pháp giới có ẩn giấu một bí mật. Nếu lấy Đông Tây Nam Bắc bốn thiên môn làm giới hạn, càng đến gần trung tâm của Vân Chi Pháp giới, mật độ mây khí càng nhỏ, sắc thái của mây sáng sắc trắng càng sáng hơn. Đồng thời trong không gian này, có một luồng khí tức vô hình càng lúc càng nồng đậm.

Phân tích cẩn thận, Lục Vân suy luận nguyên nhân của hiện tượng này là do một loại thể khí vô hình tạo nên. Tính chất của nó rất kỳ lạ, chính là khí tức thần bí trước đây dùng phong ấn Hắc Long đàm, cũng tương tự với sương tuyết trên đỉnh Phiêu Miểu phong, có khả năng thôn tính sóng thăm dò. Vì thế, đối với sự tồn tại của nó, Lục Vân chỉ có thể suy đoán đại khái chứ không có một bằng chứng chân thật nào.

Nắm được điều này, một mặt Lục Vân duy trì tốc độ tiến tới phía trước, một mặt tiếp tục tìm hiểu. Trong suy nghĩ của chàng, Vân Chi Pháp giới khác với nhân gian, cao thủ ở đây vốn không ăn uống nấu nướng gì, thân thể do linh khí chuyển hóa, nhưng linh khí đó có nguồn gốc ở nơi đâu?

724. Chương 726 - Hư Ảo Cư Sĩ

Lục Vân rất thông minh, nhưng chưa từng trải qua chuyện này cũng không thể khẳng định được. Tồn tại của Vân Chi Pháp giới là một bí mật đối với người thế trần. Tuy tu vi Lục Vân hôm nay đã vượt qua những cao thủ nơi đây, nhưng bí mật vẫn là bí mật, có lúc không quan hệ gì đến tu vi cả. Vấn đề này, xem ra không có quan hệ trọng yếu, nhưng trong lòng Lục Vân hiểu rõ, chàng một mình đến đây, muốn đối mặt với toàn bộ Vân Chi Pháp giới, không khỏi phải cẩn thận.

Bỏ hết những suy nghĩ lung tung, Lục Vân liếc mắt về phương xa, trong mây mù nhàn nhạt, một tòa đại điện hùng vĩ mơ hồ hiện ra những đường nét bao ngoài. Nơi đó chính là nơi tập trung của cao thủ Vân Chi Pháp giới, người nào đang chờ đợi ta đây?

Suy nghĩ dừng lại trong một sát na, Lục Vân liền khôi phục lại bình tĩnh. Nhưng cũng đúng vào lúc đó, chàng đột nhiên cau mày, Ý Niệm Thần Ba phát giác khí tức vùng phụ cận hơi có biến hóa khiến chàng lập tức cảnh giác.

Ngừng lại, Lục Vân liếc nhìn vùng phụ cận, không hề có một chút động tĩnh nào. Thấy vậy, chàng tuyệt đối không bớt đi cảnh giác, ngược từ trên người phát ra một luồng lửa đỏ, nhanh chóng phân bố trong phương viên trăm trượng, hình thành một kết giới đỏ rực.

Lục Vân làm như vậy, không chỉ vì phòng ngự, mà còn tìm ra khí tức ẩn nấp. Trong lòng Lục Vân rất rõ, Vân Chi Pháp giới này tự có một luồng khí thể, liên tục bài trừ và né tránh sự thăm dò của Ý Niệm Thần Ba. Muốn tìm ra nó, hay là để phát hiện được khí tức ẩn nấp trong nó, hẳn phải thay đổi phương pháp mới có khả năng.

Vì thế, Lục Vân phát ra Liệt Hỏa chân nguyên trong cơ thể, dùng nó để hình thành một không gian, khiến cho Liệt Hỏa chân nguyên ngập tràn từng khu vực trong không gian, khiến cho điều gì ẩn nấp không còn nơi để ẩn nấp. Phương pháp này có thể có kết quả hay không, Lục Vân cũng không thể khẳng định. Bất quá sau khi thi triển rồi, cả một khu vực dưới sự khống chế của chàng liền thật sự hiện ra một bóng mờ màu u lan.

Hình bóng người này ở phía trước bên trái Lục Vân, khoảng cách chừng bảy mươi tám trượng, đứng xa xa nhìn lại bên này. Khoảng cách do Ý Niệm Thần Ba xác định, chính xác vô cùng không cần nghi ngờ.

Phát hiện địch nhân ẩn nấp, Lục Vân trong lòng có chút vui mừng. Từ nay về sau, khí thể thần bí phân bố trong Vân Chi Pháp giới khó có thể tạo nên uy hiếp cho chàng.

Ngắm nhìn bóng hình màu u lan đó, Lục Vân điềm đạm cười, hết như gặp được cố nhân, vừa cười lên phóng đến, vừa nói:

- Bể mây Phiêu Miểu, pháp hải vô tình. Nếu đã gặp gỡ, chính bởi số mệnh.

Người đó hơi kinh ngạc, dường như không ngờ Lục Vân có thể phát giác được sự tồn tại của hắn, vì thể giọng có chút kinh ngạc thốt lên:

- Tu vi của các hạ thật là mạnh mẽ, linh thức thật là nhạy bén, chỉ có điều vì sao lại muốn xông vào Vân Chi Pháp giới ta?

Cự ly vài chục trượng chớp mắt đã vượt qua, Lục Vân dừng lại trước người đó khoảng ba trượng, điềm nhiên nói:

- Ta đến bởi muốn đến, hà tất phải nói cho người. Nếu hỏi con đường sanh tử, vận mệnh là bởi tâm của ta!

Trước mặt, hình bóng màu u lan tuyệt đối không vì cự li gần hơn mà lộ ra tướng mạo thật sự, toàn thân hắt vãn bao phủ một tầng ánh sáng màu u lan, khiến cho người nhìn thấy cảm giác thật sự mông lung.

- Ngữ khí của các hạ thật cuồng vọng, không phải thấy Vân Chi Pháp giới nói đại, mà lầm chỗ chẳng?

Lục Vân không chút giận dữ, ngược lại cười nói:

- Các hạ có thể nghĩ rằng lời ta có chút khoa trương, chỉ có điều nếu các hạ cho là đúng, các hạ sẽ phát hiện, điều đó là một chuyện tốt. Tuy kết quả đã định sẵn, nhưng trong quá trình lại có thể phát sinh biến hóa. Nếu các hạ không tin, cuối cùng các hạ sẽ tự mình hối hận, bởi vì các hạ đã sơ ý, khiến các hạ đã kết thúc một số chuyện nói trước.

Hình bóng màu u lan nghe thấy hừ lạnh vài tiếng, quét nhẹ:

- Các hạ rất tự phụ, không ngờ lại thích khoa trương mình như vậy. Nhưng các hạ quên mất một điểm, Vân Chi Pháp giới đã thành lập vài ngàn năm, mỗi người nơi đây đều đã tu hành qua vài trăm năm, trải qua vô số ngăn trở, cuối cùng mới đến được nơi đây. Các hạ cho là chỉ bằng mấy câu của các hạ liền có thể làm người ta khiếp sợ chẳng?

Khuôn mặt Lục Vân mất đi nụ cười, giọng hồ hững nói:

- Té ra gặp phải một người tự phụ, khó trách không để ý lắm đến lai lịch của ta. Chỉ đáng tiếc các hạ quá tự phụ rồi, vì thế sau này chắc chắn các hạ phải hối hận thôi. Vân Chi Pháp giới rất thần bí, người thường đều biết. Nhưng hung hiểm ở Vực chi tam giới các hạ đã từng trải qua chưa?

Người đó phớt lờ nói:

- Tà ma ngoại đạo, sao có thể so sánh với Vân Chi Pháp giới của ta.

Ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, hừ lạnh nói:

- Đúng là thứ người ngồi đây giềng không biết trời cao đất dày, Vân Chi Pháp giới nếu đúng là lợi hại như vậy, mấy người Phong Lô chân quân ngày đó sao chỉ vì một mình Hắc Sát Hồ Vương mà liên tục bị kiềm chế?

Người đó không phục nói:

- Câm miệng, chuyện ngày đó phức tạp quỷ dị, Hắc Sát Hồ Vương tuy lợi hại, cuối cùng chẳng phải thất bại bỏ trốn sao? Bây giờ ở nơi Vân Chi Pháp giới, ta không muốn nói chuyện này với người, còn không mau trực tiếp nói rõ lai lịch và mục đích, sau đó chúng ta còn so cao thấp.

Cười lạnh lùng tàn khốc một tiếng, Lục Vân thốt lên:

- Cũng tốt, ta sẽ xem thử coi trong Vân Chi Pháp giới này, thật ra có được mấy phân lượng. Đồng thời, cũng muốn lãnh giáo qua pháp quyết “Đạo Bốn Quy Hư” của các hạ, xem thử đã tu luyện được cảnh giới cao nhất chưa.

Thanh âm Lục Vân lạnh lùng như băng, nghe thấy có chút cảm giác tê lương, mơ hồ phát sinh một áp lực. Người đó vẻ mặt không rõ, nhưng trong miệng lại hô lên một tiếng kinh ngạc, giọng sắc lạnh nói:

- Người thật ra là ai, vì sao lại biết ta mang trong mình pháp quyết “Đạo Bốn Quy Hư”?

Lục Vân nhìn hẩn vô tình, lạnh lùng thần nhiên đáp:

- Ta là ai đương nhiên là quan trọng, nhưng người dường như cũng quên đi một chuyện còn quan trọng hơn nữa.

Người đó mơ hồ hỏi:

- Vậy sao, chuyện gì vậy?

Khóe miệng Lục Vân hơi nhếch lên, cười có chút âm trầm đáp lại:

- Người hẳn phải hỏi ta làm sao đến được nơi này, Tuệ Tâm đại sư kia giờ này tình cảnh thế nào rồi.

Thân thể hơi chấn động, người đó dường như tỉnh ngộ trở lại, vội vàng hỏi:

- Nói nhanh, Tuệ Tâm đại sư thế nào rồi, người không phải âm toán đại sư chứ?

- Âm toán?

Lục Vân cười to, sau đó mặt đành lại, hai mắt rực sáng, giận dữ nhìn người kia:

- Nếu ta chỉ dựa vào chuyện âm toán ông ta mới có thể đến đây, sao có thể còn dám chân chánh đối mặt người? Nói cho người biết, Lục Vân ta một đời chưa từng âm toán qua ai cả. Cho dù thực lực địch nhân mạnh mẽ thế nào, ta đều quang minh chính đại tranh đấu, chỉ có điều đến lúc phương thức công kích của ta lợi hại, cho dù bất cứ người nào đều không có khả năng phòng ngự được mà thôi.

Ánh mắt Lục Vân sắc bén như muốn xé tan người ta, người kia tuy có hào quang màu u lan che mắt vẻ mặt, nhưng thân thể hấn lại lắc lư lùi lại một bước, vừa sợ vừa giận lên tiếng:

- Người là Lục Vân, khó trách cuồng vọng như vậy. Người đã làm gì Tuệ Tâm đại sư rồi?

Lục Vân thản nhiên cười, hừ lạnh nói:

- Muốn biết được đáp án rất đơn giản, người là ai, vì sao lại xuất hiện ở nơi đây?

Người kia chần chờ một lúc, sau đó hừ giận đáp:

- Cho người biết cũng không phương hại gì, ta là Hư Ảo cư sĩ, đến đây chỉ là tiện đường ngang qua thôi. Bây giờ ta đã nói rồi, đến lượt người.

Lục Vân châm biếm:

- Thật là ngu xuẩn, Tuệ Tâm đại sư nếu còn thì sao ta có thể đến được đây?

Hư Ảo cư sĩ nghe vậy rất giận, cất tiếng rủa:

- Lục Vân thật đáng ghét, không ngờ lại dám giết người thuộc nơi đây. Hôm nay bốn cư sĩ không thể bỏ qua cho người được.

Lục Vân có chút thương tiếc nhìn hấn, hừ giọng nói:

- Nếu như đây là cao thủ của Vân Chi Pháp giới, điều này thật làm ta thất vọng vô cùng.

Hư Ảo cư sĩ không nói, dường như bị lời của chàng nhắc nhở, trầm mặc một lúc mới lạnh lùng thản nhiên nói:

- Lục Vân người chớ đắc ý, tâm thần dao động là điều đại kỵ với người tu đạo, nhưng lại cũng là một hình thức mài dũa. Hôm nay người đến nơi đây, ta không muốn biết người đến như thế nào, bởi vì điều đó đã không có ý nghĩa. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi người, cuối cùng mục đích của người là gì?

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Mục đích rất đơn giản, chỉ để hoàn thành một lời thề mà thôi.

Hư Ảo cư sĩ có chút nghi ngờ, hỏi dồn:

- Một lời thề, đơn thuần vậy thôi sao? Lời thề nào, người nói ra nghe xem.

Lục Vân lạnh lùng thản nhiên cười một tiếng, khí thể toàn thân bộc phát hình thành một kết giới vô cùng nặng nề trong phương viên trăm trượng, trói buộc Hư Ảo cư sĩ ở nguyên tại chỗ.

- Lời thề của ta rất đơn giản, chỉ là muốn tự tay hủy diệt Vân Chi Pháp giới, khiến cho tất cả những kẻ muốn đưa ta vào đất chết đều phải chịu báo ứng.

- Cuồng vọng!

Hư Ảo cư sĩ hừ lạnh một tiếng. Khi Lục Vân phát ra ý thức trói chặt, thân thể hấn liền hơi hơi rung động một chút, không gian bốn phía liền bị bóp méo nhất định, khiến cho lực trói buộc kinh người của Lục Vân bị thôn tính vào trong.

- Lục Vân, ta cho người biết, nếu như người chỉ bằng vào sức mạnh cá nhân của mình mà có thể hủy diệt được Vân Chi Pháp giới, người thật sự quá sai lầm rồi. Tuy người chính là kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết, có thực lực và tu vi kinh người, nhưng trời đất bao la, từ xưa đến nay người tu đạo vô số, thực lực của họ vượt quá người rất nhiều, sao có thể dễ người cuồng loạn được!

Lục Vân không chút giận dữ, lạnh lùng tỉnh táo đáp:

- Mọi chuyện tùy theo thời gian qua đi mà phát sinh những biến đổi. Khi có một số biến đổi vượt quá phạm vi nhận thức của các người, lúc đó kết cục không như các người dự đoán. Hôm nay ta đến nơi đây, mục đích chính là bởi lời thề ngày ấy, muốn hủy diệt nơi đây. Trước đó, ta tự nhiên có nghiên cứu qua, nhưng bây giờ ta đến rồi, chỉ một mình ta, điều này cho thấy điều gì?

- Cho thấy điều gì? Còn không phải cho thấy người tự cao tự đại, cuồng vọng ngu xuẩn mà đến.

Thăng thần đối đáp châm chích, Hư Áo cư sĩ rõ ràng không phục bá khí của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân chỉ nhướn mày lên, giọng lạnh hằn lại:

- Phải vậy chăng, nếu vậy sao người không tiến đến thử xem?

Hư Áo cư sĩ quát lên:

- Ta đúng đang có ý đó, muốn xem thử Lục Vân người có thần bí như trong truyền thuyết không.

Nói rồi ánh sáng màu u lan bắt đầu lấp lánh, hệt như một ngôi sao, trong lúc chớp tắt hình thành một luồng kinh khí vô hình, từng lớp từng lớp trùng trùng điệp điệp, âm thầm lặng lẽ mở ra thế công.

Lục Vân đảo mắt, ánh lửa toàn thân đột nhiên rực lên, dưới sự rọi chiếu của ánh sáng đỏ rực, kinh khí vô hình dần dần rõ ràng.

- Thần bí không cần coi bản lĩnh của người, chỉ cần người có đủ sức mạnh, trên thế gian này sẽ không có bí mật nào là mãi mãi. Nhưng nếu tu vi của người không đủ, xuất sư không đạt cũng là chuyện tất yếu mà thôi.

Giọng nói lạnh lùng tàn bạo mô tả ý nghĩ trong lòng Lục Vân.

Lúc này đây, khi cuộc đại chiến sắp xảy ra, Lục Vân tỏ rõ tính cách bình tĩnh lạnh lùng, quyết đoán và kiên nghị.

725. Chương 727 - Vãng Sự Như Mộng (chuyện Xưa Như Mộng)

Sơn cốc rất thanh nhā u tĩnh, hoa cỏ lay động. Dưới một gốc tùng, hai bóng người tựa vào nhau, lặng lẽ nhìn về phía chân trời, chính là đang nhắc đến những chuyện ngày xưa, hay đang nhớ đến những giấc mộng cũ? Gió mơn man không lên tiếng, hương hoa như ngưng tụ, hòa lẫn vào nhau, cảnh vật êm đềm không một âm thanh.

- Phượng, muội đang nghĩ gì đó mà còn lo lắng?

Dưới gốc cây, Âu Dương Vân Thiên y phục đen tuyền đang ngắm nhìn người yếu ớt trong lòng, cất tiếng hỏi nhẹ nhàng.

Thái Phượng tiên tử vẻ mặt khổ sở, u oán than thở:

- Nói không lo lắng là lừa dối huynh, chỉ có điều lo lắng thì không công bằng với huynh, muội không biết phải nói thế nào mới phải.

Âu Dương Vân Thiên cười cười, hơi thất vọng đáp lại:

- Thật ra muội đã đáp lời rồi, phải không? Theo như hôm nay, có những chuyện dù không nói cũng có thể hiểu được. Thế thì sao phải xấu hổ che dấu đi?

Thái Phượng tiên tử quay đầu nhìn ông, nhẹ giọng hỏi:

- Huynh biết rồi, sao còn phải hỏi?

Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt mất mát, khuôn mặt anh tuấn mờ hiện mấy phần nghi hoặc, lầm bầm:

- Không biết, có lẽ ta hy vọng muội có thể dùng lời không thật để an ủi ta.

Thái Phượng tiên tử chấn động, ánh mắt đong đầy thê lương đau khổ, vẻ trốn tránh nói:

- Thiên, sao huynh khổ đến vậy. Huynh biết muội không biết nói gian dối, vì sao còn muốn cố ý chạm vào nỗi đau sâu thẳm trong tâm vậy?

Âu Dương Vân Thiên cười nhàn nhạt, ánh mắt si mê nhìn về xa xa, nhẹ giọng thì thào:

- Đời người như mộng, vui sướng ưu sầu. Đáng thương tình hận thường nằm mãi trong đầu! Cả đời này, chúng ta đã mất đi quá nhiều rồi, được lại chỉ là một giấc mộng đẹp vô cùng mà cũng thê lương vô cùng. Bởi vì chúng ta không phải là người thường, chúng ta sống lâu hơn những người bình thường, lại mất đi hạnh phúc cơ bản nhất người thường có được.

Thái Phượng tiên tử cười thê lương một tiếng, ưu tư nói:

- Tuyệt mỹ, có khi lại là nguồn cội của đau khổ. Vì đã từng cố chấp, vì đã từng mong muốn, chúng ta đã cùng nhau trải qua khó khăn hoạn nạn, đạt đến cái gọi là sức mạnh, lại không cách nào trốn thoát được vận mệnh khóa chặt lấy. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ngày đó chúng ta đã sai. Mong ước của đời người không phải là sức mạnh và sống lâu, mà chính là sự phó thác và khoái lạc của tâm linh. Tồn tại vĩnh viễn cùng tuế nguyệt, không gian và thời gian yên tĩnh, mọi thứ đều bình thường nhạt nhẽo, còn không được như một đời ngắn ngủi tạm bợ, sinh sống hạnh phúc.

Âu Dương Vân Thiên đồng ý:

- Phượng, muội nói rất đúng, chúng ta đã uống phí vài trăm năm rồi, thật ra sâu trong ký ức chỉ có mấy ngày ngắn ngủi cùng nhau. Đời người, lại hoang tàn trong sự chờ đợi vô tận. Khi năm tháng qua đi như gió, người xưa đã đi xa, chúng ta ngoại trừ sự cô đơn, buồn chán, chỉ còn những ưu thương và mất mát. Trước

Thái Phượng tiên tử ánh mắt phức tạp nhìn ông, hai môi run run một lúc, cuối cùng còn cố nhin được, không nói những lời trong lòng ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Thái Phượng tiên tử mở hai mắt liền phát hiện Âu Dương Vân Thiên đang đứng cách đó vài trượng, yên lặng nhìn về phía Bắc. Trong gió mai, áo dài ông lộng gió về nên mấy phần ý tranh tình thơ, hình bóng đó khiến người ta thấy cô đơn và đau thương.

Đứng dậy, Thái Phượng tiên tử đi đến sau lưng ông, nhẹ giọng nói:

- Thiên, đang nghĩ gì vậy?

Không hề quay đầu, Âu Dương Vân Thiên giữ nguyên dáng vẻ, giọng nhỏ nhẹ trầm trầm đáp:

- Không có gì, huynh chỉ đang nhìn lại quãng đường lúc xưa còn nhỏ đã đi qua.

Thái Phượng tiên tử lặng đi, sau đó trong lòng run lên, vẻ mặt nặng nề nói:

- Huynh thật sự còn nhớ chuyện đó sao? Lẽ nào đã nhiều năm trôi qua mà huynh lại chưa từng quên đi sao?

Âu Dương Vân Thiên không nói, tiếp tục trầm mặc, im lặng đáp lại.

Thái Phượng tiên tử cười một tiếng như vỡ tim, nhẹ thì thầm:

- Thiên, huynh còn giấu đi tâm sự.

Thân thể Âu Dương Vân Thiên hơi chấn động, từ từ đáp lại:

- Không có đâu, chỉ vì sáng hôm nay huynh dậy sớm, trong lòng cảm thấy bất an, sợ là có chuyện gì xảy ra.

Thái Phượng tiên tử thất kinh, ngạc nhiên nói:

- Thật không, vì điều gì vậy?

Âu Dương Vân Thiên quay đầu lại, nhìn vào trong mắt bà, nghiêm túc nói:

- Không sai, bởi vì điều này chỉ là một chuyện gì đó, huynh còn không dám khẳng định là chuyện gì được.

Thấy ông lo lắng, Thái Phượng tiên tử đề nghị:

- Nếu huynh đã phát hiện có chuyện xảy ra, hay là chúng ta lập tức rời đi.

Âu Dương Vân Thiên chần chừ một lúc, hơi do dự nói:

- Né tránh được hẳn không phải là nạn kiếp, bỏ đi mà tránh không được cũng là uổng phí mà thôi.

Thái Phượng tiên tử khuyên:

- Đừng như vậy nữa, có lúc dự cảm cũng có thể sai lầm. Bây giờ muội tuy mới khôi phục được sáu tầng, những với tu vi của huynh, người trong thiên hạ có thể uy hiếp được chúng ta tuyệt đối không quá nhiều đâu.

Thấy bà nói như vậy, Âu Dương Vân Thiên lập tức bỏ đi vẻ mất mát, toàn thân phát ra khí thế to lớn, cả người chớp mắt đã biến thành một người khác, liền khôi phục được uy nghiêm Thiên Ma giáo chủ của ông.

Thái Phượng tiên tử điềm nhiên thanh nhã cười, cất lời tán thưởng:

- Được, đây mới là Âu Dương Vân Thiên đại anh hùng muội quen biết!

Ánh mắt kiều diễm hấp dẫn, ẩn chứa tình cảm chờ đợi, một ánh mắt ấy, chứa đựng biết bao tình cảm, khiến lòng người rung động.

Âu Dương Vân Thiên ánh mắt ngậy đại, không khỏi chìm đắm. Nhưng đúng vào lúc đó, trên bầu trời xa xa đột nhiên truyền lại khí tức vô cùng tà ác rất yếu ớt, khiến cho khí thế phát ra của Âu Dương Vân Thiên lập tức phát hiện, đột nhiên tỉnh lại.

- Cần thận, có chuyện rồi.

Quay người, Âu Dương Vân Thiên nhìn về xa xa, ánh đèn lưu động trong hai mắt, chính đang dùng pháp quyết Ma tông “Tâm Dục Vô Ngân” thăm dò tình huống trên trời.

Khí tức đó đến rất nhanh, gần như một lúc đã đến vùng chân núi. Do bởi khí thể Âu Dương Vân Thiên phát ra lúc này thu hồi lại đã không kịp, vì thế khí tức đó cũng theo ma khí của ông mà đến.

Nhìn lên không trung, Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt biến hẳn, trầm giọng nói:

- Phượng, cẩn thận, đó chính là Ma Thiên tôn chủ dẫn theo các cao thủ khác.

Thái Phượng tiên tử ngưng thần nhìn lên đám mây đen, lo lắng nói:

- Xem ra dự cảm của huynh đúng rồi, chúng ta làm thế nào đây?

Trước mặt người đàn ông, người phụ nữ luôn tỏ ra rất phụ thuộc.

Âu Dương Vân Thiên hơi nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng nói:

- Tình hình này xem ra không rời đi được rồi.

Giữa không trung, đám mây đen đó lúc này tản ra, từ trong hiện ra Ma Thiên tôn chủ, Ma Áo tôn chủ, Ma thần Tàn Vô Nguyệt, Ma thần Hàn Tinh, Ma thần Đồ Diệt, Ma thần Chích Thiên, Ma thần Khiếu Phong cùng với một số vị Ma tiên.

Nhìn xuống mặt đất, Ma Thiên tôn chủ ánh mắt sắc bén, giọng lạnh nhạt nói:

- Âu Dương Vân Thiên, không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi đây. Trước đây bốn vương phái người đến Thiên Ma giáo, hy vọng hợp tác với người, đáng tiếc người lại không biết thức thời, còn chống lại ý nguyện của bốn vương, rồi người có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

Âu Dương Vân Thiên hừ lạnh nói:

- Đường đi không giống nhau, không thể mưu tính với nhau. Người thực hiện mộng bá thiên hạ của người, ta sống cuộc sống bình thường giản dị của ta, không ai đụng chạm với ai, người cũng đừng đi quá mức của mình.

Ma Thiên tôn chủ nghe vậy vô cùng giận dữ, hôm qua vừa nếm thất bại cay đắng dưới tay Yêu Hoàng Liệt Thiên, thương thế mãi đến hôm nay còn chưa khôi phục, tâm tình vô cùng bức bối. Hôm nay vô tình đi qua nơi đây, bị ma khí của Âu Dương Vân Thiên hấp dẫn, đúng là oan gia gặp nhau, làm sao có thể để ông nói như vậy được.

- Rượu mời không uống lại thích rượu phạt, hôm nay bốn vương sẽ tiêu diệt người, xem thử từ nay về sau còn ai dám chống lại ta. Ma Áo tôn chủ, người dẫn Chích Thiên và Khiếu Phong đi thu thập hãn đi.

Ma Áo tôn chủ nhân thần hơi biến đổi, ánh mắt quét qua Âu Dương Vân Thiên, sau đó lắc mình hạ xuống. Phía sau, Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong xuống theo như bóng với hình, ba người tản ra thành hình bán cung, ý thức chăm chú Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử.

Thấy vậy, Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt âm trầm, lòng bàn tay phải lóe lên ánh đen, chính là một cái thoi sắt dài hơn ba trượng, khắc đầy phù chú cổ quái, toàn thân lấp lánh ánh hào quang. Phía sau, Thái Phượng tiên tử tập trung tinh thần phòng bị, toàn thân ánh lửa phóng thẳng ra hình thành một lưới sáng phòng ngự, ánh mắt cảnh giác liếc nhìn chung quanh.

- Diệt Ma toa! Không ngờ được người lại ...

Đột nhiên dừng lại một chút, ánh mắt Ma Áo tôn chủ nhìn vào vật trong tay của Âu Dương Vân Thiên, thân thể không khỏi hơi hơi rung rung.

Giữa không trung, Ma Thiên tôn chủ ánh mắt âm lạnh, giọng hận thù cất lên:

- Âu Dương Vân Thiên, xem ra người đã sớm đề phòng được, không ngờ không tiếc bỏ đi cấm kỵ của Thiên Ma giáo, sử dụng cả Diệt Ma toa.

Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt trầm mặc, lạnh lùng thản nhiên nói:

- Điều cấm kỵ tự nhiên dùng lúc phi thường, nếu như không phải bởi người một lòng bức bách bốn giáo, ta sao phải dùng đến vật này. Bây giờ còn chưa động thủ, có một số chuyện còn không sao, một khi đã động thủ rồi, đến lúc đó người hấn phải hối hận.

Giận dữ gầm lên, Ma Thiên tôn chủ quát lên:

- Câm miệng, người dám uy hiếp bốn vương, người cho bốn vương lại bị người ta dọa nạt chẳng? Hôm nay bốn vương không giết được người, ta không phải là Ma vương.

Nói rồi gầm lên một tiếng giận dữ, ra lệnh cho những cao thủ Ma vực còn lại chia ra bốn phía, không cho Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử có bất kỳ cơ hội nào chạy thoát, sau đó mới hạ lệnh cho Ma Áo tôn chủ tiến công.

Nhìn thấy tình thế trước mắt, Âu Dương Vân Thiên vẻ mặt trầm trọng, biết được hôm nay xấu nhiều tốt ít, nhưng ông dù sao vẫn là Thiên Ma giáo chủ, sao có thể bị người ta xem thường. Hơn thế nữa, người mình yêu dấu cả đời lại ở sau lưng, cho dù như thế nào, tự mình cũng không thể thối lui được.

Diệt Ma toa nắm ngang trong tay, Âu Dương Vân Thiên nhìn thấy Ma Áo tôn chủ đang từ từ đến gần, tinh thần tập trung cao độ, mở miệng nói với Thái Phượng tiên tử:

- Phượng, muội phải theo sát sau người huynh, không được cách xa quá nhiều, huynh sẽ bảo hộ cho muội.

728. Chương 730 - Ma Giáo Chí Bảo (bảo Vật Quý Báu Nhất Của Ma Giáo)

- Thiên, huynh quên rồi, trước đây chúng ta đã từng trải trận sinh tử, hôm nay lại khiến cho chúng ta ôn lại một lần cũng tốt.

Âu Dương Vân Thiên hiểu ý tứ của bà, gật đầu nói:

- Được, không kể sinh tử, cùng nhau tiến lên.

Nói rồi khí thế toàn thân tăng hấn, cả người rực rỡ sắc thái khác thường, thần nhiên đối mặt mọi thứ.

Giờ phút này, khi nguy hiểm đến gần, một câu của Thái Phượng tiên tử đã kích thích hào khí vạn trượng của Âu Dương Vân Thiên, khiến cho ông đối mặt với cường địch Ma vực mạnh mẽ nhất cũng không một chút sợ hãi.

Gió núi lúc này nổi lên, mang theo hàn khí, giống như đang mô tả chuyện gì. Hôm nay, Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử gặp phải cao thủ Ma vực, bọn họ chỉ hai người đối địch với nhiều cao thủ, cuối cùng có thất bại chết đi, hay sẽ may mắn trốn thoát? Là chết cùng với nhau, hay phân tán tứ phía? Đối với hai người nam nữ khổ ải vì tình, định mệnh bọn họ như thế nào đây?

Đưa mắt nhìn hai người trước mắt, Ma Áo tôn chủ trong lòng có chút buồn bã. Chuyện cũ của hai người đã thành truyền thuyết trong tu chân giới, cho dù là tôn chủ ở Ma vực, cũng đã từng hối tiếc cho tình cảm của bọn họ.

Hôm nay gặp nhau ở nơi đây, nói thật Ma Áo tôn chủ tuyệt đối không có ý làm bọn họ bị thương, nhưng Ma Thiên tôn chủ đã bị ma hóa, lời của Ma Thiên tôn chủ là mệnh lệnh, tự mình không thể không tuân theo.

Dừng chân lại, Ma Áo tôn chủ trầm giọng nói:

- Âu Dương Vân Thiên, người đều thuộc về Ma đạo, nếu như người quay đầu chuyển ý, ta có thể thay người nói lại với Ma vương.

Âu Dương Vân Thiên lạnh lùng thần nhiên nói:

- Ma cũng có đạo, lại không tà ác. Ý tốt của tôn chủ ta xin tâm lĩnh, mời ra tay.

Ma Áo tôn chủ nhè nhẹ thở dài, gật đầu nói:

- Người nói đúng, Ma cũng có đạo, tuyệt đối không tà ác. Chỉ có điều trong rất nhiều lần, thân chúng ta lại không thể do mình chủ động. Được, không nói điều đó nữa, người cẩn thận đi, ta sẽ bắt đầu đây.

Từ đây vừa thốt ra, Ma Áo tôn chủ thân hình biến hóa ngàn vạn, dùng tốc độ nhanh kinh người bố trí một bức tường sáng ảo ảnh bên ngoài thân thể Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử, vô số Ma Áo tôn chủ từ bốn phương tám hướng trùng trùng xông đến, tình hình khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Đồng thời, Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong cũng phát động tiến công, hai người thi triển pháp quyết Ma tông “Tâm Dục Vô Ngân”, lại phối hợp với “Áo Hóa Phân Thân chi thuật”, né tránh Âu Dương Vân Thiên, mục tiêu hướng thẳng đến Thái Phượng tiên tử. Bọn họ làm như vậy, nguyên nhân chủ yếu là cố kỵ đến “Diệt Ma toa” trong tay của Âu Dương Vân Thiên, thứ nữa là nhìn thấy Thái Phượng tiên tử đang bị thương, hy vọng có thể hạ được bà trước.

Đối mặt với tiến công của Ma tôn và Ma thần, Âu Dương Vân Thiên vừa phát xuất sóng dò xét thăm dò thể công của địch nhân, vừa múa tay phải lên, “Diệt Ma toa” dó dưới sự khống chế của ông phát xuất trên hàng trăm ngàn làn sáng đen sẫm, giữa chúng lại có phù chú cổ quái, hình thành một lồng phòng ngự bảo hộ cho Thái Phượng tiên tử và chính mình.

Phía sau, Thái Phượng tiên tử khi cảm nhận được ma khí đến gần, toàn thân lửa đỏ phát ra, đang tính đánh tan công kích của Ma thần, đột nhiên nghe Âu Dương Vân Thiên truyền âm thốt lên:

- Phượng, không cần phải lo lắng, nhanh chóng thu lửa đỏ muội mới phát ra, uy lực Diệt Ma toa của ta rất mạnh, chính là vật báu trấn giáo của Thiên Ma giáo, không những có thể diệt được ma, cũng đồng thời có thể diệt được thần, muội ngàn vạn lần không được đụng vào.

Thái Phượng tiên tử thất kinh, vội vàng thu hồi chân nguyên, cẩn thận lưu ý khắp xung quanh.

Bên ngoài, Ma Áo tôn chủ rõ ràng biết được lợi hại của Diệt Ma toa, tuy ảo hóa thành vô số thân ảnh, nhưng đều không tiếp cận đến gần, chỉ đem tinh thần dị lực phân bố rộng khắp, từ bốn phương tám hướng phát động tiến công. Hai vị Ma thần là trợ thủ đắc lực của Ma Áo tôn chủ, đều xuất thân từ Ma Áo giới, tự nhiên được Ma Áo tôn chủ nhắc nhở, vì thế cũng chỉ là hư trương thanh thế, chỉ dùng tinh thần công kích đến. Vì thế, cuộc chiến này lại giống như một mình Âu Dương Vân Thiên địch với ba người.

Vòng công kích thứ nhất chỉ là hành động thăm dò mà thôi, hai bên nhìn như kịch liệt, nhưng mọi người đều chưa thi triển toàn lực, hơn nữa sở học ai nấy đều là Ma tông pháp quyết, vì thế tương hỗ tiêu tán, kết quả tuyệt đối không rõ ràng.

Chỉ có điều dù gì Âu Dương Vân Thiên cũng chỉ một mình, đối mặt với ba đối tượng mạnh như vậy, áp lực cũng đặc biệt trầm trọng, may nhờ có Diệt Ma toa phát huy được tác dụng khắc chế, thế mới chống cự được tiến công bên ngoài.

Giữa không trung, Ma Thiên tôn chủ có chút không vừa ý, hừ giận nói:

- Làm gì vậy, đây mà là đối địch sao, không phải khiến các người đến so cao thấp với hần, ai lại ra lệnh cho các người hạ thủ còn lưu tình vậy.

Ma Áo tôn chủ ánh mắt lạnh lại, trong lòng có chút giận dữ chấn động, nhưng miệng lại thốt lên:

- Ma vương đại nhân, Diệt Ma toa lại có tên Ma Thiên toa, đó là binh khí của Ma, có sức khắc chế với với cao thủ Ma vực, nếu không năm xưa bọn họ cũng không dễ gì tung hoành trên nhân gian. Ma vực hôm nay, trừ Ma Vương giáp của ngài có thể chống cự được, chúng tôi một khi bị nó đánh bị thương, liền có thể bị hồn bay phách tán, lẽ nào Ma vương lại muốn khiến chúng tôi đi chịu chết?

Ma Thiên tôn chủ nghe vậy rất giận, bất quá trong lòng cũng hiểu được lời đó rất đúng, vì thế không vui thốt lên:

- Cho dù là như vậy, các người cũng không thể công kích từ xa được sao? Mạnh nhất của Ma vực chính là công kích bằng tinh thần, với sức mạnh ba người hợp lại, Âu Dương Vân Thiên cho dù tu vi không yếu, sao có thể kéo dài được lâu?

Ma Áo tôn chủ đáp:

- Ma vương đại nhân yên tâm, vừa rồi chỉ mới là sơ chiến, chúng thuộc hạ chỉ muốn thử qua một lần hiệu quả phòng ngự của Diệt Ma toa. Bây giờ nếu đã hiểu biết nhất định, động thủ lần nữa tự nhiên không đơn giản như vậy.

Đồng thời, Âu Dương Vân Thiên cũng lợi dụng thời cơ nói với Thái Phượng tiên tử:

- Phượng, chút nữa muội phải cẩn thận, một khi nắm được cơ hội muội lập tức rời đi, huynh đi sau đoạn hậu.

Thái Phượng tiên tử lắc đầu nói:

- Không, nếu đi phải đi cùng nhau, muội quyết không muốn sống một mình cô độc.

Âu Dương Vân Thiên hơi cảm động, nhẹ giọng thì thầm:

- Lời này nếu được nói sớm vài trăm năm trước, chúng ta đã không phải như thế này rồi. Ồ ... thôi, chán chĩnh lại tinh thần, trước tiên ứng phó với quan ải khó khăn trước mắt rồi hãy nói.

Quay lại Ma Thiên tôn chủ, Ma Ảo tôn chủ liếc nhìn Âu Dương Vân Thiên, ánh mắt có chút phức tạp, nhẹ vẫy tay phát lệnh bắt đầu đột tiến công thứ hai.

Lần này, đúng như Ma Ảo tôn chủ đã từng nói, công kích của ba đại cao thủ lập tức sắc bén hơn gấp bội, tần suất của tinh thần lực đã tăng từ mười vạn lần lên đến trên ba mươi vạn lần trong mỗi chớp mắt. Những tiếng rít lên chói tai, công kích bằng tinh thần vô hình hết như những sóng điện của não, vút ra tung hoành đan xen, hình thành một vùng tập trung tinh thần dị lực rất nhiều, từng lúc phát sinh ra những vùng biến đổi khác biệt, chỉ vây chặt lấy Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử.

Cảm giác được áp lực đột ngột tăng lên, Âu Dương Vân Thiên quát giậm một tiếng, ma khí toàn thân mở rộng hóa thành một luồng lửa khí kinh người, dùng tần suất rất cao bố trí mười tầng phòng ngự, phân bố trong phương viên vài trượng, chống lại công kích từ bên ngoài.

Đồng thời, Diệt Ma toa trong tay ông được chân nguyên thúc động, ánh đèn tuyền ban đầu dần chuyển thành màu tím đỏ, từng luồng từng luồng phù chú ánh sáng cổ xưa phát ra từ Diệt Ma toa, lần lượt lấp lánh mấy màu khác nhau xanh, đỏ, tím, đen, xanh lam, xanh lục, phân ra chiếu từng phương vị nhất định, liên kết với nhau hình thành một hình khối lập phương to lớn bao quanh ông, sáu mặt có sáu màu sắc khác nhau, tựa như một hình khối có sáu mặt vách bằng ánh sáng, thôn tính hoặc phản xạ toàn bộ những công kích, không cho địch nhân chút cơ hội nào cả.

Nhìn vào hình lập phương sáu màu, Ma Ảo tôn chủ ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, quát lạnh:

- Sức mạnh phòng ngự của Diệt Ma toa không hề yếu ớt, nhưng chắc hẳn do Âu Dương Vân Thiên thúc động bằng chân nguyên. Bây giờ chúng ta kết nối khí tức thành một mảng, dùng ưu thế tiêu hao chân nguyên của hắn, đến lúc đó liền có thể không cần đánh cũng phá được.

Ma thần Chích Thiên, Ma thần Khiếu Phong nghe vậy gật đầu, ba người phân ra thành ba phía, ai nấy đều thúc đẩy ma khí trong thân đến cực hạn, nhanh chóng hình ba đám mây ma, lại nhanh chóng dẫn ra, cuối cùng kết lại thành một mảng, khiến cho giữa chiến trường đen tối hẳn lại, chỉ có ánh sáng lấp lánh thỉnh thoảng lóe lên.

Phát hiện thấy ý đồ của địch nhân, Âu Dương Vân Thiên chấn động trong lòng, mơ hồ cảm thấy thê lương. Ông hiểu rất rõ, mình tuy có Diệt Ma toa, nhưng địch nhân quá sức mạnh mẽ, lại liên thủ với nhau, cho dù mình có khả năng chống đỡ vài trận, cuối cùng cũng khó mà chạy thoát được.

Đối với Ma vực cao thủ, Âu Dương Vân Thiên chịu áp lực rất nặng nề. Tuy pháp quyết của đối phương ông có hiểu được đại khái, phòng ngự hẳn có ưu thế nhất định, nhưng khi tấn công, pháp quyết của ông đối phương cũng hiểu rõ, khiến cho đối phương tương đối trở thành có lợi thế hơn.

Hơn nữa, ông còn có chút lo lắng, nếu như chỉ là một mình ông, có thể nhờ Diệt Ma toa dễ xông qua, cơ hội thành công hẳn không nhỏ. Nhưng Thái Phượng tiên tử ở đây, ông sao có thể một mình bỏ chạy.

Đang suy nghĩ, Âu Dương Vân Thiên toàn lực phòng thủ, về phía ông, chỉ cần còn sống thì nhất định không thể để cho người nữ yêu dấu trong lòng chịu bất cứ thương thế nào, ngay cả một chút nhỏ cũng không được.

Thái Phượng tiên tử nhìn khắp chung quanh, thấy tạm thời chưa có nguy hiểm, không khỏi quay lại nhìn ông, phát hiện vẻ mặt ông có chút trầm trọng. u oán thở dài, Thái Phượng tiên tử nhỏ giọng nói:

- Thiên, huynh có Diệt Ma toa trong tay, nếu đến cuối cùng không còn cách nào, thì nhớ phải sống cho thật tốt đấy.

Âu Dương Vân Thiên gầm lên một tiếng, giận dữ nói:

- Im đi, đừng nói lung tung, chỉ cần có huynh ở đây, muội nhất định sẽ sống tốt!

Thái Phượng tiên tử hiểu rõ ý tứ của ông, cười khổ sở, sau đó bỏ hết vẻ mất mát, kiên định nói:

- Được, chỉ cần có huynh ở đây, cho dù chết cũng có giá trị! Nỗ lực lên, chúng ta cùng nhau đánh cuộc với mệnh vận, xem thử ông trời có kết thúc hết mọi chuyện hay không.

Được sự cổ vũ của bà, Âu Dương Vân Thiên lập tức hào khí trời dậy, miệng cười lớn một tiếng, khí thế toàn thân đột nhiên gia tăng gấp bội, lập tức khiến cho áp lực giãn ra vài trượng.

Giữa không trung, mây đen rung chuyển kịch liệt dưới phản kháng của Âu Dương Vân Thiên, khí tức Diệt Ma toa lập tức mạnh hẳn khiến cho Ma tôn và Ma thần mất hết hồn vía, đang muốn tháo lui mà không dám, chỉ có thể cố gắng chống cự.

Diệt Ma toa là vật của Thiên Ma giáo, nhưng nó lại là binh khí đáng sợ ở Ma vực mà năm xưa Thiên Ma giáo chủ lấy được đem về, dùng để khắc chế những cao thủ Ma vực đến sinh sự. Vật này vô cùng quý dị, cũng tương tự như “Vạn Thú Ma châu”, đều là vật có sát khí rất nặng, vì thế có thể diệt được ma.

Nhìn thấy cảnh này, Ma Thiên tôn chủ cau mày, hừ lạnh nói:

- Một lũ phế vật, ngay cả Âu Dương Vân Thiên cũng không thu thập được, sao có thể theo ta tranh bá thất giới được.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Ma vương đại nhân không cần nóng giận, Thiên Ma giáo chủ này tu vi rất mạnh, không dưới Thiên Kiếm Khách. Lúc này hẳn lại có binh khí ma trong tay, chúng ta có chút cố kỵ, trong nhất thời chưa làm gì được hẳn cũng là chuyện bình thường. Theo thuộc hạ thấy, hay là Ma vương đại nhân xuất thủ một chiêu, chỉ cần công phá được phòng ngự của hắn, đến lúc đó Thái Phượng tiên tử chính là điểm yếu trí mệnh của hắn, không cần phải đại nhân người ra tay, bọn thuộc hạ cũng dễ dàng khiến hắn thần phục.

729. Chương 731 Phần Lực Phản Kích

- Cũng được, Ma Vương ta trước tiên đột phá vùng phòng ngự của hắn, còn những việc khác giao cho các người xử lý.

Nói xong, hắn giơ cao hữu thủ rồi bỏ xuống, một hắc quang trụ từ trên trời bỗng xuất hiện, mang theo khí thế phá toái không gian, hung hãn kích thẳng vào hình lập phương lực sắc bao phủ Âu Dương Vân Thiên.

Trong một kích trực diện này, Ma Thiên tôn chủ tuy không thi triển toàn lực, nhưng lại dùng Vạn Ma chi đao thôi động chân nguyên, kết hợp với lực lượng đồ thần diệt ma đó, kèm theo hủy diệt chi khí, tức thì khiến cho Âu Dương Vân Thiên trở tay không kịp.

Một đạo kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu!

Trong tiếng hét phẫn nộ của Âu Dương Vân Thiên, nhất chém phá vỡ hình lập phương lực sắc, đánh cho Âu Dương Vân Thiên lún sâu vào lòng đất, còn Thái Phượng tiên tử bị chấn bay ra xa.

Nhận thấy tình hình như vậy, Thái Phượng tiên tử vừa kinh hãi vừa giận dữ, trợn mắt nhìn Ma Thiên tôn chủ trong không trung, hung hãn quát lớn:

- Ti bỉ vô sỉ, dám ra tay đánh lén, có bản lĩnh thì hãy quang minh chính đại đánh một trận, chứ hành vi như thế thật khiến cho thiên hạ khinh bỉ.

- Câm mồm, bản vương hành sự há để cho người hỗn láo. Hơn nữa, ta là Ma Vương, không phải là người tốt, muốn thế nào thì làm thế đó, người là cái thá gì mà dám có ý kiến.

Âm hiểm nhìn Thái Phượng tiên tử, Ma Thiên tôn chủ lạnh lùng nói.

Nghe vậy Thái Phượng tiên tử biến sắc, đang muốn phản bác lại, bỗng nhân ảnh trước mắt lay động, rồi theo đó một cỗ tinh thần dị lực đáng sợ không hề báo trước lao tới, bao trùm lấy thân thể tiên tử.

Công kích tinh thần của Ma vực uy chấn Thất giới, cái loại lực lượng tinh thần gây nên nỗi đau đớn khôn cùng, tàn hại hồn phách của con người đó dường như không có cách nào để phòng được. Do vậy khi bà cảm thấy không ổn thì đã quá muộn rồi. Kêu lên một tiếng thảm thiết, Thái Phượng tiên tử mang theo một nỗi đau thương cùng cực, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất, vang vọng khắp cả sơn cốc.

Trên không trung, cao thủ Ma vực thấy tình trạng như vậy, liền không nhịn được những tiếng cười âm hiểm, niềm vui chiến thắng khiến bọn chúng vô cùng đắc ý. Ma Ảo tôn chủ luôn trầm mặc, tuy hẳn thấy tình huống của Thái Phượng tiên tử rất rõ ràng, nhưng tuyệt không hứng thú với điều đó, song mục của hắn chỉ tập trung vào chiếc hố sâu trên mặt đất, đợi xem hành động tiếp theo của Âu Dương Vãn Thiên.

Thời gian trôi đi, khi Thái Phượng tiên tử đã dần quen với công kích tinh thần, toàn thân bà phát ra hồng quang nhàn nhạt, chậm chậm đứng dậy.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Thái Phượng tiên tử, Ma Thần Chích Thiên cười lạnh, tiếp tục gia tăng lực độ của công kích tinh thần, từng chút từng chút ép hỏa diễm xung quanh cơ thể Thái Phượng tiên tử vào bên trong, đáng vẻ trông như mèo vờn chuột. Sự chú ý của cao thủ Ma vực lúc này đều tập trung trên mình của Thái Phượng tiên tử, bọn chúng cũng có chút bội phục trước sự kiên trì của bà.

Nhưng trong khoảng khắc đó, phía bên ngoài mấy trượng, một đạo thân ảnh đột nhiên lao tới, với tốc độ tựa như vô hình, trong chớp mắt hóa thành ngàn vạn đạo nhân ảnh, phân bố tới tất cả mọi nơi trong phạm vi trăm trượng.

- Đáng chết! Mau tránh ra!

Ma Thiên tôn chủ cùng Ma Ảo tôn chủ đồng thời phát ra cảnh cáo, đề tỉnh cao thủ Ma vực. Nhưng tất cả đã muộn, khi Ma Thần cùng Ma Tiên nhận ra nguy hiểm đang tới gần, chỉ thấy trên đỉnh đầu xuất hiện một màn ánh sáng, bên trong ma quang lấp lóe, vô số vòng xoáy với lực hấp vô cùng mạnh mẽ bao vây lấy đám cao thủ Ma vực, từng bước từng bước cuốn bọn chúng vào bên trong.

Đồng thời trong không trung, ánh sáng đen kịt bao phủ khắp bốn phía. Diệt Ma toa phát ra công kích, mang theo lực lượng hủy diệt, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể của không ít Ma vực cao thủ, khiến cho bọn chúng kêu lên thảm thiết, tức thì mất đi sức phản kháng, bị cuốn vào màn ánh sáng ở trên đỉnh đầu, biến mất vô thanh vô tức.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, khi Ma Thiên tôn chủ thu hồi cảm giác, đã phát hiện Âu Dương Vãn Thiên đang ôm Thái Phượng tiên tử nhanh chóng bỏ chạy, hắc quang bao trùm không gian cũng biến mất theo hắn.

Quay đầu nhìn bốn phía, Ma Thiên tôn chủ nổi cơn đại nộ, đám người của hắn lúc này trừ Ma Ảo tôn chủ ra, chỉ còn lại bốn cao thủ là Ma Thần Tàn Vô Nguyệt, Ma Thần Hàn Tinh, Ma Thần Chích Thiên cùng Ma Thần Khiếu Phong, ngoài ra Ma Thần Đồ Diệt cùng mấy tên Ma Tiên khác do nhất thời sơ ý, toàn bộ đều bị màn ánh sáng thần bí thôn phệ.

- Đuổi theo cho ta, hôm nay cho dù thế nào bản vương cũng phải giết bọn chúng, nếu không làm sao hả được cơn giận này!

Nói xong hắc mang lóe lên, Ma Thiên tôn chủ biến mất. Còn lại năm người đám Ma Ảo tôn chủ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng đuổi theo.

Trong không trung, một đạo hắc ảnh đang lao rất nhanh về phía nam. Phía sau mấy trăm trượng, có năm đạo nhân ảnh đuổi theo rất gấp. Ngáng đầu, Thái Phượng tiên tử nhìn Âu Dương Vãn Thiên cười khổ nói:

- Thiên, chàng bỏ thiếp xuống, nếu không sớm muộn gì chàng cũng bị bọn chúng đuổi kịp.

Âu Dương Vãn Thiên kiên định đáp:

- Không cần nói nữa, nàng đang trọng thương, nên tận dụng thời gian nhanh chóng khôi phục.

Thái Phượng tiên tử miệng định nói, đang mấp máy bỗng bị Âu Dương Vãn Thiên trừng mắt nhìn đành thở dài buồn bã, nhắm mắt trị thương.

An ủi Thái Phượng tiên tử đang nằm trong lòng, Âu Dương Vãn Thiên bắt đầu suy nghĩ phương pháp đối phó. Phía sau truy binh ngày càng gần, với tình hình hiện tại, nhiều nhất khoảng một trăm dặm nữa sẽ bị đuổi kịp, lúc đó có muốn dùng lại chiêu số khi nãy e rằng cũng không còn hữu dụng nữa rồi.

Lần trước Âu Dương Vãn Thiên có thể may mắn trốn thoát, chủ yếu do hấn ra tay bất ngờ, âm thầm thay đổi vị trí xuất hiện, sau đó thi triển vũ khí bí mật, đánh ra một đòn kinh tâm động phách mới có thể trốn thoát. Còn lần sau, nếu bị đuổi kịp, lúc đó nên làm thế nào đây?

Phía sau, Ma Áo tôn chủ đuổi kịp Ma Thiên tôn chủ, thấp giọng hỏi:

- Ma Vương đại nhân, vừa rồi Âu Dương Vãn Thiên thi triển pháp bảo đó, ngài có nhận ra không?

Ma Thiên tôn chủ khuôn mặt tức giận, lạnh giọng đáp:

- Không nhận ra, nhưng có cảm giác là đã nhìn thấy ở nơi đâu rồi, tiếc rằng không nhớ rõ mà thôi. Còn người, người biết thứ đó hả?

Ma Áo tôn chủ ánh mắt có chút kì dị, lắc đầu trả lời:

- Thuộc hạ cũng có chút kinh ngạc, do vậy mới hỏi ngài, lát nữa cũng nên đề phòng cẩn thận.

Ma Thiên tôn chủ âm hiểm lạnh lùng nhìn hấn, nghi ngờ hỏi:

- Quả thật như vậy chứ, không còn gì khác nữa hay sao?

Ma Áo tôn chủ cười ha hả đáp:

- Nếu Ma Vương đại nhân không tin, thuộc hạ cũng không còn cách nào khác?

Trong mắt Ma Thiên tôn chủ hắc mang lưu động, chăm chú nhìn Ma Áo tôn chủ một lúc rồi di chuyển ánh mắt nói:

- Không có gì là tốt, giờ chúng ta gia tăng tốc độ, trong vòng mười dặm phải đuổi kịp hấn, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Ma Áo tôn chủ ứng lệnh, không nói năng gì nữa, theo Ma Thiên tôn chủ gia tăng tốc độ, bức bốn tên Ma Thần phía sau một khoảng khá xa. Như vậy, giữa hai người bọn chúng với Âu Dương Vãn Thiên, cự ly đã được rút ngắn đáng kể, thời khắc quyết định đã tới rồi.

Sống chết trốn chạy, liều mạng đổ một phen.

Trên bầu trời hoang dã, Âu Dương Vãn Thiên ôm Thái Phượng tiên tử phi hành cực nhanh, trong đầu vạn phần lo lắng, nhưng lại không nghĩ ra được đối sách gì tốt. Ma Thiên tôn chủ cùng Ma Áo tôn chủ chỉ còn cách gần trăm trượng, một cự ly cực kỳ nguy hiểm, thời gian cũng không còn nhiều. Âu Dương Vãn Thiên mặc dù lại gia tăng tốc độ thêm một lần nữa, nhưng hấn ta ôm theo một người, thêm phía sau hai người đuổi theo bản lĩnh không. Truy đuổi như vậy, cuối cùng ngoài mười dặm tại một nơi hoang vu, Âu Dương Vãn Thiên bị Ma Thiên tôn chủ đuổi kịp.

Cảnh giác nhìn đối phương, Âu Dương Vãn Thiên một mặt đặt Thái Phượng tiên tử xuống, mặt khác bố trí phòng ngự kết giới, mở miệng hỏi:

- Ma Thiên tôn chủ, người muốn như thế nào?

Ma Thiên tôn chủ giận quá hóa cười, phong cuồng đáp:

- Ta muốn thế nào? Ha ha ... Người giết bao nhiêu hảo thủ của bản vương, người nói xem bản vương muốn như thế nào?

Âu Dương Vãn Thiên lạnh lùng nói:

- Tất cả đều do người chuốc lấy, là do người động thủ trước, sao lại còn oán ta.

Ma Thiên tôn chủ hét lớn:

- Cầm môn, bốn vương không muốn nhiều lời với người, nạp mạng đi!

Ma đao vung lên, trong phạm vi trăm trượng đao cương lao tới, dòng không khí bốn phía nhanh chóng di chuyển khiến cho không gian ngưng đọng, tuyệt không cho Âu Dương Vãn Thiên có đường né tránh.

Ma Áo tôn chủ không hề động thủ, chỉ thần nhiên nhìn tất cả mọi việc trước mắt, dáng vẻ đơn độc khiến người khác không tài nào hiểu được. Xung quanh bốn tên Ma Thần cũng yên lặng chờ đợi, không tên nào dám nhúng tay vào, cũng bởi chưa nhận được mệnh lệnh.

Trên mặt đất, Âu Dương Vãn Thiên chăm chú nhìn một đao này, tay phải cong lại, toàn thân Diệt Ma toa ma quang lấp lóe, một cỗ khí tức đáng sợ, dưới sự thôi động của hắn, liền hóa thành một quang trụ đen kịt, nghênh đón đòn tấn công trong không trung.

Cuộc tranh phong chỉ diễn ra trong chớp mắt. Vạn Ma đao mang theo uy thế xé dọc sơn hà nhằm đầu bổ xuống. Khí thế bá đạo cương mãnh như vậy, cho dù là Ma Áo tôn chủ cũng khó mà chịu nổi. Nhưng Âu Dương Vãn Thiên lại dùng Diệt Ma toa ngăn chặn một đòn này, ngạc nhiên thay, còn khiến cho Ma Thiên tôn chủ bắn ngược lên không trung.

Từ miệng Ma Thiên tôn chủ phát ra tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy thân thể hắn nhanh chóng xoay chuyển, hai tay nắm chặt lấy Vạn Ma đao, thân thể giống như một vòng xoáy đen kịt, hung dữ lao thẳng tới Âu Dương Vãn Thiên.

Phía bên trong, Âu Dương Vãn Thiên thử tìm cách di chuyển né tránh, nhưng bốn phía dòng không khí như một vòng xoáy, không ngừng thu nhỏ lại, khiến hắn ta không còn đường trốn tránh.

Bị dồn vào ngõ cụt, Âu Dương Vãn Thiên gầm lên một tiếng, ném Diệt Ma toa lên không trung, hai tay bắt quyết trước ngực, hình thành một quang cầu chói lọi, bao trùm lấy Diệt Ma toa.

Được ma lực của Âu Dương Vãn Thiên thôi thúc, Diệt Ma toa bắt đầu chuyển động. Ban đầu không nhanh lắm, nhưng dần dà đã nhanh tới mức như một bong bóng phát ra quang mang rực rỡ, bốn phía còn bao bọc bởi vô số quang phù, tạo thành thế Cửu Tinh Liên Châu, mỗi lần lấp lóe lại phát ra một luồng sáng khác nhau. Sóng ánh sáng này rất kì quái, có vẻ yếu ớt vô lực, nhưng thực tế lại chí hung chí sát, cho dù gặp phải thứ gì, đều hủy diệt đến đó.

Trong trận chiến, Ma Thiên tôn chủ cùng Thiên Ma giáo chủ đồng thời phát ra công kích, hai người một trên một dưới đối kháng, trong nháy mắt liền va chạm với nhau, khiến mặt đất chấn động, bách thú kêu gào.

Bốn phía, dòng không khí sắc bén tung hoành ngang dọc, cuồng phong quét đến đâu, cỏ cây nơi đó thành tro bụi, rung trời chuyển đất, núi non nhấp nhô đều trở thành bình địa. Quang cảnh trong phạm vi mấy chục dặm trở thành bình địa, thật kinh tâm động phách.

Trong không trung, hai quang trụ màu sắc phản nghịch cùng giao nhau tại một điểm, hai bên nhấp nhô lên xuống liên tục, kèm theo đó là hàng loạt những tiếng nổ kinh khủng cùng với ngũ sắc quang mang chói lòa, khiến cho cả khu vực hoang vu xuất hiện một quang cảnh kì diệu hiếm thấy.

Thời gian trôi đi, hai bên, sau hàng trăm lần đối kháng giằng co kịch liệt, đã dần dần giảm bớt. Cuối cùng cột ánh sáng biến mất, Âu Dương Vãn Thiên bị lún sâu vào lòng đất, Ma Thiên tôn chủ lần nữa bay lên không trung, miệng ứa máu đen, rõ ràng thương thế cực nặng.

Thanks

730. Chương 732 - Ma Tập Thiên Quyền

Hai người giao chiến tạm thời đã đến giai đoạn cuối cùng, Ma Áo tôn chủ phát lệnh tấn công, giao Thái Phượng tiên tử cho đám Ma thần đối phó. Nhìn Thái Phượng tiên tử bị trọng thương cố gắng chiến đấu, Ma Áo tôn chủ lạnh lùng mỉm cười, ánh mắt nhìn Ma Thiên tôn chủ hỏi:

- Ma Vương đại nhân, có quan trọng không.

Ma Thiên tôn chủ không vui hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chú ý phía dưới mặt đất, lạnh lùng âm hiểm nói:

- Âu Dương Vân Thiên vẫn chưa chết, hắn chỉ bị trọng thương mà thôi, cần phải đề phòng cẩn thận.

Ma Áo tôn chủ nghe vậy gật đầu, đang muốn trả lời thì mặt đất truyền tới một luồng khí giận dữ kinh trời, sau đó Âu Dương Vân Thiên phá đất lao lên, khi bay đến cách mặt đất khoảng năm trượng thì thân hình xoay chuyển, xảo diệu hóa giải thể vút lên, hướng đến Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong đang vây công Thái Phượng tiên tử lao đến.

Thấy vậy, Ma Áo tôn chủ ánh mắt hơi chuyển động, cũng không thấy hấn làm như thế nào, thân hình bỗng biến mất trong không trung, trong nháy mắt xuất hiện ở phía bên trái của Thái Phượng tiên tử, lợi dụng khoảng khắc Âu Dương Vân Thiên đánh lui hai Ma thần rồi ôm Thái Phượng tiên tử đã bị thương vào lòng, thì một chưởng của hấn ập lên sau lưng ngay tim của Âu Dương Vân Thiên, đánh Âu Dương Vân Thiên rơi ngay xuống đất. Sau đó trong mắt Ma Áo tôn chủ ánh đèn lưu động, Ma tông pháp quyết “Tâm Dục Vô Ngân” tức thì được thúc động tới cực hạn, hóa thành một luồng sức mạnh phá hoại không gì có thể chống đỡ được xâm chiếm hồn phách của hai người.

Thân thể run lên, Âu Dương Vân Thiên gầm lên giận dữ, một chưởng của Ma Áo tôn chủ đến thật bất ngờ, cơ hồ đánh tan hết kinh mạch toàn thân, muốn khiến Âu Dương Vân Thiên rơi vào cảnh không thể gượng dậy.

Trong lòng, Thái Phượng tiên tử phát hiện thấy sự dị thường của Âu Dương Vân Thiên, kinh hãi hô lên:

- Thiên, chàng sao rồi, chàng mau chạy đi, không cần quan tâm tới thiếp.

Âu Dương Vân Thiên miệng cắn chặt, sắc mặt trắng bệch lộ ra vẻ kiên nghị, hơi lắc đầu, vẫy tay phải hướng về phía mặt đất, phát ra một luồng sức mạnh nhu hòa, chống lại lực xung kích mạnh mẽ, cùng Thái Phượng tiên tử đồng thời rơi xuống đất.

Thân thể lăn tròn trên mặt đất, Âu Dương Vân Thiên nhanh chóng bật dậy, rồi sau đó bay lên không trung, sắc mặt hung dữ nhìn bốn phía. Bên ngoài cơ thể, công kích tinh thần không hề giảm nhẹ chút nào, vẫn đang xâm chiếm nguyên thần của ông, ý đồ muốn nuốt lấy nguyên thần.

Âu Dương Vân Thiên cố gắng chống chọi, trong tay Diệt Ma toa lóe lên ánh sáng màu đen, phát ra một sợi ánh sáng rất nhỏ, bắn thẳng tới đầu của Ma Áo tôn chủ. Ánh sáng này xem ra rất yếu ớt, nhưng Ma Áo tôn chủ lại bị bức bách phải né tránh, khiến cho Âu Dương Vân Thiên tạm thời tránh thoát được.

Xung quanh, bốn Ma thần bắt đầu nhắm thẳng về trung tâm, khí mạch bọn chúng liên thông, hình thành một kết giới phong bế, dùng áp lực vô hình phát ra đòn tấn công hủy diệt. Âu Dương Vân Thiên khuôn mặt âm trầm, thấy địch nhân tiến tới ngày càng gần, cảm giác được sự uy hiếp của tử vong đang giáng xuống, trong đầu liên tục suy nghĩ, một ý định cùng chết đang dần dần được sinh ra.

Cúi đầu, Âu Dương Vân Thiên đưa mắt nhìn Thái Phượng tiên tử, dáng vẻ vô cùng ôn nhu, trầm giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Phượng, nàng có hối hận không?

Thái Phượng tiên tử dường như cảm nhận được tâm tình của Âu Dương Vân Thiên, mỉm cười đáp:

- Không, thiếp không hối hận, có thể chết bên cạnh chàng, đời này thiếp không còn gì phải hối hận nữa.

Âu Dương Vân Thiên cười nhẹ nói:

- Mấy trăm năm nín kéo tới hôm nay là kết thúc, cũng có thể đây mới là kết quả của chúng ta.

Nói xong ngẩng đầu, dáng vẻ đau khổ trong nháy mắt biến mất, cả người biến thành vô cùng lạnh lùng tàn khốc, trong ánh mắt mang theo thần sắc khiến cho người khác phải sợ hãi.

Vào lúc này, khi nguy hiểm đã không còn chỗ nào có thể né tránh được, Âu Dương Vân Thiên không hề rút lui, lựa chọn kiên cường đối mặt, tay phải chậm chậm giơ lên cao, Diệt Ma toa lấp lóe ánh sáng kì dị, dường như đang nói điều gì đó.

Trong không trung, Ma Áo tôn chủ cảm giác được sự dị thường, cảnh cáo:

- Mọi người cẩn thận, hấn có khả năng phản kháng trước khi chết đấy.

Bốn Ma thần trong lòng chấn động, tức thì giảm chậm tốc độ tiến tới, cảnh giác đưa mắt nhìn Âu Dương Vân Thiên.

Ngạo nghễ đứng yên, Âu Dương Vân Thiên giống như là một bức tượng đá, duy trì vẻ trầm mặc, biến hóa duy nhất trên người đó là Diệt Ma toa, lúc này đang phát ra luồng lửa sáng màu đen, không ngừng bốc lên trời cao, trong nháy mắt đã vút tới tầng mây, quang cảnh kỳ diệu trong phạm vi mười dặm đều có thể thấy được.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, bốn Ma thần vì sợ Âu Dương Vân Thiên liều mạng sống chết nên không dám lơ mãng. Nhưng Âu Dương Vân Thiên dường như cũng biết rõ điều này, cũng không có hành động gì, duy trì bất động, trong nhất thời hai bên rơi vào thế giằng co.

Cứ như vậy, Thái Phương tiên tử nhân cơ hội đó trị thương, lúc này đã khôi phục lại khá nhiều. Nhưng trong không trung Ma Thiên tôn chủ đã có chút không nhẫn nại được, mở miệng thúc giục:

- Còn chờ gì nữa, lẽ nào nếu đối phương không hành động thì các ngươi cũng không hành động?

Bốn Ma thần không dám trái lệnh, đưa mắt nhìn nhau, bốn hình bóng liên tục chuyển động, lấy chuyển động với tốc độ cao để mê hoặc Âu Dương Vân Thiên, từ từ đem kết giới thu hẹp lại.

Âu Dương Vân Thiên con người chuyển động, truyền âm nói với Thái Phương tiên tử:

- Phương, nhớ kĩ không được động đây, cho dù chúng ta có phải chết, ta cũng sẽ không để cho bọn chúng được thoải mái.

Thái Phương tiên tử khẽ gật đầu, trên khuôn mặt mỹ lệ hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng. Giờ phút này, đau buồn đã không còn tác dụng gì nữa, đã như vậy sao không lưu lại khuôn mặt đẹp nhất, ít nhất là tại trong lòng của hai người, còn có thể có được một kết quả tốt đẹp.

Bốn Ma Thần hơi mơ hồ, không nắm rõ được lúc này Âu Dương Vân Thiên đang nghĩ điều gì, thế công lợi hại mạnh mẽ tới cực hạn, nếu giờ không phản kháng thì ngay cả một chút cơ hội cũng không có, vậy vì sao đối phương vẫn duy trì bất động? Là không biết, hay là đã không còn lực để phản kháng nữa rồi?

Vấn đề này bốn Ma thần không cần biết, bọn chúng chỉ biết gia tăng công kích, từng bước, từng bước thu hẹp vòng vây, nhanh chóng thu kết giới ban đầu phạm vi vốn khoảng mấy trượng chỉ còn khoảng một trượng, giam chặt hai người Âu Dương Vân Thiên vào bên trong. Đến lúc này, bốn Ma Thần thở ra nhẹ nhõm, với tình hình như thế này, đừng nói là Âu Dương Vân Thiên, cho dù có đổi thành Ma Áo tôn chủ không thụ thương bị vây vào bên trong như vậy, cũng không có cách nào thoát khỏi.

Trong không trung, Ma Thiên tôn chủ khuôn mặt lộ ra nụ cười có vài phần âm hiểm lạnh lẽo, hấn cũng có suy nghĩ tương tự như vậy, cho rằng Âu Dương Vân Thiên bị một chương của Ma Áo tôn chủ đánh cho bị thương quá nặng, ngoài thì cứng cỏi nhưng bên trong đã không còn sức phản kháng. Duy chỉ có Ma Áo tôn chủ trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, cảm giác sự việc có chút không ổn, nhưng không nghĩ thông được.

Chú ý nhìn bốn phía, Âu Dương Vân Thiên thấy dáng vẻ của bốn Ma Thần, trong lòng tức thì cười lạnh, nắm lấy khoảng khắc cực ngắn bọn chúng buông lỏng, năm ngón tay trái mở ra, một luồng ánh sáng kì dị bay ra, bay một vòng quanh Âu Dương Vân Thiên, rồi trong nháy mắt lớn lên mấy trăm lần, biến thành một cột sáng hình tròn, bảo vệ bản thân và Thái Phương tiên tử bên trong.

Quang trụ này quỹ dị khó lường, vừa mới xuất hiện trên bề mặt đã lấp lóe hàng ngàn vạn đồ án, tạo thành những vòng xoáy kỳ lạ muôn hình vạn trạng, sinh ra sức mạnh thôn tính, hút lấy vạn vật ở khu vực quanh đó vào trong.

Biến cố bất ngờ khiến cho bốn Ma thần thất kinh hồn vía, muốn chạy đã không còn kịp, chỉ còn cách đem khí mạch liên thông, cùng đề kháng chống lại lực thôn tính đó. Trong không trung, Ma Áo tôn chủ kinh hãi hô lên, ánh ma toàn thân lóe lên, phát ra lực bài xích cực mạnh, chống lại hấp lực đó, đáng tiếc hiệu quả không đáng kể.

Bên kia, Ma Thiên tôn chủ gầm lên giận dữ, hấn cũng chịu sự thôn tính của sức mạnh đó, miệng hấn hét lên điên cuồng:

- Âu Dương Vân Thiên đáng ghét, người cho dù phát động “Ma Tập thiên quyển” bản vương cũng không để cho người đắc ý đâu.

Ma đao vung lên, mấy trăm ánh đao tụ lại một chỗ, hình thành một quả cầu ánh sáng đen kịt, dưới sự thúc động của Ma Thiên tôn chủ, lao thẳng về phía Âu Dương Vân Thiên. Đồng thời, trên thân thể Ma Thiên tôn chủ ánh đen lóe lên, Ma Vương giáp thần kì nhất của Ma vực tự động phân giải, sau khi thoát ly khỏi thân thể của hắn, hóa thành một dải lụa bốn trượng màu đen, tự động bao phủ lấy khu vực “Ma tập thiên quyển”, tức thì tất cả lực thôn phệ đều biến mất, khôi phục lại bình thường.

- Thật ra sau khi quay về Hoa Sơn, đệ đã bắt đầu hoài nghi, nhưng không dám khẳng định. Trận chiến hôm qua mới khiến đệ hiểu rõ hoàn toàn, bởi vì đệ lúc đó tuyệt đối không đi xa, mà chỉ núp một bên, mắt nhìn thấy hết mọi chuyện xảy ra.

Lí Trường Xuân cười lạnh nói:

- Đúng vậy chẳng, nếu như vậy, đệ hẳn thấy ta, nhưng có điều gì muốn nói chẳng?

Liễu Tinh Hồn lắc đầu nói:

- Đệ không có gì để nói, chỉ có thể nói đổi lại là đệ, cũng có chọn lựa giống như của huynh vậy.

Lí Trường Xuân cười mắt nhắm, hơi đau thương đáp lời:

- Đó đã là quá khứ rồi, bây giờ ta muốn giao đệ một nhiệm vụ mới, đệ có thể hoàn thành chẳng?

Liễu Tinh Hồn điềm nhiên trả lời:

- Huynh nghĩ đệ còn tin huynh chẳng? Hay cho là huynh còn có thể khống chế được tâm thần của đệ chẳng?

Lí Trường Xuân chần chờ một lúc, thản nhiên nói:

- Xem hình dạng của đệ hôm nay, ta đúng là không tin nhiệm đệ, nhưng ta lại phải khiến đệ vì ta hoàn thành nhiệm vụ. Vu thuật rất lợi hại, nhưng một khi người thi pháp đã chết rồi, Vu chú hẳn thi triển trên người khác cũng mất đi linh ứng. Nguyên nhân này khiến đệ bình tĩnh trở lại hoàn toàn.

Liễu Tinh Hồn không hề phủ nhận, nhưng bình thản lên tiếng:

- Có lẽ đúng như huynh đã nói, đệ nhờ vậy mới tỉnh táo lại, vì thế kế hoạch của huynh cần phải thay đổi.

Lí Trường Xuân cười âm trầm nói:

- Sư đệ, đệ sai rồi, ta không cần thay đổi kế hoạch, đệ nhất định cũng sẽ vì ta mà hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì lúc trước khi khống chế tâm thần của đệ, ta đã nghĩ đến chuyện ngoài dự kiến, vì thế còn lưu lại một chút thủ đoạn.

Dứt lời, Lí Trường Xuân đột nhiên rút trong người ra một cái trống con, rung nhẹ trước mặt của Liễu Tinh Hồn. Tiếng trống rất phổ thông, nhưng trong tai Liễu Tinh Hồn lại tựa như tiếng sấm, toàn thân lập tức trở nên mơ hồ, chìm vào trong hỗn độn.

Cười thỏa mãn, Lí Trường Xuân trầm giọng nói:

- Liễu Tinh Hồn ngươi nhớ cho rõ, ngươi phải vĩnh viễn phục tùng mệnh lệnh của ta, hoàn thành nhiệm vụ ta giao.

Liễu Tinh Hồn ngây ngô đáp lại:

- Thưa chủ nhân, thuộc hạ vĩnh viễn phục tùng mệnh lệnh của ngài, hoàn thành nhiệm vụ ngài giao cho.

Lí Trường Xuân cất tiếng:

- Bắt đầu từ bây giờ, ngươi hãy tìm Kiếm Vô Trần, sau đó đi theo hắn, đưa đường dẫn lối cho hắn từng bước từng bước vào chỗ tà ác, hơn nữa còn tùy lúc liên hệ với ta, nghe sự phân công của ta.

Liễu Tinh Hồn vâng một tiếng, sau đó lặp lại những lời này, hoàn toàn thể hiện hình dáng tâm thần bị khống chế mất.

Lí Trường Xuân thấy vậy rất đắc ý, đưa tay vẫy Liễu Tinh Hồn ra đi, một mình đứng ngắm nhìn mây âm xa xa, hiếm độc nói:

- Lần trước ta đã thua, thua đến không còn gì. Lần này ta sẽ khiến ngươi thua, thua đến mất tất cả.

Lời nói lạnh lẽo như một lời thề, vang vọng trong khoảng không sau núi Thái Huyền. Nơi đây, hai đại cao thủ kiệt xuất nhất gây nên ân oán, cuối cùng ai thắng ai thua?

Trong một sơn cốc bốn bề vách đá trơn tuột, có một tảng đá lớn đột nhiên hiện lên, trên đó lúc này đang có một hình bóng đứng yên đón gió.

Sơn cốc này phương viên rộng rãi vài dặm, bốn bề đều là vách dựng đứng, bên trong cây cỏ xanh tươi, chỉ có duy nhất một tảng đá như hạc giữa bầy gà, khiến cho người ta cảm thấy quái dị. Bốn bề vách đá sơn cốc cằn cỗi, hệt như tường đá thẳng đứng, mỗi mặt đều có các hình dáng khác nhau, khiến người ta kinh ngạc.

Mặt Đông, đâm thẳng vào vách đá là một mỏm đá, lưu lại vết tích của năm tháng, nhưng nó lại tạo nên một đồ án hình rồng hung dữ, sống động xuất hiện giữa không trung. Phía Nam, trên vách đá lại có một dấu tích rất sâu, hình thành một hình vẽ chim lạ. Bề Tây, trên vách đá lồi lõm không bằng phẳng, tạo thành một hình con hổ ngửa cổ gầm trời, vách đá phía Bắc lại là một đĩa hình tròn.

Đĩa này hơi cổ quái, gần giống như bát quái, lại không giống hoàn toàn, nhìn xa xa có phần mờ lung, lại ẩn chứa huyền cơ bên trong.

Đứng yên trên tảng đá, Huyền Dạ im lặng nhìn đĩa tròn, toàn thân hoàn toàn bất động, hắn đã đứng thế cả nửa ngày. Từ khi đến nơi này, Huyền Dạ liền phát giác nơi này hơi cổ quái, sau đó hắn phát hiện hình vẽ trên bốn bề, lại càng thêm khẳng định, nhưng vì sao trên vách đá đen phía Bắc không phải hình vẽ Huyền Vũ Quy Xà, mà lại là một cái đĩa?

Về truyền thuyết Tứ Tượng, Huyền Dạ không hiểu thâm sâu, nhưng bốn thứ cơ bản Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ hắn đều biết, vì thế hắn mới mãi đứng yên ngắm nhìn phía Bắc.

Lúc này, sắc trời dần dần tối đi, một ngày nữa đã nhanh chóng trôi qua. Huyền Dạ đứng quan sát cả nửa ngày, không tìm được chút đường dây mối nhợ nào, mắt thấy trời đang sập tối, trong lòng không khỏi nóng nảy. Lần này ra đi, mục đích chủ yếu để hoàn thành nhiệm vụ Yêu Hoàng giao phó, tìm kiếm “Đại Luân Hồi bàn” trong truyền thuyết. Vì thế, hắn đã bôn tẩu cả mấy ngày, đi hơn nửa nhân gian, cuối cùng đến được nơi này.

Trước mắt, hắn tuy không khẳng định được nơi này chứa đựng huyền cơ gì, nhưng ít ra hắn cũng biết được nơi này cổ quái, vì thế hắn không muốn bỏ qua cơ hội này.

Vì quan sát cả nửa ngày rồi, Huyền Dạ đã vô cùng quen thuộc địa hình trong sơn cốc, lúc này lợi dụng trời chưa tối hẳn, hắn bay lên phía trước, tiến đến trước mặt vách đá phía Bắc, ánh mắt quan sát động tĩnh bốn bề.

Theo cự li giảm dần, cảm giác mơ hồ của Huyền Dạ cũng giảm mất đi, đĩa tròn to lớn trên vách đá nhìn rõ, vô số mỏm đá nhỏ nhô lên có hình dáng dị thường, nhìn sơ qua rất bình thường, nhưng cẩn thận quan sát liền phát hiện được, trước mặt không ngờ có trăm ngàn chim thú, ẩn mình trong một vùng sương mù mờ lung, mơ hồ đang nói lên điều gì đó.

Huyền Dạ thấy rất lạ, đĩa tròn này thật thần bí, vì sao lại như vậy? Đang suy nghĩ, những con chim thú ẩn đi, đập vào mắt lại là một số mỏm đá, phẳng phất như chỉ cần tinh thần phân tâm, liền không cách gì bắt được điểm thần kỳ đó. Nghĩ như vậy, Huyền Dạ liền thử một lần, quả nhiên chỉ cần tập trung tinh lực liền có thể nhìn thấy trăm ngàn chim thú sống động, một khi phân tâm liền không còn nhìn ra được nữa.

Kêu lên kinh ngạc, Huyền Dạ tự nói: “Thiên hạ to lớn, quả nhiên không gì không có. Nhưng đĩa tròn này là gì đây, có quan hệ gì với Đại Luân Hồi bàn ta đang tìm không?”

Ánh mắt tối lui, cuối cùng Huyền Dạ nhìn xuống mặt đất, trên vách đá nơi đó không ngờ có một vòm cửa đá, đáng lạ là trước đó không hề phát hiện được. Hạ mình xuống, Huyền Dạ ngừng trước vòm cửa đá, hơi chần chừ một lúc, rồi đưa tay đẩy tấm cửa đá.

Cửa này không lớn, nhưng lại rất nặng, ngay Huyền Dạ cũng phải dùng hết sức, nếu là người thường hắn không cách nào tiến vào. Cửa mở rồi, một trận cuồng phong từ trong cuộn cuộn thổi ra, mang theo khí rất lạnh, thiếu chút nữa đã hất bắn Huyền Dạ.

Thấy vậy, vẻ mặt Huyền Dạ biến hẳn, vừa bố trí một màn khí phòng ngự bên ngoài, vừa phát ra sóng thăm dò, chân từ từ tiến lên. Trong lòng núi đen ngòm, xa xa truyền lại tiếng quái thú gầm rống, âm thanh thật khủng khiếp.

Đi được chừng ba mươi trượng, Huyền Dạ đến một khúc quanh, phát hiện được một vòm cửa đá thứ hai. Cửa này không giống với cửa trước, trên đầu cửa khắc hai chữ “Bất Quy”, hai bên lại có hai dòng chữ nhỏ, ghi rằng: “Hồi đầu bất tri, tiền hành thận chí” (1)

Ý tứ thật rõ ràng, muốn nói với người mau mau đi khỏi, không được hiếu kỳ. Nhưng Huyền Dạ là người thế nào, sao có thể bị hai câu này dọa cho bỏ chạy?

Không thèm để ý, Huyền Dạ đẩy cửa bước vào, sau đó cửa đá liền tự động đóng lại. Xoay người lại, Huyền Dạ liếc nhìn lên cửa đá, phát hiện trên đó có khắc: “Nhất nhập thử môn, chí tử bất hồi” (2)

Hàm ý ẩn chứa bên trong thật đáng khiếp sợ, nhưng Huyền Dạ không thèm để ý, ngược lại còn hừ nhẹ giọng:

- Khẩu khí thật là lớn lối, hôm nay ta phải xem qua cho biết, coi thử trong sơn cốc vô danh này, thật ra có ẩn chứa huyền cơ nào đây.

Nói rồi di chuyển, đang muốn tiến lên.

Nhưng trong lúc quay đầu nói chuyện, trước mặt Huyền Dạ không ngờ hiện ra một tấm kính bằng đồng. Vào sát na hần quay người về, đập vào mắt là một hình bóng chính là hình ảnh phản chiếu của mình. Việc bất ngờ đột ngột khiến hần thất kinh, toàn thân hoang mang thối lui hai bước, vẻ mặt biến hóa liên tục.

Bốn bề, không một chút động tĩnh, trừ thần sắc bất an của chính hần trên mặt kính đồng ra, mọi chuyện rất yên lặng, ngay cả âm thanh nhịp tim của hần cũng nghe rất rõ.

Rũa một tiếng, Huyền Dạ định thần lại, trầm giọng nói:

- Người nào sao cứ quỷ quỷ quái quái như vậy, có gan thì đứng ra đây.

Thanh âm trầm nhỏ, vang vọng mãi, trong sơn động kín mít rõ ràng có vẻ buồn bã.

- Quỷ thần không sợ, lại sợ chính mình, có thể thấy sợ hãi vốn từ trong lòng, mà không phải bởi vì hoàn cảnh.

Một giọng nữ vang lên, hơi thô ráp lại hơi âm lạnh, Huyền Dạ nghe thấy trong lòng không an.

- Người là ai, vì sao lại ở nơi âm lạnh như vậy?

Bước vòng qua tấm kính bằng đồng, Huyền Dạ vừa từ từ tiến lên vừa nghiêm túc hỏi lại.

Giữa không trung, một giọng nữ truyền lại:

- Ta là ta, cũng không phải là ta, chỉ cầu nhân quả truyền kiếp.

Huyền Dạ lặng đi, không hiểu hỏi lại:

- Ý là gì đây, người đừng ra vẻ thần bí, trực tiếp nói ra cho rồi.

Người nữ đó cười ha hả, giọng có phần âm lạnh nói:

- Âm và Dương, sinh tử luân hồi, thành bại được thua, thiện ác thị phi. Nơi đây là cửa thời gian và không gian, nơi đây là đất huyền diệu, từ xưa đến nay, chưa người quay về.

Huyền Dạ ngừng bước, liếc nhìn vách đá hai bên, phát hiện trên mặt không ngờ mờ hiện ánh sáng, thật sự là kỳ quái. Tiếp tục tiến lên, vách đá vốn hơi mờ sáng dần dần tỏ hẵn, vô số hình vẽ cuộn tới cuộn lui, hết như một dải ký ức, thể hiện trong não của hần.

Ghi chú:

(1) “Hồi đầu bất trì, tiên hành thận chi” = “Quay đầu chưa trễ, tiến lên phải hết sức thận trọng”.

(2) “Nhất nhập thử môn, chí tử bất hồi” = “Một khi đã vào cửa này, đến chết cũng không quay lại được”

Thanks

734. Chương 736 - Thần Bí Nữ Nhân (người Phụ Nữ Thần Bí)

- Nơi đây rất kỳ quái, đồ án ánh sáng này hình thành như thế nào? Còn nữa, người ở nơi đâu, vì sao không dám xuất hiện?

Giữa hư không, người nữ đó âm trầm lạnh lẽo đáp:

- Không cần phải tiến lên, mỗi lần người tiến lên một bước, chính là đã trải qua vài năm. Khi người đi đến tận cùng, sinh mạng người cũng liền kết thúc. Lời này người có lẽ không tin, nhưng ta cần phải nhắc nhở người, bây giờ người đã nhìn thấy tất cả, đều là những chuyện trước kia người đã trải qua, người cũng chưa từng phát hiện được một chuyện, một khi người vượt qua khỏi ký ức hiện thực, sanh mệnh của người sẽ bắt đầu mất đi. Đến lúc đó người cũng sẽ nhận thấy bước chân càng lúc càng nặng nề, mãi cho tới khi người đi không được nữa thì sanh mệnh cũng đã hết.

Huyền Dạ nghe vậy biến sắc, lập tức dừng bước lại, liếc nhìn vách đá hai bên nói:

- Người đừng dùng lời giả dối uy hiếp ta, trên đời này có chuyện quỷ dị như vậy sao?

Người nữ đó đáp:

- Chuyện thế giá có hàng trăm hàng ngàn điều kỳ lạ, người nào có thể biết rõ hết được. Nếu như người không tin thì có thể thử qua, chỉ có điều người sau này đừng hối hận. Nhớ lại lúc mới đến, trên cổng đá đã nhắc nhở, một khi đã vào trong cổng rồi, từ đó sẽ vĩnh viễn không quay lại được!

Huyền Dạ đứng yên, trong lòng hơi nghi hoặc, cũng hơi lo lắng. Chuyện cổ quái ở đây hẳn chưa từng thấy qua, cũng không dám khẳng định lời người nữ đó nói là thật hay giả. Nhưng để thận trọng, hẳn không dám đem mình làm thí nghiệm, chỉ có thể truy hỏi:

- Cho dù lời người có lý đi nữa, nhưng con đường này có tên là gì, lai lịch ra sao, vì sao người lại muốn nhắc nhở?

Hừ lạnh một tiếng, người nữ quát lên:

- Nơi này chính là “Ký Ưc Tẩu Lang” (Hành Lang Ký Ưc) trong truyền thuyết luân hồi, cho dù người nào đã đi hết ký ức cuộc đời đều khó mà thoát chết được. Điều này đã được định sẵn, ai cũng không thể sửa đổi. Còn về việc nhắc nhở người, bất quá chỉ thấy tuổi thọ dương gian của người chưa hết, không hy vọng người vì một chút hiếu kỳ nhất thời mà biến đổi đi vận mệnh của mình để cuối cùng chết ở nơi đây. Bây giờ người hẳn đã biết rõ mọi thứ, nếu như khăng khải nghe theo lời ta, còn có chút hy vọng sống sót, nếu không người hẳn phải chờ chết ở nơi đây rồi.

Huyền Dạ có phần không tin, tuy nhiên hẳn không hề biểu lộ ra ngoài, chỉ không hiểu hỏi lại:

- Theo như ý của người, tiến lên hẳn phải chết, thế thì ta có thể thoái lui. Chỉ cần lui ra khỏi nơi này thì không phải chẳng có chuyện gì hay sao?

Người nữ cười châm biếm:

- Người quay đầu lại nhìn xem, con đường người đã qua ở đâu rồi?

Huyền Dạ nghe lời làm vậy, xoay người nhìn lại đường mình vừa đi qua, chỉ thấy bốn bề một vùng hư ảo, nơi này còn có cảnh tượng như trước.

- Vì sao lại như vậy, điều này chẳng phải cố ý đưa người ta vào chỗ chết sao?

- Một khi đã vào cửa rồi, cho đến chết cũng không quay lại được. Bây giờ người đã hiểu được ý của câu này rồi chứ.

Giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, dường như người nữ này không biết cao hứng vì điều gì.

Huyền Dạ gật đầu nói:

- Bây giờ ta đã hiểu, chỉ có điều ta muốn hỏi lại, nếu như cho là xông thẳng thì có cơ hội thoát ra không?

Giữa hư không, người nữ trầm mặc một lúc lạnh giọng nói:

- Có, nhưng cơ hội vô cùng nhỏ, không thể nắm vững được trừ phi thân mình có đủ pháp quyết chánh tà. Tu vi của người rất kinh người, nhưng ở đây cũng chỉ vô dụng mà thôi, bởi vì người bị vây khốn trong định mệnh, cho dù mạnh mẽ hơn cũng không thoát khỏi được vòng kiềm kẹp của định mệnh.

Huyền Dạ trầm mặc một lúc, hần đang suy nghĩ những lời của người nữ, suốt cả nửa ngày đối phương dường như không có chút ác ý, nhưng sao bà ta lại không xuất hiện? Không thể xuất hiện, hay bởi vì nguyên nhân khác?

Giây lát sau, Huyền Dạ cất tiếng:

- Nếu đã như vậy, người cho ta biết xem, theo ý của người muốn rời khỏi nơi đây phải làm như thế nào?

Dường như biết hần sẽ hỏi vậy, người nữ đó nói:

- Người nhắm mắt lại, đừng để cho ảo ảnh mê hoặc, sau đó qua trái ba bước, xoay người, thẳng tới phía trước năm bước lại xoay phải, đến lúc đó đưa hai tay ra sẽ gặp được một vách đá. Người phải dùng tâm trí suy nghĩ, tìm kiếm được nơi thích hợp tương đồng với khí tức của người rồi dùng lực ấn vào, lúc đó người có thể thoát thân. Nếu như bước cuối cùng thất bại, cũng chính là mệnh vận người phải như vậy, không ai cứu được người rồi.

Huyền Dạ hơi chấn động trong lòng, thật sự nghiêm trọng như vậy sao? Hần hơi hoài nghi, bất quá hần không hề phản bác lại, mà bình tâm tĩnh trí làm theo lời chỉ bảo của người nữ kia. Huyền Dạ nhanh chóng sờ thấy được cái gọi là vách đá, hai tay từ từ di động phát hiện bề mặt được phân thành từng khối nhỏ, mỗi chỗ trên bề mặt đều rung động hết như có vô số trái tim bên trong. Điều này khiến cho hần cảm thấy không khỏi run rẩy.

Thân là kẻ mạnh của Yêu vực, từ trước tới nay hần chưa từng sợ điều gì, nhưng giây phút này, trong lòng hần hơi sợ hãi.

Sờ soạng thật lâu, Huyền Dạ vẫn không cách nào nắm vững được. Hần hiểu rõ lòng luôn dao động, nhưng càng muốn bình tĩnh thì ngược lại càng thêm kinh sợ. Tình hình này kéo dài rất lâu, mãi cho đến khi hần từ từ thích ứng, cuối cùng mới chọn lựa được một nơi để dùng lực ấn vào.

Đến lúc này, Huyền Dạ nóng nảy chờ đợi xem kết quả. Hần không chắc là đúng hay sai vì thế hần phải cảm thấy bất an. Trong khi tâm tình hần đang khấn trương, phía sau lưng hần đột nhiên truyền đến một lực hút mạnh mẽ, hút ngay hần vào trong khi hần không phòng bị được tình huống này.

Sau một sát na kinh ngạc, Huyền Dạ mở hai mắt, liền phát hiện hoàn cảnh nơi này đã biến đổi, chính hần đang ở trong một đường hầm đen như mực. Ngắm nhìn trước sau, hai đầu đều đen tuyền, Huyền Dạ không khỏi cất tiếng:

- Ô, ta bây giờ đi như thế nào?

Lời này rõ ràng là nói với người nữ đang ẩn nấp.

Giữa hư không, người nữ lạnh lùng trả lời:

- Người đang ở một con đường có hai đầu, một quay trở lại, một hướng tới trước, người tự mình chọn lựa đi.

Huyền Dạ lặng người, bất quá lập tức phản ứng trở lại, bước lớn đi về phía trước. Không lâu sau, hần đi đến một động rộng rãi to lớn, phát hiện nơi này có sáu lối đi. Trong nhất thời hần không biết chọn lựa như thế nào.

Lúc này, tiếng người nữ đó truyền đến:

- Huyền Dạ, tại sao người đến đây?

Huyền Dạ ánh mắt biến hần, hỏi ngược lại:

- Sao người biết được tên của ta?

Người nữ đó đáp:

- Bởi vì người đã lưu lại ký hiệu in dấu trong Ký Ưc Tẩu Lang, nên ta mới biết. Bây giờ người trả lời cho ta biết tại sao người đến đây, ta sẽ cho người biết người đi con đường nào.

Huyền Dạ không nói, ngẫm nghĩ lời của người nữ, trong đầu hơi thấy bối rối. Nếu như đáp lại, chẳng khác gì chính mình thỏa hiệp với người ta, cảm giác bị người uy hiếp. Nếu như không đáp lại, tình hình trước

mắt khốn nạn trùng trùng, nói không chừng còn khiến đối phương nổi giận, đến lúc đó kết quả thế nào khó mà dự báo được.

Chuyện này nếu đổi là người khác, có khả năng đồng ý ngay hoặc là cự tuyệt. Nhưng Huyền Dạ lại không giống vậy, theo ý cá nhân hẳn thì không đồng ý, nhưng chuyện này có thể quan hệ đến vật hắn muốn tìm kiếm, để hoàn thành nhiệm vụ Yêu Hoàng giao phó, hắn không thể không thận trọng được.

Trầm mặc một lúc lâu, Huyền Dạ cất tiếng:

- Cho người biết cũng được, chỉ có điều ta hy vọng người có thể đáp lại một vấn đề của ta.

Người nữ đó đáp:

- Cần phải xem vấn đề thế nào, có một số chuyện ta không thể nói được.

Huyền Dạ nghe vậy lại trầm mặc, bất quá lần này chỉ một lúc liền mở miệng:

- Ta đến đây chính là tìm kiếm Đại Luân Hồi bàn trong truyền thuyết. Vấn đề của ta chính là người có thể không cần nhắc nhở ta, nhưng người lại làm như vậy, mục đích thật sự của người là gì?

Bốn phía im lìm, một lúc sau người nữ đó mới đáp:

- Mục đích thật sự để ta khuyến cáo người không phải vì người, cũng không phải vì chủ nhân của người, mà vì một chuyện nhân quả. Còn việc người muốn tìm kiếm Đại Luân Hồi bàn, người cũng không cần phải tìm kiếm, cho dù người tìm thấy cũng không làm gì được. Bây giờ ta cho người một chỉ bảo, người hãy rời đi bằng cửa hầm thứ ba bên trái. Rời khỏi sơn cốc rồi không được quay đầu, cho đến khi về gặp chủ nhân người, bảo hắn một mình đến nơi đây, ta sẽ cho hắn biết kết quả hắn muốn.

Huyền Dạ trầm giọng nói:

- Người biết không ít chuyện, vì sao lại muốn ẩn núp?

Người nữ nhân đó thản nhiên đáp:

- Luân hồi của định mệnh, bởi chính vì nhân quả mà ra, chuyện bình thường sao có thể nói năng lung tung. Đi đi, nơi này không phải để người ở lại lâu được.

Huyền Dạ hơi không phục nói:

- Ta muốn không đi thì sao?

Bốn phía lại im lặng, người nữ đó không đáp lại, rõ ràng không quan tâm đến hắn nữa. Huyền Dạ thấy vậy hơi giận dữ, bất quá hắn thật sự thông minh, suy nghĩ giây lát liền theo sự hướng dẫn của người nữ đó, thoát ra bằng cửa hầm thứ ba bên trái.

Thật lâu sau, trong sơn động truyền lại một tiếng thở dài, người nữ đó nhẹ thì thầm:

- Thái Âm Tế Nhật, truyện thừa nghịch thế, luân hồi truyện thuyết, tái khởi phong ba. Nại hà, nại hà, thiên đạo vô ngã! (1)

Âm thanh trầm nhỏ ẩn chứa đau thương mơ hồ, vang vọng giữa động yên tĩnh. Đó là gì khiến người nữ đó cảm thương như vậy? Bất hạnh, lo lắng hay là bối rối mơ hồ?

Trong Vân Chi Pháp giới, Hư Ảo cư sĩ lúc này ánh mắt âm lạnh đang nhìn Lục Vân, miệng quát lạnh:

- Có bản lĩnh không, người thử qua liền biết. Bây giờ người hãy tiếp chiêu đi.

Lời còn chưa dứt, người đã di động, ánh sáng rực rỡ màu u lan dao động gấp khúc, hết như một chùm sóng dao động bao quanh bốn phía Lục Vân.

Đang tiến công, thân thể Hư Ảo cư sĩ vận động theo đường gấp khúc, dùng làn sáng màu u lan đặc biệt kỳ lạ để là môi giới, liên kết thành mười bảy kết giới ánh sáng, vừa nhanh chóng chồng vào nhau, vừa mạnh mẽ thu nhỏ lại.

Đứng yên ngạo nghễ, ánh mắt Lục Vân lóe sáng, vừa dùng Ý Niệm Thần Ba để truy tìm thân ảnh di động của Hư Áo cư sĩ, vừa phát ra chân nguyên liệt hỏa, dùng hình dạng tương tự hoàn toàn để nghênh đón lấy làn sáng màu u lan, ý đồ ngăn trở không cho chúng thu nhỏ được.

Trong lòng Lục Vân, chân nguyên liệt hỏa dĩ nhiên có thể khiến cho làn sáng u lan phải hiện rõ, tất nhiên cũng có ảnh hưởng đối với mình, vì thế muốn đối kháng với người kia hẳn không thành vấn đề. Nhưng trên thực tế, khi làn sáng màu u lan đến gần, chân nguyên liệt hỏa do Lục Vân phát ra hoàn toàn mất đi tác dụng. Điều này khiến chàng chấn động trong lòng.

Giữa nguy ngập, Lục Vân không chút kinh hoàng, nhưng tính chất chân nguyên trong người chàng lại biến hẳn, lập tức ánh sáng ngũ sắc hiện ra, một vầng mây sáng bao phủ bên ngoài, không ngừng đối đầu với làn sáng màu u lan.

Phân tích qua quá trình này, Lục Vân phát hiện năm loại chân nguyên Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Nho trong người đều không có được tác dụng. Làn sáng màu u lan đó phẳng phất như một loại chất trong suốt, có thể xuyên qua được năm loại chân nguyên không cùng tính chất này.

Phát hiện nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần, Lục Vân vội vàng chuyển biến tính chất chân nguyên trong cơ thể lần nữa để thi triển pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực”, lập tức ánh bảy màu lóe lên, hai luồng ánh sáng trong đó liền nhanh chóng ngăn cản được làn sáng màu u lan xâm nhập, sau khi giằng co một lúc, Lục Vân liền đánh tan tiến công của Hư Áo cư sĩ.

Hư Áo cư sĩ cười lạnh một tiếng, hẳn trào lộng nói:

- Lục Vân, mùi vị thế nào, có hơi cảm thấy lòng lạnh buốt khiếp sợ không?

Nghe thấy tiếng cười, Lục Vân hoàn toàn không giận dữ, giọng nói lại hơi tỏ ra lạnh nhạt đáp:

- Cảm giác khá tốt, ít ra công kích lần đầu của ngươi đã thất bại rồi. Nếu như vậy, từ nay về sau ngươi cũng không còn cơ hội thủ thắng được nữa rồi.

Ghi chú:

(1) Thái Âm Tế Nhật, truyện thừa nghịch thế, luân hồi truyện thuyết, tái khởi phong ba. Nại hà, nại hà, thiên đạo vô ngã! = Thái Âm Tế Nhật, thừa kế của thể hệ đối nghịch, truyền thuyết luân hồi lại nổi lên phong ba. Tại sao, tại sao, thiên đạo không có ta!

735. Chương 737 - Đạo Bổng Quy Hư

- Cuồng vọng, bốn cư sĩ vừa rồi chỉ mới là ra tay nhẹ nhàng, sau này mới thật sự lợi hại.

Cười quỷ dị một tiếng, Lục Vân hỏi ngược lại:

- Phải vậy chăng, vậy ngươi còn không nhanh ra tay đi, nếu không trễ quá sẽ không kịp.

Chữ “kịp” vừa mới thoát ra, ánh mắt Lục Vân lóe lên ánh sáng ma quái, “Tâm Dục Vô Ngân” của Ma tông âm thầm xông đến, cùng với tinh thần dị lực hùng hậu vô cùng, lập tức đột phá được phòng tuyến đại não của Hư Áo cư sĩ, độc ác đánh trúng trung tâm thần kinh yếu ớt của Hư Áo cư sĩ. Đồng thời, tay trái Lục Vân múa lên, lòng bàn tay ánh đen lóe lên như điện, Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực mang theo sức mạnh tà ác vô cùng hội tụ thành một đám mây đen bao phủ lấy Hư Áo cư sĩ, không ngừng pháp phòng đoạt lấy hồn phách.

- Đáng ghét!

Giữa tiếng rống giận dữ, vẻ mặt Hư Áo cư sĩ hung tợn, thân thể di động nhanh chóng, ý đồ muốn thoát khỏi tiến công của Lục Vân. Nhưng điểm này Lục Vân cũng đã sớm phòng bị, công kích tinh thần không hình không dạng vốn không cách nào tránh được, Hóa Hồn đại pháp đó của Quỷ vực cũng như bóng với hình, hoàn toàn không cho Hư Áo cư sĩ cơ hội né tránh.

Phát hiện thấy không cách nào né tránh, Hư Áo cư sĩ không động dậy, miệng gào lên như sấm, hai tay giơ cao lên không, hào quang màu u lan toàn thân biến thành màu xanh lục đậm, cả cơ thể như chuyển biến

hắn, một cơn cuồng phong màu xanh lục đột nhiên xuất hiện đánh tan Hóa Hồn đại pháp của Lục Vân, đồng thời cũng ngăn cản được công kích tinh thần của chàng.

Lùi lại vài trượng, Lục Vân thoát được khỏi hấp lực của cơn cuồng phong, trong mắt ánh kim lấp lánh, chàng đang dùng bí pháp của Phật gia để dò xét tình huống của Hư Áo cư sĩ. Đối với địch nhân cổ quái này, Lục Vân thật ra cũng hơi bối phục, ít ra từ trước đến giờ chàng chưa từng gặp phải loại pháp quyết cổ quái như vậy. Tuy chàng sử dụng kiến thức uyên bác của mình để suy đoán Hư Áo cư sĩ tinh thông thuật “Đạo Bồn Quy Hư”, nhưng đã hai lần liên tục đối phương thi triển đều không phải bộ pháp quyết này, như vậy có thể thấy được Hư Áo cư sĩ đúng là có chỗ hơn người.

Đang suy nghĩ, Lục Vân phát giác khí thế của đối thủ đang nhanh chóng tăng lên. Để cho đối thủ không có thêm nhiều cơ hội, tay phải Lục Vân vừa múa vừa quay, hào quang Như Ý Tâm Hồn kiếm bộc phát, ánh kiếm năm màu vút ra, theo sự khống chế của Lục Vân liền hóa thành một cột kiếm to lớn dài đến ba trăm trượng. Cùng với tiếng quát nhỏ của chàng, cột kiếm nhanh chóng chém thẳng vào cột gió màu lục đang không ngừng gia tăng.

Chiêu này thật kinh thế hãi tục, tựa như hai con thần long một đỏ một xanh lục đang giao đấu giữa không trung, cả hai cắt thẳng vào nhau cùng lúc, bộc phát ra những làn sáng năm màu sáu sắc, kèm theo là tiếng sấm động rung trời, cuối cùng hóa thành từng mảnh sáng trôi dạt phiêu tán trong tầng mây.

Sau một chiêu này, thân thể Lục Vân hơi run lên, phản lực mạnh mẽ khiến chàng phải thối lui vài trượng mới có thể chống cự được. Dừng thân giữa không trung, Lục Vân nhìn ra phía trước, cơn cuồng phong màu xanh lục dĩ nhiên đã tan nát, Hư Áo cư sĩ bị hất bay cả vài chục trượng, y phục toàn thân nát bét, thê thảm không chịu nổi.

Không hề đuổi theo, Lục Vân chỉ cười âm lạnh một tiếng, cất tiếng chất vấn:

- Kiếm này mùi vị như thế nào?

Hiểu rõ ý tứ của chàng, Hư Áo cư sĩ giận dữ trừng mắt nhìn chàng, rống lên:

- Lục Vân người chóe vội khoa trương, trước đây chẳng qua là ta sơ ý quá thôi. Bây giờ bốn cư sĩ sẽ cho người biết được, Vân Chi Pháp giới ta không dễ khinh thường được.

Dứt lời thân ảnh lóe lên, ngàn vạn bóng sáng phân khắp bầu trời, tư thế các loại đan xen khiến cho người ta không phân biệt được người thật sự ở nơi đâu. Ngàn vạn thân ảnh này của Hư Áo cư sĩ rất kỳ dị đặc biệt, không phải đơn giản như những ảo ảnh, mà giữa những hình bóng này còn ngầm chứa một loại huyền cơ nào đó, đang phát sinh biến đổi khác thường theo sự đan xen của những ảo ảnh.

Lục Vân thấy vậy đứng yên không động, dùng Ý Niệm Thần Ba đơn giản để tìm kiếm ra thân thể đích thực của địch nhân. Nhưng khi chàng tưởng rằng như vậy, Ý Niệm Thần Ba lại truyền về một kết quả bất ngờ, trên ngàn vạn thân ảnh của Hư Áo cư sĩ không ngờ lại có cùng khí tức. Điều này khiến cho Ý Niệm Thần Ba không cách nào xác định được thật ra cái nào mới là thân thể thật sự.

Hơi kinh ngạc, Lục Vân nhanh chóng suy nghĩ tìm kiếm đối sách. Theo tình thế trước mắt, Lục Vân hoàn toàn có thể nhờ vào sức mạnh to lớn đến kinh người của mình để ngưng đọng toàn bộ không gian. Như vậy mọi thế công kích của Hư Áo cư sĩ đều là uổng phí, chàng dễ dàng hủy diệt địch nhân. Nhưng Lục Vân lại không muốn làm như vậy, chàng không muốn chỉ vì một Hư Áo cư sĩ mà bộc lộ thực lực của mình, chàng muốn dùng phương thức khác biệt để chiến thắng đối phương.

Dưới mắt chàng, trừ biện pháp này ra, Lục Vân còn có hai chọn lựa khác. Thứ nhất chính là thi triển pháp quyết phòng ngự “Thiên Địa Vô Cực”, thứ hai là thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”. Ngoài những điều này ra, tạm thời chưa có một đối sách tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Lục Vân chọn ngay cách sau, toàn thân từ từ mờ dần, ngay sát na trước khi công kích của Hư Áo cư sĩ đánh đến, cả thân hình chuyển vào trạng thái Không Linh Hư Vô, khiến cho mọi công kích đều không có chỗ đánh vào, cuối cùng tuyệt đối không làm được gì.

Hư Áo cư sĩ vốn hy vọng rất nhiều vào chiêu công kích này, cho rằng Lục Vân cho dù tu vi tinh thâm hẳn cũng phải chịu thương tích dưới tay mình. Ai ngờ kết quả hoàn toàn không như vậy, chiêu tấn công sắc bén

lợi hại tuy đánh trúng vào Lục Vân, nhưng lại hoàn toàn trống rỗng, không hề có chút vướng bận, mọi thứ đều uổng phí đi cả.

Hư Áo cư sĩ tinh thông thuật “Đạo Bốn Quy Hư”, tuy không biết tên pháp quyết Lục Vân đang thi triển, nhưng tính chất của nó lại hiểu được, vì thế không khỏi thở dài nhẹ nhõm, nhanh chóng thu lại thể công, lùi lại vài trượng.

Giữa không trung, hình bóng Lục Vân từ hư không chuyển lại thật, ánh mắt kỳ dị nhìn Hư Áo cư sĩ, cười lạnh cất tiếng:

- Uổng công có làm cho người hơi kinh ngạc không? Nếu quả đúng là như vậy, người có muốn thử thách nữa không, tiếp theo người sẽ làm như thế nào.

Hư Áo cư sĩ hừ lạnh đáp:

- Nhiều lúc thắng bại không phải lúc bắt đầu, mà là lúc kết thúc. Ta và người ai có thể cất tiếng cười cuối cùng, lúc này nói còn quá sớm.

Cười lạnh nhạt, Lục Vân đưa mắt nhìn về phương xa, giọng nói ngạo nghễ:

- Nếu như cả người mà cũng không làm gì được, ta còn đến Vân Chi Pháp giới làm gì đây?

Khí thế miệt thị trời đất, một mình tự cao đó khiến cho Hư Áo cư sĩ giận dữ trong lòng, miệng rống lên lợi hại:

- Lục Vân ngông cuồng, hôm nay ta nếu không giáo huấn người thật nặng một phen, hẳn người còn xem Vân Chi Pháp giới không có người. Xem chiêu đây!

Một hình hóa thành ngàn vạn, dùng tốc độ cực nhanh phân bố bốn phía hình thành một tấm màn ảnh, sóng ánh sáng rung động tới lui, chỉ trong một sát na đã hình thành một kết giới màu u lan, với sức mạnh tà ác ngập đầy khí tức thôn tính, tất cả bao vây chặt chẽ Lục Vân vào bên trong.

Cười khinh miệt một tiếng, Lục Vân hừ giọng:

- So về tốc độ thân pháp, người còn yếu lắm. Bây giờ ta cũng lĩnh giáo qua, xem thử bản lĩnh chân chánh của người mạnh đến thế nào.

Tay phải khoát lên, thần kiếm trong tay rung nhẹ, ba trăm sáu mươi đường kiếm cùng với tiếng kiếm ngâm động trời, chỉ chớp mắt đã phân bố bốn phía, hình thành một màn kiếm hình khối, mỗi phía đều thể hiện sắc thái khác nhau, phân ra đại biểu cho Phật, Ma, Nho, Đạo. Trong chiêu này cũng ẩn chứa bốn loại kiếm quyết khác nhau, vừa hỗ trợ vừa bài xích lẫn nhau, thể công như vậy khắp trên thiên hạ, ngoại trừ Lục Vân ra cũng khó mà kiếm được người thứ hai.

Giao chiến kịch liệt đến lúc này mới bắt đầu. Hai người ai nấy thi triển sở trường, luồng sáng nhanh chóng yếu ớt đan xen qua lại giữa cả hai, hình bóng vốn nhìn không rõ được, mọi công kích đều không chế bằng ý thức, nhưng có thể nói là ý vừa nghĩ là hình bóng đi liền, hơi chậm trễ liền tan hồn mất phách.

Về phía Lục Vân, lúc này chàng gần như đã thể hiện đến năm tầng thực lực, phối hợp kiếm thuật năm phái bá tuyệt thiên hạ, vô song trên thế gian, hoàn toàn ngăn trở Hư Áo cư sĩ ở khoảng cách ba trượng, căn bản không cách nào tiến gần được.

Về phía Hư Áo cư sĩ, với học thuật quý dị của mình, cùng với những lần sáng màu u lan có thể phá vỡ mọi pháp quyết khác nhau, từ những phương vị, góc độ khác nhau để tổ chức thể công, không hề để sót bất cứ chỗ nào, liên tục tìm kiếm khe hở trong phòng ngự của Lục Vân để chuẩn bị phá vỡ.

Một công một thủ, người đánh ta đỡ. Lục Vân và Hư Áo cư sĩ đều dùng tốc độ nhanh đến kinh người trong phương viên vài trượng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã giao chiến cả trăm lần, khiến cho cả một khu vực đầy sấm sét và hoa lửa tung tóe.

Thấy vậy, Hư Áo cư sĩ trong lòng hơi mừng, vừa gia tăng thể công, vừa cất tiếng tạo áp lực:

- Lục Vân, kiếm thuật ngươi đúng là tuyệt diệu trên đời không có người thứ hai, nhưng cho dù ta không phá được, thời gian không lâu nữa, những cao thủ còn lại của Vân Chi Pháp giới ta sẽ phát hiện được, đến lúc đó ngươi chỉ còn một con đường chết.

Hừ một tiếng tỏ vẻ không quan tâm, Lục Vân trào phúng:

- Vừa rồi mới nói sẽ giáo huấn ta, sao giờ lại xuống nước, tâm lý yếu ớt như vậy? Có phải đã thấy tiến công cả nửa ngày mà không có hiệu quả, cũng biết tình hình không ổn, dự tính tìm người trợ giúp chẳng? Người không phải là cao nhân của Vân Chi Pháp giới sao, đối phó với một người đến từ nhân gian như ta còn cảm thấy kinh khủng bất an chẳng?

Hư Ảo cư sĩ biến hẳn sắc mặt, giận dữ trả lời:

- Cuồng vọng! Người tuy tu vi không yếu, nhưng còn chưa mạnh đến mức khiến cho bốn cư sĩ phải sợ hãi. Ta nói cho ngươi biết như vậy, chẳng qua là nhắc nhở ngươi tình trạng hiện nay, cho ngươi biết cao thủ Vân Chi Pháp giới đều là người quang minh chánh đại, tuyệt đối không như người nghĩ đâu.

- Đúng vậy chẳng? Cao thủ Vân Chi Pháp giới ngươi nếu đúng là như vậy, sao ta hôm nay phải chạy đến nơi đây? Nếu bọn họ thật sự quang minh chánh đại, bọn họ có liên thủ hội đồng tấn công một mình ta chẳng? Trong mắt của ngươi, mọi điều bọn ngươi làm đều là đúng đắn cả, đều có mục đích cả, nêu cao khẩu hiệu vì thiên hạ bá tính, nhưng sự thật đúng như vậy chẳng?

Lục Vân hơi kích động tàn nhẫn chất vấn lại.

Hư Ảo cư sĩ biện luận:

- Người thân mình mang pháp quyết tà ác còn dám cường từ đoạt lý, thật là đáng cười. Chánh tà thể gian dối lập từ xưa đến nay, Vân Chi Pháp giới được liệt vào một trong ba giới của trời, vài ngàn năm nay chưa từng hỏi đến chuyện nhân gian thế tục, lần này nếu không phải người mang trên người sứ mệnh tà ác, chúng ta đã không cùng nhau tìm kiếm ngươi, tuyệt đối ra tay vì muốn ngươi trở về chánh đạo. Điều này, theo lời ngươi nói có khả năng chúng ta đã sai, nhưng về phía thiên hạ, chúng ta lại đúng đắn.

- Sứ mệnh tà ác? Ha ha ha... Thật là mượn lời rất hay. Có lúc nào, Vân Chi Pháp giới các ngươi muốn đối phó với một người mà không dùng đến những lời vay mượn như vậy? Đường thiện đường ác, là ở trong lòng chứ không phải về bề ngoài! Các ngươi tự cho mình bất phạm, cho rằng mình thay trời hành đạo, thật ra cũng chỉ tự mình điều chỉnh, dùng ý chí chủ quan để điều khiển, khinh suất phán xét sinh tử một người là đúng hay sai, sau đó mới dùng sức mạnh của các ngươi để thực hiện, cái này gọi là chánh đạo đó sao. Hề ai cực lực phản kháng, hay là các ngươi không loại trừ đối tượng thành công, thì miệng các ngươi lại cho là hóa thân của tà ác, tỏ ra thương hại đối phương, che dấu thất bại của các ngươi, để tỏ ra mình là chánh trực và lương thiện.

Trong khi chất vấn, Lục Vân múa kiếm tấn công, khí thế không ngờ lại tăng lên.

736. Chương 738 - Thù Cường Thù Nhược (ai Mạnh Ai Yếu)

- Đánh rầm! Vân Chi Pháp giới nếu thật giống như ngươi nói làm sao có thể được người ta liên tục tôn kính suốt vài ngàn năm. Hơn nữa, ý thức chủ quan có lẽ tồn tại, nhưng ngươi không phải cũng thường như vậy sao?

Lục Vân cười lạnh đáp trả:

- Con người không biết mới khiến cho các ngươi càng quá đáng hơn. Còn nói về cá nhân ta, ý thức chủ quan đương nhiên chiếm phần chủ đạo, nhưng ta làm việc luôn có lý trí, mà không dùng tình cảm như các ngươi, chỉ biết phân tích bằng cách nhìn bề ngoài, không hiểu rõ lại tự kết luận, một khi đã sai lầm rồi cũng không chịu hối cải.

Hư Ảo cư sĩ giận đến phát cuồng, thấy tranh cãi rất nhiều cả nửa ngày trời mà không được điểm nào, cũng không muốn tranh luận chuyện đó nữa, giọng biến đổi hẳn:

- Lục Vân, nói mãi cũng không cách nào biến đổi được lập trường của chúng ta, như vậy đừng nói còn hơn. Bây giờ ngươi có bản lĩnh hãy đánh bại ta, còn không ngươi hãy đợi mà chịu chết đi.

Lời còn chưa dứt, thân hình lóe lên đột nhiên tốc độ gia tăng gấp bội, Hư Ảo cư sĩ bắt đầu toàn lực tiến công.

Nhìn thấy địch nhân đang toàn lực di động, Lục Vân hừ giọng nói:

- Nói cả nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ thắng làm vua. Nếu vậy ngươi hãy đỡ hết bản lĩnh, bắt đầu cuộc chiến giữ mạng đi.

Tay phải múa lên, thần kiếm vẽ lên những đường khúc khuỷu, hàng ngàn ánh kiếm tung hoành bay ra từ trung tâm là Lục Vân, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

Tình hình này cũng giống như một sao chổi nổ tung, những làn kiếm giống như vô số ánh sao, mang theo lực hủy diệt, lấp lánh lửa sáng năm sắc, phân bố từng khu vực nhỏ trong phương viên vài trăm trượng. Chỉ chớp mắt, cả khu vực liền ngập đầy hào quang ngũ sắc, hình thành kết giới ngũ sắc trong vùng mây mù trắng toát của Vân Chi Pháp giới.

Khu vực ngũ sắc, ánh sáng các màu lấp lánh. Một luồng ánh sáng màu u lan dẹt tới dẹt lui, hết như một dải ánh sáng bay tới lui trong vùng ánh kiếm chập chùng, quỹ đạo bay của nó phức tạp thu dần vào trung

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không gấp, giao chiến không mất nhiều thời gian, mọi chuyện sẽ kết thúc liền. Bây giờ ta còn muốn hỏi một chuyện, không xa nơi này về phía Tây Nam, có một khu vực lấp lánh ánh sáng, trong đó ánh điện chớp lóe chói mắt, đó là nơi nào vậy?

Ly Hỏa thần quân nghe vậy biến sắc, né tránh ánh mắt Lục Vân, giọng khác thường đáp:

- Điều này ta không cách nào đáp được, hay ngươi hãy đổi sang chuyện khác. Nếu như không còn điều gì muốn hỏi, chúng ta hãy phân cao thấp đi thôi.

Phát hiện được vẻ kì dị của ông, Lục Vân trong lòng thấy hơi kỳ quái, biết nơi mình đề cập nhất định có ẩn chứa huyền cơ gì đây, nhưng vì sao Li Hỏa thần quân lại không dám nói? Ông ta lo ngại điều gì, hay né tránh điều gì?

Vừa suy nghĩ, Lục Vân vừa tiếp tục lên tiếng:

- Một vấn đề cuối cùng, hỏi rồi chúng ta có thể bắt đầu liền. Vấn đề này rất đơn giản, Ly Hỏa thần điện này, có thể dùng sức mạnh con người để phá hủy nó không? Những đại điện khác ở nơi đây có giống như vậy không?

Ly Hỏa thần quân đột nhiên quay đầu giận dữ nhìn Lục Vân nói:

- Ngươi muốn hủy diệt nơi đây? Ta cho ngươi biết, điều này không thể làm được. Cho dù ta không ra tay ngăn trở, nơi này cũng không thể dùng sức người phá hủy được.

Lục Vân cười tà dị đáp:

- Bởi vì đại điện này và mười hai đại điện kia có liên thông khí mạch, tất cả hệt như làm một, có sức mạnh bảo hộ phòng ngự huyền diệu vô cùng, đúng không?

Ly Hỏa thần quân thất kinh, chất vấn lại:

- Ngươi làm sao biết được như vậy.

Lục Vân tự phụ đáp:

- Bởi vì ta chính là Lục Vân, vì thế ta biết được.

Ly Hỏa thần quân kinh ngạc đáp:

- Ăn nói lung tung, ngươi là Lục Vân hay không, vốn cũng chỉ là nói bừa thôi.

Lục Vân cũng không thêm giải thích, đưa mắt nhìn lên đàn tế, hối tiếc nói:

- Đáng tiếc kiến trúc hùng vĩ như vậy, sẽ nhanh chóng biến thành bụi đất.

Ly Hỏa thần quân nghiêm sắc nói:

- Câm miệng, có bốn thần quân nơi đây, ai dám như vậy? Lục Vân, nói lung tung cũng đã nửa ngày rồi, ngươi còn không cho thấy bản lĩnh, một lần đấu tranh vì sanh mệnh thôi.

Lời dứt bóng người lóe lên, một hình bóng đỏ như máu từ trên đàn tế ung dung tiến đến, bên ngoài thân còn có vây phủ tám đóa lửa đỏ.

Cười ngạo ngễ một tiếng, Lục Vân vốn không hề né tránh, toàn thân lửa đỏ phóng ra, chân nguyên liệt hỏa mạnh mẽ chỉ trong sát na đã vượt quá Li Hỏa thần quân, lập tức đánh bay ông ta.

- Phải nhớ ta là Lục Vân, phải biết được Liệt Hỏa pháp quyết vô dụng đối với ta.

Ly Hỏa thần quân không phục đáp lại:

- Hoàn toàn là lửa đỏ tự nhiên không có tác dụng với ngươi, nhưng Nam Minh Ly Hỏa của ta là lửa Tam Muội thật của Tiên Thiên, làm sao thân thể xương thịt của ngươi có thể chịu đựng nổi.

Nói rồi lửa đỏ rực như máu quanh thân biến hẳn, hóa thành ngọn lửa ánh sáng màu xanh tím, lập lòe lấp lánh như có sinh mệnh, theo sự khống chế của ông, nhanh chóng phong ấn Lục Vân trong một kết giới trong suốt.

Không hề cãi lại, Lục Vân chỉ cười nụ đứng yên, cho dù Nam Minh Ly Hỏa của Ly Hỏa thần quân thiêu đốt thân thể thế nào, không hề có một chút phản kháng nào.

Thấy vậy bật cười, Ly Hỏa thần quân nói:

- Lục Vân, ngươi quá cuồng vọng rồi, ngươi hẳn sẽ hối hận sau này.

Cười mà không nói, Lục Vân cẩn thận trải nghiệm tính chất của Nam Minh Ly Hỏa, phát hiện thấy nó bá đạo vô cùng, đối lại mình trước đây hẳn không cách nào chịu đựng nổi. Nhưng mỗi lúc mỗi khác, Lục Vân lúc này đã bắt đầu tiến vào cảnh giới “Sở Hưởng Vô Định”, nguy hiểm thế nào đều không cảm thấy sợ sệt, mọi chuyện đều thản nhiên xử thế, không còn lòng khiếp sợ trước kia nữa rồi.

Thời gian từ từ trôi qua, khi vẻ mặt tươi cười của Ly Hỏa thần quân biến thành khổ sở, Lục Vân mới cất tiếng.

- Ngươi hẳn thất vọng, đáng tiếc đã quá trễ rồi. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chuyện chúng ta cũng nên kết thúc thôi.

Nói rồi ánh sáng bảy màu hiện ra quanh thân, lập tức hấp thu Nam Minh Ly Hỏa do Ly Hỏa thần quân phát ra vào trong cơ thể, đồng thời lòng bàn tay phải ánh đỏ lóe lên, phát ra một luồng lửa đỏ máu, bắt chặt lấy địch nhân.

Phát giác không ổn, Ly Hỏa thần quân rống lên một tiếng giận dữ, ánh lửa quanh thân đột nhiên bành trướng, hóa thành một luồng chân lực mạnh mẽ cứng rắn vô cùng, ý muốn đánh tan Lục Vân. Luồng sức mạnh này tuy to lớn, nhưng khi gặp phải luồng lửa đỏ máu trong tay của Lục Vân, chân nguyên toàn thân lập tức hỗn loạn, hóa thành một cột sáng đỏ rực, nối kết giữa ông và Lục Vân, còn Liệt Hỏa chân nguyên của ông không ngừng trôi vào trong người Lục Vân.

- Thật gian ác! Lục Vân không ngờ ngươi lại tà ác như vậy!

Chân nguyên mất hết, kết quả của ông tất nhiên cũng mất đi sinh mạng. Vì thế khuôn mặt Ly Hỏa thần quân vốn ngạo nghễ, rõ ràng xuất hiện kinh sợ vô cùng.

Lục Vân bật cười âm trầm lạnh lẽo, quát lạnh:

- Ta đã nhắc nhở ngươi, chỉ cần một chút đã kết thúc, đáng tiếc ngươi lại sơ ý rồi.

Chữ rồi vừa thoát ra, tay phải Lục Vân múa lên, một luồng sáng bạc hóa thành ánh kiếm xuyên thủng ngực của Ly Hỏa thần quân đang cố sức tranh đấu.

739. Chương 741 - Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)

Tiếng kêu thê thảm vang vọng trong Li Hỏa thần điện. Khi mạng sống đã đến hồi kết thúc, Li Hỏa thần quân chỉ còn im lặng nhìn lại Lục Vân chằm chằm, cái nhìn mô tả sự kinh hãi và mất mát trong lòng ông ta.

Lục Vân không hề quay đi, thản nhiên nhìn Li Hỏa thần quân, bình tĩnh nói:

- Đó chính là bởi số mệnh, nhưng ngươi đến chết cũng không nhìn ra được.

Li Hỏa thần quân hơi động đậy, yếu ớt đáp lại:

- Lục Vân, lòng ngươi thật cứng rắn đó!

Lục Vân cười cười, hơi khổ sở nói:

- Đúng, lòng ta rắn như thép, nhưng ta chỉ có thể làm như vậy thôi.

Nói rồi tay phải lóe lên ánh đỏ như máu, sắc đỏ rực hóa thành đỏ sẫm, mang theo sức mạnh thôn tính, chớp mắt đã hủy diệt cơ thể xác thịt của Li Hỏa thần quân.

Nhìn ngắm nguyên thần yếu ớt trong lòng bàn tay, Lục Vân hơi trầm ngâm một lát, cuối cùng năm ngón tay nắm chặt thành quyền, Li Hỏa thần quân kêu lên bi ai thê lương chỉ được một nửa, lập tức hóa thành sương mù.

Xoay mình, Lục Vân liếc khắp bốn phía, đưa tay nắm lấy một đầu thần kiếm đang xoay tròn, sau đó cổ tay hơi động đậy, một tiếng kiếm ngâm chấn động cùng với cả trăm lần kiếm hội tụ lại thành một, cứng rắn đánh vào trên bề mặt của đàn tế ngọn lửa, lập tức đại diện chấn động, đàn tế cao đến chục trượng phân năm chia sáu, hóa thành bụi trần đầy trời.

Dưới đàn tế, ngọn lửa vẫn như cũ, chỉ có điều đã thiếu đi đàn tế để điều chỉnh, ngọn lửa không còn tiếp tục tập trung hướng lên, mà phân tán ra trong đại điện, chỉ một lát cả đại điện liền biến thành một vùng rực lửa, bốn vách đỏ rực màu máu, nhiệt độ lên rất cao.

Dừng lại giây lát, Lục Vân tự nói:

- Tiếp theo đây, đi nơi đâu? Lần lượt qua từng nơi hay là đổi sang một phương thức khác đây?

Giữa câu nói với mình, Lục Vân nhẹ nhàng chuyển động bay ra khỏi Li Hỏa thần điện, dừng chân cách đó khoảng một dặm, quay đầu nhìn lại nơi xa. Từ chỗ này nhìn lại, Li Hỏa thần điện vẫn y như cũ, cho dù bên trong đang phát sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng mặt ngoài vẫn không lộ ra một chút nào.

Đứng yên nhìn lại thật lâu, Lục Vân vẫn không nhìn thấy ngọn lửa mà chàng nghĩ phải có, trong lòng hơi thất vọng. Bất quá như vậy cũng tốt, ít ra tạm thời không có người phát hiện, chính mình sẽ không phải chịu vấy công của cao thủ Vân Chi Pháp giới.

Nghĩ đến đây, Lục Vân nhìn qua nhìn lại hai bên, phía trái là Tây Bắc, chính là quẻ Đoài trong bát quái, đại diện cho đất bằng và đầm lầy. Hướng phải là Tây Nam, thuộc về quẻ Chấn, nói về sấm sét chớp điện.

Theo như lời của Li Hỏa thần quân từng nói, hai địa phương này đều không có người trấn thủ, nếu vậy tự mình có phải tiến lên phía trước chăng? Đây là đến báo thù, không phải tìm chuyện, vì thế tuy Lục Vân hơi hiếu kỳ đối với những cung điện này, cũng không muốn mất nhiều thời gian ở đó.

Suy tư giây lát, Lục Vân nghiêm mình tiến về bên phải, quyết định đi xuyên qua vị trí quẻ Chấn, tiến thẳng đến điện Khôn Hòa. Chọn lựa như vậy, Lục Vân còn có một xem xét, phía Tây Nam đúng là khu vực đang lấp lánh ánh sáng sấm sét, nơi đó cũng chính là đại điện quẻ Chấn, không biết có quan hệ gì không đây?

Còn chưa đến hướng Chấn, cự ly còn cách khoảng một trăm lẻ tám dặm, rõ ràng là kết quả tính toán cẩn thận. Lục Vân rất quen thuộc với Tiên Thiên bát quái, vì thế cũng không để ý lắm, chỉ mãi lưu ý đại điện trước mặt, phát hiện trên cửa lớn có viết hai chữ “Chấn Cung”, mơ hồ có chút khác biệt so với Li Hỏa thần điện.

Đó là một loại cảm giác được có chút hoang vắng, nhưng Lục Vân lại rất để ý, bởi vì cảm giác của chàng rất ít khi sai lầm.

Đứng yên nhìn ngắm Chấn cung, Lục Vân nhỏ giọng tự nói: “Chấn cung ý là chỉ về sấm sét chớp điện, số lượng người tu luyện loại pháp quyết này trên khắp thiên hạ không nhiều, nhưng vì sao ta cảm thấy rất rõ nơi này đã từng có người ở qua? Không biết là sai hay đúng là có chuyện lạ đây?”

Bốn bề không một chút gió, càng không có người đáp lại nghi hoặc của chàng. Lục Vân trầm tư một lúc lâu, từ từ bay thẳng về phía Chấn cung. Nơi đó có chuyện gì đang chờ đợi chàng đây?

Đi đến trước cửa đại điện, Lục Vân dừng lại đưa mắt nhìn, trên một vách đá sáng sủa thanh khiết, một số những đám đá có vân sáng lấp lánh bố trí xen kẽ, hình thành một số cột ánh điện mây sấm, khiến cho người ta có cảm giác thật sống động.

Đứng yên bất động, Lục Vân trong miệng ngâm lên nho nhỏ:

- Có lẽ ở nơi đây, ta sẽ phát hiện được điều gì.

Lời dứt hình bóng lóe lên, biến mất vào trong cửa đại điện.

Chấn cung cũng to nhỏ giống như Li Hỏa thần điện, khi Lục Vân tiến qua cửa chính rồi, phát hiện trong đây trống rỗng. Ngoại trừ một khu vực cổ quái ngay giữa đại điện, còn loại bốn phía rộng rãi không một vật gì, khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác to lớn trống rỗng lại hư vô.

Lục Vân hơi không hiểu, đại điện này được xây dựng to lớn như vậy, ngoại trừ khiến cho người vào trung cảm thấy một loại cảm giác bé nhỏ ra, còn có tác dụng gì? Vân Chi Pháp giới sao lại hao phí tinh lực như vậy để kiến tạo nên cung điện này, gần như chỉ vì tỏ rõ sự khác biệt độc đáo của Vân Chi Pháp giới chăng? Bố cục của cung điện, dụng ý của nó Lục Vân rất hiểu rõ, cũng tuyệt đối không có gì không thỏa đáng, nhưng sao phải lãng phí như vậy, mà không xây dựng một số cung điện thực dụng?

Đang suy nghĩ, Lục Vân lướt gió bay đi, đến giữa đại điện, ánh mắt nhìn khắp cảnh tượng trước mặt. Đó là một khu vực đặc thù, đường kính phạm vi khoảng mười trượng, cao khoảng hai mươi trượng, chính là một không gian trong suốt, bên trong sét chớp đan xen, vô số âm thanh sấm động, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng cột ánh sét điện, mây sáng lấp lánh quanh nó, còn có hoa lửa bắn tung tóe. Cái này hết như một đồ án ba chiều, trực tiếp sống động, mô tả hình thành sấm chớp, biến hóa xảy ra.

Thần nhiên bất động, Lục Vân yên lặng nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị. Mọi chuyện trước mắt xem ra tán loạn không trật tự, không một chút gì tươi mới. Nhưng Lục Vân hiểu rõ, trong này ẩn chứa một bí mật, đó là thuật tu luyện Lôi Thần quyết.

Theo phân tích của Lục Vân, bên trong Chấn cung, mọi bí ẩn đều ở đây, chỉ cần quan sát nhìn ra, liền có thể suy đoán được Lôi Thần quyết bí ẩn. Tuy quá trình này rất phức tạp, hơn nữa còn không được sai bước nào, nhưng ít ra điều này có khả năng tồn tại.

Lục Vân đứng nhìn thật lâu, qua đối chiếu cẩn thận, cuối cùng rút ra một kết luận. Không có phương pháp tu luyện Lôi Thần quyết, quan sát bằng mắt thường, tuy không thể nói nhất định suy luận không ra, nhưng xác suất xảy ra chuyện đó chỉ là một phần ngàn, không có được cơ duyên và lòng kiên quyết, tuyệt đối không cách nào lĩnh ngộ được.

Đã có được nhận thức này, Lục Vân không quan sát nữa, phi thân bay lên không trung một vòng quanh điện, nơi đây quả thật trống rỗng không có người, yên tĩnh đến mức khó chịu được. Nhẹ nhàng hạ xuống, Lục Vân từ từ đi ra, âm thanh bước chân nhẹ nhàng vang vọng trong đại điện như tiếng gió.

Mọi thứ ở đây thần bí quỷ dị, nhưng không chút hấp dẫn đối với Lục Vân, vì thế chàng không lưu lại nhiều hơn. Nhưng đúng lúc chàng sắp sửa bước qua khỏi cửa chính, liền đột nhiên dừng lại, nhanh chóng xoay người, ánh mắt ngắm nhìn vào một góc trống rỗng trong đại điện. Ở đó trống rỗng không có vật gì, nhưng ánh mắt Lục Vân sáng như điện, liền phát hiện một số bí ẩn kinh người.

Đi đến góc đó, ánh mắt Lục Vân dừng lại trên một vách đá sáng trắng, nơi đó trắng trơn như được tẩy rửa, không một chút dị thường nào, nhưng dưới con mắt của Lục Vân lại có một cảnh tượng khác. Lúc này, trong mắt Lục Vân ánh tím lưu động, đáy mắt rõ ràng hiện lên một hàng chữ, phản hồi vào nơi thâm sâu trong đại não.

Về mặt Lục Vân trở nên nghiêm túc, tay trái phẩy nhẹ nhẹ, một luồng sáng điện chớp lóe phủ lên mặt vách đá trắng trơn, lập tức hình thành vài trăm chữ lấp lánh, trên cùng không ngờ lại là ba chữ kiểu tiểu triện nhìn thật rõ ràng chính là “Lôi Thần quyết”.

Nhìn thấy Lôi Thần quyết này, Lục Vân hơi cau mày, khẽ thì thào:

- Cái tên Lôi Thiên này từ trước đến giờ chưa từng nghe qua, lẽ nào ông ta đã từng là người trấn thủ nơi đây? Ông ta viết Lôi Thần quyết này tuy còn thiếu chưa đầy đủ, nhưng có thể nói được đến bảy tám phần nội dung, đúng là khiến cho người ta phải bội phục.

Lôi Thần quyết này được một người tên Lôi Thiên viết lại, ông ta dùng một loại phương pháp rất kỳ diệu ẩn giấu các chữ đi, nếu linh thức Lục Vân không sắc bén, sợ là những chữ này có thể không có người nào phát hiện được. Lôi Thần quyết này so với Lôi Thần quyết hoàn chỉnh Lục Vân đã tu luyện không giống nhau, rõ ràng còn hơi thô chưa toàn vẹn, bất quá cũng đã khiến Lục Vân ngạc nhiên rồi.

Thu lại ánh điện sấm sét, những chữ trên bề mặt vách đá tự động biến mất, mọi thứ liền khôi phục lại như xưa. Lục Vân dừng lại khá lâu, cuối cùng cũng không nói thêm gì, về mặt hơi trầm trọng, xoay người im

lặng rời đi.

Lần này, chàng không hề phá hư bất cứ thứ gì trong đây, một mình âm thầm đến rồi đi, thoát qua khỏi cửa biển mất.

Bay lên trên tầng mây, Lục Vân nhìn về phía Tây Nam, nơi đó có một khu vực toàn sấm điện đan xen, mờ hồ lộ ra khí tức hủy diệt, hấp dẫn chàng rất mạnh mẽ. Tiếp tục đi về phía bên trái, tiến thêm trăm dặm chính là Khôn Hòa điện, không rẽ đi, chính là khu vực đặc biệt ở đó.

Vì vậy, chàng liên tục xem xét, muốn đến đó tìm cho ra, lại không muốn kéo dài thời gian quá lâu. Trong lòng Lục Vân hiểu rõ, việc chính mình tiến vào Vân Chi Pháp giới rồi giết chết hai đại cao thủ không thể che dấu lâu được. Một khi đã có người biết, lúc đó chính mình tất nhiên rơi vào tình thế địch nhân vây công.

Tuy chàng tuyệt đối không sợ sệt, nhưng lý trí cho chàng biết, như vậy nguy hiểm sẽ có rất nhiều, chàng hoàn toàn không cần phải mạo hiểm như vậy, cũng không cần thiết phải đem thân vào nơi tuyệt vọng. Đúng như Hư Áo cư sĩ từng nói, cho dù mình lợi hại, nhưng thật sự có khả năng một chống mười chăng? Như vậy hiển nhiên nguy hiểm vô cùng.

Suy xét đến điều này, Lục Vân quyết định bỏ qua sự hiếu kỳ, trước tiên phải làm chuyện chính đã. Nhưng khi chàng đã hạ quyết tâm rồi, khu vực đặc biệt đó đột nhiên truyền đến một chút tin tức yếu ớt Lục Vân có thể cảm ứng được, khiến chàng dừng bước lại.

Xa xa nhìn lại, Lục Vân cau mày nói:

- Kỳ quái, khí tức này thật quen thuộc, lại có chút xa lạ, do ai phát ra đây?

Trong lúc tự nói với mình, ánh mắt Lục Vân lấp lóe vài lần, sau đó ánh bạc lóe lên quanh thân, cả cơ thể liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo, chớp mắt Lục Vân đã đi được ngoài vài trăm dặm, ánh mắt nhìn vào cảnh tượng trước mặt. Đó là một vùng không gian thời gian uốn khúc, xa xa nhìn lại như những lớp sóng thường xuyên nhấp nhô. Bên trong chớp điện lóe lên, tiếng sấm sét chấn động, cho dù đứng cách xa vài dặm ngoặt lại, Lục Vân cũng cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Vừa lưu ý đến động tĩnh chỗ đó, Lục Vân vừa tiến đến gần, cách khoảng trăm trượng liền dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú bất động. Khu vực này rất khác biệt, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân căn bản không cách nào đến gần, nếu như miễn cưỡng đến gần liền bị thôn tính mất.

740. Chương 742 - Tương Ngộ Lôi Thiên (gặp Gỡ Lôi Thiên)

Thông qua quan sát bằng Thiên Nhãn, Lục Vân phát hiện khu vực này ẩn chứa khí tức hủy diệt rất mạnh, có công hiệu thôn tính vạn vật, nhưng không ngờ trong đó còn có một người sống sót. Người này là một người nam to cao toàn thân lấp lánh sấm chớp, mặt ngoài xem chừng khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, vẻ mặt uy vũ, ánh mắt sắc như kiếm, lúc này đang ở trong khu vực đó ngửa mặt lên trời gầm giận dữ, dường như đang chịu một loại hình phạt nào đó, cũng giống như bị một sức mạnh thần bí trói chặt, cả thân hình đầy vẻ điên cuồng, nhưng âm thanh lại không cách nào truyền ra ngoài được.

Đứng yên nhìn người đó, Lục Vân cau mày nói:

- Người cổ quái này ở trong vùng sấm chớp không ngờ vẫn không chết, thật sự là khó thấy. Nhưng hắn ta là ai, vì sao lại ở trong đó, hắn bị cầm tù hay còn có nguyên nhân khác nữa?

Đang suy tư, Lục Vân thử phát ra một loạt âm thanh hướng thẳng vào khu vực đó, muốn nói chuyện cùng người kia. Đáng tiếc tất cả âm thanh phát ra khi đến gần khu vực đó, dường như bị không gian và thời gian móp méo làm cho tê liệt, chớp mắt đã biến mất rồi.

Hơi thất vọng, Lục Vân thở dài nhè nhẹ, chần chừ thật lâu, sau đó lách mình tiến gần đến khu vực đó. Kết quả này Lục Vân suy xét thật lâu, chàng biết nếu đã đến rồi, hẳn phải hiểu được rõ ràng vài điều, vì thế để không rơi vào nguy hiểm đáng tiếc, không biết có cần phải vào trong đó nói chuyện với người kia không.

Đi xuyên qua tầng kết giới này đối với Lục Vân tuyệt đối không phải chuyện khó khăn phức tạp, chàng chỉ cần thi triển Lôi Thần quyết, lại điều chỉnh tần suất dao động của chân nguyên một lượt, liền rất dễ dàng tiến vào bên trong.

Khu vực thần bí này đúng là có vài phần mê hoặc tính hiếu kỳ của Lục Vân. Sau khi tiến vào trong rồi, Lục Vân không lập tức đến gần người nam kia, mà lại từ từ thu lại lưới sáng phòng ngự cứng rắn để cảm nhận sự mạnh yếu cũng như tính chất của lực lượng hủy diệt đó, cùng với sấm chớp lưu động trong không gian.

Như thế Lục Vân nhanh chóng nắm vững, hơn nữa từ đó còn hiểu được, nơi này ngoại trừ sức mạnh sấm chớp chí cương chí dương ra, còn có một số pháp quyết của hai phái Phật, Đạo kết hợp bên trong, hình thành một khu vực rất bá đạo, rất mạnh mẽ mà có khả năng hủy diệt rất cương mãnh, không những có thể tiêu hủy một số khí âm trầm tà ác, còn có thể hỗ trợ cho việc những người tu luyện pháp quyết dương cương. Đường nhiên, hỗ trợ kiểu này chỉ là điều kiện đủ cho người phải có thêm điều kiện cần là có khả năng chịu đựng được sức mạnh sấm chớp trong đây, nếu không cũng chỉ đi chịu chết mà thôi.

Thu lại phòng ngự, Lục Vân tự mình dung nhập vào bên trong. Sau khi đã hấp thu đầy đủ sức mạnh sấm chớp cứng rắn và sắc bén, toàn thân Lục Vân ánh điện sáng như lửa, trên đỉnh đầu có một đám mây sáng rực rỡ xoay tròn, dưới chân ngưng tụ thành một đóa hoa sen, mang thân thể chàng di chuyển nhanh chóng.

Bốn phía, những cột sáng chói mắt mờ tỏ, Lục Vân có mây sáng bảo hộ trên đỉnh đầu, không hề chịu chút ảnh hưởng nào, chỉ giây lát đã tiến vào khu vực trung tâm rộng rãi thoáng đạt, nhìn thấy được người nam với khuôn mặt đầy đau khổ nhưng lại ngoan cường bất khuất.

Lúc này, người nam kia vẫn như cũ, căn bản không hề phát hiện được sự xuất hiện của Lục Vân. Có lẽ hắn mãi nhận định, trừ bản thân hắn ra tuyệt đối không có người thứ hai nào có thể đủ khả năng tiến vào, cũng như tình nguyện tiến vào, vì thế hắn ngửa mặt rống lên giận dữ, phát tiết hết phần nộ trong lòng mình, toàn thân tập trung chú ý lên trời cao.

Lục Vân không lập tức mở miệng, ngược lại còn dò xét người nam trước mắt, chàng liền phát hiện người này tu vi cực kỳ kinh người, chỉ có điều thân thể bị một số sức mạnh nào đó cấm chế, vì thế thực lực bản thân căn bản không phát huy ra ngoài được. Hơn nữa, Lục Vân còn phát hiện trên người nam này có khí tức rất quen thuộc, càng không ngờ chính là khí tức Lôi Thần quyết. Điều này khiến chàng về mặt biến hẩn, trong lòng lập tức có một vài suy đoán.

Để kiểm chứng những suy đoán của mình, Lục Vân phát ra sóng chấn động kỳ diệu đặc biệt của mình, khiến nó chuyển hóa thành một loại sóng có thể khiến cho đại não nhận thức được, dùng phương thức biểu lộ không bị sức mạnh hủy diệt bốn phía thôn tính mất, hướng về người nam đó nói:

- Người là Lôi Thiên?

Sóng chấn động của Lục Vân khiến cho người nam đó chú ý, chỉ thấy hắn đột nhiên quay đầu, hai mắt phát ra hào quang đỏ máu, trừng trừng nhìn thẳng vào Lục Vân, hai môi hơi động đậy, lập tức một lời nói rõ ràng liền truyền vào đại não Lục Vân:

- Người là ai, vì sao lại đến nơi đây? Nơi đây là cấm địa của Vân Chi Pháp giới, bất kể người nào cũng không được đến gần, càng không thể nói chuyện với ta, lẽ nào ngươi không biết được chăng?

Lục Vân thần nhiên cười cười đáp lại:

- Ta là ai có nói ngươi cũng không biết, nhưng ta rất hiếu kỳ, ngươi vì sao lại bị cấm tù trong đây? Còn nữa, ngươi có được Lôi Thần quyết từ đâu hay thật sự tự mình sáng tạo ra?

Người nam Lôi Thiên ánh mắt hơi biến đổi, cất tiếng hỏi:

- Người làm sao biết được Lôi Thần quyết, lẽ nào ngươi đã đi qua Chấn cung?

Lục Vân thần nhiên cười, gật đầu nói:

- Không sai, ta đúng là có đi qua Chấn cung, cũng mới đây thôi. Bây giờ ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta thôi.

Lôi Thiên về mặt âm trầm, trong mắt lấp lánh vẻ kinh ngạc giận dữ, giọng hơi sắc bén đáp trả:

- Theo câu hỏi của người, hẳn người không phải người của Vân Chi Pháp giới, người thật sự đến từ đâu, đến đây để làm gì?

Thấy hẳn không nói, Lục Vân hơi cau mày, suy nghĩ giây lát rồi trả lời:

- Thế cũng tốt, ta hỏi người một vấn đề, sau đó ta và người đổi chỗ, như vậy được không?

Lôi Thiên nghe vậy gật đầu, vẻ mặt uy nghiêm lên tiếng:

- Được, bây giờ người hãy trả lời ta trước, người là ai, đến đây có mục đích gì?

Lục Vân bật cười ha hả, đáp lại:

- Ta tên Lục Vân, đến từ nhân gian, mục đích thì để lát nữa sẽ nói cho người. Bây giờ người hãy đáp đi, vì sao lại bị cầm tù ở đây, Lôi Thần quyết chẳng lẽ do người tự tạo ra?

Lục Vân vẻ mặt không vui, miệng hừ giọng đáp lại:

- Nếu như đã đi qua Chấn cung, hẳn phải hiểu được, Lôi Thần quyết chính là do ta tự sáng tạo ra. Còn việc ta bị cầm tù nơi đây, đó là bởi vì ta vi phạm quy định của Vân Chi Pháp giới, nguyên do thì người không cần phải biết.

Lục Vân hơi nghi hoặc, vẻ không hiểu cất tiếng hỏi:

- Nghe nói cao thủ nơi đây đều đã trải qua vài trăm năm tu luyện, sau đó phải trải qua không ít hơn ba kiếp nạn mới có thể tiến vào nơi đây. Nói như thế, làm sao người có thể dễ dàng bị trách phạt được? Mà như lời người nói, người vốn cũng là một thành viên nơi đây, nhưng bởi vì vi phạm quy định mới bị chịu hình phạt này, thế chuyện người đã phạm hẳn phải rất kinh người rồi?

Lôi Thiên vẻ mặt hơi cổ quái, mơ hồ có chút không phục, nhưng chỉ thoáng qua một lát rồi nhanh chóng mất đi.

- Những chuyện đó đã là quá khứ, ta cũng không muốn nói nhiều. Người còn chưa nói qua người đến đây gặp ta với mục đích gì đây?

Lục Vân nắm được vẻ kì dị của hẳn, thử thăm dò lên tiếng:

- Ta đến đây thứ nhất chỉ vì hiếu kỳ, thứ hai bởi vì người biết Lôi Thần quyết, thứ ba tiện thể muốn hỏi người vì sao lại bị vây khốn ở đây? Bây giờ, có một vấn đề người đã trả lời rồi, ta muốn hỏi người, người nào đã đặt cấm chế trên người người, mà người có hận hẳn chăng? Nếu như ta cho người cơ hội có thể khiến người rời khỏi nơi đây, người sẽ làm thế nào?

Lôi Thiên nhìn chàng, ánh mắt từ cổ quái hơi biến thành kinh ngạc, đầy nghi vấn:

- Người hỏi thế để làm gì?

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Người trả lời ta trước đi, sau đó ta sẽ tự nói cho người.

Lôi Thiên chần chờ một lát, đưa mắt nhìn khắp bầu trời, vẻ mặt hơi cô đơn đáp lại:

- Hận vì cái gì? Cũng chỉ là ma chướng gây ra trên đường tu hành mà thôi. Còn như rời khỏi đây, điều này ta tự nhiên cũng đã nghĩ qua, nhưng đã ở trong đây quá lâu rồi, ý muốn nôn nóng thoát khỏi hồi mới vào cũng đã từ từ nhạt rồi.

- Người nói hoang đường! Người nếu như thật sự không có ý muốn thoát khỏi nơi đây, vừa rồi người hẳn không có vẻ phần nộ, đau khổ như vậy.

Nhìn ngắm hẳn, lời nói của Lục Vân dường như một lưỡi dao sắc bén, giải phẫu luôn vẻ phòng ngự bên ngoài của hẳn.

Lôi Thiên đột nhiên cúi đầu, ánh mắt lấp lánh ánh sáng kỳ dị, lạnh nhạt nói:

- Sức mạnh ham muốn giết chóc của người rất mạnh mẽ, nhưng chỉ có thời hạn, tuyệt đối không dài lâu. Bây giờ ta cũng không muốn nói nhiều với người, cứ thẳng thắn nói ra chuyện quan trọng đi.

Lục Vân không hề né tránh, chỉ đưa mắt nhìn hắn rất tà mị, trong mắt loáng qua một vẻ tán thưởng.

- Ta muốn hỏi người hai điểm, thứ nhất ngày đó người đã phạm sai lầm gì, thứ hai, cho người cơ hội thoát khỏi nơi đây, người sẽ chọn lựa thế nào đây?

Lôi Thiên lạnh lùng cao ngạo đáp:

- Thứ nhất, ta không cách nào nói cho người, thứ hai, ta sẽ không chọn lựa.

Lục Vân cười cười, nụ cười hơi cổ quái, lại có phần cao thâm khó lường. Lôi Thiên rất nghi hoặc, giọng lợi hại lên tiếng:

- Cười cái gì, vì sao lại cười như vậy?

Lục Vân tiếp tục cười, dùng phương thức trước đây để truyền lại ý nghĩ của chàng:

- Ta cười, bởi vì người đáp hết như ta suy nghĩ. Còn có một điểm nữa, ta có thể cho người cơ hội thoát đi, nhưng ta sẽ không làm như vậy.

Lôi Thiên giọng lạnh lẽo đáp trả:

- Nếu như đã như vậy, người còn hỏi làm gì, mục đích của người là gì?

Lục Vân đáp lại:

- Hỏi người, là để xem coi xử trí người thế nào, bởi vì ta nếu có thể giải phóng người, cũng có thể hủy diệt người như vậy. Bây giờ người nếu đã không đồng ý ra đi, ta cũng không muốn động thủ với người, cuối cùng người sống hay chết, chỉ còn trông vào mệnh vận của người thôi.

Lôi Thiên vô cùng giận dữ quát lên:

- Đồ thứ cuồng vọng, người nói hết như là người có lòng từ bi vô cùng, phảng phất như ta còn phải cảm tạ người nữa vậy.

Lục Vân vẻ mặt điềm nhiên lãnh đạm, giọng bình tĩnh đáp lại:

- Người nói đúng, đây là lần đầu tiên ta trở nên từ bi kể từ khi tiến vào trong Vân Chi Pháp giới, người đúng là phải cảm tạ ta. Còn trước đây người đã hỏi mục đích đến đây của ta, bây giờ ta có thể cho người biết, ta đến đây chỉ để tiêu diệt vĩnh viễn Vân Chi Pháp giới, từ nay về sau sẽ không còn tồn tại Vân Chi Pháp giới nữa.

Xoay người, Lục Vân từ từ bỏ đi.

Lôi Thiên vẻ mặt giận dữ, quát lên chói tai:

- Lục Vân người dừng lại, người nói rõ cho ta, người vì sao lại muốn làm như vậy, người có được năng lực đó chăng?

Dừng lại, Lục Vân vẫn quay lưng về phía hắn, giọng âm u lạnh lẽo:

- Nguyên nhân người không cần phải biết, người chỉ cần nhớ rằng, không lâu sau Vân Chi Pháp giới sẽ bị hủy diệt. Đến lúc đó nếu người không chết, tốt nhất tìm đến một nơi vắng vẻ mà sinh sống. Một khi gặp lại lần nữa, ta sẽ không cho người cơ hội sống sót lần thứ hai đâu.

Lôi Thiên giận quá hóa cười, giọng chói tai nói:

- Lục Vân người cũng cho ta nhớ rõ, người nếu dám náo loạn Vân Chi Pháp giới, gây thương tích cho một người nào bất kỳ trong đó, lần tới gặp mặt ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.

Lục Vân hừ lạnh đáp:

- Được, ta nhớ rồi, hy vọng người còn mạng mà sống. Hơn nữa, cũng cho người biết thêm, Tuệ Tâm hòa thượng và Li Hỏa thần quân đã chết trong tay ta rồi.

Chữ rồi mới thoát ra, bóng dáng Lục Vân lóe lên vút đi, biến mất khỏi tầm mắt của Lôi Thiên.

- Đáng ghét! Lục Vân, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi, thay thế cho đồng đạo đã chết để báo thù!

Nghe thấy lời Lục Vân, Lôi Thiên vô cùng giận dữ điên cuồng hét lên!

Rời khỏi khu vực đó rồi, Lục Vân quay người liếc nhìn, nhỏ giọng tự nói: “Lòng ta mềm yếu hay vì chuyện gì, vì sao lại như vậy?” Nghi vấn nhàn nhạt vang vọng trong không trung, sau đó một lát, Lục Vân liền biến mất ở nơi xa xa.

Ở chỗ cũ, khu vực sấm chớp đan xen vẫn như cũ, nhưng Lục Vân lần này đến đây đã thay đổi một số chuyện gì? Chàng nhất thời mềm lòng, cuối cùng sẽ gặp phải kết quả thể nào đây?

Điều này Lục Vân sợ ý, nhưng ông trời cũng sợ ý chăng?

741. Chương 743 - Nhất Trần Tiên Cô

Lục Vân đứng giữa không trung, chăm chú nhìn điện này thật lâu. Thấy không có một chút dị dạng, chàng mới nhẹ nhàng hạ xuống, chậm rãi đi về phía cửa chính. Rất nhanh, Lục Vân đã đến cửa, hơi dừng lại một chút, sau đó mới thu lại khí tức toàn thân, người như một cánh bèo trôi, âm thầm đi vào.

Tốc độ của Lục Vân rất nhanh, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách cả trăm trượng, đi vào đến giữa đại điện. Đúng lúc đó, một thanh âm rất bình thường vang đến, khiến cho Lục Vân chấn động trong lòng, mơ hồ có chút mất mát.

- Lục Vân, ta đã đợi ngươi khá lâu rồi.

Giữa không trung lóe lên một bóng hình nữ nhân, toàn thân trắng như tuyết, tuổi khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy, dung mạo xinh đẹp, xuất hiện trước mặt Lục Vân. Người nữ này rất lạnh lẽo, cho dù dung mạo xinh đẹp, nhưng một chút lạnh lẽo từ nội tâm lại khiến cho người khác cách xa ngàn dặm.

Ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục bình thường, lúc này đang xem xét người phụ nữ đó, chàng cất tiếng hỏi:

- Ngươi là Nhất Trần tiên cô?

Người nữ áo trắng lạnh lùng đáp lại:

- Không sai, chính là ta.

Lục Vân nghe vậy bật cười, nhẹ nhàng thì thầm:

- Một hạt bụi trần, ngàn vạn xương cốt, bởi vì tương tư khiến người ta khổ. Trái tim lung linh, đã định sẵn lạnh như băng, chỉ vì là vật vô tình lạnh đậm. Đáng thương cho nhiều năm, mộng đẹp hư ảo, đau thương vô cùng, đường đi cũng không dứt, đến khi tỉnh lại thì ở nơi đâu?

Nhất Trần tiên cô vẻ mặt biến hẳn, quát lên:

- Lục Vân, ngươi câm miệng, không được nói những câu lung tung, suy đoán mơ hồ.

Lục Vân điềm nhiên cười đáp:

- Ta vốn là nói năng lung tung, chỉ có ngươi lại quá để ý, thật là không biết làm sao.

Nhất Trần tiên cô giận dữ nhìn chàng, thấy chàng vẻ mặt điềm đạm, biết chuyện này càng nói càng không rõ, vì thế giọng đổi hẳn sang châm chọc lên tiếng:

- Hành tung của ngươi hẳn đã bị bộc lộ, ngươi vẫn còn cười được à.

Lục Vân thôi cười, bình bình thường thường đáp trả:

- Ta đến đây chưa từng muốn thật sự che giấu chuyện gì, ngược lại sớm muộn cũng gặp thôi, cũng không quá lo lắng gì cả. Đối lại ngươi biết ta đến rồi, chỉ một mình ra mặt nghênh chiến, đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?

Không hề hỏi đối phương vì sao biết hành tung của mình, Lục Vân rõ ràng rất trấn tĩnh. Điều này khiến cho Nhất Trần tiên cô hơi lúng túng, không đoán ra được trong lòng chàng đang nghĩ chuyện gì.

- Người làm sao biết được ta chỉ một mình, biết đâu ta đã sớm bố trí bẫy nơi đây đợi người lọt vào?

Lạnh lùng thản nhiên đáp lại, Nhất Trần tiên cô cũng không hề yếu hơn chút nào.

Lục Vân nghe vậy cười nói:

- Điều này rất đơn giản, ta từ phía Tây đến đây, trước hết hẳn phải đến Li Hỏa thần điện. Khi ta rời khỏi nơi đó, ta liền có hai chọn lựa, một chính là đi về phía trái đến Càn Nguyên điện, hai là đi qua phía phải vượt qua Chấn cung đến nơi đây. Như vậy, các người cho dù biết được ta đã đến Vân Chi Pháp giới, cũng không thể khẳng định ta đi về phía trái hay phía phải.

Nhất Trần tiên cô hừ giọng nói:

- Người đã khẳng định chúng ta không có cao thủ âm thầm lưu ý đến hành tung của người, sau đó tùy lúc để liên hệ, cuối cùng định ra phương án đối phó với người sao?

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Chuyện này tự nhiên phải có khả năng không thể bỏ qua được, chỉ có điều với địa vị Vân Chi Pháp giới các người, lại thêm tính cách tự phụ của các người, sao có thể làm vậy? Một khi các người làm vậy, mà chuyện này có thể truyền ra ngoài, lúc đó tu chân giới trong thiên hạ sẽ xem các người như thế nào đây.

Về mặt hơi biến đổi, Nhất Trần tiên cô quát lạnh:

- Đúng là miệng lưỡi nhanh nhạy, không ngờ lại dùng mũ cao áo lớn đến đây chụp cho ta, đáng tiếc người sai rồi. Người tu đạo dĩ nhiên sẽ có cố kỵ về thân phận, nhưng đồng thời người tu đạo cũng xem nhẹ với một số chuyện, sẽ không đứng im làm rùa rút cổ, mà sẽ tùy cơ ứng biến.

Lục Vân điềm nhiên lãnh đạm như cũ, không một chút kinh ngạc, ngược lại còn cười hơi tà dị đáp trả:

- Nói như vậy, người thật sự đã cho ta biết, nơi đây có bẫy rập rồi. Mà đã như thế, ta không biết có nên tán thưởng người là người quang minh chính đại không đây?

Nhất Trần tiên cô vẻ mặt sượng lại, không ngờ Lục Vân lại giảo hoạt như thế, chính mình tranh luận quá lâu, kết quả ngược lại còn tự mình lộ ra sơ hở, rơi vào trong kế mưu của chàng. Thấy vậy, bà có chút xấu hổ hóa thành giận dữ, quát giận:

- Lục Vân, người thật là âm hiểm.

Lục Vân không chút động đậy, bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Nếu như chỉ vậy mà cũng cho là âm hiểm, trên thế gian hẳn không còn chỗ nào để gọi là thông minh rồi. Người tu chân, kị nhất là nổi giận, đáng tiếc người tu luyện đến giờ, tu dưỡng đều khiếm khuyết mấy phần hỏa hầu.

Nhất Trần tiên cô chấn động trong lòng, lập tức bình tĩnh lạnh lùng lại, trầm giọng nói:

- Không hổ là người nghịch thiên, đúng là khác người. Đáng tiếc người quá tự phụ, đơn độc một mình dám xông vào Vân Chi Pháp giới của ta, vì thế người đã bị định sẵn phải tiêu vong tại nơi này.

Lục Vân nghe thế cười lạnh, ngạo nghễ thản nhiên đáp lại:

- Ta đến đây hoàn toàn không phải là đi chịu chết như người nghĩ, ta đến đây là để báo thù, vì thế hôm nay ai phải mất hồn, trước mắt xác định liền là còn quá sớm.

Nhất Trần tiên cô cười lạnh nói:

- Sớm và không sớm, bổn tiên cô hẳn rõ hơn người. Bây giờ ta hỏi người, Li Hỏa thần quân đã bị người làm gì rồi?

Đưa mắt nhìn khắp xung quanh, Lục Vân vừa dò xét động tĩnh vùng xung quanh, vừa nói:

- Muốn biết đáp án rất đơn giản, người trao đổi với ta một vấn đề là được rồi.

Nhất Trần tiên cô chần chờ một chút, lạnh lẽo hỏi:

- Người muốn hỏi chuyện gì?

Lục Vân cười tà dị hỏi:

- Vấn đề của ta rất đơn giản, Lôi Thiên vì sao bị các người cầm tù vậy?

Nhất Trần tiên cô vẻ mặt biến sắc, lên tiếng chất vấn:

- Người làm sao biết được ông ta, đã từng gặp ông ta chưa, trả lời cho ta?

Lục Vân bật cười ha hả, không đáp mà hỏi ngược:

- Vấn đề thứ hai, Vân Chi Pháp giới trước mắt có phải các cao thủ đều ở đây không?

Nhất Trần tiên cô nghe vậy giận dữ vô cùng, lại muốn mở miệng mắng, nhưng đột nhiên dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng cố gắng áp chế chuyện không vui, lạnh lạnh lùng lùng đáp:

- Chuyện của Lôi Thiên xảy ra đã rất lâu rồi, vốn không ảnh hưởng đến người. Còn về Vân Chi Pháp giới hiện nay, cao thủ tự nhiên rất nhiều, bất quá hoàn toàn không hội tụ toàn bộ.

Thấy bà mở miệng, Lục Vân cũng không ẩn giấu, thản nhiên đáp:

- Lôi Thiên ta tự nhiên đã gặp qua, nếu không sao biết được chuyện của hắn. Còn Li Hỏa thần quân và Tuệ Tâm hòa thượng đều như nhau, đã đi trước các người một bước rồi.

Nhất Trần tiên cô tuy đã đoán được kết quả như vậy, nhưng thật sự nghe được Lục Vân nói ra, bà liền vô cùng giận dữ, giọng lạnh băng vô cùng nói:

- Lục Vân, người độc ác thật, hôm nay người đừng mong còn sống rời khỏi điện này.

- Ta độc ác? Ha ha ha... Đúng thế, ta có thể không độc ác được chăng? Từ lúc bắt đầu, các người đã một lòng muốn đưa ta vào chỗ chết, liên hợp tất cả những cao thủ gọi là chánh đạo để đối kháng ta. Hôm nay, ta đến nơi đây, nếu lòng không đủ độc ác, làm sao có thể báo thù được. Ta nói qua, ai muốn đưa vào đất chết, ta đều sẽ không bỏ qua. Điều này không hẳn chỉ là hận thù đơn giản, mà chủ yếu ta muốn ông trời phải nhìn cho rõ, đời này ông ta không làm được gì ta!

Hơi cuồng vọng, hơi bá đạo, khí thế ngạo nghễ của Lục Vân lộ rõ.

Nhất Trần tiên cô không để ý nói:

- Chỉ bởi vì một lời thề của người, mà trút hết giận dữ lên người khác, coi toàn bộ những người trong Vân Chi Pháp giới là thù địch, không kể đã từng gặp mặt hay chưa, hành vi người như vậy không phải là tà ác sao?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Nếu trách ta thì hãy trách ông trời, đừng vội trách ta. Bởi vì ông ta đã lợi dụng các người, khiến các người trở thành người đánh cuộc, như thế mới dẫn đến kết quả như thế.

- Đừng nói lung tung, người chớ vội đem tội nghiệt của mình đổ hết lên đầu ông trời. Nếu không phải người thân chứa tà ác, Chánh Đạo mới không thể dung thứ cho người.

Hơi bị kích động, Nhất Trần tiên cô lần nữa bị Lục Vân khích giận.

Nghe thấy những lời này, Lục Vân lập tức cười to, cất giọng châm biếm:

- Tà ác, làm sao mà tà ác hơn lòng người? Kiếm Vô Trần không tà ác, hắn chỉ làm toàn những chuyện đúng sao? Theo quan điểm của các người, đồng bọn thì đúng, địch nhân thì sai, một từ tà ác vĩnh viễn sử dụng để đặt lên người những kẻ đối địch với mình.

Mặt lạnh như tiền, Nhất Trần tiên cô quát lớn:

- Câm miệng! Vân Chi Pháp giới làm sao như người nói được.

- Không phải vậy sao?

Lục Vân hỏi ngược lại một câu, sau đó tiếp tục:

- Nếu không phải như vậy, vì sao người Vân Chi Pháp giới phải đi đều không có kết quả tốt? Lẽ nào đó là do ông trời bị mù, hay là các người vốn muốn có kết quả như vậy?

Giọng nói rất sắc bén lợi hại, Lục Vân xem ra điềm nhiên lạnh lùng, nhưng khí thế đang từng bước ép cho Nhất Trần tiên cô ứng phó không nổi.

Cảm thấy nhuệ khí của Lục Vân tăng mạnh, Nhất Trần tiên cô biết nói không lại chàng, cũng không muốn tranh luận đúng sai nữa, lạnh giọng nói:

- Lục Vân, ta không muốn tranh luận với người, bởi vì điều này không chút tác dụng. Hôm nay biện pháp giải quyết hết mọi chuyện không phải dùng miệng, mà cần phải động thủ. Bây giờ ta sẽ xem qua một lượt, người được gọi lại người nghịch thiên thật sự có gì đáng ngạc nhiên.

Thấy bà đã sẵn sàng, Lục Vân vung tay nói:

- Không cần gấp, mong chết cũng không thể như thế. Ta còn một chuyện muốn biết, nếu như các người đã biết được ta đến rồi, vì sao không chủ động xuất kích ngăn chặn, mà lại ở đây ngồi đợi sung rụng? Nếu như

chàng hẳn phải chịu ảnh hưởng của nó, trước mặt lại có bốn cường địch, thật sự chính mình đang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm khôn cùng.

Để ý đến vẻ mặt biến đổi của Lục Vân, Thần Bút Họa Hồn trước hết bắt lấy khe hở tâm linh của chàng, nhanh chóng múa ngọc bút, vừa tấn công vừa nói:

- Lục Vân tâm thần đã loạn, đây chính là lúc phát động cuộc chiến hủy diệt.

Nhất Trần tiên cô, Ngọc Địch Thanh Ca, Âm Dương Điền Tẩu nghe vậy liền ra tay, ba người ai nấy thi triển sở trường, thế công sắc bén hội tụ thành một, nhắm thẳng vào giữa đại diện.

Đối mặt nguy hiểm, Lục Vân vẻ mặt trầm xuống, ánh ma lóe lên trong mắt, công kích tinh thần vô cùng quỷ bí khiến người ta không cách nào phòng ngự được, phảng phất như sóng gầm giận dữ, lập tức đánh trúng đại não bốn người giữa lúc thế công đang đến gần Lục Vân. Việc này khiến cho tiến công liên hợp vốn như áo trời không khe hở, lại xuất hiện một khoảng trống rất lớn.

Thấy được điểm này, tay phải Lục Vân nhanh chóng múa lên, Như Ý Tâm Hồn kiểm theo sự khống chế của chàng phát ra “Tâm Kiếm Vô Ngân” vô cùng thần bí của Phật gia, ba mươi sáu lần kiểm lóe lên biến mất, hóa thành bốn luồng kiếm khí trí mệnh vô hình bắn ra bốn hướng.

Công kích của Lục Vân âm thầm lặng lẽ, khiến người ta khó mà đề phòng. Khi bốn người phát hiện được tình huống không ổn, một chiêu liên thủ dĩ nhiên uy lực giảm rất mạnh, khi đánh trúng được thân thể Lục Vân liền bị lưới sáng hộ thể của chàng dễ dàng bắt đi. Đồng thời, khi bốn người trúng chiêu công kích tinh thần, vào ngay sát na tâm thần lúng túng, một kiếm mơ hồ không tung tích đến thần quỷ khó dò đã xuất hiện ngay trước ngực bốn người.

Đối mặt với biến cố đột nhiên bất ngờ, Âm Dương Điền Tẩu kêu lên một tiếng quái dị, thân thể hơi hơi rung lên, người liền lùi lại ba thước né được một kiếm đó. Thần Bút Họa Hồn hơi chậm, tuy né được cho phần ngực, nhưng đầu vai đã xuất hiện một vết thương nhỏ máu, vẻ mặt hơi khó nhìn.

Nhất Trần tiên cô lần thứ hai gặp phải công kích như vậy, kết quả như cũ, trái tim đã từng bị trọng thương lại bị xuyên qua lần nữa, khiến cho vẻ mặt xinh đẹp của bà càng thêm trắng toát. Chỉ còn Ngọc Địch Thanh Ca vận khí hơi tốt, vào lúc cuối cùng đưa ngang thanh ngọc địch trước ngực, cả người liền bị bắt đi, trên ngọc địch lưu lại một vết kiếm.

Kết quả như vậy vượt khỏi ý nghĩ mọi người. Bốn đại cao thủ của Vân Chi Pháp giới không thể nào nghĩ được, lần đầu tiên liên thủ tấn công lại có kết quả như thế, thật khiến người ta lạnh cả lòng. Đưa mắt trao đổi, bốn người nhanh chóng quay lại chỗ cũ, khí mạch các người liên thông hợp nhất với nhau, ánh mắt ngưng thần chăm chú nhìn vào giữa.

Về mặt Lục Vân lạnh nhạt như cũ, hoàn toàn không có chút biến đổi nào sau khi thành công một chiêu, ngược lại mắt nhìn lên trên không, toàn thân bao quanh một vùng lửa khí miệt thị thiên hạ.

Lúc này, trong Khôn Hòa điện yên lặng như tờ. Bốn đại cao thủ Vân Chi Pháp giới và Lục Vân ở giữa không hề lên tiếng, cứ như vậy im im lặng lặng, mơ hồ chờ đợi.

Tiếp sau đó, cuộc chiến sinh tử lại tiếp tục triển khai. Lần này Lục Vân một mình đối địch bốn người, cơ thể lại chịu những trói buộc hạn chế nhất định, kết quả cuối cùng như thế nào đang chờ đợi chàng đây?

Trên một ngọn núi nhỏ, một hình bóng đứng yên bất động, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Khi gió nhẹ phơn phớt, cuốn theo một ít bụi trần thổi qua chéo áo, cùng với tiếng thở dài nhẹ nhẹ.

- Sư huynh, thiên hạ rộng lớn, chúng ta nên đi nơi đâu?

Cách đó hai trượng, dưới một cội tùng, một bóng người ngồi điềm nhiên lên tiếng:

- Tùy theo duyên số, bản tính Phật vốn tự nhiên. Người xuất gia rồi không nhiễm bụi trần.

Quay lại, người đứng yên khá lâu nhìn lại hần, giọng đầy thương cảm tiếp lời:

- Sư huynh, Bồ Đề học viện đã không còn nữa, sư phụ bỏ chúng ta mà đi, huynh thật sự bỏ qua chăng, một điểm cũng không hề nhớ đến được sao?

Té ra hẳn chính là Giới Thiện của Bồ Đề học viện, ngồi dưới cội tùng chính là Bồ Nhứt. Hai người bị Pháp Quả đại sư sai đi, trải qua mấy ngày đến được nơi này, nhất thời Giới Thiện xúc động trong lòng liền dừng lại không đi nữa, cứ mãi nhìn ra phương xa cả nửa ngày.

Bồ Nhứt niệm nhỏ một tiếng Phật pháp, giọng hơi dao động đáp:

- Lục viện ứng kiếp chính là thiên ý, chúng ta cho dù không muốn cũng không được. Hôm nay khí tức sư phụ đã tan biến, hẳn đã gặp phải kiếp nạn. Chỉ còn lại hai chúng ta, phải đưa vai gánh vác trách nhiệm nặng nề chấn hưng Bồ Đề học viện. Vì thế chúng ta phải quên hết mọi chuyện, bỏ hết cừu hận, đem toàn bộ tâm tư thân thể dung nhập vào trong Phật pháp, từ trong đó tìm ra chân lý, chọn lựa địa điểm thích đáng để kiến lập lại một tu viện Phật gia.

Giới Thiện lắc đầu nói:

- Nếu không có gì trong tâm hẳn mọi thứ đều quá tự nhiên. Trong tâm có chút ý niệm, duyên trần chưa tan được. Sư huynh, Phật pháp của huynh tinh thâm, đủ để đảm đương trọng trách, còn đệ duyên trần chưa dứt, còn một đoạn duyên kiếp truyền đời. Bảo trọng, sư huynh, hy vọng huynh không phụ đi kỳ vọng của sư phụ, đệ đi đây.

Xoay người bỏ đi, bóng Giới Thiện có chút cứng rắn, còn mơ hồ mấy phần sầu đau.

Bồ Nhứt thở dài nhẹ nhẹ, ngắm nhìn theo bóng người đi xa, nhỏ giọng nói:

- Giữa sanh và tử, cũng chỉ là một ý niệm. Sư đệ, bảo trọng nhe.

Đứng dậy, bất động trong giây lát, sau đó Bồ Nhứt đi theo hướng ngược lại.

Rời khỏi sư huynh, Giới Thiện đi không chút mục đích giữa nơi hoang dã, trong lòng nặng nề. Thân là đệ tử kiệt xuất của Bồ Đề học viện, hẳn cũng đã từng có tâm cao chí lớn, nghĩ đến một ngày có thể phổ độ chúng sanh, trở thành một cao tăng uy danh được người kính trọng, đem tấm lòng từ bi của Phật gia phát dương quang đại. Nhưng bây giờ, Bồ Đề học viện đã không còn, sư phụ mất đi, lục viện tan hoang, yêu ma hoành hành trên nhân gian, ý nguyện to lớn ngày đó lúc này đúng là đã mờ mịt không rõ, trong lòng thất vọng sâu sắc.

Hơi tự đau thương, Giới Thiện thở dài âu sầu nhẹ nhẹ, ánh mắt ngắm mãi về phía Đông Nam, nơi đó chính là nhà của hắn ở từ nhỏ đến lớn. Hôm nay, nơi đó đã không còn, hắn chỉ còn lại hối tiếc và ân hận, còn thêm bi thương và âu sầu đậm đà.

Lâu sau, Giới Thiện bỏ đi tâm tình mất mát, liếc nhìn bốn phía rồi phi thân lên không trung, đi xuyên qua biển mây. Hắn vượt gió bay lên cao đến tận chín tầng trời, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã vượt ngoài trăm dặm.

Có lẽ chuyển động rất nhanh khiến cho con người có được một loại cảm giác sung sướng khoái lạc, Giới Thiện vốn tâm tình không tốt, sau khi bay được giây lát đã tốt hơn rất nhiều. Vì thế, Giới Thiện điềm nhiên cười một tiếng, ý niệm tịch diệt của Phật gia xoay vần trong lòng, sự bình tĩnh ngày đó đã về lại với hắn.

Khi bay lượn, Giới Thiện quên hết mọi chuyện thế trần, một lòng một dạ chìm vào trong Phật pháp uyên bác vô cùng, cơ hồ đạt đến cảnh giới lục thức thông linh. Đây chính là cảnh giới vô cùng thượng thừa của Phật gia, không hề liên quan đến thời gian tu luyện, quan trọng nhất ở một chữ “ngộ” (hiểu ra), một khi tiến vào trong cảnh giới này rồi liền phẳng phất như thông tuệ vô cùng, ý niệm trong lòng vừa chuyển động liền có thể biết hết mọi chuyện xung quanh.

Lúc này, Giới Thiện chính đang ở vùng biên của cảnh giới này, tuy còn thiếu một chút, nhưng linh thức cảm ứng đối với xung quanh đã nhạy bén hơn gấp nhiều lần, khiến hắn trong lúc vô tình phát hiện được một luồng khí tức cổ quái. Nói luồng khí tức đó cổ quái, chính vì nó khi ẩn khi hiện, lúc thì êm ái bình hòa, lúc thì âm trầm tà ác, khiến người ta rất khó phân biệt được.

Khí tức này truyền từ mặt đất đến, khi Giới Thiện thật sự lưu ý liền đột nhiên mất đi. Điều này khiến cho Giới Thiện thất kinh, lập tức tỉnh lại từ trong tịch diệt. Dừng lại, Giới Thiện nhìn xuống dưới chân, thấy một dải núi non nhấp nhô, luồng khí tức cổ quái đó truyền từ một sơn cốc.

Suy nghĩ giây lát, Giới Thiện tự nói: “Nếu đã gặp, chính là có duyên. Duyên lành hay nghiệp chướng, đều không thể tránh được.” Nói rồi nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt đất.

Đưa mắt nhìn vùng xung quanh, ánh mắt Giới Thiện dừng lại ở một eo núi bụi cây chẳng chích. Ở đó, trên một vách đá màu xanh tro đầy những bụi cây, cách mặt đất ước chừng ba trượng, có một nơi rất rậm rạp, mơ hồ truyền lại mấy phần cổ quái.

Giới Thiện nhìn nơi đó, lòng biết phía sau bụi cây là một cửa động, nhưng trong động ẩn chứa gì đây? Yêu ma quỷ quái, hay là dã thú linh dị, hoặc là không có gì cả chẳng?

Còn đang suy nghĩ, một âm thanh cổ quái nhẹ vang truyền ra từ trong động. Giới Thiện nghe vậy trong lòng chấn động, lập tức phi thân bay lên, chớp mắt đã đến trước vách đá. Lúc này, Giới Thiện đang muốn tiến vào, nhưng đột nhiên một luồng kinh phong bắn ra, hắt hắt đang không phòng bị bắn đi.

745. Chương 747 - Đan Thanh Kiểm Hiệp

Lần này, trong động yên tĩnh lặng lẽ, cũng không có kinh phong thổi ra. Giới Thiện quan sát thật lâu, không thấy chút di động nào mới rẽ bụi cây trên vách đá, thân thể nhẹ nhàng tiến qua cửa động khoảng sáu thước đó. Đi dọc theo đường vào động, khi đã vượt qua cự li khoảng mười trượng, Giới Thiện đến một huyệt động khá lớn, liền phát hiện một người quen thuộc ở đó. Chính là Đan Thanh kiểm hiệp Hứa Thương Hải của Nho viên.

Lúc này, Đan Thanh kiểm hiệp đang nằm yên lặng trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch mờ hiện một tia khí đen, ông hẳn đang hôn mê bất tỉnh, trên mặt đất bên cạnh có một dòng máu đen, ngoài ra không còn gì khác. Giới Thiện thấy vậy kêu lên một tiếng kinh ngạc, vội vàng bay đến bên cạnh, xem xét thương thế của ông.

Giới Thiện nhanh chóng có kết luận. Đan Thanh kiểm hiệp trước mắt tính mệnh rất nguy hiểm, sở dĩ còn chưa chết bởi vì trong người ông có một loại kịch độc kỳ quái, đang duy trì tính mệnh của ông, nhưng cũng đang nuốt lấy tính mệnh đó.

Chuyện này nói ra có chút mâu thuẫn, nhưng tình huống thực tế như thế nào, Giới Thiện cũng không hiểu rõ lắm, ông ta không biết vì sao thành ra như vậy. Nghĩ đến ngày trước Đan Thanh kiểm hiệp ở chung với sư phụ Pháp Quả đại sư, Giới Thiện quyết định bằng mọi cách phải cứu tỉnh ông lại, sau đó mới hỏi đến chuyện lúc trước.

Nhưng đúng lúc này, Giới Thiện đột nhiên đứng lên, sau đó xoay người, cảnh giác nhìn ra phía trước. Ở đó, một hình bóng đen tuyền đang đứng yên bất động hệt như một u linh, ngoại trừ cặp mắt ánh lên mà u lan thỉnh thoảng lóe lên ra, không hề thấy có chút xao động nào của sanh mệnh.

Đó chính là một tử linh, Giới Thiện trong lòng nghĩ như thế. Đối với cuộc gặp gỡ trước mắt, trong lòng hẳn mơ hồ có chút không ổn, nhưng như thế nào, hẳn cũng không biết được.

Nén lại sự hoảng sợ, Giới Thiện trầm giọng nói:

- Người là ai, vì sao xuất hiện ở đây, người trên mặt đất này có phải do người đánh bị thương không?

Bóng đen không hề đáp lại, chỉ có ánh mắt hơi hơi lóe lên vài lần, mơ hồ trong đó thể hiện một vẻ phức tạp, đáng tiếc Giới Thiện không nắm được.

- Vì sao không nói gì cả, không dám đáp lại hay là không muốn đáp lại?

Một lần không được, Giới Thiện liền hỏi thêm lần nữa. Rõ ràng hẳn không có được đáp án sẽ không chịu thua.

Bóng đen nhìn hẩn, ánh mắt màu u lan ngẫu nhiên lóe lên ánh tím, đáng tiếc vô cùng ngăn ngủi, nếu không lưu ý sẽ không cách nào thấy được. Giới Thiện lưu ý rồi, nhưng hẩn không hiểu được ảo diệu bên trong. Hẩn cho là một loại pháp quyết quý bí của bóng đen nên cũng không nghĩ quá nhiều.

Giữa sơn động, bóng đen và Giới Thiện đứng cách nhau khoảng hai trượng, lạnh lùng nhìn nhau, ai cũng không chút sút kém. Bóng đen rất quái dị, Giới Thiện hỏi han kiểu nào, hẩn đều như một kẻ khờ, không nói một câu. Đồng thời bóng đen cũng không chịu bỏ đi, cứ lạnh nhạt đứng yên bất động, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng có một chút biến hóa.

Giới Thiện không còn cách nào, khi đã hỏi han khá lâu, cuối cùng đành phải bỏ qua, tiếp tục quay về bên cạnh Đan Thanh kiếm hiệp, đưa tay phải áp vào ngực của ông, chậm chậm truyền vào một luồng sức mạnh bình hòa, bắt đầu việc trị thương cho ông.

Trông mắt bóng đen chuyển động một lượt, ánh mắt nhìn vào người Đan Thanh kiếm hiệp, tiếp tục âm thầm nhìn ngắm như vậy. Ở khoảng cách hai trượng, bước tới đến liền, nhưng bóng đen không chút động đậy, chỉ có ánh mắt hẩn hơi di chuyển, tần suất xuất hiện ánh tím từ từ tăng lên.

Thời gian trong trầm lặng lướt trôi, cũng không biết đã bao lâu rồi, Đan Thanh kiếm hiệp trên mặt đất mới động đậy, sau khi được chân lực Phật môn của Giới Thiện hỗ trợ, khí đen trên khuôn mặt ông dần dần mất đi, cuối cùng mở to hai mắt.

Bên cạnh, vẻ mặt Giới Thiện trắng toát. Để cứu tỉnh Đan Thanh kiếm hiệp, hẩn có thể nói là đã toàn lực liều mạng, đánh cuộc bằng tu vi toàn thân của hẩn. Nếu như hẩn kéo dài thêm một lúc, một khi chân nguyên hẩn đã hao hết, không những cứu không được Đan Thanh kiếm hiệp mà bản thân hẩn cũng trọng thương. May mắn, cho là vận khí cũng không sai mấy, Đan Thanh kiếm hiệp đã tỉnh lại kịp, hẩn toàn thân nhẹ nhõm, lập tức ngồi trên mặt đất.

Ánh mắt không thần nhìn chăm chăm vào bên cạnh, một lúc sau Đan Thanh kiếm hiệp mới nhìn rõ được hình dạng của Giới Thiện, âm thanh yếu ớt đầy kinh ngạc nói:

- Là người à, người làm sao ở nơi đây, người đã cứu ta tỉnh lại chẳng?

Giới Thiện vẻ mặt hơi mừng, gật đầu nói:

- Chính là tiểu bối, trên đường vô ý qua đây, phát hiện được chút dị thường bên dưới, vì thế mới đến nhìn qua, không ngờ lại gặp tiền bối ...

Thanh âm đột nhiên dừng lại, Giới Thiện đột nhiên quay đầu nhìn lại bóng đen đó, liền phát hiện ánh mắt cổ quái của hẩn đang nhìn Đan Thanh kiếm hiệp.

Chớp mắt đó thật dài, không những Giới Thiện phát hiện được, mà Đan Thanh kiếm hiệp cũng thấy, vì thế ông đưa mắt nhìn bóng đen. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hội tụ lại, đáng tiếc gần như trong sát na, bóng đen liền lóa lên biến mất.

Giới Thiện hơi hoảng, mở miệng nói:

- Chậm đã, đừng đi, người thật ra là ai, vì sao ...

Đan Thanh kiếm hiệp thở dài nói:

- Thôi, hãy để hẩn đi. Người có biết thân phận của hẩn cũng chỉ có thể thương cảm thêm thôi.

Giới Thiện hơi lặng đi, quay đầu nhìn lại Đan Thanh kiếm hiệp, thấy vẻ mặt ông đầy thê lương, còn có một chút bi thương không nói được, dường như sự đau khổ đang ăn mòn lấy ông.

- Tiền bối biết được người này chẳng?

Đan Thanh kiếm hiệp cười cười, vẻ mặt đau thương nhìn lại Giới Thiện lòng đang nặng nề, không khỏi thở dài.

Đan Thanh kiếm hiệp nhẹ giọng đáp:

- Đỡ ta dậy, ta mang người đến một nơi.

Giới Thiện nghe vậy đứng dậy, hai tay đỡ thân thể ông, cất tiếng hỏi:

- Tiền bối muốn đưa văn bối đi đâu?

Đan Thanh kiếm hiệp liếc quanh, đưa tay chỉ vào một góc u ám, nhỏ giọng đáp:

- Phía đó có một cái động, rất sâu, chúng ta cần đến nơi đó.

Giới Thiện dạ nhỏ, đỡ ông từ từ tiến tới, miệng hỏi han:

- Tiền bối, thương tích của tiền bối bởi đâu vậy? Sư phụ văn bối hiện giờ như thế nào rồi?

Đan Thanh kiếm hiệp đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, sau đó tiếp tục tiến tới, giọng đau thương đáp:

- Pháp Quả đại sư hãn đã viên tịch, sư huynh ta cũng mất rồi. Chỉ còn ta nhờ có vận khí tốt, gặp được một cổ nhân mới có thể chạy thoát, đáng tiếc cổ nhân đó lại ... ôi ...

Giới Thiện nghe vậy thân thể run lên, hầu như quy xuống, miệng đau thương lên tiếng:

- Sư phụ ... Vì sao lại như vậy, vì sao đây? Tiền bối cho văn bối biết đi, sư phụ chết trong tay ai?

Đan Thanh kiếm hiệp không hề khuyên bảo hắn, bởi có những chuyện nếu không đau thương cũng không cách nào bình thường lại, bởi vì khi cần phải phát tiết, cũng không nên cố nhịn.

- Sớm hôm đó, sư phụ người sau khi sai các người đi rồi, chúng ta liền gặp phải Hắc Sát Hồ Vương của Yêu vực. Trận chiến đó, thật là bi tráng thảm liệt, đáng tiếc thực lực cách biệt quá xa, cuối cùng chúng ta không thể làm gì, vì thế chỉ còn cách ...

Giới Thiện quát lớn một tiếng, đau thương phần hận ngắt lời:

- Hắc Sát Hồ Vương, Giới Thiện ta cả đời này sẽ không quên chuyện người làm!

Đan Thanh kiếm hiệp than thở:

- Không nên như vậy, Phật đã nói bụi trần không nhiễm, sư phụ người nếu biết người bị cừu hận nhấn chìm như vậy, hãn ông sẽ thất vọng lắm.

Giới Thiện đau buồn lắc đầu, thương tang cất tiếng:

- Những vinh hoa rực rỡ trước đây, dĩ nhiên đã qua đi, cừu hận hôm nay, khó mà quên được. Thuộc tính con người của lòng Phật cũng như thế, yêu hận tình cừu, bất quá cũng là hư ảo. Đó chính là một loại ma luyện, luôn bầu bạn với văn bối.

Đan Thanh kiếm hiệp kinh ngạc nhìn hắn, nói với giọng đầy cảm xúc:

- Giới Thiện, người đã thay đổi rồi, trở nên rất thâm thúy khiến người ta nhìn không ra được.

Giới Thiện điềm nhiên cười cười, nhẹ nhàng đáp lại:

- Thế gian luôn thay đổi, luân hồi mãi chuyển biến, văn bối đã mang thân vào trong đó, không biến đổi cũng khó. Được rồi, đã đến nơi rồi, tiền bối bây giờ đi thế nào đây?

Đan Thanh kiếm hiệp liếc mắt trước mặt, chỉ về cửa động bên trái nói:

- Ngã ba đầu tiên phải đi về phía bên trái.

Giới Thiện nâng đỡ ông, vừa tiến lên vừa hỏi:

- Ý của tiền bối là gì, chúng ta phải đi qua rất nhiều ngã ba chẳng?

Đan Thanh kiếm hiệp trả lời:

- Đúng thế, ta nhớ cần phải vượt qua chín lần, cái đầu tiên bên trái, tiếp theo bên phải, sau đó ba lần rẽ trái, ba lần rẽ phải, cuối cùng mới chọn đường giữa.

Giới Thiện kinh ngạc nói:

- Nói như thế, trong núi này rất nhiều huyết động, nếu không thận trọng có thể rơi vào mê lộ ngay.

Đan Thanh kiểm hiệp than thở:

- Đúng thế, nơi này hơi cổ quái, ta cũng không rõ lắm.

Giới Thiện nghe vậy cũng không nói thêm, thời gian sau đó hai người cứ im im lặng lặng tiến lên, nhanh chóng đến giữa một sơn động to lớn.

Nhìn vào ba cửa động trước mặt, Giới Thiện hỏi:

- Tiền bối chắc chắn là ở giữa chứ?

Đan Thanh kiểm hiệp chần chờ một lát, gật đầu nói:

- Hẳn là nơi đây, chúng ta tiến lên thôi.

Giới Thiện đỡ lấy người ông, cả hai từ từ tiến đến, không lâu đã xuyên qua cửa động đến giữa một sơn động rộng đến vài trượng.

Liếc nhìn xung quanh, Đan Thanh kiểm hiệp hơi kích động nói:

- Đúng, chính là nơi đây, trong đây có một cái hồ nước to khoảng ba thước.

Trong khi ông nói liền chỉ vào một góc tường, thúc giục Giới Thiện đỡ ông qua đó.

Nhìn ngắm hồ nước trên mặt đất, Giới Thiện hơi kinh ngạc. Đó là một ao nước to khoảng ba thước, bên trong là một chất dịch đen như mực, một loại thực vật toàn thân trắng toát sinh trưởng trong đó, lộ ra một cọng hoa và bảy cái lá, phía trên còn vết đã bị cắt đi một đoạn.

Đây là vật gì, vì sao lại sinh trưởng ở đây? Giới Thiện cũng không hiểu rõ, vì thế hắn quay sang nhìn Đan Thanh kiểm hiệp, lại thấy ông đang nhìn vào vách đá kế bên. Vách này trên mặt có khắc hình ảnh, không ngờ lại chính là loại thực vật trong hồ, nhưng trên đầu có một quả như hình hoa mai, đáng tiếc không có thể hiện rõ màu sắc.

- Tiền bối, người mang văn bối đến đây chính là muốn cho nhìn thấy thứ này chăng?

Giới Thiện nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Đan Thanh kiểm hiệp thôi không nhìn nữa, cúi đầu nhìn vào hồ nước, cảm thán lên tiếng:

- Có lẽ như ngươi đã nói, mọi thứ nơi đây chỉ có kỳ lạ thôi. Nhưng đối với ta, cả đời này không cách nào quên đi được. Lúc trước ta đã từng nói qua, ta có thể sống sót nhờ gặp được một cổ nhân, để cứu ta chính hắn lại rơi vào tuyệt cảnh, cuối cùng nhờ trời bảo hộ, hắn cũng sống sót, nhưng lúc đó hắn đã trọng thương, khi tìm được ta thì đã không còn sức cứu ta nữa rồi, liền mang ta đến nơi đây.

Giới Thiện hơi không hiểu lên tiếng:

- Tiền bối, nếu như cổ nhân của người mang người đến nơi đây, thế người đó hiện giờ ở đâu? Còn tiền bối, khi văn bối gặp người thì người đã hôn mê, trên mặt có khí đen mờ hiện, hiển nhiên đang trúng phải kịch độc, thế sao lại như vậy?

Đan Thanh kiểm hiệp nhỏ giọng nói:

- Chính là nơi rất yên tĩnh này. Lúc người đó mang ta đến đây, chỉ muốn tìm một nơi không có người, bầu bạn với ta trước khi chết, không bị người khác quấy nhiễu. Nhưng ai ngờ, hắn phát hiện được sơn động này, thấy được cây lạ này, vì thế người đó nghĩ ra một biện pháp, dùng thân mình thử độc để kích thích tiềm năng bản thân.

746. Chương 748 - Tam Cường Chi Chiến (cuộc Chiến Của Ba Kẻ Mạnh)

Về mặt Giới Thiện hơi biến đổi, giọng kinh hãi lên tiếng:

- Chất kịch độc có thể thúc đẩy tiềm năng cơ thể con người, điều này cũng đã xưa rồi, nhưng như thế cũng như uống nước biển giải khát, sao có thể dễ dàng thử như vậy.

Đan Thanh kiếm hiệp đau thương đáp:

- Ta cũng biết như vậy, nhưng đối với người này, không thử cũng sẽ chết, vì thế hắn không còn đường rút lui. Người này người cũng đã thấy qua, chính là bóng đen trước đó, đang tiếc hắn còn trẻ quá ôi ...

Giới Thiện lặng người, rất kinh ngạc nói:

- Đúng là hắn! Khó trách mãi vẫn không muốn nói, cũng không một chút động đậy. Nhưng người này nếu còn trẻ tuổi, hắn hẳn biết phải không?

Đan Thanh kiếm hiệp né tránh ánh mắt của hắn, yên lặng nhìn lên loài thực vật trên tường, u oán than thở:

- Người tự nhiên là biết được, nhưng ta không muốn người lại thêm phần ưu thương.

Giới Thiện cau mày muốn hỏi, nhưng thấy vẻ mặt của ông như vậy cũng không tiện mở miệng, đành lảng sang chuyện khác:

- Tiền bối, nếu người tạm thời không muốn nói, hẳn bối cũng không tiện hỏi. Bây giờ người còn có chuyện gì muốn hẳn bối làm chăng?

Đan Thanh kiếm hiệp từ từ lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Nho viên đã hủy rồi, Tất Thiên nơi nào không rõ, chỉ còn một mình ta, còn có chuyện gì đáng giá nữa đây? Giới Thiện người đi đi, ta cũng không muốn quay lại trần thế, ta tính ở tại nơi đây thôi.

Giới Thiện nghe vậy thất kinh, cất tiếng khuyên nhủ:

- Tiền bối, người không cần phải đau thương, cho dù như thế nào, chúng ta đều cần phải kiên cường. Hôm nay người tuy đã tỉnh lại, nhưng chất kịch độc trong người chỉ tạm thời được hẳn bối áp chế, sợ dài lâu có thể phát tác lại. Trước mắt hẳn bối cần phải rời khỏi nơi đây, tìm một người có tu vi cao thâm giúp người ép hết chất độc ra ngoài.

Đan Thanh kiếm hiệp trầm giọng đáp:

- Hảo ý của người ta biết rõ, nhưng ta ở đây tuyệt đối không phải vì muốn chết, mà ta chỉ muốn nghĩ ra biện pháp dùng công phu khắc chế kịch độc, sau đó mới rời khỏi nơi đây đi tìm vị cố nhân đó, giải trừ độc tố trong người hắn, giúp hắn quay về như xưa.

- Cho dù là như vậy, người cũng không nhất thiết không được rời đi.

Có chút bướng bỉnh, Giới Thiện tiếp tục khuyên nhủ.

Đan Thanh kiếm hiệp lắc đầu nói:

- Chất kịch độc vốn ở nơi này, muốn tìm được cách phá giả thì phải từ nơi đây mà thôi, vì thế ta hẳn phải ở lại. Được rồi, đa tạ người hôm nay ra tay giúp đỡ, người đi đi, ta cần bắt đầu nghiên cứu rồi.

Nói rồi nằm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong hồ nước, không để ý đến hắn nữa.

Giới Thiện không chịu thua, mấy lần khuyên ông nữa, Đan Thanh kiếm hiệp đều thản nhiên không nói, vì thế hắn chỉ còn cách bỏ đi.

Rời khỏi động núi, Giới Thiện quay mình nhìn lại một lúc, miệng thở dài nhẹ nhàng, sau đó mới thúc động pháp quyết vút lên tầng mây. Đan Thanh kiếm hiệp ở lại khiến hắn hơi cảm thấy bất lực, đồng thời hắn cũng rất hiếu kỳ, Đan Thanh kiếm hiệp nói là một cố nhân, nếu như mình có thể biết, thế thì là ai đây?

Trong lúc suy nghĩ, Giới Thiện đã bay được vài dặm. Hắn thấy nghĩ không ra kết quả, đứng lúc không còn muốn nghĩ đến chuyện đó nữa, trên mặt đất đột nhiên truyền đến một luồng sức mạnh không cách nào chống lại được, kéo hắn rơi từ trên tầng mây xuống.

Nguy hiểm đến, lòng Giới Thiện chấn động, sau đó đột nhiên tỉnh lại, vừa nhanh chóng điều động chân nguyên cơ thể tổ chức phòng ngự, vừa phát ra sóng thăm dò để tìm hiểu nguyên nhân. Những chuyện này

đều xảy ra trong chớp mắt. Khi Giới Thiện phát hiện luồng sức mạnh này chính do người ta phát ra, lòng lập tức trở nên trầm trọng. Chính mình đang bay trong mây lại có thể bị người kéo xuống mạnh mẽ, luồng sức mạnh kinh nhân này của người nào đây, không thể tưởng tượng được.

Một tiếng ầm vang lên, Giới Thiện rơi sầm xuống mặt đất, bốn phía cát bụi tung bay, khiến cho hấn nhất thời không nhìn rõ được tình huống. May mà phòng ngự kịp thời, Giới Thiện hoàn toàn không chút thương tích, chỉ bị chấn động nhẹ nhàng, nhanh chóng đứng dậy được, đưa mắt nhìn bốn phía.

Đây là một vùng hoang dã bình thường, vốn xanh mượt cỏ cây, lúc này trống trơn, trong phương viên vài dặm đất cát chìm xuống, không hề có một chút cỏ cây.

Hơi kinh ngạc, Giới Thiện nhanh chóng ngừng đầu nhìn lên không trung, phát hiện ngoài ba trượng bên trái có một người toàn thân lửa đỏ, tướng mạo nhìn không rõ dưới ánh lửa, chỉ có thể mơ hồ cảm giác tuổi không nhỏ. Cách người này năm trượng còn có một người toàn thân trắng như tuyết, quanh cơ thể bao phủ băng tuyết, càng nhìn không rõ được dung mạo.

Trừ những người này ra, ở vị trí thành hình tam giác với hai người này còn có một người toàn thân xanh lục thẫm, tay phải nắm một trường kiếm toàn thân lấp lánh ánh đen sẫm và ánh xanh lục sẫm, khiến cho người ta cảm thấy tà ác âm trầm.

Ba người giữa không trung dường như đang đối kháng, còn cách đó không xa là một thiếu nữ quần xanh lục đang mỉm cười đứng nhìn. Khi ánh mắt Giới Thiện nhìn đến người này, thiếu nữ đó liền mỉm cười, hai mắt hút hồn lại phát ra ánh lạnh lùng thê lương.

Giới Thiện thất kinh, vội vàng ngưng nhìn, còn nhanh chóng lùi lại vài trượng, đứng xa xa nhìn lại. Hấn không hề cất tiếng hỏi ai đã kéo mình từ tầng mây xuống, bởi vì hấn phát hiện những người nơi đây, không ai hấn có khả năng đối phó được.

Giữa trường, tình hình yên tĩnh lúc này đã bị người phá tan. Chỉ thấy người toàn thân lửa đỏ mở miệng nói:

- Giang Nam tài tử, người không đầu không đuôi kéo một hòa thượng từ trên mây xuống, lẽ nào để chuẩn bị siêu độ cho chính người.

Hình bóng xanh lục sẫm cười lạnh đáp:

- Hồng Vân lão tổ, ta chuẩn bị cho người và Mạc Bắc Thiên Tinh khách thôi. Nếu các người còn lần khăn nữa, hôm nay chúng ta hôm nay giải quyết hết mọi chuyện.

Té ra ba người này chính là Giang Nam tài tử, Hồng Vân lão tổ, Mạc Bắc Thiên Tinh khách, còn bên kia, thiếu nữ đó tự nhiên cũng chính là Ngưng Hương rồi.

Giới Thiện hơi kinh ngạc, Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh khách hấn đều thấy lạ lẫm, nhưng Giang Nam tài tử hấn biết, càng hiểu rõ kiếm người đó cầm trong tay chính là Phệ Tâm kiếm năm xưa Bồ Đề học viện đã phong ấn, Giang Nam tài tử cũng tính là hung thủ phá hủy Bồ Đề học viện.

Nghĩ đến việc gặp người này nơi đây, Giới Thiện hơi phẫn nộ, rất muốn xông lên tìm hấn báo cừu. Nhưng trong lòng Giới Thiện hiểu rõ, tu vi đối phương rất mạnh mẽ, so với mình còn vượt trên mấy đẳng cấp, mình có xông lên bất quá cũng chỉ chịu chết mà thôi. Vì thế, Giới Thiện cố đè nén phẫn nộ trong lòng, tuyệt đối không tính chuyện bỏ đi, mà chọn cách lạnh lùng bàng quan nhìn xem mọi việc.

- Kết thúc thì kết thúc, bốn lão tổ còn sợ người không làm được. Nếu như ngày đó người đã dám giết chết môn hạ của ta, hấn cũng nghĩ đến có ngày hôm nay rồi.

Hồng Vân lão tổ giận dữ nhìn Giang Nam tài tử, giọng lợi hại quát lên.

Cách đó vài trượng, Mạc Bắc Thiên Tinh khách lạnh nhạt nói:

- Lão tổ không cần nói nhiều với hấn, Giang Nam tài tử âm hiểm xảo trá, ai dám đảm bảo hấn sẽ không lợi dụng cơ hội bỏ chạy. Để cẩn thận, chúng ta cần phải đánh nhanh rút gọn, lần này tuyệt đối không để cho hấn lại chạy thoát được.

Giang Nam tài tử hừ lạnh nói:

- Bỏ chạy? Thật là nực cười. Trước đây ta còn nghĩ vài phần đến sự quen biết nhau, không muốn làm loạn với các người. Hôm nay người đã nói lời vô tình như vậy, ta cũng không muốn lưu tình nữa, hôm nay ta sẽ tiễn các người về tây phương. Xem chiêu đây.

Tay phải múa lên, Phệ Tâm kiếm đưa lên, khí giới sắc bén đầy âm tà nhanh chóng chấn động, cùng với tiếng ngân chói tai, khiến cho đầy trời bóng kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh màu xanh lục sẫm.

Hồng Vân lão tổ rống lên một tiếng giận dữ, toàn thân lửa đỏ bay lên, chớp mắt đã phân bố trong phương viên chục trượng, hình thành một vùng biển lửa. Thêm nữa, những ngọn lửa bập bùng giống như có sinh mệnh, theo sự khống chế của Hồng Vân lão tổ, không ngừng nhấp nhô tăng giảm, khiến cho trong cả khu vực hình thành vô số luồng lửa đỏ tạo nên một dải ánh sáng, có sức tấn công như một thanh kiếm bén, lại có một dạng gió nhẹ trói buộc chặt chẽ. Vừa cương vừa nhu tiến lên, vừa tấn công lại vừa phòng thủ kiên cố.

Lúc này, Mạc Bắc Thiên Tinh khách cũng phát động tiến công. Chỉ thấy toàn thân lão bắn ra những làn băng, ngàn vạn làn băng trùm cả trời đất, bao phủ khắp phạm vi phương viên vài dặm. Đồng thời, hai tay Mạc Bắc Thiên Tinh khách bất quyết, khí băng lạnh từ trong người theo hai tay hùng dũng phát ra, đến trước ngực liền tụ lại thành một quả cầu lấp lánh ánh sáng trắng huyền diệu, đang nhanh chóng hút lấy nước trong không khí, khiến cho nó trở thành băng đen, dần dần ngưng kết cả không gian trong vùng phụ cận.

Ba đại cao thủ đồng thời tiến công, ba luồng chân nguyên có tính chất khác nhau đang giao nhau giữa không trung. Lửa đỏ, băng đen, kiếm khí của Phệ Tâm kiếm, cả ba va chạm kịch liệt, không những bộc phát ra âm thanh rung trời cùng hào quang chói mắt, còn tạo ra cuồng phong hủy diệt, sức mạnh đáng sợ của nó hình thành một dòng xoáy không gian, điên cuồng nuốt lấy không khí xung quanh.

Giữa không trung, biển lửa chói mắt biến mất, ngàn vạn mảnh băng hóa thành sương tuyết, kiếm khí sắc bén vạn vạn vỡ tan, chỉ còn lại ba bóng người lấp lánh ánh sáng, đang chống cự lại dòng xoáy đó.

Xa xa, Giới Thiện khi nhìn thấy Mạc Bắc Thiên Tinh khách vừa mới phát động đã phát hiện không ổn, vì thế né tránh từ sớm nên không bị cuốn vào trong. Ngưng Hương thì giữ cự ly xa xa, cũng không nằm trong phạm vi đó. Còn về giao chiến kịch liệt, hai người đều có suy nghĩ riêng. Giới Thiện hy vọng Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh khách thắng, Ngưng Hương lại hy vọng bọn họ sẽ thua. Nhưng dù kết quả là cả hai bên đều thua, không ai đạt được chút thắng thế.

Khi dòng xoáy bị ba người chống lại đã biến mất, ba bên giao chiến ai nấy tự lùi lại, vẻ mặt hơi trầm trọng. Sức mạnh mẽ của Giang Nam tài tử chính từ Phệ Tâm kiếm, mà tu vi của Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh khách vốn cao hơn Giang Nam tài tử rất nhiều. Hôm nay hai người lại liên thủ tiến công, hai bên có thể nói là thế quân bình, vì thế mới có kết quả hai bên đều bị thua thiệt.

Ý thức bắt chặt lấy Giang Nam tài tử, Hồng Vân lão tổ quát lên:

- Phệ Tâm kiếm bắt quá cũng như vậy thôi, hôm nay nếu để người còn sống sót, bốn lão tổ lập tức về núi, từ nay không hề quay vào trung thổ nữa.

Giang Nam tài tử vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo, hiểm ác nói:

- Còn muốn quay về, người thật sự quá ngây thơ rồi. Hôm nay nếu không giải quyết được hai người, ta cũng bỏ hết. Từ lúc gặp nhau đến giờ, ta và các người đã giao thủ vài lần, mỗi lần đều không kết thúc được. Hôm nay chúng ta toàn lực chiến đấu, xem thủ ai chết ai sống cuối cùng đây.

Nói rồi khí thế toàn thân bộc phát gấp bội, cả phương viên vài dặm ngập đầy khí tà ác âm lạnh, khiến cho người ở trong đó có cảm giác khó chịu đựng.

Phát hiện thời điểm quan trọng đã đến, Mạc Bắc Thiên Tinh khách quát lớn một tiếng, nhắc nhở:

- Lão tổ cẩn thận, trận chiến cuối cùng, sống chết tồn vong, chúng ta cùng nhau hủy diệt địch nhân tà ác này thôi.

747. Chương 749 - Sanh Tử Tranh Phong (giao Chiến Sinh Tử)

- Được, sống chết thắng thua cũng chỉ một chiêu này, để xem hôm nay ai là người phải xuống hoàng tuyền. Giang Nam tài tử tiếp chiêu đi!

Lời vừa dứt thì thân ảnh đã nhoáng lên đến phía sau Giang Nam tài tử. Ba người xếp thẳng hàng bắt đầu thi triển các tuyệt chiêu.

Giữa không trung, Giang Nam tài tử quay đầu liếc nhìn ra phía sau, miệng cười âm trầm, ném Phệ Tâm kiếm trong tay bay lên không, rồi bắt kiếm quyết cả hai tay, thân thể tự động xoay tròn, ánh xanh lục chớp động quanh thân. Lập tức, từ người Giang Nam tài tử từng làn khí tà ác trào ra xung quanh làm cho khu vực lân cận phương viên hơn mười trượng ám hẳn một màu xanh lục không ngừng thu nạp khí chí âm chí tà của trời đất, sau lại dung hợp thành một, tạo nên vòng ngăn cách không cho những chân khí khác đến tiến đến gần.

Phía trên, Phệ Tâm kiếm rung động xoay tròn, khi thì chuyển động phương ngang phát ra hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm ánh sáng, hình thành một đám mây xanh lục giữa trời, khi thì xoay tròn dựng đứng tạo thành cột kiếm trăm trượng xông thẳng lên trời hợp với hướng chuyển động chéo của thân kiếm tạo thành một vùng không gian làn kiếm dày đặc. Ánh kiếm hai bên tạo thành lưới kiếm ba chiều hiểm có phối hợp cùng với vùng sắc xanh lục dưới chân Giang Nam tài tử thành một thể thống nhất.

Hoàn thành xong mọi chuyện, khuôn mặt âm lạnh của Giang Nam tài tử mơ hồ hiện ra vẻ dữ tợn, thân thể đang xoay tròn đột nhiên dừng lại, hai tay buông không nắm kiếm quyết, giơ cao hướng lên trời, giữa hai tay ánh xanh lục lưu động tựa như những ánh chớp lóe lên, thỉnh thoảng lại có tiếng vang tư tư.

Tình hình như vậy vừa nhá lên, hai tay Giang Nam tài tử lần lượt thay đổi làm cho luồng sáng màu xanh biếc bay vụt ra giữa không trung chớp mắt đã đánh trúng vào thân Phệ Tâm kiếm, khiến cho thân kiếm rung lên mạnh mẽ, sau đó phát ra âm thanh câu hồn đoạt phách vang vọng bốn phía.

Đến lúc này, khí thể của Giang Nam tài tử đã lên tới cực hạn, mây gió bốn phía hội tụ, khí âm tà xoay quanh bên ngoài thân hình thành luồng sương mù quỷ dị bao phủ toàn thân.

Ở trên, Phệ Tâm kiếm chịu sự ảnh hưởng của luồng sáng đó, liền như sống dậy, bộc phát ra một luồng khí điên cuồng, hoang dã và âm độc khiến cho ánh kiếm bốn phía lập tức tăng lên gấp đôi. Giữa không trung, mười tám cột kiếm ánh sáng rực rỡ tỏa ra làm hai, cứ chín ánh kiếm làm thành một tổ với sức mạnh rung động núi sông nhằm thẳng Hồng Vân lão tổ và Mạc Bắc Thiên Tinh khách chém xuống.

Đứng trước Giang Nam tài tử, Mạc Bắc Thiên Tinh khách ngay khi vừa thấy có phát động đã sơ bộ bắt đầu chuẩn bị, cả người đứng thẳng giữa hư không, hai tay kết ấn trước ngực, vừa nhanh chóng chuyển biến thủ thế, vừa phối hợp với việc niệm chân quyết phát động. Lập tức, bốn phía liền xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Ban đầu, chỉ thấy toàn thân Mạc Bắc Thiên Tinh khách lóe lên ánh sáng trắng, khí lạnh vô cùng phát tán hướng ra ngoài, làm cho nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, bầu trời liền bay đầy bông tuyết xinh đẹp.

Lập tức, cùng với sự xuất hiện của bông tuyết, không khí trong phương viên vài dặm có giới hạn từ Giang Nam tài tử hướng đến gần Mạc Bắc Thiên Tinh khách liền ngưng đọng lại, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh làm cho bông tuyết biến thành lớp băng, lần lượt kết nối thống nhất với nhau làm xuất hiện một khối băng tuyết, không khí trong khu vực ngưng đọng một nửa thành một vùng hỗn hợp, thỉnh thoảng lại biến đổi hình thái.

Khu vực này vốn rất lớn nhưng sau khi Mạc Bắc Thiên Tinh khách khống chế thì dần thu nhỏ lại, hoàn toàn sử dụng trạng thái áp suất rất cao để phong ấn phía trước Giang Nam tài tử.

Hoàn thành xong bước này, toàn thân Mạc Bắc Thiên Tinh khách liền có ánh sáng trắng lóe lên bao phủ, thân thể tự động tan rã dường như là hòa tan vào băng tuyết và phân tán khắp mọi nơi xung quanh, ánh sáng lưu động khắp nơi rồi kết hợp hình thành một đồ án cổ quái.

Như vậy, thân ảnh của Mạc Bắc Thiên Tinh khách đã biến thành hàng ngàn hàng vạn điểm sáng, dung nhập vào giữa băng tuyết. Ở giữa không trung, đồ án đó liên tục lóe lên ánh sáng, lúc này càng phát ra rõ ràng,

Ngắm nhìn bóng kiếm chói mắt, Giới Thiện lui về phía sau gầm nhẹ một tiếng, bàn tay phải chém ra như đao, chính là phật môn "Tu La đao" với kinh khí rất lợi hại, được hần khổng chế đón lấy kiếm ảnh tung hoành của Ngưng Hương.

Đánh ra một chiêu, Giới Thiện biết rõ không thể ngừng lại được, tay trái vội vàng bắt Phật ấn, miệng niệm chân quyết, toàn thân nổi lên lớp ánh Phật mờ mờ ngăn cản không cho Phệ Tâm kiếm khí đến gần.

Chiêu phản kích của Giới Thiện suy yếu vô lực. Cũng may chiêu của Ngưng Hương còn chưa có lòng muốn giết liền, nên Giới Thiện bị kiếm khí mạnh mẽ công kích trúng chỉ bắn ra xa khoảng vài trượng.

Lúc này, Giới Thiện có chút lạnh lòng, sự sợ hãi đột nhiên xuất hiện. Nhưng trong lòng hần hiểu được kết cục đã định, có sợ hãi cũng không thể thoát được nên lòng phản kháng đột nhiên tăng mạnh.

Đã có ý niệm này, Giới Thiện không hề né tránh, ánh mắt thản nhiên nhìn Ngưng Hương, hai tay nhẹ nhàng bắt chữ thập, thân thể bay lên ngồi xếp bằng, miệng niệm khe khẽ Phật hiệu, trong nháy mắt toàn thân có biến hóa rất lớn.

Ngưng Hương lưu ý thấy biến hóa của Giới Thiện, bất quá nàng hoàn toàn không thèm để ý, không còn muốn đùa cợt nữa, phát ra một kiếm mạnh hơn kiếm trước nhiều lần.

Hiển nhiên, Ngưng Hương đã không còn muốn đùa giỡn theo kiểu mèo vờn chuột nữa, nàng muốn kết thúc mọi chuyện thật sớm. Vì vậy, Phệ Tâm kiếm liền giống như rồng nhào vào biển, kéo theo kiếm khí âm tà đầy trời, hội tụ hàng trăm hàng ngàn ánh kiếm, hình thành một lưới sáng lấp lánh, từ bốn phương tám hướng công kích vào Giới Thiện.

Chiêu công kích này thật là sắc bén, mà Giới Thiện còn mang thương thế, muốn phản kháng rất khó, chỉ còn cách tăng cường phòng ngự may ra còn có khả năng. Nhưng Giới Thiện hoàn toàn không làm như vậy, chỉ yên lặng chờ đợi, khi Phệ Tâm kiếm tiến vào thân thể, hai tay bắt chữ thập chột hợp lại xảo diệu nắm lấy Phệ Tâm Kiếm giữa hai lòng bàn tay.

Ngưng Hương tươi cười nét mặt, tính ngoan độc của Phệ Tâm kiếm nàng rất hiểu rõ. Một khi thâm nhập vào trong người sẽ tạo ra thương tổn thật lớn. Mà Giới Thiện giờ phút này còn mang thương thế như vậy, tất nhiên chỉ có con đường chết mà thôi.

Kết quả như vậy không cần nói cũng biết. Nhưng Ngưng Hương rất nhanh tắt hần nụ cười, bởi vì nàng phát hiện Giới Thiện hoàn toàn không chết. Ngược lại, thân thể hần bắt đầu tỏa sáng, từng tầng Phật quang tỏa ra từ trên người, biến thành phù chú cổ xưa, theo một tần suất xác định nào đó, liên tục niêm ấn lên Phệ Tâm kiếm.

Đến lúc này, ánh sáng chói mắt của Phệ Tâm Kiếm bắt đầu xuất hiện tình cảnh chấn động, ánh xanh kỳ lạ trên thân kiếm chớp động ánh vàng, tựa hồ như khí âm tà đó đã bị chế ngự.

Hiểu được dụng tâm của Giới Thiện, Ngưng Hương nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải ra sức thu hồi Phệ Tâm Kiếm, nhưng Giới Thiện thà chết không buông. Vì thế, Ngưng Hương sát khí tràn mắt, ánh sáng nhạt chột lóe trong lòng bàn tay trái, một luồng sức mạnh bàng bạc có uy thế dời núi lấp biển hung hăng nhắm vào thẳng ngực của Giới Thiện. Chưởng này đánh vỡ xương lồng ngực của Giới Thiện, xuyên hần qua thân thể đồng thời chấn hần bay ra xa.

Ánh mắt Giới Thiện có chút tiếc nuối. Mặc dù kết quả này đã sớm định, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối. Hần hiểu rõ mọi chuyện đã chấm dứt, trước đây trong lòng hần muốn sử dụng thân mình để phong ấn Phệ Tâm kiếm, trước khi chết còn làm được một chuyện tốt cho nhân gian, tuy không cách nào phong ấn hoàn toàn kiếm này, nhưng ít ra cũng có thể làm giảm khí âm tà độc ác của nó. Đáng tiếc là Ngưng Hương đã phát giác quá nhanh, ngăn cản được hành động của hần, phá nát cố gắng cuối cùng.

Nhìn Giới Thiện không thể nhúc nhích, Ngưng Hương nổi giận ùng ùng nói:

- Tiểu hòa thượng Bồ Đề học viện khá lắm, người đã cho ta một chiêu ngoan mục, đáng tiếc là người còn quá non. Bây giờ ta lại đưa người xuống địa ngục, để cho người sử dụng lòng từ bi đó để cảm hóa ác ma trong địa ngục.

Không chút lưu tình, tay phải Ngưng Hương vẩy lên, hàng ngàn hàng vạn bóng kiếm cùng với tiếng rít chói tai, một chiêu phá nát hư không muốn phá luôn thân thể Giới Thiện.

Ghi chú:

(1) Phệ Tâm chi kiếm bắt tường chi khí, ngã dĩ ngã huyết, trở chú thiên địa, tông kim nhi hậu, thế đại duyên tục, truyện thừa chi nhân, vô khả đào tị! = Phệ Tâm kiếm, binh khí mang điềm xấu, ta dùng máu của ta để nguyên rửa trời đất! Từ nay về sau, kéo dài qua các thế hệ, những người thừa kế, không cách tránh né!

750. Chương 752 - Ngọc Vô Song Hiện (ngọc Vô Song Xuất Hiện)

Như vậy, kết cục không còn gì để bàn luận, Giới Thiện chết là điều tất nhiên. Thấy vậy, Ngưng Hương cười hơi âm trầm, Giới Thiện trong lòng âm đảm, miệng ngậm nhẹ một tiếng Phật pháp, từ từ nhắm mắt lại.

Sinh mệnh mất đi, đó là một quá trình âm thầm. Khi tốc độ mất đi quá nhanh, đến mức khiến cho người ta không kịp nhận ra, cái chết lại không làm cho người ta sợ hãi. Nhưng khi tốc độ chết đi quá chậm, chậm đến mức khiến người ta có thể cảm thấy rõ ràng từng tích tắc, đó lại là một loại hình phạt khốc liệt.

Đợi chờ cái chết, đó là một hành động bất lực. Nhưng Giới Thiện đợi mãi, đến khi không thấy thống khổ tăng thêm nữa, mà lại có một luồng âm thanh sấm sét liên tục, cùng với tiếng rống lên giận dữ vô cùng của Ngưng Hương.

Lúc đó, Giới Thiện nghĩ rằng chắc mình phải chết rồi, Ngưng Hương cũng cho rằng mọi chuyện chắc chắn kết thúc, một hình bóng nhàn nhạt từ xa bay đến, âm thầm xuất hiện bên cạnh Giới Thiện, ngăn trở một chiêu công kích sắc bén của Ngưng Hương.

Người này đến quá đột nhiên, trước đó không ai phát hiện ra khí tức của người đó. Vì thế, khi Ngưng Hương đang còn đắc ý quên cảnh giác, cảm nhận được có chuyện không ổn, bóng kiếm đầy trời đã bị người mới đến đánh tan.

Giữa tiếng rống giận dữ, Ngưng Hương nhanh chóng thoái lui, vừa ngằm đánh giá người mới đến, vừa kinh ngạc la lên:

- Thì ra là người! Sao có thể như vậy được?

Trước mắt, một hình bóng rực lửa đỏ đang đứng yên bất động, những ngọn lửa vây phủ bên ngoài, tạo thành một vòng ánh sáng tuyệt đẹp, khiến cho vẻ đẹp tuyệt mỹ của người đó tăng thêm ba phần.

Vẻ đẹp của người nữ này, không thể so sánh được, cho dù Ngưng Hương tự phụ tướng mạo phi thường, nhưng khi thấy người này rồi, trong lòng liền phát sinh cảm giác ghen tỵ.

- Người thay đổi rồi, không những tu vi tăng rất mạnh, mà khí chất cũng đã thay đổi khá nhiều.

Người đẹp nghe vậy vẻ mặt hơi thay đổi, khuôn mặt tuyệt đẹp mờ hiện nét cười khổ sở, né tránh ánh mắt của Ngưng Hương, nhìn lại Giới Thiện trên mặt đất. Lúc này Giới Thiện đang nhìn người này, trong ánh mắt vô thần lộ ra mấy phần kinh ngạc hoan hỉ, đáng tiếc hai môi hằn mấp máy cũng không cách nào nói được ý tứ trong lòng.

Hơi hơi lắc đầu, người đẹp đó vừa phát ra kinh khí chân nguyên liệt hỏa phong bế hết yếu huyết toàn thân hần, vừa than nhẹ:

- Không cần phải nói, người còn chưa đến mức tuyệt vọng, nhất định không được đầu hàng.

Quay đầu lại, người đẹp nhìn Ngưng Hương, giọng lạnh lùng nói:

- Nghe giọng của người, hẳn đã gặp ta ở đâu rồi, nếu không gặp thì không biết được ta. Trước mắt, Giang Nam tài tử cũng ở nơi này, chiếu theo suy đoán, người hẳn chính là người nữ đã đi cùng Giang Nam tài tử trong trận chiến chánh tà ngày đó.

Ngưng Hương ánh mắt hơi biến đổi, hừ lạnh nói:

- Không hổ là Ngọc Vô Song của Phượng Hoàng thư viện, quả nhiên thông minh vô cùng. Chỉ có người mới thắng thần nói ra như vậy, lại không sợ dẫn đến họa sát thân chăng?

Té ra người đang đứng đó chính là Ngọc Vô Song, không trách được Ngưng Hương vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy kinh ngạc như vậy.

- Không nói, lẽ nào người lại bỏ qua chăng? Với tâm tính của người, cho dù ta có biết hay không, người sẽ có sách lược khác nhau chăng?

Lạnh lùng đáp lại, Ngọc Vô Song không chút sợ hãi.

Ngưng Hương hừ giận một tiếng, quát lên:

- Nói như thế, giữa chúng ta cũng không có gì để nói, chỉ còn cách ra tay phân cao thấp thôi.

Nói rồi tay phải chuyển động, một vòng bóng kiếm dày đặc đột nhiên xuất hiện, nhắm thẳng về phía Ngọc Vô Song.

Thấy vậy, vẻ mặt Ngọc Vô Song nghiêm lại, tay phải vừa chuyển vừa lật, một luồng lửa đỏ hóa thành kiếm ánh sáng, theo sự khống chế của nàng bộc phát ánh kiếm sắc bén, lập tức đánh tan thể công của Ngưng Hương. Đồng thời, Ngọc Vô Song cũng tiến lên một bước, một luồng khí to lớn đột nhiên sinh ra, kèm theo khí thể thần thánh mà uy nghiêm, chấn cho thân thể Ngưng Hương lắc lư, vội vàng lùi lại vài thước.

- Muốn động thủ thì ta cũng sẵn sàng tiếp đón, bất quá ta cần phải hỏi qua trước đã, người phải là người nữ ngày đó đã chủ mưu hủy diệt Dịch viên không?

Ngưng Hương biến hẳn sắc mặt, bất quá lập tức khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng thần nhiên nói:

- Có húng ta sẽ trả lời người, đáng tiếc hôm nay bỗng cô nương không có húng, vì thế không cách nào trả lời. Bây giờ người hãy tiếp chiêu đi thôi.

Thân hình và kiếm chuyển động theo nhau, một người biến thành trăm bóng. Ngưng Hương triển khai thể công mãnh liệt, trong vòng phương viên cả chục trượng, bóng kiếm dày đặc như sóng biển nhấp nhô, ánh kiếm màu xanh lục cùng với khí tức tử vong từ tám phương bốn hướng ập vào Ngọc Vô Song.

Thấy vậy, Ngọc Vô Song thần nhiên không chút sợ hãi, vừa ra tay phản kích vừa lạnh giọng nói:

- Người rất giỏi việc che giấu lòng mình, nhưng đáng tiếc vừa rồi ánh mắt của người đã bán đứng người. Bây giờ nếu ta đã biết người chính là hung thủ hủy diệt Dịch viên, ta sẽ đại diện cho những đệ tử Dịch viên đã chết đi, thu hồi tất cả lại.

Ngọc Vô Song lúc này tu vi đã mạnh đến cực hạn, cử động tay chân không những tư thế đẹp đẽ thanh nhã, mà uy lực tuyệt luân, từng chiêu từng thức đều tự nhiên đạt được, sử dụng pháp quyết Phượng Hoàng cực dương cực cứng của bản thân, khắc chế mạnh mẽ khí âm tà của Phệ Tâm kiếm.

Cứ như vậy, Phệ Tâm kiếm mà Ngưng Hương ỷ vào cũng đã mất đi uy lực, cuộc chiến giữa hai người nữ trở thành cuộc đối đầu thực lực. Về phương diện này, tu vi Ngưng Hương tuy không yếu, nhưng không cách nào so lại với Ngọc Vô Song, may mà pháp quyết của nàng vô cùng quý dị, chiếm được chút ưu thế về phương diện chiêu thức, lại thêm nàng ta tinh thông thuật ẩn thân, khiến nhất thời Ngọc Vô Song cũng không làm gì được.

Trên vùng hoang dã, hai bóng ảnh nhấp nhô bất định, bốn phía lửa rực đỏ vút lên, từng luồng gió lạnh thổi qua, chỉ trong một lúc cả hai liền hiểu rất rõ. Về phía Ngọc Vô Song, pháp quyết quý dị của Ngưng Hương đang từ từ bị nàng nhìn rõ. Còn về phía Ngưng Hương, thực lực kinh người của Ngọc Vô Song lại cao thâm khó lường, khiến nàng ta mơ hồ xuất hiện sự khiếp sợ.

Trong khi giao chiến, tối kỵ nhất chính là lòng khiếp sợ. Một khi đã khiếp sợ, nhuệ khí sẽ mất đi, đó cũng là dấu hiệu bắt đầu thất bại. Ngưng Hương hiểu rõ đạo lý này, vì thế nàng ta quyết định bỏ chạy. Nhưng nàng ta hiểu rõ, Ngọc Vô Song nhất định sẽ không dễ dàng buông tay, vì thế nàng ta không dám lộ điều này ra chút nào, một mực tìm kiếm cơ hội.

Cuối cùng, khi đã để ý thật lâu, Ngưng Hương tìm được một khe hở, liền lợi dụng Ngọc Vô Song không chuẩn bị, đột nhiên bộc phát sức mạnh toàn thân, dùng lòng ngoan độc âm hiểm điều khiển Phệ Tâm kiểm soát ra một chiêu tấn công kinh thiên động địa.

Ngọc Vô Song trong lòng thất kinh, mắt thấy thế đánh hung mãnh, cũng không thể cố gắng bảo trì uy thế được, lập tức gia tăng chân nguyên đến mức tối đa, sau lưng liền xuất hiện một con phượng hoàng rực máu lấp ló giữa không trung, khiến nàng hết như một thiên nữ uy nghiêm thần thánh. Hai tay bắt quyết, Ngọc Vô Song thi triển Phượng Hoàng pháp quyết, thúc động lửa đỏ cực mạnh trong cơ thể phát ra một chiêu công kích rất mạnh.

Nhưng đúng lúc đó, Ngọc Vô Song đột nhiên nhảy bèn phát hiện có một chút kỳ lạ, miệng lập tức ngậm lên một tiếng như chim phượng, quát to:

- Muốn trốn chẳng, không dễ thế đâu.

Tay đổi thế, liệt hỏa chân nguyên từ bốn phía tụ lại, ý đồ muốn hình thành một kết giới để phong bế, nhằm ngăn Ngưng Hương lại.

Suy nghĩ của Ngọc Vô Song rất đúng, hơn nữa cũng đã hoàn thành được kết giới, đáng tiếc nàng không thể ngăn được Ngưng Hương, bởi vì trong tay Ngưng Hương đang nắm binh khí cực độc, hoàn toàn không mất chút sức lực nào đã chém nát được kết giới của nàng.

Nhìn thấy bóng hình biến mất xa xa, Ngọc Vô Song nhẹ than:

- Có lẽ cô ta đã bị định sẵn chết trong tay của môn hạ Dịch viên.

Xoay mình, Ngọc Vô Song nhẹ nhàng hạ xuống bên mình Giới Thiện, cặp mày thanh tú nhướng lên chăm chú nhìn hắn.

Lâu sau, Ngọc Vô Song nhẹ ngậm:

- Thành bại được mất, hắn phải trông vào mệnh vận của người.

Nói rồi bàn tay phải lóe lên ánh sáng đỏ, sau đó một luồng lửa màu tím theo sự khống chế của nàng, từ đỉnh đầu chậm rãi tiến vào cơ thể Giới Thiện.

Luồng lửa này dường như rất có uy lực, khi đã tiến vào trong cơ thể Giới Thiện, liền ép cả chục luồng khí âm tà màu xanh lục xuất ra, về mặt hắc liên có vài phần sinh cơ. Quá trình này cứ tiếp tục một lúc, cuối cùng Ngọc Vô Song thu tay phải lại, ánh mắt có chút than thở.

Trên mặt đất, Giới Thiện uốn mình đứng lên, về mặt yếu ớt lên tiếng:

- Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, đệ tử vĩnh viễn nhớ mãi trong lòng.

Ngọc Vô Song lắc đầu nói:

- Ta vốn vô tình đi qua, cũng không ngờ sẽ cứu được người, đây có lẽ cũng là duyên phận định sẵn, người không cần để ý lắm. Bây giờ thân thể người còn yếu ớt, khí của Phệ Tâm kiểm tuy được ta ép ra quá nửa, nhưng tàn dư của nó có ngày lại vùng lên, người cần phải tự mình đối mặt.

Giới Thiện gật đầu nói:

- Lời của tiền bối, đệ tử sẽ nhớ kỹ! Bây giờ tiền bối đã có tính toán chuẩn bị đi đâu?

Ngọc Vô Song về mặt hơi biến đổi, ánh mắt lộ ra nét phức tạp, u oán than thở:

- Đi đâu? Ta cũng không rõ, có lẽ lòng ta còn chưa an tĩnh.

Dứt lời liền tự phát hiện không được thỏa đáng, lập tức lên tiếng:

- Thôi, không nói chuyện đó nữa, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng phải đi thôi, người hãy cẩn thận.

Nói rồi không chờ Giới Thiện trả lời, liền nhẹ nhàng bay vút ra xa.

Hai môi Giới Thiện mấp máy, muốn nói điều gì đó, nhưng Ngọc Vô Song đã đi rồi, hắn chỉ có thể lẳng lặng nhìn theo hình bóng xa xa, miệng thở dài nhẹ nhẹ.

Giây lát, Giới Thiện ngưng nhìn, liếc khắp chung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thi thể của Giang Nam tài tử, sau đó xoay mình đón gió bay đi.

Giữa không trung, âm thanh Giới Thiện nhẹ nhàng vang lên, giống như một bài ca, vọng mãi trong gió.

- Sanh tử thành bại, ảo diệt bất định, khi đến cuối cùng, như tỉnh giấc mộng. Mộng đã trôi qua, người cũng qua rồi, chỉ có tuế nguyệt là vô tình, những chuyện xưa cả ngàn đời quay trở lại. Trước mắt đi đâu, lòng ta không rõ, tùy duyên mà làm, ứng với kiếp nạn thế gian.

Gió thổi nhẹ nhẹ, thổi tan thanh âm, thổi tan ký ức. Mọi thứ đều không còn dấu vết. Trên vùng hoang dã, chỉ còn một thân thể nằm đó im lặng.

Đột nhiên, thân thể đó có chút động đậy, sau đó liền chìm vào yên tĩnh. Lại một lúc sau, thân thể lại động đậy. Lần này, không ngờ thân thể Giang Nam tài tử lại từ từ đứng dậy. Ánh mắt hơi ngây ngốc, Giang Nam tài tử hết như một cái cây sống, không nói lời nào, đứng yên cả nửa thời thần.

Lúc này, gió nhẹ bốn phía từ từ nhẹ đi, còn con mắt Giang Nam tài tử lại đột nhiên chuyển động trở lại, miệng phát ra tiếng cười chói tai.

- Độc ác thay con tiện nhân, người sợ là cũng không thể nào ngờ được, Hỏa Thần phù cực dương cực cứng của Hồng Vân lão tổ, cuối cùng lại trở thành vũ khí lợi hại giúp ta đề kháng được khí cực âm cực tà của Phệ Tâm kiếm. Hai bên tương hỗ tiêu trừ lẫn nhau, giúp ta thoát khỏi được cảnh tuyệt vọng. Cứ đợi đi, đợi thương thế ta thuyên giảm, ta sẽ đi tìm người...

Giống như một lời nguyện, vang vọng giữa bầu trời thể hiện tâm tình phần nộ của lão.

751. Chương 753 – Phản Hồi Trung Thổ (quay Về Trung Thổ)

Đối với việc Vu thần sống dậy, Bắc Phong chỉ hơi kinh ngạc, hoàn toàn không để ý lắm. Nhưng tâm tình Dương Thiên và Bạch Vân Thiên lại phức tạp khó nói. Về phía Dương Thiên, mục đích của chuyến đi này nhằm tìm được phương pháp khắc chế Địa Âm Tà Linh từ Vu thần, nhưng mất thấy Vu thần sống dậy khác biệt rất nhiều với những gì hắn đã nghĩ.

Còn về phía Bạch Vân Thiên, hắn chính là Ma thần tông chủ, Vu thần sống dậy đại biểu cho một thế lực đáng sợ khác đã xuất hiện, tạo nên uy hiếp rất lớn đối với hắn. Nhân gian hiện nay chánh tà lẫn lộn, trên lập trường của hắn, đối mặt với cục diện hỗn loạn như vậy hắn phải rất thận trọng xem xét.

Ba người mãi bay không nói câu nào. Đến khi vượt qua địa giới của Nam Cương, Bắc Phong mới nhận không được cất tiếng:

- Ô, hai người đều u mê rồi chẳng, sao không thể hiện chút nào cả vậy?

Dương Thiên nghe vậy trừng mắt, lạnh giọng nói:

- Người không phải là rất thông minh sao, không thấy chúng ta đang suy nghĩ à?

Bắc Phong hơi lặng đi, sau đó cười hèn hếch đáp:

- Ta tự nhiên biết các người đang suy nghĩ, nhưng có rất nhiều chuyện nói ra tốt hơn là giấu trong lòng.

Dương Thiên hừ một tiếng, không hề đáp lại, Bạch Vân Thiên lại cười nhẹ nói:

- Được, hai người cũng đừng tranh hơi. Bây giờ đã rời khỏi Nam Cương rồi, chúng ta hãy quên hết những chuyện không thích thú, trò chuyện một lát.

Bắc Phong thấy hắn nói giúp, không khỏi cười hắc hắc tiếp lời:

- Nói đúng đó, cho dù Vu thần sống dậy hay không, chúng ta bây giờ không cần phải đối mặt với chuyện đó, có gì mà phải lo lắng. Ngược lại ba người chúng ta khó mà gặp nhau, hay chúng ta nói chuyện học hỏi lẫn nhau một lúc, các vị thấy thế nào?

Dương Thiên nghe vậy mở to mắt nhìn hẩn, miệng hừ một tiếng nhỏ, đột nhiên gia tăng tốc độ mở rộng cự ly với hẩn.

Bạch Vân Thiên vẻ hơi biến đổi, né tránh ánh mắt nồng cháy của Bắc Phong, cười khổ nói:

- Động thủ ta không dám có hứng thú, hay người tìm Dương Thiên đi, rốt cuộc thì hẩn và người đều nổi tiếng.

Nói rồi bản mình bay đi, chỉ còn lại Bắc Phong điên cuồng la lên:

-Ồ, đừng đi, sao các người không có tinh thần tìm kiếm thiên đạo chút nào cả vậy?

Hoàng hôn, ba người từ tầng mây hạ mình xuống trên một ngọn núi, ánh mắt nhìn về xa xăm.

Trên bầu trời, mây xám tràn ngập, đỉnh núi đầy phần âm khí. Việc Thái Âm Tế Nhật xuất hiện để lại hậu quả cho toàn bộ nhân gian khó mà tưởng tượng được.

Quay đầu, Dương Thiên nhìn lại Bạch Vân Thiên hỏi:

- Bạch tông chủ, đã quay về đến trung thổ, tình thế trước mắt người có cái nhìn thế nào đây?

Khuôn mặt anh tuấn của Bạch Vân Thiên hơi cau mày lại, giọng trầm buồn:

- Thất giới đã náo loạn, chánh tà lẫn lộn, đứng về phía Ma Thần tông, rõ ràng không có khả năng ngồi yên, nhưng tình thế trước mắt muốn ra mặt sợ cũng không dễ dàng chút nào.

Dương Thiên gật gật đầu, giọng đầy cảm xúc:

- Đúng thế, Địa Âm Thiên Sát và Vu thần đã tái xuất hiện, lại thêm Thiên chi tam giới và Vực chi tam giới nữa, cả nhân gian thật là hỗn loạn, ai có thể chân chính đi đến cuối cùng đây.

Bắc Phong nghe vậy, không phục đáp lại:

- Con đường trước mắt hẩn là mờ mịt, nhưng nếu chỉ như thế mà đã mất đi niềm tin, trên thế gian làm sao có thể thành công được chuyện gì đây? Ta không nói chuyện khác, cứ nhìn Lục Vân đi, hẩn ban đầu tu vi cũng tuyệt đối không cực mạnh, bị Phong Lôi chân quân của Vân Chi Pháp giới đánh trọng thương gần chết, nhưng hẩn có sợ chút nào đâu, hẩn không phải đã kiên cường đối mặt, đi đến tận những bước ngày hôm nay sao?

Dương Thiên nghe đến tên Lục Vân, vẻ mặt biến thành hơi cổ quái, miệng ngâm nhẹ:

- Lục Vân thiên hạ chỉ có một, mà cuộc đời hẩn lại khác hẩn người ta.

Bạch Vân Thiên tán thành:

- Người nói không sai, người nào cũng có thể so sánh được, nhưng tuyệt đối không thể so với Lục Vân, bởi vì số mệnh hẩn không ai nhìn rõ được.

Bắc Phong hơi lặng đi, nhưng nghĩ thấy cũng đúng, lảng sang chuyện khác:

- Nếu đã vậy, không nói Lục Vân nữa, chúng ta nói sang người khác đi.

Bạch Vân Thiên kinh ngạc nhìn hẩn hỏi:

- Người khác? Người tính nói về ai đây?

Bắc Phong cau mày, chần chờ một lúc nói:

- Điều này còn không nói rõ được, thật ra thì ta đến trung thổ chưa được lâu, có những chuyện còn chưa biết rõ.

Dương Thiên bên cạnh lên tiếng:

- Nếu đã không rõ, thế thì không cần nói nữa. Bây giờ tình hình của Lục Vân không minh bạch, ta tính truy theo chuyện này, người sẵn sàng chưa?

Bắc Phong trầm ngâm một lát, không đáp ngay câu hỏi của Dương Thiên mà quay sang hỏi Bạch Vân Thiên:

- Còn ngươi, cũng tính bỏ đi chứ?

Bạch Vân Thiên ánh mắt hấp háy, khoe miệng hơi nhếch lên, điềm nhiên đáp:

- Không chắc chắn, ta tính trước tiên phải xem tình hình thế nào đã rồi hẳn nói.

Bắc Phong nghe vậy cười nói:

- Nếu đã như vậy, hay là chúng ta cùng nhau tìm kiếm tung tích của Lục Vân chăng?

Bạch Vân Thiên nhìn hẳn, thấy ánh mắt hẳn trong sáng, không khỏi cười đáp:

- Có thể, nhưng ta có một điều kiện, đó là ngươi không được đề cập đến việc trao đổi học hỏi lẫn nhau, nếu không chúng ta ai làm chuyện nấy.

Bắc Phong hơi thất vọng, rõ ràng không thỏa mãn đáp:

- Được, không nói chuyện đó nữa. Dương Thiên, ngươi có phản đối gì không?

Dương Thiên lãnh đạm đáp:

- Người nói cả rồi, cần gì phải hỏi ta.

Bắc Phong hơi không vui, bắt quá hẳn lưu ý đến ánh mắt của Dương Thiên, mới phát hiện trong ánh mắt ấy có mấy phần cảnh giác và lo lắng.

Suy nghĩ cẩn thận, Bắc Phong phát hiện đúng là mình đã lỗ mãng, Bạch Vân Thiên thật ra là Ma Thần tông chủ, dạng người này trong tình huống chưa nắm rõ, ngang nhiên đồng hành thì đúng là không thỏa đáng. Nhưng lúc này biết cũng đã muộn, Bắc Phong cũng chỉ có thể làm như không biết, cười khổ che dấu cảm giác trong lòng.

Bạch Vân Thiên liếc Dương Thiên, hiểu được điều hẳn nghĩ trong lòng, cũng không muốn nói thẳng ra, chỉ làm như không biết cất tiếng:

- Nếu như vậy, chúng ta sau đây đi đến nơi nào?

Dương Thiên nhìn lên bầu trời, điềm đạm nói:

- Trời cũng đã tối, hôm nay tạm thời dùng chân nơi đây, đợi sáng mai mới đến chỗ Chánh Đạo liên minh tìm kiếm tung tích của Lục Vân.

Ngày hôm sau, Bạch Vân Thiên dẫn hai người đến ngọn núi thần kỳ. Khi ba người đến nơi, phát hiện cả ngọn núi đã bị phá hủy, trừ những phế tích ra không hề có bất cứ một hình bóng nào.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thiên thở dài nhẹ nhõm thất vọng. Bắc Phong lại kinh ngạc thốt lên:

- Xem ra trận chiến ngày hôm qua hẳn phải kinh thiên động địa. Đáng tiếc ta lại lỡ mất.

Bạch Vân Thiên nhìn xung quanh, giọng quái dị:

- Lỡ dịp lại là chuyện tốt, thật sự gặp phải nói không chừng ngươi còn thêm hối hận. Bây giờ chúng ta đi thôi, trước thám thính một lượt xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sau đó mới nói tiếp đến những điều khác.

Rời khỏi nơi đó, ba người bắt đầu tìm kiếm chuyện gì đã xảy ra hôm qua. Sau khi nỗ lực một lượt, ba người cuối cùng hiểu được tình huống đại khái, có cảm xúc không thốt thành lời được với cuộc chiến kịch liệt đó.

Hành tung của Lục Vân tạm thời chưa biết, vì thế Dương Thiên đề nghị phân ra tiếp tục tìm kiếm.

- Bắc Phong, ngươi có tính toán thế nào, tiếp tục việc tìm kiếm hay là có biện pháp khác?

Bắc Phong trầm ngâm trả lời:

- Ta cũng không thông thuộc trung thổ, hay là theo ngươi tìm được Lục Vân rồi hãy nói, dù sao hẳn cũng là bằng hữu của ta.

Dương Thiên cười cười, đưa mắt nhìn Bạch Vân Thiên điềm nhiên nói:

- Bạch tông chủ, ta muốn hỏi ngươi, ngày hôm qua ngươi đồng ý tìm kiếm Lục Vân với chúng ta, thật ra là vì chuyện gì?

Bạch Vân Thiên liếc nhìn hai người, thản nhiên đáp trả:

- Chuyện này thật ra liên quan đến hai chuyện. Thứ nhất là tình cảm riêng, thứ hai là chuyện công. Lập trường của ta và Lục Vân, theo những chuyện trước đây hẳn phải là đối lập, nhưng chúng ta chưa từng giao đấu, tuyệt đối cũng không có ân oán chân chánh nào, ngược lại ta rất thích tính cách của Lục Vân. Còn về chuyện công, Lục Vân khuấy động cả thất giới, ta tìm được nơi ở của hắn, cũng chỉ nhằm hiểu được động thái của nhân gian thôi.

Không lời phản đối chỉ gật gật đầu, Dương Thiên tiếp lời:

- Nếu đã như vậy, ta cũng không có gì để hỏi, chúng ta chia tay ở đây, bảo trọng.

Lời dứt xoay người dẫn Bắc Phong chuẩn bị bỏ đi.

Lúc này, Bạch Vân Thiên đang muốn mở miệng nói câu bảo trọng, nhưng lại bị âm thanh chói tai phát ra từ một tiêu trên vai của Dương Thiên che lấp. Âm thanh kêu lên bất ngờ rõ ràng hơi đột ngột, Dương Thiên dừng chân lại, toàn tâm nói chuyện với một tiêu. Bên cạnh, Bắc Phong và Bạch Vân Thiên đều nhìn hắn, mơ hồ cảm thấy có chuyện không hay.

Chỉ một lát, ánh mắt Dương Thiên rời khỏi một tiêu, về mặt phức tạp nhìn hai người nhỏ giọng nói:

- Cách đây không xa, có một luồng ma khí rất mạnh dao động, hẳn là có quan hệ đến Ma tông hoặc là Ma vực.

Bạch Vân Thiên thất kinh, vội vàng nói:

- Ngươi khẳng định không sai?

Dương Thiên nghiêm túc gật đầu, rõ ràng là khẳng định rất chắc chắn.

Vì thế, Bạch Vân Thiên liền trầm mặc, Bắc Phong bên cạnh lại hơi hứng thú nói:

- Nếu như vậy, chúng ta nhanh chóng đến xem đi, nói không chừng có thể chứng kiến một trận chiến kinh thế hãi tục.

Dương Thiên trừng mắt, hai môi hơi mấp máy muốn nói, nhưng sau đó lại thở dài nhẹ nhẹ, dẫn hai người nhắm thẳng theo hướng Tây bay đi.

Sống và chết, khổ ải và khoái lạc, những chuyện này tất nhiên làm người phải trải qua. Nhưng con người thích sống ghét chết, bi khổ vui khoái, ai cũng không tình nguyện dễ dàng bỏ hết mọi chuyện. Nhưng thế sự vô thường, cho dù tình nguyện hay không, khi không thể chọn lựa, cho dù không cam lòng thì có thể làm gì đây?

Gió nhẹ thổi mơn man, tương tự mơ hồ, lại có thêm thê lương đang tản mát trên vùng hoang dã. Cái chết, chính là kết thúc của cuộc đời, là kết thúc cảm giác. Khi mọi thứ đã không còn gì, linh hồn hòa trộn có thể giữ lại mộng ước đang trôi xa hay không.

Tiếng cười âm lạnh, chê trách, đắc ý, phẫn nộ, những âm thanh đó tràn ngập bốn phía trên vùng hoang dã này, hỗn hợp thành khúc nhạc tử vong, tạo nên cảm giác âm trầm lạnh lẽo.

Giữa không trung, hình bóng lắc lư, nghiêng ngã như muốn té, hết như một chiếc lá rơi rụng trong gió, mang theo mấy phần bi thảm thê lương, khi thì hướng về Tây, lúc lại quay sang Đông, đang từ từ hạ xuống.

Cuối cùng, một tiếng ầm cùng với bụi đất tung tóe, một hình bóng đầy bụi bặm thế gian vương lên, yên yên lặng lặng nằm im bất động nơi đó.

Thời gian, lúc này như đang ngừng chuyển động, một lúc sau, một thanh âm phát ra:

- Ma vương đại nhân, bọn họ ...

Ma Thiên tôn chủ trừng mắt nhìn Ma thần Khiếu Phong đang nói, hừ giọng ngắt ngang:

- Ta thấy rồi, không cần ngươi nói. Bây giờ bọn chúng còn chưa chết hoàn toàn, các ngươi tiếp tục công kích, không để cho Âu Dương Vân Thiên dễ dàng thoát khỏi như vậy.

Bốn Ma thần dạ một tiếng, ai nấy tiến lên phía trước một bước, bốn người tám tay đồng thời đẩy ra, phát xuất tám luồng ánh ma màu đen sậm, mang theo sức mạnh xâm hồn đoạt phách, khiến cho thân thể Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử cuộn tròn giữa không trung.

752. Chương 754 - Cố Nhân Tương Cứu (người Quen Ra Tay Trợ Giúp)

Cứ như thế, tâm hồn hai người với cơ thể huyết nhục đang dần mất đi tri giác, chỉ làm gì được đây? Cả hai yếu ớt ngoại trừ việc chấp nhận còn có thể phản kháng được chăng?

Thời gian âm thầm trôi qua, khi ánh ma mạnh mẽ bắt đầu làm tan rã cơ thể hai người, Ma Áo tôn chủ nhìn về phía chân trời, trong mắt hiện lên sự bất nhẫn. Nhưng đúng vào lúc đó, trong mắt Ma Áo tôn chủ ngấm lóe lên. Một luồng khí tức kỳ quái đột nhiên xuất hiện, khi hắn còn chưa kịp mở miệng, giữa hiện trường, truyền tới thanh âm to lớn, sau đó khí lưu vọt đến, làn khí sắc bén như kiếm đáng sợ bắn ra bốn phía, ẩn giấu trong bụi trần đầy trời, lập tức xuyên qua được lưới ma phòng ngự tức thời của hắn, hất bắn hắn lui lại mấy bước.

Một tiếng gầm lên giận dữ do Ma Thiên tôn chủ phát ra, bốn Ma thần lại la lên kinh hãi. Khi Ma Áo tôn chủ ổn định được thân hình, định thần nhìn kỹ phát hiện Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử vốn đang hôn mê bất tỉnh đã được người khác giải cứu.

Giữa không trung, Ma Thiên tôn chủ thần tình giận dữ cực độ, trừng mắt nhìn ba người vừa xuất hiện, rống lên giận dữ:

- Bạch Vân Thiên đáng ghét, ngươi lại dám phá đám bốn Vương, ngươi thật sự không muốn sống nữa sao?

Cảnh giác nhìn Ma Thiên tôn chủ, Bạch Vân Thiên trầm giọng đáp:

- Cùng thuộc Ma tông, ngươi làm vậy không thấy quá nhẫn tâm hay sao?

Ma Thiên tôn chủ quát lên:

- Tàn nhẫn? Ha ha ha, phàm là người trong Ma đạo ai không tàn nhẫn? Ngươi nếu không tàn nhẫn sao có thể trở thành Ma Thần tông chủ. Bây giờ đừng nói nhiều nữa, nhanh chóng giao hai người Âu Dương Vân thiên, hơn nữa phải quy thuận bốn Vương, hôm nay ta sẽ tha chết cho ba người bọn ngươi, bằng không đừng hòng có kẻ nào sống sót.

Bắc Phong nghe vậy chậm biếm đáp lại:

- Ma Thiên tôn chủ quả nhiên cuồng vọng. Ngươi tưởng đây là Ma Vực, muốn làm gì cũng được phải không? Cho ngươi biết đây là nhân gian, lời ngươi nói không phải chắc được đâu!

Ma Thiên tôn chủ giận quá cười lớn, giọng sắc bén nói:

- Bắc Phong, đừng đem thân phận truyền nhân Tây Vực Bất Dạ Thành mà làm càn. Nói cho ngươi biết, trước mặt Ma Vương ta ngươi không được tính là gì đâu.

Bắc Phong thần sắc lạnh lại, hai mắt mở to, giận dữ nhìn thẳng Ma Thiên tôn chủ, giọng lạnh lùng đáp lại:

- Phải vậy không? Thế thì ta phải thử qua, xem ra ngươi không còn như lúc xưa.

Bạch Vân Thiên nghe vậy cau mày, đưa tay ngăn Bắc Phong, lên tiếng nhắc nhở:

- Không nên lỗ mắng, hắn không còn là Ma Thiên tôn chủ ngày trước. Ngươi hãy nhìn chiến giáp trên người hắn, đó rất có thể là Ma Vương giáp trong truyền thuyết. Một khi có người mang nó vào, liền đạt được sức mạnh của Ma Vương phục sinh, người thường không thể chống nổi. Theo ta biết, Âu Dương Vân Thiên tu

vi kinh người, cho dù Ma Thiên tôn chủ là cao thủ đệ nhất Ma vực, cũng không có khả năng phân được thắng thua. Nhưng hiện tại, người cũng biết vấn đề như thế nào rồi đấy.

Bắc Phong nhãn thần khe khẽ biến đổi, đưa mắt cẩn thận quan sát Ma Thiên tôn chủ, phát hiện hắc quả là có khác lạ.

Xung quanh, Ma Áo tôn chủ đã tập trung bốn Ma thần, căn dặn chúng sẵn sàng phòng thủ bốn phía, ngăn hẳn đường lui của ba người Bạch Vân Thiên. Sau đó, Ma Áo tôn chủ mở miệng:

- Vì người không liên quan mà đưa mình vào chỗ chết, ba vị không thấy nhục cười sao?

Bạch Vân Thiên lãnh đạm nói:

- Cái gì mà không liên quan? Ta và Âu Dương Vân Thiên kết thành hai chủ thể của đại Ma tông trên nhân gian, hẳn ta gặp nạn sao ta có thể làm ngơ được?

Ma Áo tôn chủ hai mắt hơi khép lại, nghi ngờ hỏi:

- Đúng không? Không phải tất cả đều biết là oan gia đối đầu của nhau mà? Mỗi người các người đều tranh đấu làm bá chủ nhân gian, đứng ra thì phải căm ghét nhau mới đúng, sao có thể trở thành bằng hữu tốt được chứ?

Bạch Vân Thiên cười lạnh đáp lời:

- Điều này nhân gian và Ma vực khác nhau, nhân gian có tình, còn Ma vực chỉ là mạnh được yếu thua.

Ma Áo tôn chủ nín lặng, trong lòng hiểu rất rõ, lời Bạch Vân Thiên tuy hơi quá đáng một điểm nhưng cơ bản là đúng. Nhưng cho dù như vậy, hẳn cũng là cao thủ thứ hai của Ma vực, không thể mềm yếu. Vì thế, hẳn trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Nhân gian có tình như thế nào, thật sự có thể vượt qua khảo nghiệm lại không nhiều. Bây giờ người có giao tình với Âu Dương Vân Thiên, nhưng còn lại hai người kia cũng như người chẳng, tình nguyện vì hẳn mà mạo hiểm?

Bạch Vân Thiên trong lòng trầm hắc xuống, lời của Ma Áo tôn chủ rõ ràng nhằm chia rẽ, nhưng lời hẳn rất đúng, nhất thời không biết phải giải thích thế nào. Vì thế, trong lòng hẳn hết sức bối rối, vừa suy nghĩ tìm đối sách thích hợp, vừa nhanh chóng trị liệu thương thế Âu Dương Vân Thiên đang ôm trong lòng, hy vọng Âu Dương Vân Thiên có thể hồi phục nhanh chóng. Phía sau lưng hẳn, Dương Thiên đang ôm Thái Phương tiên tử, vừa âm thầm trị liệu cho bà, vừa cẩn thận nhìn khắp chung.

Lúc này, khi Ma Áo tôn chủ đã nói như vậy, Dương Thiên biết không thể yên lặng mãi, lên tiếng:

- Lẽ nào hành động của bọn ta không đủ nói rõ sao?

Nghe vậy, Ma Áo tôn chủ trong mắt lộ chút than thở, giọng lạnh lùng thản nhiên nói:

- Đã thế thì không cần nói nữa. Ma thần nghe lệnh, nhanh chóng thu thập ba tên này. Thuận ta thì sống, nghịch ta chỉ có chết.

Bốn Ma thần cùng ứng tiếng tuân mệnh, bốn bề thân ảnh loang loáng, ánh ma đen sậm vùn vụt qua lại như mây, hình thành một khu vực đặc biệt trong phương viên mười trượng, vây lấy ba người vào trong.

Đối mặt với tấn công của Ma thần, Bắc Phong hơi hưng phấn, miệng quát lớn một tiếng, thân hình trắng toát ảo biến thành ngàn vạn, không đợi Bạch Vân Thiên và Dương Thiên bàn bạc đã triển khai phản công.

Thấy vậy, Dương Thiên bắt nhãn lắc đầu, Bạch Vân Thiên lại truyền âm cho Dương Thiên:

- Không cần phải hành động vội, tạm thời cứ để bốn Ma thần cho Bắc Phong. Chúng ta phải nhanh chóng cứu tính Âu Dương Vân Thiên và Thái Phương tiên tử, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Dương Thiên chần chờ giây lát, đáp lại:

- Tốt, bây giờ ta sẽ để một tiêu phòng thủ một bên, chúng ta phải tăng nhanh tốc độ.

Dứt lời miệng kêu lên một tiếng nhỏ, bóng xanh mọc tiêu trên vai lập tức phát động, ảo hóa thành một luồng sáng xanh, ngăn trở khí tức của kẻ địch bên ngoài tiến vào.

Bớt được cổ kị, Dương Thiên và Bạch Vân Thiên đề tụ chân nguyên toàn thân truyền cho Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử với tốc độ cao, chỉ giây lát liền đã thông kinh mạch cứu tỉnh hai người.

Khẽ mở mắt, Âu Dương Vân Thiên nhìn thấy Bạch Vân Thiên, hết sức ngạc nhiên, ngữ khí kinh hãi lên tiếng:

- Sao người lại ở đây? Phượng nữa, nàng đâu rồi?

Bạch Vân Thiên thấy Âu Dương Vân Thiên tỉnh lại, cuối cùng cũng thở ra, an ủi:

- Đừng lo lắng, nàng ta không sao, Dương Thiên đang cứu chữa cho nàng ta. Tốt rồi, đừng nói gì cả, Ma Áo tôn chủ bắt đầu triển khai tấn công, người hãy cẩn thận, ta sẽ ngăn chặn hắn, Bắc Phong một mình không làm được.

Nói rồi không đợi Âu Dương Vân Thiên đáp, Bạch Vân Thiên liền lắc mình bay đi, xuất hiện giữa không trung nghênh đón Ma Áo tôn chủ.

Thân hình lắc lư một lúc, Âu Dương Vân Thiên quay đầu đưa mắt quan sát xung quanh, phát hiện thấy Thái Phượng tiên tử đã hồi tỉnh, nhảy khỏi lòng Dương Thiên đang tiến về phía mình. Tiến về phía trước một bước đỡ lấy nàng, Âu Dương Vân Thiên một tay ôm lấy bà, kích động lên tiếng:

- Phượng, nàng không sao chứ?

Thái Phượng tiên tử nhẹ nhàng gạt đầu, nhỏ giọng đáp:

- Thiên, muội không sao. Không ngờ chúng ta vẫn còn có thể sống sót được.

Âu Dương Vân Thiên hơi xúc động, nhỏ nhẹ ngâm nga:

- Đúng, chúng ta không mất đi, đây có lẽ là trời xanh bảo hộ. Được, hiện tại tình hình nguy cấp, chúng ta khoan hãy nói những chuyện này, phối hợp cùng hành động với bọn họ.

Nghe vậy, Thái Phượng tiên tử đứng thẳng lên, liếc nhìn những hình bóng sáng lưu động xung quanh, rồi nghi hoặc hỏi:

- Thiên, tại sao bọn họ lại cứu chúng ta vậy?

Âu Dương Vân Thiên lắc đầu đáp lại:

- Ta cũng không rõ lắm, bất quá hắn nguyên nhân từ Bạch Vân Thiên, ta và hắn thì có một đoạn ân tình khó nói rõ được.

Một âm thanh rất lớn cắt ngang câu chuyện của hai người.

Giữa không trung, Bạch Vân Thiên, Dương Thiên, Bắc Phong đứng một vòng thành chữ phẩm, dùng thực lực kinh người của mình, mạnh mẽ thẳng thắn ngăn trở bốn Ma thần và Ma Áo tôn chủ cách ra vài trượng, không để chúng tiến lên dù một bước.

Thấy vậy, Ma Thiên tôn chủ rất giận, quát bốn Ma thần:

- Toàn một lũ vô dụng, còn không mau toàn lực tấn công.

Lời vừa dứt liền quay sang ba người Bạch Vân Thiên, nghiêng răng nói:

- Đáng ghét, hôm nay bốn vương muốn thu thập các người, chịu chết đi.

Trong tiếng gầm giận dữ, Ma Thiên tôn chủ toàn thân đầy khí ma sát, múa lên Vạn Ma đao, sử dụng tu vi kinh trời phát động tấn công hung tàn mãnh liệt.

Cảnh giác nhìn hắn, Bạch Vân Thiên nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, khí ma sát của Ma Vương cực kỳ bá đạo, dùng ma quyết ta luyện tập căn bản không cách nào đối phó được. Chắc phải để Bắc Phong cố gắng thi triển Huyền Băng pháp quyết, dùng khí âm lạnh để khắc chế khí cực tà cực sát của hắn.

Bắc Phong im lặng lắng nghe, vương mình bắn thẳng về phía Ma Thiên tôn chủ, trong khi bay lên vận xuất Huyền Băng quyết đến mức giới hạn, đồng thời thi triển ra Băng Thiên châu, chỉ chớp mắt không gian mười trượng xung quang hoàn toàn đóng băng.

Đối với Bắc Phong, cả cuộc đời hắn cố gắng tìm kiếm cảnh giới cao nhất của tu đạo, có thể nói thành ra cuồng vọng. Lúc này tuy biết rõ Ma Vương lợi hại, nhưng hắn không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn có một niềm tin không thể giải thích nổi, cả người tỏ ra tập trung đầy đủ tinh thần.

Thấy Bắc Phong đã ra tay, Bạch Vân Thiên vội vàng nói:

nhất thời thử nghiệm như vậy. Chàng chính là xảo diệu sử dụng sức mạnh của Trấn Hồn phù và Hóa Hồn Phù, dùng một phương thức để phát xuất ra ngoài tạo nên tình hình trước mặt.

Ý nghĩ thoáng quá, khi bốn người sức tĩnh, đòn công kích của đôi bên đã va chạm nhau mãnh liệt, tiếng nổ ì ầm nổi tiếp vang trời phá tan bầu không khí im lặng trước đó, hào quang chói mắt nhưng một cơn sóng ánh sáng điên cuồng trào dâng giữa đại điện. Ánh sáng chói chang như những đợt sóng dồn dập, âm ỉ những tiếng nổ kinh thiên. Giữa điện, Lục Vân không còn cách nào đành phải phản kích, vì thế một trận tranh thắng mãnh liệt đã khai diễn.

Từ lúc xuất thủ đến lúc này, thuật lại thật phức tạp, nhưng thực tế chỉ xảy ra gần như trong khoảnh khắc. Trong thời gian ngắn ngủi này phát sinh khá nhiều chuyện, nhưng kết quả thật sự như cùng lúc, mãi giây lát sau, một tiếng sấm nổ to lớn mới kết thúc giao chiến giữa đôi bên.

Cả biển hoa nhẹ nhàng biến mất trong vụ nổ, ánh sáng mê hoặc hết như những đóa hoa tung bay trong gió. Khi khí lưu cuồng bạo đã yên tĩnh trở lại, trong đại điện yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp hào hển gấp rút nhẹ vang lên.

Lục Vân toàn thân bất động, hai chân vững như thạch trụ. Ở trên đầu, Như Ý Tâm Hồn kiểm chậm chậm xoay vòng, hào quang đỏ rực hòa lẫn với ánh sáng ngũ sắc nhàn nhạt, phát ra một lưới sáng phủ xuống bảo hộ Lục Vân.

Thần sắc nghiêm túc, khóe miệng mang nụ cười tàn khốc, Lục Vân rõ ràng rất giận dữ với những gì vừa mới xảy ra. Chịu thương tích như trong tính toán, nhưng thân thể Lục Vân khác với người thường, thương thể cũng không nghiêm trọng lắm.

Xung quanh, bốn người Nhất Trần tiên cô phân tán các nơi, gần hoặc xa, thụ thương nặng hay nhẹ, tất cả đều phần nộ nhìn Lục Vân, ánh mắt hiện lên một niềm thù hận vô hạn, kèm theo bất ngờ và bất an. Kết quả như vậy, bốn người không cách nào chấp nhận, ai nấy gầm lên giận dữ, lần nữa phát động tấn công.

Lần này, bốn người thay đổi phương thức tấn công, không cương ngạnh trực tiếp tấn công, mà sử dụng những chiêu thức tuyệt diệu, tránh trực tiếp đối đầu với Lục Vân. Họ liên tục công kích, hòng làm hao tổn chân nguyên của chàng, rồi mới tiêu diệt chàng.

Thấy vậy, Lục Vân cười cười, thần tình lộ vẻ lạnh lùng mà tàn khốc. Chỉ thấy hai chân chàng vẫn bất động, thần kiếm từ tay bay vút lên, từng nhát kiếm chém ra mãnh liệt, lửa đỏ điên cuồng phun trào, kiếm chiêu quỷ dị bao hàm Phật gia kiếm quyết, lại ngấm có kỳ học của Ma tông, kèm theo khí Hạo Nhiên của Nho gia, còn có sức mạnh âm tà của Quỷ vực, mới phối hợp với ý niệm vô vi thanh tĩnh của Đạo gia, thật sự là thiên biến vạn hóa, cao thâm khó lường.

Kiểm khí rít chói tai tung hoành ngang dọc, trong không gian nhỏ bé khí lưu ào ạt, ánh sáng chói mắt ẩn chứa sát cơ tuôn tới vòng này nối tiếp vòng kia, đợt này liền kề đợt trước, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy được, từng lớp từng lớp giao tranh kịch liệt.

Thời gian âm thầm trôi qua, cục diện giằng co liên tục kéo dài lại biến hóa không nhiều. Lúc này, Âm Dương Điện Tẩu bắt ngờ hỏi lớn:

- Nhất Trần tiên cô, Địa Huyền Bát Quái của bà có tác dụng không vậy?

Nhất Trần Tiên Cô vừa tấn công vừa đáp lại:

- Làm sao không tác dụng được, nhưng Lục Vân rất tà môn, rõ ràng chân nguyên của hắn đã bị hấp thu không ít, nhưng tốc độ khôi phục của hắn rất nhanh, vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta.

Ngọc Địch Thanh Ca nghe vậy, trầm tư nói:

- Với tình hình này, nếu chúng ta không gia tăng tốc độ công kích, một khi hắn hóa giải được sự kèm tỏa, sợ rằng kết quả khó mà dự tính được.

Thần Bút Họa Hồn vẽ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Lục Vân khác với người thường, về mặt không chế tâm thần hắn đã đến mức xuất thần nhập hóa, nhiều khi chúng ta hoàn toàn không thể phân biệt được chân tướng. Theo ý ta, Lục Vân không tỏ ra thoải

mái, hẳn chắc chắn đang chịu một áp lực rất lớn. Nếu không, với tâm tính cuồng ngạo của hắn, đã không im lặng trầm mặc như vậy.

Âm Dương Diên Tẩu tán đồng:

- Lời này có lý, chúng ta bây giờ nên hợp lực tấn công mạnh mẽ lần nữa, chỉ cần cố gắng phá vòng phòng ngự của hắn, liền ép hắn vào tử lộ ngay.

Ba người còn lại gật đầu, đồng loạt hợp lực tấn công lần thứ hai.

Lần này, Nhất Trần tiên cô và Ngọc Địch Thanh Ca vẫn thi triển chiêu thức cũ, nhưng Âm Dương Diên Tẩu lại lấy vòng hoa trên cổ xuống, thúc động pháp quyết biến nó lớn lên, chụp lấy Lục Vân vào giữa. Thần Bút Họa Hồn vẫn đứng yên tại chỗ, tay cầm bút ngọc múa lên không ngừng, một luồng bóng ánh sáng đột nhiên xuất hiện trên không, không ngờ trông giống như Phong Lôi chân quân đã chết lúc trước, hai tay đập lại tạo nên sấm sét và cuồng phong cực mạnh, nhắm thẳng Lục Vân phóng tới.

Cảm giác khí lưu xung quanh bị dao động mạnh, Lục Vân thần sắc ngưng trọng, đòn tấn công này làm cho chàng cảm thấy có điều không ổn, dường như có dấu hiệu bất an. Tập trung tâm thần, Lục Vân dồn toàn bộ tinh thần, vừa sử dụng Ý Niệm Thần Ba phân tích tình hình xung quanh, vừa điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, chuẩn bị tùy lúc xuất thủ.

Tình hình của Lục Vân hiện giờ không nằm ngoài dự đoán của Thần Bút Họa Hồn, từ lúc lâm mưu chân nguyên liên tục bị Địa Huyền Bát Quái thôn tính, tuy thể chất chàng đặc biệt, pháp quyết tu luyện thần diệu, nhưng chân nguyên hao tổn không nhỏ. Lại thêm còn một chút dụng tâm, Lục Vân cũng xem ra không thể cảm thấy tốt được.

Việc này đã ảnh hưởng rất lớn tới Lục Vân, nhưng chàng lòng rất kiên định, nhất định phải làm cho được. Tuy nhiên, với đợt tấn công thứ hai này của bốn người, bút pháp của Thần Bút Họa Hồn cực kỳ quỷ dị, khiến cho Lục Vân chấn động rất mạnh.

Nhìn thấy hình bóng của Phong Lôi chân quân, Lục Vân càng thất kinh hơn, lão hắn đã chết trước mắt mình, không hiểu làm sao lại sống dậy? Chỉ một thoáng xao động, tinh thần bị phân phối, thời điểm rất quan trọng này đã để lại nguồn gốc tai họa cho Lục Vân.

Đang tiến công, Nhất Trần tiên cô, Ngọc Địch Thanh Ca và Âm Dương Diên Tẩu nhạy bén phát hiện được sự phân tâm của Lục Vân, cả ba lập tức không bỏ lỡ cơ hội, nhất loạt phát xuất một đòn tấn công to lớn, vô cùng tàn độc.

Kinh khí đến gần, Lục Vân choàng tỉnh, nhưng lúc này đã quá trễ, không kịp phòng ngự. Đối diện hiểm cảnh, nét phần nộ xuất hiện trên khuôn mặt vốn rất bình tĩnh của Lục Vân, chỉ nghe chàng hét vang một tiếng, hào quang rực rỡ quanh thân lóe lên, mơ hồ hiện lên một tầng ánh sáng bảy màu nhàn nhạt. Lục Vân đồng thời phát ra lệnh tàn sát, dùng Ý Niệm Thần Ba không màu không mùi làm vũ khí, không kịp phòng ngự đành chuyển sang tấn công mạnh mẽ.

Một trận sấm sét to lớn phát ra từ thân thể của Lục Vân, khi một chiêu hủy diệt của địch nhân đến gần chàng lập tức thi triển pháp quyết Thái Ất Bất Diệt, hai bên đối kháng không dung hòa được, chỉ chớp mắt đã giao tranh cả ngàn lần, âm thanh nổ tung dày đặc hội tụ lại một, hóa thành một tiếng sấm rung động trời đất.

Sau đòn tấn công, Lục Vân thụ thương trầm trọng, nếu không nhờ có Thái Ất Bất Diệt bảo hộ cơ thể, cho dù nguyên thần không tan biến, xác thịt chắc cũng đã bị hủy rồi. Bên ngoài, bốn người tiến công cũng không khá hơn. Dưới sự công kích của Ý Niệm Thần Ba, Thần Bút Họa Hồn là người ở xa nhất, cả thân hình chấn động mãnh liệt, miệng thổ ra máu tươi, lắc lư thối lui mấy bước.

Thân thể Nhất Trần tiên cô ở phía trước đột nhiên rơi xuống, miệng la hét điên cuồng chói tai, toàn thân giãy giụa trên mặt đất giấy lát, cuối cùng nằm yên không còn cử động. Do tập trung toàn bộ chân nguyên vào đòn tấn công, bà đã phòng ngự quá yếu. Lại thêm hai lần trước đó bị thần kiếm của Lục Vân xuyên qua tim, thân thể bị thương rất nặng, vì thế khi chịu thêm sự công kích với tần suất cao của Ý Niệm Thần Ba đánh vào đại não, bà không còn khả năng chống cự, cuối cùng, nhục thân vẫn còn những nguyên thần đã hoàn toàn tan biến.

Ngọc Dịch Thanh Ca và Âm Dương Diên Tẩu cũng bị thương trong tiến công, nhưng cả thân thể cả hai có khá hơn, mặc dù bất ngờ bởi đòn tấn công mãnh liệt của Lục Vân, nhưng cũng chỉ bị trọng thương, tuyệt đối không nghiêm trọng như Nhất Trần Tiên Cô.

Ngừng đầu lên, Lục Vân ánh mắt nảy lửa, lạnh lùng lên tiếng:

- Tốt lắm, không hổ danh là Vân Chi Pháp giới cao thủ, uy lực quả nhiên có khác. Chỉ có điều, tiếc là đòn tấn công của các người lại không thành công, tiếp theo các người không còn có được cơ hội lần thứ hai.

Nói xong bước lên, một luồng khí lưu mạnh mẽ như cuồng phong nổi lên, chấn lui cả ba người đang hoảng loạn lùi về phía sau.

Bên ngoài, vòng hoa Âm Dương Diên Tẩu phóng ra đang nỗ lực thu lại, hai mươi bảy đóa hoa bằng ngọc lấp lánh ánh sáng khác nhau, vừa xoay tròn với tốc độ cao, vừa phát ra tầng tầng sức mạnh kèm tỏa. Phía đối diện, Lục Vân chỉ cười lạnh lùng tàn khốc, tay phải đưa ra nắm lấy vòng hoa, trong lòng bàn tay ánh đỏ lóe lên, Hóa Hồn Phù giằng co với vòng hoa thần kỳ trong giây lát, sau đó trong tiếng thét lên điên cuồng của Âm Dương Diên Tẩu, vòng hoa đã bị chấn nát thành năm bảy phần.

Kết quả như vậy, Âm Dương Diên Tẩu tự nhiên vừa kinh sợ vừa giận dữ, đồng thời thân thể do vòng hoa bị hủy diệt mà cũng bị trọng thương, rồi bị thổi tung đi mạnh mẽ. Ngọc Dịch Thanh Ca thần sắc kinh hoàng, Lục Vân mạnh mẽ quá mức khiến bà cực kỳ kinh sợ, nhưng điều làm bà kinh ngạc hơn cả, Lục Vân rõ ràng bị sức mạnh của Địa Huyền Bát Quái kèm tỏa, sao lúc này lại dễ dàng thoát ra được?

Còn đang suy nghĩ, bên tai bà đã vang lên tiếng Thần Bút Họa Hồn đầy bi thương:

- Tiên cô, sao bà lại bỏ chúng tôi đi.

Ngọc Dịch Thanh Ca giật mình quay lại nhìn, thấy Nhất Trần tiên cô đã không còn cử động, nằm yên trên mặt đất, quanh thân không còn một chút dấu hiệu sinh mệnh. Đến lúc này, Ngọc Dịch Thanh Ca lập tức tỉnh ngộ, biết cái chết của Nhất Trần tiên cô đã làm cho Địa Huyền Bát Quái mất đi uy lực vốn có của nó, cho nên tạo cơ hội cho Lục Vân thoát khỏi vòng kiềm chế.

756. Chương 758 - Trục Nhất Sạn Trừ (loại Bỏ Từng Người Một)

Xoay người lại, Ngọc Dịch Thanh Ca trừng mắt giận dữ nhìn Lục Vân, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo rống lên:

- Lục Vân, ta sẽ giết chết ngươi!

Âm thanh cừ hận cùng với phần nộ vô cùng vang vọng giữa đại điện.

Dừng bước, Lục Vân nhìn thẳng vào mắt bà, lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Từ lúc bắt đầu trong lòng ngươi cũng đã muốn như vậy rồi, đáng tiếc thực lực ngươi không đủ. Bây giờ các ngươi đã mất đi một người, tình huống càng thêm phần bất lợi, vì thế lời này của ngươi chỉ để che dấu sự sợ hãi trong lòng thôi.

- Câm miệng! Đây là Vân Chi Pháp giới, chúng ta sao lại sợ ngươi.

Dương tròn mắt giận dữ nhìn chàng, Ngọc Dịch Thanh Ca lớn tiếng phản bác.

Lục Vân bật cười tàn khốc, ánh mắt quét qua Âm Dương Diên Tẩu và Thần Bút Họa Hồn, không khỏi lên tiếng:

- Nếu đã như vậy, ngươi sao chỉ nói mà lại đứng yên?

Ngọc Dịch Thanh Ca bị chàng châm chọc, lập tức đứng nghiêm lại rồi phóng ra, tay múa lên ngọc dịch muốn tấn công. Thấy vậy, Thần Bút Họa Hồn vội vàng mở miệng ngăn lại, lên tiếng nhắc nhở:

- Không được lỗ mãng, Lục Vân đang cố ý khiêu khích bà, muốn khiến bà mất đi lý trí, rồi sau đó lợi dụng lúc bà kích động đột nhiên ra tay. Bây giờ tình huống chúng ta không ổn, nhưng còn có thể giao chiến bằng thực lực với hắn, chỉ cần cẩn thận giữ gìn.

Nghe vậy, Ngọc Dịch Thanh Ca lập tức bình tĩnh lạnh lùng trở lại, liếc nhìn Âm Dương Điền Tẩu đang đến gần hỏi:

- Họa Hồn, hiện nay chúng ta đều bị thương, ông xem ...

- Trước mắt, ta và bà liên thủ kiềm chế Lục Vân, còn lại giao hết cho Họa Hồn đi.

Tiến lên phía trước, Âm Dương Điền Tẩu cắt ngang lời của Ngọc Dịch Thanh Ca, nói ra suy nghĩ của mình.

Thần Bút Họa Hồn thở dài nhẹ nhõm, hơi thương cảm nói:

- Trước mắt chỉ có thể làm như vậy, còn thành bại thế nào phải trông vào vận khí của chúng ta thôi.

Thương nghị xong, ba người bắt đầu hành động.

Đối với mọi thứ của địch nhân, Lục Vân đều nhìn thấy rõ. Chàng vốn có thể lợi dụng cơ hội phát động thế công, nhưng chàng là Lục Vân, chàng không muốn làm như thế. Chàng chỉ lợi dụng lúc ba người đang bàn luận, phát xuất ra Ý Niệm Thần Ba để dò xét chi tiết “Địa Huyền Bát Quái” trên mặt đất một phen, cuối cùng chàng nhận được kết quả khiến chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vì thế, Lục Vân dương mắt lên, nghi hoặc trong lòng đã giải khai được rồi, cả thân hình lập tức thả lỏng khá nhiều. Nhưng đúng tại lúc đó, một chút dấu hiệu cảnh báo lướt qua não chàng, Lục Vân lập tức tập trung tinh thần, thân thể vốn đang bất động đứng yên lúc này liền bắt đầu dao động như sóng nước, chạy tới chạy lui giữa đại điện.

Một tiếng quát thánh thót, một tiếng rống giận dữ cùng lúc phát ra từ miệng của Ngọc Dịch Thanh Ca và Âm Dương Điền Tẩu. Hai người chia làm hai bên giáp kích, cương nhu phối hợp, khí thế hoành tráng, chiêu thức sắc bén, phong kín hoàn toàn đường lui của Lục Vân.

Bên ngoài, Thần Bút Họa Hồn nhanh chóng điểm bút, vô số ảo ảnh đan xen trùng điệp, ẩn chứa ngàn vạn nét bút, vẽ ra vô số bóng người lấp lánh, hết như những ác quỷ địa ngục, không ngừng hùng dũng xông thẳng đến Lục Vân.

Công kích của ba người kết hợp xảo diệu, lại chiếm lấy tiên cơ, khiến cho Lục Vân rơi vào thế bất lợi, nhất thời liền ở thế bị động. Bất quá Lục Vân không giống người thường, Ý Niệm Thần Ba của chàng thần kỳ vô cùng, gần như trong chớp mắt đã nắm rõ toàn bộ tình huống, còn định ra được đối sách hữu hiệu. Vì thế, Lục Vân xem ra bị động, nhưng thực tế lại đang đảo chuyển cục thế, ba người đang tiến công không hề ý thức được.

Trong giao chiến, thời gian lướt qua vội vã. Khi thế công bên ngoài và sức mạnh phản kháng bên trong đạt đến một trình độ nhất định, cục diện quân bình lập tức bị mất đi. Trong điện tiếng sấm chói tai, ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, ánh sáng hết như mây mù tầng tầng tản ra, thể hiện hình bóng của bốn người.

Lục Vân ngao nghễ giữa không trung, trước mặt là Ngọc Dịch Thanh Ca, sau lưng là Âm Dương Điền Tẩu, còn Thần Bút Họa Hồn ở bên trái, khoảng cách bốn người gần như tương đương, hình thành một hình giống kim tự tháp, bốn luồng sáng giao nhau lưu động.

Ánh mắt hơi động đậy, Lục Vân âm trầm nói:

- Đối kháng tu vi, biện pháp rất thông minh, nhưng lúc này các người sẽ phải hối hận rồi, bởi vì kết quả tuyệt đối không như tưởng tượng của các người. Bây giờ mọi thứ đều do ta nắm giữ, các người cứ từ từ mà thưởng thức mùi vị của tử vong đi.

Thần Bút Họa Hồn ánh mắt kinh khiếp, lên tiếng chất vấn:

- Vì sao vậy?

Lời này rất quái dị, nhưng Lục Vân hiểu rõ ý của ông, cười âm lạnh đáp lại:

- Rất đơn giản, sức mạnh của các người liên hợp lại đúng là nhằm vào trên người của ta, nhưng các người đã quên mất một điều rất quan trọng, đó là ta tinh thông pháp quyết chánh tà, dùng phương pháp các người không biết để hóa giải sức mạnh này, đồng thời còn kèm chặt các người nữa.

Ngọc Dịch Thanh Ca rất thất vọng, cũng rất phẫn nộ. Khi đối diện với nguy cơ khó mà tránh được, bà không khỏi lên tiếng rủa:

- Lục Vân, người thật là âm hiểm, người sau này sẽ không có kết quả tốt đâu.

Lục Vân trừng bà, giọng lạnh lùng tàn bạo nói:

- Âm hiểm? Ta thắng thì là âm hiểm, còn bốn người các người vừa rồi liên thủ tấn công ta, đó không phải là rất bỉ ổi sao? Cái gọi là chánh đạo, cái gọi là cao thủ, thật ra cũng chỉ là như vậy thôi.

Âm Dương Điền Tẩu rống lên giận dữ:

- Lục Vân câm miệng, đừng nói lung tung nữa. Người trong Vân Chi Pháp giới ta, ai nấy đều chánh trực vô tư, sao có thể so sánh với những thứ gian ác trong miệng người được. Bây giờ người đừng đắc ý, xem ta phá giải hạn chế của người thế nào rồi sau đó mới tiêu diệt người đi.

Nói rồi hai tay múa lên hai bên, chân nguyên mạnh mẽ phát ra từ lòng bàn tay của ông, hình thành một dòng xoáy cực mạnh ở vùng phụ cận, thân thể mượn phản lực bắt đầu chuyển động.

Ban đầu, tốc độ xoay tròn không nhanh, có thể thấy rõ ràng vẻ mặt đau khổ của ông. Nhưng sau đó, theo sự tăng nhanh của tốc độ, toàn thân Âm Dương Điền Tẩu đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ xanh mạnh mẽ, theo sự điều khiển của sức mạnh xoay tròn hình thành một cột sáng rực rỡ.

Nhìn thấy cảnh này, Ngọc Dịch Thanh Ca và Thần Bút Họa Hồn vẻ mặt biến hẳn, miệng hô lên kinh hãi:

- Điền lão không cần! Lão sao phải khổ sở như vậy!

Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc, hừ lạnh nói:

- Âm Dương xoay chuyển điền đảo, quỷ thần đều phải khóc. Hôm nay ta đã thấy được rồi, xem thử một chiêu liệu mạng toàn lực này của người thật ra có uy lực to lớn đến thế nào.

Tay phải chỉ trời, thần kiếm bay lên, một vòng làn kiếm dày đặc theo sự khống chế của Lục Vân, trước từ một phân thành chín, sau chín kiếm hợp làm một, trong lúc nở ra thu lại đột nhiên thu hồi sức mạnh phóng ra bên ngoài, hình thành một làn kiếm sắc bén đón lấy Âm Dương Điền Tẩu.

Trong đại diện, cột sáng hai màu đỏ xanh đấu với làn kiếm năm màu của Lục Vân, không bên nào chịu kém bên nào, va chạm nhau mãnh liệt, bộc phát ánh sáng tung tóe đầy trời cùng với âm thanh chói tai. Không khí lưu động điên cuồng dưng mãnh giữa không trung, ánh sáng sắc bén như đao muốn cắt nát cả gió tung tóe, phân cắt từng thốn từng thốn khắp xung quanh.

Âm thanh cực to khiến Ngọc Dịch Thanh Ca và Thần Bút Họa Hồn đang đau thương bưng tỉnh lại, người trước la lên một tiếng đau thương, hoàn toàn quên hết mọi cố kỵ, cánh tay ngọc ngà múa lên hình thành sức mạnh, lập tức đánh tan sức mạnh kiếm tỏa của Lục Vân, sử dụng phương pháp độc nhất tấn công thẳng vào Lục Vân.

Thần Bút Họa Hồn thấy vậy hô lên một tiếng đau thương, vẻ mặt đau khổ vô cùng. Trong lòng Lục Vân chấn động, hai mắt đang khép hờ đột nhiên mở to, một luồng sức mạnh tinh thần dị lực phóng ra như tên, khi Ngọc Dịch Thanh Ca đến gần lập tức xuyên thủng phòng ngự trong đại não của bà, đánh nát nguyên thần của bà, khiến bà hết như Nhất Trần tiên cô, âm thầm chết đi.

Hành động này không đúng lắm với suy nghĩ ban đầu của Lục Vân, chỉ là lúc này có muốn cũng không được nữa. Với tu vi hiện nay của Lục Vân, có thể dễ dàng tiêu diệt mấy người, nhưng chàng rất mực cẩn thận, lúc nào cũng ẩn giấu thực lực của bản thân mình, để ứng phó với những biến cố bất ngờ.

Tiêu diệt xong Ngọc Dịch Thanh Ca, Lục Vân liền chuyển toàn bộ tinh lực hướng về Âm Dương Điền Tẩu, cẩn thận lưu ý tình huống giao chiến. Lúc này, hai bên xem ra đang giằng co, nhưng thực tế lại có khá nhiều những biến hóa nhỏ bé mắt thường không thể nào thấy được, nhưng những điều này lại là điểm quan trọng quyết định thắng bại.

Âm Dương Điền Tẩu thực lực không kém, tuy trước đó đã bị trọng thương, nhưng lần này ông ta rõ ràng đã thi triển một loại pháp quyết cấm kỵ, thực lực toàn thân tăng thêm gấp bội, cơ hồ đánh tan làn kiếm của Lục Vân.

Vì thế, Lục Vân cười cười, thiên tính của chàng là càng gặp mạnh lại càng mạnh, chàng cũng tuyệt đối không thích loại chiêu thức đánh ra lập tức tiêu diệt địch thủ. Vì thế, ý nghĩ của chàng thay đổi, chân nguyên trong cơ thể mãnh liệt tăng ba tầng, ánh sáng thần kiếm trong tay lập tức mạnh lên, đánh tan ngay cột sáng của Âm Dương Điền Tẩu đang ép xuống, chỉ giây lát đã ép ông phải giảm tốc độ xoay tròn, trên khuôn mặt già nua trắng bệch lộ ra thần sắc kinh hãi mà không cam lòng.

Lục Vân thấy vậy cười lạnh lùng nói:

- Uy lực như vậy, đã định sẵn người khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Bây giờ người cũng nhận cái chết đi.

Tay phải ép xuống, thần kiếm đến gần, khí tức tử vong ngập đầy trong đại điện.

- Lục Vân ngừng tay, muốn giết ông ta người hãy giết ta trước đã!

Giữa tiếng quát lớn, Thần Bút Họa Hồn bay lên chém xuống, bút ngọc trong tay vẽ một con rồng, chớp mắt liền thấy một con thần long xuất hiện, gầm lên phóng thẳng về phía Lục Vân.

Nghe vậy, Lục Vân liếc nhìn ông, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc nói:

- Muốn tìm cái chết cũng không gấp, đợi một lát ta sẽ cho người cơ hội.

Dứt lời, ánh sáng mạnh mẽ đột nhiên rực lên trong đại điện, Như Ý Tâm Hồn kiếm lấp lánh ngũ sắc, ánh kiếm cực mạnh cực bá đạo như mây giăng mắc bốn phía, lập tức thôn tính Âm Dương Điền Tẩu.

Không một tiếng la thảm, không một tiếng gào giận dữ, Âm Dương Điền Tẩu ngay cả một âm thanh cũng không hề phát ra đã bị ánh kiếm đáng sợ của Lục Vân hủy diệt rồi. Kiếm này uy lực vô cùng, nhưng sức khổng chế của Lục Vân rất mạnh, ngoại trừ việc hủy diệt địch nhân ra, toàn bộ đại điện không hề chịu ảnh hưởng chút nào, điều này khiến cho Thần Bút Họa Hồn đang tiến công mà lòng run lên khiếp sợ.

Sự mạnh mẽ to lớn của Lục Vân đang dần dần lộ ra, tiếp theo tự mình có thể đủ khả năng ứng phó được chăng? Đang còn suy nghĩ, Lục Vân đã thu hồi thần kiếm chém trúng vào con thần long, lập tức đánh tan con rồng đó. Thần Bút Họa Hồn nhanh chóng lắc mình né tránh gió kiếm của Lục Vân, ánh mắt lấp lánh trường trường nhìn chàng, giọng hận thù nói:

- Lục Vân, thủ đoạn của người thật sự là thâm độc.

Nghe vậy bật cười lớn, Lục Vân phản bác lại:

- Đối lại là người, không phải cũng giống vậy chăng?

Thần Bút Họa Hồn hừ giọng nói:

- Ít ra ta chưa từng đi xâm phạm đến lãnh thổ của người khác.

Lục Vân ngừng cười, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Muốn trách thì người hãy trách Thiên Tôn của Vân giới, chính hắn đã phái người đến thế gian để hãm hại ta trước, vì thế mới có hậu quả như ngày hôm nay.

Thần Bút Họa Hồn thản nhiên nói:

- Những chuyện trước đây nói lại cũng vô dụng thôi, chúng ta còn phải tiếp tục cuộc chiến của chúng ta. Hiện giờ nơi đây chỉ còn ta và người, vì thế ta muốn đánh cá với người, không biết người có dám không?

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Đánh cá hả? Ha ha ha, biện pháp khích tướng rất tốt, người hãy nói ra đi.

Thần Bút Họa Hồn vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Điều kiện đánh cá của ta rất đơn giản, chúng ta chỉ trong một chiêu để phân thắng bại. Người thắng thì tính mệnh của ta là của người, người thua thì tính mệnh của người thuộc về ta.

757. Chương 759 - Thần Bút Họa Hồn

Vừa suy nghĩ, Lục Vân vừa lên tiếng:

- Cuộc đánh cá với người ta có thể đáp ứng, nhưng có vài điểm cần phải hỏi rõ trước đã.

Thần Bút Họa Hồn chần chờ một lúc, hơi miễn cưỡng đáp lại:

- Được, người hỏi đi.

Lục Vân quét mắt chung quanh, rồi chỉ xuống Âm Dương Bát Quái trên mặt đất hỏi:

- Nơi đây có phải là đường thông đến trung tâm của Vân giới không?

Thần Bút Họa Hồn vẽ mặt biển hằn, kinh hãi ngạc nhiên nói:

- Người sao biết được như vậy?

Lục Vân không đáp, tiếp tục nói:

- Câu thứ hai, trước đây vì sao người chưa từng đề xuất phân thắng bại cùng ta chỉ trong một chiêu, mà lại chờ cho đến lúc này?

Thần Bút Họa Hồn nghe vậy, vẽ mặt biển ảo bất định, mãi một lúc mới trả lời:

- Trước đây không phải không nghĩ đến, nhưng thời cơ chưa đến, vì thế ...

Lục Vân lặng đi, tỏ vẻ không hiểu nói:

- Thời cơ? Thời cơ thế nào, lẽ nào còn phải chọn lựa thời điểm sao?

Thần Bút Họa Hồn lãnh đạm đáp:

- Còn về vì sao như vậy, đợi lát nữa người sẽ hiểu rõ. Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu đi thôi.

Thấy ông không nói, Lục Vân cũng không hỏi thêm nhiều nữa, chỉ gật đầu. Như vậy, một trận giao chiến mới sẽ được triển khai.

Lần này, bởi chỉ hơn thua trong một chiêu, ai nấy đều tỏ ra rất nghiêm túc. Về phía Thần Bút Họa Hồn, sức mạnh của Lục Vân khiến ông phải ứng phó toàn lực. Còn về phía Lục Vân, thái độ Thần Bút Họa Hồn lúc này chàng nhìn không thấu được. Vì những nguyên nhân trên, hai bên ai nấy cẩn thận, tập trung tinh thần cao độ.

Trong đại diện, hai người cách nhau ba trượng lạnh lùng nhìn nhau, một luồng áp lực vô hình cứ dồn qua xốt lại giữa hai người. Bốn phía, cuồng phong rống lên điên cuồng, kinh khí gầm rít tạo nên những tiếng u u nho nhỏ, tất cả càng làm cho đại diện thêm mấy phần thần bí.

Thấy vậy, Lục Vân thản nhiên bất động, chàng cứ yên tĩnh chờ đợi, thử xem Thần Bút Họa Hồn thật ra có điều gì để quyết đấu với chàng. Điểm này Thần Bút Họa Hồn nhìn rõ trong mắt của chàng, vì thế ông nắm lấy cơ hội, bắt đầu triển khai hành động.

Đối với Thần Bút Họa Hồn, gọi là đánh cuộc thật ra chỉ nhằm hấp dẫn chú ý của Lục Vân, ông cần có đủ thời gian để có thể thi triển pháp thuật mạnh nhất của mình. Điều này Lục Vân tự nhiên không biết rõ, cũng không hề ý thức được, chính chàng đang rơi vào bẫy của Thần Bút Họa Hồn.

Ngọc bút múa lên, hình bóng Thần Bút Họa Hồn lay động, tốc độ của ông nhanh đến mức khiến người ta phát hoảng, nhưng điều khiến Lục Vân khó hiểu nhất, chính là địch nhân không hề tiến công. Để ý hành động của Thần Bút Họa Hồn, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân sưu tập toàn bộ từng động tác của ông, phát hiện ra ông không ngờ lại đang vẽ, và chính đang vẽ mười nhân vật.

Mười nhân vật này rất kỳ quái, tướng mạo đại khái giống nhau, nhưng về mặt tư thế lại khác nhau, tất cả liên thông khí mạch, sau khi hoàn thành, mười bóng hình nhanh chóng giao thoa trùng điệp, hình thành một bóng sáng rực rỡ, nhanh chóng dung hợp cùng với Thần Bút Họa Hồn.

Bóng ánh trước mắt vừa lóe lên đã biến mất, nhưng Lục Vân đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi. Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, Thần Bút Họa Hồn trước mặt sau khi đã dung hợp hoàn toàn với bóng sáng rồi, cả thân hình bên ngoài đổi hẳn, biến thành hình thức khiến cho Lục Vân nhìn thấy liền lộ nét chấn động sợ hãi trong ánh mắt.

Lúc này, Lục Vân đột nhiên tỉnh ngộ vì sao những bóng hình trước đó rất quen mắt, đó chính là hình bóng của chàng nhưng lại bị Thần Bút Họa Hồn lợi dụng mất.

Trong đại điện, hai Lục Vân hết như nhau xuất hiện, hai bên lần lượt nhìn nhau, vẻ mặt sắc thái không hề khác biệt, ngay cả bình khí cũng hoàn toàn tương đồng.

Thấy vậy, Lục Vân vô cùng tức giận, giọng hận thù nói:

- Thần Bút Họa Hồn thật thông minh, không ngờ dùng phương thức thay hồn đổi xác, đáng tiếc người hiểu biết về ta quá ít rồi.

Đối diện, Lục Vân do Thần Bút Họa Hồn ảo hóa thành cười lạnh đáp:

- Đúng vậy chẳng, thế thì chúng ta cũng đến thử xem. Coi chiêu.

Thần kiếm vừa xuất ra, tiếng kiếm ngâm lên như sấm động, bóng kiếm đầy trời hùng dũng xông đến, trong đó lại có ba mươi sáu ánh kiếm biến ảo không ngừng, so với những gì Lục Vân đã từng thi triển trước đây không ngờ giống hệt. Không những chỉ có vậy, ngay cả uy lực cũng giống nhau, như thể chính là Lục Vân sống lại.

- Té ra là như vậy, ta cuối cùng cũng hiểu được điều người nói thời cơ là chỉ điều gì rồi.

Đột nhiên tỉnh ngộ, Lục Vân vừa nói vừa múa kiếm phản kích, ý đồ muốn dò xét Thần Bút Họa Hồn trước mặt xem thử thật ra ông ta đã nắm được nhiều ít.

Đang tiến công, Lục Vân giả hờ giọng nói:

- Bây giờ người hiểu rõ cũng đã quá muộn rồi, bởi vì cho dù bản lĩnh của người to lớn thế nào, ta đã họa hồn quy chiếu vào rồi, liền có thể tự động thông hiểu pháp quyết của người, hơn nữa còn có tu vi tương đồng với người.

Lục Vân không tin, giận dữ nói:

- Phải vậy chẳng, thế chúng ta hãy thật sự đánh một trận, xem thử người có thể chống đỡ được bao lâu.

Nói rồi kiếm quyết biến đổi, ánh kiếm sắc bén như sóng biển giận dữ, mang theo lửa đỏ rực phóng ra bốn phía.

Lục Vân giả cười lạnh lùng một tiếng, thân hình lắc động đột nhiên gia tăng, kiếm chiêu đang thi triển đột ngột biến đổi, dùng đúng phương thức hệt như vậy để phát động phản công. Vì vậy, sức mạnh hệt nhau, chiêu thức giống nhau va chạm vào giữa không trung, hai người ai nấy bị hất bắn đi, ai cũng không hề chiếm được ưu thế.

Lục Vân rất giận dữ, từ trước đến giờ chàng chưa từng nghĩ đến có ngày không ngờ mình tự chiến đấu với mình, đúng là nói ra không ai tin được. Nhưng mà sự thật không cách nào thay đổi, tình thế trước mắt cho dù chàng không tin, cũng không thể phủ nhận được.

Đang suy tư, Lục Vân giả không hề để cho chàng có nhiều thời gian xem xét, lập tức phát động đợt tiến công mới. Vì vậy, Lục Vân giả thật đại chiến trong Khôn Hòa điện, hai bên chiêu thức hệt nhau, sức mạnh lại tương đương, nhất thời khiến cho trời đất u tối, không ai áp chế được ai.

Thời gian âm thầm trôi qua, nửa giờ sau, hai người trong đại điện đã trải qua nhiều lần đấu thẳng trực tiếp, cuối cùng rơi vào thế giằng co.

- Lục Vân, hôm nay ta thắng không được người, nhưng người cũng vĩnh viễn không nghĩ đến việc rời đi được. Bởi vì ta chính là hình bóng của người, liên tục đi theo người, trừ phi người chết, nếu không sẽ vĩnh viễn không cách nào thoát đi được.

Hơi âm trầm lạnh lùng, Lục Vân do Thần Bút Họa Hồn ảo hóa lạnh lùng cười nói.

Lục Vân rất bình tĩnh, mọi phần nộ trước đó dĩ nhiên đã phát tiết hết, chàng lúc này dùng hết lý trí để suy nghĩ đối sách. Nghĩ lại lúc đầu, khi Thần Bút Họa Hồn thi triển chính là vẽ nên mười bóng người, sau đó cả mười bóng hình hợp thành một thể, lại dung hợp với chính ông ta, cuối cùng hình thành hình bóng mình trước mặt, như vậy điều nào là quan trọng nhất trong đó?

Đang suy nghĩ, Lục Vân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Thần Bút Họa Hồn vì sao lại vẽ đến mười hình người, mà không phải là chín hay là mười một, điều này thể hiện chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Lục Vân đột nhiên tỉnh ngộ, mười bóng người không phải đại biểu cho ba hồn bảy phách của con người sao? Chỉ có thể tụ tập đủ ba hồn bảy phách mới có thể thật sự họa hồn thành công.

Nắm vững điều quan trọng này rồi, Lục Vân lập tức tìm ra được biện pháp hóa giải, giọng nói âm trầm lạnh lẽo đáp lại:

- Muốn thoát khỏi người, ngoại trừ ta chết ra, còn có một phương pháp đó chính là người chết. Chỉ cần một trong hai chúng ta có một người chết liền có thể giải khai liên kết đến chết này.

Lục Vân do Thần Bút Họa Hồn ảo hóa thành cười trào lộng:

- Thật sự thông minh, nhưng người có thể giết được ta chăng?

Lục Vân bật cười cổ quái, có vẻ hơi cao thâm khó dò đáp lại:

- Thử sẽ biết liền thôi.

Dứt lời hai tay nắm lại trước ngực, kết thành một pháp ấn kỳ dị đặc biệt, toàn thân bắt đầu xuất hiện ánh sáng đen như mực.

Thấy vậy, Thần Bút Họa Hồn ảo hóa thành Lục Vân ánh mắt hơi động, không khỏi lên tiếng:

- Hóa Hồn đại pháp, thật sự không nghĩ được người lại làm vậy.

Nói rồi cũng dùng tư thế hết như vậy, bắt đầu thúc động pháp quyết.

Rất nhanh, bên ngoài cơ thể của cả Lục Vân giả lẫn thật đều xuất hiện hình ảnh như nhau. Nhưng đúng vào lúc đó, Lục Vân hướng về địch nhân trong mắt lộ ra một ánh lạnh lẽo tàn khốc.

Ánh mắt này rất độc đáo đặc biệt, Lục Vân do Thần Bút Họa Hồn ảo hóa thành cảm thấy rất rõ, nhưng lại không hiểu nổi. Đồng thời, trong đầu ông cũng mờ hiện một chút bất an, khuôn mặt trấn định từ trước đến giờ bắt đầu hiện lên vẻ kinh hoàng khủng khiếp.

Nét cười cảm nín xuất hiện trong mắt Lục Vân, khi Lục Vân giả nhảy bén phát hiện được nguy hiểm, đỉnh đầu Lục Vân thật đã phát ra một thanh tiểu đao đen tuyền, mang theo uy thế đánh tan hồn phách, lập tức đánh trúng vào ngực của Lục Vân giả, điên cuồng thôn tính lấy sinh mệnh của ông.

- Không! Không thể như vậy! Vì sao như vậy, vì sao vậy?

Biến cố bất ngờ khiến cho Thần Bút Họa Hồn không thể nào chấp nhận được, ông không thể nào hiểu rõ được, vì sao lại có tình cảnh này.

Diệt Hồn xuất hiện, quỷ thần cũng bị tru diệt! Thần Bút Họa Hồn bị Diệt Hồn đao đánh trúng, thân thể lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu, khuôn mặt trắng bệch đây vẻ không thể hiểu được, ánh mắt ngập đầy nét nghi hoặc.

Lục Vân từ từ tiến tới, hừ lạnh nói:

- Ta nói qua, người chưa hiểu ta nhiều lắm.

Thần Bút Họa Hồn không tin, tranh luận lại:

- Không thể như vậy, cho dù không hoàn toàn hiểu rõ được, chỉ cần ba hồn bảy phách dung hợp, ta liền giống hết như người.

Lục Vân cười ha hả, ngừng đầu nhìn lên trời, giọng ngạo nghễ lại có mấy phần tự hào:

- Pháp quyết của người không hề dỏ, đáng tiếc người lại không biết, tiên thiên của ta vốn đã bị tàn khuyết hết một hồn một phách.

Thần Bút Họa Hồn kinh ngạc hô lên, vẻ mặt đột nhiên kinh hãi nói:

- Không, không thể, không thể như ...

Thanh âm mạnh mẽ yếu dần đi, nhanh chóng tan biến cùng với thân hình đã ra tro tàn, tung tóe trong không khí.

Thu hồi lại Diệt Hồn đao, Lục Vân cảm xúc rất nhiều. Trận chiến với Thần Bút Họa Hồn vừa rồi, tựa như trong giấc mộng, hư ảo lại có mấy phần chân thật, khiến người ta không khỏi cảm xúc ngập tràn.

Mọi chuyện đã đến hồi kết thúc, Lục Vân quay người nhìn khắp xung quanh, ánh mắt dừng lại trên “Địa Huyền Bát Quái” trên mặt đất, toàn thân chìm vào trầm tư. Đây chính là cửa vào đường nối với tầng trong, muốn tiến vào bên trong, hẳn phải vào từ nơi đây, nhưng còn lại năm điện có cần thiết phải đến đó không?

Lúc này, Lục Vân xem xét đã lâu, nhưng chàng lại sợ ý một điểm, chính là vẻ mặt của Thần Bút Họa Hồn trước khi chết. Vì sao mãi đến lúc chết ông cũng không muốn tin tưởng lời nói của Lục Vân, bên trong thật ra ẩn chứa điều gì? Có lẽ cũng không còn quan trọng nữa vì Thần Bút Họa Hồn đã chết rồi.

Thật lâu, Lục Vân tỉnh lại, từ từ đi đến giữa đại điện, dừng lại ngay trên Địa Huyền Bát Quái, ánh sáng huyền hoặc lóe lên quanh thân, hóa thành một luồng sáng biến mất vào trong bát quái.

Lục Vân rời đi khiến cho đại điện yên tĩnh trở lại như trước, mọi chuyện dường như chưa từng xảy ra, nhưng trong đại điện chỉ còn một cây ngọc bút, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng.

758. Chương 760 - Thị Nam Thị Nữ (là Nam Hay Là Nữ)

Trong đại điện, sông mây cuộn cuộn hết như một dòng xoáy, vừa dung nạp mây khí bốn bề đang hội tụ lại, vừa phun trào mây mù lên trên. Xa xa nhìn lại hết như một đóa hoa sen, nhị hoa thỉnh thoảng có ánh sáng lấp lánh.

Lúc này, một luồng sáng rực rỡ lóe lên, từ trong dòng suối phun trào phóng ra một bóng người, sau khi xoay chuyển ba vòng liền dừng lại giữa không trung. Người này là ai? Người này tự nhiên chính là Lục Vân vừa tiến vào từ Khôn Hòa điện.

Ngắm nhìn xung quanh, vẻ mặt Lục Vân hiện lên nét kinh dị, cảnh tượng trước mắt rõ ràng không giống với những gì đã thấy trước đây. Tuy đây cũng là một cung điện, nhưng diện tích lớn gấp ba lần, bên trong lại có mây mù ngập tràn, không những ngăn trở góc nhìn mà cũng ẩn chứa điều gì đó.

Ý nghĩ lướt qua, vô số tin tức ùn ùn đổ vào. Trong não Lục Vân hình thành một đồ án rõ nét, chính là bản vẽ của đại điện. Thông qua đồ án mô tả này, Lục Vân biết được điện này có tên là Nam Phương thần điện, bốn vách chạm khắc rồng phượng, dấu hiệu an lành rất nhiều, toàn bộ cảm giác hết như là một thần điện do hình vẽ trăm thú tạo nên, mỗi góc mỗi chỗ đều ẩn chứa huyền cơ. Trong đại điện không có vật gì, trừ mây mù tầng tầng lớp lớp che phủ mặt đất ra, chỉ ở trung tâm dòng xoáy có một đồ án Thái Cực, ngoài ra không còn gì cả.

Ngưng không suy tư, Lục Vân nhẹ ngâm:

- Thần điện nguy nga, khí thế đầy đủ. Ở tại nơi đây biểu hiện thật rực rỡ vô cùng, nhưng thực tế chỉ có sự cô đơn tịch mịch. Con đường tu chân, để cầu trường sinh bất tử. Nếu như cả đời chỉ ở mãi nơi này thì cho dù không chết để làm gì đây? Cuộc đời tươi đẹp không cần phải trường sinh, cả đời buồn chán để làm chuyện gì? Cao thủ Vân Chi Pháp giới kiên trì với niềm tin của bọn họ, đã từng có người nào suy nghĩ qua, điều này thật sự đúng chăng?

Lúc này, Lục Vân bỏ hết cừ hận, dùng thân phận bàng quan để phát biểu cảm xúc của mình. Thanh âm vang vọng trong đại điện, yếu dần rồi biến mất, đại điện lại yên tĩnh như cũ, rõ ràng đây là một cung điện trống rỗng, trước mắt không có một người canh gác.

Lục Vân thấy vậy hơi nghi hoặc, bất quá một ý nghĩ nhanh chóng lóe lên trong đầu, chàng lập tức nhớ lại té ra nơi đây chính là nơi Thái Phụng tiên tử trấn thủ. Hiểu điểm này rồi, Lục Vân có chút cảm xúc, vận khí mình thật tốt, còn vận khí của Thái Phụng tiên tử có tốt chăng? Vừa suy tư, Lục Vân vừa phóng ra ngoài, khi đến cửa thân thể hơi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, bốn chữ màu vàng kim “Nam Phương thần điện” đập vào mắt chàng.

Lắc mình phóng ra, Lục Vân cân nhắc hoàn cảnh nơi đây, phát hiện so với nhìn thấy từ xa trước đây có khác biệt. Trước đây, theo hiểu biết của Lục Vân, càng đến gần trung tâm của Vân giới, sương mù càng nhạt đi, ánh trắng trên mặt đất càng tỏ hơn. Nhưng khi đã tiến vào nơi đây rồi, chàng mới phát hiện, mọi thứ đều biến đổi hình thức, mây mù nơi đây không những không yếu đi, ngược lại còn nồng đậm thêm mấy lần, màu sắc của nó còn chuyển thành màu tím sẫm.

Bay lên không trung, Lục Vân nhìn về xa xa, phát hiện trước mặt có một cung điện hoành tráng, còn hơn Nam Phương thần điện gấp bội.

Điện này toàn thân lấp lánh ánh sáng, so với những đại điện đã thấy trước đây có phần hơi khác, từ xa nhìn lại trên đỉnh của nó có năm luồng sáng màu vàng kim, đỏ, tím, xanh, xanh lam hội tụ, tựa như một tòa bảo tháp, vươn cao ngay giữa trung tâm của Vân giới. Ngoại trừ điện này ra, hai bên đều có cung điện, to nhỏ khoảng Nam Phương thần điện.

Đưa tay thu lấy lệnh phù , Huyền Nguyệt Vô Song ánh mắt không khỏi liếc nhìn, sau đó cất đi, rồi lên tiếng:

- Lục Vân, chiêu thứ ba đã kết thúc, đến phiên ta tấn công.

Lục Vân định thần lại, ánh mắt quái dị nhìn Huyền Nguyệt Vô Song, hỏi lại:

- Người vừa sử dụng "Huyền Tâm Hắc Mộc" đúng không?

Huyền Nguyệt Vô Song thản nhiên đáp:

- Điều đó không quan trọng, quan trọng hơn là tiếp đón chiêu thứ tư, người phải ứng phó làm sao.

Cùng một dạng giọng nói, cùng một vẻ lạnh lùng, Huyền Nguyệt Vô Song đáp trả lại chính bản thân Lục Vân, hiển nhiên không chịu thua sút.

Lục Vân hừ hai tiếng, quát lên:

- Người đã tự phụ như vậy, cứ xuất ra bản lĩnh, để ta được biết thêm đi.

Nói xong ý nghĩ biến chuyển, một luồng bá khí bộc phát, lập tức khiến cho mây mù trong đại điện bị đè xuống.

Biết Lục Vân cố tình thị uy, Huyền Nguyệt Vô Song gương mặt trầm xuống, nghiêm chỉnh nói:

- Đừng vội cuồng vọng, hãy tiếp một chiêu của ta rồi nói.

Hai tay giang ra, Huyền Nguyệt Vô Song thân thể xoay tròn, một vầng ánh sáng màu vàng kim phân bố chung quanh, rất có quy luật bao phủ trong phương viên trăm trượng. Sau đó, hình bóng của Huyền Nguyệt Vô Song chia ra bốn, phân tán trước sau phải trái Lục Vân, thân thể hiện ra trái phải, trước sau, đồng thời phát chiêu hệt như nhau.

Tình trạng đó trong mắt người thường có một cảm giác vô cùng kỳ quái, Huyền Nguyệt Vô Song thân thể chia làm bốn đã rất là huyền diệu, nhưng lại có thể thẳng thắn, quay qua trái, quay ngược đầu, rồi quay qua đều phát động một dạng công thể, cuối cùng cùng nhau hợp lại thành một bức họa, bốn lốc xoáy từ bốn phương đồng thời kèm chế Lục Vân, sức mạnh phát ra từ mỗi phương đều giống nhau, phương hướng khác nhau chín mươi độ. Như vậy, bốn luồng sức mạnh cùng hợp nhau sản sinh một vòng xoáy tròn, mạnh mẽ kèm chặt Lục Vân.

Đối mặt với cục diện này, Lục Vân tuyệt không kinh hoàng, với chàng chiêu này cũng không vượt quá được chiêu giao phong thứ hai vừa rồi. Muốn hóa giải cục diện này, đơn giản nhất là làm theo chiêu ngược lại, hai bên tỷ thí thật lực. Hoặc là thuận theo bên ngoài mà di động, chỉ cần tốc độ xoay tròn bản thân vượt qua tốc độ cố định của ngoại lực tác dụng lên thân thể, có thể thoát ra được.

Hai lựa chọn này, Lục Vân nghĩ lướt qua rồi chọn cách sau, bởi chàng không muốn phải so bì tu vi với đối phương, như vậy có thắng cũng không cần dùng võ lực.

Đã quyết định làm vậy, trước tiên Lục Vân thả lỏng thân thể không hề phản kháng, để cho ngoại lực thúc động bản thân chuyển động giữa không trung. Đợi sau khi đã hiểu biết được đại khái tình huống, Lục Vân mới bắt đầu hành động, hai tay phát xuất chân khí theo quyết chữ "Chấn", dùng phản lực thúc động thân thể tăng tốc xoay tròn, trong chớp lát đã tiến nhập vào giai đoạn chuyển động rất nhanh.

Khi tốc độ đạt đến mức nhất định, chuyển động của thân thể chuyển động sinh ra nhiễu loạn rất lớn với đại não, tạo sự trì hoãn do không thể suy nghĩ. Nhưng điều này không thể tránh khỏi, bất quá đối với Lục Vân lại vô dụng, tinh thần dị lực của chàng mạnh mẽ không thể mất đi, tần suất dao động của nó vượt xa tốc độ xoay vòng thân thể rất lớn.

Trong đại điện, cuộc giao chiến hai bên đang tiếp diễn. Lục Vân một lòng gia tăng tốc độ chuyển động, chuẩn bị thoát ra khỏi lực trời buộc. Huyền Nguyệt Vô Song lại phát huy pháp quyết đến mức cực hạn, bốn phân thân đồng thời chuyển động, lấy Lục Vân làm trung tâm, giữ nguyên góc độ các thân thể, bắt đầu triển khai một loạt tấn công mới.

Tình hình này khác rất nhiều so với lần trước, theo sự gia tăng chuyển động của Huyền Nguyệt Vô Song, hình bóng ban đầu rõ ràng chớp mắt đã mờ hồ, màn sáng năm màu vàng kim, tía, xanh, xanh lam, đỏ bắt

đầu xuất hiện, hơn nữa còn náo động làn mây khí trong đại điện, hình thành một vòng sáng bao phủ bốn phía, phát ra tiếng kêu chói tai.

Vòng sáng này ban đầu còn có thể thấy chuyển động rõ ràng, nhưng sau đó, khi tốc độ đạt đến giai đoạn nhất định, hình dáng biến mất, vòng sáng hết như cái bong bóng khí, lẳng lẳng thu nhỏ dần dần, không lâu sau thành một quả cầu sáng đường kính khoảng một thốn, giữ nguyên tại giữa đại điện.

Vùng phụ cận, tất cả mây mù biến mất không còn tăm tích, bốn bức tường cùng mặt đất mờ hiện hình vẽ năm màu sáu sắc cổ quái, lặng lẽ hội tụ về phía quả cầu sáng, cả hai đều phát xuất phù chú chữ viết ánh sáng kỳ diệu, giống như ngàn vạn vòi bạch tuộc, vừa biến mất vào quả cầu ánh sáng, đồng thời hợp lại thành một lưới sáng, liên tục không ngừng truyền năng lượng ánh sáng kỳ diệu vào quả cầu ánh sáng.

Tình huống này thật thần kỳ khó dò, huyền diệu vô cùng, giống như là một bức họa, vẽ nên mức độ trong nhất thời.

Hình bóng Lục Vân không còn thấy đâu, Huyền Nguyệt Vô Song thân thể cũng biến mất, cả hai trong lúc này thật sự đã phát sinh ra điều gì?

Hiển nhiên vượt khỏi ý nghĩ của Lục Vân, nhưng phía sau sự ngẫu nhiên này, vận mệnh của chàng như thế nào? Chàng cùng Huyền Nguyệt Vô Song, kết quả cuối cùng ra làm sao?

Gió lạnh như đao, hót lấy mặt hồ nước xanh. Chung quanh núi non quần tụ, nước xanh giao nhau, ở nơi ngọn núi cao này, có lẽ nói là hoàn cảnh vô song. Hoàn cảnh như thế này, thanh tĩnh và tuyệt mỹ, nếu như xây dựng một tòa tiểu trúc bên bờ hồ này, cả ngày ngắm nước nhìn non, trừ tình tả ý, nếu không phải là thần tiên cũng vĩnh viễn xa rời bụi trần ưu tư.

Tuy nhiên hiện tại ở đây không có tiểu trúc, cũng không có kẻ sĩ phong nhã, chỉ có một hình bóng người nam phát ra khí âm tà, hần đứng ngạo nghễ độc lập trên đỉnh núi đơn độc, đang nhìn vọng về nơi xa xăm.

Sự tồn tại của người đó đã phá hủy đi cảnh sắc ở đây, khí tức của người này đã trục xuất cả ngàn vạn sinh linh, trừ những con cá trong hồ không còn nơi để đi, toàn thể phương viên hàng trăm dặm chung quanh chim thú tuyệt tích, cho đến côn trùng cũng không còn hình bóng.

Ba ngày, thời gian ba ngày ngắn ngủi, toàn thân người nam đó bao trùm bởi làn sáng xanh đen hắc ám hết như bức tượng thần chết, mang theo khí tức hủy diệt chiếm cứ nơi đây. Từ khi người này đến đây, liên tục đứng trên mỏm núi, như bức tượng đang chờ đợi ai, lại như là đang trong hồi ức, không rời khỏi giây nào phút nào.

Gió, thổi vào sơn cốc này, lại không có một tia sinh khí. Núi rừng thiếu đi chim thú, tựa như là một bức tranh chết vậy, chỉ có thể đứng xa xa quan sát không thể thưởng thức được. Mặt hồ nước dập dờn vô lẫn tẩn, bờ hồ cảnh liêu nhẹ nhàng nghiêng theo chiều gió. Trong yên tĩnh, một con cá rời khỏi mặt nước, quẫy đuôi giữa không trung, rồi lập tức rơi trở xuống.

761. Chương 763 - Âm Sát Tương Hội (địa Âm, Thiên Sát Gặp Nhau)

Trên đỉnh núi, một người nam toàn thân đầy ánh xanh quỷ dị đang nhìn con cá nhỏ quẫy động trong bàn tay, gương mặt anh tuấn hiện ra nụ cười mỉm, đáng tiếc gương mặt tươi cười nhưng có vẻ tà mị quỷ dị.

- Bằng vào sinh mệnh thấp hèn, ngày hôm nay ta cho ngươi một cơ hội, nếu quả như ngươi chưa tới số chết thì sẽ có sinh mệnh khác xuất hiện, ta liền cho ngươi quay lại.

Tiểu ngư nhi không thể hiểu được lời lẽ của hắn, chỉ cố sức vùng vẫy, đáng tiếc làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của ác ma.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua, con cá nhỏ vốn nhảy múa động đậy lúc này đã ngừng vùng vẫy, cái miệng nhỏ nhỏ há ra, hô hấp bị đình trệ. Trên gương mặt nam tử ẩn chứa nụ cười, nhìn ngư nhi trong bàn tay âm trầm nói:

- Xem ra ngươi đã bị định sẵn không thể vượt qua.....

Thanh âm chợt ngừng lại, người nam bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, từ nơi xa xa truyền lại một luồng khí tức kỳ lạ.

Lưu ý chốc lát, trong mắt người nam lộ ra vài phần trầm tư, thuận tay phóng con cá nhỏ đi, cất tiếng nói với bản thân: “Kỳ quái, trong khí tức quen thuộc của hắc có điều lạ lùng, lẽ nào sau khi chuyển thể, hắc cũng phát sinh ra dị biến?”

Mặt hồ bắn nước lên tung tóe, con cá nhỏ may mắn thoát khỏi nạn kiếp khi được xuống trở lại mặt nước liền quẫy mình, trông thật huyền diệu, dường như vẫn còn lưu luyến, ánh mắt nhìn vọng lên. Thời gian diễn ra cảnh này trôi qua cực kỳ ngắn ngủi, chớp mắt dường như truyền lại tiếng quẫy nước đánh phách, con cá đã còn thấy hình bóng, sau đó mặt hồ khôi phục lại sự tĩnh lặng, không còn thấy sóng gợn nữa.

Trên mỏm núi, người nam anh tuấn thần nhiên nhìn lên trời. Sau một lúc lâu, một luồng bóng sáng bất ngờ xuất hiện ở khoảng cách với hắc ước chừng mười trượng, hai người nhìn lẫn nhau.

- Người đã thay đổi.

Nhìn hình bóng trên không, người nam trên mỏm núi điềm đạm lên tiếng.

- Người cũng đã thay đổi.

Nhiều hơn một chữ, người đó đơn giản hồi đáp lại.

- Bao nhiêu năm rồi, không ngờ còn thể nào gặp lại trong hình dạng này. Người vẫn còn nhớ mọi sự trong dĩ vãng chứ?

Trên đỉnh núi, người nam anh tuấn vẽ mặt hoài niệm, mơ hồ chút tang thương.

Trên không, một người đàn ông toàn thân ánh đen bao bọc, đầu lại bao phủ ánh kim hừ lạnh đáp:

- Ta tự nhiên là nhớ, vì vậy ta muốn thu hồi lại những gì bọn chúng đã nợ ta.

- Đúng vậy, đúng là đến lúc lấy bồi thường rồi. Người dự định bắt đầu xuất phát từ đâu?

Tròng mắt khe đảo, nơi khóe miệng người nam anh tuấn hiện ra nụ cười âm hiểm.

Trên không, người nam kia lạnh lùng đáp:

- Người hỏi vấn đề này, có phải nhớ lại những năm về trước, đối kháng với ta sao?

Nhún đôi vai, người nam anh tuấn bỏ đi bộ dạng xa vắng, ung dung lên tiếng:

- Sau khi trải qua sự tình bao nhiêu năm, người nghĩ ta lại tranh đoạt với người sao?

- Trong lòng ai cũng đều hiểu rõ chuyện của ta và người, nhìn lại sự tình phân chia, ta không thêm tranh cãi với người nữa. Sau này chúng ta đường ai nấy đi, người Tây ta Đông, người Nam ta Bắc, mọi người không ai phiền nhiễu đến ai.

Ngữ khí băng lãnh, hiển nhiên người nam trên không trung cẩn thận không ít.

Nghe xong, người nam anh tuấn trên ngọn núi sáng khoái nói:

- Tốt lắm, chuyện này cứ theo người. Nhưng ta và người hiểm khi gặp nhau, người cũng nên cho ta được nhìn thấy diện mạo thật sự, tránh sau này gặp lại mà không biết.

Người nam trên không trầm mặc, tựa hồ miễn cưỡng, sau một thời gian khá lâu, liền thu lại ánh đen ngoài thân, tỏ lộ bản thể.

- Để người thấy cũng được, ít ra cũng có ấn tượng.

- Ấn tượng? Hahaha...Đôi cánh cùng với chín cái đuôi của người, có muốn quên cũng không thể quên được.

Nhìn xong liền cười lớn, người nam anh tuấn giống như nhìn thấy quái vật, mở to hai mắt lên mà nhìn.

- Âm Đế người im miệng, có gì mà cười chứ.

Hơi chút giận dữ, giọng nói của người đó lạnh lùng tàn khốc, lập tức áp đảo thanh âm người nam anh tuấn.

Âm Đế! Đây không phải là Địa Âm Tà Linh sao? Đúng, người nam anh tuấn trên đỉnh núi độc này là Địa Âm Tà Linh, giữa không trung đối mặt là người nam có đôi cánh và chín cái đuôi, dĩ nhiên cũng chính là Thiên Sát.

Ngưng cười, Âm Đế điềm nhiên nói:

- Đừng có giận, hình dạng của ngươi so với ngày trước đương nhiên là uy phong nhiều hơn, vừa rồi cũng chỉ vì ngươi mà cảm thấy cao hứng.

Hừ lạnh một tiếng, Thiên Sát quát lớn:

- Ngươi là tên đạo đức giả thể nào trong lòng ta biết rõ. Hiện tại ta không thèm tranh cãi với ngươi, ta muốn hỏi trong ngày có Thái Âm Tế Nhật, nhân gian xuất hiện hai luồng khí tức cực mạnh, ngươi có biết bọn chúng là ai không?

Âm Đế nghe xong nhú mày, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ngươi xuất hiện lần này, có dự định chọn phương hướng nào chưa?

Thiên Sát trong lòng trầm xuống, giọng lạnh lùng tàn khốc:

- Đã lâu không gặp, ngươi ngày càng trở nên thông minh hơn.

Âm Đế cười hắc hắc nói:

- Quá khen, quá khen. So với ngươi, ta có là gì đâu.

Thiên Sát tựa hồ không thường thấy lối cư xử cợt đùa của hắn như vậy, ánh mắt di chuyển nhìn ra xa, thần nhiên nói:

- Đừng nói nhiều lời vô ích, ta giữ phía Bắc, phía Nam do ngươi hành động, mỗi người không động chạm nhau, thắng hay bại phó thác cho Trời.

Âm Đế mỉm cười nói:

- Được lắm, một lời đã định, xem sau ngàn năm, ta và ngươi ai là người có dáng lãnh đạo!

Bá khí mạnh mẽ, phát tán ra khắp nơi.

Lúc này, Địa Âm Tà Linh âm trầm tà ác thể hiện uy nghiêm vô cùng mạnh mẽ, Thiên Sát giữa không trung chợt động lòng, không kìm được quát lên:

- Được! Sau ngàn năm, lại tranh đấu với ông trời! Xem thử ta hay ngươi có khả năng làm chín tầng mây dao động!

Hào tình tráng chí, dâng cao kịch tính. Trong lúc này, hai kẻ mạnh nhất, chí sát chí cường, chí âm chí tà cùng lộ ra tham vọng mạnh mẽ trong lòng, tựa như một lời nguyện ác ma, từ lúc này một cõi thiên hạ, phong ba dao động khắp mọi nơi!

Lâu sau, Thiên Sát bỏ đi tâm tình kích động, đứng yên nhìn Âm Đế một lúc, cất giọng nói:

- Cũng phải đi rồi, trước khi đi còn giao cho ngươi một lời nguyện, hy vọng lần này ngươi gặp đối thủ đáng sợ nhất, cuối cùng chết đi không thể sống dậy, ngay cả ấn ký ngàn đời không diệt đó cũng bị hủy diệt.

Lời nói vừa xong đã xoay mình, Thiên Sát trầm mặc một lúc, phóng về nơi xa.

Âm Đế gương mặt hàm chứa nụ cười quỷ dị, khi Thiên Sát lên tiếng lập lời nguyện không hề nói tiếng nào, nhưng khi Thiên Sát xoay mình rời đi lại mở miệng kêu hắn lại.

- Nói cho ngươi biết một sự tình, Hậu Nghệ Thần Cung đã hiện thế, kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết cũng đã tái sinh rồi.

Thiên Sát thân thể dừng lại, lưng vẫn hướng về Âm Đế trầm mặc một lúc, lạnh lùng lên tiếng:

- Điều gì phải đến thì sẽ đến, chúng ta cũng không phải là đã tái sinh giống như vậy sao?

Hỏi rồi không chờ lời hồi đáp, Thiên Sát đáng vẻ hết như lúc đột nhiên hiện ra, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Âm Đế cười hắc hắc, ánh mắt tà mị nhìn Thiên Sát bỏ đi rồi biến ra âm trầm hiểm ác vô cùng, miệng khẽ nói:

- Ngàn năm sau, chuyện cũ lại kéo dài. Cứ để chúng ta lại tỷ thí phân cao thấp, xem ai là người tài giỏi nhất để xưng danh hahaha.....

Giọng cười cuồng bạo rung động cả gió trời, phát ra một luồng khí điên cuồng hoang dã sắc nhọn với Âm Đế làm trung tâm, lan tỏa ra khắp chung quanh. Vì thế, trong phương viên mười dặm, hề bất cứ ngọn núi nào cao vượt lên đều bị luồng khí đó như một ngọn đao vô hình chém ngang qua.

Âm thanh to lớn vang vọng trong cơn cuồng phong, khi bụi đất tung bay đã tĩnh lặng trở lại, trên ngọn núi cao dĩ nhiên hình bóng Âm Đế cũng đã biến mất, hình ảnh duy nhất còn lại là cảnh tượng xung quanh bị tàn phá.

Nơi đây vốn là vùng đất tĩnh lặng ưu nhã, nhưng một khi Âm Đế tới, trong chốc lát đã làm cho vùng tiên cảnh cách biệt trần thế này bị tàn phá, vĩnh viễn lưu lại vết tích. Điều này, có lẽ là đặc tính của Âm Đế, nếu không hẳn hẳn phải cảm hận thế nhân đến mức nào?

Trong sơn cốc u ám gió lạnh thổi liên tục, lại có thanh âm quái thú gào thét vọng lại, làm cho người ta có cảm giác âm hiểm vô cùng.

Đây là một vùng đất cổ quái, từ trên cao nhìn xuống là vực thẳm, miệng rộng khoảng mười trượng, chung quanh cây xanh leo bám đầy cây cao thấu trời, nếu không lưu tâm căn bản sẽ không thể phát giác.

Chuyển sang một góc độ khác, từ bên trong nhìn ra ngoài, chỉ thấy nơi đây trong tròn ngoài vuông, trên nhỏ dưới to, cự ly từ miệng xuống dưới đáy khoảng trăm trượng, chung quanh có những đỉnh núi hình tròn, đếm cẩn thận có năm ngọn, giữa từng ngọn với nhau đều có khe nói, thường xuyên có khí lưu thổi qua, phát sinh ra âm thanh gào hú.

Địa hình như vậy thế gian khó thấy, nếu chỉ vậy cũng không hy hữu, nhưng khó đạt chính là tất cả những đặc điểm ở đây đều nguyên thủy tự nhiên, không hề thấy vết tích được tạo ra bởi con người. Nơi đây, do nguyên nhân địa hình, chung quanh cực kỳ u ám, chỉ có những quái thú độc vật thế gian hiếm thấy tồn tại, cả ngày phát ra thanh âm khủng bố rung động lòng người.

Thông thường, nơi tuyệt địa như vậy, ngoại trừ những độc vật thích u ám muốn lưu lại, ngoài ra tất cả những loài động vật bình thường khác đều muốn đến gần. Nhưng mà thế sự khó đoán, nơi tuyệt địa âm trầm này, trong chốc lát đã xuất hiện vài người.

Đó là một bóng đen, trong lòng hắt hắt ôm một bóng hình khác từ trên tầng mây lao xuống, khi tiếp cận mặt đất thì toàn thân ánh sáng hơi lóe lên, dừng lại trên không cách mặt đất khoảng một trượng. Do ánh sáng nhân nhật, không nhìn rõ bọn họ là ai, chỉ có thể thấy được cặp mắt màu đen, thỉnh thoảng lóe lên tia âm hiểm lạnh lùng. Người này trầm lặng không lên tiếng, sau khi quan sát một lúc toàn thân chậm chậm xoay vòng, ánh mắt nhìn khắp chung quanh, cẩn thận tra xét hoàn cảnh phụ cận.

Một lúc lâu, người đó ngừng chuyển động thân thể, miệng phát ra âm thanh nhỏ nhẹ:

- Kỳ quái, không ngờ nơi đây.....

Những lời sau không được nói tiếp, dường như có chút cố kỵ.

- Không ngờ thế nào, tại sao ngươi không nói đi? Còn nữa, ngươi đưa bốn Diêm Quân đến nơi đây, có mục đích gì?

Thanh âm không lớn, nhưng ngữ khí vô cùng sắc bén, hiển nhiên người nói trong lòng đang ngập đầy giận dữ. Nhưng lời nói của hắn, hai tiếng Diêm Quân hơi cổ quái, không lẽ hắn là Quỷ vực Sát Huyết Diêm La sao? Nếu quả là hắn, thì người kia không phải là Thiên Áo Quỷ Tiêu sao?

Nở nụ cười âm hiểm lạnh lùng, bóng đen lên tiếng:

- Diêm Quân hà tất phải hấp tấp, ta đưa ngươi đến nơi đây, dĩ nhiên là ta có dụng ý. Còn kết quả như thế nào, phải xem vận khí của ta và ngươi.

Trong bóng tối, Sát Huyết Diêm La giận dữ lên tiếng:

- Thiên Áo Quỷ Tiêu ngươi đừng có đắc ý, Diêm Quân ta có thân thể bất diệt, mặc dù lúc này ta bị trọng thương, nhưng với khả năng của ngươi, tuyệt đối không có cách nào hủy diệt được ấn ký sinh mệnh bất diệt truyền đời của ta.

Cười hắc hắc âm hiểm. Thiên Áo Quỷ Tiêu nói:

- Ta vượt biết bao gian khổ cứu ngươi thoát khỏi bàn tay của Lục Vân, nếu không tự tin, ngươi nghĩ ta lại hành sự ngu ngốc như vậy ư? Luận theo tình huống đương thời, nếu ta không xuất thủ, Thiên Tuyệt Tà thần đã hủy diệt ngươi, đó không phải là sự tình khó khăn lắm. Nếu ngươi không còn tồn tại, ta có đủ năng lực để thống nhất Quỷ vực.

Sát Huyết Diêm La hừ giọng nói:

- Ngươi nếu như coi trọng Quỷ vực, hẳn sẽ không mạo hiểm ra tay. Với thật lực của ngươi, muốn hô mây gọi gió ở Quỷ Vực còn có thể miễn cưỡng được, nhưng hiện tại thất giới liên thông, ngươi lại vô phương đạt được sức mạnh to lớn, không có khả năng tranh đấu trong cuộc chiến đào thải. Đây là nguyên nhân căn bản khiến ngươi xuất thủ.

762. Chương 764 – Thường Đoạt Chi Chiến (cuộc Chiến Tranh Cướp)

- Khá khen cho Sát Huyết Diêm La thông minh, tính ra chỉ có ngươi biết được những điều này có thể như thế nào?

Sát Huyết Diêm La giọng tức giận:

- Biết những điều này ư, đó chính là ngày tàn của ngươi không còn xa nữa đâu. Một khi bốn Diêm Quân khôi phục thương thể, đó cũng chính là thời khắc tận diệt của ngươi.

Thiên Áo Quỷ Tiêu nghe vậy bật cười lớn, giọng lợi hại:

- Nếu như ngươi biết được còn có thể xảy ra tình hình thế này, há lại phạm phải sai lầm hoàn toàn. Ngày nay ta đưa ngươi đến đây, chính là muốn hủy đi nhục thể của ngươi, chiếm hữu lấy nguyên thần của ngươi. Và như vậy ta sẽ là chủ nhân mới của Diêm Vương lệnh. Ha ha ha...

Giận dữ nhìn hắc, Sát Huyết Diêm La rống nhỏ:

- Ngươi đừng quá tự mãn, tình hình chưa đến hồi kết, ai thắng ai bại cũng thật khó mà nói trước được.

Thiên Áo Quỷ Tiêu phớt lờ, giọng tràn đầy tự tin đáp lại:

- Bây giờ ngươi không tin cũng không quan hệ, bất quá ngươi sẽ hiểu tất cả nhanh thôi, lời ta nói sẽ thành thật. Hôm nay qua đi, ta có thể bắt đầu tranh thiên hạ, đối kháng với người khác rồi. Ha ha ha...

Nhìn vẻ mặt đắc ý của hắc, Sát Huyết Diêm La giận dữ đến rống lên liên tục, đáng tiếc Thiên Áo Quỷ Tiêu không hề để ý, vẫn cười điên cuồng như cũ. Như vậy, âm thanh kêu gào chói tai trong cốc bị đè nén, bốn phía ngập đầy khí âm trầm khoa trương.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên xuất hiện, hết như một thanh gươm sắc bén phá vỡ sự cân bằng.

Thiên Áo Quỷ Tiêu ngưng cười, quét mắt xung quanh, quát lên:

- Kẻ nào, mau xuất hiện.

Bốn phía không hề có chút động tĩnh, phẳng phất như vừa nghe lầm. Thấy vậy, Thiên Áo Quỷ Tiêu vô cùng cảnh giác, Sát Huyết Diêm La lại châm biếm:

- Đường lang chạy trước, hoàng tước phía sau, ngươi không nghĩ ra phải không?

Về mặt âm trầm lạnh lẽo, Thiên Áo Quỷ Tiêu giận dữ nói:

- Cầm miệng, dù cho có bất kỳ ai tồn tại quanh đây cũng không thể thay đổi vận mệnh người được.
- Phải vậy không? Người thật quá cuồng ngôn.

Âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền lại, cùng với một tràng cười châm biếm, cứ vang vọng không ngừng trong cốc.

Thiên Áo Quỷ Tiêu tuyệt đối không giận dữ, chỉ lạnh lùng cười nói:

- Ta nghĩ người có thể nhẫn được khá lâu, cuối cùng cũng chỉ một lúc thôi. Ra mặt đi, nếu dám mở miệng lẽ nào còn không dám gặp người.

Giọng nói hàm chứa sự châm chọc, Thiên Áo Quỷ Tiêu cố ý chọc tức.

- Hiện thân không khó, nhưng sau khi hiện thân người đừng hối hận.

Còn đang nói giữa chừng, một luồng sắc vàng xuất hiện giữa u cốc, một hòa thượng gầy gò ngập đầy ánh Phật từ trên vách đá bay ra, dừng lại ngay phía trước Thiên Áo Quỷ Tiêu.

Về mặt thất kinh, Thiên Áo Quỷ Tiêu vội vàng phát xuất quỷ khí âm lạnh chống lại sự tấn công của ánh Phật đó, đồng thời người dịch về sau, vừa lên tiếng hỏi:

- Nhìn người Phật pháp uyên thâm, hẳn là Phật môn cao thủ, không biết lai lịch như thế nào, sao lại xuất hiện tại nơi âm u như vậy?

Hòa thượng gầy gò mặt không có chút biểu tình, liếc nhìn Sát Huyết Diêm La trong lòng hắn, điềm nhiên đáp:

- Là Phật hay Ma, nhân quả của một ý nghĩ. Đắt thiện hay ác, có gì khác nhau?

Không hề đáp lại, hòa thượng gầy gò hỏi ngược ẩn chứa huyền cơ nào đó.

Thiên Áo Quỷ Tiêu hơi nghi hoặc, ánh mắt dò xét hòa thượng hồi lâu rồi suy đoán:

- Truyền thuyết kể Vạn Phật tông có Ma Phật Huyền Túc, cũng chính là Ma Đà ở Ma vực lúc xưa, không biết người có thể ...

Hắn không nói tiếp phần sau, chỉ chú ý đến biểu tình của hòa thượng, ngầm dò xét.

Hòa thượng gầy gò khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Phật là ta, Ma cũng là ta, Ma Phật hay Ma Đà cũng là ta.

Mặc dù đã đoán trước, nhưng thật sự nghe được lời xác nhận từ hòa thượng, Thiên Áo Quỷ Tiêu không khỏi giật mình hô lên.

- Nghe nói ngày trước khi Bồ Đề học viện bị hủy người biến mất không thấy đâu, không ngờ lại ẩn thân nơi này.

Mất đi nụ cười, Ma Phật Huyền Túc giọng lạnh băng nói:

- Nơi đây là tuyệt địa, ẩn chứa huyền cơ, người không phải cũng vì thế mới đến đây chăng?

Cười hắc hắc, Thiên Áo Quỷ Tiêu hỏi:

- Nghe những lời người vừa nói, không lẽ người cũng quen thuộc nơi này sao?

Ma Phật Huyền Túc lạnh lùng nói:

- Ta nếu không quen thuộc, người nghĩ ta có thể đến đây được chăng?

Đập thẳng trở lại, Ma Phật Huyền Túc trong giọng nói bình thản lại chứa uy phong sắc bén.

Thấy không thể biết thêm điều gì, Thiên Áo Quỷ Tiêu thẳng thắn đi vào vấn đề:

- Huyền Túc, ta và người trước giờ không có bất kỳ ân oán xâm phạm nào cả, ngày hôm nay gặp nhau tại đây là sự xảo hợp ngoài ý muốn. Ta thấy hay là ai đi đường nấy, không phạm chuyện người khác, người thấy thế nào?

Ma Phật Huyền Túc nghe vậy im lặng một lúc, cười lạnh đáp lại:

- Lúc này ngươi nói như thế, nhưng nếu sau này ngươi lại thay đổi, cục diện biến đổi như thế nào không ai biết trước được, lúc đó có còn nói được như bây giờ, không ai xâm phạm ai chẳng?

Thiên Áo Quỷ Tiêu thần sắc âm trầm, hừ giọng nói:

- Ý ngươi là không tin ta sao?

Ma Phật Huyền Túc phản bác lại:

- Lời của ngươi có thể tin được sao?

Nghe vậy giận dữ, Thiên Áo Quỷ Tiêu gầm lên:

- Huyền Túc, ngươi đối xử như vậy sao?

Liếc nhìn hắn, Ma Phật Huyền Túc giọng không chút dao động:

- Ý của ta rất đơn giản, thứ nhất ngươi mang Sát Huyết Diêm La đi chỗ khác, ta có thể bỏ qua coi như không có chuyện gì. Thứ hai, ngươi có thể động thủ với ta, kẻ thắng sẽ ở lại, kẻ thua phải ra đi.

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Ánh mắt sắc bén nhìn Huyền Túc, Thiên Áo Quỷ Tiêu toàn thân xuất lộ sát khí quỷ dị tàn độc.

- Lúc này ngươi không còn sự chọn lựa nào khác.

Ánh Phật lóe lên, Ma Phật Huyền Túc không chút sợ hãi, lạnh lẽo đáp lại.

Lập tức, không khí trong cốc trở nên khấn trương đến cực độ, một trường ác đấu sắp sửa nổ ra. Trong cốc, Ma Phật Huyền Túc và Thiên Áo Quỷ Tiêu đối diện nhau khoảng ba trượng, ai nấy lạnh lùng nhìn đối phương, khí quỷ âm hiểm lạnh lùng cùng tản ra đồng thời với ánh Phật quang, chớp mắt đã soi sáng toàn bộ nơi này.

Khí tức hai người tràn ngập trong cốc, khiến cho bốn vách tạo nên âm thanh ri ri, vô số độc vật sinh sống trong cốc cảm nhận được khí tức không bình thường, nháo nhào lao ra từ những miệng động trên vách đá.

Dưới ánh sáng Phật, cảnh vật trong cốc trở nên rõ ràng, chỉ thấy năm khe hở dài cả trượng, chia cắt cốc hình tròn ra làm năm phần, mỗi phần có kích cỡ khác nhau, nhưng có điểm chung hình thù như những tổ ong, cái nhỏ nhất không nhìn thấy rõ, cái lớn nhất cỡ chừng vào xích.

Quay đầu, Thiên Áo Quỷ Tiêu liếc nhìn độc vật bốn phía, ngũ khí đột nhiên thay đổi hồi:

- Huyền Túc, giới luật của Phật không cho sát sinh, ta và ngươi quyết chiến tại đây sẽ gây ra rất nhiều thương vong, ngươi không sợ tổn hại công đức sao?

Ma Phật Huyền Túc nhếch mép cười lạnh nói:

- Ngươi đừng quên, Phật cũng là ta mà ma cũng là ta. Hiện tại sự do dự ngươi cứ kéo dài, không biết trong lòng có điều gì cố kị, sợ trong lúc chúng ta giao chiến, Sát Huyết Diêm La lợi dụng cơ hội có thể hồi phục. Cuối cùng ngươi được ít hơn mất đó.

Ánh mắt thất kinh, Thiên Áo Quỷ Tiêu dường như bị nói đúng tâm sự, ngũ khí lập tức trở nên đáng sợ:

- Một số sự tình không biết có lẽ tốt hơn biết. Có một số chuyện người nào biết rồi thông thường mệnh thường rất ngắn!

Ma Phật Huyền Túc hừ giọng nói:

- Đúng, nếu đã như vậy, tại sao ngươi không ra tay giết ta đi?

Vừa dứt lời liền bước lên một bước, toàn thân ánh Phật từng lớp sóng như những cánh hoa vút lên phóng tới.

Thấy thế, Thiên Áo Quỷ Tiêu quát lên một tiếng dữ tợn, vừa nhanh chóng lùi lại, vừa rống lên:

- Huyền Túc, người đừng nên khinh người quá đáng. Ta có nhãn nhin không có phải sợ người, chỉ vì ta không muốn lãng phí tinh lực để làm việc không có ý nghĩa.

- Lãng phí tinh lực ư? Người muốn dùng tinh lực tiêu hóa Sát Huyết Diêm La, sớm đoạt lấy Diêm Vương lệnh, rồi thay thế hắn ta à?

Nhân thần tà ác, Ma Phật Huyền Túc khi bị bức liền biến đổi như thành một người khác, toàn thân lộ ra khí ma sát.

Nhảy bén phát hiện những thay đổi trên người Huyền Túc, Thiên Áo Quỷ Tiêu vội vã để Sát Huyết Diêm La sang bên, sau đó toàn thân quỷ khí hùng dũng tuôn ra, vừa phản kích với ánh Phật của Huyền Túc, vừa hét lớn:

- Người đã thay đổi, Ma khí của người đã lấn át Phật khí trong người, còn không nhanh chóng tỉnh ngộ lại đi?

Ma Phật Huyền Túc nghe vậy cười to, châm biếm:

- Ác quỷ khuyên người ta hướng thiện, người không thấy nực cười sao?

Lời nói vừa dứt, Ma Phật Huyền Túc thân hình lóe lên bao trùm khắp ba trượng quanh thân. Trong ánh mắt kinh ngạc của Thiên Áo Quỷ Tiêu, tay phải Ma Phật Huyền Túc mang theo ánh sáng vàng kim của Phật ấn thẳng vào ngực của Thiên Áo Quỷ Tiêu.

Nguy hiểm đến gần, Thiên Áo Quỷ Tiêu quát lên một tiếng, khi chuông này còn chưa thực sự đựng đến, cơ thể đen tuyền đột nhiên tan biến, hóa thành một luồng quỷ khí, tiêu tan trong không trung.

- Chút kỹ xảo nhỏ bé còn dám lừa người, hãy xem ta làm sao phá giải như thế nào.

Hai tay kết ấn Kim Cương trước ngực, miệng niệm chân ngôn hàng ma, cả hai bổ sung cho nhau thành một khối, ánh Phật phát ra bên ngoài từ yếu chuyển thành mạnh mẽ, chỉ trong giây lát, tám bước tượng Phật lấp lánh ánh kim xuất hiện bao quanh thân thể Huyền Túc, mỗi tượng thi triển Phật pháp khác nhau, chiếu sáng toàn bộ không gian mờ tối trong cốc. Dưới ánh Phật, một luồng mù đen di chuyển nhanh chóng, chính là Thiên Áo Quỷ Tiêu ẩn thân vô hình trong đó.

Cảm nhận được tấn công của Phật pháp, Thiên Áo Quỷ Tiêu trong lòng kinh giận, tu vi Ma Phật Huyền Túc mạnh hơn rất nhiều so với tượng tượng của hắn. Thêm vào đó, Huyền Túc nếu thi triển pháp quyết của Ma vực có khí hắc ám âm tà tương tự như Quỷ vực pháp, chính mình cũng thấy ứng phó tốt hơn. Huyền Túc lại thi triển pháp quyết Phật môn cực thánh cực cứng, chính là cách tốt nhất để khắc chế khí âm trầm của Quỷ vực, khiến cho Thiên Áo Quỷ Tiêu cố kỵ khá nhiều.

Trước mắt, Thiên Áo Quỷ Tiêu không phải sợ Ma Phật Huyền Túc, mà hắn muốn bảo toàn thực lực để chiếm lấy Diêm Vương lệnh, không cần thiết liều mạng với đối phương. Vì lẽ đó, Thiên Áo Quỷ Tiêu chọn tránh nặng tìm nhẹ, nhưng Ma Phật Huyền Túc có cho hắn như ý không?

Ánh Phật từng chút một bức bách tới, bước lùi đang dần bị chặn kín. Trong âm thầm, thế công mạnh mẽ của Ma Phật Huyền Túc phân bố từng góc của cốc, dĩ nhiên đã áp Thiên Áo Quỷ Tiêu không cách nào lựa chọn.

Đến lúc này, Thiên Áo Quỷ Tiêu giận dữ hét lớn, quỷ khí đang vội vàng né tránh liền nhanh chóng hội tụ lại, khôi phục hình dáng ban đầu, hai tay phát ra hai quả cầu sáng ánh đen quỷ dị. Đây chính là Quỷ vực Hóa Hồn đại pháp, rất âm rất tà rất độc có sát cơ rất lớn, dùng nó để nuốt hồn đoạt phách sẽ có sức mạnh tiêu hủy thịt xương.

Thấy hắn hiện thân phản công, Ma Phật Huyền Túc trên mặt lộ ra nét quỷ dị, hai tay đang bắt Phật ấn đột nhiên buông ra, ánh Phật mạnh mẽ hóa thành hai luồng Cự Linh thần chú, nghênh đón hai quả cầu ánh sáng của Thiên Áo Quỷ Tiêu.

Tiếp theo sau, Ma Phật Huyền Túc nở nụ cười âm trầm, thân thể lóe lên liền xuất hiện kề bên Sát Huyết Diêm La, năm ngón tay phải biến thành trảo, ánh Phật màu kim và Ma khí đen tuyền dung hợp làm một, hình thành một đóa hoa sen đảo ngược, từ từ ẩn lên đỉnh đầu Sát Huyết Diêm La.

Nguy hiểm bất ngờ khiến cho Sát Huyết Diêm La vừa giận vừa sợ. Cảm nhận đóa hoa sen được Ma Phật Huyền Túc dung hợp có khí hủy diệt, Sát Huyết Diêm La nhin không được gào lên giận dữ.

Giờ này phút này, cơ thể hần đang mang trọng thương tuy có thể di động né tránh, nhưng lòng hần hiểu rất rõ, với tu vi của Ma Phật Huyền Túc, dù có muốn trốn cũng vô dụng. Một khi như vậy, dưới chiêu tấn công này, cuối cùng sẽ có kết quả thể nào đây?

763. Chương 765 – Hoàng Tước Tại Hậu (chim Hoàng Tước Núp Ở Sau)

- Huyền Túc ngừng tay, có bản lĩnh thì đối phó với với ta!

Giọng nói nóng nảy, thần tình Thiên Áo Quỷ Tiêu khiến người khác có chút mơ hồ.

Nếu nói hần và Sát Huyết Diêm La là địch chứ không phải bạn, một chiêu này của Ma Phật Huyền Túc chỉ nhằm đánh Sát Huyết Diêm La trọng thương, đáng lẽ hần phải cao hứng mới phải, sao lại có vẻ nóng nảy thế kia?

Nguyên nhân thật không bình thường, Thiên Áo Quỷ Tiêu không hy vọng sức mạnh Phật Ma của Ma Phật Huyền Túc lưu lại trong cơ thể của Sát Huyết Diêm La. Nếu vậy cho dù Sát Huyết Diêm La trọng thương, không còn sức phản kháng, nhưng sau đó nếu hần muốn hủy diệt cơ thể huyết nhục của Sát Huyết Diêm La, thôn tính lấy nguyên thần Sát Huyết Diêm La, sẽ bị sức mạnh Phật Ma trong cơ thể Sát Huyết Diêm La chống lại.

Nói như vậy, trước đây Tà Thần Chu Hỉ cũng đã đánh trọng thương Sát Huyết Diêm La, Thiên Áo Quỷ Tiêu sao lại không xông ra cùng đối diện với khôn nguy? Điểm này thật ra có khác, nguyên nhân lực công kích của Tà Thần Chu Hỉ có tính thuộc âm tà, tương tự như Quỷ vực pháp quyết, công kích của Ma Phật Huyền Túc lại hàm chứa Phật môn pháp quyết hoàn toàn đối lập.

Giận dữ điên cuồng tất nhiên kích động, Thiên Áo Quỷ Tiêu trong lòng đã quên tính đến điều cố kỵ này, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất ngăn trở hành động của Ma Phật Huyền Túc. Thế nhưng, hần đã sơ ý quên đi vẻ mặt cười quỷ dị của Ma Phật Huyền Túc, thân tại giữa không trung đã múa chưởng đánh ra không ngừng, đến khi gần đến thì chiêu thức đã suy giảm, liền đột nhiên phát hiện Ma Phật Huyền Túc tay phải chuyển động, đóa hoa sen vốn ẩn chứa sức mạnh hủy diệt vốn là chuẩn bị cho mình.

Kết quả bất ngờ khiến hần chấn động giận dữ, vội vàng phòng ngự phản kích, đáng tiếc đã quá trễ. Hoa sen hủy diệt ẩn vào ngực, Thiên Áo Quỷ Tiêu lần này không thể thoát được, một chiêu tuyệt diệu của Ma Phật Huyền Túc không những đánh tan thân thể thần linh, mà ánh Phật to lớn an hòa và khí Ma tàn độc đã hình thành kết giới hai tầng trong ngoài, bao vây chặt chẽ nguyên thần của Thiên Áo Quỷ Tiêu, từng bước từng bước ép hần vào nơi tuyệt địa.

Tiếng rống giận và tiếng kêu thảm thiết bị kết giới ngăn trở, Thiên Áo Quỷ Tiêu tuy phẫn nộ nhưng không cách nào phát ra, hần chỉ có thể toàn lực phản kháng, dùng nguyên thần đã tu luyện ngàn năm đối kháng sự áp bức của luồng sáng Phật và sức mạnh Ma.

Bên ngoài, Ma Phật Huyền Túc tràn đầy bá khí, toàn thân âm tà tàn độc, như biến hóa rất lớn, tựa hồ trong thời gian từ khi ly khai Bồ Đề học viện, lão đã có nhiều sự chuyển biến.

Thời gian trôi qua chậm chạp, Thiên Áo Quỷ Tiêu do sơ ý trúng một chiêu trí mệnh, lúc này đang bị Phật pháp luyện hóa, tu vi ngàn năm của lão dần dần tiêu tán, đang đi trên con đường hủy diệt.

Thấy vậy, gương mặt Ma Phật Huyền Túc xuất hiện nụ cười mãn ý. Trước đây bản thân vì muốn rút ngắn thời gian, đã dồn tâm lực cẩn thận tính toán nhờ đó chỉ một chiêu là thành công, chỉ cần chờ đợi thêm giây lát, tiêu diệt xong Thiên Áo Quỷ Tiêu, sau đó tiếp tục bước kế tiếp.

Thắng lợi trong tay, Ma Phật Huyền Túc quay đầu nhìn sang Sát Huyết Diêm La, cười lạnh lùng:

- Người nhất định rất kỳ quái, tại sao ta tự mình xuất hiện hủy diệt Thiên Áo Quỷ Tiêu là người không oán với ta?

Sát Huyết Diêm La hừ lạnh lên tiếng:

- Ác ma ra tay, là phải có ý đồ, người cũng thể muốn chiếm lấy Diêm Vương lệnh, nhưng người có dùng được không?

Ma Phật Huyền Túc thần nhiên đáp:

- Nói đúng lắm, ta đích xác là muốn Diêm Vương lệnh nên mới hiện thân, bởi vì khi chiếm được nó, ta có hy vọng dung hợp Phật, Ma, Quỷ ba loại sức mạnh vào một thể, đột phá được cảnh giới quân bình hiện tại, bước tới cảnh giới cao, từ đó thi triển giấc mộng ngày nào của ta!

Hừ giận dữ, Sát Huyết Diêm La gay gắt nói:

- Người chỉ mơ mộng, điều này căn bản là không thể được!

Ma Phật Huyền Túc cười ha hả nói:

- Phải vậy không? Ta sẽ cho người chứng kiến trước mắt, để người trước khi chết hiểu rõ, có rất nhiều sự tình đều có khả năng biến thành hiện thực.

Nói xong quét mắt nhìn sang thấy nguyên thần đang tiêu tán dần của Thiên Áo Quỷ Tiêu, sau đó thân thể lác lên xông thẳng về Sát Huyết Diêm La, chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp.

Nhìn Ma Phật Huyền Túc đang tiếp cận, Sát Huyết Diêm La tròn mắt vội vàng đảo lộn, trong lòng tìm kiếm đối sách. Không cần biết trước kia hoành hành bá đạo như thế nào, kiêu căng ngạo mạn ra sao, nhưng khi chân chánh gặp nguy hiểm đổ lên, trong tâm Sát Huyết Diêm La cũng khiếp sợ, khó có thể thần nhiên đối diện sinh tử.

Mắt thấy cục diện bất lợi, dù nóng nảy thế nào cũng không cách gì thay đổi sự thật khách quan được. Đang khi sự hủy diệt đến gần, Sát Huyết Diêm La cũng yếu ớt hết như người thường, nhắm nghiền đôi mắt tuyệt vọng, dùng tư thế vô vi đối diện với kết quả đó.

Đã cầm chặt ở trong tay, có thể nói không cách nào chạy thoát. Điều này khiến cho Ma Phật Huyền Túc sinh ra đắc ý, miệng cười lớn không ngừng. Tuy nhiên vui quá hóa buồn, lời xưa thường nói như vậy. Đúng ngay khi Ma Phật Huyền Túc đang đắc ý mất cảnh giác, tiến đến gần Sát Huyết Diêm La thì ở mỏm núi đá không xa, một luồng ánh quang lấp lánh từ động huyệt nhỏ bé bắn ra, trong tình huống không ai phát giác dưới ánh sáng mờ mờ, trên không trung lộ xuất một cái ghế thần kỳ, toàn thân chiếc ghế chớp lóe ánh lam quang.

Cái ghế này rất kỳ lạ, ngoại hình như ghế rồng của Hoàng Đế, hai bên thành ghế thì trái chạm rồng, phải khắc hổ, mặt trước lưng ghế chớp lóe chữ “Vương” vô cùng chói mắt, đáng tiếc là có một lỗ hổng lớn bằng nắm tay trên đó. Lỗ hổng cũng là chỗ huyền diệu, ở ngay giữa treo một hạt châu ứng đen, bề mặt có ánh đen không ngừng lấp lóe, rất sống động, khiến cho người ta có cảm giác tà ác khủng khiếp âm lạnh.

Với hình dạng kỳ dị đặc biệt trong thiên hạ như vậy, ngoại trừ Lư Sơn Vô Nhân Tọa, còn là ai đây?

Một luồng ánh sáng u tối phát ra phía trước, khi Ma Phật Huyền Túc phát giác, miệng đang cười lớn chợt dừng lại, còn chưa kịp rống lên cuồng nộ, thân thể đã bị làn sáng u tối trói chặt. Vì vậy, trong tâm Huyền Túc thất kinh, vừa phát xuất ánh Phật chống cự, vừa giận dữ lên tiếng:

- Vô Nhân Tọa, người đến đây làm chi?

Cười ha hả, Vô Nhân Tọa đáp:

- Ta đến trong lúc người đang tĩnh tâm tu luyện, để thể hiện phong độ của mình, ta không hề quấy nhiễu người, chỉ tùy ý tìm một chỗ tốt để cư ngụ thôi.

- Nếu người không muốn đối địch với ta, tại sao ngay lúc này lại hiện thân tập kích ta?

Ánh mắt hiểm độc nhìn Vô Nhân Tọa, Ma Phật Huyền Túc cất tiếng hỏi giận dữ.

Vô Nhân Tọa cười lạnh lùng đáp:

- Để thu được lợi, không ngại hiểm trở. Nếu đã có được cơ hội tốt như vậy, ta làm sao bỏ qua uống phí chứ!

Ma Phật Huyền Túc sắc mặt trầm xuống, hỏi thêm:

- Người cũng vì Sát Huyết Diêm La?

Vô Nhân Tọa đáp:

- Đúng vậy, người thấy hình dạng ta lúc này, lần trước bị Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần đả thương, khiến cho nguyên khí ta tổn hại rất lớn. Tuy ta hấp nạp được không ít khí Huyền Âm Địa Tà nơi đây, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn cần rất nhiều thời gian. Hiện tại, chỉ cần ta chiếm được Diêm Vương lệnh, ta có thể dung hợp được nó, đến lúc đó ta sẽ chân chánh trường sinh bất diệt. Hahaha...

Lúc này, vì sự xuất hiện của Vô Nhân Tọa, Ma Phật Huyền Túc sơ ý bị khốn, Thiên Áo Quỷ Tiêu vốn đang lâm vào nguy cơ bất ngờ được tự do. Thấy vậy, Thiên Áo Quỷ Tiêu nắm lấy cơ hội, nguyên thần yếu ớt lóe lên đi liền, chớp mắt đã biến mất không còn tăm tích. Như vậy, Ma Phật Huyền Túc có chút hối hận, nhưng hiện tại cũng không còn lo được nữa, tâm ý đầu còn để lo quá nhiều điều.

- Sự thật và tưởng tượng đúng là khác biệt nhau lắm, cho dù người có thể chiếm được Sát Huyết Diêm La thì có thể làm gì? Người quả thật có biện pháp luyện hóa thân thể huyết nhục của hân, thôn tính nguyên thần của hân, dung hợp với Diêm Vương lệnh không?

Vừa phản kích lại, Ma Phật Huyền Túc vừa thử khích nộ Vô Nhân Tọa.

Vô Nhân Tọa cười lạnh lòng, ngữ khí tà mị nói:

- Đừng quá tự phụ, người có phương pháp của người, ta cũng có biện pháp kỳ diệu của ta, thành công hay không lúc này nói còn quá sớm. Bây giờ ta cũng không muốn làm phiền người, hay là chúng ta lập giao ước ba điều, đánh cuộc xem ai là người có vận khí tốt.

Ma Phật Huyền Túc lạnh lùng nhìn Vô Nhân Tọa, một lúc mới lên tiếng hỏi:

- Đánh cuộc thế nào, người nói đi.

Vô Nhân Tọa mỉm cười nói:

- Rất đơn giản, nếu người không tin ta có biện pháp dung hợp Diêm Vương lệnh, vậy chúng ta lấy ba ngày làm kỳ hạn. Trong ba ngày, người không được can thiệp vào việc của ta, nếu như quả thật ta không thể

Phật Thánh Đạo Tiên đáp:

- Không có phong ba, họa kiếp đến thế nào? Nếu đã có họa kiếp, tất phải có phong ba. Đừng suy nghĩ quá nhiều, sinh và tử bất quá chỉ là trong chớp mắt, duyên đến duyên đi chỉ trong một nụ cười mà thôi.

Nói xong quay người, bước chân bỏ đi, lưu lại một người đang ngẩn nhìn bầu trời.

Trừ Ma liên minh đang náo nhiệt bỗng trở nên yên tĩnh, trong đại điện, Quy Vô đạo trưởng và Khiếu Thiên không nói câu nào với nhau, thần sắc thoáng lộ vẻ cô đơn lạnh lẽ.

Lúc này, bên ngoài điện một đệ tử liên minh vội vã tiến vào, cung kính nói với hai người:

- Hồi bẩm đại minh chủ, bên ngoài điện có một hòa thượng, tự xưng là môn hạ của Bồ Đề học viện, muốn cầu kiến minh chủ.

Quy Vô đạo trưởng giật mình, vừa phân phó đệ tử dẫn người ấy vào, vừa nhỏ giọng tự nói với mình: “Bồ Đề học viện còn ai đây? Bốn Nhất hay Giới Thiện?”

Khiếu Thiên mỉm cười nói:

- Thấy mặt sẽ biết thôi, hà tất hỏi chi nhiều?

Quy Vô đạo trưởng lặng đi, sau đó mỉm cười bối rối, ánh mắt nhìn sang cánh cửa đại điện.

Lúc này, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt Quy Vô đạo trưởng, ông vừa thấy người đến là Giới Thiện, thần sắc hơi lộ chút ngạc nhiên, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, miệng nở nụ cười đứng lên chào đón.

Sau lời khách sáo, cả hai cùng ngồi xuống, Quy Vô đạo trưởng lên tiếng hỏi:

- Nhìn thần sắc đại sư xám như tro, tựa hồ thân thụ trọng thương, không biết có chuyện gì khẩn yếu không?

Không hỏi thẳng vào mục đích đến đây của đối phương, thay vào đó lại quan tâm tình trạng thương thế đối phương, Quy Vô đạo trưởng đã biểu hiện sự đại lượng.

Thấy vậy, ánh mắt Giới Thiện lộ vẻ kính trọng, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ đạo trưởng quan tâm, bản tăng còn chịu đựng được. Lần này bản tăng mạo muội đến đây, kỳ thật là chuyện muốn tìm Dịch viên Càn Nguyên sư thúc, mong đạo trưởng có thể thỉnh mấy vị ta mặt, Giới Thiện xin cảm tạ trước.

Quy Vô đạo trưởng hơi bất ngờ, bất quá không hỏi thêm, vừa nhờ Khiếu Thiên đi mời người, vừa khách khí nói:

- Cùng là người tu đạo, Đại sư không phải là người ngoài, trước tiên hãy nghỉ ngơi đã, họ sẽ đến nhanh chóng thôi.

Giới Thiện nhẹ nhàng gật đầu, rồi lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, toàn thân Phật quang hơi ánh lên.

Quy Vô đạo trưởng lưu ý đến tình trạng của hắn, nhú mày nói:

- Đại sư thương thế không nhẹ, hơn nữa tựa hồ bị đả thương bởi khí tà ác nào đó, không biết có phải không.

Giới Thiện mở mắt ra, hạ giọng đáp:

- Đạo trưởng đừng vội, đợi Càn Nguyên sư thúc của Dịch viên đến, bản tăng xin nói rõ mọi sự phát sinh trên thân mình.

Thấy hắn không muốn nói ra, Quy Vô đạo trưởng cũng không ép, im lặng chờ đợi cùng hắn. Rất nhanh, Khiếu Thiên mang Dịch viên Càn Nguyên chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư, Phong Viễn Dương tiến vào, theo sau là Phật Thánh Đạo Tiên.

Khi thấy Giới Thiện, Càn Nguyên chân nhân bước nhanh tới phía trước, quan tâm hỏi han:

- Con bị thương khá nặng, chuyện gì đã xảy ra?

Giới Thiện nở nụ cười khổ sở, giọng thất vọng:

- Không sao, con bị Phệ Tâm kiếm đả thương, vì vậy mà thành ra như vậy.
- Phệ Tâm kiếm! Đại sư đã gặp Giang Nam tài tử sao?

Giật mình hô lớn một tiếng, Quy Vô đạo trưởng lên tiếng hỏi.

Giới Thiện gật đầu, thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, bản tăng đã gặp phải Giang Nam tài tử, cũng chứng kiến vài chuyện. Lần này đến, chủ yếu là có vài điều muốn nói với Càn Nguyên sư thúc.

Càn Nguyên Chân Nhân nắm chặt tay hắn, khuyến khích:

- Đừng lo lắng quá, chúng ta có thể giúp con. Bây giờ con hãy nói thẳng thắn ra, ở đây không có người ngoài.

Giới Thiện nhìn ông, cảm nhận được ánh mắt khích lệ, mặt lộ vẻ rất cảm động.

- Đa tạ người, Càn Nguyên sư thúc. Trước khi đến đây, con đã gặp Nho viên Đan Thanh kiếm hiệp Hứa tiên bối, ông ấy bị trọng thương, đang ẩn thân tu dưỡng. Sau đó, con gặp phải Giang Nam tài tử, thấy lão giao đấu với Hồng Vân lão tổ, Mạc Bắc Thiên Tinh khách. Đó là một cuộc chiến kinh thế hãi tục, Hồng Vân lão tổ chết bởi Phệ Tâm kiếm, Mạc Bắc Thiên Tinh khách bị trọng thương, bị đồng bọn của Giang Nam tài tử, một người nữ toàn thân y phục màu xanh lục dọa bỏ chạy.

Nghe nói những lời này, mọi người đều giật mình, Quy Vô đạo trưởng không kiềm được lên tiếng hỏi:

- Vậy sau đó, lẽ nào Giang Nam tài tử không bị thương?

Càn Nguyên chân nhân cũng rất kinh ngạc, bất quá ông không quan tâm đến Giang Nam tài tử, mà là Đan Thanh kiếm hiệp.

- Giới Thiện, con không khuyên Hứa sư thúc đi tìm bọn ta ư?

Giới Thiện nhìn hai người, thở dài nói:

- Con có khuyên Hứa sư thúc, đáng tiếc là người không chịu đi. Còn Giang Nam tài tử, hắn không chỉ bị trọng thương, hơn nữa cuối cùng cũng chết trong tay của người nữ đó.
- Cái gì! Giang Nam Tài Tử cũng đã chết ư?

Lần này, không chỉ Quy Vô đạo trưởng kinh ngạc hô lớn, trong đại điện trừ Phật Thánh Đạo Tiên ra, tất cả những người khác còn lại đồng thanh la lên, hiển nhiên kết quả này thật bất ngờ.

Sau cơn chấn động, đại điện lại chìm vào sự trầm mặc. Một lúc sau, Tĩnh Nguyệt đại sư lên tiếng hỏi:

- Giới Thiện, làm sao con lại bị thương? Nếu người nữ đó đả thương, con làm sao đào thoát được?

Giới Thiện đáp:

- Điều này là mục đích ngày hôm nay con đến đây, muốn nói cho mọi người biết mọi sự đã xảy ra. Khi nữ nhân đó giết chết Giang Nam tài tử bằng Phệ Tâm kiếm, cũng đã muốn giết con để diệt khẩu. Lúc ấy, con biết vô phương đào thoát, trong tâm nghĩ hắn phải chết, dự định dùng cơ thể phối hợp với Phật pháp phong ấn Phệ Tâm kiếm, đáng tiếc là con đã thất bại.

Nhưng khi nữ nhân đó giết con, Phượng Hoàng thư viện Ngọc chuông giáo đột nhiên xuất hiện, dùng thực lực kinh người đánh cho người nữ đó liên tục thối lui, cuối cùng cứu được con. Cuộc chiến đó kéo dài không lâu, bởi vì người nữ đó bỏ chạy, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi giao chiến, Ngọc chuông giáo lại khai mở một bí mật kinh người. Dịch viên vốn bị hủy diệt là do người nữ nhân đó tạo nên!

- Cái gì! Là nàng ta! Nàng ta ở đâu?

Ba tiếng thét giận dữ vang lên từ ba người Dịch viên, khi hung thủ chân chánh đã lộ ra manh mối, cừ hận trong lòng không ngôn ngữ nào có thể thuật lại được.

Nhìn ba người đang đồng thời đứng đó, cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng của họ, Quy Vô đạo trưởng lên tiếng khuyên:

- Ba vị đừng quá khích động, nếu đã kiếm được hung thủ rồi, các người phải bình tâm tĩnh trí lại, cùng nhau thương nghị đối sách. Đừng có vội vã hành sự, khiến cho bản thân lại rơi vào cục diện bất lợi.

Bỏ hết tức giận, Tĩnh Nguyệt Đại Sư ai oán thở dài, tự nói với mình:

- Cừu hận như vậy, làm sao nói bình tĩnh là bình tĩnh được chứ a.

Càn Nguyên chân nhân vẻ mặt đầy phẫn nộ, giọng tàn bạo:

- Cừu hận này không báo, thề không quay đầu!

Phong Viễn Dương phụ họa theo:

- Sư phụ nói rất đúng, trước kia chúng ta không thể khẳng định được hung thủ là ai, hiện tại đã biết, chúng ta không thể bỏ qua cô ta được.

Thấy tình huống của ba người, Quy Vô đạo trưởng cũng không quá cưỡng ép, ngược lại còn hỏi:

- Tâm tình của các vị mọi người có thể hiểu được, nhưng có một điểm các vị đã từng nghĩ tới chưa, nữ nhân đó có cừu hận gì với Dịch viên, tại sao lại dùng trăm phương ngàn kế để hủy diệt Dịch viên?

Lời này khiến cho ba người Dịch viên bối rối, đến giờ này tất cả bọn họ đều không hiểu được, tại sao người nữ đó làm như vậy?

Suy nghĩ cẩn thận, ba người Dịch viên dần dần bình tĩnh lại. Càn Nguyên chân nhân hỏi:

- Giới Thiện, khi ấy người nữ đó có nói ra nguyên nhân không?

Giới Thiện lắc đầu đáp:

- Không có. Người nữ đó một mực dấu diếm, không thừa nhận điều gì cả.

Thấy vậy, Càn Nguyên chân nhân hơi hụt hẫng, không cam nói:

- Trước sau gì cũng gặp cô ta, cần hỏi cho rõ ràng.

Tĩnh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương nhìn ông, tất cả gật đầu ủng hộ. Khiếu Thiên và Quy Vô đạo trưởng nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, kín đáo lắc đầu.

Vì vậy, đại diện lại chìm vào im lặng, bất quá nhanh chóng được Phật Thánh Đạo Tiên phá tan.

- Tiểu hòa thượng, nếu để một lúc nữa, thần tiên cũng không cứu được ngươi đâu.

Lời nói này bất thần phát ra, nhưng làm cho mọi người chú ý đến Giới Thiện, ai cũng chăm chú nhìn hắn, lưu ý đến tình trạng hắn, phát hiện thần sắc hắn xấu hơn trước nhiều, thương thế có vẻ trầm trọng thêm.

Giới Thiện hiển nhiên đã nhột nhột nhiều, ngữ khí vẫn bình tĩnh nói:

- Đối với bản tăng, không chết tại đó bởi Phệ Tâm kiếm đã là may mắn rồi, đâu dám cưỡng cầu thêm nữa.

Có lẽ do bởi thân phận, Càn Nguyên chân nhân quan tâm hắn nhất, vừa trút vào cơ thể hắn chân nguyên thuần hậu, vừa lên tiếng an ủi:

- Bây giờ con không cần nói gì hết, tĩnh tâm tiếp nhận chân nguyên của ta, để ta trợ giúp con một tay.

Giới Thiện nhìn ông, thần sắc phức tạp nói:

- Đa tạ người, Càn Nguyên sư thúc, đáng tiếc là người không cứu được con đâu.

Càn Nguyên chân nhân quát lên:

- Đừng nói lung tung, bản thân con cần phải có lòng tự tin, phải kiên cường lên mà sống.

Giới Thiện mỉm cười, tựa hồ không muốn phản bác, chậm chậm gật đầu.

Quy Vô đạo trưởng nhìn thấy tất cả, trong lòng thoáng cảm xúc, di chuyển đến bên cạnh Càn Nguyên chân nhân, hạ giọng nói:

- Chân nhân truyền chân nguyên cho hần cũng vô dụng, hà tất lãng phí tinh lực, thật ra người có thể cứu được hần không phải là chân nhân hoặc ta, mà vị đó đang ngồi bên kia.

Càn Nguyên chân nhân lúc đầu hơi không vui, nhưng sau khi nghe xong đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng thu hồi chân nguyên, đứng dậy đi đến trước mặt Phật Thánh Đạo Tiên, cung kính thi lễ rồi nói:

- Tiên bối, người đã thấy được thương thế của hần nghiêm trọng, xin người ra tay cứu hần một lần.

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn Càn Nguyên chân nhân, vẻ mặt cổ quái lên tiếng:

- Cứu hần cũng được, bất quá ba người các ngươi phải đáp ứng làm hộ pháp cho ta một ngày.

Càn Nguyên chân nhân hoan hỉ, cũng không hề suy nghĩ gì cả, gật đầu nói:

- Tiên bối yên tâm, văn bối ba người sẽ làm theo lời.

Phật Thánh Đạo Tiên đứng dậy nói:

- Tốt lắm, trước tiên ngươi dẫn hần về phòng chuẩn bị, ta đến sau.

Càn Nguyên chân nhân nói vài câu cảm kích, rồi cùng Tĩnh Nguyệt đại sư, Phong Viễn Dương mang Giới Thiện ra ngoài.

Thấy bốn người đã đi khuất, Quy Vô đạo trưởng hạ giọng hỏi:

- Tiên bối, người để bọn họ làm hộ pháp một ngày, không biết có thâm ý gì không?

Phật Thánh Đạo Tiên trầm ngâm một lúc, thở dài đáp:

- Ta chỉ có thể cho họ nhiều ít thể thôi, còn lại phải xem thiên ý như thế nào.

Quy Vô đạo trưởng không hiểu, còn muốn tiếp tục hỏi tiếp, nhưng Phật Thánh Đạo Tiên chợt lắc mình biến mất, lưu lại ông cùng Khiếu Thiên trầm ngâm suy nghĩ.

767. Chương 769 – Như Sương Chi Tâm (tắm Lòng Như Sương)

Thời gian trôi qua chậm chạp, ba người đang chờ đợi mãi vẫn không thấy chút động tĩnh nào, không khỏi tập trung lại, bắt đầu nói chuyện.

Phong Viễn Dương mở miệng trước tiên:

- Sư phụ, sư thúc, hiện tại chúng ta đã biết hung thủ hủy diệt Dịch viên, tiếp theo cần làm thế nào đây?

Tĩnh Nguyệt đại sư thần sắc bi phẫn, lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là cần báo thù rồi, nhưng thực lực chúng ta không đủ. Trước mắt, biện pháp tốt nhất là tìm cho được Lục Vân hoặc Ngạo Tuyết, có bọn chúng thì không còn sợ gì cả. Nhưng theo những lời Bách Linh công chúa đã nói, Lục vân hiện tại ở Vân Chi Pháp giới, lành dữ khó nói, Ngạo Tuyết lại không biết đang ở đâu.

Càn Nguyên chân nhân trầm giọng nói:

- Những chuyện sư muội suy xét trong lòng ta hiểu rõ, nhưng hiện tại thời cuộc hỗn loạn, chúng ta có chờ đợi đến khi Ngạo Tuyết và Lục Vân quay về được hay không còn chưa tính được. Theo tình huống hiện tại, toàn bộ cao thủ Trừ Ma liên minh đều ra ngoài, muốn mượn họ trợ giúp, thật khó mà mở lời, hai là lúc này cũng đã quá trễ, vì vậy chúng ta chỉ có thể cố gắng tự tìm ra biện pháp thôi.

- Tự tìm ra biện pháp ư? Chúng ta lúc này có thể tìm ra biện pháp gì đây? Nhớ Bách Linh đã từng nói, đợi khi Lục Vân quay lại sẽ xoay chuyển được, đợi đến khi Vân Phong về lại rất khó nói. Theo phân tích ý của nàng ta, chúng ta tương lai sẽ gặp kiếp nạn, điều này có quan hệ đến mệnh vận chúng ta, nhưng lại được quyết định bởi Lục Vân và Vân Phong.

Hơi trầm trọng, Tĩnh Nguyệt đại sư không chút lạc quan phát ngôn.

Cần Nguyên chân nhân giọng đau đớn nói:

- Ý của muội ta hiểu, nhưng chúng ta cũng khó khăn lắm mới biết được hung thủ là ai, nếu như chờ Lục Vân, Ngạo Tuyết hoặc là Vân Phong sẽ chậm trễ thời cơ, lỡ như mất đi tin tức người nữ đó, khi đó làm sao đối diện với các đệ tử Dịch viên đã chết?

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe xong chấn động, thần sắc ảm đạm.

- Sư huynh nói đúng, không thể vì sự an nguy của cá nhân chúng ta mà quên đi cừu hận của sư môn, vì như vậy chúng ta sẽ trở thành tội nhân của Dịch viên.

Cần Nguyên chân nhân ngừng đầu nhìn về nơi xa xăm, thần sắc thê lương:

- Nhớ lại lúc trước, Huyền Ngọc sư huynh và Tử Dương sư đệ vì bảo vệ Dịch viên đã quyết tử chiến, hiện tại chúng ta vì báo cừu, làm sao có thể chỉ nghĩ đến sinh tử an nguy cá nhân chứ?

Phong Viễn Dương cực kỳ chấn động, giọng đầy vẻ kiên định:

- Sư phụ nói đúng, chúng ta nếu đã là môn hạ Dịch viên, mọi chuyện phải lấy Dịch viên làm trọng. Hiện tại Dịch viên bị người phá hủy, chúng ta nếu đã biết hung thủ là ai, tuyệt đối không thể bỏ qua, cho dù chiến tử cũng phải vì Dịch viên báo cừu!

Kinh ngạc nhìn hần, Cần Nguyên chân nhân nhàn thần lộ ra vài phần than thở, nhưng lời trong tâm ông không nói ra được, chỉ có thể mỉm cười tán thưởng, vỗ vai hần nói:

- Dịch viên môn hạ phải giống như là con đây.

Phong Viễn Dương mỉm cười, không cần biết tương lai ra sao, tối thiểu thời khắc này, trong lòng hần chưa bao giờ kiêu ngạo và hoan hỉ như vậy. Sư phụ khen tặng là thứ yếu, điểm chính là trong tâm chất chứa một kiểu hưng phấn, một loại tâm tình vì Dịch viên thề chết không lùi.

Cảm nhận được sự biến đổi của hần, Tĩnh Nguyệt đại sư trong tâm thở dài, miệng lại lên tiếng chúc phúc:

- Sư huynh, chúc mừng huynh.

Cần Nguyên chân nhân hiểu ý của bà, cười khổ não, sau đó nhanh chóng đổi chủ đề, nhẹ giọng nói:

- Đã như vậy, chúng ta ngày mai sẽ rời khỏi đây, tìm kiếm người nữ tà ác đó để báo thù.

Tĩnh Nguyệt đại sư liếc ông, giọng u oán lên tiếng:

- Mọi sự đều do sư huynh làm chủ.

Cần Nguyên chân nhân nghe vậy, quay sang nhìn Phong Viễn Dương, hỏi:

- Viễn Dương, còn con?

Phong Viễn Dương đáp:

- Đệ tử tuân theo mọi sự an bài của sư phụ.

- Tốt, chuyện này đã quyết định, sáng sớm mai chúng ta cùng nhau đi.

Nhìn xa xăm, ánh mắt Cần Nguyên chân nhân lóe lên ánh sáng kỳ lạ, giọng kiên định.

Thời khắc này, nếu ông biết được hậu quả phát sinh của quyết định này, ông có còn kiên định như vậy không?

Tây Nhạc Hoa Sơn, từ xưa đã được xưng tụng là ngọn núi hiểm trở nhất thiên hạ, không những thế núi nhon hoắt, cảnh sắc tuyệt vời, có đủ cảnh sắc mây, mưa, sương, tuyết, làm cho con người có cảm giác đang ở nơi tiên cảnh. Thông thường, không có mưa không có tuyết thì có thể ngắm nhìn mây và mù, mây lại sinh ra mưa, ngọn núi ẩn hiện, cũng có thể nói là kỳ quan đệ nhất.

Đứng yên trên đỉnh núi, Bạch Như Sương nhìn về nơi chân trời, gió núi thổi gần bên tai nghe như lời thổn thức, phảng phất khiến nàng quay trở về dĩ vãng. Nhớ về thời thơ ấu, đứng trên ngọn núi Nhân Đãng, nhìn

núi non chập chùng đua nhau khoe sắc, cảnh trí như thơ như trong tranh, lại thêm trên núi chim muông diều thú ngập trời, đến bây giờ vẫn tồn tại trong tâm não của nàng.

Chỉ chớp mắt, năm tháng trôi qua vật đổi sao dời, bản thân từ bé gái trở thành đại cô nương, tất cả đều không còn quay lại được nữa. Ký ức hiện như dòng nước chảy qua trong não, Bạch Như Sương thở dài u oán, một thoáng mơ màng hiện ra trong mắt.

Quay về Nhân gian được hai ngày, nàng vốn đã từng có một lần suy nghĩ nên rời khỏi Liệt Thiên, trở về nhìn lại núi Nhạn Đãng một lần. Nhưng không biết tại sao, mỗi lần rời ra đến đầu lười đột nhiên nàng ngừng lại, do bởi nàng không bỏ đi được, hay có phải bản thân đã chìm vào quá sâu không?

- Nghĩ gì vậy, tại sao lại thở dài?

Đột nhiên thanh âm của Liệt Thiên truyền đến, dịu dàng chứa đựng ưu ái. Bạch Như Sương vẻ mặt thất kinh, vừa mới xoay người lại, đã rơi vào trong lòng Liệt Thiên, còn chưa kịp lên tiếng, đã bị ánh mắt mê hoặc của Liệt Thiên làm cho chấn động.

Thời gian tiếp xúc càng dài, Bạch Như Sương càng thêm say mê Liệt Thiên hơn, mỗi lần chỉ cần nhìn thấy ánh mắt này, là bản thân dễ dàng chìm đắm mê say, vì thế Bạch Như Sương luôn luôn trốn tránh, ráng che dấu nội tâm bất an. Lúc đầu, Liệt Thiên hơi kỳ quái, nhưng rất nhanh chóng hiểu thấu tâm tư của nàng, vì vậy mỗi lần gặp mặt đều không để cho nàng có cơ hội, mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng trong tay.

Khó khăn né ánh mắt sang một bên, Bạch Như Sương xấu hổ đỏ mặt, hạ giọng nói:

- Đừng có làm như vậy, hãy mau dang ra.

Liệt Thiên bất động, ngược lại còn nhìn nàng hứng thú, giọng ôn nhu:

- Mỗi lần thấy nàng đỏ mặt như vậy, ta lại nghĩ đến trước kia, nàng cũng giống như vậy.

Bạch Như Sương thở dài u oán, ngược lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Liệt Thiên, giọng êm ái hỏi:

- Nói như vậy, trong mắt chàng thiếp chỉ là cái bóng của người năm xưa, sự xuất hiện của thiếp chỉ khiến chàng nhớ đến nàng ta sao?

Liệt Thiên lặng đi, sau đó liền mỉm cười nói:

- Không phải vậy. Nàng không phải là cái bóng, nàng là người ấy, nhưng cả hai còn chưa trùng khớp hoàn toàn thôi. Với ta hiện giờ, nàng cũng giống như nàng ấy năm xưa, chỉ là một phần ký ức đã bị mất, đơn giản là thế.

- Đúng vậy không, thật sự là đơn giản là mất đi một phần ký ức thôi sao?

Hơi u oán, Bạch Như Sương tránh ánh mắt của Liệt Thiên, cúi đầu dựa vào trước ngực Liệt Thiên.

Liệt Thiên buông tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đỏ hồng của nàng lên, giọng lưu luyến nói:

- Trước kia ở Yêu Vực, nàng luôn lạnh lùng, cự tuyệt ta cách cả ngàn dặm xa. Hiện tại đã trở về nhân gian, nàng lại biến thành đa sầu đa cảm, luôn để lại trong ta một nghi vấn, lẽ nào nữ nhân hay thay đổi như vậy?

Bạch Như Sương dẫu mặt, nhẹ giọng nói:

- Thiếp chưa từng nghĩ cự tuyệt chàng từ ngoài ngàn dặm, chỉ vì chàng hoành hành bá đạo, đâu có cho thiếp chút cơ hội nào.

Liệt Thiên mỉm cười, thần sắc hơi mất tự nhiên nói:

- Khi xưa nàng ôn nhu mỹ lệ, cho dù ta làm gì nàng cũng không bao giờ phản đối. Hiện giờ nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng ánh mắt lạnh đậm của nàng thường xuyên làm ta bất an. Để cho nàng trở về như trước, vì thời gian chúng ta ân, ta chỉ có thể dùng sức mạnh tháo bỏ mặt nạ của nàng ra, để tình cảm chân thật nhất trong tâm nàng có thể lộ ra.

Nghe xong, Bạch Như Sương quát lên giận dữ, giọng phẫn nộ nói:

- Chàng thật đáng ghét, chàng thật bá đạo, chàng đáng chết.

Nói xong hai tay nắm lại, không ngừng dấm mạnh vào ngực Liệt Thiên, phát tiết lòng không thỏa mãn.

Liệt Thiên không hề cử động, cho dù nàng đánh và quở mắng ra sao, chỉ khi tâm tình nàng ổn định, mới nhẹ giọng nói:

- Có lẽ thiên hạ nói ta là người mạnh nhất, nhưng đứng trước ái tình, ta luôn là kẻ yếu ớt.

Bạch Như Sương lặng đi, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt hững hờ của Liệt Thiên, không khỏi khóc lên:

- Chàng nói dối. Chàng luôn luôn là người ngang tàng bá đạo, không hề có một lời êm ái tình cảm nào cả, hoàn toàn có tư thế kẻ mạnh, dường như thiếp sinh ra là để chàng khi phụ, phải tuân theo ý nguyện của chàng, điều này...

Liệt Thiên nhẹ thở dài, gương mặt lộ vẻ vài phần gượng gạo. Nhưng suy nghĩ kỹ lại, đột nhiên hiểu được sự oán hận của Bạch Như Sương, không khỏi đưa tay nâng gương mặt dầm nước mắt của nàng, nhìn vào ánh mắt hơi kinh hoàng lẫn u oán của nàng, rồi hôn lên đôi môi nàng, khiến tất cả giữa hai người như ngừng lại.

Bạch Như Sương vẻ mặt e thẹn, cực lực tránh thoát sự âu yếm của Liệt Thiên. Nhưng tình trạng chỉ duy trì được một lúc, thân thể Bạch Như Sương chợt mềm nhũn, mê loạn hẳn đi.

Khi Liệt Thiên rời khỏi đôi môi nàng, nở nụ cười nói nhỏ vào tai của nàng, Bạch Như Sương mới đột nhiên tỉnh táo, xấu hổ trừng Liệt Thiên giận dữ, lập tức quay mặt qua một bên.

Liệt Thiên hiểu tâm tình của nàng, vội vàng cất giọng êm ái an ủi, đợi nàng khi đã bình tĩnh lại, mới mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Như Sương thật đẹp, cảm giác đó hoàn toàn giống như năm xưa vậy.

Bạch Như Sương cảm phần trọn mắt nhìn Liệt Thiên, hạ giọng mắng:

- Chàng vẫn là chàng, ngang tàng bá đạo.

Liệt Thiên cười ha hả một tràng, không muốn đề cập nhiều nữa, lên tiếng hỏi:

- Lúc trước ta hỏi nàng tại sao lại thở dài, nàng không hồi đáp, thật ra là thế nào?

Bạch Như Sương biến sắc, thoát khỏi vòng tay Liệt Thiên đứng lên, ánh mắt nhìn ra nơi xa.

- Quay lại nhân gian đã hai ngày rồi, thiếp muốn trở về thăm sư tổ.

Liệt Thiên đang cười chợt ngưng, lên tiếng hỏi:

- Nàng muốn đi à? Chỉ muốn quay lại thăm sư tổ, hay là muốn trốn tránh ta?

Bạch Như Sương hoang mang nói:

- Thiếp không biết, có lẽ chỉ quay trở lại thăm sư tổ, cũng có lẽ muốn tránh sự bá đạo của chàng.

Liệt Thiên vẻ mặt trầm xuống, nghiêm túc nói:

- Nếu ta không đồng ý?

Bạch Như Sương nở nụ cười khổ não, nhìn gương mặt uy nghiêm của Liệt Thiên, trầm giọng nói:

- Thiếp biết trước là chàng không đồng ý, vì vậy chỉ còn than thở như trước mà thôi.

Liệt Thiên đưa mắt đi chỗ khác, giọng cực kỳ đau khổ:

- Có phải nàng không còn gì để lưu luyến, chưa từng nghĩ sẽ vĩnh viễn ở cạnh bên ta?

Bạch Như Sương thân thể run lên, u oán nói:

- Nếu như thiếp không có gì để lưu luyến, hẳn đã không như vậy. Thật ra thiếp có chút hận chàng, nhưng còn hận bản thân mình hơn, thiếp hận mình tại sao lại lo lắng cho chàng, tại sao không thể quên chàng được, tại sao cứ do dự bàng hoàng. Hoặc đúng như chàng đã nói, ký ức của thiếp đã lưu lại từ kiếp trước, cuộc đời này chúng ta đã định sẵn tình ái không tròn vẹn.

768. Chương 770 – Huyền Dạ Truyền Tấn (huyền Dạ Đưa Tin)

- Nếu nàng đã không thể bỏ được, sao lại phải bỏ đi. Nàng muốn trở về thì để ta đi cùng nàng, cho dù thể nào ta luôn ở bên cạnh nàng.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, chầm chậm lắc đầu nói:

- Chàng là bá chủ của Yêu vực, sinh mệnh của chàng tuyệt đối không thuộc hoàn toàn về thiếp. Đợi đến một ngày nào đó chàng có thể vì thiếp mà từ bỏ tất cả, thì lúc đó chúng ta ở cùng nhau.

Liệt Thiên cau mày, nghi vấn:

- Nàng còn muốn bỏ đi thật sao?

Bạch Như Sương giọng thất vọng nói:

- Đúng vậy, thiếp còn một số chuyện không thể bỏ qua được, ít nhất hiện tại có thể nói, chàng còn chưa phải là tất cả của thiếp.

Liệt Thiên trầm mặc, có không thể đồng ý, cưỡng bách nàng lưu lại, nhưng như vậy chỉ lưu con người của nàng, không lưu lại được tấm lòng nàng, thì có tác dụng gì đây? Gương mặt Liệt Thiên lộ vẻ mất mát, lúc này ông thật không cam tâm, toàn thân lộ ra lửa khí kinh người, hệt như một con thú to lớn bao trùm lên cả thiên hạ.

Ánh mắt Bạch Như Sương hơi ưu tư thương cảm, biểu hiện của Liệt Thiên đã làm cho nàng rất đau lòng, phảng phất lời nói của bản thân nàng đã làm tổn thương đến Liệt Thiên. Tại sao lại đau lòng, trong lòng nàng biết, chỉ có điều bởi vì vậy mà nàng mới có ý tưởng trốn tránh, nhưng hình dáng Liệt Thiên như vậy, liệu nàng có đủ nhẫn tâm rời khỏi không? Đưa tay ra, Bạch Như Sương vuốt ve khuôn mặt Liệt Thiên, miệng thì thầm tự nói, chính bản thân cũng không biết đã nói những gì.

Liệt Thiên nhìn nàng, khí thế sắc bén quanh thân chầm chậm tan đi, thanh âm yếu ớt nói:

- Nàng đi đi, hãy nhớ bảo trọng thân thể, khi mệt mỏi thì trở về bên cạnh ta.

Bạch Như Sương thân thể run lên, vô cùng kinh ngạc nhìn Liệt Thiên, tựa hồ không nghĩ rằng Liệt Thiên lại đột nhiên đồng ý, điều này để lại trong tâm nàng niềm cảm thương không diễn tả được.

Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Như Sương nhìn thấy vẻ không bỏ được trong nhãn thần của Liệt Thiên, lòng chợt cảm động vô cùng, không kiềm được tiếng thổn thức:

- Không, thiếp không đi, thiếp muốn ở lại bên cạnh chàng.

Liệt Thiên lộ vẻ chấn động, hơi bất an hỏi:

- Thật sao, nàng không đi ư?

Bạch Như Sương lao mình vào lòng Liệt Thiên, vừa khóc òa lên, vừa lên tiếng:

- Thiếp nếu đi rồi, từ nay về sau khi chàng nổi giận, ai là người ngăn trở chàng được chứ?

Liệt Thiên hơi thất vọng hỏi:

- Chỉ vì lý do này sao?

Bạch Như Sương chợt thôi khóc, sau đó gắt lên:

- Khờ khạo, ngu ngốc, chàng rõ ràng đã biết không phải vậy, còn cố ý ép thiếp nữa.

Liệt Thiên giật mình, sau đó tỉnh ngộ, giọng quan hoài:

- Té ra là chỉ nói trớ, vậy thì ta yên tâm rồi.

Bạch Như Sương hừ một tiếng, vừa thổn thức vừa trách móc, phát tiết mọi sự bất mãn trong tâm ra ngoài.

Một lúc lâu sau, Bạch Như Sương không còn khóc nữa, Liệt Thiên ôm nàng vào lòng, cùng nàng nhìn ánh mây rực ánh hồng quanh đó. Qua một hồi náo nhiệt, khoảng cách hai người như gần gũi hơn không ít, mọi

thứ lạnh nhạt trước đây đều bay xa theo gió, Bạch Như Sương nở nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, khuôn mặt uy nghiêm của Liệt Thiên cũng đôi lúc điểm nụ cười.

Nhìn ra xa xa, Bạch Như Sương đứng đưa trong lòng Liệt Thiên, giọng mơ màng:

- Liệt Thiên, nếu như chúng ta có thể quên đi tất cả, gởi tâm tư vào cảnh sơn thủy này, thì cuộc sống chúng ta không còn khuấy động nữa.

Liệt Thiên điềm nhiên đáp:

- Có thể có một ngày đó, nàng yên tâm. Khi đến lúc ta sẽ giao tất cả cho Huyền Dạ, rồi sau đó cùng nàng ngao du tứ hải, bay vút lên chín tầng mây.

Bạch Như Sương lộ vẻ khát vọng, nhẹ giọng nói:

- Hy vọng ngày đó đến sớm. Đúng rồi, Hồ Vương ra sao rồi?

Liệt Thiên trầm hắt, hừ lạnh lên tiếng:

- Hắt tạm thời không chết được, bất quá bị thương rất nặng, cần có thời gian điều dưỡng.

Bạch Như Sương thấy Liệt Thiên không vui, liền chuyển đề tài:

- Còn Huyền Dạ, có tin tức không?

Liệt Thiên đáp:

- Tạm thời còn chưa có, khả năng cần... ồ, không ngờ Huyền Dạ đã trở về.

Nói xong đưa mắt nhìn xuống chân núi, quả nhiên có một hình bóng đang nhanh chóng bay tới.

Bạch Như Sương vẻ mặt đỏ hồng, vội vàng rời khỏi lòng Liệt Thiên, bước sang bên ba bước nhìn Huyền Dạ đang đến gần, nói đùa:

- Vừa nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến liền.

Nói vừa xong, Huyền Dạ đã xuất hiện trước mặt hai người.

- Bạch cô nương đang nói về ta ư?

Bạch Như Sương nhè nhẹ gạt đầu, không lên tiếng. Liệt Thiên mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta đang nói về ngươi, thì ngươi đã về đến. Sao rồi, có thu hoạch gì không?

Huyền Dạ gạt đầu đáp:

- Vật chủ nhân bảo thuộc hạ đi tìm đã có chút tung tích, bất quá cần có ngài và Bạch cô nương đích thân xuất hiện mới có hy vọng thành công.

Nói vừa xong liền đem tất cả mọi thứ diễn ra trong sơn cốc thần bí lược qua một lượt, để hai người hiểu rõ ràng nguyên nhân bên trong.

Liệt Thiên hơi suy nghĩ, gạt đầu nói:

- Thế cũng tốt, ta phải tự mình đi một chuyến, bất quá mọi chuyện ở đây ngươi phải gia tăng đề phòng.

Huyền Dạ đáp:

- Chủ nhân yên tâm, sau khi người rời khỏi thuộc hạ sẽ gia tăng đề phòng nghiêm cẩn, nếu gặp phải loại địch nhân siêu việt như Địa Âm Thiên Sát, thuộc hạ tạm thời lẩn tránh trước.

Liệt Thiên cảm thấy an tâm, phân phó:

- Tốt lắm, lần này ta đến địa phương mà ngươi đã nói, ngươi nên lưu ý đến Hồ Vương, hơn nữa tin tức Tam Nhân Long Lang truyền về, nói đã phát hiện người của Ma vực, ta đã hạ lệnh cho hắc thủy cơ hội thì hành sự, ngươi nhớ nên phối hợp thích đáng.

Huyền Dạ giọng cung kính đáp:

- Thuộc hạ hiểu rõ, chủ nhân an tâm đi, trên đường đi bảo trọng.

Liệt Thiên mỉm cười, kéo Bạch Như Sương lóe lên, biến mất vào trong biển mây.

Trong bóng tối bao la yên tĩnh không một âm thanh, hàn khí lạnh lùng âm u xâm chiếm nơi này đã lâu. Trong không gian quỷ bí này, một điểm sáng yếu ớt đang nhẹ nhàng dao động, hệt như lá rơi trong gió, lại như dập dờn trên sóng, lập lờ lung linh di động không ngừng.

Nhìn xa xa, đó chính là một hạt bụi trong bóng tối, nhìn gần hơn, đang bao phủ bên trong một nam một nữ. Đang ngủ say sưa, hay đang hôn mê? Có phải đã mất đi sinh mạng, hay là đang tỉnh táo dần? Họ là ai? Đây là nơi đâu?

Trong bóng tối, chung quanh toàn bộ yên tĩnh, duy chỉ có một điểm sáng đang chậm chậm di động, hướng về khu vực tối tăm nhất. Tình huống này thật quỷ dị, vì toàn thể không gian ngoại trừ đêm đen thì là bóng tối, chỉ có một thứ đáng nói là khí lưu vô hình tồn tại, đang điều khiển mọi thứ trong không gian chung quanh. Với mắt thường tất không thể thấy được rõ ràng khí lưu này, bất quá nó đích thực tồn tại, từng bước từng bước thúc động điểm sáng đó đang tiến về phía trước.

Quả cầu ánh sáng đối với toàn thể không gian chỉ như một hạt bụi, nhưng thực tế bán kính của nó khoảng sáu xích, bên trong đang chứa hai người. Hai người này không phải là ai khác, chính là Dịch viên Lâm Vân Phong và Phượng Hoàng thư viện Hứa Khiết. Đây cũng không phải là nơi nào khác, mà là trong ngọn núi đơn độc, một nơi mà chưa từng có ai bước chân tới.

Trước đó, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết bị vây khốn trong vùng đất Tứ Tượng Cực Sát, hai người miễn cưỡng xông thẳng vào vùng cấm địa, kết quả sắp sửa thành công lại thất bại, bị không gian thần bí hút lấy mang đi, cũng chính là nơi trước mắt.

Tiến vào chốn này, hai người đang hôn mê vốn dĩ nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần thêm một lúc có khả năng thể xác nguyên thần đều bị hủy diệt. Nhưng vận khí hai người tính ra cũng tốt, không gian nơi đây tương đối cố định, ngoại trừ bóng tối u ám lạnh lẽo ra, tuyệt đối không có một dấu hiệu của sức mạnh hủy diệt nào tồn tại, vì vậy Lâm Vân Phong và Hứa Khiết mới có cơ hội thở. Trong tình trạng vô ý thức, thân thể phát ra sức mạnh cuối cùng, hình thành một kết giới yếu ớt, bao trùm cả hai bên trong.

Không gian ở đây không cảm giác được thời gian trôi qua, Hứa Khiết đang hôn mê chợt tỉnh lại, không biết là đã trải qua bao lâu rồi.

Quay đầu lại, Hứa Khiết cố nhìn cảnh sắc trước mắt, ngũ khí thương cảm tự nói với mình: “Đây là đâu, có phải là địa ngục? Phải chăng người chết ở tại nơi này? Tại sao ta còn có cảm giác đau đớn, lẽ nào tất cả mọi thứ trước khi chết đều theo cùng xuống đây chăng? Vân Phong, sao huynh không lên tiếng, có phải là không muốn nói, hay là huynh đang nhớ lại dĩ vãng?” Nhẹ nhàng, yếu ớt, Hứa Khiết dường như đang nói mê sảng.

Tựa hồ nghe được lời nói của nàng, Lâm Vân Phong đang hôn mê chợt thoáng cau mày, từ từ tỉnh lại, ánh mắt vô thần nhìn phía trước, thần trí còn hơi si ngốc.

Hứa Khiết nhìn thấy tình trạng của gã, không khỏi nhẹ hờ lên:

- Vân Phong, muội là Hứa Khiết, huynh nhìn muội xem.

Lâm Vân Phong ý thức còn rất mơ hồ, nghe thấy tiếng hô hoán liền quay đầu nhìn lại, gương mặt đập vào mắt có vẻ quen thuộc, nàng ta là ai? Nghĩ ngợi, Lâm Vân Phong đột nhiên tỉnh táo lại, thấy Hứa Khiết đang ở cạnh mình, không kiềm được sung sướng lên tiếng:

- Khiết, muội không sao cả chứ?

Hứa Khiết nở nụ cười sâu nảo lên tiếng:

- Muội không sao, chỉ cần có huynh ở bên cạnh, dù cho ở địa ngục cũng hệt như trên thiên đường.

Lâm Vân Phong giật mình, không hiểu hỏi lại:

- Muội thế nào rồi, sao nói lạ lùng vậy?

Hứa Khiết giọng đau khổ nói:

- Có lẽ con người sau khi chết, tính cách sẽ thay đổi.

Lâm Vân Phong nhượng chân mày:

- Chết? Chúng ta không phải đang sống sao, muội nói năng hồ đồ quá.

Hứa Khiết ngơ người, thì thầm:

- Chúng ta chưa chết sao? Tốt quá, muội nghĩ chúng ta đã chết rồi, nên có chút thương tâm.

Ngữ khí thay đổi, Hứa Khiết chột cao hứng, hai tay nắm lấy Lâm Vân Phong, khóc òa lên sung sướng.

Cười khổ, Lâm Vân Phong trong lòng thầm nghĩ: “Nữ nhân thật là nhút nhát, ngoài ra còn có trí tưởng tượng nữa.”

Vừa nghĩ vậy, Lâm Vân Phong vừa dùng lời lẽ ôn nhu an ủi Hứa Khiết. Sau khi Hứa Khiết bình tĩnh, Lâm Vân Phong lên tiếng:

- Khiết, hiện tại tuy chúng ta còn sống, nhưng huynh đã tự khảo sát trạng thái thân thể, thấy cũng không cách cái chết bao xa.

Hứa Khiết kinh hãi, lập tức ý thức được hoàn cảnh hiện tại, giọng bất an hỏi:

- Vân Phong, huynh nói chúng ta hiện giờ phải làm thế nào? Trong người muội không còn một chút chân nguyên nào cả, đừng nói đến trị thương, ngay cả muốn di động hầu như cũng không thể.

Lâm Vân Phong trong lòng khổ não, bất quá để cho Hứa Khiết an tâm, trên gương mặt lại tỏ vẻ cười nhẹ nhàng, giọng khích lệ:

- Không cần sợ hãi, dù chỉ còn một hơi thở, chúng ta vẫn còn hy vọng. Hiện tại trước tiên chúng ta phải tìm hiểu đang ở đâu, tình huống xung quanh ra sao. Chỉ khi nào nắm được điều này, chúng ta mới hành động tốt hơn.

Hứa Khiết nhìn thần sắc bình thản của gã, cảm giác bất an trong tâm lập tức không còn nữa, chỉ vào không gian tối mịt phía trước rồi nói:

- Ngoại trừ một màu đen tối ở đây ra, làm thế nào chúng ta suy đoán ra đang ở nơi nào?

Lâm Vân Phong nhìn chung quanh, trầm ngâm lên tiếng:

- Điều này quả thực phán đoán khó rõ ràng được, bất quá chúng ta có thể phân tích từ tình huống trước đó. Có nhớ trước khi hôn mê, tại sơn động chúng ta lôi cuốn vào dòng xoáy không gian và thời gian, chúng ta ở trong đó đã phát sinh chuyện gì? Nếu đó là một cánh cửa, hiện tại chúng ta đã xuyên qua nó vào đây, như vậy hẳn vị trí hiện giờ của chúng ta, có phải là chốn thần bí nhất trong ngọn núi đơn, cũng là chỗ chúng ta trước đây đã suy đoán không?

769. Chương 771 – Kinh Kỳ Phát Hiện (phát Hiện Kinh Ngạc)

- Tẩu xảo như vậy sao? Nếu dòng xoáy không gian và thời gian đó không phải chỉ một cửa mà có nhiều cửa, hẳn chúng ta hiện giờ nhiều khả năng đang bị hãm vào trong một kết giới không gian và thời gian, mà cũng không nhất định nơi suy đoán trước đó là chỗ quan trọng nhất.

Lâm Vân Phong gật đầu đáp:

- Muội nói cũng có lý, bất quá sau khi suy xét, chúng ta cần cân nhắc kết hợp vài điểm xảo diệu vào. Hiện tại, chúng ta không nắm chắc được tình huống, khả năng duy nhất là tiếp tục quan sát, kết hợp trị thương.

Hứa Khiết cười khổ:

- Lúc này đây, chân nguyên của chúng ta hao tổn như phế nhân, căn bản không thể tự trị thương, huynh nói vậy không phải vô ích sao?

Lâm Vân Phong lắc đầu nói:

- Tình huống chúng ta huynh đã biết, nhưng có một điểm muội bỏ sót. Hiện giờ chân nguyên chúng ta hẳn đã tận, không thể tự trị thương, nhưng chúng ta tuyệt đối không mất hết hy vọng, vì trên người chúng ta còn có một thứ, nó có thể giúp được chúng ta.

Hứa Khiết nhìn gã kinh ngạc, lạc giọng nói:

- Hiện tại trên người chúng ta không có gì, ngay cả Trảm Phong tiên kiếm của huynh cũng đã mất trong khi chạy trốn, hiện giờ chúng ta làm gì đây?

Lâm Vân Phong nhẹ giọng nói:

- Còn có một thứ, đó chính là vật huynh đã đưa cho muội để định tình Tam Sắc U Liên. Vật này ẩn chứa linh khí vô cùng, tuy hiện tại chúng ta chân nguyên đã hao tận, nhưng chúng ta có thể thử cố hấp thu linh khí của nó, chỉ cần hấp thu được một chút thôi, chúng ta hẳn có hy vọng.

Hứa Khiết nghe vậy bỗng nhiên đại ngộ, vui mừng lên tiếng:

- Đúng, muội sao lại quên mất, chỉ cần có nó, chúng ta có thể đánh cuộc một phen.

Nói xong lấy trong người ra Tam Sắc U Liên, nhẹ nhàng đưa ra trước mặt Lâm Vân Phong.

Đưa tay nhận lấy, Lâm Vân Phong nhìn vật trên tay, nhẹ nhàng nói:

- Vật này linh dị, ẩn chứa rất nhiều khí địa cực huyền linh, có hơi khác với chân nguyên chúng ta tu luyện, vì vậy khi mượn lực, chúng mình nhất thiết phải quên đi các pháp quyết, không được thử cưỡng cầu điều gì, chỉ nên dụng tâm tiếp cận nó, liên thông cùng nó mới được.

Hứa Khiết lúc đầu hơi không thông, nhưng nghe rồi liền hiểu, đây là Lâm Vân Phong có ý nhắc nhở nàng. Thấy vậy, nàng mỉm cười dịu dàng, nhãn thần ánh lên tia hạnh phúc.

Lâm Vân Phong thấy nàng đã hiểu cũng không nói nhiều nữa, hai tay nhẹ nhàng nâng Tam Sắc U Liên trước ngực, nhắm mắt chặt lại, thần tình trang nghiêm, bắt đầu hành động. Lúc đầu, Lâm Vân Phong giống như đang trầm tư, toàn thân không hề có chút biến hóa nào. Nhưng thời gian trôi qua, đóa Tam Sắc U Liên trong tay dần dần phát sáng, từ yếu ớt chuyển sang mạnh mẽ, không lâu sau đã tụ lại thành một kết giới ánh sáng, yên lặng bao trùm lấy gã vào trong.

Thấy vậy, Hứa Khiết lộ vẻ vui mừng, cuối cùng sự tình có chút hy vọng. Nhưng đúng lúc đó, Hứa Khiết đột nhiên phát hiện vách sáng bên ngoài thân hơi hơi rung động, tựa hồ chạm phải vật gì.

Hiếu kỳ, Hứa Khiết đưa mắt nhìn ra ngoài, phát hiện chung quanh một màu đen tối như trước, chỉ là dường như có sự biến hóa, đáng tiếc trong nhất thời nàng không nói ra được.

Chú tâm quan sát, Hứa Khiết ngắm nhìn rất lâu, cuối cùng nàng kinh ngạc kết luận, đó là bản thân với Lâm Vân Phong đang âm thầm trôi dạt. Còn trôi về đâu, nàng không biết. Có một sức mạnh nào đang thúc động bọn họ không, nàng cũng không biết. Nàng chỉ biết được một điểm, chung quanh một vùng đen tối, tốc độ di động của bản thân không nhanh lắm, vì thế trước giờ không hề phát hiện ra.

Hơi bất an, Hứa Khiết bắt đầu lo lắng. Nhưng khi nàng suy nghĩ lại, điều này thường không phải là một cơ hội thay đổi. Hiểu được điều này, Hứa Khiết tạm thời yên tâm, chăm chú để mắt tới hoàn cảnh chung quanh, gia tâm quan sát hơn. Do đó, tuy Hứa Khiết không phát hiện gì lớn, nhưng đối với tốc độ trôi của bản thân đã hiểu được ít nhiều.

- Thế nào, muội đang nhìn gì vậy?

Thanh âm nhẹ nhàng đột nhiên vang lên, làm Hứa Khiết chợt giật mình, hơi oán trách:

- Làm muội hoảng hồn, huynh không biết là phải gây tiếng động trước sao?

Lâm Vân Phong bối rối cười:

- Muội không hận huynh, vì muội biết huynh đã tận lực. Không cần biết kết cục sau này như thế nào, chỉ cần ở cùng với huynh, muội đã là người nữ hạnh phúc rồi.

Lâm Vân Phong ánh mắt chần động, si dại lên tiếng:

- Khiết, có bao giờ muội ân hận đã đi theo huynh không?

Hứa Khiết ánh mắt mê muội, mơ màng nói:

- Ân hận? Ai mà chưa từng ân hận chứ? Muội đã từng ôm mộng tưởng đến một ngày huynh có thể đến rước dâu muội, lúc đó sư phụ, sư tỷ, và còn có rất nhiều người đến chúc phúc cho chúng ta, đó là một chuyện tuyệt vời lắm sao ...

Lâm Vân Phong cơ mặt giựt giựt, giọng vô cùng đau đớn:

- Huynh cũng nghĩ sẽ có một ngày, đáng tiếc hiện tại phát giác ra đã quá trễ. Nhớ lúc đó Lục Vân còn nói vậy với huynh, Vân Phong, đệ không còn nhỏ nữa, đã đến lúc thành thân rồi. Đáng tiếc lần đó huynh...a! Huynh cuối cùng hiểu ra rồi, té ra là như vậy!

Hứa Khiết kinh ngạc nhìn gã, hỏi dồn:

- Vân Phong sao rồi, huynh đã nghĩ ra gì vậy?

Lâm Vân Phong lúc này đã mất đi vẻ mặt ủ dột, thần sắc kinh ngạc mừng rỡ đáp:

- Té ra Lục Vân đã từng nhắc nhở huynh về việc luyện thành công Âm Dương pháp quyết. Nhưng lúc đó huynh không hiểu được, vì vậy mà quên đi. May mắn là muội vừa đề cập tới thành thân, nếu không huynh cũng không nghĩ tới câu nói của Lục Vân, khiến chúng ta chắc chắn phải chết.

772. Chương 774 – Âm Dương Hợp Thể

- Vân Phong, huynh nói chúng ta có cơ hội thoát khỏi cái chết ư?

Lâm Vân Phong mỉm cười nói:

- Đúng, chỉ cần điều Lục Vân đã nói không sai, chúng ta có thể xoay chuyển tình thế.

Hứa Khiết vô cùng mừng rỡ, hỏi tới:

- Huynh mau nói ra, Lục Vân đã nói phương pháp gì với huynh?

Lâm Vân Phong cười gượng gạo, có phần lúng túng nói:

- Điều này muội nghe xong đừng nổi giận, biện pháp của Lục Vân rất tà môn.

Hứa Khiết thấy biểu tình gã cổ quái, trong lòng càng thắc mắc, lập tức hỏi liền:

- Nói đi, lẽ nào cả muội mà huynh cũng muốn che giấu sao?

Lâm Vân Phong ngượng ngịu nói:

- Không phải vậy, huynh e là muội nghe xong, rồi cho rằng huynh khi phụ muội.

Hứa Khiết thấy gã cứ lưỡng lự thì muốn hỏi thêm, ngay lúc này, trên trán nàng ánh sáng lóe lên, Tam Sắc U Liên tự động mờ hiện, nói với Lâm Vân Phong:

- Thời gian không còn nhiều, các ngươi cứ hỏi tới hỏi lui hoài như vậy, cho dù có biện pháp cũng không còn thời gian.

Lâm Vân Phong giật mình, nhớ lại cục diện hiện tại, do đó không che giấu nữa, nói thẳng vào vấn đề:

- Khi đó Lục Vân nói với huynh, muốn tu luyện đến cảnh giới tối cao của Âm Dương pháp quyết, cần nhất là âm dương hợp nhất. Nói cách khác, pháp quyết này của huynh một thân một mình tu luyện sẽ không thành công, cần phải có muội kết hợp cùng huynh, chúng ta hai người âm dương giao hợp, dùng khí huyền âm huyền dương tương hỗ dung hợp, như vậy sẽ đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng.

Hứa Khiết đỏ mặt, nhỏ giọng gắt:

- Vô liêm sỉ, huynh lừa người ta.

Lâm Vân Phong lúng túng nói:

- Huynh không lừa dối muội, Lục Vân thật sự nói như vậy. Hơn nữa, huynh đã nghĩ qua, phương pháp này không thể sai được. Muội nhìn hai luồng lửa sáng xem, chúng chính là đại biểu cho hai khí âm dương, vốn phải tương hỗ đối lập nhau, nhưng bọn chúng lại dung hợp hài hòa cùng nhau, chính ẩn chứa nuôi dưỡng nên hạt ngọc đó, đây không phải là lời giải thích rất tốt cho tất cả sao?

Hứa Khiết trừng gã, hai tay dấm vào ngực gã, vừa xấu hổ vừa giận dữ, nhưng không mở miệng lên tiếng. Vì vậy, Lâm Vân Phong có phần bất lực, bất quá Tam Sắc U Liên đã lên tiếng nói:

- Lời Lâm Vân Phong nói không sai, Âm Dương pháp quyết đích xác chưa có ai tu luyện đến cảnh giới tối cao.

Thấy Tam Sắc U Liên nói như vậy, Hứa Khiết không còn trì hoãn nữa, chỉ xấu hổ trừng Lâm Vân Phong, ngượng nghịu lên tiếng:

- Nếu không phải Tam Sắc U Liên, muội không dễ dàng bị huynh thuyết phục đâu.

Lâm Vân Phong biết nàng xấu hổ, cũng không nói gì, chỉ cười hắc hắc đắc ý.

Sau khi tâm tình Hứa Khiết bình tĩnh lại, Lâm Vân Phong dịu giọng lên tiếng:

- Hiện tại thời gian cấp bách, để giữ được sinh mạng của chúng ta, muội cần phối hợp hành động chân thật với huynh. Lúc đầu muội không cần làm gì hết, chỉ cần đáp ứng với hành động của huynh là được rồi, đến lúc quan trọng, cứ nghĩ sự đỉnh ước ngầm của chúng ta là được.

Hứa Khiết tránh ánh mắt của gã, nhè nhẹ gật đầu, không lên tiếng.

Điều chỉnh tâm tình một lúc, Lâm Vân Phong nhỏ giọng nói bắt đầu, sau đó liền thi triển Âm Dương pháp quyết, một mặt chuyển hóa khí âm dương xung quanh, một mặt di động tay phải đang đặt trên thất lưng Hứa Khiết xuống dưới, rồi nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nàng.

Thấy vậy, Hứa Khiết thần sắc đỏ hồng thân thể lắc lư, miệng phát ra âm thanh găt gỏng nho nhỏ. Lâm Vân Phong thần sắc phức tạp, có mấy phần xấu hổ, lại có mấy phần tiếp tục như đã định, tâm tình mâu thuẫn dị thường. Lâm Vân Phong kịp thời trấn tĩnh lại, biết sự tình trọng đại, vì thế trong lòng bình tĩnh lại, vừa vuốt ve thân thể mê người của Hứa Khiết, vừa hôn lên đôi môi của nàng, truyền khí âm dương vào trong thân thể của nàng.

Lúc đầu, Hứa Khiết có chút e thẹn, hai người trước đó tuy có thân mật, nhưng chỉ đơn giản là hôn hít. Nhưng lần này tay của Lâm Vân Phong thật sự đã vượt quá giới hạn lúc trước, điều này khiến nàng nhất thời khó chấp nhận. Bất quả nghĩ qua cẩn thận, sau đó càng tiếp xúc thân mật hơn, thêm vào bản thân lại yêu thích Lâm Vân Phong, như thế Hứa Khiết lại càng tự nhiên hơn, bắt đầu chủ động phối hợp.

Trong lúc hai người thân mật nhau, trong lòng cả hai sinh ra yêu thương vô cùng, hai khí âm dương bên ngoài đang cao tốc chuyển động, vậy khốn hai người trong dòng xoáy. Vì thế, Lâm Vân Phong lập tức cảm thấy cấp bách, khi phát giác Hứa Khiết đã thích ứng, hai tay nhanh chóng cởi bỏ y phục trên thân, sau đó nửa găm giữ nửa thúc giục cởi bỏ y phục của Hứa Khiết, bắt đầu thời khắc âm dương giao hợp quan trọng nhất.

Bởi hai người đều làm lần đầu tiên, tâm tình có chút khẩn trương, lúc đầu không được thuận lợi lắm, bất quá sự tình này đương nhiên là không làm khó được Lâm Vân Phong, sau khi gã cố gắng tìm cách, cuối cùng trong tiếng ngâm nhẹ yêu kiều thánh thót của Hứa Khiết, đã tiến vào bước cao nhất của đời người.

Tiếp theo đó, Lâm Vân Phong bắt đầu thúc động Âm Dương pháp quyết, chiếu theo đường lối tu luyện thực hành từng bước một, nhanh chóng hấp thu hai khí âm dương hủy diệt sinh mệnh vào trong thân thể hai người, chuyển hóa thành sức mạnh bản thân. Cứ như vậy, nguy cơ lập tức được giải trừ, hai người đồng thời cũng an tâm nhiều.

Lúc này, thân thể Lâm Vân Phong và Hứa Khiết hợp thành một khối, hai cặp môi gắn chặt vào nhau, hạ thể kết nối, chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể của hai người lưu động từng vòng từng vòng, tốc độ của nó từ chậm thành nhanh, thúc động Âm Dương pháp quyết tiến triển. Chung quanh, hai khí âm dương dày đặc ào ạt hướng về hai người Lâm Vân Phong, hình thành bên ngoài thân thể kết giới ánh sáng rực màu xanh lam, đỏ hồng đan xen lấp lánh, vừa liên tục không ngừng thu hút linh khí, vừa thổi bùng lên lửa đỏ từ trung gian vút lên.

Về phía Lâm Vân Phong và Hứa Khiết, sự hợp thể của cả hai hình thành đối lưu âm dương, đã sinh ra một loại từ trường thái cực mới, hồ tương hấp dẫn với âm dương thái cực vốn đang tồn tại trong không gian. Chỉ có điều từ trường này vì vừa sinh ra nên quy mô nhỏ hơn, vì vậy dưới sự hấp dẫn của từ trường lớn, đương nhiên là bị kéo về phía trước.

Khi đến chỗ hai khí âm dương giao hội, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết bị bao phủ bởi một tầng kết giới ánh sáng, lần lượt kết hợp hoàn chỉnh, chuyển động lui tới theo việc phun ra lửa đỏ, quỹ tích vận hành của nó tựa như một đồ án thái cực.

Trong lúc đó, tốc độ chuyển động của Lâm Vân Phong và Hứa Khiết rất nhanh, so với toàn bộ không gian, cả hai hệt như một điểm sáng yếu ớt, hoàn toàn bị giới hạn. Nhưng đối với chính bản thân cả hai, họ cũng không ngừng thay đổi.

Nói một cách đơn giản, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết do nguyên nhân của Âm Dương pháp quyết, lúc này tu vi đang tăng lên phi thường, trong thân thể hai người hai khí âm dương lưu động ngày càng nhanh. Nhưng loại tốc độ này so với sức mạnh to lớn tồn tại khách quan bên ngoài căn bản không đáng để nhắc tới, vì vậy nhìn từ xa, cả hai như một mảnh trong bức tranh, bị một sức mạnh vô hình điều khiển. Nhưng thực tế cả hai đang dần dần tự tăng cường thật lực, dùng phương pháp huyền ảo, sức mạnh trong ngoài đối kháng nhau.

Thời gian âm thầm trôi qua, cũng không biết là bao lâu, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đang chuyển động cao tốc chợt chậm lại. Đây là một phát hiện rất quan trọng, lúc trước họ xoay tròn với tốc độ cực cao, nhưng hiện thời đột nhiên giảm tốc, tại sao như vậy?

Thật sự điều này rất phức tạp, bất quá đơn giản mà nói, chủ yếu có quan hệ đến tu vi của hai người. Trước kia thực lực hai người không mạnh mẽ, căn bản không đáng nói so với sức mạnh của toàn thể không gian, nhưng vì đã một phen nỗ lực, sau khi hấp thu một lượng lớn khí âm dương trong không gian, thực lực hai người tăng lên rất nhiều.

Đồng thời, bên ngoài thân thể họ hình thành một phạm vi thể lực, bắt đầu tập trung khí âm dương cao độ, thu lấy mọi thứ vốn thuộc về không gian, trôi vào trong phạm vi khống chế của hai người. Cứ như thế, lực lượng cố định không thay đổi đó dần dần dời về hai người, khiến cho tỉ lệ hai người chiếm lĩnh gia tăng, ảnh hưởng của sức mạnh chuyển động giảm yếu nhiều, tốc độ vận chuyển dĩ nhiên là giảm đi.

Đây là một quá trình phức tạp, không phải vài ba lời nói có thể giải thích rõ ràng được, bất quá trong lòng Lâm Vân Phong hiển nhiên biết rất rõ ràng điểm này, vì thế gã tiếp tục thúc động pháp quyết, liên tục không ngừng hấp thu khí âm dương chung quanh, một phần chuyển hóa thành lực lượng cho bản thân, một phần sử dụng nó, dần dần thay đổi cục diện hiện tại.

Tất cả đều tiến hành trong yên lặng, khi Lâm Vân Phong và Hứa Khiết giảm tốc độ xuống, hai khí âm dương trong không gian rõ ràng đã mỏng dần đi rất nhiều. Cứ tiếp tục giảm tốc độ thứ ba, thứ tư, lần thứ năm, mãi cho đến khi cả hai người ngừng lại hoàn toàn, đứng yên ở trên đóa hoa sen, dĩ nhiên không biết đã qua bao nhiêu thời gian rồi.

Nhìn từ xa, lúc này Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đang nhắm mắt ngưng thần, hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện, bên ngoài thân thể hai người ánh sáng kỳ diệu loang loáng, những làn sáng xanh đỏ hình thành đồ án thái cực, không ngừng vận hành chuyển động, trùng trùng điệp điệp hợp nhất với sức mạnh trong không gian.

như vậy, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đã dung nhập vào trong không gian, không hề bị bất cứ ngoại lực nào điều khiển. Điều duy nhất ảnh hưởng tới hai người là hạt ngọc thần kỳ ở trên đỉnh đầu, đang chậm

chậm xoay vòng, phát xuất một dải ánh sáng trong suốt rực rỡ, kết nối với lưới sáng bao trùm bên ngoài thân Lâm Vân Phong và Hứa Khiết

Hạt ngọc này thật thần kỳ, dải sáng nó phát ra dễ dàng xuyên qua kết giới ánh sáng của hai người, hơn nữa còn lấy kết giới làm điểm phân chia làm hai, nhập vô bách hội huyết trên đỉnh đầu Lâm Vân Phong và Hứa Khiết, khiến cho cả ba liên kết chặt chẽ, hơn nữa theo sự khống chế của hạt ngọc, hai người lần nữa bay lên trong không gian.

Hạt ngọc hệt như có sức sống, khi tu vi Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đạt đến một trình độ nhất định, liền phát ra ánh sáng thăm dò đối với hai người, tìm hiểu từng chỗ một trên cơ thể hai người. Sau khi đã hoàn toàn nắm rõ tình trạng của hai người, nó mới bắt đầu hành động, dùng sức mạnh được ký gởi trên bản thân, khống chế thân thể của hai người, để họ tiến một bước lên cao.

Về điểm này, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đều không rõ lắm, hiện tại hai người đang tu luyện đến lúc quan trọng nhất, ý thức đang ở trạng thái hỗn loạn, dĩ nhiên đã hoàn toàn quên đi tất cả chung quanh, toàn tâm toàn ý tu luyện. Cứ vậy, lực lượng thần kỳ của hạt ngọc phát ra không hề gây sự chú ý của hai người, mang đến cho cả hai niềm kinh ngạc mừng rỡ bất ngờ.

Hai người vốn đang tuân theo cách Lục Vân chỉ điểm để hợp thể tu luyện, Âm Dương pháp quyết nhanh chóng đột phá được cảnh giới quân bình, đạt đến cảnh giới đại thừa. Sự tình này vốn rất cao hứng, nhưng Lâm Vân Phong và Hứa Khiết do hoàn cảnh đặc thù nơi đây, khí âm dương mật độ dày đặc chung quanh tuy giúp hai người gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng đồng thời cũng khiến cho Lâm Vân Phong đối diện với áp lực chưa từng có.

773. Chương 775 – Quỷ Bí Chi Địa (vùng Đất Quỷ Bí)

Vì thế lại càng ép gã tiếp tục tu luyện, cần nâng cao pháp quyết thêm một mức, như thế mới có khả năng ứng phó với nguy cơ trước mắt. Nhưng đúng lúc này, Lâm Vân Phong lại không tìm được phương pháp nào đột phá cực hạn của Âm Dương pháp quyết, chỉ có thể cố gắng cùng với Hứa Khiết giữ cho tâm ý tương đồng, hai người quên hết mọi thứ, chìm vào hoàn cảnh bế tắc.

Nhưng đúng vào lúc này, hạt ngọc thần kỳ đã tiến vào thể giới của hai người, cử động của nó vô tình đã khuấy động huyền cơ trước giờ Lâm Vân Phong tìm mãi không ra, khiến cho Lâm Vân Phong và Hứa Khiết trong tình huống vô ý thức, theo chuyển động của hạt ngọc, cuối cùng đột phá được cực hạn, đạt tới cảnh giới trước giờ chưa từng có.

Như vậy, linh khí vài ngàn năm ẩn chứa bên trong hạt ngọc bắt đầu bồi dưỡng thân thể của hai người, đồng thời ý thức của hạt ngọc cũng liên hệ được với hai người, cả ba chỉ trong nháy mắt đã dung hợp vào làm một, đồng thời bộc phát hào quang rực rỡ, liền hấp thu toàn bộ hai khí âm dương trong không gian, khiến cho xung quanh đã chìm vào tối tăm, duy chỉ có cả ba lấp lánh phát quang.

Tình hình này rất kì diệu, bất qua chỉ duy trì được một lúc, hạt ngọc châu tách khỏi hai người Lâm Vân Phong cỡ một trượng. Mở mắt quan sát, Lâm Vân Phong với Hứa Khiết cùng nhìn nhau mỉm cười, im lặng vui sướng mờ hiện ra trong đáy mắt của hai người. Quay đầu, hai người xem xét hạt ngọc, trong mắt lấp lánh chói lọi chất ngọc, phẳng phất giống như bốn viên đá quý, bị hạt ngọc hấp dẫn thâm sâu.

Rất lâu sau, Lâm Vân Phong mở miệng:

- Theo chúng ta ra ngoài, thể giới ngoài kia vốn vô cùng mỹ lệ.

Ngọc châu chuyển động một lúc, một tia ý thức đã xuất hiện trong tư tưởng của Lâm Vân Phong và Hứa Khiết.

- Bề ngoài thì đẹp, đáng tiếc đó là thể giới của các người, thể giới của ta ở nơi này. Đi đi, các người may mắn, tiếp tục đi theo con đường của các người, ta chúc phúc cho các người.

Lâm Vân Phong hơi không đành, nhưng gã biết rất nhiều sự việc đã sớm được định trước, gò ép cũng không có tác dụng, bèn nói:

- Cảm tạ lời chúc phúc của người, chúng ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Nói xong hào quang ngoài thân lóe lên, một cánh cửa không gian thời gian mở ra, liền hút lấy cả hai người hút vào trong.

Không gian thần kì khôi phục sự yên lặng, giữa không trung viên ngọc đỏ chuyển động nhẹ nhàng, như đang hoài niệm điều gì, lại như đang nhớ điều gì, tiếc là không có người lưu ý.

Đen tối, vắng vẻ yên tĩnh, ánh sáng của hạt ngọc không đủ chiếu sáng khắp nơi, nhưng nó không hề để ý. Có lẽ trăm nghìn năm gần đây nó mới có bộ dạng như thế này, đây là sinh hoạt, là thế giới của nó.

Đây là một dòng xoáy chuyển động cực nhanh, bên trong ngập đầy lực bóp méo tê liệt, xung quanh màu sắc đục ngầu và hỗn loạn, các loại các dạng ánh sáng hỗn hợp với nhau, giống như một thùng nhuộm lớn, cần bản phân biệt không rõ ràng được.

Đặt mình trong hoàn cảnh này, Lục Vân lại giống như một hạt bụi nhỏ, trừ việc bố trí kết giới lưới sáng phòng ngự mạnh mẽ bên ngoài ra, chỉ còn có thể lưu ý động tĩnh xung quanh mà thôi.

Đối với hoàn cảnh trước mắt, nói thật là Lục Vân có phần ngạc nhiên. Chàng vốn giao đấu với Huyền Nguyệt Vô Song, đang định tăng tốc di chuyển để thoát khỏi lực kiềm chế của đối phương. Nhưng không ngờ vào lúc then chốt nhất, xung quanh đột nhiên phát sinh biến hóa, dòng xoáy vốn đơn thuần, đột nhiên bị một luồng sức mạnh thần bí bao phủ. Sau đó Lục Vân hoàn toàn không có phản ứng kịp, dòng xoáy liền ào ạt xông vào luồng sáng rực rỡ kì dị vô cùng, vừa khổng lồ chế toàn bộ khu vực xung quanh, vừa kéo dòng xoáy tiến vào một không gian kỳ dị đặc biệt, khiến cho nó hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Sự tình này diễn ra chỉ trong chớp mắt, đến khi Lục Vân kịp phản ứng lại, mọi thứ xung quanh đã hình thành cục diện. Thấy vậy Lục Vân hơi cảnh giác, chẳng qua ngoài mặt không có chút biểu lộ gì khác, ngược lại còn lạnh lùng quan sát phía trước, Ý Niệm Thần Ba dò xét huyền cơ xung quanh.

Thông qua dò xét cẩn thận, Lục Vân phát hiện dòng xoáy bên ngoài đã giảm tốc độ, những hỗn hợp đục ngầu ánh sáng đang dần dần phân li, hình thành vô số đồ án đặc thù, phân bố đan xen tạo thành bốn bức vách.

Huyền Nguyệt Vô Song không thấy tung tích, chẳng qua Lục Vân chỉ cảm ứng thấy một chút khí tức cổ quái ẩn tàng bên trong bốn bức vách, phương hướng vận hành ngược lại với dòng xoáy, giống như là có dụng ý.

Thấy vậy, Lục Vân hơi nghi hoặc, không khỏi cau mày suy nghĩ. Nhưng trong thời gian chàng trầm tư suy nghĩ này, tốc độ chuyển động của dòng xoáy dần dần chậm lại, cuối cùng là dừng lại hoàn toàn. Cứ như thế, khí lưu bao vây xung quanh Lục Vân đã mất đi lực ngưng tụ, liền tứ tán như khói.

Dòng xoáy đến nhanh đi còn nhanh hơn, nhưng Lục Vân còn chưa thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm, chàng phát hiện bản thân vẫn ở trong không gian hình tròn như cũ, bốn bức tường lấp lánh các loại ánh sáng, mờ hiện các loại các hình đồ án khác nhau, biến hóa không ngừng. Không gian này không lớn, đường kính ước chừng trăm trượng, chỉ có thể đoán là kết giới kín bưng, ở tại phía trước chàng ba mươi trượng, Huyền Nguyệt Vô Song đang lạnh lùng nhìn chàng.

Không hề hoảng loạn, Lục Vân thận trọng quan sát xung quanh, khi đã hiểu rõ đại khái tình huống trước mắt, lên tiếng:

- Người phí hết tâm cơ, không ngại nguy trang với ta khả năng, dụng ý là mang ta tới đây. Nhưng ta muốn biết được, người mang ta đến đây chính là bản lĩnh huyền diệu của người, hay còn nhằm mục đích khác?

Huyền Nguyệt Vô Song hồ hững nói:

- Ta mang người tới đây tự nhiên là có dụng ý, chẳng qua không có gì là ảo diệu, mà muốn kết thúc mọi thứ với người trong đây.

- Nơi đây? Hoàn cảnh không sai. Nhưng người cho là địa phương này hoàn toàn có khả năng cải biến được điều gì sao?

Giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo, Lục Vân trên mặt nở một nụ cười lạnh lùng âm trầm.

Huyền Nguyệt Vô Song trong mắt có một chút âm trầm, trên khuôn mặt tuấn tú mờ hiện vài nét quỷ dị, nói giọng sâu xa khó lường:

- Địa phương này vô cùng đặc biệt, tất cả vạn vật rơi vào bên trong đều bị một loại phép tắc hạn chế. Một khi có người nào vi phạm loại phép tắc này, người đó sẽ bị trừng phạt, biết rõ là chỉ có đường chết.

Lục Vân nheo hai mắt, chăm chú nhìn thẳng vào trong mắt của Huyền Nguyệt Vô Song, cất tiếng hỏi:

- Ý của người là nơi này chuẩn bị cho riêng ta?

Huyền Nguyệt Vô Song hơi biến sắc, chẳng qua không cố gắng che giấu, thản nhiên nói:

- Người nói đúng, nó đúng là chuẩn bị cho riêng người. Từ rất lâu trước đây chúng ta đã sớm biết rằng, cuối cùng một ngày nào đó người sẽ đến Vân Chi Pháp giới, vì thế có sự chuẩn bị này, chính là chờ người đến.

- Nói như vậy, hôm nay ta ta muốn sống sót thoát khỏi nơi này, sẽ không thể nào dễ dàng?

Có phần khinh thường, Lục Vân giấu cợt hỏi lại.

Huyền Nguyệt Vô Song biết chàng cười nhạo, không chút thay đổi nói:

- Kết quả ra sao, người cần phải thử mới biết. Với tính cách của người cho dù có nói với người, người có tin ta không?

Lục Vân khẽ nhếch mép, cười tà đạo nói:

- Người không nói sao biết ta không tin?

Huyền Nguyệt Vô Song nghe được, hờ hững nói:

- Nếu người đã muốn biết, ta sẽ nói với người. Ngày hôm nay tại đây, người chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa!

Thanh âm không nặng, nhưng giọng nói có vẻ cực kì kiên định.

Lục Vân vẽ mặt trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Thật sao? Ta cũng muốn lĩnh giáo một phen, xem người giữ ta lại đây thế nào.

Nói xong bước lên một bước, tốc độ không nhanh nhưng thân ảnh tự động tách ra, khiến cho người ta có một loại cảm giác ảo ảnh phân thân.

Huyền Nguyệt Vô Song hừ nhẹ một tiếng, quát lên:

- Không cần đắc ý, để xem người có khả năng còn cười được mới coi là có bản lĩnh.

Di chuyển sang ngang ba trượng, Huyền Nguyệt Vô Song tránh khỏi đối diện với Lục Vân, sau đó thân hình lật nghiêng, hai tay múa lên xuất chiêu, tay trái thi triển pháp quyết Đạo gia, tay phải thi triển tuyệt kĩ Phật môn, hai pháp quyết có chân nguyên bất đồng theo sự khống chế của hắn lại kết hợp làm một, uy lực tăng nhiều lần, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một kết giới áp lực, xuất hiện bên ngoài thân Lục Vân.

Một chiêu trước mắt, Lục Vân không hề phản kích, chàng chính đang thi triển ra pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, chống lại chiêu kinh của đối phương. Lục Vân vốn có khả năng xuất thủ phá giải, nhưng lúc này tâm tư không ở nơi đây, chàng tập trung toàn bộ tinh lực để dò xét tình huống xung quanh, muốn hiểu rõ cái mà Huyền Nguyệt Vô Song gọi là phép tắc là như thế nào.

Thông qua dò xét của Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân nhanh chóng phát giác được một số sự tình, tâm tình trở nên nặng nề, bởi vì không gian này biến hóa rất nhanh, toàn bộ có quan hệ với những hình ảnh không hề lặp lại trên bốn bức tường.

Đồ án này khá là cổ quái, nhìn đơn giản chỉ là một số hoa cỏ, phối hợp với nó có một vài phù chú xen lẫn bên trong. Nhưng cần thận suy nghĩ lại phát giác, những đồ án này lần lượt tạo thành vô số đồ án phức hợp, tựa như ngàn vạn trận pháp, mỗi một loại trận pháp lại có những đặc điểm riêng. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân có tần suất cực nhanh, nhưng cũng rất khó khăn nắm bắt được từng chi tiết nhỏ.

Thêm nữa, cho dù Ý Niệm Thần Ba có khả năng nắm bắt từng chi tiết nhỏ không sai như thế nào đi nữa, nhưng là tổ hợp của ngàn vạn, tính ra biến hóa bất tận, cuối cùng hội tụ trong não của chàng, trong thời gian ngắn chàng cũng không thể xử lí. Hơn nữa những đồ án đó lại luôn luôn lưu động không ngừng, đồ án mới lại có biến hóa mới liên tục thêm vào không ngừng, khiến cho Lục Vân cảm thấy có lòng mà không có sức.

Một chiêu đánh ra không chút thành quả, Huyền Nguyệt Vô Song trong lòng hơi kinh sợ. Bất qua hấn phản ứng rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã triển khai công kích thứ hai. Lúc này, phương thức của Huyền Nguyệt Vô Song đã thay đổi, toàn bộ cá nhân phân thành tám hình bóng, khóa chặt Lục Vân ở giữa, khoảng cách lần lượt hoàn toàn tương đương.

Sau đó, tám Huyền Nguyệt Vô Song đồng thời bắt đầu tấn công, mỗi hình bóng lấp lánh ánh sáng không giống nhau, hai tay bắt ấn khác nhau, chỉ có chung một điểm, đó là những công kích đó đều vô thanh vô tức, tựa như là một bức họa, yên tĩnh không chút âm thanh.

Không có âm thanh không phải là không mạnh mẽ. Lần này, thế công của Huyền Nguyệt Vô Song cực kì sắc bén, tám hình bóng phát ra tám dải sáng, tuy sắc thái dường như có vẻ không giống nhau, nhưng khi đến gần thân thể Lục Vân, bốn dải sáng hội tụ thành một khối cầu ánh sáng, bao phủ xung quanh Lục Vân. Bốn dải sáng còn lại biến hóa kỳ diệu thành Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, dùng hình dáng của bốn thần thú, đồng thời chui vào bên trong quả cầu ánh sáng, đánh thẳng vào chỗ yếu hại của Lục Vân.

Toàn bộ bên ngoài, Lục Vân trong lòng hiểu rõ, nhưng chàng trước giờ tự phụ, lại thêm tinh lực phóng ra thăm dò xung quanh, nên cũng không quá chú ý. Nhưng chàng dò xét không có kết quả, dự định bỏ qua, một tín hiệu nguy hiểm đột nhiên xuất hiện trong lòng chàng.

774. Chương 776 - Kích Liệt Chiến Huống (chiến Trận Kích Liệt)

Đã hiểu rõ tình huống, Lục Vân sắc mặt nghiêm trang nặng nề, hữu thủ giơ cao quay vòng, Như Ý Tâm Hồn kiểm theo sự khống chế của chàng chớp mắt đã hóa thành bốn cột kiếm mạnh mẽ cứng rắn, được chia ra hàm chứa khí tức của kiếm quyết bốn phái Phật, Ma, Đạo, Nho, nghênh đón bốn con thần thú đến gần.

Va chạm dữ dội không thể tránh khỏi, sau đó kết quả lại nằm ngoài ý nghĩ của Lục Vân, bởi vì chiêu tấn công sắc bén của chàng tuyệt đối không có được tác dụng phản kích, bốn con thần thú này hết như một dạng ảo ảnh, dễ dàng để xuyên qua cột kiếm của chàng, mở mồm cắn xé mảnh liệt lưới sáng phòng ngự bên ngoài thân thể chàng. Còn kiếm khí sắc bén của chàng lại đập vào bức tường sáng bên ngoài, vì thế gây ra một loạt âm thanh như sét đánh chói tai.

Lạnh lùng nhìn bốn thần thú trước mắt, Lục Vân tuy biết rằng bọn chúng chỉ là một loại năng lượng chuyển hóa nên, nhưng đối với sức mạnh ẩn chứa trên người của chúng, còn có sát khí lại có vẻ đáng sợ vô cùng. Ngoài ra, Lục Vân còn có một điểm vô cùng ngạc nhiên, đó là bốn con thần thú này không những hàm chứa lực hủy diệt, mà còn có khí tức thần thánh, nên ảnh hưởng rất rõ ràng đối với pháp quyết tà ác trong mình.

Vừa suy nghĩ những ảo diệu bên trong, Lục Vân vừa phát động phản kích, sức mạnh bên trong hùng dũng bành trướng theo suy nghĩ trong lòng chàng rồi đột ngột bộc phát, trong sát na đã hình thành một điểm tỏa sáng vô cùng mạnh mẽ, phủ kín ánh sáng xung quanh.

Trong chớp mắt đó, bên ngoài thân thể Lục Vân đã xuất hiện biến hóa dị thường, nhưng biến hóa đó vô cùng bất ngờ, vô cùng ngắn ngủi, vì vậy sau khi ánh sáng chiếu mạnh, Huyền Nguyệt Vô Song đang tiến công chỉ thấy bốn thần thú đang dần dần biến mất, trên thân hình Lục Vân lại không có chút dị thường nào.

Từ rất xa nhìn lại, khuôn mặt Lục Vân thể hiện một nụ cười dừng đọng, thần kiếm trong tay phải rung động, một luồng khí thể bằng bạc to lớn từ thân kiếm bay ra, sau khi thoát khỏi kiếm, hóa thành một con chim máu đỏ rực, hung dữ đập thẳng vào kết giới bên ngoài.

Một âm thanh cực lớn, kết giới chấn động kịch liệt, đáng tiếc không chút vỡ tan, điều này khiến cho vẻ mặt cười cợt của Lục Vân chợt ngưng lại, sau đó đổi thành tức giận, thần kiếm trong tay lần thứ hai vung lên. Kiếm lần này phát ra âm thanh, không có khí thể bằng bạc như trước, nhưng ánh kiếm trong suốt hàm chứa

huyền cơ vô cùng, khi đụng vào kết giới liền hơi hơi dừng lại, sau đó phá vỡ bức tường bay ra, hóa thành hàng nghìn hàng vạn kiếm khí, tung tóe bốn phía.

Giữa không trung, tám Huyền Nguyệt Vô Song cùng hét lên một tiếng kinh ngạc, hiển nhiên cảm thấy kinh hãi vì một kiếm kì diệu của Lục Vân. Bất quá Huyền Nguyệt Vô Song cũng thần bí tương đương, trong tiếng hô lên kinh ngạc, tám phân thân trong chớp mắt hợp nhất, cả người giạt nẩy giữa không trung, sau đó tự động xoay tròn, vô số làn sáng kì diệu từ người Huyền Nguyệt Vô Song phát ra, nhanh chóng hình thành một vùng sương đặc quánh, che kín toàn bộ thân thể Huyền Nguyệt Vô Song bên trong.

Bên này, Lục Vân sau khi phá vỡ kết giới, ánh mắt lạnh lùng quét qua Huyền Nguyệt Vô Song, sau đó tay phải múa lên, Như Ý Tâm Hồn Kiếm theo sự khống chế của chàng vút lên giữa không trung, toàn bộ thân kiếm tự động xoay tròn, những làn sáng năm màu xanh, đỏ, tím, vàng kim, xanh lam từ thân kiếm không ngừng mạnh mẽ bắn ra, chỉ chốc lát đã bao phủ khắp không gian, ảo hóa thành vô số thanh kiếm ánh sáng, mang theo sắc thái và tính chất khác nhau, di chuyển xoay tròn quanh Như Ý Tâm Hồn kiếm.

Hoàn thành mọi thứ xong, Lục Vân động tâm, tín hiệu công kích từ đại não phát ra, những thanh kiếm ánh sáng bên trong không gian đồng thời xoay chuyển phương hướng, nhắm thẳng vào vùng sương mù Huyền Nguyệt Vô Song đang ẩn thân để phát động công kích mãnh liệt.

Những thanh kiếm ánh sáng sắc bén không ngừng hóa thành hàng ngàn hàng vạn, mà khí thế của cả vạn kiếm cùng phát ra có thể nói là kinh thế hãi tục, nhưng kết quả lại khác xa so với mong đợi. Thì ra, kiếm ánh sáng liên tục xuyên qua đám sương mù ẩn chứa Huyền Nguyệt Vô Song liền như đá chìm đại dương, tuy kiếm ánh sáng liên tục không ngừng, số lượng rất lớn, nhưng cho dù công kích thế nào, Huyền Nguyệt Vô Song lại không hề có chút động tĩnh, điều đó khiến Lục Vân cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, đồng thời cũng lơ mơ cảm thấy kì quái.

Để hiểu được tình huống bên trong, Lục Vân vừa phát ra Ý Niệm Thần Ba tiến hành dò xét, vừa chuyển đổi phương thức liên thu hồi Như Ý Tâm Hồn kiếm, tự mình phi thân lại gần, bắt đầu dùng “Tâm Dục Vô Ngân” pháp quyết của Ma tông tiến hành công kích.

Chuyển sang phương thức khác nhưng kết quả vẫn như cũ, công kích tinh thần của Lục Vân lại không có tác dụng gì, bất quá Huyền Nguyệt Vô Song từ trong màn sương nói với ra:

- Lục Vân, ngươi không phải tự phụ một thân pháp quyết vô số sao, làm sao mà chỉ có một vùng sương mù nhỏ bé của ta lại không phá nổi.

Lục Vân sắc mặt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Thế này là chỉ vừa mới bắt đầu thôi, đợi chút nữa người sẽ biết thủ đoạn của ta.

Nói xong tay trái đưa ra phía trước múa lên, một đám mù sương hết như dòng suối phun ra bên ngoài, nhằm thẳng vào vùng Huyền Nguyệt Vô Song ẩn nấp.

Hóa hồn đại pháp của Quỷ vực tà ác âm lạnh, khi đến gần vùng sương mù, liền giống như một dòng suối, nhanh chóng hút lấy sương mù kề bên, làm cho không gian sáng sủa trở lại. Như thế, gần như chỉ trong khoảnh khắc, Huyền Nguyệt Vô Song lại hiện ra trong mắt của Lục Vân. Nhưng lúc đó Huyền Nguyệt Vô Song không hề kinh ngạc một chút nào, trái lại trên mặt nở một nụ cười âm trầm.

Lục Vân nhìn Huyền Nguyệt Vô Song hờ hững, hỏi:

- Ngươi nghĩ hiện giờ có nên cười hay không?

Huyền Nguyệt Vô Song hỏi ngược lại:

- Ngươi cho là thế ư?

Không hề đáp lại, ánh mắt, vẻ mặt tươi cười của hắn có một chút cổ quái.

Lục Vân hừ nhỏ một tiếng, đang muốn phản bác lại, nhưng trong lòng đột nhiên truyền lại một dấu hiệu cảnh báo trước, khiến cho chàng rất bất ngờ.

Ý nghĩ vừa đổi, Lục Vân lập tức biết được nguy hiểm đến gần. Chỉ thấy trên những bức tường sáng của không gian bên ngoài, một số đồ án đặc biệt bắt đầu vận hành chiếu theo quỹ tích nhất định, hơn nữa còn

sinh ra rất nhiều chùm sáng giao nhau, lần lượt hội tụ thành một cột sáng, chiếu thẳng vào đỉnh đầu của mình. Việc này có chút cổ quái, bất quá Lục Vân tạm thời không có suy nghĩ nhiều, trong sát na trước khi cột sáng chiếu đến, thân thể âm thầm di chuyển tới nơi khác, tránh được đòn tấn công.

Nhưng khi thân thể của chàng xuất hiện ở nơi khác, cột sáng rọi chiếu không gian tự động truy theo, lần thứ hai tấn công thẳng vào chàng. Đồng thời, ngay trước khi cột sáng đó rọi chiếu không gian, vừa vạn chiếu vào giữa bức tường sáng bên ngoài, cứ tiếp tục như vậy, cột sáng sau khi phản xạ qua bức tường sáng liền quay lại lần nữa. Cứ mãi tiếp tục lặp lại như vậy, xung quanh thân thể Lục Vân nhanh chóng phủ đầy những luồng sáng đan xen, đang từng bước ép Lục Vân vào hoàn cảnh hiểm nghèo.

Nhận thấy tình huống không ổn, Lục Vân trong lúc tránh né liền liếc nhìn Huyền Nguyệt Vô Song, phát hiện nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng nồng đậm, liền hiểu rằng có khả năng trước đó hắn đã ngầm ẩn dấu huyền cơ.

Đã có suy nghĩ này, Lục Vân cười lạnh một tiếng trong lòng, thân thể đang né tránh đột nhiên ngừng lại, sắc thái của phòng ngự kết giới bên ngoài biến chuyển, từ ánh sáng năm màu biến thành bảy màu lưu động, toàn thân lập tức bộc phát ra uy nghiêm vô cùng.

Tay phải bấm đốt liên tục, từng làn sóng ánh sáng đỏ như máu không ngớt bay lên ngăn đón luồng sáng, cả hai đối chọi kịch liệt với nhau, trong âm thanh rền vang như sấm tương hỗ triệt tiêu lẫn nhau. Đúng lúc này, sức mạnh Hóa Hồn phù do Lục Vân sử dụng, đã dùng đặc tính tiêu biến vạn vật kỳ dị, mạnh mẽ thôn tính luồng sáng truy đuổi theo.

Lần ra tay này đã đạt được hiệu quả rất tốt, nhưng Lục Vân không hề nghĩ ra, vào lúc chàng tiêu hủy được mấy chùm ánh sáng cuối cùng, toàn bộ bốn bức tường không gian bắt đầu xuất hiện biến hoá với quy mô rất lớn, vô số đồ án hợp thành, diễn biến hoá thành trận pháp trăm kỳ ngàn quái, lần lượt phát ra công kích sắc bén mà thần thánh, dùng phương thức liên miên không ngừng, bao phủ lấy hào quang năm màu mười sắc của Lục Vân vào trong.

Như vậy phần lớn công kích tiến đánh bất ngờ như vậy, đợi đến lúc Lục Vân lưu ý tới, dĩ nhiên không còn đường để trốn tránh, cũng không có cách nào phản kích lại, chỉ còn cách chuyển thành phòng ngự, triển khai lần nữa “Hư Vô Không Ngân” pháp quyết.

Nhưng tình huống lần này có thay đổi, Lục Vân tuy đã thi triển Hư Vô Không Ngân pháp quyết, chống được sức tấn công mạnh mẽ xung quanh, nhưng bên trong luồng sáng lại hàm chứa khí thanh linh thần thánh. Khí tức này tuyệt đối không bị Hư Vô Không Ngân ngăn cách, tất cả đều ẩn vào trên người Lục Vân.

Cứ như thế, khí tức tà ác bên trong người Lục Vân chịu áp lực của khí tức thần thánh bên ngoài, lập tức bắt đầu phản kháng, điều này khiến cho chân nguyên trong người chàng đã xuất hiện hỗn loạn.

Phát giác được việc này, Lục Vân trong lòng có chút phẫn nộ, càng không cam chịu. Bất quá Lục Vân thiên tính bình tĩnh, tuyệt đối không hề biểu lộ ra bên ngoài, mà chỉ điều chỉnh tính chất chân nguyên trong người, hấp thu toàn bộ khí tức xâm nhập, sau đó chuyển hoá thành sức mạnh của bản thân.

Bước này Lục Vân thực thi rất thuận lợi, bởi vì chàng đã sơ ý một việc. Pháp quyết năm phái trong người Lục Vân vốn từ khi từ Yêu vực trở về, đã hoàn toàn dung hợp làm một, sau đó lại được Thiên Tàn lão tổ luyện hóa, càng thêm thuần khiết vô cùng.

Lại thêm hợp thể với Ngọc Vô Song, khí tức tà ác trong người bắt đầu phân ra, tuy nhiên không hề mất đi hoàn toàn, nhưng so với trước kia đã khác biệt rất nhiều. Như vậy, khí tức thần thánh trên bốn bức tường vừa rồi mới tiến nhập vào trong người chàng, mới không sinh ra phản ứng kịch liệt, điều này cũng khiến cho Huyền Nguyệt Vô Song vô cùng kinh ngạc.

Hoá giải được nguy cơ, Lục Vân nhìn chằm chằm Huyền Nguyệt Vô Song. Một lần bị động, một lần nữa chịu kiềm chế, tuy không gây nên thương hại gì đối với thân thể của Lục Vân, nhưng lòng phẫn nộ khiến cho chàng không thể tiếp tục nhẫn nại.

- Kế sách rất thông minh, không hổ là thiết kế cho một mình ta, nhưng người cuối cùng lại tính sai mất một bước, tuyệt đối không thành công.

Huyền Nguyệt Vô Song sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Lục Vân người không cần phải cao hứng quá sớm, đây chỉ vừa mới bắt đầu, lợi hại tiếp theo còn phía sau. Chữ còn đang xoay chuyển giữa không trung, Huyền Nguyệt Vô Song liền tiện tay đã phát động tấn công trước, hiển nhiên muốn đoạt lấy tiên cơ.

Quan sát Huyền Nguyệt Vô Song một phen thành bốn, Lục Vân âm trầm nói:

- So tốc độ? Được thôi, chúng ta lại thi đấu một phen, để xem người lại có chỗ nào đáng được coi là huyền diệu.

Thân ảnh loé lên biến mất, Lục Vân trong chớp mắt đã xuất hiện trước Huyền Nguyệt Vô Song, ánh mắt nhìn hân lạnh lùng tàn khốc.

Phát hiện tốc độ của Lục Vân còn nhanh hơn mình, Huyền Nguyệt Vô Song sắc mặt kinh hãi, rống lên một tiếng giận dữ, trong khi hai tay đan nhau thân thể liền vút lên đảo ngược, dùng hai chân phát xuất thể công liên miên không ngừng, hàng trăm luồng cước mang theo uy thế sấm sét giữa không trung nhanh chóng ập xuống, lực lượng phá hoại cương mãnh tuyệt luân làm cho không gian xung quanh méo mó biến dạng.

775. Chương 777 - Liên Tâm Diệt Thần

Ngắm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Huyền Nguyệt Vô Song, Lục Vân âm trầm nói:

- Người thương thể không nhẹ, nếu tình huống trước mắt tiếp tục phát triển, không quá nửa thời thần, ngay cả khí lực để né tránh người cũng sẽ không còn. Đến lúc đó, người nói xem ta và người ai sẽ thắng lợi hôm nay đây?

Huyền Nguyệt Vô Song quệt máu trên khóe miệng, quát lạnh:

- Nếu như người có thể dễ dàng thủ thắng như vậy, Vân Chi Pháp giới ta đã không phí hoài tâm lực bố trí mọi thứ. Đến đây Lục Vân, bây giờ sẽ cho người thật sự được thấy rõ thực lực của Huyền Nguyệt Vô Song ta.

Tiến lên một bước, khí tức toàn thân của Huyền Nguyệt Vô Song từ yếu hóa thành mạnh, toàn thân ngập đầy khí an hòa, uy nghiêm, thần thánh và vô vi. Một bước này rất quý dị, cự ly ba trường tuyệt đối không quá li kì, nhưng chuyển biến khí tức toàn thân của Huyền Nguyệt Vô Song lại khiến cho ánh mắt Lục Vân thất kinh. Chăm chú nhìn Lục Vân, Huyền Nguyệt Vô Song điềm nhiên cười cười, trong ánh mắt mở hiện bốn hình bóng khác nhau, hấp dẫn sâu sắc Lục Vân.

Vào lúc Lục Vân phân tâm, Huyền Nguyệt Vô Song đột nhiên xoay tròn một vòng, phần đầu bị một tầng sương mù bao phủ, thân hình thanh mảnh lại lập tức sưng to lên, chỉ một lúc liền phá thủng ra phân thành bốn cơ thể trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Vân. Cả bốn lần lượt lưng tựa lưng, bốn phía xuất hiện bốn khuôn mặt lạ lùng trong mắt Lục Vân. Bốn khuôn mặt người này tuy khác lạ nhưng có chút tương tự, bất quá lại khác biệt so với Huyền Nguyệt Vô Song, còn xa mới giống được vẻ tuấn tú của hắn.

Nhẹ hô một tiếng, Lục Vân cau mày nói:

- Tứ thần hợp nhất? Điều này dường như không thể có được.

Nói còn chưa dứt, bốn người sau khi biến đổi đột nhiên phốc đến gần, chỉ thấy nhanh chóng xoay tròn chung quanh Lục Vân, hơn nữa lại dùng tốc độ tự chuyển hết nhau.

Cứ như thế, do ảnh hưởng của khí lưu bao quanh càng lúc càng nhỏ, một luồng áp lực hung hăng trối lấy thân thể Lục Vân. Hơn nữa, bốn người từ khi bắt đầu phát động công kích, tám cánh tay đã đan xen trên dưới, tám chân tiến thoái như nhau. Sự phối hợp của bọn họ khiến cho Lục Vân thật sự cảm thấy kinh ngạc, chiêu này có thể nói là trước giờ chưa có, khiến cho Lục Vân rơi vào nguy cơ.

Rống lên một tiếng hung hăng, thân thể Lục Vân lập tức đảo ngược, hai tay trái chưởng phải kiếm, thể công sắc bén trong tình trạng chuyển động cao tốc đã biến hóa thành một vùng sương mù ánh sáng vây phủ quanh thân chàng, va chạm mạnh mẽ với tiến công của bốn người cùng lúc.

Do thể tấn công phòng thủ của cả hai đều liên tục không ngừng, vì thế giữa cả hai truyền ra tiếng sấm sét chói tai, khoảng cách tương hỗ giữa hai bên cũng lúc to lúc nhỏ, theo sự đối kháng mạnh yếu giữa hai bên, hiện ra hình thể khác biệt.

Cục diện này liên tục kéo dài, Lục Vân cũng mấy lần phản kháng mãnh liệt, nhưng đều bị bốn quái nhân liên kết bên ngoài thân thể áp chế. Do thực lực bốn người đối phương tập trung thành một thể, vì thế Lục Vân tuy tu vi kinh người, nhưng trong tình huống mất đi tiên cơ, cũng đành bất lực.

Đương nhiên, điều này hoàn toàn không thể nói Lục Vân không có biện pháp, chàng chỉ cần thi triển mười phần thực lực, có thể mạnh mẽ hất bắn cả bốn người. Nhưng Lục Vân lại không muốn làm như vậy, bởi vì chàng chưa nghĩ đến việc bộc lộ thực lực bản thân, để tránh Vân giới Thiên Tôn phát giác sẽ né tránh.

Dùng sức không được, chỉ còn cách dùng mưu mà thôi. Lục Vân từ khi tiến vào Vân Chi Pháp giới rồi, một mực che dấu ngạo khí trước kia. Trong lòng chàng rất rõ, bản thân đơn độc đến đây, thiếu đi sự hỗ trợ của Tứ Linh thần thú, mỗi một bước đều cẩn thận phòng ngừa, bởi vì hễ người nào có thể trở thành cao thủ của Vân Chi Pháp giới, tu vi đều phải đạt đến cảnh giới Quy Tiên. Tự mình nếu có chút lơ là, liền sẽ rơi vào cảnh khốn cùng liền. Đến lúc đó không một người nào có thể cứu được mình.

Vì nghĩ như vậy, Lục Vân tuy có thể dùng sức mạnh đột phá, nhưng chàng lại không muốn làm như vậy, bởi vì chàng muốn bảo toàn thực lực. Nhưng mà người có trí thường suy xét ngàn điều đúng, chắc chắn có điều sai, cẩn trọng của Lục Vân cố nhiên khiến chàng né tránh được khá nhiều kiếp nạn. Nhưng lần này, sự cẩn thận của chàng lại khiến chàng bỏ mất thời cơ.

Bên ngoài, bốn người chuyển động rất nhanh một mực im lặng không nói. Nhưng khi Lục Vân suy nghĩ đối sách, sức phản kháng giảm yếu, bọn họ đột nhiên hét lên một tiếng, tốc độ vốn đã nhanh kinh người lúc này càng tăng thêm mãnh liệt, điều này khiến cho Lục Vân ý thức được nguy cơ.

- Tứ linh hợp nhất, chưởng phân thiên địa. Tứ linh phân li, thiên thủ diệt thần! (1)

Âm thanh lạnh lùng bạo liệt mà điên cuồng hoang dã, lại có sức mạnh âm trầm lạnh lẽo, tàn bạo, độc ác lại đe dọa, vang vọng trong không gian đóng chặt.

Mây mù bốn phía di động, ngàn vạn làn sáng tập trung vào giữa. Gần như trong sát na, giữa không gian đã hình thành một kết giới ánh sáng phân ra thành năm màu, vô số làn sáng thông qua vách sáng xâm nhập vào trong, bị bốn người đang di chuyển nhanh chóng hấp thu vào trong cơ thể.

Bốn người lúc này không những lưng đối với nhau, mà ngay cả chân cũng móc vào nhau, tương hỗ kết thành một hình tròn, tám cánh tay đồng thời múa lên, bốn luồng sức mạnh tính chất bất đồng, chia ra hiện lên bốn màu đen, nâu, xanh lục, xám tro, từ tám góc độ hội tụ lên thân thể Lục Vân, hình thành một vòng sáng bốn màu, hung hăng quện vào eo lưng Lục Vân.

Vòng sáng này rất kỳ dị đặc biệt, bề mặt ánh sáng bốn màu phân chia đều nhau, theo sự chuyển động của vòng sáng liền mờ hiện bốn màu sắc thái. Hơn nữa, trạng thái của vòng sáng cũng khác thường, tuyệt đối không chỉ một mực thu vào, mà lại thu vào nở ra, sau ba lần tới lui mới thu nhỏ một phần, cứ lần lượt giảm như vậy.

Kinh hãi giận dữ nhìn bốn người phân chia, vẻ mặt Lục Vân âm trầm, giận dữ cất tiếng:

- Đáng ghét, không ngờ các ngươi thật sự là thân thể tứ linh liên thông trong truyền thuyết, lại còn tu luyện nhiều năm thuật “Liên Tâm Diệt Thần”. Đến đây, muốn diệt được ta, các ngươi cần nỗ lực, nếu không các ngươi chắc chắn sẽ chết!

Biểu hiện kích động, rõ ràng pháp quyết bốn người tạo nên kinh sợ rất lớn cho Lục Vân.

Hai tay nắm quyết trước ngực, vẻ mặt Lục Vân âm trầm lãnh đạm, những làn sáng bảy màu quanh thân lập tức chuyển thành đen ngòm, một luồng khí tức điên cuồng hoang dã mà ngập tràn sức mạnh hủy diệt bộc phát từ trên thân người của chàng, chấn động toàn bộ không gian. Ánh mắt như điện, Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nhìn bốn người, miệng hơi hơi niệm chú ngữ, ánh đen toàn thân chuyển động, vô số phù chú như có linh hồn từ trong người chàng phát ra, vây phủ xung quanh chàng, hình thành một màn sáng đen tuyền, ngăn không cho vòng sáng ngang eo thu nhỏ.

Trên đỉnh đầu, một luồng mây đen xoay tròn tới lui, thỉnh thoảng lại có ánh điện đen ngòm lóe lên, mỗi lần đều đánh trúng vào đỉnh đầu Lục Vân, nhưng tuyệt đối không bị chàng hấp thu, khiến cho phần đầu chàng bắt đầu xuất hiện làn sáng quỷ dị màu đen. Tình hình này rất ngắn, sau đó liền thấy một thanh tiểu đao đen tuyền toàn thân khắc đầy phù chú từ từ nhô lên từ bách hội huyết của chàng. Đao này vừa hiện ra, ánh sáng đen ngòm bốn phía liền chịu ảnh hưởng của nó, bắt đầu trôi dạt về phía Lục Vân giữa không trung, không lâu sau đã hình thành một cột sáng đen ngòm, đậm đặc, liên kết với thân đao.

- Diệt hồn xuất, quỷ thần khóc!

Bị ép đến bất lực, Lục Vân khi thấy nguy hiểm đến gần đã thi triển thần binh có sức hủy diệt khủng khiếp trong cơ thể Diệt Hồn đao, dùng khí chí sát chí cực của nó phát ra một chiêu hủy diệt.

Nhìn từ xa, chỉ thấy Diệt Hồn đao đứng yên trên đỉnh đầu Lục Vân, thân đao đen ngòm phát ra vô cùng vô tận phù chú, khiến cho ánh sáng xung quanh phát sinh dị biến, cuối cùng ngưng kết thành một thanh đao ánh sáng cong vút, âm thầm chém xuống.

Tốc độ của đao này tuyệt đối không nhanh, có thể thấy rõ nó chém vào vòng sáng bốn màu bên ngoài thân thể Lục Vân. Phản ứng hai bên tuyệt đối không mạnh, nhưng Diệt Hồn đao lác lư một lúc sau đó bắn ra, còn vòng sáng bốn màu lại hơi ngừng lại một chút sau đó tiếp tục xoay tròn.

Bề ngoài nhìn thấy, chiêu này hai bên không ai thắng ai bại. Nhưng theo nhận định của Lục Vân, tâm tình của chàng có chấn động lo sợ rất lớn. “Tứ Linh phân li, thiên thủ diệt thần!” này là tuyệt học cùng cực trong truyền thuyết, lúc này xem ra đúng là không giả, ít ra một chiêu của Diệt Hồn đao không thể phá vỡ nó được.

Một chiêu không thành, Lục Vân không hề đầu hàng, vội vàng triển khai đợt tấn công thứ hai. Lần này Lục Vân để phối hợp với Diệt Hồn đao phát huy uy lực mạnh nhất, đã thi triển đến tám phần thực lực. Như vậy, toàn thân Lục Vân ánh sáng đen run rẩy, một luồng sức mạnh chấn động không gian trong âm thầm tự nhiên sinh ra, dưới sự thúc động của Lục Vân, nhanh chóng hội tụ vào Diệt Hồn đao trên đầu của Lục Vân, lần thứ hai vút lên chém xuống.

Đối mặt với phản kích lần thứ hai của Lục Vân, bốn người tuyệt đối không kinh hoàng, ai nấy đều gia tăng tu vi lên đến cực hạn, như thể vòng sáng liền tăng lên mãnh liệt, so cựa với một đao chém xuống của Lục Vân. Lần giao chiến thứ hai, sấm sét rung trời. Ánh sáng Diệt Hồn cùng với vòng sáng giao nhau một điểm, ánh sáng cả hai lưu động tương hỗ chống cự, sau khi giằng co giây lát, chỗ chạm nhau đột ngột phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó một tiếng sấm kinh hồn truyền ra, sức mạnh đáng sợ của cả hai không chỗ phát tiết, cuối cùng sản sinh vụ nổ, lập tức khiến cho vòng sáng tan vỡ, cả bốn người cũng bị hất bắn vài trượng.

Trong không gian thần bí, ánh sáng lóe lên tứ tán, giao phong kịch liệt, cả hai đều bị thương hại.

Ở khoảng cách vài trượng, Lục Vân ánh mắt âm lạnh nhìn bốn người, toàn thân ánh sáng dao động rất mạnh, khuôn mặt anh tuấn đã trắng bệch đi, rõ ràng dấu thăng vừa rồi tuy đã đạt được kết quả, nhưng chính mình cũng phải trả giá cao. Trên đầu, Diệt Hồn đao xoay tròn chuyển động, ánh sáng đen tuyền lập lòe, cho thấy khí tức hủy diệt tiếp tục phân tán, trong không gian hình thành một không khí áp lực, khiến cho người ta cảm thấy dấu hiện tinh thần bất an.

Bên này, bốn người tiến công bị một đao của Lục Vân đánh nát vòng sáng, ai nấy đều bị trọng thương, trong ánh mắt lộ ra mấy phần thê lương. Cái gọi là tứ linh liên thể, chính là huynh đệ cùng bào thai.

Bọn họ bốn người tâm ý tương đồng, từ khi tu luyện được kỳ thuật “Liên Tâm Diệt Thần”, đã trải qua vài trăm năm, cuối cùng pháp quyết đại thành, đã có sức mạnh diệt được thần ma. Hôm nay, trong cuộc chiến với kẻ nghịch thiên Lục Vân, “Thiên Thủ Diệt Thần” mạnh mẽ không gì chống nổi đã bị Diệt Hồn đao phá được, không những đã thương thân thể bọn họ, mà cũng đã thương lòng bọn họ.

Ghi chú:

(1) - Tứ linh hợp nhất, chưởng phân thiên địa. Tứ linh phân li, thiên thủ diệt thần! = Tứ linh hợp lại, chưởng phân rẽ trời đất. Tứ linh phân chia, ngàn cánh tay diệt thần tiên!

776. Chương 778 - Trí Mệnh Quang Bích (vách Sáng Trí Mệnh)

Trong tiếng quát gay gắt, tay phải Lục Vân chống thẳng lên trời, Diệt Hồn đao trên đỉnh đầu theo sự khổng chế bằng ý niệm của chàng bay vào tay, một luồng lửa khí tàn bạo điên cuồng phóng ra ngập tràn không gian, khiến cho khí lưu xung quanh cuộn cuộn, thời gian và không gian xuất hiện những vết nứt méo mó.

Tay phải chém xuống, chiêu thức đơn giản không chút biến hóa, nhưng thanh Diệt Hồn đao vốn to khoảng ba thốn lại bắn ra một làn đao đường kính ba xích, dài cỡ mười trượng đen ngòm có sức mạnh chém phá vạn vật, chém thẳng xuống phương hướng bốn người trước mặt. Một đao này bá tuyệt thiên hạ, trong lúc chém xuống cũng đồng thời ngưng đọng không gian bên ngoài thân thể bốn người, khiến cho bọn họ không có một chút cơ hội né tránh,

Đối mặt với nguy hiểm, bốn người mơ hồ có chút tuyệt vọng. Bất quá bốn người cũng có thực lực thật mạnh, tự nhiên cũng không thể ngồi yên chịu chết. Vì thế khi một đao của Lục Vân chém xuống, bốn người đồng thanh quát lớn, sức mạnh tất cả dung hợp liên thông, bốn người lại kết lại làm một, hình thành mô hình lưỡng đối lưỡng. Như vậy, bốn người tám tay giơ cao, tám luồng chân nguyên giao lại một điểm, hình thành một tấm thuẫn ánh sáng đón lấy một đao này của Lục Vân.

Lần giao chiến thứ ba, bốn người hiểu rõ không thể địch nổi Diệt Hồn đao của Lục Vân, gần như chỉ duy trì được chốc lát, tấm thuẫn ánh sáng liền tan vỡ, may mà bốn người kịp thời né được, tránh khỏi đương đầu với đao đó. Lắc mình thoát đi, tốc độ bốn người rất nhanh, nhưng thuật hợp thể của bốn người còn nhanh hơn, gần như chỉ chớp mắt bốn người liền biến mất không còn tung tích, Huyền Nguyệt Vô Song lại xuất hiện lần nữa trước mặt Lục Vân.

Đứng xa xa nhìn lại, Huyền Nguyệt Vô Song vẻ mặt nặng nề nói:

- Lục Vân, người đứng là mạnh hơn trong tưởng tượng, thanh đao trong tay người cũng vượt ngoài suy nghĩ của ta.

Âm trầm bật cười, Lục Vân lạnh giọng nói:

- Người cũng không đơn giản, thật sự chính là tứ linh dung hợp thành một thể, đây cũng vượt xa ngoài suy nghĩ của ta.

Huyền Nguyệt Vô Song hơi hơi lắc đầu, vẻ mặt cổ quái cười cười, mơ hồ có chút thương cảm, nhưng biến mất cũng rất nhanh, Lục Vân không hề nhìn thấy được.

- Trận chiến hôm nay lên xuống thất thường, ta ban đầu cho chỉ cần tứ linh phân li, thi triển thuật Thiên Thủ Diệt Thần là đủ để hủy diệt người. Nhưng hiện tại xem ra ta đã sai rồi, sai bởi vì ta đánh giá thấp người. Bất quá như thế cũng tốt, ta dù sao cũng biết được vũ khí bí mật người luôn ẩn giấu, lại chính là thanh ma đao trong cơ thể người. Bây giờ thời gian đã không còn sớm, nếu như người đã thi triển thực lực mạnh nhất của mình, thế thì còn lại ta hẳn cũng phải đến lúc kết thúc cuộc chiến hôm nay rồi.

Lục Vân hơi nghi hoặc, hỏi lại:

- Nghe thấy giọng nói của người vô cùng tự tin, lẽ nào lúc này người còn nắm được chiến thắng chăng?

Huyền Nguyệt Vô Song cười lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Cần gì phải hỏi nhiều, thử qua người không phải sẽ biết liền sao? Bắt đầu đi, Lục Vân, một chiêu tấn công cuối cùng này, thành bại được thua cũng ở hành động lần này.

Dứt lời hai tay giơ cao, ngừng đầu nhìn lên, toàn thân hết như đang chờ đợi điều gì, lại như đang cầu khẩn điều gì, toàn thân lộ vẻ rất cổ quái.

Lục Vân nhìn thấy tình huống của hắn, liền nhanh chóng điều chỉnh trạng thái thân thể, trước tiên thiết lập một tuyến phòng ngự mạnh mẽ bên ngoài thân thể, sau đó bắt đầu thúc động Diệt Hồn đao, khiến nó bộc phát ánh sáng đen ngòm, lay động toàn bộ khí tức hủy diệt bên trong không gian, ngưng kết thành một đốm lửa đen, rừng rực cháy trên mũi đao, hấp thu linh khí bốn bề, cơ thể mình chực phát ra.

Huyền Nguyệt Vô Song ngưng nhìn, ánh mắt than thở liếc nhìn Lục Vân, sau đó miệng kêu lên một tiếng lợi hại, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ hung tàn bá đạo, thân thể lác lên biến mất, chớp mắt đã xuất hiện bên

ngoài thân thể Lục Vân, lại chuyển biến thành bốn người tu luyện thuật “Liên Tâm Diệt Thần”, vây khốn Lục Vân vào giữa.

Thấy vậy, Lục Vân hơi nghi hoặc, lạnh nhạt nói:

- Thủ đoạn đã từng thất bại lại thi triển lần nữa, người không thấy là quá ngu xuẩn sao?

Bốn người không nói, chỉ có ánh mắt lạnh băng nhìn chàng, tay chân cả bốn lại liên kết, tự mình xoay tròn. Trong hư không, tiếng Huyền Nguyệt Vô Song truyền ra:

- Lục Vân, một lần thất bại không có nghĩa là mãi mãi thất bại. Lần này người chuẩn bị biết được người sẽ thắng chăng?

Lục Vân hừ lạnh một tiếng, trong khi ý nghĩ chuyển động, Diệt Hồn đao trên đỉnh đầu điên cuồng chém xuống, nhắm thẳng ra bên ngoài.

- Người lại tính diễn lại bản cũ, vừa mở miệng thu hút chú ý của ta, vừa khiến bọn họ phát động công kích.

Một đao hủy diệt phá không mang theo sức mạnh cực kì cứng rắn chém xuống đầu bốn người, lại bị một vòng sáng ngăn cản, cả hai giằng co một lúc liền bị vắng ra.

- Lục Vân người trở nên thông minh rồi, đáng tiếc lần này người lại suy đoán lầm rồi. Ngừng đầu nhìn lên đi, người sẽ phát hiện có chỗ không giống như vậy rồi.

Lục Vân vẻ mặt khinh thường, ngừng đầu liếc nhìn chung quanh, phát hiện không gian vốn có đường kính trăm trượng lúc này đang thu nhỏ lại. Đồng thời, trên bề mặt vách sáng của không gian, một số đồ án phức tạp tạo thành tám đồ án dải ngân hà, ngừng tụ thành tám luồng sức mạnh che mờ trời đất, bắt đầu bắn thẳng về phía mình.

- Vì sao lại như vậy?

Lục Vân giận dữ hỏi.

Cười âm trầm một tiếng, Huyền Nguyệt Vô Song ẩn mình trong hư không giải thích:

- Đạo lý rất đơn giản, đây đã là không gian được thiết lập dành riêng cho người, nó đương nhiên đủ khả năng khống chế rồi. Trước giờ chưa từng phát động, bởi vì ta nghĩ có thể dùng thực lực bản thân hủy diệt người. Nhưng hiện tại nếu như đã đến lúc cuối cùng, cũng không cần phải cố gắng che giấu nữa. Nhớ lúc đầu ta đã nói qua với người, hôm nay ở đây, người chắc chắn phải chết!

Dứt lời ánh sáng mờ mờ lóe lên, Huyền Nguyệt Vô Song lại xuất hiện trên đỉnh đầu của Lục Vân.

Cảnh giác lưu ý tình hình bốn bề, Lục Vân vừa thi triển “Thái Ất Bất Diệt” pháp quyết phòng ngự, vừa thúc động Diệt Hồn đao phản kích lần nữa, dự tính trước tiên đánh tan bốn người đang bao vây, sau đó mới nghĩ biện pháp. Nhưng lúc này tình hình xảy ra có phần bất ngờ, lần phản kích thứ hai của Lục Vân không ngờ lại như cũ, bị bốn người hất bắn trở lại. Điều này khiến chàng cảm thấy tình hình không ổn.

Lâm nguy không sợ, Lục Vân vừa điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, dùng pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực” phục hồi những tổn thất trên người, vừa thay đổi sách lược, bắt đầu xuất thủ lần thứ ba.

Lần này chàng lại gia tăng sức mạnh lên thêm một nấc, Diệt Hồn đao dưới sự thúc động của chàng uy lực dĩ nhiên mạnh quá lần trước đó, chàng tin rằng lần này không thể không đạt được gì. Nhưng đúng lúc chàng sắp sửa xuất thủ, một luồng điện rực rỡ trên đầu đột nhiên đánh tới, một chiêu đánh trúng Diệt Hồn đao trên đỉnh đầu chàng, lực cương mãnh thần thánh của nó không hề sơ sót, đánh tan sức mạnh chàng hội tụ.

Một chiêu này đánh ra đột nhiên, nhưng càng khiến chàng bất ngờ, chính là bốn đồ án sao trên bức tường ánh sáng bắt đầu bộc phát, thể công liên miên không ngừng, lại có khí uy nghiêm thần thánh, hoàn toàn tương phản tương khắc với khí tức Diệt Hồn đao của chàng. Điều này khiến chàng đồng thời đối mặt với tám bề công kích, toàn thân hoàn toàn ứng phó không được.

Giữa không trung, Huyền Nguyệt Vô Song nhìn thấy tình huống của chàng, biết chàng đã hãm thân vào tuyệt cảnh, không khỏi mở miệng nói:

- Lục Vân, người còn nhớ ta trước đây đã từng nói qua chăng? Nơi này rất kỳ dị đặc biệt, bất kỳ vật nào nào đã rơi vào, đều bị một loại phép tắc trời buộc.

Lục Vân lúc này tâm tình nóng nảy, bản thân tuy có thực lực cực mạnh, nhưng đối mặt với hết lần sóng công kích đáng sợ vô cùng này đến lần sóng công kích khác, trong lòng hẳn không khỏi có chút thương tang. Nhưng cho dù tâm tình như thế nào, một khi chưa bị ngã xuống, Lục Vân sẽ không yếu ớt, vì thế chàng vừa toàn lực phòng ngự, vừa giậm dữ nói:

- Rồi thì thế nào?

Huyền Nguyệt Vô Song cười âm lạnh đáp:

- Không thể nào cả, ta chỉ muốn cho biết, không gian này có năng lực tự động công kích đối với mọi khí tức tà ác. Lại thêm sự khống chế của ta, những đồ án bốn bề liên tục sẽ phát xuất sức mạnh đủ để giết chết người. Nhớ lại lúc trước ở Huyền Nguyệt thần điện người hỏi ta, những đồ án cổ cây trên bốn vách tường ngụ ý điều gì, bây giờ ta cho người biết, những đồ án ấy ngụ ý phát triển không ngừng. Mà nơi gọi là không gian trước mắt chúng ta, thật ra chính là bên trong Huyền Nguyệt thần điện, những đồ án trên những vách tường ánh sáng đều hình chiếu của đồ án trên bốn bức tường. Bọn chúng thông qua những bức tường ánh sáng để khuếch đại lên, có thể càng phát huy tốt được uy lực của bản thân.

Nghe qua một lượt, Lục Vân đang nóng nảy đột nhiên hiểu được điều gì, vội vàng thu hồi Diệt Hồn đao, hơn nữa còn biến chuyển pháp quyết trong thân thể, hóa thành “Thái Huyền Liệt Thiên đạo” của Đạo gia, tay phải vẫy gọi Như Ý Tâm Hồn kiếm, dùng pháp quyết ba phái Phật, Đạo, Nho để đối kháng. Như thế rồi, bức tường ánh sáng bên trên vốn có thể công uy mãnh lập tức chuyển thành yếu ớt, khiến cho áp lực lên Lục Vân giảm đi rất nhiều.

Hiểu được ảo diệu bên trong, Lục Vân không khỏi trào phúng:

- Huyền Nguyệt Vô Song, người không thấy những lời thuyết minh về ảo diệu quá sớm chăng?

Không hề di động, Huyền Nguyệt Vô Song điềm nhiên nói:

- Nếu như người cho là ta nhắc nhở người, khiến người tìm được biện pháp hóa giải thì người đã sai rồi. Bây giờ công kích trên bức vách ánh sáng đã giảm yếu, nhưng thế công bên ngoài thân thể người lại sắc bén hơn, điểm này người lẽ nào không hề phát giác chăng?

Tâm thần rung động, Lục Vân giọng gắt gao:

- Huyền Nguyệt Vô Song thật xảo hoạt, nhưng người cho rằng như vậy thật sự có thể giết được ta chăng?

Huyền Nguyệt Vô Song cười lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Khi không gian thu nhỏ đến một phạm vi nhất định, khí thần thánh trên bốn bức vách liền có thể cảm ứng được khí tà ác ẩn chứa trong cơ thể người. Đến lúc đó cho dù người không thi triển pháp quyết tà ác, người cũng sẽ bị hủy diệt. Đồng thời, còn một điểm người đã sơ ý bỏ qua, đó chính là thân phận thật sự của ta, vì sao ta lại gọi là Huyền Nguyệt Vô Song.

- Vì sao?

Vừa truy hỏi, Lục Vân vừa tăng cường phòng ngự, thần kiếm trong tay chuyển động rất nhanh, ánh kiếm dày đặc tầng tầng lớp lớp phân bố chống lại công kích của bốn người bên ngoài thân thể.

777. Chương 779 – Hãm Nhập Tuyệt Cảnh (rơi Vào Tình Cảnh Tuyệt Vọng)

- Thật ra rất đơn giản, tên này vốn đại biểu cho năm người, nhưng người lại không biết.

- Năm người? Năm người nào?

Trong tiếng chất vấn, thân hình Lục Vân đảo được, thần kiếm trong tay chớp mắt đã lóe lên ánh sáng trắng, chỉ trong sát na đã phát xuất được một chiêu cực rắn của Nho gia – Hạo Nhiên Thiên Cương.

Một chiêu này từ trên chém xuống, liền trước thì đánh tan thể công của Huyền Nguyệt Vô Song, sau lại đánh trúng vào bốn người đang thi triển “Thiên Thủ Diệt Thần” để hình thành nên vòng sáng. Chiêu này cực dương cực cứng, cực to cực mạnh. Nhưng kết quả chỉ khiến cho vòng sáng đang thu nhỏ bên ngoài thân chàng mở rộng lên một chút, tuyệt đối không chém đứt được nó.

- Năm người tự nhiên là năm người đang ở trước mặt người. Gọi là Huyền Nguyệt Vô Song, hai chữ cuối Vô Song là đại biểu cho hai người, còn ta chính dùng chữ Huyền, cũng chính là Huyền Cực Âm Tẩu, người trấn giữ Bắc Phương thần điện trong thần điện bốn phương.

Còn đang nói, Huyền Cực Âm Tẩu anh tuấn đẹp đẽ đã đảo ngược trở lại, hai tay phát ra ánh sáng màu huyền ngọc, lại có khí cực âm cực lạnh, lần thứ hai công kích Lục Vân.

Một kiếm bất lợi, Lục Vân nhanh chóng thay đổi kiếm quyết, thi triển “Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết” của Đạo gia, một cột kiếm sắc xanh đột nhiên xuất hiện, với thể công cứng rắn không gì ngăn được đón đỡ lấy Huyền Cực Âm Tẩu.

- Người nói là người là Huyền Cực Âm Tẩu, thế vì sao người lại xuất hiện ở Tây Phương thần điện vốn do Bá Kiếm Vương Hầu trấn thủ?

Không hề thua kém, ánh sáng huyền ngọc phát ra từ hai tay của Huyền Cực Âm Tẩu gặp phải Như Ý thần kiếm của Lục Vân, chỉ thấy sương trắng tứ tán, thân kiếm đỏ rực và khí huyền băng giao nhau, cả hai tính chất như nước với lửa, liền phát xuất âm thanh ri ri.

Thân thể run lên, một kiếm của Lục Vân lại bị hất bắn lại, khiến chàng thụ thương không nhẹ. Nhưng mà đúng vào lúc này, không gian bên ngoài đã từ đường kính trăm trượng thu nhỏ thành đường kính chục trượng, một áp lực vô hình đè lên người Lục Vân. Đồng thời, lực kiếm chế do bốn người đang chuyển động nhanh chóng cũng càng lúc càng lớn, cho thấy vòng sáng của pháp quyết “Thiên Thủ Diệt Thần” cũng thừa lúc Lục Vân phải ứng phó với Huyền Cực Âm Tẩu đã thu nhỏ lại, lập tức phá đi hai tầng kết giới phòng ngự bên ngoài thân thể Lục Vân, ép chàng đến không cách nào thoát được.

Đối mặt với tình huống này, Lục Vân giận dữ chấn động vô cùng, cũng nóng nảy hết mức, nhưng chàng không hề từ bỏ chống cự. Vô số lần sắp chết đã đào luyện tâm chí của chàng, ma luyện ý chí của chàng, chỉ cần không đến giây phút cuối cùng, chàng vĩnh viễn không bao giờ ngừng phản kháng.

Tình thế trước mắt xem ra có phần xấu đi, nhưng khiến Lục Vân lo ngại chính là ba điều, thứ nhất là sức mạnh thần thánh trên những vách sáng, thứ hai là thuật “Thiên Thủ Diệt Thần” bên ngoài thân, thứ ba chính là những chiêu thức vô cùng tàn độc của Huyền Cực Âm Tẩu.

Vừa suy nghĩ, Lục Vân vừa điều chỉnh tình trạng thân thể, gia tăng sức mạnh phòng ngự, hơn nữa còn dùng một bộ phận chân nguyên để điều trị thương thế. Thể chất của Lục Vân không giống người thường, chàng có thể chịu đựng đến mức cao nhất, thời gian trị thương vô cùng nhanh chóng, hơn nữa khôi phục được chân nguyên đã tiêu hao, điều này giúp chàng chiếm được ưu thế trong nhiều phương diện, vì thế trong vô số lần giao chiến, chàng đều từ ranh giới sống chết quay được trở lại.

- Về nguyên nhân rất đơn giản, Bá Kiếm Vương Hầu có chuyện quan trọng khác, ta đến còn bởi vì một lời này nữa, chính là vì sự tồn tại của người. Bây giờ điều cần biết cũng đã nói rõ rồi, Lục Vân người chịu chết thôi! Diệt thần nhất kích, tất sát tuyệt kỹ, tam hợp quy nguyên! (1)

Một tiếng quát tàn bạo, Huyền Cực Âm Tẩu bay lên ngồi xếp bằng, hai tay nhanh chóng biến chuyển pháp ấn, toàn thân bộc phát hào quang chói mắt, tựa như bị lửa thiêu đốt.

Cảm nhận được hành động của Huyền Cực Âm Tẩu, bốn người bên ngoài thân Lục Vân điên cuồng gầm rú, giọng nói kiên định mà thương tang rống lên:

- Liên Tâm Diệt Thần, chí tử bất hối! (2)

Âm thanh rung hồn động phách, lại có âm hưởng sẵn sàng đón nhận cái chết, đúng là quyết tâm xem cái chết như trở về. Trong ánh mắt kinh hoàng giận dữ của Lục Vân, thân thể bốn người hóa thành một luồng lửa ánh sáng, hình thành một vòng sáng to lớn, liền kết tương trợ với vòng sáng đang kèm chặt ở eo Lục Vân, cả hai đều phát xuất ra ánh sáng rực rỡ, phát động công kích thẳng vào Lục Vân.

Bên ngoài, không gian đường kính chục trượng lúc này lại thu nhỏ lại một lần, hơn nữa còn theo sự khổng chế của Huyền Cực Âm Tẩu, đồ án sao thần thánh trên vách sáng phát ra sức mạnh chí thánh, hình thành một vật thể trong suốt nhiều cạnh ở cách Lục Vân một trượng, hạn chế hành động của Lục Vân, lại không ảnh hưởng chút nào đến hai vòng sáng ngoài thân chàng đang thu nhỏ. Đến lúc này, một chiêu bá hỷ diệt bá đạo tuyệt luân đã xuất hiện trước mặt Lục Vân.

Nhìn thấy sức mạnh hủy diệt đến gần, Lục Vân ánh mắt điên cuồng hoảng loạn, miệng rống lên như sấm, lòng bàn tay trái hướng ra ngoài, phát ra một luồng hào quang ngũ sắc để ngăn trở vòng sáng bốn màu đến gần. Thần kiếm trong tay phải múa lên, một vòng bảy thức kiếm chớp mắt đã hoàn thành hòa lại thành một kiếm, bao gồm khí tức bảy loại Phạt, Ma, Quỷ, Đạo, Nho, Yêu, Tiên hỗn hợp, chém thẳng vào đỉnh đầu của Huyền Cực Âm Tẩu.

Lục Vân rất phần nộ, nhưng trong lòng hiểu rõ, muốn giải trừ nguy cơ cần phải giết Huyền Cực Âm Tẩu trước. Nhưng chàng lại bỏ qua những công kích còn lại, dùng pháp quyết Thái Ất Bất Diệt để phòng ngự, tay phải thì tập trung chín tầng chân nguyên trong cơ thể bộc phát một chiêu tuyệt nhất từ xưa tới sau này. Một kiếm bá đạo vô cùng, khi gặp phải vật thể ánh sáng nhiều mặt, màu sắc của kiếm khí chuyển biến, ba luồng khí tức Ma, Quỷ, Yêu ẩn chứa bị ngăn trở tiêu tan, còn lại bốn luồng khí tức lại xuyên qua đánh trúng vào thân thể của Huyền Cực Âm Tẩu.

Hừ lên một tiếng đau đớn, Huyền Cực Âm Tẩu rõ ràng bị một kiếm này của Lục Vân làm cho thất kinh, hơn nữa còn phần nộ vô cùng, vì bởi vì một kiếm này ẩn chứa “Chấn Tụ quyết” cực mạnh (quyết chữ chấn), cơ hồ đánh tan linh thể của ông. Thấy vậy, trong lòng ông ta sinh ra hận thù, miệng rống lên một tiếng gay gắt, hai tay bắt pháp ấn với nhau, thúc động khí thần thánh trên vách sáng phát ra luồng sáng sắc xanh lam đậm, đánh trúng vào Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay Lục Vân.

Một chiêu này vô cùng đáng sợ, uy lực kinh người của nó lập tức ép cho Thiên Ảnh Huyết Mị và Liệt Hỏa Long Hồn bị phong ấn trong kiếm thoát ra, hơn nữa khi bọn chúng vừa rời khỏi thân kiếm, cả thần kiếm đột nhiên vỡ nát, rồi bị hủy diệt.

Lục Vân vẻ mặt thất kinh, sau đó lộ vẻ đau thương. Thần kiếm trước giờ theo chàng nhiều năm lại bị hủy diệt như vậy, nếu nói không đau lòng là lừa người. Nhưng điều khiến chàng càng thêm không an lòng, chính là dấu hiệu kiếm vỡ người chết, thần kiếm giờ này đột nhiên bị hủy diệt, có phải dự báo chàng lần này thật sự đã rơi vào tình trạng vạn kiếp không bao giờ quay lại được.

Còn đang suy nghĩ, một tiếng rống lên khiến Lục Vân tỉnh lại. Chàng ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thiên Ảnh Huyết Mị vốn hung bạo tàn ác giờ này bị một quả cầu ánh sáng bao vây, rồi theo sự thu nhỏ dần của quả cầu ánh sáng mà hư thoát, đợi đến khi Lục Vân biết được không ổn chuẩn bị ra tay, nó đã bị khí thần thánh chuyển hóa thành tro tàn.

Cảnh này càng khiến cho lòng Lục Vân kinh hãi, không phải vì cái chết của Thiên Ảnh Huyết Mị, mà chính sự bá đạo của khí thần thánh này, sự luyện hóa mọi thứ tà ác của nó có thể nói là vô cùng bất lợi, đến sau này mình có thể chống lại khí tức này không?

- Lục Vân, kết thúc rồi. Đây chính là tập trung tất cả tâm huyết của những người gọi là cao thủ của Vân Chi Pháp giới, không tiếc dùng sanh mệnh của năm chúng ta để trả cho việc phát động một chiêu đủ sức hủy diệt vạn vật. Người có thể chết tại nơi đây cũng là vinh hạnh, bởi vì có chúng ta bầu bạn với người. Nhớ lại lời ta đã từng nói, ta vì người mà sống, cũng phải vì người mà ra đi!

Nói rồi, Huyền Cực Âm Tẩu toàn thân lửa đỏ vút cao, gần như trong chớp mắt đã hóa thành một luồng lửa đỏ, bay lên nhập vào vách sáng đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Theo sự biến mất của ông, trên vách sáng lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, tám đồ án sao thần kỳ lúc này đã chuyển biến thành một đồ án mây Thái Cực, trên bề mặt có hai khí âm dương giao nhau, không ngừng phát ra cột sáng chói mắt, một phần bắn thẳng vào thân thể Lục Vân, một phần chiếu hai vòng sáng, thúc đẩy các vòng từng bước tiến gần.

- Hay cho kế hoạch độc ác, để diệt Lục Vân ta không tiếc hy sinh năm đại cao thủ, ta cũng không cho các người được thành công!

Trong tiếng la giận dữ, Lục Vân cũng không bảo tồn thực lực nữa, bắt đầu sử dụng thực lực “Sở Hướng Vô Thất” kinh trời của mình, phát động phản kích mãnh liệt.

Nhưng lúc này thể công bốn bề đã mạnh đến cực hạn, khí thần thánh đó dường như cảm ứng được tà ác trong thân thể chàng, phát xuất hào quang rực rỡ, phảng phất như ngàn vạn vòi bạch tuộc, tầng tầng lớp lớp bao vây chàng vào giữa, bắt đầu luyện hóa linh hồn và thân thể chàng.

Đối mặt với cảnh này, Lục Vân phần nộ ngập lòng, hai tay múa may tạo nên cuồng phong gầm rú, dùng sức mạnh đủ để làm tê liệt không gian và thời gian đánh thẳng vào bề mặt khí thần thánh, nhưng tựa như va vào vải mềm, căn bản không có chỗ tạo nên phản lực.

Cứ như thế, Lục Vân có được thực lực cực mạnh, nhưng không thoát khỏi được sự trói buộc của khí thần thánh, tình trạng rơi vào giằng co. Bên ngoài, thuật “Liên Tâm Diệt Thần” do địch nhân phát động cũng đã dần ép gần, lại thêm áp lực do không gian thu nhỏ, ba phía đồng thời tác động lên người Lục Vân, chàng cho dù thần thông quảng đại, cho dù lòng đầy bất bình, nhưng lúc này cũng đang từng bước rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Lục Vân vốn có “Thái Ất Bất Diệt” trong người, đủ để đối kháng với “Liên Tâm Diệt Thần”. Nhưng sức mạnh thần thánh từ vách sáng mạnh mẽ vô cùng, kiềm chế phần lớn tinh lực của chàng. Thêm nữa không gian thu nhỏ hình thành áp lực vào trong đang từng bước gần hơn, hoàn toàn không cho Lục Vân cơ hội để thở. Ba mặt giáp kích như vậy, Lục Vân trong tình huống không thể nghỉ ngơi, sao có nhiều ít chân nguyên để tiêu hao được đây?

Hành trình vào Vân Chi Pháp giới, Lục Vân đặc biệt cẩn thận, nhưng cuối cùng bị rơi vào đất chết, đây là số kiếp, hay là vận mệnh? Trước đây có Tứ Linh thần thú đồng hành, lúc nguy hiểm có nó giúp đỡ, hôm nay một thân một mình rơi vào vòng nguy hiểm, ai có thể cứu được mạng chàng đây?

Ghi chú:

(1) Diệt thần nhất kích, tất sát tuyệt kỹ, tam hợp quy nguyên! = Một chiêu diệt cả thần tiên, tuyệt kỹ chấn chấn giết người được, cả ba hợp lại như ban đầu!

(2) Liên Tâm Diệt Thần, chí tử bất hối! = Đồng lòng tiêu diệt thần tiên, đến chết cũng không hối hận.

778. Chương 780 - Túc Mệnh Tương Ngộ (cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh)

Bầu trời đầy cuồng phong thổi mạnh bốn bề, gió gào thét mang theo những tiếng sấm rì rầm từ xa đến gần, hệt như ông trời đang nổi giận, lại như mặt đất đang rên rỉ khóc lóc.

Từ xa, một mảng mây xám đang nhanh chóng bay đến trong cơn cuồng phong, chỉ một lúc đã đến trước mặt, té ra là bốn thanh niên dân tộc đang khiêng một cỗ kiệu đen tuyền, theo sự dẫn đường của một ông lão đang ngự gió mà đi.

“Ầm ầm ào ào ...” một tia sét kinh người cùng với tiếng sấm rung trời đột nhiên đánh tới, sau đó mưa to như trút nước, cả bầu trời một vùng u ám, trong phương viên mười dặm cuồng phong điên cuồng gào thét, thanh thế thật khiếp người.

Thời tiết kinh khủng như vậy, vốn không cách nào đi lại. Nhưng đám người đang đi rất cổ quái, không hề chịu chút ảnh hưởng nào, lão già và bốn thanh niên toàn thân tỏa ra sương xám, ngăn nước mưa ở ngoài vài thước, còn chiếc kiệu lại lóe lên tia sáng âm u, một tầng kết giới vô hình bất ngờ hiện ra, ngăn cách hẳn mọi thứ của trần gian.

Trong mưa gió, một đoàn người tiếp tục tiến lên. Mà cũng đúng vào lúc đó, ở một phương hướng khác cũng có một bóng người bước đến trong mưa gió, không ngờ hướng thẳng vào những người đang đi.

Hai bên nhanh chóng gặp nhau trong mưa, người đi đơn độc liền kinh ngạc lập tức dừng chân. Còn đoàn người khiêng kiệu lại như không thấy, gần như lách vai mà qua, ánh mắt không một chút biến hóa.

Thấy vậy, người kia hô lên một tiếng, sau đó lắc mình ngăn chiếc kiệu lại, mở miệng nói:

- Trong mưa mà đến, giữa mưa lại đi, trong mưa có duyên mới tụ hội. Nếu đã gặp nhau, sau đã vội vàng bỏ đi như vậy.

Lão già dân tộc dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, giọng nói ngang ngạnh:

- Hòa thượng, người hướng về thế giới cực lạc của người, ta tiếp con đường lữ hành trong mưa của ta, mọi người không ai phiền ai, có gì người lại muốn sinh sự?

Trước kiệu, người đứng ngăn lại toàn thân ánh kim vây phủ, khuôn mặt ồm ồm vẻ mặt an hòa, trong tay cầm một tràng Phật châu sắc đen, chính là Tâm Phật của Vạn Phật tông.

- Thí chủ nếu đến từ Nam Cương, hẳn ngày đó cũng biết nhân duyên tiền định, gặp rồi là định mệnh, cần gì phải né tránh.

Nhìn Tâm Phật, lão già dân tộc ánh mắt âm lạnh, giọng tà ác quát lên:

- Hòa thượng, không lý gì đến người là cho người một cơ hội sống sót, người không cần phải bỏ đi cuộc đời.

Tâm Phật mặt trầm lặng như nước hồ, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc kiệu sắc đen, bình tĩnh nói:

- Duyên có thiện có nghiệt, chỉ do bởi tâm lòng. Hôm nay đã gặp nhau, thì là định mệnh, người sao phải khổ sở né tránh vậy?

Trong kiệu, một giọng nam truyền ra:

- Tâm Phật, người rời Vạn Phật tông tuyệt đối không phải vì ta, nhưng lúc này người lại ra mặt ngăn chặn, người khẳng định ta sẽ không giết người sao?

Tâm Phật niệm nhẹ một tràng Phật pháp, lắc đầu nói:

- Lòng người thay đổi, ta tự nhiên không nắm chắc. Nhưng Phật nếu đã muốn ta gặp người tại nơi đây, nghĩ hẳn phải có dụng ý nào đó.

- Đúng vậy chẳng, thế người nói xem dụng ý gì đây?

Có phần lạnh nhạt, người trong kiệu hỏi ngược lại.

Tâm Phật vẻ mặt điềm đạm, từ từ nói:

- Phật từ bi, phổ độ người phàm. Nếu như người vì tích oán nhiều năm mà đến đây, sao không nghe ta niệm một đoạn Tĩnh Tâm chú?

Người trong kiệu lạnh lùng đáp:

- Tâm Phật, nếu người biết ta là ai, hẳn cũng biết Tĩnh Tâm chú của người vô dụng. Cho dù người có Thiên Phật châu quý báu của Phật môn trong người, đối với ta cũng chỉ uống phí tâm cơ thôi. Vì thế, người ngăn ta lại hẳn không phải vì điều này, mà còn có mục đích khác.

Khuôn mặt ồm ồm không chút kinh hãi, Tâm Phật thản nhiên trả lời:

- Nếu không gặp đã không đề cập đến, nếu đã gặp, ta chỉ hỏi một câu, người đến có mục đích gì? Là tranh đoạt thiên hạ hay bởi vì oán hận trước đây?

Người trong kiệu hỏi ngược lại:

- Người biết thì thế nào, chẳng lẽ người còn có thể ngăn cản được chăng?

Tâm Phật niệm nhẹ một tiếng Phật pháp, giọng bi thiết:

- Phật độ cho người có duyên. Bần tăng nguyện dùng một thân Phật pháp để mong cầu một chút sinh cơ cho thiên hạ bá tánh.

Hừ nhẹ một tiếng, người trong kiệu nói:

- Tâm Phật, nếu người không phải người rất thiện lương rất nhân ái, hôm nay hẳn phải chết chắc chắn. Bây giờ ta không có lòng nói chuyện nhiều với người, nếu người có thể tiếp được ta một chiêu, ta đáp ứng bỏ qua sinh mạng thiên hạ.

Tâm Phật ánh mắt hơi biến đổi, nhẹ ngậm lên:

- Nếu người đã ra điều kiện như vậy, bần tăng đây cũng muốn đánh cuộc với số mệnh.

Nói xong ngồi xếp bằng, hai tay chấp chữ thập, toàn thân nhắm mắt tĩnh tâm, miệng niệm nho nhỏ Phật pháp, Phật châu ở cổ tay tự động xoay tròn phối hợp với ánh Phật chói mắt toàn thân của ông, trong mưa to trông thật thần thánh.

Người trong kiệu không lên tiếng, dường như có ý cho ông thời gian chuẩn bị, mãi đến lúc ánh vàng vẩy phủ quanh thân Tâm Phật, phía trước có La Hán Hàng Long hộ giá, phía sau có Kim Cương trừng mắt giữ trận, trong kiệu mới cuốn ra một vùng mây mù màu đen sẫm, lập tức bao phủ lấy Tâm Phật.

Mây mù này rất kỳ dị, hình dáng biến ảo không ngừng, đợi đến lúc phủ kín Tâm Phật, liền biến thành một con quái thú, nhô lên hụp xuống không ngừng trong mưa gió.

Tình cảnh này có phần quỷ dị, mà đúng vào lúc này, người trong kiệu mở miệng nói:

- Đừng để ý đến hấn, tiếp tục tiến lên.

Bốn thanh niên nghe vậy lập tức di động, mang theo chiếc kiệu bay nhanh tới trước, chỉ một lúc đã biến mất trong gió bão mưa mù.

- Chủ nhân, người vì sao lại hạ thủ lưu tình?

Đi xa khỏi Tâm Phật rồi, lão già bay theo chiếc kiệu không hiểu cất tiếng hỏi.

Trong mưa gió, người trong kiệu điềm nhiên nói:

- Muốn giết người rất dễ dàng, nhưng muốn giết Tâm Phật lại hơi phiền phức, bởi vì Phật pháp hấn tập luyện có khắc chế với chúng ta. Đương nhiên, quan trọng nhất là giết hấn cũng không được gì, vì thế ta không muốn lãng phí tinh lực.

Lão già cau mày nói:

- Ý tứ của chủ nhân thuộc hạ đã hiểu rõ, nhưng từ lúc lên đường đến nay, liên tục gặp hai người đều ra tay nhẹ nhàng, như vậy tiếp theo gặp người thứ ba, cho dù đối phương là ai cũng đều phải giết thôi.

Người trong kiệu nói:

- Ý người ta cũng hiểu rõ, nhưng lần này khác với năm xưa, ba người gặp đầu tiên không một ai giết được. Thôi, chuyện này người cũng không nên hỏi nhiều, trước khi ngớt mưa chúng ta phải đến được nơi cần thiết, đó cũng là nơi ta sẽ gặp người thứ ba.

Lão già nghe vậy vâng một tiếng, sau đó đột nhiên tăng tốc, dẫn bốn thanh niên khiêng kiệu tăng nhanh tốc độ tiến lên.

Trong cơn mưa bão, Tâm Phật tranh đấu với quái thú thật lâu, cuối cùng phá vỡ xông ra, tiêu diệt được luồng lực ma quái. Nhưng bốn bề trống rỗng khiến cho Tâm Phật thắng lợi cũng biến sắc, miệng không khỏi than thở:

- Gặp lại người xưa vốn không nhiều cảm xúc, vì ta một lòng hướng thiện, cương cầu đảo ngược, điều cuối cùng chờ ta là định mệnh nào đây?

Hơi hoang mang, tâm linh Tâm Phật vốn bình tĩnh hơi nổi sóng.

Giây lát, Tâm Phật thôi suy tư, liếc nhìn phía trước âm u, cặp mày cau lại, dường như phát giác được điều gì, nhưng ông không hề biểu lộ, chỉ trầm ngâm một lúc, liền bắn mình bay đi, kéo theo một luồng sáng vàng, biến mất trong cơn cuồng phong.

Trên đường đi, mưa to không ngớt, Tâm Phật bay được nửa canh giờ, đã vượt qua vài trăm dặm, nhưng bầu trời vẫn u ám như cũ, cơn gió bão kéo dài hiem thấy phẳng phất như trùm lên hết mặt đất.

Hơi chấn động trong lòng, Tâm Phật không khỏi than thở, tự nói:

- Thái Âm xuất hiện, thất giới rung chuyển, hạo kiếp của giới tu chân vẫn còn kéo dài, mà lúc này nhân gian lại mưa gió bão bùng, tai nạn này đây đến lúc nào mới ngưng?

Cuồng phong gầm rú, át hết thanh âm của ông, nhưng đúng ngay lúc đó, một tràng âm thanh giao chiến mơ mơ hồ hồ vang vọng theo gió.

Tâm Phật phát hiện được thanh âm này, nghi hoặc thốt:

- Kỳ thật, thanh âm này sao lại mơ hồ không rõ?

Còn đang nói, bầu trời u ám đột nhiên vút lên một cột sáng màu xanh lục, hệt như sấm chớp lóe lên biến mất.

Tâm Phật thấy vậy lắc mình bay đi, khoảng chừng giây lát đã đến nơi đó, nhưng bốn bề ngoại trừ mưa to gió lớn không hề thấy bóng dáng người nào, ngay cả một chút khí tức người sống cũng không có.

Cảm thấy không ổn, toàn thân Tâm Phật lóe lên ánh kim, ánh Phật chói mắt như ngàn vạn vòi bạch tuộc vươn ra khắp bốn phương tám hướng, thăm dò động tĩnh khu vực chung quanh. Ánh Phật đã vươn nhanh đến một khu vực nhất định, nhưng vẫn không hề thấy được chút dị thường nào, phẳng phất như những gì thấy trước đó chỉ là hoa mắt mà thôi. Thấy vậy, Tâm Phật cảm giác kỳ quái, dùng tu vi bản thân làm sao phân biệt ra được điều mới thấy thật giả thế nào?

Một tia chớp bất ngờ lóe lên, chiếu sáng khắp mặt đất, trong khoảnh khắc đó, với Tâm Phật ở trung tâm, bốn bề đồng thời xuất hiện cảnh trí giống nhau, một người trung niên đang nắm trong tay một thanh đao sắc, đang bị ba người đàn ông toàn thân lấp lánh ánh đen thẫm quỷ bí liên thủ tấn công. Theo cảnh tượng đó thật rõ, người bị vây tình thế nguy ngập, dường như đã bị trọng thương, còn đang liều mạng phản kích.

Cảnh đó vừa lóe lên liền biến mất, khi Tâm Phật giật mình tỉnh lại, tìm kiếm cẩn thận, lại phát hiện mọi thứ xung quanh đó đều biến mất âm thầm.

Đứng yên bất động, Tâm Phật trầm ngâm thật lâu, cuối cùng hai tay kết thành pháp ấn, ánh Phật toàn thân hội tụ lại trước ngực, hình thành một quả cầu ánh kim, đẩy Thiên Phật châu trong tay từ từ bay lên đỉnh đầu.

Thiên Phật châu của Tâm Phật hơi thần bí, hạt châu ửng đen được ánh Phật chiếu rọi, lập tức to lên gấp mười lần, toàn thể lấp lánh ánh sáng tía sậm không ngừng, chuyển động giữa không trung không nhanh không chậm, nhìn xa xa như một vòng sáng, màu sắc hơi êm dịu.

Thi triển Thiên Phật châu rồi, khuôn mặt gầy gò của Tâm Phật càng thêm nghiêm túc, hai mắt thỉnh thoảng mở ra, mơ hồ có ánh kim lưu động, dường như đang thông qua Thiên Phật châu để dò xét ảo diệu của trời đất.

Quá trình này liên tục kéo dài, khi một loạt chớp sáng đánh xuống, bốn bề lại xuất hiện cảnh tượng vừa nãy lần nữa, bất quá hình ảnh hơi có vẻ khác đi, ngoại trừ tình huống giao chiến có chút biến hóa, hình ảnh cũng đã rõ hơn nhiều, hơn nữa còn có thể nhìn thấy rõ, đó chính là do vách sáng hơi bạc bốn bề phản xạ hình thành.

Hiểu được tình huống này, Tâm Phật thu lại Thiên Phật châu, cau mày nói:

- Đó là một loại đại pháp huyền ảo dịch chuyển không gian, nhưng thật ra do người làm hay do thiên nhiên hình thành đây? Nếu là do người làm, người đó vì sao lại muốn đem hình ảnh ở khoảng cách xa xôi di chuyển đến nơi này? Ta và bốn người đó vốn không biết nhau, người thi triển pháp thuật không phải lãng phí tinh lực sao? Còn nữa, hẳn tuyệt đối không nói ra được địa điểm cụ thể, không để người ta biết được là có ý gì đây? Nếu như quả thật do tự nhiên hình thành, nơi bọn họ đang giao chiến hẳn có hoàn cảnh đặc thù, lại thêm thời tiết mưa bão sấm chớp, cuối cùng liền xảo hợp dịch chuyển mọi thứ đến nơi này.

Hiếu kì là bản tính của con người, Tâm Phật tuy tu vi nhiều năm, dĩ nhiên đạt đến mức lòng sáng như gương, nhưng mọi thứ lúc này còn khiến ông đầy nghi vấn. Do tìm hiểu cho rõ bởi người hay thiên nhiên làm nên, Tâm Phật ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không gian, toàn thân như một ngọn đèn sáng tỏ giữa đêm đen, sức mạnh Phật pháp vô cùng vô tận kéo dài trong mưa gió, chỉ một lúc đã khiến cho trong vài dặm đã

nhiễm hết ánh vàng kim, giọt mưa, kinh phong đều có thể nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa còn mờ hiện một tia khí đen.

779. Chương 781 - Song Hùng Tụ Hội (hai Kẻ Hùng Mạnh Gặp Nhau)

Trong mưa to gió lớn rất khó phân định phương hướng, sau khi Tâm Phật truy theo rất lâu, đến một vùng sơn cốc u tĩnh, trong đó nước mưa hội tụ rất nhiều thành sông, đang chảy cuộn cuộn theo sườn núi, phát ra tiếng sấm rung tai.

Nhìn vào tình hình trong sơn cốc, Tâm Phật phát hiện phía trái có một đoạn vách đá, nơi đó có một cửa động tối đen, khó mà phát giác được trong bầu trời u ám.

Ý thức phát ra từ cơ thể hướng thẳng vào trong động đó, Tâm Phật nhanh chóng dò xét được một chút khí tức kỳ quái trong đó, điều này khiến cho vẻ mặt gầy gò hiện lên nét chấn động, thân thể đột nhiên rung lên một lúc, sau đó mới từ từ bay đến cửa động.

Dừng lại không nói, Tâm Phật trầm ngâm một lúc, mãi đến khi một tiếng kêu trầm nhỏ quá lạ truyền ra, ông mới đột nhiên tỉnh lại.

Quay đầu, Tâm Phật nhìn lại con đường mới đi qua, sau đó ngừng đầu nhìn về chân trời, đúng lúc gặp một luồng chớp xuất hiện, chiếu sáng khuôn mặt không ngờ đầy vẻ hoang mang và chần chờ. Luồng chớp đã mất, hình bóng Tâm Phật cũng biến mất vào trong động.

Bên ngoài cuồng phong gầm rú, sét chớp lóe sáng, phảng phất như ông trời đang khóc lóc, nhưng có mấy người hiểu được ý nghĩa bên trong? Thời gian mưa gió sấm chớp cứ trôi qua, khi mây đen ngập trời đã tan hết, thời tiết dần dần nhẹ lại, sau mưa bầu trời đẹp dễ tươi mới, khiến cho người ta có cảm giác mê say.

Lúc này, một bóng người ở cửa động lóe lên, Tâm Phật hiện ra. Ông nhìn về phương xa, vẻ mặt hơi do dự, dường như có chuyện gì đó không cởi bỏ được, khiến ông cứ mãi nghiến齿.

Giây lát, Tâm Phật thở dài một tiếng, quay đầu nhìn vào trong động, sau đó bay vút lên tầng mây không còn thấy hình bóng. Giữa không trung, một loạt tiếng thở dài nhẹ vang lên, chính là thanh âm của Tâm Phật:

- Té ra là bởi định mệnh ...

Sơn cốc đã trở nên yên tĩnh lại, mọi chuyện vắng lặng như cũ, nhưng trong động đó Tâm Phật thật sự đã gặp phải chuyện gì? Vì sao ông lại than thở, vì sao vẻ mặt ông lại u sầu, bởi vì thiên hạ hay vì chính bản thân?

Cứ mãi miết lên đường, phóng mình ngược gió, bốn thanh niên khiêng kiệu theo sau dẫn đường của một lão già dân tộc, sau khi đi được khoảng một canh giờ thì đến một sơn cốc hẹp dài, một dòng sông cuộn cuộn chảy xuyên qua cốc.

Đoàn người đang đi dừng chân, lão già dân tộc mở miệng nói:

- Chủ nhân, nơi người chỉ ra đã tới rồi, tiếp theo chúng thuộc hạ làm thế nào đây?

Trong kiệu truyền ra thanh âm:

- Được, các người đi trước đi, khoảng sau một canh giờ hãy quay lại là được rồi.

Lão già vâng một tiếng, sau đó dẫn bốn thanh niên bỏ đi, chỉ còn lại cỗ kiệu thần bí mà thôi, đang yên lặng dừng giữa không trung.

Trời mưa to như trút nước, nước sông trong cốc chảy nghe như sấm, cùng với tiếng sét động trời, khiến cho cả sơn cốc âm lạnh mà quỷ dị. Lúc này, một luồng điện từ trên tầng mây gầm lên đánh xuống, ánh sáng chói mắt, hung hăng đánh thẳng vào dòng sông trong sơn cốc hẹp.

Vì vậy, nước sông đục ngầu lập tức thấy rõ, sức sấm sét ngập đầy khí cực dương cực cứng xông vào nước sông phát ra dị biến, hóa thành một con thú ánh sáng hình dáng kỳ dị, xuyên vào trong nước sông, tạo nên sóng nước cực mạnh.

Cùng với sự xuất hiện của con thú ánh sáng, bầu trời dày đặc chớp điện, vô số sấm sét không ngừng đánh xuống, hệt như muốn hủy diệt tất cả mọi sự tồn tại không nên xuất hiện, lại dường như muốn tăng cường sức mạnh của con thú.

Cảnh tượng thần kỳ này kéo dài khá lâu, khoảng chừng hết một bữa cơm, chớp điện trên bầu trời bắt đầu giảm yếu, con thú ánh sáng trong dòng sông đã hóa thành rất lớn, toàn thân ngập đầy bá khí, nhưng trạng thái lại vô cùng bất ổn hệt như một con rồng sáng. Con rồng này toàn thân sấm sét lấp lánh, lúc thì mạnh mẽ kinh trời, lúc lại yếu ớt vô lực, dường như thân thể còn chưa định hình xong, không cách nào chống cự hữu hiệu dưới sức mạnh của sấm sét.

Chiếc kiệu thần bí yên lặng giữa không trung, không chút động tĩnh trước sấm sét rung trời, nhưng lúc này tự động mở ra, một bóng người nhanh chóng phóng ra, dừng lại một lúc giữa không trung dòng sông, chăm chú nhìn con rồng sáng dưới chân.

Người trong kiệu tướng mạo quái dị, thân hình to lớn khôi ngô có sức mạnh, nhưng khuôn mặt lại tàn ác vô cùng, trong lòng bàn tay trái có một con rắn nhỏ toàn thân màu xanh lục, đang không ngừng le ra rút vào lưỡi đỏ, trong hình bóng đáng yêu lại có mấy phần âm trầm lạnh lẽo.

Cười ha hả một tiếng, người đó nhìn vào trong dòng sông, khi trạng thái không ổn định của con rồng sáng lại xuất hiện vẻ yếu ớt, người này vẫy tay trái, con rắn nhỏ trong lòng bàn tay lập tức hóa thành ánh sáng, dùng tốc độ cực nhanh mắt thường không thấy được xông thẳng vào trong dòng sông, vào miệng của con rồng ánh sáng.

Thế rồi, con rồng ánh sáng lập tức tranh đấu, nước sông cuộn cuộn dâng lên, mang theo ánh sáng rực rỡ phát ra bốn phía. Giấy lát, nước sông như muốn cuốn lên đến bầu trời, con rồng sáng trong dòng sông bay lên, thân thể xoay tròn ngoắc ngoải giữa không trung, miệng không ngừng phát ra chớp điện chói mắt, vẻ mặt giận dữ mà kinh hoàng.

Giữa không trung, người tà ác ánh mắt mở to, nhìn thấy con rồng sáng đang cực lực tranh đấu, khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ cười cợt tàn ác, một loạt âm thanh đặc ý tan loãng trong gió.

Khi con rồng sáng đã không còn tranh đấu phản kháng nữa, mưa to dần dần tan biến, con rồng ánh sáng toàn thân bao bọc sấm sét bắt đầu xuất hiện ánh loang lổ màu xanh lục, chỉ một lúc liền xâm chiếm hết toàn thân. Như vậy, con rồng ánh sáng lúc này biến mất, một con rắn to lớn vùng vẫy giữa không trung.

Con rắn to lớn ngửa mặt rú lên một hồi dài, như hàng loạt tiếng rồng ngâm, trong miệng chớp điện lóe lên như muốn vút tới trời cao, khiến cho không trung vốn âm u lập tức sáng lên mấy phần. Giấy lát, toàn thân con rắn to lớn lóe lên ánh xanh lục, hóa thành một luồng sáng u tối bay về lại trong tay người kia, thân thể thu nhỏ lại không khác gì với trước đó, không thể nhìn ra chút biến đổi nào. Cúi đầu ngắm nhìn con rắn nhỏ trong tay, người nam mặt tà ác xoay người quay về trong kiệu, mọi thứ liền tĩnh lặng trở lại.

Bầu trời mây đen tan biến, sau cơn mưa không khí lại tươi mới, từng luồng gió núi thổi tung hương hoa bốn phía. Trong sơn cốc hẹp, yên tĩnh không một tiếng động, cổ kiệu thần kỳ vẫn đứng yên giữa không trung, hệt như một sự tồn tại đặc biệt, mô tả một cảnh tượng quái dị.

Xa xa, gió nhẹ mang đến hàng loạt tiếng chim kêu, bầu trời, cuồng phong thổi đến một đám mây đen. Cả hai thứ từ xa đến gần, một lát sau đã đến trước mặt, lần nữa phá đi sự thanh tịnh của sơn cốc hẹp.

- Là người! Ha ha ha, thật là thú vị.

Tiếng kinh dị từ trên không phát ra, chỉ thấy vàng mây đen bay đến lóa lên, chớp mắt đã hóa thành một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi anh tuấn, khuôn mặt âm trầm hiểm ác nhìn cổ kiệu thần bí giữa sơn cốc. Người này toàn thân ngập đầy khí âm tà, khóe miệng nhếch lên nụ cười âm độc, không ngờ chính là Địa Âm Tà Linh được xưng tụng là Âm Đế.

- Là ta. Ta biết ngươi vì ta mà đến, vì thế ta liền ở đây đợi ngươi.

Giọng nói bình thản lạnh nhạt, người trong kiệu không chút thất kinh.

Âm Đế nghe vậy ngưng cười, lạnh lùng âm hiểm nói:

- Được, đủ sức mạnh, không hổ là Vu Thần trong truyền thuyết. Nhưng nếu như người biết ta sẽ đến, lẽ nào lại không sợ ta ra tay diệt người?

Người trong kiệu té ra là Vu Thần mới hồi sinh, còn lão già đi theo chính là đại vu sư Hách Triết của Vu tộc.

- Người đến không phải để làm chuyện này sao?

Không hề trả lời trực tiếp, Vu Thần trong kiệu dùng phương thức hỏi ngược để nói ra ý muốn của Âm Đế.

- Ha ha ha, người lại tự mình hiểu ra, biết được ý muốn của ta.

Khuôn mặt cười âm lạnh, Âm Đế nhẹ nhàng hạ xuống, ngang bằng với cổ kiệu.

- Mới vừa gặp nhau, người tự mình đi ra hay còn muốn ta mời người?

Giọng nói mang mấy phần uy hiếp, hiển nhiên Âm Đế tự phụ vô cùng.

Màn kiệu hé lên, một bóng người lóe lên, Vu Thần tàn ác hiện thân trước kiệu, lạnh lùng nhìn Âm Đế. Hai kẻ này, một là Địa Âm Tà Linh, một là Vu Thần trong truyền thuyết, cả hai có thể nói là kẻ mạnh tuyệt thế, lần gặp nhau đầu tiên của bọn chúng tự nhiên khiến cho trời đất kinh khiếp.

Bốn phía, cuồng phong đột ngột nổi lên, mây gió hội tụ, kinh phong gầm rít thổi tung bụi đất bay lên, khiến cho cả mặt đất sơn cốc nhỏ bé núi non rung chuyển, hai luồng sức mạnh khiến người phát ra, hết như hai sóng ánh sáng hủy diệt, đến nơi nào nơi đất núi non bị phạt bằng, vạn vật tiêu biến, chỉ giấy lát cả sơn cốc nhỏ bé liền biến mất không còn tung tích, mười dặm phụ cận bằng phẳng.

Ánh mắt không thay đổi, cả hai so mạnh yếu, sau một lát đối mặt, thân thể Vu Thần hơi run lên, thu hồi khí kinh trời bốn bề.

Âm Đế sắc mặt âm trầm lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Vu Thần trong truyền thuyết quả nhiên khiến người ta khiếp sợ, nhưng sức mạnh của người từ trời đất, cũng một nguồn giống như của ta, chỉ có tính chất có khác biệt.

Vu Thần lạnh lùng đáp trả:

- Sức mạnh của ta đúng là do bởi trời đất, nhưng người thì không phải, bởi vì ta và người đến từ thế giới khác nhau.

Âm Đế sắc mặt biến hẳn, ánh mắt hiện lên sát cơ, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Vu Thần, người nói lời này có bằng chứng gì không?

Để ý thấy sát cơ trong mắt hắn, Vu Thần trầm ngâm giây lát, hỏi ngược lại:

- Có hay không có chứng cứ không quan trọng, quan trọng là hôm nay người có quyết tâm to lớn ra sao?

Âm Đế quát lạnh:

- Ta đến để muốn người biến mất vĩnh viễn, còn điều gì muốn hỏi chẳng?

Vu Thần điềm nhiên không chút kinh hoàng, lạnh lùng đáp lại:

- Nếu vậy, hôm nay người muốn đẩy động can qua chẳng?

Âm Đế cười lạnh nói:

- Người sợ rồi à?

Vu Thần cười cười, bình tĩnh đáp lại:

- Trước đây có một chút, nhưng hiện tại không sợ rồi.

Âm Đế không hiểu hỏi lại:

- Vì sao vậy?

Vu Thần điềm nhiên nói:

- Bởi vì thấy mặt không như nghe danh tiếng.

Âm Đế vẻ mặt lạnh lại, giận dữ nói:

- Người cho ta không đủ uy hiếp người chăng?

Vu Thần cười lãnh đạm, vẻ mặt tự phụ hỏi ngược:

- Người thấy vậy chăng?

- Nếu đã như vậy, hôm nay ta sẽ tiêu diệt người.

Trong tiếng gầm giận dữ, toàn thân Âm Đế ánh đen hùng dũng hiện ra, một cơn khí tức âm lạnh mà điên cuồng hoang dã tràn ra bốn phía, chớp mắt đã hình thành một kết giới âm hiểm, tàn độc, quỷ dị mà tà ác, liên tục không ngừng ép gần đến Vu Thần.

Sức mạnh Âm Đế không gì sánh kịp, kết giới này xem ra âm hiểm xám xịt, nhưng thực tế lại tràn ngập khí thôn tính hủy diệt.

Đối mặt với công kích của Âm Đế, Vu Thần mờ hiện một chút cảnh giác, toàn thân sương xám tro đột nhiên hiện ra, dùng Vu thuật quái dị thôn tính mọi khí tức đến gần.

- Với sức mạnh của người muốn tiêu diệt ra, không mất ba ngày thì căn bản không thể nào làm được.

Âm Đế lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Thời gian không phải là vấn đề, chỉ cần ta đã hạ quyết tâm, người chết chắc chắn không nghi ngờ gì.

Vu Thần thản nhiên nói:

- Thời gian đúng là không phải vấn đề, nhưng thời gian có thể biến đổi rất nhiều chuyện. Trong ba ngày chúng ta tranh đấu, người nghĩ xem nếu có người khác xâm nhập, đến lúc đó sẽ có kết quả như thế nào đây?

Âm Đế khinh khỉnh đáp:

- Trên thế gian này người có thể nhúng tay vào được mấy? Hơn nữa, cho dù là có nhúng tay vào, lại có thể thay đổi được điều gì?

780. Chương 782 - Xảo Ngôn Thối Địch (lời Giả Dối Lừa Địch Lui Quân)

- Âm Đế, người đã quá tự phụ rồi, người trên đời này có khả năng uy hiếp người thật không nhiều nhưng lúc nào cũng có vài vị. Hơn nữa ...

Thấy hấn đột nhiên dừng lại không nói, Âm Đế hỏi dồn:

- Hơn nữa cái gì, sao lại không nói?

Vu Thần cười tà dị, vẻ thần bí nói:

- Hơn nữa vật mà người sợ nhất thật ra đã nằm trong tay một người. Một khi người này xuất hiện, đến lúc đó người bị ta chế ngự, người nghĩ xem chuyện xưa ngàn năm có lại xảy ra nữa không?

Âm Đế thất kinh, miệng hừ lạnh nói:

- Người rất có hứng thú với kiểu bầy rập vậy lắm sao?

Vu Thần không thèm để ý chút nào, lạnh nhạt nói:

- Người không tin thì chúng ta cứ thử một lần, dù sao chuyện thắng bại còn phải so tài mới biết được.

Lời vừa dứt khí thế quanh thân bộc phát, một luồng sét nổi dậy từ đất bằng phá tan kết giới Âm Đế tạo ra.

Âm Đế thần sắc lạnh lùng, ánh sáng âm lạnh lóe lên ngoài thân, ngăn lấy luồng sức mạnh Vu Thần phát ra, giọng nói không chút tốt lành:

- So độ hơn thua, bổn đế còn sợ người không dám. Có điều người nói cả nửa ngày cũng không nghĩ giao phong thẳng thắn với ta, sao bây giờ lại chủ động ra tay vậy?

Khí thể của Vu Thần liên tục gia tăng, vô số phù chú cổ quái bay ra từ trên người Vu Thần, khi đến chung quanh Âm Đế thì biến thành các loại quái thú, rít gào lẫn nhau rung trời, phần lớn khí tức hội tụ lại, hình thành một kết giới màu xám quỷ dị bao phủ Âm Đế vào trong.

Kết giới này rất kỳ lạ, khi đã hình thành liền xuất hiện trên mặt ngoài các đàn quái thú chuyển động theo chu kỳ. Mỗi lần chuyển động như vậy trên kết giới cũng xuất hiện biến hóa nho nhỏ tương ứng. Hơn nữa các quái thú còn xuyên qua kết giới hình thành một loại phương thức công kích kỳ lạ có quy luật rõ ràng phát động tấn công Âm Đế.

- Trước đây ta không nghĩ sẽ lãng phí tinh lực với người dù chúng ta thật sự muốn giao chiến bởi vì đó không phải là cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề. Nhưng bây giờ người đã một lòng muốn đưa ta vào đất chết, bổn thần tự nhiên cũng không thể xem thường chuyện này, ta quyết phân cao thấp với người một phen, để xem thật sự người mạnh đến cỡ nào?

Giọng nói thay đổi sắc bén, Vu Thần thay đổi thái độ, toàn thân phát ra bá khí quỷ dị.

Âm Đế tức giận hừ một tiếng, đưa hai tay lên cao, bá khí uy thế chấn động hoàn vũ đột nhiên bộc phát từ trên người, dòng khí dường như có các phần tử di chuyển tốc độ cao chỉ trong chốc lát đã gia tăng đến cực hạn, hóa thành một chùm lửa hùng dũng mang theo khí điên cuồng hoang dã hùng hực, hung hăng tập kích vào kết giới của Vu Thần. Hai bên đụng vào nhau liền có hoa lửa chói mắt, sấm sét động trời, chỉ chốc lát liền nổ tung bắn những làn sóng khí ra bốn phía như đao chém, lại đào sâu xuống mặt đất xung quanh vài thước.

Vừa thoát khỏi kết giới của Vu Thần, Âm Đế trong nháy mắt đã xuất hiện trên mây, hai tay đưa thẳng lên trời, giữa hai tay liền xuất hiện một khối mây đen bay tụ vào trong, biến thành dạng một cái quạt màu đen dày đặc những tia chớp đen trùm xuống tấn công điên cuồng vào Vu Thần ở dưới chân.

Theo dõi Âm Đế ở phía trên, ánh mắt Vu Thần thông thả chần chờ một lát, lập tức tay phải đang đặt trên kiệu liền vùng lên phát ra một luồng ánh sáng màu xanh thẫm quỷ dị, bên ngoài có chín con rồng sáng vờn quanh che phủ trên kiệu.

Mảng ánh sáng đen che trên kiệu trở nên mạnh mẽ, bắt đầu xoay tròn tự động, chỉ trong chốc lát liền biến thành một con thú cực lớn có bốn chân, hai cánh, đầu rùa, mình rồng, miệng phát ra mây mù đen đặc mù mịt nuốt lấy toàn bộ tia chớp màu đen.

Âm Đế thở nhẹ một cái, rồi lập tức lạnh lùng nói:

- Bên ngoài thật là không kém, nhưng không biết thực lực đến thế nào đây?

Âm Đế thu hai tay về rồi lóe lên một cái đã đến bên con thú to lớn. Tay phải của hắn xuất hiện ánh đen, một luồng khí vô cùng âm tà sắc bén phá không mà ra, hóa thành một luồng đao sáng ba màu đen, đỏ, xanh thẫm chém thẳng vào đầu của con thú to lớn đó.

Nhanh chóng nhận thấy chuyện này, Vu Thần miệng hú lên quái dị, cự thú kia biến mất giữa hư không tránh được chiêu của Âm Đế. Sau đó, Vu Thần bay lên đám mây, trên trời con thú to lớn cũng lại xuất hiện, cả hai giao hợp nhau trùng điệp hình thành một cảnh tượng rất quái dị.

Âm Đế nổi giận cười lên một tiếng, đánh lên không một cái rồi lắc mình bay lên trên mây đứng xa xa nhìn lại Vu Thần.

- Truyền thuyết nói Vu Thần quỷ dị kỳ quái, hôm nay vừa thấy mới biết đích xác có chút khả năng. Nhưng từ bây giờ người sẽ không còn cơ hội triển khai chiêu thức đẹp đẽ bởi vì bổn đế không cho người còn cơ hội nữa.

Vu Thần chăm chú nhìn Âm Đế, ánh mắt lưu ý đến đao sáng ở tay phải hắn, thông thả nhíu mày nói:

- Tàn Hồn Toái Tâm nhận! Không ngờ cuối cùng lại lọt vào tay ngươi.

Âm Đế lãnh khốc nói:

- Ngươi thật là có kiến thức, chỉ liếc nhìn đã biết được rồi. Ngươi đã biết nó rồi hẳn cũng biết uy lực của nó. Như vậy, ngươi còn có cái gì để đối kháng với ta?

Vu Thần trầm ngâm nói:

- Dao này cố nhiên khí tà sát cực lớn, nhưng ngươi đã quên mất thân phận của ta, chỉ bằng vào cái đó thì cũng không thể nguy hại cho ta được.

Âm Đế chất vấn:

- Phải không? Nếu ngươi không thêm để ý, thì chúng ta lại tiếp tục giao chiến. Bồn để đã nghĩ qua, ngươi là Vu Thần có được sức mạnh của trời đất nhưng chống đỡ bồn để được bao lâu đây?

Tay phải vung lên, ánh dao phá trời, khí âm sát tràn ngập đầy trời.

Sắc mặt Vu Thần trầm xuống, tay phải chuyển hướng lên trời, luồng sáng đen thẫm từ lòng bàn tay phát ra khiến cho con thú lớn phía sau kiệu khôi phục lại hình dáng. Sau đó, tay phải Vu Thần xoay tròn, bầu trời liền xuất hiện một cánh cửa giữa không gian hút lấy cái kiệu biến mất không thấy.

Cất cái kiệu mình ngồi đi rồi, Vu Thần nhanh chóng thu tay phải lại, còn tay trái thuận thế đưa ra phía trước, ánh xanh trong lòng bàn tay chợt lóe, một cái đầu của con rắn nhỏ liền bay ra, khi đến ngay trước thể công sắc bén của Âm Đế đột nhiên hóa thành một cái đầu rồng sáng, trong miệng mở rộng có vô số tia chớp có tiếng sấm sét rung trời phản kích Âm Đế.

Khí âm sát đụng nhằm sức sét điện, cả hai khắc kỳ như nước với lửa liền phát nổ thành tiếng sét ầm ầm liên miên không ngừng cùng với vô số ánh lửa chói mắt giữa không gian.

Một lát, tiếng sấm từ từ im đi, ánh lửa cũng từ từ tan biến, Âm Đế mặt giận dữ lui lại hơn mười trượng, hung hăng trừng mắt nhìn rồng sáng giữa không trung.

- Té ra đây là vũ khí ngươi trông cậy.

Vu Thần lạnh nhạt nói:

- Ngươi có Tàn Hồn Toái Tâm nhận, ta có Thất Tuyệt Phích Lịch xà.

Âm Đế cả giận nói:

- Đừng vội đắc ý, con súc sanh đầu ánh sáng của ngươi cũng không chống đỡ được nhiều đâu.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Nếu là trước kia, lời ngươi nói còn có vài phần đạo lý. Nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, nó hấp thu được sức mạnh của rồng sét có chứa khí cực cứng của trời đất, đủ để khắc chế lực âm sát của ngươi. Ngươi này giờ không thấy kỳ quái ta vì cái gì mà chờ ngươi ở chỗ này? Nguyên nhân thật đơn giản, rồng sét xuất hiện ở tại chỗ này.

Âm Đế lạnh lùng nói:

- Nói như vậy là ngươi đã sớm có tính toán mưu kế rồi.

Vu Thần cười tà dị nói:

- Giữa ngươi và ta, sao còn để ý đến những chuyện đó? Ngươi đến đây cũng không phải vì câu nói của Thiên Sát sao?

Sắc mặt Âm Đế trầm xuống, kinh sợ trừng mắt nhìn hắn, quát to:

- Sao ngươi biết được chuyện này?

Vu Thần lãnh đạm cao ngạo nói:

- Bởi vì ta chính là Vu Thần, sức mạnh của ta có nguồn gốc từ trời đất.

Âm Đế không tin, hừ giọng nói:

- Đừng vội ngông cuồng không sợ gì, sức mạnh của người đến từ trời đất, sức mạnh của ta cũng có dạng đến từ trời đất, người nghĩ cổ ra về thần bí có thể lừa được ta chăng?

Vu Thần đưa tay trái ra trước thu hồi Thất Tuyệt Phích Lịch xà, ánh mắt tà ác nhìn Âm Đế, cười quái dị nói:

- Sức mạnh của người rất to lớn, nhưng có vẻ như người biết không nhiều chuyện, bởi vì sức mạnh của người không phải dùng để biết sự tình này kia. Giống như hôm nay, ta biết đứng ở chỗ này có thể gặp gỡ người, nhưng người lại không biết, đây chính là sự chênh lệch giữa ta và người.

Âm Đế lạnh lùng nói:

- Thế thì sao? Chỉ cần gặp là ta có thể hủy diệt người, như vậy ta càng nhanh chóng diệt được chương ngại nhân gian.

Vu Thần sắc mặt âm trầm lạnh lẽo, phản bác:

- Người quay lại nhân gian đã không ít ngày, vì sao trước giờ không hành động, hiện tại lại muốn hoàn thành chuyện này?

Âm Đế nói:

- Thế mà còn hỏi, tự nhiên là để chờ ngày Thái Âm Tế Nhật xuất hiện. Lúc đó chính là cơ hội tốt nhất.

Vu Thần châm chọc:

- Có lẽ không chỉ nguyên nhân này đâu. Người không lẽ lại chờ Thiên Sát xuất hiện, chờ hấn quét chương ngại vật là ta giúp người chăng?

Âm Đế ánh mắt cả kinh, nổi giận nói:

- Xem ra hôm nay để người lại không được rồi.

Nói xong liền vung lên đao sáng, khí thế sắc bén phóng ra bên ngoài chụp xuống người của Vu Thần.

Vu Thần thấy thế cười nói:

- Người hôm nay động thủ cùng ta, nếu có giết được ta đi thì mới tốt. Nhưng người nghĩ người nắm chắc được mấy phần? Nếu liều mạng đến cuối cùng lưỡng bại câu thương, không được gì cả, cố gắng của người chẳng phải là uổng phí sao. Còn nữa, nếu nhân gian chỉ còn người và Thiên Sát hai người, lúc đó người có còn thấy tốt như hiện tại không?

Âm Đế nghe vậy trầm mặc một chút, tựa hồ lời Vu Thần chạm đến những suy tư trong lòng hắn. Hồi lâu, Âm Đế mở miệng nói:

- Người hôm nay chờ ta ở đây có mục đích gì, nói cho rõ đi.

Vu Thần cười hắc hắc nói:

- Xem ra người đã nghĩ thông suốt rồi, ta sẽ nói thẳng đây. Chúng ta đều bị phong ấn cũng mấy ngàn năm rồi mới sống lại, ai cũng có những điều mong ước. Bây giờ Thái Âm hiện thế, đúng là thời cơ tốt nhất. Nếu chúng ta sau đó cứ liều mạng với nhau, tin chắc là đối với ai cũng đều không tốt. Nếu thế, chúng ta sao không có hiệp nghị với nhau, mọi ân oán để lại đến cuối cùng, trước mắt chúng ta không xâm phạm nhau nữa.

Âm Đế hừ nói:

- Sự tồn tại của người là tai họa của ta. Để lại người ngày nào thì ngày đó ta càng nguy hiểm.

Vu Thần phản bác nói:

- Sự tồn tại của ta nguy hiểm cho người mà cũng có uy hiếp giống vậy với Thiên Sát, có phải không? Sức mạnh của người trước mắt mạnh hơn ta không nhiều, muốn thắng ta còn được chứ khó lòng mà giết chết

ta. Thời gian người lãng phí với ta để giành làm không ít chuyện tốt hơn, ví dụ như đến thẳng Thiên Chi đô. Người thấy phải không?

Ánh mắt Âm Đế biến ảo không ngừng, hồi lâu mới gật đầu nói:

- Được, hôm nay bốn đề tha cho người một lần. Nhưng người nhớ rõ, tốt nhất đừng để ta gặp lại lần nữa, bằng không đến lúc đó ta còn có lòng tốt như vậy hay không thì khó nói lắm.

Nói xong, không đợi Vu Thần trả lời, ánh sáng âm u trên người chợt lóe, cả người liền biến mất một cách thần bí.

Vu Thần cười cười, lầm bầm: "Số mệnh khó tránh khỏi, có mấy ai đủ khả năng thay đổi đây?"

Nửa ngày sau, xa xa năm thân ảnh bay tới, chính là đại vu sư Hách Triết cùng với bốn thanh niên. Vu Thần thấy vậy phi thân đón đầu, đồng thời tay phải vung hướng lên trời, lòng bàn tay chợt lóe ánh đen, một luồng sương mù đen biến ảo không ngừng, rồi nhanh chóng xuất hiện lại kiệu ngồi của mình vừa đứng lúc đưa Vu Thần vào trong.

781. Chương 783 - Nghệ Thành Li Khai (thành Tài Ra Đi)

- Chủ nhân, tình hình xung quanh như vậy chắc trận chiến vừa rồi hẳn phải kinh người, không biết đối phương là ai vậy?

Ngồi trong kiệu, Vu Thần đáp:

- Chính là Địa Âm Tà Linh, ta giao chiến cùng hắn vài hiệp, quả nhiên mạnh mẽ kinh người.

Hách Triết nghe vậy liền hô lên một tiếng kinh hãi, vội vàng nói:

- Là hắn , vì sao lại không tiếp tục nữa vậy?

Vu Thần âm hiểm cười nói:

- Bởi vì hắn chính là Địa Âm Tà Linh. Nếu đối lại là Thiên Sát, trận chiến này hắn đã không thể tránh khỏi.

Hách Triết hơi nghi hoặc, truy vấn:

- Chuyện này có quan hệ thế nào?

Vu Thần cười nói:

- Tự nhiên là có quan hệ, chỉ có điều ảo diệu trong đó người không hiểu được đâu. Được rồi, chúng ta quay về nơi đó thôi.

Hách Triết chần chờ giây lát, muốn hỏi nhưng đột nhiên bưng tỉnh, vội vàng bay lên phía trước dẫn đường.

Thời gian ba ngày chỉ chớp mắt đã qua, nhưng đối với Trương Ngạo Tuyết tuy ngắn ngủi lại dài như vô tận. Ngắn ngủi vì thời gian này chỉ thoáng đã qua, bất tận bởi vì hàng ngàn hàng vạn bóng kiếm trong đầu không ngừng biến hóa liên tục mãi không hề có điểm dừng, cảm giác giống như trải qua hơn mười năm kinh nghiệm bình thường.

Cảm giác này vẫn tiếp tục như vậy cho đến khi hàng ngàn, hàng vạn kiếm trong đầu tụ thành một kiếm năng mới đột nhiên tỉnh ngộ, toàn thân nhẹ nhàng hạ xuống.

Vừa ý thức trở lại, Trương Ngạo Tuyết nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh, phát hiện chính mình chẳng biết khi nào đã lùi khỏi không gian lưỡng cực. Ở cách đó không xa Trầm Long tiên tử đang mỉm cười chờ đợi.

Gật đầu mỉm cười, Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng lướt đến, cung kính nói:

- Tiền bối, Ngạo Tuyết cuối cùng không phụ lòng người, đã hiểu được Thiên Trọng trảm.

Trầm Long tiên tử nét mặt tươi cười, nắm tay nàng nói:

- Ta biết, nhìn vào ánh mắt ngươi ta đã hiểu rõ. Ba ngày, ngươi thật là một kỳ tài trời cho.

Trương Ngạo Tuyết cười ngượng nghịu nói:

- Tiền bối quá lời rồi, tất cả là nhờ có người chỉ giáo.

Thấy nàng vẻ mặt bình đạm u nhã, Trầm Long tiên tử than thở:

- Thần kiếm linh thiêng, mỗi thời đại cải tiến lại tốt hơn trước. Tốt lắm, không nói chuyện này nữa, thời gian chúng ta ở chung cũng không còn nhiều, một số chuyện nên giao lại cho ngươi.

Nghe vậy, Trương Ngạo Tuyết thôi cười ngượng nghịu, cung kính nói:

- Xin tiền bối giảng giải, Ngạo Tuyết nhất định ghi tạc trong lòng.

Trầm Long tiên tử cười cười, chỉ vào không gian lưỡng cực nói:

- Ngươi xem, Tử Ảnh Thần Kiếm còn đang ở trong đó, nó đang hấp thụ khí âm dương lưỡng cực, ngươi có hiểu được vì sao như vậy không?

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm một lát, phán đoán:

- Bẩm tiền bối, Ngạo Tuyết và thần kiếm ly khai đã lâu nên linh khí bị thương tổn. Vì vậy, thần kiếm hấp thụ khí âm dương lưỡng cực để bồi bổ lại linh khí.

Trầm Long tiên tử cười nói:

- Ngươi nói không sai, chỉ có điều là không được đầy đủ mọi mặt. Kiếm này vốn có nguồn gốc từ Lưỡng Cực sơn, chính là nơi tập hợp tinh hoa của hai khí âm dương. Nhưng khi ta tìm được, nó còn trong giai đoạn trưởng thành. Đáng tiếc khi đó ta còn nhiều điều chưa hiểu, đã vội dùng sức lấy nó đi. Sau này ta quay lại nơi này, trải qua hơn trăm năm nữa, ta đột nhiên phát hiện là ta đã quá nóng vội thì quá muộn rồi. Bây giờ ngươi theo thần kiếm mà đến đây, bên cạnh cơ duyên của bản thân ngươi, thần kiếm cũng muốn thừa dịp này để hoàn tất quá trình trưởng thành của nó.

Trương Ngạo Tuyết hơi kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi:

- Theo như lời tiền bối thì thần kiếm khi đã hoàn thành quá trình đó sẽ có thay đổi rất lớn. Nhưng không biết cần nhiều ít thời gian nữa?

Trầm Long tiên tử nói:

- Chắc chắn là có sự thay đổi, bất quá ta cũng chỉ có thể đoán thôi, còn cuối cùng có dạng như thế nào, tự ngươi tìm hiểu đi. Còn về vấn đề thời gian ngươi đề cập, ta cũng đã phân tích đại khái chắc chỉ trong hôm nay, nhưng còn phải đợi thêm một chút. Nhân lúc này, ta có hai việc muốn cho ngươi biết, ngươi cần nhớ cho kỹ.

Trương Ngạo Tuyết nghiêm túc nói:

- Tiền bối yên tâm, chuyện người giảng dạy Ngạo Tuyết sẽ luôn ghi tạc trong lòng.

Trầm Long tiên tử nở nụ cười, mở miệng nói:

- Điểm thứ nhất chính là về Thiên Trọng trăm pháp. Nó có ba loại phương thức thi triển, thứ nhất là sử dụng binh khí phổ thông bình thường để phát huy mười tầng uy lực. Thứ hai là sử dụng thần kiếm để thi triển thì uy lực tăng lên gấp bội. Thứ ba là dùng thần kiếm để hội tụ khí núi sông thì chỉ trong nháy mắt sẽ bộc phát uy lực lên gấp mười lần, trừ khi vạn bất đắc dĩ còn lại không được sử dụng. Điểm thứ hai, ngươi và ta không cùng thời, chúng ta sinh ra trong những thời đại khác nhau, thần kiếm vì sao ngàn năm sau mới trở thành đại binh khí, điều này có quan hệ đến thiên hạ.

Trương Ngạo Tuyết nhíu đôi mày xinh đẹp tuyệt trần vẻ không hiểu hỏi:

- Tiền bối, người nói đến điểm thứ hai nghĩa là gì, vì sao không thể nói rõ ràng?

Trầm Long tiên tử thần sắc khẽ thay đổi, lắc đầu nói:

- Có một số việc chỉ tự người nghĩ được thôi, ta nói quá nhiều lại có thể thay đổi số mệnh, bị trời khiển trách. Tốt lắm, chuyện này người chỉ cần nhớ kỹ là được. Bây giờ chúng ta còn phải xem việc hoàn thành quá trình trưởng thành của thần kiếm.

Trương Ngạo Tuyết thấy bà không nói cũng không hỏi nhiều, đưa mắt nhìn vào bên trong không gian lưỡng cực, xem xét biến hóa của thần kiếm. Nhìn từ xa xa, thần kiếm xoay tròn như trước, chỉ có điều tốc độ chậm rất nhiều, Lưỡng Cực sơn phát ra khí âm dương địa cực tăng lên rất rõ ràng, tựa hồ đã đến giai đoạn khẩn yếu quan trọng.

Tình hình này cứ giằng co một hồi, thần kiếm tự nhiên từ từ chuyển sang tĩnh lặng, không nhúc nhích ở khoảng giữa hai ngọn núi, chỉ có khí âm dương trên thân kiếm là còn tiếp tục gia tăng.

- Tiền bối, như vậy là ...

Trương Ngạo Tuyết hơi nghi hoặc vừa nhìn vừa hỏi.

Trầm Long tiên tử thần nhiên nói:

- Không cần nóng vội, sẽ có kết quả nhanh thôi. Người xem, đã bắt đầu rồi.

Trước mắt, trong không gian lưỡng cực, thần kiếm yên tĩnh không nhúc nhích nhưng khí âm dương trên thân kiếm bắt đầu tiếp cận hai ngọn núi ở hai bên, không ngờ hai ngọn núi âm dương vốn bài xích lẫn nhau lại kết hợp bao phủ lấy thần kiếm.

Hai ngọn núi âm dương một xanh một đỏ nhưng khi hợp lại với nhau tạo thành ánh sáng mạnh đến chói mắt, sắc thái không giống nhau bắt đầu giao lại rồi dung hợp, chỉ trong chốc lát liền triệt tiêu lẫn nhau biến thành một ngọn núi trong suốt, mặt ngoài bao phủ một lồng khí không màu.

Nhìn xuyên qua ngọn núi, Trương Ngạo Tuyết và Trầm Long tiên tử thấy rõ Tử Ảnh thần kiếm lúc này đang nhanh chóng hấp thu năng lượng của ngọn núi đỏ, màu tím nguyên thủy của thân kiếm từ từ chuyển thành màu xanh, sau đó lại đổi sang màu đỏ, cuối cùng trở thành đỏ tía.

Quá trình này kéo dài một lúc, sau khi ngọn núi dung hợp rồi thu nhỏ lại còn khoảng trên dưới sáu thước, Tử Ảnh thần kiếm bên trong đột nhiên hóa thành ánh sáng, lập tức ngọn núi mở ra một cửa, một luồng ánh sáng tím bay xuyên qua kết giới phút chốc đã xuất hiện trong lòng bàn tay của Trương Ngạo Tuyết, hình tượng giống như một sinh vật có ánh lửa tím.

Bên trong kết giới, lại thấy chia thành hai ngọn núi xanh và đỏ như cũ, chỉ có điều thể tích đã thu nhỏ lại nhiều, cả hai liên tục xoay quanh chậm rãi.

Ngắm nhìn ngọn lửa màu tím trong lòng bàn tay, Trương Ngạo Tuyết cảm ứng được có một thực thể có ý thức đang liên hệ với mình, nhưng hai bên tần suất hình như không giống, mãi vẫn chưa thể dung hợp được. Thấy vậy, nàng thử điều chỉnh tần suất ý thức của bản thân, nhưng cho dù nàng điều chỉnh thế nào, luôn luôn có sai kém một chút. Điều này làm cho Trương Ngạo Tuyết rất khó hiểu, nàng nhin không được hỏi lại:

- Tiền bối, vì sao đệ tử bây giờ không có cách gì kết nối được?

Trầm Long tiên tử trầm ngâm nói:

- Chuyện này hẳn có quan hệ đến việc biến đổi của thần kiếm.

- Như thế, đệ tử phải làm sao bây giờ?

Trương Ngạo Tuyết hơi lo lắng hỏi.

Trầm Long tiên tử suy nghĩ chần chờ một chút nói:

- Điều này theo ta đoán có hai chuyện, thứ nhất là người phải thành tâm thành ý dung hợp với thần kiếm, thứ hai là ngay sau đó thì triển Thiên Trọng trảm.

Trương Ngạo Tuyết giật mình, hô nhẹ:

- Thiên Trọng trảm? À, cũng đúng, ở đây là không gian lưỡng cực, đệ tử thử xem sao.

Thu liễm tinh thần, Trương Ngạo Tuyết phi thân lên giữa không trung, hai tay múa lên xoay tròn tới lui, tư thế thật ưu nhã tuyệt vời, giống như thiên nữ tán hoa, nhoáng lên một cái liền biến hóa ra hàng ngàn hàng vạn thân ảnh mỹ lệ, lại có ngàn luồng sáng tím, phân bố khắp nơi bốn phía, bóng kiếm rõ ràng tỏa ra tràn ngập khí thần thánh, làm cho toàn bộ khu vực ánh tím chảy như sông, lại hình thành một trận pháp bát quái sắc tím của ngọc.

Tình hình này kéo dài một lát, ánh tím bốn phía dần dần biến mất, cuối cùng lộ ra thân ảnh Trương Ngạo Tuyết, nàng đứng giữa hư không, tay phải cầm một thần kiếm màu đỏ tía, chính là Tử Ảnh thần kiếm.

-Tiền bối, biện pháp của ngài thành công rồi, cuối cùng con và thần kiếm đã dung hợp ý thức thành một, nhờ đó đã hiểu được chuyện nơi đây không ít.

Vẻ mặt vui mừng, Trương Ngạo Tuyết trở lại bên cạnh Trảm Long tiên tử cao hứng nói.

Trảm Long tiên tử hơi cười cười, có chút thất vọng nói:

- Ngạo Tuyết, người lúc này thi triển Thiên Trọng trảm, khí thế nhu nhược quá, như vậy là thiếu đi ý nghĩa nguyên bản của Thiên Trọng trảm.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Trảm Long tiên tử, thấy thần sắc bà than thở và tiếc hận, không khỏi nghiêm hẳn sắc mặt, khí thế toàn thân đột nhiên tăng lên, trang nghiêm nói:

- Điều tiền bối nói Ngạo Tuyết hiểu được, có điều Ngạo Tuyết không muốn phá hư cảnh quan nơi đây, vì vậy mới có ý hạ khí thế xuống, xin tiền bối tha thứ. Từ nay về sau, Ngạo Tuyết khi thi triển Thiên Trọng trảm, nhất định nhớ kỹ lời của tiền bối.

Trảm Long tiên tử ngẩng nhìn nàng, thấy nàng lạnh lùng cao ngạo như tuyết, khí thế chấn trời, toàn thân tỏa ra khí trang nghiêm thần thánh, không nhận được tán dương:

- Tốt, vậy mới chính là người thừa kế Tử Ảnh thần kiếm! Bây giờ cũng đã hết thời gian, duyên phận ta và người cũng đã tận, ta tiễn người đi ra.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, có chút vương vấn nói:

- Tiền bối, người theo đệ tử chúng ta rời khỏi nơi đây, chúng ta cùng nhau ...

Trảm Long tiên tử lắc đầu nói:

- Ta tồn tại chỉ vì người mà thôi, không hề thuộc về trần thế, hãy đi đi, tâm lòng người không thuộc về nơi đây ...

Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Tiền bối bảo trọng, Ngạo Tuyết xin bái chào.

Nàng cung kính hành lễ rồi lập tức nhẹ nhàng bay đi.

Nhìn theo thân ảnh biến mất, Trảm Long tiên tử hơi mất mát, lẩm bẩm: "Ta năm đó không có kết quả, nhưng người lại có vận may để ..."

Rời khỏi núi lưỡng cực, Trương Ngạo Tuyết nhìn không được quay đầu lại nhìn, cảnh kia mọi chuyện như cũ, không một vết tích thay đổi. Ba ngày, mà tưởng chừng như một giấc mộng dài, chính mình đã trải qua đoạn thân kỳ này mà lúc này nghĩ lại còn hơi mờ mịt, không rõ ràng.

Ngưng không ngừng nữa, Trương Ngạo Tuyết ngự khí bay tới trước, tốc độ hoàn toàn không nhanh, tựa hồ như nàng còn đang lưu luyến, lại như đang suy nghĩ về chuyện của mình. Ba ngày qua đi, nhân gian có thay đổi rất lớn, bây giờ đại cục thiên hạ như thế nào, Lục Vân ở nơi đâu, mấy người sư phụ giờ thế nào? Những chuyện này đều có quan hệ với Trương Ngạo Tuyết, cũng là những chuyện nàng để ý nhất.

Đang suy tư, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên dừng lại, lòng bàn tay trái chợt lóe ánh sáng tím, thần kiếm hiện ra, một tiếng kiếm ngân vang truyền vào tai nàng, báo hiệu có cao thủ đến gần.

782. Chương 784 - Vân Hư Thượng Nhân

Trương Ngạo Tuyết kinh dị ngấm nhìn thần kiếm, một lúc sau mới trấn tĩnh nhìn về phía chân trời theo phương hướng thần kiếm chỉ. Ban đầu, Trương Ngạo Tuyết dựa vào tu vi mạnh mẽ của bản thân và linh thức nhạy cảm cũng chỉ mơ hồ cảm ứng được một chút khí tức mỏng manh cấp kỳ. Nhưng chỉ chớp mắt, Tử Ảnh thần kiếm tựa như hiểu rõ tâm tư của nàng liền phát ra một luồng ý thức kỳ diệu xâm nhập vào trong đầu nàng, lập tức, một bóng người có sương mù bao phủ trong mây trời liền xuất hiện rõ ràng trong não của nàng.

Hô nhẹ một tiếng, Trương Ngạo Tuyết thu hồi thần kiếm, vuốt ve nhẹ nhàng thân kiếm, lẩm bẩm: "Thì ra người biến đổi có kết quả như thế này, đa tạ người, người bạn thân nhất của ta."

Thần kiếm ngậm khẽ một tiếng như đáp lời, rồi ánh tím nhanh chóng ẩn đi quay lại trong lòng bàn tay trái của nàng. Trương Ngạo Tuyết cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay, cười bình thản, nhẹ nhàng tiến về trước.

Trong gió nhẹ, Trương Ngạo Tuyết truy tìm lại dấu chân ngày xưa.

Ngày trước đến nơi này là nhờ có Tử Ảnh thần kiếm dẫn đường. Bây giờ nàng định quay về trung thổ đi tìm Lục Vân cùng với sư phụ. Tình hình nhân gian thế nào nàng không cần phải quan tâm, nhưng dù sao nàng cũng là môn hạ của Dịch viên, ngoài mối quan tâm lớn nhất là Lục Vân còn có sư môn. Vừa nghĩ đến Lục Vân, nàng lại nghĩ tới quỷ kế của Kiếm Vô Trần, bởi vậy trong lòng lo lắng rất nhiều làm cho tốc độ vô ý tăng nhanh.

Núi rừng hoang vu không người cứ từ từ lùi lại phía sau. Vừa thấy khoảng đồng bằng trước mặt, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên phát hiện được nhiều luồng ma khí hỗn loạn, tiếp đó là vô số âm thanh kinh khủng, kêu khóc, la thảm, rủa xả xông thẳng vào tai của nàng.

Trương Ngạo Tuyết sắc mặt thất kinh, hiểu rõ chuyện gì liền quát lạnh một tiếng, ánh đỏ chợt lóe quanh thân rồi hóa thành luồng ánh sáng vút đi, chốc lát đã không còn thấy nữa.

Trong một thôn trang, từng nhóm ba căn và hai căn nhà cỏ rải rác, ước chừng có hơn mười hộ cư ngụ. Lúc này, một số yêu thú và bóng ma đang tiêu diệt dân chúng trong thôn, vô số thi thể bị yêu ma thôn tính. Chỉ còn lại một ít người chưa chết cũng hoảng sợ kêu to, thần sắc đau thương kinh hoàng.

Thái Âm Tế Nhật, yêu ma loạn thế, đám yêu ma này trong mắt cao thủ tu chân không đáng kể, nhưng với dân chúng bình thường lại là một đám tử thần. Phản kháng thì sức lực yếu ớt không làm gì được, chạy trốn thì bốn phía đã bị phong tỏa. Tình huống như vậy những người còn sống không chờ chết còn biết làm gì?

Thời gian cứ từ từ đi qua, tiếng kêu la cũng dần dần nhỏ đi.

Khi cả thôn chỉ còn sót lại mấy người sắp chết trong miệng của yêu ma, giữa không trung chợt lóe lên một luồng sáng đỏ nhanh chóng chuyển sang tím, kể đó Trương Ngạo Tuyết xuất hiện ở phía trên thôn trang. Thần kiếm trong tay nàng giờ thẳng lên trời, kiếm khí chấn động lòng người ào ạt khắp nơi, tựa như là gió bão tới bờ, thế kiếm nhanh đẹp tuyệt vời, lại có khí uy nghiêm thần thánh dưới sự khống chế của nàng liền hóa thành kiếm quang đầy trời, chỉ một cái đã diệt sạch tất cả yêu thú ma ảnh trên mặt đất.

Ngạo ngễ đứng giữa không trung, thần sắc Trương Ngạo Tuyết lạnh lạnh, ánh tím lưu động quanh thân, xinh đẹp mà cũng thánh khiết tựa như tiên. Trên mặt đất, dân chúng còn sống lặng đi nhìn nàng, trong ánh mắt vẫn tràn ngập sự kính sợ và ngơ ngẩn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mùi máu tươi kéo những người còn sống tỉnh lại nhìn quanh. Nhìn khắp bốn phía là một số những thân người mất tay, tiếng khóc lại bắt đầu vang lên. Trương Ngạo Tuyết thở dài nhẹ nhẹ, cảnh tượng này ngoại trừ nhờ thời gian chữa lành thương đau còn ai làm được chuyện gì đây?

Trương Ngạo Tuyết xoay người định rời đi. Nhưng đúng lúc này, Tử Ảnh thần kiếm trong bàn tay nàng đột nhiên phát ra cảnh cáo báo cho nàng biết có cao thủ xuất hiện. Trương Ngạo Tuyết đứng yên bất động phát sóng dò xét tự động khuếch tán ra chung quanh, vừa phát hiện một chút khí tức kỳ quái thì một bóng sáng liền xuất hiện ở ngoài ba trượng làm cho nàng hơi kinh ngạc.

Đó là một trung niên nam tử, toàn thân được ánh sáng xanh vờn quanh, ánh mắt trong suốt, khí tức mạnh mẽ, đang kinh dị ngấm nhìn Trương Ngạo Tuyết.

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau không hề né tránh. Thần tình Trương Ngạo Tuyết lãnh đạm kiêu hãnh như tuyết như sương, trung niên nam tử kia ánh mắt tỏ vẻ kinh ngạc, lông mày khẽ nhíu lên.

Lát sau, trung niên nam tử đưa mắt nhìn qua thăm trạng trên mặt đất hỏi:

- Nơi này lúc này có ma khí khuấy động, người đã tiêu diệt chúng nó phải không?

Trương Ngạo Tuyết không nói, trầm mặc cứ như một câu trả lời.

Trung niên nam tử kia có chút không hài lòng, hừ giọng nói:

- Còn nhỏ như vậy mà ngạo khí đã tới trời thật không tốt.

- Người là ai? Trương Ngạo Tuyết nhìn thẳng đối phương lạnh lùng hỏi.

Trung niên nam tử cười tự phụ, lạnh nhạt trả lời:

- Ta chỉ là khách qua đường, theo gió mà đến, theo gió mà đi.

Trương Ngạo Tuyết quay qua nhìn xuống dân chúng trên mặt đất, rồi không nói một lời lập tức bay đi.

Trung niên nam tử sững sốt và giận dữ, lắc mình ngăn Trương Ngạo Tuyết lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Coi rõ sự tồn tại của người khác như vậy là vô lễ lắm.

Trương Ngạo Tuyết lãnh đạm, bình tĩnh đáp:

- Đường đời nhân sinh còn dài, khách qua đường vội vã gây với ta làm gì? Đã không quan hệ cần gì phải gặp gỡ để mất đi an nhàn trong tâm.

Sắc mặt trung niên nam tử biến đổi, hừ lạnh tiếp lời:

- Không ngờ người lạnh lùng ít lời nhưng thật sắc bén. Chắc hẳn người là Trương Ngạo Tuyết của Dịch viên đây?

Ánh mắt Trương Ngạo Tuyết lạnh lẽo sắc bén như đao hướng thẳng vào trung niên nam tử.

- Không sai, ta đúng là Dịch viên Trương Ngạo Tuyết, hẳn người đã nhận ra ta từ trước mà còn cố ý che giấu.

Trung niên nam tử lảng tránh ánh mắt sắc bén của nàng, lạnh nhạt nói:

- Đúng là ta biết là người, bất quá đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Trương Ngạo Tuyết lãnh đạm thốt:

- Đã là mới gặp sao còn muốn dây dưa?

Trung niên nam tử lắc đầu trả lời:

- Không phải là dây dưa, một khi đã gặp chính là có nhân duyên.

Trương Ngạo Tuyết lạnh giọng:

- Phải không, đó là người nói đó thôi, người và ta có cái gì mà để đàm luận?

Trung niên nam tử hai mắt híp lại, chăm chú nhìn Trương Ngạo Tuyết một hồi mới gật đầu khen ngợi:

- Quả nhiên kiêu hãnh như tuyết, không hổ là truyền nhân của Tử Ảnh thần kiếm. Nhưng người đã thích cao ngạo rồi thì không nên yêu người, thật sự là có chút tiếc hận.

Trương Ngạo Tuyết trầm sắc mặt xuống, khí thể quanh thân tăng lên đột ngột, một luồng khí tức lạnh như băng vây phủ bên ngoài thân trung niên nam tử.

- Người đến từ nơi nào, Vân Chi Pháp giới hay là Cửu Thiên Hư Vô giới?

Trung niên nam tử thất sắc và kinh ngạc hỏi lại:

- Người còn đang suy đoán lại mở miệng nhất định cho là ta đến từ hai nơi đó. Người căn cứ vào điều gì vậy?

Trương Ngạo Tuyết hờ hững trả lời:

- Muốn biết cũng được, nhưng người phải trả lời ta một vấn đề.

Trung niên nam tử cười đáp:

- Có thể, người nói đi.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Muốn đoán xem người đến từ nơi nào thật ra không khó. Đầu tiên, tu vi người khác với người thường. Kế tiếp, người cứ chống đối Lục Vân. Bởi vậy, người hẳn phải đến từ một trong hai địa phương kia.

Trung niên nam tử gật đầu trả lời:

- Lời này có chút khiên cưỡng, bất quá lời người nói lại đúng. Ta là Vân Hư thượng nhân của Cửu Thiên Hư Vô giới.

Lão vốn trước đó đã cứu bọn bốn người Thiên Kiếm Khách, sau đó đi tìm kiếm Vong Trần, chính là Vân Hư thượng nhân.

Trương Ngạo Tuyết tâm thần chấn động nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ngữ khí không dao động hỏi:

- Người đã biết tên Lục Vân, hẳn cũng biết chuyện ba ngày trước, kết quả chuyện giữa chàng và Kiếm Vô Trần như thế nào?

Vân Hư thượng nhân liếc nàng, khẽ thở dài:

- Trận chiến ngày đó thảm thiết vô cùng. Liên Minh chánh đạo trước sau gặp phải các cao thủ Lục Vân, Sát Huyết Diêm La, Huyền Phong môn chủ tập kích. Cuối cùng liên minh bị tiêu diệt chỉ còn Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi chạy thoát được. Còn Lục Vân, hẳn vì chuyện Thương Nguyệt mà tiến vào hang động sâu thăm đáy hung hiểm quỷ dị, tình huống ra sao không biết được, Huyền Phong môn chủ Vô Tâm lại khơi dẫn Thái Âm Tế Nhật nhưng chính mình cũng chết vì Hậu Nghệ thần cung.

Trương Ngạo Tuyết có vẻ bất an, hỏi dồn:

- Người nói Lục Vân bởi vì chuyện Thương Nguyệt mà vào nơi nguy hiểm, thật ra Thương Nguyệt làm sao vậy?

Vân Hư thượng nhân chần chờ một chút, suy nghĩ tới lui thật lâu mới nói:

- Lúc ấy Lục Vân đang giao chiến với Kiếm Vô Trần, ai ngờ Thiên Mục Phong bất ngờ xuất hiện nói rõ người không có mặt ở nơi đây. Vì thế, Lục Vân bị phân tâm, Kiếm Vô Trần lại đột ngột thi triển Hậu Nghệ thần cung. Thương Nguyệt tựa hồ biết trước việc này, vừa lên tiếng nhắc nhở, vừa bay lên đón ngay mũi tên kia. Kết quả là Lục Vân thoát qua một kiếp nạn, Thương Nguyệt lại chết dưới Hậu Nghệ thần cung và rơi vào trong hang sâu.

Trương Ngạo Tuyết thân thể run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, miệng thì thảo luận lẩm bẩm: "Thương Nguyệt, Thương Nguyệt. Nếu không bởi vì ta, Lục Vân hẳn sẽ không phân tâm, chàng mà không phân tâm, Kiếm Vô Trần sẽ không có cơ hội thi triển Hậu Nghệ thần cung thần, tỷ cũng sẽ không chết ..."

Vân Hư thượng nhân nhìn nàng, khuyên nhủ:

- Đó là số mệnh, hễ mà gần gũi Lục Vân đều không có kết quả tốt, bởi vì hắn là người bị trời nguyên rửa. Hy vọng người nhớ kỹ.

Trương Ngạo Tuyết hừ lạnh đáp:

- Nói bá láp bá xàm, các người cũng không phải tốt gì đâu. Kiếm Vô Trần là người các người ủng hộ, nhưng hẳn thế nào? Nhân phẩm thấp kém, thủ đoạn bỉ ổi, lòng dạ hẹp hòi, cuồng vọng tự đại. Liên Minh chánh đạo có người như vậy lãnh đạo mà không bị diệt mới lạ.

Vân Hư thượng nhân nghe vậy giận dữ quát:

- Trương Ngạo Tuyết người câm miệng. Thân phận người là gì mà có tư cách nói này nói nọ.

Trương Ngạo Tuyết cười lạnh lùng nói:

- Ta là môn hạ Dịch viên, tự nhiên không so được với cao nhân Cửu Thiên Hư Vô giới như người. Nhưng ta ở tại nhân gian, hai mắt trực tiếp nhìn thấy chắc chắn rõ hơn người nhìn từ trên trời.

Vân Hư thượng nhân hừ giọng hỏi:

- Người trần mắt thịt, người có thể thấy cái gì?

Trương Ngạo Tuyết khí tức toàn thân lạnh lùng, ánh mắt như đao nhìn thẳng Vân Hư thượng nhân, lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Nói như thế, người có mắt thần phát hiện được tất cả mọi chuyện, vậy người có khả năng thấy rõ được tương lai chăng?

Nhận thấy biến đổi của Trương Ngạo Tuyết, Vân Hư thượng nhân giật mình kinh hãi đáp:

- Trương Ngạo Tuyết, người không được quên mình là môn hạ Lục Viện, khi nói chuyện tốt nhất phải có chút khách khí.

Trương Ngạo Tuyết phản bác lại:

- Khách khí là còn phải xem đối tượng là ai? Với lập trường của người nói chuyện này với ta tại đây thật là nguy hiểm.

Vân Hư thượng nhân nghe vậy cười to:

- Nguy hiểm? Ta thấy người thiên tư không tệ, không muốn người tự hủy đi tiền đồ của mình nên mới khuyên người vài câu, chẳng lẽ người còn muốn động thủ với ta.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng trả lời:

- Người rõ ràng đã biết quan hệ giữa ta và Lục Vân, còn biết chuyện ngày đó của Kiếm Vô Trần, nên muốn dò xét cho được suy nghĩ hiện nay trong lòng ta. Với lập trường của người như vậy thì chúng ta đang đối địch, những lời người nói tự nhiên có nguy hiểm.

Vân Hư thượng nhân cười lạnh nói:

- Đó cũng bởi vì người thích Lục Vân, người lại cam tâm tình nguyện phản bội chánh đạo để cùng hắn chìm sâu vào vũng bùn?

783. Chương 785 - Sanh Tử Chi Chiến (trận Chiến Sinh Tử)

- Không chỉ đơn giản như vậy, ta và Kiếm Vô Trần cũng có thâm cừu đại hận như vậy, người đã ủng hộ hắn, lại còn tìm cách đối phó với Lục Vân, đương nhiên ta sẽ không cho người được như ý.

Vân Hư thượng nhân nhướng mày kinh ngạc đáp lời:

- Người muốn động thủ cùng ta?

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng:

- Ta vốn hoàn toàn không có ý nghĩ này, nhưng bây giờ ta thay đổi chủ ý, muốn dùng người để tế kiếm, lại nhân dịp giúp Lục Vân quét đi chướng ngại. Người trước đây không phải đã nói, gặp nhau chính là có nhân duyên sao? Hôm nay gặp nhau đúng là số mệnh người đã đến hồi kết thúc.

Sát khí vừa xuất hiện, khí thể toàn thân Trương Ngạo Tuyết tăng lên mãnh liệt, luồng khí lạnh băng nhanh chóng tràn ra bốn phía khiến cho dân chúng trên mặt đất gần đó đều ngẩng đầu ngấm nhìn.

Vân Hư thượng nhân trầm mặt xuống, giận dữ nói:

- Trương Ngạo Tuyết, người không cần quá đáng, với tu vi của người hiện tại muốn giết ta còn thiếu một chút đó.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng như băng, ánh mắt không chút tình cảm, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Ý ta đã quyết, giết được người hay không thì khi kết thúc người sẽ biết thôi.

Vân Hư thượng nhân giận dữ, vẻ mặt kích động trả lời:

- Tốt, tốt lắm, hôm nay ta thử một chút để xem truyền nhân của thần kiếm người có bản lĩnh nhiều ít thế nào.

Trương Ngạo Tuyết nhìn lướt qua mặt đất, quát lạnh:

- Đây không phải là nơi giao chiến, chúng ta đổi sang nơi khác quyết một trận tử chiến.

Vân Hư thượng nhân đáp:

- Địa điểm tùy người chọn, ta sẵn sàng bồi tiếp người.

Trương Ngạo Tuyết không nói, thu lại khí thế phóng ra, noi theo đường cũ bay đi. Vân Hư thượng nhân theo sát phía sau, chỉ trong chớp lát, hai người một trước một sau đến một sơn cốc.

Trương Ngạo Tuyết dừng lại nhìn quanh, lạnh lùng nói:

- Ở đây thôi, rất thích hợp cho giấc ngủ vĩnh hằng của người.

Vân Hư thượng nhân nói:

- Đừng nóng, ai thắng ai thua còn chưa biết. Trước khi động thủ ta có một yêu cầu, chúng ta sử dụng trận chiến này để đánh cược, người thắng ta chính là mệnh của người, nếu người thua ta, người đáp ứng ta một điều kiện, ngăn không cho Lục Vân tiếp tục nghịch thiên.

Trương Ngạo Tuyết hừ lạnh trả lời:

- Nếu ta không đáp ứng thì sao?

Vân Hư thượng nhân sững sốt hỏi lại:

- Người muốn thế nào?

- Rất đơn giản, nhờ người tế kiếm!

Tay trái duỗi ra, lòng bàn tay có ánh tím thoáng hiện, Tử Ảnh thần kiếm tự động bay lên xoay quanh trên đầu Trương Ngạo Tuyết.

Vân Hư thượng nhân mắt thoáng nghi ngờ, chăm chú nhìn thần kiếm trong tay nàng, nhẹ hô:

- Đây là Tử Ảnh thần kiếm sao? Sao lại có chút cảm giác không đúng lắm?

Trương Ngạo Tuyết nắm ngay ý tứ trong lời nói của Vân Hư thượng nhân, hỏi ngược lại:

- Người đã từng nhìn qua kiếm này à?

Vân Hư thượng nhân hừ giọng đáp lời:

- Ta đương nhiên đã thấy qua, bất quá khi đó ở trong tay Trảm Long tiên tử.

Trương Ngạo Tuyết hỏi dồn:

- Người và Trảm Long tiên tử có quen biết?

Vân Hư thượng nhân lắc đầu nói:

- Không tính vậy được, chỉ là gặp qua vài lần.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy khí tức lạnh lại quát:

- Đã như vậy, người hãy chuẩn bị đi.

Tay phải vung lên, thần kiếm trên đỉnh đầu nhận được tín hiệu tức thì rít lên như rồng ngâm, toàn thân ánh tím bùng sáng hóa thành kiếm khí đầy trời bao phủ cả phương viên ba dặm, hình thành khu vực đặc thù do kiếm khí màu tím tạo ra.

Vân Hư thượng nhân vẻ mặt hơi kinh hãi, ánh xanh quanh thân phóng ra hình thành kết giới phòng ngự ánh sáng. Sau đó, Vân Hư thượng nhân cất tiếng:

- Trương Ngạo Tuyết, người thật sự không dám đánh cá cùng ta à?

Trương Ngạo Tuyết lãnh đạm nói:

- Không phải là không dám, chỉ có điều không nên đánh cá với người đã chết.

Tay trái giấu ra sau lưng, toàn thân Trương Ngạo Tuyết toát ra khí uy nghiêm thần thánh, cả người lợi hại vô cùng, rất xứng hợp với tuyệt thể thần kiếm.

Cảm nhận được biến hóa của nàng, Vân Hư thượng nhân không còn lòng khinh địch, thần sắc trầm trọng nói:

- Tu vi người làm cho người ta kinh sợ, còn hơn những gì ta đã từng thấy khá xa. Bây giờ ta cho người chút kiến thức, cao thủ có thể đi vào Cửu Thiên Hư Vô giới đều có năng lực cả.

Nói xong hai tay kết ấn trước ngực, quanh thân ánh xanh hiện lên, tầng tầng luồng sáng xuyên thấu qua kết giới phòng ngự biến hóa ra ba Vân Hư thượng nhân và ánh thật phân thành bốn phía, hình thái giống hệt nhau, chiếm lấy bốn vị trí giam Trương Ngạo Tuyết vào bên trong.

Nhìn thấy tình huống của Vân Hư thượng nhân, Trương Ngạo Tuyết quyết định ra tay trước để chế ngự đối thủ, khi bốn thân ảnh của Vân Hư thượng nhân vừa mới hợp lại, nàng liền khê kêu lên một tiếng, tay phải nắm kiếm quyết, ra chiêu "Phượng Tường Thiên Hạ", ánh kiếm sắc tím như phượng hoàng sải cánh, thế đánh tản ra cả hai mặt, lại có uy thế nghiêng trời tấn công vào hai phân thân trái phải của Vân Hư thượng nhân. Đồng thời, Trương Ngạo Tuyết nghiêng người xoay tròn, thân ảnh trắng như tuyết hóa thành một luồng sáng, vừa thét lên liền kéo dài ra bắn thẳng đến ngay bản thể của Vân Hư thượng nhân.

Ánh kiếm sắc tím đột nhiên bắn ra chạm ngay chiêu tấn công của Vân Hư thượng nhân giữa không trung, lập tức sấm to rung trời, hào quang chói mắt. Giữa không gian, quang mang rực rỡ như một trận mưa sao, tại nơi hai bên gặp nhau lấp lóe hoa lửa mỹ lệ, cuộc chiến thật là kịch liệt. Vùng ở giữa hai bên, cột sáng trắng như tuyết hình giống mũi tên ánh sáng đung ngay vào kết giới phòng ngự ánh sáng của Vân Hư thượng nhân liền không tiến tới được nữa, hai bên giằng co hồi lâu.

Đối mặt với tiến công của Trương Ngạo Tuyết, Vân Hư thượng nhân hơi kinh ngạc, không phải bởi vì tu vi kinh người của nàng, mà chính vì phương pháp liều mạng từ đầu của nàng. Mới giao chiến lần đầu, chưa biết rõ nhau, lẽ thường tình là không nên liều mạng ngay. Nhưng Trương Ngạo Tuyết lại không làm như vậy, nàng quá cuồng vọng tự cao hay nàng đã có kế hoạch rất tốt nắm chắc phần thắng?

Điểm này Vân Hư thượng nhân tạm thời còn chưa đoán ra, chỉ đề tụ chân nguyên mãnh liệt, vừa tăng cường lực phòng ngự, vừa thúc động pháp quyết bắt đầu phản công.

Trong khi đang tiến công, Trương Ngạo Tuyết xoay tròn với tốc độ cao, quần áo múa lượn một màu trắng như tuyết, lực xoay tròn lợi hại đánh thẳng vào kết giới phòng ngự của Vân Hư thượng nhân. Mới đầu, thế công của Trương Ngạo Tuyết lợi hại vô cùng, nhưng khi bị kết giới thần kỳ của Vân Hư thượng nhân chặn lại rồi, khí thế liền bắt đầu hạ xuống, hai bên lâm vào cục diện giằng co.

Đối với chuyện này, Trương Ngạo Tuyết đã sớm có dự phòng. Khi tốc độ xoay tròn bắt đầu giảm đi, tay phải nàng bắt ngờ thu về, rồi lập tức chém ra, lực Cửu Thiên Hồng Liên trong cơ thể cực mạnh cực dương, tựa như một đạo phù chú nhẹ nhàng ấn lên trên kết giới. Cửu Thiên Hồng Liên thần dị phi phạm, khi gặp phải kết giới của đối phương thì dừng lại một chút rồi sau đó lại xuyên qua xuất hiện trước ngực Vân Hư thượng nhân.

Kinh hãi hô một tiếng, Vân Hư thượng nhân dịch chuyển ngang sáu thước, tay phải thuận thế đánh ra, một luồng sức mạnh to lớn hóa thành một cột sáng đón lấy đóa hoa sen kiều diễm đó. Hai bên gặp nhau, hoa sen lác lên nhẹ nhẹ, tiếp theo liền thấy lưới lửa bay ra như mưa, phân tán thành vô số điểm sáng.

Thấy thế, Vân Hư thượng nhân thở ra một hơi, vội dồn tinh lực đến trên người Trương Ngạo Tuyết. Nhưng đúng lúc này, những điểm sáng tán loạn đột nhiên như sống lại bình thường, tự động vờn quanh bốn phía Vân Hư thượng nhân, hình thành một đóa hoa sen phun ra ngọn lửa nhắm vào trung tâm.

Tình hình này hoàn toàn vượt ngoài ý nghĩ của Vân Hư thượng nhân. Lão tự phụ là cao nhân bậc nhất mà không khỏi có chút luống cuống tay chân. Còn Trương Ngạo Tuyết dường như đoán trước chuyện này sẽ xảy ra, ngay khi lão còn phân tâm ứng phó với đóa sen đỏ, thân thể nàng đang xoay tròn đột nhiên dừng lại, tay phải vung lên, Tử Ảnh thần kiếm tự động bay trở về, nàng lại bất ngờ thúc động thần kiếm bộc phát ra khí thể kinh người, một luồng kiếm quang ánh tím phá không xuất hiện chém thẳng xuống Vân Hư thượng nhân.

Mọi chuyện xảy ra nhanh như điện chớp, khi Vân Hư thượng nhân cảm ứng được nguy hiểm tới gần thì cũng không kịp né tránh. Lão nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay mau lẹ đánh ra chín chưởng hội tụ thành một màn ánh sáng màu xanh trên đỉnh đầu chặn lại nguy hiểm đang đến.

Vân Hư thượng nhân căm tức, tập trung tinh thần cao độ chống lại kiếm thế. Khi xuất hiện khe hở chỉ thoáng qua lúc kiếm chiêu phá được màn sáng xanh, lão liền nắm lấy biến thành vô hình, thoát qua khe hở đó bay ra ngoài cả trường.

- Không kịp rồi, chịu chết đi. Thiên Trọng trầm!

Trương Ngạo Tuyết vừa hét lớn một tiếng, vừa hạ xuống đến ngay vị trí đã tính trước Vân Hư thượng nhân né đến, đợi lão sẵn sàng. Khi thấy đúng như tính toán, Trương Ngạo Tuyết cẩn thận và cũng muốn thử một lần uy lực Thiên Trọng trầm, liền sử dụng thần kiếm ra chiêu.

Giữa không trung, thân ảnh Trương Ngạo Tuyết hóa thành hàng ngàn, hàng vạn chia ra khắp phương viên cả dặm, mỗi một thân ảnh đều múa kiếm, nhưng chiêu thức lại không giống nhau, uy lực cũng có nặng nhẹ, đan xen lẫn nhau hợp thành một kết giới phong bế thống nhất, bên trong tràn ngập sát khí.

Vân Hư thượng nhân nghe thấy kinh hãi, thân ảnh lập tức bắn lên xoay tròn nhanh chóng giữa không trung, hai tay không ngừng múa lên, hăng hà làn sáng bên ngoài thân lão hợp thành tầng tầng phòng ngự. Vừa hoàn thành xong, thân ảnh Vân Hư thượng nhân hóa thành ánh sáng, ngưng tụ thành quang điểm rất nhỏ, ý thức lưu ý tình huống xung quanh.

Tử quang vừa lóe lên, trong khu vực mây tím chuyển động, vô số ánh kiếm và thân ảnh lần lượt thay đổi trùng trùng điệp điệp, lại có bá khí nặng nề tầng tầng theo sau.

Bóng kiếm hàng ngàn hàng vạn như nước chảy liên miên không ngừng, ánh kiếm sáng tím có lực hủy diệt mạnh mẽ đánh úp lại. Kết giới phòng ngự màu xanh kịch liệt va chạm với bóng kiếm lưu động màu tím, các loại hào quang bắn ra khắp nơi, tiếng sấm liên tục điếc tai.

Giao chiến liên tục không ngừng, lực lượng hai bên dây dưa giằng co. Kết giới phòng ngự của Vân Hư thượng nhân hàm chứa khí tường hòa to lớn, có khả năng chống lại sự xâm nhập của bất kỳ tà ác nào. Nhưng ánh kiếm của Trương Ngạo Tuyết lại có uy nghiêm thần thánh, không chút tà khí, nên sức mạnh của Tử Ảnh thần kiếm nhờ vậy lại tăng thêm nhiều, khí âm dương địa cực chứa trong thân kiếm lại tăng thêm mấy lần giúp cho thần kiếm bước vào giai đoạn mới, uy lực tự nhiên cũng gia tăng tương ứng.

Theo như vậy, phòng ngự của Vân Hư thượng nhân có vẻ vô lực, công kích của Trương Ngạo Tuyết lại tăng thêm phần sắc bén, ai mạnh ai yếu thật rõ ràng, ánh kiếm sắc tím chỉ một lát đã đột phá được kết giới phòng ngự, nhắm thẳng vào Vân Hư thượng nhân.

Phát hiện tình thế bất lợi, quang điểm hóa thân của Vân Hư thượng nhân nhanh chóng di động, nhìn có vẻ như đang né tránh công kích của kiếm quang, nhưng thật ra là đang thi triển một loại pháp quyết đặc thù.

Trong khu vực màu tím, quang điểm màu xanh ảm đạm vô cùng, nhưng may mắn tốc độ di động cực nhanh, không lâu sau trong không gian một trượng bắt đầu hình thành lưới sáng màu xanh, mặt ngoài chớp động bóng người, mỗi bóng người đều múa chưởng phản kích, tạo nên phòng ngự dày đặc, ngăn cản vô số bóng kiếm xâm nhập.

Lưới sáng hình thành rồi, Vân Hư thượng nhân đang hóa thân quang điểm liền hồi phục lại nguyên hình, hai tay kết ấn trước ngực, cả người xuất hiện vẻ nghiêm trang ngồi giữa không gian bên trong lưới sáng,

toàn lực duy trì tầng phòng ngự này.

Bên ngoài, giữa hàng ngàn hàng vạn bóng sáng, Trương Ngạo Tuyết luôn lưu ý tình huống của Vân Hư thượng nhân, thấy lão dù kết giới phòng ngự bị phá đều có thể sống lại, trong lòng cũng rất khiếp sợ, cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới đúng là không phải người thường.

784. Chương 786 – Ngạo Tuyết Tế Kiềm

Bát quái đẹp đẽ màu tím này rất huyền bí, từ trên không nhìn xuống, đường kính của nó lớn hơn ba dặm, nhìn từ mặt bên, nó lại mỏng manh như cánh ve. Bóng sáng phía trên bát quái biến hóa thành hàng ngàn, hàng vạn Trương Ngạo Tuyết phân bố khắp mọi nơi, tất cả đều đưa kiếm hướng lên trời, ánh kiếm màu tím vút ra cả trăm trượng, tuân theo quy luật vận chuyển của bát quái, hướng vào Vân Hư thượng nhân di động ở giữa.

Cảnh tượng này làm chấn động lòng người, từ xa nhìn lại chỉ thấy hàng chục hàng trăm cột kiếm sắc tím đang xoay tròn cực nhanh nhắm hợp lại ở giữa, khi đã tới vị trí nhất định, ánh kiếm chói mắt rạch trời chém ra với uy thế làm tê trời liệt núi, hội tụ ngay trên đỉnh đầu Vân Hư thượng nhân, kết hợp lại thành một cột sáng màu tím hủy diệt công tới.

Tình hình này cứ kéo dài, chiêu thứ nhất vừa công ra xong, lập tức sau đó là chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, chiêu thứ tư, phảng phất như liên tục mãi mãi, thời gian cách khoảng giữa hai chiêu công kích càng ngày càng ngắn, lực công kích càng ngày càng mạnh, mỗi một lần uy lực đều tăng thêm một phần so với chiêu liền trước. Cứ như thế liên miên không ngừng, ngàn cú chém cùng phát ra, thật không hổ tên là Thiên Trọng Trảm.

Chôn thân trong tuyệt địa, Vân Hư thượng nhân thử cố gắng thoát đi. Nhưng mấy lần cố gắng đều không làm được gì, trong lòng không khỏi vừa kinh vừa sợ, miệng phát ra tiếng rống giận dữ điên cuồng. Lão đã từng giao chiến với Yêu Hoàng Liệt Thiên, đã biết qua sức mạnh bá đạo của người này, mà bây giờ đối mặt với chiêu tấn công của Trương Ngạo Tuyết, lão mới phát hiện trước đây mình khinh địch quá mức, đợi đến khi chính thức cảm thấy không ổn thì có hối mọi chuyện cũng đã quá muộn rồi.

Không chút cam lòng, phần nộ tràn ngập trong tâm, Vân Hư thượng nhân khi đã không thể trốn tránh được nữa, chỉ còn cách liều chết phản kháng, chân nguyên toàn thân cuộn cuộn xuất ra, hai tay thi triển đến mức cao nhất tuyệt kỹ Hổ Khiếu Phong Vân quyết, mang sức mạnh toàn thân hóa thành một con hổ ánh sáng thật lớn, gào rít hướng lên đỉnh đầu bay lên.

Con hổ này có hình thể thật lớn, uy lực kinh người, mồm há to gầm lên rung trời, miệng lại chộp lên tia lửa, cuồng phong bốn phía hội tụ lại hóa thành làn sáng chói mắt, điên cuồng nhập vào trong cơ thể của nó chuyển hóa thành lực lượng của nó, tăng thêm uy lực cho nó.

Từ phía trên, ánh kiếm sắc tía thần thánh uy nghiêm, sát khí khiếp người, phối hợp với quy luật vận hành của bát quái, mỗi lần một trăm hai mươi tám kiếm đồng thời chém xuống, với lực cứng mạnh, tuy chưa đến nỗi trước nay chưa từng có nhưng cũng là hiếm thấy trên đời.

Giữa không trung, hai luồng sức mạnh chộp mắt đã đụng nhau, miệng con hổ thổ ra tia chớp chống đỡ với ánh kiếm đang biến ra cột sáng màu tím, hai bên giữ chặt lẫn nhau. Mới đầu, thực lực con hổ kinh người, chớp điện màu đỏ ép cho cột sáng sắc tím liên tục lui về phía sau, có oai lực to lớn nuốt cả núi sông.

Nhưng thời gian trôi đi, Thiên Trọng trảm của Trương Ngạo Tuyết cứ phát ra một kiếm lại tăng thêm một phần uy lực, đến kiếm thứ mười một thì uy lực đã tăng gấp đôi. Cứ như vậy, con hổ ánh sáng bị bức lui rất nhanh, hình thể to lớn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, tia chớp trong miệng ngày càng vô lực.

Phía dưới, Vân Hư thượng nhân vẫn tiếp tục dùng toàn lực thúc động pháp quyết, lại hấp thu sức mạnh gió mây bốn phía để tăng cường sức phản kháng của con hổ. Nhưng tốc độ hấp thụ của con hổ này còn kém rất nhiều so với tốc độ gia tăng của Thiên Trọng trảm do Trương Ngạo Tuyết phát ra. Cứ như thế chưa tới một khắc, chỉ nghe một tiếng động rất lớn thì con hổ đã biến thành tro hoàn toàn. Vân Hư thượng nhân bị dòng khí dẫn lực, thân thể lập tức bị thương nặng, mắt thấy cột sáng sắc tím đã di chuyển tới trước mặt,

muốn phòng ngự mà hoàn toàn vô lực, chỉ kịp kêu lên một tiếng bất cam thì đã bị phủ kín trong cột sáng rồi.

Công kích vẫn tiếp tục liên miên không ngừng, cứ vậy cho đến giây lát sau, Trương Ngạo Tuyết nhận thấy nguyên thần Vân Hư thượng nhân đã suy yếu gần như bị hủy diệt, nàng mới thu hồi thể công. Vì vậy, hào quang chói mắt đầy trời chớp mắt đã biến mất, để lộ thân hình tuyệt đẹp của Trương Ngạo Tuyết ngạo nghễ giữa không trung bên trên.

Trương Ngạo Tuyết cúi đầu nhìn thần kiếm trong tay một chút, trên mặt thần kiếm có ánh tím nhàn nhạt như ẩn như hiện, chính là nguyên thần mỏng manh của Vân Hư thượng nhân lúc này đang bị ý thức của thần kiếm trói buộc chặt chẽ.

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi, mặc dù ngươi có thể không cam lòng, nhưng ngươi thua rồi.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng nói.

Vân Hư thượng nhân yếu ớt nói:

- Ngươi thắng, nhưng đó là bởi vì ta đã khinh địch, nếu không, kết quả khó liệu được.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, ngạo nghễ nói:

- Ngươi sai rồi, ngươi dù toàn lực ứng phó nhưng vẫn sẽ chết dưới kiếm của ta, bởi vì ngươi gặp phải Thiên Trọng trảm của ta! Nhớ rõ số mệnh, đã từng như vậy, nhưng có hối hận cũng đã quá muộn. Ta muốn tế kiếm, sử dụng nguyên thần đã vượt qua chín lần thiên kiếp của ngươi sẽ cho thần kiếm của ta lại thêm uy nghiêm hơn nữa.

Tay phải cầm kiếm giơ lên cao chỉ lên trời, chân nguyên toàn thân Trương Ngạo Tuyết hội tụ vào tay, lập tức một cột sáng sắc tím trong như ngọc từ mũi kiếm phá mây bay ra, quán thông với trời đất, đem nguyên thần Vân Hư thượng nhân đến giữa không trung, lại dùng chuyển động tốc độ cao, nhanh chóng biến thành luồng sáng mờ trong suốt, hình thành luồng Thái Cực bát quái, vừa hấp thu linh khí trời đất, vừa chuyển hóa, khiến cho sức mạnh thần kiếm dung hợp lẫn nhau, chỉ chớp lát đã khiến cho hào quang sắc tím chuyển nhạt dần, cả thân kiếm ánh tím vờn quanh.

Tình hình này liên tục một hồi, Thái Cực bát quái liền bắt đầu thu nhỏ lại, linh khí trời đất bốn phía đột nhiên thu nhỏ, hóa thành phù chú ánh sáng năm sắc rực rỡ, lần lượt thu vào bên trong thần kiếm, hình thành một thanh ngọc kiếm năm sắc khoảng một thốn, xảo diệu dung hợp vào trong thần kiếm. Kiếm này vừa thành, khí thế của Tử Ảnh thần kiếm tăng lên mạnh mẽ, đường kính cột sáng quán thông trời đất đột nhiên giãn ra gấp ba, lại có lực chấn động trời đất, thất giới phải khiếp sợ.

Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt chợt lóe rồi biến mất, khi cột sáng ánh tím không còn, quanh thân Trương Ngạo Tuyết, ánh tím như mây hình dáng như hoa sen vờn quanh bên ngoài, phối hợp với mây đỏ hình hoa sen trên đỉnh đầu của nàng, cả người hiện lên vẻ thánh khiết uy nghiêm, khí chất đột nhiên lại thăng hoa thêm một lần nữa. Lúc này, mặt Trương Ngạo Tuyết tươi cười như hoa, ngoại vẻ thanh lệ tuyệt mỹ bên ngoài, trên mi mắt anh khí phát ra, ánh mắt đẹp như một đầm xanh, làm người khác thêm phần kính sợ.

Thu hồi thần kiếm, Trương Ngạo Tuyết ngẩng nhìn tầng mây, trong đó có vài khí tức cảm ứng được biến hóa của nàng, đều phát ra khí dò xét, thử truy ra mọi chuyện vừa mới phát sinh. Thấy vậy, Trương Ngạo Tuyết nở nụ cười thanh nhã, ánh tím quanh thân xoay tròn, chớp mắt đã hóa thành ánh sáng trở về nơi trước đây.

Gió núi thổi qua, bụi đất bay lên, sơn cốc yên tĩnh không hề biến hóa. Nhưng ai ngờ cao thủ Cửu Thiên Hư Vô giới đây tự phụ, từ nay về sau lại biến mất ở đây rồi.

Bầu trời đầy những mây đen, cuồng phong thổi tung bốn phía, từng hồi sấm cuộn cuộn nổ ra, cả mặt đất hôn ám, phẳng phất như địa ngục.

Đang bay trên một vùng quê, Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ sắc mặt biến đổi không chừng, cảm thấy có chút kinh sợ đối với thời tiết như vậy. Cuồng phong càng ngày càng nhanh, tiếng sấm dữ dội càng ngày càng liên

tục, từng luồng chớp gầm lên đánh xuống, bốn phía khi thì âm u khi thì sáng rõ, làm cho người ta cảm thấy âm trầm sợ hãi.

- Đồ Thiên, thời tiết này có chút bất thường, sợ là đã có vài chuyện không tầm thường xảy ra.

Khuôn mặt ưu tư, Ân Hồng Tụ lộ vẻ không an trong lòng.

Đồ Thiên sắc mặt âm trầm, khe thở dài:

- Có lẽ vậy. Nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta còn phải tiếp tục thôi.

Ân Hồng Tụ khổ sở lắc đầu, hỏi:

- Đồ Thiên, huynh nghĩ chúng ta có thể tìm được Tà Thần Chu Hỷ trong một ngày không?

Đồ Thiên liếc nhìn nàng, ngây ngô nói:

- Ta không biết, còn phải xem vận khí chúng ta thế nào.

Ân Hồng Tụ thở dài thật sâu, vốn định mở miệng đàm luận tiếp tục chuyện này, bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp cùng với tiếng sấm rung trời che lấp mọi thanh âm. Mưa lúc này nặng hạt trở lại, cả nhân gian chìm trong hắc ám, phảng phất ông trời đã khóc vì ai.

Ân Hồng Tụ thất kinh, một tay quơ tới chụp lấy cánh tay Đồ Thiên, thần sắc bất an nói:

- Đồ Thiên, muội có chút sợ hãi, phảng phất như trời cao đang nguyên rửa điều gì, làm cho lòng muội cảm thấy không an.

Đồ Thiên thấy vẻ mặt nàng khiếp sợ, không khỏi ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng.

Nói rồi ánh sáng lóe lên quanh thân, một lồng khí màu đỏ ngăn cách mưa gió cả trượng, hai người không bị ảnh hưởng tiếp tục bay về phía trước.

Nép sát vào lòng Đồ Thiên, Ân Hồng Tụ mặt thoảng lộ vẻ thẹn thùng, nhẹ nhàng nói:

- Đồ Thiên, muội yêu huynh, đời này cho dù chân trời góc bể, muội cũng theo huynh, mãi không chia lìa.

Đồ Thiên thân thể chấn động, cúi đầu nhìn người trong lòng, đây là lần đầu tiên Ân Hồng Tụ nói thẳng ra tình yêu trong lòng.

Dĩ vãng, không kể đã trải qua nhiều ít nạn khổ, cũng nhiều ít khó khăn, ba chữ đó vẫn mãi để trong lòng. Nhưng hôm nay, trong gió bão tới bờ, Ân Hồng Tụ nói ra bí mật ẩn thâm sâu nhất. Đồ Thiên cho dù bản tính ngây ngô, cũng hiểu rõ tâm ý của nàng.

Không nói lời nào, Đồ Thiên chỉ ôm chặt nàng, sử dụng chính phương thức của mình để biểu đạt suy nghĩ trong nội tâm. Cảm nhận được tâm ý của hân, Ân Hồng Tụ nở nụ cười, mặc dù không mở miệng, mặc dù bốn phía gió bão gào thét, nhưng nàng lòng tràn đầy vui sướng, bởi vì hạnh phúc ở bên mình.

Hồi lâu, Ân Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời càng ngày càng u ám, sấm chớp càng ngày càng nhiều, không khỏi nói:

- Đồ Thiên, khí hậu như vậy cực kỳ nguy hiểm cho người tu đạo, chúng ta cũng nên tìm một chỗ núp trước đi, đợi mưa gió qua rồi hãy tiếp tục đi tìm.

Đồ Thiên ừ một tiếng, lập tức giảm độ cao, theo mặt đất bay đi rất nhanh, tìm kiếm chỗ thích hợp tránh mưa. Ước chừng giây lát sau, Đồ Thiên đến một nơi kế cận vách núi, tìm thấy một huyệt động, liền mang theo Ân Hồng Tụ phi thân vào.

Buông tay ra, Đồ Thiên dò xét trong động một chút, nơi này rất bình thường, không sâu, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Ân Hồng Tụ nhìn ra xa xa, ánh chớp phập phồng bất định như là quái thú đang tùy ý phát tiết trong trời đất.

- Đồ Thiên, nếu tìm được Tà thần Chu Hỷ, khi đó chúng ta lại tiến vào quỷ vực, huynh có sợ không?

Đồ Thiên nói:

- Ta không sợ, nàng thì sao?

Ân Hồng Tụ nhẹ giọng nói:

- Muội sợ, bởi vì đó là địa phương hung hiểm nhất trong thất giới, muội sợ mất đi hạnh phúc của chính mình.

Đồ Thiên thấy nàng lo lắng, lên tiếng an ủi:

- Không cần sợ, ta sẽ vĩnh viễn bảo hộ cho nàng.

Ân Hồng Tụ nhìn hắn, nụ cười có vẻ khổ sở:

- Muội biết, nhưng dù như vậy, muội rất sợ hãi. Bởi vì hạnh phúc đến với chúng ta không dễ, muội sợ nếu không cẩn thận giữ gìn thì nó sẽ lặng lẽ đi mất.

Đồ Thiên cười nói:

- Không phải sợ, nàng nên tin tưởng ở ta. Một khi chúng ta đi với nhau, thì nhất định sẽ có hạnh phúc.

Ân Hồng Tụ thấy hắn vô cùng tự tin, cũng ảnh hưởng theo, mặt lộ ra vẻ mỉm cười vui sướng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta nhất định được hạnh phúc!

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngoài động mưa to không dừng chút nào, sấm chớp liên miên không ngừng, phảng phất như trời sụp xuống, vạn vật sinh linh đều đang chiến đấu với cuồng phong.

785. Chương 787 - Ý Ngoại Viện Trợ (cứu Viện Bất Ngờ)

“Ầm ầm---” chớp điện càng lúc càng kinh người, sấm sét không ngừng đánh xuống, khiến cho núi non đều rung chuyển. Điều gì đã khiến cho ông trời giận dữ như vậy?

Ân Hồng Tụ đứng yên bất động nhìn những tia chớp lóá mắt, trước mặt bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ, một khuôn mặt mờ ảo xuất hiện trong mắt của nàng. Ân Hồng Tụ kêu nhẹ một tiếng, giật mình bừng tỉnh, vội vàng quan sát cẩn thận, nhưng lại phát hiện trước mắt không hề có gì.

- Có chuyện gì thế, sao sắc mặt của nàng lại kinh hãi như vậy?

Hai tay ôm chặt, Đồ Thiên quan tâm hỏi.

Ân Hồng Tụ nhíu mày, kinh dị nói:

- Rất kỳ quái, vừa rồi khi luồng chớp kia xuất hiện, trong mắt của muội bỗng nhiên xuất hiện ảo ảnh, nhưng rất mơ hồ không nhìn thấy rõ.

Đồ Thiên nghi hoặc lên tiếng:

- Ảo ảnh? Tại sao ta lại không hề thấy gì, có phải là nàng bị hoa mắt?

Ân Hồng Tụ ngập ngừng nói:

- Muội cũng không biết, có lẽ là hoa mắt, cũng có lẽ là thật sự nhìn thấy.

“Ầm ầm---” Tiếng sấm đột nhiên vang to giữa không trung. Lại là một luồng sét kinh người, ảo ảnh mơ hồ lại xuất hiện, nhưng lúc này cảnh tượng đã rõ ràng hơn rất nhiều.

- Không tốt, chính là hắn! Chúng ta chạy nhanh thôi!

Ân Hồng Tụ giọng lo lắng, nàng cũng không giải thích, chỉ nắm lấy tay Đồ Thiên vội vàng bay đi, loáng một cái đã xuất hiện giữa không trung.

Ân Hồng Tụ quay đầu nhìn bốn phía, bất an nói:

- Rốt cuộc là hướng nào mới đúng?

Đồ Thiên vẽ mặt mơ hồ, lên tiếng hỏi:

- Sao vậy, nàng rốt cuộc đã phát hiện ra cái gì?

Ân Hồng Tụ vừa nhìn chung quanh vừa nói:

- Tà Thần Chu Hỉ đang gặp nguy hiểm, hơn nữa còn là rất nguy hiểm. Muội cảm nhận được, nhưng lại không thể phân biệt hắc hiện đang ở nơi nào.

Đồ Thiên cả kinh, vội vàng hỏi:

- Thật sao? Tại sao ta lại không phát hiện được? Rốt cuộc tình hình như thế nào rồi?

Ân Hồng Tụ vội vàng nói:

- Muội cũng không biết rõ lắm, chỉ nhìn thấy hắc hiện đang bị ba người đàn ông quỷ dị công kích, tình thế vô cùng bất lợi, đã đến mức nguy ngập.

Đồ Thiên vẽ mặt kinh hãi, vội hỏi:

- Nếu như vậy, chúng ta nên làm gì đây, làm cách nào để tìm được hắc?

Ân Hồng Tụ sắc mặt trầm trọng, có chút bức bối nói:

- Muội cũng không biết nên làm gì nữa. Biện pháp duy nhất lúc này chính là chờ đợi, chờ đợi chớp điện lại xuất hiện, khi đó muội sẽ thi triển bí thuật của Nguyệt Thần điện — Linh Tê Nhất Điểm, hy vọng có thể tìm ra hắc hiện tại đang ở nơi nào.

Đồ Thiên nghe vậy cũng không lên tiếng nữa, hai người yên lặng cùng nhau chờ đợi chớp sáng lần tiếp.

Rất nhanh, chớp sáng giữa trời lại xuất hiện. Ân Hồng Tụ vội vàng nắm lấy cơ hội, trong miệng lẩm bẩm mấy chữ, thân thể rít lên một tiếng chuyển động với tốc độ cực nhanh. Ánh sáng lạ lùng bốn phía hội tụ lại, hình thành một bức tường ánh sáng lấp lánh chung quanh nàng.

Đồ Thiên nhìn thấy cảnh này, sắc mặt có chút chấn động. Song càng khiến cho hắc chấn động hơn chính là trên bức tường lại hiện ra hình ảnh Tà Thần Chu Hỉ đang bị ba người đàn ông trên mình lấp lánh ánh sáng đen thẫm quỷ bí bức đến tuyệt cảnh.

Chớp điện xẹt qua khiến Ân Hồng Tụ mở to mắt, chỉ thấy nàng vẽ mặt lo lắng, nắm chặt tay của Đồ Thiên nhanh chóng bay về phía xa.

Trong khi đang bay, Ân Hồng Tụ mở miệng nói:

- Muội đã biết vị trí của hắc, đó là một sơn cốc rất kỳ lạ, bốn phía đều bị băng bao phủ, vì vậy khi thiểm điện xuất hiện mới có thể đưa hình ảnh của hắc đến nơi này.

Đồ Thiên hỏi:

- Có xa lắm không, phải cần bao nhiêu thời gian?

Ân Hồng Tụ cười khổ nói:

- Rất xa, dựa vào tốc độ của chúng ta chỉ sợ là không thể đến kịp. Cho nên chúng ta phải sử dụng nguyên thần xuất khiếu, dùng tốc độ nhanh nhất đánh cuộc một phen.

Đồ Thiên sắc mặt kinh hãi, hoảng sợ nói:

- Nguyên thần xuất khiếu? Với thời tiết như vậy thì chẳng khác nào tự mình diệt vong, ai lại dám di chuyển với tốc độ cao bên trong sấm sét âm âm?

Ân Hồng Tụ cười khổ nói:

- Muội biết, cho nên muội mới hỏi ý kiến của huynh.

Đồ Thiên trầm mặc, nhưng chỉ một lát sau, chung quanh người hắc chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ, thân thể hóa thành một luồng sáng màu đỏ, di chuyển như con thoi bên trong sấm sét âm ào. Ân Hồng Tụ nhìn thấy

liền nở nụ cười, cũng không nói gì thêm, lập tức dùng phương thức tương tự, lóe lên một cái đã biến mất ở phía xa.

Trong một sơn cốc phủ băng, bốn hình bóng đang nhanh chóng di động bên dưới bầu trời u ám. Mỗi khi chớp điện xuất hiện, bên trong cốc lại sáng rực lên, khiến cho thân ảnh của bốn người hiện ra rõ ràng.

Trong số bốn người, người bị vây khốn nhìn khoảng chừng ba lăm ba sáu tuổi, trên tay hắn cầm một thanh đao sắc kỳ dị màu đỏ sẫm, sắc mặt trắng bệch, nhãn thần âm đạm, chính là Tà Thần Chu Hỉ. Giờ phút này thân thể của hắn đang không ngừng lắc lư, phảng phất như lúc nào cũng có thể ngã xuống. Chung quanh, ba hình bóng màu xám chia làm ba hướng, mỗi người trên thân đều phát ra làn sáng nhàn nhạt màu xanh thẫm.

Hai bên giao chiến đã rất lâu. Ngay từ đầu, tà thần Chu Hỉ đã rơi vào thế bất lợi, bởi vì trước đó hắn đã giao chiến cùng với Sát Huyết Diêm La, thân thể còn chưa khôi phục lại, không ngờ lại gặp phải ba địch nhân này. Hai bên giao chiến với nhau, Tà Thần nhanh chóng lâm vào khốn cảnh.

Tuy nhiên bất kể nói như thế nào, Tà Thần rốt cuộc vẫn là Tà Thần, cộng thêm Thiên Tà nhận bá đạo quý dị khó lường. Vì vậy ba người chung quanh mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng nhất thời cũng không thể đánh bại được hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chân nguyên dần dần cạn kiệt khiến cho Tà Thần Chu Hỉ cảm thấy Thiên Tà nhận trong tay bắt đầu trở nên nặng nề. Trong khoảnh khắc, trong lòng hắn cảm thấy cay đắng. Cố gắng phản kháng, nỗ lực liều mạng, không đến phút cuối tuyệt không từ bỏ, đây chính là niềm tin của hắn, nhưng giờ phút này nó lại không thể trợ giúp được gì.

Chớp sáng lại xuất hiện, lúc này ba người chung quanh cũng đồng thời phát động. Thừa dịp thời điểm yếu ớt nhất của Tà Thần Chu Hỉ, ba luồng sức mạnh nuốt hồn đoạt phách đồng thời tràn đến, hình thành một lồng ánh sáng quý bí màu xanh lục, không ngừng thu hẹp lại.

Một tiếng gầm nhỏ phát ra từ miệng của Tà Thần. Đứng trước tử vong, thân thể hư nhược lại vô lực phản kháng, trong lòng hắn ngoại trừ thống khổ còn có sự giận dữ không cam tâm.

Đôi môi của Chu Hỉ mím lại thật chặt, tay phải nhẹ nhàng huy động. Thiên Tà nhận nặng nề theo sự điều động từ sức lực yếu ớt của hắn phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, một luồng khí tức mỏng manh nhưng lại sắc bén không gì không phá được tạo thành một lỗ hổng phía trên lồng sáng màu xanh lục bên ngoài.

Chu Hỉ kêu thảm một tiếng, thân thể bị khí lưu tràn ra ngoài hất văng lên giữa không trung, tạm thời thoát khỏi xiềng xích của tử vong. Tuy nhiên hạn vận của hắn vẫn chưa kết thúc, ba địch nhân đều vô cùng tàn nhẫn lạnh lùng, không hề vì tình trạng của hắn lúc này mà ngừng tay.

Giữa không trung, ba bóng xám vẫn duy trì phương vị lúc trước, sáu bàn tay đồng thời đưa ra trước người, ánh xanh bùng lên trong lòng bàn tay, lực thôn tính cực kỳ tà ác trời buộc thật chặt Tà Thần Chu Hỉ. Chung quanh, mưa gió điên cuồng vẫn thét gào, vô số tia sét và tiếng sấm vang lên, Tà Thần Chu Hỉ rơi vào tuyệt cảnh, thân thể hư nhược giống như bị ăn mòn, sinh mệnh đang dần dần rời đi.

Thắng bại đã phân, sinh tử đã định, trận chiến cũng phải kết thúc. Tuy nhiên trong lúc này, hai luồng hào quang từ xa đang nhanh chóng bay đến, chỉ trong chớp lát đã xuất hiện trên bầu trời, hai tiếng hét giận dữ cùng với hai thể công sắc bén xuất hiện trên không trung Tà Thần, mục tiêu chính là ba bóng xám quý bí.

Có chút đột ngột bất ngờ, có lẽ là do mưa to gió lớn đã che lấp đi khá nhiều, cho nên khi Đồ Thiên và Ân Hồng Tự đến nơi, ba bóng xám đều không phát hiện ra. Tập kích bất ngờ chính là thượng sách, Đồ Thiên và Ân Hồng Tự nhờ vào thời tiết nên đã thành công bước này, nên khi hai người xuất thủ, lập tức liền chấn bay ba bóng xám.

Ôm lấy Tà Thần Chu Hỉ, sắc mặt của Đồ Thiên có chút đau xót. Thương thế của Chu Hỉ cực kỳ nghiêm trọng, nếu chậm một chút thôi có lẽ đã không còn cứu được.

- Sao rồi, Đồ Thiên, hắn không việc gì chứ?

Ân Hồng Tự quan tâm hỏi, vẫn không quên cảnh giác nhìn ba bóng xám.

Đồ Thiên vừa đem một lượng lớn chân nguyên truyền vào bên trong cơ thể của Chu Hỉ vừa nói:

- Hấn bị thương rất nặng, đã hoàn toàn hôn mê. Ta đang cố gắng trị thương cho hấn, nhưng chỉ sợ thời gian không nhiều lắm.

Ân Hồng Tụ hiểu được ý tứ của hấn, truyền âm nói:

- Ba người này vô cùng quý dị, trên người lại tản mát ra khí tức tà ác, cho dù liều mạng chỉ sợ chúng ta cũng không phải là đối thủ của bọn chúng. Trước mắt tốt nhất là nên rút lui, xem thử có thể lợi dụng mưa gió để chạy thoát hay không.

Đồ Thiên khê gật đầu, lập tức mang theo Tà Thần Chu Hỉ nhanh chóng lui về phía sau, đáng tiếc là đã muộn.

- Các người là ai, dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta? Hãy mau báo danh để nhận lấy cái chết!

Ánh sáng nhạt chợt lóe lên. Dưới bầu trời âm u, ba bóng xám lập tức bao vây Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ giữa không trung.

Nhìn thấy đường đi đã bị cản, Đồ Thiên nhanh chóng đến gần Ân Hồng Tụ, tiện tay đem Tà Thần Chu Hỉ giao cho nàng, trầm giọng nói:

- Ta sẽ đoạn hậu, nàng hãy thừa cơ hội chạy đi!

Ân Hồng Tụ trong lòng có chút cảm động, có điều lúc này không phải là lúc nói chuyện tình ái, nàng chỉ khê gật đầu dặn dò:

- Cần thận một chút, địch nhân lai lịch không rõ ràng, e rằng không phải là nhân vật đơn giản.

Nhìn thẳng vào bóng xám trước mặt, Đồ Thiên quát lớn:

- Đồ Long môn hạ Đồ Thiên. Các người là ai, vì sao không dám xưng tên?

Bóng xám nở một nụ cười âm trầm, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Một môn phái hẻo lánh, thảo nào lại sinh ra một tên vô danh tiểu bối như ngươi. Tiểu tử, hai người các ngươi nếu đã nhúng tay vào, vậy thì phải nhận lấy hậu quả.

Chỉ đơn giản hai câu, hấn cũng không nói nhiều, trực tiếp tựu bắt đầu tấn công.

Đồ Thiên sắc mặt nặng nề, tiêm đao trong tay liền chuyển động, làn đao rít gào phá không mà hiện, trong mưa to gió lớn tựa như thần long vẩy đuôi, ánh sáng rực rỡ bao phủ phương viên hơn mười trượng.

Ân Hồng Tụ tay trái nâng thân thể của Tà Thần Chu Hỉ, chân nguyên không ngừng truyền vào cơ thể của hấn. Tay phải của nàng dựng thẳng nơi ngực, một tầng ánh kim nhàn nhạt không ngừng lưu động, thân thể chậm rãi xoay tròn, phòng ngự hai bóng xám khác.

Cuồng phong như những lưỡi dao cắt qua thân thể, dưới cơn mưa tầm tã, Đồ Thiên và bóng xám đã bắt đầu triển khai cuộc chiến. Ánh đao màu đỏ sậm giống như tia chớp, giữa không trung tung hoành ngang dọc, thỉnh thoảng lại xoay tròn bay múa, hình thành những chùm tia sáng bắn ra ngăn cản đối phương áp sát.

Đối mặt với công kích của Đồ Thiên, bóng xám chỉ cười lạnh liên miên. Thân thể của hấn trong mưa gió vẫn di chuyển với tốc độ cao, khi thì ẩn nấp bên trong bóng tối, khi thì lại lóe lên rõ ràng giữa ánh chớp. Hai tay của hấn giơ lên trời không ngừng múa lên, thoạt nhìn thì có vẻ lộn xộn, nhưng ánh đen thẫm bốn phía lại không ngừng lưu động. Màu xanh lục, màu đen, màu xám những hào quang đầy màu sắc lần lượt đan xem dung hợp, hình thành một khu vực quỷ bí, lặng lẽ áp sát đến Đồ Thiên.

Tính chất của khu vực này rất tà ác, mỗi khi thu hẹp lại một khoảng cách nhất định, áp lực bên trong cũng gia tăng tương ứng, khiến cho hành động của Đồ Thiên trở nên khó khăn. Đồng thời áp lực này còn hàm chứa lực thôn tính cực mạnh, không ngừng ăn mòn lỏng lẻo phòng ngự của Đồ Thiên, khiến cho chân nguyên của hấn tiêu hao rất nhiều.

786. Chương 788 – Hình Thế Ngụy Cấp (tình Thế Ngụy Cấp)

Do ánh đao của Đồ Thiên là chí dương chí cương, cho nên khí nóng phát ra tiếp xúc với nước mưa liền sinh ra sương mù rất nhiều, nhanh chóng che kín toàn bộ thân thể đang xoay tròn của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy một luồng đao trăm trượng đang lấp lánh ánh đỏ chói mắt, bổ xuống cực nhanh lên bóng xám.

Đao này uy lực cứng rắn mãnh liệt, hội tụ toàn thân công lực cùng với sự giận dữ của Đồ Thiên, có thể nói là không gì chống được, phảng phất như sấm sét giáng xuống. Nhưng thực lực của bóng xám cũng cực kỳ kinh người, khi đao này chém xuống, hắn không hề né tránh, hai tay kết ấn trước ngực, một cột sáng hồng sẫm, xanh lục sẫm, đen sẫm đan xen vào nhau đột nhiên xuất hiện, nghênh đón công kích của Đồ Thiên.

“Ầm ầm---” Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt như sét, tiếng nổ đécc tai như sấm động, cả hai không ngừng xuất hiện trong cơn mưa to gió lớn. Một đao kinh người, cột sáng quỷ dị, cả hai va chạm vào nhau giữa không trung. Khí chí dương chí cương và khí chí âm chí tà so độ hơn thua, trong nháy mắt phát ra một vụ nổ hủy diệt, khiến cho cả băng cốc sáng rực lên. Đồ Thiên và bóng xám đều bị bắn ra.

Trong khi bắn về phía sau, Đồ Thiên thân thể run bắn, mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra thần sắc giận dữ. Đồ Thiên vung tay trái về phía sau, mượn lực phản chấn để ổn định thân thể. Ánh mắt Đồ Thiên chăm chú nhìn bóng xám, phát hiện đối phương trừ lồng khí phòng ngự màu xám bên ngoài hơi chấn động, tuyệt không có vấn đề gì. Thấy vậy, Đồ Thiên hơi run sợ, cũng có chút thất vọng, chênh lệch tu vi sẽ trực tiếp quan hệ đến kết cục cuối cùng.

Ân Hồng Tụ cũng thấy được kết quả cuộc chiến, khi đã nhìn rõ tình hình, trong lòng không khỏi thở dài. Địch nhân đáng sợ ngoài dự đoán, nhưng nàng nghĩ không ra ba bóng xám này rốt cuộc là đến từ nơi nào. Thực lực như vậy tại thất giới là vô cùng hiếm thấy, vì sao mình không có chút ấn tượng nào?

Còn đang suy nghĩ, Tà Thần Chu Hỉ trong lòng bỗng nhiên động đây, Ân Hồng Tụ vui mừng vội vàng cúi đầu nhìn hắn.

Tà Thần Chu Hỉ mở mắt, vừa nhìn thấy Ân Hồng Tụ, trong mắt tỏ rõ vẻ kinh ngạc, yếu ớt nói:

- Nha đầu, là người! Người tại sao lại ở nơi này?

Ân Hồng Tụ cười khổ nói:

- Ta cùng với Đồ Thiên tới tìm người, lại phát hiện người đang gặp nguy hiểm, cho nên vừa vọt đến kịp. Có điều ba bóng xám này rốt cuộc là ai, tại sao lại lợi hại như vậy?

Tà Thần Chu Hỉ quay đầu liếc nhìn bốn phía, thấy Đồ Thiên đang giao chiến cùng với một bóng xám giao chiến, không khỏi lo lắng nói:

- Nha đầu, cảm ơn hảo ý của các người. Nhưng lần này chỉ sợ là đã liên lụy đến các người.

Ân Hồng Tụ an ủi:

- Không cần lo lắng, đánh không lại thì chúng ta chạy, nhất định là có hy vọng.

Tà Thần Chu Hỉ lắc đầu nói:

- Nha đầu, người suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Địch nhân trước mặt không phải tầm thường, bọn họ chính là Luyện Hồn sứ giả đến từ nơi tối cao nhất trong năm đại động thiên, Luyện Hồn Động Thiên. Bọn họ là sư đệ của Kim Luyện, tinh thông luyện hồn thuật, thực lực cực kỳ đáng sợ, so với Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực còn tà ác hơn.

Ân Hồng Tụ sắc mặt biến hẳn, hoảng sợ nói:

- Là bọn chúng! Khó trách thực lực lại kinh người như vậy.

Tà Thần Chu Hỉ thấp giọng nói:

- Nha đầu, buông ta ra! Người hãy đi giúp Đồ Thiên, còn ta sẽ kiềm chế bọn họ. Một khi có cơ hội các người hãy lập tức chạy ngay, không nên chết ở chỗ này, mục tiêu của bọn chúng là Thiên Tà nhận trong tay ta.

Ân Hồng Tụ lắc đầu nói:

- Không được! Nếu đi thì phải đi cùng nhau, có chết thì cũng phải chết chung.

Tà Thần Chu Hỉ nói:

- Nha đầu, ý tốt của ngươi ta xin tâm lĩnh. Nhưng các ngươi vẫn còn trẻ tuổi, không nên vì ta mà chôn vùi tất cả, dù sao giữa chúng ta cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần mà thôi.

Ân Hồng Tụ lưu ý bốn phía, ngữ khí kiên định nói:

- Ta và Đồ Thiên một khi đã đến, nhất định phải mang ngươi chạy. Nếu như không làm được, vậy thì sẽ chết cùng với ngươi tại đây. Ai bảo chúng ta là bằng hữu!

Tà Thần sắc mặt biến đổi, cảm động nói:

- Nha đầu, ngươi thật sự không hối hận?

Ân Hồng Tụ nghiêm túc nói:

- Không hối hận, nếu không ta đã không đến đây. Bây giờ chúng ta hãy tự tin lên, trước tiên cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, những chuyện khác sau này hãy nói.

Tà Thần Chu Hỉ khẽ gật đầu nói:

- Tốt, chúng ta hãy đánh cuộc một phen, xem bọn chúng có thể vây khốn chúng ta được hay không.

Tà Thần Chu Hỉ xoay người đứng lên, sau khi nhận được một lượng lớn chân nguyên do Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ tương trợ, thương thế của hắn đã có chuyển biến tốt. Giờ phút này mặc dù vẫn không phát huy được bao nhiêu lực lượng, nhưng đã có thể hoạt động tự nhiên.

Nhìn thấy hắn phần chần trở lại, Ân Hồng Tụ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, lên tiếng cổ vũ:

- Bắt đầu đi, chúng ta nhất định sẽ không thua!

Nói xong nàng liền lách mình bay ra, quyết định chủ động tấn công.

Giờ phút này, Ân Hồng Tụ không hề nghe theo Tà Thần Chu Hỉ đi trợ giúp Đồ Thiên, mà là một mình nghênh chiến một địch nhân, bởi vì nàng không muốn Tà Thần Chu Hỉ phải chịu áp lực quá lớn.

Nhìn thấy nàng đã hành động, Tà Thần Chu Hỉ cũng không chậm trễ, tay phải lập tức múa Thiên Tà nhận tấn công bóng xám còn lại. Cứ như vậy, sáu người làm thành ba nhóm, dưới cơn giông tố triển khai cuộc chiến sinh tử.

Trong ba nhóm giao chiến, người cùng với Đồ Thiên động thủ chính là Kim Hồn trong Luyện Hồn sứ giả. Giờ phút này hắn đã hoàn toàn áp chế Đồ Thiên, từng bước đẩy đối phương vào khốn cảnh. Tình huống của Ân Hồng Tụ thì tốt hơn một chút, chủ yếu là do đối thủ Kim Động vẫn còn chưa hiểu rõ về nàng, cho nên thắng bại tạm thời bất phân. Còn lại Tà Thần Chu Hỉ, tình huống tự nhiên không cần nói cũng biết, hắn hoàn toàn là dựa vào một luồng dũng khí và niềm tin để duy trì.

Cuồng phong mưa bão, sấm chớp ầm ầm sáng rực, hoàn cảnh ác liệt như vậy, bóng sáu người trong mưa gió không ngừng nhấp nhô, tiếng sét dày đặc đình tai nhức óc không ngừng vang vọng bên trong băng cốc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuộc chiến cũng càng lúc càng thảm liệt. Trong số ba người, Đồ Thiên sau khi liên tục mấy lần phản kích thất bại, cuối cùng bị Kim Hồn đánh bay, thân thể như chiếc lá rụng theo gió rơi xuống. Tu vi chênh lệch đã định sẵn kết cục cuối cùng, Đồ Thiên mặc dù cố hết sức phản kháng, nhưng quyết tâm cũng không thể nào bù đắp được cho thực lực.

Tình huống của Ân Hồng Tụ hơi tốt hơn. Pháp quyết của Nguyệt Thần điện thần bí khó lường, hơn nữa còn thuộc về âm nhu, có chút tương tự với tính chất của Luyện Hồn Động Thiên, cho nên tại phương diện phòng ngự chiếm không ít ưu thế.

Lúc này, sau khi nàng nhìn thấy tình huống của Đồ Thiên, không nhịn được hô lên một tiếng kinh hãi, lắc mình xuất hiện tại bên ngoài mây tượng. Một tay nàng tiếp lấy Đồ Thiên, ân cần hỏi:

- Thế nào, có sao không?

Đồ Thiên gượng cười, đang muốn trả lời câu hỏi của nàng, chợt thấy bóng xám lóe lên, vội vàng la lớn:

- Cẩn thận, tránh mau!

Ân Hồng Tụ không chút sợ hãi, từ trước nàng đã dự tính đến tình huống này, cho nên khi Đồ Thiên vừa la lên, nàng đã lách mình tránh né, thoát khỏi chiêu tấn công của Kim Hồn và Kim Động.

Quay đầu lại, Ân Hồng Tụ nhìn thoáng qua Tà Thần Chu Hỉ, trong lòng tràn ngập tình cảm đau thương mất mát. Giờ này khắc này, toàn tuyến đều đã chiến bại, nói không để ý thì chỉ là tự gạt mình.

Bay lên xoay mình, Ân Hồng Tụ mang theo Đồ Thiên đi đến gần Tà Thần Chu Hỉ đang điên cuồng phản kích, lên tiếng:

- Tình thế nguy ngập, chúng ta chỉ còn cách liều chết đánh một chiêu, đánh cuộc với số mệnh một phen.

Tà Thần Chu Hỉ một mặt phản kích, một mặt nói:

- Nha đầu, không cần lo cho ta. Người hãy mang theo hãn nhanh chóng rời đi, có lẽ còn có chút sinh cơ.

Ân Hồng Tụ nhìn Kim Hồn và Kim Động đang đến gần, đau thương nói:

- Không còn kịp rồi, ngay từ đầu chúng ta đã không phải là đối thủ của bọn chúng, lúc này Đồ Thiên lại bị trọng thương, người chân nguyên cũng đã cạn kiệt, muốn chạy trốn so với lên trời còn khó hơn.

- Hắc hắc, cuối cùng thì các ngươi cũng biết tình huống hiện tại của mình, vậy thì hãy thúc thủ chịu trời đi!

Kim Hồn lạnh lùng âm hiểm nhìn ba người, kêu Kim Thiên cùng Kim Động từ từ áp sát.

Tập trung một chỗ với Tà Thần Chu Hỉ, sắc mặt của Ân Hồng Tụ không ngừng biến đổi, nội tâm đang suy nghĩ một vấn đề, khiến cho nàng do dự bất quyết. Sinh tử dù sao cũng là chuyện quan trọng nhất của đời người, khi đã không thể lựa chọn, chỉ còn cách liều chết chiến đấu, loại cảm giác bất lực cùng với khổ sở này há có thể dễ dàng chịu đựng.

Địch nhân càng đến gần, khí tức tử vong càng hiện rõ. Đồ Thiên và Tà Thần Chu Hỉ đều gằm lên, còn Ân Hồng Tụ thì vẫn đang chìm trong suy nghĩ.

Trước đó, nàng vừa mới cùng Đồ Thiên bày tỏ tâm ý, cất bước vào cánh cửa của hạnh phúc, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đều mất hết, loại cảm giác từ trên cao rơi xuống này sao có thể không khiến cho nàng đau đớn?

Trong lòng đau khổ, Ân Hồng Tụ nhìn địch nhân đang đến gần, biết rằng mình không có lựa chọn, cho nên trong lòng trở nên kiên quyết. Ánh mắt nàng nhìn phía chân trời, ngữ khí đau thương nói:

- Đánh một trận cuối cùng, để cho chúng ta trong mưa gió đánh cuộc một phen với ý trời.

Đồ Thiên nghe được những lời này, sắc mặt vô cùng đau thương, nhỏ giọng nói:

- Hồng Tụ, nhân lúc nàng còn chưa bị thương hãy mau rời đi, sau này hãy báo thù cho chúng ta!

Ân Hồng Tụ hiểu được ý tứ của hãn, lắc đầu nói:

- Không cần lo lắng, chúng ta phải cùng nhau sống chết. Bây giờ hai vị hãy nghe ta, chúng ta ba người hợp lực phát động một chiêu liều chết, may ra còn có chút sinh cơ.

Tà Thần Chu Hỉ nhìn nàng, lại nhìn qua Đồ Thiên, có chút áy náy nói:

- Nha đầu, cảm ơn các ngươi. Bây giờ nên làm như thế nào, người nói, chúng ta đều sẽ nghe người.

Ân Hồng Tụ truyền âm nói: “Hiện tại chúng ta hiển nhiên không thể đối kháng với địch nhân, cho nên cần phải mượn sức mạnh của trời đất. Nguyệt Thần điện có một môn pháp thuật mượn lực, có thể dung nạp sức mạnh của non sông để cho mình sử dụng. Lần này địch nhân đến từ Luyện Hồn Động Thiên, thực lực không thể coi thường, cho nên ta quyết định sẽ mượn sức mạnh của sấm sét, dựa vào khí chí dương chí cương để đối kháng với khí chí âm chí tà của bọn chúng. Muốn thi triển môn pháp quyết này thì đầu tiên

cần phải có một thanh thần binh, cho nên cần phải nhờ vào Thiên Tà nhận để dẫn lực lượng của chớp sét lên thân thể.”

Tà Thần Chu Hỉ có chút sửng sốt, thấp giọng nói:

- Loại phương pháp này của ngươi không phải cùng một nguyên lý với Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết sao?

Ân Hồng Tụ nói:

- Đúng vậy, chính là lợi dụng nguyên lý đó, mượn uy lực của tự nhiên to lớn chuyển hóa thành một chiêu cực kỳ mạnh mẽ.

Tà Thần Chu Hỉ nói:

- Tốt lắm, bắt đầu đi!

Nói đoạn liền đưa Thiên Tà nhận cho Ân Hồng Tụ, chờ đợi hành động của nàng.

Tiếp lấy Thiên Tà nhận, Ân Hồng Tụ dặn dò:

- Sức mạnh thiên lôi cương mãnh cực kỳ, ta có thể tiếp nhận được hay không còn phải xem thiên ý. Mọi người nhớ kỹ phải toàn lực phòng ngự, đừng cho nước mưa dính vào người để tránh bị sét đánh. Đồ Thiên phải lưu ý, khi muội thi triển pháp quyết thì huynh hãy tìm dịp ném tiêm đao trong tay ra, khiến nó đến gần địch nhân, như vậy có thể trợ giúp muội phát huy uy lực.

Đồ Thiên đáp lời:

- Yên tâm, ta biết nên làm thế nào, nàng hãy cẩn thận!

787. Chương 789 – Lưu Tinh Xuất Hiện

Kim Hồn chăm chú nhìn Ân Hồng Tụ giữa không trung, âm trầm nói:

- Cẩn thận một chút, nha đầu kia có chút cổ quái. Để an toàn, chúng ta hãy hợp sức toàn lực tấn công một lần, cần phải hủy diệt bọn chúng trong một chiêu.

Kim Động và Kim Thiên gật đầu đồng ý. Ba người trong nháy mắt liền tách ra, phân tán thành mấy trăm bóng xám, liền kết lại với nhau, hình thành một lồng ánh sáng khép kín đường kính mười trượng, mặt ngoài lóe lên ánh sáng quý bí màu đỏ thẫm, xanh lục thẫm, và đen thẫm.

Lồng sáng này âm u tà ác, có vô số ảo ảnh của vong hồn lệ quỷ, từ xa nhìn lại giống như một tấm lưới khổng lồ, bên trong có vô số tà linh dị vật điên cuồng chuyển động, tất cả đều giương nanh múa vuốt, hóa thành từng luồng sáng u lực, lao thẳng đến Đồ Thiên, Chu Hỉ và Ân Hồng Tụ.

Trong mưa gió, sấm sét chói lòa! Ân Hồng Tụ đứng giữa không trung, nhân lúc sét điện đánh xuống, toàn thân nàng bùng lên ánh sáng màu vàng óng, toàn lực thi triển bí thuật của Nguyệt Thần điện, khiến cho sấm chớp chung quanh hội tụ toàn bộ lên Thiên Tà nhận. Một luồng ánh chớp chói mắt vây phủ quanh thân người nàng.

Giờ khắc này, Ân Hồng Tụ giống như Lôi Thần, tay phải cao giơ Thiên Tà nhận. Cột sáng sét điện chói mắt kết nối trời đất, chẳng những chiếu sáng phương viên vài dặm, còn phát ra một luồng khí thể to lớn hùng hậu, khiến cho toàn bộ cốc bao phủ bởi sức mạnh sấm sét.

Ánh chớp lóe lên chiếu sáng khuôn mặt Ân Hồng Tụ, vẻ mặt đau khổ của nàng có thể nhìn thấy rõ ràng. Hiển nhiên khi nhận được sức mạnh to lớn, nàng cũng đồng thời phải chịu đựng phản lực tương đương.

Giận dữ quát lên một tiếng, tựa như sét đánh, Ân Hồng Tụ sau khi thúc động pháp quyết đến cực hạn, tay phải đột nhiên rung lên, Thiên Tà nhận đột nhiên hóa thành ngàn vạn, vô số bóng kiếm bắn ra khắp trời đất, tràn ngập từng ngõ ngách, phát động một chiêu hủy diệt.

Trên bầu trời bằng cốc, hào quang như mưa, cột sáng sét điện giống như một đóa hoa hồng nở rộ, từ bên trong ra ngoài, từ cao xuống thấp, trong nháy mắt bao phủ phương viên vài dặm.

Từ xa nhìn lại, ngàn vạn ánh kiếm lóe lên sức mạnh sấm sét, tựa như hoa do thiên nữ rải, va chạm kịch liệt với kết giới Luyện Hồn của Luyện Hồn sứ giả, bộc phát ra vô số tia lửa, phát ra những tiếng nổ lớn. Sức mạnh chính tà tựa như nước lửa gặp nhau, hai bên không ai nhường ai, nhanh chóng lâm vào cục diện giằng co.

Giữa không trung, Đồ Thiên nhìn thấy Ân Hồng Tụ đã bắt đầu công kích, tay phải lập tức hội tụ sức mạnh toàn thân, tiêm đao rít lên một tiếng bay ra, bắn thẳng đến Kim Hồn. Tà Thần Chu Hỉ sắc mặt như tro tàn, trong mắt lóe lên kỳ quang, ẩn ước như nhìn thấy được một chút hy vọng, nhưng không hiểu vì sao trong lòng hẩn lại càng cảm thấy bất an?

Trong lúc Chu Hỉ đang suy nghĩ, lồng sáng quý bí của Luyện Hồn sứ giả phát ra bỗng nhiên xuất hiện những bóng sáng hư ảo bắn đến, dễ dàng xuyên qua phòng ngự yếu ớt của hẩn, hóa thành lực lượng tà ác điên cuồng ăn mòn thân thể hẩn.

Tiếng kêu thảm thiết chìm trong mưa gió, Đồ Thiên cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự như Tà Thần Chu Hỉ. Hai người giờ phút này đều lâm vào cảnh khốn cùng.

Trên đỉnh đầu, Ân Hồng Tụ toàn lực thúc động Thiên Tà nhận, dùng quyết tâm vô cùng kiên định, mang theo uy thế của sấm sét, quyết liều mạng cùng với ba vị Luyện Hồn sứ giả.

Thời gian nháy mắt qua đi, hai bên giằng co uy lực bắt đầu giảm yếu theo sự tiêu hao chân nguyên. Ngàn vạn ánh kiếm màu sắc từ từ mờ đi, kết giới quý bí cũng dần dần mỏng đi. Cuối cùng, kết giới vỡ tan bóng kiếm biến mất, một dòng khí lưu hủy diệt mãnh liệt cuốn ra bốn phía, san thành bình địa cả băng cốc.

Một chiêu này, tiêm đao của Đồ Thiên chìm trong cuồng phong, có vẻ như vô dụng, nhưng thực tế thì lại tạo thành uy hiếp rất lớn đối với ba vị Luyện Hồn sứ giả. Bởi vì tại một khắc cuối cùng, Ân Hồng Tụ đã đem sức mạnh sấm sét còn sót lại trên Thiên Tà nhận truyền vào tiêm đao của Đồ Thiên. Thế nên, tiêm đao được ngoại lực to lớn truyền vào lập tức nổ mạnh, rung động không gian, khiến cho Kim Hồn ở khoảng cách gần nhất bị chấn bay ra ngoài.

Tiếng gầm giận dữ vang lên trong mưa gió, ba vị Luyện Hồn sứ giả đều bị trọng thương trong chiêu này, bị hất bay ra ngoài mấy trăm trượng. Tà Thần Chu Hỉ và Đồ Thiên cũng bị cuồng phong đánh rơi xuống đất, khí lưu điên cuồng tàn bạo mạnh mẽ dồn ép hai người, phẳng phất như muốn xé tan bọn họ thành từng mảnh, tàn phá nhục thể và linh hồn bọn họ. Ân Hồng Tụ bị cuốn lên trời, khuôn mặt thanh tú trắng bệch như tuyết, cặp mắt long lanh lúc này âm đạm vô thần, khóe miệng máu tươi không ngừng chảy ra.

Cuồng phong vừa dứt, mưa to đã tới. Ông trời dường như muốn tẩy rửa đi tất cả dấu vết, nhưng chuyện đã xảy ra có thể tẩy hết được sao?

Trên bầu trời, Ân Hồng Tụ theo gió rơi xuống, thân thể yếu ớt đung đưa theo gió phẳng phất như lá rơi, không thể khống chế được chút nào. Trên mặt đất, Đồ Thiên và Tà Thần Chu Hỉ vẫn còn một chút hơi tàn, nhưng hai người lại hoàn toàn không thể động đậy, cặp mắt vô thần như đang than trách.

Một tiếng ầm vang lên, Ân Hồng Tụ rơi xuống bên cạnh hai người, thân thể lăn hai vòng mới ngừng lại. Ân Hồng Tụ quay đầu lại nhìn hai người, yếu ớt hỏi:

- Hai người thế nào, có sao không?

Đồ Thiên cố sức trả lời:

- Không sao, còn nường?

Thanh âm rất yếu ớt, chìm trong mưa to gió lớn.

Ân Hồng Tụ không nghe được thanh âm của hẩn, nhưng nường nhìn thấy tất cả, khóe miệng nở một nụ cười khổ sở. Hai tay dùng sức, Ân Hồng Tụ chậm rãi bò về hai người, khuôn mặt nường thấm đẫm nước mưa, trong đó liệu có mang theo nước mắt?

Tà Thần Chu Hỉ nhìn nường, cảm động sâu sắc, nhưng hẩn lại bất lực không thể làm được gì. Bởi vì mình, hai người trẻ tuổi này không tiếc lấy thân mạo hiểm, mối ân tình bằng hữu này hẩn quả thật gánh vác không nổi.

Giờ khắc này, đối với Tà Thần Chu Hỉ mà nói sống chết đã không còn quan trọng. Hắn cả đời cô độc, thời khắc này lại nhận được một sự quan tâm chân thành, cho dù có chết tại đây, đối với hắn mà nói đã không uổng cuộc đời này.

Giữa không trung, tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên. Ba vị Luyện Hồn sứ giả bị trọng thương giờ phút này đã bay trở lại, lửa giận bùng bùng nhìn ba người dưới mặt đất. Nhẹ nhàng hạ xuống, Kim Hồn, Kim Động và Kim Thiên chia làm ba hướng, bên ngoài thân đều chớp động ánh sáng màu xám, ngăn cách nước mưa ở bên ngoài vài thước. Sáu con mắt ngập tràn lửa giận như muốn phát điên.

- Xú nha đầu đáng ghét, không ngờ ngươi cũng hiểu được thuật Ngự Lôi, đáng tiếc tu vi của ngươi còn kém nhiều lắm. Bây giờ để ta cho ngươi nếm thử mùi vị của thuật Luyện Hồn, để cho ngươi biết được sự hối hận khi dám chọc giận chúng ta.

Hai tay hắn đan thành ấn, một luồng ánh sáng màu xanh lục từ lòng bàn tay phát ra, lập tức bao bọc lấy Ân Hồng Tụ, không ngừng thu nhỏ lại.

Thanh âm trầm thiết từ trong miệng Ân Hồng Tụ truyền ra, tiếng kêu xé lòng khiến cho người nghe trong lòng phát lạnh. Đồ Thiên ở bên cạnh nghe được liền gầm lên, Tà Thần Chu Hỉ hai mắt cũng trợn trừng, giận dữ nhìn Kim Hồn.

Bất cam và phẫn nộ xuất hiện trong đáy lòng của hai người, lúc này hai người bọn họ trong lòng ngập đầy tức giận, nhưng thân thể yếu ớt không thể làm được gì, sắc mặt lại càng thêm vài phần bi tráng.

Gió lớn không ngừng, mưa to không ngớt. Tiếng kêu trầm thiết thê lương cùng với tiếng gầm giận dữ bất cam trong mưa gió dần dần tan biến.

Khi tất cả đều yên lặng lại, Kim Hồn tàn độc lên tiếng:

- Kết thúc rồi, để ta đưa các ngươi xuống địa ngục!

Ánh xanh lục chợt lóe lên, luồng ánh sáng như đao chọt hiện, ba luồng đao sáng quỷ dị màu xanh lục theo sự khống chế của Kim Hồn xuất hiện trên đỉnh đầu Ân Hồng Tụ, Đồ Thiên và Tà Thần Chu Hỉ.

Một kích hủy diệt không thể tránh né, Tà Thần tranh đấu rất lâu, cuối cùng cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm. Nhưng Ân Hồng Tụ và Đồ Thiên, bọn họ vốn là muốn tìm Tà Thần Chu Hỉ khuyên hắn cùng nhau đi đến Quỷ vực, không ngờ lại gặp phải chuyện này. Là ý trời đã định sẵn, hay là còn nguyên nhân gì khác?

Nhìn một chiêu hạ xuống, Kim Động và Kim Thiên vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng lửa giận trong mắt thoáng bình tĩnh lại. Nhưng đúng thời khắc này, một luồng bá khí đột nhiên bắn đến. Kim Động và Kim Thiên còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở Kim Hồn, đã thấy một luồng ánh sáng màu đỏ máu như đao cuộn đến, mang theo khí tức điên cuồng bá tuyệt bao phủ trên đỉnh đầu ba người.

Bất ngờ âm thầm đến, khi Kim Hồn phát hiện không ổn, liền vội vàng thu hồi thể công, dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau, đồng thời thiết lập mười tám tuyến phòng ngự bên ngoài thân.

Một chiêu này bá đạo tuyệt luân, dễ dàng chém tan phòng ngự của Kim Hồn, phá nát thân thể của hắn. Kim Động và Kim Thiên vận khí tốt hơn một chút, hai người phản ứng nhanh hơn một bước, tuy lưới sáng phòng ngự vỡ tan, thân thể phải chịu thương tổn rất lớn, nhưng tính ra vẫn bảo vệ được toàn vẹn thân thể, chỉ bị hất bay đi. Trên mặt đất, ba người Ân Hồng Tụ vẫn hoàn hảo không tổn hại gì, hiển nhiên người ra tay rất có chừng mực.

- Là kẻ nào? Ra đây!

Tiếng rống giận dữ do Kim Hồn phát ra. Giờ phút này nguyên thần còn sót lại của hắn đang truy tìm vị trí của người vừa ra tay, hiển nhiên thân thể bị hủy diệt đối với hắn là một đả kích rất lớn.

Kim Động và Kim Thiên cũng bay trở về bên cạnh hắn. Sương mù màu xám quanh thân hai người đã biến mất, lộ ra hai khuôn mặt già nua tái nhợt, trong thần sắc hung ác còn mang theo vài phần tà dị.

- Là ta, ngươi vẫn không phục sao?

Thanh âm uy nghiêm mà lạnh lùng, trong mưa gió vẫn vang lên rất rõ ràng, nhưng lại không hề thấy bóng người.

Kim Hồn cả giận quát lên:

- Người là ai, có gan thì bước ra đây!

Trong mưa gió, người nọ lên tiếng:

- Ta tự nhiên muốn ra mặt. Chỉ sợ khi các người nhìn thấy ta, có muốn trốn cũng không còn cơ hội nữa.

Dứt lời, bên cạnh Ân Hồng Tự ánh đỏ chợt lóe lên, xuất hiện một trung niên nam tử toàn thân mặc y phục màu đen. Người này tướng mạo anh tuấn, tay cầm một thanh đại đao kỳ lạ, chính là Lưu Tinh cực kỳ thần bí.

- Thiên Tà Ma Hồn đao! Người là Lưu Tinh?

Kim Hồn kinh hô một tiếng, vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ. Kim Động và Kim Thiên sắc mặt cũng đầy vẻ cảnh giác.

- Không sai, ta chính là Lưu Tinh. Bây giờ các người có muốn thử nghiệm lại một chút uy lực của thanh đao trong tay ta hay không?

Lưu Tinh sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt còn hàm chứa thần lực uy hiếp người ta.

Kim Hồn né tránh ánh mắt của hắn, giận dữ nói:

- Lưu Tinh hãy nhớ kỹ, cừu hận hôm nay ta nhất định sẽ không quên. Một ngày nào đó ta sẽ khiến cho người phải trả giá!

Nói đoạn hắn liền xoay người, mang theo Kim Động và Kim Thiên không cam lòng rời đi.

Lưu Tinh không đuổi theo, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nếu như các người còn có cơ hội cùng ta gặp lại, đến lúc đó ta nhất định sẽ phụng bồi đến cùng.

Nói đoạn tay phải hắn liền lăng không vung lên, phát ra một luồng sáng màu đỏ, nhẹ nhàng nâng ba người lên khỏi mặt đất, chuyển thân bay về phía xa.

Chỉ chốc lát, Lưu Tinh mang theo ba người đến một nơi trước sườn núi. Nơi này có một huyệt động, một vị thiếu nữ áo trắng đang đứng tại cửa động.

Phi thân vào trong động, Lưu Tinh hạ ba người xuống, nhìn thiếu nữ nói:

- Vũ nhi, ta đã về rồi, nàng chớ nên lo lắng!

788. Chương 790 - Đồng Ý Tiền Vãng (đồng Ý Đi Tới)

- Không có, muội biết huynh sẽ không có sao, nhưng muội đã rất lâu không được nhìn thấy mưa bay, vì thế mới ở đây. Bọn họ thế nào rồi, xem ra bị thương rất nặng, có cấp bách không?

Lưu Tinh đưa cánh tay hộ pháp ra, nhẹ nhàng ôm Dạ Vũ vào lòng, nhìn ba người trên mặt đất nói:

- Bọn họ bị sứ giả của Luyện Hồn Động Thiên đả thương, tình huống hơi không ổn, nhưng không chết được. Bây giờ huynh sẽ trị thương cho bọn họ trước, đợi khi không chế được thương thể bọn họ rồi hãy nói chuyện khác.

Dạ Vũ đáp lại:

- Được, huynh nhanh lên đi, muội sẽ ở đây bồi tiếp huynh.

Lưu Tinh cười một tiếng êm ái, buông nàng ra, đi đến bên ba người Ân Hồng Tự lên tiếng:

- Không cần phải nói, nhớ phải thả lỏng bản thân, mọi chuyện để cho ta xử lý.

Nói rồi, tay phải Lưu Tinh vung lên xoay chuyển, một luồng sáng đỏ rực phát ra từ lòng bàn tay, hóa thành tầng tầng ánh sáng, phủ kín hết ba người, bồi dưỡng thân thể họ.

Thời gian âm thầm trôi qua, một giờ sau, Lưu Tinh thu tay phải lại. Lúc này ba người Ân Hồng Tụ về mặt đã khôi phục lại như thường, thương thế cũng đã đỡ hơn nửa, tất cả đều uốn người đứng dậy.

Cảm kích nhìn Lưu Tinh, Ân Hồng Tụ thì lễ lên tiếng:

- Đa tạ ân cứu mệnh của tiền bối, bọn ba người vẫn bối cảm kích vô cùng.

Lưu Tinh cười nói:

- Không cần phải tạ ơn ta, gặp nhau đã là duyên phận. Còn nếu như vô duyên, muốn cứu cũng cứu không được các vị.

Tà Thần Chu Hỉ nhìn Lưu Tinh, trầm giọng nói:

- Cho dù thế nào, ta cũng cần phải cảm tạ ông, đa tạ ông đã cứu hai người bọn họ. Trước đây, Kim Hồn đã từng nhắc đến Thiên Tà Ma Hồn đao, nghe nói thanh đao này bá đạo tuyệt luân, đã từng xuất hiện ở Tây Thục, không ngờ hôm nay lại có duyên gặp ở nơi này.

Lưu Tinh cười nói:

- Thế nào, Tà Thần ngươi còn muốn phân cao thấp với ta mà không được chăng?

Tà Thần Chu Hỉ lặng đi, sau đó cười đáp:

- Có ý đó thật, đáng tiếc hiện tại ông đã cứu ta, từ nay về sau không có cơ hội nhắc đến việc đó nữa.

Lưu Tinh cười cười, đổi sang chuyện khác:

- Được, không nói những chuyện đó nữa, hay là nói xem mấy vị làm sao lại gặp phải người của Luyện Hồn Động Thiên?

Nghe vậy, Tà Thần Chu Hỉ tắt đi nụ cười, than thở:

- Chuyện này cũng là xảo ngộ. Ta vốn giao chiến với Sát Huyết Diêm La, thân bị trọng thương được Lục Vân cứu. Khi đó Lục Vân tha mạng Sát Huyết Diêm La, nhưng ta lại không thể bỏ qua chuyện này, vì thế lên đường truy đuổi. Hôm nay, khi đến vùng phụ cận băng cốc, không ngờ gặp phải Luyện Hồn sứ giả. Bọn họ thấy ta bị thương, có ý muốn đoạt lấy Thiên Tà nhận, kết quả hai bên liền xảy ra kịch chiến. Ta lúc đó thực lực chỉ còn chưa đủ năm phần, sau một lúc khổ chiến liền rơi vào tuyệt cảnh. Đúng vào lúc đó, hai người nha đầu đột nhiên đến, tương trợ ta đối kháng với cường địch, nhưng vẫn không chống nổi, cuối cùng được ông cứu thoát.

Lưu Tinh cười nói:

- Như vậy thì thật là xảo ngộ, ta cũng đi qua vùng phụ cận cảm nhận được khí tức các vị, thấy hiếu kỳ mới đến đó xem sao, không ngờ lại cứu được các vị. Bây giờ mưa to vẫn còn tiếp tục, các vị đã tính làm chuyện gì sau khi mưa chưa?

Tà Thần nghe vậy liếc nhìn Ân Hồng Tụ hỏi:

- Nha đầu, bọn ngươi vô duyên vô cớ đến tìm ta, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

Ân Hồng Tụ chần chờ một chút, bất quá nhanh chóng ngưng suy nghĩ, thản nhiên đáp:

- Kỳ thật bọn ta tìm ông là hy vọng ông có thể trợ giúp bọn ta, đi cùng với bọn ta tiến vào trong Quỷ vực, loại trừ thế lực tà ác Quỷ vực. Lần trước chia tay ông, bọn ta liền gia nhập Trừ Ma liên minh. Lần này liên minh vì hòa bình của nhân gian, quyết định chia binh ba đường, tiến vào Ma vực, Quỷ vực và nhân gian, trước thì loại bỏ một số thế lực yếu ớt để giảm bớt việc bá tính bị yêu ma quỷ quái làm hại. Bởi vì thực lực của liên minh có hạn, lần này nhiệm vụ tiến vào Quỷ vực giao cho ta và Đồ Thiên, bởi vì nguy hiểm trùng trùng nên bắt buộc dĩ mới nghĩ đến ông.

Tà Thần Chu Hỉ về mặt không vui hỏi lại:

- Nói như thế, cứu ta cũng bởi vì nguyên nhân này chăng?

Ân Hồng Tụ lắc đầu nói:

- Không phải. Khi chúng ta xuất phát còn chưa biết được chuyện ông gặp địch. Sau đó ra tay trợ giúp cũng chỉ vì ông đã từng có ân với bọn ta, tuyệt đối không có ý đồ thi ân để nhờ báo đáp.

Tà Thần Chu Hỉ nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng thản nhiên, ánh mắt sáng tỏ, lúc đó khuôn mặt mới bình thường lại, nhẹ giọng nói:

- Nha đầu, người khăng định ta sẽ đáp ứng bọn người sao?

Ân Hồng Tụ nghe vậy cười yêu kiều đáp:

- Ta không chắc, nhưng ta biết ông sẽ không nỡ đứng yên nhìn bọn ta đi chịu chết. Trong Quỷ vực hung hiểm vô cùng, ngoại trừ thế lực của Sát Huyết Diêm La xâm nhập nhân gian, còn lại U Linh gian thần bí khó lường, ta và Đồ Thiên lại không thể đối phó, vì thế bọn ta hai người tiến vào thì chắc chắn chết không nghi ngờ gì.

Hừ nhẹ một tiếng, Tà Thần Chu Hỉ nói:

- Nha đầu người đừng đắc ý quá, ta sẽ không lần nào cũng dung túng cho người đâu.

Ân Hồng Tụ cũng không chút giận dữ, cười nói:

- Ta biết, nhưng ta tin lần này nhất định ông sẽ dung túng ta, bởi vì ông không muốn ta chết ở Quỷ vực.

Trùng nàng một cái, Tà Thần Chu Hỉ muốn lên tiếng rửa, nhưng thấy nàng điềm nhiên cười tươi liền đột nhiên không nhịn được, bắt lực lên tiếng:

- Quỷ nha đầu, nếu không phải người thông minh, ta cũng khó mà thêm nhìn người. Lần này thấy các người cũng có phần ra tay cứu giúp, ta đáp ứng theo các người cùng tiến vào Quỷ vực.

Ân Hồng Tụ nghe vậy rất mừng, đưa tay nắm lấy tay Tà Thần Chu Hỉ cười nói:

- Quá tốt rồi, ta biết ông sẽ đáp ứng mà, ta xin đại diện cho bách tính nhân gian cảm tạ ông trước.

Tà Thần Chu Hỉ nhìn nàng, ánh mắt có vài phần ưu ái, nhẹ than thở:

- Nha đầu, biết ta vì sao vô cùng ưa thích người chẳng?

Ân Hồng Tụ trợn mắt, kiều mị nói:

- Điều này ta không biết, vì sao vậy?

Tà Thần Chu Hỉ đưa mắt nhìn ra mưa lớn ngoài cửa động, trầm giọng nói:

- Bởi vì tính cách người rất giống một cố nhân của ta, đáng tiếc nàng lại bỏ ta mà đi vĩnh viễn.

Ưu thương nhân nhật tràn vào trong động. Thời khắc này, Tà Thần Chu Hỉ lộ ra một khuôn mặt chưa có người biết đến, khiến cho Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Ân Hồng Tụ nhẹ nhàng an ủi:

- Không cần phải thương tâm, dĩ vãng đã qua rồi, từ nay về sau nếu ông đồng ý thì cùng đi với ta và Đồ Thiên, chúng ta cùng nhau ngao du thất giới.

Chu Hỉ quay đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi có chút kì dị, một lúc sau lại nhìn mặt Đồ Thiên, trêu chọc:

- Nha đầu người lại không sợ hấn ghen tuông, nóng giận với chuyện ta ở bên cạnh à?

Ân Hồng Tụ vẻ mặt đỏ hồng, gất lại:

- Không đành lòng, lại biết chê cười ta, không thêm để ý ông nữa.

Nói rồi xoay người đi. Tà Thần thấy vậy bật cười to, Lưu Tinh cũng cười, nhất thời trong động tiếng cười không ngừng.

Lâu sau, tiếng cười đã hết, Ân Hồng Tụ nhìn Lưu Tinh nói:

- Tiền bối, còn người, lần này sẽ đi đâu?

Lưu Tinh đáp:

- Vốn tính tùy tiện đi đâu đó, xem qua phong cảnh nhân gian. Nhưng trước mắt thất giới hỗn loạn, muốn đứng ra ngoài sợ cũng không dễ dàng gì, vì thế cũng tính đi tìm một lão bằng hữu hội tụ. Còn về địa điểm, nói ra bọn người có thể bất ngờ, bởi vì nơi ta định tìm kiếm chính là nơi các người mới đi khỏi.

- Nơi mới đi khỏi? Phục Long cốc. Tiền bối muốn đi đến Trừ Ma liên minh?

Về mặt kinh ngạc, Ân Hồng Tụ cùng Đồ Thiên đồng thanh hỏi lại.

Lưu Tinh cười đáp:

- Đúng thế, sao, ta không thể đến đó chăng?

Ân Hồng Tụ tỉnh lại, vội vàng nói:

- Không phải, bọn văn bối chỉ quá bất ngờ thôi. Nói thật, tiền bối đến nơi đó bọn văn bối vô cùng hoan nghênh.

Lưu Tinh cười hỏi lại:

- Phải vậy chăng, nhưng không biết lão quái có hoan nghênh hay không?

Ân Hồng Tụ con mắt xoay tròn, nhỏ giọng hỏi:

- Tiền bối nói phải là Phật Thánh Đạo Tiên lão tiền bối không?

Lưu Tinh cười đáp:

- Người biết chăng? Được, ở ngoài mưa cũng ngớt rồi, cũng phải chia tay thôi, lần tới gặp lại hy vọng các vị vẫn như trước đây.

Nói rồi toàn thân ánh sáng lóe lên, lập tức cùng với Dạ Vũ biến mất không còn thấy.

Tà Thần Chu Hỉ thấy cảnh đó, cảm xúc nói:

- Không hổ là người nắm giữ Thiên Tà Ma Hồn đao, thực lực quả nhiên kinh người.

Đồ Thiên thấy vậy không chút hứng thú, mở miệng nói:

- Bây giờ chỉ còn ba chúng ta, tiếp theo phải làm như thế nào đây?

Ân Hồng Tụ đáp:

- Trước mắt thương thế chúng ta chưa lành, còn chưa phù hợp tiến vào Quỷ vực. Nơi đây yên tĩnh rất thích hợp để trị thương, muội nghĩ hay là đợi đến khi thân thể khôi phục lại hãy nói đến việc tiến vào Quỷ vực.

Tà Thần Chu Hỉ không lên tiếng, Đồ Thiên cũng thấy có lý, vì thế ba người liền ngồi xếp bằng trong động bắt đầu trị thương, lợi dụng thời gian nhanh nhất nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mưa dứt, chỉ mới vừa qua giờ ngọ, cả nhanh gian hồng thủy mờ dăng, bách tính chịu vô số tai ách.

Bay trên tầng mây trắng, Trần Ngọc Loan nhìn xuống cảnh tượng thảm thiết dưới chân, miệng than thở liên miên, lại cũng không đủ năng lực. Bên cạnh, Bách Linh khuyên nhủ:

- Đừng quá đau lòng, đây là thiên tai, không phải do con người, chuyện này đã định sẵn, không cách nào tránh được.

Trần Ngọc Loan lạt giọng đáp:

- Muội biết. Nhưng thấy vậy trong lòng đau đớn, muốn nói không để ý, chỉ không có lòng nói được.

- Minh chủ tấm lòng thiện lương, nhưng đây là họa kiếp bách tính phải đối diện, cũng giống như chúng ta phải đối diện với Địa Âm Thiên Sát, đều là chuyện đã định sẵn.

Phản Thiên nhẹ nhàng nói ra suy nghĩ của mình.

Tư Đồ Thần Phong tán đồng:

- Lời này không sai, ai cũng có định mệnh, chức trách của chúng ta là chém yêu trừ ma, tận sức nỗ lực bảo vệ hòa bình. Còn những chuyện khác, bọn họ cần phải tự mình đối mặt.

Trần Ngọc Loan khỏ sở cười cười, mở miệng nói:

- Được, không nói chuyện đó nữa, hay là nói chuyện về Vô Gian Quỷ Sát đi.

Tư Đồ Thần Phong nói:

- Theo những tin tức chúng ta nhận được, hắc trước mắt đang ở trong một hang bên trong Âm Phong cốc, cách đây khoảng ba trăm dặm. Ngày đó hắc bị Tà Thần Chu Hỉ đánh trọng thương, thân thể yếu ớt vô cùng, núp ở Âm Phong cốc chính là để hấp thu khí âm tà nhằm khôi phục nguyên khí bị tổn thương.

Trần Ngọc Loan cau đôi mày đẹp, nhẹ ngậm lên:

- Nói như thế, lúc này hắc chắc đã khôi phục không ít thực lực.

Tư Đồ Thần Phong tự tin đáp:

- Điều này không quan trọng, cho dù hắc không bị thương, hôm nay cũng khó mà mong sống sót.

Trần Ngọc Loan trừng hắc, cười gắt:

- Đúng là chỉ biết nói khoác, hắc có thể không phải như những địch nhân khác, thực lực còn trên cả Quỷ vương, làm sao có thể dễ dàng thu thập được.

Thấy hai người đấu vô mồm, Bách Linh cười nói:

- Được rồi, hay là hãy đến Âm Phong cốc trước đã, khi đã rõ hãy lại bàn chuyện này.

Nói rồi đột nhiên tăng tốc, bốn người lóe lên liền biến mất không thấy hình bóng.

Giây lát, bốn người Trần Ngọc Loan đã đến Âm Phong cốc. Nơi đây gió thổi điên cuồng không ngừng, khí âm lạnh tàn bạo, bốn người cho dù tu vi tinh thâm cũng cảm thấy kinh dị. Tiến vào trong cốc, gió lạnh rõ ràng yếu đi khá nhiều, nhưng khí lạnh lại càng lúc càng nhiều.

789. Chương 791 - Tiêu Diệt Quỷ Sát

Trần Ngọc Loan phát ra linh thức dò xét động tĩnh bên trong động, trong não nàng nhanh chóng hiện lên một chút quỷ khí hơi yếu ớt. Phân tích cẩn thận, Trần Ngọc Loan phát hiện đáng về quỷ khí này vô cùng yếu ớt, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, đây chính là Vô Gian Quỷ Sát, một trong ba đại hung tà của Quỷ vực chăng?

Quay đầu, Trần Ngọc Loan nhìn về Bách Linh, chỉ thấy nàng mỉm cười gật đầu, phảng phất như nàng đã hiểu rõ mối hoài nghi trong lòng mình.

Bên cạnh, Phần Thiên lên tiếng:

- Minh chủ, ta đã dò ra được nơi ẩn thân của Vô Gian Quỷ Sát, để cho ta đến xử lý hắc.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên đáp lại:

- Được, giao hắc cho huynh, mọi người nhớ hết sức cẩn thận. Thần Phong đi theo bên cạnh, thường xuyên để ý đến tình huống chung quanh, tuyệt đối không thể để hắc chạy thoát được.

Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong vâng một tiếng, song song bay thẳng vào trong động.

Đưa mắt nhìn theo hai người bay vào động, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ khẳng định Vô Gian Quỷ Sát ở trong đó?

Bách Linh cười đáp:

- Thật ra muội không cần phải hỏi, chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể hiểu được tình trạng của hắc.

Trần Ngọc Loan nói:

- Phải vậy chẳng, xem ra tu vi muội còn kém phải nỗ lực mới được.

Nói rồi nhẹ nhàng vuốt ve Không Linh điệu và Tứ Linh thần thú trên vai, ánh mắt thể hiện vài phần bình thản.

Bách Linh nhìn nàng, ánh mắt mơ hồ xuất hiện nét cười, cất lời tán dương:

- Ưu điểm lớn nhất của muội chính là thật thà thẳng thắn, cho dù đối diện với bất cứ chuyện gì, muội đều thản nhiên đối diện, không hề che dấu chút nào, điều này rất nhiều người không thể làm được như vậy.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Tỷ tỷ sao không nói muội không có chút tâm cơ?

Bách Linh cười gắt:

- Tiểu quý, tỷ muốn khen muội không ngờ muội còn châm chọc tỷ.

Trần Ngọc Loan cười yêu kiều đáp:

- Tỷ tỷ đừng vội ép người oan uổng, muội làm sao có ý tứ như vậy chứ.

Bách Linh trừng nàng, thấy nàng vẻ mặt trơ trơ, nhin không được cười nói:

- Được, không nói chuyện đó nữa, hay là để ý tình huống bên trong động đi.

Nghe vậy Trần Ngọc Loan thôi cười, tập trung tinh lực vào trong sơn động đen ngòm, linh thức tỏa ra dò xét động tĩnh trong đó.

Bay vào trong động rồi, Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong người trước kẻ sau cách nhau một trượng, ánh mắt chăm chú nhìn cảnh vật xung quanh. Động này ánh sáng u ám, gió lạnh cuồn cuộn, mới tiến vào cơ hồ không chịu nổi. Bên trong động ngã rẽ không nhiều, vượt qua khỏi cửa động, hai người tiến đến chứng mười trượng liền đến một ngã rẽ.

Dừng chân, Phần Thiên truyền âm cho Tư Đồ Thần Phong:

- Luồng quỷ khí này từ phía trái truyền đến, để đề phòng, huynh ở đây thủ giữ, còn ta một mình tiến vào, như thế cho dù hần muốn bỏ chạy cũng không thoát được.

Tư Đồ Thần Phong gật đầu đáp:

- Được, ta ở nơi đây, huynh cẩn thận.

Phần Thiên ừ một tiếng, lách mình đi về phía trái.

Trên đường đi, sơn động uốn lượn khúc khuỷu, càng vào sâu bên trong, khí âm lạnh càng dày đặc.

Điểm này ảnh hưởng rất nhiều đến những người thường, nhưng Phần Thiên lại là truyền nhân của Thiên Hỏa, từ nhỏ đã ở trong núi lửa, trong người có liệt hỏa cực dương, vừa hay có thể khắc chế được khí âm lạnh.

Giây lát, Phần Thiên đến một đầu sơn động, đó là một căn phòng đá to khoảng ba trượng, đối diện với cửa vào là một tảng đá có một đồ án hình tròn, xem chừng khá giống Thái Cực Bát Quái, nhưng một phần đã bị phá hư, không thể nào khẳng định được.

Ngay chính giữa đồ án hình tròn này có một cửa động to khoảng ba thốn, một dòng khí màu xanh lục đang phát ra từ đó. Dòng khí này âm lạnh thấu xương, không ngừng phát tán ra bên ngoài, chính là nguyên nhân của toàn bộ khí âm lạnh.

Cảm thấy khó mà chịu được, Phần Thiên vận hành lưới khí phòng ngự, một luồng sáng đỏ hồng chiếu sáng căn phòng đá, lại ngăn cách khí âm hàn mạnh mẽ ở khoảng cách ngoài ba thước.

Ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa động trên vách đá, Phần Thiên cười lạnh lên tiếng:

- Ra đi thôi, núp cũng không được nữa đâu.

Lời vừa dứt, một luồng sáng đen phát ra từ cửa động, đến cách Phần Thiên khoảng một trượng liền hình thành một luồng lửa quỷ, bên trong phát ra tiếng nói âm hiểm:

- Người là ai, đến đây làm gì?

Phần Thiên đáp lại:

- Ta tên là Phần Thiên, đến từ Trừ Ma liên minh, lần này đến đây chính là để thu thập thứ quỷ vật nhà ngươi. Hiện thân thôi, Vô Gian Quỷ Sát, ngươi đã không còn đường lùi rồi.

Gầm lên một tiếng dữ tợn, luồng lửa quỷ xoay tròn tại chỗ, chớp mắt đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, quả nhiên chính là Vô Gian Quỷ Sát, một trong ba đại hung tà của Quỷ vực.

- Trừ Ma liên minh không phải xưng mình là chính đạo sao? Vì sao lại thừa cơ hội người khác nguy ngập.

Phần Thiên hừ giọng nói:

- Vì bảo vệ hòa bình nhân gian, đối phó với bọn yêu ma quỷ quái các ngươi sao có thể nghỉ ngơi quá nhiều. Bớt nói đi, ta không muốn tranh luận, ngươi chịu chết cho rồi.

Ánh đỏ lóe lên, bóng người ngàn vạn, trong căn phòng đá không lớn chớp mắt đã ngập đầy trên trăm ngàn bóng ảnh, mỗi bóng ảnh lại hết như một ngọn lửa, đang dùng tốc độ nhanh kinh người ép gần Vô Gian Quỷ Sát.

Cảm nhận được lửa đỏ của Phần Thiên chính là khắc chế với khí tức của mình, Vô Gian Quỷ Sát vô cùng phần nộ, cảm giác đau thương không cam mờ hiện trong lòng. Hẳn trước đây, do bị Thiên Tà nhận và Huyết Sát chiến phủ đánh trọng thương phần cơ bản, tuy đã nhờ có khí âm lạnh nơi đây để trị liệu, thương thể tạm thời đã khống chế được, nhưng thực lực của hắn chưa khôi phục được chút nào. Tình hình như vậy, đối mặt với tiến công của Phần Thiên hẳn làm sao có thể chạy thoát được.

Gầm lên một tiếng hung tợn, Vô Gian Quỷ Sát giận dữ lên tiếng:

- Nhân loại đáng ghét, bốn sát liệu mạng với ngươi.

Chữ người còn chưa hết, trong động liền thấy ánh đen lóe lên, một luồng quỷ khí âm trầm ngưng tụ thành một luồng lửa màu đen.

Ngọn lửa này đen như mực, chính là “Vong Linh quỷ hỏa” lợi hại nhất của Quỷ vực, chính là dùng tu vi cao thâm một đời quỷ vật kết hợp với ấn ký quỷ linh tạo ra, có được uy lực hủy diệt vô cùng mạnh mẽ. Luồng lửa quỷ một khi đã thi triển thì không ngừng được cho đến chết mới thôi, chính là thuật ngọc đá cùng nát, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không có quỷ vật nào tình nguyện thi triển.

Hình bóng của Phần Thiên ẩn núp trong ngàn vạn bóng sáng, nhanh chóng va chạm với lửa quỷ do Vô Gian Quỷ Sát biến ra, hai bên cùng là ngọn lửa nhưng một đỏ một đen, tính chất hai bên đối nghịch, kịch liệt tranh đấu. Hoa lửa lấp lánh, sức mạnh bên trong căn phòng đá tiêu tan. Khi ngọn lửa quỷ màu đen đã bắt đầu thu nhỏ, ngọn lửa của Phần Thiên cũng đã tan nát, đợt giao đấu thứ nhất Vô Gian Quỷ Sát chiếm được thượng phong.

Phần Thiên lách mình lùi lại ba bước, ánh mắt chăm chú nhìn luồng lửa quỷ, vẻ mặt rất nặng nề. Là truyền nhân đơn chiếc của Thiên Hỏa, Phần Thiên hiểu rất rõ hàm nghĩa của luồng lửa quỷ đang đại biểu, biết được Vô Gian Quỷ Sát đã hạ quyết tâm liều chết, tiếp theo chính mình cần phải đối mặt với một cuộc chiến đấu vô cùng hung hiểm.

Bỏ hết tạp niệm, trong mắt Phần Thiên ánh lửa lấp lánh, một luồng ánh sáng xanh sậm thoang thoảng, cả thân thể lúc này phẳng phất như đã biến thành một người khác.

Mũi chân điểm xuống, thân thể bắn tới, Phần Thiên lần này không hề thi triển thuật ảo hóa mà lại trực tiếp tiến đến, lòng bàn tay phải xuất hiện một luồng lửa đỏ tím, từ từ ép gần với luồng lửa quỷ.

Vô Gian Quỷ Sát không hề né tránh, ngọn lửa đen ngòm hết như một bức tượng, yên tĩnh lặng lẽ đứng yên giữa không trung, đợi chờ tiến công của Phần Thiên. Một chương đến gần, ngọn lửa đỏ tím của Phần Thiên khi gặp phải ngọn lửa đen ngòm liền ảm đạm, gần như kéo dài được giây lát liền tan biến theo mây gió.

Hơi có chút kinh hãi, nhưng Phần Thiên không hề rút lui, hắn chỉ rút tay phải về, đưa tay trái ra. Lần này, tốc độ của Phần Thiên lại nhanh đến kinh người, lòng bàn tay trái ánh sáng âm u lóe lên, một ngọn lửa xanh u bắn đến, lập tức bắn trúng vào luồng lửa quỷ.

Bề ngoài, chiêu này không hề khác biệt gì so với trước đó, chỉ duy nhất có một thay đổi là màu sắc của ngọn lửa khác trước. Nhưng điểm khác biệt rất ít này lại khiến cho mọi thứ phát sinh biến đổi. Ngọn lửa quỷ đen ngòm vốn ngạo nghễ đứng giữa không trung, khi gặp phải ngọn lửa xanh u này lập tức phát ra tiếng rống nghẹn ngào.

- Đáng ghét, trời muối giết ta!

Ngọn lửa xanh u bao phủ ngọn lửa quỷ, lúc này đang từ từ thu nhỏ lại, từng bước thôn tính ấn ký quỷ linh của Vô Gian Quỷ Sát, đưa hắn vào con đường chết. Trước khi ra tay, Phần Thiên đã biết ngọn lửa thông thường không có tác dụng với Vô Gian Quỷ Sát, vì thế lợi dụng lúc hắn không phòng bị, thi triển “Cửu U Tinh Diễm”, lập tức áp chế được hắn.

“Vong Linh Quỷ Hỏa” vốn không yếu hơn “Cửu U Tinh Diễm”, nhưng khi Vô Gian Quỷ Sát thi triển thì chân nguyên đã yếu ớt vô cùng, vì thế khi bị Phần Thiên tấn công, hắn đã gần như kiên trì một lúc, cuối cùng kêu lên thảm thiết không cam lòng theo gió tan biến.

Lắc mình bay ra, Phần Thiên đến ngã rẽ nhẹ giọng bảo Tư Đồ Thần Phong mọi chuyện đã kết thúc, hai người liền phi thân bay ra khỏi động, quay về đến bên Trần Ngọc Loan và Bách Linh.

- Bẩm minh chủ, nhiệm vụ đã kết thúc.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Khiến huynh phải khổ cực. Bây giờ Vô Gian Quỷ Sát đã bị diệt, mục đích đến đây của chúng ta đã kết thúc, hắn phải tìm đến mục tiêu kế tiếp, đi thôi.

Xoay người, Trần Ngọc Loan liền đi trước, bốn người nhanh chóng biến mất ở xa xa.

Trên đường đi, Phần Thiên nói:

- Minh chủ, bây giờ cao thủ Ma vực hành tung không rõ, minh chủ đã có tính toán gì chưa?

Trần Ngọc Loan điềm nhiên nói:

- Mục đích của chúng ta chính là dùng khả năng loại bỏ hết tà ác. Trước mắt tạm thời không có hành tung của bọn chúng, nhưng chúng ta có thể tìm kiếm, chỉ cần gặp được tà ác, chúng ta đều có thể hành động.

Thấy nàng nói như vậy, Phần Thiên cũng không nói nhiều, đoàn bốn người liền xuyên qua biển mây, dùng linh thức truy tìm bốn phía.

Đầu giờ thân, Bách Linh đang bay đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn xuống dưới chân, vẻ mặt hơi có chút dị dạng.

Phát hiện thấy nàng khác thường, Trần Ngọc Loan xoay mình bay đến bên cạnh, hỏi han:

- Thế nào vậy, có phát hiện được gì chăng?

Bách Linh cau chặt đôi mày thanh tú, hơi có chút chần chừ đáp lại:

- Rất kỳ quái, vừa rồi tỷ đột nhiên trong lòng nhói lên, phảng phất như có một thanh âm kêu réo tỷ, nhưng rất mơ hồ. Hơn nữa, cũng đúng vào lúc đó, dưới chân truyền đến một luồng khí tức rất kỳ dị đặc biệt, hơi quen thuộc, nhưng lại lóe lên liền biến mất, khiến tỷ nhất thời không biết là ai.

Đúng lúc này, Bách Linh tuyệt đối không biết, đó chính là chân trời xa xa, Lục Vân hãm thân vào tuyệt cảnh đã phát ra một luồng ý niệm cố chấp cuối cùng.

Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong lúc này đã đến, hai người nhìn Bách Linh, trong ánh mắt có chút nghi vấn.

Trần Ngọc Loan không hề giải thích, chỉ nhìn xuống dưới điềm nhiên nói:

- Bay cũng đã nửa ngày rồi, hay chúng ta hạ xuống tìm nơi nghỉ ngơi.

Nắm lấy tay Bách Linh, Trần Ngọc Loan nhẹ nhàng hạ xuống, để lại Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong nhìn nhau, không hiểu được thật ra hai người nữ này có chuyện gì.

790. Chương 792 – Nhất Bút Giao Dịch (một Cuộc Giao Dịch)

Trần Ngọc Loan buông tay Bách Linh, cười nói:

- Tỷ tỷ, nếu như có một ngày chúng ta có thể bỏ hết mọi chuyện, ngao du sơn thủy, đến lúc đó hẳn rất tốt.

Bách Linh cảm thán đáp:

- Ngày đó sẽ đến, nhưng người có thể đợi được không nhiều. Đến lúc đó ... Ồ, Ngọc Loan, muội cảm ứng được gì không?

Lời vừa dứt, bên cạnh lóe lên bóng người, Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong đã hạ xuống theo.

Trần Ngọc Loan hơi lặng đi, còn chưa phản ứng kịp, Không Linh điều trên vai đã đứng thẳng dậy, ánh mắt trừng trừng nhìn vào một khu rừng rậm cách đó một dặm.

Cảm nhận biến hóa của Không Linh điều, Trần Ngọc Loan nghiêm nét mặt, khí thế toàn thân đột nhiên biến hóa, chớp mắt đã trở nên thánh khiết uy nghiêm, ánh mắt nhìn vào khu rừng rậm đó, lạnh lùng thốt lên:

- Nếu như đã đến rồi, sao còn phải ẩn núp?

- Ha ha ha, tiểu nha đầu bây giờ đã lợi hại hơn nhiều, hòa thượng ta bắt quá đang tính chuyện phức tạp, ai ngờ lại bị người phát hiện.

Bóng người lóe lên, một hòa thượng ốm o xuất hiện giữa không trung, không ngờ chính là Ma Phật Huyền Túc.

Nhìn lướt qua vẻ dị thường của Huyền Túc, Trần Ngọc Loan trầm giọng đáp:

- Là người, không ngờ lại gặp ở nơi đây. Nhưng người đã xuất hiện nơi này thật sự có ý đồ gì đây?

Ma Phật Huyền Túc phản bác lại:

- Người lại khẳng định ta xuất hiện là có ý đồ gì chẳng?

Trần Ngọc Loan lạnh lùng đáp:

- Trên đời có rất nhiều chuyện vô tình, nhưng gặp nhau ở nơi hoang dã như vậy thì lại ít khi vô tình.

Ma Phật Huyền Túc giải thích:

- Ít, không có nghĩa là không có, chỉ cần có thể xảy ra, người làm sao cứ một mực cho là không thể.

Trần Ngọc Loan cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng lại bị Bách Linh cắt ngang lên tiếng:

- Ma Đà, đừng có tìm cách chê trách này kia, người hãy nói thẳng ý đồ của mình. Chúng ta cũng có thể tính là đã từng quen biết, người là người thế nào trong lòng ta đã hiểu rõ.

Thấy Bách Linh mở miệng, Ma Phật Huyền Túc ngưng vẻ mặt tà dị, khuôn mặt ốm o trở thành lạnh lùng, giọng điềm nhiên đáp:

- Nếu Bách Linh công chúa đã mở miệng, thế ta cũng nói thẳng. Lần này ta xuất hiện nơi đây hoàn toàn là xảo hợp. Kể đến, gặp gỡ các người, ta có thể nói là kinh ngạc và vui mừng quá mức, còn về mục đích thì tạm thời không cần phải nói.

Tư Đồ Thần Phong hừ giọng nói:

- Cho người cơ hội không nói, còn chờ đợi cơ hội thì không đâu.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ yên lặng nhìn Bách Linh, còn đối với Tư Đồ Thần Phong và Phần Thiên lại ra vẻ không thèm để ý. Thấy vậy, Tư Đồ Thần Phong hơi phần nộ, nhưng lại bị Trần Ngọc Loan ngăn cản, nhất thời hai bên thản nhiên không nói, tình thế trở nên im lặng.

Giây lát sau, Bách Linh thôi không nhìn Ma Phật Huyền Túc mà nhìn ra xa xăm, giọng nói bình thản lên tiếng:

- Ma Đà, người đến đây có ý cầu chúng ta chuyện gì, ta nói có sai không?

Trong lòng run lên, Ma Phật Huyền Túc phủ nhận:

- Lời này của công chúa không phải là quá vô đoán chăng?

Bách Linh điềm đạm thanh nhã cười đáp:

- Có phải là vô đoán không, trong lòng chúng ta đều biết rõ. Với tình thế trước mắt, người gặp bốn người bọn ta, nếu quả là không có chuyện cầu xin, trước hết hẳn phải nghĩ đến chuyện bỏ đi bởi vì lập trường của chúng ta không giống nhau. Nhưng mà người lại không làm như vậy, người cũng biết rõ chúng ta có thể ra tay cầm giữ người, nhưng người vẫn không hề bỏ chạy, lẽ nào những chuyện này không nói rõ mọi thứ sao?

Khóe miệng hơi nhếch lên, Huyền Túc cười điềm đạm đáp:

- Công chúa quả nhiên trí tuệ hơn người, phân tích sự việc tỏ rõ ngọn ngành, Huyền Túc bội phục. Nhưng nếu như công chúa đã khẳng định như vậy, vì sao lại không hành động gì, mà lại để cho ta tiếp tục thực thi kế hoạch của mình?

Điểm này không chỉ Huyền Túc, ngay cả Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong cũng rất mơ hồ, duy Trần Ngọc Loan đứng yên cười cười.

Bách Linh cười cười, vẻ mặt rung động lòng người tỏa khắp chung quanh.

- Nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu như người đã xuất hiện, hẳn phải suy nghĩ đến việc chu toàn, phải nắm chắc khả năng thuyết phục bọn ta. Nếu như vậy, chuyện người dự tính tất nhiên có lợi ích nhất định với bọn ta, hoặc phải có sức hấp dẫn nào đó, nếu không kế hoạch của người không cách gì thực hiện.

Đang cười ngượng hân, Ma Phật Huyền Túc không ngờ Bách Linh lại tỉnh minh như vậy, nỗi khiếp hãi trong lòng lộ hẳn ra ngoài mặt.

Huyền Túc chuyển từ vẻ mặt kinh ngạc sang cười xấu hổ, ngập ngừng nói:

- Dịch nhân thông minh khiến người ta phải đau đầu, nhưng cũng nhiều lúc khiến người bình tĩnh lại, ít nhất cũng không cần phải phí lời. Nếu công chúa đã biết được mục đích của ta, hẳn cũng không cần cố che giấu, cứ thẳng thắn nói rõ ra. Lần này ta đến đây, chính là muốn làm một cuộc giao dịch với các vị, kết quả bên nào cũng có lợi.

Bách Linh nhìn Huyền Túc, trong lòng hơi không hiểu, nhưng khuôn mặt lại bình tĩnh điềm nhiên lên tiếng:

- Giao dịch? Được, chỉ cần có giá trị, bọn ta có thể suy tính. Nói đi, giao dịch như thế nào, chúng ta có thể được điều gì, người lại có thể được điều gì?

Ma Phật Huyền Túc quay nhìn xa xăm, điềm nhiên nói:

- Cuộc giao dịch này một khi đã thành công, các vị có thể tìm được Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực, hơn nữa còn có Vô Nhân Tọa đang bị trọng thương. Về phía ta, cũng có thể lấy được một thứ trên người Vô Nhân Tọa vốn thuộc về ta.

Bách Linh nghe vậy cười đáp:

- Mượn đao giết người. Kế hoạch này rất rõ ràng, người nghĩ sẽ thành công chăng? Hơn nữa, người đã từng tính toán chưa, bọn ta sẽ cùng nhau tiến công người chăng?

Ma Phật Huyền Túc lạnh nhạt nói:

- Ta tự nhiên đã nghĩ qua, cũng biết bọn người sẽ làm như vậy. Nhưng trong lòng các người thì Sát Huyết Diêm La nặng ký hơn ta rất nhiều. Nói như các người, đây có thể là một âm mưu, nhưng các người sẽ không

bỏ qua, bởi vì đây là cơ hội tốt nhất, nếu bỏ qua cơ hội tuyệt vời này rồi, muốn nghĩ đến chuyện giết chết Sát Huyết Diêm La hẳn khó khăn vô cùng.

Trần Ngọc Loan hừ giọng nói:

- Người rất tự phụ, nhưng nếu như bọn ta không đồng ý, ngược lại còn ra tay cầm giữ người, rồi sau đó mới ép người phải nói ra tin tức của mình, lúc đó người như thế nào đây?

Ma Phật Huyền Túc không chút kinh ngạc, lạnh lùng đáp:

- Các người đúng là có thể làm như vậy, nhưng làm như vậy sẽ dẫn đến hậu quả các người phải trả giá đắt. Đến lúc đó cho dù các người có hỏi được tung tích của Sát Huyết Diêm La, thực lực các người cũng đã giảm nhiều, muốn tiêu diệt kẻ mạnh của Quỷ vực đó sợ là khó khăn rất nhiều.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt trầm xuống, quát lên:

- Xem ra người đã suy tính rất chu toàn, mọi nhân tố đều được tính toán. Đã như vậy, chúng ta sẽ không đáp ứng được rồi.

Về mặt không chút thay đổi, Ma Phật Huyền Túc đáp:

- Ta đến xuất phát từ lợi ích của cả hai bên, tuyệt đối không hề có ý chống đối các người, vì thế cuộc giao dịch này đối với các người lợi trăm bề mà không chút bất lợi. Còn về thành ý, tin là trong lòng các người hiểu rõ, hợp tác hay là giao chiến, mọi thứ đều do các người chọn lựa.

Trần Ngọc Loan nghe vậy trầm lặng, suy tư giây lát rồi đưa mắt nhìn Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong hỏi han:

- Các vị thấy như thế nào?

Tư Đồ Thần Phong đáp:

- Ý kiến của ta là trước tiên bắt giữ hắn, mọi chuyện khác sau này hãy bàn.

Phần Thiên chần chờ một lúc, mở miệng nói:

- Ta thấy có thể giao dịch với hắn, chỉ cần đây là một cơ hội có thể tiêu diệt được Sát Huyết Diêm La, hẳn thế lực Quỷ vực tại nhân gian lập tức tan rã.

Trần Ngọc Loan không tỏ ra điều gì, quay đầu nhìn Bách Linh, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ thì sao đây, có tính toán thế nào.

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Ý tỷ cũng giống như của muội, muội quyết định đi.

Trần Ngọc Loan cười cười, quay đầu nhìn Ma Phật Huyền Túc đáp:

- Được, bọn ta đáp ứng giao dịch với người. Bây giờ người tiếp tục nói đi.

Dường như đã biết được kết quả như vậy, Ma Phật Huyền Túc không chút kinh ngạc, vẫn bình thường như cũ nói:

- Nếu như đã đồng ý giao dịch, trước mắt chúng ta cùng một chiến tuyến, mục tiêu chính là tiêu diệt Sát Huyết Diêm La và Vô Nhân Tọa. Còn về vị trí hiện tại của bọn chúng, nơi đó vô cùng kín đáo, ta sẽ dẫn các người đến nơi ấy. Nhưng trước đó, chúng ta phải có lời thề với nhau.

Tư Đồ Thần Phong nghe vậy bất mãn đáp:

- Người mượn sức bọn ta loại bỏ địch nhân của mình mà còn dám đưa ra điều kiện, người cho là người nắm được điều gì?

Ma Phật Huyền Túc không chút để ý, chỉ yên lặng nhìn Trần Ngọc Loan và Bách Linh, chờ đợi hồi đáp của bọn họ.

Trần Ngọc Loan đưa tay ngăn Tư Đồ Thần Phong lại, điềm nhiên đáp:

- Người muốn thế điều gì?

Ma Phật Huyền Túc nói:

- Điều ta muốn rất đơn giản, cho dù kết quả giao dịch như thế nào, trong ngày hôm nay giữa chúng ta không động thủ với nhau, còn nếu như có điều gì bất mãn sai sót hôm nay, hãy để sau này gặp lại quyết định.

Trần Ngọc Loan nghe vậy cười cười hơi thần bí.

- Đại sư rất thông minh, trước hết đã nghĩ được đường rút lui tốt đã. Nhưng chúng ta làm sao biết được, lần này người đến trước đó có thương lượng với Sát Huyết Diêm La và Vô Nhân Tọa để cố ý đưa chúng ta vào tròng hay không?

Ma Phật Huyền Túc vẽ mặt biến hẩn, trầm giọng nói:

- Nếu nghĩ như vậy, hà tất phải giao dịch cùng ta làm gì đây?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Rất đơn giản, theo giao dịch với người chỉ là tìm ra tung tích của Sát Huyết Diêm La. Nói điều này ra chỉ muốn cho người biết, người muốn thế thoát chúng ta sẽ không đáp ứng, nhưng nếu như người thành tâm hợp tác, bọn ta cũng sẽ không cố ý làm khó người.

Ma Phật Huyền Túc hơi nổi giận, gằn giọng:

- Nói như vậy, bọn người không hề có thành ý. Nếu đã vậy, giao dịch bãi bỏ, muốn làm thế nào cũng được.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Đại sư không cần phải kích động, người hẳn phải biết, bọn ta có thực lực cầm giữ được người, nhưng bọn ta lại không muốn làm như vậy. Nếu như đã thương thảo thành công giao dịch, chúng ta hẳn phải bình tâm tĩnh khí thương nghị. Còn về những lời vừa rồi, có khả năng khó nghe, nhưng chính muốn biểu lộ sự rõ ràng dứt khoát của bọn ta. Ít ra với những đề xuất trước đó của bọn ta, không đợi mọi chuyện xảy ra rồi mới hối hận, hẳn phải rất quân tử rồi. Đại sư không cho là vậy sao?

Cơn giận tan biến, Ma Phật Huyền Túc trầm ngâm một hồi, mở miệng đáp:

- Lời này cũng có đạo lý nhất định, nhưng chỉ với những lời của người, ta sao có thể tin tưởng hoàn toàn đây?

Trần Ngọc Loan phản bác:

- Mọi sự đại sư nói với bọn ta cũng chỉ là lời nói thôi, chúng ta cũng không phải như vậy sao? Hơn nữa, mục đích đại sư đến đây thế nào, mục đích chúng ta thế nào, điều đó mới quan trọng.

Suy nghĩ cẩn thận, Ma Phật Huyền Túc trầm ngâm thật lâu, cuối cùng gật đầu nói:

- Được, nhìn vào uy tín của Bách Linh công chúa, ta tin các người một lần. Đi thôi, ta đưa các người đi tìm Sát Huyết Diêm La.

Nói rồi xoay người dẫn bốn người Trần Ngọc Loan đi mất.

791. Chương 793 – Thần Bí Lục Ảnh (bóng Xanh Thần Bí)

Dưới chân sương dệt thành hoa,

Cuồng phong không chút hiểu ý người đi xa,

Hoa tàn lá đổ lạc phương nào.

Yên lặng trên ngọn núi,

Trông về phía chân trời,

Đưa mắt nhìn xuống dưới,

Cuồng phong mãi thét gào,

Bềnh bồng như cánh hoa.

Hắn hệt như một bức tượng đứng đón gió nhìn về phương xa không quan tâm thời gian, tóc dài tung bay trong mưa gió, nhưng không che khuất được ánh mắt đầy trí tuệ, không lấp được khóe miệng hơi cười kỳ dị.

Nhìn thấu được trời đất, hiểu biết được tương lai chẳng? Ánh mắt vì sao ẩn chứa vẻ bi thương mẫn cảm, nét cười vì sao lại như bất lực? Người là ai, đây là đâu mà người này lại ở đây trông ngóng, hay là đang chờ đợi điều gì?

Cuồng phong cứ mãi gào thét, mây mù cứ mãi vây phủ. Ở trên một ngọn núi thần bí, trừ người này ra, còn có không ít thứ. Một tảng đá, một cây cao, một bông hoa, một ngọn cỏ, một ao nước xanh gợn sóng biếc phân ra bốn phía.

Ở ven bờ ao, bên cạnh một tảng đá lớn, một cây cổ thụ cao thấu trời, một cụm hoa đại hương ngào ngạt. Nước ao trong suốt, sóng nhẹ nhẹ, tảng đá to trắng như tuyết, ngạo nghễ nhìn tám phương. Cây cổ thụ cao thấu trời, cành lá xum xuê rậm rịt, bông hoa hoang dại kiêu diễm, một mình trông thật tao nhã. Còn lại một ngọn cỏ ở giữa hồ nước, lá phân làm ba, chính là cỏ trời.

Cảnh vật như vậy đã từng nhận thấy, không phải ngày trước ở núi mây Phiêu Miểu? Như vậy, người đứng yên trầm lặng lại là ai đây?

Giữa tĩnh lặng, thời gian từ từ trôi qua. Khi cuồng phong đã dần yếu đi, người đứng yên đột nhiên lên tiếng:

- Người đến rồi. Thật ra người không phải đến, đáng tiếc...

Giọng nói có vẻ già nua, nhưng lại ẩn chứa mấy phần huyền cơ, khiến người nghe thấy có chút kỳ diệu.

Bên bờ ao, cạnh tảng đá, một bóng ánh sáng xanh lục bao phủ âm thầm hiện ra, lúc này đang chăm chú nhìn cây cỏ ba lá ở trong hồ.

- Người là ai, nghe ra dường như biết được lai lịch của ta?

Người đứng yên lặng vẫn quay lưng về phía bóng xanh, thản nhiên đáp lại:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là người không nên đến đây, nhưng người lại đến rồi.

Bóng xanh hừ giọng nói:

- Điều gì cho là không nên đến, ta muốn đến là đến, ai có thể ngăn trở được đây?

Người đứng yên lặng trầm tư một lúc, giây lát sau giải thích:

- Thời gian rất kỳ diệu, người đã vượt qua thời gian, cũng như đã phá bỏ cấm kị, vì thế người sẽ chịu trừng phạt.

- Trừng phạt? Ha ha ha, là người chẳng?

Hơi cuồng ngạo, bóng xanh cười trào lộng.

Người đứng yên lúc lắc đầu, giọng cổ quái lên tiếng:

- Lòng người nóng nảy quá rồi, nếu như có thể đạt được sự cô đơn, lại sớm được một khoảng thời gian, tương lai thiên hạ sẽ ... đáng tiếc quá ... Hay đây là ý trời rồi, ít ra đối với nhân gian cũng đáng mừng rồi.

Ánh sáng quanh bóng xanh dao động, giọng gay gắt nói:

- Người thật ra là ai, vì sao lại biết?

Người đứng yên nghe vậy xoay người, ánh mắt ẩn sau đầu tóc rối bù nhìn trừng trừng bóng xanh, giọng nói nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Người là ai? Ta và người cũng như nhau, đều đến từ nơi khác.

Ánh sáng quanh đầu bóng xanh mờ đi, tia nhìn màu xanh u lam vô cùng âm hiểm bắn ra.

- Nếu như vậy, ta để người sống không được rồi.

Điềm nhiên nhìn bóng xanh, người đó giọng không chút dao động đáp lại:

- Giết ta để diệt khẩu hay bởi vì vật trong hồ?

Bóng xanh nói:

- Cả hai đều đúng, chỉ trách người biết quá nhiều rồi.

Người đó tiếp tục hỏi:

- Người vì sao biết được vị trí cụ thể của cỗ trời?

Cười lạnh một tiếng, bóng xanh cất tiếng tự phụ đáp lại:

- Chuyện trên thiên hạ, không điều gì ta không biết.

- Đúng vậy chẳng? Người có thể biết được hôm nay người chết ở nơi này chẳng?

Giọng biến chuyển, người đó hỏi ngược lại.

- Chết? Ha ha ha, người chết chính là người chứ không phải là ta.

Bóng xanh lóe lên, khí thế đột ngột tăng lên, toàn thân bóng xanh phát ra sát khí kịch liệt, ý thức bám chặt vào người kia.

Đối mặt cảnh này, người đó không chút dao động, bình tĩnh đáp:

- Người giết ta không được rồi.

Bóng xanh cười lạnh lên tiếng:

- Người rất bình tĩnh, nhưng như vậy có tác dụng chẳng?

Bóng xanh lóe lên, khoảng cách thu ngắn, một chưởng tung ra mang theo khí âm hiểm hướng thẳng vào ngực người kia.

Nguy hiểm đến gần, người đó vẫn đứng yên bất động, chỉ điềm nhiên lên tiếng:

- Người hẳn không biết được, ta vì sao nói người sẽ chết ở nơi đây chẳng?

Bóng xanh lập tức dừng thân, đột ngột thu hồi một chưởng đang công tới, hỏi dồn:

- Người rất giỏi hoạt, bất quá ta không sợ. Bây giờ cho người cơ hội, để người trước khi chết được chơi đùa một chút.

Người kia cười cười, ánh mắt sau màn tóc dài lộ ra một chút hối tiếc, giọng nói điềm nhiên bình tĩnh:

- Quay lại con đường người đi đến sẽ biết, vết chân người tan biến. Đó cũng chính là tượng trưng cho sinh mệnh của người, đang nồng đậm mờ dần đến biến mất. Đương nhiên lời này người sẽ không tin, bất quá một vầng mây từ xa bay đến cũng chính là nguyên nhân cái chết của người.

Bóng xanh nghe vậy thấy hoang mang, không khỏi lên tiếng:

- Nói cả nửa ngày người cứ dây dưa kéo dài, nhưng người không thấy như vậy là làm xấu hổ trí tuệ mình sao?

Người kia thấy bóng xanh không tin cũng không để ý, chỉ ngừng đầu nhìn về phương xa, điềm đạm nói:

- Vầng mây kia tốc độ rất nhanh, đã vượt qua hẳn lóe lên sẽ biến mất, nếu không để ý sẽ không phát hiện được.

Bóng xanh không hiểu hỏi lại:

- Vậy thì sao?

Người kia đáp:

- Nếu như chỉ lóe lên đã vượt qua, chứng tỏ ta chỉ tự nhiên buông lời vô căn cứ. Nhưng nếu nó xuất hiện ở nơi đây, người có thấy lời ta vừa nói có được mấy phần đáng tin chẳng?

Bóng xanh quay đầu nhìn lên bầu trời xa xa, quả nhiên nhìn thấy một bóng hình mờ nhạt bay đến. Thấy vậy, bóng xanh trầm tư giây lát hừ giọng nói:

- Nói không chừng người trước đó đã cố ý bày ra như vậy.

Người kia hỏi ngược:

- Ta làm như vậy là có ý gì? Ta mưu đồ điều gì, lẽ nào lại muốn hơn thua lời nói với người? Nếu đúng như vậy, sao không thẳng thắn luôn, trước hết hãy đem người an bài ở chung quanh, sao phải lãng phí thời gian với người vậy.

Bóng xanh ngẫm lại lời này, thấy hơi có lý, vì thế đáp:

- Nếu đã như vậy, ta cũng đánh cuộc với người một phen, xem thử tiếp theo hẳn sẽ có hành động gì đây.

Người kia không nói, chỉ lặng lẽ chăm chú ngược nhìn bầu trời.

Rất nhanh, vàng mây từ xa đã đến trên đầu cả hai, người ẩn thân trong vàng mây dường như không hề phát giác, tiếp tục bay thẳng đến trước.

Thấy vậy, bóng xanh nhin không được cất tiếng cười. Nhưng khi bóng xanh vừa mới cười được một tiếng, vàng mây trên không trung bỗng nhiên dừng lại, vang lên một tiếng kêu kinh dị, sau đó ánh sáng lóe lên, một bóng người xuất hiện cách đó vài trượng.

Đó là một thanh niên, y phục một màu xanh lam, vẻ mặt anh tuấn lại có mấy phần tà dị, đang quan sát bóng xanh và người đầu tóc rối loạn.

- Lời ta đã ứng nghiệm rồi.

Nhẹ nhàng thốt lên một câu, người đầu tóc rối loạn sau đó lóe lên ánh sáng, vô cùng huyền diệu xuất hiện cách đó ba trượng, tạo thành hình tam giác với bóng xanh và thanh niên mới đến.

Bóng xanh kêu lên một tiếng kinh ngạc, thốt lên:

- Té ra ta đã nhìn lầm rồi, nhưng người vì sao lại biết như vậy?

Người đầu tóc rối bù lãnh đạm đáp:

- Ta chỉ là một người tốt hơn không nên tồn tại, bởi vì ta từ trước đến giờ chưa từng động thủ, ta chỉ dùng mắt để quan sát thế giới, dùng lời nói để khiến thế giới tốt đẹp hơn.

Bóng xanh thấy người kia ra dáng thanh cao, nhin không được giận dữ lên tiếng:

- Câm miệng, không cần người phải nói ra dáng thánh nhân như vậy, người không động thủ chẳng qua người không thể động thủ mà thôi, người lừa ta không biết. Ta trước đã đã mãi ngẫm nghĩ vì sao người cứ để tóc rối tung, sau này ta mới hiểu được, người biết được lai lịch của ta, người sợ ta nhận ra người là ai vì thế mới làm ra dạng như thế.

Người đầu tóc rối bù trầm lặng, không muốn đáp lời hay bị bóng xanh nói đúng lời trong lòng?

- Người là ai, khí tức rất cổ quái?

Người thanh niên mới đến quan sát một lúc, nhin không được sự hiểu kì mở miệng hỏi.

Bóng xanh âm hiểm nhìn hẳn, quát lên:

- Tiểu tử, người tuổi chưa lớn mà tu vi lại không yếu, người đến từ nơi đâu?

Người thanh niên mang y phục xanh lam đảo tròn mắt, cười tà đạo:

- Ta tự nhiên đến từ nơi xa, người cũng không phải như ta sao?

Bóng xanh lặng đi, sau đó giận dữ nói:

- Đáng ghét, bọn sứ giả sao có thể giống như người được.

- Sứ giả? Sứ giả gì đây? Nói nghe xem.

Người thanh niên áo xanh lam hơi bất ngờ hỏi lại.

Bóng xanh nhất thời mở miệng nói ra thân phận nên cảm thấy hối hận, lúc này lại thấy hắc kinh ngạc hỏi lại, lập tức gần giọng nói:

- Người không cần biết ta là ai, tiểu tử người không mau báo danh mà chịu chết đi.

Sát khí phát ra bên ngoài, ánh xanh lục tụ thành cột, một tầng sương mù ánh sáng sắc xanh lục từ trung tâm là bóng xanh bắt đầu tản khắp bốn phương.

Thanh niên áo xanh lam vẻ mặt hơi biến ảo, lạnh lùng cảnh giác lên tiếng:

- Mới vừa gặp mặt đã ra tay độc ác như vậy, các hạ thật sự có tấm lòng độc địa. Đến đây, hãy để Thiên Mục Phong ta được nhìn qua một lần, xem thử thủ đoạn của người có tương xứng với lòng độc địa của người như thế nào?

Té ra đây là Thiên Mục Phong, sau khi rời bỏ Chánh Đạo liên minh liền đi bốn phương tìm kiếm Trương Ngạo Tuyết, không ngờ trên đường đi lại gặp gỡ ở đây.

- Thiên Mục Phong? Ha ha ha, tên quả không sai, đáng tiếc vận mạng lại không tốt.

Ánh xanh lục lấp lánh nhẹ, ba luồng sáng ánh xanh lục từ trong vùng sương sáng phóng ra với tốc độ kinh người, theo ba hướng đánh tới Thiên Mục Phong.

Đồng thời, bóng người xanh lục cũng lóe lên, ngàn vạn ảo ảnh chỉ trong chớp mắt đã hiện ra, trong khi Thiên Mục Phong giương mắt kinh hãi, đã hình thành thể công bao trùm vũ trụ, hết như một vòng bóng sáng xanh lục đang nhanh chóng thu nhỏ, đồng thời tác động lên người Thiên Mục Phong.

Thực lực của bóng xanh lục dường như vượt quá ý nghĩ của Thiên Mục Phong, ngay tại thời điểm nguy hiểm đến gần, Thiên Mục Phong nhin không được gầm lên một tiếng, hai tay nhanh chóng biến đổi tư thế, thi triển pháp quyết phòng ngự, đồng thời thân thể cũng thi triển thuật ảo hóa, dùng tốc độ không kém chút nào tạo nên trùng trùng điệp điệp bóng sáng trên đỉnh núi, mỗi bóng đều có thể công trông tương tự nhưng có phần khác nhau, tất cả kết thành một vùng, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu đen có đường kính ba trượng, đối kháng với thể công đang thu nhỏ của bóng xanh lục.

Lần đầu giao tranh, hai bên ai nấy đều thi triển toàn lực, ánh sáng xanh lục và ánh ma màu đen một nổ ra một thu lại, cả hai chạm thẳng vào nhau, vô số ánh lửa và tiếng sấm xảy ra một lúc theo sự kéo dài của sức mạnh hai người.

Tình hình này khiến người ta phải kinh hãi, nhưng càng khiến cho người ta không hiểu, đó là người đầu tóc rối bù chỉ cách hai người đang giao chiến khoảng vài trượng, nhưng dòng khí do hai người giao tranh tạo nên lại không hề ảnh hưởng lên người này chút nào, người đó tựa như một bóng sáng hư ảo, thần nhiên nhìn hết mọi chuyện.

Trên đỉnh núi, hai chân nguyên có tính chất bất đồng va chạm kịch liệt, hình thành khí lưu chuyển động với tốc độ cao mang theo cuồng phong có sức mạnh hủy diệt không ngừng thổi khắp bốn phía, nơi nào cuồng phong thổi qua bụi trần tung bay, cây cỏ khô héo, có thể nói là sinh khí bị tiêu diệt.

Hoàn cảnh như vậy, vẻ xinh đẹp cũng theo gió bay đi, cây cỏ thụ cao thấu trời cả rễ cũng bị nhổ lên, chỉ còn lại tảng đá trắng như tuyết trên khắc “Thạnh Phá Thiên Kinh” không chút thương tổn, mặt nước trong hồ không chút gợn sóng.

792. Chương 794 – Thảm Liệt Chi Chiến (cuộc Chiến Thảm Khốc Kịch Liệt)

Giữa không trung, quả cầu ánh sáng sắc đen vỡ nát thành từng mảnh, lưới sáng sắc xanh lục rung động kịch liệt, cả hai giằng co trong sát na, rồi sau đó như mây tan biến, hóa thành vàng sáng đủ màu đủ sắc, bay múa rối loạn trong gió.

Ảo ảnh trùng điệp, cuối cùng yên tĩnh lại. Khi dòng khí điên cuồng hoang dã đã tan biến cùng với tiếng sét, bóng xanh quỷ bí cùng với Thiên Mục Phong đồng thời xuất hiện trong mây mù giữa không trung, cả hai cách nhau vài trượng, toàn thân ánh sáng lấp lánh, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc cũng như âm hiểm cảnh giác.

- Tiểu tử, tốc độ không chậm chút nào. Đáng tiếc vừa rồi chỉ mới chiêu đầu, sau đây vận mạng của người không tốt, vì thế ta sẽ không cho người có cơ hội.

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo, bóng xanh cười ha hả.

Thiên Mục Phong hừ giọng nói:

- Thắng thua phải cuối cùng mới biết, đừng vội cuồng vọng, hôm nay ai thắng ai thua còn chưa nhất định.

Bật cười lạnh, bóng xanh đáp:

- Lời nói không có tác dụng, có bản lĩnh mới là đệ nhất được. Thiên Mục Phong, người chịu chết đi thôi.

Ánh xanh lục lóe lên, bóng người bay vút khắp nơi. Hình ảnh màu xanh lục khi thì Đông, lúc thì Tây, khi trước mặt lúc lại sau lưng, thoạt ẩn thoạt hiện khiến cho người cảm thấy vô định mơ hồ.

Thiên Mục Phong trong lòng cảnh giác, miệng lại ra vẻ không quan tâm lên tiếng:

- Xem ra người là loại không có bản lĩnh, ngay cả muốn nói cũng không được.

Còn đang nói, bóng người loáng lên, ảo hóa thành tám phân thân, dùng thế Tứ Tượng để định vị trí, trong đó hai bóng thành một tổ đứng đối lưng nhau, vừa tự chuyển động với tốc độ cao vừa điều động trận pháp xoay tròn.

Cứ như vậy, trên đỉnh núi liền xuất hiện một cột gió chống trời, lại có ánh sáng xanh lam đang không ngừng thôn tính không khí chung quanh.

Chiêu này của Thiên Mục Phong có phần thần kỳ, cho dù địch nhân ở trong hay ngoài cột gió đều không thoát khỏi công kích của hắn. Nếu như địch nhân ở trong cột gió, sẽ chịu sức công kích thu nhỏ do việc xoay chuyển tạo nên. Nếu như địch nhân ở ngoài cột gió, liền bị sự biến hóa của không khí chung quanh mà bị hút vào bề mặt của cột gió, rồi bị kiềm chặt nơi đó.

Như thế, tình hình với Thiên Mục Phong vô cùng có lợi, nhưng sự thật lại không như suy nghĩ, một chiêu công kích tuyệt diệu của Thiên Mục Phong khi gặp phải bóng xanh không ngờ lại không có tác dụng.

Trong lòng Thiên Mục Phong chấn động, mà thế công của bóng xanh lục sau đó một chút liền gia tăng càng khiến hắn kinh tâm động phách. Bốn phía, những hình bóng phiêu hốt bất định lúc ẩn lúc hiện xem có vẻ không ra chương pháp, chẳng có quy luật. Nhưng dần dần, sương mù màu xanh lục vốn phân tán trên đỉnh núi lúc này đã bắt đầu hội tụ thành từng luồng, giữ nguyên cự ly nhất định, kết thành một Thiên Thể tinh trập to lớn bao vây bên ngoài cột gió do Thiên Mục Phong tạo ra.

Trận này do hai trăm năm mươi sáu nhóm ánh xanh lục tạo nên, khi vận hành tựa như một quả cầu ánh sáng to lớn, trên bề mặt lấp lánh ánh xanh lục thắm, bên trong lại phát ra sáu mươi bốn luồng sáng hình thành Thái Cực ẩn.

Ẩn này rực màu xanh lục, lại có sức mạnh quỷ dị hết như một thanh đao sắc bén, chém theo phương ngang vào mặt bên cột gió, ngăn không cho cột gió được liên tục. Sau đó, Thái Cực ẩn đảo tròn ngược lại, ánh xanh lục từ trên hạ xuống phủ đầy mặt đất, triển khai công kích chính diện vào Thiên Mục Phong.

Bốn bề, Thiên Thể tinh trập tự động vận hành, không ngừng truyền sức mạnh vào Thái Cực ẩn. Cứ như thế, Thái Cực ẩn cùng với uy thế của trận pháp, dùng uy lực không gì chống được, chỉ giây lát đã phá tan cột gió của Thiên Mục Phong, đánh nát thành năm sáu mảnh cả tám phân thân.

Trong quả cầu ánh sáng, một tiếng hô thất thanh truyền ra, sau đó các ảo ảnh phân tán hợp lại, hiện lên hình ảnh bản thân của Thiên Mục Phong với vẻ mặt rất khó coi.

Chăm chú nhìn lên Thái Cực ẩn trên đầu, ánh mắt Thiên Mục Phong âm hiểm lạnh lùng, tự mình cũng thấy được tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Trận pháp thần kỳ, Thái Cực ẩn quỷ bí của địch nhân, cả hai một

công một thủ, đã cắt đứt đường rút lui của Thiên Mục Phong, lại không cho Thiên Mục Phong có cơ hội né tránh.

Tình hình như vậy, muốn chuyển bại thành thắng trừ việc liều mạng đánh thẳng ra thì chỉ có thể lợi dụng bất ngờ. Nói đến liều mạng đánh thẳng, Thiên Mục Phong so sánh một lúc, tự thấy khả năng vượt qua rất thấp, còn như lợi dụng kế sách bất ngờ thì phải làm thế nào đây?

Đang còn suy tư, Thái Cực ấn đã tự động ép gần, ánh sáng xanh lục thẩm mờ hiện ra rất nhiều hình vẽ mây mù kì diệu, đang phóng thẳng đến Thiên Mục Phong theo đường cong. Phân tích tính chất của ánh sáng xanh lục đó, Thiên Mục Phong phát hiện từ trước giờ mình chưa từng nhìn thấy, bên trong ánh sáng có chứa khí tức phức tạp mà quý dị, cảm giác như không ngừng biến đổi khiến cho người ta dò xét không rõ được.

Lắc mình, Thiên Mục Phong bắn đi, sau đó xuất hiện trên Thái Cực ấn, thân thể cách vách sáng không quá một xích. Như vậy, Thiên Mục Phong tạm thời né được công kích của Thái Cực ấn. Nhưng đúng lúc đó, trên vách sáng lóe lên, một luồng sáng xanh lục âm thầm đánh trúng vào thân thể Thiên Mục Phong.

Rung lên mãnh liệt, Thiên Mục Phong gào lên một tiếng. Trong lúc thân thể đang bị hất bắn đi, Thiên Mục Phong vừa điều chỉnh chân nguyên nhanh chóng trị thương, vừa thay đổi vị trí để né tránh luồng sáng xanh lục do vách sáng phát ra, cũng như Thái Cực ấn còn đang truy theo.

Bốn phía, những luồng sáng sắc xanh lục đan xen cảm ứng được di động của Thiên Mục Phong cũng di động theo. Cứ như vậy, bên trong quả cầu ánh sáng, bóng người lay động, ánh sáng xanh lục đuổi theo, hình thành một cảnh tượng truy đuổi sinh tử nhưng lại rờn rợn vô cùng.

Áp lực từ yếu mạnh dần, Thiên Mục Phong đang di động rất nhanh mơ hồ cảm thấy khổ sở, tự mình có được bản lĩnh nhưng lại bị vây khốn trong quả cầu ánh sáng kỳ diệu này quả thật là rỗng ròi vào ao cạn. Nhưng chỉ trong một lát, cục diện càng trở nên nghiêm trọng hơn. Bóng xanh dường như không muốn phí nhiều thời gian, lập tức gia tăng mức độ công kích, đồng thời còn thúc động để trận pháp thu nhỏ quả cầu ánh sáng, từng bước từng bước ép Thiên Mục Phong vào đất chết.

Phát hiện không ổn, Thiên Mục Phong trong lòng kinh hoàng, né tránh rõ ràng không thể làm mãi, chỉ còn cách liều mạng một chiêu. Nghĩ đến đây, Thiên Mục Phong lập tức ngừng thân, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, chăm chú theo dõi tình hình bên ngoài.

Nguy hiểm càng lúc càng gần, thời gian càng lúc càng khẩn trương, Thiên Mục Phong hơi trầm ngâm một lát liền bắn người lên, thân thể giữa không trung hết như một con vù xoay tròn nhanh chóng, hai tay phát ra thuật “Thiên Áo Tà Vân”, tay trái lấp lánh ánh kim, tay phải ánh ma lóe lên như điện, hai luồng sáng khác biệt theo sự xoay tròn hợp lại với nhau, nhanh chóng hình thành một quả cầu ánh sáng màu tím vàng kim.

Trong ánh sáng xanh lục tia sáng tím và vàng kim lóe lên, hai bên dồn ép lẫn nhau, ma sát va chạm trong một không gian nhỏ hẹp, hoa lửa đỏ hồng bắn tung tóe. Tình hình kéo dài một lúc lâu, đợi đến khi quả cầu sắc xanh lục thu nhỏ đến một phạm vi nhất định, áp lực mạnh mẽ trong quả cầu ánh sáng đã đủ để ngưng tụ không gian, tốc độ của Thiên Mục Phong liền giảm, vẫn còn xoay tròn như cũ nhưng việc di động thì cơ hồ ngừng hẳn.

Đúng vào sát na đó, Thiên Mục Phong hết như một hạt bụi trần bị kiềm chế bên trong, mà áp lực bên ngoài lại đặt hết lên mình và dần dần gia tăng mạnh mẽ.

Mọi thứ dường như đã hoàn tất như vậy, Thiên Mục Phong ở trong khu vực đặc biệt, cuối cùng không thoát được cái chết vây phủ. Nhưng mà sự thật đúng như vậy chăng?

Hơi đắc ý, trên bề mặt quả cầu ánh sáng xanh lục mờ hiện bóng xanh quý bí đang chăm chú nhìn Thiên Mục Phong bị khóa chặt không cách gì động đậy. Sau đó, bóng xanh quay đầu nhìn người đầu tóc rối bù cách đó vài trượng, chăm chăm:

- Người nói người này chính là kẻ kết thúc ta chăng? Bây giờ hắn sẽ nhanh chóng chết đi, ngươi còn có lời nào để nói đây?

Người đầu tóc rối bù điềm nhiên đáp:

- Chưa đến lúc cuối cùng, ngươi lại khẳng định bản thân mình không thua sao?

Bóng xanh hừ giọng:

- Đại cục lúc này đã do ta khống chế, còn có ý niệm huyền diệu nào đây?

Người đầu tóc rối bù nhẹ lắc đầu, giọng nhỏ nhẹ trả lời:

- Ngươi sai rồi, nhưng chỉ vì ngươi không biết thôi. Ngươi vốn có cơ hội thắng, đáng tiếc ngươi quá tự đại bởi vì quá nghĩ về chuyện ảo diệu của ta, vì thế đã bỏ qua một cơ hội duy nhất, vì thế hôm nay đã định sẵn ngươi chạy không thoát được rồi.

Bóng xanh nghe vậy bật cười lớn, khinh khỉnh nói:

- Cố làm ra vẻ thần bí không thấy được lại tốt, ngươi một đời biến hóa tài hoa, cuối cùng sẽ bó tay ở nơi đây.

Người đầu tóc rối bù im lặng, chỉ điềm đạm nhìn Thiên Mục Phong trong quả cầu ánh sáng, ánh mắt lộ ra làn sáng kỳ dị.

Lúc này, Thiên Mục Phong rơi vào tuyệt cảnh có chút biến hóa, thân thể đang chuyển động đột nhiên dừng lại, hai lòng bàn tay hướng vào nhau, ánh Ma màu đen và ánh Phật màu vàng kim va chạm vào nhau, bắn ra hoa lửa vô số. Bên ngoài thân thể Thiên Mục Phong, áp lực bên trong của không gian đã khiến Thiên Mục Phong không cách gì động đậy, những luồng sáng xanh lục phát ra từ vách sáng đang mạnh mẽ kiểm chế thân thể của hắn, lại hết như rắn độc đang từ từ trườn thêm.

Vẻ mặt Thiên Mục Phong trắng bệch, hai môi mím chặt, chỉ trong mắt lộ ra một vẻ tàn độc, chăm chú nhìn vào ánh xanh lục trên hai tay.

Thời gian âm thầm tỏ rõ không quan trọng cấp bách, nhưng sau đó một chút lại đã quan trọng.

Lúc này, tay phải của Thiên Mục Phong đã bị luồng sáng sắc xanh phủ kín, chỉ còn duy nhất bàn tay phải còn chưa mất đi. Bất quá tốc độ của luồng sáng sắc xanh lục rất nhanh, gần như trong chớp mắt đã xâm nhập đến lòng bàn tay phải của Thiên Mục Phong, sẽ thôn tính hoàn toàn rất nhanh. Nhưng đúng vào lúc đó, ánh Ma và ánh Phật do hai lòng bàn tay phát ra vốn tương đối ổn định, khi luồng sáng sắc xanh lục thêm vào, lập tức phá vỡ sự quân bình của cả hai.

Chỉ thấy ánh lửa nháng lên, sau đó tiếng sấm rung trời, một luồng sức mạnh không cách gì phát tiết đột nhiên nổ tung, dưới sự ảnh hưởng của áp lực to lớn bên ngoài hết như một dây mồi lửa, lập tức làm rung chuyển cả quả cầu ánh sáng, khiến cho sức mạnh hội tụ đồng thời bộc phát.

Áp lực càng to lớn, sức nổ càng mạnh. Lúc này bóng xanh dùng sức mạnh to lớn muốn hủy diệt Thiên Mục Phong, nhưng lại không ngờ Thiên Mục Phong cũng tàn độc, không ngờ dùng phương thức tự nổ để phát huy công kích của bóng xanh, điều này hoàn toàn không nằm trong suy tính.

Sấm sét rung trời chuyển mây, ánh sáng chói mắt chiếu ra bốn phía. Trên đỉnh núi, một đợt phát nổ to lớn có tính hủy diệt phá vỡ thế công của bóng xanh, khiến hắn trong khi đắc ý bị trọng thương, thân thể bắn cao lên tới tầng mây.

Ở giữa vụ nổ, Thiên Mục Phong chịu kết quả còn thê lương hơn. Y phục toàn thân nát bét, tứ chi máu thịt lẫn lộn, cả người chìm sâu vào đất dưới tác dụng của vụ nổ, cơ thể huyết nhục cơ hồ không còn sinh cơ. Bất quá nguyên thần vẫn còn, vì thế có thể tính là đã thoát qua được một kiếp nạn.

Cuồng phong gào thét, bụi đất tung bay. Khi mọi thứ đã bình tĩnh trở lại, bóng xanh từ trên không hạ xuống lắc lư không vững, toàn thân ánh xanh rung động khí tức rối loạn, ánh mắt màu xanh thâm ảm đạm vô thần, miệng phát ra tiếng kêu điên cuồng của dã thú.

793. Chương 795 – Thần Kỳ Thiên Thảo (cỏ Trời Thần Kỳ)

- Tiểu tử ngươi đúng là tâm địa tàn độc, cả đến chiêu thức tuyệt độc như vậy cũng có thể nghĩ ra được. Ta hôm nay muốn xem thử ngươi còn có thể làm được chuyện gì.

Bóng xanh găm lên giữa không trung, phát ra một lực hút to lớn nhấc bổng Thiên Mục Phong trong hố sâu bay lên.

Một tay bóp chặt cổ của Thiên Mục Phong, bóng xanh ngập đầy tức giận trừng mắt, giọng tàn độc nói:

- Phản kháng à, ngươi không phải là miệng lưỡi cứng rắn lắm sao, bây giờ lại bất động rồi?

Đối mặt với tử vong, Thiên Mục Phong không thể động đậy ánh mắt lộ ra nét thê lương. Thiên Mục Phong vốn không phải không muốn mở miệng phản bác, nhưng nguyên thần đã yếu ớt, thân thể mềm nhũn khiến Thiên Mục Phong không còn sức phản kháng, ngoại trừ gương mặt lạnh lùng nhìn thì còn có thể làm sao đây?

Nghĩ đến cái chết, Thiên Mục Phong hơi đau thương, không phải vì sợ chết mà do ước muốn của mình còn chưa làm được. Sớm biết kết quả như vậy sao mình lại phải hiếu kỳ, tiếp tục tìm kiếm Trương Ngạo Tuyết cô nương không phải là tốt hơn sao? Nghĩ đến Trương Ngạo Tuyết, Thiên Mục Phong buồn hẳn, đây chính là người phụ nữ mình ngằm yêu thương, nàng giờ ở nơi đâu? Nếu như nàng biết mình chết rồi thì có nhớ mình không?

Thấy Thiên Mục Phong không hề phản ứng, bóng xanh điên cuồng hung bạo rống lên:

- Không nói nữa, chỉ im lặng sao? Ta xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu, có bản lĩnh thì không cần phải mở miệng.

Trong lòng bàn tay bóng xanh lóe lên ánh sáng, khí xanh lục cuộn cuộn tuôn ra, một luồng sức mạnh đáng sợ truyền vào trong thân thể Thiên Mục Phong, điên cuồng đốt cháy nguyên thần và nhục thể Thiên Mục Phong. Luồng sức mạnh vô cùng tà ác này rất mạnh mẽ, gần như trong giây lát đã thôn tính được Thiên Mục Phong, khiến cho Thiên Mục Phong đang yếu ớt bật lên tiếng kêu gào chói tai.

Nhìn thấy Thiên Mục Phong vô cùng đau khổ, bóng xanh không khỏi bật cười to, miệng quát lớn:

- Ngươi không phải rất tự phụ sao, vì sao lại kêu gào như heo bị chọc tiết ...

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, bóng xanh sau đó quát lớn một tiếng, rồi kêu gào kinh hãi điên cuồng:

- Không, không phải như vậy, không phải rồi!

Một luồng sáng ánh kim đột nhiên xuất hiện, không hề có chút dấu hiệu nào báo trước, lập tức bao phủ lấy bóng xanh.

Luồng sáng kim này phát ra từ người Thiên Mục Phong, chính là từ “Nhiên Đăng Phật ấn” thần bí khó lường được Thiên Mục Phong cất giấu trong lòng. Lúc này y phục Thiên Mục Phong đã rách nát, lại thêm chịu ảnh hưởng hấp dẫn của khí tà ác, ấn này liền tự động bay ra, dùng sức mạnh soi sáng nguồn gốc của vạn phạt, bao vây chặt chẽ bóng xanh vào giữa.

Thiên Mục Phong hơi kinh ngạc, cũng có chút hối tiếc, sớm biết “Nhiên Đăng Phật ấn” thần kỳ như vậy, sao mình không sớm đưa ra? Trong lòng cứ mãi than thở, nhưng sau một lúc Thiên Mục Phong liền rơi sầm xuống đất, một sự thống khổ vô cùng vây lấy Thiên Mục Phong, khiến Thiên Mục Phong không còn tâm trí suy nghĩ.

Cách đó vài trượng, người đầu tóc rối bù ánh mắt lóe lên, chăm chú nhìn Nhiên Đăng Phật ấn một lúc, sau đó diêm nhiên gật gật đầu, tự nói:

- Ý trời như vậy, một hành động đạt cả hai mục đích.

Giữa không trung, bóng xanh ra sức phản kháng, ánh xanh toàn thân nhanh chóng hùng dũng phát ra, muốn ngăn chặn ánh Phật đang ăn mòn. Nhưng trong ngàn vạn loại ánh Phật, mạnh nhất chính là sức mạnh Nhiên Đăng, trên thế gian vô địch. Cho dù bóng xanh tranh đấu phản kháng thế nào, cuối cùng cũng không thể làm gì được, thân thể từng bước thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một hạt ngọc màu xanh lục, lơ lửng giữa không trung.

Đến lúc này, mọi thứ đã kết thúc, bóng xanh đã chứng thực lời nói của người đầu bù tóc rối, chết trong tay của Thiên Mục Phong.

Chầm chậm đi đến bên cạnh Thiên Mục Phong, người đầu bù tóc rối liếc nhìn, tay phải phát ra một luồng sáng màu xanh thẫm bao phủ lấy Thiên Mục Phong. Luồng sáng này ẩn chứa linh khí sung mãn, bồi dưỡng thân thể của Thiên Mục Phong, chỉ giây lát đã khổng chế được thương thế, giúp Thiên Mục Phong tỉnh táo lại.

Thu hồi chân nguyên, người đầu bù tóc rối bù bay lên thu lấy Nhiên Đăng Phật ẩn và hạt ngọc châu trong treo, liếc nhìn sơ qua rồi sau đó liền mang thân thể Thiên Mục Phong đến bên tảng đá to lớn.

Hạ Thiên Mục Phong xuống, người đầu bù tóc rối bắt đầu chỉnh lại đầu tóc, chỉ giây lát liền hiện ra tướng mạo một ông già tinh anh trước mắt Thiên Mục Phong.

Kinh hãi nhìn ông lão, Thiên Mục Phong kinh ngạc thốt lên:

- Là lão! Ta nghe Lục Vân nói, lão là Vạn Tượng Huyền Tôn, lão vì sao trước đó lại để đầu tóc che đi khuôn mặt như vậy?

Cười điềm đạm một tiếng, Vạn Tượng Huyền Tôn trả lời:

- Che mặt không phải vì người, vì thế người không cần hỏi nhiều. Trước mắt thân thể người đang bị trọng thương, không thể lập tức khôi phục, vì thế ta có mấy câu muốn nói cho người biết.

Thiên Mục Phong nghi hoặc nhìn ông lão, giọng không hiểu hỏi lại:

- Tiền bối có lời xin cứ nói, sau đó vẫn bối cũng có một chuyện muốn hỏi thăm.

Vạn Tượng Huyền Tôn chỉ tảng đá và cái ao, bình thản nói:

- Vụ nổ vừa rồi, theo lý hắc phải hủy diệt mọi thứ ở đây, nhưng vì sao cả hai thứ này đều hoàn hảo không chút hư hại, người có thể biết nguyên nhân không?

Thiên Mục Phong lặng đi, sau đó mặt đầy kinh hãi, ngạc nhiên đáp:

- Tiền bối không nhắc vẫn bối cũng không nghĩ đến, đúng là bất thường. Nhưng nguyên nhân thế nào đây?

Vạn Tượng Huyền Tôn điềm nhiên đáp:

- Bởi vì nơi đây là một khu đất tốt, có mạch linh khí ngầm dưới đất bảo hộ. Bây giờ người cần thận lưu ý từng hành động của ta, có thể học được mấy phần còn phải trông vào ngộ tính của người.

Bước lên một bước, Vạn Tượng Huyền Tôn đứng ở bên bờ ao, nhìn nghiêng đến Thiên Mục Phong, sau đó tung hạt ngọc xanh lục vào trong ao. Hạt châu này chính là vật để lại sau khi chết của bóng xanh, khi đã rơi vào trong ao nước có sức hòa tan vạn vật, nhanh chóng hóa thành một luồng khói xanh, bao phủ quanh vùng phụ cận của cây cổ trời.

Chăm chú quan sát động tĩnh trong ao, khi luồng sương khói xanh bắt đầu được cây cổ trời hấp thu, Vạn Tượng Huyền Tôn liền phóng Nhiên Đăng Phật ẩn ra, hai tay lần lượt bắt quyết khác nhau, toàn thân mờ hiện ánh kim nhàn nhạt, nhanh chóng hội tụ vào hai tay, cuối cùng truyền vào bên trong Nhiên Đăng Phật ẩn, khiến cho ánh Phật bề mặt lấp lánh, vô số bóng Phật hiện ra, cái nào cũng có hình thể khác nhau, tổng cộng có chín bức tượng.

Chín hình Phật này to nhỏ như nhau, vẻ mặt khác nhau, phối hợp hình thể lại liền hiện ra chín nhân sinh quan khác nhau, đại biểu cho chín loại sức mạnh tương hòa từ bi khác nhau của nhà Phật.

Tình trạng này xảy ra một lúc, khi Thiên Mục Phong đã nhìn rõ cả hình thái vẻ mặt của chín bức tượng Phật, Vạn Tượng Huyền Tôn đã thúc động chân nguyên, khổng chế chín bức tượng Phật lần lượt phát ra ánh kim rực rỡ, tuần tự chiếu vào những vị trí nhất định trong ao. Chín bức tượng Phật hình thành một khối lập thể, cự ly mỗi cạnh khoảng vài xích, phân bố chung quanh cây cổ trời, vừa vặn bao phủ lấy vùng sương mù màu xanh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Mục Phong hơi không hiểu, Vạn Tượng Huyền Tôn làm như vậy thật ra nhằm mục đích gì? Thiên Mục Phong còn đang suy nghĩ, đã thấy Vạn Tượng Huyền Tôn đột nhiên thu Nhiên Đăng Phật ẩn lại, nhưng chín bức tượng Phật vẫn lưu lại trong ao như cũ, hệt như một trận pháp bảo hộ cho điều gì đó.

Xoay người, Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn Thiên Mục Phong hỏi han:

- Có nhìn thấy rõ ràng không?

Thiên Mục Phong gật đầu đáp:

- Đa tạ tiền bối giáo huấn, văn bối đã hiểu rõ rất nhiều thứ. Nhưng vật ở trong ao thật ra là gì vậy, vì sao tiền bối phải phí tâm sức như vậy?

Vạn Tượng Huyền Tôn trầm ngâm giây lát, u oán trả lời:

- Vật này rất thần kỳ, nhưng chỉ có người có duyên mới có thể lấy được. Người vô duyên mà cố cầu, thì cũng như tự mình chuốc họa, cuối cùng chắc chắn phải chết không sai.

Thiên Mục Phong hiểu kỳ thốt lên:

- Tiền bối thần thông quảng đại, tự nhiên biết được ai là người có duyên, không biết có thể đề cập đến không?

Vạn Tượng Huyền Tôn liếc Thiên Mục Phong, bình thản đáp:

- Người biết cũng uống mà thôi, sao phải biết làm gì?

Thiên Mục Phong cười hềnh hếch, nhỏ giọng lên tiếng:

- Văn bối chỉ là hiểu kỳ, tuyệt đối không có lòng chiếm lấy.

Vạn Tượng Huyền Tôn nghe thế, ánh mắt nhìn vào trong đầm, hơi hơi cau mày nói:

- Vật này rất kỳ dị đặc biệt, có duyên lấy được nó có hai người, nhưng cuối cùng ai người đạt được ta cũng không thể nói rõ được.

Thiên Mục Phong ồ lên một tiếng, lại hỏi:

- Tiền bối, nếu người đã dùng Nhiên Đăng Phật ấn phong ấn vật này, chính là để phòng ngự chăng?

Vạn Tượng Huyền Tôn lắc đầu đáp:

- Có những chuyện không nên nói với người, thời gian không còn sớm nữa, người còn không nêu vấn đề của mình đi? Sau khi người hỏi rồi ta còn phải đi đây.

Nói rồi liền giao Nhiên Đăng Phật ấn lại cho Thiên Mục Phong.

Nhận lấy Phật ấn, Thiên Mục Phong vừa cầm vừa hỏi:

- Tiền bối, lần trước có Trương Ngạo Tuyết cô nương đồng hành với văn bối, nàng thật ra đã đi nơi đâu, vì sao tìm mãi vẫn không thấy hình bóng?

Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn lên bầu trời, giọng trầm nhỏ đáp:

- Nàng ta đang ở nơi định mệnh, người tìm không được. Bất quá cũng không sao, nàng ta sẽ nhanh chóng xuất hiện, đến lúc đó người tự nhiên sẽ gặp nàng ta. Được, phải đi thôi, trước khi đi nói cho người một điểm, bên cạnh người có một tảng đá, có quan hệ rất lớn đến thương thể của người.

Nói dứt bóng hình liền mờ đi, trong âm thanh kêu mời ở lại của Thiên Mục Phong thì Vạn Tượng Huyền Tôn đã biến mất.

Thở dài nhẹ nhàng, Thiên Mục Phong liếc nhìn ao nước, sau đó đưa mắt nhìn tảng đá, chăm chú nhìn bốn chữ lớn – Thạch Phá Thiên Kinh! (Đá bị phá tan trời đất phải kinh hãi!)

Điều này có ẩn chứa ý gì đây, Thiên Mục Phong có thể suy đoán được thâm ý của Vạn Tượng Huyền Tôn, thuận lợi trị lành thương thể không?

Còn nữa, Thiên Mục Phong bỏ qua một chuyện rất quan trọng, đó chính là lai lịch của bóng xanh, hẳn thật sự là ai, đến đây làm gì?

Không gian thần bí năm màu sáu sắc, vô số làn sáng màu xanh lam thẫm hóa thành các loại phù chú ánh sáng kỳ quái, đang không ngừng phóng thẳng vào giữa.

Rơi vào tuyệt cảnh, Lục Vân cố gắng phản kích, pháp quyết bảy màu Thái Ất Bất Diệt lưu động tuần hoàn, ngăn cản hai vòng sáng ở lưng thu nhỏ. Trên đầu, một tia sáng đỏ rực nhanh chóng né tránh, đó chính là Long Hồn trong thần kiếm, lúc này đang cực lực tránh né để thoát khỏi tai kiếp hủy diệt.

Vách sáng bên ngoài thân thể càng lúc càng gần, sức mạnh thần thánh tập trung toàn bộ tâm huyết của cao thủ Vân Chi Pháp giới bộc phát gấp bội, mỗi khi thu nhỏ đến một phạm vi nhất định, áp lực của nó lại tăng lên tương ứng, khiến cho Lục Vân ở trung tâm phải chịu áp lực trói buộc càng lúc càng lớn, dần dần đi vào con đường hủy diệt.

Vì thế, Lục Vân chân động giận dữ vô cùng, tỏ rõ ngạo mạn vốn đã ăn vào tận xương tủy cả đời chàng và lòng đầy bất phục, hai tay liên tục thay đổi pháp quyết, đang thử xem có phương pháp nào có thể xoay chuyển tình thế.

Mùi vị nguy hiểm khiến người ta khiếp sợ, nhưng đối với Lục Vân có thể nói lại quen thuộc dị thường, bởi vì cả đời chàng vô số lần qua lại ở đường biên sinh tử, vì thế đến lúc này chàng vẫn còn trấn tĩnh phi thường. Nhưng mà trấn tĩnh thật ra cũng chỉ là tương đối, không thể nào dám nói là không sợ chết, nhưng cần đối diện với tình huống chết người trước mắt thế nào mới được đây.

Đang lúc phản kháng, Lục Vân vẫn còn giữ lại hai phần thực lực, theo chàng để giành cho lúc thoái lui, đây chính là cách chàng dùng để khắc chế huyền bí của địch nhân.

Một đời Lục Vân học vô số pháp quyết, cho dù thuật của các nhà Chính Tà Yêu Ma, chàng đều tiếp cận được. Lúc này, bên trong vách sáng thần thánh vô cùng, uy hiếp lớn nhất với Lục Vân không phải thuật “Liên Tâm Diệt Thần” đã biến thành hai vòng sáng, mà chính là vách sáng bên trên do tám đồ án sao thần kỳ biến hóa thành một đồ án mây hình Thái Cực, chính vật này đã phát xuất ra khí vô cùng thần thánh.

794. Chương 796 – Lục Vân Tử Vong

Đối mặt với sự công kích của luồng sức mạnh này, ba pháp quyết Phật, Đạo, Nho ba nhà của Lục Vân đều có năng lực chống cự được, nhưng ba khí tà ác trong cơ thể Yêu, Ma, Quỷ lại khó mà che giấu được, mâu thuẫn này khiến cho chàng với sức mạnh của một cá nhân rõ ràng không thể nào đủ sức chống lại sức mạnh to lớn của vách sáng này.

Lưới sáng phòng ngự bảy màu bắt đầu bị khí thần thánh do vách sáng phát ra thẩm thấu. Luồng sức mạnh này sau khi vượt qua được pháp quyết Thái Ất Bất Diệt tuy uy lực có phần giảm đi, nhưng lại bảo lưu được bản chất cơ bản nhất, phát ra công kích hủy diệt với khí tà ác trong cơ thể Lục Vân.

Quá trình này kéo dài, ban đầu Lục Vân đương nhiên có năng lực chống cự, nhưng theo sự gia tăng thẩm thấu của khí thần thánh, mức độ công kích không ngừng tăng lên, vẻ mặt trấn tĩnh của Lục Vân bắt đầu lộ ra chút nóng nảy và hoảng loạn.

Trong lúc này, Lục Vân đã chuyển qua rất nhiều loại pháp quyết, nhưng mà hiệu quả lại không thấy rõ, tình thế bị hủy diệt rõ ràng không thể chống lại.

Về đau thương mờ hiện trong lòng, Lục Vân khi bất cam liền thay đổi suy nghĩ, Ý Niệm Thần Ba vẫn tiếp tục phân tích tính chất của vách sáng bên ngoài thân thể.

Từ lúc tiến vào trong đến nay, Lục Vân chưa hề ngừng việc dò xét vách sáng này, nhưng mỗi lần khi Ý Niệm Thần Ba có được thu hoạch, vách sáng lại thôn tính mất Ý Niệm Thần Ba hoặc đột nhiên biến đổi tần suất, khiến cho Lục Vân mãi vẫn không cách nào hiểu được hoàn toàn vách sáng này.

Lúc này, vách sáng càng lúc càng thu nhỏ lại, sức mạnh thần thánh càng lúc càng mạnh mẽ, khí tức trước đó còn mãi che giấu khi cảm ứng được khí tà ác mạnh mẽ trong cơ thể Lục Vân đã hoàn toàn bộc phát ra, khiến cho Lục Vân phải đối mặt với công kích cực mạnh, cũng hiểu được sơ lược về vách sáng.

Tuy vậy, Lục Vân không chút cao hứng, ngược lại vẻ mặt càng thêm âm trầm. Bởi vì cuối cùng chàng cũng biết được, cho dù bản thân đối phó thế nào cũng không cách nào thoát khỏi công kích của khí thần thánh. Về điểm này, Lục Vân rất không cam lòng. Nhưng khí tà ác trong cơ thể chàng căn bản không cách nào trừ hết được, vì thế không cách nào tránh được tình thế phải chấp nhận sự hủy diệt.

Đối với Lục Vân, pháp quyết Quỷ vực, Ma vực, Yêu vực tuy tà ác, nhưng chàng có biện pháp ép nó ra ngoài cơ thể, Diệt Hồn đao chàng cũng có thể bỏ đi. Duy nhất một điều không thể thay đổi chính là Vong Linh huyết chú ngày đó do Vong Linh tôn chủ chuốc vào người chàng.

Đóa Huyết Dục Ma Liên quý bí hiện nay tuy liên tục bị Càn Khôn Ngọc Bích áp chế mạnh mẽ, nhưng khí tà ác của nó hẳn đã thấm sâu vào sinh mệnh của Lục Vân, điểm này chàng trước giờ không cách nào trừ tuyệt căn, vì thế không thể tránh được sự tấn công của khí thần thánh trên vách sáng đó.

Tuyệt vọng át hẳn sự trấn tĩnh, Lục Vân không cam lòng cố gắng chống cự tiến công của ngoại lực, trong lòng lại hồi tưởng lại chuyện trong dĩ vãng. Một đời của mình, từ nhỏ đến lớn, thời gian khoái lạc nhất không phải lúc thơ ấu, mà là những ngày ở cùng Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh.

Cả đời này, chàng đã gặp ba người nữ xinh đẹp, bọn họ với mình nhận thức gặp gỡ được nhau, cảm nhận sâu sắc với nhau. Đối với Lục Vân, tình ái có được trong đời chính là thứ chàng trân trọng quý giá nhất. Tuy có thể không có tương lai, nhưng mỗi khi nghĩ đến những điều này, vẻ mặt chàng lại không khỏi lộ ra nét tươi cười.

Bên ngoài thân thể, vách sáng hình cầu đang từng bước từng bước đến gần, lúc này đã thu nhỏ đến đường kính khoảng một trượng, ép cho lưới sáng “Thái Ất Bất Diệt” do Lục Vân phát ra ép sát vào người.

Nhìn từ bên ngoài, vách sáng này tựa như một lưới sáng phòng hộ, bao bọc chặt chẽ thân thể Lục Vân. Nhưng thực tế tầng lưới sáng rực rỡ này thật ra đang điên cuồng thôn tính sinh mệnh Lục Vân, từng bước từng bước đẩy chàng xuống địa ngục.

Thân thể run lên, Lục Vân tỉnh lại từ trong hồi ức. Chú ý đến tình hình bản thân, khoe miệng Lục Vân mơ hồ hiện lên vẻ khổ sở, chân nguyên trong cơ thể đã tiêu hao quá nửa, nhưng công kích bên ngoài thân thể ngược lại còn tăng thêm gấp bội, lực lượng mạnh yếu như vậy, kết quả tự nhiên không cần phải nói cũng rõ.

Lục Vân đã nhiều ít đối diện với cái chết mà chàng vẫn chưa từng bỏ cuộc, nhưng lần này chàng biết mình thật sự đã rơi vào cảnh tuyệt vọng, Vân Chi Pháp giới tổn công hao sức thiết kế một kế hoạch trọn gói, cuối cùng hủy diệt được chính mình.

Sự thống khổ bắt đầu nhuộm lấy tâm lý Lục Vân, khí thần thánh này như một thanh kiếm bén, đang từng bước từng bước dồn đuổi tà khí trong cơ thể chàng, đi đến nơi nào kinh mạch tan vỡ đến đó, nó dễ dàng xuyên qua phòng ngự của chàng.

Thân thể bắt đầu mất đi sự khống chế, linh hồn dần dần trôi xa. Lúc này đây, Lục Vân lòng đầy phẫn nộ, muốn gào lên, muốn phát tiết ra, đáng tiếc thân thể đã không còn làm chủ được.

Thở dài, tuyệt vọng lần thứ nhất phát ra, trong lòng Lục Vân gào thét điên cuồng, nhưng mọi thứ đều đã quá trễ. Trước khi chết, Lục Vân bỏ hết mọi thứ, nếu đã chết chắc, thế sao không an hòa bình tĩnh trên đường đi vào cái chết?

Bỏ qua mọi thứ, Lục Vân nhớ lại những chuyện tuyệt đẹp trong quá khứ. Gặp gỡ Ngao Tuyết, chính là ở Âm Hồn lâm cách Dịch viên mười dặm. Lần đầu gặp gỡ Thương Nguyệt, chính là đại hội luận võ ở Thái Huyền sơn. Gặp gỡ Bách Linh, chính khi mình không được gọi là Lục Vân mà là Viên Mộc cô đơn. Những hồi ức này xuất hiện đan xen trong não chàng, chuyện xưa tuyệt đẹp khiến chàng quên hết mọi thứ trước mắt.

Khi sinh mệnh đã dần đi đến hồi kết thúc, ý thức Lục Vân bắt đầu mơ hồ. Sau đó, chàng đột nhiên nghĩ đến Thương Nguyệt, nghĩ đến một tên hủy diệt, trong lòng không khỏi phát ra tình cảm giận dữ chấn động và hối tiếc. Cừu hận lại xuất hiện trong lòng, hận đối với Kiếm Vô Trần khó mà quên được, nhưng khiến chàng không quên lại chính là Thương Nguyệt.

Trước đây chàng đã từng thề sẽ tìm lại Thương Nguyệt, để nàng mãi mãi bên mình. Nhưng lúc này, lời thề đó đã trở thành mộng tưởng.

Nàng còn nhìn thấy bản chép tay của hai ta chẳng? Chịu đựng vết thương chết người tay không nhấc lên để lấy nó ra, chỉ duy nhất thời khắc sinh mệnh mất đi, phát ra một tiếng hô hoán rất chân thành để nói lên tâm ý trong lòng mình.

Tiếng kêu này âm thầm, nhưng lại là ý niệm cố chấp cực lớn trước khi chết của Lục Vân, là ân hận lớn nhất một đời chàng, vì thế xem ra không có tiếng động, nhưng lại có sức mạnh xuyên qua tam gian thất giới, trực tiếp truyền thẳng vào lòng Thương Nguyệt. Tiếng kêu này ngập đầy thâm tình, đầy sự mong tha thứ, đầy sự bất cam và cũng đầy sầu não. Đối với Lục Vân, đây là một đoạn ân tình thiếu hụt không cách nào bồi đắp, nhưng đối với Thương Nguyệt, đây lại là ý nghĩa quan trọng để có thể vượt qua cái chết hồi sinh.

Kêu lên rồi, Lục Vân nghĩ đến Ngạo Tuyết, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng hỏi han:

- Ngạo Tuyết, nàng ở nơi đó, nhớ bảo trọng thân thể, lòng ta mãi mãi ở cùng với nàng.

Hơi cổ gắng, hơi thất vọng. Đối với người nữ ưu ái nhất trong đời, trong lòng Lục Vân thủy chung không thể tả hết ý tình.

Một tiếng biệt ly, Lục Vân lại nhớ đến Bách Linh. Người nữ hoạt bát xinh đẹp, lại có thể xem như cùng mình vui thích, nàng hẳn không gặp nguy hiểm nào, chỉ có một điểm hy vọng duy nhất là khi nàng nghe được tin mình chết đi, không cần phải quá thương tâm.

Vì thế, trong lòng Lục Vân nhẹ ngâm lên:

- Bách Linh, kiên cường nhe, cho dù thế nào đi nữa, nàng đều phải sống cho tốt, cho dù ta không còn ở bên nàng nữa, nhưng linh hồn ta sẽ mãi theo phù hộ cho nàng.

Âm thanh này rất nhẹ, nhưng Lục Vân lại không biết được, Bách Linh đang ở nhân gian lại cảm nhận được tâm tư không che giấu này.

Mọi thứ níu kéo đều dần dần đi xa, ý thức của Lục Vân dần dần mê đi. Nhưng đúng lúc đó, một hình bóng mờ hiện trong não Lục Vân, khiến cho tâm thần yếu ớt của chàng rung lên, không khỏi mất đi tự chủ hô lên một tiếng kinh ngạc.

Âm thanh này trừ Lục Vân ra, chỉ có duy nhất người có hình bóng hiện lên trong não Lục Vân nghe được.

Ở nhân gian, trong một vùng đất yên tĩnh, một thân thể đang hạ mình xuống nước lúc này đột nhiên rung động, nhanh chóng xoay người nhìn về phía trời cao, miệng phát ra âm thanh than vãn bi thiết.

Người này là ai? Nàng ta tự nhiên chính là người có duyên hợp thể với Lục Vân, Ngọc Vô Song. Đúng vào thời khắc cuối cùng trước khi ý thức Lục Vân tiêu tan, tiếng hô hoán ngập đầy hổ thẹn và níu kéo đã rung động thâm sâu tâm linh của nàng.

Bóng đen bao phủ Lục Vân, khi mọi thứ đã theo sinh mệnh biến mất, chỉ lưu lại duy nhất cô đơn mãi mãi. Bên ngoài thân thể, vách sáng đã ngưng thu nhỏ, chỉ có ánh sáng thần thánh đã trở nên rực rỡ vô cùng, hoàn toàn bao phủ lấy thân thể Lục Vân. Vòng sáng do “Liên Tâm Diệt Thân” tạo ra lúc này đã biến mất trong cơ thể Lục Vân, hết như một lưỡi dao ánh sáng vô hình, điên cuồng tàn phá sinh cơ của Lục Vân.

Trong vách sáng, ở một góc trên đầu Lục Vân, Long Hồn đã thu nhỏ thành một đoàn, toàn lực chống cự lại luồng áp lực đáng sợ. Về phía Long Hồn, nó bản thân chính là thần thú, tuy cơ thể huyết nhục đã bị hủy, nhưng tuyệt đối không phải là vật tà ác, vì thế khi Lục Vân chịu công kích của khí thần thánh, nó lại chỉ chịu áp lực kinh người bên trong kết giới.

Khi vách sáng không còn thu nhỏ nữa, áp lực khí bên trong đã ổn định, Long Hồn cuối cùng cũng thở phào, sau đó mới chú ý đến tình cảnh Lục Vân. Trước đây, khi thoát được sự trói buộc của thần kiếm, toàn bộ tinh lực của Long Hồn tập trung hết vào việc phòng ngự, một lòng nghĩ đến việc bảo trì sinh mệnh, bởi vì nó nhạy bén cảm giác được nguy cơ. Lúc này, khi uy hiếp tạm thời mất đi, nó mới nghĩ đến Lục Vân. Ai ngờ lúc này Lục Vân đã mất hết sinh cơ.

Hơi chấn động kinh kinh ngạc, cũng hơi không buông bỏ được, Long Hồn rống lên với Lục Vân:

- Lục Vân, ngươi không phải cứ mãi không phục trời đất sao? Vì sao lúc này lại chịu thua rồi. Hào tình tráng chí ngày xưa của ngươi đã đi đâu, vì sao không đáp lại?

Giọng nói ngập đầy bất bình, nhưng bên trong lại ẩn chứa đầy sự quan tâm.

Long Hồn vốn là vật cuồng ngạo, không dễ dàng chịu người khuất phục, nhưng từ khi đi theo Lục Vân, trên đường đã trải qua nhiều phong ba bão táp, ngoài miệng nó tuy chưa thừa nhận, nhưng trong lòng lại bội phục Lục Vân vô cùng. Lúc này, khi nó phát hiện Lục Vân trước giờ chưa bao giờ thua đã trở thành như vậy, trong lòng trở nên thất vọng, điều này cũng có thể suy ra được.

Lục Vân không hề đáp lời, chàng lúc này yên lặng như tờ, lại hết như một hạt bụi trần, đã cách tuyệt hoàn toàn với trần thế.

Long Hồn không hề chịu thua, vẫn rống lên như cũ:

- Lục Vân, mở mắt ra, ngươi lẽ nào quên mất mục đích của mình, quên mất điều gì khiến một đời người nỗ lực chẳng? Đáp lời ta, không nên bị cái vòng nhỏ bé này xiết cho không cách ngồi dậy, ngươi là Lục Vân, ngươi là kẻ nghịch thiên, lẽ nào ngươi đã quên hết rồi?

Tiếng gào như sấm sét, vang vọng mãi trong vách sáng. Nhưng Lục Vân lại không chút động tĩnh, chàng thực sự bị phong bế hết giác quan, hay căn bản đã chết mất rồi?

Trên mặt vách sáng, ánh sáng chói mắt vẫn xuyên qua xuyên lại không ngừng như cũ, đó là ánh sáng rực rỡ với màu đỏ chủ đạo đang xâm chiếm lấy thân thể Lục Vân, thật ra vì sao như vậy, vì Lục Vân còn chưa chết hay còn có nguyên nhân nào khác.

795. Chương 797 – Linh Hồn Ấn Kí (dấu Ấn Của Linh Hồn)

Trước đây, linh hồn của Lục Vân còn không ngừng rung động, nhưng theo dòng thời gian, linh hồn của chàng từ từ tan biến, cả cá nhân chỉ còn lại một thân xác, đang chìm đắm vào bóng tối.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi Lục Vân cảm thấy bóng tối chung quanh cũng dần dần trôi đi xa, tâm thần yên lặng của chàng hơi hơi run lên một chút dao động, một tiếng kêu gọi yếu ớt nhỏ nhoi từ nơi sâu thẳm trong lòng chàng vang lên.

Âm thanh này rất nhẹ rất nhỏ, như có như không, có lúc xuất hiện có lúc mất đi, điều này khiến cho Lục Vân không chút ý niệm lại hơi hiếu kỳ. Lục Vân lúc này ý thức vừa yếu ớt lại không còn sức lực, nếu như không tập trung tâm niệm, căn bản không chút cảm giác được chút thanh âm đó.

Cẩn thận lắng nghe, Lục Vân cảm giác từng khúc đứt đoạn, cảm giác tự có trong mông lung, nhưng đến lúc quan trọng thì thanh âm đó lại biến mất. Hơi nổi giận, ngạo khí không phục trời đất ăn vào xương cốt của Lục Vân lúc này vẫn không chút biến đổi, càng không hiểu rõ được điều gì, chàng càng muốn dò xét đến cùng.

Nổi giận, trong lúc nào đó cũng lại là một loại động lực. Lục Vân lúc này bởi vì nguyên nhân này, nỗ lực tập trung tinh thần dùng quyết tâm kiên định vô biên thúc động ý thức yếu ớt của chàng, toàn lực dò xét luồng thanh âm đó.

Rất nhanh, thanh âm đó lại vang lên trong não. Lần này, trong lòng Lục Vân không chút tạp niệm, một lòng một ý, không lâu liền nắm vững được nguồn gốc của âm thanh, bắt đầu phân tích hiểu rõ.

Thông qua dò xét, Lục Vân phát hiện âm thanh đến từ nơi sâu thẳm của linh hồn, không do ý thức chàng phát ra. Khi Lục Vân tập trung toàn lực dò xét liền biết, nơi sâu thẳm trong linh hồn chàng có một cặp mắt kỳ dị. Mỗi khi ý thức của Lục Vân đến gần, cặp mắt lại biến ra rõ ràng, trong ánh mắt lộ ra nét Lục Vân khó mà hiểu được.

Tình hình này khiến Lục Vân hơi kinh ngạc, bất quá suy nghĩ cẩn thận, Lục Vân đột nhiên hiểu được lai lịch của cặp mắt này. Đó là lần thứ nhất gặp Vạn Tượng Huyền Tôn ở Tàn Thần miếu, trong Diệt Thần điện, chàng đã thấy được chính là ánh mắt của tượng Phật trong đó.

Khi này cặp mắt đó tập trung một luồng ý thức to lớn trong não của Lục Vân, chàng căn bản không cách nào nhìn ra được. Lúc này, trong tình huống hiện tại, cặp mắt đó lại xuất hiện lần nữa, điều này dự báo hàm nghĩa thể nào đây?

Nghĩ đến đó, ý niệm Lục Vân tập trung, hóa thành một điểm sáng lung linh, từ từ bay đến cặp mắt đó.

Hành động này của Lục Vân hơi can đảm, không hề suy nghĩ cẩn thận rõ ràng đã ngang nhiên phát động thì thật là chuyện nguy hiểm. May mà vận khí của Lục Vân không kém, một chút linh khí này tuyệt đối không bị cặp mắt đó bài trừ, ngược lại cặp mắt đó còn phát ra một luồng ánh sáng sắc kim, dung hợp với linh khí Lục Vân phát xuất.

Thời khắc đó, tâm thần Lục Vân chấn động mạnh mẽ, vô số tinh vân cuộn cuộn đổ vào não chàng, đồng thời còn có một âm thanh vang vọng trong lòng của chàng.

“Túc thế đích truyện thừa, luân hồi đích ẩn kí, tại sinh dữ tử chi gian truyện đệ. Đương tai nan lai lâm, sinh mệnh đích áo bí tùy chi khai khải, truyện thừa chi ký bộ nhập luân hồi, nghịch thiên đích túc chủ, thỉnh đả phá nhất thiết đích cảm kị, nhượng thiên địa thuận nghịch tự nhiên, hoàn kiện khôn tường hòa chi khí.”(1)

Biến đổi từ nơi thâm sâu nhất của linh hồn từ từ kéo dài ra ngoài. Lục Vân lúc này ở trong không gian yên tĩnh xem ra bất động, nhưng trên thực tế sâu trong lòng chàng lại phát sinh ra biến đổi rất lớn.

Cặp mắt đó biến mất trong não của chàng, hóa thành một luồng sức mạnh thần kỳ, bổ sung mạnh mẽ cho linh hồn chàng. Vì thế, sức mạnh trong Lục Vân ngủ yên bắt đầu tỉnh lại, linh mạch Thiên Long ẩn chứa trong cơ thể chàng lúc này đột nhiên bộc phát, hóa thành một con thần long xuyên thấu tới lui bên trong cơ thể chàng.

Trong vách sáng, Long Hồn gầm lên một hồi rồi cũng chán nản. Đối với việc Lục Vân không chút phản ứng, Long Hồn rất phẫn nộ, nhưng cũng biết, người nếu như đã chết rồi, cho dù kêu réo thế nào cũng không thể làm được gì.

Bỏ hết phẫn nộ, Long Hồn than thở:

- Lục Vân ơi Lục Vân, người một đời vô số truyền kỳ, lẽ nào thật sự lại chết ở nơi đây, khiến cho mọi thứ đều trở thành quá khứ chẳng? Ta là một con rồng, chỉ có sự kính trọng người, nhưng còn những người đã tình yêu thương người, bọn họ đối diện với tin người chết như thế nào đây? Lục Vân, người một tay sáng tạo kỳ tích, nhưng hôm nay lại chết chôn nơi đây, làm sao không khiến người ta thương tâm?

Tiếng than vang vọng trong vách sáng không ngừng, Long Hồn cảm khái rồi bắt đầu di chuyển sự chú ý, trong lòng suy nghĩ việc thoát khỏi nơi đây thế nào. Nhìn đến vách sáng bên ngoài, Long Hồn thở dài không thôi, bản thân không có cơ thể huyết nhục mà gần như chỉ là nguyên thần, muốn xuyên qua được tầng vách sáng này sợ là không có khả năng làm được.

Thu hồi tinh lực, Long Hồn nghĩ không ra được phương cách chỉ đành thích ứng với hoàn cảnh. Nhưng đúng ngay lúc đó, vách sáng lơ lửng ngay giữa Lục Vân lại đột nhiên phát sinh ra biến đổi kỳ dị.

Hơi kinh ngạc, cũng có mấy phần vui mừng, Long Hồn chăm chú nhìn Lục Vân, thấy trên người chàng phát ra sương đen nhàn nhạt, nhanh chóng bị khí thần thánh bốn bề thôn tính. Tình hình này kéo dài một lúc, khi sương đen trên người Lục Vân dần dần biến mất không chút động tĩnh, thân thể bắt đầu mơ hồ hiện lên một vùng sáng sắc đỏ.

Tình hình hơi huyền bí, vùng sáng sắc đỏ nhạt khi gặp sức mạnh thần thánh do vách sáng phát ra không hề tỏ ra hiện tượng bài xích, cả hai dung hợp hài hòa, nhanh chóng kết hợp cùng nhau.

Long Hồn thấy tình trạng này rất hiếu kỳ, Lục Vân trước đây không chút phản ứng, rõ ràng đã chết rồi, nhưng vì sao lúc này lại như từ chết sống lại? Điểm này Long Hồn suy nghĩ khổ sở mãi không hiểu, nó nghĩ đến nhiều phương diện, nhưng đều không giải thích được tất cả mọi thứ.

Thật ra trong đó có huyền cơ thế nào? Kỳ thật nói đến nguyên nhân này đúng là khó khăn phức tạp, nhưng chỉ cần hiểu được tình huống của Lục Vân, lại phân tích cẩn thận cũng có thể đạt được kết luận.

Một đời Lục Vân đầy những kỳ ngộ, không những một thân đã tập được pháp quyết chánh tà, mà quan trọng hơn chính là pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực” giúp chàng có năng lực thần kỳ. Còn đối với những tạo ngộ của Lục Vân, Thiên Long linh mạch biến đổi thể chất của chàng, Thiên Địa Vô Cực cho chàng cơ thể bất diệt. Lại thêm sự thần kỳ dị thường của Càn Khôn Ngọc Bích, uy lực của Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm, rất nhiều nhân tố hội tụ lại, liền tạo nên một thân thể kỳ dị đặc biệt khác thường cho chàng.

Hôm nay, ở Vân Chi Pháp giới, Lục Vân hăm thân vào tình cảnh tuyệt vọng, bị cao thủ Vân giới thiết lập nên vách sáng thần thánh vô cùng trói buộc, sử dụng chánh khí của trời đất làm căn bản, từng bước phá hủy thân thể Lục Vân.

Điểm này cao thủ Vân giới khảo sát tương đối cẩn thận, cũng đã nắm được mười phần thành công, trả giá bằng năm cao thủ, cuối cùng kiềm chế được Lục Vân. Nhưng mà có một điểm các cao thủ Vân giới đã sơ ý bỏ qua, đó là bọn họ cuối cùng vẫn không hoàn toàn nắm vững được bí ẩn của Lục Vân, khảo sát rất nhiều vấn đề nhưng vẫn bỏ qua một số vấn đề.

Từ phân tích tình huống trước mắt, Lục Vân hoàn toàn đã đến bước không thể phản kháng được. Chiều theo quá trình tiếp tục, muốn hủy diệt Lục Vân hẳn phải rất dễ dàng. Nhưng sự thật lại hoàn toàn không phải như vậy, bởi vì cho dù Lục Vân không chút phản kháng, muốn hủy diệt thân thể bất diệt của chàng cũng cần có thực lực rất mạnh.

Đứng trên lập trường của Vân Chi Pháp giới, bọn họ xây dựng vách sáng này chủ yếu xác định thân thể của Lục Vân có chứa đựng khí tà ác. Bọn họ lợi dụng sức mạnh thần bí của Huyền Nguyệt đại điện, theo sự khuếch đại của vách sáng, phối hợp với trận thể Thái Cực Bát Quái, dùng sức mạnh thần thánh áp chế khí tà ác, đạt được mục đích hủy diệt Lục Vân.

Nhưng có một điểm bọn họ khảo sát không đủ cẩn thận, Lục Vân thân ngoài khí tà ác cũng chứa đựng khí chính đại bình hòa hết như vậy.

Nói đơn giản, khí thần thánh trên vách sáng đó hết như một thanh kiếm sắc, không ngừng chém giết khí tức tà ác trong cơ thể Lục Vân. Khi khí tà ác đã mất hết, thanh kiếm sắc lại mất đi uy lực, thế thì Lục Vân không nhất định phải chết đi, chàng rất có thể được chân nguyên Phật Đạo duy trì, bảo lưu được sinh mệnh của chàng.

Đương nhiên đây chỉ là lý luận mà thôi, hơi khác biệt với thực tế. Nhưng trên sự thực cũng giống như vậy, chỉ bất quá thân thể Lục Vân do bởi khí tà ác và Vong Linh trở chú đã thấm thấu vào linh hồn chàng, vì thế chàng mới có thể xem như đã gần chết tại nơi đây.

Có thể nói không chết, do một số nguyên nhân. Thứ nhất, thể chất Lục Vân mạnh mẽ dẻo dai gấp trăm lần so với người thường. Thứ hai, Thái Ất Bất Diệt và Thiên Địa Vô Cực là nguyên nhân rất quan trọng.

Thứ ba, tu vi mạnh mẽ của chàng cũng có quan hệ, bởi vì cho dù pháp quyết trong cơ thể chàng có bị tan rã toàn bộ, nhưng sở học pháp quyết chánh đạo của chàng vẫn mạnh mẽ kinh người như cũ, bảo vệ mạnh mẽ cho thân thể chàng. Thứ tư, Càn Khôn Ngọc Bích trước ngực Lục Vân liên tục bảo vệ tâm mạch yếu ớt nhất của chàng, Diệt Thần kiếm trong não liên tục bảo vệ cho trung khu thần kinh của chàng.

Sức mạnh thần thánh mạnh mẽ vô cùng của vách sáng, liên tục bao vây chặt chẽ Diệt Hồn đao trong cơ thể Lục Vân, cùng với tà khí của Vong Linh trở chú. Quá trình này trong nhất thời có thể hoàn thành, bởi vì vách sáng liên tục phát ra sức mạnh thần thánh xâm chiếm thân thể Lục Vân.

Lục Vân nếu như liên tục ở trạng thái hôn mê, tà khí trong cơ thể chàng thiếu đi ý thức thúc động, hẳn kéo dài không lâu sẽ bị hủy diệt. Nhưng Lục Vân lại đột nhiên phát sinh biến đổi, tình hình trở nên quỷ dị.

Từ trên nhìn xuống, Lục Vân lúc này toàn thân ánh sáng từ từ mạnh lên, khí thần thánh chung quanh chịu ảnh hưởng cũng bắt đầu gia tăng, lại tiếp tục thúc động vách sáng thu nhỏ vào trung gian.

Vì thế, áp lực lên Long Hồn đột nhiên tăng lên, nguy cơ lần nữa xuất hiện. Mà tình hình Lục Vân lại đảo ngược, khi chịu công kích mạnh mẽ của sức mạnh thần thánh, linh khí Thiên Long to lớn nhanh chóng bồi dưỡng thân thể chàng, khiến chàng khôi phục thực lực rất nhanh.

Lục Vân trước mắt trong cơ thể chân nguyên chánh tà có thể nói là phân hóa thành hai. Khí tà ác bị vách sáng phát ra khí thần thánh ép cho từng bước thoái lui, cơ hồ đã rơi vào bước bị tuyệt diệt. Khí chính hòa lại được sự bồi dưỡng của linh khí Thiên Long gia tăng điên cuồng, chỉ giây lát sau đã đạt đến một cảnh giới mới.

Mở mắt ra, ánh mắt Lục Vân trầm tĩnh, khuôn mặt anh tuấn kiên nghị. Đối với hoàn cảnh lúc này, trong lòng Lục Vân vô cùng hiểu rõ, chàng vẫn hăm thân trong đất tuyệt vọng, nghĩ không ra biện pháp phá vỡ vách sáng trước mắt, chàng cuối cùng vẫn có kết cục hủy diệt.

Không hề phản kháng, Lục Vân vẫn giữ nguyên tình trạng trước mắt, lưu tâm đến động tĩnh xung quanh. Trước đây, Lục Vân đã có hiểu đại khái về vách sáng, biết được tình huống của bản thân không cách nào thoát được hạn chế của nó.

Hôm nay, tự mình có được cơ hội sống lại, bước quan trọng nhất là thế nào? Lục Vân lúc này đã có thực lực mạnh nhất, điều chàng thiếu chỉ là thời cơ. Nhưng mà thời cơ lúc nào xuất hiện, tạo ra nó như thế nào, đó mới là vấn đề cần quan tâm nhất trước mắt.

Chú thích:

(1) “Túc thế đích truyện thừa, luân hồi đích ẩn kí, tại sinh dữ tử chi gian truyện đệ. Đương tai nan lai lâm, sinh mệnh đích áo bí tùy chi khai khải, truyện thừa chi ký bộ nhập luân hồi, nghịch thiên đích túc chủ, thỉnh đả phá nhất thiết đích cấm kị, nhượng thiên địa thuận nghịch tự nhiên, hoàn kiện khôn tường hòa chi khí.” = Lưu truyền qua các đời, dấu ẩn luân hồi, truyền lại vào lúc sinh tử. Khi tai nạn xảy đến, huyền bí của sinh mệnh sẽ khai mở theo đó, cơ hội truyền lại sẽ nhập vào luân hồi, người chân chính nghịch thiên được mời đả phá mọi cấm kỵ, khiến cho trời đất thuận nghịch theo tự nhiên, trả cho cần khôn lại khí bình an.

796. Chương 798 – Nữ Chuyển Cục Diện (xoay Chuyển Cục Thế)

Phát hiện này khiến cho Lục Vân hơi kinh dị, bất quá chàng nhờ đó nhanh chóng nghĩ đến một đối sách, trong lòng lập tức kích động.

Hít vào một hơi thật sâu, Lục Vân tĩnh tâm trở lại, sau đó mới khảo sát cẩn thận, hơn nữa còn tìm hiểu rõ toàn diện tình huống của bản thân. Từ việc nắm vững phân tích tình huống, ngoại trừ việc Cần Khôn Ngọc Bích trước ngực có khả năng hấp thu khí thần thánh ra, Diệt Thần kiếm trong não cũng có tình hình tương tự.

Vì thế Lục Vân đã đưa ra một quyết định, chủ động tập trung khí tà ác trong cơ thể hội tụ trước ngực. Đương nhiên quá trình này có chút cật lực, bởi vì Cần Khôn Ngọc Bích có sức mạnh áp chế tà ác, chàng nếu muốn dùng sức ép khí tà ác đến nơi đó tự nhiên không dễ dàng. Nhưng mà cho dù thế nào, Cần Khôn Ngọc Bích có liên thông khí mạch với chàng, vì thế khi ý niệm kiên định của chàng thúc động một lúc, cuối cùng cũng hoàn thành được một bước.

Theo việc tập trung khí tà ác trước ngực của Lục Vân, khí thần thánh trên vách sáng nhanh chóng nắm lấy mục tiêu, bộc phát một cột sáng xanh đỏ rực rỡ mang theo lực hủy diệt bắn thẳng vào ngực của Lục Vân.

Một chiêu này mạnh vô song, bá đạo vô cùng, thể hiện rõ ràng thế không thể cùng tồn tại của khí chánh tà. Thấy vậy, Lục Vân không hề phản kích, ngược lại hai tay còn bắt quyết toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, chỉ chớp mắt tu vi đã đẩy lên đến mức cực hạn, dùng quyết tâm kiên định vô song, thực lực to lớn vô cùng, vào thời điểm quan trọng nhất phát xuất ra Diệt Thần kiếm.

Đây chính là thời cơ Lục Vân cần, chàng lợi dụng việc khí thần thánh trên vách sáng tập trung vào trước ngực của mình, phát động phản kích cuối cùng. Về phía Lục Vân, chàng làm như vậy có mục đích rất đơn giản, chủ yếu là lợi dụng công hiệu thần kỳ của Cần Khôn Ngọc Bích phân hóa hấp thu sức mạnh đó, để giảm thiểu thương hại của bản thân. Còn chính mình lại nắm lấy cơ hội thoáng qua, trong chớp mắt khí thần thánh suy yếu, dùng Diệt Thần kiếm toàn lực đánh ra.

Trong vách sáng, tình hình Lục Vân lúc này hơi quỷ dị, trước ngực là một cột sáng xanh đỏ chói mắt, trực tiếp nối liền với vách sáng, ánh sáng của nó lấp lánh không ngừng. Bốn bề, hào quang bảy màu bao phủ quanh người chàng, chân nguyên mạnh mẽ từ dưới dâng lên, liên tục không ngừng hội tụ trên đỉnh đầu chàng, tạo thành một vầng mây sáng bảy màu, hết như một đóa hoa đang nở rộng các cánh, ở nhị hoa đang vươn lên một thanh kiếm sáng bảy màu mang theo khí vô cùng thần thánh, phát ra một luồng lửa sáng bảy màu vươn lên cao, chớp mắt đã đánh trúng vào vách sáng.

Thời điểm này, Cần Khôn Ngọc Bích trước ngực Lục Vân ánh sáng rực rỡ, phảng phất như một dòng xoáy, mãnh liệt hấp thu hết cột sáng xanh đỏ vào trong. Cảnh tượng này gần như chỉ trong sát na, nhưng hào quang cột sáng đột nhiên ảm đạm đi, sau đó lập tức khôi phục lại.

Chỉ là một sát na đến rồi đi, tuy gần như trong chớp mắt, nhưng Diệt Thần kiếm trên đỉnh đầu Lục Vân lại nắm đúng ngay cơ hội hết sức nhỏ bé, toàn thân kiếm hào quang bộc phát, kiếm khí bá tuyệt thiên hạ lập tức phá vỡ vách sáng.

Như vậy, khi một lỗ hổng đã hiện ra, khí lưu cuộn cuộn tuôn trào, lập tức phát nổ hất bay Lục Vân và Long Hồn vỡ nát, cả vách sáng chớp mắt đã bị hủy diệt.

Mọi thứ liền kết thúc như vậy, trận thế do Vân Chi Pháp giới phí tâm tổn sức tạo nên cuối cùng bị Diệt Thần kiếm của Lục Vân phá cho thành tro bụi. Vì thế, Vân Chi Pháp giới trả giá rất thê thảm, không tiếc hy sinh năm cao thủ, nhưng cuối cùng chỉ đạt được kết quả gần như hủy diệt được Như Ý Tâm Hồn kiếm của Lục Vân, cũng như khiến chàng trọng thương mà thôi.

Đương nhiên, điều này cũng đã kích Lục Vân rất lớn. Một thân một mình rơi vào cảnh nguy hiểm, lại thêm thân bị trọng thương, còn muốn đối diện với địch nhân mạnh mẽ cũng rất là bất lợi. Nhưng cho dù thế nào, mục đích trên hết của Vân Chi Pháp giới không hoàn thành, Lục Vân cuối cùng cũng đạt được thắng lợi.

Rơi sầm xuống đất, Lục Vân rõ ràng rất thê thảm, y phục trên người nhiều chỗ rách nát. Vụ nổ vừa rồi khiến Lục Vân bị thương rất nặng, tuy trước đó chàng đã được linh khí Thiên Long bồi dưỡng, nhưng một kiếm đó phá được không gian đậm đặc cao độ, khiến cho mình bản thân rơi vào trong đó, thiếu chút nữa đã lại rơi vào cảnh hủy diệt.

Đứng dậy, Lục Vân lắc lư nhìn lại thân thể, liếc nhìn Diệt Thần kiếm ở giữa không trung, trong lòng lóe lên ý nghĩ liền thu hồi lại, sau đó mới đo lường tình huống chung quanh.

Cung điện cao to, bốn vách thông thoáng, nơi đây chính là Huyền Nguyệt đại điện đã thấy trước đó, hoặc có thể giả thuyết là Tây Phương thần điện. Lúc này, trong đại điện yên lặng như tờ, ngoại trừ Lục Vân bị trọng thương ra chỉ có duy nhất một luồng khí tức yếu ớt, vị trí ở cách khoảng mười trượng.

Lục Vân quay đầu liếc nhìn, nhỏ giọng nói:

- Chính là ngươi, thiếu chút nữa ta quên mất.

Nói rồi liền dời người đi mười trượng, xuất hiện ở một góc đại điện, tay phải đưa lên không vẫy gọi, một luồng khí nhỏ nhoi màu đỏ nhạt hấp thu vào trong lòng bàn tay.

Liếc nhìn Long Hồn yếu ớt trong lòng bàn tay, Lục Vân khổ sở nói:

- Long Hồn à, ngươi theo ta cũng lâu rồi, lúc này cuối cùng cũng thoát ra, ngươi hẳn phải cao hứng chứ.

Long Hồn nhỏ giọng đáp:

- Cao hứng khi gió. Lần này nếu không nhờ có vận khí tốt ta hẳn đã chết đứt đừ rồi, ai có biết được còn có cơ hội rời khỏi nơi đây chăng.

Lục Vân nghe vậy cười khổ liên hồi, an ủi đáp:

- Không cần lo lắng, rời khỏi Vân Chi Pháp giới ta sẽ để cho ngươi được tự do. Còn việc có thể an toàn rời khỏi nơi đây không, còn phải trông vào vận khí của ngươi cũng như thực lực của ta.

Long Hồn lo lắng lên tiếng:

- Theo tình huống hiện nay của ta, nếu không thể lập tức khôi phục, một khi bị cao thủ Vân Chi Pháp giới bắt gặp, sợ là đa phần không đi được rồi.

Lục Vân giương cặp mày kiếm, ngạo nghễ đáp:

- Ngươi không cần phải coi thường Lục Vân ta như vậy, trận chiến vừa rồi mà không thể lấy được mệnh của ta, bây giờ bọn họ muốn thu thập được ta, tuyệt đối là không có khả năng đâu.

Long Hồn thấy chàng vẻ mặt tự phụ như vậy, nhin không được phản bác lại:

- Không nhất định như vậy, lần này ngươi bị trọng thương rồi, nếu như đối phương đến đây với hai ba cao thủ, ngươi có thể không chết mới quái lạ.

Lục Vân vẻ mặt trầm xuống, khí thể toàn thân biến hẳn, một luồng khí tức to lớn chớp mắt phân bố khắp đại điện, khiến cho Long Hồn kinh hãi vô cùng.

- Sao có thể như vậy, người vừa rồi bị trọng thương, sao chỉ chớp mắt đã khôi phục thực lực như vậy?

Lục Vân vẻ mặt điềm đạm, vừa chậm chậm đi vào trong điện, vừa cười nói:

- Từ khi bắt đầu tốc độ khôi phục thân thể ta đã rất nhanh, nhưng người chưa từng phát giác ra thôi. Rất sớm trước đây, thân thể ta đã có thể khôi phục chân nguyên tiêu hao gần hết lại như cũ, hôm nay, cho dù trọng thương, chỉ cần có một giây khắc, ta đều có thể xoay chuyển càn khôn.

Long Hồn kinh ngạc hô lên:

- Người như vậy còn là người chằng, phải nói là thần tiên rồi, ai còn dám đối địch với người đây?

Lục Vân không nói chỉ cười cười, trong vẻ mặt có ý Long Hồn nhìn không hiểu.

Thấy chàng không nói, Long Hồn cất tiếng hỏi:

- Lục Vân, người không phải đã tính tiếp tục tiến lên chằng? Người như vậy thì không thành vấn đề, nhưng ta như vậy với những công kích của cao thủ nơi đây, người không cố kỵ cho tình huống của ta mới lạ.

Lục Vân ngừng bước, cuối đầu nhìn Long Hồn một lát, mở miệng nói:

- Ta có thể lập tức khiến người khôi phục lại, nhưng người thiếu mất thần kiếm hộ thủ, gần như chỉ ở dạng nguyên thần nơi đây rất nguy hiểm, hay là tạm thời ẩn thân vào trong Càn Khôn Ngọc Bích ở ngực của ta, nơi đó ngập đầy linh khí, có thể trị hết thương thể rất nhanh.

Long Hồn nghĩ một lúc, gật đầu nói:

- Cũng tốt, ta nấp vào đây so ra cũng có lợi.

Như vậy, Lục Vân liền đưa Long Hồn ẩn vào bên trong Càn Khôn Ngọc Bích, sau đó mới xoay người bước ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa lớn đại điện, Lục Vân ngẩng nhìn về xa xa, toàn thân đứng yên bất động, vẻ mặt rất âm trầm. Hành động của mình Vân Chi Pháp giới hẳn đã hiểu rõ, tiếp theo sau đây bọn họ còn sắp đặt âm mưu gì chờ đợi mình đây?

Trận chiến Huyền Nguyệt thần điện có thể nói là kinh thiên động địa, Lục Vân tuy thắng lợi nhưng chàng trước mắt thật ra còn chưa khôi phục hoàn toàn, toàn bộ ma khí và quỷ khí trong thân thể chàng bị trục xuất hết, ở Vân Chi Pháp giới lại không có chân khí cùng loại để bổ sung, thế cũng coi như bị phế mất.

Như vậy, sức mạnh của Lục Vân đã mạnh hơn trước đây, nhưng về phương diện pháp quyết lại không nhiều như trước, tổng hợp lại có phần bất lợi hơn.

Thoái không suy nghĩ lung tung, Lục Vân quay đầu bước đi. Bên trên đại điện lúc này bốn chữ lớn ánh kim là Huyền Nguyệt thần điện đã thu nhỏ lại biến thành bốn chữ thường Tây Phương thần điện.

Thấy vậy, Lục Vân hơi không hiểu, Vân Chi Pháp giới vì sao lại có làm ra vẻ huyền ảo, nơi này có hàm chứa ý nghĩa thế nào? Suy nghĩ một lúc, không hiểu được thâm ý, Lục Vân xoay người bay đi, mục tiêu chính là Đông Phương thần điện, nơi đó còn có một Phi Long chân nhân đang chờ đợi mình.

Ngừng lại, Lục Vân đứng yên ngẩng nhìn thần điện trước mắt, khóe miệng mơ hồ có nét cười cười.

Từ bên ngoài nhìn lên, Đông Phương thần điện và Nam Phương cũng như Tây Phương thần điện trước đây không gì khác biệt, chỉ có một thứ duy nhất khác biệt chính là nơi đây do Phi Long chân nhân trấn thủ.

Trước đây, Huyền Nguyệt Vô Song ở Tây Phương thần điện đã thiết lập mai phục, cơ hồ đẩy chàng vào chỗ chết. Còn như Đông Phương thần điện trước mắt, có giống như Tây Phương thần điện không, đã sớm chuẩn bị mọi thứ thật tốt, chính là đang chờ đợi mình tiến vào.

Nghĩ đến điều này, Lục Vân khai mở linh thức, đưa ý niệm vươn dài ra vào trong thần điện dò xét cẩn thận huyền bí bên trong.

Đối với người tu đạo, linh thức có thể dò xét được rất nhiều thứ mà mắt thường không thể thấy được, nhưng nó lại cũng là một loại ý thức, một khi đến gần người tu đạo liền tạo nên sự chú ý của ý thức phòng thủ bên trong cơ thể đối phương. Vì thế phương thức này có lợi mà cũng có hại, trong mọi tình huống, nếu như không cần thiết thì người tu đạo sẽ không dễ dàng thi triển nó.

Lục Vân vốn cũng cẩn thận như vậy, nhưng lúc này hành tung của bản thân đã bộc lộ, thế cũng không cần thiết phải tiếp tục ẩn nấp, vì thế chỉ cần có lợi, chàng đều sẽ không vì nhất thời ngạo nghễ mà bỏ qua.

Điểm này thêm lần nữa chứng thực cho tính lý trí tuyệt đối của Lục Vân khi đối địch.

Thông qua dò xét, Lục Vân nhanh chóng phát hiện trong thần điện có hai luồng khí tức khác nhau, ngoài ra, tạm thời không có động tĩnh khác biệt nào khác.

Phân tích hai luồng khí tức này, Lục Vân phát hiện trong đó có một luồng khí tức hơi cổ quái, hơi khác biệt so với những cao thủ bình thường đã thấy. Nhưng cụ thể thế nào chàng lại không nói rõ được, tổng quát hơi quen thuộc lại xa lạ, cảm giác rất mâu thuẫn.

797. Chương 799— Phi Long Chân Nhân

Có phần hiếu kỳ, Lục Vân từ từ bay đến thần điện. Khi đến cửa lớn, chàng nhẹ nhàng hạ xuống, chậm rãi bước vào trong. Lần này, Lục Vân thay đổi phong cách, chọn phương thức quang minh chính đại, toàn thân toát ra vẻ ngạo nghễ thấu trời, phát tín hiệu mình đến rõ ràng.

Hành động này của chàng nhanh chóng có phản hồi, chỉ nghe trong điện truyền ra một âm thanh uy nghiêm, giọng hơi kinh dị.

- Hay cho Lục Vân thật cuồng vọng, bắt quá bốn chân nhân lại cảm thấy bội phục dũng khí của ngươi, cũng như kinh ngạc trước vận may của ngươi.

Cười thầm nhiên, Lục Vân vừa đi vừa nói:

- Phải vậy chăng? Sao ngươi không nói ta thực lực kinh người, có thể sống sót rời khỏi Tây Phương thần điện đến nơi này.

Trong điện truyền ra tiếng hừ giọng nói:

- Hay cho Lục Vân, ngôn từ lại thật sắc bén. Nhưng nếu như ngươi đã đến nơi này, thế thì đừng mong có thể sống sót thoát ra.

Lục Vân đáp trả lại:

- Tự tin như vậy, lẽ nào nơi đây còn hung hiểm quý dị hơn cả Tây Phương thần điện?

Dứt lời, Lục Vân đã vào trong đại điện. Trước mặt chàng cách khoảng ba trượng có một bóng hình ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không trung.

Nhìn bên ngoài thấy đó là một lão già gầy ốm mặt khoảng hơn năm mươi tuổi, thân mang một tấm áo dài sắc xanh, trên lưng đeo một thanh Tùng Văn cổ kiếm, toàn thân ánh xanh lấp lánh khiến cho người ta cảm thấy rất nghiêm túc. Ông ta chính là người trấn thủ ở Đông Phương thần điện – Phi Long chân nhân. Lúc này thân thể ông cách mặt đất khoảng một trượng, được bao phủ trong một vầng mây màu xanh lưu động hòa hợp cùng với ánh xanh nhàn nhạt. Thật không hổ là cao thủ Vân giới, có phong cách tiên phong đạo cốt.

Mở hai mắt, Phi Long chân nhân nhìn Lục Vân, vẻ mặt lóe lên một nét kinh ngạc chấn động. Rõ ràng Lục Vân khiến cho ông cảm giác rất thâm sâu so với những gì ông tưởng tượng trong lòng.

Bỏ hết tạp niệm, Phi Long chân nhân lạnh lẽo nói:

- Hung hiểm hơn hay không phải thử qua mới biết được, lúc này mà nói còn quá sớm. Lục Vân, ngươi một mình xông vào Vân Chi Pháp giới của ta, thật sự chỉ vì một lời thề thôi sao?

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Đó không chỉ bởi vì một lời thề mà thôi, mà còn có quan hệ đến sự tôn nghiêm của ta.

Ánh mắt xoay chuyển, Lục Vân nhìn sang bên cạnh, ở đó có một bức tượng thần long thu hút sự chú ý của chàng, Bức tượng này được khắc từ ngọc thạch, toàn thân cao chừng năm trượng, dài mười hai mươi ba trượng, khiến cho người ta cảm giác sống động như thật.

Ngắm nhìn bức tượng, Lục Vân hơi kỳ quái. Nơi này bày biện một vật lớn như thế, thật ra là vì chuyện gì? Lẽ nào Phi Long chân nhân do bởi bức tượng này mà được gọi như thế, hay là bức tượng này bởi vì Phi Long chân nhân nên mới có mặt ở đây?

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Vân, Phi Long chân nhân không đồng ý lên tiếng:

- Hay cho câu tôn nghiêm của ngươi, nhưng đó chỉ là một câu nói, có thể xóa được hết những tội nghiệt ngươi đã phạm chăng? Tôn nghiêm ai cũng đều có, không chỉ mình ngươi, Vân Chi Pháp giới ta đã sáng lập được vài ngàn năm, cũng có sự tôn nghiêm, nhưng ngươi đã làm những chuyện như vậy, có từng cố kỵ đến tôn nghiêm bọn ta chăng.

Lục Vân trừng ông, khí thế toàn thân biến hẳn, cả người chớp mắt lạnh như băng, giọng tàn khốc đáp trả:

- Tôn nghiêm tự nhiên ai cũng đều có, nhưng mọi chuyện đều do Vân Chi Pháp giới của ngươi bắt nhân trước, ta chỉ lấy răng đền răng thôi.

Phi Long chân nhân trừng chàng, không chút sợ hãi nói:

- Lục Vân nếu ngươi cho rằng sự thật như vậy, thế thì chúng ta cũng không còn gì để nói, mọi chuyện ra tay coi cao thấp đã.

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Từ lúc ta bước vào cửa này, ngươi hẳn đã biết, dùng môi miệng không thể giải quyết được vấn đề, sao ngươi hà tất phải lãng phí lời nói đây?

Phi Long chân nhân nói:

- Điểm này ta tự nhiên cũng biết, nhưng ta hỏi ngươi như vậy chỉ để xem thử ngươi có đúng là không thuộc nào chưa như trong truyền thuyết không. Hôm nay, đã tự mình thấy rõ, truyền ngôn không sai, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.

Lục Vân nghe vậy bật cười, châm chọc:

- Đây là ngươi tìm cho mình một lý do để giết ta trước, sau đó mới thẳng thắn xuất thủ nơi đây, thật là biện pháp không sai.

Phi Long chân nhân vẻ mặt hơi biến, hừ giọng nói:

- Ngươi cũng không kém, vừa nghe đã hiểu rõ, thật sự là thông minh hơn ngươi, đáng tiếc không đi con đường Chánh Đạo. Được, không nói nhiều nữa, bây giờ hãy cho ta thấy năng lực ngươi đến thế nào.

Nhẹ nhàng đứng lên, cổ kiêu xuất ra, một luồng khí thế to lớn tràn ra đại diện, sát khí sắc bén của nó vây chặt lấy Lục Vân vào giữa.

Thản nhiên không sợ, Lục Vân lạnh nhạt nhìn ông, trong mắt lộ hẳn vẻ khinh miệt. Thấy vậy, Phi Long chân nhân vẻ mặt hơi đỏ lên, quát lớn:

- Lục Vân, chớ có cuồng vọng, có bản lĩnh gì cứ thi triển ra đi.

Cười âm lạnh một tiếng, Lục Vân lắc mình phóng tới, chỉ chớp mắt đã thu ngắn cự ly giữa hai người, thân thể mờ hiện giữa không gian, lạnh lùng tàn khốc nhìn ông.

- Cho ngươi cơ hội xuất thủ, đáng tiếc ngươi không biết nắm lấy, như vậy sẽ không cần phải hối tiếc.

Hai tay giơ cao, ánh mắt nhìn lên không trung, Lục Vân còn đang nói thì cả người khí thế dâng lên, một luồng khí tức bá tuyệt thiên hạ từ người chàng bộc phát ra, hóa thành một cơn sóng ánh sáng bảy màu, lập tức đánh Phi Long chân nhân thối lui vài trượng.

Rống lên một tiếng giận dữ, Phi Long chân nhân rõ ràng quá bất ngờ, cổ kiếm trong tay phải hơi dương nhẹ lên, kiếm thức nhẹ nhàng hết như mưa kiếm, phát ra từng luồng từng luồng ánh kiếm sắc xanh đen, khi đến trước mặt kiếm khí liền hội tụ thành một tấm thuẫn ánh sáng nhiều cạnh, nhanh chóng bay thẳng đến phía trước.

Giữa không trung, Lục Vân lạnh lùng cười, hai tay giơ cao sấm chớp lóe sáng, từng đợt từng đợt ánh điện hội tụ lại, hình thành tám quả cầu ánh sáng đường kính chừng một thước, lần lượt liên kết thành một vòng, theo sự khống chế của Lục Vân chụp xuống Phi Long chân nhân.

Mất đi Như Ý Tâm Hồn kiếm, Lục Vân dùng tay không thi triển “Lôi Thần quyết”, nhưng chàng lúc này đã khống chế được sấm chớp đến mức thu phóng tự nhiên, vì thế cũng không khiến trời đất rung động nữa.

Nhìn thấy một chiêu này của Lục Vân, Phi Long chân nhân vẻ mặt nặng nề, miệng quát lên:

- Ngũ Lôi Chính Thiên quyết thật là tinh xảo, bây giờ để cho người được thấy qua kiếm pháp của Phi Long chân nhân ta.

Cổ tay xoay đổi, cổ kiếm xoay tròn, kiếm thức vốn chậm rãi chớp mắt đã tăng nhanh đến gấp mười lần, khiến cho tấm thuẫn ánh sáng trước ngực ông lập tức tan ra hóa thành tám luồng bóng kiếm bắn thẳng lên. Tốc độ như vậy, kiếm pháp như vậy, trong mắt Lục Vân cũng bình bình thường thường, nhưng biến hóa tiếp theo lại khiến cho Lục Vân vô cùng kinh ngạc.

Giữa không trung, vòng sáng sấm chớp do Lục Vân phát ra nhanh chóng đến trên đỉnh đầu Phi Long chân nhân, mà đúng lúc này tám luồng bóng kiếm do Phi Long chân nhân phát ra lại đón gió phồng to, khi đến gần tám quả cầu ánh sáng liền biến thành tám con rồng ánh sáng, hình dạng hết như nhau, đồng thời mở to miệng nhanh chóng nuốt lấy quả cầu ánh sáng sấm chớp do Lục Vân phát ra.

Tình hình này có chút kỳ diệu, nhưng còn chưa khiến cho Lục Vân kinh ngạc. Nhưng tiếp sau đó, tám con rồng ánh sáng thể tiến không ngừng, khi bay đến một độ cao nhất định, tất cả đan xen vào nhau, đầu đuôi kết lại hình thành một vòng sáng chuyển động nhanh chóng, gần như trong chớp mắt đột ngột rực hào quang, hội tụ thành một con rồng to lớn đến chục trượng, mở to miệng phun ra cột sáng nhắm thẳng Lục Vân, sức mạnh ẩn chứa trong đó không ngờ có phần lớn từ việc thôn tính ánh sáng sấm chớp trước đó.

Kinh hoàng nhìn lên không trung, Lục Vân không ngờ được Phi Long chân nhân còn có kiếm pháp như vậy, thật là bất ngờ hoàn toàn. Nhưng đúng lúc chàng phân tâm chú ý đến tình huống của con rồng to lớn đó, Phi Long chân nhân nắm lấy thời cơ, cổ kiếm trong tay xoay tròn nhanh chóng, trên trời bộc phát một luồng kiếm ánh sáng, lập tức bịt kín đường lui của Lục Vân, khiến cho không gian cả chục trượng hoàn toàn ngưng đọng, tạo thành một kết giới kín mít, đang không ngừng thu nhỏ vào trong. Cảm nhận được biến hóa của không khí bên ngoài, Lục Vân trong lúc kinh ngạc không khỏi cười lạnh, thể công như thể mạnh mẽ kinh người, đúng là có uy hiếp rất lớn đối với những người thường, nhưng đối với Lục Vân lại không hề có chút tác dụng nào.

Tâm niệm vừa lóe lên, chân nguyên trong cơ thể lập tức vận chuyển, Lục Vân lúc này thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, cả cơ thể đột nhiên mờ đi, mọi công kích khi đến đều xuyên qua cơ thể chàng, không hề gây nên chút thương tích nào cho chàng.

Kiểm pháp của Phi Long chân nhân khiến Lục Vân kinh ngạc, nhưng mà pháp quyết của Lục Vân lại khiến cho Phi Long chân nhân bất ngờ. Hai người giao đấu ai nấy đều có sở trường, vòng thứ nhất có thể nói là ngang tài ngang sức.

Thu lại thể công, Phi Long chân nhân trầm giọng nói:

- Ai cũng nói Lục Vân thần bí khó lường, lúc này tận mắt chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng không biết giao đấu thẳng thắn người có thể đỡ nổi kiếm pháp của ta không?

Lục Vân cười lạnh nói:

- Khích tướng như vậy người không thấy là quá sáo rỗng chẳng?

Phi Long chân nhân thần nhiên nói:

- Đúng là quá sáo rỗng một chút, nhưng đối với địch nhân cuồng vọng lại là phương pháp trăm lần thử thành công cả trăm. Thế nào, dám quang minh chính đại đấu với ta không?

Lục Vân hai mắt hơi khép hờ, ánh mắt trầm mặc, thần nhiên nói:

- Ta vì sao phải đáp ứng ngươi? Phương thức đối địch có rất nhiều loại, ta có thể nghĩ thế nào thì làm thế ấy, can có gì phải làm theo lời của ngươi đây?

Phi Long chân nhân hơi bất ngờ, không ngờ Lục Vân cuồng vọng lúc này lại lạnh lùng bình tĩnh như vậy, điều này khiến vẻ mặt của ông không khỏi lộ ra nét khinh miệt.

- Ai cũng nói Lục Vân ngươi không sợ trời cũng chẳng ngại đất, té ra lời rao truyền có phần không đúng, thật khiến người ta thất vọng.

Không chút nao núng, Lục Vân chăm chú nhìn con rồng to lớn đang dần dần mất đi, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Đạo đối địch, lạnh lùng bình tĩnh là trên hết, bất cứ phương thức nào có lợi cho mình là phương pháp nên sử dụng, đó mới là điều cơ bản để thắng địch.

Phi Long chân nhân phản bác lại:

- Ngươi nói quả nhiên không sai, nhưng đó là binh pháp, không được cao quý khiến người tu đạo không khỏi chê cười.

Lục Vân nghe thế cười lớn, cất tiếng hỏi lại:

- Cao quý? Vân Chi Pháp giới ngươi phí hết tâm huyết thiết lập mọi chuyện lừa người sao có thể nói là cao quý? Đúng như ngươi trước đó đã nói, ta một mình một ngựa xông thẳng vào Vân Chi Pháp giới, nếu như cứ gặp địch nhân là thẳng thắn giao tranh thì ta không khỏi trở thành ngu si sao? Ta đến chỉ để thu lại thứ của các người đã nợ, chỉ cần có thể hủy diệt Vân Chi Pháp giới, thủ đoạn nào cũng được.

Phi Long chân nhân giận dữ, tức tối nói:

- Thứ tà ác quả nhiên không thể thương xót, bổn chân nhân khó mà nói dài với ngươi, xem chiêu đi!

Ánh kiếm lóe lên, bóng kiếm hóa ngàn vạn, kiếm khí sắc bén tung hoành ngang dọc, hội tụ thành một lưới kiếm, từ trên chụp xuống đầu Lục Vân.

Đang lúc tiến công, Phi Long chân nhân ảo hóa cơ thể thành trăm, cả đại điện ngập đầy bóng sáng, ngoài trừ ánh kiếm còn có ảo ảnh, phảng phất như hồn ở địa ngục qua lại.

Lục Vân vẻ mặt thần nhiên, khóe miệng cười nhếch mép, một tia lạnh lùng tàn khốc ánh lên trong đáy mắt. Với thực lực của Lục Vân, nếu muốn đấu thẳng thắn với Phi Long chân nhân thì thật là đơn giản. Nhưng vì sao chàng lại không đồng ý, chàng muốn cho Phi Long chân nhân nhận lầm mình là kẻ không chút can đảm chăng?

798. Chương 800– Nhân Long Hợp Thể (người Hợp Thể Với Rồng)

Thứ hai, Lục Vân muốn cho Phi Long chân nhân có cảm giác sai lầm trong tiềm thức, khiến ông cho rằng chàng không dám thẳng thắn giao đấu, như vậy lúc công kích tinh thần sẽ có phần khác đi.

Tính cách của Lục Vân rất phức tạp, trong đó lý trí lạnh lùng là điểm đáng sợ nhất. Trước đó khi ở Tây Phương thần điện, Lục Vân vì tự phụ mà thiếu chút nữa đã chôn thân ở đó, lúc này đối với Phi Long chân nhân chàng làm sao có thể lại như thế nữa được?

Gió kiếm sắc bén thổi xiêm y phần phật, Lục Vân thân hình đứng yên đột nhiên lóe lên, chớp mắt liền biến mất, sau đó lại xuất hiện trên đỉnh đại điện, người chống ngược lên xoay tròn hạ xuống, hai chân nhanh chóng múa lên, hình thành một cột gió xoay tròn, sức hút mãnh liệt khiến mọi thứ chung quanh nhanh chóng cuốn vào.

Thế công của Lục Vân thật ngoài dự đoán, khi Phi Long chân nhân phát hiện không ổn thu kiếm về đã quá trễ, trăm ngàn ánh kiếm và ảo ảnh tự động thu nhỏ, nhìn xa xa cứ như đang hợp phối hợp với hành động của Lục Vân nhưng thật ra lại không phải.

Giữa cột gió, hai tay Lục Vân liên miên không ngừng múa lên, tay trái vận Thái Huyền Liệt Thiên của Đạo gia, tay phải lại dùng Tâm Thiện Bất Diệt quyết của Phật gia. Đồng thời Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân khóa chặt lấy thân thể Phi Long chân nhân, khi đã đến gần bên cạnh ông, chưởng phải Lục Vân đột nhiên bắn ra, âm thầm xuyên qua cơn lốc xoay tròn nhẹ nhàng ẩn lên trên người Phi Long chân nhân.

Bất an lóe lên trong lòng Phi Long chân nhân, khi thân thể cuốn vào cơn lốc, tay trái Phi Long chân nhân nhanh chóng đưa lên trước ngực, toàn thân ánh xanh lóe lên, người đột nhiên phân ra làm hai, ngay thời điểm tay phải của Lục Vân tập kích, tay trái một bóng liền thuận thế đánh ra tiếp lấy một chưởng của Lục Vân, còn bóng kia lại hóa thành một luồng sáng kỳ lạ, quanh đi quẹo lại liền đánh tan khí trường do Lục Vân hình thành.

Một âm thanh to lớn vang lên, sức mạnh cả hai đột nhiên phát nổ, Phi Long chân nhân lắc lư thối lui, Lục Vân lại mượn lực ổn định thân thể, cơn lốc xoay tròn do chàng tạo ra lập tức phân ra, tiếp tục va chạm vào người Phi Long chân nhân lần nữa.

Một tiếng sầm vang lên, Phi Long chân nhân bị trọng thương, ánh xanh toàn thân ảm đạm đi không ít. Thấy vậy, Lục Vân cười lạnh lùng tàn khốc một tiếng, triển khai thuật Không Gian Khiêu Dục, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Phi Long chân nhân, một chưởng liền đánh vào sau lưng của ông.

- Người tu vi không yếu, kiếm pháp lại tuyệt diệu, đáng tiếc đối với ta còn cách quá xa.

- Không! Không có khả năng...

Trong tiếng rống giận dữ, thân thể Phi Long chân nhân phát nổ mãnh liệt, cả hồn lẫn xác đều bị tiêu diệt.

Thu tay lại, Lục Vân ngẩng nhìn lên trên, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Ra đi, ta biết ngươi vừa rồi mới xuất ra một phần nguyên thần, mới có một nửa của ngươi chết đi, vẫn còn một nửa còn sống.

Trên cao đại điện, một ánh xanh lóe lên, Phi Long chân nhân đột nhiên hiện ra, đang trừng mắt giận dữ nhìn Lục Vân rồi quát lên:

- Lục Vân thật âm độc, trước đó ta khiến ngươi quang minh chính đại thắng thấn giao đấu ngươi không chịu, kết quả nói một đường làm một nẻo, lợi dụng thời cơ khiến ta trọng thương. Ta sẽ không làm giống thế, ngươi nhìn đi.

Lục Vân ngạo nghễ thản nhiên nói:

- Ta tự nhiên là thấy, hơn nữa còn thấy rất rõ ngươi trước khi chết đi, đó là tuyệt chiêu ẩn dấu.

Phi Long chân nhân vẻ mặt biến hẳn, âm trầm nói:

- Lục Vân, ngươi quá thông minh cũng quá đáng sợ, ngươi từng bước từng bước ép địch nhân đi vào đất chết, như vậy ngươi không thấy là quá tàn độc chăng?

Lục Vân cười lạnh nói:

- Tàn độc? Nếu ta thật sự tàn độc hẳn sẽ không cho ngươi cơ hội thi triển tối hậu rồi.

Nói rồi toàn thân hào quang bảy màu đột nhiên hiện ra, một luồng sức mạnh to lớn không sức nào chống lại lập tức làm ngưng đọng thân thể của Phi Long chân nhân, khiến ông ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Giây lát, Lục Vân thu lại khí thế, lạnh nhạt nói:

- Một chiêu tối hậu, hy vọng ngươi sẽ không để cho ta phải thất vọng.

Phi Long kinh hãi nhìn chàng, một lúc sau mới tỉnh lại hỏi:

- Lục Vân, ngươi rõ ràng có cơ hội thủ thắng lại làm như thế, ngươi không sợ hối hận sau này sao?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Người không phải là cho ta rất cuồng vọng tự phụ mà, như thế không phải đúng như trong lời rao truyền sao?

Phi Long chân nhân vẽ mặt âm trầm, xấu hổ quá hóa giận lên tiếng:

- Được, không hổ là Lục Vân, hết sức cuồng vọng. Nếu như người đã tự tin như thế, ta phải khiến người thường thức mùi vị hối hận.

Nhẹ nhàng hạ xuống, Phi Long chân nhân đặt mình trên đầu bức tượng con rồng to lớn, toàn thân lấp lánh hào quang ánh xanh.

Chăm chú nhìn ông, Lục Vân hỏi:

- Người nếu đã xưng là Phi Long chân nhân, nghĩ hẳn phải có quan hệ rất chặt với bức tượng này, trong nó phong ẩn một sức mạnh cực kỳ cổ quái, phải người làm chăng?

Phi Long chân nhân vẽ mặt hơi biến, không ngờ Lục Vân lợi hại như vậy, liếc nhìn đã thấy được ảo bí bên trong.

- Không sai, chính là ta phong ấn, ta xưng hiệu cũng bởi vì nó. Bây giờ, để cho người được thấy, uy lực rồng bay giữa trời như thế nào.

Nói vừa hết lời toàn thân hào quang ánh xanh mạnh đến cực hạn, đang theo bề mặt của bức tượng rồng to lớn phủ lên, chỉ giây lát ánh xanh đã bao phủ hoàn toàn bức tượng, lập tức một tiếng rống giận dữ truyền đến, bức tượng đó liền biến thành một con rồng xanh, xuất hiện sống động trước mặt Lục Vân.

Hơi kinh ngạc, lại hiếu kỳ, Lục Vân dò xét con rồng xanh, miệng hỏi:

- Đây là tuyệt chiêu của người chăng, người cho rằng con rồng xanh này có khả năng đánh bại được ta chăng?

Phi Long chân nhân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Kết quả như thế nào thử qua người hẳn sẽ biết. Độ nhất thức – Long Đằng Thiên Khiếu. (1)

Hai tay mở ra bay thẳng đến phía trước, Phi Long chân nhân lúc này dùng thân thể làm vũ khí bắn thẳng đến Lục Vân.

Trong lúc tiến lên, Phi Long chân nhân hai tay múa lên, ánh sáng sắc xanh từ lòng bàn tay phát ra, lướt theo một con đường kỳ diệu giữa không trung hình thành một đồ án hình rồng, vút nhanh đến trước ngực Lục Vân. Phía sau lưng, con rồng xanh to lớn cũng bay lên, theo ngay sau Phi Long chân nhân hướng thẳng đến Lục Vân, trong miệng phát ra một luồng lửa hào quang sắc xanh thẫm, chớp mắt đã vượt qua thân thể Phi Long chân nhân, kết hợp với đồ án hình rồng do Phi Long chân nhân phát ra, hóa thành một luồng sức mạnh không gì chống nổi.

Lục Vân nhìn thấy cảnh này trong lòng rất kinh ngạc, rồng và người hợp nhất có thể nói là vô cùng khó thấy, thật ra đây là một môn pháp thuật hay là bởi tự nhiên đây?

Giữa lúc suy nghĩ, hai tay Lục Vân kết ấn trước ngực, thủ thế pháp ấn không ngừng thay đổi, ánh sáng năm màu xanh, đỏ, tím, vàng, xanh lam lần lượt hiện ra, rất nhanh tạo thành một tấm thuẫn ánh sáng năm màu đón lấy ngọn lửa do miệng rồng phát ra. Mới đầu giao đấu, ngọn lửa không gì chống nổi phát ra từ miệng rồng bị Lục Vân ngăn hẳn bên ngoài, hai bên không ai thua ai, tình thế rơi vào cục diện giằng co.

Trong lúc đối kháng, Phi Long chân nhân vẽ mặt chấn động giận dữ, miệng gầm lên như sấm, còn Lục Vân lại cau chặt mày, ý thức phân tích luồng lửa rồng này. Nhìn theo biểu hiện bên ngoài, hai người lúc này khó phân thắng bại, nhưng trong lòng Lục Vân hiểu rõ, con rồng to lớn trước mặt nhìn có vẻ như một con rồng lửa bình thường, nhưng sau lưng nó lại ẩn chứa một sức mạnh khiến người khó mà chống được. Lục Vân có thể ngăn được nó bởi vì chàng có vô số pháp quyết cùng với sức mạnh to lớn. Đối lại người khác hẳn đã sớm không cách nào chống nổi.

Đã hiểu được, Lục Vân suy nghĩ phương pháp ứng phó. Theo tình huống trước mặt, Lục Vân có hai phương pháp hủy diệt con rồng xanh này, thứ nhất chính là dùng sức mạnh to lớn của bản thân, thứ hai chính là dùng Diệt Thần kiếm. Ngoài ra, hẳn còn có phương pháp thứ ba nhưng chàng còn chưa nghĩ được.

Lắc mình, Lục Vân né tránh luồng lửa rồng, không muốn tiếp tục dây dưa. Thấy vậy, Phi Long chân nhân tinh thần hưng phấn quát lên to lớn:

- Đệ nhị thức – Phi Long Tại Thiên! (2)

Hai tay giao nhau trên đỉnh đầu, thân thể chuyển động nhanh chóng, toàn thân chớp mắt hết như con cù, bộc phát ra hào quang rực rỡ. Sau lưng, rồng xanh ngửa mặt gầm trời, thân thể to lớn bay thẳng lên xuất hiện trên đỉnh đầu Phi Long chân nhân, vuốt rồng và đuôi rồng đồng thời múa lên phối hợp với luồng lửa rồng trong miệng, triển khai tấn công toàn diện.

Chăm chú nhìn trước mặt, hai tay Lục Vân mở ra, lòng bàn tay sấm chớp lấp lánh, tiếng điện chớp rì rì chói tai vô cùng, đang theo sự thúc động pháp quyết của chàng mà dần dần gia tăng. Rất nhanh, giữa hai tay giang ra của Lục Vân lóe lên ánh điện hình cung tròn, hết như một vách sáng phòng ngự, theo sự khổng chế của chàng nhanh chóng kéo dài ra bên ngoài.

Luồng điện này rất kỳ quái, màu sắc tuyệt đối không phải là trắng bạc mà là bốn màu tím, vàng, đỏ và trắng hợp lại, nhỏ bé nhưng lại có uy lực vô cùng. Ánh sáng sắc xanh do Phi Long chân nhân phát ra khi tiếp cận luồng điện này, chỉ chớp mắt liền hóa thành tro, công kích cực mạnh do rồng xanh phát động khi gặp phải luồng điện này cũng bị giống hết như vậy.

Đông Phương thần điện, lửa chiến cuộc không ngừng. Trong đại điện rộng rãi, Phi Long chân nhân toàn lực tiến công phối hợp với rồng xanh có thực lực mạnh mẽ vô cùng, tạo nên trở ngại rất lớn cho Lục Vân. Thấy vậy, Lục Vân cười lạnh không ngừng, chàng đem phần lớn pháp quyết bản thân dung nhập vào trong Lôi Thần quyết, hình thành một loại pháp quyết mới hoàn toàn mà uy lực tuyệt luân, dùng nó để đối kháng với Phi Long chân nhân.

Thời gian theo giao chiến trôi qua, khi một phen nỗ lực tan đi như nước, Phi Long chân nhân rống lên một tiếng tàn bạo, giận dữ quát lên:

- Đệ tam thức – Nhân hồn xuất, long phách hiện, nhân long quy nhất, pháp thành cửu chuyển! (3)

Theo tiếng rống giận dữ rung trời phát ra, Phi Long chân nhân giữa không trung toàn thân ánh xanh hóa thành ngọn lửa, cả cơ thể chìm trong ngọn lửa sắc xanh, nhanh chóng hóa thành một bóng hình trong suốt, hình dáng vẫn là Phi Long chân nhân như cũ, nhưng cơ thể toàn thân mất hết chỉ còn đường viền bên ngoài.

Trên cao, con rồng xanh cũng kêu thấu trời, toàn thân ánh xanh mờ hiện, thân thể nhanh chóng nhỏ lại, chỉ chừng chớp mắt đã nhỏ chỉ còn chừng vài thước, lóe lên liền xuất hiện bên cạnh Phi Long chân nhân.

Nhẹ kêu lên một tiếng, trong tiếng rồng xanh hàm chứa vài phần đau thương, nhìn Phi Long chân nhân giây lát rồi thân thể đột nhiên chụp lên trên người ông, vẩy rồng sắc xanh liền hóa thành áo giáp, cả cơ thể chớp mắt liền dung hợp làm một với Phi Long chân nhân, hình thành một người mang chiến giáp màu xanh, trên lưng có hai cánh, đầu vai có hai ngạnh rồng, đầu là đầu rồng xanh, miệng rồng hơi mở ra, một luồng lửa sắc xanh không ngừng phun trào.

Kinh ngạc nhìn quái vật trước mắt, Lục Vân kinh ngạc than thở:

- Té ra người và rồng hợp thể sẽ là như vậy, thật là không sai, chỉ không biết uy lực thế nào?

Phi Long chân nhân hai mắt mở to, lạnh lùng tàn khốc vô cùng nhìn Lục Vân, vô tình lên tiếng:

- Đảm bảo sẽ không để cho ngươi phải thất vọng, chỉ sẽ khiến ngươi hối hận vì quyết định vô đoán lúc trước.

Ánh xanh lóe lên, hình bóng tiêu tan. Phi Long chân nhân nói rồi toàn thân chớp mắt đã không còn, điều này khiến vẻ mặt Lục Vân hơi khó coi.

Ghi chú:

(1) Đệ nhất thức – Long Đằng Thiên Khiếu = Thức thứ nhất – Rồng bay lên trời gầm vang.

(2) Đệ nhị thức – Phi Long Tại Thiên! = thức thứ hai – Rồng bay giữa trời!

(3) Đệ tam thức – Nhân hồn xuất, long phách hiện, nhân long quy nhất, pháp thành cửu chuyển! = thức thứ ba – hồn người xuất ra, phách rồng hiện thế, người rồng quy về một, phép thành tựu chuyển chín lần!

799. Chương 801 – Long Hồn Trọng Sinh (long Hồn Tái Sinh)

Phân tích luồng khí tức này, Lục Vân kinh ngạc phát hiện đó là một loại năng lượng bản thân từ trước đến nay chưa từng thấy qua, tính chất đặc thù của nó rất quái dị, có thể dễ dàng xuyên qua được phòng ngự của bản thân, cũng như không chịu ảnh hưởng chút nào.

Luồng khí tức đó thật là cảm không thấy nhìn không ra. Để khiến cho nó hiện hình, Lục Vân lập tức mạnh bạo phát xuất Liệt Hỏa chân nguyên, khiến cho chỉ trong chớp mắt cả đại điện đã bao phủ một tầng sắc máu.

Cứ như thế, một tia ánh xanh nhàn nhạt mờ hiện trong lửa đỏ rực máu. Dường như cảm nhận được bên ngoài đã phát sinh biến chuyển, luồng sáng xanh đột nhiên tăng tốc, một vầng sáng xanh dày lên, hội tụ bên ngoài cơ thể Lục Vân thành một quả cầu ánh sáng, trên bề mặt lấp lánh ngàn vạn bóng sáng, không ngờ chính là hình ảnh của Phi Long chân nhân và rồng xanh với nhiều hình dáng.

Nguy hiểm bất ngờ xảy đến, Lục Vân tuy trong lòng đã có chuẩn bị nhưng khi ứng biến tỏ ra hơi cấp rập. Bởi vì Phi Long chân nhân sau khi hợp thể thành người rồng đã phát xuất ra làn sáng sắc xanh đặc biệt, lưới sáng phòng ngự bao quanh thân thể Lục Vân hội tụ đủ tinh túy Phật, Nho và Đạo nhưng không hề có chút hiệu quả, như thế làm sao không khiến Lục Vân kinh hãi được.

Giây phút nguy hiểm, cũng không thể nghĩ nhiều, Lục Vân lập tức vận động pháp quyết “Thái Ất Bất Diệt”, một vùng sáng bảy sắc từ trong người phát ra đón lấy luồng sáng màu xanh đỏ, hai bên xâm nhập lẫn nhau, ánh xanh nhanh chóng phá liền sáu tầng ánh sáng màu sắc khác nhau, cuối cùng bị một tầng sắc bạc ngăn lại.

Thở ra một hơi, Lục Vân cuối cùng cũng tìm được phương pháp, biết được “Trần Hồn phù” trong cơ thể có tác dụng khắc chế được làn sáng xanh này, vội vàng toàn lực thúc động Trần Hồn phù bắt đầu phản kích.

Trong lúc Lục Vân còn đang suy tưởng, người rồng hợp thể bởi Phi Long chân nhân và rồng xanh đã hình thành một cá thể khác, nhưng lại là kết hợp của hồn người phách rồng, cả hai bản chất đều là sức mạnh linh hồn, tự nhiên không thể thoát khỏi hạn chế của Trần Hồn phù.

Cảm nhận được phản kháng của Lục Vân, Phi Long chân nhân quát lớn một tiếng, làn sáng xanh toàn thân rực lên, một luồng sáng rực rỡ vô cùng phát ra từ Thiên Linh cái của Phi Long chân nhân bắn thẳng vào Ấn Đường của Lục Vân.

Một chiêu này sức lực mạnh bạo, lập tức xuyên qua phòng tuyến của Lục Vân, hung hăng đánh trúng vào đầu, xâm nhập đại não, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế trung khu thần kinh của chàng.

Phi Long chân nhân lúc này hai mắt ánh sáng âm u lóe lên, một luồng mị lực không tả rõ được phát ra từ mắt, phảng phất như có sức mạnh ma quái, mạnh mẽ hút lấy hai mắt của Lục Vân.

Biến cố bất ngờ khiến Lục Vân rơi vào thế tê liệt, cũng khiến chàng cảm thấy kinh hãi cực kỳ. Thời điểm này, Lục Vân mới lĩnh hội được hoàn toàn sự mạnh mẽ to lớn của Phi Long chân nhân sau khi biến đổi, cũng đột nhiên hiểu rõ vì sao Phi Long chân nhân tự tin như vậy, dám lớn tiếng bảo mình sẽ phải hồi hận. Với sức mạnh của Phi Long chân nhân lúc này, đổi thành Lục Vân lúc xưa hẳn phải chết không sai, đáng tiếc lúc đó hai người đã không gặp nhau.

Loại bỏ tạp niệm, ý nghĩ của Lục Vân lóe lên, một luồng Ý Niệm Thần Ba có mật độ dày đặc nhanh chóng bắn ra, lập tức xuyên thủng tuyến phòng ngự của Phi Long chân nhân, đánh trúng đại não. Vì thế, toàn thân Phi Long chân nhân run lên, ánh mắt ảm đạm lại, sức mạnh kỳ diệu khóa chặt lấy ánh mắt Lục Vân lập tức giảm yếu, dễ dàng bị Lục Vân thoát ra.

Như vậy, Lục Vân tập trung tinh thần, toàn lực chống lại luồng sức mạnh xâm nhập vào đại não của Phi Long chân nhân, hào quang bảy màu lóe lên trong não, Diệt Thần kiếm tự động vận chuyển, một luồng sức mạnh hủy diệt trời đất hùng dũng phát ra, nhanh chóng cản trở sức mạnh tiến lên của địch nhân, hơn nữa còn từng bước ép xuất ra khỏi đại não.

Trận chiến này kéo dài khá lâu, khoảng chừng giây lát, trên trán Lục Vân lấp lánh bảy màu, Diệt Thần kiếm hiện lên rõ ràng nhàn nhạt, lập tức phá nát luồng sáng do Phi Long chân nhân phát ra.

Cùng với thất bại này, Phi Long chân nhân đã vỡ nát toàn chiến tuyến, thân thể rơi rụng như lá khô, miệng phát ra những tiếng kêu thảm thiết mà thống khổ và bất cam.

Lục Vân bay lên, tay trái ánh bạc mờ hiện, Trấn Hồn phù hóa thành một luồng sáng bao phủ lấy Phi Long chân nhân, từng bước từng bước đưa Phi Long chân nhân vào cõi chết.

- Mọi chuyện đã kết thúc rồi, pháp quyết của người rất kỳ diệu, đáng tiếc người quên mất, ta trên đường đi bình an như hiện nay không thể không có nguyên nhân. Nếu như chỉ bằng sức mạnh của người có thể tiêu diệt được ta, hẳn ta đã không ngu xuẩn xông thẳng vào Vân Chi Pháp giới rồi.

Phi Long chân nhân gằn giọng:

- Đáng hận thật, nếu như ta quen thuộc hơn với người một chút, bây giờ hẳn người phải là người thua rồi!

Thấy Phi Long chân nhân không phục, Lục Vân hừ giọng đáp:

- Người tính ra cũng biết đó, nhưng cũng không thể thắng được ta. Người đừng quên, từ khi bắt đầu ta đã có thể dễ dàng tiêu diệt được người.

Phi Long chân nhân không cam lòng gầm lên, giọng điệu đầy hối hận, đáng tiếc thanh âm lại dần dần yếu đi.

Lâu sau, thân thể Phi Long chân nhân biến mất,ร่อง xanh khôi phục lại hình dáng ban đầu. Thấy conร่อง xanh tranh đấu rống lên, Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Người có lẽ không can cơ gì, đáng tiếc lại theo lầm chủ nhân, thế cũng đã định không thoát được.

Lời dứt lòng bàn tay rực lên ánh bạc, lập tức bắt chếtร่อง xanh, khiến nó không chút tranh đấu được.

Rất nhanh, khí tứcร่อง xanh yếu đi, thân thể dần dần nhỏ lại, sự diệt vong đã thấy rõ trước mắt. Đúng lúc đó đột nhiên trước ngực Lục Vân truyền lại tiếng của Long Hồn:

- Chậm lại đã, không cần phải tiêu diệt nó liền đâu, để ta thảo luận với nó đã.

Ánh đỏ lóe lên, Long Hồn mờ hiện, ánh mắt nhìn vào giữa trung ương.

Lục Vân chần chờ một lúc, sau đó thu lại quá nửa sức mạnh, ánh mắt chăm chú nhìn Long Hồn chờ đợi. Long Hồn lúc này toàn thân lóe lên ánh đỏ, sóng ánh sáng mạnh yếu liên tục dường như đang truyền đạt một thâm ý nào đó, nhưng Lục Vân hiểu không rõ lắm.

Trong lưới sáng,ร่อง xanh yếu ớt hơi có động tĩnh, chỉ thấy nó ngừng đầu nhìn Long Hồn, ánh mắt mơ hồ lóe lên ánh mừng rỡ.

Thời gian cứ thế trôi qua, khi Lục Vân chờ đến nóng ruột, dự tính dùng Ý Niệm Thần Ba để tìm hiểu lời nói của Long Hồn thì Long Hồn cũng vừa mở miệng nói:

- Lục Vân, tha cho nó đi, ta và nó có một chút duyên, năm xưa đã từng biết nó, ai ngờ gặp lại đã mấy ngàn năm rồi. Nó lúc này nguyên khí đã thương tổn nhiều, muốn khôi phục lại sợ cũng mất vài trăm năm, hãy nể mặt ta tha cho nó một con đường sống đi.

Lục Vân không nói, chỉ yên tĩnh nhìn Long Hồn, một lúc mới mở miệng:

- Tha cho nó cũng được, nhưng ta có một điều kiện, đó là nó và người phải hợp thể, nếu không thì thôi.

Long Hồn lặng đi, kinh ngạc thật lâu mới tỉnh lại, cảm động đáp:

- Đa tạ Lục Vân, nhưng một khi ta và nó hợp thể, ta liền có được cơ thể huyết nhục, đến lúc đó quan hệ giữa ta và người lại không được như hiện nay rồi.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Ta biết, cũng có thể xem như khoản thưởng cho người đã theo ta được mấy tháng. Rồi khỏi Vân Chi Pháp giới rồi người sẽ được tự do, ta còn có một lời, còn nơi đây người còn phải nghe lời ta.

Long Hồn hơi cảm động, liếc nhìn rồng xanh rồi lại nhìn Lục Vân, cuối cùng trầm giọng nói:

- Được, quyết định như thế, duyên đến duyên tan cuối cùng cũng đến lúc kết thúc, để ta đi theo người một chuyến, từ nay chúng ta không ai nợ ai nữa!

Nói rồi toàn thân Long Hồn ánh đỏ phát rộng ra, sau đó hóa thành một điểm sáng bắn thẳng vào trong cơ thể rồng xanh.

Lục Vân thu tay trái lại, thân thể lùi lại vài trượng, đứng yên nhìn vào giữa đại điện. Ở đó, rồng xanh dần dần to lên, không lâu đã trở về hình dáng to lớn lúc đầu, toàn thân ánh sáng xanh đỏ đan xen lấp lóe, rõ ràng hồn phách của Long Hồn và rồng xanh đang hòa vào nhau, sức mạnh cả hai vô cùng bất ổn định, chính là thời điểm quan trọng nhất.

Rồng xanh vốn thuộc về mộc, còn Long Hồn lại là rồng lửa thuộc về hỏa. Trong ngũ hành mộc hỏa tương sinh, cả hai kết hợp Long Hồn thu lợi ích không nhỏ, mượn khí của rồng xanh để tăng thêm uy thế của rồng, khiến cho uy lực của nó tăng mạnh.

Quá trình dung hợp hơi phức tạp, nhưng nhìn từ bên ngoài trừ sóng ánh sáng xanh đỏ dao động rất nhiều ra, chỉ có cặp mắt của con rồng to lớn có biến hóa hiện lên hai hình con rồng. Đó chính là nguyên thần của Long Hồn và rồng xanh đang dần dần hợp nhất, sau một lúc, trong mắt con rồng to lớn đảo lại lóe lên ánh sáng mờ đỏ, chính là hồn phách mới hình thành sau khi dung hợp, trong đó ánh đỏ nhạt chính là biểu hiện Long Hồn chiếm thế chủ đạo.

Nhìn thấy ánh sáng trên người con rồng to lớn dần dần ổn định lại, khoe miệng Lục Vân mơ hồ có nét cười. Bề ngoài, con rồng to lớn vốn có vảy màu xanh, lúc này đã hiện lên sắc đỏ nhạt, toàn thân sắc đỏ chiếm chủ đạo đến tám phần, duy nhất ở lưng có vảy xanh rất ít, cả tổng thể hình dáng vừa đẹp.

Cười cười, Lục Vân nói:

- Long Hồn, thế nào rồi, hiệu quả không sai chứ.

Con rồng to lớn mở miệng đáp:

- Không sai, không sai, ta cảm thấy vô cùng hoàn mỹ rồi. Lục Vân người không biết, ta và rồng xanh dung hợp rồi liền bổ túc đầy đủ phần thiếu trong tiên thiên của ta, lúc này ta còn mạnh hơn trong dĩ vãng gấp ba lần. Ha ha ha... Thật là sướng khoái quá, ta cuối cùng cũng có thể tung bay bốn bể rồi.

Lục Vân thấy nó cao hứng như vậy, cười nói:

- Nếu đã như vậy, người hãy trước tiên mang ta bay một vòng quanh Vân Chi Pháp giới đi.

Long Hồn cười đáp:

- Không thành vấn đề, lại đây, ta mang người đi nếm mùi vị bay cao.

Nói rồi toàn thân con rồng to lớn lập tức thu nhỏ một nửa, vút rồng phát ra một luồng sức mạnh êm dịu nhắc Lục Vân đặt lên lưng rồng, sau đó hô lên một tiếng bắn thẳng ra khỏi cửa điện.

Thời gian chờ đợi dằng dặc, khi ánh đêm buông xuống, ba người Dịch viên mãi ở trong viện cuối cùng cũng chờ đến lúc mở cửa phòng.

Trong phòng một vùng tối đen, một hình bóng từ từ bước ra, chính là Giới Thiện của Bồ Đề học viện. Thấy Giới Thiện bước ra, Càn Nguyên chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương đều vội vàng bước lên, hỏi han quan tâm nhiều thứ.

Giới Thiện rất cảm động, cảm kích đáp lời:

- Đa tạ các vị tiền bối quan tâm, thân thể văn bối đã khôi phục rồi.

Càn Nguyên chân nhân cao hứng đáp:

- Thế tốt rồi, thế tốt rồi. Chỉ cần người không sao là ta yên tâm rồi.

Tĩnh Nguyệt đại sư hỏi:

- Phật Thánh Đạo Tiên lão tiền bối đâu, sao không thấy bước ra?

Giới Thiện đáp:

- Văn bối cũng không biết, khi tỉnh lại thì đã thấy chỉ còn một mình trong phòng liền bước ra gặp các vị, còn tiền bối đó cũng không biết rời đi lúc nào.

Ồ lên một tiếng, Tĩnh Nguyệt đại sư nói:

- Thế cũng được, tiền bối đó thần thông quảng đại đến không thấy bóng đi không thấy hình, chúng ta không thể quản được. Trời tối rồi, trước hết về phòng ăn uống gì đã.

Trong màn đêm, bốn người rời đi.

800. Chương 802 – Cố Địa Ngộ Quỷ (gặp Quỷ Nơi Xưa)

Nhưng sau khi Giới Thiện đi rồi, không tới nửa giờ sau, ba người Dịch viên cũng đến chào từ biệt. Điều này khiến cho Quy Vô đạo trưởng rất khó khăn. Mục đích ba người Quy Vô đạo trưởng hiểu rõ, nhưng cũng vì hiểu rõ, Quy Vô đạo trưởng mới không muốn để mấy người rời đi, sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Điểm này, ba người Càn Nguyên chân nhân đều biết rõ, bọn họ vô cùng cảm kích, nhưng lại cố chấp muốn đi. Cuối cùng không khuyên giải được, Quy Vô đạo trưởng chỉ còn cách tự mình đưa tiễn mấy người rời đi.

Lúc chia tay, Quy Vô đạo trưởng chúc phúc:

- Lên đường cẩn thận, có chuyện gì hãy quay về ngay, cửa lớn chúng ta lúc nào cũng rộng mở chờ quý vị.

Càn Nguyên chân nhân đa tạ:

- Quấy nhiễu đã nhiều ngày, chúng tôi cảm kích vô cùng. Hôm nay minh chủ và Bách Linh công chúa không có mặt ở đây, thỉnh các vị chuyển lời thăm hỏi của chúng tôi, ngày sau gặp lại sẽ tiếp tục. Xin cáo từ.

Nói rồi xoay người dẫn Tĩnh Nguyệt đại sư, Phong Viễn Dương bay đi.

Đứng yên bất động, Quy Vô đạo trưởng cứ nhìn mãi theo hình bóng ba người, rồi mới than nhẹ một tiếng xoay người quay vào. Nhưng đúng lúc Quy Vô đạo trưởng quay lại, đột nhiên phát hiện Phật Thánh Đạo Tiên không biết đã đến đứng sau từ lúc nào, cũng đang nhìn về phương xa, vẻ mặt mơ hồ hiện lên thương cảm nhàn nhạt.

- Tiền bối, người vì sao đến đây rồi về mặt lại như vậy?

Hơi kinh ngạc, lại hơi hiếu kỳ, Quy Vô đạo trưởng nhẹ nhàng hỏi han.

Phật Thánh Đạo Tiên liếc nhìn Quy Vô đạo trưởng, trong giọng nói lạnh nhạt toát lên chút thương tiếc, hết như đang nói nhỏ, lại như đang than thở.

- Ý trời thiên biến vạn hóa, nhìn tổng quát luôn cho con người một số cơ hội, lại cũng tạo nên một số chuyện đa đoan, khiến người ta đi qua chịu sự khảo nghiệm. Chọn lựa sinh tử chỉ trong tích tắc, một ý niệm sai lầm để lại hối hận vạn năm. Đáng buồn, đáng than thở, đáng hận, đáng tiếc. Chỉ lúc trước đó đã bỏ sót.

Quy Vô đạo trưởng không hiểu, cúi đầu trầm tư những lời này. Một lúc rất lâu sau Quy Vô đạo trưởng ngẩng đầu mới phát hiện Phật Thánh Đạo Tiên đã sớm bỏ đi.

Rời khỏi Phục Long cốc, ba người Dịch viên nhắm hướng Tây Thục bay đi, dự kiến trước hết quay về nơi xưa để tế một phen.

Trên tầng mây, Phong Viễn Dương lên tiếng:

- Sư phụ, trước mắt chúng ta không biết địch nhân ở nơi nào, phải làm thế nào đây?

Càn Nguyên chân nhân không đáp, đưa mắt nhìn Tĩnh Nguyệt đại sư hỏi:

- Sư muội, có ý kiến gì chẳng?

Tĩnh Nguyệt đại sư trầm ngâm lên tiếng:

- Trước mắt người nữ đó nếu đã lấy được Phệ Tâm kiếm, thực lực hẳn đã tăng rất mạnh. Theo lời Giới Thiện, người nữ đó tu vi quý dị mà kinh người, tất nhiên trên chúng ta. Với lòng muốn tiêu diệt Dịch viên chúng ta, hẳn có thâm cừu đại hận. Nếu đã như thế, nếu chúng ta đi tìm người đó chỉ bằng để người đó biết được tình huống chúng ta, để cô ta tự mình tìm đến chúng ta được chẳng?

Càn Nguyên chân nhân gật đầu nói:

- Lời sư muội rất có lý, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể làm như thế, vừa tìm kiếm vừa chờ đợi, ta tin cuối cùng cũng sẽ gặp được. Bây giờ chúng ta tăng tốc, trước về Dịch viên nhìn lại mấy người sư huynh đi.

Tĩnh Nguyệt đại sư vẻ mặt thê lương, Phong Viễn Dương lại bị phần không cùng, cả hai theo Càn Nguyên chân nhân, kêu lên một tiếng liền biến mất trên tầng mây.

Tây Thục, trên dấu tích xưa của Dịch viên, Càn Nguyên chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư, Phong Viễn Dương ba người đưa mắt nhìn cảnh tượng bị tàn phá trước mắt, vẻ mặt lộ ra nét đau thương sâu đậm. Tuy chuyện đã qua rất lâu, nhưng khi thực sự quay về nơi đó, tận mắt chứng kiến tất cả, cảm giác như bị đánh nát lòng vẫn y nguyên khiến cho ba người khó chịu nổi.

Cả ba vang lên tiếng thở dài. Thật lâu sau, Càn Nguyên chân nhân đau thương nói:

- Huyền Ngọc sư huynh, Tử Dương sư đệ, chúng ta quay lại gặp các người.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ giọng ngâm:

- Sư huynh, nghỉ ngơi đi, cừu hận Dịch viên chúng ta không quên được, có ngày chúng ta sẽ khiến cho hung thủ phải trả giá đắt.

Phong Viễn Dương trầm buồn cất tiếng:

- Sư bá, sư thúc cùng các vị sư đệ đã ra đi, hãy yên tâm đi, bây giờ chúng ta đã biết được địch nhân là ai, chúng ta sẽ không tha. Các vị ở cửu tuyền hãy nhìn đi, chúng ta sẽ vì các vị mà báo cừu!

Trong gió nhẹ, thanh âm ba người vang vọng trong tầng không của Tây Thục Dịch viên, hệt như một lời an ủi những linh hồn đã chết đi, hồi lâu vẫn không tan mất.

Xoay người, Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn ra vài dặm, vẻ mặt đau thương nói:

- Sư huynh, chúng ta đi thăm tiểu sư đệ đi.

Càn Nguyên chân nhân thân thể run lên, ngáy ngô gật đầu đáp:

- Được, đã nhiều năm không gặp tiểu sư đệ rồi, cũng nên đi thăm lại thôi. Đi đi.

Tung người bay lên, cả ba nhắm về phương xa bay đi, nhanh chóng đến nơi ngày trước Huyền Quỷ chân nhân đã chết đi.

Đưa mắt dò xét cảnh tượng bốn phía, Tĩnh Nguyệt đại sư u oán than thở:

- Tiểu sư đệ cứ mãi xem thường quy tắc nhân thế, tính ra chỉ thích náo nhiệt. Hôm nay nơi đây non xanh nước biếc, hoàn cảnh rất được, nhưng không biết tiểu sư đệ có sợ cô đơn tịch mịch không.

Càn Nguyên chân nhân đau khổ lắc đầu, nhỏ giọng lên tiếng:

- Tiểu sư đệ cả đời hiếu động, khó có cơ hội bình tâm tĩnh trí. Bây giờ nơi đây thanh tịnh, phù hợp để sư đệ nghỉ ngơi bình an.

Phong Viễn Dương đứng bên không nói, hiểu rõ cảm nhận của cả hai, hiểu rõ rất nhiều chuyện cần phải có thời gian trôi qua mới bình an được.

Thời gian trôi qua, ba người ở đó tưởng niệm thật lâu rồi mới bỏ đi. Bọn họ không đi xa, chỉ quanh quẩn chốn xưa tìm lại những vết tích năm đó, im lặng chìm đắm trong thời gian dĩ vãng tuyệt vời.

Nơi đây đã từng là nhà của họ, lại là nơi yêu thích nhất trong đời. Bây giờ Dịch viên đã hủy rồi, chỉ còn lưu lại cừu hận và đau thương vô cùng vô tận.

Âm Hồn lâm, nơi Trương Ngạo Tuyết đã từng lấy được Tử Ảnh thần kiếm. Hôm nay, Tĩnh Nguyệt đại sư quay lại nơi xưa, ngắm nhìn cảnh vật quen thuộc, vẻ mặt mơ hồ hiện lên vẻ thê lương.

Càn Nguyên chân nhân biết điều Tĩnh Nguyệt đại sư nghĩ trong lòng, lên tiếng an ủi:

- Ngạo Tuyết nhất định sẽ quay trở về.

Tĩnh Nguyệt đại sư trong lòng tan vỡ bật cười, nhỏ giọng thủ thỉ:

- Muội biết, nhưng muội sợ bọn ta không thể chờ đến ngày nó trở về.

Càn Nguyên chân nhân trầm tư hồi lâu, lời của Tĩnh Nguyệt đại sư hơi có tự than, nhưng lại là chuyện rất có khả năng xảy ra, tự mình có thể nói thế nào đây?

Phong Viễn Dương liếc nhìn bốn phương, chỗ này cũng đã từng đến, nhưng cũng đã cách đó vài chục năm, hôm nay đúng là đã quên đi rồi.

Nhớ đến dĩ vãng, lúc còn niên thiếu thường một mình âm thầm chạy đến đây, du ngoạn bên bờ ao nước lạnh. Hôm nay ao nước lạnh vẫn còn như cũ chẳng? Nghĩ đến đó, Phong Viễn Dương chuyển mình, sải bước tiến gần đến ao nước lạnh trong rừng, chỉ giây lát đã đến bên bờ ao.

Cúi đầu, Phong Viễn Dương ngắm nhìn ao nước lạnh, trong đầu nhớ lại hình dáng ao nước lạnh trong ký ức, nhưng đột nhiên một luồng quỷ khí lóe lên trong ao, lập tức khiến Phong Viễn Dương chú ý.

- Quỷ vật to gan, hiện ra cho ta.

Ánh kiếm lóe lên, tiếng sấm rung trời, một làn kiếm sắc xanh bắn thẳng vào trong ao, liền khiến nước bắn tung lên. Trong ao, quỷ khí sắc đen nhanh chóng né tránh, cứ hết như một người cá, lúc trái lúc phải.

- Viễn Dương, có chuyện gì vậy?

Giữa tiếng hỏi han, Càn Nguyên chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư bay nhanh đến nơi.

- Bẩm sư phụ, trong ao nước lạnh có một luồng quỷ khí, vô cùng giảo hoạt, xem ra không phải là quỷ vật tầm thường.

Kiểm thức không ngừng, Phong Viễn Dương vừa đáp lời vừa tiếp tục truy đuổi theo làn quỷ khí.

Càn Nguyên chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư vẻ mặt hơi biến đổi, cả hai chăm chú theo dõi tình huống trong ao, phát hiện quỷ khí tuy một mực né tránh, nhưng không chút hoảng loạn, khác biệt hoàn toàn với quỷ vật.

- Viễn Dương, con làm vậy cũng vô dụng, quỷ vật này rất tà môn, cần thay đổi phương pháp.

Vừa nói, Càn Nguyên chân nhân hai tay đưa ra, bàn tay liên tục thay đổi ba loại thủ thế giữa không trung, cuối cùng phát ra hai luồng sáng xanh, hình thành một kết giới sắc xanh trong ao nước lạnh, từ từ dồn áp lực vào giữa.

Dường như cảm thấy không ổn, quỷ khí đó đột nhiên thu nhỏ hơn nữa còn xoay chuyển nhanh chóng, trước khi khí Huyền Linh do Càn Nguyên chân nhân phát ra thu nhỏ lại, đã hóa thành một mũi tên ánh sáng sắc đen, bắn xuyên qua tầng kết giới, xuất hiện trên bên mặt ao nước lạnh.

Tĩnh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương đã sớm đề phòng, trước khi luồng quỷ khí kia phát động đã thiết lập hai kết giới cứng rắn bốn bề, vây khốn chắc chắn luồng quỷ khí vào giữa.

- Quỷ vật phương nào, còn không hiện hình?

Trong tiếng quát gay gắt, ngón tay phải Tĩnh Nguyệt đại sư co lại búng ra, một luồng kiếm khí đỏ rực xuất hiện, vừa hay đánh trúng ngay luồng quỷ khí, khiến cho nó phát ra tiếng la thảm thiết, miệng giận dữ la lên:

- Dịch viên môn hạ đáng ghét, thật đáng hận!

- Câm miệng, người thân là quỷ vật lại dám phóng túng nơi đây, xem ta tiêu diệt người.

Bóng kiếm phân ra thành ngàn vạn bóng sáng, vài trăm luồng kiếm khí hội tụ lại làm một, hình thành một cột kiếm xoay tròn xuất hiện trước mặt quỷ khí.

Nhìn thấy một chiêu này tấn công đến, luồng quỷ khí giận dữ rống lên liên hồi, muốn né tránh lại không cách nào di động, nguyên nhân bởi đã bị Càn Nguyên chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư phát ra khí thế to lớn nhanh chóng khóa chặt lại.

Một kiếm sắc bén này hàm chứa khí Huyền Linh của Đạo gia, có tính gây nên thương thế hủy diệt với quỷ vật. Đáng tiếc một chiêu này tuy có thể khiến quỷ khí trọng thương, nhưng lại không hủy diệt được nó, điều này khiến cho ba người Dịch viên đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Ngắm nhìn quỷ khí đã ảm đạm của quỷ vật, Phong Viễn Dương giọng không phục lên tiếng:

- Ta không tin là diệt người không được, thêm lần nữa đây.

Thân kiếm run lên, một luồng sáng xanh rực rỡ bộc phát từ thanh kiếm, chớp mắt đã nhuộm xanh cả Âm Hồn lâm, uy lực to lớn cực kỳ kinh người. Đây chính là do Phong Viễn Dương phát xuất toàn lực.

Quỷ vật đỏ cảm thấy nguy hiểm, gầm gừ rống lên:

- Tiểu tử đáng ghét, cho dù bản thân ta đang bị trọng thương, bọn người cũng tuyệt đối không diệt được ta ... a ...

Lần tiến công thứ hai, Phong Viễn Dương liền đánh tan luồng quỷ khí. Nhưng chỉ giây lát sau, làn sáng đen nhàn nhạt lại thu gọn trở lại, chỉ có màu sắc ảm đạm không ít.

Cất tiếng ngăn Phong Viễn Dương lại, Càn Nguyên chân nhân trầm giọng nói:

- Quỷ vật này không đơn giản, chỉ bằng sức mạnh cá nhân có thể không tiêu diệt được nó, nhưng hiện tại ba người chúng ta liên thủ phát chiêu toàn lực, xem nó có chịu nổi hay không.

Tĩnh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương không có ý kiến, ba người bắt đầu chuẩn bị, sức mạnh cả ba nhanh chóng dung hợp làm một, hình thành một quả cầu ánh sáng sắc xanh, mang theo khí thanh linh thần thánh, dần dần ép đến quỷ vật đó.

Phát hiện nguy hiểm, quỷ vật đó tuyệt đối không phản kháng, chỉ thu nhỏ lại thành một luồng, phát ra lời nguyên rủa:

- Dịch viên môn hạ thật không biết gì, sống qua ngày hôm nay, Thiên Áo Quỷ Tiêu ta sẽ không tha cho các người!

Té ra đó là Thiên Áo Quỷ Tiêu bị Ma Phật Huyền Túc phá nát thân thể, nguyên khí bị thương tổn rất lớn, yếu ớt vô cùng. Thiên Áo Quỷ Tiêu vốn nghĩ quay về Quỷ vực nghỉ ngơi, nhưng suy lại thấy tình hình trước mắt bất lợi, trong Quỷ vực đang tàn sát thảm khốc, quay về có khả năng rất lớn chết trong đó, vì thế mới quay lại Âm Hồn lâm ở vùng phụ cận Dịch viên, núp trong ao nước lạnh hấp thu quỷ khí, ai ngờ lại bị ba người Dịch viên bắt gặp.

801. Chương 803 – Túc Mệnh Nan Đào (định Mệnh Khó Tránh Thoát)

Hơi nóng giận, Phong Viễn Dương dùng dùng lên tiếng:

- Đáng ghét, con quỷ này không ngờ lợi hại như vậy, thật là khiến ta tức chết được.

Càn Nguyên chân nhân than thở:

- Xem ra tu vi bọn ta quá yếu rồi, mãi vẫn không làm được gì nó. Ôi ...

Tĩnh Nguyệt đại sư nhỏ giọng:

- Nếu như có Ngạo Tuyết ở đây tình huống hẳn không như vậy.

Đau thương nhàn nhạt vây lấy cả ba. Lúc này, đối mặt với Thiên Áo Quỷ Tiêu cả ba không làm gì được, lại không thể bỏ đi, thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt truyền đến, khi cả ba người còn đang kinh ngạc, liền có thanh âm nhẹ nhàng ôn hòa vang lên:

- Ba vị không nên lãng phí tinh lực nữa, với tu vi các vị, lại không có thần binh cực mạnh không thể tiêu diệt nó được đâu. Hay là hãy giao lại cho ta.

Ánh trắng lóe lên, một bóng người mờ hiện, chính là một lão già râu tóc bạc trắng.

Cảnh giác nhìn người mới đến, Càn Nguyên chân nhân hỏi lại:

- Người là ai, chúng ta vì sao phải giao quỷ vật lại cho người?

Lão già cười đáp:

- Tên của ta không nhỏ, nhân gian biết ta đều gọi là Trúc Tiên.

- Trúc Tiên?

Nhỏ nhẹ lẩm nhẩm hai lần, Càn Nguyên chân nhân lại lên tiếng:

- Tên này chưa từng nghe qua, hay người hãy cho chúng ta một lý do chính đáng, vì sao phải giao quỷ vật lại cho người?

Trúc Tiên liếc nhìn Thiên Áo Quỷ Tiêu yếu ớt, điềm nhiên đáp:

- Bởi vì ta có thể hủy diệt nó, mà các vị có giữ lại cũng khó làm được.

Tĩnh Nguyệt đại sư nghi ngờ hỏi:

- Chúng ta làm sao biết được người không phải cùng phe với hắn, cố ý đến đây lừa dối chúng ta.

Trúc Tiên cười đáp:

- Ba vị có biết nếu ta cùng phe với hắn, các vị có thể đối địch được ta chăng?

Tĩnh Nguyệt đại sư không đáp lại ngăn, chỉ đưa mắt trao đổi với Càn Nguyên đại sư, sau đó mới lên tiếng:

- Điểm này người nói hắn là có lý, nhưng chúng ta lại chưa từng nghe qua tên của người, không biết lai lịch của người, sao có thể dễ dàng tin nhiệm người được.

Trúc Tiên không chút kinh ngạc, hơi cười nói:

- Đây là lời nói thật, nhưng cũng chỉ để nói chung chung thôi. Hay là ta đưa ra một điều kiện trao đổi với quý vị được không?

Kinh ngạc nhìn lại khuôn mặt hơi mỉm cười của Trúc Tiên, Tĩnh Nguyệt đại sư mơ hồ nói:

- Trao đổi, người dùng gì để trao đổi điều kiện với bọn ta? Người lại biết chúng ta sẽ đồng ý chăng? Hơn nữa, xem ra người coi trọng quỷ vật này như vậy, thật ra có quan hệ thế nào với hắn?

Trúc Tiên đáp:

- Điều kiện trao đổi tự nhiên là chuyện các người mong muốn nhất, còn về quan hệ của ta và hắn rất phức tạp, bất quá có thể khẳng định một điểm, ta và hắn có cừu oán là được rồi.

Tĩnh Nguyệt đại sư trầm mặc một lúc, Càn Nguyên bên cạnh lại mở miệng:

- Nếu đã như vậy, chúng ta đồng ý giao hẳn lại cho người, chỉ không biết cái mà người gọi là điều kiện, thật sự chúng ta muốn là gì chẳng?

Trúc Tiên bật cười thần bí, nhỏ giọng nói:

- Điều bây giờ các người muốn biết không phải là hung thủ hủy diệt Dịch viên ở đâu chẳng?

Về mặt biến hẳn, ba người Dịch viên đồng thanh hô lên kinh ngạc:

- Người biết? Hãy nói nhanh đi.

Trúc Tiên cười nhàn nhạt:

- Ta tự nhiên biết, điều kiện này như thế nào?

Cần Nguyên chân nhân vội vàng lên tiếng:

- Người cho chúng ta biết người đó ở đâu, chuyện ở đây sẽ giao cho người.

Trúc Tiên nhìn ba người, vẻ cười dần dần mất đi đổi thành vẻ than thở, nhỏ giọng nói:

- Thật ra các người không biết lại tốt hơn, chỉ đáng tiếc ...

- Đáng tiếc thế nào, vì sao không nói nữa?

Trùng mắt nhìn Trúc Tiên, Phong Viễn Dương hơi không vui hỏi lại.

Trúc Tiên không thèm để ý, đưa mắt nhìn về chân trời, giọng nói mơ hồ bất định:

- Dịch nhân các người muốn tìm ở hướng Đông Bắc, từ đây đi thẳng đến, cứ đi mãi đừng thay đổi phương hướng, lúc hoàng hôn các người tự nhiên sẽ gặp được.

Tĩnh Nguyệt đại sư nghi ngờ hỏi:

- Thật không, người khẳng định như vậy?

Trúc Tiên thần nhiên đáp:

- Không tin thì cứ coi như ta nói lung tung.

Cần Nguyên chân nhân thấy Trúc Tiên ra vẻ như vậy, cảm thấy hẳn không sai, vì thế mở miệng:

- Được, chúng ta tin người một lần, quý vật này giao lại cho người mang đi.

Nói rồi thu hồi kết giới, Thiên Áo Quỷ Tiêu tự động bay đến bên cạnh Trúc Tiên.

Đưa tay bắt chặt Thiên Áo Quỷ Tiêu, ánh mắt Trúc Tiên đầy thương xót nhìn ba người, lắc đầu nói:

- Thật ra ta muốn đổi một điều kiện khác với các người, chỉ đáng tiếc các người đã không thể thay đổi được rồi.

Trúc Tiên xoay người từ từ bỏ đi.

- Chậm đã, lời này của người có ý thế nào?

Tĩnh Nguyệt đại sư đột nhiên mở miệng kêu lại.

Trúc Tiên vẫn quay lưng lại ba người, lạnh nhạt nói:

- Trong lòng người hiểu được ý ta, sao còn phải hỏi nhiều chi nữa?

Tĩnh Nguyệt đại sư trầm giọng nói:

- Ta hiểu rõ, cũng có thể người hiểu rõ như thế, nhưng vì sao người lại nói thế?

Trúc Tiên trầm ngâm hồi lâu mới nhẹ nhàng bay đi, vọng lại tiếng than thở:

- Bởi vì cho dù ta không nói với các người, kết quả cũng đã định sẵn khó tránh thoát. Trong định mệnh luân hồi, các người sai bởi lòng quá nóng vội. Nếu như các người có thể chờ thêm một ngày, mọi chuyện có thể sẽ không như vậy.

Tĩnh Nguyệt đại sư ngậy ngốc phát khờ, thần sắc thê lương nói:

- Sư huynh, huynh có tin ở vận mệnh không?

Càn Nguyên chân nhân khỗ sở lên tiếng:

- Lúc này, tin hay không có quan trọng chẳng?

Tĩnh Nguyệt đại sư cười cười, nụ cười xé lòng, lại có vẻ thê lương.

- Đúng thế, lúc này nói đến chuyện đó đã quá trễ rồi. Tốt, đi thôi, đã là vận có tránh cũng không được.

Nói rồi bay lên vút về phía Đông Bắc.

Càn Nguyên chân nhân nhìn Phong Viễn Dương, dặn dò:

- Viễn Dương, con còn trẻ, đường đi của con còn dài có biết không?

Phong Viễn Dương kiên định đáp:

- Sư phụ yên tâm, cho dù khốn khó thế nào đệ tử đều không để cho sư phụ thất vọng.

Càn Nguyên chân nhân cười cười, nhưng nét cười ẩn chứa vẻ khỗ sở, Phong Viễn Dương lại không chú ý đến.

Gió nhẹ thổi lại, lá hoa xào xạc, Âm Hồn lâm quay lại về yên tĩnh, ba người Dịch viên lúc này đều đã đi rồi.

Bên ao nước lạnh, một bóng hình lóe lên, chính là Trúc Tiên trước đó quay lại, đang yên tĩnh nhìn vào giữa ao nước. Giây lát, Trúc Tiên ngưng nhìn, tay phải mở ra, một luồng quỷ khí sắc đen hiện ra, chính là Thiên Áo Quỷ Tiêu yếu ớt.

- Nhớ ta đã từng nói cho người biết, kết quả không như người tưởng tượng. Đáng tiếc người lại cố chấp không nghe, bây giờ thế nào rồi?

Thiên Áo Quỷ Tiêu yếu ớt phản bác:

- Ta còn chưa chết còn có hy vọng, người không cần giả thần giả thánh ở đây tỏ ra thần thông quảng đại, ta không muốn nói với người.

Trúc Tiên lắc đầu đáp:

- Cho đến chết vẫn không hiểu, người thật sự là không thể cứu chữa được. Một đời người đã nhiều năm ở trong Hóa Hồn trì của Quỷ vực, sự xuất hiện của Lục Vân đã biến đổi sinh hoạt của người, đáng tiếc người lại không biết nắm lấy cơ hội, thất bại tan nát như hôm nay.

Thiên Áo Quỷ Tiêu giọng gay gắt nói:

- Người câm miệng, người cũng chẳng thấy được tương lai tốt đẹp sau này, dựa vào điều gì để thuyết giáo nơi đây. Lần đầu ta thất bại, tuyệt đối không có nghĩa ta sẽ mãi thất bại, sẽ có ngày ta lại hồi phục đứng dậy.

Trúc Tiên nhìn Thiên Áo Quỷ Tiêu ái ngại nhẹ giọng nói:

- Người đã không còn có ngày đó rồi, bởi vì hôm nay người đã bị định sẵn phải chết nơi đây.

Thiên Áo Quỷ Tiêu kinh giận nói:

- Người muốn giết ta? Người làm được chẳng? Đừng quên, ta xuất thân từ Hóa Hồn trì, hầu như ngang với Sát Huyết Diêm La không thể tiêu diệt được, trừ phi Hóa Hồn phù xuất hiện, nếu không người không diệt được ta đâu.

Trúc Tiên vẻ mặt vô tình, diêm đạm lạnh nhạt nói:

- Trên thế gian không tồn tại sự bất diệt, chỉ có điều người ta không tìm được phương pháp thôi. Chỉ cần biết được phương pháp, điều gì đều có thể hủy diệt được. Vĩnh biệt thế nhân đi, người đến đây đã quá lâu rồi, hẳn phải quay lại nơi người thuộc về đó.

Nói rồi nắm ngón tay phải nắm lại, một luồng hào quang ánh tím xuất hiện, lập tức thôn tính lấy Thiên Áo Quỷ Tiêu.

- Không! Không thể được, sao lại như vậy? U Linh Quỷ Vương người thật tàn độc, không ngờ học được từ thứ tà ác nhất từ Phật môn là ...

Thanh âm liên ngừng ngang, một quỷ vật có lòng muốn tranh bá thất giới đến cuối cùng vẫn là giấc mộng tàn mà thôi.

Biển mây có hoa, khí mây như sông, trước cửa lớn của một đại điện có ánh bảy màu bao phủ, một bóng người đang đứng yên nhìn khắp bốn phía.

Trước mắt, núi hư ảo như cũ, nước xanh biếc như sông, mọi thứ đều không chút thay đổi, chỉ có điều yên lặng như tờ, thiếu đi sự phồn hoa của ngày trước.

Tiếng thở dài nhẹ vang lên, một thanh âm như tự nói:

- Kết thúc định mệnh của tương lai đến, Thiên Chi đô có thể giữ lại được bao lâu? Gần như chỉ là hồi ức, hay là còn có sự khác biệt?

- Linh Tôn, người đừng quá lo lắng, có chúng ta thủ giữ nơi đây, cho dù là Địa Âm Tà Linh lợi hại cũng không nhất định thắng được liên thủ của chúng ta.

Ngoài cửa điện, Hỏa Linh Thần Viên nhẹ giọng an ủi.

Xoay người, Linh Tôn liếc nhìn lại, miễn cưỡng cười nói:

- Có tự tin rất tốt, chỉ có điều ...

Thân thể rung lên, cả Thiên Chi đô đột nhiên lay động khiến Linh Tôn biến sắc mặt, miệng vội lên tiếng:

- Lập tức tập hợp mọi người lại, kiếp nạn đã đến rồi.

Hỏa Linh Thần Viên vang một tiếng, lắc người liền biến mất. Linh Tôn lại nhanh chóng quay vào điện, đến trước “Mộng Áo Thủy Tinh Nghi”, ánh mắt nhìn cảnh tượng trên bề mặt.

Lúc này trên bề mặt “Mộng Áo Thủy Tinh Nghi” - bảo vật trấn giới của Thiên Chi đô – chính đang hiện ra hình bóng rõ ràng của Địa Âm Tà Linh còn gọi là Âm Đế. Hắn đang đứng trước cửa vào Thiên Chi đô, điện Vạn Niên Thần Thụ. Hắn đang toàn lực khai mở phòng ngự của Thiên Chi đô dự tính tiến vào.

Linh Tôn vẻ mặt khó coi, suy đoán sơ lược từ tình huống trước mắt, tối đa giấy lát Âm Đế sẽ có thể mở được cửa vào. Đến lúc đó linh khí của Thiên Chi đô sẽ qua đó nhanh chóng tiêu tan.

Một khi thiếu đi linh khí trời đất để duy trì, Thiên Chi đô không những bị hủy diệt, ngay cả mình và mười sáu vị Thiên linh cũng sẽ giảm đi thực lực rất nhiều. Khi đó nếu đối mặt với công kích đáng sợ của Địa Âm Tà Linh, có thể thấy khó mà chịu đựng nổi.

Nóng nảy nhìn Mộng Áo Thủy Tinh Nghi xoay chuyển, Linh Tôn cau mày ủ dột, làm thế nào mới có thể giảm bớt thương tổn, làm thế nào để tổn thất ở mức nhỏ nhất?

Đối với người có sinh mạng ngàn năm như Linh Tôn, cả đời tuyệt đối không thích giết chóc, mà thích hòa bình. Lúc này Âm Đế ở ngoài cửa, kiếp nạn sắp xảy đến, giết chóc không thể tránh được, nhưng lòng Linh Tôn suy nghĩ không phải là bảo vệ chính mình, bảo vệ Thiên Chi đô, mà hy vọng mười sáu vị Thiên linh đi theo mình tận khả năng thoát qua kiếp nạn.

Ngoài điện, Hỏa Linh Thần Viên vội vàng đi vào, miệng nghiêm túc nói:

- Bẩm Linh Tôn, toàn bộ đã đến, sẵn sàng chiến đấu.

802. Chương 804 – Trầm Trứ Ứng Chiến (bình Tĩnh Ứng Chiến)

- Toàn bộ tiến vào, chúng ta ứng chiến với Địa Âm Tà Linh nơi đây.

Hỏa Linh Thần Viên vâng dạ đi ngay, chớp mắt đã triệu tập mười lăm Thiên linh còn lại tiến vào.

Linh Tôn liếc nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Lần này chiến đấu có quan hệ đến tồn vong của Thiên Chi đô, càng quan hệ đến sinh tử của chúng ta. Để hội tụ lực lượng mọi người nơi đây với nhau, chúng ta cần dựa vào trận pháp của Vạn Linh thần điện, cùng với công hiệu của bảo vật trấn giới Mộng Áo Thủy Tinh Nghi, thi triển “Di Thiên thần quyết”, ứng chiến với Địa Âm Tà Linh.

Các Thiên linh nghe lệnh tuân theo, ánh mắt kiên định nhìn Linh Tôn, âm thầm lộ ra vẻ mạnh mẽ.

Do thời gian khẩn cấp, Linh Tôn cũng không quan tâm đến điều mọi người đang nghĩ, bắt đầu phân công nhiệm vụ, chỉ đạo mọi người đứng vào phương vị, ai nấy cần thi triển pháp quyết, phối hợp như thế nào, lúc nào phát động cũng như nhiều chi tiết khác. Thông thường giảng giải chi tiết nhiều như vậy sẽ mất nhiều thời gian, may mà với thực lực Linh Tôn của Thiên Chi đô, có phương pháp độc đáo của mình, phân loại các chuyện cần chú ý của mọi người, dùng phương thức gói thành từng gói ý thức rồi truyền đồng thời đến trung ương đại não của từng Thiên linh.

- Được, mọi người nhớ kỹ lời dặn của ta, bây giờ bắt đầu phát động trận pháp.

Lệnh vừa ban ra, mười sáu Thiên linh ai nấy đứng vào vị trí của mình, lần lượt thi triển pháp thuật thần kỳ cá nhân, hình thành một trận pháp kỳ dị đặc biệt phức tạp vô cùng, hào quang chói mắt.

Linh Tôn liếc nhìn, vẻ mặt hơi an ủi, tự mình nhẹ nhàng bay ra đến trước cửa đại điện, yên lặng chờ đợi Âm Đế xuất hiện.

Giây lát, một luồng sáng âm u lóe lên, Âm Đế hiện ra, ánh mắt âm lạnh nhìn Linh Tôn.

- Linh Tôn, đã nhiều năm không gặp, ngươi còn ra vẻ già lão như trước.

Linh Tôn lạnh nhạt đáp:

- Ta không thay đổi, bất quá ngươi đã thay đổi, trở nên tà ác hơn ngày xưa.

Âm Đế cười nói:

- Đúng vậy chẳng? Thế thì đa tạ đã khen. Ta vốn sợ sau vài ngàn năm hùng tâm của mình đột nhiên mất đi, trở nên nhân từ. Bây giờ nghe ngươi nói như thế, trong lòng liền cảm thấy sung sướng không ít.

Linh Tôn vẻ mặt thản nhiên, giọng lạnh lùng lên tiếng:

- Hôm nay ngươi đến đây là để tiêu diệt Thiên Chi đô ta phải không?

Âm Đế cười ha hả đáp:

- Biết được ta là Linh Tôn! Hôm nay đến đây trước là gặp lại cố nhân năm xưa, sau là tính toán đến cừu oán ngày đó. Vài ngàn năm trước, các ngươi liên thủ để vây công ta, cuối cùng phong ấn ta. Bây giờ ta đã trở lại rồi, món cừu hận cũng phải đến lúc kết thúc rồi.

Linh Tôn vẻ mặt lạnh nhạt, trầm giọng nói:

- Nếu đã như vậy, để cho ta xem thử, thủ đoạn của ngươi sau vài ngàn năm có gì khác trước đây?

Nói rồi hình bóng lóe lên, nhanh chóng lui vào bên trong thần điện.

Âm Đế thấy vậy bật cười lớn, vừa phóng thẳng vào thần điện, vừa châm chọc:

- Vài ngàn năm không gặp, gan của ngươi đã trở nên nhỏ đi ít nhiều rồi. Nhưng ngươi cho là làm như vậy có thể tránh được chăng?

Nói vừa dứt, Âm Đế đã xuất hiện ở giữa đại điện, vừa đứng rơi vào trung ương của trận pháp do mười sáu Thiên linh tạo ra.

Ẩn mình trong đại điện, Linh Tôn lên tiếng:

- Ý trời biến hóa, chưa đến lúc cuối cùng khó đoán kết quả, người hãy ứng phó với nguy cơ trước đã.

Vẻ cười mất đi, Âm Đế giận dữ cất giọng:

- Hay cho Linh tôn, không ngờ chẳng tiếc đem cơ đồ Thiên Chi đô đánh cuộc, phát động một chiêu hủy diệt, nhưng người đã quá xem thường Âm Đế ta rồi. Tiếp chiêu đi.

Ánh xanh lục lóe lên, Âm Đế khí giận lên đến tận trời phát ra khí thể, một luồng khí hủy diệt trời đất lập tức phân ra đánh thẳng vào sức mạnh của mười sáu Thiên linh, tiếng sấm vang động, hoa lửa tung tóe.

Một chiêu này hai bên giằng co không ngừng. Sức lực của Âm Đế thật là kinh khủng, nhưng mười sáu Thiên linh đều là những linh dị đã tu luyện vài ngàn năm, sức mạnh tất cả dung hòa hợp nhất cũng vô cùng kinh người. Hơn nữa, sức mạnh bọn họ được trận pháp khuếch đại, lại có sức mạnh của Mộng Ảo Thủy Tinh Nghi thức động, tổng hợp lại cũng không yếu hơn Âm Đế nhiều. Vì thế đợt giao chiến thứ nhất hai bên khó phân được cao thấp.

Một chiêu xuất thủ kết quả lại ngược ý muốn khiến Âm Đế tức giận đến phát điên. Nhìn thấy bốn bề mười sáu vị Thiên linh đang di động với tốc độ cao, khua động một lưới vây phủ ngũ sắc to lớn, từng luồng từng đợt vây khốn lấy mình, Âm Đế lửa giận nổi cao vờn vờn. Nhưng cho dù thế nào, Âm Đế dù sao cũng có được trí tuệ vài ngàn năm sinh sống, sau khi từ từ phân tích liền bình tĩnh lại, trong lòng suy nghĩ biện pháp ứng đối.

Phòng ngự theo ý niệm của Âm Đế từ từ bành trướng ra ngoài, vừa ngăn cách khí thần thánh xâm nhập, vừa thăm dò biến hóa của không khí trong đại điện. Rất nhanh, Âm Đế liền lưu ý đến Mộng Ảo Thủy Tinh Nghi, phát hiện một điểm rất quan trọng.

Đã có mục tiêu, Âm Đế bắt đầu tiến gần vào trung tâm đại điện, nhưng Linh Tôn dường như biết được ý muốn của hắn, mở miệng nhắc nhở mười sáu vị Thiên linh, khiến bọn họ ai nấy toàn lực ứng phó, hình thành một kết giới cực cứng ngăn cách hắn Âm Đế bên ngoài.

Thấy vậy, Âm Đế cười điên cuồng:

- Linh Tôn, người không thấy như vậy là sơ hở chỉ rõ điểm quan trọng của trận pháp cho ta sao?

Linh Tôn thần nhiên đáp:

- Sớm muộn người cũng biết, điểm này không thể nào che giấu được. Chỉ có một chút khác biệt, trước mắt sức mạnh ngăn cản người đang chịu đã phát sinh biến hóa.

Âm Đế tự phụ trả lời:

- Những cao thủ các người nơi đây khá nhiều, ai nấy tu vì đều rất mạnh, nhưng gần như bọn họ sẽ duy trì không được lâu, cuối cùng phải chịu thất bại thôi. Đến lúc đó ta xem thử người chạy trốn ở chỗ nào?

Linh Tôn lãnh đạm lên tiếng:

- Thắng bại còn chưa phân, lần này nói ra còn quá sớm. Trước mắt người còn phải cẩn thận cho mình nhiều đã.

Câu vừa dứt, đỉnh đầu Âm Đế lóe lên một luồng sáng trắng, Linh Tôn đột nhiên xuất hiện, hai tay mang theo hai cột sáng rực rỡ mãnh liệt giáng xuống!

Hơi bất ngờ, Âm Đế gầm lên một tiếng, trong lúc cấp bách tay phải múa lên thẳng thần đón lấy một chiêu của Linh Tôn, thân thể bị chấn rơi xuống đất thụ thương nhẹ. Bốn bề, mười sáu Thiên linh thấy vậy, ai nấy đồng thanh quát lên một tiếng, ba mươi hai luồng chưởng kinh hội tụ lại, hết như ba mươi hai cột sáng, ngưng tụ bên ngoài thân thể của Âm Đế thành một quả cầu ánh sáng thần thánh, chớp mắt đã bộc phát ra sức mạnh kinh người.

Bốn phía đại điện, những hình vẽ rồng phượng điêu khắc trên mặt cột lúc này phát ra ánh sáng chói mắt, các loại thần thú đột nhiên hiện ra, hóa thành các công kích sắc bén, phối hợp với hành động của mười sáu

Thiên linh. Ở giữa đại điện, Mộng Áo Thủy Tinh Nghi lúc này lóe lên hào quang ngũ sắc, tập hợp ánh sáng tán loạn chung quanh ngưng tụ lại, hình thành một cột sáng bảy màu lập tức vây phủ lấy Âm Đế.

Thế công như thế, thiên hạ vô song. Âm Đế tuy thực lực kinh người, nhưng rơi vào trong đó cũng bị nguy hiểm trùng trùng, lại bị luồng khí vô cùng thần thánh trong trời đất nhanh chóng áp chế mạnh mẽ. Vì thế, Âm Đế rống lên điên cuồng, khí tà ác toàn thân không ngừng bành trướng, nhưng mỗi khi đạt đến một trình độ nhất định lại bị khí thần thánh bên ngoài tiêu diệt. Cả hai cứ lúc mạnh lúc yếu, sức mạnh giằng co không ngừng, cũng tiêu biến rất nhanh.

Dần dần, phản kháng của Âm Đế cũng trở nên yếu hơn, thế công của mười sáu Thiên linh cũng bắt đầu suy giảm, hai bên giằng co một lúc lâu cuối cùng cả hai đều bị thương. Thấy vậy, về mặt Linh Tôn trở nên nặng nề, lợi dụng lúc Âm Đế yếu ớt, thi triển lần nữa thuật Thuấn Gian Chuyển Di, lóe lên đã đến sau lưng hắn, chưởng tay phải nhanh chóng múa lên đánh ra mạnh vào ngay vai Âm Đế khi hắn vừa phát giác ra.

Một tiếng sầm vang lên, Âm Đế thiếu chút nữa đã ngã xuống. Nhưng đúng lúc đó, trong tay phải hắn lóe lên ánh đen, tà khí cực mạnh Tàn Hồn Toái Tâm nhận đột nhiên hiện ra, khi Linh Tôn vừa cảm giác không ổn bay người né tránh một chiêu quét ngang, sức mạnh của tà binh đó đã phá tan kết giới, lập tức gây nên thương thế cho ba vị Thiên linh.

Đứng thẳng người dậy, Âm Đế điên quá bật cười, giọng tàn bạo:

- Thiên Chi đô không hổ là mạnh nhất trong ba giới, không ngờ có thể khiến ta bị thương như vậy. Bây giờ ta phải xem thử coi các ngươi có thể chống đỡ được Tàn Hồn Toái Tâm nhận của ta được bao lâu.

Cổ tay rung động, ánh xanh lục mạnh bạo phát ra, kiếm khí sắc bén ẩn chứa khí cực tà, đến nơi đâu thì gió âm gầm rú, khí thần thánh tự động né tránh.

Linh Tôn thấy thế trong lòng chấn động, miệng quát lớn:

- Duy trì ổn định, không được kinh hoàng, bây giờ thi triển “Di Thiên Thần quyết”, liều mạng với hắn một phen!

Nói rồi thân thể bay lên xoay chuyển, dùng đặc tính di động cực nhanh, liên tục không ngừng xuất hiện bốn bề Âm Đế, phân tán chú ý của hắn.

Bên ngoài, mười sáu vị Thiên linh lợi dụng cơ hội thi triển, vận tu vi lên đến cực hạn, tuân theo chỉ thị của Linh Tôn trước đó, phối hợp với trạng pháp giữa thần điện, đem toàn bộ sức mạnh có được truyền vào trong Mộng Áo Thủy Tinh Nghi.

Như thế, Mộng Áo Thủy Tinh Nghi ở giữa thần điện bắt đầu phát sinh biến hóa, toàn bộ quả cầu xoay chuyển nhanh hơn, hào quang bảy màu từ trên bề mặt chiếu ra xung quanh, hình thành một vầng mây sáng bảy màu, rất nhanh tràn ngập cả đại điện.

Vầng mây sáng bảy màu này tính chất cổ quái, không những nhanh chóng hấp thu khí thần thánh trong đại điện, đồng thời còn hấp thu khí tà ác do Âm Đế phát ra, rất xảo diệu kết hợp cả hai thành một, hình thành một luồng ý thức phân tích tình huống của từng người trong đại điện.

Thấy vậy, mười sáu vị Thiên linh hơi kỳ quái, may mà bọn họ tuyệt đối tin tưởng lời của Linh Tôn, đều không suy nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục thúc động chân nguyên.

Âm Đế lại không giống vậy, hắn cảm thấy có chút khác thường. Theo lý tu vi của mười sáu Thiên linh kinh người, bọn họ đồng lòng phát động công kích, uy lực của nó mạnh mẽ thế nào có thể suy được, vì sao lúc này vầng sáng bảy màu lại có tính công kích không mạnh?

Nghĩ đến đây, Âm Đế lập tức nghĩ có âm mưu, rõ ràng đối phương không thể đơn giản như thế, vì vậy phải ra tay trước mới được. Đã có quyết định, Âm Đế không dây dưa với Linh Tôn nữa, toàn thân chớp mắt đã hóa thành mười sáu phân thân, phát xuất một chiêu công kích sắc bén.

Linh Tôn thấy vậy thất kinh, giậm dữ quát lên:

- Âm Đế, có giỏi thì giao chiến với ta, bọn họ năm xưa chưa từng có oan nợ gì với ngươi.

Âm Đế âm trầm đáp:

- Ngày xưa không có oan nợ, nhưng hôm nay có, bọn họ đều phải chết!

Ánh sáng đen thẫm, xanh lục thẫm, đỏ thẫm bộc phát từ Tàn Hồn Toái Tâm nhận, một luồng khí cực tà cực sát gặp phải khí vô cùng thần thánh, cả hai thể như nước với lửa, lập tức phát nổ.

Lúc này mười sáu vị Thiên linh vẫn tín nhiệm lời của Linh Tôn như cũ, phát xuất toàn bộ chân nguyên còn lại trong cơ thể, ý đồ phát động cái gọi là “Di Thiên Thần quyết” để hủy diệt Âm Đế. Nhưng thời gian không còn kịp, khi tấn công của Âm Đế đến gần, mười sáu vị Thiên linh muốn phòng thủ đã quá trễ rồi, chỉ còn cách kiên định niềm tin, liều mạng thúc động pháp quyết để hoàn thành sứ mệnh của mình.

Chính lúc đó, thân thể Linh Tôn nhanh chóng lóe lên, mười sáu cái thuấn ánh sáng trong suốt xuất hiện trước người của mười sáu Thiên linh, đây là thứ duy nhất Linh Tôn có thể làm được.

803. Chương 805 – Thiên Đô Bị Hủy (thiên Đô Bị Hủy)

Đúng lúc này Tàn Hồn Toái Tâm nhận của Âm Đế đang chém xuống, phá tan thuấn ánh sáng do Linh Tôn tạo ra, khiến cho chín Thiên linh chết ngay tại chỗ, còn bảy người bị trọng thương.

Bảy Thiên linh bị trọng thương lúc này mới hơi tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn Linh Tôn, lại phát hiện Linh Tôn cũng đã bị thương. Mười sáu tấm thuấn ánh sáng đó chính là nhờ tu vi vạn năm của Linh Tôn tạo ra, nên nguyên khí của Linh Tôn bị thương rất nặng khi những tấm thuấn này bị Tàn Hồn Toái Tâm nhận chém nát.

Nghi vấn xuất hiện trên vẻ mặt của bảy Thiên linh bị trọng thương, bọn họ không hiểu được, cái Linh Tôn gọi là “Di Thiên thần quyết” thật ra là gì, vì sao không hề hủy diệt được Âm Đế, ngược lại còn khiến nhiều người chết đi. Vấn đề này bọn họ không hề có câu trả lời, nhưng một lúc lâu sau, bọn họ đột nhiên tỉnh ngộ, nhưng lúc đó bọn họ đã không còn nhìn thấy Linh Tôn rồi.

Cánh cửa thời không trên không trung đại diện phát ra một luồng sáng, lập tức hút lấy các Thiên linh vào trong cùng với ánh mắt kinh dị, chớp mắt liền biến mất.

Linh Tôn cười cười, mười sáu Thiên linh cứu thoát được bảy người, tuy đau khổ rất nhiều, nhưng cũng đáng để an ủi. Về mặt Âm Đế nóng nảy, thấy cánh cửa thời không cùng biến mất với Mộng Ảo Thủy Tinh Nghi, không khỏi trút hết nỗi giận lên người Linh Tôn.

- Đáng ghét! Người không ngờ dương Đông kích Tây, dùng thuật Càn Khôn Nã Di đưa bọn họ đi, người không sợ ta sẽ chém người thành vạn phần sao?

Linh Tôn điềm nhiên đáp lại:

- Từ khi người xông vào Thiên Chi đô, nơi đây đã bắt đầu xảy ra việc đối mặt với kiếp nạn định sẵn. Thân là người sáng lập nên Thiên Chi đô, nếu như có thể bảo vệ nó để không bị xâm hại, ta tự nhiên toàn lực ngăn chống. Nhưng nếu như biết rõ không có cách nào cứu vãn, ta làm sao để bọn họ chịu chết. Trước đây ra đã từng nói, đây là “Di Thiên thần quyết”, nhưng đáng tiếc người không hiểu được ý của chữ “Di Thiên”.

- Hay cho một Linh Tôn nhân từ, thật là khiến cho người ta phải cảm động, đáng tiếc Địa Linh Âm Tà ta lại không có chút cảm tình. Làm vậy với ta chỉ khiến người chết nhanh hơn mà thôi. Bây giờ người phải chịu chết thôi.

Cổ tay rung lên, tà binh xoay chuyển, một luồng ánh sáng tà sát đen tuyền phá không bay đến, phát ra tiếng kêu gay gắt chói tai, hệt như tiếng rống của linh hồn chết, bao phủ bốn bề Linh Tôn.

Thấy vậy, vẻ mặt Linh Tôn không chút biến đổi, toàn thân ánh sáng huyền diệu lóe lên, cả thân hình tự động phân rã, một thành mười, mười thành trăm, trăm hóa thành ngàn, ngàn chia thành vạn. Chỉ trong chớp mắt, Linh Tôn đã biến mất không còn nhìn thấy, tu vi vạn năm của Linh Tôn đã hóa thành bụi trần, khí tức chớp mắt đã phiêu tán.

- Từ không thành có, theo duyên mà tụ lại và phân tán, vạn năm thời gian, kỳ thật chỉ là một chớp ...”

Âm Đế đứng yên ngây ngốc, mãi đến khi thanh âm không còn, hắn mới tỉnh táo lại, giọng hung tợn gầm rú:

- Người tàn độc, người điên cuồng, người lợi hại, không ngờ dám coi thường sự tồn tại của ta, ta muốn tự tay hủy diệt tất cả mọi thứ người lập ra, người nhìn đi!

Hai tay giơ cao, tà khí xông lên tận trời, Âm Đế trong lúc phẫn nộ sức mạnh bạo phát mấy lần, lập tức đánh tan Vạn Linh thần điện.

Bay vút lên trời cao, Âm Đế đứng yên ngạo nghễ giữa không trung, Tàn Hồn Toái Tâm nhận trong tay múa lên điên cuồng, sức mạnh hủy diệt như mây phóng ra bốn bề, cả Thiên Chi đô mỹ lệ đã bị một mình hắn phá tan tành, chớp mắt khung cảnh không còn gì, biến thành một nơi hoang phế.

Đến lúc này, lửa giận Âm Đế dần dần tan biến, liếc nhìn cảnh tượng tàn phá bốn bề, Âm Đế tự nói với mình:

- Thế này cũng còn quá tiện nghi cho người, hủy diệt thôi, không cần để lại thiên đường.

Hai tay giơ lên, chớp mắt Âm Đế đã biến thành hình dạng khác, toàn thân ánh sáng lưu chuyển, một luồng uy lực tiêu diệt trời đất bộc phát từ người hắn, chớp mắt đã bao phủ khắp Thiên Chi đô, khiến cho từng góc từng chỗ đều ngập đầy sức mạnh tà ác của hắn.

Một tiếng quát lớn của Âm Đế truyền ra, sau đó tiếng sấm rung trời, những vụ nổ liên miên không ngừng xảy ra ở từng góc của Thiên Chi đô, cả không gian thần bí đỏ như máu, cả Thiên Chi đô do linh khí hội tụ tạo thành đã sáng lập vài ngàn năm cuối cùng bị hủy diệt trong tay Âm Đế. Đưa mắt nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, Âm Đế bật cười điên cuồng, khí tà ác từ trời ập xuống, khiến cho vô số cao thủ nhân gian đều cảm ứng được.

Thiên Chi đô bị hủy diệt như vậy, ở nhân gian người cảm nhận được sâu sắc nhất là Bách Linh, ngoài ra còn có những Linh dị đồng môn Thiên Chi đô khác. Là công chúa của Thiên Chi đô, Bách Linh biết điều này tất nhiên cần phải xảy ra, nhưng khi thật sự đối mặt, nàng mới phát hiện té ra mình cũng yếu ớt. Cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới cũng cảm ứng được, nhưng bọn họ rất kinh ngạc, không thể ngờ được Thiên Chi đô trong tam giới, có lực lượng mạnh nhất lại bị hủy diệt đầu tiên.

Tam gian thất giới lúc này đã mất đi một giới, sáu giới còn lại tiếp theo sẽ là ai đây? Là Quỷ vực, Ma vực hay là Vân Chi Pháp giới? Đường đi của định mệnh đã phát sinh biến hóa, sau khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, trong tam gian thất giới ai sẽ là người đạt được vinh quang?

Trên một vùng hoang dã, một cuộc rượt đuổi sinh tử đang xảy ra. Hai bóng người đang tiến rất nhanh, cao độ cách mặt đất khoảng mười trượng, lượn qua lượn lại tìm kiếm nơi ẩn nấp thích hợp.

Cách vài dặm phía sau, sáu bóng đen hai trước bốn sau phân theo hình cánh quạt bám chặt lấy hai hình bóng phía trước, ai nấy đều toát ra khí thế mạnh mẽ to lớn.

Quay đầu lại, Bạch Vân Thiên liếc nhìn phía sau, truyền âm cho Dương Thiên:

- Ma Vương đó xem ra một lòng muốn bắt bọn ta, tình hình chúng ta trước mắt không ổn. Theo tình huống này, cục diện tạm thời khó có thể thay đổi, chúng ta cần phải tránh khỏi truy binh, sợ phải chia ra hành động.

Dương Thiên trầm ngâm một lúc, rồi mới nói:

- Chia ra đúng là một biện pháp, nhưng người mang hai người bọn họ bỏ chạy, một khi rơi vào tay bọn chúng, sợ là ...

Bạch Vân Thiên khổ sở đáp:

- Điều này ta cũng biết, nhưng cứ giằng co mãi thế này cũng không phải là biện pháp, cũng không thể tiến thoái toàn vẹn được.

Dương Thiên nhìn hắn, một lúc rất lâu sau, cuối cùng đồng ý:

- Được, cứ như lời người nói, chúng ta phân ra bỏ chạy, người cẩn thận một chút. Hơn nữa, trước khi chia tay có một câu muốn nói với người, Ma Thần tông chủ có khả năng rất xấu, nhưng hẳn lại không phải là người vô tình.

Bạch Vân Thiên lặng đi, khi tỉnh lại thì Dương Thiên đã mang Bắc Phong bay theo hướng khác, lóe lên đã bay đi vài dặm. Cười khổ sở, Bạch Vân Thiên tự chế giễu mình:

- Cũng có lẽ bởi lòng của ta còn chưa đủ tàn độc, vì thể hiện tại mới cần phải bỏ chạy. Nếu như nói là đủ tàn độc, lúc này bỏ chạy hẳn phải là người khác không phải là ta rồi.

Chuyển theo hướng khác, Bạch Vân Thiên đột nhiên tăng tốc, biến mất ở vùng núi xa xa.

- Ma Vương đại nhân, bây giờ bọn họ phân ra làm hai, chúng ta phải làm thế nào cho đúng đây?

Giọng nói lạnh lùng, Ma Áo tôn chủ mở miệng hỏi.

Ma Thiên tôn chủ lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Bọn chúng thế nào bọn ta thế đó. Bây giờ người dẫn hai Ma thần truy đuổi theo Dương Thiên và Bắc Phong, bốn vương hôm nay nhất định phải tự mình tiêu diệt Bạch Vân Thiên và Âu Dương Vân Thiên.

Ma Áo tôn chủ nhìn Ma Vương, ánh mắt hơi chút kỳ dị, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ vâng một tiếng liền dẫn theo Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong truy đuổi Dương Thiên.

Sai Ma Áo tôn chủ đi rồi, Ma Thiên tôn chủ nói với Ma thần Tàn Vô Nguyệt và Ma thần Hàn Tinh:

- Từ nay đề phòng hẳn một chút, có ngày ta phải tiêu diệt hẳn.

Hai Ma thần đồng thanh vâng dạ, cung kính đáp lại.

Nghe vậy, gương mặt Ma Thiên tôn chủ hơi giãn ra, dẫn hai Ma thần truy theo Bạch Vân Thiên. Cứ mãi truy đuổi, chớp mắt đã qua hai canh giờ, bay vượt vài ngàn dặm, nhưng vẫn mãi không đuổi theo được Bạch Vân Thiên, ngược lại đến một vùng bờ sông đã mất dấu mục tiêu.

Gầm lên một tiếng hung hăng, Ma Thiên tôn chủ rống lên:

- Hay cho Ma Thần tông chủ xảo trá, bốn vương không ngờ lại tính toán như thế. Ma thần dừng lại, tìm kiếm cẩn thận cho ta, cho dù có phải lật tung cả vùng đất lên, ta cũng muốn tìm được hẳn.

Hai Ma thần không dám cãi lại, phân ra tìm kiếm trong phương viên vài chục dặm. Rất lâu sau, Ma thần Hàn Tinh quay về, tìm kiếm cẩn thận cũng không có chút dấu tích nào, bị Ma Thiên tôn chủ chửi rửa như chó cụp đuôi.

May mà Ma thần Tàn Vô Nguyệt quay về kịp thời, mang theo chút tin tức mới khiến cơn giận của Ma Thiên tôn chủ giảm bớt.

- Ma Vương đại nhân, thuộc hạ phát hiện ở cách đây về phía Đông khoảng ba mươi dặm có hành tung của Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi, hai người khí tức hơi hỗn loạn, rõ ràng trên người có thương thế.

Hừ nhẹ một tiếng, Ma Thiên tôn chủ cười lạnh lên tiếng:

- Thật là tái ông thất mã, tưởng mắt lại được cái khác. Một Ma Thần tông chủ chạy mất, lại được hai minh chủ của Chánh Đạo. Quá tốt, bốn vương bây giờ cơn giận khó tan, trước hết hãy tiêu diệt Kiếm Vô Trần rồi nói tiếp.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt nhắc nhở:

- Ma Vương đại nhân, Kiếm Vô Trần đó có Hậu Nghệ thần cung, tuy nói lúc này trên mình có thương thế, nhưng nếu ép hẳn quá, sợ là cũng không được tốt.

Ma Thiên tôn chủ hừ giọng nói:

- Có gì mà phải sợ chứ? Lợi dụng lúc hẳn yếu đuối trước hết hãy đoạt mạng của hẳn, ta đúng cũng đang muốn đoạt lấy Hậu Nghệ thần cung, đến lúc có rồi thiên hạ sẽ trong tay ta. Đi, cơ hội như vậy sao có thể bỏ qua được?

Nghे vậy ngẫm than, Ma thần Tàn Vô Nguyệt không dám biểu lộ bất mãn trong lòng, vội cùng Ma thần Hàn Tinh lên đường, theo Ma Thiên tôn chủ đi tìm Kiếm Vô Trần.

Theo chỉ điểm của Ma thần Tàn Vô Nguyệt, Ma Thiên tôn chủ rất nhanh phát hiện được Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi, bọn họ lúc này đang ngự khí bay chậm chậm hướng về Trường Bạch sơn.

Bật cười âm độc, Ma Thiên tôn chủ ha hả lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta hãy khiến bọn chúng kinh sợ, khiến bọn chúng thưởng thức mùi vị tử vong trong khoái lạc.

Lời vừa dứt, trong mắt ánh Ma lóe lên, “Tâm Dục Vô Ngân” của Ma tông đột nhiên bắn đến, tinh thần dị lực tập trung cao độ hết như một thanh kiếm bán, lập tức đánh rớt hai người đang bay thành thoi giữa không trung.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt và Ma thần Hàn Tinh lợi dụng thời cơ bay đến trước, chân nguyên bộc phát, tinh thần dị lực phối hợp với chiêu thức sắc bén, khiến cho Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi họa vô đơn chí rơi vào chỗ chết.

Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi vốn vừa thưởng thức phong cảnh, vừa đi đến Dao Trì, miệng đàm luận hôn sự của hai người. Ai ngờ, sát cơ đột nhiên xuất hiện, còn chưa kịp biết được chuyện gì, một loạt công kích đáng sợ đã xuất hiện, tiếp theo lại đến đợt hai đợt ba.

Hai người la lên thê thảm, cơn giận bùng phát. Nhìn hai bóng đen, Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi vừa kinh sợ vừa giận dữ, tiếng la thảm thiết ẩn chứa cả sự bất cam.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt là đệ nhất Ma thần trong Ma vực Ma Thiên giới, thực lực mạnh mẽ không kém Thiên Kiếm khách. Lúc này hắn lại đang mạnh sức công kích hai người thương thể chưa khỏi là Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi, khoảng cách hai bên khá lớn, vì thế dễ dàng ép cho hai người không cách vùng lên được.

Bên cạnh, Ma thần Hàn Tinh toàn lực hỗ trợ, ánh ma sắc đen thu mở gây áp lực, liên tục phá vỡ hơn mười tuyến phòng ngự của hai người, khiến cho cả thân thể và nguyên thần đều bị trọng thương.

Gầm lên một tiếng hung hăng, Kiếm Vô Trần ngoan cường chống cự, toàn thân ánh đỏ từ yếu mạnh lên, đang từng bước từng bước ép ánh ma ra xa thân thể.

804. Chương 806 – Dao Trì Lệnh Hủy (dao Trì Lệnh Bị Phá Hủy)

Diệp Tâm Nghi thấy vậy hô lên một tiếng thất kinh, phòng ngự yếu ớt do phân tâm lập tức tan vỡ, liền bị hết như Kiếm Vô Trần.

Cười âm trầm một tiếng, Ma thần Tàn Vô Nguyệt toàn thân lóe lên ánh đen, biến mất khỏi chỗ cũ xuất hiện ngay bên cạnh Kiếm Vô Trần, tay phải lóe lên ánh Ma quý dị, hung hăng đánh vào ngực của Kiếm Vô Trần.

Ma thần Hàn Tinh cũng không yếu hơn, dùng phương thức tương tự, lập tức một chưởng xuất hiện trên đầu Diệp Tâm Nghi. Nguy hiểm đến gần, Kiếm Vô Trần ánh mắt lóe sáng, thân thể đột nhiên nghiêng qua, cả thân hình xoay tròn nhanh chóng, vào lúc nguy hiểm nhất Kiếm Vô Trần đã bộc phát tiềm lực, tránh được công kích của Tàn Vô Nguyệt, xuất hiện bên cạnh Diệp Tâm Nghi, thẳng thắn đón lấy một chưởng của Hàn Tinh.

Một tiếng ầm vang lên, Kiếm Vô Trần miệng phun máu tươi, thân thể rơi xuống đất. Diệp Tâm Nghi lợi dụng cơ hội né ngang ba trượng, tránh được truy kích của Hàn Tinh. Diệp Tâm Nghi vội đưa tay vào lòng lấy ra Dao Trì ngọc lệnh, miệng quát lên một tiếng, ánh xanh toàn thân mở rộng, một luồng khí thần thánh bắn ra bốn phía.

Dao Trì ngọc lệnh trong tay ánh sáng mạnh hẳn, một con thanh loan giương cánh kêu lên, trong lúc hai cánh múa lên cũng gầm rú giận dữ, một luồng khí thần thánh hóa thành lưỡi dao gió cuốn thẳng đến Ma thần Tàn Vô Nguyệt và Ma thần Hàn Tinh.

Cười lạnh lùng tàn khốc một tiếng, thân hình Tàn Vô Nguyệt ảo hóa, thi triển thuật “Ma Ảnh Thiên Ảo”, chớp mắt đã hóa thành trăm bóng bao phủ bốn bề Diệp Tâm Nghi, liên miên không ngừng phát động tiến công.

Ma thần Hàn Tinh tung người lên cao, hai tay nhanh như chớp điện, hai trăm bảy mươi sáu chưởng hội tụ thành một, ngưng tụ thành một con hổ ma giữa không trung, nhắm thẳng thanh loan phóng đến.

Trên mặt đất, Kiếm Vô Trần thân bị trọng thương. Hắn vốn khôi phục được năm tầng thực lực, bị tinh thần dị lực của Ma thần đả thương, rồi thêm một chưởng nặng nề sắc bén của Hàn Tinh, thân thể chịu thương tổn nghiêm trọng, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, lúc này không ngờ còn chưa tới hai phần thực lực.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần trong lòng đầy thương đau, cảm giác bất cam đả kích hắn, khiến hắn trong tình huống hoàn toàn yếu thế, ngang nhiên thi triển Huyết Hà đồ. Như vậy, ánh đỏ máu lóe lên, một luồng sát khí ép người xông thẳng lên trời cao, lập tức khiến cho Ma Thiên tôn chủ và Ma thần chú ý.

Phóng người lên cao, Kiếm Vô Trần miệng rộng lên giận dữ:

- Đồ thứ vô liêm sỉ, xem chiêu đi.

Hai tay múa lên hết như đao chém nát trời, ánh đỏ rực sắc máu đan xen như rồng, gầm rú xông đến tấn công Tàn Vô Nguyệt và Hàn Tinh.

Trên đầu, ánh Ma lóe lên, Ma Vương xuất hiện. Chỉ nghe thấy Ma Thiên tôn chủ âm lạnh cất tiếng:

- Kiếm Vô Trần, Chánh Đạo liên minh đã bị hủy rồi, người cũng xuống địa ngục thôi.

Một tiếng rống ngâm, đao ma rung trời, một luồng đao đen như mực phóng ra trăm trượng, mang theo uy thế ngưng trời rẻ núi, đã chém xuống đỉnh đầu Kiếm Vô Trần ngay khi lời Ma Thiên tôn chủ vừa dứt.

Một đao này bá tuyệt uy mãnh, xông đến hoàn toàn bất ngờ. Tuy nói là Ma Thiên tôn chủ lúc này thân bị trọng thương, nhưng dù gì hắn cũng là Ma Vương của Ma vực, vì thế một đao này đối với Kiếm Vô Trần, có thể nói có tính hủy diệt. Kiếm Vô Trần lúc này muốn né tránh cũng đã quá trễ rồi.

Giờ phút này đây, ngoại trừ việc la lên hung hăng điên cuồng để biểu lộ sự phẫn nộ bất bình của mình, hắn chỉ còn có thể làm một chuyện duy nhất chính là thúc động chân nguyên sót lại, tổ chức lưới sáng phòng ngự yếu ớt.

Diệp Tâm Nghi bị Ma thần Tàn Vô Nguyệt tấn công, tình thế vô cùng khẩn trương. Ngoại trừ trạng thái cơ thể khác biệt, những kỹ học quý dị này cũng có áp lực rất lớn đối với nàng.

Nhưng mà cho dù như vậy, sự lưu luyến sinh mạng, với những mong ước còn chưa đạt được, khiến cho Diệp Tâm Nghi ngoài sự phản kháng không còn cách nào khác. Vì thế nàng quên hết mọi chuyện, toàn tâm toàn ý thúc động Dao Trì ngọc lệnh, kịch liệt triển khai chiến đấu với Tàn Vô Nguyệt.

Có lẽ do ý niệm muốn sống quá to lớn, Diệp Tâm Nghi lúc này phát huy được thực lực kinh người, mạnh mẽ ổn định thế trận trước thế công thấu trời của Ma thần Tàn Vô Nguyệt.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng ma khí kinh thiên đột nhiên truyền đến, khiến cho Diệp Tâm Nghi đang giao chiến chấn động tinh thần, không khỏi mất tự chủ đưa mắt nhìn qua bên cạnh.

Vừa nhìn qua, Diệp Tâm Nghi kinh hãi la lớn, một đao của Ma Thiên tôn chủ chém xuống, Kiếm Vô Trần lại không cách nào né tránh được, thế làm sao không thể khiến cho nàng thất kinh hồn vía được?

Trong lúc nguy cấp, Diệp Tâm Nghi quên hết mọi chuyện, một lòng chỉ muốn cứu lấy Kiếm Vô Trần, căn bản không hề nghĩ đến giá to lớn phải trả. Lòng tập trung lại, ý niệm bộc phát, một niềm tin kiên định điều khiển Dao Trì ngọc lệnh, khiến cho nó chớp mắt đã đến trên đầu Kiếm Vô Trần, phát xuất một luồng sáng xanh rực rỡ, nghênh đón lấy một đao hủy diệt của Ma Thiên tôn chủ.

Hành động của Diệp Tâm Nghi có thể nói là huyền diệu vô cùng, chỉ cần chậm đi một chút, Kiếm Vô Trần cho dù không chết, tám thân huyết nhục cũng nhất định bị phá hủy. Nhờ vậy Kiếm Vô Trần tránh được kiếp nạn, nhưng Diệp Tâm Nghi thiếu đi sự bảo hộ của Dao Trì ngọc lệnh, bị Ma thần Tàn Vô Nguyệt phát ra ánh ma hắt bay đi.

Ánh mắt lúc đó âm trầm không còn thần sắc, thân thể Diệp Tâm Nghi tựa như lá rụng, nhẹ nhẹ, rơi rụng âm thầm cách đó trên vài chục trượng. Hai môi mím chặt, khuôn mặt Diệp Tâm Nghi đầy sự đau khổ, nhưng nàng không hề kêu lên. Bởi vì nàng không muốn lúc này làm Kiếm Vô Trần phân tâm, như thế sẽ không tốt cho hắn.

Kiếm Vô Trần không biết được tình huống của nàng, ít ra vào lúc này, hắn đang một lòng một dạ suy nghĩ việc tiếp tục ứng phó mọi chuyện như thế nào.

Lợi dụng Dao Trì ngọc lệnh ngăn cản được Vạn Ma đao của Ma Thiên tôn chủ, Kiếm Vô Trần thân thể lắc lên, trong thời gian rất ngắn liên tục ba lần thay đổi thân pháp, khiến cho hình bóng của hắn một phen thành chín, tạo thành một vòng tròn, các loại sắc thái tuần hoàn lưu động trên từng hình bóng, khiến cho địch nhân nhất thời không biết được đâu mới là bóng thật của hắn.

Hoàn tất mọi chuyện này rồi, trong đầu Kiếm Vô Trần xuất hiện tình huống của Diệp Tâm Nghi. Vì thế, hắn đột nhiên nổi giận, vừa điên cuồng rống lên vừa rút ra Hậu Nghệ thần cung, cũng không cần biết đến thân thể của mình lúc này có thể chịu đựng được phản lực hay không, ngang nhiên thúc động pháp quyết, toàn thân bộc phát sức mạnh hủy diệt.

Thời điểm này, tình huống toàn bộ chiến trường hết sức kì diệu. Một đao của Ma Thiên tôn chủ bị Dao Trì ngọc lệnh ngăn cản, hai bên giằng co với nhau, sức lực nhanh chóng bị tiêu hao. Ma thần Tàn Vô Nguyệt chỉ một chiêu đã đánh bay Diệp Tâm Nghi, khiến nàng bị thương rất nặng, nhưng hắn lại không đuổi theo, gần như chỉ phát ra tinh thần dị lực liên tục không ngừng tàn phá Diệp Tâm Nghi.

Giữa không trung, Ma thần Hàn Tinh trước đó dùng kỳ học của Ma vực ngưng tụ thành một con hổ, đấu lực với thanh loan do Dao Trì ngọc lệnh phát ra, một lòng muốn áp chế lấy. Ai ngờ Diệp Tâm Nghi hết lòng cứu người, đột nhiên chuyển Dao Trì ngọc lệnh đến đối đầu Vạn Ma đao.

Như vậy, Ma thần Hàn Tinh mất đi đối tượng tiến công, liền lợi dụng lúc Diệp Tâm Nghi bị trọng thương bắn đi, thân thể bay lên chụp xuống, muốn sớm kết liễu Diệp Tâm Nghi. Ai ngờ, cử động vốn rất chính xác lại rơi vào một chiêu hủy diệt của Kiếm Vô Trần, khiến cho vạn vật trong phương viên vài chục dặm chấn động.

- Âm Dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng. (1)

Giọng nói âm lạnh tàn khốc, trong lúc nói, thần cung trong tay của Kiếm Vô Trần vốn có hai lỗ căng dây rồng không liền phát ra hào quang một xanh một đỏ, cả hai giao lại một điểm, nhìn thấy hết như dây cung.

- Phá vân liệt tiêu, trục nhật diệt long, thần tiên sở chí, vạn vật tề tru! (2)

Dây cung vừa hiện ra, khí âm dương tại điểm giao nhau liền hóa thành mũi tên ánh sáng, theo sự khống chế của Kiếm Vô Trần, cả trường cung tròn như mặt trăng, linh khí tứ bề âm thầm nhanh chóng hội tụ nhập vào trong mũi tên ánh sáng, mục tiêu nhắm thẳng vào Hàn Tinh.

Thời điểm này, toàn thân Kiếm Vô Trần hào quang xanh đỏ lấp lánh, tuy sắc mặt vô cùng trắng bệch, nhưng cừu hận trong đáy mắt lại như lửa đỏ thiêu đốt, một mực chống đỡ cho hắn.

Uy lực của một tên này không so được với khi giao chiến với Lục Vân, nhưng một tên này hủy diệt Ma thần Hàn Tinh, kiềm chế Ma thần Tàn Vô Nguyệt, cũng khiến Ma Vương kinh khiếp. Một tên vút lên trời, rẽ mây xé toang bầu trời. Không cần phải giải thích gì thêm, một cột sáng kết nối trời đất, uy lực đủ chấn động bốn bề.

Ma Thiên tôn chủ rống lên giận dữ, trong sự phẫn nộ của hắn, Vạn Ma đao trong tay rực lên ánh ma, ngấm lên một tiếng chấn động, một luồng lửa sắc đen vút ra chém xuống, đánh trúng ngay vào Dao Trì ngọc lệnh. Một luồng sáng xanh lóe lên, tranh đấu sinh tử, Dao Trì ngọc lệnh gần như chỉ chống đỡ giây lát, sau đó liền bị luồng sáng ma thôn tính, trong không trung vang lên một tiếng ngọc vỡ.

Quay đầu, Kiếm Vô Trần nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy từng mảnh xanh rơi rụng theo gió, bảo vật trấn sơn của Dao Trì – Dao Trì ngọc lệnh lại bị hủy diệt như vậy. Bất ngờ, đau xót hiện lên trên mặt Kiếm Vô Trần.

Nghĩ đến việc Diệp Tâm Nghi vì cứu mình, cuối cùng đến cả bảo vật của môn phái cũng bị hủy diệt, hắn làm sao không cảm thấy đau lòng được. Phẫn nộ thay thế cho đau thương, thân thể Kiếm Vô Trần xoay

chuyển, Hậu Nghệ thần cung nhắm thẳng vào Ma Thiên tôn chủ, giọng đau khổ run rẩy quát lên:

- Đồ thứ tà ác vạn phần, ta muốn ngươi phải trả giá đắt.

Vẻ mặt Ma Thiên tôn chủ thất kinh, lập tức cảnh giới cao độ, Vạn Ma đao trong tay hoành ngang trước ngực, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thần khí cực mạnh trong tay Kiếm Vô Trần, vẻ mặt đầy nét tham lam và kinh sợ.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt lắc mình đến bên cạnh Ma Thiên tôn chủ, nhỏ giọng khuyên bảo:

- Ma Vương đại nhân, thực lực của ngài trước mắt đã giảm rất nhiều, đối mặt với thần khí cực mạnh đó cần phải đặt cẩn thận làm đầu.

Ma Thiên tôn chủ phản ứng lại:

- Ngươi xem Kiếm Vô Trần kia cũng như cung kéo hết mức, hần xem ra không còn đủ sức để thi triển Hậu Nghệ thần cung rồi.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt lo lắng lên tiếng:

- Lời của Ma Vương đại nhân hần có đạo lý nhất định, nhưng chúng ta cũng không hiểu nhiều về thần khí đó, ai dám chắc Kiếm Vô Trần sẽ không coi thường sống chết cố gắng thi triển? Nếu như hần tức giận đến độ làm như vậy, bỏ thêm một tính mạng nữa cũng không thêm tính toán. Điểm này hy vọng Ma Vương đại nhân nên suy xét kỹ, chúng ta chỉ cần còn sống hần còn có hy vọng.

Ma Thiên tôn chủ trầm ngâm một lát, lời Tàn Vô Nguyệt rất có đạo lý, trong tình huống hiện nay, Kiếm Vô Trần đã bị ép đến bước đường cùng, ai dám bảo đảm hần sẽ không nổi điên phản kháng đến cùng đây?

Suy tưởng trước sau, Ma Thiên tôn chủ có được quyết định, giọng lạnh lùng tàn khốc vô cùng nói với Kiếm Vô Trần:

- Tiểu tử, nếu không bởi ngươi có Hậu Nghệ thần cung trong tay, ngươi làm sao có thể hoành hành bá đạo được. Tranh bá thất giới cần có chân tài thực học, sẽ có ngày ta khiến ngươi phải chết dưới tay ta. Hôm nay hãy tha cho ngươi trước đã, lần tới gặp mặt bốn vương sẽ không nhân từ như vậy đâu.

Nói rồi xoay người, Ma Thiên tôn chủ dẫn Ma thần Tàn Vô Nguyệt bỏ đi.

Kiếm Vô Trần giận dữ lên tiếng:

- Không cần phải cuồng vọng, lần tới gặp mặt bốn minh chủ cũng sẽ không cho ngươi cơ hội bỏ chạy đâu!

Không hề có hồi đáp, Ma Thiên tôn chủ và Ma thần Tàn Vô Nguyệt đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Ghi chú:

(1) Âm Dương chi khí, thiên địa chi mẫu, ảo hóa chi linh, vi ngã sở dụng = khí âm dương, mẹ của trời đất, biến hóa linh ứng, để ta sử dụng.

(2) Phá vân liệt tiêu, trục nhật diệt long, thần tiên sở chí, vạn vật tề tru! = Rẽ mây phá bầu trời, đuổi mặt trời diệt rồng, mũi tên thần đến đâu, vạn vật đều bị hủy diệt!

805. Chương 807 – Phản Hồi Dao Trì (quay Về Lại Dao Trì)

Lắc lư vài lần, cuối cùng Kiếm Vô Trần ổn định được tư thế bước tới, hướng về phía Diệp Tâm Nghi đang chờ đợi xa xa. Một lúc lâu sau, Kiếm Vô Trần đến bên Diệp Tâm Nghi, thấy vẻ mặt nàng trắng toát, không khỏi thương cảm lên tiếng:

- Tâm Nghi, không sao rồi, để huynh đỡ muội rồi đi.

Cúi mình xuống, Kiếm Vô Trần cất lực đỡ Diệp Tâm Nghi, chậm chậm đi về nơi xa xa. Diệp Tâm Nghi hơi bàng hoàng, quay đầu nhìn lại chiến trường vừa rồi, nhỏ giọng nói:

- Vô Trần, Dao Trì ngọc lệnh của muội sao không thấy đâu cả?

Kiểm Vô Trần đau buồn đáp:

- Huynh xin lỗi, Tâm Nghi. Dao Trì ngọc lệnh bị hủy diệt bởi một đao của Ma Thiên tôn chủ rồi.
- Thế nào? Dao Trì ngọc lệnh bị hủy rồi! Không, không thể, huynh gạt muội, huynh gạt muội rồi!

Thần sắc kích động, Diệp Tâm Nghi cơ hồ phát điên.

Kiểm Vô Trần cười khỏ đáp lại:

- Tâm Nghi, xin lỗi, tất cả mọi thứ đều bởi huynh, huynh sẽ tự mình giải thích cho sư phụ muội, bà có trách phạt thế nào huynh đều chịu.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt hơi hoảng hốt, miệng lẩm nhẩm tự nói, cứ mãi lẩm nhẩm:

- Bị hủy rồi, bị hủy rồi, mọi thứ đều bị hủy cả rồi ...

Bên tai một thanh âm quen thuộc vang vọng:

- Một khi Dao Trì ngọc lệnh trong tay con đã bị hủy, con phải lập tức quay về Dao Trì, nếu không khó mà thoát khỏi kiếp nạn!

Lời này ngày đó Ngọc Liên Quan Âm Dư Mộng Hoa của Dao Trì đã nói, ai ngờ hôm nay cuối cùng ứng nghiệm.

Thấy nàng trở nên như vậy, Kiểm Vô Trần vẻ mặt đầy xấu hổ, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tâm Nghi, đừng như vậy nữa, muội hãy cố gắng lên, con đường tương lai của chúng ta còn rất dài.

Ngây ngốc nhìn hắn, Diệp Tâm Nghi ánh mắt mê loạn dần dần tỉnh lại, cuối cùng quay đi, vẻ mặt ngây ngô nói:

- Lời dự báo ngày đó đã ứng nghiệm rồi, muội phải về Dao Trì. Đi thôi.

Cất bước lên đường, Diệp Tâm Nghi được Kiểm Vô Trần nâng đỡ từ từ bỏ đi.

Gió nhẹ thổi đến, mặt nước xao động, hồ phẳng lặng cả mười dặm, hoa lạ nở đầy. Đây là một hồ nước nằm giữa vùng núi bao quanh, mặt nước trong xanh như ngọc, vô số kỳ hoa dị thảo xanh biếc, hình thành trên mặt nước một vòng hoa như sao năm cánh.

Những loại kỳ hoa này từ năm phương hướng vươn dài vào trong, nhìn từ trên cao xuống tựa như năm dải sắc màu, lần lượt tụ vào giữa hồ nước, kết thành một vòng tròn đường kính hơn một dặm.

Bên trong vòn tròn ngàn vạn hoa khoe sắc, phân theo màu sắc khác nhau thành bảy tầng, mỗi tầng cách nhau vài trượng, từng tầng từng tầng kéo dài vào trong, chia ra các màu đỏ, vàng chanh, vàng, xanh lục, xanh, xanh lam, tím.

Bên trong vòng tròn hoa bảy sắc, mặt nước còn lại có đường kính chừng hai mươi trượng, ở trong cùng có hình hoa sen to khoảng vài trượng, nó có tám cánh đang nở rộng trên mặt nước, hướng theo tám phương vươn dài do tám dải hoa lạ vô danh, kết nối với vòng hoa bảy màu bên ngoài. Trên mặt nước, hình hoa sen to lớn phát ra ánh sáng êm ái hòa nhã, màu sắc biến ảo bất định, lúc thì xanh lục biếc, khi thì xanh vàng, khiến cho người nhìn cảm thấy đẹp đẽ vô cùng.

Ngắm nhìn cảnh tượng trước mắt, Kiểm Vô Trần giữa không trung kinh ngạc đến ngây ngốc. Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Dao Trì của Trường Bạch sơn lại đẹp đẽ không gì sánh được. Quay đầu, Kiểm Vô Trần kinh ngạc cất tiếng hỏi:

- Tâm Nghi, đây chính là Thiên Trì như lời nàng nói? Những hoa kỳ lạ này do đâu mà có, nhờ vào sức con người hay là do thiên nhiên hình thành?

Diệp Tâm Nghi ngẩng nhìn dưới chân, vẻ mặt đau thương, rõ ràng mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm qua đến lúc này nàng còn rất khó khăn để chịu đựng. Miễn cưỡng bật cười, Diệp Tâm Nghi gật đầu nói:

- Không sai, đây chính là Thiên Trì, bây giờ được gọi là Dao Trì, chính là địa phương đẹp nhất trong nhân gian. Còn đối với những hoa kỳ lạ trên mặt đất chính là do tự nhiên hình thành, cũng là một trận pháp thần kỳ, ẩn chứa huyền diệu vô cùng.

- Quá tuyệt đẹp, thật sự đoạt quyền của ông trời, khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Chăm chú ngắm nhìn, Kiếm Vô Trần bật lên câu khen ngợi.

Diệp Tâm Nghi không chút thay đổi, nhẹ nhàng đáp lại:

- Đúng thế, mỗi một cá nhân đến nơi đây đều cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng nơi đây, chỉ đáng tiếc số lượng người thật sự nhìn thấy được cảnh tượng kỳ lạ này đến giờ rất ít.

Kiếm Vô Trần hiểu được ý nàng, than thở:

- Cảnh tượng như vậy, đối với ai đều muốn bảo vệ, tự nhiên không dễ dàng cho người thường được thấy.

Cười đau thương, Diệp Tâm Nghi đột nhiên mất đi vẻ thất vọng, nhẹ giọng nói:

- Được, không nói chuyện này, chúng ta xuống thôi, để muội dẫn huynh tham quan một lượt những chỗ khác của Dao Trì.

Nắm lấy tay của Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi nhẹ nhàng hạ xuống thẳng vào trên hoa sen to lớn, khi đến gần lòng bàn tay phải lóe lên ánh xanh, phát ra một luồng sáng rực rỡ, nhẹ nhàng phân rẽ lưới sáng phòng ngự bên ngoài hoa sen. Đi xuyên qua tầng phòng ngự này, Kiếm Vô Trần nhạy bén phát hiện thân thể hơi run lên, một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt xâm nhập vào thân thể của hắn, khiến hắn cảm thấy hơi ghê tởm, may mà tan biến rất nhanh.

Tiến vào bên trong hoa sen to lớn rồi, Kiếm Vô Trần phát hiện bên trong không ngờ là một đường hầm thời không kỳ dị đặc biệt, chính là đường vào Dao Trì, người không hiểu được ảo diệu bên trong hắn rất khó phát giác ra được.

Theo sau Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần nhanh chóng vượt qua đường hầm, tiến vào một thế giới xanh biếc, có một tòa cung điện, trên cửa chính viết hai chữ “Dao Trì”, bốn bề phủ đầy hoa kỳ lạ, bên trên có vòng sáng bao phủ, thật sự là dưới những lớp sóng nhỏ là một thế giới thần tiên.

Ngắm nhìn tất cả mọi thứ, Kiếm Vô Trần hiểu kỳ dò hỏi:

- Tâm Nghi, Dao Trì này nằm dưới đáy của hồ nước chẳng?

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, vẻ mặt hơi cổ quái, đáp lại:

- Đúng mà cũng không đúng, điều này không thể hỏi rõ được, đi thôi, sư phụ đã biết muội quay về rồi.

Buông tay Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi vượt lên trước một bước, đi thẳng đến đại điện.

Đến trước cửa điện, Diệp Tâm Nghi nhỏ giọng dặn dò:

- Môn phái Dao Trì đệ tử không nhiều, ngoại trừ muội chỉ có hai người sư tỷ, một người tên là Thiên Hương, bị mất tay phải, luôn luôn ở bên phục dịch sư phụ, còn một người tên là Thiên Tâm, hai mắt bị hư, trực ở giữa đại điện.

Kiếm Vô Trần hơi bất ngờ, hỏi dồn:

- Sao lại như vậy, hai người đó bị làm sao, không còn người khác nữa chẳng?

Diệp Tâm Nghi than thở:

- Từ lúc dời đến nơi này đến nay, môn phái Dao Trì dần dần nhân số ít đi, đời sau lại không được như đời trước. Đến đời của sư phụ, còn có hai vị sư thúc bầu bạn, đến thời của muội, tuy cũng có hai vị sư tỷ, đáng tiếc cả trước đây đều đến Thiên Sơn y ước giao chiến, khiến cho một người tàn phế một người mù lòa, Dao Trì hôm nay chỉ còn bốn người mà thôi.

Kiếm Vô Trần lặng đi một lúc, sau đó an ủi:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần có muội ở đây, nhất định sẽ có ngày giúp cho Dao Trì phát triển mạnh mẽ vang danh thiên hạ.

Nghe vậy, Diệp Tâm Nghi dừng lại nhìn hắn, ánh mắt hơi kì dị, nhưng chỉ chớp mắt đã biến mất.

- Được rồi, tiến vào thôi, nhớ nói ít một chút, sư tỷ tuyệt đối không thích người lạ.

Kiểm Vô Trần ừ một tiếng, đi sau một bước theo nàng tiến vào, nhanh chóng bị cảnh vật trong đại điện hấp dẫn.

Dao Trì, một nơi thần bí trong truyền thuyết, vài ngàn năm qua lưu truyền vô số thần thoại. Kiểm Vô Trần lần đầu tiến vào, nhìn thấy bên trong đại điện điêu khắc ngàn vạn đồ án kỳ quái, trong đó hình ảnh người nữ chiếm số lượng rất lớn, khiến cho người ta cảm thấy thu hút. Cả không gian đại điện không lớn lắm, từ cửa đại điện đến vào trong điện ước chừng khoảng năm trượng, ở giữa có một bực ngăn, vừa hay phân chia đại điện thành hai phần.

Trên đại điện, một tấm bình phong ngăn ngay trung ương, phía sau có một ghế ngồi, lúc này đang có một hình bóng uyển chuyển, bên cạnh còn có một người nữ đứng, nhìn không rõ được tướng mạo.

Ở giữa đại điện, ở trên bực, một người nữ áo trắng vẻ mặt xinh xắn, ước chừng hai bốn hai lăm tuổi đang đứng, hai mắt nhắm chặt, như một vết kiếm, hẳn chính là sư tỷ Thiên Tâm của Diệp Tâm Nghi rồi.

Đi đến bên cạnh người nữ, Diệp Tâm Nghi cung kính lên tiếng:

- Sư tỷ, muội là Tâm Nghi, quay về thăm tỷ và sư phụ.

Người nữ đó cười đáp:

- Tỷ biết rồi, tiếng bước chân của muội tỷ rất quen thuộc, mừng thấy muội trở về. Còn người nam bên cạnh muội, hẳn không thể bước qua được, hẳn phải dừng chân.

Diệp Tâm Nghi giọng ôn hòa lên tiếng:

- Sư tỷ, huynh ấy chính là Kiểm Vô Trần, là minh chủ của sáu viện Chánh Đạo, tỷ hãy để cho huynh ấy tiến qua chào hỏi sư phụ đi.

Thiên Tâm lạnh nhạt nói:

- Không được, người ấy không thể tiến qua, phải dừng lại thôi!

Diệp Tâm Nghi còn muốn năn nỉ, Kiểm Vô Trần mở miệng cười nói:

- Được rồi, Tâm Nghi, muội đi vào đi, huynh ở nơi đây cũng được, chỉ là khoảng cách hai trượng thôi mà.

Diệp Tâm Nghi thấy hắn mở miệng, cũng không tiện nói nhiều, chỉ lên tiếng:

- Thế cũng được, muội đi gặp sư phụ trước, huynh ở đây chờ muội.

Nói rồi bước qua bực, tiến thẳng đến trước bình phong.

- Sư phụ, đệ tử bắt tài Tâm Nghi quay về gặp người.

Quỳ trước bình phong, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt hơi đau thương lên tiếng.

Sau bình phong, một âm thanh yêu kiều ôn hòa vang lên:

- Tâm Nghi, con còn nhớ lời ngày đó ta đã nhờ sư thúc của con chuyển lời chăng?

Diệp Tâm Nghi run giọng nói:

- Đệ tử nhớ rõ, sư thúc nói, một khi Dao Trì ngọc lệnh bị hủy, con phải lập tức quay về Dao Trì, nếu không khó mà thoát kiếp nạn.

Phía sau bình phong, thanh âm than thở vang lên:

- Con còn nhớ là tốt rồi, đáng tiếc con không hiểu được lời nói của vi sư, ta muốn một mình con quay về, nhưng con lại dẫn một người khác đi theo.

Diệp Tâm Nghi thất kinh, vội vàng giải thích:

- Sư phụ, huynh ấy là người do Cửu Thiên Hư Vô giới tuyển chọn, sẽ không ảnh hưởng chút nào đến Dao Trì.

Phía sau bình phong, một thanh âm than thở vang lên:

- Dao Trì ngọc lệnh vì sao mà bị hủy, lẽ nào con đã quên rồi.

Diệp Tâm Nghi thân thể run lên, trầm ngâm hồi lâu.

- Được, nếu như con đã quay về, hãy đi nghỉ trước đã, thương thế của con rất nặng, ta sẽ cho Thiên Hương giúp con trị thương.

Phía sau bình phong, chủ nhân Dao Trì phát tay, Thiên Hương bên cạnh liền xoay mình đi ra đến bên cạnh Diệp Tâm Nghi, đỡ lấy người nàng đưa ra ngoài.

Diệp Tâm Nghi nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, Vô Trần huynh ấy ...

- Chuyện của hắn vi sư sẽ tự biết cách xử lý, con đừng suy nghĩ nhiều nữa, đi đi.

Cắt ngang lời của nàng, chủ nhân Dao Trì phát tay ra hiệu cho nàng đi.

Kiểm Vô Trần nhìn vào hai mắt Thiên Hương, phát hiện người nữ mất một tay này tuổi cũng cỡ như Thiên Tâm, nhưng lại còn xinh đẹp hơn mấy phần, so với Diệp Tâm Nghi cũng gần tương đương. Người mỹ nữ này bị tàn khuyết mất một tay khiến cho Kiểm Vô Trần hơi tiếc thương, trong lòng nghĩ thấy Thiên Hương nếu còn hoàn hảo, hẳn là một người phụ nữ xinh đẹp hấp dẫn người ta.

Còn đang suy nghĩ, bên tai Kiểm Vô Trần vang lên thanh âm của chủ nhân Dao Trì, chỉ nghe thấy bà nói:

- Thiên Tâm, con cũng ra đi, để hắn đến đây, ta có vài lời muốn nói riêng với hắn.

Thiên Tâm chần chờ một lúc, cuối cùng không nói điều gì, chỉ xoay người bỏ đi.

806. Chương 808 – Nhất Ngữ Kinh Nhân (một Câu Nói Kinh Người)

- Vô Trần ra mắt tiền bối, hôm qua Dao Trì ngọc lệnh vì văn bối mà bị hủy, văn bối đặc biệt thỉnh tội, hy vọng tiền bối không trách phạt Tâm Nghi, dù phải thế nào văn bối đều cam tâm tình nguyện chịu đựng.

Sau bình phong, chủ nhân Dao Trì hỏi lại:

- Kiểm Vô Trần, ngươi thật sự tình nguyện chấp nhận mọi chuyện vì Tâm Nghi sao?

Kiểm Vô Trần kiên định đáp:

- Đúng vậy, vì Tâm Nghi, văn bối tình nguyện chịu đựng mọi chuyện, xin tiền bối trách phạt.

Chủ nhân Dao Trì lạnh nhạt nói:

- Khiến người đi chết người cũng cam tâm tình nguyện chẳng?

Kiểm Vô Trần chần chờ một lúc, sau đó trầm giọng nói:

- Đúng thế, chỉ cần một lời của tiền bối, văn bối có thể lập tức đi chết.

Sau bình phong, chủ nhân Dao Trì hừ giọng nói:

- Ta không cần ngươi phải chết đi, ta chỉ cần ngươi thả linh hồn đang ẩn giấu bên trong ra, bình thân nói chuyện với ta là được rồi.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt biến hóa, thân thể lắc lư hai lần, rồi kinh hãi lên tiếng:

- Lời này của tiền bối có ý thế nào, văn bối không hiểu rõ.

Chủ nhân Dao Trì trừng mắt nhìn hắn, cho dù cách một bức bình phong, cũng khiến cho tâm thần của Kiếm Vô Trần run lên, mơ hồ cảm thấy bất an.

- Ý của ta rất rõ ràng, ta muốn gặp không phải ngươi, mà là cao nhân vài trăm năm trước đây của Cửu Thiên Hư Vô giới. Nói như thế ngươi hẳn phải hiểu đi thôi.

Kiếm Vô Trần lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn vào hình bóng mơ hồ sau bức bình phong, chỉ có thể cảm giác người nữ đó rất đẹp.

- Người ... người ... làm sao biết được?

- Đáp án chính là nơi thâm sâu trong linh hồn ngươi, muốn biết ngươi hãy tự mình hỏi hắn đi.

Giọng nói lạnh nhạt, chủ nhân Dao Trì hơi miễn cưỡng lên tiếng.

Kiếm Vô Trần không hề nói gì, hắn chỉ trầm lặng đứng ở nơi đó, đang cân nhắc thiệt hơn hay đang khảo sát chuyện khác đây? Thời khắc này, đại diện Dao Trì yên lặng như tờ, thật sự giữa chủ nhân Dao Trì và Kiếm Vô Trần cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Rời khỏi đại diện, Diệp Tâm Nghi theo dẫn đường của sư tỷ Thiên Hương nhanh chóng quay về nơi ở xưa của mình. Nơi đó nàng sống từ nhỏ đến lớn trong hai mươi năm, ngoại trừ đại diện ra, nơi đây chính là nơi chủ nhân Dao Trì đặc biệt chọn lựa cho nàng, nên trong toàn bộ Dao Trì, đây chính là nơi an tĩnh xinh đẹp nhất.

Ngắm nhìn mọi thứ trong phòng sạch sẽ tinh tươm, Diệp Tâm Nghi rất hồ nghi, nhẹ giọng hỏi:

- Sư tỷ, có phải tỷ đã thường xuyên dọn dẹp phòng cho muội chẳng?

Thiên Hương lắc đầu nói:

- Không phải ta, chính là sư phụ. Từ khi muội rời đi rồi, sư phụ mỗi ngày đều đến nơi đây ngồi, thông thường ngồi ngây ngốc một mình, cả ngày chỉ nhớ đến muội.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt biến hóa, cảm động nói:

- Sư phụ thật tốt với muội, nhưng muội lại có lỗi với sư phụ, không những không cứu vãn được Chánh Đạo, còn làm tiêu tan Dao Trì ngọc lệnh, muội đúng là tội nhân của Dao Trì.

Thiên Hương than thở:

- Sư muội, đừng như vậy. Thật ra sau khi muội đi rồi, sư phụ đã phát hiện được kết quả cuối cùng, trong lòng bắt đầu hối hận, đúng ra không nên đáp ứng thỉnh cầu của Cửu Thiên Hư Vô giới để muội đi vào nhân gian.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy hơi mơ hồ, hỏi lại:

- Sư tỷ, tỷ nói vậy là có ý gì? Ngày đó sư phụ khiến muội tiến vào nhân gian là vì suy nghĩ đến hòa bình nhân gian, vì sao cuối cùng lại hối hận, lẽ nào muội đã làm điều gì sai chẳng?

Thiên Hương nhẹ than thở:

- Đúng là sai, nhưng không phải chỉ có muội sai, tất cả chúng ta đều sai lầm. Được, không nói đến những chuyện đó nữa, để ta trị thương cho muội trước, đợi khi muội thương thể thuyên giảm rồi mới nói cho muội những chuyện khác.

Diệp Tâm Nghi thấy Thiên Hương chuyển sang chuyện khác, biết hỏi thêm cũng uổng công thôi, vì thế cũng không nói nhiều nữa, quay về giường bắt đầu trị thương.

Thời gian qua đi rất nhanh, khoảng chừng một giờ sau, Thiên Hương rút hai tay lại, vẻ mặt mệt mỏi ra khỏi giường, đi đến bên bàn ngồi nghỉ.

Một lúc sau, Diệp Tâm Nghi mở hai mắt, tinh thần đã gia tăng gấp bội, cười yêu kiều bay đến bên cạnh Thiên Hương, nắm lấy tay Thiên Hương cảm kích lên tiếng:

- Sư tử, đa tạ tử, thương thế của muội đã thuyên giảm. Chỉ có điều vì sao tử lại thi triển thuật “Thiên Nguyên Nghịch Chuyển”, đem quá nửa chân nguyên tử khổ sở tu luyện truyền cho muội vậy?

Thiên Hương kéo tay nàng, diễm nhiên cười nói:

- Sư tử bất quá chỉ là một người phế nhân, muội mới thật sự là hy vọng của Dao Trì. Để sớm cho muội hồi phục, sư tử hy sinh một chút cũng đâu có gì đâu.

Diệp Tâm Nghi rất cảm động, nắm lấy tay Thiên Hương, kích động lên tiếng:

- Sư tử, mọi người đều rất tốt với muội, mà muội toàn làm mất mặt mọi người, muội thật sự là vô dụng, rất hận bản thân mình.

Thiên Hương vuốt ve mái tóc của nàng, cười mắng:

- Bé hư nói toàn lời bậy. Mọi điều muội nói chúng ta đều hiểu rõ, muội không hề làm mất mặt bọn ta, muội đã tận lực rồi, đổi là sư tử lại không được như muội đâu. Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, sư tử có mấy lời muốn hỏi muội, muội hãy nói thật nhé.

Diệp Tâm Nghi ngồi thẳng dậy, nghiêm chỉnh nói:

- Sư tử có gì cứ hỏi thẳng thắn, muội biết điều gì tuyệt đối không ẩn giấu.

Thiên Hương cười cười an ủi, nhẹ giọng nói:

- Tâm Nghi, cho sư tử biết, Kiếm Vô Trần đó trong lòng muội là người như thế nào?

Diệp Tâm Nghi khuôn mặt đỏ hồng, hơi xấu hổ nói:

- Sư tử, tử thật xấu, cố ý chọc ghẹo Tâm Nghi.

Thiên Hương trầm giọng nói:

- Tâm Nghi, bây giờ mỗi câu của sư tử và muội nói ra đều rất quan trọng, không hề có một chút đùa cợt nào, muội phải đáp lại thật lòng.

Thấy Thiên Hương như vậy, Diệp Tâm Nghi vội vàng đáp lại:

- Sư tử, Tâm Nghi đã hiểu rồi. Đối với cảm giác của Tâm Nghi, Vô Trần ngoại trừ tương mạo hơn người, còn có ngạo khí, tính cách có phần hơi cuồng vọng. Thanh thoảng cũng có phần nộ, nhưng đó là khi đối địch, còn phương diện khác đều không có gì xấu.

Thiên Hương nhìn nàng, thấy vẻ mặt của nàng, không khỏi thở dài trong lòng, miệng tiếp tục hỏi:

- Khuyết điểm nữa, muội có thấy con người hần có chỗ nào không tốt?

Diệp Tâm Nghi suy nghĩ một lượt, nhẹ giọng ngâm:

- Khuyết điểm hần là dễ dàng nổi giận, thanh thoảng ánh mắt âm lạnh một chút, còn những phương diện khác muội đều không có phát hiện nào.

Thiên Hương nói:

- Nếu như sư tử hỏi muội, Kiếm Vô Trần là quân tử hay là tiểu nhân, trong lòng muội thấy như thế nào?

Diệp Tâm Nghi không đáp lại liền, trong não bắt đầu hiện lên tình cảnh trước kia của Kiếm Vô Trần, một lúc sau mới chần chừ nói:

- Vô Trần hần có thể miễn cưỡng xem là một quân tử, tuy huynh ấy đối phó với Lục Vân có một số thủ đoạn sai trái, nhưng đứng trên lập trường của Chánh Đạo, điều đó cũng có thể bỏ qua được.

Thiên Hương trầm ngâm hồi lâu, theo những lời của Diệp Tâm Nghi, trong lòng đã hoàn toàn hiểu được Kiếm Vô Trần, điều này còn có điều gì đáng hỏi nữa không? Nhẹ thở dài, Thiên Hương cất tiếng hỏi:

- Tâm Nghi, lần này về đây, muội và hần có tính toán gì chăng?

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt đỏ hồng, cúi đầu né tránh ánh mắt của Thiên Hương, nhỏ giọng nói:

- Vô Trần nói, huynh ấy muốn cầu thân với sư phụ, để sư phụ đồng ý cho huynh ấy và muội

Thiên Hương lặng đi một lúc, sau đó đứng lên, ánh mắt quái dị nhìn Diệp Tâm Nghi một lúc lâu, than thở:

- Sư muội, có một số chuyện phải suy xét cho kỹ, sư tỷ không hy vọng muội sau này hối hận. Bây giờ sư phụ có mấy lời muốn nhắn cho muội, sư phụ muốn muội sau khi thương thế đã thuyên giảm, lập tức đến Tiên Trần các, sư phụ giao cho muội vật để ở đó.

Diệp Tâm Nghi kinh ngạc nhìn Thiên Hương, chần chừ lên tiếng:

- Sư tỷ, Tiên Trần các là cấm địa của Dao Trì, chỉ có người thừa kế Dao Trì mới có thể tiến vào, còn các đệ tử khác đều không thể vào đó.

Thiên Hương điềm nhiên đáp:

- Điểm này tỷ biết, muội chỉ cần theo lời sư phụ mà làm là được rồi.

Thiên Hương xoay người bỏ đi không để cho Diệp Tâm Nghi có cơ hội mở miệng, chỉ lóe lên đã biến mất rồi.

Diệp Tâm Nghi đuổi theo ra ngoài phòng, còn muốn hỏi cho rõ, đáng tiếc Thiên Hương đã không còn thấy tung tích, chỉ có Thiên Tâm đứng ở xa xa. Tiến đến, Diệp Tâm Nghi nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Sư tỷ, tỷ đến có chuyện gì chăng?

Thiên Tâm quay đầu đối mặt với nàng, vẻ mặt đau thương nói:

- Sư muội, muội có tin tưởng ta chăng?

Diệp Tâm Nghi lặng đi, hoang mang đáp lời:

- Tâm Nghi từ nhỏ đã do sư tỷ nâng đỡ, tỷ chính là người thân cận nhất của muội, tự nhiên muội tin tưởng ở tỷ. Nhưng vì sao sư tỷ đột nhiên lại nói như vậy?

Thiên Tâm hơi cười cười, tuy hơi miễn cưỡng, nhưng cũng có vài phần vui mừng.

- Sư tỷ không còn nhìn được, đối với mọi chuyện chỉ có thể dùng lòng để nhìn. Vì thế sư tỷ thường có thể nhìn được khá nhiều chuyện sâu thẳm trong lòng người khác, biết được nhiều chuyện. Lần này muội quay về tỷ rất cao hứng, nhưng sư tỷ có một câu muốn nói với muội, người đi theo muội quay về, trong lòng hẳn có ẩn chứa sự tà ác, muội cần phải tăng cường đề phòng.

Diệp Tâm Nghi thất kinh, sư tỷ đột nhiên nói lời này khiến nàng trong nhất thời không thể chấp nhận được, nàng không tin được cách nhìn này. Nhưng từ nhỏ nàng đã thấy sư tỷ coi trọng mình, sư tỷ hẳn tuyệt đối không làm hại mình, thế thì thật ra ở đây có điều gì không đúng rồi?

Nàng đã sai hay sư tỷ đã sơ ý. Nhớ đến lần này quay về, sư phụ và hai sư tỷ đều rõ ràng đã thay đổi, vẻ mặt của họ, lời nói đều ẩn chứa đau thương nhàn nhạt, thật ra vì điều gì đây?

Ngừng đầu, Diệp Tâm Nghi muốn hỏi cho rõ, nhưng định thần mới biết Thiên Tâm sư tỷ không biết đã âm thầm bỏ đi từ lúc nào rồi. Quay đầu, Diệp Tâm Nghi nhìn lại nơi mình ở, nhẹ giọng tự nói: “Trước đây sư tỷ Thiên Hương đã từng nói, không chỉ ta sai mà mọi người đều sai rồi. Thật ra sai ở điểm nào? Vì sao sư tỷ không nói rõ ra?” Nghi vấn mơ hồ, không người đáp lời. Diệp Tâm Nghi đứng ngây ngốc tại đó giây lát rồi bỏ đi, tiến đến Tiên Trần các, cấm địa của Dao Trì.

Dao Trì là một nơi thần bí. Theo như hiểu biết của Diệp Tâm Nghi, ngoại trừ đại điện Dao Trì ra, sư phụ, sư thúc, sư tỷ đều chia ra ở các nơi khác nhau, cùng với nơi ở của mình được phân bố chung quanh đại điện Dao Trì.

Dao Trì chính ở ngay dưới hồ nước, nhưng không ở đáy hồ, tồn tại rất đặc biệt, ngoại trừ đại điện Dao Trì cùng các nơi chung quanh, còn có hai nơi rất trọng yếu, đó chính là Tiên Trần các và Huyền Linh đại điện.

Tiên Trần các chính là nơi an táng môn nhân các đời, mỗi đời chỉ có chủ nhân Dao Trì có thể tiến vào, chính là một trong hai cấm địa của Dao Trì, từ xưa đến nay không để cho các đệ tử khác đến gần.

Huyền Linh đại diện chính là cấm địa thứ hai của Dao Trì, nếu không có sự đồng ý của chủ nhân Dao Trì, các môn nhân cũng không thể tùy ý tiến vào, bởi vì nơi đây có quan hệ đến sinh mạng Dao Trì, ẩn chứa thần bí khó dò của Thiên Trì.

Đến bên ngoài Tiên Trần các, Diệp Tâm Nghi chần chừ. Trong đó thế nào lòng nàng hiểu rõ, nhưng nàng không biết được vì sao sư phụ lại muốn mình đến nơi đây, thật ra sư phụ để vật gì ở đó, vì sao không thể thẳng thần đưa cho mình mà lại muốn mình phải vào cấm địa?

807. Chương 809 – Cự Nhật Ân Oán (ân Oán Ngày Xưa)

Đến cửa ra vào, Diệp Tâm Nghi bị một tầng kết giới sắc xanh ngăn trở lại. Nàng không chút kinh ngạc trước việc này, chỉ đưa hai tay thi triển bí thuật của Dao Trì, cả thân hình nhanh chóng hóa thành một luồng sáng xanh xuyên qua kết giới đi vào bên trong.

Quay đầu, Diệp Tâm Nghi ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện mình đang đứng trước một tòa lầu bảy tầng, trên cửa lớn của tòa lầu có ba chữ lớn “Tiên Trần các” lấp lánh ánh xanh, hết sức chói chang.

Hơi kinh ngạc, Diệp Tâm Nghi đứng ngây ngốc ngẩng nhìn tòa lầu trước mắt, một lúc lâu mới tỉnh lại, từ từ tiến vào. Tiên Trần các bên trong không chút bụi trần, tầng lầu thứ nhất nhìn thấy có chín cỗ quan tài bằng ngọc, bên trong đều có một người nữ, trên bề mặt có viết tên. Diệp Tâm Nghi chăm chú nhìn cẩn thận, phát hiện không ngờ bên trong có Diệu Hương tiên tử, chính là người đầu tiên lập nên Dao Trì mới.

Theo đường lên lầu, Diệp Tâm Nghi phát hiện mỗi khi lên một tầng, số lượng quan tài ngọc lại giảm đi tương ứng, khi đến tầng thứ sáu, nơi đây chỉ đặt bốn quan tài ngọc, trong đó còn có một cỗ trống rỗng. Hiểu kỳ nhìn lại một lát, Diệp Tâm Nghi tiếp tục tiến lên, nhanh chóng đi lên tầng cuối cùng, trong đó không có quan tài ngọc, chỉ có một tầng ngọc hình vuông toàn thân trong suốt.

Tầng ngọc này màu đỏ tía, vô cùng chói mắt, trên bề mặt đặt một phong thư có bốn chữ “gửi cho Tâm Nghi”.

Đi đến bên cạnh tầng ngọc, Diệp Tâm Nghi liền nhìn ra đó chính là bút tích của sư phụ, trong lòng lập tức trở nên kích động. Đưa tay nắm lấy phong thư, Diệp Tâm Nghi đang chuẩn bị mở ra, nhưng đúng lúc tay nàng đặt ngay trên tầng ngọc màu đỏ tía đó, lập tức ánh máu lóe lên, ánh sáng rực rỡ màu đỏ tía lúc này chuyển thành màu đỏ máu, rõ ràng rất kinh khiếp, khiến tim Diệp Tâm Nghi nhảy dựng lên.

Giây lát, Diệp Tâm Nghi thấy tầng ngọc không biến hóa thêm, mới mở phong thư ra, nhẹ nhàng nâng lên đọc. Trên hết, một hàng chữ xinh xắn viết: “Tâm Nghi, khi con nhìn thấy phong thư này, nhớ đưa tay lên trên tầng ngọc, quan sát cẩn thận màu sắc của nó. Nếu như màu của nó chuyển thành xanh, thế thì những lời tiếp theo con có thể không cần phải đọc thêm. Nếu như chuyển sang hơi đỏ hồng, con nhất định phải nhớ từng lời từng chữ sau đây của sư phụ, bởi vì nó có quan hệ đến tương lai sinh tử của con và Dao Trì.”

Diệp Tâm Nghi thất kinh, cũng không đọc thêm nhiều nữa, vội vàng làm theo những lời vừa đọc, đưa tay phải đặt lên tầng ngọc. Da thịt vừa đụng chạm vào tầng ngọc, thân thể Diệp Tâm Nghi liền rung lên mãnh liệt, một dấu hiệu bất an xuất hiện trong lòng nàng.

Trước mắt, ánh sáng của tầng ngọc bắn ra bốn phía, màu đỏ máu càng lúc càng mạnh mẽ, một luồng khí khiếp sợ, tanh máu, ác độc, âm lạnh xông thẳng vào đáy lòng nàng, khiến nàng thối lui mãnh liệt, gương mặt đầy vẻ bất an.

Giây lát, Diệp Tâm Nghi từ từ điều hòa hơi thở, vội vàng mở thư, tiếp tục đọc xuống bên dưới. “Tâm Nghi, khi con nhìn thấy tầng ngọc biến thành đỏ máu, chính là biểu hiện Dao Trì đã bị hủy rồi. Không cần phải thương tâm, cũng không cần trách ai, đây là định mệnh, ai cũng không cách nào thay đổi được. Ngày đó, sư tổ Diệu Hương tiên tử thống lĩnh môn hạ Dao Trì đến nơi đây, tiếp đó xây dựng Dao Trì, đã lấy được tầng ngọc hình vuông này dưới đáy hồ. Vật này thần kỳ vô cùng, có khả năng dự báo tương lai. Sư tổ từng nói, ngày nào đó tầng ngọc này chuyển thành màu đỏ rực, đó chính là biểu tượng tai ách đỏ máu, cũng là ngày Dao Trì ta bị hủy diệt.

Phái ta sáng lập cũng đã năm ngàn năm, từng trải qua một trường kiếp nạn, bị ép phải rời khỏi Thiên Sơn. Hôm nay, lần thứ hai kiếp nạn lại xảy đến, lại là tai ách hủy diệt, có thể vượt qua được hay không chỉ là

do ý chí của con. Dao Trì ngọc lệnh chính là bảo vật trấn sơn của phái ta, cũng tượng trưng cho Dao Trì ta, dự báo cuộc sống của Dao Trì. Hôm nay ngọc lệnh bị hủy rồi, Dao Trì khó thoát khỏi kiếp nạn, sai lầm chính là ý nghĩ ngày đó của vi sư đã sai, cho nên mới có kiếp nạn hôm nay.

Ngày đó, Thiên Kiếm khách đến đây thuyết khách, vi sư hoàn toàn không đồng ý, nhưng Thiên Kiếm khách lại thề thốt, một khi bình định được hỗn loạn của nhân gian, Cửu Thiên Hư Vô giới sẽ ra mặt hỗ trợ chúng ta thu hồi lại Thiên Sơn. Vì thế, sư phụ đáp ứng lời thỉnh cầu của Thiên Kiếm khách phái con ra mặt, ai ngờ cuối cùng lại trở thành rước hổ về nhà gây nên tai nạn cho Dao Trì.

Tâm Nghi, khi con tiến vào Tiên Trần các rồi, kết giới ở lối vào sẽ tự động biến đổi, lúc đó sức mạnh phòng ngự tăng lên hết mức, cho dù con muốn đi ra cũng không thể được. Vì sao như thế, nguyên nhân rất đơn giản, sư phụ không muốn con cũng chết chung trong trường kiếp nạn này, con chính là kỳ vọng duy nhất của Dao Trì ta. Có một số lời, sư phụ thật ra muốn nói thẳng với con, nhưng ta sợ như vậy lại làm con tổn thương, vì thế ta mới viết ra lưu lại ở đây, con cần nhớ cho kỹ không được quên đi.

Hủy diệt Dao Trì và Dao Trì ngọc lệnh có quan hệ với nhau, Dao Trì ngọc lệnh vì ai mà bị hủy, thì Dao Trì cũng vì người đó bị hủy diệt. Điểm này còn phải nhớ cho thật kỹ, đây chính là lời truyền ngôn dự báo cổ xưa của Dao Trì. Có lẽ con sẽ không cách nào tiếp nhận được sự thật này, nhưng sư phụ muốn nói cho con, cả đời con chỉ có một chuyện duy nhất đã làm sai, đó là con đã nhìn không ra Kiếm Vô Trần, hấn tuyệt đối không giống như con tưởng tượng, có rất nhiều khía cạnh âm lạnh bất nhân.

Tâm Nghi, bảo trọng cho tốt nhé. Dao Trì bị hủy diệt, đó là duyên số, con phải sống cho tốt, sư phụ không mong con xây dựng lại Dao Trì, chỉ hy vọng con có nơi sống thật tốt, hy vọng với bản tính thiện lương của con, ông trời có thể cho con một cơ hội để chọn lựa sống cuộc đời mới.”

Xem xong phong thư lưu lại, vẻ mặt Diệp Tâm Nghi biến hẳn, toàn thân vội vàng bay xuống dưới, miệng không ngừng ý thốt lên:

- Không phải, Dao Trì sẽ không bị hủy diệt, Vô Trần cũng không phải như sư phụ nói, tất cả đều là lừa dối con.

Trong Dao Trì đại điện, Kiếm Vô Trần trầm mặc hồi lâu, toàn thân mờ hiện lửa đỏ hồng, khí tức chuyển biến, khiến cho người ta cảm thấy khác hẳn. Về ngoài vẫn anh tuấn như cũ, nhưng Kiếm Vô Trần lúc này hai mắt lại đỏ máu, hai luồng lửa đỏ lấp lánh không ngừng trong con mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười hơi ngạo nghễ và âm tà.

Nhìn vào phía sau bình phong, Kiếm Vô Trần cười ha hả nói:

- Đã vài trăm năm không gặp, té ra nàng vẫn một lòng nhớ ta không quên, thật là khiến cho ta an ủi.

- Cảm miệng, ngươi là thứ ngục quân tử vô sỉ, ngày đó lừa dối sư phụ ta không nói, sau đó còn đến đây lừa ta. Nếu không nhờ ngày đó vận khí ta tốt khi gặp ngươi, ta đã bị ngươi hại thê thảm rồi.

Giọng nói kích động, chủ nhân Dao Trì với hấn dường như có ân oán rất lớn, toàn thân ngập đầy giận dữ.

Kiếm Vô Trần sau khi biến đổi nghe vậy vẻ mặt hơi khó coi, giọng không chút tốt lành lên tiếng:

- Nói lung tung, Hỏa Vân ta sao có thể giống như nàng nói được. Ngày đó ta tiến vào nhân gian, vừa kịp thấy sư phụ nàng bị khó khăn liền có lòng tốt giúp đỡ. Ai ngờ bà ta thấy thực lực ta kinh người, tướng mạo lại bất phàm liền yêu thương ta, trên đường đi cứ khổ sở dây dưa. Thấy vậy, ta cũng không tiện ra mặt cự tuyệt, để tránh cho bà ta khó coi, nhưng bà ta lại vì thế cho là ta cũng yêu thương bà, vì thế sau đó không hề rời khỏi ta, ở cùng nhau vài năm.

Té ra lúc này, chính là cao thủ Hỏa Vân của Cửu Thiên Hư Vô giới đang ký sinh trong Kiếm Vô Trần, có liên hệ mật thiết với nguyên thần Kiếm Vô Trần hiện ra.

Chủ nhân Dao Trì quát lên:

- Đừng giả bộ nữa, ngươi nếu ngày đó không thích sư phụ của ta, có thể cự tuyệt trực tiếp. Vì sao cả mấy năm không nói gì đến, ngược lại còn lừa đi sự thanh bạch của ân sư ta, cuối cùng khi thấy ta ở Dao

Trì, lại hung hăng xa lánh bà, chạy đến dây dưa với ta?

Hỏa Vân giải thích:

- Chuyện này không thể trách ta, thấy sư phụ nàng một lòng si mê ta, ta cũng không khỏi tránh sự khó khăn cho bà ta mới phải bất lực chấp nhận. Ai ngờ sau đó nhìn thấy được nàng, ta nhất thời mới rung động toàn thân, lúc này mới hiểu được té ra nhân gian thật sự có tình ái, vì thế mới theo đuổi nàng.

Chủ nhân Dao Trì quá giận, cắt ngang:

- Câm miệng, ta không muốn nghe những lời ngụy biện của ngươi. Ngày đó ngươi không những lừa dối tình cảm của sư phụ ta, còn có âm mưu quỷ quái với ta, càng đáng ghét ngươi còn một mực che dấu thân phận của mình, dùng tướng mạo giả trá để che mắt bọn ta, những chuyện này ta cũng không muốn tính toán nữa. Hôm nay, ngươi lần nữa đến Dao Trì ta, cố ý che giấu khí tức của mình, ý đồ muốn âm thầm vượt qua, đáng tiếc ta không còn như ngày trước rồi.

Hỏa Vân thấy bà nổi giận như vậy, không khỏi giọng êm dịu nói:

- Chuyện ngày trước, ta hẳn có chỗ không đúng, nhưng sai cũng không hoàn toàn ở ta. Ta từ cõi Hư Vô giới đến nhân gian làm một số chuyện, hẳn phải ẩn giấu đi thân phận, nếu không sẽ gây nên chấn động đối với Tu chân giới. Còn ta đối với nàng, không hề có một chút giả dối, chỉ đáng tiếc cuối cùng ... ai ...

Chủ nhân Dao Trì hừ giọng nói:

- Không có đáng tiếc gì cả, đó là ngươi quá vô sỉ, ông trời đều không nhìn vừa mắt, mới cho ta cơ hội, khiến ta nhìn rõ được mặt chân thật của ngươi.

Hỏa Vân vẻ mặt hơi cổ quái, mơ hồ có chút giận dữ, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn.

- Chuyện quá khứ cũng không nói nữa, nếu như hôm nay chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, sao không quên hết mọi chuyện không vui trong dĩ vãng, nói đến những chuyện tương lai đi.

Chủ nhân Dao Trì lạnh nhạt nói:

- Giữa chúng ta không có tương lai gì để bàn bạc, có chăng chỉ là cừu hận vài trăm năm, hôm nay cũng đúng lúc để tính toán.

Hỏa Vân nhìn xuyên qua bình phong, thấy bà vẻ mặt băng lạnh, biết muốn vặn hỏi cũng nhất định không thể, vì thế hừ lạnh nói:

- Nói thật, giữa hai chúng ta, ta hoàn toàn không có chỗ nào không đúng với nàng, ngược lại do bởi nàng hại ta thiếu chút nữa chết chôn ở nhân gian. Điểm này nàng lại đúng với ta chẳng?

Chủ nhân Dao Trì giọng hận thù nói:

- Đó là do ngươi có tội mà nên. Ngày đó ngươi hận Viên đại ca chỗ nào cũng mạnh hơn ngươi, một lòng muốn tìm huynh ấy gây phiền phức, không tiếc hủy cả danh dự của ta, phá vỡ quan hệ giữa ta và huynh ấy, cuối cùng hại cho Viên đại ca không còn gặp ta, món nợ này ta phải tính toán thế nào với ngươi?

Hỏa Vân nghe vậy nổi giận quát lên:

- Đủ rồi, nàng không cần phải nâng cao hân trước mặt ta, nói thật cho nàng biết, hân cũng là lừa dối nàng, bởi vì ta và hân đến từ cùng một nơi.

- Thế sao? Không có khả năng đó, ngươi lừa ta!

Không muốn tin, chủ nhân Dao Trì hiển nhiên không thể chấp nhận được.

Hỏa Vân quát lên:

- Vài trăm năm đã qua, ta còn phải lừa nàng chăng? Nói thật với ngươi, Viên Minh trong mắt nàng ngày đó tên thật là Duyên Diệt, hân tiến vào Hư Vô Giới Thiên sau ta khoảng trăm năm. Ở Hư Vô Giới Thiên, Duyên Diệt cuồng vọng cao ngạo lạnh lùng, ở được ba năm liền bỏ đi không cáo biệt. Ta đến nhân gian là để tìm kiếm tung tích của hân, dẫn hân quay về Hư Vô Giới Thiên nói rõ mọi chuyện.

Cứ như thế được mấy năm, trong thời gian đó ta gặp được nàng, ai ngờ nàng lại yêu thương hần, vì thế ta phần nộ không cam lòng, một lòng muốn tìm hần so tài cao thấp, cuối cùng nguyên thần bị hủy diệt, chỉ còn một ý niệm tàn phá, núp vào trong một khối ngọc bội, chỉ loáng mắt đã vài trăm năm.

808. Chương 810 – Bích Vân Trọng Thương

- Đúng là ông trời không có mắt, ngay cả dạng người như ngươi cũng còn sống được, thật là ...
- Câm miệng! Ta ngày đó không vì nàng chẳng tiếc liều mạng một trận, hôm nay lại khó chịu như vậy, nàng đúng với ta chẳng?

Trùng mắt giận dữ nhìn ra sau bình phong, Hỏa Vân quát lên.

Chủ nhân Dao Trì quát lên:

- Nếu thế thì ngươi cũng tự trách mà thôi, ngươi để có thể chiếm được ta, không tiếc nói dối để lừa người, trong đó ngầm có ý xấu, cố ý nói trước mặt Viên đại ca ta và ngươi đã có hứa thành hôn, dùng điều này để phá đi quan hệ giữa ta và huynh ấy, hoàn thành âm mưu vô sỉ của ngươi, đáng tiếc ngươi thất bại. Sau đó, ngươi tìm huynh ấy quyết chiến, bất quá cũng bởi lòng ghen tỵ mà thôi, biểu hiện đáng trách của lòng đen tối.

Hỏa Vân nghe vậy toàn thân hơi run lên, giọng tàn bạo nói:

- Nói như vậy, nàng không niệm chút tình cũ, muốn trở mặt với ta chẳng?

Chủ nhân Dao Trì cười giận đáp:

- Tình cũ? Đã vài trăm năm, ngươi hại ta đau khổ đến chỉ còn năm phần sống, món nợ này ta ghi nhớ mãi trong đầu, đã sớm muốn tìm ngươi kết thúc, chỉ đáng tiếc không có chút tin tức của ngươi. Hôm nay, nếu đã gặp lại rồi, cho dù kết cục thế nào, ta đều không dừng tay được.
- Ha ha ha ... Tốt, rất tốt. Nếu nàng đã không niệm tình xưa, thế cũng đừng trách ta vô tình. Vốn trước khi đến đây, ta còn mãi do dự, có đem chuyện này nói cho Kiếm Vô Trần không. Nhưng hiện tại đã đến bước này, thế ta cũng không che giấu nữa.

Giận quá hóa cười, Hỏa Vân rõ ràng hơi kích động, dường như tình cảm ẩn giấu vài trăm năm bị chối bỏ, đã kích như vậy lão cũng khó mà chấp nhận được.

Chủ nhân Dao Trì hơi kinh ngạc, chất vấn:

- Ngươi muốn nói điều gì, ngươi có chuyện gì muốn che giấu?

Hỏa Vân âm trầm nhìn bà, cười hăng hắc lên tiếng:

- Bích Vân, vài trăm năm rồi, trong lòng ta có hai điều hối tiếc nhất, thứ nhất là không lấy được nàng, thứ hai là thua sút Duyên Diệt. Trước đây ta luôn nghĩ hết phương này đến cách khác, hy vọng có thể lấy được lòng nàng, khiến nàng cam tâm tình nguyện yêu thương ta. Nhưng hiện tại xem ra, ta hần đã tỉnh mộng rồi. Trước khi đến đây, ta đối với chuyện này còn rất hy vọng, trong lòng kích động vô cùng, nghĩ chúng ta gặp nhau sẽ có tình hình thế nào. Ai ngờ kết quả lại như vậy, ta thật sự rất thất vọng.

Chủ nhân Dao Trì hừ giọng nói:

- Thế thì sao?

Hỏa Vân không đáp lại, chỉ tiếp tục nói:

- Bây giờ, ta ký sinh trong người Kiếm Vô Trần, có thể nói cả hai cùng sống với nhau, sự mạnh mẽ của hần lại quan hệ trực tiếp đến mệnh vận của ta, vì thế ta còn muốn mượn sức mạnh của hần đối phó với Duyên Diệt, hoàn thành tâm nguyện ta còn chưa hoàn thành. Trước mắt, Kiếm Vô Trần thân đang bị trọng thương, nhưng hần lại nắm được thần khí cực mạnh Hậu Nghệ thần cung, có thể nói là vô song. Nhưng chỉ cần thực lực Kiếm Vô Trần lại mạnh mẽ trở lại, hần liền có khả năng xưng hùng thất giới, đến lúc đó ta cũng có thể đương danh bốn bể.

Chủ nhân Dao Trì Bích Vân cười châm chọc:

- Những lời hoang tưởng, một mực vọng tưởng!

Hỏa Vân không thèm để ý đến lời châm chọc của bà, chỉ âm trầm tiếp tục nói:

- Sau khi ta và Kiếm Vô Trần kết hợp rồi, chân hỏa thuộc tiên thiên ta đã hòa nhập vào thân thể của hắc, khiến tu vi của hắc tăng mạnh, nhưng hỏa khí lại quá vượng, khí âm dương hơi không điều hòa. Hôm nay, vào trong Dao Trì, nếu như Kiếm Vô Trần có thể hấp thu được khí huyền âm mạnh mẽ, đến lúc đó âm dương trong cơ thể hòa hợp, tu vi hắc tất nhiên có thể vượt qua cực hạn, trở thành sự tồn tại to lớn nhất thế gian.

Nghe thấy không ổn, chủ nhân Dao Trì Bích Vân cảnh giác nói:

- Người muốn làm thế nào?

Hỏa Vân cười đáp:

- Mục đích của ta rất đơn giản, đó là khiến hắc thay ta hoàn thành hai tâm nguyện của mình. Một là đánh ngã Duyên Diệt, thứ hai là đạt được nòng. Cho dù không lấy được lòng của nòng, nhưng hôm nay ta cũng muốn lấy được thân thể nòng. Bởi vì đây là chuyện ta mơ mãi vài trăm năm nay, đồng thời cũng là phương án tốt nhất để tăng cường tu vi của hắc.

Nghe vậy nổi giận, chủ nhân Dao Trì Bích Vân nổi giận lên tiếng:

- Câm miệng, đây là Dao Trì, sao có thể để người cuồng vọng đây?

Hỏa Vân cũng không chút để ý, cười điên cuồng đáp:

- Bích Vân, đã vài trăm năm rồi, hãy để ta nhìn xem thử, nòng có giảm đi vẻ đẹp so với năm xưa chăng.

Tay phải múa lên, kinh khí như dao, lập tức đánh nát bình phong, lộ ra một người nữ xinh đẹp tuyệt mỹ.

Người nữ này nhìn bên ngoài khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, ngũ quan đều đặn xinh đẹp, quần áo là lượt xanh ngắt, thân thể mềm mại gọn gàng, có khí chất ôn nhu mỹ lệ. So với Diệt Tâm Nghi, bà không ngờ có điểm vượt quá không thể so được.

Lạnh như băng tuyết nhìn Hỏa Vân, chủ nhân Dao Trì Bích Vân toàn thân lộ rõ khí lạnh, lên tiếng từng câu từng chữ:

- Đến đây, hắc phải đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi. Xem chiêu.

Thân thể lác lên, hình bóng xinh đẹp hóa thành ngàn thành trăm, vô số không ngừng bóng chưởng, dệt nên một tấm lưới sắc xanh, nhanh chóng thu nhỏ vào trung gian.

- Đến thì đến, ta xem người sau vài trăm năm có thể thoát khỏi năm ngón tay ta hay không.

Thân thể liền xoay một vòng, Hỏa Vân không chế thân thể Kiếm Vô Trần, xoay chuyển rất nhanh tại chỗ, hai lòng bàn tay hướng ra ngoài, lửa rực đỏ xuất hiện sắc xanh tía, đốt cháy hết mọi thứ chung quanh.

Tấm lưới màu xanh gấp phải ngọn lửa đỏ, hai bên thể như nước với lửa, tại chỗ gặp nhau khói trắng tràn ngập, từng trận tiếng sấm nổ giữa không trung, từng mảnh hoa lửa khiến người kinh tâm run rẩy. Môn phái Dao Trì, pháp quyết âm nhu mà thần thánh, tương sinh tương khắc với sở học của Hỏa Vân, ai có sở trường này. Vì thế hai người giao chiến liền tiêu hao sức lực rất nhanh, thực lực mạnh yếu liền trở thành chìa khóa phân thắng bại.

Trước mắt, Dao Trì chủ nhân Bích Vân thực lực có thể nói là không chút tổn hại, tuy nói rằng còn thua sút nhiều so với Kiếm Vô Trần lúc mạnh nhất, nhưng lúc này đối diện với Kiếm Vô Trần bị trọng thương lại có được ưu thế tuyệt đối.

Tấm lưới sắc xanh rất nhanh áp chế ngọn lửa đỏ rực, thân thể Bích Vân di động nhanh chóng, chưởng sắc bén ánh xanh như điện, vô số khí thần thánh thanh linh theo sự khống chế của bà phóng thẳng đến Hỏa Vân, đến giữa đại diện liền kết thành một kết giới sắc xanh, bề mặt ánh sáng chớp lóe, nhìn thấy vô số cột sáng đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hỏa Vân rơi vào giữa đó về mặt hơi khó coi. Tuy đạo hạnh của lão cao thâm, nhưng thân thể của Kiếm Vô Trần trước mắt chỉ có thể phát huy không quá năm tầng thực lực, điều này khiến Hỏa Vân đối mặt với Bích Vân rõ ràng hết sức gian nan. Nhưng cho dù thế nào, nguy hiểm đến gần thì phải phản kháng, Hỏa Vân dựa vào hiểu biết đối với pháp quyết Dao Trì của mình, vội vàng thi triển ra Huyết Hà Đồ, dùng khí cực sát đối kháng với khí thần thánh, tạm thời ổn định được trận thế.

Bích Vân hơi bất an, cảm giác này xuất hiện từ lúc Kiếm Vô Trần tiến vào Dao Trì đến giờ, nhưng lúc này lại mạnh lên đến cực hạn. Bà biết Hỏa Vân lợi hại, cũng hiểu rõ tình trạng thân thể của Kiếm Vô Trần, vì thế bà đặc biệt cẩn thận, phòng ngừa hết mọi phương diện.

Nhưng mà duyên số lại rất kỳ quái, chuyện càng lo lắng lại càng bất ngờ.

Lúc này, Bích Vân toàn lực thúc động pháp quyết, dùng khí thần thánh khắc chế với Huyết Hà Đồ do Hỏa Vân phát ra, từng bước từng bước ép lão thối lui. Thấy vậy, Hỏa Vân tuyệt đối không để ý, chỉ nhanh chóng xuất ra Hậu Nghệ thần cung, sử dụng cung như kiếm, phát ra một luồng sáng đỏ rực, khi gặp phải kết giới của Bích Vân thì hơi hơi dừng lại, sau đó liền xuyên qua xuất hiện trước ngực Bích Vân.

Một kiếm này đến bất ngờ, bởi vì Bích Vân không ngờ Hỏa Vân lại dùng thần cung như thế trường kiếm, phát ra một chiêu sắc bén, vì thế phòng ngự lúng túng, thân thể bị hất bắn đi cực mạnh.

Hỏa Vân bật cười âm trầm, lợi dụng cơ hội múa tay phải lên, một vùng ánh kiếm dày đặc điên cuồng phát ra bao phủ lấy Bích Vân. Thời điểm này, chân nguyên trong cơ thể Hỏa Vân thông qua thần cung được khuếch đại lên, cơ hồ tăng mạnh gấp hai. Vì thế Bích Vân lập tức trọng thương, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện vẻ khổ sở.

Hai người giao chiến không lâu, Bích Vân lúc này tuyệt đối không nghĩ bị bại, nhưng lòng bà biết rõ, hình thế thất bại đã xảy ra, khó mà hồi chuyển được. Cừu hận nhìn Hỏa Vân, về mặt Bích Vân không sợ, lạnh nhạt nói:

- Vài trăm năm sau, bề mặt âm trầm của ngươi vẫn như cũ không hề thay đổi, đây là phong cách phải có của cao thủ Cửu Thiên Hư Vô giới chăng?

Hỏa Vân cười hăng hắc đáp lại:

- Mấy trăm năm qua, lòng ta đã nhiễm phải duyên trần, không thể tính là người của Hư Vô Giới Thiên nữa, nàng không cần phải bất cam. Bây giờ nàng dĩ nhiên đã trọng thương rồi, tiếp tục tất nhiên sẽ thảm bại, sao không chịu thua không chống cự, cứ theo ta ...

- Ngươi đừng mong! Hôm nay cho dù ta có chết, cũng sẽ không để thứ vô sỉ bỉ ổi như ngươi làm ô uế sự thánh khiết của ta.

Nói rồi, hình bóng sắc xanh lục xoay tròn nhanh chóng, một luồng khí mạnh mẽ tiến thẳng đến làm chấn động bốn bề, mang theo quyết tâm vô cùng kiên định, hóa thành một cột sáng sắc xanh lục bắn thẳng vào ngực của Hỏa Vân.

Cảnh giác nhìn một chiêu này, Hỏa Vân rống lên giận dữ:

- Muốn chết chung với ta chăng, nàng thật là hoang tưởng. Hôm nay ta không những muốn được người nàng, mà còn muốn đoạt luôn bảo vật cực quý của Dao Trì nàng – Băng Tuyết Tinh Hồn, khiến cho Dao Trì lưu danh thiên cổ hủy hết mới hả được cơn giận trong ta.

Tay phải rung lên, thần cung bay lượn, Hậu Nghệ thần cung cong cong khúc khuỷu theo sự khống chế của Hỏa Vân hình thành một quả cầu ánh sáng hình tròn lấp lánh ánh xanh đỏ trước ngực, đỉnh đầu phát ra cột sáng đỏ rực đón lấy một chiêu toàn lực của Dao Trì chủ nhân Bích Vân.

Hai luồng sáng gặp nhau giữa không gian, kết lại thành một dải, giằng co không ngớt, khi thì ánh xanh lục mạnh lên, lúc thì ánh đỏ rực chiếu.

Tình hình này kéo dài rất lâu, Bích Vân đang xoay tròn nhanh chóng, mỗi khi cảm thấy áp lực đại tăng, lại không ngừng thúc động chân nguyên trong cơ thể, dùng ý muốn quyết chết, tiếp tục phản kháng lại thế công của Hỏa Vân.

Thấy vậy, Hỏa Vân nổi giận trong lòng, liên tục vài lần bị ép lui, cuối cùng cũng không thêm quan tâm đến sống chết của Bích Vân, tập trung toàn bộ sức lực vào Hậu Nghệ thần cung.

Như thế, cục diện giằng co lập tức bị phá, Bích Vân sau khi nỗ lực chống cự được giây lát, cuối cùng địch không lại thể công của Hỏa Vân, bị hất bắn đi, đâm sầm vào tường của đại điện, sau rơi âm xuống đất trọng thương không đứng dậy được.

Hỏa Vân đạt được thắng lợi, nhưng cũng phải trả giá trầm trọng, chân nguyên toàn thân cơ hồ hết sạch, ngay cả di chuyển thân thể cũng cảm thấy phải gắng sức. Đứng yên bất động, Hỏa Vân nhanh chóng trị thương, dự tính trước tiên khôi phục một phần thực lực, sau đó mới tiếp tục hành động, hoàn thành tâm nguyện của mình.

Ở góc tường, Bích Vân nhúc nhích, sau đó cất lực ngừng đầu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời trắng bệch, khóe miệng rỉ ra máu tươi, ánh mắt đầy những thê lương.

Một trận chiến liều mạng, cuối cùng trọng thương, địch nhân của mình vẫn hoàn hảo như cũ. Kết quả này khiến bà thất vọng, nhưng càng khiến bà bất an hơn, chính là tiếp theo còn phải đối diện với tai nạn lớn hơn, lúc đó hẳn không thể nghĩ tới được.

809. Chương 811 – Tế Điện Cổ Nhân (cúng Tế Người Xưa)

Bà không hề sợ chết, nhưng lại cũng không nghĩ đến. Mệnh vận một đời của bà thê lương khổ sở, hối tiếc lớn nhất chính là một đoạn tình cảm ẩn giấu trong lòng, bà cứ mãi khát vọng có một ngày có thể quay về bên người yêu dấu, như thế cho dù chỉ trong giây lát rồi phải chết đi bà cũng không chút hối hận.

Nghĩ đến mộng tưởng trong lòng, Bích Vân quên hết tình cảnh trước mắt, chìm vào trong hồi ức, toàn thân toát lên vẻ ngập vào trong thời gian dĩ vãng.

Không hay không biết, thời gian âm thầm trôi qua. Khi Bích Vân bị âm thanh bên ngoài làm cho tỉnh lại, chỉ thấy Hỏa Vân đang ở bên cạnh, vẻ mặt cười âm lạnh.

- Đã mấy trăm năm rồi, nàng cuối cùng cũng rơi vào tay ta, đây biết đâu chính là ý trời.

Bích Vân giận dữ trừng lão, vẻ lạnh lùng như băng đáp lại:

- Hỏa Vân, ngươi sẽ không có kết quả tốt, ngươi sẽ phải chịu báo ứng.

Hỏa Vân bật cười to ha ha, không để ý lên tiếng:

- Nàng từ từ mà rửa mắt, đợi lúc nữa sợ là nàng không thể mở mắt được ta rồi, ha ha ...

Hỏa Vân đưa tay phải ra vuốt ve khuôn mặt Bích Vân, ánh mắt lộ vẻ háo sắc.

- Đáng chết, đừng có đụng vào ta, ngươi thật là thứ vô sỉ bỉ ổi.

Trong tiếng la lên gay gắt, Bích Vân nỗ lực lắc đầu muốn tránh tay phải của Hỏa Vân, đáng tiếc lúc này lại quá yếu ớt rồi.

Hỏa Vân nghe vậy hơi kích động, cười giận nói:

- Không sai, mắt rất đúng, ta chính là thứ vô sỉ bỉ ổi, đáng tiếc nàng lại rơi vào tay của ta rồi, đến lúc đó thân thể thần thánh của nàng sẽ bị ta đùa giỡn. Ha ha ha ...

Về mặt hung ác, Hỏa Vân lúc này âm trầm đáng sợ, phảng phất linh hồn cũng đang giơ nanh múa vuốt.

Trong đại điện Dao Trì, tiếng cười đắc ý và âm thanh nhục mạ lẫn lộn hòa vào nhau. Những kẻ đối đầu vài trăm năm, cuối cùng sẽ có kết quả thế nào đây?

Dao Trì chủ nhân Bích Vân không biết sẽ rơi vào tay của Hỏa Vân, để trở thành vật hy sinh hỗ trợ cho Kiếm Vô Trần gia tăng tu vi chăng?

Hoa sơn, nơi đã từng là tổng đàn của Chánh Đạo liên minh, đáng tiếc theo kế sách ngày đó của Kiếm Vô Trần, Thiên Kiếm khách lại chuyển khỏi nơi đây, sau đó lại bị Ma Thiên tôn chủ chiếm lấy. Nhưng mà thời vận của Ma Thiên tôn chủ không dài, còn chưa ổn định được trận thế đã gặp Yêu Hoàng Liệt Thiên, thất bại khiến cho Ma Thiên Tôn chủ dâng Hoa Sơn cho Yêu Hoàng.

Lúc này, Hoa Sơn đã thuộc về địa bàn của Yêu vực, do Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ quản lý.

Đứng xa xa nhìn lại Hoa Sơn, Trương Ngạo Tuyết tâm tình hơi phức tạp. Nơi đây để lại trong nàng rất nhiều hồi ức, cũng rất nhiều thương cảm. Nhớ đến đêm đó, Tất Thiên và Lý Hoành Phi đã không tiếc hy sinh tính mạng cứu mình, khiến cho trong lòng Trương Ngạo Tuyết cảm thấy có lỗi, không cách nào bồi thường được.

Hôm nay, nàng quay về nơi đây, không vì chuyện khác, chỉ muốn cúng tế những vong hồn đã chết, nói với họ nàng đã sống được, không phụ hy vọng của bọn họ.

Từ từ bay đến gần, Trương Ngạo Tuyết lưu ý bốn phía, Yêu khí tràn ngập trên Hoa Sơn khiến nàng cảm thấy kinh ngạc. Đối với tình huống Hoa Sơn lúc này, Trương Ngạo Tuyết tuyệt đối không hiểu, kí ức nàng còn lưu lại những ngày trước, tuyệt đối không biết tình huống phát sinh sau này.

Đến giữa không trung của Hoa Sơn, Trương Ngạo Tuyết nhìn xuống dưới chân, thấy trên đỉnh núi Yêu khí rất nặng nề, trong lòng suy nghĩ lướt qua dự tính xông thẳng vào, thân thể lóe lên biến mất xuất hiện ở một sơn cốc âm u tĩnh lặng phía sau núi.

Nơi đây, Trương Ngạo Tuyết đã từng đến trong hai ngày nàng bị mất đi ký ức, có Tinh Nguyệt đại sư, Lý Hoành Phi, Tất Thiên và cả Kiếm Vô Trần đều theo nàng đi du ngoạn. Lúc này, cảnh sắc còn chưa biến đổi, chỉ duy nhất có hai mộ phần còn mới rõ ràng xôn mắt.

Từ từ bước đến, ánh mắt Trương Ngạo Tuyết chăm chú nhìn bia đá trước mặt mộ phần, ngay sát na vừa nhìn thấy rõ, toàn thân nàng run lên, đột nhiên dừng lại.

Cái chết của Lý Hoành Phi, Trương Ngạo Tuyết đã biết, nhưng vì sao Huyền Âm chân nhân mất đi, Trương Ngạo Tuyết lại rất mơ hồ. Từ từ tiến đến, Trương Ngạo Tuyết thi lễ thật sâu trước mộ phần, miệng ngâm lên nho nhỏ:

- Sư thúc, sư huynh, Ngạo Tuyết quay về thăm hai người đây...

Giọng nói đau thương, sâu bi nhàn nhạt hòa vào trong gió trần gian. Gió nhẹ thổi qua, mang theo hương hoa, hết như đang nói chuyện với vong linh, lại như đang kể lẽ tình cảm ngày trước.

Trương Ngạo Tuyết đứng trước mộ phần, không quá nhiều lời, nàng chỉ yên lặng trầm tư đau thương, âm thầm biểu lộ sự hối lỗi của mình với những người đã chết. Lý Hoành Phi đã an táng trong đất, nhưng Tất Thiên lại không còn chút gì, Trương Ngạo Tuyết dự tính lập một phần mộ cho Tất Thiên để linh hồn Tất Thiên có thể nghỉ ngơi an bình.

Nghĩ là làm, Trương Ngạo Tuyết làm một phần mộ bên cạnh phần mộ Lý Hoành Phi cho Tất Thiên, lại còn múa kiếm viết nên mấy chữ “mộ phần Nho viên môn hạ Tất Thiên, Trương Ngạo Tuyết kính cẩn lập”.

Đứng trước ba mộ phần, Trương Ngạo Tuyết ngây ngốc yên lặng thật lâu, mở miệng lên tiếng:

- Hai vị sư huynh, đa tạ các huynh đã yêu thương, Ngạo Tuyết một đời này sẽ nhớ kỹ ân đức của hai vị sư huynh, tuyệt đối không phụ lòng hai huynh, nhất định sẽ vì hai huynh báo thù.

Nói rồi xoay người, Trương Ngạo Tuyết lướt mắt chung quanh, bốn cao thủ Yêu vực đã thân nhiên đứng yên cách đó vài trượng.

Vốn từ khi Trương Ngạo Tuyết bắt đầu đến gần Hoa Sơn, khí thần thánh trên người nàng đã khiến cao thủ Yêu vực chú ý, nhưng Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ hạ lệnh không được làm kinh động nàng, vì thế cao thủ Yêu vực mới một mực đứng xa xa yên lặng nhìn.

Ánh mắt lạnh nhạt, Trương Ngạo Tuyết nhìn bốn cao thủ Yêu vực, lạnh lùng nói:

- Các người đến đã lâu, nhưng lại không nói không rằng, thật ra là có ý đồ gì đây?

Một cao thủ Yêu vực hừ giọng nói:

- Đừng có ngông cuồng, nếu đại vương Thủy Kỳ Lân của bọn ta không có lệnh, ngươi đã sớm rời khỏi nhân thế rồi.

Trương Ngạo Tuyết thần sắc thản nhiên, lạnh lùng nói:

- Vậy à, thế ta phải lĩnh giáo một lần, xem thủ yếu nghiệt của Yêu vực và nhân gian có chỗ nào khác biệt.

Nói rồi tay ngọc múa lên, một tiếng kiếm ngâm rung trời cùng với ánh kiếm đỏ rực chém xuống trong ánh mắt kinh ngạc của bốn cao thủ Yêu vực, lập tức ép cả bốn lui lại vài chục trượng.

- Nha đầu cuồng vọng, hôm nay hãy để người biết được sự lợi hại của cao thủ Yêu vực chúng ta.

Còn đang nói, bốn thân thể yêu thú đã xoay chuyển bắn đi, hệt như bốn quả cầu sắc xám tro, xoay vần bao phủ quanh Trương Ngạo Tuyết, phát ra những tiếng gầm rú.

Bốn bề, cuồng phong gào thét, gió âm cuộn cuộn, Yêu khí mạnh mẽ khổng lồ không gian cả trăm trượng, khiến cho bốn bề Trương Ngạo Tuyết toàn là sương mù, không thể thấy được gì.

Thấy vậy, khuôn mặt tuyết mỹ của Trương Ngạo Tuyết lộ ra một nét cười lạnh, thần kiếm trong tay phải rung lên, một vầng sáng ngũ sắc bắn ra bốn phương, hóa thành ngang vạn kiếm sáng, tung hoành đan xen trong vùng sương mù, nhuộm lên sắc thái xinh đẹp.

Sau đó, Trương Ngạo Tuyết phi thân lên không, toàn thân ánh tím rực rỡ, cuồng mạnh sắc bén thổi tung quần áo nàng, khiến nàng trở nên hệt như một nữ thần băng tuyết, toàn thân phát ra thể uy nghiêm thánh khiết, lập tức đè nén Yêu khí bốn bề.

Lần thứ hai giao đấu, bốn cao thủ Yêu vực đã dùng toàn lực, khí thế to lớn kết hợp làm một, kịch liệt tranh đấu với khí thần thánh và ánh kiếm do Trương Ngạo Tuyết phát ra, tiếng sấm vang lên rung rờ, hoa lửa bắn tung tóe, khi lưu diên cuồng nhanh chóng khuếch tán, chỉ chớp mắt liền phát nổ kinh thiên động địa.

Trận chiến này chỉ rất ngắn, Trương Ngạo Tuyết giữa không trung ngạo nghễ, toàn thân ánh tím như điện, không hề bị chút thương tích nào. Trên mặt đất, bốn cao thủ Yêu vực ai nấy dang ra, Yêu khí toàn thân dao động rất mạnh, vẻ mặt sợ hãi, trên người nhiều thương tích.

Bốn cao thủ Yêu vực khuôn mặt hiện lên kinh hãi chấn động, giận dữ, đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh rống lên giận dữ, lần thứ ba phát động cuộc chiến danh dự. Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt điềm nhiên, tay phải đưa ngang thần kiếm hướng ra ngoài, một luồng khí lạnh lùng bạo liệt bộc phát từ thân thể nàng, hệt như hàn băng rất nhẹ, chớp mắt đã bao phủ phương viên vài dặm.

Cuộc chiến này không giống như trước, hai bên thái độ kiên định, lại có ý nghĩ không thể sống chung, ý đồ muốn một chiêu kết thúc ân oán. Nhưng đúng vào thời điểm quan trọng khẩn trương, một âm thanh hùng hồn đột nhiên vang đến, quát ngăn hai bên giao chiến.

- Dừng tay, hãy chờ ta đến đã!

Thanh âm từ xa đến gần, vừa dứt lời thì giữa chiến trường xuất hiện một người áo lam khoảng năm mươi tuổi thần sắc uy nghiêm, chính là Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ của Yêu vực.

Bốn cao thủ Yêu vực vừa thấy Huyền Dạ xuất hiện, vội vàng lùi lại đứng sau lưng, trong đó một người nhỏ giọng nói:

- Đại vương đến thật tốt, nha đầu này cuồng vọng vô cùng, một mực ...

- Câm miệng! Lời của ta bọn ngươi đều để ngoài tai rồi, còn không đi mau cho ta.

Quát lên một tiếng, Huyền Dạ giận dữ trừng mắt nhìn bốn thuộc hạ, đưa tay khiến bọn chúng bỏ đi.

Thôi về giận dữ, Huyền Dạ nhìn Trương Ngạo Tuyết, mỉm cười nói:

- Không hổ là truyền nhân của Tử Ảnh thần kiếm, quả nhiên xinh đẹp vô cùng, Lục Vân có được hồng nhan tri kỷ như cô thật là diễm phúc không nhỏ.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng nhìn hắn, cất tiếng hỏi:

- Người là ai, có quan hệ gì với Lục Vân?

Huyền Dạ cười đáp:

- Ta là Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ, thuộc hạ của Yêu Hoàng, là bằng hữu của Lục Vân, đã từng nợ huynh ấy một chút ân tình. Ngày đó ta thỉnh Lục Vân trợ giúp giải khai phong ấn của chủ nhân Yêu Hoàng, để chủ nhân ta lại xuất hiện ở nhân gian, nên huynh ấy có ân tình được xem là rất lớn với Yêu vực ta. Vì thế, phàm là người thân của Lục Vân, đều là bằng hữu của Huyền Dạ ta.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy vẻ mặt tốt hơn, điềm nhiên nói:

- Bọn người sao không ở Yêu vực mà lại xó mặt ở Hoa Sơn?

Huyền Dạ giải thích:

- Điểm này cô có phần không biết. Ngày đó Kiếm Vô Trần lập kế đối phó Lục Vân, đưa Chánh Đạo liên minh đến Âm Dương Cực Địa, nơi đây chỉ lưu lại một ít đệ tử trấn thủ, bị Ma Thiên tôn chủ của Ma vực lợi dụng thời cơ cưỡng chiếm. Vừa hay ngày đó chủ ta tiến vào nhân gian, gặp phải Ma Thiên tôn chủ của Ma vực nơi đây, hai bên giao tranh kịch liệt, Ma Vương bị trọng thương bỏ chạy, vì thế nơi này trở thành địa bàn của bọn ta.

Hiểu được nguyên nhân, Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Trận chiến ngày đó nghe nói Chánh Đạo liên minh đại bại, không biết đồng môn Dịch viên của ta tình cảnh thế nào rồi?

Huyền Dạ nói:

- Theo ta biết, ngày đó sư phụ cô và mấy người theo Trừ Ma liên minh bỏ đi, trước mắt hẳn đang ở Trừ Ma liên minh.

Trương Ngạo Tuyết trong lòng thở ra nhẹ nhõm, mấy người sư phụ chỉ cần không sao là nàng an tâm. Cúi đầu, Trương Ngạo Tuyết nhìn xuống ba phần mộ an bài dưới chân, khiến nàng rất lo lắng. Hôm nay Hoa Sơn đã thành địa bàn của Yêu vực, bọn họ an táng tại đây có bị phiền nhiễu gì không?

810. Chương 812 – Thiên Sát Lai Tập (thiên Sát Tấn Công Bất Ngờ)

- Không cần phải lo lắng, ta đã hạ lệnh cấm không cho các cao thủ Yêu vực quấy nhiễu nơi đây, các vị ở đây sẽ không phải chịu sự đả kích nào.

Trương Ngạo Tuyết nhìn hẩn, hơi cảm kích lên tiếng:

- Đa tạ người, hy vọng trong tương lai chúng ta không phải giao tranh với nhau. Được, ta phải đi rồi, đi đến nơi của ta, tìm lại mộng tưởng đã từng bị mất đi.

Huyền Dạ nhìn nàng, ánh mắt hơi kinh ngạc, Trương Ngạo Tuyết khí chất thanh nhã như tiên, không những khiến người ta phải động tâm, mà đẹp đến mức khiến người ta phát cuồng.

Đưa mắt né tránh khuôn mặt tuyệt vời đó, Huyền Dạ nói:

- Hy vọng sẽ không có chuyện đó. Được, lên đường bảo trọng, nếu gặp được Lục Vân thì cho ta gửi lời hỏi thăm.

Thân thể Trương Ngạo Tuyết chợt dừng lại, lưng vẫn quay về phía Huyền Dạ, u oán nói:

- Nghe nói Lục Vân đi tìm Thương Nguyệt, không biết huynh ấy có tìm thấy được không?

Huyền Dạ hơi lặng đi, sau đó liền tỉnh lại, mở miệng đáp:

- Điều này ta cũng không rõ nữa, nhưng ta biết một điểm, hai ngày sau cuộc chiến, Lục Vân lại hiện thân ở nhân gian, không rõ đi nơi nào rồi.

Trương Ngạo Tuyết thân thể run lên, nhỏ giọng nói:

- Thế cũng tốt, ta cũng đã yên tâm. Đa tạ.

Nói rồi bay lên, giấy lát đã biến mất vào tầng mây trên cao.

Đưa mắt nhìn theo Trương Ngạo Tuyết, Huyền Dạ quay đầu nhìn lại ba ngôi mộ mới, thần sắc cổ quái tự nói: “Nhân loại sống không được lâu, thể chất yếu đuối, nhưng lại có tình cảm rất phong phú, lẽ nào đây là điểm khác biệt giữa bọn họ và bọn ta? Hay có giả thuyết, bọn họ không để ý đến sinh tử, mà lại đặt trọng tâm vào một loại tình nghĩa nào đó chúng ta không để ý mà cũng không thể hiểu rõ được?” Xoay người, Huyền Dạ mang nghi vấn ở nơi đây, nhẹ nhàng rời đi.

Quay về Hoa Sơn, Huyền Dạ ngắm nhìn về phương xa, vẻ mặt mang nụ cười cô độc. Từ khi Yêu Hoàng Liệt Thiên rời đi, Huyền Dạ liền thích đứng ở nơi đây nhìn về phương xa, đem những suy tư của bản thân gửi về phương xa.

Cao thủ Yêu vực và Ma vực, Quỷ vực không giống nhau, bọn họ đều là yêu thú tu luyện mà thành, bản tính vốn rất lạnh nhạt với tình cảm, chỉ để ý đến sinh tử. Nhưng Huyền Dạ gần đây lại đột nhiên phát hiện, khi tu vi của yêu thú càng cao, tính cách càng gần với nhân loại, dao động tình cảm cũng nhiều hơn trước khá lớn.

Đây là hiện tượng tự nhiên, hay là một loại ma chương trên đường tu luyện? Huyền Dạ cũng tuyệt đối không hiểu, nhưng hẳn bắt đầu có thích thú với mùi vị này.

- Bẩm đại vương, vừa rồi mới thu được tin tức mới nhất Lang vương đại nhân hồi báo.

Một thanh âm chói tai khiến Huyền Dạ đang trầm tư chợt tỉnh lại, chính do một con yêu gấu phát ra.

Quay người, Huyền Dạ nhìn hẩn, lạnh giọng nói:

- Nói đi, có tin tức gì đó?

Con yêu gấu nói:

- Lang vương đại nhân truyền tin, nói phát hiện cao thủ Ma vực chia binh làm hai, trong đó Ma Áo tôn chủ thống lĩnh hai Ma thần đi một đường, ngài định tính động thủ để tiêu diệt đi Ma Áo tôn chủ.

Huyền Dạ trầm ngâm giây lát, liền dặn dò:

- Lập tức truyền tin, để Lang vương tùy cơ hành động, mọi sự phải đặt cẩn thận lên hàng đầu.

Con yêu gấu vâng dạ bỏ đi, Huyền Dạ lại tiếp tục như trước, mãi ngắm về phương xa.

Gió, đang yếu chợt mạnh lên, từng trận thê lương vây phủ quanh thân. Huyền Dạ đang trầm tư chợt tỉnh lại, quay đầu nhìn bốn phía, tự nói: “Kỳ quái, ta làm sao đột nhiên cảm thấy động lòng, lẽ nào có nguy hiểm?” Xoay người, Huyền Dạ đang muốn tìm người hỏi han tình huống xung quanh, một luồng sát khí kinh trời từ xa đến gần, chớp mắt liền bao phủ toàn thể đỉnh Hoa Sơn.

Hô lên một tiếng thất kinh, Huyền Dạ cảm thấy luồng sát khí này rất nặng nề, không thể chống cự được, trong lòng lập tức nghĩ đến một việc, vội vàng thu lại khí tức toàn thân, nhanh chóng bay về đại điện của Chánh Đạo.

Vừa vào đại điện, Huyền Dạ liền ra lệnh:

- Toàn bộ cao thủ Yêu vực nghe lệnh, lập tức rời khỏi Hoa Sơn, không cho phép trái lệnh vì bất cứ chuyện gì, trái lệnh là chém!

Các cao thủ kinh ngạc không hiểu, tuy cảm nhận được luồng sát khí kinh trời, nhưng bản tính Yêu vực cao thủ sinh cường, bỏ chạy không phải là ý nghĩ của bọn chúng. Huyền Dạ cũng không nói nhiều, lách mình đi vào hậu viện, nhanh chóng tiến vào một căn phòng, bên trong đang có một luồng khí xám đen, đó chính là nguyên thần của Hắc Sát Hồ Vương.

- Sao kinh hoàng như vậy?

Vừa thấy mặt, Hắc Sát Hồ Vương liền kinh ngạc hỏi.

Huyền Dạ vội vàng nói:

- Thiên Sát đến rồi, nhanh chạy thôi.

Hút lấy nguyên thần của Hắc Sát Hồ Vương vào trong lòng bàn tay, Huyền Dạ liền xoay người bỏ chạy.

Hắc Sát Hồ Vương kêu lên:

- Thiên Sát? Người có bị nhầm chẳng, hắn đến nơi đây làm gì?

Huyền Dạ nhỏ giọng nói:

- Ta làm sao biết được, nhưng không có ý tốt lành thì rõ rồi.

Còn đang nói đã ra khỏi hậu viện, bắn thẳng người về phía sau núi.

Hắc Sát Hồ Vương phát hiện ý đồ của hắn, hỏi liền:

- Huyền Dạ, người chạy như vậy, những người khác sao, lẽ nào người không quản đến sống chết của bọn họ?

Huyền Dạ thản nhiên nói:

- Ta đã ra lệnh toàn bộ tháo chạy, sinh tử chỉ trông vào thiên ý. Thiên Sát mạnh mẽ đến mức bọn ta không đủ để chống cự, trước mắt chủ nhân không có ở đây, bọn ta liều mạng với hắn chỉ giống như đi chết, vì thế còn sống mới là chuyện quan trọng nhất.

Hắc Sát Hồ Vương trầm tư, hắc yếu ớt tuy không thể thản nhiên nhưng cũng không thể không thừa nhận quan điểm của Huyền Dạ là đúng đắn.

Trên đỉnh núi Hoa Sơn, các yêu thú sau khi nhận được mệnh lệnh của Huyền Dạ, bắt đầu thoái lui ra bốn phía. Nhưng khi bọn chúng đang kinh hoàng bỏ chạy, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một bóng người khiến các yêu thú ở đó chú ý. Nhìn lên bầu trời, các yêu thú trên mặt đất phát hiện đó là một quái nhân hai cánh chín đuôi, toàn thân lân quang lấp lánh, phát ra khí tà sát, khí người ta cảm thấy âm độc mà điên cuồng hoang dã.

- Người nào đây, không ngờ có những đặc tính của Yêu vực ta.

Tiếng hô kinh ngạc phát ra từ miệng các yêu thú. Thời điểm này bọn chúng quên mất mệnh lệnh của Huyền Dạ, tất cả đều kinh ngạc nhìn lên trên.

Giữa không trung, Thiên Sát nhìn xuống yêu thú trên mặt đất, vẻ mặt hơi thất vọng. Những yêu thú này có thực lực không yếu, nhưng đối với hắn, chắc chắn sẽ không chịu nổi một chiêu, khiến hắn mất cả hứng thú.

Lúc này đây, Thiên Sát muốn thu thập Yêu Hoàng, ai ngờ đến trễ một bước, Liệt Thiên đã bỏ đi, gần như chỉ còn lại những yêu vật tầm thường thôi.

Trên mặt đất, các yêu thú quan sát giây lát, không thấy có chút hồi đáp nào cả, cuối cùng có một số cao thủ nhìn không được bắn người lên không, ra tay nhằm thẳng Thiên Sát.

Việc ra tay này đã dẫn đến một trận hủy diệt tàn bạo, các cao thủ Yêu vực vốn còn có chút sinh cơ, từ giờ phút này bắt đầu chìm vào tuyệt vọng.

Thực lực của Thiên Sát chấn động cả chín tầng trời, hai cánh vừa múa lên liền có cuồng phong rung trời, chín cái đuôi vừa xò ra khiến trời đất hôn ám, chỉ trong giây lát, toàn bộ sinh linh trên Hoa Sơn đều bị diệt hết, cả ngọn núi sạch trơn, có thể nói không còn yêu thú sống sót.

Huyền Dạ mang theo Hắc Sát Hồ Vương trên đường ẩn giấu tung tích, hạ thấp tần suất yêu khí bản thân, ép mình theo mặt đất di động nhanh chóng, rất nhanh liền rời khỏi Hoa Sơn. Lúc này, tiếng vang to lớn từ đỉnh núi truyền xuống, sức mạnh kinh thiên động địa đáng sợ, một vầng mây đen ngòm bao phủ đỉnh Hoa Sơn.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Huyền Dạ biến hắc, đau buồn mà bi phẫn lên tiếng:

- Hết rồi, không một người thoát thân, hơn phân nửa cao thủ yêu ma của chúng ta đã chết trong tay Thiên Sát.

Hắc Sát Hổ Vương than thở:

- Sức mạnh thật đáng sợ, ngay cả chủ nhân sợ cũng khó có thể chiến thắng được hắn. Huyền Dạ, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Huyền Dạ thôi đau thương, trầm giọng nói:

- Đi tìm Long Lang, trước giúp hắn tiêu diệt cao thủ Ma Áo giới, sau đó mới nói những chuyện khác, đi thôi.

Hình bóng Huyền Dạ lóe lên mang theo Hắc Sát Hổ Vương biến mất.

Theo sau Ma Phật Huyền Túc, Trần Ngọc Loan, Bách Linh, Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong vội vội vàng vàng, bay qua vùng núi non hiểm trở, hướng thẳng đến nơi Vô Nhân Tọa đang ẩn nấp.

Trên đường đi, năm người đã bay khá lâu, Tư Đồ Thần Phong hơi chút bực bội mở miệng hỏi:

- Ma Đà, người dẫn bọn ta bay cả nửa ngày, thật ra còn xa gần đây?

Ma Phật Huyền Túc hừ lạnh đáp:

- Nhanh thôi, cũng không quá xa ... a ...

Đột nhiên hô lên một tiếng thất kinh, Ma Phật Huyền Túc mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lên trời cao.

Đúng lúc đó, một cơn cuồng phong từ trên trời thổi xuống, với uy thế chấn động trời đất, khiến cho toàn bộ mặt đất hơi hơi run rẩy. Ma Phật Huyền Túc cảm nhận được sức mạnh này, vì thế đột nhiên ngậm miệng, còn bốn người kia cũng cảm thấy điều này, ai nấy đưa mắt nhìn lên trời.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt ngạc nhiên, Không Linh điều trên đầu vai của nàng vội ngậm lên một tiếng dài mà thanh, một luồng khí không linh thánh khiết nhờ thế tản mát ra. Thấy vậy, Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong thất kinh, Không Linh điều không bao giờ kêu, một khi kêu chắc chắn có chuyện không chút tầm thường.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt hơi khó coi, luồng khí thánh khiết đó áp chế ma khí trong cơ thể lão không cho góc đầu dậy, điều này khiến lão bực bội không an lòng.

Thân thể Bách Linh run lên, luồng sức mạnh này ban đầu mới tiếp xúc không những quá quen thuộc, mà tin tức ẩn chứa trong đó lại khiến nàng đau lòng không nguôi, cả thân hình thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Thời khắc đó, với tư cách là công chúa của Thiên Chi đô, Bách Linh cảm ứng rõ ràng là một sát na vừa rồi, khí tức của Thiên Chi đô vừa bị tiêu tan. Vì thế, vẻ mặt nàng đau buồn, cặp mắt lệ doanh trông, một niềm đau thương mất mát ngập đầy trong lòng nàng.

Trần Ngọc Loan quay đầu nhìn Không Linh điều, đang muốn nói điều gì, đột nhiên phát hiện sự bất thường của Bách Linh, vội vàng đến bên cạnh, nắm lấy tay Bách Linh, cất giọng quan tâm hỏi han:

- Bách Linh tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, vì sao đột nhiên lại thương cảm như thế?

Bách Linh không hề nói năng, chỉ nắm chặt tay Trần Ngọc Loan, lệ tuôn thành dòng. Trần Ngọc Loan hơi ngạc nhiên, vội vàng nhỏ nhẹ an ủi, khiến cho hai người Tư Đồ Thần Phong và Phần Thiên chú ý, cả hai đều rất ngạc nhiên.

Ma Phật Huyền Túc hừ nhẹ một tiếng, hơi cảm khái lên tiếng:

- Không ngờ trong thất giới, Thiên Chi đô lại bị hủy diệt đầu tiên, thật là khiến người ta bất ngờ.

Trần Ngọc Loan, Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong nghe thế thất kinh, đồng thanh nói:

- Người nói cái gì, Thiên Chi đô bị hủy diệt rồi à?

Ma Phật Huyền Túc hừ giọng nói:

- Nếu không phải như vậy, Bách Linh công chúa làm sao lại thương cảm thế?

Ba người lặng đi, sau đó tỉnh ngộ, đều khổ sở nhìn Bách Linh, trong nhất thời không biết nói thế nào mới được.

Một lúc rất lâu sau, Bách Linh bình tĩnh trở lại, bỏ đi vẻ mặt đau thương, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta còn có chuyện phải làm.

Trần Ngọc Loan nhẹ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ không sao chứ? Đừng quá đau lòng, có muội theo bầu bạn với tỷ, nhân gian cũng như thiên đường thôi.

Bách Linh nhìn nàng, miễn cưỡng cười cười, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ, tỷ không sao, tiếp tục ... lên đường thôi.

811. Chương 813— Ma Đà Độc Kế (kế Sách Độc Của Ma Đà)

- Đây là một nơi rất kỳ dị đặc biệt, chính là tuyệt địa ngũ âm hiểm có trên thế gian, bên trong ẩn chứa năm khí âm, tà, độc, sát, hàn, đối với cao thủ tu luyện pháp quyết tà phái có lợi ích rất lớn. Trước mắt, Sát Huyết Diêm La đang ở trong đó, nhưng hắn bị trọng thương, đang bị Vô Nhân Tọa khống chế.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt hơi lạnh lại, vừa vuốt ve Không Linh điều đang quấy đảo trên vai, vừa cất tiếng chất vấn:

- Đại sư, người trước đây chưa từng nói với bọn ta, Sát Huyết Diêm La đã rơi vào tay Vô Nhân Tọa. Bây giờ đến đây người mới nói những chuyện đó, hắn cũng phải giải thích một chút chứ?

Ma Phật Huyền Túc trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Về điểm này, ta trước đây đúng là có giấu đi, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến các vị, các vị chỉ muốn tiêu diệt bọn hắn, còn ta chỉ muốn thu hồi lại vật ta cần, chỉ đơn giản vậy thôi.

Trần Ngọc Loan không vui nói:

- Phải vậy chăng? Đó là người nói với ta, Vô Nhân Tọa nếu như đã thụ thương, vì sao còn ra tay cầm giữ Sát Huyết Diêm La đây?

Ma Phật Huyền Túc đáp:

- Về điểm này, đạo lý rất đơn giản. Vô Nhân Tọa bị Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần đã thương nặng rồi, hiện nay nguyên khí thương tổn lớn, cầm giữ Sát Huyết Diêm La chỉ để dung hợp với khí huyết sát của hắn, như thế không những có thể khôi phục thực lực, tu vi còn tăng lên rất mạnh.

Trần Ngọc Loan tiếp tục nói:

- Như vậy, người muốn lấy cái gì ở trên người bọn họ?

Ma Phật Huyền Túc thản nhiên đáp:

- Mỗi người đều có bí mật của mình, điểm này ta không thể nào nói cho người được.

Trần Ngọc Loan thấy lão không nói cũng không quá ép buộc, điềm nhiên nói:

- Nếu là như vậy, bắt đầu thôi.

Ma Phật Huyền Túc nghe thế gật đầu, sau đó bay lên dẫn đường đi vào. Bốn người Trần Ngọc Loan khấn trương theo sau, từ từ bay vào trong cốc, dùng ý thức dò xét bốn bề.

Hạ xuống được trăm trượng, Ma Phật Huyền Túc mở miệng nói:

- Để phòng ngừa Vô Nhân Tọa bỏ chạy, tốt nhất nên phái người canh giữ nơi đây.

Tư Đồ Thần Phong nghe thế, tự mình anh dũng xung phong:

- Nơi đây giao cho ta, bảo đảm không người nào có thể thoát được.

Trần Ngọc Loan nhìn Tư Đồ Thần Phong, cười điềm đạm, cũng không nói thêm, theo Ma Phật Huyền Túc tiếp tục hạ xuống.

Khi đến trên mặt đất, Ma Phật Huyền Túc chỉ vào một số những cửa hang nói:

- Vô Nhân Tọa hẳn ẩn nấp trong đó, bây giờ cần phải ép hẳn hiện thân, chỉ cần có một luồng khí thần thánh sẽ có thể làm được như vậy.

Trần Ngọc Loan nhìn bốn phía, ánh mắt dừng lại ở năm khe hở, miệng điềm nhiên lên tiếng:

- Nơi đây còn chưa tính là ở tuyệt địa, đúng không đại sư?

Ma Phật Huyền Túc hiểu rõ ý nàng, nhưng lại thản nhiên không đáp, bởi vì có khi phải im lặng.

Đi một vòng quanh đây, Phần Thiên cau mày nói:

- Minh chủ, nơi này sợ là không phải đơn giản như lời lão nói, ta cảm thấy có một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt, phẳng phất như có thể dung hợp các loại sức mạnh, lại có công hiệu tịnh hóa chân nguyên. Nếu như suy đoán của ta không sai, tại nơi đây tu luyện một số pháp quyết kỳ dị đặc biệt, sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Trần Ngọc Loan hơi kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

- Ta chỉ cảm thấy rất tà ác, Không Linh điều liên tục nóng nảy không an, còn những cái khác chưa từng nghĩ đến.

Bách Linh nhìn khắp bốn phương, sau khi đã dò xét cẩn thận rồi, mở miệng nói:

- Hoàn cảnh nơi đây rất đặc thù, khí địa linh âm tà quỷ dị, có công hiệu che giấu khí tức tiết ra, hẳn là đã nhiều năm không có nhiều người biết. Hôm nay chúng ta đến nơi đây, vốn có thể phá hủy nguyên nhân tà ác của nơi đây, nhưng trước mắt Thái Âm Tế Nhật đã xuất hiện, khí âm tà thể gian phân bố mọi nơi, có hủy cũng chẳng được gì mà còn lãng phí mất tinh lực.

Nghe những lời này, Trần Ngọc Loan đáp:

- Nếu đã như vậy, chúng ta hãy bắt đầu làm chuyện chính. Để muội ép cho Vô Nhân Tọa hiện hình, sau đó mới tiêu diệt lão.

Bách Linh lắc đầu nói:

- Không cần phải phiền phức như vậy, chuyện này để giao cho Tam Đầu linh xà của tỷ, nó sẽ tìm ra nơi ẩn núp của Vô Nhân Tọa.

Nói rồi phát ra một tiếng kêu nhẹ, Tam Đầu linh xà từ trên vai nàng bay ra, lắc lên đã biến mất vào trong một huyết động nhỏ bé ở giữa vách đá.

Đứng yên bất động, Trần Ngọc Loan, Bách Linh, Phần Thiên cùng với Ma Phật Huyền Túc đều tập trung toàn bộ tinh thần chú ý động tĩnh bốn bề, đợi chờ Tam Đầu linh xà ép Vô Nhân Tọa xông ra. Quá trình này kéo dài cũng không lâu, khoảng chừng hai câu nói, một luồng ánh sáng sắc xanh lam thẫm cùng với một luồng sáng đỏ đồng thời bay ra từ vách đá, hiện ra trước mặt mọi người.

Ánh xanh lam lóe lên, một chiếc ghế xuất hiện, Vô Nhân Tọa quét mắt nhìn mọi người một lượt, trừng Ma Phật Huyền Túc rống lên:

- Ma Đà, người thật sự là đủ tàn độc, kế hoạch âm độc loại này cũng có thể nghĩ ra được.

Ma Phật Huyền Túc lạnh nhạt nói:

- Mắc cười. Kiểu cách này so với thủ đoạn của người lúc trước cũng như múa rìu trước mắt thợ thô, không đáng để nhắc đến.

Vô Nhân Tọa giận dữ rống lên:

- Câm miệng, Ma Đà người thật âm hiểm, ta đã tin nhầm người. Hôm nay đây, thật ra người muốn thế nào?

Ma Phật Huyền Túc cười lạnh nói:

- Ta đến không phải vì chuyện khác, chỉ là quen thuộc một ít ở đây, đến đưa tiễn người lên đường. Hơn nữa còn tiện thể cho người biết, đây là bốn cao thủ của Trữ Ma liên minh, bọn họ đặc biệt đến đây để tiêu diệt Sát Huyết Diêm La và người, người cũng nên chào bọn họ đi.

- Ma Đà đáng ghét, ta sẽ không tha cho người.

Trong tiếng rống giận dữ, ánh xanh lam lóe lên, Vô Nhân Tọa xuất hiện bên cạnh Ma Phật Huyền Túc, chiếc ghế phát ra một luồng sáng xanh lam kỳ lạ, tuôn đến Ma Phật Huyền Túc.

Lắc mình, Ma Phật Huyền Túc vội vàng né tránh, miệng quát lên:

- Trần Ngọc Loan, người đã tìm thấy, bây giờ hẳn là lúc các vị ra tay rồi.

Thản nhiên bất động, Trần Ngọc Loan đáp:

- Ta còn chưa nhìn thấy Sát Huyết Diêm La, cảm thấy có chút bị lừa gạt, người không chừng cố ý gạt ta rồi.

Ma Phật Huyền Túc vội vàng nói:

- Sát Huyết Diêm La kia phần lớn là đã bị Vô Nhân Tọa luyện hóa rồi, người bây giờ nếu không ra tay, một khi hắn dung hợp được sức mạnh Diêm La, hậu quả thể nào khó mà tưởng tượng được.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt biến sắc, hừ giọng nói:

- Không đến lúc cuối cùng người còn không nói thật, giao dịch với người thật sự là không thoải mái.

Nói rồi lắc mình tiến ra, lập tức ngăn lấy Vô Nhân Tọa, chưởng múa lên lóe sáng ánh xanh, một lưới sáng xuất hiện trước mặt Vô Nhân Tọa.

Quát giận một tiếng, Vô Nhân Tọa rống lên:

- Trần Ngọc Loan, đây là chuyện giữa ta và Ma Đà, ta không muốn động thủ với người, hãy tránh ra.

Về mặt điềm nhiên, Trần Ngọc Loan đáp:

- Muốn ta tránh ra cũng được, người hãy giao Sát Huyết Diêm La ra, ta sẽ tạm thời tha cho người.

Vô Nhân Tọa hùng hổ nói:

- Người uy hiếp ta chẳng? Nếu ta không đáp ứng thì sao?

Trần Ngọc Loan lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Không đáp ứng, ta sẽ tiêu diệt người, để trừ hại cho nhân gian.

Vô Nhân Tọa không thêm để ý nói:

- Tu vi người cố nhiên rất mạnh, nhưng người đừng quên, thần khí cực mạnh Hậu Nghệ thần cung cũng không diệt được ta, người làm sao có thể diệt được ta đây?

Trần Ngọc Loan vẻ mặt lạnh lại, nghiêm túc lên tiếng:

- Người sẽ nhanh chóng biết thôi, ta sẽ khiến người như thế nào. Xem chiêu.

Bóng xanh lóe lên, ngàn vạn bóng chưởng, ảo ảnh dày đặc tầng tầng trùng điệp hình thành một kết giới sắc xanh lục trong đáy cốc, vây khốn Vô Nhân Tọa vào giữa.

Bốn bề, hình bóng Trần Ngọc Loan từ từ giảm chậm, một hình bóng đều có một vẻ, thi triển chiêu thức khác nhau, pháp quyết khác nhau, liên kết lại với nhau, đem sức mạnh phụ vào trên kết giới.

Bị vây ở giữa Vô Nhân Tọa không chút kinh hoàng, toàn thân xoay chuyển vùn vụt, ánh sáng sắc xanh lam mơ hồ lộ ra ánh máu, đang từ từ bành trướng, kịch liệt đối kháng với khí thần thánh do Trần Ngọc Loan phát ra. Sức mạnh chánh tà không chút nhượng bộ, ánh xanh lam và ánh xanh gặp nhau, ma sát vào nhau phát ra hoa lửa, nhưng ánh xanh gặp phải ánh máu liền có sấm chớp chói lòa, hoa lửa chói mắt bay tứ tung.

Đang giao chiến, Trần Ngọc Loan cảm thấy hơi kinh ngạc, phản kháng của Vô Nhân Tọa mạnh mẽ vô cùng, lại càng lúc càng mạnh hơn, điểm này thật sự khác thường. Gia tăng chân nguyên, Trần Ngọc Loan cũng tăng thêm sức lực, nhưng mà lúc này dường như sức mạnh của Vô Nhân Tọa đã tăng đến cực điểm, khi bị chân nguyên mạnh mẽ của Trần Ngọc Loan đè nén, đột nhiên phát nổ, lập tức phá hủy kết giới Trần Ngọc Loan tạo ra, hất nàng bắn đi.

Lắc lư lùi lại vài trượng, Trần Ngọc Loan vẽ mặt kinh ngạc, nhìn Phần Thiên đang bay đến, nhắc nhở:

- Cẩn thận, Vô Nhân Tọa hơi cổ quái, dường như trên người hắn đang phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Phần Thiên đáp lại đã biết, hai tay múa lên lửa bốc thành ngọn, ánh sáng đỏ hồng chiếu sáng toàn đáy cốc, khí âm trầm chớp mắt liền bị lửa đốt mất.

Nhìn trận đấu, Bách Linh vẽ mặt nặng nề, miệng ngậm lên nho nhỏ:

- Ngọc Loan, tỷ trong lòng hơi thắc thỏm, dường như có chuyện gì đó hắn đã phát sinh, nhưng tỷ lại không thể nào nắm bắt được.

Trần Ngọc Loan cau đôi mày xinh đẹp, nghi hoặc nói:

- Cảm giác này muội cũng có, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, muội suy đoán có quan hệ với Vô Nhân Tọa.

Bên cạnh, Ma Phật Huyền Túc trầm giọng nói:

- Các vị cảm giác không sai, ta vừa gặp mặt Vô Nhân Tọa, cũng có cảm giác tâm thần không yên. Vừa rồi, khi người và hắn giao chiến, trên người hắn ngoại trừ ánh xanh lam còn lộ ra ánh máu, ta suy đoán hẳn chính là sức mạnh của Sát Huyết Diêm La. Nhưng chỉ mới trong một ngày, hắn thật sự hoàn toàn dung hợp được sức mạnh của kẻ mạnh Quý vực, thôn tính được nguyên thần của đối phương chẳng?

Vấn đề này không thể nào nói rõ được, bởi vì không ai biết rõ nên cũng không thể phân tích rõ ràng.

Trong cốc, Phần Thiên di động rất nhanh hợp như một luồng lửa đỏ, không những bởi vì toàn thân hắn y phục đỏ, quanh trọng hơn chính là lửa đỏ rực cháy quanh thân hắn.

Vô Nhân Tọa hơi úy kỵ Phần Thiên, vẫn không chịu giao chiến chính diện, dường như biết được thiếu niên trước mặt không phải là đối tượng coi thường được. Phần Thiên đối với chuyện này hơi nổi giận, liên tục ba lần tăng tốc, điên cuồng đuổi theo Vô Nhân Tọa, đáng tiếc vẫn còn thiếu một chút.

Giao chiến kiểu này khiến người ta phiền lòng, cả hai một tiến một thoái, một né một đuổi, hệt như đang du hí, lúc nào mới có kết quả đây? Hơi nóng vội, Trần Ngọc Loan dự tính ra tay đả phá cục diện này. Nhưng đúng lúc đó, Vô Nhân Tọa cứ mãi né tránh đột nhiên dừng lại, chiếc ghế phát ra cột sáng đỏ xanh lam đón lấy ngọn lửa giận dữ của Phần Thiên.

Hai sức mạnh gặp nhau, gió và sấm rung trời, khí lưu đáng sợ va chạm nhanh chóng, sinh ra cơn lốc xoáy tròn, có sắc thái chói mắt, lập tức bao phủ Phần Thiên và Vô Nhân Tọa vào trong.

Lúc đó, tình hình bên trong cơn lốc người ngoài không cách gì nhìn rõ được, mấy người Trần Ngọc Loan chỉ có thể dùng linh thức để cảm ứng, đáng tiếc không phát hiện được chút gì. Một âm thanh to lớn vang lên, khí lưu nhanh chóng tan biến, cột gió xoáy tròn đột nhiên nát vỡ, sức mạnh to lớn của nó ép những người đứng xem phải thối lui.

812. Chương 814– Xảo Diệu Dung Hợp

Yên lặng đứng xem, Trần Ngọc Loan, Bách Linh, Ma Phật Huyền Túc, Tư Đồ Thần Phong vẽ mặt đầy nghiêm túc, chăm chú quan sát kết quả. Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, tình cảnh khiếp người phẳng phất nhưng một lúc vĩnh hằng.

Thật lâu, thật lâu, không chút thay đổi. Im lặng, đáy cốc yên tĩnh phẳng lặng, tư thế Phần Thiên không chút biến đổi, lửa đỏ toàn thân ngùn ngụt, tỏ ra uy nghiêm vô cùng. Vô Nhân Tọa yên lặng xoay tròn, ánh sáng sắc xanh lam không chút biến đổi, chỉ theo thời gian trôi qua, đang dần dần chuyển thành sắc đỏ, lộ ra cảm giác tà dị.

Chiêu này, Phần Thiên thi triển Huyền Linh chân hỏa của phát Thiên Hỏa, vốn tề danh ngang với Tam Muội chân hỏa, cũng chính là loại lợi hại nhất, có thể đốt cháy vạn vật sinh linh, khí tà ác thể nào đều hóa thành tro bụi hết.

Nhưng Vô Nhân Tọa lại không giống vậy, lão có thể xác trường sinh bất diệt, ngay cả Hậu Nghệ thần cung mạnh mẽ đến thế cũng không tiêu diệt được lão, huống gì là lửa đỏ của Phần Thiên? Nhưng có một điểm rất kỳ quái, Vô Nhân Tọa nếu như đã không sợ lửa đỏ của Phần Thiên, thế tại sao trước đó lại né tránh, sau đó lại đối mặt, điều này thật ra có ẩn giấu bí mật gì?

Điểm này Phần Thiên không hề suy nghĩ cẩn thận, nhưng Trần Ngọc Loan và Bách Linh đều suy tư cẩn mật. Cử động khác thường của Vô Nhân Tọa là vô tình, hay là có mưu tính gì đây? Ánh xanh lam trên người lão chuyển sang màu đỏ thật sự đúng như lời Ma Phật Huyền Túc nói, đã dung hợp được sức mạnh của Sát Huyết Diêm La, hay còn có nguyên nhân khác đây?

Đáy cốc yên tĩnh lấp lánh ngọn lửa, khi ánh xanh lam trên người Vô Nhân Tọa toàn bộ đã chuyển thành ánh đỏ, một luồng sức mạnh ngủ yên đột nhiên tỉnh lại, lập tức khiến mọi người ở đó khiếp hãi.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan vội vàng nói:

- Phần Thiên cẩn thận, né nhanh.

Còn đang nói năng đã bay lên, toàn thân khí thể vút lên điên cuồng, một luồng khí với uy nghiêm chấn động trời đất hóa thành một cơn lốc, ý đồ muốn ngán chặn lại sức mạnh đột nhiên bộc phát.

Đúng lúc Trần Ngọc Loan chớp động, Bách Linh cũng đã phát giác điều không ổn, toàn thân hào quang bảy màu lóe lên, luồng sáng bảy màu thánh khiết mỹ lệ bao phủ toàn thân, khiến nàng càng trông ra thêm mấy phần kiều diễm. Bay người lên, Bách Linh dang hai tay, một luồng sáng rực rỡ như mây phân tán, thiết lập một kết giới, ngán hẳn đường thông lên trên, vừa hay nhanh chóng áp chế được luồng khí bộc phát ở đáy cốc đó.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt kinh hãi, quát lớn:

- Không hay, Vô Nhân Tọa chính là mượn sức mạnh của các vị để nhanh chóng dung hợp sức mạnh của Sát Huyết Diêm La.

Lùi lại nhanh chóng, Ma Phật Huyền Túc chọn cách né tránh.

Giữa chiến trường, Phần Thiên nghe tiếng nhắc nhở của Trần Ngọc Loan, bản thân cũng cảm thấy rõ ràng không đúng rồi, vội vàng múa tay trái đánh ra, một luồng sáng sắc xanh thăm thẳm bắn ra, đón lấy luồng sức mạnh bộc phát hướng ra của Vô Nhân Tọa.

Hai luồng sức mạnh chạm nhau giữa không trung, ngọn lửa sáng sắc xanh thăm thẳm của Phần Thiên xuyên qua ánh đỏ rực của Vô Nhân Tọa, đánh trúng vào bản thể của lão, khiến Vô Nhân Tọa rống lên thảm khóc. Đồng thời, ánh đỏ do Vô Nhân Tọa phát ra cũng đánh trúng thân thể Phần Thiên, hung hăng hất tung hắn đi, khiến hắn lập tức bị trọng thương.

Bên này, Trần Ngọc Loan ra tay chậm một chút, đúng lúc Vô Nhân Tọa bị “Cửu U Tinh Diễm” của Phần Thiên đánh trọng thương, khí thể yếu ớt, vì thế một chiêu này của nàng đánh cho Vô Nhân Tọa thối lui, phá tan phần lớn ánh sáng sắc đỏ lão phát ra trước đó.

Quay người lại, Trần Ngọc Loan không hề tiếp tục công kích mà đỡ lấy Phần Thiên đang rơi xuống, cẩn thận xem xét tình huống của hắn.

Nhếch miệng cười khổ sở, Phần Thiên lên tiếng:

- Khiến mình chủ phải lo lắng, thật là có lỗi.

Trần Ngọc Loan nghiêm mặt nói:

- Không cần phải nói những điều này, huynh thương thế không nhẹ, hãy nhanh chóng tận dụng thời gian trị thương, để Vô Nhân Tọa đẩy cho ta.

Buông Phần Thiên ra, Trần Ngọc Loan liếc quanh một vòng, toàn thân phát ra luồng sáng sắc xanh, chậm chậm bay đến bên cạnh Vô Nhân Tọa, miệng lạnh lùng nói:

- Chủ nhân của Lư Sơn Bất Quy Lộ quả nhiên tâm cơ thâm trầm, không ngờ mượn dùng sức mạnh của bọn ta để sử dụng, nhưng lại phản công đánh lại bọn ta, thật là thủ đoạn cao minh. Nhưng không biết nỗ lực này của người, hôm nay có thể thành công, có thể sống sót về đến Lư Sơn không?

Thân thể Vô Nhân Tọa chậm chậm xoay tròn, ánh sáng hồng nhạt nhẹ đi, tại điểm bị “Cửu U Tinh Diễm” của Phần Thiên đánh trúng xuất hiện một lỗ nhỏ, rõ ràng đã tạo nên thương tích rất nặng cho lão.

Vì thế, toàn thân lão khí tức vô cùng hỗn loạn, ánh sáng xanh lam không ngừng mờ hiện, đang cùng với ánh sáng đỏ tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

- Ý trời khó dò, chưa đến lúc cuối cùng thắng bại còn khó đoán được. Hôm nay bọn người muốn cầm giữ ta, cũng cần phải xem bản lĩnh các người thế nào, có phải trả giá to lớn không.

Trần Ngọc Loan nghe thế cười lạnh đáp:

- Thử một lần sẽ biết thôi.

Chữ thôi vừa phát ra, hai tay của Trần Ngọc Loan dang rộng, Không Linh diễm và Tứ Linh thần thú trên vai nường bay đi đến đậu trên vai Bách Linh.

Ánh mắt như dao, Trần Ngọc Loan nhìn Vô Nhân Tọa, khí thể toàn thân đột nhiên biến đổi, một luồng khí vương giả uy hiếp hồn người bộc phát, hình thành một vầng mây sáng, ngập tràn từng góc từng chỗ trong đáy cốc.

Cảm nhận được biến hóa của Trần Ngọc Loan, toàn thân Vô Nhân Tọa sắc xanh lam mạnh hẳn, sức mạnh bản thân tạm thời áp chế sức mạnh của Sát Huyết Diễm La, cảnh giác chăm chú nhìn đối phương.

Đối với Vô Nhân Tọa, sự tồn tại của lão là một điểm đặc biệt, với hình dạng của lão muốn chủ động công kích rõ là không được, nhưng bởi những hạn chế của thân thể, những chiêu thức tinh diệu cũng vô dụng đối với lão, khiến lão chỉ còn cách dùng thực lực đấu thẳng, vì thế có được sức lực phòng ngự thiên hạ vô song.

Cứ như vậy, Vô Nhân Tọa khi giao chiến với người đều nhờ vào cơ thể bất diệt cùng với thực lực mạnh mẽ để thủ thắng. Giờ đây, thân thể đã bị trọng thương lại chưa dung hợp hoàn toàn với sức mạnh của Sát Huyết Diễm La, chính đang ở giai đoạn bất ổn định vô cùng, do đó khi đối mặt với cao thủ như Trần Ngọc Loan, lão làm sao không cẩn thận đề phòng được.

Thời gian đối với Vô Nhân Tọa chính là điểm quan trọng khẩn yếu nhất, lão vốn ước định với Ma Phật Huyền Túc ba ngày, nhưng trên thực tế lão biết chỉ cần hai ngày đã đủ rồi. Ai ngờ Ma Phật Huyền Túc cũng tàn độc, mới được một ngày đã dẫn cường địch đến, điều này khiến cho Vô Nhân Tọa đang lúc khẩn trương chịu đả kích rất lớn.

Hai tay múa lên phía trước, dòng khí thành cột, Trần Ngọc Loan khống chế không khí xung quanh, dùng khí thần thánh hình thành một kết giới to khoảng vài trượng bên ngoài Vô Nhân Tọa, nhưng lại tuyệt đối không tạo nên áp lực hướng vào trong.

Điểm này Vô Nhân Tọa hơi kinh ngạc, nhưng chỉ chớp mắt sau, lão đã hiểu được ý tứ của Trần Ngọc Loan, trong lòng không khỏi vừa giận vừa sợ.

Giữa không trung, toàn thân Trần Ngọc Loan y phục phần phật tung bay, một tầng ánh sáng sắc tím vằn vù quanh thân, ngàn vạn điểm sát hệt như mưa, không ngừng chớp động, từ người nường nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh.

Đáy cốc, vô số điểm sáng sắc tím ngập tràn, trong đó một phần rực rỡ chói mắt phân bố chiếu sáng ở những phương vị nhất định, từng điểm phát ra tia sáng sắc tím, toàn bộ hội tụ vào trên kết giới, hình thành một đồ án ánh sáng kỳ dị đặc biệt, ngay khi hoàn thành liền bộc phát ánh tím rực rỡ.

Đồ án ánh sáng này rất kỳ diệu, chính là hình vẽ chính con rồng huyền ảo đẹp đẽ, mỗi một con đều có khác nhau, màu sắc cũng khác nhau, từ xa trông lại thật sống động, không ngừng xoay chuyển trên bề mặt kết giới.

Chăm chú nhìn cảnh này, Ma Phật Huyền Túc kinh ngạc nói:

- Đây chính là thuật Cửu Long Khổn Tiên của Đạo gia, làm sao cô ta biết được?

Điểm này không những lão, mà ngay cả Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong cũng rất mơ hồ.

Bách Linh nghe thế cười cười lên tiếng giải thích:

- Đây là bí thuật không truyền của Vân Vụ Phong, chính là Quy Vô đạo trưởng đã truyền lại cho muội ấy.

Ma Phật Huyền Túc hơi bất ngờ, Tư Đồ Thần Phong lại nghi hoặc nói:

- Sao chuyện này ta lại không biết vậy?

Bách Linh cười đáp:

- Muội ấy là minh chủ, tự nhiên có một số chuyện không thể cho người khác biết được. Thôi, thời điểm đã đến, mọi người cứ nhìn trước đi đã.

Ba người nghe thế liền đưa mắt quan sát tình huống giao chiến.

Trong kết giới, vẻ ngoài của Vô Nhân Tọa vẫn như cũ, lão chỉ tăng tốc độ xoay tròn lên nhanh hơn, toàn thân ánh xanh lam như điện, bên ngoài thân thể phân bố nhiều tầng phòng ngự, dự tính dùng nhân đấu với kẻ mỗi sức, phát huy đặc điểm chuyên về phòng ngự của mình.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt uy nghiêm, hai tay chậm chậm múa lên nhẹ nhàng vẻ rất thanh nhã, quả cầu ánh sáng sắc tím xung quanh theo sự khống chế của nàng vận chuyển, nhìn từ xa lại giống như dải sao của Ngân hà, ánh sáng đan xen, liên hệ mật thiết với đồ án Cửu Long phát sinh trên bề mặt kết giới.

Thời gian chậm chậm trôi qua, khi đấy cốc rực sáng ánh tím đến một mức nhất định, chín con rồng trên kết giới bao quanh Vô Nhân Tọa bắt đầu bay lên, lần lượt gầm lên những tiếng dài, vừa hấp thu năng lượng ánh tím xung quanh, vừa múa vuốt, quấy đuôi, phát ra những bóng sáng sắc tím, xuyên qua kết giới va chạm vào lưới sáng phòng ngự của Vô Nhân Tọa, phát động thể công to lớn hướng đến lão.

Phương thức này kỳ diệu vô cùng, Trần Ngọc Loan thi triển thuật kỳ lạ, đem chân nguyên trong cơ thể hóa thành ánh tím thần thánh, mượn sức của chín con rồng, triển khai công kích không ngừng, dùng uy lực của trận pháp để áp chế ưu thế tiên thiên của Vô Nhân Tọa.

Âm thanh sấm sét dày đặc vang vọng trong kết giới, những người bên ngoài chỉ có thể thấy được hoa lửa tung tóe cùng với lưới sáng sắc xanh lam của Vô Nhân Tọa rung động. Còn về tình huống giao chiến, do kết giới ngăn cách khá nhiều tin tức, nhất thời không thể phán đoán được, bốn người chỉ có thể vừa quan sát vừa chờ đợi.

Trong kết giới, tình thế Vô Nhân Tọa không ổn, tuy bên ngoài không chút biến đổi, nhưng trong lòng lão hiểu rõ, đợt công kích này của Trần Ngọc Loan mạnh mẽ, để kéo dài không lâu, tình huống trước mắt của lão liệu mạng cũng không chống cự được. Tuy lão có thể ỷ vào thân thể bất diệt để chống cự, nhưng một chưởng trước đó của Phần Thiên khiến lão cảm thấy bị uy hiếp.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Vô Nhân Tọa xoay chuyển, như thế nào mới có thể đảo ngược tình thế. Cường địch trước mặt như thế, bỏ chạy là phương án tốt nhất. Nhưng muốn bỏ chạy hẳn phải có thực lực to lớn, ít ra có thể mở đường máu, nếu không mọi chuyện chỉ uống công mà thôi.

Nói về sức mạnh, Vô Nhân Tọa lập tức nghĩ đến Sát Huyết Diêm La. Trong thời gian một ngày, lão đã lợi dụng hoàn cảnh địa lý đặc iệt, dùng bí pháp kỳ dị đặc biệt hủy diệt được thân thể huyết nhục của Sát Huyết Diêm La, lại thành công tuyệt đối thôn tính nguyên thần của hắn.

Chỉ có điều mấy người Trần Ngọc Loan đến quá nhanh, lại thêm ý chí của Sát Huyết Diêm La cực kỳ kiên định, Vô Nhân Tọa tạm thời còn chưa quét sạch được sinh mệnh ẩn ký của Sát Huyết Diêm La, không cách nào dung hợp sức mạnh của hắn.

813. Chương 815– Liên Thủ Vi Công (liên Kết Tấn Công)

Đến lúc đó, lão tự nhiên có được sức mạnh thoát khỏi mấy người Trần Ngọc Loan, thậm chí còn có khả năng tiêu diệt bọn họ. Nhưng làm sao trong khi giao chiến lại có thể dung hợp được nguyên thần của Sát Huyết Diêm La, Vô Nhân Tọa mãi vẫn chưa tìm được phương pháp an toàn.

Áp lực dần dần tăng lên, lưới sáng phòng ngự do Vô Nhân Tọa bố trí đã bị phá hư một nửa, thể công của chín con rồng bên ngoài càng lúc càng mạnh, nếu là người khác đã sớm không phản kháng được. Thấy vậy, Vô Nhân Tọa hơi nóng nảy, suy nghĩ giây lát liền mạo hiểm thử một lần, đánh cuộc với vận khí của mình.

Đã có quyết định, Vô Nhân Tọa bắt đầu hành động. Trước tiên lão thu hồi quá nửa lưới sáng phòng ngự, từng bước từng bước dẫn dắt thể công của Trần Ngọc Loan đến chính diện, sau đó mới mở ra một lỗ hổng, khiến cho khí thần thánh ăn mòn chính bản thân mình.

Cảm giác này tự nhiên không sướng khoái được, nhưng Vô Nhân Tọa cố gắng chịu đựng, sau khi dẫn khí thần thánh vào rồi, bản thân bắt đầu biến đổi tính chất chân nguyên, chuyển sang khí huyết sát của Sát Huyết Diêm La, dùng nó để đối địch với công kích của Trần Ngọc Loan.

Quá trình này nói ra đơn giản, nhưng thật ra phức tạp vô cùng, Vô Nhân Tọa nếu không có được thân thể bất diệt, thì làm như vậy chẳng khác tự sát.

Bên ngoài, Trần Ngọc Loan cảm nhận rõ ràng biến hóa của lão, nhưng lại không hiểu rõ dụng ý của lão là thế nào, chỉ có thể tăng gia sức mạnh công kích, lợi dụng cơ hội này xem có thể tiêu diệt được lão không.

Cứ như thế, toàn thân Trần Ngọc Loan ánh tím rực lên, những quả cầu ánh sáng sắc tím phân bố ở đáy cốc nhanh chóng hợp lại, mang theo sức mạnh vô cùng, xuyên qua bề mặt kết giới vây lấy Vô Nhân Tọa.

Đối với điều này, Phần Thiên, Bách Linh, Ma Phật Huyền Túc và Tư Đồ Thần Phong đang quan sát liên tục tập trung cao độ, đợi chờ kết quả chiêu này. Còn Vô Nhân Tọa lại toàn lực thúc động sức mạnh huyết sát của Sát Huyết Diêm La đối kháng với sức mạnh thần thánh mạnh mẽ đó.

Sức mạnh chánh tà giao nhau, do bởi tính chất khác biệt, cả hai không cách nào cùng tồn tại, vì thế lần lượt tương hỗ tiêu hủy ma sát với nhau, sản sinh ra tiếng nổ kịch liệt, bốn bề Vô Nhân Tọa hình thành ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, lập tức che phủ lấy hắn.

Bên ngoài, Trần Ngọc Loan toàn lực thúc động chân nguyên, thông qua trận Cửu Long Khốn Tiên khuếch đại, uy lực của ánh sáng sắc tím gia tăng gấp bội, cứ như thế liên từ từ áp chế sự phản kháng của Vô Nhân Tọa đến mức không thể nhúc nhích được.

Trong làn sáng, toàn thân Vô Nhân Tọa bị trói chặt, toàn bộ phòng ngự bị phá hủy, thực lực nhanh chóng hạ xuống. May mà chiếc ghế thần kỳ, đặc tính bất diệt của nó phát huy ưu thế nhất định, tóm lại khi sức mạnh của Vô Nhân Tọa yếu đến một mức độ nhất định liền tự động bổ sung, để bảo trì tình trạng bình ổn tương đối.

Hiểu được điểm này, Vô Nhân Tọa tuyệt đối không lo bản thân sẽ bị tiêu diệt, ngược lại tâm tư hướng đến nguyên thần của Sát Huyết Diêm La, phát hiện thông qua công kích mãnh liệt của Trần Ngọc Loan, ẩn ki sinh mệnh lưu lại ở nơi thâm sâu nhất của linh hồn Sát Huyết Diêm La, không ngờ lại bị khí thần thánh của Trần Ngọc Loan phát ra tịnh hóa đi.

Cứ như thế, khi Vô Nhân Tọa bị trọng thương, nguyên thần của Sát Huyết Diêm La cũng vừa biến thành không còn ý thức, nhưng lại có được sức mạnh tinh thuần mạnh mẽ.

Vui mừng xuất hiện trong lòng Vô Nhân Tọa. Thời điểm này lão suy đoán cơ hội chờ đợi đã lâu đã đến. Chỉ cần dung hợp được nguyên thần của Sát Huyết Diêm La, lão liền trở thành chủ nhân mới của Diêm Vương lệnh, từ đó có thể đạt được sức mạnh to lớn của Quỷ vực.

Nghĩ đến điều này, tâm tình Vô Nhân Tọa kích động, vội vàng tập trung tinh thần, đem nguyên thần tinh thuần hấp thu vào trong cơ thể, bắt đầu chuyển tâm thi hành bước quan trọng nhất là “Dung Hợp”.

Trong lúc đang tiến công, Trần Ngọc Loan liên tục chú ý đến tình huống của Vô Nhân Tọa, từ những tin tức thu được thông qua việc dò xét bằng linh thức, Vô Nhân Tọa đã bị trọng thương, khí tức đang bị giảm

yếu. Nhưng khi khí tức của lão yếu đến một mức độ nhất định, liền có một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt xuất hiện, khiến lão ổn định lại, cho dù Trần Ngọc Loan công kích thế nào cũng uống công thôi.

Phân tích loại tình huống này, Trần Ngọc Loan suy đoán, có thể nguyên nhân chính bởi sự bất diệt của lão. Thấy vậy, Trần Ngọc Loan cảm thấy bất lực, từ khi bắt đầu đã biết Vô Nhân Tọa bất tử giết không chết, sao phải khổ như vậy đây?

Bách Linh liên tục quan sát cẩn thận động tĩnh cuộc chiến, đối với tình huống của Trần Ngọc Loan nàng hiểu rất rõ, trong lòng cũng đang suy tư đối sách. Nhưng mà suy tư thật lâu, Bách Linh nghĩ được vài biện pháp, nhưng có được hay không cần phải thử mới biết.

Chần chừ giây lát, Bách Linh đã tính nói cho Trần Ngọc Loan biết biện pháp của mình, nhưng đúng lúc đó, một luồng khí tức khác thường bùng phát trong đáy cốc, một triệu chứng bất an xông thẳng đến ngực.

Trong tuyệt cốc, Vô Nhân Tọa lúc này còn chìm trong ánh sáng mạnh mẽ, xem tình thế không ổn. Nhưng mọi người lại không biết, Vô Nhân Tọa lúc này đã khác với trước kia, chỉ trong chớp mắt, lão đã có chuyển biến rất lớn.

Vô Nhân Tọa vốn thôn tính được nguyên thần của Sát Huyết Diêm La rồi, kẻ mạnh nhất Quỷ vực từ nay không còn xuất hiện được nữa. Nhưng khi nguyên thần của Vô Nhân Tọa và nguyên thần của Sát Huyết Diêm La dung hợp rồi, sức mạnh ẩn chứa trong Diêm Vương lệnh liền chuyển vào người Vô Nhân Tọa.

Như vậy, một bá chủ mới liền tự nhiên sinh ra, hơn nữa sức mạnh và tu vi của Vô Nhân Tọa so với Chiêu Hồn Quỷ Tẩu ngày đó còn mạnh mẽ hơn nhiều, vì thế khi lão đã thừa hưởng được sức mạnh của Diêm Vương lệnh, sức mạnh của lão cũng mạnh hơn Chiêu Hồn Quỷ Tẩu khá nhiều.

Thêm nữa, Chiêu Hồn Quỷ Tẩu lúc xưa có thân thể huyết nhục, vì thế Diêm Vương lệnh hóa thành một bộ chiến giáp bao phủ lấy thân thể hắn. Còn Vô Nhân Tọa không có cơ thể huyết nhục, Diêm Vương lệnh liền thay đổi phương thức khác, dùng hình thức lệnh bài khảm vào trên chiếc ghế.

Mặt chính của Vô Nhân Tọa vốn có chữ “Vương” lấp lánh, nhưng sau khi bị trúng một tên của Hậu Nghệ thần cung để lại một lỗ hổng lớn. Hôm nay Diêm Vương lệnh liền khảm vào đúng chỗ đó, cả lệnh bài lấp lánh ánh máu, một dòng đỏ hồng đậm đặc hết như máu mở hiện trên đó.

“Vô Nhân vương tọa” vốn là một vật thể kỳ diệu, có đặc tính bất diệt. Nhưng sau khi một nguyên thần tiến vào bên trong, không những thu được sức mạnh to lớn, đồng thời nguyên thần cũng bị kềm chế giữa trung ương. Như thế, khi Diêm Vương lệnh và “Vô Nhân vương tọa” dung hợp rồi, nguyên thần bên trong “Vô Nhân vương tọa” sau khi thôn tính được nguyên thần của Sát Huyết Diêm La, bản thân nó cũng liền tiến vào bên trong Diêm Vương lệnh.

Cứ như thế, nguyên thần của Vô Nhân Tọa liền có thể lưu động qua lại giữa vương tọa và Diêm Vương lệnh, phạm vi hoạt động càng lớn hơn. Ngoài ra, khi nguyên thần của Vô Nhân Tọa tiến vào Diêm Vương lệnh, lão liền có thể phát động khá nhiều pháp quyết của Quỷ vực để tiến hành công kích, quay về lại vương tọa, hắn liền trở thành như cũ, nhưng sức mạnh đã tăng lên.

Kỳ ngộ như vậy vốn là chuyện mong cầu của Vô Nhân Tọa, hôm nay cuối cùng đã thỏa nguyện ước. Đến lúc này Vô Nhân Tọa không muốn che giấu nữa, lão muốn bắt đầu dùng diện mạo mới xuất hiện để theo đuổi mộng ước tranh bá thất giới.

Một tiếng cười điên cuồng cùng với khí thế rung trời xuất hiện, chớp mắt đã phân bố toàn bộ đáy cốc, lập tức đánh tan thế công của Trần Ngọc Loan, hất bắn tất cả mọi người có ở đó. Biến hóa này xảy ra rất nhanh, không đợi đến lúc Bách Linh mở miệng nhắc nhở thì mọi việc đã kết thúc rồi.

Ngạo nghễ giữa không trung, toàn thân Vô Nhân Tọa lấp lánh ánh xanh lam, ánh đỏ chói mắt, Diêm Vương lệnh đỏ như máu không ngừng truyền động, từng trận cười điên cuồng hoang dã kinh động bốn phương.

- Ha ha ha... Ta cuối cùng đã dung hợp thành công nguyên thần của Sát Huyết Diêm La, thu được sức mạnh bên trong Diêm Vương lệnh, trở thành một bá chủ to lớn mới. Tất cả đều nhờ các vị ban cho, ta sẽ cảm tạ các vị, đặc biệt là Ma Đà, nếu không có độc kế của hắn, ta sẽ không thuận lợi như vậy được. Ha ha ha...

Kinh hãi nhìn Vô Nhân Tọa, tất cả năm người tại đó đều cảm ứng được ngọn khí kinh trời đang không ngừng bộc phát từ trên người lão, ai nấy đều chấn động trong lòng, mơ hồ bật lên câu hỏi đau thương không diễn tả được.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt ảm đạm, than thở nói:

- Được mất đảo ngược, thế sự thật là khó dự định được.

Phản Thiên trầm giọng nói:

- Bất ngờ quả nhiên kinh người, nhưng còn chưa đến lúc cuối cùng, thắng thua còn rất khó dự liệu được. Hiện tại tuy Vô Nhân Tọa có được sức mạnh của Diêm Vương lệnh, nhưng luồng sức mạnh này to lớn vô cùng, đã vượt quá sức mạnh bản thân của lão, vì thế về phương diện vận dụng, Vô Nhân Tọa trong thời gian ngắn khó mà nắm vững vận dụng tinh thuần được. Đây chính là sơ hở trước mắt của lão.

Ma Phật Huyền Túc hơi không đồng ý, rõ ràng lúc này sức mạnh do Vô Nhân Tọa phát ra khiến lão không còn hy vọng gì nữa. Lão vốn dẫn mấy người Trần Ngọc Loan đến đây, chính là muốn mượn đao giết người, còn mình lợi dụng cơ hội đoạt lấy Diêm Vương lệnh, ai ngờ Vô Nhân Tọa lại càng tinh ranh hơn, đã mượn gió bẻ măng rồi.

Giữa không trung, Bách Linh liếc nhìn lên trên không, đưa tay vẫy Tư Đồ Thần Phong đến, dặn dò:

- Trước mắt sức mạnh của Vô Nhân Tọa đã vượt hẳn Sát Huyết Diêm La lúc mạnh nhất, chúng ta muốn bỏ đi rõ ràng không dễ dàng, đồng thời lão cũng không chịu bỏ qua, vì thế ta quyết định ra tay chiến đấu để tiêu diệt lão. Bây giờ huynh đi hỗ trợ Phản Thiên, cần phải ngăn lão cho được, còn những chuyện khác cứ để ta và Ngọc Loan làm là được rồi.

Tư Đồ Thần Phong vâng một tiếng, bay đến bên cạnh Phản Thiên, cả hai đưa mắt ra hiệu, một trái một phải phát động tiến công Vô Nhân Tọa.

Đưa tay kêu Trần Ngọc Loan đến bên cạnh, Bách Linh liếc nhìn Ma Phật Huyền Túc, điềm nhiên nói:

- Ma Đà, người cũng tính khoan tay đứng nhìn chẳng?

Ma Phật Huyền Túc chần chờ một lúc, hỏi ngược lại:

- Bọn người thật sự nắm chắc có thể tiêu diệt được hãn chẳng?

Bách Linh tự tin đáp:

- Không nắm chắc sự tình, bọn ta phạm vào để chết ở đây chẳng?

Nghe vậy, Ma Phật Huyền Túc cũng không nói nhiều, thân thể lóe lên liền xuất hiện giữa chiến trường, cùng liên thủ tấn công Vô Nhân Tọa với Phản Thiên và Tư Đồ Thần Phong.

Trần Ngọc Loan nhìn tình huống giao chiến, nhỏ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, ngoại trừ việc huy động nhiều người ra, tỷ thật sự nắm chắc tiêu diệt được Vô Nhân Tọa chẳng?

Bách Linh lắc đầu nói:

- Tỷ cũng không khẳng định được, bất quá chúng ta có thể thử một lần, xác suất hãn cũng không nhỏ. Bây giờ tình huống của bọn họ có thể tạm thời kiềm chế được Vô Nhân Tọa, nhưng thời gian lâu hãn sẽ bị đánh phá từng người, vì thế thời gian chúng ta không nhiều. Theo tỷ suy nghĩ, muội dùng Thiên Hậu linh phối hợp với Tàn Thần quyết, vào đúng lúc quan trọng đột nhiên đánh ra, thử xem có ảnh hưởng như thế nào đến thân thể bất diệt của lão. Ta dùng Định Thiên thần châm hỗ trợ, mục tiêu chính là Diêm Vương lệnh, cần phải ép cho nó rời khỏi Vô Nhân Tọa. Một khi như vậy, sức mạnh của lão hãn phải giảm đi, hãn nguyên thần của lão sẽ di chuyển từ vương tọa vào trong Diêm Vương lệnh. Đến lúc đó lại để Phản Thiên dùng “Cửu U Tinh Diêm” đánh ra một chiêu, hãn có thể gây trọng thương, thậm chí hủy diệt được lão.

814. Chương 816– Nguyên Thần Li Thể (nguyên Thần Rời Khỏi Thân Thể)

- Được, cứ như biện pháp của tỷ mà làm, nếu như cuối cùng không thành công được, lúc đó khiến Đại Linh nhân tiêu diệt lão.

Nói rồi bay lên, dừng lại bên ngoài vòng giao chiến, chăm chú nhìn tình huống cuộc chiến.

Bách Linh ở yên tại chỗ, nhưng hai chân co lại theo thế ngồi xếp bằng, lòng bàn tay hào quang lóe lên, Cửu Thiên huyền cầm tự động xuất hiện, một loạt tiếng cầm theo cánh tay ngọc của nàng múa lên liên vang vọng khắp bốn phương.

Giữa chiến trường, Ngũ Hành kiếm của Tư Đồ Thần Phong tung hoành ngang dọc, thật sự chói mắt. Đáng tiếc Vô Nhân Tọa có thân thể bất diệt, Ngũ Hành kiếm tuy không tầm thường, nhưng khi đánh vào Vô Nhân Tọa căn bản không có chút tác dụng nào. Ngọn lửa của Phần Thiên uy lực không tầm thường, chính Vô Nhân Tọa trước đó đã biết rồi, một mực cảnh giác đối phương, vì thế có chỗ bị Phần Thiên hạn chế.

Còn lại Ma Phật Huyền Túc, lão tinh thông Ma Phật, vận dụng pháp quyết vô cùng thuần thực, vì thế cũng có ảnh hưởng nhất định đối với Vô Nhân Tọa. Đương nhiên, thân là kẻ cực mạnh như Vô Nhân Tọa, uy hiếp của ba người còn lâu mới có thể tạo nên ảnh hưởng to lớn với lão.

Trần Ngọc Loan liên tục quan sát, hơn nữa còn truyền âm liên hệ với Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong, khiến bọn họ tạo nên cơ hội cho mình. Cứ như thế, tình thế giao chiến biến đổi, hai người Phần Thiên xuất kích toàn lực, bắt đầu giao đấu thẳng thắn với Vô Nhân Tọa, rất nhanh ép lão đến một khu vực nhất định, trong nhất thời không cách nào tránh né.

Trần Ngọc Loan thấy cơ hội đã đến, khí tức toàn thân biến hẳn, một luồng khí thể thần thánh uy nghiêm, khiêu động lòng người đột nhiên bộc phát. Theo khí thể gia tăng của nàng, toàn thân Trần Ngọc Loan ánh tím bao phủ, Thiên Hậu linh ở eo lưng chấn động kịch liệt, một trận âm thanh đoạt hồn liệt phách vang vọng bốn phương, khiến cho toàn bộ tuyệt cốc đều hơi lắc lư.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan giơ cao hai tay, hào quang ánh tím hình thành một cột sáng, đưa mắt nhìn Thiên Hậu linh ở eo lưng màu tím bay lên xoay tròn nhanh chóng giữa không trung, không ngừng hấp thu năng lượng trong không khí, khiến nó hội tụ thành một ngọn lửa sáng ánh tím, mang theo khí thể cực kỳ thần thánh từ trời đánh xuống, lập tức bao phủ lấy thân thể của Vô Nhân Tọa.

Lúc này đây, thần khí cực mạnh Thiên Hậu linh rung động kịch liệt, sức mạnh thần thánh to lớn vô cùng từ miệng của chiếc chuông phát xuất ra, mang theo sát cơ hủy diệt, thôn tính hết khí tức tà ác toàn thân của Vô Nhân Tọa.

Vô Nhân Tọa phát ra một tiếng rống giận dữ, khí thể cực thánh của Thiên Hậu linh thật kinh thế hãi tục, vừa đúng khắc chế khí tà ác Quỷ vực của lão. Tuy luồng sức mạnh này không được mạnh mẽ như sức mạnh lão thu được từ Diêm Vương lệnh, nhưng do nguyên nhân tính chất có tương khắc, một chiêu này cơ hồ áp chế đến tám phần thực lực của lão, khiến lão lúc này tạm thời rơi vào tình cảnh khốn khổ, chỉ có thể phát huy một bộ phận sức mạnh vốn thuộc về bản thân lão.

Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong, Ma Phật Huyền Túc đều nhìn thấy một tia hy vọng, chiêu này của Trần Ngọc Loan thật kinh thiên động địa, cho dù không tiêu diệt được Vô Nhân Tọa, nhưng ít ra cũng có thể khiến lão bị trọng thương.

Bách Linh thấy vậy cười diễm nhiên, tiếng đàn theo tay múa lên chuyển đổi trăm lần, khí thần thánh mạnh mẽ khóa chặt trên người Vô Nhân Tọa, trên đỉnh đầu phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, Định Thiên thần châm đột nhiên hiện ra, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Vô Nhân Tọa, vừa hay đánh thẳng vào trên Diêm Vương lệnh.

Một tiếng sấm to lớn vang khắp bốn phương, Định Thiên thần châm của Ngũ Thái Ban Lan va chạm vào Diêm Vương lệnh hào quang liên ảm đạm đi, khí thần thánh lập tức tiêu tan, hiển nhiên chịu trọng thương.

Vô Nhân Tọa đối mặt với chuyện này liền gào thét điên cuồng, Diêm Vương lệnh đỏ rực cũng rung lên mãnh liệt, thiếu chút nữa đã rơi khỏi vương tọa.

Thấy vậy, khuôn mặt Bách Linh mơ hồ hiện lên nét cười, hai tay nhanh chóng múa lên, dùng Cửu Thiên huyền cầm khống chế Định Thiên thần châm, cả hai hỗ trợ lẫn nhau khiến cho uy lực tăng gấp bội, chớp mắt liền ảo hóa thành ngàn vạn bóng châm, phân bố từng góc trong cốc, liên miên không ngừng phát động tiến công hướng vào Vô Nhân Tọa.

Trần Ngọc Loan một chiêu đạt thành công cũng không chút chậm trễ, vội vàng thu hai tay lại, chân nguyên toàn thân thu lại, pháp quyết trong cơ thể biến chuyển, một luồng uy thế chấn động trời đất bộc phát từ người nàng.

Lúc này, Trần Ngọc Loan y phục phần phật, mái tóc dài tung bay, toàn thân hệt như một thiên thần, phát ra khí thế khiến người và thần đều thần phục, từ từ bay thẳng đến Vô Nhân Tọa.

Đang tiến lên, trên trán Trần Ngọc Loan ánh kim lóe lên, “Tàn Thần” hiện ra, phù chú hai chữ màu vàng kim to khoảng một thốn bắn thẳng đến Vô Nhân Tọa.

Lúc này, Vô Nhân Tọa do một chiêu của Thiên Hậu linh nên thực lực đã bị hạn chế, gần như chỉ dùng sức mạnh bản thân căn bản không thoát khỏi vòng vây của ba người Phần Thiên, bị khóa chặt tại chỗ.

Khi Tàn Thần quyết của Trần Ngọc Loan xuất hiện, Vô Nhân Tọa cảm nhận một chút run rẩy trong lòng, hết sức mong muốn né tránh, nhưng đáng tiếc khi khí thế của Thiên Hậu linh giảm yếu, sức mạnh của lão bắt đầu khôi phục rồi thì mọi chuyện đã quá trễ, phù chú Tàn Thần đã áp vào trên người của lão.

Ánh kim lóe lên, tiếng gào thê thảm liên miên không ngừng. Phù chú Tàn Thần có sức mạnh hủy thần diệt tiên ấn vào trên thân thể Vô Nhân Tọa rồi, một luồng sức mạnh không gì ngăn được nhanh chóng phá hủy kinh mạch của Vô Nhân Tọa, hệt như có một thanh kiếm sắc tung hoành trong cơ thể lão, chỗ nào xông đến không gì không bị phá hủy.

Uy lực của chiêu này mạnh mẽ, tuy không thể hủy diệt được thân thể bất diệt của lão, nhưng phù chú Tàn Thần lại hệt như một con rắn độc, cứ mãi tiềm phục trong cơ thể lão, liên tục phá hủy kinh mạch của lão, ngăn trở lão khôi phục.

Vô Nhân Tọa bị trọng thương như vậy, nguyên thần lập tức di chuyển vào trong Diêm Vương lệnh, điên cuồng phát động phản kích, lập tức đánh bay ba người Phần Thiên, Hóa Hồn đại pháp tà ác hình thành một dải sắc đen cuộn đến Trần Ngọc Loan.

Trên không, Bách Linh nhảy bén phát hiện được chuyện nguyên thần của Vô Nhân Tọa di chuyển, lợi dụng thời điểm lão chấn động giận dữ, mãnh liệt gia tăng chân nguyên toàn thân, dùng Cửu Thiên huyền cầm phát ra một chiêu cực mạnh.

Chớp mắt, toàn thân Bách Linh ánh sáng bảy màu lóe lên, một luồng hào quang bảy màu phát ra bắn trúng vào bảy chuỗi của thần châm ngũ sắc, khiến cho hào quang của nó rực hẳn, dung hợp thành một, hình thành ngọn châm ánh sáng ngũ sắc dài một thước, dùng tốc độ nhanh nhất đánh trúng vào chuỗi của Diêm Vương lệnh trên người Vô Nhân Tọa.

Một chiêu này không gì ngăn được, hàm chứa tu vi vài trăm năm của Bách Linh, phối hợp với uy lực của Định Thiên thần châm, lập tức đánh rơi Diêm Vương lệnh khỏi vương tọa, khiến cả hai phân rã ra.

- Không! Không thể! Không ...

Tiếng kêu điên cuồng vang lên từ Diêm Vương lệnh, nguyên thần của Vô Nhân Tọa di chuyển đến Diêm Vương lệnh rồi, lúc này lại thoát khỏi bản thể, làm sao không cảm thấy giận dữ và bất ngờ được.

Cứ như thế rồi, vương tọa chính tượng trưng cho sự bất diệt của lão, nhờ đó mà thoát qua vô số kiếp nạn. Hôm nay, lúc này, lão rời khỏi vương tọa, tuy tiến vào Diêm Vương lệnh cũng bất diệt như vậy, nhưng cảm giác khác lạ khiến lão cảm thấy không tự tin chút nào.

Bản mình bay theo, Vô Nhân Tọa không chút quan tâm đến mấy lượt trọng thương, vội vàng bay đến vương tọa, ý đồ muốn khôi phục nguyên trạng. Nhưng Tư Đồ Thần Phong, Phần Thiên, Ma Phật Huyền Túc sau khi bị trọng thương bắn đi đều đột nhiên tỉnh lại, ba người đồng thời phát động tấn công, ánh kiếm sắc bén, ngọn lửa đỏ rực, ánh Phật màu vàng kim đồng thời vút đến, vừa hay đón lấy Vô Nhân Tọa đang bay như đạn bắn, lập tức bao vây lấy lão.

Bên này, Trần Ngọc Loan né khỏi Hóa Hồn đại pháp của Vô Nhân Tọa, thuận thế thu hồi Thiên Hậu linh, quay về đến bên cạnh Bách Linh. Định Thiên thần châm và Cửu Thiên huyền cầm cũng đã được Bách Linh thu hồi, nàng còn vung tay hút lấy vương tọa đến trước mặt, ánh mắt kỳ quái nhìn nó.

Trần Ngọc Loan liếc nhìn vương tọa, nghiêng đầu đang muốn hỏi Bách Linh, lại phát hiện ánh mắt nàng kỳ dị, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Bách Linh tỷ, tỷ sao vậy, vì sao ánh mắt kỳ quái như thế?

Bách Linh nghe thấy giật mình, thở dài nhẹ nói:

- Lần thứ nhất cùng Lục Vân nhìn thấy Vô Nhân Tọa, tỷ nói với huynh ấy, muốn huynh ấy giúp tỷ đến ngôi lên thử. Lúc đó tự nhiên là không có khả năng, hôm nay ý muốn đó có thể thực hiện, nhưng Lục Vân lại không có bên cạnh, tỷ cũng không có lòng ngồi lên.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Điều này rất đơn giản, tỷ hãy thu lấy vật mong ước trước đã, đợi khi Lục đại ca quay lại mới nhờ đại ca đưa tỷ ngồi lên, thế không được sao.

Bách Linh nghĩ lại cũng thấy đúng, vì thế cười cười, tay phải phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, bao phủ lấy trên bề mặt vương tọa. Lai lịch của vương tọa này thần bí, tuyệt đối không thể do Bách Linh ra tay mà có chút thay đổi. Thấy vậy, ánh mắt Bách Linh hơi biến đi, trầm ngâm giây lát, trên đỉnh đầu ánh kim lóe lên, Ngũ Thái tiên lan đột nhiên xuất hiện, phát ra một luồng khí thần thánh bồi dưỡng vương tọa.

Trần Ngọc Loan hơi không hiểu, cất tiếng hỏi:

- Sao lại như thế?

Bách Linh nhẹ giọng nói:

- Vật này rất kỳ quái, tuy nguyên thần khống chế nó bên trong đã thoát ly, nhưng nó lại có ý thức của mình, không phải bất cứ người nào cũng đều có thể đến gần nó.

Trần Ngọc Loan nghĩ lướt qua, cười hỏi:

- Bách Linh tỷ ý cho rằng vật này nếu như dùng sức hấn sẽ phá đi linh tính của nó, vì thế tốt nhất là dùng phương thức bình hòa để nói chuyện với nó, đạt được sự đồng ý của nó?

Bách Linh mỉm cười gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn lên vương tọa, phát hiện sau khi linh khí của Ngũ Thái tiên lan bồi dưỡng rồi, chỗ bị Phần Thiên đánh thủng trước kia đã hoàn toàn khôi phục, còn lỗ hổng to lớn do Hậu Nghệ thần cung lưu lại rõ ràng đã thu nhỏ.

Thấy vậy, Bách Linh cười nói:

- Ngọc Loan muội xem, nó đang từ từ khôi phục, dùng linh khí của tiên lan có thể tu sửa được thương tổn trên thân thể nó. Ngũ Thái tiên lai có sức phòng ngự mạnh nhất trên thế gian, mà vương tọa cũng có sức mạnh chống cự vạn vật như vậy, giữa bọn chúng có không ít điểm tương tự, vì thế tốc độ kết hợp rất nhanh.

Trần Ngọc Loan hơi kinh ngạc, bất quá sau đó lại thản nhiên cười.

- Hay quá, thật là quá kỳ diệu rồi. Nếu như vương tọa đó có thể thay đổi to nhỏ tùy lúc hết như tiên lan của tỷ tỷ thì càng hoàn mỹ rồi.

Bách Linh cười nhẹ đáp:

- Ai nói không có khả năng? Chỉ cần tu sửa nó hoàn tất, lúc đó cũng có thể biến to thu nhỏ được. Thôi, không nói đến nó nữa, hãy nhìn qua tình huống của mấy người Phần Thiên xem sao.

Đáy cốc, ba người Phần Thiên bao phủ lấy Diêm Vương lệnh không lớn đang tung tăng tới lui, rõ ràng đang cật lực. Thứ nhất, thể tích của Diêm Vương lệnh càng nhỏ, công kích ba người không tiện, thứ hai, Vô Nhân Tọa thực lực kinh người, Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực được xưng tụng là tuyệt học tà ác nhất thất giới, ba người không thể không đề phòng.

Thứ ba, hai bên giao chiến đều có thương thế mức độ không giống nhau, Vô Nhân Tọa tuy chịu đả kích rất lớn, nhưng Diêm Vương lệnh là vật bất diệt, ba người công kích nó có thể nói là không chút công hiệu, còn công kích của nó đối với ba người lại sắc bén vô cùng.

Nhìn thấy hai bên giằng co không dứt, hơn nữa tình thế ba người Phần Thiên càng lúc càng bất lợi, Trần Ngọc Loan quát lên một tiếng yêu kiều, Thiên Hậu linh ở eo lại bay lên lần nữa, phát ra một cột sáng ánh tím, chớp mắt liền bao phủ lấy Diêm Vương lệnh. Thế rồi, khí thể Vô Nhân Tọa giảm hẳn, bị luồng khí thần thánh đó tạm thời kiềm chế, nhất thời tranh đấu không được.

Giữa không trung, Bách Linh thấy vậy vội quát lên:

- Thời cơ hiếm có, Phần Thiên nhanh chóng dùng Cửu U Tinh Diễm thử.

Nghे thấy lập tức phát động, tay trái Phần Thiên nhanh chóng đánh ra, một luồng lửa sáng sắc xanh thẫm tức thì bay đến, nhanh chóng bao phủ lấy Diêm Vương lệnh.

815. Chương 817— Thiên Niên Đẳng Đãi (ngàn Năm Chờ Đợi)

Tiếng rống bất cam tan nát tâm can. Lúc này, theo sự ăn mòn của Cửu U Tinh Diễm, Diêm Vương lệnh đỏ rực biến thành trong suốt, bên trong một tia ánh đỏ lưu động nhanh chóng, đáng tiếc lại từ từ mất đi, cuối cùng tan biến thành mây khói.

Thu công kích lại, Phần Thiên hơi mệt mỏi, khuôn mặt lại ánh lên nét cười, mở lòng nói:

- Tên ôn dịch này có thể nói là không đơn giản, năm người chúng ta liên thủ mới có thể tiêu diệt hắn, cao thủ như vậy thiên hạ khó thấy.

Tư Đồ Thần Phong cười khổ lên tiếng:

- Đúng là không đơn giản, hôm nay nếu không có huynh ở đây, chúng ta sợ là mệt đến chết cũng không diệt được hắn.

Phần Thiên đỏ mặt, thẹn thùng nói:

- Đây là công lao của mọi người, ta một mình cũng không đối phó nổi hắn.

Ma Phật Huyền Túc không nói lời nào, chỉ yên lặng đứng nhìn Trần Ngọc Loan, bởi vì Diêm Vương lệnh lúc này đang trong tay nàng.

Chăm chú nhìn Diêm Vương lệnh trong tay, Trần Ngọc Loan phát hiện vật này rất kỳ quái, hiện tại sức mạnh to lớn mà tà ác đã tiêu biến mất, nhưng nó lại còn phát ra một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt, điều này khiến Trần Ngọc Loan mơ hồ.

Lắc mình, Trần Ngọc Loan bay về bên cạnh Bách Linh, liếc nhìn vương tọa toàn thân lấp lánh ánh xanh lam, cất tiếng hỏi:

- Bách Linh tỷ, Diêm Vương lệnh xử lý thế nào?

Bách Linh nghĩ qua, đang muốn mở miệng đáp lại, vương tọa trước thân lại lóe lên ánh sáng rực rỡ, khiến mọi người không mở được mắt.

Giây lát, khi ánh sáng đã biến mất, mọi người mới phát hiện vương tọa đó không ngờ đã thu nhỏ thành một cái ghế bằng ngọc tinh xảo to nhỏ khoảng ba thốn, yên lặng giữa không trung trước ngực Bách Linh.

Đưa tay lấy ghế ngọc, Bách Linh nhìn rồi liền cất đi, mỉm cười nói với Trần Ngọc Loan:

- Diêm Vương lệnh muội tạm thời bảo quản cho tốt, vật này không tầm thường, chuyện liên quan đến nó để khi về rồi tỷ sẽ từ từ cho muội biết. Bây giờ mọi chuyện ở đây đều đã xong, giao dịch cũng có thể tính là hoàn tất, hẳn đến lúc đi rồi.

Trần Ngọc Loan theo lời cất đi Diêm Vương lệnh, sau đó quay người nhìn Ma Phật Huyền Túc, cười nhẹ nói:

- Đại sư, hôm nay hợp tác tốt đẹp, hy vọng lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ không phải giao tranh.

Ma Phật Huyền Túc miễn cưỡng mỉm cười, hơi khổ sở nói:

- Hy vọng vậy, bất quá không gặp lại tốt hơn.

Trần Ngọc Loan hiểu được ý lão, cũng không nói quá nhiều, chỉ nói một câu cáo từ, liền dẫn Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong theo Bách Linh bỏ đi.

Ma Phật Huyền Túc liếc nhìn bốn người bỏ đi, khuôn mặt gầy gò cơ mặt rung rung mấy lượt, đang muốn đuổi theo nhưng dừng lại, miệng phát ra một tiếng thở dài u oán.

Giao dịch lần này đã kết thúc rồi, bọn Trần Ngọc Loan bốn người có thể nói là thành công mỹ mãn, nhưng đối với Ma Phật Huyền Túc lại là thất bại rất lớn, bởi vì lão không được gì. Vì thế, trước đó lão cũng nghĩ đến việc đoạt lấy Diêm Vương lệnh trong tay Trần Ngọc Loan, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại không dám, chỉ có thể bất lực thở dài.

Xoay người, Ma Phật Huyền Túc liếc nhìn chung quanh, nơi đây đã chôn hai cao thủ, có thể nói là nơi không tốt, hay là hãy bỏ đi nhanh chóng.

Nhưng đúng lúc đó, một sự bất an đột nhiên xuất hiện, khi lão còn chưa hiểu rõ chuyện gì đã phát sinh, một luồng âm thanh liền u oán truyền đến.

- Huyền Túc, ngươi đã quên mất lời thề ngươi đã lập ngày trước.

Nghe thế, Ma Phật Huyền Túc thân thể run lên, đột nhiên quay đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt cổ quái.

Là ai xuất hiện lúc này, ai lại khiến cho Ma Phật kinh hãi? Đây là nơi không tốt, cuối cùng còn phát sinh chuyện gì nữa đây?

Bầu trời mây âm dày đặc, mặt đất cuồng phong từng cột, sông núi xinh đẹp bao phủ một tầng ảnh âm quái, khiến cho người ta cảm thấy áp lực. Sự xuất hiện của Thái Âm Tế Nhật đã thay đổi rất lớn đối với hoàn cảnh của nhân gian.

Bầu trời đẹp đẽ, tươi vui, gió mây hòa ca trong ánh xuân mơ mộng thường gặp trong dĩ vãng, lúc này đã đi xa mất, cả nhân gian chỉ có gió âm gào thét, khí lạnh ngập tràn, tất cả như minh họa cho hình ảnh suy bại.

Phi Yến linh, trong vùng Trường Bạch, là một ngọn núi không hề hùng vĩ. Nơi đây có một môn phái tu chân rất nhỏ bé, chính là Phi Yến môn. Nói môn phái này rất nhỏ, bởi vì gần như môn phái tu chân này chỉ có được hai sư đồ, cơ hồ đã đến mức diệt vong, nhưng bọn họ vẫn tiếp tục kiên trì.

Phi Yến môn ở trên đỉnh núi, chỉ một ngôi nhà tranh đơn đơn giản giản, người không biết hẳn cho rằng chỉ là một hộ thợ săn, nhưng thực tế phái này đã truyền từ lâu đời, có gần một ngàn hai trăm năm lịch sử.

Nguồn gốc của Phi Yến môn tuyệt đối không có gì kinh người, trong tu chân giới cũng cơ hồ không có địa vị. Nhưng môn phái này mỗi đời đều đơn truyền, năm trăm năm nay liên tục như thế, điểm này nói ra cũng khác thường, thật ra bọn họ sinh sống vì điều gì?

Trên đỉnh núi, một ngọn cỏ từng vô cùng rậm rạp, bên dưới lúc này đang có hai người nữ đứng, một người mang áo vải, vẻ ngoài nhìn chừng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, tướng mạo trắng trẻo. Người kia ước chừng mười sáu mười bảy, toàn thân mặc áo xanh, dung mạo xinh đẹp ngày thơ không chút tà ác, toàn thân ngập đầy khí tức thanh xuân.

- Sư phụ, Phi Yến môn chúng ta ở đây đã một ngàn hai trăm năm rồi, thật ra chờ đợi điều gì vậy?

Thiếu nữ nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Người nữ trung niên thở dài nhẹ nhàng:

- Thanh Tuyết, chúng ta cần chờ một người, một người có thể ứng nghiệm lời thề của người xưa.

Thiếu nữ Thanh Tuyết hiểu kỳ nói:

- Sư phụ, người đó như thế nào, vì sao đã một ngàn hai trăm năm rồi chúng ta còn chưa thấy đến?

Người nữ trung niên nghe thế, ngừng đầu nhìn bầu trời, u oán lên tiếng:

- Đó là một người xuất hiện từ cánh cửa thời không.

Thiếu nữ Thanh Tuyết không hiểu, kinh ngạc nói:

- Cánh cửa thời không? Đó là gì vậy, sao con chưa từng nghe qua?

Người nữ trung niên lắc đầu nói:

- Sư phụ cũng không rõ, chỉ có thể suy đoán đại khái, đó hẳn là một loại kỹ thuật chuyển dời không gian, khi xuất hiện có lẽ sẽ có động tĩnh khá lớn.

Thiếu nữ Thanh Tuyết hơi thất vọng, tự nói:

- Thế cần phải đợi đến lúc nào mới được, nếu mãi vẫn không thấy xuất hiện, chúng ta lại phải đợi mãi sao?

Người nữ trung niên cười khổ nói:

- Đúng thế, nếu vẫn không xuất hiện thì chúng ta vẫn phải đợi, mãi đến ...

Một tiếng kêu kỳ dị lúc này vang lên, lập tức át mất những lời tiếp theo của người nữ trung niên, khiến cho hai sư đồ ngừng phất lên, kinh hồn ngơ ngác nhìn lên không trung.

Trên tầng mây, một luồng chớp điện co rút uốn éo, hết như một con rồng, bốn phía hội tụ rất nhiều ánh sáng xanh đỏ, hình thành một vầng mây sáng rực rỡ. Vầng mây sáng này hình dáng không chút ổn định, khi thì to lớn khi thì nhỏ lại, nhưng vị trí lại đứng ngay trên không trung của Phi Yến môn.

Nhìn ngắm cảnh tượng kỳ lạ này, hai sư đồ trên mặt đất vẻ mặt kinh ngạc, rõ ràng đây là lần đầu nhìn thấy, thần tình lộ hẳn vẻ hoang mang và ngơ ngác.

Ánh sáng lóe lên mạnh mẽ, vầng mây sáng rẽ ra, một cửa thời không mở ra, bốn phía gió mây rung chuyển, những làn sáng bắn tung tóe, hai bóng người đột nhiên bắn ra xuất hiện giữa không trung. Sau khi hai người đó xuất hiện, cửa thời không tự động đóng lại, sau đó biến mất.

Hai người đó đứng yên giữa không trung, hai sư đồ trên mặt đất thất kinh la lên.

- Sư phụ, thật là thần kỳ, đó có phải là cửa thời không hay không?

- Có khả năng là như vậy, sư phụ cũng không biết nữa, nhưng hai người đó ...

Tiếng nói của bọn họ khiến hai người trên không trung chú ý, chỉ thấy hai người đó lóe lên đã tiến đến xuất hiện trước mặt bọn họ, chính là một nam một nữ.

Hai người đó không hề xa lạ, chính là Lâm Vân Phong của Dịch viện và Hứa Khiết của Phượng Hoàng thư viện. Bọn họ vì sao lại xuất hiện ở đây? Điểm này chính bọn họ cũng không biết nữa, Lâm Vân Phong chỉ thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo trong Âm Dương pháp quyết, ai ngờ cuối cùng lại đến vùng phụ cận của Trường Bạch sơn cách chỗ cũ ngoài hai ngàn dặm.

- Hai vị là ai, vì sao lại xuất hiện từ trong vầng mây thần kỳ đó, thật ra vật khác thường đó có phải là cửa thời không chăng?

Thiếu nữ Thanh Tuyết vô cùng ngây thơ hiếu kỳ hỏi han.

Lâm Vân Phong nhìn hai người, phát hiện bọn họ tu vi bình thường cũng không để ý, điềm nhiên cười nói:

- Ta là môn hạ Dịch viện Lâm Vân Phong, cô ấy là bạn của ta, Hứa Khiết từ Phượng Hoàng thư viện. Còn về chuyện vừa rồi, chúng ta cũng hơi mơ màng, bất quá đó chính là cửa thời không.

Người nữ trung niên nghe thế rung mình, liền cất tiếng kích động nói:

- Đã một ngàn hai trăm năm rồi, bọn ta cuối cùng đợi được sự xuất hiện của các vị, thật là quá lâu rồi!

Lâm Vân Phong hơi nghi hoặc hỏi lại:

- Lời này của bà có ý gì?

Người phụ nữ vẻ mặt khổ sở, đang chuẩn bị mở miệng đáp lời, thiếu nữ Thanh Tuyết bên cạnh lại cướp lời lên tiếng:

- Ý tứ rất đơn giản, chúng ta đã đợi hai vị một ngàn hai trăm năm rồi.

Lâm Vân Phong thất kinh, liếc Hứa Khiết, thấy nàng cũng đầy nghi hoặc, vội vàng quay đầu hỏi lại:

- Cái gì mà một ngàn hai trăm năm, hai vị đã nhiều tuổi như vậy chẳng? Hơn nữa, các vị vì sao chờ đợi bọn ta?

- Không vội nhiều lời.

Người phụ nữ kêu lên một tiếng nhẹ, kéo đồ đệ đến bên mình, giải thích cho Lâm Vân Phong:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng, hai vị muốn nghe ta sẽ từ từ nói rõ, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu chuyện gì.

Hứa Khiết cười đáp:

- Không gấp, bà từ từ nói, chúng ta từ từ nghe, sau đó nếu còn chuyện gì cần sẽ hỏi lại.

Thấy Hứa Khiết vẻ mặt hiền hòa, người phụ nữ không khỏi bật cười, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này phải nói từ một ngàn hai trăm năm trước, khi đó tổ sư chúng ta là Lăng Vân Phi Yến hãy còn nhỏ tuổi, tướng mạo đẹp như hoa, chính là đối tượng mong ước của vô số kiếm hiệp hào khách. Nhưng tổ sư tầm nhìn cao hơn đỉnh đầu, người tầm thường không lọt vào mắt, vì thế đắc tội với không ít người mong ước, đến mức âm thầm bị người âm toán, rơi vào trong hiểm cảnh.

Lúc đó, khi tổ sư thấy đã phải chịu ô nhục, một vị cao nhân tu đạo đột nhiên xuất hiện, cứu tổ sư và trừng trị ác nhân. Vì thế tổ sư rất cảm kích, muốn báo đáp ân huệ của người đó. Nhưng người đó không đồng ý nhận, cuối cùng tổ sư cứ mãi lằng nhằng, người đó không cách nào đành đề xuất một điều kiện, khiến tổ sư đến nơi đây tĩnh tâm tu luyện, hơn nữa còn giúp người đó chờ đợi một người.

Lúc đó, người này đưa một vật cho tổ sư, hơn nữa còn để lại một lời dự báo, nói nhiều năm sau trên đỉnh Phi Yến sẽ xuất hiện một cửa thời không, trong đó sẽ hiện ra người mà tổ sư cần phải chờ đợi. Lập tức, chúng ta liền giao vật đã được một mực bảo quản đó cho người xuất hiện.

Đồng thời, người đó còn hứa rằng, ngày người chờ đợi xuất hiện, cũng là ngày Phi Yến môn của chúng ta hưng thịnh. Vì thế, chúng ta cứ mãi chờ đợi, ai ngờ chớp mắt đã trôi qua một ngàn hai trăm năm, mãi đến ngày hôm nay, các vị mới xuất hiện trên đỉnh đầu của chúng ta.

Nghe hết những lời thuật lại của bà, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết sơ lược cũng đã hiểu rồi, hai người liền bật cười, đều nghĩ rằng hơi hoang đường.

816. Chương 818— Truyện Thừa Chi Vật Tâm Mộng (được Truyền Lại Vật Mơ Màng)

- Những điều bà nói chúng ta cơ bản đã hiểu, tuy sự tình quá sức xảo hợp, nhưng nếu như đã gặp cũng là duyên phận, bà hãy cho chúng ta biết, vị cao thủ tu đạo ngày đó để lại vật gì, người đó còn có tâm nguyện gì cần chúng ta hoàn thành hay không?

Thấy hai người đã tin, người phụ nữ hơi cao hứng cười đáp:

- Hai vị chờ đợi giây lát, ta sẽ về nhà lấy vật đó đến, hai vị tự mình tìm hiểu.

Người phụ nữ đi rồi, thiếu nữ Thanh Tuyết hiếu kỳ nhìn hai người, cất tiếng nhẹ nhàng hỏi:

- Hai vị vừa rồi đi qua cửa thời không thế nào, nói cho ta nghe có được không vậy?

Hứa Khiết nhìn nàng, thấy dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt ngây thơ, không khỏi nắm lấy tay nàng ôn nhu đáp lời:

- Đừng gấp, muội tu vi hiện tại còn sơ lược, có một số điều nói muội cũng không cách nào hiểu được, đợi sau khi tu vi của muội đã thăng tiến, chúng ta mới nói cho muội biết. Bây giờ, muội hãy cho ta biết muội tên là gì đã.

Thanh Tuyết nhìn nàng, hơi xấu hổ nói:

- Muội tên là Giang Thanh Tuyết, tỷ tỷ nhớ là sau này nhất định phải cho muội biết những chuyện có liên quan đến cửa thời không.

Hứa Khiết cười đáp:

- Được, tỷ tỷ hứa với muội, sau này nếu muội thích đi theo bọn ta, tỷ sẽ chỉ cho muội một số chuyện.

Thiếu nữ Giang Thanh Tuyết nghe thế rất mừng, nắm chặt tay của Hứa Khiết hỏi:

- Thật vậy không? Thế quá tốt rồi, muội cũng đã sớm muốn ra ngoài tìm hiểu nhân tình thế thái, nhân tiện học thêm một ít bản lĩnh.

Lúc này, người phụ nữ đã quay lại, trong tay của bà là một cái hộp ngọc, nhẹ nhàng giao lại cho Lâm Vân Phong. Mở hộp ngọc ra, Lâm Vân Phong phát hiện, trong hộp có một cây thước ngọc dài khoảng ba thốn, toàn thân trong suốt. Ngoài ra, trong hộp không còn vật khác, điều này khiến cho Lâm Vân Phong hơi mê hoặc, người cao nhân tu đạo năm đó thật ra ẩn chứa huyền cơ thế nào đây?

Hứa Khiết để ý thấy vẻ mặt của gã ngạc nhiên, không khỏi hỏi lại:

- Vân Phong, thế nào rồi?

Lâm Vân Phong nghe thấy giật mình, vừa lấy ra cây thước ngọc, vừa nói:

- Không có gì, huynh nghĩ mãi cũng không hiểu được vị cao nhân đó lưu lại vật này cho chúng ta, thật ra có tác dụng gì?

Hứa Khiết nhìn thanh ngọc đó giây lát, lắc đầu đáp:

- Điều này không nói rõ được, có lẽ đây là một loại bảo vật, vị tiên bối đó dự tính sử dụng một loại phương thức lưu lại tặng cho người có duyên.

Lâm Vân Phong nắm chặt cây thước ngọc trong tay, toàn thân cảm ứng một sự quen thuộc không mô tả rõ được.

- Vật này đúng là một loại bảo vật, nhưng huynh nghĩ hẳn còn có nguyên nhân khác.

-Ồ, đúng vậy chẳng? Huynh nghĩ thế nào?

Hứa Khiết nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Lâm Vân Phong không đáp lại, hiển nhiên đang suy tư vấn đề này. Người nữ trung niên lại lên tiếng:

- Vật này chúng ta đã bảo quản được một ngàn hai trăm năm, bây giờ giao lại cho hai vị. Đồng thời, liên quan đến sự hưng thịnh của Phi Yến môn ta, kính thỉnh hai vị giúp sức cho.

Lâm Vân Phong liếc nhìn bà, điềm nhiên nói:

- Bà muốn chúng ta giúp như thế nào?

Người nữ trung niên trầm ngâm giây lát, từ từ lên tiếng:

- Môn phái Phi Yến truyền đến hôm nay đã suy tàn, muốn khiến hưng thịnh trở lại, mọi hy vọng đều đặt lên Thanh Tuyết, ta hy vọng hai vị có thể hỗ trợ nó.

Lâm Vân Phong không hề đáp lời, gã hiểu ý của người phụ nữ, nhưng hiện tại gã không có thời gian, vì thế hơi khó khăn. Hứa Khiết hiểu rõ điều gã suy nghĩ trong lòng, mở miệng nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, bất quá có một điểm cần phải nói rõ trước, chúng ta trước mắt không có thời gian làm được gì, nên Thanh Tuyết tạm thời lưu lại ở đây, ta có thể truyền thụ cho muội ấy một số

pháp quyết trước, để muội ấy tu luyện trước đã, đợi bọn ta hoàn thành công việc mới quay lại với muội ấy, bà thấy như thế có được hay không?

Người phụ nữ hơi thất vọng, nhưng lại không một lời oán trách, chỉ nói:

- Như thế cũng được, như hy vọng hai vị đừng quên.

Hứa Khiết cười đáp:

- Điều này bà yên tâm, chúng ta thề với bà chuyện này tuyệt đối không nuốt lời, phải vậy không, Vân Phong?

Lâm Vân Phong ồ một tiếng, đang suy tư giạt mình tỉnh lại, vội vàng lên tiếng:

- Đúng, đúng thế. Bà yên tâm giao muội ấy cho bọn ta, không bao lâu sau, ta đảm bảo với bà muội ấy có thể dương danh Phi Yến môn với thiên hạ.

Đến lúc này, khuôn mặt người nữ trung niên lộ ra nét cười. Hứa Khiết lại kéo Giang Thanh Tuyết đến bên cạnh, nhỏ giọng truyền thụ một ít pháp quyết. Lâm Vân Phong đứng yên tại chỗ, ánh mắt cứ mãi ngẩn nhìn cây thước ngọc trong tay, suy nghĩ lai lịch của vật này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lâm Vân Phong đang trầm tư suy nghĩ đột nhiên về mặt biển hắc, phi thân bắn mình lên tầng mây trên cao, ánh mắt nhìn về phía Đông Bắc.

Phát hiện được sự dị thường của gã, ba người nữ trên mặt đất đều nhìn gã, Hứa Khiết mở miệng hỏi:

- Vân Phong, sao vậy, có phát hiện được điều gì vậy?

Về mặt Lâm Vân Phong trầm hắc, không hề đáp lời Hứa Khiết, mà lại quay sang hỏi người nữ trung niên đó một ít chuyện:

- Đây là nơi nào, khoảng cách đến Hoa Sơn có xa lắm không?

Người nữ trung niên đáp lại:

- Đây là ngọn Phi Yến, ở trong vùng Trường Bạch sơn, khoảng cách Hoa Sơn ước chừng hai ngàn dặm.

- Thế nào, hai ngàn dặm, xa thế à?

Hứa Khiết nghe thế thất kinh, về mặt đầy nghi hoặc.

Lâm Vân Phong cũng thất kinh, nhưng lại tiếp tục hỏi:

- Hoa Sơn đó trước đây đã phát sinh chuyện lớn gì chẳng?

Người phụ nữ đáp:

- Chuyện này có nhiều, ba ngày trước đó phát sinh một cuộc đại chiến, lúc đó Đó chính những gì ta nghe ngóng được, đại khái giống như vậy.

Hứa Khiết về mặt xanh lét, toàn thân lắc lư muốn gục xuống, giọng giận dữ la lên:

- Không thể, sự tỷ không thể chết được, ta không tin!

Lâm Vân Phong thân thể hơi run lên, khi vừa biết được chuyện hôm trước, toàn thân kích động vô cùng, miệng quát lên hùng hổ:

- Kiếm Vô Trần, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Hai tay giơ cao, khí thể tăng vọt, hào quang xanh đỏ bắn lên tầng mây, hình thành một cột sáng kết nối trời đất, lập tức làm trời đất chấn động kinh hoàng.

Hai người trong Phi Yến môn thấy vậy thất kinh hồn vía, Lâm Vân Phong lúc này hết như một thiên thần, luồng khí thể kinh trời đất ngập đầy bốn phía, khiến cho phương viên hàng chục dặm không khí ngưng tụ, cả hai sư đồ cơ hồ không cách gì thở được.

Cảm ứng được cơn giận của Lâm Vân Phong, Hứa Khiết hơi hơi tỉnh lại, khi phát hiện người phụ nữ và Giang Thanh Tuyết không ổn, vội vàng mở miệng nói:

- Vân Phong, đủ rồi, bọn họ sẽ không chịu nổi nữa đâu.

Lâm Vân Phong rống lên một tiếng giận dữ, sau khi phát tiết được rồi liền thu lại khí thế kinh trời, trầm giọng nói:

- Khiết, chuyện nơi đây tạm thời bỏ qua trước đã, chúng ta đi thôi.

Hứa Khiết nghi hoặc hỏi:

- Đi? Đi đâu?

Lâm Vân Phong nói:

- Một lát muối sẽ biết được, bây giờ không cần phải hỏi nhiều.

Hứa Khiết vâng một tiếng, quay đầu nói với Giang Thanh Tuyết:

- Tiểu muội muội, nhớ kỹ pháp quyết tỷ mới truyền cho muội, hãy ở đây an tâm tu luyện, sau này chúng ta sẽ đến giúp muội.

Nói rồi phi thân lên không, cùng với Lâm Vân Phong biến mất trong biển mây.

Giang Thanh Tuyết hơi không chịu, nhẹ hô lên:

- Tỷ tỷ nhớ đừng quên, Thanh Tuyết ở nơi đây đợi tỷ.

Dao Trì, trong đại điện, Bích Vân nhìn thấy hung thủ đáng ghét càng lúc càng gần, bản thân lại không còn sức né tránh, vẻ mặt phần nộ không khỏi lộ ra nét thê lương.

Bà không hề sợ cái chết, nhưng người nữ nhiều lúc lại quý trọng sự thanh bạch và danh dự của mình hơn cả mạng sống. Thời khắc này Bích Vân hơi lo lắng, không phải sự tà ác của Hỏa Vân, mà chính là không cách nào đối mặt với tấm lòng kiêu ngạo thánh khiết của mình.

Vài trăm năm trôi qua, sống chết đã không còn ý nghĩa với bà, tuy bà còn một điều ân hận trong lòng, nhưng nếu như có cơ hội chọn lựa, bà tình nguyện chết đi, để mãi điều ân hận vĩnh viễn trong lòng, tuyệt đối không tình nguyện khiến cho tâm linh một đời vô cùng thánh khiết nhiễm lấy bụi trần ai.

Bởi vì đó là thứ duy nhất bà có thể lưu lại cho người mình kính trọng trong lòng. Nhưng mà hiện thực vô tình, nguyện vọng nhỏ bé như thế của bà, lúc này lại trở nên rất mỏng manh.

Ánh lệ mờ hiện trong đáy mắt, không phải sự yếu ớt của bản thân nàng, mà chính là sự hối tiếc trong lòng. Đưa mắt đi, Bích Vân không muốn đưa mắt nhìn thêm người khiến bà đau khổ, cũng không muốn nghe thấy tiếng cười điên cuồng đắc ý của đó của lão ta, bà muốn quên hết mọi chuyện, khiến bản thân mình chìm vào trong hồi ức đi xa. Hỏa Vân trong lòng đầy đắc ý, thỏa tâm nguyện vài trăm năm nên khiến cho lão kích động và vui mừng.

- Cuồng đồ chết đi!

Một tiếng quát giận dữ đột nhiên truyền đến từ cửa đại điện, Thiên Hương đột nhiên xuất hiện, tay trái múa lên, một luồng ánh sáng sắc xanh nhanh chóng bay đến ngay trên đầu Hỏa Vân.

Đột ngột ngừng lên, Hỏa Vân tay trái đưa ra, cập rập đối chưởng thẳng thắn với Thiên Hương, thân thể liền bị hất bắn lảo lồi ra phía sau. Thiên Hương lợi dụng cơ hội múa tay áo một vòng, phát ra một luồng sức mạnh êm dịu nâng đỡ lấy thân thể của Bích Vân, mang theo bà bay thẳng ra cửa điện.

Hỏa Vân hơi nóng nảy, vừa mới nhất thời sơ ý liền bị Thiên Hương lợi dụng, hại cho lão mất đi tiên cơ. Lần này Thiên Hương muốn cứu Bích Vân mang đi, lão tự nhiên không đồng ý, vì thế thân hình lảo lồi lên, xuất hiện ngay cửa đồng thời với Thiên Hương, múa tay muốn tấn công một chiêu.

Lắc mình né tránh một chiêu của lão, Thiên Hương vì thế tốc độ giảm đi, bị ép phải hạ xuống, giận dữ nhìn Hỏa Vân nói:

- Kiếm Vô Trần, người thật là to gan lớn mật, dám đến sinh sự ở Dao Trì của ta, người thế có đúng với Tâm Nghi chăng?

Cười ha hả một tiếng, Hỏa Vân âm trầm nói:

- Chỉ cần người nơi đây đều đã chết hết rồi, thế thì không cần phải giải thích điều gì cả. Xem chiêu đi.

Hai tay múa lên lửa thành ngọn phun ra, ánh sáng đỏ rực như sông hình thành một vòng sáng, khi đến bên ngoài Thiên Hương đột nhiên kéo dài ra hình thành một kết giới ánh sáng phong bế, nhanh chóng thu nhỏ tạo nên áp lực bên trong.

Quát lên một tiếng gay gắt, Thiên Hương tay áo múa lên, đẩy Bích Vân bay lên, bản thân lại xoay tròn nhanh chóng, tay trái xoay lật chuyển động, vô số bóng chưởng liên tục múa ra, hội tụ bên ngoài thân thể thành một luồng sáng xanh, nhanh chóng bành trướng ra bên ngoài.

Giữa không trung, Bích Vân yếu ớt nói:

- Hương con chạy mau, không cần phải lo cho sư phụ, hấn trước mắt chính là Hỏa Vân của Hư Vô Giới Thiên, không phải Kiếm Vô Trần.

Thiên Hương không đáp, toàn bộ tinh lực của nàng đều tập trung vào việc phản kích, căn bản không để ý chuyện khác được.

Ngọn lửa thu nhỏ, ánh xanh mở rộng, cả hai sức mạnh này tính chất tương phản với nhau, vừa tiếp xúc liền chấn động kịch liệt, vô số hoa lửa và âm thanh như sấm kéo dài khuếch tán, giữa cửa đại điện giằng co không ngớt.

Hỏa Vân lúc này tuy nói là sức mạnh đã khôi phục không ít, nhưng tình trạng của Kiếm Vô Trần trước đó đã không tốt, vì thế nói là lão hồi phục, cũng có mức độ nhất định, vì thế giao chiến với Thiên Hương mới giằng co không ngớt. Mà Thiên Hương cũng vậy, trước đó vì hỗ trợ cho Diệp Tâm Nghi trị thương, đã đem phần lớn chân nguyên truyền vào cơ thể sư muội, vì thế lúc này cũng chỉ có thể phát huy đến năm tầng thực lực.

Thời gian thúc động mọi thứ phát triển, khi sức mạnh hai người giảm yếu, lần giao chiến thứ nhất hai bên bất phân thắng bại. Thiên Hương phát hiện ra điểm này, nhẹ nhàng hạ xuống thi triển thể công lần nữa, ngón tay trái điểm ra liên tục, ánh sáng sắc xanh như kiếm bay ra, hình thành một vòng kiếm bao phủ Hỏa Vân.

817. Chương 819– Duyên Diệt Xuất Hiện

Lặng người nhìn thanh cung tròn không dây trước ngực, Thiên Hương còn điều kiện múa chưởng đánh ra hất bắn Hỏa Vân, bản thân thì ánh mắt hôn ám, hai môi mấp máy muốn nói điều gì, đáng tiếc sinh mệnh lại đang nhanh chóng mất đi, dĩ nhiên không phát ra được tiếng nào.

Hậu Nghệ thần cung quý bí mà bá đạo, không những có thể phát ra uy lực cực mạnh, đồng thời còn có thể hấp thu sức sống của con người, vì thế hễ mà người nào bị nó đánh trúng, đều rất khó mà còn được tính mạng.

Giữa không trung, Bích Vân thấy vậy hô lên bi thương:

- Hương con, Hương con, con thế nào rồi? Con thật u mê, vì sao không nghe lời ta, lại muốn chạy đến đây.

Âm thanh thể lương không gọi lại được linh hồn đang ra đi, thân thể Thiên Hương đột nhiên mờ đi, sau đó liền biến mất.

Hỏa Vân cười âm trầm, một chưởng trước khi chết của Thiên Hương khiến lão bị thương không nhẹ, bất quá điều đó cũng không trọng yếu. Thu lại Hậu Nghệ thần cung, Hỏa Vân nhìn Bích Vân đang rơi xuống, vẻ mặt hung ác cười nói:

- Mệnh vận đã định sẵn, nàng chạy không thoát được, hãy chấp nhận sự an bài của ông trời đi. Ha ha ha.

Bích Vân không hề đáp lời, vẻ mặt bà thần tình bi thương thống thiết, hiển nhiên cái chết của Thiên Hương khiến bà cảm thấy đau thương vô cùng. Rơi xuống mặt đất, thân thể Bích Vân di động vài lần, ánh mắt hơi ngây ngốc, phảng phất như linh hồn đã rời đi xa.

Hỏa Vân từng bước đến gần bà, khuôn mặt lộ ra sắc dâm tiện, cả thân hình lúc này ngập đầy mùi vị tà dị.

Dường như cảm ứng được điều gì đó, Bích Vân ánh mắt tán loạn bắt đầu ngưng tụ, nghiêng đầu yên lặng nhìn Hỏa Vân, vẻ mặt điềm nhiên lạnh nhạt như mặt nước, vào thời khắc cuối cùng này, hẳn cũng không phải sợ nữa rồi.

Hỏa Vân dừng chân lại, hơi nghi hoặc nhìn bà một lúc, sau đó cười âm trầm:

- Thế nào, không thể tránh khỏi hẳn phải thần nhiên chấp nhận rồi chăng? Nàng không phải là chủ nhân Dao Trì, kiêu ngạo cô độc mà thanh cao chẳng, uy nghiêm, thánh khiết của nàng đã đi nơi đâu rồi?

Bích Vân đưa mắt sang chỗ khác, vẻ bình đạm ẩn giấu vô số thâm lương.. Lời của Hỏa Vân rất độc ác, hệt như một mũi kim độc, hung hăng đâm vào lòng bà. Bích Vân muốn phản bác, nhưng trong lòng biết rõ, bản thân càng bất khuất, Hỏa Vân càng đắc ý, lão muốn có được loại cảm giác chinh phục này, tự mình sao phải thuận theo như vậy đây?

Thở dài u oán, Bích Vân từ từ nhắm mắt lại. Nhưng ngay đúng vào sát na rèm mi khép lại, một hình bóng mơ hồ đập vào trong mắt khiến thân thể Bích Vân run lên, đột nhiên mở to hai mắt.

Ngây ngốc nhìn vào một chỗ, vẻ mặt bình tĩnh của Bích Vân lộ ra chút kích động mà phức tạp, nước mắt tuôn rơi như mưa, không khỏi bật lên tiếng khóc thương tâm.

Hỏa Vân hơi mơ hồ, nhưng rất nhanh chóng cảm thấy không đúng, vội vàng xoay người nhìn về phía sau. Ánh mắt lặng đi, Hỏa Vân sau đó vừa kinh ngạc vừa giận dữ, giọng gay gắt lên tiếng:

- Thì ra là ngươi! Đã vài trăm năm rồi, cuối cùng chúng ta lại gặp mặt nhau.

Ngoài cửa điện, một hình bóng đen ngòm đứng yên bất động, ngẩng nhìn Bích Vân, không hề đáp lại câu hỏi của Hỏa Vân. Người này trông chừng hai bảy hai tám tuổi, có khuôn mặt anh tuấn không chút tục lụy, nhưng thần sắc lại lạnh lùng ngạo mạn, hai mắt ánh lạnh lóe lên khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Đứng yên ngẩng nhìn Bích Vân, người này khóe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt anh tuấn lộ ra một tia cười nhàn nhạt, đáng tiếc lại khiến cho người ta cảm thấy tang thương.

Không một lời nói, người áo đen hệt như một bức tượng đá, nhưng lại im im lặng lặng nhìn Bích Vân, ánh mắt hơi lay động, có vẻ thương cảm, lại có vẻ căm thán, thêm chút thương tang lẫn hối tiếc.

Bích Vân nước mắt tuôn rơi, khuôn mặt xinh đẹp cảm thấy có lỗi vô cùng, trong mắt có chút thương tâm, lại thêm u oán, chút vui mừng lại thêm mong đợi.

Cự ly chỉ vài thước, thời gian vài trăm năm, mọi ân oán đều tan biến trước mắt. Người này là ai, sự xuất hiện của người đó vì sao khiến cho Bích Vân chấn động mạnh mẽ như vậy, khiến cho Hỏa Vân giận dữ kêu gào?

Thấy người đó không đáp, Hỏa Vân giận dữ chấn động vô cùng, điên cuồng rống lên phóng thẳng đến Bích Vân, ý đồ muốn cướp lấy bà trước. Bích Vân không hề chú ý đến chuyện này, vẫn chăm chú nhìn người áo đen như cũ, khuôn mặt không một chút sợ hãi, chỉ âm thầm dùng nước mắt thuật lại những lỗi lầm và lắng nhiều năm của mình.

Người áo đen nhìn bà, ánh mắt hơi than thở, khi Hỏa Vân đến gần, ánh ma trong mắt lóe lên, cùng với một tiếng kêu thảm đến đau thắt ruột gan, lập tức hất bắn Hỏa Vân đi.

Hai tay đưa ra, người áo đen phát ra một luồng sức mạnh ôn nhu hòa nhã, nhẹ nhàng nâng đỡ cơ thể Bích Vân, sau đó ôm bà vào lòng, xoay mình không nói lời nào, yên yên lặng lặng rời đi.

Phía sau, Hỏa Vân giận dữ quát lên:

- Duyên Diệt, ngươi dừng lại cho ta, hôm nay ta muốn đánh bại ngươi, khiến cho ngươi biết ta không hề thua kém ngươi!

Té ra người nam áo đen đó chính là Duyên Diệt, nhưng sao hình dáng lại khác biệt so với lúc Lục Vân gặp được như vậy?

Dừng lại, Duyên Diệt vẫn quay lưng về phía Hỏa Vân, lạnh nhạt nói:

- Vài trăm năm rồi người vẫn vậy không chút thay đổi, sớm biết như vậy, lúc đó ta hẳn đã không cho người một con đường sống rồi.

Hỏa Vân đứng nguyên giữa đại điện, khoe miệng vết máu lan ra, thần sắc hung ác rống lên:

- Thế nào, hối hận rồi chẳng, đáng tiếc trên thế gian không có thần dược chữa sự hối tiếc. Ngày đó người mạnh mẽ hơn ta, nhưng không có nghĩa người vĩnh viễn mạnh mẽ hơn ta. Bây giờ ta có Hậu Nghệ thần cung trong tay, người tuyệt đối thắng không được ta rồi.

Duyên Diệt lạnh lùng tàn khốc nói:

- Với tình trạng người hiện tại, ta muốn giết người cũng như đập chết một con muỗi, vô cùng đơn giản. Nhưng đã vài trăm năm trôi qua, ta cũng đã không muốn động thủ, vì thế tạm thời để mạng người lại đó, đợi sau này đồ đệ của ta tự sẽ thu thập người.

Nói rồi từ từ bước đi, khi đến bước thứ ba thì toàn cơ thể dần dần mờ đi, biến mất vô cùng thần kỳ trong không khí.

Hỏa Vân nhìn thấy Duyên Diệt bỏ đi, tuyệt đối không truy kích, có lẽ tự lão cũng biết rõ, lúc này không phải lúc đối chọi với Duyên Diệt. Nhưng nghĩ đến việc Bích Vân được Duyên Diệt cứu đi, khiến giấc mộng một đời đã mất, cơn giận này sao có thể bình lặng đi được.

- Duyên Diệt, người đừng đắc ý, sẽ có một ngày ta tự tay hủy diệt đồ đệ của người, sau đó mới hủy diệt người!

Bốn bức tường xanh thẫm, chỉ có tiếng vọng lại, một hồi lâu không dứt.

Đứng yên giữa đại điện, Hỏa Vân dần dần bình tĩnh trở lại. Sự xuất hiện của Duyên Diệt khiến lão bất ngờ, bất quá càng tăng thêm quyết tâm đạt cho được sức mạnh của lão. Lúc này, Bích Vân đã đi, Thiên Hương đã chết, cả Dao Trì chỉ còn Diệp Tâm Nghi và Thiên Tâm, chỉ cần khống chế được hai người này, có thể nắm chắc Dao Trì trong tay.

Nghĩ đến điều này, Hỏa Vân bình tĩnh trở lại, bắt đầu trị thương. Lão biết trước mất thương thế của mình nghiêm trọng, muốn đoạt quyền khống chế Dao Trì, bản thân hẳn phải khôi phục thực lực to lớn.

Thời gian chớp mắt trôi qua, nửa giờ sau, Hỏa Vân đã đi khỏi đại điện, rẽ về mé tả. Nơi này, Kiếm Vô Trần rất lạ lẫm nhưng Hỏa Vân rất quen thuộc, bởi vì lão đã từng qua lại nơi đây, hơn nữa còn ở đây thời gian không ít.

Dao Trì ở dưới mắt nước, nơi đây chính là do một loại linh khí đặc thù kết thành không gian khép kín, hình thành những cung điện vào phòng ốc này, tạo nên một cảnh tượng khiến người ta tán thưởng thán phục.

Đi qua một đình xanh lục thẫm, Hỏa Vân nhanh chóng đi đến trước một tòa lầu gác tinh xảo, dùng thân ngắm nhìn mọi thứ. Lầu gác không cao, gần như chỉ khoảng ba tầng tức khoảng năm trượng, trước cửa có một tấm biển, trên đề bốn chữ lớn màu vàng kim “Huyền Linh đại điện”.

Nơi đây vài trăm năm trước Hỏa Vân đã từng đi qua một lần, biết được bên trong có để một loại bảo vật, vốn không phải của Dao Trì, mà chính là vật vốn của Thiên Trì.

Chậm chậm bước đến, Hỏa Vân bị một tầng lưới sáng sắc xanh ngăn cản. Dùng lực thử qua, Hỏa Vân phát hiện lưới sáng này rất bền chắc, với thực lực trước mắt của lão hẳn không thể xuyên qua được.

Thấy vậy, Hỏa Vân cười lạnh, rút Hậu Nghệ thần cung, dùng cung thay kiếm thuận thế chém ra, khi gặp phải lưới sáng liền dừng lại một lát, sau đó thần khí cực mạnh Hậu Nghệ thần cung liền phá tan phòng ngự đó.

Theo như những gì năm xưa còn nhớ, Hỏa Vân lên đến tầng thứ ba của Huyền Linh đại điện, thấy được vật lão đang tìm kiếm. Đó là một tảng đá tròn, bề mặt có đặt một chén ngọc trong suốt, bên trong chiếu sáng một viên ngọc thạch hình ô van trong suốt lấp lánh.

Viên ngọc thạch này rất thần kỳ, không ngừng mạnh mẽ phát ra linh khí âm nhu, thông qua chén ngọc khuếch tán lên trên, hình thành một tầng mây băng ở khoảng cách ba thước, trên đó có một đồ án Thái Âm đang chuyển động chậm chậm, theo thời gian nhất định phát ra bốn cột linh khí lạnh băng, liên tiếp chiếu vào bốn hạt ngọc châu trên đỉnh lầu gác, khuếch tán linh khí mạnh mẽ ra bên ngoài.

Nhìn thấy viên ngọc đó, Hỏa Vân trong mắt lộ vẻ tham lam. Lão biết đây chính là Băng Tuyết Tinh Hồn, là vật báu vô cùng của Thiên Trì, ẩn chứa linh khí băng tuyết vô cùng vô tận, một khi thu được luồng sức mạnh này, Kiếm Vô Trần liền có thể vượt qua mọi thứ, trở thành một dạng thần thánh. Nhưng Hỏa Vân cũng hơi do dự, bởi vì điểm này rất tốt cho Kiếm Vô Trần nhưng lại bất lợi với lão.

Lão trước mắt, tuy nguyên thần đã dung hợp với Kiếm Vô Trần, nhưng ý thức còn bảo lưu hoàn toàn, có thể tùy thời cơ thích hợp để khống chế thân thể này. Một khi Kiếm Vô Trần thu được sức mạnh của Băng Tuyết Tinh Hồn, đến lúc đó sức mạnh băng tuyết sẽ áp chế sức mạnh lửa đỏ của lão, khiến lão khó mà có cơ hội xuất hiện tình trạng như hiện tại, từ nay vĩnh viễn thần phục Kiếm Vô Trần, biến thành một bộ phận hoàn chỉnh của hắn.

Thấy vậy, Hỏa Vân không thể quyết định, lão vừa hy vọng Kiếm Vô Trần mạnh mẽ lên, lại không muốn ý thức của mình bị biến mất, nhưng cả hai đều không thể cùng tồn tại, lão hẳn phải chọn lựa. Chần chừ một lúc, Hỏa Vân liền có quyết định, lão dự tính muốn nói chuyện với Kiếm Vô Trần một lúc mới lại ra quyết định.

Thế rồi, Hỏa Vân rời khỏi trung khu thần kinh của Kiếm Vô Trần, đợi chờ ý thức Kiếm Vô Trần khôi phục lại, lão mới dùng thuật tâm linh nói chuyện với hắn.

- Vô Trần, hiện tại có một cơ hội khiến ngươi có thể thu được sức mạnh to lớn, trở thành chủ nhân của trời đất, nhưng ngươi cần đáp ứng ta một điều kiện.
- Điều kiện nào, tiền bối nói ra để văn bối suy xét một lượt.
- Điều kiện rất đơn giản, ngươi khi dung hợp với sức mạnh này rồi, phải đáp ứng ta nhất định tiêu diệt Lục Vân cùng với sự phụ Duyên Diệt của hắn cho được, để trút cơn giận của ta.
- Điều này không thành vấn đề, văn bối và Lục Vân cũng đối nghịch, hễ là người có quan hệ với hắn, văn bối đều không bỏ qua, tiền bối có thể yên tâm hoàn toàn.
- Được, ta tin tưởng ngươi, hy vọng ngươi không phụ mất kỳ vọng của ta. Bây giờ hãy nhìn viên ngọc thạch trước mặt, nó có tên là Băng Tuyết Tinh Hồn, ẩn chứa linh khí vô cùng, ngươi chỉ cần nuốt lấy nó liền có thể đạt được lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng có một điểm ngươi phải nhớ kỹ, vật này không tầm thường chút nào, trong thời gian ngắn ngươi không cách nào hấp thu được toàn bộ sức mạnh của nó, ngươi cần phải khổ luyện một thời gian ngắn, dung hợp cho được sức mạnh của nó và của ngươi, khi đó âm dương giao hòa, cương nhu cùng tiến, ngươi liền có thể xưng hùng trời đất.

818. Chương 820— Vô Pháp Điện Đối (không Thể Đối Mặt)

Ngữ khí kiên định, thời điểm này Kiếm Vô Trần lộ vẻ tôn kính với Hỏa Vân.

Nghe thấy những lời này, Hỏa Vân hân hoan nói:

- Được, rất tốt, thế cũng không uổng công ta làm những điều này cho ngươi. Được rồi, nhớ sau khi hoàn thành hãy hủy đi Dao Trì, rồi mới bắt đầu thống nhất thất giới!

Kiếm Vô Trần vâng một tiếng, bước đến trước tảng đá, tay phải từ từ đưa đến gần chén ngọc. Rất nhanh, tay của Kiếm Vô Trần liền bị một tầng khí trong suốt ngăn trở cách khoảng một thước, Kiếm Vô Trần dụng lực thế nào cũng không cách nào phá được tầng phòng ngự này.

Hỏa Vân phát hiện được chuyện này, nhắc nhở Kiếm Vô Trần:

- Vô Trần, dùng Hậu Nghệ thần cung, chỉ cần cẩn thận một chút, đừng để cho thần cung dính vào Băng Tuyết Tinh Hồn, nếu không thần cung sẽ bị sức mạnh đó thôn tính mất.

Kiểm Vô Trần mừng rỡ, vội vàng làm theo như vậy, lấy Hậu Nghệ thần cung ra, theo chỉ điểm của Hỏa Vân, xảo diệu phá giải tầng phòng ngự đó, lấy được Băng Tuyết Tinh Hồn.

Ngắm nhìn viên ngọc thạch trong tay, Kiểm Vô Trần không khỏi bật cười đắc ý như điên, bắt đầu từ thời điểm này, tu vi của hắn sẽ từng bước đi vào cảnh giới mới, sau đó, với thần cung trong tay, thiên hạ ai có thể ngăn đỡ nổi? Vui mừng dâng trào ra cả nét mặt, nhưng đúng lúc đó, do Băng Tuyết Tinh Hồn rời khỏi vị trí, toàn bộ Huyền Linh đại điện bắt đầu chấn động, một triệu chứng hủy diệt xuất hiện khiến Kiểm Vô Trần kinh hoàng tỉnh lại.

Sau khi đã dùng Băng Tuyết Tinh Hồn, Kiểm Vô Trần nhanh chóng thoát xuống theo lối cũ quay về. Khi đến đại điện Dao Trì, thấy toàn bộ Dao Trì rung chuyển bất an, có dấu hiệu bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt, hắn không khỏi nghĩ đến Diệp Tâm Nghi. Từ trong nội tâm của Kiểm Vô Trần, tình cảm của hắn với Diệp Tâm Nghi không sâu đậm, nhưng ít ra cũng có ít nhiều, dù sao về mỹ lệ của Diệp Tâm Nghi cũng đọng lại mãi trong tư tưởng của hắn.

Dừng lại, Kiểm Vô Trần hơi hơi chần chừ, sau đó liền chạy vào phía sau đại điện, hắn muốn tìm kiếm Diệp Tâm Nghi. Trên đường đi, Kiểm Vô Trần phát hiện một chuyện, đó là từ khi hắn nuốt lấy Băng Tuyết Tinh Hồn, trong cơ thể liền xuất hiện một luồng sức mạnh to lớn, đang nhanh chóng tu sửa những kinh mạch bị tổn hại của hắn, hơn nữa còn dung hợp giao hòa với liệt hỏa chân nguyên trong cơ thể hắn.

Trước đây, Kiểm Vô Trần lúc ở trên Âm Dương Cực Địa, đã hấp thu được khí dương cương mạnh mẽ vô cùng, khiến cho tu vi hắn tăng mạnh, đồng thời cũng lưu lại khá nhiều dương khí đối kháng, liên tục gây trở ngại bước tiến bộ của hắn.

Hôm nay, sức mạnh băng tuyết vào trong cơ thể, một âm một dương, một nhu một cương, hai bên kết hợp nhanh chóng, lập tức khiến Kiểm Vô Trần tiến đến một cảnh giới mới. Đương nhiên, đây là một quá trình chậm chạp, cần phải có thời gian nhất định, chẳng qua trước mắt Kiểm Vô Trần nhờ thế đã khôi phục được hơn nửa phần thực lực.

Trên đường tiến lên, Kiểm Vô Trần nhanh chóng đi đến một đình viện, phát hiện một bóng người, đó chính là Thiên Tâm của Dao Trì. Tiến lên phía trước, Kiểm Vô Trần hỏi:

- Cho ta biết, Tâm Nghi ở đây hay không?

Thiên Tâm thất kinh, quay đầu đối mặt với hắn, vừa giận vừa sợ nói:

- Người đã đoạt lấy Băng Tuyết Tinh Hồn quý báu nhất của Dao Trì chúng ta, khiến cho Dao Trì rơi vào tình thế hủy diệt hả? Sư phụ ta đâu, người làm thế nào với sư phụ, nói ra nhanh lên.

Kiểm Vô Trần thất kinh, sau đó vẻ mặt âm lạnh độc địa, giọng tàn bạo nói:

- Đừng trách ta, chính người tự mình tìm cái chết.

Tay phải xoay lên, ánh tím từ trong lòng bàn tay lấp lánh, một luồng sức mạnh có lực thôn tính to lớn phóng ra chụp lấy Thiên Tâm.

Ngửa người xuất kiếm, người hệt như khí, Thiên Tâm tàn phế hai mắt nhưng động tác linh hoạt miễn cưỡng, múa lên liền xuất hiện một trăm sáu mươi chín kiếm, hình thành một màn kiếm trước thân, ngăn đón Kiểm Vô Trần đang tiến gần.

Cười âm trầm một tiếng, Kiểm Vô Trần nói:

- Kiếm pháp không kém, đáng tiếc đối với ta chỉ như trò đùa, chịu chết thôi.

Hình bóng chớp mắt kéo giãn ra, thân thể Kiểm Vô Trần một phân thành chín, tạo thành một vòng tròn, tay phải của cả chín bóng đồng thời đưa ra, chín luồng sáng ánh tím mang theo sức mạnh thôn tính to lớn từ cả chín hướng phát ra, lập tức có ba luồng tím đánh trúng vào thân thể Thiên Tâm.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, kiếm trong tay Thiên Tâm vòng ngược lại, lập tức xuyên qua tim của mình, tiếp theo bắn thẳng vào thân thể Kiểm Vô Trần.

Kêu lên một tiếng giận dữ, Kiếm Vô Trần vẽ mặt chấn động tức tối, chưởng phải đánh bay Thiên Tâm, sau đó tay phải đưa ra trước, phát xuất một luồng hấp lực, muốn hút lấy Thiên Tâm vào trong lòng bàn tay.

Đúng lúc đó, một tiếng ầm vang lên to lớn, Dao Trì rung động mãnh liệt, sau đó nước hồ cuộn cuộn tuôn vào, lập tức thôn tính hoàn toàn thánh địa ngàn đời này.

Kiếm Vô Trần trong lòng thất kinh, dấu chỉ nước hồ ào ạt tuôn vào cho thấy Dao Trì bị hủy diệt, điều này khiến hắn hồi tiếc thở dài, không quan tâm đến sống chết của Thiên Tâm, toàn thân hóa thành một luồng sáng tím phóng thẳng lên xuất hiện giữa không trung.

Ngắm nhìn mặt hồ nổi sóng không ngừng, Kiếm Vô Trần vẽ mặt hơi quái dị, cao hứng do thu được sức mạnh to lớn, nhưng mất đi Diệp Tâm Nghi, trong lòng không ngờ còn có vài phần hồi tiếc. Là cảm tình, hay là bởi vì vẻ đẹp đó đến giờ hắn cũng chưa lấy được?

Dao Trì, trong Tiên Trần Các, Diệp Tâm Nghi xem xong thư sư phụ để lại, toàn thân vẽ mặt biến hẳn, vội vàng xông thẳng đến cửa vào, dự tính xông ra nói cho rõ mọi chuyện. Nhưng cửa vào lúc này đúng như lời Dao Trì chủ nhân Bích Vân đã nói, sức mạnh của kết giới phòng ngự đã nâng lên đến mức cao nhất, cho dù Diệp Tâm Nghi lúc này đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, kết quả vẫn không cách nào phá được kết giới.

Hơi nóng nẩy, Diệp Tâm Nghi không cam lòng liên tục chuyển đổi phương pháp, nhưng nơi đây là Dao Trì, cấm chế nơi đây có thể nói là không quá mạnh mẽ đối với thiên hạ, nhưng có sức mạnh khắc chế tuyệt đối với môn hạ Dao Trì. Vì thế, Diệp Tâm Nghi phí hết tâm cơ cũng không làm được gì, điều này khiến nàng nóng nẩy vô cùng.

Trong lúc bất lực, Diệp Tâm Nghi dần dần bình tĩnh lại, một mình đứng yên ngẫm nghĩ lại những chuyện trong dĩ vãng. Nhớ đến trước đây gặp gỡ Bách Linh ở Dịch viên, Bách Linh liền nói rằng mình sẽ hối hận sau này, Dao Trì sẽ bị hủy diệt. Hôm nay sư phụ cũng nói như thế, điều này khiến nàng không cách nào chấp nhận được, càng không thể nào tình nguyện thừa nhận bản thân mình đã thua kém Bách Linh.

Thời gian trong yên lặng phảng phất như đã ngừng trôi, nhưng thời gian vốn chưa từng dừng lại. Tiên Trần các vốn yên tĩnh đột nhiên lắc lư, Diệp Tâm Nghi đang trầm tư đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt kinh dị nhìn vùng phụ cận. Chấn động đến rất đột nhiên, nhưng rất mãnh liệt, lại liên tục kéo dài.

Diệp Tâm Nghi trong lòng tự cảm thấy bất an, mơ hồ cảm giác kinh hoàng khủng khiếp, một dự cảm bất an mơ hồ xuất hiện trong lòng nàng. Lúc này đây, nàng nhớ đến lời dự báo của sư phụ, nghĩ đến dự báo Dao Trì bị hủy diệt, lẽ nào hôm nay thật sự là lúc hủy diệt đó đến?

Lắc đầu mạnh mẽ, Diệp Tâm Nghi nói với mình, đây đều là ảo ảnh, không phải là thật. Nhưng cảm ứng rõ ràng của cơ thể nói cho nàng biết, mọi chuyện đều là sự thật, cả Tiên Trần các lắc lư muốn sụp đổ, đây chính là dấu hiệu hủy diệt.

Rống lên một tiếng, Diệp Tâm Nghi điên cuồng la lên:

- Không, ta không tin, ta không tin chút nào!

Chân nguyên tăng lên mãnh liệt, khí thế gia tăng điên cuồng, toàn thân Diệp Tâm Nghi lấp lánh ánh xanh, cả thân thể hóa thành một mũi tên ánh sáng, hung hăng bắn thẳng vào kết giới phòng ngự ở cửa vào.

Lần này, Diệp Tâm Nghi vận lên toàn bộ chân nguyên, lại đúng lúc Dao Trì rung động, vì thế sau khi hơi dừng lại một chút, mũi tên ánh sáng đó liền phá vách xông ra, thoát khỏi tình cảnh bị vây khốn.

Rời khỏi Tiên Trần các rồi, Diệp Tâm Nghi thấy bốn bề chấn động càng lúc càng kịch liệt, vội vàng tăng gia tốc độ phóng thẳng về phía đại điện, muốn sớm tìm thấy sư phụ và Kiếm Vô Trần, hỏi cho rõ mọi chuyện như thế nào, đồng thời cũng muốn chứng minh với sư phụ, mắt của mình không hề có vấn đề.

Trên đường phóng đi, Diệp Tâm Nghi vẽ mặt đầy lo lắng. Nhưng mà không chờ đến lúc nàng tới đại điện, một âm thanh to lớn phát ra khi nước hồ cuộn cuộn phá vách tuôn vào, lập tức phủ lấy thân thể nàng. Chìm thân vào dòng nước xoáy, Diệp Tâm Nghi cực lực tranh đấu, nhưng do bởi không có chỗ mượn lực, chỉ có thể tùy theo dòng nước, để cho nước hồ thúc động trôi mãnh liệt về phía trước.

Sự phá hủy của Dao Trì đến rất nhanh chóng, chỉ khoảng chớp mắt, cả Dao Trì liền chìm trong nước hồ, từ từ hạ xuống. Hơn nữa mọi thứ kiến trúc do bị mất đi bảo hộ của linh khí, bắt đầu phân rã tan tành, cuối cùng hóa thành một nơi tàn phế.

Thân thể đang trôi đi nhanh chóng ổn định, Diệp Tâm Nghi phát xuất lưới khí phòng ngự, ngăn cách nước hồ ở khoảng cách sáu thước, ánh mắt tìm kiếm bốn phía, xem có thể tìm thấy được sư phụ, sư tỷ cùng với Kiếm Vô Trần không.

Trong màn nước, mắt thường không thể nhìn thấy xa được. Diệp Tâm Nghi tìm một lượt, không có kết quả, vội vàng phát xuất linh thức thăm dò khu vực phụ cận.

Rất nhanh, một tin tức truyền về yếu ớt, Diệp Tâm Nghi cảm thấy rất quen thuộc, thăm dò cẩn thận thêm nữa, trong lòng Diệp Tâm Nghi lập tức thất kinh, vội vàng bay thẳng theo hướng đó.

Trong nước, tốc độ chịu hạn chế nhất định, bất quá may mà không quá xa, vì thế Diệp Tâm Nghi nhanh chóng đến nơi. Nhìn thấy thân thể dập dờn trước mặt, cơ mặt Diệp Tâm Nghi méo mó, miệng rống lên giận dữ liên tục, bộc lộ sự giận dữ vô cùng.

Nhanh chóng ôm lấy thân thể Thiên Tâm, Diệp Tâm Nghi vừa mạnh mẽ truyền chân nguyên vào trong người Thiên Tâm, vừa kêu lên bi thương:

- Sư tỷ, tỷ kiên cường lên, muội là Tâm Nghi, tỷ nghe thấy chăng, sư tỷ!

Chậm chậm, khí tức của Thiên Tâm mạnh lên một chút, ngọn tay nhúc nhích, yếu ớt nói:

- Sư muội, không cần khóc, nghe ta nói. Kiếm Vô Trần đoạt lấy Băng Tuyết Tinh Hồn của chúng ta, vì thế Dao Trì bị hủy diệt, ta cũng bị thương trong tay của hắn. Sư phụ và Thiên Hương không thấy tung tích, sợ là cũng đã gặp phải bất trắc, muội cần phải sống cho tốt, tương lai ... tương lai ... sau ...

Âm thanh yếu ớt lập tức dừng lại, đầu Thiên Tâm nghiêng qua, lập tức ngọc nát hương tan, không còn chút dấu hiệu sống sót.

Thân thể căng lên, Diệp Tâm Nghi ngậy ngốc nhìn Thiên Tâm chết đi, một lúc sau rống lên điên cuồng:

- Không! Không phải thế, mọi người lừa muội, mọi người đều lừa muội! Muội không tin, muội không tin, Vô Trần không phải như thế, huynh ấy không phải!

Giọng điên cuồng hoang dã mà đầy phẫn nộ, lại ẩn chứa sự đau buồn, khuôn mặt đầy nước mắt tuôn rơi, cả thân thể đau khổ khóc rống lên.

Thời điểm này, Diệp Tâm Nghi lòng tan vỡ, tuy miệng nàng không thừa nhận, nhưng nàng tin sư tỷ tuyệt đối không lừa nàng, vì thế nàng tự trách sâu sắc. Mọi chuyện ngày hôm nay đều bởi mình mà ra, nếu mình không dắt Kiếm Vô Trần đến đây, Dao Trì hẳn không bị hủy diệt, sư tỷ hẳn cũng không thể chết đi.

- Vì sao, vì sao vậy! Ông trời, ông sao lại đối xử ta như thế?

Rống lên điên cuồng tàn bạo, vẻ mặt Diệp Tâm Nghi muốn điên lên, không còn chút nào phong cách ngày trước.

Đối với Diệp Tâm Nghi, khi trước chưa gặp mặt Kiếm Vô Trần, nhưng theo lời của Thiên Kiếm khách ngày đó đã có hiểu biết nhất định. Đợi đến lúc gặp rồi, do Kiếm Vô Trần hết sức tuần tú, lại thêm Thiên Kiếm khách cực lực thúc đẩy, Diệp Tâm Nghi lập tức ưa thích Kiếm Vô Trần. Bắt đầu từ thời điểm đó, trong lòng nàng đã xây mơ ước một mình, toàn tâm toàn ý hỗ trợ Kiếm Vô Trần, hy vọng có một ngày hai người có thể đạt được hạnh phúc mỹ mãn.

819. Chương 821– Phản Mục Thành Cừu (trở Mặt Thành Cừu Địch)

Bởi vì như vậy, khi cầu viện thất bại ở Vạn Phật tông, Kiếm Vô Trần nói sẽ đến môn phái cầu hôn, Diệp Tâm Nghi lập tức cảm động, hoàn toàn bỏ qua môn quy của Dao Trì không cho phép người nam bước chân vào, dẫn hắn đến nơi này. Hôm nay Dao Trì bị hủy diệt, có hối tiếc cũng đã quá trễ, Diệp Tâm Nghi làm sao không hối tiếc muốn chết đi!

Thời gian có thể chữa lành mọi thứ, khi Diệp Tâm Nghi bình tĩnh trở lại, nàng nói với Thiên Tâm chết trong lòng mình:

- Sư tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ nhớ kỹ những lời của tỷ, hơn nữa còn tìm Kiếm Vô Trần hỏi cho rõ. Nếu như Dao Trì quả thật bị huynh ấy hủy diệt, cả đời này muội nhất định sẽ không tha cho hắn, càng không thể tha thứ cho chính muội.

Nói rồi khí tức toàn thân biến hẳn, phát ra một luồng ánh xanh ôn nhu hòa nhã rẽ nước hồ ra để thân thể từ từ phóng lên.

Trên mặt hồ, sóng nước cuộn cuộn lúc này đã từ từ bình ổn, những cánh hoa kỳ lạ chói mắt đã tan tác trôi đi bốn phía, không thể quay về lại cảnh mỹ lệ trước đó nữa. Giữa không trung, Kiếm Vô Trần nhìn xuống mặt hồ, chờ đợi khá lâu không thấy chút động tĩnh nên chuẩn bị bỏ đi.

Nhưng đúng lúc đó, một cột nước phun thẳng lên trời khiến Kiếm Vô Trần đang bỏ đi liền đứng lại. Nhìn thấy Diệp Tâm Nghi từ từ bay ra, Kiếm Vô Trần vẻ mặt mừng rỡ, vội lên tiếng:

- Tâm Nghi, muội không sao chứ? Huynh cứ mãi lo lắng cho muội.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt hơi động đậy, biểu hiện của Kiếm Vô Trần khiến nàng cao hứng, đáng tiếc điều này dường như đã quá trễ. Chăm chú nhìn Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi phát hiện khi hắn nhìn thấy Thiên Tâm trong lòng mình, ánh mắt hơi hoảng loạn, điều này khiến nàng lập tức hiểu rõ quá nửa.

- Kiếm Vô Trần, vào thời điểm ngươi xuất thủ giết chết sư tỷ của ta trước đó, ngươi đã từng nghĩ đến mối quan hệ của chúng ta chẳng?

Kiếm Vô Trần né tránh ánh mắt của nàng, cố làm ra vẻ không biết nói:

- Tâm Nghi, muội đừng nghi ngờ lung tung, huynh làm sao lại giết chết sư tỷ của muội.

Diệp Tâm Nghi cười giận nói:

- Tự ta nhìn thấy, lẽ nào còn có giả trá chẳng?

Kiếm Vô Trần biến sắc, trầm tư giây lát rồi than thở nói:

- Tâm Nghi, muội sao khổ sở như vậy, huynh không muốn làm thế, chính là tỷ ấy bức bách huynh như vậy.

Diệp Tâm Nghi nghe thấy thân thể run lên, giận dữ mắng:

- Kiếm Vô Trần, ngươi làm như vậy là báo đáp ân tình của ta chẳng? Trước đó sư tỷ cho ta biết, ngươi đã đoạt lấy Băng Tuyết Tinh Hồn, khiến cho Dao Trì bị hủy diệt, ta còn mãi không tin. Vừa rồi ta chỉ mới thăm dò sơ sơ, ngươi lại tự mình chột dạ, nói ra hết mọi thứ, ngươi thật khiến ta hận ngươi!

Kiếm Vô Trần vẻ mặt khó coi vô cùng, không ngờ Diệp Tâm Nghi lại lừa mình, điều này khiến hắn hơi nổi giận, đồng thời cũng hơi hối hận. Nói thật, đoạt lấy Băng Tuyết Tinh Hồn, hủy diệt Dao Trì, những chuyện này hắn đều không để ý, nhưng đối với Diệp Tâm Nghi, hắn còn hơi quyến luyến, dù sao phụ nữ xinh đẹp trên thế giá như thế cũng chỉ được vài người.

Trong lòng của hắn, cứ mãi nghĩ đến có một ngày sẽ đoạt được Diệp Tâm Nghi. Nhưng bây giờ nhìn lại, biến cố hôm nay đã khiến cho khoảng cách hai người kéo ra quá xa.

- Tâm Nghi, muội đã thay đổi, từ trước đến giờ muội không phải loại người lừa lọc.

Kiếm Vô Trần nhẹ nhàng lên tiếng.

Diệp Tâm Nghi giận quá hóa cười, vẻ mặt điên cuồng đáp lời:

- Đúng, ta đã thay đổi, nhưng ngươi không có thay đổi, ngươi đã thành tà ác, trở thành kẻ vô sỉ. Từ lúc biết nhau đến nay, ta đã vì ngươi làm hết mọi thứ, toàn tâm toàn ý giúp đỡ ngươi, còn ngươi chẳng, ngươi đối với ta như thế nào? Ngươi đoạt lấy vật báu nhất của Dao Trì ta, giết chết sư tỷ của ta, hủy diệt Dao Trì của ta, đây chính là phương thức ngươi báo đáp cho ta chẳng? Kiếm Vô Trần, ân tình giữa ta và ngươi đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt từ lúc Dao Trì bị hủy diệt, bây giờ ta muốn thực hiện công đạo, giết chết thứ súc sinh lòng lang dạ sói như ngươi.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt âm trầm, chăm chú nhìn nàng thần nhiên bất động, đợi một lúc mới nói:

- Tâm Nghi, huynh không muốn động thủ với muội, muội hãy quên hết mọi thứ đi, chúng ta như ngày xưa, giống như chưa từng đi qua nơi này.

Diệp Tâm Nghi giận dữ đáp lại:

- Câm miệng, đừng dùng lời hoa hòe trước mặt ta. Cả đời này, ta tự thấy mình tốt nhất đối với người, ai ngờ người lại báo đáp ta như thế, khiến ta không còn mặt mũi nào đối mặt với sư phụ và sư tỷ, không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ, càng không cách nào tự đối mặt với chính mình. Hôm nay, ở nơi đây, chúng ta hai người chỉ có một còn sống mà thôi, hoặc là người phải trả giá đắt, hoặc hủy diệt được ta luôn, nếu không cho dù phải đến Cửu Thiên Hư Vô giới, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Kiểm Vô Trần vẻ mặt âm lạnh, Diệp Tâm Nghi bật ra Cửu Thiên Hư Vô giới khiến hắn nhất thời thất kinh, trong lòng ý thức sự nghiêm trọng. Trước đó hắn tuyệt đối không suy xét, chỉ muốn thấy thực lực mạnh để sau đó đối chọi với cừu địch trong dĩ vãng.

Nhưng lúc này, câu nói của Diệp Tâm Nghi đã đánh thức hắn, để không chịu sự truy cứu của Cửu Thiên Hư Vô giới, hắn không được để lại vết tích. Nghĩ đến đây, Kiểm Vô Trần hơi chần chừ, bất quá chỉ giây lát, hắn liền có quyết định, dù sao hắn cũng là kẻ bạc tình.

- Tâm Nghi, nếu như muội khẳng định vì ta đã phải trả giá hết tất cả. Thế thì có thể nói hủy diệt Dao Trì cũng là một dạng trả giá, việc này có thể giúp huynh tiến lên một tầng, đạt được khả năng thống nhất thất giới.

Diệp Tâm Nghi mặt lạnh lại, vẻ kích động đột nhiên biến mất, ánh mắt như băng nhìn hắn, giọng lạnh lẽo nói:

- Đây chính là nguyên nhân để người hủy diệt Dao Trì chẳng?

Kiểm Vô Trần cười khổ nói:

- Nói thế nào đây, trước đây huynh cũng chưa từng nghĩ sẽ đến nông nỗi này, huynh còn một lòng hy vọng sư phụ của muội có thể gả muội cho huynh, ai ngờ đến bước cuối cùng lại biến thành như thế. Nói thật, lần này phần lớn là bất ngờ, nhưng huynh cũng không muốn phủ nhận. Cả đời này Kiểm Vô Trần huynh nếu như nói có lỗi với người nào, có lỗi nhất chính là với muội, vì thế huynh không muốn ẩn giấu chuyện gì cả.

Diệp Tâm Nghi xanh mặt lạnh lùng, nhưng trong lòng nàng lại sôi sục. Trước đây, nàng mong muốn có thể nghe được một câu thật lòng của của Kiểm Vô Trần, hy vọng hai người trở nên như một không cần phải nói thêm gì.

Nhưng hôm nay, khi nàng nghe được những lời nói thật hắn, bọn họ lại trở thành kẻ thù sống chết.

Mấy canh giờ trước đó, hai người còn nói chuyện hôn nhân, nhưng trước mắt lại trở nên liều mạng sống chết, chuyện này đúng là nực cười.

Diệp Tâm Nghi bật cười đau thương, lên tiếng:

- Nếu đã như thế, cho ta biết, sư phụ và Thiên Hương sư tỷ thế nào rồi?

Kiểm Vô Trần chần chừ một lúc, dường như muốn che giấu, nhưng cuối cùng đột nhiên chịu thua, thần nhiên đáp lại:

- Sư phụ muội đã bị người cứu đi rồi, còn sư tỷ muội chết trong tay ta!

Diệp Tâm Nghi thân thể lão đảo, tuy đã suy đoán rồi, nhưng thật sự nghe được tin tức sư tỷ đã chết, trong lòng không thể nào chịu đựng được sự đả kích này. Ngược lại sư phụ được người cứu thoát, điểm này Diệp Tâm Nghi hơi nghi ngờ, nếu người đó đã cứu được sư phụ, có gì lại không cứu được sư tỷ?

- Người nào đã cứu sư phụ của ta, bọn họ hiện tại ở nơi nào?

Kiểm Vô Trần vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

- Người đó tên là Duyên Diệt, nghe nói là sư phụ của Lục Vân.

Diệp Tâm Nghi lặng đi, sau đó bật cười điên cuồng:

- Hay, thật là hay, trước đây ta một lòng giúp người muốn dồn Lục Vân vào chỗ chết, nhưng hôm nay sư phụ hẳn lại cứu thoát sư phụ ta, đây thật là nực cười quá sức! Ông trời, ông sao lại đối đãi ta như vậy?

Giận dữ hỏi ông trời, vẻ mặt thật bi thảm thảm.

Kiểm Vô Trần không nói, hai người đã đến bước này, nói thật hẳn cũng có chút thương tâm. Nhưng nếu như đã đến bước này, mọi thứ đều không thể vãn hồi, nếu đã cần phải rắn lòng thì tự nhiên mềm lòng cũng không được.

Quan sát Diệp Tâm Nghi, Kiểm Vô Trần phát hiện nàng lúc này thần trí đã có vấn đề, dường như xảy ra việc đả kích, khiến nhất thời bị mất đi thần trí. Thời cơ, đây chính là thời cơ xuất thủ tuyệt vời, Kiểm Vô Trần tự nhắc nhở mình.

Hắn vốn không muốn ra tay đối phó với Diệp Tâm Nghi, nhưng nghĩ đến Cửu Thiên Hư Vô giới, hẳn lại không thể không làm. Vì thế, Kiểm Vô Trần vút tới, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Diệp Tâm Nghi, hai tay ánh tím lóe lên như điện, hóa thành ngàn vạn dòng khí, muốn kèm chế chân lực của Diệp Tâm Nghi.

Tiếng cười dừng lại, ánh mắt Diệp Tâm Nghi lạnh như băng nhìn hắn, toàn thân toát lên vẻ lạnh lẽo khiến người ta trông phát sợ.

- Đây chính là bản tính của Kiểm Vô Trần người chẳng?

Hai tay đan nhau kết thành pháp ấn hoa sen, chân nguyên trong cơ thể hùng dũng phát ra, tạo thành một màn sáng sắc xanh trước mặt, ngăn trở Kiểm Vô Trần tiếp cận.

Vẻ mặt hơi đỏ lên, Kiểm Vô Trần hơi giận dữ, bản tính hung hăng không cần phải che giấu, quát lên:

- Không sai, ta chính là như vậy, nếu muốn trách hãy trách người tự mình không nhìn xa trông rộng.

Làn sáng sắc tím ẩn chứa sức mạnh thôn tính rất to lớn, khi gặp phải màn sáng sắc xanh do Diệp Tâm Nghi tạo ra, hơi hơi dừng lại một chút liền phá vỡ phòng ngự.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt thất kinh, tu vi Kiểm Vô Trần nàng hiểu rõ, nhưng Kiểm Vô Trần vốn trọng thương, lúc này lại khôi phục hoàn toàn. Điều này khiến nàng không thể ngờ được.

Diệp Tâm Nghi hiểu rõ, nói về thực lực bản thân không thể thắng, trước đây có nói báo cừu cũng chỉ nghĩ dùng sức mạnh toàn thân đang cực thịnh để đối chọi với hắn đang bị trọng thương, như thế muốn thắng cũng còn có tám phần hy vọng. Hiện nay, thực lực Kiểm Vô Trần đã khôi phục, muốn thắng hẳn hoàn toàn không có chút cơ hội.

Đau khổ dâng lên trong lòng Diệp Tâm Nghi, hôm nay lẽ nào thật sự chính là lúc thay đổi của Dao Trì, chuyện gì cũng đều không thuận lợi? Vừa suy nghĩ, Diệp Tâm Nghi vừa né tránh, hai tay toàn lực công kích, tuy hiểu rõ không địch lại cũng không muốn nghĩ chuyện chạy trốn.

Lúc này, đối với Diệp Tâm Nghi, nàng đã không còn sợ chết, ngược lại còn có phần chờ đợi, bởi vì nàng không cách nào đối mặt với mình, vì thế né tránh là phương thức tốt nhất.

Kiểm Vô Trần gia tăng thể công, hẳn cũng không muốn kéo dài quá lâu với Diệp Tâm Nghi, bởi vì trong lòng hắn cũng không cảm thấy tốt đẹp. Cho dù hắn tà ác thế nào, khi đối diện với một người nữ đã từng muốn tiến tới hôn nhân, động thủ dù sao cũng là chuyện khó mà có thể chấp nhận được.

Trước đây, hai người bọn họ tuyệt đối kẻ vai sát cánh đi tới, hôm nay, bọn họ lại trở thành kẻ thù đối địch sống chết. Thay đổi như vậy cho dù là ai cũng không thể cảm thấy dễ chịu.

Nhìn ngắm Diệp Tâm Nghi, Kiểm Vô Trần vẻ mặt cười cười hơi khổ sở. Nhưng chút khổ sở đó gần như chỉ duy trì chốc lát, Kiểm Vô Trần ánh mắt liền lạnh lại, khóe miệng lộ ra một nét lạnh lùng tàn khốc.

- Tâm Nghi, muội không phải là đối thủ của ta, hay là hãy chịu thua đừng phản kháng đi.

- Câm miệng, trừ phi ta chết, nếu không vĩnh viễn không chịu bỏ qua!

Giận dữ đáp trả, Diệp Tâm Nghi thân thể chuyển động nhanh chóng, toàn thân ánh xanh như mưa phát tán ra chung quanh, hình thành một cơn lốc sắc xanh hướng thẳng đến Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy cột gió sắc xanh trước mặt, ánh mắt Kiếm Vô Trần trở nên biến ảo bất định, sau khi hơi chần chờ một chút, hai tay ôm hình Thái Cực, chân nguyên mạnh mẽ hung dũng phát ra, ánh sáng tím phân bố bốn bề, gần như trong chớp mắt đã ngưng tụ không gian cả trăm trượng, kèm chế vững chắc cơn lốc sắc xanh do Diệp Tâm Nghi phát ra giữa không trung.

820. Chương 822– Vân Phong Hiện Thân (lâm Vân Phong Xuất Hiện)

Trong lòng Kiếm Vô Trần hiểu rõ, tu vi của Diệp Tâm Nghi kinh người, bản thân mình nếu quang minh chánh đại giao tranh với nàng, có khả năng cả nửa ngày cũng không làm gì được, vì thế sau khi suy xét thật lâu, Kiếm Vô Trần đã có quyết định, dùng thủ đoạn không kể tốt xấu để khống chế hành động của nàng.

Bị vây bên trong, Diệp Tâm Nghi giận dữ, chiêu này của Kiếm Vô Trần thật là bất ngờ, khiến nàng vừa kinh hãi vừa càng thêm giận dữ. Từ trước đến nay, nàng một mực không đồng ý thừa nhận mình nhìn người bị sai lầm, nhưng lúc này nàng cũng không thể không thừa nhận, Kiếm Vô Trần đúng là vô sỉ hèn hạ đến cực điểm.

Nỗ lực tranh đấu, Diệp Tâm Nghi ý đồ muốn thoát khỏi hấp lực của Kiếm Vô Trần, nhưng thực lực non yếu không cách nào thoát qua, sau một hồi nỗ lực, Diệp Tâm Nghi đành chịu thua.

Giận dữ nhìn Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi rủa:

- Đồ thứ vô sỉ, thật uổng cho người đã từng là minh chủ lục viện, người không thấy có lỗi với sư tổ người, có lỗi với người thiên hạ chăng?

Kiếm Vô Trần vẻ mặt lạnh nhạt, cười hơi âm trầm nói:

- Tâm Nghi, nếu muội không bức bách ta, lúc này lại muốn ta giống như trong dĩ vãng, muội không thấy rất đáng cười sao?

Diệp Tâm Nghi giận quá, mắng mỏ:

- Kiếm Vô Trần, ta thật là mù mới coi trọng người, người thật sự còn thua heo chó.

Kiếm Vô Trần không chút nóng nảy, cười lạnh nói:

- Cứ mắng đi, dùng sức mạnh mà mắng, đợi khi ta đã cho muội mắng đủ, trong lòng không còn hối tiếc điều gì nữa, ta sẽ không để cố kỵ thêm điều gì.

Diệp Tâm Nghi thất kinh, hiểu được hàm nghĩa trong lời của hắn, thấy hắn như vậy nàng tuyệt đối không sợ sệt, khi không còn sức tranh đấu, chỉ còn cách dùng ngôn ngữ để biểu lộ phương thức phản nộ của chính mình.

- Kiếm Vô Trần, ta biết người lòng dạ tàn ác độc địa, nhưng ta cũng không sợ người. Cả đời này nếu ta có phạm phải tội nghiệt không thể tha thứ, thế thì hãy để ta dùng sinh mạng của mình để tạ hết mọi tội ta đã phạm. Nhưng có một điểm ta muốn nhắc nhở người, hôm nay Dao Trì ta đã bị hủy diệt, chuyện này cuối cùng cũng sẽ bị người phát hiện, đến lúc đó ta xem thử người làm thế nào để thoát việc Cửu Thiên Hư Vô giới hỏi tội đây.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt âm trầm, cười hắc hắc đáp lời:

- Điều này không đơn giản thật, muốn tìm được kẻ thế mạng rất dễ dàng, ta có thể đem mọi chuyện đổ lên đầu sư phụ của Lục Vân, như thế ta có thể không bị chuyện gì.

Diệp Tâm Nghi giận đến toàn thân phát run, cười lạt nói:

- Tốt, rất tốt. Người vô sỉ dè hèn đến như vậy, hắn có một ngày sẽ bị báo ứng.

Kiếm Vô Trần không chút để ý lên tiếng:

- Báo ứng à? Ta chỉ cần có được thực lực mạnh mẽ, ai có thể làm khó được ta đây?

Diệp Tâm Nghi mắng:

- Người không cần đắc ý, trên thế gian này còn có một Lục Vân, hai người các người đã giao tranh vài lần, người lại chưa một lần thắng lợi. Chỉ cần hấn không chết, người sẽ vĩnh viễn bị hấn áp chế.

Lời này của Diệp Tâm Nghi hệt như một mũi tên độc, đâm sâu vào nỗi đau trong lòng Kiếm Vô Trần. Vì thế, Kiếm Vô Trần cực giận, khuôn mặt anh tuấn trở nên tàn ác, điên cuồng rống lên:

- Câm miệng, Lục Vân là thứ quái gì, hấn bắt quả là một đồ tà ác, sao có thể so với ta được.

Giữa cơn giận, Kiếm Vô Trần toàn thân khí thế xông lên tận trời, ánh sáng sắc tím thu nhỏ mãnh liệt, luồng sức mạnh đến mức hủy diệt trời đất lập tức phá tan cột sáng sắc xanh bên ngoài thân thể Diệp Tâm Nghi, khiến thân thể nàng run rẩy mãnh liệt, sau đó liền bị trọng thương phun máu.

Diệp Tâm Nghi ánh mắt vốn trong sáng lập tức trở nên xám xịt vô hồn. Chỉ một chiêu này, kinh mạch toàn thân Diệp Tâm Nghi hỗn loạn vô cùng, chân nguyên trong cơ thể bị “Tử Hoa Thôn Nhật” đại pháp do Kiếm Vô Trần phát ra mạnh mẽ áp chế, thân thể cơ hồ không cách gì động đậy, toàn thân hệt như mất đi linh hồn thành một tượng gỗ.

Kiếm Vô Trần để ý đến tình hình này, miệng cười hăng hắc nói:

- Tâm Nghi, người cần gì phải dùng lời đả phá ta? Ta vốn không nỡ làm thương hại đến người, nhưng ...

- Câm miệng, ta không muốn nghe những lời xảo trá của thứ vô sĩ như người. Bây giờ nếu như người đã chiếm được thượng phong, hãy giết ta đi. Nếu không ta sẽ khiến người phải hối hận.

Diệp Tâm Nghi trừng mắt giận dữ nhìn Kiếm Vô Trần, âm thanh hơi yếu ớt, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định.

Kiếm Vô Trần bật cười tà dị, thu lại ánh sáng sắc tím chung quanh, lướt đến bên cạnh Diệp Tâm Nghi, tay phải nâng cằm nàng, mỉm cười nói:

- Tâm Nghi, muội thật là mỹ lệ, ta làm sao có thể giết muội được. Ta sẽ yêu thương muội, sẽ rất yêu thương muội, để muội vĩnh viễn ở bên cạnh ta, hạnh phúc đến muốn chết.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt biến hấn, giận dữ rửa:

- Kiếm Vô Trần người là thứ súc sinh, đừng đưa bàn tay dơ dáy của người chạm vào ta, bỏ ra, bỏ ra!

Kiếm Vô Trần cười hắc hắc dâm đẳng, đưa tay vuốt ve khuôn mặt thanh khiết trong sáng của nàng, nhẹ giọng nói:

- Tâm Nghi, thật ra từ lâu ta đã mong mỏi chiếm được nàng, nhưng lúc đó quan hệ chúng ta rất tốt, vì thế ta không làm. Nhưng hiện tại tình huống đã thay đổi, là nàng bức ta làm như vậy, để hôm nay khiến ta thưởng thức ngon lành thân thể vô cùng mỹ lệ của nàng. Ha ha ha ...

Lắc đầu mãnh liệt, Diệp Tâm Nghi vừa né tránh bàn tay ma quái của Kiếm Vô Trần, vừa gay gắt la lên:

- Kiếm Vô Trần, ta làm quỷ cũng không tha cho người!

Kiếm Vô Trần dâm tà nói:

- Yên tâm, ta sẽ không cho nàng có cơ hội làm quỷ đâu, thánh nữ mỹ lệ của Dao Trì nếu chết như thế thì đáng tiếc lắm đó.

Còn đang nói, tay phải của hấn đã di chuyển từ má xuống phía dưới, nhằm thẳng đến bộ ngực cao vút sống động.

Diệp Tâm Nghi nóng nảy vô cùng, miệng rửa liên miên, nhưng Kiếm Vô Trần không chút tức giận, ngược lại còn cười to không dứt.

Trên tầng mây, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết ẩn mình vào trong đám mây trắng, đang quan sát mọi sự phát sinh.

Trước đó Lâm Vân Phong do cảm nhận được phía này có chân nguyên dao động khá lớn, vì thế dò xét sơ qua liền phát hiện tình huống nơi đây, dẫn Hứa Khiết kịp đến xem náo nhiệt. Nhưng điều khiến hai người bất ngờ chính là Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi vốn là đôi bạn tình ngày trước, không ngờ do sự hủy diệt của Dao Trì mà trở mặt, cuối cùng diễn ra một trận chiến sinh tử.

Nhìn thấy Kiếm Vô Trần đến bên Diệp Tâm Nghi, Hứa Khiết nhẹ giọng than:

- Vân Phong, chúng ta có cần xuất hiện hay không?

Lâm Vân Phong cười lạnh đáp:

- Không gấp, đợi cho Diệp Tâm Nghi ném mùi đau khổ ngập đầu, nếu không cô ta không biết mình ngu xuẩn nhiều thế nào.

Hứa Khiết lại hơi bất nhẫn, nhẹ giọng nói:

- Thật ra Diệp Tâm Nghi cũng là người đáng thương, một đời ngộ nhận, còn dẫn đến họa sát thân, hại cả sư môn đều bị hủy diệt như vậy, điều này đối với nàng ta cũng là một sự đả kích đủ lớn. Hôm nay lại rơi vào tay của Kiếm Vô Trần, nếu bị hấn làm nhục, muội thấy rằng ...

Lâm Vân Phong hừ giọng nói:

- Đây là tự mình trói mình. Ngày đó ở Dịch viên cô ta đã đối phó Lục Vân thế nào, sau đó còn hỗ trợ Kiếm Vô Trần lập kế hãm hại Lục Vân thế nào, cuối cùng khiến sư tỷ của muội phải chết dưới Hậu Nghê thần cung ra sao?

Hứa Khiết trầm ngâm, hai người với Diệp Tâm Nghi có vô số hận thù, nếu nói thật là cứu Diệp Tâm Nghi, đúng là không thể tình nguyện được.

- Vân Phong, nếu như vậy chúng ta đi thôi, chuyện hôm nay không cần biết đến để lòng khỏi phiền toái.

Lâm Vân Phong cười lạnh đáp:

- Không gấp, chúng ta sao có thể để Diệp Tâm Nghi chết trong tay của Kiếm Vô Trần.

Hứa Khiết nhìn nàng rất lâu, mơ hồ suy đoán ý tưởng của Lâm Vân Phong, nhẹ giọng nói:

- Nếu đã như vậy, huynh phải đáp ứng muội, không được để Kiếm Vô Trần làm nhục Diệp Tâm Nghi. Cho dù cô ta là người thế nào, ít ra chúng ta không thể làm giống vậy, chúng ta là môn hạ Chánh đạo, có ân oán thế nào đều thẳng thắn mà làm.

Lâm Vân Phong nghe thế, vẻ mặt xuất hiện nét tình ôn nhu, gật đầu nói:

- Được, huynh đáp ứng muội, lúc quan trọng sẽ ra tay cứu cô ta. Nhưng chỉ là lần này, lần sau nếu như gặp lại cô ta giao chiến với người khác, tuyệt đối sẽ không giúp nữa.

Biết Lâm Vân Phong rất có thành kiến với Diệp Tâm Nghi, Hứa Khiết cũng không miễn cưỡng, điềm nhiên nói:

- Đó mới là Vân Phong của muội, vĩnh viễn là môn hạ Dịch viên, vĩnh viễn là người tốt.

Lâm Vân Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói:

- Nói người tốt nhất, muội mới là ...

Hứa Khiết dựa đầu lên vai gã, ánh mắt nhìn xuống dưới, miệng nhẹ ngậm lên:

- Nữ nhân tình cảm hơn, tóm lại đa sầu đa cảm đã trở thành bản tính trời ... Không được, Kiếm Vô Trần đã hành động rồi, huynh mau can hấn lại.

Lâm Vân Phong ánh mắt lạnh lại, trầm giọng nói:

- Muội yên tâm, huynh không để cho kẻ vô sỉ tiểu nhân Kiếm Vô Trần chiếm được lợi thế. Bây giờ muội cứ ở nơi đây xem huynh thu thập hấn thế nào.

Lời dứt hình bóng biến mất, chớp mắt đã xuất hiện trên đầu Kiếm Vô Trần.

Ngắm nhìn những đường cong mê hoặc, tai nghe những tiếng chửi rủa không cam lòng, Kiếm Vô Trần vẻ mặt đầy dâm dăng, một cảm giác thỏa mãn to lớn ngập đầy lòng hắn.

Nhưng đúng lúc đó, trong lòng đột nhiên xuất hiện dấu hiệu cảnh giác, khiến Kiếm Vô Trần giật mình tỉnh lại, thân thể lóe lên đã lùi lại ba trượng, ánh mắt nhìn khắp bốn phương.

Diệp Tâm Nghi lặng đi, cũng phát hiện được bất thường, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, một luồng sức mạnh êm ái đã đưa thân thể nàng rời đi cả chục trượng, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất.

- Lâm Vân Phong, té ra là người!

Kinh ngạc nhìn lên không trung, Kiếm Vô Trần hoàn toàn không ngờ gặp lại Lâm Vân Phong ở đây.

Cười âm trầm nhìn Kiếm Vô Trần, Lâm Vân Phong châm biếm:

- Rất bất ngờ phải không, ta xuất hiện đúng là không hợp, phá hỏng chuyện tốt của người, nhất định người trong lòng không thoải mái được.

Kiếm Vô Trần mất đi vẻ kinh ngạc, cười âm lạnh nói:

- Bất ngờ có một chút, bất quá ta càng cảm thấy đáng cười hơn, người không ngờ ngu xuẩn đến đây chịu chết, thật sự không thể không bội phục can đảm của người.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt rất phức tạp, Lâm Vân Phong xuất hiện tạm thời giải trừ được mối nguy cơ của nàng, nhưng nàng lại càng khó chấp nhận được, tình trạng khốn nạn của mình lúc này đã bị Lâm Vân Phong thấy hết, thế không phải là một điều đáng cười vô cùng sao.

Đối với nàng, mọi sự đả kích hôm nay đã từng bước từng bước phá hủy sự tôn nghiêm trong dĩ vãng của nàng, nếu như hôm nay lại thêm sự cứu giúp của Lâm Vân Phong thì đúng là không còn dất dung thân.

Hay đây chính là sự an bài của ông trời, khiến nàng từ tầng mây cao sang rơi xuống vực sâu không đáy. Như vậy nàng mới hiểu được, cuộc đời này của mình sai đến mức khốc liệt thế nào.

Lạnh nhạt nhìn Kiếm Vô Trần, Lâm Vân Phong khuôn mặt đầy nét cười lạnh lẽo, vẻ mặt thêm đầy sự thương tiếc và trào phúng, phảng phất như đang nhìn thấy một điều gì đáng thương.

- Nghe nói người có Hậu Nghệ thần cung, đáng tiếc lại vì thế mà đào mồ chôn Chánh Đạo liên minh. Nghe nói người giết chết Vô Tâm, nhưng lại phải bỏ nhà tháo chạy như con chó nhà có đám. Hôm nay, cả người đồng bọn duy nhất của người mà người cũng hạ độc thủ như vậy, cho thấy người đã đến bước không thể cứu chữa, đến bước cô độc không người trợ giúp chẳng?

Kiếm Vô Trần nghe thế giận dữ quát lên:

- Câm miệng, người là thứ gì mà dám giáo huấn ta. Nói thật với người, nếu người không xuất hiện còn có thể sống được vài ngày, nhưng nếu như người đã xuất hiện, thế thì hôm nay người đừng hòng sống sót đi khỏi nơi đây.

821. Chương 823– Vân Phong Hoạch Thắng (lâm Vân Phong Chiến Thắng)

- Kiếm Vô Trần, người không cần tự phụ quá. Trước đây ta không phải là đối thủ của người, nhưng hôm nay người lại không phải là đối thủ của ta. Không lo gì người có Hậu Nghệ thần cung trong tay, ta cũng sẽ khiến cho người thất bại một cách tâm phục khẩu phục.

- Ha ha ha ... Thật là thứ cuồng vọng kém hiểu biết, người lấy gì để so với ta, để có thể thắng được ta đây?

Kiếm Vô Trần liếc nhìn khinh thường Lâm Vân Phong, miệng bật cười to.

Lâm Vân Phong lạnh nhạt nói:

- Ta đến đây đã rất lâu, cũng thấy được không ít sự tình, nhưng người có từng phát giác ra không? Với tu vi hiện nay của người, đừng nói là đến gần người, ngay cả gió thổi ngọn cây thế nào trong vòng chục dặm sao có thể khiến người không nghe được, nhưng người vì sao chưa từng phát hiện được ta đã ở bên cạnh người?

Kiểm Vô Trần ngưng cười, cất lời biện luận:

- Đừng cố ý ra vẻ huyền ảo, ta biết người có tài giả thần giả quỷ, nhưng chỉ bằng nhiều đó thì không tác dụng đâu.

Lâm Vân Phong thản nhiên cười cười, ra vẻ thương xót nói:

- Nếu ta nói với người, ở quanh đây còn có một người tồn tại, người sợ là không biết được sẽ như thế nữa.

Kiểm Vô Trần ngậy ra, sau đó vẻ mặt âm trầm, tà ác nhìn Lâm Vân Phong, lạnh lẽo như quỷ cất tiếng:

- Người bạo gan suy đoán như thế không thấy quá ngu xuẩn chẳng?

Lâm Vân Phong tự phụ nói:

- Động thủ rồi người sẽ không nói được như thế nữa. Được, Kiểm Vô Trần, cừu hận giữa chúng ta sâu như biển, không kể chỉ đối với Lục Vân, hay là ý đồ xấu xa đối với sư tỷ ta, giữa chúng ta chỉ toàn cừu hận, thế nên chúng ta phải giải quyết cho xong, để tự tay ta kết thúc sinh mạng đầy tội ác của người.

Tay trái đưa ra sau lưng, tay phải chống lên trời, khí thể toàn thân Lâm Vân Phong phát xuất ra, một luồng sáng xanh đỏ đan xen vây phủ bên ngoài thân thể gã, đang nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đã hình thành một Âm Dương Bát Quái to lớn, xâm chiếm phương viên cả chục dặm.

Kiểm Vô Trần cười âm trầm một tiếng, thân thể thối lui vài thước, hai tay bắt quyết thi triển pháp thuật, một luồng sáng tím rực rỡ nhanh chóng hội tụ, hình thành một kết giới ánh sáng sắc tím bên ngoài thân thể hắn, nhấc hắn vút lên trên không.

Bốn bề, mây gió hội tụ, ánh chớp tím lóe sáng, một vầng thái dương màu tím từ sau lưng hắn từ từ nhô lên, khiến cho hình ảnh của hắn thêm mấy phần thần bí.

Đối mặt giữa không trung, đôi địch thủ vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, ai nấy thi triển kỳ học của mình, cố gắng áp đảo đối thủ.

Tư thế không thay đổi, Lâm Vân Phong quát nhỏ:

- Càn khôn vô cực, âm dương huyền hóa, cửu thiên thập địa, duy ngã ngự giá. (1)

Theo lời ngâm khẩu quyết, toàn thân Lâm Vân Phong bộc phát ánh sáng xanh đỏ, hệt như một quả cầu ánh sáng vỡ tung, chiếu rọi khắp bốn phía, đến nơi đâu liền khiến gió thổi điên cuồng, hai khí âm dương thăng giáng kịch liệt.

Lúc này, một luồng khí kinh trời phát ra từ người của Lâm Vân Phong, hội tụ linh khí trong phương viên cả chục dặm, theo sự khống chế của Âm Dương pháp quyết, hình thành một không gian khí đặc thù, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Kiểm Vô Trần biến sắc, cảm nhận được khí thể kinh người của Lâm Vân Phong, sức mạnh bản thân cũng tăng theo, một luồng bá khí xông lên tận trời, hình thành một cột sáng sắc tím bên trong Âm Dương Bát Quái to lớn, trông thật chói mắt.

Chăm chú nhìn phía trước, hai tay Kiểm Vô Trần giơ cao lên, lòng bàn tay ánh điện tím phun ra, cột sáng pháp phỏng bất định hệt như một con rắn lạnh lẽ, thỉnh thoảng hội tụ giữa không gian, phát ra ánh điện sắc tím chói mắt hướng thẳng đến Lâm Vân Phong.

Trên mặt đất, Diệp Tâm Nghi quan sát chăm chú tình huống hai kẻ đối địch, trong lòng rất phức tạp. Nàng nghĩ rằng khoảng cách hai người rất lớn, Lâm Vân Phong căn bản không thể thắng được. Nhưng nàng lại không biết, Hứa Khiết trên tầng mây cũng rất khấn trương, quan sát chăm chú mọi thứ.

Đối với tình hình của Lâm Vân Phong, Hứa Khiết biết rất nhiều, nhưng Lâm Vân Phong sau khi đã đại thành pháp quyết rồi, thật ra thực lực mạnh đến mức nào còn chưa rõ. Vì thế cũng lo lắng không ít.

Nhìn thấy ánh chớp sắc tím đánh xuống, Lâm Vân Phong thản nhiên bật cười lạnh, trong lòng xoay chuyển, Âm Dương Bát Quái đang quay tròn bên ngoài liền phát ra một cột sáng sắc xanh, vừa hay đánh trúng ngay ánh điện sắc tím giữa không trung. Ánh sáng rực lên, hoa lửa tung tóe, hai luồng sáng xanh đỏ gặp nhau giữa không trung, lần lượt tiêu trừ lẫn nhau, chớp mắt đã không còn thấy gì nữa.

Kiểm Vô Trần quát lạnh một tiếng, hai tay ánh tím sáng chói, không ngừng giao nhau giữa không trung, phát ra vô số ánh chớp, tạo thành một chuỗi đánh thẳng xuống Lâm Vân Phong.

Thấy vậy, Lâm Vân Phong vẻ mặt bình thường, Âm Dương Bát Quái xoay tròn chiếu sáng kỳ lạ, vô số khí xanh đỏ vút lên giữa không trung, từng đợt từng đợt đón đỡ công kích của Kiểm Vô Trần, khiến cho toàn bộ thể công sắc bén vô cùng của hắn biến mất.

Hơi kinh ngạc, Kiểm Vô Trần quát lên:

- Mới vài ngày không gặp, tu vi của ngươi chẳng ngờ đã thăng tiến quá nhanh, bây giờ để ta xem thử ngươi làm thể nào chống lại được Tử Hoa Thôn Nhật đại pháp của ta.

Thân thể Kiểm Vô Trần xoay tròn bay lên, khi đạt đến một cao độ nhất định liền đảo ngược đưa chân lên cao, hai tay đầy ánh điện sắc tím có sức thôn tính vạn vật điên cuồng công đến, nhìn xa xa như dòng sông từ trời tuôn đổ, uy thế không gì chống nổi.

Cười lạnh ngạo nghễ, Lâm Vân Phong quát lên:

- Âm dương pháp giới, ngã chủ thiên hạ, vạn vật vạn linh, nghịch ngã giả phạt! (2)

Tay phải đưa lên xoay lòng bàn tay hướng lên, theo sự khống chế của gã phát ra một luồng lửa sáng đón lấy chiêu công của Kiểm Vô Trần.

Nhìn xa xa, ánh điện sắc tím và cột sáng xanh đỏ hội tụ với nhau, cả hai hơi dừng lại, hình thành một bức họa tuyệt đẹp. Tình hình kéo dài chừng giây lát, sau đó liền có biến hóa, chỉ thấy ánh điện sắc tím hạ xuống mãnh liệt, nhưng khi đến một mức độ nhất định liền bắt đầu quay ngược lại, sau khi tới lui như vậy vài lần, cuối cùng ánh điện sắc tím biến mất, cột sáng xanh đỏ hất bắn Kiểm Vô Trần bay đi như đạn.

Kinh ngạc xuất hiện trên mặt Diệp Tâm Nghi. Nàng làm sao có thể nghĩ đến việc lần này giao chiến Lâm Vân Phong lại có thể chiến thắng. Hứa Khiết nhìn xuống dưới, vẻ mặt hơi cười cười, thực lực của Lâm Vân Phong cuối cùng cũng khiến nàng yên tâm rồi.

Kiểm Vô Trần gầm gừ giận dữ, ánh mắt như lửa đốt, miệng gay gắt thốt lên:

- Lâm Vân Phong, ta đúng đã coi thường ngươi. Bây giờ để cho ngươi được biết uy lực của Hậu Nghệ thần cung thể nào.

Còn đang nói lòng bàn tay đã lóe sáng, Hậu Nghệ thần cung đột nhiên xuất hiện, một sự uy nghiêm bá tuyệt thiên hạ bộc phát từ Kiểm Vô Trần.

Lâm Vân Phong vẻ mặt trầm xuống, ánh mắt nặng nề, rõ ràng khí tức mạnh mẽ của mũi tên Hậu Nghệ uy hiếp gã rất lớn. Có vẻ thận trọng, Lâm Vân Phong chấp hai tay trước ngực kết Âm Dương pháp ấn, khí thể toàn thân gia tăng gấp trăm lần, một luồng khí vương giả khiến trời đất thần phục ngập tràn trong một khu vực đặc biệt, khiến Kiểm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi và Hứa Khiết không ai không lộ vẻ sợ hãi, thật sự bị sức mạnh của gã gây chấn động thâm sâu.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Kiểm Vô Trần, lấy thể dương cung, toàn tâm chú ý Lâm Vân Phong, miệng quát lên điên cuồng:

- Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, huyền hóa chi linh, vi ngã sở dụng. (3)

Còn đang nói, Hậu Nghệ thần cung đã bắt đầu biến hóa, từ hai lỗ móc dây cung lần lượt phát ra hào quang xanh đỏ, giao lại với nhau tại một điểm, hình thành một đường dây cung.

Thấy vậy, tâm tư của Lâm Vân Phong run rẩy, trong não xoay chuyển cả trăm lần để phân tích tình huống trước mắt. Đối mặt với Hậu Nghệ thần cung, phải thắng thần đón đỡ hoặc bỏ chạy, nhưng lúc này đã không còn khả năng bỏ chạy, còn nếu thắng thần đón đỡ, Lâm Vân Phong không khỏi hơi thấy khó khăn.

Một tên này gã không đủ sức đón đỡ hoàn toàn, vì thế gã không muốn mạo hiểm. Nhưng ngoại trừ việc này ra, còn có biện pháp nào khác nữa chẳng? Suy nghĩ cẩn thận, Lâm Vân Phong đột nhiên tỉnh ngộ, hai mắt lập tức phát ra hào quang chói sáng kỳ lạ.

- Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiễn sở chí, vạn vật tề tru! (4)

Dây cung vừa hiện ra, hai khí Âm Dương liền hình thành một mũi tên ánh sáng tại điểm hội tụ, theo sự khống chế của Kiếm Vô Trần, cả cây cung căng tròn như mặt trăng, vô số linh khí bốn bề nhanh chóng hội tụ lại, dồn lên mũi tên ánh sáng, hình thành một mũi tên như bằng vật chất thực sự, nhắm thẳng vào ngực của Lâm Vân Phong.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Tâm Nghi không khỏi la lên kinh hãi:

- Lâm Vân Phong tránh nhanh, không người nào có thể đón nổi tên này.

Lâm Vân Phong nghe được lời của Diệp Tâm Nghi, nhưng gã không hề né tránh, ngược lại vẻ mặt trang nghiêm, hai tay bắt pháp ấn liên tục thay đổi, miệng quát lên tàn bạo:

- Càn khôn hạo hãn, âm dương vô cực, vạn pháp vu thủ, duy ngã sở ngự! Thương mang nhân thế, vô cùng thiên địa, âm dương giao hợp, hỗn độn quy nhất! Khán ngã âm dương pháp quyết, phá nhĩ thần cung chi lực! (5)

Bốn bề, ánh sáng xanh đỏ sáng tối không ngừng, hai khí Âm Dương mạnh mẽ theo sự khống chế của Lâm Vân Phong liền từ từ dung hợp, từ từ biến thành hình thể Thái Cực hỗn độn, khiến cho hai lực Âm Dương dần dần biến mất, biến thành một luồng sức mạnh kỳ dị đặc biệt – Hỗn Độn Nguyên lực.

Cử động của Lâm Vân Phong theo quan sát của Diệp Tâm Nghi và Hứa Khiết, chỉ đang hội tụ thêm sức mạnh để chống lại một chiêu không gì không phá được của Kiếm Vô Trần. Nhưng đối với Kiếm Vô Trần, hành động của Lâm Vân Phong lại khiến hắn cảm thấy kết quả không đạt được, bởi vì theo sự thi triển Âm Dương pháp quyết của Lâm Vân Phong, trong không gian đặc thù, hai khí Âm Dương có được đều dung hợp lẫn nhau. Như thế, hai khí dòng Âm Dương hội tụ trên Hậu Nghệ thần cung cũng chịu ảnh hưởng này, đang từ từ giảm yếu, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Thấy vậy Kiếm Vô Trần rất ngạc nhiên, lại kinh hãi vô cùng. Hắn cũng không thể ngờ được thần khí cực mạnh Hậu Nghệ thần cung lúc này đã mất tác dụng, đúng là một đòn đả kích trí mệnh không nghi ngờ gì nữa đối với hắn.

Lâm Vân Phong trong lòng rất mừng, miệng lại lạnh lùng vô cùng nói:

- Kiếm Vô Trần, ngày chết của ngươi đến rồi, chịu chết đi.

Hai tay đẩy thẳng đến trước, toàn bộ không gian Hỗn Độn Nguyên lực theo sự điều khiển của gã, lập tức khóa chặt Kiếm Vô Trần giữa không trung, mãnh liệt thu nhỏ ép chặt.

Luồng sức mạnh này điên cuồng hoang dã mà không thể chống cự, Kiếm Vô Trần tuy có sức mạnh kinh trời, nhưng khi rơi vào trong Âm Dương pháp giới của Lâm Vân Phong, căn bản không nơi mượn lực, chỉ có thể dùng thực lực bản thân để chống cự lại sức mạnh hủy diệt này.

Trong mắt Kiếm Vô Trần hiện lên vẻ không cam lòng. Thời điểm này, khi thất bại đến gần, hắn hơi không thể chấp nhận. Nhưng khi hủy diệt đã đến, hắn lại điên cuồng rống lên, múa Hậu Nghệ thần cung trong tay rất nhanh, cuối cùng thi triển Diệt Thiên quyết tối hậu trong “Thiên Kiếm cửu quyết”.

Kiếm Vô Trần cố gắng tranh đấu cuối cùng chống lại cái chết, nhưng một kiếm này của hắn lại phát sinh tác dụng rất lớn. Luồng sức mạnh đủ sức diệt trời khiến cho Hỗn Độn Nguyên lực bốn bề mở ra một khe hở, cho hắn một lối thoát.

Rống lên một tiếng tàn bạo, Kiếm Vô Trần hóa thành một luồng sáng tím bắn thẳng về phía chân trời, giữa không gian còn vang vọng lời nguyên:

- Lâm Vân Phong ngươi hãy nhớ cho rõ, lần tới gặp mặt ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Đứng yên nhìn về phía chân trời, Lâm Vân Phong trong đầu hơi chán nản, miệng lại hừ giọng nói:

- Kiếm Vô Trần ngươi cũng hãy nhớ kỹ, lần tới ta cũng không cho ngươi có cơ hội chạy trốn.

Ghi chú:

(1) Kiền khôn vô cực, âm dương huyền hóa, cửu thiên thập địa, duy ngã ngự giá. = Càn Khôn vô cực, âm dương ảo hóa, chín phương trời mười phương đất, để ta điều khiển.

(2) Âm dương pháp giới, ngã chủ thiên hạ, vạn vật vạn linh, nghịch ngã giả phạt! = Âm Dương pháp giới, ta chủ thiên hạ, tất cả toàn bộ vạn vật sinh mạng, chống lại sẽ bị ta trừng phạt.

(3) Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, huyền hóa chi linh, vi ngã sở dụng = khí Âm Dương là mẹ của trời đất, ảo hóa linh thiêng để ta sử dụng.

(4) Phá vân liệt tiêu, trục nhật diệt long, thần tiên sở chí, vạn vật tề tru! = Rẽ mây phá trời, xua mặt trời giết rồng, mũi tên thần đến đâu, vạn vật đều bị tru diệt.

(5) Kiền khôn hao hãn, âm dương vô cực, vạn pháp vu thử, duy ngã sở ngự! Thương mang nhân thế, vô cùng thiên địa, âm dương giao hợp, hỗn độn quy nhất! Khán ngã âm dương pháp quyết, phá nhĩ thần cung chi lực! = Cản Khôn rộng lớn, Âm Dương không có cực, ngàn vạn phép đều quay về đây để ta sử dụng! Nhân thế vô biên, Âm Dương giao hợp, hỗn độn quy về một mối! Xem pháp quyết Âm Dương của ta phá sức mạnh thần cung của người!

822. Chương 824– Nhất Thiết Duyên Do (mọi Chuyện Bởi Duyên)

Lâm Vân Phong nghe thấy tiếng thở dài của nàng, vừa thu lại khí thế to lớn, vừa quay đầu liếc nàng, miệng hừ lạnh một tiếng, cũng không nói điều gì, chỉ phất tay áo trái, phát ra một luồng chân nguyên kỳ dị đặc biệt giải thoát cấm chế Kiếm Vô Trần đặt lên người nàng.

Diệp Tâm Nghi giật mình, ngừng đầu nhìn Lâm Vân Phong, dường như muốn nói gì đó, đáng tiếc Lâm Vân Phong không cho nàng chút cơ hội, đã biến mất trong vùng biển mây.

Thở dài đau thương, Diệp Tâm Nghi dời mắt, lẳng lặng nhìn xuống mặt hồ. Nơi này đã từng xinh đẹp tuyệt vời, nhưng một loạt biến cố đã hủy diệt hết mọi thứ.

Trên tầng mây, Hứa Khiết nhìn thấy Lâm Vân Phong an toàn quay lại, vẻ mặt không khỏi cười đầy mãn nguyện.

- Vân Phong, huynh hoàn hảo không sao nhưng vừa rồi khiến muội lo lắng muốn chết đi được.

Lâm Vân Phong cười nói:

- Đừng lo lắng, huynh không sao đâu, ngược lại lần này để cho Kiếm Vô Trần thoát được, ít nhiều sẽ khiến phải hối hận sau này.

Hứa Khiết an ủi:

- Đừng để ý, có lẽ lần này mạng hãn chưa phải lúc kết thúc, đợi lần tới gặp lại huynh thu thập hãn cũng thể thôi.

- Lần tới? Không biết lúc nào mới xảy ra đây. Được, không nói nữa, chúng ta đi thôi.

Nắm lấy tay Hứa Khiết, Lâm Vân Phong ngự khí bay hướng về phía xa xa.

Hứa Khiết nhẹ giọng nói:

- Vân Phong, chúng ta bây giờ đi nơi đâu?

Lâm Vân Phong đáp:

- Đi đến nơi chúng ta cần đến. Nơi đó hãy còn khá nhiều chuyện đợi chúng ta xử lý.

- Vân Phong, muội có một chuyện muốn hỏi huynh, thật ra vì sao huynh muốn cứu Diệp Tâm Nghi?

Trong cơn cuồng phong, thanh âm Hứa Khiết vang lên liên tục.

- Huynh muốn cứu cô ta chỉ vì một mục đích, đó chính là mượn cô ta tố cáo hành vi đồi bại của Kiếm Vô Trần cho Cửu Thiên Hư Vô giới, để cho Thiên Kiếm Khách biết, từ đầu lão đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được, đây là trái đáng lão phải tự mình ngâm lấy.

Thanh âm nhẹ nhàng của Lâm Vân Phong tan biến trong gió.

Rời khỏi Tây Thục, Càn Nguyên chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư, Phong Viễn Dương hấp tấp lên đường bay theo hướng Đông Bắc.

Vào lúc hoàng hôn, sau khi đã bay được nhiều giờ, ba người đến trên không trung núi Yên, vẫn không hề phát hiện được địch nhân theo lời của Trúc Tiên.

Dừng lại, Càn Nguyên chân nhân hơi lo lắng nói:

- Sư muội, muội nói xem Trúc Tiên có ý lừa chúng ta rời khỏi lão hay không?

Tĩnh Nguyệt đại sư khổ sở đáp lại:

- Muội cũng không biết nữa, có lẽ đúng cũng có lẽ không đúng, cảm giác dường như không phải như thế.

Càn Nguyên chân nhân thở dài nhẹ nhẹ, lên tiếng hỏi:

- Viễn Dương, con thì sao, thấy thế nào đây?

Phong Viễn Dương nghĩ một hồi, đáp lời:

- Sư phụ, đệ tử thấy Trúc Tiên đó không có gì phải lừa người, có thể thấy lão đó tu vi không rõ nông sâu, nếu muốn đoạt lấy quý vật quả thật không khó, lão sao phải phí tâm cơ với chúng ta đây?

- Đúng, lão đúng là không cần phải nói dối chúng ta, nhưng vì sao đến đây chúng ta vẫn chưa tìm thấy được người cần tìm?

Trầm lặng nhìn xa xa, Càn Nguyên chân nhân hỏi ngược lại.

Tĩnh Nguyệt đại sư khuyên giải:

- Sư huynh đừng nóng nảy, có lẽ thời cơ còn chưa đến, chẳng qua chúng ta gấp quá thôi. Bây giờ sắc trời còn sớm, chúng ta tiếp tục tiến lên, nếu như đến lúc trời tối rồi mà không gặp được kẻ thù, thế thì cho thấy đã bị lừa rồi.

Càn Nguyên chân nhân có ý oán giận, nhưng cũng bất lực. Nếu như đã đến bước này, bỏ đi lại không khỏi đáng tiếc, vì thế dù sao cũng phải đi tiếp.

Tiếp tục tiến lên, ba người tỏ rõ không có tính toán, trên đường cứ đưa mắt nhìn khắp nơi, không bao lâu đã bay đến một số ngọn núi lớn. Lúc này, ba người vẫn y như cũ không hề phát hiện được gì, nhưng Tĩnh Nguyệt đại sư đột nhiên cảm thấy không an, trong lòng xuất hiện dấu hiệu không lành khiến cho vẻ mặt bà lúc biến hẳn.

Dừng lại, Tĩnh Nguyệt đại sư kêu hai người rồi trầm giọng nói:

- Sư huynh, chúng ta quay về thôi.

Càn Nguyên chân nhân giật mình, không hiểu lên tiếng:

- Sư muội sao vậy, sao không tính tiếp tục đi tới nữa vậy?

Tĩnh Nguyệt đại sư né tránh ánh mắt của ông, giọng trầm trọng nói:

- Sư huynh, huynh còn nhớ đến lời của Bách Linh công chúa và Trúc Tiên chăng?

Cảm thấy tâm tình của bà hơi khác thường, Càn Nguyên chân nhân hoang mang nói:

- Huynh tự nhiên nhớ, muội có phải bắt đầu lo lắng sự ứng nghiệm theo tiên đoán của bọn họ chăng?

Tĩnh Nguyệt đại sư cười khổ nói:

- Đúng thế, muội có lòng lo lắng, bởi vì muội càng lúc càng bất an, trong lòng mây đen vây phủ, có cảm giác không tốt.

Nghe thấy vậy, Càn Nguyên chân nhân trầm ngâm không nói, một lúc sau mới u oán hỏi:

- Sư muội, nếu như mọi sự đã định sẵn, muội có cho rằng có thể tránh thoát được định mệnh chăng?

Tĩnh Nguyệt đại sư hỏi ngược:

- Theo ý của sư huynh thì phải làm thế nào đây?

Cần Nguyên chân nhân vẻ mặt nghiêm lại, toàn thân lộ ra vài phần sắc thái nghiêm trang lên tiếng nói:

- Nếu đã tránh không thoát, sao không thần nhiên đối mặt. Cho dù có chết, gặp lại sư huynh sư đệ cũng không chút xấu hổ.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn ông, cảm nhận sâu sắc dũng khí của ông, không khỏi quát lên:

- Được, nếu như sư huynh đã có lòng như thế, chúng ta hãy cùng nhau đối mặt thôi.

Nói rồi bay đi, một mình tiến lên phía trước.

Cần Nguyên chân nhân liếc Phong Viễn Dương, thấy hần thân sắc trang nghiêm, không khỏi bật cười an ủi, tung mình phóng theo Tĩnh Nguyệt đại sư.

Hoàng hôn không vắng thái dương, màn đêm buông xuống sớm. Khi ba người Tĩnh Nguyệt đại sư bay khỏi dãy núi Yên, ở một sơn cốc yên tĩnh âm u trên mặt đất, một bóng người đang đứng nhìn lên không trung.

- Ha ha ha, đúng là bọn họ, khó tránh khí tức hơi quen thuộc. Đây đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào. Cũng được, ta trước tiên hãy thu thập bọn họ, sau đó mới đối phó với Lục Vân. Ha ha ha...

Trong tiếng cười âm lạnh, một bóng hình nhỏ nhắn bắn lên không, chỉ lóe lên liền biến mất.

Nhìn phía trước, Cần Nguyên đại sư thất vọng nói:

- Bầu trời đã bắt đầu tối, sư muội, có lẽ muội đã quá lo rồi.

Tĩnh Nguyệt đại sư than thở nói:

- Hy vọng như lời của huynh, chúng ta ... Không được, tránh nhanh.

Giọng đột nhiên gắt lên, Tĩnh Nguyệt đại sư khi cảm ứng được nguy hiểm, kịp thời nhắc nhở Cần Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương, tự mình cũng nhanh chóng né tránh, vừa hay né được một luồng ánh sáng kiếm xanh lục quỷ dị.

Đứng yên nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện, Tĩnh Nguyệt đại sư vừa sợ vừa giận, lạnh giọng nói:

- Người cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Nói nhanh, người thật ra là ai, vì sao tìm trăm phương ngàn kế để tiêu diệt Dịch viên ta, còn tìm trăm phương ngàn kế muốn giết đồ đệ Ngạo Tuyết của ta?

Cần Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương mỗi người trấn thủ một phương, hai người đều giận dữ nhìn người nữ ở giữa, cô ta tự nhiên chính là Ngưng Hương.

Bật cười âm lạnh, Ngưng Hương vuốt ve Phệ Tâm kiếm trong tay, điềm nhiên nói:

- Xem ra các ngươi biết không ít chuyện, đáng tiếc lại sống không lâu, đáng thương thật.

Cần Nguyên chân nhân giận dữ lên tiếng:

- Yêu nữ cầm mõm, hôm nay nếu như chúng ta đã tìm được ngươi, không hỏi được nguyên do ngày đó liên quyết không ngưng được. Nếu như ngươi biết điều thì tự mình nói ra, nếu không chắc chắn ngươi sẽ hối hận sau này.

Ngưng Hương khinh bỉ trừng ông, hừ giọng nói:

- Chỉ bằng các ngươi? Thật là không biết lượng sức mình. Nói thật, với tu vi bọn ngươi đối mặt với ta chỉ là đi chịu chết mà thôi, làm sao các ngươi có thể lên tiếng được.

Phong Viễn Dương quát to:

- Đừng có ngồng cuồng, chúng ta nếu dám đến hần không sợ ngươi. Nếu ngươi có can đảm, hãy nói mục đích của ngươi, sau đó chúng ta đấu một trận sinh tử. Nếu như ngươi không dám, thế thì mau mau quỳ xuống cầu xin.

Ngưng Hương hơi giận, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Khích tướng hử, người cho ta là trẻ con ba tuổi chẳng?

Phong Viễn Dương hừ giọng nói:

- Người sợ chẳng?

Ngưng Hương nghe thấy cười lớn, trào phúng:

- Với các người ta sẽ sợ chẳng? Thật là nực cười.

- Nếu như không sợ, người vì sao không dám nói, lẽ nào điều này không đủ để chứng minh người có điều cố kỵ bọn ta, tự mình không có lòng tin chẳng? Theo như những lời người vừa nói, muốn giết ba người bọn ta thật dễ dàng. Nếu như thế sao còn sợ điều gì? Bây giờ người không dám nói, thế càng chứng minh những gì người nói trước đó chỉ là phóng đại mà thôi.

Tĩnh Nguyệt đại sư trừng trừng nhìn Ngưng Hương, giọng sắc bén nói.

Ngưng Hương rất giận, quát lên:

- Ai nói ta không dám nói, ta chỉ không muốn lãng phí lời nói với những kẻ sắp chết mà thôi. Bây giờ nếu như các người đã muốn biết, thế thì để ta nói cho các người, để các người có chết cũng hiểu được rõ ràng rằng.

Thấy cô ta bắt đầu mở lời, Tĩnh Nguyệt đại sư trong lòng khích động, nhưng ngoài mặt lại lạnh lùng bình tĩnh như bình thường, thản nhiên nói:

- Đúng chẳng, thế thì bắt đầu đi, người và Dịch viên ta thật ra có thâm cừu đại hận thế nào?

Ngưng Hương cười lạnh nói:

- Tự nhiên có thù hận không đội chung trời. Cái tên Ngọc Tiêu Sinh các người còn nhớ chẳng?

Tĩnh Nguyệt đại sư lắng đi, liếc nhìn Càn Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương, thấy bọn họ cũng mơ hồ hồ, không khỏi hỏi lại:

- Người này bọn ta có chút ấn tượng, nhưng có quan hệ thế nào?

Ngưng Hương đáp:

- Tự nhiên có quan hệ, bởi vì nó là đồ đệ của ta.

Tĩnh Nguyệt đại sư còn không hiểu, nghi hoặc hỏi:

- Cho dù là như thế, vậy với Dịch viên ta có thù hận thế nào đây?

Ngưng Hương cười điên cuồng nói:

- Không quan hệ thế nào, ngày đó khi Lục Vân bị trục xuất khỏi Dịch viên, đã từng nói những lời nào, các người còn nhớ chẳng?

Tĩnh Nguyệt đại sư chìm vào trầm tư, Càn Nguyên chân nhân lại đột nhiên tỉnh ngộ, cười lạnh nói:

- Những lời ngày đó của Lục Vân ta còn nhớ, nó đã từng cảnh cáo môn đệ của người, hắn không được có chủ ý với Bách Linh, nếu không sẽ tiêu diệt Minh Tiêu các. Lẽ nào sau đó Lục Vân thật sự đã làm điều này?

Ngưng Hương giọng hận thù nói:

- Đúng là Lục Vân, hắn một mình tiêu diệt Minh Tiêu các của ta, giết sạch toàn bộ đệ tử, vì thế ta muốn báo thù, do đó ta sắp đặt tất cả độc kế, lợi dụng sức mạnh Quỷ vực và Ma vực để tiêu diệt Dịch viên người, hơn nữa còn muốn giết sạch tất cả những người có quan hệ với Lục Vân, ta muốn hắn một đời thống khổ, vĩnh viễn hối hận!

Nghe thấy cực giận, Càn Nguyên chân nhân quát lên tàn bạo:

- Thật là tàn độc, ngày đó môn đồ của người phạm phải sai lầm dẫn đến họa sát thân, người lại đem toàn bộ trách nhiệm đổ đổ lên đầu Dịch viên ta, thế thật là ... làm sao có lý được. Minh Tiêu các chủ, người đem mạng bồi thường đi.

Bay lượn tung hoành, trường kiếm múa lên, ánh kiếm sắc xanh liên miên không ngừng tràn ra bốn phía, bao phủ toàn thân Ngưng Hương vào trong.

Tĩnh Nguyệt đại sư thấy vậy cũng không chút chậm trễ, đưa mắt với Phong Viễn Dương, hai người đồng thời ra tay.

Đang tiến công, Tĩnh Nguyệt đại sư thi triển kiếm quyết “Phượng Vũ Cửu Thiên”, ánh kiếm dày đặc tầng tầng lớp lớp hội tụ giữa không trung thành một con phượng hoàng màu đỏ, kêu lên vang vọng chín tầng trời rồi bắn thẳng đến Ngưng Hương.

823. Chương 825 – Thương Tang Chi Chiến (cuộc Chiến Thương Đau Tang Tóc)

Hai bên giao chiến, thời gian ngắn ngủi, khi thế công sắc bén của ba người Tĩnh Nguyệt đại sư đến gần, kết giới phòng ngự do ánh kiếm của Ngưng Hương tạo nên dao động kịch liệt, khí tà ác và khí xanh thẫm của Đạo gia gặp nhau, hai bên tương sinh tương khắc, lập tức bộc phát hoa lửa đầy trời.

Khoảng cách về thực lực qua lần giao đấu thứ nhất liền lộ rõ không thể tranh cãi. Ba người Dịch viên tuy tu vi không yếu, cũng có thể nói là có danh vọng trong tu chân giới, nhưng Ngưng Hương vốn là Minh Tiêu các chủ, sau đó lại lấy được Vân Hải Bách Áo đồ, học được thuật kỳ môn độn giáp, lại thêm đã luyện tập Phệ Tâm kiếm trong tay nhiều ngày, thực lực của cô ta thật kinh người, làm sao ba người Dịch viên có thể so được?

Vì thế, hai bên đua tranh sức mạnh, phải lấy thực lực làm căn cơ, gần như chỉ trong chớp lát, ánh kiếm của ba người Dịch viên liền bị ánh Phệ Tâm kiếm thôn tính.

Phát hiện thực lực Ngưng Hương kinh người, Tĩnh Nguyệt đại sư nói lớn:

- Không thể đấu thẳng, dừng dùng chiêu thức.

Cần Nguyên chân nhân và Phong Viễn Dương nghe thấy liền thu tay lại, nhẹ nhàng lùi lại phía sau, trường kiếm trong tay xoay lật không ngừng, ánh kiếm liên miên không dứt để phòng Ngưng Hương đánh lên.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn vẻ mặt của Ngưng Hương, thấy mặt cô ta cười âm độc, không khỏi quát lên một tiếng giận dữ, trường kiếm đột nhiên thoát khỏi tay, cổ tay xoay tròn nhanh chóng, sử dụng chân nguyên khổng lồ chế trường kiếm, khiến cho tốc độ xoay tròn của nó chớp mắt đã tăng lên gấp trăm lần, hóa thành một cột sáng đỏ rực phóng thẳng vào ngực của Ngưng Hương.

Ánh mắt lạnh lại, Ngưng Hương chăm chú nhìn chiêu này, hừ giọng nói:

- Không tự lượng sức, ta sẽ cho người thấy uy lực của Phệ Tâm kiếm.

Tay phải vung lên, kiếm độc rung động, tiếng kêu kỳ dị chói tai đến rung hồn, chỉ trong chớp mắt chín lần chín là tám mươi một đường kiếm phóng ra, trước khi đón lấy chiêu tấn công của Tĩnh Nguyệt đại sư liền hợp lại làm một mảnh liệt, hóa thành một cột sáng màu đen ngòm tà ác có sức thôn tính và tiêu hủy vạn vật, chạm thẳng vào cột sáng đỏ rực.

Một tiếng vang to, cột sáng đỏ rực gặp phải cột sáng đen ngòm liền giằng co trong giây lát, rồi cột sáng đỏ liền tan nát, biến mất không còn chút gì, cột sáng sắc đen liền thuận thế tiến đến, phân tán thành vô số ánh kiếm bao trùm lấy Tĩnh Nguyệt đại sư.

Thân thể run lên, Tĩnh Nguyệt đại sư thổ ra máu tươi, ánh mắt đau thương và bi quan, đối mặt với nguy hiểm tuyệt đối không né tránh, ngược lại hai tay giang rộng đón lấy.

Bên cạnh, Cần Nguyên chân nhân vẻ mặt thất kinh, quát to:

- Sư muội, muội điên rồi, né nhanh, không cần làm chuyện ngu dại như thế.

Tĩnh Nguyệt đại sư thản nhiên cười đáp:

- Sư huynh, không cần phải đau lòng, thực lực chúng ta còn kém nhiều lắm, đây là cách duy nhất. Cố gắng lên, nếu không sẽ khiến nỗ lực của mọi người uổng phí.

Nói rồi toàn thân lửa đỏ đốt cháy rừng rực, cả thân thể biến thành trong suốt, hết như một du hồn phóng thẳng về phía Ngưng Hương.

Càn Nguyên chân nhân đau khổ vô cùng, miệng gầm lên tàn bạo, trường kiếm trong tay kêu lên chuyển động, một luồng kiếm khí to lớn bắt đầu bộc phát, chỉ chớp mắt trong phương viên trăm trượng ngập đầy bá khí dờn non lấp biển.

Phong Viễn Dương trong lòng thất kinh, sư phụ rất ít khi điên cuồng như vậy. Điều này khiến Phong Viễn Dương cảm thấy không đúng. Xem tình hình trước mắt, sư phụ và sư thúc đều quên mình tiến lên, trong lòng Phong Viễn Dương cảm nhận sâu sắc, vội vàng bỏ hết tạp niệm, ánh mắt nhẹ nhàng trầm xuống.

Thời điểm này, Phong Viễn Dương cố ý thăm dò tình hình của địch nhân, để ý thấy Ngưng Hương tập trung chú ý đến sư phụ và sư thúc, trường kiếm trong tay Phong Viễn Dương nhẹ nhàng lóe lên, ánh kiếm âm thầm phóng ra.

Ngưng Hương hơi cảm thấy không tốt. Cảm nhận này khiến Ngưng Hương vô cùng cảnh giác, quan sát tính toán hành động của Tinh Nguyệt đại sư. Trước mắt, thông qua phân tích tình huống hiện giờ, Tinh Nguyệt đại sư rõ ràng đang từ bỏ việc chống cự, nhưng bà có thể ngăn chặn được Phệ Tâm kiếm chăng, rõ ràng là không được. Nếu như đã không được, hành động của bà như vậy hẳn muốn kiểm chế được mình rồi để cho người khác công kích.

Như thế, uy hiếp thật sự hẳn là về phía Càn Nguyên chân nhân. Nghĩ đến điều này, hình bóng Ngưng Hương lóe lên, thân hình thực sự nhanh chóng lùi lại, xoay tay đánh ra một kiếm công thẳng về phía Càn Nguyên chân nhân.

Nhìn thấy bóng kiếm dày đặc bắn đến, Tinh Nguyệt đại sư trong đáy mắt lộ ra một chút than thở, chân nguyên trong cơ thể lập tức biến đổi đường lối vận chuyển, toàn thân đột nhiên mờ đi, hoàn toàn biến thành một luồng du hồn, xuyên qua kiếm khí đáng sợ đánh thẳng vào thân thể Ngưng Hương.

Lúc này, thể công của Càn Nguyên chân nhân chuẩn bị hoàn tất, chỉ nghe ông quát lên một tiếng lớn, trường kiếm trong tay từ trên không chém xuống, kiếm khí theo sau có sức mạnh thiên binh vạn mã, hung hăng đánh thẳng vào đầu Ngưng Hương.

- Liệt Sơn quyết, cửu trọng quy nhất vạn sơn diệt! (1)

Về mặt Ngưng Hương hẳn đã mất đi chút khinh thường. Khi một kiếm sắc bén đó chém xuống, Phệ Tâm kiếm đã liên tục múa lên hai mươi bảy lần, vừa dày đặc vừa liên tục.

Liệt Sơn quyết là một trong bốn đại kỳ học của Dịch viên, tuy không thể sánh bằng Lôi Thần quyết, nhưng cũng là tuyệt học cực mạnh của Càn viện, lúc này do Càn Nguyên chân nhân hết sức giận dữ thi triển ra, có thể nói là uy lực tuyệt luân.

Tiếng sấm dày đặc không ngừng, ánh kiếm của Ngưng Hương và Càn Nguyên chân nhân va chạm vào nhau mạnh mẽ, hai bên giằng co không phân thắng bại, tạm thời rơi vào tình cảnh chưa quyết được.

Tinh Nguyệt đại sư đi trước đến sau. Khi Ngưng Hương đang đối kháng với Càn Nguyên chân nhân, thân thể bà hết như một linh hồn, lại thêm luồng khí thần thánh trên thân thể bà lập tức khắc chế được khí tà ác của Ngưng Hương.

Phương pháp này của Tinh Nguyệt đại sư rất kỳ dị đặc biệt, nhưng lại rất tàn khốc, bởi vì phải dùng chính mạng sống của mình để đổi lấy một loại khí Đạo gia thuần dương vô cùng thần thánh.

Công kích của Phong Viễn Dương đến âm thầm, khi Ngưng Hương phát giác được thì kiếm đó đã đánh trúng thân thể. Vì thế, Ngưng Hương rất giận, một chương trái múa lên đánh bay Phong Viễn Dương, còn bản thân lại bị kiếm khí của Càn Nguyên chân nhân mạnh mẽ đánh lui.

Như vậy, Càn Nguyên chân nhân thắng thế không tha cho đối phương, kiếm khí mạnh mẽ còn dư lại tiếp tục đánh xuống, kiếm chế chặt chẽ Ngưng Hương, không cho Ngưng Hương có cơ hội thoát thân bỏ chạy.

Tĩnh Nguyệt đại sư nắm lấy cơ hội, toàn thân chân nguyên gia tăng đến cực hạn, khí thuần dương hết như ánh Phật rực rỡ bắt đầu ăn mòn thân thể Ngưng Hương.

Gầm lên tàn bạo, Ngưng Hương phát hiện không ổn vội vàng hoang mang vận chân nguyên lên, khí tà ác sắc đen thẫm bộc phát gấp bội, theo sự thúc động của tu vi cực mạnh lập tức đánh bay Tĩnh Nguyệt đại sư, sau đó bắt đầu giao đấu thẳng thắn với Càn Nguyên chân nhân.

Tu vi của Ngưng Hương đã mạnh mẽ đến kinh người, tuy ba người Dịch viên phối hợp không chút sơ hở, nhưng cuối cùng không đạt được thắng lợi.

Phong Viễn Dương bị một chưởng đánh bay, thân thể lập tức bị trọng thương, nhưng Phong Viễn Dương không chút để ý, ngược lại tay trái còn múa lên phát ra một luồng chưởng lực ổn định lại thân thể, trường kiếm tay phải lại xuất phát lần nữa, hàng trăm ánh kiếm dệt thành một màn lưới, theo sự thúc động của Phong Viễn Dương tấn công Ngưng Hương lần nữa.

Lúc này, Ngưng Hương vừa hay đánh tan xong một chiêu sắc bén của Càn Nguyên chân nhân, thân thể bị ép lùi lại một bước, vì thế đúng lúc phòng ngự yếu ớt nhất. Khi ánh kiếm Phong Viễn Dương đến gần, Ngưng Hương muốn phản kích đã trễ rồi, chỉ còn bắt lực né tránh, đáng tiếc lại mất đi tiên cơ, trong lúc cấp bách lại bị Phong Viễn Dương đả thương thân thể lần nữa.

Rống lên điên cuồng, Ngưng Hương vô cùng tức giận. Tu vi bản thân hơn hẳn ba người lại hai lần bị thương, điều này làm sao không khiến mặt Ngưng Hương tái xanh đi được. Né tránh tập kích của Tĩnh Nguyệt đại sư, Ngưng Hương ngao nghễ giữa không trung, Phệ Tâm kiếm trong tay tà khí bạo liệt, tầng tầng ánh kiếm đen thẫm, xanh lục thẫm và đỏ thẫm vươn dài ra ngoài, chỉ một lúc liền hình thành một vòng mây ánh sáng ba màu bao phủ phương viên vài dặm.

Âm hiểm nhìn ba người, Ngưng Hương giọng hận thù lên tiếng:

- Thủ đoạn không kém, lòng cũng đủ tàn độc, đáng tiếc ta sẽ không để cho các ngươi có cơ hội, chịu chết thôi!

Kiểm độc giăng ngang, tà sát đến gần, vô số ánh kiếm quý bí mang theo sức mạnh thôn tính âm hiểm tà ác từ khắp mọi góc độ hội tụ vào giữa, chớp mắt đã vây chặt ba người giữa không trung, phát động thể công đáng sợ.

Trước đó, ba người Dịch viên đã chủ động tấn công, kết quả không hoàn toàn như ý. Bây giờ bọn họ ở thể phòng ngự bị động, kết quả thế nào tự nhiên không cần nói rõ cũng thấy được.

Trong ba người, Càn Nguyên chân nhân bị kiếm khí Phệ Tâm của Ngưng Hương đánh lui, vẻ mặt không thấy gì, nhưng thực tế bị thương rất nặng. Phong Viễn Dương chịu một chưởng, chính do Ngưng Hương tức giận phát ra, uy lực tự nhiên không thể xem nhẹ được.

Chỉ còn Tĩnh Nguyệt đại sư, do thi triển kỳ thuật, nên ánh Phệ Tâm kiếm kém phần nguy hại với bà, vì thế đúng lúc nguy hiểm này, liền tiếp tục hóa thành một luồng sáng đỏ bao phủ bên ngoài thân thể Ngưng Hương, kháng cự với khí tà ác của Ngưng Hương.

Công kích của Tĩnh Nguyệt đại sư ảnh hưởng rất sâu sắc đến Ngưng Hương. Điều này khiến cho Phong Viễn Dương và Càn Nguyên chân nhân được không ít lợi ích, áp lực lập tức giảm nhẹ. Nhưng Ngưng Hương đã sớm có tính toán, biết chắc Tĩnh Nguyệt đại sư hẳn sẽ làm như thế, vì vậy đã chuẩn bị sẵn, ngay khi bà đến gần, Phệ Tâm kiếm trong tay thu lại, chân nguyên trong cơ thể gia tăng mãnh liệt gấp năm lần, dùng Phệ Tâm kiếm làm trung gian để phát xuất khí tà ác đến cực hạn, lập tức áp chế được khí thuần dương trên người Tĩnh Nguyệt đại sư, thiếu chút nữa đã khiến bà bị hủy diệt thành khối bụi.

Đánh bay Tĩnh Nguyệt đại sư rồi, độc kiếm trong tay Ngưng Hương múa lên nhanh chóng, ánh kiếm sắc bén xông đến tận trời, hội tụ giữa không gian thành một cột kiếm ba màu, lại có khí thể rung trời, ngay khi chém xuống liền phân thành hai đánh vào Phong Viễn Dương và Càn Nguyên chân nhân.

Nhìn thấy cột kiếm đáng sợ đánh xuống, Phong Viễn Dương rống lên điên cuồng, muốn né tránh chiêu này, đáng tiếc bốn bề toàn là ánh Phệ Tâm kiếm, căn bản không có chút sơ hở nào để Phong Viễn Dương né tránh.

Tình hình Càn Nguyên chân nhân hết như vậy, nhưng ông không hề kích động như Phong Viễn Dương, ngược lại hết sức trầm tĩnh suy nghĩ, khi cột kiếm đến gần, thân thể đột nhiên đảo ngược, cả thân hình chớp mắt đã hóa thành ánh sáng đón lấy một chiêu này.

Tiếng sấm rung trời vang vọng tận tầng mây cao, một kiếm kinh thể hải tặc của Ngưng Hương không những đánh tan thân thể Phong Viễn Dương mà còn khiến Càn Nguyên chân nhân chìm sâu vào lòng đất.

Nguyên thần yếu ớt của Tĩnh Nguyệt đại sư đang lúc điên cuồng lắc lư không ngớt. Khi bụi đất đã tan hết, bà nhìn thấy xa xa chỉ còn nguyên thần của Phong Viễn Dương, không khỏi đau thương hô lên:

- Viễn Dương, con có bị gì không?

Phong Viễn Dương nguyên khí hư hại nặng, yếu ớt đáp:

- Sư thúc không phải lo cho con, con còn chưa chết được, chỉ không biết sư phụ ...

Ầm một tiếng, mặt đất bụi bay mù mịt, Càn Nguyên chân nhân phá đất chui lên, lắc lư một lúc mới ổn định được cơ thể.

Quay đầu, Càn Nguyên chân nhân nhìn thấy Tĩnh Nguyệt đại sư và Phong Viễn Dương, vẻ mặt trắng bệch đau thương vô cùng, nhẹ la lên:

- Sư muội, Viễn Dương, hai người có sao không?

Tĩnh Nguyệt đại sư thở dài u oán, hàm chứa bên trong hồi tiếc.

Phong Viễn Dương lại kiên định đáp lại:

- Sư phụ yên tâm, môn hạ Dịch viên từ xưa đến giờ không có loại tham sống sợ chết.

Ghi chú:

(1) Liệt Sơn quyết, cửu trọng quy nhất vạn sơn diệt! = pháp quyết Liệt Sơn, toàn bộ sức nặng quy lại thành một, chỉ một thể tiêu diệt cả vạn ngọn núi.

824. Chương 826 – Bi Lương Kết Cục (kết Cục Đau Thương)

- Xuất chiêu đi, chỉ cần không chết, chúng ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.

Càn Nguyên chân nhân phi thân lên không, trường kiếm xoay chuyển, kiếm khí xoay tròn rẽ tan mây trời, cứ hết như rồng xanh ngửa mặt gầm rú thì triển thể công mãnh liệt.

Ngưng Hương bật cười tàn khốc, âm hiểm nói:

- Chỉ bằng người, với tu vi như vậy chỉ có thể đi chết thôi.

Cổ tay xoay đi, kiếm độc lật mình bay lên. Phệ Tâm kiếm hiệu xưng là binh khí cực độc bắn ra, đón thẳng lấy kiếm của Càn Nguyên chân nhân, lập tức khiến ông trọng thương bay đi.

Không hề truy kích, Ngưng Hương chỉ đứng yên giữa không trung, lạnh lùng tàn khốc nhìn ba người, miệng cười âm tà nói:

- Trời cũng đã tối, đây chính là chiều hoàng hôn cuối cùng của các người.

Càn Nguyên chân nhân vẻ mặt tái nhợt, ngã lảo ra đất khiến bụi bay mù trời, thân thể trọng thương khiến ông không còn sức đứng nổi.

Tĩnh Nguyệt đại sư vội vàng bay đến, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, thế nào rồi, nâng cao tinh thần lên một chút.

Càn Nguyên chân nhân khòe miệng hơi động đậy, máu tươi tự động tuôn ra, giọng yếu ớt nói:

- Sư muội, huynh không sao, muội vì sao lại đại đột làm chuyện ngu xuẩn này?

Tĩnh Nguyệt đại sư than thở:

- Sư huynh, chúng ta không còn lựa chọn, từ khi bắt đầu đã định sẵn như vậy. Nhớ lại mỗi khi Bách Linh công chúa gặp chúng ta, trong mắt tuy ẩn đi chút than tiếc, nhưng muội đều cảm nhận được rõ ràng, vì thế muội sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng đáng tiếc còn chưa hoàn thành được tâm nguyện.

Càn Nguyên chân nhân nhỏ giọng nói:

- Sư muội, còn nhớ đến Ngạo Tuyết chăng?

Tĩnh Nguyệt đại sư thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, muội nhớ đến nó, đáng tiếc không còn duyên gặp lại. Muội cứ nhớ mãi, nếu như ngày trước Lục Vân không rời khỏi Dịch viên, sẽ không phát sinh những chuyện này, nó và Ngạo Tuyết nói không chừng đã duyên phận đề huề, lúc đó hẳn Tử Dương sư huynh cùng những người Dịch viên khác sẽ rất cao hứng.

Càn Nguyên chân nhân than thở:

- Chuyện quá khứ đã là quá khứ, ai cũng không cách nào vặn hỏi, còn hiện tại chúng ta phải tiếp tục vận mệnh của chính mình thôi.

Nói rồi vươn người dậy, đứng lắc lư.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn ông, cười đau buồn nói:

- Sư huynh, nhận với muội một chuyện. Nếu như có cơ hội gặp Ngạo Tuyết, sư huynh hãy nói với nó, rằng phải sống cho tốt, cho thoải mái, đây chính là câu chúc phúc cuối cùng của muội cho nó!

Nói rồi ánh đỏ lóe lên, Tĩnh Nguyệt đại sư đã nhập vào trên trường kiếm của Càn Nguyên chân nhân.

Về mặt biển hắc, Càn Nguyên chân nhân kêu lên đau thương:

- Sư muội, muội ...

- Sư huynh, đừng đau lòng, để muội trước khi chết làm một chút việc cho huynh, chúng ta đồng tâm hiệp lực liều mạng với kẻ thù kia.

Tĩnh Nguyệt đại sư nói rồi, thanh trường kiếm lập tức rực ánh hào quang, một luồng chính khí thuần dương phát tán ra chung quanh, đẩy lui khí tà ác do Ngưng Hương phát ra đi vài thước.

Thấy vậy, Càn Nguyên chân nhân kêu lên một tiếng đau khổ, cả người như chịu một sự kích thích rất lớn, thực lực tăng lên mãnh liệt gấp bội, điên cuồng nhắm Ngưng Hương tấn công.

Nhìn thấy Càn Nguyên chân nhân nổi điên, vẻ mặt Ngưng Hương hơi trầm xuống, Phệ Tâm kiếm trong tay nhanh chóng lật chuyển, kiếm khí sắc bén tung hoành ngang dọc đối đầu kịch liệt thẳng thắn với ánh kiếm đỏ rực do Càn Nguyên chân nhân phát ra, không những bộc phát hoa lửa chói mắt, còn có tiếng sấm vang rền không ngừng.

Giao chiến lần này, Càn Nguyên chân nhân vì được Tĩnh Nguyệt đại sư liều mạng hỗ trợ, trường kiếm lập tức thăng hoa, hết như một thần khí, không chút sợ sệt Phệ Tâm kiếm, vì thế bên ngoài nhìn thấy rất kịch liệt.

Phong Viễn Dương nhìn thấy cảnh này, trong lòng đau thương vô cùng. Tĩnh Nguyệt đại sư đã dùng cái chết để hỗ trợ, hủy diệt nguyên thần đã tu luyện vài trăm năm hóa thành một ý niệm cố chấp kiên định vô cùng hòa vào trường kiếm, khiến nó sinh ra khí tượng hòa to lớn để đối đầu với khí tà ác vô cùng của Phệ Tâm kiếm, khiến cho Càn Nguyên chân nhân có cơ hội tấn công.

Sự vô tư chấp nhận mà khiến người kinh tâm. Phong Viễn Dương nhìn thấy vô cùng cảm động, trong lòng cũng tính toán tự mình làm như thế nào để trợ lực cho sư phụ.

Giao chiến tiếp tục, Ngưng Hương dùng thực lực áp đảo hung hăng kèm chế Càn Nguyên chân nhân, khiến cho ông làm thế nào cũng không thể thay đổi thế thất bại đang dần hiện ra. Phong Viễn Dương nhìn thấy tình hình như vậy, một chút do dự lóe qua ánh mắt, nhưng chỉ giây lát đã mất hết, chỉ còn lại một vẻ mặt kiên định vô cùng không chút úy kỵ.

Ngửa cổ đau thương hú vọng trời cao, Phong Viễn Dương rống lên:

- Dịch viên môn hạ, không sợ gì hết, để báo được nợ máu, đến chết cũng không chùn bước!

Thanh âm không lớn, nhưng ý niệm cố chấp lại xuyên mây rẽ trời, từ trung tâm ở đây tản mát ra bốn bề vô hạn.

Trong cơn cuồng phong, thanh âm của Phong Viễn Dương dần dần tan biến. Đúng lúc này, nguyên thần của Phong Viễn Dương lại hóa thành một mũi tên ánh sáng sắc xanh, lập tức bắn trúng thân thể của Càn Nguyên chân nhân.

Rung lên mãnh liệt, Càn Nguyên chân nhân dường như biết được chuyện gì, miệng diên cuồng rống lên:

- Viễn Dương, vì sao, vì sao con làm như vậy, vì sao vậy?

Theo tiếng rống giận dữ, toàn thân Càn Nguyên chân nhân bắt đầu phát ra sức mạnh kinh người, uy lực trường kiếm trong tay gia tăng mạnh mẽ, lập tức áp chế được Phệ Tâm kiếm của Ngưng Hương, cuộc chiến liền xuất hiện cơ hội xoay chuyển.

Ngưng Hương thất kinh, lần nữa gia tăng chân nguyên mãnh liệt, Phệ Tâm kiếm va chạm kịch liệt với trường kiếm của Càn Nguyên chân nhân, sức phản lực mạnh kinh người khiến thân hình Ngưng Hương run rẩy, mặt lộ vẻ xanh mét.

Càn Nguyên chân nhân vẻ mặt diên cuồng. Hành động của Phong Viễn Dương lại đả kích ông thêm lần nữa thật trầm trọng, trước đã đau khổ vì mất sư muội, nay lại thêm chuyện này, ông lập tức trở nên diên cuồng.

Thời khắc đó, quyết định của Phong Viễn Dương khiến tu vi của ông tăng lên mạnh mẽ, bởi vì Phong Viễn Dương đã hủy diệt nguyên thần bản thân hóa thành luồng sức mạnh cực lớn dung hòa vào trong thân thể Càn Nguyên chân nhân. Hai người vốn là sư đồ cùng hệ phái, vì thế dung hợp sức mạnh vô cùng hoàn mỹ, khiến cho sức mạnh Càn Nguyên chân nhân gia tăng mãnh liệt.

Tiếng rống giận dữ rung trời lấp hết tiếng sấm, Càn Nguyên chân nhân sau khi đã có được thực lực kinh người, trường kiếm trong tay lật chuyển nhanh chóng, ánh kiếm liên miên không ngừng bao vây chặt chẽ kiếm khí của Ngưng Hương, khiến Ngưng Hương không chỗ né tránh.

Vốn dĩ, thực lực Ngưng Hương vượt hẳn Càn Nguyên chân nhân, đáng tiếc dù sao Ngưng Hương chưa học được Phệ Tâm kiếm quyết, do đó về phương diện kiếm thuật còn chưa đầy đủ, vì thế không cách nào né tránh. Cứ như vậy, hai người giao chiến trở thành đấu sức thắng thua, ai có khả năng giữ vững đến cuối cùng sẽ có thể thắng lợi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai người giao chiến khí thế bắt đầu yếu đi, ánh kiếm sắc bén và tốc độ kinh người đã giảm nhẹ, một trận đại chiến đã bắt đầu đến hồi kết thúc. Lần này, trường kiếm của Càn Nguyên chân nhân bắt đầu ảm đạm, nguyên khí do Tĩnh Nguyệt đại sư trước khi chết phát ra đã tiêu hao gần hết do bị kiếm khí Phệ Tâm xâm thực lần nữa.

Ngược lại kiếm trong tay Ngưng Hương, tuy ánh sáng cũng đã ảm đạm không ít, nhưng kiếm này là một tà khí, kiếm tâm thường không thể so được, vì thế khi giao chiến kéo dài, nó liền có thể tỏ lộ uy lực.

Một tiếng keng trong trẻo vang lên, trường kiếm trong tay Càn Nguyên chân nhân đột nhiên vỡ nát, khiến ông thất kinh. Ngưng Hương nắm lấy thời cơ, múa Phệ Tâm kiếm thẳng ra phía trước mãnh liệt, lập tức đâm thẳng vào tim của Càn Nguyên chân nhân, bắt đầu thôn tính máu huyết và nguyên thần của ông.

Kêu lên một tiếng thê thảm, Càn Nguyên chân nhân lùi lại mãnh liệt, kiếm vừa rút khỏi người, sức thôn tính liền giảm mạnh, cho ông có thể lấy hơi lại.

Về mặt Ngưng Hương lạnh lùng tàn khốc vô cùng, nhìn Càn Nguyên chân nhân lắc lư không ngừng, giọng oán độc nói:

- Thật là đủ tàn độc, nguyên thần ba người đồng thời hội tụ, đáng tiếc cuối cùng các ngươi phải chết trong tay ta. Ha ha ha...

Càn Nguyên chân nhân quát lên giận dữ:

- Đừng vội đắc ý, ta còn chưa chết.

Nói rồi bay lên, tay phải dùng ngón tay thế kiếm, phát ra ánh kiếm sắc xanh tiếp tục công kích.

Ngưng Hương thấy vậy bật cười điên cuồng không dứt, Phệ Tâm kiếm trong tay tùy ý múa lên, một màn kiếm hiện ra dễ dàng đánh tan kiếm khí của Càn Nguyên chân nhân, hơn nữa còn lưu lại vô số vết máu trên người ông.

Sầm một tiếng, Càn Nguyên chân nhân xoay ngang người rớt xuống, máu tươi đỏ hồng vương đầy trong gió, đáp xuống đất liền lắc lư lùi lại mấy bước, khuôn mặt trắng bệch hai mắt không còn thần.

Mím chặt môi, Càn Nguyên chân nhân trừng mắt nhìn Ngưng Hương trân trân không nói câu nào, nhìn hết như một bức tượng đứng nơi đây.

Ngưng Hương khuôn mặt sát khí ngập tràn, dung mạo xinh đẹp biến thành âm hiểm vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy tà độc quỷ bí.

- Hận ta chẳng? Thế thì hãy ra tay, ánh mắt không giết người được.

Bước chậm chậm đến, khoe miệng Ngưng Hương lộ nét cười âm tà tàn khốc, có ý muốn châm chích Càn Nguyên chân nhân.

Không nghe không hỏi, Càn Nguyên chân nhân vốn không để ý, cho dù Ngưng Hương đến trước mặt cũng không chút sợ hãi.

Thấy ông như vậy, Ngưng Hương hơi nổi giận, bất quá không hề phát tác, ngược lại cười âm tà nói:

- Nếu như ngươi đã không còn sức chống đỡ, để ta tiễn ngươi xuống địa ngục thôi.

Cổ tay chuyển động, kiếm kêu rung hồn, toàn thân trường kiếm đen tuyền phẳng phát như phá vỡ thời gian bắn thẳng vào huyệt Mi Tâm của Càn Nguyên chân nhân.

Nguy hiểm đến gần, Càn Nguyên chân nhân nghiêng đầu né tránh, tay trái lại bất ngờ đâm ngón tay ra.

Ngưng Hương vẽ mặt đắc ý, châm chọc nói:

- Ta còn cho rằng ngươi thật sự có thể coi chết như quay về, té ra cũng rất sợ chết. Đáng tiếc ngươi không muốn chết ta lại muốn cho ngươi chết.

Độc kiếm biến hẳn, thế đi vốn nhằm vào huyệt Mi Tâm của Càn Nguyên chân nhân, đột nhiên đâm qua ngực phải của ông, khiến cho Càn Nguyên chân nhân bất ngờ, không tưởng tượng được kiếm này vì sao nhanh chóng như vậy.

- Ha ha ha ... Ta xem ngươi còn không ... a ... đáng hận ...

Âm thanh đắc ý chuyển thành giận dữ, trước đó, một chỉ của Càn Nguyên chân nhân đã mạnh mẽ xuyên vào bụng của Ngưng Hương, hất Ngưng Hương bay đi.

Một chỉ này hội tụ đầy đủ chân lực còn lại của Càn Nguyên chân nhân, tuy đã giảm yếu nhiều vì bị trọng thương, nhưng cũng khiến Ngưng Hương bị thương không nhẹ.

Lắc lư thối lui, Ngưng Hương vẽ mặt giận dữ vô cùng, miệng điên cuồng gầm rú:

- Ta muốn chém ngươi thành ngàn vạn mảnh để hả cơn giận trong lòng ta!

Càn Nguyên chân nhân không nói, chỉ yên yên lặng lặng nằm trên mặt đất, cảm nhận dấu hiệu sinh mạng đang trôi qua. Hai lần bị Phệ Tâm kiếm gây trọng thương, sức mạnh thôn tính đáng sợ đang không ngừng nuốt lấy sinh mạng của ông.

Trước đây Giới Thiện cũng gặp phải như vậy, khi Giới Thiện đã bó tay chịu trói, may còn có Phật Thánh Đạo Tiên trị khỏi. Hôm nay, tình huống như vậy, bản thân Càn Nguyên chân nhân bị trọng thương, đừng nói không có biện pháp trị liệu, cho dù có biện pháp cũng đã quá trễ rồi.

Ngây ngốc nhìn lên trời, Càn Nguyên chân nhân trong lòng đầy hận, cho đến chết cũng không giết được kẻ thù, đây chính là điều đáng hận nhất trong lòng ông. Nhưng ngoại trừ cừu hận, trong lòng ông cũng đầy

sự thương tiếc, cái chết của Tĩnh Nguyệt đại sư, sự ra đi của Phong Viễn Dương, hai điều này đâm sâu vào lòng ông còn sắc hơn dao, khiến ông không thể nào thờ nổi.

Chết, đối với ông không chút đáng sợ, nhưng ông hy vọng bản thân chết cũng không muốn hai người thân thương đó ra đi. Tình cảm sư huynh muội đã vài trăm năm, trừ nghĩa đồng môn ra, còn có một chút tình ý thời nhỏ. Chỉ đáng tiếc cho đến chết cũng chưa từng nói được một lời những điều dấu kín trong lòng cho người kia.

825. Chương 827 – Vân Phong Đột Hiện (vân Phong Đột Nhiên Xuất Hiện)

Hối hận, có lẽ có một chút, tuy ông sẽ không thừa nhận, nhưng tiếc nuối không phải chính là minh chứng rõ ràng nhất của hối hận chẳng?

Để báo thù, chết không hối tiếc! Đây chính là ý nghĩ ông một mực giữ mãi, nhưng bây giờ thật sự đối mặt với cái chết, ông mới đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình đã quá cực đoan, xem xét sự vật quá hẹp hòi.

Ngưng Hương nâng Phệ Tâm kiếm lên, từng bước từng bước tiến tới. Về mặt Ngưng Hương âm hiểm, ánh mắt đầy sát khí. Khi mũi kiếm đã chỉ vào huyệt Mi Tâm của Càn Nguyên chân nhân, Ngưng Hương cất giọng hận thù:

- Kết thúc rồi, Dịch viên các ngươi đã không còn ai, sẽ nhanh chóng chết hết trong tay của ta. Ha ha ha ...

Càn Nguyên chân nhân tròn mắt hơi động đậy, nhìn Ngưng Hương oán hận vô cùng, nhỏ giọng nói:

- Dịch viên môn hạ, trường tồn vạn thế. Một ngày nào đó sẽ trùng hưng trở lại ...

- Nói xàm, căn bản không thể có khả năng đó!

Giữa tiếng quát giận dữ, tay phải Ngưng Hương múa lên, Phệ Tâm kiếm cùng với gió kiếm bén ngọt chém thẳng xuống đầu của Càn Nguyên chân nhân.

Nhắm mắt lại, Càn Nguyên chân nhân cố che dấu đau khổ trong nội tâm. Vào phút lâm tử, trong đầu ông mờ hiện nhiều bóng hình. Đó là Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Huyền Âm chân nhân, Tĩnh Nguyệt đại sư, Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong. Những hình bóng này lóe qua trong não, đáng tiếc ông lại nhìn không rõ được.

Mọi thứ đã đến hồi kết thúc. Chết trong hồi ức cũng là một loại an ủi đối với Càn Nguyên chân nhân. Ít ra cũng còn một đoạn ký ức quen thuộc bầu bạn với ông đi đến cuối cuộc hành trình.

Đi xuyên qua biển mây, Lâm Vân Phong dẫn Hứa Khiết tắt bật lên đường bay thẳng về phía trung thổ.

Trên đường đi, Hứa Khiết hỏi:

- Vân Phong, những ngày vừa qua phát sinh nhiều chuyện, thiên hạ bây giờ đại loạn, chánh tà hỗn tạp, chúng ta phải làm gì trước tiên đây?

Lâm Vân Phong vẻ mặt hơi trầm tĩnh, điềm nhiên nói:

- Muội đã có dự tính gì chưa?

Hứa Khiết than nhẹ nói:

- Muội muốn đi xem sư tỷ thế nào, thuận dịp tìm sư phụ, sau đó mới bẩm báo chuyện chúng ta cho sư phụ, hy vọng sư phụ có thể chúc phúc cho chúng ta.

Lâm Vân Phong cười cười, hơi khổ sở nói:

- Yên tâm đi, những chuyện này huynh sẽ giúp muội làm, bất quá trước mắt quan trọng nhất là đến Phục Long cốc, tìm kiếm mấy người sư bá, hỏi thăm họ có biết tình huống thế nào, như thế sẽ dễ hơn là chúng ta tự mình đi tra xét. Trước đây, sư phụ lâm tử có dặn dò huynh, nhất định cần tìm được Dịch Thiên xích

để xây dựng lại uy phong hùng mạnh của Dịch viên. Bây giờ, pháp quyết huynh đã thành công, hẳn cũng nên hoàn thành tâm nguyện mấy người sư phụ rồi.

Nghe ra cảm xúc trong lời của gã, Hứa Khiết ôn nhu nói:

- Vân Phong, muội tin tưởng huynh nhất định có thể gầy dựng lại uy phong của Dịch viên, hơn nữa còn đưa Dịch viên trở thành đại phái đệ nhất trong Tu Chân giới.

Lâm Vân Phong nghe vậy bật cười, thân thiết đáp lại:

- Đa tạ muội, Khiết. Bây giờ thời cuộc hỗn loạn, rất nhiều chuyện đều không thể theo ý mình, kế hoạch của chúng ta có khả năng phải phát sinh biến hóa từng lúc, vì thế chỉ có thể đi một bước lại tính một bước.

Hứa Khiết nói:

- Muội hiểu rõ. Từ khi chúng ta rời khỏi Hoa Sơn, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà sự vật trắng đen đã biến hóa, rất nhiều chuyện đã không thể trở lại. Nhớ đến lúc so tài Lục viện, chúng ta còn chưa biết ưu tư, tuy đối mặt với nhiều sức ép lúc đó, nhưng kiểu áp lực đó lại không giống như lúc này chút nào.

Lâm Vân Phong khổ sở đáp:

- Con người biết càng nhiều chuyện, lo lắng càng nhiều, phiền não cũng càng nhiều, đó mới là cuộc sống! Được, không nói đến những chuyện không vui nữa, hay là nói chuyện vui vẻ đi, muội thấy Giang Thanh Tuyết của Phi Yến môn thế nào, huynh nhớ muội hơi thích cô ta.

Hứa Khiết nghe vậy không đau thương nữa, nhẹ cười đáp:

- Thanh Tuyết đó rất khả ái, xinh đẹp rung động lòng người lại chân chất không chút tà ác, rất là đáng ưa thích, duy chỉ có tu vi hơi thiếu. Bất quá điều này không sao, muội thấy cô ta cũng khá thông minh, chỉ cần cố gắng dạy dỗ, hẳn ...

Lâm Vân Phong vừa cười mỉm lắng nghe, vừa giữ nguyên tốc độ tiến lên. Nhưng khi Hứa Khiết sắp dứt lời, đột nhiên một luồng ý niệm cổ chấp yếu ớt từ xa truyền đến khiến gã chú ý.

Hành động dừng lại của Lâm Vân Phong khiến Hứa Khiết để ý, chỉ thấy nàng liền chuyển giọng hỏi:

- Vân Phong, huynh sao vậy, sao đột nhiên dừng lại?

Lâm Vân Phong cau mày, phát ra ý thức dò xét luồng ý niệm cổ chấp yếu ớt, chưa được giây lát vẻ mặt liền biến đổi hẳn, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ không diễn tả được.

- Không hay rồi, đi nhanh thôi!

Ánh sáng nhàn nhạt lóe lên, Lâm Vân Phong nắm lấy tay Hứa Khiết, loáng đã mắt bóng vào trong biển mây.

Một lúc sau, Hứa Khiết định thần lại, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt hết sức mơ hồ. Lâm Vân Phong vốn di động rất nhanh, đã bẻ cong cả thời gian và không gian.

Thấy vậy, Hứa Khiết rất kinh ngạc, nhin không được hỏi:

- Vân Phong, huynh sao vậy, chuyện gì khiến huynh bức bối đến phải dùng thuật “Nhất Tuyến Thiên Lý”?

Lâm Vân Phong vẻ mặt nóng nảy, hai môi mím chặt, nghe Hứa Khiết nói chỉ lắc đầu đáp lại, vẻ mặt nghiêm trọng vô cùng.

Hứa Khiết cảm thấy không ổn, vội ngậm miệng, vuốt nhẹ má Lâm Vân Phong, khoe miệng mờ hiện nét cười mơ hồ, âm thầm khích lệ gã.

Lâm Vân Phong thấy hết mọi thứ, nhưng cũng không cười chút nào, ngược lại còn gia tăng chân nguyên mãnh liệt, trong mắt càng hiện rõ nét lo lắng.

Bốn bề, cảnh tượng biến đổi rất nhiều. Lâm Vân Phong trong lúc toàn lực thi triển thuật chuyển động “Nhất Tuyến Thiên Lý”, cũng toàn lực phát xuất linh thức không ngừng tìm kiếm vị trí cụ thể của luồng ý niệm cổ chấp vừa rồi.

Lâm Vân Phong hiện nay tu vi đã tăng mạnh mẽ, chỉ cần xác định vị trí cụ thể, liền có thể thi triển thuật di dời cực nhanh, chỉ chớp mắt đã đến, nếu như vị trí không xác định được lại chỉ có thể làm như vậy.

Thời gian đi lại qua nhanh. Khi Hứa Khiết cảm thấy áp lực bên ngoài đã khiến không ai thở nổi, Lâm Vân Phong đột nhiên quát lên một tiếng lớn, mang theo thân thể của nàng vút đi, xuyên qua một cửa thời không xuất hiện giữa trời một vùng không biết tên.

Hứa Khiết đang mở miệng tính hỏi, nhưng đột nhiên Lâm Vân Phong biến mất hết như quỷ mị không chút tung tích. Điều này khiến nàng không hiểu. Hứa Khiết cúi đầu cảm thấy hoang mang, đột nhiên một hình ảnh ập vào trong mắt khiến nàng thất kinh.

Trên mặt đất, một kiếm đầy phần nộ của Ngưng Hương đang nhanh chóng chém xuống, rõ ràng muốn chém đứt đầu Càn Nguyên chân nhân để kết thúc mọi chuyện. Nhưng đột nhiên xuất hiện một cột sáng sắc xanh đánh bay Ngưng Hương.

Bất ngờ xảy đến âm thầm. Khi Ngưng Hương định thần lại, lập tức quát lớn:

- Kẻ nào dám ra tay đánh lên phá hư đại sư của ta?

Trước mắt, một hình bóng quay lưng lại Ngưng Hương, đang đưa tay khám thương thế của Càn Nguyên chân nhân.

Thấy người đó không thèm để ý, Ngưng Hương cũng không nói thêm, múa kiếm ra tay tàn độc vô cùng, phát xuất thế công mãnh liệt. Giữa không trung, Hứa Khiết quát lên một tiếng thánh thót, hai tay xoay lật khiến cuồng phong nổi dậy, hai luồng chưởng lực kinh người hóa thành hai con thần long xuất hiện trước mặt Ngưng Hương, chặn ngay công kích của Ngưng Hương.

- Thì ra người, vừa hay, ta thu thập người luôn thể.

Bật cười âm hiểm, ánh kiếm của Ngưng Hương bộc phát, Phệ Tâm kiếm khí tà độc điên cuồng hoang dã cuộn khắp nơi, lập tức vây lấy Hứa Khiết ở tại chỗ.

Quát nhẹ một tiếng, hai tay Hứa Khiết đan lại, khí âm dương một nhu một cương hóa thành kết giới âm dương ngăn lấy ánh kiếm của Ngưng Hương. Đồng thời, mũi chân Hứa Khiết điểm xuống, thân thể đạp đất bắn lên, hai tay múa lên phát ra dòng khí xoay tròn khiến cho thân thể chuyển động nhanh chóng, liền sản sinh ra lực hút, không những khiến cho ánh kiếm của Ngưng Hương bị tê liệt mà còn cuốn lấy bản thân Ngưng Hương vào trong.

Hứa Khiết lúc này đã không còn như trước, tuy không có được bá khí của Lâm Vân Phong, nhưng tu vi cũng đã bắt đầu tiến vào tầng trên của cảnh giới Quy Tiên, chỉ luận về thực lực thì còn mạnh hơn Ngưng Hương mấy phần.

Hơi thất kinh, Ngưng Hương giận dữ quát lên:

- Tiểu nha đầu, không ngờ chỉ sau mấy ngày không gặp người đã lợi hại hơn nhiều.

Hứa Khiết phản bác lại:

- Người cũng không kém, đáng tiếc thanh kiếm tà ác trong tay xem ra không phải là vật tốt.

Ngưng Hương vẻ mặt đầy giận dữ, Phệ Tâm kiếm trong tay múa lên nhanh chóng, tiếng kiếm rít lên nghe chói tai kinh hồn, phối hợp với ánh kiếm tà ác vô cùng, lập tức khiến cho Hứa Khiết hơi úy kỵ.

Lâm Vân Phong nhìn Càn Nguyên chân nhân, vẻ mặt đầy lo lắng, miệng ngâm nho nhỏ:

- Sư bá, cố gắng lên, con là Vân Phong, sư bá sẽ không sao đâu.

Cảm nhận một luồng chân nguyên mạnh mẽ trút vào trong người, Càn Nguyên chân nhân đang yếu ớt từ từ mở hai mắt, chỉ thấy mơ mơ hồ hồ, một lúc sau mới nhìn rõ là ai.

Kích động khó kềm chế được, Càn Nguyên chân nhân hô to:

- Vân Phong, cuối cùng con cũng xuất hiện rồi. Nhưng vì sao không sớm hơn một chút, sớm hơn một chút thôi!

Nghe ra sự đau thương trong lời nói của ông, Lâm Vân Phong tự trách vô cùng, nhỏ nhẹ nói:

- Đúng là đệ tử không tốt, khiến cho sư bá phải khó nhọc, xin hãy trách phạt đệ tử.

Cần Nguyên chân nhân nghe thấy vô cùng đau khổ, khuôn mặt chan hòa nước mắt, giọng bi thống nói:

- Vân Phong, nếu con đến sớm một bước, sư huynh Phong Viễn Dương con đã không chết rồi, sư thúc Tĩnh Nguyệt của con cũng không phải hy sinh.

Nghe vậy, Lâm Vân Phong vẻ mặt trắng bệch, toàn thân lắc lư một lúc, lòng đau như cắt hô lên:

- Sư thúc chết rồi ư? Sư huynh cũng đã ra đi rồi sao? Con thật sự đáng chết, vì sao không đến sớm một chút.

Cần Nguyên chân nhân ánh mắt ngập tràn đau thương, nhỏ nhẹ than:

- Vân Phong, không cần tự trách, đây chính là số mệnh đã định sẵn chúng ta phải qua kiếp nạn này. Bây giờ sư bá đã tốt nhiều rồi, tạm thời còn chưa chết được, con đáp ứng ta một chuyện, chính là phải giết chết nữ nhân độc ác kia, báo thù nợ máu cho những Dịch viên đệ tử đã chết. Vân Phong con hãy nhớ, ả ta là Minh Tiêu các chủ. Khi xưa Lục Vân tiêu diệt Minh Tiêu các của ả, vì thế ả mang hận trong lòng, lập kế độc tiêu diệt Dịch viên ta, còn đã từng truy giết con và Ngạo Tuyết ở Hoa Sơn.

Lâm Vân Phong đột nhiên hiểu rõ, mọi chuyện quá khứ lúc này đã phơi bày, hoàn toàn biết được nguyên nhân Dịch viên bị tiêu diệt.

Đứng lên, Lâm Vân Phong giọng kiên định đáp:

- Sư bá yên tâm, con nhất định sẽ phanh thây cô ta thành trăm mảnh, vạn đời không thể siêu thoát được.

Nói rồi xoay người trừng mắt nhìn tình hình giao chiến.

Lúc này, Hứa Khiết và Ngưng Hương khó mà phân thắng bại. Một bên tu vi khá cao, một bên lại nắm binh khí cực độc. Bên nào cũng có lợi thế, có thể nói là ngang tài ngang sức.

Lắc mình, Lâm Vân Phong xuất hiện bên cạnh Hứa Khiết, giọng nghiêm túc lên tiếng:

- Muội chiêu cổ sư bá, người này để cho huynh.

Hứa Khiết lùi lại, dãn dò:

- Cần thận, thanh kiếm trong tay cô ta rất tà độc.

826. Chương 828 – Hãm Nhập Tuyết Cảnh (rơi Vào Cảnh Tuyết Vọng)

- Chúng ta lại gặp nhau, nhưng lần này người không còn cơ hội chạy thoát được.

Tròng mắt Ngưng Hương đảo tròn rất nhanh, vừa đánh giá Lâm Vân Phong, vừa lên tiếng phản bác:

- Lần trước có Trương Ngạo Tuyết bảo hộ cho người, lần này người sẽ không có vận may vậy đâu.

Lâm Vân Phong bật cười vô tình, hỏi ngược lại:

- Phải vậy chăng? Thế hãy cho ta được thấy, thời gian qua người học bản lĩnh thế nào.

Lâm Vân Phong đưa chân bước tới một bước, một luồng khí thế to lớn bàng bạc hùng dũng phát ra. Ngưng Hương ánh mắt kinh hãi bị chấn lui sáu bước, hơn nữa còn bị hạn chế phạm vi hoạt động.

Hô lên một tiếng kinh ngạc, Ngưng Hương rít lên:

- Lâm Vân Phong, tu vi này của người từ đâu mà có, vì sao lại gia tăng gấp mấy lần so với trước kia?

Lâm Vân Phong vẻ mặt âm hiểm, ánh mắt sắc bén lộ ra sát khí kinh người, giọng lạnh băng vô cùng đáp:

- Đối với một người chết, có nhiều chuyện không cần giải thích. Ngày đó, người mượn tay người tiêu diệt Dịch viên của ta, hôm nay ta đại diện cho những người Dịch viên đã chết đi, đòi người phải trả món nợ máu này, ta muốn người chết không có đất chôn.

Ngưng Hương cổ tay xoay chuyển, Phệ Tâm kiểm chuyển động, một luồng khí cực tà cực độc phá ra một khe hở trong Âm Dương Huyền Cương của Lâm Vân Phong, giải khai sức trói buộc bên ngoài thân thể.

Lắc mình lùi lại vài thước, Ngưng Hương cảnh giác trừng mắt nhìn Lâm Vân Phong, lạnh lùng thần nhiên nói:

- Muốn giết ta, ngươi còn chưa có bản lĩnh đó đâu.

Nói rồi hình bóng lóe lên, lập tức biến mất. Lúc này, Ngưng Hương thi triển thuật Kỳ Môn Độn Giáp của mình, dự tính ẩn núp để tấn công.

Lâm Vân Phong không chút kinh sợ, chỉ điểm đầu ngón chân xuống mặt đất, một luồng kinh lực âm nhu xoay tròn một vòng trên mặt đất vẽ nên hình Thái Cực Bát Quái, đang nhanh chóng khuếch tán ra bốn bề.

Bát Quái này rất thần dị, lan đến nơi nào liền tự động xuất hiện ánh sáng xanh đỏ, khiến cho vùng nó bao phủ dâng lên sương mù xanh đỏ, hình thành một khu vực đặc thù.

Đứng nguyên trên mặt đất, Lâm Vân Phong chấp hai tay sau lưng, điềm nhiên thốt lên:

- Âm Dương pháp giới, ngã chủ thiên địa, vạn vật vạn linh, tốc tốc hiện hình! (1)

Theo tiếng ngâm của gã, cả phương viên vài dặm trở nên tỏ tường, Ngưng Hương đang ở trên đỉnh đầu của Hứa Khiết và Càn Nguyên chân nhân nhanh chóng múa kiếm đánh lên.

Lâm Vân Phong thấy vậy không chút kinh hãi, tay trái múa lên, lòng bàn tay phát ra sức hút, miệng niệm chân quyết:

- Âm dương chi khí, ảo hóa tùy tâm. Không gian cự li, duy ngã sở mệnh. Chuyển di! (2)

Không gian rung lên, Ngưng Hương rõ ràng thấy một chiêu của mình hẳn phải thành công, nhưng đột nhiên thời không xoay chuyển, Ngưng Hương chỉ thấy không gian bốn bề hơi hơi động đậy, chỉ chớp mắt liền dời ngang vài thước xuất hiện trước mặt Lâm Vân Phong.

La lên thất kinh, Ngưng Hương bắn đi như đạn, vừa di chuyển nhanh chóng đề phòng Lâm Vân Phong tập kích, vừa chất vấn:

- Lâm Vân Phong, ngươi bày trò hù dọa gì vậy, có giỏi thì quang minh chính đại giao đấu với ta.

Bật cười lạnh lẽo, Lâm Vân Phong hừ giọng nói:

- Người không đủ quang minh chính đại là người. Ta cho ngươi biết, ở trong Âm Dương pháp giới của ta, Kỳ Môn Độn Giáp của ngươi không có đất sử dụng, trong đây ta chính là thần, là ông chủ mọi thứ.

- Đánh rầm, ngươi coi ta là trẻ con ba tuổi lại nghe những lời ngu dại của người.

Giữa tiếng quát, thân thể Ngưng Hương đột nhiên kéo dài ra, từ một ảo hóa thành trăm ngàn, mỗi hình bóng động tác hết nhau, cùng lúc múa kiếm tấn công.

Ánh mắt Lâm Vân Phong hơi lạnh lại, hai tay chấp sau lưng kết ấn trước ngực, hào quang một luồng đỏ một luồng xanh nhanh chóng quét quanh bên ngoài thân thể một vòng, vút lên không trung hình thành một Bát Quái, phát ra vô số bất tận phù chú ánh sáng, đón lấy trăm ngàn ảo ảnh đó.

Bên trong khu vực đặc thù, ảo ảnh Ngưng Hương đang dần dần biến mất, điều này khiến Ngưng Hương thất kinh trong lòng. Đúng là Ngưng Hương đã nhìn không ra được thực lực Lâm Vân Phong, bắt quá bất an trong lòng lại càng lúc càng rõ ràng, điều này khiến Ngưng Hương nghĩ đến chuyện bỏ chạy.

Tuy hơi không cam lòng, nhưng Ngưng Hương bản tính âm độc xảo trá, để đạt mục đích không từ thủ đoạn, vô cùng lý trí, khi cảm thấy không ổn liền lùi lại kiểm đường tẩu thoát.

Nhìn thấy tình cảnh giao chiến, Càn Nguyên chân nhân đau lòng tự nói với mình: “Sư muội, Viễn Dương, hai người nếu thấy được Lâm Vân Phong lúc này, nhất định sẽ vạn phần cao hứng. Bởi vì trong hàng ngũ Dịch viên, ngoại trừ Lục Vân và Ngạo Tuyết, Vân Phong cũng đã trở nên siêu việt mọi thứ, trở thành một truyền kỳ mới. Chỉ đáng tiếc hai người lại sai lạc một bước, bỏ đi trước ta.

Hứa Khiết cảm nhận được tâm tình của ông, nhẹ giọng an ủi:

- Sư bá, người không cần đau lòng, mọi thứ đau lòng trong dĩ vãng đều nhanh chóng qua đi. Từ nay về sau, có Vân Phong, Dịch viên hẳn có thể trùng hưng được uy thế.

Cần Nguyên chân nhân thở dài náo nuột, vẻ mặt phức tạp nói:

- Bốn viện của Dịch viên, mỗi viện đều xuất hiện một đệ tử kiệt xuất, chỉ duy nhất Cần viện ta không có người kế nghiệp, nhưng ông trời lại không cho ta chết, thật sự là không có mắt rồi.

Hứa Khiết cười khổ sở, nhỏ giọng nói:

- Sư bá, đừng như vậy, từ nay về sau người chính là trưởng bối còn lại của Dịch viên, người hẳn phải nâng cao tinh thần.

Cần Nguyên chân nhân cười cười thở dài, đang muốn nói thêm điều gì, nhưng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hoang mang nói:

- Hứa Khiết, con mau nhắc cho Vân Phong biết, thanh kiếm trong tay Minh Tiêu các chủ chính là Phệ Tâm kiếm cực độc trong năm đại tà binh, âm độc vô cùng.

Hứa Khiết nghe thấy bật cười, nhẹ giọng nói:

- Sư bá đừng lo lắng, trước đây Vân Phong đã từng giao chiến với Kiếm Vô Trần, thiếu chút nữa đã giết được Kiếm Vô Trần. Vân Phong bây giờ không phải là người trước đây bị người khác coi thường, thực lực huynh ấy rất mạnh, Kiếm Vô Trần cầm Hậu Nghệ thần cung cũng không chiếm được chút tiện nghi, huống gì là binh khí cực độc kia.

Cần Nguyên chân nhân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, kích động nói:

- Thật không? Vân Phong thật sự đánh bại được Kiếm Vô Trần chăng?

Hứa Khiết cười đáp:

- Tự nhiên là thật, bây giờ chúng ta còn xem thử Vân Phong làm sao để thu thập được nữ nhân ác độc đó.

Đánh tan mọi ảo ảnh, Lâm Vân Phong phát giác Ngưng Hương thật sự. Thấy vậy, gã bật cười tàn khốc, ý nghĩ vừa xoay chuyển, kết giới bốn bề nhanh chóng thu nhỏ, chỉ giây lát đã kéo Ngưng Hương đang muốn bỏ chạy quay lại vùng phụ cận.

- Nhớ lời của ta, trong Âm Dương pháp giới, ta có thể làm chủ mọi thứ.

Búng ngón tay, Lâm Vân Phong tùy ý tấn công, một luồng lửa sáng liền đánh trúng Phệ Tâm kiếm trong tay Ngưng Hương, khiến Ngưng Hương thối lui liên tục.

Về mặt hơi khó coi, trông mắt Ngưng Hương xoay tròn, vừa suy nghĩ đối sách, vừa nói:

- Lâm Vân Phong, người không cần đắc ý, muốn phá kết giới này của người thật ra rất dễ dàng.

Lâm Vân Phong lạnh lẽo, thản nhiên vô tình đáp lại:

- Phải vậy chăng, vậy để ta cho người một cơ hội, xem người làm sao phá được kết giới Âm Dương của ta.

Nói rồi hai tay chắp sau lưng, trường không khí xung quanh bắt đầu thu nhỏ lại theo sự khống chế của gã, chỉ chớp mắt đã hình thành một kết giới đường kính ba trượng vây khốn Ngưng Hương bên trong.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Ngưng Hương múa kiếm chém ra mãnh liệt, ánh kiếm đen tuyền quỷ dị lập lòe không dứt, khi gặp phải kết giới liền phát ra âm thanh rì rì, rồi bộc phát một tràng hoa lửa, nhưng vẫn không cách nào phá vỡ chui ra được.

Bốn bề, kết giới Âm Dương chịu sự ăn mòn của khí tà ác liền phản kích mãnh liệt, cả không gian nhanh chóng gia tăng áp lực có thể phá hủy vạn vật, ép cho Ngưng Hương đứng yên tại chỗ không cách gì động đậy.

Cảm nhận được nguy cơ, Ngưng Hương cố gắng tranh đấu muốn thoát khỏi tình cảnh khốn khó. Nhưng Lâm Vân Phong lòng dạ sắt đá, ý nghĩ giết Ngưng Hương mạnh mẽ vô cùng, lại sớm không muốn lãng phí tinh lực. Giao đấu thẳng thắn, Ngưng Hương cảm giác sợ hãi rất sâu sắc.

Lâm Vân Phong mạnh đến kinh thể hải tặc, Ngưng Hương từ trước đến giờ chưa từng nghĩ qua chuyện này. Về phía Ngưng Hương, vốn đã nắm được binh khí cực độc liền có thể gia tăng tu vi rất nhiều. Mà trên thực tế tu vi của Ngưng Hương cũng đúng là đã tăng lên gấp bội, nhưng khi đối diện với Lâm Vân Phong lại hết như không còn sức lực.

Phệ Tâm kiếm được liệt danh vào ngũ đại tà binh, tự nhiên cũng có điểm lợi hại. Nhưng vật này không phụ thuộc vào uy lực mà là nhân tâm, người càng tà ác, uy lực càng tăng mạnh. Lúc này, Ngưng Hương khi không còn sức lực tranh đấu, trong đầu ý nghĩ oán hận nảy sinh, vô số ý niệm tàn độc vì không cách nào chuyển thành hiện thực liền hóa thành một luồng ý niệm cố chấp bành trướng mạnh mẽ trong đầu của Ngưng Hương.

Điều này xem ra là vô tình, nhưng đối với Ngưng Hương, Phệ Tâm kiếm trong tay liền cảm nhận được luồng ý nghĩ oán hận này, khiến cho thân kiếm hào quang rực rỡ, một luồng khí tà ác nóng nảy bắt đầu tràn ngập trong kết giới.

Thời gian từ từ trôi qua, Lâm Vân Phong thúc động kết giới từng bước từng bước ép chặt, dự tính kết liễu Ngưng Hương. Nhưng gã khá bất ngờ, sức phản kháng của Ngưng Hương vô cùng mãnh liệt, sớm vượt quá thực lực vốn có của Ngưng Hương, trước mắt lại tiếp tục gia tăng mãnh liệt.

Bất ngờ lướt qua, Lâm Vân Phong tiếp tục gia tăng chân nguyên, tăng cường ý niệm, kết giới nhanh chóng lại tiếp tục thu nhỏ, lập tức phá nát y phục cũng như thân thể huyết nhục của Ngưng Hương.

La lên một tiếng thê thảm, Ngưng Hương giận dữ mắng:

- Lâm Vân Phong, ngươi thật bỉ ổi vô sỉ, có giỏi để ta toàn lực chiến đấu một trận, nếu không ta dù chết cũng sẽ không chịu phục.

Lạnh lẽo không nói, Lâm Vân Phong không hề đứng yên, ý nghĩ thúc động kết giới, từng bước từng bước ép địch nhân vào chỗ chết, lại còn gieo thêm ý nghĩ khiếp sợ vào trong lòng Ngưng Hương, khiến Ngưng Hương có giận dữ cũng vô dụng. Năng lực chịu đựng của cơ thể Ngưng Hương đã đến cực hạn, ý nghĩ bất cam mà bị phản xuất hiện trong lòng Ngưng Hương.

Rống lên một tiếng điên cuồng, cơ thể huyết nhục của Ngưng Hương hóa thành một luồng sương máu, hơn nữa còn dần dần thu nhỏ, nhanh chóng hóa thành một quả cầu máu, lơ lửng bên trong kết giới.

Tiếng rống tàn bạo phát ra từ trong quả cầu máu, chỉ có thể nghe Ngưng Hương vô cùng oán độc nói:

- Lâm Vân Phong ngươi thật tàn độc, bất quá ta sẽ không sợ, ta sẽ nguyên rửa ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không bao giờ được bình an.

Nói rồi, quả cầu máu đột nhiên thu nhỏ, hóa thành một luồng sáng máu bao phủ Phệ Tâm kiếm, khiến hào quang của nó rực rỡ ngàn vạn, vẻ xinh đẹp mỹ miều.

Thời khắc này, Ngưng Hương đã dùng máu tươi để tế kiếm độc, hơn nữa còn ngấp đầy oán hận, vì thế uy lực Phệ Tâm kiếm tăng mạnh, toàn lực kháng cự khí thần thánh của Âm Dương pháp giới.

Nhìn thấy động tĩnh của Phệ Tâm kiếm, vẻ mặt Lâm Vân Phong lộ ra một chút nặng nề, mà Ngưng Hương trong kết giới lại than thở không ngừng. Tranh đấu một lúc, cuối cùng Phệ Tâm kiếm hơi thua một chút, bị pháp quyết Âm Dương của Lâm Vân Phong ép thu nhỏ lại không còn cơ hội phản kháng.

Suy nghĩ giây lát, Ngưng Hương do dự không quyết. Tình huống hiện tại Ngưng Hương còn một cơ hội phản bác, đáng tiếc cái giá phải trả là vô cùng to lớn.

Hiện nay, Phệ Tâm kiếm đã bị Lâm Vân Phong áp chế chặt chẽ, muốn thoát khỏi cục diện này, chỉ còn một biện pháp là dung hợp nguyên thần vào Phệ Tâm kiếm, đem tu vi khổ luyện vài trăm năm của mình chuyển thành kiếm linh. Một khi như vậy, uy lực Phệ Tâm kiếm bành trướng, hẳn có thể đột phá được kết giới Âm Dương của Lâm Vân Phong.

Ghi chú:

(1) Âm Dương pháp giới, ngã chủ thiên địa, vạn vật vạn linh, tốc tốc hiện hình! = Âm Dương pháp giới, ta làm chủ trời đất, vạn sự vạn vật sinh linh, nhanh chóng hiện ra!

(2) Âm dương chi khí, huyền hóa tùy tâm. Không gian cự li, duy ngã sở mệnh. Chuyển di! = Khí âm dương, ảo hóa theo ý nghĩ trong lòng. Cự li không gian do ta điều khiển. Dịch chuyển!

827. Chương 829 – Báo Cừu Tuyệt Hận (báo Được Hận Thù Không Đội Trời Chung)

Gầm lên một tiếng tàn bạo, Ngưng Hương đầy ý nghĩ hận thù, rống lên oán độc:

- Lâm Vân Phong, ta sẽ không buông tha ngươi!

Ánh máu lóe lên, Ngưng Hương cuối cùng cũng quyết định, đem nguyên thần nhập vào Phệ Tâm kiếm, lập tức bị thôn tính hóa thành kiếm linh.

Như vậy, chỉ thấy hào quang Phệ Tâm kiếm bộc phát, cả thân kiếm rung động kịch liệt, một luồng khí cực tà cực độc không gì ngăn được lập tức phá tan kết giới Âm Dương, bắn thẳng về phía Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong vẻ mặt thất kinh, hai tay thay đổi pháp ấn, mắt tròn xoe giận dữ, miệng quát lên mạnh bạo:

- Âm dương chi khí, hỗn độn nguyên lực, hóa vi nhất kiếm, duy ngã sở mệnh. Pháp kiếm phá không, nô trảm thiên địa, thần ma quỷ quái, vô sở thất địch! (1)

Theo tiếng ngâm pháp quyết của gã phát ra, giữa không trung đột nhiên sấm vang chớp giạt, một cửa thời không đột nhiên mở ra, bắn ra một thanh ngọc kiếm trong suốt lấp lánh hai màu đỏ xanh lục, toàn thân nó hào quang vây phủ, không ngừng phát ra những phù chú ánh sáng chói mắt, tỏ ra uy nghiêm mà thần kỳ.

Kiếm này vừa xuất hiện, dòng khí bốn bề rung chuyển, vô số khí âm dương hội tụ về thanh kiếm, chớp mắt liền hình thành một Thái Cực Bát Quái rực rỡ, thân kiếm xoay tròn không ngừng phát ra khí thần thánh.

Thái Cực hiện ra, ngọc kiếm rõ ràng, binh khí tà ác đến, hào quang tụ lại.

Khi bát quái hình thành, ngọc kiếm trong suốt kêu nhẹ một tiếng như long ngâm, âm thanh kiếm ngâm chói tai vang ra bốn bề, có được hiệu lực định thần trấn hồn. Sau đó, Phệ Tâm kiếm vừa đến, ngọc kiếm cảm ứng được khí tà ác của nó, lập tức bắn ra, cả hai gặp nhau giữa không trung, bộc phát hào quang rực rỡ.

Tiếng kêu quái dị vang lên từ Phệ Tâm kiếm, hệt như tiếng quỷ gào rú, mang theo khí giận dữ và bất cam, khiến cho tâm thần con người chấn động. Đối mặt với ngọc kiếm, binh khí cực độc Phệ Tâm kiếm thể hiện bộ mặt tà độc của nó, dùng tà khí cực sát đối kháng với sức mạnh thần thánh của ngọc kiếm.

Thấy vậy, ngọc kiếm không chút sợ hãi. Thanh kiếm này hội tụ khí âm dương trời đất, nhìn tuyệt đối không chói mắt, nhưng lại là thăng hoa của pháp kiếm Âm Dương, uy lực so với pháp kiếm Âm Dương mạnh mẽ gấp mười lần.

Cứ như vậy, hai thanh kiếm một chính một tà gặp nhau, hai mũi kiếm gặp nhau, sức mạnh cực tà giao chiến với khí cực thánh, cả hai như nước với lửa, không những bộc phát tiếng sấm rung trời, còn tiêu hủy lẫn nhau, dùng thực lực thăng thần đối kháng.

Hoa lửa chói mắt hệt như mưa sao băng, phân bố khắp bầu trời, nhìn từ xa thật dị thường, khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ. Sấm sét chói tai vang vọng mãi không tan trong sơn sóc, mô tả trận chiến thảm liệt cho những người tại đương trường.

Ở trong Phệ Tâm kiếm, nguyên thần của Ngưng Hương đã hoàn toàn hợp nhất với thân kiếm, duy chỉ còn một luồng ý niệm oán hận, một mực chống đỡ cho Phệ Tâm kiếm phát động công kích. Nhưng mà điều khiến Ngưng Hương phẫn nộ và bất cam chính là việc ngọc kiếm của Lâm Vân Phong hội tụ khí cực thánh trời đất, uy lực của nó to lớn cơ hồ không thể đối địch.

Điều này khiến mọi nỗ lực của Ngưng Hương đều trôi theo dòng nước, bị ngọc kiếm khắc chế chặt chẽ, căn bản không còn sức phản kích. Cho đến lúc này, Ngưng Hương bắt đầu hối hận, đáng tiếc đã quá trễ rồi. Nhưng Ngưng Hương tuyệt đối không cam tâm, khi đầu thắng chưa thắng được liền vội vàng thoái lui.

Lâm Vân Phong đã sớm phòng bị kết quả này. Khi tà khí bắt đầu giảm yếu, Lâm Vân Phong dĩ nhiên đã biết trước, ý nghĩ vừa xoay chuyển, ngọc kiếm liền phát ra hào quang lồng lộng, hai khí Âm Dương mạnh mẽ hóa thành ngàn vạn cánh tay giữ chặt lấy Phệ Tâm kiếm, bắt đầu luyện hóa linh khí tà ác của nó. Phệ Tâm kiếm rung lên, phát ra những tiếng gầm ầm ầm, vô số ánh sáng đen thẫm điên cuồng phát ra để ngự khí thần thánh của ngọc kiếm.

Lâm Vân Phong ngạo nghễ giữa không trung, đôi mắt mở to, hai tay giữ nguyên tư thế toàn lực thúc động ngọc kiếm, liên tục không ngừng phát ra ánh sáng thần thánh, từng bước từng bước thôn tính khí tà ác của Phệ Tâm kiếm.

Quá trình này cứ tiếp tục, Phệ Tâm kiếm vốn hiệu xưng là binh khí cực độc trong ngũ đại tà binh, khí tà ác của nó tự nhiên mạnh mẽ, đương nhiên không có thể hủy diệt đơn giản. Nhưng Lâm Vân Phong lại là người đã luyện thành công Âm Dương pháp quyết, tinh thông thuật Âm Dương Ao Hóa Ngũ Hành, biết được phải làm thế nào để khắc chế, nên là người hiếm hoi biết được tiêu diệt kiếm này thế nào.

Thời gian không ngừng trôi qua, khi hào quang Phệ Tâm kiếm bắt đầu giảm yếu, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, đây chính là tiếng kêu thảm không cam lòng cuối cùng của Ngưng Hương, nguyên thần của Ngưng Hương theo sự luyện hóa của khí thần thánh cuối cùng bị phá hủy.

Lúc này, màu đỏ thẫm và xanh thẫm trên Phệ Tâm kiếm đã giảm mạnh, khí huyết sát và khí cực độc đã yếu đi, chỉ còn lại khí đen tà ác thuần chất vẫn lấp lánh như cũ.

Phệ Tâm kiếm đã từng ẩn chứa khí oán hận, khí tàn độc và khí tà sát, trong đó khí oán hận và khí tàn độc chính là thu được sau này, còn khí tà sát chính là căn bản. Vì thế Lâm Vân Phong dễ dàng tiêu hủy hai khí trước, nhưng khí sau lại ngoan cường bất khuất, bởi vì đây là căn bản của Phệ Tâm kiếm.

Lúc này, nguyên thần Ngưng Hương đã bị hủy diệt, Phệ Tâm kiếm thiếu đi ý niệm cố chấp chống đỡ, toàn thân kiếm dưới sự bức bách của khí Âm Dương từ Lâm Vân Phong nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một luồng ánh sáng đen thẫm, xoay vòng vòng giữa không trung một vòng, ngưng tụ lại thành một điểm sáng đen tuyền, từ lớn thu nhỏ lại đến khi không còn nữa.

Đến giờ, mọi thứ đã kết thúc, nhưng Lâm Vân Phong lại cau chặt đôi mày, miệng thở dài.

Đờ Càn Nguyên chân nhân đi đến bên cạnh Lâm Vân Phong, Hứa Khiết thấy gã trầm mặc không khỏi nhẹ giọng hỏi:

- Vân Phong, huynh sao vậy, vì sao không thấy hứng thú?

Lâm Vân Phong bật cười khổ sở, quay đầu nhìn nàng một lúc, hơi hồi tiếc nói:

- Người nữ ác độc đó đã không còn, đáng tiếc binh khí tà ác kia lại chưa bị hủy diệt hoàn toàn.

Hứa Khiết hơi lặng đi, còn Càn Nguyên chân nhân lại nghi hoặc nói:

- Vừa rồi rõ ràng chúng ta thấy con đã hủy diệt Phệ Tâm kiếm, làm sao lại ...

- Sư bá chưa biết đó thôi, vừa rồi kiếm đó tuyệt đối không bị tiêu diệt, mà đã dùng một phương thức trốn thoát.

Cười khổ một tiếng, Lâm Vân Phong nhẹ giọng giải thích. Nhưng vừa dứt lời, gã lại đột nhiên tĩnh lại, thất kinh nói:

- Phệ Tâm kiếm? Khó trách lại tà ác như vậy, nhưng làm sao lại trong tay cô ta.

Càn Nguyên chân nhân đau thương than thở:

- Chuyện này nói ra rất dài, còn có nhiều chuyện các con còn chưa biết.

Lâm Vân Phong nhìn ông, mơ hồ cảm thấy bất an, không khỏi cất tiếng hỏi:

- Sư bá, người còn có chuyện gì dấu diếm đệ tử phải không?

Càn Nguyên chân nhân nhìn về phương xa, vẻ mặt đau khổ thống thiết, giọng như khóc nói:

- Vân Phong, Đạo gia có môn Huyền Linh Tự Thần quyết, con có biết không?

Lâm Vân Phong hơi lặng đi, gật đầu nói:

- Điều này đệ tử đã từng nghe qua, nghe nói rất quỷ dị, người thi pháp có thể đạt được sức mạnh thần kỳ, nhìn thấy trước một số chuyện tương lai, nhưng lại không thể nói ra, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Cần Nguyên chân nhân ánh mắt mê đi, nước mắt âm thầm rơi xuống, cất tiếng nghẹn ngào nói:

- Nhớ khi con và Ngạo Tuyết trọng thương quay về Hoa Sơn, sư phụ con Huyền Âm chân nhân liền âm thầm thi triển Huyền Linh Tự Thần quyết, từ đó biết được nhiều chuyện. Khi đó ta còn cảm thấy kỳ quái, đệ ấy vì sao lại biến đổi bất ngờ như vậy. Mãi đến sau này Tĩnh Nguyệt sư thúc của con nói cho ta biết, sư phụ con vì con và Ngạo Tuyết, không tiếc hiến thân thi pháp, cam lòng chấp nhận sự trừng phạt của trời đất do làm chuyện nghịch thiên, cuối cùng chết trên Hoa Sơn!

Lâm Vân Phong thân thể lắc lư, rống lên giận dữ:

- Không phải vậy, sư bá lừa con, sư bá lừa con rồi!

Vẻ mặt điên cuồng, rõ ràng tin tức này có đả kích rất lớn với gã.

Cần Nguyên chân nhân không hề nhìn gã, vẫn nhìn về phương xa, tiếp tục nói:

- Ngày sư đệ chết rồi, sư muội đã đứng trước mộ phần cả một đêm. Mà cũng vào đêm đó, Hoành Phi vì cứu Ngạo Tuyết đã cùng Tất Thiên đấu sức với Kiếm Vô Trần, cả hai đều chết trong tay Kiếm Vô Trần, Ngạo Tuyết thì được Thiên Mục Phong cứu đi, cuối cùng không biết tung tích. Ngày thứ hai, Thiên Mục Phong không muốn Lục Vân trúng kế đã tiến đến báo tin, lại tạo cơ hội cho Kiếm Vô Trần thi triển thần cung, cuối cùng Thương Nguyệt vì cứu Lục Vân cũng đã chết trong tay của Kiếm Vô Trần.

Lâm Vân Phong vẻ mặt biến hóa, một loạt sự kiện đau buồn khiến gã cơ hồ phát điên, miệng đau khổ la lên:

- Vì sao lại như vậy, vì sao? Kiếm Vô Trần, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta sẽ giết chết ngươi, giết chết ngươi!

Hứa Khiết mặt đầy đau thương, nước mưa như mưa, nắm lấy tay Lâm Vân Phong, khóc lóc:

- Vân Phong, chúng ta nhất định sẽ báo thù cho bọn họ, khiến cho Kiếm Vô Trần phải trả giá đắt.

Lâm Vân Phong trầm giọng nói:

- Muội yên tâm, ta sẽ không để cho những người đã chết thất vọng. Sư bá, bây giờ người có tính toán thế nào, chúng ta tiếp tục làm như thế nào đây?

Cần Nguyên chân nhân than thở nói:

- Sư muội trước khi chết một mực nhắc nhở đến Ngạo Tuyết không quên. Vân Phong con nhất định phải tìm cho ra Ngạo Tuyết, cùng với Ngạo Tuyết trùng hưng lại uy phong của Dịch viên, để không phụ kỳ vọng của những người đã chết.

Lâm Vân Phong nghiêm mặt nói:

- Sư bá yên tâm, con nhất định tìm cho ra sư tỷ, tìm lại Dịch Thiên xích, trùng hưng lại Dịch viên.

Hứa Khiết thôi đau thương, nhẹ giọng nói:

- Bây giờ trời cũng đã tối rồi, chúng ta tìm nơi nào đó để trị thương cho sư bá, ngày mai mới chính thức bắt đầu.

Lâm Vân Phong đồng ý, mỗi tay nắm lấy một người, toàn thân ánh sáng huyền hoặc lóe lên, cả ba liền biến mất.

Đứng trước cửa sổ, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, Khiếu Thiên vẻ mặt lộ ra vài phần ưu tư. Bên cạnh, Quy Vô đạo trưởng nhẹ giọng than:

- Trận mưa hôm qua thật lớn, đã cuốn đi không ít bụi trần, có thể tẩy rửa được khí tà của thế gian chăng?

Khiếu Thiên cười khổ nói:

- Có lẽ trận mưa này không phải tẩy rửa tà khí, mà là ông trời khóc cho nhân gian.

Quy Vô đạo trưởng nghe thấy chấn động, giọng lo lắng:

- Đúng vậy, ông trời rơi lệ, người trần đau thương, cuối cùng chịu khổ lại là ngàn vạn sinh linh.
- Biết rõ không né được, sao lại khổ sở nhắc đến. Nếu là vì nổi nghiệp trời, kiếp nạn chính là thời điểm xoay chuyển.

Thanh âm từ sau truyền lại, không biết Phật Thánh Đạo Tiên đã vào trong điện từ lúc nào.

Quy Vô đạo trưởng xoay người đi đến bên ông, vừa ngồi xuống vừa hỏi:

- Tiền bối, người có phải ám chỉ điều gì không, vì sao không nói rõ ra?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha ha đáp:

- Ta chỉ tùy nghi nói ra, nghe được thì nghe, không hiểu thì cứ coi như ta không nói.

Quy Vô đạo trưởng bất lực, biết ông không muốn nói liền xoay sang chuyện khác:

- Vừa rồi mới thu được tin tức, Đạo Quang và Đạo Tà tiền bối đã tiến vào Ma vực thuận lợi, sau này sợ phải mất một khoảng thời gian mới có thể nhận được tin tức tiếp theo của bọn họ.

Ghi chú:

(1) Âm dương chi khí, hỗn độn nguyên lực, hóa vi nhất kiếm, duy ngã sở mệnh. Pháp kiếm phá không, nộ trảm thiên địa, thần ma quỷ quái, vô sở thất địch! = khí Âm Dương, nguồn sức mạnh hỗn độn, hóa thành kiếm để một mình ta ra lệnh. Pháp kiếm phá không, giận dữ chém trời đất, thần ma hay quỷ quái, không gì chống nổi!

828. Chương 830 – Phát Hiện Nhập Khẩu (phát Hiện Được Lối Vào)

- Tiền bối đã nhìn thấy được định mệnh của bọn họ?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha ha đáp:

- Thiên cơ không thể tiết lộ được, nói rồi sẽ không linh. Được, có bằng hữu từ nơi xa, thật là vui mừng. Ta hẳn phải đi gặp lão bằng hữu rồi.

Nói rồi nhẹ nhàng di động bay ra ngoài điện.

Quy Vô đạo trưởng lặng đi, liếc nhìn Khiếu Thiên, thấy hắn cũng mơ mơ hồ hồ, không khỏi cười khổ nói:

- Chúng ta hay đi theo xem hẳn biết liền.

Rời khỏi đại điện, Quy Vô đạo trưởng và Khiếu Thiên nhanh chóng nhìn thấy Phật Thánh Đạo Tiên, ông đang đứng giữa không trung nhìn về phía xa xăm.

Đến bên cạnh ông, Quy Vô đạo trưởng đang muốn mở miệng hỏi, Phật Thánh Đạo Tiên đã cướp lời nói:

- Không cần phải nói nhiều, người đó các vị cũng biết, sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi.

Lời vừa dứt, từ xa xói trên trời truyền đến một luồng khí tức kỳ diệu, chỉ trong sát na đã đến trước mặt ba người.

Bay lên nghênh đón, Phật Thánh Đạo Tiên cười ha ha nói:

- Đã vài trăm năm không gặp, người cuối cùng cũng đã hoàn thành được tâm nguyện rồi.

Người mới đến cười nhẹ nói:

- Đúng thế, tính ra cũng đã kết thúc được tâm sự, điều này còn phải đa tạ Lục Vân.

Quy Vô đạo trưởng và Khiếu Thiên vẻ mặt hơi kinh ngạc, không ngờ người mới đến lại chính là Lưu Tinh lúc xưa đã xuất hiện ở Dịch viên, hơn nữa còn quen biết Phật Thánh Đạo Tiên.

Tiến lên, Quy Vô đạo trưởng gọi:

- Té ra là khách quý đến nhà, bản đạo đại diện cho Trừ Ma liên minh hoành hành hai vị, xin mời vào đại điện dùng trà, có chuyện gì mọi người từ từ nói chuyện.

Lưu Tinh cũng không chần chừ, khoác tay Dạ Vũ bay vào bên trong đại điện Trừ Ma.

Nhìn Lưu Tinh, Phật Thánh Đạo Tiên hỏi:

- Rảnh rồi hay sao mà lại đến nơi đây, không phải là nhớ đến hòa thượng ta đó chứ?

Lưu Tinh trầm ngâm, cười mắng:

- Hòa thượng ngươi không phải là mỹ nữ, có quỷ mới nhớ đến ngươi. Lần này đến đây, một là trong nhân gian hỗn loạn, muốn đến đây tạm cư thời gian, hai là nhớ đến Lục Vân, tiện dịp bồi tạ hấn một điểm nhân tình.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả nói:

- Chỉ sợ là không phải như thế? Nhân gian hiện nay nguy cơ trùng trùng, chỉ có duy nhất nơi này địa linh nhân kiệt, lại là nơi an bình hiếm hoi. Muốn tránh được kiếp nạn không ngoài nơi này.

Lưu Tinh rửa:

- Hòa thượng ngươi nói như vậy sao, có tính chuyện ra lệnh đuổi khách không?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả đáp:

- Đương nhiên là không phải rồi. Ta chỉ là đã mấy trăm năm không gặp, muốn kiếm người đấu võ mồm mà thôi.

Lưu Tinh hừ giọng nói:

- Ta khó mà đấu võ mồm lại ngươi nổi. Trước khi đến đây ta gặp Đồ Thiên và Ân Hồng Tụ, tiện tay giúp bọn họ một chút để cứu Tà Thần Chu Hỷ, bây giờ bọn họ hẳn đã vào trong Quỷ vực rồi.

Quy Vô đạo trưởng lặng đi, sau đó mới tỉnh ngộ nói:

- Té ra là như vậy, ta lại nói mình chủ khiến bọn họ hai người đi vào Quỷ vực chắc chắn đi chịu chết, bây giờ có Tà Thần bên cạnh, tình hình đúng là khác hoàn toàn rồi.

Khiếu Thiên cười nói:

- Minh chủ tâm tư tinh tế, tự nhiên sẽ suy xét đến chuyện này. Bây giờ Quỷ vực và Ma vực đều đã bắt đầu hành động, chỉ còn chuyện ở nhân gian, chỉ sợ là không dễ dàng được như thế.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Nhân gian hỗn loạn, không thể nói tổng quát được, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Sớm nay ta đã hạ lệnh đặc biệt theo dấu hành tung của bốn người minh chủ, chỉ tạm thời còn chưa có hồi âm.

Lời vừa dứt, một đệ tử từ ngoài xăm xăm bước vào khiến mọi người chú ý.

- Bẩm phó minh chủ, vừa mới thu được tin tức mới nhất. Ma Thiên tôn chủ và Ma Áo tôn chủ phân binh thành hai truy đuổi theo tung tích mấy người Ma Thần tông chủ và Bắc Phong, trong đó Ma Áo tôn chủ thống lĩnh hai đại Ma thần, khi đuổi đến một vùng sơn cốc thì gặp phải Tam Nhân Long Lang của Yêu vực, hai bên phát sinh giao tranh kịch liệt.

Quy Vô đạo trưởng nghe thấy rất mừng, hỏi dồn:

- Kết quả như thế nào?

Người đệ tử kia đáp lại:

- Tạm thời chưa có tin tức, có lẽ còn chưa có kết quả.

Quy Vô đạo trưởng ồ một tiếng rồi ra lệnh:

- Khẩn trương theo dõi, cần phải thu cho được tin tức về kết quả.

Người đệ tử đó vâng lệnh ra đi, chỉ còn lại mấy người trong đại điện đàm luận chuyện này.

Cười rông bay trên trời, cười ngạo trong biển mây! Chuyện mong ước của người thế nhân này đang trở thành hiện thực với Lục Vân. Tiêu diệt được Phi Long chân nhân rồi, Lục Vân cười Long Hồn bay lên chín tầng trời, cao vút giữa biển mây, cuối cùng tâm thần kích động dần dần bình tĩnh trở lại.

Ở trên cao, Lục Vân quan sát hoàn cảnh bốn phía, nơi này có mười ba cung điện, phần lớn chàng đã đi qua, trước mắt chỉ còn một tòa điện chàng để ý chính là Vô Cực thần điện ở giữa, đây chính là nơi ở của Vân giới Thiên Tôn.

Trước đây, Lục Vân đã từng dò xét qua Vô Cực thần điện cẩn thận, nhưng căn bản không tìm được cửa vào. Hiện nay, người trấn giữ bốn thần điện bốn phương đã chết hết, trong đó chỉ có Bắc Phương thần điện chàng chưa từng đi vào, lẽ nào lối vào lại chính là ở đó?

Nghĩ đến đây, Lục Vân vỗ nhẹ xuống thần long dạo:

- Long Hồn, đưa ta đến Bắc Phương thần điện nhìn xem qua.

Kêu nhẹ một tiếng, Long Hồn cúi đầu cắm xuống hết như một mũi tên ánh sáng bắn thẳng xuống mặt đất.

Giây lát, Lục Vân đã đến bên ngoài cửa thần điện, chàng quan sát một lúc rồi phi thân tiến vào trong điện. Thần long kêu nhẹ một tiếng, toàn thân ánh đỏ lóe lên, chớp mắt liền thu nhỏ còn chừng một thước đậu lên vai của Lục Vân, hiểu kỳ quan sát cảnh sắc bốn bề.

Vào trong đại điện, Lục Vân phát hiện có một đài băng, trên bề mặt có một người, không ngờ chính là Huyền Mộc đại sư khiến cho Lục Vân hơi kinh ngạc. Phi thân lên đài băng, Lục Vân chỉ cảm thấy khí lạnh kinh người lập tức biết được dụng ý của cao thủ Vân giới. Bọn họ vốn muốn mượn khí huyền băng nơi đây để bảo trì cơ thể huyết nhục của Huyền Mộc đại sư.

Nhưng Lục Vân cảm thấy rất kỳ quái, Vân Chi Pháp giới này có linh khí rất sung túc, cho dù không có đài băng, cơ thể huyết nhục của Huyền Mộc đại sư cũng không hề hư hại chút nào, bọn họ làm vậy có khác gì vẽ rắn thêm chân chẳng?

Hạ người xuống, Lục Vân nhìn vẻ mặt của Huyền Mộc đại sư, phát hiện trên người ông được bao phủ một tầng băng màu trắng bạc, mơ hồ lấp lánh ánh xanh. Cảm thấy kỳ quái, Lục Vân đặt tay phải trên đài băng, lập tức một luồng khí huyền băng to lớn hùng dũng xông vào cơ thể, khiến thân thể chàng có cảm giác căng cứng rất vi diệu.

Suy nghĩ đến nguyên nhân bên trong, Lục Vân bất ngờ thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” trong “Thiên Địa Vô Cực”, điên cuồng hấp thu hàn khí của đài băng, khiến cho nó chuyển thành linh khí của bản thân.

Quá trình này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Khi Lục Vân tỉnh lại, toàn bộ đài băng cao cả năm trượng hoàn toàn biến mất hóa thành luồng linh khí to lớn xông vào trong cơ thể Lục Vân.

Thân thể của Huyền Mộc đại sư lơ lửng giữa không trung, tầng băng trắng bạc trên người đã hoàn toàn biến mất, nơi vốn đặt cơ thể Huyền Mộc đại sư xuất hiện một điểm sáng vô cùng bé nhỏ, nếu không cẩn thận quan sát hẳn không phát hiện được.

Nhìn thấy điểm sáng nhỏ đến khó thấy, Lục Vân cười lạnh nói:

- Vân giới Thiên Tôn thật là狡 hoạt, không ngờ lại thiết lập đường vào xảo diệu như vậy, may mà số mệnh người đã tuyệt, cuối cùng không thoát khỏi tay của ta.

Nói rồi toàn thân hào quang bảy màu lóe lên, cùng với Long Hồn hóa thành một dải sáng bắn thẳng vào trong điểm sáng đó.

Mọi việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Giây lát sau Lục Vân đã xuất hiện bên trong thế giới lam sắc, bốn bề chỉ toàn màu xanh lam khiến cho người ta cảm thấy rất thuần chất.

Quay lại, Lục Vân nhìn lại sau lưng, chỉ một vùng mông lung, chỉ duy có một sổ cung điện bên ngoài kết giới đập vào trong mắt. Xoay người, Lục Vân nhìn phía trước, Vô Cực thần điện to lớn khiến cho người ta cảm thấy bị áp lực, khiến người ta cảm thấy nhỏ bé khi đứng trước nó, vì thế liền sinh ra một cảm giác kính trọng.

- Lục Vân, nơi này hơi cổ quái, cảm giác ẩn chứa hung hiểm nào đó.

Chăm chú nhìn thần điện, Long Hồn giọng ưu tư lo lắng nói.

Lục Vân vẻ mặt vô tình, điềm đạm nói:

- Đây là trung tâm của Vân giới, tự nhiên hung hiểm vô cùng. Bây giờ ngươi hãy ở nơi này, để một mình ta tiến vào trong là được.

Lục Vân nhẹ nhàng tiến tới, giây lát đã đến trước đại điện.

Lục Vân ngừng đầu liếc nhìn lên không trung. Đại điện chia ra làm ba tầng, đỉnh đầu đặt một cột đá, trên đó có một hạt ngọc lấp lánh ánh sáng ngũ sắc. Bốn bề cột đá điêu khắc bốn con thần long, thể hiện hình ảnh bốn con rồng tranh đoạt hạt ngọc, mỗi con thần long có hình thể khác nhau, toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đứng yên giây lát, Lục Vân đưa mắt lướt xuống bên dưới, chỉ thấy ở tầng thứ ba của Vô Cực thần điện có ánh sáng ngũ sắc hùng dũng xông ra, phảng phất ẩn chứa huyền cơ bên trong. Tiếp theo, tầng thứ hai lại phát ra ánh sáng ba màu là đỏ, vàng và xanh lam, mỗi phương hướng đều có màu sắc khác nhau.

Tiếp tục lướt xuống dưới, Lục Vân nhìn chăm chú tầng thứ nhất. Ở đây có điểm khác biệt với những đại điện trước đó, bởi vì nó không chỉ có một cửa mà có tới tám cửa, vừa hay phù hợp với vị trí của Thái Cực Bát Quái.

Lục Vân di chuyển vòng quanh đại điện một vòng, phát hiện tám cửa này bề ngoài giống hệt nhau, không chút khác biệt khiến cho chàng hơi chần động kinh ngạc. Trong lòng chàng biết rõ, Vân giới Thiên Tôn sở dĩ xây dựng điện này như vậy, hẳn không muốn để cho người ta phân biệt được phương hướng của tám cửa. Như vậy sẽ không cách nào phán đoán được cửa sinh tử trong bát quái, người đến hẳn không dám xông bừa vào.

Quay lại chỗ cũ, Lục Vân liếc nhìn bốn phía, nhanh chóng dùng tình huống phân bố của bốn con thần long trên đỉnh để đoán được bốn phương chính. Còn cái nào là Đông Tây Nam Bắc thì cần phải khảo sát cẩn thận mới được.

Với tình hình Lục Vân đang hiểu biết, nếu chỉ dùng bên ngoài để suy đoán phân biệt phương hướng như vậy thì quá đơn giản, khi đó Vân giới Thiên Tôn xây dựng điện này có khác gì vẽ rắn thêm chân không chút ý nghĩa. Vì thế, Lục Vân chưa dừng lại ở suy luận này, tiếp tục suy tư không lối ra. Theo hiểu biết của Lục Vân, Bát Quái là đối ứng với tám cửa, chia thành Khai, Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh.

Trong đó Khai và Hư là cửa tốt, Tử, Kinh, Thương là cửa xấu, hai cửa Đỗ, Kinh là trung bình. Nếu như tiến qua các cửa tốt, tự nhiên mọi sự tốt đẹp, nhưng nếu tiến qua cửa xấu, tất nhiên là họa xảy ra không dứt.

Đối với Lục Vân, tám cửa trước mắt khó phân tốt xấu, điều này chính là nguyên nhân khiến chàng chần chừ. Đương nhiên nói đến chuyện sợ hãi thì Lục Vân không quan tâm. Nhưng đối với chàng, có thể phân biệt ra xấu tốt ở đâu, vô hình trung cũng khiến Vân giới Thiên Tôn kính trọng.

Điểm này Long Hồn ở xa tự nhiên không biết, nó chỉ thấy kỳ quái, Lục Vân trước đây không sợ trời đất, vì sao lại trở nên do dự không quyết như vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Lục Vân sau khi suy tư thật lâu, phát ra tám luồng Ý Niệm Thần Ba, hóa thành tám luồng vô hình khác nhau đồng thời tiến vào tám cửa để dò xét động tĩnh.

Rất nhanh, tin tức liền bắt đầu phản hồi, nhưng điều khiến Lục Vân bất ngờ chính là có hai luồng Ý Niệm Thần Ba bị công kích sắc bén phá hủy, bốn luồng Ý Niệm Thần Ba thuận lợi tiến vào, còn lại hai luồng biến mất.

829. Chương 831 – Vân Giới Thiên Tôn

Vô Cực thần điện, hiệu xưng tượng trưng cho Vân Chi Pháp giới, cảnh tượng thần bí của nó tự nhiên không giống bình thường. Nhưng khi Lục Vân thực sự nhìn thấy, tuy đã sớm có tâm lý chuẩn bị nhưng cũng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Đứng giữa đại điện, ánh mắt Lục Vân lướt nhìn bốn phía, chỉ thấy một Thái Cực Bát Quái do ánh sáng xanh đỏ tạo thành phân bố khắp trong đại điện, tám cửa của nó vừa đứng tám phương, trên mỗi cửa đều có một khối ngọc thạch dài ba thước rộng một thước, lần lượt phát ra ánh sáng khác nhau, hình thành tám luồng sáng phản chiếu vào ngay tâm điểm của biểu tượng Âm Dương trong Thái Cực Bát Quái, ngưng tụ thành hai quả cầu ánh sáng chói mắt, không ngừng phát ra những làn sáng khắp bốn phía để duy trì vận hành của Bát Quái.

Ngưng quan sát thêm, Lục Vân tập trung vào hai quả cầu ánh sáng, Ý Niệm Thần Ba nhạy bén phát hiện một chút dị thường, lập tức một cảnh tượng kỳ diệu hiện lên trong não của chàng. Thời khắc này, khi Lục Vân tập trung tinh lực, vô số hình ảnh hối hả hiện lên trong não, tổ chức thành một cảnh tượng hành động, không ngờ đó chính là đồ án phân bố cụ thể của mười ba cung điện thuộc Vân Chi Pháp giới, cùng với cảnh tượng của mười hai cung điện bên ngoài, hình ảnh bên trong đại điện cũng rõ ràng vô cùng.

Lục Vân cảm thấy kinh ngạc, chàng hoàn toàn không hề ngờ được, trong Vô Cực thần điện lại có được Bát Quái thần kỳ như vậy, có thể nhìn thấy tình huống bất kỳ của mười hai cung điện còn lại. Như vậy nhất cử nhất động của mình đều bị người thấy hết. Quan sát tình hình của mười hai cung điện, Lục Vân phát hiện ở đó không thấy người nào, vậy những cao thủ còn lại của Vân Chi Pháp giới đều đi đâu hết rồi?

Lục Vân nghi hoặc quan sát cẩn thận, phát hiện mỗi khi ý nghĩ của mình đến đâu, cảnh tượng nơi đó lại trở nên tổ tường hẩn. Phát hiện điều này, trong lòng Lục Vân bắt đầu suy nghĩ đến Lôi Thiên, cảnh tượng trong não nhanh chóng biến đổi, vị trí của Lôi điện liền hiện ra rõ ràng, điều này khiến chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lục Vân xoay chuyển ý nghĩ đến địa phương quỷ bí phía Đông Bắc trên tầng mây mà mình đã từng phát hiện khi vừa mới vào Vân Chi Pháp giới. Nơi này không biết tại sao mà bất kỳ sóng thăm dò nào đến gần đều bị thôn tính, thật ra trong đó ẩn chứa bí ẩn nào đây?

Theo sự chuyển đổi ý nghĩ, cảnh tượng trong não cũng biến đổi, chỉ thấy một vùng mây mù ngập đầy không gian, bảy bóng hình người mơ hồ phân bố theo phương vị của bảy ngôi sao chòm Bắc Đẩu, hình thành một Thất Tinh trận pháp, ai nấy tự phát ra linh lực to lớn, không ngừng áp chế khu vực quỷ bí lấp lánh sóng ánh sáng ở trung ương.

Cảnh tượng này hơi mơ hồ không rõ, bất quá Lục Vân cũng nhanh chóng hiểu được nguyên nhân, biết được đó chính là nguồn mạch của Vân Chi Pháp giới, bảy người đang trấn thủ theo Thương Vân Thất Tuyệt trận, muốn áp chế sức mạnh Huyền Minh Thiên Cương. Ngưng suy nghĩ thêm, Lục Vân ngừng đầu nhìn lên trên không, nơi đây hoàn toàn kín bưng, căn bản không có cửa vào tầng thứ hai, cuối cùng trên bề mặt tầng thứ nhất chỉ là hư ảo hay còn có huyền cơ nào khác?

Dò xét cẩn thận, Lục Vân phát hiện trên đỉnh đầu có một ngọc thạch màu sắc lấp lánh hơi khác, những làn sáng tổ hợp lại thành một đồ án Thái Cực hoàn chỉnh. Điều này khiến cho Lục Vân tìm được một chút dấu vết.

Nhưng đúng lúc này, trong đại điện đột nhiên vang lên thanh âm:

- Lục Vân, ngươi hao hết tâm cơ đến nơi đây, thật sự có nghĩ bản thân lại nghịch thiên không được chăng?

Quay đầu nhìn bốn bức tường, Lục Vân hỏi lại:

- Người là ai, có phải là Vân giới Thiên Tôn không, vì sao không dám hiện thân, lẽ nào sợ chết trong tay ta ở nơi này?

Thanh âm đó lạnh lẽo đáp:

- Lục Vân, ta là ai một lúc nữa sẽ cho người biết. Bây giờ người hãy đáp lại câu hỏi của ta đi.

Lục Vân ngưng nhìn, lạnh lùng ngạo nghễ nói:

- Có thể nghịch thiên hay không, trong lòng người đã biết. Từ thời điểm người mở miệng hỏi ta hẳn đã thấy trong lòng người sinh ra lo lắng, cũng xuất hiện tâm tình bất an rồi.

Không hề có tiếng đáp lại, cả đại điện chìm vào im lặng, một lúc sau thanh âm đó lại vang lên:

- Lục Vân, người rất tự phụ, giọng lưỡi cũng rất sắc bén. Nhưng cho dù thế nào, người muốn hủy diệt nền văn minh đã tồn tại vài ngàn năm thì không hề dễ dàng.

- Từ khi ta đến nơi đây, Vân Chi Pháp giới đã dần dần đi vào con đường diệt vong. Bây giờ ta chỉ cần phá hủy thêm nơi này, Vân Chi Pháp giới sẽ nhanh chóng bị hủy diệt thôi.

Thanh âm đó phản bác lại:

- Rất nhiều chuyện nói thì dễ nhưng làm lại gian khổ vô cùng. Hôm nay người đến nơi này, mong ước nhất là kết cục này. Bây giờ ta sẽ hiện thân gặp mặt để kết thúc mọi chuyện của người và Vân Chi Pháp giới.

Dứt lời, bốn bề Lục Vân ánh sáng huyền ảo lóe lên, tám luồng thân ảnh phân ra tám phương bao vây Lục Vân vào giữa.

Đo lường qua tám người, Lục Vân vẻ mặt biến hẳn, vừa kinh ngạc vừa giận dữ nói:

- Không thể như thế được, bọn người rõ ràng đã chết rồi, làm sao ...

Té ra lúc này Lục Vân nhìn thấy tám người không ngờ là Tuệ Tâm hòa thượng, Ly Hỏa thần quân, Nhất Trần tiên cô, Ngọc Địch Thanh Ca, Phi Long chân nhân, Âm Dương Diên Tẩu, Thần Bút Họa Hồn, Huyền Cực Âm Tẩu. Đây chính là tám người Lục Vân khi tiến vào Vân Chi Pháp giới đã sát hại, ai ngờ lúc này lại xuất hiện toàn bộ nơi đây, làm sao không khiến người ta thất kinh.

Giữa hư không, thanh âm đó lại vang lên:

- Lục Vân, ta biết người rất kinh ngạc, nhưng người có ý thức được tiếp theo người sẽ đối diện với chuyện gì không?

Nghe thấy thất kinh, Lục Vân lập tức ngưng tụ tinh thần, một mặt phát xuất Ý Niệm Thần Ba dò xét tình hình của tám người, một mặt chăm chọc trở lại:

- Chỉ bằng bọn họ hẳn có thể kèm chế ta được khá lâu, nhưng tuyệt đối không cách nào ngăn cản bước tiến của ta, cuối cùng cũng chỉ chết thêm lần nữa mà thôi.

- Lúc này, người còn tự tin như vậy, hào khí này khiến người ta bội phục. Nhưng đáng tiếc người có tà ác trong người, lại là kẻ nghịch thiên, hôm nay không thể không chết nơi này. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, định mệnh sinh tử hẳn phải xem bản lĩnh của người.

Lời vừa dứt, tám người bên ngoài Lục Vân đồng thời tiến công, tám thể công sắc bén hội tụ thành một, hình thành một kết giới kín bưng, vừa bắt đầu đã vây khốn Lục Vân tại chỗ.

Không hề phản kích, Lục Vân thay đổi chiến thuật trước đó, bắt đầu thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” trong “Thiên Địa Vô Cực”, dùng tốc độ cực nhanh hấp thu tám luồng chân nguyên to lớn đó, biến nó trở thành sức mạnh của bản thân, lập tức thôn tính hết.

Chiến thuật của Lục Vân khiến người ta thất kinh. Khi tám cao thủ phát hiện được không ổn, Lục Vân đã ảo hóa biến thành tám phân thân, lợi dụng thời điểm đối phương còn đang kinh ngạc phát động một chiêu cực mạnh.

Bất ngờ quá nhanh, khi công kích của Lục Vân hất bay tám người, một cảm giác kỳ quái đã ập vào trong lòng Lục Vân. Mới vừa rồi, tại thời điểm Lục Vân phân ra đánh trúng tám người, phản lực của đối phương

mạnh mẽ khiến cho Lục Vân nhảy bén phát hiện được một điểm dị thường, đó là sức phòng ngự của tám người không ngờ hết như nhau, tính chất hoàn toàn giống hệt.

Điểm này không hợp lý, cho dù tám người đều là cao thủ Vân Chi Pháp giới, nhưng theo tình huống giao chiến với Lục Vân lúc trước, pháp quyết bọn họ tu luyện không giống nhau, làm sao lại xuất hiện tình hình này được.

Nghĩ đến đây, Lục Vân lập tức hiểu ra, vẻ mặt không chút lộ rõ, ảo ảnh phân tán di động rất nhanh, lần lượt lấp lánh ánh sáng, chớp mắt ảo hóa thành hình dạng của địch nhân.

Cứ như thế, trong đại điện xuất hiện mười sáu bóng hình, vừa hay phân chia thành tám cặp song sinh, khiến người ta phân biệt không được. Giao chiến không hề ngừng lại, lần lượt từng cặp song sinh ai nấy đấu nhau, nhưng sau đó một lúc chiến thuật của Lục Vân lại đổi, cứ như vậy càng phân biệt không rõ được.

- Lục Vân, người quả nhiên thông minh, không ngờ vừa bắt đầu đã nhìn rõ hết mọi thứ, thật sự là một kỳ tài, đáng tiếc ...

Còn đang nói, tám bóng hình đột nhiên hợp nhất lại, lộ rõ một vị trung niên khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, thần thái uy nghiêm. Người này toàn thân bao bọc hào quang ngũ sắc, khuôn mặt anh tuấn lại có vẻ điềm đạm, đang lạnh nhạt nhìn Lục Vân.

Thấy địch nhân đã hiện hình, Lục Vân cũng thu hồi ảo ảnh lộ ra chân thân, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn đối phương hỏi:

- Người hẳn là Vân giới Thiên Tôn?

Người trung niên điềm nhiên nói:

- Không sai, ta chính là Vân giới Thiên Tôn, là người sáng tạo ra nơi đây.

Lục Vân nói:

- Ngày đó người phái người tiến vào nhân gian chuyên tâm đối phó với ta, chỉ bởi vì thân phận của ta?

Vân giới Thiên Tôn hỏi ngược lại:

- Lý do này lẽ nào không đủ sao?

Lục Vân bật cười lớn nói:

- Đủ rồi, quá đủ rồi. Nhưng người đã từng nghĩ qua, có một ngày Vân Chi Pháp giới của người vì đó mà bị hủy diệt chăng?

Vân giới Thiên Tôn vẻ mặt âm trầm, hơi đau lòng nói:

- Đúng là ngày đó chưa từng nghĩ qua chuyện này, bất quá cho dù mọi sự như hiện nay, ta vẫn kiên định niềm tin như cũ, người không thể ra khỏi Vân Chi Pháp giới của ta.

Lục Vân cười lạnh nói:

- Phải vậy chăng, thế thì để ta thử qua một lần, xem người có thể thoát khỏi bàn tay ta chăng.

Dời ngang vài trượng, Lục Vân âm thầm đi đến trước mặt Vân giới Thiên Tôn, múa tay đánh ra một chưởng, tốc độ tuyệt đối không nhanh.

Vân giới Thiên Tôn ánh mắt hơi biến đổi, chần chừ một lúc, sau đó đánh ra một chưởng đỡ lấy một chưởng không nhanh của Lục Vân. Hai chưởng gặp nhau, thân thể hai người đồng thời run lên, toàn thân Lục Vân lóe lên hào quang bảy màu, lập tức ổn định thân thể, còn Vân giới Thiên Tôn lại lùi lại một bước xảo diệu, đề ngự được sức mạnh Hóa Hồn phù đáng sợ trong lòng bàn tay của Lục Vân.

Giao đấu sơ qua, Lục Vân trong lòng hơi cảnh giác, thực lực Vân giới Thiên Tôn cực mạnh, so với tưởng tượng của chàng không khác mấy, đúng là không phải hạng tầm thường. Vì thế, chàng tung mình bay lên, hai tay phát ra hào quang, chân nguyên mạnh mẽ sau khi ra khỏi tay liền ảo hóa thành các loại các dạng hình ảnh, vân vũ bay lượn trong đại điện hết như trăm thú đang tranh giành, hình ảnh kỳ lạ kinh người.

Vân giới Thiên Tôn lắc mình né tránh, hai tay múa lên, ánh sáng xanh lam thẩm nhập nhô không ngừng, hình thành một lưới sáng phóng ngự bên ngoài thân thể, chống đỡ được quá nửa công kích của Lục Vân. Sau đó, Vân giới Thiên Tôn bắt đầu phản kích, chỉ thấy hai tay ông mười ngón điểm liên tục, các luồng sáng xanh lam thẩm tung hoành đan xen, khi gặp phải kết giới phòng ngự của Lục Vân liền dễ dàng phá hủy, rồi bắn thẳng vào thân thể Lục Vân.

Hơi kinh ngạc, Lục Vân đề cao cảnh giác, trong khi né tránh suy nghĩ về lai lịch của làn sáng xanh lam thẩm. Trước đây, khi Lục Vân gặp phải Hư Vô cư sĩ, cũng đã từng thử qua với làn sáng xanh lam thẩm quỷ dị này trên người lão. Lần này lại gặp ở đây, trong lòng Lục Vân không khỏi sinh ra một chút hoài nghi.

830. Chương 832 – Toàn Lực Ứng Chiến

Trùng mắt giận dữ nhìn Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn quát lên một tiếng bạo liệt, hai tay đẩy mạnh tới trước, hai luồng khí xanh đỏ hùng dũng tràn đến mang theo uy thế rung trời, hình thành một cơn gió lốc phóng thẳng rất nhanh đến Lục Vân.

Nhìn thấy cột gió kinh người trước mặt, Lục Vân vẻ mặt trầm trọng. Một chiêu ẩn chứa khí âm dương này chẳng hiểu rất rõ, đó là hội tụ cả đại diện, là sức mạnh của toàn Vân Chi Pháp giới, không sức mạnh nào của con người có thể kháng cự được.

Phản kích thì không còn gì thú vị, Lục Vân lập tức quyết định, vừa thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, vừa thi triển toàn lực thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất”, dùng bản thân làm vật tụ khí dung hòa với trời đất.

Giữa không trung, thân thể Lục Vân mờ hẳn không còn thấy tung tích, sau đó bị cột gió lốc thôn tính hoàn toàn. Lục Vân nhờ có “Hư Vô Không Ngân”, chịu áp lực rất nhẹ, vì vậy thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” không chút áp lực, nhẹ nhàng hấp thu khí âm dương bên ngoài thân thể.

Vân giới Thiên Tôn chăm chú quan sát tình hình của cột gió lốc, thấy nó dần dần thu nhỏ lại, trong lòng hơi cảm thấy nghi hoặc, cột gió tan biến tự nhiên hay có quan hệ gì đến Lục Vân? Thời gian sẽ khai mở mọi nghi ngờ. Khi Vân giới Thiên Tôn nhìn thấy Lục Vân xuất hiện tại chỗ không chút khác thường, trong lòng thất kinh, hai tay đan lại kết ấn, cả thân hình hóa thành một cột gió lốc, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước ngực Lục Vân.

Bật cười lạnh, Lục Vân biết né tránh cũng không còn kịp nữa, lòng bàn tay phải lóe lên ánh máu, Hóa Hồn phù với sức mạnh tiêu hồn đoạt phách đỡ thẳng lấy một chiêu của Vân giới Thiên Tôn.

Một tiếng sấm nổ vang lên giữa hai người, va chạm mãnh liệt phát sinh vụ nổ kinh trời, Lục Vân liền bị hất bắn đi, Vân giới Thiên Tôn lại hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục tiến đến phát động công kích kế tiếp.

Lục Vân rống lên một tiếng tàn bạo, khí thể toàn thân vút cao, hai lòng bàn tay ép vào nhau, sức mạnh Phật, Đạo hội tụ hợp nhất, hình thành một quả cầu ánh sáng rực rỡ, chỉ chớp mắt đã hội tụ lượng chân nguyên rất lớn, mãnh liệt bắn thẳng đến Vân giới Thiên Tôn đang xông lại.

Ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, tiếng sấm lại vang lên. Vụ nổ thứ hai đánh lui Vân giới Thiên Tôn, tạm thời hóa giải được nguy cơ của Lục Vân. Thấy vậy, vẻ mặt Lục Vân âm trầm lạnh lẽo, thân thể vừa mới dừng lại liền xoay tròn mạnh mẽ, dùng đúng đường lối của người để chống lại chính người.

Công kích của Lục Vân cực kỳ sắc bén, bởi vì chàng đã sử dụng cả Hóa Hồn phù và Trấn Hồn phù ở hai lòng bàn tay, dùng những thứ này làm vũ khí, hóa thành hai thứ binh khí thần kỳ không gì chống nổi, lợi dụng đúng lúc Vân giới Thiên Tôn đang thoái lui để đánh ra một chiêu trí mạng. Nói về tu vi, Vân giới Thiên Tôn đã có vài ngàn năm đạo hạnh, tuyệt đối không thể đem so với Lục Vân. Nhưng luận về thực lực tổng thể, ông lại không được như Lục Vân, bởi vì Lục Vân có “Thiên Địa Vô Cực”.

Bộ pháp quyết này quan hệ đến sinh mạng của Lục Vân, chính là dung hợp các pháp quyết trung gian khác, không có nó Lục Vân đã không có thành tựu như ngày hôm nay, cũng không đến được nơi này. Vì nguyên nhân này, một chiêu toàn lực của Lục Vân khiến cho Vân giới Thiên Tôn không cách gì né tránh, sau khi thẳng thắn đón đỡ liền bị trọng thương hất bắn mãnh liệt ra sau.

Lục Vân thắng được một chiêu tuyệt đối không dừng lại, Ý Niệm Thần Ba mạnh mẽ chớp mắt đã được gia tăng đến cực hạn, dùng quyết tâm kiên định vô cùng phát ra một chiêu hủy diệt, đưa Vân giới Thiên Tôn vào đất chết.

Vân giới Thiên Tôn la lên một tiếng thê thảm, tiến công lần thứ hai của Lục Vân chỉ cách lần trước trong chớp mắt, căn bản không cho ông có cơ hội thở, vì thế không khỏi trọng thương.

Lắc mình tiến đến, hai tay Lục Vân phát ra ánh sáng trời buộc, hình thành một kết giới bên ngoài thân thể Vân giới Thiên Tôn, cầm giữ ông trong đó. Lục Vân lại gia tăng thêm ba tầng phong ấn mạnh mẽ, rồi mới thở ra nhẹ nhõm. Vân giới Thiên Tôn không hề phản kích, chỉ nhìn Lục Vân qua tầng kết giới, khuôn mặt tuyệt đối không chút kinh hoàng, ngược lại trong mắt còn ngập đầy vẻ quý dị.

Lục Vân nhìn thấy vẻ mặt của Thiên Tôn, cười lạnh nói:

- Người xem ra rất trấn tĩnh, thật không hổ là Vân giới Thiên Tôn. Nhưng không biết tiếp theo sau đó, khi người đối mặt với cái chết thì còn có thể trấn tĩnh như vậy được chăng?

Vân giới Thiên Tôn vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên nói:

- Lục Vân, người không cần phải cao hứng như vậy, nếu người lưu ý bốn phía cẩn thận, tin chắc sẽ phát hiện một số chuyện khiến người kinh ngạc.

Lục Vân nghe vậy, hừ giọng nói:

- Phải vậy chăng, thế để ta coi thử coi, thật ra trong Vô Cực thần điện có chuyện gì khiến ta phải kinh ngạc.

Nói rồi chàng đưa mắt nhìn bốn phía cẩn thận, nhanh chóng thấy trong vùng sáng xanh đỏ lấp lóe không ngừng, mơ hồ lóe lên một số ảo ảnh.

Phân tích cẩn thận, Lục Vân phát hiện những ảo ảnh này toàn là những hình bóng của mình lưu lại, bao gồm từng cử chỉ từng hành động, không hề tiết lộ chút nào, phẳng phất hết như một tấm kính lưu lại thân ảnh của chàng.

Quay đầu, vẻ mặt Lục Vân mơ hồ hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vân giới Thiên Tôn, trào phúng nói:

- Nếu như chỉ có vài ảo ảnh này thôi, ta thấy còn thiếu rất nhiều.

Vân giới Thiên Tôn hừ lạnh nói:

- Lúc này có lẽ người còn rất trấn tĩnh, nhưng theo thời gian trôi qua, nơi đây sẽ lưu trữ tất cả cử động của người, hơn nữa còn phân tích những đặc tính pháp quyết của người. Đến lúc đó, cho dù người có khả năng như trời, cũng không thể thoát ra khỏi Vô Cực thần điện.

Lục Vân vẻ mặt trầm xuống, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Muốn uy hiếp ta chăng, người cao hứng hơi sớm đó. Bây giờ ta hãy giết người trước, đến lúc đó xem ai có thể lưu ta lại nơi này.

Nói rồi hai tay đẩy thẳng tới trước, vô số khí âm dương bốn phía theo sự khống chế của chàng điên cuồng xông thẳng tới Vân giới Thiên Tôn, khiến cho trên bề mặt kết giới bao quanh ông hình thành vô số bát quái nhỏ bé, điều khiển kết giới thu nhỏ từ từ, dự tính khiến ông phải chết trong đó.

Đối mặt với công kích của Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, điềm nhiên nói:

- Lục Vân, người cả đời cuồng ngạo, tự phụ hơn người, đáng tiếc lại quên mất thân phận của ta. Nơi đây là do ta sáng tạo nên, có bí mật nào ta đều biết hết, vì thế ta biết cách lợi dụng sức mạnh to lớn nơi này thế nào để hóa giải hết mọi nguy cơ.

Lời vừa dứt, toàn thân Vân giới Thiên Tôn lóe lên ánh ngũ sắc, cả thân hình liền hóa thành một điểm sáng, chỉ hơi nhấp nháy trong kết giới liền kì diệu xuyên qua kết giới do Lục Vân bố trí, bay thẳng vào trong khối ngọc thạch trên nóc đại điện.

Hơi kinh ngạc, Lục Vân vội vàng thu hồi thể công, xoay người muốn đuổi theo. Nhưng khi chàng đến gần khối ngọc thạch đó, khí tức của Vân giới Thiên Tôn đã tan biến. Điều này khiến Lục Vân kinh ngạc giận dữ không thôi.

Giữa không trung, đột nhiên vang lên thanh âm của Vân giới Thiên Tôn:

- Lục Vân, nếu muốn gặp ta thì hãy lên trên một tầng, ta ở nơi đó đợi người.

Lục Vân bật một tiếng rửa, rồi chầm chọc:

- Té ra Vân giới Thiên Tôn lại là hạng tham sống sợ chết, thật khiến người ta khinh thường.

Giữa không trung, Vân giới Thiên Tôn hừ giọng nói:

- Lục Vân, không phải bản Thiên Tôn sợ người, nhưng nếu người có bản lĩnh tiến lên tầng thứ hai, ta tự mình cho người một cơ hội giải quyết hết mọi thứ. Nếu như người không có bản lĩnh tiến lên, bản Thiên Tôn cũng sẽ không bỏ qua cho người, ta sẽ cầm tù người nơi đây cả đời.

Lục Vân nghe thấy bật cười lớn, không chút để ý nói:

- Cầm tù ta ở nơi đây chẳng?

Vân giới Thiên Tôn trầm giọng nói:

- Lục Vân, người không cần phải cuồng vọng. Trước đây người có thể tiến vào, đó là ta có ý cho người một con đường. Bây giờ người muốn thoát ra, không có được sự đồng ý của ta, người tuyệt đối thoát không khỏi, bởi vì nơi đây ẩn chứa lực lượng chính là hội tụ toàn bộ sức mạnh của Vân Chi Pháp giới, tuyệt đối không sức mạnh con người nào có thể chống cự được.

Lục Vân trong lòng thất kinh, miệng lại nói:

- Đừng có dọa ta, người đã quên ta chính là Lục Vân. Bây giờ người nhìn cho rõ, xem ta phá giải huyền cơ của người nơi này thế nào, rồi sẽ lên đó thu thập người.

Nói rồi liền tập trung sức lực, bắt đầu suy nghĩ biện pháp phá giải.

Vân giới Thiên Tôn cười lạnh nói:

- Được, để ta xem thật ra người có bản lĩnh lớn lao cỡ nào, lại dám lớn tiếng muốn tiêu diệt Vân Chi Pháp giới của ta.

Lục Vân không thèm để ý, thanh âm vang vọng trong đại điện tan dần, ánh sáng xanh đỏ bốn phía hơi hơi lấp lánh, mọi thứ liền trở nên bình tĩnh.

Yên lặng nhìn lên đỉnh đầu, Lục Vân phân tích cẩn thận. Khối ngọc thạch trước đây Vân giới Thiên Tôn biến mất vào trong, vừa hay là khối ở giữa của đồ án Thái Cực, nhưng khi Lục Vân đến gần, lại không hề phát hiện được chút vết tích nào.

Thấy vậy, Lục Vân mãi vẫn không hiểu, thật ra bên trong có huyền cơ thể nào, vì sao mình chỉ chậm một bước, kết quả lại hoàn toàn không giống vậy?

Vừa suy tư, Lục Vân vừa di chuyển thân thể lòng vòng quanh đồ án Thái Cực đang xoay tròn, phân tích cẩn thận từng khối ngọc thạch trong đó, xem xét những khối này có điều gì khác thường.

Thời gian từ từ trôi qua, Lục Vân trước sau đã quan sát ba lần, vẫn không hề có một chút kết quả nào, điều này khiến chàng hơi ngượng lòng.

Dừng lại, Lục Vân phát ra Ý Niệm Thần Ba, dùng công hiệu thần kỳ của nó để ghi lại cảnh vật đại điện vào trong não, dùng phương thức quan sát chi ly để dò xét bí ẩn bên trong.

Ban đầu, Lục Vân không chút phát giác, nhưng theo thời gian trôi qua, một chút dao động nhỏ bé khiến Lục Vân chú ý. Dao động biến hóa này không ổn định, khi Lục Vân sắp nắm bắt được thì đã biến mất, mãi một lúc lâu sau mới phát hiện được khí tức tương tự trên một khối ngọc thạch.

Vì thế, Lục Vân suy tư cẩn thận, sau đó quyết đoán đưa ra một suy đoán, nhưng cần phải kiểm chứng lại xem đúng sai thế nào.

Theo phân tích của Lục Vân, đồ án Thái Cực trên nóc đại điện do hàng trăm khối ngọc thạch tạo thành, trạng thái của nó xem ra tĩnh lặng nhưng thực tế Thái Cực Bát Quái này có khả năng rất lớn là luôn luôn vận chuyển theo phương thức đặc biệt dị thường, không nắm được huyền cơ bên trong thì không cách nào lý giải được.

Còn cái gọi là huyền cơ, theo suy đoán của Lục Vân, trong lúc Thái Cực Bát Quái vận chuyển, có một luồng chân khí kỳ dị đặc biệt di động tuân theo sự vận chuyển nhanh chóng của Thái Cực, lộ trình của nó vô cùng phức tạp, thời gian dừng lại trên từng khối ngọc thạch là ngắn ngủi vô cùng. Phương thức vận hành như vậy ẩn chứa huyền cơ không phải để công kích mà chính là để phòng ngự. Vì thế đây là vấn đề quan trọng nhất trong lần xông lên tầng hai đại điện, nếu không hiểu rõ bí ẩn bên trong thì không cách nào tiến lên được.

Nghĩ đến đây, Lục Vân bắt đầu tiến hành kiểm chứng. Trước tiên, Lục Vân phát ra hàng vạn Ý Niệm Thần Ba, mỗi luồng đều có tần suất khác nhau phân bố thành dải từ cao đến thấp, bao vây chặt chẽ từng khối ngọc thạch tạo thành đồ án Thái Cực.

Rất nhanh, tin tức bắt đầu phản hồi, trong đó có không ít Ý Niệm Thần Ba cảm ứng được luồng khí tức đó, chia nhau theo dõi chặt chẽ.

831. Chương 833 – U Hoàng Huyết Giới

Xem xét cẩn thận đường vận chuyển của tám luồng khí tức này, Lục Vân phát hiện tám luồng khí tức này tuy yếu ớt nhưng lại không giống nhau, tựa hồ ngầm dùng theo số lượng bát quái, ứng với tám cửa Khai, Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh.

Đã có được ý niệm, Lục Vân lập tức đối chiếu với khối ngọc thạch trước đó Vân giới Thiên Tôn đã ẩn mình vào, phát hiện quả đúng như mình tính toán, khối ngọc thạch đó vừa hay là cửa Khai trên đường vận hành, không trách Vân giới Thiên Tôn nhờ đó có thể ẩn tránh được.

Đã kiểm chứng được điều suy nghĩ trong lòng, Lục Vân lập tức hiểu rõ bí ẩn trong đồ án Thái Cực. Té ra tám luồng chân khí trên bề mặt, tuyệt đối không phải luồng nào cũng có thể mở ra cửa xông vào tầng thứ hai, duy chỉ có luồng chân khí đại diện cho cửa Khai có thể mở ra mà thôi.

Đồng thời, luồng chân khí di động cực nhanh đó cũng cần phải chọn lựa thời cơ, chỉ có thể chuẩn bị xuất hiện ngay tại nó vào lúc suy đoán không sai, mới có thể nắm lấy thời cơ trong tích tắc để thông qua khối ngọc thạch đó mà tiến vào. Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao sau khi Vân giới Thiên Tôn tiến vào rồi, Lục Vân chỉ chậm một bước liền không thu được kết quả.

Ngưng thần tĩnh khí, Lục Vân tập trung chú ý vào luồng chân khí đại diện cho cửa Khai, thuy đoán cẩn thận đường lối vận chuyển có nó, nhanh chóng nắm vững được quy luật này.

Cười ngạo ngễ một tiếng, Lục Vân bay lên, ngay khi đến gần nóc đại điện, cả thân thể lóe lên ánh sáng huyền hoặc, hóa thành một luồng sáng bảy màu phóng thẳng vào trong khối ngọc thạch đó.

Đúng lúc đó, Lục Vân chỉ phát hiện trên bề mặt ngọc thạch sóng ánh sáng dao động, bản thân tiến vào một khúc quanh của không gian và thời gian, trong đó chỉ có ánh sáng xanh đỏ đan xen, căn bản không nhìn thấy được bất cứ cảnh vật nào.

Quá trình này kéo dài một lúc, ngay khi Lục Vân cảm thấy không nhẫn nại được nữa, đường ánh sáng trước mặt đột nhiên sáng lên, chớp mắt liền xuất hiện một thế giới tuyệt đẹp, nơi này lấp lánh ba màu đỏ vàng xanh lam.

Ánh bảy màu lóe lên, Lục Vân trở lại nguyên bản, ánh mắt dò xét bốn phía, chỉ thấy nơi đây nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút, bất quá cũng có thể nói là rộng rãi, cả đại điện ngập đầy ánh sáng hỗn hợp, khiến cho người ta chói mắt tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều.

Tập trung tinh thần, Lục Vân dò xét vùng lân cận, phát hiện mắt thường vốn không thể nhìn xa được, Ý Niệm Thần Ba cũng chịu nhiều loạn rất lớn, bản thân rơi vào trong vùng mê loạn.

Tình trạng như vậy, Vân giới Thiên Tôn ẩn nấp nơi nào, chàng căn bản không tìm ra được, địch nhân trong tối, ta ngoài ánh sáng, tình thế có thể nói là bất lợi rất lớn.

Ở trong nguy hiểm, Lục Vân càng đặc biệt cẩn thận, vừa dùng Ý Niệm Thần Ba vô hình phân bố phòng ngự trùng trùng điệp điệp, vừa phân tích đặc tính của ánh sáng đỏ vàng xanh lam.

Thông qua tìm hiểu, Lục Vân phát hiện ba loại ánh sáng này có tính chất đặc biệt độc nhất vô nhị, trong đó sắc đỏ sẽ ngăn trở tầm nhìn quan sát của mắt thường, sắc vàng lại phản xạ lại Ý Niệm Thần Ba, còn sắc xanh lam lại ngăn trở hoàn toàn không cho linh thức xuyên qua. Ba màu hòa lẫn vào nhau, liền khiến cho người ở trong đó có mắt như mù, không thể nhìn rõ chuyện gì.

Thôi không nghĩ thêm, Lục Vân ngưng thần suy tư, hoàn cảnh như vậy giao chiến với Vân giới Thiên Tôn tất nhiên không có đường thắng, phải làm thế nào mới xoay chuyển tình thế?

- Lục Vân, không ngờ ngươi thật có bản lĩnh, nhanh chóng giải được huyền cơ bên trong để tiến vào tầng thứ hai. Nhưng càng lên cao, tình cảnh của ngươi càng nguy hiểm, thiết nghĩ điểm này ngươi cũng đã có phát giác.

Thanh âm phiêu hốt bất định, lại có mấy phần uy hiếp từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Lục Vân cười lạnh mấy tiếng, phản bác lại:

- Vô Cực thần điện chỉ có ba tầng, mỗi lần ta tiến lên một tầng, đường lui của ngươi lại ngắn đi một tầng, khoảng cách đến cái chết của ngươi cũng mất đi một phần, điều này hẳn ngươi cũng nên cảnh giác.

- Hay cho Lục Vân ngươi giọng điệu thật sắc bén, tâm trí thật cuồng vọng. Bây giờ nếu như ngươi đã đến tầng thứ hai của Vô Cực thần điện, hẳn không cần phải nghĩ toàn mạng trở ra. Nói thật cho ngươi biết, tầng này có tên là “U Hoàng Huyết giới”, ngụ ý vào lúc hoàng hôn, anh hùng chậm chạp, kiếp nạn đầu rơi máu chảy xảy đến.

Lời vừa dứt, trong đại điện ảo ảnh đột nhiên hiện ra, ba bóng sáng một đỏ, một vàng, một xanh bắn đến như chớp, hệt như có ba lưỡi đao bén với sức mạnh chém nát thời gian và không gian, hung hăng bắn thẳng đến Lục Vân.

Đứng yên bất động, Lục Vân phẳng phất như không biết, nhưng ba bóng sáng đó khi đến gần liền bị phòng ngự của chàng đánh nát. Trong lòng Lục Vân hiểu, né tránh hẳn là có thể, nhưng chàng biết rõ, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, vì thế chàng dự tính dùng tĩnh chế ngự động, dùng bất biến để ứng phó vạn biến, trong lúc chưa nghĩ được đối sách tốt, tạm thời không cần phản kích.

Vân giới Thiên Tôn hơi kinh ngạc với phản ứng của chàng, cười trào lộng:

- Lục Vân, ngươi rất thông minh. Nhưng nếu chỉ như thế không đối phó lại, ngươi có thể chịu đựng đến lúc nào đây?

Lời vừa dứt, bóng sáng lại xuất hiện, lần này là sáu luồng đao sáng dùng thế hợp nhau phát kích, uy lực lập tức tăng gấp bội.

Lục Vân cảm nhận được áp lực, vội vàng thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, toàn thân đột nhiên mờ đi hệt như bằng không khí, thoải mái chịu đựng tất cả công kích. Đồng thời, Lục Vân cũng nghĩ đến một đối sách, đó là gia tăng thêm vào ánh sáng ba màu để dùng chính nó hỗ trợ chính mình phân tích mọi thứ chung quanh.

Ánh xanh lóe lên, Lục Vân không chút chậm trễ, “Thái Huyền Liệt Thiên đạo” mạnh mẽ tuôn trào từ người chàng hệt như một cơn cuồng phong thổi đến, chỉ giây lát đã ngập tràn khắp đại điện, khiến cho ánh sáng bốn bề càng thêm chói mắt, tầm nhìn càng thêm phân mờ hồ không rõ.

La lên một tiếng kinh dị, Vân giới Thiên Tôn quát lớn:

- Lục Vân ngươi thật giỏi hoạt, đáng tiếc ngươi suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Chữ rồi vừa dứt, ánh sáng ba màu trong đại điện đột nhiên hội tụ lại, hình thành một quả cầu ánh sáng ba màu quanh thân Lục Vân, bề mặt có hào quang luân chuyển, mỗi lần lướt quanh một vòng thì quả cầu ánh sáng lại thu nhỏ một khoảng nhất định.

Rất nhanh, quả cầu này đã thu nhỏ đến đường kính chừng một trượng, áp lực bên trong càng mạnh mẽ, cho dù Lục Vân đã thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” cũng vẫn cảm nhận được nguy cơ.

Một chiêu này của Vân giới Thiên Tôn thật ác độc, ông lợi dụng đặc tính của ánh sáng ba màu ngăn trở mọi tầng ý thức xuyên qua, mạnh mẽ vây khốn Lục Vân vào trong, ép chàng không cách nào thi triển thuật Không Gian Khiêu Dực, chỉ có thể thẳng thắn đón đỡ mà thôi.

Đồng thời, Vân giới Thiên Tôn lợi dụng hoàn cảnh vật lý nơi này, thúc động đồng thời sáu Thái Cực Bát Quái trước sau, trái phải, trên dưới cùng vận hành, phát động một chiêu mạnh đến tuyệt thần diệt tiên.

Nguy hiểm nhanh chóng ập đến, Lục Vân không ngờ Vân giới Thiên Tôn lại xuất động toàn lực tấn công, điều này khiến lòng chàng chấn động, trong lúc gấp rút không khỏi hơi bối rối trở tay không kịp. Cố gắng định thần lại, Lục Vân vừa suy nghĩ kế ứng phó, vừa mở rộng hai tay phát xuất khí thể to lớn để chống lại áp lực sinh ra do quả cầu ánh sáng thu nhỏ lại.

Hai sức mạnh gặp nhau, sức mạnh điên cuồng hoang dã trong quả cầu ánh sáng tung hoành đánh thẳng, khiến cho thân thể Lục Vân lắc lự, khoe miệng tươm máu tươi. Theo lý thuật, lúc này Lục Vân đã tiến đến mức kinh thiên động địa, hẳn không dễ dàng bị vây khốn.

Nhưng một chiêu này của Vân giới Thiên Tôn, chính là hội tụ toàn bộ linh khí của Vân Chi Pháp giới, dùng Vô Cực thần điện làm chất trung gian, phát ra một chiêu hủy trời diệt đất. Vì vậy, phản kích của Lục Vân bị nó đánh lui, sức phản lực lại thêm áp lực bên ngoài tự nhiên ép cho Lục Vân trọng thương phun máu.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Lục Vân nhanh chóng điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, vừa thay đổi pháp quyết tiếp tục phản kháng, vừa thi triển Hóa Hồn phù thôn tính áp lực quanh mình. Lúc này đây, áp lực quanh thân của Lục Vân đã mạnh đến mức có thể hủy diệt mọi vật thể. Để trung hòa được nguy cơ này, Lục Vân chỉ có thể dùng Hóa Hồn phù thôn tính luồng sức mạnh này, hơn nữa còn biến nó thành chân nguyên nhập vào trong cơ thể mình, nhằm giảm thiểu áp lực bên ngoài, giảm co với sự hủy diệt đang ập đến.

Biện pháp của Lục Vân đúng là không sai, nhưng sau khi thi triển rồi chàng mới phát hiện, tốc độ tạo nên chân nguyên của mình còn xa mới so được với tốc độ gia tăng của áp lực bên ngoài, hành động này có thể nói là như đào ao chứa nước biển, căn bản không thể đối phó được.

Hơi giận dữ, Lục Vân trong tình huống không còn cách nào thực hiện được, trong lòng phát sinh một tình cảm nóng nảy.

Trong lòng chàng vốn cho mình có được sức mạnh to lớn, đủ sức hủy diệt mọi thứ, nhưng hiện thực tuyệt đối không phải như vậy, đúng là có nhiều chuyện không thể dự tính được biến hóa, đã điều khiển vận mệnh của chàng.

Phát hiện được quẩn bách của Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn bật cười lớn nói:

- Lục Vân, nhiều lần giao chiến ngươi đều may mắn thoát khỏi, nhưng lần này ngươi tuyệt đối không còn được may mắn đó nữa đâu.

Lục Vân gầm lên giận dữ:

- Đừng vội đắc ý, ta có thể vài lần không chết, tuyệt đối không nhờ vào vận may, mà chính là thực lực của ta.

Hai tay giơ cao, toàn thân Lục Vân lấp lánh ánh bảy màu. Trong tình huống bị ép không còn lối thoát, chàng bắt đầu thi triển toàn lực “Thiên Địa Vô Cực”, dùng cảnh giới “Sở Hướng Vô Định”, bắt đầu phát động phản kích mãnh liệt nhất.

Theo sự vận chuyển nhanh chóng của chân nguyên toàn thân Lục Vân, một luồng bá khí rung động trời đất bắt đầu tuôn ra, chớp mắt đã gặp phải áp lực do quả cầu ánh sáng tạo ra, giữa hai bên liền có hoa lửa tung tóe, tiếng sấm ầm ầm không dứt, toàn bộ quả cầu ánh sáng dao động nhấp nhô, cảnh tượng bên trong thật hỗn loạn, căn bản nhìn không rõ được hình bóng của Lục Vân.

Tình huống này cứ mãi tiếp tục, Vân giới Thiên Tôn khi cảm ứng được Lục Vân phản kích kịch liệt, vội vàng thúc động toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, dùng quyết tâm cứng rắn vô cùng, tập trung vào một chỗ.

Cứ như thế, quả cầu ánh sáng chịu ảnh hưởng của ông, lập tức uy lực tăng gấp bội, dấu hiệu bắt đầu khuếch tán nhanh chóng ngừng lại, hơn nữa còn mau chóng thu nhỏ, lập tức mạnh mẽ ép chặt Lục Vân ở giữa.

Trong đại diện, theo sự thi triển của Vân giới Thiên Tôn, ánh sáng ba màu đỏ vàng xanh lam vốn chói mắt nhanh chóng yếu đi, sáu Bát Quái xung quanh vận chuyển nhanh chóng, từng cái đều phát xuất một cột sáng xoay tròn kết nối với quả cầu ánh sáng, hỗ trợ Vân giới Thiên Tôn áp chế Lục Vân trong chỗ nguy khốn.

Rơi thân vào vòng nguy hiểm, Lục Vân ngoan cường phản kích, dùng sức mạnh to lớn vô cùng chống đỡ khiến phạm vi không chế của quả cầu ánh sáng giữ nguyên, không cách nào thu nhỏ nữa. Cứ như vậy, hai bên rơi vào tình trạng giằng co, sức mạnh cả hai nhanh chóng tiêu hao, ai có thể kiên trì tới cuối cùng thì có thể đạt được thắng lợi.

Trước mắt, phân tích tình hình của Lục Vân, chàng đã bị trọng thương, tuy nhiên chàng lại có thể chuyển hóa áp lực to lớn bên ngoài thành chân nguyên bản thân, dùng nó để chống lại Vân giới Thiên Tôn, nhưng cứ kéo dài mãi như thế, thân thể chàng căn bản không cách nào chịu đựng nổi, cuối cùng vẫn phải rơi vào vận mệnh bại vong. Điều này, trong lòng Lục Vân có quan tâm, nhưng lúc này chàng không còn cách nào khác, ngoại trừ việc liều chết còn có thể làm thế nào đây?

832. Chương 834 – Bức Tẩu Vân Tôn (ép Cho Vân Tôn Bỏ Chạy)

Một đời Lục Vân, mưa gió không ngừng, chàng khát vọng tự do, khát vọng làm chủ vận mệnh của mình, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy cay đắng, lại có được mấy người hiểu rõ đây?

Nghĩ đến những điều này, suy nghĩ của Lục Vân rời xa thân thể chàng. Nhưng đúng lúc này, thân thể thiếu đi sự điều khiển của ý thức, ngay khi ý thức phản kháng giảm mạnh, áp lực bên ngoài đột nhiên đến gần, khiến cho chàng lập tức rơi vào nguy cơ.

Thời điểm đó, Lục Vân vẫn còn mãi nhớ đến những chuyện trong dĩ vãng, không chút ý thức đến nguy cơ trước mặt. Nhưng trong não của chàng, một tia ý thức yếu ớt lúc này xuất hiện, nhanh chóng chiếm lấy đại não của chàng, tiếp quản sự điều khiển thân thể chàng.

Thời điểm này, sự tình kỳ diệu xuất hiện trên người Lục Vân. Chỉ thấy toàn thân chàng hào quang bảy màu rực lên mạnh mẽ, vô số làn sáng rời khỏi thân thể chàng đón gió kéo dài ra, hóa thành một thanh kiếm ánh sáng bảy màu mang theo khí thế không gì chống nổi, liên miên không ngừng chém thẳng vào quả cầu kết giới ánh sáng bên ngoài. Tình cảnh này xuất hiện bất ngờ, nhưng phân tích cẩn thận hẳn sẽ phát hiện, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên, không hề có một chút khiên cưỡng nào.

Ý thức của Lục Vân trong lúc bất ngờ rời khỏi thân thể. Đúng lúc đó, thân thể chàng ở tình trạng vô ý thức. Diệt Thần kiếm trong cơ thể cảm ứng chủ nhân gặp phải nguy hiểm, liền tự động nắm lấy ý thức của chàng, dùng phương thức đặc biệt của thần kiếm bắt đầu phát động phản công.

Như vậy, toàn thân Lục Vân liền tỏ lộ những làn kiếm bảy màu, luồng sức mạnh diệt thần không gì chống nổi, xuyên qua áp lực to lớn, chém thẳng vào vách sáng, liền phát sinh hoa lửa rực rỡ.

Sự chiếm hữu của Diệt Thần kiếm khiến cho thân thể Lục Vân phát sinh biến chuyển rất lớn. Thân là một thanh thần binh cực mạnh, nguyên tắc của Diệt Thần kiếm là hủy diệt tất cả, do đó thể công sắc bén, có thể nói là không gì không làm được.

Như vậy, quả cầu ánh sáng do Vân giới Thiên Tôn tạo ra gặp phải phản kích của Diệt Thần kiếm, lập tức dao động kịch liệt, rất nhanh xuất hiện một luồng sáng bảy màu mạnh mẽ chói mắt phá vách xông ra, lập tức chém nát quả cầu ánh sáng, khiến Vân giới Thiên Tôn bị trọng thương hất tung ra xa.

Một âm thanh to lớn vang vọng giữa đại diện mãi không thôi. Khi Diệt Thần kiếm đã giải trừ được nguy cơ cho Lục Vân rồi, nó tự động ẩn đi, khiến cho ý thức của Lục Vân quay về lại trong thân thể, mọi thứ

phẳng phát như chưa từng xảy ra.

Về việc này, Lục Vân hơi mơ hồ, bất quá trước mắt chàng không quan tâm đến điều gì cả, phản ứng thứ nhất của chàng chính là phóng mình bay ra, nhắm thẳng về Vân giới Thiên Tôn bị trọng thương đang rơi xuống để phát động công kích mãnh liệt.

Rống lên một tiếng giận dữ, Vân giới Thiên Tôn vẻ mặt đầy thất kinh, vừa múa chưởng đón lấy, vừa quát lên:

- Lục Vân, ngươi vừa rồi làm thế nào có thể phá giải thế công của ta được?

Lục Vân cười lạnh nói:

- Không cần phải gấp, trước khi ngươi chết ta sẽ cho ngươi biết.

Chưởng phát ra như sấm động, cuồng phong hội tụ, những làn sáng chói mắt đan lại với nhau, ảo hóa thành ngàn vạn cánh tay, thẳng thắn giao chiến với những làn sáng màu xanh lam thẫm do Vân giới Thiên Tôn phát xuất, liền sinh ra những vụ nổ kinh trời, hào quang tung bay tứ tán bao trùm cả hai người vào trong.

Trong đại điện, âm thanh sấm sét bùng nổ mãi không ngừng, hai luồng bóng sáng di động cực nhanh, lần lượt tiến lùi theo thứ tự, đến nơi nào thì tiếng sấm vang rung trời, khí lưu điên cuồng hoang dã quét qua mọi thứ.

Giao chiến cứ mãi kéo dài. Lục Vân kể từ lúc xoay chuyển được chiến cuộc, liền phát động thế công điên cuồng không ngừng, ý đồ muốn lập tức tiêu diệt Vân giới Thiên Tôn. Nhưng giao chiến đã lâu, Lục Vân bất ngờ phát hiện thực lực của Vân giới Thiên Tôn còn mạnh hơn ba phần so với khi ở tầng thứ nhất. Cứ như thế, cuộc chiến giữa hai người rơi vào thế giằng co.

Quát lạnh một tiếng, Vân giới Thiên Tôn nói:

- Lục Vân, ngươi quả nhiên không hổ là kẻ nghịch thiên, thực lực đúng là có chỗ hơn người. Nhưng nơi đây, ta là người quyết định vận mệnh, nếu ta muốn ngươi chết thì ngươi chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Hừ một tiếng khinh thị, Lục Vân nói:

- Phải vậy chăng, thế ngươi hẳn cho ta được thấy những bản lĩnh ngươi còn ẩn giấu, xem có thể tiêu diệt ta được hay chăng.

Vân giới Thiên Tôn cười âm trầm nói:

- Không cần phải gấp, lập tức ngươi sẽ biết hôm nay ai sống ai chết.

Lời vừa dứt hình bóng lóe lên biến mất, xảo diệu thoát khỏi giằng co của Lục Vân, xuất hiện ngay tại vị trí trung gian của đại điện.

Hai tay giang ra, toàn thân Vân giới Thiên Tôn hào quang ngũ sắc lấp lánh, bên ngoài thân hình xuất hiện một kết giới phòng ngự rực rỡ, đồng thời xuất hiện sáu luồng hào quang theo các hướng trước sau trái phải trên dưới, kết nối với sáu Thái Cực Bát Quái trong đại điện, lần lượt dung hợp thành một thể, hình thành một hình ảnh chấn động lòng người.

Vân giới Thiên Tôn ở trong đó, liên tục không ngừng hấp thu linh khí to lớn bốn bề, hình thành hai vòng sáng ngũ sắc giao nhau bên ngoài thân thể, phát ra từng làn sóng ánh sáng phẳng phát như kiếm bén chạy ra bên ngoài, đi đến nơi nào thì không gì chống nổi.

Về mặt Lục Vân âm trầm lại. Sức mạnh đáng sợ trên người Vân giới Thiên Tôn đó khiến chàng chấn động, mơ hồ còn cảm thấy mấy phần lạnh mình. Ở tầng thứ nhất trước đây, khi Lục Vân giao chiến với Vân giới Thiên Tôn, còn phát hiện thực lực đối phương không bằng mình, bây giờ phát hiện thực lực cả hai không ngờ đã tương đồng.

Lúc này lại được sự tương trợ của sức mạnh từ đại điện thần bí, trận chiến này thắng bại thế nào, trong lòng Lục Vân cũng không chắc chắn. Nhưng cho dù kết cục thế nào, Lục Vân dù sao cũng là Lục Vân, gấp phải cường địch càng mạnh hơn chính là bản tính trời cho của chàng, vì thế chàng không chút sợ hãi.

Hai tay đưa ngang trước ngực, kết thành ấn. Trong mắt Lục Vân bảy màu lấp lánh, toàn thân chỉ chớp chớp mắt đã biến thành tàn khốc lạnh lùng mà nghiêm trang lợi hại, từ trên người chàng phát ra một luồng khí vương giả uy hiếp cả đất trời.

Bên ngoài thân thể, những làn sáng rực rỡ bay lượn tạo thành những tầng mây, ngưng tụ hóa thành một đám mây sáng bảy màu, nhẹ nhàng nâng chàng lên. Phía sau lưng, một vòng sáng bảy màu nằm ngay sau não, phát ra những làn sáng chói mắt. Lục Vân hết như một thiên thần, uy nghiêm mà lạnh lùng đẹp đẽ.

Trong âm thầm, Lục Vân và Vân giới Thiên Tôn đã triển khai một chiêu tối hậu. Về phía Vân giới Thiên Tôn, bên ngoài thân thể ông chính là hai vòng sáng đan thành hình chữ thập, đang liên tục không ngừng hấp thu sức mạnh thần bí của đại điện để chuyển hóa thành hào quang có sức hủy diệt, khi đã gia tăng đến mức cực hạn sẽ bộc phát mãnh liệt, nhìn xa xa hết như hào quang đan thành hình chữ thập tung hoành mở rộng, điểm hội tụ nhắm thẳng vào Lục Vân.

Bốn bề, cuồng phong rít lên điên cuồng, khí lưu cuộn cuộn chuyển động, khiến đại điện chấn động kinh khiếp, lại có uy thế nghiêng trời lệch đất bắn thẳng đến Lục Vân.

Đối mặt với một chiêu này, hai mắt Lục Vân mở to trừng trừng, hai tay kết ấn đột nhiên giơ cao, hào quang bảy màu quanh thân hùng dũng dâng lên cao, khi đến trên đầu liền đột nhiên hợp lại, hình thành một quả cầu ánh sáng bảy màu, dừng lại trên đỉnh đầu Lục Vân.

Theo sự hội tụ của quả cầu ánh sáng, toàn thân Lục Vân sáng ánh sáng nhấp nhô, vô số phù chú ánh sáng bảy màu bắn ra bốn phía, hình thành một kết giới đầy những phù chú ánh sáng bảy màu, bảo hộ chặt chẽ chàng ở bên trong.

Đồng thời, hào quang trên đầu Lục Vân mạnh hẳn, một thanh kiếm ánh sáng bảy màu đột ngột nhô lên, khi đâm vào quả cầu ánh sáng rồi, lập tức thôn tính hết năng lượng quả cầu ánh sáng, toàn thân kiếm hào quang rực chiếu, bộc phát luồng sức mạnh chấn động trời đất.

Diệt Thần xuất hiện, trời đất khóc than! Đây là vật hiệu xưng thần binh có thể diệt được vạn vật, theo sự khống chế của Lục Vân, lắc lư nhắm thẳng vào Vân giới Thiên Tôn giữa không trung chém xuống. Chỉ thấy ánh sáng bảy màu lóe lên, một dải ánh sáng bắn vọt ra, gặp gió hóa thành một thanh kiếm ánh sáng to lớn có uy thế chấn động thể giới, xuất hiện ngay trên đầu của Vân giới Thiên Tôn.

Bốn bề, phù chú ánh sáng bảy màu lần lượt phân tán, xem có vẻ rối loạn lung tung không thành chương pháp, nhưng lại có sự xảo diệu, hình thành một khu vực đặc biệt, ngăn cách hoàn toàn Vân giới Thiên Tôn với không gian bên ngoài.

Hai chiêu cực mạnh gặp nhau giữa không trung, cú chém hình chữ thập đan xen của Vân giới Thiên Tôn gặp phải Diệt Thần kiếm của Lục Vân, hai bên tranh đấu kịch liệt, bộc phát hào quang mạnh mẽ vô cùng, lập tức che phủ hết mọi thứ. Tiếng sấm vang lên trong đại điện, sức mạnh phát nổ đáng sợ khiến cho đại điện rung động không yên, lắc lư như muốn ngã đổ, khiến cho người ta cảm thấy như ngày tận thế xảy đến.

Trong khi giao chiến, cú chém hình chữ thập giao nhau của Vân giới Thiên Tôn mãnh liệt dị thường, uy lực của nó ngay cả Lục Vân cũng chưa từng nhìn thấy. Nhưng khi gặp phải Diệt Thần kiếm của Lục Vân, lập tức yếu đi không ít, sau khi chống đỡ được một lúc, cuối cùng bị Diệt Thần kiếm chém tan.

Nhìn thấy thanh kiếm ánh sáng bảy màu đó chém xuống, khuôn mặt Vân giới Thiên Tôn biến hẳn, miệng rộng lên liên miên, hai tay múa lên nhanh chóng, chưởng lực đan xem hóa thành một cột sáng ngũ sắc đón lấy một kiếm đó. Phản kích trong lúc lúng túng của Vân giới Thiên Tôn tạm thời chống được Diệt Thần kiếm, nhưng chỉ trong chớp mắt, Diệt Thần kiếm liền chém tan cột sáng ngũ sắc của ông, tiếp tục nhắm thẳng vào đỉnh đầu ông chém xuống.

Đến lúc này, Vân giới Thiên Tôn trong lòng kinh hãi, nhanh chóng xoay mình muốn bỏ chạy, lại thấy không gian bốn bề đã sớm ngưng tụ, không thể di động một chút nào.

Gầm lên điên cuồng một tiếng, Vân giới Thiên Tôn ngập lòng không cam, toàn thân đột nhiên hóa thành ánh sáng, ngay lúc Diệt Thần kiếm đến sát cơ thể thì toàn thân lóe lên thành luồng sáng âm u, biến mất thần kỳ.

Một kiếm này chém trúng Vân giới Thiên Tôn, nhưng lại không đánh trúng thật sự, bởi vì đúng lúc đó ông đã xảo diệu bỏ chạy, bắt quả cũng chịu trọng thương rất nặng. Lục Vân hơi có chút hối hận, một chiêu này lại bị ông thoát được. Vân giới Thiên Tôn này thật sự là không đơn giản.

Thu lại Diệt Thần kiếm, Lục Vân vừa điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể để trị thương, vừa quan sát tình huống bốn bề chung quanh, tìm kiếm xem Vân giới Thiên Tôn chạy về phía nào.

Theo phân tích của Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn có nhiều khả năng đã trốn lên tầng thứ ba, tạm thời né tránh truy sát của mình, lợi dụng thời cơ trị thương. Trước mắt, mình phải tìm ra phương pháp hóa giải tiến vào đó trong thời gian ngắn nhất, lợi dụng lúc đối phương trọng thương để tiêu diệt ông, hoàn thành lời thề của mình.

Quan sát một lúc, Lục Vân không phát hiện được một chút dị thường nào, bắt quả lại nghĩ đến vị trí Vân giới Thiên Tôn biến mất, đó chính là vị trí ngay trung tâm của đại điện, trung tâm của cả sáu bát quái, lẽ nào đó chính là nơi quan trọng?

Nghĩ đến nơi đó, Lục Vân di chuyển đến ngay, phát ra sáu luồng ánh sáng chia ra kết nối với sáu bát quái, phân tích tình huống chung quanh. Rất nhanh, vô số tín hiệu phản hồi, sau khi được Lục Vân phân tích rõ ràng để suy đoán, cuối cùng cũng tìm được mấu chốt quan trọng bên trong.

Ngừng đầu lên, Lục Vân nhìn lên đỉnh đầu, âm hiểm nói:

- Vân giới Thiên Tôn, nhớ lấy lời ta, mỗi lần ta lên một tầng, ngươi cũng gần hơn với cái chết.

Nói rồi toàn thân sáng ánh sáng dao động, cả thân hình uốn éo biến hình dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một điểm ánh sáng, âm thầm lặng lẽ biến mất.

Lần này đây, Lục Vân cảm giác rõ ràng khác với lần xuyên qua trước đó, áp lực bốn phía rất lớn, tu vi hơi yếu chắc chắn bị hồn phi phách tán. Thấy vậy, Lục Vân hơi kinh ngạc cũng hơi chút hiếu kỳ, cuối cùng tầng thứ ba của Vô Cực thần điện có ẩn chứa huyền cơ gì đây, vì sao lại hung hiểm như vậy?

Thời gian trôi qua chớp mắt, Lục Vân rất nhanh chóng xuyên qua tầng không gian đó, tiến vào tầng thứ ba của Vô Cực thần điện.

833. Chương 835 – Truy Vãn Duyên Do (truy Hối Nguyên Do)

Giữa đại điện có một đài tròn bốn mặt, ở tầng dưới hình vuông, trên đầu lại hình tròn. Hình tròn này hơi kỳ quái, bề mặt lấp lánh ánh ngũ sắc, không ngờ đó lại là một hình Thái Cực bằng mây, bên trên có một người ngồi. Người đó chính là Vân giới Thiên Tôn, lúc này thần sắc bình an, hai mắt nhắm lại, chính là đang tĩnh tâm nhập định.

Gioại trừ những điều này, đại điện trống rỗng, duy trên mặt đất có điêu khắc một số hình ảnh mây mù kỳ quái có hình dáng lạ thường, phân bố toàn thể đại điện. Phía trên đầu, ngay nóc của đại điện, đúng vào vị trí chiếu thẳng xuống đài bốn mặt, có một vầng mây sáng ngũ sắc không ngừng biến đổi sắc thái, hơn nữa còn chiếu lên hào quang rực rỡ, vừa hay rơi vào một viên ngọc châu đính trên đỉnh tháp, giữa hai bên ánh sáng huyền ảo lưu động, cùng lúc chuyển đổi.

Thoải không nhìn nữa, Lục Vân đưa mắt quan sát Vân giới Thiên Tôn, trong lòng sinh ra một loại cảm giác kỳ quái. Trước đây, ở hai tầng dưới, Lục Vân đều có thể cảm ứng được biến hóa của Vân giới Thiên Tôn rõ ràng, nhưng lúc này đây, đối phương ở ngay trước mặt, mà chàng lại không thể nhìn thấu được.

Với tu vi lúc này của Lục Vân, cho dù là Yêu Hoàng Liệt Thiên đứng trước mặt, chàng cũng có thể nắm bắt được biến hóa của đối phương, vì sao đối diện với Vân giới Thiên Tôn lại cảm thấy thần bí khó lường đây?

Suy nghĩ về vấn đề này, Lục Vân nghĩ đến một chuyện kỳ quái. Đó là khi ở trong tầng thứ hai đại điện, Vân giới Thiên Tôn lại có tu vi cao hơn ba phần so với tầng thứ nhất, như vậy ở tầng thứ ba này, tu vi của ông lại tăng lên tương ứng chăng?

Suy đoán này hơi có phần vô đoán, bắt quả Lục Vân lại mơ hồ cảm thấy có mấy phần khả năng, nhưng vì sao lại như vậy, chàng còn nghĩ không ra được nguyên nhân.

Loại bỏ những suy nghĩ lung tung, Lục Vân lạnh nhạt nhìn Vân giới Thiên Tôn, giọng âm hiểm nói:

- Đây là tầng cuối cùng, ngươi đã không còn đường bỏ chạy, hay là đem hết dũng khí chiến đấu với ta một trận đi.

Mở hai mắt ra, Vân giới Thiên Tôn diễm nhiên nhìn Lục Vân, hơi có chút tiếc nuối nói:

- Lục Vân, ngươi không cần phải truy đuổi đến, bởi vì ngươi không đến còn một chút sinh cơ, nhưng ngươi đến rồi hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Dựng ngược cặp mày kiếm, Lục Vân không thèm để ý nói:

- Lời này ngươi nói đã nhiều lần rồi, nhưng không một lần thực hiện được, ngươi còn chưa tỉnh lại đi.

Vân giới Thiên Tôn thở dài nhẹ nhõm, nhỏ giọng nói:

- Nhớ năm xưa, khi ta sáng lập Vân Chi Pháp giới rồi, liền ngủ ở nơi đây, lại đem một nửa sức mạnh của ta lưu lại ở đây, còn lại một phần thì bố trí ở tầng thứ hai, sức lực còn lại bảo tồn trong cơ thể, để nó xử lý mọi chuyện. Hôm nay, ngươi đã đến đây khiến cho toàn bộ sức mạnh của ta quay lại hoàn toàn, điều này dự báo Vân Chi Pháp giới đã đến bước nguy hiểm trùng trùng, vì thế để bảo tồn tâm huyết năm xưa, ta hẳn phải tiêu diệt ngươi để duy trì sự an toàn ổn định nơi đây.

Lục Vân vừa nghe thấy thất kinh, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Ngươi nói vậy là mọi chuyện trước đó tuyệt đối không phải là bản thân thật sự của ngươi, bây giờ mới chính là một Vân giới Thiên Tôn hoàn chỉnh?

Diễm nhiên gật đầu, Vân giới Thiên Tôn nói:

- Đúng thế, hình bóng ta lúc trước chỉ là một bộ phận ý thức, bất quá mọi thứ đều do ta chịu trách nhiệm, vì thế ngươi có thù oán gì đều có thể đến ta đòi. Nhưng nói một câu thật lòng, trước đây thực lực ngươi vượt thắng ta, còn có cơ hội tranh đấu với ta, nhưng hiện tại ngươi còn thua ta rất xa, vì thế trận chiến này ngươi phải chết không còn gì phải nghi ngờ.

Về mặt âm trầm, Lục Vân hừ giọng nói:

- Không so sánh được, chưa hẳn đã biết chắc kết cục thế nào. Hôm nay ta nếu đã đến rồi, hẳn phải kết thúc ân oán giữa chúng ta, hoặc là Vân Chi Pháp giới bị hủy diệt, hoặc là Lục Vân ta chết ở nơi này.

Vân giới Thiên Tôn cười cười, hỏi lại:

- Lục Vân, ngươi sợ chẳng, nói thật được không?

Lục Vân lạnh nhạt cao ngạo đáp:

- Nói ra không phải sợ, ta chỉ hơi bất ngờ. Bất quá ta có niềm tin diệt được ngươi, bởi vì ngươi có thực lực cực cao, ta có thần binh cực mạnh.

Vân giới Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng đáp trả:

- Ngươi trên đường đến đây, gặp cao thủ Vân giới là giết hết, bản lĩnh mạnh mẽ ta rất tán thưởng. Đáng tiếc thủ đoạn của ngươi quá sức độc ác. Thân là chủ của Vân giới, ta cho dù không muốn giết ngươi, cũng không thể không giết ngươi được, bởi vì ngươi không chỉ giết môn hạ của ta, quan trọng hơn chính là thân phận của ngươi, một kẻ nghịch thiên hẳn không thể dung thứ cho tồn tại.

Lục Vân thản nhiên nói:

- Nếu đã như vậy, hà tất phải nói nhiều. Hãy để cho ta được biết qua thực lực chân chính của ngươi mạnh đến thế nào.

Hai tay hơi giơ lên, khí thể toàn thân Lục Vân ào ạt tuôn ra, một cơn gió lốc xuất hiện bao phủ quanh người chàng, hình thành một cột gió, khiến tăng thêm mấy phần uy nghiêm.

Bốn bề, ánh sáng ngũ sắc tan rã, một vòng mây bảy màu xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Vân, rồi phát ra luồng sáng bảy màu chiếu xuống bên dưới, hình thành một kết giới bảy màu bảo vệ Lục Vân ở giữa trung ương.

Vân giới Thiên Tôn nhìn Lục Vân, ánh mắt lấp lánh hào quang rực rỡ, dường như sự mạnh mẽ của Lục Vân khiến ông vừa kinh ngạc vừa cảm khái. Trầm ngâm một lúc lâu, Vân giới Thiên Tôn nói:

- Lục Vân, trước đây chúng ta đã giao chiến vài lần, tình huống thế nào hai bên cũng đều có hiểu biết. Vì thế trận chiến này ta tính chỉ dùng một chiêu để phân định sống chết, ngươi có dám hay không dám?

Lục Vân trầm tư một lúc, đáp lại:

- Có gì mà không dám, nhưng trước khi động thủ, ta có một số chuyện muốn hỏi cho rõ ràng.

Vân giới Thiên Tôn nghe vậy, thần nhiên trả lời:

- Được, có chuyện gì ngươi muốn hỏi, nếu ta có thể đáp được ta đều không muốn che giấu.

Lục Vân nhìn ông một lúc, hỏi:

- Như vậy ta sẽ hỏi. Thứ nhất, trước đây ta gặp Hư Ảo cư sĩ, đó có phải là hóa thân của người không?

Vân giới Thiên Tôn gật đầu nói:

- Đúng thế, đích xác là hóa thân của ta.

Lục Vân hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

- Lôi Thiên kia vì sao bị phạt, Bá Kiếm Vương Hầu ở nơi đâu, còn những cao thủ Vân giới còn lại lúc này đang ở nơi nào?

Nghe vậy, Vân giới Thiên Tôn trầm ngâm một lúc, sau đó đáp lại:

- Về chuyện Lôi Thiên, hắn năm đó tự tiện xông vào Chấn cung, bị ta trách phạt. Bá Kiếm Vương Hầu lại được ta phái xâm nhập nhân gian, còn những người kia ngoại trừ Thái Phượng tiên tử mãi còn chưa quay về, chỉ còn lại bảy người là Cần Khôn Tứ Tuyệt, Đào Kiếm Song Tôn cùng với Dương Cực lão đạo. Hiện tại bọn họ đang trấn thủ ở Thương Vân thất tuyệt trận.

Nghe xong, Lục Vân trầm tư một lúc, mở miệng nói:

- Còn một vấn đề cuối cùng. Ngày trước Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực nói với ta đường vào Vân Chi Pháp giới ở phía tây Ngọc Hư Tuyệt Phong khoảng ba mươi dặm, mà Thiên Hạo đạo trưởng của Vô Vi đạo phái lại nói ở Hắc Long đàm trong Tu Di sơn, thật ra ai là người nói thật?

Vân giới Thiên Tôn điềm nhiên nói:

- Lời bọn họ đều là sự thật, bởi vì Vân Chi Pháp giới có hai lối vào chia ra hai nơi như lời bọn họ nói.

Ánh mắt hơi biến đổi, kết quả này rõ ràng nằm ngoài dự đoán của Lục Vân. Bất quá suy nghĩ cẩn thận một lúc, tình huống này cũng rất bình thường. Loại bỏ tạp niệm, Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Được rồi, lời ta hỏi đã hoàn tất, bây giờ bắt đầu thôi. Nghe nói Vân Chi Pháp giới có một bảo vật trấn giới là Thiên Vương tháp, không biết vì sao mãi vẫn chưa từng thấy?

Vân giới Thiên Tôn nói:

- Thiên Vương tháp thật ra ở trước mặt ngươi, nhưng ngươi chưa từng phát hiện.

Mây kiếm cau lại, Lục Vân kinh dị lên tiếng:

- Ở trước mặt ta? Lẽ nào Vô Cực thần điện chính là do Thiên Vương tháp biến hóa thành?

Vân giới Thiên Tôn gật đầu trả lời:

- Người rất thông minh, một điểm liền nghĩ ra. Vô Cực thần điện này đúng là hóa thân của Thiên Vương tháp, bất quá gần như chỉ là tầng thứ ba, hai tầng dưới không phải.

Lục Vân kinh hãi nói:

- Nói như vậy, chúng ta trước mắt đang ở bên trong bảo tháp?

Vân giới Thiên Tôn đáp:

- Đúng thế, chúng ta hiện nay đang ở bên trong bảo tháp, vì thế trận chiến này có thể nói là bất lợi cho người.

Cười ngạo nghễ một tiếng, Lục Vân lên tiếng:

- Chỉ là một Thiên Vương tháp, còn có thể làm gì được ta. Đợi đến lúc ta diệt được người rồi, sẽ tự tay hủy bỏ Thiên Vương tháp đứng danh trong hai mươi bốn thần binh lợi khí.

Vân giới Thiên Tôn vẻ mặt điềm nhiên, không chút để ý đến lời của Lục Vân, chỉ nhẹ giọng nói:

- Lục Vân, chân nguyên người cũng đã cơ bản khôi phục, hẳn đến lúc chúng ta động thủ rồi. Thắng bại sống chết chỉ một trận chiến này, định mệnh do ai làm chủ, hẳn phải xem bản lĩnh của ta và người.

- Được, trận chiến sinh tử, ân ân oán oán. Nếu ta chết ở nơi này, mọi chuyện tự nhiên kết thúc. Nếu người chết dưới kiếm của ta, đến lúc đó Vân Chi Pháp giới của người cũng đã định sẵn phải hủy diệt.

Ngũ khí kiên định, bá khí xông lên.

Thời điểm này, khi trận chiến tới hậu sắp xảy đến, Lục Vân lại thể hiện ngạo khí không phục trời đất của chàng lần nữa, dùng hành động nghịch thiên hào khí đầy lòng.

Trong đại điện, Lục Vân đối mặt Vân giới Thiên Tôn, giữa hai bên không khí khẩn trương, một trận sinh tử sắp sửa bộc phát. Trước đây, Lục Vân giao chiến với Vân giới Thiên Tôn, chỉ là đối địch với năm phần thực lực của địch nhân. Bây giờ thực lực đối phương tăng gấp bội, Lục Vân đối mặt với cường địch như thế, cuối cùng sẽ như thế nào đây? Giữa bọn họ ước định chỉ một chiêu, kết quả của nó ai sống ai chết đây?

Vân Chi Pháp giới, Vô Cực thần điện, Lục Vân ở cách Vân giới Thiên Tôn vài trượng, cả hai lạnh lùng đối mặt, ai nấy thủ thế đợi phát động. Do bởi hạn định trong một chiêu phân thắng bại, cả hai người tỏ ra vô cùng cẩn thận, ai cũng không muốn ẩn giấu thực lực, thi triển một chiêu mạnh nhất.

Về phía Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn thực lực quá mạnh, chàng muốn thủ thắng chỉ có một cơ hội duy nhất là mượn uy lực của Diệt Thần kiếm, nhưng chỉ đơn bạc một Diệt Thần kiếm có khả năng diệt được đối phương chăng?

Quan sát Lục Vân, Vân giới Thiên Tôn hơi hơi cười cười, rõ ràng đối với trận chiến này, niềm tin của ông mạnh hơn Lục Vân. Vân giới Thiên Tôn giơ ngang hai tay, lòng bàn tay hướng xuống, hai luồng hào quang ngũ sắc phát ra từ lòng bàn tay bắn vào Thái Cực Bát Quái ông đang ngồi lên, lập tức tạo nên sự cộng hưởng, cả bụi tròn lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, vàng, đỏ, tím, xanh, lam năm màu chiếu lên không trung, hình thành hình dạng một lưới sáng phòng ngự, không những bảo hộ được thân thể Vân giới Thiên Tôn, đồng thời cũng liên kết thành một thể với vàng mây ngũ sắc trên đầu, hình thành một cột sáng ngũ sắc từ trên đầu xông thẳng lên trời cao.

Theo sự thúc động pháp quyết của Vân giới Thiên Tôn, cả đại điện sáng ánh sáng nhấp nhô, ánh sáng ngũ sắc hội tụ một chỗ, theo sự chuyển động nhanh chóng của bụi tròn bốn mặt biến hóa thành một vách sáng ngũ sắc, vừa hấp thu linh khí bốn bề, vừa phát tán sức mạnh kinh người ra xung quanh.

Cảnh tượng này cứ mãi duy trì, nhưng giây lát sau, trong đại điện hai ánh xanh đỏ bắt đầu phân rẽ, rồi nhanh chóng ảo hóa thành hai thanh pháp kiếm một đỏ một xanh, cả hai đan chéo với nhau, bay bổng một trước một sau trong đại điện, lượn tới lượn lui xung quanh Vân giới Thiên Tôn.

834. Chương 836 – Vân Tôn Chiến Tử (vân Tôn Chết Trận)

Ngoài ra, hai thanh kiếm còn có một đặc điểm, đó là từng thanh đều có ý thức nhất định, tuyệt đối không phải do chân nguyên của Vân giới Thiên Tôn tạo nên, mà chính tồn tại do trời sinh ra.

Dời mắt đi, Lục Vân nhìn Vân giới Thiên Tôn, cảm nhận ông đã bộc phát ra khí thể, trong lòng mơ hồ có dấu hiệu bất an. Từ góc độ lý trí, Lục Vân hiểu rất rõ ràng, về sự nông sâu của tu vi, bản thân mình không đủ tu vi hai mươi năm so với đối phương đã tu luyện vài ngàn năm hẳn phải có khoảng cách nhất định. Nhưng điểm này không phải là điểm quan trọng để có thể phán đoán thắng bại, thực lực tổng hợp mạnh yếu thế nào, mới là điều quan trọng để thủ thắng được.

Trước mắt, hẳn Vân giới Thiên Tôn mới sơ lược thể hiện thực lực, Lục Vân biết mạnh hơn so với bản thân mình không ít. Đợi đến lúc thực lực Vân giới Thiên Tôn gia tăng đến mức cực hạn, thì một chiêu tuyệt mạnh đó, tự mình phải đối phó thế nào, phải làm thế nào mới có thể xoay chuyển trời đất đây?

Vừa suy tư, Lục Vân cửa nhanh chóng đề tăng tu vi, đường lối vận hành của chân nguyên trong cơ thể liên tục biến đổi, sau khi đã qua một lúc suy tư, cuối cùng đã xảo diệu dung hợp được “Thiên Địa Vô Cực” và “Thái Ất Bất Diệt”, hình thành một loại phương án tổ hợp của thể công sắc bén và phòng ngự nghiêm mật.

Đứng yên giữa không trung, toàn thân Lục Vân lấp lánh ánh bảy màu, bên trong dùng “Thái Ất Bất Diệt” làm cơ bản, thiết lập ba mươi sáu vòng kết giới phòng ngự cứng rắn, bên ngoài dùng “Thiên Địa Vô Cực” làm chính yếu, thiết lập ba mươi sáu kết giới mở ra vận chuyển rất nhanh, không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Hoàn thành những chuyện này rồi, hai tay Lục Vân bắt quyết trước ngực, miệng niệm niệm mấy từ, ánh sáng bảy màu toàn thân lóe lên, hơn nữa còn từ từ mạnh lên, dùng phương thức chồng lên từng lớp để gia tăng, khiến cho toàn bộ không gian đại diện ngưng đọng, tất cả đều bị Lục Vân khống chế.

Thời gian chậm chậm trôi qua, theo sự phát động toàn lực của chân nguyên trong cơ thể Lục Vân đã tiến vào cảnh giới “Sở Hưởng Vô Định”, khiến cho thực lực gia tăng gấp mười lần, toàn thân hết như một quả cầu ánh sáng bảy màu to lớn, khí thể hẳn đã vượt quá Vân giới Thiên Tôn.

Ngạo nghễ giữa không trung, hai tay Lục Vân không hề thay đổi pháp ấn, ánh bảy màu trên đỉnh đầu hội tụ, Diệt Thần kiếm mang theo khí thể uy nghiêm cười ngạo trời đất mà vương giả nhô ra khỏi đỉnh đầu. Ngay tại sát na rời khỏi thân thể Lục Vân, Diệt Thần kiếm sinh ra một luồng sức mạnh uy hiếp cực lớn, khiến cho toàn bộ đại diện đều lắc lư kịch liệt.

Để ý đến sự dị thường của Lục Vân, âm thanh của Vân giới Thiên Tôn từ trong hư vô truyền ra:

- Thời khắc tối hậu, xem ngươi có thể tiếp nổi Không Diệt trăm vô cùng uy lực của ta không!

Lời vừa dứt, bên trong đại diện cuồng phong gào thét, hai thanh kiếm xanh đỏ nhanh chóng bắn ra, hóa thành rồng xanh phượng lửa nhắm thẳng vào ngực Lục Vân.

Vân giới Thiên Tôn ở nguyên tại chỗ, đột nhiên giơ cao hai tay, trong quá trình giơ cao lên đã hấp thu toàn bộ sức mạnh của cả Thái Cực Bát Quái vào trong lòng bàn tay, hơn nữa còn nhanh chóng bắt chéo hai tay thành chữ thập trên đỉnh đầu.

Sức mạnh to lớn theo sự áp chế của ông, hầu như chỉ trong chớp mắt, khi song chưởng của ông chém xuống, liền hóa thành một luồng sức mạnh phá trời, từ mười đầu ngón tay bộc phát ra, hình thành một lưỡi dao ánh sáng màu xanh lam thẫm, mang theo sức mạnh sông núi rạch nát trời đất chém thẳng xuống Lục Vân giữa không trung.

Bốn bề, hào quang ngũ sắc rít lên xông tới theo sau lưỡi dao ánh sáng màu xanh lam thẫm, hình thành một cái đuôi dài thậm thụt, hết như một bình khí thần kỳ ngũ sắc, mạnh mẽ làm tê liệt không gian và thời gian, tạo nên chấn động có tính hủy diệt.

Nhìn thấy hai thanh kiếm xanh đỏ bay đến, Lục Vân lóe lên ý nghĩ, kết giới bên ngoài thân thể phát ra mãnh liệt, hình thành hai cột sáng bảy màu nhanh chóng đón lấy. Lập tức hai thanh pháp kiếm đó liền bị ngăn lại ở ngoài một trượng, hai bên giao tranh kịch liệt, hoa lửa rực rỡ không ngừng tung tóe.

Lục Vân tập trung tinh thần, toàn lực chú ý đặt lên đầu, chân nguyên toàn thân chớp mắt gia tăng, một ý niệm tự tin vô cùng kiên định thúc động sức mạnh vận chuyển rất nhanh trong cơ thể, khiến cho chỉ trong chốc lát đã đạt đến điểm cực hạn, lập tức truyền vào trong Diệt Thần kiếm ở đỉnh đầu.

Ánh sáng kỳ lạ bảy màu chiếu rọi bốn phương. Thời điểm này, Diệt Thần kiếm chuyển động nhanh chóng, phù chú ánh sáng bảy màu chói mắt phân bố bốn bề, thanh kiếm gầm lên chấn động, tiếng kiếm ngâm chói tai rung động cả chín tầng trời.

Bốn bề, hào quang rực rỡ theo sự xoay tròn nhanh chóng của Diệt Thần kiếm điên cuồng tuôn ra, chỉ chớp mắt không gian liền bị nó thôn tính, đỉnh đầu của Lục Vân lại hình thành một làn kiếm sáng bảy màu dài ba trượng.

Hai mắt mở tròn, toàn thân Lục Vân khí thế bộc phát. Cả người vào lúc này hệt như một thần sét nóng nẩy. Một luồng khí bá tuyệt thiên hạ điên cuồng thổi khắp bốn phương. Hai tay bất ổn biến đổi, thần kiếm trên đỉnh đầu bay tròn, một luồng sức mạnh hủy diệt rung động bốn phía, khi Lục Vân kêu lên một tiếng điên cuồng, liền chém thẳng xuống Vân giới Thiên Tôn, vừa hay đón lấy Không Diệt trảm của đối phương.

- Diệt Thần kiếm, thần diệt trảm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! (1) Xem Thần Diệt trảm của ta giết quỷ diệt tiên!

Đại diện rung động kịch liệt. Theo sự phát xuất “Thần Diệt trảm” của Lục Vân, không gian bốn bề uốn éo, một luồng sức mạnh vận nát cả thời gian và không gian, bên trong điện liền hình thành một lỗ đen không gian, điên cuồng thôn tính tất cả mọi vật.

Giữa không trung, Không Diệt trảm mười phần uy lực của Vân giới Thiên Tôn gặp phải Thần Diệt trảm của Lục Vân, cả hai phát nổ mãnh liệt. Một bên là tuyệt kỹ số một của người mạnh nhất Vân giới, một bên là trảm pháp thần bí tự có bên trong Diệt Thần kiếm của Lục Vân, cả hai đều có cả ngàn năm, trong nhất thời giằng co không hơn không kém.

Luận về thực lực, Không Diệt trảm của Vân giới Thiên Tôn uy lực cực mạnh, lại thêm tu vi vài ngàn năm của ông, đủ sức hủy diệt mọi thứ, so với một chiêu của Lục Vân, hẳn phải mạnh hơn không ít theo lý thuyết.

Nhưng ông tuyệt đối không biết, “Thần Diệt trảm” của Lục Vân lại là tuyệt học cực mạnh được lưu giữ trên Diệt Thần kiếm, có thể phát huy uy lực của Diệt Thần kiếm đến mức cực hạn. Lục Vân sau khi tiến nhập vào cảnh giới “Sở Hướng Vô Định” rồi, mới học được tuyệt học này từ trên Diệt Thần kiếm. Trước đây Lục Vân tuy cũng đã có thi triển qua Diệt Thần kiếm, nhưng chỉ phát huy được một phần uy lực, còn xa mới có thể đẩy uy lực của thần kiếm lên hết mức, để phát ra một chiêu diệt thần.

Theo tình huống trước mắt của Lục Vân, bí ảo trên thân Diệt Thần kiếm chàng còn chưa hoàn toàn lĩnh hội được hết, chỉ khi nào “Thiên Địa Vô Cực” của chàng tiến vào tầng thứ chín “Tùy Tâm Sở Dục”, chàng mới có thể nắm vững hoàn toàn bí ảo của Diệt Thần kiếm, trở thành truyền nhân chân chính của Diệt Thần kiếm, nắm vững được sức mạnh giết thần diệt cả thế gian.

Giao phong giữa hai người xảy ra kịch liệt. Lục Vân và Vân giới Thiên Tôn ai nấy tự động thúc đẩy chân nguyên, không hề sức mạnh do mình phát ra, khiến các luồng sức mạnh ma sát rất nhanh giữa không trung, đối kháng mãnh liệt, ý đồ muốn áp chế đối phương.

Nhưng hiện tại thực lực hai bên cũng tương đương. Vân giới Thiên Tôn nắm được sức mạnh siêu cường, Diệt Thần kiếm của Lục Vân lại chiếm được ưu thế tuyệt đối, kiếm khí giết thần diệt tiên không những có thể chém nát tất cả mọi thứ tà ác, cũng có thể chém diệt tất cả sức mạnh thần thánh.

Như vậy, hai bên toàn lực đối kháng, sức mạnh của Không Diệt trảm và sức mạnh của Thần Diệt trảm tập trung vào một chỗ, lần lượt tiêu hủy lẫn nhau. Do tính chất kỳ dị đặc biệt của Thần Diệt trảm, mức độ cứng rắn lớn gấp đôi Không Diệt trảm, vì thế đối kháng với nhau một lúc, dần dần tỏ ra ưu thế của nó, từng bước từng bước áp chế được thể công của Vân giới Thiên Tôn.

Thấy vậy, Vân giới Thiên Tôn trong lòng chấn động. Trước giờ ông một mực tin tưởng, nhưng lúc này một dấu hiệu bất an hiện ra trong lòng. Thân là người sáng lập Vân Chi Pháp giới, lại có được thực lực kinh trời, khi phát hiện thấy không ổn, ông tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ đợi. Vì thế ông hấp tấp thúc động chân nguyên, ý đồ xoay chuyển càn khôn.

Đáng tiếc cho dù gia sức mạnh đến thế nào, nguồn lực không gì ngăn được do Diệt Thần kiếm phát ra đều dễ dàng chém nát mọi nỗ lực của ông.

Nhìn thấy một kiếm đến gần, Vân giới Thiên Tôn khí giận đầy mắt, miệng quát lớn một tiếng, hai tay thu lại mãnh liệt, cả thân thể xoay tròn nhanh chóng hóa thành một cột sáng ngũ sắc, bắn thẳng vào Diệt Thần kiếm giữa không trung.

Đối với Vân giới Thiên Tôn, ông đã thọ được vài ngàn năm, biết mình có thân thể bất diệt, vì thế tuy cảm nhận được sự đáng sợ của Diệt Thần kiếm, lại cũng không chút sợ hãi, dùng thân thể làm vũ khí phát động một chiêu tối hậu.

Về mặt Lục Vân âm lạnh trầm xuống, việc khiến kiếm toàn lực khiến chàng phảng phất như bị mất đi sức sống, toàn thân tỏ ra vô cùng tiêu tụy. Nhưng chàng không thể bỏ cuộc, càng lúc quan trọng khẩn thiết, càng cần phải kiên trì hơn. Vì thế chàng cắn răng dùng ý niệm kiên định vô cùng để thúc động thần kiếm triển khai một chiêu diệt thần cuối cùng.

Trước ngực, hai thanh pháp kiếm xanh đỏ lúc này đã đột phá được phòng ngự của Lục Vân, đang bắn thẳng vào ngực của chàng. Chuyện này Lục Vân có phát hiện được, nhưng chàng lại không còn lòng mà để ý, chỉ tập trung thần trí vào một chiêu, không chế Diệt Thần kiếm hung hăng chém thẳng xuống Vân giới Thiên Tôn.

Đúng lúc đó, hai thanh pháp kiếm xanh đỏ xuyên thủng thân thể của Lục Vân, Diệt Thần kiếm của Lục Vân cũng chém trúng vào Vân giới Thiên Tôn. Hai chuyện cùng lúc xảy ra, Lục Vân lập tức bị trọng thương hất bắn ra xa. Còn Vân giới Thiên Tôn lại hoàn toàn không lập tức thua cuộc, chống đỡ được một chiêu của Diệt Thần kiếm giấy lát, cuối cùng mới la lên một tiếng thê thảm, mang theo bất cam và phần nộ biến mất giữa không gian.

Cho đến chết, Vân giới Thiên Tôn mới phát hiện được, té ra thứ duy nhất trên thế gian có thể hủy diệt được thân thể bất diệt của ông lại chính là Diệt Thần kiếm trước mắt, đáng tiếc ông biết đã quá trễ.

Trận chiến giữa hai bên lúc này đã kết thúc. Nói thật lòng, Vân giới Thiên Tôn chết đi có phần đáng hối tiếc, bởi vì nếu ông không ước định một chiêu với Lục Vân, cuối cùng ai chết ai sống còn chưa chắc được.

Lục Vân trước mắt thật ra còn khuyết tật chưa hoàn chỉnh, bởi vì các pháp quyết Quỷ vực, Ma vực, Yêu vực của chàng trước được đã bị tiêu tan toàn bộ trong trận chiến trước đó, vì thế trên phương diện thực lực tổng thể, chàng hẳn không thể vượt khỏi Vân giới Thiên Tôn.

Đương nhiên, nói ngược lại, Vân giới Thiên Tôn chết đi cũng không thể cho là ly kỳ. Lục Vân đã sử dụng thực lực bản thân, phát động “Thần Diệt trăm pháp”, gia tăng uy lực của Diệt Thần kiếm lên gấp mười lần, một chiêu như vậy khắp cả thiên hạ có người nào đủ khả năng chịu nổi đây?

Lắc mình, Lục Vân cố gắng hết sức né tránh. Hai thanh kiếm xanh đỏ hoàn toàn không hề ngừng công kích cho dù Vân giới Thiên Tôn đã chết đi. Tình hình như vậy, thân thể trọng thương của Lục Vân còn phải chịu sự công kích của hai thanh kiếm xem ra thật bất lợi.

Một chiêu trước đó, hai thanh kiếm xuyên qua thân thể nên thương thế của Lục Vân rất nặng. Nếu không nhờ tu vi chàng kinh người, khó mà còn sức để né tránh. Nhưng đúng lúc tình huống nguy cơ này xảy đến, thân thể tình trạng của Lục Vân do bởi phát huy Thần Diệt trăm vừa rồi, chân nguyên toàn bộ mất hết, có thể di động được hoàn toàn trông vào một luồng ý niệm chống đỡ.

Dường như phát hiện được nguy cơ của chàng, Diệt Thần kiếm tự động bay về, xuyên vào trong thân thể chàng, cũng đồng thời cung cấp cho chàng một thực lực cực mạnh.

Ghi chú:

(1) Diệt Thần kiếm, thần diệt trăm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! = Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trăm, giết tiên phạt, tàn sát quỷ thần!

835. Chương 837 – Bộ Bộ Bức Cận (từng Bước Đến Gần)

Đến lúc này, Lục Vân mới thở ra một hơi, bay mình lên trên bụi tròn, hơi hơi thở hào hển. Thân thể trọng thương, lòng cảm thấy mệt mỏi, Lục Vân trên đường đi qua năm ải chém sáu tướng, mãi cho đến lúc này mới tính là tạm thời vui vẻ, tâm tình thật sự bình tĩnh lại.

Lời thề ngày trước hôm nay đã kết thúc. Nhớ lại trước đây, cảm khái ít nhiều ngậm lòng, ít nhiều cay đắng khó nói, làm sao có thể mô tả hết việc ra tay không ngừng trong một câu đây?

Than thở vang vọng trong đại điện. Khi Lục Vân trị thương xong cũng đã mất thời gian rất lâu. Lục Vân đứng dậy, nhìn lên đỉnh đầu. Vầng mây sáng ngũ sắc trên không lúc này đã bay mất, viên ngọc lấp lánh ánh sáng ngũ sắc cũng đã mờ đi.

Cả đại điện một vùng hoang tịch, duy nhất chỉ còn hai thanh pháp kiếm xanh đỏ yên yên lặng lặng nằm ở đó. Tay phải múa lên, Lục Vân hút hai thanh pháp kiếm vào tay, sau khi quan sát giấy lát, bật cười nói:

- Té ra là như vậy, không trách trước đây cứ một mực công kích ta. Chỉ đáng tiếc trước khi động thủ ta đã lập lời thề hủy diệt, vì thế không thể lưu lại các người được.

Nói rồi hai tay sử dụng sức lực, khống chế hai thanh pháp kiếm bay lên trời, khi đến vị trí cao bằng với viên ngọc châu trên đỉnh thần điện, hai tay Lục Vân hợp lại, hai thanh pháp kiếm tự động đâm vào nhau, lập tức phát nổ theo sự điều động của chàng, rồi hóa thành một cơn cuồng phong kinh trời tan biến ra bốn bề.

Bay người lên cao, Lục Vân thoát khỏi đỉnh tháp, tay phải giơ cao lên trời, một luồng hào quang xanh đen từ trong lòng bàn tay của chàng phát ra, chỉ trong chớp lát đã hóa thành một cột sáng ngàn trượng, theo sự khống chế của chàng chém xuống mãnh liệt, hung hăng chém trúng vào đỉnh tháp Vô Cực thần điện.

Chỉ nghe một tiếng sấm kinh khiếp, cả Vô Cực thần điện ngã âm xuống, trong bụi trần tung bay, một luồng hào quang ngũ sắc lóe lên, đó chính là một bảo tháp ba tầng, toàn thân lấp lánh ánh ngũ sắc, chớp mắt đã hóa thành một vệt sáng nhanh chóng biến mất trong không gian giữa ánh mắt kinh ngạc của Lục Vân.

Lục Vân hơi bất ngờ, hừ nhẹ một tiếng:

- Không hổ là một trong hai mươi bốn thần khí, ta đã hủy diệt được hai kiếm âm dương của người rồi, lại thêm một chiêu cực mạnh, không ngờ lại còn bảo toàn được khả năng trốn chạy, thật là một thần khí không đơn giản.

Vừa dứt lời, trước mắt đột nhiên cuồng phong thổi đến. Long Hồn vừa thấy chàng xuất hiện liền nhanh chóng chạy đến, cất tiếng hỏi với vẻ quan tâm:

- Lục Vân, người có chuyện gì khẩn thiết không, cuộc chiến cuối cùng nhất định là thảm khốc kịch liệt dĩ thường rồi?

Bật cười khổ một tiếng, Lục Vân than thở nói:

- Đúng thế, rất là kịch liệt, cũng có thể xem là một lần rất nguy hiểm, may mà cuối cùng ta chiến thắng mọi thứ. Bây giờ ...

Lục Vân đang nói chợt dừng lại vì thất kinh bởi cảnh sắc bốn bề. Chỉ thấy Vô Cực thần điện bị hủy diệt rồi, mười hai thần điện bên ngoài cũng lần lượt bị nghiêng đổ, chỉ giấy lát đã hóa thành bụi trần.

Long Hồn thấy vậy thất kinh than thở nói:

- Ô! Tất cả ngã nhào rồi, đây có phải dấu hiệu Vân Chi Pháp giới đã bị hủy diệt rồi chăng?

Lục Vân chần chừ một lát, lắc đầu nói:

- Chưa thể tính như vậy, đợi đến khi ta tiêu diệt bảy người còn lại, lúc đó cũng không khác gì nhiều. Được, đi thôi, chúng ta đi xem bảy người cuối cùng một lượt, xem bản lĩnh bọn chúng thế nào đây?

Nói rồi bay mình lên trên lưng của rồng, chỉ huy Long Hồn bay thẳng về phía Đông Bắc, chỉ lát sau đã đến trên tầng mây quý dị.

Nhìn xuống bên dưới, Long Hồn nói:

- Lục Vân, nơi này khí tức khá quý dị, cảm giác tương tự như luồng khí tức khi người xông vào cửa Vân Chi Pháp giới, bất quá lại mạnh hơn rõ ràng rất nhiều.

Lục Vân gật đầu nói:

- Người nói đúng, chính là loại khí tức đó. Tên của nó hẳn là sức mạnh Huyền Minh Thiên Cương, trước đây ta mãi không ngờ đến. Được rồi, chúng ta xuống thôi, sớm kết thúc thôi, ta cũng muốn quay về rồi, ở nhân gian còn rất nhiều chuyện đang chờ đợi ta.

Long Hồn ừ một tiếng, cả thân hình rồng to lớn nhanh chóng hạ xuống, mang theo cả thân thể Lục Vân chỉ chốc lát đã xông vào trong tầng mây quý bí đó, bốn bề mơ mơ hồ hồ khó phân biệt được.

Quan sát tình huống xung quanh, Lục Vân cảm ứng được vài luồng khí tức hơi yếu ớt, liền vỗ vào thân Long Hồn dặn dò:

- Được, giữ nguyên cao độ này không động đậy, những chuyện khác thì để cho ta xử lý.

Nói rồi hình bóng lóe lên, chớp mắt đã biến mất không thấy tung tích, một lát sau liền xuất hiện cách đó trăm trượng.

Ở giữa vùng mây mù, Lục Vân dùng linh thức sắc bén dò xét động tĩnh bốn bề, nhanh chóng cảm ứng được bảy luồng khí tức mạnh mẽ. Các luồng khí tức này do bảy người phân bố theo phương vị Thất Tinh, ai nấy đang toàn lực thi triển pháp thuật, đem toàn bộ sức mạnh tất cả hợp nhất lại, hình thành một kết giới phòng ngự đặc biệt, ý đồ muốn ngăn cản sức mạnh Huyền Minh Thiên Cương, không để nó xâm phạm.

Cười lạnh một tiếng, khí thể toàn thân Lục Vân phát ra, khí lưu mạnh mẽ khiến cho sương mù bốn bề nhanh chóng phân tán, nhanh chóng hiện ra cảnh tượng vùng chung quanh. Dò xét cẩn thận, Lục Vân phát hiện có bảy người trấn thủ Thương Vân Thất Tuyệt trận, trong đó có bốn người thường và ba đạo nhân, lại có một người nữ ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, còn lại đều là người nam, về ngoài xem ra đều trên năm mươi tuổi, người già nhất hẳn tóc đã bạc trắng.

Bảy người đứng cách nhau khoảng vài trượng, ở giữa chừng là một khu vực quý bí to nhỏ khoảng ba trượng, không ngừng thể hiện vết hở không gian pháp phù, truyền ra một lượng lớn ánh sáng sắc xanh lam thẫm. Sức mạnh của bảy người hội tụ bên trên, hết như một lưới sáng, chặt chẽ bao kín nơi đó.

Mỗi khi vết hở không gian thời gian xuất hiện, lưới sáng liền nhấp nhô kịch liệt, bảy người vội vàng gia tăng sức mạnh, toàn lực áp chế được nó. Đợi đến khi vết hở biến mất, bảy người liền lợi dụng cơ hội lấy lại hơi thở, chờ đón một lượt vết hở mới xảy ra.

Nhẹ nhàng hạ xuống, Lục Vân xuất hiện phía trên vết hở không gian thời gian, nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của bảy người, điềm nhiên lên tiếng:

- Vô Cực thần điện đã bị hủy rồi, bảy vị không cần phải phí hoài tâm sức trấn thủ nơi đây nữa.

Nghe vậy, một ông lão đầu tóc bạc trắng quát lên:

- Người là ai, đừng vội nói xàm, còn không nhanh chóng rời khỏi nơi đây?

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Ta là Lục Vân, hẳn cái tên này các vị đều đã nghe qua rồi. Mục đích đến nơi này của ta, các vị chắc cũng đã đoán được. Hiện nay, ta đã bình an vô sự xuất hiện nơi này, tin chắc có một số chuyện không cần nói, các vị cũng phải biết được rồi.

Bảy người nghe vậy sắc mặt biến hẳn, ông lão tóc bạc gần giọng nói:

- Lục Vân, người đến từ lúc nào? Còn những người kia vì sao không ngăn trở người chút nào?

Bật cười lạnh, Lục Vân lên tiếng:

- Ta đến đây đã rất lâu, còn nói đến việc ngăn cản, những người có thể ra tay đều đã ra tay hết rồi, đáng tiếc bọn họ toàn bộ đều chết trong tay ta, ngay cả Vân giới Thiên Tôn cũng không thoát khỏi được. Hiện tại cả Vân Chi Pháp giới chỉ còn lại bảy người các ngươi, chỉ cần tiêu diệt được bọn ngươi, lời thề năm xưa của ta sẽ hoàn thành.

- Nói xàm, điều này không thể xảy ra được.

Một tiếng quát giận dữ phát ra đồng thời từ bảy người, bọn họ căn bản không tin, tin tức này quả thật quá kinh người.

Lục Vân không thèm để ý, lạnh nhạt nói:

- Tin hay không tin đều không quan trọng, bây giờ bọn người chỉ cần nhớ rõ một điểm, ta đến chỉ để hủy diệt các người, vì thế phản kháng là cách duy nhất để còn sống của các người, chọn lựa như thế nào là trông vào các người thôi.

Giận dữ gầm lên một tiếng, lão già tóc bạc giọng hận thù đáp trả:

- Lục Vân, người là ác ma, bọn ta đều sẽ không bỏ qua cho người.

- Dương Cực đạo hữu không cần phải khích động, lời của Lục Vân không đáng để tin, hấn làm vậy là để đả kích bọn ta, lợi dụng lúc tâm thần bọn ta bất định để ra tay đánh lên.

Một vị đạo nhân áo xanh lên tiếng, người này đứng bên trái lão tóc bạc.

Dương Cực lão đạo nghe vậy, lập tức lạnh lùng bình tĩnh trở lại, trầm giọng nói:

- Đa tạ Hoàn đạo hữu nhắc nhở, bây giờ các vị giữ vững trận này, để ta đi thu thập hấn.

Lời vừa dứt, không đợi đạo nhân kia đáp lại, Dương Cực lão đạo liền bay người ra nhắm thẳng về phía Lục Vân.

Cười lạnh nhạt, Lục Vân nhìn nhìn Dương Cực lão đạo giận dữ đằng đằng, châm chọc:

- Tu vi của người không mạnh, những người khác vì tính cách nóng nảy giận dữ của người để phái người đến ...

- Câm miệng, người là thứ gì, lão đạo có gì cũng không đến lượt người giáo huấn. Bây giờ ta bắt người trước đã, sau đó mới cho người biết, cao thủ Vân Chi Pháp giới của ta không dễ bị xem nhẹ được đâu.

Giữa tiếng rống giận dữ, Dương Cực lão đạo múa song chưởng, hai cột sáng đỏ rực vụt bay đến, phảng phất như lưỡi lửa của rồng, uy thế bất phàm.

Lục Vân sắc mặt lạnh lại, toàn thân phát ra hàn khí bức người, lạnh giọng nói:

- Ta có bản lĩnh giáo huấn người không, người lập tức biết ngay thôi, đáng tiếc đến lúc đó đã quá trễ rồi.

Nói rồi tay phải múa lên, một luồng sáng đỏ như máu phóng thẳng ra, đánh tan cột sáng đỏ rực của Dương Cực lão đạo, lập tức ẩn thẳng vào ngực của ông.

Một tiếng kêu thảm thiết từ miệng lão đạo vang lên, chỉ thấy khuôn mặt ông uốn éo, mặt đầy vẻ thống khổ vô cùng. Nỗ lực tránh đấu, lão đạo ý đồ muốn thoát khỏi sự khống chế của Lục Vân, nhưng thân ông đã bị “Hóa Hồn phù” ăn mòn, làm sao có thể tránh thoát được.

Bốn bề, sáu người còn lại liên tiếp gầm lên giận dữ, nhưng không một ai ra tay, bởi vì chính lúc này vết hở không gian thời gian xuất hiện, sáu người căn bản không thể xoay trở được. Bất cười lạnh một tiếng, trong mắt Lục Vân thân quang lóe lên, một luồng Ý Niệm Thần Ba mật độ cao liền phá vỡ phòng ngự tâm linh của lão đạo, lập tức hủy diệt nguyên thần của ông.

Thu tay phải lại, Lục Vân nhìn sáu người còn lại, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Cửa này mở ra, Vân giới hấn phải bị hủy diệt, đến lúc đó các người còn có thể tồn tại được chăng?

Hiểu được hàm ý trong lời của Lục Vân, sáu người lập tức phát giận, quát mắng liên:

- Lục Vân người thật vô sỉ, có quang minh chính đại thì giao chiến với bọn ta một trận.

Nghe thấy bật cười lớn, Lục Vân hừ giọng nói:

- Quang minh chính đại? Trên đường ta đến đây, cao thủ Vân Chi Pháp giới các người được mấy lần quang minh chính đại đây? Trước, khi ở Khôn Hòa điện, Nhất Trần tiên cô liên thủ với Ngọc Địch Thanh Ca, Âm Dương Điền Tẩu, Thần Bút Họa Hồn bốn người thiết lập mai phục, bọn chúng như vậy có thể cho là quang minh chính đại được chăng? Sau đó, ở Tây Phương thần điện, Huyền Cực Âm Tẩu lấy tên là Huyền Nguyệt Vô Song, năm người hợp làm một thi triển thuật Liên Tâm Diệt Thần đối phó ta, đó có phải là quang minh chính đại không?

Sáu người kinh ngạc, giọng điệu Lục Vân khiến bọn họ thất kinh, cũng cảm thấy một sự bất an mãnh liệt. Nếu như quả thật lời Lục Vân không giả dối, thế các cao thủ toàn Vân Chi Pháp giới thật sự chết sạch rồi sao? Nếu như Lục Vân nói dối, chẳng làm sao biết mà nói những chuyện này?

Nghĩ đến điều này, người phụ nữ trong sáu người mở miệng lên tiếng:

- Lục Vân, thật ra ngươi muốn thế nào?

Bật cười âm hiểm, Lục Vân đáp:

- Rất đơn giản, tự tay hủy diệt Vân Chi Pháp giới, khiến nó vĩnh viễn không tồn tại.

- Tâm trạng thật tàn độc, không ngờ không phân thị phi gì cả, coi nhẹ mọi thứ. Ngươi cũng như một lũ tà ác, ông trời làm sao để cho ngươi được toại nguyện?

Người phụ nữ đó vẻ mặt khinh bỉ giận dữ trừng mắt nhìn Lục Vân.

836. Chương 838 – Trọng Hồi Cổ Địa (quay Về Nơi Xưa)

Giữa những lời chất vấn, toàn thân Lục Vân ánh bảy màu lóe hiện, một luồng sức mạnh to lớn theo cơn giận bốc lên của chàng, lập tức đánh tan lưới sáng do sáu người thiết lập, khiến cho sức mạnh Huyền Minh Thiên Cương phá vỡ xông vào, luồng kinh khí mạnh mẽ đó hất bắn sáu người, luồng khí màu xanh lam thẳm hùng dũng cuộn đến.

Lắc mình né tránh, Lục Vân cảm thấy làn sáng xanh lam thẳm đó vô cùng quý dị, liền không quản đến chuyện sống chết của sáu người, nhanh chóng quay về trên mình Long Hồn, ra lệnh cho nó vội vàng bỏ chạy.

Ở chỗ cũ, vết hõ thời không nhanh chóng mở rộng, gần như trong chớp lát đã phá rộng thành một lỗ to, luồng khí xanh lam thẳm rít lên xông qua hết như một ngọn lửa, khi nó đến nơi nào, vạn vật liền bị hủy diệt, không bao lâu đã thôn tính cả vùng không gian rộng lớn.

Từ trên tầng mây, Lục Vân nhìn thấy mọi thứ, trong lòng không khỏi cảm thán. Chàng vốn phải cao hứng, không ngờ lúc này trên mặt không một nét cười, ngược lại còn mơ hồ có chút thương đau tang tóc.

Hành trình Vân Chi Pháp giới lúc này đã kết thúc viên mãn. Vì một lời thề ngày trước, chàng đã không để ý đến đạo nghĩa tiêu diệt Vân Chi Pháp giới, giết không ít cao thủ Vân giới, điều này đối với chàng cũng là một sự khảo nghiệm tâm linh.

Chỉ sau khi trải qua, Lục Vân đột nhiên phát hiện, té ra bản thân cũng yếm thế, đáng tiếc chàng lại phải tiếp tục đi đến bước cuối cùng.

Thôi không suy nghĩ, Lục Vân quan sát một lượt tình huống chung quanh, vốn muốn tìm đường bỏ đi. Nhưng lúc này toàn bộ Vân Chi Pháp giới đã chìm trong tầng mây khí màu xanh lam thẳm, không dễ dàng tìm được ra lối đi nào cả.

Suy đoán từ cảnh tượng trước mắt, Vân Chi Pháp giới ngày trước hẳn là một sự tồn tại đặc thù, vốn nằm trong biển mây, có một áp lực khí cố định, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Lúc này, phòng ngự đã bị phá nát, do bởi nguyên nhân áp suất khí khác nhau trong ngoài mà luồng khí xanh lam thẳm nhanh chóng tiến vào. Nhưng khi áp suất khí đạt đến lúc bình ổn, khí màu xanh lam thẳm liền bắt đầu yếu dần, Vân Chi Pháp giới hẳn không còn tồn tại.

Cảm nhận được biến hóa của dòng khí, Long Hồn hỏi:

- Lục Vân, bây giờ Vân Chi Pháp giới đã bị phá hủy, chúng ta hẳn đến lúc trực tiếp quay về nhân gian, ngươi có tính toán thế nào?

Lục Vân không nói, chỉ nhìn ngẩn mãi về phía xa xa, cặp mày hơi cau lại, mơ hồ có một chút lo lắng ưu tư.

- Vân Chi Pháp giới bị tiêu diệt rồi, nhưng các cao thủ còn sống sót không ít, ngoại trừ sáu người vừa rồi có khả năng may mắn trốn thoát ra, Bá Kiếm Vương Hầu và Thái Phượng tiên tử còn sống.

Long Hồn nói:

- Người nói như thế là tính chuyện diệt cỏ tận gốc, tiêu diệt tất cả bọn họ chẳng?

Lục Vân lắc đầu nói:

- Định mệnh có cố cường cũng không được, nếu như gặp lại phải xem tình huống thế nào, gặp không được cũng là uống phí mà thôi.

Long Hồn nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta đi thôi.

Nói rồi điều chỉnh lại thân thể, dự tính hạ mình xuống.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sức mạnh của khí tức tà ác từ xa truyền đến. Điều này khiến cho Long Hồn hô lên thất kinh, vội vàng nói:

- Không được rồi, đây chính là khí tức của U Minh Ma Long, nó làm sao lại thoát ra được đây?

Lục Vân vẻ mặt khác thường, giọng than thở nói:

- Thật ra trước đây ta đã biết sẽ xảy ra như vậy, đáng tiếc ta không thể ngăn trở nó, bởi vì ta muốn hủy diệt Vân Chi Pháp giới, vì thế tất yếu phải thả nó ra. Nhớ lại lúc mới gặp U Minh Ma Long, ta đã nói cho người biết, sức mạnh phong ấn nó rất kỳ dị đặc biệt, luồng sức mạnh đó thật ra chính là nguồn lực Huyền Minh Thiên Cương, do Vân Chi Pháp giới sử dụng một biện pháp kỳ diệu để phóng lên người Ma Long. Một khi Vân Chi Pháp giới đã bị hủy diệt rồi, phương pháp đó liền không còn linh nghiệm, từ đó U Minh Ma Long liền khôi phục được tự do cho bản thân.

Long Hồn nghe thấy thở dài nhè nhẹ, cảm xúc nói:

- Có lẽ đó là ý trời chẳng, nếu không sao lại có vận mệnh gắn chặt cùng với Vân Chi Pháp giới đây?

Lục Vân tâm thần run lên, trừng trừng nhìn nó lên tiếng:

- Gắn chặt với nhau, gắn chặt cùng nhau, thật ra sẽ ứng trên người của ai đây?

Thời khắc này, Lục Vân dường như phát giác được điều gì, nhưng chàng lại khó mà nắm bắt được.

Giây lát, Lục Vân bình tĩnh trở lại, đưa mắt nhìn khắp bốn phương, than nhẹ:

- Đi thôi, nơi đây đã không còn tồn tại, chúng ta cũng nên về thôi.

Long Hồn gầm lên một tiếng dài, toàn thân phát sáng đỏ rực, mang theo Lục Vân bay đi, lưu lại giữa biển mây một luồng lửa đỏ dài ngoằng.

Gió nhẹ mơn man, hoa cỏ góp hương, trong sơn cốc trữ tình nổi lên không khí hòa hợp đất trời, xa xa trông như một màn sương mù. Giữa không trung, một cổ kiệu màu đen yên lặng bất động, bốn phía có bốn tráng hán mang y phục kỳ dị, vẻ mặt người nào cũng lạnh nhạt.

Lúc này, trước kiệu lóe lên một hình bóng. Một ông già đột nhiên xuất hiện, cung kính hành lễ với cổ kiệu rồi nói:

- Bẩm báo chủ nhân, địa phương ngài muốn tìm kiếm thuộc hạ đã tìm ra được, chính là nơi xuất phát ra sương mù.

Trong kiệu, một giọng nam trầm truyền ra:

- Hách Triết, người khẳng định nơi đó không sai chứ?

Ông già đáp lại:

- Chủ nhân yên tâm, tuyệt đối không thể sai được.

Té ra đoàn người này chính thuộc tộc Hắc Vu ở Nam Cương, trong kiệu là Vu thần, ông già chính là Đại Vu sư của Vu tộc Hách Triết. Trước đây Vu thần đã từng gặp phải Địa Âm Tà Linh, hai bên giao chiến rồi xác định giao kèo, lúc này hán xuất hiện ở nơi đây chính là trông mong điều gì?

- Nếu như đúng là nơi ta đang tìm, người hãy theo ta đi đến nơi đó một lượt, để bọn chúng ở lại trấn giữ nơi này.

Lời vừa dứt màn kiệu kéo lên, một nam tử hung ác thân hình cao lớn xuất hiện bên cạnh Hách Triết, lòng bàn tay trái hất mang theo một con rắn nhỏ sắc xanh lục, người này chính là Vu thần.

Hách Triết nhẹ vâng một tiếng, đưa mắt cho bốn tráng hán ra hiệu, sau đó đi theo sau Vu thần, hạ mình xuống bên dưới.

Đây là một sơn cốc vô danh, quanh năm mây mù phủ kín, ở giữa cốc có một ao nước to khoảng vài trượng, mặt nước nổi sóng không ngừng, hệt như một suối nước nóng, phát ra từng đợt sương trắng.

Hạ mình xuống bên ao nước, Vu thần vút lên cao khoảng ba thước đứng yên, ánh mắt chăm chú nhìn mặt nước, vẻ mặt tỏ ra hơi kỳ quái, phảng phất đang hoài niệm điều gì đó.

Hách Triết đứng yên không nói, hệt như tượng đá ở phía sau Vu thần sáu thước.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết đã bao lâu rồi, Vu thần nhỏ giọng nói:

- Hách Triết, người nhất định cảm thấy kỳ quái, ta vì sao muốn đến nơi đây phải không?

Hách Triết thản nhiên nói:

- Đúng thế, Hách Triết không hiểu, chủ nhân vượt ngàn dặm đến nơi đây, lẽ nào chỉ để nhìn ngắm suối nước nóng chẳng?

Vu thần cười cười, vẻ mặt có vẻ cô độc.

- Trước đây, ta đã qua nơi đây. Đương nhiên đó đã là chuyện vài ngàn năm trước rồi, chỉ có điều cho đến giờ ta không cách nào quên đi được, bởi vì nơi này đã thay đổi cuộc đời của ta.

Hách Triết nghe vậy vẻ mặt hơi nghi hoặc cất tiếng hỏi:

- Chủ nhân có thể nói rõ hơn một chút được không, vì sao vài ngàn năm trước đây lại đến nơi này?

Vu thần nhìn mặt nước nổi sóng, hơi tỏ ra hoài niệm đáp:

- Hách Triết, người thân là Đại Vu sư, tự nhiên phải có hiểu biết đối với chuyện ngày trước của ta. Vài ngàn năm trước, ta xuất hiện trên đời, chính là một đôi huynh muội một nam một nữ. Lúc đó Vu tộc bị thiên tai không ngừng, bất cứ lúc nào đều đối mặt với uy hiếp của tử vong, thời đó thuộc về niên đại Hồng Hoang.

Hách Triết gật đầu nói:

- Điều này thuộc hạ biết, chính chủ nhân người sau này đã thay đổi vận mệnh Vu tộc, đưa chúng thuộc hạ đến nơi sáng, mang lại hy vọng. Nhưng có điểm thuộc hạ mãi vẫn không hiểu, ngày đó hai chủ nhân hợp thể như thế nào, lại vì sao bị người ta phong ấn?

Vu thần nghe thấy, cơ thịt trên khuôn mặt hung ác liên rung lên mấy lượt, đưa mắt nhìn lên bầu trời giọng oán hận trả lời:

- Trong mắt của các người, từ trước đến nay chỉ nhìn thấy phương diện lợi hại của ta, lại tuyệt đối không hề biết, ngày đó ta cay đắng như thế nào đâu. Nhớ lại lúc nhỏ, ta thông minh lanh lợi, tướng mạo khả ái, cùng muội muội có thể nói là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Nhưng sau đó, một ngàn ngày trọng đại dài lâu, vì có thể giúp cho người trong tộc an định sinh hoạt, ta và muội muội đã trải qua gian nan hiểm trở, dùng bàn tay mình khai sáng thế giới của chúng ta, hy vọng người trong tộc có thể không bị độc vật gây thương hại. Lúc đó, để đối phó với rất nhiều độc vật, ta đã nhiều lần đưa thân vào nguy hiểm, mỗi một lần thân đều trúng kịch độc, cuối cùng tuy vẫn còn sống sót, nhưng do bởi nguyên nhân trúng chất kịch độc mà khuôn mặt biến thành tàn ác không chịu được.

Hách Triết vẻ mặt hơi biến đổi, cảm động lên tiếng:

- Chủ nhân vì Vu tộc hi sinh mọi thứ, thật sự khiến người ta phải cảm thán.

Vu thần không hề để ý đến lời an ủi của lão, tiếp tục nói:

- Trải qua rất nhiều lần nỗ lực, ta và muội muội cuối cùng ý thức được rằng, chỉ bằng quyết tâm thì không đủ. Bọn ta nếu muốn sinh tồn, hẳn phải nắm được sức mạnh to lớn, nếu không cuối cùng chỉ thất bại mà thôi. Đúng lúc đó, chúng ta kiên cường rời khỏi Nam Cương đi vào Trung Thổ, đi tìm sức mạnh chúng ta cần có. Nhưng trải qua biết bao cay đắng, ta và muội muội nhiều lần lầm lạc, cả hai người chịu hết mọi khuất nhục, trong lòng ngập đầy oán hận và bất cam.

Hách Triết vẻ mặt biến hẳn, dường như chưa từng nghĩ được, Vu thần năm xưa té ra cũng chịu rất nhiều đau khổ.

- Sau đó, chủ nhân làm sao có được sức mạnh to lớn vậy?

Vu thần ngừng lại một chốc, điều chỉnh lại tâm tình, u oán nói nho nhỏ:

- Từ nhỏ, ta và muội muội đã nương tựa vào nhau, sau này khi đã lớn, lại cùng nhau trải qua vô số hung hiểm, tình cảm giữa hai huynh muội vô cùng tốt đẹp, cơ hồ đến mức không thể phân chia, nhưng chúng ta ai cũng không hề nói ra, cứ mãi duy trì tình huống như thế.

Hách Triết lặng đi, cảm giác hơi bất ngờ, bất quá miệng lại nói:

- Điều này cũng không sao, theo Vu tộc chúng ta, hôn nhân giữa huynh muội từ xưa vẫn có, các vị chủ nhân năm xưa muốn kết hợp lại cũng có thể xem là một giai thoại.

Vu thần cười cười, hơi tàn độc nói:

- Trước đây đó cũng là tâm nguyện to lớn chúng ta ai nấy đều có, nhưng khi vào Trung Thổ tìm kiếm sức mạnh, muội muội do bởi tướng mạo xinh đẹp mà chịu hết khuất nhục, khiến cho chúng ta ai nấy đều có vết thương vĩnh viễn không cách nào hủy bỏ được. Một điểm này, tuyệt đối không ngăn trở chúng ta thương nhau, ngược lại càng gia tăng niềm tin kiên định của chúng ta. Nhưng khi đã tìm được sức mạnh cần thiết rồi, chúng ta lại chịu một lời nguyện của ông trời. Thời khắc đó, chúng ta tuyệt đối không biết, để đổi lấy sức mạnh, chúng ta phải trả một giá như thế nào. Nhưng khi chúng ta phát giác được, lại đã quá trễ rồi.

Phát hiện thấy ý niệm oán hận trong lòng Vu thần, Hách Triết không hề nói thêm, chỉ nhẹ nhàng thở dài.

Một lúc lâu sau, Vu thần dần dần bình tĩnh lại, tiếp tục nói:

- Tiến vào Trung Thổ, ước mong chỉ là sức mạnh. Khi ta và muội muội thu được sức mạnh, tuy biết cần phải trả một giá nặng nề, nhưng chúng ta không hề do dự, bởi vì chúng ta muốn giúp đồng bào mình thoát khỏi tai nạn. Vu thuật của Vu tộc, vốn nguồn gốc từ Cửu U, chính là nhánh chính thống nhất. Ta và muội muội tìm được nó, chính là ở một địa phương có tên Oán Trì. Oán trì, Nguyện trì, có cầu chắc chắn được ứng nghiệm, dùng vật để đổi vật.

837. Chương 839 – Luân Hồi Truyện Thuyết (truyền Thuyết Luân Hồi)

Hách Triết nhẹ nhàng lên tiếng.

Vu thần giải thích:

- Oán trì có tên là Nguyện trì, chính là nơi thần kỳ nhất ở thế gian, có thể thỏa mãn nguyện vọng của người tìm được đầu tiên. Nhưng mà một khi Oán trì đã thực hiện nguyện vọng của người đó, sẽ không còn thần kỳ nữa, mất đi sức mạnh thần bí của mình. Hiện tại, nơi chúng ta đứng chính là Oán trì năm xưa.

Hách Triết nghe thấy mặt đầy vẻ kinh ngạc hỏi:

- Đây chính là Oán trì năm xưa chẳng?

Vu thần điềm nhiên đáp:

- Đúng thế, đây chính là Nguyện trì năm xưa. Sức mạnh năm xưa của chúng ta chính có nguồn gốc từ đây, chỉ đáng tiếc ý niệm oán hận của ta năm xưa quá sâu sắc, vì thế Nguyện trì cũng biến thành Oán trì, bị khí oán hận bao phủ, đã vài ngàn năm cũng không tiêu tan được.

Hách Triết ngẩn nhìn ao nước một lúc, cẩn thận hỏi:

- Chủ nhân, người vừa mới nói thu hoạch được sức mạnh cần phải trả giá cao, không biết giá cao đó là ám chỉ điều gì?

Vu thần khuôn mặt trầm xuống, nghiêng răng trả lời:

- Giá đó rất tàn khốc, chính là giữa hai huynh muội chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, lại vĩnh viễn không thể nhìn mặt nhau, vĩnh viễn không thể kết hợp, vĩnh viễn đều phải chịu lời nguyền của ông trời.

Hách Triết nghe vậy lập tức tỉnh ngộ, khó trách Vu thần một thân hai mặt, té ra là bị lời nguyền, thân thể hai người kết hợp lại cùng nhau, nhưng không ai thấy được ai, vĩnh viễn có một đường ngăn cách.

Trầm ngâm lan tỏa bên ao nước. Thời điểm này, Hách Triết không tìm được lời an ủi nào, chỉ có thể cảm xúc lạnh lẽo, để thời gian ổn định lại ý niệm oán hận của Vu thần.

Một lúc lâu sau, Vu thần khôi phục lại bình thường, tự nói:

- Năm xưa, ở đáy Nguyên trì, khi ta thu được sức mạnh Cửu U, đã từng có nói muốn giải phá lời nguyền, trừ phi ta có thể nghịch trời, nếu không khó mà thoát khỏi duyên số.

Hách Triết hơi cau mày, nhẹ giọng hỏi:

- Đây có phải nguyên nhân chủ nhân tiến vào Trung Thổ tranh giành thiên hạ chăng?

Vu thần cười lạnh nói:

- Đây chỉ là một phần nguyên nhân, ngoài ra còn bởi vì ân oán năm xưa. Trước đây ngươi đã từng hỏi ta, ngày đó ai đã phong ấn ta chăng? Bây giờ ta cho ngươi biết, năm xưa khi ta thu được sức mạnh to lớn rồi, sự tồn tại của ta liên uy hiếp Thiên Chi tam giới lúc đó. Để áp chế ta, Cửu Thiên Hư Vô giới và Vân Chi Pháp giới trước sau vài lần cho người tiến công, nhưng đều bị ta đánh bại. Lần cuối cùng, Cửu Thiên Hư Vô giới phát một người tên là Lăng Thiên tiến đánh, lúc đó đi cùng với hắn còn có ba người, tu vi bọn chúng đều không hề yếu ớt. Bọn chúng liên thủ kiềm chế được ta, Lăng Thiên lợi dụng lúc ta phân tâm phát ra Phong Thần phù, cuối cùng phong ấn được ta. Bọn chúng lúc đó cũng đã từng nghĩ đến việc muốn hủy diệt ta, nhưng thử nhiều lần đều không có tác dụng, vì thế cuối cùng đành bỏ cuộc.

Hách Triết bắt bình lên tiếng:

- Những người này uống công xưng là Chánh Đạo, cũng là một loại hèn hạ vô sỉ.

Vu thần cười lạnh nói:

- Trên thế gian nếu như không có tham vọng cá nhân, thì ai ai cũng đều là chính nghĩa. Một khi đã có tham vọng cá nhân, liền không có một người chính nghĩa nữa. Được, hôm nay nói cũng quá nhiều rồi. Những lời này ngươi biết là được rồi, ta không muốn có người khác biết được.

Hách Triết cung kính đáp:

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ biết làm thế nào. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta có cần rời đi không?

- Không gấp, ngươi đi trước đi, ta muốn về lại chốn xưa, nhìn lại đáy ao này đã không thay đổi mấy ngàn năm.

Lời vừa dứt liền cất bước, chậm chậm chìm vào trong ao nước.

Hách Triết vâng một tiếng, chờ đến khi Vu thần biến mất hoàn toàn trong ao, mới phi thân bay lên quay về giữa không trung.

Trong một sơn cốc âm u yên tĩnh, gió núi thổi nhẹ, trên một tảng đá lớn đột nhiên nổi lên, lúc này đang có hai bóng người, đứng song song nhìn đến cảnh vật ngoài vài chục trượng.

Đó là một vách đá vươn thẳng đứng, trên mặt có những tảng đá nhấp nhô không bình thường hình thành một vòng tròn, xem ra có vẻ cũ kỹ, hẳn là một cổ vật đã nhiều năm.

- Liệt Thiên, hẳn chính là nơi đây. Sơn cốc này bốn bề vách đứng, phía Đông có Thương Long, phía Tây có Bạch Hổ, phía Nam có Chu Tước, phía Bắc có Viên Bân. Chính là nơi Huyền Dạ đã nói độc nhất vô nhị.

Ngưng nhìn, Bạch Như Sương liếc Liệt Thiên nhẹ giọng nói. Trên vai, Tiểu Hồng nhắm mắt dưỡng thần hết như một tượng chim.

Mỉm cười gật đầu, Liệt Thiên nói:

- Nếu là nơi đây, hẳn cần chúng ta đi đến nhìn một lần, xem thử trong đó thật ra có chỗ nào kỳ dị đặc biệt.

Bạch Như Sương nắm lấy tay Liệt Thiên, nhẹ giọng hỏi:

- Liệt Thiên, chàng có chuyện gì nói với thiếp chẳng?

Liệt Thiên nhìn nàng, điềm nhiên cười nói:

- Có một số chuyện nàng phải tự mình xem thử, như thế tốt hơn rất nhiều so với việc ta cho nàng biết.

Bạch Như Sương cau đôi mày đẹp, hỏi lại:

- Phải chăng liên quan đến kiếp trước của thiếp?

Bật cười thần bí, Liệt Thiên nói:

- Đến lúc đó nàng hẳn biết được, bây giờ không nên hỏi nhiều. Đi thôi.

Nói rồi liền cầm lấy tay nàng, chậm chậm bay thẳng đến cửa đá ở dưới chân vách đá.

Lúc này, Tiểu Hồng trên vai Bạch Như Sương đột nhiên mở mắt, liếc nhìn cửa đá cổ quái mấy cái, sau đó bay lên giữa không trung ngừng lại không tiến lên. Bạch Như Sương hơi kinh ngạc nhẹ hô lên:

- Tiểu Hồng, sao vậy, người không muốn theo ta tiến vào chẳng?

Liệt Thiên liếc nhìn chim lạ có tên Tiểu Hồng, giọng êm ái nói:

- Được, để nó ở bên ngoài chờ chúng ta cũng tốt.

Bạch Như Sương chần chờ một lúc, sau đó liền đồng ý.

Tiến vào cửa đá, Liệt Thiên và Bạch Như Sương tuyệt đối không gặp thấy cánh cửa “Bất Quy” như lời kể của Huyền Dạ, ngược lại sau khi tiến vào chục trượng, liền gặp một cánh cửa “Luân Hồi”.

Đứng ở cửa, Liệt Thiên chìm vào trầm ngâm, Bạch Như Sương lại tự nói:

- Cửa Luân Hồi, thật sự có thể đảo ngược thời gian không gian chẳng?

Nghi ngờ mơ hồ lan tràn khắp bốn bề.

Giữa hư không, một giọng nữ truyền đến:

- Là thật hay giả, nếu không thử qua người làm sao biết được đây?

Vẻ mặt thất kinh, Bạch Như Sương vội vàng nói:

- Người là ai? Thật giả phải thử như thế nào?

Giọng nói đó đáp lại:

- Cửa Luân Hồi, truyền thuyết các kiếp, kiếp trước kiếp sau, một vòng nhân quả. Chỉ cần người đi vào cửa này, tự nhiên sẽ biết được điều người muốn biết.

Bạch Như Sương hơi hoài nghi, giọng nghi ngờ nói:

- Đơn giản vậy sao? Có cần trả giá gì chẳng?

Giọng đó đáp lại:

- Cửa Luân Hồi, không thể mở đơn giản, muốn quay về kiếp trước, cần phải tế bằng máu. Nếu như đến kiếp sau, nhân duyên tự tụ lại, người vô duyên không thể cố chấp.

Bạch Như Sương hơi chần chừ, ánh mắt nhìn đến Liệt Thiên, nhẹ giọng hỏi:

- Liệt Thiên, chàng xem ...

Điềm nhiên lắc đầu, Liệt Thiên đang trầm ngâm tĩnh lại mỉm cười đáp:

- Đi thôi, đi tới rồi hãy nói. Bà ta nếu đã muốn chúng ta đi vào, hẳn có rất nhiều chuyện không cần chúng ta phải quan tâm.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, ánh mắt hơi cổ quái. Thời điểm này nàng phát hiện rất rõ, Liệt Thiên có một loại biến hóa nào đó, nhưng nàng lại nói không rõ ra được.

Khoa chân bước qua cửa Luân Hồi, Bạch Như Sương phát hiện bản thân phẳng phất như tiến vào một thế giới khác, bốn bề một màu trắng bạch, phát sáng êm ái che phủ hết cảnh vật, ngoại trừ một bụi đá tròn ở giữa ra, không còn một vật nào khác, cảm giác hơi có phần quái lạ.

Quay đầu, Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, thấy Liệt Thiên vẻ mặt bình thản, không khỏi cất tiếng hỏi:

- Liệt Thiên, chàng vì sao không chút kinh ngạc, lẽ nào chàng đã từng đi qua?

Vuốt ve mái tóc của nàng, Liệt Thiên êm ái nói:

- Đừng suy nghĩ chuyện khác, ta cũng lần đầu đến đây, chỉ có điều ảo ảnh nơi đây ảnh hưởng rất lớn đến nàng, khiến nàng cảm thấy rất kinh ngạc. Nhưng nó lại không có tác dụng chút nào với ta, vì thế ta tỏ ra rất bình thản.

Bạch Như Sương hiểu được nguyên nhân bên trong, lập tức bật cười. Nhưng đứng vào lúc đó, giữa hư không âm thanh lại vang lên:

- Không hổ là Yêu Hoàng Liệt Thiên, khí độ quả là khác thường. Lần trước, người phái người tìm ta, bây giờ người có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Thấy bà đã nhắc đến, Liệt Thiên cũng không chần chừ, thản nhiên nói:

- Nếu như bà đã biết thân phận của ta, tự nhiên hiểu rõ mục đích đến đây của ta, hay bà trực tiếp nói rõ yêu cầu của bà.

Giữa hư không, thanh âm đó lên tiếng:

- Yêu Hoàng Liệt Thiên quả nhiên hào sảng, thế ta cũng không lãng phí thời gian nữa. Yêu cầu của ta rất đơn giản, đó là dùng máu của người để tế thần.

Liệt Thiên lặng đi, không lập tức đáp lại. Bạch Như Sương thái độ lại kiên quyết nói:

- Không được, ta không đồng ý, chúng ta lập tức rời đi thôi.

Nói rồi nắm tay Liệt Thiên xoay người quay lại.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của nàng, Liệt Thiên trong lòng đầy cảm động, cũng không nói nhiều, thời điểm đó thế nào đều để nàng làm chủ. Giữa hư không, người nữ đó nói:

- Bạch Như Sương, người không cần phải nóng nảy, ý của ta là chỉ cần một chút máu tươi của Yêu Hoàng, tuyệt đối không có dụng tâm nào khác.

Hơi dừng chân lại, Bạch Như Sương nói:

- Thế cũng không được, bất cứ điều gì gây thương hại đến chàng ta đều sẽ không đáp ứng.

Thở dài u oán, giọng nói đó cất lên:

- Liệt Thiên, đã vậy người hà tất phải đến đây?

Liệt Thiên hiểu rõ ý tứ trong lời bà, điềm nhiên nói:

- Có một số chuyện cuối cùng cần phải giải mở, cuối cùng lại phải quay lại nơi đây, sao không trực tiếp lúc hiện tại.

Giọng đó hỏi lại:

- Liệt Thiên, người không sợ lại có phản tác dụng chẳng?

Liệt Thiên không lập tức đáp lại, trầm ngâm rất lâu mới nói:

- Ta sợ, nhưng ta không hy vọng ký ức của nàng vĩnh viễn chỉ có một phần. Trước đây cho dù thế nào, đều thuộc về chúng ta, ta muốn cho đoạn tình cảm này quay lại, hơn nữa còn làm cho nó viên mãn.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, cảm động nói:

- Liệt Thiên, tâm ý này của chàng cũng đủ rồi, không cần phải quay lại trước đây, cứ để thiếp quên hết mọi dĩ vãng, dùng cuộc sống hiện tại để bổ khuyết cho mọi thứ.

Liệt Thiên lắc đầu nói:

- Như vậy đối với nàng lại không công bằng, ta muốn nàng quay lại kiếp trước, ít ra nàng cần phải biết, tình cảm giữa chúng ta đã từng là vô giá trị. Tuy đau thương, tuy có phần bất lực, nhưng kiếp này chúng ta cần phải làm cho nó viên mãn.

Bạch Như Sương bật khóc, không phải vì đau thương mà vì cảm động, chân tình của Liệt Thiên khiến nàng khó mà chịu đựng nổi.

Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, Liệt Thiên an ủi:

- Đừng khóc, cho dù nàng cao hứng, ta cũng không muốn nhìn thấy ánh lệ trong mắt của nàng. Ngày đó, giữa chúng ta có quá nhiều cay đắng, hôm nay lại khiến chúng ta cười vui vẻ thể hiện tình ái trong lòng chúng ta.

Bạch Như Sương tựa vào ngực Liệt Thiên, ánh mắt mê ly nói:

- Thiên, đời này thiếp chỉ có một tâm nguyện, đó là vĩnh viễn tựa vào trong lòng chàng, không hề nghĩ đến bất cứ tâm sự buồn phiền nào, an an tĩnh tĩnh đi hết kiếp đời.

Liệt Thiên đang cười ngậy ra, khoe miệng mơ hồ xuất hiện vài nét khổ sở, nhẹ giọng nói:

- Như Sương, không cần phải lo lắng, sẽ có một ngày như thế. Bây giờ nếu như chúng ta đã đến đây, hãy nhìn lại kiếp trước, xem công hiệu thần kỳ của Đại Luân Hồi bàn như thế nào.

Bạch Như Sương nghe vậy, hơi không chịu nói:

- Chàng là Hoàng đế Yêu vực, làm sao có thể dễ dàng chịu sự hạn chế của người ta?

838. Chương 840 – Đại Luân Hồi Bàn

- Vì nàng, ngày trước ta mất đi thiên hạ, ngày nay chỉ vài giọt máu có đáng gì đâu. Được, người đó đang đợi câu trả lời của chúng ta. Đi thôi.

Ôm thân hình Bạch Như Sương, Liệt Thiên đi thẳng đến bực hình tròn cao cao, miệng bình thần nói:

- Ta đáp ứng yêu cầu của bà, xuất hiện đi.

- Muốn thấy ta không khó, bây giờ hai người lên trên bực tròn, ngồi tĩnh tâm, ta sẽ tự khai mở cửa Luân Hồi, lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau.

Âm thanh phiêu hốt rõ ràng truyền đến, hướng dẫn hai người hành động.

Liệt Thiên nghe thấy cũng không nói thêm, cùng với Bạch Như Sương bay lên, cẩn thận xem xét bực tròn. Chỉ thấy bực tròn đường kính không tới ba trượng, trên mặt có vẽ một đồ án Bát Quái Tiên Thiên, màu sắc trắng đen phân minh rõ ràng, xem ra đã khá cũ kỹ lại thỉnh thoảng lấp lánh ánh sáng lạ, mơ hồ lộ ra vài phần sắc thái thần bí.

Theo lời ngồi xuống, Liệt Thiên và Bạch Như Sương toàn thân buông lỏng nhắm mắt ngưng thần, giây lát liền tiến vào cảnh giới vô ngã. Lúc này, dường như cảm ứng được biến hóa của hai người, Bát Quái Tiên

Thiên trên bực tròn bắt đầu chuyển động, một luồng hào quang trắng đen xoay tròn thành trụ, âm thầm bao trùm lấy hai người vào trong, chỉ chớp mắt hình thành trên đỉnh đầu hai người một ảo ảnh bát quái đủ loại màu sắc, phát ra một luồng sáng bảy màu hút hai người lên mặt.

Quá trình kéo dài thời gian không dài, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc gần như chỉ trong một khoảnh khắc, nếu không tự mình nhìn thấy tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Liệt Thiên và Bạch Như Sương đã biến mất trên bề mặt bực tròn.

Cảm nhận được chuyển biến của khí tức, Liệt Thiên mở hai mắt ra, chỉ thấy hiện tại ở trong một không gian rực rỡ màu sắc, bốn bề rộng rãi vô cùng, ngoại trừ ánh sáng chói mắt ra, chỉ còn một đĩa tròn xoay chuyển, liên tục phát ra ánh sáng xanh đỏ, trên đó có một bà lão khỏe mạnh thân mật.

Người này lưng còng, hai mắt lấp lánh ánh sáng xanh lam âm u, hai tay mười ngón móng tay để dài, da thịt trắng toát óm ọ, khiến cho người ta cảm thấy âm trầm.

Dời mắt đi nơi khác, Liệt Thiên nhìn lên đĩa tròn bà lão đang ngồi, trầm giọng nói:

- Đây chính là Đại Luân Hồi bàn?

Bạch Như Sương nghe thấy tỉnh lại, hiếu kỳ nhìn khắp bốn bề, cuối cùng ánh mắt nhìn đến bà lão.

Cười ha hả, bà lão tướng mạo có phần khiến người khiếp sợ, miệng lại trả lời:

- Không sai, đây chính là Đại Luân Hồi bàn người muốn tìm kiếm, được xưng tụng là thần khí thời gian không gian. Còn về ta, chính là người trấn thủ thần khí tên là Nạp Tuyết Thiên Hoa.

- Nạp Tuyết Thiên Hoa? Cái tên này rất nghe rất hay, người hẳn chính là người tộc Thiên Hoa. Nhưng nghe nói bộ tộc đó đã sớm bị diệt từ vài ngàn năm trước rồi, không ngờ té ra còn có người ở đây.

Về mặt điềm nhiên mà lạnh lùng cao ngạo, Liệt Thiên toàn thân ngập tràn uy nghiêm vương giả.

Bạch Như Sương nghe rồi, kinh ngạc nói:

- Thiên Hoa tộc nào, từ đó đến giờ ta chưa từng nghe nói đến? Còn nữa, tên của bà không sai, nhưng xem ra lại ...

Nói đến chỗ này xem ra không thỏa, liền vội vàng dừng lại.

Lão bà Nạp Tuyết Thiên Hoa hừ giọng nói:

- Kiến thức quả không sai, còn nhớ được tộc Thiên Hoa của ta. Nhưng các người lại không biết, là người thủ giữ thần khí, tộc Thiên Hoa của ta nhiều đời đều phải chịu lời nguyền của trời, hiện nay chỉ còn một mình ta. Mà ta ở nơi đây trấn giữ thần khí đã một ngàn tám trăm năm rồi, cuối cùng cũng đến lúc đón lấy định mệnh của mình, chính là hành trình luân hồi lần này đây.

Liệt Thiên nghe thấy vẻ mặt hơi biến đổi, Bạch Như Sương lại kinh ngạc hô lên:

- Một ngàn tám trăm năm? Khó trách bà lại có hình dạng như vậy. Nhưng làm sao bà vượt qua được một ngàn tám trăm năm đó, lẽ nào cứ mãi thủ giữ nơi đây?

Nạp Tuyết Thiên Hoa bật cười ha hả, hơi có chút đau thương đáp lại:

- Đối với người trấn thủ Luân Hồi, một ngàn năm và một vạn năm cũng như một ngày, tuyệt đối không khác gì mấy. Số mệnh của chúng ta chỉ là thủ giữ, chờ đợi, thuận theo thiên ý chờ đợi. Bây giờ, việc cần nói đã nói cho các người biết rồi, chúng ta phải bắt đầu thôi. Đến đây, lên trên đây đi.

Liệt Thiên theo lời hành động, dắt theo Bạch Như Sương nhảy lên đứng cạnh Nạp Tuyết Thiên Hoa.

Bảo hai người ngồi xuống rồi, Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Liệt Thiên, muốn khai mở Đại Luân Hồi bàn, hẳn chỉ cần máu tươi của một trong hai người làm dung môi. Máu tươi của Bạch Như Sương vốn là tốt nhất, nhưng tu vi cô ta yếu ớt, một khi lấy ra tám giọt tinh huyết, thân thể cô ta sẽ chịu thương hại rất lớn, vì thế ta mới kêu người đến đây. Bởi vì thể chất của người khác với người thường.

Liệt Thiên điềm nhiên lạnh lùng nói:

- Được, bắt đầu thôi, bà nói đi ta sẽ làm theo như vậy.

Nạp Tuyết Thiên Hoa cũng không nói thêm, chỉ cho Bạch Như Sương ngồi bên phải của mình, còn Liệt Thiên lại ngồi bên trái. Đợi hai người ngồi rồi, bà mới nghiêm túc nói:

- Liệt Thiên, bây giờ ngươi ngưng thần vận khí, đem tinh huyết trong cơ thể hội tụ ở ngón giữa hai tay, sau đó khi đã nắm được thời cơ thuận lợi, bắn ra tám giọt tinh huyết đồng thời vào tám hố trong Thần bàn, còn lại những chuyện khác để cho ta.

Liệt Thiên ừ một tiếng, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy bề ngoài của Đại Luân Hồi này có vẻ như một Bát Quái, nhưng hình thành đồ án không phải là phù chú, mà là chim gỗ núi đá lúc nguyên thủy.

Ngưng nhìn, Liệt Thiên ngưng thần nhắm mắt, giấy lát sau hai tay cùng múa lên, ngón giữa lóe lên ánh đỏ, tám giọt tinh huyết phân ra tám hướng đồng thời rơi xuống vị trí do Nạp Tuyết Thiên Hoa chỉ định. Máu tươi vừa rơi xuống, ánh đỏ rực lấp lánh, cả bàn tròn xoay tròn đột nhiên rực lên hào quang, vùng rìa phát ra ngàn vạn ánh sáng hướng lên trên, hình thành một vòng sóng đỏ dày đặc bao phủ toàn bộ ba người, hơn nữa còn gia tăng tốc độ xoay tròn.

Quát nhẹ một tiếng, Nạp Tuyết Thiên Hoa dẫn dắt hai người giữ vững tinh thần, bản thân mình vẻ mặt nghiêm túc, miệng lầm rầm mấy chữ, hai tay múa liên tục giữa không trung, xem ra rất hoạt kê nhưng lại có những thế cổ quái, chính là đang dùng sức mạnh thần quỷ không dò được thôi thúc chuyển động của Đại Luân Hồi bàn.

Bốn bề, ánh sáng nhiều màu rực rỡ theo sự xoay tròn của Đại Luân Hồi bàn nhanh chóng hội tụ, chỉ trong chớp mắt, ba người đang ngồi xếp bằng trên Luân Hồi bàn liền bị ba cột sáng bao phủ, trên bề mặt những cột sáng có sóng ánh sáng mờ tỏ, hệt như không gian đang uốn lượn.

Bên dưới, Đại Luân Hồi bàn rít lên xoay tròn vút cao, đang dùng tốc độ kinh người gia tăng sản sinh ra lực xoay tròn bóp méo thời gian không gian, hình thành một vách sáng trong suốt ở bên ngoài ba người, xem ra như yên tĩnh bất động, nhưng thực tế chính là chuyển động quá nhanh.

Ở bên trong, Liệt Thiên và Bạch Như Sương chỉ thấy toàn thân giãn ra, luồng hấp lực mạnh mẽ đó phẳng phất như muốn phá vỡ hai người, khiến cho bọn họ toàn lực chống lại, không còn suy nghĩ đến chuyện khác được.

Thời gian, lúc này tỏ ra nhạt nhẽo. Nạp Tuyết Thiên Hoa thúc động Đại Luân Hồi bàn rồi vẫn tiếp tục múa hai tay lên không ngừng, miệng niệm chân quyết càng lúc càng to hơn, ánh sáng xanh đỏ toàn thân không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, hình thành trên đầu một Bát Quái ánh sáng rực rỡ đua tranh chiếu rọi cùng Bát Quái bên dưới, giữa hai bên ánh sáng lưu động ảo hóa, vô số hình bóng ánh sáng ngập đầy ở giữa.

Những hình bóng ánh sáng này khiến người ta kinh ngạc, toàn là chim thú, côn trùng và cá, đang theo sự xoay tròn ngày càng nhanh của Đại Luân Hồi mà lóe lên đan xen.

Bên trong không gian kỳ diệu, Đại Luân Hồi bàn lúc này đã tiến vào giai đoạn cực nhanh. Chỉ thấy vách sáng xoay tròn bên ngoài bắt đầu bành trướng, mạnh mẽ tê liệt không gian vốn bất biến. Sau đó, Đại Luân Hồi bàn đột nhiên thu nhỏ, chớp mắt đã hóa thành một điểm ánh sáng, chỉ trong một sát na đột nhiên dừng lại, đối kháng mãnh liệt với mọi thứ đang xoay tròn rất nhanh chung quanh, khiến người ta khó mà hiểu rõ được.

Thời điểm này, thông qua phương thức kỳ diệu có thể thấy được, trên điểm sáng không thể thấy, Liệt Thiên, Bạch Như Sương và Nạp Tuyết Thiên Hoa đều không còn thấy, duy chỉ có Đại Luân Hồi bàn yên lặng giữa không trung, trên bề mặt có Bát Quái vận chuyển, một vùng sáng kỳ diệu uốn lượn xoay tròn, rất là chói mắt.

Sóng ánh sáng lắc động, không gian thay đổi. Khi Liệt Thiên và Bạch Như Sương cảm thấy áp lực biến mất, hai người mở mắt nhìn ra, mới phát hiện bản thân ở giữa không trung, bốn bề mây mù vây phủ, trên đầu mặt trời rọi chiếu. Hai người quay đầu nhìn Nạp Tuyết Thiên Hoa, trong ánh mắt có phần nghi hoặc.

Thấy vậy, Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Không cần phải nhìn ta, các người đã quay về một ngàn hai trăm năm trước. Dưới chân các người chính là thác nước ngày trước các người gặp nhau lần đầu. Hãy nhớ lại một chút đi.

Liệt Thiên nghe thấy vẻ mặt hơi biến đổi, đầy hoài niệm. Bạch Như Sương khuôn mặt lại kích động, muốn biết bản thân mình kiếp trước đã gặp Liệt Thiên như thế nào.

Cúi đầu, Bạch Như Sương nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy một vùng núi đá nhô cao, hai ngọn núi hai bên như kiếm rạch vào bầu trời, ở giữa có một dòng nước tuôn trào xuống dưới, hình thành đáy cốc một ao nước rộng vài chục trượng.

Bên bờ ao, trên một tảng đá to lớn, một thiếu nữ toàn thân trắng như tuyết, hết như tiên tử băng tuyết yên lặng ngồi, hai chân khe khẽ đung đưa, thỉnh thoảng lại làm tung tóe những bông hoa nước nhỏ nhỏ.

Nhìn người thiếu nữ đó, Bạch Như Sương ngây người ra, đó hoàn toàn là một người hết như mình, cho dù là tướng mạo, vẻ mặt không gì khác biệt, làm sao không khiến nàng bất ngờ được.

Giây lát, Bạch Như Sương thôi không suy nghĩ, đưa mắt nhìn lên vách đá, lại thấy Yêu Hoàng Liệt Thiên đang yên lặng ngắm thiếu nữ, vẻ mặt kinh dị lại hàm chứa nhu tình.

Không biết bao lâu, thiếu nữ đứng dậy, bất ngờ liếc nhìn thấy Liệt Thiên, cả hai người liền cứ vậy nhìn nhau, ai cũng không dời mắt đi.

Quay đầu nhìn lại, Bạch Như Sương thấy Liệt Thiên vẻ mặt đầu tình ái, ánh mắt không ngừng lộ ra nhu tình. Bạch Như Sương đưa tay nắm lấy Liệt Thiên, ngã người vào bên cạnh, ánh mắt nhìn xuống dưới chân, di động vị trí theo hình bóng của hai kẻ yêu nhau.

Liệt Thiên không nói lời nào, chỉ ôm lấy tay nàng, nhìn bản thân mình ngày đó xa xa, để cho mọi chuyện ngày trước in vào trong não Bạch Như Sương.

Nạp Tuyết Thiên Hoa liếc hai người, miệng u oán thở dài, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, ta dẫn các người quay về chốn xưa, tìm lại những gì đã mất ngày trước.

Nói rồi lắc mình, xoay vòng quanh hai người một vòng, sau đó thời gian không gian lại thay đổi, cảnh tượng mới lại xuất hiện trước mắt hai người.

Nhìn thấy từng điểm từng chuyện ngày trước, Liệt Thiên đầy cảm khái, mà Bạch Như Sương lại chuyên tâm, từng cảnh từng cảnh nơi hai người gặp nhau in sâu vào trong não nàng.

Thời gian trôi qua, khi cảnh tượng Liệt Thiên quyết chiến với cao thủ sáu giới xuất hiện, vẻ mặt Bạch Như Sương biến đổi liên tục. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, nàng đã nhớ từng cảnh từng lúc hai người ngày đó, lúc này khi tận mắt chứng kiến Liệt Thiên tâm cao chí lớn, một tâm tình phức tạp xuất hiện trong lòng nàng.

Nghĩ đến cảm tình ngày đó giữa mình và Liệt Thiên, nàng hy vọng Liệt Thiên thành công, nhưng khi nghĩ đến an nguy thiên hạ, nàng lại không hy vọng Liệt Thiên chiến thắng. Tình cảm mâu thuẫn này khiến nàng rất khó chịu.

839. Chương 841 – Hồi Đáo Tiền Thế (quay Lại Kiếp Trước)

Nhìn thấy hình bóng áo trắng từ giữa không trung rơi xuống, Bạch Như Sương vẻ mặt mê lương, miệng lại lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Ngàn năm sau, nếu chuyện xưa lại xảy đến, thiếp cũng sẽ nhất định dùng cái chết để hoàn trả, chỉ có điều thiếp có thể hoàn trả những thương hại của chàng được chăng?

Liệt Thiên không trả lời, Liệt Thiên đang chờ đợi, chờ đợi cả ngàn năm lời đáp trả của người tình chuyển thế sang kiếp sau. Bạch Như Sương không nói lời nào, nàng chỉ khóc lóc thảm thiết, vì đau thương kiếp trước, vì di hận của kiếp trước.

Nạp Tuyết Thiên Hoa thở dài nhẹ nhàng, nhỏ giọng ngâm:

- Người nữ si tình, nói về tình trường, tình nghiệp ngàn năm trước được bồi thường bây giờ. Luân hồi biến đổi, thời gian không gian chuyển dịch, duyên xưa như mộng, một chuỗi nhân duyên.

Bạch Như Sương nghe thấy chấn động, liếc nhìn bà, sau đó đưa mắt sang Liệt Thiên, miệng khẽ nói:

- Thiên, tạ ơn chàng đã giúp thiếp nhìn lại chuyện trước đây. Tuy ký ức kiếp trước đã bay theo gió, nhưng mọi chuyện ngày trước, thiếp sẽ bồi thường lại. Giống như lời cô ta (Bạch Như Sương kiếp trước) đã nói, cho dù ngàn năm cũng không thể quên được, để chúng ta ngày nay tiếp tục đoạn tình duyên đó.

Liệt Thiên nghe vậy, vẻ mặt hơi mơ hồ cười cười, giọng đầy tình ái đáp lời:

- Như Sương, thật ra nếu muốn nàng nhìn thấy cảnh này, tự bản thân ta cũng có thể làm được. Nhưng ta lại không hề làm như vậy, mà lại đi tìm Đại Luân Hồi bàn, để nàng thực sự nhìn thấy tận mắt, chỉ hy vọng nàng tự mình nhìn thấy rõ rồi, có tâm trạng khác để cảm nhận đoạn tình ái thương tang đó. Một đời của ta, hối tiếc lớn nhất chính là đoạn tình ái đó, ta mãi hy vọng có được một ngày, ta có thể quay lại nơi đây, tự tay biến chuyển nó đi. Bây giờ ta đã quay lại rồi, nàng có tình nguyện cùng ta biến đổi nó đi được không?

Bạch Như Sương mạnh mẽ gật đầu, kích động nói:

- Thiên, thiếp tình nguyện, cho dù chàng làm điều gì, thiếp đều sẽ đi theo chàng.

Liệt Thiên bật cười, cười rất cởi mở.

- Bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau thay đổi kết cục đó.

Nạp Tuyết Thiên Hoa ngăn cản lại:

- Không được, các người không thể thay đổi được nó.

Liệt Thiên vẻ mặt trầm xuống, hỏi ngược lại:

- Vì sao?

Nạp Tuyết Thiên Hoa giải thích:

- Nguyên nhân rất đơn giản, định mệnh không thể thay đổi. Các người nếu cố gắng cưỡng cầu, bây giờ hẳn sẽ bị trời khiển trách.

Liệt Thiên nghe thấy cười lạnh nói:

- Trời khiển trách như thế nào, ta căn bản không sợ. Đời này chỉ cần có thể bồi bổ lại điều hối tiếc, cho dù trả giá lớn thế nào ta đều tình nguyện.

Bạch Như Sương nghe vậy đầy vẻ cảm động, Nạp Tuyết Thiên Hoa lại giận dữ trừng mắt nhìn Liệt Thiên, giọng lạnh lẽo nói:

- Người thật sự muốn nghịch lại trời?

Liệt Thiên thần nhiên đáp:

- Không sai, nếu không như vậy, ta hà tất phải kiếm Đại Luân Hồi bàn của người.

Nạp Tuyết Thiên Hoa trầm mặc không nói, mãi một lúc sau mới mở miệng lên tiếng:

- Bây giờ ta cũng không tiện nói nhiều, nhưng trước khi người ra tay, còn có một cảnh cần người phải nhìn thấy.

Nói rồi biến đổi pháp quyết, thời gian không gian thay đổi, liền xuất hiện một cảnh trước mặt Liệt Thiên và Bạch Như Sương.

Giữa rừng rậm, một cái hồ nước xanh như một khối ngọc lục bích, hệt như kính trong, tỏ ra chói mắt đặc biệt. Nước hồ trong xanh, không thấy bất kỳ sinh vật nào, hệt như nước thánh không nhiễm chút bụi trần.

Bốn bề, núi non trùng điệp, hoa cỏ dày đặc, Bạch Như Sương nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp tâm thần cõi mở, nhìn thấy vẻ mặt Liệt Thiên biến đổi hẳn. Nơi này, Liệt Thiên rất quen thuộc, bởi vì đó là nơi Liệt Thiên sinh ra, nên quen thuộc với mọi thứ chung quanh.

Nhưng Nạp Tuyết Thiên Hoa dẫn Liệt Thiên đến nơi này, thật ra có dụng ý gì đây?

Còn đang suy nghĩ, trên tầng không hồ nước đột nhiên mở ra một cánh cửa không gian, từ trong đó bay ra một vầng mây bảy màu, không ngừng chuyển biến hình dáng.

Quá trình này kéo dài trong một thời gian nhất định, đợi đến lúc ngừng lại, trong vầng mây bảy màu phát ra một luồng hào quang bảy màu, bắn thẳng vào giữa hồ nước, ở đó liền hình thành một điểm sáng bảy màu, theo thời gian dần dần lớn lên.

Cho đến một ngày, một quả cầu bảy màu từ trên trời rơi xuống, từ trong đài sen bắn ra một hạt ngọc châu bảy màu, cả hai kết hợp lại, cuối cùng tạo nên một sinh mệnh mới, đó chính là Yêu Hoàng Liệt Thiên.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Như Sương la lên một tiếng thất kinh, không ngờ Yêu Hoàng Liệt Thiên vốn lại sinh ra như vậy, thật sự khiến người ta thất kinh và bất ngờ. Thấy vậy, Liệt Thiên cũng rất bất ngờ, bởi trong ký ức của Liệt Thiên không có đoạn này. Mà đoạn này lại vừa hay quan hệ đến thân thể Liệt Thiên, đã từng khiến Liệt Thiên phải khổ sở truy tìm, cuối cùng cũng chưa từng tìm ra.

Trước đây, Liệt Thiên đã từng đi qua hồ nước này, đã phát hiện được một sinh mệnh mới, còn tiến nhập vào một không gian kỳ diệu. Bên trong đó, Liệt Thiên phát giác một số chuyện, nhưng không hề thấy được bất cứ vết tích nào liên quan đến lai lịch sơ khởi nhất của mình.

Chấn động kinh ngạc nhìn Nạp Tuyết Thiên Hoa, Liệt Thiên nghiêm túc nói:

- Cảnh tượng này là thật sự sao?

Nạp Tuyết Thiên Hoa hừ giọng nói:

- Tự nhiên là thật, bất quá đã trải qua ba ngàn sáu trăm năm trước đây.

Liệt Thiên trong lòng chấn động, hỏi tiếp:

- Theo như lời bà nói, ta nằm trong bào thai chín trăm năm mới sinh ra sao. Vậy thật ra ta đến từ nơi nào đây?

Nạp Tuyết Thiên Hoa lắc đầu nói:

- Ta chỉ có thể cho người biết nhiều đến thế, còn lại người phải tự mình suy đoán thôi. Thiên cơ không thể tiết lộ, có những chuyện ta không thể nói, bởi vì nói sẽ tạo nên nguy hại cho người.

Liệt Thiên không nói, một lúc sau mới lên tiếng:

- Nếu đã như thế, người dẫn ta đến xem nơi này có dụng ý gì đây?

Nạp Tuyết Thiên Hoa vẻ mặt quái dị, cất giọng dị thường trả lời:

- Để cho người thấy cảnh này, chỉ hy vọng người không nên kích động hành sự, tự tiện biến đổi định mệnh. Tuy đây đều là những chuyện quá khứ, nhưng nếu người chỉ cần biến đổi một chút, sẽ tạo nên nguy hại rất lớn cho hậu thế của người.

Liệt Thiên hừ giọng nói:

- Ta không sợ.

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Ta biết, nhưng cô ta sợ.

Liệt Thiên lặng đi, hơi hơi bình tĩnh trở lại.

- Người nói như vậy là có ý gì?

Nạp Tuyết Thiên Hoa điềm nhiên đáp:

- Ý của ta rất rõ ràng, người hẳn không sợ trời khiến trách, nhưng Bạch Như Sương lại sợ hãi. Ngày đó, tình ái đau thương giữa các người, cho dù người có sức mạnh kinh trời nhưng không thay đổi được định mệnh. Bây giờ, người đã trở lại nhân gian, thực lực đương nhiên mạnh hơn ngày trước, nhưng người dám

chắc người nhất định có thể chiến thắng được trời đất, khiến cho đoạn tình cảm giữa hai người trở thành viên mãn được chăng?

Liệt Thiên trầm ngâm, chuyện này chính là chuyện Liệt Thiên rất lo lắng, khiến lòng hơi bất an. Nạp Tuyết Thiên Hoa thấy Liệt Thiên không đáp, tiếp tục nói:

- Ý trời khó lường, có lúc ông trời chỉ trách phạt người một chút, cũng đủ khiến người hối tiếc cả một đời. Trên thế gian này, không phải hoàn toàn không có người có thể thay đổi định mệnh, nhưng người đó không phải là người, cũng không phải là ta.

Liệt Thiên trừng mắt nhìn bà, lạnh giọng nói:

- Người nói là Lục Vân?

Nạp Tuyết Thiên Hoa gật đầu trả lời:

- Không sai, chính là hắn, bởi vì hắn là người nghịch thiên, là người duy nhất có cơ hội thay đổi định mệnh. Còn người do bởi nguyên nhân của thân phận, đã định sẵn chỉ có thể thuận theo ý trời, nếu không chắc chắn có kiếp nạn.

Bạch Như Sương nghe vậy, nắm lấy tay Liệt Thiên, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Thiên, nếu đã như vậy, thì cứ như vậy, thiếp không hy vọng chàng có chuyện bất ngờ gì, càng không muốn chúng ta bước theo vết cũ. Đời này chỉ cần có chàng bên mình, bình thường cũng tốt, phú quý cũng không sao, thiếp đều không mong cầu chuyện khác nữa.

Nhìn vẻ mặt đầy khát vọng của Bạch Như Sương, Liệt Thiên khổ sở đáp:

- Ta biết rồi, nhưng như vậy khiến cho trong lòng chúng ta mãi mãi phải hối tiếc.

Bạch Như Sương lắc đầu nhẹ, giọng êm ái nói:

- Đời người ai không có hối tiếc, chỉ cần ở cùng nhau không có phiền não là tốt rồi. Kiếp trước đã trôi quá xa, chúng ta mong chờ chính là tương lai, không phải vậy chăng?

Liệt Thiên nhìn vào hai mắt nàng, thấy nàng đã bỏ qua quá khứ, không khỏi gật đầu đáp:

- Nàng nói đúng, quá khứ thủy chung chỉ có thể hoài niệm, chỉ có tương lai mới là đáng quý.

Bạch Như Sương nghe vậy bật cười lên tiếng:

- Tốt rồi, chúng ta hãy quên hết những điều không vui trong quá khứ, quay lại hiện tại, trân trọng từng ngày được ở bên cạnh nhau.

Cảm nhận được niềm vui mừng của nàng, Liệt Thiên lộ vẻ tươi cười hơn hở, trịnh trọng đáp:

- Được, mọi điều quá khứ hãy để nó ở đó. Đợi khi chúng ta quay về lại, mọi chuyện sẽ bắt đầu từ đầu.

Thấy Liệt Thiên cuối cùng đã bỏ qua ý niệm cố chấp, Nạp Tuyết Thiên Hoa không khỏi thở hắt ra, mở miệng nói:

- Được, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đã lưu lại kiếp trước quá lâu, hẳn phải quay về thôi.

Liệt Thiên quay đầu nhìn bà một lúc, điềm nhiên nói:

- Được, quay về thôi. Nhưng ta có một chuyện muốn hỏi bà. Thi triển pháp thuật lần này, bà không mong muốn chuyện gì. Đây là điều vô cùng khác thường, bà có giải thích gì chăng?

Nạp Tuyết Thiên Hoa không lập tức đáp lại, trầm ngâm khá lâu mới thở dài nói:

- Đây là vấn đề ta không muốn trả lời, bởi vì quan hệ đến bí mật của Đại Luân Hồi bàn, thân là người thủ giữ nó, ta không thể tiết lộ. Đương nhiên, câu trả lời này người sẽ không vừa ý, nhưng ta có thể nói cho người biết một điểm, tộc Thiên Hoa sở dĩ nhiều đời bị ông trời nguyên rủa, đó là bởi vì lời nguyên nằm trên Đại Luân Hồi bàn, mỗi một người thủ giữ nó đều không thể tránh được nếu tiếp xúc đến, vì thế cuối cùng khó tránh được kiếp nạn.

Liệt Thiên không chúng nao núng, lạnh lùng thản nhiên nói:

- Điều bà vừa nói không có quan hệ với ta.

Nạp Tuyết Thiên Hoa chần chờ một lúc, hơi oán hận nói:

- Hiện nay trên thế gian có thể giải trừ được lời nguyên của Đại Luân Hồi bàn có hai người, một là kẻ nghịch thiên Lục Vân, hai chính là ngươi. Trước đây, ta thúc động Đại Luân Hồi bàn cần có máu tươi làm chất dẫn. Điểm này tuyệt đối không lừa ngươi, ta chỉ che giấu ngươi một điểm, đó chính là máu tươi của ngươi có thể giải trừ được lời nguyên trên bề mặt, khiến ta có cơ hội thoát qua một kiếp.

Nghe vậy, Liệt Thiên vẻ mặt hơi tốt lại, hừ nhẹ nói:

- Nếu là như vậy, ngươi có thể nói rõ trước đây, vì sao lại muốn che giấu?

Nạp Tuyết Thiên Hoa khỏ sở đáp:

- Thân là người thủ giữ cửa Luân Hồi, rất nhiều chuyện cần phải bảo mật. Nếu không sao tộc Thiên Hoa của ta lại có thể kéo dài đến hiện tại được?

Liệt Thiên nghĩ cũng thấy đúng, không muốn dây dưa với bà nữa, nói thẳng:

- Được, bốn Hoàng cũng không phải là người hẹp lượng, chuyện này ngừng ở đây không cần phải đề cập đến nữa, chúng ta quay về thôi.

Nạp Tuyết Thiên Hoa ừ một tiếng, hai tay biến chuyển pháp quyết, ba người liền biến mất trong một cột sáng xoay tròn.

Ánh sáng huyền diệu lóe lên, luân hồi hiện ra trở lại. Trong không gian kỳ diệu đó, Đại Luân Hồi bàn vốn đã hóa thành một điểm trở về lại hình dáng ban đầu, mang theo Nạp Tuyết Thiên Hoa, Liệt Thiên và Bạch Như Sương từ một ngàn hai trăm năm trước quay về hiện tại.

Đứng lên, Nạp Tuyết Thiên Hoa quay mình lại hai người bên cạnh nói:

- Định mệnh đã định sẵn, một mặt là duyên. Ta và các ngươi từ giờ sẽ vĩnh viễn không gặp lại. Trước khi đi, ta tặng hai ngươi một câu. Ngàn năm đã trôi qua, tình duyên khó mà cắt đứt, muốn cầu dài lâu, một lời thề nguyện!

Hai người nghe thấy lặng đi, ai nấy đều cảm thấy hoang mang. Muốn hỏi lại thấy Nạp Tuyết Thiên Hoa đã nhắm mắt ngồi yên, hai tay bắt pháp quyết, trước mặt hai người liền lộ ra một cửa thời gian không gian, thôi thúc bọn họ rời đi.

Cười thản nhiên một tiếng, Liệt Thiên vẻ mặt ngạo nghễ, Bạch Như Sương lại nhẹ câu cáo từ, sau đó liền bị Liệt Thiên kéo vào trong cửa thời gian không gian, biến mất không thấy nữa.

Mở hai mắt ra, Nạp Tuyết Thiên Hoa thở dài than:

- Thiên đạo thật bất nhân, ta cuối cùng không thoát khỏi định mệnh. Liệt Thiên ơi Liệt Thiên, ngươi là con trời máu tươi tuy giải trừ được lời nguyên, lại cũng mang đến cho ta tai nạn.

Tiếng thở dài u oán phiêu tán bốn bề, đáng tiếc Liệt Thiên đã đi, hoàn toàn không nghe thấy được.

840. Chương 842 – Huỳnh Đệ Quyết Liệt

Bốn mắt đối nhau, khuôn mặt ồm ồm của Ma Phật Huyền Túc lộ ra nét cười phức tạp, miệng lại nhẹ giọng nói:

- Huỳnh đã đến rồi. Đã nhiều năm qua, chúng ta cuối cùng cũng phải đối mặt nhau.

- Đúng thế, đã nhiều năm rồi, Phật pháp chưa từng tịnh hóa được ma chương trong lòng đệ, đệ làm sao đối mặt với sư phụ lão nhân gia đây.

Đối diện với Ma Phật Huyền Túc, Tâm Phật khuôn mặt gầy gò nhẹ giọng hỏi.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt hơi động dẩy, trầm ngâm nói:

- Sư huynh, hỏi huynh một câu, ngày đó sư phụ có biết lai lịch chân chính của đệ chăng?

Tâm Phật thản nhiên đáp:

- Đệ cho là sư phụ không biết chăng?

Ma Phật Huyền Túc trầm ngâm, một lúc sau mới lên tiếng:

- Trong lòng đệ cho là sư phụ từ đầu đến cuối không biết được.

Tâm Phật lắc đầu nói:

- Huyền Túc đệ sai rồi, sư phụ từ lúc thấy đệ đã biết được thân phận của đệ, nhưng lão nhân gia người không hề nói ra, ngược lại còn truyền thụ Đại Thừa Phật pháp cho đệ, hy vọng có thể luyện hóa được ma chướng trong lòng đệ. Nhưng đáng tiếc đã vài trăm năm qua, đệ tuy học được Phật pháp thượng thừa của Vạn Phật tông, lại phụ đi tâm huyết của sư phụ.

Ma Phật Huyền Túc cười khổ sở, hỏi ngược lại:

- Phải vậy chăng? Hay là lúc xưa sư phụ đã sai, không nên quá tin tưởng ở Phật pháp, bởi vì Phật pháp tuyệt đối không phải là vạn năng. Đệ đến từ Ma vực, trong máu huyết lúc sinh ra đã có ma tính không cách nào diệt trừ hết, cho dù là Phật pháp có khả năng áp chế được, nhưng lại không cách nào trừ tận gốc.

Tâm Phật bật cười phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Ngày đó, sư phụ vốn muốn phá hủy một thân ma công của đệ, nhưng bởi vì đệ thiên tư tuyệt vời, sư phụ không muốn hủy đi của đệ như thế, vì thế mới cho đệ một cơ hội, hy vọng có thể dùng Phật pháp tiêu trừ oán niệm trong lòng đệ, khiến cho đệ trở thành một người chính trực. Sau này, đệ quả nhiên không phụ kỳ vọng, đã dần dần áp chế được ma tính của mình, điều này khiến cho sư phụ cảm thấy hy vọng, trước khi người viên tịch còn dặn dò huynh không được hé lộ thân phận của đệ, để dùng Ma Phật thay thế cho Ma Đà xuất hiện trên thế gian. Nhưng hiện tại đệ đã thay đổi, oán niệm ẩn chứa vài trăm năm trong đệ lại lần nữa kích hoạt ma tính của đệ, khiến đệ trở thành người như ngày xưa.

Ma Phật Huyền Túc bật cười ngậy ngô, gật đầu nói:

- Đúng thế, đệ lại trở về người cũ, vài trăm năm tu hành coi như uống công.

Thở dài cảm xúc, lão lại hỏi:

- Lần này huynh đến đây có phải muốn đưa đệ về, hay là muốn thay thế sư phụ thanh lý môn hộ đây?

Tâm Phật khổ sở đáp:

- Đệ có khẳng định theo ta quay về chăng, sư đệ.

Ma Phật Huyền Túc chậm chậm lắc đầu, hơi có phần bi thương đáp:

- Sư huynh, đệ đã không quay lại được rồi, huynh có biết chăng?

Tâm Phật gật đầu nhẹ nhẹ, giọng nhỏ nhẹ lắm lắm:

- Ta biết, nhưng ta lại vẫn hy vọng đệ theo ta quay về, bởi vì ta không muốn động thủ với đệ, sư phụ lão nhân gia ở dưới suối vàng có biết, cũng không hy vọng ta tự tay hủy diệt đệ.

Ma Phật Huyền Túc vẻ mặt đau thương, tự trào lộng với mình:

- Sư huynh, cái gì phải đến cuối cùng cũng đến, đây chính là định mệnh của huynh đệ chúng ta, ai cũng khó mà thoát được. Vài trăm năm trôi qua rất nhanh, muôn vạn ân oán cuối cùng cũng phải kết thúc. Không cần phải do dự, đến đây đi.

Tâm Phật trầm ngâm, vẻ mặt dần dần thay đổi, nhưng chỉ một lúc liền bình tĩnh lại, giọng không chút dao động nói:

- Sư đệ, đệ bị thương rồi.

Ma Phật Huyền Túc phản bác lại:

- Sư huynh, khí sắc của huynh cũng không tốt đâu.

Hơi hơi gật đầu, Tâm Phật nói:

- Như vậy chúng ta hẳn phải bắt đầu đi.

Nói rồi hai tay liền kết ấn, một vầng ánh sáng Phật phát ra khắp xung quanh.

Khuôn mặt Ma Phật Huyền Túc hơi trầm xuống, tu vi Tâm Phật thế nào lão hiểu rất rõ, biết dùng chiêu thức tranh đấu không có tác dụng, vì thế cũng không biến ảo, trực tiếp thi triển “Ma Phật Song Tâm quyết”.

Dưới đáy cốc, hào quang vạn trượng. Ma Phật Huyền Túc và Tâm Phật, đôi sư huynh sư đệ đã vài trăm năm, lúc này đang triển khai một trận sinh tử. Đối với Ma Phật Huyền Túc, tu vi Phật pháp tự nhiên không so được với Tâm Phật, vì thế lão tránh sở đoản mà dùng sở trường, dùng ưu thế sức mạnh Ma Phật của bản thân, thi triển ra kỳ thuật “Ma Tâm Phật Ấn”, cũng tức là Ma Phật Song Tâm quyết.

Quyết này uy lực vô biên, người thi pháp trong lúc tiến công sẽ ảo hóa sau lưng một người khác, hình thành một quái vật hai mặt bốn tay chân, đồng thời phát xuất Ma công và Phật pháp.

Đối với công kích của Ma Phật Huyền Túc, Tâm Phật vẻ mặt điềm nhiên, hai tay pháp ấn chuyển đổi nhanh chóng, thân thể ngồi xếp bằng giữa không trung, ánh Phật màu vàng hình thành một đài sen bên dưới thân mình.

Bốn bề, ấn Phật màu vàng khuếch tán ra xung quanh, hình thành bên dưới đáy tuyệt cốc một khu vực màu vàng, ngập tràn khí tức Phật pháp thần thánh uy nghiêm. Trên đỉnh đầu, một vòng ánh kim bay lượn trong thật đẹp mắt, phối hợp với tượng Phật màu vàng to lớn sau thân, tỏ ra đặc biệt uy nghiêm.

Ở khoảng cách ba trượng, Ma Phật và Tâm Phật bốn mắt nhìn nhau, ai nấy thúc động pháp quyết, ánh Ma và ánh Phật bên ngoài thân thể ma sát kịch liệt, bộc phát ra hoa lửa chói mắt. Vùng phụ cận, cuồng phong gào thét, khí lưu cuộn cuộn, khí thần thánh và sức ma tà ác gặp nhau, cả hai không chút nhượng bộ, toàn lực tranh đấu.

Đối với hai người đang giao chiến, đều rất quen thuộc nhau, Tâm Phật thi triển pháp quyết “Vạn Phật Triều Thánh”, mang theo khí cực thần cực thánh, khóa chặt Ma Phật Huyền Túc ở giữa, không cho lão có cơ hội bỏ chạy.

Ma Phật Huyền Túc lại dùng thuật “Ma Tâm Phật Ấn”, vừa chống lại ánh Phật thần thánh của Tâm Phật, vừa phát động phản kích.

Dựa vào nguyên lý để xem xét, pháp quyết Ma Phật Huyền Túc thi triển dung hợp sức mạnh Ma và Phật, so với ánh Phật đơn giản của Tâm Phật, chiếm ưu thế tuyệt đối cả phòng ngự lẫn công kích. Nhưng trên phương diện thuần chất của sức mạnh, hẳn phải yếu hơn không ít.

Nói đơn giản, Ma Phật phát xuất sức mạnh Phật và Ma, khi gặp phải Phật pháp thuần chất của Tâm Phật, sức mạnh có thuộc tính Phật pháp của nó do tính chất tương đồng, không hề chịu trở lực quá lớn, có thể dễ dàng đột phá được phòng ngự của đối phương, đạt được mục đích công kích. Nhưng sức mạnh thuộc tính Ma pháp lại có tính chất tương phản, có thể khắc chế được sự xâm nhập của Phật pháp, đạt được mục đích phòng ngự.

Như vậy, Ma Phật Huyền Túc hẳn phải chiếm được tiên cơ. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ, lão chia sức lực làm hai, do đó cường độ không thể so sánh được với Tâm Phật.

Giao chiến giằng co kéo dài, Ma Phật và Tâm Phật đã hiểu rõ chuẩn xác tình huống của đối phương, bắt đầu phát động công kích cuối cùng.

Bên này, toàn thân Tâm Phật ánh vàng rực rỡ, chân nguyên trong cơ thể chớp mắt đã gia tăng đến cực hạn, vòng sáng màu vàng trên đỉnh đầu chậm chậm bay ra chụp xuống đầu của Ma Phật. Ở sau lưng, hình Phật màu vàng to lớn lúc này một phen thành tám, bao vây chung quanh cả hai người, một một tượng Phật đều phát ra ánh vàng kim chói chang, hình thành tám cột sáng, hội tụ thành một quả cầu ánh sáng bên ngoài thân thể Ma Phật, vây Ma Phật vào giữa.

Đối mặt với một chiêu rất mạnh của Tâm Phật, khuôn mặt Ma Phật trầm xuống, ý nghĩ lướt qua, thân thể tự động xoay tròn, hai luồng khí thể một chính một tà xuất hiện lồng vào nhau, hai loại ánh sáng đỏ vàng hình thành một lưới sáng bên ngoài thân thể, trên bề mặt mờ hiện một tượng Phật vàng và một tượng ác ma, một bên trái một bên phải, bốn tay đẩy thẳng lên trời, sức mạnh Phật Ma tụ lại một điểm, hình thành một quả cầu chói sáng kỳ lạ không ngừng phập phồng, khi thể công mạnh mẽ của Tâm Phật đến gần, đột nhiên phát nổ, hóa thành một luồng sức mạnh tiêu diệt thể gian khuếch tán ra bên ngoài.

Luồng sức mạnh này to lớn vô cùng, sau khi phát nổ rồi, lập tức liền điểm hỏa vào khu vực nhỏ nhoi chân nguyên hội tụ, khiến cho tiếng sấm rung trời liên miên không ngừng, ánh sáng rất mạnh chói chang thỉnh thoảng lóe lên.

Bốn bề, cuồng phong nổi lên, khí lưu hùng dũng không nơi phát tiết, hóa thành sức mạnh không gì ngăn nổi, lập tức khiến cho bốn bề tuyết cốc khai mở, chỉ trong chốc lát công phu, nơi tuyết địa thần bí liền bị hủy diệt theo trận giao chiến.

Ở giữa trung tâm vụ nổ, Ma Phật và Tâm Phật đều không thể tránh được bị thương hại đến hủy diệt. Tuy hai người đều có lưới sáng hộ thể mạnh mẽ, nhưng sức mạnh bên ngoài lại chính là toàn bộ sức mạnh cả hai dung hợp lại, vô ý chạm vào thân thể của ai đều không thể chịu đựng nổi.

Cứ như thế, sấm sét ầm ầm cùng với tiếng la thảm vang lên, Ma Phật Huyền Túc bị phá hủy cơ thể huyết nhục tại chỗ, gần như chỉ còn nguyên thần trọng thương trôi nổi trong bụi mù mịt. Tình trạng Tâm Phật có tốt hơn, ánh Phật thuần chất bảo hộ được cơ thể huyết nhục của ông, bất quá nguyên thần lại chịu thương hại rất lớn, toàn thân lắc lư theo gió, thần quang trong mắt ảm đạm.

Lâu sau, cuồng phong gào rít tan biến, để lộ ra thân thể Tâm Phật trọng thương. Nhưng ông nhìn ra cách đó khoảng vài trượng, ở đó có một mây khí lấp lánh ánh nhàn nhạt, đó chính là linh thể bất diệt của Ma Phật Huyền Túc.

Thở dài u oán, Tâm Phật nói:

- Huyền Túc, một chiêu hủy diệt đó của đệ đã hủy diệt cơ thể huyết nhục của đệ rồi, nếu trước đây đệ biết như vậy có làm như thế không?

Nguyên thần Ma Phật Huyền Túc đáp trả:

- Biết thì thế nào, bất quá tranh đấu cho nhiều cũng sẽ làm như thế. Giữa chúng ta nếu đã định sẵn một bên phải bỏ đi, thế thì sẽ không thể tránh thoát, như vậy huynh hà tất phải thương hại cho đệ. Bây giờ, giao chiến giữa chúng ta còn chưa kết thúc, sư huynh người có thể làm hết đi.

Tâm Phật thê lương nói:

- Sư đệ, trước khi chết đệ còn gì hối tiếc trong lòng không?

Bật cười thê lương, Ma Phật Huyền Túc nói:

- Trên đời ai có thể không hối tiếc? Một đời của đệ có lỗi nhất là với sư phụ, đáng tiếc người đã sớm rời đi. Ngoài ra, Ma Thiên tôn chủ và Thiên Kiếm Khách chính là hai người một đời này đệ một lòng muốn chiến thắng, nhưng trước mắt hắn đã không có cơ hội.

Hơi dừng lại một chút, Ma Phật Huyền Túc giọng nói chột biến đổi, trầm giọng nói:

- Được, không nói chuyện đó nữa. Ma Đà ta ngày đó khoải lạc như thế nào, làm sao lúc này có thể thở ra những hơi ai oán được. Đến đây, sư huynh, chúng ta sinh tử còn chưa định, còn chưa nói được hôm nay ai sẽ lưu lại được nơi này.

Nhìn thấy tình hình lão biến đổi, Tâm Phật nhin không được lắc đầu thở dài, nghiêm mặt nói:

- Nếu đã như vậy, hãy chuẩn bị đi. Lần này chỉ còn sinh tử, đệ không nên bất cần.

Nói rồi bay đến gần, hai tay pháp ấn biến chuyển, toàn thân hiện lên một tầng lửa màu vàng, khiến cho người ta cảm thấy chấn động kinh sợ.

Ma Phật Huyền Túc hô lên một tiếng thất kinh, giọng tàn bạo nói:

- Sư huynh, có cần thiết phải tàn ác như thế không?

Ánh sáng âm u lóe lên, nguyên thần ngưng tụ lại, bên ngoài mờ hiện lên ánh ma đen thẫm, toàn lực phòng ngự.

Tâm Phật trầm giọng nói:

- Huyền Túc, cơ thể huyết nhục của đệ đã bị hủy diệt, Phật pháp nhiều năm đã tiêu tán hơn nửa. Lúc này trong nguyên thần của đệ, Ma tính đã chiếm địa vị chủ đạo, ta không làm như thế thì thật là uổng phí.

Còn đang nói, ngọn lửa sắc vàng đã bao phủ hết nguyên thần của Ma Phật Huyền Túc, bắt đầu dùng ngọn lửa Phật cực sống động luyện hóa ẩn ký ác ma trong nguyên thần của lão.

Bị vây khốn bên trong, Ma Phật Huyền Túc rống lên liên miên, nguyên thần bị thiêu đốt bởi ngọn lửa Phật ánh kim, không ngừng mờ nhạt thu nhỏ, cuối cùng ngưng tụ thành một hạt kim châu đường kính chừng một thốn, chậm chậm xoay tròn.

841. Chương 843 – Long Ma Chi Chiến (cuộc Chiến Giữa Long Lang Và Ma Tôn)

- Sư đệ, đi bình yên, hy vọng kiếp sau đệ có thể viên mãn.

Dường như nghe được tiếng nói của Tâm Phật, quả kim châu đang xoay tròn đột nhiên tăng tốc, hơn nữa còn phát ra từng tràng cười âm độc:

- Sư huynh, Kim Quang Phật Diễm của huynh quả thật lợi hại, nhưng muốn hủy được nguyên thần của đệ còn thiếu một chút. Ngày trước, khi ở Vạn Phật tông, đệ đã âm thầm tu luyện Kim Cương Bất Diệt, huynh dùng Phật pháp tiêu diệt không được đệ đâu. Trừ phi huynh có được “Thiên Phật Lưu Li châu” trong tay, nếu không ... ha ha ha ...

Tâm Phật nghe vậy vẻ mặt biến hóa, ánh mắt cổ quái nhìn hạt châu đó, một lúc sau mới đưa mắt nhìn lên trời, tự nói: “Ta vốn cưỡng cầu đảo ngược kết quả. Cũng được, định mệnh đã như vậy, tất cả mọi chuyện tùy thuộc vào duyên”. Nói rồi ngưng nhìn, đưa mắt đến hạt châu sắc vàng trầm giọng nói:

- Huyền Túc, hãy để huynh dùng cơ thể huyết nhục làm giá để thi triển “Xá Lợi Kim Quang”, luyện hóa nguyên thần của đệ thôi.

Kêu lên một tiếng thất kinh, Ma Phật Huyền Túc giận dữ rống lên:

- Không! Người sao có thể làm như vậy, người ...

Ánh sáng sắc kim lóe lên, Phật pháp ngàn vạn, toàn thân Tâm Phật lúc này trong suốt phát sáng, vô số ánh Phật và Phật ẩn từ trong cơ thể ông tuôn ra, hình thành một lưới sáng ánh vàng tím xung quanh hạt châu, nhanh chóng thu nhỏ vào trong.

Đồng thời, cơ thể của Tâm Phật bắt đầu tan hòa, biến thành một luồng sáng trong suốt, chiếu vào bề mặt của lưới sáng sắc vàng tím, khiến nó rực hào quang cả vạn trượng, lộ rõ ràng một hình vẽ tượng Phật sắc vàng, phát ra chín luồng sáng vàng kim hướng vào trong, lập tức thôn tính hoàn toàn hạt kim châu đó.

Quá trình này chói chang mà phức tạp, thời gian kéo dài khá lâu. Đợi khi bốn bề ánh Phật tan biến hết, mọi thứ trở về lại yên tĩnh, hạt châu sắc vàng kim ở giữa không trung không còn thấy nữa, nhưng lại có hạt ngọc châu trong suốt, bên trong mờ ẩn ánh sáng lưu động kỳ lạ, còn thỉnh thoảng mờ hiện vài tượng Phật mơ hồ.

Hạt châu này xoay chậm chậm, ngừng lại một chút trong gió nhẹ rồi vút lên trời, biến mất trong biển mây.

Giữa không trung, một âm thanh yếu ớt truyền đến:

- Duyên số, duyên số, thiện ác là do trời. Hai mươi năm sau, Phật xuất hiện sẽ lại có ta!

Trên vùng hoang dã, một trường đại chiến đang triển khai. Bốn bề, trăm ngàn yêu thú phân bố khắp mặt đất, chủ yếu là Lang Yêu, lần lượt khép thành vòng, bên trong có hai nhóm người đang đối mặt.

Nhìn trận thế trước mắt, Ma Áo tôn chủ trong lòng chấn động, miệng lại lên tiếng:

- Long Lang, người dẫn nhiều cao thủ đột nhiên đánh lên, hành động như thế có phần không được quang minh.

Tam Nhân Long Lang cười lạnh đáp:

- Ma tôn, ta và người hai phía đối lập, đều thuộc về Vực chi tam giới, có cần thiết phải nói đến quang minh chính đại chăng?

- Đúng là không cần phải nói đến chuyện đó, nhưng người dùng số lượng nhiều như vậy có thể thắng được chăng?

Khinh bỉ nhìn bốn Lang Yêu bên cạnh Tam Nhân Long Lang, Ma Áo tôn chủ chất vấn.

Hừ lạnh một tiếng, Tam Nhân Long Lang quát lên:

- Không cần phải cuồng vọng, đợi đến lúc người thật sự nhìn thấy thuật “Thiên Yêu Diệt Thần” của Yêu vực ta, người hẳn sẽ không còn nói được như vậy.

Tay phải ra hiệu, cũng không nói thêm lời thừa, trăm ngàn Lang Yêu bay lên tung hoành, bắt đầu chuyển động vây phủ quanh tám cao thủ ở giữa.

- Ma tôn, tình thế trước mắt bất lợi, chúng ta nhanh chóng thoát đi mới được.

Nhìn khắp bốn phía, Ma thần Khiếu Phong nhỏ giọng nhắc nhở.

Ma Áo tôn chủ trầm giọng đáp:

- Có thể bỏ đi được hẳn là tốt rồi, nhưng lúc này đã quá trễ. Lần này, địch nhân chọn lựa thời cơ ra tay, rõ ràng hiểu rõ hành tung chúng ta như trong lòng bàn tay, biết chúng ta và Ma Vương phân tán, có ý muốn quét một mẻ lưới sạch chúng ta.

Ma thần Khiếu Phong kêu lên thất kinh:

- Nói như thế, ngoại trừ liều mạng tranh đấu chúng ta không còn chọn lựa nào khác rồi?

Ma Áo tôn chủ không đáp, chỉ nhìn nhìn Tam Nhân Long Lang.

Bên cạnh, Ma thần Chích Thiên hừ giọng nói:

- Liều mạng thì liều mạng, với thực lực thân phận chúng ta, lẽ nào còn sợ không hơn bọn chúng. Số lượng bọn chúng tuy đông, nhưng số có tác dụng lại không nhiều.

Lời vừa dứt thân ảnh lóe lên, vô số bóng ma đột nhiên biến ra, phân tán bay đi khắp bốn phương.

Lúc này, không khí ngập đầy ánh Ma mạnh mẽ, “Tâm Dục Vô Ngân” của Ma tông mang theo sức mạnh tinh thần kỳ dị mà điên cuồng hoang dã phân bố khắp trên vùng cao nguyên hoang vắng.

Bật cười âm hiểm, Tam Nhân Long Lang dặn dò:

- Ma tôn để cho ta, còn hai Ma thần giao lại cho bốn người các người, nhớ phải chắc chắn hạ gục cho ta.

- Lang vương yên tâm, bọn thuộc hạ tuyệt đối không phụ kỳ vọng của ngài.

Giọng nói kiên định, bốn Yêu vực cao thủ bay mình phóng ra, nhắm thẳng về phía Ma thần Chích Thiên và Ma thần Khiếu Phong.

Tam Nhân Long Lang bước tới cách Ma Áo tôn chủ ngoài ba trượng, ánh mắt chăm chăm vào thân ảnh hẳn, giọng lạnh lùng tàn khốc nói:

- Ma Áo tôn chủ, nghe nói người là cao thủ đệ nhị của Ma vực, bây giờ ta sẽ đến xem thử cho biết một lần.

Tay phải múa lên, năm ngón hóa thành trảo, một luồng sáng sắc vàng kim từ lòng bàn tay bắn ra, nhắm thẳng vào trước ngực của Ma Áo tôn chủ.

Ma Áo tôn chủ bật cười điềm nhiên nhìn lang trảo phóng đến, thân thể hơi hơi lắc đi, cả thân hình chỉ chớp mắt liền hóa thành ánh sáng biến mất thần bí.

Thấy vậy, Tam Nhân Long Lang lặng đi, sau đó rống lên giận dữ một tiếng, hai chân điểm xuống mặt đất, thân thể nhanh chóng phóng ra phốc đến đại trận “Thiên Yêu Diệt Thần” ở bên ngoài.

Người còn chưa đến, đám Lang Yêu đang chuyển động đột nhiên truyền đến một âm thanh to lớn, lập tức bóng sáng tứ tán, liền có hơn mười Lang Yêu bị trọng thương bắn đi.

Rống lên một tiếng điên cuồng, Tam Nhân Long Lang gay gắt nói:

- Ma Áo tôn chủ, có giỏi thì đấu với ta, đừng làm chuyện vô sỉ như vậy.

Trong đám lang yêu, Ma Áo tôn chủ thi triển thuật Thuần Gian Chuyển Di, vừa phát động tiêu diệt, vừa đáp lại:

- So với việc dùng nhiều thắng ít của Lang Vương ngươi, thủ đoạn này của ta cũng giống thế thôi, chưa biết cái nào vô sỉ hơn.

Ánh ma lóe lên như điện, tinh thần dị lực sắc bén như đao tung hoành xuyên thấu, đi đến nơi nào liền có tiếng la thảm không ngớt, đại trận “Thiên Yêu Diệt Thần” liền rối loạn.

Sau vài lần truy cản mà không được gì, Tam Nhân Long Lang trong lòng giận dữ, quát lớn:

- Triệt trận, toàn bộ cùng ta thối lui.

Đám yêu thú nghe thấy rất mừng, phân tán lùi lại ra bên ngoài.

Thấy vậy, Ma Áo tôn chủ không còn tiến hành công kích, chỉ còn cách lắc mình quay lại, xuất hiện trước mặt Tam Nhân Long Lang.

- Mất đi đám Lang Yêu này, ngươi thấy trận chiến lần này giữa hai chúng ta, cuối cùng thắng thua sẽ thế nào?

Ánh mắt âm lạnh, Tam Nhân Long Lang giọng hận thù đáp:

- Không có bọn chúng, bốn Lang Vương cũng có thể thu thập được ngươi, xem chiêu.

Tung mình bay lên, Tam Nhân Long Lang toàn thân lấp lánh ánh sáng sắc vàng kim, trong lúc hai tay múa lên, lang trảo dày đặc trùng trùng điệp điệp, liên tục không ngừng phóng đến tiến công Ma Áo tôn chủ.

Ma Áo tôn chủ lắc mình né tránh xảo diệu, trong mắt ánh Ma rực lên, một luồng tinh thần dị lực mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, lập tức đánh trúng đại não của Tam Nhân Long Lang, khiến cho hắn đùng đùng bắn đi như đạn. Sau đó, Ma Áo tôn chủ lắc mình xông đến, hai tay ánh Ma như điện, mang theo Ma nguyên tà ác vô cùng, đột ngột múa lên ba trăm bảy mươi sáu chưởng, hình thành một vầng mây sáng đen ngòm, lập tức phong kín đường thối lui của Tam Nhân Long Lang.

Nhất thời sợ ý khiến Tam Nhân Long Lang rơi vào cục diện bất lợi. Nhìn thấy bốn bề đường lui đều bị phong kín, hắn lập tức phát ra một tiếng lang gào, cả thân hình chớp mắt biến hình, trở thành thân hình Long Lang, mở to miệng phát ra một luồng lửa sắc vàng kim bắn thẳng vào Ma Áo tôn chủ.

Sức mạnh hai bên chớp mắt va chạm vào nhau, cường lực mạnh mẽ của Ma Áo tôn chủ đánh trúng thân thể Long Lang, khiến cho cả toàn thân run lên. Mà ngọn lửa trong miệng của Tam Nhân Long Lang cũng đồng thời đánh trúng Ma Áo tôn chủ, lập tức hắt bắn hắn, rồi áp chế ngọn lửa ma trên thân người hắn.

Ổn định được thân thể, Ma Áo tôn chủ ánh mắt hơi trầm trọng, việc biến hình của Tam Nhân Long Lang vừa rồi bất ngờ, vì thế ngọn lửa tạo nên vết thương nhất định cho hắn. Thực lực của địch nhân, trong lòng hắn thật ra hiểu rất rõ, tương đương với hắn. Tình thế trước mắt đối với mình bất lợi, cần làm thế nào để xảo diệu chiến thắng đối phương chính là điều hắn quan tâm nhất.

Thân là cao thủ đệ nhị của Ma vực, Ma Áo tôn chủ không những có thực lực kinh người, quan trọng hơn chính là trí tuệ tuyệt cao của hắn, từng cử chỉ hành động của hắn, từ trước đến giờ chưa khi nào lỗ mãng. Đương nhiên, Tam Nhân Long Lang cũng không đơn giản, nếu không làm sao chọn lựa thời điểm này để phát động tập kích đây?

Đối mặt với nhau, Ma Áo tôn chủ và Tam Nhân Long Lang đều nắm lấy thời gian không những để trị thương, mà quan trọng hơn là chuẩn bị cho chuyện thắng bại tiếp sau đó.

Giây lát, toàn thân Tam Nhân Long Lang lóe lên ánh vàng kim, miệng sói phát ra một tiếng gầm gừ, giọng gay gắt nói:

- Tinh thần dị lực thật mạnh mẽ, không hổ xuất phát từ Ma Áo tôn chủ. Bây giờ ta sẽ cho ngươi được thấy đại pháp “Thiên Lang Thôn Nhật” của ta, xem thử so với Tâm Dục Vô Ngân của Ma tôn mạnh yếu thế nào?

Dứt lời liền bay lên không, thân thể vốn to khoảng ba trượng lập tức phình to lên gấp chục lần, toàn thân lấp lánh ánh vàng kim chói mắt, khiến cho người ta cảm thấy Yêu khí xông lên tận trời, cảm giác thật bá tuyệt thiên hạ.

Cảm thấy khí thế bất phàm của Tam Nhân Long Lang, Ma Áo tôn chủ trong lòng lóe lên ý nghĩ, toàn thân lập tức phân ra làm năm, năm bóng hình tuân theo phương vị ngũ hành phân bố trong phương viên ba trượng, từ trên nhìn xuống hết như một cây thập tự, ở giữa ánh Ma lưu động, chớp mắt liền hội tụ thành một cột sáng đen ngòm, xông thẳng lên trời vượt tới tầng mây.

Giây lát sau, Ma Áo tôn chủ thuận thế xoay chuyển, hình bóng chuyển động cực nhanh vừa điên cuồng hấp thu không khí bốn bề, vừa gia tăng mật độ của cột sáng, khiến cho sắc đen của nó càng thêm lấp lánh, hết như một thanh thần kiếm đen ngòm.

Giữa không trung, Tam Nhân Long Lang giữa mặt gào rú, tiếng sói rú điếc tai kinh động chín tầng trời, trong miệng bắn ra một ngọn lửa ánh sáng màu vàng kim, xuyên qua được tầng mây liền đảo ngược trở lại, cuối cùng hội tụ thành một quả cầu ánh sáng to khoảng ba trượng, liên miên không ngừng hấp thu linh khí bốn bề, rồi hơi ngừng lại khi cách Tam Nhân Long Lang khoảng mười trượng.

Quả cầu ánh sáng này có Yêu khí xông tận trời, lại có một dải sáng màu vàng liên kết với Tam Nhân Long Lang. Hai bên khí tức liên thông, phát ra lưỡi khí tà mị đoạt hồn đoạt phách.

Gầm lên một tiếng, Tam Nhân Long Lang cúi đầu nhìn xuống Ma Áo tôn chủ, trong miệng ánh kim lấp lánh. Quả cầu ánh sáng to lớn đó theo sự khống chế của hắn rơi thẳng xuống về phía Ma Áo tôn chủ. Giữa không trung, khi quả cầu ánh sáng đó rơi xuống thì bề mặt bóng sáng lấp lánh, một con sói ánh sáng phá vách chui ra, hóa thành một mũi tên ánh sáng bắn thẳng vào ngực của Ma tôn.

Thấy vậy, Ma Áo tôn chủ quát lên một tiếng, cột sáng đen ngòm xoay tròn trên đầu đột nhiên tăng tốc, không gian kề bên uốn éo biến hình, cùng với cột sáng uốn éo lắc lư, nhìn từ xa hết như một luồng chớp điện màu đen, trên đỉnh đầu phóng vụt xuống dưới, vừa hay đón lấy quả cầu ánh sáng sắc vàng kim của Tam Nhân Long Lang.

Ma khí và Yêu khí gặp nhau giữa không trung, hai bên va chạm kịch liệt, vô số hoa lửa tung tóe phân tán bốn phương giữa tiếng sấm điếc tai.

Một chiêu này hội tụ chân nguyên toàn lực của Ma tôn và Long Lang, thực lực hai bên lại tương đương, muốn lập tức phân định thắng bại tự nhiên hơi khó khăn.

Vì vậy, thế đối kháng không thể tránh khỏi, sức mạnh hai người không ngừng tăng lên, dùng ánh chớp màu đen và quả cầu ánh sáng màu vàng kim là môi giới, từng bước từng bước nâng áp suất không khí lên đến cực điểm.

842. Chương 844 – Thảm Liệt Kết Cục (kết Cục Thảm Khốc Kịch Liệt)

Cảm thấy tình hình không ổn, Ma thần Khiếu Phong quát lên:

- Chích Thiên, tình huống trước mắt nguy hiểm, người đi trợ lực cho Ma tôn đại nhân, hỗ trợ Ma tôn an toàn rời đi, nơi đây để cho mình ta ứng phó.

Ma thần Chích Thiên liếc mắt hần, lạnh nhạt nói:

- Chuyện đó giao cho người, nơi đây giao cho ta, đi nhanh.

Ma thần Khiếu Phong hơi cảm khái, giọng đau thương nói:

- Chích Thiên, chúng ta tranh đấu cả đời, lần này người hãy nghe lời của ta.

- Câm miệng, ta là Ma thần đệ nhất của Ma Áo giới, nơi này ta là người ra lệnh, còn không đi nhanh.

Ma thần Chích Thiên ánh mắt sắc bén trừng mắt Khiếu Phong, còn đang nói thì hai tay đã múa lên, ánh Ma mạnh mẽ điên cuồng thổi bốn bề.

Ma thần Khiếu Phong ánh mắt biến hần, miệng thở dài u oán, dặn dò:

- Nếu vậy người hãy bảo trọng, ta chờ người ...

Thân hình lóe lên, bóng ma ảo hóa hàng ngàn.

Lúc này, Ma thần Khiếu Phong thi triển thuật ảo hóa tối cao của Ma Áo giới, cả thân hình chớp mắt hóa thành vài trăm bóng, bắn ra các phương hướng khác nhau.

Liếc nhìn Ma thần Khiếu Phong, Ma thần Chích Thiên trong lòng than dài:

- Từ nay về sau sẽ có ai tranh đấu cùng người, gặp lại sau.

Bắn mình đi, Ma thần Chích Thiên lúc này lợi dụng thời cơ bốn tướng lĩnh Yêu vực tập trung chú ý đến Ma thần Khiếu Phong, lập tức thi triển công kích, thân hình hần một hóa thành ngàn vạn, trong lúc mê hoặc mắt địch nhân liền nhanh chóng gia tăng chân nguyên toàn thân đến mức cao nhất.

Cứ như thế, toàn thân Ma thần Chích Thiên ánh Ma lóe lên, hình thành một vùng trông như hư vô trong phương viên chục trượng, nhưng thật ra lại là khu vực ma sát ngập đầy nguy hiểm, trong đó ngập đầy công kích tinh thần đáng sợ.

- Chúng tướng nghe lệnh, bách thú phi thiên.

Tiếng rống giận dữ phát ra từ miệng của bốn tướng lĩnh Yêu vực. Lang Yêu bốn bề đồng thanh vang dạ, trăm bóng hình đột nhiên hiện ra bốn bề, các bóng liền kết thành một dây, hình thành một kết giới đỏ máu hình tròn, lập tức bao vây lấy sáu cao thủ vào bên trong.

Tốc độ bọn chúng thật nhanh, nhanh đến độ Ma thần Khiếu Phong còn không kịp ly khai. Lúc này, thế công của Ma thần Chích Thiên đánh đến mang theo tinh thần dị lực khí thể hủy diệt. Lập tức, cả trăm Lang Yêu ở tại chỗ bị hất bắn đi, trong đó quá nửa bị chết liền.

Giữa chiến trường, do bốn tướng lĩnh Yêu vực ở cự ly khá gần, có thể nói là ngay đúng tâm, bị công kích mạnh mẽ của Ma thần Chích Thiên, không khỏi gầm lên thảm thiết, phát điên xông thẳng về phía hần.

Cứ như vậy, trong phạm vi vài trượng liền xuất hiện hỗn chiến. Bốn tướng lĩnh Yêu vực nộ khí đằng đằng, ai nấy toàn lực ứng phó, Yêu khí phát ra kết lại thành một, nhanh chóng thu nhỏ vào trong, cuối cùng hình thành một kết giới màu đỏ thẫm to khoảng năm trượng vây chặt Ma thần Chích Thiên ở trong.

Đối mặt nguy hiểm, Ma thần Chích Thiên gầm rú liên miên, hai lòng bàn tay ánh Ma bắn ra, đáng tiếc lại không cách nào phá được kết giới ở ngoài, ngược lại còn làm cho áp lực bên trong gia tăng mạnh, khiến cho tình thế của mình càng thêm nguy hiểm.

Thu hồi lại thế công, Ma thần Chích Thiên suy tư liên tục, làm cách nào để ứng biến. Nhưng bốn tướng lĩnh Yêu vực bên ngoài lại không cho hần có thời gian, lúc này đã phát động công kích mãnh liệt nhất, bốn người cộng lại vượt quá sức mạnh tu vi sáu ngàn năm, lập tức khiến cho kết giới thu nhỏ ba lần, khóa chặt Ma thần Chích Thiên ở giữa.

Ma thần Chích Thiên không ngừng tranh đấu liên tục thổ máu tươi. Áp lực bên ngoài mãnh liệt tăng lên gấp chục lần, khiến cho thân thể hần đã không còn chịu nổi, dần dần bắt đầu tan nát. Thở dài đau thương,

Ma thần Chích Thiên liếc nhìn Ma Áo tôn chủ xa xa, cùng với Ma thần Khiếu Phong vừa thoát khỏi vòng vây của Lang Yêu, khuôn mặt lộ ra nét thê lương đau khổ.

Thời gian không nhiều, sinh mạng sắp sửa rời xa. Đúng lúc đó, ánh mắt Ma thần Chích Thiên tàn độc, miệng kêu lên một tiếng điên cuồng, ngay khi trước khi thân thể tan nát, đem toàn bộ chân nguyên gia tăng đến mức cực hạn, sau đó dùng ý niệm cố chấp kiên định vô cùng, tự hủy nguyên thân trong cơ thể, vào sát na cuối cùng, bộc phát toàn bộ chân nguyên bản thân.

Đúng lúc đó, một luồng khí bi tráng thê lương mà hào hùng xông lên đến tận tầng mây. Ngay lúc toàn bộ chiến trường run sợ, một âm thanh to lớn rung trời vang lên. Sau đó, cả mặt đất hơi run lên, một quả cầu ánh sáng đường kính hơn ba trượng đột nhiên phát nổ, khí lưu điên cuồng hoang dã của nó thổi khắp bốn phương, đi đến nơi nào thì cây cỏ thành tro, đá núi tan vỡ, lập tức bao phủ toàn bộ yêu vật trong vùng phụ cận.

Hình bóng Ma thần Chích Thiên cũng tiêu tán, bốn tướng lĩnh Yêu vực do cự ly quá gần cũng không may mắn tránh thoát.

Giữa không trung, Ma thần Khiếu Phong cảm ứng được tình hình của Chích Thiên, miệng điên cuồng gào lên đến tan nát trái tim, ai nghe cũng thấy lòng lạnh toát:

- Chích Thiên! Không cần vậy!

Đáng tiếc lúc đó đã quá trễ, ngoài trừ việc tăng thêm mấy phần u oán ra, còn có thể thay đổi được chuyện gì đây?

Bên này, Ma Áo tôn chủ đang giằng co tâm thần run lên, miệng kêu gào điên cuồng, ánh Ma toàn thân rực hồng, luồng chớp điện màu đen trên đỉnh đầu lập tức gia tăng tốc độ, liền làm tê liệt cả không gian và thời gian, lại mang theo sức mạnh hủy diệt, lập tức áp chế được quả cầu ánh sáng màu vàng kim của Tam Nhân Long Lang.

Cảm nhận được sự giận dữ của Ma Áo tôn chủ, Tam Nhân Long Lang không chút yếu hơn, tu vi toàn thân không bảo lưu chút nào, đem toàn bộ đẩy vào trong quả cầu ánh sáng. Cứ như thế, chỉ thấy giữa không trung ánh sáng mạnh mẽ như điện chớp, tiếng sấm liên tục thành từng tràng mang theo uy lực rung trời khuếch tán ra bốn phía.

Một chiêu này, cả hai kẻ mạnh đều không chút nhượng bộ, sức mạnh kinh người của cả hai hội tụ tại một chỗ, vừa ma sát va chạm vừa biến đổi nhanh chóng, cuối cùng sinh ra phản ứng dây chuyền, khiến cho trong khu vực vài chục trượng liên tục phát nổ, cuối cùng cả phương viên vài chục dặm đều chịu sự ảnh hưởng.

Những âm thanh to lớn điếc tai liên miên không ngừng, khí lưu điên cuồng hoang dã bắn ra như kiếm. Giữa không trung, Ma Áo tôn chủ và Tam Nhân Long Lang cùng nhau bắn ra như đạn, ai nấy đều hứng chịu một chiêu nặng nề có tính hủy diệt, tuy không bị tử vong nhưng cũng gần cái chết không xa.

Ma thần Khiếu Phong ở khoảng cách hơi xa, nhưng cũng không may mắn thoát được. Trên mặt đất, đám yêu thú của Yêu vực tình huống còn ảm đạm hơn, vài trăm Lang Yêu hứng phải một chiêu hủy diệt này gần như chỉ còn khoảng tám con.

Tiếng sấm dần dần mất đi, cuồng phong tan biến. Trên cao nguyên hoang dã, cả vùng đất cây cỏ xanh ngắt lúc này đã thành hoang vu, phương viên vài chục dặm bị cát vàng phủ kín, cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy phải lạnh đi.

Giữa không trung, hai phe khoảng cách khá xa. Một bên là Ma thần Khiếu Phong ôm lấy Ma Áo tôn chủ, một bên là tám Lang Yêu đang đỡ Tam Nhân Long Lang, hai bên không một người nào bỏ đi.

Cúi đầu, Ma thần Khiếu Phong nhìn Ma Áo tôn chủ trong lòng thần sắc ảm đạm, nhẹ giọng kêu:

- Ma tôn đại nhân, người hãy cố gắng nâng cao tinh thần.

Dường như nghe được thanh âm của hắn, Ma Áo tôn chủ dần dần mở hai mắt.

- Khiếu Phong, Chích Thiên đi rồi phải không?

Ma thần Khiếu Phong trầm buồn đáp:

- Đúng thế, Ma tôn đại nhân, Chích Thiên đã đi rồi, không quản gì đến chúng ta mà ra đi.

Ma Áo tôn chủ khoe miệng hơi nhếch lên đau thương nói:

- Có lẽ ngày đó ta không nên kêu hai người đi.

- Theo hầu Ma tôn đại nhân, chúng thuộc hạ tuyệt đối không hối hận. Cho dù phải chết, chúng thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện.

Âm thanh của Ma thần Khiếu Phong nhẹ nhàng, nhàn nhạt vang vọng trong gió nhẹ ra xa.

Ma Áo tôn chủ cười cười, hơi cảm động, nhưng càng đau thương hơn.

- Đủ rồi, không cần phải truyền chân nguyên cho ta, thương thế này của ta cũng không thể lập tức tốt trở lại được. Tam Nhân Long Lang thế nào rồi, hắn cũng không khác ta nhiều phải không?

Ma thần Khiếu Phong nhìn lên phía trước, gật đầu đáp:

- Đúng thế, hắn cũng trọng thương không dậy nổi, không còn sức lực để chiến đấu. Có cần để thuộc hạ đi giết hắn, cũng chính để báo thù cho Chích Thiên.

Ma Áo tôn chủ lắc đầu lên tiếng:

- Không cần phải lỗ mãng, người hiện nay cũng đã bị trọng thương, ta không hy vọng người cũng bị nguy hiểm. Trước mắt, sự bất an trong lòng ta vẫn còn đó, xem ra chúng ta còn có kiếp nạn, phải cẩn thận đề phòng.

Ma thần Khiếu Phong liếc bốn phía, hơi suy nghĩ một chút, rồi trầm giọng nói:

- Ma tôn đại nhân, hay bây giờ chúng ta bỏ đi, tương lai khi thương thế đại nhân đã lành hãy quay lại báo thù cũng chưa muộn.

Ma Áo tôn chủ nhẹ giọng đáp:

- Cũng được, nơi đây thủy chung cũng không an toàn, chúng ta đi thôi.

Ma thần Khiếu Phong vâng một tiếng, ôm lấy Ma tôn xoay mình muốn đi, lại bị một âm thanh nhanh chóng ngăn lại.

- Nếu đã đến rồi, hà tất phải đi nhanh vậy?

Ma thần Khiếu Phong nghe thấy thất kinh quát lên:

- Người nào sao lại ma ma quỷ quỷ, còn không xuất hiện gặp mặt đây?

- Là ta.

Ánh xanh lam lóe lên, bóng hình xuất hiện. Trước mặt Ma thần Khiếu Phong ba trượng đột nhiên xuất hiện Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ.

Hai mắt hơi khép lại, Ma thần Khiếu Phong cảnh giác nhìn Huyền Dạ, trầm giọng nói:

- Thì ra là người, không ngờ chúng ta lại nhanh chóng gặp lại như vậy.

Còn đang nói, lòng bàn tay trái đã áp chặt lên lên Ma Áo tôn chủ, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng truyền vào trong người Ma Áo tôn chủ.

Huyền Dạ liếc nhìn Ma Áo tôn chủ, nói với Ma thần Khiếu Phong:

- Phật nói có duyên liền có thể gặp nhau, nhưng xem ra giữa chúng ta tuyệt đối không phải là duyên tốt lành.

Ma thần Khiếu Phong lạnh giọng nói:

- Người muốn nói điều gì cứ nói thẳng ra, đừng loay quanh trước mặt ta nữa.

Huyền Dạ bật cười ha hả lên tiếng:

- Được, thật là sáng khoái, thế thì ta sẽ nói thẳng ra. Ta muốn giữ hai người lại, người chuẩn bị đi.

Ma thần Khiếu Phong tuyệt đối không kinh khiếp, nhưng giọng lại cứng rắn nói:

- Muốn lưu bọn ta lại, người phải trả giá đắt đó.

Huyền Dạ cười khinh miệt nói:

- Với bộ dạng hiện tại của người, đã không còn tư cách nói với ta lời đó.

Về mặt tự phụ, Huyền Dạ chậm chậm tiến lên.

Nhìn thấy Huyền Dạ đang chuyển đến, vẻ mặt Ma thần Khiếu Phong hơi cổ quái, có đau thương, có bất lực, lại có bi phẫn cùng bất cam.

Cúi đầu, Ma thần Khiếu Phong đưa mắt ra hiệu Ma Áo tôn chủ rời đi, sau đó dời mắt sang chỗ khác nhẹ giọng lầm bầm:

- Ma tôn đại nhân, thuộc hạ có thể làm là đưa người về lại Ma vực, còn lại cần phải trông cậy vào người. Bảo trọng.

Ma Áo tôn chủ ánh mắt đầy vẻ bi ai, miệng lại nhẹ hô lên:

- Khiếu Phong ... Không cần phải điên rồi ...

Ma thần Khiếu Phong khuôn mặt trắng toát mờ hiện nét cười nhàn nhạt, nhìn thấy Huyền Dạ đến gần điềm nhiên nói:

- Đại nhân có thể tồn tại bất quả chỉ có vài phần hối tiếc.

Lời này hơi có vẻ cổ quái, Huyền Dạ như hiểu như không, không khỏi dừng lại một chút.

Đúng lúc đó, toàn thân Ma thần Khiếu Phong xuất hiện ngọn lửa màu đen, nhẹ nhàng vây phủ bên người Ma Áo tôn chủ, khiến cho hắn thêm mấy phần sắc thái thần bí.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Huyền Dạ ngậy ngốc ra, mơ hồ phát giác điều gì, nhưng nhất thời còn không nghĩ ra được.

Ma Áo tôn chủ vẻ mặt thê lương, đau khổ kêu lên:

- Khiếu Phong, không cần, dừng lại nhanh.

843. Chương 845 – Ý Ngoại Thu Hoạch (kết Quả Thu Được Bất Ngờ)

- Ma tôn đại nhân, không cần phải đau thương, đại nhân là chủ của Ma Áo giới, là hy vọng và tương lai của chúng thuộc hạ ...

Lời còn chưa hết, thân thể Ma thần Khiếu Phong bắt đầu mờ đi, mà ngọn lửa màu đen chung quanh Ma Áo tôn chủ bắt đầu mạnh mẽ hơn.

- A, ta nghĩ ra rồi, đây là thuật “Hắc Âm Tinh Không” của Ma vực, Ma thần thật xảo hoạt, không ngờ lại lừa ta.

Giữa tiếng hô kinh ngạc, Huyền Dạ bước hẳn tới phía trước, lòng bàn tay lóe lên ánh xanh lam, phát ra một mũi tên ánh sáng bắn thẳng vào ngực của Ma Áo tôn chủ.

Mũi tên này có tốc độ rất nhanh, dễ dàng bắn trúng Ma Áo tôn chủ, khiến thân thể hắn run lên, khuôn mặt trắng toát càng thêm xám trắng. Nhưng đúng vào lúc đó, ngọn lửa màu đen đột nhiên bùng lên, khi bùng lên đến một trình độ nhất định thì đột nhiên thu lại, cuối cùng lập tức thôn tính hoàn toàn thân thể Ma Áo tôn chủ, hóa thành một điểm sáng biến mất ngay trước mắt Huyền Dạ.

Hơi có phần không cam lòng, Huyền Dạ giọng hận thù nói:

- Đáng ghét, nếu ta phát hiện sớm một chút, Ma Áo tôn chủ nhất định phải chết rồi.

Nói rồi xoay người liếc về phía Tam Nhân Long Lang, sau đó từ từ bay đến.

Nhìn thấy Huyền Dạ xuất hiện, Tam Nhân Long Lang yếu ớt lên tiếng:

- Người không phải đang ở Hoa Sơn sao, làm thế nào lại đột nhiên đến nơi này?

Huyền Dạ nghe vậy, nhẹ thở dài đáp:

- Chủ nhân và Bạch cô nương có chuyện phải đi, ai ngờ Thiên Sát đột nhiên xuất hiện, ta chỉ còn cách mang theo nguyên thần của Hồ Vương vội vàng đến nơi đây hội họp với người. Được rồi, thương thế người cũng không nhẹ, chúng ta trước tiên tìm nơi thích hợp để dừng chân, sau đó hãy nói những chuyện khác.

Huyền Dạ đưa tay ra hiệu dẫn tám Lang Yêu mang theo Tam Nhân Long Lang bay về phía xa xa.

Rời khỏi Ma Phật Huyền Túc, Trần Ngọc Loan, Bách Linh, Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong trong lòng kích động bay thẳng về Phục Long cốc. Lần này ra quân, bốn người tiêu diệt được Vô Gian Quỷ Sát của Quỷ vực, sau lại tiêu diệt được Vô Nhân Tọa và Sát Huyết Diêm La, có thể nói là giông cờ đắc thắng, lập tức tiêu trừ được gốc rễ của thế lực Quỷ vực ở nhân gian.

Như vậy, hỗn loạn của nhân gian chỉ còn lại thế lực Yêu vực và Ma vực, đến khi cần đối phó với bọn chúng, áp lực tương đối yếu đi không ít.

Nhìn biển mây biến ảo, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Bách Linh tỷ, lần này tiêu diệt được thế lực của Quỷ vực, tiếp theo hẳn đến lượt của Ma vực rồi.

Bách Linh không đáp lại, nàng đang có tâm sự nên không để ý.

Bên cạnh, Tư Đồ Thần Phong nói:

- Ngoại trừ Ma vực còn có Yêu vực, chỉ cần loại trừ hai thế lực này thì chỉ còn Địa Âm Thiên Sát thôi.

Giật mình tỉnh lại, Bách Linh nhìn hắn, lắc đầu lên tiếng:

- Ma vực còn có thể ứng phó, Yêu vực lại không thể động vào được.

Tư Đồ Thần Phong không hiểu hỏi lại:

- Chuyện này Lục Vân đã từng nói qua, thật ra thì vì chuyện gì đây?

Điểm này không những hắn không hiểu mà ngay cả Trần Ngọc Loan và Phần Thiên cũng vô cùng hiếu kỳ.

Bách Linh liếc nhìn ba người, u oán thở dài nói:

- Bởi vì quan hệ giữa Lục Vân và Yêu vực vô cùng phức tạp. Yêu Hoàng Liệt Thiên một ngàn hai trăm năm trước đã từng xưng hùng Thất giới, đã từng đánh cho Thiên chi tam giới phải thần phục, thiếu chút nữa đã trở thành chủ nhân Thất giới. Nhưng đến lúc cuối cùng, do bởi tình ái, Liệt Thiên bị thảm bại, lại bị cao thủ sáu giới phong ấn. Chính nhờ Lục Vân giải mở phong ấn cho Yêu Hoàng, nên hắn mới quay lại được nhân gian. Nhớ thời điểm Thái Âm Tế Nhật, trong trời đất xuất hiện bốn luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ, trong đó luồng từ phía Bắc chính là Yêu Hoàng Liệt Thiên, vì thế dù sao đi nữa Lục Vân cũng không hy vọng các vị tranh đấu thẳng thắn với Yêu vực.

Tư Đồ Thần Phong kinh ngạc nhìn Bách Linh, có phần khó tin nói:

- Yêu Hoàng lợi hại như vậy, ngày đó không có một người nào là đối thủ của hắn sao?

Bách Linh khổ sở đáp lại:

- Sau này gặp sẽ biết ngay thôi. Trước mắt, Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, tình thế nhân gian biến đổi rất lớn, hiện tại chuyện quan trọng nhất đối với chúng ta là nắm vững tình thế của thiên hạ, sau đó mới có thể đàm luận những chuyện khác được.

Trần Ngọc Loan đồng ý nói:

- Bách Linh tỷ nói có lý, hay là chúng ta sớm về đã, phòng xảy ra chuyện bất trắc.

Như vậy, bốn người không nói nhiều nữa, tập trung quay về, tốc độ bay lập tức tăng lên không ít.

Ở giữa tầng mây, tâm tình Bách Linh hơi khác thường, không biết bởi vì Thiên Chi đô bị hủy hay là bởi chuyện khác. Điều này ngay cả nàng cũng không nói rõ được.

Trần Ngọc Loan phát hiện vẻ dị thường của nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Bách Linh tỷ, tỷ đang suy nghĩ chuyện gì đó, vì sao không chút cao hứng vậy?

Bách Linh thở dài u oán đáp:

- Không biết nữa, tâm tình ta rất hỗn loạn, dường như có chuyện bất an, nhưng không biết rõ được.

Trần Ngọc Loan lên tiếng an ủi:

- Đừng nghĩ quá nhiều, không có chuyện gì đâu.

Bách Linh miễn cưỡng nở nụ cười, bất an trong lòng lại càng thêm rõ ràng.

Lúc này, Phần Thiên nhìn đến phía trước, mở miệng nói:

- Minh chủ, còn khoảng nửa giờ nữa là về rồi, có cần nghỉ ngơi một chút không?

Trần Ngọc Loan nghĩ một chút, lắc đầu đáp:

- Được, hay là quay về đã hãy nghỉ ngơi ...

Một tiếng kêu kỳ dị vang lên, từ chân trời xa xa lóe lên ánh sáng kỳ lạ, một luồng sáng đỏ bắn đến lúc này hấp dẫn ánh mắt của bốn người. Đưa mắt nhìn nhau, bốn người Trần Ngọc Loan không nói thêm lời nào, hình bóng kéo giãn ra, chỉ chớp mắt liền biến mất ở xa xa.

Giây lát, bốn người Trần Ngọc Loan đã vượt qua trăm dặm, tiến đến trên không trung một vùng rừng rậm, xung quanh rộng rãi khoáng đạt.

Cúi đầu, Bách Linh nhìn xuống dưới, điềm nhiên nói:

- Người đó hẳn ẩn mình trong rừng này, để ta khiến Tam Đầu linh xà khiến hắn phải xuất hiện.

Một tiếng kêu quái dị vang lên, Tam Đầu linh xà trên vai Bách Linh lóe lên biến mất, hóa thành một dải màu đỏ thoát xuống dưới.

Giây lát, cuồng phong trong rừng rậm nổi lên, một bóng hình bắn mình lên không trung, miệng gầm rú giận dữ.

Nhìn người đó, Trần Ngọc Loan nhẹ hô kinh ngạc nói:

- Là người, Lục Nga đâu?

Té ra người trước mặt lại chính là Lý Trường Xuân, khó trách Trần Ngọc Loan lại hỏi như vậy.

Cảnh giác nhìn bốn người, Lý Trường Xuân âm hiểm lên tiếng:

- Nó đã được Cửu Âm Thánh Mẫu mang về rồi, các người nghĩ phải thế nào đây?

Trần Ngọc Loan không đáp, quay đầu nhìn Bách Linh hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ đã dự tính xử trí lão thế nào?

Bách Linh lạnh nhạt đáp lời:

- Ngày đó người đã truy sát Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong, khiến cho hai người phải thụ trọng thương, vì thế mà Ngạo Tuyết bị hôn mê, cuối cùng dẫn đến vô số tai họa, gián tiếp hại chết Thương Nguyệt. Hôm nay ta thay mặt Lục Vân ra tay, khiến cho người phải trả giá đắt cho những việc đã từng làm trước đây.

Lý Trường Xuân vẻ mặt thất kinh, giao hoát biện luận:

- Những chuyện ngày trước ai vì chủ nấy, ta làm những chuyện đó chỉ để đối phó với Kiếm Vô Trần, các người có muốn gì thì đi kiếm hắn, không cần phải đem tất cả mọi chuyện đều đổ lên đầu của ta.

Bách Linh lạnh nhạt nói:

- Kiếm Vô Trần bọn ta sẽ tự tìm hắn, bây giờ hãy thu thập người trước đã rồi hãy nói tiếp.

Vươn mình phóng ra, Bách Linh hết như tiên tử hạ phàm trần, y phục toàn thân tung bay phấp phật.

Lý Trường Xuân chuyển mình né tránh, quát lớn:

- Chậm đã, ta không muốn động thủ với các người, cũng không muốn đề cập đến ân oán dĩ vãng. Trước mắt chúng ta đều là những kẻ thù của Kiếm Vô Trần, nếu có ân oán gì thì chờ sau khi giết chết hắn đã rồi chúng ta từ từ tính toán cũng được.

Bách Linh cười lạnh đáp:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Lý Trường Xuân vẻ mặt trầm xuống, giọng tàn bạo nói:

- Người đừng ép người quá mức. Ta không phải là sợ người, ta chỉ không muốn lãng phí tinh lực với người lúc này.

Bách Linh hừ giọng nói:

- Nghe nói Vô Tâm là con rơi của người, hắn chết trong tay của Kiếm Vô Trần, điều này khiến người rất phần nộ, vì thế một lòng muốn báo thù. Nhưng giữa người với chúng ta, vốn ban đầu đã ở thế đối lập, ta vì sao phải thành toàn ý muốn của người, cho người một cơ hội như vậy? Đã là địch nhân, ta có thể tiêu diệt mọi thứ của người, khiến cho người rời khỏi nhân thế với nỗi hối tiếc, đây mới là hình phạt tàn khốc nhất cho người, cũng là thay mặt Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt mà đòi nợ phải trả.

Thấy Bách Linh sát tâm không giảm sút, Lý Trường Xuân trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, miệng lại lên tiếng:

- Nếu đã như vậy, nói thế nào người cũng sẽ không buông tha chẳng?

Bách Linh lạnh lùng đáp:

- Ít ra ta cũng nghĩ không ra lý do nào để có thể tạm thời tha cho người một lần.

Lý Trường Xuân trong lòng chìm xuống, bất quá lúc này chợt nghĩ đến một chuyện, lập tức vẻ mặt hơi cười cười, miệng ha hả lên tiếng:

- Phải vậy chẳng? Chuyện liên quan đến sinh tử của Lục Vân các người có để ý đến hay không đây?

Bách Linh vẻ mặt không thêm quan tâm, hừ nhẹ đáp:

- Một đời Lục Vân, không người nào có thể điều khiển. Người muốn dùng chàng làm quân bài thì đã sai mất rồi.

Lý Trường Xuân cười âm lạnh nói:

- Không cần phải nhả những lời tự mãn như vậy, ít ra Vong Linh trở chú trong người Lục Vân, các người còn chưa có biện pháp giải trừ, đúng không?

Khuôn mặt Bách Linh trầm xuống, cất tiếng hỏi:

- Người nói chuyện này, lẽ nào người có biện pháp giải trừ chẳng?

Lý Trường Xuân cười ha hả đáp:

- Ta tự nhiên không có, bất quá ta biết ai có thể hóa giải được. Thế nào, có muốn trao đổi hay không đây?

Bách Linh không đáp chìm vào trầm lặng. Trần Ngọc Loan lại mở miệng lên tiếng:

- Lý Trường Xuân, lời của người làm sao có thể khiến chúng ta tin tưởng được đây?

Lý Trường Xuân nhún vai, bất cần nói:

- Không có cách nào, các người chỉ có thể đánh cược mà thôi.

Trần Ngọc Loan hừ giọng nói:

- Nếu ta không đánh cuộc, mà trước tiên bắt người, sau đó mới bức cung, người nói xem kết quả không phải cũng như vậy sao?

Lý Trường Xuân vẽ mặt cười cợt danh lại, giận dữ nói:

- Như vậy các người hãy thử một lần, xem có thể lấy được điều các người mong muốn từ trong miệng của ta hay không.

Trần Ngọc Loan thấy vẻ mặt lão kiên quyết, trong lòng biết dùng sức không được, chỉ đành nhượng bộ nói:

- Được, chúng ta đồng ý trao đổi điều kiện với người, chỉ cần người nói ra biện pháp phá giải Vong Linh trở chú, hôm nay chúng ta sẽ tha cho người một lần.

Lý Trường Xuân nghe vậy lại trở nên chần chừ, hơi hoài nghi nói:

- Nói như vậy có được không đây?

Trần Ngọc Loan hừ giọng nói:

- Người cho là thế nào đây?

Cười miễn cưỡng hai tiếng, Lý Trường Xuân nói:

- Được, ta tin các người một lần. Muốn giải trừ được Vong Linh trở chú trên người của Lục Vân, thế gian này có một người đủ năng lực để làm. Người đó chính là ... Vu ... thần ...

Còn đang nói dở dang Lý Trường Xuân đã nhanh chóng bay đi xa, đợi đến lúc bốn người Trần Ngọc Loan nghe rõ hai chữ Vu thần thì Lý Trường Xuân đã biến mất không còn nhìn thấy.

Không hề truy cản, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ xem thử lời lão có đáng tin không?

Bách Linh cười khổ đáp:

- Nửa thật nửa giả, lời này của lão hẳn chỉ là một suy đoán, bất quá suy nghĩ cẩn thận thì đúng là có mấy phần đáng tin.

Phần Thiên cau mày nói:

- Cho dù lời của lão là thật, chuyện đó đối với chúng ta cơ hồ không thể làm được, vậy chẳng phải chính là lằm kè sao?

Trần Ngọc Loan cũng không thể nhẫn nại, nói ra góc nhìn của mình:

- Ít ra đây cũng là một cơ hội, chỉ rõ cho chúng ta một phương hướng, so ra vẫn tốt hơn bối rối không có đầu mối.

- Đi thôi, chuyện này đợi Lục Vân quay về hãy nói, chúng ta phải quay về thôi.

Bách Linh nói rồi liền xoay người, vừa thu hồi Tam Đầu linh xà vừa bay thẳng về phía xa xa.

844. Chương 846 – Âm Đế Đột Hiện (âm Đế Đột Nhiên Xuất Hiện)

- Vừa rồi các vị còn chưa chú ý, Lý Trường Xuân có khác biệt so với lần gặp trước, trên người lộ ra một luồng tà khí.

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Ta đã nhìn thấy rồi, nếu không cũng đã không quyết tâm diệt hắn như thế.

Trần Ngọc Loan dựng đôi mày xinh đẹp, trầm giọng nói:

- Vài ngày không gặp, không ngờ lão lại có biến hóa như thế, xem ra lại có chuyện khó chịu đây.

Phản Thiên cười nói:

- Minh chủ lo lắng quá rồi, cho dù hấn xấu đến thế nào, hấn đều đối phó với Kiếm Vô Trần trước. Đến lúc đó hãy để bọn chúng cắn lộn với nhau là được rồi.

Trần Ngọc Loan nghe vậy bật cười lên tiếng:

- Cũng đúng, trên nhân gian cao thủ tà ác so với lão nơi nào cũng có, ta đúng là đã lo quá nhiều.

Nói rồi đột nhiên tăng tốc, bốn người la lên một tiếng liền biến mất trong biển mây.

Thân thể vừa dừng lại, Bách Linh đột nhiên ngừng lại, miệng la lên vội vàng:

- Mọi người cẩn thận, đang có nguy hiểm bay thẳng về phía chúng ta.

Trần Ngọc Loan, Phản Thiên, Tư Đồ Thần Phong nghe vậy thất kinh, vội vàng bay đến bên nàng, vừa lưu ý động tĩnh bốn phía vừa cất tiếng hỏi:

- Thế nào vậy? Bốn bề có chuyện gì chẳng.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của Bách Linh nặng nề, nhìn về phía chân trời, lo lắng đáp:

- Trên đường đi tâm tình ta rất bất ổn, bây giờ cảm giác này càng thêm rõ ràng, ta nghĩ hấn là chuyện xấu tránh không được rồi.

Trần Ngọc Loan nghi hoặc lên tiếng:

- Bách Linh tỷ, tỷ với nhiều chuyện đều nhìn thấy rõ ràng, vì sao lần này ...

Bách Linh trầm giọng nói:

- Lần này có khác, chuyện này hấn xảy đến với ta, vì thế ta nhìn không rõ được.

Trần Ngọc Loan thất kinh, vừa muốn mở miệng hỏi lại, Tứ Linh thần thú trên vai đột nhiên đứng thẳng dậy, phát xuất tín hiệu cảnh cáo cho bốn người. Không Linh điều lại ngựa mặt hót dài, một luồng khí không linh thần thánh tràn ngập khắp bốn phía.

- Cẩn thận, đến rồi. Sức mạnh thật là to lớn!

Toàn thân lóe lên hào quang, Bách Linh vừa bố trí kết giới phòng ngự, vừa nhắc nhở ba người, còn thả Tam Đầu linh xà ra, sai nó bay quanh trên đầu bốn người.

Thân thể Trần Ngọc Loan lắc lư, một luồng khí tà ác mạnh mẽ khiến thân thể nàng hơi run lên. May mà chỉ chớp mắt liền được Tứ Linh thần thú vội vàng phòng ngự được rồi.

Phản Thiên nhìn lên phía trước, vẻ mặt sợ hãi kinh hoàng hô lên:

- Không may rồi, đó chính là Địa Âm Tà Linh Âm Đế, chạy nhanh thôi.

Tư Đồ Thần Phong đưa tay nắm hấn lại, giận dữ nói:

- Chạy cái gì mà chạy, nếu chạy được hấn không phải gặp rồi.

Phản Thiên khuôn mặt đỏ hồng, thẹn thùng nói:

- Xin lỗi, ta vừa rồi chỉ là một phản xạ có điều kiện thôi.

Bách Linh trầm giọng nói:

- Không cần tự trách, đối mặt với địch nhân cực mạnh trong trời đất, hiện tượng này cũng bình thường thôi. Lần này Địa Âm Tà Linh là hướng thẳng về ta. Hấn vừa mới tiêu diệt Thiên Chi đồ, hấn cũng muốn diệt trừ ta luôn.

Trần Ngọc Loan cổ vũ:

- Tỷ tỷ không cần phải lo lắng, chỉ cần chúng ta đồng tâm, hấn không thể nào chiếm được ưu thế đâu.

Bách Linh liếc nàng, gật đầu nói:

- Nhất định sẽ trông vào muội rồi.

Lời này hơi kỳ quái, bắt quá Trần Ngọc Loan hiểu được ý nàng, nghiêm mặt nói:

- Yên tâm đi tỷ tỷ, muội biết. Bây giờ hãy để chúng ta xem thử coi, trong Thiên Địa song sát, Địa Âm Tà Linh đó thật ra mạnh đến mức nào.

Cảm nhận được quyết tâm của nàng, Tư Đồ Thần Phong khuôn mặt hơi cười, lớn giọng nói:

- Được, hôm nay hãy để cho hẳn biết chúng ta cũng không phải là thứ dễ trêu vào.

Phần Thiên nghe vậy kích động vô cùng, nắm chặt lấy tay Tư Đồ Thần Phong, cả hai cùng nhau bật cười.

Ánh sáng âm u lóe lên, ánh đen mờ hiện. Giữa không trung, Âm Đế anh tuấn đứng nhìn bốn người Bách Linh, miệng cười ha hả âm lạnh nói:

- Té ra còn có những người quen. Được, ta nhất định sẽ thu thập hết các người.

Bách Linh giận dữ nhìn Âm Đế, lạnh như băng hỏi:

- Âm Đế, người đã làm gì Linh Tôn rồi?

Âm Đế quét mắt bốn phía, ánh mắt dừng lại một chút khi nhìn thấy Tứ Linh thần thú và Không Linh điều, ánh mắt mơ hồ có chút kinh ngạc, miệng lại cười ha hả nói:

- Thiên Chi đồ đã bị hủy diệt rồi, người nói xem lão ta có thể thoát khỏi bàn tay của ta chăng?

Bách Linh nổi giận, bước lên phía trước nhưng Trần Ngọc Loan đã giữ chặt lại.

- Tỷ tỷ, không được manh động, địch nhân thực lực kinh người, chúng ta cẩn thận mới được.

Bách Linh dần dần tan biến cơn giận, gật đầu nói:

- Tỷ biết rồi, bây giờ chúng ta cần phải dự phòng trước, một khi hẳn phát động tiến công sợ là trở tay không kịp.

Trần Ngọc Loan nhìn lên phía trên, nhẹ giọng hỏi:

- Tỷ tỷ có biện pháp thế nào?

Bách Linh trầm ngâm một lát, lên tiếng dặn dò:

- Tư Đồ thiếu hiệp, Ngũ Hành kiếm của thiếu hiệp có tác dụng không lớn đối với Địa Âm Tà Linh, bây giờ thiếu hiệp hãy lên lưng Tam Đầu linh xà, thi triển Ngũ Hành kiếm trận từ phía trên, phối hợp với công kích của linh xà, chỉ cần có thể tùy lúc thích đáng hạn chế hoạt động của hắn là được rồi.

Tư Đồ Thần Phong vâng một tiếng, bay mình ngồi lên trên lưng Tam Đầu linh xà, chỉ huy nó phóng lên trên không. Lúc này thân hình của Tam Đầu linh xà chỉ khoảng to cỡ vài trượng, vì thế Âm Đế không để nó vào lòng, để cho nó tự do bay lượn trên đầu.

Đưa mắt sang Phần Thiên, Bách Linh lên tiếng:

- Cửu U Tinh Diễm của thiếu hiệp có mức sát thương rất lớn đối với hắn, vì thế thiếu hiệp cần phải biết lợi dụng ưu thế của bản thân mình, tìm cơ hội tạo nên trọng thương cho hắn. Còn ta sẽ dùng Cửu Thiên huyền cầm phối hợp với Định Thiên thần châm, từ một bên kiềm chế hắn, Ngọc Loan thì thấy cơ hội hãy phát động, kết hợp cùng với Không Linh điều tiến công. Để Đại Linh nhi ở một bên phòng thủ, tới lúc quan trọng nhất hãy để nó ra tay.

Phần Thiên nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói:

- Công chúa yên tâm, ta hiểu rõ rồi.

Giữa không trung, Âm Đế tự phụ cười nói:

- Phân phái được rồi phải không? Có cần ta nhường cho các người xuất thủ trước không đây.

Bách Linh hừ giọng nói:

- Chớ vội ngông cuồng, chưa đến lúc cuối cùng còn chưa biết ai thắng ai thua.

Nói rồi phi thân lên cao, khi đến vị trí cao hơn Âm Đế liền dừng lại, toàn thân ngồi xếp bằng giữa không trung, trên người mờ hiện áo khoác bảy màu, khiến cho nàng thêm mấy phần kiều diễm.

Chăm chú nhìn Âm Đế, thời khắc này, vẻ mặt Bách Linh bình thản, trên khuôn mặt mơ hồ nét cười cười, một luồng khí thần thánh tràn ngập khắp bốn phía. Đồng thời, trên đùi của nàng xuất hiện một cây huyền cầm lấp lánh ánh sáng lưu động lúc này đang phát xuất ra tiếng đàn cầm mỹ diệu, hơn nữa còn tùy theo những ngón tay ngọc thon dài của nàng múa lên, phát xuất vô số phù chú âm thanh ánh sáng chói chang bao phủ quanh thân hình của Âm Đế.

Âm Đế nghe tiếng đàn cầm, khuôn mặt liền lộ vẻ mặt nóng nảy, toàn thân từ trên xuống dưới không được tự nhiên. Thấy vậy, Âm Đế cất tiếng rửa, toàn thân liền lóe lên hào quang, một bức vách ánh sáng do màu đen thẫm, đỏ thẫm và xanh lục thẫm đan nhau liền hiện ra, ngăn cách tiếng đàn cầm của Bách Linh ở bên ngoài. Như vậy, khuôn mặt Âm Đế liền khôi phục lại vẻ tự nhiên.

Hai tay chấp sau lưng, khoe miệng Âm Đế nhếch lên cười tàn nhẫn, lạnh lùng thản nhiên lên tiếng:

- Uy lực đúng là không yếu, nghe được liền khiến ta cảm thấy yếu đi. Nhưng chỉ bằng như thế còn thiếu nhiều lắm.

Bách Linh không nói, khuôn mặt mỉm cười như cũ, hai tay ngọc múa lên nhẹ nhàng, từng loạt tiếng đàn cầm mang theo phù chú âm thanh ánh sáng chói mắt không ngừng hội tụ về phía Âm Đế.

Bên này, Phần Thiên thấy Bách Linh phát động tiến công tạm thời tập trung chú ý của Âm Đế, vội vàng nắm lấy cơ hội bắn mình ra, cả thân thể chuyển động tốc độ cao xung quanh Âm Đế, vì thế sinh ra vô số ảo ảnh mê hoặc tầm nhìn của Âm Đế.

Đối với Phần Thiên, Âm Đế trong lòng có ý phòng ngừa, bởi vì trước đây đã từng ném phải kết quả đáng nên lần này cảnh thêm cẩn thận, vội vàng thiết lập phòng ngự trùng điệp để tránh đi vào lối cũ.

Trần Ngọc Loan yên lặng, nàng đang chờ đợi thời cơ. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, với tiến công bằng Cửu Thiên huyền cầm của Bách Linh và chiêu thức của Phần Thiên, nếu như không lay chuyển chút nào Âm Đế thì nàng có ra tay cũng là uống phí mà thôi.

Trên không, Tư Đồ Thần Phong vừa chuẩn bị, vừa chăm chú quan sát bên dưới. Từ góc nhìn của hắn, tình huống hai bên đều trông rất rõ, trong nhất thời không ngờ hắn lại không thể xen tay từ trên không được.

Âm Đế tự phụ bất phàm, với thực lực cực mạnh của hắn dù tiếng đàn cầm rung trời cùng với tiến công thế nào của Phần Thiên đều không phá giải được phòng ngự của hắn. Điều này khiến cho mọi người làm sao không khỏi chấn động trong lòng được?

Tiến công liên tục không ngừng. Bách Linh lúc này biến đổi tư thế, tiếng đàn cầm du dương chợt vút lên cao, một làn sóng ánh sáng sắc như đao nhanh chóng bắn ra, hung hăng đánh trúng kết giới hộ thể của Âm Đế, lập tức vang lên một âm thanh cực lớn.

Va chạm kịch liệt phát sinh hoa lửa chói mắt. Một chiêu này của Bách Linh tuyệt đối không đánh tan được phòng ngự của Âm Đế, nhưng lại khiến cho Phần Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, biết được đã đến lúc thật sự phát động công kích.

Không chút do dự, Phần Thiên đang xoay tròn đồng thời tay trái lóe lên ánh sáng âm u. Một ngọn lửa xanh thẫm phóng ra đánh trúng vào vách sáng do Âm Đế thiết lập.

Lập tức, một vầng sương mù phân tán. Vách sáng bên ngoài thân thể của Âm Đế hóa thành những luồng khói xanh theo sự công kích của Cửu U Tinh Diễm. Một chiêu đắc thủ, Phần Thiên lập tức phát động thế công liên hoàn, dùng “Cửu U Tinh Diễm” của bản thân làm vũ khí để tấn công thân thể của Âm Đế.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Âm Đế lắc mình né tránh. Sau khi tránh được Cửu U Tinh Diễm của Phần Thiên rồi, Âm Đế vừa muốn mở miệng quát mắng, trên đỉnh đầu hắn liền xuất hiện một vầng sáng ngũ sắc mang theo khí cực thánh ập xuống đầu hắn.

Ngừng đầu, Âm Đế nhìn lên trên không, chỉ thấy một thanh thần châm ngũ sắc toàn thân lấp lánh phù chú ánh sáng, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt. Âm Đế bật cười lạnh, tay phải múa lên không trung, một làn đao sáng bay vòng lên, chạm đúng ngay vào trên đầu Định Thiên thần châm.

Đúng ngay lúc Phần Thiên đánh tan vách sáng phòng ngự của Âm Đế, Bách Linh nắm lấy cơ hội dùng Cửu Thiên huyền cầm thúc động thần châm phát động một chiêu tấn công bất ngờ.

Giữa không trung, Tàn Hồn Toái Tâm nhận của Âm Đế gặp phải Định Thiên thần châm của Bách Linh, hai bên vừa tiếp xúc nhau liền bắn ra hoa lửa, bộc phát những tiếng sấm rung trời.

Hai vật này, một thứ là thần khí, một thứ là tà binh, cả hai tương sinh tương khắc, sinh ra đã đối địch với nhau. Cho dù không có người điều khiển, cả hai khi gặp nhau liền phát sinh giao chiến kịch liệt, huông gì hiện tại hai bên đang được toàn lực thúc đẩy.

Sức mạnh của Âm Đế tự phụ là mạnh mẽ vô cùng, Tàn Hồn Toái Tâm nhận theo sự khống chế của hắn phát ra uy lực mạnh mẽ, có thể nói là vô song trên thế gian. Nhưng Định Thiên thần châm cũng không chút sút kém, có được Cửu Thiên huyền cầm hỗ trợ, lại thêm tu vi vài ngàn năm của Bách Linh, sức mạnh có lẽ không to lớn như Âm Đế, nhưng trong nhất thời cũng không dễ dàng bị đánh lui được.

Như vậy, Âm Đế tạm thời bị Bách Linh kiềm chế. Phần Thiên nhìn thấy tình trạng này liền bắn mình xông tới, lòng bàn tay trái ánh sáng rực lên, thúc động “Cửu U Tinh Diễm” trong cơ thể đến mức cực hạn, một luồng lửa xanh thẫm liền hiện ra trước mắt Âm Đế.

Về mặt thất kinh, sau đó Âm Đế rống lên giận dữ, tay trái nhanh chóng xoay lật, một luồng lửa sáng đen ngòm xông ra đón lấy, ngăn trở thế công của Phần Thiên ở bên ngoài. Do thuộc tính tương khắc, “Cửu U Tinh Diễm” của Phần Thiên liền áp chế được ngọn lửa ánh sáng màu đen của Âm Đế, hung hăng áp đến ngực của hắn.

Đúng lúc đó, Trần Ngọc Loan đang mãi chờ đợi thời cơ quát lên một tiếng thánh thót, hai tay bắt quyết trên đỉnh đầu, toàn thân xoay tròn bắn ra, hóa thành một mũi tên ánh sáng, chỉ trong sát na đã bắn tới trước ngực của Âm Đế.

845. Chương 847 – Trọng Sang Âm Đế (đánh Âm Đế Trọng Thương)

Giận dữ trừng mắt Trần Ngọc Loan, trong mắt Âm Đế lóe lên ánh xanh lục, một luồng sức mạnh vô hình phóng ra, đánh trúng thân thể Trần Ngọc Loan đang tiến lên phải run rẩy, thế tiến tới giảm hẳn. Sau đó, bên ngoài thân thể Âm Đế ánh xanh thẫm đột nhiên xuất hiện, một kết giới phòng ngự tà ác mà quỷ dị hiện ra ngăn cách Trần Ngọc Loan ở khoảng một thước.

Về phía Trần Ngọc Loan, tiến công của nàng cũng không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Khi nàng xông đến gần Âm Đế, “Thiên Hậu linh” ở eo lưng nàng đột nhiên rung lên, chỉ trong sát na liền bộc phát một luồng sức mạnh thần thánh to lớn vô cùng, hóa thành một mũi tên ánh sáng sắc tím, lập tức xuyên qua được kết giới tà ác do Âm Đế thiết lập, đánh trúng vào thân thể của hắn.

Lúc đó, Âm Đế toàn thân run lên, miệng gào lên tàn bạo, vô số ánh sáng đen ngòm từ trong cơ thể bộc phát mang theo khí tà sát thôn tính vạn vật, lập tức hất bắn Trần Ngọc Loan, cũng ép lui được Phần Thiên.

- Ngũ Hành tề xuất, thần ma giai khóc! (1)

Giữa không trung, Tư Đồ Thần Phong thấy tình thế không ổn, miệng quát lên một tiếng, năm kiếm sau lưng đồng thời xuất hiện, hội tụ thành vòng tròn giữa không trung, không ngừng xoay vòng.

Cảnh tượng này xảy ra rất ngắn, gần như chỉ trong tích tắc, năm thanh trường kiếm liền tự động phân tán hình thành kiếm pháp ngũ hành bao phủ phương viên cả chục trượng. Kiếm trận vừa hình thành, năm màu liền lạc với nhau, ánh sáng đại biểu cho thuộc tính của ngũ hành hội tụ thành một vòng sáng ngũ sắc, theo sự khống chế của Tư Đồ Thần Phong nhanh chóng xuất hiện bốn phía Âm Đế hệt như một vòng sáng đang nhanh chóng thu nhỏ vào giữa.

Đồng thời, Tam Đầu linh xà cũng phát động công kích. Ba cái đầu rắn phun ra những cột sáng hệt như ba thanh kiếm bén sắp xếp theo hình chữ phẩm, tất cả đều nhắm thẳng vào đầu Âm Đế.

Sức mạnh của Tam Đầu linh xà thật mạnh mẽ đến mức kinh thể hãi tục. Tuy lúc này thân thể của nó không to lớn, nhưng bên trong lại ẩn chứa Thiên Long linh mạch đã được nó hấp thụ lâu dài, cơ bản toàn bộ đã chuyển hóa thành sức mạnh của nó. Lại thêm trước đó nó đã tập được thuật Tu Tiên từ Bách Linh, so với lúc trước ở trên núi Thái Huyền sơn cũng đã có thể nói là khác hẳn rất nhiều.

Đối mặt với Định Thiên thần châm, Ngũ Hành kiếm trận và công kích của Tam Đầu linh xà, tình thế Âm Đế lúc này không ổn. Nhưng thân là sức mạnh to lớn nhất thế gian còn tồn tại, Âm Đế có những bí mật người ta chưa biết, đó chính là nguồn gốc sức mạnh của hắn.

Trước đây, Vu thần đã từng nói qua, sức mạnh của Âm Đế tuyệt đối không phải từ trời đất. Điểm này đã vài ngàn năm chưa có người từng biết. Người ta cho rằng sức mạnh của Địa Âm và Thiên Sát có nguồn gốc từ trời đất, nhưng trên thực tế có thật như vậy chăng?

Ánh mắt biến đổi, toàn thân Âm Đế những làn sáng sắc xanh lục đột nhiên phân tán, hình thành một bình phong ánh sáng xanh lục xoay tròn cách người một trượng, vừa phát tán ánh sáng xanh lục quỷ dị, vừa hiện thị khá nhiều những hình vẽ ánh sáng kỳ hình dị trạng.

Những hình vẽ ánh sáng này rất phức tạp, xem có vẻ không thành trật tự, nhưng mỗi lần hình vẽ này xuất hiện trên bình phong ánh sáng đều phát ra một lần sáng, hình ảnh của nó hết như hình vẽ ánh sáng, cả hai đan xen vào nhau biến mất ở cách đó khoảng ba trượng.

Cử động phòng ngự của Âm Đế có vẻ kỳ quái. Nhưng mỗi khi vòng sáng năm màu của Tư Đồ Thần Phong hay cột sáng mạnh mẽ của Tam Đầu linh xà đến gần lại bị tấm bình phong ánh sáng màu lục đó ngăn cách hẳn ở bên ngoài.

Cho dù Tư Đồ Thần Phong thúc động kiếm trận đến thế nào, cho dù Tam Đầu linh xà gia tăng sức mạnh đến cỡ nào đều không hề có một chút tác dụng. Chỉ duy nhất Định Thiên thần châm của Bách Linh còn có thể phản kháng được. Mũi châm này có sức mạnh công kích đứng hàng đầu trong thần khí, lúc này đã bộc phát uy lực kinh người dị thường.

Ổn định được tình thế, trong mắt Âm Đế những làn xanh lục lưu động, miệng lại cười âm độc nói:

- Công kích thật là mãnh liệt, có thể nói lần phản kháng này mạnh nhất ta từng gặp kể từ lúc hồi sinh. Nói thật, bốn người các ngươi liên thủ sức mạnh cơ hồ không kém bao nhiêu so với những người năm xưa phong ấn ta. Nhưng đáng tiếc thời gian không gian đã thay đổi, ta đã không còn như xưa, vì thế các ngươi sẽ không có được kết quả như cũ.

Tay phải rung lên, thanh tà bình đột nhiên sáng lên, một luồng âm thanh ma quái rung hồn đoạt phách đột nhiên xuất hiện hết như tiếng sấm giận dữ, lập tức áp chế được tiếng đàn cầm của Bách Linh, lại khiến toàn bộ tầng mây xung quanh tan nát. Tay trái chuyển động, lòng bàn tay hướng lên trên, một luồng sáng âm u màu đen thẫm phát ra đón gió hóa thành mũi tên đón đỡ từ dưới hướng lên đúng ngay cột sáng to lớn của Tam Đầu linh xà, chỉ một lát liền đánh tan thể công của nó.

Giây lát sau, Âm Đế liền đảo ngược được tình thế, thể hiện thực lực kinh người của hắn. Trần Ngọc Loan và Phần Thiên nhìn thấy biến hóa sắc mặt. Đưa mắt ra hiệu, Trần Ngọc Loan nói:

- Bây giờ để ta làm chủ công, huynh chú ý hành động của ta, một khi có cơ hội liền ra tay tương trợ.

Phần Thiên đáp:

- Minh chủ cẩn thận, ta sẽ toàn lực phối hợp.

Trần Ngọc Loan đưa mắt nhìn lại thấy toàn thân Âm Đế ánh lục phóng ra, hào quang rực rỡ hình thành một vòng sáng lập tức đánh tan vòng sáng ngũ sắc của Tư Đồ Thần Phong. Cho đến lúc này, một chiêu liên thủ ba người chỉ còn duy nhất Bách Linh khổ sở đối địch.

Quát lên một tiếng thánh thót, toàn thân Trần Ngọc Loan khí tức đột biến, cả người hết như thần nữ bay lên trời, ánh tím lấp lánh cả thân thể, ánh kim mờ hiện trên trán, Tàn Thần quyết mang theo uy thế tàn thần diệt tiên hóa thành một phù chú ánh sáng màu vàng kim phóng thẳng đến trước ngực Âm Đế.

Dường như cảm nhận được biến đổi của khí tức xung quanh, Âm Đế quay đầu nhìn nòng, trong mắt lộ ra nét trầm trọng, rõ ràng hắn có điều có kỳ đối với Tàn Thần quyết.

Tay phải thu lại, ánh tà biến chuyển. Tàn Hồn Toái Tâm nhận trong tay Âm Đế khôi phục lại hình dáng, hóa thành một thanh lệnh bài sắc bén màu đen thẫm không phải kim loại cũng không phải ngọc. Lệnh bài này dài khoảng sáu thốn ngang khoảng bốn thốn, trên bề mặt khắc một hình hung sát, lên lại khắc bốn chữ triện theo lối cổ “Cửu U Bất Diệt”.

Nắm chắc lệnh bài, Âm Đế nhìn thấy ánh vàng kim của phù chú “Tàn Thần” chiếu đến, miệng hung hăng nói:

- Cửu U lệnh hiện, vạn pháp quy nguyên! (2)

Làn sáng màu lam thẫm chuyển động nhanh chóng, cả lệnh bài hết như có sinh mạng, theo sự thúc động của Âm Đế phát xuất một làn sáng âm u, hóa thành chữ “Tàn” màu xanh lục quỷ quái đón đỡ “Tàn Thần phù” của Trần Ngọc Loan.

Trần Ngọc Loan và Âm Đế ở cách ba trượng nhìn nhau. Một người toàn thân khí tức thần thánh, một người khắp mình khí tà ác rung trời, hai phù chú ánh sáng đối chọi giữa không trung, ở khu vực trung gian hoa lửa tung tóe, một luồng khí lưu âm thẫm chuyển biến nhanh chóng.

“Tàn Thần quyết” là kỳ học tuyệt vời của Trần Ngọc Loan, là tuyệt kỹ mạnh nhất trong đời của nàng, có sức mạnh chí thánh, có thể khắc chế mọi thứ tà ác. Nhưng tà ác trên thân người Âm Đế lại không giống bình thường, hẳn chính là kẻ hình thành từ tà ác nhất trong thiên hạ, chính là biểu hiện cho sức mạnh tà ác cực mạnh. Trên tay hắn đang nắm chặt lệnh bài “Cửu U Bất Diệt”, đây chính là tà khí hàng đầu trên thế gian, uy lực phát ra của nó cho dù là thần khí cũng khó mà chống cự nổi.

Trong điều kiện như vậy, trong tình huống như thế, Trần Ngọc Loan muốn chiến thắng còn khó hơn lên trời. Nhưng điểm này trước khi Trần Ngọc Loan phát động tấn công đã từng suy tính đến, do đó nàng tuyệt đối không cầu thành công, mục đích chính của nàng là kiềm chế Âm Đế, còn sát chiêu ở sau đó.

Đúng lúc đó, một bóng sáng đỏ hồng bắn ra như tên, đó chính là Không Linh điều của Trần Ngọc Loan, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Âm Đế. Một tiếng kêu nhẹ vang lên, Không Linh điều phát ra âm thanh thần thánh thanh nhã u tịch, dùng đặc tính tiên thiên lập tức áp chế tà ác của Âm Đế đến mức cực hạn.

Hơn nữa, Không Linh điều còn dùng bản thân làm vũ khí, lợi dụng lúc Âm Đế đang thất kinh, linh thể thần thánh hóa thành một vũ khí sắc bén không gì chống nổi, lập tức bắn xuyên qua ngực của hắn.

Đồng thời, Bách Linh cũng gia tăng chân nguyên đến mức cực hạn, dùng Cửu Thiên huyền cầm thi triển “Thương Khung Diệt” bá đạo nhất. Khi hai tay mười ngón bung ra, mười luồng hào quang phóng khỏi dây đàn, dùng thể Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng nhanh chóng hóa thành một thể, biến ra một luồng sáng kỳ lạ trong suốt truyền vào trên Định Thiên thần châm.

Như vậy, thần châm được sức mạnh “Thương Khung Diệt” hỗ trợ, toàn thân hào quang ngũ sắc chớp mắt đã dung hợp lại, biến thành một ngọn lửa ánh sáng sắc vàng bắn thẳng xuống đầu Âm Đế.

Trước sau đều gặp địch, tình thế Âm Đế vô cùng bất an. Nhưng lúc đó biến chuyển pháp quyết đã quá trễ, hẳn tuy có thực lực cực mạnh, lại cũng không kịp né tránh, bị Không Linh điều xuyên thấu thân thể, lập tức trọng thương. lát sau, một chiêu cực mạnh của Bách Linh lại tập kích lần nữa, Định Thiên thần châm không gì ngăn nổi lúc này đột nhiên gia tăng uy lực lên gấp mười, dễ dàng phá vỡ phòng ngự trong lúc bối rối của Âm Đế, đánh trúng ngay đỉnh đầu của hắn.

Một chiêu này uy lực mạnh mẽ, Định Thiên thần châm ẩn chứa khí thần thánh vô cùng vô tận, khi tiếp xúc với khí tà ác của Âm Đế, lập tức hóa thành một luồng sáng vàng chui vào trong cơ thể hắn, tự động truy quét luồng tà khí đó.

Để ý đến tình huống của Âm Đế, Trần Ngọc Loan thấy cơ hội khó có, lập tức gia tăng sức lực công kích, “Tàn Thần phù” lập tức đánh tan phòng ngự của Âm Đế, hung hăng đập thẳng vào trên trán hắn.

Bên ngoài, Phần Thiên cũng nắm được cơ hội hiếm có này, dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt Âm Đế, tay trái lóe lên ánh xanh, “Cửu U Tinh Diễm” mang theo sức mạnh hủy diệt hung hăng ẩn vào trên người Âm Đế.

Bốn thể công đồng thời hội tụ, Âm Đế tuy mạnh mẽ, nhưng lúc đây bị Định Thiên thần châm, Tàn Thần quyết, Cửu U Tinh Diễm cùng với Không Linh điều toàn lực công kích liền rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Tiếng kêu thảm không khỏi mất tự chủ vang lên, vẻ mặt Âm Đế khí giận đằng đặng, hai tay múa lên cấp tốc, khí lưu điên cuồng hoang dã chớp mắt đã được bộc phát, lập tức hất bắn toàn bộ Trần Ngọc Loan, Phần Thiên và Bách Linh.

Giữa không trung, tiếng nổ rung trời vang lên, tiếng sấm khó tan, phương viên cả trăm trượng với Âm Đế làm tâm điểm ngập ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, che phủ toàn bộ góc nhìn, khiến người ta căn bản không cách nào biết được kết quả cuối cùng của trận nổ đó như thế nào.

Trần Ngọc Loan trọng thương bắn ra, thân thể hơi run lên, khuôn mặt trắng bệch không còn vết máu, trong ánh mắt có vẻ mệt mỏi không tả được. Tình huống Phần Thiên càng bất ổn hơn, hẳn là người ở gần Âm Đế nhất, chịu sức mạnh phản lực cực mạnh, vì thế thương thế cũng nặng nhất, cả thân hình cơ hồ không cách nào động đậy, kinh mạch toàn thân đều tắc nghẽn, trong mắt ánh vàng muốn tắt.

Khoảng cách của Bách Linh hơi xa, tình huống còn tốt. Tư Đồ Thần Phong cũng bị trọng thương, chủ yếu vào lúc Âm Đế đánh tan vòng sáng ngũ sắc của hắn, do dòng khí cuốn đi, hắn liền quay ngược lại trên lưng của Tam Đầu linh xà.

Không Linh điều bay về trên vai Trần Ngọc Loan, lông cánh đỏ hồng toàn thân vẩy lên nhẹ nhẹ, xem ra cũng chịu ảnh hưởng nhất định.

Ghi chú:

- (1) Ngũ Hành tề xuất, thần ma giai khóc! = Ngũ Hành cùng phát xuất, thần ma đều phải khóc!
- (2) Cửu U lệnh hiện, vạn pháp quy nguyên! = Cửu U lệnh hiện ra, vạn pháp đều quay về nguyên thủy!

846. Chương 848 – Quyển Thổ Trọng Lai (đội Mồ Sống Dậy)

Bay người đến cạnh Phần Thiên, Bách Linh phát ra một luồng sức mạnh ôn hòa êm ái, vừa ổn định thân thể hắn, vừa giúp hắn trị thương.

- Tập trung tinh thần, không được bỏ cuộc, huynh cần phải sớm khôi phục trở lại.

Phần Thiên cười khổ đáp:

- Đa tạ công chúa quan tâm, Âm Đế đó có tin tức gì chẳng?

Bách Linh vẻ mặt nặng nề, phát ra linh thức dò xét mọi động tĩnh trong phương viên vài dặm, miệng lại lên tiếng:

- Rất kỳ quái, sau khi phát nổ rồi, khí tức của hắn liền biến mất toàn bộ.

Trần Ngọc Loan phi thân đến bên hai người, nhẹ giọng nói:

- Âm Đế có bị hủy diệt như vậy dưới một chiêu liên thủ công kích của chúng ta không?

Bách Linh không đáp, Phần Thiên lại nghi ngờ:

- Điều này sợ là không có khả năng. Một chiêu vừa rồi, nếu đổi lại là bất cứ người nào hẳn đã sớm hủy diệt cả xác lẫn hồn. Nhưng Âm Đế không phải là người thường, chúng ta tốt nhất phải cẩn thận một chút.

Trần Ngọc Loan cau mày nói:

- Âm Đế toàn thân tà khí kinh người, nếu như cho rằng hắn còn tồn tại hẳn Không Linh điều phải cảm ứng được. Lúc này Không Linh điều không chút phản ứng, không biết có phải Âm Đế vừa rồi đã quá tự phụ, sơ ý mất đi tiên cơ, cuối cùng ...

Bách Linh lắc đầu nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói:

- Trước hết không nên nói như thế, mọi người quan sát cẩn thận một lúc rồi hãy đưa ra kết luận.

Nói rồi đỡ thân thể Phần Thiên lên người Tam Đầu linh xà, bốn người hội tụ một chỗ.

Trên lưng rắn, Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong đang tranh thủ thời gian tự trị thương. Bách Linh lại nắm chặt tay Trần Ngọc Loan, toàn lực hỗ trợ nàng khôi phục, hơn nữa còn quan sát tình huống bốn bề.

Âm Đế chịu một chiêu vừa rồi hẳn bị trọng thương, nhưng theo hiểu biết của Bách Linh, hẳn chắc chắn không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thế thì hiện tại hẳn còn sống hay đã chết?

Nếu như chết rồi, tự nhiên không còn gì để phải bàn. Nhưng một khi chưa chết, hẳn đang ẩn nấp ở vùng lân cận, hay đã âm thầm bỏ đi rồi? Với bản tính cuồng ngạo tự phụ của Âm Đế, hẳn có cam lòng bỏ qua như vậy chăng?

Suy nghĩ vấn đề này, khuôn mặt Bách Linh mờ hiện một chút lo lắng, một cảm giác bất an mơ hồ trong lòng.

Trần Ngọc Loan nhìn nàng, khuôn mặt trắng bệch lộ ra vài phần quan tâm, nhẹ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ lo lắng Âm Đế sẽ đội đất sống dậy chăng?

Bách Linh miễn cưỡng bật cười đáp:

- Một chiêu công kích vừa rồi của chúng ta có thể đắc thủ thành công, một là nhờ Âm Đế quá tự phụ, chưa hiểu sâu sắc về chúng ta, hai là chúng ta phối hợp rất hoàn hảo. Bây giờ Âm Đế biến mất rồi, nếu như chết hoặc đã bỏ đi thì hẳn là tốt rồi. Nhưng nếu hoàn toàn không như suy nghĩ của chúng ta, thế thì tình huống tiếp theo của chúng ta sẽ rất nguy hiểm.

Trần Ngọc Loan an ủi:

- Tỷ tỷ không cần phải quá lo lắng, hiện tại tình huống cũng chưa rõ ràng, tốt hay xấu rất khó nói rõ được. Cho dù Âm Đế ẩn nấp bên ngoài, bốn người chúng ta một nửa đã bị trọng thương, chỉ còn lại tỷ muội đủ sức chiến đấu, chúng ta vẫn còn có tuyệt chiêu.

Bách Linh nghe vậy vẻ mặt hơi tốt lại, gật đầu nói:

- Muội nói đúng, ta đã quá lo. Bây giờ chúng ta ở đây chờ một lúc, nếu như Âm Đế không xuất hiện, thế thì chúng ta hãy quay về liên minh, đợi sau này gặp lại hãy nói. Nếu như hẳn ...

Một âm thanh kỳ quái do Tứ Linh thần thú phát ra lập tức cắt ngang lời của Bách Linh. Chỉ thấy hai mắt nó mở tròn, ánh mắt nhìn chăm chăm trên đầu hai người, phẳng phát nơi đó có vật gì đó đang tồn tại.

Không Linh điều phát hiện sự dị thường của Tứ Linh thần thú, miệng nhẹ kêu lên một tiếng, toàn thân đỏ rực bay thẳng lên không. Trong lúc bay đi miệng phát ra những tiếng hót nhỏ nhỏ, từng luồng khí thần thánh bao phủ khắp bầu trời, khiến cho trên tầng mây lộ ra một hình bóng màu đen, đó chính là Âm Đế đã biến mất trước đây.

Nhìn thấy Không Linh điều bay thẳng về phía mình, vẻ mặt Âm Đế đầy nóng giận, tay phải múa lên, Tàn Hồn Toái Tâm nhận đột nhiên hiện ra mang theo sức mạnh cực tà từ trên chém xuống, đón lấy khí cực thánh của Không Linh điều. Cả hai chụp vào nhau giữa không gian lập tức phát nổ kinh người.

Một tiếng hót nhẹ nhàng, Không Linh điều hết như một thanh thần kiếm phóng ngược lên trời, thân thể hóa thành một luồng sáng rực đỏ, đánh tan sức mạnh tà sát do Tàn Hồn Toái Tâm nhận phát ra, chấn động tay phải của Âm Đế, khiến hắn phải lắc mình né tránh vài trượng.

Giận dữ nhìn Không Linh điều, Âm Đế giọng tàn bạo nói:

- Con súc sinh đáng ghét, ngày đó giáo huấn cho ngươi chưa đủ chăng? Nếu như vậy, hôm nay đừng trách ta ra tay vô tình.

Hai tay giang rộng, toàn thân Âm Đế ánh sáng tà ác chiếu rọi, những làn sáng sắc lục quỷ dị lan khắp bốn bề, đi đến nơi nào không gian liền ngưng đọng lại, hình thành một khu vực chịu sự khống chế của hắn, bao phủ bốn người Bách Linh ở giữa.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của Âm Đế, Tứ Linh thần thú lập tức phát ra tiếng gầm. Bách Linh thấy vậy hô nhẹ một tiếng, vuốt ve Tứ Linh thần thú nhỏ giọng nói:

- Đại linh nhi đừng gấp, trước hết người hãy ẩn giấu thực lực, sau này khi có cơ hội sẽ để người xuất trận.

An ủi được Tứ Linh thần thú rồi, Bách Linh quay đầu nói với ba người:

- Bây giờ Phần Thiên trọng thương, tạm thời theo Tam Đầu linh xà đi trước để tránh nguy hiểm. Tư Đồ thiếu hiệp ở bên cạnh quan sát, tuyệt đối nhanh chóng trị thương, ta và Ngọc Loan sẽ đón đánh Âm Đế, xem có thể chống cự nổi không.

Phần Thiên trong lòng biết mình có lưu lại cũng không giúp được gì, liền dặn dò:

- Mọi người cẩn thận, ta về liên minh tìm cứu binh trước đây.

Bách Linh ừ một tiếng, miệng phát ra một loạt những tiếng kêu nhỏ, Tam Đầu linh xà liền bắn mình bay đi mang theo Phần Thiên, chỉ chớp mắt đã rời xa.

Ngừng đầu, Bách Linh nhìn Âm Đế, trầm giọng nói:

- Ngọc Loan, cẩn thận một chút. Lần này không giống lần vừa rồi, quyền chủ động nằm trong tay của Âm Đế. Một chiêu như vừa rồi mạnh mẽ, nhưng xem ra Âm Đế không chút thương tổn, chúng ta cần phải đề phòng đặc biệt.

Trần Ngọc Loan lúc này thương thế đã khôi phục hơn phân nửa, nghe Bách Linh dặn dò liền nghiêm mặt nói:

- Mọi người đã hiểu rõ, bây giờ hãy bắt đầu thôi, để càng lâu hấn càng bất lợi cho chúng ta.

Vừa dứt lời liền phi thân lên không, trong khi tiến lên hai tay bắt chéo, sức mạnh thần thánh to lớn từ lòng bàn tay phát ra phân tán bên ngoài, hình thành một vùng không gian nhỏ hẹp để đối chọi lại sức mạnh trói buộc do Âm Đế phát ra.

Nhìn thấy Trần Ngọc Loan bắt đầu tiến công, Bách Linh cũng không chút chậm trễ, thân thể yêu kiều ngồi xếp bằng lơ lửng, trên hai đùi ánh lam lóe lên liền có cây huyền cầm xuất hiện, theo mười ngón tay của nàng múa lên, từng trận âm thanh đàn cầm vang lên, ép cho tà khí do Âm Đế phát ra tản mát sang hai bên.

Tiếng đàn cầm huyền diệu vang vọng giữa không trung, hết như một luồng khói xanh, uốn lượn xoay múa hội tụ thẳng về phía Âm Đế, hình thành một khu vực âm sát bên ngoài thân thể của hấn, dùng khí thần thánh áp chế tà khí trên người hấn lan tràn.

Đối mặt với luồng khí công kích của Âm Đế, miệng Không Linh điều hót lên không ngừng, khí thần thánh của nó hết như từng từng tràng sấm động phân bố khắp bốn bề Âm Đế, ma sát kịch liệt với khí tà do hấn phát ra, sản sinh từng loạt vụ nổ.

Cứ như vậy, Âm Đế muốn vây khốn nó, trong nhất thời cũng khó mà làm được, hai bên rơi vào cục diện giằng co.

Đối với Âm Đế, sức mạnh Không Linh điều trong mắt hấn không có gì là to lớn, nhưng khí không linh do nó phát ra lại vừa hay khắc chế được hấn. Điều này có thể so sánh với nước lửa tương khắc, mà hấn là lửa còn Không Linh điều là nước, chỉ cần có nó tồn tại, Âm Đế sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Phân rẽ được làn sáng trói buộc màu xanh lục quý dị, Trần Ngọc Loan thi triển thuật “Bích Ba Yên Hà”, thân hình xinh đẹp múa lượn nhẹ nhàng chung quanh Âm Đế, ảo hóa thành vô số thần nữ có khí mạch liên thông, tạo thành một trận pháp hoa sen bằng mỹ nữ cực lớn.

Cảnh tượng này chói mắt, rực rỡ nhiều màu. Khi hoa sen đã hình thành, linh khí bốn bề của trời đất hội tụ, vô số làn sáng ngưng tụ thành đài hoa, còn nhị hoa lại hướng đúng về Âm Đế, vừa chuyển động vừa phát ra luồng sáng sắc trắng, phảng phất như ngàn vạn cánh tay đôi thời chụp lên thân hình Âm Đế.

Cảm ứng được khí thần thánh đến gần, ánh mắt Âm Đế lóe lên làn sáng xanh lục, nhanh chóng thiết lập bên ngoài thân thể một vách sáng đỏ thẫm, ngăn cản những luồng sáng sắc trắng đó ở khoảng cách ba trượng. Phòng ngự của Âm Đế là dùng khí tà làm căn bản, tương phản hấn khí thần thánh do Trần Ngọc Loan phát ra, cả hai tương hỗ tan biến, rơi vào giai đoạn giằng co.

Đương nhiên loại giao chiến này tình thế xem ra chậm rãi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện vụ nổ, nhưng lại có tác dụng kiềm chế, có thể phân tán sức chú ý của Âm Đế.

Trần Ngọc Loan xoay người thoát khỏi trận pháp hoa sen, để cho nó tự động công kích, còn chính mình lại bay đến trên đầu Âm Đế, thuận tay gỡ lấy Thiên Linh hậu đeo ở eo, rồi hai tay thúc động pháp quyết, khống chế nó bay thẳng về phía Âm Đế. Miệng chuông nhắm thẳng xuống đỉnh đầu của Âm Đế, bắt đầu phát động tiến công mạnh mẽ.

Chuông tím vừa rung lên, khí thần thánh tràn ngập. Thiên Hậu linh dùng linh khí to lớn của mình, vừa rung động phát ra âm thanh huyền diệu của trời, vừa thu nhỏ hào quang sắc tím, biến nó hóa thành một ngọn lửa ánh sáng không gì ngăn nổi, vừa hay chụp xuống đỉnh đầu Âm Đế.

Bật cười ha hả, khuôn mặt Âm Đế lộ vẻ tàn khốc cười lạnh:

- Vỡ cũ diễn lại, ngươi cho ta còn mắc lừa chăng?

Còn đang nói đã thu hồi lại Cửu U lệnh bài, hai tay mạnh mẽ giơ cao, một luồng lửa ánh sáng đen tuyền theo hai tay hần xông thẳng lên cao, đột ngột hình thành một vầng mây sáng quý bí uốn éo biến hình trên đỉnh đầu, lập tức thôn tính hoàn toàn ánh sáng sắc tím do Thiên Linh hậu phát ra.

Giây lát sau, vầng mây sáng uốn éo hơi hơi run lên, một luồng sắc tím quay ngược phóng lên, lập tức hắt bắn Thiên Hậu linh, khiến Trần Ngọc Loan bị trọng thương.

Bốn bề, công kích của Không Linh diệu và kỳ trận hoa sen bị một chiêu phản nộ của Âm Đế đánh tan. Chỉ còn lại tiếng đàn cầm của Bách Linh còn khổ sở duy trì, dĩ nhiên không tạo được thương tổn cho Âm Đế.

Bật cười to điên cuồng, toàn thân Âm Đế ánh xanh lục lóe lên chói mắt, ánh mắt tà ác quét qua ba người tại trận, giọng lạnh lùng tàn khốc vô cùng lên tiếng:

- Vừa rồi chỉ là đùa giỡn với các ngươi, muốn coi thử các ngươi có bản lĩnh thế nào. Bây giờ bốn Đế đã chơi đủ rồi, các ngươi hãy đem hết dũng khí thực hiện tranh đấu cuối cùng đi. Ha ha ha ...

Tư Đồ Thần Phong thấy Trần Ngọc Loan trọng thương, không quan tâm đến thương thế bản thân, bay đến đỡ lấy nàng, khuôn mặt nóng nảy hỏi:

- Ngọc Loan, nàng thế nào rồi, không sao chứ?

Trần Ngọc Loan trừng mắt, mắng nhẹ:

- Không cần thiết phải làm như vậy, không chuyện gì cũng bị huynh làm cho thành có chuyện. Được rồi, buông muội ra, muội không có gì quan trọng, đừng để Bách Linh tỷ tỷ một mình đối mặt với Âm Đế.

Tư Đồ Thần Phong thấy nàng không sao, cũng không cho lời nàng là thật, chỉ cười ngô nghê mấy tiếng, liền rời khỏi người nàng, cùng nàng bay về phía Bách Linh.

Đối mặt với Âm Đế, Bách Linh vẫn vung tay đàn, khuôn mặt điềm nhiên.

- Âm Đế, ngươi lúc này cao hứng còn quá sớm đó.

Âm Đế nhìn nàng, trong ánh mắt lần sáng tà ác lưu động, cười ha hả nói:

- Dư nghiệt của Thiên Chi đồ, giây lát sau lúc ngươi phải chết, hẳn sẽ không cần phải nói như thế đâu.

Bách Linh hừ giọng nói:

- Âm Đế ngươi rất mạnh, nhưng ta tuyệt đối sẽ không chết trong tay ngươi đâu.

847. Chương 849 – Song Song Trọng Thương (cùng Nhau Bị Trọng Thương)

- Phải vậy chăng, không cần phải tự tin quá. Khắp trong thiên hạ còn ai mà Âm Đế ta muốn giết lại giết không được.

Nói rồi hai tay chấp sau lưng, bước tới. Một luồng khí tà sát sắc bén vô cùng phóng ra, khi đến trước mặt Bách Linh hóa thành một luồng sấm giạn dữ, lập tức hắt bắn nàng đi.

Khí thể vô hình ép cho toàn thân Bách Linh thu nhỏ lại, trong vụ nổ đáng sợ đó, cả thân hình đột nhiên run lên, khóe miệng tươm ra một dòng máu tươi.

Thời khắc này, Âm Đế bắt đầu thể hiện thực lực kỳ tuyệt thiên hạ, trình độ đáng sợ của hắn, khiến cho tu vi như Bách Linh cũng không thể tránh được.

Trên cao, Trần Ngọc Loan và Tư Đồ Thần Phong còn chưa đến gần cũng bị khí thể của đòn công kích đáng sợ chạm vào, cả hai cùng la lên một tiếng thê thảm, bắn tung mình theo những phương hướng khác nhau.

Một tiếng kêu nhẹ lúc này vang lên, Không Linh điều chỉnh tình thế không ổn, vội vàng phát ra tiếng hét, khiến cho khí thể Âm Đế yếu đi, bước chân tiến tới cũng hơi hơi chậm lại. Bách Linh lợi dụng cơ hội bay mình đi, đến bên cạnh Trần Ngọc Loan, ánh mắt ưu tư nhìn nàng.

Cảm nhận được sự lo lắng trong lòng của Bách Linh, Trần Ngọc Loan nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ, xem ra chúng ta không thể không dùng vật đó. Nhưng không cách nào tiếp cận thân thể hắn, sợ cũng không có hiệu quả gì.

Bách Linh trầm giọng nói:

- Cuộc chiến cuối cùng, chúng ta đánh cuộc thêm một lần. Đến lúc không thể làm gì được, hãy để Đại linh nhi ra tay. Bây giờ ta toàn lực ra tay, muội lợi dụng cơ hội đến gần người hắn, sau đó phát động một chiêu hủy diệt.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Được, nếu đã như vậy thì bắt đầu thôi.

Khí tức biến chuyển, một niềm tin kiên định xuất hiện trên người nàng, khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

Bách Linh liếc nàng, sau đó hình bóng lóe lên xuất hiện ở khoảng cách năm trượng trước mặt Âm Đế, hai tay múa lên nhanh chóng, từng làn âm thanh dần cầm phiêu đảng lên tới tận chín tầng trời.

Thời khắc này, Bách Linh tập trung toàn bộ ý niệm, toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, ánh ngũ sắc lấp lánh cả người, khí thần thánh hội tụ vào hai tay, thông qua sự khuếch đại của Cửu Thiên huyền cầm hóa thành vô số lưỡi đao ánh sáng sắc bén, liên miên không ngừng xuất hiện trước ngực Âm Đế.

Đồng thời, đỉnh đầu Bách Linh lóe lên ánh ngũ sắc, Định Thiên thần châm bay ra, theo sự khống chế của âm thanh dần cầm, không ngừng biến hình thành to lớn, rất nhanh hình thành một mũi châm dài cả chục trượng, toàn thân ẩn chứa ánh sáng của sức mạnh thần thánh, đột nhiên đâm thẳng vào Âm Đế.

Ở xa xa, Tư Đồ Thần Phong sau khi ổn định được thân thể, cũng không quan tâm đến trọng thương bản thân, thấy Bách Linh đã phát động công kích, cũng gầm lên giận dữ, hai tay bắt chéo kết ấn giờ cao quá đầu, thân thể xoay tròn bắn thẳng về phía Âm Đế, hóa thành một cột sáng rực rỡ, chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Âm Đế.

Một chiêu này hội tụ toàn bộ sức mạnh của Tư Đồ Thần Phong, hai tay bắt chéo kết ấn của hắn chính là kiếm quyết, vì thế sức công kích rất mạnh.

Đối mặt với tiến công của hai người, Âm Đế bật cười âm hiểm lạnh lẽo, tay phải múa lên không trung, lòng bàn tay ánh sáng âm u lóe lên, Tàn Hồn Toái Tâm nhận đón gió xuất hiện, phát ra một lưỡi đao ánh sáng màu xanh lục quỷ dị cong vòng, quay ngược về phía sau đánh ra đón lấy tiến công của Tư Đồ Thần Phong, sau đó thuận thể quay ngược lại đối đầu thẳng với Định Thiên thần châm trên đỉnh đầu.

Dùng một đánh hai, Âm Đế tỏ ra khinh thường tự phụ. Tuy hắn ra một chiêu ngược về sau, tuyệt đối không hắt bắn Tư Đồ Thần Phong, nhưng cũng chỉ kéo dài trong giây lát đã đánh rút Tư Đồ Thần Phong từ trên không xuống, trong nháy mắt không thấy tung tích.

Tay phải giờ cao, ánh sáng màu xanh lục quỷ bí do Tàn Hồn Toái Tâm nhận phát ra ma sát với khí thần thánh của Định Thiên thần châm, hai bên giao tranh kịch liệt, mỗi một lần đều phát ra hoa lửa rực rỡ, sau đó cả hai tách rời ra. Nhưng chỉ trong giây lát, thần binh và tà khí mới giang ra lại đụng vào nhau, quá trình tách hợp cứ kéo dài, mãi vẫn không ngừng giằng co.

Chăm chú nhìn hai bên giao chiến, Trần Ngọc Loan quát lạnh một tiếng, ngay lúc Tư Đồ Thần Phong phát động công kích, thân thể bắn ra hóa thành một luồng hào quang sắc xanh ngọc, bắn thẳng vào ngực Âm Đế.

- Thánh Linh khai lộ, trăm tà diệt gian! (1)

Trong tiếng quát thánh thót, Không Linh điều hót lên một tiếng nhẹ, khí cực thánh quanh người theo sự thúc động của nó, liền hết như một mũi tên ánh sáng xuyên qua không gian và thời gian, lập tức vượt qua Trần Ngọc Loan xuất hiện trước mặt Âm Đế.

Công kích của Trần Ngọc Loan, Âm Đế đã sớm dự liệu, vì thế khi nàng mới phát động, tay trái hần liền giơ ngang trước ngực, sau một vòng chuyển lật, một luồng sức mạnh âm tà bá đạo điên cuồng hoang dã đã hình thành một lỗ đen xoay tròn trước người đợi chờ Trần Ngọc Loan.

Trước đây, Âm Đế đã từng ném trái đấng không nhỏ với Trần Ngọc Loan, nên vô cùng cố kỵ với Tàn Thần quyết của nàng. Vì thế lần này chủ động phòng ngự sức mạnh rất lớn, lỗ đen xoay tròn đó có sức mạnh tiêu hủy vạn vật, cho dù sinh linh nào đến gần, đều chịu sự hủy diệt sát thương.

Sự xuất hiện của Không Linh điều khá bất ngờ với Âm Đế. Hần căn bản không ngờ Trần Ngọc Loan sẽ dùng Không Linh điều mở đường, như thế phòng ngự của hắn bị Không Linh điều đánh thẳng liền giảm hẳn uy lực.

Ánh đỏ lóe lên, khí lưu bay lượn, Không Linh điều sau khi bay vào trong lỗ đen do Âm Đế thiết lập, khí không linh toàn thân tự động bộc phát, sức mạnh bản thân kịch liệt giao chiến với sức mạnh của Âm Đế.

Cả hai nguồn sức mạnh hần là tương phản, hai bên giao chiến vài lần cuối cùng Không Linh điều tuy xuyên qua được lỗ đen, nhưng lại bị vách sáng hộ thể của Âm Đế ngăn lại cách khoảng một thước.

Tốc độ của Trần Ngọc Loan chậm chùng nửa phách, khi nàng đến gần, lỗ đen do Âm Đế phát ra tuy đã bị Không Linh điều phá hoại khiến uy lực giảm hơn nữa, nhưng cũng tạo thành trở ngại nhất định cho nàng.

Nỗ lực tiến lên, hai tay Trần Ngọc Loan bắt chéo thay đổi pháp quyết, chân nguyên toàn thân hội tụ vào hai tay, phát ra làn sáng thần thánh, triển khai cuộc chiến sinh tử với khí tà ác của Âm Đế.

Lúc đó, thời gian đột nhiên chậm lại. Không Linh điều va chạm vào vách sáng rồi, hào quang quanh thân đỏ hồng ảm đạm đi, rõ ràng với thực lực của nó còn không đủ chiến đấu với Âm Đế, vì thế thân thể thánh linh bị trọng thương.

Giữa không trung, Bách Linh toàn lực thúc động Định Thiên thần châm, sau vài lần đối chọi với Âm Đế, hào quang ngũ sắc chói mắt của nó cũng dần dần trở nên xám đi, khí thần thánh đối mặt với sức mạnh tà ác to lớn vô cùng rõ ràng yếu hơn không thể so được.

Nhìn Âm Đế ngạo nghễ giữa không trung, khuôn mặt Bách Linh trắng toát, khóe miệng máu tươi tuôn trào, trong ánh mắt lộ ra một nét bi thương than thở. Trần Ngọc Loan lúc này còn bị sức mạnh tà ác của Âm Đế ngăn cách bên ngoài, xem ra muốn đến gần không thể dễ dàng được.

Như vậy, muốn đối phó với Âm Đế sợ là không được. Rời mắt sang nơi khác, Bách Linh liếc nhìn Tứ Linh thần thú, chỉ thấy đôi mắt đỏ hồng của nó trừng trừng Âm Đế, một sự nghiêm túc vô hình mơ hồ trong đáy mắt.

Trần Ngọc Loan thân thể xoay tròn không ngừng tiến lên, sau khi cố gắng tiến thêm được một trượng nữa thì bị lực phòng ngự của Âm Đế ngăn lại ở khoảng cách vài thước.

Bật cười khổ sở, khóe miệng Trần Ngọc Loan tương ra máu tươi đỏ rực, cố gắng hết mức cuối cùng không đạt đến kết quả dự tính. Điều này khiến nàng thất vọng ngập lòng.

Nhìn Âm Đế trước mặt, Trần Ngọc Loan cảm nhận rất rõ ràng, bên ngoài thân thể hần còn có một tuyến phòng ngự mạnh mẽ. Do đó nếu nàng ngang nhiên công kích, kết quả của nó cũng chỉ tự mình nổ tung, ngược lại còn khiến cho sát cơ của Âm Đế tăng mạnh nữa.

Thở dài đau thương, tay trái Trần Ngọc Loan phát ra một luồng chưởng lực không mạnh lắm, thân thể mượn phản lực nhanh chóng lùi lại phía sau.

Thấy vậy, Âm Đế bật cười tàn khốc, giọng tàn bạo nói:

- Nếu đã đến thế rồi, sao còn mong quay lại được.

Lòng bàn tay trái thu lại, một dòng xoáy mây đen đột nhiên xuất hiện, lập tức hút lấy thân thể Trần Ngọc Loan.

Trần Ngọc Loan cố gắng né tránh nhưng không thoát được. Điều này khiến lòng nàng chấn động, vội vàng biến chuyển ý nghĩ, Thiên Hậu linh ở eo lưng được thúc động liền phát ra một luồng hào quang màu tím rất mạnh, lập tức đánh tan sức hấp dẫn của Âm Đế, may mắn thoát qua một kiếp nạn nguy hiểm.

Âm Đế gầm lên một tiếng hung bạo, hấn rất giận dữ vì chuyện Trần Ngọc Loan thoát được. Từ khi bắt đầu đến giờ, giao chiến đã khá lâu, với thực lực cực mạnh của hấn lại không hề thu được một chút thắng lợi nào có tính áp đảo. Điều này khiến hấn vốn tự phụ tàn bạo cảm thấy giận dữ vô cùng.

Tay phải rung lên, tà binh bắn ra, một luồng sức mạnh rung chuyển trời đất xuất hiện, lập tức hất bắn Định Thiên thần châm khiến nó trở về lại hình dạng ban đầu, hào quang ngũ sắc đầy trời lập tức biến mất.

Giận dữ nhìn Trần Ngọc Loan và Bách Linh trọng thương, Âm Đế cười điên cuồng nói:

- Vui chơi đã kết thúc rồi, tu vi các ngươi rất được, nhưng muốn so với ta còn có khoảng cách rất xa vời.

Trong tiếng cười điên cuồng, khí thế to lớn của Âm Đế bắt đầu khuếch tán ra bên ngoài, một luồng tà khí kinh thiên chớp mắt đã bao phủ trong phương viên vài trăm dặm, khiến cho toàn bộ khu vực dần dần ngưng đọng, Trần Ngọc Loan và Bách Linh bị hạn chế không gian hoạt động hoàn toàn, chỉ có thể di động trong một phạm vi nhỏ hẹp.

Cảm nhận Âm Đế thật đáng sợ, vẻ mặt hai người nữ biến hấn. Tà vật trong truyền thuyết này quả nhiên mạnh mẽ hung bạo khiến người ta khó mà tin được. Trước đây, bốn người Trần Ngọc Loan toàn lực xuất chiêu đủ sức hủy diệt thần tiên, nhưng không ngờ Âm Đế không chút thương tổn. Lúc này hấn càng thi triển uy thế mạnh hơn, lập tức làm cho hai người nữ trọng thương. Thực lực mạnh mẽ đến như vậy, địch nhân đáng sợ đến như vậy làm sao không khiến người ta phải rung động hồn phách?

Di chuyển đến bên cạnh Trần Ngọc Loan, Bách Linh nhỏ giọng nói:

- Ngọc Loan, thế nào rồi, còn có thể chống đỡ hay không?

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Tỷ tỷ không cần lo lắng cho muội, muội còn có thể kiên trì đứng vững. Nhưng hôm nay xem ra chúng ta muốn đánh bại hấn không được rồi, chỉ còn có thể trông cậy vào thần thú của Lục đại ca thôi.

Bách Linh an ủi:

- Đừng đau lòng, đối mặt với dạng địch nhân như thế này, thua cũng là chuyện thường thôi. Bây giờ hãy để Đại linh nhi thi triển thần uy, xem Âm Đế có thể ngăn trở được chăng.

Trần Ngọc Loan bật cười khổ, quay đầu nói với Tứ Linh thần thú:

- Đại linh nhi, bây giờ trông vào ngươi rồi.

Quét mắt qua hai người, Tứ Linh thần thú mở miệng nói:

- Không vấn đề, xem ta đi thu thập hấn.

Nói rồi phi thân bay lên, chăm chú nhìn Âm Đế.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt thất kinh, ngạc nhiên nói:

- Nó biết nói, sao từ trước đến giờ muội không biết?

Bách Linh cười nói:

- Nó đã biết từ lâu lắm rồi, nhưng ngoại trừ Lục Vân ra, nó không muốn nói chuyện với người khác.

Phát hiện cử động của Tứ Linh thần thú, Âm Đế ánh mắt hơi trầm xuống, nói với hai người nữ:

- Thật lắm hoa dạng, đầu không hơn được ta lại khiến con quái vật ra tay, nhân loại thật sự là đáng thương.

Hắn nói rồi đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú lên tiếng:

- Nhớ lại trước đây chúng ta đã từng một lần gặp qua, lúc đó thực lực của ngươi không yếu. Bây giờ hãy cho ta được thấy xem trước sau ngươi có sở trường gì khác biệt.

Tay phải múa lên, một luồng sức mạnh làm tê liệt không khí, chớp mắt đã hình thành một không gian uốn éo bên ngoài thân thể Tứ Linh thần thú, ý đồ dùng sức mạnh này để tiêu diệt nó.

Ghi chú:

(1) Thánh Linh khai lộ, trăm tà diệt gian! = Thánh linh mở đường, chém tà diệt gian.

848. Chương 850 – Ngạo Tuyết Xuất Hiện

Tứ Linh thần thú gầm nhẹ một tiếng, hai cánh trên lưng giang ra, hào quang trắng đen đột nhiên xuất hiện hóa thành hai luồng gió, trông có vẻ rất bình thường lại dễ dàng làm tê liệt một chiêu công kích của Âm Đế.

Hơi bất ngờ, Âm Đế hô lên một tiếng kinh ngạc.

- Té ra ngươi còn nhớ, thế thật tốt, ta đang muốn cảm ơn ngươi. Ha ha ha ...

Tay trái hơi giơ lên múa thẳng ra ngoài, một luồng sáng quỷ dị màu đen thẫm bắn thẳng vào Tứ Linh thần thú.

Hai mắt đỏ hồng nhìn Âm Đế, Tứ Linh thần thú đang tính phản công, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, không khỏi lắc mình né tránh, ngừng đầu nhìn về phía chân trời xa xa.

Cử động của nó vô cùng bất ngờ, không những Âm Đế nhìn thấy mà cả Trần Ngọc Loan và Bách Linh cũng phát hiện được. Trong lòng hai người đều cảm thấy kinh ngạc nghi ngờ.

- Bách Linh tỷ tỷ, tỷ nói xem Đại linh nhi làm như thế vì sao ...

Bách Linh nhìn theo phương hướng Tứ Linh thần thú đang quan sát, ban đầu còn chưa phát hiện được gì, nhưng nhanh chóng cảm nhận được một luồng khí thể mạnh mẽ đang di động với tốc độ kinh người hướng về bên này.

- Tỷ nghĩ Đại linh nhi hẳn đã cảm ứng được một số chuyện.

Trần Ngọc Loan hơi lặng đi, bất lúc này nàng cũng cảm nhận được luồng khí tức đó, miệng la lên kinh ngạc:

- Luồng khí thể này rất mạnh mẽ, hơn nữa còn có phần quen thuộc, là ai vậy?

Bách Linh vẽ mặt quái dị lắm bảnh nhỏ:

- Là muội ấy, chúng ta xem ra hôm nay còn có cơ hội thử một lần nữa.

Trần Ngọc Loan không hiểu, mơ hồ hỏi lại:

- Ai? Thử điều gì?

Bách Linh nhỏ giọng nói:

- Muội sẽ nhanh chóng biết liền, bây giờ hãy nắm lấy thời gian nhanh chóng khôi phục, đợi cơ hội còn ra tay.

Bên này, Âm Đế vẽ mặt âm trầm, miệng cười ha hả nói:

- Lại có thể một tên đến chịu chết, hôm nay thật là một ngày tốt để chết.

Cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ đó đang đến gần, Âm Đế không chút để ý, ngược lại còn tự phụ yên lặng giữa không trung chờ đợi người đó đến.

Tứ Linh thần thú gầm lên một tiếng, phát ra một âm thanh to lớn rung động trời đất, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương. Rất nhanh, luồng khí tức mạnh mẽ đó tìm được phương vị chính xác, chỉ thấy giữa

không trung lóe lên một điểm sáng đỏ, một thân hình trắng toát phá không xuất hiện bên cạnh Tứ Linh thần thú.

- Là tỷ ấy, Ngạo Tuyết tỷ tỷ.

Kinh ngạc nhìn thấy người mới đến, Trần Ngọc Loan hô lên một tiếng.

Bách Linh không nói gì, chỉ nhìn về phía Ngạo Tuyết gật đầu, trong ánh mắt lộ ra câu hỏi âm thầm. Tứ Linh thần thú bay đến đầu vai Trương Ngạo Tuyết, đưa đầu cọ cọ vào má nàng, biểu hiện ra chiều thân mật.

Trương Ngạo Tuyết vuốt ve đầu hắc, điềm đạm cười:

- Đã lâu không thấy, người khỏe không, sao lại không bảo hộ mọi người cho tốt, để họ phải bị thương như vậy.

Tứ Linh thần thú rống nhỏ một tiếng, ánh mắt giận dữ trừng Âm Đế, truyền một luồng tâm ngữ vào trong đầu Trương Ngạo Tuyết. Hiểu được tình hình ở đây rồi, khuôn mặt Trương Ngạo Tuyết trầm xuống, cảnh giác liếc Âm Đế, sau đó toàn thân ánh tím lóe lên, nhân dịp âm thầm di chuyển vài chục trượng xuất hiện bên cạnh Trần Ngọc Loan và Bách Linh.

Mỉm cười nhìn Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Thế nào rồi, có khẩn thiết không?

Bách Linh cười nói:

- Không sao, muội quay về là tỷ rất cao hứng. Từ này về sau chúng ta có thể ở cùng với nhau rồi.

Trương Ngạo Tuyết cười cười đưa mắt nhìn Trần Ngọc Loan nói:

- Nhân quang của Lục Vân không sai, muội rất xứng đáng làm chức vị minh chủ này.

Trần Ngọc Loan cười khổ nói:

- Chỉ khiến cho Ngạo Tuyết tỷ tỷ cười chê. Đúng, tỷ tỷ làm sao biết mà đến kịp nơi đây vậy?

Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Rồi khỏi Hoa sơn rồi, tỷ có chuyện kỳ ngộ mất hết mấy ngày. Đợi sau khi làm xong chuyện rồi, tỷ trước hết về Hoa sơn thăm nom các vị sư thúc sư huynh mai táng ở đó. Sau đó, tỷ nghe nói sư phụ đang ở Trừ Ma liên minh vì thế tỷ vội đến đây, đúng lúc thần kiếm của tỷ cảm ứng được phía này có chuyện xảy ra, vì thế tỷ liền đến đây.

- Thật là xảo diệu, hay đây là ý của trời.

Nghe những lời thuật lại của Trương Ngạo Tuyết, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng lên tiếng.

Bách Linh liếc về phía Âm Đế không xa, trầm giọng nói:

- Ngạo Tuyết, trước mắt tình thế chúng ta bất lợi, muội có thể tạm thời kiềm chế được Âm Đế chăng?

Trương Ngạo Tuyết cau chặt đôi mày phượng, trầm ngâm đáp:

- Địa Âm Tà Linh nghe nói mạnh mẽ kinh người, muội cũng không nắm chắc được mười phần, bất quá hắc có thể chống đỡ trong nhất thời.

Bách Linh nghe vậy rất mừng, cười nhẹ nói:

- Thế là tốt rồi, chỉ cần muội có thể chống đỡ một lúc, khi đến lúc quan trọng nhất phá vỡ được vách sáng phòng ngự của Âm Đế, để cho Ngọc Loan có thể tiếp cận thân thể hắc, chúng ta liền có cơ hội đánh hắc trọng thương.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Chuyện này có thể làm được. Hai tỷ muội hãy nghỉ ngơi trước, để ta đi thử nghiệm thực lực của hắc.

Nhẹ nhàng quay người lại, Trương Ngạo Tuyết xuất trước mặt Âm Đế cách khoảng năm trượng, lạnh lùng nhìn hần.

Âm Đế đo lường Trương Ngạo Tuyết, kinh ngạc lên tiếng:

- Xem không ra được người tu vi kinh người đến mức nào, người là ai?
- Dịch viên môn hạ Trương Ngạo Tuyết!

Ngữ khí lạnh như băng, không chút dao động, toàn thân nàng lúc này ngập đầy ý chí chiến đấu mạnh bạo kịch liệt.

Cảm nhận được sự gay chiến của nàng, Âm Đế cười lớn nói:

- Được, lạnh lùng xinh đẹp vô cùng, khí thế đủ phần sắc bén. Người như vậy xứng đáng để giao chiến. Xuất thủ đi, bổn Đế sẽ cho người có cơ hội để người được xuất chiêu trước.

Tay trái chấp sau lưng, tay phải để xuống tự nhiên, một vẻ tự tin và khí thế xuyên qua cự ly không gian gây chấn động cho tâm linh của Trương Ngạo Tuyết.

Lần thứ nhất đối diện với địch nhân mạnh mẽ như vậy, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng, trong lòng biết tu vi đối phương kinh khiếp, vì thế cũng không giả vờ, thân thể phóng lên không trung, khi cao hơn Âm Đế khoảng ba trượng thì ổn định trở lại.

Ở trên cao nhìn xuống, chính là tư thế của kẻ mạnh, cũng là một loại chiến lược chiến thuật, có thể khiến cho người ta thay đổi được tâm tư của mình, không chút lo lắng chuyện khác phát động tu vi đến mức cao nhất, đối với người tiến công có ưu thế rất lớn.

Tập trung tinh lực, Trương Ngạo Tuyết điều chỉnh tình trạng thân thể, khi khí tức toàn thân đã gia tăng đến một mức độ nhất định, liền mở miệng nói với Tứ Linh thần thú trên vai:

- Người hãy qua bên cạnh quan sát chiến trận đã, nếu ta không ổn người hãy xuất kích.

Tứ Linh thần thú rống nhỏ một tiếng, bay đi xa khoảng chục trượng, ý thức chăm chú bắt chặt lấy hai người giữa chiến trường. Điều Tứ Linh thần thú đi rồi, Trương Ngạo Tuyết hít vào một hơi thật sâu, sau đó khí hợp với ý, ý hợp với thần, sau khi tinh khí thần đã dung hợp rồi, thân thể bắn thẳng như đạn bay.

- Thiên Trọng trăm, quỷ thần tàn, hối thiên chi lực, vạn kiếm diệt duyên! (1)

Trong tiếng quát lớn, thân hình Trương Ngạo Tuyết hóa thành ngàn vạn phân bố khắp không gian trăm trượng, mỗi hình bóng đều múa kiếm chuyển động với những chiêu thức khác nhau, uy lực cũng nặng nề khác nhau, tất cả đan xen vào nhau, hợp nhất với nhau hình thành một kết giới kín mít bao trùm quanh Âm Đế.

Theo kiếm quyết do Trương Ngạo Tuyết thi triển, thần kiếm Tử Ảnh phát ra tiếng rỗng ngâm thật dài, thân kiếm trong lúc chấn động không những nhanh chóng hấp thu khí cực thánh giữa trời đất, mà còn sinh ra sức mạnh âm sát đến rung hồn đoạt phách.

Ở bên trong, vẻ mặt Âm Đế biến hần, trong đầu mơ hồ chấn động khiến hần cảm thấy bất an. Để loại bỏ sự bất an, Âm Đế lập tức quyết đoán xuất động phản kích, ý đồ ngăn cản Trương Ngạo Tuyết tiếp tục thi triển.

Như vậy, chỉ thấy Âm Đế giơ cao hai tay, thân thể chuyển động giữa không gian, hai luồng sức mạnh to lớn có màu đen thẫm và xanh thẫm theo chuyển động của hần mà hình thành một cột gió xoay tròn, phát triển từ dưới lên trên, đồng thời khuếch tán ra hai bên.

Giữa không trung, Trương Ngạo Tuyết trong lòng biết Âm Đế sẽ không cho mình được nhiều thời gian, vì thế nàng toàn lực thúc động kiếm quyết, ngàn vạn hình bóng do động nhanh chóng, trong thời gian nhanh nhất kết thành kiếm trận. Sau đó, mỗi hình bóng kết trong kiếm trận đều bộc phát ánh tím rực rỡ, thân kiếm trong tay từng bóng hình đều có hào quang mạnh mẽ, liên tục không ngừng hấp thu linh khí cả núi non hùng vĩ, khiến tất cả hội tụ thành một, nhanh chóng hòa vào trong kiếm trận.

Thế rồi, những ảo ảnh Trương Ngạo Tuyết phân bố bốn phía liền gia tăng sức mạnh đến mức cực hạn trong sát na, một vầng sương mù bằng ánh sáng sắc tím ngập đầy trong kết giới kín bưng liền xuất hiện.

Kết giới này không giống bình thường, nó chính là do Trương Ngạo Tuyết dùng thần kiếm làm vật dẫn để hấp thu sức mạnh trời đất núi non dung hợp mà thành một kết giới đặc thù. Sương tím bên trong kết giới toàn là làn kiếm lưu động ngập đầy sức mạnh hủy diệt, khi gặp phải cột gió mạnh mẽ của Âm Đế, sức mạnh chính tà giao chiến kịch liệt phát sinh một loạt vụ nổ.

Sức mạnh to lớn của vụ nổ bị kết giới ngăn lại, sau đó phản ngược lại đến người Âm Đế, khiến cho thân thể hắn rung lên, miệng phát ra những tiếng gầm rú điên cuồng. Thấy vậy, Trương Ngạo Tuyết không để ý thêm, tiếp tục nắm lấy thời gian hoàn thành thể công cuối cùng.

Lần này, để gia tăng uy lực công kích, Trương Ngạo Tuyết trong quá trình thi triển càng gia tăng thêm một mức quan trọng của việc hấp thu linh khí trời đất, như vậy khi hoàn thành sẽ tiếp tục không ngừng. Do đó, mức độ phản ứng của Âm Đế càng mạnh, sức lực công kích của Trương Ngạo Tuyết sẽ lại tăng cường.

Nhìn thấy trận chiến giữa Trương Ngạo Tuyết và Âm Đế, Trần Ngọc Loan vẻ mặt thất kinh, sợ hãi nói:

- Tu vi của Ngạo Tuyết tỷ tỷ thật mạnh đến mức kinh người vậy khốn lấy Âm Đế.

Bách Linh cảm xúc nói:

- Đây hẳn là kỳ ngộ đã được định sẵn trong số mệnh của muội ấy. Được, từ bây giờ chúng ta bắt đầu phòng bị cao độ, một khi muội ấy phá được phòng ngự hộ thể của Âm Đế rồi, muội hãy dùng vật đó, chắc chắn sẽ khiến hắn trọng thương. Như thế từ nay về sau Âm Đế sẽ có cớ kỵ với chúng ta, không dám khinh địch xâm phạm liên minh.

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Tỷ yên tâm, muội biết rõ. Chỉ có điều vì sao không lợi dụng cơ hội này tiêu diệt hắn, thế không phải càng tốt hơn sao?

Bách Linh lắc đầu nói:

- Nếu có thể làm được vậy đương nhiên là tốt rồi, nhưng Âm Đế đã định sẵn không chết trong tay bọn ta, có cố gắng cũng uổng công mà thôi.

Trần Ngọc Loan không hiểu hỏi:

- Bách Linh tỷ tỷ, theo lời tỷ nói thì hắn sẽ không chết trong tay chúng ta, vậy ai có thể tiêu diệt hắn được đây?

Bách Linh chần chừ đáp:

- Điều này tỷ nói cũng không rõ được, bất quá tỷ nghĩ hẳn có quan hệ đến Lục Vân. Làm đi, đừng nói nữa, tình huống Ngạo Tuyết đã có thay đổi, nhìn nhanh đi.

Nghe vậy liền quay sang nhìn, Trần Ngọc Loan chỉ thấy Trương Ngạo Tuyết lúc này đã xuất hết ngàn vạn thân ảnh trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng lộ ra bốn thể của nàng, vị trí chính ngang bằng với Âm Đế.

Bốn bề, trên ngàn vạn làn kiếm sắc tím ngất xoay chuyển di động, hình thành một Bát Quái màu tím ngọc vây khốn Âm Đế ở giữa. Bát Quái màu tím ngọc này không lớn, so với lúc thi triển thì nhỏ hơn vài lần, đường kính chỉ còn khoảng hai trăm trượng, bất quá màu sắc lại mạnh hơn vài lần, so với lần trước đấu với Vân Hư thượng nhân thì uy lực mạnh hơn cả chục lần.

Ghi chú:

(1) Thiên Trọng trăm, quỷ thần tàn, hồi thiên chi lực, vạn kiếm diệt duyên! = Thiên Trọng trăm, quỷ thần tàn mạt, là sức mạnh của trời, vạn kiếm diệt hết!

849. Chương 851 – Trục Tẩu Âm Đế (đuổi Âm Đế Bỏ Chạy)

- Thiên Trọng trầm thật là sắc bén, bốn Đế tuy lần đầu gặp, cũng không thể không thừa nhận kiếm quyết này mạnh bạo. Nhưng chỉ bằng vào như vậy, người cũng không làm được gì ta.

Trương Ngạo Tuyết lạnh nhạt đáp:

- Thắng bại hơn thua, thử liền biết, người cần gì phải cuồng vọng, xem chiêu đi!

Hai tay bắt quyết, toàn thân Trương Ngạo Tuyết ngập đầy ánh tím, cả thân hình trong chớp mắt đã biến đổi, một luồng khí thánh khiết thanh u từ trong người nàng bộc phát ra, khiến cho khí tức của nàng lúc này nhạt đi, cả người hết như đã được hóa thần, hợp nhất cùng với trời đất, thoát khỏi sự dây dưa của khí thể tục.

Bên ngoài, Bát Quái ánh tím ngọc chịu sự ảnh hưởng nên không những tốc độ vận hành tăng nhanh, mà còn bộc phát khí chí thánh, trên bề mặt mờ hiện từng luồng ánh tím, chỉ chớp mắt đã ảo hóa thành ngàn vạn Trương Ngạo Tuyết, hình nào cũng giơ cao thần kiếm, làn kiếm ánh tím trong kéo dài trăm trượng, tuân theo quy luật vận chuyển của Bát Quái, di chuyển hướng vào Âm Đế ở giữa.

Âm Đế hơi cảnh giác nhìn khắp bốn phía, nhanh chóng bố trí phòng ngự trùng trùng điệp điệp bên ngoài thân thể, sau đó tay phải giơ thẳng lên trời, Tàn Hồn Toái Tâm nhận bộc phát một luồng đao sáng ngàn trượng màu xanh lục thẫm, theo sự khống chế của hắn đột ngột phân tán ra bốn phương.

Thời điểm đó, giữa trời đất tà khí mạnh hẳn lên, Bát Quái ánh tím ngọc ở giữa, một cột sáng màu xanh lục thẫm bắn ra hết như nước trời đổ xuống, hung hăng chém thẳng vào trên Bát Quái ánh tím ngọc.

Đối với một chiêu này của Âm Đế, Trương Ngạo Tuyết nhanh chóng đưa ra ứng biến. Chỉ thấy trên Bát Quái ánh tím ngọc, từ mỗi phương hướng đồng thời bắn ra đồng thời mười sáu lần kiếm ánh tím trong, hội tụ hợp nhất ở giữa, một trăm hai mươi tám kiếm mang theo khí chí thánh, dùng sức mạnh từ trường của âm dương, vừa xoay tròn vừa thu nhỏ, đối nghịch với công kích của Âm Đế.

Đương nhiên, gần như chỉ một trăm hai mươi tám kiếm căn bản không cách nào ngăn trở được thực lực cực mạnh đó của Âm Đế, may mà tốc độ vận hành của Bát Quái ánh tím ngọc tốc độ càng lúc càng nhanh, mỗi lượt công kích cách nhau rất ngắn, bởi vì nhìn từ xa xa chỉ thấy vô số lần kiếm ánh tím trong hết như sóng biển nhấp nhô không ngừng, liên tục hội tụ vào Âm Đế ở giữa.

Thời gian theo sự tranh đấu trôi qua. Khi một chiêu kinh người của Âm Đế bắt đầu yếu đi, vẻ mặt của hắn mơ hồ xuất hiện nét bất an và giận dữ chấn động. Âm Đế rống lên một tiếng điên cuồng, toàn thân tà khí mạnh lên, một luồng khí tà ác âm lạnh xoay tròn thành trụ, chậm chậm đẩy Bát Quái ánh tím ngọc của Trương Ngạo Tuyết mở ra.

Nhìn thấy cảnh đó, Trương Ngạo Tuyết tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng chấn động khó mà miêu tả được. Nàng trước giờ không dám tin rằng sức mạnh của Âm Đế lại mạnh mẽ đến như vậy. Nàng đã thi triển toàn lực, lại mượn thêm uy lực trời đất để tăng cường uy lực Thiên Trọng trầm lên gấp mười lần, thế mà hắn lại có thể cố gắng đẩy ra như vậy.

Giữa Bát Quái, khuôn mặt anh tuấn của Âm Đế lúc này bắt đầu đỏ mề hời. Hắn tuy có có được thực lực cực mạnh, nhưng một chiêu này của Trương Ngạo Tuyết bình sinh giờ mới thấy. Hơn nữa, theo sự mở rộng chậm chậm của Bát Quái ánh tím ngọc, sức phản kháng của Trương Ngạo Tuyết càng mạnh hơn, lại thêm Thiên Trọng trầm một mực tiếp tục tấn công, cuối cùng Âm Đế không thể đẩy Bát Quái đó mở ra được, liền bị làn kiếm thần thánh phá hủy tà khí bên ngoài thân thể hắn, rơi vào tình cảnh khốn nạn.

Giữa không trung, Bát Quái ánh tím ngọc khôi phục lại nguyên trạng, tốc độ vận hành cũng đã biến thành bình thường. Cứ như thế, trùng trùng lần kiếm chém xuống, càng về sau lại càng mạnh mẽ, nhanh chóng chém nát vách sáng phòng ngự của Âm Đế, khí thần thánh chực ép thẳng vào người hắn.

Gầm lên một tiếng tàn bạo, hai tay Âm Đế bắt chéo trên đỉnh đầu, đồng thời nắm chặt lệnh bài Cửu U Bất Diệt, thân thể theo sự khống chế của ý niệm chuyển động rất nhanh, dùng sức mạnh to lớn vô cùng của hắn làm hậu thuẫn, mượn thế xoay tròn để thúc đẩy sức mạnh đến mức cực hạn để đối kháng với Thiên Trọng trầm của Trương Ngạo Tuyết.

Đề ý biến hóa của Âm Đế, Bách Linh nhắc nhở:

- Ngọc Loan, bắt đầu chuẩn bị, xem ra không bao lâu nữa những làn kiếm của Ngạo Tuyết có thể chém nát được phòng ngự của Âm Đế, khiến cho bản thể của hắn không chút phòng ngự lộ ra trước mặt chúng ta.

Trần Ngọc Loan vâng một tiếng, vừa bay tới trước, vừa vẫy tay về phía Tứ Linh thần thú kèm giọng nói:

- Đại linh nhi, đợi lát nữa nếu Âm Đế muốn bỏ chạy, ngươi phải ngăn nó lại cho ta.

Tứ Linh thần thú rống nhỏ một tiếng, ánh mắt nhìn Âm Đế chăm chăm.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi Thiên Trọng trảm của Trương Ngạo Tuyết đã đến lúc kết thúc, Âm Đế đang xoay tròn nhanh chóng cũng đã ngưng chuyển động, mắt mở tròn giần dữ trừng trừng Trương Ngạo Tuyết, hai tay múa lên nhanh chóng, dùng Tàn Hồn Toái Tâm nhận tiến hành phản kháng cuối cùng.

Trận chiến kéo dài thật lâu, tuy Âm Đế thực lực mạnh hơn Trương Ngạo Tuyết không ít, nhưng bị Thiên Trọng trảm thần kỳ tuyệt luân chém trọng thương, lúc này tuy còn chưa đến mức không còn sức phản kháng, nhưng càng lúc càng nặng nề hơn, cơ hồ không thể tiếp nổi những làn kiếm ánh tím trong khi được tăng lên trăm lần sau đó.

Cuối cùng, khi cú chém sau hết đã phát ra, Âm Đế kêu lên một tiếng điên cuồng, sức mạnh toàn bộ còn lại hội tụ vào tay phải, phát ra một làn dao sáng lấp lánh ánh xanh lục, hung hăng chém thẳng vào trên trên cột sáng ánh tím. Đây là một chiêu kinh trời động đất, hai bên giằng co một lúc, cột sáng ánh tím lập tức đánh tan làn dao sáng ánh xanh lục, hung hăng đánh trúng vào thân hình Âm Đế.

Một tiếng kêu thảm thiết của Âm Đế vang lên, chỉ thấy hắn bị cố định giữa không gian, thân thể bị Bát Quái ánh tím ngọc kiếm hãm không cách nào né tránh, khi bị cột sáng ánh tím xâm thực, tà khí toàn thân tan loãng ra ngoài, vô số ánh sáng kỳ lạ quý bí vây bọc bên ngoài thân thể bị khí thần thánh do Trương Ngạo Tuyết phát ra luyện hóa hết.

Quá trình này kéo dài thời gian khá lâu, đợi đến lúc cột sáng ánh tím bắt đầu nhạt đi, thân thể Âm Đế trọng thương biến thành trong suốt, cả thân hình phẳng phát bị rút mất sức sống, biểu hiện tiêu tụy dị thường.

Hôm nay, đối mặt với Thiên Trọng trảm kỳ tuyệt từ trước đến nay, Âm Đế tự phụ cuồng vọng cuối cùng cũng nếm quả đắng, thân thể bất diệt không sao phá hủy phải chịu đựng cái gọi là trọng thương. Thấy vậy, Âm Đế tuyệt đối không sợ, hắn chỉ cảm thấy giần dữ khó kềm, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết rằng, nguy hiểm to lớn hơn đang tiến gần đến.

Một chiêu của Trương Ngạo Tuyết thành công gây trọng thương Âm Đế. Kết quả này không chỉ khiến Trần Ngọc Loan và Bách Linh thất kinh, ngay cả bản thân nàng cũng rất bất ngờ. Nhìn Âm Đế lúc này thê thảm như vậy, Trần Ngọc Loan lập tức tỉnh lại, vội vàng phóng thẳng tới, tay phải phát ra một sức hút mạnh mẽ, tay trái thuận thể đưa vào trong người chớp nhoáng rút ra một vật ẩn vào trong tay.

Nhìn thấy Trần Ngọc Loan xuất hiện, Âm Đế đột nhiên phát khùng, miệng rống lên điên cuồng:

- Muốn chiếm tiện nghi, ngươi thật là kẻ lợi dụng.

Tay phải vừa xoay vừa lật, một luồng sức mạnh tà ác sắc bén bắn ra nhanh chóng hướng thẳng về phía Trần Ngọc Loan.

Âm Đế lúc này sức mạnh đã yếu hơn trước đó không ít, nhưng hắn đang ở trong giai đoạn khôi phục nhanh chóng, một chương tùy ý phát ra trông thật bình thường, lại mạnh mẽ hơn Trần Ngọc Loan hiện tại không ít. Hơn nữa, Âm Đế lúc này không hề né tránh, hắn đang vô cùng giần dữ muốn lấy lại một ít tiện nghi từ người của Trần Ngọc Loan.

Chăm chú nhìn một chương của Âm Đế, Trần Ngọc Loan khé miệng mơ hồ có nét cười, tay phải phát ra sức hút nhanh chóng giữ chặt thân thể Âm Đế, tay trái đột nhiên múa lên phóng ra ngay lúc một chương của Âm Đế đến gần, đỡ thẳng một chương này của Âm Đế.

Lưu ý đến vẻ mặt biến hóa của Trần Ngọc Loan, Âm Đế trong lòng chấn động, một cảm giác bất an mạnh mẽ xông lên trong đầu, khiến hắn liên cảm thấy không ổn. Nhưng lúc này đây mọi chuyện đã quá trễ rồi.

Ngay lúc tay phải của Âm Đế đụng vào tay trái của Trần Ngọc Loan, một luồng hào quang rực rỡ bộc phát ở giữa hai người, lập tức che kín thân thể Âm Đế, khiến hắn phát ra tiếng kêu nát tim rách phổi.

- Không! Vì sao như vậy, vì sao! A ... không cần ...

Giữa những âm thanh rống lên điên cuồng, cả thân hình của Âm Đế nhanh chóng hóa thành một luồng sương đen, một bộ phận bay nhập vào trong lòng bàn tay của Trần Ngọc Loan, một phần nhập vào trong lệnh bài Cửu U Bất Diệt, chớp mắt sau liền biến mất.

Đến lúc này, Trần Ngọc Loan mới thở ra một hơi, vẻ mặt lộ nét hơi cười. Còn lệnh bài Cửu U Bất Diệt lại nhanh chóng rơi xuống, ngay lúc Bách Linh ra tay ngăn chặn thì toàn thân lệnh bài lóe lên ánh sáng âm u rồi biến mất thần bí.

Thở dài nhẹ nhẹ, Bách Linh cười khổ nói:

- Lại bị hắn trốn thoát rồi, hay đây có lẽ là do ý trời, hắn định sẵn phải chết trong tay

Bách Linh xoay người chuyển đến bên cạnh Trần Ngọc Loan, lại thấy Trương Ngạo Tuyết đang hiếu kỳ giương mắt nhìn vào lòng bàn tay của Trần Ngọc Loan, ở đó có một tấm lệnh bài bằng sắt màu đen.

Cẩn thận nhìn mấy lượt, Bách Linh hỏi:

- Đây có phải là “Thánh Long phù” ngày đó Lục Vân giao lại cho muội không?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Đúng thế, ngày đó ở trên Âm Dương Cực Địa, Lục đại ca liền âm thầm đưa vật này cho muội, bảo muội đối đầu với Âm Đế.

Trương Ngạo Tuyết nghe đến tên Thánh Long phù, lập tức vẻ mặt biến hẳn, kinh ngạc nói:

- Vật này làm sao lại ở trong tay Lục Vân được?

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Điều này muội cũng không biết, từ trước đến giờ chưa từng nghe huynh ấy nhắc đến.

Ồ lên một tiếng, Trương Ngạo Tuyết chìm vào trầm ngâm. Tứ Linh thần thú trên vai nàng lại mở miệng lên tiếng:

- Ta nói cho các người biết cũng được. Vật này ta lấy được từ trong thân thể của một con thú lạ, không ngờ lại giải trừ được phong ấn của Âm Đế, để cho hắn khôi phục lại. Nhưng con thú lạ đó, Trần Ngọc Loan người cũng đã thấy qua, chính là lúc người và Lục Vân gặp nhau cũng gặp phải con thú đó.

Trần Ngọc Loan ngậy ra, kinh ngạc nói:

- Té ra là con quái vật đó, ngày trước còn thiếu một chút đã lấy mất mạng ta rồi.

Bách Linh điềm nhiên nói:

- Được, không nói thêm những chuyện đó, Tứ Đồ thiếu hiệp của muội còn đang trọng thương nằm trên mặt đất, nhanh xuống đỡ thiếu hiệp đến đây, chúng ta quay về trị thương cho tốt.

Trần Ngọc Loan khuôn mặt đỏ lên, máng yếu:

- Tỷ tỷ cũng biết chọc quê muội, đợi đến ngày Lục đại ca quay lại, muội nhất định sẽ báo cho đại ca biết tỷ đã coi thường muội.

Nói rồi liền lắc mình bỏ đi, còn quay lại làm mặt xấu với Bách Linh, sau đó xoay mình hạ xuống.

Nhìn thấy bật cười, Bách Linh nói:

- Xem nha đầu này còn dày mặt nhiều lắm.

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm ưu nhã lên tiếng:

- Muội ấy thật ngây thơ, so ra tốt hơn chúng ta nhiều.

Bách Linh liếc nàng, sau đó nắm lấy tay nàng nhẹ giọng nói:

- Nhất định có một ngày chúng ta cũng sẽ bỏ hết mọi vướng mắc trong lòng, mặt tươi cười không chút vướng bận.

Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, hơi có ử dột nói:

- Hy vọng sẽ như thế.

Bách Linh an ủi nói:

- Yên tâm, nhất định sẽ có, đi thôi.

Lời vừa dứt cũng đúng lúc Trần Ngọc Loan đã mang Tư Đồ Thần Phong bay lên, cả bốn người liền rời khỏi đó.

850. Chương 852 – Kinh Văn Ác Tẩn (kinh Hoàng Nhận Được Tin Xấu)

Thuận tay đỡ lấy Tư Đồ Thần Phong bị trọng thương, Quy Vô đạo trưởng chào hỏi Trương Ngạo Tuyết mấy câu, sau đó hỏi han:

- Minh chủ, tình huống sau đó như thế nào?

Trần Ngọc Loan khổ sở đáp:

- Điều này hãy về đã rồi nói tiếp, Bách Linh tỷ tỷ và ta đều bị trọng thương, may mắn có Ngạo Tuyết tỷ tỷ đến kịp, nếu không chắc phải nhờ đến thần thú của Lục đại ca mang chúng ta trở về rồi.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy thất kinh, ảo não nói:

- Sớm biết như vậy thì không cần phải nghe lời của Phật Thánh tiền bối chờ đợi nơi đây, mà nghe theo lời khuyên của Phần Thiên đến đó trợ giúp các vị một tay.

Bách Linh điềm nhiên đáp lời:

- Đừng có oán trách nữa, lời của ông ấy thật ra là đúng, các vị có đến cũng không giúp được gì.

Còn đang nói thì mọi người đã đến trước cửa đại điện, liền phát hiện Phật Thánh Đạo Tiên và Lưu Tinh đang ngồi trong đó.

Hơi có chút kỳ quái, nhưng Bách Linh không nói nhiều, chỉ nắm lấy tay Trương Ngạo Tuyết đi vào trong đại điện đến trước mặt Phật Thánh Đạo Tiên.

Bách Linh mỉm cười hướng về Lưu Tinh lên tiếng:

- Huynh mạnh giỏi, hoan nghênh đã đến nơi này.

Lưu Tinh cười đáp:

- Công chúa không cần phải khách khí, chúng ta đã vài lần có duyên gặp mặt rồi.

Bách Linh nghe vậy bật cười, ánh mắt nhìn đến Phật Thánh Đạo Tiên hỏi han:

- Phần Thiên bây giờ như thế nào rồi?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả đáp:

- Yên tâm, ta đã khống chế được thương thế của hắn, hai ngày nữa tự nhiên sẽ thuyên giảm. Ngược lại ba vị khí sắc không tốt, hãy nghỉ ngơi tu dưỡng cho lại sức.

Bách Linh lắc đầu nói:

- Ta không sao, nói chuyện như vậy cũng không ảnh hưởng việc ta trị thương. Vừa rồi, chúng ta và Âm Đế giao chiến, bốn người liên thủ đều không thể làm gì hắn ... Cuối cùng may nhờ Ngạo Tuyết đánh Âm Đế trọng thương, Ngọc Loan mới lợi dụng cơ hội, lập tức xua đuổi Âm Đế. Lần này tuy không tiêu diệt được

hắn, nhưng đối với liên minh, từ nay về sau Âm Đế hẳn sẽ bị cố kị, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không chủ động tìm đến chúng ta nữa.

Nghe những lời tường thuật của Bách Linh, Quy Vô đạo trưởng và Khiếu Thiên vẻ mặt đầy kinh hãi, trước thì kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Âm Đế, sau còn ngạc nhiên hơn về sự thay đổi của Trương Ngạo Tuyết. Lưu Tinh không nói một lời, chỉ nhìn Trương Ngạo Tuyết một lúc, sau đó thôi không nhìn nữa.

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn Trần Ngọc Loan cười ha hả nói:

- Nha đầu, miệng ngươi cũng kín lắm đó, từ trước đến giờ té ra Lục Vân đã giao Thánh Long phù cho ngươi rồi.

Trần Ngọc Loan trừng ông, khổ sở nói:

- Chuyện này cần kín càng tốt, nếu không hôm nay sao có thể xuất kỳ bất ý đánh trọng thương Âm Đế được?

Phật Thánh Đạo Tiên cười không đáp, Quy Vô đạo trưởng lại nói:

- Phương pháp này của mình chủ tụy giấu kín mọi người, bất quá theo thực tế cũng hoàn toàn chính xác. Bây giờ Âm Đế đã biết chuyện này, nhưng chúng ta vẫn ẩn giấu y như cũ để tránh người có lòng gây chuyện, đến lúc đó sẽ bất lợi cho chúng ta.

- Chuyện này ta cũng hiểu rõ, thôi đừng đề cập đến nữa. Bây giờ Ngạo Tuyết tỷ tỷ đã tham gia vào phòng tuyến chúng ta, khiến cho thực lực chúng ta tăng hẳn, từ này con đường trừ ma sẽ càng thêm phần thuận lợi.

Đổi chủ đề khác, Trần Ngọc Loan hướng sự chú ý của mọi người đến Trương Ngạo Tuyết.

Trương Ngạo Tuyết cười đầm đìa, gật đầu tỏ sự đồng ý với mọi người, nhẹ giọng nói:

- Người tu đạo, trăm yêu trừ ma là một phận sự của chúng ta, Ngạo Tuyết tự nhiên sẽ tận lực. Lần này đến đây nguyên là để tìm kiếm sư phụ và sư bá, không biết bọn họ hiện tại có mạnh khỏe không?

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy cười khổ, có vẻ hối lỗi nói:

- Ngạo Tuyết cô nương nghe thấy xin đừng kích động, sư phụ và sư bá cô nương còn có thêm Phong Viễn Dương hôm nay đã rời đây từ sớm, hiện tại không biết đi nơi nào.

Trương Ngạo Tuyết thất kinh, sau đó vẻ mặt mơ hồ thất vọng, miệng thở dài u oán.

Bách Linh mày liễu giương cao, trầm giọng nói:

- Bọn họ đi rồi, vì sao lại đi?

Quy Vô đạo trưởng giải thích:

- Chuyện này phải nói bắt đầu từ ngày hôm qua, lúc đó Giới Thiện của Bồ Đề học viện đến nơi này, mang đến cho chúng ta một tin tức ... Biết được chuyện này rồi, mấy người Càn Nguyên chân nhân kích động vô cùng, vì thế hôm nay đi từ sớm, ta đã lưu lại không được, cũng không thể miễn cưỡng.

Trương Ngạo Tuyết thân thể run lên, vẻ mặt mơ hồ xuất hiện nét kích động. Thân là đệ tử Dịch viên, khi biết được tung tích của địch nhân hủy diệt Dịch viên, trong lòng tự nhiên như thế nào có thể tưởng tượng được.

Bách Linh thở dài nhẹ nhẹ, an ủi:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, có một số chuyện không thể né tránh, chúng ta cần phải đối diện thôi. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta hãy nghỉ ngơi trước đã, có chuyện gì ngày mai bàn tiếp.

Trương Ngạo Tuyết cảm kích liếc nàng, đứng dậy theo nàng bỏ đi. Trần Ngọc Loan cũng cảm thấy mệt mỏi, thế là ba người nữ cùng nhau rời đi, cả đại diện chỉ còn năm người nam giường mắt nhìn nhau.

Buổi hoàng hôn, Trương Ngạo Tuyết đang điều tức tĩnh dậy trở lại, xuống giường đi thẳng đến trước cửa sổ, ngắm nhìn chân trời xa xa. Ở đó từng vầng mây đen, ở đó âm lạnh xám tro, thỉnh thoảng có tiếng sấm vọng đến, thỉnh thoảng lại thấy chớp sáng lóe lên.

Nhìn thấy buổi chiều tối mưa to đang đến, miệng Trương Ngạo Tuyết thở dài u oán, một cơn lo lắng dâng lên trong lòng. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nhân gian đại biến, những hồi ức xinh đẹp ngày trước đều dấu kín ở sâu trong ký ức.

Nhớ lại Dịch viên ngày đó, một lòng không hỏi đến thế sự, chỉ cầu chuyện tu luyện. Sinh hoạt lúc đó tuy bình đạm, nhưng lại trứ tình không gì phiền trách. Sau đó, trên Thái Huyền sơn, bên bờ Hoàng Hà, màn đêm sâu thẳm khiến người ta lưu luyến, nối kết tình duyên không chia rẽ được giữa nàng và Lục Vân.

So tài Lục Viện, Yêu Ma đảo loạn, chính tà đụng nhau, Ngũ Thái Tiên Lan. Thời gian trôi qua nhanh chóng, cuộc hành trình Quý vực khiến mọi thứ đổi thay, khoảng cách hai người cũng vì thế mà xa rời. Sau đó, cuộc chiến ở Dịch viên, hai người phân tán, từ ngày đó mỗi người một phương, ít khi gặp mặt ...

Một luồng chớp sáng chói mắt mang theo tiếng sấm kinh hoàng khiến Trương Ngạo Tuyết đang suy tư tĩnh lại. Nhìn thấy mây đen cuộn cuộn kéo đến, nước mưa đổ xuống như trút, Trương Ngạo Tuyết ánh mắt mơ hồ, trong mộng lung trước mặt lóe lên vô số hình bóng, từng người từng người hiện lên trong mưa.

Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Huyền Quỷ chân nhân hiện ra mờ ảo, điều này khiến nàng nghĩ đến ngày Dịch viên bị hủy diệt. Sau đó, Lý Hoàn Phi, Tất Thiên thân thể đột nhiên hiện ra, vẻ mặt rõ ràng, ánh mắt khó quên khiến Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động kịch liệt, một nỗi oán hận và có lỗi ngập đầy trong lòng.

Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt biến hẳn, Trương Ngạo Tuyết nhìn thấy sư phụ Tĩnh Nguyệt đại sư, bà đang hô hoán yếu ớt trong mưa, đáng tiếc âm thanh quá nhỏ không thể nghe thấy được. Trương Ngạo Tuyết đưa tay muốn nắm lấy sư phụ, nhưng hình bóng Tĩnh Nguyệt đại sư lại dần dần mờ hồ, cuối cùng biến mất không còn thấy nữa.

- Sư phụ ...

Tiếng kêu kinh hoàng vang vọng mãi trong phòng, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên tỉnh lại, bên ngoài song cửa mưa to đến đẫm tai, hình bóng sư phụ vì sao lại xuất hiện?

Trương Ngạo Tuyết thôi nhìn xoay mình đi đến bên bàn. Nhưng vừa mới đi được hai bước, một tiếng sấm vang lên rung chuyển trời đất, khiến cho Trương Ngạo Tuyết chấn động cả hồn và xác, một dấu hiện bất an mơ hồ hiện lên trong lòng.

Dừng lại, Trương Ngạo Tuyết đứng yên bất động, khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra một chút ưu thương, trong mắt vương chút lệ. Thật lâu sau, Trương Ngạo Tuyết quay người nhìn mưa rơi ngoài song cửa, lại thấy Bách Linh ở không xa đang nhìn lại bên này, vẻ mặt mơ hồ có chút thê lương.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người ai cũng không nói lời nào, cứ đứng nhìn nhau như vậy, mãi đến khi ánh hoàng hôn le lói, Trương Ngạo Tuyết mới thôi không nhìn.

Bách Linh chậm chậm đi vào trong phòng của nàng, tiến đến vỗ vào vai nàng nhỏ giọng nói:

- Ngạo Tuyết, nghĩ thoáng lên. Ý trời không thể thay đổi, chúng ta đều không phải là Lục Vân, vì thế ...

- Đa tạ tỷ, muội biết rồi, mời tỷ ngồi ...

Nắm lấy tay Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết kéo đến ngồi bên bàn.

Bách Linh cười diễm đạo, đổi sang chuyện khác:

- Lần này, muội rời khỏi Hoa Sơn đã có được kỳ duyên, tu vi cũng tiến bộ kinh người, chắc chắn phải chúc mừng cho muội.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt đau thương, than thở nói:

- Nếu như có thể đổi lấy cho Thương Nguyệt, muội cũng tình nguyện không đo.

Bách Linh nghe vậy ngưng cười, nhỏ giọng nói:

- Còn nhớ lời tỷ nói không? Cuộc đời này, Ngũ Thái Tiên Lan đã định sẵn kết hợp chúng ta thành một.

Trương Ngạo Tuyết nhìn nàng, nghi ngờ hỏi:

- Muội nhớ, nhưng Thương Nguyệt đã chết đi rồi, làm sao có thể sống dậy trở lại đây?

Bách Linh lắc đầu nói:

- Chuyện này tỷ cũng không thể nói rõ, trừ phi đợi đến lúc Lục Vân quay lại mới biết được.

Trương Ngạo Tuyết không hiểu hỏi:

- Vì sao? Nếu Thương Nguyệt còn chưa chết, hẳn phải sớm có tin tức của tỷ ấy, sao phải chờ đến lúc gặp Lục Vân? Hơn nữa, trên đường đi muội không nghe được chút tin tức nào của Lục Vân, thật ra huynh ấy giờ ở nơi nào?

Bách Linh quay mặt nhìn mưa to ngoài song cửa, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Lục Vân đã từng tìm kiếm Thương Nguyệt, kết quả không thể nào biết. Hiện tại huynh ấy đang ở Vân Chi Pháp giới, chắc chắn đang kịch chiến. Còn về mệnh vận của Thương Nguyệt, có liên quan chặt chẽ với Lục Vân, muốn biết muội ấy còn sống hay đã chết, chỉ có Lục Vân biết mà thôi.

- Vân Chi Pháp giới? Lục Vân một mình cô độc đi vào đó, không phải là rất nguy hiểm chăng?

Trương Ngạo Tuyết hơi nóng nảy vội vàng hỏi.

Bách Linh nắm lấy tay nàng, an ủi nói:

- Không cần phải kích động, đây là định mệnh của huynh ấy, kiếp nạn này huynh ấy phải trải qua, chúng ta ai cũng không giúp được. Chúng ta chỉ cần tin tưởng huynh ấy, hỗ trợ huynh ấy, thế là đủ rồi.

Trương Ngạo Tuyết bật cười khổ sở, lo lắng nói:

- Muội tự nhiên tin tưởng huynh ấy, nhưng nơi đó thật ra không giống những nơi khác, huynh ấy một mình giao chiến, muội làm sao có thể yên tâm được.

Bách Linh thấy mặt nàng đầy lo lắng, mở lời:

- Cuộc đời Lục Vân hung hiểm vô số, lần này sao không thể vượt qua được? Đừng nghĩ nhiều quá, muội còn chưa cho tỷ biết, đêm ấy ở Hoa Sơn thật ra đã xảy ra chuyện gì, sau đó muội lại đi đâu?

Trương Ngạo Tuyết miễn cưỡng cười cười, nhẹ giọng nói:

- Đêm hôm ấy, Lý sư huynh và Tất Thiên vì cứu muội đã liều mạng một trận với Kiếm Vô Trần, cả hai đều chết trong tay hắn ... Sau đó, Thiên Mục Phong xuất hiện, muội liền lợi dụng cơ hội thoát đi. Tử Ảnh thần kiếm mang muội đến Lương Cực sơn, gặp được Trảm Long tiên tử tiền bối năm xưa, bà liền truyền thụ cho muội Thiên Trọng trảm.

Thờ dài nhẹ nhẹ, Bách Linh nói:

- Muội rất may mắn, cuộc đời này đã gặp được Lý Hoành Phi và Tất Thiên.

Trương Ngạo Tuyết gật đầu nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói:

- Đúng thế, không có bọn họ thì không có muội hôm nay. Chỉ đáng tiếc bọn họ đều chết hết, Huyền Âm sư thúc của muội cũng đã chết rồi.

Bách Linh cảm xúc nói:

- Sư thúc của muội là vì muội và Lâm Vân Phong, không tiếc thi triển pháp quyết cấm kỵ - Huyền Linh Tự thần quyết, cuối cùng hành sự nghịch thiên đã chết trên Hoa Sơn. Ngạo Tuyết, cuộc đời muội mắc nợ người khác quá nhiều, vì thế muội phải nhớ, nhất định cần phải sống cho tốt, thế mới không có lỗi với những người đã chết.

851. Chương 853 – Đái Huyết Nhất Vãn (nụ Hôn Nhuộm Máu)

- Tỷ nói đúng, muội chỉ cần sống kiên cường, sống khoái lạc, thế mới không phụ kỳ vọng của những người đó.

Bách Linh mỉm cười nói:

- Nói đúng, cho dù trải qua nhiều ít ma nạn, chúng ta đều phải kiên cường. Được, sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn có những chuyện mới đang chờ đợi chúng ta.

Dứt lời nàng đứng dậy quay về phòng.

Ngày thứ hai, sau khi dùng điểm tâm, Trương Ngạo Tuyết đi đến đại điện, đã thấy mọi người đều ở đó, ngay cả Phần Thiên và Tư Đồ Thần Phong hôm qua còn bị trọng thương cũng đã được nâng cao tinh thần ngồi một bên.

Mỉm cười gật đầu, Trương Ngạo Tuyết đi đến ngồi bên Bách Linh, lại thấy Phần Thiên đang nhìn ngắm mình, trong mắt có chút rực lửa kinh ngạc. Đây là lần đầu hai người gặp mặt, trước đây chưa từng biết nhau, vì thế Trương Ngạo Tuyết cũng đo lường hẩn một chút.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, cất tiếng giới thiệu hai bên, đợi cả hai chào hỏi rồi mới quay lại chuyện chính sự.

- Hai ngày nay tình thế nhân gian thế nào, có biến hóa to lớn nào không?

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Ta vừa mới nhận được một ít tin tức cực kỳ có lợi cho tình hình nhân gian, đang muốn báo cho mọi người biết.

Trần Ngọc Loan nghe vậy vui mừng nhẹ giọng hỏi:

- Phải vậy không? Vậy hãy nói nhanh đi.

Quy Vô đạo trưởng hề hà nói:

- Theo tin tức mới nhất của đệ tử liên minh, Ma Thiên tôn chủ sao khi bị Yêu Hoàng Liệt Thiên đánh bại ở Hoa Sơn, không lâu sau đã gặp Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên, hai bên kịch chiến, Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử bị trọng thương. Trong lúc nguy kịch, cả hai được Bạch Vân Thiên, Dương Thiên và Bắc Phong cứu thoát. Lúc đó, thực lực Ma vực tổn thất nặng nề, gần như chỉ còn Ma Thiên tôn chủ, Ma Áo tôn chủ và bốn đại Ma thần.

Vì thế, Ma Thiên tôn chủ rất giận dữ, phân cao thủ Ma vực làm hai cánh, chia ra truy theo Bạch Vân Thiên và Dương Thiên. Kết quả Ma Thiên tôn chủ không truy đuổi kịp Bạch Vân Thiên, ngược lại còn gặp Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi, hai bên cật lực chiến đấu, Ma Thiên tôn chủ mất thêm một Ma thần, rồi bị Kiếm Vô Trần dùng Hậu Nghệ thần cung ép bỏ chạy.

Cánh quân còn lại, Ma Áo tôn chủ mang theo hai ma thần cũng không truy kịp Dương Thiên và Bắc Phong, lại bị rơi vào vòng vây của Yêu vực Tam Nhân Long Lang. Hai bên cuối cùng lưỡng bại câu thương, nghe nói không biết Ma Áo tôn chủ tung tích ở đâu, lũ yêu thú của Yêu vực cũng tử thương đến hết.

Về vui mừng xuất hiện trên mặt mọi người, Tư Đồ Thần Phong phần chấn nói:

- Quá tốt rồi, như thế, Ma vực bây giờ cũng chỉ còn Ma Thiên tôn chủ, Ma Áo tôn chủ và một Ma thần. Cả nhân gian ngoại trừ Yêu vực còn có thực lực to lớn ra, còn lại đã không còn đáng để lo ngại.

Trần Ngọc Loan cười lên tiếng:

- Đừng quá mừng sớm, Vực chi tam giới hẩn là thực lực đã yếu đi, nhưng sự xuất hiện của Địa Âm, Thiên Sát, Vu thần càng uy hiếp hơn đối với nhân gian.

- Được, trước hết khoan thảo luận những chuyện đó, đợi Quy Vô đạo trưởng nói hết đã thảo luận cũng không muộn.

Bách Linh lên tiếng ngưng lại lời hai người, tập trung chú ý của mọi người lên Quy Vô đạo trưởng.

Thấy mọi người quay lại nhìn, Quy Vô đạo trưởng tiếp tục nói:

- Ngoại trừ những chuyện này, trưa ngày hôm qua Thiên Sát đột nhiên xuất hiện ở Hoa Sơn, lập tức tiêu diệt hết dây mơ rễ má thế lực của Yêu vực. Như vậy Yêu vực liền còn lại chỉ mấy cao thủ mà thôi.

Vui mừng trở lại, mọi người hưng phấn không ngừng. Trần Ngọc Loan hỏi:

- Còn có gì nữa chẳng?

Quy Vô cười đáp:

- Còn nữa, mấy người Đồ Thiên đã thuận lợi tìm được Tà thần Chu Hỷ, hiện tại hắn đang thi triển uy thế bọn họ ở Quỷ vực. Văn Bất Danh cũng đã hội tụ một số người tu đạo, tuy tu vi không mạnh, nhưng thực lực toàn thể cũng không yếu, đối phó với đám yêu ma quỷ quái hoàn toàn không thành vấn đề.

Hài lòng gật đầu, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Như vậy rất tốt, thế lực nhân gian hiện tại đã bắt đầu tập trung, mục tiêu của chúng ta cũng đã dần dần rõ ràng, còn lại một số người không dễ đối phó được.

Phần Thiên nghe vậy nhắc nhở:

- Ngoại trừ Vực chi tam giới, mấy người Kiếm Vô Trần cũng không nên sơ lược bỏ qua. Trước mắt, Địa Âm, Thiên Sát, Yêu Hoàng, Vu Thần tạm thời còn không nên chọc vào, chỉ còn lại Ma Vương, Kiếm Vô Trần, cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới cũng cần thận đề phòng xâm phạm. Còn về Thiên Ma giáo và Ma Thần tông, chúng cũng cần để ý đến bọn họ, để tránh bọn họ làm ngư ông đắc lợi, cuối cùng càng khiến nhân gian thêm loạn.

Trần Ngọc Loan ngưng cười, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Lời của Phần thiếu hiệp có lý, hiện tại tình thế trước mắt bọn ta còn vô cùng nghiêm trọng, cần phải tính toán đối sách thế nào chính là việc chúng ta phải nghiên cứu. Bây giờ, đại khái tình hình như vậy, mọi người có suy nghĩ hay góc nhìn thế nào đều nên nói ra không quản gì hết.

Dứt lời, mọi người trong điện đều tranh luận sôi nổi, bắt đầu tìm kiếm đối sách từ nay về sau.

Quỷ Trúc lâm, một nơi hoàn toàn không nổi danh. Nơi đây cây thùy trúc mọc thành rừng, chiếm cả trăm mẫu, người nào vào trong hết như ở giữa mê cung, vì thế bá tánh ở vùng lân cận gọi là Quỷ Trúc lâm, không một người nào dám đến gần.

Ở giữa rừng, một nơi âm u có một ao nước to nhỏ khoảng ba trượng, bên cạnh đang có hai người ngồi, đó chính là Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử. Nhìn lên mặt nước, Thái Phượng tiên tử nhẹ giọng thủ thủ:

- Thiên, chàng có tính toán thế nào chưa?

Âu Dương Vân Thiên hai tay ôm chặt lấy thân hình mềm mại của bà, nhẹ giọng đáp:

- Ta ở đây chờ đợi, chờ đợi muội quay lại.

Thái Phượng tiên tử run lên, ngu ngơ nói:

- Thiên, nếu như muội không quay lại, chàng làm thế nào.

Âu Dương Vân Thiên chậm chậm đáp:

- Cho dù nàng đi đâu, ta đều sẽ bên cạnh bầu bạn với nàng.

Thái Phượng tiên tử nhẹ giọng than:

- Chàng làm vậy thiếp sao có thể bỏ hết được?

Âu Dương Vân Thiên đáp:

- Chính là để nàng không thể bỏ được, như vậy nàng lúc nào cũng nhớ đến có người đang chờ đợi nàng, nhất định nàng cần phải sống cho tốt, nếu không sẽ phụ đi tình yêu của ta.

Quay đầu lại, Thái Phượng tiên tử nhìn ông, trầm ngâm một lúc lâu sau, trong miệng thở dài nhẹ nhàng, sau đó cúi đầu cắn lấy đôi môi của ông. Âu Dương Vân Thiên thân thể run lên, cố gắng dùng sức ôm chặt lấy bà, từ từ nhắm mắt lại, kích động đáp trả.

Nụ hôn triền miên thời gian không lâu, khi Thái Phượng tiên tử rời khỏi ông, khoe miệng hai người đầy máu tươi. Thái Phượng tiên tử đứng lên, liếc nhìn ông, sau đó xoay lưng lại Âu Dương Vân Thiên, đứng yên một lúc rồi bay lên biến mất vào tầng mây.

Âu Dương Vân Thiên nhìn lên trời cao, ngón tay vuốt lấy khoe miệng dính máu, vết cắn đỏ của Thái Phượng tiên tử rất đau, nhưng lại không thể nào quên được. Hay có lẽ đây là nguyên nhân vì sao Thái Phượng tiên tử muốn cắn ông. Bởi vì bà muốn ông vĩnh viễn nhớ, thời điểm này, trong rừng trúc, hai người đã từng cắn nhau thâm tình, thân thể cả hai đều đã có chút máu huyết của người kia.

Bên ao, ánh sáng trắng lóe lên, một bóng người xuất hiện. Bạch Vân Thiên nhìn hình bóng cô độc của Âu Dương Vân Thiên, không khỏi lắc đầu than thở:

- Đây người, kỳ tài thiên phú lại là anh hùng khí đoản, quả thật đã phụ đi một phen tâm huyết của sư phụ người năm xưa.

Âu Dương Vân Thiên cô độc lên tiếng:

- Như vậy không phải càng tốt hơn sao, người càng có cơ hội triển nở tài hoa.

Bạch Vân Thiên thở mạnh nói:

- Đánh rắm hay lắm, ta một thân một mình làm, có thể so với quá nhiều cao thủ chính đạo không?

Âu Dương Vân Thiên điềm nhiên đáp:

- Người lòng ham muốn quá lớn, cẩn thận kéo giữ không được.

Bạch Vân Thiên trừng ông, thấy vẻ mặt không chút khác thường, nổi giận trong lòng cũng trôi đi mất. Vốn đã biết nhau vài trăm năm, lại cùng thuộc về Ma tông lúc bạn lúc thù, với Bạch Vân Thiên, tình trạng của Âu Dương Vân Thiên như vậy khiến hắn thất vọng vô cùng, lại cũng giận dữ rất nhiều.

- Ta giữ không được, nhưng người cũng tốt lành chẳng? Thân là Thiên Ma giáo chủ, người chỉ quan tâm đến tư tình nhi nữ, bỏ hết mọi đại sự trong giáo, như thế cũng xưng là giáo chủ chẳng?

Âu Dương Vân Thiên thản nhiên đáp:

- Ta cho dù không đáng xưng danh, không phát dương quang đại được Thiên Ma giáo. Nhưng ít ra ta không để cho Thiên Ma giáo có chút tổn thất nào, đệ tử trong giáo đều không cần cả ngày vì hư danh không ra gì mà đánh đánh giết giết. Điều này đối với ta cũng đã đủ rồi. Còn người, đã nhiều năm trôi qua, Ma Thần tông người lại thế nào, trong lòng người đã tích được nhiều ít lo lắng?

Bạch Vân Thiên né tránh ánh mắt của ông, hừ giọng nói:

- Không có chí lớn, ta khó mà tranh luận với người được. Bây giờ thương thế của người cơ bản đã thuyên giảm, Thái Phượng tiên tử cũng đã đi rồi, người có tính toán gì chẳng?

Âu Dương Vân Thiên trầm ngâm không nói, đứng dậy yên lặng giây lát, sau đó vừa đi ra ngoài vừa lên tiếng:

- Lúc này đây ta đang muốn quay lại xử lý những chuyện của Thiên Ma giáo, sắp xếp phân phó mọi chuyện thật tốt rồi sau đó đón lấy định mệnh thuộc về ta.

Nhìn theo bóng ông, Bạch Vân Thiên hỏi:

- Phân phó? Người muốn đem chức Thiên Ma giáo chủ để nhường lại?

Âu Dương Vân Thiên không đáp lời, chỉ điềm nhiên nói:

- Người cũng đi thôi, né qua được họa kiếp này người còn có cơ hội tranh hơn thua với Chánh đạo.

Nói rồi thân hình lắt lên liền biến mất vào vùng sâu thẳm của rừng trúc.

Bạch Vân Thiên lặng đi một lúc, sau đó cất tiếng mắng:

- Một tên cao ngạo, ta cứu người rồi ngay cả một tiếng cảm ơn chưa nói đã đi rồi, đúng là đáng ghét.

Dứt lời bóng hình lóe lên liền đi mất về phương nào không biết.

Cùng lúc đó, trong một sơn cốc cách vài ngàn dặm, Dương Thiên và Bắc Phong cũng đang nói chuyện.

- Làm thế nào đối phó với Ma Vương cho tốt đây?

Bắc Phong cười ha hả nói:

- Còn tốt, một hai lần đều không có vấn đề.

Dương Thiên trừng hấn, bắt mồm lên tiếng:

- Cả ngày hôm nay lại suy tưởng tìm người so cao thấp, lần đầu lực trước thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng người, từ nay về sau tốt nhất là thu mình lại một chút.

Bắc Phong nhượng bộ nói:

- Được rồi, được rồi, người đã nói vài lần rồi, không nói thêm chuyện đó nữa. Bây giờ cũng đã chia tay Bạch Vân Thiên, chúng ta đi đâu đây?

Dương Thiên trầm ngâm đáp:

- Hiện tại nhân gian hỗn loạn vô cùng, để né tránh Địa Âm và Thiên Sát, chúng ta hẳn phải tìm một nơi địa linh nhân kiệt, để ứng phó với tình thế tương lai.

Bắc Phong suy nghĩ một lúc, mở miệng nói:

- Loại địa phương như vậy trước mắt đã rất ít, duy nhất biết được chỉ có một, đó là Trừ Ma liên minh, lẽ nào người tính đến nơi đó?

Dương Thiên gật đầu nói:

- Đúng thế, ta quả thật có tính toán này, nhưng trước mắt chưa biết tung tích Lục Vân, chỉ cần có hấn ở đó thì càng tốt rồi.

Bắc Phong cười nói:

- Điều này không thành vấn đề, Lục Vân và Trừ Ma liên minh đó có quan hệ mật thiết, chúng ta hãy đến đó chờ trước. Hơn nữa ta đến nơi đó, bọn họ đều biết ta, nhất định sẽ hoan nghênh.

Dương Thiên thấy hấn nói như vậy, cũng không do dự nữa, lên tiếng tán đồng:

- Thế cũng tốt, chúng ta xuất phát theo hướng này, trên đường để ý một lượt tình huống nhân gian, đi thôi.

Tung mình đứng lên, hai người bay lên vùn vụt biến mất vào giữa biển mây.

852. Chương 854 – Thiên Kiếm Tân Sinh (thiên Kiếm Khách Tái Sinh)

- Xuyên mây đuổi theo mặt trời, cười ngạo mây trời, đây không phải chuyện khoái lạc đời người sao.

Dương Thiên hừ giọng nói:

- Khoái lạc mới kỳ quái, cứ cho người đi xuyên tới xuyên lui, đừng nói trăm năm, chỉ đi liên tục ba tháng người hẳn sẽ phát cuồng. Đến lúc đó người hẳn sẽ biết, sinh hoạt của người bình thường mới chân chân thật thật là cuộc sống.

- Hừ, không biết thưởng thức, ta khó mà tranh luận với người, chỉ một mình thưởng thức thôi.

Nói rồi quay đầu nhìn sang nơi khác, Bắc Phong không lý gì đến Dương Thiên.

Thấy vậy, Dương Thiên cũng không nói nhiều, giữ nguyên tính cách lạnh lùng của mình, nhìn mãi về phía trước mặt.

Cứ như vậy, hai người không nói một lời, hơn nửa giờ liền bay được trên ngàn dặm. Lúc này, Mộc Tiêu trên vai Dương Thiên đột nhiên xung động trở lại, miệng phát ra những âm thanh cổ quái yếu ớt khiến Dương Thiên và Bắc Phong chú ý.

- Thế nào rồi, bạn già của ngươi có phải đã phát hiện tình huống gì chẳng?

Hơi hiếu kỳ, Bắc Phong mở miệng hỏi.

Dương Thiên không đáp lại ngay, sau khi nói chuyện với Mộc Tiêu một lát, cau mày nói:

- Cách đây không xa có hai luồng khí tức, rất thuần chính đạo, dường như thuộc về Thiên chi tam giới.

Bắc Phong vừa nghe, hưng phấn lên tiếng:

- Thật hay, đi nhanh xem thế nào, nói không chừng sẽ phát hiện được chuyện gì chẳng.

Dương Thiên chần chờ một lúc, nghĩ ngợi gì đó nhưng cuối cùng nhận lại, dẫn Bắc Phong theo sự chỉ điểm của Mộc Tiêu âm thầm chìm vào tầng mây.

Đi đến trên tầng không một ngọn núi, Dương Thiên truyền âm nói với Bắc Phong:

- Thu lại khí tức toàn thân, giảm tần suất chân nguyên đến mức thấp nhất, tránh bị phát hiện.

Bắc Phong đáp lại:

- Yên tâm, điều này không cần ngươi nhắc, ta biết rồi, đi nhanh thôi.

Ẩn nấp âm thầm, hai người hóa thành hai luồng sáng nhạt hạ xuống từ trên đỉnh núi, không lâu đã đến bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Ẩn thân dưới khóm cỏ màu xanh, hai người quan sát cách đó vài chục trượng, liền thấy lúc đó đang có hai người, không ngờ chính là Bạch Quang và Thiên Kiếm khách.

Đó là một sơn cốc hẹp, một dòng suối nhỏ từ lưng chừng núi đổ xuống, khi đến cửa sơn cốc hình thành một vũng nước uốn lượn to khoảng vài trượng. Hồ này nước không sâu lắm, chỉ khoảng vài thước, nước lại trong vắt có thể thấy rõ mọi thứ, ngoại trừ một số cá nhỏ ra gần như chỉ có một số đá cuội.

Ngắm nhìn dòng nước, Bạch Quang nhẹ giọng nói:

- Kiếm Thu, Lăng Thiên trưởng lão đã dùng pháp lực để tái tạo cơ thể mới cho đạo huynh, bây giờ chỉ cần tìm được Ngưng Bích châu để giữ nguyên được thân thể huyết nhục là đạo huynh có thể khôi phục hoàn toàn, hơn nữa tu vi còn có phần tăng thêm.

Thiên Kiếm khách cau mày đáp:

- Điều này ta cũng biết, nhưng chúng ta tìm kiếm đã một ngày rồi, đi tới nơi này mà không thấy được vật đó. Bây giờ phải làm thế nào đây?

Bạch Quang cười nói:

- Đừng vội nản lòng, thật ra vật đó đang ở trong dòng suối, chỉ có điều ta còn đang tính toán. Lần này, Chánh Đạo liên minh thất bại, tôn chủ vô cùng nóng giận, đạo huynh đã tính toán tiếp theo nên làm thế nào để vãn hồi cục diện chưa?

Thiên Kiếm khách trầm ngâm đáp:

- Trước mắt Lục viện đã bị tàn phá hủy diệt, nhưng Tam phái còn có thực lực, nếu như có thể được bọn họ hỗ trợ, hẳn còn có cơ hội thay đổi. Hơn nữa, Hậu Nghệ thần cung trong tay Vô Trần uy lực kinh trời, chỉ cần chúng ta vạch ra kế hoạch cẩn thận tỉ mỉ, nắm lấy phương thức kích phá từng phần, hy vọng còn rất to lớn.

Bạch Quang suy nghĩ thấy có lý, đồng ý nói:

- Thế thì tốt, chuyện này để đạo huynh làm, ta phải đi tìm ‘Thiên Uy lệnh’ để đối phó với Thiên Sát.

Nói rồi tay phải vẩy lên trên không, dòng suối nhỏ cách đó vài trượng lập tức nước bắn lên tung tóe, một mũi thạch nhũ đường kính khoảng một thốn bay vào trong lòng bàn tay ông.

Bạch Quang nắm chặt lấy, cười nói:

- Lần này xem đạo huynh trở lại như xưa.

Bạch Quang đưa tay kéo Thiên Kiếm khách lại, tay phải áp vào trán của Thiên Kiếm khách, chân nguyên trong cơ thể thúc động, lập tức một luồng ánh sáng màu trắng cuộn cuộn hiện ra, nhanh chóng bao phủ toàn thân Thiên Kiếm khách.

Cảnh tượng này kéo dài thời gian không lâu, đợi đến lúc làn sáng màu trắng biến mất, Bạch Quang cười nói:

- Được, thân thể đạo huynh có thể nói là khôi phục hoàn toàn. Chúng ta cũng cần chia tay, ai nấy tự đi hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Thiên Kiếm khách hơi mừng, cảm kích nói:

- Đa tạ, đạo huynh đi đi, ta sẽ tận lực làm cho tốt, cố gắng không làm tôn chủ phải thất vọng nữa.

Bạch Quang bật cười, thân hình phiêu hốt bay đi xa, lát sau Thiên Kiếm khách cũng rời đi.

Đợi hai người đi rồi, Dương Thiên và Bắc Phong xuất hiện bên dòng suối.

- Dương Thiên, người nói xem, vật người đó vừa lấy ra từ trong dòng suối thật sự chỉ là một tảng đá đơn giản thôi sao?

Dương Thiên chậm chậm lắc đầu, nhìn xuống dòng suối nhỏ, trầm giọng nói:

- Tự nhiên không phải là một khối đá đơn giản, đó là một dị linh, hẳn cũng đã tu luyện nhiều năm. Nhưng vì sao ...

Lời đã đến môi đột nhiên dừng lại, Dương Thiên dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt kỳ dị nhìn lên mặt nước, sau đó xoay mình bỏ đi.

Bắc Phong thấy kỳ quái, vội vàng lắc mình ngăn lại cất tiếng hỏi:

- Vì sao nói mới được phân nửa đã ngưng, thật ra người thế nào đây?

Dương Thiên né tránh, lạnh nhạt nói:

- Không có gì, ta chỉ là đột nhiên không muốn nói.

Bắc Phong lặng đi, sau đó giọng dứt lác:

- Hừ, người dừng quá mức, chọc giận ta không được may mắn đâu.

Dương Thiên trừng hấn một cái, sau đó ánh mắt lại quét lên mặt nước, liền phi thân lên tầng mây tiếp tục lên đường. Bắc Phong thấy vậy rửa mặt một tiếng, nổi giận đùng đùng đuổi theo, chớp mắt đã biến mất.

Giây lát, trong dòng suối sóng sánh, một âm thanh kỳ quái vang vọng giữa không gian:

- Thật kỳ quái, người đó không ngờ đã nhìn thấy trò đùa của ta, quả thật không đơn giản. Nhưng nếu như hẳn đã nhìn ra được, vì sao lại không ra tay vậy?

Câu hỏi nhàn nhạt vang vọng không người đáp, Dương Thiên vì sao không ra tay, ai biết được đây? Còn nữa, âm thanh này từ đâu vọng lại, ai là người nói đây?

Đứng yên trên đỉnh núi, ngắm về phương xa, Ma Thiên tôn chủ trong lòng đầy thất vọng.

Trước đây, hắn đã từng thấy được thực lực kinh người của Địa Âm Tà Linh, vì thế để có được sức mạnh, hắn đã không sợ chuyện gì thì triển pháp quyết cấm kỵ, miễn cưỡng thức tỉnh Ma Vương, dùng nó để có thể tranh hơn thua.

Nhưng ai ngờ Địa Âm Tà Linh còn chưa gặp, lại gặp ngay Yêu Hoàng Liệt Thiên, hai bên giao chiến kịch liệt, cuối cùng bị bại thảm hại. Từ đó, Ma đạo suy bại, cao thủ đi theo chớp mắt đã chết hết, trước mắt chỉ còn duy nhất Ma thần Tàn Vô Nguyệt đang đi theo.

Ngồi ở trên cao, nhìn xuống nhân gian. Ma Thiên tôn chủ ngắm nhìn núi sông xinh đẹp trước mắt, nghĩ đến tính cảnh trước mắt, miệng không khỏi thở dài một tiếng.

Tranh hùng Thất giới, ngoại trừ quyết tâm và mưu lược ra, còn cần có thể lực to lớn. Nhưng hiện nay, Ma Thiên tôn chủ không thiếu người lãnh đạo mà thiếu hắn người đi theo, điều này khiến hắn cảm thấy anh hùng mạt lộ.

Nhớ lại trước đây, trên đường bình thảo. Nhưng ai ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lại khiến hắn từ trên tầng cao huy hoàng chìm xuống vực sâu, mọi thứ lý tưởng đều hóa thành hư ảo.

Đau thương mờ hiện trong lòng. Ý thức Ma Thiên tôn chủ tuy bị Ma Vương khống chế, nhưng đối với hiện thực bất lực, vẫn có cảm giác thâm thúy như cũ.

- Thái Âm xuất hiện, ai là người có thể cuối cùng nắm được quyền cai quản Thất giới? Địa Âm, Thiên Sát? Vu Thần, Liệt Thiên?

Ánh Ma lóe lên, bóng người mờ hiện. Ma thần Tàn Vô Nguyệt xuất hiện phía sau Ma Thiên tôn chủ, miệng nhỏ nhẹ nói:

- Bẩm Ma Vương đại nhân, ba người Ma Áo tôn chủ gặp phải Yêu vực Tam Nhân Long Lang, hai bên giao chiến kịch liệt, cuối cùng hai Ma thần chết trận, Ma Áo tôn chủ không biết đi nơi nào.

Gầm lên một tiếng điên cuồng, Ma Thiên tôn chủ giận dữ nói:

- Yêu vực thực đáng ghét, lại tiếp tục đối địch với Ma vực ta, không thể không tính toán với các người.

- Ma Vương đại nhân xin đừng giận, tình thế trước mắt đối với chúng ta bất lợi, tạm thời không thể giao đấu thẳng thắn với bọn chúng. Theo tình huống trước mắt, chúng ta tốt nhất là nhẫn nại một khoảng thời gian, đợi phát hiện được thời cơ tốt mới ra mặt.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt giọng bình tĩnh khuyên bảo.

Ma Thiên tôn chủ hừ giận mấy lần, không cam lòng nói:

- Nhẫn nại? Đã đến bước này rồi, người còn muốn bốn vương cam lòng như thế nào?

Ma thần Tàn Vô Nguyệt trầm giọng nói:

- Ma Vương đại nhân, trước mắt thực lực chúng ta giao đấu thẳng thắn không chống nổi Yêu vực, Địa Âm Thiên Sát lại tùy lúc có thể xuất hiện. Ở tình hình như thế này, phương thức tốt nhất chính là ngồi yên xem biến động chờ đợi thời cơ, một khi nắm được cơ hội, chúng ta sẽ có thể lập tức loại trừ đối thủ, nắm lấy quyền khống chế Thất giới.

Nghe vậy, Ma Thiên tôn chủ bình tĩnh trở lại hỏi:

- Người có kế hoạch như thế nào?

Ma thần Tàn Vô Nguyệt cười ha hả nói:

- Nhân gian hiện nay, Chánh Đạo liên minh tuy đã gục ngã, nhưng Kiếm Vô Trần vẫn còn, Thiên Kiếm khách chưa chết. Chúng ta có thể lợi dụng ý muốn trả thù diệt ma của bọn chúng, khiến cho bọn chúng giao chiến với nhau. Đến lúc bọn chúng lưỡng bại câu thương, chúng ta có thể lợi dụng thời cơ đánh lên. Nếu như cảm thấy chưa đủ an toàn, chúng ta còn có thể truyền tin tức này đến Trừ Ma liên minh, dẫn cho bọn chúng gia nhập vào cuộc chiến, đó chính là một mũi tên giết ba con chim, nhân gian hắn sẽ không còn có thể lực đối kháng với chúng ta được.

Ma Thiên tôn chủ nghe vậy bật cười lớn, tán thưởng nói:

- Được, kể này đủ thâm độc, hãy theo ý người mà làm. Hơn nữa, người cũng nên quay về Ma vực một chuyến, mang theo Ma linh Ma thú đến đây, khiến bọn chúng đi dò xét tin tức cho ta, để tiện thể liên tục nắm vững tình huống các đại thể lực trên nhân gian.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt vâng dạ:

- Ma Vương đại nhân yên tâm, chuyện này thuộc hạ lập tức đi làm.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh đen, hóa thành một cơn cuồng phong chớp mắt đã biến mất không còn thấy.

Rời khỏi Dao Trì, Kiếm Vô Trần mệt mỏi hấp tấp bỏ chạy để tránh bị Lâm Vân Phong đuổi theo.

Trận chiến vừa rồi có kết quả quá bất ngờ với Kiếm Vô Trần. Hắn không thể nào ngờ được, chỉ vài ngày không gặp, Lâm Vân Phong đột nhiên có tu vi tăng cao, pháp quyết Âm Dương cổ quái đó không ngờ có thể khắc chế được Hậu Nghệ thần cung của hắn, khiến hắn không cách nào phát huy uy lực của thần cung.

Vì vậy, Kiếm Vô Trần vừa kinh ngạc vừa giận dữ, nhưng điều khiến hắn hận nhất chính là sự xuất hiện của Lâm Vân Phong đã phá hỏng chuyện tốt của hắn, khiến hắn không những không đoạt được con người Diệp Tâm Nghi, ngược lại còn khiến bản thân hắn rơi vào cục diện vô cùng bất lợi.

Kiếm Vô Trần trong lòng hiểu rõ, sự việc Dao Trì đã không còn cách nào che giấu. Sớm muộn cũng sẽ có ngày sư tổ Thiên Kiếm khách sẽ truy ra chuyện này. Lúc đó bản thân hắn giải thích không rõ được, kết quả tất nhiên sẽ đối mặt với trách phạt của sư tổ, đối mặt với chất vấn của Cửu Thiên Hư Vô giới. Như vậy, mọi thứ hắn có đều có thể không còn tồn tại nữa.

Thân là một người tính tình cao ngạo, vô cùng tự phụ, Kiếm Vô Trần không dễ dàng có được tu vi như hiện nay, hắn tuyệt đối không chấp nhận cho bất kỳ người nào phá hoại bước đường của hắn, đoạt lấy mọi thứ hắn đang có. Vì thế hắn khổ sở suy nghĩ, tìm kiếm đối sách. Nhưng chuyện đã đến nước này, làm sao có được biện pháp nào có thể nghĩ ra đây?

853. Chương 855 – Tâm Tính Chuyển Biến (biến Đổi Tâm Tính)

Lúc này, bầu trời đã tối lại, bốn bề núi non trùng điệp, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng sói tru, nhanh chóng khiến Kiếm Vô Trần đang trầm tư tỉnh lại. Quay đầu, Kiếm Vô Trần liếc nhìn ra sau, Lâm Vân Phong không hề truy đuổi theo, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, xoay mình hạ xuống mặt đất.

Trong màn đêm, trên một ngọn núi nhỏ, Kiếm Vô Trần ngồi tĩnh tọa bên bếp lửa. Trước mặt hắn, ánh lửa đỏ hồng hồng chiếu lên khuôn mặt, soi rõ cặp mày đang cau chặt lại.

Gió nhẹ mơn man, Kiếm Vô Trần thở dài một tiếng. Đối với việc hủy diệt Dao Trì, trong lòng hắn rất ảo não, thật ra cần phải ứng phó thế nào mới có thể hóa giải được chuyện này đây?

Suy tư cả nửa ngày, Kiếm Vô Trần phần nộ phát hiện chuyện này ngoài việc né tránh thì chỉ còn duy nhất là phản kháng lại.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần vẻ mặt âm trầm, tự nói: “Tình thế trước mắt thật ép người, ta muốn tiếp tục mượn sức mạnh của Cửu Thiên Hư Vô giới để đối phó Lục Vân rõ ràng đã không còn dùng được, từ nay về sau chỉ có thể trông nhờ vào chính mình.

Ngừng đầu, Kiếm Vô Trần bật cười âm lạnh, ha hả nói:

- Như thế cũng tốt, từ nay về sau không còn sợ sệt, chỉ cần ta có thực lực cực mạnh, ai có thể làm gì được ta đây? Ha ha ha ...

Giữa không gian màn đêm, tiếng cười âm hiểm của Kiếm Vô Trần vang vọng không ngừng.

Thời điểm này, hắn đã hoàn toàn chuyển biến từ một người âm hiểm thành một người tà ác.

Một lúc sau, Kiếm Vô Trần ngưng tiếng cười, tự nói: “Trước mắt, quan trọng nhất chính là tìm một nơi để dung hợp sức mạnh của ‘Băng Tuyết Tinh Hồn’ trong cơ thể với sức mạnh cực dương của bản thân. Như thế, sau này cho dù có gặp phải Lâm Vân Phong hay là cao thủ của Hư Vô giới ta cũng không cần phải sợ hãi nữa.” Nói đến đó, linh thức của Kiếm Vô Trần phóng mạnh ra ngoài, gần như chỉ trong giây lát, mọi cảnh tượng trong vòng vài chục dặm lân cận liền xuất hiện trong não, nhanh chóng tìm được một địa phương thích hợp.

Kiếm Vô Trần đứng dậy, đưa tay dập tắt bếp lửa, xoay mình bay về phương xa, chỉ một lúc đã biến mất trong vùng núi non trùng điệp. Tối hôm đó, Kiếm Vô Trần không xuất hiện nữa, mãi đến trưa ngày thứ hai mới nghe thấy một tràng cười to lớn vang vọng giữa vùng rừng núi.

Ngạo nghễ giữa không trung, Kiếm Vô Trần toàn thân lấp lánh hào quang xanh đỏ, cả thân hình lúc ẩn lúc hiện, một luồng khí tức tà dị to lớn mơ hồ từ trên người hắt tán phát ra xung quanh.

Ngạo nghễ nhìn xuống dãy núi, Kiếm Vô Trần bật cười điên cuồng nói:

- Lâm Vân Phong, Lục Vân, các người chờ đó đi, lần tới chúng ta gặp mặt sẽ khiến cho các người khó chịu mà chết đi.

Hai tay giơ cao, khí thể vươn đến trời cao, khí lưu vô hình theo khí thể của hắn dâng cao, hóa thành một cơn cuồng phong mạnh mẽ, chỉ chớp mắt liền thổi khắp bốn phương, khiến cho mọi sinh linh trong phương viên vài chục dặm bất kể cây cỏ núi non đều bị tan vỡ, ngọn núi nhô cao chỉ chớp mắt đã bị luồng sức mạnh kinh trời gạt thành bình địa.

Nhìn xuống mặt đất, Kiếm Vô Trần vô cùng thỏa mãn với kết quả này, không khỏi bật cười điên cuồng một tiếng, sau đó rút ra Hậu Nghệ thần cung, dùng cung thể kiếm bắt đầu luyện kiếm pháp.

Tự nhiên bay lượn, ý nghĩ của Kiếm Vô Trần điều động thân hình, kiếm khí sắc bén được thần cung khuếch đại hóa thành cột sáng chói mắt, theo sự di động của thân thể hắn mà qua trái ngoặt phải.

Nhìn xa xa, làn kiếm ngũ sắc hóa thành rồng bay lên, mang theo tiếng rồng ngâm dài, khiến cho trời đất biến sắc, mây gió ầm ập.

Thời khắc này, Kiếm Vô Trần hết như một vị thần, hắn thể hiện được thực lực, mạnh mẽ gấp ba lần so với hôm qua, tu vi toàn thân chỉ qua một đêm liền bước vào cảnh giới mới.

Đến lúc này, Kiếm Vô Trần đã mạnh mẽ đến cực hạn, bất kể là vận dụng pháp quyết hay gia tăng chân nguyên đều đạt đến điểm cao nhất của cảnh giới.

Những tiếng nổ dày đặc hội tụ lại, hóa thành tiếng sấm giận dữ chấn động chín tầng trời. Bốn bề, bụi đất tung bay, cuồng phong ào ào thổi, từng đợt sương mù bao phủ tất cả, che kín cả hình bóng của Kiếm Vô Trần.

Thu tay lại, Kiếm Vô Trần bật cười đắc ý, sau đó khi bình tĩnh lại, miệng lại tự nói: “Nơi này quá gần Dao Trì, để tránh bị phiền toái cần phải nhanh chóng bỏ đi.” Nói rồi ánh sáng nhẹ lóe lên, Kiếm Vô Trần liền biến mất không còn nhìn thấy.

Quy Hạc linh, ở phía Bắc Hằng Sơn cách khoảng sáu chục dặm, là một ngọn núi không cao, nhưng lại rất có danh, bởi vì một trăm năm trước nơi đây đã từng xuất hiện một đại sư đức kiếm đến mức thần tiên. Bây giờ, vị đại sư đức kiếm đã sớm ẩn thế cả trăm năm, vì thế nơi đây cũng đã yên tĩnh trở lại.

Đứng trên đỉnh núi, Liễu Tinh Hồn nhìn mãi về phía chân trời, khuôn mặt mờ hiện vẻ ưu tư, miệng lại tự nói: “Cuối cùng thì hắn sẽ ở đâu, vì sao ta cứ đi tìm hoài không gặp đây?” Gió núi rít lên, tiếng chim hót vút lên trời, đáng tiếc không người nào đáp lời.

Thật lâu, Liễu Tinh Hồn thở dài thất vọng, xoay mình chậm chậm bước đi, bóng dáng có phần tang thương. Lúc này, từ xa xa có một đám mây bay đến, giây lát đã xuất hiện trên đầu Liễu Tinh Hồn hấp dẫn sự chú ý của lão.

Ngừng đầu, Liễu Tinh Hồn nhìn lên không trung, ánh mắt hơi biến đổi, một chút cảnh giác mờ hiện trên mặt lão. Trên không trung, đám mây đó phẳng phất cũng cảm ứng được tình huống trên mặt đất, sau khi

quan sát một lúc, cả đám mây đột nhiên thu nhỏ hóa thành một bóng người đáp xuống bên cạnh Liễu Tinh Hồn.

- Ô, Vô Trần, là con! Sư thúc đã tìm kiếm con rất lâu, con vẫn tốt đó chứ.

Cao hứng nắm lấy tay của Kiếm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn rõ ràng kích động mà lại nóng nảy, điều này khiến Kiếm Vô Trần rất cảm động.

Ở vị trí của hắn lúc này, trong khi bàng hoàng không người trợ giúp, lại gặp được một người quan tâm đến mình, tâm tình thế nào tự nhiên có thể tưởng tượng được.

- Sư thúc, con cũng đang nghĩ đến sư thúc đó. Lần trước đại chiến, sư thúc không biết đi về nơi đâu, con cứ mãi lo lắng cho sư thúc, sau này thật ra sư thúc đi chỗ nào vậy?

Liễu Tinh Hồn than thở nói:

- Một lời khó mà nói hết được. Khi đó ta sợ cao thủ Dịch viên tìm ta truy hỏi tung tích của Trương Ngạo Tuyết, ta liền âm thầm bỏ đi. Ai ngờ cuối cùng Chánh Đạo liên minh lại có kết quả như thế.

Kiếm Vô Trần cười khổ nói:

- Như thế cũng tốt, nếu là sư thúc ở đó đối mặt với cường địch như vậy, phần lớn cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn được. Bây giờ liên minh đã bị hủy diệt, Thiên Kiếm viện cũng không còn, sư thúc đã có tính toán thế nào chưa?

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Nhân gian hiện nay hỗn loạn, với tu vi sư thúc căn bản không cách nào ứng phó với đám yêu ma quỷ quái đó, vì thế ta cứ mãi đi tìm con, từ nay về sau theo con cùng nhau trừ yêu trừ ma thôi.

Kiếm Vô Trần tâm tư đã thay đổi, thử lên tiếng thăm dò:

- Trước mắt, liên minh bị hủy diệt, con cũng chẳng là cái gì, sư thúc còn thật lòng theo con chẳng?

Liễu Tinh Hồn hơi lặng đi, sau đó giận dữ nói:

- Vô Trần, con ngay cả sư thúc cũng không tin tưởng nữa phải không? Con quên là sư thúc làm sao để giúp con vạch ra kế hoạch, giúp con mưu cầu Trương Ngạo Tuyết chẳng? Tuy cuối cùng thất bại, nhưng sư thúc đối với con thế nào lẽ nào con không cảm nhận được? Hơn nữa, thiên hạ bây giờ, nếu sư thúc không hướng về con thì còn hướng về ai được đây?

Kiếm Vô Trần cười nói:

- Sư thúc đừng nóng, con chỉ tùy hứng hỏi qua mà thôi. Nếu như sư thúc quả thật một lòng với con, con tự nhiên sẽ không ngược đãi sư thúc.

Liễu Tinh Hồn nghe vậy, miễn cưỡng cười cười, hỏi lại:

- Sao con đi có một mình, cô ta không ở chung với con chẳng?

Kiếm Vô Trần vừa nghe thấy vẻ mặt biến hẳn, xấu hổ nói:

- Tâm Nghi, cô ấy ... cô ấy ...

Liễu Tinh Hồn cảm thấy rất kỳ lạ, ý đồ thăm dò cất tiếng hỏi:

- Các con lại gây sự rồi, hay là bởi vì chuyện của Trương Ngạo Tuyết mà cô ta tức giận với con?

Kiếm Vô Trần không đáp, chỉ một mực lắc đầu, vẻ mặt rất phức tạp.

Liễu Tinh Hồn cảm giác thấy chuyện này nghiêm trọng, nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, có chuyện gì nói với sư thúc đi, chúng ta đều là nam nhân, sư thúc sẽ giúp con cũng sẽ lý giải cho con.

Kiếm Vô Trần nhìn lão, hai môi hơi động đập muốn nói lại ngừng, cuối cùng không nói lời nào.

Liễu Tinh Hồn thấy vậy, thành khẩn lên tiếng:

- Vô Trần, giữa chúng ta còn có chuyện gì không thể nói rõ được chẳng? Xem con như vậy, nhất định đã gặp chuyện phiền phức, con cứ nói với sư thúc, ta sẽ thay con nghĩ ra biện pháp.

Kiểm Vô Trần hơi do dự một chút, sau khi suy nghĩ liền cất giọng bất an:

- Sư thúc, cho dù chuyện gì đi nữa thì sư thúc cũng tình nguyện giúp con chẳng?

Liễu Tinh Hồn không chút suy nghĩ, bật lời:

- Đó là tự nhiên thôi, sư thúc không giúp con thì giúp ai đây?

Kiểm Vô Trần nói:

- Nếu con đã lỡ làm một việc không nên làm, sư thúc cũng tình nguyện ở bên cạnh con chẳng?

Kiểm Vô Trần nhìn chằm chằm Liễu Tinh Hồn, ánh mắt lấp lánh tia lạnh.

Liễu Tinh Hồn trong lòng chấn động, giọng kiên định đáp:

- Cho dù con làm chuyện gì, sư thúc đều hướng về con, bởi vì con là hy vọng của sư thúc. Thiên hạ hiện nay, Yêu Ma loạn thế, sư thúc chỉ có thể đi theo con mới có thể ỷ vào Hậu Nghệ thần cung của con để thoát qua trường kiếp nạn này. Vì thế vô luận như thế nào, sư thúc đều nhìn về con, hỗ trợ con, chống đỡ con.

Kiểm Vô Trần nghe vậy vẻ mặt tốt lại, tia lạnh trong mắt mất đi, giọng lo lắng nói:

- Con và Tâm Nghi đã gây với nhau rồi.

Liễu Tinh Hồn cau mày không hiểu nói:

- Gây với nhau rồi? Do tình cảm hay là chuyện khác vậy?

Kiểm Vô Trần ảo não lên tiếng:

- Không nói đến tình cảm, quan hệ cũng đã căng thẳng rồi, bây giờ con và cô ta đã trở thành cừu địch.

Liễu Tinh Hồn thất kinh vội vàng nói:

- Sao lại thành như vậy? Các con không phải rất là hòa thuận, vì chuyện gì khiến các con đột nhiên trở mặt vậy?

Kiểm Vô Trần hồi hận đáp:

- Con cũng không ngờ như vậy, nhưng con cũng không có biện pháp, thật sự không có cách nào?

Thấy hấn nóng nảy không an, Liễu Tinh Hồn an ủi nói:

- Đừng nóng, từ từ nói, chúng ta từ từ nghĩ ra biện pháp.

Kiểm Vô Trần nghe vậy tâm tình tốt dần, nhỏ giọng nói:

- Sư thúc, con đã hủy diệt Dao Trì rồi.

Liễu Tinh Hồn thân thể chấn động, kêu lên kinh hãi:

- Cái gì! Con sao lại hồ đồ như thế, chuyện không thể cũng dám làm.

Kiểm Vô Trần phiến não nói:

- Con cũng không ngờ, nhưng ... Thôi, hiện tại không nói đến chuyện này, sư thúc người nhanh chóng giúp con nghĩ ra biện pháp đi.

Liễu Tinh Hồn bị hấn dọa đến run chân, một lúc sau mới cất tiếng hỏi:

- Nếu đã phát sinh rồi, nói nữa con cũng không làm gì được. Bây giờ Diệp Tâm Nghi ra sao rồi, cô ta có ý tưởng thế nào đây?

Kiểm Vô Trần khổ sở nói:

- Con vốn muốn cầm giữ cô ta, ai ngờ Lâm Vân Phong đột nhiên xuất hiện, cứu thoát được cô ta. Trước mắt, Tâm Nghi hẳn muốn đi tìm sư tổ, con lo rằng ...

Kiểm Vô Trần sơ lược qua mọi chuyện, nóng nảy nói:

- Sư thúc, người nói con phải làm như thế nào?

Liễu Tinh Hồn không đáp, cúi đầu chìm vào trầm mặc. Tình huống của Kiểm Vô Trần thật là căng thẳng cao độ, cho dù là Liễu Tinh Hồn lắm kế đa mưu trong nhất thời cũng không biết làm thế nào mới tốt được.

Kiểm Vô Trần rất nóng nảy, thấy Liễu Tinh Hồn cũng vô kế khả thi, vẻ mặt không khỏi xuất hiện nét nóng vội liều mạng.

Ngừng đầu, Liễu Tinh Hồn nhìn hẩn, trầm giọng nói:

- Vô Trần, bây giờ sư thúc muốn biết trong lòng con đang nghĩ thế nào.

854. Chương 856 – Ý Ngoại Địch Đối (bất Ngờ Đối Địch)

- Con cũng không thể nói rõ được, con đang muốn tìm một địa phương để trốn sư tổ, đến khi nào không thể né tránh được rồi hãy tính.

Liễu Tinh Hồn lắc đầu nói:

- Như vậy không tốt, trốn tránh không phải là biện pháp. Hiện tại con chỉ có hai con đường, thứ nhất là phản kháng, vượt ra khỏi hạn chế của Cửu Thiên Hư Vô giới, trong lòng muốn làm thế nào thì làm như thế đó. Thứ hai chính là xảo biện, phủ nhận tất cả mọi thứ do Diệp Tâm Nghi nói.

- Xảo biện, làm thế nào xảo biện đây? Như vậy còn có thể xảo biện được chăng?

Kiểm Vô Trần không hiểu được ý lão cất tiếng hỏi.

Liễu Tinh Hồn cười âm lạnh nói:

- Làm sao không thể, chỉ cần con kiên định, sống chết đều không nhận, chỉ bằng những lời của Diệp Tâm Nghi làm sao có thể cho là con đã làm như vậy.

Kiểm Vô Trần vẫn còn không hiểu, nghi ngờ hỏi:

- Với tình cảm yêu mến của sư tổ dành cho Diệp Tâm Nghi, sư tổ nhất định sẽ tin lời của cô ta, con căn bản không có cơ hội xảo biện được.

Liễu Tinh Hồn cười ha hả nói:

- Chuyện này không đơn giản như vậy, Diệp Tâm Nghi được Lâm Vân Phong cứu chạy thoát. Với quan hệ của Lâm Vân Phong và Lục Vân, hận thù Diệp Tâm Nghi còn chưa hết, làm sao có thể cứu cô ta được. Như vậy, Lâm Vân Phong cứu người tất nhiên có ý đồ riêng. Hơn nữa hiện nay tu vi của hẩn đã tăng mạnh, nhất định là học thành được loại pháp quyết tà ác nào đó, vì thế muốn mê hoặc tâm trí của Diệp Tâm Nghi, khiến cô ta cố ý đánh con bị thương, chuyện này còn không phải là chuyện đơn giản nữa chăng?

Kiểm Vô Trần nghe thế rất mừng, cất tiếng tán dương:

- Sư thúc người thật là quá thông minh rồi, tuyệt chiêu như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được.

Liễu Tinh Hồn điềm nhiên đáp:

- Điều này không thành vấn đề, nhưng sư thúc muốn biết, con cuối cùng đã chọn phương thức thứ nhất hay là phương thức thứ hai đây?

Kiểm Vô Trần dè dặt kích động trong lòng, hỏi ngược lại:

- Sư thúc thấy con nên chọn phương thức nào mới tốt đây?

Liễu Tinh Hồn nhìn vào trong mắt hẩn, chậm chậm nói:

- Chuyện đã đến bước này rồi, che dấu thật ra không thể lâu dài được, vì thế ta cho là con nên chọn phương thức thứ nhất. Con có thần khí cực mạnh trong tay, có đủ lưng vốn để tranh hùng Thất giới, con cũng nên nắm lấy cho tốt. Nếu như cả ngày chỉ biết trầm yêu trừ ma, đến ngày nào mới có thể đi hết tận cùng được.

Kiểm Vô Trần cười đáp:

- Sư thúc đúng là hiểu được con, ngay cả trong lòng con nghĩ điều gì đều có thể thấy rõ ràng. Nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau chung tay khai sáng thời đại mới thuộc về chúng ta.

Liễu Tinh Hồn tán thưởng nói:

- Được, nói rất tốt, không hổ là người thừa kế thần cung, hãy để chúng ta cùng nhau sáng tạo tương lai, sáng tạo huy hoàng. Hiện nay, chuyện cấp thiết của chúng ta chính là xác định rõ mục tiêu, làm sao loại trừ các trở ngại tốt hơn, thuận lợi vươn đến đỉnh cao trên Thất giới. Để đạt đến được mục tiêu này, chúng ta có thể không cố kỵ điều gì, chỉ cần chuyện gì có ích lợi cho chúng ta, đều phải nghĩ suy tìm phương cách thực hiện.

Kiểm Vô Trần tán đồng nói:

- Sư thúc nói đúng, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể mở rộng lòng dạ, thi triển tài hoa. Bây giờ sư thúc có kế sách gì, sao không nói ra.

Liễu Tinh Hồn nói:

- Kế sách thì chưa gọi là có, nhưng theo tình thế trước mắt, Tà đạo đang mạnh lên, Chánh đạo đang suy vong. Không kể Trừ Ma liên minh, không thể tìm được thế lực nào đối kháng được với Vực chi tam giới. Trước mắt, Địa Âm đã xuất hiện, Thiên Sát trở oai, lại thêm Yêu Hoàng và Vu Thần, Hư Vô Giới Thiên căn bản không nghĩ đến chuyện của con được. Như vậy, con chỉ cần khơi dậy chiến tranh giữa chánh tà, đẩy nhanh cho hai bên đều bại vong. Một khi bọn chúng đã lưỡng bại câu thương, con lại dùng thần khí cực mạnh để hủy diệt, lúc đó Thất giới hẳn là thiên hạ của con rồi.

Kiểm Vô Trần cười lớn cất tiếng:

- Lời sư thúc chính hợp ý của con, nhưng làm cụ thể như thế nào còn phải cần sư thúc chỉ giáo nhiều.

Liễu Tinh Hồn cười âm hiểm đáp:

- Chuyện này không cần gấp, chúng ta cần bước từng bước một. Hiện nay, chuyện chúng ta cần làm trước hết chính là hiểu rõ tình huống cụ thể giữa hai phe chánh tà, sau đó mới khơi dậy sự chống đối để hai bên chánh tà giao chiến, nắm lấy thời cơ tự mình ra tay thực thi sách lược đánh từng phần. Đương nhiên, chuyện cần làm trước hết chính là né tránh sự tổ của con, tập trung tinh lực đối phó với Trừ Ma liên minh.

Kiểm Vô Trần nghi hoặc nói:

- Trừ Ma liên minh? Bọn chúng ở đó thực lực không yếu, chúng ta lúc này chống đối bọn chúng dường như hơi không được thỏa đáng.

Liễu Tinh Hồn cười ha ha nói:

- Vô Trần, con không phải cứ mãi thấy không có được Trương Ngạo Tuyết là rất hối tiếc chăng? Bây giờ nếu như con đã có lòng tranh bá Thất giới, đó chính là muốn lấy được Trương Ngạo Tuyết, trước tiên phải ra tay từ Trừ Ma liên minh, bởi vì sư thúc tin tưởng hẳn là nhân vật có quan hệ với Lục Vân đều tập trung ở nơi đó. Đến lúc đó con có thể báo cừu, lại lấy được điều mong muốn trong lòng, đây lẽ nào không đáng để con nỗ lực và mạo hiểm chăng?

Kiểm Vô Trần gật đầu nói:

- Biết được ta chỉ có sư thúc. Nhưng hiện tại nơi đó cao thủ không ít, Bách Linh, Trần Ngọc Loan, còn có Lâm Vân Phong phần lớn cũng đã đến nơi đó. Nếu như thế, chúng ta sợ là cũng khó mà ra tay được.

Liễu Tinh Hồn âm hiểm cất tiếng:

- Địch ngoài sáng ta trong tối, có phòng cũng khó mà phòng được. Đi thôi, trước tiên hãy rời khỏi nơi này mới nói.

Kiểm Vô Trần thấy Liễu Tinh Hồn đã phi thân bay đi, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm, đáng tiếc Liễu Tinh Hồn không hề thấy được.

Bỏ đi vẻ âm hiểm, Kiểm Vô Trần tung mình đuổi theo Liễu Tinh Hồn, cả hai rất nhanh biến mất không còn thấy.

Mở hai mắt ra, Thiên Mục Phong nhìn về phía trước, bầu trời âm trầm ánh sáng không có nhiều, cẩn thận tính toán thì đã chính ngọ. Thiên Mục Phong đứng dậy, ngẩng nhìn ngọn cỏ trời ở trong ao nước, bề mặt nó không hề có biến hóa gì nhiều, nhưng sương mù xanh bốn bề nhạt đi một chút.

Quay đầu nhìn lại tảng đá to lớn bên cạnh, Thiên Mục Phong nhẹ giọng nói:

- Đa tạ người, ta cũng phải đi rồi.

Thiên Mục Phong tung mình phóng lên bầu trời, nhắm thẳng về phương xa bay đi.

Thời gian khoảng chừng một ngày một đêm, nội thương của hắn cũng đã tốt rồi. Hiện tại hắn tiếp tục tự mình đi tìm Trương Ngạo Tuyết để bổ khuyết lại sự lỗ mãng ngày đó của mình.

Cái chết của Thương Nguyệt khiến hắn đau lòng. Tuy người yêu trong lòng hắn là Trương Ngạo Tuyết, nhưng đối với sự dũng cảm của Thương Nguyệt, tình yêu cao thượng giữa Thương Nguyệt và Lục Vân, hắn còn kính phục thâm sâu hơn.

Thở dài một tiếng, Thiên Mục Phong bỏ qua sự đau lòng, vừa bay đi vừa mở rộng linh thức, dùng thuật dò xét độc đáo của Thiên Tà tông để tìm kiếm tình huống bốn bề.

Rất lâu sau, Thiên Mục Phong đến trên không trung một khu rừng rậm, linh thức sắc bén của hắn phát hiện hai luồng khí tức hơi yếu ớt, điều này khiến hắn hơi kinh ngạc. Cẩn thận dò xét trở lại, Thiên Mục Phong phát hiện tu vi hai người này không yếu, nhưng ai nấy đều ẩn giấu khí tức, vì thế không lưu ý sẽ không cách nào phát hiện.

Suy nghĩ một chút, Thiên Mục Phong quyết tâm xem thử một chuyến, vì thế hắn ẩn giấu khí tức bản thân, hóa thành một cơn gió thoảng từ trời hạ xuống.

Dưới một cây cổ thụ, một hòa thượng trẻ tuổi đang ngồi, đối diện hòa thượng có một người trung niên tướng mạo đường hoàng, cả hai đang nói chuyện với nhau.

Lúc này, hòa thượng mở miệng nói trước.

- Bể khổ không bờ bến, quay đầu là bờ. Lý trưởng giáo sao phải khổ sở quay quắt không quên được?

Người trung niên quát lên:

- Câm miệng, thân phận người là gì mà dám đến đây giáo huấn ta.

Hòa thượng niệm khê mấy tiếng Phật pháp, điềm nhiên nói:

- Ý niệm oán hận quá hung bạo, chỉ người có tình. Nếu đã có tình hà tất phải có hận thù? Cuộc đời con người khổ sở ngắn ngủi, vui buồn lẫn lộn, quên hết kiếp trước mới có thể tu luyện sống tiếp theo.

Người trung niên rất giận, giọng tàn bạo nói:

- Bốn Nhất, người mà không câm miệng lại, đừng trách ta không niệm tình cũ.

Té ra hai người ở nơi đây chính là Lý Trường Xuân và Bốn Nhất của Bồ Đề học viện, thật không ngờ lại gặp gỡ ở nơi đây.

Bốn Nhất hỏi tiếc lắc đầu, thở dài nhẹ nhàng nói:

- Trước đây, tiền bối đã đứng trên đỉnh của Lục viện, bây giờ lại chìm vào bể tà ác, điều gì đã khiến tiền bối có biến đổi như vậy? Danh lợi, dã tâm, hay là thứ khác? Nhớ lại lúc trước ở Dịch viên, Kiểm Vô Trần khiến các vị đồng ý rằng Lục Vân là kẻ tà ác, nhưng bây giờ các vị lại không phải là tà ác chăng?

Lý Trường Xuân vẻ mặt âm lạnh lại, quát lên:

- Bồn Nhất, người đang ép ta phải ra tay với người chẳng?

Bồn Nhất cười nói:

- Ta không nói đến những chuyện đó, tiền bối cũng sẽ không phải bỏ đi khơi khơi như vậy, đúng không?

Lý Trường Xuân hừ giọng nói:

- Nếu đã như vậy, đừng rườm lời nữa, người chịu chết thôi.

Thẳng người tiến tới, hai tay thành trảo chụp lên không trung, chân nguyên mạnh mẽ hóa thành hai dải sáng màu tím cuốn đến thân thể của Bồn Nhất.

Thấy vậy, Bồn Nhất lắc đầu thở dài, thân thể đang ngồi xếp bằng bắn thẳng lên không, hai lòng bàn tay bắt chéo chữ thập, một vầng sáng ánh kim từ trên người hắt phát xuất ra.

Dải sáng sắc tím gặp phải kết giới ánh sáng sắc kim, hai bên ma sát va chạm, vô số hoa lửa bắn lên. Đối với hai người đang giao chiến, tu vi của Lý Trường Xuân cao hơn Bồn Nhất không ít, pháp quyết cả hai tu luyện lại tuyệt đối không tương khắc, vì thế chuyện thu thập Bồn Nhất đối với Lý Trường Xuân hẳn là chuyện rất đơn giản nhẹ nhàng.

Nhưng hiện tại, Lý Trường Xuân sau khi ra tay mới phát hiện, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi không gặp, tu vi Bồn Nhất không ngờ đã tiến bộ rất nhiều, đã đủ sức đối kháng với lão rồi.

Hừ lạnh một tiếng, Lý Trường Xuân gia tăng sức mạnh công kích, mà ánh kim Phật pháp của Bồn Nhất lại vẫn mạnh mẽ như cũ, điều này khiến lão cảm thấy hơi chần động giận dữ và kinh ngạc. Lùi lại, Lý Trường Xuân đưa tay rút trường kiếm sau lưng, tay phải vừa chuyển động thân kiếm liền rung lên, một làn kiếm sắc bén bắn thẳng vào ngực của Bồn Nhất.

Cảnh giác nhìn một kiếm này, Bồn Nhất ngâm lên Phật pháp, hai tay bắt chéo chữ thập nắm ấn xoay chuyển, một luồng Cự Linh thần chú màu vàng kim lập tức bay đến nhanh chóng đón đỡ lấy một kiếm kia.

Một âm thanh to lớn vang lên, ánh sáng phát tán bốn bề. Một kiếm một chúng gặp nhau giữa không trung phát nổ mãnh liệt, lập tức đánh tan thể công của hai bên, hắt bắn hai người đang giao chiến về phía sau. Khuôn mặt Bồn Nhất hơi tái đi, tuy đã đỡ được một kiếm này, nhưng trong lòng hẳn biết được, bản thân mình thật ra đã khô kiệt toàn lực rồi.

Lý Trường Xuân tình huống hơi tốt hơn, lão chăm chú nhìn vẻ mặt biến hóa của Bồn Nhất, miệng cười âm hiểm nói:

- Không sai, tu vi tiến bộ thần tốc, nhưng tiếp theo thế nào, người làm sao ứng phó với thế công của ta đây?

Bồn Nhất lạnh lùng đáp:

- Thành Phật hay thành Ma, chỉ là nhân quả của một ý niệm. Sống hay là chết, không thuộc về ta và người.

Lý Trường Xuân hừ giọng nói:

- Phải vậy chẳng? Thế để ta cho người biết, sống chết của người là ở trong tay ta.

Nói rồi đột nhiên thu trường kiếm lại, rút từ trong người ra một cái hồ lô ngọc.

Bồn Nhất nhìn vật trong tay của Lý Trường Xuân, trầm giọng nói:

- Đây là vật gì đây?

Lý Trường Xuân cười âm hiểm nói:

- Cho người biết cũng không sao, vật này chính là ‘Tụ Linh hồ’, có thể thôn tính tiêu diệt tiên Phật, hấp thu yêu quỷ, diệt cả ma. Bây giờ ta để cho người được biết một lần, xem người có thể chạy thoát hay không. Ha ha ha...

Bổn Nhất thấy vẻ mặt lão tự phụ, trong lòng không khỏi vô cùng cảnh giác, nhanh chóng gia tăng chân nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn, dùng Phật pháp tiến hành gia cố cho bản thân để tăng cường sức phòng ngự.

Lý Trường Xuân cũng không gấp, đợi Bổn Nhất chuẩn bị thỏa đáng mới niệm chân quyết, hồ lô ngọc trong tay bay lên không trung, miệng hồ lô nhắm chuẩn xác vào Bổn Nhất, phát ra một luồng hào quang ngũ sắc. Hồ lô vừa bắt đầu, cuồn phong bốn bề gào thét, một sức hấp dẫn mạnh mẽ vô cùng theo luồng hào quang ngũ sắc lập tức cuốn lấy thân thể Bổn Nhất, hút hẳn lên giữa không trung.

855. Chương 857 – Nghiêu Hạnh Đào Thoát (may Mẫn Trồn Thoát)

Thời khắc này, Bổn Nhất hết như một con thuyền nhỏ giữa dòng nước xoáy, cho dù hấn thi triển sức lực thể nào, đã ở trong đó rồi không thể thoát được sức cuốn hút của dòng xoáy.

Nhìn khoảng cách giữa thân thể Bổn Nhất và miệng hồ lô càng lúc càng ngắn lại, Lý Trường Xuân đắc ý cười nói:

- Quả thật là quá tốt, huyền diệu như vậy, cho dù là Kiếm Vô Trần gặp phải cũng đã định sẵn khó mà thoát được, ha ha ha ...

Khuôn mặt Bổn Nhất vốn bình tĩnh đã xuất hiện vẻ kinh hoàng, hấn cảm giác được nguy hiểm, đáng tiếc hấn không có cách nào thoát được, chỉ còn tiếng thở dài trì kéo.

Thiên Mục Phong ẩn thân không xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng rất kinh ngạc. Về mọi chuyện của “Tụ Linh hồ”, hấn biết không ít, chuyện này đã được ghi lại trong bí lục của Thiên Tà tông.

Trước đây hấn đã từng nhìn qua, nhớ được đại khái vật này là một trong hai mươi bốn thần khí, nhưng lại là một dạng thần khí vô cùng tà môn, cũng một dạng như Huyết Hà đồ có khí huyết sát ép người, đều có những chỗ quỷ dị.

Bổn Nhất gặp nguy cơ, Thiên Mục Phong không có lòng nhớt nhiều. Cho dù lập trường đối địch, hay là không nhẫn tâm để Bổn Nhất chết trong tay Lý Trường Xuân, Thiên Mục Phong đều không thể ngồi im được.

Vì thế, Thiên Mục Phong âm thầm sẵn tới, lợi dụng lúc Lý Trường Xuân không để ý, múa chưởng phát ra hung hăng đánh thẳng vào lưng của lão. Sau đó thân thể mượn phản lực xuất hiện tại vùng lân cận Bổn Nhất, phát ra một luồng ánh sáng sắc kim đánh trúng hồ lô ngọc, hất bắn nó đi.

- A... Thiên Mục Phong, lại là ngươi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi được!

Lý Trường Xuân mím môi cắn răng, một chưởng vừa rồi khiến lão rỉ máu ở khóe miệng, rõ ràng đã bị trọng thương.

Cứu được Bổn Nhất, Thiên Mục Phong hận thù nói:

- Ta cũng không tính bỏ qua cho ngươi. Nếu không phải vì ngươi, Ngao Tuyết cô nương hấn không bị hôn mê, Thương Nguyệt cũng không vì thế mà chết trong tay Kiếm Vô Trần.

Bóng người lóe lên, Thiên Mục Phong một phân thành bốn xuất hiện bốn bề Lý Trường Xuân, tám cánh tay đồng thời múa lên phát ra chưởng lực mạnh mẽ, hướng thẳng vào Lý Trường Xuân ở giữa.

Gầm lên một tiếng, khuôn mặt Lý Trường Xuân uốn éo, dưới tình hình không thể vùng vẫy được, miệng rống lên giận dữ điên cuồng, hai tay phát xuất ra chiêu thức cổ quái thúc động hồ lô ngọc quay về trên đầu mình.

Hồ lô ngọc vừa đến, Lý Trường Xuân quát lên tàn bạo:

- Tụ linh thành tiên, vi ngã sở nguyện, đồ thần diệt quỷ, nhất triển uy nghiêm! (1)

Hồ lô ngọc rung lên, miệng bắn ra một luồng sáng đón gió hóa thành một người nam anh tuấn, toàn thân lấp lánh ánh sao.

Người nam đó quét mắt qua Lý Trường Xuân, khuôn mặt mờ hiện một chút không tình nguyện, nhưng không hề biểu lộ quá nhiều, sau đó phân thành bốn phóng thẳng đến Thiên Mục Phong.

Ánh mắt biến hẳn, Thiên Mục Phong la lên kỳ quái:

- Thật cổ quái, vật này còn có thể phát ra linh hồn để phát động công kích, quả thật không đơn giản.

Còn đang nói, hình bóng của Thiên Mục Phong hợp nhất lại, hai tay phát ra ánh Phật Ma. Người đàn ông đó cũng theo vậy hành động, hình bóng cũng hợp thành một, hai tay đưa ra đón lấy, bắt quả lại phát ra ánh sao rực rỡ.

Bốn chưởng đối đầu vào nhau, chân nguyên cuộn cuộn tuôn ra, sức mạnh không cùng thuộc tính va chạm vào nhau, sau đó liền phát nổ, lập tức hất bắn Thiên Mục Phong.

Giữa không trung, người nam đó ngạo nghễ khác hẳn, sau khi đã đánh bay Thiên Mục Phong rồi, tay phải múa lên không trung, một luồng ánh sao cuộn cuộn phóng đến, cuốn thân thể Thiên Mục Phong còn chưa rơi xuống bay lại. Thấy vậy, Thiên Mục Phong thất kinh, thân thể mượn thể xoay tròn, cả thân hình chỉ chớp mắt đã gia tăng chân nguyên đến cực hạn, phát ra một chiêu kinh trời.

Chiêu này do Thiên Mục Phong toàn lực phát ra, uy lực của nó cực mạnh, với tu vi của Lý Trường Xuân tuyệt đối không thể tiếp nổi. Nhưng người nam thần bí hiện nay là ai, hẳn có thể tiếp nổi chăng?

Kết quả xuất hiện rất nhanh, người nam đó thấy Thiên Mục Phong phản kích, khoe miệng mở hiện một nụ cười lạnh lùng không thèm để ý, tay phải thuận thể xoay chuyển, một luồng sức mạnh xoay tròn đột nhiên từ tĩnh lặng gia tăng đến cực hạn, tương phản hoàn toàn phương hướng xoay tròn của Thiên Mục Phong.

Hai luồng sức mạnh nghịch chiều tất nhiên giằng co, hai bên càng lúc càng cuốn chặt, cuối cùng hợp thành một khối, phát nổ liên hoàn. Bốn bề, cuồng phong thổi vùn vụt, rừng rậm dưới sức nổ đáng sợ cũng vỡ vụn, phân chia, tiêu hủy, tiêu tan.

Trên mặt đất, bụi đất bay lên, đá vụn vỡ bị bắn tung lên tạo nên tiếng hô chói tai, cứ mãi vang vọng ở vùng phụ cận.

Giữa chiến trường, thân thể Thiên Mục Phong đang chuyển động rất nhanh bị luồng khí lưu trói buộc theo chiều nghịch lại ở bên ngoài, cuối cùng dừng lại, sức mạnh giữa hai bên hội tụ, khi đạt đến điểm giới hạn, phát nổ mang tính hủy diệt.

Cứ như thế, Thiên Mục Phong bị trọng thương, thân thể bị hất bắn ra giữa không trung, rơi xuống trên tay của Bốn Nhất. Người nam đó cũng bị trọng thương, bất quá tình huống tốt hơn Thiên Mục Phong, rõ ràng tu vi của hắn cao hơn Thiên Mục Phong. Cao thủ như người này trên thế gian không nhiều, tu vi tuyệt đối ở trên mức Quý Tiên, người nam này thật ra là ai đây?

- Thiên Mục Phong, người thế nào rồi, bị thương nặng không?

Nhìn người đang ôm trong lòng, Bốn Nhất cất giọng quan tâm hỏi.

Thiên Mục Phong yếu ớt nói:

- Dừng hỏi nữa, chạy nhanh đi, chần chừ là không kịp.

Bốn Nhất nghe vậy tỉnh lại, lập tức bắn mình đi mất trong lúc miệng nói:

- Người yên tâm, người đã vì cứu ta mà bị trọng thương, ta nhất định sẽ không làm cho người có chuyện gì.

Để ý tình huống của hai người, Lý Trường Xuân giận dữ rống lên:

- Bốn Nhất, Thiên Mục Phong, các người chạy không thoát đâu, sớm muộn cũng có ngày ta sẽ nắm các người trong tay, trở thành con rối của ta, nghe ta hiệu lệnh, vì ta mà làm việc ...

Thu hồi lại hồ lô ngọc, Lý Trường Xuân nhìn người nam đó, cười ha hả nói:

- Dừng có trừng mắt nhìn ta như vậy, người là con rối của ta, ta là chủ nhân của người, người phải nghe lệnh. Quay về đi.

Hồ lô ngọc dương lên, người nam đó hừ một tiếng nhẹ không cam, liền bị Lý Trường Xuân thu hồi vào trong.

Thời gian không gian yên lặng, một vùng tối đen. Bốn bề không trăng không sao, đó là hắc ám vĩnh cửu.

Là ai, đang hô hoán nhẹ nhàng?

Là ai đang than khóc đến tim nát phổi tan?

Là ai cất tiếng giữa đêm đen?

Là ai đầu óc mãi xoay tròn?

Nỗ lực suy nghĩ, trong não chỉ một vùng trắng xóa?

Đây là đâu, ta là ai, vì sao ký ức không một chút?

Thời gian không gian chỉ một màn đen, ta lơ lửng, nơi nào mới kết thúc, lúc nào mới có thể rời khỏi?

Thân thể lấp lánh ánh sáng chiếu tỏ bốn bề âm u lạ thường. Đó là một hình bóng mờ lung, toàn thân lấp lánh ánh sáng màu tro nhàn nhạt, căn bản không nhìn rõ được dung mạo.

Người đó lơ lửng giữa vùng hắc ám yên lặng tĩnh mịch, hết như bụi trần ai, không một chút dao động của sức sống, cũng không có nét tiêu tan, cảm giác thật cổ quái.

Nơi này là đâu, không một người hiểu rõ. Bởi vì từ trước đến giờ chưa có một người nào đến nơi đây, vì thế cũng không thể nói rõ ra được điều gì.

Màn đêm, khiến cho thời gian trở nên ngừng lặng không thay đổi. Hình bóng lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt cứ mãi lơ lửng trong không trung, không biết rất gần tợ một sát na hay đã vượt qua cả ngàn năm.

Nơi đây không một dấu vết thời gian, đây là một không gian rất đặc thù, ngăn cách với mọi thứ trần thế, ngay cả dấu vết năm tháng cũng không thấy xuất hiện.

Không gian như vậy làm sao tồn tại, mà lại tồn tại, vậy sức mạnh nào duy trì sự vận chuyển của nó đây?

Thời gian nơi đây chưa từng biến đổi, mãi đến khi bốn bề bắt đầu xuất hiện những làn sáng nhàn nhạt, ánh sáng đỏ rực nào đó thay thế cho màn đêm, lúc đó thời gian mới xuất hiện rõ ràng trước mắt.

Hình bóng đó vẫn mơ hồ khó phân biệt, bởi vì dưới ánh sáng đỏ hồng chiếu rọi lên hình bóng là một vùng đỏ máu, những tia sáng chiếu lên đó không mạnh, vì thế nhìn không rõ được. Sắc thái không gian lúc này đã có thay đổi, tiếp theo có còn biến đổi nào nữa chăng?

Thế giới âm thầm, hào quang màu đỏ rực, hình bóng lơ lửng, nhìn xa xa như một bức họa. Giữa yên lặng, màn đỏ phân bố khắp nơi bắt đầu có chút thay đổi. Ban đầu là gợn sóng nhẹ nhẹ, hết như những cơn sóng trên mặt biển, sau đó lại giống như một dòng xoáy to nhỏ, hình thành một cột gió xoay tròn, toàn bộ trông thật hài hòa mà thanh nhã.

Cảnh tượng này cứ mãi kéo dài, phẳng phất không bao giờ ngừng hết như cảnh đen tối trước đó, khiến người ta trong lúc chuyển động có cảm giác yên lặng tĩnh mịch.

Trầm tĩnh như nước, yên lặng như núi, trong không gian bình tĩnh ngập đầy cảm giác cô độc. Hình bóng đó hết như một lá cây rơi rụng, tối lui vượt qua vô số dòng suối, hết như có ý thức, không biết trôi lạc về phương hướng nào.

Thời gian vĩnh hằng, đến cả khoảng cách xa xôi cũng như nhỏ lại. Hình bóng đó không biết đã trôi dạt bao lâu rồi, khi đến vùng biên của một dòng xoáy to lớn, nhanh chóng bị cuốn vào trong.

Dòng xoáy này không giống như trước đó, nó hết như nguồn động lực của mọi thứ, không những to lớn vô cùng mà tốc độ cũng rất nhanh, có sức mạnh thôn tính mọi thứ. Hình bóng đó rơi vào giữa dòng xoáy, chớp mắt liền biến mất, phẳng phất như đã tiêu tan, cả không gian hoàn toàn được tịnh hóa, không có bất cứ một tạp chất nào.

Nhưng mà có thật là như vậy chăng? Kỳ thật không phải như vậy. Hình bóng đó khi vào giữa dòng xoáy rồi, lập tức cũng bắt đầu vận chuyển tốc độ cao theo dòng xoáy. Nhưng không lâu sau, hình bóng đó đã

chìm xuống đáy dòng xoáy, không khí nơi đó không ngừng lại yên tĩnh không thay đổi, yên yên lặng lặng đưa hình bóng đó vào không gian kỳ diệu.

Dòng xoáy không ngừng xoay tròn, ánh sáng đỏ hồng hội tụ thành cột gió, khi đến một tốc độ nhất định liền tự động tan ra. Như vậy, dòng xoáy và cột gió cứ nối tiếp nhau như thủy triều, cả không gian liền giữ được sự quân bình không thay đổi. Nhưng tình huống này kể từ lúc bóng hình đó rơi vào trung tâm dòng xoáy liền bắt đầu phát sinh biến đổi.

Trước hết, vùng sáng màu đỏ rực hội tụ bốn bề vẫn dùng hình thái cột gió để tồn tại, nhưng cột gió lúc này không tan ra nữa, mà lại tụ mãi không tan, hơn nữa còn dần dần thu nhỏ, càng lúc càng sáng rực chói mắt.

Kế tiếp, tốc độ dòng xoáy cũng tự động tăng nhanh, sức mạnh hấp thu bốn bề cũng từ từ tăng mạnh, hơn nữa phạm vi của dòng xoáy cũng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Thứ ba, lân cận vùng ánh sáng đỏ rực chịu ảnh hưởng của dòng xoáy to lớn này, đều phân ra hội tụ vào một phía, khiến cho vùng sáng đỏ rực ở phía trên dòng xoáy bắt đầu tập trung mật độ, cuối cùng hình thành một biển lửa.

Quá trình này hoàn toàn không nhanh lắm, ngược lại kéo dài rất lâu. Đợi khi mọi thứ đã định hình rồi, giữa trung tâm dòng xoáy mờ hiện một luồng lửa màu hồng phấn, trong khung cảnh bốn bề đỏ rực càng tỏ ra trong suốt, phẳng phất như một tấm voan.

Ngọn lửa này nằm ở giữa trung tâm dòng xoáy, không ngừng dao động qua lại, hết như có sức sống, hấp thu năng lượng của vùng sáng đỏ rực xung quanh, chậm chậm mạnh mẽ lên.

Ghi chú:

(1) Tụ linh thành tiên, vi ngã sở nguyện, đồ thần diệt quỷ, nhất triển uy nghiêm! = Tụ Linh thành tiên theo nguyện vọng của ta, giết thần diệt tiên, lập tức thi triển uy nghiêm!

856. Chương 858 – Sinh Tử Mang Mang (sống Chết Mơ Hồ)

Lúc này, ngọn lửa trong suốt đã thu nhỏ thành một đốm, chìm vào giữa trung tâm của dòng xoáy, bao phủ trên hình bóng kia. Bởi vì trong suốt không màu sắc, ngọn lửa đó hình thành một kết giới ánh sáng không rõ ràng.

Nhưng từ lúc ngọn lửa bao phủ lên hình bóng kia, thân thể vốn yên lặng không chút biến đổi liền dần dần phát ra ánh sáng màu tím xanh, hết như ngọn lửa.

Tình hình này hơi quỷ dị, hình bóng đó tự động bốc cháy, khiến người ta rất khó nhìn thấy rõ ràng. Nhưng trên thực tế chỉ cần suy nghĩ thật đúng sẽ không khó phát hiện, hình bóng kia vốn không thuộc về không gian này.

Đây là một không gian kỳ diệu, có hoàn cảnh tương đối ổn định, cùng với khá nhiều những đặc điểm người ta chưa biết. Trước đây, khi không có bất cứ dị vật nào đi vào, mọi động tĩnh trong đó đều tự nhiên.

Nhưng khi hình bóng kia chìm vào, liền phá hoại đi sự quân bình, thuộc tính của hình bóng kia và không gian bài xích lẫn nhau, vì thế vùng sáng đỏ rực vốn tồn tại bên trong không gian liền mượn lấy sức mạnh của dòng xoáy, cột chặt hình bóng kia cố định ở tâm của dòng xoáy, lại hội tụ ngọn lửa trong suốt, dự tính thiêu cháy hình bóng kia thành tro để khôi phục lại sự quân bình ở nơi đây.

Như vậy, ngọn lửa màu tím xanh xuất hiện trên bề mặt thân thể, thật ra chính là một dạng biểu hiện của ngọn lửa trong suốt trùm lên thân thể hình bóng đó. Cứ thế, lực bài xích của không gian liền trở nên rõ ràng, hình bóng đó liền yên yên lặng lặng nằm ở đáy dòng xoáy chịu ngọn lửa thiêu đốt.

Ngọn lửa tím xanh uy lực vô cùng, có thể thiêu cháy được mọi sự vật. Nhưng mà thân thể kia lại không chút phản ứng, do bởi không hay biết hay do ngọn lửa đó chỉ là hư ảo?

Trong yên lặng, ngọn lửa đó không ngừng bập bùng, cột gió bốn bề càng lúc càng gồ ghề, sức mạnh truyền đến ngọn lửa cũng càng lúc càng lớn, khiến cho ngọn lửa từ màu xanh tím chuyển thành đỏ tím, nhưng thân thể kia vẫn không hề phản ứng.

Kỳ quái, quả thật kỳ quái, lẽ nào ngọn lửa đó chỉ là hư ảo, căn bản không tồn tại trên thực tế? Điểm này thật ra không phải như vậy, ngọn lửa đó đúng thật là có tồn tại, nhưng hình bóng kia có chút kỳ quái.

Nhìn thật cẩn thận, hình bóng kia trước đó còn mơ mơ hồ hồ khó phân biệt, nhưng sau khi ngọn lửa đã chuyển thành đỏ tím, hình dáng của nó đã dần dần rõ hơn, cuối cùng có thể thấy được một thân thể màu tím.

Trên thân thể đó có một tầng ánh sáng yếu ớt, nhẹ nhàng ngăn cách hoàn toàn với ngọn lửa. Vì thế, cho dù ngọn lửa đó mạnh đến cỡ nào cũng không cách gì làm hại được thân thể kia.

Nhưng tầng ánh sáng yếu ớt đó rất cổ quái, thật ra là cái gì đây, vì sao ngăn cách được công hiệu của ngọn lửa? Hơn nữa, ánh sáng đó thật sự có thể chống cự được lửa, hay chỉ có thể chống cự đến một mức độ nhất định? Điều này không một người nào biết, bất quá tạm thời ngọn lửa đó còn không cách nào gây tổn hại đến hình bóng.

Đối với điểm này, vùng sáng đỏ rực trong không gian dường như cũng cảm nhận được, chỉ thấy càng lúc nó càng tập trung dày đặc, phương hướng xoay tròn cũng bắt đầu thay đổi từ việc xoay theo một hướng đơn giản thành xoay tròn một tới một lui.

Như vậy, cứ mỗi vòng xoay tới rồi lại xoay lui, cột gió liên tục bộc phát sức mạnh kinh người, cuối cùng hội tụ thành một, khiến cho ngọn lửa đỏ tím lại biến đổi thêm lần nữa thành hơi xanh lam thẫm.

Như thế rồi, thân thể yên yên lặng lặng nằm ở đáy dòng xoáy liên tục hiện ra rõ hơn, sương mù mỏng lung bao phủ trên đầu dần dần nhạt đi, ánh sáng bốn bề vốn hơi yếu ớt cũng biến thành một tấm áo choàng trong suốt, hiện ra rõ ràng.

Áo choàng này thần dị vô cùng, bao phủ khắp thân thể đó, hơn nữa còn phát ra một lưới sáng trong suốt, ngăn cách tất cả mọi ngoại lực ở bên ngoài. Nhưng ngọn lửa ở trung tâm dòng xoáy cũng không tầm thường, sau khi nó đã biến đổi vài lần, sức mạnh kinh người của nó cũng đã gia tăng đến mức giới hạn, chỉ trong chớp mắt liền khiến cho tấm áo choàng trong suốt đó trở thành rực máu chói mắt.

Đồng thời, ngọn lửa xanh lam thẫm không ngừng công kích lên lưới sáng trong suốt, hai bên giao tranh kịch liệt sinh ra hoa lửa tung tóe, vì thế cảnh sắc đó càng thêm mấy phần rực rỡ sáng lạng.

Tình hình này kéo dài mà liên tục, khi quá trình ma sát giữa hai luồng sức mạnh đã tiến vào giai đoạn giải phóng nhiệt, một luồng sức mạnh hủy diệt cố gắng xuyên qua được kết giới phòng ngự do áo choàng tạo ra, lập tức đánh tan sương mù bao phủ quanh đầu, để lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Người đó là ai? Người đó tự nhiên chính là Thương Nguyệt đã chết dưới Hậu Nghệ thần cung.

Thương Nguyệt sau khi chìm vào động sâu rồi, Ngọc Vô Song và Lục Vân lập tức đuổi theo, ở tầng đáy sâu nhất đã từng nhìn thấy nàng. Nàng lúc đó do bởi sức sống đã không còn, hẳn không chịu ảnh hưởng của khí Âm Dương, trực tiếp chìm xuống vùng sâu nhất.

Sau đó, khi Lục Vân phá vỡ sự quân bình nơi đó, khiến cho khí Âm Dương phát sinh dị biến, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, mang theo cả thân thể Thương Nguyệt, lập tức vượt qua không gian thời gian xuất hiện ở nơi đây.

Đây là một khu vực thần bí, chính là tâm của quả đất, ánh sáng đỏ hồng đó chính là một dạng biểu hiện của ngọn lửa tâm quả đất. Trước đây, Lục Vân khi thu phục Long Hồn đã từng đi qua “Hắc Vực bí cảnh”, ở đó đã hấp thu một lượng lớn sức nóng lòng đất.

Nhưng nơi đây không giống ở đó, bởi vì lần trước bí cảnh mà Lục Vân đến, chỉ ở độ sâu khoảng vài trăm trượng, còn vị trí mà Thương Nguyệt lúc này đang ở lại gần tới tâm quả đất, sâu dưới lòng đất cả vài ngàn trượng, nên ngọn lửa này ở một đẳng cấp khác hẳn ngọn lửa Lục Vân đã từng thấy qua.

Còn vì sao ngọn lửa này chỉ có một màu đỏ rực, hơn nữa còn có biểu hiện như một dòng ánh sáng, chính là có quan hệ đến sự phòng ngự bên ngoài của khu vực thần bí này. Nói đơn giản, đây là một không gian thần bí tồn tại ở tâm trái đất, nó có kết giới mạnh mẽ ngăn cách hẳn với lửa nóng ở vùng tâm.

Nhưng do sức nóng của lửa nóng tâm trái đất, muốn hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng cũng không thể, vì thế kết giới phòng ngự của nó chỉ ngăn cản được ngọn lửa vật chất, lại không cách nào ngăn cản sức

nóng hình thành ánh sáng, vì thế trong toàn bộ không gian đều ngập tràn ánh sáng đỏ rực.

Loại ánh sáng này trông thật tầm thường, nhưng khi thật sự ở trong đó mới phát hiện, đó là một loại năng lượng có thể hủy diệt được vạn vật. Thương Nguyệt ở trong đó rất lâu, nhờ có áo choàng thần bí hộ thể được Lục Vân tặng cho nên bề ngoài còn chưa thấy chút biến dạng nào.

Nhưng từ lúc đi qua trung tâm của dòng xoáy này, sức mạnh hủy diệt liền có ý thức đối chọi với nàng, bắt đầu dùng thần lực vô biên trong không gian để tịnh hóa nàng đi. Như vậy, thân thể Thương Nguyệt tuy không có tri giác, nhưng sau một lúc, nàng liền từng bước từng bước bị hủy diệt.

Lúc này, các loại cơ năng của thân thể nàng đã hoàn toàn ngừng hẳn, ngoại trừ còn có một chút ý thức yếu ớt đang ở trong trạng thái hỗn độn hoang mang, nàng có thể thật sự xem là đã chết đi rồi.

Hậu Nghệ thần cung mạnh mẽ xuyên qua được Bạch Ngọc chiến giáp của nàng, rút đi toàn bộ sức sống của nàng, khiến nàng chìm vào hôn mê, hơn nữa còn dần dần chết đi.

Lúc này, trong sự thiêu đốt của ngọn lửa dưới lòng đất vô cùng thuần chất và vô cùng mạnh mẽ, thân thể nàng bắt đầu bị bốc cháy. Ngọn lửa xanh lam thăm bao phủ lấy nàng, trùm một tầng ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt lên khuôn mặt xinh đẹp mà thánh khiết của nàng.

Dường như cảm nhận được cái chết, ý thức yếu ớt của Thương Nguyệt sau khi ngâm lên nhẹ, dường như đang lưu luyến, dường như cũng bình thường, nhưng lưu luyến điều gì, tầm thường như thế nào, tự nàng cũng không biết được.

Nàng lúc này đã không còn ý thức, mọi ký ức, quá khứ từng có đều hoàn toàn quên hết. Nàng không biết mình là ai, cũng không biết nơi đây là đâu, thậm chí sinh tử đối với nàng đều chỉ là một khái niệm mơ hồ, sống là gì, chết là chi, nàng không hiểu rõ, cũng không hề nghĩ đến.

Ký ức trống rỗng, tồn tại tự nhiên. Thương Nguyệt ở trong tình huống như vậy, nàng chỉ suy nghĩ lan man, tuyệt đối không có mục tiêu nhất định, cũng không biết đến nguy hiểm sắp sửa thôn tính nàng hoàn toàn.

Giữa yên lặng, ý thức của Thương Nguyệt hết như một đứa trẻ mới sinh, mơ màng không biết nghĩ gì. Bốn bề, ngọn lửa xanh lam thăm càng lúc càng mạnh, sức mạnh hội tụ của cả không gian với tính hủy diệt mạnh mẽ đang không ngừng tấn công người nàng, dần dần thôn tính lấy thân thể nàng, dần dần tịnh hóa tiêu diệt nàng.

Thời gian âm thầm trôi qua, Thương Nguyệt không một phản ứng, nhưng thân thể mờ hiện một màn lửa đỏ nhạt, bắt đầu đốt cháy y phục nàng, nhanh chóng tạo nên một quả cầu ánh sáng màu đỏ trùm kín lấy nàng, trên bề mặt quả cầu có ánh lửa bập bùng bốn phía, tiến hành giai đoạn tịnh hóa cuối cùng.

Trong không gian thần bí, vạn vật đều khó mà tồn tại. Thương Nguyệt có thể tồn tại lâu đến như vậy hoàn toàn là nhờ vào áo choàng làm nên. Bây giờ, khả năng ngăn cản lớn nhất của áo choàng đã bị ngọn lửa lòng đất vượt qua, vì thế không còn khả năng bảo lưu được thân thể của nàng.

Tai ách hủy diệt đã không có thể tránh khỏi. Thương Nguyệt vốn còn có một tia ý thức, cuối cùng ở trong không gian thần bí này đã đi đến bước cuối cùng của cuộc sống con người.

Từ trước đến nay, trời ghét kẻ hồng nhan, hay có lẽ do nàng đầy đủ quá, dường như sẽ có một điểm nào đó đau thương, một điểm nào đó tàn khốc.

Rẽ mây hạ xuống, Long Hồn mang theo Lục Vân từ trời cao đáp xuống, giày lát đã đến trên mặt đất.

Liếc nhìn tình huống xung quanh, Lục Vân rời khỏi lưng Long Hồn, điềm nhiên nói:

- Được rồi, đã về đến nhân gian, người cũng đã tự do, đi làm những chuyện người muốn làm đi.

Long Hồn hỏi lại:

- Lục Vân, người đã có tính toán làm gì chưa?

Lục Vân nhìn về xa xa, thở dài nhẹ nói:

- Chuyện của ta còn nhiều, chính là muốn đối phó với Cửu Thiên Hư Vô giới, muốn tìm kiếm kết thúc với Kiếm Vô Trần, muốn tìm được Trương Ngạo Tuyết, muốn tìm được Thương Nguyệt, còn có cả Hoàng Thiên ... Thôi, người đi đi, tốt nhất là quay về Hắc Vực bí cảnh của người, trước hết hãy tu luyện một khoảng thời gian, đợi đến khi người có thể ảo hóa thành hình người rồi mới xuất hiện lại cũng không muộn.

Long Hồn nói:

- Đa tạ, ta cũng muốn làm như vậy. Trước mắt tuy thực lực của ta đã tăng mạnh, nhưng đi theo người trước sau cũng sẽ gặp không ít kẻ lợi hại, gặp những kẻ đó ta còn chưa ứng phó được, vì thế quay về tu luyện cho tốt. Cáo từ, Lục Vân, nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại.

Nói rồi phi thân bay lên, bay một vòng quanh đỉnh đầu của Lục Vân rồi biến mất trong biển mây.

Đưa mắt tiễn Long Hồn đi rồi, vẻ mặt Lục Vân có vẻ buồn bã, trong lòng mơ hồ xuất hiện cảm giác cô đơn. Thời khắc này, chàng phảng phất như trở lại lúc trước, trở lại trạng thái vừa rời khỏi gia đình đi học nghề ở Dịch viên.

Nghĩ đến điều này, Lục Vân không khỏi nghĩ đến cha mẹ, rời khỏi gia đình đã hơn hai năm, chàng thật sự muốn quay về thăm nom, nhưng chàng không dám. Bởi vì chàng không muốn mang phiền phức đến cho cha mẹ, vì thế chỉ có thể nén ý tưởng đó lại trong lòng.

857. Chương 859 – Ý Ngoại Tiêu Túc (tin Túc Bất Ngờ)

Chậm chậm đi tới, thân thể Lục Vân lướt đi ba thước, xuyên vào bên trong một vùng rừng núi, một mình một bóng trầm ngâm trong hồi ức.

Sau hình bóng của Thương Nguyệt lại nổi lên hình dáng của Bách Linh. Nghĩ đến ba người yêu dấu trong lòng này, Lục Vân đột nhiên cảm thấy không đúng với họ, bởi vì bản thân mình không được toàn vẹn với tình ái của ba người.

Tốc độ của Lục Vân không nhanh không chậm. Khi chàng giật mình tỉnh lại khỏi trầm tư, chàng đã rời khỏi vùng rừng núi, xuất hiện bên cạnh một con đường. Liếc nhìn hai bên, trên đường không một bóng người, điều này khiến Lục Vân cảm thấy hơi kỳ quái.

Theo bình thường dù không nhìn thấy người tu đạo nào, nhưng ít nhiều cũng phải có bá tánh đi lại, vì sao nơi đây yên tĩnh đến như vậy? Đi theo một hướng, Lục Vân một lúc sau đi đến một miếu sơn thần đã hư hại, phát hiện trong đó có hai luồng khí tức.

Bước nhanh hơn, Lục Vân đi vào trong miếu sơn thần, chỉ thấy bên trong bị hư hại quá nhiều, hai người trung niên ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, vẻ mặt trắng toát nằm trên mặt đất, đầy cảnh giác nhìn Lục Vân.

Vừa liếc qua, Lục Vân đã nhìn ra bọn họ là người tu đạo, nhưng tu vi bình thường, hơn nữa còn trọng thương, bất quá khí tức trên người có thể nói là chính đạo, tuyệt đối không có chút tà ác.

Mím cười gật đầu, Lục Vân hỏi:

- Hai vị xem ra là người tu đạo, không biết vì sao bị thương vậy?

Trong hai người đàn ông, một người mập mạp đáp lời:

- Hai sư huynh đệ chúng ta bị Ma thú của Ma vực đánh trọng thương, người là ai, xem ra cũng không đơn giản.

Lục Vân nghe vậy hơi kỳ quái, kinh ngạc nói:

- Ma thú? Lẽ nào hai vị đi qua Ma vực, nếu không làm sao bị bọn chúng đánh bị thương?

Chàng nói đến đó liền dừng lại một chút, sau đó lại nói:

- Ta cũng như hai vị, cũng là người tu đạo, vì thế hai vị không cần phải sợ hãi.

Nghe vậy, hai người đàn ông lặng đi, người đàn ông mập mạp mở miệng lên tiếng:

- Thiếu hiệp, thiếu hiệp không phải vừa mới xuống núi, không biết chuyện xảy ra trước đây mấy ngày chẳng?

Lục Vân nghi hoặc đáp:

- Ta mấy ngày trước có chuyện quan trọng cần phải làm, vì thế cũng không hiểu rõ tình huống nhân gian, làm phiền hai vị cho biết.

Nói rồi tiến đến hai người, hai tay phát ra khí Hạo Nhiên Thiên Cương thuần chất, cách không trị thương cho hai người.

Giây lát, hai người trở mình đứng dậy, kinh hãi nhìn Lục Vân, đồng thanh lên tiếng:

- Tu vi thật mạnh mẽ, thiếu hiệp hẳn không phải là hạng tầm thường.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Đừng nói đến chuyện đó, hai vị còn chưa cho biết gần đây nhân gian đã phát sinh đại sự gì vậy.

Người mập mập nghe vậy than thở:

- Thiếu hiệp thật không biết. Hôm trước Kiếm Vô Trần lập kế đối phó với Lục Vân, hai bên kịch chiến rồi, Lục Vân sống chết chưa rõ nhưng Kiếm Vô Trần và Huyền Phong môn chủ Vô Tâm lại giao chiến, đến mức kinh thiên động địa, cuối cùng Vô Tâm chết dưới Hậu Nghệ thần cung, nhưng trước đó hắn lại khơi dẫn Thái Âm Tế Nhật, khiến cho Vực chi tam giới liên thông với nhân gian. Từ đó, yêu ma quỷ quái hoành hành nhân gian, thiên hạ bá tánh không ai không bị hại, chúng ta cũng ỷ vào tấm lòng hiệp nghĩa, tu vi không đủ làm gì ngược lại còn bị hại.

Lục Vân biến hẳn sắc mặt, hô lên kinh ngạc:

- Thái Âm Tế Nhật. Không ngờ được té ra là vào ngày hôm đó. Ngoài ra, hai vị còn biết được chuyện gì nữa chẳng?

Người ốm hơn đáp:

- Ngoài ra, Chánh Đạo liên minh bị hủy, nghe nói Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi chạy thoát. Huyền Phong môn bị hủy diệt, chỉ còn lại một Lý Trường Xuân. Còn nữa, cao thủ Ma vực đại chiến với cao thủ Yêu vực ở Hoa sơn, Ma vực đại bại bỏ chạy, cao thủ Yêu vực chiếm lấy Hoa Sơn. Nhưng hôm qua lại nghe nói Thiên Sát xuất hiện ở Hoa Sơn, lập tức tiêu diệt toàn bộ cao thủ Yêu Ma.

Lục Vân cau đôi mày kiếm hỏi tiếp:

- Còn về phía Trừ Ma liên minh, có tổn thất nào chẳng?

Người đàn ông mập hơn đáp:

- Chuyện này chúng ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói Văn Bất Danh đang đi các nơi triệu tập kẻ sĩ tu đạo, cùng nhau chống lại yêu ma quỷ quái của Vực chi tam giới. Còn những phương diện khác, tạm thời còn chưa có tin tức truyền ra.

Lục Vân cung tay, nhỏ giọng nói:

- Đa tạ các vị đã cho biết, hai vị nếu thấy trước mắt thời cục đang biến động, hay là đến Trừ Ma liên minh đi. Cáo từ.

- Ý tốt của thiếu hiệp chúng tôi cảm kích, xin cho biết đại danh, ân tình hôm nay hai người chúng tôi nhất định ghi sâu trong lòng.

Nhìn theo bóng của Lục Vân, hai người cùng lên tiếng hỏi.

Lục Vân hơi ngừng lại, vẫn xoay lưng về phía hai người, nhẹ giọng nói:

- Chút công sức không cần phải nhớ đến, hai vị đến Trừ Ma liên minh tự nhiên sẽ biết ta là ai.

Thấy Lục Vân không muốn nói rõ, hai người hơi thất vọng. Người ốm hơn lên tiếng:

- Thiếu hiệp lòng dạ sẵn khoải, hai người chúng ta vô cùng bội phục. Hiện tại ta còn biết một chuyện, cũng không biết có ích với thiếu hiệp hay không, đó chính là trên Hoa Sơn có mai táng hai vị cao thủ Dịch viên.

Lục Vân nghe vậy thân thể chấn động, đột ngột quay lại nhìn người đó, trầm giọng nói:

- Ngoại trừ Lý Hoành Phi của Dịch viên ra, còn có một người nữa là ai?

Người ốm né tránh mục quang sắc bén của Lục Vân, nhỏ giọng nói:

- Đó chính là Huyền Âm chân nhân của Dịch viên. Nghe nói ông ấy vì muốn cứu Lâm Vân Phong và Trương Ngạo Tuyết, đã thi triển pháp quyết cấm kỵ, cuối cùng làm chuyện nghịch thiên, chết ở trên đỉnh Hoa Sơn.

Lục Vân thân thể lắc lư, vẻ mặt mờ hiện thật nhiều bi thương. Xoay người, Lục Vân không nói thêm nữa, cứ cô độc rời đi, bóng hình tỏ ra vô cùng đau thương.

- Sư đệ, người nói người đó là ai đây?

Người mập hơn hỏi.

- Điều này không thể khẳng định, bất quá quan tâm đến chuyện của Dịch viên như vậy, nhân phẩm lại tuân tu như vậy, tu vi kinh người như vậy, trên thế gian này ngoại trừ Lục Vân ra, tìm không được một người thứ hai rồi.

Người ốm hơn nhỏ giọng nhẹ nhàng lên tiếng.

- Cái gì, là hắc! Khó tránh như vậy ...

Rời khỏi căn miếu hư hại, Lục Vân quyết định trước hết đến nhìn qua Hoa Sơn, sau đó mới quay về Trừ Ma liên minh. Đã có quyết định, Lục Vân bay thẳng lên tầng mây, vừa phóng tới thật nhanh, vừa hấp thu tà khí ngập tràn trong trời đất để bổ túc cho pháp quyết bị tàn khuyết trong cơ thể.

Trước đây, khi ở Vân Chi Pháp giới, tà khí trong cơ thể Lục Vân bị tiêu tan hết, khiến cho tu vi của chàng bị tổn thương. Lúc này đã về đến nhân gian, cảm nhận được khí yêu ma quỷ, thân thể chàng liền tự động vận chuyển.

Lâu sau, thân thể Lục Vân đã trở lại bình thường, mà lúc này Hoa Sơn cũng đã xuất hiện trước mắt. Ý Niệm Thần Ba vừa lóe lên, Lục Vân phát ra sóng thăm dò truy xét tình huống trên đỉnh Hoa Sơn, phát hiện ở đó có một luồng khí tức vô cùng kỳ dị, vừa quen thuộc lại vừa khác lạ, hơn nữa rất khó phát hiện.

Lát sau, một cảnh tượng đập vào trong não Lục Vân, đó là trong một sơn cốc, có ba ngôi mộ mới, bốn bề tràn ngập hoa dại đang lác lác trong gió.

Đã xác định được địa điểm, toàn thân Lục Vân lóe lên ánh bạc, chớp mắt đã xuất hiện trong sơn cốc đó, thân thể từ từ hạ xuống. Nhìn ba ngôi mộ mới, vẻ mặt Lục Vân hơi biến đổi, trước đây chàng cũng đã biết Lý Hoành Phi và Huyền Âm chân nhân đều nằm ở nơi đó.

Nhưng nhìn thấy mộ bia Tất Thiên do Trương Ngạo Tuyết lập, tâm tình chàng rất phức tạp. Cái chết của Tất Thiên hoàn toàn bất ngờ với chàng, mà mộ bia này lại do Trương Ngạo Tuyết lập, đó không phải biểu hiện Tất Thiên vì nàng mà chết còn gì?

Hơn nữa, nhìn thời gian đọng lại trên ngôi mộ mới này, hẳn là chuyện một hai ngày trước. Như vậy có thể suy đoán, Trương Ngạo Tuyết hẳn đã đi qua nơi đây, như vậy nàng chắc không có chuyện gì.

Nghĩ đến việc Trương Ngạo Tuyết bình an vô sự, sự nặng nề trong lòng Lục Vân có thể nhẹ đi. Nhưng nhìn thấy ngôi mộ trước mắt, chàng lại không khỏi cảm thương.

Đứng yên bất động, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Đa tạ các vị, bất kể là vì Ngạo Tuyết, Vân Phong hay là vì Dịch viên, ta đều vô cùng cảm kích. Mọi chuyện từ nay về sau, cứ để ta hoàn thành, các vị cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Cúi người hành lễ, Lục Vân tỏ lộ ý tứ bản thân.

Lục Vân đứng thẳng lên, yên yên lặng lặng trầm ngâm, chàng không lập tức bỏ đi mà lại ở nơi đây bầu bạn với họ. Nhớ lại trước đây, hình bóng của Lý Hoàn Phi và Tất Thiên hiện lên trong não, tuy giữa ba người bọn họ, do Trương Ngạo Tuyết mà ít khi nói chuyện với nhau. Nhưng Lục Vân biết rõ, hai người bọn họ có tình cảm rất thuần khiết với Ngạo Tuyết mà cũng khiến người ta phải kính phục.

Còn đối với Huyền Âm chân nhân, cảm giác của Lục Vân đối với ông hẳn không mạnh mẽ như Lâm Vân Phong, nhưng nghĩ đến việc ông vì Ngạo Tuyết và Vân Phong, không tiếc trả giá sinh mạng, gần như không chút chấp nê, thật đáng để người ta cảm thán.

Lục Vân thôi nhìn, đang muốn chào từ biệt ba người. Nhưng lúc này, một chút cảnh giác đột nhiên mờ hiện trong đầu, điều này khiến chàng cảm giác không ổn. Với tu vi của Lục Vân, gặp phải Yêu Hoàng chàng cũng không sợ. Đó là người nào lại khiến chàng cảm thấy không an tâm đây?

Lục Vân xoay người nhìn về phía trước, giữa không trung cách khoảng vài trăm trượng, một hình bóng lơ lửng khiến chàng kinh ngạc. Quan sát cẩn thận, Lục Vân vẽ mặt kích động, Hoàng Thiên mà chàng đã tìm kiếm khá lâu lúc này không ngờ lại xuất hiện trước mặt của chàng, điều này làm sao không khiến chàng kích động được đây?

Bay lên, Lục Vân bắn thẳng mình về phía Hoàng Thiên, trước khi đến gần, trong lòng đột nhiên bật lên một chuyện, vội vàng dừng lại ở khoảng cách chục trượng.

Quan sát Hoàng Thiên, Lục Vân phát hiện thân hình hắn đã to lớn hơn trước không ít. Trong ánh mắt, tròng mắt trái đỏ máu phát sáng, tròng mắt phải lại xanh thẫm như nước, trên trán có một hạt châu đen âm u lấp lánh ánh sáng quỷ dị. Phía sau thân hình, chín cái đuôi hướng lên không trung cái nào cũng lấp lánh hào quang khác nhau, một đôi cánh đen tuyền sau lưng vẩy lên nhẹ nhẹ, phát ra sức mạnh khiến cả trời đất phải thần phục.

- Hoàng Thiên, còn nhớ ta chăng?

Lục Vân nhẹ nhàng thở lên tiếng hỏi thăm dò.

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Hoàng Thiên nói:

- Người là ai, dám đứng trước mặt Thiên Sát nói loạn?

Lục Vân thở dài khổ sở, trước đó chàng đã nghĩ đến những lời của Thiên Mục Phong trước đó, nói rằng Hoàng Thiên sau khi nuốt lấy “Vạn Thú Ma châu”, đã biến thành Thiên Sát. Lúc đó Lục Vân còn giữ một chút hy vọng, nhưng lúc này khi Hoàng Thiên mở miệng nói, đã phá tan hy vọng yếu ớt của chàng rồi.

Lục Vân bỏ qua thất vọng, điều chỉnh trở lại trạng thái tâm tình, điềm nhiên nói:

- Ta là Lục Vân. Danh tự này đối với ngươi hiện nay có thể hơi lạ lẫm, nhưng trước đây lại quen thuộc vô cùng, nhưng đáng tiếc ngươi đã quên mất rồi.

Thiên Sát lạnh lùng tàn khốc nói:

- Phải vậy chăng? Nếu là như vậy, ta sẽ khiến ngươi biến mất hoàn toàn trên thế gian. Như vậy, mọi ký ức đều bị hủy diệt hết.

Cặp cánh màu đen giăng ra, hai luồng ánh sáng màu đen thẫm từ trên người Thiên Sát phát ra, mang theo khí thể khiếp người đánh trúng vào thân thể Lục Vân.

Lục Vân không hề né tránh, yên lặng giữa không trung, hai tay từ sau lưng phát ra một luồng sức mạnh ôn nhu hòa hoãn, thiết lập một lưới sáng bên ngoài ba ngôi mộ phần.

858. Chương 860 – Nghênh Chiến Thiên Sát

Hai tay rời ra, Lục Vân áp chế khí lưu điên cuồng hoang dã bốn bề, âm trầm nhìn Thiên Sát lên tiếng:

- Không hổ là tà vật cực mạnh, thực lực quả nhiên kinh người. Nhưng chỉ bằng như vậy muốn khiến ta biến mất, ngươi làm còn chưa được đâu.

Thiên Sát ánh mắt lóe lên ánh sáng, điên cuồng quát lên:

- Lục Vân, ngươi đừng vội vàng, từ từ ngươi sẽ biết thôi, trên thế gian này không tồn tại người mà Thiên Sát không tiêu diệt được.

Hắn bước lên một bước, khí thế ép người hùng dũng xông đến, chấn động toàn thân Lục Vân.

Lắc người lùi lại, Lục Vân đề ngự lại luồng sức mạnh ép người, hai tay tự nhiên đưa lên, khí thế to lớn không còn che dấu hóa thành gió bão kinh trời đón lấy luồng khí thế Thiên Sát phát ra.

Một âm thanh to lớn vang lên, hệt như tiếng sấm từ trên Hoa Sơn vang lên khắp bốn phía. Mới giao tranh, gần như chỉ có khí thế tranh đấu, hai kẻ mạnh trong trời đất liền gây ra vụ nổ kinh người.

Thân thể hơi lắc lư, trong lòng Lục Vân chấn động. Trầm tĩnh nhìn lại, Lục Vân phát hiện Thiên Sát cũng lắc lư một chút, bất quá chỉ chớp mắt liền ổn định được thân thể, điều này khiến trong lòng Lục Vân cảm thấy bất ổn.

Lắc mình, Lục Vân bay lên trời cao. Chàng dự tính dẫn dụ Thiên Sát rời đi để tránh trong lúc giao chiến, khí lưu mạnh mẽ sẽ làm hư hỏng mộ phần ba người Lý Hoàn Phi. Thiên Sát tự nhiên không biết được điều Lục Vân nghĩ trong lòng, hắn chỉ lắc mình truy đuổi, hai người chỉ trong chốc lát đã biến mất khỏi tầng không trên đỉnh Hoa Sơn.

Rời khỏi Hoa Sơn, Lục Vân bay thẳng về phía Hoàng Hà. Khi đến trên không trung dòng Hoàng Hà, Lục Vân dừng lại.

Thiên Sát nhanh chóng đuổi kịp, thấy Lục Vân dừng lại, không khỏi hừ giọng nói:

- Chạy à, không sao chạy nữa đi, ngươi không phải thấy chạy không thoát phải không?

Lục Vân nhìn Thiên Sát, ánh mắt hơi phức tạp nói:

- Ta nếu quả thật có ý bỏ chạy, ngươi chắc chắn đuổi theo ta không kịp. Nhớ lại trước đây ta đã từng đáp ứng với ngươi rất nhiều, nhất định phải hoàn thành được nguyện vọng lớn nhất trong đời của ngươi, chính là khiến cho ngươi có thể chân chính thành người. Bây giờ ngươi còn nhớ đến mộng ước lúc xưa của mình chăng?

- Mộng ước? Ha ha ha ... Ta tự nhiên nhớ được, mộng ước của ta chính là hủy diệt tất cả mọi thứ nơi đây, không để cho cái gì tồn tại. Còn đối với việc làm người, nói thẳng là rất nực cười.

Bật cười điên cuồng khinh thường, Thiên Sát tỏ ra vô cùng khinh khi cuồng vọng.

Lục Vân thấy hắn như vậy, biết có nói nhiều cũng không có ý nghĩa, vì thế đổi sang vấn đề khác, cất tiếng hỏi:

- Thiên Sát, nghe nói ngươi đã diệt các cao thủ Yêu Ma, ngươi có gặp được Yêu Hoàng Liệt Thiên không?

Thiên Sát hừ nhẹ nói:

- Cao thủ Yêu Ma không chịu nổi một chiêu, quả thật chỉ có hư danh. Còn về Yêu Hoàng ngươi đề cập, ta chưa thấy, lúc đó dường như hắn không có ở đó, ta đợi đến giờ cũng chưa thấy trở về.

Lục Vân nghe vậy trong lòng hơi bình an, cất tiếng phản bác:

- Đợi đến lúc ngươi gặp được Yêu Hoàng, hắn sẽ không nói được như vậy. Hiện tại đang ở trên không dòng Hoàng Hà, bốn bề khoáng dã không người thích hợp để giao chiến, hãy cho ta được thấy sự lợi hại của Thiên Sát ngươi đi.

Lạnh nhạt nhìn Lục Vân, Thiên Sát nói:

- Lục Vân, tu vi ngươi quả thật bất phàm, chính là người mạnh nhất ta gặp kể từ lúc sống dậy, hy vọng ngươi không khiến cho ta thất vọng.

Hai cánh dương lên, lốc xoáy kinh trời đột nhiên hiện ra ở hai bên Lục Vân.

Bật cười lạnh, Lục Vân trả lời:

- Ai mạnh ai yếu còn phải so tài đã mới biết được.

Lục Vân giang hai tay ra, lòng bàn tay phát ra hào quang đỏ hồng, khi gặp phải chiêu công kích của Thiên Sát, liền hóa thành hai vầng mây sáng, sau khi thu nhỏ nhanh chóng liền phát nổ, lập tức đánh tan sức ép của Thiên Sát.

- Đấu thẳng thắn, rất tốt, ta thích nhất là thẳng thắn đấu nhau. Tiếp chiêu đi.

Tứ chi múa lên, quyền cước bung ra, chưởng kinh và quyền phong sắc bén đan xen với nhau, lại có ánh sáng màu xanh lục rực rỡ, kết thành lưới sáng trùng trùng điệp điệp quanh Lục Vân.

Vừa bắt đầu, Thiên Sát không dùng chiêu thức hoa dạng, toàn dùng thực lực làm cơ sở, ý muốn lập tức áp chế được Lục Vân. Nhìn thẳng vào tình huống của Thiên Sát, Lục Vân cũng không chút yếu hơn, sức mạnh lúc này đã đạt đến mức mạnh nhất của chàng, cũng muốn so tài cao thấp, xem thử Thiên Sát và mình thật ra mạnh yếu thế nào.

Về chuyện này, Lục Vân phát ra Ý Niệm Thần Ba, vừa phân tích tình huống của Thiên Sát, vừa căn cứ vào tình huống đó để đưa ra phản kích tương ứng, giữa hai bên lập tức diễn ra giao đấu quyền cước kịch liệt.

Thiên Sát và Lục Vân, đều là cao thủ hiếm có trên đời, hai người tuy chỉ giao đấu quyền cước, nhưng từng chiêu từng thức đều ẩn chứa sức mạnh kinh thiên động địa, vì thế sấm sét rung trời, hoa lửa chói mắt không ngừng xuất hiện.

Trên bầu trời, mây bay tứ tán, vùng phụ cận trong phương viên chục dặm toàn bộ mây mù đều tan biến, che phủ trong vùng sắc màu rực rỡ. Cảnh tượng này kéo dài không ngừng, mãi đến khi một âm thanh rung trời nổ ra, hai người đang giao chiến mới tự tản về hai phía.

Trên tầng mây, Lục Vân ở cách Thiên Sát khoảng trăm trượng, nhìn chằm chằm vào nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc. Đối với Lục Vân, Thiên Sát vốn sinh ra từ khí cực sát giữa trời đất, sức mạnh thuần chất mạnh mẽ của nó vượt xa rất nhiều so với tưởng tượng của mình.

Trong suy đoán vốn có của Lục Vân, Thiên Sát tuy lợi hại, bản thân mình lúc này hẳn phải tương đương. Nhưng sau một lượt so tài, Lục Vân không thể không thừa nhận, Thiên Sát này hội tụ khí cực sát của trời đất, nếu chỉ đơn thuần so sánh sức mạnh đúng là còn mạnh hơn mình.

Bên kia, trong mắt Thiên Sát lấp lánh ánh sáng nóng rực. Gặp được địch nhân mạnh mẽ như vậy, đối với Thiên Sát quả là đáng quý. Vì thế, hẳn không những không lo lắng, ngược lại còn mừng vui chờ đợi.

Thiên Sát thực lực tương đương Địa Âm, nhưng tính cách hai bên tuyệt nhiên không giống. Đối với Địa Âm, thông thường rất tự phụ, nhưng khi thật sự gặp phải cường địch, Địa Âm sẽ không từ thủ đoạn.

Điểm này Thiên Sát lại khác hẳn, hẳn thích thẳng thắn giao đấu, tuy không quá quang minh chính đại, nhưng thẳng thắn hơn Địa Âm rất nhiều. Đồng thời, Thiên Sát cũng thích thấy máu, thích tiêu diệt, chỉ cần gặp liền không hề tha cho người nào.

Bật cười điên cuồng, Thiên Sát phấn chấn nói:

- Được, quả thật không sai, tiếp theo ngươi chớ có làm dữ rồi lại cụp đuôi!

Hai cánh mở ra, mây đen vút lên, một luồng sát khí kinh khiếp chỉ trong chớp mắt đã bao phủ bầu trời.

Cảm nhận được khí tức cường đạo trên người hắn, Lục Vân lạnh lùng nói:

- Giao chiến thật sự bây giờ mới bắt đầu, ngươi cũng đừng khiến ta phải thất vọng.

Hai tay giơ cao, khí thể vút lên bầu trời, hào quang ngũ sắc theo hai tay chàng dâng tới tận tầng mây, nhanh chóng hình thành hai đám mây màu đối kháng với mây đen do Thiên Sát phát ra.

Lục Vân lắc mình, chỉ chớp mắt đã xuyên qua khoảng cách trăm trượng, hai lòng bàn tay ẩn chứa sức mạnh “Trấn Hồn phù” và “Hóa Hồn phù” nhanh chóng ấn vào trên người Thiên Sát.

Cảm nhận được công kích của Lục Vân không phải bình thường, Thiên Sát quát to một tiếng, hai tay xuất hiện những làn sáng đen lưu động, một cột sáng đen ngùn bắn ra mang theo sức mạnh thôn tính, vô cùng huyền diệu đón đỡ hai chưởng của Lục Vân.

Dòng sáng đỏ rực và cột sáng đen ngòm gặp nhau, hai bên tính chất gần gũi liền hòa tan lẫn nhau, không ngừng thôn tính sức mạnh của đối phương. Làn sáng màu bạc và cột sáng đen ngòm chạm thẳng vào nhau, hai bên tính chất trái ngược, vừa gặp liền phát nổ, lập tức hất bắn hai người.

Lục Vân lắc mình bay đi xung quanh, vô số ảo ảnh đan xen trùng điệp phân bố xung quanh Thiên Sát.

Thấy vậy, Thiên sát bật cười lạnh, hai cánh sau lưng giương ra, quát lên:

- Mở ra.

Khí lưu mạnh mẽ thổi điên cuồng khắp nơi mang theo sức mạnh hủy diệt, nhanh chóng thổi tan những ảo ảnh Lục Vân lưu lại giữa không trung.

Nhưng có một điểm Thiên Sát rất bất ngờ, đó là sau khi khá nhiều ảo ảnh biến mất rồi, có tám hình bóng Lục Vân phân bố bốn phía, mỗi một hình bóng đều có hình ảnh khác nhau, nhìn thấy nhưng cảm nhận không được. Điều này khiến Thiên Sát cảm thấy không tầm thường.

Điểm này, thật là chính là chỗ thông minh của Lục Vân. Đối với cao thủ đang giao chiến, chiếm được tiên cơ rất quan trọng. Nhưng trong thực tế giao chiến, tiên cơ tuyệt đối không phải thấy chiếm là chiếm được.

Vì thế tạo ra cơ hội như thế nào, điều này hẳn trong quá trình giao chiến hai bên phải khảo sát được tình huống. Đối với Lục Vân, thắng thắn giao đấu với Thiên Sát là không nên, chàng chắc chắn phải lợi dụng cho được sự bác học đa tài của mình, dùng pháp quyết để bổ túc thực lực không đủ, như thế mới đánh được Thiên Sát.

Lúc này, Lục Vân trước hết thi triển thuật ảo ảnh để mê hoặc Thiên Sát, khiến hắn tự ti. Sau đó mới xảo diệu thi triển pháp “Hư Vô Không Ngân”, che dấu hoàn toàn khí tức của mình, dùng nó để khiến Thiên Sát kinh ngạc.

Như vậy, lợi dụng chớp mắt lúc Thiên Sát phân tâm, Lục Vân có thể phát động thể công, thực hiện trước một bước. Chia ra tám phương, tư thế của Lục Vân khác nhau, mỗi một phân thân đều thi triển pháp quyết khác nhau, hoàn toàn là pháp quyết của Chánh phái, chàng muốn dùng sức mạnh thần thánh để áp chế tà sát trên người Thiên Sát.

Bình ổn lại tâm lý, thân thể Thiên Sát liền xoay tròn, hai cánh trên lưng, chín cái đuôi phía sau, cùng với hai tay của hắn đồng loạt múa lên, hình thành ba tầng kết giới chắc chắn bên ngoài, chia thành nhiều màu, màu đen và màu nâu.

Đối với Thiên Sát, tuy tính cách của hắn là thắng thắn giao đấu, nhưng về phương diện tu vi, có thể nói là mạnh mẽ vô cùng, bất luận là công kích hay phòng ngự, người thường đều tuyệt đối không thể theo kịp.

Bên ngoài, công kích của Lục Vân cũng đã bộc phát khi kết giới của Thiên Sát vừa hoàn thành. Tám phân thân hội tụ bốn loại pháp quyết Phật Đạo Nho Tiên áp dụng vào trận pháp, hội tụ làm một sức mạnh thần thánh, đồng thời phát xuất từ tám hướng, hình thành một kết giới ngũ sắc bao quanh Thiên Sát, vừa thu nhỏ vừa đối kháng với kết giới phòng ngự của Thiên Sát.

Quá trình này kéo dài rất lâu, sức mạnh thần thánh do Lục Vân phát ra hết như một thanh đao bén, khi gặp phải khí tà ác của Thiên Sát, hai bên giao chiến kịch liệt, nhanh chóng áp chế khí tà.

Đương nhiên, khí thần thánh và khí tà ác tương sinh tương khắc, hết như là nước và lửa, trình độ mạnh yếu thế nào phải xem thử thực lực của hai người thi triển pháp thuật. Nếu như hai người thi triển pháp thuật có thực lực tương đương, khí thần thánh đó tự nhiên rất dễ tiêu diệt được khí tà ác. Nhưng thực lực hai người nếu chênh lệch quá lớn, khí tà ác cũng có thể thôn tính lấy khí thần thánh.

Thực lực Lục Vân có yếu hơn chút đỉnh so với Thiên Sát, nhưng chàng lại nắm được tiên cơ, bổ túc kỳ diệu cho điểm này, dĩ nhiên sức mạnh thần thánh do chàng phát ra nhanh chóng công phá được kết giới màu nâu ngoài cùng của Thiên Sát, tiếp tục công thẳng vào kết giới màu đen ở lớp thứ hai.

Kết giới màu đen là do hai cánh của Thiên Sát tạo ra, sức phòng ngự của nó rất vững chắc, liên tục vài lần đánh lui làn sáng ngũ sắc của Lục Vân, khiến cho hai bên giằng co không ngừng.

859. Chương 861 – Tái Kiến Hoàng Thiên (gặp Lại Hoàng Thiên)

Ảo ảnh bất động, Lục Vân thật sự xuất hiện trên đầu Thiên Sát. Lúc này, hai tay Lục Vân mở ra, toàn thân ánh điện lấp lánh chói mắt, sức mạnh sét điện to lớn lưu động qua lại giữa hai tay chàng, nhanh chóng hấp dẫn mây đen dày đặc trên trời, vô số chớp điện cuộn cuộn phóng xuống.

Hai tay giơ cao, Lục Vân dùng bản thân mình để hội tụ khí, đem sức mạnh của sét điện cực mạnh cực lớn giữa trời đất hội tụ vào hai tay, khiến nó hình thành một quả cầu ánh sáng đầu sét điện đường kính hơn chục trượng trên đỉnh đầu, lợi dụng Thiên Sát còn chưa thoát khỏi hấp lực của bản thân, khống chế quả cầu ánh sáng đầy sét điện lập tức bao phủ lấy Thiên Sát.

Lần này, “Lôi Thần quyết” của Lục Vân đã khác trước kia, chàng đã thay đổi một bước ngược lại, trước hết bao phủ lấy Thiên Sát, mà sau đó mới dẫn dụ Cửu Thiên thần lôi bắt đầu oanh tạc có tính hủy diệt.

Cứ như vậy, Thiên Sát chịu Cửu Thiên thần lôi, khí tà ác toàn thân không ngừng hỗn loạn, lại bị sức mạnh của sét điện đó đánh cho tan tành, miệng phát ra tiếng kêu điên cuồng giận dữ.

Gầm lên một tiếng tàn bạo, hai tay Thiên Sát giơ cao, lòng bàn tay phải lóe lên làn sáng sắc máu, một đao hai lưỡi lấp lánh màu xanh lục thẫm và đỏ thẫm đan xen xuất hiện trên tay hắn.

Vật này như kiếm lại như đao mà sắc bén lợi hại, toàn thân như bằng ngọc có sát khí bức nhân, ở chuôi có khắc phù chú cổ quái, theo sự thúc động của Thiên Sát bắn ra một làn đao sáng màu đỏ, lập tức đánh tan kết giới ngũ sắc do Lục Vân tạo ra trước đó, va chạm vào quả cầu ánh sáng đầy sét điện.

Thân thể run lên, Thiên Sát trong lúc giận dữ đã hấp dẫn sấm sét đánh vào thân mình, lập tức toàn thân hắn đầy khói, miệng không ngớt gào lên điên cuồng.

Thời điểm này, Lục Vân nhảy bèn nắm được khe hở, toàn lực thúc động Lôi Thần quyết, hội tụ hợp nhất Cửu Thiên Thần Lôi, hình thành một cột sáng màu trắng bạc, lập tức trùm kín Thiên Sát.

Chiêu này đã được Lục Vân phát huy Lôi Thần quyết đến mức mạnh nhất, Thiên Sát bị trọng thương như vậy, thân thể tà ác có bị hủy diệt không?

Lục Vân hơi ưu tư, chàng hy vọng như vậy, lại cũng thấy chuyện đó khó có khả năng, vì thể tâm tình rất phức tạp.

Giữa không trung, cột sáng chói mắt nổi từ trời xuống không lâu liền biến mất. Thiên Sát vẫn ở nguyên tại chỗ, hơn nữa không thấy có vẻ bị thương chút nào, điều này khiến Lục Vân cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Tĩnh tâm lại, Lục Vân thi triển pháp di động không gian, âm thầm đến trước Thiên Sát, tay phải thi triển “Hóa Hồn phù”, lẳng lẽ ấn thẳng lên ngực Thiên Sát.

Hơi hoang mang, Thiên Sát lúc này ngờ ngẩn phát rồ, không hề lưu ý chút nào đến sự xuất hiện của Lục Vân. Mãi đến lúc tay phải của Lục Vân còn cách khoảng một thước, đủ điều kiện để phản kích, “Vạn Thú Ma châu” trên trán của Thiên Sát tự động phản ứng, phát ra một luồng ánh Ma đen tuyền, lập tức hất bắn Lục Vân.

Do đó, Thiên Sát đột nhiên tỉnh lại, nhìn chăm chăm Lục Vân. Còn Lục Vân trong lúc lùi lại, tay trái nắm thành kiếm quyết, dùng ngón tay làm kiếm phát ra “Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết”, mạnh mẽ đánh trúng Thiên Sát.

Thiên Sát la lên một tiếng thảm thiết, không hề phản kháng, chỉ gương ánh mắt kỳ dị nhìn Lục Vân rống lên nho nhỏ:

- Là ông, ông không nhớ ta chẳng, ta là Hoàng Thiên đây.

Lục Vân đang bay lên đuổi theo nghe vậy thất kinh, vội vàng thu lại thể công, cất tiếng truy hỏi:

- Người thật sự là Hoàng Thiên? Người còn nhớ đến cha mẹ mình chăng?

Hoàng Thiên về mặt thể thương đáp:

- Ta làm sao quên được, nhưng ta bây giờ đã thành hình như vậy, muốn quay lại hình dáng ban đầu cũng đã không được rồi.

Lục Vân quan sát cẩn thận, thấy ánh mắt, gương mặt, nét biểu cảm của hắn như một người khác so với trước đó, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Hoàng Thiên, người cho ta biết, trên người người thật sự đã phát sinh điều gì, vì sao trước đó người là Thiên Sát, còn bây giờ người lại tỉnh táo?

Hoàng Thiên nghe đến tên Thiên Sát, về mặt biến hóa, đầy âu lo nói:

- Không tốt rồi, ông không nhắc nhở hắn ta cũng đã quên hết rồi. Thân thể này là của ta, nhưng từ lúc ta nuốt lấy Vạn Thú Ma châu, Thiên Sát ẩn núp trong Ma châu liền chiếm lấy thân thể ta, ép cho ta không đường lùi, thiếu chút nữa đã chết rồi. Sau đó, một nguyên thần khác tiến vào trong thân thể ta, người đó trong tình huống bất đắc dĩ phải dung hợp với ta, chúng ta cùng nhau chống lại Thiên Sát, hơn nữa còn nhờ có có Phá Thiên thần châm của người đó, tạm thời ẩn núp ở trung khu thần kinh, thỉnh thoảng có thể điều khiển được ý thức của Thiên Sát. Vừa rồi, khi ông giao chiến với Thiên Sát, sức mạnh sấm sét vừa đó vừa hay có khắc chế đối với Thiên Sát, vì thế ép lui được nguyên thần của hắn, cho nên ta lợi dụng cơ hội đoạt lại quyền khống chế. Nhưng cho dù là như vậy, với sức mạnh hiện tại của ta, cũng gần như chỉ có thể duy trì một lúc, không bao lâu sau ta sẽ bị hắn áp chế được.

Lục Vân thất kinh, không ngờ nguyên thần của Hoàng Thiên vẫn còn, đúng là trong bất hạnh vẫn còn may mắn vô cùng. Nhưng theo những lời hắn nói, lúc này hắn có khôi phục lại tỉnh táo, cũng chỉ vì Thiên Sát có ý rút lui, một khi Thiên Sát quay ngược trở lại, đến lúc đó hắn căn bản không cách nào ngăn cản được.

Nghĩ một lúc, Lục Vân nói:

- Hoàng Thiên, nếu ta giúp người một tay, người nghĩ có khả năng ép Thiên Sát ra ngoài được không?

Hoàng Thiên cười khổ nói:

- Sợ là rất khó, ta bây giờ nói chuyện với ông, tuy thần trí tỉnh táo, nhưng không điều khiển được thân thể, toàn thân trên dưới đều nằm dưới sức mạnh của hắn, trừ phi ông hủy diệt được cơ thể huyết nhục của ta, nếu không một chút hy vọng cũng không có được.

Lục Vân hơi thất vọng, cau mày nói:

- Sức mạnh Thiên Sát to lớn, với tu vi hiện tại của ta, nếu chỉ thuần sức mạnh, còn yếu hơn hắn một chút, vì thế nếu muốn giúp người trục xuất được Thiên Sát, tạm thời còn làm chưa được. Bất quá người an tâm, Lục Vân ta đã nói thể nào, nhất định sẽ làm thể đó. Sớm muộn cũng có ngày ta sẽ khiến người làm người thật sự.

Hoàng Thiên rất xúc động, cảm kích nói:

- Đa tạ ông, đời này cho dù số mạng thế nào, gặp được ông cũng là điều hết sức may mắn của ta rồi.

Lục Vân cười cười, hơi khổ sở nói:

- Hoàng Thiên, người cần phải kiên cường lên. Cha mẹ người lúc trước vì người mà cùng nhau chết đi, chỉ vì muốn người thành người, đạt được nguyện vọng một đời của người. Hiện nay tình huống tuy không ổn, nhưng nếu như người còn sống, thì nhất định cần phải luôn nhớ đến lời thề ngày đó, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua. Biết chưa?

Hoàng Thiên trầm giọng nói:

- Đa tạ ông, ta sẽ không quên, nhưng ta đã có lỗi với cha mẹ, chính ta hại họ phải chết. Nếu như không vì ta, họ hẳn đã không chết trong tay của Thiên Tàn lão tổ rồi.

Lục Vân an ủi:

- Không cần tự trách mình, cha mẹ nào cũng đều cam tâm tình nguyện chết cho con mình, bởi vì đó là thiên tính, cũng chính là một loại tình cảm vĩ đại. Cừu hận của cha mẹ người không cần phải nhớ đến nữa, bởi vì ta đã thay thế họ mà báo thù, tự mình giết chết Thiên Tàn lão tổ rồi.

Cơ thịt trên khuôn mặt Hoàng Thiên run lên, như muốn quỳ xuống trước mặt Lục Vân để cúi lạy, kích động lên tiếng:

- Đứa con bất hiếu Hoàng Thiên, thay thế cha mẹ cảm tạ đại ân đại đức của ân công, nếu có được ngày nào mà thân thể tự do, chắc chắn sẽ làm, trâu làm ngựa báo đáp ân đức của người.

Lục Vân không chút phản ứng, miệng thở dài nói:

- Gặp nhau đã là duyên phận, ta báo thù cho cha mẹ người cũng chỉ vì ta kính trọng họ. Hôm nay, họ cũng đã chết rồi, ta tin chắc họ nhất định đang ở cửu tuyền nhìn người, hy vọng người có thể sống tốt, sống kiên cường nhiều hơn.

Hoàng Thiên khóc lóc nói:

- Ta nhất định như vậy, ta sẽ không để cha mẹ thất vọng, ta nhất định ... a ... ồ ...

Lục Vân thấy khuôn mặt Hoàng Thiên đột nhiên méo mó, vội vàng lên tiếng:

- Hoàng Thiên, người thế nào rồi?

Toàn thân Hoàng Thiên run lên, đau khổ nói:

- Thiên Sát đã quay lại rồi, hắn muốn đoạt lại quyền khống chế, ta chắc không trụ được bao lâu. Ân công, người còn có điều gì muốn hỏi thì xin hỏi nhanh, ta sợ thời gian không còn kịp nữa.

Lục Vân nghe vậy khuôn mặt trầm xuống, tay phải không khỏi đưa lên, nhưng cứ mãi không đánh xuống được. Thở dài khổ sở, Lục Vân hỏi:

- Hoàng Thiên, nếu như người là người duy nhất tiếp xúc được Thiên Sát, người có biết nhược điểm của hắn, ta phải đối phó hắn thế nào?

Hoàng Thiên lúc lắc đầu, đau khổ vô cùng rống lên:

- Thiên Sát không có nhược điểm, cách đối phó duy nhất với hắn là tìm cho được Thiên Uy lệnh.

Lục Vân hơi thất vọng, than thở:

- Điều này ta cũng biết, nhưng ai biết Thiên Uy lệnh ở nơi đâu?

Hoàng Thiên lúc này toàn thân lấp lánh ánh đen, miệng ngắt quãng lên tiếng:

- Ân công ... nhớ kỹ ... Thiên Uy lệnh là vật ... báu ... nhất ... trong ... trời ... đất ... ồ ...

Bật lên một tiếng kêu điên cuồng, ý thức của Hoàng Thiên biến mất, Thiên Sát đã quay trở lại.

Lục Vân nghe vậy rất mừng, lợi dụng lúc Thiên Sát đang quay lại, hình bóng phân thành chín, vài trăm chưởng phát ra, toàn bộ ấn lên trên người Thiên Sát.

Gầm lên một tiếng, toàn thân Thiên Sát lóe lên ánh đen, phát ra một luồng khí tức điên cuồng hoang dã đáng sợ, lập tức đánh tan chưởng kinh của Lục Vân, bắn người ra xa trăm trượng.

Thiên Sát giận dữ nhìn Lục Vân, khuôn mặt ngập đầy sát khí, miệng lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lục Vân, sức mạnh sét điện của người thật là bất ngờ. Nhưng như lời người, chỉ bằng chuyện đó muốn đánh bại được ta là không có khả năng. Bây giờ, ta để cho người thật sự thấy được thủ đoạn của Thiên Sát ta có mạnh mẽ không.

Hai cánh giang ra, chín cái đuôi hướng thẳng lên trời, làn sáng đen ngòm hội tụ thành mây, chỉ giây lát đã khiến cho bầu trời chìm vào âm u. Không gian vài trăm dặm bị mây đen cuộn cuộn bao phủ hoàn toàn, hình thành một khu vực đặc biệt, ngập đầy khí tức tà ác, lệ sát, âm hiểm, quỷ dị.

Lục Vân thấy vậy vẻ mặt biến hẳn, thực lực Thiên Sát quả đáng sợ, thật sự cả đời chàng mới thấy. Tỉnh tâm trở lại, toàn thân Lục Vân khí thể phát ra, làn sáng ngũ sắc rực rỡ theo sự thúc động của chàng, chỉ lát sau liền nhuộm đỏ cả khu vực, sức mạnh thần thánh của chàng ma sát phản kích với sức tà sát của Thiên Sát, phát ra vô số hoa lửa, khiến cho bầu trời hôn ám cũng sáng lên vài phần.

Bên ngoài thân thể chàng, dòng sáng bảy màu tự động xoay tròn, vừa hấp thu linh khí bốn bề, vừa phát ra một dải ánh sáng bảy màu, hình thành một quả cầu nhiều màu chói mắt bao phủ lấy Lục Vân, hệt như một vị thần.

Gầm lên một tiếng, hai cánh sau lưng Thiên Sát múa lên, sức mạnh nghiêng trời lệch đất hình thành một cặp cánh bằng ánh sáng đen tuyền to lớn, nhanh chóng xuất hiện hai bên Lục Vân, liên tục hợp lại mở ra ba lần.

Thấy vậy, trong lòng Lục Vân suy tính, biện pháp tốt nhất là thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, né tránh một chiêu kinh người này. Nhưng với tính cách của Lục Vân, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, chàng sẽ không chịu thua như vậy. Vì thế ngay lúc này, Lục Vân quyết định thẳng thắn đỡ lấy công kích của Thiên Sát.

860. Chương 862 – Chí Cường Đối Quyết (kẻ Cực Mạnh Hơn Thua Bằng Pháp Quyết)

Bên kia, tay phải Lục Vân thi triển “Thái Huyền Liệt Thiên đạo” của Đạo gia, dùng sức Huyền Linh làm căn bản, phát sinh biến hóa kịch liệt, cuối cùng đạt đến uy lực ngưng trời đón đỡ cơn cuồng phong kinh thiên từ phía phải của Thiên Sát.

Một công một thủ, Lục Vân và Thiên Sát giao chiến kịch liệt. Sức mạnh to lớn của hai người gặp nhau giữa không trung, trước thì ma sát va chạm, sau đó dị biến phát nổ, cuối cùng hóa thành cuồng phong hủy diệt, không những nuốt lấy sức mạnh cả hai, hơn nữa làm cho cả khu vực bị chấn động gây đổ.

Trên bầu trời, tiếng sét dày đặc như thành một chuỗi liên tục, các loại ánh sáng chói chang rọi chiếu bốn phía, hình thành cơn mưa sao băng xinh đẹp, làm bừng sáng đi thường bầu trời đang hôn ám.

Toàn thân Lục Vân ánh bảy màu lóe lên, ngay lúc sức mạnh hủy diệt đáng sợ đến gần, chàng liền phát ra luồng sáng bảy màu mạnh mẽ đánh tan, hơn nữa luồng sáng bảy màu còn nhanh chóng khuếch tán, hình thành một dải mây bảy màu giữa không trung bao bọc quanh Lục Vân.

Thiên Sát toàn thân ánh đen lưu động, khi sức hủy diệt thổi đến, hắn lại chọn một phương thức khác, dùng sức mạnh to lớn của bản thân để hình thành một dòng xoáy màu đen dưới chân, khiến cho cơn cuồng phong hủy diệt chuyển hóa thành sức mạnh của hắn.

Như vậy, toàn thân Lục Vân ánh bảy màu lấp lánh, chàng tỏ ra uy lực thần thánh dưới sự rọi chiếu của mây bảy màu, quanh thân lộ ra khí vương giả. Thiên Sát toàn thân lại đen như mực, ẩn mình ở trung tâm dòng xoáy hệt như một ma thần hắc ám, quỷ dị mà đáng sợ.

Ở xa xa nhìn lại nhau, Lục Vân và Thiên Sát ai nấy phát ra khí thể, dòng xoáy màu đen và luồng sáng bảy màu theo sự thúc động của hai bên đối chọi kịch liệt không chút nhượng bộ.

Bật cười lạnh, Lục Vân quát lên:

- Thiên Sát quả thật danh bất hư truyền, bây giờ để cho người được thấy thủ đoạn của ta.

Hai tay giơ cao, thân thể xoay tròn, sức mạnh thần thánh to lớn ở bốn bề theo sự khống chế của Lục Vân, chỉ chớp mắt liền hình thành một cột sáng ngũ sắc đường kính hơn năm trượng, kết nối trời và đất.

Cột sáng này bao bọc quanh Lục Vân, lúc mở rộng, lúc lại thu nhỏ, sau bảy lần thu mở như vậy, tốc độ xoay tròn của nó đã đạt đến mức kinh người, chỉ thấy kêu lên một tiếng liền bay nhanh về phía Thiên Sát.

Quan sát một chiêu này của Lục Vân, Thiên Sát vẻ mặt trầm trọng, miệng quát to một tiếng, tà binh trong tay phải bay ra xoay tròn, mũi kiếm hướng thẳng lên trời, nhanh chóng hình thành một cột kiếm đen ngòm, vừa thôn tính khí tà sát xung quanh, vừa phát ra khí tức hủy diệt.

Đồng thời, hai tay Thiên Sát bắt chéo nắm quyết, toàn thân phát ra làn sáng sáu màu đen, đỏ, vàng, xanh, xám, xanh lục diên cuồng tràn ra xung quanh, hình thành một vầng mây sáng có đủ sáu màu, theo sự thúc động của hắn, mãnh liệt bắn thẳng vào trong cột kiếm, khiến cột kiếm bộc phát hào quang rực rỡ.

Một chiêu chế ngự thần thánh, tà binh vút lên trời. Khi cột sáng ngũ sắc của Lục Vân đến gần, hai mắt Thiên Sát mở to, hai tay toàn lực thúc động tà binh, khiến nó từ trên không chém xuống vừa hay đón đỡ được cột sáng do Lục Vân phát ra.

Như vậy, sức mạnh chánh tà giao chiến toàn diện, cột kiếm màu đen và cột sáng ngũ sắc hội tụ làm một, vừa bộc phát ra hoa lửa chói mắt, vừa nhanh chóng tan biến, phát ra vụ nổ hủy diệt.

Tiếng nổ to như sấm, cuộn cuộn hạ xuống. Lục Vân ở trong cột sáng, lúc này đang toàn lực thúc động pháp quyết, gia tăng thực lực bản thân đến cực hạn, dựa vào việc xoay tròn để khuếch đại, ý đồ muốn áp chế Thiên Sát.

Bên ngoài, Thiên Sát dùng thần để điều khiển kiếm, hai cánh trên lưng vẫy vùng, mang sát khí kinh trời toàn lực chống lại, khiến cho công kích của Lục Vân ngừng lại không tiến lên được.

Sức mạnh hai bên rõ ràng tương phản, một bên là cực thần cực thánh, chính là chính khí cực thuần của trời đất, một bên là cực tà cực sát, chính là khí cực âm tà của thế gian, cả hai có thể nói là đều cực đoan, ai cũng khó mà áp chế người kia dễ dàng được.

Cứ như vậy, hai bên giao chiến giằng co mãi, nhất thời ngoại trừ tiếng sấm điếc tai và hoa lửa chói mắt chỉ còn hai cột sáng đan nhau giữa không trung.

Bốn bề, cuồng phong gào thét, luồng sáng bảy màu và dòng xoáy đen ngùn hội tụ giữa hai cột sáng, hình thành một vách sáng đột ngột vươn lên, sức mạnh chánh tà hội tụ nhanh chóng, phát sinh làn sáng chiếu rọi chiếu bầu trời khi sáng khi tối, cảm giác hệt như trong địa ngục.

Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, mãi thật lâu sau, hai bên đang giằng co bắt đầu có biến hóa, lúc này mới dần dần bị ánh sáng mạnh mẽ chói mắt che phủ hết.

Trong lúc giao chiến kịch liệt, hai bên dây dưa mãi, trải qua hàng ngàn lần va chạm, sức mạnh kinh thiên động địa đáng sợ của hai bên khi đạt đến đỉnh điểm, liền hình thành một quả cầu ánh sáng sắc đỏ thẫm ẩn chứa sức mạnh chánh tà cực mạnh.

Ngay lúc vừa hình thành, quả cầu ánh sáng liền đột nhiên tan vỡ phát ra một luồng sức mạnh hủy diệt, ánh sáng mạnh mẽ khiếp người của nó che phủ tất cả mọi thứ, khiến cho cả trời đất đều hơi hơi chấn động.

Gió nổi lên, mây bay đi, hào quang rọi chiếu, không khí cuộn cuộn, sương mù tan biến, sấm sét gầm gào. Khi ánh sáng mạnh mẽ dần dần biến mất, hai người giao chiến liền hiện ra đứng cách nhau vài trăm trượng, trông có vẻ không được ổn lắm.

Lục Vân thân thể hơi lắc lư, khóe miệng rỉ máu tươi, khuôn mặt trắng bệch mà ánh mắt thất thần, rõ ràng đã bị trọng thương. Thiên Sát vẻ mặt hơi tốt hơn, ánh đèn lưu động nhanh chóng quanh thân, cả người khí tức vô cùng bất ổn, miệng không ngừng gầm gừ.

Ổn định lại thân thể, Lục Vân nhanh chóng hấp thu linh khí giữa trời đất, vừa khôi phục lại thân thể trọng thương, vừa phóng thẳng tới Thiên Sát, miệng lạnh nhạt nói:

- Thiên Sát thực lực thế gian vô địch, nhưng Lục Vân ta cũng không hề thua kém. Bây giờ chúng ta hãy thi triển tuyệt chiêu, xem thử ai có thể đứng vững đến cuối cùng.

Thiên Sát trừng mắt Lục Vân, giọng tàn bạo nói:

- Trước đây Âm Đế nói với ta, kẻ nghịch thiên đã chuyển kiếp. Bây giờ, với tu vi và thực lực của ngươi, xem ra ngươi hẳn là truyền kiếp của kẻ nghịch thiên rồi?

- Không sai, ta chính là kẻ nghịch thiên.

Trong lúc đang tiến lên, hai tay Lục Vân nắm quyết, toàn thân lấp lánh luồng sáng bảy màu, một luồng khí thể uy hiếp trời đất từ người chàng nhanh chóng bắn ra bốn phía. Ở vùng lân cận, cuồng phong cuộn

cuộn, khí lưu thành cột, vô số dòng xoáy xuất hiện bốn bề hơi nhuộm bảy màu, khiến cho cả bầu trời vô cùng xinh đẹp, phẳng phất như ở trên tiên giới, chói lọi mê hồn.

Cảm nhận được quyết tâm của Lục Vân, Thiên Sát điên cuồng gầm lên:

- Được, nếu như ngươi chính là kẻ nghịch thiên, thế hãy cho xem thử coi, cuối cùng ngươi có bản lĩnh như thế nào, có thể đảo ngược trời đất. Đến đây, tiêu diệt thần tiên, chỉ có ta không hề thất bại, Cửu Chuyển Thiên Sát, không gì chống nổi!

Hai tay giơ cao tà binh, sát khí trong người Thiên Sát gia tăng mạnh mẽ, hóa thành ngàn vạn bông hồng đen phân bố trong phương viên vài dặm, đối chọi lại với từng dòng xoáy bảy màu do Lục Vân phát xuất.

Như vậy, nhìn từ xa xa, chỉ thấy ở giữa mỗi dòng xoáy bảy màu có một đóa hoa hồng đen, khí tức cả hai một tà một chánh, một thu lại một phóng ra, hình thành vô số cột sáng rải rác giữa không trung.

Chăm chú nhìn Thiên Sát, Lục Vân thể tiến không giảm, hai tay liên tục thay đổi pháp quyết, chân nguyên trong cơ thể lại gia tăng thêm một lần, dùng tâm pháp “Sở Hướng Vô Định” thúc động linh khí toàn thân gia tăng lên gấp mười lần, lập tức đạt đến mức cực hạn.

Cứ như thế, toàn thân Lục Vân biến thành ánh sáng, luồng sáng bảy màu hội tụ trên đỉnh đầu, nhanh chóng thi triển Diệt Thần kiếm, khiến cho cả trời đất đều hơi rung động, vô số luồng sáng lung linh điên cuồng tuôn đến, màu sắc hỗn tạp của nó bao phủ hết người của Lục Vân.

- Diệt thần kiếm, thần diệt trảm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! (1)

Âm thanh lạnh lùng tàn bạo vô cùng, lại có sự uy nghiêm tột cùng.

Giờ phút cuối cùng, Lục Vân lại dùng thực lực mạnh nhất thi triển một chiêu mạnh nhất hiện giờ của mình – Thần Diệt trảm! Chiêu này rực rỡ mà chói lọi, chỉ thấy một cột sáng bảy màu bắn thẳng lên trời cao, khi đến một độ cao nhất định thì hóa thành vô số cột sáng tự động phân tán ra, hình thành một vòng sáng có hình cái tán.

Sau đó, vòng sáng hình cái tán do ngàn vạn luồng sáng tạo thành bay lượn quanh cột sáng bảy màu ở giữa, vừa thu nhỏ, vừa phát ra vô số pháp kiếm bảy màu xâm chiếm từng góc nhỏ, khiến cả không gian ngập đầy sức mạnh thần thánh, uy nghiêm, mạnh mẽ, hủy diệt, cho dù vật gì gặp phải đều bị nó hủy diệt.

Bên này, khi Lục Vân vừa mới phát động, Thiên Sát liền vội vàng múa tà binh, khí cực sát trong cơ thể hội tụ vào hai tay, hình thành một cột kiếm đen ngòm phát sáng trên đỉnh đầu, khiến cho bầu trời xuất hiện một khe hở, vô số khí tà sát từ các thế giới khác điên cuồng tuôn đến, theo sự điều khiển của tà binh trong tay hắn hóa thành cột sáng bốn màu đỏ thẫm, xanh lục thẫm, đen thẫm và xanh lam thẫm, phát ra sấm sét âm ào, cuồng phong gào rít.

Trên lưng Thiên Sát, hai cánh màu đen tự động mở ra, mỗi lần múa lên liền khiến không gian chấn động, sức mạnh kinh người của nó thổi qua mọi thứ, đánh tan từng thanh pháp kiếm bảy màu do Lục Vân phát xuất. Sau lưng, chín cái đuôi tự động chia nhau hướng thẳng lên trời, vẫy lên phát ra sức mạnh tà sát, hình thành chín cái vòng Cửu Tinh Liên Hoàn trên bầu trời, liên tục không ngừng phát ra chớp điện đen ngòm thẳng tới Lục Vân, ý đồ đàn áp khí thần thánh của chàng.

Một chiêu mạnh nhất được hai bên thi triển, nhanh chóng đạt đến điểm giới hạn. Giữa không trung, “Thần Diệt trảm” của Lục Vân điên cuồng chém xuống cùng với sức mạnh hủy diệt kinh thể hãi tục, gặp phải “Cửu Chuyển Thiên Sát trảm” của Thiên Sát, hai bên đối kháng kịch liệt, bộc phát ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, khiến người ta phải nhắm chặt lại.

Bốn bề, hoa hồng đen tranh đấu với dòng xoáy bảy màu, gió bão mạnh mẽ điên cuồng thổi đến pháp kiếm bảy màu, lại thêm Cửu Tinh Liên Hoàn, các loại công kích hội tụ lại, bộc phát ánh sáng màu sắc ngập trời.

Trong lúc giao chiến, Thần Diệt trảm của Lục Vân gặp phải Thiên Sát trảm của Thiên Sát, hai chiêu vừa hợp lại liền tách rời, rồi lại hợp nhất, cứ thay đổi liên tục như vậy, chỉ trong chớp mắt đã giao tranh vài ngàn lần. Sức mạnh hủy diệt mạnh mẽ đáng sợ tập trung cao độ, khi đạt đến một giai đoạn nhất định, do không chỗ nào phát tiết liền tạo nên sức nổ kinh hãi.

Cứ như vậy, cả không gian ngập đầy chân nguyên gặp phải kích phát, liền hình thành phản ứng dây chuyền, khiến cho không gian vài trăm dặm đồng thời nổ tung.

Cảnh trí trời đất rung chuyển hôn ám, chỉ thấy cả bầu trời chớp mắt đỏ rực lên hóa thành biển lửa. Vô số hào quang tán loạn rơi xuống mặt đất, phát sinh ra hỏa hoạn, khiến cho vạn vật sinh linh trên mặt đất phải đồ thán.

Đồng thời, dòng khí lưu nghiêng trời lệch đất đỏ như sao băng rơi xuống mặt đất, hết như thần kiếm dài vạn trượng, đến nơi nào thì núi non bị san bằng, sông dài cuộn sóng, cả khu vực vài trăm dặm gặp phải kiếp nạn tiêu diệt.

Ghi chú:

(1) Diệt thần kiếm, thần diệt trảm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! = Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trảm, tiêu diệt tiên phạt, tàn sát quỷ thần!

861. Chương 863 – Nộ Xích Thiên Kiếm (thiên Kiếm Khách Nổi Giận)

Cuồng phong thổi xoay vòng, mây tan, khi mọi thứ đã bình tĩnh trở lại, giữa không trung lộ ra một hình bóng đang vẩy hai cánh sau lưng, cho thấy sự tồn tại của Thiên Sát.

Thiên Sát lúc này toàn thân không khỏi lắc lư, khí tức quanh thân yếu ớt, rõ ràng gặp phải Thần Diệt trảm của Lục Vân, tuy hẳn không bị tiêu diệt nhưng cũng đã bị trọng thương, trạng thái thân thể vô cùng yếu ớt.

Thiên Sát nhìn xuống dưới chân, nơi đó có một vầng mây sáng đang bao phủ lấy Lục Vân. Lục Vân hiện tại y phục toàn thân tan nát, khuôn mặt anh tuấn đã trắng bệch không còn chút máu, toàn thân hơi hơi run rẩy. Bên ngoài cơ thể, một lớp ánh sáng bảy màu yếu ớt thỉnh thoảng lóe lên, đó chính là Thái Ất Bát Diệt đang bảo vệ thân thể chàng, giúp chàng còn tồn tại được trong vụ nổ vừa rồi.

Ngắm nhìn Thiên Sát ở xa, trong lòng Lục Vân vô cùng cảm khái. Kết cục này vừa tốt vừa xấu, chàng chính mình cũng cảm thấy mâu thuẫn không giải quyết được. Chàng vốn có lòng muốn tiêu diệt Thiên Sát. Nhưng kết quả rõ ràng, chàng lúc này còn chưa đủ sức làm được chuyện đó.

Điều này khiến chàng hơi thất vọng, nhưng nghĩ ngược lại, ít ra Thiên Sát còn tồn tại thì Hoàng Thiên còn tồn tại, như vậy bản thân mình trong tương lai còn có cơ hội cứu Hoàng Thiên. Nhưng Thiên Sát mạnh mẽ như vậy, tu vi bản thân muốn tiến bộ thêm một bước nữa sợ cũng sẽ rất khó.

Hạ mình xuống, Thiên Sát lạnh lùng tàn khốc vô tình nhìn Lục Vân, âm lạnh cắt tiếng:

- Lục Vân, Thần Diệt trảm của ngươi quả nhiên bá đạo, không ngờ có thể khiến ta bị thương đến mức này, có thể nói là thiên hạ vô song. Nhưng rất đáng tiếc, từ nay về sau ngươi không còn cơ hội thi triển nó nữa rồi.

Thản nhiên bật cười, Lục Vân phản bác lại:

- Đừng cao húng quá sớm, sớm muộn cũng có một ngày ta sẽ đánh bại ngươi, hơn nữa còn trực xuất ngươi khỏi thân thể này, để chủ nhân thật sự của nó quay về lại.

Thiên Sát tàn khốc nói:

- Không có ngày đó rồi, vĩnh biệt nhân gian đi Lục Vân.

Tay phải xoay lật, tà binh trong tay hội tụ sát khí hình thành một làn kiếm sáng màu đen bóng, từ trên không chém thẳng xuống Lục Vân.

Một chiêu này tốc độ rất nhanh, hơn nữa khí tà sát có thể tiêu diệt được vạn vật, một khi chiêu này đánh trúng Lục Vân, cho dù chàng có thân thể bất diệt, trước mặt cao thủ như Thiên Sát cũng nhất định phải chết.

Điều này trong lòng Lục Vân hiểu rất rõ, vì thế ngay lúc Thiên Sát vừa ra tay, chàng không chút chậm trễ, lập tức thi triển thuật “Không Gian Khiêu Dục”. Chỉ thấy toàn thân ánh bạc lóe lên, cùng lúc tà binh chém xuống, Lục Vân liền huyền diệu né tránh được một kiếm đó, biến mất trong tầng mây.

- Thiên Sát, người nhớ cho kỹ, ta sẽ quay trở lại ...

Gầm lên một tiếng giận dữ, Thiên Sát ngửa mặt lên trời gào to:

- Hay cho tên nghịch thiên, lần tới gặp mặt ta sẽ không để cho người có cơ hội bỏ chạy được!

Nói rồi phi thân lên không, chớp mắt liền bỏ đi mất.

Đứng yên lặng lẽ ở sườn núi, Diệp Tâm Nghi khuôn mặt xinh đẹp lúc này ngập đầy ưu tư lo lắng. Cả đời nàng thuận lợi nên kiêu ngạo tự phụ thành tính, lúc này gặp phải tang tóc như vậy, trong lòng ngập đầy hối hận và đau thương.

Đối với nàng, trước đây ngay lúc gặp được Kiếm Vô Trần, đã cho là mình tìm được mục tiêu cả đời. Nhưng ai ngờ cuối cùng do bởi Kiếm Vô Trần, mà lại mang đến tai ách hủy diệt cho Dao Trì, khiến bản thân nàng từ trên trời cao chìm sâu xuống vực.

Yêu và hận, trong lòng nàng cứ mâu thuẫn day dứt. Trước đây, nàng yêu Kiếm Vô Trần rất thâm sâu, nhưng lúc này, tình yêu này đã chuyển thành lòng thù hận, một loại hận thù vĩnh viễn không bao giờ có thể loại trừ đi được, ghi dấu ấn sâu sắc vào trong lòng của nàng.

Dao Trì thánh nữ, tam phái minh chủ, vinh hiển đến thế nào. Còn bây giờ? Chỉ còn lại hối hận trong lòng, ngoại trừ sự không cam lòng thì còn lại được điều gì nữa đây?

Diệp Tâm Nghi ngừng đầu nhìn bầu trời, nhẹ giọng hỏi:

- Ông trời, ông có thật sự giống như người ta nói chẳng, chính là vô tình mới vĩnh viễn tồn tại? Hay là bởi vì ông đã mù mắt, vì thế mới trừng phạt ta như thế?

Ông trời không đáp lời, duy chỉ có gió núi thổi qua nhẹ nhẹ.

Thở dài khổ sở, Diệp Tâm Nghi tự nói:

- Lẽ nào cuộc đời này ta thật sự thua Bách Linh, thật sự vĩnh viễn không đuổi kịp cô ta? Không, không thể, ta tuyệt đối không thua, tuyệt đối sẽ không thua!

Hơi chút bất cam, mỗi lần nhớ lại lời Bách Linh đã từng nói, Diệp Tâm Nghi liền cảm thấy đau lòng, bởi vì nàng là một người phụ nữ tự phụ vô cùng, nàng không tin bản thân sẽ thua người khác, vì thế nàng liên tục nhắc nhở bản thân phải kiên cường hơn.

Thật lâu sau, Diệp Tâm Nghi bình tĩnh trở lại như thường. Nàng bỏ hết mọi ý nghĩ hỗn tạp trong lòng, tập trung tâm tư vào việc báo thù, tính toán phải làm sao mới tìm được Thiên Kiếm khách.

Theo nàng biết, Cửu Thiên Hư Vô giới không phải nơi muốn đến là đến, với tu vi của nàng hiện nay, căn bản không vào được Hư Vô giới, như vậy làm sao mới có thể tìm được Thiên Kiếm khách đây?

Nhớ lại trận chiến chánh tà ngày trước, thân thể huyết nhục của Thiên Kiếm khách bị hủy trong tay của Lục Vân, nguyên thân cũng bị trọng thương. Lần này quay về, ông ta hẳn phải tu luyện dưỡng sức, nhờ khi ông ta dưỡng thương vài tháng mới quay lại, thế thì bản thân mình có thể chờ đợi được chẳng?

Thất vọng khiến người ta ưu phiền nóng nảy, Diệp Tâm Nghi không nghĩ ra được biện pháp, trong lòng không khỏi phát sinh một luồng ý niệm oán hận rất mạnh, nàng dự tính trước hết tìm những người khác, tuyên cáo rộng rãi những hành động tàn ác của Kiếm Vô Trần, sau đó mới tìm Thiên Kiếm khách, nói một lần tất cả.

Nghĩ đến làm liền, Diệp Tâm Nghi bay mình hạ xuống, nàng muốn về lại Dao Trì trước để từ biệt hai vị sư tỷ, rồi sau đó mới khắp tu chân giới để tìm nhân sĩ Chánh đạo.

Trước đây, Diệp Tâm Nghi được Lâm Vân Phong cứu thoát nhưng không đi xa quá. Bây giờ, quay về đường cũ, chỉ giây lát sau đã đến trên không trung của Dao Trì trước đây. Nàng bất ngờ phát hiện ở bên hồ có một bóng người, điều này khiến nàng kinh ngạc.

Hạ mình xuống, Diệp Tâm Nghi đến bên người đó, vừa thấy khuôn mặt người đó, nàng lập tức sững sờ, đây không phải là Thiên Kiếm khách nàng đang muốn đi tìm sao?

Sững sờ nhìn ông, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt phức tạp, trong lòng ngập đầy tức tưởi. Nàng nhin không được rơi lệ phủ kín khuôn mặt, trong nhất thời quên hết những lời muốn nói.

Thiên Kiếm khách nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người ngây ngốc hẳn. Khi Diệp Tâm Nghi đến gần, ông còn trong lúc hoảng hốt, tuyệt đối không phản ứng được chút nào. Mãi đến lúc Diệp Tâm Nghi đến bên cạnh, ông mới đột nhiên tỉnh lại từ cảm giác đau thương.

Thiên Kiếm khách quay đầu nhìn Diệp Tâm Nghi, vẻ mặt mừng hẳn, nhưng sau đó liền mất đi.

- Tâm Nghi, vì sao như vậy? Con đừng quá đau lòng, nói cho ta biết ai đã làm như vậy?

Diệp Tâm Nghi nghe vậy khóc to, giọng cười gằn nói:

- Ai làm đây? Ha ha ha ... Ai làm chuyện này ...?

Thiên Kiếm khách thấy vẻ mặt nàng hơi khác lạ, nắm lấy hai vai nàng, trầm giọng nói:

- Tâm Nghi, con tỉnh lại đi, nói cho ta biết chuyện này là thế nào, vì sao chỉ mình con ở nơi đây, Vô Trần đâu, nó đi đâu rồi?

Diệp Tâm Nghi đưa tay hất hai tay của Thiên Kiếm khách ra, gằn giọng nói:

- Bỏ ra, không cần phải ép ta, ta rất tỉnh táo.

Thiên Kiếm khách lùi lại hai bước, cau mày nói:

- Tâm Nghi, con thật ra thế nào? Vì sao đột nhiên trở thành như vậy?

Diệp Tâm Nghi cười khóc nói:

- Vì sao như vậy? Ha ha ha ... Còn không phải do người hại ta sao. Ngày đó người nói, Kiếm Vô Trần nhân phẩm tuyệt vời, tu vi bất phàm, chính là kỳ tài hiếm có của Chánh đạo. Nhưng kết quả đây, hại ta phải có kết quả thất bại như vậy, người làm sao nói gì được với ta, người nói cho ta biết đi!

Thiên Kiếm khách vẻ mặt mê hoặc, không hiểu trả lời lại:

- Tâm Nghi, có chuyện gì con nói cho rõ, đừng như vậy. Nếu như con cảm thấy áp lực lớn, con cứ cho ta biết, chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp, sao cần phải nổi giận hung bạo như vậy?

Diệp Tâm Nghi bật cười điên cuồng lên tiếng:

- Nói cho người biết? Ha ha ha... Sợ là người cũng sẽ như ta thôi. Người cả đời thu nhận đồ đệ không ít, kết quả chọn được một tên nghịch đồ Lý Trường Xuân, hại cho Chánh Đạo liên minh cơ hồ bị hủy diệt. Đặc biệt trong đó, Vô Tâm đã gợi mở Thái Âm Tế Nhật, khiến nhân gian rung chuyển bất an. Còn lại một tên Kiếm Vô Trần, tự cao tự đại cuồng vọng, tâm tính nhỏ nhen cố chấp, ai ngờ lại chính là kẻ tà ác nhất.

Thiên Kiếm khách vẻ mặt lạnh lại, quát lên:

- Đủ rồi, ta còn chưa đến mức để người giáo huấn, người có lời nào muốn nói của thẳng thắn nói ra.

Diệp Tâm Nghi trừng ông, giận dữ nói:

- Nói, có điều gì tốt để nói đây, môn hạ Thiên Kiếm viện người tự chung lại không phải là thứ gì tốt đẹp. Ta ngày đó tốt với Kiếm Vô Trần thế nào, hỗ trợ hẳn trăm yêu trừ ma, đối phó với Lục Vân, cuối cùng hẳn lại tự tay giết chết hai sư tỷ của ta, đả thương sư phó của ta, hủy diệt Dao Trì của ta, ngay cả ta cũng không chịu bỏ qua. Người nói loại người lòng lang dạ sói như vậy là chánh trực hay là tà ác, là đáng giết hay không?

Thiên Kiếm khách nghe vậy vẻ mặt biến hẳn, lắc lư lùi lại hai bước, lắc đầu nói:

- Nói xàm, không thể như vậy. Vô Trần tuyệt đối không làm như người nói, người lừa ta.

Diệp Tâm Nghi rống lên:

- Lừa người? Ha ha ha... Người nghĩ rằng ta nói bậy để lừa người chăng? Chuyện này truyền ra khắp thiên hạ, đến lúc đó người ta sẽ nhìn ta như thế nào, sỉ nhục ta có mắt không trông như thế nào, không ngờ lại coi trọng thứ hèn hạ vô sỉ như Kiếm Vô Trần.

Thiên Kiếm khách vẻ mặt thê lương, ánh mắt nhìn thẳng vào Diệp Tâm Nghi, thấy vẻ mặt nàng kích động không chút giả dối, trong lòng lập tức chìm sâu xuống, một nỗi đau như ai đánh vào tim ngập đầy trong lòng.

Ông cũng làm sao chấp nhận nổi. Bản thân ông trong lòng coi trọng đồ tôn, ai ngờ cuối cùng là một tên ác ma, thế không phải chính ông đã lừa cả mình sao.

Trước đây, để đối phó Lục Vân, ông tự hào về Kiếm Vô Trần. Nhưng hiện tại lại cảm thấy bị sỉ nhục, cảm giác như một vết thương xấu xí vĩnh viễn nằm trên khuôn mặt ông, khiến ông xóa đi không được.

Trước đây, ông là thần thoại trong Thiên Kiếm viện, giai thoại truyền kỳ trong giới tu chân. Nhưng hiện tại Kiếm Vô Trần lại khiến ông mang nỗi nhục vĩnh viễn không mất được, khiến ông không còn mặt nào đối diện thiên hạ.

Giận quá bật cười điên cuồng, Thiên Kiếm khách ngửa mặt hét lên giận dữ, trong lòng vô cùng đau buồn, sau đó mới rống lên để phát tiết, giây lát sau mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Thiên Kiếm khách tiến lên vỗ vai Diệp Tâm Nghi, giọng êm ái lên tiếng:

- Tâm Nghi, đúng là ta có lỗi với Dao Trì của con, ngày đó nếu không vì ta, Dao Trì hẳn cũng không có ngày hôm nay. Con yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ trả lời cho con, tự tay ta sẽ đưa súc sinh Vô Trần giao cho con xử lý.

Diệp Tâm Nghi nhìn ông, nhớ lại trước đó phải chịu nhục, nhịn không được khóc lớn trở lại. Thiên Kiếm khách vẻ mặt phần nộ, miệng nhẹ giọng an ủi, đợi đến lúc Diệp Tâm Nghi lạnh lùng bình tĩnh trở lại mới cất tiếng hỏi:

- Tâm Nghi, con nói cẩn thận, chuyện này phát sinh lúc nào, con làm sao thoát khỏi được tay của Vô Trần?

Diệp Tâm Nghi bết đau thương, trầm buồn nói:

- Chia tay các vị không lâu, ta và hắc cùng đến ba phái thỉnh cầu viện trợ, đáng tiếc toàn bộ ba phái đều quy ẩn né tránh việc đời, lúc bất lực chúng ta đành quay về Dao Trì. Trên đường đi, chúng ta gặp phải Ma Thiên tôn chủ, trong lúc kịch chiến Dao Trì ngọc lệnh bị phá hủy, khi quay về đến nơi, sư phụ biết được liền dự báo được nguy hiểm ... Khi Dao Trì bị hủy diệt, ta trong lúc thoát ra liền gặp sư tỷ sắp chết, sư tỷ cho ta biết hết mọi thứ. Lúc đó ta cũng không tin, nhưng sau đó ta thử, hẳn liền tự mình thừa nhận, hơn nữa còn ra tay cầm giữ ta, có ý đồ không tốt với ta ... Sau đó, Lâm Văn Phong đột nhiên xuất hiện, dùng thực lực kinh người đuổi Kiếm Vô Trần ...

862. Chương 864 – Tổ Tôn Tương Ngộ (tổ Tiên Gặp Con Cháu)

- Nói ra như vậy, tên súc sinh đó hoàn toàn thành ma, không còn thuốc nào có thể cứu chữa được?

Diệp Tâm Nghi đau thương đáp:

- Thật ra từ lúc trước, với thủ đoạn đối phó Lục Vân của hắc, ta hẳn phải cảnh giác được. Đáng tiếc lúc đó ta còn quá ngây thơ, một lòng suy nghĩ cho hắc. Bây giờ nghĩ lại, Lục Vân tuy mang trong mình pháp quyết chánh tà, nhưng đúng là quang minh lỗi lạc hơn hắc, còn xa mới so được với sự âm hiểm xảo trá của hắc.

Thiên Kiếm khách nghe vậy mặt căng cứng hẳn, lời của Diệp Tâm Nghi đúng là chói tai với ông, đáng tiếc Thiên Kiếm khách lại phản bác lại không được.

Trước đây, Kiếm Vô Trần chính là hy vọng của cả ba giới, ít ra thì Hư Vô Giới Thiên và Vân Chi Pháp giới cũng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ, hy vọng đã biến thành tai ách, tiếp theo bản thân phải thu dọn thể nào đây?

Trong đầu ngẫm ảo não, Thiên Kiếm khách vô cùng giận dữ Kiếm Vô Trần, nhưng nói về thực lực, bản thân trước mắt lại không mạnh bằng hắn, thế phải làm thế nào mới tốt được?

Thở dài khổ sở, Thiên Kiếm khách mở miệng lên tiếng:

- Được, bỏ bớt đau thương, chúng ta cần biến đau thương phần hận thành sức mạnh, tìm cho được tên súc sinh đó, khiến hắn phải trả giá to lớn cho những gì đã làm. Đi thôi, chúng ta đi tìm hắn, còn những chuyện khác sau này mới nghĩ đến.

Diệp Tâm Nghi nhìn ông, nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi, ta ...

Thiên Kiếm khách lắc đầu nói:

- Đừng nói đến chuyện đó, tâm tình con thế nào ta có thể hiểu được, đổi lại là ta cũng sẽ không chấp nhận nổi. Đi thôi.

Nói rồi xoay mình cùng đi với Diệp Tâm Nghi, trong lòng ông còn mang mãi tâm tình nặng nề.

Ở giữa tầng mây, Bạch Như Sương nhìn xuống thấy những dãy núi trôi qua nhanh chóng, khuôn mặt nở nụ cười ngọt ngào.

- Thiên, ngày đó chàng cũng đã từng mang thiệp bay trên bầu trời như vậy, lúc này đây, tâm tình của chàng có giống như lúc trước không?

Liệt Thiên hoài niệm đáp lời:

- Tâm tình ngày đó rất kích động, có phần kỳ vọng, nhưng trên mặt lại ra vẻ không thèm để ý, cứ thản nhiên, cố sức che dấu nội tâm bất an.

Bạch Như Sương cười nói:

- Té ra chàng cũng là người rất sĩ diện, dễ xấu hổ.

Liệt Thiên cười nói:

- Điều này chắc chắn ai cũng có, nhưng xem ra cũng khác nhau mức độ.

Còn đang nói, hai người đã về đến trên tầng không Hoa Sơn, lập tức dừng lại.

Cúi đầu liếc nhìn mặt đất, Liệt Thiên cau mày, trầm giọng nói:

- Không ổn rồi, nơi này yên tĩnh thật kỳ lạ, còn lưu lại một luồng khí tà sát, bọn Huyền Dạ nhất định đã gặp phải nguy hiểm.

Bạch Như Sương thất kinh, hoang mang lên tiếng:

- Chúng ta nhanh chóng tới đó, xem thử có thể phát hiện được gì không.

Liệt Thiên ừ một tiếng, mang nàng hạ xuống, ánh mắt quét khắp bốn phương, trong mắt lóe lên ánh bảy màu.

- Nơi này không còn một người, bất quá còn lưu lại phần lớn mùi của cao thủ Yêu Ma, hắn đã chết trong tay của địch nhân lợi hại.

Bạch Như Sương lo lắng nói:

- Cao thủ lợi hại? Còn Huyền Dạ, hắn có chuyện gì chẳng?

Liệt Thiên đáp:

- Tạm thời không biết được, nơi này không có khí tức của hắn, chắc hắn đã đi rồi. Đi, chúng ta đi tìm hắn.

Bạch Như Sương chần chừ nói:

- Đừng vội, chúng ta suy nghĩ nhiều hơn đã. Ngày trước chàng đã để Huyền Dạ ở lại nơi này, bây giờ hắn đã đi đâu không biết, cho thấy nhất định đã gặp nguy hiểm. Với tu vi của hắn, người có thể khiến hắn hoảng sợ bỏ chạy không có nhiều, địch nhân đó hẳn không đơn giản. Đứng về phía Huyền Dạ, sau khi hắn đi hẳn phải tìm kiếm chúng ta, để báo những chuyện đã xảy ra cho chàng. Bây giờ, chúng ta trên đường không hề thấy hắn, điều này hẳn là không đúng, chắc chắn hắn không hề đi theo hướng này.

Liệt Thiên nghi ngờ hỏi:

- Như Sương, những điều nàng nói thật ra là muốn diễn tả chuyện gì?

Bạch Như Sương nói:

- Ý của thiếp rất đơn giản, Huyền Dạ muốn tìm chúng ta, trong tình huống tìm không được, hắn nhất định sẽ quay lại, bởi vì hắn biết chúng ta nhất định sẽ trở về. Bây giờ chúng ta bỏ đi, cũng không nhất định có thể tìm được hắn. Như vậy để cho tiện, chàng tìm kiếm ở vùng phụ cận, thiếp ở đây chờ hắn, cứ sau một lúc chàng quay lại một lần, thiếp cũng sẽ không bị gì nguy hiểm.

Liệt Thiên hơi chần chừ một lúc, cất tiếng đồng ý:

- Cũng được, để ta đi tìm hắn ở lân cận đây. Nàng ở nơi này, nếu có chuyện gì thì cứ cho con vật trên vai nàng báo cho ta biết là được.

Bạch Như Sương cười đáp:

- Yên tâm đi, thiếp sẽ không bị gì đâu. Thực lực của thiếp cũng đâu đến nỗi yếu ớt lắm.

Liệt Thiên cười cười, sau đó hình bóng mờ dần, âm thầm biến mất.

Đi chậm chậm trên Hoa Sơn, Bạch Như Sương nhìn cảnh tượng tàn phá bốn bề, lập tức hiểu được nơi này đã từng xảy ra đại chiến, chỉ có điều địch nhân thần bí đó là ai đây?

Suy nghĩ vấn đề này, Bạch Như Sương đi lung tung, được vài vòng, Hồng Hồng trên vai đột nhiên vươn thẳng người, phát tín hiệu cảnh cáo cho nàng.

Để ý đến biến hóa của tình hình, trong lòng Bạch Như Sương vừa nghĩ lướt qua, một kết giới băng tuyết liền mờ hiện bên ngoài cơ thể, hình thành một lưới ánh sáng lung linh như thủy tinh, bề mặt lấp lánh ánh sáng kỳ lạ rực rỡ.

Giữa không trung, một tiếng kinh dị lúc này vang đến, chỉ thấy trên trời hào quang lóe lên, một bóng hình hạ xuống dừng lại cách Bạch Như Sương khoảng ba trượng.

Cả hai nhìn nhau, không ai nói gì, nhưng vẻ mặt phức tạp, kinh ngạc, kích động, khổ sở, xấu hổ mờ hiện trên mặt cả hai người.

Thật lâu sau, Bạch Như Sương thu lại kết giới phòng ngự, nhỏ giọng nói:

- Là ông, không ngờ được chúng ta còn gặp lại nhau.

Bạch Quang khổ sở lên tiếng:

- Như Sương, con còn nhớ đến ta chăng?

Té ra Bạch Quang sau khi chia tay với Thiên Kiếm khách, nhất thời chưa có được tin tức của Thiên Uy lệnh, do đó thuận đường đi qua Hoa Sơn, muốn nhìn lại Chánh Đạo liên minh ngày trước bây giờ thành ra như thế nào đây?

Ai ngờ khí tức được giấu đi lại bị Chiêu Hồn sứ giả trên vai của Bạch Như Sương phát hiện được, khiến Bạch Như Sương chú ý, cả hai liền gặp nhau trong tình huống như thế.

- Ta biết ông là ai, cũng đã biết được chuyện năm xưa. Nhưng đoạn ký ức đã vĩnh viễn lùi vào quá khứ rồi, cũng không tìm lại được.

Bạch Như Sương thần sắc điềm nhiên bình tĩnh lên tiếng.

Bạch Quang hơi mơ hồ, nhưng ông không hề hỏi tới, chỉ than thở:

- Như Sương, con còn hận ta chăng?

Bạch Như Sương lắc đầu đáp:

- Hận thù của ta, đều theo ký ức lưu lại cả một ngàn hai trăm năm trước. Ta bây giờ chỉ còn lại yêu thương. Những điều sai trái trước đây, ta đều đã quên rồi, ta hiện tại chỉ hy vọng mang lại những điều tốt đẹp trong từng giây từng phút của tương lai.

Bạch Quang nghe vậy, thở dài nói:

- Như thế cũng tốt, mất đi ký ức kiếp trước biết đâu đối với con lại tốt hơn. Nhưng lập trường của con cũng đã thay đổi, nhưng lập trường của ta không hề thay đổi, con có hiểu điều ta nói không?

Bạch Như Sương gật đầu nói:

- Ta biết, nhưng thế thì làm sao?

Bạch Quang đau thương đáp:

- Đúng thế, một ngàn hai trăm năm trôi qua, con có thể làm sao? Ta có thể thế nào? Mọi thứ không phải do số mệnh chăng?

Nghi vấn mơ hồ, lại có chút bất lực lảng đãng quanh quẩn hai người. Vấn đề này ai cũng không đáp rõ được, trong nhất thời nếu không trầm mặc lại có thể làm sao đây?

- Ông đến đây là do đi ngang, hay là ...

Bạch Như Sương hơi bất an nhẹ nhàng hỏi ông.

Phát hiện được biến hóa tâm linh của nàng, Bạch Quang hỏi ngược lại:

- Con lo lắng cho hấn? Đã một ngàn hai trăm năm rồi, lần thứ hai gặp lại, lẽ nào con cũng như ngày trước, yêu đến không còn sức đứng lên?

Bạch Như Sương thần nhiên đáp:

- Cảm giác của ngày đó, ta đã không còn nhớ nữa. Ta bây giờ, lúc gặp lại chàng, tuy có thù hận, nhưng cuối cùng đã biến thành tình yêu, vì thế ...

Hiểu được ý nàng, Bạch Quang bắt lực lên tiếng:

- Từ xưa đến nay, một chữ tình đã hại không ít người. Nếu con lại đi vào con đường năm xưa, ta cũng không biết nói thế nào, kiếp trước ta thiếu con, đời này ta sẽ bồi hoàn lại. Nhưng ta muốn nhắc nhở con, định mệnh của Liệt Thiên đối ngược với chúng ta, lần này ai thắng ai thua, không một người nào có thể thấy trước được. Vì thế chọn lựa của con là đúng hay sai, điều này bản thân con cần phải tự mình chịu lấy.

Bạch Như Sương hơi bất ngờ, lúc trước nàng cứ mãi lo Bạch Quang sẽ dùng thân phận tổ tiên để bức bách nàng, ai ngờ lúc này lại có kết quả như vậy, lẽ nào thời gian có thể thay đổi tất cả mọi thứ được?

Liên quan đến điểm này, Bạch Như Sương tự nhiên là không hiểu được. Ngày trước Yêu Hoàng Liệt Thiên ép Thất giới đến mức không chọn lựa được, vì thế thái độ của Bạch Quang rất cứng rắn. Bây giờ Địa Âm Thiên Sát đã xuất hiện, Yêu Hoàng Liệt Thiên còn đứng sau bọn chúng, trở thành nhân vật thứ yếu tương đối, lòng dạ Bạch Quang hẳn sẽ khác ngày trước, vì thế ngôn ngữ cũng có biến đổi.

- Đa tạ ông, ta tin tưởng vào tầm nhìn của mình, Liệt Thiên chàng tuyệt đối không xấu.

Giọng nói không lớn, nhưng lại kiên định dõ dạc. Bạch Quang nghe thấy lắc đầu thở dài.

- Thái Âm xuất hiện, nhân gian hỗn loạn. Hy vọng lần này con nhìn không bị sai. Nhân duyên giữa ta và con đứt đoạn kể từ đây. Từ nay về sau, ta và con không còn quan hệ nữa.

Bạch Quang xoay người bước đi, dáng vẻ cô đơn. Ông không hề ngại gió bay đi mà lại chọn lựa đi bộ chậm chậm.

Bạch Như Sương thở dài u oán, kêu lên nho nhỏ:

- Tiên tổ ... người bảo trọng ...

Bạch Quang thân thể run lên, dừng bước nhưng không hề xoay lại, từng chữ từng lời vang lên:

- Lần sau gặp lại, ta và con chính là cừu địch, nhớ là không cần phải hạ thủ lưu tình ...

Chầm chậm bước tiếp, Bạch Quang cứ như thế bỏ đi.

Bạch Như Sương khuôn mặt hiện lên mấy phần thương cảm. Đoạn nhân duyên định mệnh giữa các kiếp này đã kết thúc như vậy, vốn là rất tốt, nhưng vì sao trong lòng nàng lại không cảm thấy cao hứng đây?

Cúi đầu thở dài, Bạch Như Sương xoay mình bỏ đi. Nhưng vừa bước được hai bước, liền phát hiện Liệt Thiên không ngờ đã đứng trước mặt nàng. Hơi phát hoảng, Bạch Như Sương vội vàng cúi đầu, cất giọng bất an:

- Chàng thấy hết cả rồi?

Liệt Thiên bước tới, lòng tràn ngập yêu thương ôm lấy nàng, cười nhẹ:

- Đừng sợ, biểu hiện của nàng rất đáng biểu dương, không thể nào che dấu được.

Bạch Như Sương áp má vào ngực Liệt Thiên, giọng yêu kiều lẩm bẩm:

- Thiên, chàng hứa với thiếp, từ nay về sau trừ phi bất đắc dĩ, chàng có thể không gây thương tổn cho tiên tổ được chăng?

Liệt Thiên vuốt ve tóc nàng, điềm nhiên đáp:

- Từ nay về sau nàng cứ ở bên cạnh ta, làm sao ta có thể gây thương tổn cho ông ta được đây?

Bạch Như Sương nghe vậy rất mừng, ngừng đầu nhìn Liệt Thiên, cao hứng lên tiếng:

- Thiên, chàng thật là tốt quá.

Liệt Thiên cười điềm đạm, ôm lấy thân thể nàng, vừa bỏ đi vừa nói:

- Vùng phụ cận ta đã dò qua một lượt, không thấy tung tích của Huyền Dạ, ta nghĩ hẳn hẳn đi tìm Tam Nhân Long Lang rồi. Vừa rồi, ta đã để lại một tín hiệu, bọn chúng sẽ đến rất nhanh. Bây giờ ta dẫn nàng đi đến một nơi, cảnh sắc ở đó tuyệt vời, chúng ta ở đó chờ bọn chúng cũng tốt.

863. Chương 865 – Dương Thiên Phản Hồi (dương Thiên Quay Về)

Lát sau, Quy Vô đạo trưởng, Trần Ngọc Loan, Bách Linh, Khiếu Thiên bốn người nghe âm thanh đi đến, nhìn thấy các con chim nhỏ trên nóc đại điện, vẻ mặt không ai giống ai.

Trong đó, khuôn mặt Bách Linh tươi cười, nói với Trần Ngọc Loan:

- Hôm nay có khách phương xa đến, thật đáng chúc mừng rồi.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì tốt, để muội kêu người chuẩn bị.

Bên cạnh, Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Khách mà công chúa nói không biết có mấy người, và là người thế nào?

Bách Linh trầm ngâm một lát, cuối cùng đáp lại:

- Đều là cổ nhân, đến lúc đó các vị sẽ biết thôi.

Nói rồi nhìn về phía chân trời, cả người trở nên trầm tư.

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Cổ nhân à, thế thì tốt, ta sẽ đi kêu người chuẩn bị yến tiệc, ở đây cũng nên náo nhiệt một phen.

Trần Ngọc Loan phát hiện vẻ khác thường của Bách Linh, nhẹ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ thế nào vậy, đang nghĩ đến Lục đại ca chẳng?

Chầm chậm lắc đầu, vẻ mặt Bách Linh thê lương đáp:

- Ta đang nghĩ là phải đi lại không đi, ngược lại không nên đi lại đi. Lẽ nào ý trời thật sự tàn khốc như vậy chẳng?

Trần Ngọc Loan không hiểu, nghi ngờ nói:

- Tỷ tỷ nói thế nào, muội không hiểu chút nào cả?

Bách Linh bỏ đi vẻ đau thương, điềm nhiên đáp:

- Không có gì, muội sẽ nhanh biết thôi. Được rồi, muội đi làm việc của mình, ta đi thăm Ngạo Tuyết.

Nhìn thấy Bách Linh bỏ đi, Trần Ngọc Loan đi đến bên Phật Thánh Đạo Tiên dò hỏi:

- Bách Linh tỷ tỷ sao vậy, dường như có tâm sự.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả đáp:

- Nha đầu, biết càng nhiều việc, khoái lạc càng ít đi. Cô ta không muốn nói với người, chỉ là không muốn người đau lòng bây giờ, hy vọng người có nhiều niềm vui hơn.

Về mặt Trần Ngọc Loan thất kinh, trầm giọng nói:

- Ý của ông nói ra, người hôm nay đến sẽ mang đến tin tức không được tốt?

Phật Thánh Đạo Tiên cười hi hi đáp:

- Phúc là áo của họa, họa lại là quần của phúc.

Trần Ngọc Loan nghe vậy vẻ mặt dựng lên, rửa yêu:

- Hòa thượng xấu, hòa thượng chết, ông cứ muốn chọc ta.

Nói rồi cong miệng lên, xoay người bỏ đi.

Phật Thánh Đạo Tiên thấy vậy bật cười lớn, âm thanh đặc ý truyền khắp bốn bề.

Lưu Tinh nhìn thấy cảnh này, không khỏi cười nói:

- Hòa thượng, không ngờ vài trăm năm không gặp ông đã đổi tính rồi.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả đáp:

- Nha đầu này xem ngây thơ, thực tế rất thông minh. Muốn biến cô ta thành trò hề là không đơn giản đâu.

Lưu Tinh cười hỏi:

- Ông không phải làm trò sao...

Trong viện, Trương Ngạo Tuyết đang thưởng thức hoa, nghe thấy có bước chân vang đến, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bách Linh đang đứng ở trên hành lang. Bốn mắt nhìn nhau, hai người cười điềm nhiên, khuôn mặt đều xinh đẹp, vẻ đẹp chân động, khiến cho không khí trong viện có một tầng hương thơm kỳ dị đặc biệt.

Không ai nói một lời, cả hai người nữ hết như tiên trong tranh, mỗi người đều có khí chất khác nhau, hết như những đóa hoa trong tranh vẽ mùa xuân.

Thật lâu sau, Bách Linh mở miệng lên tiếng trước:

- Ngạo Tuyết, lạnh lùng cao ngạo thánh khiết của muối thật có thể nói là thiên hạ chỉ có một.

Trương Ngạo Tuyết cười điềm đạm thanh nhã đáp:

- Quá khen rồi, vẻ xinh đẹp của tỷ mới xứng đáng là duy nhất trong thế gian.

Bách Linh cười nhẹ nói:

- Được rồi, những lời này để người khác nghe được, chúng ta trở thành kẻ hát người khen mất. Đi, chúng ta cùng ra ngoài cho khuây khỏa.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, theo nàng rời khỏi viện, đi thẳng về phía cửa sơn cốc.

Đứng trên một tảng đá lớn, Bách Linh nhìn lên không trung, nhỏ giọng lầm rầm:

- Ngạo Tuyết, một khi muối gặp lại đồng môn rồi, muối đã có dự tính thế nào?

Trương Ngạo Tuyết cũng như nàng, cũng nhìn lên bầu trời, giọng bình thản đáp:

- Suy nghĩ của muối rất đơn giản, trước hết là xây dựng lại Dịch viên, sau đó mới nói đến chuyện khác.

Bách Linh hỏi tiếp:

- Hoàn thành những chuyện đó rồi thì sao?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Muối còn chưa nghĩ đến, có lẽ tiếp tục tu luyện cũng có lẽ sẽ quy ẩn.

- Còn Lục Vân, chàng sẽ như thế nào?

Giọng nói rất bình thường nhưng vừa truyền vào trong tai của Trương Ngạo Tuyết lại hết như sấm động.

Trương Ngạo Tuyết nghiêng đầu nhìn Bách Linh, hỏi ngược lại:

- Tỷ thấy thế nào? Hay là tỷ thấy rằng muối phải như thế nào?

Bách Linh nhìn nàng, đưa tay nắm chặt tay nàng, mặt nghiêm chỉnh nói:

- Trong lòng ta nghĩ thế nào, muối hẳn cũng không khó đoán ra. Cả đời chúng ta đã định sẵn có cùng vận mệnh, muối phải tin nhiệm ta, đúng không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn vào hai mắt nàng, gật đầu nói:

- Đúng, muối tin nhiệm tỷ, cũng hết như tín nhiệm Thương Nguyệt vậy.

Bách Linh nghe vậy bật cười, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đồng thời nói nhỏ bên tai nàng một câu. Trương Ngạo Tuyết nghe được thân hình run lên hỏi lại:

- Thật không? Tỷ khẳng định như vậy?

Bách Linh cười nói:

- Muội cho là tỷ tỷ này sẽ lừa muối chăng?

Trương Ngạo Tuyết không đáp, chỉ nhìn lên bầu trời, vẻ mặt phức tạp.

Khoảng gần giữa trưa, Trần Ngọc Loan làm xong công việc, đi đến cửa cốc tìm được Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh. Vừa nhau nói được vài câu, Tứ Linh thần thú trên vai Trần Ngọc Loan liền bay lên không trung, đôi mắt đỏ hồng nhìn về xa xa.

Để ý đến vẻ khác thường của nó, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Đại linh nhi, có phát hiện gì chẳng?

Tứ Linh thần thú đáp:

- Có ba luồng khí tức đến gần, trong đó có một luồng thuộc loại của linh dị, tần suất biến hóa rất lớn.

Trần Ngọc Loan nhìn ra xa xa, lên tiếng hỏi:

- Bách Linh tỷ, đây là cổ nhân tỷ nói chăng?

Bách Linh cười đáp:

- Gặp mặt muội sẽ biết liền. Đi thôi, chúng ta cùng đi nghênh đón họ.

Còn đang nói đã phi thân bay thẳng về phía xa xa.

Trương Ngạo Tuyết và Trần Ngọc Loan lập tức đuổi theo. Sau khi bay được vài dặm, ba người liền thấy hai bóng hình đang bay từ xa đến rất nhanh, chớp mắt đã hiện ra trước mặt.

Hô lên một tiếng kinh ngạc, Trần Ngọc Loan nói:

- Tốc độ thật nhanh, tu vi thật mạnh.Ồ... là hắc!

Trương Ngạo Tuyết không hề mở miệng, chỉ nhìn hai người trước mặt, trong mắt có mấy phần kinh ngạc.

Bách Linh hơi cười nói:

- Mắt nhắm mắt tích lâu quá.

Dương Thiên dừng lại cười đáp:

- Khỏe không, cô và Lục Vân thế nào rồi?

Bách Linh đáp:

- Ta khỏe, Lục Vân sợ là có một chút phiền phức, bất quá cũng không có gì phải đáng ngại lắm.

Bên cạnh, Bắc Phong nhìn ba người nữ, ánh mắt quét đến Trương Ngạo Tuyết, hô nhẹ:

- Tu vi thật mạnh mẽ, quả thật không đơn giản. Nhân gian có nhiều cao thủ thế này từ lúc nào mà sao ta không biết được.

Trần Ngọc Loan mỉm cười đáp:

- Đây là Ngạo Tuyết tỷ tỷ của Dịch viên, cũng chính là hồng nhan tri kỷ của Lục đại ca, tu vi hắc là lợi hại rồi.

Dứt lời, nàng quay đầu nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Đây là Bắc Phong, truyền nhân của Tây Vực Bất Dạ thành, trước đây đã một mình đánh bại năm đại cao thủ của Chánh Đạo liên minh.

Trương Ngạo Tuyết mỉm cười gật đầu không lên tiếng. Bắc Phong lại cười nói:

- Lục Vân quả thật là tốt số, hồng nhan tri kỷ kết giao được người nào cũng có nét phi thường.

Bách Linh nghe vậy bật cười, giới thiệu với Trương Ngạo Tuyết và Trần Ngọc Loan:

- Vị này là Dương Thiên của Thương Sơn Huyết Hà, cũng là bằng hữu rất tốt của Lục Vân. Còn đây là Trần Ngọc Loan, đây là Trương Ngạo Tuyết.

Hai bên mỉm cười chào hỏi vài câu khách sáo, sau đó Trần Ngọc Loan cất tiếng:

- Đi, trước hết vào liên minh nghỉ ngơi đã, có chuyện gì chúng ta từ từ trao đổi sau.

Về đến đại điện của Trừ Ma liên minh, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh, Quy Vô đạo trưởng, Khiếu Thiên, Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong đều có mặt, mọi người chào hỏi một lượt rồi chia ngôi chủ khách an tọa.

Trần Ngọc Loan giơ tay cao, nhiệt tình cười nói:

- Sáng sớm hôm nay, trăm con chim cùng hót véo von, báo cho chúng ta có quý khách đến, bây giờ quả nhiên ứng nghiệm. Đây thật sự là chuyện rất vui, chúng ta cùng nhau dự yến tiệc.

Dương Thiên khiêm tốn đáp lời:

- Thịnh tình của minh chủ, Dương Thiên thật sự hổ thẹn không dám nhận.

Bắc Phong lại lên tiếng:

- Điều này có gì mà chấp nê, cùng là người tu đạo cả mà còn nói chuyện lễ nghi rườm rà à.

Trần Ngọc Loan tiếp lời:

- Đúng thế, các vị là bằng hữu của Lục đại ca, cũng chính là bằng hữu của Trừ Ma liên minh ta, ta hẳn phải đại diện cho Lục đại ca khoản đãi nhiệt tình mới được.

Dương Thiên cười cười, cũng không nói nhiều, ngồi tĩnh tọa yên lặng.

Bách Linh biết Dương Thiên không thích nói nhiều, liền chuyển sang chủ đề khác:

- Nghe nói các vị đi Nam Cương, sau lại đi chung với Bạch Vân Thiên, còn cứu được Thiên Ma giáo chủ và Thái Phượng tiên tử, chuyện này là như thế nào vậy?

Bắc Phong đáp lời:

- Chuyện này nói ra thật là dài dòng. Sau khi chia tay với Lục Vân, chúng ta liền ... Sau đó, Vu Thần sống dậy, chúng ta chạy về lại trung thổ, vừa hay phát hiện được Ma Thiên tôn chủ đang giao chiến với Thiên Ma giáo chủ... Phân chia xong, chúng ta dẫn dụ Ma Áo tôn chủ, nên chia tay với Bạch Vân Thiên.

Nghe hết câu chuyện của hắn, mọi người mới hiểu rõ được mọi chuyện, ai nấy đều vô cùng hứng thú với Vu Thần.

Tư Đồ Thần Phong hỏi:

- Bắc đại hiệp, ông nói Vu Thần một thân thể có hai mặt, người nam thì xấu xí tà ác, người nữ xinh đẹp tuyệt vời, quả thật kỳ quái chẳng?

Bắc Phong trả lời:

- Chuyện này chúng ta tự mình nhìn thấy, tự nhiên không chút giả dối.

Phản Thiên lại lên tiếng:

- Vu Thần nếu đã sống dậy, vì sao không hề có một chút tin tức nào liên quan đến hắn lan truyền vậy?

Bắc Phong đáp:

- Chuyện này ta cũng không biết nữa, có lẽ hắn cứ ở mãi Nam Cương, vì thế tin tức rất ít.

Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Bắc đại hiệp, nghe nói ông đã giao chiến với Ma Vương khiến bị trọng thương. Theo ý kiến của ông, thực lực Ma Vương so với Sát Huyết Diêm La như thế nào?

Bắc Phong đáp lời:

- Điều này không thể dễ dàng so sánh. Lúc đó Ma Vương hẳn phải đang bị thương, nếu không chúng ta cũng tuyệt đối không dễ dàng chạy được như vậy. Theo suy đoán của ta, sức mạnh của Ma Vương hẳn không dưới Sát Huyết Diêm La, dù sao hắn cũng kẻ mạnh nhất của Ma vực, trong tam gian thất giới đều rất khó tìm được.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy, cau mày nói:

- Như vậy hiện tại Ma Vương đã bị trọng thương, chính là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt hắn.

Bắc Phong cười nói:

- Suy nghĩ này thật không sai, nhưng ông có biết hiện nay hắn ở nơi đâu chẳng?

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Theo ta được biết, Ma Vương sau khi mất hút các vị, đã gặp phải Kiếm Vô Trần, kịch chiến một lúc liền bị Hậu Nghệ thân cung dọa cho bỏ chạy, còn tổn thất thêm một Ma thần. Còn bên kia, Ma Áo tôn chủ đuổi

theo các vị lại gặp phải Tam Nhân Long Lang của Yêu vực, hai bên giao tranh kịch liệt, cuối cùng Ma Áo tôn chủ không còn thấy tung tích, cả hai Ma thần đều chết trận.

Bắc Phong kinh ngạc lên tiếng:

- Quả thật vậy à? Nếu như vậy thế lực Ma vực chỉ còn lại mỗi Ma Vương rồi? Ha ha ha, như thế thật tốt, chúng ta có thể tìm Ma Vương phân cao thấp.

Mọi người sững sờ, không ai ngờ hẳn lại có suy nghĩ như vậy.

Dương Thiên có chút bức mình hẳn, quát lạnh:

- Được rồi, nói về chuyện chính thôi, đừng nói loạn lung tung sang những chuyện vớ vẩn này nữa.

Bắc Phong vẻ mặt đang cười sượng lại, bị Dương Thiên quát thẳng vào mặt như vậy, trong lòng lập tức không vui, cất giọng không chút vui vẻ:

- Muốn nói chuyện chính sự, người nói đi, ta không có hứng thú.

864. Chương 866 – Cố Nhân Tương Ngộ (Cố Nhân Gặp Gỡ)

- Trước khi đến đây, chúng ta đã từng gặp Thiên Kiếm khách, lão đã khôi phục hoàn toàn. Lúc đó ... Sau đó, chúng ta liền đến nơi đây.

Nghe những lời tường thuật của hẳn, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Chuyện này không ảnh hưởng lớn đến chúng ta, lại có tác dụng khắc chế ít nhiều với Vực chi tam giới.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng Kiếm Vô Trần âm hiểm tà ác, hẳn lại là kẻ thù không đội trời chung với Lục Vân, cũng rất hận thù chúng ta, vì thế chúng ta càng phải gia tăng đề phòng hơn.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu tán đồng. Phật Thánh Đạo Tiên cất tiếng hỏi Dương Thiên:

- Người vừa nói Bạch Quang lấy ra một vật từ trong khe nước, người có biết vật đó chính xác là gì không?

Dương Thiên chần chờ không đáp, Bắc Phong lại thôi thúc:

- Đúng thế, người nói nhanh nhanh đi, vật đó có gì hay ho, thật sự lại chỉ là một cục đá đơn giản chẳng?

Dương Thiên liếc nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Bách Linh, trầm giọng nói:

- Điều này ta không thể khẳng định hoàn toàn, nhưng theo lời của Mộc Tiêu, vật đó hẳn là một dị linh, có tu vi vài ngàn năm, rất có khả năng đến từ Thiên Chi đô. Lúc đó Bạch Quang chỉ lấy được một phần thân của hẳn, thân hình thật sự tuyệt đối không bị bọn họ phát hiện được.

Mọi người vừa nghe liền chú ý hết cả vào Bách Linh, đợi nàng giải thích. Về mặt Bách Linh điềm nhiên, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này hẳn là không giả. Lúc trước Linh Tôn cảm ứng được Thiên Chi đô có kiếp nạn, liền sai khiến toàn bộ Địa linh không có tính công kích tiến vào trong nhân gian, chỉ lưu lại mười sáu vị Thiên linh để thủ giữ Thiên Chi đô. Bây giờ, Thiên Chi đô bị Âm Đế ra tay hủy diệt, những đồng đạo này cũng quá nửa đã gặp phải bất trắc, chỉ còn các Địa linh phân tán các nơi, sống chết thế nào chỉ có thể trông vào thiên mệnh mà thôi.

Dương Thiên và Bắc Phong nghe vậy thất kinh, hoàn toàn không ngờ được Thiên Chi đô đã bị hủy diệt. Trần Ngọc Loan thấy vậy, nói thêm:

- Ngoại trừ Thiên Chi đô, thế lực Quỷ vực tại nhân gian cũng đã bị tiêu diệt tận gốc, Sát Huyết Diêm La đã không còn tồn tại nữa.

Bắc Phong nghe vậy kêu lên mấy tiếng kinh ngạc, Dương Thiên vẻ mặt lại ưu tư cất tiếng:

- Thái Âm xuất hiện, thất giới quy về một mối, xem ra định mệnh trong truyền thuyết bắt đầu ứng nghiệm rồi.

Bách Linh cảm xúc nói:

- Đúng thế, từ thời điểm Vô Tâm chết đi, định mệnh thất giới liền chìm vào luân hồi, rất nhiều chuyện đều định sẵn không cách nào biến đổi được.

Trương Ngạo Tuyết thấy vẻ mặt đau thương của nàng, nhẹ giọng an ủi:

- Điều gì phải đến cuối cùng cũng phải đến, chúng ta đều phải đối mặt với khảo nghiệm trên thế gian, vì thế cần phải kiên cường lên.

Bách Linh cười cười, gật đầu nói:

- Đúng thế, cần phải kiên cường!

Trần Ngọc Loan thấy không khí có phần đau thương, cười nói:

- Được, khó có dịp nào mọi người tụ tập cùng nhau như hôm nay, chúng ta hẳn phải rất cao hứng lắm, nói những chuyện vui vẻ thôi. Hiện nay, cao thủ chúng ta nhiều như mây, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, ta tin rằng, cho dù nhân gian hỗn loạn thế nào, nhất định có một ngày, chúng ta có thể quét sạch càn khôn, trả lại hòa bình cho nhân gian. Mọi người nói có đúng không?

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đầy tự tin của nàng, mọi người đều cảm thấy được sự vui vẻ của nàng, khuôn mặt ai nấy mất đi vẻ đau thương, nhất thời trong đại điện ngập đầy niềm vui.

Giờ trưa, Quy Vô đạo trưởng nhìn khắp lượt mọi người nói chuyện, nhắc nhở:

- Minh chủ, thời gian không còn sớm nữa, ta đi xem yến tiệc đã chuẩn bị như thế nào rồi.

Trần Ngọc Loan tỉnh lại, cười nói:

- Ông không nói ta cũng quên mất, nhanh đi xem đi, chuẩn bị tốt rồi mọi người hãy dùng cơm trưa trước sau hãy tính tiếp.

Quy Vô đạo trưởng mỉm cười đứng lên, đang chuẩn bị rời đi lại bị Bách Linh kêu lại:

- Đạo trưởng không cần gấp, còn có cổ nhân sẽ đến rất nhanh.

Quy Vô đạo trưởng sửng người, hỏi:

- Còn có cổ nhân, ai vậy?

Bách Linh đứng lên, ánh mắt liếc quanh mọi người, nhẹ giọng nói:

- Ngọc Loan, Ngạo Tuyết, theo tỷ đi ra ngoài nghênh tiếp, còn mọi người cứ tiếp tục chuyện trò.

Hai người nữ vâng một tiếng, đi theo sau lưng Bách Linh, cùng rời đi với Quy Vô đạo trưởng.

Trong điện, Bắc Phong hiếu kỳ nói:

- Ai vậy, sao lại thần thần bí bí như thế?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả nói:

- Không có liên quan gì đến ngươi, bắt quá lại có quan hệ rất lớn đối với Trương Ngạo Tuyết.

Bắc Phong không hiểu, Dương Thiên lại nói:

- Chính là người của Dịch viên rồi, điều này còn gì phải hỏi nữa?

Rời khỏi đại điện, Bách Linh nhìn về xa xa, nhẹ giọng nói:

- ... Ngạo Tuyết, muội biết vì sao tỷ lại muốn muội theo tỷ ra ngoài nghênh tiếp chăng?

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt hơi phức tạp, nhỏ giọng nói:

- Là chàng chăng?

Bách Linh nói:

- Không phải.

Trương Ngạo tuyết về mặt biển hần, trầm mặc giây lát mới nói:

- Nói như vậy chính là đồng môn Dịch viên rồi.

Bách Linh không đáp lời, Trần Ngọc Loan và Quy Vô đạo trưởng về mặt kinh ngạc kêu lên:

- Người Dịch viên, tỷ tỷ/ công chúa khẳng định là bọn họ chăng?

Bách Linh thở dài u oán, nhỏ giọng nói:

- Đi thôi, gặp mặt sẽ biết.

Cũng không giải thích thêm, Bách Linh tung mình bay thẳng về phía chân trời. Trương Ngạo Tuyết đuổi theo nàng, cả hai kẻ vai cùng đi, không ai nói câu nào, cứ bay không nhanh không chậm, ánh mắt nhìn về phía trước mặt.

Rất nhanh, ở chân trời xuất hiện một luồng sáng kỳ lạ màu xanh, hệt như một dải sáng từ xa đang tự động kéo dài về gần. Ba người đang đi nhanh trên dải sáng, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mắt.

Trương Ngạo Tuyết nhìn về trước mặt, linh thức sắc bén chớp mắt cảm ứng được khí tức quen thuộc. Điều này khiến nàng lập tức lộ vẻ kích động, kêu lên một tiếng liền phóng mình tới trước, bỏ lại ba người Bách Linh ở lại xa xa phía sau.

Trần Ngọc Loan thấy vậy muốn đuổi theo, lại bị Bách Linh ngăn lại.

- Để muội ấy đi đi, có một số chuyện cần phải đối mặt.

Trần Ngọc Loan bật cười khổ sở, lắc lắc đầu, cùng với Quy Vô đạo trưởng quay mặt sang nơi khác.

Trong lúc đang bay, Lâm Vân Phong trong não đột nhiên xuất hiện một hình ảnh. Điều này khiến gã lập tức kêu lên kinh ngạc, quay lại nói với Càn Nguyên chân nhân và Hứa Khiết bên cạnh:

- Chính là Ngạo Tuyết sư tỷ, tỷ ấy đang bay thẳng về phía chúng ta.

Càn Nguyên chân nhân vừa mừng vừa kinh ngạc, rung giọng nói:

- Ngạo Tuyết, thật sự là nó chăng?

Hứa Khiết kích động lên tiếng:

- Ta đã cảm ứng được rồi, là tỷ ấy, chính là tỷ ấy. Vân Phong, nhanh lên một chút.

Lâm Vân Phong ừ một tiếng, ba người lập tức gia tăng tốc độ lên gấp ba lần, lóe lên như ánh chớp lướt qua không gian, lập tức vượt qua cự ly vài dặm, xuất hiện trước mắt của Trương Ngạo Tuyết.

Cách nhau chục trượng, ánh mắt hai bên lạng đi, nhất thời không ai nói được lời nào, cứ yên yên lạng lạng nhìn nhau.

Mấy phần lần khân, mấy phần chần chừ, mấy phần suy tư, phần nhiều cảm thương, tất cả đều hiện lên trên mặt mọi người.

Trên đường đi, trải qua đau thương, thời điểm này, đồng môn tụ tập lại mà tựa như đã thật lâu, tâm tình người nào cũng đã sớm không còn như trước. Vui mừng trên khuôn mặt mọi người biến mất, kích động, trong ánh mắt hai bên lấp lánh ánh lửa.

Lúc này đây, khi cố nhìn nhau, trong ánh mắt âm thầm, có vài phần hoan lạc, vài phần đau thương?

Khóe miệng nhúc nhích, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Sư bá, Vân Phong, Hứa Khiết, mọi người an khang chứ?

Hứa Khiết nghe vậy rơi lệ, né tránh ánh mắt không muốn nói, Càn Nguyên chân nhân thì lệ tuôn trào như mưa, trên mặt đầy vết đau thương nát tim.

Lâm Vân Phong cười cười, hơi đau thương nói:

- Sư tỷ, mọi người đều rất tốt, tỷ khỏe chăng?

Trương Ngạo Tuyết nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Ta rất tốt, mãi rất tốt.

Lâm Vân Phong cười cười, nhẹ giọng nói:

- Thế thì tốt, thế thì tốt. Lục Vân, huynh ấy khỏe chăng?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu chậm chậm, thất vọng nói:

- Tỷ không biết, tỷ còn chưa gặp huynh ấy.

Lâm Vân Phong ồ lên một tiếng, đưa mắt nhìn ba người Bách Linh xa xa, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Sư tỷ, có điều gì tỷ muốn hỏi cứ hỏi, không cần phải che giấu.

Trương Ngạo Tuyết thân thể run lên, ánh mắt quét qua Càn Nguyên chân nhân và Hứa Khiết, chậm chậm nói:

- Sư phụ đâu, sư phụ vì sao không theo các vị?

Lâm Vân Phong né tránh ánh mắt của nàng, đau buồn nói:

- Sư tỷ, sư bá lão nhân gia đến không được rồi.

Trương Ngạo Tuyết không chút động đậy, chỉ có khuôn mặt trắng bệch ra, hai môi run run, không muốn nói năng gì cả.

Hứa Khiết nhìn nàng, nhìn không được khóc to lên bằng mình tới, ôm lấy nàng, khóc lóc nói:

- Ngạo Tuyết, muốn khóc cứ khóc đi, không cần phải che giấu trong lòng.

Trương Ngạo Tuyết ôm lấy nàng, ngây ngốc nói:

- Từ nhỏ đến lớn, sư phụ không để cho ta khóc, sư phụ nói với ta, người ta sống phải kiên cường.

Hứa Khiết không nói, chỉ ôm chặt lấy nàng, trên mặt lên tuôn trào. Càn Nguyên chân nhân nhìn Trương Ngạo Tuyết, trầm giọng nói:

- Được, đây mới chính là đồ đệ tốt của sư muội, là niềm kiêu ngạo của Dịch viên.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, vết mặt ngập đầy đau thương, giọng trầm trọng nói:

- Sư bá, Phong sư huynh đâu, lẽ nào huynh ấy cũng đã theo sư phụ bỏ đi rồi?

Càn Nguyên chân nhân vết mặt thê lương, lòng đau đón đáp lại:

- Viễn Dương không chết đi, nó vĩnh viễn tồn tại trong thân thể của ta, cùng ta sống.

Trương Ngạo Tuyết bật cười thê lương, ánh mắt nhìn đến Lâm Vân Phong, nhẹ giọng nói:

- Vân Phong, sư phụ chết như thế nào?

Lâm Vân Phong nhìn nàng, thấy nàng hoàn toàn bình tĩnh, vì thế cũng không giấu, nói thẳng ra:

- Sư bá và Phong sư huynh đều chết trong tay của người nữ đó. Người nữ đó trước đây cũng đã từng đánh lén chúng ta ở chân núi Hoa Sơn, cũng chính là Minh Tiên các chủ. Lúc xưa Lục Vân tiêu diệt Minh Tiên các, nữ nhân đó hận thù để trong lòng, vì thế lập kế diệt Dịch viên, lại còn trăm phương ngàn kế đối phó chúng ta, sư bá và sư huynh đều chết trong tay của cô ta. Bây giờ, đệ đã tự mình giết chết cô ta, để báo thù cho những người Dịch viên đã chết đi.

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt thê lương, nhẹ lẩm bẩm:

- Trên đỉnh Hoa Sơn, vì ta mà sư thúc chết đi, Lý sư huynh cũng chết đi, ngay cả Tất Thiên cũng chết rồi. Bây giờ, sư phụ đã chết, Phong sư huynh đã chết, cả Dịch viên chỉ còn ba người chúng ta, còn có Lục Vân nữa thôi. Mới có nửa tháng trôi qua mà ..., ông trời thật sự tàn khốc.

Lâm Vân Phong an ủi:

- Sư tỷ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà như đã mấy đời không gặp, nhân gian phát sinh khá nhiều biến hóa, chúng ta đã không thể quay lại thành đứa trẻ ngây thơ ngày trước nữa rồi.

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt biến hẳn, u oán nói:

- Vân Phong đệ nói đúng, chúng ta đã không còn là chúng ta trước đây nữa rồi. Thời gian khiến chúng ta lớn lên, cũng khiến chúng ta biết thế nào là nếm mùi cay đắng. Chúng ta càng phải kiên cường hơn, sống cho thật tốt mới không phụ lòng những người vì chúng ta mà chết đi.

Thấy nàng đã phần chấn trở lại, Lâm Vân Phong hân hoan nói:

- Sư tỷ nói đúng, chỉ cần chúng ta sống tốt, phải khiến cho Dịch viên vĩnh viễn không đổ, khiến cho tinh thần Dịch viên lưu truyền trăm đời.

Nhìn thấy hai đệ tử kiệt xuất môn hạ Dịch viên, Càn Nguyên chân nhân kích động nói:

- Hay, nói rất hay. Ta tin tưởng những môn nhân Dịch viên đã chết đi đều sẽ kiêu ngạo nhờ các con. Bỏ đau thương đi, nhìn về phía trước, chúng ta cần phải dùng hai tay của mình tạo nên huy hoàng to lớn hơn.

865. Chương 867 – Thương Nghị Đối Sách (thảo Luận Về Kế Sách Ứng Phó)

- Trên dưới một lòng, nhất định thành công. Chúng ta cùng nhau nỗ lực lên!

Như vậy, bốn người liền bỏ hết đau thương, toàn thân toát lên vẻ kiên định.

Nhìn thấy tình hình của bốn người, Trần Ngọc Loan nhỏ giọng nói:

- Bách Linh tỷ, vì sao không thấy sư phụ của Ngạo Tuyết tỷ tỷ quay về vậy?

Bách Linh than thở:

- Bọn họ đã không về được rồi.

Trần Ngọc Loan thất kinh, sau đó giọng thương cảm:

- Ba người đi, ba người về, chỉ có một người cũ. Ôi ...

Quy Vô đạo trưởng đau lòng lên tiếng:

- Sớm biết như vậy hà tất phải làm thế? Ngày trước nếu bọn họ nghe lời ta khuyên cáo không rời khỏi liên minh hẳn đã không có chuyện rồi.

Bách Linh khổ sở nói:

- Định mệnh đã sắp sẵn, ai cũng không thoát khỏi được. Trước đây ta đã từng cảnh cáo qua bọn họ, gặp được Lục Vân còn có hy vọng, gặp được Lâm Vân Phong chỉ có đau thương mà thôi.

Trần Ngọc Loan thở dài lên tiếng:

- Được rồi, hay là bớt nói đến chuyện này để tránh trong lòng bọn họ càng thêm khó bỏ qua. Được, bọn họ về lại rồi, chúng ta gặp gỡ thôi.

Bỏ đi về đau thương, ba người tươi cười nhiệt tình nghênh đón.

Lâm Vân Phong và Hứa Khiết lần đầu tiên gặp Trần Ngọc Loan, sau khi được Trương Ngạo Tuyết giới thiệu, hai bên liền nói mấy câu khách sáo. Sau đó, mọi người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu đã về đến đại điện của liên minh.

Mời mấy người Dịch viên ngồi xong, Trần Ngọc Loan giới thiệu một lượt mọi người ở đây. Đợi mọi người đã quen biết rồi, Quy Vô đạo trưởng cũng đã chuẩn bị tiệc trưa xong, vì thế Trần Ngọc Loan liền dẫn mọi người đi vào hậu viện dùng tiệc.

Sau tiệc trưa thịnh soạn, mọi người lại quay vào đại điện. Ở trong đó, ai nấy cười nói, không khí vô cùng hòa hợp.

Phía trên, Trần Ngọc Loan nhìn quanh mọi người, cất tiếng nói:

- Hôm nay, các vị đã có duyên gặp gỡ nơi đây, ta trước hết xin đại diện Trừ Ma liên minh hoan nghênh. Ở đây, ai cũng là đại hiệp tiền bối, ai cũng là dẫn đầu một phái, Ngọc Loan có phần xứng hô không được chu toàn, xin các vị rộng lòng bỏ qua.
- Minh chủ khiêm tốn quá, mọi người nếu như đã ngồi ở đây đều là bằng hữu. Nếu như đã là bằng hữu hà tất phải khách sáo với nhau?

Bắc Phong cười ha hả nói, tỏ ra rất sảng khoái.

Cần Nguyên chân nhân nghe vậy cất tiếng tán đồng:

- Lời của Bắc đại hiệp rất đúng. Người ở nơi đây, đều là người hiệp nghĩa trăm yêu trừ ma, đều có quan hệ rất thân với Lục Vân. Mọi người ngồi cùng nhau là duyên phận, minh chủ không cần phải đa lễ như vậy.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Nếu như vậy, chúng ta nghĩ được điều gì nói điều đó. Hiện nay tình thế nhân gian thế nào, mọi người ít nhiều trong lòng hiểu rõ. Chánh Đạo liên minh hiện nay đã bị hủy diệt rồi, với vai trò là tổ chức trừ ma duy nhất còn tồn tại, chúng ta cần phải suy xét sự tình, tất cả vì an nguy của nhân gian. Vì thế ta hy vọng mọi người ai nấy đều ra sức, cống hiến cho hòa bình nhân gian.

Bắc Phong cười nói:

- Ý của minh chủ là hy vọng chúng ta cùng nhau kết hợp lại, cùng nhau đối phó với chuỗi tai nạn này chăng?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Đúng như thế, ta đúng là có ý tứ như thế, hy vọng các vị có thể tận sức tương trợ, chúng ta cùng nhau đối phó với Địa Âm Thiên Sát. Còn về phương thức rất đơn giản, vào lúc nguy nan, chúng ta nắm tay cùng tiến, đợi đến lúc vượt qua quan ải khó khăn, mọi người tự làm theo ý mình, không chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Bắc Phong lại lên tiếng:

- Biện pháp này không sai, ta không có ý kiến nào cả.

Dương Thiên điềm nhiên mở lời:

- Giữa bằng hữu với nhau, hỗ trợ giúp đỡ là đúng rồi.

Trần Ngọc Loan cười yêu kiều cất giọng:

- Nếu như vậy, Ngọc Loan xin đại diện cho bá tánh nhân gian tạ ơn hai vị đại hiệp trước.

Trong lúc nói, nàng đứng lên thi lễ từ xa với hai người.

Bắc Phong và Dương Thiên biến sắc, cùng nhau đứng lên đồng thời vẫy tay ngăn cản lễ này của Trần Ngọc Loan.

- Minh chủ thân phận cao quý, tuyệt đối không thể làm như thế.

Trần Ngọc Loan cũng không miễn cưỡng, chỉ thân ái nói:

- Ngọc Loan còn nhỏ tuổi, được Lục đại ca và các vị tiền bối thương yêu, mới có may mắn trở thành chủ của liên minh, chỉ hy vọng có thể dùng sức lực yếu ớt của mình để tạo phúc cho thiên hạ, trả lại cho nhân gian sự an tường.

Bắc Phong nhìn nàng, ánh mắt từ kinh dị chuyển thành kính phục, vì thế đáp lại:

- Nói thật, trước kia không hiểu rõ lắm về Trừ Ma liên minh, ta cũng chỉ có thể trông vào tài sức Lục Vân mới đồng ý hỗ trợ. Bây giờ nghe được những lời này của mình chủ, ta không thể không thừa nhận Lục Vân quả là rất có tầm nhìn. Trên người mình chủ lóe lên một loại ánh sáng khiến người ta cảm thấy thân thiết, khiến người người cùng nhau chung sức, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái sung sướng.

Khóe miệng của Trần Ngọc Loan hơi nhếch lên, yêu kiều quyến rũ nói:

- Quả thật vậy sao? Nói như thế, ta cũng có chỗ đáng để kiêu ngạo à?

Ánh mắt chớp chớp, làm vẻ kỳ quái với mọi người, lập tức nở lên một trận cười lớn.

Dương Thiên cảm thán nói:

- Sắc dáng của mình chủ quả hết như gió xuân, khiến người ta mất hết tâm lý khó chịu.

Phật Thánh Đạo Tiên cười lên tiếng:

- Vì thế ta không đi nơi khác, cứ một mực ở lại nơi này.

Trùng Phật Thánh Đạo Tiên một cái, Trần Ngọc Loan rửa yêu:

- Đáng tiếc ông là một hòa thượng, lại quá già, nếu không có lẽ ta sẽ xem xét cơ hội này.

Phật Thánh Đạo Tiên mặt đen lại, hầm hừ nói:

- Hay cho nha đầu người, không ngờ dám trêu chọc ta.

Trần Ngọc Loan bủi môi phản bác lại:

- Ai kêu ông đã chọc ta trước, mà cho là ta muốn chọc ông đi nữa thì thế nào đây?

Mọi người thấy vậy càng cười bạo hơn, bị hai người bọn họ chọc cho vui vẻ hẳn lên.

Thật lâu sau, mọi người bình tĩnh trở lại. Trần Ngọc Loan đi đến bên Trương Ngạo Tuyết, cười nhỏ nói:

- Ngạo Tuyết tỷ tỷ, các vị cũng ở lại hỗ trợ Ngọc Loan cùng nhau đối đầu với yêu ma, vậy có được không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn thấy vẻ mời mọc của nàng, không nỡ cự tuyệt:

- Chuyện này muội phải hỏi sư bá ta, bây giờ sư bá là trưởng bối duy nhất của Dịch viên, chuyện đều do sư bá làm chủ hết.

Trần Ngọc Loan dời mắt sang Càn Nguyên chân nhân, mỉm cười lên tiếng:

- Tiền bối, lần này quay về, người có thể gần như không thể đi lại nữa rồi.

Càn Nguyên chân nhân chần chờ một lúc, gật đầu nói:

- Dịch viên hiện nay chỉ còn lại mấy người chúng ta. Thân là trưởng bối, ta không hy vọng vì ta mà kiềm chế bọn họ, vì thế chỉ cần chuyện có lợi cho bọn họ, ta đều không cản trở. Phóng mắt ra thiên hạ, nơi đây là đất duy nhất có thể ổn định, lại thêm mối quan hệ giữa liên minh và Lục Vân cùng chúng ta, ta tự nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ các vị.

Trần Ngọc Loan cười lên tiếng:

- Như vậy thật tốt, có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết. Đợi tương lai khi Lục đại ca quay lại, có bất kỳ biến hóa gì mới lại thương nghị trở lại là được rồi. Bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau đàm luận tình huống trước mắt, xem liên minh hẳn phải làm thế nào mới tốt được.

Nói rồi quay về chỗ ngồi, khí thế toàn thân Trần Ngọc Loan biến hẳn, cả thân hình phát ra uy nghiêm chấn động lòng người, khiến cho đại diện lập tức yên tĩnh trở lại.

Kinh ngạc nhìn nàng, Bắc Phong, Dương Thiên, Lâm Văn Phong, Hứa Khiết đều là lần đầu gặp được vẻ nghiêm túc của nàng, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, không ngờ được nàng nghiêm túc trở lại thì thánh khiết hoàn toàn không thua kém ai.

Bật cười ha hả, Phật Thánh Đạo Tiên cười nói:

- Nha đầu này khi làm trò mặt cười cũng được, khi nghiêm túc trở lại hệt như một nữ hoàng, khiến người ta cả hồn và xác như không còn.

Lưu Tinh cười lên tiếng:

- Lời này nực cười, không có được khí thế uy nghiêm, cô ta làm sao có thể thống lãnh thủ hạ được, làm sao có thể hiệu lệnh thiên hạ được?

Trần Ngọc Loan cũng không thêm để ý đến hai người, ánh mắt quét qua mọi người một lượt, mở miệng nói:

- Bách Linh tỷ tỷ, tình thế hiện nay thế nào tỷ là người hiểu rõ nhất, vậy tỷ hãy cho biết ý kiến trước đi.

Bách Linh điềm nhiên cất tiếng:

- Nhân gian hiện nay đã biến hóa trăm lần trong chớp mắt, đứng trên quan điểm Trừ Ma liên minh, rất nhiều kế hoạch đều có liên quan đến thời gian, bởi vì một khi để lỡ cơ hội rồi, kế hoạch liền phải thay đổi. Trước mắt, Thiên Chi đô đã bị hủy diệt, thế lực của Quỷ vực ở nhân gian cũng không còn tồn tại. Chỉ còn lại Ma vực và Yêu vực, ngoại trừ Yêu Hoàng Liệt Thiên không kể đến, cao thủ còn lại chúng ta đều có thể đối phó được. Như thế chỉ còn lại Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần cùng với Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy Bách Linh hơi ngừng lại, Quy Vô đạo trưởng nói tiếp theo:

- Trước mắt, cục diện hỗn loạn đã dần dần trở nên rõ nét, mục tiêu của chúng ta cũng càng lúc càng rõ ràng, nhưng nhiệm vụ chúng ta so với dĩ vãng còn gian nan, đang chờ đợi chúng ta khảo cứu nghiêm chỉnh. Thu thập tin tức tình báo thế nào, nắm vững tình huống địch nhân thế nào, đây là những điều kiện ban đầu cần thiết để tác chiến. Nhưng hiện tại, mục tiêu của chúng ta lại là thiên hạ vô song, cũng hung hăng tàn bạo, liên minh đệ tử căn bản không dám đến gần. Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng, cần phải giải quyết.

Nghe vậy, mọi người đều suy xét, Khiếu Thiên lại lên tiếng:

- Về vấn đề này, ta có thể thay thế đệ tử liên minh để đi dò xét tình huống của địch nhân.

Quy Vô đạo trưởng lắc đầu nói:

- Chỉ bằng vào một mình ông thì không đủ, chúng ta cần phải nghĩ được biện pháp giải quyết thỏa đáng, nếu không sau này chúng ta sẽ cực kỳ bất lợi.

Phản Thiên lên tiếng:

- Chuyện này nhất thời sợ là không tìm được biện pháp thỏa đáng, chúng ta chỉ có thể tùy theo từng đối phương triển khai một số bước xem ứng phó thế nào đã.

- Một số bước? Thiếu hiệp có kiến nghị gì?

Quy Vô đạo trưởng nhìn Phản Thiên hỏi.

Phản Thiên đáp:

- Chuyện này theo ý ta, chúng ta cần phải tìm cho ra được mục tiêu chủ yếu, sau đó mới căn cứ vào những đặc điểm của từng mục tiêu, dùng những hiểu biết của chúng ta, dùng chiến lược thực hiện từng bước xem từng bước. Lấy ví dụ, nếu cho là Địa Âm Tà Linh, nói về thực lực chúng ta ai cũng không vượt qua hẳn được, người theo dõi hẳn phải có tu vi tinh thâm, hơn nữa còn tinh thông thuật tiềm ẩn, còn cần có khả năng quan sát từ xa, như thế mới có thể an toàn thu được những tư liệu nhất định. Còn những mục tiêu khác, chúng ta cũng tuân thủ những biện pháp tương tự, phải bảo đảm ở trong điều kiện an toàn, cẩn thận theo dõi.

Trần Ngọc Loan nghe hết, liền cất tiếng tán đồng:

- Suy nghĩ này không sai, mọi người còn có biện pháp nào tốt hơn không?

Mọi người không nói, rõ ràng còn chưa nghĩ ra được.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan nói tiếp:

- Nếu đã như thế, chúng ta trước hết hãy kể ra một số mục tiêu, mọi người cùng nhau bàn tính. Đứng đầu, có thể lấy Âm Đế làm mục tiêu số một, Thiên Sát là mục tiêu số hai, số ba là Vu Thần, số bốn là Yêu Hoàng, số năm là Kiếm Vô Trần, số sáu là Ma Thiên tôn chủ. Mọi người thấy thế nào xin hãy nói ra.

Trầm ngâm một lúc, Phần Thiên nói:

- Sáu người mình chủ nhắc đến đứng là những nhân vật trọng yếu nhất trước mắt. Nhưng sáu người này, chúng ta có hiểu biết nhiều ít đây? Thiên Sát thì chưa từng thấy qua, Vu Thần và Yêu Hoàng cũng đều chỉ là nghe danh mà còn chưa thấy được mặt, như vậy chẳng khác nào uống công bàn luận.

Tư Đồ Thần Phong lên tiếng:

- Không quen thuộc hẳn trước tiên chưa cần lý đến bọn họ, ngược lại chúng ta cũng không có khả năng đồng thời ứng phó mấy người, trước hết hãy loại trừ những kẻ đã quen thuộc, bớt đi một người tốt một người.

Trần Ngọc Loan thấy có lý, ánh mắt quét qua mọi người hỏi:

- Mọi người cũng thấy vậy chăng?

866. Chương 868 – Thương Nghị Nhân Tuyển (chọn Lựa Người)

- Về chuyện này, ta có mấy điểm muốn nhắc nhở mọi người. Thứ nhất, về chuyện của Yêu Hoàng Liệt Thiên, liên minh tốt nhất không cần ra tay, đợi đến lúc Lục Vân quay về hãy nói lại. Thứ hai, mục tiêu chủ yếu chính là Địa Âm Thiên Sát, còn về Ma Thiên tôn chủ và Kiếm Vô Trần cũng cần phải đề phòng, nhưng uy hiếp lớn nhất vẫn chính là Âm Đế và Thiên Sát.

- Còn Vu Thần, chúng ta phải đối đãi hẳn thế nào?

Tư Đồ Thần Phong hơi nóng nảy lên tiếng hỏi.

Bách Linh vẽ mặt hơi cổ quái, chậm chậm nói:

- Điều này không nói rõ được, Vu Thần rất tà môn, hẳn là một biến số, bây giờ phát biểu về điều này còn quá sớm.

Trần Ngọc Loan nhìn Bách Linh, tâm lý nghĩ lướt qua liền hiểu rõ ý nàng, vì thế chuyển sang chuyện khác:

- Được rồi, bây giờ chúng ta hãy tạm thời không bàn về Vu Thần và Yêu Hoàng, hãy nói về Ma Thiên tôn chủ và Kiếm Vô Trần trước, hiện tại chúng ta phải đối phó như thế nào đây?

Vừa nghe đến tên Kiếm Vô Trần, Lâm Vân Phong không khỏi mở miệng nói:

- Các vị, về chuyện của Kiếm Vô Trần, ta biết không ít chuyện.

Trương Ngạo Tuyết hơi kinh ngạc hỏi lại:

- Vân Phong, đệ đã gặp qua hắn rồi?

Lâm Vân Phong nói:

- Đệ không những gặp qua hắn, mà còn giao chiến với hắn, đáng tiếc bị hắn trốn thoát được.

- Trốn thoát? Huynh đài nói hắn bị huynh đài đánh cho bỏ chạy?

Quy Vô đạo trưởng thất kinh nhìn Lâm Vân Phong hô lên.

- Đúng, vào ngày hôm qua, thiếu chút nữa ta đã giết được hắn, đáng tiếc hắn lại chạy thoát được.

Lâm Vân Phong hơi có chút buồn bã, nghĩ lại chuyện này trong lòng không được vui vẻ.

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói:

- Vân Phong, đệ hãy kể lại cẩn thận chuyện này một lượt.

Lâm Vân Phong liếc nhìn mọi người, nhỏ giọng nói:

- Chuyện như thế này, hôm qua ... Lúc đó đệ vốn không muốn cứu Diệp Tâm Nghi, nhưng nghĩ đến Kiếm Vô Trần tà ác như thế nào, hãy để Diệp Tâm Nghi khai ra hết, như vậy không những hiệu quả rất tốt, cũng chính là quất vào tai của Thiên Kiếm khách, quất vào mặt của Cửu Thiên Hư Vô giới, giúp cho Lục Vân giải được phần nào tức giận.

Nghe hết những lời của gã rồi, mọi người tại đó không ai không biến hắc sắc mặt, mở miệng bàn luận rộn ràng. Trong đó, Bắc Phong cười nói:

- Làm thật tốt, loại người hèn hạ vô sỉ hãy để chúng phải thân bại danh liệt, để lại tiếng xấu ngàn đời.

Quy Vô đạo trưởng cũng phụ họa:

- Chuyện này làm thật ngon lành, thật sự làm lòng người sáng khoái. Ta nghĩ sau khi Thiên Kiếm khách nghe được, nhất định cup mặt xuống, xem hắc còn mặt nào mà nhìn người thiên hạ. Thiên Kiếm viện của hắc, trước thì có Lý Trường Xuân, sau lại ra Vô Tâm, bây giờ ngay cả Kiếm Vô Trần bản tính đều lộ ra hết, quả thật một nhà không ra gì cả.

Mọi người bật cười lớn, duy chỉ có Trần Ngọc Loan cau mày ưu sầu, điều này khiến cho mọi người mơ hồ.

- Ngọc Loan sao vậy? Bản tính Kiếm Vô Trần lộ hắc ra, vô luận là Chánh hay Tà đều không thể tha cho hắc, muội hắc phải cao hứng mới phải, vì sao lại trở nên ưu sầu vậy?

Tư Đồ Thần Phong nhìn nàng cất tiếng hỏi về quan tâm.

Trần Ngọc Loan lo lắng nói:

- Theo ý của ta, Kiếm Vô Trần âm hiểm tà độc như vậy, với quan hệ thân phận trước đây của hắc còn có chút trói buộc, bây giờ mất đi sự cố kỵ, hắc lại có Hậu Nghệ thần cung trong tay, sợ là đối với thiên hạ cũng không phải là một chuyện tốt lành gì cả.

Vừa nghe thấy, vẻ mặt mọi người liền mất đi nụ cười mà trở thành ưu tư. Lời của Trần Ngọc Loan hệt như một ánh chớp lóe lên chiếu rọi trước mặt mọi người. Về con người Kiếm Vô Trần, mọi người biết rõ ràng, hiểu rõ tường chuyện gì hắc đều dám làm, vì thế không khỏi càng đề phòng nhiều hơn.

Lâm Vân Phong khước miệng hơi nhếch lên, mở miệng nói:

- Mọi người không cần phải quá lo lắng, Kiếm Vô Trần và Dịch viên ta có thâm cừu đại hận, ta sẽ không bỏ qua cho hắc, người này cứ giao cho ta là được rồi.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Lâm thiếu hiệp không cần phải nóng nảy, Kiếm Vô Trần là mối nguy cho thiên hạ, cũng là địch nhân của mọi người chúng ta, chúng ta tự nhiên phải liên kết lại với nhau để loại trừ hắc. Bây giờ, nếu chúng ta đã biết được những hành động xấu xa của hắc, việc cần làm trước tiên chính là tố cáo khuôn mặt thật của hắc, đồng thời đi các nơi tìm kiếm tung tích của hắc và Diệp Tâm Nghi, có tình huống nào lập tức thông báo cho thiên hạ, khiến cho Cửu Thiên Hư Vô giới đi đối phó với hắc.

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Chiêu này của mình chủ chính là khiến chó cắn lợn nhau, có thể nói là rất tốt, ta sẽ sai người đi điều tra.

Nói rồi xoay người đi liền, tâm tình ông tỏ ra vô cùng sung sướng.

Đưa mắt tiễn Quy Vô đạo trưởng rồi, Trần Ngọc Loan nói tiếp:

- Kiếm Vô Trần tạm thời nói đến đó, tiếp theo chúng ta nói về Ma Thiên tôn chủ, mọi người nghĩ về hắc thể nào, chúng ta phải làm thế nào đây?

Phân Thiên lên tiếng:

- Theo thực lực trước mắt của chúng ta, muốn tiêu diệt Ma Thiên tôn chủ thật ra không khó, nhưng muốn tìm ra được hành tung của hắc thì phải tìm cho được một người thích hợp.

Nói đến đây liền đưa mắt nhìn tình hình của mọi người, phát hiện Phật Thánh Đạo Tiên hơi nhắm mắt lại, Lưu Tinh mỉm cười không nói, Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh vẻ mặt bình thường, Dương Thiên thần nhiên không nói.

- Chọn người quả thật rất quan trọng, mọi người thấy ai mới thích hợp nhất đây?

Quét mắt chung quanh, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng hỏi.

Mọi người không đáp, chỉ có Khiếu Thiên mở miệng:

- Chuyện này ta tình nguyện ra sức, minh chủ và các vị thấy thế nào đây?

Trần Ngọc Loan hơi cười diêm nhiên, không nói một lời, ánh mắt tiếp tục dò hỏi mọi người.

Tư Đồ Thần Phong thấy vậy, nhận trách nhiệm:

- Để ta đi làm được rồi.

Trần Ngọc Loan không đáp, vẫn mỉm cười như cũ, điều này khiến không ít người cảm thấy nghi hoặc.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng đang suy đoán điều Trần Ngọc Loan nghĩ trong lòng, duy chỉ có Bách Linh đưa mắt nhìn Bắc Phong, vẻ mặt mờ hiện nét cười kỳ dị đặc biệt.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Bách Linh, Bắc Phong nhìn về nàng, thấy vẻ mặt nàng hơi cười, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhưng hần lập tức tỉnh ngộ liền.

Bật cười ha hả, Bắc Phong cũng không chút giữ ý, lớn tiếng nói:

- Muốn đối phó với Ma Thiên tôn chủ cũng không phải là chuyện vui gì cả. Chuyện này hay là giao cho ta, ngược lại ta và hần cũng đã quen biết nhiều rồi.

Trần Ngọc Loan nghe vậy cười nói:

- Nếu như Bắc đại hiệp tình nguyện ra mặt, thế thì chuyện này đã được rồi. Để cho an toàn, hãy để Khiếu Thiên đi cùng với đại hiệp, chiếu cố lẫn cho nhau, đại hiệp thấy thế có tốt hơn không?

Bắc Phong đáp:

- Ta không ý kiến, cô nói là được rồi.

Trần Ngọc Loan nói:

- Thế là tốt, để sớm có thể loại trừ Ma Thiên tôn chủ, bây giờ hai vị vui lòng lao lực đi sớm một chuyến.

Bắc Phong hơi lặng đi, dường như không ngờ vừa đến lại phải đi ngay, nhất thời còn có chút kinh ngạc. Khiếu Thiên lại nhẹ giọng nói:

- Minh chủ yên tâm, đợi tin tức tốt lành của chúng ta là được rồi.

Nói rồi lắc mình xuất hiện bên cạnh Bắc Phong, đợi chờ phản ứng của hần.

Giật mình tỉnh lại, Bắc Phong cười thèn thẹn:

- Không vấn đề, có ta ra tay, không có chuyện gì giải quyết không được.

Dương Thiên trừng hần một cái, không chút tốt lành lên tiếng:

- Phải biết giữ mặt, ngươi cứ chậm chậm múa môi, đợi một lúc trời tối đen rồi.

Bắc Phong hừ một tiếng, quát lên:

- Xem không vừa lòng chẳng? Để ngày nào đó chúng ta so tài với nhau một lượt, xem ai lợi hại hơn ai.

Dương thiên hừ giọng nói:

- Khó trách ngươi là điên cuồng, có thời gian ta cũng không ngủ quên được chưa?

Bắc Phong muốn nổi giận, Khiếu Thiên nắm lấy tay hần an ủi:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Lời vừa dứt, bên ngoài hai người liền lóe lên ánh bạc, chớp mắt đã biến mất.

Đợi hai người rời đi rồi, Trần Ngọc Loan nói:

- Bàn luận cả nửa ngày, mọi người cũng mệt cả rồi, trước tiên hãy đi nghỉ ngơi đã. Đợi có tin tức, ta lại thông báo cho mọi người.

Mọi người nghe vậy đứng lên rời đi, chỉ trong chốc lát chỉ còn lại Trần Ngọc Loan và Bách Linh.

Đi đến bên cạnh Bách Linh, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Bách Linh tỷ, tỷ biết muội có chuyện gì tìm tỷ chẳng?

Bách Linh cười nói:

- Muội nói đi?

Trần Ngọc Loan cười yêu kiều nói:

- Có chuyện gì đều không giấu được tỷ tỷ, tỷ thật sự quá lợi hại.

Bách Linh cười mắng:

- Không cần phải cố nói cho dễ nghe, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

Trần Ngọc Loan mất đi nụ cười, nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ, muội thật ra đang suy xét một vấn đề, có cần thiết phải phái người tìm Thiên Mục Phong về không. Ngày đó hắn vô tình làm sai, đã thề phải tìm Ngạo Tuyết tỷ tỷ trở về để bổ túc lại sai lầm của bản thân. Bây giờ Ngạo Tuyết tỷ tỷ cũng đã quay về, tỷ thấy ...

Bách Linh mất đi nụ cười, trầm ngâm nói:

- Ý của muội tỷ hiểu rõ, nhưng muội căn bản không cần phải phái người tìm kiếm hắn, chỉ cần đem tin tức Ngạo Tuyết đang ở nơi đây truyền ra bên ngoài là được rồi.

Trần Ngọc Loan đáp lời:

- Tỷ tỷ thật là thông minh hơn muội rất nhiều.

Bách Linh trừng nàng một cái, quát lên:

- Muội bớt theo tỷ bày trò đi, muội lợi dụng tỷ không biết, cố ý lừa tỷ nói ra, sau đó mới tung hô lên.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt hàm oan nói:

- Tỷ tỷ, oan uổng cho muội, muội sao như thế.

Bách Linh bị nàng lừa vào tròng, không khỏi rửa:

- Muội là một con quỷ tinh quái, với tỷ còn mặt dày mày dạn, quả thật không có biện pháp đối phó với muội. Nói đi, còn có chuyện gì muốn hỏi đây.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt hơi biến đi, e thẹn nói:

- Tỷ tỷ có phải học được thuật “Tha Tâm Thông” của nhà Phật rồi chẳng, sao chuyện gì cũng đều biết cả vậy?

Bách Linh đáp:

- Nếu tỷ biết thuật “Tha Tâm Thông”, hắn đã không cần phải hỏi muội rồi.

Trần Ngọc Loan cười xấu hổ, sau đó trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ nói cho muội biết, hôm nay muội nhắc đến sáu người mục tiêu, thật ra có được mấy người Trừ Ma liên minh chúng ta có khả năng thu thập được?

Bách Linh cau mày nói:

- Vì sao hỏi chuyện này?

Trần Ngọc Loan nói:

- Không có gì, muội chỉ đang muốn biết, ngoại trừ Lục đại ca không nói đến, chúng ta có nhiều ít đất dụng võ.

Bách Linh trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói:

- Ngọc Loan, nói thật lòng, Lục Vân chính là kẻ nghịch thiên, Thái Âm Tế Nhật cũng chính là vì huynh ấy mà xuất hiện, vì thế mọi chuyện đều có quan hệ đến huynh ấy. Nhưng người tiếp cận với huynh ấy lại chia ra làm hai loại, một loại là thiện duyên, một loại là nghiệt duyên. Định mệnh sống chết là giữa thiện và ác.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Chuyện này muội biết, nhưng muội muốn hiểu rõ, chúng ta có cớ gì hiển thế nào đối với thiên hạ đây?

Bách Linh nghĩ một lát, trầm ngâm nói:

- Đã có mặt thì tất nhiên phải có cớ gì. Một đời Lục Vân có thể khiến cho nhiều chuyện phải thay đổi, nhưng những chuyện muốn thay đổi cần có người làm. Chúng ta thuộc về những người làm, nhưng Lục Vân lại thường xuất hiện ngẫu nhiên. Nói như thế muội đã hiểu rõ được chưa?

Trần Ngọc Loan suy tư một lát, nhỏ giọng nói:

- Hiểu được một chút, còn có một ít chưa hiểu rõ. Tỷ tỷ, tỷ cho muội biết, Lục đại ca lúc nào sẽ quay lại đây?

Bách Linh nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Huynh ấy sẽ quay về nhanh thôi, có khi đang ở trước mặt chúng ta lại ở trong một loại cục diện khác.

Trần Ngọc Loan không hiểu hỏi lại:

- Chuyện này lẽ nào vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại, cứ mãi không kết thúc?

Bách Linh lắc đầu thở dài, vẻ mặt cổ quái nói:

- Sau này muội sẽ biết được, bây giờ tỷ cũng nói không ra được. Đi thôi, có thời gian thì cứ bồi tiếp Tư Đồ Thần Phong của muội, không cần cứ để hấn qua một bên vậy.

Thấy nàng không muốn nói nhiều, Trần Ngọc Loan cũng không tiện hỏi lại, vừa theo nàng đi ra ngoài, vừa nói:

- Lục đại ca, huynh thật ra ở nơi đâu? Huynh có biết được có người đang nhớ đến huynh, cũng không muốn đi ăn nhanh chóng một chút rồi ...

Bách Linh nghe vậy đỏ mặt, rửa:

- Hay cho nha đầu muội, không ngờ dám cười tỷ, xem tỷ có thể làm gì muội ...

- A ... Lục đại ca cứu mạng, Bách Linh tỷ tỷ phát rồ rồi...

Lắc mình né tránh, Trần Ngọc Loan cười yêu kiều bỏ chạy, khiến cho Bách Linh rửa không ngừng, một mực đuổi theo.

867. Chương 869 – Kịch Liệt Tranh Biện (tranh Luận Kịch Liệt)

Nơi đây yên tĩnh ưu nhã, núi sông hòa hợp, ở giữa sơn cốc hẹp có một đầm nước, trong đó nhô cao một khối đá lớn khoảng vài trượng, hình dạng hết như một thanh đao cong, nghiêng ngã giữa hồ nước. Thân thể Lục Vân lóe lên liền hạ xuống trên tảng đá, ngồi xếp bằng tĩnh tâm trị thương.

Trận chiến vừa rồi với Thiên Sát đã khiến Lục Vân bị trọng thương. Tuy chàng có tầng Bất Diệt bảo hộ thân, nhưng tiêu hao chân nguyên so với lúc giao chiến với Vân giới Thiên Tôn còn nhiều hơn. Vì thế, Lục Vân không quan tâm đến chuyện khác, lập tức nắm lấy thời gian trị thương. May là nơi này yên tĩnh, không có chút nguy hiểm nào cả.

Thật lâu sau, thương thế của Lục Vân đã tốt hơn nhiều, liền mở mắt đứng lên nhìn khắp bốn phía, chân nguyên trong cơ thể vẫn vận chuyển cao tốc như cũ để tự động trị thương.

Lục Vân đưa mắt nhìn xuống dưới chân, phát hiện nước đầm đen ngòm như mực, hệt như nước độc. Hơi kinh ngạc, Lục Vân múa tay hút lên một cột nước, liền phát hiện nước đầm này nồng đậm, trầm trọng hơn nước bình thường, cảm giác có điểm giống như thủy ngân, nhưng màu sắc lại khác hẳn.

Buông tay, Lục Vân tự nói: “Thật kỳ quái, tính chất của nước đầm này quái dị, thật ra là điều gì đây?”

Suy nghĩ rất lâu, Lục Vân liền phi thân hạ xuống cách mặt nước khoảng ba thước, dò xét tình huống ở vùng lân cận. Rất nhanh, Lục Vân phát hiện một chỗ khác thường. Hình bóng của chàng khi phản chiếu lên mặt nước đầm, không ngờ liền lộ ra một bộ hài cốt trắng, trên trán có một đóa hoa sen cánh hồng nhị đen, cứ hơi hơi lung lay mãi.

Ngoài ra, trước ngực có một tấm ngọc bội, chính là Càn Khôn Ngọc Bích, trên đầu xương sọ có một đao một kiếm, đó chính là Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm. Như vậy, trong nước đầm không thứ gì ẩn giấu không bị lộ ra, khiến cho Lục Vân vô cùng kinh ngạc.

Dời người về bên bờ đầm, Lục Vân chăm chú nhìn nước đầm, trong não phát ra một luồng sóng thăm dò, tiến hành quan sát phân tích cẩn thận đối với mặt nước cũng như tình hình bên dưới mặt nước. Rất nhanh, Lục Vân đã hiểu được, nước đầm này có tính bài xích rất mạnh, hệt như một kết giới ngăn cách sóng thăm dò xâm nhập.

Nắm vững được điều này, Lục Vân nhanh chóng chuyển đổi tần suất sóng thăm dò, rất nhanh tìm được điểm đột phá, ý thức vượt qua được mặt nước đầm, tiến thẳng xuống bên dưới.

Thông qua dò xét, Lục Vân phát hiện, nước đầm này ẩn chứa một loại khí u oán quỷ dị, dường như trong nước đã bị người giam vào một lượng lớn oan hồn, khi mật độ vượt quá một trình độ nhất định, nước vốn trong xanh liền biến thành đen ngòm như mực, hình thành một loại vật chất mới, có đặc tính bài trừ những ngoại vật xâm nhập vào.

Đối với điều này, Lục Vân phát hiện có phần không giải thích được, cuối cùng đây là nơi nào, vì sao có một đầm nước dạng như vậy, nó sinh ra như thế nào, thông đến nơi đâu?

Trong lúc suy tư, thân thể Lục Vân đột nhiên run lên, sóng dò xét khi hạ xuống đến một cự ly nhất định, đột nhiên bị một sức mạnh đáng sợ thôn tính mất.

Đồng thời còn có một âm thanh rõ ràng truyền vào trong não của Lục Vân.

- Đất của Cửu U, người sống thoái lui né tránh, nếu như không làm như thế, tai họa sẽ giáng xuống!

Bỏ đi sự kinh ngạc, Lục Vân cau mày nói:

- Đất của Cửu U, lẽ nào nơi đây chính là cửa vào không được của Cửu U Minh giới?

Giữa thanh âm tự nói, toàn thân Lục Vân hào quang rực lên, một luồng ngạo khí vút lên tận trời phân bố tứ bề, khiến cho không gian phụ cận như ngưng đọng, ngay cả chim bay giữa không trung cũng bị cố định trong đó.

Bật cười một tiếng ngạo nghễ, hai tay Lục Vân đan chéo, lòng bàn tay phát ra hai luồng hào quang một đỏ một xanh, khiến nó hình thành một cột gió xoay tròn nhanh chóng, vừa hay xuất hiện ngay tại giữa đầm nước. Cứ như thế, nước đầm bị cột gió ảnh hưởng, lập tức bay hết lên không trung.

Nhưng vừa mới bay lên không quá mười trượng, cả cột gió đột nhiên biến mất, một hình bóng từ trên mặt nước mờ hiện lên. Nhìn thấy người này, Lục Vân có hơi kinh ngạc, nhẹ hô lên:

- Té ra là người, không ngờ được chúng ta lại gặp nhau ở nơi đây.

- Đúng thế, người ta xứ khác ít gặp nhau, chỉ cần có duyên tự nhiên sẽ gặp mặt.

Bật cười điềm nhiên, người đó vuốt nước trên mặt, khuôn mặt lộ ra một vẻ yêu kiều nhu mì không nói được.

Đây là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp, trang phục kiểu dân tộc, kết hợp với một khuôn mặt hài hòa mê hoặc người ta, toàn thân lộ ra vẻ mê hoặc vô cùng, khiến người ta bị một loại dụ dỗ trí mệnh.

Người nữ này vẻ mặt tươi cười, hai mắt như hai hạt minh châu, câu hồn đoạt phách, tay trái cầm một đóa hoa màu đen kỳ lạ có đài hết hoa mẫu đơn, nhụy hoa màu đỏ hồng, yêu kiều mê đắm lòng người.

Bỏ đi sự kinh ngạc, Lục Vân liếc nhìn đóa hoa kỳ lạ trong tay của cô ta, lạnh nhạt nói:

- Lần trước gặp mặt, trong tay người không có vật này.

Người nữ đó cười đáp:

- Lần trước gặp mặt, bên cạnh ta có người bảo hộ.

Lục Vân hừ giọng nói:

- Nói như thế, vật này không thành vấn đề rồi.

Người nữ cười yêu kiều nói:

- Người phát hiện chẳng, có cần thử hay không vậy?

Lục Vân ánh mắt hơi lạnh lại, thản nhiên nói:

- Chuyện đó là sớm muộn thôi, bây giờ không cần phải nói đến trước. Lần chia tay trước, người nói qua gặp lại sẽ là kẻ đối đầu định mệnh, như vậy người hẳn biểu hiện rõ ràng thân phận của mình rồi.

Người nữ đó cười nhẹ nói:

- Có một số chuyện không biết lại tốt hơn là biết. Bây giờ người không biết ta là ai, liền có thể bình tĩnh nói chuyện với ta. Một khi người biết được rồi, lúc đó lập trường hai bên bất đồng, tất nhiên phát sinh va chạm, như vậy thế nào cũng không bảo toàn được quan hệ, đối với mọi người đều có chỗ không tốt.

Lục Vân bất mãn nói:

- Chuyện này chỉ tốt với người, còn với ta lại là xấu vô cùng.

Người nữ đó cười nói:

- Trong lòng người không được vui vẻ thoải mái, có cảm giác bị dẫn dụ, vì thế cho là mình ở thế thấp hơn, muốn biết được thân phận của ta để thoát khỏi loại cục diện này. Lời ta nói có sai không?

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Người nói rất đúng, ta đúng là có suy nghĩ như vậy, vì thế người tốt nhất là sớm nói ra điểm đó.

Người nữ đó mất đi nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Lục Vân, thật ra người có thể không dùng phương pháp trực tiếp này, đổi thành phương thức tấn công từ biên, ta tin tưởng người cũng sẽ có thu hoạch như vậy.

- Phải vậy chẳng, thế ta sẽ thay đổi phương thức khác rồi.

Nhìn người nữ đó, Lục Vân nói:

- Nơi này chính là đường vào của Cửu U Minh giới, người từ đó đi ra, tin chắc người sẽ có quan hệ với Cửu U.

Người nữ đó cười đáp:

- Tự nhiên có quan hệ, sức mạnh của ta vốn từ nơi này.

Ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, chàng trầm giọng nói:

- Hệ Cửu U thần kỳ quỷ bí, nghe nói có nhiều bí thuật người ta không biết, thế gian cũng lưu truyền khá nhiều những phái phát sinh có liên quan, người xuất từ tông phái nào đây?

Người nữ đó cười đáp:

- Trong ngàn vạn bí thuật, ta là tôn chủ, người nói ta xuất ra từ chính tông phái không?

Lục Vân vẽ mặt kinh ngạc, cất tiếng hỏi:

- Người nói người là phái chính, lời này có thật không?

Người nữ phản bác lại:

- Nếu như không tin, hà tất phải hỏi ta.

Lục Vân vẽ mặt trầm ngâm, ánh mắt chăm chú nhìn người nữ đó, một lúc sau mới mở lời:

- Nghe nói trên thế gian thiện nghệ nhất về những kỳ thuật của Cửu U chính là tộc Hắc Vu ở Nam Cương, suy đoán từ trang phục và tình huống gặp mặt lần trước, người quả thật đến từ Nam Cương, nhưng người thật ra là ai, vì sao chưa từng nghe qua dạng nhân vật như người?

Người nữ cười nhẹ nói:

- Lục Vân, người rất thông minh, nhưng người thật ra không quen thuộc Nam Cương. Nếu như người đã đến Nam Cương, tự nhiên có thể suy đoán ra thân phận của ta.

Lục Vân không thèm để ý nói:

- Người tự tin như vậy?

Người nữ tự phụ đáp:

- Đương nhiên.

Lục Vân trầm ngâm, ánh mắt cứ nhìn người nữ đó, một lúc lâu sau, vẽ mặt Lục Vân mơ hồ hiện lên nét chấn động kinh ngạc, dường như suy đoán của bản thân mình mà cảm thấy khó chấp nhận được.

Người nữ đó biến mất nụ cười, lạnh giọng nói:

- Lục Vân, người đã đoán ra thân phận của ta rồi.

Lục Vân thản nhiên lên tiếng:

- Ta nghĩ hẳn phải tính như vậy, nhưng trang phục này của người đã làm ta hiểu nhầm rất lâu.

Người nữ hừ nhẹ giọng nói:

- Đây là biểu hiện tốt đẹp đối với người, thay bằng dung mạo khác không phải để nói chuyện tốt lành.

Lục Vân lạnh nhạt đối đáp:

- Không đổi sang dung mạo khác, người vẫn bất đồng lập trường với ta.

Người nữ trừng Lục Vân một cái, sau đó vẽ mặt tươi cười hiện ra lại, tà mị nói:

- Biết được thân phận của ta rồi, người không muốn nói sang chuyện khác chẳng?

Lục Vân né tránh ánh mắt của cô ta, nhìn tảng đá lớn trong đầm nước, lạnh lùng nói:

- Tiến vào trung thổ, người muốn tranh hùng thất giới hay chỉ là thăm lại nơi xưa?

Người nữ điềm nhiên cười đáp:

- Ngoại trừ những chuyện đó, ta còn muốn báo thù.

Lục Vân cau mày, hỏi dồn:

- Báo thù? Đây hẳn đã nhiều năm trước, người một lòng nhắc nhở không quên lại chính là báo thù?

Người nữ cười trả lời:

- Đất Cửu U là nơi oán hận tụ lại, trong lòng ta sao có thể thiếu đi cừu hận?

Lục Vân hừ nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác:

- Báo thù là chuyện của người, nhưng ta hy vọng người không nghĩ đến việc chọc giận đến những người bên cạnh ta. Lần trước Lý Trường Xuân đã ra tay đả thương môn hạ Dịch viên của ta, chuyện này ta còn chưa tìm hấn thanh toán. Bây giờ nếu người của người lại dám gây bất lợi cho người của ta, thế thì đừng trách ta tiêu diệt Vu tộc của người.

Người nữ giương mắt lên, quát:

- Lục Vân, người uy hiếp ta chẳng? Người thật sự nắm được phần hơn đối với ta chẳng?

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Thử một lần liền biết ngay thôi.

Người nữ hơi giận, nhưng sau đó liền bỏ đi cơn giận, cười lạnh nói:

- Người đang tự tìm cho mình một lý do động thủ, quả không hổ là Lục Vân.

Trong lòng chán động nhưng ngoài mặt vô tình, Lục Vân nói:

- Thế nào, người sợ rồi chẳng?

Người nữ nghe vậy bật cười lớn:

- Sợ? Ta sợ người, quả thật là nực cười.

Lục Vân hơi có chút giận dữ, người nữ này cuồng vọng như vậy, không hề để ý đến mình chút nào.

- Nếu như không sợ, thế thì ra tay thử xem, coi thử người có bản lĩnh thế nào mà cuồng ngạo như vậy.

Người nữ vẻ cười mất đi, ánh mắt tà mị nhìn Lục Vân, hừ nhẹ nói:

- Lục Vân, người còn chưa cần thử được. Nói về tu vi người đúng là rất mạnh, nhưng giao chiến với ta, tu vi của người không làm được gì, bởi vì người có một nhược điểm trí mạng lại do ta khống chế được.

Lục Vân lạnh giọng nói:

- Phải vậy chẳng, người dùng kiểu nói như vậy ta sẽ tin người chẳng?

Người nữ cười âm hiểm nói:

- Không thử qua người tự nhiên sẽ không tin, nhưng thử qua thì quá trễ rồi. Sức mạnh của ta đến từ Cửu U, dồn oán, hận, cừu, sát mấy loại khí lợi hại mà thành, chính là thứ quỷ dị, tà ác, âm độc, tàn bạo nhất trong thế gian.

Lục Vân hừ giọng nói:

- Thế thì thế nào?

Người nữ cười quỷ quyệt nói:

- Một địch nhân như vậy, người nói xem hấn có biết nhược điểm trên người người hay không vậy?

Lục Vân trong lòng hơi sững sờ, nhìn vẻ mặt cười quỷ quyệt của người nữ, mơ hồ cảm giác không ổn.

- Mỗi một cá nhân đều có nhược điểm, người do tính toán biết được thì thế nào đây?

Người nữ cười ha hả nói:

- Nhược điểm mỗi người đều có, nhưng nhược điểm trí mạng không phải ai cũng đều có. Với thực lực của ta và người, nếu ta không biết được nhược điểm trí mạng của người, khi đã giao chiến, kết quả sẽ như thế nào đây?

868. Chương 870 – Nhất Chiêu Bại Bắc (một Chiêu Thất Bại)

- Trên người ta có nhược điểm thể nào, trong lòng ta biết rõ. Người nói người biết được, sợ rằng đây chỉ là một loại chiến thuật tâm lý, cố tình lừa ta.

Thấy chàng không tin, người nữ đó hừ giọng nói:

- Lục Vân, người đừng quên thân phận của ta. Hễ là lời nguyên do bởi oán khí, lệ khí, âm khí, sát khí tạo nên, không có dạng nào vượt qua được mắt ta. Trên người người tà khí tụ trên đỉnh, trong cơ thể có một luồng khí u oán rất mạnh, chính là ‘Vong Linh trở chú’ thể gian hiểm thấy, nó có thể khiến người trở thành điên cuồng hóa ma, chìm vào cảnh vạn kiếp không trở dậy được. Tuy người có thần vật, liên tục khắc chế luồng lệ khí này, nhưng một khi bị kích dẫn hẳn sẽ không cách nào thu thập được. Đến lúc đó thần trí người đại loạn, bị sự tà ác xâm chiếm hết, người nghĩ còn có thể chống lại được ta chăng.

Lục Vân nghe vậy vẻ mặt biến hẳn, trầm giọng nói:

- Không hổ là người kế thừa của Cửu U, quả nhiên nhân quang độc đáo. Nhưng cho dù người biết được điểm này, cũng không nhất định có thể tìm được cơ hội lợi dụng.

Người nữ cười lạnh đáp:

- Ít ra điểm này cũng là điểm yếu trí mạng của người, lời nguyên đó sẽ kèm chế người cả đời. Hơn nữa, ta nắm được sức mạnh Cửu U, có thể tùy lúc kêu gọi lời nguyên trong cơ thể người, khiến người chìm vào cảnh vạn kiếp không trở dậy được.

Lục Vân vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người đã nhắc nhở ta như vậy chỉ càng tăng nhanh tốc độ đến cái chết của người rồi.

Nhìn thấy sát cơ hiện lên vẻ mặt của Lục Vân, người nữ điềm nhiên cười lên tiếng:

- Trên cả thể gian này, người duy nhất có thể giải trừ được Vong Linh trở chú trong người người ngoại trừ người làm chỉ còn mình ta, không còn ai khác, người muốn ra tay tốt nhất phải suy nghĩ cho cẩn k. Trước mắt, lời nguyên của người hẳn đã bị người áp chế được, nhưng người có thể áp chế nó cả đời cả kiếp chăng? Sớm muộn có một ngày, lời nguyên trong người người sẽ phát tác. Đến lúc đó, người dĩ nhiên áp chế không được, thể gian này sẽ nhanh chóng xuất hiện một ác ma âm hiểm tàn bạo, những người ở bên cạnh người cuối cùng đều bị người ra tay hủy diệt. Cứ nghĩ đi, tình cảnh đó trở nên như thế nào? Tự mình hủy diệt những người mình thân ái nhất, cảm giác nhất định rất phức tạp, ảo não, hối hận, đau đến không muốn sống nữa?

- Câm miệng!

Giận dữ trừng mắt người nữ, Lục Vân tàn bạo nói:

- Chớ vội đắc ý, người tuyệt đối không thấy được ngày đó xuất hiện.

Người nữ cười tà đạo nói:

- Ta thấy hay không cũng không quan hệ, quan trọng nhất là khi người đến lúc cuối cùng, tự mình ra tay giết chết người nữ yêu thương nhất. Lúc đó người sẽ không hối hận chứ?

Lục Vân giọng hận thù nói:

- Không có khả năng đó! Sớm muộn cũng có ngày ta sẽ giải trừ được Vong Linh trở chú, lấy lại tự do bản thân.

Người nữ cười cười, không tin đáp trả:

- Phải vậy chăng? Đó là người nói với ta, theo suy nghĩ trong lòng người, phải làm sao mới có thể giải trừ được Vong Linh trở chú đây?

Lục Vân không nói, suy tư chìm vào trầm ngâm, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Muốn giải trừ được lời nguyên này, hẳn có hai loại phương pháp, thứ nhất là như người đã biết, mà người không biết đây là phương pháp tà ác. Thứ hai, dùng khí cực thần cực thánh để luyện hóa oán khí và lệ khí trong cơ thể.

Người nữ cười trào lộng lên tiếng:

- Khí thần thánh? Với tu vi hiện tại của ngươi, cùng với pháp quyết ngươi tu luyện được, lại thêm những kỳ ngộ của ngươi, lẽ nào ngươi không biết được điều đó căn bản không thể làm được.

Lục Vân thần nhiên nói:

- Thân thể ta khác với người thường, tự bản thân tự nhiên không cách nào làm được. Chỉ cần tìm được phương pháp chính xác, dùng ngoại lực hỗ trợ hẳn sẽ có cơ hội.

Người nữ hừ giọng nói:

- Ngoại lực hỗ trợ? Ngươi ở Vân Chi Pháp giới bị sức mạnh thần thánh đánh trúng cũng chưa từng tiêu trừ được lệ khí trong cơ thể ngươi, ngươi cho là còn có ai nắm được sức mạnh thần thánh lại có thể đạt đến cảnh giới như vậy nữa?

Lục Vân nghe vậy kinh hãi cất giọng chất vấn:

- Ngươi làm sao biết được chuyện của ta ở Vân Chi Pháp giới?

Người nữ cười đáp:

- Sức mạnh của ta đến từ trời đất, thế gian có chuyện gì mà ta lại không biết được đây?

Lục Vân không phục đáp trả:

- Người tinh thông tính toán, một đời đều không tính ra được mệnh vận của bản thân. Ngươi cho dù biết được chuyện của người khác, lại không biết được kết cục của bản thân thể cũng chỉ là uống phí mà thôi.

Bật cười yêu kiều, người nữ đó không chút để ý, ánh mắt quét khắp bốn phương, mỉm cười nói:

- Lục Vân, nói cả nửa ngày rồi, mọi người cũng đều đã quen thuộc rồi, ngươi xem có cần thiết theo ta đi Cửu U Minh giới một chuyến, xem những điều thần bí ở nơi đó chẳng?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Cửu U Minh giới, nơi chốn âm hiểm, cứ để ngươi từ từ thưởng thức, ta không hề có hứng thú.

Người nữ nghe vậy bật cười lớn, cười có phần mơ hồ, khiến Lục Vân nghe được trong lòng bốc giận.

- Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười đâu.

- Không có gì, ta chỉ đột nhiên phát hiện ra, Lục Vân vốn không sợ trời đất nhưng không ngờ cũng có chút úy kỵ với ta, điều này lẽ nào không đáng để cao hứng chăng?

Về mặt tà dị, người nữ nhìn Lục Vân khiêu khích.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Vân đáp trả:

- Cách khích tướng của ngươi được che dấu rất cẩn thận, nhưng ngươi có thấy ta đã biết được nguồn gốc của ngươi mà ta lại ngu xuẩn lầm mưu ngươi chăng? Cửu U Minh giới chính là nguồn gốc sức mạnh của ngươi, ta theo ngươi đi vào đó chẳng phải là chui đầu vào rọ chăng.

Người nữ mất đi nụ cười, cất tiếng:

- Lục Vân thật lạnh lùng bình tĩnh, quả thật không dễ hí lộ. Nhưng hôm nay đã gặp mặt, lẽ nào ngươi lại không muốn biết thêm một số chuyện của ta chăng?

Lục Vân lạnh nhạt đáp:

- Chuyện cần biết, ngươi đều đã tự mình nói ra rồi, ngươi nghĩ còn có chuyện trọng yếu nào nữa?

Người nữ cười thần bí nói:

- Vừa rồi chỉ là một phần mà thôi, còn liên quan đến chuyện của Địa Âm Thiên Sát, Vân Chi Pháp giới, lẽ nào người lại không có hứng thú.

Lục Vân có phần không nhìn thấu được người nữ trước mắt, đoán không ra trên người cô ta thật ra còn có ẩn chứa bí mật nhiều ít. Hai lần gặp nhau, Lục Vân đều có cảm giác bị cô ta áp chế, trong lòng vô cùng tức giận.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Lục Vân tỉnh lại, cả người chớp mắt trở thành lạnh lùng đầy lý trí, vẻ mặt lạnh băng nói:

- Những chuyện có liên quan đến ta, trong lòng ta hiểu rõ, những chuyện không liên quan ta cũng không muốn nghe nhiều. Hôm nay đã gặp nhau, lập trường khác biệt, nói nhiều cũng chỉ vô dụng, hay là hãy cho ta thấy, người được cho là bá chủ Nam Cương thật ra bằng vào gì để liệt ngang bằng với Yêu Hoàng Liệt Thiên.

Thấy ánh mắt vô tình của Lục Vân, người nữ hừ lạnh nói:

- Không hổ là kẻ nghịch thiên, tâm trí quả nhiên kiên định. Nhưng thời cơ giao đấu còn chưa đến, ta chỉ muốn tiếp người một chiêu để thỏa tâm nguyện của người. Nếu người thắng được chiêu này, ta liền cho người biết một việc quan hệ đến vận mệnh đại sự của người sau này. Nếu như ngang bằng hoặc người thua, muốn biết được những tin tức đó có thể phải trả một giá đắt mới được.

Lục Vân bật cười lạnh đáp:

- Một chiêu phân định thắng thua. Hay, thế cũng đơn giản đi phần nào, xuất chiêu đi.

Người nữ cười nho nhỏ, tư thế ưu nhã bay lên giữa không trung, tay trái múa lên tùy ý, đóa hoa kỳ lạ trong tay tự động dài ra, nhanh chóng hóa thành một đóa mẫu đơn đen to lớn, nhụy hoa đỏ hồng bắn ra vài trăm lần sáng, ngưng tụ thành một cột sáng đỏ máu xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Vân.

Một chiêu này không chút kỳ quái, xem ra bình bình thường thường, lẽ nào người nữ này đã tính toán dùng một chiêu này tranh hơn thua với Lục Vân?

Ánh mắt Lục Vân nghi hoặc. Chàng phát hiện có chút nghi binh, vì thế tuyệt đối không một chút khinh thường, ngược lại thần sắc nghiêm túc, ngay khi cột sáng đến gần, thân thể liền xoay tròn một vòng trên mặt đất, toàn thân bộc phát uy thế rung trời hóa thành một cột sáng bảy màu đón lấy một chiêu của người nữ nhân đó.

Hai bên giao tranh, sức mạnh hội tụ. Chớp mắt trên không trung Lục Vân đã hình thành một quả cầu ánh sáng, hơn nữa còn bành trướng nhanh chóng, lập tức bao quanh hai người vào trong quả cầu ánh sáng.

Trong lòng Lục Vân thất kinh, một chiêu trông có vẻ tầm thường của người nữ đó, nhưng khi sức mạnh của mình xông vào, không ngờ lại phát sinh chuyển biến, liền nuốt lấy quá nửa sức công kích mình phát ra, hơn nữa còn nhanh chóng chuyển thành sức mạnh của cô ta, quay lại tấn công chính mình.

Loại thể công quỷ dị này, Lục Vân mới lần đầu gặp phải, trong lòng không khỏi phân vân, một chút sơ hở lập tức hiện ra, bị người nữ đó tận dụng, lập tức áp chế khí thế của Lục Vân, ép cho chàng phải toàn lực phòng ngự.

Lúc này, quả cầu sáng bành trướng đã vượt quá cực hạn, sức mạnh to lớn bên trong không nơi phát tiết, cuối cùng phát nổ, lập tức hất bắn hai người đang giao chiến.

Người nữ đó ngạo nghễ giữa không gian cười nhẹ nói:

- Lục Vân, chiêu này người thua rồi, trong lòng có chút giận dữ bất bình phải không?

Hừ lạnh một tiếng, Lục Vân trả lời:

- Người thắng cũng không đủ quang minh.

Về mặt người nữ không chút tình cảm, cười tà dị nói:

- Từ nay về sau còn cơ hội, người hà tất phải nóng nảy. Bây giờ người đi hay tính theo ta đi Cửu U Minh giới một chuyến?

Lục Vân liếc nhìn nước đầm đen ngòm, lạnh lùng đáp:

- Sau này còn có cơ hội ta sẽ tự đi, hôm nay xin thứ lỗi không thể bồi tiếp được.

Người nữ dường như đã sớm biết được kết quả này, vẻ mặt không chút để ý, điềm nhiên nói:

- Thế ta cũng không đưa tiễn xa được. Lên đường mạnh giỏi, lần gặp tới sẽ tiếp tục chuyện ngày hôm nay còn chưa dứt.

Lục Vân hừ giận một tiếng, xoay mình vừa bay thẳng lên, vừa nói:

- Vu Thần, người tốt nhất là kềm chế thuộc hạ của mình, để tránh đến lúc sau này phải hối hận.

Té ra, người nữ này không ngờ chính là hóa thân của Vu Thần, khó trách Lục Vân không chiếm được chút tiện nghi nào trong tay hắn. Theo truyền thuyết Vu Thần là nam nữ cùng một thể xác, có cả nam và nữ, nhưng Lục Vân hai lần gặp đều là người nữ, thế nên khó trách chàng mãi chưa từng đoán ra được lai lịch của đối phương.

- Không cần phải nhọc tâm lo lắng, bổn thần tự có an bài.

Còn đang nói, khuôn mặt xinh đẹp của người nữ mờ dần, giây lát liền khôi phục lại khuôn mặt người nam xấu xí, quả nhiên chính là Vu Thần.

Giữa không trung, Lục Vân dĩ nhiên đã biến mất không nhìn thấy tung tích, khuôn mặt xấu xí của Vu Thần lộ ra nụ cười tà dị, tự nói với mình: “Nghịch thiên tử, đường đi của ngươi còn dài. Có thể đi đến cuối cùng không, bây giờ còn chưa nói rõ được. Lần tới gặp mặt, ta tin tưởng có thể nhìn thấu được vận mệnh của ngươi, đến lúc đó lại đối phó với ngươi cũng chưa muộn.

Ánh sáng âm u lóe lên, hình bóng biến mất, cốc hẹp lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh.

Trên đường bươn chải, Bổn Nhất mang theo Thiên Mục Phong nhanh chóng bỏ đi. Trong lúc bỏ chạy thảnh thơi nhìn lại, thấy Lý Trường Xuân không hề đuổi theo, Bổn Nhất mới từ từ lấy hơi lại.

Cúi đầu, Bổn Nhất lo lắng nói:

- Thiên Mục Phong, bây giờ ngươi thế nào rồi, thương thế có quan trọng không?

Thiên Mục Phong bật cười khổ sở đáp:

- Trận chiến vừa rồi, ta đã bị thương nguyên khí, cần phải tìm một nơi để tĩnh tâm trị thương mới được.

Bổn Nhất liếc nhìn vùng lân cận, phát hiện phía trước có một ngọn núi cao đến trời, vội vàng mở miệng nói:

- Không cần gấp, ta lập tức mang ngươi đến, ngươi cần kiên trì hơn một chút.

Hạ mình xuống, Bổn Nhất nhanh chóng đến trên đỉnh ngọn núi, tìm kiếm một bóng cây để đặt Thiên Mục Phong xuống đất.

Đứng lên, Bổn Nhất phát linh thức dò xét một lượt quanh ngọn núi, thấy không có chút dị thường mới đến sau lưng Thiên Mục Phong, vận chân nguyên Phật môn bắt đầu trị thương cho hắn.

869. Chương 871 – Thần Bí Địch Nhân

Lúc này, Bổn Nhất thu lại chân nguyên, đứng bên cạnh yên lặng. Thiên Mục Phong sau đó không lâu liền hồi phục hoàn toàn, đang uốn mình đứng lên.

Liếc nhìn hoàn cảnh bốn bề, Thiên Mục Phong nói:

- Bổn Nhất, ngươi bây giờ đã có tính toán thế nào chưa?

Cười điềm đạm, Bổn Nhất có chút khổ sở đáp:

- Bồ Đề học viện đã bị hủy, thân là đệ tử gần như duy nhất còn lại của học viện, ta muốn tiếp tục môn phái Bồ Đề, đợi tương lai có thời cơ đến sẽ trọng chấn lại uy thế của Phật môn. Lần này đa tạ người, nếu người không ra tay cứu giúp, ta hẳn đã chết trong tay Lý Trường Xuân rồi.

Thiên Mục Phong khuya tay nói:

- Không cần phải khách khí như thế, nói ra ta cũng có duyên với Phật, cứu người cũng là chuyện phải làm thôi. Bây giờ nếu như người đã không sao, chúng ta cáo biệt ở đây, bởi vì ta còn phải đi tìm Ngạo Tuyết cô nương của Dịch viên.

Bổn Nhất hơi không hiểu, nhưng hắn không hỏi nhiều, chỉ bình tĩnh lên tiếng:

- Duyên đến duyên đi, theo duyên mà tụ tập phân tán, người bảo trọng.

Thiên Mục Phong cười đáp:

- Người cũng bảo trọng, cáo từ.

Thiên Mục Phong phi thân lên không, xoay một vòng giữa không trung đang muốn bỏ đi. Nhưng đúng lúc đó, ở chân trời xa xa đột nhiên rực lên một luồng ánh Phật màu vàng kim, lập tức thu hút sự chú ý của Thiên Mục Phong và Bổn Nhất.

Hạ mình xuống đất, Thiên Mục Phong kinh ngạc nói:

- Cột sáng này có vị trí cỡ vài chục dặm, ẩn chứa khí tức Phật pháp rất thuần, lẽ nào là người trong Phật môn giao chiến với địch?

Dứt lời không thấy hồi âm khiến Thiên Mục Phong hơi kỳ quái, không khỏi quay đầu nhìn lại Bổn Nhất. Hắn liền phát hiện Bổn Nhất vẻ mặt kích động, thần sắc rất quái dị.

- Sao vậy, người vì sao trở thành như thế?

Bổn Nhất run giọng nói:

- Đây là khí tức của sư đệ Giới Thiện, trước mắt đang nhanh chóng suy yếu, sợ là ...

Thiên Mục Phong sững sờ, sau đó quát lên:

- Thế người còn sống ra đó làm gì, nhanh chóng đi cứu người!

Một tay nắm lấy Bổn Nhất, Thiên Mục Phong bắn thẳng lên không trung, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Giây lát, hai người đến trên không trung một rừng cây, chỉ thấy dưới mặt đất gió bão bốn bề, ánh Phật màu vàng kim đang đan vào làn sáng sắc xanh lục nhấp nhô, vô số cây cỏ đứt lìa bị gió thổi lên không trung.

Quát lên một tiếng, Thiên Mục Phong và Bổn Nhất hạ xuống, chớp mắt đã đứng trên mặt đất, vừa hay gặp một bóng người bay đến, trông rõ chính là sư đệ của Bổn Nhất.

Chuyển người tiếp lấy Giới Thiện, Bổn Nhất thấy sắc mặt hắn như tro, hào quang quanh thân tan biến, nhin không được hô lên:

- Sư đệ, ráng lên, sư huynh đây, đệ kiên cường lên.

Nhận được sự hỗ trợ chân nguyên của Bổn Nhất, khuôn mặt xám như tro của Giới Thiện mở hiện một chút hồng nhuận, mở mắt nhìn Bổn Nhất, khó khăn lên tiếng:

- Sư huynh, trước khi chết còn có thể thấy được huynh là đệ yên tâm rồi. Từ nay về sau trách nhiệm nặng nề của Bồ Đề học viện đều trông cả vào huynh rồi.

Bổn Nhất đau lòng nói:

- Sư đệ, không cần phải nói nhiều, trị thương nhanh lên, sư huynh trợ giúp cho sư đệ.

Giới Thiện yếu ớt lên tiếng:

- Sư huynh, không kịp rồi, vừa nãy đệ đã tập trung toàn bộ một chiêu, kinh mạch toàn thân đã bị hủy hết, nguyên thần cũng vỡ nát ...

Bổn Nhất nghe vậy run lên, la lớn:

- Sư đệ, đệ thật khờ khạo, vì sao lại muốn đưa thân mình vào đường cùng vậy?

Giới Thiên nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, đây cũng chính là định mệnh, huynh đừng đau lòng cho đệ.

Cũng đúng vào lúc đó, Thiên Mục Phong sau khi hạ mình xuống đất, phốc thẳng về phía bóng màu xanh lục. Hai người trong lúc gấp gáp đấu thẳng một chiêu, Thiên Mục Phong bị hất lùi liên tục, vẻ mặt lộ nét kinh sợ.

Ngừng lại được, Thiên Mục Phong nhìn đối phương, chỉ thấy cách đó vài trượng có một người đàn ông trung niên toàn thân lấp lánh ánh xanh lục, tướng mạo trông thật anh tuấn, nhưng vẻ mặt âm hiểm, lại có ánh mắt sắc lam, thỉnh thoảng lấp lánh trông quý dị. Người này khí tức có phần quái dị, Thiên Mục Phong từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy người nào có khí tức như vậy, cảm giác mơ hồ ẩn chứa khí tức mấy phần yêu mị.

- Người là ai?

Cả hai cùng bật lên câu hỏi như nhau.

Thiên Mục Phong vẻ mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

- Thiên Mục Phong, người là ai.

Người nam ánh xanh lục nhãn thần cuồng ngạo, không thèm để ý đáp:

- Ta là ai không cần phải nói với người, hôm nay nếu như người đã nhúng tay vào chuyện của ta, thế thì người phải chết.

Lời còn chưa dứt, ánh sáng xanh lục lóe lên trước mắt Thiên Mục Phong, người trung niên bóng người phân thành năm, từ năm hướng trước, sau, trái, phải, trên đồng thời phát động một chiêu cực nhanh.

Quát lên một tiếng giận dữ, hai tay Thiên Mục Phong đồng thời đẩy ra, bóng quyền hiện lên bốn bề, quyền kinh dày đặc hình thành một quả đấm màu vàng kim đón lấy năm bóng hình của đối phương. Ánh sáng màu xanh lục như lưới thu nhỏ, quyền kinh vàng kim nở rộng ra ngoài. Hai bên thế kinh chống nhau, lập tức va chạm kịch liệt, sinh ra dòng khí lưu động cực nhanh, hình thành khá nhiều quả cầu ánh sáng rực rỡ chói mắt, bộc phát tiếng nổ như sấm chói tai.

Lắc mình, Thiên Mục Phong vượt qua một khe hở, xuất hiện ở trên cao khoảng ba trượng. Nhưng khi thân thể của hắn còn chưa ổn định, bóng hình xanh lục đã theo như bóng với hình, trong ánh mắt kinh hoàng của Thiên Mục Phong, sáu luồng sáng xanh lục từ trước sau, trên dưới, trái phải đồng thời bắn tới, hình thành một quả cầu ánh sáng bao vây chặt chẽ hắn vào giữa không gian.

Tốc độ như vậy, Thiên Mục Phong mới lần đầu gặp phải, trong lòng cảm thấy cực kỳ chấn động kinh hoàng. Nguyên gốc, với sở học của Thiên Mục Phong, pháp quyết Thiên Tà tông cũng là nhanh nhẹn vô song, nhưng so với địch nhân thần bí trước mắt, hắn mới đột nhiên phát hiện, té ra tốc độ bản thân so với đối phương còn thua rất xa.

Nguy hiểm đến gần, Thiên Mục Phong cũng không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, hai tay bắt quyết trước ngực, toàn thân phát ra làn sáng sắc vàng kim, hình thành một loại như vách sáng phòng ngự của kết giới ánh Phật, chống lại công kích của địch nhân.

Bật cười âm lạnh, người đàn ông trung niên tàn khốc vô tình lên tiếng:

- Tu vi cũng không yếu, nhưng định mệnh cũng không thoát được như tên hòa thượng kia, chịu chết đi.

Hay tay hợp lại, ánh xanh lục toàn thân bắn ra bốn bề, hệt như sóng khí ngập trời thổi khắp thiên hạ.

Uy lực to lớn của nó lập tức đánh bay Bốn Nhất và Giới Thiên, hơn nữa còn hủy diệt toàn bộ cây cối trong rừng, khiến cho trong phạm vi vài dặm phẳng như kính, để lại một huyết động sâu hình tròn.

Thiên Mục Phong bị vây khốn ở tại chỗ, trong khi khí thế của người trung niên gia tăng đến cực hạn, vách sáng phòng ngự do Thiên Mục Phong làm ra đột nhiên tan rã, một luồng áp lực nội tại lập tức khiến hắn trọng thương, lại có sức mạnh không gì chống nổi, cơ hồ hủy diệt cả chính hắn.

Một chiêu này ai nghe cũng khiếp đảm. Cả đời Thiên Mục Phong gặp vô số kẻ địch, nhưng địch nhân mạnh mẽ như kẻ trước mặt gần như chưa bao giờ gặp, hoàn toàn vượt ngoài ý nghĩ của hắn, chỉ vừa mới ra tay, kẻ đó đã ép hắn vào đường cùng.

Thực lực mạnh yếu khiến Thiên Mục Phong giận dữ chấn động không thôi. Vào lúc giữa sống và chết, hắn rống lên điên cuồng, mang sự bất cam ngập đầy lòng hóa thành sức mạnh đau thương phần hận, cả người chuyển động tại chỗ, hóa thành một luồng lửa ánh sáng màu vàng kim, chớp mắt đã bộc phát ra luồng sáng rực rỡ, lập tức đánh tan luồng hấp lực của người đàn ông trung niên, rồi hắn bắn mình lên bầu trời.

Hơi có chút kinh ngạc, người đàn ông trung niên nhẹ hô một tiếng, vừa phi thân đuổi theo, vừa suy nghĩ chuyện vừa mới phát sinh. Theo lý, với tu vi của Thiên Mục Phong, căn bản không thể thoát được hấp lực của người đàn ông trung niên, nhưng vừa rồi Thiên Mục Phong đã làm như thế nào?

Giữa không trung, Thiên Mục Phong toàn thân run run, khuôn mặt anh tuấn xám xịt. Vừa rồi, trong một chiêu liều mạng, hắn đã dựa vào sức mạnh của “Nhiên Đăng Phật Ấn”, khiến sức mạnh của mình tăng lên vài lần, như thế mới thoát khỏi ám ảnh của tử vong.

Hiện nay, tình thế nguy cơ, Thiên Mục Phong cũng không quan tâm đến tình trạng thân thể, dùng tốc độ nhanh nhất đến bên Bốn Nhất, vội vàng nói:

- Chết rồi đừng quan tâm, chúng ta cần thoát gấp. Người lập tức truyền chân nguyên của mình vào trong người ta, chúng ta cùng nhau đánh cuộc với vận mệnh.

Bốn Nhất đang đau lòng ôm thi thể lạnh giá của sư đệ. Ai ngờ Thiên Mục Phong đột nhiên xuất hiện, lập tức khiến hắn tỉnh lại. Bốn Nhất ngừng đầu lên nhìn Thiên Mục Phong, thấy vẻ mặt hắn nóng nảy, lúc đó mới nghĩ đến lời nói của hắn, vội vàng bỏ thi thể xuống, hai tay nhanh chóng truyền chân nguyên vào người hắn.

Lúc này, người đàn ông trung niên đã xuất hiện trước mặt hai người, ánh mắt ẩn chứa màu xanh lam, lại có vẻ lạnh lùng vô tình.

Thiên Mục Phong vẻ mặt cương nghị, ánh mắt rực lửa giận dữ, rống lên:

- Người thật ra là ai, đến từ nơi đâu?

Người đàn ông trung niên bật cười lạnh lẽo, âm hiểm đáp lại:

- Người chết không cần phải biết quá nhiều chuyện.

Hắn tiến lên một bước, một luồng khí thế to lớn bàng bạc hùng dũng xông đến, ép cho thân thể Thiên Mục Phong run lên bần bật, miệng rơi máu tươi.

Cảnh giác nhìn địch nhân đáng sợ trước mắt, trong tận cùng tâm lòng của Thiên Mục Phong, một luồng thương tang đau hận mờ hiện.

Nhiều lần giao đấu với địch nhân, hắn anh hùng cao cả, khuôn mặt luôn nở nụ cười tự phụ. Đã nhiều lần đối mặt với cường địch, hắn chưa từng chịu thua, mạnh mẽ tin tưởng mình cuối cùng có thể thoát được. Nhưng bây giờ, hắn lần đầu tiên nếm mùi khiếp sợ, trong lòng có cảm giác bất lực, điều này làm sao không khiến hắn cảm thấy kinh khiếp? Địch nhân trước mặt có khí thế như Thái Sơn sập xuống đầu, ép cho Thiên Mục Phong cơ hồ không thể thở nổi, làm sao hắn còn dũng khí mà phản kích được.

Dường như phát hiện được tâm tình của Thiên Mục Phong, khuôn mặt bình tĩnh của Bốn Nhất mơ hồ hiện lên nét trang nghiêm, miệng quát lớn:

- Vô dục vô ngã, vạn tượng giai hư! (1)

Thiên Mục Phong nghe vậy chấn động, lập tức tỉnh lại, miệng quát lên một tiếng giận dữ, hai tay liên tục biến đổi tư thế, cuối cùng kết một Phật ấn, chậm chậm đưa thẳng ra phía trước.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt vô tình, tay phải đưa lên chém xuống, một luồng đao ánh sáng đột nhiên xuất hiện, dùng sức mạnh chém nát không gian thời gian phóng thẳng xuống đầu Thiên Mục Phong.

Mặt giận dữ tròn xoe, Thiên Mục Phong lúc này vẻ mặt khiếp người, chân nguyên toàn thân theo sự đẩy tay ra của hắn, hội tụ trước ngực thành một hạt ngọc xá lợi rực rỡ bằng ánh Phật. Đây chính là tập trung toàn bộ tu vi của hắn và Bồn Nhất thành một loại công kích, uy lực của nó tuyệt đối không mạnh, nhưng lại hàm chứa khí tường hòa từ bi của nhà Phật.

Hạt ngọc xá lợi này lơ lửng giữa không trung, ngay khi thanh đao ánh sáng của người đàn ông trung niên chém đến, hạt ngọc xá lợi bằng ánh Phật đột nhiên xoay tròn tại chỗ, sau đó bắn ra đón lấy một chiêu công kích này của địch nhân.

Ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, tiếng vang lên như sấm động. Công kích của hai bên vừa tiếp xúc, lập tức phát nổ khó tưởng tượng được, liền hất lui người đàn ông trung niên. Thấy vậy, hắn hơi kinh ngạc, không hiểu được trên người Thiên Mục Phong có gì cổ quái, vì sao lại có thể bộc phát thực lực không cách gì dự báo được.

Trong vụ nổ, Thiên Mục Phong và Bồn Nhất bị bắn tung về chân trời, cả hai nhờ vào bụi mù mịt che dấu, thân thể trọng thương điên cuồng bỏ chạy, chỉ trong chớp lát liền biến mất không thấy tung tích.

Lần này, Thiên Mục Phong ngầm sử dụng xảo thuật, dùng khí tường hòa từ bi, mượn sức mạnh của “Nhiên Đăng Phật Ấn”, nắm được tâm lý tự phụ của người đàn ông trung niên, phát động một chiêu bất ngờ, may mắn thoát được.

Khi làn sáng đầy trời tan biến, người đàn ông trung niên quét mắt chung quanh, hừ lạnh nói:

- Hai người cũng xem là may mắn, lần tới gặp mặt, thần tiên cũng đừng mong thoát khỏi tay của ta.

Dứt lời ánh xanh lục lóe lên, người này liền biến mất thần bí, chỉ còn lại một dấu ấn hình tròn mô tả chuyện đã từng phát sinh nơi đây.

Ghi chú:

(1) Vô dục vô ngã, vạn tượng giai hư! = Không có dục không có ta, vạn sự đều là hư không!

870. Chương 872 – Thiết Thiết Tư Niệm (suy Tư U Oán)

Chân trời, chim nhận lễ bóng bay quanh, ở phương xa, mây trắng biến ảo, bên thân mình, hoa đại tỏa hương, trong lòng, ai là người mong chờ nhất?

Không gió, không mây, tĩnh lặng như trong tranh, nhớ ai, cầu ai, ai ở bên dốc trời?

Cảm giác u oán, hy vọng buồn bã, từng điểm tâm tư, từng đoạn tuổi trẻ.

Ai, người ngậm xương trong gió?

Ai, ở lưng núi ngấm về phương xa?

Ai, ngấm trăng sâu đơn lẻ?

Ai, cảm lạnh cầu xin?

Lưng chừng ngọn núi bên trái Phục Long cốc, Trương Ngạo Tuyết sáng sớm đã một mình đến, một mình nhìn mãi về phương xa.

Mới có mấy ngày ngắn ngủi, đau thương nhân thế đối với Trương Ngạo Tuyết, vẻ mặt tuy vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng nội tâm lại ẩn chứa rất nhiều phiền não người ta không biết.

Biển cổ tình cảm trên Hoa Sơn, đồng môn gặp phải tai ương, Chánh đạo bị hủy diệt, người Dịch viên bị chết. Hiện nay, những người thân thuộc kẻ chết kẻ trọng thương, chỉ còn lại Lâm Vân Phong, cũng không còn hình dạng như ngày trước.

Dịch viên trước đây, sinh hoạt bình thường lại có sự hân hoan vui vẻ. Bây giờ đã rời đi, mây gió biến đổi, thế sự khó liệu được, những khuôn mặt quen thuộc đã càng lúc càng ít đi.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên phá tan yên lặng. Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Trương Ngạo Tuyết mờ hiện một chút yếu ớt mê man. Lục Vân, huynh ở phương nào, có biết tâm trạng bàng hoàng của muội chẳng? Không một lời đáp, chỉ có gió nhẹ chậm chậm thổi qua tai.

Rất lâu sau, Trương Ngạo Tuyết mất đi vẻ mặt mê man, nhẹ lẩm bẩm:

- Vân Phong, đệ và Hứa sư muội sao không hầu hạ sư bá mà lại chạy đến nơi đây?
- Sư tỷ, tỷ cũng vì sao một mình đơn thân đến nơi này nhìn mãi về phương xa?

Không hề bước đến trước mặt, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết xuất hiện bên cạnh Trương Ngạo Tuyết.

Thở dài u oán, Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Tỷ đến đây muốn giải tỏa tâm tư, một mình yên tĩnh, suy nghĩ đến những chuyện vừa phát sinh trong mấy ngày gần đây.

Lâm Vân Phong thê lương cất tiếng:

- Sư tỷ, quá khứ đã là quá khứ, chúng ta ai cũng không thay đổi được rồi. Chúng ta hiện nay cần phải kiên cường, chỉ có khắc phục được mọi thứ, chúng ta mới có thể lấy lại được hy vọng.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ đệ, Vân Phong, tỷ biết. Nhưng rất nhiều khi, biết thì dễ nhưng làm lại rất khó.

Lâm Vân Phong bật cười khỏ, không biết nói thế nào mới tốt.

Hứa Khiết thấy hai người vẻ mặt ưu thương, đổi sang chuyện khác:

- Đừng nói những chuyện đó nữa, chúng ta nói những chuyện vui vẻ đi. Hiện nay tu vi cả hai người đều đã tăng cao, muốn xây dựng lại Dịch viên hẳn rất dễ dàng, chúng ta cũng nên nghĩ nhiều về chuyện đó.

Trương Ngạo Tuyết nhìn nàng, lại nhìn sang Lâm Vân Phong, miệng lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Đúng thế, tỷ còn quên chúc mừng hai em, có nghĩ đến chừng nào tổ chức thành thân chẳng?

Lâm Vân Phong điềm nhiên đáp:

- Còn chưa nghĩ qua, đệ dự tính tìm lại Dịch viên đang ở đâu, mới tính toán đến chuyện này.

Hứa Khiết vẻ mặt phức tạp, hơi thất vọng nói:

- Vốn có hy vọng được sư phụ và sư tỷ chúc phúc, nhưng hiện tại sư phụ không biết đi đâu, sư tỷ lại đã ... muội ... muội ...

Trương Ngạo Tuyết hơi biến sắc, hối lỗi nói:

- Xin lỗi, Thương Nguyệt vì tỷ mà chết ...

Hứa Khiết lắc đầu đáp:

- Không, sư tỷ chết trong tay Kiếm Vô Trần, không quan hệ gì đến tỷ. Sớm muộn cũng sẽ có một ngày, muội muốn giết hắn để báo thù cho sư tỷ.

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói:

- Đúng thế, giết chết hắn, không chỉ vì mối Thương Nguyệt, mà còn vì sư huynh, sư thúc, Tất Thiên, Lục Vân để thu hồi lại công đạo.

Nhìn hai người nữ, Lâm Vân Phong trịnh trọng nói:

- Yên tâm đi, Kiếm Vô Trần ta sẽ không bỏ qua cho hấn. Bây giờ điều đệ lo lắng chính là Lục Vân, bởi vì theo những dấu hiệu trước mắt, đệ không hề cảm ứng được một chút khí tức nào của huynh ấy, chuyện này thật là cổ quái.

Trương Ngạo Tuyết tiếp lời:

- Điều này chắc chắn có quan hệ đến tu vi của Lục Vân, một khi tu vi huynh ấy vượt quá đệ, đệ sẽ rất khó cảm ứng được khí tức của huynh ấy, trừ phi huynh ấy có ý tiết lộ, hoặc là cự ly tương đối gần.

Lâm Vân Phong nghi ngờ lên tiếng:

- Điều này hấn không có khả năng, tu vi đệ đã tăng không dưới mười lần so với trước kia, Lục Vân cho dù lúc trước mạnh hơn đệ, cũng không thể mạnh hơn gấp mười được.

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu nói:

- Tỷ cũng không thể khẳng định, nhưng huynh ấy dám một mình xông vào Vân Chi Pháp giới, hấn tất nhiên nắm được điều gì đó nhất định, nếu không với tính cách của huynh ấy sẽ không hành sự lỗ mãng.

Lâm Vân Phong nghĩ lại thấy cũng đúng, gật đầu trả lời:

- Lời này cũng có đạo lý, đợi huynh ấy quay lại đệ sẽ so tài với huynh ấy, xem thử giữa đệ và huynh ấy thật ra có khoảng cách cỡ nào.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, không trả lời, Hứa Khiết lại khuyên bảo:

- So cái gì mà so, huynh có sức thì giữ lại mà đối phó với tên xấu xa Kiếm Vô Trần thế không phải là tốt hơn sao.

Lâm Vân Phong cười ha hả, khôi phục lại vẻ quỷ quái trước kia, chớp mắt với Hứa Khiết lên tiếng:

- Mọii yên tâm, đối phó với tên xấu xa đó, huynh lúc nào tinh lực cũng mạnh mẽ.

Vẻ mặt đỏ hồng, Hứa Khiết mắng yêu:

- Đồ chết bầm, không đành lòng nghiêm chỉnh, không thèm huynh nữa.

Nói rồi kéo tay áo của Trương Ngạo Tuyết, nhỏ giọng nói chuyện không ngừng.

Lâm Vân Phong đắc ý bật cười, lên tiếng hỏi:

- Sư tỷ, tỷ nói Lục Vân lúc nào sẽ quay lại đây?

Trương Ngạo Tuyết biến sắc, vẻ mặt kỳ dị trả lời:

- Tỷ nghĩ hôm nay huynh ấy sẽ quay lại.

Lâm Vân Phong nhìn nàng, hơi kinh ngạc cất tiếng:

- Hôm nay? Sư tỷ bằng vào điều gì mà khẳng định như vậy?

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên lắc đầu, mỉm cười không nói. Điều này khiến Lâm Vân Phong càng thêm hiếu kỳ.

- Sư tỷ, lẽ nào còn muốn ẩn giấu điều gì với đệ đây?

Trương Ngạo Tuyết nhỏ giọng đáp:

- Không phải là che giấu, tỷ chỉ sợ nói ra rồi sẽ không linh nghiệm thôi.

Nghe vậy, Hứa Khiết kêu lên:

- Có chuyện như vậy sao?

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên đứng yên, thân thể Lâm Vân Phong lại run lên, trong mắt lộ ra một chút thương cảm.

- Sư tỷ, tình cảm hại người nhất, tỷ cần phải bảo trọng bản thân.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy bật cười, trong mắt lóe lên sắc mê hoặc lòng người. Thời điểm đó nàng trông thật xinh đẹp vô cùng, khiến cho lòng Lâm Vân Phong rung động sâu sắc.

- Thứ thương hại người nhất cũng là thứ làm con người cảm giác nhất.

Lâm Vân Phong cười cười, trong lòng trĩu nặng nề không nói ra được. Có lẽ tình cảm giữa gã và Hứa Khiết đến quá dễ dàng, nên thiếu đi phần đau thương, trở thành hơi bình thường.

Giữa Trương Ngạo Tuyết và Lục Vân, trên đường đi đau thương khúc khuỷu, phân rẽ hai nơi, đã từng trải qua đoạn oanh oanh liệt liệt, lại có cả lưu luyến sinh tử. Hôm nay mỗi người một phương, chỉ còn ý nghĩ trong đầu, làm sao người biết được lại không thấy cảm thán?

Gió núi thổi nhẹ qua, hoa rơi từng phiến, áo quần phất nhè nhẹ, như mô tả ý nghĩ suy tư.

Ngắm mãi nơi xa, mỉm cười chờ đợi, người ở phương xa lúc nào mới trở về?

Gió thổi êm êm mang theo hương trần, ba người đứng yên tâm trí bay bổng tới tầng mây.

Suy tư như một mũi tên rẽ mây phá trời, ẩn chứa ngàn vạn tình cảm mềm yếu, mô tả ước vọng trong lòng ta...

Ở một sơn cốc yên tĩnh, Ma Thiên tôn chủ ngắm mãi xa xăm, trong mắt ánh Ma lấp lánh, miệng tự nói: “Khí tức này thật mạnh mẽ, là ai đây? Vì sao có phần quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra được ...”

Nói đến đó đột nhiên ngừng lại, Ma Thiên tôn chủ ngưng nhìn, lạnh nhạt lên tiếng:

- Vô Nguyệt, về nhanh thế?

Ánh Ma lóe lên, Ma thần Tàn Vô Nguyệt xuất hiện bên cạnh Ma Thiên tôn chủ, cung kính đáp lời:

- Vâng, thưa Ma Vương đại nhân. Thuộc hạ đã theo lời dạy bảo của chủ nhân, mang theo một số lớn Ma thú và Ma linh từ Ma vực, sai bọn chúng đi thám thính tin tức rồi.

Gật đầu nhè nhẹ, Ma Thiên tôn chủ lại hỏi:

- Trên đường đi có nghe được tin tức nào không?

Ma thần Tàn Vô Nguyệt đáp lời:

- Thuộc hạ chính là đang muốn bẩm báo với Ma Vương đại nhân. Gần đây nhân gian biến hóa rất lớn, có rất nhiều chuyện đều nằm ngoài ý nghĩ.

Ma Thiên tôn chủ quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc hỏi tiếp:

- Đúng vậy chẳng? Người nói ra đi.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt cười âm lạnh đáp:

- Theo tin tức thuộc hạ nhận được, cao thủ Trừ Ma liên minh đã phát động tập kích, lập tức tiêu diệt thế lực hiện có ở nhân gian của Quỷ vực, ngay cả Sát Huyết Diêm La cũng đã chết trong tay bọn chúng. Hơn nữa, Vô Nhân Tọa của Lư Sơn Bất Quy Lộ nghe nói cũng đã bị tiêu diệt.

Ma Thiên tôn chủ nghe vậy rất mừng, bật cười điên cuồng:

- Tốt, rất tốt. Trừ Ma liên minh đúng là giúp chúng ta quét sạch chướng ngại. Cứ như vậy, Thất giới đã bớt đi một giới, lại thêm Thiên Chi đồ trước đó rung động bất an, chúng ta trước mắt cần để ý nhất chính là Yêu vực và Cửu Thiên Hư Vô giới.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt lại cười lên tiếng:

- Ma Vương đại nhân đừng vội, còn có tin tức tốt lành hơn. Nghe nói sau khi chúng ta rời khỏi Hoa Sơn không lâu, Thiên Sát liên quang lâm Hoa Sơn, đúng lúc đó Yêu Hoàng Liệt Thiên không có mặt, có thể nói cao thủ Yêu vực đã chết gần hết, thế lực ở nhân gian cũng đã yếu đi quá nửa.

Ma Thiên tôn chủ hưng phấn vô cùng, điên cuồng la lên:

- Nói như thế, Ma vực chúng ta cũng không phải quá thua kém, còn có thực lực tranh hơn thua với bọn chúng. Ha ha ha ...

Ma thần Tàn Vô Nguyệt tiếp:

- Cuối cùng còn có một tin tức do Trừ Ma liên minh phát ra, có liên quan đến Kiếm Vô Trần. Nghe nói Kiếm Vô Trần tự tay hủy diệt Dao Trì, rồi bỏ Chánh đạo, trước mắt đã khiến cho Cửu Thiên Hư Vô giới không còn mặt mũi, Thiên Kiếm khách giận đến điên cuồng.

- Cái gì, có chuyện này sao? Ha ha ha ... Hay, điều này càng hay, thật sự chuyện hay đến càng nhiều. Như thế thì Chánh đạo nhân gian mặt mũi nào để nhìn người ta đây.

Tin tức tốt lành nối tiếp nhau, Ma Thiên tôn chủ nghe được tâm tình sung sướng, miệng không ngừng cười điên cuồng.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt cũng cười, bất quá hân đã sớm hưng phấn trước, vì thế tỏ ra bình tĩnh.

- Ma Vương đại nhân, ngoại trừ những tin tức tốt đó ra, còn có một chuyện không tốt.

Đang cười ngừng bật, Ma Thiên tôn chủ hỏi:

- Tin tức xấu? Chuyện thế nào, nói nhanh.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt đáp:

- Thuộc hạ về đến Ma vực rồi, nhận được một tin tức. Trừ Ma liên minh lợi dụng chúng ta đang ở nhân gian đã phái cao thủ đi vào Ma vực, ý đồ muốn bịt đường lui của chúng ta.

Ma Thiên tôn chủ nghe vậy rất giận, quát lên:

- Đáng ghét, bọn chúng phái ra nhiều ít cao thủ, có những người nào?

Ma thần Tàn Vô Nguyệt đáp:

- Chỉ có hai người, một là Đạo Tà Tàn Kiếm, người kia chính là Ma đồng Dao Quang. Khi thuộc hạ bỏ đi, nghe nói bọn chúng đã quét sạch quá nửa giang sơn Ma vực. Sợ không lâu sau, những cao thủ tầm thường lưu lại ở Ma vực đều bị bọn chúng giết sạch sẽ.

- Thật âm hiểm, không ngờ sử dụng chiêu này, bốn vương cũng không tính được như vậy. Hiện tại nhân gian biến hóa trăm lần trong chớp mắt, chúng ta muốn nắm chắc thời cơ thì không thể bỏ đi, chỉ có thể trước hết tạm thời không nghĩ đến. Đợi đến lúc bốn vương đoạt được thiên hạ, thống nhất thất giới, mới xây dựng lại Ma vực.

Về mặt âm trầm, Ma Thiên tôn chủ lạnh lùng tàn khốc vô tình lên tiếng.

- Nếu như Ma Vương đại nhân chỉ để ở thiên hạ, thế tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?

Ma thần Tàn Vô Nguyệt nhìn Ma Thiên tôn chủ nhỏ giọng hỏi.

Ma Thiên tôn chủ trầm ngâm một lúc, hỏi ngược lại:

- Còn ngươi, thấy như thế nào đây?

871. Chương 873 – Các Mỗ Đối Sách (các Loại Đối Sách)

- Theo thuộc hạ thấy, hiện nay Quỷ vực đã bị diệt, Yêu vực thực lực còn lại, chúng ta lúc này nếu giao đấu thẳng thắn với Chánh đạo hoặc là Yêu vực còn quá sớm. Trước mắt, Trừ Ma liên minh đã trở nên mạnh mẽ, thực lực của chúng muốn vượt Chánh Đạo liên minh ngày trước, chúng ta cần phải xảo diệu lợi dụng bọn chúng, như thế việc quét sạch chướng ngại của chúng ta có thể làm được rất tốt.

Ma Thiên tôn chủ hỏi:

- Trừ Ma liên minh không có thứ ngu xuẩn như Kiếm Vô Trần lãnh đạo, muốn lợi dụng bọn chúng cần phải suy tính cho chu toàn.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt cười âm hiểm lên tiếng:

- Ma Vương đại nhân an tâm, quan tâm nhất của Hư Vô Giới Thiên chính là Địa Âm và Thiên Sát, lại thêm Kiếm Vô Trần, bọn chúng căn bản không quan tâm đến chúng ta. Như vậy, nhân gian chỉ còn lại thể kiềng ba chân là Yêu vực, Ma vực, Trừ Ma liên minh. Chúng ta chỉ cần tiếp tục ẩn núp không xuất hiện, để Trừ Ma liên minh tập trung chú ý về phía Yêu vực, sớm muộn cũng có một ngày bọn chúng đụng độ.

Ma Thiên tôn chủ không thỏa mãn với phương pháp này, phủ nhận:

- Đợi chờ không phải là biện pháp tốt nhất, Trừ Ma liên minh có Bách Linh, cô ta không ngu xuẩn đấu đá với Yêu Hoàng. Theo ý kiến của ta, hướng cho thực lực của Trừ Ma liên minh đối phó với Kiếm Vô Trần và Hư Vô Giới Thiên lại có phần dễ dàng hơn.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt trầm tư một lúc, hỏi lại:

- Biện pháp này của Ma Vương đại nhân cũng không sai, nhưng ai sẽ đối phó với Yêu vực?

Ma Thiên tôn chủ cười lạnh nói:

- Yêu vực tự nhiên để cho Hư Vô Giới Thiên đi xử lý.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt sững sờ, sau đó tán đồng:

- Mưu kế của Ma Vương đại nhân thật hay, khiến cho bọn chúng ba bên đánh chum với nhau, cuối cùng sau khi hỗn chiến nhất định sẽ thương vong rất nặng nề. Đến lúc đó chúng ta lại ra mặt, nhất định có thể khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Ma Thiên tôn chủ đắc ý lên tiếng:

- Đến lúc đó, chúng ta căn bản không cần phải ra tay, chỉ cần khiến cho phe nào chiến thắng đi đối phó với Thiên Sát và Địa Âm. Bây giờ, điều chúng ta cần làm trước tiên là tìm cho ra vị trí chuẩn xác của Kiếm Vô Trần, Thiên Kiếm khách, Yêu Hoàng Liệt Thiên và Trừ Ma liên minh, để cập nhật tình hình tổng quát.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt cười ha hả đáp:

- Ma Vương đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ tự mình tìm hiểu, xin đại nhân chờ tin tức tốt lành của thuộc hạ. Ha ha ha ...

Trong tiếng cười âm hiểm, Ma thần Tàn Vô Nguyệt lắc mình bỏ đi, hình bóng liền biến mất.

Ma Thiên tôn chủ nhìn lên bầu trời, giọng tự phụ nói:

- Xem đi, tương lai không lâu, cả nhân gian đều do Ma vực của ta quản lý, ta sẽ ở ngôi cao nhất giữa trời đất.

Phía Tây Hoa Sơn, trong một sơn cốc âm u, Yêu Hoàng Liệt Thiên và Bạch Như Sương đang cùng nhau thưởng thức phong cảnh nơi đây.

Nơi này ngập đầy hoa dại, vài chục loài hoa núi tung bay theo gió, đưa hương nồng đậm. Ở trong đây, hương hoa ngập đầy, bầu bạn với người yêu, nhắc lại hồi ức xưa kia, thời gian nửa ngày chớp mắt đã trôi qua.

Hoàng hôn không có mặt trời chiều tà khiến cho mất đi mấy phần rực rỡ.

Liệt Thiên ôm lấy thân hình Bạch Như Sương, nhỏ nhẹ bên tai nàng:

- Như Sương, xem phong cảnh buổi chiều, có chút ký ức nào còn lưu lại?

Bật cười đầm đìa ưu nhã, Bạch Như Sương trả lời:

- Không nhiều, gần như một nụ cười, nhưng lại đủ vui rồi.

Liệt Thiên rất cao hứng, đang muốn nói chuyện gì, trong não lại đột nhiên hiện lên một luồng khí tức quen thuộc.

Liệt Thiên đứng lên nói:

- Bọn Huyền Dạ đã quay về rồi.

Bạch Như Sương ồ lên một tiếng, khuôn mặt hơi đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng:

- Thế thì tốt, bọn họ bình an vô sự là thiệp an tâm rồi.

Liệt Thiên cười cười, nhỏ giọng nói:

- Như Sương, mặt nàng đỏ hồng thật xinh đẹp.

Nói rồi không chờ cho nàng phản ứng, người lách lên bắn đi xuất hiện ở giữa không trung.

Bạch Như Sương mắng yêu một tiếng, ngừng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó hít vào một hơi thật sâu, bình tâm trở lại mới bay đến bên cạnh Liệt Thiên, gật đầu với mấy người Huyền Dạ vừa quay trở về.

- Không có gì là tốt rồi, chuyện trên Hoa Sơn thế nào?

Quét mắt qua Huyền Dạ và Tam Nhân Long Lang, Liệt Thiên mở miệng hỏi.

Huyền Dạ cười khổ đáp lại:

- Ngày hôm qua, Thiên Sát đột nhiên xuất hiện, thuộc hạ liền ra lệnh thoái lui ... Sau đó, thuộc hạ đến chỗ Long Lang, vừa hay hai bên còn đang kịch chiến, thuộc hạ liền ra tay trợ giúp Long Lang. Trước đó, thuộc hạ đã tính đi tìm chủ nhân, nhưng Long Lang đang bị trọng thương, vì thế phải mất một ít thời gian, sau đó chờ cho Long Lang hồi phục lại, liền cảm ứng được khí tức của chủ nhân, do đó vội vàng quay lại.

Liệt Thiên vẻ mặt trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Người làm chuyện này rất tốt, uy lực của Thiên Sát các người không thể chống được. Liên quan đến chuyện hôm qua, ngày sau ta sẽ tìm Thiên Sát để thanh toán, bây giờ không nói những chuyện đó nữa, hay nói về tình hình nhân gian thế nào.

Huyền Dạ thấy vẻ mặt Liệt Thiên âm lạnh, trong lòng biết hắn đang vô cùng nóng giận, vội vàng nói tiếp theo chủ đề của hắn:

- Trên đường đến đây, bọn thuộc hạ nghe được một số tin tức. Nghe nói Sát Huyết Diêm La của Quỷ vực đã bị Trừ Ma liên minh tiêu diệt, Kiếm Vô Trần của Chánh đạo lại ra tay hủy diệt Dao Trì, hiện nay đang bị Thiên Kiếm khách và Dao Trì thánh nữ đi các nơi thông báo.

Liệt Thiên hơi kinh ngạc, bắt quả vẻ mặt biến hóa không rõ ràng, nhưng gật đầu nhẹ nhẹ, điềm đạm lên tiếng:

- Quỷ vực từ nay suy bại, Thiên Chi đô lại bị Âm Đế hủy diệt, như vậy bảy giới chỉ còn năm giới. Lại thêm khí tức Lục Vân đã xuất hiện ở nhân gian, sợ là Vân Chi Pháp giới cũng đã có đại biến.

Huyền Dạ nghe vậy rất mừng, vội vàng nói:

- Chủ nhân nói khí tức Lục Vân đã xuất hiện ở nhân gian, chuyện đó xảy ra như thế nào?

Liệt Thiên đáp:

- Điều này ta cũng không cách nào khẳng định, bắt quả Lục Vân đi qua Hoa Sơn, rất có khả năng gặp phải Thiên Sát, nơi đó còn lưu lại khí tức của bọn họ.

Về mừng vui biến mất, Huyền Dạ thất kinh hô lên:

- Lục Vân gặp phải Thiên Sát, thế thì nguy hiểm rồi.

Liệt Thiên điềm nhiên đáp:

- Người không cần phải lo lắng, Lục Vân là kẻ nghịch thiên, không dễ dàng chết đâu.

Huyền Dạ nghe vậy mới hơi an lòng, tự nói: “Thế thì tốt, ta còn thiếu hắn một đoạn ân tình chưa đáp trả.”

Bên cạnh, Tam Nhân Long Lang lúc này mới mở miệng nói:

- Chủ nhân, hiện tại chúng ta phải làm như thế nào, có cần phải tiêu diệt thế lực còn lưu lại của Ma vực không?

Liệt Thiên đáp:

- Tạm thời lưu lại bọn chúng, có thể phân tán sự chú ý của Hư Vô Giới Thiên. Bây giờ chúng ta cần làm chính là chờ đợi, chờ đợi một thời cơ thích đáng.

- Thời cơ? Chủ nhân ý là giữa Địa Âm, Thiên Sát cùng với Chánh đạo ...

Không hề nói rõ, nhưng ý tứ của Tam Nhân Long Lang mọi người đều hiểu rõ.

Liệt Thiên cười ngạo nghễ nói:

- Cả ba xuất hiện ở nhân gian, lần này vô luận thế nào ta cũng không quay lại con đường tuyệt diệt. Được rồi, không nói đến chuyện đó, Hồ Vương thế nào rồi?

Huyền Dạ đáp:

- Hồ Vương mạnh khỏe, nhưng mãi vẫn tìm không được thân thể thích hợp, vì thế ...

Liệt Thiên hiểu được ý hẩn, trầm ngâm một lúc, dặn dò:

- Như vậy, người lập tức mang Hồ Vương quay về Yêu vực một chuyến, đi đến nơi ngày hẩn xuất hiện ngày trước, xem thử coi có người nào thích hợp không.

Huyền Dạ lặng đi, chần chừ nói:

- Chủ nhân, lúc này thuộc hạ ở lại bên cạnh chủ nhân thì tốt hơn.

Liệt Thiên nhìn hẩn, cười điềm nhiên nói:

- Có Long Lang ở bên cạnh ta là đủ rồi, người cứ đi về một chuyến trước đi, nơi đó còn một số chuyện cần người xử lý. Đi đi.

Huyền Dạ liếc nhìn Liệt Thiên, gật đầu nói:

- Như vậy, Huyền Dạ xin đi trước.

Nói rồi cười với Bạch Như Sương, xoay mình bay về phía xa xa.

Tiến Huyền Dạ rồi, Liệt Thiên dặn dò:

- Long Lang, người phái người truy tìm tung tích của Vu Thần, ta muốn gặp hẩn một lần.

Tam Nhân Long Lang trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng hẩn không hề hỏi lại, chỉ cung kính đáp:

- Vâng, thuộc hạ sẽ đi làm chuyện đó.

Dứt lời liền xoay mình dẫn bốn Lang Yêu rời đi, lưu lại bốn Lang Yêu để nghe Liệt Thiên sai bảo.

Thấy Long Lang đi rồi, Bạch Như Sương hỏi:

- Thiên, chàng muốn gặp Vu Thần làm gì?

Liệt Thiên cười đáp:

- Ta chỉ muốn biết sức mạnh của hẩn thật ra xuất xứ từ đâu. Được, trời đã tối rồi, nàng nói xem tối nay có sao hay không?

Bạch Như Sương cười yêu kiều đáp:

- Trời sáng không ánh thái dương, đêm tối có sao thế nào được.

Liệt Thiên cười nói:

- Nói thế cũng không chắc, biết đâu chúng ta may mắn có thể thấy được ...

Tiếng cười điềm đạm vang lên trong gió, Liệt Thiên ôm lấy Bạch Như Sương đi về Hoa Sơn.

Đứng yên giữa biển mây, Kiếm Vô Trần nhìn về Phục Long cốc xa xa, về mặt âm trầm.

Từ lúc nghe những lời của Liễu Tinh Hồn, hai người bọn họ liền đến một nơi không xa Phục Long cốc, ẩn núp âm thầm quan sát. Nhưng mà một ngày trôi qua, Kiếm Vô Trần vốn có lòng nhẫn nại, sau khi biết được Trừ Ma liên minh đã đem những chuyện xấu của mình tuyên cáo khắp nơi, cả người trở thành nóng nảy phiền muộn dị thường.

Liễu Tinh Hồn nhìn hắn, nhẹ giọng nói:

- Vô Trần, chuyện này sớm muộn gì cũng bị người ta biết, con hà tất phải nghĩ mãi về nó. Hiện nay, theo những gì chúng ta thấy, nơi đây hội tụ phần lớn cao thủ nhân gian, ngay cả Bắc Phong và Dương Thiên cũng đến, thực lực bọn chúng có thể nói mạnh hơn hắn trước đây, chính là lúc thời cơ lợi dụng tốt nhất.

Kiếm Vô Trần không chút vui vẻ nói:

- Lợi dụng cái rắm, cao thủ bọn chúng nơi đây quá nhiều, ai có thể nắm chắc bọn chúng như thế nào đây?

Liễu Tinh Hồn nghe vậy, trong lòng không khỏi thở dài, về mặt lại không chút lộ ra lên tiếng:

- Vô Trần, con đừng kích động, nghe ta nói. Với thực lực Trừ Ma liên minh hiện nay, có thể gây chuyện với bọn chúng quả không nhiều. Nhưng nếu như có thể lôi kéo Thiên Sát hoặc là Địa Âm Tà Linh đến đây, lúc đó bọn chúng cho là không bị tiêu diệt, cũng bị tổn thất nặng nề.

Kiếm Vô Trần nói:

- Nói thì dễ, ai dám dụ Địa Âm Thiên Sát đến nơi đây? Với sự tàn bạo của Địa Âm Thiên Sát, đi dụ bọn chúng đến nơi đây có khác tự mình chịu chết, ông còn cho là suy nghĩ này có điểm thực hành được.

Liễu Tinh Hồn cau mày, nhìn Kiếm Vô Trần cẩn thận một lúc, trong lòng ngầm nghĩ: “Hắn thật ra ngu xuẩn hay là có phòng ngừa với ta đây? Thử thêm một lần, xem cuối cùng hắn có phản ứng thế nào.”

Cười ha hả, Liễu Tinh Hồn nói:

- Vô Trần, nếu như con thấy biện pháp này không tốt, hay là chúng ta đổi sang phương thức khác, dẫn dụ Lâm Vân Phong đối phó với sư tổ của con, con thấy thế nào?

Kiếm Vô Trần thất kinh, chần chừ nói:

- Chuyện này dường như không tốt lắm đó?

Liễu Tinh Hồn cười khở nói:

- Sư thúc cũng chỉ nghĩ tốt cho con, nếu như lòng con mềm yếu, thúc cũng không thể miễn cưỡng được, nhưng từ nay về sau phiền não không ngừng, con tự mình phải có chuẩn bị tâm lý.

Kiếm Vô Trần nghe lão nói như thế, hơi có chút do dự không quyết, ảo não nói:

- Sư thúc, thúc thật sự thấy như vậy là tốt chăng?

Liễu Tinh Hồn lạnh nhạt nói:

- Trước đây thúc đã nói với con, muốn thành đại sự hắn cần có lòng cứng rắn. Con lúc này đã đến bước này, còn lo lắng mềm yếu không dứt khoát, thế làm sao có thể thành đại sự được đây?

Dường như bị lời của Liễu Tinh Hồn khích đúng, Kiếm Vô Trần lập tức trở nên lạnh lùng tàn khốc, giọng hận thù nói:

- Được, cứ như lời sư thúc nói, trước hết dụ Lâm Vân Phong đi đối phó với sư tổ, phân hóa thực lực Trừ Ma liên minh, sau đó mới kích động Ma vực và Yêu vực trở nên thù hận Trừ Ma liên minh, xúi giục bọn chúng phát động công kích.

872. Chương 874 – Âm Mưu Quỷ Kế

- Được, thế mới là khí phách bá chủ. Bây giờ, nếu chúng ta dụ Lâm Vân Phong ra thì rất đơn giản, vì thế bước này tạm thời không gấp. Trước hết, nhiệm vụ của chúng ta là tìm được hành tung của sư tổ con, để có thể nắm vững chi tiết bên trong, mới có thể không chút sơ thất.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Lời sư thúc thật đúng, nhưng việc tìm được tung tích của sư tổ, sợ là ...

Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Vô Trần, con đừng lo lắng, ông ta là sư tổ của con, tự nhiên cũng là sư phụ của ta, ông ta biết chuyện của con, lại không biết ta và con một phe. Nhưng vậy hay nhất để ta ra mặt, đưa bọn họ đến một địa điểm chỉ định, con mới dụ Lâm Vân Phong đến đó, khiến cho bọn chúng giao chiến với nhau.

Nghe qua những lời này, Kiểm Vô Trần cười âm hiểm:

- Với quan hệ của Lâm Vân Phong và Lục Vân, sư tổ trước đây chỉ một lòng muốn ép Lục Vân vào đất chết, bọn họ gặp nhau tất nhiên phải có người chết.

Liễu Tinh Hồn cười đáp:

- Đây là chuyện tự nhiên. Với tu vi của Lâm Vân Phong trước đây, kết quả hơn nữa ... ha ha ha ... được rồi, bây giờ ta đi làm chuyện này, con ở đây tiếp tục lưu ý động tĩnh của bọn chúng, có tin tức gì ta lập tức quay lại báo cho con.

Nói rồi bắn mình đi, chớp mắt đã không còn thấy hình bóng.

Rời khỏi Kiểm Vô Trần rồi, Liễu Tinh Hồn bay thẳng về phía Nam, khoảng nửa giờ đồng hồ sau, lão đã đến trên tầng không một khu rừng rậm, miệng phát ra những tràng âm thanh dài. Rất nhanh, trên mặt đất truyền lại những tiếng kêu dài hết vậy, khiến Liễu Tinh Hồn nhẹ nhàng hạ xuống vào trong một khu rừng tùng.

- Thế nào, có tin tức tốt nào không?

Trong rừng rậm, Lý Trường Xuân đứng dưới một cội tùng rậm, lạnh nhạt nhìn Liễu Tinh Hồn.

Dừng bước lại, Liễu Tinh Hồn nhìn Lý Trường Xuân, ánh mắt có phần mê loạn, miệng nhẹ giọng nói:

- Đệ đã chiếu theo dặn dò của huynh, tìm được Kiểm Vô Trần rồi. Hiện tại hắn vì đã ra tay hủy diệt Dao Trì mà chánh tà đều không dung. Trước mắt đệ đã dụ hắn đến vùng lân cận Trừ Ma liên minh, dự tính khiến hắn dụ Lâm Vân Phong ra tay đối phó với sư phụ.

Lý Trường Xuân hừ giọng nói:

- Chủ ý quỷ quái của người không nhỏ, nhưng người làm như thế, cuối cùng có lòng như thế nào?

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Làm như vậy, ngoài mặt khiến cho Kiểm Vô Trần có lợi, nhưng trên thực tế chỉ cần hắn hơi vô ý sẽ chết trong tay của Lâm Vân Phong. Như vậy sẽ đạt được mục đích của huynh.

Lý Trường Xuân quát lên:

- Nói loạn, mục đích của ta muốn tự mình ra tay giết hắn để phát tiết nỗi hận trong lòng ta. Người nói xem, vì sao không trực tiếp dẫn hắn đến nơi đây để ta thu thập hắn?

Liễu Tinh Hồn lạnh nhạt nói:

- Huynh thu thập hắn không được đâu, tu vi của đã mạnh hơn nhiều so với trước kia. Lần này hắn đã hủy diệt được Dao Trì, lại lấy được Băng Tuyết Tinh Hồn chí bảo của Dao Trì, khiến cho hai khí âm dương trong cơ thể hắn đã dung hợp lại, tu vi lại vượt lên thêm, đã đạt đến cảnh giới cao nhất rồi.

Lý Trường Xuân rửa một tiếng, không cam lòng lên tiếng:

- Thật đáng hận, ông trời quả thật không có mắt rồi. Ta khổ sở như thế đều không cách nào tự mình hủy diệt hẳn, quả thật cả đời không cam lòng. Bây giờ người lập tức quay lại, bất luận nghĩ ra biện pháp thế nào, nhất định cũng phải khiến hẳn thân bại danh liệt, đi vào ngõ cụt mới được.

Liễu Tinh Hồn vâng một tiếng, trước khi đi ánh mắt quái dị liếc nhìn Lý Trường Xuân, dường như ẩn chứa lời nói nào đó.

Lý Trường Xuân không hề để ý, lão đợi sau khi Liễu Tinh Hồn đi rồi, khuôn mặt đổi thành nụ cười âm hiểm, nhỏ giọng tự nói:

- Xem ra ta còn phải nhanh lên mới được. Trước mắt, nhân gian đã không thể tìm được con rối thích hợp, ta nên đến Yêu vực một chuyến, nơi đó hẳn có được thứ ta cần tìm.

Nói rồi hình bóng lóe lên, Lý Trường Xuân liền biến mất thân bí.

Rời khỏi Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn quay về lối cũ. Giấy lát sau, trước mặt xuất hiện một hình bóng ngăn Liễu Tinh Hồn lại. Nhìn thấy người đó tướng mạo hung ác, thân thể cao lớn khôi ngô, Liễu Tinh Hồn vẻ mặt biến hẳn, kinh hãi nói:

- Người ... là ... Vu ... Thần.

Bật cười tà mị, trong mắt Vu Thần bắn ra một luồng sáng kỳ lạ, thu lấy tinh thần của Liễu Tinh Hồn, khiến hẳn lập tức chìm vào trong mơ mộng, mọi ký ức trong não đều bị Vu Thần thu lấy.

Giấy lát qua đi, Vu Thần thu lại ánh mắt tà mị, bật tiếng cười nhẹ chớp mắt đã bỏ đi. Thân thể Liễu Tinh Hồn run lên, cả thân hình phảng phất như nguyên thần quay lại, từ trong cái chết tỉnh lại, quay đầu nhìn chung quanh không ngừng.

- Kỳ quái, vừa rồi dường như phát sinh điều gì đó, vì sao không nhớ được chuyện gì? A ... đau đầu quá ... vì sao lại như thế ... ta ... biết rồi ... chính là ... chính là ... ta sẽ ...

Trong chớp mắt, ánh mắt Liễu Tinh Hồn ngập đầu ánh quỷ dị, cả thân hình tâm thần biến hẳn, tỏ ra vô cùng tà dị. May mà tình hình này chỉ kéo dài giây lát, lão nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Quay lại vùng phụ cận Phục Long cốc, Liễu Tinh Hồn nhanh chóng tìm được Kiếm Vô Trần. Vừa gặp mặt, Kiếm Vô Trần vẻ mặt kinh dị nhìn lão, nghi ngờ hỏi:

- Sao nhanh có tin tức như vậy?

Liễu Tinh Hồn cười nhẹ nói:

- Sư thúc ra tay, tự nhiên là mã đáo thành công. Bây giờ tung tích sư tổ con ta đã tìm ra, lão và Diệp Tâm Nghi ở cùng nhau, đang từ phía Dao Trì nhanh chóng đến đây, khoảng cách còn ước chừng một ngàn năm trăm dặm. Trên đường đi, bọn họ nghe ngóng bốn phía để tìm kiếm tung tích của con, tốc độ hoàn toàn không nhanh.

Kiếm Vô Trần cau mày, hừ giọng nói:

- Nói ra như thế, nếu không bao lâu, bọn họ sẽ đến nơi đây. Lúc đó, hừ ... được rồi, sư thúc người làm sao dò được tin tức này vậy?

Liễu Tinh Hồn né tránh ánh mắt của hẳn, cố làm ra nụ cười bình thường nói:

- Chuyện này nói ra cũng là nhờ vận khí, ta đi nửa đường không ngờ phát hiện một cao thủ của tộc Hắc Vu ở Nam Cương, nên nghe được tin này từ hẳn.

Ồ lên một tiếng, Kiếm Vô Trần không chút hoài nghi, trầm ngâm nói:

- Như vậy, chúng ta hãy vạch kế hoạch cẩn thận, tiếp theo nên làm chuyện gì.

Liễu Tinh Hồn cười nói:

- Vô Trần, con có suy nghĩ như thế nào?

Kiếm Vô Trần nhỏ giọng nói:

- Con đã quan sát một lúc, phát hiện cao thủ Trừ Ma liên minh thỉnh thoảng đi ra ngoài, Lâm Vân Phong đang ở cùng Trương Ngạo Tuyết, muốn dụ hắn xuất hiện không khó, nhưng con sợ Trương Ngạo Tuyết cũng sẽ đi theo, thế thì sẽ lôi kéo toàn bộ Trừ Ma liên minh truy đuổi chúng ta. Điều có thể trở nên bất thường.

Liễu Tinh Hồn cười đáp:

- Vô Trần, con không phải mãi mong muốn có được Trương Ngạo Tuyết chẳng? Lần này nhất định có thể dụ cô ta ra, đến lúc đó với tu vi của con còn sợ chuyện tốt không thành sao?

Kiểm Vô Trần lắc đầu nói:

- Không ổn, hiện tại chánh tà đều không thể dung thứ con, nếu như lúc này làm lớn chuyện này, hoàn cảnh càng thêm bất lợi, hay là đợi sau này mới nghĩ đến chuyện này.

Liễu Tinh Hồn hơi cảm thấy kinh ngạc, tán dương:

- Vô Trần, con đã trưởng thành hơn trước rồi, đã biết được chuyện tốt chuyện xấu, đây chính là khởi đầu tốt. Bây giờ ta có một kiến nghị với con, muốn dụ Lâm Vân Phong, thật ra không cần phải thật sự ra mặt, chúng ta chỉ cần phát ra một tin tức, ta tin hắn sẽ phải xuất hiện.

Kiểm Vô Trần nghi hoặc hỏi:

- Sự thúc thật sự nắm chắc chuyện này?

Liễu Tinh Hồn cười ha hả một tiếng, nhỏ to bên tai hắn vài câu, sau đó lớn tiếng hỏi:

- Thế nào, con thấy với nỗi hận của hắn với con, lại thêm với tu vi hiện tại của hắn, hắn có làm mưu hay không?

Kiểm Vô Trần cười nói:

- Sự thúc, phương pháp này thật tốt, ít ra chúng ta cũng không phải chịu nguy hiểm, thế hãy theo kế hoạch của sự thúc hành sự.

Liễu Tinh Hồn đắc ý:

- Nếu như con thấy không sai, thế chúng ta bắt đầu thôi.

Nói rồi hai người cười cười, âm thầm bỏ đi.

Phục Long cốc, trong đại điện Trừ Ma liên minh, Bách Linh, Trần Ngọc Loan, Dương Thiên, Phần Thiên, Tư Đồ Thần Phong, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh mấy người đang nói chuyện.

Từ ngoài điện, một đệ tử liên minh đang vội vã tiến vào, cất tiếng bẩm báo:

- Báo cáo minh chủ, vừa rồi mới nhận được một tin tức, Kiểm Vô Trần đang ở một sơn cốc cách đây chừng một trăm dặm, lớn tiếng tuyên bố muốn tìm Lâm Vân Phong thiếu hiệp của Dịch viên để kết thúc ân oán. Hơn nữa hắn còn lớn tiếng có gan thì đến đó, không có gan thì cứ làm con rùa rút cổ ở đây.

Trần Ngọc Loan hơi bất ngờ, liếc mấy người còn lại, thấy mọi người vẻ mặt đều nghi hoặc, không khỏi mở miệng lên tiếng:

- Hành động này của Kiểm Vô Trần hơi bất thường, hắn hiện tại bản thân khó mà bảo vệ mình được, lại còn dám đến đó ngang nhiên gây chuyện, nghĩ bên trong hắn có huyền cơ gì đó.

Bách Linh cười đáp:

- Như thế rất rõ ràng, tự nhiên là có mưu đồ gì đó. Bây giờ chúng ta trước hết đi tìm môn hạ Dịch viên, sau đó mọi người mới cùng nhau thương nghị.

Nói rồi phất tay cho đệ tử đi, hơn nữa còn dặn dò hắn lập tức tìm kiếm Lâm Vân Phong.

Trong đại điện, Phần Thiên cười trào lộng, cất tiếng:

- Với tính cách của Kiếm Vô Trần, chuyện này ngược lại hơi có phong cách của hắn. Nhưng nếu như hắn dám gây chuyện, nhất định đã hiểu được tình huống ở nơi đây, như vậy hắn không sợ liên minh phái cao thủ lập tức tiêu diệt hắn sao?

Tư Đồ Thần Phong phản bác lại:

- Có lẽ hắn ý vào Hậu Nghệ thần cung trong tay, cho là chúng ta không dám ngang nhiên hành động.

Phản Thiên gật đầu nói:

- Lời này xem ra có lý hơn, hắn có thần khí cực mạnh trong tay, có thể hủy thần diệt tiên, chúng ta thật sự còn phải thận trọng.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Bây giờ tạm thời không nói chuyện này, chúng ta còn phải hỏi ý kiến cụ thể của Lâm thiếu hiệp, xem thiếu hiệp có suy nghĩ thế nào, sau đó mới ra quyết định.

Nghe vậy, mọi người không nói nữa, vừa suy tư vừa chờ đợi.

Rất nhanh, Lâm Vân Phong, Hứa Khiết, Trương Ngạo Tuyết liền từ ngoài điện xông vào.

Mời ba người ngồi xuống, Trần Ngọc Loan nói qua một lượt mọi chuyện, sau đó lên tiếng hỏi:

- Chuyện như vậy, các vị thấy như thế nào?

Lâm Vân Phong giương cặp mày kiếm, cười lạnh nói:

- Hành động này của Kiếm Vô Trần, phần lớn là có âm mưu đối phó với liên minh. Chúng ta có thể không thêm để ý đến, cũng có thể đáp lại tàn độc hơn với hắn.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Ý của Lâm thiếu hiệp có phải là đem tin tức này truyền đến tai của Thiên Kiếm khách, xem ông ta xử lý như thế nào phải không?

Lâm Vân Phong thừa nhận:

- Đúng thế, ta quả là có ý đó. Cả hai bên có thể nói đều có cừu hận với Dịch viên ta, ta cố nhiên có thể ra tay hủy diệt bọn chúng, nhưng làm như thế thì quá tiện nghi cho bọn chúng, tốt hơn là khiến cho bọn chúng phải tự mình nếm mùi đau khổ trước đã, trải nghiệm qua mùi vị hối hận.

Trần Ngọc Loan cười nhỏ hai tiếng, ánh mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Ngạo Tuyết tỷ tỷ, tỷ có ý thế nào?

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt hơi phức tạp, trầm giọng nói:

- Tỷ muốn đi gặp hắn, cừu hận giữa chúng ta, chỉ có thể do chính ta thu lại.

Lâm Vân Phong vừa nghe thấy, liền cất tiếng ngăn lại:

- Sư tỷ, món cừu hận này sớm muộn cũng có ngày phải thanh toán hết, tỷ hà tất phải nóng nảy lúc này. Lần này Kiếm Vô Trần biết chúng ta ở nơi này, còn dám khoa trương như vậy, đệ không muốn vì hắn mà mọi người lại phát sinh chuyện.

Hứa Khiết bên cạnh khuyên bảo:

- Đúng thế, Ngạo Tuyết, lúc trước sư tỷ đã chết bởi Hậu Nghệ thần cung trong tay hắn, chúng ta không thể không cẩn thận hơn được.

873. Chương 875 – Tự Thực Kì Quả (tự Ăn Phải Thứ Do Mình Gieo)

- Đa tạ các vị, nhưng ...

Thấy nàng vẫn kiên định, Bách Linh lên tiếng:

- Ngạo Tuyết, chuyện này còn chưa biết rõ ràng được, chúng ta không thể dễ dàng xông vào nguy hiểm để tránh đi vào ngõ cụt lần nữa, khiến cho tổn thất không cần thiết.

Thấy Bách Linh đã lên tiếng, Trương Ngạo Tuyết chỉ có thể thở dài u oán, không đề cập thêm nữa.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Được, không nói chuyện này nữa, hay là chúng ta thương nghị xem phải đối phó với chuyện này như thế nào đây.

Phản Thiên đề nghị:

- Ta thấy suy nghĩ của Lâm Vân Phong không sai, cứ để bọn chúng cắn lộn với nhau, chúng ta bàng quan xem là được rồi.

Tư Đồ Thần Phong lo lắng lên tiếng:

- Chuyện này ta đoán tám chín phần Kiếm Vô Trần đã nghĩ đến, bởi vì thế không đơn giản được.

Bách Linh hừ lạnh nói:

- Tự nhiên là không đơn giản như vậy, Kiếm Vô Trần không chọn người khác, lại chọn một mình Lâm Vân Phong chính là có dụng ý của mình. Hiện nay, người Kiếm Vô Trần sợ gặp mặt nhất chính là Thiên Kiếm khách, theo lý hắn càng phải ẩn núp cho kín mới đúng. Nhưng hắn không hề làm như vậy, chứng tỏ hắn đã nghĩ được kế hoạch ứng phó rồi. Lần này, hắn can đảm xuất hiện, ngoại trừ việc muốn lôi kéo sự chú ý của chúng ta, còn một mục đích khác chính là muốn kéo Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi đến.

Mọi người thất kinh, ai nấy đều nhìn Bách Linh, trong ánh mắt lộ vẻ trầm tư.

Giây lát sau, Trần Ngọc Loan đảo tròn mắt hỏi:

- Ý của tỷ tỷ cho là Kiếm Vô Trần làm như thế, thật ra là muốn khiến cho Lâm thiếu hiệp gặp Thiên Kiếm khách, lợi dụng cừu hận giữa hai người này để hoàn thành kế mượn đao giết người của hắn?

Bách Linh trầm giọng nói:

- Không sai, ta đoán quá nửa là do nguyên nhân này. Kiếm Vô Trần biết quan hệ giữa Lâm Vân Phong và Lục Vân, ngày trước Thiên Kiếm khách đã cực lực muốn giết chết Lục Vân ở Dịch viên, khiến cho cừu hận giữa hai bên rất sâu. Bây giờ tu vi Lâm Vân Phong tăng mạnh, tất nhiên sẽ không bỏ qua cừu địch này.

Lâm Vân Phong nghe rồi, giọng hận thù nói:

- Nói như thế, Kiếm Vô Trần đã tính toán hoàn hảo mọi chuyện, đợi ta tiến vào trùng, hắn liền ẩn núp ở vùng lân cận mượn cơ hội phát động?

Bách Linh gật đầu nói:

- Đúng thế, hắn chắc chắn đã suy nghĩ như vậy.

Phản Thiên lên tiếng:

- Nếu là như vậy, biện pháp của chúng ta sẽ mất đi tác dụng, trở thành uống phở rồi.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Cũng không hoàn toàn như vậy, chỉ cần chúng ta có thể tìm được địa điểm chính xác Kiếm Vô Trần ẩn núp, như thế có thể khai mở trò đùa của hắn.

Phản Thiên cười khỏ nói:

- Điều này không phải là chuyện dễ dàng, Kiếm Vô Trần có Hậu Nghệ thần cung trong tay, chúng ta căn bản không dám đến quá gần, làm sao biết được nơi hắn ẩn núp?

Câu này của Phản Thiên khiến cho đại diện chìm vào trầm tư, trong nhất thời không một người nào mở miệng, tất cả đều suy tư vấn đề này.

Giây lát, Dương Thiên phá vỡ yên lặng nhỏ giọng nói:

- Về chuyện này, có thể giao cho Mộc Tiêu của ta đi làm được. Nó chính là tinh thần của Ất Mộc, chỉ cần Kiếm Vô Trần ẩn núp ở vùng lân cận, tuyệt đối không thoát được sự thăm dò của nó được.

Nghe thấy Dương Thiên nói thế, mọi người đều thở phào. Trần Ngọc Loan lại cười nói:

- Nếu được như vậy lập tức hành động. Đợi khi có được tin tức của Kiếm Vô Trần, chúng ta mới phái người đến, cũng phải khiến hắn ném mùi khở sở mới được.

Trần Ngọc Loan đứng dậy dặn dò mọi người chuẩn bị, để giăng bẫy phản kích Kiếm Vô Trần, liền tiến hành thật bí mật.

Giờ ngo, ở trong một sơn cốc cách Phục Long cốc khoảng trăm dặm, hai bóng người từ xa đi đến.

Đó là một người nam và một người nữ, chính là Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi. Từ lúc nhận được tin Kiếm Vô Trần xuất hiện ở đây, hai người gấp rút đi đến, bay được hơn nửa canh giờ cuối cùng đến nơi này.

Liếc mắt nhìn chung quanh, Diệp Tâm Nghi nhỏ giọng nói:

- Quanh đây không có khí tức của hắn, có phải bị lừa rồi không?

Thiên Kiếm khách trầm giọng nói:

- Phàm có chuyện không được nóng nảy, nếu như chúng ta đến rồi, hãy tĩnh tâm lưu ý nhiều hơn, hắn rất có khả năng né tránh chúng ta.

Diệp Tâm Nghi ngừng nói:

- Nếu hắn có lòng né tránh chúng ta, hắn đã không cờ giọng trống mỗ xuất hiện ở đây, lại còn ước hẹn giao chiến với Lâm Vân Phong của Dịch viên.

Thiên Kiếm khách trả lời:

- Ta cũng không biết, xem trước đã hãy nói tiếp.

Lời vừa dứt, hai người đã đi đến giữa sơn cốc, bốn bề hoang vắng không một bóng người.

Đứng yên tại chỗ xoay người, Thiên Kiếm khách phát xuất linh thức sưu tầm một lượt, đúng là không có tung tích của Kiếm Vô Trần, nhưng có vết tích khí tức của hắn, chỉ có điều đang yếu dần đi.

Có phát hiện như vậy, ánh mắt Thiên Kiếm khách lạnh lại, nói với Diệp Tâm Nghi:

- Hắn có qua nơi đây, hiện nay hắn đang ở quanh đây.

Diệp Tâm Nghi phấn chấn tinh thần, giọng hận thù nói:

- Thế chúng ta phân ra tìm kiếm, nhất định tìm cho được hắn ta.

Thiên Kiếm khách nắm lấy tay nàng, nhỏ giọng quát:

- Đừng kích động, tên nghiệt súc đó nếu như đã thành ma, chúng ta phải càng lưu tâm hơn, để tránh rơi vào tròng của hắn.

Diệp Tâm Nghi ngừng nói:

- Vào tròng? Ông cho là hắn làm như vậy, rất có khả năng để chống đối chúng ta chăng?

Thiên Kiếm khách lo lắng đáp:

- Hy vọng ta nói sai, nếu không sợ là ... Thôi, không nói những chuyện này, chúng ta đến phía trước nhìn qua một lượt.

Buông tay Diệp Tâm Nghi, Thiên Kiếm khách đi trước, chậm chậm xuyên qua sơn cốc, ý thức lưu ý hoàn cảnh bốn bề.

Cách đó hơn vài dặm, Kiếm Vô Trần ẩn núp trên một tàng cây rậm rạp, thu lại khí tức toàn thân, đang từ xa chăm chú quan sát động tĩnh của Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi.

Quan sát một lúc lâu sau, Kiếm Vô Trần hơi nóng nảy nói:

- Sư thúc, tên Lâm Vân Phong đó vì sao còn chưa đến, lẽ nào hắn đoán được ý nghĩ trong lòng chúng ta?

Liễu Tinh Hồn trầm ngâm nói:

- Chuyện này khó nói rõ được, hay có lẽ chúng ta đánh giá thấp bọn chúng rồi. Bây giờ chúng ta tạm thời ổn định tâm thần, quan sát thêm một lúc lâu, nếu Lâm Vân Phong không hề xuất hiện, thế lúc đó chỉ có thể để con tự mình ra mặt giải quyết thôi.

Kiếm Vô Trần biến sắc, không chút tình nguyện nói:

- Hiện tại con còn rất khó đối diện bọn họ, hay là né tránh bọn họ trước đã rồi mới tính tiếp.

Cho dù Kiếm Vô Trần tà ác thế nào, khi đối mặt với những thần tượng ngày trước, sư tổ của bản thân hắn vẫn khiến trong tiềm thức hắn có chút cố kỵ. Loại cố kỵ này không hề liên quan đến tu vi mạnh yếu, mà là tấm lòng kính sợ, nếu như không vượt qua được loại chướng ngại tâm lý này, Kiếm Vô Trần hẳn rất khó đối mặt với hai người.

Liễu Tinh Hồn liếc hắn, hừ lạnh nói:

- Nếu như né tránh có thể giải quyết được vấn đề, thế con sẽ vĩnh viễn không có cơ hội xưng bá thất giới. Lòng tàn độc hơn, bọn họ chỉ là chướng ngại vật cho con, không bỏ được bọn họ sẽ vĩnh viễn ở nguyên chỗ cũ.

Về mặt Kiếm Vô Trần biến ảo bất định, buồn bực lên tiếng:

- Sư thúc đừng ép con, ông ta dù gì cũng là sư tổ của con, là sư phụ của thúc, đã từng cho rất nhiều, thúc làm sao có thể làm như thế ...

Về mặt vô tình, Liễu Tinh Hồn lạnh lùng tàn khốc nói:

- Đã từng như vậy, bây giờ đã gặp mặt rồi, bọn họ sẽ là mệnh vận của con. Con chọn lựa phản kháng hay là chọn cái chết đây?

Kiếm Vô Trần về mặt hơi giận dữ, phản bác lại:

- Cho dù là phản kháng, cũng có rất nhiều loại phương thức, không nhất định cần phải tự mình ra mặt đây?

Liễu Tinh Hồn thản nhiên nói:

- Nếu như cho con cơ hội, con tình nguyện làm Hoàng Đế hay làm Thái Thượng Hoàng đây?

Kiếm Vô Trần sững sờ, sau đó liền trầm ngâm. Vấn đề của Liễu Tinh Hồn xem ra rất đơn giản, trên thực tế lại chỉ điểm rõ ràng cho hắn, khiến hắn biết được Hoàng Đế và Thái Thượng Hoàng có khoảng cách rất xa. Cho dù quyền lợi tương đương, nhưng thân phận như trời với đất.

Đối với Kiếm Vô Trần, hắn tự nhiên hy vọng làm Hoàng Đế, ngàn vạn hào quang đều tập trung về mình, làm sao có thể làm người đứng sau để thao túng đây?

Nghĩ đến điều đó, Kiếm Vô Trần bình tĩnh trở lại, về mặt âm hiểm lạnh lùng, giọng vô tình nói:

- Đa tạ sư thúc nhắc nhở, con biết phải làm như thế nào rồi.

Liễu Tinh Hồn cười cười, trong mắt lóe lên một chút âm hiểm.

Trên mặt đất, Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi tìm kiếm đã lâu, trên mặt ai cũng lộ vẻ thất vọng.

- Tâm Nghi, xem ra tên nghiệt súc này phần lớn không có mặt ở đây, hay là chúng ta cứ bỏ đi cho ổn, dù sao nơi đây có khoảng cách quá gần Trừ Ma liên minh, ở đây quá lâu không có lợi cho chúng ta.

Diệp Tâm Nghi giọng hận thù nói:

- Có đi đến chân trời, ta cũng muốn tìm ra hắn, khiến hắn phải trả giá đắt.

Thiên Kiếm khách bật cười khổ sở, cũng không nói thêm gì, chỉ xoay mình bỏ đi, bóng dáng hơi thương đau.

Diệp Tâm Nghi giận dữ nhìn về phía trước, hừ lên hai tiếng không cam lòng, rồi mới thở hào hển xoay mình đi theo Thiên Kiếm khách. Nhưng đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền lại một tiếng “Oa ... Oa”. Âm thanh này khiến cho Diệp Tâm Nghi trong lòng đang không vui nóng nảy, lập tức quay đầu nhìn lại, liền thấy một bóng xanh lục phát ra âm thanh bay về xa xa.

- Yêu nghiệt to gan, dám khoa trương trước mặt ta, xem ta diệt ngươi đây.

Gầm lên một tiếng, Diệp Tâm Nghi nóng nảy không nghĩ nhiều, chỉ một lòng muốn thu thập yêu vật đó để có thể phát tiết chuyện không vui trong lòng.

Thiên Kiếm khách mở miệng muốn kêu lại, nhưng chợt nghĩ thấy dễ dàng phát tiết cũng tốt, vì thế không hề ngăn lại, chỉ phi thân theo, khoảng cách giữa hai người khoảng vài chục trượng.

Diệp Tâm Nghi tu vi cực cao, muốn đối phó với yêu vật vốn thật dễ dàng, nhưng luồng ảnh xanh lục trước mặt này lại quý dị vô cùng, tần suất toàn thân chỉ trong chớp mắt biến đổi trăm lần, nhanh như chớp thoát khỏi sự kiểm chế bằng ý thức của nàng, biến mất ngay trước mắt nàng.

Thấy vậy, Diệp Tâm Nghi rất kinh ngạc, đang lúc suy tư, luồng bóng xanh lục lại đột nhiên hiện ra, phát ra tiếng kêu kỳ quái gây sự với nàng, chọc Diệp Tâm Nghi nổi giận vội vàng truy đuổi theo.

Rất nhanh chóng, Diệp Tâm Nghi và Thiên Kiếm khách đã truy đuổi theo vài dặm, bóng xanh lục đột nhiên biến mất, nhưng Thiên Kiếm khách lại phát hiện được một luồng khí tức yếu ớt, vội vàng giữ Diệp Tâm Nghi lại, hai người nhanh chóng lùi lại vài trượng, ánh mắt chăm chú nhìn vào trên rừng cây ở trước mắt.

- Tâm Nghi, cẩn thận một chút, hắc quả nhiên ở nơi này.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, vẻ mặt hơi kích động, giận dữ nhìn về trước mặt, quát lên:

- Kiếm Vô Trần, ta biết ngươi đang ở nơi đây, ngươi nhanh chóng ra đây cho ta.

Hơi ảo não, Kiếm Vô Trần đang ẩn thân không ngờ được con yêu vật lại làm lộ hành tung của hắn, điều này khiến hắn rất khó chịu. Nghiêng đầu, Kiếm Vô Trần liếc Liễu Tinh Hồn, thấy hắn đang đưa mắt xúi dục mình, liền gật gật đầu, phi thân ra xuất hiện trước mặt Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi.

Thấy hắn vừa xuất hiện, Diệp Tâm Nghi lập tức kích động trở lại, giận dữ mắng:

- Kiếm Vô Trần, ngươi là thứ tà ác, ta muốn giết ngươi để báo thù cho sư tỷ của ta.

Nhìn hai người, Kiếm Vô Trần vẻ mặt hơi kinh hoảng, hơi hốt hoảng nói:

- Tâm Nghi, ta không ngờ như vậy, ta ...

- Câm miệng, ta không muốn nghe ngươi xảo trá, ngươi tự mình thúc thủ chịu trói, hay muốn chúng ta động thủ?

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt kích động dị thường, mắt tròn xoe, ngoại trừ cừu hận còn có cảm thương và u oán vô cùng.

Né tránh ánh mắt của nàng, Kiếm Vô Trần nhìn Thiên Kiếm khách, vẻ mặt phức tạp, có vài phần khổ sở và xấu hổ.

874. Chương 876 – Tương Nhượng Tam Chiêu (nhường Nhịn Ba Chiêu)

- Nghiệt súc, ngươi đã quên ta giáo huấn ngươi thế nào rồi chẳng? Bây giờ không ngờ làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo, còn không theo ta về lại Càn Tâm hội ngộ để chịu xử phạt.

Kiếm Vô Trần nhỏ giọng nói:

- Sư tổ, con không ngờ như vậy, quả thật không ngờ ...

Thiên Kiếm khách quát lên:

- Đã sai phạm rồi, lúc này có nói cũng chỉ uổng phí thôi, người mau đi theo ta về, bình thần đối mặt với những sai lầm của chính mình, như thế may ra còn không quá trễ.

Kiểm Vô Trần lắc đầu nói:

- Không, con không thể theo người quay về, lần này là con không đúng với mọi người, đi thôi, con không muốn động thủ với hai người.

Cho dù suy nghĩ trước đó thế nào, khi thật sự đối mặt, Kiểm Vô Trần tâm còn chưa đủ tàn độc.

Thiên Kiếm khách vẻ mặt đầy thất vọng, giận dữ la lên:

- Nghiệt súc, đã đi vào đường sai lầm còn chưa chịu tỉnh ngộ, người thật sự muốn chấp mê không tỉnh ngộ lại chẳng?

Né tránh ánh mắt của ông, Kiểm Vô Trần trầm giọng nói:

- Không cần phải ép con, đi nhanh đi.

- Ép người? Ha ha ha... Nếu như người đã dám làm như vậy, vì sao không dám đối mặt. Kiểm Vô Trần, ta cho người biết, hôm nay cho dù người có giết chết chúng ta, người hẳn cũng phải trả giá đắt cho những hành động của mình.

Vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, Diệp Tâm Nghi ánh mắt bùng bùng lửa giận.

Người ta nói yêu càng sâu thì hận càng sâu. Nỗi hận của nàng đối với Kiểm Vô Trần, không phải chỉ nỗi hận sư môn, mà nhiều hơn chính là nỗi hận vì tình cảm.

Liếc nhìn nàng, Kiểm Vô Trần cơ mặt hơi run lên, lạnh giọng nói:

- Ngoại trừ như vậy, không còn chọn lựa nào khác chẳng?

Diệp Tâm Nghi kiên định đáp:

- Ngoại trừ ta chết, nếu không cừu hận giữa chúng ta khó mà mất được.

Kiểm Vô Trần cười đùng đục, hơi âm hiểm lạnh lùng lên tiếng:

- Do các người ép ta, đến sau này có hối hận cũng không thể oán trách ta được.

Trùng mắt giận dữ nhìn Kiểm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi cười thê lương đáp trả:

- Người là giống tà ác âm hiểm, cho dù hôm nay không ép được người, người có bỏ qua cho chúng ta chẳng? Kiểm Vô Trần, không cần cố gắng che dấu bản tính tà ác của người, từ đầu đến chân người là thứ xấu xa âm tà vô cùng.

Hơi nổi giận, Kiểm Vô Trần tức tối nói:

- Câm miệng, từ lúc biết nhau đến giờ, lẽ nào ta không tốt với người?

Diệp Tâm Nghi bật cười điên cuồng trả lời:

- Tốt, quả thật quá tốt. Tốt đến mức khiến ta cuối cùng không còn nhà mà về, trở thành tội nhân của sư môn, không còn mặt mà nhìn người thiên hạ, đây là chuyện tốt người đã làm cho ta.

Kiểm Vô Trần xanh mặt, rống lên:

- Đủ rồi, ta không muốn nghe những chuyện này nữa. Người lập tức rút đi cho ta, nếu không đừng trách ta không niệm chút tình xưa.

Thản nhiên không sợ, Diệp Tâm Nghi quát lớn:

- Thế nào, cuối cùng nhịn không được phải lộ nguyên hình, thể hiện khuôn mặt tà ác của người rồi chẳng?

Kiểm Vô Trần giận dữ nạt lại:

- Vậy thì thế nào đây? Nếu như người muốn giết ta, ta làm sao có thể không phản kháng được?

Diệp Tâm Nghi bật cười lớn khinh thường, ánh mắt nhìn mặt của Thiên Kiếm khách, châm chọc:

- Đây là nhân tài kiệt xuất của Thiên Kiếm viện ngươi, quả thật lực thân cũng không nhận, khó trách có thể dương danh thiên hạ được.

Thiên Kiếm khách vẻ mặt âm lạnh, giận dữ trừng Kiếm Vô Trần lên tiếng:

- Nghiệt súc, lúc này quay đầu còn chưa trễ, ngươi đừng chôn thân mình vào bùn sâu hơn nữa.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt hơi biến, ánh mắt nhìn về phía ông, chầm chậm nói:

- Ta trong lòng biết rõ phải làm như thế nào, ông hãy nhanh chóng bỏ đi, ta không muốn động thủ với ông.

Thiên Kiếm khách giận đến toàn thân run lên, giọng gay gắt hỏi:

- Ngươi quả thật không thể quay đầu được?

Kiếm Vô Trần giọng ngang ngạnh đáp:

- Lúc này đây, ta quay đầu lại có thể như thế nào?

Thiên Kiếm khách giận dữ lên tiếng:

- Được, nếu như ngươi đã mê man không tỉnh ngộ, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ, tiêu diệt thứ nghiệt súc là ngươi.

Kiếm Vô Trần ánh mắt lạnh lại, thản nhiên nói:

- Ông tốt nhất không cần phải làm như thế, đỡ tay đỡ chân động thủ, cả hai đều không phải là đối thủ của ta.

Thiên Kiếm khách giận dữ nói:

- Ngươi dám đáp trả?

Kiếm Vô Trần chần chờ một lúc, lạnh giọng trả lời:

- Ta có thể nhường hai người ba chiêu, nhưng sẽ không để cho hai người đánh được.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy bật cười gằn nói:

- Nhường chúng ta ba chiêu? Ngươi quả thật làm chuyện trong lòng hổ thẹn chẳng? Nếu như vậy, sao ngày đó ngươi lại ra tay vô tình giết chết hai vị sư tỷ của ta?

Kiếm Vô Trần không đáp, ánh mắt phức tạp quét qua hai người, sau đó xoay mình muốn đi.

- Dừng lại, đừng mong bỏ chạy.

Diệp Tâm Nghi lắc mình ngăn Kiếm Vô Trần lại, ánh mắt bùng bùng lửa giận, bắt đầu tư thế xuất chiêu công kích.

Kiếm Vô Trần cau mày chất vấn:

- Quả thật muốn động thủ với ta?

Diệp Tâm Nghi quát lên:

- Tự nhiên muốn động thủ, nếu không ta kiếm ngươi làm gì. Xem chiêu.

Thân thể mảnh mai hóa thành trăm ngàn, mỗi hình bóng đều múa chưởng tiến công nhanh chóng, hóa thành một lưới sáng sắc xanh lục dày đặc, nhanh chóng thu nhỏ vào giữa.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt thản nhiên, trong lúc mắt chớp lên, một luồng sáng sắc tím từ người bộc phát, mang theo sức mạnh to lớn vô cùng, lập tức hất bắn Diệp Tâm Nghi đi.

- Cảnh cáo ngươi lần thứ nhất, đừng làm loạn cả lên, hôm nay ta không muốn động thủ.

Diệp Tâm Nghi quát lên một tiếng giận dữ, lập tức bắn mình lên, lần thứ hai phóng thẳng lên không. Thiên Kiếm khách thấy vậy, miệng quát nhẹ một tiếng, hai tay bắt kiếm quyết, ngón trỏ và ngón giữa tay phải

lập tức bắn ra một làn kiếm sắc xanh đỏ, theo sự khống chế của ông hóa thành bóng kiếm đầy trời, cuộn thẳng về phía Kiếm Vô Trần.

Cười lạnh một tiếng, Kiếm Vô Trần hoàn toàn không ra tay, chỉ thiết lập một lớp phòng ngự mạnh mẽ bên ngoài thân thể, thẳng thắn đón lấy công kích của hai người.

- Qua một chiêu rồi, chỉ còn lại hai chiêu.

Thiên Kiếm khách nghe vậy rất giận, quát lên:

- Nghiệt súc, đừng vội ý vào tu vi bất phàm mà khi sư diệt tổ.

Thân thể bắn lên không, khi Thiên Kiếm khách cách mặt đất chừng năm trượng liền dừng lại, tay phải dùng ngón tay thay kiếm, thi triển Diệt Thiên quyết của Thiên Kiếm Cửu quyết!

Lập tức cả không gian kiếm khí tung hoành, làn kiếm gầm rít, ngàn vạn làn kiếm ngũ sắc hội tụ ở trên đỉnh đầu của Thiên Kiếm khách, hình thành thể vạn kiếm quy về một mối, từng kiếm từng kiếm bắn thẳng về phía Kiếm Vô Trần dưới mặt đất.

Cảnh sắc này nhìn xa xa hết như một cột sáng ngũ sắc nổi lên trời đất, kiếm khí vô cùng vô tận từ trên trời đánh xuống, thể không đạt được mục đích là không hề dừng lại.

Đối mặt với Diệt Thiên quyết, Kiếm Vô Trần vẻ mặt nặng nề. Tuy luận về tu vi hắn đã vượt qua Thiên Kiếm khách, nhưng đối với kiếm quyết cực mạnh này, hắn còn có phần cố kỵ nhiều.

Hay tay bắt chéo, thân thể Kiếm Vô Trần xoay tròn trên mặt đất, luồng sáng màu tím theo sự chuyển động của hắn nhanh chóng hội tụ vào hai lòng bàn tay, hình thành một vầng mây sáng màu tím trên đỉnh đầu, hết như một tấm thuẫn chống lại Diệt Thiên quyết của Thiên Kiếm khách.

Diệp Tâm Nghi thấy hai người rơi vào thế giằng co, thân thể đột nhiên rút ra ngoài vài trượng, hai lòng bàn tay phát ra hai luồng hào quang, hình thành một dòng xoáy trước ngực, nhanh chóng hấp thu linh khí bốn bề, khiến nó hình thành một cơn lốc vừa thổi nhanh vừa thu nhỏ bao vây quanh thân thể của nàng.

Sau đó, Diệp Tâm Nghi gia tăng chân nguyên toàn thân đến mức cực hạn, miệng quát lên một tiếng thánh thót, cả thân hình đột nhiên hóa thành ánh sáng, ngưng tụ thành một lưới lửa sáng màu xanh thần thánh vô cùng, có uy thế không gì chống được, bắn thẳng vào ngực của Kiếm Vô Trần.

Phát hiện được thế công của Diệp Tâm Nghi, khuôn mặt Kiếm Vô Trần giận dữ, trong lúc bị Thiên Kiếm khách giằng co, hắn muốn né tránh cũng không kịp, chỉ toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, thiết lập phòng ngự trùng trùng điệp điệp bên ngoài để chống lại công kích của Diệp Tâm Nghi.

Giữa không trung, Thiên Kiếm khách với tình huống này cũng hiểu như lòng bàn tay, lợi dụng lúc Kiếm Vô Trần phân tâm, liều mạng gia tăng chân nguyên toàn lực, thi triển một chiêu dùng thần điều khiển, đưa một bộ phận nguyên thần bản thân dung nhập vào trong làn kiếm, lập tức tăng thêm năm phần uy lực. Như vậy, áp lực lên Kiếm Vô Trần lập tức tăng mạnh, khí thể toàn thân lập tức hơi giảm yếu.

Trong lúc tiến công, Diệp Tâm Nghi do kết hợp sức mạnh và tốc độ, thân thể hoàn toàn hóa thành ánh sáng. Nhưng khi một chiêu mạnh mẽ của nàng đánh trúng vào kết giới phòng ngự của Kiếm Vô Trần, tốc độ tiến lên lập tức giảm mạnh, áp lực mạnh mẽ đó không những tạo nên chấn động cực lớn với Kiếm Vô Trần, đồng thời cũng tạo nên thương tích nghiêm trọng cho Diệp Tâm Nghi.

Ngọn lửa ánh sáng sắc xanh hội tụ thành một điểm, trước thì thu nhỏ mãnh liệt, sau đó lại từ từ kéo dài ra, lộ rõ thân thể Diệp Tâm Nghi không ngừng xoay tròn.

Hai bên va chạm phát nổ kịch liệt, hoa lửa tung tóe cùng với khí lưu phát ra bên ngoài bành trướng mạnh mẽ giữa hai bên, hình thành mây mù ánh sáng chói mắt, nhất thời phủ kín hình bóng của Diệp Tâm Nghi.

Thấy vậy, Diệp Tâm Nghi không chút để ý, nàng chỉ một lòng một dạ tiến công, ý niệm cừ hận của nàng rất mạnh, thân thể xoay tròn hết như đài hoa, vừa khoan vào kết giới phòng ngự của Kiếm Vô Trần, vừa gánh chịu áp lực trên đỉnh, vì thế tốc độ nhanh chóng giảm đi.

Quá trình này kéo dài một lúc, khi thân thể Diệp Tâm Nghi vừa ngưng xoay tròn, hai tay nàng vừa ấn vào ngay ngực Kiếm Vô Trần, nhưng bị một tầng ánh sáng tím nhàn nhạt ngăn trở lại. Ánh mắt trừng trừng

nhìn vào ngực Kiếm Vô Trần, miệng Diệp Tâm Nghi phát ra những tiếng rống thê thảm, chân nguyên toàn thân phát ra nhanh chóng, không lưu lại một chút nào trong cơ thể.

Lúc này, Diệp Tâm Nghi hoàn toàn không phát hiện được, khuôn mặt của mình đã trắng bệch hẳn, thân thể đã bị trọng thương, năng hoàn toàn bị cừu hận che mờ mắt.

Thân thể Kiếm Vô Trần run lên. Do phải chống lại kiếm quyết của Thiên Kiếm khách, hắn đã dồn toàn bộ tinh thần. Lúc này, với một chiêu mãnh liệt của Diệp Tâm Nghi, cho dù tu vi hắn vượt quá hai người, nhưng hắn cũng bị thương rất nặng nề.

Gầm lên một tiếng, khí thế to lớn của Kiếm Vô Trần đột nhiên khuếch tán, lập tức hất bắn Diệp Tâm Nghi, đồng thời đánh tan Diệt Thiên quyết của Thiên Kiếm khách, rồi hắn lùi lại vài bước, khoe miệng rỉ ra máu tươi.

Giữa không trung, khuôn mặt Thiên Kiếm khách trắng toát, thân thể liên tục xoay chuyển vài vòng, cuối cùng rơi cách đó cả chục trượng. Diệp Tâm Nghi nằm trên mặt đất, khuôn mặt xám xịt, ánh mắt mê hoặc, trong mắt bùng bùng lửa giận, hận thù nhìn Kiếm Vô Trần, toàn thân lộ ra một chút đáng thương nhàn nhạt.

Liếc nhìn Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần ánh mắt lóe lên tia lạnh, tàn khốc vô cùng nói:

- Hai chiêu rồi, còn có một chiêu cuối cùng.

Thiên Kiếm khách ánh mắt âm lạnh, hai chiêu giao chiến, sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần đã vượt ra ngoài ý nghĩ của ông. Trước đây, ông cho là tu vi Kiếm Vô Trần chỉ hơn thua chút đỉnh với ông, điểm mạnh nhất chính là Kiếm Vô Trần nắm giữ Hậu Nghệ thần cung.

Nhưng bây giờ, Thiên Kiếm khách biết bản thân sai lầm, chỉ vài ngày không gặp, tu vi Kiếm Vô Trần đã tiến lên một tầng nấc khác, chỉ luận về thực lực cũng đã mạnh hơn ông nhiều. Như vậy, ông hầu như không còn hy vọng có thể cầm giữ Kiếm Vô Trần.

Trong lòng thở dài, vẻ mặt Thiên Kiếm khách lạnh nhạt thản nhiên, quét mắt qua Diệp Tâm Nghi, nhẹ than thở:

- Tâm Nghi, con thế nào rồi?

Diệp Tâm Nghi yếu ớt đáp:

- Con không sao, chỉ hận không cách nào đánh nát đầu con ác ma này.

Thiên Kiếm khách thôi nhìn, lạnh lùng nói:

- Chưa đến lúc cuối cùng, ai mà biết được.

Dứt lời, Thiên Kiếm khách bắn mình đi đến gần Kiếm Vô Trần, ánh tím lưu động quanh thân, một luồng sức mạnh thôn tính đáng sợ hình thành một dòng xoáy, điên cuồng hấp thu không khí bốn bề.

Kiếm Vô Trần ánh mắt âm lạnh, hừ nhẹ nói:

- Sư tổ, đây là chiêu thứ ba, một khi đã qua chiêu này, ta và ông ân oán nghĩa tuyệt, đến lúc đó đừng trách ta vô tình.

875. Chương 877 – Thiên Kiếm Bất Định (thiên Kiếm Khách Định Không Lại)

- Nghiệt súc, người tốt không làm, người lại muốn làm chuyện ác, sớm muộn cũng có ngày bị trừng phạt.

Hai tay bắt quyết, đại pháp “Tử Hoa Thôn Nhật” theo sự thúc động của ông hình thành một quả cầu ánh sáng sắc đỏ tía, chậm chậm bay thẳng đến Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy chiêu này của Thiên Kiếm khách, Kiếm Vô Trần vẻ mặt vô cùng cảnh giác. Trong lòng hắn hiểu rõ, đại pháp “Tử Hoa Thôn Nhật” có uy lực cực mạnh, với tu vi của Thiên Kiếm khách thi triển ra, bản thân mình nếu không phản kích mà chỉ phòng ngự thì nguy hiểm rất lớn.

Nhưng lời đã nói ra rồi, có hối cũng không được. Kiếm Vô Trần vốn tự phụ hơn người, hiện nay tu vi đã tăng mạnh làm sao có thể nói lại nuốt lời.

Nghĩ đến đó, hai tay Kiếm Vô Trần kết một pháp ấn trước ngực, quanh thân những làn sáng xanh đỏ tầng tầng lớp lớp, hình thành một lưới sáng hình Âm Dương.

Lần công kích thứ ba này, Thiên Kiếm khách đã dùng hết sức, mượn đặc tính của đại pháp “Tử Hoa Thôn Nhật”, ý đồ muốn lập tức khiến Kiếm Vô Trần trọng thương.

Nhưng sau khi xuất thủ, Thiên Kiếm khách kinh ngạc phát hiện, kết giới xanh đỏ của Kiếm Vô Trần xem ra bình thường, nhưng trên thực tế chính là hội tụ khí âm dương của trời đất, có thể hỗn độn của Thái Cực, vốn không hề sợ đại pháp “Tử Hoa Thôn Nhật” của mình.

Khuôn mặt Thiên Kiếm khách chấn động kinh hãi, nhưng ông suy nghĩ lướt qua liền hiểu được nguyên nhân bên trong, biết được điều này có quan hệ rất lớn với vật báu Băng Tuyết Tinh Hồn của Dao Trì.

Bỏ đi sự thất vọng, Thiên Kiếm khách cực lực công kích, cho dù thành bại thế nào ông đều không thể bỏ qua như vậy, bởi vì qua một chiêu này, Kiếm Vô Trần hẳn sẽ phản kích. Đối mặt với công kích của ông, Kiếm Vô Trần xem có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế áp lực khá lớn, nhưng hắn không muốn tỏ ra yếu ớt.

Cách đó vài trượng, Diệp Tâm Nghi chậm chậm đứng lên. Nàng đã bị trọng thương, tuy còn sức ra tay, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, khoảng cách giữa mình và Kiếm Vô Trần càng lúc càng lớn, ra tay hay không đối với hắn không hề có ảnh hưởng lớn.

Quả cầu ánh sáng sắc tím và lưới sáng màu xanh đỏ hội tụ vào nhau, hai bên liên tục va chạm kịch liệt, mãi một lúc sau, khi cuồng phong rợp trời đã tan biến, giao chiến giữa hai người mới từ từ nhạt dần, cuối cùng trong tiếng sấm chói tai, ai nấy tự lùi lại.

Ổn định được thân hình, Kiếm Vô Trần lạnh nhạt vô tình nhìn hai người, hừ khẽ nói:

- Đã qua ba chiêu, ân tình cũ đã dứt, từ thời khắc này, ta sẽ không khách khí với các ngươi nữa.

Thiên Kiếm khách giận dữ lên tiếng:

- Nghiệt súc, ngươi chấp mê không tỉnh ngộ, không biết hối cải, cho dù trời rộng đất lớn cũng không có chỗ cho ngươi dung thân, còn ...

- Câm miệng, ta không muốn ở đây nghe ngươi thuyết giáo, lần cuối cùng, ta cảnh cáo các ngươi, lập tức rời đi, nếu không sẽ vĩnh viễn đừng mong rời đi được.

Ánh mắt âm lạnh, toàn thân Kiếm Vô Trần phát ra khí tà mị, cả thân hình lúc này hệt như một ác ma.

Thiên Kiếm khách vô cùng giận dữ, cười tức tối nói:

- Được, nếu như ngươi đã tà ác như vậy, ta không diệt được ngươi, làm sao chuộc lỗi với trời đất.

Tay phải múa lên, làn kiếm phá không, khí lưu mạnh mẽ hệt như làn đao, bay vòng quanh hai người, từng tầng từng tầng hội tụ vào giữa.

Diệp Tâm Nghi giận dữ rủa một tiếng, thân thể bị thương bắn lên không trung, hai tay nhỏ nhắn múa lên, từng luồng sóng ánh sáng sắc xanh từ người nàng phát ra, hệt như lưới tơ tằm, chụp lấy Thiên Kiếm khách và Kiếm Vô Trần đang giao chiến trong phương viên chục trượng.

Liếc nhìn khinh bỉ Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Thanh Quang Tráo Thiên, cái này có thể làm gì được ta đây? Xem ta phá ngươi như thế nào.

Giơ cao một cánh tay phải, một luồng gió bão xoay tròn theo sự khống chế của Kiếm Vô Trần hóa thành một con rồng bay, bắn thẳng về phía Diệp Tâm Nghi.

Chớp mắt, hai người gặp nhau giữa không trung, lần lượt đối kháng lẫn nhau, rồng bay liền phá vách ra được, cuộn lấy Diệp Tâm Nghi đã bị trọng thương tung lên giữa không trung.

Thiên Kiếm khách thấy vậy gầm lên một tiếng, tay phải bắn ra những làn kiếm, Thiên Kiếm quyết sắc bén vô cùng, từng đợt từng đợt công thẳng đến Kiếm Vô Trần khiến hắn phải nhanh chóng né tránh.

Lợi dụng cơ hội này, Thiên Kiếm khách tung mình lên đỡ lấy Diệp Tâm Nghi đang rơi xuống, nhỏ giọng hỏi han:

- Thế nào rồi, con có cần đi trước không?

Diệp Tâm Nghi lắc đầu đáp:

- Không, không giết được hắn, con tuyệt đối không cam lòng. Chỉ cần hắn còn sống một ngày, chính là sỉ nhục lớn nhất của đời con, hắn và con chỉ một người có thể sống trong thế giới này thôi.

Thiên Kiếm khách thở dài nhẹ nhẹ, thuận tay đưa nàng ra vài trượng, bản thân lại múa kiếm nhanh chóng tấn công đỡ lấy phản kích của Kiếm Vô Trần. Vừa mới bắt đầu, Kiếm Vô Trần ít nhiều còn có chút không thích ứng, dù gì những người trước mặt đã từng là người thân nhất của hắn, nên khi hắn hạ thủ không khỏi lưu lại vài phần ân tình.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Kiếm Vô Trần dần dần mất đi tâm lý đó, trong lòng bị tà ác xâm chiếm, ra tay càng lúc càng sắc bén, càng lúc càng vô tình. Như vậy, Thiên Kiếm khách vốn giữa được cục diện bình ổn, lập tức bị kém đi, từng bước từng bước chìm vào nguy cơ.

Diệp Tâm Nghi nắm lấy thời gian điều tức, nàng thấy Thiên Kiếm khách càng lúc càng nguy hiểm, nhẹn không được đứng lên ra mặt, từ bên cạnh hỗ trợ Thiên Kiếm khách, cùng nhau đối phó Kiếm Vô Trần. Sự gia nhập của nàng khiến Thiên Kiếm khách thở phào, bất quá cũng gần như chỉ duy trì được một lát, sau đó hai người đồng thời rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần dần dần lộ ra qua giao chiến. Tu vi hắn hiện tại so với lúc giao chiến cùng Lâm Vân Phong đã tăng lên hai tầng, đây đúng là chuyện làm người ta khiếp hãi.

Khuôn mặt giận dữ nhìn hai người, Kiếm Vô Trần giọng tàn khốc lên tiếng:

- Cho các ngươi cơ hội, đáng tiếc các ngươi không biết trân trọng. Bây giờ đừng trách ta tuyệt tình. Diệp Tâm Nghi, ngươi yên tâm, ta sẽ không dễ dàng giết ngươi, ta còn chưa lấy được thân thể ngươi, làm sao có thể bỏ qua được? Ha ha ha ...

Không nghi ngờ gì nữa, bản tính tà ác đã lộ rõ. Lúc này đây, Kiếm Vô Trần không còn chút cố kỵ, vì thế tiếng cười cuồng vọng mà âm hiểm lạnh lùng.

- Kiếm Vô Trần ngươi chớ mơ tưởng, ta thà chịu chết, cũng không bỏ qua cho thứ súc sinh lòng lang dạ sói như ngươi.

Còn đang nói, Diệp Tâm Nghi đã điên cuồng công kích, rõ ràng nàng đã bị chọc giận rồi.

Thiên Kiếm khách khuôn mặt hận thù giận dữ, biết rõ thắng không được Kiếm Vô Trần, lại cũng không hề thoái lui, kiếm quyết tay phải thúc động, làn kiếm bắn ra đến tầng mây rạch ngang trời. Bất cười lạnh lùng khinh bỉ, Kiếm Vô Trần dùng thực lực cực mạnh khổng lồ chế không khí ở vùng lân cận, cũng dùng ngón tay thay kiếm tiến hành phản kích.

Cuộc chiến giữa ba người cứ mãi kéo dài, khí tức mọi người trong lúc hỗn chiến không ngừng đã phân tán ra xa, nhanh chóng khiến một số người chú ý. Liễu Tinh Hồn đang ẩn núp nhìn cuộc chiến của ba người, khóe mắt lộ ra nét quỷ dị, khóe miệng nhếch nụ cười âm hiểm lạnh lùng.

Mọi thứ đều đi theo ý nghĩ của lão. Phát triển tiếp tục như vậy, Thiên Kiếm khách và Diệp Tâm Nghi đều rơi vào tay của Kiếm Vô Trần, đến lúc đó tình cảnh sẽ như thế nào đây?

Trong một khu rừng vô danh, một trận đại chiến đang tiến hành. Trước đây, ba người này vốn thân thiết vô cùng, cùng nhau chống lại Yêu Ma, đối phó với Lục Vân. Hiện nay, bọn họ sư tử và đồ đệ trở mặt, tình nhân quay lưng, tiến hành trận chiến sinh tử ở nơi đây.

Đây đúng là chuyện bất ngờ, là chuyện đáng chê cười. Ba người tự phụ và kiêu ngạo này, cho dù ai thắng ai thua, ai có thể tránh được thiên hạ chê cười đây?

Cuộc chiến theo tiếng cười đắc ý của Kiếm Vô Trần dần dần đi đến hồi kết thúc. Hắn dùng thực lực cực mạnh đánh tan phòng ngự của Diệp Tâm Nghi, hất bắn thân thể Thiên Kiếm khách, khiến cho trận kịch chiến kết thúc, ba người ở ba nơi, thời khắc quan trọng cuối cùng đã đến.

Bật cười âm hiểm, Kiếm Vô Trần giọng tà đạo nói:

- Sư tổ, người nhất định rất bất ngờ, vì sao tu vi của ta lại tinh tiến như vậy. Thật ra nói với ông cũng không quan trọng, bởi vì trong thân thể của ta còn có một người mạnh hơn cả ông nữa.

Thở hào hển, Thiên Kiếm khách trừng mắt giận dữ nhìn Kiếm Vô Trần, giọng hận thù nói:

- Người nói có phải là Hỏa Vân?

Kiếm Vô Trần cười âm hiểm đáp:

- Sư tổ quả thật lợi hại, ngay cả chuyện này cũng biết được, vì sao trước giờ sư tổ chưa từng nhắc đến.

Thiên Kiếm khách giọng giận dữ trả lời:

- Người là thứ nghiệt súc, ngày đó ta tuyển chọn người làm minh chủ của Lục Viện liên minh, ngoại trừ do bởi người là môn hạ của Thiên Kiếm viện, mà quan trọng hơn chính bởi vì quan hệ của Hỏa Vân. Ai ngờ, người bây giờ lại không lợi dụng sức mạnh ông ta cấp cho người để làm việc thiện, ngược lại còn thành tai họa của nhân gian, người nào sao bù đắp được nỗi khổ tâm bồi dưỡng của ta cho người đây?

Kiếm Vô Trần không chút động đậy, lạnh nhạt đáp:

- Sư tổ, ông sai rồi, làm ác không phải là ta, mà chính là ông ta. Nhưng đáng tiếc ông ta đã dung hợp thành một thể với ta, vì thế muốn trách thì phải trách ông ngày trước bản thân bị sai lầm, không trách được kẻ đồ tôn ta đâu.

Thiên Kiếm khách hơi kinh ngạc, không tin rống lên:

- Nói loạn, thứ nghiệt súc người đừng mượn lời để thoái thác trách nhiệm.

Kiếm Vô Trần cười ranh mãnh nói:

- Sư tổ, ông nói như vậy nghĩa là không tình nguyện nhận sai lầm của mình, mà có ý đẩy hết cái sai lên đầu ta?

Nghe vậy giận dữ, Thiên Kiếm khách gằn giọng trả lời:

- Người câm miệng, danh dự cả đời ta đã bị hủy trong tay nghiệt súc người, nếu ta không thu thập được người, làm sao còn mặt mũi nào nhìn người thiên hạ.

Thiên Kiếm khách bắn mình ra xa, hình bóng ảo hóa ra vô số phân tán bốn bề, hội tụ vào Kiếm Vô Trần cùng với làn kiếm đầy trời.

Kiếm Vô Trần bật cười khinh bỉ, cất tiếng:

- Làn kiếm tuy sắc bén, nhưng ông không tiến sát đến người của ta thì cũng chỉ uống công phí sức vô ích mà thôi.

Hai tay chắp sau lưng, toàn thân Kiếm Vô Trần ánh sáng đỏ rực lưu động như nước chảy, bất cứ công kích nào đến gần trong khoảng cách một trượng đều bị tự động hất bắn đi.

Diệp Tâm Nghi hơi thương tâm, cục diện hôm nay không thể kham nổi như vậy vốn đã nghĩ tới chỉ có điều chuyện đã vượt xa ý nghĩ.

Diệp Tâm Nghi vốn biết Thiên Kiếm khách không phải là đối thủ của Kiếm Vô Trần, nhưng nàng vốn nghĩ Thiên Kiếm khách là sư tổ của Kiếm Vô Trần, cho dù tà ác thế nào, Kiếm Vô Trần cũng có chút sợ hãi. Nhưng sự thật không phải như ý muốn con người, Kiếm Vô Trần tuy có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn không chút lưu tình như cũ.

Giữa không trung, một bóng sáng từ xa tiến gần đến, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trên tầng không cuộc chiến hai bên, ánh mắt quan sát động tĩnh dưới chân.

Bật cười ha hả, người mới đến châm chọc:

- Ha ha ha, thật thú vị, đồ tôn đánh tổ sư, thật bá đạo.

Dưới mặt đất, ba người nghe thấy thất kinh ngừng đầu nhìn lên, không ngờ người đó chính là Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên, khó trách giọng điệu tà dị như vậy.

Nhìn thấy ba người ánh mắt nhìn về phía mình, Bạch Vân Thiên bật cười lớn nói:

- Đừng nhìn ta, tổ tôn các ngươi cứ tiếp tục chơi, ta chỉ đến đây ngắm nhìn phong cảnh thôi.

Kiểm Vô Trần ánh mắt hơi lạnh lại, hừ giọng nói:

- Bạch Vân Thiên, ngươi không muốn chết tốt nhất là đi ngay, nếu không ngươi sẽ hối hận không kịp.

Cười ha hả, Bạch Vân Thiên đáp trả:

- Đừng giương môi múa mép, ngươi còn phải ứng phó với sư tổ và tình nhân trước đã, bọn họ một người hết lòng hết dạ với ngươi, một người tình cảm thâm sâu với ngươi, ngươi sao bỏ qua được hảo ý của bọn họ.

876. Chương 878 – Thiên Kiếm Chi Cực (xấu hổ của Thiên Kiếm)

- Câm miệng, ngươi có bản lĩnh thì cứ hạ xuống, xem ta có thể thu thập ngươi hay không liền.

Bạch Vân Thiên không chút tức giận, cười tà đạo nói:

- Vị trí ở nơi đây thật tốt, vừa có thể nhìn được cuộc tranh đấu dưới đất, lại có thể quan sát được tình huống của Phục Long cốc, ta vì sao phải hạ xuống dưới?

Kiểm Vô Trần trong lòng chấn động, nghe ra được ẩn ý trong câu nói này, không khỏi hừ giận một tiếng, đưa mắt sang chỗ khác không nói đến nữa.

Thế công của Thiên Kiếm khách càng lúc càng sắc bén. Sau khi chiến đấu quá lâu không được gì, Thiên Kiếm khách quát lớn một tiếng, ngàn vạn lần kiếm nhanh chóng hợp nhất lại, hóa thành một cột kiếm ngũ sắc bắn thẳng lên bầu trời. Một kiếm này mang theo giận dữ ngập lòng của Thiên Kiếm khách, uy lực của nó cứng rắn mãnh liệt gần như có thể thấy được vài phần từ cột kiếm đến trăm trượng.

Kiểm Vô Trần ánh mắt thất kinh, cứ mãi phòng ngự khiến tâm tình hần ẩm ức, lúc này trong tình huống không thể chịu được, hần không nhường nhịn nữa, toàn thân đột nhiên phát ra uy nghi bá chủ uy hiếp trời đất. Hai tay hần giờ cao, làn sáng xanh đỏ hội tụ trên đỉnh đầu hần, hình thành một cột sáng hai màu đỏ lấy công kích của Thiên Kiếm khách.

Giữa không trung, cột sáng và cột kiếm gặp nhau, hết như hai cột nước, vừa dung hợp vừa bắn ra vô số làn sáng, cả hai tương hỗ tiêu tan, khi đạt đến một trình độ nhất định, liền ngưng lại không tiến đến.

Ở nguyên tại chỗ, thân thể Kiếm Vô Trần hơi run lên, khuôn mặt âm trầm lại.

Ở phía đối diện, toàn thân Thiên Kiếm khách run run mãi không ngừng, hai tay toàn lực thúc động kiếm quyết, cường bức bản thân phát động công kích.

Rất rõ ràng, hai người giao chiến, Thiên Kiếm khách hao tổn thực lực hơn Kiếm Vô Trần, bởi thực lực giao tranh thẳng thắn, tự nhiên Kiếm Vô Trần sẽ thắng.

Điểm này, Diệp Tâm Nghi đứng ngoài quan sát trong lòng hiểu rõ, nàng cứ mãi dò xét hư thực của Kiếm Vô Trần, muốn lợi dụng thời cơ phát động công kích. Nhưng dò xét một lúc, nàng đau lòng phát hiện, Kiếm Vô Trần không phải không hề có một sơ hở, nhưng với thực lực còn lưu lại của bản thân mình, ngoại trừ liều mạng một chiêu, nếu không chẳng thể sử dụng được chút nào.

Trên tầng mây, Bạch Vân Thiên lại múa mép minh họa:

- Cao thủ Hư Vô Giới Thiên té ra chỉ là hư danh mà thôi. Trước đây đã bị Lục Vân hủy diệt được cơ thể huyết nhục, lần này giao chiến với đồ tôn, ngay cả nguyên thần có bị tiêu diệt luôn không đây? Quả thật chuyện này đúng là đáng để chờ xem. Ha ha ha ...

Lời châm chọc của người ngoài, trong tai của Thiên Kiếm khách hết như tiếng sấm nổ, khiến ông vừa kinh hãi vừa giận dữ. Một đời này, Thiên Kiếm khách từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ chuyện tình cảm ra mọi sự đều tốt đẹp, có thể nói là tự phụ đắc ý, cùng với Kiếm Vô Trần có phần tương tự.

Hiện nay, trong mắt người ngoài, bị châm chọc thành ra như vậy, ông làm sao có thể không bị giận dữ vô cùng?

Kiếm quyết thu lại, Thiên Kiếm khách lập tức lùi lại phía sau khoảng chục trượng, thân thể vừa phóng thẳng lên không, ngừng lại ở khoảng cách mặt đất chừng năm mươi trượng.

Trừng mắt nhìn Bạch Vân Thiên, Thiên Kiếm khách giọng hận thù nói:

- Chớ vội ở đó mà giả giọng lạnh lẽo trào phúng, có bản lĩnh ngươi hãy hạ gục hắn.

Bạch Vân Thiên châm chọc đáp trả:

- Đây lại không phải là người mà ta nâng lên, nếu như đúng là người do ta nâng lên, thì một khi ta đã có thể làm vậy, cũng nhất định có bản lĩnh thu thập được hắn. Nhưng ngươi kia, trông có vẻ chỉ có lòng mà bất lực thôi.

- Câm miệng chớ ngươi lại, đây là chuyện riêng của Thiên Kiếm viện, ta tự mình biết xử lý, không để cho ngươi tự do phóng túng nơi này.

Nói rồi hình bóng loáng lên, chín ảo ảnh hóa thành một vòng tròn xoay quanh đỉnh đầu của Kiếm Vô Trần.

Từ trên nhìn xuống chỉ thấy chín bóng hình này cái nào cũng thi triển kiếm quyết, nhưng không hề giống nhau, lại liên thông với nhau, khiến cho người ta cảm giác nhìn không thấu được. Công kích lần này của Thiên Kiếm khách hơi quái dị, Bạch Vân Thiên từ bên trên ngậm miệng không nói quan sát cẩn thận.

Dưới mặt đất, Diệp Tâm Nghi ánh mắt biến đổi liên tục, mơ hồ ẩn chứa vài phần nghi ngờ. Kiếm Vô Trần thấy vậy bỏ đi sự khinh thường, vẻ mặt vô cùng cảnh giác, trong đầu mơ hồ cảm thấy như mưa to gió lớn sắp đến.

- Thiên kiếm chi cực, cửu quyết quy nhất, hóa vi nhất niệm, vô sở kháng cự! (1)

Tiếng rống chói tai, ẩn chứa khí thế uy nghiêm vang lên từ miệng của Thiên Kiếm khách.

Giữa không trung, chín bóng hình lúc này đã thi triển xong kiếm quyết, lần lượt hội tụ thành một, hình thành một vòng kiếm ngũ sắc rực rỡ, mũi kiếm hướng thẳng vào trong, phát ra những luồng lửa sáng trong suốt bắn thẳng vào đầu của Kiếm Vô Trần.

Một chiêu này trời yên gió lặng, xem ra không có chút uy lực nào, nhưng trong lòng Kiếm Vô Trần chấn động mạnh mẽ, mơ hồ xuất hiện cảm giác không ổn.

- Đáng ghét, không ngờ ngươi còn giấu đi một chiêu mạnh nhất của Thiên Kiếm quyết, trước giờ chưa từng truyền cho người sau.

Trong tiếng rống giận dữ, Kiếm Vô Trần nói thẳng ra bí mật.

Té ra một chiêu này của Thiên Kiếm khách chính là dung hợp Thiên Kiếm cửu quyết thành một, hình thành một kiếm cực rắn, có sức mạnh như đá phá trời.

Đối mặt với công kích như thế, Kiếm Vô Trần không dám sơ suất, lập tức lấy Hậu Nghệ thần cung ra, tay phải dùng cung thay kiếm phát ra “Diệt Thiên quyết” để chống lại chiêu này.

Thực lực kinh người của Kiếm Vô Trần mạnh mẽ, nhưng điểm khác nhau nhất giữa hắn và Lục Vân chính là, hắn chỉ có thể vận dụng một số pháp quyết giới hạn trong Thiên Kiếm quyết, Huyết Hà đồ, Tử Hoa Thôn Nhật, Hậu Nghệ thần cung, không được gồm đủ chánh tà như Lục Vân. Do đó, khi hắn gặp phải cường địch, chỉ có thể dùng những pháp quyết này đối phó.

Một chiêu cực mạnh chớp mắt đã đến, phản kích trong lúc gấp rút của Kiếm Vô Trần, thông qua sự khuếch đại của thần cung, hóa thành một cột sáng rực rỡ đón lấy luồng lửa ánh sáng trong suốt của Thiên Kiếm khách. Cả hai hơi hơi run lên liên xuyên vào nhau, phẳng phất như không gặp nhau.

Như thế rồi, phản kích của Kiếm Vô Trần liền mất đi công hiệu. Hắn muốn gầy dựng lại thế công rõ ràng không kịp. Vì thế trong lúc nguy hiểm, Kiếm Vô Trần chỉ có thể gia tăng phòng ngự đỡ lấy một chiêu này.

Luồng lửa sáng trong suốt âm thầm xông đến, khi gặp phải phòng ngự của Kiếm Vô Trần liền hơi hơi rung động một lúc, sau đó liền dễ dàng công phá xuyên thẳng đến tầng thứ hai.

Cứ như thế, luồng lửa sáng trong suốt do Thiên Kiếm khách phát ra kéo dài xuyên vào, chỉ chớp mắt đã phá tan phòng ngự của Kiếm Vô Trần, đánh trúng vào thân thể hắn.

Lúc đó, khuôn mặt Kiếm Vô Trần chấn động giân dữ, miệng phát ra tiếng kêu khản đặc điên cuồng, đau đớn như bị đâm vào tim khiến hắn hầu như tê liệt hoàn toàn, khiến hắn lập tức rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Một chiêu này của Thiên Kiếm khách, xem có vẻ bình thường không gì kỳ lạ, nhưng đó chính là hội tụ kiếm quyết mạnh nhất thế gian – tinh hoa của Thiên Kiếm cửu quyết cửu thức hợp nhất, dùng thần để điều khiển kiếm, uy lực so với Diệt Thiên quyết mạnh hơn gấp chín lần, làm sao có thể dễ dàng chống cự được đây?

Kiếm Vô Trần cố gắng tranh đấu, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng hội tụ, ngay khi hắn bị thương, Hậu Nghệ thần cung trong tay cũng phát ra hào quang sáng kỳ lạ, tự động bao phủ chuyển động quanh người hắn, lại hấp thu linh khí xung quanh chuyển thành một luồng sức mạnh tinh thuần truyền vào cơ thể Kiếm Vô Trần, hỗ trợ hắn chống lại sự tấn công của ngoại lực.

Có được sự hỗ trợ của thần cung, Kiếm Vô Trần chụp được một chút sinh cơ, vội vàng lợi dụng để phản kháng, thi triển đại pháp “Tử Hoa Thôn Nhật” để chống lại chiêu công kích trí mạng của Thiên Kiếm khách.

- Nghiệt súc, người làm chuyện ác quá nhiều, còn không mau mau chịu chết.

Trong tiếng quát tàn bạo, toàn thân Thiên Kiếm khách phát ra hào quang ngũ sắc, một luồng khí thể uy nghiêm tràn ra bốn phía, khiến cho trong phạm vi vài dặm ngập đầy vẻ tiêu diệt giết chết.

Kiếm Vô Trần trong đầu rất giân, sớm biết như thế trước đây đã không cần hạ thủ lưu tình. Nhưng lúc này biết rồi, có hối hận cũng đã muộn rồi.

Sự bất cam mờ hiện trong lòng, Kiếm Vô Trần trong lúc phẫn nộ, Huyết Hà đồ nằm trong người được huyết khí của hắn thúc động, liền tự động xuất hiện trên người hắn chống lại công kích của Thiên Kiếm khách.

Chuyện bất ngờ này đối với Kiếm Vô Trần có thể nói như bước ngoặt to lớn. Hắn nắm cơ hội hiếm có này, lấy Hậu Nghệ thần cung ra, nhắm thẳng vào Thiên Kiếm khách bắn ra, mũi tên như rẽ mây rạch trời, lập tức xuyên qua thân thể của Thiên Kiếm khách.

Một tên này tuy uy lực hơi yếu đi rồi, do bởi Kiếm Vô Trần phát tên trong lúc vội vàng, lại cũng đang bị trọng thương tu vi không đủ. Nhưng cho dù như vậy, Hậu Nghệ thần cung cuối cùng vẫn là thần khí cực mạnh, Thiên Kiếm khách trong lúc sơ suất, về mặt ngạc nhiên bị hất bắn đi.

Lúc đó, Diệp Tâm Nghi sửng sờ không nói.

Nàng trước đó vì thấy Thiên Kiếm khách thắng lợi lòng đầy hoan hỉ. Ai ngờ Kiếm Vô Trần trong tình huống đó còn có thể đảo chuyển thế cục, như thế làm sao nàng không khiếp hãi kinh sợ.

Ánh mắt nhìn theo thân thể Thiên Kiếm khách bay đi, về mặt Diệp Tâm Nghi như ngầy ra, sự đau thương không mô tả được mơ hồ hiện lên trong lòng.

Không hề nhích động, nàng ngây ngô đứng yên tại chỗ, cứ như thế yên lặng nhìn Thiên Kiếm khách rơi xuống, khóe miệng rung rung không ngừng.

Ầm một tiếng, Thiên Kiếm khách rơi sầm xuống đất, thân thể sau vài lần chuyển mình, cuối cùng nằm ngửa mặt lên trời. Ông chưa chết, nhưng không còn sức đứng lên, trong miệng máu tươi không ngừng tuôn trào, về mặt xám xịt, ánh mắt vô thần.

Diệp Tâm Nghi lúc này tỉnh trở lại, xông thẳng đến bên ông, ánh mắt thê lương đau khổ nhìn ông, miệng khóc lóc than thở:

- Tiền bối, ông thế nào rồi, có khẩn thiết hay không?

Thiên Kiếm khách trông mắt hơi động đậy, ánh mắt chậm chậm nhìn sang nàng, miệng yếu ớt nói:

- Tâm Nghi, xin lỗi, con là một người phụ nữ tốt, đáng tiếc ta đã hại cả đời của con. Bây giờ ta không xong rồi, một tên đó đã thôn tính sinh mạng của ta, rút lấy linh hồn của ta, vì thế con không cần quan tâm đến ta, nhanh chóng đi đi ...

Diệp Tâm Nghi không nói, nàng chỉ khóc lóc thảm thiết, mặt đầy cừ hận và đau khổ.

Bên này, Kiếm Vô Trần sau khi đánh bay được Thiên Kiếm khách, cuối cùng thoát được tình cảnh khốn cùng. Nhưng một chiêu này của Thiên Kiếm khách, tuy không hề tiêu diệt được, cũng khiến Kiếm Vô Trần bị thương rất nặng, lúc này hẳn nhất thời không thể cố gắng đối phó với Diệp Tâm Nghi.

Trên bầu trời, Bạch Vân Thiên giọng kỳ quái la lên:

- Thật lợi hại, đôi tổ tôn này quả thật không hổ là người trong nhà, đều mặt sắt với người thân, ra tay không chết cũng trầy vi tróc vảy.

Kiếm Vô Trần không lý gì đến hắn, gấp rút điều chỉnh tình trạng thân thể, đợi cho chấn động của chân nguyên trong cơ thể bình ổn rồi, liền chậm chậm đi về phía Diệp Tâm Nghi.

Kiếm Vô Trần không phải kẻ khờ, hẳn biết đạo lý đêm dài lắm mộng, ở đây cũng không xa Phục Long cốc, hiện tại hẳn đã thụ thương, nếu bị người của Trừ Ma liên minh biết được, đến lúc đó hẳn là chuyện phiền phức.

Vì thế, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, bắt Diệp Tâm Nghi, hủy diệt Thiên Kiếm khách, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Dường như nghe được tiếng bước chân của hắn, Diệp Tâm Nghi đột nhiên đứng dậy, thần sắc phần nộ trừng mắt, gằn giọng hỏi:

- Kiếm Vô Trần, ngươi còn là người chăng? Sư tổ của ngươi đối với ngươi ân nặng như núi, không ngờ ngươi lòng dạ độc ác ra tay như vậy, ngươi thật không sợ ông trời đánh sao?

Ghi chú:

(1) Thiên kiếm chi cực, cửu quyết quy nhất, hóa vi nhất niệm, vô sở kháng cự! = Mức cao nhất của ngàn kiếm, chín quyết quy về một mối, hóa thành một ý niệm, không gì kháng cự được!

877. Chương 879 – Thiên Kiếm Vãn Lạc (thiên Kiếm Mất Đi)

- Ta đã cho các ngươi cơ hội, chính các ngươi không biết quý trọng, còn một lòng muốn dồn ta vào chỗ chết, ta làm sao có thể khoanh tay chịu đựng được. Bây giờ chuyện đã thế này, nói nhiều cũng vô nghĩa, ngươi hãy chấp nhận số mạng của mình thôi.

Lời vừa dứt, tay phải Kiếm Vô Trần vừa xoay vừa lật, lòng bàn tay phát ra một luồng sáng sắc xanh, chỉ một lát liền phát vỡ được phòng ngự của Diệp Tâm Nghi, cuộn lấy thân thể nàng.

Diệp Tâm Nghi la lên một tiếng thất kinh, cực lực tranh đấu, hơn nữa còn giậm dũ rửa:

- Kiếm Vô Trần ngươi là thứ súc sinh, ngươi không chết an lành đâu.

Thản nhiên bật cười, Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Mắng nữa đi, ta xem ngươi có thể mắng đến lúc nào?

Tay phải thu lại, ánh xanh bộc phát cuốn lấy thân thể Diệp Tâm Nghi đến gần.

Trên mặt đất, Thiên Kiếm khách thấy vậy miệng rống nho nhỏ:

- Nghiệt súc, đừng vội gây thương hại đến Diệp Tâm Nghi, ngươi ...

- Cút đi, ngươi là một thứ chó chết.

Kiếm Vô Trần bay lên phóng ra một cước đá bay Thiên Kiếm khách.

Thiên Kiếm khách la lên thê thảm, nhưng ông bất ngờ không rơi xuống mặt đất mà lại rơi vào trong lòng một người.

Đồng thời, một thanh âm vang lên giữa không trung:

- Kiếm Vô Trần, chớ vội hại người, còn không mau mau bỏ tay chịu trói.

Hào quang lóe lên, một cơn cuồng phong thổi đến, một làn đao ánh sáng chém xuống phân rẽ Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần chấn động trong lòng. Người đến âm thầm, hiển nhiên tu vi kinh người, lẽ nào là cao thủ của Trừ Ma liên minh đánh lén?

Nghĩ đến đó, Kiếm Vô Trần trấn định nhìn người mới đến, vẻ mặt lập tức biến hẳn. Té ra người đến cứu Diệp Tâm Nghi chính là Bạch Quang của Hư Vô Giới Thiên. Còn người đỡ lấy Thiên Kiếm khách lại chính là Thái Phượng tiên tử của Vân Chi Pháp giới.

Cảm thấy không ổn, trong lòng Kiếm Vô Trần nảy ra ý nghĩ bỏ chạy. Nhưng khuôn mặt Bạch Quang nhăn nhó giận dữ, làm sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy thoát, giữa hai người liền xảy ra một trận giao tranh kịch liệt.

Bên này, Thái Phượng tiên tử ôm Thiên Kiếm khách, khuôn mặt nước mắt tuôn như mưa, nghẹn ngào nói:

- Kiếm Thu, huynh cố gắng lên, có muội bên cạnh huynh, huynh sẽ không bị chuyện gì.

Thiên Kiếm khách nhìn thấy bà, ánh mắt rất mừng rỡ, yếu ớt nói:

- Phượng, không cần phải khóc lóc, trước khi chết gặp được muội, trong lòng huynh không còn điều gì phải hối tiếc.

Thái Phượng tiên tử lắc đầu mạnh mẽ, giọng nghẹn ngào đau khổ như muốn chết:

- Kiếm Thu, huynh nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ không sao! Tin muội đi, nếu huynh kiên cường sống sót, muội sẽ bầu bạn với huynh, cùng nhau quay lại những ngày xưa cũ, tìm lại những hồi ức tuyệt đẹp và vui vẻ mà chúng ta đã đánh mất.

Thiên Kiếm khách cười cười, cười đến khiến người ta tan lòng.

- Phượng, xin lỗi muội, đời này là huynh đã phụ muội. Thật ra ...

- Không cần phải nói, đợi đến khi huynh khỏe hẳn rồi mới nói cho muội nghe.

Đưa tay bịt lấy miệng ông, Thái Phượng tiên tử vẻ mặt cố gắng vui lên, ý đồ che dấu ưu tư lúc này của bản thân.

Hơi hơi lắc đầu, Thiên Kiếm khách nhỏ giọng nói:

- Phượng, không cần phản lừa dối mình, đã bị trúng tên Hậu Nghệ thần cung, người nào có thể không chết được? Bây giờ, có một số chuyện huynh muốn nói với muội, nếu không nói, huynh sợ vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa.

Thái Phượng tiên tử đau thương vô cùng, miệng cứ mãi kêu lên:

- Kiếm Thu, Kiếm Thu, đời này chúng ta đã sai rồi, muội không hy vọng cuối cùng huynh lại đi trước muội ...

Thiên Kiếm khách khổ sở lên tiếng:

- Phượng, đời này chúng ta đã bị định sẵn có kết cục không toàn vẹn, nếu không sao có thể sai lầm đến vài trăm năm? Ngày đó, nếu như chúng ta thật sự có duyên phận, làm sao lại có thêm một Âu Dương Vân Thiên, còn có thêm nhiều chuyện không nói được?

Thái Phượng tiên tử nghe vậy khóc lóc đau khổ đáp:

- Do muội không đúng, muội hẳn không nên yêu đồng thời hai người. Ngày đó nếu muội kiên định một chút, ba người chúng ta hẳn không có kết cục như vậy.

Thiên Kiếm khách bật cười thê lương, ánh mắt tán loạn lộ ra chút đau buồn, nhỏ giọng nói:

- Nếu như ngày đó huynh rút lui, chúng ta hẳn sẽ không dây dưa mãi mấy trăm năm không rõ, đáng tiếc huynh không hề rút lui, bởi vì huynh yêu muội quá sâu sắc. Một lời này, huynh đã cất giữ trong lòng vài trăm năm rồi, chần chừ không nói với muội, không phải không muốn nói, mà vì huynh cứ mãi canh cánh trong lòng Âu Dương Vân Thiên, bởi vì huynh ghen tỵ với hắn, trong lòng huynh có hận thù.

Thái Phượng tiên tử quá đau lòng, cất tiếng khóc lóc thảm thiết:

- Kiếm Thu, nếu huynh ngày đó nói với muội rồi, muội sẽ không vì sự lạnh nhạt của huynh mà đến với Âu Dương Vân Thiên.

Thiên Kiếm khách yếu ớt nói:

- Phượng, đây là định mệnh, đã định sẵn chúng ta có duyên không phận. Hiện tại huynh sắp không ổn, muội nghe huynh nói, quên huynh đi, quay về với hắn, như thế muội còn vài trăm năm hạnh phúc. Hối hận của chúng ta, không cần phải khiến hắn tiếp tục, hãy để Âu Dương Vân Thiên thay huynh chiếu cố muội, lo lắng cho muội, bảo bọc ... muội ...

Tiếng nói đến đây đứt hẳn, Thiên Kiếm khách âm thầm rời khỏi nhân thế như vậy, kết thúc tình cảm giằng co đã vài trăm năm giữa ông và Thái Phượng tiên tử.

Phát hiện được tình huống của Thiên Kiếm khách, Thái Phượng tiên tử lập tức lớn tiếng la lên đau khổ:

- Kiếm Thu, Kiếm Thu, huynh hãy nhìn muội, huynh không được đi, muội không để cho huynh đi đâu! Kiếm Thu ...

Thanh âm thê lương chấn động lòng người. Bạch Quang đang giao chiến thân thể run lên, miệng rống lên giận dữ thấu trời, điên cuồng tấn công Kiếm Vô Trần.

Bên kia, Diệp Tâm Nghi nằm dài trên mặt đất chấn động hồn xác, nghiêng đầu nhìn Thái Phượng tiên tử, chỉ thấy vẻ mặt bà nhợt nhạt điên cuồng, nhìn chăm chăm vào thi thể Thiên Kiếm khách đang ôm trong lòng, miệng bi thương than thở.

Trên tầng mây, Bạch Vân Thiên mất đi vẻ cười châm chọc, than nhẹ:

- Một đời anh minh, cuối cùng rơi vào kết cục như thế, quả thật đáng đau lòng. Thiên Kiếm khách, tuổi trẻ người vinh quang như thế, nhưng cuối cùng thì sao, người lại chết trong tay của đồ tôn của chính mình.

Cảm xúc nhàn nhạt theo gió khuếch tán ra xa. Thời khắc này, thân là người cùng thời với Thiên Kiếm khách, Bạch Vân Thiên bỏ hết không bàn đến chuyện thân phận của cả hai, suy nghĩ theo chuyện trước mắt làm sao không cảm thán được đây?

Trên mặt đất, Kiếm Vô Trần trong lòng nóng nảy, bản thân đã trọng thương lại bị Bạch Quang tấn công mãnh liệt, ép cho hắn từng bước thối lui. Như vậy, một khi Thái Phượng tiên tử tỉnh táo lại để tham gia tấn công, bản thân sợ sẽ rơi vào kiếp nạn khủng khiếp.

Nghĩ đến đó, Kiếm Vô Trần ráng trấn tĩnh tinh thần, nhanh chóng đề tỵ chân nguyên còn dư lại, dùng Hậu Nghệ thần cung làm vũ khí thi triển Thiên Kiếm quyết sắc bén để tranh đoạt tiên cơ với Bạch Quang.

Được thần cung khuếch đại, tuy lúc này Kiếm Vô Trần bị trọng thương khiến thực lực suy giảm rất nhiều, so với Bạch Quang yếu hơn một chút, nhưng kiếm quyết của hắn lại vô cùng khiếp người, hắn nhanh chóng vượt qua thể yếu, nhất thời giao đấu quân bình với Bạch Quang.

Ổn định được thế trận, trong lòng Kiếm Vô Trần suy nghĩ làm sao bỏ chạy được.

Lúc này, Diệp Tâm Nghi đã đứng dậy, khuôn mặt giận dữ trừng trừng nhìn hắn. Trên trời, Bạch Vân Thiên vẻ mặt tà dị, muốn thoát theo hướng đó rõ ràng không có khả năng làm được.

Như vậy, trong tình huống không thể bay lên cao khỏi mặt đất nhiều, muốn thoát khỏi sự ngăn trở của Bạch Quang rõ ràng là chuyện rất khó khăn.

Nghĩ không ra được hướng, Kiếm Vô Trần trong đầu giận dữ dâng cao, rất muốn thi triển Hậu Nghệ thần cung, nhưng suy nghĩ cẩn thận hắn liền bỏ qua không dám.

Nguyên nhân rất đơn giản, người đã trọng thương mà miễn cưỡng thi triển, cho dù hấn hỷ diệt được Bạch Quang, cũng tuyệt đối không thoát khỏi tay của Thái Phượng tiên tử, Bạch Vân Thiên và Diệp Tâm Nghi.

Tính cách Kiếm Vô Trần nóng nảy kích động, nhưng không thể cho là ngu xuẩn. Đến thời điểm sống chết, hấn còn biết cần phải giữ mạng của mình.

- Chịu chết đi, Kiếm Vô Trần. Người là thứ đệ tử khi sư diệt tổ, hôm nay ta tuyệt đối không cho người sống sót rời đi.

Bạch Quang trong lúc tiến công điên cuồng giận dữ gào lên.

Thân là cao thủ của Hư Vô Giới Thiên, trong lòng ông hiểu rất rõ ràng, những chuyện Kiếm Vô Trần làm, chính là những sỉ nhục lớn nhất của Cửu Thiên Hư Vô giới. Sự tồn tại của Kiếm Vô Trần hết như một mũi châm rất độc, nghiêm ngặt phong tỏa vào yết hầu của Cửu Thiên Hư Vô giới, không trừ đi không được.

- Muốn giết ta, người còn chưa có thực lực. Xem chiêu đi, Hậu Nghệ lăng thiên, Tiên Phật đồ diệt! (1)

Quát lên thật to, khí thế Kiếm Vô Trần điên cuồng, thần cung trong tay nhanh chóng kéo căng, hấp thu dữ dội không khí bốn bề.

Bạch Quang nghe thế trong lòng thất kinh, Hậu Nghệ thần cung không thể xem thường, ông vội vàng lác mình thối lui, gia tăng chân nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn, dự tính bố trí phòng ngự mạnh nhất.

Trên mặt đất, Diệp Tâm Nghi nhìn Kiếm Vô Trần. Trên tầng mây, Bạch Vân Thiên chăm chú nhìn cuộc chiến. Cả hai tập trung quan sát cao độ, bởi vì theo tình huống hiện tại, Kiếm Vô Trần lại muốn thi triển thần khí cực mạnh để phát xuất một chiêu hỷ diệt.

Nhưng chuyện khiến hai người bất ngờ lại xảy ra, Kiếm Vô Trần tuyệt đối không thi triển một tên hỷ diệt như hấn nói, mà lợi dụng lúc Bạch Quang đang lo phòng ngự, chọn phương thức bỏ chạy, cả người hóa thành một luồng ánh sáng đỏ, kêu lên một tiếng liên biến mất trong vùng rừng núi xa xa.

- Đồ thứ vô sỉ, quả thật là hèn hạ.

Phát hiện bị lừa, Bạch Quang rống lên một tiếng, truy đuổi theo hướng Kiếm Vô Trần bỏ chạy.

Diệp Tâm Nghi hơi hơi chần chừ, liếc nhìn Thái Phượng tiên tử đang đau lòng, miệng thở một hơi dài, bay theo Bạch Quang.

Giữa không trung, Bạch Vân Thiên nhìn Thái Phượng tiên tử, thở dài u oán nói:

- Vài trăm năm ân oán dây dưa không dứt, đến cuối cùng lúc đã tỉnh mộng thì hai mắt đầy lệ, chỉ đáng tiếc lúc còn nhỏ không biết quý trọng, si hận trống rỗng, dưới trăng thỏ dài, trong gió lạnh chỉ còn cô đơn.

Thân thể run lên, Thái Phượng tiên tử ngừng đầu liếc Bạch Vân Thiên, khóe miệng nở nụ cười cô độc, sau đó ôm thân thể Thiên Kiếm khách, từng bước từng bước đi vào trong rừng núi.

Bạch Vân Thiên đưa mắt tiễn bà đi, miệng thở dài nhẹ nhàng, tự nói: “Âu Dương Vân Thiên ơi, nếu người nhìn thấy cảnh này, có còn đố kỵ với người đã chết chăng? Có lẽ .. Thôi, ta làm sao lại cũng thương cảm vậy, đây không phải là tính cách của ta.

Lời vừa dứt hình bóng biến mất, Bạch Vân Thiên lén lút đến, âm thầm đi, chỉ có gió nhẹ bầu bạn với mây trắng.

Rừng núi lúc này đã trở nên yên tĩnh cô đơn.

Khoảng giây lát sau, Liễu Tinh Hồn từ nơi ẩn núp đi ra, liếc nhìn cảnh sắc bốn bề, miệng bật cười âm hiểm, không nhanh không chậm đi về nơi xa.

Cách đó vài dặm, một hàng cao thủ Trừ Ma liên minh chăm chú quan sát tình hình ở đây.

Thấy Liễu Tinh Hồn hiện ra, Dương Thiên cau mày nói:

- Người này hơi tà ác, có cần phải thu thập hấn không?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Người này đúng là rất âm hiểm, nhưng lúc này giết hắn còn hơi sớm một chút, đợi sau khi thu thập được Kiếm Vô Trần mới thu thập luôn hắn.

Dương Thiên nghe vậy không nói thêm, Lâm Vân Phong bên cạnh lại cười lạnh nói:

- Kiếm Vô Trần thật sự tàn độc, ngay cả Thiên Kiếm khách cũng dám giết. Như vậy Hư Vô Giới Thiên hắn phải trừ đi hậu hoạn.

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm lên tiếng:

- Cho dù hắn tà ác thế nào, chỉ có chết trong tay chúng ta mới có ý nghĩa.

Ghi chú:

(1) Hậu Nghệ lăng thiên, Tiên Phật đồ diệt! = Hậu Nghệ phóng thẳng lên trời, tiêu diệt cả Tiên và Phật!

878. Chương 880 – Thảo Luận Tình Huống

- Sự tỷ nói đúng, tuyệt đối không thể để hắn chết trong tay người khác, chúng ta nhất định phải tự mình ra tay giết hắn, như vậy mới không có lỗi với những đồng môn đã chết đi.

Thấy hai người cứ mãi nói về chuyện Kiếm Vô Trần, Bách Linh cười nói:

- Được, chuyện hôm nay đối với chúng ta đã kết thúc hoàn hảo. Về lại thôi, còn nhiều chuyện của chúng ta đang đợi chờ chúng ta xử lý.

Bật cười thần bí, Bách Linh xoay mình đi, để lại Trần Ngọc Loan, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong, Dương Thiên nhìn lẫn nhau, không đoán được ý tứ trong lời của nàng.

Cái gì mà chuyện thuộc về chúng ta, lẽ nào Trừ Ma liên minh còn có chuyện xảy ra?

Tĩnh lại, Trần Ngọc Loan cười yêu kiều lên tiếng:

- Được, không cần phải nghĩ nữa, có chuyện gì sau khi quay về chúng ta tự nhiên biết thôi.

Ba người Trương Ngạo Tuyết gật đầu không nói, theo nàng hướng về phía Bách Linh đã đi.

Chớp mắt, bốn người đã bay được vài dặm. Lúc này Không Linh điều trên vai Bách Linh đột nhiên phát ra một tiếng kêu thánh thót khiến mọi người chú ý. Ngừng lại, Trần Ngọc Loan lưu ý động tĩnh bốn phía, phía trước không hề có chút dị thường nào, Không Linh điều vì sao lại hét lên?

Trương Ngạo Tuyết nhìn hai bên, cuối cùng quay đầu nhìn lại, phát hiện trên tầng không khu vực Kiếm Vô Trần và Thiên Kiếm khách giao chiến, mơ hồ hiện lên một bóng hình.

Do bởi cự ly xa cách, mắt thường của Trương Ngạo Tuyết nhìn không rõ được người đó, nhưng trong não nàng lại thấy rõ một người đàn ông xấu xí.

- Hắn ở phía sau chúng ta, ánh mắt tà mị mà quỷ dị, khiến cho người ta cảm thấy không dám nhìn thẳng.

Nghe vậy Trần Ngọc Loan, Lâm Vân Phong đều đưa mắt kinh ngạc nhìn người đó, Dương Thiên lại kinh hãi la lên:

- Cẩn thận, không được nhìn vào mắt hắn, đó chính là Vu Thần của Nam Cương.

- Ô, Vu Thần! Hắn vì sao lại xuất hiện ở đây, lẽ nào đang hướng thẳng đến Trừ Ma liên minh của chúng ta?

Nghe thấy tên gọi này, Trần Ngọc Loan lập tức lên tiếng suy xét chuyện này trước hết.

Lâm Vân Phong ánh mắt lạnh lại, trầm giọng nói:

- Vu Thần thật tà mị, không ngờ lại không thể nhìn thấy hắn được. Hay là chúng ta nhanh chóng bỏ đi, tạm thời không nên chọc giận hắn.

Trương Ngạo Tuyết ngẩng Vu Thần từ xa xa, ánh mắt lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, dường như đã hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt đó của Vu Thần, nhưng điều này khiến nàng rất kinh ngạc, vì sao lại như vậy?

Trần Ngọc Loan không hề do dự, nàng nghe theo kiến nghị của Lâm Vân Phong, quát lên một tiếng thánh thót xoay mình bỏ đi, dẫn theo ba người chớp mắt liền biến mất trong biển mây.

Vu Thần nhìn thấy bốn người bỏ đi, khuôn mặt xấu xí cười âm hiểm, thật ra vì sao hắn muốn hiện thân, vì sao muốn để cho cao thủ Trừ Ma liên minh biết được hắn đã đến nơi này?

Quay lại Phục Long cốc, Trần Ngọc Loan lập tức cho gọi những người trọng yếu hội họp trong đại điện Trừ Ma, bàn luận chuyện hiện thân của Vu Thần.

Thấy vậy, mọi người ngồi đó đều biến sắc mặt, trong lòng ưu tư nhiều, suy xét mục đích Vu Thần xuất hiện.

Mọi người đều biết, Vu Thần cùng liệt danh với Yêu Hoàng, không chút nhượng bộ so với Địa Âm Thiên Sát. Loại địch nhân này đột nhiên xuất hiện ở vùng phụ cận, nếu nói không có ý đồ ai cũng đều không thể tin được.

Nhưng Vu Thần đến từ Nam Cương, vào Trung Thổ thật ra có mục đích thế nào, đến nơi đây bởi vì chuyện gì. Điểm này những người ngồi ở đây đều không biết được.

Lướt mắt nhìn tới nhìn lui mọi người, Trần Ngọc Loan thấy ai cũng cau mày suy nghĩ, nhin không được cất tiếng hỏi:

- Mọi người có ý tưởng thế nào không cần phải dấu, cứ nói ra, chúng ta cùng nhau thương nghị.

Quy Vô đạo trưởng lo lắng nói:

- Vu Thần xuất hiện chắc có dụng ý. Nếu quả thật hắn đến đường đường chính chính, chúng ta phòng ngự sẽ tốt. Nếu như hắn xuất hiện như một cái bóng, thỉnh thoảng xuất hiện trong vùng phụ cận, chúng ta liền không thể phòng ngừa được, hoàn toàn bị hắn điều khiển đại cục.

Lời này nói ra, mọi người vẻ mặt nặng nề. Lời của Quy Vô đạo trưởng hệt như một bóng ma bao trùm trong lòng mọi người.

Bách Linh thấy mọi người lo lắng như thế, không khỏi cười nói:

- Không cần lo lắng như thế, Vu Thần quỷ bí mà tà dị, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng mạo phạm chúng ta.

Phản Thiên hơi không hiểu, hỏi:

- Công chúa khẳng định như vậy, không biết có chứng cứ gì không?

Bách Linh cười nói:

- Điều này rất đơn giản. Vu Thần tiến vào trung thổ, không ngoài hai mục đích, thứ nhất chính là báo thù, thứ hai là tranh hùng thất giới. Trước hết nói về mục đích thứ nhất của hắn. Muốn báo thù, hắn sẽ không tìm những người chúng ta, bởi vì những người phong ấn hắn năm xưa đều không ở nơi đây. Thứ hai, nếu như hắn muốn tranh hùng thất giới, hiện tại còn có Địa Âm, Thiên Sát, Yêu Hoàng, Ma Tôn. Nếu hắn gây bất lợi cho chúng ta, liền làm mất đi sự kiềm chế những thế lực kia, như vậy với hắn là bất lợi. Nếu như hắn muốn tiêu diệt chúng ta, với lực lượng chúng ta hiện nay, Vu Thần cũng không thấy có khả năng làm được. Như vậy, kẻ âm hiểm quỷ bí như hắn làm sao lại không hiểu những điều ngu xuẩn này?

- Lòng người biến đổi, Vu Thần không phải như vậy, ai có thể đoán được điều hắn nghĩ trong lòng.

Dương Thiên lại thấy khác, nói ra lý giải bản thân mình.

Trần Ngọc Loan thấy có lý, trầm ngâm nói:

- Lời hai người đều có lý, hay ta thấy định sẵn một số chuyện chuẩn bị để tránh những chuyện bất ngờ.

Bách Linh cười nói:

- Thật ra mọi người không cần lo lắng, chỉ cần ở nơi đây, bất cứ tà ác đến gần đều không thoát được cảm ứng của Không Linh diêu, nó chính là phòng ngự tốt nhất.

Nghe vậy, những người đang ngồi thở hắt ra. Mọi người khi nhớ đến thần kỳ của Không Linh điều, khuôn mặt không khỏi lộ ra vài nụ cười.

- Lời công chúa rất đúng. Có Không Linh điều này, có thể nói không tà ác nào xâm nhập được.

Quy Vô đạo trưởng cười ha hả, khôi phục lại tự tin, mở lời khen ngợi Bách Linh trước tiên.

Bốn bề, mọi người cùng nhau hưởng ứng, nhất thời trong đại điện tan biến âu sầu. Mọi người được Bách Linh khích lệ, đều khôi phục lại tâm tình bình tĩnh.

Giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Hiện tại nếu như tạm thời không có uy hiếp, chúng ta không cần phải nói chuyện này, hay là bàn đến chuyện Kiếm Vô Trần tự tay giết chết Thiên Kiếm khách. Lần này ... đại khái tình huống như thế. Hiện tại chúng ta lập tức thông báo rộng rãi tin tức cho người thiên hạ, khiến Kiếm Vô Trần lưu tiếng xấu vạn năm, vĩnh viễn không có ngày trở mình được.

Những lời của Trần Ngọc Loan khiến cho những người chưa từng thấy qua trận chiến cảm thấy kinh ngạc dị thường. Kiếm Vô Trần âm hiểm tàn độc ngoài ý nghĩ mọi người, ngay cả Thiên Kiếm khách cũng dám giết, còn có người nào có thể cạnh tranh người như hắn được đây?

Đứng dậy, Quy Vô đạo trưởng hơi phấn chấn nói:

- Minh chủ yên tâm, ta đảm bảo chuyện này trong thời gian ngắn nhất có thể được loan truyền khắp thiên hạ. Đến lúc đó không những Kiếm Vô Trần không có đất dung thân, ngay cả Cửu Thiên Hư Vô giới cũng bị người ta thóa mạ.

Trần Ngọc Loan cao hứng lên tiếng:

- Như vậy tốt nhất. Chuyện này giao cho ông làm. Bây giờ chuyện ta cần nói là vậy, mọi người ai có việc thì làm, ai muốn không có thì nghỉ ngơi.

Rời khỏi đại điện, Bạch Linh đi đến trước mặt Trương Ngạo Tuyết, nhẹ giọng nói:

- Đi đâu vậy?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Đi tới lui, tỷ thì sao?

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Tỷ cũng muốn đi loanh quanh, chúng ta đi cùng nhau thôi.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, cùng Bách Linh rời đi.

Đi trong sơn cốc, hai người ai cũng không nói gì, mơ hồ có chút kỳ quái. Trương Ngạo Tuyết không hỏi, Bách Linh không nói. Cứ im lặng trầm ngâm như thế, không lâu đã ra ngoài sơn cốc.

Ngừng lại, Bách Linh hỏi:

- Ngạo Tuyết, có biết tỷ vì sao đi tản bộ với muội không?

Trương Ngạo Tuyết nhìn về chân trời, điềm nhiên đáp:

- Bởi vì tỷ và muội giống nhau, trong lòng có điều nặng nề, có chờ đợi.

Bách Linh lên tiếng:

- Đúng thế, ngoại trừ nặng nề và chờ đợi, còn có nóng nảy và bất an.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, cười nhẹ, trong mắt lóe lên chút mơ hồ, giọng u uẩn nói:

- Chúng ta và huynh ấy, thật sự ở cùng nhau không nhiều ...

Bách Linh hơi u oán, nhỏ giọng lầm bầm:

- Tình cảm rất kỳ quái, rất nhiều người ở cùng nhau hết ngày này đến ngày khác, nhưng lại không như người khác dù chỉ trong một thời gian ngắn. Giữa chúng ta và Lục Vân, đã định sẵn cần phải chịu một số nạn, không giống như tình ái thế tục, bởi vì huynh ấy muốn nghịch thiên.

Trương Ngạo Tuyết lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Đau thương tình ái, chỉ vì nghịch thiên, ngày đã thành công, quay lại chịu không nổi. Đợi đến ngày huynh ấy thành công, chúng ta có

- Tin tưởng kiên định, muội cần phải tin tưởng, chỉ cần có tình yêu, chúng ta cuối cùng có thể như ý nguyện.

Vỗ vỗ lên vai nàng, khuôn mặt Bách Linh lộ ra nụ cười. Trương Ngạo Tuyết nhìn nàng, hai người bốn mắt giao nhau, cuối cùng đều bật cười.

Rời khỏi Vu Thần, Lục Vân bay thẳng về Phục Long cốc. Trên đường đi, Lục Vân suy nghĩ, lời Vu Thần thật ra có vài phần là sự thật. Về Vong Linh trở chú, Lục Vân hơi lo lắng, đây là chuyện làm chàng suy nghĩ nhiều nhất, chuyện này mãi vẫn không có cách giải quyết.

Nghĩ lại những lời của Vu Thần, Lục Vân tuy không ngu dại tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng biết có một số chuyện không cách nào phủ nhận. Như vậy, cho dù chàng tâm trí kiên nghị, nhưng nghĩ đến hậu quả đó cũng không khỏi lạnh lòng.

Trong lúc trầm tư, Lục Vân tỏ ra hơi u buồn, tốc độ theo biến hóa trong lòng đang vô tình chậm lại.

Khi cuồng phong thổi qua, Lục Vân đột nhiên tỉnh lại, ý thức nhìn lại trước mặt, phát hiện mình bay đã nửa ngày mà không vượt qua được vài trăm dặm.

Bỏ qua tâm tình ưu tư, toàn thân Lục Vân ánh kim lóe lên, Tịch Diệt tâm pháp của Phật gia lập tức khiến chàng khôi phục lại bình tĩnh, tốc độ lập tức tăng nhanh, bóng người lướt qua hình thành một vệt bóng trắng bạc dài giữa không trung.

Xuyên mây đuổi trăng, gió rít diếc tai, Lục Vân trong lúc bay đi rất nhanh, giữa biển mây cười ngạo trời đất, tâm tình liền thư giãn khá nhiều, khiến cho ánh Phật sắc vàng kim bên ngoài thân thể chàng dần dần mất đi, sau đó luồng sáng kỳ lạ bảy màu xuất hiện, hình thành một cảnh tượng rực rỡ bốn bề quanh chàng.

879. Chương 881 – Chí Chân Đích Ái (tình Ái Chân Thật)

Nhìn xa xa, Lục Vân hệt như đang đạp trên thảm đỏ mà đi, thân thể được dòng sáng bảy màu bao phủ, phía trước không khí tự động phân rẽ, hệt như một vị vua đang giáng lâm, khí thế phi phàm.

Phát hiện được biến hóa này, Lục Vân ngửa mặt lên trời hú dài, tốc độ lại tăng lên, người như một mũi tên ánh sáng bảy màu xuyên mây rẽ trời, kêu lên một tiếng liền bắn đi cả trăm dặm.

Như vậy, không lâu sau, Lục Vân liền bay qua ngàn dặm, xuất hiện ở trên tầng mây cách Phục Long cốc không tới ba trăm dặm.

Có người nói gần quê hương phát sinh tình cảm, nơi đó không phải quê hương của Lục Vân, nhưng lại có nhiều bằng hữu quen biết của Lục Vân. Nghĩ đến đó liền muốn gặp họ, trong lòng Lục Vân ít nhiều kích động.

Giảm chậm tốc độ lại, thảm đỏ bảy màu dưới chân Lục Vân tự động xoay tròn với trung tâm là hai chân của chàng. Trong lúc chuyển động nhìn hệt như từng cánh hoa hé mở, nhấp nhô đan xen.

Ở Trừ Ma liên minh, Trần Ngọc Loan và Tư Đồ Thần Phong đang ở trong hậu viện nói chuyện thăm thì. Đột nhiên, Tứ Linh thần thú trên vai nàng đột nhiên rống lên một tiếng nhỏ nhỏ, sau đó bay lên tầng mây, chỉ một lát liền biến mất.

Vì vậy, Trần Ngọc Loan thấy kỳ lạ, sau đó khuôn mặt lộ ra nét tỉnh ngộ, kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Đi nhanh, chính là Lục đại ca đã quay về rồi.

Tư Đồ Thần Phong sững người, còn chưa kịp hỏi liền bị Trần Ngọc Loan kéo đi.

Cũng lúc đó, trong phòng Càn Nguyên chân nhân, Lâm Vân Phong đang nói chuyện, nhưng đột nhiên một luồng khí tức quen thuộc truyền vào trong não, khiến cho thân thể gã run lên, đột nhiên đứng dậy nói:

- Lục Vân, chính là khí tức Lục Vân, huynh ấy đã quay về rồi!

Càn Nguyên chân nhân rất mừng, kích động nói:

- Tốt, quá tốt rồi, nó cuối cùng cũng quay về rồi.

Hứa Khiết thúc giục:

- Đừng nói nữa, chúng ta nhanh đi báo cho Ngạo Tuyết.

Lâm Vân Phong cười cười, theo hai người nhanh chóng đi ra, miệng lại nói:

- Sự tỷ hần đã cảm ứng được rồi.

Ở cửa sơn cốc, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết nhìn lên bầu trời, khuôn mặt hai người kích động, khi cảm ứng được luồng khí tức rồi, cả hai đều không khỏi tự động đưa mắt nhìn người đối diện, sợ là mình đang nằm mộng.

- Ngạo Tuyết, đúng là huynh ấy, huynh ấy đã quay về rồi.

Giọng nói hơi run run, Bách Linh trước giờ lạnh lùng bình tĩnh quả quyết, lúc này cũng bởi vì việc Lục Vân quay về mà trở nên thất thố.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, thân thể hơi lay động, miệng lẩm bẩm nhỏ:

- Đúng thế, huynh ấy đã về rồi.

Hơi có chút cảm xúc, lúc này Trương Ngạo Tuyết đột nhiên trở nên trầm tư.

Bách Linh tỉnh lại, nắm lấy tay Trương Ngạo Tuyết, mang nàng bay lên hướng về phía Lục Vân. Chớp mắt liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc, hai bên cách nhau trăm trượng, nhất thời không ai nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn thật tình cảm, trong ánh mắt thật nhiều tình cảm êm đềm khó có thể miêu tả được.

Bốn bề, cảnh vật trở nên mơ hồ, cuồng phong không biết đã đi đâu, cả ba người hệt như cách trở hẳn với trần thế, gặp nhau trong cõi mộng.

Đối với Trương Ngạo Tuyết, từ lúc Lục Vân rời khỏi Dịch viên, đây là lần thứ hai cả hai gặp lại, trong thời gian đó đã trải qua biết bao khúc khuỷu, vượt qua vô số kiếp nạn.

Nhớ lại trước đây, những ngày một mình đi qua, suy tư hệt như một mũi tên đâm sâu vào trong tim của nàng. Hiện nay, những ngày đó đã qua, hai người gặp lại, hoàn cảnh đã thay đổi, ruộng dâu đã biến thành biển.

Ngày trước, tình cảm hai người mông lung lại còn có phần chưa chín chắn, hệt như một đóa hoa mới nở, vô cùng thuần khiết.

Hiện nay, hai người trải qua nhiều kiếp nạn, tình cảm hệt như lá vàng mùa thu, trong tươi đẹp lại có mấy phần chín chắn, lộ ra mơ hồ thương cảm.

Bên cạnh, vẻ mặt Bách Linh ngược hẳn Trương Ngạo Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt nàng cười tươi như hoa, trong mắt tình cảm như nước, lại vô cùng mừng vui.

Đối với Bách Linh, giữa nàng và Lục Vân đã từng trải qua một đoạn đường đi chung, có hồi ức xinh đẹp vô cùng, không giống như giữa Lục Vân và Ngạo Tuyết, từ lúc ánh mắt giao nhau, tình cảm đã hiện rõ.

Vì thế, tình ái giữa Bách Linh và Lục Vân là một tình cảm hoàn mỹ vô cùng. Tình ái giữa Lục Vân và Ngạo Tuyết lại do bởi trải qua không ít biến cố mà trở thành nặng nề, khắc cốt ghi tâm, không cách nào bỏ được.

Nhìn hai người nữ, Lục Vân hai môi run lên, một tình cảm không cách nào miêu tả ngập đầy trong lòng của chàng.

Thỉnh thoảng trước đây, khi ở lần ranh sinh tử, chính hai người đã cho chàng được dũng khí, cũng chính hai người khiến chàng lo lắng. Không có hai người, bản thân chàng không đi được đến hiện tại, không có hai người, chàng đã sớm hồn bay phách tán.

Trên đường đời, con đường nghịch thiên mưa gió không ngừng, Lục Vân hơn thua với trời chịu nhiều nguy hiểm gian nan, đến bây giờ tạm tính là bình thường trở lại.

Lúc này, quay về rồi, Lục Vân phát hiện, té ra con đường tình cảm chàng đã có phần thiếu sót, cả đời này chàng không cách nào bồi hoàn được.

Cười cười, Lục Vân che dấu sự xấu hổ trong lòng. Chàng không muốn hai người yêu dấu trong lòng chàng có điểm nào đau khổ vào lúc mừng vui gặp nhau.

Trước đây, chàng để lại quá nhiều thiếu sót. Hiện tại, chàng muốn dùng tấm lòng chí thành để bồi bổ những chuyện hối hận còn lưu lại trong tình cảm chàng.

Chầm chậm tiến bước, thảm đỏ dưới chân Lục Vân xoay tròn, luồng sáng bảy màu tự động trải ra, chớp mắt liền cuộn lấy hai người nữ vào trong quả cầu ánh sáng bảy màu, phảng phất như bể lòng của chàng.

Nhìn thấy Lục Vân chầm chậm bay đến, Bách Linh mừng đến khóc, không để ý đến Trương Ngạo Tuyết bên cạnh, đột nhiên xông lên trước, ngã đầu vào ngực của Lục Vân. Không nói lời nào, Bách Linh chỉ ép chặt đầu vào ngực, khuôn mặt nước mắt không ngừng rơi.

Khuôn mặt Lục Vân đầy vẻ tươi cười, tuy có chút run rẩy, nhưng chàng nỗ lực duy trì, chàng muốn dùng nụ cười để làm ổn định tâm tình mỹ lệ, khiến nàng như một đóa hoa vĩnh viễn nở rộ.

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt không đổi, nàng chỉ nhìn vào đôi mắt quen thuộc của Lục Vân, hoàn toàn chìm vào trong thế giới kỳ diệu, phảng phất giữa trời đất chỉ có nàng và Lục Vân hai người, cả hai tấm lòng kết liền với nhau.

Lục Vân thân thể run lên, khuôn mặt nụ cười mất đi, tiếp theo một chút khổ sở, cùng với đau khổ và sau đó có phần thương cảm.

Không nói lời nào, Lục Vân chầm chậm đến. Khi còn cách Trương Ngạo Tuyết ba thước, Lục Vân đột nhiên dừng lại, khoe miệng mở hiện một nụ cười diễm đạm.

Liếc nhìn Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết ánh mắt diễm nhiên, trong mắt có mấy phần khát vọng, nhưng gần như chỉ hiện lên trong chớp mắt.

- Huỳnh khỏe không?

Cất giọng hỏi nhẹ nhàng, phảng phất đã chờ đợi ngàn năm, mãi đến lúc này mới hiện ra.

Trương Ngạo Tuyết còn như trước đây, căng thẳng mà lạnh lùng, khuôn mặt xinh đẹp sợ là không một nét cười, cứ như vậy có thể khiến động lòng người.

Lục Vân cười cười, hơi thương cảm.

- Huỳnh rất khỏe, mọi thể nào?

Né tránh ánh mắt của chàng, Trương Ngạo Tuyết nghiêng mình nhìn về một bên, u oán nói:

- Mọi vẫn là mọi, nhưng không giống trước kia nữa.

Lục Vân trong lòng run lên, nhẹ giọng hô:

- Ngạo Tuyết ...

Chầm chậm quay đầu lại, Trương Ngạo Tuyết cười miễn cưỡng, lắc đầu nói:

- Không cần nói chuyện đó, như vậy không phải là rất tốt rồi chẳng? Chúng ta trước đây cũng là như ...

Lục Vân cười hề hã, lẩm bẩm nhỏ:

- Đúng thế, lúc đó khiến nhiều người phải hoài niệm ...

Ánh đỏ lóe lên, Lục Vân đột nhiên ngừng đầu, lại nhìn thấy Tứ Linh thần thú xuất hiện trên vai trái.

- Lục Vân, người về rồi, lần này không có ta bên cạnh, có nhớ đến ta không đấy?

Ngừng đầu lên, Tứ Linh thần thú giọng nói hơi ngạo nghễ.

Bật cười ha hả, Lục Vân nói:

- Có một chút, bắt quá cũng phải ở sau bọn họ.

Tứ Linh thần thú hừ giọng nói:

- Ngoại trừ lúc nguy hiểm, người nhớ ta lúc nào?

Lục Vân cười mắng:

- Thế nào, oán hờn ta nữa rồi.

Tứ Linh thần thú hừ một tiếng, đột nhiên nhảy đến bên vai Trương Ngạo Tuyết, không để ý đến chàng nữa.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười ha hả. Bách Linh trong lòng chàng lại đẩy hai tay ra, ngừng đầu xấu hổ liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết, sau đó nhanh chóng lùi lại.

Tứ Linh thần thú xuất hiện, ngắt ngang cuộc nói chuyện của Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết. Như vậy, ba người liền trở lại bình thường, nhất thời trầm ngâm không nói.

Tứ Linh thần thú vừa thấy, liền cất tiếng:

- Lục Vân, người còn có chút thời gian, đợi mọi người đến rồi, có chuyện muốn nói riêng cũng khó nói. Người yên tâm, miệng ta rất kín, nhất định không đem những chuyện của người nói ra, trừ phi ... ha ha ...

Nghe vậy lặng người, Lục Vân không ngờ đã lâu không gặp, Tứ Linh thần thú bất ngờ học được mấy phần con người, những lời nói ra cũng khiến người ta phải tròn mắt nhìn.

Bách Linh nhếch môi cười, trong mắt vui mừng vô cùng, thỉnh thoảng đưa mắt cho Lục Vân khiến chàng thân tình hơn với Trương Ngạo Tuyết.

Lục Vân chần chừ một lúc, đưa tay nắm lấy tay Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt có mấy phần yêu thương.

Trương Ngạo Tuyết thân thể hơi run lên, ánh mắt nhìn đến tay hai người đang nắm chặt, khuôn mặt lộ ra một chút tươi cười, trong vui mừng lại có cảm thán vô cùng.

Quá nhiều tai nạn, hai người cuối cùng có thể kề vai sát cánh, vì một thời khắc ngắn ngủi này, đã từng hao phí biết bao thời gian của hai người đây?

Đau thương, cảm khái, từng cái từng cái mở hiện trong lòng.

Kích động, vui mừng, làm sao một câu có thể nói rõ được?

Nghiêng người, Lục Vân đưa tay còn lại nắm lấy Bách Linh, ba người nhờ thế bật cười, mọi phiền não đều hóa thành mây khói.

Lúc này, trên không trung Phục Long cốc, bóng người biến ảo, đến trước hết chính là Lâm Vân Phong, sau đó đến Trần Ngọc Loan.

Nhìn thấy hai người, Lục Vân mỉm cười chờ đợi, nắm lấy Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết thản nhiên tiến bước.

Buông hai tay ra, Lục Vân nắm lấy vai Lâm Vân Phong, kích động nói:

- Vân Phong, chúng ta cuối cùng lại gặp nhau, đệ khỏe không?

Lâm Vân Phong ghen ngào nói:

- Đệ rất khỏe, huynh thế nào, đã xấu hơn trước rồi.

- Miệng lưỡi đệ vẫn như vậy chẳng?

Vỗ vò vai gã, Lục Vân quan sát gã cẩn thận một lúc, cười nói:

- Âm Dương pháp quyết của đệ cuối cùng đã thành tựu, xem ra hẳn phải mời huynh uống rượu mừng rồi.

Lâm Vân Phong cười mắng:

- Huynh đi trước đi. Huynh và sư tỷ còn chưa thành thân, sao đến phiên đệ được.

Lục Vân khuôn mặt ngây ra, không ngờ ngữ điệu của gã còn điệu ngoa vậy, chỉ biết cười hèn hèn, đưa mắt nhìn đến Trần Ngọc Loan.

880. Chương 882 – Tể Thuật Kinh Lịch (thuật Lại Cẩn Thận Những Chuyện Đã Qua)

Phóng đến bên cạnh Lục Vân, Trần Ngọc Loan nắm tay chàng, giọng kích động nói.

Lục Vân vuốt nhẹ mái tóc nàng, mỉm cười đáp:

- Huynh cũng nhớ mọi người, từ nay về sau chúng ta có thể ở cùng với nhau.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Thật vậy, quá tốt rồi, muội quay về nói cho bọn họ biết.

Bách Linh bên cạnh cười lên tiếng:

- Được rồi, không cần muội phải nói cho bọn họ, mọi người đều đến rồi.

Té ra chỉ nói được vài câu, Càn Nguyên chân nhân, Hứa Khiết, Quy Vô đạo trưởng, Tư Đồ Thần Phong, Dương Thiên, Lưu Tinh, Phật Thánh Đạo Tiên, Phần Thiên đều đã đến rồi.

Vây quanh Lục Vân, những người quen biết chia nhau hỏi han, trong đó Càn Nguyên chân nhân rất kích động, Dương Thiên cao hứng vô cùng, còn những người khác đều vô cùng nhiệt tình. Sau một lúc nói chuyện, tâm tình kích động của mọi người dần dần bình tĩnh trở lại.

- Được rồi, được rồi, nơi đây không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta hay là quay lại đại điện liên minh trước đã, sau đó hãy từ từ nói chuyện.

Quy Vô đạo trưởng xoay người đi trước, Trần Ngọc Loan kêu mọi người cùng nhau quay lại đại điện.

Giây lát sau, một hàng người đã quay lại mặt đất. Trần Ngọc Loan mời mọi người ngồi ở giữa đại điện, bắt đầu bàn luận.

Trước hết, Trần Ngọc Loan mào đầu:

- Lục đại ca, lần trước huynh đuổi theo Thương Nguyệt tỷ tỷ, không biết kết quả như thế nào?

Nghe vậy, nụ cười trên khuôn mặt Lục Vân mất đi.

Chuyện này khiến mọi người trong lòng khẩn trương, Hứa Khiết càng nóng nảy bất an lên tiếng:

- Lục Vân, sư tỷ muội có chuyện rồi phải không?

Bật cười khổ sở, Lục Vân đau khổ kể lại:

- Ngày đó ta đuổi theo đến đáy của động sâu, thấy được Thương Nguyệt, muội ấy và ta cách nhau một tầng kết giới. Khi đó, ta do bối rối rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, không thể đến kịp lập tức cứu nàng, đợi đến lúc ta thoát khỏi nguy hiểm rồi, nàng bị hai khí Âm Dương ở đáy động hình thành một dòng xoáy di chuyển nàng đến nơi nào rồi không biết.

Trương Ngạo Tuyết khuôn mặt lo lắng, nhẹ giọng hỏi:

- Nói như vậy, hiện tại Thương Nguyệt biết mất thần bí, sinh tử không biết thế nào?

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, hiện tại huynh cũng không biết thân thể muội ấy ở nơi nào. Nhưng huynh tin tưởng, muội ấy sẽ không rời khỏi huynh như thế.

Trương Ngạo Tuyết gật đầu nhẹ, lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Tỷ ấy vĩnh viễn trong lòng chúng ta.

Hứa Khiết hơi thất vọng, kêu nhẹ mấy tiếng sư tỷ, sau đó hỏi tiếp:

- Lục Vân, thể sư phụ muội đâu, sư phụ không phải cùng huynh tiến nhập chẳng, vì sao không ở cùng với huynh?

Lục Vân trong lòng chấn động, cố gắng giữ bình tĩnh nói:

- Bà ấy đã đi trước huynh một bước, huynh đi ra sau, liền đi tìm lối vào Vân Chi Pháp giới.

- Lục Vân, nghe công chúa nói, huynh một mình một ngựa xông vào Vân Chi Pháp giới, không biết kết quả như thế nào?

Quy Vô đạo trưởng nhìn Lục Vân, hiếu kỳ không nhịn được mở miệng hỏi.

Lục Vân liếc nhìn bốn phía, thấy mọi người đều có vẻ chờ đợi, không khỏi thở dài lên tiếng:

- Vân Chi Pháp giới đã không còn tồn tại, ngay cả Vân giới Thiên Tôn cũng đã chết trong tay của ta...

Thuật lại sơ lược mọi chuyện trong quá trình, cuối cùng Lục Vân nói:

- Trước mắt, Vân Chi Pháp giới ngoại trừ Thái Phượng tiên tử và Bá Kiếm Vương Hầu ra, chỉ còn mong có người nào đó trong sáu người giữ trận may mắn tồn tại thôi.

Kinh hải nhìn Lục Vân, mọi người nghe được chuyện chàng một mình tiêu diệt Vân Chi Pháp giới rồi, liền cảm thấy chấn động kinh hải vô cùng.

Từ trước đến nay, không một người nào nghĩ ra, Vân Chi Pháp giới đã tồn tại vài ngàn năm cuối cùng lại bị hủy diệt trong tay Lục Vân. Như vậy, lời thề chàng đã lập ngày trước đã hoàn thành vào lúc này.

Cần Nguyên chân nhân rất kích động, giọng run run nói:

- Được, đó mới là môn hạ Dịch viên, nói được làm được, không hổ là cao đồ của sư đệ Tử Dương.

Lâm Vân Phong cao giọng nói:

- Làm thật tốt, những người đó không phân thị phi, trắng đen điên đảo, lưu bọn họ lại chỉ thêm loạn, tiêu diệt là tốt nhất.

Lục Vân cười cười, ánh mắt nhìn đến Trần Ngọc Loan, hỏi han;

- Nghe nói chỉ trong thời gian ngắn vừa rồi nhân gian phát sinh không ít chuyện, muội nhanh cho huynh biết.

Trần Ngọc Loan nghe vậy gật đầu, đang muốn mở miệng, không ngờ Trương Ngạo Tuyết lên tiếng trước.

- Lục Vân, huynh có thấy nơi đây thiếu đi người nào chẳng?

Lục Vân thất kinh, ánh mắt quét qua mọi người, cuối cùng nhìn đến Trương Ngạo Tuyết, nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ muội và Phong sư huynh nữa, bọn họ sao không thấy ở đây?

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt trầm buồn, chầm chậm lắc đầu, nhìn Lục Vân đau buồn.

Bên cạnh, Lâm Vân Phong đáp:

- Bọn họ đều không có ở đây, đều chết trong tay Minh Tiêu các chủ... Bây giờ, hung thủ sắp đặt hủy diệt Dịch viên có thể tính là đã chết trong tay chúng ta.

Lục Vân khuôn mặt đau khổ, hơi tự trách nói:

- Sớm biết chuyện hôm nay, ngày trước huynh hẳn không được ngừng tay dễ dàng.

Bách Linh khuyên nhủ:

- Thôi, đây chính là định mệnh, cho dù không có chuyện đó, Dịch viên cũng sẽ phát sinh biến cố khác. Bây giờ Vân Chi Pháp giới đã không còn, Thiên Chi đô bị hủy trong tay Địa Âm Tà Linh, chỉ còn lại Cửu Thiên Hư Vô giới, sợ cũng chống đỡ không được lâu.

Lục Vân kinh ngạc nhìn nàng, hơi không dám tin tưởng hỏi:

- Thiên Chi đô bị hủy rồi?

Bách Linh đau thương nói:

- Đúng thế, phát sinh trước đây không lâu. Ngày trước muội còn hứa sẽ dẫn huynh đến chơi ở đó, nhưng bây giờ đã quá trễ rồi.

Lục Vân không biết mở miệng thế nào. Chuyện này ngoại trừ để thời gian chữa lành vết thương còn có thể làm như thế nào?

- Được, không nói đến những chuyện mất vui nữa, chúng ta hãy nói đến những chuyện cao hứng đi.

Thấy không khí hơi nặng nề, Trần Ngọc Loan lập tức mở miệng.

Quy Vô đạo trưởng phụ họa:

- Không sai, nói cả nửa ngày rồi, cũng phải nhắc đến những thành quả gần đây của chúng ta. Từ lúc Thái Âm Tế Nhật xuất hiện rồi, chúng ta đã tiêu diệt được thể lực của Quỷ vực ở nhân gian trước, bao gồm cả Sát Huyết Diêm La và Vô Nhân Tọa. Sau đó, Ma vực và Yêu vực giao chiến, Ma Áo tôn chủ không biết ở nơi đâu, nhân gian chỉ còn lại Ma Thiên và Ma thần Tàn Vô Nguyệt còn không biết ẩn núp ở đâu. Ngoài ra, Thiên Sát hiện thân ở Hoa Sơn, thực lực Yêu vực chịu tổn thất. Địa Âm Tà Linh sau khi tiêu diệt được Thiên Chi đô rồi, đã gặp mấy người minh chủ và công chúa. Hai bên giao chiến kịch liệt một trận, vào lúc quan trọng thì Ngạo Tuyết cô nương xuất hiện hỗ trợ cho minh chủ đánh trọng thương Địa Âm Tà Linh, đạt được thành tựu huy hoàng.

Lục Vân nghe vậy thấy kinh, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tình thế nhân gian đã biến đổi rất lớn, đến lúc này không ngờ đã có cục diện như vậy rồi.

Trầm ngâm một lúc, Lục Vân cau mày nói:

- Trong thất giới, tính cả Quỷ vực, hiện tại đã tiêu diệt một nửa rồi. Tình thế ba giới còn lại khẩn trương, bị Địa Âm Thiên Sát huy hiệp, sợ là không được bao lâu sẽ có những biến cố mới.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả lên tiếng:

- Chuyện phải đến né không được, người không sợ trời đất, làm sao với tu vi tăng mạnh mẽ như vậy mà lá gan ngược lại nhỏ đi rồi.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không phải gan nhỏ đi, ta chỉ không muốn mọi người lại có chuyện bất ngờ.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Được, Lục đại ca cũng đừng lo nghĩ quá nhiều. Bây giờ muội cho huynh biết một tin tức, đảm bảo huynh nghe rồi sẽ rất cao hứng.

Lục Vân không hiểu nhìn nàng, cất giọng nghi ngờ hỏi:

- Chuyện gì vậy, sao muội khẳng định như vậy?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Chuyện này thật ra là do Lâm thiếu hiệp nói với huynh mới là thích hợp nhất.

Lục Vân cảm thấy kỳ quái, có chuyện gì lại liên quan đến Lâm Vân Phong đây?

- Vân Phong ...

Lâm Vân Phong bật cười ha hả, nhìn khuôn mặt mơ hồ của Lục Vân, vội vàng nói:

- Chính là chuyện liên quan đến Kiếm Vô Trần. Huynh không biết đâu, Kiếm Vô Trần quả thật hèn hạ vô sỉ, lực thân cũng không nhận. Từ sau khi Chánh Đạo liên minh bị hủy diệt rồi, hắn theo Diệp Tâm Nghi quay lại Dao Trì, nghe nói vốn muốn hỏi cưới Diệp Tâm Nghi, ai ngờ cuối cùng hắn vì bảo vật Băng Tuyết Tinh Hồn của Dao Trì đã tự mình ra tay hủy diệt Dao Trì, còn không chịu bỏ qua Diệp Tâm Nghi, chính đệ ra mặt đuổi hắn bỏ chạy. Sau đó, Diệp Tâm Nghi tìm được Thiên Kiếm khách, hai người gặp phải Kiếm Vô Trần ở khu vực cách đây khoảng trăm dặm. Hai bên phát sinh tranh đấu, cuối cùng Kiếm Vô Trần đã giết chết Thiên Kiếm khách.

Lục Vân kinh hãi ngây ra. Tin tức này quả thật khiến chàng quá bất ngờ. Theo Lục Vân biết, Kiếm Vô Trần có được ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ tay của Thiên Kiếm khách bồi đắp, ai ngờ hắn lại có thể tự tay tiêu diệt sự tổ của mình.

Lại nói đến Diệp Tâm Nghi, người nữ này tuy có hận thù với Lục Vân, nhưng đứng ở góc độ bàng quan, nàng đúng là giúp đỡ Kiếm Vô Trần rất nhiều. Kiếm Vô Trần đối với nàng như vậy, quả thật có thể nói là mất hết nhân tính rồi.

- Thế nào rồi, Lục đại ca, muội nói có sai không?

Trần Ngọc Loan khuôn mặt cười yêu kiều nhìn Lục Vân, nhẹ giọng kêu chàng tỉnh lại.

Lục Vân ngừng đầu, có phần cảm xúc nói:

- Kiếm Vô Trần thất bại đến thân bại danh liệt hẳn là chuyện đáng mừng. Nhưng một khi hắn mất đi đạo đức luân lý trời buộc, sợ là nguy hại đối với nhân gian càng lớn hơn.

Trần Ngọc Loan đồng ý gật đầu nói:

- Chuyện này quả là vậy, vì thế Lục đại ca cần phải sớm tiêu diệt được hắn. Được rồi, chuyện cần nói cũng đã nói nhiều rồi, chúng ta đã đoàn tụ, Lục đại ca bàn thử xem, tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào đây?

Lục Vân nghe vậy, mỉm cười trả lời:

- Nơi đây muội là mới là minh chủ, làm sao lại hỏi ngược huynh?

Trần Ngọc Loan nhăn mặt nói:

- Muội là minh chủ nơi đây cũng là do huynh thúc đẩy. Bây giờ tình thế nhân gian nguy hiểm, Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng đều vào nhân gian, huynh không giúp muội nghĩ ra chuyện, muội làm sao có thể đứng vững được? Nếu như liên minh có chuyện gì, người khác ngoại trừ mắng muội, cũng sẽ nói mắng huynh không tốt, chọn lựa sai người.

- Mới có thời gian ngắn không gặp, miệng của muội đúng là sắc bén hơn trước nhiều. Nói rồi, muội muốn hỏi huynh chuyện gì?

Mỉm cười nhìn Trần Ngọc Loan, trong mắt Lục Vân có mấy phần yêu thương.

Trần Ngọc Loan mỉm cười nói:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ muốn hỏi huynh chúng ta phải đối phó với Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng thế nào thôi.

Lục Vân mày kiếm cau lại, trầm ngâm lên tiếng:

- Trong bốn đại cao thủ đó, ngoại trừ Địa Âm Tà Linh huynh còn chưa gặp, ba người còn lại đều có quan hệ nhất định với huynh.

- Huynh đã gặp qua Vu Thần?

Bách Linh hơi bất ngờ mở miệng hỏi.

Lục Vân nói:

- Đúng thế, huynh đã hai lần gặp Vu Thần. Lần thứ nhất trước khi huynh xông vào Vân Chi Pháp giới, lúc đó huynh không biết thân phận của hắn. Lần thứ hai trước khi huynh đến nơi đây, còn đã từng giao đấu với hắn. Vu Thần hơi thần bí, sức mạnh của hắn vốn từ Cửu U Minh giới, ta nhất thời còn nhìn chưa rõ được.

881. Chương 883 – Diêu Viễn Hồ Hoán (tiếng Kêu Từ Xa Xăm)

- Cửu U Minh giới là nơi sát khí nặng nhất trên thế gian, oán hận, cừu sát, trớ chú, quỷ bí hợp thành một thể, thuộc về dòng giống tà ác nhất thế gian, sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Mọi người nghe vậy trầm ngâm, cho dù biết được lai lịch của Vu Thần, nhưng như thế thì như thế nào?

Giấy lát, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên lên tiếng:

- Lục Vân, trước đây bọn muội gặp được Lý Trường Xuân, lão nói Vu Thần có thể giải trừ được Vong Linh trớ chú trên người huynh, đây có phải là sự thật chăng?

Lục Vân chần chừ nói:

- Điều này huynh cũng không dám khẳng định, chính Vu Thần cũng đã từng nói điều này với huynh.

Trương Ngạo Tuyết lại nói:

- Nếu như lời nói của Vu Thần là thật, hắn có thể giải trừ được Vong Linh trớ chú trong người huynh, thế chúng ta có cần hay không cần ...

Lục Vân lắc đầu cắt ngang:

- Vu Thần tà ác, chúng ta không thể vì thế mà thỏa hiệp, huynh sẽ nghĩ biện pháp khác.

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt hơi thất vọng, miệng thở dài u oán, không lên tiếng nữa.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Chuyện này tạm thời không gấp, sau này chúng ta gặp Vu Thần, theo tình huống này, nếu như lời này có thể, hãy nghĩ biện pháp khiến hắn giải trừ lời nguyền trên người Lục đại ca. Nếu như tình huống không như vậy, hãy bàn lại cũng được. Trước mắt, Vu Thần đang bên cạnh chúng ta, Lục đại ca có điều gì muốn bàn không?

Lục Vân nghĩ một lát, điềm nhiên nói:

- Tạm thời không để ý đến hắn, chúng ta nơi đây thực lực hùng hậu, chỉ một Vu Thần không đáng để quá lo lắng.

Trần Ngọc Loan nghe vậy cười nói:

- Thế thì tốt rồi, không cần nhắc đến hắn trước, Lục đại ca nói tiếp những chuyện trước đó.

Lục Vân vẻ mặt nặng nề, chậm chậm lên tiếng:

- Về chuyện Vu Thần, mọi người cẩn thận đề phòng nhiều hơn, tạm thời không cần phải chủ động ra tay trước. Đối với Yêu Hoàng, con người này thật ra không xấu, nhưng bá khí uy nghiêm, trời sinh đã là một người thống lĩnh. Đối mặt với hắn, liên minh tạm thời thối lui, Yêu Hoàng biết được quan hệ giữa ta và liên minh, trừ phi bất đắc dĩ, nếu không Yêu Hoàng cũng không làm khó các vị. Chỉ còn lại Thiên Sát ...

Mọi người đang chăm chú nghe, chợt thấy chàng đột nhiên ngừng lại, không khỏi tập trung nhìn chàng, liền phát hiện sắc mặt chàng hơi kỳ kỳ quái quái.

Trần Ngọc Loan hơi lo lắng, hỏi dò:

- Lục đại ca, huynh làm sao vậy?

Lục Vân không nói chỉ khổ sở lắc đầu. Bách Linh lại lên tiếng giải thích:

- Lục Vân và Thiên Sát thật ra có quan hệ cũ. Ngày trước, có một đứa bé tên Hoàng Thiên, đã nuốt mất Vạn Thú Ma châu ở Bồ Đề học viện, sau đó liền biến thành Thiên Sát. Nhưng trước đó, Hoàng Thiên là

người có tướng mạo xấu xí, thật ra đã được Lục Vân cứu, hơn nữa huynh ấy còn đã từng hứa trước mặt cha mẹ Hoàng Thiên sẽ khiến cho Hoàng Thiên làm một người mới, bắt đầu cuộc sống mới.

Hiểu được nguyên nhân bên trong, mọi người đều xúc động. Lục Vân người nào không cứu, ai ngờ lại cứu ngay Thiên Sát, hay có lẽ đây chính là điểm khác biệt của chàng.

Lục Vân lắc đầu nhẹ, thở dài lên tiếng:

- Chuyện của Thiên Sát, từ nay về sau giao cho ta. Trước khi đến đây, ta và hắc đã giao chiến trên tầng không Hoàng Hà, đã lĩnh giáo được thực lực của hắc, so với ta bây giờ hắc còn mạnh hơn nhiều. Mọi người từ nay về sau nếu gặp, phải nhớ kỹ nhanh chóng bỏ chạy.

Phật Thánh Đạo Tiên nghe vậy thất kinh, hỏi tiếp:

- Lục Vân, thực lực của Thiên Sát còn mạnh hơn Vân giới Thiên Tôn chẳng?

Lục Vân khỏ sở đáp lại:

- Không thể nói rõ được, nhưng chắc mạnh hơn một chút. Ba đại cao thủ ta đã từng gặp qua, Thiên Sát thực lực kinh thiên, đứng hàng thứ nhất, Yêu Hoàng bá đạo uy nghiêm, khí độ phi phàm hắc phải là thứ hai, Vu Thần quỷ bí khó dò, âm hiểm tà độc, so với hai người kia còn yếu hơn một chút.

Phật Thánh Đạo Tiên vẻ mặt hơi nặng nề, nhỏ giọng nói:

- Càng về cuối, chúng ta phải đối mặt với địch nhân càng hung mãnh, đến lúc đó sẽ có kết quả như thế nào đây?

Lưu Tinh điềm nhiên đáp:

- Hòa thượng, bây giờ người nói chuyện đó còn sớm quá. Thái Âm Tế Nhật, vạn vật đều mệt mỏi, rất nhiều chuyện chưa đến mức cuối cùng chưa nhìn thấu được.

Bật cười ha hả, Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Ta chỉ tùy tiện nói như thế, người lại muốn cho là thật, ta có thể làm như thế nào? Được, chúng ta tiếp tục nói, không cần phải quan tâm đến ta.

Quy Vô đạo trưởng đưa mắt nhìn Lục Vân, nhẹ nhàng nói:

- Lục Vân, theo như những gì huynh nói, Yêu Hoàng tạm thời không được chọc đến, Thiên Sát sẽ do huynh giải quyết, còn lại chúng ta cần phải lo lắng chỉ có Địa Âm và Vu Thần. Trước mắt, ở đây chúng ta hội tụ nhiều cao thủ, cơ hồ đạt đến mức mạnh nhất, huynh xem phải an bài như thế nào mới phù hợp đây?

Lục Vân nghiêng đầu nhìn khắp bốn phía, nghi ngờ hỏi:

- Mọi người dự tính kẻ vai sát cánh, cùng nhau vượt qua kiếp nạn to lớn này chẳng?

Quy Vô đạo trưởng chần chừ đáp lời:

- Vấn đề này phải hỏi qua một lượt, cuối cùng xác định mới quyết được.

Nói rồi ánh mắt quét qua mọi người, dừng lại ở Lưu Tinh và Lâm Vân Phong giây lát.

Hiểu được ý tứ của Quy Vô đạo trưởng, Lưu Tinh lên tiếng:

- Ta chỉ tạm thời đến trú ngụ ở đây, trong lúc ở đây mọi chuyện phát sinh ta tự nhiên sẽ ra tay tương trợ.

Quy Vô đạo trưởng cười đáp:

- Có được lời này của tiền bối, bọn ta hẳn yên tâm rồi.

Thấy vậy, Lục Vân cười cười, hỏi tiếp:

- Còn có điều gì muốn hỏi chẳng?

Quy Vô đạo trưởng không đáp, Lâm Vân Phong lại chủ động mở miệng nói:

- Lục Vân, ngày đó Huyền Ngọc sư bá trước khi chết đã phát động thuật phòng ngự, vì vậy Dịch viên ngay lúc sư bá chết đã tự động chuyển dời đến một nơi khác. Bây giờ, đệ tính đi tìm lại Dịch viên để trùng tu lại, chắc chắn phải phát dương quang đại Dịch viên, thế mới không có lỗi với sư phụ, sư bá đã chết đi.

Lục Vân vẻ mặt hơi biến đổi, cảm khái nói:

- Vân Phong đệ nói không sai. Điều này đối với môn hạ Dịch viên là một chuyện lớn, chúng ta tự nhiên phải nhớ kỹ trong đầu. Nhưng hiện tại đệ có được đường dây mối nhợ chưa?

Lâm Vân Phong rút từ trong lòng ra một vật, nhẹ nhàng chuyển cho Lục Vân, cất tiếng giải thích:

- Vật này đệ lấy được ở Phi Yến môn, bọn họ ... đệ suy đoán cao nhân tu đạo năm xưa rất có khả năng chính là tổ sư gia của Dịch viên chúng ta, tổ sư gia đã sớm tính toán được một ngàn hai trăm năm sau Dịch viên sẽ có kiếp nạn, vì thế lưu lại vật này.

Chăm chú quan sát thước ngọc trong tay, Lục Vân trầm tư thật lâu, cuối cùng nói với Lâm Vân Phong:

- Dịch Thiên xích của Dịch viên rất nhiều khả năng có hai thanh, đây là một trong hai thanh. Muốn tìm được Dịch viên đã biến mất, đệ hẳn phải từ đây lần tìm. Nhưng muốn giải được bí mật trong đó, huynh tin tưởng đáp án ở trong đầu này. Đi đi, chuyện Dịch viên giao lại cho đệ, đừng khiến huynh thất vọng, hãy để sư bá lại nơi đây.

Đỡ lấy thước ngọc, Lâm Vân Phong trịnh trọng lên tiếng:

- Huynh yên tâm, đệ đã đáp ứng với sư phụ, nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của sư phụ, sẽ không để cho các vị thất vọng.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Lâm Vân Phong, nhỏ giọng nói:

- Vân Phong, chia tay thôi.

Lâm Vân Phong trầm giọng nói:

- Đệ biết, sư tỷ, mọi người chờ đệ, sẽ có tin tức tốt lành.

Nói rồi đưa mắt nhìn Càn Nguyên chân nhân, trong mắt toát ra vẻ kiên định.

Đại diện trầm mặc, mọi người không ai lên tiếng, chỉ trầm ngâm yên lặng nhìn mấy người Dịch viên, khuôn mặt lộ vẻ kính phục và tán thưởng.

Rất lâu sau, Lục Vân mở miệng cắt đứt sự im lặng:

- Được, chuyện Dịch viên nói đến đó, bây giờ chúng ta nói chuyện của liên minh, thảo luận cho rõ đối sách sau này. Trước mắt, cao thủ chúng ta ở đây khá nhiều, so với Chánh Đạo liên minh trước đây còn mạnh hơn. Nhưng chúng ta hiện tại phải đối mặt với địch nhân, cũng vượt xa yêu ma của Vực chi tam giới ngày xưa. Trước mắt, chúng ta đã có kế hoạch ứng phó với Địa Âm Tà Linh, còn lại Thiên Sát, ta cũng biết được biện pháp đối phó, nhưng cần có một vật.

Mọi người nghe vậy la lên kinh ngạc, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng. Một khi có được biện pháp khắc chế Thiên Sát, nhân gian liền có biện pháp cứu thoát.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan nóng nảy nhất hỏi liền:

- Lục đại ca, huynh nói có phải là Thiên Uy lệnh chăng?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng thế, chính là Thiên Uy lệnh, chỉ có vật này mới có thể khắc chế được Thiên Sát.

Quy Vô đạo trưởng hơi thất vọng, nghi ngờ nói:

- Chuyện này chúng ta đều biết, nhưng Thiên Uy lệnh ở nơi nào, điểm này chúng ta ai cũng không rõ được.

Lục Vân chau chừ một lúc, trầm giọng nói:

- Ta biết được ...

- Cái gì, Lục Vân huynh biết được, quả thật quá tốt rồi ...

Mọi người thất kinh la lên, thời điểm này mọi người đều nhìn chàng, khuôn mặt tươi cười.

Lục Vân quả khác thường, chuyện gì vào tay chàng, cuối cùng đều có thể có được giải thích, quả thật không hổ là nhân vật truyền kỳ nhất.

- Lục đại ca, nếu như huynh đã biết được xuất xứ của Thiên Uy lệnh, thế chúng ta có nên lập tức đi tìm chăng?

Không hề hỏi ở đâu, Trần Ngọc Loan đã đổi chủ đề, đây chính là điểm thông minh của nàng.

Lục Vân gật đầu nhẹ nhẹ, trầm ngâm nói:

- Để phòng ngừa bất trắc, chuyện này cần phải sớm động ...

Chữ “thủ” còn chưa phát ra, Lục Vân đột nhiên ngừng lại, cả thân hình mạnh mẽ bắn ra ngoài xuất hiện giữa không trung.

Cử động của Lục Vân khiến mọi người ở đó đều cảm thấy bất ngờ, mọi người chia nhau đuổi theo, vây quanh thân chàng, chăm chú nhìn về mặt của chàng.

Thời khắc này, toàn thân Lục Vân lấp lánh ánh bảy màu, mắt nhìn chăm chăm phương xa, vẻ mặt phức tạp, hai mày cau lại, mơ hồ ẩn chứa vẻ vui mừng kinh ngạc và lo lắng bất an.

- Lục Vân, huynh sao vậy?

Bách Linh nhẹ nhàng lên tiếng.

Mọi người trầm ngâm, chờ đợi chàng đáp lời, nhưng Lục Vân không hề để ý đến, cả người hệt như một bức tượng đá, chỉ có luồng sáng bảy màu bên ngoài thân thể nhanh chóng khuếch tán ra khắp bốn phương.

Cảm giác được sự khác thường của Lục Vân, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng nhau xuất hiện trước mặt chàng, cẩn thận lưu ý về biến hóa của chàng.

Thông qua quan sát, khuôn mặt Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết lộ vẻ mê hoặc, ánh mắt Lục Vân lúc này quái dị, vừa vui mừng, hơi bất ngờ, lại kích động cùng với lo lắng.

Có chuyện gì lại khiến chàng như vậy đây?

Trong ánh mắt mọi người, Lục Vân trời sinh trầm tĩnh, chính là người lý trí vô cùng, lúc này vì sao lại như vậy?

- Lục đại ca, huynh làm sao vậy, vì sao không nói? Huynh có biết chúng ta lo lắng cho huynh.

Chăm chú nhìn Lục Vân, Trần Ngọc Loan giọng nhỏ nhẹ hỏi han.

Không hề cử động, Lục Vân cứ đứng yên nhìn về phương xa, khuôn mặt hơi biến đổi, giọng hơi run run đáp lại:

- Có người đang kêu gọi huynh.

Thấy chàng nói, mọi người khuôn mặt hơi tốt lại, nhưng chàng nói có người kêu gọi chàng, người đó là ai đây?

- Lục Vân, ai khiến huynh kích động như vậy?

Hơi nghi hoặc, Bách Linh hỏi.

Lục Vân liếc nhìn nàng, sau đó nhìn khắp bốn phía, giọng quái dị đáp:

- Chính là muội ấy, muội ấy đang kêu gọi huynh. Hai phương hướng, địa điểm khác nhau ...

Mọi người sửng sốt, làm sao lại từ hai địa điểm? Thật ra người Lục Vân nói là một người hay là hai người đây?

Còn nữa, người này là ai, phát sinh chuyện gì, làm sao khiến Lục Vân thành ra như vậy, vui mừng kinh ngạc, bất ngờ, kích động, lo lắng?

Kinh ngạc vui mừng vì sao, bất ngờ vì sao? Kích động thế nào, lo lắng thế nào? Thời điểm này không một người đoán được!

882. Chương 884 – Hải Vực Cao Thủ (cao Thủ Từ Hải Vực)

Tốc độ của đám mây đen cực nhanh, hết như một con chim đại bàng vỗ cánh bay nhanh về phía trước, đi đến nơi đâu nước biển rẽ ra đến đó, lưu lại dấu vết thật dài, như một con rồng lớn lượn trên mặt biển.

Trên bầu trời mưa to như trút nước, một tia chớp xé không loé lên, soi tỏ khắp bốn phía.

Ngay lúc này, trên mặt biển ánh xanh lam chợt loé, một con rắn kỳ quái to hơn mười trượng, dài không thấy đuôi, men theo vết nước dài do cột nước để lại bơi nhanh về phía trước, trong chớp lát đã tiến gần đến trung tâm của dòng xoáy nước.

Trên mặt biển, cột nước to lớn đang đưa qua lại hết như một vật thể sống, không ngừng nuốt chửng các loài cá ở gần đó, đến ngay cả những con cá dài đến mấy trượng cũng bị cột nước cuốn lên đám mây đen.

Lúc này, con rắn kỳ lạ men theo cột nước uốn lượn trườn lên. Thân hình to lớn của nó dưới sự xoay chuyển của cột nước không hề tỏ ra nặng nề chút nào, chỉ trong chớp lát đã trườn lên được ba trăm trượng.

Trên trời, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong thét gào, những tia chớp dày đặc nối nhau loé sáng, chiếu rọi lên trên cột nước đó, chỉ thấy đôi mắt con rắn kỳ lạ có chút kỳ dị, hơi híp mắt lại, chỉ hé mở một khe nhỏ, lộ ra quang mang màu xanh lục. Con rắn này thân hình to lớn, lúc này đã trườn lên được năm trăm trượng, nhưng vẫn không thấy đuôi của nó, thật không biết rốt cuộc nó dài thế nào.

Đám mây đen cách mặt biển khoảng nghìn trượng, cột nước càng lên cao càng to, đặc biệt là ở chỗ tiếp giáp với đám mây đen, đường kính cũng phải hơn hai trăm trượng.

Một cột nước như thế này, sự khối lượng nước biển chứa đựng trong đó nặng đến thế nào khó mà tưởng tượng được, đám mây đen làm thế nào có thể hút nó lên được, làm thế nào thúc đẩy nó di chuyển và xoay vòng với tốc độ cao như thế? Điều này khiến cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng rất nhanh sau đó, đáp án liền được sáng tỏ.

Giữa không trung, con rắn tiếp tục ưỡn núp, khi trườn lên đến độ cao bảy trăm trượng, đám mây đen dường như phát giác ra điều gì, cả cột nước bỗng nhiên chấn động, hắt đầu con rắn ra.

Thế là, con rắn không ưỡn núp nữa, tốc độ trườn lên tăng nhanh gấp đôi, xông thẳng lên đám mây đen. Một tiếng kêu to xuyên thấu trời mây, chỉ thấy mây đen đột nhiên tản ra, hoá thành một con đại bàng to lớn phủ kín phương viên hơn vài chục dặm, hai móng vuốt sắc bén vung vẩy trên không, phát ra những làn dao ánh sáng đen kịt, chém thẳng về phía con rắn.

Kêu lên quái dị, con rắn lắc lư giữa không trung, thân hình to lớn như một dải lụa uốn lượn vòng quanh đại bàng, khéo léo tránh được đòn tấn công của đối phương.

Nghiêng mình, đại bàng bay lên mây, tránh được một đòn của rắn, sau đó lập tức há chiếc mỏ cứng như sắt ra, một luồng lửa ánh sáng đen ngòm từ trên trời lao xuống, bắn thẳng lên mặt biển. Luồng lửa ánh sáng này có đường kính hơn trăm trượng, khí thế cực kỳ kinh người, nếu bắn trúng con rắn chắc chắn có thể tiêu diệt được nó.

Nhưng luồng lửa ánh sáng này chưa kịp đụng mặt nước đã bị một cột sáng xanh lục từ dưới phóng lên chặn lại, màu sắc của hai luồng ánh sáng không giống nhau, giằng co giữa không trung được một lúc thì tự hoá thành hoa lửa đầy trời, trông tuyệt đẹp trong cơn mưa giông.

Đại bàng gầm lên một tiếng giận dữ, chỉ thấy nó lao xuống mang theo uy thế kinh thiên, chớp mắt đã xuống đến mặt biển, trực chỉ mục tiêu dưới mặt nước.

Cảm nhận được khí thế hung mãnh của đại bàng, một con quái vật khổng lồ chớp mắt đã nổi lên trên mặt nước, chỉ thấy trong phạm vi trăm dặm, hàng ngàn hàng vạn cột thịt co duỗi không ngừng giống như vô số

những con rắn to lớn, tất cả đều mọc ra từ thân của quái vật khổng lồ, thực sự chúng không phải là rắn thật, mà là một loại xúc tu.

Ngay hướng lao xuống của đại bàng là một hang động to lớn đỏ lôm, bên trong lấp loé ánh máu, khi đại bàng bay tới gần, bên trong đó liền bắn ra ngàn vạn làn sáng như máu, hoá thành những xúc tu mềm mại, trối chặt đại bàng giữa không trung cách mặt biển khoảng hai trăm trượng.

Cực lực giãy giụa, đại bàng gào thét giận dữ, những làn sáng đen kịt bắn ra từ trong miệng, từ hai móng vuốt, từ cánh, từ đuôi của đại bàng, liên tục không ngừng tiến hành tấn công đòn cuối cùng. Trên mặt nước, ngàn vạn xúc tu cuốn đến con đại bàng, chỉ trong chốc lát, con đại bàng kêu lên một tiếng bi thảm, bị kéo mạnh vào trong động máu đỏ, trở thành bữa tối cho con quái vật.

Trên trời, mây đen tan biến, mưa gió nhanh chóng giảm đi, cuồng phong gào thét cũng nhanh chóng thổi đi xa. Chỉ chốc lát, trên mặt biển trở nên trong xanh sáng sủa, hiện lên một khung cảnh mênh mông vô bờ.

Con quái vật đến nhanh, đi cũng đột ngột. Khi gió biển thổi tới thì tất cả dường như chưa từng xảy ra. Nhưng chẳng ai có thể ngờ, trước đó không lâu, nơi đây từng có hai con dị thú khổng lồ, đã từng kết thúc một màn chiến đấu sinh tử kinh người.

Trên mặt biển, bọt sóng bắn tung toé, từng cơn sóng biển nhấp nhô nối tiếp nhau, không ngừng tiến mãi về phía trước. Lúc này, một con cá bống nhiên ngoi lên khỏi mặt nước, sau khi quan sát xung quanh xong, con cá đó lặn xuống, rồi không lâu sau lại xuất hiện, lúc này, bên cạnh có thêm mấy đồng bọn.

- Thật khó tin, vừa rồi nếu chúng ta không cẩn thận sẽ sớm chết trong bụng “Cự Linh thiên thú” rồi, trở thành bữa ăn tối cho nó.

- Đúng thế, người xem con Hắc Huyền đại bàng đó mà cũng bị mắc bẫy, chết oan uổng, huống chi là chúng ta.

Kinh hồn chưa kịp định thần, hai con cá cất giọng cảm thán bằng tiếng người.

- Đủ rồi, lúc này là lúc nào mà còn lèo nhèo nữa, không lo mà đi nhanh thì chúng ta chết chắc trong Ma Quỷ hải vực này đây.

Ngữ khí có chút sắc bén, nhưng âm thanh lại trong trẻo dễ nghe, rõ ràng đây là nữ rồi. Quả nhiên, lời vừa dứt liền thấy bóng người loé hiện lên, một hình bóng màu xanh lục bay vọt lên không trung, hướng thẳng lên mây.

Trên mặt biển, năm bóng người mau chóng đuổi theo, chỉ trong chốc lát cũng bay thẳng vào trong mây, bám sát theo sau người nữ. Nhìn kỹ lại, cô gái dẫn đầu khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, người mặc áo xanh lục, thân hình thon thả, gương mặt tuyệt đẹp lúc này đang hiện lên vẻ lo lắng bất an.

Phía sau thiếu nữ, trong năm người đàn ông có hai người mặc áo xanh tuổi khoảng ngoài ba mươi, mỗ nhon rằng hô, tướng mạo xấu xí. Còn lại ba người, trong đó có một người khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, toàn thân mặc đồ đỏ vô cùng chói mắt, tay cầm một cây phi xoa, tướng mạo cũng tầm tạm. Hai bên là hai người trung niên mặc áo xanh lam, tướng mạo giống nhau như đúc, co đầu rút cổ, mặt mày như đưa đám, đôi mắt toát ra ánh lạnh toát, hiển nhiên thực lực bất phàm.

Đuổi kịp thiếu nữ, người đàn ông áo đỏ kêu gọi:

- Doanh muội, không cần lo lắng, bọn chúng tuyệt đối không ngờ được chúng ta rời đi từ Ma Quỷ hải vực hung hiểm nhất.

Thiếu nữ trầm sắc mặt, lo lắng nói:

- Hồng Tinh, huynh đừng cho rằng bọn chúng quá đơn giản. Lần này, Đông Hải và Bắc Hải đồng thời bị thất thủ, chứng tỏ bọn chúng đã có âm mưu từ trước, chúng ta không thể không tăng cường đề phòng.

Hồng Tinh thở dài đáp:

- Đúng vậy, chuyện bất ngờ tới quá nhanh, nhanh đến nỗi huynh bây giờ cũng còn chưa tin được, phảng phất như đang nằm mộng. Tại sao...

- Đừng nói chuyện nữa, mọi người thu lại khí tức, lập tức phải đi xuyên qua bầu trời Đông Hải. Đây là bước quan trọng nhất, chỉ cần chúng ta qua được nơi đây thì có thể thuận lợi tiến vào nhân gian.

Ngắt lời Hồng Tinh, thiếu nữ vừa nhẹ giọng nhắc nhở vừa thu lại khí tức toàn thân, chìm vào trạng thái đề phòng cao độ.

Phi thân trong mây, sáu người bay cách mặt biển không dưới hai ngàn trượng, ở độ cao này thì mắt thường không thể nhìn thấy, cho nên khí tức chính là sơ hở duy nhất.

Trên mặt biển, từng con sóng lớn cuộn cuộn, giữa các con sóng lớn với khoảng cách nhất định này có các sinh vật biển to lớn bồng bềnh trên mặt nước, hình dáng muôn hình muôn vẻ, hết sức kỳ lạ, phân bố trên khắp mặt biển mênh mông.

Đông Hải, mênh mông vô bờ, sáu người đang bay trong mây tuy với tốc độ ngày càng nhanh nhưng bay một lúc lâu cũng chỉ mới bay được một nửa, điều này khiến họ cảm thấy nặng nề trong lòng. Đằng xa, những dãy núi nhấp nhô hiện ra, đất liền không còn xa nữa, chỉ cần bay qua quãng đường cuối cùng này thì sáu người có thể tiến vào nhân gian.

Vì thế, họ có vẻ đặc biệt cẩn thận, cố hết sức thu lại khí tức để tránh bị các đồng loại trên mặt biển phát hiện. Nhưng sự đời khó lường, ngay lúc sáu người sắp sửa bay ra khỏi khoảng trời của Hải vực thì bỗng nhiên một trận cuồng phong ập đến, lập tức đánh tan sáu người khiến họ phải bay tách nhau ra.

Trong tình huống bất ngờ này, một người đàn ông áo xanh bất giác lên tiếng hô hoán:

- Công chúa, các vị đâu rồi?

Âm thanh không lớn, nhưng khí tức của hắn liền phát tán mạnh mẽ, giúp cho năm người còn lại lập tức cảm nhận được và bay đến chỗ hắn.

- Đi nhanh, khí tức của chúng ta đã bị bại lộ, bọn chúng sẽ nhanh chóng đuổi theo.

Có chút bức tức, thiếu nữ áo xanh lục trừng mắt nhìn người đàn ông vừa mới mở miệng, rồi sau đó đột ngột gia tăng tu vi, hóa thân thành một con rồng bay màu xanh lục, hướng thẳng về ngọn núi xa xa.

Ngay sau thiếu nữ, Hồng Tinh vội đuổi theo, hắn cũng mau chóng hóa thân thành một con rồng lửa, cùng với con rồng xanh lục một trước một sau bay xuyên qua mây trời. Phía sau, bốn bóng người hai xanh, hai lam bám theo sát gót, họ bay đến đâu là nơi ấy giống như một dải màu bồng bềnh trong mây.

- Bọn chúng ở trên trời, mau thông báo cho thiếu chủ, chúng ta đuổi theo.

Trên mặt biển, một con cá mập bay lao vút lên không, nhanh chóng hoá thành một người đàn ông mỡ nhờn, dẫn theo bảy cao thủ Hải tộc tức tốc đuổi theo sáu người đang bay trên trời. Dưới biển, hai con cá to tung người lên khỏi mặt nước, lượn mấy vòng trên không trung rồi rơi trở xuống mặt nước, lặn xuống biển sâu.

- Không xong rồi, bọn chúng đuổi đến rồi, ta đi ngăn cản bọn chúng, các người đi trước đi.

Trên mây, người đàn ông áo xanh làm lộ khí tức khi nãy vừa lên tiếng nhắc nhở mọi người vừa quay người bay trở lại.

- Mục Thanh, ông không được lỗ mãng, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ công chúa, lúc này ra tay vẫn còn quá sớm, đi nhanh.

Người đàn ông áo xanh còn lại vội nắm chặt lấy hắn, lên tiếng quát mắng.

Mục Thanh chần chờ một lúc, cười khỏ nói:

- Mục Hoa, ta đã liên lụy đến mọi người, ta...

- Nếu ông biết mình đã liên lụy đến mọi người thì không nên tái phạm nữa vào lúc này, để tránh cho mọi người vì ông mà bị lâm vào nguy hiểm.

Buông tay, Mục Hoa hối thúc Mục Thanh tăng nhanh tốc độ, hai người mau chóng bắt kịp bốn người bay phía trước.

Dãy núi mờ nhạt lúc này giờ trở nên rõ ràng hơn, chỉ trong một chốc nữa sáu người đã có thể rời khỏi biển tiến vào nhân gian. Đến lúc đó, bọn họ thoát khỏi vùng trời của Hải vực, tuy có nguy hiểm nhưng an toàn hơn so với ở Hải vực.

Trên không, người đàn ông mở nhón dẫn theo bảy cao thủ Hải tộc cố sức đuổi theo, ngay lúc rời khỏi vùng trời của Hải Vực đã rút ngắn khoảng cách của hai bên lại còn khoảng chừng ba dặm, khoảng cách thế này cực kỳ nguy hiểm.

Kể trước người sau, kẻ trốn chạy, người đuổi bắt. Song phương gào thét bay vút đi trong không trung, phát ra những tiếng kêu chói tai, lưu lại những dãy màu sắc sỡ. Cảm thấy nguy hiểm, thiếu nữ hoá rồng lập tức biến trở lại hình người, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước, trầm giọng nói:

- Mọi người tiếp tục bay tới, dẫn dụ bọn chúng tới nơi thích hợp rồi thu thập chúng.

Hồng Tinh cũng khôi phục lại hình người, không hiểu hỏi:

- Doanh muội, bằng vào thực lực của chúng ta muốn thu thập bọn chúng rất dễ dàng, tại sao bây giờ không động thủ, sớm cắt đứt hậu hoạn.

883. Chương 885 – Đào Vong Chi Lữ (con Đường Trốn Chạy)

- Nơi đây quá gần Hải vực, nếu chúng ta động thủ ở đây, chắc chắn sẽ khiến bọn cao thủ Tây Hải chú ý, đến lúc đó chúng ta muốn thoát cũng khó.

Hồng Tinh nghe thế liền lên tiếng tán thưởng:

- Vẫn là Doanh muội thông minh, vi huynh thật lỗ mãng quá.

Thiếu nữ liếc nhìn hắc, vẻ mặt có chút tiếc nuối, nhẹ giọng nói:

- Trong tứ hải, chỉ có huynh là lương thiện nhất, đáng tiếc tư chất lại không đủ, vẫn luôn bị Tây Hải cưỡng long Liễu Thiên Hoa và Nam Hải thần long Hàn Ngọc Dương áp đảo.

Người đàn ông tên Hồng Tinh hơi biến sắc, có chút hổ thẹn đáp:

- Doanh muội, huynh bất tài, nhưng muội yên tâm, huynh nhất định sẽ không để cho muội bị chút tổn hại nào.

Thiếu nữ cười cười khổ sở, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn huynh, bây giờ chúng ta tạm thời không nói những chuyện này, chờ khi an toàn rồi nói tiếp.

Hồng Tinh gật đầu đồng ý, cất tiếng hỏi sang đề tài khác:

- Doanh muội, cho huynh biết, sao muội cứ kiên quyết muốn tiến nhập vào nhân gian mà không đi đến Ma Thánh phong?

Thở dài thườn thượt, thiếu nữ vừa bay vừa đáp:

- Hải Vực rộng lớn có ba nơi kỳ lạ nhất. Thứ nhất là Tuyệt Thiên đại hiệp cốc, nằm giữa biển sâu, là nơi thần bí nhất trong Hải vực. Thứ hai là Ma Thánh phong, theo truyền thuyết đó là núi tiên trên biển, ở đó có Ma Thánh Song Tuyệt cư ngụ, hai người một chính một tà. Nếu may mắn thì gặp được Thánh Tâm Tiên Đồng tiền bối, tất nhiên là có thể cầu xin một tâm nguyện. Nhưng nếu gặp phải Huyết Ma Thiên Cơ thì chết chắc. Thứ ba là Ma Quỷ Hải vực, ở đó có ông vua bá đạo của Hải vực – Cự Linh thiên thú, bất kể ai gặp phải cũng khó thoát vận rủi.

Hồng Tinh không hiểu hỏi lại:

- Điều này huynh biết, nhưng có liên quan gì đến chuyện muội tiến vào nhân gian?

Thiếu nữ nói:

- Có liên quan, bởi vì nếu chúng ta đi đến Ma Thánh phong, không kể giữa đường sẽ gặp cao thủ Tây Hải ngăn cản, cho dù chúng ta có đến được đó, ai dám chắc sẽ gặp được Thánh Tâm Tiên Đồng mà không phải

là Huyết Ma Tiên Cơ? Hy vọng này đối với chúng ta thật quá mong manh, mà nguy hiểm lại rất lớn, không đáng để thử, cho nên muội chọn cách tiến vào nhân gian.

Hồng Tinh cười khổ nói:

- Nhân gian và Hải vực mỗi bên một phương, chúng ta và nhân gian đã mấy ngàn năm không qua lại, cho dù tiến vào được nhân gian, chúng ta không biết một người nào thì đi đâu tìm cứu viện đây?

Sắc mặt của thiếu nữ có chút lưỡng lự, khẽ lẩm bẩm:

- Muội có quen một người bạn, tin rằng huynh ấy sẽ giúp đỡ. Nhưng huynh ấy ở đâu thì chúng ta phải đi tìm.

Hồng Tinh hơi ngạc nhiên, dò hỏi:

- Muội có qua lại với nhân gian từ hồi nào thế? Còn nữa, người bạn đó của muội coi như chịu giúp đỡ nhưng người đó có đủ năng lực để giúp đỡ chúng ta không?

Thiếu nữ không trả lời, sắc mặt hơi ưu tư, hiển nhiên chính nàng cũng không biết được.

Lúc này, kẻ địch phía sau đã tiến gần thêm một nửa, sát khí mạnh mẽ bức thẳng đến sát bên người.

Hồng Tinh quay đầu nhìn lại một cái, hơi lo lắng nói:

- Chúng ta xem ra cũng chẳng kéo dài được bao lâu, hoàn cảnh ở đây không thích hợp lắm cho chúng ta, tốc độ của chúng ta đang giảm nhanh.

Thiếu nữ nhìn xuống phía dưới, núi đồi nhấp nhô liên miên bất tận, đâu đâu cũng là tuyết cốc và rừng cây, nếu muốn ẩn trốn chắc cũng không khó. Suy nghĩ một lúc, thiếu nữ hạ lệnh:

- Lập tức đáp xuống, chúng ta giải quyết bọn chúng trên mặt đất.

Những người phía sau nghe tiếng liền đáp xuống. Sáu người vừa xuống đến mặt đất mỗi người tự động phân tán vào trong rừng rậm, ẩn tàng khí tức.

- Muốn chạy, quả thực là vọng tưởng.

Giữa không trung, người đàn ông mỗ nhon gầm lên giận dữ, dẫn theo bảy cao thủ hạ thẳng xuống, khi sắp đến mặt đất liền chia ra tám hướng.

Trong rừng, một tiếng quát lớn truyền đến, chỉ thấy Mục Thanh đột nhiên xuất hiện, hai lòng bàn tay loé ánh xanh như điện chớp, lập tức xuyên thẳng qua tim của hai tên cao thủ Hải vực, gây sự chú ý cho những người khác.

Lúc này, thiếu nữ và bốn người còn lại bỗng nhiên bộc phát, nắm lấy thời cơ trong tích tắc này phát động đòn công kích hủy diệt, triệt hạ liền tại chỗ năm kẻ địch, chỉ còn lại một tên người đàn ông mỗ nhon có thực lực khá cao cường đang bị sáu người vây vào giữa.

Giận dữ trừng mắt thiếu nữ, người đàn ông mỗ nhon âm trầm nói:

- Lục Doanh, ngươi trốn không thoát đâu. Bây giờ Đông Hải và Bắc Hải đã thất thủ, chỉ còn lại bọn tàn dư các ngươi thôi, cho dù có chạy đến chân trời cũng không thoát khỏi sự truy sát của Tây Hải chúng ta.

Thiếu nữ Lục Doanh nhìn hắn, cắn giận lên tiếng:

- Đừng có ngông cuồng, chỉ cần ta không chết thì sớm muộn cũng có ngày ta trở lại Đông Hải giết sạch hết các ngươi. Bây giờ nghe ta hỏi, Tây Hải phát động công kích, là chủ ý của Liễu Tiên hiền Hoa hay là đằng sau hắn còn có người giật dây?

Người đàn ông mỗ nhon hừ giọng nói:

- Nếu muốn biết thì tự đi hỏi thiếu chủ nhà ta, ta không thể bảm cáo.

Thiếu nữ giận dữ đáp trả:

- Nếu đã như thế thì ngươi cũng cần phải sống nữa, tấn công.

Vừa nghe lệnh, Mục Thanh, Mục Hoa cùng hai người nam tử mặc áo xanh lam liền cùng lúc tấn công, chiêu thức của bốn người tuy cổ quái, nhưng uy lực vô cùng mạnh mẽ, nơi chưởng phong lướt qua liền có cát bay đá chạy, để lại vết rãnh sâu dài mấy trăm trượng trên mặt đất.

Bị vây ở giữa, người đàn ông nhỏ nhớn tức giận gầm lên, tay phải biến hoá ra một cây thiết xoa, khi múa lên, ánh lam tứ tán xung quanh, giống như những lưỡi dao sắc bén rạch ngang trời, hình thành một kết giới màu lam kín kẽ xung quanh người hắn, chống đỡ lại sự công kích của bốn người.

Thấy thế, một người đàn ông áo lam nói:

- Mọi người lui ra, xem ta công phá hắn như thế nào.

Thân hình liền xoay tròn, hai tay giang ra, múa máy giữa không trung theo một quỹ đạo kỳ quái, vẽ thành một hình bầu dục, cuối cùng kết thành một quả chùy ánh sáng hình thoi trước ngực, bắn mạnh ra một luồng sáng đỏ chói chang hết như thần kiếm phá trời, một chiêu liền phá vỡ kết giới màu lam của người đàn ông nhỏ nhớn, hất bắn hắn bay ra xa mấy mươi trượng.

- Chịu chết nào.

Trong tiếng gầm giận dữ, Mục Thanh chớp người đến, lòng bàn tay phải lấp lánh ánh xanh, một vòng xoáy ẩn chứa sức mạnh thôn tính ập lên đầu người đàn ông nhỏ nhớn.

Cảm nhận được nguy hiểm, người đàn ông nhỏ nhớn kêu thảm một tiếng, tay trái vội vàng giơ lên đỡ, tiếp lấy một chưởng của Mục Thanh, nhưng bị chấn cho toàn thân run rẩy, miệng gầm lên thảm thiết. Đá ra một cước, Mục Thanh hất hắn văng ra, rơi xuống bên cạnh thiếu nữ Lục Doanh.

Nhìn hắn, sắc mặt Lục Doanh tràn đầy thù hận nói:

- Dám phạm đến Đông Hải của ta, giết tộc nhân của ta, không giết người thì sao có thể ăn nói với các đồng bào đã mất của ta.

Người đàn ông nhỏ nhớn nhăn nhó mặt mày, đau đớn rống lên:

- Lục Doanh, người tốt nhất hãy nghĩ cho kỹ, giết ta rồi thì kết cục của người càng thảm hại hơn.

Bật cười tàn khốc lạnh lùng, Lục Doanh nói:

- Dù ta có chết cũng không thể tha cho người.

Một cước bung ra, sức lực mạnh mẽ dồn hết lên ngực hắn, ngay lập tức phá hắn vỡ nát.

- Được rồi, để an toàn, chúng ta phải lập tức rời đi.

Giết xong kẻ địch, thiếu nữ Lục Doanh hết sức quả đoán, dẫn mấy người bọn họ xoay người rời khỏi.

- Không cần đi đâu hết, các người không còn đường nữa rồi.

Âm thanh lạnh lùng, tàn khốc bỗng nhiên vang lên từ phía trên đầu sáu người.

Ngẩng đầu lên, Lục Doanh biến sắc mặt, chỉ thấy một người đàn ông áo bạc giữa không trung, đầu hắn đội chiếc mũ đầu cá quái dị, tay cầm một cây phi ngư xoa, đang lạnh lùng nhìn xuống phía dưới này.

- Tây Hải Ngân Long Liễu Tàn Hồng! Mọi người cẩn thận, cao thủ Tây Hải đã đến rồi.

Mục Hoa đến bên cạnh Lục Doanh, nhỏ giọng nói:

- Công chúa, chút nữa chúng tôi sẽ chặn hắn lại, công chúa mau chóng rời khỏi đây, nhất định phải sống cho thật tốt, bởi vì công chúa là hy vọng của chúng tôi.

Lục Doanh mặt mày trầm buồn, liếc nhìn Mục Hoa rồi đau thương đáp:

- Ta hiểu, các người cần phải cẩn thận.

Bên cạnh, Hồng Tinh nói:

- Doanh muội, huynh để Lam Điện và Lam Huyền ở lại giúp sức cho Mục Thanh và Mục Hoa, chúng ta cùng rời đi.

Thiếu nữ Lục Doanh nhẹ giọng trả lời:

- Cảm ơn huynh, chúng ta đi.

Có chút không đành lòng, Lục Doanh quay đầu nhìn lại, cuối cùng mang theo tâm trạng nặng nề cùng Hồng Tinh nhắm thẳng một hướng lao đi thật nhanh.

Giữa không trung, Tây Hải Ngân Long Liễu Tàn Hồng hồ hững cưỡi lạnh, thái độ như chẳng thấy việc Lục Doanh và Hồng Tinh trốn thoát đi, chỉ lạnh lùng nhìn bốn người Mục Hoa, khoe miệng nhếch lên nụ cười tàn độc.

Thấy bộ dạng hần như thế, Mục Thanh hừ lạnh nói:

- Một tên tiểu bối Tây Hải, có gì đáng để huênh hoang, xem ta thu phục người thế nào.

Phi thân bay lên, Mục Thanh giận dữ trừng trừng Liễu Tàn Hồng, hai tay loé lên tia chớp điện màu xanh kèm theo tiếng rì rì, chớp mắt đã bao trùm lấy tứ phía.

Phi ngư xoa nhoáng lên, thân hình Liễu Tàn Hồng như một con du long, trườn ra mấy mươi trượng, miệng gầm lên:

- Vây công, không để tên nào chạy thoát cho ta.

Lời vừa dứt, từ trong mây nhiều bóng người bay xuống, mấy mươi cao thủ Tây Hải bao khắp xung quanh, vây bộn ba người Mục Thanh vào chính giữa. Đồng thời, cách đó mấy mươi dặm vang lên tiếng hú dài, chỉ thấy một cột sáng xông thẳng lên trời, lập tức truyền đến tiếng gầm giận dữ của Lục Doanh và Hồng Tinh.

Biến sắc mặt, Mục Hoa trầm giọng nói:

- Mục Thanh, thời khắc quan trọng đã đến rồi, hãy cho bọn cao thủ Tây Hải xem cao thủ Đông Hải chúng ta có dễ dàng bị hiếp đáp hay không.

Mục Thanh điên cuồng gầm lên:

- Yên tâm, ở đây giao cho ta, người đi bảo vệ công chúa, trông cậy vào người.

Nói xong, toàn thân ánh xanh bùng lên mạnh mẽ, một luồng khí phách hào hùng dũng cảm tiến lên phía trước lập tức lan ra bốn phía.

Mục Hoa cười cười, sắc mặt có chút thê lương, vừa chớp người rời đi vừa nói:

- Nuôi quân ngàn ngày, dụng quân một giờ. Đã đến lúc chúng ta phải trả công rồi. Vì niềm hy vọng của Đông Hải, huynh đệ, cố gắng lên.

- Lão nhị, người đi chăm sóc cho thiếu chủ, ta ở đây giúp hần.

Sắc mặt trầm trọng, Lam Huyền nghiêm giọng nói với Lam Điện.

Không nói gì, Lam Điện lập tức lao người đi, bám sát theo Mục Hoa, bay vọt về phía đằng xa kia. Xung quanh, các cao thủ Tây Hải đương nhiên không dễ dàng gì để cho họ trốn thoát, hai ba người một nhóm liên thủ tấn công, chia làm hai hướng chặn họ lại.

Giữa không trung, Mục Thanh thấy thế, gầm lên như sấm, thân người lập tức nhoáng lên, hóa thành hàng ngàn hàng vạn hình bóng lao ra khắp tứ phía. Lam Huyền cũng không chậm trễ, để giúp cho Mục Hoa và Lam Điện thuận lợi đi bảo vệ Lục Doanh và Hồng Tinh, toàn thân ánh lam lấp loé, hoá thành một áng mây, bao trùm cả khuôn viên mấy trăm trượng. Như thế, một trận hỗn chiến bộc phát, ánh sáng chói mắt kèm theo những tiếng sấm rền dày đặc vang lên khắp cánh rừng.

Rời khỏi bọn Mục Thanh, thiếu nữ Lục Doanh và Hồng Tinh cấp tốc lượn lách trong rừng như con thoi, bay ngược hướng với biển cả ngoài kia. Do phải bay sát mặt đất nên tốc độ của hai người chậm lại không ít. Vì thế, khi hai người bay ra được khoảng mười mấy dặm liền bị cao thủ Tây Hải đuổi kịp theo phía trên đầu.

Cảm nhận được khí tức của kẻ địch đến gần, Lục Doanh truyền âm:

- Cẩn thận, so về tốc độ, chúng ta không bằng họ, chúng ta chỉ có thể tận dụng hoàn cảnh địa lý ở đây để ẩn trốn, sau...

Hồng quang chợt loé lên, tiếng sét rung trời, một cột sáng kinh người từ trên đầu giáng xuống khiến cho Lục Doanh và Hồng Tinh vốn không đề phòng ngay lập tức bị luồng khí lưu mạnh mẽ đó chấn bay đi.

884. Chương 886 – Tây Hải Ngân Long

- Hồng Tinh, huynh sao rồi?

Bóng người chợt nhoáng lên, Hồng Tinh liền xuất hiện bên cạnh nàng, kinh hoàng lên tiếng:

- Huynh không sao, Doanh muội có sao không?

Nắm lấy tay hắn, Lục Doanh vội chớp động thân người lui về sau, vừa di chuyển lúc sang trái lúc sang phải, vừa ngẩng đầu nhìn trời.

- Người này vô cùng bá đạo, ra tay vô tình, chúng ta không thể đứng yên lâu ở một chỗ.

Theo ánh mắt của nàng nhìn lên trên, Hồng Tinh phát hiện trên không trung có một áng mây đỏ liên biến hần sắc mặt, kinh hoàng la lên:

- Tây Hải cuồng long Liễu Thiên Hoa đến rồi.

Lục Doanh không chút hoảng loạn. Thực sự, nàng đã đoán ra từ trước, cho nên lúc này nàng tỏ ra hết sức bình tĩnh, trong lòng đang suy nghĩ tìm cách làm thế nào để trốn thoát.

Tây Hải cuồng long Liễu Thiên Hoa là một cao thủ hung tàn và bá đạo nhất trong tứ hải, ngoại trừ Nam Hải thần long Hàn Ngọc Dương ra, cơ hồ chẳng còn ai có thể đối phó nổi với hắn. Cho nên, Lục Doanh căn bản không dám nghênh chiến, chỉ lo trốn chạy loanh quanh.

- Lục Doanh, đã nhiều năm rồi, muội vẫn cho rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?

Ánh đỏ loé lên, một thanh niên khoảng chừng hai tám, hai chín tuổi, thân hình khôi ngô xuất hiện trước mắt hai người. Đường nét trên khuôn mặt của thanh niên này có chút cương nghị, tỏ rõ không chỉ sự anh tuấn mà còn đầy bá đạo, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Cảnh giác nhìn hắn, Lục Doanh lạnh giọng đáp lời:

- Liễu Thiên Hoa, tại sao ngươi lại muốn xâm chiếm Đông Hải và Bắc Hải? Mấy ngàn năm rồi, tứ hải vẫn luôn cùng nhau chống đối bên ngoài là Tứ Hải, Hồng Hải và Hắc Hải. Bây giờ ngươi làm như thế chẳng phải là tự chuốc lấy diệt vong sao?

Thản nhiên bật cười, Liễu Thiên Hoa nói:

- Tứ hải rộng lớn, thực lực phân tán. Một khi thống nhất lại, ta có thể tiêu diệt tam hải còn lại. Đến lúc đó, toàn bộ Hải vực đều do ta thống lĩnh, đó sẽ là cảnh tượng vinh quang nhất xưa nay chưa từng có.

Hồng Tinh giận dữ quát lên:

- Nằm mơ, không thể nào làm được!

Liễu Thiên Hoa trừng hắn, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, khiến Hồng Tinh cả người run lên, lập tức lui về sau vài bước, khoe miệng ướm máu.

- Đồ vô dụng, ngươi sống trên đời là nỗi nhục của Bắc Hải.

Đờ lấy Hồng Tinh, Lục Doanh quát lên:

- Đủ rồi, đừng khoe khoang cuồng vọng trước mặt bọn ta. Hôm nay ngươi chặn lại, thế chúng ta hãy quyết đấu một trận sinh tử, kết thúc ân oán này cho xong.

Liễu Thiên Hoa nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Lục Doanh, bây giờ muội quay đầu còn chưa muộn, ta vẫn sẽ để muội làm Hải Hoàng Đế Hậu, cùng ta thống lĩnh thất hải.

Lục Doanh dứt khoát đáp trả:

- Người đừng mơ, ta chỉ muốn tìm người báo thù, dù chết cũng sẽ nguyên rửa người. Hai chúng ta không thể nào ở chung nhau được.

Tức giận gầm lên, Liễu Thiên Hoa nói:

- Nếu đã như thế thì đừng trách ta không niệm tình cũ. Ra tay đi, các người cùng xông lên một lượt.

Hai tay chắp sau lưng, Liễu Thiên Hoa tỏ ra vô cùng cuồng ngạo.

Lục Doanh nhìn Hồng Tinh, nháy mắt ra hiệu với hắn, thân ảnh của hai người ảo hoá, chớp mắt đã bao quanh Liễu Thiên Hoa, hai mươi bóng người đồng thời tấn công, phát ra hào quang màu xanh đỏ đan xen nhau.

Đứng yên ngạo nghễ, bên ngoài thân thể Liễu Thiên Hoa hiện lên một vách sáng, trên đó không ngừng lấp loé ánh xanh đỏ, chính là làn sáng công kích của Lục Doanh và Hồng Tinh. Sức mạnh của hai người không bằng Liễu Thiên Hoa, nhưng công kích của hai người dù sao cũng gây ra một nguy hại nhất định nào đó cho hắn. Do vậy, Liễu Thiên Hoa sau khi chặn công kích của hai người rồi, hai tay liền giang ra, lòng bàn tay ẩn chứa hào quang màu lam biếc, hình thành hai luồng xoáy, vừa mau chóng hút lấy vách sáng vào lòng bàn tay, vừa tập trung công kích của hai người vào tay mình.

Thế là, Lục Doanh và Hồng Tinh một trái một phải, hình thành một đường thẳng với Liễu Thiên Hoa, hào quang màu xanh lục, đỏ và xanh lam hội tụ lại, bộc phát ra những tia lửa chói mắt xung quanh thân người Liễu Thiên Hoa.

Xung quanh, cuồng phong trời dậy, không khí cuộn xoáy quanh ba người, lan tỏa ra xung quanh. Luồng gió xoáy đi đến đâu liền núi lở đất sụp, cây cối xanh tươi rậm rạp cũng bị trốc gốc bay lên, kéo theo cả đất cát nhanh chóng bay về nơi xa.

Chớp mắt, một vòng tròn khoảng vài dặm xuất hiện trên mặt đất, cây cối xung quanh hoàn toàn biến mất, núi non không còn, ngoại trừ ba người đang cố sức chống chọi, cả thế giới trở nên vắng lặng, đến ngay cả cơn gió nhẹ cũng không thấy thổi qua.

Cảnh tượng này kéo dài một lúc, sau đó, Hồng Tinh chao đảo thân hình phá vỡ không khí yên lặng khiến cho thế cục quân bình lập tức biến đổi. Giao chiến đã lâu, Hồng Tinh do bị thương trước nên không chống đỡ nổi trước hết, bị chưởng lực đáng sợ đó của Liễu Thiên Hoa công phá giới tuyến phòng ngự, thân hình lập tức chao đảo lắc lư, khí tức trong cơ thể hỗn loạn. Sắc mặt Lục Doanh thê lương, tuy đã sớm đoán biết trước nhưng khi chính thức đối mặt, nếu nói không để tâm đến thì chỉ là gạt người mà thôi.

-Biết nhau đã ngàn năm, các người có bản lĩnh gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta chứ. Kết thúc thôi, ta đã cho các người cơ hội toàn lực tấn công, hãy nói lời vĩnh biệt đi!

Giọng nói lạnh lùng vô tình, không chút dao động, có thể thấy được Liễu Thiên Hoa này quả thực không hề đơn giản.

Các thớ thịt trên mặt Lục Doanh run khẽ, hai tay run rẩy, muốn chống đỡ sức mạnh cuồng bạo của Liễu Thiên Hoa. Đáng tiếc, chỉ trong chốc lát, nàng liền kêu thảm một tiếng, giống như một bông hoa khô héo bay ra ngoài mười trượng. Kết cục của Hồng Tinh còn thảm hơn cả Lục Doanh, Liễu Thiên Hoa dường như cố ý đánh một chưởng kết liễu nên chưởng kinh vô cùng hùng mạnh, chấn Hồng Tinh lui liền ba bước rồi ngã ngửa ra sau.

Vút thân bay lên, Liễu Thiên Hoa ngạo nghễ giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Doanh, nhẹ hừ giọng nói:

- Cho nàng cơ hội cuối cùng, hãy suy nghĩ cho rõ ràng đi.

Trên mặt đất, Lục Doanh mặt mày trắng bệch, máu tươi không ngừng trào ra khoé miệng, thân thể run lên nhè nhẹ, ánh mắt u ám vô thần. Ngược mặt nhìn trời, ý nghĩ trong đầu Lục Doanh bay đi thật xa, trong

lòng thăm van vái:

- Lục Vân, huynh đang ở đâu, có biết muội muốn gặp huynh một lần không?

Oán niệm sâu thẳm, niềm mong mỏi thiết tha hoá thành một mũi tên xuyên thẳng lên trời mây. Thời khắc này, trước khi chết, Lục Doanh phát ra tiếng nói từ trong tận đáy lòng mình, chỉ là không biết người ở phương xa có nghe thấy không?

- Công chúa, thiếu chủ!

Hai tiếng thét vang lên từ Mục Hoa và Lam Điện. Hai người sau khi đột phá được tầng tầng lớp lớp trở ngại, lê thân hình đầy thương tích lao đến bên hai người Lục Doanh.

Nhìn cảnh tình trước mắt, Lam Điện bổ đến bên cạnh Hồng Tinh, thấy hắc còn chưa chết liền thở ra một hơi, rồi lập tức quay người bổ thẳng đến Liễu Thiên Hoa.

Mục Hoa ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Doanh, vội vàng truyền linh lực vào cơ thể nàng, đồng thời nhỏ giọng nói:

- Công chúa không cần nói gì hết, thời gian của công chúa không còn nhiều. Chút nữa thuộc hạ ngăn lấy Liễu Thiên Hoa, công chúa nhất định phải sống sót rời khỏi đây.

Gương mặt Lục Doanh đầy thương cảm, hai môi mấp máy như muốn nói gì nhưng nhất thời không nói nên lời. Lục Doanh dời mắt sang Hồng Tinh, thấy hắc không ngờ đã đứng dậy, trong lòng vừa mừng vừa lo, nhưng không biết sao có cảm giác bất an?

- Được rồi, công chúa, hãy đi mau, không được quay đầu lại, hy vọng đang ở phía trước.

Nhỏ giọng nhắc nhở, Mục Hoa thu tay phải về, rồi cấp tốc tấn công Liễu Thiên Hoa.

Lục Doanh xoay người đứng lên, nhìn Hồng Tinh đang đi đến gần, vươn tay nắm chặt lấy hắc, lặng lẽ trốn chạy về hướng bắc. Đang đánh nhau, Liễu Thiên Hoa nhìn thấy hai người rời khỏi, ngọn lửa giận trong mắt bỗng bùng cháy dữ dội, khí thể toàn thân bùng phát, luồng sóng khí bắn mạnh ra hình thành sấm động chớp giữa không trung, chấn cho Mục Hoa và Lam Điện run rẩy không ngớt.

Hét lớn một tiếng, Lam Điện xoay tròn ngay tại chỗ, ánh xanh lam quanh thân hắc theo thể xoay tròn hình thành một cơn lốc xoáy xoắn ốc, phía trên đỉnh xuất hiện một con rùa lớn, nhắm hướng đè thẳng xuống Liễu Thiên Hoa.

Mục Hoa cũng không chút chậm trễ, ngay khi Lam Điện phát động thì thân hình cũng nhanh chóng lao qua lao lại như con thoi đan xen xung quanh Liễu Thiên Hoa, trong chớp lát đã thiết lập một trận ánh sáng màu xanh gồm mấy mươi con quái ngư hợp thành. Trận này lấp lóa ánh xanh, mỗi con quái ngư toàn thân đều xanh biếc, khi đưa lướt qua lại, ánh xanh đan xen nhau, hình thành một lưới sáng dày đặc như sao trời, tầng tầng lớp lớp trói chặt lấy quanh thân Liễu Thiên Hoa.

Sắc mặt lạnh lại, khi đối mặt với sự công kích của hai cao thủ Đông Hải và Bắc Hải, hai tay Liễu Thiên Hoa nhanh chóng kết ấn trước ngực, hai luồng hào quang một xanh một đỏ đan xen rồi hợp nhất trong lòng bàn tay, hình thành một viên ngọc châu sáng chói, theo sự điều khiển của hắc, hạt châu từ từ bay lên đỉnh đầu.

Viên ngọc châu này thật kỳ quái, phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt, hệt như có linh tính vậy. Khi gặp con rùa lớn phía trên, ánh sáng phân tán liên tục lại thành cột sáng, khi gặp phải lưới sáng sắc xanh xung quanh thì như lưới kiếm sắc bén, lập tức cắt đứt hết chúng.

Sấm chớp kèm theo những tia lửa dày đặc lan toả từ giữa ba người. Trong lúc giao chiến, Lam Điện khôi phục lại nguyên hình con rùa lớn, sức mạnh phòng ngự bẩm sinh của hắc uy hiếp nhất định Liễu Thiên Hoa. Lại thêm Mục Hoa dốc hết sức trợ giúp, hai người phối hợp chặt chẽ với nhau, tạm thời vây chặt lấy Liễu Thiên Hoa, tạo thời gian cho Lục Doanh và Hồng Tinh trốn thoát.

Luồn lách giữa rừng núi, Lục Doanh và Hồng Tinh điên cuồng chạy thẳng một mạch, luôn tìm những sơn cốc vắng vẻ tĩnh mịch mà lao vào để ẩn giấu hành tung, giảm bớt nguy hiểm. Trong thoáng chốc, hai người

đã bay được hơn mười dặm, thấy phía sau không có ai đuổi theo, Hồng Tinh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nét tươi cười sau khi thoát được một kiếp nạn.

- Doanh muội, chúng ta mau tìm nơi nào ẩn nấp, đợi mọi việc sau khi bình lặng lại mới rời đi, lúc đó sẽ an toàn hơn.

Sắc mặt Lục Doanh trắng bệch, lắc đầu nói:

- Nơi đây quá gần, cho dù chúng ta có ẩn trốn cũng sẽ bị bọn chúng tìm ra. Trước mắt, hy vọng duy nhất là đánh cuộc một lần với vận mệnh, xem coi...

Âm thanh bỗng nhiên bị ngắt đoạn, chỉ thấy phía sau truyền đến một cột sáng chói loá mang theo một luồng khí tức quen thuộc, truyền vào lòng hai người. Thân hình run lên, Lục Doanh bi thảm hô to:

- Mục Thanh...

Hồng Tinh mặt mày nặng nề đau khổ, an ủi nói:

- Doanh muội, để báo được thù, chúng ta cần phải kiên... a...

Lời còn chưa dứt thì lại có một tia khí tức nữa xông thẳng lên trời, chính là của Lam Huyền.

Lục Doanh nhìn y, thê lương nhỏ nhẹ:

- Kiên cường lên...

Hồng Tinh mặt mày thê thảm, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc:

- Huynh biết, huynh không để cho muội phải thất vọng. Đi thôi.

Tăng tốc mãnh liệt, Hồng Tinh kéo Lục Doanh chạy thục mạng như điên.

- Ha ha... tốc độ nhanh thế cơ à, chạy nửa ngày trời mà chỉ mới chạy được bao nhiêu xa thế thôi à.

Giọng nói bỗng dưng vang lên, giống như một lưỡi kiếm sắc bén của tử thần, đâm sâu vào tim của Lục Doanh và Hồng Tinh.

Dừng lại, hai người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa không trung, Tây Hải ngân long Liễu Tàn Hồng sắc mặt âm trầm, phảng phất như một kẻ đi săn, ánh mắt toát lên sự đắc ý không nói thành lời, khiến người ta phải sinh lòng căm ghét.

- Doanh muội, muội chạy đi, ở đây giao cho huynh.

Liếc nhìn Lục Doanh, trong ánh mắt Hồng Tinh có chút không đành lòng. Có lẽ tình cảm cả ngàn năm đến giờ phút trước lúc chết, ngược lại càng thương cảm hơn bao giờ hết.

Đôi môi Lục Doanh khẽ run, Hồng Tinh quen biết nàng cả ngàn năm nay, suốt thời gian đó vẫn luôn khổ sở theo đuổi nàng, nhưng đến lúc này bản thân nàng chưa từng có lời nào hứa hẹn, điều này thật sự quá tàn nhẫn.

885. Chương 887 – Trí Thân Tuyệt Địa (rơi Thân Vào Nơi Tuyệt Vọng)

- Hồng Tinh, cẩn thận một chút. Nếu lần này chúng ta có thể thoát khỏi kiếp nạn, tiếp tục cuộc sống tốt đẹp, muội sẽ theo huynh về Bắc Hải.

Hồng Tinh nghe xong sắc mặt biến hẳn, kích động đáp lại:

- Doanh muội, muội nói thật chứ?

Lục Doanh trầm giọng nói:

- Đúng thế, chỉ cần huynh còn sống, mà muội không chết, muội đồng ý lấy huynh, quyết không nuốt lời.

Hồng Tinh nghe xong, xúc động đến nỗi mặt đầy lệ, miệng hét thật lớn:

- Doanh muội cuối cùng cũng đồng ý lấy huynh rồi, một ngàn năm rồi, một ngàn năm rồi...

Giọng nói vô cùng kích động, tấm chân tình thật đầy xúc cảm. Mỗi nhân duyên đeo đuổi cả ngàn năm nay, đến lúc này đã có được bước tiến đầu tiên, nhưng có phải là quá muộn rồi không.

Lục Doanh mắt ngấn lệ lấp lánh, quay đầu tránh đi không dám nhìn, nhỏ giọng dặn dò:

- Hồng Tinh, hãy cẩn thận, phải nhớ lấy lời thề của chúng ta.

Nói xong phi thân rời đi, tiếp tục bỏ chạy về hướng bắc.

Hồng Tinh liếc nhìn nàng, lớn tiếng nói với theo:

- Doanh muội hãy an tâm, huynh sẽ không quên, cho dù có chết, kiếp sau huynh cũng sẽ gặp lại muội.

Nói xong liền xông thẳng lên không trung, ngăn lấy Tây Hải ngân long Liễu Tàn Hồng, hai người lập tức động thủ.

- Hồng Tinh, tâm nguyện đã hoàn thành, bây giờ có chết đi thì cũng đúng lúc đấy chứ.

Lạnh giọng châm chọc, Liễu Tàn Hồng dương ngư xoa lên, một cột sáng bắn thẳng đến trước ngực Hồng Tinh.

- Nếu là trước kia, chết thì chết, không hề hối tiếc. Nhưng bây giờ ta không dễ dàng chết đi, bởi vì trong lòng ta đã có tình yêu.

Tay phải nắm thành quyền phóng ra, luồng chân nguyên đỏ thẫm thoát khỏi tay bay ra, hoá thành một con xích long, một đòn chấn tan công kích của Liễu Tàn Hồng.

- Trong lòng có tình yêu bất quá cũng chỉ càng thêm hối tiếc mà thôi! Người chẳng lẽ không thấy rằng, sinh mạng của người lúc này không còn ý nghĩa giống như xưa. Càng xem trọng thì khi mất đi càng đau thương, người hãy từ từ cảm nhận cảm giác tan nát cõi lòng đó đi, ha ha...

Ngữ khí sắc bén giống như một thanh đao nhọn, tàn nhẫn cắm vào trước ngực Hồng Tinh, khiến hắn cảm thấy lạnh run cả người, một cảm giác sợ hãi khiến hắn không cam lòng. Không phải vì chuyện sống chết, mà là vì một mối tình đến muộn, đến quá muộn.

- Câm miệng, người đừng hòng làm tinh thần ta hỗn loạn, ta không mắc lừa đâu.

Hai tay múa lên, khí lưu cuộn tròn. Kinh phong điên cuồng hoang dã theo thế công tuôn ra, hình thành một vùng không khí nặng nề trong rừng, điên cuồng bức đến gần Liễu Tàn Hồng, khiến hắn toàn thân bị kéo căng ra, trên mặt lộ vẻ trầm trọng.

- Không ngờ một kẻ bất tài nhu nhược như người mà cũng có vài phần bản lĩnh, ta sẽ cho người mở mang kiến thức thủ đoạn của ta.

Gầm lên một tiếng, thanh ngư xoa trong tay Liễu Tàn Hồng cấp tốc huy động, hóa thành hàng ngàn hàng vạn lưỡi đao ánh sáng, hình thành một tấm bàn ánh sáng hình tròn, chiếu rọi lên quyền phong mạnh mẽ của Hồng Tinh, chậm chậm tiến về phía trước.

Rời khỏi Hồng Tinh, Lục Doanh tâm trạng đau khổ nặng nề, suốt chặng đường chạy như bay, ẩn trốn vào rừng sâu. Đối với Lục Doanh, nàng đến nhân gian, kỳ vọng duy nhất chính là tìm được Lục Vân, tìm được cứu viện. Hiện nay, Đông Hải và Bắc Hải thất thủ, bị Tây Hải Liễu Thiên Hoa chiếm giữ. Lục Doanh vốn là Đông Hải long nữ, tất nhiên phải gánh vác trọng trách văn hồi Đông Hải. Đáng tiếc nàng đơn thân thế cô, đánh không lại Liễu Thiên Hoa, Hải Vực cũng chẳng ai có thể giúp đỡ, vạn bất đắc dĩ mới mạo hiểm tiến vào nhân gian.

Lục Doanh lần đầu tiên đến nơi này. Nhân gian đối với nàng vô cùng xa lạ, lại có cảm giác bài xích lẫn nhau. Nàng không biết Lục Vân ở đâu, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, cho dù thế nào cũng phải tìm được Lục Vân, thử cơ duyên một lần.

Lục Vân và nàng dù chỉ có duyên gặp mặt một lần, nàng tin rằng Lục Vân không phải hạng người bạc tình, nhất định sẽ giúp nàng. Nhưng Lục Vân có năng lực cứu vãn Đông Hải hay không, nàng cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì nàng cần có một tia hy vọng, như thế nàng mới có niềm tin để tiếp tục sống.

Than thầm một tiếng, Lục Doanh loại bỏ tạp niệm, ánh mắt lưu ý xung quanh, ý thức vươn ra xa ngoài mây dậm phía trước. Trong hoàn cảnh xa lạ này, Lục Doanh vô cùng cẩn thận đề phòng, bất kỳ một sai sót nào cũng đều có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, điều này đối với một người lẻ loi như nàng, thật không thể chịu đựng nổi.

Giữa rừng núi, Lục Doanh hết như một u linh, lúc ẩn lúc hiện, không bao lâu đã vượt qua được mấy ngọn núi lớn, đến một u cốc thì bỗng nhiên dừng lại. Nhìn về phía trước mấy chục trượng, gương mặt xinh đẹp của Lục Doanh hiện lên vẻ bi thương. Suốt quãng đường trốn chạy, che giấu hành tung, cuối cùng cũng vẫn không thể tránh khỏi, đây có phải là một sự châm biếm hay không?

- Ta đã từng nói, muội không thoát được đâu, Lục Doanh.

Giữa không trung, Liễu Thiên Hoa lạnh lùng đứng đợi, giống như một vị bá chủ đang thể hiện sự uy nghiêm của mình.

Lục Doanh lạnh lùng đáp:

- Ta vẫn còn sống, kết quả cuối cùng chưa chắc đã như ngươi tưởng tượng.

Liễu Thiên Hoa ngạo nghễ nói:

- Muội còn sống bởi vì ta để cho muội được sống. Một khi ta đổi ý thì muội sẽ không thể sống được nữa.

Lục Doanh hừ giọng trả lời:

- Đúng thế không, chúng ta hãy nhìn xem...

Nói chưa dứt lời, thân hình Lục Doanh chợt loáng lên, hóa thành chín hình bóng, phân tán ra tứ phía.

- Chút tài hèn mọn mà cũng dám thi triển trước mặt ta.

Hai tay giơ cao, khí thế xung thiên, ánh sáng lam chiếu khắp xung quanh u cốc, hình thành một kết giới kín kẽ, khiến cho các ảo ảnh của Lục Doanh đều bị dội ngược lại hết.

Dời thân, Liễu Thiên Hoa tiến đến cách Lục Doanh một trượng, ngạo nghễ nói:

- Muội còn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của ta, đây là cơ hội cuối cùng, muội đồng ý hay chọn cái chết?

Sắc mặt Lục Doanh trắng bệch, trước giờ nàng đã biết Liễu Thiên Hoa lợi hại, nhưng đó chỉ là lời loan truyền. Còn bây giờ tự mình chứng thực, nàng mới phát hiện ra người đang đứng trước mặt còn lợi hại hơn cả trong truyền thuyết, nàng so với hắn kém xa một trời một vực.

- Nếu là trước kia, ta có lẽ sẽ suy nghĩ một chút. Nhưng bây giờ, ta thà chết cũng không đồng ý.

Vẻ mặt lạnh như băng, Lục Doanh khi đã biết mình không còn đường né tránh, lập tức bình tĩnh trở lại.

Thân là Long nữ của Đông Hải, nàng có sự tôn nghiêm của riêng mình. Lúc trước tìm đường trốn tránh chỉ vì nghĩ cho đại cuộc. Nhưng bây giờ đã không còn hy vọng chạy thoát, thế thì dù có chết thì cũng phải chết cho đường hoàng, như thế mới không mất đi thân phận là công chúa Đông Hải của nàng.

Kinh ngạc nhìn nàng, Liễu Thiên Hoa tán thưởng đáp lời:

- Tốt, thế mới là Long công chúa kiêu ngạo nhất của Đông Hải, quả nhiên có khí chất. Chỉ đáng tiếc muội không chịu quy thuận ta, thế thì ta đành nói lời xin lỗi vậy.

Lục Doanh lạnh lùng nhìn hắn chất vấn:

- Đã đến nước này rồi, Liễu Thiên Hoa ngươi hãy nói thật cho ta biết, mấy người phụ vương ta thế nào rồi?

Ánh mắt khê thay đổi, Liễu Thiên Hoa chần chừ, chậm chậm đáp lại:

- Nếu muội muốn biết, ta sẽ nói. Trước mắt họ bị vây khốn ở Hải Toàn cốc, nhiều nhất chỉ còn có thể cầm cự ba ngày nữa.

Lục Doanh có chút nghi ngờ, giọng không tin hỏi lại:

- Người đã ở đây, vậy ai có thể vây khốn được phụ vương ta?

Liễu Thiên Hoa lạnh nhạt trả lời:

- Điểm này ta không cần cho muội biết. Bây giờ thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên kết thúc tất cả.

Lục Doanh thấy hần không nói, biết có hỏi nữa cũng vô ích, nên bỏ thế phòng ngự, lạnh lùng nói:

- Đến đây, người muốn xưng bá Thất Hải thì phải giết ta, bằng không thì người đừng mơ.

Liễu Thiên Hoa nhìn gương mặt xinh đẹp của Lục Doanh, thoáng do dự một chút, sau đó sắc mặt trầm xuống, quát lớn:

- Thế thì hãy xem thủ đoạn của ta có độc ác hay không!

Hai cánh tay giơ ra sau, thân hình nghiêng về phía trước, một luồng kinh khí mạnh mẽ từ người của Liễu Thiên Hoa phát xuất, hoá thành một áng mây ánh sáng hình rồng màu đỏ ối, chụp xuống đỉnh đầu của Lục Doanh.

Cảm nhận được sự bá đạo của Liễu Thiên Hoa, Lục Doanh trầm sắc mặt, mười ngón tay múa lên, từng chùm ánh sáng xanh lục xoay tròn đan xen nhau, hình thành một cột khí đang nhanh chóng lan toả ra xung quanh, đón lấy thế công của Liễu Thiên Hoa.

Giữa không trung, áng mây sáng hình rồng gặp phải cột khí sắc xanh, cả hai va chạm kịch liệt, cọ sát vào nhau với tốc độ cao, chỉ trong chốc lát liền hoá thành cuồng phong, bao trùm lấy xung quanh Lục Doanh. Đối với điều này, Lục Doanh đã sớm có phòng bị. Trong lòng nàng biết rõ thực lực mình không bằng Liễu Thiên Hoa, cho nên sau khi xuất thủ, thân hình lập tức xoay tròn, đồng thời nâng tu vi bản thân lên mức cao nhất, thân thể trong lúc xoay tròn liền hoá rồng, mượn uy lực của cơn lốc xoáy, thúc đẩy thế công lên mức cao nhất.

Nhìn rồng xanh bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt Liễu Thiên Hoa tỏ vẻ ngạc nhiên, hai tay vùng mạnh về phía trước, luồng khí lưu diên cuồng phía sau lưng hần hình thành một cột gió màu đỏ chói, từ xa nhìn lại trông như một con rồng lửa đang lượn vòng trên đầu hần.

Lục Doanh thét lên một tiếng, thân rồng màu xanh lục hướng thẳng lên trời, khi lên đến một độ cao nhất định liền lao xuống, hóa thành một cột sáng chói lòa, chiếu sáng cả một vùng trong phạm vi mười dặm.

Hét lớn một tiếng, hai tay Liễu Thiên Hoa hoá đan chéo, lòng bàn tay hướng lên, nguyên khí mạnh mẽ trong thân thể liền ầm ầm tuôn ra, thúc động cột sáng hình rồng lửa trên đầu lao mạnh ra ngoài, đón lấy thế công của Lục Doanh giữa không trung, hai bên chạm mạnh vào nhau liền bùng nổ phát ra những hoa lửa sáng rực. Giằng co trong chốc lát, cột sáng của Lục Doanh thuận thế lao xuống, đè lên cột gió của Liễu Thiên Hoa, bức nó thoái lui, chớp mắt đã ép đến sát trên đầu hần.

Làm chậm lại thế công của Lục Doanh, Liễu Thiên Hoa điểm mũi chân một cái, thân hình lượn vòng, hai tay vội đánh ra, hai luồng sáng một xanh một đỏ đan vào làm một, hình thành một mũi chùy ánh sáng, theo sự khống chế của hần bắn thẳng lên trời.

Lần thứ hai bùng phát, Liễu Thiên Hoa và Lục Doanh không ai nhường ai, hai luồng sức mạnh đan xen cuốn lấy nhau, cuối cùng hình thành một quả cầu ánh sáng xoay chuyển với tốc độ cực cao, sau khi hấp thu hầu hết chân nguyên của cả hai liền bùng nổ như muốn huỷ diệt tất cả.

Ánh sáng mạnh chói mắt, sầm chớp như xé trời. Một kích này hội tụ bảy tầng tu vi của Liễu Thiên Hoa và toàn bộ sức mạnh của Lục Doanh, vụ nổ của nó mạnh mẽ khiến cho sự sống của vạn vật trong phương viên mấy dặm đều bị tuyệt diệt, đến ngay cả toàn bộ u cốc cũng biến thành bình địa.

Còn hai bên giao chiến, Liễu Thiên Hoa chìm xuống mặt đất, còn Lục Doanh lại văng thẳng lên tầng mây. Chờ khi cuồng phong tan đi, Lục Doanh từ trên không rơi xuống, cả người như một chiếc lá rơi sầm xuống đất, sau đó chẳng có phản ứng gì, sống chết không rõ.

Bốn bề vô cùng yên ắng, không có không khí chuyển động, đến cả gió cũng biến mất. lát sau, bụi mù trên mặt đất tung bay, một thân hình phá đất vọt lên, chính là Liễu Thiên Hoa. Hần lúc này toàn thân bụi đất, nét mặt cấu kính, rõ ràng vừa rồi bị một kích liễu mạng của Lục Doanh đã làm hần bị thương không nhẹ.

Nhìn dưới chân, Lục Doanh nằm yên bất động ở đó, gương mặt xinh đẹp trở nên xám xịt, đôi mắt vốn có thần giờ đây nhắm chặt lại, chỉ còn lại duy nhất một hơi thở mỏng manh yếu ớt.

Đứng yên hồi lâu, Liễu Thiên Hoa dần bình tĩnh lại, nhìn khung cảnh xung quanh, rồi lập tức nhẹ nhàng bay xuống, đến trước thân hình của Lục Doanh.

Nhìn chăm chú vào gương mặt quen thuộc đó, sắc mặt Liễu Thiên Hoa hết sức phức tạp, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, rồi mở miệng nói:

- Lục Doanh, thực ra ta đã cho muội cơ hội, chỉ là muội quá ngoan cố. Trước đây ta đã từng có lẽ vì muội mà thay đổi, nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi rồi...

886. Chương 888 – Nam Tử Thần Bí (người Đàn Ông Thần Bí)

Liễu Thiên Hoa có chút khó chịu, không phải bởi thương thế mà do bởi ánh mắt của Lục Doanh. Ánh mắt đó đối với hắn giống như một mũi gai độc, nhẹ nhàng chích vào bàn tay hắn, tuy không thật đau nhưng lại khiến tâm tình hắn không được thoải mái.

Tránh ánh mắt của nàng, Liễu Thiên Hoa chậm rãi nâng tay phải lên, lạnh lùng nói:

- Hãy nhìn cho rõ, chính một chương này sẽ kết thúc một đời mơ tưởng của muội...

Ánh sáng xanh lam hiện lên, khí lưu xoáy cuộn, một cơn lốc xoáy màu lam bắn ra từ lòng bàn tay Liễu Thiên Hoa, từ từ bao phủ lấy thân hình của Lục Doanh.

Nhìn thấy chương hủy diệt đó, ánh mắt Lục Doanh lấp lánh mấy lượt, định cất tiếng nhưng đã quá muộn rồi, nàng chỉ đành âm thầm thở dài, từ từ nhắm mắt lại.

Thời khắc cái chết đến gần, vô số hình bóng lướt qua não, nghĩ lại quá khứ, nàng bất giác mỉm cười, quay về hiện tại, nàng không khỏi thất vọng. Nhớ đến những chuyện vui vẻ, nàng thầm mỉm cười trong lòng, suy đến những việc đau buồn, nước mắt lặng lẽ tuôn dài trên má.

Cuộc đời này kết thúc như vậy. Chuyện gì cũng có thể quên, chỉ có niềm tiếc nuối khắc sâu trong tâm khảm nàng, muốn quên cũng không quên được.

Một chương này của Liễu Thiên Hoa, chậm chạp nhưng nặng nề, có sức mạnh ngàn cân, đến ngay cả hắn cũng cảm thấy run rẩy trong lòng, mơ hồ hàm chứa mấy phần đau thương. Người con gái trước mắt đã từng khiến mình đeo đuổi hết mấy trăm năm, nhưng hôm nay lại tự tay chôn sống nàng, điều này quả thật trêu ngươi, khiến người ta phải mơ màng ngơ ngác.

Nhìn vào gương mặt quen thuộc đó, Liễu Thiên Hoa cười khổ một tiếng, tay phải bỗng tăng tốc mạnh mẽ, để kết thúc nhanh chóng mọi chuyện cho xong. Một kích nặng ngàn cân, thể không thể cản nổi. Lục Doanh nếu bị đánh trúng thì dù là thần tiên cũng khó thoát. Nhưng, nàng có thật sẽ cứ thế mà chết đi chăng?

Trong thời khắc mấu chốt, một luồng sáng đỏ từ trên trời giáng xuống, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhờ vào tốc độ nhanh đến kinh người đã cấp lấy Lục Doanh đang nằm trên mặt đất, vô cùng huyền diệu tránh được một chương hủy diệt đó.

Chuyện bất ngờ xảy ra, khi Liễu Thiên Hoa phát giác được thì chỉ thấy ngoài mây trượng, một hình bóng rực lửa hồng đang bồng bềnh trên không, tay phải nâng đỡ Lục Doanh, đang cuộn cuộn không ngừng truyền một luồng hào quang đỏ rực vào người nàng.

- Người là ai?

- Còn ngươi là ai?

Một trước một sau, hai người vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào nhau, trong mắt đều toát lên tia nhìn kiên định.

Bước lên trước một bước, Liễu Thiên Hoa lạnh lùng tàn khốc cất tiếng:

- Tây Hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa, ngươi hẳn đến từ nhân gian, không được nhúng tay vào chuyện của Hải vực ta.

Thân ảnh đỏ rực bật cười lạnh, lộ ra một gương mặt anh tuấn, xem chừng khoảng hơn hai mươi tuổi, khoe miệng mỉm cười hơi tự phụ.

- Tây Hải Cuồng long, đây là nhân gian, không phải Hải vực, ta thích thì quản, ngươi làm được gì nào?

Ánh mắt lạnh lại, khí thế của Liễu Thiên Hoa tuôn ra, một luồng không khí bá đạo và cuồng ngạo lan tỏa khắp xung quanh, khiến người thanh niên anh tuấn đó toàn thân run lên, gương mặt tươi cười liền ngưng lại.

- Hải vực và nhân gian không phạm vào nhau, ngươi nếu đã muốn nhúng tay vào chuyện Hải vực của ta, hãy để mạng lại đây.

Ngữ khí tàn khốc, máu lạnh vô tình, khiến người ta cảm thấy một sự cao ngạo và lạnh lùng sắc như dao.

Người thanh niên anh tuấn đảo tròn mắt, thân hình thoáng dao động, trông như chẳng hề di chuyển, nhưng thực sự trong khoảnh khắc đó đã liên tục hoán đổi hàng trăm phương vị, giải trừ hết luồng khí sắc bén phát ra từ trên thân người của Liễu Thiên Hoa.

- Chưa nói được ba câu đã đòi lấy mạng người, cao thủ Hải vực quả không biết lễ phép.

Ngữ khí có chút khinh nhờn, trong lúc đang nói, thân hình người thanh niên anh tuấn liền chớp động, xảo diệu tránh được một chiêu của Liễu Thiên Hoa.

Hai mắt hơi khép lại, Liễu Thiên Hoa giận dữ nhìn người thanh niên anh tuấn, giọng thù hận:

- Không ngờ tu vi ngươi cũng rất mạnh mẽ, nhưng muốn thoát khỏi bàn tay ta là chuyện không thể làm được. Xem chiêu! Tây Hải chi tâm, nộ lãng thiên khiêu! (1)

Bắn người lên không, đến khoảng năm mươi trượng, Liễu Thiên Hoa dừng lại, hai tay ôm vòng trong không trung, thành dạng thái cực, lòng bàn tay mở hiện hai luồng ánh sáng xanh đỏ, lôi kéo không khí xung quanh hình thành một cột gió xoay tròn, từ lớn nhỏ lại, thu nhỏ vào giữa.

Cột gió này không bình thường, ngoại trừ có hai màu xanh đỏ mờ hiện, bên trong lớp gió xoay chuyển còn có muôn hình vạn trạng đủ các loại sinh vật biển tầng tầng lớp lớp hiện ra, cuộn cuộn bắn về phía thân ảnh đỏ rực đang ở trung tâm.

Cảm nhận được áp lực ập đến, người nam anh tuấn cất tiếng mắng, mang theo thân hình của Lục Doanh phóng thẳng lên trời, định tạm thời tránh ra. Nhưng kết quả không như ý, cử động này đã sớm bị Liễu Thiên Hoa tính sẵn trong kế hoạch, khi còn chưa bay ra khỏi trăm trượng liền bị một lồng khí vô hình bắn dội ngược lại. Ngay sau đó, cột gió xung quanh áp tới, sức mạnh giằng xé hung bạo dày xéo người thanh niên anh tuấn, khiến hắn dù có phản kích thế nào, vùng vẫy thế nào cũng đều uống công.

Lúc này, sắc mặt người nam anh tuấn hiện lên nét kinh hãi, thực lực mạnh mẽ của Liễu Thiên Hoa vượt xa sức tưởng tượng của hắn, khiến một kẻ tự phụ như hắn cuối cùng rơi vào cảnh tuyệt vọng. Nguy hiểm ập đến, người nam vừa bố trí kết giới phòng ngự xung quanh, hai tay vừa ôm chặt lấy thân hình của Lục Doanh, để nàng ép sát vào trước ngực mình, cố gắng tránh cho nàng bị tổn thương tối đa.

Xung quanh, cột gió đang thu ép lại một cách nhanh chóng, khi gặp phải kết giới của người nam tạo ra, song phương chỉ hơi tiếp xúc nhẹ vào nhau, cột gió liền phá nát phòng ngự của người nam, tiếp tục ép vào.

Nhận thấy nguy hiểm, tròng mắt của người thanh niên đảo liên tục, một chút hối hận hiện lên, rõ ràng hắn đang cảm thấy hối tiếc cho sự tự phụ của mình. Tay phải thả lỏng, người nam anh tuấn múa tay phát chiêu, một luồng sáng u tối lúc ẩn lúc hiện. Ngay thời khắc cột gió cuộn xoáy ép chặt vào, luồng sáng bỗng nhiên từ mờ tối chuyển sang sáng chói, hoá thành một ngọn lửa bao quanh xung quanh.

Ngọn lửa này hơi kỳ quái, có màu xanh tím, như hư như ảo, ngay khi cột gió khép chặt lại, dường như ngọn lửa chẳng có tác dụng phòng ngự, nhưng lại không bị cột gió ảnh hưởng, vẫn duy trì không thay đổi.

Ở trong ngọn lửa, sắc mặt người nam anh tuấn trở nên khó coi, máu tươi trào ra khoe miệng, thân hình run lên nhẹ. Thực tế, hắn có thể chống chọi trong cột gió đến bây giờ đã là cực kỳ hiếm thấy rồi. Nếu đổi lại là Lục Doanh, cho dù vào lúc sức lực tràn trề nhất cũng không thể sống sót được.

Thực lực của Liễu Thiên Hoa thuộc hàng đứng đầu trong tứ hải. Chỉ bàn về tu vi, người nam anh tuấn đã không thể nào bì kịp, huống chi bây giờ hắn đang thi triển tuyệt kỹ Tây Hải – Nộ Lăng Thiên Khiếu, đòn tấn công lợi hại như vậy, người nam anh tuấn há có thể may mắn thoát được?

Người nam anh tuấn cuối cùng bật kêu lên thảm thiết. Trong cột gió, toàn thân hắn ánh đỏ loé sáng, tầng phòng thủ cuối cùng kiên cường bảo vệ lấy thân thể của hắn và Lục Doanh, nhưng dù sao cũng không thể nào chống lại được áp lực đáng sợ đó, vì thế, tuy thân thể có tầng phòng hộ nhưng cũng gặp phải nguy cơ bị hủy diệt. Cột gió vẫn tiếp tục xoay tròn, tiếp tục thu ép lại, áp lực nén vào trong càng tăng mạnh, khiến người nam anh tuấn từng bước tiến gần cái chết.

Trên không, Liễu Thiên Hoa quan sát chăm chú tình hình giao chiến, thấy khí tức của người nam anh tuấn yếu dần, bất giác bật cười lạnh, hừ giọng nói:

- Chỉ có như thế mà cũng dám khoe khoang, thật không biết tự lượng sức. Bây giờ ngươi hãy từ biệt nhân gian đi thôi.

Hai tay chuyển đổi, cột gió run lên mãnh liệt, liên tiếp ba lần ép mạnh vào rồi lập tức tản ra ngoài. Một cơn bão giông cuồng không khí cuồng bạo được nén lại ép mạnh xuống, trong chớp lát đã vượt giới hạn chịu đựng, hoá thành một vầng sáng chói lòa bao trùm cả phương viên mấy trăm trượng.

Một trận tiếng dội ầm ầm vang lên. Sau khi bùng nổ, ánh đỏ nhẹ loé lên, người nam anh tuấn bị bắn lên giữa trời, Lục Doanh ôm trong lòng tuột ra rơi chệch xuống thẳng mặt đất. Liễu Thiên Hoa vừa thấy, thân hình liền nhoáng lên, xuất hiện bên cạnh người thanh niên, cười âm hiểm lạnh lùng lên tiếng:

- Kết thúc rồi, tên nhân loại kia!

Tay phải phát chưởng giáng xuống, ánh sáng xanh lam chói mắt liền xuất hiện ngay trước ngực người nam anh tuấn.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, người nam anh tuấn bỗng nhiên mở bừng hai mắt, cuồng loạn nhìn Liễu Thiên Hoa, miệng phát lên tiếng gầm gừ như thú kêu. Hơi kinh ngạc, Liễu Thiên Hoa liền nghĩ đến tránh né. Nhưng hắn không làm thế, ngược lại tay phải tăng thêm mấy phần sức mạnh, lòng dạ tàn bạo của hắn có thể thấy rõ.

Tay trái lật lên, người nam anh tuấn cuống quýt nghênh chiến, cách tay vô lực chỉ phát nhẹ qua, nhưng trong lòng bàn tay lại bắn ra một ngọn lửa màu xanh thẫm, ẩn vào tay Liễu Thiên Hoa.

Song chưởng chạm mạnh vào nhau, tiếng kêu thảm vang lên. Đầu tiên người nam tử anh tuấn bị đánh rơi mạnh xuống, tiếp theo sau là Liễu Thiên Hoa giận dữ gầm lên, cả cánh tay phải bị ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt, đang nhanh chóng hoá thành tro bụi.

- Nhân loại đáng ghét, ta muốn băm ngươi ra làm trăm mảnh!

Kêu lên lạnh lạnh, khắp toàn thân Liễu Thiên Hoa ánh sáng xanh lam lấp loé, một luồng khí huyền linh tụ vào cánh tay phải, mau chóng tiêu trừ ngọn lửa đó. Sau đó, chỉ thấy tay phải Liễu Thiên Hoa loé sáng ánh đỏ, một cánh tay mới liền xuất hiện.

Trên mặt đất, Lục Doanh bị chấn động mạnh, chầm chậm mở mắt ra. Nhìn lên không trung, thấy gương mặt đầy phần nộ của Liễu Thiên Hoa, sau đó Lục Doanh nhanh chóng chuyển ánh mắt sang người nam anh tuấn đang nằm cách mình không xa, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, người này là ai, vừa rồi chính là hắn đã cứu nàng sao?

Trong lúc suy tư, người nam anh tuấn đó xoay người đứng lên, rồi chao đảo bay về phía mình. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều ngẩn ra. Lục Doanh phát hiện trong mắt hắn có ngọn lửa khiến lòng người nóng lên. Còn người nam anh tuấn lại thấy hai mắt Lục Doanh trong xanh như nước, phẳng phất như biển cả bao la nhìn không thấy bờ.

Nổi kinh ngạc hiện lên trên mặt hai người. Khi Lục Doanh dời ánh mắt đi, liền phát hiện Liễu Thiên Hoa đang lao bổ về phía người nam, vội vàng giật giọng:

- Coi chừng nguy hiểm, mau tránh.

Người nam anh tuấn chợt biến sắc mặt, cũng không nhìn về phía Liễu Thiên Hoa, chỉ thấy hình bóng từ một phen thành chín, vào thời điểm quan trọng nhất liền ảo hoá biến mất, lặng lẽ tránh đi.

- Muốn chạy à, quay trở lại cho ta.

Một chiêu bị hụt, hai tay Liễu Thiên Hoa múa lên, chân nguyên mạnh mẽ tự động tỏa ra hình thành một kết giới kín bưng, theo sự điều khiển của hắn, kết giới đột nhiên thu nhỏ lại, ngay lập tức kéo thân ảnh người nam anh tuấn về trước mặt.

Sắc mặt âm trầm, người nam anh tuấn đảo tròn mắt, lạnh giọng nói:

- Không then là Tây hải Cuồng long, quả nhiên thực lực phi phàm. Bây giờ ngươi có dám đấu với ta một trận, nếu ta thắng thì ta mang nàng đi, còn thua thì lưu lại đây.

Liễu Thiên Hoa cười lạnh đáp:

- Ý tưởng không tồi, nhưng sao ta phải đồng ý với ngươi?

Thanh niên anh tuấn hơi thất vọng, chậm chạp lên tiếng:

- Thì ra ngươi sợ thua, thật không biết danh xưng Cuồng Long của ngươi từ đâu mà có?

- Dùng kế khích tướng cũng uống công thôi, ngươi có bản lĩnh thì thoát khỏi tay ta, đừng ở đó lãng phí thời gian.

Nói thẳng thừng trực tiếp, Liễu Thiên Hoa không mắc bẫy, ý thức khoá chặt lấy thân hình người thanh niên.

Ghi chú:

(1) Tây Hải chi tâm, nộ lãng thiên khiêu! = Tầm lòng Tây Hải, sóng giận thét trời!

887. Chương 889 – Bách Niên Mộng Tỉnh (tỉnh Mộng Trăm Năm)

- Nếu đã như thế ta phải lĩnh giáo ngươi một phen.

Phi thân bay đến, ngọn lửa tung bay trên hai tay người thanh niên hết như hai con rồng lửa, hung bạo cắn lấy Liễu Thiên Hoa không buông.

Đồng thời, người thanh niên thi triển ảo thuật, những hình bóng mê hoặc hỗn loạn từ ít hoá nhiều, trong chớp mắt, trong phạm vi mười trượng đã có hàng trăm bóng người, gây nên nhiễu loạn không ít cho Liễu Thiên Hoa.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Liễu Thiên Hoa xoay người ngay tại chỗ, luồng không khí xoay tròn hút lấy mọi thứ xung quanh, trong chốc lát đã xé toang vô số ảo ảnh, lộ ra chân thân của người thanh niên anh tuấn.

Điểm nhẹ mũi chân, Liễu Thiên Hoa xoay tròn di chuyển, xuất hiện ngay bên cạnh thanh niên anh tuấn, sức hút mãnh liệt của lốc xoáy trói chặt lấy người thanh niên, rồi hút hắn vào giữa.

Vào bên trong rồi, thanh niên anh tuấn không chút hoảng loạn, không những không phản kháng mà ngược lại còn cố hết sức tiếp cận Liễu Thiên Hoa, điều này khiến đối phương hết sức kinh ngạc.

Chẳng mấy chốc, Liễu Thiên Hoa đột nhiên hiểu ra, vội mở rộng khoảng cách với thanh niên anh tuấn, nào ngờ thanh niên anh tuấn đã phát động tấn công, tay trái liên tục múa lên, chín ngọn lửa màu xanh thẫm kết thành vòng tròn, phân bố xung quanh Liễu Thiên Hoa.

Chớp thân người, thanh niên anh tuấn xuất hiện bên cạnh Lục Doanh, vươn tay nắm lấy tay nàng, không nói tiếng nào bay thẳng lên mây.

Trên mặt đất, Liễu Thiên Hoa phát hiện những ngọn lửa xung quanh mình chính là thứ lửa vừa hủy diệt cánh tay, vì thế trong lòng chấn động, vội vàng tránh né. Ngẩng đầu lên, Liễu Thiên Hoa bay thẳng lên mây, người thanh niên anh tuấn chỉ nhanh hơn hắn một bước, hắn tin rằng hắn nhất định có thể bắt người đó quay trở lại.

Nhưng khi tiến vào biển mây, ý thức Liễu Thiên Hoa khuếch tán rộng ra, trong thoáng chốc liền nắm hết mọi động tĩnh trong phạm vi vài trăm dặm, nhưng không hề phát hiện ra khí tức của thanh niên anh tuấn và Lục Doanh, điều này khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Truy xét chung quanh, Liễu Thiên Hoa không cam tâm tiếp tục tìm kiếm hết phạm vi trăm dặm gần đó, nhưng cuối cùng cũng không có thu hoạch gì, đến lúc này hắn mới gầm lên một tiếng bất cam, xoay người quay về Tây Hải.

Trên mặt đất, trong một khu rừng rậm vắng vẻ, thanh niên anh tuấn nắm lấy Lục Doanh đến lúc này mới bước ra. Nhìn lên bầu trời, thanh niên xúc động nói:

- Cũng coi như được an toàn rồi.

Lục Doanh rút tay lại, hơi đỏ mặt lên nói:

- Cảm ơn huynh cứu giúp.

Thanh niên anh tuấn nhìn nàng, điềm nhiên cười nói:

- Không cần cảm ơn ta, đi thôi, rời khỏi đây trước đã.

Lục Doanh vẫn đứng yên, tránh né ánh mắt hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Huynh là ai? Vì sao lại cứu ta?

Thanh niên anh tuấn ngẩng nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, cười thần bí đáp:

- Có hai đáp án, tùy nàng chọn. Thứ nhất, ta vô tình đi ngang qua, không nỡ nhìn thấy nàng chết trong tay Liễu Thiên Hoa cho nên mới xuất hiện. Thứ hai, ta đặc biệt đến đây chính là vì để cứu nguy cho nàng.

Lục Doanh nghe thế, ngẩng đầu lên nhìn hắn, mãi một lúc sau mới nói:

- Có khác biệt sao?

Thanh niên anh tuấn hỏi ngược lại:

- Nàng thấy thế nào?

Lục Doanh quay chỗ khác nhìn xa xăm, u oán lên tiếng:

- Huynh và ta chưa từng quen biết, sao vì ta mà đến?

Thanh niên ngừng cười, hồ hững đáp:

- Bởi vì nàng có một cổ nhân biết nàng đang gặp nạn, nên đặc biệt nhờ ta mau chóng đến đây.

Lục Doanh biến sắc mặt, run giọng hỏi:

- Cổ nhân? Người đó sao lại không đến?

Thanh niên anh tuấn trả lời:

- Người đó có việc gấp, không thể phân thân nên nhờ ta đến đây.

- Người đó giờ ở đâu, ta muốn gặp mặt.

Giọng nói tuy không lớn nhưng hàm chứa nhiều kỳ vọng nhẹ nhàng thoát ra từ miệng Lục Doanh.

Trong mắt thanh niên lóe lên chút sắc thái nào đó, nhẹ cười nói:

- Đi theo ta, nàng sẽ mau chóng gặp được người đó.

Lục Doanh nhìn vào ánh mắt hắn, nhẹ giọng nói:

- Thật không, huynh không gạt ta chứ?

Nam tử nghiêm mặt nói:

- Hãy nhìn vào mắt ta, trong đó có đáp án mà nàng cần.

Lục Doanh cười cười rồi cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình.

- Cảm ơn huynh, chúng ta đi thôi.

Nghe thế, thanh niên mỉm cười rồi xoay người dẫn Lục Doanh rời đi.

Nhìn theo bóng hắt, trong mắt Lục Doanh thoáng lộ ra chút biểu cảm, là cảm kích, hay là vui mừng, hay đó là một mối duyên tình không rõ ràng, mà cũng không nói rõ được?

Trên tầng mây, Hư Vô Giới Thiên, mây khói mờ ảo, cầu vòng ẩn hiện. Trước một vách sáng trong suốt, một bóng hình màu tím đang lặng lẽ chờ đợi, ánh mắt lưu ý từng biến hóa trên vách sáng, chỉ nhìn thấy được một số hình ảnh nhạt nhòa thoáng hiện trên vách sáng.

Tình trạng này kéo dài trong chốc lát, khi mọi thứ tĩnh lặng trở lại, hình bóng màu tím thở một hơi dài u oán, xoay người định bỏ đi bỗng nhiên dừng lại.

- Tôn chủ, người đến rồi.

Hơi bất ngờ, nhưng biểu hiện của Tử Chuyết vẫn hết sức bình thản.

- Đúng vậy, ta đến xem thử ngươi có thu hoạch gì không?

Mây khói vờn quanh, như ẩn như hiện, Hư Vô tôn chủ giọng hồ hững.

- Không có gì, chỉ có một số thứ mờ nhạt, thoáng có chút cảm giác bất tường.

Liếc nhìn Hư Vô tôn chủ, trong mắt Tử Chuyết toát ra vẻ bi ai.

- Tử Chuyết, người nói xem Hư Vô Giới Thiên cuối cùng sẽ thế nào?

Giọng nói nhẹ nhàng, không chút dao động, khiến người khác không thể nhìn thấu được dụng ý câu hỏi này thế nào.

Tử Chuyết chợt biến sắc, đưa mắt nhìn ra xa xa, mãi một lúc sau mới nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Tử Chuyết không dám nói bừa!

Hư Vô tôn chủ chặn lại:

- Ngươi có cảm nhận gì cứ nói, đừng ngại.

Tử Chuyết nghe vậy, trầm ngâm một chút rồi mới cất lời:

- Theo tình hình trước mắt, Hư Vô Giới Thiên chỉ e khó thoát kiếp nạn.

Hư Vô tôn chủ hỏi:

- Làm sao thấy được?

Tử Chuyết trả lời:

- Phải bắt đầu nói từ lúc Hư Vô Giới Thiên hưng thịnh nhất. Năm đó, tính luôn cả tôn chủ thì tổng cộng nơi đây có mười người. Nhưng sau khi Duyên Diệt bỏ đi, Hỏa Vân mất tích, Tinh Huy lìa đời, Hư Vô Giới Thiên bắt đầu vào giai đoạn suy thoái, tiếp tục mấy trăm sau, ngoại trừ một mình Thiên Kiếm Khách ra, chẳng còn ai có thể phi thăng lên Cửu Thiên nữa.

- Chuyện nhất thời không đủ để nhận định tương lai.

Lời nói điềm nhiên, Hư Vô tôn chủ lên tiếng phủ định.

Tử Chuyết cũng không phản bác, tiếp tục nói:

- Qua cơn chìm nổi thì bình lặng trở lại. Cho đến khi Lục Vân xuất hiện, tất cả lại có sự thay đổi lần nữa. Đồ đệ này của Duyên Diệt cũng giống hệt Duyên Diệt năm đó, ngay từ đầu đã thể hiện tài hoa tuyệt vời, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã uy chấn thất giới, nổi danh tứ hải. Sự xuất hiện của Lục Vân khiến thất giới biến đổi. Đầu tiên là Vực chi tam giới xâm nhập nhân gian, tiếp sau đó là Thiên chi tam giới nhúng

tay vào. Như thế, tam gian thất giới cùng hội tụ vào nhân gian, thúc đẩy sự vận chuyển của vòng quay số mệnh, cuối cùng tạo nên Thái Âm Tế Nhật, thất giới suy tàn từ đây.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Thái Âm Tế Nhật không thể tránh khỏi, đó có lẽ là khởi đầu của sự suy tàn, cũng có thể là sự xuất hiện của một cục diện mới.

Tử Chuyết cũng không tranh cãi, tiếp tục:

- Giao chiến với Lục Vân, Vân Chi Pháp giới cùng Hư Vô Giới Thiên bắt đầu bước vào giai đoạn đếm ngược. Trong đó, toàn bộ cao thủ của Vân Chi Pháp giới đã chết trong tay của Lục Vân, ngay cả Vân giới Thiên Tôn cũng không ngoại lệ. Hiện nay, Vân Chi Pháp giới bị Lục Vân hủy diệt, Thiên Chi đô bị hủy trong tay Địa Âm Tà Linh. Chỉ còn lại Hư Vô Giới Thiên, Vân Hư thượng nhân chết dưới kiếm Trương Ngạo Tuyết, Thiên Kiếm Khách bị Kiếm Vô Trần giết. Số người mà chúng ta có thể dùng đến còn được bao nhiêu? Yêu Hoàng sống lại, Vu Thần xuất hiện, và Địa Âm Thiên Sát cùng nhau tung hoành thất giới. Với cục diện như thế, chúng ta còn có thể chống đỡ được bao lâu chứ?

Hư Vô tôn chủ trầm mặc, lời của Tử Chuyết câu nào cũng là sự thật, làm sao ông ta có thể phản bác được?

Hồi lâu, Hư Vô tôn chủ hỏi:

- Tử Chuyết, nếu cho ngươi quyết định, ngươi sẽ làm thế nào? Tiếp tục kiên trì hay đầu hàng?

Tử Chuyết chần chờ, chậm rãi trả lời:

- Ta không biết, có lẽ ta sẽ lựa chọn từ bỏ, nhưng có ích không?

Một câu hỏi hết sức nhẹ nhàng vang vọng giữa hai người, đến khi âm thanh mất đi cũng không có ai trả lời.

- Tử Chuyết, nếu ta cho ngươi rời khỏi đây, ngươi có rời đi không?

Nhìn Tử Chuyết, Hư Vô tôn chủ đột nhiên hỏi.

Tử Chuyết trầm mặc, một hồi lâu sau, bước chầm chậm đi ra ngoài, lên tiếng hỏi ngược lại:

- Tôn chủ sẽ cho ta rời khỏi đây sao?

Hư Vô Tôn Chủ đáp trả:

- Ngươi cho rằng thế nào?

Tử Chuyết dừng lại, quay lưng về phía Hư Vô tôn chủ, nghi ngờ hỏi:

- Tôn chủ vì sao làm thế?

Hư Vô Tôn Chủ lên tiếng:

- Có những chuyện không cần có lý do.

Tử Chuyết cười cười, nhỏ giọng nói:

- Lời này của tôn chủ có chút miễn cưỡng.

Hư Vô tôn chủ hỏi lại:

- Thế à? Ngươi cảm thấy biết được lý do quan trọng đến thế sao?

Tử Chuyết lắc đầu, khẽ lên tiếng:

- Tôn chủ nói đúng, lý do này đối với ta thực ra không quan trọng. Mấy trăm rồi, ta cuối cùng cũng có thể quay về rồi. Tôn chủ bảo trọng.

Chầm chậm bước đi, bước chân của Tử Chuyết có chút nặng nề, có lẽ giấc mộng mấy trăm năm, đến lúc này tỉnh lại, trong lòng không khỏi có chút tang thương.

Hư Vô tôn chủ nhìn hẩn, mãi đến khi Tử Chuyết hoàn toàn khuất bóng mới điềm nhiên lên tiếng:

- Ra đây đi, hần đã đi rồi.

Ánh hào quang lóe lên, ngũ sắc xuất hiện, Lăng Thiên anh tuấn xuất hiện bên cạnh Hư Vô tôn chủ.

Nhìn theo hướng Tử Chuyết biến mất, Lăng Thiên hỏi:

- Tôn chủ, sao ông lại để cho hần ra đi?

Hư Vô tôn chủ khẽ cười đáp:

- Hần ở lại đây cũng chỉ biết than vắn thở dài, không giúp ích được gì, chi bằng để cho hần rời khỏi đây sẽ hay hơn.

Lăng Thiên lại nói:

- Nói thế cũng phải, với tính cách của hần, bảo hần đi làm việc cũng rất miễn cưỡng, tính thế này cũng tốt.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Được rồi, không nói đến hần nữa, nói về người đi, tâm trạng thế nào rồi?

Lăng Thiên khổ sở trả lời:

- Không ra sao cả, rất buồn phiền. Thiên Kiếm Viện một tay ta sáng lập năm nào đến nay lại biến thành như thế, thật không thể tưởng tượng được.

Hư Vô tôn chủ an ủi:

- Chuyện đời vô thường, sẽ luôn có một số kết quả ngoài ý muốn. Trước mắt, Kiếm Vô Trần có Hậu Nghệ thần cung trong tay, tạm thời không dễ đối phó, cũng may là có Lục vân thu thập hần. Chúng ta lúc này phải tập trung sự chú ý vào Vu Thần, Yêu Hoàng, Địa Âm và Thiên Sát, đây chính là mối họa trong lòng, trực tiếp nguy hại đến thiên hạ.

Lăng Thiên lên tiếng:

- Vu Thần năm đó do ta phong ấn, bây giờ chuyện đó đã qua nhiều năm, hần nhất định vẫn ôm hận ta trong lòng, ta nghĩ phải đi kết liễu mọi chuyện với hần thôi.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Chỉ luận về thực lực, người có thể cùng hần phân cao thấp, nhưng về tổng thể mà nói thì người không bằng hần. Việc này tạm thời hoãn lại, chờ sau khi ta hỏi qua Đạo Nhất rồi quyết định.

Lăng Thiên nghe vậy, cau mày nói:

- Ba người họ đã tính toán rất lâu rồi, chẳng lẽ vẫn chưa tính ra hay sao?

- Kết quả sẽ có ngay thôi, chúng ta cùng đi hỏi nào.

Bồng bồng bay lên, Hư Vô tôn chủ dẫn theo Lăng Thiên bay vào trong mây khói mịt mờ.

888. Chương 890 – Cố Nhân Hô Hoán (người Xưa Kêu Gọi)

Ở đây, trên mặt đất có một vòng tròn, chính là hình Tiên Thiên Bát Quái, ở giữa có dựng một cột ngọc tròn, ba bóng người ngồi xếp bằng ở ba hướng, mỗi người đều đưa tay phải ra, ấn lên trên cột ngọc. Nhìn kỹ lại, Tiên Thiên Bát Quái đang tự động xoay tròn, cột ngọc chính giữa cao khoảng ba trượng, đường kính vài xích, toàn thân trong suốt phát sáng, hết như thủy tinh.

Ba người có ngoại hình khác nhau, người già nhất đầu tóc bạc trắng, thân mặc đạo bào, khuôn mặt bình hòa, toàn thân ánh xanh như điện. Người thứ hai khoảng ngoài năm mươi, tướng mạo bất phàm, thân mặc áo vải thô, trên lưng cắm xéo một cây gậy trúc, toàn thân lấp lánh ngọn lửa.

Người thứ ba khoảng chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, quanh thân toát ra ánh sáng xanh lục, trên đầu lượn lờ một áng mây ánh sáng, trên đó có một đồng tử khoảng ba tấc đang ngồi thiền.

Quan sát ba người, Lăng thiên nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Tôn chủ, xem dáng vẻ của họ, tu vi của Huyền Đan Vũ Sĩ lại tiến vào một giai đoạn mới nữa rồi.

Hư Vô tôn chủ cười đáp:

- Có khí Huyền Âm của Đạo Nhất cùng với khí Huyền Dương của Trường Phong hỗ trợ, ‘Nguyên Thần Thông Linh thần thuật’ của Huyền Đan Vũ Sĩ đương nhiên thu được nhiều lợi ích, tinh tiến thần tốc.

Còn đang nói chuyện, cột ngọc trong suốt bỗng nhiên loé lên ánh sáng kỳ lạ, nhưng chỉ trong thoáng chốc liền biến mất không thấy nữa. Thấy thế, sắc mặt Lăng Thiên hơi biến đổi, ba cao thủ đang ngồi chính giữa đại điện đồng thời mở mắt.

- Xem ra đã có kết quả rồi, Huyền Đan, người nói xem Thiên Uy Lệnh hiện đang ở đâu?

Ngũ khí bình thần, Hư Vô tôn chủ không một chút rối loạn.

Người trung niên có rậm mắt to đứng lên đáp lời:

- Hồi bẩm tôn chủ, theo chúng tôi tính toán biết được, Thiên Uy lệnh đang ở nơi hung hiểm nhất của Hải vực.

Hư Vô Tôn Chủ thoáng ngẩn người, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Thì ra ở đó, đúng ra ta nên nghĩ đến đó. Được rồi, đã biết được vị trí của Thiên Uy lệnh, chúng ta cũng phải hành động thôi.

Lăng Thiên hỏi:

- Tôn chủ có tính toán gì chưa?

Hư Vô tôn chủ trầm giọng đáp:

- Muốn đối phó với Thiên Sát, nhất định phải tìm được Thiên Uy lệnh, hơn nữa còn cần phải tìm được trước Lục Vân. Hiện nay, nhân gian hỗn loạn, sự xuất hiện của Vu Thần và Yêu Hoàng ở một mức độ nào đó cũng có tác dụng kềm chế Địa Âm Thiên Sát. Chúng ta cần phải nắm chắc thời cơ này, lập tức đến Hải vực trước một bước thu lấy Thiên Uy lệnh, sau đó mới chính thức bắt đầu bình định nhân gian.

Nghe thế, đạo sĩ Đạo Nhất đầu tóc bạc trắng hỏi:

- An bài người đi làm thế nào?

Hư Vô tôn chủ trầm tư một lúc mới cất tiếng:

- Để an toàn và thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ta dự định để Lăng Thiên ra tay, ba người các người cũng đi theo, trước tiên tìm Bạch Quang ở nhân gian, sau đó năm người tùy cơ hành động, bí mật vào Hải vực tìm Thiên Uy lệnh.

Lăng Thiên nghe xong, lo lắng trả lời:

- Tôn chủ, chúng ta đi hết rồi, chỉ còn lại một mình người. Dường như điều này...

Hư Vô tôn chủ khẽ cười cắt ngang:

- Điều này người không cần lo, trong khoảng thời gian này ta vẫn còn nhẫn nại được. Bây giờ, ba người Đạo Nhất hãy đi chuẩn bị trước, ta có việc giao lại cho Lăng Thiên.

Ba người ứng tiếng rời đi, đại điện chỉ còn lại Hư Vô tôn chủ và Lăng Thiên.

- Lăng Thiên, người biết ta lưu người lại là muốn nói gì không?

Giọng ả chứa nụ cười, Hư Vô tôn chủ cất tiếng hỏi.

Lăng Thiên nghi hoặc nói:

- Tâm tư của tôn chủ không dễ đoán, xin người hãy nói rõ.

Bật cười nhỏ nhẹ, Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Thực ra cũng không có gì, ta chỉ muốn người chú ý một điểm. Lục Vân hủy diệt Vân Chi Pháp giới nhưng tuyệt không giết hết cao thủ Vân giới.

Lăng Thiên vừa nghe xong liền hiểu ra, cười nói:

- Tôn chủ an tâm, ta biết phải làm thế nào rồi.

Hư Vô tôn chủ lên tiếng:

- Thế thì tốt, đi thôi, ta đưa các người rời khỏi đây.

Nhẹ nhàng bay lên, hai người rời khỏi đại điện.

Một lúc sau, ba người Đạo Nhất, Trường Phong và Huyền Đan chuẩn bị xong, Hư Vô tôn chủ tiễn ba người theo Lăng Thiên rời khỏi Hư Vô Giới Thiên, bắt đầu chuyến hành trình đến Hải vực.

Đưa mắt tiễn bọn họ đi xa, Hư Vô tôn chủ quay trở lại trước Hư Vô Ảo Bích, nhìn vào bức tường ánh sáng trong suốt đó rồi lẩm bẩm nói một mình: “Mấy ngàn năm rồi, những kẻ nên đi đều đã đi cả rồi, cuối cùng chỉ còn lại ta và người thôi...” Giọng nói có chút quái lạ, do xúc động hay muốn chỉ điều gì khác?

Phục Long Cốc, Trừ Ma đại điện, Lục Vân đang cùng mọi người bàn bạc về Thiên Uy lệnh, bỗng nhiên xảy ra chuyện, Lục Vân lập tức phi thân ra khỏi đại điện, bỗng bồng trên không, ánh mắt nhìn về phía chân trời.

Phát giác biến đổi của chàng, mọi người vội đuổi theo, vồn vã hỏi dồn nhưng Lục Vân vẫn lặng yên bất động, sắc mặt vô cùng phức tạp khó mà hiểu nổi.

Sau một hồi hồi han, Lục Vân tỉnh lại, giọng kích động lên tiếng:

- Là nàng, nàng đang kêu gọi ta, theo hai hướng, địa điểm khác nhau...

Ai nấy đều lấy làm lạ, lời này của Lục Vân không rõ ràng lắm, một người thì làm sao đồng thời phát ra lời kêu gọi từ hai hướng khác nhau?

- Lục Vân, nàng ấy là ai? Sao huynh vừa vui mừng vừa kích động, lại còn lo lắng bất an?

Nhìn vào hai mắt của chàng, Trương Ngạo Tuyết lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Lục Vân cổ quái, hai môi run lên nhẹ nhẹ, chứng tỏ trong lòng đang rất kích động.

- Có hai người, một ở hướng đông, còn một lại rất kỳ quái, huynh vẫn chưa cách nào xác định được địa điểm.

Mọi người nghe xong biến sắc mặt, sao đột nhiên lại biến thành hai người rồi?

Liếc nhìn Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết hỏi tiếp:

- Lục Vân, người ở hướng đông là ai?

Ánh mắt Lục Vân hơi dao động, dường như có cảm xúc, rồi dần bình tĩnh lại.

- Đó là một cố nhân, nàng ấy bây giờ đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, đang kêu cầu ta.

Bách Linh không hiểu hỏi lại:

- Cố nhân? Huynh còn có cố nhân nào mà mọi người đều không biết?

Sắc mặt Lục Vân vô cùng lo lắng, nhẹ giọng nói:

- Người này có liên quan đến Tứ Linh thần thú, nàng ấy đến từ Hải vực, là Đông hải Long nữ, tên gọi Lục Doanh, từng mời ta đến Đông hải Định Thiên cung dạo chơi một ngày.

Hai tay đưa ra trước, trong lòng bàn tay của Lục Vân phát ra ánh sáng bảy màu, hội tụ thành một quả cầu ánh sáng trong suốt trước mặt mọi người, trên đó hiện lên một khung cảnh.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh lục đang vội vàng bay trên trời, sau lưng có năm người đàn ông bám sát theo, ai nấy mặt mày hoảng hốt. Không xa ở phía sau có tám bóng người đuổi theo, hai bên kẻ đuổi người chạy, nhanh chóng bay vào một khu rừng, rồi xảy ra giao chiến.

Khung cảnh loé lên, hình ảnh bỗng thay đổi. Chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một người đàn ông mặc áo dài màu bạc, tay cầm Phi Ngư xoa, nụ cười âm hiểm, đang chăm chú nhìn xuống mặt đất.

Thiếu nữ vừa thấy người đàn ông áo bạc liền biến sắc hoảng sợ, xoay người bỏ chạy cùng một người đàn ông áo đỏ bên cạnh, sau khi bay đi được vài dặm thì bị một cột sáng từ trên trời giáng xuống đánh văng ra.

Hình ảnh đến đây liền biến mất, Lục Vân lo lắng nói:

- Đây chính là Lục Doanh, người đàn ông áo bạc đó là Tây hải Ngân long Liễu Tàn Hồng, đã từng giao chiến với ta, thực lực bất phàm.

Trần Ngọc Loan nghe xong liền hỏi:

- Lục đại ca, vậy sao huynh không lập tức đi cứu nàng ấy ngay? Còn kịp không?

Lục Vân sốt ruột đáp:

- Ta rất muốn đi cứu nàng ấy, nhưng bây giờ ta không rảnh, vì thế ta muốn nhờ một người nào đó trong số những người ở đây thay ta đi cứu nàng ấy.

Quy Vô đạo trưởng không hiểu hỏi lại:

- Sao lại không rảnh?

Lục Vân nóng nảy trả lời:

- Bởi vì còn có một người nữa cũng đang kêu cứu ta, ta sợ tiếng kêu gọi đó nếu đã mất đi sẽ mãi mãi cũng không thể cứu nàng về được.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, Lâm Văn Phong hỏi:

- Ai lại khiến cho huynh bất an như thế?

Sắc mặt Lục Vân cổ quái, run giọng đáp:

- Là Thương Nguyệt...

- Cái gì, là Thương Nguyệt? Hả, sư tỷ, sư tỷ đang ở đâu?

Sự kinh ngạc xuất hiện trên gương mặt mọi người, Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Hứa Khiết, Lâm Văn Phong, Trần Ngọc Loan, Càn Nguyên chân nhân ai nấy đều kêu lớn kích động, lúc này mới hiểu được tại sao vừa rồi Lục Vân lại lo lắng đến thế.

Nhìn bọn họ, Dương Thiên nhắc nhở:

- Lục Vân, thời gian không còn nhiều, Đông hải Long nữ đang chờ người đến cứu.

Lục Vân nghe thế liền bừng tỉnh, lập tức bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn qua một lượt mọi người, dò hỏi:

- Việc này mọi người thấy...

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Muốn cứu một mình nàng không khó, chỉ cần tìm một người lợi hại đi ngay là được. Nhưng người được chọn ...

Bật cười ha hả, Phật Thánh Đạo Tiên ngắt ngang:

- Người được chọn có gì là khó, có câu anh hùng cứu mỹ nhân, muốn cứu người đương nhiên không thể để cho bọn lão già chúng ta ra mặt, mọi người thấy sao nào?

Mọi người nghe xong liền ngẩn ra, ai nấy nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều hướng về phía Phần Thiên. Thấy ánh mắt mọi người có vẻ khả nghi, Phần Thiên kêu lên:

- Này, làm gì mà nhìn ta như thế, đẹp trai đâu phải lỗi của ta chứ, các người đâu cần ganh tỵ vậy.

Mọi người nghe vậy liền bật cười oà. Tư Đồ Thần Phong vỗ vai hắn, cười đầy ẩn ý nói:

- Phần Thiên, nhiệm vụ cực kỳ gian khổ này giao cho ngươi, không được làm cho mọi người thất vọng đấy nhé.

Trần Ngọc Loan cười tiếp lời:

- Đúng rồi, việc này quan hệ trọng đại, Lục Doanh là bạn của Lục đại ca, huynh nhất định phải cứu được nàng ấy trở về.

Thấy mọi người mạnh miệng ép, Phần Thiên biết cũng khó mà từ chối, cho nên cũng không nhiều lời, chỉ lên tiếng:

- Ta sẽ lên đường đi ngay, mọi người chờ tin tốt lành.

Lục Vân thấy hắn đồng ý, cảm kích cười nói:

- Cảm ơn ngươi, Phần Thiên, vị trí của Lục Doanh lúc này ở vùng phụ cận Đông hải, còn vị trí cụ thể thì do khoảng cách quá xa nên tạm thời ta không xác định được. Bây giờ ta đưa ngươi đi đến đó, ngươi cần phải biết nắm bắt thời gian đấy.

Phần Thiên cả kinh, liền hỏi:

- Huynh đưa ta đi? Dùng cánh cửa không gian à?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Sự việc khẩn cấp, đành phải làm như thế, chuẩn bị nào.

Nói xong, hai tay liền bắt ấn, toàn thân loé lên hào quang bảy màu, một áng mây ánh sáng xoay tròn xuất hiện quanh thân Phần Thiên với tốc độ cao.

Ban đầu, quỹ đạo xoay tròn của áng mây còn có thể nhìn thấy được, nhưng chỉ trong chốc lát đã không còn thấy rõ được nữa, áng mây ánh sáng xoay chuyển đó dường như bất động, hết như một bức tường ánh sáng vậy, có thể nhìn thấy rõ ràng về mặt Phần Thiên đang ở bên trong. Cảnh tượng này duy trì trong chốc lát, sau đó áng mây ánh sáng tự động thu nhỏ lại, nhanh chóng hóa thành một điểm sáng, rồi biến mất trước mắt mọi người.

Kinh ngạc liếc nhìn Lục Vân, Bách Linh phá vỡ không khí trầm lặng, lên tiếng nhắc nhở:

- Lục Vân, huynh mau nói về tình hình của Thương Nguyệt, tiếng hô hoán của muội ấy xuất phát từ đâu?

Lục Vân ngẩng đầu lên nhìn trời, gương mặt anh tuấn chau mày nhíu mắt.

- Rất kỳ lạ, tiếng gọi của nàng truyền đến từ lòng đất, vị trí cụ thể thì dù ta có thăm dò thế nào cũng không tìm ra được.

Bách Linh biến sắc, kinh nghi hỏi:

- Lòng đất? Lẽ nào là Cửu U Minh Giới?

889. Chương 891 – Tầm Hoa Thương Nguyệt (truy Tìm Thương Nguyệt)

- Không thể nào, sư tỷ nhất định sẽ không bị gì. Lục Vân, huynh mau nghĩ cách, nhất định phải mang được sư tỷ trở về.

Cười nặng nề, Lục Vân trịnh trọng lên tiếng:

- Muội an tâm, huynh nhất định sẽ tìm được muội ấy.

Lâm Vân Phong đứng bên cạnh cau mày nói:

- Thật kỳ quái, ta dùng Âm Dương pháp quyết thử một lúc cũng chỉ cảm ứng được một tia khí tức yếu ớt, nhưng lại không biết đến từ nơi đâu.

Trương Ngạo Tuyết khẽ thở dài tiếp lời:

- Tử Ảnh thần kiếm của ta cũng không có phản ứng, rốt cuộc Thương Nguyệt đang ở đâu?

Câu hỏi đơn giản đó phiêu bồng theo gió. Mọi người đều đang vắt óc suy nghĩ, không ai nói được lời nào.

Một hồi lâu, Lưu Tinh mới cất tiếng:

- Lục Vân, ngày trước Thương Nguyệt biến mất trong Âm Dương Cực Địa, tất nhiên đang ở dưới đất. Bây giờ người đã cảm nhận được tiếng kêu của nàng ấy nhưng lại không tìm được vị trí cụ thể, nhất định là có liên quan đến hoàn cảnh hiện tại của nàng ấy. Theo suy đoán của ta, Thương Nguyệt nhất định đang rất mơ hồ, không biết mình đang bị nguy khốn ở nơi nào, cho nên mới cất tiếng kêu gọi người không ngừng.

Ánh mắt Lục Vân thoáng chớp động, hỏi lại:

- Dù như thế, nhưng ta phải làm thế nào, bắt đầu tìm từ đâu?

Lưu Tinh trầm ngâm trả lời:

- Về điểm này người cần tự mình suy nghĩ. Trước đây, nàng đã từng cùng người kè vai sát cánh, bây giờ lặp lại, người có thể nắm bắt hay không thì cần phải coi duyên phận của các người thôi.

Lục Vân hơi nóng lòng, ngoài mặt tuy không có biểu hiện gì nhưng trong lòng rất quan tâm đến Thương Nguyệt, điều này thật khó tưởng tượng được. Suy nghĩ về lời của Lưu Tinh, Lục Vân cẩn thận hồi tưởng lại, giữa mình và Thương Nguyệt chẳng lẽ thật sự vô duyên?

Trần Ngọc Loan nhìn chàng, thấy vẻ mặt chàng lo lắng, không nhịn được liền an ủi:

- Lục đại ca đừng lo, muội tin huynh nhất định sẽ tìm được Thương Nguyệt tỷ tỷ.

Lục Vân mỉm cười, nhưng không che dấu được nỗi khổ tâm trong lòng, khiến người ta đau lòng.

Ở bên cạnh, mặt mày Hứa Khiết ưu buồn, miệng lẩm bẩm mãi. Lâm Vân Phong an ủi nàng, khích lệ nàng, xoa dịu sự nóng lòng của nàng. Sắc mặt Trương Ngạo Tuyết vô cùng đau thương, Bách Linh cúi đầu trầm ngâm, những người còn lại đều im lặng không nói, xung quanh một bầu không khí thê lương.

Mãi một lúc sau, Bách Linh thở dài u oán, miệng khẽ ngâm:

- Tình Thiên Viên Nguyệt, tam thế luân hồi, hữu duyên chi nhân, kim sinh tương hội (1). Lục Vân, huynh cho muội biết, ngày đó, trong Ánh Nguyệt tinh, huynh đã nhìn thấy điều gì?

Lục Vân nghe xong, thân hình nhẹ run lên, nhỏ giọng nói:

- Người hữu duyên, kiếp này tương phùng... chẳng lẽ...

Bỗng nhiên Lục Vân ngẩng phắt lên, sắc mặt lộ vẻ kích động, vội nói:

- Ta muốn đến Ánh Nguyệt Tinh xem thử.

Ánh Nguyệt tinh? Những người ở đây, ngoại trừ Bách Linh và Lưu Tinh ra, còn lại đều cảm thấy bất ngờ.

Nhìn chàng, Bách Linh gật đầu đáp:

- Được, huynh đi đi, cần muội đi theo không?

Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Không cần đâu, huynh định đi một mình hy vọng có thể phát hiện gì đó.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy khẽ lên tiếng:

- Lục Vân, hãy cẩn thận.

- Huynh biết rồi, mọi người ở đây đợi, ta sẽ mau chóng quay về.

Đưa mắt tình tứ nhìn Trương Ngạo Tuyết, Lục Vân phi thân bay lên không trung, vừa vẫy tay chào mọi người vừa mất hút trên tầng mây.

- Được rồi, mọi người quay về thôi. Ta tin Lục đại ca nhất định sẽ dẫn Thương Nguyệt tỷ tỷ quay về.

Đội Lục Vân rời khỏi, Trần Ngọc Loan thấy mọi người còn chưa muốn về nên lên tiếng an ủi khuyên bảo.

Quy Vô đạo trưởng bên cạnh nói giúp:

- Minh chủ nói đúng, chúng ta quay lại đại diện trước, ta sẽ phái người ở đây đợi, hễ Lục Vân về đến liền thông báo mọi người biết trước.

Nghe thế, sắc mặt mọi người hơi bình tĩnh lại, được hai người khuyên giải nên quay người trở về đại diện.

Chăm chú nhìn mặt đất, sắc mặt Lục Vân phức tạp. Nơi đây chàng từng đi qua, lúc đó chàng có tên Viên Mộc, vừa từ Quỷ vực trở về, tâm trạng nặng nề, nhưng có một cô gái tên Bách Linh bầu bạn bên cạnh.

Còn lần này, quay lại chốn xưa, trong lòng tâm tư còn nặng nề hơn trước kia, điều gì đang chờ đợi chàng nữa đây?

Nhè nhẹ thở dài, Lục Vân nhẹ nhàng đáp xuống, bước trên thảm cỏ mềm mại, đi về nơi đã từng qua, tìm lại những khoảnh khắc ngày xưa. Hai bên, cảnh vật không quá quen thuộc lướt qua khoé mắt chàng.

Men theo con đường đã từng đi qua, Lục Vân từng bước từng bước đi tới, nhanh chóng tìm thấy một cái giếng hình bát giác, thấp thoáng nhìn thấy mơ hồ ba chữ Ánh Nguyệt tỉnh khắc trên bia đá.

Dừng lại, Lục Vân lặng lẽ đứng dưới một tán cây, ánh mắt xa xa nhìn về phía Ánh Nguyệt tỉnh, trên mặt phớt lên nét mỉm cười.

Ngày đó, chàng cũng đứng ở vị trí này, chứng kiến mối tình xúc động tâm can giữa Lãnh Túc và Tâm Nhi, và còn từng ra tay giúp đỡ họ. Sau đó, Tình Thiên Viên Nguyệt xuất hiện, Lục Vân đứng trên miệng giếng, cúi đầu nhìn xuống đáy giếng, ở trong đó chàng nhìn thấy một số thứ. Nhưng đến giờ cũng không ai biết, Lục Vân rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong Ánh Nguyệt tỉnh.

Hồi tưởng lại chuyện xưa, Lục Vân không nén được mỉm cười, Bách Linh yêu kiều động lòng người, đã từng hiển lộ lộng lẫy nơi đây. Nhưng bây giờ, Thương Nguyệt ở đâu, nàng đang bị vây khốn ở nơi nào?

Mất đi nụ cười, Lục Vân từ từ đi đến bên cạnh giếng, nhìn xuống đáy giếng đen tối, không hề có chút ánh sáng, càng không thấy được hình bóng của Thương Nguyệt.

Ngưng nhìn, Lục Vân hơi hụt hẫng. Chàng đã từng nhìn thấy rõ ràng nụ cười của Thương Nguyệt dưới đáy Ánh Nguyệt tỉnh ngày trước, nhưng vì sao lại xa cách mỗi người một phương trời?

Tình Thiên Viên Nguyệt, ba kiếp luân hồi, người có duyên, kiếp này tương phùng. Đó chính là truyền thuyết của Ánh Nguyệt tỉnh, nhưng tại sao đến bây giờ, có người hữu duyên nhưng vẫn chưa... Bật cười khổ, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên trong tim Lục Vân khiến trong mắt chàng toát lên vẻ tiếc nuối và đau thương.

Chỉ không lâu trước đây, hình bóng của Ngọc Vô Song khắc sâu trong tim chàng, luôn bất ngờ hiện lên như để nhắc nhở chàng, cả cuộc đời này luôn có một sự tiếc nuối ẩn dấu trong tim, mãi mãi không quên.

Thở dài u oán, Lục Vân xua tan đi những tạp niệm trong lòng, buộc mình phải quên đi. Nhưng càng làm như thế, chàng phát hiện rằng càng khó quên hơn, cuối cùng đành phải thở dài, khe khẽ nói:

- Thiện duyên nghiệt duyên, cùng ở trong lòng, là đúng hay sai, khó mà quên được. Có lẽ sẽ tiếc nuối, đã định sẵn bên nhau thì cần gì phải cưỡng cầu?

Nói xong quay người đi, Lục Vân nhìn con đường vừa qua, lặng yên không nói.

Thời khắc này, chàng tập trung hết ưu thương hướng về phía trước, mỗi bước tiến lên đều biến đau khổ của chàng hoá thành một phần ký ức, ẩn dấu vào trong trí óc.

Thời gian, chậm chậm trôi qua. Khi Lục Vân bình tĩnh trở lại, nụ cười tự tin lại quay lại trên gương mặt chàng, khiến chàng trở nên anh tuấn hẳn, tạo nên một diện mạo hoàn toàn mới, dường như chỉ trong chốc lát, chàng lại có sự chuyển biến cực lớn.

Xoay người lại, Lục Vân nhìn mặt đất, giếng bát giác vẫn không có gì thay đổi, nhưng từ đáy giếng bốc lên một tia khí tức yếu ớt. Trước đó, Lục Vân không phát hiện ra được do bởi tâm tình nặng nề.

Ổn định tâm tình, Lục Vân phát ra Ý Niệm Thần Ba, dùng lòng tin vô cùng kiên định của mình, phối hợp với chân nguyên mạnh mẽ trong nội thể, hóa thành một mũi tên thời không rắn chắc không gì không xuyên qua được, chỉ trong chớp mắt đã bắn xuống đáy giếng, xuyên vào một không gian kỳ diệu.

Đứng bên cạnh giếng, thân hình Lục Vân bất động, ý nghĩ lại đang bay xa. Một phần ý thức chàng ở đuôi mũi tên thời không đó, chỉ thấy trong không gian kỳ diệu đó, trên suốt chặng đường một màu đen tối không chút ánh sáng, phẳng phất bóng đêm dài vĩnh hằng, thật lâu cũng không tới được bến bờ.

Đột nhiên, đêm đen như bọt nước bị vỡ tan, mũi tên thời không do Lục Vân phát ra tiến vào một thế giới ánh sáng ngũ sắc sáng lóa, trong đó có vô số du hồn xuyên lượn như thoi, có không biết bao nhiêu linh nguyên rời rạc xoay tròn thành đoàn. Có lúc du hồn nuốt lấy linh nguyên, có lúc du hồn hoá thành linh nguyên, cả hai cứ thế tiếp tục hoán chuyển, dường như sẽ chẳng có ngày dừng lại. Lục Vân cảm thấy có chút kỳ quái, đây là nơi nào, sao lại như thế này?

Mũi tên thời không bay nhanh về phía trước, sau một khoảng thời gian, thế giới ngũ sắc dần dần bị bỏ lại đằng xa, đi vào một thế giới tràn ngập màu đen u tối, màu xanh thẫm và màu xám, ở đó có một số bóng sáng tụ lại thành nhóm tự do hoạt động, tính chất của chúng giống người, giống yêu, giống ma hay giống quỷ, trong nhất thời cũng khó mà phán đoán ra được.

Mũi tên thời không chỉ lưu lại ở tầng không gian thứ hai này một lúc, rồi nhanh chóng rời khỏi, tiến vào tầng không gian thứ ba. Đó là một không gian lấp lóe ánh sáng như máu, một số màn sương máu biến đổi bất định, lúc thành hình người, lúc thành quái thú, mang đến cho người ta cảm giác u ám khủng bố.

Không gian này hơi cổ quái, những hạt sương máu nhỏ bé tựa như gai nhọn bén ngót, phát ra kinh khí có tính công kích mạnh mẽ, khiến cả thế giới này tràn ngập máu tanh và nguy hiểm.

Mũi tên thời không đang bay nhanh vào nơi đây liền chậm dần, khi giới hạn tận cùng của thế giới máu hiện ra, một bức tường ánh sáng màu đỏ ối chặn ngang đường mũi tên thời không, nhẹ nhàng đánh bật nó ra.

Ý thức của Lục Vân trong thoáng chốc liền tiêu tan, cả người bỗng nhiên bùng tỉnh, trên mặt xuất hiện chút hoang mang.

- Bên dưới lòng đất, chẳng lẽ thật sự là Cửu U Minh Giới? Nhưng sao mình vẫn không tìm thấy Thương Nguyệt, lẽ nào nàng ở đằng sau bức tường ánh sáng màu máu đó?

Nhỏ tiếng tự hỏi, Lục Vân trở nên trầm ngâm. Rất lâu sau, Lục Vân ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời âm u, ngạo nghễ cất tiếng:

- Cả đời này, ta luôn hơn thua cùng người, xem coi lần này, người có thể làm gì được ta đây?

Nói xong điểm mũi chân, thân hình mượn lực bùng lên, ở giữa không trung xoay một vòng, rồi lập tức đảo người bắn thẳng xuống Ảnh Nguyệt tỉnh, chớp một cái liền biến mất.

Một ý niệm không nảy sinh, vạn ý niệm không tồn tại, trống không trống rỗng, sinh tử cùng tồn tại.

Giữa tĩnh lặng, trong không gian kỳ diệu, một ngọn lửa màu tím đỏ tự động bùng lên, giống như một tiến trình mãi không ngừng nghỉ, dập dềnh lập đi lập lại tiếp tục như thế, kéo dài quy luật vĩnh hằng bất biến, giữ nguyên trạng thái không hề thay đổi.

Ở trung tâm vòng xoáy, thân thể Thương Nguyệt bắt đầu bốc cháy. Áo choàng thần kỳ kia không ngăn nổi sự tàn phá vô tình của ngọn lửa mãnh liệt ở trung tâm lòng đất, nó dần dần mất đi tác dụng bảo vệ, khiến cho Thương Nguyệt bị một ngọn lửa bao trùm lấy, thân thể dần dần biến mất.

Trong khoảnh khắc cận kề cái chết, Thương Nguyệt tỏ ra hết sức bình thản. Nàng sắp kết thúc cuộc đời thanh xuân trong lúc đang không có tri giác, tuy nói có chút tiếc nuối, nhưng ít ra sẽ không cảm thấy đau khổ và tang thương.

Im lặng đến, âm thầm đi, lặng lẽ mỉm cười, xuyên qua thời gian. Con người ban đầu, khi ra đời thì ý thức trống rỗng, khi về già, lúc rời khỏi nhân thế, trong lòng tràn đầy vướng bận. Đời người như thế quá ư bình thường, còn Thương Nguyệt chết đi thế này, cũng coi như không quá tầm thường.

Thời gian, hệt một lưỡi dao, thúc đẩy tình thế phát triển. Khi thời khắc hủy diệt đến gần, khuôn mặt tuyệt mỹ của Thương Nguyệt có chút run động, dường như trong thời khắc rời khỏi nhân thế, nàng đang trong tình trạng không có tri giác nhưng cũng biết cảm thấy bị thương cho vận mệnh của mình.

Ghi chú:

(1) Tình thiên viên nguyệt, tam thể luân hồi, hữu duyên chi nhân, kim sinh tương hội = Tình Thiên Minh Nguyệt, ba kiếp luân hồi, người hữu duyên, kiếp này tương phùng.

890. Chương 892 – Thần Kỳ Dị Biến

Ai đang kêu gọi nàng? Ai đang thiếu sót đến thế? Người nào mà lời nói lại chất chứa thâm tình? Người nào đang cố chấp không cam lòng?

Thời khắc này, ý thức mơ hồ của Thương Nguyệt bắt đầu chuyển động, nàng cố gắng suy nghĩ, cố gắng dò xét, tìm kiếm tung tích, tìm kiếm nơi xuất phát. Rất nhanh, vô số hình ảnh lướt qua trước mắt nàng, khiến nàng bỗng dừng chân động, tâm thần đang tăm tối lập tức quay về, hiểu rõ mình là ai, hiểu rõ sự nguy hiểm quanh thân mình.

Sự đau đớn dần dần hiện lên trong đầu nàng, tất cả tri giác quay về với nàng theo sự hồi tỉnh của ý thức, dù không mở mắt nhưng nàng cũng biết được mình đang ở bên bờ sống chết.

Nghĩ đến Lục Vân, nghĩ đến tiếng kêu gọi đó, tâm tình Thương Nguyệt dâng trào, ý niệm muốn sống sôi lên dữ dội, cố chấp mạnh mẽ bùng lên trong lòng. Ngọn lửa trên thân người mau chóng lan ra, y phục toàn thân Thương Nguyệt đã bị thiêu rụi, ngọn lửa mạnh mẽ đang đốt cháy thân thể nàng, phát ra tiếng xèo xèo, đi vào công đoạn cuối cùng.

Rất nhanh, Thương Nguyệt sẽ không còn tồn tại. Ngay lúc này, tuy ý thức nàng vẫn còn, nhưng nếu không thể thoát được tình cảnh nguy khốn trước khi thân thể bị thiêu cháy, dù cho nàng là thần tiên thì cũng chịu đựng không nổi sự hủy diệt của ngọn lửa trong lòng đất này.

Hủy diệt ập đến ngay trước mắt, Thương Nguyệt hơi hoảng loạn. Tình hình của bản thân hiện nay, tuy ý thức đã rõ ràng như ngày thường, nhưng chân nguyên trong cơ thể đã hoàn toàn trống rỗng, như vậy phải ứng phó với kiếp nạn này thế nào? Đầu óc quay cuồng, suy nghĩ của Thương Nguyệt thay đổi muôn vàn, trong nháy mắt đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại lập tức bỏ hết.

Thời gian càng lúc càng ít, tình thế càng ngày càng tệ, Thương Nguyệt càng gấp gáp lại càng bất lực, ngay lúc cuối cùng khi ngọn lửa nuốt chửng, nàng hoàn toàn thì vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp, trong lòng bất giác phát ra tiếng kêu than bi thảm không cam.

Muôn vàn cố gắng, cuối cùng thất bại. Bị thương vô tận tràn ngập trong lòng nàng, khiến cho Thương Nguyệt dần chìm vào tăm tối trong cơn phần nộ và đau khổ. Lúc này, hy vọng bay xa, trong đầu Thương Nguyệt hiện lên rất nhiều hình bóng thân quen, Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết, Ngọc Vô Song, Hứa Khiết, Bách Linh, Lâm Văn Phong, Tất Thiên, Lý Hoàn Phi, Thiên Mục Phong, Tinh Nguyệt Đại Sư, Huyền Âm chân nhân...

Hình bóng Huyền Âm chân nhân thoáng lướt qua trong não, tâm tư Thương Nguyệt chợt loé sáng, nhớ lại lời của Huyền Âm chân nhân lúc sắp chết: “Phượng hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh...” Điều này có nghĩa như thế nào?

Trong chớp mắt, Thương Nguyệt quên đi tất cả, vô tình đi vào cảnh giới không chút tạp niệm, tâm tư toàn thân vút cao, tiến vào một không gian kỳ diệu.

Bốn bề đỏ tươi một màu, vô số hình vẽ in vào trong não, hình thành một con phượng hoàng xinh đẹp lượn vòng trong đầu nàng. Con phượng hoàng này có chút kỳ lạ, toàn thân bốc lửa rừng rực, hai cánh giang ra, ngẩng đầu hót vang, toàn thân phát ra uy nghiêm tuyệt đối.

Thương Nguyệt hơi ngơ ngác, con phượng hoàng lửa bay lượn trong đầu mình là ảo ảnh hay thực sự tồn tại? Nếu là ảo ảnh, tại sao lại xuất hiện? Nếu không phải là ảo ảnh, ý nghĩa nằm ở đâu? Trong lúc suy nghĩ, Thương Nguyệt chợt nhớ đến lời của Huyền Âm chân nhân, ‘phượng hoàng niết bàn’, điều này muốn ám chỉ cái chết, nhưng sau lại còn một câu ‘dục hỏa trùng sinh’ muốn ám chỉ điều gì đây?

Tâm linh run lên, sức hủy diệt nuốt chửng lấy thân thể huyết nhục của nàng, bắt đầu hướng đến ý thức yếu ớt của nàng. Ngọn lửa màu xanh lam u tối nơi lòng đất này nhanh chóng trói buộc ý thức hay gọi là nguyên thần yếu ớt của nàng, dùng sức mạnh vô cùng thần thánh, vô cùng mạnh mẽ của nó để tịnh hóa mảnh ý niệm bất cam còn sót lại của nàng.

Chết, đơn giản chính như thế. Khi khoảnh khắc cuối cùng ý thức sắp sửa mất đi, trong đầu Thương Nguyệt bỗng loé sáng, nàng lập tức hiểu được lời của Huyền Âm chân nhân.

Niềm vui còn chưa kịp bùng lên, ngọn lửa màu xanh lam u tối hơi loé sáng, nguyên thần cuối cùng của Thương Nguyệt bị phá tan, từ đây không còn tồn tại nữa. Không gian khôi phục lại trạng thái bình thường, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nơi này vốn thế nào thì bây giờ vẫn như thế đó, như chưa từng có chút nào thay đổi. Nhưng thật sự như thế chẳng? Ai có thể nói rõ được chứ? Có lẽ... chỉ khi người chết sống lại, mọi chuyện mới có thể biết rõ được chân tướng mà thôi!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong không gian thần bí, vòng xoáy khổng lồ lúc này bắt đầu tản ra. Không biết qua bao lâu, xung quanh bắt đầu tối dần, mọi thứ lại trở về dáng vẻ ban đầu, lạnh lẽo, cô đơn lặng lẽ, mãi mãi không thay đổi.

Tình trạng này khiến người ta phải ngơ ngác, chẳng lẽ ở trong không gian thần bí nơi lòng đất này cũng phân biệt ngày và đêm? Điều này chẳng ai có thể nói rõ được, bởi vì người duy nhất vào đây đã không còn nữa.

Không một ý niệm, không nhuộm bụi trần. Lạnh lẽo trống trải, vạn vật quy nguyên. Nơi đây không có thời gian, nơi đây không có thay đổi, giống như một sự tồn tại trong hư ảo, mọi sinh vật trong đó đều ngừng hoạt động, hình thành một sự tồn tại vĩnh hằng.

Trong đêm đen, ánh sáng yếu ớt chợt hiện lên. Một đốm sáng nhỏ nhoi như chẳng có lâu lâu mới loé lên một lần, căn bản khiến người ta không thể phát giác ra sự tồn tại của nó. Đốm sáng này, từ gần đến xa, sau đó chuyển động tới lui, phẳng phất như chịu sự khống chế của một sức mạnh nào đó, đang dần dần lớn mạnh lên, đồng thời hơi vùng vẫy.

Trong đêm đen, quỹ đạo của đốm sáng rõ ràng dễ thấy, sau nhiều lần tới lui không đếm được, đốm sáng đã lớn hơn nhiều, dường như đang hấp thu linh khí trong không gian để chuyển hoá thành sức mạnh chính mình, bắt đầu giao chiến với sức mạnh thần bí không nhìn thấy kia. Đương nhiên, cuộc giao chiến này vô hình, ngoài mặt căn bản không lộ ra điều gì khi chưa đạt đến một mức độ nhất định.

Lặp đi lặp lại đơn điệu, di chuyển qua lại không ngừng. Đốm sáng trong vòng luân chuyển không ngừng nghỉ dần dần lớn lên, từ từ rõ nét hơn. Cuối cùng, màn đen nhạt dần, ánh sáng bắt đầu xuất hiện, lúc này, đốm sáng bỗng nhiên bùng phát ánh sáng kỳ lạ chói lọi, một luồng sức mạnh mới nảy sinh, di chuyển tới lui trong không gian gần đó.

Trắng đen luân phiên, âm dương đảo ngược. Trong không gian thần bí, khí vô cùng tĩnh lặng đối sang chuyển động vô cùng, sau khi cân bằng một lúc lâu, vô số vòng xoáy lại bắt đầu hoạt động như trước giờ không chút thay đổi.

Xung quanh, ánh sáng càng sáng tỏ hơn, đốm sáng bây giờ đã to bằng một quả cầu và đang tự xoay tròn trong không trung. Quỹ tích vận hành của nó hơi kỳ lạ, đầu tiên là bay thành vòng tròn, sau ba vòng thì thay đổi tuyến đường, trở thành hình cung đi qua hai đầu đường kính của vòng tròn, hình thành một đồ án Thái Cực giữa không trung.

Cảnh tượng kéo dài qua một khoảng thời gian nhất định, sau khi hoàn thành tất cả những thứ đó, lộ trình của đốm sáng lại chuyển đổi, quay ngoắt chín mươi độ rồi lặp lại vận hành y như lúc nãy, thêm một Thái Cực Bát Quái nhanh chóng hình thành, vuông góc và giao với đồ án Thái Cực thứ nhất ở ba điểm.

Khoảng thời gian sau đó, đốm sáng liên tục xoay chuyển theo nhiều góc độ, không biết trải qua bao lâu, cuối cùng hình thành nên ba mươi sáu đồ án Thái Cực Bát Quái, nghiêng đều từng mười độ, kết tròn lại với nhau.

Khối tròn này có chút khác thường, chính do ba mươi sáu Thái Cực Bát Quái hình thành, mỗi hình Thái Cực Bát Quái đều tự mình hấp thu tinh hoa của ngọn lửa trong không gian, rồi hội tụ vào trung tâm khối tròn, hình thành một viên ngọc ánh sáng trong suốt, tỏa ra muôn vàn hào quang.

Bay quanh viên ngọc ánh sáng đó, đốm sáng dường như có ý thức, luôn thăm dò độ mạnh yếu của viên ngọc ánh sáng và suy đoán thời gian tốt nhất cho mình. Tình cảnh này hơi quái lạ, nếu dùng ánh mắt người thường để quan sát thì đó là chuyện hoang đường. Nhưng nếu coi đốm sáng là một cơ thể sống trong không gian thần bí này, tất cả sẽ trở nên hết sức tự nhiên.

Thời gian trở nên vô cùng chậm chạp trong sự tịch mịch tương đối nơi đây. Khi viên ngọc ánh sáng ở giữa khối tròn bắt đầu lớn dần lên, trên bề mặt nó hiện lên một bóng sáng trong suốt, đốm sáng đang bay quanh bỗng dừng hẳn thẳng về phía viên ngọc ánh sáng, cả hai hợp lại làm một.

Cảnh tượng này kéo dài thật lâu, phẳng phất đã qua mấy thế kỷ, đốm sáng mới tiến vào bên trong viên ngọc ánh sáng, hoá thành một vật thể dạng khí, thỉnh thoảng lại thay đổi hình thái.

Thoạt đầu, vật chất dạng khí này lưu chuyển giống như một áng mây, sau đó hình dạng ngày càng nhiều, bắt đầu hóa thành đủ kiểu đồ án, có hoa cỏ cây cối, chim thú rắn rít, cùng vô số các đồ án khác chưa từng thấy qua.

Ở bên trong viên ngọc ánh sáng, đám khí đó thỉnh thoảng lóe sáng, có khi đỏ tía, có lúc lại đỏ sẫm, lúc trong suốt, lúc lại không thấy. Tình hình này liên tục không ngừng, thật lâu sau, đám khí đó bắt đầu hội tụ thành một ngọn lửa, càng ngày càng chói mắt.

Bên ngoài, viên ngọc ánh sáng đã mở rộng đường kính lên đến một trượng, ngọn lửa cũng bùng to theo, trước mắt khoảng ba thước. Ngoài ra, ngọn lửa sau khi hấp thu linh nguyên chí thuần đã được viên ngọc ánh sáng tịnh hoá, thu được lợi ích cực lớn, màu sắc từ đỏ tươi chuyển sang nhàn nhạt đỏ tía, tâm ngọn lửa lấp lánh ánh sáng tím, một viên ngọc cỡ một thốn âm thầm xuất hiện.

Viên ngọc này hơi kỳ quái, lặng yên bất động nhưng điên cuồng hấp thu năng lượng của ngọn lửa khiến cho ánh sáng chợt tối lại. Cứ như thế, ngọn lửa bị bức bách phải nhanh chóng hút lấy sức mạnh của viên ngọc ánh sáng, khiến cho áp lực trong đó giảm mạnh, viên ngọc ánh sáng bắt đầu nhanh chóng thu lấy nguồn năng lượng bên ngoài do Thái Cực Bát Quái truyền đến. Theo đó, phản ứng theo dây chuyền, khiến toàn bộ năng lượng trong không gian hội tụ về đây, nhanh chóng xuất hiện một vòng xoáy.

Thời gian thúc đẩy sự vật phát triển. Khi năng lượng của cả không gian hội tụ thành một thể, luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ đó được ba mươi sáu đồ án Thái Cực Bát Quái hấp thu, thông qua bộ lọc là viên ngọc ánh sáng, sau đó đến ngọn lửa tịnh hoá, cuối cùng, khi được truyền đến viên ngọc, liền biến thành một loại sức mạnh cực thuần trong trời đất, nuôi dưỡng cho viên ngọc trưởng thành.

Rất nhanh, viên ngọc bắt đầu động đậy. Ban đầu, chỉ là xoay tròn chậm chậm, không lâu sau đó liền tăng tốc chuyển động, hơn nữa còn nâng dần độ cao, khi ra khỏi ngọn lửa liền trực tiếp hấp thu năng lượng cực mạnh xung quanh.

Lúc này, viên ngọc trong suốt phát sáng, bên trong mờ hiện một áng mây ngũ sắc, vừa to dần lên vừa biến hoá, cuối cùng hóa thành một con phượng hoàng ngũ sắc, hai cánh xoè ra liền có ánh sáng đỏ chói tỏa ra tứ phía, lập tức phá vỡ viên ngọc, rồi bay vòng quanh ngọn lửa đó.

891. Chương 893 – Phượng Hoàng Trọng Sinh (phượng Hoàng Sống Dậy)

Một lúc sau, ánh lửa biến mất, hiện lên một con phượng hoàng ngũ sắc khoảng sáu thước, màu sắc toàn thân liên tục biến đổi, màu đỏ dần dần tỏ ra rõ nét, cuối cùng hình thành một vòng ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Hai cánh nhẹ vươn ra, phượng hoàng trong viên ngọc ánh sáng dễ dàng phá vỡ tầng trở ngại xung quanh, tự do bay lượn trong quả cầu Thái Cực. Đường như do ít đi sự ràng buộc nên phượng hoàng tỏ ra rất cao hứng, thân hình tung bay uốn lượn, một mình vui đùa giữa không trung.

Thời gian như dừng lại trong chốc lát. Bên trong quả cầu ánh sáng, phượng hoàng ngũ sắc toàn thân bốc lửa bùng bùng, vừa hấp thu nguồn năng lượng vô tận xung quanh vừa mau chóng lớn nhanh lên, chỉ trong chớp mắt đã liên tục ba lần tiến hoá, cuối cùng hóa thành một con phượng hoàng máu sắc đỏ thẫm, thân thể đã to khoảng vài trăm trượng.

Theo sự tăng trưởng của phượng hoàng, ba mươi sáu đồ án Thái Cực cũng tự động kéo dài ra, dòng xoáy hội tụ nguồn năng lượng xung quanh đột ngột tăng tốc, hình thành một áng mây sấm chớp lấp loé ánh điện bên trong quả cầu ánh sáng, áp chặt lên trên đầu phượng hoàng máu.

Áng mây sấm chớp này vô cùng bá đạo, tượng hình cho một loại năng lượng trong không gian thần bí này, có sức mạnh hủy diệt vạn vật, chính là công cụ mạnh nhất để không gian này tịnh hoá tất cả dị vật. Đối mặt với với áng mây, phượng hoàng máu ngẩng đầu gáy vang, hai cánh vẫy lên thổi bùng lửa đỏ ngất trời, chiếc đuôi xinh đẹp tự như một ráng mây chiều, múa lên thành một tấm màn ánh sáng đỏ rực rộng khoảng trăm trượng bắn thẳng lên trên. Thế công sắc bén, ánh lửa chói mắt, khi gặp phải áng mây sấm chớp liền như bọt nước vỡ tan, tuy đẹp nhưng không chút tác dụng.

Cứ như thế, tia điện từ trong áng mây sấm chớp đánh xuống, một cột điện sáng bạc đánh trúng đầu phượng hoàng máu, khiến toàn thân phượng hoàng run lên, miệng bật ra tiếng kêu bi thảm. Con phượng hoàng to lớn bị tia chớp điện đánh trúng liền nhanh chóng nhỏ lại.

Tuy phản kháng trở lại nhưng sức mạnh của phượng hoàng còn kém rất xa so với sức mạnh của cả không gian này. Cứ thế, phượng hoàng máu kêu thảm không thôi, nhanh chóng biến mất không còn thấy, thân thể hoá thành tro bụi.

Với chiêu này, vạn vật bị hủy, áng mây sấm chớp sau khi kết thúc tất cả liền tự động thu nhỏ rồi biến mất, cả không gian lại khôi phục lại như bình thường. Đây là một nơi vô cùng quý dị, bất kỳ sinh mệnh nào cũng không thể tồn tại, cho dù là sinh vật thần thánh của lửa cũng khó thoát được kiếp nạn.

Vòng xoáy dần tan đi, Thái Cực Bát Quái xoay chuyển chậm dần, tất cả đường kết thúc như thế, nhưng bên trong quả cầu ánh sáng, một đóm lửa đỏ lại xuất hiện lần nữa.

Ánh đỏ thần dị phi thường, không lâu sau liền hấp thu năng lượng xung quanh, khiến bản thân lớn lên dần dần, cuối cùng hóa thành một quả cầu ánh sáng, lặp lại những chu trình như đóm sáng trước đó. Tất cả đều giống hệt như vậy, đóm đỏ này là gì, sao lại biết lợi dụng Thái Cực Bát Quái trận để hội tụ năng lượng trong không gian dùng để tăng tốc quá trình trưởng thành của mình?

Thời gian khai sáng mọi thứ, khi sức mạnh của quả cầu ánh sáng đạt đến một mức độ nhất định, một đám lửa xuất hiện, sau đó là phượng hoàng bay lên, áng mây sấm chớp tiêu diệt mọi thứ lại xuất hiện lần nữa.

Cứ như thế, áng mây sấm chớp hiện ra, chuyện cũ tái diễn. Tia chớp hủy diệt đánh trúng đầu, phượng hoàng cất lực phản kháng, cuối cùng không cách nào chống cự được, lại thất bại lần thứ hai. Tiếp theo, phượng hoàng tái sinh lần thứ ba, áng mây lại xuất hiện lần thứ ba, cả hai như kẻ thù không đội trời chung. Kết cục vẫn như thế, phượng hoàng thảm bại. Thế nhưng phượng hoàng dường như bất cam, cứ tiếp tục lần thứ tư, lần thứ năm... mãi đến lần thứ tám, liên tục tám lần đều bị áng mây sấm chớp hủy diệt.

Trong khoảng thời gian này, kết quả không thay đổi, nhưng tốc độ tái sinh của phượng hoàng ngày càng nhanh, thời gian chống đỡ càng kéo dài. Đến lần thứ chín, áng mây sấm chớp dường như mệt mỏi, phát một chiêu đánh tan đại trận Thái Cực Bát Quái, nhưng bất ngờ không hủy diệt được phượng hoàng máu.

Thời khắc này, phượng hoàng máu bị đè nén đến cực hạn, toàn thân thu nhỏ chỉ còn khoảng một tấc, tựa như một ngọn lửa, nhưng lại bùng bùng sức sống, mạnh mẽ chống đỡ tia chớp của áng mây.

Chín lần sống dậy, sức mạnh đảo chuyển. Mỗi lần bị tiêu diệt, sau khi tái sinh, sức mạnh phượng hoàng máu lại tăng gấp bội. Cứ thế qua chín lần, sức mạnh của phượng hoàng đã tăng lên gấp năm trăm lần so với lúc ban đầu, điều này thật kinh thế hãi tục. Mặc dù đã mạnh như thế, nhưng phượng hoàng cũng thiếu chút nữa đã chết dưới công kích của áng mây sấm chớp. Điều này có thể cho thấy sức mạnh của không gian thần bí mạnh đến dường nào.

Sau khi bình thường trở lại, phượng hoàng máu bắt đầu nở to. Chỉ trong chốc lát, thể hình của phượng hoàng đã lớn đến vài trăm trượng, đồng thời linh khí xung quanh theo đó hội tụ, tiếp tục khuếch đại vô hạn. Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, đến khi phượng hoàng ngừng tăng trưởng, thể hình đã khoảng vài dặm, nếu xuất hiện trên nhân gian chắc sẽ dọa cho người ta sợ chết khiếp.

Bồng bềnh giữa không trung, phượng hoàng máu ngẩng đầu gáy vang, xung quanh mênh mông vô bờ, âm thanh có vẻ không vang dội lắm. Phát tiết xong tiếng kêu giận dữ, phượng hoàng máu bỗng nhiên vươn cánh bay lên, lượn đủ ba vòng, bên ngoài thân phượng hoàng lớp lớp sóng lửa bùng cháy, thân thể lấp loé ngũ sắc, dần dần thu nhỏ lại.

Quá trình này trải qua khá dài, trong sự bao phủ của hào quang ngũ sắc, phượng hoàng máu không chỉ thu nhỏ thân hình mà màu sắc quanh thân cũng bắt đầu biến hóa, không còn là thuần một màu nữa mà trở thành ngũ sắc, những bộ phận khác nhau thì màu sắc cũng khác nhau. Sau một lúc biến hóa, thể hình phượng hoàng máu trở lại bình thường, từ xa nhìn lại chỉ to khoảng một trượng, hai cánh múa lên, tỏ vẻ vô cùng nhẹ nhàng và thướt tha.

Phượng hoàng máu gáy nhẹ một tiếng, hào quang màu đỏ quanh thân bùng lên, một tầng mây ánh sáng bao trùm lấy toàn thân, che phủ chân thân của nó, rất lâu sau cũng không thấy xuất hiện. Cuối cùng, ánh sáng đỏ tiêu tan đi.

Giữa không trung, bóng dáng của phượng hoàng máu không thấy đâu nữa, thay vào đó là một cô gái tuyệt mỹ, trên người mặc một bộ chiến giáp màu đỏ rực rỡ. Toàn thân cô gái này có những áng mây đỏ vờn quanh, trên bộ chiến giáp có hình ảnh một con phượng hoàng thật to, trong đó bao gồm bốn hình phượng hoàng nhỏ tinh xảo, nhìn tổng thể có một hiệu ứng kỳ lạ làm rung động thị giác của người nhìn.

Cô gái không những có gương mặt xinh đẹp mà thân hình cũng vô cùng tuyệt mỹ. Dưới sự điểm xuyết của bộ chiến giáp, phong thái nàng tỏ ra tao nhã tuyệt thế, kết hợp nụ cười mỉm trên khoé môi khiến nàng đẹp tựa tiên thiên, tuyệt thế vô song.

Đây là ai? Nàng tự nhiên chính là Thương Nguyệt, nhưng nàng đã bị biến mất, sao lại có thể xuất hiện thế này? Về điểm này thực ra cũng rất đơn giản. Thương Nguyệt trong khoảnh khắc khi gần chết, đã kịp thời hiểu rõ ý câu nói “phượng hoàng niết bàn, dực hoả trùng sinh” của Huyền Âm chân nhân. Nàng biết được mình tu luyện Phượng Hoàng pháp quyết, trong một hoàn cảnh đặc thù có thể tái sinh.

Đương nhiên, điều này có hạn chế cực lớn, cần phải phối hợp với thiên thời địa lợi, quan trọng nhất phải có thêm vận may mới có hy vọng tái sinh. Về điểm này, Thương Nguyệt thật may mắn, hoàn cảnh xung quanh vừa may gần trung tâm lòng đất, khí nóng mạnh mẽ hơn cả tam hỏa chân muội, chính là điểm mấu chốt cần có trong dực hoả trùng sinh.

Ngoài ra, sau khi nàng chết không lâu, không gian thần bí trở nên tăm tối. Lúc này, khí chí dương suy yếu, khí chí âm mạnh mẽ, vừa đúng lúc cho nàng một cơ hội để đổi hơi, giúp nàng chuẩn bị đầy đủ cho lần tái sinh tiếp sau. Như thế, Thương Nguyệt gặp cơ duyên xảo hợp, được trời ân sủng, cuối cùng cũng được tái sinh.

Hai kiếp làm người, Thương Nguyệt thay đổi rất lớn. Trước đây, nàng tính lạnh như nước, lạnh lùng cô độc. Còn nay, nàng vẫn lạnh lùng như xưa, nhưng lại có thêm nét trầm tĩnh, điềm đạm nho nhã, khiến nàng càng thần thánh hơn, giống như Cửu Thiên huyền nữ vậy.

Nhìn khắp bốn phương, Thương Nguyệt khe khẽ lẩm bẩm: “Đây là đâu, sao không có bất kỳ dao động của sự sống nào, ta phải làm sao để rời khỏi đây?” Trong khi đang lẩm bẩm một mình, tâm niệm Thương

Nguyệt chợt động, trong não liền hiện lên tình hình của cả không gian, điều này khiến nàng hơi kinh ngạc, thì ra đây là một không gian khép kín, vốn không có thông đạo nào để thoát đi cả.

Trầm ngâm rất lâu, Thương Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Ta vào đây bằng cách nào, sao không nhớ được chút nào? Lục Vân bây giờ thế nào rồi, Kiếm Vô Trần có làm tổn hại đến huynh ấy không?

Nhớ mãi không quên, điều đầu tiên Thương Nguyệt nghĩ đến là tình hình của người yêu. Sau khi tái sinh, Thương Nguyệt càng đẹp hơn trước, càng trở nên hấp dẫn, nhưng những chuyện không biết thì trước sau cũng vẫn không biết, không hề vì sự thay đổi tính cách của nàng mà có chút biến hóa.

Nhìn về phía trước, ở đó vô tận vô bờ, mệnh mông trống trải. Thương Nguyệt cũng không thăm dò, cũng không vội nghĩ cách làm sao rời khỏi. Nàng chỉ lặng lẽ đứng bất động, tâm tư hướng về Lục Vân. Nhớ lại cuộc chiến trước đây, nhớ đến Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần, Thương Nguyệt bất giác nóng lòng.

Tu vi của Lục Vân thế nào, nàng biết đại khái, nhưng tính cách của Lục Vân, nàng lại hiểu rất rõ. Trong tình huống như thế, Lục Vân sẽ không lùi bước, vì Ngạo Tuyết, vì mình, chàng sẽ quyết chiến sống chết với Kiếm Vô Trần. Như thế, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?

Những việc thế này, nàng không biết được. Nhưng nàng có thể suy tưởng, có thể cầu mong, có thể kêu gọi, có thể tưởng tượng. Thế nhưng tự an ủi mình như thế thì có tác dụng gì đối với Lục Vân?

Trong tĩnh lặng, Thương Nguyệt kêu gọi Lục Vân từ đáy lòng, kể lại sự nhớ nhung của mình, sự mong mỏi của mình. Hết lần này đến lần khác, nàng liên tục kêu gọi như thế, nàng lặng lẽ chờ đợi trong không gian thần bí này.

Trong Ánh Nguyệt tĩnh, Lục Vân lao thẳng xuống dưới. Nước giếng ở đây rất sâu, đi xuống vài trăm trượng, Lục Vân mới đến được một dòng chảy ngầm dưới đất, ở đây xuất hiện nhánh rẽ.

Chần chờ một lúc, Lục Vân thăm dò tình hình ba phía, phát hiện ngã rẽ bên trái nối liền với một hồ nước, điểm nối cách đây vài dặm. Ngã rẽ bên phải là một dòng chảy chính của dòng sông ngầm, kéo dài mãi đến vài trăm dặm. Còn lại con đường thứ ba có chút quái lạ, tận cùng mơ hồ, khiến Lục Vân không cách nào biết được tình hình cụ thể thế nào.

Đã hiểu được tình hình nơi đây, Lục Vân lập tức chọn con đường thứ ba. Thân hình lao nhanh về trước, chẳng mấy chốc liền đến một căn phòng đá ở đáy nước đang loé sáng. Nơi đây chàng phát hiện được một cánh cửa đá loé lên ánh sáng âm u, bên trên có một tấm bia, vẽ đầy những bùa chú của Đạo gia, phong ấn nơi này lại.

Suy nghĩ một lúc, Lục Vân chậm chậm bước tới, khi đến gần, Ý Niệm Thần Ba đã thăm dò được đặc tính của cánh cửa đá này, tâm niệm liền chuyển động, chân nguyên trong cơ thể chàng nhanh chóng vận chuyển, khiến cho tần suất của mình tương tự với nó, cả người nhoáng lên liền biến mất.

Ánh sáng nhạt chợt loé lên, thời gian không gian thay đổi. Lục Vân liền xuất hiện ở một thế giới có ánh sáng ngũ sắc lưu chuyển, xung quanh ảo ảnh đan xen nhau, vô số du hồn rượt đuổi một số tinh vân tán loạn, tranh nhau nuốt lấy tinh vân để tăng cường tu vi của mình.

892. Chương 894 – Cửu U Chi Chủ (ông Chủ Cửu U)

Trong lúc tiến lên, Lục Vân quan sát một lượt, thấy những du hồn này đều là những linh hồn mới cấp thấp nhất, chính là bá tánh phổ thông vừa chết, hồn phách yếu ớt, tựa như những trẻ con mới sinh được vài ngày. Những du hồn này tranh đoạt những tinh vân kia, thật ra là chút sức lực còn sót lại của một số vong hồn bị tiêu biến. Những thứ này đều có khả năng giúp những hồn mới gia tăng tu vi, vì thế những du hồn cứ mãi tranh đoạt.

Trong thế giới ngũ sắc, du hồn lẫn lộn. Lục Vân bay được giây lát, đột nhiên nghĩ đến một việc, vội vàng gia tăng tốc độ, người như mũi tên ánh sáng bắn đi, chớp mắt đã rời khỏi thế giới ngũ sắc, tiến vào một thế

giới quỷ dị, nơi đây ngập tràn những làn sáng đen thẫm, đỏ thẫm, xanh lục thẫm. Ở nơi đây, Lục Vân nhìn thấy một số linh dị biến hóa, tất cả đều thuộc loại quỷ, nhưng lại mạnh mẽ hơn một số du hồn trước đây ít nhiều.

Không hề quấy rầy những linh dị này, Lục Vân biết phía trước còn có một tầng không gian sắc máu, lập tức đột ngột gia tăng tốc độ, nhanh chóng xuyên qua thế giới quỷ bí này, tiến vào một tầng không gian quỷ bí ánh máu.

Nơi đây, Lục Vân cảm thấy một chút nguy hiểm, chủ yếu đến từ tầng sương mù sắc máu ngập trời chung quanh, có vẻ như ngàn vạn vong linh, thỉnh thoảng không ngừng thôn tính mọi sinh vật tiến vào trong đây, cảm giác như là quỷ đói.

Bỏ đi ý niệm coi thường, Lục Vân dùng “Trần Hồn phù” để phòng ngự, ngăn hẳn tầng sương máu ngoài phạm vi một trượng, còn bản thân lại nắm lấy cơ hội nhanh chóng tiến lên, đi tìm tấm vách sáng mà Ý Niệm Thần Ba đã thăm dò được trước đó. Lần này làm vậy vì Lục Vân muốn tìm kiếm Thương Nguyệt đang ở đâu. Trong lòng chàng hiểu rõ mọi thứ quan trọng đều ở trên tấm vách sáng đó, nhưng thật ra vách sáng đó ở nơi đâu?

Bay đi đã không ít thời gian, thế giới sắc máu vẫn chập chùng không thấy biên giới. Những con thú ánh sáng tà ác hung tàn lùi lại hai bên, sau khi phát giác được khí tức của Lục Vân, không khỏi điên cuồng truy kích, dự tính tiêu diệt chàng tại nơi đây.

Ánh mắt Lục Vân hơi biến đổi, Thương Nguyệt không biết ở nơi đâu, cho dù tâm tình tuy nói là còn hoàn toàn bình tĩnh nhưng tính khí đã chuyển sang trạng thái không được tốt. Do vậy, những con thú ánh sáng tuy không tầm thường, nhưng hành vi của bọn chúng lại chọc giận Lục Vân, khiến chàng có ý tưởng muốn phát tiết nóng giận. Không muốn nghĩ nhiều, tay phải Lục Vân phát lên không trung, một cột kiếm sắc xanh đen vút lên trăm trượng, theo sự khống chế của chàng hóa thành ngàn vạn thanh kiếm chém xuống bốn phương.

Với một chiêu này, phương viên vài trăm trượng không khí cuộn sôi, toàn bộ những con thú ánh sáng ở trong đó đều bị hủy diệt, không một con nào thoát được. Thấy vậy, Lục Vân hơi mỉm cười, tâm tình có chút hưng phấn, kêu lên một tiếng liên bản thẳng về phía trước.

Rất nhanh, một tòa thành màu đỏ máu mờ hiện giữa không trung. Khi Lục Vân chạy đến, tòa thành liền biến mất. Điều này khiến Lục Vân cảm thấy nghi hoặc, chuyện này do bởi mình hoa mắt hay thực ra có chuyện kỳ lạ đây?

Lục Vân không giảm tốc đó, cũng không thay đổi phương hướng, khi tiến lên một lúc, tòa thành lại xuất hiện, bất quá lại bị một vùng sương máu bao phủ. Đến trước tòa thành, Lục Vân đứng yên quan sát, phát hiện thành này kiến trúc hùng vĩ, khí thế huy hoàng, mơ hồ lộ ra mấy phần khí thế vương giả, nhắc nhở chàng nơi này không nên tự tiện xông vào. Thôi quan sát, Lục Vân tâm thần hơi chấn động, thành trì trước mặt lập tức không còn thấy nữa, ngược lại xuất hiện một vách sáng rất to lớn ở nơi tòa thành vừa biến mất.

Giương cặp mày kiếm, Lục Vân lẩm bẩm: “Thật có ý tứ, Cửu U Minh giới này quả nhiên không chút tầm thường. Nhưng trong Minh Vương cung này sẽ có nhiều ít hung hiểm chờ đợi ta đây?” Trong lúc nói, Lục Vân giảm hẳn tốc độ, chậm chậm bay thẳng đến tấm vách sáng, trong đáy mắt lấp lánh ánh sáng bảy màu.

Nơi đây, Lục Vân lần đầu đến, tất cả đều tỏ ra xa lạ và mới mẻ, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác. Nhưng càng đến gần vách sáng, trong lòng Lục Vân lại càng bất an mãnh liệt. Điều gì khiến tâm tình bản thân không được yên? Nguy hiểm hay là thất vọng?

Lục Vân trong lúc suy tư đã dừng lại cách vách sáng khoảng ba trượng, chỉ thấy vách sáng này toàn bộ đỏ như máu, khoảng vài chục trượng, trên bề mặt ánh máu lưu động, phảng phất hội tụ vô cùng vô tận oán hận tạo thành một mặt ngập đầy sát khí, oán độc, cừ hận, âm tà một cách kỳ dị đặc biệt, khiến người ta một khi đến gần liền cảm thấy kinh sợ và kích động vô cùng.

Lục Vân đang suy nghĩ Cửu U Minh giới này và Quỷ vực có những khác biệt lớn nào? Cả hai nơi đều thu hút hồn phách, nhưng hồn quỷ trong Quỷ vực có chính có tà, còn vong hồn nơi đây lại đầy những ý niệm âm độc và cừ hận.

Đường như cảm nhận được Lục Vân đã đến, những ánh máu trên bề mặt vách sáng hội tụ lại hình thành một gương mặt quỷ đỏ hồng khùng khịu, mở cái miệng to đầy máu, cất giọng kinh khủng lên tiếng:

- Cửu u chi địa, hữu lai vô khứ, tốc tốc thượng tiền, duy ngã nô dịch! (1)

Cùng với việc vang lên câu nói này, trong không gian đỏ máu truyền đến từng tràng kêu gào giận dữ, những ánh máu đỏ nhanh chóng tiến gần, hình thành một số con thú ánh sáng hình dáng kỳ dị bao quanh Lục Vân, cùng nhau hướng về chàng gầm rống giận dữ.

Bật cười lạnh, Lục Vân nhìn lại gương mặt quỷ đỏ tươi, quát lên:

- Ngươi khí rất cuồng vọng, hình dạng rất đáng sợ, nhưng đối với Lục Vân ta có thể nói chỉ vô tác dụng mà thôi, ngươi hãy thôi trò hù dọa bằng gương mặt quỷ kia, dùng mặt thật hiện thân ra đi.

Miệng máu to lớn mở to, gương mặt quỷ rít lên kỳ quái:

- Lục Vân, đã đến Minh giới của ta, phải theo quy tắc Minh giới của ta. Đừng tưởng ngươi ở nhân gian rất mạnh, đã đến nơi đây, ngươi nếu còn sính cường chỉ tự mình diệt vong mà thôi.

Lục Vân khinh thường hỏi lại:

- Phải vậy chăng? Ngươi nói thật đi, làm sao khiến ta bị diệt vong được đây?

Khuôn mặt quỷ âm trầm đáp:

- Điều này cần thiết nói ra chăng, ngươi đến nơi này không phải chỉ múa môi múa mép với ta.

Lục Vân trong lòng hơi động, hỏi tiếp:

- Ngươi biết được ý đồ đến đây của ta?

Khuôn mặt quỷ cười ha hả đáp:

- Là chủ của Cửu U, ta có điều gì mà không biết. Ngươi đến vì tìm kiếm tung tích của Thương Nguyệt chăng?

Lục Vân lạnh giọng đáp:

- Không sai, ta chính vì muội ấy mà đến đây, hy vọng ngươi cho ta một đáp án thỏa mãn, mọi người ít nhiều cũng xem là nể mặt nhau, nếu không ...

Bật cười điên cuồng ầm ỉ, khuôn mặt quỷ lớn giọng nói:

- Uy hiếp ta, Lục Vân ngươi không thấy như thế quá hoang đường chăng? Nơi đây là Cửu U Minh giới, chính là vùng đất của ta, cho dù là tiên phật đến đây cũng phải nhượng bộ, ngươi bằng vào điều gì mà mạnh miệng như vậy?

Lục Vân lạnh nhạt trả lời:

- Ta bằng vào thực lực bản thân, nếu như ngươi biết được một số chuyện của ta, tự nhiên hẳn cũng rõ, ta đã tiêu diệt Vân Chi Pháp giới. Nếu như ngươi không muốn nổi gót bọn họ, hãy suy nghĩ cho tốt.

Tiếng cười ngắt ngang, gương mặt quỷ hừ giọng nói:

- Vậy thì thế nào, ta đây không phải là Vân Chi Pháp giới, đủ sức không cho ngươi ngông cuồng. Thêm nữa, cho dù ngươi có thực lực một mình như vậy, nhưng đợi sau trận chiến của Minh giới ta và ngươi rồi, ngươi muốn đi tìm Thương Nguyệt, ai biết được lúc đó nàng ta sẽ như thế nào?

Lục Vân biến sắc hừ lạnh nói:

- Ngươi uy hiếp ta?

Gương mặt quỷ cười âm hiểm trả lời:

- Thật đáng cười, ta bất quá chỉ là học theo ngươi mà thôi.

- Ngươi muốn thế nào, nói rõ ra đi.

Giận dữ trừng mắt nhìn khuôn mặt quỷ trên vách sáng, ánh mắt Lục Vật phóng ra sát khí.

Bật cười ha hả, khuôn mặt quỷ đáp trả:

- Không có gì, chỉ là một câu nói, đã đến Minh giới của ta, phải theo quy củ Minh giới của ta. Người nếu muốn biết tung tích của Thương Nguyệt, hãy đưa ra điều kiện trao đổi với ta.

Lục Vân trầm giọng nói:

- Nếu ta không đồng ý, muốn xông vào đây?

Gương mặt quỷ đáp:

- Không hề gì, tuy người có tu vi kinh người, nhưng người có một nhược điểm trí mạng, nếu ở nơi đây hành sự lỗ mãng, chỉ khiến cho mình bị diệt vong thôi.

Lục Vân hừ giọng nói:

- Người cho là ta sẽ tin tưởng vậy chăng?

Khuôn mặt quỷ cười đáp:

- Không tin như vậy chăng? Tốt lắm, ta hỏi người. Từ lúc người tiến vào nơi đây rồi, người có cảm thấy tâm tình nóng giận, còn đã từng ra tay tiêu diệt một số oán hồn có ý đồ đến gần người phải không?

Lục Vân hỏi lại:

- Thế thì làm sao?

Khuôn mặt quỷ đáp:

- Điều đó có quan hệ rất lớn. Với tính cách và tu vi của người, vốn là người vô cùng lạnh lùng bình tĩnh, tuyệt đối không vì chút chuyện nhỏ mà cảm thấy nóng giận. Bây giờ, người đến Cửu U Minh giới, chịu sự ảnh hưởng bởi khí oán hận và huyết sát nơi đây, Vong Linh trở chú trong cơ thể bắt đầu hồi phục, khiến tính cách người âm thầm phát sinh chuyển biến, càng lúc càng giận dữ hung bạo, dần dần hóa thành ma. Như vậy, thời gian dài trôi qua, hậu quả thế nào tin chắc cho dù ta không nói người cũng đã biết rõ rồi.

Lục Vân trầm mặc một lúc, hồ hững trả lời:

- Điều này chỉ là suy đoán mà thôi, cho dù gặp phải tình huống như vậy, với tu vi của ta, chỉ cần thêm chút thời gian liền có thể áp chế được nó. Cuối cùng cũng không ảnh hưởng đến ta. Ngược lại, đối với Minh giới người, nếu như ta quả thật tàn phá, có lẽ dấu hiệu hủy diệt đã xuất hiện.

Gương mặt quỷ ngưng cười, hừ giọng nói:

- Lục Vân, người đến chỉ vì Thương Nguyệt, có cần thiết kết thù với Minh giới ta chăng?

Lục Vân đáp:

- Đúng là không cần thiết, nhưng ta không thích bị người ta uy hiếp, điểm này người hẳn cũng biết.

Mặt quỷ trả lời:

- Điều này ta tự nhiên biết được, nhưng nếu người cần sĩ diện, Minh giới ta cũng cần như vậy, ta không thể dễ dàng đáp ứng yêu cầu của người, làm vậy mặt mũi Minh giới ta còn ở đâu nữa?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Nếu như vậy, trận chiến giữa chúng ta đúng là không thể tránh khỏi chăng?

Mặt quỷ hơi tức giận, giọng nóng nảy đáp:

- Lục Vân, người không nên quá đáng như vậy?

Lục Vân khinh thường trả lời:

- Quá đáng chăng? Ta không thấy như vậy. Nếu như người có điều cầu ta, còn không chút hạ mình, nếu không dám giao chiến, thế cùng ta lãng phí lời nói nơi đây, có cần thiết chăng?

Mặt quỷ phủ nhận:

- Hoang đường, chính ngươi có điều cầu ta, từ bao giờ biến thành ta có điều cầu ngươi đây?

Lục Vân vẽ mặt trầm xuống, cất giọng chất vấn:

- Nếu như ngươi không có điều cầu ta, khi đã biết được tình trạng nhược điểm của, vì sao không ra tay giao chiến, dùng thắng lợi để biểu hiện uy vọng của ngươi, mà lại quanh co tới lui với ta nơi đây, nói đến điều kiện gì đây chẳng?

Mặt quỷ trầm lặng, một lúc sau mới nói:

- Lục Vân, ngươi thật sự khẳng định bản thân mình không nhìn sai đây chứ?

Lục Vân cười tự tin đáp:

- Sai hay không trong lòng ta và ngươi đều biết rõ. Cửu U Minh giới quỷ dị trên thiên hạ, với tâm tính và thực lực bọn ngươi, muốn tạo nên phong ba trên nhân gian chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng đã hai ngàn năm trôi qua, Cửu U Minh giới một mực âm thầm lặng lẽ không nghe đến, mãi tới khi xuất hiện Thái Âm Tế Nhật, bọn ngươi cũng một mực không chút động tĩnh, không còn nghi ngờ gì nữa, điều này cho cho thấy một chuyện, nơi đây bọn ngươi đã phát sinh biến hóa kịch liệt.

Về mặt quỷ biến thành kinh ngạc, ánh mắt bắt ngờ nhìn Lục Vân, hơi oán hận đáp:

- Không hổ là kẻ nghịch thiên, quả nhiên không tầm thường chút nào. Nhưng ngươi có thể đoán được chuyện xảy ra trên người bất cứ ai chẳng?

Lục Vân trầm ngâm một lúc, thử thăm dò lên tiếng:

- Nghe những lời này của ngươi, ta nghĩ hẳn có quan hệ đến Vu Thần chẳng? Nghe bản thân lão nói, sức mạnh của lão vốn đến từ Cửu U Minh giới, ta suy đoán lão hẳn đã thu hoạch được sức mạnh vốn thuộc về các ngươi, từ đó lão mạnh mẽ hẳn, nhưng các ngươi lại suy yếu đi.

Ghi chú:

(1) Cửu u chi địa, hữu lai vô khứ, tốc tốc thượng tiền, duy ngã nô dịch! = Đất Cửu U, có đến mà không về, nhanh chóng tiến lên trước, chỉ làm nô lệ cho ta!

893. Chương 895 – Thần Bí Trung Niên (người Trung Niên Thần Bí)

- Lục Vân, ngươi quả thật có chỗ đáng sợ. Bây giờ ta đem tung tích của Thương Nguyệt làm điều kiện trao đổi với ngươi, hơn nữa còn đáp ứng sẽ mượn lực Cửu U để giúp ngươi mang cô ta quay lại nhân gian, ngươi chỉ cần đáp ứng ta một chuyện là được. Thế nào, như thế đối với ngươi hẳn có lợi rồi.

Lục Vân chần chừ trả lời:

- Điều kiện này của ngươi sợ là nói hơi khoa trương một chút, cho dù ta không đồng ý, cũng có thể mang Thương Nguyệt trở về.

Mặt quỷ nghiêm mặt đáp:

- Lục Vân ngươi sai rồi, ta nói thật cho ngươi biết, cho dù ngươi hủy diệt Cửu U Minh giới, nhưng không được sự trợ giúp của ta, ngươi cũng không cứu về được Thương Nguyệt, bởi vì nơi nàng ta đang ở, ngoại trừ “Cửu U thời không chi môn” của Minh giới ta có thể vào được ra, cho dù dùng bất kỳ phương thức nào ngươi đều không thể đến gần nàng ta được. Lục Vân, ngươi hãy suy xét một lúc, nếu như ngươi không đáp ứng, đừng cho là liều mạng xông vào, cho dù ngươi có chiến thắng trận này, nhưng cả đời ngươi đều phải hối hận cả.

Để ý về biến hóa trên khuôn mặt quỷ, Lục Vân thấy thần sắc hẳn nghiêm túc, trong lòng biết đa phần là không giả, vì thế gật đầu đáp:

- Được, ta đồng ý trao đổi điều kiện với ngươi, bây giờ hãy nói ra điều kiện đi.

Mặt quỷ nghe thế vui mừng cười đáp:

- Nếu đã trao đổi, mọi người đều là bằng hữu. Bây giờ ta mang ngươi đến một nơi, đợi sau khi ngươi hiểu rõ sự tình bên trong rồi, tự nhiên ngươi sẽ hiểu được điều kiện của ta. Sau đó, ta liền khai thông cửa Cửu U thời không, mang ngươi đến bên Thương Nguyệt, để ngươi cùng nàng ta quay về lại nhân gian.

Lục Vân nghe thế bật cười, điềm nhiên đáp:

- Tốt lắm, đã nói như thế, chúng ta đi thôi.

Dứt lời bóng người lóe lên hóa thành một luồng sáng bảy màu bắn thẳng vào trong vách sáng đỏ tươi, cùng với ông chủ Cửu U biến mất.

Vách sáng đỏ tươi lóe lên ánh máu, sau khi mặt quỷ biến mất, không lâu sau cũng dần dần mờ nhạt, lộ ra một thành trì hùng vĩ, đó chính là nơi thần bí nhất ở Cửu U Minh giới.

Hành trình vào Cửu U của Lục Vân hơi bất ngờ, chàng và ông chủ Cửu U trao đổi điều kiện, mục đích của cả hai phía là gì, chàng và Thương Nguyệt có thật sự sẽ gặp gỡ nhau hay không?

Đứng yên trên một ngọn núi đơn, Kiếm Vô Trần ngẩng nhìn nhân thể mờ mịt, trong lòng hơi thất vọng. Dĩ vãng, cho dù hấn tới nơi đâu, hấn đều là người đứng đầu Lục viện liên minh, chính là tượng trưng cho Chánh đạo. Hôm nay, chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, hấn đã từ cao thủ Chánh đạo trở thành kẻ vạn ác thiên hạ đều biết, loại biến đổi này khiến trong lòng hấn ít nhiều khó chấp nhận được.

Tuy bản tính hấn âm độc tà ác, nhưng chỉ cần là người, ai lại không mong muốn người khác tôn sùng?

Nghĩ lại tình cảnh trước mắt, Kiếm Vô Trần hơi tức giận. Trước đây có Liễu Tinh Hồn một bên khuấy động, khiến cho tâm tình hấn dậy sóng, nhưng hiện nay khi đã bình tâm tĩnh khí suy tưởng tử tế, bản thân hấn đã tiêu diệt Dao Trì, giết chết Thiên Kiếm khách, chuyện này khiến cho thiên hạ ai cũng đều thấy không được. Lại thêm hấn trước đây một lòng trừ ma, không hề có chút quan hệ với Vực chi tam giới, bây giờ Chánh đạo truy sát hấn, khiến hấn quả thực là lên trời không lối, xuống đất không cửa chui vào, cả nhân gian không ngờ lại không có đất dung thân.

Thở dài u oán, Kiếm Vô Trần rút Hậu Nghệ thần cung, nhẹ nhàng vuốt ve thần cung, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Thần cung chán thế, ai nắm giữ ngươi là người có thể xưng hùng thế giới, nhưng ta vì sao mọi chuyện lại không được như ý đây?

Thần cung không lên tiếng, chỉ duy có gió nhẹ xì xào bàn tán. Trên đỉnh núi, Kiếm Vô Trần phóng mắt ra trời đất, bóng dáng thật là cô đơn tịch mịch. Có lẽ, bản tính ưa thích khoa trương của hấn, lúc này đây mới dần dần cảm nhận được mùi vị của tịch mịch.

Dưới chân núi, một bóng người phóng lên như bay, chỉ chớp mắt đã tới đỉnh núi, ngẩng nhìn bóng Kiếm Vô Trần, nhẹ giọng kêu:

- Vô Trần, con đang suy nghĩ chuyện gì?

Không hề xoay lại, Kiếm Vô Trần lạnh lùng đáp:

- Con đang suy nghĩ, trước đây sư thúc đã đưa ra những chủ ý như thế cho con, không biết có phải là quá nông cạn hay không nữa.

Liễu Tinh Hồn cau mày, nhẹ giọng trả lời:

- Vô Trần, con sao vậy, lẽ nào ngay cả sư thúc con cũng không tin tưởng sao?

Kiếm Vô Trần xoay lại nhìn lão, ánh mắt sắc bén như dao, khiến cho Liễu Tinh Hồn vội vàng né tránh.

- Sư thúc, con tự nhiên tin tưởng, nhưng sư thúc khiến con giết chết sư tổ, làm như vậy có còn chỗ đặt chân trên thiên hạ sao?

Liễu Tinh Hồn phản bác:

- Con không giết ông ta, chính ông trời khiến ông ta truy sát con, con còn có thể làm như thế nào đây?

Kiểm Vô Trần hừ giọng đáp:

- Ít ra như vậy con vẫn còn con đường sống, không giống như bây giờ.

Liễu Tinh Hồn thở dài than thở:

- Con tiêu diệt Dao Trì rồi là không quay đầu lại được, bây giờ nói những chuyện như vậy có khác gì tự làm khổ chẳng?

Kiểm Vô Trần giận dữ lên tiếng:

- Không nói những chuyện đó, con có thể nói chuyện gì đây?

Liễu Tinh Hồn không đáp, trầm ngâm thật lâu mới cất tiếng hỏi:

- Vô Trần, hiện nay con đã tính toán làm thế nào chẳng? Tiếp tục ẩn núp ở vùng phụ cận Trừ Ma liên minh, hay là ...

Kiểm Vô Trần đáp:

- Lúc này quay lại không gì hay ho, chúng ta muốn tranh hùng thiên hạ, hẳn phải nghĩ đến một biện pháp khác.

Liễu Tinh Hồn trầm ngâm lên tiếng:

- Nhân gian hiện tại, cao thủ Chánh Tà đã qua nhiều phen giết chóc, còn lại cũng không nhiều, chúng ta muốn tìm kiếm được lực lượng chi viện sợ là rất khó. Hiện nay, chúng ta cần phải chờ đợi thời cơ, hoặc là chỉ có ...

Thấy lão đột nhiên ngừng lại, Kiểm Vô Trần hỏi:

- Chỉ có thế nào, sao không nói rõ?

Liễu Tinh Hồn chần chừ đáp:

- Chỉ có cách thay hình đổi dạng, dùng thân phận mới xuất hiện ở nhân gian.

Kiểm Vô Trần cau mày lên tiếng:

- Biện pháp này của sư thúc nghe ra không sai, nhưng lại cần thời gian nhiều, chúng ta sau khi thay hình đổi dạng rồi, có bị người ra phát giác hay không. Hơn nữa, nếu con đột nhiên biến mất, cả hai phe Chánh Tà đều không tin tưởng, Hậu Nghệ thần cung của con lại phải làm thế nào đây?

Liễu Tinh Hồn trả lời:

- Chuyện này tự nhiên cần trải qua quá trình. Còn về tin tức sống chết của con cũng rất đơn giản. Con trước tiên hãy suy nghĩ tìm một thân phận mới cho tốt, rồi mới dùng thân phận này giết chết Kiểm Vô Trần, đoạt lấy Hậu Nghệ thần cung. Làm vậy không phải tất cả mọi việc đều hợp tình hợp lý chẳng. Đến lúc đó, con dùng thân phận nhân sĩ của Chánh đạo, hiệu triệu kẻ sĩ chính nghĩa trong thiên hạ, hoặc trực tiếp tiến nhập vào Trừ Ma liên minh, khi bọn chúng không coi vào đâu, liên tục giám sát động tĩnh bọn chúng, có cơ hội liền tung một chiêu trí mạng cho bọn chúng, vừa hay báo thù được.

Kiểm Vô Trần hơi động tâm, nghi ngờ nói:

- Trừ Ma liên minh cao thủ như mây, con muốn thay hình đổi dạng, sợ không nhất định có thể giấu diếm được bọn chúng.

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Đây là điểm mấu chốt nhất, cần chúng ta thử mạo hiểm một phen.

Kiểm Vô Trần trầm ngâm:

- Chiêu này của sư thúc đúng là đủ tàn độc, nhưng chúng ta có một khuyết điểm, đó chính là pháp quyết tập luyện. Muốn đủ khả năng giết được con, tu vi người đó hẳn phải có chỗ kinh người. Pháp quyết thường

dùng như thế nào, điều này chắc chắn sẽ khiến hai phe Chánh Tà quan tâm. Chúng ta một khi tiến vào Trừ Ma liên minh, bọn chúng hẳn sẽ truy hỏi, đến lúc một khi khiến con ra hai tay, sẽ lập tức bộc lộ.

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Điểm này ra không có biện pháp. Trên trần thế người như Lục Vân trong mình mang pháp quyết Chánh Tà hẳn là rất ít. Nếu như kế này không thể thông được, chúng ta tốt nhất tạm thời lánh đi.

Kiểm Vô Trần hơi bất cam, hừ giọng lên tiếng:

- Con sẽ không làm như thế, con nhất định khiến cho thiên hạ biết được, Kiểm Vô Trần không thể so với bất cứ kẻ nào.

Liễu Tinh Hồn cười khở lên tiếng:

- Vô Trần, con đã có lòng này tự nhiên là tốt, nhưng hiện tại chúng ta phải nhẫn nại. Người có thể làm được đại sự cần phải có khả năng co được duỗi được, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, con ...

- Đủ rồi, con không muốn nghe thêm những chuyện đó. Sự thúc nói thẳng vào hiện tại chúng ta cần làm gì là tốt rồi.

Kiểm Vô Trần trong lòng nóng nảy, giọng nói tỏ ra tức giận.

Liễu Tinh Hồn biết tính tình của hắn, cũng không chút để ý, chỉ tiếp lời:

- Nơi càng nguy hiểm chính là nơi càng an toàn. Bây giờ chúng ta âm thầm quay lại Thái Huyền sơn, cao thủ Cửu Thiên Hư Vô giới nhất định không ngờ được.

Kiểm Vô Trần lên tiếng:

- Tốt lắm, trước tiên quay lại chờ đợi cơ hội, nhất định có một ngày, con sẽ ... ồ ... có người, ai vậy, ra đi thôi.

Khí thế phóng thẳng ra ngoài, Kiểm Vô Trần lập tức trở lại trạng thái tác chiến, vẻ mặt tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Ở sườn núi, bật lên một tiếng cười nhẹ, chỉ thấy một bóng người chớp mắt đã đến, tốc độ người này nhanh thật đáng kinh ngạc. Đó là một người đàn ông trung niên toàn thân lấp lánh ánh xanh lục, tướng mạo anh tuấn vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lóe lên ánh xanh lam, thỉnh thoảng lấp lánh khí quý dị.

Khí tức người này quái dị, mơ hồ ẩn chứa mấy phần khí tức yêu mị.

- Người là Kiểm Vô Trần?

- Không sai, chính là ta. Người là ai?

Cảnh giác nhìn người này, Kiểm Vô Trần phát hiện tu vi người đàn ông trung niên mạnh mẽ, không ngờ không hề thua kém mình, điều này thật là chuyện kinh người.

Hiện nay trên thiên hạ, tu vi Kiểm Vô Trần đã mạnh đến cực điểm, cao thủ có thể so với hắn dĩ nhiên khó thấy trên thiên hạ, làm sao có nhiều cao thủ như vậy, vì sao trước giờ chưa từng nghe qua?

Sau một lúc cẩn thận tính toán, người đàn ông trung niên gật đầu lên tiếng:

- Tu vi không tầm thường, không hổ là truyền nhân của Hậu Nghệ thần cung. Còn về thân phận của ta, tạm thời không vội, đợi khi chúng ta đã nói chuyện tốt đẹp, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Kiểm Vô Trần hơi khó hiểu, Liễu Tinh Hồn bên cạnh lại cất tiếng hỏi:

- Người đặc biệt đến tìm Vô Trần chẳng?

Người đàn ông trung niên trờm lão, khinh thường đáp lời:

- Đây là chuyện giữa ta và Kiểm Vô Trần. Cho dù ngươi là người như thế nào đi nữa, bây giờ hãy đi trước đi, ta không thích người khác ở nơi đây ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của chúng ta.

Liễu Tinh Hồn nghe thế hơi nóng nảy, hỏi lại:

- Dựa vào đâu mà phải nghe lời người, người là người nào, ý đồ đến đây tốt xấu chúng ta đều không biết, làm sao có thể tin tưởng người được đây?

Người đàn ông trung niên tự phụ nói:

- Dựa vào cái gì? Dựa vào hoàn cảnh hiện tại của các người.

Liễu Tinh Hồn hừ giọng nói:

- Hoàn cảnh chúng ta cho dù không ổn, cũng không phiền tới người nhúng tay vào chuyện của chúng ta.

Người đàn ông trung niên cười khinh miệt đáp trả:

- Nếu ta không đến, các người ngoại trừ chờ chết ra, còn có thể làm thế nào đây?

- Nói bậy. Chúng ta có thể nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi thời cơ.

Cảm tức trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên, Liễu Tinh Hồn quát lên.

Ngẩng đầu nhìn trời khinh thường, người đàn ông trung niên tự phụ lên tiếng:

- Thời cơ? Với thân phận của Kiếm Vô Trần, cùng với những chuyện hấn đã ra tay trước đây, sợ cả hai phe chánh tà đều không cho các người có được cơ hội này.

Kiếm Vô Trần không nói, Liễu Tinh Hồn phản bác lại:

- Mọi chuyện do người, người không cần phải nói những lời tuyệt vọng đó.

Người đàn ông trung niên không thèm để ý, chỉ lên tiếng:

- Ta nói thêm một lần, người lập tức rời đi, nếu không ta sẽ rời đi.

Liễu Tinh Hồn hừ giọng nói:

- Ai mà ham người ở lại.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, ánh mắt lạnh lại, trầm giọng nói:

- Lần này ta tự động tìm đến các người, lần sau các người muốn tìm được ta, sợ là khiến cho các người đi gãy cả chân.

Nói rồi xoay người bước đi.

Kiếm Vô Trần nhìn theo bóng hấn, mở miệng lên tiếng:

- Chậm đã, các hạ nếu đã đến rồi, tất nhiên có mục đích, sao không nói thẳng cho rõ.

894. Chương 896 – Song Hùng Liên Thủ (hai Kẻ Hùng Mạnh Liên Thủ Với Nhau)

- Muốn biết ý muốn đến đây của ta rất dễ, người hãy bảo hấn đi đi, chúng ta nói chuyện riêng với nhau. Nếu không làm vậy, coi như không cần thiết.

Kiếm Vô Trần hơi có vẻ chần chừ, suy nghĩ giây lát rồi bảo Liễu Tinh Hồn:

- Sư thúc, sư thúc hãy xuống dưới núi đợi con.

Liễu Tinh Hồn hơi bất ngờ, ập ứng lên tiếng:

- Vô Trần, con ... được rồi, mọi người cẩn trọng.

Nói xong Liễu Tinh Hồn phi thân bay xuống, giấy lát đã biến mất trong rừng núi.

Người đàn ông trung niên quay lại nhìn Kiếm Vô Trần, hai người đứng yên ngắm nhìn nhau rất lâu rồi mới dời mắt đi.

- Bây giờ đã không còn người ngoài, người đến tìm ta có chuyện gì?

Kiểm Vô Trần không nhận được hiểu kỳ cắt tiếng hỏi trước.

Người đàn ông trung niên điềm nhiên đáp:

- Ta đến đây để giao dịch một chuyện với người.

Kiểm Vô Trần không hiểu hỏi lại:

- Giao dịch? Vì sao tìm ta.

Người đàn ông trung niên trả lời:

- Bởi vì người là truyền nhân của Hậu Nghệ thần cung.

Kiểm Vô Trần nghi hoặc hỏi tiếp:

- Như vậy người có chuyện muốn cầu ta?

Người đàn ông trung niên mạnh mẽ đáp trả:

- Không phải là có chuyện cầu người mà muốn hợp tác với người, ai cũng đều có lợi. Bây giờ người ở nhân gian nhưng đều không thuộc hai phe chánh tà. Người muốn đứng lên quật khởi trở lại, chỉ còn cách dựa vào ta, bởi vì ta có thể chỉ viện mạnh mẽ cho người, giúp đỡ người thống nhất nhân gian.

Kiểm Vô Trần hơi hoài nghi hỏi dồn:

- Lời này của người cũng chưa có chứng cứ, bảo ta phải tin sao được?

Người đàn ông trung niên đáp:

- Nếu ta đã dám nói lời này, tự nhiên có biện pháp bảo đảm người tin tưởng. Bây giờ chúng ta không cần phải tranh luận chuyện này, quan trọng hơn là bàn về chuyện hợp tác.

Kiểm Vô Trần quan sát vẻ mặt của hắn, thấy sắc mặt hắn bình bình thường thường không chút giả dối, liền nói:

- Hợp tác thế nào, người muốn ta giúp người làm chuyện gì, người có thể trả lại điều gì cho ta?

Người đàn ông trung niên trầm giọng lên tiếng:

- Phương thức hợp tác rất đơn giản, hai người chúng ta kết minh. Vào thời điểm quan trọng ta sẽ mượn sức mạnh thần cung của người để tiêu diệt địch nhân của ta. Khi người cần, ta sẽ toàn lực hỗ trợ cho người. Đương nhiên, như vậy đòi hỏi cả hai phải tín nhiệm lẫn nhau mới được.

Kiểm Vô Trần lại nói:

- Nói như vậy, nhưng người hiểu rõ ta, còn ta lại không biết chút gì về người. Nếu người muốn nói chuyện hợp tác, trước tiên người hãy cho ta biết thân phận lai lịch của mình.

Người đàn ông trung niên đáp:

- Điểm này ta tự nhiên muốn cho người biết, bây giờ người hãy cho ta một lời, đồng ý hay không đồng ý hợp tác với ta.

Kiểm Vô Trần nói:

- Chỉ cần người có thể giúp ta đoạt được thiên hạ, ta tình nguyện kết minh với người.

Bật cười điềm đạm, người đàn ông trung niên tỏ ra rất trầm tĩnh, nhưng chỉ gạt đầu nhẹ nhẹ, cắt tiếng nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta hãy nói chuyện hợp tác cụ thể. Trước hết, ta có một chuyện muốn hỏi người. Theo như người biết, ngoại trừ tam gian thất giới trên nhân gian ra, còn có thể lực nào khác tồn tại không?

Kiểm Vô Trần suy nghĩ một lúc, lắc đầu đáp:

- Điều này dường như không có, ít ra từ trước đến giờ ta chưa biết.

Người đàn ông trung niên lại hỏi:

- Bốn nơi tuyệt địa của nhân gian người đã từng nghe qua chưa?

Kiểm Vô Trần đáp:

- Điều này ta biết, Lư Sơn Bất Quy lộ, Thương Sơn Huyết hà, Tây Vực Bất Dạ thành, Nam Hải Lưu Li cung.

Người đàn ông trung niên lại nói:

- Không sai, chính là bốn nơi này, hậu duệ của ba địa phương kia người hẳn đã gặp qua, nhưng còn nơi cuối cùng người đã từng thấy chưa?

Kiểm Vô Trần lặng đi, lắc đầu nói:

- Người không nhắc ta cũng không chú ý, Nam Hải Lưu Li cung dường như chưa từng tiến vào nhân gian?

Người đàn ông trung niên vẻ mặt khác thường, hồ hững đáp:

- Bởi vì nơi đó không thuộc về nhân gian!

Kiểm Vô Trần nghe thấy kỳ quái cất tiếng hỏi:

- Nơi đó không phải là một trong bốn tuyệt địa của nhân gian sao, vì sao lại không thuộc về nhân gian được?

Người đàn ông trung niên chần chờ một lúc, nhỏ giọng lầm bầm:

- Nơi đó nổi tiếng trên nhân gian đó bởi vì nhiều năm trước đây, ở Lưu Li cung đã xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, đã từng đi qua nhân gian một chuyến.

Kiểm Vô Trần ồ lên một tiếng, hỏi tiếp:

- Người hỏi ta chuyện đó nhằm nói lên điều gì vậy?

Người đàn ông trung niên nghiêm túc đáp:

- Ta hỏi người những chuyện đó chính là để cho người biết, còn có một nơi với thực lực mạnh hơn nhân gian, đó chính là Hải vực!

Kiểm Vô Trần vẻ mặt thất kinh, sững sờ hỏi:

- Hải vực? Đây là nơi nào, sao từ trước đến nay ta chưa từng nghe qua? Người nói nơi đó có thực lực mạnh hơn nhân gian, có thể như vậy sao?

Người đàn ông trung niên lờm hẩn một cái, cười lạnh nói:

- Người không biết chỉ bởi vì người thiếu hiểu biết. Còn về thực lực của Hải vực, ta có thể nói sơ cho người một chút, Hải vực có bảy hải, chia ra làm Đông Nam Tây Bắc bốn hải, lại thêm Hồng hải, Hắc hải và Tử hải. Nam Hải Lưu Li cung các người đã biết chính là Nam Hải trong bốn hải. Nam Hải có thực lực mạnh nhất trong bốn hải, là nơi có uy danh vang dội nhất.

Kiểm Vô Trần hơi giận, nhưng sau đó liền nhịn lại, lạnh lùng nói:

- Thất hải là như thế nào, lẽ nào còn mạnh trên cả thất giới?

Người đàn ông trung niên hừ giọng đáp:

- Nhân gian và Hải vực khác biệt nhau, ở nhân gian có thất giới, ở Hải vực lại có thất hải, địa vị bọn họ như nhau. Nếu nói về thực lực hai bên, cố nhiên có điều khác biệt, nhưng thực lực của Hải vực hiện nay đã không so được với nhân gian đã yếu đi.

Kiểm Vô Trần nghe thế, trầm ngâm một lúc mới cất tiếng hỏi:

- Người nói với ta những điều này, chứng tỏ người đến từ một nơi trong Hải vực thất hải?

Người đàn ông trung niên thản nhiên trả lời:

- Không sai, ta đến từ Hải vực. Lần này ta tìm người chính là hy vọng hợp tác với người, nhờ vào Hậu Nghệ thần cung trong tay người để giúp ta đối phó với địch nhân. Đợi sau khi ta hoàn thành đại nghiệp, liền giúp người thống nhất nhân gian, như vậy cả hai ta đều có lợi.

Kiểm Vô Trần hơi cau mày, nhẹ giọng lên tiếng:

- Ý này của người cho thấy hoàn cảnh hiện nay của người cũng không khác gì ta mấy, còn cần ta giúp người trước, rồi mới có thể đủ năng lực giúp ta.

Người đàn ông trung niên nhìn hắn, khinh miệt đáp:

- So với người, ta còn tốt hơn nhiều. Ta đến đây chỉ tìm một trợ thủ, còn những việc khác đã tự sắp xếp xong. Còn tình huống của người thế nào, có so được với ta không trong lòng người tự hiểu rõ.

Kiểm Vô Trần hơi tức giận, quát lên:

- Đủ rồi, cả nửa ngày cũng chỉ khua môi múa mép, người có thực lực thế nào hãy xuất ra đi, cho ta thấy qua một lượt, không cần cứ nói mãi những lời sáo rỗng.

Người đàn ông trung niên ngạo nghễ nói:

- Thực lực ta thế nào bây giờ cũng không thể cho người thấy ở đây, vì thế người chỉ có thể tin tưởng một mình ta. Tình hình của người bây giờ đang bất lợi, muốn xoay trở chỉ còn cách hợp tác với ta, chúng ta cùng nhau khai mở một thế giới mới, người chớ nên bỏ mất cơ hội tốt.

Kiểm Vô Trần nghiêm chỉnh nói:

- Nếu có cơ hội như thế, ta tự nhiên không bỏ qua, nhưng người phải nói cho rõ, không cần phải bông đùa với ta. Người từ đâu trong thất hải, muốn ta đối phó với người nào, dưới tay người có cao thủ nào, những điều này người phải nói rõ cho ta mới được.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Được, ta cho người biết, ta đến từ Nam Hải, ta hợp tác với người chính là muốn nhờ Hậu Nghệ thần cung của người đối phó với Lưu Li cung chủ Nam Hải thần long Hàn Ngọc Dương. Chỉ cần lão ta chết, ta sẽ trở thành ông chủ của Nam Hải. Đợi sau khi đánh bại Tây Hải, liền có thể thống nhất bốn hải, rồi tiếp tục tiêu diệt ba hải còn lại, thống nhất Hải vực, trở thành Hải Hoàng. Đến lúc đó, ta có được sức mạnh của Hải vực, hỗ trợ người thống nhất thất giới nhân gian không phải là chuyện hết sức dễ dàng sao.

Kiểm Vô Trần kinh ngạc bật lên:

- Người đến từ Nam Hải? Như vậy người cũng đến từ Lưu Li cung. Vậy Hàn Ngọc Dương đó là người nào, người là ai?

Người đàn ông trung niên lạnh mặt, hơi kích động trả lời:

- Ta tự nhiên là người Lưu Li cung, ta tên là Sở Hoài Dương, chính là sư huynh của Hàn Ngọc Dương, cũng vốn là người thừa kế Lưu Li cung. Nhưng Hàn Ngọc Dương giả trá, trước mặt sư phụ hết sức lấy lòng, cuối cùng sư phụ bị hắn lừa, đã truyền ngôi cung chủ cho hắn... Chuyện này đã nhiều năm, nhưng vẫn mãi canh cánh trong lòng ta. Bây giờ Hải vực đã phát sinh biến loạn, chính là thời cơ tốt nhất để ta đoạt lại Nam Hải, vì thế ta mới đi vào nhân gian.

Đã hiểu được lai lịch của hắn, trong lòng Kiểm Vô Trần rất rõ, việc hợp tác của mình với Sở Hoài Dương tuyệt đối không dễ dàng tốt đẹp như hắn nói, nhưng dù sao đây cũng là một hy vọng, đối với bản thân hiện tại chính là một đối tượng đáng suy tưởng không sai. Thua, tự bản thân có thể rút lui, một khi thắng, bản thân liền có cơ hội thống nhất thất giới, đây mới chính là ước vọng lớn nhất của bản thân.

Đã suy nghĩ như vậy, Kiểm Vô Trần cười nói:

- Vật gì thuộc về bản thân, phải nhất định nghĩ ra biện pháp đoạt lại. Bây giờ ta đã có quyết định, sẽ toàn lực hỗ trợ người đoạt lại Nam Hải, hơn nữa còn thống nhất Hải vực. Đến lúc đó người chớ quên lời hứa với ta.

Người đàn ông trung niên Sở Hoài Dương nghe vậy bật cười đáp:

- Người yên tâm, ta thuộc về Hải vực, không chút hứng thú với nhân gian, đã nói giúp người nhất định sẽ làm. Bây giờ nếu chúng ta đã xác định vậy, chuyện này tạm thời bảo mật, không cần nói cho người nào khác biết để tránh Hàn Ngọc Dương có thể phát giác được. Hơn nữa, người sư thúc kia của người có chút cổ quái, trên người hắn có khí quỷ dị, người tốt nhất nên lưu tâm nhiều hơn.

Kiểm Vô Trần ngẩng ra, sau đó cười đáp:

- Được, chuyện này ta biết rồi. Bây giờ chúng ta về thẳng Hải vực, hay còn làm chuyện nào khác?

Sở Hoài Dương trả lời:

- Dương nhiên là về lại Hải vực, bất quá phải bí mật ẩn giấu, không thể để cho bất kỳ người nào biết được. Đặc biệt là sư thúc của người, ta luôn cảm giác hắn có gì không ổn.

Kiểm Vô Trần chần chờ một lúc, Sở Hoài Dương lại đề cập đến chuyện này do bởi Liễu Tinh Hồn có vấn đề, hay Sở Hoài Dương còn mục đích nào khác? Suy tưởng một lúc, Kiểm Vô Trần không dám khẳng định, chỉ cất tiếng:

- Được, chuyện này ta biết rõ phải làm thế nào, ta sẽ khiến lão đi trước, một mình theo người đi.

Sở Hoài Dương cười trả lời:

- Như vậy, ta sẽ ở đây đợi người, hãy đi an bài trước, sau đó chúng ta cùng nhau lên đường.

Kiểm Vô Trần ừ một tiếng sau đó đi liền. Sở Hoài Dương nhìn theo bóng hắn, khoe miệng lộ nét cười âm trầm mà đắc ý. Có lẽ hắn cao hứng, nhưng kết quả cuối cùng thế nào, lúc này ai lại có thể nói rõ ra được?

Xuống đến chân núi, Kiểm Vô Trần nhanh chóng gặp Liễu Tinh Hồn.

- Vô Trần, người kia nói chuyện rất lâu với con, có âm mưu gì muốn lừa con hay không?

Kiểm Vô Trần chần chờ lên tiếng:

- Chuyện này cũng chưa rõ, mới lần đầu nói chuyện con còn chưa nắm tỏ tường. Bất quá hắn đề nghị một chuyện, mượn Hậu Nghệ thần cung của con tiêu diệt một địch nhân, hắn lại hứa sau đó sẽ hỗ trợ thống nhất nhân gian.

Liễu Tinh Hồn nghi ngờ hỏi:

- Có chuyện tốt vậy sao? Sợ là lừa dối thôi.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Chuyện này con chưa biết chính xác được, chỉ có thể đánh cược với vận khí mà thôi. Bây giờ con đã đáp ứng hắn, đi theo hắn đến một nơi, sư thúc hãy về Thái Huyền sơn đợi con, không bao lâu sau con sẽ về đó.

895. Chương 897 – Phượng Tường Vân Thiên (thái Phượng Xây Mộng Với Vân Thiên)

- Vô Trần, con đi đâu với hắn? Ta sẽ đi theo con để trên đường chiếu cố lẫn nhau càng tốt.

Kiểm Vô Trần trả lời:

- Điều này sư thúc không cần phải lo lắng, con có Hậu Nghệ thần cung trong tay, hắn không dễ thương được con. Hơn nữa, trong khi hắn còn chưa hoàn thành được điều mong muốn, cho dù hắn không thành tâm với con cũng không lập tức gây bất lợi cho con. Được rồi, cứ như thế, sư thúc hãy đi trước đi, con làm xong sự việc sẽ quay về kiểm sư thúc.

Nói rồi không chờ lão đáp lời, Kiểm Vô Trần liền xoay mình bỏ đi.

Liễu Tinh Hồn kêu nhỏ mấy tiếng, thấy không có phản ứng gì, thoáng chần chờ một lúc rồi mới xoay người lướt đi. Nhưng lần này lão thật sự quay về Thái Huyền sơn hay còn đi đến nơi khác nữa?

Trong một sơn cốc vô danh, một người phụ nữ y phục rực rỡ hờ hững đứng. Nhìn xa xa, người này hệt như một đóa hoa dại nở rộ trong gió nhẹ, mơ hồ ẩn chút cô đơn.

Ngắm nhìn ngôi mộ mới trước mặt, Thái Phượng tiên tử muốn khóc nhưng không còn nước mắt, bà đã đứng ở đây cả một ngày, nước mắt đã sớm khô đi, hai mắt sưng đỏ, lộ ra hối hận và đau thương vô cùng.

Đã vài trăm năm, khúc tình cảm này dây dưa mãi đến hôm nay đột nhiên kết thúc, điều này ít nhiều khiến bà khó mà chấp nhận được, cũng không cách nào đổi mặt.

Khi Thiên Kiếm khách mất, đã nói ra tình cảm vài trăm năm, một câu tình ái thâm sâu với bà hệt như một ngọn đao nhọn tàn độc cắm vào tim của Thái Phượng tiên tử.

Tình ái đến muộn khiến người ta tiếc hận, càng khiến người ta khó mà chấp nhận được. Té ra chọn lựa mấy trăm năm trước của bản thân là đúng, nhưng bản thân lại không nắm chắc, khiến cho ba người cuối cùng trở nên giằng co không ngừng, đau khổ mất mấy trăm năm.

Hôm nay, mọi chuyện đã rõ, nhưng người chết cũng đã xong, chỉ còn lại rất nhiều hối hận và tự trách, ngoại trừ đau xót nhiều hơn còn có thể làm sao đây?

Muốn hiểu rõ những điều này rất dễ dàng, nhưng muốn quên đi tình cảm là chuyện cực kỳ khó khăn. Thái Phượng tiên tử yên lặng không nói, cả ngày nước mắt đã khô hết, nhưng bà còn chưa hề cảm thấy được giải thoát, bởi vì vết thương trong lòng bà đã tồn tại vài trăm năm, sẽ không vì mọi chuyện kết thúc mà có thể dễ dàng được xoa dịu.

Chiều hoàng hôn, sơn cốc càng thêm u tĩnh. Tiếng chim kêu thánh thót nhắc nhở người phạm màn đêm đang đến, nhanh chóng quay về, nhanh chóng quay về. Nhưng tấm lòng đã tan nát rồi có còn để ý đến điều này chăng?

Trong màn đêm, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, không một chút âm thanh, cứ âm thầm lặng lẽ nhìn vào sơn cốc, ngắm nhìn hình ảnh cô đơn thanh thoát.

Trên mặt đất, Thái Phượng tiên tử đứng yên tĩnh lặng, trên bầu trời, hình bóng kia yên ắng không lên tiếng. Hai người ai cũng không nói gì, cứ như thể thưởng thức sự cô đơn trong màn đêm, thoảng một chút một đêm đã trôi qua.

Một đêm đó, bầu trời nhân gian biến ảo không ngừng, duy chỉ có hai người không một chút thay đổi. Giữa bọn họ không hề có thể tục ngăn cách, không hề có khoảng cách không gian, cự ly cứ như xa như gần, quan hệ mơ hồ không rõ, cứ như hai thân thể có cùng một tâm hồn, tần suất giữ nguyên không đổi.

Buổi sáng, giọt sương theo lá xanh nhỏ xuống mặt đất truyền lại những âm thanh tí tách.

Tiếng rất nhẹ, nhưng lại khiến Thái Phượng tiên tử phải chú ý. Sau một đêm đứng yên, bà thần thờ nghiêng đầu nhìn về một góc cỏ nhỏ, trên bề mặt lúc này sương đang chậm chậm chảy, hơi hơi lấp lánh một tia ánh sáng.

Lúc này, Thái Phượng tiên tử tập trung tinh thần, ánh mắt nhìn qua giọt sương thấy được một thế giới kỳ diệu.

Một ngã ba, hai người nam một người nữ từ ba nơi đồng thời gặp nhau, ba người ánh mắt giao lại, một sự bắt đầu mới lại xuất hiện trong đầu cả ba người.

Thời khắc đó, định mệnh đã liên kết ba người làm một, từ đây một khúc tình cảm không rõ dây dưa cứ thế kéo dài, chớp mắt đã đi qua vài trăm năm. Trong đó, chua ngọt khổ cay, có buồn có vui, kích động mê man, tâm tình không chừng. Chỉ đáng tiếc ...

Một âm thanh nhẹ vang lên, giọt sương rơi xuống mặt đất, mọi ảo ảnh quay lại bình thường. Thái Phượng tiên tử vừa mới tỉnh lại, miệng thở dài u oán, sau đó ngừng đầu nhìn lên trời, muốn hỏi ý trời, lại phát hiện một bóng hình đang yên lặng ở nơi đó.

Ánh mắt gặp nhau, thân thể Thái Phượng tiên tử run lên, khổ sở lên tiếng:

- Huỳnh đến từ lúc nào, vì sao không nói gì cả?

Trên bầu trời, người đó nhẹ nhàng hạ xuống, chính là Thiên Ma giáo chủ Âu Dương Vân Thiên, chỉ nghe thấy ông lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Tới từ tối hôm qua ...

Thái Phượng tiên tử run lên trong lòng, ánh mắt phức tạp nhìn ông, thở dài nhẹ lên tiếng:

- Huynh hà tất phải làm như vậy?

Âu Dương Vân Thiên đáp xuống mặt đất, ánh mắt thản nhiên nhìn bà, cười nhỏ nói:

- Vui mừng âu sầu, ta đều sẽ ở bên cạnh muội để bầu bạn sẻ chia.

Thái Phượng tiên tử nghe thế muốn khóc, đáng tiếc lệ bà đã khô, chỉ có thể nhìn ông cảm động, đôi môi run run, không biết phải thể hiện ý nghĩ trong lòng thế nào.

Âu Dương Vân Thiên tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể bà, lẩm bẩm bên tai bà:

- Phượng, trong lòng đau thương hãy khóc trong vòng tay ta. Bất cứ lúc nào, bờ vai của ta đều có thể che chở cho muội vượt qua giông bão. Đêm qua, hết thấy đau thương đã đi xa trong màn đêm, sáng sớm nay, ngay lúc muội nhìn thấy ta, mọi sự vui mừng liền nảy nở ở sơn cốc này, hơn nữa còn mãi mãi kéo dài, mãi cho đến ngày chúng ta rời khỏi nhân thế, hạnh phúc sẽ luôn bao quanh muội.

Thái Phượng tiên tử bật khóc, khóc rất thương tâm, hết như một cô bé, hết thấy mọi uất ức trong mấy trăm năm qua đều được theo dòng nước mắt tuôn trào, người kiên định như Thái Phượng tiên tử lúc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Âu Dương Vân Thiên ôm chặt bà, hai tay vuốt ve mái tóc của bà, miệng không ngớt an ủi, chậm chậm xóa đi những vết tích tàn dư của đau thương mấy trăm năm.

Thời khắc này, ở trong sơn cốc nơi đây, đối với đôi tình nhân yêu thương khổ sở đã mấy trăm năm, hai trái tim cuối cùng cũng đã ghép vào nhau không một chút xa rời.

Rất lâu sau, Thái Phượng tiên tử dần dần bình tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt, hơi hơi ửng đỏ cất tiếng:

- Thiên, muội thất thố rồi.

Âu Dương Vân Thiên cười đồng cảm:

- Không sao, Phượng nhi của ta vĩnh viễn xinh đẹp.

Ngượng ngùng bật cười, Thái Phượng tiên tử nhẹ nhàng thoát ra khỏi ngực ông, ánh mắt quét qua mộ phần của Thiên Kiếm khách, nhỏ giọng nói:

- Thiên, dù sao cũng là người quen đã lâu, huynh hãy cúi đầu thi lễ với huynh ấy, xem như không quên tình cảm của cố nhân.

Âu Dương Vân Thiên hơi chần chừ một chút, nhưng sau đó liền theo lời đã nói, cúi đầu thi lễ trước mộ phần của Thiên Kiếm khách, miệng diêm nhiên lên tiếng:

- Người chết hận thù cũng tan, những ân oán giữa ta và người từ nay không nhắc đến nữa. Một lễ này xem như đại diện Phượng nhi để cảm ơn người. Tuy người thương muội ấy rất thâm sâu, nhưng ít ra người còn là quân tử, một điểm này ta không thể không thừa nhận được.

Thái Phượng tiên tử hơi kích động, đã mấy trăm năm rồi, mãi đến khi một người đã chết, đoạn tình cảm dây dưa kéo dài này mới kết thúc được, điều này có tàn khốc quá hay không.

Nhìn về mặt đau thương của bà, Âu Dương Vân Thiên khuyên bảo:

- Đi thôi, rời khỏi nơi thương tâm này, con đường hạnh phúc đang chờ đón trước mặt ta và muội.

Thái Phượng tiên tử hơi không nỡ, đi vài bước lại nhịn không được quay đầu, ánh mắt lộ ra vẻ đau thương vô tận.

Âu Dương Vân Thiên không hề cưỡng bức, chỉ nhẹ giọng an ủi, mãi đến khi rời khỏi sơn cốc, ông mới nắm lấy tay bà, mang bà bay thẳng lên tầng mây.

Trong khi đang bay, Âu Dương Vân Thiên lên tiếng:

- Phượng, chúng ta đi tìm một nơi an bình, ở đó không có chiến tranh, không có chém giết, chỉ có ta và muội.

Thái Phượng tiên tử nhìn ông, cảm động nghiêng đầu ghé lên vai ông, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Thiên, đa tạ huynh. Chỉ có điều Thiên Chi đồ đã bị hủy, Chánh đạo đã suy bại, muội ...

Âu Dương Vân Thiên vuốt ve má bà, nhỏ nhẹ cắt ngang lời, lên tiếng an ủi:

- Phượng, quên hết mọi thứ đi. Mỗi một người đều có vận mệnh của mình, muội không lo được mọi chuyện đâu, cho dù có lòng cũng không có sức.

- Nhưng muội là người của Vân Chi Pháp giới, bây giờ nhân gian nguy hiểm, muội làm sao có thể ...

Ngừng lời không nói nữa, Thái Phượng tiên tử nhìn ông, chờ đợi ông đáp lời.

Âu Dương Vân Thiên đáp:

- Trước đây ta đã từng nói qua, nếu như có một ngày Vân Chi Pháp giới không tồn tại nữa, muội cần phải nhanh chóng rời đi, nếu không khó mà thoát được kiếp nạn. Bây giờ nhân gian hỗn loạn, hơn nữa chưa nói tới Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng tu vi kinh người không cách nào ứng phó nổi, ngay cả Lục Vân, mọi người quả thật cho là hành động của mình ngày trước là đúng chẳng?

Thái Phượng tiên tử trầm ngâm, trong lòng bà biết rất rõ, trận chiến ngày trước với Lục Vân thật ra toàn là vì Kiếm Vô Trần. Hiện nay, Vân Chi Pháp giới đã bị hủy rồi, cũng coi như gieo gió ắt phải gặt bão, đứng trên lập trường công bình hẳn không trách được Lục Vân.

Ngẫm lại chuyện thị phi của nhân gian, Kiếm Vô Trần của Chánh đạo đột nhiên trở thành tà ác, phá vỡ hết mọi thứ. Trái hẳn với Lục Vân, từ khi bắt đầu đã rất được lòng người, nếu như Lục Vân quả thật tà ác, hẳn sẽ không có nhiều người không tiếc tính mạng để cứu Lục Vân đúng không?

Thở dài sườn sượt, Thái Phượng tiên tử vùi đầu vào lòng Âu Dương Vân Thiên, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Trước đây huynh đã có nói, nếu như Kiếm Thu chết trước, như vậy ông trời đã cho muội quyết định. Bây giờ nếu như ý trời đã như vậy, muội cũng không muốn nghĩ đến chuyện nhân gian dĩ vãng quá nhiều, mọi thứ cứ để huynh quyết định, huynh đi đâu muội sẽ theo đó. Tương lai tới, muội sẽ đền bù lại mấy trăm năm mất mát tình cảm của huynh.

Âu Dương Vân Thiên khuôn mặt vui mừng, cao hứng lên tiếng:

- Phượng, muội yên tâm, ta đảm bảo tương lai của muội sẽ ngập đầy tiếng cười và hạnh phúc, không còn một chút gì khó chịu.

Dứt lời đột nhiên tăng tốc, cả hai bóng người liền biến mất trong biển mây.

Âu Dương Vân Thiên và Thái Phượng tiên tử, sau khi đã trải qua mấy trăm năm đau thương khó khăn, cuối cùng đã đi đến với nhau. Tuy đã mất đi mấy trăm năm, nhưng kết quả như vậy cũng rất đáng vui mừng, dù sao cũng còn có một khoảng thời gian tốt đẹp đang chờ đợi hai người, như vậy cũng xem là ông trời ban phúc!

896. Chương 898 – Tiền Vãng Hải Vực (tiền Vào Hải Vực)

Diệp Tâm Nghi mặt đầy ưu tư đau thương, nàng đã theo sát Bạch Quang đến đây, sau khi truy cản Kiếm Vô Trần một lúc đã không còn nhìn thấy tung tích. Điều này khiến nàng cảm thấy thê lương vô cùng.

Cái chết của Thiên Kiếm khách khiến Diệp Tâm Nghi hơi đau lòng. Trước đây, nàng vẫn hận thù ông, trách ông đã thu một đồ tôn khi sư diệt tổ. Nhưng hiện tại khi Thiên Kiếm khách đã ra đi, nàng quay ngược tự

trách bản thân đã gián tiếp hại chết ông. Nếu như bản thân mình không một mực bức bách ông, có lẽ kết cục đã không phải như vậy.

Trầm ngâm cam nín không biết đã trải qua biết bao thời gian. Khi tỉnh lại từ trong sự đau thương, bầu trời đã biến chuyển rất nhiều. Diệp Tâm Nghi trong lòng đau thương tang tóc, khổ sở mơ hồ lộ ra trên nét mặt. Hai môi hơi run run, nàng muốn nói, đáng tiếc âm thanh lại nghẹn ngào không nói được.

Bạch Quang hiểu trong lòng nàng nghĩ gì, thở dài lên tiếng:

- Tâm Nghi, không nên đau thương. Kiếm Vô Trần sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Diệp Tâm Nghi khóc lóc trả lời:

- Ta biết, nhưng Thiên Kiếm khách tiền bối ...

Bạch Quang đau thương cười cười, lắc đầu lên tiếng:

- Định mệnh sắp sẵn, không một người nào có thể thay đổi được. Bây giờ bầu trời đã sắp tối rồi, chúng ta mau trở về tìm kiếm Thái Phượng tiên tử, xem thử bà ấy đã an táng Thiên Kiếm khách nơi đâu.

Diệp Tâm Nghi nhìn ra xa xa, nhỏ nhẹ lẩm bẩm:

- Chúng ta có cần phải quấy rầy tiền bối ấy không? Bọn họ đã dây dưa hết mấy trăm năm, cuối cùng kết cục như vậy, chúng ta hà tất lại ...

Bạch Quang nghe vậy chấn động, cảm xúc lên tiếng:

- Đúng thế, người nói đúng, chúng ta không nên quấy nhiễu bà ấy nữa. Hay là chúng ta tiếp tục tìm kiếm tung tích của Kiếm Vô Trần đi.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy cảm thương, tự hỏi:

- Chúng ta tìm kiếm được hắn, rồi làm sao nữa?

Bạch Quang hừ giọng lên tiếng:

- Tự nhiên cần phải tìm hẩn tính sổ, không thể để hẩn sống tốt lành như thế.

Diệp Tâm Nghi cười thê lương đáp:

- Ta biết, nhưng kết quả thế nào đây?

- Kết quả tự nhiên ...

Lời nói đến đây đột nhiên dừng lại, Bạch Quang lúc này mới hiểu được ý của Diệp Tâm Nghi, tức thì không nói nữa.

Cái chết của Thiên Kiếm khách vẫn tươi mới trong lòng hai người, tiếp theo hai người bọn họ khi tìm được Kiếm Vô Trần rồi có thể làm gì được hẩn chứ? Rất rõ ràng, Kiếm Vô Trần có Hậu Nghệ thần cung trong tay, bản thân hai người không làm gì được hẩn, như vậy đi tìm hẩn không phải là tự tìm cách chết sao?

Nghĩ đến điều này, Bạch Quang trầm ngâm. Cừu hận nhất định cần phải báo, nhưng báo thù thế nào thì cần phải suy tính thận trọng.

Diệp Tâm Nghi không hề nhìn ông, nàng chỉ nhìn lên vầng mây ở chân trời, ánh mắt hơi mơ hồ. Người ta đến mức như nàng, mất đi hết mọi thứ, mất đi hết hy vọng, sống để làm gì đây?

Vì cừu hận, hay bởi vì một chút bất cam trong lòng, hay là sợ người ta cười chê? Diệp Tâm Nghi không biết, lòng nàng bao trùm một tầng màu sắc hão huyền, ngay cả nàng cũng không trông rõ được, như thế làm sao có thể biết được đây.

Bạch Quang bình tĩnh trở lại như xưa. Ngắm nhìn khuôn mặt ngây ngô của Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang nhẹ giọng nói:

- Tâm Nghi, trời tối rồi, đi thôi. Chuyện ngày mai, hãy để ngày mai rồi tính.

Diệp Tâm Nghi không đáp lời nào, mãi hồi lâu sau mới chậm chậm quay lại, liếc nhìn ông, cũng không nói điều gì, chờ đợi rồi đi theo ông. Bạch Quang hơi phần nộ, càng thêm tiếc hận cho Diệp Tâm Nghi. Một nữ nhân chính trực xinh đẹp như vậy, từ nay mất đi nụ cười, là một thứ châm biếm, một loại nhạo báng không nghi ngờ gì nữa.

Bạch Quang xoay người, khuôn mặt lộ ra nụ cười khổ sở, đang muốn rời đi. Đột nhiên một luồng khí tức quen thuộc truyền đến, khiến vẻ mặt ông biến sắc, lộ ra nét kinh ngạc.

Bạch Quang ngừng đầu nhìn lên trời, miệng lên tiếng nhắc nhở:

- Tâm Nghi, có cao thủ Hư Vô Giới Thiên đang đến.

Diệp Tâm Nghi cười mơ hồ, đến lúc hiểu được ý ông thì trước mắt lóe lên ánh sáng huyền ảo, bốn người chưa từng gặp qua đã xuất hiện cười nói với Bạch Quang.

Nhìn bốn người trước mắt, Bạch Quang kinh ngạc, nói với Lăng Thiên:

- Trưởng lão, ông cũng tiến nhập vào nhân gian sao?

Lăng Thiên đáp:

- Chuyện quá khẩn cấp, để đoạt được Thiên Uy lệnh trước, tôn chủ đã sai chúng ta cùng nhau tiến vào nhân gian, bí mật hoàn thành nhiệm vụ này.

Bạch Quang quét mắt mấy lượt qua Đạo Nhất, Trường Phong, Huyền Đang vũ sĩ, dò hỏi:

- Trưởng lão tìm đến ta, có phải dò điều gì chăng?

Lăng Thiên đáp:

- Lần này đến đây là để cho ông biết, từ nay chúng ta cùng nhau thống nhất hành động để tránh phân tán lực mà phát sinh bất ngờ. Còn việc Kiếm Vô Trần tạm thời dừng lại trước đã, đợi chúng ta lấy được Thiên Uy lệnh mới thu thập thứ nghiệt súc đó.

Bạch Quang nghe vậy gật đầu, nhìn Diệp Tâm Nghi rồi nói với Lăng Thiên:

- Trưởng lão, Tâm Nghi cô ta ...

Lăng Thiên nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Cho cô ta đi theo cùng chúng ta. Bây giờ chúng ta đi tìm Thái Phượng tiên tử, cùng với những cao thủ còn lại của Vân Chi Pháp giới, sau đó mới cùng nhau đi vào Hải vực.

Bạch Quang không hiểu nghi ngờ hỏi:

- Hải vực? Lẽ nào Thiên Uy lệnh lại ở Hải vực.

Lăng Thiên điềm nhiên gật đầu, cũng không giải thích gì thêm, chỉ hô lên một tiếng sáu người lập tức biến mất không thấy.

Buổi sáng ngày thứ hai trong sơn cốc an táng Thiên Kiếm khách. Lăng Thiên dẫn mọi người đến đây, khi thấy mộ phần của Thiên Kiếm khách, một đoàn người ai nấy trầm lặng, dờ dẩn không nói nên lời.

Chỉ trong một đêm, Lăng Thiên tìm được bốn người còn sót lại của Vân Chi Pháp giới. Trong đó có Bá Kiếm Vương Hầu đã tiến vào nhân gian trước để làm việc, cùng với ba người may mắn sống sót khi Vân Chi Pháp giới bị hủy.

Ba người này bao gồm nhóm Càn Khôn tứ tuyệt có Đông Tuyệt Tàn Phong Vũ Sĩ, Bắc Tuyệt Hắc Thạch Thiên Quân, cùng với Đạo Tôn Hùng Liệt của Đạo Kiếm song tôn. Còn lại Tây và Nam nhị tuyệt trong Càn Khôn tứ tuyệt và Kiếm Tôn đã bất hạnh hồn phi phách tán khi Lục Vân phá hủy Vân Chi Pháp giới.

Bốn người Vân Chi Pháp giới, Bá Kiếm Vương Hầu khoảng ngoài bốn mươi, tướng mạo uy vũ, thân hình khôi ngô, lưng đeo nghiêng một thanh kiếm lớn, khiến người ta cảm thấy uy nghiêm.

Đông Tuyệt Toàn Phong vũ sĩ bề ngoài khoảng ngoài năm mươi tuổi, thân thể khá gầy, trong tay cầm một quạt lông, lộ ra mấy phần văn nhã.

Bắc Tuyết Hắc Thạch Thiên Quân, vóc người trung bình, mặt đen như mực, cảm giác hết như một tòa tháp đen, trông rất hấp dẫn.

Đạo Tôn khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, vẻ mặt cao ngạo, ngang lưng cột một thanh bảo đao màu xanh lam thẫm, có vẻ là một binh khí sắc bén.

Nhìn ngắm mộ phần của Thiên Kiếm khách, Lăng Thiên hơi đau lòng. Nhớ lại quá khứ, đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm viện, đã từng là niềm kiêu hãnh của mình, để giúp Thiên Kiếm khách phi thăng lên Hư Vô giới, bản thân ông đã phí biết bao tâm sức. Nhưng bây giờ, Thiên Kiếm khách đã chết trong tay của Kiếm Vô Trần, điều này quả thực là một cú sốc rất lớn.

Nghĩ đến điều này, Lăng Thiên trầm giọng lên tiếng:

- Kiếm Thu, con yên tâm, ta sẽ bảo cữu cho con, để con được yên nghỉ. Bây giờ chúng ta phải đi đây, đợi mọi chuyện xử lý xong, cho dù phải đến chân trời góc bể nào ta cũng sẽ không tha cho tên súc sinh đó.

Lăng Thiên xoay người liếc nhìn những người xung quanh, trầm giọng lên tiếng:

- Xuất phát thôi, mục tiêu là Hải vực.

- Lăng tiên bối không tìm kiếm Thái Phượng tiên tử nữa sao?

Bá Kiếm Vương Hạo nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

- Tạm thời chưa tìm được, thực lực chúng ta như vậy cũng đủ để đối phó mọi thứ, thêm bớt một bà ta cũng không có quan hệ lớn lắm, huống gì điều quan trọng nhất đối với chúng ta hiện nay là thời gian, vì thế không thể trì hoãn quá lâu. Đi thôi.

Lăng Thiên phi thân lên không, dẫn đầu bay thẳng về phía Nam.

Mọi người thấy vậy, tuy có nghi vấn cũng không muốn nói thêm, một đoàn người chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Dưới mặt đất, trong Cửu U Minh giới. Lục Vân đi theo ông chủ Cửu U, tiến vào trong cung Minh Vương, trên đường đi trải qua vô số chuyện mới lạ, biết được khá nhiều chuyện xưa không người nào biết.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi Lục Vân hiểu được Vu Thần đã làm thế nào để lấy được sức mạnh, vẻ mặt chàng tỏ ra hơi quái dị. Mơ hồ có chút than thở, lại có cảm khái, lại có những chuyện không nói ra được.

Trước đây, vì không biết được những chuyện này, Lục Vân xem Vu Thần rất đơn giản, chỉ hỏi chuyện thị phi. Hiện tại, hiểu được chân tướng rồi, Lục Vân nhớ lại quá khứ mới phát hiện có một số chuyện quả thật không thể tự mình quyết định được.

Theo những gì Lục Vân nghe thấy, trên người vô số kẻ mạnh đều có một hình bóng tương đồng, cuối cùng điều này là xảo hợp, hay có một loại thâm ý nào đó, hoặc là sự kế thừa không hề thay đổi?

Rời khỏi Minh Vương cung, tâm tình Lục Vân rất phức tạp khó nói. Trên đường đi về mặt chàng lạnh nhạt, tâm tư đọng đầy đầy mắt.

Ông chủ Cửu U không hề phá vỡ sự yên lặng, mãi đến khi quay lại vách sáng sắc máu, mới u oán nói:

- Lục Vân, điều kiện của ta tin rằng ngươi đã biết được, có cần ta nói rõ ra không?

Lục Vân đang trầm tư tĩnh lại, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn ông chủ Cửu U, giọng lạnh nhạt đáp:

- Có một số chuyện tốt nhất là nói cho rõ, để tránh sau này lại có hiểu lầm ý nghĩa.

Ông chủ Cửu U lên tiếng:

- Cũng đúng, nói rõ tốt hơn. Điều kiện của ta rất đơn giản, ngươi phải giết chết Vu Thần, hay phải trả lại sức mạnh trên người hắn trở về Cửu U, trong hai điều chỉ được chọn một mà thôi.

Lục Vân trầm tư không nói, một lúc sau mới gật đầu đáp:

- Được, ta đáp ứng người, nhưng ta có một chuyện muốn hỏi người.

Ông chủ Cửu U thần nhiên đáp lời:

- Người hỏi đi, chỉ cần ta biết, nhất định ta sẽ cho người biết.

Lục Vân trầm giọng lên tiếng:

- Vong Linh trở chủ trên người của ta có đúng chỉ có Vu Thần có thể giải trừ được không? Ngoại trừ hắc ra, còn có cách nào khác không?

Ông chủ Cửu U hơi chần chừ, suy tư rất lâu mới từ từ đáp lại:

- Nếu như người có thể trả lại lực lượng trên người hắc quay về Cửu U, ta nhất định có thể giải trừ cho người. Hiện tại không có năng lực làm vậy. Còn về phương pháp khác, ta chỉ có thể nói cho người biết một câu, đó là cần phải hỏi chính mình.

Lục Vân ánh mắt nghi ngờ, trầm ngâm lên tiếng:

- Ý của người cho là đáp án ở trong lòng của ta chăng?

Ông chủ Cửu U không trả lời, diêm nhiên nói:

- Ta phải đưa người đi gặp Thương Nguyệt, nàng ta ở gần tâm trái đất, ngọn lửa nơi đó có thể tiêu diệt mọi sinh linh, nhưng ta nghĩ người hắc không gặp vấn đề gì.

Lục Vân thấy lão chuyển sang chuyện khác, cũng không hỏi lại nữa, chỉ nói:

- Thương Nguyệt vì sao lại đi vào vùng gần tâm trái đất?

Ông chủ Cửu U thần bí cười đáp:

- Vòng quay của định mệnh, thần kỳ quỷ bí, sau này người sẽ biết được nguyên nhân. Được rồi, ta cần phải khai mở cửa thời không Cửu U, người chú ý. Đợi đến khi người gặp được Thương Nguyệt rồi, nhớ kỹ không được lưu lại lâu quá, ta sẽ đưa các người quay về nhân gian.

Nói rồi, khuôn mặt quỷ của ông chủ Cửu U trên vách sáng sắc máu lập tức biến mất, thay vào đó là một vòng xoáy đang càng lúc càng nhanh, giấy lát liền biến hình từ phẳng thành không gian ba chiều, một đường hầm lấp lánh ánh máu xuất hiện trong mắt của Lục Vân.

Lục Vân phi thân bay vào, thuận theo đường hầm nhanh chóng tiến lên, ánh sáng đỏ máu hai bên hết như có linh tính, che chở Lục Vân tiến về phía trước.

897. Chương 899 – Kiếp Hạng Trọng Phùng (gặp Lại Sau Một Kiếp)

Bất ngờ khiến chàng thất kinh trong lòng, Lục Vân suy nghĩ lướt qua, cảnh vật trước mắt lập tức hiện rõ trong mắt, chàng lập tức nhìn thấy rõ một hình bóng khiến chàng ngày đêm mong nhớ. Trong lòng chấn động, khí thể toàn thân Lục Vân tăng lên điên cuồng, ánh sáng ngoài thân lóe lên, chàng liền dễ dàng xuyên qua được ngọn lửa cuồng bạo, xuất hiện trong không gian thần bí.

Dường như cảm nhận được chàng đã đến, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thương Nguyệt mờ hiện về kích động, thân thể không khỏi tự động bay thẳng về phía trước, miệng lẩm bẩm nho nhỏ.

- Thương Nguyệt!

Nhìn thấy hình bóng đang từ xa bay đến, Lục Vân điên cuồng la lên một tiếng, vội vàng bắn mình thẳng về phía nàng.

Thương Nguyệt nghe vậy chấn động, trong mắt lệ tuôn như mưa, trải qua một kiếp gặp lại vui mừng, lại có rất nhiều tâm tình phức tạp khó mà miêu tả được.

Mở rộng vòng tay, Lục Vân ôm lấy Thương Nguyệt vào trong lòng, ôm thật chặt, thật chặt, cứ như sợ sẽ mất đi nàng lần nữa. Thương Nguyệt nhìn chàng, tuy mắt đầy lệ mơ hồ không nhìn rõ, nhưng nàng biết, đó chính là Lục Vân đời này nàng yêu nhất.

Sinh ly tử biệt, tình nhân gặp lại nhau. Đã trải qua chia tay sinh tử ngày trước, lần này được gặp lại, cho dù Lục Vân hay Thương Nguyệt đều đã chờ đợi rất lâu, chuyện này dĩ nhiên là kích động vô cùng.

Nhìn vào ánh mắt của nàng, vành mắt ngập đầy lệ đến mấy phần muôn vàn tình cảm, trời lấy trái tim Lục Vân thật chặt, khiến chàng nhin không được đưa tay vuốt ve mặt nàng, rồi nhẹ nhàng hôn lấy những giọt lệ của nàng.

Thân thể Thương Nguyệt hơi chấn động, nét hồng thẹn mờ hiện lên mặt, vừa xấu hổ vừa ưa thích, nhẹ nhàng cúi đầu né tránh tình cảm của chàng.

Lục Vân không hề lên tiếng, im lặng lướt môi trên mặt nàng, dùng hành động để biểu hiện ái tình với nàng. Thời gian cứ thế âm thầm trôi qua, khi Lục Vân hôn lên đôi môi của Thương Nguyệt, cả hai người liền quên hết nỗi bi thương, quên hết mọi chuyện trần gian, chìm đắm trong không gian ngọt ngào.

Một tiếng ồm vang lên, Thương Nguyệt không vượt qua được sự thẹn thùng, gục đầu vào ngực Lục Vân, khuôn mặt đỏ ửng khiến nàng thêm mấy phần xinh đẹp hấp dẫn.

Lục Vân trong lòng đầy thương tiếc, nhẹ vuốt qua mặt nàng, giọng ôn nhu cất lời:

- Nguyệt nhi, huynh cứ mãi nhớ đến muội. Tuy mọi người đều cho là muội đã chết, nhưng huynh tin tưởng, đời này muội sẽ không đành lòng xa huynh.

Thương Nguyệt nghe vậy, ngừng đầu nhìn vào mắt chàng, nhỏ nhẹ lẩm bẩm:

- Lục Vân, sau khi muội ngăn mũi tên đó cho huynh, muội hy vọng dùng tính mạng của mình để hóa giải nguy cơ cho huynh, để huynh có thể vĩnh viễn sống mãi trong thế giới. Nhưng khi muội sắp chết đi, đột nhiên muội lại thấy sợ, sợ không còn gặp lại được huynh nữa.

- Vô số lần khi đứng giữa lằn ranh sống chết, trong đầu huynh đều hiện lên hình bóng của muội. Chính muội đã khiến huynh trở về lại từ địa ngục, chính muội đã giúp huynh chiến thắng chính mình.

Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, mắt Lục Vân đột nhiên ngấn lệ, giọng nói kích động tiếp:

- Nguyệt nhi, từ nay về sau, huynh sẽ không rời khỏi muội nữa.

Thương Nguyệt nghe vậy kích động không ngừng, lời nói đơn giản của Lục Vân lại rất thẳng thắn, không hề có chút thơ văn bóng bẩy nào, nhưng vào lúc này, lại có thể biểu đạt được những điều suy tưởng trong lòng tốt nhất.

Nhìn vào mắt nàng, Thương Nguyệt trong lòng chấn động, vội vàng đưa tay đặt lên mắt chàng, giọng cảm động lên tiếng:

- Lục Vân, không cần phải phá lệ như thế, huynh một đời không phục trời đất, không cần vì muội mà khóc lóc.

Rời khỏi tay nàng, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Cả đời này, người có thể khiến huynh rơi lệ không nhiều, muội chính là một trong số đó. Vì huynh, muội có thể không nuốt tiếc chết đi, vì muội, huynh có rơi lệ thì có gì không đáng.

Thương Nguyệt lắc đầu nhẹ nhẹ, lệ tuôn không ngớt, kích động nói:

- Lục Vân, rời khỏi nơi đây, tương lai cuộc đời này, muội đều không muốn nhìn thấy nước mắt của huynh.

Lục Vân gật đầu trả lời:

- Muội yên tâm, tương lai huynh sẽ làm cho những người bên mình lúc nào cũng vui vẻ tươi cười.

Thương Nguyệt không nói, chỉ ôm ghì lấy cổ Lục Vân, dùng sức nóng tình cảm của mình để mô tả ái tình trong lòng.

Nụ hôn dài lâu, hai người dần dần tỉnh lại. Lục Vân nhìn khắp xung quanh cất tiếng hỏi:

- Muội đã gặp kỳ ngộ gì ở nơi đây phải không?

Thương Nguyệt nghe vậy, bỏ hết tạp niệm trong lòng, cười nhẹ đáp:

- Đúng thế, ở nơi đây muội đã thu được bí ảo của Phượng Hoàng Trọng Sinh, nếu không huynh không thể nào thấy lại được muội nữa.

Lục Vân thấy nàng cười, toàn thân toát lên vẻ kiêu diễm không mô tả được, nhin không được hôn lên môi nàng, rồi cười mắg:

- Nói loạn, không được huynh đồng ý, ai dám cướp lấy muội ở bên cạnh huynh đây?

Thương Nguyệt trong lòng vui mừng, không muốn tranh cãi với chàng, chỉ nhỏ nhẹ lắg bắg:

- Lục Vân, chỉ cần đời này có thể ở cùng huynh, vĩnh viễn không rời xa, cho dù muội mất hết mọi thứ cũng không chút oán hận.

Lục Vân cười đáp:

- Nói đại, cả đời này muội sẽ vĩnh viễn ở cùng với huynh. Hơn nữa muội sẽ không mất đi mọi thứ, ngược lại còn có rất nhiều hạnh phúc và vui mừng, bởi vì huynh muốn khiến muội vĩnh viễn vui vẻ. Được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta rời nơi này trước đã. Lỡ một khi cửa thời không Cửu U đóng lại, muốn quay về cũng lắg chuyện phiền toái.

Thương Nguyệt liếc nhìn cửa Cửu U lắg lánh xa xa, điềm nhiên cười đáp:

- Muội quả thật hy vọng được vĩnh viễn ở nơi đây vì có huynh. Nhưng nếu như muội làm như vậy lại không đúng với Bách Linh và Ngạo Tuyết, cũng có lỗi với huynh.

Lục Vân tắt nhẹ nụ cười, nghiêm mặt lên tiếng:

- Nguyệt nhi, cả đời này Lục Vân huynh đã định sẵn thiếu nợ ba người muội, bởi vì các muội đã cho huynh ái tình đầy đủ, còn huynh lại chỉ trả lại các muội ái tình tàn khuyết...

Đưa tay bịt miệng Lục Vân lại, Thương Nguyệt lắg đầu nói:

- Tình yêu, chính là cho đi, tình yêu của chúng ta, cho dù chỉ là một ánh mắt, một nụ cười mỉm cũng vượt qua biết bao đôi tình nhân trên thế gian. Tình yêu là vô địch, chỉ cần trong lòng có tình yêu, chúng ta liền có thể ở cùng nhau.

Lục Vân hai tay siết chặt nàng vào lòng. Mãi một lúc sau Lục Vân mới buông nhẹ tay, nho nhã cười nói:

- Đời này có được các muội bầu bạn với sinh mệnh này của huynh, cho dù ông trời nguyên rửa huynh cũng không sợ.

Lục Vân dứt lời liền nắm lấy tay ngọc ngà của Thương Nguyệt, không nói thêm điều gì nữa, xoay mình bay thẳng về phía xa.

Chớp mắt, Lục Vân và Thương Nguyệt đã quay lại cửa thời không Cửu U.

Lúc này, ông chủ Cửu U dường như cảm nhận được khí tức của bọn họ, cửa thời không tự động mở ra, dẫn hai người rời khỏi không gian thần bí, hướng thẳng về một nơi chưa biết.

Nhìn tình trạng vách sáng lắg lánh ánh đỏ, Thương Nguyệt thấy kỳ quái, nhẹ giọng hỏi:

- Lục Vân, cửa Cửu U này là chuyện gì vậy?

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Đây chính là giao kèo giữa huynh và ông chủ của Cửu U Minh giới, huynh đã đáp ứng giúp hắn một chuyện, hắn liền mở cửa Cửu U, đưa huynh đến bên muội, hơn nữa cuối cùng còn đưa chúng ta quay về lại nhân gian.

Thương Nguyệt hơi kinh ngạc, giọng khác thường hỏi:

- Chúng ta hiện tại đang ở trong Minh giới?

Lục Vân đáp:

- Cũng tính là thế. Bây giờ chúng ta đang ở dưới đất, muối trước đây ở trong không gian thần bí đó, chính là vùng lân cận tâm trái đất. Huynh vì tìm muối đã tiến vào Cửu U Minh giới, may mà cuối cùng đã tìm được muối.

Thương Nguyệt vẻ mặt hơi đổi, đang muốn mở miệng lên tiếng, cửa thời không trước mặt đột nhiên mở ra, một luồng sức mạnh to lớn hút hai người vào, lập tức tiến vào bên trong vùng nước. Lục Vân lập tức tỉnh táo, lưới sáng phòng ngự cơ thể tự động mở ra ngăn cách hẳn dòng nước, mang theo Thương Nguyệt bắn mình lên không, chỉ chớp mắt cả hai đã bay lên mặt đất từ trong giếng nước sâu.

- Nhân gian, chúng ta đã quay lại nhân gian rồi.

Thương Nguyệt hơi cao hứng nhìn bốn phía, nhẹ nhàng cất tiếng.

Khuôn mặt Lục Vân hiện lên nét cười, quay đầu nhìn lại cái giếng bát giác, ánh mắt cổ quái nói:

- Hà xử lai, hà xử khứ, cửu u chi hành như mộng lữ, như phi ái lữ thân biên tỵ, chích đạo tiền ngôn thị cự ngữ. Ánh nguyệt tĩnh, ánh nguyệt đề, ánh nguyệt truyện thuyết viên mộng cảnh. Tam thế luân hồi kim sinh tỵ, chích cầu di hám mạc tùy hành. (1)

Thương Nguyệt nghe vậy nhảy bèn cảm thấy có chút bất thường, không khỏi ôn nhu lên tiếng:

- Lục Vân, huynh sao vậy, vì sao đầy cảm xúc thế kia?

Lục Vân ngưng nhìn xa xăm, cười cười, giọng đầy hoài niệm lên tiếng đáp:

- Nơi này huynh đã từng đi qua, đó là sau khi về lại từ Quỷ vực. Lúc đó ... Truyền thuyết Tình Thiên Viên Nguyệt không những giúp cho đôi tình nhân Ma vực, cũng khiến huynh tìm được người yêu dấu vô cùng cả đời nơi đây, huynh làm sao không có cảm xúc được?

Thương Nguyệt nghe rồi, hơi cảm động lên tiếng:

- Mong được gặp đôi tình nhân kia một lần, để cất lời chúc phúc cho bọn họ. Đồng thời, cũng mong được tạ ơn bọn họ, chính bọn họ đã khai mở Tình Thiên Viên Nguyệt mới khiến cho chúng ta ngày hôm nay có thể gặp được nhau.

Lục Vân trả lời:

- Muối có được ý nghĩ như vậy, huynh tin chắc bọn họ sẽ cảm nhận được. Bây giờ hãy còn sớm, xem ra huynh mất cả một đêm để tìm được muối, chúng ta nhanh quay về thôi để mọi người đừng quá lo lắng.

Thương Nguyệt bật cười thanh nhã, nhẹ nhàng tiếng được, sau đó liền nắm tay Lục Vân sóng vai bay về phía Phục Long cốc.

Một đêm dài, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết cứ thế đứng trước cửa sổ yên lặng ngóng nhìn.

Bầu trời ban đêm xa xa, đen ngòm một màu không chút ánh sáng, hệt như một dấu hiệu không tốt, khiến tâm tình hai người nặng nề, mơ hồ hơi đau thương.

Nhớ lại trước đây, từ lúc gặp nhau ở Dịch viên, định mệnh đã cột ba người nữ lại với nhau. Ai ngờ vì Lục Vân, Thương Nguyệt đã dứt khoát dùng thân mình ngăn lấy mũi tên hủy diệt, hiện thực tàn khốc khiến người ta phải cảm thán.

Bây giờ, Thương Nguyệt cất tiếng kêu gọi từ nơi xa, Lục Vân lần này đi theo, có thể mang về cố nhân đã đi xa, tìm được đoạn tình cảm thâm sâu khiến người ta xúc động không?

Một chút chờ đợi, cũng có chút hoảng hốt, tâm tình phức tạp mâu thuẫn trùng trùng, mãi tới lúc ngoài song cửa bình sáng, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết mới tỉnh lại. Xoay người, cả hai người nữ ra khỏi cửa đứng nhìn nhau.

Sầu tư mơ hồ hiện lên trong đáy mắt, cho dù nụ cười cũng vương chút đau thương.

- Ngạo Tuyết, muối đã một đêm không ngủ.

- Tỷ không phải cũng giống vậy sao?

Cười nhàn nhạt, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Đến Trừ Ma đại điện, mọi người đã có mặt ở đó, nói mấy câu khách sáo với nhau rồi liền tĩnh tọa ở hai bên đại điện.

Phía trên, Trần Ngọc Loan liếc nhìn mọi người, cười nhẹ lên tiếng:

- Mọi người cao hứng lên chút, Thương Nguyệt tỷ tỷ đã có tin tức, đây là chuyện tốt, mọi người nên ăn mừng, sao lại nhăn mặt như mày thế kia?

Hứa Khiết lo lắng đáp:

- Suốt cả một buổi tối cũng không có chút tin tức nào của Lục Vân, cũng không biết sư tỷ bây giờ như thế nào đây?

Lâm Vân Phong an ủi:

- Đừng lo lắng, huynh tin chắc Lục Vân nhất định sẽ tìm lại được sư tỷ của muội, giúp cho tỷ muội đoàn tụ với nhau.

Ghi chú:

(1) Hà xử lai, hà xử khứ, cửu u chi hành như mộng lữ, như phi ái lữ thân biên tụ, chích đạo tiền ngôn thị cự ngữ. Ánh nguyệt tĩnh, ánh nguyệt đế, ánh nguyệt truyền thuyết viên mộng cảnh. Tam thế luân hồi kim sinh tụ, chích cầu di hám mạc tùy hành. = Đến từ đâu, đi từ đâu, cuộc hành trình ở Cửu U như một giấc mộng, nếu không có người yêu ở bên mình, lời nói trước đó chỉ là lời xưa thôi. Ánh Nguyệt tĩnh, ánh lên trăng cuối tuần, truyền thuyết Ánh Nguyệt giấc mộng viên mãn. Ba kiếp luân hồi nay lại gặp, chỉ cầu tiếc nuối mãi không theo bước chân.

898. Chương 900 – Cố Nhân Cự Tình (người Xưa Tình Cũ)

- Đúng thế, chúng ta phải tin tưởng Lục đại ca, huynh ấy nhất định sẽ không làm cho chúng ta thất vọng. Được rồi, không nói đến những chuyện đó nữa, hay là chúng ta suy nghĩ về chuyện Phần Thiên đi cứu người, không biết hiện nay có tin tức gì của Phần huynh đệ không?

Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Chuyện này ta đã phái người mật thiết theo dõi, tạm thời còn chưa có tin báo về, hẳn phải chờ thêm nữa.

Hơi hơi gật đầu, Trần Ngọc Loan lại hỏi:

- Còn những phương diện khác, có tin tức gì mới chẳng?

Quy Vô đạo trưởng lại đáp:

- Hiện nay, ngoại trừ Văn Bất Danh có thuận lợi ra, những phương diện khác ...

Bên ngoài điện, một đệ tử liên minh lúc này tiến vào, lớn tiếng báo:

- Bẩm minh chủ, bên ngoài có một người đàn ông tự xưng là Thiên Mục Phong xin gặp.

Trần Ngọc Loan sững sờ, sau đó cười lên tiếng:

- Được, hãy nhanh chóng mời người đó vào.

Người đệ tử kia vâng dạ đi liền, giây lát sau liền xuất hiện một bóng người.

Nhìn thấy Thiên Mục Phong, mọi người trong đại điện thần sắc biến đổi khác nhau. Trong đó Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong, Hứa Khiết, Càn Nguyên chân nhân, Trần Ngọc Loan vẻ mặt phức tạp, vui mừng và cũng mâu thuẫn.

Quy Vô đạo trưởng tiến lên phía trước nghênh tiếp, hai người nói với nhau vài câu khách sáo, Thiên Mục Phong đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trương Ngạo Tuyết, vẻ mặt kích động, miệng nhỏ giọng nói:

- Ngạo Tuyết cô nương, cô nương không việc gì rồi.

Trương Ngạo Tuyết chậm chậm gật đầu, nhỏ giọng đáp lời:

- Đúng thế, đa tạ huynh...

- Đã lâu không gặp, ta rất nhớ đến huynh. Thế nào rồi, gần đây huynh có được khỏe không?

Lâm Vân Phong chủ động tiến lên trước, nhiệt tình vỗ vỗ vai của Thiên Mục Phong, cắt ngang lời của Trương Ngạo Tuyết.

Bật cười khổ sở, Thiên Mục Phong trừng mắt Lâm Vân Phong, mắng:

- Người cứ như thế, phòng ngừa ta cứ như phòng giặc cướp, ngay cả nói một hai câu cũng không được nữa.

Lâm Vân Phong cười ha hả đáp:

- Huynh đừng nói oan uổng cho ta thế, đây là Trừ Ma đại điện, nơi này lắm người nhiều mắt, huynh có điều gì muốn nói với sư tỷ của ta cũng không thể nói nơi đây, có đúng vậy không?

Bật cười bất đắc dĩ, Thiên Mục Phong không nhìn gã nữa, gật đầu chào hỏi mọi người xung quanh, sau đó đến ngồi vị trí trước mặt Quy Vô đạo trưởng.

Phía trên, Trần Ngọc Loan cười lên tiếng:

- Thiên thiếu hiệp lần này đến đây, có thể nói là mang niềm vui đến.

Thiên Mục Phong hơi không hiểu, hỏi lại:

- Chuyện vui của mình chủ nói là ám chỉ việc Ngạo Tuyết cô nương bình an quay về phải không?

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Lẽ nào đây không phải là chuyện vui chẳng?

Thiên Mục Phong gật đầu trả lời:

- Không sai, đây đúng là chuyện vui. Nhưng Thương Nguyệt cô nương lại ...

Về mặt thể lương, rõ ràng chuyện Thương Nguyệt chết đi đã khiến hắn tự trách rất nhiều.

Trần Ngọc Loan cười tiếp lời:

- Thiên thiếu hiệp chớ tự trách mình, chuyện vui ta nói không chỉ mỗi chuyện Ngạo Tuyết tỷ tỷ bình an vô sự, mà ngay cả Thương Nguyệt tỷ tỷ cũng đã có tin tức.

Thiên Mục Phong nghe vậy chấn động, giọng khản thiết nói:

- Cái gì, Thương Nguyệt cô nương cũng có tin tức sao? Tin tức gì vậy, mình chủ nhanh cho ta biết được không?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Ngày hôm qua, Lục đại ca quay về, đang nói chuyện với mọi người, đột nhiên cảm ứng được tiếng kêu của Thương Nguyệt tỷ tỷ, vì thế vội vàng lên đường tìm kiếm. Bây giờ tạm thời chưa quay trở về, bất quá ta tin tưởng, Lục đại ca nhất định sẽ mang Thương Nguyệt tỷ tỷ quay về.

Thiên Mục Phong rất mừng, quay lại nhìn Trương Ngạo Tuyết, hỏi lại:

- Quả thật vậy sao, Ngạo Tuyết cô nương?

Trương Ngạo Tuyết gật đầu đáp:

- Đúng thế, Lục Vân đã đi rồi, chỉ mong huynh ấy sớm quay về.

Thiên Mục Phong lại nói:

- Thế thì tốt, thế thì tốt lắm. Nếu không cả đời này ta sẽ không thể bình an được.

Quy Vô đạo trưởng thấy vậy, lên tiếng an ủi:

- Được rồi, đừng lo lắng nữa, chúng ta không nói chuyện này nữa, hay là hỏi lại Thiên thiếu hiệp gần đây như thế nào?

Thiên Mục Phong lắc đầu trả lời:

- Gần đây vận khí không tốt, năm lần bảy lượt gặp nguy hiểm, thiếu chút nữa là xong đời rồi.

Lâm Vân Phong cười nói:

- Không phải đâu, với tu vi của huynh, hẳn không thể như thế được.

Thiên Mục Phong khổ sở lên tiếng:

- Thế sự khó liệu được, ai có thể dự báo được. Ta từ lúc chia tay mình chủ đã đi bốn phương tìm kiếm tung tích của Ngạo Tuyết cô nương, vô tình gặp được Vạn Tượng Huyền Tôn, lúc đó lại xuất hiện một cao thủ thần bí, thiếu chút nữa đã đưa ta vào chỗ chết ... Sau khi thương thế đỡ rồi, ta tiếp tục đi tìm, ai ngờ gặp được Bồn Nhất của Bồ Đề học viện, lúc đó ... cuối cùng chỉ có thể bỏ chạy.

Sau khi nghe hẳn thuật lại, Quy Vô đạo trưởng kinh ngạc cất lời:

- Thiếu hiệp nói Lý Trường Xuân đã lấy được Tụ Linh hồ, còn thu phục được một hồn phách có tu vi mạnh mẽ hơn thiếu hiệp?

Thiên Mục Phong đáp:

- Đúng thế, lúc đó ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng hồn phách đó thật ra là ai, đến nay ta vẫn chưa hiểu rõ được.

Quy Vô đạo trưởng vẻ mặt trầm xuống, liếc nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Như thế, tên Lý Trường Xuân này đáng để mọi người phải cẩn thận.

Trần Ngọc Loan lại nói:

- Chuyện này quả thật không thể bỏ qua được, lập tức phái người theo dõi hành động của hắn, tránh để hắn làm những chuyện gì nguy hại đến nhân gian. Bây giờ ...

Mới nói đến đó, Trần Ngọc Loan đột nhiên biến sắc, Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong, Dương Thiên đột nhiên đứng lên, khuôn mặt lộ vẻ rất kích động. Đồng thời, Tứ Linh thần thú gào lên bay ra, liền kề đó xuất hiện một luồng khí tức mạnh mẽ mà quen thuộc ngập tràn cả đại điện của liên minh.

- Chính là huynh ấy, Lục Vân.

Giữa tiếng la lên kinh ngạc, Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Lâm Vân Phong bắn mình ra trước, những người sau nhanh chóng theo sau, cùng nhau tiến ra ngoài nghênh đón.

Giữa không trung, Lục Vân đang từ xa bay đến, bên cạnh có một người phụ nữ xinh đẹp, chính là Thương Nguyệt mọi người chờ đợi đã lâu.

Nhìn thấy hai người đến gần, Trương Ngạo Tuyết và Hứa Khiết kích động nhất, vội vàng tiến lên phía trước. Lâm Vân Phong, Bách Linh, Thiên Mục Phong, Trần Ngọc Loan chậm hơn một bước liền dừng chân lại, yên lặng nhìn bọn họ.

- Thương Nguyệt, sư tỷ.

Trương Ngạo Tuyết và Hứa Khiết đồng thanh kích động kêu lên, rồi đưa tay nắm lấy tay Thương Nguyệt, trong lúc nhất thời quá xúc động không nói nên lời. Lục Vân hiểu được tâm tình bọn họ, âm thầm đi về phía mọi người, mỉm cười tâm tình.

Sau khi Lục Vân đi rồi, Trương Ngạo Tuyết run giọng nói:

- Thương Nguyệt, tỷ không bị gì là muội yên tâm rồi.

Thương Nguyệt mỉm cười thản nhiên nhìn nàng.

Hứa Khiết kéo tay Thương Nguyệt, xúc động cất tiếng:

- Sư tỷ, tỷ quay về là tốt rồi, muội nhớ tỷ lắm.

Thương Nguyệt trả lời:

- Sư muội, tỷ cũng nhớ các muội. Muội có chút tin tức gì của sư phụ không?

Hứa Khiết lắc đầu đáp:

- Nghe nói sư phụ đã từng xuất hiện cứu mạng Giới Thiện, sau đó liền không còn nghe tin tức gì nữa.

Thương Nguyệt ồ lên một tiếng, khuôn mặt lộ ra chút ưu tư.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Thương Nguyệt, không thấy thần kiếm tùy thân của nàng, không khỏi thắc mắc:

- Thương Nguyệt, Khiếu Nguyệt thần kiếm của tỷ đâu rồi?

Thương Nguyệt khổ sở bật cười, bình thản nói:

- Tỷ cũng không biết, có lẽ từ lúc tỷ rơi vào hố sâu thì thần kiếm đã biến mất thần bí.

Hứa Khiết thất kinh, cất giọng tiếc rẻ:

- Thật đáng tiếc, một thanh thần kiếm mất đi như vậy quả thật khiến người ta phải tiếc nuối.

Thương Nguyệt cười nói:

- Đã có hắc phải mất, tại sao phải nói chuyện tiếc rẻ.

Hứa Khiết sững sờ, sau đó lên tiếng:

- Cũng đúng thế, chỉ cần sư tỷ bình an thì một thanh thần kiếm có đáng gì?

Bên đây, Thiên Mục Phong nhìn Lục Vân, cất giọng cảm khái mà kích động:

- Tốt, thật tốt quá. Như vậy ta có thể an tâm rồi.

Lục Vân hiểu ý của hắn, vỗ vai hắn giọng cảm kích lên tiếng:

- Không cần phải tự trách như vậy, ta hẳn phải đa tạ huynh, đa tạ huynh đã chăm sóc Ngạo Tuyết.

Thiên Mục Phong cười cười, giọng thất vọng nói:

- Không cần phải đa tạ, ta đã hy sinh cho nàng rất nhiều, lại cũng nhận được khá nhiều, đây chính là duyên phận.

Lục Vân không nói, có một số chuyện không nói ra lại tốt hơn mở lời.

Bách Linh hiểu rõ tâm tình của chàng, chuyển sang chuyện khác:

- Lục Vân, huynh quả thật tìm được Thương Nguyệt từ Ánh Nguyệt tỉnh chẳng?

Liếc nàng, Lục Vân cười trả lời:

- Lần này để tìm được muội ấy, huynh đã tiến vào Cửu U Minh giới, ngoài ra còn trao đổi điều kiện với ông chủ Cửu U mới tìm được muội ấy trở về.

Bách Linh vẻ mặt hơi biến, nhẹ lắm bẩm:

- Cửu U Minh giới không phải là nơi tốt lành gì, huynh từ nay về sau bớt giao tiếp với nơi ấy thì hơn.

Lục Vân cười đáp:

- Điều này huynh biết, muội không cần phải lo lắng cho huynh, hay là nhanh chóng đi tâm sự với Thương Nguyệt đi.

Bách Linh nghe vậy nhìn về phía Thương Nguyệt, chỉ thấy lúc này Trương Ngạo Tuyết và Hứa Khiết đã bình tĩnh lại, ba người đang vừa nói vừa cười cất bước chậm chậm đi. Bách Linh cũng không chần chừ nữa,

mỉm cười tiến đón, nắm chặt tay Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết, định mạng ba người từ thời điểm này đã bắt đầu thực sự kết hợp chặt chẽ với nhau.

Lục Vân nhìn theo hình bóng ba người nữ, khuôn mặt mơ hồ hiện lên nụ cười của nội tâm. Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên chàng nở nụ cười rộng mở, bởi vì những người yêu thương trong lòng cuối cùng cũng đã đoàn tụ, hơn nữa còn hòa thuận thân tình, đây chính điều quý giá nhất trong đời của chàng.

- Ha ha ha, tình hình này quả thật có chút ... ha ha ha...

Lâm Vân Phong âm thầm đến bên Lục Vân, vẻ mặt có vẻ mập mờ.

- Ha ha cái đầu của đệ, cẩn thận không huynh dần đệ bây giờ.

Lục Vân cười nhẹ, tỏ ra rất cao thâm khó lường.

Lâm Vân Phong không chút sợ hãi, cười ha hả đáp trả:

- Ba mươi năm cái gì. Bây giờ huynh muốn dần đệ cũng không dễ dàng như ngày trước đâu.

Lục Vân đưa mắt đánh giá gã một lúc, cổ tỏ ra kinh ngạc lên tiếng:

- Phải vậy chăng, thế thì huynh muốn tìm chút thời gian để thử xem sao. Xem thử đệ thời gian gần đây có lười biếng hay lại làm chuyện gì xấu xa không.

Lâm Vân Phong mắng lại:

- Huynh đi đi, huynh mới làm chuyện xấu xa, đệ có thể nói là vô cùng đứng đắn, từ trước đến giờ chỉ biết chém yêu trừ ma mà thôi.

Lục Vân bật cười ha hả, ánh mắt có ý liếc về phía Hứa Khiết, nhỏ giọng hỏi:

- Quả thật không làm chuyện xấu gì phải không?

Lâm Vân Phong nhìn thấy bộ dạng chàng như vậy, trong đầu hơi hơi hoảng kinh, khóe miệng chảy dài chân chữ một lúc rồi nói:

- Tự nhiên là thật như vậy, ai còn dám lừa huynh.

Lục Vân cười lên tiếng:

- Ô, té ra đệ không hề làm chuyện xấu nào. Ta còn cho rằng ...

Lời nói đến đó chợt dừng lại, khuôn mặt tỏ ra có ý nhìn Lâm Vân Phong.

Thấy vẻ mặt hai người cổ quái, Trần Ngọc Loan tiến đến gần, nhỏ giọng nói:

- Lục đại ca, nói cái gì vậy, muội cũng muốn tới nghe một chút.

Mắt chớp chớp, khuôn mặt có vẻ tinh nghịch.

Lâm Vân Phong đỏ mặt, xoay người nhanh chóng lùi lại, miệng cất tiếng nhượng bộ:

- Đệ đi nói chuyện với Thương Nguyệt đây, chút nữa sẽ quay lại gặp huynh.

Lục Vân thấy vậy bật cười lớn, cả người tỏ ra mấy phần chân thật.

Bên cạnh, Càn Nguyên chân nhân nhìn vẻ mặt tươi cười của chàng, tự nghĩ: “Tử Dương sư đệ, thời điểm này huynh đã nhìn thấy được hình bóng ngày nào từ người của hân...”

Thời gian trôi qua, Thương Nguyệt theo Bách Linh, chào hỏi mọi người một lượt, cả đoàn liền đi về lại đại điện của liên minh. Trong gió, tiếng cười hoan hỉ hồi lâu không dứt, hết như một dấu hiện tốt lành quanh quẩn trong Phục Long cốc.

Thời khắc này, Lục Vân gặp lại những người yêu trong lòng, tụ hội với những bằng hữu ở căn cứ địa của Trừ Ma liên minh, một tình hình mới dần xuất hiện trong mắt chàng. Tiếp theo, tình hình như thế nào đang chờ đợi chàng đây?

899. Chương 901 – Lục Doanh Quay Lai (lục Doanh Quay Về)

Nhìn qua mọi người, Trần Ngọc Loan nói trước:

- Lần này Thương Nguyệt tỷ tỷ đã bình an quay về, đây chính là chuyện đáng mừng nhất, lại thêm Ngao Tuyết tỷ tỷ bình an, chúng ta hẳn phải ăn mừng lớn, chuyện này giao cho Quy Vô đạo trưởng chuẩn bị.
- Chuyện này minh chủ an tâm, ta đã phân phó đệ tử liên minh chuẩn bị yến tiệc để đón tiếp Thương Nguyệt và Thiên Mục Phong trưa nay, mà cũng để chúc mừng tất cả mọi người.

Quy Vô đạo trưởng mỉm cười đứng lên, nồng nhiệt lên tiếng.

Trần Ngọc Loan mỉm cười hài lòng, nói tiếp:

- Lần này, khó khăn lắm mọi người mới tụ hội với nhau, ngoại trừ việc chúc mừng ra, chúng ta cũng nên bỏ chút công sức cho thiên hạ bá tánh. Trước mắt, tình thế nhân gian phức tạp nhiều biến đổi, mọi người có kiến nghị thế nào, có cách nhìn thế nào cũng đừng ngại nói ra, chúng ta tận hết khả năng cùng nhau vượt qua kiếp nạn này.

Tư Đồ Thần Phong nói:

- Chuyện trước mắt mọi người đều biết, cũng không cần nói nhiều, hay để Thiên Mục Phong nói tiếp chuyện của huynh ấy, cùng nhau đàm luận về những chuyện huynh ấy đã nhìn thấy, nghe thấy trong những ngày qua.

Thấy mọi người đưa mắt nhìn, Thiên Mục Phong cũng không chần chừ, cất tiếng nói:

- Ngoại trừ chuyện của Lý Trường Xuân ra, ta còn gặp một chuyện kỳ lạ. Đó là sau khi ta và Bồn Nhất bỏ chạy, lúc thương thế vừa mới khỏi, đột nhiên chúng ta cảm nhận được khí tức của Giới Thiên ... Người thần bí đó hung hiểm quỷ dị, hung bạo kinh người, thực lực mạnh mẽ vô cùng, so ra còn lợi hại hơn Kiếm Vô Trần lúc trước, ta quả thật nghĩ không ra, trong nhân gian lúc nào xuất hiện nhân vật như vậy.

Mọi người thất kinh, trầm ngâm không nói. Theo những lời của Thiên Mục Phong, những người đang ở đây chưa từng có ai đã từng gặp một cao thủ đặc tính kinh thế như vậy, vì sao trước giờ chưa từng có chút tin tức nào?

Trần Ngọc Loan nhìn mọi người, nhỏ giọng hỏi:

- Mọi người có biết được lai lịch của người đó không?

Mọi người không nói, cùng nhau nhìn về phía Bách Linh vốn luôn điềm đạm, lại thấy lúc này nàng đang cau chặt đôi mày, ngồi yên trầm tư suy nghĩ về vấn đề vừa nói.

Giây lát, Phật Thánh Đạo Tiên nhìn về Lục Vân, trầm giọng nói:

- Lục Vân, có phải ngươi biết một chút gì đó phải không?

Lục Vân trầm ngâm cất tiếng:

- Ta đúng là đã nghĩ đến một số chuyện, bất quá cần phải tìm bằng chứng, lúc này còn chưa thể khẳng định được. Bây giờ đừng bàn luận đến vấn đề này, những phương diện khác có tin tức gì không?

Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Tạm thời không có động tĩnh lớn nào, bốn người được phái đi Quỷ vực và Ma vực còn chưa quay về, Bắc Phong và Khiếu Thiên cũng chưa có tin tức, chỉ còn lại Phần Thiên, ta đã phái người đuổi theo, nhưng đến giờ ...

Lục Vân cắt ngang:

- Được rồi, ta đã biết rồi. Phần Thiên hẳn không việc gì bởi vì ta đã có thể cảm nhận được khí tức của Lục Doanh đang nhanh chóng tiến gần về nơi này. Hiện nay, Kiếm Vô Trần không có tin tức, Hư Vô Giới Thiên có áp dụng biện pháp gì với những hành động của hắn không?

Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Chuyện này cần phải có thời gian, những người huynh vừa đề cập đều là những cao thủ siêu cấp, đệ tử liên minh chúng ta căn bản không cách nào tiếp cận, vì thế thu thập tin tức vừa mất thời gian vừa mất công sức.

Lục Vân sửng người, sau đó cười khở lên tiếng:

- Như vậy tạm thời không cần để ý đến những người đó. Hay là chúng ta hãy chờ Lục Doanh đến đây, xem thử nàng ta đã gặp chuyện gì sau đó mới ra quyết định.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy không nói thêm gì. Bách Linh lại mỉm cười mà nói:

- Lục Vân, bây giờ không nói chuyện chính sự nữa, huynh hãy kể cho mọi người những chuyện huynh đã gặp phải ở Cửu U Minh giới được không?

Trần Ngọc Loan cũng phụ họa:

- Đúng thế, nơi đó nghe nói rất thần bí, Lục đại ca hãy giảng giải cho chúng ta đi, cũng giúp cho chúng ta tăng thêm một chút kiến thức.

Lục Vân hơi chần chừ, chuyện này chàng thật ra không muốn nói đến, nhưng nếu như Bách Linh đã mở miệng, tự nhiên chàng không thể cự tuyệt được.

- Cửu U Minh giới hung hiểm quỷ dị, đó là nơi ác quỷ oan hồn tụ tập lại, hội tụ đầy đủ khí oán, hận, cừu, sát, tà, độc, tàn các khí trong trời đất. Nếu ở trong đó, người có tu vi cao cường không gặp phải phản ứng quá lớn, nhưng người có tu vi không đủ, sẽ dễ dàng bị mê man đi. Nơi đó hung hiểm hơn nhiều so với Quỷ vực, chỉ đáng tiếc nơi đó đã không còn được như xưa nữa.

- Không được như xưa, ý là thế nào?

Mọi người hoang mang nhìn Lục Vân, trong lòng không hiểu chút nào. Lời này của Lục Vân nghe ra hơi quái dị, nhưng tiếc là ở nơi đây mọi người lại nói không rõ được.

Đối với nghi vấn của mọi người, Lục Vân không chút để ý, cứ tiếp tục nói thêm:

- Ở nơi đó, ta đã gặp được ông chủ Cửu U, hơn nữa còn trao đổi một điều kiện với lão để đổi lấy tung tích của Thương Nguyệt, đồng thời, còn biết được một số chuyện từ lão.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt hiếu kỳ, hỏi dồn:

- Lục đại ca, chuyện thế nào, có phải rất thần bí không một người biết chăng?

Lục Vân liếc nàng, nhin không được cười nói:

- Đúng thế, điều này thuộc về loại bí mật không có người biết. Ngoại trừ ta ra, hẳn không có người thứ hai nào biết ...

Chữ “được” còn chưa nói ra, Lục Vân đột nhiên đứng lên, giọng đột ngột thay đổi nói với mọi người:

- Lục Doanh đến rồi, chúng ta đi gặp nàng ta thôi.

- Thật vậy, quá tốt, chúng ta cùng nhau đi gặp vị Long nữ của Đông hải thôi.

Trần Ngọc Loan theo sát sau, vừa nói vừa dẫn mọi người cùng ra khỏi đại điện.

Phi thân lên không trung, Lục Vân nhìn thấy hai bóng người đang bay đến, trên mặt lộ chút tươi cười. Đợi khi khoảng cách hai bên chỉ còn khoảng ba dặm, hình bóng của Lục Vân lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện ngoài hai dặm, ngăn Phần Thiên và Lục Doanh đang tiến đến.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Vân và Lục Doanh ai nấy trầm ngâm. Phần Thiên thấy vậy cũng không nói nhiều, âm thầm rời đi, chỉ còn hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Lục Doanh vẻ mặt thê lương, nhìn thấy Lục Vân hết như thấy được người thân, trong mắt lộ tuôn lá chã. Lục Vân vẻ tươi cười biến mất, giọng êm ái nói:

- Sao vậy, vừa thấy ta đã khóc rồi, trách ta không đến cứu muội hay là bởi vì chuyện khác vậy?

Lục Doanh lắc đầu nhưng chỉ khóc lóc, âm thầm lộ vẻ đau thương tang tóc. Lục Vân cảm nhận được sự khổ sở trong lòng của nàng, không khỏi đưa tay vuốt lên mái tóc của nàng, nhỏ giọng nói:

- Không cần phải khóc lóc, muội là Đông hải Long nữ, cho dù chuyện gì xảy ra muội đều cần phải kiên cường đối mặt. Nhìn ta đây, còn nhớ đến con thú trên vai ta không?

Lục Doanh ngừng đầu, liếc nhìn Tứ Linh thần thú, phát hiện nó đã lớn khá nhiều so với ngày trước, đồng thời cũng phát ra một luồng khí tức khiến bản thân cảm thấy run rẩy.

- Đúng là nó, đã lớn hơn nhiều so với ngày trước rồi.

Lục Vân cười nhàn nhạt, trong lòng nghĩ lướt qua, Tứ Linh thần thú trên vai liền nhảy sang vai Lục Doanh, nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm lấy những giọt lệ trên mặt của nàng.

- Nhìn xem, nó cũng không muốn muội khóc, vì thế muội cần phải mạnh mẽ lên. Cho dù có chuyện gì đi nữa, chúng ta đều là bằng hữu, ta sẽ không bỏ qua mặc muội đâu.

- Lục Vân, đa tạ huynh. Lần này ta đến đây tìm huynh chính là hy vọng huynh có thể giúp đỡ ta. Nhưng chuyện của ta cực kỳ nguy hiểm, ta sợ ...

Lục Doanh nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

Lục Vân bật cười lên tiếng:

- Đừng sợ, muội đã tìm đến ta chứng tỏ muội tin tưởng ở ta, nếu muội đã tin tưởng ở ta, muội hẳn phải tin tưởng nhân quang của muội tuyệt đối sẽ không sai. Bây giờ khoan hãy nói những chuyện đó đã, chúng ta về tới Trừ Ma liên minh rồi lại nói, ở đó toàn là bạn hữu của ta, bọn họ đều trông mong được gặp muội.

Lục Doanh liếc nhìn phía sau Lục Vân, chỉ thấy Phần Thiên đang nói chuyện với nhiều người, ai nấy đều nhìn về phía này, ánh mắt thân thiện cũng như có vẻ phức tạp khó hiểu.

Đi theo Lục Vân, Lục Doanh nhẹ giọng nói:

-Lục Vân, trên đường đến đây ta đã hỏi một số chuyện liên quan đến huynh. Phần Thiên cũng nói với ta một số thứ, nhưng không nhiều, chỉ nói huynh có ba vị hồng nhan tri kỷ, ngoài ra còn ...

Lục Vân hơi bối rối, quay đầu hỏi:

- Muội hỏi những điều đó là có ý muốn tìm hiểu ta, hay là ...

Lục Doanh né tránh ánh mắt của chàng, vâng vâng dạ dạ nói:

- Ta chỉ nghe nói huynh có ba người phụ nữ xinh đẹp rất yêu huynh, sợ là chuyện của ta sẽ gây thương hại cho các vị, vì thế muốn ...

Hiểu rõ ý tứ của nàng, Lục Vân cười nói:

- Muội đã nghĩ quá nhiều rồi. Lê nào trong mắt muội ta là người trọng sắc khinh bạn chẳng?

- Không hề, ta không hề có ý tứ đó, nhưng ta ...

Lục Doanh vội vàng phủ nhận, vẻ mặt lộ ra trầm trọng đau xót.

Lục Vân thấy vẻ mặt nàng như vậy, trong lòng mơ hồ có chút bất an. Lục Doanh liều mạng đến đây cầu cứu, chứng tỏ Hải vực đã phát sinh chuyện lớn. Nhưng cuối cùng là chuyện gì đây, chàng tạm thời còn đoán không ra được.

- Lục Doanh, ta biết muội lo lắng thế nào. Nhưng nếu như muội là bằng hữu của Lục Vân, cho dù chuyện gì đi nữa, ta đều chia sẻ lo lắng với muội. Được rồi, cười lên đi, ta giới thiệu muội với mọi người.

Thấy chàng đã nói như vậy rồi, Lục Doanh vội vàng bỏ đi bị thương, mỉm cười nghênh đón mọi người đang đến, trong ánh mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc. Trước đây, nàng tập trung toàn bộ chú ý đến Lục Vân, hoàn toàn không để ý đến người khác. Nhưng lúc này khi hình bóng mấy người Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Trần Ngọc Loan đập vào mắt, vẻ đẹp rung động lòng người của mấy người khiến cho nàng thân là Đông hải Long nữ cũng hơi thất kinh.

Ngây ngốc nhìn bốn người nữ, Lục Doanh cảm thán lên tiếng:

- Người đẹp của nhân gian quả nhiên Hải vực không thể so sánh được.

Bách Linh cười nói:

- Đông hải Long nữ, cũng không có người nữ của nhân gian nào có thể so được, ta chính là Bách Linh.

Nhìn vào đôi tay ngà ngọc đang nắm lấy tay mình, Lục Doanh đột nhiên tỉnh lại, hơi ngượng ngùng đáp lời:

- Chào tỷ, ta là Lục Doanh, tỷ quả thật xinh đẹp.

Bách Linh cười nhẹ lên tiếng:

- Xinh đẹp không hề có giới hạn, chúng ta chỉ là có phần khác nhau mà thôi. Đến đây, cùng gặp Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, còn có Ngọc Loan, Hứa Khiết.

Nồng nhiệt kéo tay nàng, Bách Linh giới thiệu bốn người nữ bên cạnh mình với nàng.

Nói chuyện với nhau một lát, Trần Ngọc Loan nắm lấy tay Lục Doanh cười nói:

- Ta cho tỷ biết, Bách Linh, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt ba vị tỷ tỷ chính là hồng nhan tri kỷ của Lục đại ca. Ta chính là tiểu muội được Lục đại ca thương yêu nhất, Hứa tỷ tỷ là sư muội của Thương Nguyệt tỷ tỷ, hơn nữa còn là người trong lòng của Lâm thiếu hiệp. Tỷ tỷ có thể xem là người thế nào đối với Lục đại ca đây?

Lục Doanh nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của nàng, cảm thấy vô cùng thân thiết, nhin không được bật cười nói:

- Ta chính là bằng hữu của Lục Vân, huynh ấy đã từng cứu mạng của ta.

Trần Ngọc Loan thất kinh, hiểu kỳ nói:

- Thật không, Lục đại ca từ trước đến giờ chưa hề nhắc đến, tỷ nói nhanh nhanh đi.

Bên cạnh, Lục Vân nghe vậy cười mắng:

- Được rồi, náo loạn của nửa ngày, để cho Lục Doanh gặp mọi người đi. Có chuyện gì đợi lúc quay vào đại điện mới nói đến cũng chưa muộn.

900. Chương 902 – Hải Vực Hình Thế (tình Hình Hải Vực)

- Đúng là khách lần át chủ, người ta dù sao cũng là minh chủ, vậy mà không cho một sĩ diện, hừ.

Trần Ngọc Loan ngúng nguẩy ra vẻ hờn dỗi, lập tức khiến mọi người bật cười. Lục Doanh thấy vậy cũng không khỏi bật cười lớn, đau thương trong lòng lập tức nhạt đi mấy phần.

Một lát sau, Trần Ngọc Loan chủ động giới thiệu Lục Doanh với mọi người, cuối cùng khi đối mặt với Phần Thiên, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Đây là vị thiếu hiệp anh tuấn tuyệt luân, tu vi bất phàm, huynh ấy có thể nói là nhân vật vô cùng kiệt xuất của liên minh chúng ta, đến từ ...

Lục Doanh liếc Phần Thiên, hơi xấu hổ lên tiếng:

- Không cần phải giới thiệu, trên đường chúng ta đã nói chuyện qua với nhau.

Trần Ngọc Loan nghe vậy hô lên một tiếng thất kinh khiến mọi người phải chú ý, sau đó lại vỗ lên đầu, quát lên:

- Ta đúng là, ngay cả chuyện này cũng quên mất, quả thật là quá mất mặt đi thôi. Hai vị đi cùng với nhau, hẳn đã sớm quen thuộc nhau rất nhiều, thế mà ta lại đi vẽ rắn thêm chân nơi đây.

Trong lúc đang nói, Trần Ngọc Loan cố tình mở to đôi mắt vẻ vô tội, mặt ngây ngô nhìn hai người. Bốn bề, mọi người bật cười ha hả, ánh mắt lộ ra chút ám muội.

Lục Doanh đỏ mặt, thấy vẻ mặt Trần Ngọc Loan ra vẻ vô tội, muốn nổi giận không được, chỉ có thể cúi đầu không nói. Phần Thiên vẻ mặt quái dị, trong nét giận dữ có mấy phần xấu hổ, bị mọi người cười càng thêm mấy phần ngượng ngùng. Hắn cũng thể nào ngờ được, Trần Ngọc Loan bình thường thần thánh uy nghiêm, lúc này lại đưa hắn vào tình thế như vậy, khiến hắn không biết phải ứng phó thế nào.

Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Lục Vân, Bách Linh, Phật Thánh Đạo Tiên, Quy Vô đạo trưởng chỉ biết mỉm cười nhìn, còn Tư Đồ Thần Phong lại cười trêu chọc:

- Phần thiếu hiệp anh tuấn sao lại nhần nhần nhó nhó không biết nói thế nào vậy. Lẽ nào Lục Doanh cô nương đứng sừng sững trước mặt mà thiếu hiệp lại không thấy chút nào?

Phần Thiên thở hào hển đáp:

- Có những chuyện ta đang muốn nói lại bị các vị cười lấp mắt, sao ...

-Ồ, té ra là trách chúng ta ở nơi đây gây khó cho thiếu hiệp ...

Tư Đồ Thần Phong dài giọng vẻ mặt như hiểu rất rõ.

Phần Thiên giận dữ vô cùng, hung hăng trừng mắt với Tư Đồ Thần Phong mấy cái, đang muốn phản bác lại, Lục Vân liền ra mặt ngăn cản trò đùa giữa hai người, điềm nhiên lên tiếng:

- Được rồi, mọi người đều đã biết cả rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi.

Nói rồi liền nắm ống tay áo của Lục Doanh, dẫn nàng đi trước.

- Đa tạ huynh.

Lục Doanh cất giọng nhỏ nhỏ, rõ ràng nàng biết Lục Vân đang giải vây giúp cho mình.

- Đừng để ý, mọi người vui đùa quá trớn, Ngọc Loan cũng chỉ muốn làm vậy để xua tan đau thương trong lòng của muội mà thôi.

Lục Vân mỉm cười đáp lời, tỏ vẻ nho nhã bình tĩnh.

Bên này, Phần Thiên thấy Lục Doanh đã đi, nắm lấy ống tay áo của Tư Đồ Thần Phong, găm nhẹ:

- Người dám đùa giỡn ta trước mặt mọi người, cẩn thận sau này ta có được cơ hội sẽ báo đáp lại người.

Tư Đồ Thần Phong cười ha hả đáp:

- Huynh đệ, người đã không biết tiếp nhận gì cả, ta chính đang giúp người đó.

Phần Thiên hừ giọng nói:

- Ta tự biết xử lý chuyện của mình, ý tốt của người hãy giữ lại cho mình.

Thấy hai người đấu võ miệng, Bách Linh kéo Trần Ngọc Loan mỉm cười vui:

- Muội à, quả thật là quá tình nghịch so với ta.

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Thử một chút thôi mà, tỷ không thấy kết quả đúng như ý người sao?

Bách Linh cười cười không nói, Hứa Khiết bên cạnh lại tán dương:

- Chiêu này quả thật là tuyệt vời, nói thẳng vào chuyện, trăm lần trăm trúng.

Trần Ngọc Loan cười duyên đáp:

- Không cần nói thế, đây chính là sở trường của ta mà.

Vừa dứt lời, những người nghe thấy bật cười to tiếng, cả đoàn vừa cười vừa hạ xuống mặt đất.

Quay trở vào trong đại điện, Phần Thiên ngồi bên cạnh Quy Vô đạo trưởng, Lục Doanh lại đến ngồi gần Lục Vân, mấy người Bách Linh thuận thế ngồi tiếp theo.

Đợi mọi người ngồi yên vị, Trần Ngọc Loan cười lên tiếng:

- Lần này Phần Thiên dễ dàng cứu được Lục Doanh tỷ tỷ, hoàn thành nhiệm vụ do Lục đại ca giao phó, có thể nói là một chiến công to lớn, hẳn cũng nên có phần thưởng trao ban. Bây giờ, Phần Thiên kể lại một lượt những chuyện trải qua khi cứu người, suốt thời gian này đã xảy ra những chuyện thế nào?

Phần Thiên nghe vậy, liếc nhìn Lục Doanh, chậm rãi cất tiếng:

- Lần này, khi đến nơi dự kiến thì Lục Doanh cô nương đã rơi vào tuyệt cảnh. Đối phương là một cao thủ tên là Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa, thực lực của hắn mạnh mẽ kinh người, ta vừa chạm trán với hắn liền bị rơi vào tình cảnh nguy khốn, thiếu chút nữa đã chết trong tay của hắn. Còn về những chuyện khác, Lục Doanh cô nương dường như có điều cố kỵ vì thế nhất mực không đề cập đến.

Mọi người nghe vậy liền đưa mắt nhìn Lục Doanh, đợi chờ nàng lên tiếng.

Lục Vân hiểu được tâm lý mọi người, mở miệng hỏi han:

- Lục Doanh, nơi này không có người ngoài, muội có chuyện gì cứ cho chúng ta biết.

Lục Doanh mặt đầy bi thương, trầm buồn nói:

- Lục Vân, Hải vực đã có chuyện rồi, Đông hải và Bắc hải bị Tây hải xâm chiếm, phụ vương ta hiện nay đang bị vây khốn, toàn bộ cao thủ của Đông hải đã chết trận, chỉ một mình ta chạy thoát...

Lục Vân nghe vậy tương đối bình tĩnh, trước đây chàng đã suy đoán được ít nhiều nên tuyệt đối không chút kinh dị. Những người khác lại hoang mang không hiểu, rõ ràng hai chữ Hải vực đa số mọi người đều không biết ý nghĩa là như thế nào.

- Lục Doanh, không nên đau lòng. Nếu muội đã đến nơi đây, cho dù chuyện như thế nào ta đều sẽ giúp muội. Bây giờ muội hãy nói với mọi người chuyện liên quan đến Hải vực trước đã, những người ở nơi đây đa số đều không biết chuyện này.

Lục Vân vỗ vỗ vai nàng, trong ánh mắt đầy vẻ an ủi và cổ vũ.

Lục Doanh nghe vậy hơi bình tĩnh trở lại, ánh mắt liếc nhìn mọi người, nhỏ giọng nói:

- Hải vực và nhân gian là hai nơi khác biệt. Trước đây vài ngàn năm, hai bên đã từng có liên hệ, nghe nói còn đã từng cùng nhau đối phó với Địa Âm và Thiên Sát. Sau đó, từ khi Địa Âm Thiên Sát bị tiêu diệt, Hải vực dần dần đoạn tuyệt không qua lại với nhân gian, hai bên không xâm phạm nhau, loáng một lúc đã trải qua vài ngàn năm.

Hiện nay, Hải vực phân thành bảy hải, chia ra là Đông Nam Tây Bắc bốn hải, lại thêm Hồng hải, Hắc hải và Tử hải. Bốn hải kể trước xưa nay chính trực hơn, hết như chánh đạo của nhân gian, ba hải sau lại hung tàn hơn, giống như tà đạo. Hai bên cừ hận với nhau đã vài ngàn năm nay, thỉnh thoảng lại phát sinh chiến tranh. Nhưng bốn hải tương đối đoàn kết, trước giờ vẫn liên hợp đối phó ngoại xâm, vì thế nên được bình an vô sự đã nhiều năm.

Nhưng lần này, Tây hải có thực lực hùng hậu nhất trong bốn hải đột nhiên phát động xâm lược, thừa lúc chúng ta không chút phòng bị, nhanh chóng chiếm được Đông hải và Bắc hải có thực lực tương đối yếu hơn. Thế rồi, trong bốn hải chỉ còn lại duy nhất Nam hải có thể chống cự được. Trước đây, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa liên tục truy sát ta chính là ông chủ của Tây hải, có thực lực kinh người trong bốn hải, ngoại trừ Nam hải Thần long Hàn Ngọc Dương ra, không một người nào có thể so sánh với hắn.

Nghe qua một lượt những điều này, mọi người ở đây đa số đều biến sắc mặt, rõ ràng cảm thấy chấn động đối với chuyện của Hải vực. Lúc đó, Quy Vô đạo trưởng hỏi trước:

- Lục Doanh cô nương, cô nương nói Hải vực có bảy hải, chuyện này chúng ta xưa nay chưa từng biết, bây giờ nghe thấy lại càng kinh dị hơn. Hiện nay theo như lời cô nương, Tây hải là mạnh nhất trong bốn hải, vì sao bọn chúng lại đột nhiên phát động xâm lược, Nam hải lại bằng vào năng lực gì để chống cự được?

Lục Doanh đáp:

- Chuyện này ta cũng không rõ lắm, bất quá Liễu Thiên Hoa tự mình nói cho ta biết, hắn muốn thống nhất bốn hải, rồi mới tiêu diệt ba hải kia để thống nhất Hải vực. Đương nhiên, lời này thật giả thế nào ta cũng không được rõ, nhưng nghĩ lại với tính cách cuồng ngạo của hắn cũng tuyệt đối không phải không có khả

năng. Còn về chuyện của Nam hải, các vị hân đã từng nghe qua cái tên Nam hải Lưu Li cung, nơi đó có danh tiếng lớn nhất trong bốn hải, mỗi đời cung chủ đều có tu vi cực mạnh, đủ để xưng hùng Hải vực, vì thế có thể so với Tây hải Cuồng long.

- A, Nam hải Lưu Li cung, một trong bốn nơi tuyệt địa của nhân gian, nơi này ta tự nhiên đã nghe qua, nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

Quy Vô đạo trưởng bật cười ngượng ngùng, có chút xấu hổ.

Dương Thiên nghe đến danh xưng Lưu Li cung, khuôn mặt vốn dĩ bình tĩnh cũng xuất hiện chút khác biệt, cau mày nói:

- Theo truyền thuyết, Lưu Li cung đã không vào nhân gian hơn hai ngàn năm, lẽ nào đã nhiều năm như thế bọn họ vẫn rất hưng thịnh không chút suy tàn?

Lục Doanh đáp:

- Chuyện này ta biết, Lưu Li cung luôn luôn mạnh mẽ không yếu đi, xứng danh đệ nhất trong bốn hải. Cung chủ mỗi thời đại của bọn họ đều khác biệt so với ba hải còn lại, tuyệt đối không phải do huyết thống mà do khả năng chiếm lấy. Đông hải, Tây hải, Bắc hải đều là cha truyền con nối, vì thế khó tránh khỏi lúc bị suy yếu.

Dương Thiên nghe vậy đột nhiên tỉnh ngộ, gật đầu lên tiếng:

- Té ra là thế, khó trách có thể xưng hùng ở Hải vực.

Tư Đồ Thần Phong hơi nghi ngờ, cất tiếng hỏi:

- Cho dù là như thế, đã hơn hai ngàn năm trôi qua, lẽ nào Nam hải Lưu Li cung lại không chút sai biệt sao?

Câu này nói ra như thuật lại ý nghĩ trong lòng không ít người.

Lục Doanh cười cười, nhẹ giọng đáp:

- Vấn đề này, thật ra không cần ta phải nói, trong lòng Lục Vân hân biết ít nhiều.

Mọi người không hiểu, đưa mắt nhìn Lục Vân chờ chàng trả lời.

Lục Vân cười điềm nhiên một tiếng nói:

- Về chuyện này, thật ra ta hoàn toàn không biết rõ. Nhưng ta đã từng giao chiến với Tây hải Ngân long Liễu Tàn Hồng, nhờ đó nghe hân nói một số chuyện. Lúc đó, Liễu Tàn Hồng có nói một hai câu với ta, nói hân có tu vi một ngàn bốn trăm năm, hơn nữa theo bộ dạng của hân thì chỉ như mới trưởng thành. Do đó có thể suy đoán, cao thủ của Hải vực đều là sinh vật biển có tu vi vài ngàn năm, tuổi thọ của bọn họ khác với thường nhân chúng ta. Trong mắt của chúng ta, hai ngàn năm là một khoảng thời gian dài đằng đẵng, nhưng đối với bọn họ lại hết như vài chục năm của thường nhân bọn ta.

- Ý của huynh nói là Nam hải Lưu Li cung thật ra tuyệt đối chưa truyền quá nhiều đời. Mỗi một đời cung chủ của bọn họ đều quản lý Lưu Li cung ít ra vài ngàn năm, vì thế cứ mãi mạnh mẽ không suy giảm?

Hiểu được ý của Lục Vân, Tư Đồ Thần Phong kinh ngạc lên tiếng.

Lục Vân chỉ cười không nói, Lục Doanh lại gật đầu đáp:

- Đúng thế, theo ta biết được, cho đến thời nay Nam hải Lưu Li cung chỉ mới truyền được bốn đời mà thôi. Nam hải Thần long cũng đã tiếp quản được Lưu Li cung một ngàn sáu trăm năm rồi, cứ mãi cường thịnh không chút suy yếu.

Lời vừa dứt, cả đại diện im lặng như tờ, mọi người đều bị lời nói của Lục Doanh khiến cho thất kinh.

Giây lát sau, Bách Linh lên tiếng phá vỡ yên lặng:

- Lục Doanh, theo như lời cô nương, Hải tộc của Hải vực đều là một số sinh vật thông qua tu luyện mà tiến hóa biến thành chăng?

Lục Doanh trầm tư một lúc, gật đầu đáp lời:

- Đúng như thế, trước đây khi chúng ta không có tu vi, chỉ có thể dựa vào ưu thế trời cho của mỗi người, triển khai một số cử động bản năng trong nước. Đợi khi tu vi chúng ta đạt đến một trình độ nhất định liền có thể ảo hóa thành hình người, tiến hành một số chuyện phức tạp hơn.

901. Chương 903 – Xuất Thủ Tương Trợ (ra Tay Tương Trợ)

- Nói như thế, theo góc độ của nhân gian, cao thủ Hải vực thuộc về một loại linh dị. Hơn nữa, đây còn là một quần thể to lớn vô cùng, có hệ thống độc lập.

Quy Vô đạo trưởng tán đồng:

- Công chúa nói rất đúng, theo như chúng ta, bọn họ đúng là thuộc về một loại linh dị. Nhưng đây là loại có địa vị áp đảo tuyệt đối ở Hải vực, cũng hết như loài người ở nhân gian, hai bên thuộc về hai thế giới khác nhau.

- Vậy, mọi người chỉ cần hiểu như vậy là được rồi. Bây giờ hãy để Lục Doanh nói qua một lượt tình thế trước mắt của Hải vực, cũng như mong muốn chúng ta giúp đỡ như thế nào đây.

Lục Vân nhìn Lục Doanh, rồi lên tiếng dẫn dắt quay lại vấn đề chính.

Lục Doanh hơi chần chừ do dự một lát, trầm ngâm trả lời:

- Trước khi chuyện này phát sinh, Hải vực rất là bình yên. Tuy Hồng hải cứ mãi sôi sục muốn động, nhưng bọn họ còn không dám ngang nhiên xâm phạm bốn hải. Thêm nữa, Hồng hải còn phải đối địch với Hắc hải và Tử hải, vì thế đã nhiều năm có lòng xâm phạm nhưng không đủ lực. Nhưng lần này, không ai ngờ được Tây hải đột nhiên thay đổi phương hướng, khiến cho chúng ta trong lúc vô tình liền rơi vào tình cảnh nguy khốn.

Lần này đến đây, ta chính là bị ép đến không cách nào khác, lại tìm không được người hỗ trợ ở Hải vực, mới nghĩ đến Lục Vân. Trước đây, ta cũng đã từng nghĩ đến việc mất công đến nhân gian có khả năng không đạt được điều gì, bởi vì cho dù Lục Vân có đồng ý hỗ trợ hay không, muốn thắng lợi trong chuyện này đều vô cùng hung hiểm và nguy nan.

Hiểu được lo lắng của nàng, Lục Vân lên tiếng an ủi:

- Không cần phải lo lắng, chỉ cần có lòng làm, cho dù không làm được cũng không sao.

Trần Ngọc Loan dịu dàng nói:

- Đúng thế, tỷ không nên nản chí, có Lục đại ca ra mặt, cho dù chuyện gì cũng đều có thể giải quyết được. Uy danh của Lục đại ca ở nhân gian còn lớn hơn Nam hải Thần long theo lời của tỷ nói.

Lục Doanh kinh ngạc nhìn Lục Vân, nghi hoặc hỏi:

- Quả thật như vậy sao?

Lục Vân điềm nhiên bật cười, Phần Thiên lại đáp:

- Chuyện này thật hoàn toàn, một đời Lục Vân chinh chiến vô số lần, từ trước đến giờ chưa thất bại. Không lâu trước đây, chỉ một mình Lục Vân đã tiêu diệt Vân Chi Pháp giới, có thể nói là người số một từ trước đến nay.

Lục Doanh rất mừng, hơi kích động lên tiếng:

- Nói như vậy, chuyện này ta đến nhân gian quả thật là thành công rồi.

Quy Vô đạo trưởng cười nói:

- Tự nhiên là đúng rồi, chỉ cần huynh ấy chịu ra tay giúp đỡ, bảo đảm cô nương sẽ thuận lợi trong mọi chuyện.

- Được rồi, không cần phải ở đây thổi phồng như thế. Lục Doanh, lần này muội đến đây mong ta giúp muội trừng chấn lại Đông hải, hay là còn có mục đích khác?

Lục Vân nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Lục Doanh vẽ mặt hơi lo âu, tư lự nói:

- Theo lời của Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa, ta biết được phụ vương hiện nay đang bị vây hãm ở Hải Toàn cốc, tối đa chỉ còn chống đỡ được hai ngày. Ta muốn đến cứu phụ vương trước rồi mới nói đến chuyện báo thù và trừng chấn Đông hải.

Lục Vân trả lời:

- Chuyện này không thành vấn đề, ta đáp ứng theo muội tiến vào Hải vực, trước hết cứu được phụ vương muội, sau đó mới bàn những chuyện khác.

Lục Doanh rất cao hứng, kích động lên tiếng:

- Lục Vân, đa tạ huynh.

Lục Vân cười nói:

- Muội đã không quản ngàn dặm đến nhân gian, đây chính là sự tín nhiệm rất lớn đối với ta, làm sao ta có thể khiến muội thất vọng ra đi được. Nhiều năm trước đây, nhân gian và Hải vực có liên hệ với nhau, sau đó lại đoạn tuyệt không liên lạc, bây giờ chúng ta hãy cùng nhau khai thông lại đoạn ký ức đã ngắt quãng vài ngàn năm, cùng nhau nắm tay xây dựng lại trời đất.

Lục Doanh không nói, chỉ nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy vẻ cảm động và kính phục không mô tả được. Bách Linh bên cạnh cũng nhỏ nhẹ hỏi tiếp:

- Lục Vân, chuyện này khẩn trương, huynh đã tính toán khi nào lên đường?

Lục Vân nghĩ lướt qua, trầm giọng nói:

- Cơm trưa rồi sẽ lên đường, bây giờ có một số chuyện phải xử lý trước.

Bách Linh trầm ngâm hỏi tiếp:

- Huynh định nói đến việc phân công nhân sự chẳng?

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, lần này đi vào Hải vực, tuyệt đối không đi một mình ta được.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Lục đại ca, huynh dự tính mang theo nhiều ít người?

Lục Vân không trả lời liền vấn đề này, lại đảo mắt nhìn qua mọi người, trong lòng tính toán.

Quy Vô đạo trưởng nhìn Lục Vân, lên tiếng phân tích:

- Lục Vân, tình hình nhân gian hiện nay huynh cũng đã rõ, thực lực chúng ta có được đều tập trung nơi đây, phân công con người thế nào là chuyện quan trọng nhất.

Hiểu được ẩn ý trong lời nói của ông, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Chuyện này ta đã có tính toán trong lòng, ta dự tính mang theo Bách Linh, Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt cùng với Phần Thiên đi. Còn những người khác lưu lại nhân gian, tạm thời không cần phải đối mặt trực tiếp với cao thủ như Thiên Sát.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy lo lắng:

- Lục Vân, như vậy không khéo thực lực của huynh quá đơn bạc chẳng?

Trần Ngọc Loan cũng nói:

- Đúng thế, Lục đại ca, toàn bộ các vị cộng lại chỉ có sáu người, nếu đối mặt với cường địch Hải vực sợ là ...

Lục Vân điềm nhiên trả lời:

- Không cần lo cho chúng ta, sáu người chúng ta thực lực còn mạnh hơn những người còn lại mấy phần. Trưa nay, đợi sau khi chúng ta đi rồi, Ngọc Loan nhớ phái người triệu hồi bốn người đi Quỷ vực và Ma vực về, tập trung thực lực với nhau, không cần phải hoạt động gì cả, đợi chúng ta quay lại từ Hải vực hãy tìm tiêu diệt Địa Âm và Thiên Sát.

Trần Ngọc Loan nhẹ vâng, nhỏ giọng lên tiếng:

- Lục đại ca yên tâm, chuyện này muội biết cách xử lý.

Lục Vân mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Vân Phong hỏi:

- Vân Phong, đệ tính toán lúc nào ra đi.

Lâm Vân Phong nghĩ một lát rồi nói:

- Bây giờ sư tỷ và Thương Nguyệt đều đã bình an vô sự, đệ cũng yên tâm rồi. Trưa nay sau khi huynh đi rồi, đệ sẽ dẫn Hứa Khiết đi vòng quanh nhân gian, nhất định tìm kiếm được Dịch viên đã biến mất để trùng chấn uy danh trở lại.

Lục Vân dặn dò:

- Trên đường cẩn thận, nhớ khi gặp phải Địa Âm và Thiên Sát, không được liều lĩnh tranh đấu thẳng thắn với bọn chúng.

Lâm Vân Phong trả lời:

- Các huynh cũng cần cẩn thận, Hải vực hẳn là nơi rất hung hiểm.

Lục Vân cười cười, đưa mắt nhìn Thiên Mục Phong, giọng thần bí lên tiếng:

- Bây giờ mời huynh đệ nói qua một lượt, trước đây huynh đài đã gặp người thần bí đặc thù kia thế nào.

Thiên Mục Phong không hiểu, chần chừ lên tiếng:

- Đó là một người đàn ông trung niên, toàn thân lấp lánh ánh xanh lục, tướng mạo có thể nói là anh tuấn, nhưng vẻ mặt âm hiểm, lại có ánh mắt màu xanh lam, thỉnh thoảng lấp lánh khí quỷ dị. Người này khí tức quái dị, mơ hồ ẩn chứa mấy phần yêu ma tà mị.

Lục Vân nhìn Lục Doanh hỏi:

- Người này muội có thể biết không?

Lục Doanh cau mày, trầm ngâm trả lời:

- Hơi có ấn tượng, nhưng ta không thấy được thì không dám khẳng định.

Lục Vân nói:

- Điều này rất dễ dàng, ta sẽ cho muội thấy được hình ảnh xuất hiện của người kia, như thế muội liền có thể phân biệt được.

Thiên Mục Phong nghe vậy, hai lòng bàn tay xuất phát hai dải sáng trong suốt giao lại thành một vách sáng giữa không trung. Sau đó, ý thức của Thiên Mục Phong luân chuyển, ký ức trong não theo sự khống chế của hắn liền tạo ra hình bóng trên vách sáng. Như vậy, mọi người liền có thể thấy được người thần bí Thiên Mục Phong đã gặp trên vách sáng.

-Ồ, đó là Sở Hoài Dương!

Vừa thấy người đó, Lục Doanh kinh ngạc la lên, vẻ mặt trầm trọng:

- Người này là sư huynh của Nam hải Thần long Hàn Ngọc Dương, đúng ra hẳn phải là người thừa kế của Lưu Li cung, nhưng nghe nói hắn bản tính âm độc, dã tâm cũng rất lớn, vì thế cung chủ Lưu Li cung đời trước liền truyền ngôi vị cung chủ cho đệ tử thứ hai là Hàn Ngọc Dương. Vì thế, Sở Hoài Dương cứ mãi canh cánh trong lòng tìm cơ hội đoạt lại ngôi vị cung chủ. Nhưng tu vi hắn không được như Hàn Ngọc Dương, vì thế đã nhiều năm nay hắn ẩn mình bất động, ai ngờ hôm nay lại âm thầm vào nhân gian, xem ra hẳn không có ý tốt rồi.

Thiên Mục Phong nghe xong, kinh hoàng lên tiếng:

- Người này tu vi kinh khiếp, trên nhân gian tuyệt đối có thể đứng dưới không mấy người, không ngờ còn thua Hàn Ngọc Dương, như vậy Nam hải Lưu Li cũng không phải là mạnh hơn nhiều so với nhân gian?

Lục Doanh đáp:

- Tình hình nhân gian thế nào ta không hiểu, nhưng đứng trên quan điểm Hải vực, Nam hải Lưu Li cũng đúng là mạnh mẽ, nhưng không thể xem là đệ nhất được. Hồng hải, Hắc hải và Tử hải cũng có người có thể so được.

Mọi người thất kinh, bây giờ mới hiểu sơ lược về thực lực của Hải vực.

Lục Vân không để ý điều này, chàng đang suy nghĩ về mục đích vào nhân gian của Sở Hoài Dương. Theo lời của Lục Doanh, Hải vực và nhân gian đã cắt đứt quan hệ vài ngàn năm trước đây. Bây giờ Sở Hoài Dương tiến vào nhân gian, hẳn muốn làm chuyện gì đây? Hẳn đi tìm người hỗ trợ hay là cảm thấy Hải vực vô vọng, dự tính xây dựng cơ sở riêng ở nhân gian?

Điều này tạm thời Lục Vân không cách nào xác định, chàng chỉ có thể nhắc nhở:

- Ngọc Loan, tốt nhất là muội phái người truy theo hành tung của người này, ta thấy hẳn còn có mục đích riêng.

Trần Ngọc Loan trả lời:

- Chuyện này huynh an tâm, muội sẽ phái người truy tìm theo chuyện này. Bây giờ thời gian cũng đã trễ rồi, Lục đại ca còn có chuyện gì cần xử lý nữa không?

Lục Vân suy tưởng một lát rồi lắc đầu:

- Không còn chuyện gì, chỉ bấy nhiêu đó thôi.

Phật Thánh Đạo Tiên ngồi đối diện mở miệng hỏi:

- Lục Vân, trước đây ngươi đã từng đề cập đến Thiên Uy lệnh ...

Lục Vân đảo tròn mắt, thấy mọi người vẻ mặt hiếu kỳ, không khỏi cười trả lời:

- Đúng vậy, ta đã từng nhắc đến chuyện này, hơn nữa còn tự mình đi tìm kiếm.

Nghe vậy, mọi người đang ngồi kinh ngạc và không hiểu, thật ra Thiên Uy lệnh kia đang ở đâu? Trần Ngọc Loan nói ra tâm ý của mọi người:

- Lục đại ca, huynh nhanh cho mọi người biết, thật ra Thiên Uy lệnh ở nơi đâu?

Lục Vân cười cười, còn chưa kịp mở miệng, Lưu Tinh ở đối diện lại nói ra suy đoán trong lòng.

- Lục Vân, ngươi hẳn cho rằng vật đó đang ở Hải vực, đúng không?

Lục Vân liếc ông, cười trả lời:

- Lời tiên bối không sai, Thiên Uy lệnh đúng là ở Hải vực. Vì thế chuyển đến Hải vực này một công đôi ba việc.

Quy Vô đạo trưởng thất kinh, vội nói:

- Lục Vân, nếu như vậy, huynh nên mang thêm người mới dễ dàng hành sự.

Lục Vân từ chối:

- Người nhiều chỉ phải thêm phân tâm. Lần này nơi ta muốn đến là một nơi thần bí nhất trong trời đất, không nên quá nhiều người biết được, vì thế ta không tiện đề cập nơi đây. Bây giờ mọi chuyện cứ làm như đã bàn, các vị ở nhân gian càng phải thêm cẩn thận, Thiên Sát và Vu Thần, trong tương lai ta sẽ xử lý.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Lục đại ca yên tâm, khi các vị còn chưa quay trở về, chúng ta sẽ không đối địch thẳng thắn với bốn đại cao thủ.

Lục Vân nghe vậy bật cười:

- Như vậy rất tốt, nhân gian giao lại cho muối.

Trần Ngọc Loan cười trả lời:

- Không thành vấn đề, muối nhất định sẽ tận tâm tận lực. Được rồi, nói đã lâu, hẳn cũng đến lúc bày tiệc để tẩy phong trần cho ba vị tỷ tỷ, nhân dịp đưa tiễn Lục đại ca luôn.

Dứt lời, mọi người mỉm cười đứng lên, vừa cười nói vừa đi ra khỏi đại điện

902. Chương 904 – Tiền Vãng Hải Vực (đi Vào Hải Vực)

- Được rồi, đến đây thôi, mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe.

Trần Ngọc Loan hơi không nỡ, nhẹ giọng lên tiếng:

- Lục đại ca, muối chúc các vị thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý.

Lục Vân mỉm cười gật đầu, liếc nhìn mọi người, sau đó xoay mình bỏ đi.

Thương Nguyệt cũng buông tay Trần Ngọc Loan dặn dò:

- Ngọc Loan, nhớ giúp tỷ lưu ý đến tin tức của sư phụ tỷ.

Trần Ngọc Loan an ủi:

- Thương Nguyệt tỷ tỷ an tâm, muối sẽ sai người thám thính tin tức của sư phụ tỷ.

Bên cạnh, Bách Linh thấp giọng lên tiếng:

- Ngọc Loan, nhớ giữ cẩn thận Diêm Vương lệnh trong tay, vật này nếu kiếm được người chế tạo tốt hẳn sẽ làm ra được một thần binh tuyệt thế.

Trần Ngọc Loan hơi kinh ngạc, nghi hoặc hỏi lại:

- Bí mật này sao trước giờ tỷ chưa từng nói đến?

Bách Linh cười trả lời:

- Muội cảm thấy sao?

Trương Ngạo Tuyết nhìn Lâm Vân Phong và Càn Nguyên chân nhân nhẹ lẩm bẫm:

- Sư bá, sư đệ, giữ gìn sức khỏe.

Càn Nguyên chân nhân nhỏ nhẹ:

- Ngạo Tuyết, nhớ là phải bình an quay về đó.

Lâm Vân Phong cũng nói:

- Sư tỷ, hy vọng lần tới gặp lại kỳ vọng của chúng ta đều hoàn thành.

Ánh mắt giao nhau, trên mặt Trương Ngạo Tuyết lộ chút cười cười.

Bên cạnh, Thiên Mục Phong nhìn Trương Ngạo Tuyết, vẻ mặt không nỡ rời xa nói:

- Ngạo Tuyết cô nương, trên đường đi nhớ cẩn thận.

Trương Ngạo Tuyết mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Huynh cũng giữ sức khỏe, hy vọng lần sau gặp lại huynh vẫn như cũ.

Xoay người, Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng bay lên, hình bóng trắng như tuyết vẻ nên sức hấp dẫn không mô tả được.

Nhìn sáu người Lục Vân rời đi, Phật Thánh Đạo Tiên than thở:

- Bước đường chống lại ông trời đã đến mức này, mức hẳn sẽ có truyền kỳ kể mãi không hết.

Lưu Tinh cười nói:

- Đây là Lục Vân, đã định sẵn có vận mệnh phi thường.

Phật Thánh Đạo Tiên lườm ông một cái, hừ giọng nói:

- Phi thường thì không sai, nhưng con người của truyền thuyết khó tránh được để lại hối hận trong lòng.

Lưu Tinh điềm nhiên trả lời:

- Hối hận ai không có? Người không phải cũng có hối hận đó sao.

Phật Thánh Đạo Tiên vẻ mặt không vui, xoay người phất tay áo bỏ đi, dường như Lưu Tinh đã đề cập đến bí ẩn trong lòng ông.

Trên tầng mây, Lục Vân và Lục Doanh kề vai bay đi.

Nhìn biển mây mênh mông, Lục Vân hỏi:

- Lục Doanh, muội đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Lục Doanh bình tĩnh lại, vẻ mặt lo lắng lên tiếng:

- Ta đang nghĩ phụ vương hiện giờ như thế nào. Chúng ta quay lại Hải vực rồi sẽ gặp phải những chuyện như thế nào đây?

Lục Vân vẻ mặt không thay đổi, giọng bình tĩnh trả lời:

- Muội đang lo lắng ba hải kia sẽ lợi dụng cơ hội xâm nhập chăng?

Lục Doanh vẻ mặt biến hẳn, thất kinh nhìn Lục Vân.

- Huynh làm sao biết được điều lo lắng trong lòng của ta?

Lục Vân trả lời:

- Chuyện này rất đơn giản, trước đây bốn hải liên kết đối ngoại, ba hải kia không dám hành động lỗ mãng. Bây giờ, Tây hải phát động chiến tranh xâm lược, Đông hải và Bắc hải thất thủ, thực lực hai bên tất nhiên tổn thất nặng nề. Như vậy, ba hải tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này để xâm phạm vào khu vực của các vị.

Lục Doanh than thở:

- Đúng thế, ba hải đối với khu vực của chúng ta đã nhiều ngàn năm gần đây vẫn thềm thuồng như mèo rình mồi. Bây giờ gặp được cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, làm sao có thể bỏ qua được.

- Điều này chỉ là biểu hiện bề mặt rõ ràng có thể thấy được. Điều ta cảm thấy kỳ quái chính là Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa hẳn cũng hiểu rõ điểm này, thế vì sao hẳn còn dám phát động xâm lược? Lẽ nào hẳn có thể nắm vững việc đối phó với ba hải kia? Theo những lời Lục Doanh đã nói, lực lượng ba hải đủ để so bì với bốn hải, hai bên giao chiến đã nhiều năm, hẳn vô cùng thông thuộc. Tây hải từ trước đến giờ căn bản không cách nào chống được ba hải, bây giờ lại như bỏ đi áo giáp, điều này rõ ràng không hợp lý.

Tiến bước lên ngang bằng với hai người, Bách Linh lên tiếng nói về suy nghĩ của mình.

Lục Doanh vẻ mặt âm trầm, giọng đầy ưu tư lo lắng cất lời:

- Chuyện này ta cũng đã suy nghĩ qua, nhưng ta chỉ không hy vọng thật sự như vậy. Ta thà tin tưởng đây chỉ là hành động của Tây hải Liễu Thiên Hoa, mà không hy vọng có liên quan đến những người của ba hải kia.

Bách Linh lại nói:

- Lục Doanh, rất nhiều chuyện sẽ không giống hệt như trong tưởng tượng được. Đứng trên phương diện của muối, tất nhiên hy vọng chỉ đơn giản là Tây hải đã phát động cuộc chiến xâm lược, nhưng khách quan mà nói, chúng ta cần phải suy nghĩ toàn cục.

Lục Doanh trong lòng chấn động, cười cười đau thương, nhỏ giọng nói:

- Đa tạ tỷ đã nhắc nhở.

Bách Linh vỗ vỗ vai của nàng, trong mắt đầy vẻ cổ vũ. Phần Thiên cảm nhận được vẻ đau thương của Lục Doanh, lên tiếng an ủi:

- Không cần phải quá lo lắng, trong lúc phân tích chúng ta hẳn cần suy nghĩ nhiều, nhưng sự thật thế nào, cần phải hiểu rõ mới có thể xác định được.

Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt mỉm cười không nói, cả hai im lặng bay, ánh mắt quan sát động tĩnh của bốn người kia.

Lục Doanh nghiêng đầu nhìn Phần Thiên, trong ánh mắt lộ ra chút cảm kích.

- Đa tạ huynh.

Chỉ ba từ ngắn ngủi, rất nhẹ, nhưng lại hàm chứa những tiếng lòng, chỉ có điều Phần Thiên có cảm nhận được hay không?

Bỏ đi sự thất vọng, Lục Doanh lộ ra chút ngạo khí, giọng lý trí lên tiếng:

- Các vị nói đúng, bây giờ chúng ta cần phải bắt tay từ toàn cục để phân tích những chuyện phát sinh lần này ở Hải vực. Theo như ta biết, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa tuy cuồng vọng, nhưng từ phong cách xử sự của hắn từ khi tiếp nhận quản lý Tây hải đến nay, hẳn hắn không dám ngang nhiên xâm lược Đông hải và Bắc hải, việc lần này đúng là có những khác biệt nhất định so với tính cách của hắn.

Lục Vân vẻ mặt thoáng nghi ngờ, hỏi tiếp:

- Liễu Thiên Hoa ngoại trừ cuồng vọng ra, những mặt khác hẳn như thế nào?

Lục Doanh đáp lời:

- Hẳn là người vô cùng tự phụ, nhưng lại có trí tuệ phi phàm. Theo những hiểu biết của ta, hắn tuyệt đối không phải là người hành sự lỗ mãng.

Lục Vân lên tiếng:

- Nói như thế, lần này hắn phát động cuộc chiến xâm lược cũng rất có khả năng bởi vì một nguyên nhân khác?

Lục Doanh gật đầu nói:

- Suy tưởng cẩn thận, hẳn phải có nguyên nhân khác.

Bách Linh lại nói:

- Lục Doanh, muối cho rằng Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa có liên hệ với một hải nào đó trong ba hải chẳng?

Lục Doanh không đáp, cúi đầu trầm tư suy nghĩ vấn đề này. Phần Thiên đuổi kịp ba người, ước đoán:

- Ta nghĩ, hẳn không biết có bị uy hiếp nào đó không, vì thế bất đắc dĩ mới phát động cuộc chiến xâm lược này.

Lục Vân cau mày nói:

- Hai ý tưởng này đều có khả năng, nhưng có khả năng còn ý tưởng thứ ba không?

Lục Doanh ngừng đầu, không hiểu nhìn Lục Vân hỏi:

- Khả năng thứ ba? Điều này trọng yếu chẳng.

Lục Vân đáp:

- Trọng yếu hay không hiện tại không cách nào xác định, chỉ có điều theo suy tưởng của ta, biến cố lần này của Hải vực chỉ đơn thuần dính dáng đến Hải vực hay phức tạp đến mức nhân gian cũng có liên quan đến.

Bách Linh hiểu được hàm ý trong lời của chàng, nhẹ giọng lên nói:

- Lục Vân, ý huynh muốn nói, biến cố Hải vực lần này, kỳ thuật có quan hệ rất sâu sắc đến việc Thái Âm Tế Nhật.

Lục Vân liếc nàng, gật đầu nói:

- Ta đúng là có suy tưởng này, nhưng bây giờ còn chưa thể xác định được, hy vọng lo lắng của ta là thừa thãi.

- Được rồi, không nói đến những chuyện này nữa, hay là theo những suy tưởng vừa nên, phân tích qua mục đích chân chính của cuộc chiến xâm lược do Liễu Thiên Hoa phát động lần này.

Phần Thiên ngắt ngang suy tư của hai người, tập trung chú ý của mọi người về lại chủ đề chính. Lục Vân không nói, chỉ nhìn Lục Doanh, đợi chờ nàng lên tiếng.

Suy nghĩ một lát, Lục Doanh nói:

- Về mục đích, theo ta không ngoài hai mục đích, thứ nhất chính là thống nhất bốn hải, tiến đến thống nhất Hải vực. Mục đích khác, hẳn có khả năng bị bắt buộc bắt đắc dĩ, muốn dùng chuyện lần này để hoàn thành một số chuyện.

Nghe ra lời của chàng, Bách Linh nói:

- Suy đoán này quá sức tổng quát, hầu như không có chút ý nghĩa thực tế đối với chúng ta. Ta cho rằng tạm thời không nhắc đến chuyện này, đợi khi đến Hải vực, rồi mới căn cứ vào tình huống cụ thể để tiến hành phân tích.

Lục Vân tán đồng:

- Nói nhiều cũng vô ích, hay là chúng ta gia tăng tốc độ, nhanh chóng đến Hải vực hơn rồi mới nói đến những chuyện khác.

Mọi người không bàn luận gì thêm, cả sáu người đột nhiên gia tăng tốc độ, kêu lên một tiếng liền biến mất trong biển mây mênh mông.

Một canh giờ lặng lẽ trôi qua. Khi biển rộng mênh mông xuất hiện trước mắt sáu người, vẻ mặt Lục Doanh liền lộ ra chút kích động.

Một ngày một đêm, vừa đi vừa về. Trong thời gian đi về, Lục Doanh lại đã trải qua một cuộc kiếp nạn sinh tử. Khi cổ hươu vừa xuất hiện trong mắt, một luồng suy nghĩ đau thương thê lương xâm chiếm trong lòng của nàng.

Lục Vân nhìn biển cả, trong lòng hơi quái dị, mơ hồ cảm nhận một sự xúc động không có tên, nhưng cụ thể là gì chàng lại không thể tả được. Tứ Linh thần thú trên vai chàng gầm nhỏ một tiếng, một cảm giác quen thuộc khiến nó rất hưng phấn.

Bách Linh nhìn biển cả, khuôn mặt xinh đẹp lộ chút tươi cười. Nơi đây nàng đã từng đi qua, vì thế tỏ ra rất bình tĩnh. Nhưng đúng lúc này, Tam Đầu linh xà trên vai nàng lại xuất hiện chút xao động, một luồng ý thức truyền vào trong lòng của nàng. Bách Linh hơi thất kinh, quay đầu liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, thấy hai người bọn họ vẻ mặt bình tĩnh, không khỏi cảm giác kinh tâm trước sự lạnh lẽo của bọn họ.

Về mặt Phần Thiên lại quái dị, thân là truyền nhân của môn phái Thiên Hỏa, đối với biển cả hẳn có một loại tình cảm chán ghét, bởi vì khung cảnh này sẽ hạn chế việc hắn phát huy thực lực.

Dừng chân, Lục Vân nhắc nhở:

- Cần phải tiếp cận với Hải vực, mọi người nhớ giữ kín khí tức.

Lục Doanh nghe vậy bưng bình tĩnh, gật đầu nói:

- Lục Vân nói đúng, để tránh cao thủ Tây hải phát sinh xung đột, chúng ta hẳn phải giữ kín khí tức.

Bách Linh lên tiếng:

- Lục Doanh, Hải vực đối với chúng ta rất lạ lẫm, phụ vương muội bị vây khốn ở nơi nào, chúng ta phải đến đó như thế nào, muội hãy nói trước cho chúng ta hiểu rõ.

Vừa thu lại khí tức toàn thân, Lục Doanh vừa lên tiếng:

- Hải Toàn cốc ở khu vực giao tiếp giữa Đông hải và Bắc hải, chính là một khe hẹp nước chảy xiết, hẹp như một hồ lô, cửa vào không lớn, dễ thủ khó công. Hiện nay, phụ vương ta và cung chủ của Bắc hải Hổ Phách cùng đồng thời bị vây khốn, tình huống cụ thể như thế nào ta còn không biết được, nhưng ta nghĩ tình cảnh hẳn phải rất nguy cơ. Phía trước đó chính là khu vực Đông hải, hiện nay đã bị Tây hải chiếm rồi, nếu hiện nay chúng ta tiến vào từ chỗ này, sẽ dễ dàng bị cao thủ Tây hải phát hiện được, vì thế chúng ta cần phải hoán đổi vị trí, từ trên tầng không của Nam hải bay qua, như thế tương đối có thể an toàn hơn.

Nghe vậy, Bách Linh hỏi:

- Từ trên tầng không của Nam hải bay vào, lẽ nào cao thủ của Nam hải không để ý đến?

Lục Doanh giải thích:

- Trong bốn hải, Nam hải luôn luôn chính trực, chỉ cần không chủ động xâm phạm, bọn họ sẽ không làm khó người khác.

Bách Linh ồ lên một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Như vậy muội hãy dẫn đường cho mọi người.

Lục Doanh nghiêng mình sang phải, dẫn năm người muốn đi.

Nhưng đúng lúc đó Lục Vân đột nhiên cất tiếng:

- Chậm đã, không cần phải vội đi, ta có một số chuyện muốn hỏi Lục Doanh.

903. Chương 905 – Tứ Hải Khái Huống (tình Hình Khái Quát Của Tứ Hải)

- Huynh có điều gì cần phải hỏi?

Lục Vân đáp:

- Có hai vấn đề. Thứ nhất, giao chiến trong nước biển và trong không trung có khác biệt nhiều ít?

Lục Doanh cau đôi mày đẹp chần chừ trả lời:

- Điều này ta trước giờ lại chưa hề lưu tâm đến, bất quá quả thật có khác biệt rất lớn. Đối với những cao thủ Hải vực chúng ta, khi giao chiến trong nước biển, phần lớn đều phải dùng phương pháp khôi phục bản thể. Đối với các vị, như vậy sợ là có ảnh hưởng to lớn nhất định.

Phần Thiên cau mày lại nói:

- Ảnh hưởng của hoàn cảnh đối với người tu đạo có tác dụng nặng nhẹ rõ ràng. Trong nước biển, nếu như chúng ta giao chiến với cao thủ Hải vực, bản chất chúng ta ở tình trạng xấu hơn, như vậy sẽ hạn chế thực lực của chúng ta rất nhiều. Trước hết, nước biển sẽ ngăn cản việc truyền đi sức mạnh, thứ hai, khả năng thích ứng với hoàn cảnh của chúng ta không thể nào so sánh với bọn họ. Thứ ba, bọn họ có thể khôi phục lại hình dáng của mình, nhanh chóng và dùng mãnh tiến công, chúng ta lại chịu áp lực của nước biển, thân thể bị hạn chế rất lớn.

Thấy vẻ mặt hần ưu tư, Bách Linh cười nói:

- Đừng suy nghĩ quá phức tạp, sức mạnh chúng ta hẳn sẽ bị nước biển hạn chế nhất định, nhưng đối phương cũng bị hạn như vậy. Hơn nữa, chúng ta có Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà, rất nhiều lần bọn chúng có thể phát huy được uy lực chúng ta không thể nghĩ ra được.

Phần Thiên cười khổ không nói, Lục Doanh lại hỏi Lục Vân:

- Vấn đề thứ hai là gì?

Lục Vân đáp:

- Theo như ta biết, Đông hải có Định Thiên cung, Nam hải có Lưu Li cung, vừa rồi muội đã nhắc đến Hổ Phách cung của Bắc hải, còn Tây hải có cung gì vậy? Còn nữa, vì sao ở trung tâm của bốn hải đều tồn tại cung điện có tên tuổi vậy?

Lục Doanh giải thích:

- Tây hải có Tỏa Long cung, bởi vì nơi đó có một cái đỉnh quý giá tên là Tỏa Long đỉnh! Đỉnh này chính là thần vật của Hải vực, có công hiệu mạnh mẽ khóa hòng của rồng, có thể nói là khắc tinh của Long tộc. Trong bốn hải, chỗ nào cũng do Long tộc thống lĩnh. Nhưng Long tộc ở Hải vực khác với ở nhân gian, đây chính là Hải Long tộc, không phải là Lục Long tộc của nhân gian. Tây hải có được Tỏa Long đỉnh, đây chính là nguyên nhân sự cường thịnh to lớn của nó. Ba hải Đông Nam Bắc chúng ta đều không dám khinh địch mạo phạm Tây hải, bởi vì chúng ta ai nấy đều sợ Tỏa Long đỉnh của bọn họ. Còn về tại sao bốn hải có cung mệnh danh như vậy, điểm này nhất định có quan hệ đến một số chuyện ở nhân gian, ta cũng không được rõ lắm.

Bách Linh nghe xong, lại hỏi:

- Lục Doanh, muội nói Tây hải có vật thần kỳ, còn ba hải kia thì sao?

Lục Doanh đáp:

- Trong bốn hải, Đông có Định Thiên cung, Tây có Tỏa Long cung, Nam có Lưu Li cung, Bắc có Hổ Phách cung. Bốn cung đều có thần vật của riêng mình, nhưng thần vật của Đông hải chúng ta đã sớm mất đi khoảng ba ngàn năm trước, vì thế thực lực cứ yếu ớt mãi. Về phía Nam hải, Lưu Li cung có thanh “Thất Thái Lưu Li kiếm”, nghe nói thần kỳ vô cùng, có sự huyền diệu bất tận. Về phía Bắc hải, Hổ Phách cung có một viên “Định Hải thần châu”, có thể ngưng đọng nước biển đang xoay chuyển, có khả năng phòng ngự tất cả mọi tấn công.

Đã hiểu được đại khái, Lục Vân nói tiếp:

- Ngoại trừ những điều này ra, bốn hải còn có những cao thủ nào đáng để chúng ta phải chú ý?

Lục Doanh nghĩ một lát, trầm giọng đáp:

- Trước mắt Đông hải và Bắc hải không cần phải nhắc đến, Tây hải có bốn đại cao thủ, ngoại trừ Liễu Thiên Hoa và Liễu Tàn Hồng ra, Tây hải Phi sa Ma Liệt, Song Đầu hải báo Nghịch Thanh đều là những địch nhân vô cùng hung tàn. Còn phía Nam hải cao thủ nhiều như mây, nhưng lại vô cùng bí ẩn. Ta ngoại trừ biết được Hàn Ngọc Dương và Sở Hoài Dương ra, chỉ biết được một người là Tả Quân Vũ. Hẳn chính là đồ đệ của Hàn Ngọc Dương, vẻ ngoài vô cùng anh tuấn, là người lý trí và lạnh lùng, lại có mấy phần ngạo khí.

Lục Vân vẽ mặt bình tĩnh liếc nhìn Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, nhỏ nhẹ nói:

- Mọi người có ý tưởng thế nào, đừng ngại phát biểu.

Trương Ngạo Tuyết nghe thấy câu hỏi của Lục Vân, điềm nhiên cười nói:

- Không có gì, ta chỉ nghĩ, Hải vực không bờ không bến, hẳn nhất định có không ít dị thú cổ xưa, khiến cho cao thủ Hải vực cũng không dám đến gần.

Thương Nguyệt lại cười lên tiếng:

- Ta lại cho rằng bên dưới lớp nước không sao đo lường được, hẳn ẩn chứa không biết bao điều bí ẩn người ta chưa biết.

Lục Doanh đáp:

- Hải vực mênh mông, ngay cả ta cũng không biết rõ ràng được. Theo phạm vi hoạt động của chúng ta, bảy hải thật ra chỉ là một bộ phận của Hải vực gần với đại lục. Hải vực chính thức ở sâu bên dưới, nơi đó ẩn chứa hung hiểm vô cùng, chúng ta cũng không dám ngang nhiên tiến vào. Còn đối với những dị thú cổ xưa, trong Hải vực đúng là có không ít sinh mệnh mạnh mẽ khiến ngay cả Hải tộc chúng ta phải khiếp sợ. Bọn chúng đều sinh sống bên dưới Hải vực thăm thẳm. Bên trong bảy hải, loại sinh vật như vậy thường tập trung nhiều nhất ở một nơi, đó chính là Ma Quỷ Hải vực, nơi đứng đầu trong ba tuyệt địa của Hải vực.

Nghe đến đây, Bách Linh lại nói:

- Được rồi, muội nói những điều này có vẻ khá trừu tượng, chúng ta cũng chưa từng thấy qua, vì thế nói nhiều lại càng khiến cho dễ quên đi. Bây giờ thời gian đã trễ rồi, ta nghĩ chúng ta nên xuất phát, trước hết đến kịp Hải Toàn cốc để cứu người.

Lục Doanh nghe vậy, liếc nhìn Lục Vân, thấy chàng gật đầu đồng ý, nàng mới xoay người dẫn mọi người bay thẳng về phía Nam hải.

Trên đường đi, ai nấy thu lại khí tức, không bao lâu đã đến tầng không của Nam hải. Nhìn xuống biển cả mênh mông dưới chân, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Phần Thiên ba người chưa từng đi qua biên giới đất đai, liền có cảm giác kinh sợ không nói nên lời.

Biển cả mờ mịt, không thấy biên giới, bọt sóng mãnh liệt hết như cơn gió lốc, kêu rít không ngừng. Sáu người bay trên bầu trời bị dòng khí cuộn cuộn mạnh mẽ gây trở ngại rất lớn, tính ra khó khăn hơn bay trên đại lục ít nhiều.

Quan sát động tĩnh dưới chân, Lục Vân phát hiện trên bề mặt nước có không ít sinh vật hải dương, phân bố trên cả một vùng rộng lớn, khiến cho người ta cảm thấy không chút bển bờ. Trong đó, có cả những quần thể sinh vật bình thường, cũng có khí tức của một số cao thủ Hải tộc, được phân chia thành những khoảng cách nhất định.

- Lục Doanh, sinh vật ở biển được phân chia thành mấy loại quần thể, có giống như người phàm, người tu đạo, yêu ma quỷ quái, tiên Phật thần thánh của nhân gian không?

Nghe Lục Vân hỏi như vậy, Lục Doanh đáp lại:

- Đúng thế, trong Hải vực, đại bộ phận sinh vật đều là những quần thể bình thường, hết như người phàm của nhân gian vậy, có được bản năng phản ứng, đẳng cấp yếu hơn chúng ta, phải chịu sự sai bảo của chúng ta. Còn giống loại sinh vật biển như chúng ta có thể nắm được sức mạnh thần kỳ, có khả năng biến hóa thành hình con người được xưng là Hải tộc, đại khái chỉ chiếm khoảng năm phần trăm. Ngoài ra còn lại một số dị thú cổ xưa, bọn chúng vốn dĩ đã được trời sinh có sức mạnh khủng bố, tuy không thể biến hình như chúng ta, nhưng sức mạnh bọn chúng lại to hơn, chúng ta không thể sánh bằng.

- Nói như thế, Hải vực chẳng khác nào một thế giới độc lập, cũng tương tự như nhân gian. Chỉ một điểm khác biệt duy nhất chính là Hải vực có chế độ thống trị, gần giống như triều đình của nhân gian.

Vừa tiến lên, Lục Vân vừa phát biểu những kiến giải của mình.

Bách Linh nghe vậy, cười nói:

- Ta phỏng đoán, Hải vực cũng có một số loại cao thủ khác giống như người tu chân của nhân gian, bọn họ không chịu bị người khác quản lý.

Lục Doanh đáp:

- Đúng thế, Hải vực cũng có cao thủ như vậy, nhưng tương đối là ít, tất cả đều hoạt động bên ngoài bảy hải để tránh phát sinh xung đột.

Phần Thiên lại nói:

- Nói như vậy, Hải vực hết như một vương quốc, có giai cấp thống trị cao quý. Cái gọi là bảy hải, cũng hết như Thất Hùng Chiến Quốc ngày trước, ai nấy đều vì lợi ích của mình, lợi dụng lẫn nhau, hoặc kết minh, hoặc giao dịch, trăm ngàn năm nay vẫn trong tình trạng chuyển động không yên.

Lục Doanh cảm xúc lên tiếng:

- Đúng thế, Hải vực xem ra bình tĩnh, nhưng thực tế lại hung hiểm vô cùng ...
- Cần thận, trên mặt nước có cao thủ đang dò xét khí tức của chúng ta.

Lục Vân đột nhiên mở lời nhắc nhở mấy người.

Lục Doanh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt nước có một dòng xoáy di động rất nhanh, vừa đúng ngay dưới chân của sáu người, đi theo phương hướng tiến lên của sáu người, giữ nguyên tốc độ lân cận, lưu lại một dấu vết rõ ràng trên mặt biển.

Về mặt thất kinh, Lục Doanh hô nhẹ:

- Chú ý, đây chính là Hải Tuyền Tuyền Hành, một trong thất tuyệt của Nam hải, được xưng tụng là có tốc độ cực nhanh trong nước.

Nghe thấy không hiểu, Phần Thiên hỏi lại:

- Ý là gì, chúng ta nghe mà không hiểu gì cả.

Lục Doanh giải thích:

- Trong bảy hải của Hải vực, hải nào cũng có một số cao thủ có năng lực kỳ dị đặc biệt, bọn ta xưng tụng tên của họ theo tuyệt kỹ, trong đó Tử hải có Tam Kỳ, Hắc hải có Tứ Sát, Hồng hải có Ngũ Hung, Tây hải có Lục Cuồng, Nam hải có Thất Tuyệt. Hiện nay, dòng xoáy đang di động nhanh chóng trong nước chính là một trong Nam hải Thất Tuyệt Hải Tuyền Tuyền Hành, hẳn chính là cao thủ có tốc độ di động nhanh chóng nhất trong Hải vực, bản thân là một con cá kiếm, hình dáng to lớn, bản tính hung tàn, thực lực vô cùng kinh người.

Lục Vân cau mày nói:

- Hẳn cứ đi theo chúng ta, chỉ có ý giám thị chúng ta hay còn có biểu hiện không tốt khác?

Lục Doanh vẻ mặt âm trầm, lo lắng lên tiếng:

- Nam hải Thất Tuyệt không dễ xuất hiện, lần này cá kiếm xuất hiện sợ là Nam hải có biến, như vậy vô cùng bất lợi cho chúng ta. Hiện nay, trong nhất thời ta cũng không xác định chuẩn xác được mục đích của cá kiếm, nhưng phần lớn là có vẻ không tốt.

Phần Thiên lại nói:

- Nói như vậy, lẽ nào chưa đến kịp Hải Toàn cốc, chúng ta rất có khả năng phát sinh giao chiến với cao thủ Nam hải?

Lục Doanh không nói, chỉ lẳng lặng gật đầu, vẻ mặt ưu tư lo lắng.

Bách Linh cất lời:

- Không cần phải lo lắng, chúng ta lần này đến đây khó tránh khỏi giao chiến với cao thủ của Hải vực, sớm muộn chỉ là vấn đề thời gian. Bây giờ, chúng ta cần nhiều thời gian để từ đây đến Hải Toàn cốc, có thể tránh đi hành động của cao thủ Nam hải, thoát khỏi bọn họ được không?

Lục Doanh lắc đầu nói:

- Với tốc độ phi hành của chúng ta hiện nay, chỉ còn cần hơn một canh giờ, muốn tránh cũng không tránh khỏi. Kế hoạch hiện nay, chúng ta chỉ có thể ...

Kêu lên một tiếng, sóng biển dâng trào, một cột nước xông lên tận trời cắt ngang câu nói của Lục Doanh. Trên mặt biển, dòng xoáy đang di động nhanh chóng lúc này bắn lên một cột nước, đường kính ước chừng ba trượng, bên trên có một người đàn ông quần áo quái dị đứng, khuôn mặt hắc nhon hoắt, đáng ghê sợ.

- Người đến xưng tên mau, vì sao đi qua thủy vực Nam hải của ta?

Đưa mắt nhìn mấy người Lục Vân, cặp mắt con người đen ngòm của người đó lấp lánh vẻ hung ác.

Lục Doanh đi lên trước, nói với người đàn ông đó:

- Kiểm Phi, bọn họ là bằng hữu của ta, theo ta quay về Đông hải có chuyện.

Hải Tuyền Tùy Hành Kiểm Phi trong Thất Tuyệt của Nam hải nhìn thấy Lục Doanh, vẻ mặt hơi tốt một chút, nhẹ giọng nói:

- Té ra là Long công chúa của Đông hải, trước giờ ta còn chưa thấy được. Nghe nói Tây hải xâm chiếm Đông hải và Bắc hải, công chúa lúc này đến đó sợ là ...

904. Chương 906 – Hải Toàn Cốc Địa (địa Điểm Hải Toàn Cốc)

- Cho dù như thế nào, ta cũng phải đối mặt với chuyện này. Kiểm Phi, bên phía các vị tình hình thế nào, vì sao đột nhiên tăng cường phòng bị?

Kiểm Phi trả lời:

- Đây cũng là chuyện bất khả kháng, Tây hải phát động xâm lược, tuy tạm thời mục tiêu chỉ là Đông hải và Bắc hải, nhưng Nam hải chúng ta cũng không thể không gia tăng phòng bị. Lần này, cung chủ có lệnh, bắt cứ cao thủ nào đi ngang qua thủy vực Nam hải đều phải gia tăng chú ý nghiêm trọng.

Gật đầu tỏ ý hiểu rõ, Lục Doanh lên tiếng:

- Phòng ngừa rắc rối xuất hiện cũng là chuyện phải làm. Nếu không đợi đến lúc giống như Đông hải chúng ta, mọi chuyện đã quá trễ. Được rồi, thời gian đã trễ, làm phiền thay ta hỏi thăm quý cung chủ, lần này thông cảm cho chúng ta mượn đường đi qua.

Kiểm Phi hơi hơi chần chừ, trầm ngâm giây lát liền mở miệng nói:

- Nếu là bằng hữu của Long công chúa, ta tự nhiên không tiện gây khó dễ cho các vị, nhưng Long công chúa vui lòng nhớ kỹ, không nên làm điều gì khiến ta phải khó xử.

Lục Doanh đáp:

- Chuyện này người yên tâm, ta sẽ không khiến người phải khó xử. Bây giờ chúng ta cáo từ trước, đợi sau này rồi rồi sẽ đến bái tạ.

Lục Doanh dứt lời liền dẫn năm người Lục Vân nhanh chóng rời đi.

Giây lát, sau khi rời khỏi Kiểm Phi vài chục dặm, Lục Doanh mới giảm tốc độ, vẻ lo lắng trên khuôn mặt mới từ từ biến mất.

Lục Vân liên tục quan sát vẻ mặt của nàng, thấy nàng như vậy, không khỏi cất tiếng hỏi:

- Lục Doanh, muội vừa rồi lo lắng Kiểm Phi sẽ gây bất lợi cho chúng ta?

Lục Doanh đáp:

- Đúng thế, Hải vực phát sinh biến cố, rất nhiều chuyện không còn như xưa, ta phải vô cùng cẩn thận. Vừa rồi, lời Kiểm Phi nói với chúng ta ẩn chứa không ít chuyện. Ta suy đoán, Nam hải nhất định cũng đã phát sinh đại sự, nếu không sẽ không cẩn thận như vậy. Hơn nữa, Kiểm Phi người này rất khó chịu, chính là người khó nói chuyện được. Nhưng vừa rồi, hắn lại tỏ ra vô cùng thông tình đạt lý, chuyện này khác hẳn bình thường.

- Theo những gì muội nói, tình huống Hải vực hiện nay có khả năng đã vượt qua khỏi sức tưởng tượng của chúng ta, ẩn chứa nhiều chuyện chúng ta chưa biết.

Lục Vân nhẹ nhàng cất tiếng.

Lục Doanh vẻ mặt ngưng trọng, lo lắng lên tiếng:

- Hiện nay, chúng ta cần thiết nhất chính là hiểu được tình hình hiện tại, thế mới thấy được cơ hội tốt để hành sự. Nhưng hiện nay, Đông hải thất thủ, ta căn bản tìm không được người nào có thể dùng được. Một khi như vậy, muốn thu được tin tức đầy đủ, hẳn phải đi tìm một người.

- Tìm người, ai vậy?

Phần Thiên nhìn Lục Doanh hỏi tới.

Liếc nhìn năm người bên cạnh, Lục Doanh đáp:

- Đây là một người rất cổ quái, có thân phận rất cao ở Hải vực, cơ hồ hiểu được mọi chuyện. Nhưng người này có quy định không tốt, muốn nhận được tin tức phải đưa vật gì đó trao đổi, hơn nữa điều kiện trao đổi vô cùng khắc nghiệt.

Phần Thiên cười nói:

- Người dạng thế này thiên hạ rất nhiều. Nhưng chỉ cần nắm được nhược điểm của hắn là có thể dễ dàng ép hắn đi vào khuôn khổ, không có gì phải lo lắng.

Lục Doanh cười khở lên tiếng:

- Huynh nói quá đơn giản rồi, nếu người này dễ dàng ép vào khuôn khổ như vậy, hắn đã không khiến cho cao thủ cả bảy hải không làm gì được hắn.

Phần Thiên tự tin đáp:

- Đừng lo lắng, đến lúc đó cứ giao người này cho ta, bảo đảm sẽ khiến hắn phải chịu phép. Bây giờ, hay chúng ta hãy đi cứu người cho nhanh.

Lục Doanh nhìn hắn, trong ánh mắt đầy nghi ngờ, rõ ràng cảm thấy khó tin lời của hắn.

Lục Vân nhìn về phía trước, ý thức quan sát động tĩnh bốn bề, trong não mờ hiện ngàn vạn khuôn mặt khiến trong lòng chàng hơi chấn động kinh ngạc. Đối mặt với biển cả mênh mông, Lục Vân cảm nhận được những khác biệt nhiều vô cùng và rất nhỏ bé, biết được có một thế giới hoàn toàn mới khác lạ đang chờ đón mình, ở đó có rất nhiều chuyện không thể dự báo trước được.

Trương Ngạo Tuyết mỉm cười trước ánh mắt của chàng, thanh âm róc rách truyền đến tai chàng.

- Huynh bây giờ đã trở nên trầm tĩnh hơn trước, lẽ nào đây là dấu hiệu đã thuần hơn?

Lục Vân lặng đi, nghiêng đầu nhìn nàng, lại nhìn Thương Nguyệt và Bách Linh, miệng mỉm cười lên tiếng:

- Có lẽ đây chỉ là một dấu ấn của đau thương, đã che dấu hết bản tính trước đây của huynh.

Trương Ngạo Tuyết im lặng mỉm cười, Thương Nguyệt lại lên tiếng:

- Đau thương chính là một đoạn đường phải trải qua để thuần tính. Nếu không có đau thương sẽ không đạt được trầm ổn, quá trình này mỗi người đều phải trải qua.

Bách Linh cười nói:

- Được rồi, giờ này không phải lúc nói những chuyện đó, chúng ta còn phải cứu phụ vương Lục Doanh trước, sau đó mới nói đến những chuyện khác.

Lời nói của Bách Linh khiến mọi người đang suy tư quay lại thực tế.

Lục Doanh khẽ quát nhẹ một tiếng, tốc độ tiến lên lập tức tăng nhanh, một đoàn sáu người chớp mắt đã biến mất ở chân trời.

Mới đi vào Hải vực, tình cảnh thế nào đang chờ đợi sáu người Lục Vân đây?

Bay được một canh giờ, Lục Doanh dẫn mấy người Lục Vân bay qua vài ngàn dặm, đến điểm giao nhau giữa Nam hải, Đông hải và Bắc hải.

Chỉ vùng nước dưới chân, Lục Doanh lên tiếng:

- Mọi người nhìn cẩn thận, nơi đó mờ hiện một ngọn núi mơ hồ, đó chính là điểm phân chia của bốn hải, núi này có tên là Định Hải phong. Ngọn núi này ở dưới mặt nước chừng ba trăm thước, không lưu ý sẽ không

cách nào phát giác. Mặt Đông Bắc của ngọn núi này hạ dần xuống, sâu dưới mặt nước khoảng một ngàn năm trăm trượng có một sơn cốc hình như một cái hồ lõ, đó chính là Hải Toàn cốc.

Phần Thiên nghe vậy, kinh ngạc nói:

- Đây chính là Hải Toàn cốc? Sao ở đó không có cao thủ Tây hải giám thị?

Lục Vân đáp:

- Tạm thời không có, ta đã dò xét trong vùng phụ cận trăm dặm, không hề cảm ứng được khí tức của cao thủ Hải vực.

Phần Thiên thấy lạ, không hiểu lên tiếng:

- Điều này không hợp lý, nếu như cao thủ Tây hải đã vây các cao thủ còn sót lại của Đông hải và Bắc hải ở Hải Toàn cốc, hẳn phải phái người tuần tra quanh nơi đây chứ?

Lục Vân không đáp, đưa mắt nhìn Lục Doanh chờ nàng giải thích. Thấy mọi người nhìn mình như vậy, Lục Doanh lên tiếng:

- Nơi đây rất kỳ dị đặc biệt, là nơi giao nhau của bốn hải, vì thế trong đường kính chừng năm mươi dặm, tộc nhân của bốn hải không được tới gần. Hơn nữa, bên dưới mặt nước lại có mười ba dòng nước xoáy, có tên là Hải Tâm tuyền, có thể thôn tính mọi sinh linh, tạo nên nguy hiểm rất lớn cho người Hải tộc, vì thế ngoại trừ bất đắc dĩ, tuyệt đối không một người dám đến gần.

Phần Thiên biến sắc, hỏi dồn:

- Nói như vậy, trên đường chúng ta từ đây đi xuống Hải Toàn cốc cũng hung hiểm vô cùng?

Lục Doanh thở dài nói:

- Đúng thế, chuyến đi này rất hung hiểm, nếu không phụ vương ta cũng không chạy đến nơi này để tỵ nạn.

Lục Vân cau chặt mày kiếm, hỏi tiếp:

- Lục Doanh, nếu nơi này hung hiểm như vậy, Tây hải hẳn không thể phái được nhiều cao thủ đến đây, như vậy người có thể vây khốn phụ vương muội ở đây hẳn không phải đơn giản. Muội nghĩ lại cẩn thận xem, Tây hải có cao thủ dạng như vậy không?

Lục Doanh lắc đầu đáp:

- Tây hải có Lục Cuồng, ngoại trừ bốn đại cao thủ ta đã nhắc đến trước đây, còn có hai người, một là giống tôm ma và một là giống lươn máu, thực lực tuy có thua kém đôi chút, nhưng người nào cũng có tuyệt kỹ của mình. Sáu người này, ngoại trừ Liễu Thiên Hoa ra, không một ai là địch nhân của phụ vương ta, vì thế đến nay ta đều không hiểu được, thật ra người nào có thể vây khốn phụ vương ta ở đáy của Hải Toàn cốc.

Thấy nàng cũng không biết tình hình, Lục Vân không hỏi nữa mà trầm giọng nói:

- Được rồi, chúng ta trước hết hãy hạ xuống dưới đó, có rất nhiều chuyện chúng ta phải tự mình tìm hiểu ra thôi.

Lục Doanh vâng một tiếng, phi thân bay xuống, dẫn năm người đến trên mặt nước.

- Mọi người theo sát ta, không được tùy ý hành động một chút nào để tránh phát sinh biến cố.

Bọt nước bay lên, Lục Doanh rẽ nước hạ mình hướng thẳng xuống đáy biển.

Lục Vân liếc nhìn bốn người, lên tiếng nhắc nhở:

- Tiến vào trong nước biển, nhớ không được mở rộng kết giới phòng ngự, chỉ cần khiến nước biển ngăn cách ngoài thân thể khoảng một thốn. Xuống càng sâu, áp lực càng to lớn, mọi người luôn phải nhớ kỹ chuyện này.

Phần Thiên vẻ mặt hơi do dự, chần chừ lên tiếng:

- Lục Vân, ta từ trước đến giờ chưa từng xuống nước, cũng không biết xuống nước thế nào, trong lòng còn có ít nhiều bài bác.

Lục Vân cười nói:

- Không sao, ta dẫn đường, huynh sẽ rất nhanh nắm được bí quyết, đi thôi.

Một tay nắm lấy tay hấn, Lục Vân bắn xuống như mũi tên, rít lên một tiếng liên cùng với Phần Thiên biến mất trong bọt sóng.

Bách Linh nhìn Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, cười nhẹ nói:

- Đi thôi, chúng ta cũng phải đi thôi.

Ba người nữ toàn thân hào quang lóe lên, một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao quanh thân thể ba người, chớp mắt ba người liền biến mất không thấy tung tích.

Vào trong nước, Lục Vân nhanh chóng đuổi kịp Lục Doanh. Bên cạnh chàng, thân thể Phần Thiên bị căng cứng, rõ ràng lần đầu xuống nước, ít nhiều còn chưa thích ứng được.

Lục Doanh vừa thấy liền hiểu rõ hấn bị chuyện gì, nhẹ nhàng đón lấy tay của Phần Thiên từ Lục Vân, trên đường hạ xuống liền chỉ cho hấn những kỹ năng lặn xuống nước.

Ba người Bách Linh đuổi kịp Lục Vân, bốn người giữ một cự ly nhất định với Lục Doanh, ai nấy mỉm cười với nhau, nhìn theo Lục Doanh và Phần Thiên.

Nhẹ vuốt Tứ Linh thần thú trên vai, Lục Vân truyền âm nói:

- Hải vực và nhân gian không giống nhau, bây giờ chúng ta cần phải hiểu được đặc tính của việc xuống nước, sau đó mới thích ứng tốt được.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Chuyện này sợ cũng phải mất ít nhiều thời gian, không thể lập tức chuyển đổi được.

Thương Nguyệt nói:

- Lục Vân, nơi này khí huyền âm rất nặng nề, có khắc chế rất to lớn với pháp quyết của muối.

Lục Vân nghe vậy, kéo tay Thương Nguyệt, truyền một luồng sức mạnh êm ái vào trong cơ thể nàng.

- Pháp quyết Phượng Hoàng của muối chí dương chí cương, trong nước biển hấn chịu ảnh hưởng của khí huyền âm, tự nhiên sẽ có hạn chế. Bất quá cũng không sao, dương quá sẽ sinh âm, chỉ cần muối nắm vững phương pháp chuyển biến, chuyển sức mạnh chí dương chí cương trong cơ thể muối thành khí chí âm chí nhu là được.

Nhận được luồng sức mạnh êm ái hỗ trợ của Lục Vân, Thương Nguyệt lập tức cảm thấy nhẹ nhàng khá nhiều. Hơn nữa, luồng chân lực của Lục Vân còn vận chuyển rất nhanh trong cơ thể nàng, lộ trình của nó vô cùng kỳ quái, đang nhanh chóng dẫn đường cho khí chí dương chí cương trong cơ thể nàng chuyển hóa thành nguồn sức mạnh âm nhu. Đây là một quá trình kéo dài liên tục, Thương Nguyệt để ý tỉ mỉ mới nắm được.

Bên kia, Bách Linh nhẹ giọng nói:

- Lục Vân, Tam Đầu linh xà của muối có thể cảm ứng được khí tức của sinh mệnh lân cận, hơn nữa còn tự động phân tích sự mạnh yếu của nó, tùy lúc có thể phát ra cảnh báo.

905. Chương 907 – Tuyên Qua Truyền Thuyết (dòng Xoáy Truyền Thuyết)

- Chuyện này không có gì kỳ, nó căn bản vốn là loài thú lưỡng tính từ thuở hồng hoang, thêm tu luyện mấy ngàn năm và được Thiên Long linh mạch bồi dưỡng, tự nhiên thần kỳ vô cùng. Đại Linh nhi của huynh cũng có thể cảm ứng được những khí tức đó, nhưng huynh vừa quyết định ra lệnh cho nó thu lại khí tức bản thân để tránh làm kinh động cao thủ Hải tộc ở vùng lân cận. Vừa rồi, huynh thử qua một lượt, phạm

vi dò xét của linh thức trong nước biển không thể so sánh với trên nhân gian, giảm hẳn khoảng chín phần, như vậy có thể thấy khả năng dò xét của chúng ta ở nơi đây bị hạn chế rất lớn. Do đó, nguy hiểm cũng tăng lên tương ứng.

Trương Ngạo Tuyết thất kinh lảo đảo;

- Không phải vậy, muội thấy linh thức rõ ràng dị thường, tình hình vùng phụ cận hoàn toàn hiển hiện trong não của muội.

Lục Vân sững người, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt nhìn đến Tử Ảnh thần kiếm trên người nàng suy đoán:

- Điều này có thể liên quan đến thần kiếm của muội, giao thử thần kiếm cho huynh rồi thử lại xem sao.

Trương Ngạo Tuyết làm theo, đưa thần kiếm cho Lục Vân, lập tức tin tức trong não biến mất, linh thức mơ hồ không rõ. Kinh dị nhìn Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Quả nhiên như lời huynh, rời khỏi thần kiếm, linh thức liền mơ hồ đi vài lần.

Đưa kiếm lại cho nàng, Lục Vân nói:

- Biến hóa của kiếm này rất lớn, hẳn đã từng gặp được kỳ ngộ.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Kiếm này nguồn gốc từ không gian lưỡng cực, ngày đó nó còn chưa tiến hóa hoàn toàn, bây giờ mới đạt đến mức cường thịnh nhất.

Lục Vân nghi ngờ hỏi:

- Không gian lưỡng cực? Danh tự này lần đầu mới được nghe thấy.

Trương Ngạo Tuyết giải thích:

- Về chuyện không gian lưỡng cực, thật ra vì thế nó mới có được năng lực chỉ dẫn.

Hiểu được bí ẩn của thần kiếm rồi, Lục Vân cười nói:

- Như vậy rất tốt, có được thần kiếm bên cạnh hết như có được thiên lý nhãn, không sợ có nguy hiểm đến gần. Được rồi, nhanh chóng tiến gần đến dòng xoáy, chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước.

Song chưởng khẽ vuốt, chưởng lực êm ái hóa thành một dòng nước chảy đưa chàng tiến thẳng. Ba người nữ cũng làm theo phương pháp của Lục Vân, dùng hai tay để khống chế phương hướng tiến lên, tốc độ liên gia tăng rất lớn.

Đuổi kịp Lục Doanh, sáu người đi thành một hàng. Lục Doanh nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, chúng ta sắp tiến gần đến dòng xoáy, đây chính là một trong mười ba dòng xoáy Hải Tâm tuyền, cũng là nơi chúng ta phải vượt qua. Dòng xoáy này tổng cộng có chín chỗ, phân bố bốn bề Định Hải phong, cứ ba dòng gộp thành một tổ, khoảng cách như hình tam giác, cự ly và độ sâu cũng tương đối cân bằng. Dòng xoáy ở trung tâm có sức hút rất mạnh, đủ để phá hủy mọi thứ, bất cứ cao thủ Hải tộc nào rơi vào trong đều khó có mạng trở ra. Chúng ta cần phải đi vượt qua nó, hẳn phải chọn hai nơi tiếp cận với dòng xoáy, đó là nơi bình thường nhất, cũng có sức hút ít nhất.

Phản Thiên không hiểu hỏi lại:

- Theo lời cô nương nói, chín dòng xoáy không chỉ liên lạc thành với nhau thành một hình vuông, mà còn bao phủ quanh lưng chừng ngọn Định Hải phải không?

Lục Doanh gật đầu đáp:

- Đúng thế, đây chính là điểm thần kỳ của Hải Tâm tuyền, bởi vì nó hình thành một tổng thể mười ba dòng xoáy, từ trên hạ xuống dưới, từ to đến nhỏ, hết như một cái chùy tam giác ngược, ở cuối cùng là một dòng xoáy to lớn vô cùng, nghe nói chưa từng có người thấy qua, bởi vì bất cứ người nào đến gần đều không còn sống được. Ở tầng thứ hai có ba dòng xoáy, quy mô rất lớn, khoảng cách tương đồng với nhau, tuy không

liên quan với nhau, nhưng lại hình thành một dòng nước ngầm xoáy tròn rất nhanh, di chuyển qua lại liên tục giữa các dòng xoáy. Trong đó, Hải Toàn cốc là một nơi lân cận với một dòng xoáy.

Hiểu được ý của nàng, Lục Vân lên tiếng:

- Nói như vậy, chúng ta muốn đến nơi cần thiết, phải đi qua hơi chỗ nguy hiểm, đây mới là phòng ngự của Tây hải.

Lục Doanh trả lời:

- Đúng thế, chúng ta hiện này đang đối diện với cửa ải khó khăn thứ nhất, chỉ có thể đi xuyên qua dòng xoáy này mới có cơ hội tiếp tục tiến lên.

Bách Linh cau mày trầm ngâm lên tiếng:

- Nếu hung hiểm như vậy, sao không chọn một nơi khác để tiến vào?

Lục Doanh đáp:

- Nơi này chính là Định Hải phong, từ bất cứ phương hướng nào đến đều cùng một kết quả, tuyệt đối không có cách nào khác để tiến vào.

Ồ lên một tiếng, Bách Linh lại nói:

- Nếu đã như vậy, nói nhiều cũng không được gì, chúng ta hay là hãy rút ngắn thời gian.

Sáu người không nói gì thêm, ai nấy tự tăng tốc độ hạ xuống, chỉ một lúc liền cảm nhận được sức chấn động mãnh liệt của nước biển bốn bề. Lúc này, trong đầu Trương Ngạo Tuyết hiện rõ biểu đồ phân bố của dòng xoáy. Dòng xoáy này dưới chân của sáu người ước chừng trăm trượng, quy mô của nó to kinh người, đường kính vượt quá ba mươi dặm.

Gọi mọi người lại, Trương Ngạo Tuyết dùng hai tay khống chế chân nguyên trong cơ thể để hiển thị hình ảnh trong đầu lên quả cầu ánh sáng trước ngực, giúp mọi người hiểu rõ hình dáng của dòng xoáy.

Quan sát một lúc, Lục Vân kinh ngạc lên tiếng:

- Dòng xoáy này không ngờ có một động sâu ở giữa, lại nằm ngay vị trí sườn núi.

Bách Linh nói:

- Chiếu theo ước tính, Hải Tâm tuyến ít nhất có mười hai dòng xoáy, chính là từ trong Định Hải phong sinh ra. Còn lại một dòng xoáy lớn nhất có phải ở nơi đó không?

Thương Nguyệt tiếp lời:

- Chỉ dựa vào suy đoán sơ khó mà xác định được. Bây giờ chúng ta còn phải khảo sát thêm một lượt, làm sao mới có thể đi xuyên qua dòng xoáy dưới chân nhanh nhất, tiếp tục tiến lên?

Bách Linh không trả lời, ánh mắt nhìn Lục Doanh, rõ ràng muốn nghe giải thích của nàng.

Thân là Đông hải Long nữ, Lục Doanh tự nhiên biết chuyện này không thể hỏi bọn họ, vì thế mới nói thẳng vào vấn đề:

- Trong nước biển, theo kinh nghiệm của Hải tộc chúng ta khi gặp dòng xoáy, thứ nhất là né đi, thứ hai là nắm tay của nhau, tập trung toàn bộ sức mạnh mọi người để chống lại sức mạnh xoáy tròn đó.

- Chuyện này muội đã có kinh nghiệm, thế cứ theo lời muội mà làm, chúng ta lập tức đi xuống.

Lục Vân nói xong, liền trầm mình xuống trước trong sự chuyển động bất an của dòng chảy ngầm, nhanh chóng đến vùng phụ cận của dòng xoáy Lục Doanh đã mô tả.

Nhìn hoàn cảnh dưới chân, tuy trong nước sâu không có ánh sáng, Lục Vân vẫn nhìn thấy được một cột nước màu đen, từ trên hạ xuống, từ nhỏ thành to đang không ngừng hút lấy nước biển lân cận. Cảnh tượng chính do dòng xoáy đó xoay tròn tạo ra, còn cột nước kia thật ra chính vì sức xoáy tròn to lớn ngưng tụ mà thành, có sức mạnh hủy diệt.

Khi đến gần Lục Vân, Lục Doanh vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng:

- Bây giờ bắt đầu, chúng ta hãy nắm tay thành một vòng, theo thể núi hạ xuống, từ bên ngoài tiến gần đến dòng xoáy.

Lục Vân liếc nhìn ba người Bách Linh, đưa tay phải nắm lấy tay của Phần Thiên, tay trái lại nắm tay Ngạo Tuyết, Ngạo Tuyết thì nắm tay Thương Nguyệt, Thương Nguyệt nối với Bách Linh, sáu người do Lục Doanh dẫn đầu theo thể núi chậm chậm trầm xuống.

Đi được vài dặm, Lục Doanh dẫn năm người đến vùng biên của dòng xoáy, men theo triền núi hạ xuống từng bước, hành động tỏ ra rất cẩn thận. Lúc này, cự ly đến dòng xoáy càng lúc càng gần, tuy chỉ là vùng phụ cận của dòng xoáy, nhưng sáu người đều cảm thấy được sức mạnh to lớn vô song, hết như có ngàn vạn cánh tay đang níu kéo lấy thân thể bọn họ thẳng về phía trung tâm dòng xoáy.

Càng trầm mình xuống, luồng sức mạnh càng trở nên rõ ràng, tạo uy hiếp càng mạnh mẽ hơn cho sáu người. Đối mặt với tình hình này, sáu người cho dù tự mình có tu vi tuyệt mạnh cũng khó có thể phát huy được. Do bởi hoàn cảnh của bọn họ, đã định sẵn thân thể phải chịu sự hạn chế của hấp lực, đây cũng là chuyện tự nhiên mà thôi.

Lục Doanh tay trái nắm chắc Phần Thiên, tay phải áp chặt vào vách núi cứng rắn, lòng bàn tay phát xuất sức mạnh hút lấy to lớn, vững vàng ổn định được thân thể. Núi non nơi đây đều là nham thạch cứng như sắt, đã trải qua vài ngàn năm bị dòng xoáy ăn mòn vào, độ cứng của nó rất lớn khiến người ta khó mà tin được. Phần Thiên nắm chắc Lục Doanh, thân thể hần lác lư hết như một sợi dây buộc lại với bốn người Lục Vân.

Quay đầu nhìn lại, Lục Doanh nhìn Bách Linh, truyền âm:

- Ta hiện tại không dám di động, tỷ hãy ra tay, trầm mình xuống thật nhanh, khi đến gần vách đá thì phát xuất sức hút giữ thân thể lại, như thế ta mới có thể buông tay, sau đó lại làm như vậy, từng bước từng bước hạ xuống bên dưới.

Bách Linh vừa nghe liền hiểu được ý nàng, đáp lời:

- Được, ta hiểu rồi, bắt đầu thôi.

Tay trái phát một cái về sau, một luồng chưởng lực mạnh mẽ bắn lên không, thân thể lại mượn lực hạ xuống, chớp mắt đã ép chặt vào vách đá.

Tay trái áp chặt vào vách đá rồi, Bách Linh sau khi dò xét độ cứng của nham thạch rồi, lên tiếng với Lục Doanh:

- Được rồi, muội có thể buông tay.

Lục Doanh nghe vậy buông tay, lòng bàn tay phát xuất chưởng lực, thân thể liền nhanh chóng hạ xuống, chỉ chớp mắt đã trầm mình đến dưới Bách Linh. Cứ như vậy, Lục Doanh và Bách Linh thay nhau bám vào đá, một đoàn sáu người không lâu đã men theo thể núi đến vị trí bình an ở tâm của dòng xoáy.

Lúc này, sáu người bị sức hút của dòng xoáy kéo thẳng như ngọn bút, Bách Linh vững vàng hút chặt vào vách đá đợi chờ Lục Doanh tiếp tục. Ở cuối cùng, Lục Doanh chịu ngoại lực mạnh nhất, nàng đã liên tục ba lần phát chưởng nhưng đều không hơn được sức mạnh của dòng xoáy, thân thể bị xiết chặt.

Tình hình như vậy khiến mấy người Lục Vân vô cùng lo lắng, may mà Phần Thiên kịp thời truyền chân nguyên vào trong người của Lục Doanh, khiến thực lực của nàng tăng mạnh, nhờ thế đến lần thứ tư mới thành công thoát được sức trói buộc của dòng xoáy.

Từ đó về sau, một đoàn người đồng tâm hiệp lực, trải qua thời gian cháy hết một nén hương lớn mới dần dần thoát khỏi phạm vi của dòng xoáy, đến được một vùng nước tương đối an toàn.

Buông tay ra, Lục Vân ngừng đầu nhìn cột nước sắc đen bên trên trầm giọng nói:

- Chiếu theo tình huống vừa mới rồi, dòng xoáy thứ hai tiếp theo đang chờ đợi chúng ta hẳn càng hung hiểm hơn nhiều, phương pháp vừa rồi của chúng ta có thể không cách nào vượt qua được, vì thế cần phải nghĩ được phương án khác.

Phần Thiên cười khổ lên tiếng:

- Bọn ta đã đưa thân vào đây, ai nấy có một thân bản lãnh nhưng lại không cách nào phát huy, làm sao có được biện pháp nào để đối phó đây? Nơi đây chính là nước biển, không phải là không trung để có thể thi triển bản lãnh. Chúng ta ở nơi đây, thân thể tồn tại thực tế, tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, điều này không cách nào thay đổi được.

Lục Doanh tán đồng:

- Phần Thiên nói đúng, không những chỉ với chúng ta, ngay cả cao thủ Hải vực cũng không thể né tránh được.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân, nhẹ giọng nói:

- Huynh có biện pháp gì, đừng ngại nói cho mọi người cùng nghe.

Lục Vân trầm ngâm:

- Theo tình huống hiện nay, chúng ta muốn thoát khỏi hạn chế của hoàn cảnh này, rõ ràng không được. Nhưng trong hoàn cảnh đặc thù, chúng ta cũng hoàn toàn không có biện pháp, thế thì chỉ có cách dùng ngoại lực hỗ trợ mới được.

Nghe vậy, Bách Linh, Thương Nguyệt trầm tư không nói, Phần Thiên lại truy hỏi:

906. Chương 908 – Đại Chiến Chi Sơ (buổi Đầu Đại Chiến)

- Sức mạnh của thiên nhiên, con người khó mà chống cự nổi. Kể sách bây giờ chỉ có thể mượn sức mạnh của kỳ thú trong trời đất để hỗ trợ chúng ta đi qua nơi này.

Bách Linh vừa nghe liền hiểu được ý chàng, chần chừ lên tiếng:

- Tam Đầu linh xà dĩ nhiên là mạnh mẽ, nhưng tình huống trong nước biển thế nào chúng ta cũng khó nói chính xác được.

Lục Vân điềm nhiên cười, vẻ mặt đầy tự tin.

- Chuyện này muội không cần phải lo lắng, thể xác to lớn của Tam Đầu linh xà đủ để bao phủ toàn bộ dòng xoáy kia. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đi vượt qua trong thời gian rất ngắn.

Nghe vậy, Bách Linh bất ngờ, kinh ngạc lên tiếng:

- Huynh dự tính khiến cho Tam Đầu linh xà biến hình to lớn để cố gắng ngăn chặn dòng xoáy kia, tạo cơ hội cho chúng ta vượt qua?

Lục Vân cười đáp:

- Đúng là dự tính như vậy. Huynh đã nghĩ qua, nếu như muốn đến Hải Toàn cốc động thủ, cần gì phải cố gắng che giấu thực lực để gặp thêm nhiều khó khăn.

Bách Linh nghĩ qua một lúc thấy cũng đúng, liền gật đầu lên tiếng:

- Đúng, cứ làm như lời huynh, đi thôi.

Nói rồi liền vỗ vào Tam Đầu linh xà trên vai để sai nó dẫn đường. Rồi khỏi thân thể Bách Linh, Tam Đầu linh xà kêu lên một tiếng quái dị, toàn thân lóe lên hào quang ngũ sắc, hơn nữa còn phát ra một luồng sức mạnh êm ái nâng sáu người lên, hướng thẳng xuống đáy bể.

Lục Doanh bật lên tiếng kêu thất kinh, nhìn thấy thân thể Tam Đầu linh xà đã to lên cả trăm trượng, giọng chấn động lên tiếng:

- Con vật này quả thật to lớn. Đúng là không ngờ nó có thân xác vĩ đại như vậy.

Bách Linh cười đáp:

- Đứng kinh ngạc, muội bây giờ còn chưa thấy được đủ một phần trăm nguyên bản của nó. Con rắn này to lớn vô cùng, nếu ở trên trời có thể che kín phương viên vài trăm dặm, tối đen cả bầu trời.

Lục Doanh không tin hỏi lại:

- Thật sự to lớn như vậy sao?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Đúng thế, đây là chuyện chính bọn ta đã nhìn thấy. Trước đây, ta và Thương Nguyệt còn đã từng giao chiến với nó, cả hai chúng ta cùng bị trọng thương.

- Được rồi, đừng nói thêm những chuyện đó, dòng xoáy đã xuất hiện, mọi người lưu ý.

Lục Vân còn đang nói, Tam Đầu linh xà gầm nhẹ một tiếng, cả thân thể chỉ trong chớp mắt to lên gấp trăm lần, biến thành một đại quái vật to lớn, thân thể dài cả chục dặm.

Mấy người Bách Linh thất kinh, tuy biết Tam Đầu linh xà to lớn, nhưng tự mình cảm nhận được biến hóa của nó, vẫn có cảm giác rung động không mô tả được.

Phía trước, nước biển mênh mông trải rộng, dòng nước ngầm chuyển động cuộn tròn, tốc độ của nó nhanh đến kinh người. Nhưng cho dù dòng xoáy này mạnh mẽ, khi Tam Đầu linh xà đến gần, liền hết như một ngọn núi đen to lớn từ trời hạ xuống, lập tức ngăn ngay vào tâm của dòng xoáy.

Thân thể run lên, sáu người Lục Vân thiếu chút nữa đã bị hất bắn đi khi Tam Đầu linh xà trầm xuống, luồng sức mạnh to lớn này vốn dĩ từ tâm của dòng xoáy.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của dòng xoáy, Lục Vân vẽ mặt biển hằn, vội quát lên:

- Nhanh lên, kéo dài không có lợi cho Tam Đầu linh xà.

Lục Doanh lên tiếng:

- Mọi người theo ta, Hải Toàn cốc ở vùng lân cận.

Phóng mình vút đi, hai tay Lục Doanh vẫy vùng, nhanh chóng đi thẳng về phía vùng nước đen ngòm bên dưới.

Theo ngay sau Lục Doanh, năm người Lục Vân chỉ giây lát đã chìm xuống được mấy chục trượng, trước mặt liền xuất hiện mấy luồng khí tức mạnh mẽ.

Ngừng thân lại, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Mọi người cẩn thận, bên dưới có năm cao thủ, thực lực tương đối kinh người.

Lục Doanh vẽ mặt âu lo, sầm tư nói:

- Không biết phụ vương ta bây giờ thế nào rồi?

Trương Ngạo Tuyết mặt giãn ra, trầm tư giây lát rồi nói:

- Vị trí của Hải Toàn cốc đã được ta xác định, trong đó lúc này đang có giao chiến kịch liệt, tình huống cụ thể thế nào nhất thời còn chưa xác định được. Bên ngoài cốc, hình dáng năm đại cao thủ thế nào ta cũng đã rõ, Lục Doanh xem thử coi có biết được người nào không.

Trương Ngạo Tuyết nói rồi liền đưa hai tay trước ngực, ngưng tụ một quả cầu ánh sáng trong suốt, trên bề mặt xuất hiện năm bóng người. Người thứ nhất là một người đàn ông trung niên hai mắt, thân hình cao lớn, vẽ mặt lạnh lùng hết như một thanh đao hai lưỡi.

Người thứ hai mỏ nhọn tai như cá, ánh mắt hung ác, khóe miệng xuất hiện nụ cười âm lạnh. Người thứ ba toàn thân đen kịt, đầu hết như một cục than, mơ hồ có một tầng ánh đen khiến người ta nhìn không rõ được.

Người thứ tư toàn thân trắng toát, trắng đến nhức mắt, chính là một người đàn ông trung niên âm trầm, có phần nữ tính hơi nhiều. Người thứ năm toàn thân đỏ tươi, từ trên xuống dưới phát ra ánh máu, hết như một bóng máu, căn bản nhìn không rõ được người.

Chăm chú nhìn năm người này, Lục Doanh vẽ mặt biến đổi bất định, mãi một lúc để cho mọi người nhìn rõ mới chỉ vào người thứ nhất lên tiếng:

- Đây chính là đại cao thủ thứ nhất Song Đầu hải báo Nghịch Thanh trong bốn đại cao thủ của Tây hải, khi hắn biến hình thành người thì thể nào cũng có hai mặt, rất dễ nhận biết. Người thứ hai chính là Tây hải Phi Sa Ma Liệt. Người thứ ba và người thứ năm mơ hồ có chút ẩn tượng nhưng không dám khẳng định. Người thứ năm thì không biết được.

Lục Vân cúi đầu trầm ngâm, đợi đến khi Lục Doanh nói xong mới trầm giọng tiếp lời nàng:

- Ba người sau thực lực rõ ràng vượt quá hai cao thủ của Tây hải. Rõ ràng những người này mới là nguyên nhân chủ yếu vây khốn được phụ vương của muội. Ngạo Tuyết, muội dò xét cẩn thận thêm một lượt, tìm hiểu xem trong Hải Toàn cốc có mấy người giao chiến?

Trương Ngạo Tuyết thu lại quả cầu ánh sáng, ngưng thần trầm tư giây lát mới nhẹ nói:

- Có sáu người giao chiến, trong đó có bốn người không động thủ. Trong bốn người, Liễu Thiên Hoa đang giao chiến âm thầm với một người đàn ông trung niên, khí thế dị thường.

Lục Doanh mặt mày ủ dột, vội vã nói:

- Đừng nói nữa, chúng ta xuống nhanh thôi, ta sợ ...

Phần Thiên an ủi:

- Đừng sợ, có chúng ta ở đây, phụ vương cô nương sẽ không sao đâu.

Lục Doanh liếc hắn, một chút cảm kích và tình cảm êm ái dâng lên trong đáy mắt.

- Đa tạ huynh.

Phần Thiên bật cười hê hê, lắc đầu tỏ vẻ không cần phải cảm ơn.

Lục Vân thấy Lục Doanh vẽ mặt nóng nảy, trầm giọng nói:

- Tạm thời không vội, chúng ta hãy phân công trước, làm như thế nào mới cứu được phụ vương muội. Hiện nay, ở ngoài cốc có năm địch nhân, trong cốc cũng có thể đến năm người nữa, tổng cộng là mười địch nhân. Như vậy chúng ta dùng sáu địch mười, vừa mới bắt đầu rõ ràng đã bất lợi. May mà trong cốc còn có người của Đông hải và Bắc hải, chúng ta chỉ cần nắm chắc thời cơ, làm sao có thể trong ứng ngoại hợp là có thể diệt trừ những kẻ địch này.

Bách Linh nói:

- Lần này đến đây là để cứu người, vì thế muội cho là có cơ hội huynh và Ngạo Tuyết tiến vào trong, bên ngoài giao lại cho bốn người chúng ta.

Lục Vân lắc đầu trả lời:

- Chúng ta đều không biết rõ về cao thủ của Hải vực, vì thế có cơ hội, huynh và Lục Doanh sẽ tiến vào trong cốc để muội ấy chỉ cho huynh biết những người của muội ấy cần được huynh cứu, các người còn lại đối phó với năm người bên ngoài.

Bách Linh lên tiếng:

- Được, cứ như vậy đi, bây giờ chúng ta bắt đầu phát động đánh úp.

Nói rồi liếc nhìn năm người, trong ánh mắt lộ vẻ dò hỏi.

Bình tĩnh trở lại, Lục Doanh lên tiếng:

- Ta chuẩn bị xong, bắt đầu thôi.

Nói rồi chuyển mình đến bên Lục Vân chờ đợi thời điểm bắt đầu.

Trương Ngạo Tuyết và Phần Thiên mỉm cười gật đầu, ra dấu không có ý kiến. Thương Nguyệt lại cau mày nói:

- Ta thấy chuyện này có chút cổ quái. Dòng xoáy vừa rồi với cửa vào Hải Toàn cốc cách nhau không quá hai trăm trượng, Tam Đầu linh xà cố gắng ngăn lại dòng xoáy, điều này tất nhiên sẽ khiến cho vùng phụ cận chấn động mạnh mẽ. Vì sao năm người ở ngoài cốc lại không chút phát giác, bộ dạng có vẻ không biết chút gì vậy?

Lục Vân thất kinh, lập tức hiểu được ý nàng nói, trầm giọng lên tiếng:

- Mọi người nói đúng, bọn chúng đã phát hiện được hành tung của chúng ta, nhưng lại cố ý tỏ vẻ không biết để dẫn dụ chúng ta tiến vào.

Phân Thiên lại lên tiếng:

- Theo mọi người nghĩ, cho bọn họ nắm vững được tình huống, biết rõ Lục Doanh sẽ đi tìm cứu binh, nhưng bọn họ hẳn không biết Lục Doanh sẽ dẫn những người nào đến. Nhưng suy đoán từ phong cách hành sự của Tây hải, bọn chúng tất nhiên không sợ, cho nên không chút kinh hoảng, có ý dẫn dụ chúng ta xông vào.

Phân Thiên nghe vậy nhỏ giọng mắng:

- Dịch nhân thật gian trá, nhưng đáng tiếc lần này bọn chúng xui xẻo, gặp phải chúng ta. Bây giờ chúng ta tương kế tựu kế, cũng cho là không biết, dùng cứng chọi cứng với bọn chúng một trận xem ai mới là người lợi hại hơn.

Lục Doanh không lên tiếng, đưa mắt nhìn về Lục Vân chờ đợi chàng quyết định.

Lục Vân trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Cũng được, bất quá chúng ta không nên tỏ ra quá mạnh mẽ, chỉ nên đối phó cầm chừng với bọn chúng với mục tiêu ổn định đối phương, không cần phải khiến bọn chúng sợ bỏ chạy.

Phân Thiên nghi ngờ hỏi:

- Có cần phải làm như vậy không?

Lục Vân không đáp, Bách Linh lại cười trả lời:

- Chúng ta mới tới Hải vực, đối mặt với dịch nhân còn chưa biết thế nào, hay nhất là che giấu ưu điểm của bản thân, như vậy những hành động sau này mới có thuận lợi lớn, do đó điều này là điều rất quan trọng.

Dứt lời, ánh sáng nhàn nhạt lóe lên, trên vai nàng liền xuất hiện hình bóng của Tam Đầu linh xà.

Phân Thiên nghe rồi liền cười ngượng ngùng, nhỏ nhẹ nói:

- Các vị suy nghĩ thật sâu xa, không hổ đã trải qua mưa to gió lớn đời người.

- Được rồi, bắt đầu thôi. Ta và Lục Doanh đi trước, các vị chậm sau nửa bước, nhớ là phải cẩn thận.

Lục Vân nói rồi liền nắm lấy tay Lục Doanh hạ xuống bên dưới nhanh chóng. Bốn người Bách Linh vội vàng theo sau chậm một chút, hai bên giữ nguyên khoảng cách chừng mười trượng.

Hải Toàn cốc, ngoại hình hết như một cái hồ lô, đường vào không lớn nhưng trống trải, nói là sơn cốc nhưng thật ra chính xác hơn phải là một hang núi. Cửa vào cốc lúc này có năm bóng người phân ra năm chỗ, ai nấy chú ý đến tình huống trong cốc, tuyệt đối không để ý đến bên trên.

Đột nhiên, hai bóng người từ trên hạ xuống với tốc độ cực nhanh chớp vào tầm nhìn của năm người. Chấn động của nước chảy khiến năm người chú ý. Chỉ thấy năm người đó đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn Lục Vân và Lục Doanh, tuyệt đối không hề xuất thủ.

Ngầm lưu ý động tĩnh của năm người, vẻ mặt Lục Vân không biểu lộ chút gì lại mang theo Lục Doanh có cùng vẻ mặt vội vàng xông vào trong cốc. Phía sau, ba người nữ Bách Linh và Phân Thiên thuận thế xông đến, làm bộ như muốn vượt qua, ý đồ lừa dối phương. Nhưng bốn người tuyệt đối không được như ý, năm người đang giữ cửa cốc liền động thân xông ra ngăn chặn lối vào của bọn họ.

Thấy vậy, vẻ mặt Bách Linh lộ chút cười cợt, hai lòng bàn tay hào quang hội tụ. Ngay khi Tây hải Phi Sa Ma Liệt vừa đến gần, lưới sáng phòng ngự quanh thân của nàng tự động mở rộng trong chớp mắt, khiến

cho nước biển trong phương viên chục trượng tự động rẽ ra. Như vậy, nàng và Ma Liệt liền rơi vào vùng không khí không một chút nước biển, tình huống hết như giữa không trung.

Bớt đi được sự ngăn trở của nước biển, hai tay của Bách Linh phát xuất hai luồng hào quang ngũ sắc, lập tức đánh trúng Tây hải Phi Sa Ma Liệt ánh mắt còn đang kinh hãi. Kêu lên một tiếng, Ma Liệt lập tức bị trọng thương, phải hiện lại nguyên hình trong quá trình lùi lại, trở thành một con cá mập lớn, quay cuồng không ngừng trong nước biển.

907. Chương 909 – Chính Thức Giao Phong (giao Chiến Chính Thức)

Người đối địch với Trương Ngạo Tuyết chính là người toàn thân đen như than, quanh người bao phủ ánh sáng đen. Người này tính tình cảnh giác, ngay khi tiếp xúc với Trương Ngạo Tuyết liền mơ hồ phát hiện một chút khác thường, thân thể uốn gập trong nước biển hết như cá đang bơi để né tránh trực diện của Trương Ngạo Tuyết, phát động công kích từ mặt bên.

Công kích của người này rất quái lạ, ánh đen trên người tụ lại, theo sự di động của thân thể hần liền phát ra từng luồng ánh chớp điện đen ngòm, khiến cho Trương Ngạo Tuyết không cách gì né tránh.

Đối mặt với tình hình này, trong lòng Trương Ngạo Tuyết lóe lên ý nghĩ, nước biển bốn bề lập tức rẽ ra, ngăn hẳn việc truyền đi của ánh điện. Đồng thời, thân kiếm trong tay múa lên, hàng trăm làn kiếm dày đặc kết thành lưới, tầng tầng lớp lớp liên tục bắn thẳng về địch nhân.

Những làn kiếm lóe sáng rít lên bay vút mang theo khí thần thánh, không hề chịu chút ảnh hưởng nào của nước biển, lập tức bao phủ phương viên chục trượng, khiến cho người thần bí đó không kịp thoái lui, rơi vào phạm vi công kích sắc bén.

Quá trình này kéo dài giây lát, đợi khi ánh kiếm mất đi, địch nhân đen như than đó liền gầm lên cuồng bạo, lồng lộn xung quanh Trương Ngạo Tuyết, rõ ràng hần đã bị tổn thương rất nặng.

Phần Thiên gặp phải người đàn ông trung niên âm trầm toàn thân trắng nhừ mắt kia, người này đàn ông lại có tướng phụ nữ, không những tướng mạo như vậy mà ngay cả pháp quyết tu luyện cũng âm hiểm quỷ bí vô cùng. Sau khi ngăn chặn được Phần Thiên, ngón tay mảnh khảnh của hần hơi hơi bung ra, hai luồng sáng màu xanh lục xem ra nhỏ bé nhưng lại mang theo sức mạnh phá tan vàng đá, lập tức phá hủy được luồng lửa do Phần Thiên phát ra, tiếp tục hướng thẳng vào ngực của Phần Thiên.

Về mặt hơi biến, Phần Thiên cảm thấy chấn động kinh hãi với thực lực của người này, thân thể vội vàng lướt ngang ba thước né tránh một chiêu vừa rồi.

Người đàn ông trung niên bật cười âm hiểm, lướt theo như hình với bóng, mười ngón tay bung ra, kinh lực từ ngón tay liên miên không ngừng hết như những làn kiếm ánh sáng truy đuổi theo hình bóng của Phần Thiên.

Thấy vậy, Phần Thiên giận dữ trong lòng, toàn thân rực lên ngọn lửa, tuy bị ảnh hưởng của nước biển, nhưng Tam Muội chân hỏa của hần không chút yếu đi, hết như một vàng mây cuộn cuộn, nhanh chóng bay thẳng về phía người đàn ông trung niên đó.

Ngọn lửa của Phần Thiên mạnh mẽ vô cùng, khi gặp phải những luồng chỉ lực âm nhu của đối phương, hai bên một âm một dương gặp nhau, lập tức sinh ra sức nổ cực mạnh trong nước, liền hất lùi cả hai người ra xa.

Trong lúc hai bên cùng nhau giao chiến, bên phía Tây hải một bóng người đỏ như máu đứng yên bất động nhìn tám người giao đấu hơn thua. Nhìn lại địch nhân trước mặt, trên khuôn mặt xinh đẹp của Bách Linh mơ hồ hiện lên nét cười nhàn nhạt, nàng dùng chân nguyên biến âm thanh thành tám luồng truyền vào tai tám người còn lại.

- Hải vực cao thủ chào đón người khác đến như vậy sao?

Song Đầu hải báo Nghịch Thanh cất giọng hung tàn:

- Đây là Hải vực, chúng ta không chào đón người tu đạo của nhân gian. Hễ là người xâm phạm đến đây, quy củ của Tây hải ta chỉ có giết không tha. Bây giờ, các người hãy báo danh chịu chết thôi.

Phản Thiên khinh bỉ nhìn hấn, hừ giọng nói:

- Đúng là cuồng vọng không biết gì, người cho người là thứ gì mà dám coi thường mấy người chúng ta như vậy.

Nghịch Thanh thấy vẻ khinh bỉ của hấn, lập tức nổi giận lôi đình, gằn giọng nói:

- Nhân loại đáng ghét, ta giết người trước.

- Dừng tay, hỏi rõ lai lịch trước đã sau đó mới động thủ cũng chưa muộn.

Bóng máu kia lên tiếng, giọng nói đúng là đàn ông, xem ra hấn chính là người làm chủ ở đây.

- Nếu như đã đến, tất nhiên phải đối mặt, bốn vị hãy nói rõ lai lịch để chúng ta dễ xưng hô.

Phản Thiên lạnh nhạt nhìn hấn, giọng sắc bén đáp trả:

- Được, việc thông báo danh tính có qua có lại, các người là chủ hấn phải bắt đầu trước.

Bóng máu kia tuyệt đối không để ý, điềm nhiên lên tiếng:

- Nói đúng, nơi đây hấn phải do chúng ta làm trước. Đầu tiên, ta hãy nói một chút về mình. Trong Hải vực, những người biết ta đều thích gọi ta là Huyết Ma, các người gọi ta như vậy cũng được. Phía sau là hai bằng hữu của Tây hải, một người là Nghịch Thanh, một người là Ma Liệt. Ngoài ra, còn lại là Hắc Sát và Bạch Diệu, người trong Hải vực gọi là Hắc Bạch song tà.

Phản Thiên cười cười, châm chọc nói:

- Nghe cả nửa ngày, không có người nào cả, đều là những súc sinh, không trách chẳng biết chút lễ nghĩa. Bây giờ để ta giáo huấn các người một chút, phải biết giới thiệu mình như thế nào. Trước hết, bốn người chúng ta từ nhân gian đến, tề nhân là Phản Thiên, xuất thân là truyền nhân của Thiên Hỏa. Bên cạnh ta chính là môn hạ của Dịch viên, một trong sáu viện tu chân tên là Trương Ngạo Tuyết, một người xuất thân từ Phượng Hoàng thư viện tên là Thương Nguyệt, cả hai hợp lại chính là Tu Chân song bích, chính là những người đẹp nổi tiếng thiên hạ. Đương nhiên, nói với các người cũng như đàn gảy tai trâu. Còn lại một vị chính là Bách Linh công chúa, lai lịch có nói các người cũng chưa từng nghe qua nên cũng không cần cho các người biết làm gì.

Hiểu được ý châm chọc trong lời của Phản Thiên, Ma Liệt giận dữ cất giọng:

- Câm miệng, đây là Hải vực, làm sao có thể để cho mấy người tiểu bối nhân gian các người ở đây nói năng lung tung được.

Huyết Ma phát tay ngăn hấn lại, giọng lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Xem bộ dạng của các người hấn cả bốn có địa vị không nhỏ trên nhân gian. Lần này đến đây theo lời thỉnh cầu của Lục Doanh hay còn có mục đích nào khác?

Bách Linh hỏi lại:

- Người cho là cần phải hỏi đến chuyện này sao?

Huyết Ma cười ha hả trả lời:

- Tự nhiên phải làm, bởi vì chuyện này quan hệ đến sống còn của các người.

Bách Linh không thêm để ý, cười khinh bỉ nói:

- Phải vậy chăng? Nếu như vậy thì để ta cho người biết. Chúng ta lần này đến đây trước hết là hỗ trợ Lục Doanh lấy lại Đông hải, thứ hai là làm cho năm người các người vĩnh viễn biến mất khỏi Hải vực. Nói như vậy không biết đã đủ rõ rồi hay chưa?

Huyết Ma hừ lạnh nói:

- Đủ rồi, rất rõ ràng, hành trình của các người cũng chấm dứt ở đây.

Phất tay lên, Hắc Bạch song tà, Ma Liệt, Nghịch Thanh nhanh chóng thành hàng tiến lên, một trận đại chiến lập tức bắt đầu.

Thuận lợi xông vào được Hải Toàn cốc, Lục Vân và Lục Doanh nhanh chóng lặn xuống, chỉ giây lát đã cảm ứng được nước biển dưới chân nhấp nhô kịch liệt, sáu bóng sáng truy đuổi lẫn nhau trong nước biển phân thành ba tổ.

Để ý đến động tĩnh bốn bề, Lục Vân phát hiện Hải Toàn cốc này mặt trên nhỏ, mặt dưới rộng ra, từ trên xuống dưới ước chừng trăm trượng. Lúc này, sáu người giao chiến đang cách đáy biển chừng khoảng chục trượng.

Do bởi tốc độ nhanh, dung mạo của sáu người không nhìn rõ được. Nhưng Lục Vân nhờ có Ý Niệm Thần Ba, gần như chỉ trong tích tắc, sáu khuôn mặt lập tức hiện lên trong não của chàng. Thấy vậy, Lục Vân không chút để ý, hiện nay điều chàng quan tâm lại chính là bốn người chưa từng động thủ ở đáy biển.

Trong đó, có hai người Lục Vân biết chính là ông chủ của Đông hải Định Thiên cung, Đông hải Long vương, một người chính là Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa. Còn lại hai người kia, một người cỡ tuổi của Đông hải Long vương, mình mang áo màu đỏ tươi, khuôn mặt giận dữ lại có mấy phần uy nghiêm. Một người còn lại toàn thân đen ngòm, không những không một chút phát sáng, ngược lại liên tục hấp thu ánh sáng chung quanh hình thành một vật thể hút sáng quái dị.

Ánh mắt Lục Doanh quét quanh bốn phía, khi nhìn thấy bóng hình của Đông hải Long vương, khuôn mặt liền lộ vẻ kích động, nói với Lục Vân:

- Phụ vương muội ở đây, chúng ta nhanh chóng lặn xuống.

Lục Vân gật đầu đồng ý, để nàng nắm lấy tay mình, vừa hạ xuống vừa chỉ vào hai người kia hỏi:

- Bọn họ là ai, muội có thể biết được không?

Lục Doanh nhìn hai người kia đáp lời:

- Một người toàn thân đỏ hồng chính là Bắc hải Long vương, cũng là ông chủ của Hổ Phách cung. Còn lại một người toàn thân đen ngòm đó muội chưa từng gặp qua, không biết lai lịch.

Liễu Thiên Hoa ngừng đầu liếc nhìn Lục Vân và Lục Doanh đang hạ xuống nhanh chóng, vẻ mặt lộ ra chút kinh dị. Rõ ràng việc Lục Doanh quay về khiến hắn hơi giật mình.

Đông hải Long vương cũng cảm nhận được khí tức của Lục Doanh, ngay khi vừa nhìn thấy nàng khuôn mặt liền lộ vẻ xúc động, hai môi hơi run run, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không kịp mở lời.

- Phụ vương, cha không sao chứ?

Buông tay Lục Vân, Lục Doanh nhảy phốc đến bên cha, vội vàng lên tiếng hỏi.

- Ta rất tốt, con không sao là ta an tâm rồi.

Vuốt ve mái tóc của Lục Doanh, Đông hải Long vương vẻ mặt từ ái lên tiếng.

Buông tay cha, Lục Doanh xoay người chỉ Lục Vân nói:

- Phụ vương, cha còn nhớ đến huynh ấy không. Lần này khi con chạy trốn khỏi Hải vực, sắp sửa chết trong tay của Liễu Thiên Hoa thì huynh ấy phái người kịp thời đến cứu sống được con. Bây giờ Lục Vân thống lĩnh cao thủ nhân gian, đặc biệt đến đây trợ giúp chúng ta, không bao lâu nữa chúng ta sẽ có hy vọng thu phục được Đông hải.

Nghe vậy, Đông hải Long vương vẻ mặt vui mừng, kích động hỏi:

- Thật vậy sao?

Lục Doanh không khỏi gật đầu, giọng đau thương nói:

- Tự nhiên là đúng vậy, những người đi theo đang ở ngoài cửa cốc, lúc này hẳn đang giao chiến với địch nhân.

Đông hải Long vương thân thể chấn động, mỉm cười đau thương, ánh mắt cảm kích nhìn Lục Vân.

Mỉm cười gật đầu, Lục Vân điềm nhiên cất tiếng:

- Không cần phải kích động, biến cố thật sự lúc này vừa mới bắt đầu thôi.

Đông hải Long vương sửng sốt, sau đó mất đi vẻ mặt kích động, hiểu rõ gật đầu, ánh mắt nhìn Liễu Thiên Hoa có mấy phần cảnh giác như cũ.

- Lục Doanh, còn Hồng Tinh, hẳn ...

Bắc hải Long vương giọng đầy bất an, vẻ mặt trông chờ lên tiếng.

Lục Doanh vẻ mặt thê lương, tang tóc nói:

- Con cũng không biết nữa, huynh ấy lúc đó bị Liễu Tàn Hồng ngăn lại, bọn con phân tán ra.

Bắc hải Long vương vừa nghe thân thể lắc lư vài cái, chỉ chớp mắt đã già đi rất nhiều.

Lục Doanh nhìn ông, giọng đau khổ nói:

- Xin lỗi, chính con đã hại huynh ấy.

Bắc hải Long vương không lên tiếng nhưng chỉ chậm chậm lắc đầu, toàn thân lộ ra vẻ thê lương.

Nhìn Lục Vân, Liễu Thiên Hoa cau mày hừ lạnh nói:

- Tiểu tử, gan của ngươi không nhỏ, không ngờ đến đây lo chuyện Hải vực ta.

Lục Vân lạnh lùng đối mặt, giọng phản bác:

- Liễu Thiên Hoa, thực lực của ngươi không mạnh, nhưng ngược lại dã tâm rất lớn, cẩn thận kéo mang không nổi.

Liễu Thiên Hoa gầm lên một tiếng, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, Hải vực không thể để cho ngươi nói loạn. Có bản lĩnh hay không, cần phải so tài mới có thể xác định được.

908. Chương 910 – Tây Hải Cuồng Long

- Có bản lĩnh gì, không cần so cũng thấy được.

Lục Vân cất bước chậm chậm tiến tới, toàn thân ngập đầy vẻ tự tin.

Liễu Thiên Hoa hai đồng tử thu nhỏ, giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi rất tự phụ, không biết có chân tài thực học gì không?

Lục Vân khước miệng hơi nhếch lên, mỉm cười có hơi yêu quái nói:

- Có thời gian hời hán, chi bằng ra tay thử một lần!

Liễu Thiên Hoa nghe vậy, vẻ mặt lộ chút nghi hoặc, bản lĩnh Lục Vân thế nào, trong nhất thời hẳn còn trông chưa rõ, do đó không dám ngang nhiên hành động.

- Tiểu tử, trước khi tiến vào Hải vực ngươi có từng nghĩ đến hậu sự chưa?

Lục Vân hiểu được ý uy hiếp trong lời nói của hắn, không khỏi cười nói:

- Có một số chuyện ta tự nhiên sẽ suy xét, bất quá thông thường địch nhân của ta đều phải than thở.

Liễu Thiên Hoa không hiểu hỏi lại:

- Than thở, vì sao?

Lục Vân không hề đáp thẳng vào vấn đề này, chỉ cười nhẹ nói:

- Khi giao chiến giữa chúng ta kết thúc rồi, người hẳn sẽ không hỏi lại vấn đề này nữa.

Liễu Thiên Hoa không khờ, lập tức hiểu được ý tứ của chàng, giận dữ lên tiếng:

- Tiểu tử cuồng vọng, không ngờ dám khua môi múa mép trước mặt Tây hải Cuồng long ta.

Lục Vân vẽ mặt bình tĩnh châm chọc:

- Tây hải Cuồng long, cái tên này nghe ra không sai, nhưng người còn không phải bị người ta dắt mũi làm việc nữa sao.

Liễu Thiên Hoa vẽ mặt thất kinh, giận dữ nói:

- Nói xàm, trong bốn hải ai dám bắt kính với ta?

Lục Vân cười nói:

- Bốn hải chỉ là một bộ phận của Hải vực, người sao không nói trong Hải vực không người nào dám chọc giận người.

Liễu Thiên Hoa nghẹn lời, ánh mắt không khỏi nhìn về phía bóng đen ngòm, xảo biện:

- Nói lời xảo trá chính là điểm mạnh của nhân loại các người, ta khó mà tranh luận với người. Hôm nay, nếu người đã nhúng tay vào chuyện ở nơi đây, người hãy giở bản lĩnh ra, nếu không hẳn phải chết.

Lục Vân dừng lại, nhìn lên, điềm nhiên lên tiếng:

- Đánh cả nửa ngày cũng không có kết quả hà tất phải lãng phí tinh lực.

Còn đang nói tay phải đột nhiên hành động, nước biển lưu động bên cạnh theo sự khống chế của Lục Vân hình thành một dòng xoáy lập tức cuốn bay hai bên đang giao chiến.

Hành động này của Lục Vân xem ra bình thường, nhưng lại khiến Liễu Thiên Hoa biến sắc, bóng đen kia cũng quay đầu đưa mắt dò xét Lục Vân.

Đông hải Long vương thấy Lục Vân mạnh mẽ như vậy, vội vàng tụ tập Lục Doanh và Bắc hải Long vương lại, hơn nữa còn kéo cả ba người bên phe mình tập trung với nhau.

- Quy trưởng lão, người có bị sao không?

- Đa tạ cung chủ quan tâm, lão thần không có gì quan trọng.

Người nói chính là một lão già xấu xí râu tóc bạc trắng, trên lưng có một cái mai rùa hết như da cá sấu, chính là trưởng lão trường thọ nhất của Đông hải – Vạn Niên Ngạc Ngư Quy.

Bắc hải Long vương nhìn hai người bên cạnh dò hỏi:

- Ngạc trưởng lão, Lỗ tướng quân, thương thế các người thế nào?

- Làm phiền cung chủ phải hỏi thăm, thuộc hạ không có gì đáng ngại, còn có thể chiến đấu tiếp.

Người nói trước chính là Ngạc trưởng lão, chỉ thấy lão ở trần, cơ bắp nổi lên khắp chỗ, khuôn mặt dài hẹp mà miệng nhọn, có hình dáng khác hẳn với con người rất nhiều.

Bên cạnh, Lỗ tướng quân đó ngoại hình như con người, thân thể xinh xắn, quanh thân nhiều chỗ có vết thương chảy máu màu xanh.

- Đa tạ cung chủ quan tâm, chỉ cần cung chủ không bị gì, thuộc hạ có chịu chút thương tích cũng không thành vấn đề.

Bắc hải Long vương cảm động không ngừng, nhẹ than thở:

- Có các người bên cạnh, cho dù phải chết cũng rất đáng giá.

Nhìn thấy vẻ mặt mấy người đau thương, Lục Doanh khuyên nhủ:

- Đừng nói đến những chuyện này, bây giờ chúng ta cần phải tỉnh táo lại, biến đau thương thành sức mạnh cùng nhau loại trừ địch nhân, trùng chấn lại uy danh của Đông hải và Bắc hải.

Đưa mắt nhìn Lục Doanh, rồi quay sang nhìn những người khác, Bắc hải Long vương đau thương cười cười, sau đó trầm giọng nói:

- Được, chúng ta cùng nhau đối mặt với địch nhân, xem cuối cùng có kết cục như thế nào đây?

Liễu Thiên Hoa quét mắt qua mấy người, ánh mắt nhìn đến bóng người đen ngòm hỏi dò:

- Người dự tính thế nào?

Bóng đen quanh thân đen ngòm âm trầm trông quái đản nói:

- Xưng hùng bốn hải, thực lực làm chủ! Bây giờ tự nhiên phải loại trừ tất cả mọi trở ngại.

Liễu Thiên Hoa gật đầu nhẹ nhàng, phát tay về phía sáu người Đông hải Long vương, ba người vừa giao chiến trước đó liền bắn mình đến bắt đầu đợt tấn công thứ hai.

Lục Vân thấy vậy vẻ mặt lạnh nhạt, đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Liễu Thiên Hoa, khóe miệng mỉm cười cao thâm khó lường.

- Trước đây năm người đấu năm người, bây giờ là bảy đấu với năm, người cho là như vậy các người còn có thể thắng được chăng?

Liễu Thiên Hoa cười lạnh trả lời:

- Đông người không hẳn là chiếm ưu thế, với nhân số của Đông hải và Bắc hải vượt xa Tây hải ta rất nhiều, nhưng bọn chúng cũng bị ta thôn tính mất rồi.

Lục Vân cười nhẹ đáp:

- Nghe ra cũng có chút đạo lý, nhưng người cho là ta sẽ tin tưởng điều này thật sự chỉ dựa vào công sức của Tây hải chăng?

Liễu Thiên Hoa đồng tử thu nhỏ, ánh mắt như dao giạn dữ nhìn Lục Vân, giọng nói sắc bén:

- Tiểu tử, muốn chết sung sướng một chút thì phải biết giữ mồm giữ miệng. Đắc tội với ta, người sẽ không có kết quả tốt đâu.

Lục Vân nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, miệng hô nhẹ:

- Phải vậy chăng? Thế thì ta nên thử một lần.

Lời vừa dứt thân thể tiến tới, lóe lên liền xuất hiện trước mặt Liễu Thiên Hoa khoảng một trượng.

Bên này, năm người Đông hải Long vương vừa thấy đối phương tiến công lần thứ hai, lập tức muốn xông đến, nhưng lại bị Bắc hải Long vương quát ngăn lại.

- Lục huynh, ba người này để cho Bắc hải chúng ta, các vị đi giúp cho bằng hữu nhân gian kia.

Đông hải Long vương nghe vậy, chần chừ một chút liền dặn dò:

- Hồng huynh, thật cẩn thận tiêu diệt bọn chúng, chúng ta sẽ có hy vọng trùng chấn lại oai phong.

Bắc hải Long vương lên tiếng đồng ý, thống lĩnh Ngạc trưởng lão và Lỗ tướng quân phi thân lên giao chiến kịch liệt với địch nhân.

Dưới đáy bể, Lục Doanh quan sát hai bên giao chiến, vẻ mặt tỏ rõ lo lắng.

- Phụ vương, Hồ Phách cung ...

Đông hải Long vương hiểu rõ ý của nàng, cất tiếng an ủi:

- Không cần phải lo lắng, có ông chủ Bắc hải tự mình xuất trận, ba địch nhân này không phải là đối thủ. Bây giờ, ta lo lắng nhất chính là Liễu Thiên Hoa và bóng đen kia, đây là uy hiếp chân chính của chúng ta.

Lục Doanh nhìn bóng đen hỏi dò:

- Phụ vương, bóng đen kia con chưa từng gặp qua, hẳn không phải là cao thủ của Tây hải, thật ra hẳn đến từ đâu vậy?

Đông hải Long vương vẻ mặt trầm xuống, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Ta cũng không khẳng định chắc chắn được, nhưng suy đoán từ những lời hắn nói lộ ra, hẳn chắc hẳn xuất thân từ Hắc hải, hơn nữa còn có thân phận rất cao. Đã vài ngàn năm qua, chúng ta giao chiến mãi với ba hải đó, hầu hết cao thủ của ba hải đó chúng ta đều có nghe thấy, nhưng người này từ trước đến giờ ta chưa từng gặp qua, nhưng cảm thấy được từ người hắn phát ra khí tức khiến người ta kinh sợ, không dám ngang nhiên ra tay. Hiện nay, chúng ta nếu như được Lục Vân hỗ trợ, chỉ cần chiến thắng hai người trước mặt, liền có thể đoạt lại Đông hải, thống lĩnh đại quân Đông hải quyết chiến với bọn chúng một phen.

Lục Doanh lại nói:

- Điều này con biết, nhưng con chỉ muốn biết thêm chi tiết của bọn chúng, như thế chúng ta mới có lợi. Lần này đến nhân gian, trên đường con gặp phải Liễu Thiên Hoa, thực lực của hắn còn lợi hại hơn so với những lời đồn đại, ngay cả người cứu con thiếu chút nữa cũng đã chết trong tay của hắn. Bây giờ, giữa hắn và Lục Vân, ai mạnh ai yếu còn chưa biết rõ được.

Đông hải Long vương nghe vậy biến sắc mặt, kinh hãi la lên:

- Doanh nhi, điểm này con chưa từng hỏi cho rõ ràng sao?

Lục Doanh nhỏ giọng nói:

- Con không tiện hỏi nhưng con có nghe, Lục Vân được xưng tụng là đệ nhất nhân từ trước đến nay của nhân gian, đơn thân tiêu diệt Vân Chi Pháp giới, uy danh thiên hạ không ai không biết. Vì thế ...

Đông hải Long vương vẻ mặt kinh ngạc, tự nói với mình:

- Chỉ một mình mà tiêu diệt được Vân Chi Pháp giới, điều này có thật chăng?

Đông hải Long vương hồi phục tinh thần, lắc đầu nói:

- Không, không thể nào, ta chỉ bị lời nói của con làm ngây ngốc đi. Nếu như lời nói của con là thật, chúng ta thật sự có hy vọng rồi. Được, bây giờ không nói những chuyện đó trước, chúng ta xem thử bản lĩnh của Lục Vân liền biết được còn có hy vọng hay không liền.

Lục Doanh hơi mơ hồ, nhưng thấy cha đã nói cũng không tiện hỏi thêm, tập trung chú ý tình huống giữa Liễu Thiên Hoa và Lục Vân.

Đưa hai mắt nhìn chăm chú Lục Vân, tưởng chừng như Liễu Thiên Hoa muốn nhìn thấy điều gì từ ánh mắt của chàng, nhưng không thu hoạch được chút nào. Vì thế, Liễu Thiên Hoa có chút bất an, mơ hồ có dấu hiệu không tốt, điều này khiến hắn càng tăng thêm cảnh giác.

Liễu Thiên Hoa lần đầu gặp Lục Vân, thấy chàng cao thâm khó lường, hầu như chỉ bằng ánh mắt không thấy được nhiều. Đối lại, Lục Vân cũng biết quá ít về Liễu Thiên Hoa, hai cao thủ xa lạ này, thật ra ai mạnh ai yếu đây?

Trầm tư một lúc, Liễu Thiên Hoa hừ lạnh nói:

- Tiểu tử, ra tay đi, cho ta thấy kẻ đến từ nhân gian ngươi có bản lĩnh bao nhiêu mà dám gây náo loạn ở Hải vực ta.

Hai tay hướng ra sau, thân trên ngửa tới trước, dòng khí to lớn từ thân thể ùn ùn phát ra, thúc động nước cuộn cuộn chảy đến Lục Vân, hình thành một kết giới bằng nước, vây khốn Lục Vân vào bên trong.

Ngạo nghễ bất động, Lục Vân cười nói:

- Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể úp thuyền. Nếu như ngươi cho là ta không hiểu thủy tính là sai rồi.

Hai tay cuốn lại, lòng bàn tay hào quang bành trướng, góc độ của nó vừa đúng phản lại, góc nghiêng của nó vừa hay đối xứng, khiến nước bốn bề theo sự khống chế của chàng ngưng tụ thành sáu cột nước, đồng thời kích bắn ra ngàn vạn phương hướng, trực tiếp giao chiến với Liễu Thiên Hoa.

Nước chảy hình thành dòng xoáy. Ở nơi thâm sâu của đáy bể, tuyệt đối không chỗ để bành trướng, có chăng chỉ có nước biển chuyển động, áp lực tăng lên. Loại giao đấu này, Lục Vân lần đầu mới gặp, về phương diện ứng biến và kỹ xảo rõ ràng không bằng Liễu Thiên Hoa.

Vì nguyên nhân đó, giao chiến lần thứ nhất xem ra bình thường, nhưng sau khi giao chiến rồi, Liễu Thiên Hoa liền bắt ngờ xuất hiện trên đầu Lục Vân, chiếm lấy ưu thế nhất định.

Thấy cảnh này, Đông hải Long vương và Lục Doanh đều có chút lo lắng. Lục Vân vẻ mặt lại lạnh lùng, thân thể hơi hơi lắc lư trong nước biển, người hết như cá đang bơi, tỏ ra vô cùng linh hoạt.

Liễu Thiên Hoa khước miệng cười cười, âm hiểm mà lạnh lùng tàn khốc.

- Tiểu tử, trong Hải vực, không một tên loài người nào có thể so với chúng ta, ngươi cứ ném thử thủ đoạn của ta.

Thân thể hắn nằm song song với đáy biển, hai tay bắt chéo múa lên, thúc đẩy bản thân xoay tròn nhanh chóng. Như vậy, nước biển bốn bề bắt đầu chuyển động, một dòng xoáy treo ngược xuất hiện với trung tâm là Liễu Thiên Hoa hướng về mục tiêu là Lục Vân.

Phát hiện được ý đồ của Liễu Thiên Hoa, Lục Vân quyết định thật nhanh, chàng không hề né tránh mà lại nhanh chóng nằm xuống đáy biển, hai chân phát ra hấp lực, dùng phương hướng ngược lại cơ hồ không phân trước sau bắt đầu xoay chuyển ngược lại.

909. Chương 911 – Hải Vực Tuyệt Học (tuyệt Học Của Hải Vực)

Xoay tròn không ngừng, cột sáng rực rỡ theo sự thúc động của hai bên, từng bước từng bước thu nhỏ lại, hơn nữa còn khiến hai người càng lúc càng gần nhau, cuối cùng hai người bốn tay nối lại, bắt đầu triển khai trực tiếp giao đấu chân nguyên.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Liễu Thiên Hoa vẻ mặt biến ảo bất định, toàn thân ánh xanh lam lấp lánh, liên tục không ngừng hấp thu khí huyền âm trong nước biển bốn bề để gia tăng công kích với Lục Vân.

Phân tích thực lực của Liễu Thiên Hoa, Lục Vân trong lòng hơi chút chấn động. Tên Tây hải Cuồng long trước mặt này sức lực mạnh mẽ, ngang bằng với Huyền Nguyệt Vô Song của Vân Chi Pháp giới.

Khó trách cao thủ Đông hải và Bắc hải sợ hắn như vậy. Nhưng sức mạnh và pháp quyết hỗ trợ lẫn nhau, thực lực Liễu Thiên Hoa kinh người, pháp quyết của hắn như thế nào, điều này cần phải thêm một bước nữa mới hiểu rõ được.

Nghĩ đến đây, chân nguyên trong cơ thể Lục Vân gia tăng mãnh liệt, trước đây chàng chỉ thi triển bảy tầng thực lực, bây giờ đã tăng đến tám tầng, lập tức ép cho Liễu Thiên Hoa thở không ra hơi, vẻ mặt xuất hiện nét khiếp sợ.

Bốn bề, khí huyền âm trong nước biển chịu sự thúc đẩy của Lục Vân, lại được pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực” của chàng hỗ trợ, liên tục không ngừng hội tụ vào chàng, chớp mắt đã hình thành một quả cầu ánh sáng xanh lam chói mắt che phủ toàn bộ hình bóng của Lục Vân.

Đến lúc này, Lục Vân được ngoại lực hỗ trợ, khí thể gia tăng vài lần, đồng thời hấp thụ được khí “Cực Âm Huyền Nhu” ở đáy biển sâu, lập tức khiến Liễu Thiên Hoa trọng thương bắn đi, hơn nữa còn mạnh mẽ phân rẽ hai bên đang giao chiến cách đó vài chục trượng.

Không hề có một tiếng nổ rung trời, chỉ có hào quang chói mắt, cùng với nước biển rung động không ngừng, lưu chuyển tới lui trong Hải Toàn cốc. Liễu Thiên Hoa lúc này đã bắn lên cao cách đáy biển khoảng sáu chục trượng, bề ngoài trừ vẻ mặt không được tốt ra, tuyệt đối không có dấu hiệu bị thương rõ rệt. Nhưng trên thực tế, hắn lúc này đã bị trọng thương, nhưng cơ thể hắn loài người khó sánh được, về mặt chịu lực vượt quá sức nhân loại vài lần.

Lục Vân đứng ngạo nghễ tại chỗ, ánh sáng sắc lam tung tóe bốn bề, lúc này đang được phân bố lại quanh thân thể chàng theo một phương thức đặc biệt, vừa hấp thu về phía chàng, vừa kéo dài ra phía ngoài Hải Toàn cốc.

Tình hình này thu hút mọi người, ai nấy đều kinh ngạc nhìn chàng, không hiểu được vì sao chàng không phải là cao thủ Hải tộc, lại có được năng lực hấp thu khí huyền âm.

Điểm này thật ra vô cùng đơn giản. Thiên Địa Vô Cực của Lục Vân thần bí vô cùng, có thể hấp thu được các loại linh khí của núi cao biển rộng, lúc này bất quả chỉ là dùng dao mổ trâu để giết gà mà thôi.

- Được, quá tốt rồi. Cuối cùng hẳn cũng đánh bại được Liễu Thiên Hoa, như vậy chúng ta có hy vọng rồi.

Đông hải Long vương kích động nắm chặt tay của Lục Doanh hưng phấn mãi không thôi.

Lục Doanh nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm xúc rất nhiều, đau thương mà thê lương nói:

- Đúng thế, chuyến này đến nhân gian xem ra tìm được biện pháp cứu vãn, Đông hải chắc hẳn có ngày chấn hưng trở lại.

Bắc hải Long vương vẻ mặt phẫn kích, nhìn thấy Liễu Thiên Hoa bị thương, lập tức rống lớn:

- Đã đến lúc báo thù được rồi, tiến lên.

Ông bắn mình tới trước hướng đến địch nhân, ra tay độc ác vô tình.

- Tiểu tử, thực lực không yếu, trước đây ta đã đánh giá thấp ngươi.

Bóng đen đó lóe lên, cao thủ thần bí chuyển người đến, một luồng khí thể to lớn khóa chặt lấy Lục Vân.

Ánh xanh lam thu lại, Lục Vân hiện thân, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bóng đen.

- Trước đây ta cho là ánh đen bên ngoài thân thể của ngươi chỉ là một loại che dấu thân phận, nhưng bây giờ ta đã hiểu rõ, té ra ngươi đang hấp thu một loại khí tà đạo nào đó trong nước biển.

Ánh đen lóe lên, bóng đen giọng kinh ngạc nói:

- Tiểu tử, kiến thức ngươi không thường, nhưng một người nếu như biết quá nhiều thì đã định sẵn không được thọ.

Lục Vân cười lạnh lẽo nói:

- Phải vậy chăng, để ta thử xem sao.

Hai tay phân ra, nước biển phân rẽ, một luồng khí trong suốt đường kính vượt quá chục trượng đột nhiên xuất hiện, lập tức bao phủ lấy Lục Vân và bóng đen vào bên trong.

Khi đã ngăn cách khỏi nước biển, ánh đen toàn thân bóng đen đó tan biến, lộ ra một lão già khoảng hơn năm mươi tuổi, trên đầu có một cái sừng cong, thân mang một tấm áo choàng màu xanh lục thẫm, khiến cho thân thể thấy cứng rắn vững chắc.

Ánh mắt thất kinh nhìn Lục Vân, lão già đó gần giọng nói:

- Tiểu tử, chính ngươi đi tìm cái chết.

Bóng đen lóe lên, chín phân thân tung hoành ngang dọc xuất hiện bốn bề Lục Vân, nhuệ khí sắc bén tựa như đao hình thành một lưới sáng màu xanh lục biếc vây khốn Lục Vân vào giữa.

Thấy vậy, Lục Vân không chút để ý, tay phải chém ra như đao, cánh tay uốn lượn múa lên, một luồng ánh kiếm màu xanh bích từ ngón tay phát ra, trong khi đang chém đến đột nhiên phân ra hóa thành ngàn vạn ánh kiếm, phủ đầu trong không gian chục trượng, không để cho đối phương một khoảng nào để né tránh.

Lần đầu giao chiến, hai người hoàn toàn lạ lẫm. Lục Vân nhờ có Ý Niệm Thần Ba, chỉ trong chớp mắt đã phân tích được đường tấn công và sức mạnh yếu của đối phương, liền đưa ra đối sách tương ứng. Cứ như thế, lão già thần bí đó tuy thực lực không thường, nhưng trong không gian, khi giao chiến với Lục Vân vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào, liền bị ánh kiếm của Lục Vân liên tục ba mươi bảy lần đánh trúng thân thể.

Lão già gầm lên giận dữ, chỉ thấy thân thể lão xoay chuyển nhanh chóng, sau khi đã chuyển biến vài trăm phương vị, cuối cùng né được công kích liên miên không ngừng của Lục Vân.

Ngừng lại, lão già đó cảnh giác nhìn Lục Vân quát lên:

- Tiểu tử, ngươi quả thật sử dụng kiếm quyết của nhân gian chăng?

Lục Vân cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng vậy sao?

Lão già vẻ mặt đầy giận dữ, giọng lợi hại nói:

- Tiểu tử đừng vội đắc ý, vừa rồi chỉ chưa quen thuộc với ngươi, bây giờ ta để cho ngươi được biết, cao thủ Hải vực đối địch như thế nào.

Hai tay giãn ra, lòng bàn tay hội tụ chưởng kinh màu đen, cùng với tiếng gầm của lão, hai luồng sáng đen ngòm bắn ra từ hai bên, lập tức phá nát lồng khí do Lục Vân tạo ra, nước biển nhanh chóng tràn vào.

Thoát được sự trói buộc của Lục Vân, lão già toàn thân ánh đen lập lại, thân thể lắc lên phân ra, ngàn vạn ảo ảnh phân bố bốn bề, hình thành một kỳ trận dần dần khuếch tán quanh thân Lục Vân.

Trận này hơi quái dị, giữa mỗi làn đen đều có ánh đen kết nối. Đồng thời, bên ngoài thân thể Lục Vân có mười tám điểm phân bố chủ yếu, mỗi điểm đều liên tục không ngừng tạo nên hào quang hội tụ vào bên trong, khiến cho chỉ trong chớp mắt Lục Vân đã bị một tầng màn ánh đen bao phủ lấy thân thể.

Ở bên trong, Lục Vân phân tích sự ảo diệu của trận pháp này, phát hiện trận này xem ra rườm rà, nhưng thật ra không phức tạp, chỉ có điều mơ hồ quái dị, điều này khiến cho Lục Vân có phần không hiểu.

Đây là một loại trực giác, Lục Vân tuyệt đối không nắm vững được tin tức xác thực nào, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được có điều không ổn, nhưng thật ra là điều gì, chàng tạm thời còn khó phán đoán được. Để cẩn thận, Lục Vân thiết lập một phòng ngự bên ngoài thân thể, đợi đến lúc ổn thỏa chàng mới bắt đầu phá trận.

Trước hết, Lục Vân căn cứ vào phân tích của Ý Niệm Thần Ba, tìm được cách phá giải trận, sau đó mới theo sự chỉ dẫn của Ý Niệm Thần Ba, thân hình qua trái lắc phải, đi qua đi lại trong trận thật xảo diệu, từng bước từng bước thoát khỏi sức trói buộc của đối phương.

Như vậy, Lục Vân sẽ rất nhanh chóng phá được trận, nhưng điều bất ngờ đã xảy ra. Thân thể Lục Vân đang di động trong nước biển đột nhiên dừng lại, tốc độ lập tức giảm chậm, điều này khiến cho Đông hải Long vương và Lục Doanh đang quan sát tâm thần chấn động, vẻ mặt lộ chút lo âu.

- Tiểu tử, ngươi rất thông minh, đáng tiếc ngươi lại quá xa lạ với Hải vực ta, vì thế đã định sẵn phải chết nơi đây.

Tiếng cười ha hả từ bốn phương tám hướng truyền đến, nghe không rõ được địch nhân thật sự ở nơi đâu.

Lục Doanh nghe vậy thất kinh, tung mình muốn phóng đến chỗ Lục Vân, nhưng lại nghe thấy tiếng Lục Vân quát dừng lại:

- Không được đến gần, nước biển quanh đây có độc, hễ nơi nào bị ánh đen của lão bao phủ đều là khu vực có độc phân bố.

Lục Doanh vẻ mặt biến hẳn, giọng khẩn thiết nói:

- Lục Vân, huynh làm sao vậy, có nặng lắm không?

Lục Vân lơ lửng chậm chậm, giọng không chút dao động nói:

- Không cần phải lo lắng, ta tự có biện pháp xử lý.

- Tiểu tử, không cần phải ngang ngạnh chống đỡ, ngươi không thoát khỏi tay của ta.

Âm thanh di động rất nhanh khiến người ta khó mà phân biệt được nơi phát ra.

Lục Vân không để ý đến, vẫn duy trì sự trầm mặc, trong lòng phân tích tình cảnh hiện tại. Trước đây, Lục Vân đã từng bố trí một phòng ngự hoàn mỹ. Nhưng kết quả vượt ngoài ý nghĩ, chất độc của kẻ địch không biết tên đó không ngờ lại thấm qua được phòng ngự của chàng, khiến chàng nhiễm phải chất độc.

Chất độc này bá đạo vô cùng, đặc tính chủ yếu của nó khiến cho toàn thân say đi, tứ chi cứng ngắc, tiến đến chất kịch độc đánh vào tâm, trở thành một loại người bị chất độc khống chế, hoàn toàn mất đi ý thức tự chủ, trở thành một con rối.

Linh thức Lục Vân khác hẳn người thường, khi vừa mới tiếp xúc liền phát giác, nên đã phản ứng nhanh nhất. Song loại độc này Lục Vân lần đầu gặp phải, hơn nữa không phải là chất độc của nhân gian, chàng biết không nhiều, tuy thân thể không thấm tà độc, nhưng vẫn không ngăn trở được, có thể thấy loại độc này có chỗ quỷ dị.

Để thoát khỏi tình cảnh khốn khổ, trong cơ thể Lục Vân chuyển biến pháp quyết không ngừng, sau một loạt thử nghiệm, cuối cùng Lục Vân tìm được phương án hóa giải, đó chính là thi triển “Hóa Hồn phù” của Quỷ vực, mạnh mẽ phân giải luồng độc bệnh, khiến nó trở thành vô số thành phần không còn độc.

Trên tầng không, Liễu Thiên Hoa lợi dụng cơ hội, toàn thân hấp thu khí huyền âm trong nước biển, vừa trị thương, vừa khôi phục thực lực tiêu hao. Đợi đến lúc thương thế đã tốt nhiều, Liễu Thiên Hoa gầm lên một tiếng, vòng quanh khỏi khu vực Lục Vân đang giao đấu với lão già thần bí đó, xuất hiện gần Đông hải Long vương và Lục Doanh.

- Lục Doanh, kẻ trợ giúp người đi thỉnh cầu đã rơi vào cảnh tuyệt vọng, bây giờ ta xem ngươi còn có bản lĩnh nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Giận dữ trừng Liễu Thiên Hoa, Lục Doanh lên tiếng:

- Đừng vội đắc ý, chưa đến lúc cuối cùng, còn chưa nói được hươu chết trong tay ai.

Liễu Thiên Hoa giọng hận thù nói:

- Mạnh miệng, ta xem thử hai cha con người làm sao thoát khỏi bàn tay của ta.

Bóng người lóe lên, Liễu Thiên Hoa một phân thành tám, mỗi hình bóng có vẻ quái dị, đồng thời phát động công kích mãnh liệt về phía hai người.

Thấy vậy, Đông hải Long vương vẻ mặt âm lạnh dặn dò:

- Doanh nhi cẩn thận, chúng ta liên thủ đối địch.

Hai tay múa lên, hào quang màu xanh lục phân tán bốn phía hết như những vòi bạch tuộc thần kỳ khổng lồ chế nước biển lưu động, hình thành bên ngoài thân thể một kết giới phòng ngự bằng nước, chống lại công kích của Liễu Thiên Hoa.

Lục Doanh văng một tiếng, thân thể chớp mắt đã hóa ánh sáng, khôi phục trở thành một con rồng xanh, gầm lên phóng thẳng về phía Liễu Thiên Hoa.

910. Chương 912 – Hình Thế Chuyển Biến (tình Thế Chuyển Biến)

Ngoài ra, sức công kích của Long tộc trong nước tăng mạnh, trời sinh có được một luồng khí uy hiếp, cho dù gặp phải con thú biển có thể hình to lớn nào cũng không chút sợ hãi.

Như vậy, Long tộc xưng bá bốn hải, không người nào có thể thay thế được.

Lúc này, Lục Doanh biến hình công kích, chính là do bởi thực lực không bằng Liễu Thiên Hoa, vì thế dự tính dùng bản năng trời cho để liều mạng với Liễu Thiên Hoa.

Thấy vậy, Liễu Thiên Hoa bật cười lạnh, sau một chiêu thân thể cũng chuyển biến hóa rồng, trở thành một con rồng to lớn sắc xanh lam dài vài chục trượng, khiến cho toàn bộ Hải Toàn cốc ngập đầy chướng khí.

Sự biến hình của hắn khiến cho Đông hải Long vương biến hình. Cứ như vậy, ba con rồng to lớn một xanh lam hai xanh lục chạy qua chạy lại trong đáy nhỏ bé của Hải Toàn cốc, vượt rồng bay ra, lưỡi rồng lóe lên tứ bề, khiến cho toàn bộ đáy cốc hỗn loạn không ngừng.

Lão già thần bí lợi dụng lúc Lục Vân bất động, thân hình âm thầm tiến gần, một bàn tay đen ngòm mang theo chưởng kinh quỷ bí âm thầm phóng đến xuất hiện trên đầu của Lục Vân. Một chương này bình đạm

không chút khác thường, nhưng Lục Vân hiểu rõ, một khi bị đánh trúng, hậu quả tất nhiên vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, chất độc trong cơ thể Lục Vân đã hết rồi, nhưng chàng lại không chút lộ ra, mãi đến khi một chưởng của đối phương đến gần, chàng mới đột nhiên múa tay phải lên, lòng bàn tay mang theo ánh máu chói mắt, nhanh chóng vô cùng đón lấy một chiêu của đối phương.

Hai chưởng chạm nhau, thân thể hai người kết thành một. Lục Vân thi triển “Hóa Hồn phù”, dùng sức huyết sát của nó, mạnh mẽ đối phó với độc chưởng của đối phương, hai loại chân nguyên rõ ràng khác nhau lần lượt đối kháng hòa lẫn, chớp mắt đã đạt đến điểm giới hạn, phát sinh ra sức nổ rất mạnh.

Như vậy, nước biển bốn bề bị chấn động không ngừng, Lục Vân bị hất bắn xuống đáy bể, còn lão già thần bí đó bị bắn lên không, khoảng cách hai bên kéo dài khoảng hai chục trượng.

Điểm mũi giày, thân thể Lục Vân xoay tròn một vòng tại chỗ, tay phải lơ đãng lắc lư một chút, một luồng sáng ngũ sắc bắn thẳng lên không vừa hay đánh trúng vào thân thể lão già.

Run lên mãnh liệt, lão già đó gầm lên một tiếng điên cuồng, ánh đen toàn thân tan biến, lộ ra một bộ mặt già xám như tro tàn, vùng tim máu tươi phun ra, một chiêu xem ra bình thường của Lục Vân đã bắn trúng vào chỗ yếu hại.

Tàn độc trùng mắt nhìn Lục Vân, lão già đó gầm lên một tiếng tàn khốc, hào quang màu đen toàn thân lóe lên, cả thân hình hóa thành một luồng sáng xanh lục bắn thẳng lên trên. Lục Vân thấy vậy tay phải phát ra sức hút, đáng tiếc nước biển ngăn cản, cuối cùng không giữ được địch nhân.

Thu tay phải lại, ánh mắt Lục Vân nhìn sang ba con rồng to lớn đang giao chiến, trong ánh mắt lộ ra vẻ quái dị. Giao chiến trong nước biển khác rất nhiều với trên nhân gian.

Là con người, Lục Vân tuy có thực lực cực mạnh, nhưng chàng phát hiện, cho dù là cao thủ Hải vực hay nhân gian, ai cũng chịu ảnh hưởng của nước biển, rất khó phát huy được thực lực thật sự.

Đối với cao thủ Hải tộc, nơi đây chính là nơi sinh trưởng của bọn họ, cho nên họ đã thích ứng với nước biển, vì thế tập quán khôi phục bản thể trong nước làm tăng khả năng phát huy công kích. Nhưng con người thì sao? Bọn họ vốn dĩ không thuộc về nơi đây, phải làm như thế nào mới có thể sánh vai cùng cao thủ Hải tộc, vấn đề này khiến Lục Vân hao tâm tổn trí.

Vuốt ve Tứ Linh thần thú trên vai, Lục Vân dùng âm thanh tâm linh hỏi:

- Đại linh nhi, ngươi có cảm giác quen thuộc với Hải vực không?

Tứ Linh thần thú đáp:

- Có, chỉ có điều không rõ ràng lắm, dường như tồn tại trong bản năng, nhưng đây là lần thứ hai đến Hải vực, vì thế cảm giác thật rõ ràng.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Ngày trước khi Lục Doanh áp trứng nở ra người, muội ấy có nói với ta người vốn từ Hải vực, lần này hy vọng ta có thể giải đáp được thân thể của người. Bây giờ, trước hết để ta thu thập tên Tây hải Cuồng long này đã, sau đó mới nói đến những chuyện khác.

Nói rồi Lục Vân chuyển thẳng về phía trước, nhanh chóng đến bên cạnh vị Quy trưởng lão của Đông hải, ánh mắt nhìn về mặt của ông.

Phát hiện Lục Vân đang quan sát mình, Quy trưởng lão nhìn lại, cất tiếng hỏi:

- Lục Vân, huynh đài nhìn ta như vậy lẽ nào có chuyện?

Lục Vân cười cười nhẹ giọng nói:

- Có vấn đề muốn hỏi ông.

Quy trưởng lão đáp:

- Xin nói ra, chỉ cần ta biết được nhất định sẽ nói cho huynh đài biết.

Lục Vân cười nói:

- Quy trưởng lão hiện nay đã được bao nhiêu tuổi?

Quy trưởng lão sửng người, kinh ngạc nhìn chàng, mãi một lúc mới trả lời:

- Con số cụ thể bản thân ta cũng không rõ lắm, khoảng chừng gần một vạn năm.

Lần này, vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt của Lục Vân. Đường như chàng cũng không ngờ được, Quy trưởng lão trước mặt đã sống được cả vạn năm.

Cười ha hả, Lục Vân thôi kinh ngạc, hài lòng lên tiếng:

- Cái này thật tốt, đợi mọi chuyện nơi đây xong ta có vấn đề riêng muốn hỏi trưởng lão, đến lúc đó hy vọng sẽ được cho biết sự thật.

Quy trưởng lão nói:

- Điều này huynh đài yên tâm, chỉ cần hôm nay huynh đài có thể giúp Đông hải và Bắc hải thoát khỏi nguy khốn, cho dù là chuyện gì, ngay cả chuyện ta không biết ta cũng nhất định hỏi giúp cho huynh đài.

Lục Vân cười nói:

- Thế thì tốt, chuyện này như vậy đi, ta đi thu thập tên Liễu Thiên Hoa giải quyết chuyện công bằng ở đây.

Dứt lời tay trái múa lên, thân thể mượn lực phản xạ bắn đi cả chục trượng đến ngay khu vực ba con rồng đang giao chiến.

- Lục Doanh, các vị nghỉ ngơi trước đi, nơi này để ta xử lý.

- Được, huynh phải cẩn thận nhiều.

Còn đang nói, hai luồng ánh xanh lục lóe lên, Đông hải Long vương và Lục Doanh khôi phục lại hình người, lặn xuống đáy biển.

Liễu Thiên Hoa không hề biến hình, hần chỉ mở rộng miệng rồng to lớn, rồng lên với Lục Vân:

- Tiểu tử, ngươi không chết không được sao?

Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, điềm nhiên cười nói:

- Ta đến chính là để trợ giúp bằng hữu thu lại đất đã mất, nếu như ngươi xâm chiếm Đông hải, thì đã trở thành kẻ đối địch ta, tự nhiên ta muốn lĩnh giáo, nếu không làm sao có thể chỉ nói rồi cho qua được.

Quét cái đuôi to lớn, Liễu Thiên Hoa giận dữ trả lời:

- Nếu thế hãy đến đây, hôm nay nếu ngươi không chết ở đây thì ta chết, chắc chắn chỉ có một bên tồn tại mà thôi.

Lục Vân lắc mình né tránh một chiêu của Liễu Thiên Hoa, phát tay nói:

- Không cần gấp, muốn động thủ không khó, nhưng ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi đã.

Liễu Thiên Hoa hừ giọng lên tiếng:

- Bớt nói nhảm, ta không có thời gian nói chuyện với ngươi.

Thấy hần giọng nói cứng rắn, Lục Vân biết hỏi không được gì, vì thế lạnh lùng trả lời:

- Nếu đã như thế, tạm thời bỏ qua trước đã, đợi đến lúc ngươi muốn nói ta mới hỏi cũng không muộn quá.

Biến đổi tư thế, ý niệm của Lục Vân bám sát đối phương, một trận chiến giữa người và rồng sắp sửa bắt đầu.

Lần này Lục Vân có còn thuận lợi như trước kia, dễ dàng đánh bại địch nhân không? Liễu Thiên Hoa đây chính là bá chủ Tây hải, khi đối mặt với sự tấn công của Lục Vân, cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào?

Ánh sáng màu xanh lục thẩm thấu thể hiện cho sự yên lặng và hòa bình.

Ở trung tâm của Nam hải, một cung điện do ánh sáng lưu ly màu xanh lục tạo nên, được nước biển hắt sáng, toàn thể cung điện ánh xanh lục nhờ nhờ hệt như cỏ biển xanh lục, tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ.

Điện này chiếm diện tích đất rộng lớn, phương viên khoảng chừng vài dặm, toàn thể đều một màu xanh lục là chính, xen lẫn có một số màu sắc khác. Đại điện mở cửa bốn phía, từ ngoài vào trong tổng cộng có chín cửa điện, mỗi một cửa đều có người đứng canh, tổng cộng có chín tầng phòng ngự.

Bên ngoài cùng, cửa điện to lớn toàn thân xanh lục bích, toàn cửa điện một màu như nhau. Cửa điện thứ hai có màu xanh lục hơi hướng sang tím, tầng thứ ba có màu xanh lam, tầng thứ tư có màu trắng, tầng thứ năm xanh tím, tầng thứ sáu đỏ tía, tầng thứ bảy màu xanh lam tím, tầng thứ tám vàng tía, tầng thứ chín màu vàng kim loại.

Theo sự thay đổi của màu sắc, mỗi tầng kiến trúc phong cách đều có biến đổi, khi đến tầng cuối cùng, cung điện tuy vẫn có màu xanh lục nhưng tường và đầu cột lại kết hợp hài hòa sáu màu màu tím, xanh lục, xanh lam, trắng, vàng, hổ phách, hình thành một đại điện thần bí hoa lệ, đó chính là Nam hải Lưu Ly cung trú danh trong bốn hải.

Điện này thần dị, vận dụng cơ hồ trên chín mươi phần trăm ngọc lưu ly của bốn hải, tuân thủ theo những cách cục nhất định để xây dựng, vô cùng đậm chất yếu lĩnh phong thủy của Đạo gia. Mỗi một chỗ trên tường, mái hiên, đầu cột, hành lang đều điêu khắc các loại hình ảnh kỳ thú tung tăng trong nước, sử dụng những màu sắc khác nhau, khiến cho toàn thể bên trong đại điện phong phú đa dạng.

Đồng thời, cung điện Lưu Ly tổng cộng trong ngoài do mười tầng kiến trúc tạo thành, ngụ ý thập toàn thập mỹ, không chê vào đâu được. Tầng trong cùng, cửa điện treo một tấm biển đề “Uy Chấn Tứ Hải”, đây chính là trung tâm quyền lực của Lưu Ly cung.

Nơi đây ánh vàng phóng ra vạn trượng, mây khí hội tụ, trên tường bốn bề có rồng bay phượng múa, rùa hạc cưỡi mây. Nhìn xa xa, trong朦胧 lung lại có vẻ thần bí. Nhìn ở gần, những hình ảnh kỳ thú điêu khắc này sống động như thật, dưới ánh sáng phản chiếu, thỉnh thoảng lại lấp ló, phát ra tầng tầng hình ảnh ánh sáng, dường như ảo bí dường như thật. Điện này chính là trung tâm của Lưu Ly cung, to lớn rộng rãi hào quang rực rỡ, tạo nên sức mạnh chấn động lòng người rất lớn, khiến người ta có cảm giác như đang trong mộng.

Một bóng người lúc này đang từ ngoài điện tiến vào. Khi đến giữa điện, bóng người liền quỳ xuống mặt đất, âm thanh rồn rảng vang lên:

- Bẩm cung chủ, vừa rồi phát hiện Đông hải Long nữ từ tầng không đi xuyên qua, theo sau có năm người, hai nam ba nữ, tất cả đều là người từ nhân gian.

Âm thanh vang vọng trong đại điện, mãi thật lâu vẫn không tan biến đi.

Phía trên, một bóng người to lớn màu vàng kim quay lưng với người báo tin, đang nhìn vào tường, ánh mắt chăm chú nhìn những bức họa, toàn thân toát ra khí tức lạnh lùng.

- Được, chuyện này ta biết rồi, phía Tây hải có động tĩnh gì không?

- Bẩm cung chủ, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa đang giao chiến với thế lực sót lại của Đông hải và Bắc hải, địa điểm chính ở Hải Toàn cốc, kết quả cụ thể còn chưa có tin tức gì.

- Tiếp tục lưu ý, gia tăng phòng ngự, chú ý nhiều hơn nữa động tĩnh của ba hải.

- Vâng, cung chủ còn dặn dò gì không?

- Ta có dự cảm, kẻ ly khai vừa mới đội đất sống dậy, người phải người toàn lực truy xét tung tích của hắn, có tin tức lập tức báo lại, không được tự tiện hành động.

- Cung chủ an tâm, chuyện này thuộc hạ sẽ xử lý thích đáng.

Dứt lời, người đó liền đứng dậy nhanh chóng bỏ đi.

Bóng hình to lớn toàn thân lấp lánh ánh kim xoay người nhìn về cửa điện, khuôn mặt lộ chút ưu tư. Người này ước chừng ba mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, mày kiếm mắt hổ, có một luồng khí uy nghiêm trời sinh.

Thân là cung chủ Lưu Ly cung, Nam hải Thần long Hàn Ngọc Dương không những có thực lực kinh người, lại có tướng mạo xuất chúng mà ông ta vẫn lấy làm tự hào từ xưa đến nay.

Trong bốn hải, Hàn Ngọc Dương có danh là người đàn ông đẹp trai nhất, nhưng có điều kỳ quái, ông trước giờ vẫn độc thân, điều này khiến mọi người đều không hiểu rõ được.

911. Chương 913 – Tây Hải Tiên Phong (tướng Tiên Phong Của Tây Hải)

Đại điện yên lặng như tờ, không hề có người canh giữ và người ngoài, chỉ một mình Hàn Ngọc Dương, thật vắng vẻ lạnh lùng.

- Sư phụ, người lại nhớ đến những chuyện trước kia rồi.

Không biết từ bao giờ, trước cửa điện xuất hiện một bóng người. Đó là một thanh niên tuấn tú bề ngoài khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân khoác y phục màu vàng nhạt, vóc người thanh mảnh, cao gầy, khí chất có mấy phần văn nhã.

Hàn Ngọc Dương tỉnh lại, đưa mắt nhìn thanh niên đó, điềm nhiên lên tiếng:

- Quân Vũ, đến đây đi.

Thanh niên dạ một tiếng, chậm chậm đi vào, đến cách Hàn Ngọc Dương chừng hai trượng liền dừng lại.

Phất tay ra hiệu cho gã ngồi xuống, Hàn Ngọc Dương lại nói:

- Sao rồi, có tìm hiểu được lai lịch của những người đó không?

Tả Quân Vũ trả lời:

- Bẩm sư phụ, những người đó vô cùng lợi hại, con chỉ cần đến gần trong phạm vi ba dặm sẽ bị phát hiện, cho nên phải mất rất nhiều thời gian. Sau đó con biết được, bọn họ đều đến từ nhân gian, là cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới gì đó, tổng cộng có mười người.

Hàn Ngọc Dương nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ chấn động kinh ngạc, giọng lo lắng nói:

- Bọn họ đã đến, xem ra từ nay Hải vực có nhiều chuyện rồi, hẳn số một trường tai kiếp. Quân Vũ, con lập tức đi hỏi người kia, xem thử trường tai kiếp này có thể hóa giải được không.

Tả Quân Vũ lập tức đứng lên, vẻ mặt quái dị nói:

- Sư phụ, người đó quy củ thể nào sư phụ đã biết, ngang nhiên đi tìm hấn chẳng khác nào ...

Phất tay ngăn lời gã nói, Hàn Ngọc Dương lên tiếng:

- Lần này không phải như vậy, ta nghĩ hẳn sẽ tự động cho con biết. Được rồi, đi nhanh đi, trên đường nhớ cẩn thận. Nếu như gặp phải những cao thủ khác, nhớ phải bảo tồn thực lực, không cần phải liều mạng với đối phương.

Tả Quân Vũ vâng một tiếng liền xoay người im lặng rời đi.

Hàn Ngọc Dương nhìn theo bóng gã, than nhẹ:

- Thái Âm xuất hiện, bảy hải đều gặp kiếp nạn, định mệnh luân hồi, không cách gì né tránh được. Nơi này ta còn có thể chống đỡ được bao lâu đây?

Thở dài u oán, thất vọng mơ hồ vang vọng bốn phương, thật lâu cũng không mất ...

Phi Vũ đảo nằm ở biên giới giữa Tây hải và Nam hải, chính là một tiểu đảo có phương viên chừng trăm trượng, bên trên không một ngọn cỏ, chính là nơi chim biển tập trung.

Lúc này, trên đảo có mười người đang đứng, ai nấy nhìn về biển cả mênh mông, vẻ mặt trong mờ mịt hiện nét buồn rầu sâu nặng.

- Trưởng lão, nơi đây không bờ không bến, muốn tìm Thiên Uy lệnh có thể nói là không phải dễ dàng. Trước đây, chúng ta đã từng tiến vào Tây hải tìm người hỏi han, nhưng lại gặp phải Cuồng Sa trận, khiến cho bị ép phải rời đi, bây giờ phải làm thế nào để tìm kiếm?

Đưa mắt nhìn Lăng Thiên, Bạch Quang âm thầm hỏi.

Thôi nhìn xa xăm, Lăng Thiên liếc mọi người, trầm giọng nói:

- Hải vực là một thế giới độc lập, cơ hồ hoàn toàn khác lạ đối với chúng ta. Trước đây, chúng ta chỉ suy xét được thực lực bản thân, cho là gặp phải cao thủ thế nào cũng đủ để đối phó. Nhưng Cuồng Sa trận đã giáo huấn cho chúng ta, nó chỉ rõ có những khác biệt chắc chắn giữa biển cả và trên đất liền. Hơn nữa, trong Hải vực, số lượng sinh vật hải dương sống thành bầy đàn như cá mập rất nhiều, không thể bằng vào sức mạnh một cá nhân có thể chống cự nổi.

Thở dài não nuột, Bạch Quang nói:

- Điều khác biệt lớn nhất giữa Hải vực và nhân gian chính là nước biển. Trên đất liền, không khí có ảnh hưởng nhất định đối với công kích và phòng ngự, nhưng cực kỳ bé nhỏ. Còn trong Hải vực, ảnh hưởng của nước biển lên công kích và phòng ngự lại rất quan trọng, trực tiếp quyết định việc thắng thua thành bại. Chúng ta đến từ nhân gian, không quen với hoàn cảnh của Hải vực, cho dù có sức mạnh to lớn thế nào thì cũng bị hạn chế rất lớn trong nước biển.

Diệp Tâm Nghi thấy ông vẻ mặt ưu tư, lên tiếng an ủi:

- Không cần phải lo lắng quá, chúng ta đến đây không phải tranh giành thắng thua với cao thủ Hải vực, mà chỉ đi tìm Thiên Uy lệnh. Một khi tìm được vật đó rồi, chúng ta lập tức rời đi, Hải vực bất quá chỉ là một đoạn hành trình ngắn ngủi của chúng ta mà thôi.

Bạch Quang cười khổ đáp lời:

- Điều này ta cũng biết, nhưng một khi tìm được Thiên Uy lệnh rồi, cô nương có cho là chúng ta có thể dễ dàng rời khỏi Hải vực chăng?

Diệp Tâm Nghi sửng sốt, sau đó liền hiểu được ý của ông, cúi đầu trầm tư không nói.

- Được rồi, không nói những chuyện đó nữa, hay là chúng ta quay lại trong nước, xem thử có thể tìm được một cao thủ đơn độc nào để hỏi ra một số tin tức từ đó không.

Phi thân lên không trung, Lăng Thiên xoay người chúi vào trong nước biển.

Bạch Quang, Diệp Tâm Nghi, ba đại cao thủ của Hư Vô giới cùng với bốn vị cao thủ của Vân Chi Pháp giới thấy vậy, ai nấy liền tung mình đi theo, chớp mắt trên đảo liền khôi phục lại yên lặng.

Tiến vào trong nước rồi, Lăng Thiên dẫn dò chín người kia xếp hình cánh quạt tiến lên, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của cao thủ Hải vực. Nhưng tục ngữ nói đúng, có lòng không thấy, vô tâm lại thành. Một đoàn mười người Lăng Thiên, cố gắng tìm kiếm cao thủ Hải tộc, nhưng mãi vẫn không gặp, khiến mọi người giận dữ không thôi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mười người chìm dưới mặt nước cả vài trăm trượng cũng không biết đã bao lâu, chỉ thấy lòng nhẩn nại đã hết, tâm tình bắt đầu trở nên nóng nảy. Nhưng đúng lúc đó, một tung tích lóe lên trước mắt, một con cá heo lướt xéo qua.

Cảm nhận được khí tức không tầm thường từ con cá heo, Lăng Thiên hạ lệnh:

- Tiến lên hết tốc lực, nhất định phải đuổi kịp con cá heo này, tìm hiểu được những bí mật Hải vực từ nó.

Mọi người nghe lệnh liền toàn lực tiến lên.

Trong đó, Diệp Tâm Nghi tốc độ rất nhanh, hệt như một mỹ nhân ngư, truy đuổi gắt gao con cá heo trước mặt. Điểm này có quan hệ mật thiết với xuất thân của Diệp Tâm Nghi. Dao Trì ở dưới nước, Diệp Tâm Nghi từ nhỏ đã biết về nước, vì thế phương diện này có phần tốt hơn những người khác.

Trên đường truy đuổi, tốc độ của cá heo đó rất nhanh con người không thể bì được, không bao lâu sau đã tăng khoảng cách với mấy người Diệp Tâm Nghi.

Nhưng con cá heo này dường như có ý dẫn dụ mọi người, mỗi khi cự ly quá xa, nó liền tự động dừng lại, đợi đến khi những người phía sau đuổi kịp mới lại tiếp tục tiến lên.

Cứ như vậy, một đuổi một chạy, một trước một sau, cá heo dẫn dắt mười người phía sau đi đến bên trong một quần san hô liền biến mất không còn thấy đâu cả.

Dừng lại, Diệp Tâm Nghi nhìn bốn phía, phát hiện nơi này có khí tức sinh vật vô cùng to lớn, nhưng cụ thể là gì nàng không biết rõ được.

Mấy người Lăng Thiên quây quần với nhau, mọi người nhìn khắp bốn phía, sau một hồi dò xét Lăng Thiên mới lên tiếng:

- Nơi đây có vô số sinh vật nhỏ bé, hẳn là cũng nằm trong loại quần thể vi sinh vật của biển cả, có khả năng quấy nhiễu sóng thăm dò. Bây giờ mọi người tách ra tìm kiếm, nhớ kỹ giữ khoảng cách không quá lớn, có điều gì không ổn lập tức quay lại nơi này.

Nghe vậy, chín người liền chia nhau đi tìm bốn phía. Trong đó, Diệp Tâm Nghi nhận định chuẩn xác một phương hướng, ánh mắt lưu ý đến sự biến hóa của nước biển trong vùng phụ cận, sóng dò xét sục sạo khí tức có được trong vòng chục trượng.

Ban đầu, Diệp Tâm Nghi cũng không phát hiện được gì, nhưng đến khi nàng rời khỏi vị trí của Lăng Thiên ước chừng một dặm, nước biển sau lưng đột nhiên rung động khiến nàng chú ý.

Diệp Tâm Nghi xoay người dò xét vùng lân cận, không hề có chút khác thường nào. Điều này khiến nàng nghi hoặc trong lòng, lẽ nào bản thân bị ảo giác?

Còn đang suy tư, nước biển sau lưng lại hơi hơi rung động lần nữa, Diệp Tâm Nghi lập tức xoay người lại nhưng vẫn không thấy điều gì, bất quá lại chú ý đến một vết xước qua nước biển.

Đứng nguyên tại chỗ, Diệp Tâm Nghi xoay tròn thân thể, ánh mắt liên tục dò xét bốn bề, cuối cùng sau một hồi quan sát cẩn thận liền phát hiện một bóng hình đang dùng tốc độ cực nhanh chạy quanh thân thể mình.

Đã phát hiện ra, Diệp Tâm Nghi đứng yên, hơn nữa còn nhắm mắt lại. Đợi đến lúc cảm nhận được khí tức đó đến gần, nàng mới đột nhiên mở mắt ra, phát hiện trước mắt không ngờ có một người đàn ông dị tộc, vẻ mặt kinh dị nhìn mình.

Người đàn ông này ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, tướng mạo giống như người thường, mặt lộ vẻ thẹn thùng, đang ngáy ra nhìn Diệp Tâm Nghi, miệng lẩm bẩm nhỏ nhỏ:

- Tuyệt đẹp ...

Diệp Tâm Nghi lạnh mặt lại, quát lên:

- Người là người nào, vì sao lại dụ ta đến đây?

Người đàn ông đó thấy nàng nổi giận, lập tức bưng tỉnh lại, ánh mắt cảnh giác nhìn nàng, nhỏ giọng nói:

- Ta chính là Hải Đồn tiên phong của Tây hải, ta tên là Hải Tây Lý. Các vị tự tiện xông vào lĩnh vực Tây hải, nhờ khi cung chủ phát hiện được hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

Diệp Tâm Nghi nhìn vào mắt hắn, hỏi lại:

- Cho là như vậy, sao ngươi lại dẫn chúng ta đến đây?

Hải Tây Lý né tránh ánh mắt của nàng, ngượng ngùng trả lời:

- Ta vốn muốn dụ các ngươi đến khu Cuồng Sa của Tây hải để dùng Cuồng Sa trận tiêu diệt các ngươi. Nhưng ta thấy ngươi là người khác phái xinh đẹp nhất ta từng thấy, ta không nỡ để ngươi chết ở Tây hải, vì thế mới dụ ngươi đến đây, dụ tính tiếp cận ngươi.

Diệp Tâm Nghi hơi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Hải Tây Lý nói:

- Nếu như người thật muốn làm bạn với ta, thế thì theo ta quay lại với những người đồng hành, trả lời cho chúng ta một số vấn đề. Như vậy, từ nay về sau chúng ta chính là bằng hữu, lần này nhất định cũng không làm khó người. Nếu như người có lòng xấu, không dám đối mặt với bọn ta, như vậy chúng tỏ lời người là để lừa dối, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Hải Tây Lý nghe vậy vội vàng nói:

- Ta không lừa người, ta quả thật muốn ... đến gần người ... những người kia có sát khí lạnh lùng, ta không muốn gặp bọn họ để tránh phát sinh mâu thuẫn xung đột giữa họ và Tây hải sau này.

Diệp Tâm nhìn chăm chú vào mắt hắn, thấy hắn không giống nói dối, không khỏi trầm ngâm lên tiếng:

- Nếu là như vậy ta cũng không làm khó người. Bây giờ ta hỏi người một vài vấn đề, người có tình nguyện trả lời cho ta chăng?

Hải Tây Lý đáp:

- Ta biết nhất định sẽ cho người biết, nhưng người đừng quên, từ nay về sau người phải làm bạn với ta mới được.

Diệp Tâm Nghi ngâm thở dài trong lòng, sau này ai biết được có còn gặp mặt hay không?

- Được, ta đồng ý. Bây giờ người cho ta biết, tình hình đại khái hiện nay của Hải vực.

Hải Tây Lý đáp:

- Điều này đơn giản, ta lập tức cho người biết. Hiện nay, trong bảy hải của Hải vực, Tây hải ta đã chiếm được Đông hải và Bắc hải, chỉ cần tiêu diệt những tàn dư địch quân cuối cùng, liền có thể tiến quân vào Nam hải, thực thi đại kế thống nhất bốn hải.

Diệp Tâm Nghi nói:

- Bảy hải của Hải vực, điều này có nghĩa gì?

912. Chương 914 – Thất Hải Tình Huống (tình Huống Bảy Hải)

- Hải vực chỉ là một danh từ giả định, cả một vùng biển mênh mông không bờ bến được phân chia thành bảy khu vực, chia ra làm Đông Nam Tây Bắc bốn hải, cùng với Hồng, Hắc, Tử ba hải. Vài ngàn năm trước, bốn hải luôn luôn chống đối với ba hải, có thể so như một chính một tà. Hiện nay, ông chủ Tây hải chúng ta là Cuồng long Liễu Thiên Hoa quyết định thống nhất bốn hải, tập trung sức mạnh bốn hải, lập tức quét sạch ba hải tà ác, để thật sự thống nhất Hải vực. Vì thế, chúng ta mới phát động xâm lược Đông hải và Bắc hải, dự tính trước hết chinh phục hai nơi có thực lực yếu nhất này, sau đó mới thu thập tiếp Nam hải có thực lực mạnh nhất.

Đã hiểu rõ đại khái tình cảnh của Hải vực, Diệp Tâm Nghi đổi sang chuyện khác cất giọng hỏi:

- Người sinh sống trong Hải vực, có bao giờ nghe đến tên Thiên Uy lệnh chưa?

Hải Tây Lý lắc đầu đáp:

- Chưa từng, từ trước đến nay chưa bao giờ nghe ai nói đến cả.

Diệp Tâm Nghi mơ hồ lên tiếng:

- Nghe nói vật này ở Hải vực, vì sao người chưa từng nghe đến vậy?

Hải Tây Lý kiên định trả lời:

- Quả thật, ta không lừa người.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy hơi thất vọng, tiện thể lên tiếng:

- Vật đó người không biết, vậy trong Hải vực có người nào kiến thức rộng rãi thông hiểu tất cả mọi chuyện của Hải vực không?

Hải Tây Lý kinh dị nhìn nàng, chần chừ rất lâu mới nói:

- Có, nhưng ta không muốn cho người biết.

Diệp Tâm Nghi thất rất kỳ lạ, hỏi tới:

- Vì sao không muốn cho ta biết, người không phải muốn làm bạn hữu với ta sao? Nếu đã là bạn hữu, hẳn phải đối đãi chân thành với nhau.

Hải Tây Lý lắc đầu đáp:

- Ta không cho người biết cũng là chuyện tốt cho người. Bởi vì người người muốn tìm là một người cổ quái vô cùng, đáng ghê tởm vô cùng, tà ác vô cùng. Mỗi người đi tìm hẳn hỏi chuyện gì, đều phải thỏa mãn một điều kiện vô cùng xấu xa. Ta sợ người gặp hẳn, sẽ khiến người hư cả chủ ý của mình.

Lúc lắc đầu bật cười, Diệp Tâm Nghi nói:

- Đa tạ lòng tốt của người, điều này người có thể yên tâm, không có người nào dám gây điều bất lợi cho ta dễ dàng được. Bây giờ người cho ta biết, người đó ở đâu, ta và những người đi theo phải đi tìm ở đâu?

Hải Tây Lý nhìn khuôn mặt tươi cười mỹ lệ của nàng, giọng lo lắng nói:

- Người quả thật không sợ, phải đi sao?

Diệp Tâm Nghi thôi cười, vẻ mặt kiên cường trả lời:

- Đúng thế, chuyện này rất quan trọng đối với chúng ta, cho dù là thế nào cũng cần phải hoàn thành.

Hải Tây Lý thấy vậy, lắc đầu thở dài lẩm bẩm nhỏ:

- Nếu là như vậy, ta sẽ cho người biết. Người đó tên là Thất Tà Thiên Quân, đang ở Thiên Tà lĩnh, ở biên giới giữa Tây hải, Bắc hải và Hồng hải. Trong phương viên vài trăm dặm chỉ có một ngọn núi, nơi đó không người nào dám ngang nhiên đến gần.

Diệp Tâm Nghi thấy vẻ mặt hẳn như thế, không khỏi cất giọng ôn nhu:

- Đa tạ người, Hải Tây Lý, ta sẽ nhớ người.

Ngẩng đầu, Hải Tây Lý nhìn nàng, ánh mắt nồng nhiệt dặn dò:

- Nhớ cẩn thận, hy vọng người sẽ bình an vô sự.

Diệp Tâm Nghi hiểu rõ tâm tư của hẳn, nội tâm đau khổ cười cười, ngoài miệng lại nói:

- Được, ta sẽ nhớ cuộc gặp gỡ hôm nay giữa hai chúng ta. Cáo từ, hy vọng còn có thể gặp lại được người.

Diệp Tâm Nghi không chút lưu luyến xoay người bỏ đi, nàng không muốn cho Hải Tây Lý quá nhiều cơ hội để tránh khiến hẳn phải thương tâm sau này.

- Chờ một chút, người còn chưa cho ta biết người tên là gì?

Nhìn theo bóng dáng rung động lòng người đó, Hải Tây Lý mở miệng hỏi với theo.

Diệp Tâm Nghi hơi dừng lại một chút, vẫn quay lưng về phía Hải Tây Lý trả lời:

- Lần gặp tới ta sẽ cho người biết.

Dứt lời liền rời đi, tự nhủ trong lòng:

- Đáng tiếc không có lần sau ...

Quay lại đến nơi tụ hội trước kia, mấy người Lăng Thiên đã tề tụ đông đủ, mọi người đều nhìn nàng, vẻ mặt mơ hồ cười cười.

- Tâm Nghi, có hỏi được chuyện Thiên Uy lệnh không?

Bạch Quang thân thuộc với nàng nhất, vì thế là người thích hợp nhất để cất tiếng hỏi.

Bật cười tự nhiên, Diệp Tâm Nghi nói:

- Có một chút, nhưng còn phải đi tìm một người ...

Nghe xong những lời nàng thuật lại, Lăng Thiên nói:

- Nếu đã có được tin tức, thế thì chúng ta liền rời khỏi đây đi về Thiên Tà linh.

Nói rồi một mình đi trước, dẫn chín người đi tìm Thiên Tà linh.

Thế giới ở đáy biển, trăm ngàn kì quái. Các loại cá lượn tới lượn lui, hết như dải băng vắt ngang trời, quanh quẩn trong nước biển.

Ngồi trên đỉnh một tảng đá to lớn nhô lên đột ngột, Kiếm Vô Trần nhìn cá biển lưu động bốn bề, vẻ mặt lộ chút ưu phiền mất kiên nhẫn.

Đã đến Hải vực được một ngày, vào lúc mới đến, Kiếm Vô Trần phát hiện bản thân không thể nào thích được nơi này.

Nguyên nhân rất đơn giản, nước biển hạn chế năng lực của hắn, khiến hắn khi đối diện với Sở Hoài Dương rõ ràng không chịu nổi được một chiêu.

Vì thế, trong lòng hắn giận dữ không thôi, nhưng hắn che giấu rất sâu, khuôn mặt lạnh nhạt.

- Không cần phải nóng nảy, muốn thành đại sự hắn phải nắm được thời cơ tốt nhất.

Cách đó vài trượng, Sở Hoài Dương thích thú ngắm nhìn cá đang bơi, vẻ mặt tươi cười đầy tự phụ.

Kiếm Vô Trần lườm hắn không được vui, bất mãn nói:

- Trước đây ngươi đã từng nói với ta, cho rằng ngươi có thực lực cực mạnh gì đó. Nhưng xem ra hiện tại ngoài những binh tôm tướng cá ra, căn bản không có người nào coi cho được.

Sở Hoài Dương cười đáp:

- Còn chưa hiểu rõ, đừng nên vội vàng kết luận. Ta đã muốn lấy lại Nam hải, đã chuẩn bị hơn ngàn năm, thực lực tự nhiên không phải chỉ có như trước mặt đây.

Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Lời này ngươi nói với ta là có ý gì đây? Bây giờ ngươi còn chưa cho ta biết, tiếp theo chúng ta phải làm điều gì, ta cũng không muốn ngồi mãi nơi đây.

Sở Hoài Dương cười lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta cần làm chính là chờ đợi cơ hội, đợi khi Tây hải thu thập được Đông hải và Bắc hải rồi, sau đó phát động công kích Nam hải. Đến lúc đó, ta liền có thể lợi dụng cơ hội đoạt lại quyền lợi thuộc về bản thân ta.

Kiếm Vô Trần nghe vậy, hậm hực nói:

- Hy vọng thời điểm đó đến sớm, ta mới có thể ngồi chờ được đến lúc đó.

Sở Hoài Dương an ủi:

- Đừng nóng, ngươi cần phải học sự chậm rãi để tĩnh táo. Bây giờ nếu ngươi cảm thấy nhàm chán, ta có thể nói chuyện bốn hải với ngươi, biết đâu ngươi sẽ cảm thấy hứng thú.

Kiếm Vô Trần lạnh nhạt nói:

- Phải vậy chăng, vậy ngươi là ai hãy nói ra đi, xem có thể khiến ta cảm thấy hứng thú được không?

Sở Hoài Dương bật cười thần bí, giọng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hải vực có bảy hải, điểm này ngươi đã biết rồi. Nhưng trong bảy hải, những đặc điểm lớn nhất của từng hải ngươi lại không biết.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt hơi lay động, gật đầu đáp:

- Điều này đúng là ta còn chưa biết, người nói rõ ra xem.

Thấy hần chủ động mở lời, Sở Hoài Dương cười nói:

- Được, hãy nói về bốn hải trước. Đầu tiên, Đông hải do bởi vật trấn cung đã mất nhiều năm, bọn họ từ rất mạnh mẽ trước đó, chuyển thành rất yếu ớt như hiện nay, thực lực không bằng một nửa của Nam hải. Đông hải có thể duy trì đến nay, cũng là nhờ ba hải Nam Bắc Tây lưu tình mà thôi. Trước đây, Phi Ngự quân đoàn của Đông hải vang danh bốn hải, hiệu xưng là đệ nhất quân đoàn của bốn hải, đáng tiếc bây giờ đã không còn tồn tại nữa.

Kiểm Vô Trần nghe rồi, cau mày nói:

- Sự suy tàn của Đông hải cho là có quan hệ với vật trấn cung, như vậy có phải là quá hảo huyền không?

Sở Hoài Dương cười nói:

- Điều này ai biết được, dù sao nó cũng đã suy tàn. Được rồi, không nói đến Đông hải, chúng ta quay sang Bắc hải. Trong bốn hải, Bắc hải mãi mãi là nơi yếu nhất, cho dù là mấy ngàn năm trước hay là như bây giờ, nơi này trước chưa bao giờ hưng vượng, chỉ có thể xem như thủ được thành trì thôi. Ở Bắc hải, bọn họ nắm giữ Ngạc Ngự quân đoàn, sức chiến đấu rất mạnh, nhưng tốc độ hơi chậm, vì thế phòng ngự rất tốt nhưng không đủ sức tấn công.

Kiểm Vô Trần nhún mày, nghi hoặc nói:

- Người nói đến đặc điểm lớn nhất, hay chỉ mỗi phương diện sức chiến đấu? Còn những phương diện khác không lẽ chẳng có chỗ nào đáng để bàn tới chăng?

Sở Hoài Dương đáp:

- Có, nhưng ta chỉ nhìn sự vật thông qua những điểm quan trọng đại cục, không lý đến năng lực cá nhân. Ngoại trừ thiên tài như Hàn Ngọc Dương, những người còn lại ta không để vào trong mắt.

Thấy vẻ mặt hần tự phụ như vậy, Kiểm Vô Trần không muốn tranh cãi thêm với hần về điều này, chuyển sang chuyện khác:

- Đông hải và Bắc hải có thể nói là không đáng gì, bây giờ người hãy nói về Tây hải và Nam hải đi.

Sở Hoài Dương đáp:

- Tình hình Tây hải ngược lại với Đông hải, trước đây bọn chúng không mạnh mẽ, nhưng từ cung chủ đời trước lên ngôi, Tây hải chuyển đổi sách lược, toàn lực chinh đồn chuyện quân, chỉ trong một thời gian khá ngắn đã tổ chức được một quân đoàn to lớn, hiệu xưng là Cuồng Sa quân đoàn, trong đó có một vạn năm ngàn con cá mập điên cuồng, được xưng tụng là đệ nhất trong bốn hải. Hiện nay, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa cũng là một tên có dã tâm bừng bừng, hần là người kiêu ngạo mà lại tự phụ, vì thế mới phát động chiến tranh xâm lược đối với Đông hải và Bắc hải. Còn về Nam hải, có một số chuyện người đã biết, ta sẽ cho người biết về Hải Báo quân đoàn của Nam hải, quân đoàn này chỉ đứng sau Tây hải mà thôi.

Kiểm Vô Trần nghe đến đây, không hiểu hỏi lại:

- Người nói những chuyện này rồi, ta còn không thấy được chuyện gì đáng cả, những chuyện này có tác dụng gì với ta đây? Lại nữa, người nói quá đơn giản, ta nghe xong càng thêm mù mờ, điểm này có ý nghĩa thể nào đây?

Sở Hoài Dương cười đáp:

- Những điểm này người chỉ cần hiểu đại khái mà thôi, dù sao người cũng đâu tính ở lại đây lâu dài. Thêm nữa, nếu quả thật có điều gì không rõ, người cũng có thể hỏi trực tiếp ta được rồi.

Thấy hần đáp như vậy, Kiểm Vô Trần cũng không nói thêm, điềm nhiên lên tiếng:

- Được, chuyện này dừng ở đây được rồi, người tiếp tục kể những chuyện của ba hải còn lại đi.

Sở Hoài Dương đáp:

- Ngoại trừ bốn hải, Hồng hải, Hắc hải và Tử hải tương đối quỷ quái dị thường, hoàn cảnh của bọn chúng khắc nghiệt hơn so với bốn hải, luôn đưa mắt nhìn rập bốn hải, muốn nắm lấy. Theo ta biết được, Hồng hải và Tây hải, Bắc hải lân cận nhau, trong khu vực thống trị có núi lửa phun thường xuyên, phun ra nham thạch đỏ hồng phát sáng, chiếu rọi khiến nước biển lân cận đỏ hồng, vì thế có tên là Hồng hải. Ở nơi đó, những thành viên của Hải tộc tùy lúc có thể gặp phải nguy hiểm, vì thế giữa bọn chúng lạnh lẽo tàn khốc, do đó bọn chúng lạnh nhạt vô tình, hung tàn bạo liệt nhất trong bảy hải. Khu vực Hồng hải còn xa mới có thể so sánh với bất cứ nơi đâu trong bốn hải về sự rộng rãi, không có nhiều loại hải tộc ở nơi đó, nhưng lại có tính tình hung tàn, trong đó cá mập hổ thiện nghệ tấn công là chủ yếu, lại có Hồ Sa quân đoàn, số lượng chưa tới ba ngàn nhưng sức chiến đấu thật kinh người.

Kiểm Vô Trần nghe vậy nghĩ đến một điểm đáng ngờ, hỏi tới:

- Nếu như số lượng thành viên hải tộc của Hồng hải không nhiều, thế làm sao bọn chúng có thể chống lại bốn hải, lẽ nào chỉ nhờ vào ba ngàn con cá mập hổ mà được chăng?

913. Chương 915 – Nhân Sa Hỗn Chiến (người Và Cá Mập Hỗn Chiến)

- Hỏi rất hay, đây chính là điều ta muốn nói với người tiếp theo. Điều này có liên quan đến điểm đáng chú ý nhất của Hồng hải. Hồng hải, khu vực không lớn, thành viên không nhiều, nhưng nó có thể đương danh cùng với Hắc hải, Tử hải, hơn nữa còn chống đối được bốn hải vài ngàn năm trở lại đây, chủ yếu là nhờ vào công sức của người lãnh đạo. Trong Hải vực, mọi người đều biết, những người thống lĩnh bốn hải đều thuộc về Long tộc, cho dù Nam hải cũng không ngoại lệ. Nhưng đối với Hồng hải, Hắc hải và Tử hải, người thống lĩnh lại không phải là Long tộc cao quý, đây chính là điểm bọn chúng khiến người ta phải chấn động. Trong Hải vực, Long tộc tượng trưng cho quyền lợi và sự tôn quý, trong rất nhiều chủng loại, Long tộc có uy tín lớn nhất, là loại được ủng hộ lớn nhất, đã trải qua mấy ngàn năm vẫn thống trị bốn hải.

Kiểm Vô Trần vẽ mặt hơi biến đổi, kinh ngạc nói:

- Cho dù là như thế, chỉ bằng sức của một người cũng không thể đủ để thay đổi tình thế?

Sở Hoài Dương lắc đầu đáp:

- Điểm này người còn có điều chưa biết, trong ba hải tà ác nhất của Hải vực, Hồng hải là hung tàn nhất, bởi vì người cai trị nó hoàn toàn không có chút khí sắc vương giả của Long tộc, mà lại là Huyết Sa tộc hung mãnh to lớn. Thành viên của tộc này không nhiều, nhưng lại hung hãn thiện chiến, sinh ra đã có tính cách nổi loạn, ưa chém giết, tàn bạo, vô tình, lạnh lùng tàn khốc. Điểm quan trọng nhất, Huyết Sa tộc là một loại chủng tộc dị biến mà thành, bọn chúng có thực lực cực mạnh, trong vài trăm loại cá mập, thể hình bọn chúng không phải lớn nhất, nhưng có thể bộc phát thực lực cực mạnh, được xưng tụng là “Hải Chi Thiên lang”. Người cai quản Hồng hải hiện nay được xưng là Huyết Ảnh vương giả, xét về thực lực cá nhân, cho dù là Hàn Ngọc Dương cũng không phải là đối thủ của hắn. Theo ta biết được, bên cạnh Huyết Ảnh vương giả còn có ba đại thể thân, bốn đại cao thủ, bọn chúng tổ hợp thành một trung tâm quyền lực, trên dưới một lòng, trước sau đều giữ vững tôn chỉ xâm lược.

Kiểm Vô Trần nghi ngờ nhìn hắn, không tin tưởng lên tiếng:

- Hải vực không giống với nhân gian, trong tình cảnh bị nước biển cản trở, thực lực một người đúng là khó phát huy đến cực điểm. Như vậy, cho dù Hồng hải có được cái gọi là ba đại thể thân, bốn đại cao thủ, tới đa cũng chỉ có ảnh hưởng đến thay đổi quyết sách, thực lực không thể có biến hóa rõ ràng minh bạch.

Sở Hoài Dương cười đáp:

- Có một số chuyện người nghe không tin, mắt thấy mới được. Đợi đến một ngày người thật sự gặp phải, người sẽ hiểu được rõ ràng những lời ta nói hôm nay.

Kiểm Vô Trần nói:

- Phải vậy chăng, thế người tiếp tục đi.

Sở Hoài Dương nhún vai, cũng không giải thích thêm nhiều, tiếp tục nói:

- Trong ba hải đại tà ác, Hắc hải và Hồng hải kề cận nhau, cả hai đều nằm dọc theo một trong ba đất chết của Hải vực là Tuyệt Thiên đại hiệp cốc, mà Tử hải lại ở trong sâu nhất, đó là nơi thần bí nhất, Hắc hải ở trung gian, diện tích lớn nhất. Theo lời truyền ngôn, Hắc hải sở dĩ có tên như vậy, bởi vì địa phương đó ngược hẳn với Hồng hải, cả năm bốn mùa không chút ánh sáng, nước biển đen như mực, ở đó có một loài hải tộc sinh sống không thích ánh sáng chính là Ma Sa tộc. Loại chủng tộc này rất kỳ quái, trên chín mươi phần trăm đều sống ở Hắc hải. Bọn chúng hung tàn lại xảo trá, hết như loài hồ ly ở nhân gian, bọn chúng tập hợp được một Ma Sa quân đoàn, thủ lĩnh là Ma Sa vương cũng là người thống trị Hắc hải, nghe nói người này có khả năng biến thân quỷ dị, có thể ảo hóa thành năm loại sinh vật hải tộc khác nhau để nguy trang mê hoặc địch nhân.

- Nghe người nói như vậy, Hắc hải xem ra khó đối phó hơn Hồng hải phải không?

Đưa mắt nhìn Sở Hoài Dương, Kiếm Vô Trần vẻ mặt có mấy phần mơ hồ.

Sở Hoài Dương đáp:

- Đúng thế, Hắc hải đúng là khó đối phó hơn Hồng hải, bởi vì Ma Sa bản tính xảo trá, không hề tín nhiệm bất cứ người nào, hành sự cực kỳ cẩn thận. Nhưng điều này cũng là nhược điểm của bọn chúng, do bởi bản tính đa nghi, khi gặp phải Huyết Sa tộc hung tàn của Hồng hải, bọn chúng tính ra cũng sợ đầu sợ đuôi, khiến lỡ mất cơ hội tốt.

Gật đầu hiểu rõ, Kiếm Vô Trần nói:

- Tử hải thì sao, đây là nơi thần bí nhất, nó có đặc tính kỳ dị nào chăng?

Sở Hoài Dương vẻ mặt nghiêm túc, lên tiếng nhỏ:

- Sở dĩ Tử hải thần bí, bởi vì những người biết được tình hình của nó, cơ hồ đều khó thoát khỏi cái chết, vì thế không một ai dám đề cập đến bọn họ. Theo ta biết được, Tử hải ở nơi thâm sâu nhất trong Tuyệt Thiên đại hiệp cốc, ở đó hình thái địa lý khắc nghiệt, nghe nói mười người đến đó chết hết chín người, chính là một nơi người nào gặp phải cũng đều sợ hãi. Diện tích của Tử hải to rộng thế nào không ai biết rõ, có thể còn to hơn Nam hải, cũng có khả năng nhỏ hơn cả Hồng hải, bởi vì căn bản không có một người nào thật sự biết được rõ ràng. Ở trong Tử hải, người có danh vọng nhất không phải là ông chủ của Tử hải, mà chính là ba kỳ nhân của Tử hải, bởi vì chưa ai đã từng gặp ông chủ của Tử hải, mà chỉ gặp được ba kỳ nhân, vài ngàn năm nay ba người này có uy danh lan rất rộng, hề người nào dám chọc giận Tử hải, đều chết trong tay của bọn họ.

Kiếm Vô Trần thất kinh, một nơi như vậy ai còn dám trêu ghẹo vào đây?

- Theo như người nói, người muốn thống nhất Hải vực sợ là không bao giờ thực hiện được chăng?

Sở Hoài Dương không hề phản bác, chỉ nói:

- Tử hải bình thường không dễ dàng ra tay, nhưng chỉ cần ta thống nhất sáu hải, có bọn họ hay không đối với ta cũng không thành vấn đề.

Kiếm Vô Trần nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Lời này của người cũng có lý, Tử hải nếu như đã hung hiểm như vậy, muốn đến cũng không tác dụng gì, sao bằng ở xa mà nhìn còn hay hơn.

Sở Hoài Dương cười tiếp lời:

- Anh hùng có cùng ý kiến, quả thật không hổ là truyền nhân của thần cung kiệt xuất nhất trong nhân gian, được hợp tác với người rất đáng để ăn mừng.

Kiếm Vô Trần bĩu môi lên tiếng:

- Được rồi, bớt nịnh nọt đi, ta đã sớm phiền vì nghe những lời này. Bây giờ tình thế bảy hải của Hải vực ta đã hiểu đại khái, Đông hải và Bắc hải sắp kết thúc rồi, chỉ còn Tây hải, Nam hải, Hồng hải, Hắc hải, người dự tính đối phó như thế nào?

Sở Hoài Dương cười cười, vẻ mặt tự tin đáp:

- Yên tâm, điều này ta đã sớm nghĩ kỹ rồi, chỉ cần ...

Đột nhiên dừng lời, Sở Hoài Dương nghiêng đầu nhìn về xa xa, chỉ thấy một con cá bay đang tiến đến rất nhanh, giây lát đã đến trước mắt, tự động ảo hóa thành một người đàn ông, ánh mắt quét qua Kiếm Vô Trần, trong mắt có vẻ dò hỏi.

Sở Hoài Dương nói:

- Không sao đâu, có tin tức gì người cứ nói thẳng ra.

Người đàn ông đó cung kính lên tiếng:

- Bẩm chủ nhân, vừa thu nhận được tin tức mới nhất, Đông hải Long nữ Lục Doanh, không biết tìm đâu được năm cao thủ nhân gian, lúc này đã đến được Hải Toàn cốc, đang ra sức cứu Đông hải Long vương và Bắc hải Long vương, kết quả thế nào tạm thời còn chưa rõ.

Sở Hoài Dương vẻ mặt biến sắc, sau đó giận dữ lên tiếng:

- Nha đầu đáng ghét, không ngờ làm hư đại sự, tuyệt đối không thể để nó thành công được. Đi thôi, chúng ta đến xem thử, vào lúc quan trọng sẽ giúp cho Tây hải một tay, đợi đến lúc Liễu Thiên Hoa thu thập được địch nhân, chúng ta mới có cơ hội đối phó với Hàn Ngọc Dương.

Kiếm Vô Trần không nói gì cả, chỉ lẳng lặng gật đầu, đi theo Sở Hoài Dương, phóng thẳng về phía Hải Toàn cốc.

Ở cửa Hải Toàn cốc, ngọn lửa chiến tranh bùng cháy.

Bách Linh chăm chú nhìn người trước mặt, điềm nhiên nói:

- Ngạo Tuyết, bốn người này giao cho bọn muội, còn Huyết Ma kia để ta đối phó.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Được, tỷ cẩn thận, bốn tên này bọn muội biết cách xử lý.

Nói rồi liền cùng với Thương Nguyệt, Phần Thiên đưa mắt trao đổi, sau đó liền xông lên đón lấy Hắc Bạch song tà.

Thương Nguyệt thấy vậy, liền đổi đầu trở lại với Song Đầu hải báo Nghịch Thanh, Phần Thiên giao đấu với Tây hải Phi Sa Ma Liệt.

Hỗn chiến bùng lên, nước biển xung động, ở cửa Hải Toàn cốc, sóng lớn cuộn cuộn. Trong ba nhóm gồm bảy người, Thương Nguyệt đấu Nghịch Thanh, hai người trước đó mới chỉ giao tranh sơ bộ, cả hai chưa biết nông sâu thế nào.

Lúc này dùng toàn lực đối phó, Thương Nguyệt mới phát hiện thực lực Nghịch Thanh tuy không mạnh như nàng, nhưng kinh nghiệm giao chiến trong nước biển lại vô cùng phong phú, bổ túc khuyết điểm của hắn, khiến cho trong nhất thời giao chiến giữa hai bên trở nên vô cùng kịch liệt.

Đối với Thương Nguyệt, Phương Hoàng pháp quyết bị hạn chế trong nước, nàng không tiện thi triển. Vì thế lúc này nàng đang thi triển pháp quyết do Lục Vân chỉ điểm trước đây, hóa khí cực dương cực cương thành sức mạnh cực âm cực nhu, mượn phần lớn khí huyền âm trong nước biển để mình sử dụng, khiến nó chuyển thành khí huyền băng để phát động công kích.

Điểm này, Thương Nguyệt lần đầu thi triển, còn chưa được tinh thông lắm. May mà nàng cũng không gấp, chỉ coi trận chiến đầu tiên này trong Hải vực là một loại rèn luyện thử nghiệm, mò mẫm và tu luyện sức chiến đấu dưới nước của mình.

Nghịch Thanh tự nhiên không biết được ý nghĩ trong lòng nàng, theo bản tính hung tàn bình sinh, hắn chỉ mong muốn diệt địch nhân trong thời gian nhanh nhất, vì thế ra tay độc ác, lúc thì có hình người, lúc lại có hình sư tử biển, luân phiên công kích.

Như vậy, Thương Nguyệt phải vô cùng cật lực ứng phó, bất quá qua giai đoạn đầu rồi, Thương Nguyệt dần trở nên thông thuộc, từng bước từng bước chuyển biến tình thế, hai tay phát ra khí huyền băng, gió lạnh quỷ dị vô cùng làm cho nước biển quanh đó đông cứng, khiến Nghịch Thanh thất kinh hồn vía, rút lui liên tục.

Phần Thiên giao chiến với Ma Liệt, tỏ ra tài giỏi có thừa. Trước đây hắn giao chiến với Bạch Diệu kia có phần thua thiệt, Phần Thiên liền không dám tỏ ra khinh thường nữa, ra tay vô cùng cẩn thận, lại gặp phải Ma Liệt thực lực không mạnh, liền nhanh chóng ổn định được chiến cuộc.

Là cao thủ số một của Tây hải, Ma Liệt tự nhiên có chỗ độc đáo, tốc độ của hắn phối hợp với tu vi vài ngàn năm, giúp hắn chiếm ưu thế tuyệt đối trong nước biển.

Lúc này, hắn thấy Phần Thiên trơn trượt không ứng đối tốt với loài cá, liền hóa thành con cá mập, giương miệng máu đỏ lòm, sử dụng điều kiện ưu việt bá chủ bình sinh trong nước biển để phát động loại công kích nguyên thủy nhất.

Phần Thiên vẻ mặt tươi cười mất đi, trong nước biển, người giao chiến với cá mập quả thật bất lợi rất lớn. Cho dù hắn không phải là thường nhân, nhưng thân thể bị nước biển cản trở, tốc độ né tránh và tiến công đều không cách nào so với đối thủ được.

Như vậy, Phần Thiên có bản lĩnh, lại bị hoàn cảnh hạn chế không phát huy ra được, cuối cùng rơi vào nguy hiểm. Phần Thiên uốn người cật lực né tránh tập kích của cá mập, trong lòng suy nghĩ liên tục, đối với chiêu tấn công kế tiếp bản thân phải làm sao mới né tránh được đây?

Tình thế trước mắt vô cùng bất lợi cho Phần Thiên. Ma Liệt xảo diệu lợi dụng ưu điểm bản thân, dùng tốc độ để quyết thắng, điểm này khiến cho Phần Thiên không cách nào tránh được.

Nhưng dù sao Phần Thiên cũng không phải là người thường, hắn có cái đầu thông minh, khi mắt thấy Tây hải Phi Sa quay đầu tiến đến, né tránh không kịp, trong não lóe lên ý nghĩ, nghĩ đến phương pháp dùng búa bổ củi, đứng là đi vào đất chết để tìm cái sống.

Đã có được quyết định, Phần Thiên không né tránh nữa, đợi đến khi cá mập giương to mõm muốn xé rách bản thân, hắn liền nhanh chóng hóa thành một luồng ánh đỏ thuần thể bắn thẳng vào trong bụng cá mập.

Biến hóa này khiến Tây hải Phi Sa Ma Liệt hơi có phần kinh dị, thể tiến lên của hắn hơi chậm lại, sau đó hắn liền xoay thân biến trở thành hình người, ánh mắt dò xét tìm kiếm dấu vết của Phần Thiên. Nước biển xanh như ngọc, Phần Thiên đã không còn thấy hình bóng, hắn có thể trốn đi đâu được đây?

914. Chương 916 – Bách Linh Dương Uy

Phần Thiên lúc này hóa thành một luồng lửa đủ thiêu đốt vạn vật, đang nhanh chóng thiêu hủy nội tạng của Ma Liệt, từ chỗ căn bản nhất để phá hủy hắn.

Cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, Tây hải Phi Sa Ma Liệt kêu gào thảm khóc, thân thể không ngừng lăn lộn, lập tức hóa thành hình cá mập há mõm to lớn điên cuồng uống nước vào, ý đồ muốn giảm nhẹ sự đau khổ, thân thể cũng điên cuồng phóng đi, không ngừng đập vào vách đá bốn bề để phát tiết sự đau đớn.

Nhưng một chiêu dùng búa bổ củi của Phần Thiên căn bản không cách nào hóa giải được. Ma Liệt sau khi giãy dụa giây lát, cả thân thể liền đỏ hồng phát sáng, rồi bị Tam Muội chân hỏa do Phần Thiên phát ra nhanh chóng đốt thành tro bụi.

Đối mặt với Hắc Bạch song tà, tình thế Trương Ngạo Tuyết có chút bất lợi. Hai địch nhân này, dù là luận về tu vi hay là thực lực đều vô cùng kinh người. Nếu chuyển lên trên đất liền, nàng còn nắm chắc rất nhiều. Nhưng hiện nay trong nước, tình thế liền tỏ ra có phần bất lợi.

Điểm này không hề khiến cho Trương Ngạo Tuyết lo lắng, Tử Ảnh thần kiếm của nàng tuy trong nước không linh hoạt như trên đất liền, nhưng uy lực trong việc dùng ý điều khiển kiếm vẫn mạnh mẽ như cũ.

Đưa mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Trương Ngạo Tuyết, Hắc Sát tàn khóc lên tiếng:

- Nhân loại, vừa rồi ngươi đã thương ta, bây giờ ta phải bắt ngươi đền trả gấp mười lần.

Bên cạnh, Bạch Diệu mắng:

- Tên đầu đen tối nhà ngươi, không có tình chút nào cả. Đối mặt với một giai nhân như vậy, nói chuyện cần phải nhẹ nhàng êm ái một chút.

Hắc Sát lườm hần một cái, quát lên:

- Ngươi thôi cái kiểu loay hoay với đồ chơi của ngươi ở đây, lão tử ta không thích cái bộ đó. Ngươi hoặc là ra tay hỗ trợ ta, nếu không thì biến sang một bên.

Nói rồi thân thể lắc qua lắc lại trong nước, lưu lại một vệt ảo ảnh màu đen, giữa vệt lấp lánh ánh đen đang nhanh chóng kết lại thành một lưới điện màu đen, tung thẳng về phía Trương Ngạo Tuyết.

Bạch Diệu bật cười âm hiểm, miệng lên tiếng nhục mạ Hắc Sát không ngừng, nhưng ra tay lại không một chút lưu tình, thân thể trong lúc bay lượn đan xen, liên lưu lại mười bóng trắng, mỗi bóng đều ẩn chứa một luồng sức mạnh âm nhu, đang phát sinh biến hóa theo một quy luật chưa biết, nhanh chóng tạo thành một kết giới ánh sáng màu trắng ở bên ngoài lưới điện màu đen, phong tỏa đường thoái lui của Trương Ngạo Tuyết.

Đối mặt với công kích của hai người, vẻ mặt Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng, hai tay bắt kiếm quyết, toàn thân hào quang lấp lánh, một luồng khí thể kinh người xuyên qua nước biển đang nhanh chóng tỏa ra bốn phía, chỉ giây lát công phu đã khiến cho trong phương viên vài trăm dặm đều có thể cảm ứng được luồng khí sắc bén này.

Theo sự gia tăng khí thể của nàng, Tử Ảnh thần kiếm bên mình của Trương Ngạo Tuyết kêu lên bay ra, xoay tròn chuyển động trên đỉnh đầu của nàng, hình thành một luồng mây tím, liên tục không ngừng phát xuất ra hào quang màu tím rọi xuống bên dưới, hình thành một kết giới ánh sáng màu tím bảo vệ thân thể nàng.

Hoàn thành chuyện này rồi, Tử Ảnh thần kiếm theo sự thúc động bằng ý chí của Trương Ngạo Tuyết, liên hóa thành ngàn vạn, từ hình phẳng chuyển hóa thành hình không gian ba chiều, vô số kiếm sáng màu tím chuyển động qua lại, xoay tròn trên dưới, hình thành trên đỉnh đầu của Trương Ngạo Tuyết một vật thể ánh sáng màu tím do hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm sáng, đang không ngừng phát ra những làn kiếm về bốn phía, phóng ra kiếm khí, khiến cho không gian lân cận hoàn toàn bị trùm lên ánh tím, hình thành một vùng không gian tuyệt sát.

Công kích của ba người trước sau chỉ cách nhau chớp mắt. Khi tia điện màu đen gặp phải làn kiếm màu tím, hai bên vừa tiếp xúc liền bộc phát ánh sáng kỳ lạ rực rỡ, sản sinh một phản ứng dây chuyền liên tục, khiến cho trong ánh tím mờ hiện ánh đỏ, nước biển phụ cận điên cuồng trào ra, lập tức đánh nát kết giới ánh sáng màu trắng của Bạch Diệu.

Đồng thời, theo ngay sau làn kiếm ánh tím tung hoành tám hướng, ngàn vạn kiếm khí chia sẻ từng tác không gian, khiến cho trong khu vực sát cơ phân bố dày đặc, nguy hiểm rất cao độ.

Gầm lên một tiếng, thân thể Hắc Sát quay cuồng rất nhanh trong nước, mỗi lần xoay tròn trên người lại tuôn ra một vòi máu tươi, khiến cho cả một khu vực bị nhiễm đỏ nhanh chóng, mơ hồ che khuất tầm nhìn.

Tình hình của Bạch Diệu cũng hết như vậy. Hần vốn chưa từng ngờ được làn kiếm của Trương Ngạo Tuyết lại sắc bén như thế, thêm tự phụ bản thân giỏi giang, ngang nhiên tấn công nên cũng chịu trọng thương rất nặng. Trong lúc hần né tránh đã bị làn kiếm liên miên không ngừng công kích, thiếu chút nữa đã trở thành một con nhím.

Ngạo nghệ đứng yên, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt bình thản. Tình huống trước mắt nàng không cần nhìn đến, Tử Ảnh thần kiếm đã sớm truyền tất cả mọi tin tức cần thiết vào trong não nàng, khiến nàng biết rõ mọi động thái của địch nhân.

Như vậy, Trương Ngạo Tuyết vừa khê suy nghĩ, Tử Ảnh thần kiếm trên đỉnh đầu liền điều chỉnh góc độ, làn kiếm đang phân tán liền nhanh chóng hội tụ lại, hình thành hai con rồng kiếm khổng lồ, có ánh sáng huyền diệu chói mắt, phóng thẳng về phía Hắc Bạch song tà.

Nhìn thấy tình hình hai bên như vậy, khuôn mặt Bách Linh mơ hồ hiện lên nét cười xinh đẹp, nàng lên tiếng với Huyết Ma:

- Xem cả nửa ngày rồi, tình thế rất bất lợi cho các người. Bây giờ người có muốn thử để xem hôm nay có thể vẫn hồi thế cuộc không?

Huyết Ma giọng nói âm trầm, lạnh lùng tàn khốc vang lên:

- Không cần phải đặc ý, thắng bại nhất thời tuyệt đối không ảnh hưởng đến đại cuộc.

Bách Linh cười nhẹ trả lời:

- Phải vậy chăng? Người cho là nếu việc hôm nay các người thất bại giúp cho các cao thủ Đông hải và Bắc hải bên dưới được cứu thoát, vậy thì không hề có chút ảnh hưởng nào đến đại cục của bọn người chăng?

Ánh máu lóe lên, Huyết Ma rõ ràng có chút biến hóa, giọng cả giận nói:

- Nhắc nhở ta chuyện này, chỉ khiến cừu hận của ta với người thêm sâu, do đó người sẽ chết rất nhanh.

Bách Linh không chút sợ hãi, cười thần bí đáp:

- Người làm sao có thể khẳng định được ta không phải khích tướng mà có ý chọc giận người.

Huyết Ma sững người, đoán không được ý muốn của Bách Linh, gằn giọng nói:

- Nhân loại xảo trá, ở đây chỉ dùng thực lực, người chịu chết thôi.

Ánh máu lóe lên, Huyết Ma lắc mình liền đến trước mặt Bách Linh, huyết chương rẽ nước xông đến hàm chứa sát khí rất nặng.

Bách Linh ngưng cười, tay trái múa lên xảo diệu, thân thể liền thuận thể xông lên né tránh một chương của đối phương. Bách Linh xoay người đợi chờ Huyết Ma đến gần, thấy hai tay của hắn chớp tới, tay ngọc của Bách Linh phát nhẹ, một luồng kinh khí trong suốt rẽ nước phát ra đón lấy ánh máu của Huyết Ma, khiến cho không gian giữa hai bên rung chuyển, phát sinh một luồng sức mạnh phản chấn rất lớn, tạm thời ngăn trở Huyết Ma tiến lên.

Lợi dụng khoảng hở thời gian này, tay phải Bách Linh đưa tới trước, lòng bàn tay phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, một kim châm dài khoảng một thốn đột nhiên xuất hiện nhanh chóng to lên, phát ra khí sắc bén không gì ngăn được.

Huyết Ma lúc này cũng đang nắm lấy thời cơ, chỉ thấy hai tay hắn đan lại, lòng bàn tay ánh máu rực hắc, hai quả cầu máu mùi rất tanh theo sự khống chế của hắn hóa thành hai mũi tên máu bắn thẳng về phía Bách Linh. Hai mũi tên máu này kinh khiếp vô cùng, nó đi đến đâu nước biển tự động rẽ ra, hơn nữa tên máu còn có thể ảo hóa ra những vùng cát máu bao phủ lấy tên máu, có khả năng tự động truy tìm đối phương.

Bách Linh vẻ mặt hơi trầm xuống, tay trái nhanh chóng đẩy tới song song với tay phải, lòng bàn tay cũng phát ra hào quang ngũ sắc, sản sinh ra một mũi Ngũ Sắc thần châm.

Như vậy, hai tay Bách Linh lấp lánh ngũ sắc, khi mũi tên máu đến gần, hai lòng bàn tay đột nhiên dừng đứng, Ngũ Sắc thần châm nhắm thẳng vào tên máu đang bắn nhanh đến, hai bên đụng nhau ở khoảng giữa hai người, nhất thời lâm vào cục diện giằng co.

Giận dữ trừng mắt nhìn Bách Linh, Huyết Ma giọng căm hận la lên:

- Khắp Huyết ma tiền, không gì ngăn được. Chịu chết đi thôi, loài người kia.

Bách Linh lạnh lùng chống đỡ, khinh bỉ lên tiếng:

- Nếu như bản lĩnh người chỉ có bấy nhiêu, thế thì người chết phải là người.

Còn đang nói, Bách Linh mạnh mẽ gia tăng chân nguyên, lòng bàn tay hào quang ngũ sắc rực hắc lên, thúc động “Định Thiên thần châm” lập tức xuyên qua được tên máu của Huyết Ma, bắn thẳng vào trong thân thể của hắn.

Gầm lên điên cuồng, Huyết Ma ngậy ngốc nhìn Ngũ Sắc thần châm trước ngực, la to:

- Không, điều này không thể nào được!

Ánh máu lóe lên, Huyết Ma tự động tan rã hóa thành một vùng sương máu tuôn thẳng về phía Bách Linh.

Phát hiện đối phương còn chưa chết, trong lòng Bách Linh chấn động, kẻ có thể sống sót dưới sức công phá của Định Thiên thần châm quả thật rất mạnh mẽ.

Hai tay thu lại, Bách Linh bắt ấn quyết, toàn thân có ánh ngũ sắc lưu động, một luồng khí vô cùng thần thánh tràn ra bốn phía, toàn lực ngăn trở làn sương máu đang thu nhỏ lại kia.

Khí tức của Bách Linh thần thánh, khí tức Huyết Ma âm trầm quỷ dị. Cả hai vốn dĩ tương sinh tương khắc, nhưng khí thần thánh của Bách Linh lại không cách gì tiêu diệt được khí tức Huyết Ma, điều này khiến cho Bách Linh phải kinh tâm.

Huyết Ma hóa thành sương mù, nhưng âm thanh của hắc vang lên bốn phía:

- Nhân loại đáng ghê tởm, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Bây giờ ta cho ngươi thử qua “Phệ Huyết ma quang” lợi hại nhất của ta, nó sẽ từ từ biến ngươi thành một bãi nước máu, không lưu lại một chút vết tích. Ha ha ha ...

- Đừng vội đắc ý, thử qua rồi mới biết được, thật ra chúng ta ai chết trong tay ai.

Quát lên một tiếng yêu kiều, trên đầu Bách Linh lóe lên ánh sáng kỳ lạ, Ngũ Sắc tiên lan đứng hàng thứ hai trong ba đại kỳ hoa tự động phóng ra, xoay tròn rất nhanh quanh Bách Linh.

Ban đầu, Ngũ Sắc tiên lan thiết lập một phòng ngự mạnh mẽ quanh thân Bách Linh. Sau đó, Ngũ Sắc tiên lan dần dần tản ra, ánh sáng sắc kim chói mắt của nó mang theo khí thần thánh hết như kiếm bén tung hoành ngang dọc, từng bước từng bước chặt nát sương máu đang thu nhỏ lại.

Trước đây, Định Thiên thần châm vốn thuộc hành Kim trong ngũ hành, sức mạnh thần thánh của nó sắc bén vô cùng, nhưng lại khó mà khắc chế được khí âm tà của Huyết Ma. Lúc này, Ngũ Sắc tiên lan thuộc hành Mộc, hội tụ khá nhiều linh khí trong thế gian vào trong, khi chống đối với khí tức quỷ dị do Huyết Ma thu được từ âm khí huyết sát ở nơi sâu thẳm của Hồng hải, lại vừa may có công hiệu khắc chế. Như vậy, nó liền dễ dàng phá tan sương máu, phá giải được công kích của Huyết ma.

Bất ngờ khiến Huyết Ma kinh hãi, hắc không thể nào nghĩ được, vật cực độc ở nơi thâm sâu của Hồng hải lại bị vật cực thánh của Bách Linh phá tan, quả thật là định mệnh mới có kiếp nạn như vậy.

Sương máu tản đi bốn phía, nguyên thần còn sót lại của Huyết Ma vẫn còn cố gắng trốn đi.

Thấy vậy, Bách Linh bật cười lạnh, trong lúc ý nghĩ chuyển đổi, Ngũ Sắc tiên lan hóa ra ngàn vạn phân bố ở từng góc từng chỗ, dùng hình thức bao phủ, chỉ chớp mắt đã thu sương máu còn sót lại của Huyết Ma lại một chỗ, toàn lực luyện hóa nguyên thần của hắc.

- Nhân loại ghê tởm, các ngươi sẽ không được chết tử tế.

Tiếng rống không cam lòng vang lên cho thấy sự giận dữ trong lòng hắc. Thời điểm chết đi, Huyết Ma dùng chút âm thanh còn sót lại để diễn tả sự phẫn nộ và tiếng thở dài của mình.

Bách Linh bật cười lạnh, hừ giọng nói:

- Nếu như mắng ngươi cũng có thể khiến người ta chết, trên thế gian hắc không có thần thánh.

Lời này có chút quái dị, Huyết Ma không thể hiểu được, mà hắc cũng không có thời gian để hiểu, bởi vì chỉ trong chớp mắt hắc liền biến mất không còn hình bóng nữa.

915. Chương 917 – Nhân Long Giao Phong (người Và Rồng Hỗn Chiến)

Lúc này, Hắc Sát đã trọng thương không còn sức, sau khi đã chuyển biến vài loại phương thức vẫn thất bại như cũ, hắc hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả niềm tin trốn thoát cuối cùng cũng đã tan biến hoàn toàn.

Bạch Diệu thông minh hơn Hắc Sát, hắn khi thấy tình thế không ổn, liền lập tức chuyển sang phòng ngự. Tuy kết quả tuyệt đối không như mong muốn, nhưng ít nhất so với tình huống lỗ mãng của Hắc Sát vẫn còn tốt hơn một chút.

Đi đến bên cạnh Thương Nguyệt và Phần Thiên, Bách Linh liếc nhìn Trương Ngạo Tuyết cười nhẹ lên tiếng:

- Mọi chuyện thuận lợi, chỉ còn đợi Ngạo Tuyết là xong.

Thương Nguyệt điềm nhiên tiếp lời:

- Đúng thế, chúng ta nơi đây rất thuận lợi, không biết tình hình Lục Vân bên dưới thế nào, bọn họ nơi đó ...

Ánh đen chợt lóe lên, một luồng ánh sáng âm u từ trong cốc bắn ra, cắt ngang lời của Thương Nguyệt, khiến ba người phải chú ý.

- Ngạo Tuyết cẩn thận.

Bách Linh nhẹ hô khi nàng phát hiện luồng ánh đen đó đang bắn thẳng về phía Trương Ngạo Tuyết, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Ánh đen xuất hiện rất gấp gáp, khi Trương Ngạo Tuyết phát hiện được thì đã đến gần. Vì thế, Trương Ngạo Tuyết xoay chuyển ý nghĩ, Tử Ảnh thần kiếm trên đỉnh đầu rực ánh hào quang, phát ra một luồng ánh tím rực rỡ, đón lấy ánh đen đang xông đến, hai bên chạm tại một điểm, bộc phát tiếng sấm rung trời.

Trong nước biển, khí lưu phát nổ không cách nào tạo ra được làn sóng và sương khói, chỉ khiến cho nước biển rung động, làm cho khu vực vụn vụn uốn éo.

Đến lúc này, Trương Ngạo Tuyết theo sự lưu động của nước biển lùi lại vài trượng. Bạch Diệu lợi dụng thời cơ, thân thể nhanh chóng chạy về nơi xa, kết quả vẫn không thoát khỏi được làn kiếm của Trương Ngạo Tuyết, bị một làn sóng tím rực rỡ bổ đôi, gần như chỉ có nguyên thần yếu ớt thoát đi được.

Hắc Sát không có được tâm cơ của Bạch Diệu, hắn chỉ trôi theo dòng nước, khi phát hiện bị Trương Ngạo Tuyết tập kích, không những không bỏ chạy, ngược lại hắn cố lấy dư lực còn lại phát động một chiêu mãnh liệt.

Vì thế, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh lại, trong mắt lóe lên ánh sáng thần thánh phát ra, một luồng ánh tím nhàn nhạt mang theo ba trăm bảy mươi hai kiếm chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hắc Sát, lập tức nghiền nát hắn. Cảnh này khiến cho ba người Bách Linh thất kinh, kiếm quyết của Trương Ngạo Tuyết sắc bén kinh người.

Cách đó vài trượng, làn đen bị hất lùi thấy được sự bá đạo của Trương Ngạo Tuyết, lợi dụng lúc nàng đang chú ý đến Hắc Sát, âm thầm vọt người đi theo hướng ngược lại. Tốc độ của làn đen vô cùng nhanh chóng, Trương Ngạo Tuyết tuy phát hiện được ý đồ của hắn, nhưng do bởi hình thể của hắn rất nhỏ, tốc độ lại rất nhanh, cuối cùng Trương Ngạo Tuyết đành bỏ qua không truy kích được.

Thu lại thần kiếm, Trương Ngạo Tuyết đến bên cạnh ba người Bách Linh, điềm nhiên lên tiếng:

- Chúng ta xuống dưới đó thôi.

Bách Linh mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ nhẹ Tam Đầu linh xà trên vai, cười nói:

- Nơi đây giao lại cho người, nhớ không được để cho người nào thoát được.

Tam Đầu linh xà ngẩng cao đầu, hướng về Bách Linh không ngừng gật đầu, khiến cho bốn người phải chú ý.

Lắc đầu thở dài, Thương Nguyệt cảm xúc cất lời:

- Trước đây nó uy vũ thế nào, lúc này lại thuận thảo như vậy.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, vỗ lên vai nàng, kéo nàng lặn xuống phía dưới.

Giận dữ trừng mắt nhìn Lục Vân, Liễu Thiên Hoa đã biến hình thành rồng, hai mắt phát ra ánh sáng thần kỳ khiến người ta khiếp sợ, trong miệng lưỡi rồng thò ra thụt vào, hóa thành cột nước mạnh mẽ bắn thẳng xuống đáy biển.

Thấy vậy, Lục Vân không chút để ý, chàng chỉ vỗ vỗ vào Tứ Linh thần thú trên vai, dặn dò:

- Người hãy qua một bên chơi đùa, xem ta thu thập con rồng điên cuồng này như thế nào.

Tứ Linh thần thú nghe vậy bay lên, miệng cười trêu chọc:

- Tên này tuy không đáng gì, nhưng ở nơi đây người phải lưu ý, tránh việc không cẩn thận lại bị lật thuyền, như vậy thì mất mặt lắm đó.

Lục Vân mắng:

- Người đi đi, đợi ta sẽ thu thập hẳn xong mới giáo huấn người.

Còn đang nói hai tay giang ra, chưởng lực bắn ra, thân thể mượn lực lùi lại, né tránh một chiêu công kích của Liễu Thiên Hoa.

Phản ứng của Lục Vân không chút thần kỳ, Liễu Thiên Hoa đã sớm dự báo được kết quả này, không đợi thân hình Lục Vân ổn định, đuôi rồng to lớn liền dùng sức quất ra, một luồng sức mạnh ngầm phát ra thúc đẩy nước biển lân cận hình thành một luồng nước không gì chống cự nổi, cuốn thẳng về phía Lục Vân. Đồng thời, Liễu Thiên Hoa múa vuốt rồng lên, phát ra hai luồng hào quang màu xanh lam, hệt như hai con rồng ánh sáng gào thét phóng thẳng về phía Lục Vân.

Nhìn công kích của con rồng to lớn, vẻ mặt Lục Vân hơi mờ lên nét cười nhàn nhạt, chỉ một tích tắc, chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, khiến cho bản thân và nước biển bên ngoài hóa thành một thể, vào đúng lúc công kích của Lục Vân đến gần, thân thể chàng đột nhiên biến mất, một lát sau liền xuất hiện bên trái của Liễu Thiên Hoa cách khoảng năm chục trượng. Điều này khiến cho Đông hải Long vương, Lục Doanh và Quy trưởng lão đang đứng quan sát thất kinh, mặt đầy vẻ không tin tưởng được.

Tốc độ của Lục Vân nhanh đến kinh người, thân là vương giả của Hải vực, theo hiểu biết của Đông hải Long vương, ngoại trừ cá kỳ có thể đạt đến tốc độ này ra, còn những giống hải tộc khác, cho dù là Long tộc cũng không thể theo kịp. Đương nhiên, hải tộc rất nhiều chủng loại, tốc độ di động trong cự ly ngắn như vậy không phải không có người có thể làm được. Nhưng Lục Vân là cao thủ đến từ nhân gian mà có được biểu hiện như vậy, thì đây là lần đầu tiên.

- Phụ vương, Lục Vân huynh ấy làm sao được như vậy?

Kinh ngạc nhìn Lục Vân không ở xa lắm, Lục Doanh nhin không được hiểu kỳ hỏi han.

Đông hải Long vương lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết. Vừa rồi mới được thấy, loại tốc độ hẳn vừa thể hiện cơ hồ không thuộc về Hải vực, trừ phi tự mình trông thấy, nếu không ta căn bản không dám tin như thế được.

Quy trưởng lão nghi hoặc tiếp lời:

- Có phải do một loại pháp quyết thần bí nào đó của nhân gian tạo nên không?

Đông hải Long vương chau chừ giây lát đáp lại:

- Điều này không thể đoán được, chỉ có thể hỏi thẳng Lục Vân thôi.

Liễu Thiên Hoa gầm lên một tiếng, trên đầu rồng uy vũ không có vẻ gì đặc biệt. Đối với việc né thoát của Lục Vân, tự nhiên hẳn vô cùng kinh hãi, nhưng vì cố gắng giữ mặt mũi nên Liễu Thiên Hoa tránh không để ý đến, thân thể chỉ đột nhiên lặn xuống, ép Lục Vân vào không gian tương đối nhỏ hẹp.

- Lần này người có can đảm thì đừng né tránh.

Vuốt rồng chộp lên, ánh xanh lam bắn ra, cột sáng to khoảng ba thước mang theo khí huyền âm phóng thẳng đến đầu của Lục Vân.

- Kế khích tướng này trực tiếp quá, lần sau nhớ học hỏi để thông minh hơn một chút.

Không né không tránh, tay phải Lục Vân múa lên, một lần kiếm màu xanh thẫm bắn ra, khi phóng ra dài đến chừng chục trượng liền đón lấy công kích của Liễu Thiên Hoa.

Cột sáng sắc xanh lam đối mặt với làn kiếm màu xanh, hai bên giao tranh kịch liệt bộc phát những làn sáng chói mắt, khiến cho nước biển lân cận rung chuyển, hình thành một dòng xoáy to khoảng một trượng cuốn lấy Lục Vân vào bên trong.

Liễu Thiên Hoa thấy vậy, không khỏi bật cười điên cuồng, đuôi rồng to lớn vỗ xuống, ý đồ muốn đập nát Lục Vân.

Dưới đáy cốc, ba người đang xem biến hóa sắc mặt. Lục Vân lúc này đang bị dòng xoáy cuốn lấy, cho dù muốn né cũng cần khoảng thời gian nhất định. Như thế chẳng phải tạo nên cơ hội thuận lợi cho Liễu Thiên Hoa ra tay.

Giữa dòng xoáy, Lục Vân thấy vậy không thêm để ý, hành động này của chàng chính là cố tình tỏ ra yếu thế, khiến cho Liễu Thiên Hoa cho là chàng không cách nào né tránh mà vênh vào đắc ý để sơ suất đề phòng. Chàng sẽ giáo huấn hèn thật trí mạng. Quả nhiên, Liễu Thiên Hoa tuyệt đối không nhìn được nguy kế của Lục Vân, không chút nghĩ ngợi đập đuôi xuống cho xong việc.

Nhìn thấy đuôi rồng to lớn vỗ xuống, khỏe miệng Lục Vân mơ hồ hiện lên nét cười, thân thể mềm mại như nước, khi bị đuôi rồng đập xuống bản thân liền hết như một chiếc lá rời cành ép chặt vào đuôi rồng của Liễu Thiên Hoa, xảo diệu hóa giải được một chiêu cực mạnh của đối thủ.

Sau đó, Lục Vân liền thuận thế phóng lên, lần này tiếp tục thi triển tốc độ kinh người như trước đó, lợi dụng lúc Liễu Thiên Hoa thu lại đuôi rồng, phốc ngay lên trên lưng của hắn, hai lòng bàn tay phát ra hào quang ngũ sắc, đồng thời thúc động chân nguyên bản thân hóa thành một thanh kiếm sáng ngũ sắc bắn thẳng vào trong người của Liễu Thiên Hoa. Thanh kiếm này nhanh chóng đi theo kinh mạch trong người Liễu Thiên Hoa để phá hủy phòng ngự của hắn.

Kêu lên một tiếng, thân thể to lớn của con rồng vĩ đại màu xanh không khỏi run rẩy quay cuồng rất nhanh, ý đồ muốn hất bay Lục Vân. Nhưng Lục Vân là loại người thế nào nên đã sớm có phòng bị, làm sao có thể cho hắn thực hiện được ý đồ.

Như vậy, một người một rồng quay cuồng không ngừng, chạy tới chạy lui trong Hải Toàn cốc, bắt đầu triển khai một cuộc chiến đấu sinh tử.

Cảnh tượng này cứ mãi diễn ra, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa tuy bị Lục Vân thừa dịp chiếm lợi thế, nhưng dù sao hắn cũng là ông chủ của Tây hải, có ý chí chiến đấu cứng rắn và ngoan cường kinh người, không thể dễ dàng bị khuất phục trong tay của Lục Vân.

Ở một góc, Bắc hải Long vương thống lĩnh hai đại cao thủ ngênh chiến với cường địch, hai bên thực lực tương đương, càng đánh càng kịch liệt. Sau khi trải qua mấy phen giao chiến, Bắc hải Long vương dùng thực lực mạnh mẽ của mình tiêu diệt đối thủ. Tình thế lập tức xoay chuyển, Ngạc trưởng lão và Lỗ tướng quân sĩ khí tăng mạnh, sau khi phải trả giá bằng trọng thương, cuối cùng cũng tự tay đâm chết kẻ thù.

Đến lúc này, hỗn chiến đã kết thúc, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Liễu Thiên Hoa và Lục Vân trên mình hắn, chờ đợi kết cục cuối cùng.

- Nhân loại đáng ghét, có bản lĩnh thì ngươi đối mặt thẳng thắn với ta, đừng làm hèn hạ như thế.

Nghĩ hết cả biện pháp, Liễu Thiên Hoa vẫn không cách gì thoát được sự ràng buộc của Lục Vân, không khỏi bất đắc dĩ dùng lời khích tướng.

Cười tà mị, Lục Vân trả lời:

- Trong lúc đối địch, không thể lưu tình. Ta có thể đánh trúng được nhược điểm của ngươi, không phải bởi vì ta hèn hạ, mà do thực lực ta vượt hẳn ngươi. Bây giờ ngươi muốn thẳng thắn đối mặt đấu một chiêu, ta có thể đáp ứng với ngươi, nhưng lại có một điều kiện, đó là ngươi phải trả lời một số vấn đề của ta.

Liễu Thiên Hoa giận dữ nói:

- Người uy hiếp ta! Nếu ta không đáp ứng người thì sao?

Lục Vân bật cười lạnh đáp:

- Không quan hệ gì, cứ tiếp tục giằng co như thế, ta xem thử thân thể người có sức chịu đựng được bao lớn.

Liễu Thiên Hoa không nói, trầm mặc giây lát sau đó không đành lòng lên tiếng:

- Được, ta đáp ứng người, hỏi xong rồi nhớ quang minh chính đại so tài một lần.

- Được, không thành vấn đề.

Chỉ trong vòng một câu nói, Lục Vân liền âm thầm biến mất xuất hiện bên cạnh Lục Doanh.

Trên cao, bốn người Bách Linh lúc này xuất hiện, ai nấy đều nhìn qua tình huống bốn bề rồi chậm chậm hạ xuống đáy cốc. Về mặt Lục Doanh rất mừng, tiến lên nắm lấy tay Bách Linh, giới thiệu mọi người với nhau cho biết. Thấy vậy, năm người Đông hải và Bắc hải vẻ mặt tươi cười, đây chính là hy vọng của bọn họ làm sao mà không vui mừng cho được?

Liễu Thiên Hoa vẻ mặt âm trầm, hẳn sau khi Lục Vân rời khỏi liền khôi phục lại hình người, ai ngờ lại thấy cảnh tượng này, một tâm tình thất vọng đánh sâu vào trong lòng của hắn.

Dời mắt đi, Liễu Thiên Hoa cao ngạo nhìn Lục Vân, lạnh nhạt lên tiếng:

- Bắt đầu đi, muốn gì hãy hỏi nhanh lên.

916. Chương 918 – Cuồng Long Chiến Tử (cuồng Long Chết Trận)

- Nghe cho rõ, vấn đề thứ nhất ta muốn biết, đó là nguyên nhân gì khiến người đem lòng muốn xâm lược Bắc hải và Đông hải?

Liễu Thiên Hoa lạnh lùng trả lời:

- Rất đơn giản, vì quyền lợi. Ta muốn thống nhất Hải vực hẳn phải phát động chiến tranh, mà Đông hải và Bắc hải là yếu nhất, bọn chúng hẳn phải trở thành vật hy sinh đầu tiên.

Lục Vân hơi cau mày, hừ giọng nói:

- Lý do của người không sai, đáng tiếc lại không phải là nguyên nhân chân chính. Đáp án ta cần tuyệt đối không phải là chuyện này.

Liễu Thiên Hoa né tránh ánh mắt của chàng, hừ lạnh nói:

- Người hỏi điều này, không phải là một có một sự giải thích hợp lý, để cho mình có cơ ra tay, sao phải để ý là thật hay giả.

Lục Vân hơi khép mắt lại giọng chậm rãi:

- Người rất thông minh, nhưng vì sao lại không tình nguyện nói ra nguyên nhân? Chuyện đã đến bước này, cho dù người có trả lời hay không, người đều không thể che giấu được sự thật.

Liễu Thiên Hoa vẻ mặt vô tình, lạnh nhạt lên tiếng:

- Đây là chuyện của ta, người hỏi tiếp chuyện thứ hai đi.

Lục Vân lắc đầu thở dài nói:

- Điều thứ nhất người đã không tình nguyện trả lời, hà tất phải hỏi đến chuyện thứ hai. Liễu Thiên Hoa, nếu như hôm nay người chết ở đây, người có hối tiếc chuyện gì chưa hoàn thành không?

Liễu Thiên Hoa ngừng đầu trừng Lục Vân, giọng lạnh lùng tàn bạo đáp:

- Người khẳng định có thể nắm vững chuyện nơi đây chăng?

Bật cười diêm nhiên, Lục Vân trả lời:

- Điều này thật ra người không cần phải hỏi, qua trận chiến vừa rồi người hẳn phải hiểu rõ.

Liễu Thiên Hoa nghe vậy, vẻ mặt biến ảo không ngừng, thật lâu sau mới trầm giọng nói:

- Lục Vân, lời này của người có ý muốn khiến ta bị nhục, hay là muốn biết nguyên nhân thật sự?

Lục Vân vẻ mặt nghiêm lại, nghiêm túc đáp:

- Đứng trên lập trường của ta, bọn ta là đối địch, nhưng nhìn riêng về bản thân người, ta lại cảm thấy thích thú với ngạo khí của người.

Liếc nhìn chàng, Liễu Thiên Hoa đưa mắt đến Lục Doanh, dừng lại giây lát sau đó mới chuyển đi.

- Thật ra có nhiều chuyện chúng ta không thể tự quyết được. Từ trước đến nay ta đều cho rằng, chỉ cần ta nỗ lực liền có thể thực hiện được tâm nguyện. Nhưng định mệnh đã sắp sẵn, nhiều chuyện vốn rất tốt đẹp nhưng đến lúc cuối cùng lại không được như ý, khiến cho người ta không cách gì giải thích được.

Nghe thấy sự đau thương trong lòng hẳn, Lục Vân cảm xúc lên tiếng:

- Thế sự như vậy, gặp gỡ khó mà định liệu, nếu chúng ta không có tâm trí kiên định, cuối cùng hẳn sẽ bị định mệnh kiềm chế.

Liễu Thiên Hoa bật cười đau thương, vẻ xem thường lên tiếng:

- Tâm trí kiên định? Nếu quả thật có thể làm như vậy, thế gian hẳn không có chuyện bất đắc dĩ. Đến đây, Lục Vân, đừng nói nhiều chuyện. Nếu như người quả thật có thể thắng được ta, trước khi chết ta sẽ trả lời câu hỏi vừa rồi của người.

Lục Vân cau đôi mày kiếm, giọng nghi ngờ hỏi:

- Người quả thật muốn như thế?

Liễu Thiên Hoa nghiêm túc đáp:

- Tự nhiên là thật.

Lục Vân khẽ thở dài, giọng tiếc nuối nói:

- Thật ra ta không muốn giết chết người, chỉ có điều người đã muốn kiên trì, ta sẽ giúp cho người. Đến đây, ta cho người cơ hội ba chiêu. Nếu như trong ba chiêu ta không giết được người, hôm nay ta sẽ tha cho người ra đi.

Liễu Thiên Hoa ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Khẩu khí thật cuồng vọng. Ta xem thử người có bản lĩnh nhiều ít thế nào.

Hai tay ôm vòng trước ngực thành thế Thái Cực, lòng bàn tay ánh lam mờ hiện khiến cho không khí bốn bề lưu chuyển, hình thành một cột gió tròn xoay, lập tức rẽ nước ở vùng phụ cận ra.

Chiêu thứ nhất, Liễu Thiên Hoa liền thi triển Tây hải Chi Tâm – Nộ Lãng Thiên Khiếu. Rõ ràng trong lòng hẳn rất cẩn thận với Lục Vân.

Nhìn thấy một chiêu uy lực mãnh liệt này, Lục Vân vẻ mặt lộ ra chút tươi cười, cất giọng tán dương:

- Không tồi, đây mới là uy thế của bá chủ Tây hải.

Hai tay chấp sau lưng, khí thế gia tăng điên cuồng, một vùng không khí với trung tâm là Lục Vân đột nhiên hiện ra với tốc độ nhanh hơn cột gió của Liễu Thiên Hoa, lập tức ép toàn bộ nước biển trong Hải Toàn cốc ra bên ngoài, khiến cho bên trong cốc trở thành khu vực không có nước, giống hệt như đang ở trên đất liền.

Hành động này khiến người ta phải khiếp sợ, không những vẻ mặt cao thủ Hải vực biến hẳn, mà ngay cả ba người nữ Bách Linh và Phần Thiên đều cảm thấy giạt mình khác thường. Đối mặt với cường địch như Liễu Thiên Hoa, không ngờ Lục Vân lại dùng phần lớn chân nguyên để duy trì không gian to lớn như vậy, chịu đựng áp lực của nước biển. Đây là chuyện rõ ràng không thuận lý trí lắm.

Đương nhiên, khí thể như vậy có sức chấn động kinh người, nhưng giá phải trả không phải người nào cũng có thể chấp nhận được.

- Sức mạnh đáng khiếp sợ, quả thật khiến người ta khó mà tin được.

Giọng nói run run, Bắc hải Long vương kinh hãi thất sắc.

Đông hải Long vương vẻ mặt đầy khiếp hãi, ngây ngô lên tiếng:

- Đúng thế, sức mạnh như vậy cho dù là Nam hải Hàn Ngọc Dương cũng chưa thấy có thể so được.

Lục Doanh vui mừng vô cùng, lại cảm thấy đau khổ không thôi, cảm khái tiếp lời:

- Nếu sớm tìm được Lục Vân, Đông hải hẳn sẽ không có nhiều người phải chết đi ...

Thân thể chấn động, ánh mắt Liễu Thiên Hoa biến hẳn, hẳn cảm thấy kinh khiếp vô cùng trước sức mạnh của Lục Vân. Không hề chần chừ, Liễu Thiên Hoa không lùi lại, hai tay gia tăng sức mạnh, thúc động sóng dữ rít cao, khiến cho cột gió gia tăng tốc độ mãnh liệt, chớp mắt đã ép đến Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân không thêm để ý, thân thể từ thật chuyển sang hư vô, vận dụng công hiệu thần kỳ của pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” để chế ngự tất cả ngoại lực.

Liễu Thiên Hoa trong lòng thất kinh. Lục Vân rõ ràng đang ở trước mặt, nhưng vì sao bản thân hẳn lại không cảm ứng được chút nào? Trong lúc suy nghĩ về vấn đề này, thể công của Liễu Thiên Hoa không hề dừng lại, hào quang phát ra từ lòng bàn tay biến đổi chuyển từ màu đỏ lam sang màu trắng kim, đồng thời lại có khí rất lạnh, ngưng tụ bên ngoài thân thể Lục Vân thành một vòng tròn sáng, nhanh chóng ngưng đọng chàng lại trong một vùng băng trong suốt.

Một chiêu này khiến cho Lục Vân hơi giật mình, bởi vì cho dù chàng thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” pháp quyết cũng không thể biến đổi được sự tồn tại thật sự của thân thể, hơn nữa còn có ước định ba chiêu, vậy càng không thể né tránh. Vì thế, toàn thân Lục Vân lấp lánh ánh bảy màu, một luồng khí thể vô địch đột nhiên bộc phát, lập tức đánh tan huyền băng của Liễu Thiên Hoa, hơn nữa còn hất lùi Liễu Thiên Hoa.

Tiến lên một bước, quanh thân Lục Vân ánh bảy màu lưu động, chân cách mặt đất khoảng hơn một trượng, chàng phát ra hai làn sáng bảy màu đan xen thành chữ thập, vừa chuyển động vừa kéo dài ra, nhìn xa xa thật rực rỡ chói mắt, rung động lòng người.

Bốn bề, cuồng phong đột nhiên thổi lại, khí lưu mạnh mẽ hình thành một vòng khóa khí vô hình, theo sự khống chế của Lục Vân lập tức trói lấy Liễu Thiên Hoa, khiến cho hẳn phải toàn lực đối phó, trên mặt hẳn mồ hôi tuôn như mưa.

Toàn bộ đáy cốc lúc này gió lốc nổi lên bốn phía, dòng khí lưu động rít lên chói tai, hội tụ tập trung về Lục Vân giữa không trung.

Như vậy, cảnh tượng này chỉ xuất hiện giây lát, Lục Vân liền biến mất trong hào quang bảy màu rực rỡ, bên dưới thân thể hiện lên một ghế ngồi do ánh bảy màu tạo nên, khiến cho chàng thêm mấy phần khí thể vương giả.

Trên mặt đất, mọi người đang quan sát chiến trận toàn thân căng ra, ai nấy tự phát ra kết giới phòng ngự, tập trung lưu ý đến tình hình lúc này.

Mặt Liễu Thiên Hoa vặn vẹo, hẳn bị khí thể của Lục Vân ép bức, trải qua một phiên chống đỡ, chân nguyên toàn thân nhanh chóng tiêu hao, cuối cùng hai chân phát run, bị áp lực to lớn ép cho quỵ xuống.

Gầm lên một tiếng điên cuồng, Liễu Thiên Hoa phẫn nộ vô cùng, chân nguyên toàn thân bộc phát gấp bội, ý đồ muốn rẽ luồng áp lực như Thái Sơn của Lục Vân, đáng tiếc một chân gần đứng lên được, cả người đột nhiên run lên sau đó ngã xuống, toàn thân máu tươi phun trào, hóa thành sương máu giữa không trung, chớp mắt liền không còn thấy bóng dáng.

Trên mặt đất, thân thể Liễu Thiên Hoa bị ép chặt vào trong đá nham thạch cứng rắn, cả người hệt như một tượng cá biển, ngoại trừ tròng mắt còn có thể chuyển động ra, kinh mạch toàn thân đã đứt đoạn hoàn toàn, tứ chi vỡ vụn.

Đến lúc này, mọi thứ đều kết thúc. Lục Vân dùng thực lực cực mạnh, thủ đoạn rung động lòng người, lập tức phá hủy Tây hải Cuồng long, những Hải vực cao thủ ở đó đều kinh hãi không thôi.

Thu lại luồng khí thể uy hiếp trời đất, Lục Vân hạ mình đến bên Liễu Thiên Hoa, ánh mắt quái dị nhìn hắn, nhỏ giọng nói:

- Thời gian không còn nhiều, ngươi hãy nhanh lên.

Liễu Thiên Hoa nhìn chàng, trong ánh mắt không chút tức hận, giọng nhỏ nhẹ mà khổ sở đáp lời:

- Chết trong tay ngươi thật cao hứng, bởi vì ngươi quả thật là mạnh mẽ. Còn nguyên nhân ta xâm lược Đông hải và Bắc hải, thật ra do Hồng hải và Hắc hải liên hợp uy hiếp, bắt buộc phải làm. Bởi vì phụ vương ta đang ở trong tay bọn họ ...

Lời nói đến đây dứt hẵn, Liễu Thiên Hoa nói ra nguyên nhân, nhưng còn một số chuyện phía sau chưa nói ra được.

Lục Vân xoay người nhìn lại, nhẹ giọng nói:

- Các vị thấy lời hắn có mấy phần đáng tin?

Lục Doanh vẽ mặt phức tạp, ánh mắt nhìn Liễu Thiên Hoa đã chết, thần sắc quái dị đáp lời:

- Ta cho lời này là thật, nhưng còn một số chuyện hắn không có thời gian nói ra rõ ràng.

Đông hải Long vương không nói, chỉ gật đầu, tỏ ra đồng ý với lời nói của con gái.

Bắc hải Long vương vẽ mặt hận thù, giọng hầm hè nói:

- Người hung tàn, lời nói không đáng tin. Ta cho là hắn mượn lời muốn che giấu một số sự thật mà thôi.

Lục Vân liếc nhìn ông, nhiều ít hiểu được tâm tình của ông, cũng không phản bác lại, chỉ lên tiếng:

- Bây giờ chỉ bằng vào suy đoán còn khó mà xác định được, chuyện nơi đây đã kết thúc như vậy, chúng ta hãy đi trước đã.

Nói rồi ánh bảy màu trên thân thể mất đi, nước biển bị ép ra trước đó chảy ngược vào, phát sinh chấn động rất lớn phá hủy thi thể của Liễu Thiên Hoa.

Nghe vậy, Lục Doanh tỉnh lại, cũng phụ họa:

- Lục Vân nói đúng, chúng ta trước hết rời khỏi nơi đây, đi thu lại đất đã bị mất.

Thấy nàng mở miệng, Đông hải Long vương cũng nghiêm mặt lên tiếng:

- Doanh nhi nói đúng, hiện nay Liễu Thiên Hoa đã chết, cơ hội thuận lợi cho chúng ta lấy lại đất, để tránh Hồng hải và Hắc hải thừa dịp.

Bắc hải Long vương nghe vậy, thấy rất có lý, vì vậy thúc giục mọi người vội vã ra đi.

Sau khi mấy người Lục Vân rời đi không lâu, trong Hải Toàn cốc liền xuất hiện mấy bóng người, nhưng những người này đã đến quá trễ một chút.

Bởi vì lúc này trước mắt bọn họ ngoài một số mảnh thi thể tan nát, chỉ còn lại nhiều điều bí ẩn chưa hiểu được đang đợi chờ bọn họ nghiêm ngẫm tính toán.

Rời khỏi Hải Toàn cốc, Lục Doanh dẫn mọi người tiến vào khu vực Đông hải, đi thẳng đến Định Thiên cung.

Trên đường đi, Bắc hải Long vương hỏi han Lục Doanh về hành trình đến nhân gian đã trải qua lần này. Biết được những trải nghiệm của nàng, ông không khỏi cảm khái vô cùng, kinh ngạc sâu sắc trước may mắn của nàng, cảm giác đau thương trước bất hạnh của đứa con Hồng Tinh đã chết đi.

Đông hải Long vương biết được Lục Doanh nhờ có Phần Thiên cứu thoát, cảm kích nắm lấy tay Phần Thiên, ánh mắt toát ra mấy phần sắc thái, mơ hồ suy tưởng đến chuyện gì.

Lục Vân trên đường trầm mặc. Chàng đang suy nghĩ một vấn đề, đó là con người trong nước làm sao mới có thể không bị nước biển hạn chế, khiến cho hoạt động như trên đất liền, có thể tùy ý di động.

917. Chương 919 – Trục Bức Đông Hải (thăng Tiến Đông Hải)

Vì thế, Lục Vân trải qua thử nghiệm, khi điều chỉnh trạng thái chân nguyên trong cơ thể, bản thân liền có thể hòa hợp với nước biển, tùy ý tới lui. Nhưng điều này gần như chỉ giới hạn với bản thân chàng, những người khác làm thế nào mới có thể đạt đến hiệu quả tương tự đây?

Suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Lục Vân quay cuồng, vô số ý niệm lướt qua não chàng, đáng tiếc lại không có một loại nào thích hợp. Điều này khiến chàng hơi tức giận, lẽ nào ngoại trừ loại phương pháp của bản thân, quả thật không còn một biện pháp khác nữa?

Lục Vân bản tính nho nhã, nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường, có lòng kiên nhẫn vững chí, chuyện càng phiền toái, chàng càng muốn khiến cho mình bạch. Vì thế đối với nghi hoặc hiện nay, chàng tuyệt đối không bỏ qua, ngược lại tập trung tâm trí, chú tâm toàn bộ vào đó.

Thời gian với Lục Vân hết như bất động, khi trong não phát sinh ngàn vạn suy nghĩ, một loại phương án chưa chứng thực cứ quanh quẩn trong đầu chàng.

Đến lúc này, tâm thần Lục Vân chợt lóe lên, suy nghĩ quay lại tình cảnh trước mặt, nhếch môi cười, quay đầu nhìn những người bên cạnh, liền thấy Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt đều đang nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ hỏi han quan tâm.

Bật cười nho nhã, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Huynh vừa nghĩ ra một chuyện, cần các muội chứng nghiệm.

Dứt lời chàng liền đưa tay kéo Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, mỉm cười lên tiếng:

- Đây là một thí nghiệm chưa được chứng thực, có được hay không huynh không dám khẳng định, vì thế cần các muội làm theo lời huynh, xem thử suy đoán của huynh đúng hay sai. Trước hết, các muội cần phải xác định mục tiêu trước mặt khoảng trăm trượng, kể đến, trong lúc tiến lên, các muội thi triển thuật ảo hóa nguyên thần, biến thân thể thành một luồng sáng lưu động xuyên qua cự ly trăm trượng đó, khi đạt đến nơi mới khôi phục lại bản thể, xem thử làm như vậy mất bao nhiêu thời gian.

Trương Ngạo Tuyết vừa nghe, liền hiểu được ý của chàng, nhẹ giọng đáp:

- Ý huynh muốn thử xem phương pháp này có thể gia tăng tốc độ di động trong nước hay không.

Lục Vân cười đáp:

- Quả thật thông minh, huynh đúng là có ý này. Đến đây, bắt đầu đi.

Trương Ngạo Tuyết cười thanh nhã, liếc nhìn Thương Nguyệt, hai người nữ đồng thời hành động, hào quang tím và đỏ lóe lên liền mất, chớp mắt đã xuất hiện cách đó trăm trượng, tốc độ nhanh đến kinh người.

- Thành công rồi, Lục Vân, phương pháp này của huynh không sai.

Vẻ mặt vui mừng, Bách Linh nở nụ cười xinh đẹp.

Lục Vân nhìn nàng, không khỏi trù mến lên tiếng:

- Đúng thế, thành công rồi, muội cũng thử đi.

Cảm nhận được tình cảm yêu thương trong ánh mắt Lục Vân, Bách Linh mỉm cười ôn nhu, thân thể lóe lên ánh sáng, bóng người biến mất, chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt.

Lục Vân mỉm cười hài lòng, nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lục Doanh, lên tiếng:

- Muội cũng đến thử xem, mượn thuật ảo hóa nguyên thần, thân thể không phải chịu sức hạn chế của nước biển, hoàn thành được phương pháp di động cực nhanh này.

Lục Doanh hơi thắc thỏm, không an lòng cất tiếng:

- Có thể được chăng? Sẽ không thất bại chứ.

Lục Vân cổ vũ:

- Muối thử qua sẽ biết ngay, huynh tin tưởng muối làm được.

Thấy chàng nói như thế, Lục Doanh cũng không do dự nữa, theo phương pháp của ba người nữ Bách Linh thử nghiệm toàn lực, quả nhiên tốc độ tăng nhanh hẳn, giây lát đã vượt qua cự ly trăm trượng, so với tốc độ đi trong nước trước đó đã tăng lên vài lần.

Thấy vậy, mấy người Đông hải Long vương, Bắc hải Long vương xông đến, ào ào hỏi han Lục Vân.

Lục Vân không dấu chút nào, thản nhiên đáp:

- Đối với phương pháp này, thật ra rất đơn giản, chính là lợi dụng thuật biến hình, giảm sức cản trở của nước biển đến mức ít nhất. Như vậy, trong tình huống hầu như không còn sức cản trở của nước biển, tốc độ di động không khác biệt nhiều lắm như ở trên nhân gian. Đương nhiên, điều này cũng có hạn chế nhất định, người thi triển pháp thuật hẳn phải có tu vi tinh thâm, có thể chuyển đổi giữa cơ thể huyết nhục và nguyên thần theo như ý muốn, thế mới có khả năng đạt được hiệu quả. Nếu như biến thân khó khăn, việc biến đổi cần phí thời gian nhiều, lúc đó sẽ không còn ý nghĩa nữa. Mặt khác, phương pháp này tuy có tốc độ gia tăng rất lớn, nhưng về phương diện phòng ngự lại tồn tại một khuyết điểm rất lớn, bởi vì khi thân thể biến thành nguyên thần trở nên yếu ớt, về phương diện chịu đựng công kích yếu đi rất nhiều.

Nghe hết những lời này của Lục Vân, Đông hải Long vương cảm xúc lên tiếng:

- Chúng ta sống đây đã vài ngàn năm, đều chưa từng nghĩ ra được phương pháp này, hôm nay lại do huynh đệ từ nhân gian đến mà tính ra điểm này, quả thật là xấu hổ quá.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không nên nói như vậy, ta suy đoán phương pháp này ở Hải vực đã sớm có người biết được, nhưng vẫn giấu diếm không lộ ra, không được lưu truyền rộng rãi.

Đông hải Long vương sững sốt, sau đó gật đầu lên tiếng:

- Lời này đúng là có lý. Được rồi, không nói những chuyện này, hay chúng ta ai nấy đều thử xem sao.

Nói rồi xông lên trước, bắt đầu thí nghiệm.

Nhìn thấy những cao thủ Hải vực kích động, Phần Thiên cười nói:

- Lục Vân, phát hiện này của huynh có thể xem là một đại kỳ tích của Hải vực, đủ để phát sinh thay đổi cả Hải vực.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Ta có thể giúp cho họ như vậy, ngoại trừ sự thay đổi có lẽ còn có tai nạn.

Phần Thiên sững người, nhìn chàng một lúc, mơ hồ muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, cứ thế lắc mình rời đi.

Đuổi kịp mọi người, Lục Vân đến bên Lục Doanh hỏi:

- Bây giờ đến Định Thiên cung cần thời gian nhiều ít?

Lục Doanh nghĩ một lát đáp lời:

- Với tốc độ hiện nay, cần một ngày.

Lục Vân vẽ mặt biến hẳn, cất giọng phủ nhận:

- Thời gian dài quá, chúng ta rời khỏi nước, bay trên tầng không, như vậy có thể giảm bớt thời gian được mấy lần.

Lục Doanh hơi khó xử, chần chừ đáp:

- Như vậy rất nhanh, nhưng chúng ta sẽ bộc lộ hành tung, tạo nên những khó khăn nhất định trong việc thu hồi lại Đông hải. Ở trong nước, hai bên đối địch cần thiết là thực lực tổng thể, với sức mạnh một người khó mà thay đổi được đại cục.

- Ý muội cho là dù Liễu Thiên Hoa đã chết, Đông hải còn trong tầm khống chế của Tây hải, muốn thu lại được Đông hải chúng ta còn phải gặp rất nhiều khó khăn.

Thân là công chúa Thiên Chi Đô, Bách Linh có kinh nghiệm nhất định với việc tác chiến diện rộng.

Lục Doanh trả lời:

- Đúng thế, Cuồng Sa quân đoàn của Tây hải có một vạn năm ngàn cá mập điên trưởng thành, đó chính là mấu chốt để Tây hải xưng bá Hải vực. Ngày đó, khi công hãm Đông hải, bọn chúng chỉ phái đi ba ngàn con cá mập điên, liền cơ hồ quét sạch Đông hải, vì thế có thể thấy thực lực tổng thể của bọn chúng kinh người, tuyệt đối chỉ có mấy người chúng ta khó có thể ngăn cản được.

Bách Linh không nói, ánh mắt nhìn Lục Vân hỏi ý kiến. Lục Vân trầm ngâm giây lát liền mở miệng nói:

- Chuyện này quả thật không thể đại khái được, nhưng cho dù chúng ta âm thầm tiến đến Định Thiên cung, cũng phải đối mặt với Cuồng Sa quân đoàn, việc này không thể né được. Lúc đó, các vị thấy phải làm sao?

Lục Doanh khổ sở lắc đầu, ánh mắt nhìn Đông hải Long vương chờ đợi ông có ý kiến.

- Việc này ta đã nghĩ qua, muốn đoạt lại Đông hải cần phải trong ứng ngoại hợp, chúng ta xông thẳng vào trong Định Thiên cung, Quy trưởng lão ở ngoài triệp tập quân đội tàn dư của Đông hải, phối hợp với hành động của chúng ta, liều mạng với Cuồng Sa quân đoàn của Tây hải một trận. Làm vậy có tốc độ rất nhanh, nhưng lại có nguy hiểm rất lớn. Muốn an toàn hẳn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, thế thì không biết phải cần thời gian bao lâu.

Đông hải Long vương chậm chậm nói ra ý kiến bản thân.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Làm vậy không tốt, ta xem ra Cuồng Sa quân đoàn giao lại cho chúng ta xử lý, mấy người các vị xông thẳng vào Định Thiên cung đoạt lại Đông hải.

Lục Doanh kinh ngạc la lên:

- Không được, như vậy quá nguy hiểm. Các vị không có kiến thức chiến đấu trong nước, không biết sự lợi hại của Cuồng Sa quân đoàn trong nước, chỉ một cá nhân không thể chống lại được.

Đông hải Long vương cũng khuyên:

- Đúng thế, chuyện này quá nguy hiểm. Chúng ta nghĩ thử xem, ba ngàn con cá mập xếp thành một hàng dài, dùng phương thức công kích bắn thẳng đến, cho dù tu vi huynh đệ mạnh trở lại cũng không cách nào chống được.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Chuyện này ta đã suy xét qua, cũng nghĩ được phương pháp đối phó, các vị không cần phải lo lắng. Bây giờ ta sẽ để Phần Thiên về cùng các vị, ta và ba người nữ đi tiêu diệt Cuồng Sa quân đoàn để giải trừ lo lắng sau này của các vị. Mọi người trong ứng ngoại hợp, lập tức thu lại được Đông hải.

Lục Doanh nghi ngờ nhìn chàng, lo lắng lên tiếng:

- Lục Vân, huynh quả thật có biện pháp?

Lục Vân cười đáp:

- Muội quên mất Tam Đầu linh xà trên vai của Bách Linh rồi, nếu nó phát động uy thế, đủ để dọa chết người.

Lục Doanh nhìn lại Tam Đầu linh xà, gật đầu nói:

- Nếu nó quả thật to lớn vô cùng, đúng là không còn sợ cá mập nữa.

Lục Doanh quay đầu nói với Đông hải Long vương:

- Phụ vương, nếu Lục Vân đã nắm vững, chúng ta hãy bàn lại phương án, sau đó phân công hành động.

Đông hải Long vương nghe vậy, trầm ngâm:

- Được, bây giờ bắt đầu, liên quan đến tình hình của Đông hải ... Hiện nay chính là như vậy, Lục Vân có còn điều gì muốn hỏi nữa không?

Suy tưởng một lát, Lục Vân lên tiếng:

- Chúng ta chưa quen thuộc Hải vực, ta dự tính nhờ Quy trưởng lão theo chúng ta một chuyến, có chuyện gì không hiểu có thể hỏi thăm ông ấy.

Đông hải Long vương đáp:

- Huynh đệ suy xét rất chu đáo, hãy để hần đi theo mấy vị. Được rồi, mọi chuyện đã quyết định, chúng ta đi trước một bước, các vị bảo trọng.

Cha con Đông hải Long vương cùng Phần Thiên và ba người Bắc hải nhắm thẳng về phía chỗ sâu đi tới.

Đưa mắt nhìn theo hàng người Lục Doanh rời đi, Lục Vân dặn dò:

- Chúng ta đi thôi, bay trên không trung để hấp dẫn sự chú ý của Tây hải quân đoàn.

Ba người nữ vâng một tiếng, cùng với Quy trưởng lão đi theo Lục Vân, không lâu sau liền thoát khỏi mặt nước bay lên không trung.

Liếc nhìn bốn phía, Lục Vân nói:

- Quy trưởng lão, ông hãy dẫn đường, nhớ không cần phải bay quá nhanh là được rồi.

Quy trưởng lão thẳng về phía Đông, vừa bay vừa hỏi:

- Như vậy có quá rõ ràng hay không?

Lục Vân cười nói:

- Thật là hư, hư lại là thực. Nhanh và chậm thật ra cũng như nhau.

Quy trưởng lão mơ hồ, muốn hỏi nhưng lại không tiện mở miệng.

Lục Vân thấy vẻ mặt của ông, biết trong lòng không hiểu nhưng cũng không giải thích, ngược lại còn hỏi:

- Quy trưởng lão, trước đây ta đã từng nói qua, có một số điều muốn thỉnh giáo ông, bây giờ đúng là lúc rảnh rồi.

Quy trưởng lão cười nói:

- Ngài là bằng hữu của Long nữ, lại là đại ân nhân của Đông hải, có chuyện gì cần hỏi, chỉ cần ta biết được, nhất định sẽ nói cho ngài biết.

918. Chương 920 – Cứu Đại Truyện Thuyết (chín Truyện Thuyết Lớn)

- Ta muốn hỏi ông về một môn phái, không hiểu ông có biết ở nơi đâu chăng?

Quy trưởng lão sững người, nghi hoặc trả lời:

- Môn phái? Môn phái nào vậy, mời ngài cứ nói.

Lục Vân liếc nhìn bốn phía, quanh thân lóe lên ánh sáng huyền hoặc, phát ra một kết giới ngũ sắc bao quanh ba người nữ, Quy trưởng lão và mình vào trong.

- Môn phái ta muốn hỏi rất thần bí, có tên là Thiên Địa môn, ông có biết được bọn họ ở nơi nào chăng?

Quy trưởng lão biến sắc mặt, kinh dị nhìn Lục Vân, hồi tiếc nói:

- Ngài hỏi điều này để làm gì?

Lục Vân chăm chú nhìn ông, trầm giọng đáp:

- Nghe ông hỏi như vậy, hẳn ông biết được nơi chốn rồi chẳng?

Quy trưởng lão lắc đầu:

- Ta nghe nói qua, nhưng lại không biết được rõ ràng.

Lục Vân cau mày, trầm ngâm hỏi tiếp:

- Ông có điều cấm kỵ chẳng?

Quy trưởng lão cười khỏ đáp:

- Nếu là người khác hỏi, việc ta nói cho người đó biết đúng là có điều bất tiện. Nhưng ngài không phải vậy, vì thế ta không muốn lừa ngài, điều ta biết quả thật không nhiều. Ở Hải vực, người biết được ba từ này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ta có thể biết đến tên môn phái này, đó là vì ta già lão nhất ở Hải vực, kinh nghiệm cũng đã trải qua quá nhiều.

Lục Vân thấy vẻ mặt thần thờ của ông, không có vẻ gì giả trá, cũng không truy cứu nguyên nhân, lên tiếng đổi sang chủ đề khác:

- Quy trưởng lão, nếu như ông là người lớn tuổi nhất ở Hải vực, ông có thể nào cho ta biết được ta phải đi đến nơi đâu để có thể tìm được kết quả mong muốn?

Quy trưởng lão nghĩ một lát, nhỏ nhẹ đáp:

- Điều này ta biết, nhưng có cho ngài biết cũng uống công thôi, bởi vì người này không chút tình cảm, cả gia đình máu mủ cũng không nhận, nếu không trả một giá thể thâm nặng nề, ngài sẽ không hỏi được kết quả nào.

Lục Vân nói:

- Điều này không thành vấn đề, ông cứ cho ta biết, những chuyện còn lại ta tự có biện pháp đối phó được.

Thấy chàng cố chấp muốn hỏi, Quy trưởng lão cũng không ản giấu nữa, trầm giọng kể:

- Trong Hải vực, có một người biết được vạn sự. Hắn tên là Thất Tà thiên quân ở Thiên Tà linh. Người này tà ác vô cùng, bất cứ người nào đến cầu cứu, hẳn đều phải thỏa mãn điều kiện cơ hồ không ra gì nữa của hắn, nếu không sẽ không hỏi được điều gì. Người này không tha cho điều ác nào, nhưng lại âm hiểm giả trá, tu vi cực mạnh, trong Hải vực cơ hồ ít người địch nổi, đến hiện nay hắn đã sống được hơn ba ngàn năm. Trong cả bảy hải, vô số người đều muốn tiêu diệt ác ma này, nhưng vài ngàn năm lại đây, chỉ thấy người tiến vào mà không thấy đi ra, vì thế hiện nay không có người nào dám đến cửa khuấy phá.

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, cười lạnh lạnh lên tiếng:

- Nếu như vậy, ta lại càng muốn lĩnh giáo qua, hy vọng hắn người không sai với danh tiếng, chớ để ta phải thất vọng là được.

Quy trưởng lão nghe ra sự chán ghét trong lời của chàng, thở dài nhẹ nói:

- Ngài đã có tấm lòng như vậy là tốt, nhưng không thể lỗ mãng chút nào được, đối phương không dễ đối phó như Liễu Thiên Hoa.

Lục Vân cười cười, nói tránh đi:

- Được, ta biết rồi. Bây giờ hay là ông nói cho chúng ta biết một số nơi cần chú ý và đề phòng ở Hải vực.

Quy trưởng lão thôi lo lắng, nhỏ nhẹ đáp lời:

- Hải vực rộng rãi vô biên, ẩn chứa thần bí vô cùng. Trong đó theo ta biết được, có mấy nơi cần phải chú ý. Thứ nhất, chính là Thiên Tà linh ta vừa nhắc đến, nó đương danh là nhờ có Thất Tà thiên quân.

Thứ hai, Nam hải Lưu Li cung, chính là nơi truyền kỳ nhất trong bốn hải, lưu truyền không ít truyền kỳ.

Thứ ba, Hải Tâm tuyến, đây là biên giới phân chia bốn hải, không có người nào đã từng thấy được dòng xoáy cuối cùng, ai cũng không đoán được ở đó thật ra ẩn chứa bí mật thể nào.

Thứ tư, chính là Ma Quỷ hải vực, hiệu xưng là một trong ba nơi tuyệt địa nhất của Hải vực, có bá chủ của Hải vực là Cự Linh thiên thú sinh sống, bất cứ sinh vật nào đến gần đều là tìm cái chết.

Thứ năm là Ma Thánh phong, được xưng tụng là một trong ba tuyệt địa nhất của Hải vực, được xếp vào hàng thứ hai, trên đó có Thánh Tâm tiên đồng và Huyết Ma thiên cơ sinh sống, hai người một chính một tà.

Thứ sáu, Tuyệt Thiên đại hiệp cốc, đứng hàng thứ nhất trong các tuyệt địa của ba hải trong Hải vực, chủ vi phân bố Hồng hải, Hắc hải và Tử hải, chính là địa phương thần bí nhất ở Hải vực.

Thứ bảy, Áo Long động thiên, ở nơi Tịch Tĩnh thủy vực, có gì thần bí không ai biết được, chỉ có truyền thuyết không ai có thể đến gần nơi đó.

Thứ tám, Hải thần điện, vị trí cụ thể không ai biết được, đó là truyền thuyết xưa nhất ở Hải vực, có tồn tại hay không, tồn tại nơi nào, ai cũng không thể nói chính xác được.

Thứ chín, Hải Tâm tháp, nghe nói vạn năm mới hiện một lần, đi đến đều không tung tích, người có duyên thấy được có thể hoàn thành một tâm nguyện, cho dù muốn người chết sống dậy cũng có thể hoàn thành dễ dàng như trở bàn tay.

Chín nơi này là những nơi truyền kỳ nhất trong Hải vực, trong đó ba nơi cuối hư thực thể nào khó phân biệt, vì thế ba đại tuyệt địa liền trở thành những nơi đáng chú ý nhất ở Hải vực.

Nghe rồi Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Nói như vậy, Hải vực phức tạp vượt xa trong tưởng tượng.

Quy trưởng lão cảm thán lên tiếng:

- Ta đã sinh sống nơi đây gần vạn năm, thấy được vô số cuộc đời sinh ra rồi chết đi. Nói thật lòng, đến nay ta còn đo lường Hải vực chưa hết, huống gì là các vị.

Thấy vẻ mặt hai người nghiêm trọng, Bách Linh đổi sang chuyện khác:

- Được rồi, khoan hãy nói đến những chuyện này, trên mặt nước đã có động tĩnh rồi, chúng ta cẩn thận một chút.

Lục Vân nghe vậy, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên trên mặt nước yên tĩnh lúc này đã xuất hiện cả chục con cá mập đang ngừng đầu nhìn lên. Ngưng nhìn, Lục Vân vẻ mặt thần nhiên nhẹ giọng nói:

- Đi, chúng ta cùng xuống dưới đó xem thử Cuồng Sa trận của Tây hải có chỗ nào lợi hại.

Lục Vân nghiêng mình bắn xuống như tên, chỉ thấy sóng nước tung tóe, chàng liền biến mất vào trong nước. Giây lát sau, ba người nữ Bách Linh vội vàng theo sau, cuối cùng là Quy trưởng lão, chỉ giây lát bốn người liền chìm vào trong nước đến bên cạnh Lục Vân.

- Cẩn thận, có một trăm con cá mập, trận thế không nhỏ.

Nhìn về phía trước, Lục Vân lên tiếng nhắc nhở nhưng lại không chút có ý né tránh.

Bách Linh liếc nhìn, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Huynh dự tính làm thế nào, chúng ta tự mình đối phó hay khiến Tam Đầu linh xà xuất tướng?

Lục Vân vuốt ve Tứ Linh thiên thú trên vai, cười nhẹ đáp:

- Đại linh nhi nói, những con cá mập này vừa nghe thấy khí tức của nó liền run sợ trong lòng, không dám tiến đến.

Bách Linh cười nói:

- Nói như vậy, căn bản không cần chúng ta ra tay?

Lục Vân mỉm cười lắc đầu:

- Đây là cơ hội rèn luyện, huynh dự tính để Thương Nguyệt đi thí nghiệm kiếm quyết.

Đang nói chàng đưa mắt nhìn Thương Nguyệt, trong ánh mắt đầy tình cảm êm ái và vẻ quan tâm.

Thương Nguyệt bật cười êm ái, nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Cho tỷ mượn kiếm của muội một chút, tỷ thử qua Phượng Hoàng kiếm quyết.

Trương Ngạo Tuyết cười nhẹ gật đầu, ánh tím lóe lên trên tay, Tử Ảnh thần kiếm liền xuất hiện trước mặt Thương Nguyệt.

Tay ngọc múa lên, Thương Nguyệt nắm lấy thần kiếm, thân thể lắt nhể liền phóng vụt ra, ánh tím trong tay bộc phát, một luồng làn kiếm sắc bén như tiên nữ giỡn hoa bao quanh thân thể Thương Nguyệt, chuyển động nhanh chóng trong đám cá mập.

Phượng Hoàng kiếm quyết, kiêu ngạo gáy đến chín tầng trời. Tu vi Thương Nguyệt lúc này đã đạt đến cảnh giới đại thành cao nhất, trong lúc ý niệm biến chuyển, kiếm liền tùy ý di động, kiếm pháp hồn nhiên tạo nên lại xảo diệu đoạt quyền ông trời, diễn hóa thành các loại các hình, lúc như phượng hoàng giương cánh, lúc lại là phượng hoàng giữa cổ gáy chín tầng trời. Chỉ trong giây lát, cả trăm con cá mập đã bị làn kiếm sắc bén của nàng chém tan nát không còn hình dạng, làm đỏ hồng phượng viên vài dặm.

Kinh ngạc nhìn Thương Nguyệt, Quy trưởng lão kinh ngạc lên tiếng:

- Kiếm quyết thật bá đạo, không ngờ có thể dùng sức mạnh một người phá tan cả trăm con cá mập mà không bị chút thương tích, quả thật khiến người ta phải rung động.

Bách Linh cười nói:

- Đó là do ở trong nước, đổi lại trên đất liền thì thực lực Thương Nguyệt còn mạnh hơn nữa.

Lục Vân cười cười, khẽ lẩm bẩm:

- Xem ra phải tìm một thanh kiếm cho Thương Nguyệt để có thể giảm bớt nguy hiểm.

Trương Ngạo Tuyết nhìn chàng nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Lục Vân, còn huynh nữa, có cần phải tìm một thanh không?

Nhìn vào đôi mắt đong đầy tình cảm của nàng, Lục Vân cười đáp:

- Huynh không cần đâu, muội và Thương Nguyệt phải có kiếm huynh mới yên tâm được.

Trương Ngạo Tuyết né tránh ánh mắt tình cảm của chàng, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đợi đến một ngày không cần phải dùng kiếm, đến lúc đó bờ vai của huynh có thể ...

Lục Vân vẻ mặt biến hẳn, chân thành lên tiếng cất lời:

- Ngoài hai vai, còn có ngực của huynh có thể để cho các muội tựa vào.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy bật cười, trên vầng trán phát xuất vẻ đẹp rung động, đáng tiếc chỉ trong giây lát.

Quay lại bên cạnh Lục Vân, Thương Nguyệt vừa đưa trả kiếm cho Trương Ngạo Tuyết, vừa lên tiếng:

- Chúng ta tiếp tục tiến tới hay đợi chờ ở đây?

Lục Vân nhìn Quy trưởng lão, lên tiếng hỏi:

- Ông có ý kiến thế nào?

Quy trưởng lão trầm ngâm nói:

- Ở trong nước, khứu giác của cá mập vô cùng linh mẫn, đặc biệt đối với máu tanh, cho dù xa xôi thế nào bọn chúng đều có thể ngửi thấy. Bây giờ chúng ta có thể tiến lên hay chờ đợi ở đây đều được.

- Thế thì tốt, chúng ta hãy tiến đến.

Lúc này, Lục Vân tỏ vẻ chủ chiến, điều này có liên quan đến tính cách không phục trời đất của chàng rất lớn.

Theo ngay sau Lục Vân, ba người nữ nhỏ nhẹ trao đổi, vẻ mặt đầy hân hoan vui mừng, dường như sự tồn tại của Lục Vân là một biểu tượng của hạnh phúc lúc này đang làm ấm lòng ba nàng.

Quy trưởng lão vẻ mặt bất an, tuy biểu hiện trước đó của Thương Nguyệt khiến ông khiếp đảm, nhưng sự sợ hãi lâu năm đối với Cuồng Sa quân đoàn khiến cho vị trưởng lão này của Đông hải trong nhất thời chưa thay đổi được.

Tiến lên không lâu, Lục Vân liền cảm nhận run sợ trong lòng, nước biển chấn động mơ hồ có uy thế của sấm sét, còn chưa đến gần đã khiến Lục Vân rung động rất mạnh.

Quy trưởng lão vẻ mặt biến hẳn, kinh hãi la lên:

- Đi nhanh, Cuồng Sa quân đoàn lập tức sẽ xuất hiện.

Lục Vân không ngừng tiến lên, trầm giọng lên tiếng:

- Bình tĩnh lại, không cần phải lo sợ, tất cả đã có ta ở đây!

Ba người nữ vẻ mặt hơi biến, nước biển rung động rất mãnh liệt, có thể thấy số lượng địch nhân rất nhiều trong vài dặm, điều này khác hẳn trước đó.

- Đến rồi, mọi người lưu ý, tổng cộng có bốn ngàn một trăm con cá mập, mỗi một con đều có khả năng biến hình.

Thời khắc này, Trương Ngạo Tuyết vẫn tỉnh táo như cũ, dùng sức mạnh dò xét của Tử Ảnh thần kiếm để nắm rõ động thái địch nhân.

Bách Linh nghe vậy, cau chặt đôi mày, trầm ngâm lên tiếng:

- Số lượng như vậy quả thật kinh người, trực tiếp đánh thẳng sợ là rất khó khăn.

Lục Vân không nói, chàng chỉ dùng ngón tay thon dài vuốt ve Tử Linh thần thú, miệng nhếch cười cao thâm khó lường, toàn thân lộ ra vẻ tự tin thản nhiên.

Một tiếng gầm nhẹ từ xa truyền đến. Lập tức xuất hiện dòng chảy ngầm, những đầu cá nhon đột nhiên xuất hiện, vô số cá mập đen đặc hình thành một trận hình vuông xuất hiện cách năm người Lục Vân vài chục trượng.

Ở phía trước, một con cá mập to khoảng năm trượng như mũi thương nhìn thẳng vào Lục Vân, ánh mắt âm lạnh mà tàn khốc, lộ ra oán hận và hung tàn.

- Té ra là lão rùa đen, ngươi làm sao thoát được Hải Toàn cốc, nhanh chóng nói ra.

919. Chương 921 – Thu Phục Đông Hải

- Thăng to đầu, ngươi không cần phải đắc ý, nói thật cho ngươi biết, Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa đã chết rồi, toàn bộ cao thủ các ngươi ở Hải Toàn cốc đều chết hết, bây giờ là lúc bọn ta lấy lại Đông hải.

Con cá mập to lớn nghe rồi liền quát:

- Nói bấy bạ, thiếu chủ của chúng ta uy danh chấn động bốn hải, ai có thể giết được thiếu chủ. Bây giờ, ngươi phải trả giá to lớn cho lời nói bấy của mình, tấn công!

Đuôi cá vẫy lên, con cá mập to lớn bắn nhanh đến, phía sau hần vài ngàn con cá mập bao phủ phương viên vài dặm hình thành một vùng đông nghịt đen đặc cả núi, hướng thẳng về phía mấy người Lục Vân.

Tình cảnh như vậy, cho dù Lục Vân không ngại trời đất cũng không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Nguy hiểm ập đến, Lục Vân quyết định ngay, quát lớn:

- Rời khỏi nhanh chóng, nơi này giao lại cho Tam Đầu linh xà và Đại linh nhi xử lý.

Nói rồi thân thể lác lên liền đến bên cạnh ba người nữ Bách Linh, hai tay múa lên một vòng, phát ra một làn sáng màu trắng bạc, lập tức bao phủ bốn người, rồi thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo, chớp mắt liền cuốn lấy ba người nữ và Quy trưởng lão rồi đi xuất hiện trên tầng mây cao vút.

Rút hai tay về, Lục Vân liếc xuống mặt nước, dặn dò:

- Các vị ở đây chờ đợi, ta đi xuống dưới đó một chuyến, sẽ về ngay thôi.

Nói rồi không đợi bốn người đáp, chàng liền biến mất thần bí.

Trong nước, Tam Đầu linh xà đối mặt với vài ngàn con cá mập không chút để ý, thân thể như một nắm quyền to lớn, tùy ý xoay mình khiến nổi lên sóng to kinh trời. Ba cái miệng nhỏ nhún trên ba đầu cá vừa mở ra, ba luồng hào quang hết như lưới kiếm ánh sáng dài ngàn trượng, đi đến đâu không gì chống nổi, xuyên thủng qua thân thể của vô số cá mập, khiến bọn chúng kêu lên thảm thiết không ngừng.

Bên kia, Tứ Linh thần thú càng khiến kinh hãi hơn, hai cánh đen trắng trên lưng vừa múa lên, nước biển không chút biến hóa nhưng một luồng uy thế nghiêng trời bất ngờ xuyên qua ngăn trở của nước biển dễ dàng, tác động lên thân thể cá mập, khiến bọn chúng biến thành hư ảo trong chớp mắt, lập tức tiêu diệt trên hai ngàn con, khiến cho bốn bề vắng vẻ trở lại.

Lục Vân quay lại trong nước, hoàn toàn không phải đi xem xét trận chiến, mà âm thầm lặn xuống dưới đáy biển, khi đến một lỗ trũng của nham thạch, liền phát hiện một làn đỏ nhàn nhạt.

Ý niệm bám chặt vào làn màu đỏ đó, Lục Vân mở miệng lên tiếng:

- Ra đi thôi, cố gắng cũng không trốn được. Tuy ngươi từ lúc bắt đầu đã cực lực ẩn tàng khí tức, hơn nữa thỉnh thoảng còn biến chuyển tần suất, nhưng vẫn không hề thoát khỏi thăm dò của ta.

Ánh đỏ lóe lên, một thanh niên áo đỏ khoảng chừng ba mươi xuất hiện trước mặt Lục Vân. Người này tướng mạo kỳ dị đặc biệt, có vẻ khác biệt so với loài người trên đất liền, thân thể ốm mà cao, so với Lục Vân cao hơn cả cái đầu.

- Ngươi là ai, từ đâu đến đây, có chuyện gì?

Lục Vân đáp:

- Ta tên Lục Vân, đến từ nhân gian. Lần này được Lục Doanh mời, ta giúp đỡ muội ấy thu phục lại Đông hải. Ngươi thì sao?

Thanh niên áo đỏ ánh mắt lạnh lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Ta tự nhiên đến từ Tây hải, mọi người biết được đều ưa thích gọi ta là Huyết Man.

- Nói như vậy, hình bóng ngươi hẳn không thấp phải không?

Có vẻ xem thường, Lục Vân dùng kế khích tướng.

Huyết Man hừ giọng nói:

- Ta đứng đầu trong Tây hải Lục Cuồng, lần này là thủ lĩnh trấn thủ Đông hải Định Thiên cung, ngươi cho là thân phận như vậy đã đủ rồi chăng?

Lục Vân cười đáp:

- Đủ rồi. Nhưng ta không hiểu, ngươi vì sao không trấn thủ ở Định Thiên cung, mà lại đến nơi đây?

Huyết Man cười lạnh trả lời:

- Câu hỏi ngu ngốc như vậy, ngươi cho là ta sẽ trả lời ngươi chăng?

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, trầm giọng nói:

- Đúng là có điểm cuồng ngạo, không biết bản lĩnh của ngươi so với Liễu Thiên Hoa thế nào?

Huyết Man thất kinh, hỏi tới:

- Ngươi đã gặp gỡ thiếu chủ của ta?

Lục Vân hỏi ngược lại:

- Người cho là như thế nào?

Huyết Man vô cùng giận dữ, rống lên:

- Không nói ta sẽ cho người biết ta lợi hại thế nào.

Ánh máu lóe lên, hình người của Huyết Man ảo hóa thành mười tám bóng hình đan xen trùng điệp, hình thành một lưới máu dày đặc, chớp mắt đã thu nhỏ thành một vùng, giam Lục Vân vào trong.

Đồng thời, khi lưới máu này bao trùm Lục Vân rồi, Huyết Man bật cười âm hiểm, thân thể mờ hiện, chỉ thấy một con lơo máu đỏ hồng dài chừng chục trượng chặt chẽ cuốn lấy thân thể Lục Vân, cái mồm đầy máu tanh rình đang từng bước tiến gần đến đầu Lục Vân.

- Lục Vân, người có nói hay không?

Vẻ mặt thản nhiên, Lục Vân bật cười quỷ quái đáp:

- Khi địch nhân của người rơi vào nguy hiểm, nhưng thần sắc vẫn thản nhiên, lúc đó người nghĩ đến điều gì trước tiên?

Huyết Man hạ đầu xuống một chút, ngây ngô áp ứng đáp:

- Điều này ta lại chưa từng nghĩ qua, bởi vì từ trước đến giờ chưa từng gặp phải.

Lục Vân cười nói:

- Bây giờ đây thì sao? Người cho vẻ mặt của ta có bình thường hay không vậy?

Huyết Man chấn động, gằn giọng trả lời:

- Người dám giở trò trước mặt của ta chính là tự mình tìm cái chết.

Lục Vân vẻ đồng tình thở dài nói:

- Đáng thương cho cao thủ Tây hải, người đến lúc này vẫn cho mình đúng, quả thật đáng đau thương.

Chữ thương còn chưa thoát hết, quanh thân Lục Vân lóe lên ánh bảy màu, một luồng khí kinh trời hóa thành lửa ánh sáng không gì ngăn được, khi thẩm thấu qua thân thể của Huyết Man, đốt cháy thân thể huyết nhục của hắn, khiến hắn hóa thành bụi đất trong làn sáng chói mắt, không lưu lại một chút vết tích.

- Không! Không thể ... không!

Những tiếng kêu thảm thiết giận dữ vọng đến quá trễ, khi Huyết Man biết được mình đã chọc giận người mình không nên dây vào, mọi thứ đều trở thành mây khói thoảng qua.

Hai tay mở ra, toàn thân Lục Vân ánh sáng huyền hoặc thành vòng, một vòng sáng bảy màu tạo thành một đóa hoa sen rung động lòng người, nâng dần thân thể chàng hết như một vị thần vương.

Rất nhanh, trên đỉnh đầu ánh chói mờ hiện, Lục Vân thu lại khí thế uy nghiêm, thân thể hóa thành ánh sáng bắn đi, khi đến trên tầng mây, Tam Đầu linh xà và Tứ Linh thần thú đã quay trở lại.

Liếc nhìn mọi người, ánh mắt Lục Vân dừng lại trên vai của Trương Ngạo Tuyết, Tứ Linh thần thú ở đó ngẩng đầu uốn ngực, ra vẻ dương dương đắc ý.

- Thế nào rồi, người chiến thắng có tư thế vậy chăng?

Đôi mắt mỉm cười, vẻ mặt Lục Vân hơi có vẻ làm xấu.

Trùng mắt chàng một cái, Tứ Linh thần thú nghiêng đầu, cọ lên má của Trương Ngạo Tuyết một lúc, sau đó quay đầu khiêu khích nhìn chàng, ra vẻ người làm gì được ta đây.

Lục Vân vẻ mặt biến hẳn, đưa tay chụp lấy Tứ Linh thần thú, mắng:

- Người là đồ đáng chết, còn dám theo ta đoạt nữ nhân, xem thử ta làm sao thu thập được người.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt đỏ lên, xinh đẹp vô cùng. Bách Linh và Thương Nguyệt lại nhin không được bật cười duyên, rõ ràng bị Tứ Linh thần thú và Lục Vân chọc cười.

- Tuổi trẻ tươi đẹp!

Nhìn Lục Vân và ba người nữ, Quy trưởng lão không khỏi cảm thán. Bốn người nghe vậy liền thôi cười giỡn.

Lục Vân lên tiếng:

- Được rồi, Cuồng Sa quân đoàn đã bị tiêu diệt. Ta vừa rồi cũng mới thu thập Huyết Man, một trong Lục Cuồng của Tây hải. Cũng đến lúc vào Định Thiên cung hội họp với mọi người.

Quy trưởng lão rất mừng, giọng kích động nói:

- Quả thật là quá tốt, chúng ta đi nhanh thôi.

Nghiêng mình phóng vút thẳng về phía Đông hải, lòng ông tràn ngập niềm vui mừng.

Theo sự hướng dẫn của Quy trưởng lão, Lục Vân và ba người nữ chỉ sau khoảng nửa canh giờ đã đến được Đông hải Định Thiên cung. Nơi đây không khác vì mấy so với lần trước khi Lục Vân đến, nhưng bốn bề lơ lửng không ít thi thể của thành viên Hải tộc, rõ ràng đã trải qua một trận đại chiến sinh tử.

Đến đại điện, năm người Lục Vân liền gặp Lục Doanh và Phần Thiên. Hai người lúc này vẻ mặt cảnh giác, ánh mắt quan sát động tĩnh bốn bề. Không xa sau lưng hai người, Đông hải Long vương và ba cao thủ của Bắc hải trọng thương không ngồi dậy nổi, tình hình hơi bất lợi.

- Cung chủ, các vị không bị gì chứ.

La lên một tiếng thất thanh, Quy trưởng lão bước đi như bay tiến đến, khiến mấy người Lục Doanh chú ý, cũng phá vỡ sự yên lặng của đại điện.

Nhìn thấy Lục Doanh và ba người nữ, Lục Doanh nổi lên sự thân thiết không tả được, vẻ mặt thê lương tiến đến ôm lấy Bách Linh, nhin không được kích động bật khóc.

Phần Thiên khuôn mặt tươi cười, nhưng cũng không che giấu được vẻ ủ rũ uể oải, bắt chặt tay của Lục Vân, kích động lên tiếng:

- Về được là tốt rồi, về được là tốt rồi.

Lục Vân truyền một luồng chân nguyên thuần dương vào trong cơ thể hắn, khiến tinh thần Phần Thiên lập tức phấn chấn hẳn, khôi phục lại thần thái sáng láng trước đây.

- Vừa rồi thật nguy hiểm, nếu chúng ta không kiên trì, sợ lần này không thể chờ các vị trở về được.

Lục Vân vỗ vai hắn, cổ vũ nói:

- Mọi thứ đều đã qua rồi, ta đi xem những người bị thương khác đây.

Chầm chậm rời đi, Lục Vân đến bên bốn người Đông hải Long vương, lần lượt truyền một phần chân nguyên cho từng người, ổn định thương thế bọn họ, sau đó liền dặn dò Quy trưởng lão, sai ông dọn sạch hiện trường.

Sau một phen bận rộn, Định Thiên cung liền khôi phục lại hình dáng. Đông hải Long vương nhận được sự hỗ trợ của Lục Vân, lúc này đã khôi phục lại mấy phần thực lực, liền triệu tập mọi người, phân ra ngồi hai bên đại điện, bắt đầu thương nghị những việc kế tiếp.

- Lần này Đông hải có thể thuận lợi thu phục lại, đều nhờ vào sự hỗ trợ bằng sức mạnh to lớn của mấy vị bằng hữu nhân gian. Bốn vương đại biểu cho toàn bộ con dân Đông hải ở nơi đây cảm tạ các vị.

Đứng lên, Đông hải Long vương đứng lên hành lễ sâu hướng về năm người Lục Vân.

Lục Vân đáp lễ trả lời:

- Cung chủ không cần khách khí, ta là bằng hữu của Lục Doanh, chuyện của muội ấy cũng là chuyện của ta, đây là chuyện nên làm. Bây giờ Đông hải đã thu lại rồi, tiếp theo các vị hẳn phải vừa điều dưỡng sức lực, vừa tổ chức quân đội, đợi lúc thời cơ đến, lập tức thu lại Bắc hải để tạo nên hòa bình của bốn hải.

Đông hải Long vương lại nói:

- Ý kiến này của huynh đệ rất tốt, nhưng có một điểm huynh đệ chưa biết, người gây trọng thương chúng ta trước đây không phải là cao thủ Tây hải, mà là người của Hồng hải. Theo suy đoán này, hôm nay tuy Liễu Thiên Hoa đã chết, nhưng Bắc hải cũng phải có cao thủ Hồng hải hay là Hắc hải ẩn vào, chúng ta muốn thu phục lại, sợ là còn cần đến sự hỗ trợ của các vị.

Lục Vân đáp lời:

- Điều này không thành vấn đề, đến lúc đó chúng ta hẳn sẽ đem toàn lực phối hợp. Còn hiện nay, chúng ta còn một số chuyện riêng cần xử lý, vì thế phải tạm thời ra đi.

Đông hải Long vương thất kinh, hỏi lại:

- Rời đi? Các vị muốn quay về lại nhân gian?

Lục Vân cười đáp:

- Không phải, chúng ta ở Hải vực, chỉ có không ở Đông hải mà thôi.

Đông hải Long vương hơi yên tâm, hỏi tiếp:

- Các vị không quen thuộc với Hải vực, có cần ta phái người đi theo hỗ trợ các vị không?

Lục Vân cười nói:

- Chuyện này không cần, có điều gì cần thiết ta sẽ ngỏ lời. Các vị còn phải củng cố thực lực bản thân nhanh chóng trước. Hiện nay, tình thế nơi đây nguy cơ, khó lòng chống được công kích lần thứ hai của người khác. Vì thế ta quyết định lưu Phần Thiên lại, có chuyện gì Phần Thiên có thể hỗ trợ các vị, muốn tìm bọn ta cũng tiện lợi một chút.

Lục Doanh hơi hiếu kỳ, hỏi tới:

- Lục Vân, thật ra các vị có chuyện gì vậy, vì sao không nói ra, để chúng ta cùng nhau hoàn thành vậy?

920. Chương 922 – Chương Ngự Trở Lộ (bạch Tuộc Ngăn Đường)

- Chuyện huynh muốn làm có quan hệ đến vô số sinh mệnh của nhân gian và Hải vực, không thể dễ dàng để người ta biết được, vì thế người biết càng ít càng tốt để tránh tiết lộ tin tức. Được rồi, không hỏi nhiều nữa, cứ an tâm trùng tu lại nơi đây trở lại, đợi muối rảnh rồi, nơi đây không còn nguy hiểm nữa, đến lúc đó muối hãy theo Phần Thiên đi tìm chúng ta. Bây giờ, chúng ta phải cáo từ trước rồi.

Lục Vân đứng dậy gật đầu mỉm cười với mọi người, dẫn ba người nữ bỏ đi.

- Mọi người bảo trọng, trên đường cẩn thận, gặp phải nguy hiểm hãy quay trở về nơi đây.

Đi sát theo sau, mấy người Lục Doanh đưa tiễn, mãi đến cửa cung mới dừng chân.

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ nhanh chóng quay trở về.

Lục Vân vẫy tay chào tạm biệt mọi người, dẫn ba người nữ lóe lên liền biến mất trong vùng mênh mông biển cả.

Trên đường đi, sinh vật biển phong phú, có đủ các loại các hình dáng, thể hiện sức cuốn hút độc đáo của Hải vực.

Lăng Thiên dẫn theo chín người nhắm hướng Tây Bắc tiến mãi, cũng không biết đã trải qua bao lâu, phía trước liền xuất hiện một vực sâu có dòng chảy ngầm mãnh liệt khiến mấy người Lăng Thiên phải chú ý.

Lăng Thiên dừng lại nhìn về khu vực nước biển đen ngòm phía trước, trầm giọng lên tiếng:

- Cẩn thận một chút, nước chảy trước mặt hơi khác thường, có khả năng là dòng xoáy hay là thú lớn cư ngụ.

Bạch Quang hỏi lại:

- Trưởng lão, có cần phải người đi trước dò đường, như vậy sẽ an toàn hơn.

Lăng Thiên suy nghĩ một lát, gật đầu trả lời:

- Cũng tốt, vậy ông hãy đi đi, nhớ phải cẩn thận.

Bạch Quang hơi gật đầu, cũng không nói nhiều, cẩn thận vô cùng tiến lên phía trước.

Không lâu sau, Bạch Quang đến vùng lân cận vực sâu, phát hiện nơi đó dòng chảy ngầm rất kỳ quái, hoàn toàn không tuân theo quy luật nào, có lúc thì cuộn sóng chuyển động, có lúc lại như dòng xoáy, có khi quật trái quật phải, có khi xoáy tròn trên dưới.

Dừng lại, Bạch Quang yên lặng cảm nhận chuyển biến bốn bề. Sau khi quan sát một lúc, Bạch Quang chuyển mình hướng thẳng đến, chỉ thấy thân thể lắc lư qua lại, bị dòng chảy ngầm hút lấy, nhưng sức mạnh tuyệt đối không mạnh quá, còn có thể chịu đựng được.

Thử tạo ra một kết giới phòng ngự, Bạch Quang phát hiện kết quả là lực cản đột nhiên tăng mạnh, hành động trở nên khó khăn. Vì vậy, Bạch Quang thu lại kết giới, toàn lực thúc động chân nguyên cơ thể, hai tay không ngừng chuyển đổi góc độ phát ra trường lực, dùng sức phản lực tiến tới, không lâu sau đã đến trung tâm của vực, cảm giác không quá khó khăn.

Vực không lớn, khoảng chừng một dặm, dưới đáy đá kỳ quái san sát, hơi âm u.

Bạch Quang đi ngang qua vực, cách đáy khoảng chục trượng, vì thế tuyệt đối không để ý được, ở nơi sâu thẳm nhất trong những tầng đá kỳ quái san sát trong vực, có một cặp mắt trong suốt mà hơi có màu xanh biếc đang lặng lẽ quan sát ông.

Cặp mắt này lúc ẩn lúc hiện, lúc xuất hiện hết như hai giọt nước trong suốt, lại có ánh sáng hung hăng, khi ẩn núp không chút tung tích, hết như chưa từng tồn tại.

Xuyên qua khỏi khe nước, Bạch Quang quay lại đường cũ. Sau khi đã cảm nhận cẩn thận dòng nước ngầm rồi, Bạch Quang quay lại bên cạnh Lăng Thiên.

- Trưởng lão, dòng ngầm trước mắt rất rõ ràng, nhưng hoàn toàn không mạnh lắm, bản thân ta đã tự mình thử thăm dò qua, chỉ cần để ý một chút liền nhanh chóng có thể đi qua.

Lăng Thiên đáp lời:

- Như vậy chúng ta hãy tiếp tục tiến lên.

Lăng Thiên và Bạch Quang sóng vai dẫn đường, một hàng mười người bắt đầu xuyên qua vực thẳm.

Đến trước khe nước, mấy người Lăng Thiên trước hết điều chỉnh thích ứng với hoàn cảnh chung quanh, thấy dòng chảy ngầm không kịch liệt, lúc đó mọi người mới chú ý cẩn thận vô cùng đi thẳng đến phía trước.

Ban đầu, mọi thứ đều hết như lời Bạch Quang, dòng chảy ngầm không yếu, có ảnh hưởng to lớn đến những người đi qua, nhưng mười người này đều không tầm thường, vì thế tuyệt đối không ngăn được bước tiến của bọn họ.

Nhưng khi mười người đến giữa vực thẳm, dòng chảy ngầm đột nhiên mạnh mẽ, sức hút xoáy tròn tăng lên vài lần, lập tức chìm cả mười người xuống đáy vực, nước biển trong suốt trở nên đục ngầu, trong nhất thời khó phân biệt được cảnh tượng lân cận.

Về kinh hãi hiện lên trên mặt mười người. Đối mặt với biến cố đột nhiên xuất hiện, mười người ai nấy cố gắng giãy dụa, đối kháng với dòng chảy ngầm xoáy cuộn.

Trong đó, Lăng Thiên có tu vi tương đối cao, thoát khỏi hấp lực mạnh mẽ ở đáy vực sâu trước hết, phóng vọt lên trên cả chục trượng, ánh mắt quan sát bốn bề.

Dưới đáy biển, do ánh sáng âm u, mắt thường không cách nào nhìn xa được. Lăng Thiên sau khi tĩnh thần hồn lại, vội vàng phát xuất sóng thăm dò truy xét tình huống của những người còn lại.

Lúc này, nước biển cuộn cuộn đột nhiên chấn động, một vật thô tháp trắng kiệu màu đen nhánh đột nhiên từ đáy vực thẳm phóng lên, khiến cho nước biển rung động, lập tức cuốn lấy Toàn Phong vũ sĩ của Vân Chi Pháp giới, nhanh chóng kéo thân thể ông chìm xuống đáy biển.

Một tiếng la thất thanh vang lên từ miệng Toàn Phong vũ sĩ. Tuy thanh âm truyền trong nước rất chậm, nhưng những người đi chung cũng cảm nhận được chuyện ông gặp phải rất rõ ràng, vội vàng chia nhau đuổi theo ông, ý đồ muốn vây hãm cục diện bất lợi.

Lăng Thiên trong đầu chấn động, ý niệm lướt qua nhanh chóng trong đầu, “Thần Niệm ba” độc đáo của Cửu Thiên Hư Vô giới liền bắn ra, chớp mắt đã xuyên qua nước biển, truyền đến não mỗi người, nhắc nhở mọi người cẩn thận, đồng thời còn dò xét chuyện xảy ra.

Rất nhanh, Thần Niệm ba liền có kết quả. Ở đáy của vực thẳm có một con bạch tuộc to lớn ẩn núp, thân thể khổng lồ chừng vài trượng, tám xúc tu dài đến chục trượng, trong đó có một xúc tu đang trói chặt lấy Toàn Phong vũ sĩ.

Con bạch tuộc to lớn như vậy, Lăng Thiên mới lần đầu nhìn thấy. Trong lúc đang kinh hãi, ông cũng nhảy bèn biết được nguy hiểm.

- Cẩn thận, chính là một con bạch tuộc to lớn, thoát nhanh thôi!

Phát ra cảnh báo, Lăng Thiên phóng lên trên trước, trong não suy nghĩ phương sách ứng đối.

Trước mắt, Toàn Phong vũ sĩ bị nguy khốn, phải làm thế nào để cứu được ông ấy mới là chuyện quan trọng khẩn cấp.

Tám người Bạch Quang nghe thấy vẻ mặt biến hóa, vội vàng dừng lại, đảo người thoát về phía trên.

Toàn Phong vũ sĩ nghe thấy mới biết được bản thân bị vật nào đánh lén, trong lòng vừa giận dữ vừa sợ hãi, tính toán phương pháp thoát thân.

Bạch tuộc là bá chủ Hải vực, xúc tu của nó có sức hút kinh người, đủ để bắt dính những sinh vật có trọng lượng gấp hai mươi lần trọng lượng bản thân nó.

Bạch tuộc trước mặt có kích thước khổng lồ chừng chục trượng, trọng lượng trên vạn cân, có thể nói là vật khó thấy, sức hút của nó mạnh mẽ, cho dù Toàn Phong vũ sĩ có tu vi kinh thiên cũng không chống cự nổi.

Toàn Phong vũ sĩ hơi tuyệt vọng, ông muốn cố gắng một lần, nhưng thân thể không cách nào động đậy, có một thân tu vi lại không phát xuất được, tâm tình này không nói cũng hiểu được.

Lăng Thiên đầu óc đảo lộn, khi đã lên cao cả trăm trượng, liền nghĩ ra một biện pháp có thể thực hành.

- Toàn Phong vũ sĩ nghe cho rõ, bây giờ ông không nhúc nhích được, nhưng ông có thể thúc động chân nguyên trong cơ thể, dùng tu vi suốt đời phát động tam muội chân hỏa, dùng ngọn lửa cực nóng của nó để đốt cháy xúc tu thú lớn, cưỡng bức nó phải buông ông ra.

Toàn Phong vũ sĩ vẻ mặt chấn động, sau đó âm thầm cất lực đáp lời:

- Pháp quyết tu luyện của ta khác hẳn, bản tính hoàn toàn thuộc về âm nhu, căn bản không cách nào chuyển thành tam muội chân hỏa.

Lăng Thiên bật cười khở sở, liếc nhìn tám người còn lại ở quanh, cất tiếng hỏi:

- Các vị có biện pháp nào cứu được không?

Hắc Thạch thiên quân trả lời:

- Để ta lặn xuống, trước hết cố ý để con thú lớn đó bắt lấy, đợi đến lúc đến gần cơ thể nó, ta mới phát động “Hắc Thạch thần công”, lập tức phá nổ thân thể nó, cứu được Toàn Phong vũ sĩ.

Lăng Thiên chần chừ nói:

- Như vậy nguy hiểm rất lớn, cẩn thận không ông cũng bị vây mất.

Hắc Thạch thiên quân lại nói:

- Yên tâm, ta đã luyện được “Hắc Thạch pháp thể”, con súc sinh đó không làm được gì ta.

Nói rồi không chờ Lăng Thiên trả lời, Hắc Thạch thiên quân liền hạ nhanh xuống dưới thẳng về phía bạch tuộc to lớn.

Cảm nhận được Hắc Thạch thiên quân đến, bạch tuộc to lớn múa xúc tu lên, khi đến gần Hắc Thạch thiên quân lại không dùng biện pháp bắt dính như trước đó, mà dùng sức mạnh cực lớn, hung hăng vỗ trúng vào thân thể của Hắc Thạch thiên quân, lập tức chìm ông xuống nước bùn ở giữa đáy vực thẳm.

Biến cố bất ngờ khiến mấy người Lăng Thiên không khỏi sửng sốt. Bọn họ hoàn toàn không biết được con bạch tuộc trước mặt lại xảo trá như vậy, có thể không mắc lừa được.

- Xem ra ta đã đánh giá thấp nó, mọi người còn có biện pháp nào có thể thực hiện được?

Lăng Thiên nhìn mọi người, vẻ mặt trầm trọng lên tiếng hỏi.

Diệp Tâm Nghi trả lời:

- Vật này to lớn vô cùng, lại chiếm được điều kiện thuận lợi trong nước biển, hơn nữa chúng ta còn hiểu không nhiều về những con thú to lớn của Hải vực, ngang nhiên ra tay hẳn sẽ bị thiệt thòi to lớn.

Bạch Quang lo âu đáp:

- Lúc này nói vậy cũng vô dụng, Toàn Phong vũ sĩ đang còn bị nguy hiểm, làm thế nào cứu ông ấy mới quan trọng.

Diệp Tâm Nghi lại nói:

- Ở nơi đây, sức mạnh chúng ta bị hạn chế rất lớn, muốn liều mạng tranh đấu rõ ràng không đủ sức. Kế hoạch hiện nay chỉ có thể so trí tuệ với nó, đánh cuộc một keo với vận khí.

Đưa mắt nhìn Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang không hiểu hỏi lại:

- So trí tuệ? Làm sao so được?

Diệp Tâm Nghi trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói:

- Con bạch tuộc to lớn này rất狡 hoạt, chúng ta muốn vây khốn nó rất khó, chỉ còn cách dùng kế không thành, cố ý làm như đồng thời vây công, ra dáng muốn liều mạng với nó, ép cho nó trong lúc hoảng sợ do dự không quyết, sau đó mới để Hắc Thạch thiên quân phát động tấn công, xem có thể cứu được người hay không.

Bạch Quang cau mày lên tiếng:

- Điều này dường như có chút mạo hiểm, mà khả năng thành công lại không cao.

Diệp Tâm Nghi cười khổ đáp:

- Ta cũng đã nghĩ đến chuyện này, nhưng chỉ cần còn một chút hy vọng, sao không thể thi hành được.

Lăng Thiên nói:

- Tâm Nghi nói không sai, hiện tại không nghĩ ra biện pháp khác, chúng ta chỉ có thể làm như vậy. Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, thời gian chúng ta có được không còn nhiều. Toàn Phong vũ sĩ và Hắc Thạch thiên quân sẽ được ta ngầm cho biết, hy vọng hợp tác được thuận lợi.

Quay đầu xuống dưới, tám người Lăng Thiên nhanh chóng phân ra, từ tám hướng nhanh chóng vây con bạch tuộc to lớn đó vào giữa. Hắc Thạch thiên quân lúc nào đã ra khỏi vùng nước bùn, khi biết được thông tin của Lăng Thiên, liền chậm chậm ép gần đến bạch tuộc, liên tục theo dõi động tĩnh của bạch tuộc.

Dưới đáy vực thẳm, con bạch tuộc to lớn lắc lư, một xúc tu quấn chặt lấy Toàn Phong vũ sĩ, bốn xúc tu bảo trì sự thăng bằng cơ thể, còn lại ba cái chia ra ba hướng, không ngừng co giãn chuyển động, cẩn thận đề phòng.

Vòng vây từ từ thu nhỏ lại, tám người Lăng Thiên tâm tình thắc thỏm, từng bước từng bước đến gần, ai nấy lo nâng chân nguyên đến mức cực hạn, tập trung chú ý hướng di động của bạch tuộc.

Lúc này, bạch tuộc đứng yên. Khi nó cảm ứng được nguy hiểm bốn bề đến gần, quả nhiên nó hết như dự đoán của Diệp Tâm Nghi, phát ra vẻ do dự cảnh giác.

Thấy vậy, Hắc Thạch thiên quân nắm lấy cơ hội, thân thể bắn ra như tên về phía thân thể bạch tuộc.

Bạch tuộc theo bản năng tự nhiên, múa một xúc tu to dài, lập tức cuốn lấy Hắc Thạch thiên quân kéo gần đến thân thể mình

921. Chương 923 – Thất Tà Thiên Quân

Chân nguyên chuyển dịch chuyển, khí thể phóng ra, thân thể ông phun ra một luồng lửa mãnh liệt vô cùng màu đen. Ngọn lửa này không bình thường, mà chính là tuyệt kỹ thành danh của Hắc Thạch thiên quân – Hắc Thạch Thần Diễm, còn bá đạo hơn tam muội chân hỏa nhiều lần. Chỉ cần bị nó dính vào, đừng nói là thân thể huyết nhục, dầu có là kim cương thì cũng sẽ bị tan chảy nhanh chóng.

Nhìn thấy tất cả diễn ra thuận lợi, tám người Lăng Thiên tâm tình có tốt hơn đôi chút, chờ đợi kết quả, chuẩn bị lúc tối hậu sẽ ra tay cứu thoát.

Nhưng lúc này đột nhiên phát sinh bất ngờ. Tựa như hiểu rõ ý đồ của Hắc Thạch thiên quân, con bạch tuộc này cuốn ông lại gần, nhưng thật ra nó vẫn đang giữ một khoảng cách an toàn nhất định.

Đợi đến lúc Hắc Thạch thiên quân phát xuất ra cỗ khí thể kinh người, bạch tuộc bỗng dừng vung xúc tu lên, cả người Hắc Thạch thiên quân như một ngọn lửa màu đen văng thẳng về hướng cao thủ Trường Phong của Hư Vô Giới.

Kinh ngạc nhìn thấy Hắc Thạch thiên quân phóng đến, Trường Phong chỉ khi cảm nhận được nguy hiểm đang ập đến, mới tỉnh lại, phóng nhanh cây gậy trúc trên lưng ra hóa thành một thanh trúc mềm mại màu hồng phấn dài đến vài trượng, vừa lắc lư vừa phát ra luồng sức mạnh ôn hòa, hóa giải được sức tiến mạnh mẽ của Hắc Thạch thiên quân.

Hành động của Trường Phong thể hiện phong cách của một cao thủ Hư Vô Giới Thiên. Nhưng có điều khiến cho ông bất ngờ, Hắc Thạch thiên quân tuy chỉ là cao thủ đến từ Vân Chi Pháp giới, tu vi thấp hơn ông rất nhiều, nhưng Hắc Thạch Thần Diễm lại bá đạo hiếm thấy vô cùng, lập tức phá hủy được pháp bảo tùy thân của ông.

Xúc tu hoa lên đầy trời, bạch tuộc dường như đắc ý mỉm cười, đôi mắt chột lóe lên hào quang quý dị, cơ thể di động nhanh chóng, thừa dịp đám người Lăng Thiên chưa kịp trấn tĩnh, khai triển thể công.

Lần này, bạch tuộc không tấn công bằng xúc tu như trước nữa, mà đột nhiên phun ra rất nhiều mực, nhấn chìm vực thẳm vào màu đen tuyền, bản thân nhanh chóng lợi dụng cơ hội để ẩn nấp.

Đối mặt với con kì thú biển cả này, Lăng Thiên cảm thấy có chút tức giận, bằng như lúc này ở trên đất liền, ông đã sớm thu thập nó rồi. Nhưng nơi này lại là Hải vực, nước biển có thể hấp thu mọi sức mạnh, cho dù ông có bất mãn thể nào, cũng chỉ đành phải nhẫn nhịn.

Bạch Quang để ý đến tình hình khác thường của Lăng Thiên, chuyển đến bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Trường lão, hiện tại người xem ...

Lăng Thiên nhìn thoáng bốn phía, thấy Hắc Thạch thiên quân về mặt vô cùng tức giận, Trường Phong vẻ mặt buồn phiền, không nhịn được thở dài nói:

- Lúc này ngoài việc chờ đợi ra chỉ còn cách suy nghĩ, tạm thời không còn phương pháp gì nữa.

Bạch Quang cười chua chát, hờ hững xoay người, dịch chuyển về vị trí cũ, lẳng lặng suy tư.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, trải qua hồi lâu, nước biển mới từ từ nhạt màu, cuối cùng cũng khôi phục lại được trạng thái trong suốt.

Nhưng khi mọi vật trước mắt bình sáng trở lại, mấy người Lăng Thiên đột nhiên phát hiện, con bạch tuộc khổng lồ nọ đã biến mất cùng với Toàn Phong vũ sĩ. Điều này khiến cho chín người kinh ngạc, hoàn toàn không biết con bạch tuộc này đã lẳng lặng rời đi từ khi nào.

Diệp Tâm Nghi là người có phản ứng đầu tiên, chỉ thấy nàng bơi tới vị trí của bạch tuộc trước đó, tra xét một cách cẩn kẽ.

Lăng Thiên thấy thế liền hỏi:

- Có phát hiện được gì không?

Diệp tâm Nghi nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt có đôi chút thất vọng.

Lăng Thiên chỉ còn biết cười khổ, khẽ thở dài lên tiếng:

- Được rồi, Toàn Phong vũ sĩ đang bị định sẵn chịu kiếp nạn này, chúng ta nên tiếp tục đi tới, tìm kiếm Thiên Uy lệnh ở nơi nào mới quan trọng hơn.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy liền quay trở lại, cùng Bạch Quang tiến sát theo sau.

Bá Kiếm Vương Hầu của Vân Chi Pháp giới khẽ máy môi, tựa hồ muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thở dài u oán, lặng lẽ rời khỏi nơi đó với mọi người.

Thiên Tà linh, một địa phương kì quái. Nơi này đã từng là một ngọn núi lửa hoạt động, hàng năm đều phun ra một lượng nham tương rất lớn, khiến cho hầu hết các sinh vật biển quanh đó chết đi, từ đó hình thành nên một khu vực tương đối nguy hiểm, sinh vật biển bình thường đều kính cẩn thối lui.

Vì lẽ đó, nơi này trở thành biên giới phân chia Tây hải, Bắc hải, Hồng hải. Ba hải đều không quan tâm đến chuyện nơi đây, dần dần trở thành một địa phương hoang vắng theo thời gian.

Ba ngàn năm trước, ngọn núi lửa này bỗng nhiên dừng hoạt động, một quái nhân xuất hiện trước tiên. Hắn chiếm cứ nơi đây. Do tính tình cổ quái, thêm vào đó lại thông hiểu rất nhiều chuyện bí ẩn của Hải vực thất hải, nên được các cao thủ Hải tộc tôn xưng là Thất Tà thiên quân, cứ mãi ở đây được ba ngàn năm.

Thiên Tà linh rất kì quái, ngoại trừ do Thất Tà thiên quân trú ngụ mà thành danh, khắp bốn phía xung quanh còn có hai khe nước hình tròn, tựa như hai tấm lá chắn, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Thiên Tà linh không xem là cao, vượt trên mặt nước vài trăm trượng. Nơi đây thoáng đãng, trừ trên đỉnh núi có một đại điện khí phách do nham thạch tạo thành, có thể nói không còn gì cả, ngay cả các sinh vật biển bơi lội xung quanh cơ hồ cũng không nhìn thấy được.

Tòa đại điện kia khí thế huy hoàng, tuy không thể nói quá hoa lệ nhưng toàn do nham thạch nặng vạn cân xếp đặt ngăn nắp, lớp trên đè lớp dưới, từng khối từng khối không một khe hở, việc này quả thật vô cùng khó khăn. Ở cửa ra vào của đại điện có khắc bốn chữ lớn “Thất Tà Đại Điện” lấp lánh hào quang ngũ sắc lóa mắt, cửa có một lớp kết giới ánh sáng nhàn nhạt, ngăn trở nước biển vào.

Bên trong đại điện, không gian vừa phải, phía trên có đặt một chiếc ghế chạm rồng, hai bên có hai thang lên xuống, phía dưới đặt bốn chiếc ghế đá phân thành hai bên, không gian có vẻ hoang vắng. Trên bốn vách tường, những vổ sò xinh đẹp kết lại với nhau tạo thành các loại hình vẽ, vẽ rực rỡ chói mắt lại tạo cảm giác hơi tê lương.

Đằng sau ghế chạm rồng nhìn thẳng từ cửa điện, có một đồ án màu sắc diễm lệ vô cùng do màu sắc và luồng sáng phân bổ nên, chỉ có thể nhìn đại khái là một hình tròn, căn bản nhìn không rõ được hình ảnh vẽ bên trên biểu hiện gì.

Lúc này, phía trên đại điện, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế chạm rồng, khuôn mặt hắn đang cười tà dị. Người này có khuôn mặt ngay ngắn, cằm hơi nhọn, tổng thể tạo cảm giác rất anh tuấn, tuổi khoảng ba mươi sáu ba mươi bảy đến bốn mươi, ánh mắt phát sáng xanh lục thẫm, khóe môi nhếch lên một nụ cười tà ác, tóc dài màu đỏ tươi như máu, cùng với bộ đồ đen ngòm càng tạo thêm cho người ta cảm giác quỷ dị âm trầm.

Trên vai người đàn ông có một con rồng con khoảng một thước màu xanh lam, thỉnh thoảng lại phun ra nuốt vào lửa đỏ hồng, có vẻ khả ái lại mang theo vài phần quỷ bí.

Ở phía dưới, có một thanh niên tuấn tú trạc tuổi hai mươi lăm hai mươi sáu đang ngồi ở ghế đầu tiên bên trái, toàn thân vận y phục màu vàng nhạt, dáng người mảnh khảnh mà cao, có vài phần khí phái nho nhã. Lúc này, chỉ nghe thanh niên đó mở miệng:

- Thiên quân, về chuyện tôi vừa mới nghe, không biết...

Phía trên, người đàn ông cười tà mị đang ngồi trên ghế chạm rồng lên tiếng:

- Tả Quân Vũ, người chẳng lẽ lại quên mất quy củ của ta sao?

Tả Quân Vũ nở một nụ cười làm lạnh đáp:

- Quy củ của thiên quân ta tự nhiên là không quên, nhưng lần này chuyện không hề tầm thường, gia sư nói thiên quân sẽ cho biết.

Thất Tà thiên quân cười quỷ quyệt đáp:

- Sư phụ của người thật ra trong lòng đã có câu trả lời, cần gì sai người đến đây hỏi ý kiến ta.

Tả Quân Vũ ánh mắt khẽ chớp động, ngờ vực hỏi:

- Đây là câu trả lời của thiên quân chăng?

Thất Tà thiên quân hỏi ngược lại:

- Người cho là như vậy?

Tả Quân Vũ nhìn khuôn mặt cười tà mị của người đàn ông trên cao, có phần không chắc chắn, dè chừng hỏi:

- Thiên quân là người thế nào, há có thể dễ dàng bị ta nhìn thấu được đây?

Thất Tà thiên quân cười đáp:

- Không hổ là đồ đệ của Hàn Ngọc Dương, biết cách trả lời. Tốt, điều cần hỏi người đã hỏi rồi, đi thôi.

Tả Quân Vũ chần chờ giây lát rồi lập tức đứng dậy lên tiếng:

- Cáo từ.

Rời khỏi đại điện, Tả Quân Vũ nhanh chóng bỏ đi, không lâu trước mắt xuất hiện một khe nước, dòng chảy ngầm mãnh liệt khiến hắn không thể không dừng lại.

Hơi trấn tĩnh lại một chút, Tả Quân Vũ bắt mình xuyên qua dòng chảy ngầm phía dưới, trong khi di chuyển không nhìn về phía trước mà lại nhìn xuống dưới chân.

Nơi đó, có một cặp mắt lúc ẩn lúc hiện kì bí thỉnh thoảng hiện ra, trông có vẻ quỷ dị, hệt như một gai độc nhắm thẳng trước ngực Tả Quân Vũ.

Sau chốc lát, Tả Quân Vũ đã xuyên qua được khe nước, không có điều gì bất thường xảy ra. Vì thế, hắn thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục yên lặng tiến về phía trước, hồi lâu sau, khe nước thứ hai lại tiếp tục xuất hiện trước mắt.

Lần này, Tả Quân Vũ hết sức cẩn thận, trên khuôn mặt không hề có vẻ cảnh giác, trực tiếp xuyên thẳng qua khe nước, chớp mắt đã rời khỏi phạm vi của Thiên Tà linh, tiến vào Tây hải.

Đến lúc này, Tả Quân Vũ đã an lòng. Nhưng đúng lúc hắn thư giãn, trước mắt có bóng người nhoáng lên, bốn người đột nhiên xuất hiện, khiến hắn trong lúc kinh ngạc mặt thoáng sắc giận quát lớn:

- Người nào, nhanh chóng báo danh.

Nhìn thấy thần sắc kinh hoàng của Tả Quân Vũ, cảm nhận được trong lời nói có mấy phần thù địch, Lục Vân nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người là kẻ nào, sao điệu bộ có vẻ khấn trương vậy?

Tả Quân Vũ vẻ mặt cảnh giác, nhìn rõ Lục Vân cùng ba người nữ phía sau, lập tức mặt thoáng hiện nét si mê; con người nhìn chăm chăm vào ba người nữ, hồi lâu thần trí mới quay trở lại.

Dời thân đứng trước mặt Tả Quân Vũ, ngăn ánh nhìn bất chính của hắn, Lục Vân hỏi lại lần thứ hai:

- Nhanh chóng đáp lời ta, người là ai?

Tả Quân Vũ nghe vậy chấn động, lập tức tinh thần tỉnh táo, nhìn Lục Vân thần sắc lạnh lùng nói:

- Ta tên là Tả Quân Vũ, đến từ Nam Hải. Các người có phải là đến từ nhân gian?

Lục Vân đáp:

- Không sai, chúng ta quả thật đến từ nhân gian, tên gọi Lục Vân. Nghe nói người là đồ đệ của Hàn Ngọc Dương, vì sao lại xuất hiện ở chốn này?

Tả Quân Vũ thần sắc chấn động, ngạc nhiên hỏi:

- Người biết tên của ta? Ai đã nói cho người?

Lục Vân lạnh nhạt trả lời:

- Điều này không quan trọng.

Tả Quân Vũ ngờ vực nhìn chàng, ngóng nhìn về phía sau một lát rồi lại dời mắt sang ba người Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết, vẻ mặt có chút lưu luyến nói:

- Ta tới đây tự nhiên là để tìm Thất Tà thiên quân, chẳng lẽ người cũng đang đi tìm ông ta sao?

Lục Vân đáp:

- Đúng vậy, chúng ta cũng đang trên đường tìm ông ta. Nghe nói Thất Tà thiên quân này rất tà ác, chuyên môn làm khó dễ người khác.

Tả Quân Vũ khẽ gật đầu đáp:

- Lời này không sai, hắn đích thực là một ác ma khiến người trong Hải vực chán ghét nhất, đáng tiếc không ai dám đụng chạm mà cũng không chạm được hắn. Nếu các người có lòng muốn đi, ta chân thành khuyên một câu, ba cô nương phía sau tốt nhất là không nên lấy khuôn mặt thật đi gặp hắn, để tránh phát sinh phiền toái không cần thiết.

Bách Linh nghe vậy liền cười nói:

- Đa tạ người đã nhắc nhở, người vừa mới từ nơi đó ra, ắt hẳn vị Thất Tà thiên quân này còn ở bên trong chứ?

Nhìn thấy nụ cười tuyệt mỹ của Bách Linh, Tả Quân Vũ liền có chút kích động đáp:

- Còn ở nơi đó, ta đúng là vừa mới rời khỏi, Thất Tà thiên quân vô cùng đáng ghét, muốn hỏi được điều gì từ miệng hắn, quả thật còn khó hơn là lên trời.

Bách Linh mỉm cười gật đầu, nhìn sang Lục Vân, hỏi ý kiến của chàng.

Lục Vân trầm ngâm đôi chút rồi nói với Tả Quân Vũ:

- Không biết Thiên Tà linh còn bao xa? Trên đường liệu có hung hiểm gì chăng?

922. Chương 924 – Đột Nhiên Lai Phóng (viếng Thăm Bất Ngờ)

- Từ đây đi còn vài dặm, ngoại trừ khe nước trước mặt ra, còn có thêm một khe nước ngăn cách đường đi, dưới đáy khe nước có một con bạch tuộc to lớn ẩn mình, một khi nó phát động công kích thì vô cùng đáng sợ.

Bất cười diễm nhiên, Bách Linh đáp lời:

- Được, đã hiểu rồi. Bây giờ người hãy quay về Nam hải, còn có chuyện khác phải làm.

Tả Quân Vũ nghe vậy tỉnh lại, cười với ba người nữ, giọng thiện cảm lên tiếng:

- Ba vị cẩn thận, ta phải đi đây.

Hắn nghiêng mình lưu luyến nhìn một lúc, có vẻ không nỡ rời đi.

- Đợi một chút.

Nghĩ đến một chuyện, Bách Linh mở miệng giữ Tả Quân Vũ lại, điềm nhiên lên tiếng:

- Trước khi đến Hải vực, bọn ta đã từng phát hiện được tung tích của một người ở nhân gian, hắn tên là Sở Hoài Dương.

Tả Quân Vũ nghe thế biến sắc, giọng khẩn trương nói:

- Thật không? Có tin tức cụ thể nào của hắn không?

Bách Linh đáp:

- Không có, người này hành tung quỷ bí, chỉ mới xuất hiện lần đầu ở nhân gian, chúng ta cũng không biết mục đích hắn đến nhân gian làm gì.

Tả Quân Vũ cau mày, suy nghĩ một lúc liền cảm kích nói:

- Đa tạ các vị cung cấp tin tức này, ta thay mặt Nam hải cảm ơn các vị.

Tả Quân Vũ xoay người rời đi, tốc độ rất nhanh, lắc mình đã rời cả chục trượng, lần này khiến cho Lục Vân và ba người nữ hơi giật mình.

Đột nhiên, Tả Quân Vũ đang bỏ đi chợt dừng và quay mình trở lại, từ xa xa nhìn về ba người nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Cho bốn vị biết một việc, hiện nay ngoại trừ các vị đến Hải vực ra, còn có một số người khác, tổng cộng có mười người.

Nói rồi không đợi Lục Vân mở miệng, Tả Quân Vũ liền lóe lên rồi biến mất.

Nhìn theo bóng hình biến mất, Lục Vân trầm ngâm nói:

- Còn có một số người, là ai đây? Chẳng lẽ ...

Ánh mắt lướt đến khuôn mặt ba người nữ, trong ánh mắt Lục Vân có nét dò hỏi.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết trầm tư không nói, Bách Linh lại nhỏ nhẹ nói:

- Huynh cho là những người khác cũng có mục đích hệt như chúng ta? Nếu quả thật vậy, thân phận bọn họ không cần nói cũng biết được.

Thương Nguyệt nghe vậy nghi ngờ lên tiếng:

- Tỷ cho là người của Hư Vô Giới Thiên cũng đã biết được chuyện Thiên Uy lệnh ở Hải vực?

Bách Linh không đáp, chỉ gật gật đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lục Vân.

Bật cười điềm nhiên, Lục Vân khôi phục lại vẻ nho nhã và tự tin, cười nhẹ nói:

- Được rồi, chuyện này chúng ta biết là được, bây giờ hay là làm chuyện chính trước đã, đi qua khe nước trước mắt, tìm được Thất Tà thiên quân.

Ba người nữ không bàn gì thêm, theo sau Lục Vân hướng thẳng về phía trước.

Đến gần dòng ngầm của khe nước, Lục Vân cười nói:

- Dòng ngầm ở đây rất kỳ lạ, hệt như một kết giới, nhưng sinh ra như thế nào đây?

Cùng lúc cất tiếng hỏi, Lục Vân đưa hai tay tới trước, lòng bàn tay hào quang bộc phát, tạo ra một dòng khí to lớn, lập tức rẽ nước biển trước mặt, khiến cho xuất hiện một đường hầm đường kính ba trượng dài vài trăm trượng, không chịu sự hạn chế của dòng ngầm.

Đi xuyên qua đường hầm chỉ là chuyện chốc lát. Đợi Lục Vân thu lại chân nguyên, Bách Linh không khỏi lên tiếng hỏi:

- Nơi này gần với Thiên Tà linh, huynh giống trống mỗ cờ như vậy sợ khiến đả thảo kinh xà mất.

Lục Vân mỉm cười đáp:

- Chuyện này không sao, chỉ cần các muội bình yên bên cạnh huynh, cho dù chuyện gì huynh đều không sợ. Trước đây, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt rời khỏi huynh, khiến huynh tưởng như mất đi mọi thứ. Hiện nay, chúng ta sau tai kiếp đã gặp lại nhau, từ nay về sau cho dù chuyện gì, sự an toàn của các muội đều là điều huynh thấy quan trọng nhất.

Cảm động xuất hiện trong đáy mắt của ba người nữ. Nghe được lời nói thâm tình của Lục Vân, dòng suối tình cảm vô cùng vô tận từ trong mắt của ba khuôn mặt xinh đẹp nhất thiên hạ không ngừng tuôn trào bao quanh lấy Lục Vân, tầng tầng lớp lớp đưa chàng vào trong thế giới tình ái.

Cảm nhận được ý nghĩ của ba người nữ, Lục Vân không khỏi ôm lấy các nàng, hôn lên má ba nàng, sau đó khuôn mặt đầy vui vẻ và đắc ý đi thẳng tới trước. Khuôn mặt ba người nữ hơi đỏ lên nhưng hoàn toàn không có chút xấu hổ, biểu hiện bên ngoài phân thành yêu kiều, thần thánh và ưu nhã.

Giây lát, ba người đến trước khe nước thứ hai. Lúc này Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà đều phát ra tín hiệu cảnh cáo, phát hiện được khí tức của thú biển ẩn núp bên dưới.

Dừng lại, Lục Vân thần bí cười nói:

- Xem ra nơi này có thể giữ mãi được uy danh có quan hệ đến bí mật không thể tách rời của hai khe nước. Bây giờ chúng ta hãy đi gặp Thất Tà thiên quân đã, nếu như tình huống cho phép hãy lãnh giáo một chút bí mật của hắn.

Nói xong lại làm như cũ, mạnh mẽ khai thông một đường hầm, cùng ba người nữ đi xuyên qua.

Nhìn lên đỉnh núi, Lục Vân trầm ngâm nói:

- Kỳ quái, có một luồng khí tức quen thuộc, rất nhạt, trong nhất thời nghĩ không ra là ai.

Bách Linh nói:

- Có phải là khí tức Tả Quân Vũ vừa nãy lưu lại không?

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không đúng, khí tức này đến từ nhân gian, hẳn ...Không được rồi, đi nhanh, nếu không sẽ bị người tranh trước.

Ba người nữ thất kinh, lập tức hiểu ra, vội theo sát sau Lục Vân, lắc lên liền xuất hiện trước cửa đại điện Thất Tà.

Đưa tiễn Tả Quân Vũ rồi, Thất Tà thiên quân đứng lên bỏ đi. Cũng không thấy lão đi thế nào, chỉ thấy lóe lên liền biến mất khỏi đại điện.

Giây lát, Thất Tà thiên quân thần kỳ quay lại đại điện, một mình đi đến ngồi lên ghế chạm rồng, giọng cao thâm mặt trầm tự nói: “Thú vị, càng lúc càng thú vị, nhưng nguy hiểm cũng càng lúc càng gần, thật sự là ai, vì sao lần này ta lại không nhìn thấy rõ được?”

Cau mày trầm tư, Thất Tà thiên quân vẻ mặt tà mị lại mấy phần mơ hồ, chuyện gì làm khó được vị vạn sự thông này của Hải vực?

Thời gian âm thầm trôi qua, khi bên ngoài đại điện xuất hiện bóng người, Thất Tà thiên quân lập tức tỉnh lại, mặt cười tà quái nhìn ra cửa điện, chỉ thấy một hàng người chậm chậm tiến vào, đó chính là chín người Lăng Thiên. Ánh mắt quét qua mọi người, Thất Tà thiên quân khi nhìn đến Diệp Tâm Nghi mắt chợt lóe sáng, một luồng sức nóng xuất hiện ở đáy mắt của lão.

Thất Tà thiên quân phát tay cười nói:

- Lần đầu tiên có cao thủ nhân gian giá lâm, quả thật là vẻ vang cho kẻ hèn này. Đáng tiếc chỗ ngồi không nhiều, chỉ có hai ghế mà thôi.

Lăng Thiên từ lúc tiến vào đã bắt đầu nhìn Thất Tà thiên quân, thấy vẻ mặt lão cười tà quái, không khỏi phản bác lại:

- Nơi đây rõ ràng có bốn ghế ngồi, vì sao chỉ có hai người ngồi được thôi?

Thất Tà thiên quân cười ha hả đáp:

- Nói đơn giản, thứ nhất là quy củ của ta, thứ hai là còn có người khác cũng đang nhanh chóng đến, vì thế có một bên cần phải để trống.

Lăng Thiên chăm chú nhìn ánh mắt lão, hỏi lại:

- Người khẳng định còn có người sẽ lập tức đến đây?

Thất Tà thiên quân không đáp, tà mỵ nói:

- Hỏi điều này có ý thế nào, lần này các vị đến đây có thể nói không phải do hiếu kỳ.

Lăng Thiên ngồi trên một ghế đá một bên, ánh mắt nhìn qua những người bên mình, nói với Diệp Tâm Nghi:

- Đến đây, ngồi bên cạnh ta.

Diệp Tâm Nghi chần chờ một lát, ánh mắt nhìn đến những người còn lại, thấy mọi người đều gật đầu, mới ngồi lên một ghế đá, vẻ mặt bình tĩnh.

- Nghe nói đến nơi đây hỏi chuyện, có một số quy củ cổ quái, không biết có thể nói ra trước được không?

Ánh mắt nhìn bốn vách, Lăng Thiên ra vẻ không để ý, tỏ ra cao thâm khó dò được.

Thất Tà thiên quân hai mắt hơi híp lại, cười ha hả nói:

- Quy củ của ta rất đặc biệt, còn phải xem chuyện thế nào mới tính giá. Các người hãy nói ra trước đi, muốn hỏi điều gì đây?

Lăng Thiên thôi nhìn, lạnh lùng nhìn lại Thất Tà thiên quân, nghiêm túc nói:

- Vấn đề ta hỏi không nhiều, chỉ có một, Thiên Uy lệnh ở nơi nào trong Hải vực?

Thất Tà thiên quân ánh mắt thất kinh, chớp mắt liền khôi phục lại thái độ kỳ dị, cười âm hiểm nói:

- Vấn đề này có thể là câu đố của Hải vực, ta có thể trả lời cho người, nhưng người có thể không trả nổi giá được. Đây mới chính là vấn đề.

Lăng Thiên lạnh nhạt nói:

- Có gì cứ nói thẳng, không cần phải loanh quanh.

Thất Tà thiên quân cười đáp:

- Được, người nhanh nhẹn, ta cũng nói thẳng vào vấn đề. Muốn biết tung tích của Thiên Uy lệnh, phải thỏa mãn hai điều kiện của ta. Thứ nhất, cô gái xinh đẹp bên cạnh người phải lưu lại đây, từ nay do ta sở hữu, các người không được quan tâm đến. Thứ hai, mang cái đầu của Nam hải Thần long Hàn Ngọc Dương đến đây.

Nghe vậy, trong mắt Lăng Thiên lóe lên ánh lạnh, bảy người phía sau và Diệp Tâm Nghi lại giận dữ, hung hăng trừng mắt Thất Tà thiên quân. Nhất thời, trong đại điện yên lặng như tờ, trầm lắng nặng nề, không khí tỏ ra có phần không được ổn.

- Nếu như ta không đáp ứng?

Lăng Thiên lạnh lùng như băng nhìn Thất Tà thiên quân, tỏ rõ không chịu thua sút.

Thất Tà thiên quân nhún vai, lạnh nhạt trả lời:

- Như vậy không tiến, các vị đi đâu cũng được, Thiên Uy lệnh các vị từ từ mà tìm lấy.

Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, quát lên:

- Nếu ta không đi trừ phi hỏi được kết quả?

Thất Tà thiên quân vẻ mặt lạnh lại, âm hiểm lên tiếng:

- Muốn dùng sức mạnh à, người cũng không hỏi thăm được điều muốn hỏi.

Lăng Thiên gay gắt nói thẳng:

- Chuyện của người, chúng ta đã nghe qua rồi, người cho là chúng ta chín người ở đây, có thể lấy được mạng người hay không?

Nói rồi đưa tay phải ra, lòng bàn tay mờ hiện một luồng ánh tím, bộc phát sức mạnh rung động.

Thất Tà thiên quân trong lòng thất kinh, giọng lạnh lùng nói:

- Nhìn không ra các người lại tàn nhẫn như vậy, nhưng các người quả thật biết rõ được chi tiết của ta chăng?

Lăng Thiên hờ hững trả lời:

- Muốn giết một người, không cần phải hiểu rõ hoàn toàn chi tiết của người đó.

Thất Tà thiên quân hừ giọng nói:

- Giết ta rồi, các người cũng tìm không được Thiên Uy lệnh.

Lăng Thiên phản bác:

- Không giết người, người cũng sẽ không nói. Lần này đến đây nếu không làm được chuyện tốt cho Hải vực, cũng tính là giúp nhiều người thở ra được.

Thất Tà thiên quân vẻ mặt âm hiểm trầm ngâm, hỏi ngược lại:

- Các người đã quyết tâm nếu hỏi không được kết quả sẽ động thủ chăng?

Lăng Thiên hừ lạnh nói:

- Người không cảm thấy được biểu hiện của chúng ta là đủ rõ ràng chăng? Như thế chúng ta hãy động thủ trước đã, có chuyện gì hãy nói sau cũng tốt.

Phất tay lên, Bạch Quang lắc mình bắn ra, khi đến giữa đại điện, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thất Tà thiên quân, toàn thân phát ra khí thần thánh uy nghiêm.

Hai mắt hơi khép lại, Thất Tà thiên quân nhìn Bạch Quang, thấy ông không giống đùa, không khỏi rửa một câu, phất tay nói:

- Chậm đã, các người đến đây ngoại trừ muốn hỏi tung tích Thiên Uy lệnh ra, có muốn hỏi tin tức đồng bạn đã biến mất thần bí không?

Lăng Thiên vẻ mặt hơi biến, trầm giọng nói:

- Người biết được chuyện này?

Thất Tà thiên quân bật cười khinh miệt, hỏi ngược lại:

- Người thấy thế nào đây?

Lăng Thiên không biết chắc lời lão là giả hay thật, phất tay kêu Bạch Quang về, giọng chậm chậm nói:

- Người muốn dùng chuyện này để đổi lấy mạng của mình?

Thất Tà thiên quân cười lớn nói:

- Sai rồi, ta chỉ nhắc nhở các người một câu. Còn muốn giết ta, nói thực lòng tuyệt đối không dễ dàng như các người tưởng tượng.

Lăng Thiên không đáp, liếc nhìn những người sau lưng, ánh mắt dò hỏi mọi người.

923. Chương 925 – Sơ Kiến Dị Đoan (lần Đầu Gặp Phải Dị Giáo)

- Người như vậy, ngoại trừ không hy vọng chúng ta động thủ, thật ra mục đích của người là gì?

Thất Tà thiên quân cười, âm lạnh nói:

- Quy định của ta từ xưa đến giờ chưa từng biến đổi, các người muốn biết được tung tích của Thiên Uy lệnh, phải thỏa mãn hai điều kiện. Còn muốn tìm được đồng bọn của mình, lại là một chuyện khác, cần phải thỏa mãn điều kiện khác của ta mới được. Đương nhiên, bọn người có thể không để ý đến lời của ta, nhưng kết quả có đúng như người tưởng tượng hay không, cần phải tự mình đi mà làm. Một khi đã sai lầm, các người sẽ có một số tổn thất, các người có thể suy nghĩ cẩn thận.

Huyền Đan vũ sĩ giận dữ, quát lớn lên:

- Đừng có cuồng vọng, người cho chúng ta là người thế nào mà phải thỏa hiệp với người.

Thất Tà thiên quân không thèm để ý nói:

- Nếu không muốn thỏa hiệp với người, các người ăn no lại vội vàng đến đây hỏi làm gì?

Lăng Thiên phát tay ngăn cản Huyền Đan vũ sĩ, lạnh lùng bình tĩnh nói:

- Đừng vội nóng giận, hãy bình tĩnh suy xét trước đã. Chuyện này có quan hệ đến sống chết của Toàn Phong vũ sĩ, ta muốn hỏi ý kiến của ba vị cao thủ Vân giới trước đã.

Bá Kiếm Vương Hầu nghe vậy, liếc nhìn Hắc Thạch thiên quân và Dao Tôn Hùng Liệt, thấy hai người cùng gật đầu, mới mở miệng nói:

- Mọi chuyện để trưởng lão quyết định, lấy đại cục làm trọng.

Lăng Thiên hiểu được ý của ba người, đứng lên nói:

- Nếu đã như vậy, nói nhiều cũng không ích gì, hay để chúng ta được lãnh giáo bản lĩnh của vị ác ma này ở Hải vực.

Về mặt bình tĩnh, Lăng Thiên tỏ ra lạnh nhạt vô tình, điều này khiến cho Thất Tà thiên quân giật mình lo sợ.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc của chín người, Thất Tà thiên quân trong lòng hơi giận, về mặt lại cố trấn tĩnh đáp lời:

- Chín vị đến đây tìm kiếm Thiên Uy lệnh, hẳn để đối phó với Địa Âm và Thiên Sát, một khi kích động làm lạc, nhân gian đối mặt với kiếp nạn to lớn không thể vãn hồi, mấy vị xem mình có phải là tội nhân thiên cổ không?

Lăng Thiên không chút để ý, chỉ lạnh lùng nhìn lão, hết như đang nhìn một thầy ma, không chút tình cảm nào.

Thất Tà thiên quân né tránh ánh mắt vô tình của ông, hơi giận dữ nói:

- Quả thật muốn động thủ chăng?

Lăng Thiên cười lạnh nói:

- Người sợ rồi chăng? Bây giờ hãy trả lời vấn đề của ta trước, may ra còn có một con đường sống, nếu tiếp tục chần chừ, người sẽ đem theo những bí mật này xuống mồ.

Thất Tà thiên quân hơi bất phục, hừ giận nói:

- Đừng vội đắc ý, ba ngàn năm nay, vô số người muốn giết ta, cuối cùng không một người nào sống sót đi được, các người cũng chưa chắc có thể toại nguyện.

Lăng Thiên thấy lão ngoan cố như vậy, biết nói nhiều cũng không được gì, liền phất tay phải, tám người bên mình liền chiếm lấy từng phương, hình thành một vòng vây, từng bước tiến gần đến Thất Tà thiên quân.

Thất Tà thiên quân vẻ mặt giận dữ, âm trầm, tay phải vuốt ve con rồng con màu xanh lam trên vai, trông mắt chuyển động không ngừng.

Bốn bề, địch nhân càng lúc càng gần, Thất Tà thiên quân vẻ mặt càng âm hiểm lạnh lùng. Tiếp theo, ở trong Thất Tà đại điện, thật sự sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Đến ngoài cửa điện, Lục Vân liếc nhìn tình cảnh trong đại điện. Thấy Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang và ba cao thủ Vân giới đang cùng bốn người khác uy hiếp một người đàn ông, không khỏi cau mày nhỏ giọng nói:

- Người đàn ông ấy hẳn là Thất Tà thiên quân, nhưng có bốn người đang ở cùng Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang huynh chưa biết.

Bách Linh đáp lời:

- Muội nghĩ hẳn là cao thủ của Hư Vô Giới Thiên, muội cũng không biết rõ lắm. Bọn họ làm như vậy, rõ ràng là hỏi không được, chúng ta có cần thiết phải nhúng tay vào hay không?

Lục Vân nghĩ một lát, trầm ngâm trả lời:

- Với tình huống hiện nay, chúng ta nhúng tay vào chỉ phản tác dụng. Một khi huynh xuất hiện, ba người của Vân Chi Pháp giới hẳn sẽ đổi mũi dùi, như vậy người có lợi nhất chính là Thất Tà thiên quân.

Bách Linh gật đầu nói:

- Nói cũng đúng, lúc này không nên nhúng tay vào, cứ để bọn họ chém giết, dù sao Thất Tà thiên quân cũng không phải loại tốt lành gì. Nhưng một khi Thất Tà thiên quân chết đi, chuyện chúng ta muốn hỏi hẳn sẽ không còn. Hơn nữa, nếu như bọn Diệp Tâm Nghi chuẩn bị bắt sống Thất Tà thiên quân, chuyện tìm kiếm vật kia của chúng ta càng thêm bất lợi.

Lục Vân điềm nhiên cười nói:

- Điều này huynh đều nghĩ đến, vì thế chúng ta cần phải ở ngoài đây quan sát động tĩnh.

Nghe vậy bật cười, Bách Linh kéo Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nhẹ nói:

- Như vậy, chúng ta hãy lục soát trước xem địa hình xung quanh Thiên Tà lĩnh này thế nào.

Lục Vân cười nói:

- Được, các muội đi đi, huynh ở lại đây.

Nói rồi hình bóng di động né khỏi cửa đại điện, một mình nhìn về vùng biển xa xa.

Rời khỏi Lục Vân, ba người Bách Linh chuyển động vòng quanh Thất Tà thần điện. Đi được nửa vòng, Tam Đầu linh xà trên vai Bách Linh đột nhiên phát ra tín hiệu cảnh cáo, đồng thời Trương Ngạo Tuyết cũng biến sắc, cảm ứng được một luồng khí tức không bình thường.

Trao đổi bằng mắt rồi, Bách Linh nhẹ giọng nói:

- Xung quanh đây có vẻ cổ quái, xem ra Thiên Tà lĩnh không phải chỉ đơn giản một đại điện này, chúng ta cần phải cẩn thận.

Trương Ngạo Tuyết chú ý đến một gò đất nhô cao cách đó khoảng chục trượng, nhỏ nhẹ nói:

- Bên trong gò đất đó trống không, có sinh mạng dao động, hơn nữa còn lúc mạnh lúc yếu, không chỉ có một luồng khí tức.

Thương Nguyệt nghe vậy, trầm giọng nói:

- Nếu đã phát hiện khác thường, chúng ta hãy đến đó dò xét, nói không chừng sẽ có chuyện không ngờ.

Trương Ngạo Tuyết liếc Bách Linh, thấy nàng gật đầu đồng ý, vì vậy không nói gì thêm, dẫn hai người âm thầm đến gần xung quanh của gò đất.

Trương Ngạo Tuyết thăm dò tình hình bốn phía của gò đất, liền nhanh chóng phát hiện đường vào nằm dưới một khối đá không có gì nổi bật, liền truyền âm nói rõ cho Bách Linh và Thương Nguyệt. Biết được đường vào rồi, Bách Linh nghĩ ra một kế, để cho Tam Đầu linh xà dẫn đường, âm thầm xâm nhập vào trong trước, ba người nữ theo ngay sau, ảo hóa thành dạng nguyên thần, âm thầm tiến nhập để tránh đánh động người khác.

Đã có quyết định rồi, ba người nữ lập tức hành động. Chỉ thấy Tam Đầu linh xà hóa thành một luồng sáng lưu động chui vào bên dưới khối đá kia, biến mất không còn thấy hình ảnh. Giây lát, Bách Linh đã nhận được tin tức Tam Đầu linh xà truyền về, biết được không có gì nguy hiểm mới cùng Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết hóa thành ba luồng hào quang âm thầm tiến vào bên trong.

Ánh sáng hơi lóe lên, ba người nữ liền khôi phục lại bản thể. Thấy bốn bề đen ngòm không ánh sáng, đó chính là một đường hầm, Bách Linh liền sai Tam Đầu linh xà đi trước dò đường, bản thân mình cùng với Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết âm thầm theo sau. Không bao lâu, cả bốn đã đến một ngã ba.

Dừng lại, Trương Ngạo Tuyết dò xét một lượt tình huống của hai đường hầm trước mặt, rồi chỉ vào đường hầm phía trái, truyền âm cho biết:

- Theo phía bên này, đại khái khoảng năm chục trượng có một huyết động, bên trong có ba luồng khí tức hơi yếu và một luồng khí tức mạnh mẽ. Còn đường hầm còn lại, khí tức bên trong hơi quý dị, dường như ẩn chứa hai đến ba luồng khí tức, nhưng muội chỉ có thể cảm ứng rõ ràng được một luồng, hơn nữa rất mơ hồ.

Bách Linh nghe xong, quả quyết nói:

- Chúng ta hãy đi về phía bên này, xem thử tình hình bên trong, mới tiến vào đường hầm còn lại, dò xét huyền cơ bên trong đó.

Nói rồi, Bách Linh dặn dò Tam Đầu linh xà giữ ở nơi đây, không được để cho bất cứ sinh vật nào rời đi.

Trương Ngạo Tuyết đi tới trước, thần kiếm trong tay lẳng lặng run lên, hệt như có linh tính vậy, dẫn ba người nữ âm thầm tiến lên, giây lát liền thấy phía trước hắt lại ánh sáng. Đường hầm trong này không hề có dấu vết của nước, khô ráo như trong động núi ở nhân gian, khí tức hơi hơi có mấy phần thanh tươi.

Trương Ngạo Tuyết dừng lại, vẻ mặt thất kinh, nghi ngờ nói:

- Không được, luồng khí tức mạnh mẽ đó đã phát hiện chúng ta tiến gần ...

Chữ rồi còn chưa thoát ra, trước mắt lóe lên một bóng đen, một người đàn ông với cái đầu lâu to lớn đặc biệt, thân thể lại nhỏ gầy đặc biệt, bốn cánh tay dài ngoẵng quái dị âm thầm xuất hiện, ánh mắt lóe lên lạnh buốt, thanh âm khó nghe quát lên:

- Người nào, dám xông vào cấm địa, còn không thúc thủ chịu tội.

Ánh đỏ lóe lên, đồng thời với người đàn ông đó xuất hiện, Thương Nguyệt nhạy bén dự đoán hắn sẽ mở miệng nói, vì vậy đã sớm thiết lập một kết giới phòng ngự, ngăn cách âm thanh với bên ngoài. Như vậy, động tĩnh nơi đây sẽ không truyền ra ngoài, không còn lo lắng người trong đường hầm còn lại sẽ phát hiện được.

Bách Linh kinh ngạc nhìn người trước mắt, hơi ngạc nhiên lên tiếng:

- Bộ dạng hắn như vậy tu vi không đủ, còn rất nhiều dấu vết nặng nề chẳng?

Trương Ngạo Tuyết phỏng đoán nói:

- Ta đoán, hắn là đặc tính bản thân hắn quá rõ ràng, vì thế cho dù đã hóa thành hình người, cũng còn giữ lại đặc tính bản thân rất nặng nề. Nhưng bộ dạng hắn như vậy, bản thể của hắn là loại gì vậy?

Thương Nguyệt cười nói:

- Nhìn bốn cánh tay của hắn, ta đoán phần lớn là bạch tuộc.

Nghe rồi, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết không khỏi gật đầu đồng ý.

Người đàn ông đó vẻ mặt giận dữ, do bị ba người nữ phê bình từ đầu đến chân, không khỏi quát lên:

- Câm miệng, mấy người các ngươi dám xông vào Thiên Tà linh, còn dám khoa tay múa chân với bản thân, đúng là tội ác vô cùng, đúng lý phải xử tử.

Chữ tử vừa phát ra, người đàn ông đó thân ảnh lay động, bốn cánh tay bắn ra, ảo hóa thành ngàn vạn bóng sáng, phong bế hoàn toàn cả đường hầm, không chừa một khe hở cho ba người nữ tiến lên.

Bật cười lạnh lùng, Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Tay chân ngược lại rất lạnh lẽ, không biết so với thần kiếm của ta ai nhanh hơn ai đây.

Ánh tím lóe lên, kiếm ngăm vang như sấm, ngàn vạn làn kiếm bắn ra lóng lánh mang theo khí thần thánh không gì ngăn nổi, hình thành một luồng hào quang tím đường kính khoảng một trượng theo phương thức cứng rắn mạnh tiến về phía trước.

Làn kiếm sắc bén đối địch với ngàn vạn cánh tay, hai bên giao tranh kịch liệt, tốc độ kinh người, bộc phát ra hoa lửa dày đặc, liên tục không ngừng phát ra tiếng sét trong đường hầm.

Gầm lên một tiếng giận dữ, người đàn ông đó đối với phản kích của Trương Ngạo Tuyết cảm thấy vô cùng thất kinh, toàn thân bắn ra nhanh chóng, thân thể hết như hình cầu xoay tròn, vô số cánh tay chia ra tám hướng mang theo sức hút mạnh mẽ, giằng co với bóng kiếm của Trương Ngạo Tuyết.

Một chiêu vô ích, Trương Ngạo Tuyết hơi khiếp sợ, đang muốn xuất thủ lần thứ hai, bên tai nghe được thanh âm Thương Nguyệt:

- Ngạo Tuyết, để tử xông đến, tốc độ người này rất nhanh, so tài về phía này với hắc chỉ lãng phí tinh lực mà thôi.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy lùi lại, để Thương Nguyệt phía sau lên trước, một trận chiến gian khổ bắt đầu diễn ra.

Phương thức tấn công của Thương Nguyệt có phần khác biệt so với Trương Ngạo Tuyết, chỉ thấy nàng tuyệt đối không nóng lòng phản kích mà trước hết bố trí một phòng ngự bên ngoài thân thể, sau đó toàn thân rực lửa phừng phừng, một luồng lửa thần trong lòng đất nóng nảy vô cùng, dùng làn sáng sắc xanh lam thẩm lam chủ đạo, hết như cuồng phong thổi qua, đi đến nơi nào vạn vật liền thành tro, lập tức đốt cháy ngàn vạn cánh tay của người đàn ông đó, khiến hắn la thảm không ngừng, thân thể cố gắng giãy dụa, đáng tiếc đã quá trễ rồi.

924. Chương 926 – Ý Ngoại Ẩn Bí (bí Ẩn Bất Ngờ)

Thu tay lại, Thương Nguyệt điềm nhiên bật cười, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Sinh vật trong nước có tính ỷ lại rất lớn đối với nước, một khi dùng lửa thiêu đốt, hắn có thể khiến cho bọn chúng bị đánh trí mạng.

Bách Linh cười nói:

- Quả thật không sai, chỉ cần phối hợp với hoàn cảnh, cho dù ở trong nước biển, lửa to cũng phát huy được uy lực không ngờ của nó. Được rồi, không nói đến chuyện đó nữa, đi vào bên trong coi tình hình thế nào.

Đi thêm vài trượng, một cửa động to chừng một trượng hiện ra trước mắt ba người nữ. Trên mặt đất, ba người nằm dài không hề phản ứng. Phải quan sát cẩn thận mới biết được bọn họ đều đang hôn mê.

Đưa mắt ra hiệu, Bách Linh nói:

- Tỷ và Ngạo Tuyết thăm dò một chút, Thương Nguyệt lưu lại nơi đây để tránh xảy ra chuyện bất ngờ.

Nói rồi liền cùng Trương Ngạo Tuyết đến bên ba người, tra xét cẩn thận.

Quan sát rồi, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết phát hiện ba người nằm trên mặt đất là hai nam một nữ, trong đó người nữ ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, tướng mạo có mấy phần xinh đẹp, lúc này đã đang hấp hối, sinh mạng không còn được bao lâu.

Hai người đàn ông có một người già một người trẻ. Ông già chừng hơn năm mươi tuổi, thân thể ốm yếu, có vài phần khí chất văn nhã, người trẻ chưa tới ba mươi, tướng mạo xấu xí nhưng thân thể cường tráng. Hai người đàn ông này, lão già chỉ đang hôn mê, chân nguyên trong cơ thể vô cùng mạnh mẽ, người trẻ khí mạch hư nhược, đã đến mức dầu sắp cạn.

Nhìn ba người này, Bách Linh cau mày chỉ lão già nói:

- Người này mơ hồ có chút ấn tượng, dường như là cao thủ của Vân Chi Pháp giới, nhưng không biết làm sao lại rơi vào tay của Thất Tà thiên quân.

Trương Ngạo Tuyết suy đoán nói:

- Không biết có phải do bởi người này mà bọn Diệp Tâm Nghi và Thất Tà thiên quân mới phát sinh tranh chấp?

Bách Linh cũng khó mà xác định, nhỏ nhẹ nói:

- Điều này khó nói rõ được, hay là chúng ta xem có thể cứu tỉnh hai người kia, hỏi lại tình hình của bọn họ.

Nói rồi trên đỉnh đầu hào quang lóe lên, Ngũ Sắc tiên lan tự động bay ra, phát xuất linh khí mạnh mẽ, cứu chữa hai người đang suy yếu đó.

Rất nhanh, người nữ từ từ tỉnh lại. Nhờ có linh khí của tiên lan hỗ trợ, người đó mở đôi mắt màu xanh biếc, ngơ ngạch nhìn Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh.

- Hai vị là ai?

Thanh âm rất yếu ớt, rõ ràng người nữ này trạng thái rất bất ổn.

Bách Linh cười cười thiện cảm, nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta đến từ một nơi khác. Ta tên là Bách Linh, còn đây là Trương Ngạo Tuyết. Người là ai, có thể cho chúng ta biết một số chuyện liên quan chăng?

Người ánh mắt khê dờn nhìn đến người đàn ông xấu xí bên cạnh, khuôn mặt liềm lộ vẻ kích động, nhẹ hô lên:

- Đại ca, huynh tỉnh lại đi ...

Thân thể run lên, khoe miệng người nữ trào ra vết máu, khuôn mặt lập tức ảm đạm, toàn thân từng bước từng bước tiến gần đến cái chết.

Bách Linh lắc đầu than thở, tiếc hận nói:

- Đáng tiếc, cô nếu như bình tĩnh nói, còn có một tia hy vọng sống sót. Bây giờ đã trở nên như vậy, chúng ta cũng không cách gì cứu được.

- Đa tạ ý tốt của các vị, ta có thể hỏi nơi đây là đâu không?

Người nữ đó ánh mắt vô thần nhìn Bách Linh, cất tiếng hỏi.

Bách Linh đáp:

- Đây là Thiên Tà lĩnh, lẽ nào cô chẳng biết?

Người nữ đó ánh mắt hơi biến đổi, ngẩng ra thấp giọng nói:

- Thiên Tà lĩnh ...Sao ta lại đến nơi này? Đúng ra ta phải ở Ma Thánh phong mới đúng chứ, làm sao lại xuất hiện ở Thiên Tà lĩnh ...

Thanh âm đến đây ngắt ngang, người nữ đó không kịp nói ra mình là ai, cứ thế mà ra đi.

Theo cái chết của người nữ đó, thân thể cô bắt đầu biến đổi, chớp mắt liền biến thành một con cá to khoảng một trượng, nằm ngay thẳng ở nơi đó. Đối với sinh vật Hải vực, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết đều không biết rõ, hai người chỉ biết đây là một con cá, nhưng tên là gì lại không biết được.

Lúc này, người đàn ông đã có tri giác rồi, chậm chậm mở hai mắt. Khi hắn thấy Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết, trong mắt rõ ràng lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng khi hắn thấy con cá bên cạnh, miệng không khỏi gầm lên một tiếng, sự bi thương đau khổ vô tận mờ hiện lên mặt, không kịp nói một câu liền ngưng thở.

Nhìn thấy người đàn ông biến thành cá, Trương Ngạo Tuyết cảm xúc nói:

- Ngàn năm tu hành, chỉ để thành người, đáng tiếc cuối cùng vẫn là cá.

Bách Linh vỗ vỗ vai nàng, an ủi:

- Đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta nên giữ tâm tình bình tĩnh, như vậy phiền não mới bớt đi một chút. Bây giờ, chỉ còn một lão già này, mang đến cho Lục Vân thấy. Nếu như là cao thủ của Vân Chi Pháp giới, muội cho là huynh ấy sẽ xử lý như thế nào?

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy chần chờ một lúc mới trả lời:

- Sao phải để cho huynh ấy chọn lựa vậy. Chúng ta có thể không để cho huynh ấy có cơ hội chọn lựa, như vậy huynh ấy hẳn không cần cân nhắc.

Bách Linh nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Đây là tình ái chăng?

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm cười nói:

- Tỷ cho là như vậy chăng?

Bách Linh gật đầu nói:

- Muội nói đúng, chúng ta hẳn không nên gây quá nhiều áp lực cho huynh ấy, đi thôi.

Lắc mình bỏ đi, hai người nữ cùng với Thương Nguyệt đi thẳng về phía đường hầm còn lại.

Quay lại ngã ba, Tam Đầu linh xà đang trấn giữ nơi đây. Bách Linh hỏi han một lúc, biết được không có gì thay đổi liền cùng Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết âm thầm tiến vào.

Đi được chục trượng, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên ngừng lại, cảnh giác lên tiếng:

- Cẩn thận, có sát khí, rất bí mật hơn nữa lại vô hình.

Thương Nguyệt nghe vậy trầm giọng nói:

- Nếu đã bị phát giác, chúng ta sao không thân nhiên lên, xem thử nơi đây thật ra ẩn chứa bí mật thể nào.

Bách Linh tán đồng nói:

- Được, cứ như lời của Thương Nguyệt, quang minh chính đại tiến đến.

Dứt lời toàn thân lóe lên hào quang, một kết giới ngũ sắc chiếu sáng đường hầm, chậm chậm tiến mạnh vào trong.

Theo sau Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt ai nấy cẩn thận cảnh giác, kết giới của ba người nữa có màu sắc khác nhau, hình thành một cảnh tượng hoa mỹ, trong vẻ thần thánh lại có mấy phần thanh nhã.

Dường như phát hiện được ý nghĩ của ba người, sát khí ẩn núp không hiện ra âm thầm rút lui, đồng thời một âm thanh trong động vang lên:

- Đã nhiều năm rồi, cuối cùng có người phát hiện được bí ẩn nơi đây, quả thật là chuyện đáng khen ngợi.

Bách Linh không hề dừng bước, lạnh nhạt nói:

- Có khách phương xa đến, chủ nhân không hiện thân tiếp đãi, đây có thể cho là chuyện thiếu lễ phép rồi.

Phía trước, ánh sáng đột nhiên xuất hiện, ngọn lửa lay động từ xa đến gần, cả đường hầm được chiếu sáng, nhưng lại không phát hiện được ánh sáng phát xuất từ nơi đâu.

Ánh mắt thất kinh, Bách Linh chớp mắt liền khôi phục lại bình tĩnh, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve Tam Đầu linh xà trên vai, miệng lại nhẹ hừ giọng nói:

- Té ra là có động khác, quả thật là nơi ẩn thân tuyệt hảo.

Thương Nguyệt nghe ra ý châm chọc trong lời của nàng, liền tiếp lời nói:

- Cao thủ hải tộc vô số, thiện nghệ núp trong huyết động nhất chính là lão bất tử con rùa rụt cổ.

Bách Linh cười nói:

- Nói đúng, ta thiếu chút nữa quên đi con rùa đen rút đầu danh tiếng nhất của Hải vực.

- Có sức hơn thua lời nói, lẽ nào đây là điểm tuyệt vời của cao thủ nhân gian?

Trong tiếng chất vấn, một bóng người lóe lên vừa vặn chặn ngang đường của ba người nữ.

Chăm chú nhìn người trước mặt, Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt biến hẳn, kinh ngạc hô lên:

- Thất Tà thiên quân!

Người đó nghe vậy sửng sốt, nhưng chớp mắt liền bình tĩnh lại, cười ha hả nói:

- Té ra các vị đã biết đại danh của ta, như vậy ta cũng đỡ một phải tự giới thiệu. Ba vị mỹ nữ từ nhân gian xưng hô như thế nào đây?

Bách Linh thông báo tên họ một lượt, sau đó hỏi:

- Thất Tà thiên quân không ở trên thần điện đãi khách, quả thật khiến chúng ta tìm kiếm nhiều.

Ánh mắt người đó hơi động đậy, cười ha hả nói:

- Cả ngày có người đến tìm, bản thiên quân tự nhiên muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, nếu không còn bị người ta làm phiền.

Bách Linh trong mắt lóe lên ánh sáng thần thánh, hừ giọng nói:

- Phải vậy chăng? Người không thấy lấy cớ như vậy rất khiên cưỡng chăng.

Người đó sắc mặt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Chuyện của bản thiên quân còn không để cho người đến giáo huấn. Bây giờ các người dám xông vào cấm địa của bản thiên quân, thế thì hãy lưu lại bồi tiếp thiên quân thôi. Ha ha ha... Phụ nữ xinh đẹp như vậy, có thể nói là không tìm được ở Hải vực.

Bách Linh mặt ngọc lạnh lại, ánh mắt như đao nhìn lão, lạnh nhạt nói:

- Ai cũng nói người là ác ma của Hải vực, nhưng mạng rất dài. Ta xem ra hẳn người ẩn núp nơi đây chắc có quan hệ rất lớn.

Nụ cười biến mất, Thất Tà thiên quân ánh mắt sắc bén nhìn Bách Linh chất vấn:

- Lời này của người có ý gì đây?

Bách Linh hừ giọng nói:

- Người thấy còn không đủ rõ ràng chăng?

Thất Tà thiên quân âm trầm, hai mắt híp lại thành một đường, trầm giọng nói:

- Có một số lời cần phải hỏi rõ một chút để tránh hiểu lầm.

Bách Linh bật cười lạnh như băng, nghiêng đầu nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Ngạo Tuyết, muội đến cho hẳn biết lời của tỷ là có ý như thế nào.

Trương Ngạo Tuyết liếc nhìn Thất Tà thiên quân, trong mắt lạnh nhạt vô tình, giọng lạnh lùng nói:

- Từ nơi đây đi tới, xuyên qua một ngã ba nữa, lại qua cự ly chừng ba mươi sáu trượng, liền xuất hiện một căn phòng đá. Trong đó, còn có hai người tướng mạo hệt như người trước mặt. Khí tức bọn họ hơi bất đồng, trong đó có một người giống với người trước mặt nhất, còn một người khác mờ mịt, ta nghĩ đó mới quả thật chính là Thất Tà thiên quân. Vị ở trong Thất Tà điện trước đây phần lớn cũng chỉ là một thể thân mà thôi.

Nghe vậy, Thất Tà thiên quân vẻ mặt biến hẳn, gằn giọng nói:

- Không thể nào, người không thể nào biết được những chuyện này!

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt vô tình, Bách Linh lại cười lạnh nói:

- Sao vậy, còn cần phải nói thêm rõ ràng nữa không đây?

Thất Tà thiên quân giận dữ không dứt, quát lên:

- Nếu bọn người đã một lòng muốn chết, thế đừng trách ta ra tay độc ác, xem chiêu đi.

Hình bóng lóe lên biến mất, Thất Tà thiên quân chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt Bách Linh, lòng bàn tay phải ánh sáng màu xanh bích lóe lên như điện, ảo hóa thành một luồng sáng bắn thẳng đến cổ của Bách Linh.

Đối mặt với công kích của địch nhân, Bách Linh vẻ mặt lạnh như nước, khi luồng hào quang đến gần, tay phải xoay lên chuyển động, một luồng hào quang sắc bén biến thành một thanh kiếm ánh sáng chém thẳng xuống trước vừa hay gặp đúng luồng hào quang đó. Hai bên giằng co một lúc liền tự động văng ra.

Đồng thời, trên vai Bách Linh lóe lên ánh sáng, Tam Đầu linh xà bắn ra như tên, hóa thành một luồng lửa đỏ nhỏ bé, khi xuyên qua thân thể của Thất Tà thiên quân, liền đột nhiên lớn lên, lập tức phá nát thân thể của hắn.

- Đáng ghét, ta sẽ không bỏ qua cho các người!

Tiếng gầm rống vang vọng trong đường hầm, Thất Tà thiên quân lần đầu giao chiến đã bị trọng thương, bất đắc dĩ phải thối lui.

925. Chương 927 – Tam Vị Thế Thân (ba Thế Thân)

Dừng lại, ba người nữ để ý đến động tĩnh chung quanh, phát hiện căn phòng đá này rất tà môn, trên vách tường bốn bề lấp lánh ánh sáng âm u, vô số ảo ảnh di động rất nhanh hệt như ngàn vạn ác quỷ đang gào rít, cảm giác đó đặc biệt âm trầm.

Trong căn phòng đá không thấy hình bóng Thất Tà thiên quân, rõ ràng hắn đã ẩn mình trước một bước, nhưng đang ẩn núp ở nơi đâu?

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, thần kiếm trong tay bay lên, xoay tròn trên đỉnh đầu ba người nữ, vừa hơi run lên nhẹ nhàng phát ra từng tràng kiếm ngâm áp chế được những âm thanh gào rít, vừa chuyển động mũi kiếm hệt như đang tìm kiếm điều gì, cuối cùng chỉ vào một vật không nhìn rõ được là gì.

- Cẩn thận, khí tức nơi này cổ quái, cả ba Thất Tà thiên quân đều ẩn núp ở nơi đây.

Nghe lời nói của Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh cau mày nói:

- Muội có nghĩ được cách nào ép cho bọn họ phải hiện thân không?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Chuyện này hẳn là không thành vấn đề, chỉ cần phong kín đường ra để tránh bọn chúng trốn thoát.

Bách Linh liền nói:

- Chuyện này giao lại cho Tam Đầu linh xà, chúng ta tập trung đối phó chuyện trong này.

Trương Ngạo Tuyết gật gật đầu, quát khê:

- Chú ý cẩn thận phòng ngự, muội sẽ ép bọn họ phải xuất hiện.

Hai tay bắt kiếm quyết vươn ra, toàn thân nàng hiện lên ánh tím, một luồng hào quang rực rỡ từ trên chiếu xuống, liên tục không ngừng truyền vào tay cầm của Tử Ảnh thần kiếm, khiến cho làn kiếm gia tăng, ánh tím ở thân kiếm chớp mắt đã hóa thành ngàn vạn mang theo khí thần thánh ngập tràn từng góc của căn phòng đá.

Như vậy, ảo ảnh không ngừng lấp lánh trên bốn vách lần lượt bị nghiền nát, vô số khí tức đan xen trùng điệp, diễn biến trong căn phòng đá thành hàng chục các loại các dạng cá biển, hoặc bơi lội, hoặc gào rít, khi giãy dụa, khi công kích.

Các cao thủ Hải tộc này bơi lội không ngừng, bên trong ẩn chứa ba bóng hình đen ngòm, ở phía sau điều khiển những cao thủ này, phát động công kích mãnh liệt với ba người nữ.

Trương Ngạo Tuyết có làn kiếm hộ thể, căn bản không cần phải quan tâm. Bách Linh thì toàn thân lấp lánh ánh ngũ sắc, khí thần thánh hình thành phòng ngự không thể phá được, cho dù những cao thủ Hải tộc này tấn công thế nào cũng không thể đến gần. Phương thức của Thương Nguyệt là trực tiếp nhất, ngọn lửa sắc xanh lam thẩm hết như có linh tính, giống như ngàn vạn mũi lửa, truy đuổi tất cả mọi sinh linh tà ác, dùng phương thức mãnh liệt nhất để hủy diệt chúng.

Hỗn chiến phát sinh trong căn phòng đá, vài chục cao thủ Hải tộc trải qua một phen cuồng công, số lượng giảm xuống rất nhanh chóng, chớp mắt đã chết hai phần ba, khiến cho bên trong căn phòng đá ngập tràn tà khí, phủ đầy một tầng bóng tử vong. Mất đi sự che dấu của cao thủ Hải tộc, ba bóng đen dần dần hiện ra trong mắt ba người nữ, hai bên giằng dứ trờn nhau, nhất thời ai nấy cũng dừng tay, không ai nói một câu nào.

Một lúc sau, ánh mắt Trương Ngạo Tuyết nhìn đến ba Thất Tà thiên quân, dừng lại ở người ở giữa, giọng khẳng định nói:

- Ai cũng nói Thất Tà thiên quân là nhân vật nổi danh khó đụng đến ở Hải vực, sao khi đối mặt với chúng ta, người còn muốn ra sức che dấu thân phận bản thân?

Thấy thân phận đã bị biết rõ, người ở trung gian cũng không cố che dấu, cười lớn nói:

- Mỹ nữ lợi hại thật, không ngờ chỉ liếc mắt đã nhìn ra thân phận của ta, quả thật đáng khen ngợi vài câu. Nhưng rất nhiều khi, biết quá nhiều tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Các vị có nhận thấy vậy chăng?

Trương Ngạo Tuyết hừ lạnh giọng nói:

- Sống đã quá lâu cũng là chuyện thống khổ.

Câu trả lời không vào câu hỏi, bắt quá lại xảo diệu vô cùng.

Thất Tà thiên quân nghe vậy, âm hiểm lạnh lẽo nói:

- Được, không hổ đến từ nhân gian, không những xinh đẹp mà còn thông minh. Nhưng các người không nên đến nơi đây, bởi vì đến rồi đừng mong rời đi.

Câu đôi mày đẹp, Trương Ngạo Tuyết hỏi lại:

- Phải vậy chăng? Thế thì cần phải thử qua mới có thể xác định được.

Thần kiếm run lên, kiếm ngâm lên như rồng, một luồng sát khí sắc bén nhanh chóng bắn ra, hất bắn Thất Tà thiên quân và hai người thể thân lắc lư không ngừng.

Hai mắt hơi khép lại, Thất Tà thiên quân trầm giọng nói:

- Thực lực quả thật mạnh, hẳn ở trên nhân gian phải có uy danh to lớn.

Trương Ngạo Tuyết lạnh nhạt vô tình nói:

- Lúc này hỏi những chuyện đó, người có thấy quá trễ rồi chăng?

Thấy nàng không nói, Thất Tà thiên quân hừ giọng lên tiếng:

- Đừng vội đắc ý, nơi này không phải là nhân gian, không phải do người. Bây giờ để ta cho người biết được, Thất Tà thiên quân ta không phải người nào cũng dám chọc vào.

Khí thể chuyển biến, một luồng khí tức tà mị mà to lớn ngập tràn trong căn phòng đá, ép cho ba người nữ cơ hồ không cách nào thở nổi.

Về mặt biển hắc, ba người nữ trao đổi cái nhìn, ai nấy toàn lực phòng ngự.

- Người này giao lại cho muội, những người khác để cho các tỷ.

Ánh mắt khóa chặt lấy Thất Tà thiên quân, Trương Ngạo Tuyết thần sắc hơi âm hiểm lạnh lẽo.

Thương Nguyệt nói một câu cẩn thận, thân thể tiến tới trước một bước, toàn thân ngọn lửa màu xanh lam thấm hết như nước biển, không ngừng lan tới phía trước, đến nơi nào khói xanh cuộn cuộn, mọi khí tà ác đều hóa thành tro bụi.

Kinh hãi với Thương Nguyệt, Thất Tà thiên quân gần giọng nói:

- Nhất Hào, người này giao cho người.

Bên cạnh, một thể thân có hình dáng tương đồng vang một tiếng, lắc mình xuất hiện cách Thương Nguyệt một trượng, ngăn cản nàng tiến tới.

Thể thân Nhất Hào về mặt xanh lại, toàn thân lấp lánh ánh xanh lam, dưới chân hiện lên một lượng lớn khí huyền âm, hóa thành một làn sáng màu xanh lục thấm đón lấy ngọn lửa của Thương Nguyệt. Hai bên gặp nhau giữa không trung, hình thành một vách sáng uốn éo.

Thấy Thương Nguyệt đã ra tay, Bách Linh cũng nghiêng mình phóng ra, toàn thân phát ra hào quang thánh khiết vô cùng, trên đỉnh đầu ánh ngũ sắc lóe lên, Định Thiên thần châm tự động bắn ra, hơn nữa còn phân thành ngàn vạn bóng hình, tạo thành một lưới phòng ngự do thần châm ngũ sắc tạo thành, theo bước chân của nàng ép gần đến một thể thân.

Thể thân này trước đây đã từng giao chiến với nàng, còn thụ thương không nhẹ. Lúc này thấy nàng đến gần, trong mắt không khỏi lấp lánh ánh sáng thần thánh, mơ hồ xuất hiện một chút khiếp đảm.

Trương Ngạo Tuyết đứng yên tại chỗ, nàng chỉ tập trung vào Thất Tà thiên quân, thần kiếm trên đỉnh đầu múa lượn hết như ánh mắt của chim ưng, không cho đối phương một cơ hội động đậy. Thất Tà thiên quân trầm mặc không nói, dường như đang suy xét chuyện gì, về mặt không lộ ra chút gì, khiến cho Trương Ngạo Tuyết trong nhất thời không nắm chắc được gì. Bốn bề, một số cao thủ Hải tộc may mắn sống sót lúc này đang âm thầm đến gần, không biết là tự phát hay đang được Thất Tà thiên quân chỉ thị, mục tiêu nhắm chuẩn vào Trương Ngạo Tuyết.

Đối mặt với cảnh này, Trương Ngạo Tuyết thần sắc trấn định, chỉ trong một ý niệm, thần kiếm trên đỉnh đầu hóa thành ngàn vạn, vô số lần kiếm mang theo hào quang ánh tím dựng thẳng lên chém xuống, đánh không sai một đích nhân nào đến gần nàng.

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không ngừng, tuy chỉ là giấy lát nhưng không một người nào may mắn còn sống. Điều này khiến cho sự âm lạnh trên mặt Thất Tà thiên quân càng sâu sắc.

- Kiếm pháp lợi hại, đủ để so sánh với Nam hải Thần long Hàn Ngọc Dương.

- Những lời nói khoa trương tuyệt đối không thể biến đổi mạng vận của người, hãy chậm chậm hưởng thụ quang cảnh cuối cùng trong cuộc đời của mình.

Đối diện thẳng thắn, Trương Ngạo Tuyết rõ ràng lạnh nhạt vô tình.

Thất Tà thiên quân không chút tức giận, cười tà đạo nói:

- Nghe nói các người tổng cộng có bốn người, không biết bên ngoài còn một người khác không?

Trương Ngạo Tuyết để ý đến vẻ mặt của lão, thấy lão vẫn bình tĩnh, không khỏi hừ giọng nói:

- Huynh ấy cũng đến rồi, đang ở đây, nhưng người chưa từng phát hiện ra mà thôi.

Ánh mắt hơi chuyển động, Thất Tà thiên quân cười nói:

- Nói hoang đường không phải là chuyện tốt đâu.

Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động, miệng lại nói:

- Nếu như người thích nghe lời giả, ta có thể nói cho người biết, huynh ấy không ở đây.

Nụ cười cứng đờ, Thất Tà thiên quân hừ giọng nói:

- Không ngờ giọng nói của người lại rất sắc bén, quả thật là chuyện bất ngờ.

Trương Ngạo Tuyết hồ hững nói:

- Người cũng không khác gì ngoại trừ khoác lên da người.

Hừ giận một tiếng, Thất Tà thiên quân không đáp lời, ánh mắt nhìn đến hai nhóm người đang giao chiến.

Đối mặt với thể thân Nhất Hào, khuôn mặt xinh đẹp của Thương Nguyệt hiện lên nét cười, rất nhẹ, rất nhạt, còn có vài phần lạnh lẽo.

Đối với Thương Nguyệt, từ sau khi Phượng Hoàng sống lại, sức mạnh to lớn đến cực điểm, đối mặt với bất cứ địch nhân nào trong lòng đều tràn đầy tự tin.

Lúc này, nơi đây không có nước biển ngăn cách, nàng có thể tự do phát huy, vì thế nàng xem ra có ngọn lửa xanh thắm bình tĩnh, thật ra đang dần dần gia tăng theo chuyển biến tâm tình của nàng.

Đối mặt với công kích của nàng, thể thân Nhất Hào vừa mới bắt đầu còn có chút cảnh giác trong lòng. Nhưng theo sự kéo dài thời gian đối kháng, khuôn mặt hắc bắt đầu từ xanh chuyển sang trắng, từ trắng chuyển thành xám tro, cuối cùng trong mắt ngập đầy vẻ kinh hãi, thân thể không khỏi run lên, hào quang màu xanh lục thắm bên ngoài thân thể yếu đi, tình thế hoàn toàn chìm vào tuyệt cảnh.

Vốn dĩ, hắc dùng khí huyền âm làm căn bản, đối kháng với ngọn lửa xanh lam thắm của Thương Nguyệt. Nhưng theo nhiệt độ của ngọn lửa Thương Nguyệt phát ra gia tăng, áp lực lên hắc càng lúc càng to, cuối cùng hai chân hấp thu khí huyền âm từ đáy biển, căn bản không ngăn được nhiệt độ do Thương Nguyệt phát ra, vì thế từng bước rơi vào cảnh tuyệt vọng, ngay cả thoát thân cũng không thoát kịp.

Bật cười lạnh nhạt, Thương Nguyệt nói:

- Thời gian đến rồi, cáo biệt với thế giới quen thuộc của người đi. Còn có nhiều oan hồn ở địa phương khác đang chờ đợi người.

Ánh lam lóe mạnh lên, ngọn lửa tăng mạnh, sức mạnh thuần khiết nhất trên thế gian theo sự thúc động của Thương Nguyệt lập tức thôn tính lấy thể thân Nhất Hào, khiến hắc không kịp la thảm, hóa thành tro bụi biến mất.

Thất Tà thiên quân thấy cảnh tượng này lập tức méo mặt, miệng găm gào giận dữ, rõ ràng kết quả này khiến lão bị đả kích rất lớn.

Trương Ngạo Tuyết bật cười lạnh, có ý châm chọc nói:

- Đừng nóng vội, đợi khi thể thân kia lên đường rồi, ta sẽ đưa tiễn người đi theo bọn họ.

Thất Tà thiên quân nghe vậy, giọng hận thù nói:

- Đừng đắc ý, đợi đến lúc ai thu thập ai còn chưa chắc chắn.

Trương Ngạo Tuyết khinh miệt cười nói:

- Phải vậy chăng, thế để người được sống thêm một lúc, xem thử thể thân vĩnh dự hiến thân cho người, đi trước mở lối cùng nhau lên đường.

Thất Tà thiên quân hừ giận một tiếng, ánh mắt nhìn đến Bách Linh, chỉ thấy hai bên lúc này đang giao chiến, Bách Linh đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, Định Thiên thần châm đó thần kỳ vô cùng, bố trí ba tầng phòng ngự nghiêm mật quanh thể thân kia, tầng bên trong cùng có ánh sáng ngũ sắc, vô số hào quang như

lần kiểm trùng trùng điệp điệp, không chừa ra một khe hở nào, triển khai công kích kín chặt, không cho thể thân kia một cơ hội thoát thân nào, ép hẳn phải liều mạng tranh đấu.

Cứ như thế, khi thể thân đã suy kiệt sức lực, tầng phòng ngự thứ hai bắt đầu thay thế tầng phòng ngự trong cùng công kích, tiếp tục duy trì sức mạnh và tốc độ tương tự, từng bước từng bước đưa hẳn vào chỗ chết.

Cứ như thế, ba tầng công kích liên miên không ngừng, thể thân kia đừng nói là có đang có thương tích, cho dù hoàn toàn lành mạnh cũng không trụ được trước công kích liên tục, nhanh chóng chìm vào chỗ tuyệt vọng.

Thanks

926. Chương 928 – Truy Sát Chân Thân (truy Sát Nhân Vật Chính)

Kết quả này khiến Bách Linh hơi thất kinh. Thất Tà thiên quân lại rống to một tiếng, lợi dụng lúc ba người nữ phân tâm bắn mình lên không, bắt ngờ chọn phương án bỏ trốn.

Trương Ngạo Tuyết lập tức bình tĩnh, Tử Ảnh thần kiếm theo sát ngay sau như bóng với hình, đuổi theo tung tích của Thất Tà thiên quân. Bách Linh và Thương Nguyệt cũng lấy lại tinh thần, vội vàng gọi Tam Đầu linh xà lại, hóa thành hai luồng hào quang theo sát ngay sau Trương Ngạo Tuyết hướng thẳng mặt biển.

Ba người nữ rời đi rồi, Lục Vân cứ ở mãi trước cửa điện theo dõi tình hình bên trong. Lục Vân không cần dùng mắt cũng biết rất rõ tình huống bên trong.

Nhưng có một điểm khiến Lục Vân rất ngờ vực, đó là ai cũng nói Thất Tà thiên quân tà ác vô cùng, rất nhiều người muốn giết lão, nhưng đã ba ngàn năm qua chưa có một người thành công. Vì sao khi cùng mấy người Diệp Tâm Nghi giao chiến, lão hoàn toàn không biểu hiện xuất sắc, lẽ nào Thất Tà thiên quân này chỉ có hư danh mà thôi?

Còn đang suy nghĩ, Lục Vân phát hiện Thất Tà thiên quân trong lúc bị bức bách, bộc phát được thực lực nhất định. Tu vi của hắn không hề yếu kém, có thể so sánh được với Diệp Tâm nghi. Nhưng chỉ như vậy, lão làm sao có thể sống được ở Hải vực trên ba ngàn năm đây?

Theo phân tích của Lục Vân, về bên ngoài thực lực của Thất Tà thiên quân không được như Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa. Lão có ý ẩn giấu hay chỉ có được bản lĩnh thể thôi? Vấn đề này cứ khiến Lục Vân suy tư. Chàng nghĩ hoài cũng không tìm được lời giải thích hợp lý, mơ hồ có điều gì đó không đúng.

Nhưng trong lúc âm thầm này, tình thế Thất Tà thiên quân trong điện đã nguy cấp, sắp bị bắt, một chấn động rất mạnh truyền đến từ phía Tây hải, khiến cho cả Hải vực đều run lên. Sức mạnh kinh khiếp này khiến các người đang giao chiến lập tức dừng lại.

Trong điện, Lăng Thiên cau mày hỏi:

- Chuyện này là thế nào vậy?

Thất Tà thiên quân vẻ mặt trắng bệch, bị mọi người liên thủ vây đánh đã sớm bị thương vô số, lúc này cũng không dám ra vẻ mạnh mẽ, chỉ mở to mắt nhìn ra bên ngoài điện, run giọng nói:

- Tỏa Long chuyển vị trí, bốn hải bị kiếp nạn. Nam hải Lưu Li cung sắp bị hủy diệt!

Lăng Thiên không hiểu, hỏi lại:

- Nghĩa là thế nào?

Thất Tà thiên quân liếc mắt oán hận, hừ giọng nói:

- Người muốn biết, ta lại không nói cho người biết.

Chữ biết vừa thoát ra, con rồng con màu xanh lam trên vai lão đột nhiên bắn ra, khi rời khỏi thân thể lão rồi, liền vụt lớn lên, chớp mắt đã trở thành một con rồng to màu xanh lam, đuôi rồng vung vẩy lập tức hất tung nóc đại điện, khiến cho một lượng lớn nước biển ào ạt tràn vào, ngập đầy cả điện.

Nắm lấy cơ hội này, Thất Tà thiên quân phóng mình lên lưng con rồng to lớn, thúc giục nó mang lão bỏ đi.

Lăng Thiên thấy vậy, cười lạt hai tiếng, tay phải giơ cao lên không, sau đó xoay tròn một vòng, một luồng hào quang ngũ sắc nhanh chóng bắn ra, biến thành một làn kiếm dài trăm trượng, khí thế của làn kiếm kinh người, hung hăng chém thẳng vào người con rồng to lớn, lập tức phá nát thân thể máu thịt của Thất Tà thiên quân, hơn nữa còn chém đôi con rồng.

Nguyên thần yếu ớt không cam lòng găm lên giận dữ, Thất Tà thiên quân trong lòng đầy oán hận, khi thân thể huyết nhục đã bị hủy diệt liền vội vàng bỏ chạy, đáng tiếc không thoát khỏi bàn tay của Huyền Đan vũ sĩ.

Đi đến bên Lăng Thiên, Huyền Đan vũ sĩ hỏi:

- Trưởng lão, có cần ở lại nơi đây để truy hỏi không?

Lăng Thiên nghĩ một lúc, gật đầu đáp:

- Cũng tốt, hỏi về tung tích của Toàn Phong vũ sĩ trước đã, sau đó mới hỏi đến chuyện kia.

Bốn bề, những người còn lại tập trung, ánh mắt chăm chú nhìn nguyên thần yếu ớt trong tay của Huyền Đan vũ sĩ, đợi chờ Lăng Thiên hỏi.

Ngoài điện, Lục Vân cũng đã nghe. Nhưng đúng vào thời điểm quan trọng này, một làn ánh tím từ xa đột nhiên xuất hiện khiến Lục Vân chú ý. Vừa thấy Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết, Lục Vân lập tức thất kinh, bất chấp việc nghe lén tình huống trong điện, vội vàng lách mình đuổi theo, nhanh chóng phát hiện được hình bóng của Bách Linh và Thương Nguyệt.

Lục Vân rời đi khiến Lăng Thiên cảnh giác. Nhìn xuyên qua lỗ hổng trên đỉnh đại điện, mấy người Lăng Thiên chỉ thấy luồng hào quang màu tím kia, hoàn toàn không nhìn rõ được Lục Vân và ba người nữ.

- Kỳ quái, luồng hào quang màu tím này hơi quen mắt, nhưng chỉ trong nhất thời lại không nghĩ ra được.

Đối với Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết, Diệp Tâm Nghi là người duy nhất trong chín người đã từng thấy qua. Nhưng do nàng cũng không quen thuộc Trương Ngạo Tuyết lắm, vì thế trong nhất thời cũng quên mất.

Lăng Thiên nhìn Diệp Tâm Nghi cau mày, điềm nhiên nói:

- Đừng vội, cứ từ từ nghĩ, lúc này chúng ta hãy làm chuyện cần trước đã.

Nói rồi đưa mắt nhìn lại nguyên thần của Thất Tà thiên quân, bắt đầu hỏi đến chuyện của Toàn Phong vũ sĩ và Thiên Uy lệnh.

Gia tăng tốc độ, Lục Vân nhanh chóng đuổi kịp Bách Linh và Thương Nguyệt, hoàn toàn không thấy Trương Ngạo Tuyết.

- Sao vậy, các muội phát hiện được điều gì, vì sao lại vội vàng như vậy?

Lục Vân không hiểu cất tiếng hỏi.

Bách Linh giải thích:

- Bọn muội phát hiện được một bí mật chưa người nào biết. Té ra Thất Tà thiên quân có ba thể thân, người huynh thấy trong đại điện là một trong ba người đó, còn hai thể thân kia đã bị bọn muội tiêu diệt, hiện nay Thất Tà thiên quân chân chính đang lợi dụng cơ hội bỏ chạy, Ngạo Tuyết đang cố hết sức truy đuổi.

Về mặt biến hóa, Lục Vân bình tĩnh:

- Khó trách như vậy. Huynh cứ nghĩ Thất Tà thiên quân sao lại dễ dàng lọt vào tay bọn Diệp Tâm Nghi được, té ra là một thể thân. Đi, chúng ta mau đuổi theo, huynh thật ra đang muốn xem thử bản lĩnh của Thất Tà thiên quân thật sự mạnh mẽ đến thể nào.

Hai tay giang ra, Lục Vân ôm lấy thân thể mềm mại của hai người nữ, chân nguyên trong cơ thể biến đổi tần suất, khiến cho tần suất chân nguyên trong hai người nữ đồng bộ với mình. Sau đó, chàng mới chuyển đổi tần suất, khiến cho bản thân hòa tan vào trong nước biển.

Như vậy, nước biển vốn phải ngăn cản việc chàng tiến lên, lập tức trở nên hết như không khí, không một chút ảnh hưởng với chàng, khiến tốc độ chàng đột ngột tăng mạnh, lập tức vượt quá Trương Ngạo Tuyết, nhanh chóng phát hiện được Thất Tà thiên quân đang bỏ trốn.

Sự xuất hiện của Lục Vân giúp Trương Ngạo Tuyết bớt đi phần lo lắng, cả thân người hóa thành dạng nguyên thần nép lên trên thần kiếm. Như vậy tốc độ cũng tăng rất nhanh, lập tức đuổi kịp Lục Vân và hai người nữ, chỉ cho bọn họ đuổi theo Thất Tà thiên quân.

Cảm nhận được nguy hiểm đến gần, Thất Tà thiên quân vẻ mặt thất kinh. Lão không làm sao tưởng tượng được, mấy cao thủ đến từ nhân gian này lại có tốc độ trong nước còn nhanh hơn lão. Chuyện này không thể nào hợp lý được.

Thất kinh khiến Thất Tà thiên quân sinh ra khiếp sợ. Lão vốn có phần kinh ngạc trước thực lực của ba người nữ, nhưng hoàn toàn không sợ. Lúc này đây, khi thấy được tốc độ của Lục Vân và ba người nữ rồi, một loại dấu hiệu bất an mờ hiện nào của lão.

Tính toán tình hình trước mắt, Thất Tà thiên quân rửa một tiếng, thân thể tiến tới với tốc độ nhanh nhất, chớp mắt đã thoát khỏi mặt nước biển, bay thẳng về phía một đảo nhỏ xa xăm.

Lục Vân cùng ba người nữ đuổi theo ra khỏi mặt nước, bốn người ai nấy liền tự mình ngự khí bay đi, dùng tốc độ cực nhanh, chăm chú quan sát chặt chẽ Thất Tà thiên quân.

- Lục Vân, huynh cho là ngăn hấn ở đây, hay là xem thử thật ra hấn muốn chạy đến nơi nào?

Bách Linh quan sát chăm chú phía trước, nhẹ giọng hỏi.

Lục Vân trầm tư không nói, mãi lúc sau mới lên tiếng:

- Huynh dò xét qua một lượt, thấy Thất Tà thiên quân này thực lực còn mạnh hơn Tây hải Cuồng long Liễu Thiên Hoa nhiều, ngay cả Bạch Quang của Hư Vô Giới Thiên cũng không thể so được. Cao thủ như vậy đúng lý phải không được khiếp sợ, nhưng hấn bây giờ lại vội vàng như thế, sợ là có ý gì đây.

Trương Ngạo Tuyết cau mày nói:

- Ý của huynh là hấn cố ý dẫn chúng ta đến một nơi nào đó trước, sau đó mới lại thi triển quỷ kế?

Lục Vân gật đầu nhẹ, không dám khẳng định trả lời:

- Chuyện này cũng không nói rõ được, nhưng có khả năng nhất định.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Nếu đã như vậy, hay là ngăn hấn ở nơi đây, không cho hấn có cơ hội thi triển quỷ kế.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh xanh lam, Thương Nguyệt chớp mắt liền biến mất không thấy, sau đó xuất hiện cách đó vài dặm chặn thẳng hướng tiến của Thất Tà thiên quân.

Kinh ngạc nhìn thấy Thương Nguyệt đột nhiên xuất hiện, Thất Tà thiên quân chớp mắt đã khôi phục lại bình tĩnh, nghiêng người quan sát bọn Lục Vân đang bay đến, vẻ mặt âm trầm nói:

- Bốn vị đuổi theo không tha, hấn có chuyện muốn hỏi?

Thương Nguyệt lạnh nhạt đáp:

- Vì dân trừ hại, lẽ nào không được.

Thất Tà thiên quân lắc đầu nói:

- Đổ lại trên nhân gian, lời này của ngươi còn có chút đạo lý. Nhưng bây giờ là Hải vực, không thể nào nói như vậy được. Bởi vì ta và bọn ngươi tuyệt đối không quen biết, vì sao lại cho có chuyện cừu hận?

Lục Vân tiếp lời, lãnh đạm nói:

- Nhập gia tùy tục, bằng hữu ở Hải vực của bọn ta có cừu hận với ngươi, bọn ta tự nhiên cũng thù ngươi, nói như vậy có đúng không?

Thất Tà thiên quân nhìn Lục Vân, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai, người ngươi nói là bằng hữu lại là ai đây?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Lý do giết người không nhất thiết phải thật sự, cứ như ngươi đối đãi với người khác, đưa ra những điều người ta không thể nào chấp nhận được.

Ánh mắt lạnh lùng âm hiểm, Thất Tà thiên quân giọng hận thù hỏi tiếp:

- Các ngươi một lòng muốn đưa ta vào đất chết?

Lục Vân phản bác lại:

- Đã ba ngàn năm qua, ngươi đã từng cho người khác được một chút tiện lợi và ôn hòa chưa?

Thất Tà thiên quân cả giận lên tiếng:

- Ta thích thế, ai khiến bọn chúng đến xin ta? Đây là chuyện bọn chúng cam tâm tình nguyện.

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, tàn khốc nói:

- Giết người cũng là chuyện bọn ta thích, ai khiến ta nhìn ngươi không được vừa mắt.

Gầm lên một tiếng, Thất Tà thiên quân quát:

- Tiểu tử, ngươi đừng cuồng vọng, muốn giết ta, ngươi còn chưa đủ sức đâu.

Lục Vân bật cười lạnh đáp trả:

- Phải vậy chăng, thế để ta xem thử coi lão già bất tử được ba ngàn năm ngươi thật ra có bản lĩnh to lớn đến thế nào?

Nói rồi hai tay múa lên, ý của Lục Vân muốn ba người nữ đi ra xa, bản thân lại đứng ngạo nghễ, toát ra khí thế khinh ngạo thiên hạ.

Thất Tà thiên quân vẻ mặt âm trầm, gằn từng từ:

- Tiểu tử, nghe nói Tây hải Cuồng long chết trong tay một cao thủ nhân gian, người đó hẳn là ngươi phải không?

Lục Vân hờ hững đáp:

- Ngươi không phải là người biết hết mọi chuyện của Hải vực chăng, sao còn phải hỏi ta như vậy?

Hừ một tiếng tức giận, Thất Tà thiên quân quát lên:

- Đừng có lên mặt, ta không phải là Liễu Thiên Hoa, không để cho ngươi làm càn được.

Lục Vân khinh thường lão, lại ra vẻ khiêu khích, châm chọc lão:

- Tuy Liễu Thiên Hoa thực lực không yếu, nhưng lại chưa từng hoảng sợ bỏ chạy, tỏ ra được khí thế của bá chủ Tây hải. Còn ngươi thì sao, vì sao ta không thấy được một chút uy phong nào của ngươi ở đây vậy?

Thanks

927. Chương 929 – Ma Long Kỳ Học

Để ý đến cử động của Lục Vân, Thất Tà thiên quân hỏi lại:

- Lục Vân, người không sợ ta chạy trốn sao?

Lục Vân cười nhạt, tự tin hỏi lại:

- Sao người không nói thẳng là ta rất cuồng ngạo đi?

Thất Tà thiên quân ánh mắt biến hẳn, giọng tán thưởng đáp lời:

- Được, đối thủ như vậy đời này ta ít được gặp, trong Hải vực có Hàn Ngọc Dương có được mấy phần khí phách này. Đến đây, xem chiêu.

Tay trái đưa ra sau lưng, tay phải đưa thẳng đến trước, lòng bàn tay phát xuất một làn sáng trong suốt, theo sự khống chế của lão bắn thẳng lên trời.

Khi luồng sáng này bắn lên đến trăm trượng, trên đỉnh liền tự động phân tán thành tám luồng sáng tương đối nhỏ bé đảo ngược xuống dưới, hình thành một lưới sáng bao quanh lão và Lục Vân.

Trên mặt biển, khi tám luồng hào quang vừa chạm đến, nước biển phẳng phất như chịu một sức hút mãnh liệt, nhanh chóng cuốn lên theo tám luồng hào quang, hình thành một lưới nước.

Hơn nữa, trên mặt biển xuất hiện một cột nước xoay tròn, lốc lự theo hình chữ chi phun lên trời đến dưới chân của Thất Tà thiên quân, hóa thành một mặt bằng xoay tròn, lấp lánh ánh xanh biếc, khiến lão thêm mấy phần ụy nghiêm.

Bật cười khê, Lục Vân nói:

- Không tồi, đủ phần khí phách, tiếp theo phải xem sức mạnh công kích thế nào rồi. Ra chiêu đi.

Tay phải giơ cao, lòng bàn tay hướng lên trời cao, hào quang ngũ sắc ngưng tụ thành kiếm phát ra làn sáng dài vạn trượng, không ngừng hướng khắp bốn phương.

Từ xa xa nhìn lại, hệt như có trăm ngàn thanh kiếm sáng cuộn lại thành một, trong lúc phân chia và hợp lại lấp lánh ánh ngũ sắc, ánh kiếm sắc bén lan tràn mọi nơi, xâm nhập đến từng phân từng tấc trong kết giới.

Chăm chú nhìn thanh kiếm ánh sáng ngũ sắc trên đầu Lục Vân, Thất Tà thiên quân vẻ mặt nghiêm túc, miệng chợt quát lên một tiếng, tay phải đưa ra trước xoay lật giữa không trung, ánh sáng huyền hoặc trong lòng bàn tay chuyển biến, hào quang màu xanh lục tối, màu tro và màu xanh lam tối đồng thời bộc phát, ngưng tụ thành một cột sáng phức tạp, có tần suất biến ảo nhanh chóng, thúc động biến hóa của không khí trong kết giới.

Trên mặt biển, nước phun lên không, tám cột nước hệt như những con rồng hung hăng, theo sự thúc động của Thất Tà thiên quân co giãn tự nhiên, hệt như tám dải sáng trong suốt, đồng thời xuất hiện bên ngoài thân thể Lục Vân.

Nhìn lại Thất Tà thiên quân trước mặt, Lục Vân tỏ vẻ bình thản. Đợi đến khi tám cột nước đến gần, chàng mới lắc tay phải, lòng bàn tay phát ra hào quang ngũ sắc đột nhiên run lên, hóa thành ngàn vạn làn kiếm, đồng thời chém xuống từ tám hướng, vô số kiếm khí lúc này liên lạc với nhau, tầng tầng lớp lớp như những đợt sóng liên hoàn chém xuống, nhanh chóng phá nát tám cột nước.

Lúc đó, Lục Vân chuyển ý, tay phải lơ đãng lắc lên, thanh kiếm ánh sáng chói mắt trên đỉnh đầu gào lên hạ xuống, chỉ trong sát na đã hoàn thành hai trăm bảy sáu công kích liên hoàn.

Một chiêu này tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn bất thành linh. Khi Thất Tà thiên quân phát hiện được nguy hiểm đến gần, muốn né tránh cũng không kịp, chỉ có thể múa hai tay nhanh chóng, phát ra hai luồng hào quang mạnh mẽ, dùng phương thức thẳng thắn để chống đỡ công kích cực nhanh của Lục Vân.

Giữa không trung, tiếng nổ rung trời cùng với hoa lửa rực rỡ, được bọt sóng phụ trợ, khiến cho phương viên vài dặm ánh sáng rực rỡ, tạo nên cảnh tượng tuyệt đẹp không thể tả, nhưng lại ngập đầy vẻ hủy diệt.

Hào quang ngập trời tan biến theo gió, sóng biển tung tóe khắp bốn phương. Khi cuồng phong đã thổi đi xa, Lục Vân vẫn ngạo nghễ giữa không trung, toàn thân lấp lánh ánh sáng vàng kim nhàn nhạt, vẻ mặt hiện lên nụ cười tự tin.

Tình huống của Thất Tà thiên quân hơi bất ổn. Với một chiêu thành linh của Lục Vân, thân thể lão bị hất bay cả chục trượng, toàn thân ánh sáng lóe tắt không ngừng, trong ánh mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Hừ giận một tiếng, Thất Tà thiên quân lắc mình xông đến, ánh mắt âm trầm trừng Lục Vân, miệng gầm gừ nói:

- Một kiếm thật mạnh mẽ, đủ để so sánh với Hàn Ngọc Dương rồi. Bây giờ để ta cho người được thấy qua, cao thủ Hải vực thực sự tiêu diệt địch nhân thế nào.

Ngửa mặt gào lên, toàn thân Thất Tà thiên quân mờ hiện một luồng sáng màu đen luân chuyển, chớp mắt đã phân tán thành một vầng mây. Ở giữa, không khí thổi điên cuồng, một luồng sức mạnh vụt xoay ngừng tụ thành một dòng xoáy màu đen hấp thu không khí bốn bề và nước biển dưới chân, khiến cho không gian lân cận phát sinh biến hóa mạnh mẽ.

Nhìn xa xa hết như một vầng mây đen chụp xuống mặt biển, bên trong ẩn chứa vô số biến hóa.

Kinh dị nhìn cảnh tượng trước mặt, trong mắt Lục Vân lóe lên ánh bảy màu, Ý Niệm Thần Ba đang nhanh chóng dò xét hành động của Thất Tà thiên quân, phát hiện ra bên ngoài thân thể lão có một tầng kết giới phòng ngự quen thuộc, ngăn trở Ý Niệm Thần Ba không cho tiến thêm bước nào để dò xét.

Tình huống bên trong tạm thời không hiểu được, nhưng tình cảnh bên ngoài lại khiến Lục Vân kinh ngạc.

Thất Tà thiên quân vốn đang dùng một phương thức mà Lục Vân chưa từng thấy, để ép chặt nước biển và không khí thành một thể, hình thành một loại vật thể hỗn hợp nước và khí.

Đây cũng là một loại dịch, nhưng tính chất rất kỳ dị đặc biệt, có tính dẻo dai rất tốt, ẩn chứa khí sinh sôi không ngừng, hết như mộc và hỏa trong ngũ hành gặp nhau, khí thể tăng hẳn.

Loại tình hình này, Lục Vân mới lần đầu gặp. Trong tình hình chưa có kinh nghiệm, Lục Vân tỏ ra vô cùng cẩn thận, lập tức bố trí phòng ngự bên ngoài thân thể.

Sau đó, Lục Vân dựa thẳng vào đặc điểm vô cùng dẻo dai của hỗn hợp này, thi triển “Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết” của Đạo gia, dùng mũi kiếm sắc bén, kết hợp với phương thức đánh thẳng, phát động tiến công đầu tiên.

Chỉ thấy Lục Vân đưa tay phải chống trời, lòng bàn tay ánh xanh lam thành cột, một cột kiếm dài vài trăm trượng có uy thế bá thiên, hết như sấm sét, hung hăng chém thẳng vào vầng mây do Thất Tà thiên quân tạo nên.

Một kiếm cực mạnh, mây trời biến ảo. Thất Tà thiên quân ẩn mình trong mây đen dường như cảm nhận được một chiêu đáng sợ, nhanh chóng đưa ra quyết định phản kích.

Sáu dải sáng màu đen bắn ra từ trong vầng mây, hội tụ giữa không trung thành một cột sáng màu đen đón đỡ một kiếm của Lục Vân.

Hai bên gặp nhau, không khí rung chuyển, làn sáng vỡ vụn theo tiếng sấm dày đặc truyền khắp bốn phương. Một kiếm của Lục Vân uy lực rất mạnh. Làn sáng màu đen do Thất Tà thiên quân tạo ra nhanh chóng thất bại, chỉ trong chớp mắt đã vụn vỡ tan nát.

Nhưng đúng vào lúc đó, đợt phản kích thứ hai của Thất Tà thiên quân bộc phát, bốn luồng sáng màu xanh lục tối cuộn đến hết như bốn tua bạch tuộc, cuốn chặt lấy một kiếm của Lục Vân, ý đồ muốn ngăn trở chàng chém xuống.

Nhưng lần này, phản kích của Thất Tà thiên quân lại thất bại, một kiếm sắc bén của Lục Vân càng lúc càng gần.

Thấy vậy, Thất Tà thiên quân dường như nổi giận, lần thứ ba phản kích. Chỉ thấy một cột sáng đường kính hơn sáu thước bắn ra, khi gặp phải cột kiếm của Lục Vân liền giao chiến kịch liệt, lần lượt tan đi, trong nhất thời khó mà phân cao thấp, không ai nhường cho ai.

Cảnh tượng này kéo dài không lâu. Rất nhanh, cột kiếm của Lục Vân mờ đi, cuối cùng tan biến cùng với phản kích của Thất Tà thiên quân. Đến lúc này, tiến công của Lục Vân chưa hề thu được kết quả như mong muốn.

Nhưng Thất Tà thiên quân dường như đã sớm tính trước, lợi dụng trong lúc một kiếm của Lục Vân không thu được kết quả, trong vầng mây đen bắn ra vô số tinh thể khí nhỏ bé màu đen, dùng tốc độ nhanh chóng, tổ chức một tấm lưới to màu xanh lục đậm xung quanh Lục Vân.

Kinh dị nhìn tới trước, trong lòng Lục Vân hơi kinh ngạc. Đối với Thất Tà thiên quân, chàng lúc này càng hiểu rõ. Trước đây, khi bản thân chàng đánh ra một kiếm, Thất Tà thiên quân đúng là có khả năng ngăn trở ngay từ đầu.

Nhưng lão không làm như vậy, lão cố ý làm như mình yếu thế, lợi dụng chớp mắt mình buông lỏng cảnh giác, bắt được cơ hội thoáng qua phát động kế hoạch định sẵn đã lâu.

Một địch thủ như vậy đúng là đáng sợ, đồng thời cũng đáng để coi trọng. Vì thế, Lục Vân thôi nghĩ lung tung, toàn thân bộc phát ra khí thể kinh người, dự tính chân chính so tài cao thấp một phen.

Nhìn thấy lưới sáng màu xanh lục đậm đang thu nhỏ, khóe miệng Lục Vân khẽ nhếch lên, hai tay bắt chéo trước ngực, mười ngón tay bắt chặt pháp ấn hoa sen, ánh sáng vàng kim toàn thân lập tức tỏa ra bốn phía, ánh Phật cực dương cực cứng cùng với khí từ bi an tường không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, hơn nữa còn hình thành một kết giới phòng ngự ngăn cản lưới sáng đó thu nhỏ lại.

Hành động của Lục Vân thu được một thành quả nhất định. Nhưng điều khiến chàng không ngờ được, ánh Phật do chàng phát ra tuy có được sức mạnh tịnh hóa tà ác, nhưng lại không cách nào đánh tan được sức trói buộc của lưới sáng, thân thể bị vây khốn chặt chẽ bên trong.

Đối với cảnh tượng này, Thất Tà thiên quân sớm biết trước. Trong vầng mây đen bắn ra vài trăm lần đao phong có sắc thái khác nhau chém vào ánh Phật màu vàng kim của Lục Vân, dần dần áp bức được lưới sáng phòng ngự của chàng.

Đồng thời, lưới sáng màu xanh lục đậm đang vây khốn Lục Vân lúc này cũng lấp lánh lần sáng đen ngòm, đỏ đen, đang dùng sức mạnh tà ác dung hòa sức mạnh ánh Phật của Lục Vân, phối hợp với những đao phong bốn bề liên miên không ngừng từng bước từng bước dồn Lục Vân vào con đường chết.

Nguy hiểm như vậy, đối với Lục Vân, có thể nói là thường xuyên phải gặp. Chàng không chút kinh hoàng, nhưng lại phát hiện hơi kỳ quái, vì sao tấm lưới sáng của Thất Tà thiên quân lại có được sức mạnh trói buộc mạnh mẽ như vậy?

Lục Vân không hiểu, chân nguyên trong cơ thể biến hẳn, ánh sáng ngũ sắc chớp mắt đã bộc phát, mang theo uy thế kinh trời, lập tức mở rộng lưới sáng của Thất Tà thiên quân, triển khai phản công mãnh liệt, ý đồ muốn phá vỡ lưới sáng này.

Làn sáng ngũ sắc của Lục Vân có pháp quyết Phật, Đạo, Nho, Quỷ, Ma năm phái, có được tần suất và tính chất chuyển biến chân nguyên theo ý muốn, đạt được công hiệu phá giải tối đa.

Nhưng Lục Vân lại thất vọng, chàng tuy có được thực lực rất mạnh, nhưng lưới sáng đó của Thất Tà thiên quân hệt như nước biển, địch tiến ta lui, địch lui ta tiến, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Như vậy, Lục Vân liền rơi vào thế bị động, không tìm được giải pháp phá giả nào, đành để cho Thất Tà thiên quân điều khiển theo ý muốn.

Phát giác được Lục Vân không ổn, Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt đều biến, toát ra vẻ lo lắng.

Thất Tà thiên quân đắc ý cười lớn, trời lên từ trong vầng mây đen, nhìn Lục Vân đang bị vây khốn, đắc ý quát lên:

- Lục Vân, ngươi không ngờ được đâu. Chiều này thật ra không tinh thâm bí ảo, nhưng đối với cao thủ nhân gian thì luôn linh nghiệm. Hiện nay, ta để cho ngươi được thấy, Thất Tà thiên quân ta thật sự lợi hại ở chỗ nào. Nhìn cho rõ, Ma Long phi thiên, nộ hải thiên khiêu! (2)

Ghi chú:

(1) Chú thích: không biết vì sao sau khi tác giả chỉnh sửa lại chương 45 liền làm tiếp luôn chương 47

(2) Ma Long phi thiên, nộ hải thiên khiêu! = Ma Long bay lên trời, giận biển kêu trời.

928. Chương 930 – Chung Cứu Nan Đào (cuối Cùng Không Thoát Được)

Lượn tròn giữa không trung, con rồng to lớn màu đen tối này gào lên thật dài, một luồng sức mạnh do tiếng rồng khiến trời đất rung chuyển, không những che đen cả bầu trời mà còn khiến cho biển cả gập lên từng trảng.

Sau đó, con rồng to lớn màu đen ngòm vút lên trời cao, khi đạt đến một độ cao nhất định, miệng đỏ lôm mở lớn, phát ra một cột sáng sắc máu đường kính ba trượng bắn thẳng về phía Lục Vân giữa không trung.

Đồng thời, đuôi rồng quét qua, cơn lốc kinh trời mang theo cột nước, hình thành sáu cột nước cao cả dặm, phân bố tròn đều trên mặt nước, đồng thời bắn thẳng về phía Lục Vân.

Trên sáu luồng nước biếc này đều có một con rồng ánh sáng màu đen, con nào cũng há miệng phát ra làn sáng đen ngòm, hình thành Lục Mang Tinh trận, hội tụ thành một quả cầu ánh sáng sắc đen bên ngoài thân thể Lục Vân, khi gặp phải cột sáng đỏ máu, hai bên đột nhiên va chạm tạo nên vụ nổ kịch liệt.

Trên mặt biển, sóng dữ tung tóe, vài trăm cột nước phun thẳng lên không, theo sự khống chế của Ma Long, trong phương viên trăm dặm hơi nước tràn ngập, liên miên không ngừng nổ tung liên tiếp, hình thành một không gian giết người, khiến người ta phải khiếp sợ run rẩy.

Khi ba người nữa Bách Linh phát hiện được Thất Tà thiên quân phát động công kích, mơ hồ cảm thấy không ổn.

Ba người liền quyết định thật nhanh, dùng tốc độ cực nhanh bắn mình lên tầng cao, né tránh được khu vực đó, ý thức lưu ý đến tình huống của Lục Vân.

Giữa không trung, Lục Vân không cách nào thoát được. Khi đối diện với một chiêu công kích sắc bén của cao thủ cực mạnh Hải vực, trong lòng chàng lướt qua vô số ý niệm, cuối cùng bỏ đi cách liều mạng, chọn thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, đưa thân thể dung hòa vào hư không, suy nghĩ tiến vào cảnh giới Không Linh.

Thời khắc đó, mọi phát sinh bên ngoài đều hiện lên rõ ràng trong não của Lục Vân. Đối với sức mạnh Thất Tà thiên quân phát ra sau khi biến hình, Lục Vân ngoại trừ kinh ngạc cũng phát hiện được một sơ hở.

Trước đây, Lục Vân chưa từng hiểu được vì sao lưới sáng của Thất Tà thiên quân lại có tính dẻo dai như vậy. Nhưng thời khắc này, suy nghĩ của chàng tiến vào cảnh giới Không Linh rồi, chàng mới đột nhiên hiểu được, té ra Thất Tà thiên quân mượn sự rộng rãi vô hạn của biển cả, đặc tính mềm mại dẻo dai vô cùng của nước biển, dùng sức mạnh tự nhiên to lớn để chống lại mình. Như thế không trách được bản thân chàng tranh đấu thế nào cũng không thoát được.

Hiểu được điểm này, Lục Vân bắt đầu suy tính biện pháp giải phá. Nói là nhu có thể khắc chế cương, nước chính là vật nhu vô cùng, có thể khắc chế được sức mạnh cực dương, huống gì nước biển vô kể, bản thân mình mạnh mẽ đến cực hạn cũng không đủ để chống được luồng sức mạnh này.

Như vậy, phải làm thế nào mới có thể giải phá được sức hấp dẫn này?

Đánh thẳng không được, thế thì có thể nào đưa bản thân dung nhập vào bên trong không đây?

Nghĩ đến đây, Lục Vân liền chìm vào suy tư. Pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” của bản thân rất thần kỳ, nhưng có thể thoát được sức mạnh trời buộc này không chẳng, chỉ có thể thử mới biết được.

Trí tuệ của Lục Vân vượt quá người thường. Nhưng chàng thông minh thế nào cũng là người, vì thế cũng có lúc sơ ý, ngay cả biện pháp giải phá đơn giản vậy cũng chưa từng nghĩ được. Hay có lẽ đây là điều tất nhiên.

Thôi suy tư, Lục Vân bình tĩnh chờ đợi. Sau khi vụ nổ kịch liệt hết rồi, chàng mới lợi dụng hơi nước ngập tràn che lấp tầm nhìn, bắt đầu thí nghiệm của chàng, dùng pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” làm căn bản, âm thầm di động hướng ra bên ngoài.

Rất nhanh, Lục Vân chạm vào lưới sáng đó. Thân thể chàng và lưới sáng hơi hơi ma sát một lúc, sau đó liền thuận lợi di chuyển, thành công trong việc tránh thoát được sức mạnh trời buộc kia.

Vì thế, khoe miệng Lục Vân mỉm cười, giữ nguyên trạng thái hư vô, chớp mắt đã đến tầng mây bên cạnh ba người nữ.

Thấy chàng không việc gì, ba người nữ hết lo lắng, khuôn mặt xinh đẹp mờ hiện nụ cười mừng rỡ. Lục Vân không hề nói, chỉ trong ánh mắt toát ra tia triu mến, sau đó liền lóe lên biến mất, quay trở lại bên trên của Ma Long.

Kinh ngạc nhìn thấy Lục Vân bất ngờ xông đến, Ma Long rống lên:

- Không thể nào, ngươi làm sao thoát được một chiêu này?

Lục Vân thu lại pháp quyết hư vô, điềm nhiên đáp:

- Lúc này hỏi đến chuyện này đã không quan trọng rồi. Một chiêu sắc bén ngươi vừa phát, ta đã được thấy qua rồi. Bây giờ đến phiên ngươi được ném mùi thối đoạn của ta. Chuẩn bị đi, sống chết thắng bại chỉ trong một chiêu.

Hai tay giăng ngang thành đường thẳng, lòng bàn tay lấp lánh hào quang, tay trái có ánh xanh chói mắt, tay phải ánh đỏ khó nhìn, hai loại hào quang màu sắc khác biệt lần lượt ngưng tụ thành những thanh kiếm ánh sáng, theo hai tay chàng song song đưa lên chỉ trời, cuối cùng hai thanh kiếm cùng nhau chỉ thẳng lên trời.

Thất Tà thiên quân hóa thành Ma Long vừa thấy, giận dữ gầm lên:

- Đến đây, Lục Vân, để chúng ta quyết một trận sinh tử, xem ai mới là người thắng lợi cuối cùng. Ma Long bách biến, nộ hải phiên thiên!(1)

Hình bóng nhoáng lên, con rồng to lớn ảo hóa ngàn vạn, vừa thu nhỏ nhanh chóng, vừa ảo hóa thành trăm bóng rồng phân bố bốn bề Lục Vân.

Trên mặt biển, nước biển hùng dũng menh mông, trăm cột nước phun thẳng lên không, cả không gian trong phương viên vài chục dặm ngập đầy nước, khiến cho người ta cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Giữa hai tầng nước trên dưới, Thất Tà thiên quân ảo hóa thành trăm bóng hình, mỗi bóng đều không giống nhau chút nào, có khi là rồng, có khi là cá, có khi là hải báo, có khi lại là cá heo.

Bọn chúng có khoảng cách nhất định, đan xen hội tụ theo những loại khác nhau, phát ra những phương thức công kích khác nhau bao vây quanh bốn phía Lục Vân, hình thành một trận lớn những sinh vật đại dương.

Trận này hỗn độn vô trật tự, nhưng ẩn chứa sức mạnh to lớn, trước giờ Lục Vân chưa từng nghe nói đến.

Do Hải tộc tạo thành trận pháp có vài chục loại tổ hợp thể công này phức tạp biến đổi nhiều, có loại thiện nghệ về công kích nhanh chóng, có loại có tập quán ngấm đánh lén, có loại sức mạnh khỏe khoắn, có loại có độc tính kịch liệt.

Một trận tai quái hỗn tạp như vậy, lại mượn sức mạnh của nước biển nhiều vô kể hỗ trợ, uy lực của nó mạnh mẽ thế nào có thể biết được.

Lục Vân hơi thất kinh, nhưng bề ngoài lại không chút dao động, hai thanh kiếm ánh sáng trong tay bắt chéo, những làn kiếm xanh đỏ bộc phát vài lần, từ trên đỉnh đầu của chàng chia ra chém xuống, hóa thành ba trăm sáu mươi ánh kiếm, chém đến từng góc, từng phía.

Bốn bề, trận pháp to lớn do Ma Long biến hóa trăm lần thành các sinh vật biển bắt đầu vận chuyển, các loại kỳ thú Hải vực đan xen vào nhau, hoặc là đầu đá lung tung, hoặc là chạy hình vòng cung, hoặc múa vuốt công kích, hoặc dụ địch xâm nhập. Các loại hình thức căn gi có đó.

Đương nhiên, chỉ như vậy cũng vô dụng đối với Lục Vân. Thất Tà thiên quân biết rất rõ đạo lý này, vì thế khi trận pháp vận chuyển rồi, một luồng áp lực to lớn bắt đầu xuất hiện, đang theo sự vận chuyển của trận pháp mà tăng dần, từng bước từng bước ép gần đến Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân hiểu rất rõ, chàng chỉ gia tăng sức mạnh tiến công của thanh kiếm ánh sáng, khiến cho tốc độ của nó lại tăng thêm bắt đầu phá trận.

Trong lòng Lục Vân hiểu rõ, phương pháp phá giải trận này có rất nhiều loại, trong đó có một loại là so tốc độ. Chỉ cần tốc độ vượt qua được tốc độ vận chuyển của bản thân trận pháp, lựa thời cơ thích đáng đột nhiên xông vào liên lập tức khiến nó bị công phá.

Vì thế, Lục Vân không ngừng gia tăng tốc độ làn kiếm đã phát ra, từ ban đầu còn có thể nhìn rõ ràng được, đến lúc sau chỉ một vùng mờ hồ, đến mức như yên tĩnh không động, biến hóa của nó không thể dùng vài ba lời có thể nói rõ ràng được. Khi làn kiếm chém xuống đạt đến tốc độ cực hạn, áp lực bên ngoài thân thể Lục Vân đã mạnh đến mức kinh người.

Lúc này, Lục Vân không dám chậm trễ, lập tức phân tích tình huống vận chuyển của trận pháp, khi nắm được quy luật chuẩn xác, làn kiếm chém xuống đột nhiên rực hào quang, lập tức cắm vào bốn bề trận pháp, khiến nó lập tức sụp đổ, áp lực mạnh mẽ chớp mắt đã tràn ra ngoài, từ đó phát nổ, lập tức ném bay không ít kỳ thú của Hải vực.

Sau đó, hai tay Lục Vân hợp lại, kiếm ánh sáng xanh đỏ dung hòa thành một, lập tức biến thành thanh kiếm ánh sáng ngũ sắc, nhằm về bốn phương tám hướng bộc phát sắc thái long lấy.

Đúng lúc này, trăm biến hình Ma Long của Thất Tà thiên quân bị tan nát thành từng mảnh nhỏ. Tiếng gầm rống không cam lòng của lão vang lên. Lão nhanh chóng thu thập lực lượng tàn dư, thân thể hóa thành một con rồng máu, trong lúc bắn thẳng về phía Lục Vân, sắc màu bên ngoài thân thể của nó lại chuyển đổi tiếp tục, từ đỏ thành đen, từ đen thành xanh lam, từ xanh lam thành xanh lục, từ xanh lục thành tím, cuối cùng hóa thành một luồng bóng máu, phun ra một mũi tên ánh sáng mang theo khí cực tà cực độc, cực sát cực âm, bắn thẳng vào ngực Lục Vân.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Lục Vân trang nghiêm. Thanh kiếm ánh sáng ngũ sắc trong tay múa lên, lập tức đánh tan vùng nước rộng đến vài dặm trên đỉnh đầu. Đồng thời, hai tay không nhanh chóng mở ra, lòng bàn tay có ánh điện lấp lánh, hai quả cầu sấm chớp nhanh chóng sinh ra, theo sự bắt lại của hai tay chàng liền hợp nhất, một quả cầu ánh sáng đường kính vượt quá sáu thước bay lên không, lơ lửng giữa không trung.

Trên trời cao, gió mây cuộn cuộn, chớp điện sắc bạc gầm lên bắn xuống mang theo sức mạnh cực dương cực cứng, cùng với uy thế lôi động chín tầng trời, liên miên không ngừng đánh vào quả cầu ánh sáng trên đầu Lục Vân, khiến nó chỉ chớp mắt đã bành trướng, sau đó lại thu nhỏ trở lại.

Trong lúc mở rộng thả lỏng, vô số hào quang sấm chớp theo sự khống chế bằng ý niệm của Lục Vân chém vào bóng máu do Thất Tà thiên quân ảo hóa thành cùng với mũi tên màu đen, lập tức khiến nó rung chuyển.

Sau đó, sức mạnh sấm chớp liên miên không ngừng phá hủy mũi tên ánh sáng đen ngòm đó, chỉ lưu lại một bóng máu đang nỗ lực giãy dụa, nhưng dưới sức mạnh cực dương cực cứng trong trời đất của Cửu Thiên thần lôi, cuối cùng hóa thành một dải mây đỏ nhạt, bị Lục Vân thu vào trong lòng bàn tay.

Đến lúc này, trận chiến kinh thế hãi tục đã kết thúc rồi. Cường địch lần đầu tiên Lục Vân đến Hải vực gặp phải cứ như thế mà đi trên đường định mệnh.

Nhìn thấy dải đỏ đang chuyển động nhẹ nhàng trong lòng bàn tay, Lục Vân điềm nhiên nói:

- Thất Tà thiên quân, thần thoại ba ngàn năm chưa từng bại của ngươi đã kết thúc ở đây rồi.

Nghe thế, vầng đỏ không cam lòng mắng:

- Lục Vân, ngươi rất mạnh mẽ, nhưng ngươi quyết không thể sống sót rời khỏi Hải vực được!

Nói rồi, vầng đỏ đột nhiên gia tăng tốc độ, trong chớp mắt Lục Vân đang kinh ngạc liền vỡ nát, theo tiếng kêu to, phiêu tán khắp bốn phương.

- Lục Vân, ta chết cũng sẽ nguyên rửa người!

Ánh mắt biến hẳn, Lục Vân hừ giọng nói:

- Đáng sợ cho ý nghĩ thù oán, đến chết còn không quên nguyên rửa ta, phải giết!

Tay phải ánh vàng kim lóe lên, sức mạnh từ bi của Phật phân bố khắp bốn bề, lập tức xua tan khí oán hận trong vùng lân cận.

Sau đó, thân thể Lục Vân nhoáng lên, liền xuyên qua cự ly vài trăm trượng, đến bên cạnh ba người nữ, mỉm cười nói:

- Mọi thứ kết thúc rồi, chúng ta hãy quay về Đông hải trước, xem thử tình huống bọn họ thế nào, sau đó mới đi Tử hải để hoàn thành mục tiêu của chúng ta.

Ba người nữ mặt ngọc mỉm cười, theo bên cạnh Lục Vân, vừa kể những nỗi lo trong lòng, vừa đi về phía Đông hải.

Ghi chú:

(1) Ma Long bách biến, nộ hải phiên thiên! = Ma Long biến trăm lần, biển dữ ngắt trời!

929. Chương 931 – Bất Trường Chi Triệu (xuất Hiện Điềm Dấu)

Nhìn thấy thi thể của Liễu Thiên Hoa, Sở Hoài Dương giận dữ vô cùng, miệng gầm to:

- Lục Doanh đáng chết, kế hoạch tuyệt vời của ta lại bị người phá hoại như vậy, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người!

Thấy bộ dáng của lão như vậy, Kiếm Vô Trần muốn cười, nhưng đột nhiên thấy không ổn, vì thế lên tiếng an ủi lão:

- Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta phải suy xét cứu vãn thế nào, từ từ sắp xếp lại kế hoạch.

- Vãn hồi, người nói rất dễ dàng, mọi sự ta đều bố trí rất tốt. Bây giờ đã bị Lục Doanh biến thành như vậy, mọi chuyện đã đến nước này, không biết sau này phải đi thế nào cho được.

Cơn giận khó tiêu, Sở Hoài Dương trong lúc kích động vô tình nói lên sự thật.

Kiếm Vô Trần ánh mắt lạnh lại, hơi bất mãn nói:

- Người nói như thế lẽ nào đại sự khó thành rồi? Nếu như vậy ta đi theo người trở thành không ý nghĩa rồi chăng?

Sở Hoài Dương nghe vậy giận dữ trừng hẳn, một lúc sau mới thôi giận dữ, bình tĩnh lên tiếng:

- Đại sự thành công hay không lúc này nói ra còn quá sớm. Bây giờ Liễu Thiên Hoa đã chết rồi, ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của ta, vì thế tâm tình ta như vậy, người cũng nên hiểu cho. Đúng như người nói vậy, bây giờ không phải là lúc tranh luận, làm thế nào vãn hồi cục diện mới là chuyện quan trọng nhất. Chuyện thế này người thấy thế nào?

Kiếm Vô Trần mở to mắt trừng lão, hậm hực trả lời:

- Liễu Thiên Hoa người này theo lời người nói là cao thủ mạnh mẽ trong bốn hải. Lục Doanh có thể tìm được trợ thủ tiêu diệt hẳn, có thể thấy về phía Đông hải không coi thường được, chúng ta phải nhanh chóng hiểu rõ người nào đã giết chết Liễu Thiên Hoa. Còn về biện pháp vãn hồi, ta không hiểu rõ Hải vực, không thể vội vàng giúp gì được.

Sở Hoài Dương nhè nhẹ gật đầu lên tiếng:

- Người nói đúng, chuyện này cần lập tức điều tra cho rõ để tránh sau này lại phát sinh bất ngờ. Bây giờ, Liễu Thiên Hoa chết rồi, Tây hải không bao lâu sau sẽ sụp đổ, Đông hải và Bắc hải sẽ dần dần mất đi nguy cơ, như vậy hẳn tìm không được người đối phó với Nam hải. Bây giờ chỉ còn thực lực hiện nay của chúng ta, muốn loại trừ Hàn Ngọc Dương thì còn thiếu một chút.

- Chủ nhân, thuộc hạ có một ý tưởng.

Người đàn ông trung niên mở miệng lên tiếng chính là người trước đây đã vào đưa tin.

Sở Hoài Dương quay đầu nhìn hẩn hỏi:

- Kiếm Tường, người có suy nghĩ gì cứ nói thẳng ra đi.

Người đàn ông trung niên đáp:

- Chủ nhân, theo suy nghĩ của thuộc hạ, tin tức Liễu Thiên Hoa đã chết nơi đây sẽ có một số người biết được. Phân tích thực lực của Tây hải, cao thủ Tây hải nếu như không tận mắt chứng kiến, sẽ hoàn toàn không tin tưởng Liễu Thiên Hoa lại chết trong tay cao thủ của Đông hải. Như vậy, nếu chủ nhân hóa thân thành Liễu Thiên Hoa quay lại Tây hải, chỉ cần không người nào phát hiện, chủ nhân có thể trực tiếp giữ lấy thực lực to lớn của Tây hải. Đến lúc đó, chúng ta sẽ không phải chờ đợi cơ hội như bây giờ mà có thể trực tiếp tiến quân đánh Nam hải rồi.

Sở Hoài Dương nghe vậy rất mừng cười nói:

- Tốt, nói rất tốt, biện pháp này của người rất hay. Cho dù có cao thủ Tây hải hoài nghi, ta cũng có thể ngầm loại trừ đi, như vậy có thể danh chính ngôn thuận thu được phần lớn thực lực của Tây hải, lại thêm lực lượng của chúng ta, như vậy sẽ đủ để so cao thấp với Hàn Ngọc Dương. Đi, chuyện này càng nhanh càng tốt, chúng ta nhất định phải quay lại Tây hải trước khi tin tức này truyền đến, như vậy mới có lợi cho hành động của chúng ta.

Dứt lời liền phát tay phải, phát ra một sức hút kéo thân thể tan nát của Liễu Thiên Hoa đến gần, lập tức đánh tan thành bột.

Sau đó, Sở Hoài Dương không nói thêm một câu, dẫn Kiếm Vô Trần và người cận thân vội vàng đi về phía Tây hải.

Nam hải, trong Lưu Li cung. Hàn Ngọc Dương nghe Tả Quân Vũ thuật lại xong, cau cặp mày kiếm nói:

- Nói như thế, kiếp nạn to lớn này không cách nào tránh khỏi.

Tả Quân Vũ đáp:

- Sư phụ, đệ tử thấy lời nói của Thất Tà thiên quân mờ mịt, dường như không muốn đáp lại trực tiếp.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Lão có thể mở miệng miễn phí đã là rất khó rồi. Quả thật muốn tìm được tin tức hữu dụng nào trong đó thì khó có khả năng. Được rồi, không nói chuyện này nữa, hay con hãy nói lại một lượt về bốn cao thủ đến từ nhân gian, đại khái tình huống bọn họ thế nào.

Tả Quân Vũ suy nghĩ một lúc, trầm ngâm cất lời:

- Những lời bọn họ nói với con, con đã năm lần bảy lượt kể lại cho sư phụ rồi. Còn về đặc tính bên ngoài, ba cô nương đó là người tuyệt đẹp, so với Lục Doanh của Đông hải còn đẹp hơn ba phần. Chỉ còn lại một người đàn ông tên Lục Vân, vẻ ngoài có vẻ nhỏ tuổi hơn con, nhưng lại tuần tú thần kỳ, đủ sức so sánh với sư phụ.

Hàn Ngọc Dương điềm nhiên đáp:

- Nhân gian từ trước đến giờ địa linh nhân kiệt, luận về bề ngoài Hải vực khó bì được, điều này không có gì đáng nói. Hiện nay, theo con nhận xét, thực lực bốn người đó thế nào?

Tả Quân Vũ nghĩ lại một lúc, chần chừ trả lời:

- Điều này con lúc đó không để ý, bắt quá theo trực giác thì không phải hạng đơn giản. Sư phụ hỏi chuyện này không biết có dụng ý như thế nào?

Hàn Ngọc Dương trầm giọng nói:

- Sư phụ hỏi con chuyện này để suy đoán địa vị của bốn người đó ở nhân gian. Điều này nghe ra có phần hoang đường, nhưng nhân phẩm của bọn họ có quan hệ trực tiếp đến tính chân thật trong lời nói của bọn họ.

Tả Quân Vũ nghe vậy, hiểu rồi liền nói:

- Sư phụ đang muốn mượn chuyện này để phán đoán chuyện bọn họ nói liên quan đến sư bá có thật hay không.

Hàn Ngọc Dương nhẹ thở dài đáp:

- Đúng thế. Nếu như bọn họ không nói sai, Sở Hoài Dương tiến vào nhân gian hẳn là có mưu đồ. Đã nhiều năm qua, ông ấy tuy một mực ẩn mình không xuất hiện, nhưng ta biết được, đối với chuyện ta tiếp nhận Lưu Li cung năm xưa lúc nào cũng canh cánh bên lòng, lúc nào ông ta cũng muốn làm sao để đoạt lại địa vị cung chủ. Như vậy, ông ta tiến vào nhân gian tất nhiên là tìm người trợ giúp, muốn mượn sức mạnh của cao thủ nhân gian để đối phó ta.

Tả Quân Vũ vẻ mặt thất kinh, lo lắng hỏi:

- Sư phụ, suy đoán này của sư phụ rất có khả năng, chúng ta phải lo trước để phòng bị sẵn sàng, không để cho ông ta có thể lợi dụng thời cơ.

Hàn Ngọc Dương chậm chậm lắc đầu, vẻ mặt khác thường nói:

- Tính cách của ông ta sư phụ biết rõ, một khi ông ta đã quyết định chuyện gì, trừ phi ông ta chết, nếu không ông ta sẽ không bỏ qua. Hơn nữa, đoạn ân oán này cũng đã quá lâu rồi, suy nghĩ cho tương lai của Nam hải, ta cũng không thể trốn tránh được nữa.

Tả Quân Vũ bất bình lên tiếng:

- Năm xưa sư tổ truyền ngôi vị cho sư phụ, đó là bởi vì lòng của sư bá không đoan chính, quá đáng khiến sư tổ người lạnh lòng. Bây giờ chuyện đã qua nhiều năm, sư phụ đại nhân đại lượng không truy cứu nữa là đã quá tận tâm tận nghĩa rồi. Ông ta nếu dám đến đây sinh sự, đó chính là địch nhân của Nam hải, không cần phải hạ thủ lưu tình với ông ta nữa.

Liếc nhìn hắn, Hàn Ngọc Dương bật cười cô độc, vẻ mặt Tả Quân Vũ không hiểu được.

- Rất nhiều khi, sự tốt xấu của một cá nhân rất khó mà phân định được. Tài trí của Sở Hoài Dương không kém ta, thậm chí còn thông minh hơn. Nhưng vì ông ta quá thông minh, nên ông ta mới đi vào đường kỳ lạ. Được rồi, chuyện này ngưng ở đây, con lập tức truyền khẩu lệnh của ta, các nơi Nam hải tăng cường cảnh giác, bất cứ động tĩnh nào lập tức báo về.

Tả Quân Vũ nghe vậy, nghĩ đến điều gì đó, nhưng nhìn đến vẻ mặt của Hàn Ngọc Dương, đành vâng nhẹ một tiếng sau đó bỏ đi. Nhưng khi hắn vừa đi đến cửa điện, Lưu Li cung đang yên bình đột nhiên run lên, một chấn động to lớn nghiêng trời lệch đất khiến cho cả Nam hải đều rung chuyển.

Xoay người, Tả Quân Vũ vẻ mặt kinh hãi, thất thanh la lên:

- Sư phụ, đây là ...

Hàn Ngọc Dương vẻ mặt biến hóa, nhìn lên nóc đại điện, sắc mặt phức tạp than thở:

- Định mệnh đã sắp sẵn, tai kiếp khó thoát được. Hải vực đã yên bình vài ngàn năm, đang đối mặt với tai nạn hủy diệt.

Tả Quân Vũ vẻ mặt đau thương, lắc đầu nói:

- Không phải vậy, sư phụ. Chỉ cần chúng ta cẩn thận, cho dù chuyện gì đều có thể giải quyết được.

Hàn Ngọc Dương bật cười khổ sở, lẩm bẩm nhỏ:

- Tỏa Long dời chuyển, bốn hải gặp tai ương, Định Thiên quay về, tạo lại huy hoàng. Hiện nay, Đông hải và Bắc hải đều đã gặp kiếp nạn, tiếp theo đến lượt Nam hải rồi.

Tả Quân Vũ không tin lên tiếng:

- Không thể nào, Tỏa Long đỉnh trước giờ vẫn đặt ở trong Tây hải Tỏa Long cung, chính là khắc tinh của Long tộc. Không những người trong bốn hải không ai dám tự tiện động đến, ngay cả về phía Hồng hải, Hắc hải, Tử hải cũng không có người dám chạm vào, nó làm sao có thể vô duyên vô cớ dời chỗ được đây?

Hàn Ngọc Dương cười phức tạp, khẽ than thở:

- Bên trong bảy hải không có người dám động đến nó. Nhưng còn có một người con đã quên rồi. Thôi, con đi đi, ta cần phải tĩnh tâm một chút.

- Sư phụ ... đệ tử xin cáo lui trước.

Thấy ông không hề phản ứng, Tả Quân Vũ hơi thất vọng âm thầm rời đi.

Hàn Ngọc Dương quay người nhìn về cửa điện, tự nói: “Lần này có bao nhiêu người may mắn thoát được đây?”

Âm thanh u oán vang vọng trong đại điện, câu hỏi này không có người đáp lại, cũng không cách nào đáp lại. Dù sao chuyện tương lai ai có thể nhìn thấu được đây?

Quay lại khu vực Đông hải, Lục Vân và ba người nữ nhanh chóng phát hiện có mấy phần khác lạ.

- Xem ra hiệu quả làm việc mấy người Lục Doanh rất cao! Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã có thể tăng cường phòng ngự ở biên giới.

Nhìn khắp bốn phía, Lục Vân vui mừng cười nói.

Bách Linh lắc đầu lên tiếng:

- Chỉ dựa vào một điểm này còn không nói rõ được. Bây giờ trong lúc không bình thường, Lục Doanh tăng cường phòng ngự biên giới cũng là chuyện nên làm. Cho nên cũng không nói rõ ràng được.

Thương Nguyệt đồng ý với ý kiến của Bách Linh nói:

- Đúng là như vậy, đổi là chúng ta, sau khi đoạt lại cơ sở, việc trước hết cần suy xét cũng chính là chuyện phòng ngự.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng lên tiếng:

- Cho dù thế nào, chỉ trong thời gian rất ngắn Lục Doanh đã ra được quyết định này, hơn nữa còn tổ chức được con người cũng là chuyện đáng phải tán dương.

Lục Vân cười nói:

- Câu này của Ngạo Tuyết là công bằng.

Bách Linh trừng chàng, hờn dỗi nói:

- Huynh nói vậy là muội và Thương Nguyệt đã bắt công rồi chẳng?

Lục Vân ngượng ngùng mỉm cười, đưa tay ôm lấy thân thể của Bách Linh và Thương Nguyệt, êm ái lên tiếng:

- Nào có vậy, huynh có nói gì đâu.

Bách Linh lườm chàng, yêu kiều nói:

- Chỉ được cái nói ngọt, Ngạo Tuyết có phải dạng dễ bị huynh lừa được chẳng?

Lục Vân chần chờ một lúc, sau đó lại cười thần bí, hướng về phía Trương Ngạo Tuyết gật đầu mở miệng:

- Chuyện này đúng là huynh đã quên mất, bất quá huynh còn nhớ lúc trước khi huynh tên Viên Mộc, gặp phải ...

Bách Linh vẻ mặt đỏ hồng, đưa tay ngọc bít lấy miệng chàng, mắng yêu:

- Đầu trâu không có miệng ngựa, sẽ bị xé phanh thây. Muội mới khó nghe rồi.

Thân thể lắc lên, nàng như một người cá vút đi nhanh như chớp. Lục Vân thấy vậy bật cười lớn, đổi thành ôm Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đuổi theo sát sau.

930. Chương 932 – Hải Vực Tân Bí (bí Mật Cay Đắng Của Hải Vực)

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết nhỏ nhẹ lên tiếng.

Cúi đầu bật cười, Lục Vân hỏi ngược lại:

- Như vậy không tốt chăng? Lẽ nào các muội thích huynh cả ngày cứ cười ngây ngô không nói lời nào.

Trương Ngạo Tuyết sững sờ, liếc nhìn Thương Nguyệt, hai người toát ra vẻ trầm tư. Rõ ràng câu này của Lục Vân đã in đậm sâu sắc với bọn họ.

- Có lẽ chúng ta thích yên tĩnh, nhưng cũng nên sống động một chút.

Thương Nguyệt nhỏ nhẹ nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đuổi theo Bách Linh, bốn người Lục Vân không lâu đã đến bên ngoài Định Thiên cung. Nhìn xa thấy Lục Doanh, Phần Thiên, Đông hải Long vương, Bắc hải Long vương đã ở đó chờ đợi rồi. Hai bên gặp nhau nói mấy câu khách sáo rồi liền cùng nhau đi vào đại điện, ai nấy tự ngồi xuống cùng nhau bàn chuyện.

Nhìn Lục Vân, Lục Doanh hỏi:

- Lần này các vị quay về nhanh như vậy, đã làm xong mọi chuyện hay cố ý gấp gáp trở về nơi đây?

Lục Vân trả lời:

- Chuyện bọn ta muốn làm không phải trong nhất thời có thể dễ dàng hoàn thành được. Lần này quay lại đây là để nói cho các vị biết, chúng ta sắp sửa đi xa, trong thời gian ngắn có thể không quay lại đây.

Lục Doanh cau đôi mày đẹp, không hiểu lên tiếng:

- Đi xa? Các huynh muốn quay về nhân gian?

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không phải nhân gian, địa điểm vẫn ở Hải vực, nhưng nơi chúng ta muốn đến lần này có liên lụy đến bảy hải của Hải vực, vì thế có một số chuyện cần phải hỏi cho rõ trước đã.

Phần Thiên nghe vậy, thử thăm dò:

- Lục Vân, có tin tức rồi?

- Đúng thế, có chút tin tức nên phải đi. Lần này, mục tiêu của chúng ta là Tử hải. Đây là nơi thần bí nhất nhất trong bảy hải của Hải vực, vì thế thời gian ở lại đó có thể rất lâu.

Lục Vân giọng bình thản chậm chậm nói ra.

Lục Doanh cùng với hai vị Long vương của Đông và Bắc hải vừa nghe, lập tức vẻ mặt biến hẳn, đồng thanh la lên:

- Tử hải! Đó có thể nói là đất chết, các vị cần phải nghĩ lại đi thôi.

Lục Vân nghe xong cười thản nhiên. Bách Linh thanh nhã đáp lời:

- Chuyện này chúng ta đã biết, nhưng lại phải đi đến đó. Lần này cho các vị biết, thứ nhất là không muốn các vị lo lắng, thứ hai là để cho các vị biết được hành tung chính xác, một khi phát sinh bất ngờ liền có thể đến đó tìm kiếm. Hơn nữa, chúng ta còn mang lại một tin tốt lành cho các vị, tin chắc các vị nghe được sẽ cao hứng lắm.

Lục Doanh nghi ngờ nhìn nàng, hỏi lại:

- Tin tốt lành? Hiện nay đối với chúng ta, có tin tức tốt lành gì nữa đây?

Bật cười nhẹ nhàng, Bách Linh nói:

- Liên quan đến chuyện Thất Tà thiên quân, các vị có hứng thú chăng?

Đông hải Long vương thất kinh, hỏi dồn:

- Quy trưởng lão nói các vị có hỏi qua chuyện này, lẽ nào các vị thật sự đi tìm Thất Tà thiên quân rồi?

Liếc nhìn mọi người, Bách Linh trầm giọng nói:

- Chúng ta không những đi rồi, còn phát hiện được bí mật Thất Tà thiên quân che giấu đã ba ngàn năm.

- Bí mật, bí mật gì vậy? Nói nhanh đi.

Kinh ngạc nhìn Bách Linh, Bắc hải Long vương không khỏi mở miệng hỏi lại.

Bách Linh cười cười, chậm rãi lên trả lời:

- Té ra cái gọi là Thất Tà thiên quân không phải một người, hẳn chính là một người và ba thể thân hợp thành. Các vị bình thường gặp được người đó, rất nhiều khả năng là người thể thân. Vì thế, ba ngàn năm qua, vô số người đến đó để giết hắn, không biết tình trạng này, cuối cùng đều chết ở Thiên Tà linh.

- Cái gì, có chuyện này chăng? Thật quá sức tưởng tượng của con người rồi.

Lục Doanh và hai vị Long vương cùng la thất thanh, đối với câu chuyện của Bách Linh, bọn họ rõ ràng khó mà tiếp thu được, vì thế khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Phần Thiên vẽ mặt bình thường, cười nhẹ nói:

- Như vậy có thể nói các vị đã thể thiên hành đạo, trừ hết cơ sở của Thất Tà thiên quân rồi?

Bách Linh nhỏ nhẹ nói:

- Cũng không tính là toàn bộ, bọn ta chỉ giết chết hai thể thân và người chính. Còn lại một thể thân rơi vào tay mấy người Diệp Tâm Nghi.

- Diệp Tâm Nghi! Bọn họ cũng đã đến Hải vực rồi?

Tin tức này khiến Phần Thiên có phần kinh ngạc, rõ ràng chuyện này ngoài dự tính của hắn.

Bách Linh kể hết mọi chuyện đã gặp, cuối cùng nói:

- Trong chín người đó, có bốn người bọn ta không biết, hẳn chính là cao thủ Hư Vô giới. Mục tiêu của bọn họ cũng rõ ràng, đến đây vì vật kia. Vì thế chúng ta phải đi trước một bước, nếu không lại thêm phiền toái.

Phần Thiên hiểu ý nàng, gật đầu không nói thêm nhiều. Lục Doanh lại nhìn Lục Vân, trầm giọng nói:

- Các vị quả thật đã giết chết Thất Tà thiên quân?

Lục Vân nói:

- Đúng thế, hắn đã chết trong tay ta. Nhưng thân phận của hắn rất đặc biệt, bản thân không ngờ là một Ma Long.

Lục Doanh nghe vậy kinh hãi nói:

- Ma Long! Đó chính là chủng tộc tàn độc nhất trong Long tộc ở biển. Nghe nói đã sớm tuyệt chủng trong toàn bảy hải mấy ngàn năm trước, hẳn vì sao né tránh được tầm mắt của cao thủ bảy hải đây?

Đứng bên cạnh, Đông hải Long vương và Bắc hải Long vương vẽ mặt dị thường, rõ ràng hai chữ Ma Long có ý nghĩa rất phi thường.

Lục Vân nhìn sang chỗ khác, nhẹ giọng nói:

- Không nói đến những chuyện đó nữa, tình hình các vị hiện nay thế nào rồi?

Lục Doanh nghe vậy tĩnh lại, cười khổ nói:

- Tạm thời ổn định, các phương diện đều còn rất kém cỏi. Hiện nay, Quy trưởng lão đã triệu hồi được bộ phận tàn dư cao thủ trước đây, đang từ từ chỉnh đốn lại đội ngũ, phân phái quân đội phòng ngự và thăm dò động tĩnh phụ cận. Còn về phía Bắc hải, Ngạc trưởng lão đã âm thầm quay về, Lỗ tướng quân đang triệu tập được không ít binh lực thất lạc trước đây, đang toàn lực hỗ trợ chúng ta, dự tính an định chuyện Đông hải đã, rồi mới dùng tốc độ nhanh nhất thu lại Bắc hải.

- Cẩn thận là trên hết. Chúng ta rời đi rồi, nhớ tạm thời không cần phải phát động giao chiến quy mô lớn, để tránh rơi vào vết xe đổ. Đợi đến khi bọn ta quay về từ Tử hải, lúc đó cục thế hẳn đã có chuyển biến. Khi đã nắm chắc được thời cơ, muốn thu lại Bắc hải không phải là chuyện khó khăn.

Lục Vân nhẹ giọng an ủi, khuôn mặt mỉm cười cổ vũ.

Bỏ bớt phiền não, Lục Doanh nghiêm mặt nói:

- Yên tâm, hiện nay đã thu lại được Đông hải, chúng ta có niềm tin nhất định đoạt lại được Bắc hải, huynh sẽ thấy.

Thấy mặt nàng đã hùng dũng, Lục Vân vui mừng nói:

- Như vậy ta đã an tâm rồi. Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi thôi, các vị bảo trọng.

Đứng dậy, Lục Vân dẫn ba người nữ nói lời từ biệt với mọi người.

Lục Doanh dặn dò:

- Các vị cũng cẩn trọng, nếu gặp nguy hiểm hãy quay về, chúng ta cùng nhau đối mặt.

Mỉm cười gật đầu, Lục Vân cười với hai vị Long vương, sau đó quay người rời đi, miệng lại nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nỗ lực lên, hy vọng lần sau quay lại, nơi đây đã khác đi nhiều.

Đứng dậy đưa tiễn, một hàng người chậm chậm rời đi. Đứng ở cửa điện, bốn người Lục Doanh, Phần Thiên nhìn theo bóng bọn Lục Vân đi xa, thỉnh thoảng lại vẫy tay từ biệt, trên mặt mơ hồ hơi phiền muộn.

Đột nhiên, khi hình bóng bốn người Lục Vân sắp biến mất, Đông hải Long vương chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng mở miệng gọi bốn người Lục Vân.

- Sao vậy, cung chủ còn có điều gì cần dặn dò chăng?

Lục Vân không hiểu nhìn Đông hải Long vương, điềm nhiên cất tiếng hỏi.

Về mặt trầm trọng, Đông hải Long vương nói:

- Vừa rồi mới nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu, vì thế mới gọi các vị trở lại. Vừa trước, Hải vực đã rung chuyển kịch liệt, chuyện này các vị có cảm ứng được chăng?

Lục Vân nghe xong, trầm ngâm nói:

- Ta nhớ lại, khi ta đang ở Thiên Tà lĩnh, có nghe Thất Tà thiên quân giả nhắc đến một câu, nói là Tỏa Long chuyển chỗ, bốn hải gặp tai ương, Nam hải Lưu Li cung sắp sửa bị hủy diệt rồi.

Đông hải Long vương bật cười khổ sở, than nhẹ:

- Không nói đến việc Nam hải có gặp tai ương không, nhưng bốn hải đối mặt với tai kiếp lớn đó là tất nhiên. Tỏa Long đỉnh, vật chí bảo của Tây hải, có công hiệu kim giữ hồn vía rồng, chính là khắc tinh của Hải Long tộc. Không những không người nào trong bốn hải dám đụng đến nó, ngay cả cao thủ của Hồng hải, Hắc hải, Tử hải cũng không có người nào tình nguyện đi chạm vào nó. Vì thế vật này đã ở Tây hải vài ngàn năm nay bình an vô sự. Hiện nay lại đột nhiên chuyển dời, điều này đã định sẵn có một tai kiếp to lớn không cách nào né tránh.

Nghe thấy vậy, Bách Linh hỏi:

- Theo lời cung chủ, Tỏa Long đỉnh là khắc tinh của Long tộc, mà người thống trị bốn hải lại là Long tộc. Thế thì tại sao cao thủ Hồng hải, Hắc hải và Tử hải trước đây không đến đây cướp đoạt vật này để trấn áp Long tộc bốn hải, nhằm đạt được mục đích thống nhất bảy hải?

Đông hải Long vương than thở:

- Chuyện này nói ra rất dài. Nói đơn giản, ba hải kia không phải là không có chủ ý làm chuyện này, nhưng bọn chúng có điều lo lắng, không dám động đến Tỏa Long đỉnh.

Đối với Hải vực, bảy hải cũng giống như đại đô của nhân gian, hội tụ rất nhiều loại hình sinh linh, chính là nơi phồn hoa nhất. Nhưng nhân gian ngoại trừ đại đô ra, còn có không ít nơi sơn cùng thủy tận, ẩn chứa nhiều kỳ thú thời thượng cổ, hoặc là vật kịch độc, khiến người ta không dám đến gần.

Điểm này, Hải vực cũng giống như nhân gian. Chúng ta cũng sợ sự tồn tại của vật gì đó, giống như Ma Quỷ Hải vực trong ba nơi tuyệt địa nhất. Ở đó, hội tụ vật sống mạnh mẽ nhất Hải vực, bọn chúng không cần phải tu luyện như chúng ta, bọn chúng sinh ra đã có sức mạnh khủng khiếp, đủ để phá hủy mọi thứ văn minh chúng ta sáng lập, chính là uy hiếp lớn nhất với chúng ta.

Cổ xưa truyền lại, những con thú to lớn mạnh mẽ ở Hải vực, đã từng phát động một lần công kích có tính hủy diệt với bảy hải, thiếu chút nữa đã phá nát hoàn toàn văn minh của cả Hải vực.

Lúc đó, cao thủ bảy hải liên thủ chiến đấu, hội tụ sức mạnh bảy hải, vẫn không cách nào chống cự được công kích của con thú lớn. Cuối cùng, mắt thấy bảy hải sắp sửa bị tiêu diệt, một người sau này được xưng tụng là Hải Hoàng đột nhiên xuất hiện. Người này có thực lực kinh thế hãi tục, lại có uy thế trời đất, dẫn dắt những con thú lớn của Hải vực đến Ma Quỷ hải vực hiện nay, phát động một lời cấm chú cùng cực, vây khốn toàn bộ bọn chúng ở nơi đó. Hơn nữa người đó còn lưu lại câu nói cho hậu thế, chỉ cần Tỏa Long đỉnh bất động, lời cấm chú kia sẽ không mất đi hiệu quả. Một khi Tỏa Long đỉnh di chuyển, bốn hải liền phải gặp tai ương.

Vì thế, trong bảy hải, không người nào dám chạm vào Tỏa Long đỉnh. Vài ngàn năm đã qua, Ma Quỷ hải vực vẫn không hề có thú lớn đến xâm phạm bảy hải.

Nghe xong những lời này, Lục Vân nghi ngờ nói:

- Nếu là như vậy, Tỏa Long đỉnh kia do ai đụng đến? Người đó không sợ bảy hải bị hủy diệt, tự mang đến tai ương cho mình?

Đông hải Long vương khổ sở trả lời:

- Điều này ai biết được đây? Ta cho các vị biết chuyện này, chỉ hy vọng các vị cẩn thận, một khi gặp phải thú lớn của Ma Quỷ hải vực, nhớ phải nhanh chóng chạy trốn.

Thanks

931. Chương 933 – Ý Ngoại Truyền Lai (tin Tức Bất Ngờ)

- Năm đó, Hải Hoàng có khả năng khống chế cục diện, lẽ nào chẳng có truyền nhân lưu lại sao?

Đông hải Long vương trầm tư một chút, nhớ lại đáp:

-Hải vực có lưu truyền rằng năm đó sau khi Hải Hoàng phong bế đám thú lớn rồi, chính bản thân cũng bị thương nặng, không bao lâu sau bỗng nhiên mất tích.Theo suy đoán của những cao thủ Thất hải năm đó còn sống sót, Hải Hoàng có thể đến từ nơi thần bí bậc nhất “Hải Thần điện”, nhưng không có cách nào xác thực được chuyện này, nên đành xem đây như là lời đồn. Ngay như dòng tộc Hải Hoàng, đã mấy ngàn năm qua vẫn chưa từng có người xuất hiện, vậy nên theo suy đoán, ắt hẳn là không có truyền nhân trên đời.

Hờ hững gật đầu, Trương Ngạo Tuyết cũng không hỏi nhiều nữa. Thương Nguyệt bên cạnh nghi vấn hỏi:

- Trước đây, Tỏa Long đỉnh vẫn là bảo vật do Tây Hải giữ gìn, mấy ngàn năm qua vẫn bình an vô sự. Hiện giờ, Liễu Thiên Hoa đã chết, Tỏa Long đỉnh lại đột nhiên chuyển vị, có thể nào là do cao thủ của Tây Hải vì nhất thời tức giận làm cản không?

Lục Doanh đáp:

- Điều suy đoán này cũng có thể hợp lý, nhưng cao thủ bình thường của Thất Hải, nghe nói chỉ cần đến gần Tỏa Long đỉnh trong vòng mười trượng thì toàn thân sẽ không còn chút sức lực nào, lòng sinh hoảng sợ, thử hỏi ai có thực lực để lay chuyển Tỏa Long đỉnh này chứ?

Lời của Lục Doanh khiến cho mọi người mơ hồ. Nhất thời, mọi người đều trầm mặc suy nghĩ. Hồi lâu sau, Lục Vân lại nói ra ý nghĩ khác nhưng lại càng làm cho mọi người mơ hồ hơn.

- Nếu như người này không thuộc về Hải vực, mà đến từ nhân gian thì tất cả mọi chuyện đều thỏa đáng rồi.

Phản Thiên kinh ngạc nhìn chàng, vội lớn giọng hỏi:

- Thật là cao kiến, chỉ có huynh mới có thể nghĩ ra điều này. Nhưng cao thủ nhân gian đến đây ngoài chúng ta ra chỉ có đám người Diệp Tâm Nghi, chẳng lẽ bọn họ gây ra chẳng?

Lục Vân lắc đầu trả lời:

- Ta không biết, chỉ đột nhiên nảy ra ý này. Còn đúng sai, sau này cần phải làm rõ mới có thể biết. Được rồi, mọi người cũng đừng nên suy nghĩ nhiều nữa, việc gì đến rồi cũng sẽ đến thôi. Việc chúng ta cần làm nhất là nỗ lực tối đa để khắc phục chuyện này, không phải ở đây vất óc suy nghĩ để tự chuốc lấy phiền não. Thời gian....

Bỗng ngưng ngang, Lục Vân đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Quy trưởng lão vẻ mặt nóng nảy chạy vội hướng đến nơi này.

Lưu ý đến sự khác thường của Lục Vân, mọi người ở đó đều nhận ra sự xuất hiện của Quy trưởng lão. Đợi ông đến gần, Đông hải Long vương cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì hoảng sợ, có phải là đám cao thủ còn sót lại của Tây Hải tổ chức phản công không?

Quy trưởng lão lắc đầu, thở hổn hển đáp:

- Không phải là bọn chúng phản công, mà là có một chuyện kỳ quái khác xảy ra.

Lục Doanh thấy ông thở hồng hộc, nhẹ nhàng nói:

- Đừng nóng vội, nếu không phải chúng tấn công chúng ta, ông từ từ thuật lại cũng được.

Quy trưởng lão vỗ vỗ lồng ngực, đợi hơi thở điều hòa lại, lớn tiếng nói:

- Chuyện lạ không hay rồi, Liễu Thiên Hoa lúc trước đối mặt với chúng ta, bị Lục Vân giết chết. Nhưng ta lại vừa mới nhận được tin Tây hải lại xuất hiện thêm một Liễu Thiên Hoa khác, lúc này đã nhận được sự tín nhiệm của các cao thủ Tây hải, đang tập trung lực lượng, không biết là muốn làm gì đây.

- Cái gì! Có chuyện này sao? Ông không lầm đấy chứ?

Kinh hoảng nhìn Quy trưởng lão, Đông hải Long vương vẻ mặt nghi hoặc, không tự chủ được đưa mắt nhìn Lục Vân.

- Không có, tuyệt đối không thể nhầm lẫn, chuyện này làm sao có thể đùa giỡn được cơ chứ.

Về mặt lo lắng, Quy trưởng lão chỉ còn biết cười khổ. Mọi người ở đây thần sắc trở nên dị thường, hiển nhiên chuyện này quá lạ lùng, ngay cả Lục Vân cũng cảm thấy hết sức hoang đường.

Đợi khi yên lặng trở lại, Thương Nguyệt mở miệng:

- Việc này vô cùng kì lạ, theo ta suy nghĩ, có thể nào là do Hồng hải cùng phe Hắc hải, vì muốn khống chế lực lượng Tây hải nên cố ý phái người giả mạo Liễu Thiên Hoa, để thực hiện âm mưu của bọn chúng.

Lục Doanh đồng ý nói:

- Điều này xem ra cũng hợp lý. Trước đây, Hồng hải cùng Hắc hải muốn xâm chiếm Đông hải và Bắc hải, mục đích là phá vỡ thế cân bằng cũng như mối quan hệ của bốn hải, từ đó tiêu diệt bốn hải, thống nhất Hải vực. Hiện giờ, sự xuất hiện của Lục Vân phá vỡ kế hoạch của bọn chúng. Sau khi Liễu Thiên Hoa chết, bọn chúng không cam chịu thất bại, liền thi triển quỷ kế, vì vậy nên mới giả mạo Liễu Thiên Hoa để xuất hiện.

- Suy đoán rất hợp lý, không cần thiết phải điều tra chân tướng. Lúc này bàn về điều đó chỉ là thứ yếu, cần nhất chính là chúng ta nên đối phó với chuyện này thế nào đây? Mặc kệ Liễu Thiên Hoa thật hay giả, hẳn đã khống chế được Tây hải tất nhiên sẽ có hành động. Điều chúng ta cần quan tâm là bước tiếp theo hẳn sẽ làm gì, nhắm vào Đông hải hay còn có mục đích khác?

Sắc mặt nghiêm túc, Lục Vân nhanh chóng kéo mọi người quay lại vấn đề chính.

Nhìn chàng, Đông hải Long vương trầm giọng nói:

- Những lời huynh đệ rất thực tế, nếu tin tức này chúng ta đã biết, thì việc tranh cãi tên Liễu Thiên Hoa đó là thật hay giả cũng không có ý nghĩa gì nữa. Lúc này, Đông hải vừa mới chiếm lại, thực lực không đủ để ứng phó với đợt tấn công thứ hai của Tây hải. Kế tiếp chúng ta nên làm điều gì để đối phó, đó mới là mấu chốt quan trọng.

Phản Thiên nói:

- Thực lực của Tây hải quả thực rất mạnh, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng từ khi chúng ta đến đây, Tây hải trước sau hai lần bị tổn thất nặng nề, bọn chúng trước mắt tổng thể thực lực như thế nào, điều này phải cân nhắc lại. Một khi bọn chúng không còn thực lực áp đảo, chúng ta có thể phân thắng bại với chúng. Nhược bằng bọn chúng dễ dàng chiến thắng, chúng ta né tránh vẫn hơn.

Quy trưởng lão nghe xong, đáp lời:

- Việc này ta đã phái người đi dò xét, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi.

Phản Thiên khẽ gật đầu nói tiếp:

- Hai bên tranh đấu, chiến thuật rất quan trọng. Trước mắt, thực lực của Đông hải không mạnh, liều mạng đối chọi với chúng không phải là ý hay, chúng ta nên nghĩ biện pháp phân tán lực lượng của Tây hải, từ từ phân hóa bọn chúng, sau đó dùng chiến thuật tầm ăn dâu.

Nhìn Phản Thiên với vẻ tán thưởng, Đông hải Long vương trên mặt lộ ra nét mỉm cười.

Nhận thấy được nét tán thưởng trong mắt Đông hải Long vương, Phản Thiên định tiếp tục phát triển ý kiến của mình. Không ngờ, Trương Ngạo Tuyết bên cạnh Lục Vân cướp lời trước:

- Mọi người không nên tập trung nghĩ tiêu cực. Trước đây, chúng ta còn bàn xung quanh chuyện Tỏa Long đỉnh. Hiện giờ, Liễu Thiên Hoa giả xuất hiện triệu tập cao thủ Tây hải, rất có thể không phải vì muốn đối phó với chúng ta mà vì Tỏa Long đỉnh. Chuyện chúng ta đến đây giúp Lục Doanh, sợ rằng đã không còn là bí mật ở Hải vực. Tây hải cao thủ nếu biết mối quan hệ giữa chúng ta với Đông hải, ta nghĩ bọn chúng cũng không dám tùy tiện đến đây, cho nên mọi người cũng nên cân nhắc suy nghĩ về chuyện này.

Nghe xong những lời này, mọi người nhất thời tâm tình trở nên tốt đẹp.

Lục Doanh tươi cười, nhẹ giọng nói:

- Ngạo Tuyết nói không sai, chúng ta đã quá lo lắng rồi, chuyện gì cũng nghĩ đến việc tiêu cực trước tiên. Hiện tại cần phải bình tĩnh trở lại, đứng trên lập trường khách quan để xem xét việc này. Tây hải triệu tập cao thủ, ngoài việc tiến công ra, phòng ngự cũng có khả năng lớn. Dù sao bọn họ cũng phải đề phòng việc chúng ta phản kích, đề phòng chúng ta đánh lén.

Bật cười khở, Bắc hải Long vương nói:

- Nói đã nửa ngày trời, ai cũng hợp lý, thật là khó lựa chọn.

Bách Linh cười nói:

- Việc cân nhắc chú trọng đến toàn diện để khi ứng phó sẽ không bất ngờ rối loạn. Hiện tại, hết thảy chúng ta nói ra đều là suy đoán, tình hình cụ thể thế nào thì còn phải điều tra làm rõ thêm một bước, sau đó mới có thể kết luận được.

Đông hải Long vương nghe xong, trầm giọng nói:

- Lúc này phán đoán cũng là vô dụng, hay phiền Quy trưởng lão đi một chuyến, nhanh chóng tra ra động thái của Tây hải để chúng ta thương nghị phương án đối phó.

- Cung chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ nhanh chóng đi thăm dò.

Xoay người, Quy trưởng lão vội vã rời đi.

Đưa mắt nhìn Lục Vân, Đông hải Long vương hỏi:

- Trước mắt tình thế có biến chuyển, các vị đi Tử hải ngay hay là ở lại quan sát một chút?

Lục Vân trầm tư một hồi, mở miệng đáp:

- Tình hình Tây hải có quan hệ trực tiếp đến tồn vong của Đông hải. Để bảo đảm an toàn, ta quyết định lưu lại nơi đây trước, sau khi có tin tức cụ thể mới tính hành động sau.

Đông hải Long vương hơi cao hứng, cảm kích đáp:

- Đa tạ huynh đệ, Lục Vân. Có điều không biết có ảnh hưởng bất lợi gì đến việc của các vị không?

Bật cười nhạt, Lục Vân đáp:

- Muốn đến Tử hải, nghe nói phải vượt qua Hồng hải và Hắc hải. Nói vậy, sớm hay muộn một chút cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Đông hải Long vương cười nói:

- Như vậy là ta an tâm rồi. Tốt lắm, mọi người cùng vào ngồi trò chuyện, nhân dịp nhờ Bắc hải Long vương nói cho các vị biết một số chuyện của Hồng hải cần phải để tâm, điều đó sẽ giúp ích ít nhiều cho các vị.

Như vậy, mọi người quay về Định Thiên cung, vừa chờ đợi tin tức có liên quan đến Tây hải, vừa nghe Bắc hải Long vương thuật lại một số chuyện có liên quan đến Hồng hải.

Gió nhẹ thổi, mùi hoa nhàn nhạt tràn ngập sơn cốc. Bên cạnh đầm nước, Liệt Thiên cách qua đầm Vu Thần nhìn nhau, yên tĩnh bất động.

Không biết đã bao lâu, Vu Thần dời mắt đi chỗ khác điềm nhiên cất tiếng:

- Nghe nói người muốn tìm ta, có phải muốn hỏi điều gì không?

Liệt Thiên thản nhiên đáp:

- Ta muốn tìm người để hỏi, sức mạnh của người là từ đâu mà có?

Vu Thần cười hỏi:

- Đã nhìn cả nửa ngày trời rồi, có thu hoạch được gì không?

Liệt Thiên điềm nhiên đáp:

- Đại khái thì cũng đã biết.

Nhìn trở lại, Vu Thần cười có chút tà dị, hỏi tiếp:

- Đúng vậy chẳng? Có cần chứng thực không?

Liệt Thiên lãnh đạm trả lời:

- Chứng thực quả có rất nhiều cách, người hi vọng ta sẽ dùng cách nào đây?

Vu Thần cười quỷ quyệt nói:

- Cái này còn tùy vào tâm tình của người. Nếu người nghe lời ta thì người đã chẳng phải là Yêu Hoàng.

Liệt Thiên hừ lạnh nói:

- Phép khích tướng của người khá là cao thâm, đáng tiếc vẫn có thể nhận ra.

Vu Thần ngẩng đầu nhìn về nơi xa, ngữ khí bình thản nói:

- Sinh tồn chính là lẽ tự nhiên, chúng ta đặt mình trong thế giới này, ai có thể thoát khỏi nó được đây?

Liệt Thiên trả lời:

- Không thể thoát khỏi, nhưng có thể thống trị nó.

Vu Thần cười nhạt nhòa đáp:

- Thống trị nó? Thật là một ý tưởng vĩ đại. Nhưng có được bao nhiêu khả năng, ai thật sự có thể làm được điều này đây?

Liệt Thiên ánh mắt âm trầm, hỏi ngược lại:

- Nếu như không phải vì điều này, người đến trung thổ là vì lí do gì đây?

Khuôn mặt xấu xí trở nên khác thường, Vu Thần tự hỏi:

- Ta đến làm chi? Ha ha ... Ta đến bất quá là bởi vì thù hận trong lòng mà thôi. Còn người? Chẳng lẽ không giống ta sao?

Liệt Thiên phủ nhận:

- Người lầm rồi, ta nếu có chỉ là tiếc nuối, không phải là thù hận.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Đôi khi, thù hận và tiếc nuối cũng như nhau mà thôi. Được, không bàn chuyện này nữa. Người hôm nay tìm ta, đơn giản không phải là chỉ muốn đấu võ mồm đấy chứ?

932. Chương 934 – Biểu Minh Tâm Tích (tỏ Rõ Tâm Tình)

- Ta đến đây tự nhiên không phải là muốn đấu võ mồm với người, mà vì thiên hạ.

Vu Thần ánh mắt lạnh lẽo, chất vấn:

- Người đến tìm ta để ngửa bài?

Liệt Thiên đáp:

- Thiên hạ hiện giờ tựa trung vận mệnh đều được nắm giữ trong tay mấy người. Ta tìm người,ắt hẳn không nói người cũng đã biết được mục đích rồi.

Vu Thần nhìn chăm chú vào hai mắt của hắn, trầm giọng hỏi:

- Liệt Thiên, người thật nắm chắc thống nhất Thất giới, áp chế được trời cao không?

Bật cười ngạo nghễ, Liệt Thiên đáp:

- Ít ra là so với người cũng nắm chắc hơn.

Vu Thần phản bác lại:

- Không cần phải nói nhiều. Hiện tại tình thế của Yêu vực cũng không ổn, nếu thật sự so sánh với ta chưa chắc đã có được ưu thế.

Liệt Thiên tự phụ lên tiếng:

- Ít nhất thực lực của ta cũng tinh thuần hơn người, điểm này người thật sự không so được.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Thuần khiết thì thế nào? Người có bản lãnh thì đi so với Thiên Sát, xem mạnh yếu như thế nào?

Liệt Thiên hơi giận quát lên:

- Ta tự nhiên sẽ đi tìm Thiên Sát, nhưng hiện tại cái ta muốn biết trước, đó chính là câu trả lời của người.

Vu Thần không đáp ngay, ánh mắt biến đổi không ngừng, hồi lâu sau mới cất lời:

- Liệt Thiên, bây giờ ngươi muốn ta trả lời, không cảm thấy rằng quá sớm sao? Hiện nay, chúng ta còn có kẻ thù chung vẫn còn chưa tiêu diệt, ngươi nóng lòng như vậy, không sợ rằng sẽ ‘dục tốc bất đạt’ sao?

Liệt Thiên hừ giọng nói:

- Chính đạo mặc dù không biết xấu hổ, nhưng cũng không đến mức quá âm hiểm. Còn như ngươi hệt như một thanh đao vô hình, nên cần đặc biệt đề phòng.

Vu Thần nghe vậy cười lớn, hỏi ngược lại:

- Ta âm hiểm như thế nào cũng không quá quan trọng, quan trọng là, ngươi cho rằng, từ ban đầu ta đã chọn ngươi làm mục tiêu cần tiêu diệt phải không? Thống nhất Thất giới, tranh bá thiên hạ. Bất cứ phe nào cũng là địch nhân của ngươi, ai trước ai sau là mấu chốt quan trọng của thắng bại, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cẩn thận.

Liệt Thiên chần chờ một chút, hỏi ngược lại:

- Theo chủ ý của ngươi, hiện tại ta nên tiêu diệt kẻ nào đầu tiên?

Vu Thần sững sờ, hiển nhiên Liệt Thiên xem như ngây ngô đem đề tài này để hỏi hắn. Lúc này, hai người có thể nói là đối địch. Liệt Thiên đột nhiên đặt câu hỏi, mặc dù vấn đề khá ngây ngô, nhưng chính là bởi vì điểm này Vu Thần mới không tài nào hiểu ra, Liệt Thiên thật tâm hỏi hay chỉ là thử dò xét những ý nghĩ trong lòng hắn.

Bật cười hắc hắc, Vu Thần cố che giấu nội tâm biến hóa, bình thản đáp:

- Vấn đề này tưởng chừng đơn giản, nhưng thật ra rất phức tạp. Lập trường hai ta trái ngược, ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến vấn đề này, vì thế ta không tiện trả lời ngươi.

Liệt Thiên không hề kinh ngạc, bình tĩnh hỏi:

- Vì vậy, ngươi không muốn nói ra chút nào chăng?

Vu Thần nghi hoặc nhìn hắn, trầm ngâm nói:

- Ngươi hôm nay tới đây, nhìn bộ dạng dường như không phải muốn động thủ cùng ta, mà vì muốn tìm tin tức.

Liệt Thiên không chút thay đổi, hồ hững đáp:

- Ngươi đến đây, không phải cũng muốn nói cho ta biết ít chuyện sao?

Vu Thần cả kinh, lập tức cười nói:

- Không hổ là Yêu Hoàng, nói chuyện cùng ngươi so với Âm Đế, cảm giác tốt hơn nhiều.

- Nếu cảm thấy tốt, vậy chúng ta nên tiếp tục.

Không truy vấn đến chuyện Âm Đế, Liệt Thiên bình tĩnh lên tiếng.

Vu Thần thôi nhìn, lạnh nhạt nói:

- Đối với ngươi, có nhiều chuyện không quan trọng, ta cũng không muốn nhắc đến. Hiện tại, trước tiên là đề cập một chút về chuyện của Ma Vương của Ma vực, trước mắt hắn đang ẩn nấp trong bóng tối, khơi mào mâu thuẫn giữa Trừ Ma liên minh và Yêu vực cùng với Chính Đạo, thực thi kế mượn đao giết người.

Liệt Thiên hừ giọng nói:

- Tạm thời, hắn vẫn chưa đạt được mục đích.

Vu Thần cười nói:

- Đúng vậy, tạm thời chưa đạt được mục đích, nhưng cũng đủ làm cho ngươi ta lo lắng. Lâu mau rồi sợ rằng sẽ làm cho ngươi phải đau đầu thôi.

Liệt Thiên bật cười lạnh lùng, hừ giọng nói:

- Người muốn mượn tay ta trừ bỏ hắc, sao không nói rõ ra?

Vu Thần bật cười ha hả, ý đồ bị bại lộ, liền thay đổi đề tài:

- Thật ra Ma Vương không hề biết, lúc này ở nhân gian, trừ ta và người ra, Cửu Thiên Hư Vô giới, cùng với Kiếm Vô Trần đều im lặng biến mất. Như vậy, hắc tự thân không có thực lực mạnh, trong tình huống này, muốn thi triển quỷ kế, e rằng cũng là cực kì khó khăn.

Liệt Thiên ánh mắt biến đổi, hỏi:

- Các cao thủ Hư Vô giới đã đi đâu? Đi rồi về hay đi luôn?

Vu Thần cười thần bí đáp:

- Đi đâu, điều này khó mà nói rõ được. Hiện nay, không có cao thủ Hư Vô giới quấy rầy, người thấy tốt nhất nên làm gì?

Liệt Thiên dừng lại nhìn hắc, hỏi ngược lại:

- Người cho rằng như vậy sao?

Vu Thần nhìn hắc không đáp, cũng không để ý nhiều, thân thể nhẹ nhàng bay lên, trong miệng ngâm khe:

- Tâm nguyện của người là thống nhất thất giới, vậy tâm nguyện của ta là gì đây?

Lời này rất quái lạ, nhưng Liệt Thiên hiểu rõ ẩn ý trong đó, liền trầm tư suy nghĩ.

Hồi lâu sau, hai bóng người từ trên trời hạ xuống bên cạnh Liệt Thiên.

- Chủ nhân, có thu hoạch được gì không?

Tam Nhân Long Lang lên tiếng hỏi.

Liệt Thiên nhìn hắc một lát, sau đó quay sang Bạch Như Sương, nhẹ giọng nói:

- Ta đã biết được một ít về lai lịch của Vu Thần. Nhưng hắc nói cao thủ Hư Vô giới đột nhiên biến mất, không biết đã đi đâu, điểm này gây cho ta chút hoài nghi.

Bạch Như Sương ôn nhu cất tiếng:

- Nếu không thể tin hắc, thế thì phái người tự điều tra.

Tam Nhân Long Lang lại nói:

- Việc này thuộc hạ cũng đã phái người đi làm.

Liệt Thiên nói:

- Nếu như Vu Thần nói thật, chúng ta phải nắm lấy cơ hội này, lập tức quét sạch chướng ngại, bức thẳng đến Cửu Thiên Hư Vô giới.

Tam Nhân Long Lang lo lắng nói:

- Chủ nhân, lỡ một khi chúng ta thể hiện mục đích quá rõ, không biết có thể khiến Địa Âm, Thiên Sát gây hấn quá sớm. Như vậy

Liệt Thiên trầm ngâm cất lời:

- Vấn đề này ta cũng đã cân nhắc rồi, Địa Âm, Thiên Sát, sớm muộn gì cũng phải chạm mặt, khi bọn chúng xuất hiện, ắt sẽ ảnh hưởng đến thiên hạ. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần xử lý thích đáng, chắc hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Tam Nhân Long Lang hỏi:

- Như vậy, chủ nhân đã suy tính đối phó với ai trước đây?

Liệt Thiên trầm giọng nói:

- Trước hết nên tránh Trừ Ma liên minh cùng Ma vực, thắt chặt từ bên ngoài vào, tiêu trừ hết những lực lượng chống đối, thiết lập nên lực lượng quân đội to lớn.

Tam Nhân Long Lang suy nghĩ một lát, đề nghị:

- Trước mắt lực lượng chúng ta còn mỏng, tuy nhiên có thể điều động toàn bộ lực lượng Yêu vực. Từ khi Thái Âm Tế Nhật xuất hiện, nhân gian khí yêu tà rất thịnh, có công hiệu tăng gấp một lần rủi đối với sự biến hóa của người trong tộc chúng ta. Có nhiều người trong tộc trước đây thực lực không mạnh, nhưng hiện giờ đã có thể đối kháng cùng người tu chân của nhân gian.

Liệt Thiên nói:

- Chủ ý này không tồi, giao cho người đi xử lý.

Tam Nhân Long Lang cung kính đáp:

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.

Dứt lời xoay người, bay vụt đi.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, u oán hỏi:

- Chẳng thật sự muốn động thủ sao?

Liệt Thiên đáp:

- Con đường của ta, ta bắt buộc phải đi đến cùng.

Bạch Như Sương bật cười cay đắng, nhìn ngọn núi xa xa, ngâm khê:

- Một lần này nữa, đến khi nào mới có thể kết thúc đây?

Phục Long cốc, Trừ Ma liên minh. Trần Ngọc Loan lúc này đang ngồi ngay ngắn phía trên đại điện, hai bên, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh, Dương Thiên, Tư Đồ Thần Phong, Thiên Mục Phong, Càn Nguyên chân nhân ngồi yên lặng, cả bảy ánh mắt đang nhìn vào Quy Vô đạo trưởng giữa đại điện, chờ ông ta mở miệng.

Nhìn lướt xung quanh, Quy Vô đạo trưởng trầm giọng nói:

- Ta vừa nhận được tin tức, Kiếm Vô Trần trước giờ vẫn bị lưu ý nhưng dạo gần đây đột nhiên biến mất. Sau khi Thiên Kiếm khách chết, Thái Phượng tiên tử, Bạch Quang, Diệp Tâm Nghi cũng không thấy bóng dáng đâu cả, không hề có tin tức gì.

Trần Ngọc Loan đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, nghi vấn hỏi:

- Ý của ông là bọn họ đột ngột biến mất, có chút kì quặc?

Quy Vô đạo trưởng gật đầu đáp:

- Đúng vậy, ta cảm giác đây không phải chuyện trùng hợp. Hiện tại, vắng đi những người này ở nhân gian, đối với Vực chỉ tam giới là cực kì có lợi nhưng đối với chúng ta lại là bất lợi, bởi vì chúng ta lúc này trở thành lực lượng chống lại yêu ma duy nhất.

Hiểu được ý của ông, Trần Ngọc Loan liếc quanh mọi người, lên tiếng hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Phật Thánh Đạo Tiên đáp:

- Mưa to muốn đến hắt gió thổi ào ào. Đây bất quá là thời gian yên lặng tạm thời ngăn ngủ trước khi cuồng phong mưa bão.

Lưu Tinh nghe xong, cười nói:

- Lão quái, người thật không nên nói thần nói thánh ở đây, nói thẳng tình thế có biến chuyển không được sao?

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả đáp:

-Nói như vậy không phải phong cách của ta.

Mọi người sững sốt, sau đó bật cười.

Chốc lát sau, Thiên Mục Phong lên tiếng:

- Tin tức này tốt nhất là nên xác nhận lại một chút. Nếu quả thật vậy, thì Kiếm Vô Trần đã biến đâu mất? Diệp Tâm Nghi cùng Bạch Quang thật sự đã đi đâu?

Tư Đồ Thần Phong cũng cất lời:

- Ta đoán, Kiếm Vô Trần biến mất, có khả năng là trốn tránh. Diệp Tâm Nghi cùng Bạch Quang do truy đuổi hần nên cũng thoát khỏi tầm mắt chúng ta, vì thế nên mới có chuyện bọn họ bỗng dưng cùng nhau mất tích.

Trần Ngọc Loan nói:

- Việc này vào thời điểm hiện tại khó có thể phán định, tạm thời không cần bàn. Còn các chuyện khác như thế nào?

Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Văn Bất Danh tình huống không được khả quan, ngày càng nhiều yêu ma quỷ quái, sau khi bọn chúng hấp thụ khí yêu tà giữa trời đất, thực lực nhanh chóng tăng mạnh, hiện nay đã khó mà ức chế được khí thế. Còn về Bắc Phong cùng Khiếu Thiên, tạm thời còn chưa có tin tức. Các cánh khác cũng không có thu hoạch gì thêm.

Nghe vậy, mọi người trầm ngâm. Càn Nguyên chân nhân đột nhiên mở miệng:

- Nhân gian quả thực rộng lớn, ảnh hưởng của Thái Âm Tế Nhật mà chỉ dựa vào thực lực của Văn đại hiệp thì quả thật là rất khó áp chế được. Lúc này, nhiệm vụ của liên minh nặng nề, ta ở nơi này cũng không giúp được gì, chỉ bằng để ta đi hỗ trợ cho Văn đại hiệp, coi như là vì thiên hạ giúp chút sức lực.

Quy Vô đạo trưởng sững sốt, chần chừ trả lời:

- Chân nhân có ý như vậy thật là người khác phải nể phục. Nhưng có điều ...

Hiểu được nỗi lo của ông, Càn Nguyên chân nhân đáp:

- Việc này ta tự nguyện, cho dù có nguy hiểm gì, ta tin tưởng Dịch viên môn hạ cũng sẽ không làm khó đâu.

Thấy chân nhân cương quyết, Quy Vô đạo trưởng đưa mắt cho Trần Ngọc Loan, hỏi:

- Minh chủ thấy ...

Trần Ngọc Loan đáp:

- Chân nhân đã có lòng như vậy, chúng ta chỉ còn biết nghe theo, làm sao có thể phụ ý tốt của chân nhân.

Càn Nguyên chân nhân ôm quyền cất tiếng:

- Đa tạ minh chủ.

Quyết xong việc này, Trần Ngọc Loan đang định mở miệng, Phật Thánh Đạo Tiên ngồi bên trái lại đột nhiên mở lời:

- Việc phải đến, muốn tránh né cũng không xong.

Trần Ngọc Loan không hiểu, chưa kịp mở miệng hỏi, Khiếu Thiên cùng Bắc Phong từ ngoài cửa điện đi vào. Mời hai người ngồi xuống, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Thế nào, mọi chuyện thuận lợi chứ?

Bắc Phong sắc mặt âm trầm, lắc đầu nói:

- Thật sự là khó khăn ngoài sức tưởng tượng. Lần này ra đi là muốn tìm tung tích của Ma Vương, quả cũng tốn không ít thời gian. Sau khi đã tìm được địa điểm, không ngờ lại bị Ma Vương phát hiện, mặc dù chưa từng giao tranh, nhưng qua ngày thứ hai Ma Vương lại biến mất tiếp tục, hại ta hồi hải ngược xuôi.

933. Chương 935 – Trung Kế Thượng Dương (trúng Phải Mười Kế)

- Không lâu sau, chúng ta lại tìm ra tung tích Ma Vương. Ai ngờ, lần này Ma Vương lại bày ra quỷ kế di hoa tiếp mộc, khiến chúng ta giao tranh với cao thủ Nam Cương Vu tộc. Trận đó, mặc dù giao tranh chóng vánh nhưng tạo nên mối thù với Vu tộc. Mấy ngày sau, chúng ta mấy lần truy đuổi, đấu trí đấu dũng với Ma Vương, qua mấy phen cố gắng mới tìm được nơi ẩn náu thật sự của hắn. Hiện nay, cao thủ duy nhất ở bên Ma Vương là Ma thần Tàn Vô Nguyệt, ngoài ra còn có một cao thủ khác đang ra ngoài triệu tập đội quân tà ma, nhân số đông đảo trên nhân gian.

Trần Ngọc Loan nghe xong, liền hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Tư Đồ Thần Phong đáp:

- Nếu đã biết tung tích của hắn, ta nghĩ nên nhân cơ hội này để diệt trừ, tránh hậu họa về sau.

Thiên Mục Phong cũng lên tiếng:

- Ma Vương thực lực kinh người, lúc này lại có thêm đội quân tà ma, chúng ta cần phải cân nhắc lợi hại trước khi hành động.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Lời hai vị đều có phần đúng, nhưng lựa chọn thế nào vẫn do mình chủ quyết định.

Nhìn quanh bốn phía, Trần Ngọc Loan dừng mắt ở Phật Thánh Đạo Tiên, hỏi:

- Với thực lực chúng ta hiện nay, ông nghĩ muốn thu thập Ma Vương thì cần phải phái người như thế nào?

Phật Thánh Đạo Tiên hơi nhíu hai mắt, cười ha hả nói:

- Nha đầu, ý muốn ta ra tay còn không chịu nói rõ. Nhưng lần này...

Trần Ngọc Loan hỏi:

- Lần này như thế nào?

Phật Thánh Đạo Tiên cười quái dị đáp:

- Lần này ta sẽ không ra tay.

Trần Ngọc Loan nghi hoặc hỏi:

- Tại sao?

Phật Thánh Đạo Tiên không đáp, Lưu Tinh lên tiếng giải thích:

- Nguyên nhân rất đơn giản, lão quái cùng Ma Thiên tôn chủ, nhiều năm trước quan hệ khá tốt, cho nên lần này không tiện ra tay.

Trần Ngọc Loan nghe rồi, thất vọng nói:

- Như vậy, nếu muốn thu thập Ma Vương, sợ rằng ...

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Ta không ra tay, người khác làm cũng giống nhau cả thôi. Chỉ cần Ma đạo xuất hiện, các người cùng phối hợp thực lực, há phải lo lắng gì chứ?

Lưu Tinh mắng:

- Lão quái này, chính mình không động thủ, lại muốn đẩy sang cho ta.

Phật Thánh Đạo Tiên cười hả hả nói:

- Người cả ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, làm sao để trừ Ma liên minh đừng thất vọng đây?

Lưu Tinh phản bác nói:

- Người không phải cũng giống ta sao, cả ngày cũng ngồi chơi không.

Phật Thánh Đạo Tiên vẻ mặt khác lạ, giọng quái dị đáp lời:

- Ai nói là ta không hề làm gì chứ, chẳng phải ta đã thu nhận một đệ tử đang chiến đấu dữ dội với Ma đầu ở Ma vực đó sao.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, liền khuyên nhủ:

- Được rồi, hai vị tiền bối đừng cãi nhau nữa, hãy cho chúng tôi một câu trả lời.

Lưu Tinh trừng Phật Thánh Đạo Tiên, sau đó đưa mắt sang Trần Ngọc Loan, mở miệng nói:

- Nhìn thấy tình thế thiên hạ muôn dân khổ sở thế này, ta sẽ theo các người đi vào diệt trừ Ma Thiên tôn chủ.

Trần Ngọc Loan nghe vậy cười, ánh mắt đảo qua mọi người, nghiêm mặt nói:

- Hiện tại ta quyết định, chiều nay sẽ đi trừ ma.

Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Minh chủ muốn đưa ai đi theo vậy?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Để an toàn, ngoại trừ Lưu Tinh tiền bối ra, Thiên Mục Phong, Tư Đồ Thần Phong, Dương Thiên, Bắc Phong cùng ta đi trước, còn những người khác thì ở lại phòng thủ nơi này.

Mọi người nghe vậy không bàn luận thêm, ai nấy tự đi chuẩn bị.

Hải vực, Thiên Tà lĩnh. Đám người Lăng Thiên sau khi bắt được Thất Tà thiên quân giả, bắt đầu nghiêm khắc tra vấn.

Ban đầu, Thất Tà thiên quân giả hết sức mạnh miệng, cái gì cũng không chịu khai ra. Sau không chịu nổi cực hình, nên thái độ mới dần chuyển biến, trả lời những câu hỏi của Lăng Thiên. Sau khi tra vấn, Lăng Thiên tìm ra được Toàn Phong vũ sĩ, còn hỏi ra được tung tích của Thiên Uy lệnh, nhưng bọn họ không hề phát hiện ra Thất Tà thiên quân trước mắt là giả.

Nhìn thấy Thất Tà thiên quân hấp hối, Bạch Quang hỏi:

- Trưởng lão, người nghĩ lời hấn có đáng tin không?

Lăng Thiên cau mày đáp:

- Hiện tại khó mà nói được. Bất quá mang hấn theo bên cạnh mình, như vậy sẽ không sợ hấn đùa giỡn với chúng ta. Đi thôi.

Nói xong liền đi trước, dẫn mọi người rời khỏi đại điện, đi tìm kiếm Thiên Uy lệnh.

Trên đường đi, Diệp Tâm Nghi hỏi Bạch Quang:

- Ma Thánh phong ở đâu? Chúng ta sẽ không đi về tay trắng đấy chứ?

Bạch Quang đáp:

- Điều này cũng không thể nói chính xác được, đi sẽ biết.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, không còn nói nhiều. Đoàn người nhanh chóng biến mất nơi xa.

Ma Thánh phong, một trong tam đại tuyệt địa của Hải vực, tọa lạc trong Nam hải, cùng với Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, Ma Quỷ Hải vực tạo thành thế tam giác. Ngọn núi này là một đảo nhỏ của Nam hải, quái dị nhất, nhìn từ xa như một thanh kiếm bén đâm thẳng lên tầng mây. Nhìn gần lại là hai ngọn núi liên tiếp, cách hơn mười trượng, độ cao như nhau. Ngọn bên trái nhám thạch màu đỏ nhạt, ngọn bên phải lại có màu trắng kim loại, phối màu với những cây xanh hoàn toàn không chói mắt.

Uy danh Ma Thánh phong, không chỉ do có Thánh Tâm tiên đồng cùng Huyết Ma Thiên Cơ tồn tại, còn có một nguyên nhân khác, chính là xung quanh ngọn núi này có bốn mươi tám hòn đảo phân bố, mười sáu dòng xoáy, khiến cho mấy trăm dặm xung quanh hình thành nên một khu vực đặc biệt, nếu như người ngoài tùy tiện xông vào mà không hiểu được cách vượt qua thì tám chín phần không thể thấy được bóng dáng của Ma Thánh phong. Đám người Lăng Thiên, nhờ có Thất Tà thiên quân chỉ dẫn, nên nhanh chóng đến được khu vực này.

Dừng thân, Lăng Thiên nhìn xuống dưới, mặt biển xanh biếc một màu, cả chục hòn đảo nằm ở những vị trí khác nhau, ẩn hiện trên mặt nước, khiến cho người ta có cảm giác lạc vào cõi tiên trên biển.

Nghiêng đầu, Lăng Thiên nhìn mọi người một chút, hỏi:

- Mọi người có ý gì không?

Bạch Quang đáp:

- Các hòn đảo nhỏ này phân bố thật quái lạ, xem ra giống như là một trận pháp, ẩn tàng huyền cơ.

Diệp Tâm Nghi đôi mày thanh tú hơi nhíu, lo lắng nói:

- Thật kì quái, đến nơi này ta tự nhiên có cảm giác bất an, tựa như có nguy hiểm gì đang chờ đợi phía trước.

Nghe vậy, mọi người nhìn nàng với ánh mắt cổ quái, hiển nhiên không cho là đúng.

Lăng Thiên ánh mắt khê biến, nhìn lại Thất Tà thiên quân, hỏi:

- Người xưng tụng là kẻ biết mọi chuyện của Hải vực, vậy hãy nói qua một chút về tình hình nơi này đi.

Thất Tà thiên quân giận dữ nhìn Lăng Thiên, khê nói:

- Mấy hòn đảo nhỏ này đích thực là một trận pháp, trong đó còn có mười sáu dòng xoáy, nếu không cẩn thận rơi vào trong đó ắt sẽ không thể nào sống sót quay về. Còn về phương pháp đi vào quả thật có hai, thứ nhất là từ trên không Ma Thánh phong bay xuống, cố gắng phá vỡ kết giới phòng ngự của hòn núi này. Thứ hai, từ những hòn đảo nhỏ này đi xuyên qua, có bốn đường đi, chia ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Lăng Thiên nghe vậy trầm ngâm, Bạch Quang liền hỏi:

- Người đã biết như vậy, chắc hẳn cũng biết đường tiến vào trong đó phải không?

Thất Tà thiên quân tức giận nói:

- Biết thì sao? Người cho rằng ta sẽ nói cho các người biết sao? Thậm chí ta có nói cho các người, các người có tin chăng?

Bạch Quang lạnh lùng nói:

- Tới được nơi này chính là chủ ý của người. Hiện tại người là kẻ dẫn đường, vậy hãy để chúng ta giúp đỡ người một phen?

Nói xong, thì liền đánh mắt đầy ẩn ý với Hắc Thạch thiên quân.

Khê gật đầu, lòng bàn tay phải Hắc Thạch thiên quân ánh đen chợt lóe, một ngọn lửa đen liền chụp lên lưng Thất Tà thiên quân, lập tức khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Á .. Khốn kiếp, dừng tay, mau dừng tay, để ta dẫn các người vào.

Sắc mặt nhăn nhó, Thất Tà thiên quân trong mắt lửa giận như đao.

Thu tay phải lại, Hắc Thạch thiên quân hừ giọng nói:

- Đồ cứng đầu, chịu đau đớn rồi mới đồng ý.

Bạch Quang nói:

- Tốt lắm, đừng làm mất thời gian, bắt đầu luôn đi.

Thất Tà thiên quân vẻ mặt oán hận, chỉ vào một hòn đảo nhỏ phía trước, nói:

- Trước tiên cần phải đến đó, hơn nữa ...

- Khoan đã, chúng ta không chút quen thuộc với nơi này, nếu cứ tin vào lời hắn nói, e rằng sẽ sập bẫy.

Diệp Tâm Nghi mở miệng cắt đứt lời Thất Tà thiên quân lên tiếng nhắc nhở.

Bạch Quang trầm ngâm nói:

- Tâm Nghi, vấn đề này chúng ta đã cân nhắc qua. Trước mắt chúng ta chỉ có thể tin tưởng hắn, nếu không thì còn biết làm sao đây?

Diệp Tâm Nghi phản bác nói:

- Nếu như hắn vốn dĩ không sợ chết, cố ý muốn lừa chúng ta cùng chết chung, thì chúng ta phải làm sao?

Bạch Quang đáp:

- Nếu như hắn quả thật có ý nghĩ này, nhưng hắn lại không biết chúng ta là ai, vậy hắn có thể đạt được sao? Ổn thôi, không nên suy nghĩ bậy bạ, yên tâm đi, chúng ta không có việc gì đâu.

Nói xong, quay đầu nhìn Hắc Thạch thiên quân nói:

- Đi thôi, ông mang theo hắn, cẩn thận đừng để cho hắn giở trò.

Hắc Thạch thiên quân đáp:

- Yên tâm, trừ phi hắn không muốn sống, nếu không đừng nghĩ đến việc đùa giỡn trước mặt ta.

Theo sau Thất Tà thiên quân, Diệp Tâm Nghi hỏi Lăng Thiên:

- Tiền bối, tại sao người không lựa chọn từ trên không đột phá, mà phải chọn con đường hung hiểm này?

Lăng Thiên nhẹ giọng nói:

- Ta đã cân nhắc việc này rồi, chúng ta tới đây là vì tìm Thiên Uy lệnh. Nếu như vật kia thật sự ở chỗ này, chúng ta tùy tiện xâm phạm, tất nhiên sẽ phát sinh xung đột, khi ấy sẽ giống như là cướp đoạt. Đối với danh dự của chúng ta mà nói, tuyệt không hề tốt chút nào.

Diệp Tâm Nghi không phục đáp:

- Chúng ta tiên lễ hậu binh, nhưng đối phương lại không giao ra, đến lúc đó không phải là cũng sẽ tranh đoạt hay sao?

Lăng Thiên cười nói:

- Điều đó tuyệt là không giống, ít nhất chúng ta cũng đã đặt đạo nghĩa lên trên hết, hành sự một cách quang minh chính đạo. Vạn bất đắc dĩ chúng ta vì thiên hạ mà tranh đoạt, thì cũng coi như có thể tha thứ được.

Diệp Tâm Nghi nhìn ông ta, một hồi lâu sau, từ trong lòng sinh ra cảm thán, than nhẹ:

- Chẳng trách có nhiều người không muốn sống vì chính đạo, nguyên lai không phải vì họ không tốt, chỉ là ... ai ...

Theo sau Thất Tà thiên quân, đám người Lăng Thiên không bao lâu đã đi qua sáu hòn đảo, tiến tới trung tâm khu vực.

Chỉ phía trước, Thất Tà thiên quân nói:

- Phía trước chính là Ma Thánh phong, chỉ cần bay thêm mười dặm mặt nước nữa là có thể gặp Huyết Ma Thiên Cơ. Đến lúc đó, có thể lấy được Thiên Uy lệnh hay không, còn tùy vào bản lĩnh của các người?

Lăng Thiên nhìn mặt nước phía trước, trầm giọng lên tiếng:

- Nơi này yên lặng đến đáng sợ, ắt hẳn có ẩn tàng không ít hung hiểm?

Thất Tà thiên quân hừ giọng nói:

- Sợ rồi sao? Nếu vậy thì tốt nhất là nên quay về.

Lăng Thiên đáp trả:

- Bọn ta quay về, không phải là đã làm kế hoạch của người thất bại rồi sao?

Thất Tà thiên quân ánh mắt biến đổi, quát:

- Người biết thì thế nào? Đúng, chính là ta lừa người tới đây, người cũng nên thử qua một chút chứ, nếu không há có thể cam tâm sao?

Lăng Thiên cũng không tức giận, bình tĩnh đáp:

- Đúng vậy, nếu không chúng ta tại sao lại đến đây cơ chứ? Đi thôi, cuối cùng cũng đã đến nơi rồi, chẳng lẽ người không muốn lấy nó quay về sao?

Thất Tà thiên quân sắc mặt ngạc nhiên, rõ ràng đoán không ra suy nghĩ của Lăng Thiên, đành phải mang theo nghi hoặc trong lòng, theo đám người Lăng Thiên bay về Ma Thánh phong.

Mười dặm mặt nước, chớp mắt đã vượt qua. Trên đường đi gió êm sóng lặng, tựa hồ không hề có nguy hiểm nào, điều này khiến mọi người bất ngờ.

Tới Ma Thánh phong, đám người Lăng Thiên dõi mắt ra bốn phía, đánh giá tình hình xung quanh, phát hiện ra nơi đây có hai ngọn núi, một đỏ một trắng, độ cao ngang nhau. Dưới chân núi bao phủ rậm rạp toàn là rừng cây, không hề thấy bất kì dấu vết gì, cảm giác như đây là một hoang đảo.

934. Chương 936 – Huyết Ma Thiên Cơ

Nắm lấy thân thể Thất Tà thiên quân, Hắc Thạch thiên quân không khỏi cất tiếng hỏi.

Bật cười âm độc, Thất Tà thiên quân đáp:

- Không cần đi tìm, bà ta sẽ tự tìm tới. Bất cứ ai đặt chân lên hòn đảo này, đều sẽ không thể sống sót ra đi.

Hắc Thạch thiên quân cả giận nói:

- Người dọa ta, ta mà lại để cho người hù dọa như vậy à?

Thất Tà thiên quân nghe vậy cười lớn, oán hận và đắc ý theo tiếng cười của lão truyền khắp bốn phương.

Diệp Tâm Nghi trong lòng nóng nảy, quát lên:

- Bịt miệng hắn lại, hắn đang cố ý làm bại lộ hành tung của chúng ta đấy.

Hắc Thạch thiên quân vừa nghe, nổi giận mắng:

- Giỏi cho tên không sợ chết này, ta sẽ cho người biết cái gì gọi là sợ hãi.

Ông liền đưa tay phải bịt miệng hắn, luồng lửa đen bắn thẳng vào yết hầu. Liền đó, Thất Tà thiên quân thân thể run rẩy, sắc mặt trở nên tái nhợt, miệng muốn kêu lên một tiếng buồn nhưng lại không thể phát ra tiếng.

- Hắc Thạch cẩn thận, tránh mau!

Lăng Thiên la lên kinh hãi. Đúng vào tích tắc đó, ông chỉ mơ hồ cảm thấy dường như có một chút khí tức cổ quái đến gần, còn chưa rõ là gì, khí tức đó đã phóng thẳng tới Hắc Thạch thiên quân.

Nghe tiếng la kinh hãi, Hắc Thạch thiên quân bình tĩnh, lắc mình tránh né, đáng tiếc là lại chậm nửa bước, thân thể bị một bóng máu đánh trúng, kêu thảm thiết một tiếng, sau đó bay đi đánh sầm vào một cây đại thụ cách đó vài trượng.

- Kể nào? mau ra đây!

Trong tiếng gầm lên giận dữ, Bạch Quang, Bá Kiếm Vương Hầu, Toàn Phong vũ sĩ, Dao Tôn Hùng Liệt cùng phi thân lên không trung, quan sát bốn bề. Đạo Nhất, Trường Phong cùng nhau phóng đến, người trước kiểm tra tình trạng của Hắc Thạch thiên quân, người sau có chụp lấy Thất Tà thiên quân nhưng lại vô hụt. Lăng Thiên, Huyền Đan vũ sĩ, Diệp Tâm Nghi đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng, mơ hồ hơi khác thường.

Bóng máu sau khi đánh trúng Hắc Thạch thiên quân, liền nhanh chóng bay đến bên người Thất Tà thiên quân, khiến hắn biến hóa cực nhanh, khi Trường Phong tiến tới, hắn tự động lắc mình tránh né được. Sau đó, Thất Tà thiên quân phi thân bay lên, khiến cho bốn người Bạch Quang, Bá Kiếm Vương Hầu, Toàn Phong vũ sĩ, Dao Tôn Hùng Liệt cùng chú ý.

- Muốn chạy? Lưu lại đây cho ta.

Chỉ nghe một tiếng quát lạnh, một luồng dao màu lam hung mãnh cuốn theo không khí cuộn cuộn cấp tốc chém xuống, chỉ trong sát na đã xuất hiện trên đầu Thất Tà thiên quân.

Nhìn thấy một dao chém xuống của Dao Tôn Hùng Liệt, mắt Thất Tà thiên quân lóe lên một tia máu, tay phải giơ lên đỉnh đầu, tay trái nắm chặt thành quyền, khi luồng dao đến gần đột nhiên đánh ra.

Như vậy, một âm thanh kì lạ truyền đến, chỉ thấy một dao của Dao Tôn Hùng Liệt chém đôi Thất Tà thiên quân. Tuy nhiên, từ tay trái của Thất Tà thiên quân cũng xuất ra một quyền đỏ tươi, hung hãn đánh trúng tim của ông. Đồng thời, bóng quyền đỏ tươi này tựa như có sức sống, tự động rời khỏi người Thất Tà thiên quân, chuyển đến trên người Dao Tôn Hùng Liệt.

Thảm thiết kêu lên một tiếng, Dao Tôn Hùng Liệt bị một quyền mạnh mẽ đánh trúng bay xa vài trượng, rơi vào trong lòng của Toàn Phong vũ sĩ:

- Thế nào, bị thương có nặng không?

Dao Tôn Hùng Liệt cười khổ đáp:

- Không sao, vẫn còn chịu được.

Nói xong liền rời ra, dời mắt nhìn đi nơi khác.

Trên mặt đất, Đạo Nhất kiểm tra một lượt tình hình của Hắc Thạch thiên quân, liền phát hiện ra rằng nội thương không nhẹ, ngoại thương lại không quá nghiêm trọng, hiển nhiên “Hắc Thạch pháp thể” của ông có tính phòng ngự rất mạnh.

Trường Phong lui về bên cạnh Lăng Thiên, vừa để ý tình huống xung quanh, vừa hỏi:

- Trưởng lão, với tình hình này xem ra chúng ta cần phải thay đổi kế hoạch rồi.

Lăng Thiên trầm mặc không đáp, trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị.

Đứng một bên, Huyền Đan vũ sĩ kinh hô:

- Không hay rồi, cẩn thận Dao Tôn Hùng Liệt, ông ta ...

Lời còn chưa dứt, giữa không trung, Dao Tôn Hùng Liệt đột nhiên mất tóe ánh máu, tay phải vung trường đao lên, hàng ngàn nhát đao tỏa ra tám hướng bao phủ cả bọn Bạch Quang, Bá Kiếm Vương Hầu, Toàn Phong vũ sĩ.

Thấy vậy, Diệp Tâm Nghi, Đạo Nhất, Hắc Thạch thiên quân, Trường Phong đều kinh ngạc. Nét kinh giận hiện lên trên mặt Lăng Thiên, thân thể chợt lóe rồi biến mất, xuyên qua lưới đao, một chương đánh trúng ngay giữa ngực Dao Tôn Hùng Liệt.

Thời khắc này, lưới đao của Dao Tôn Hùng Liệt không chém trúng Lăng Thiên, nhưng lại khiến cho bọn Bạch Quang, Bá Kiếm Vương Hầu, Toàn Phong vũ sĩ bị thương rất nặng. Trong đó, Toàn Phong vũ sĩ đứng ở khoảng cách tương đối gần, hai tay bị chém đứt, trọng thương rất nặng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, khi Bạch Quang cùng Bá Kiếm Vương Hầu bị thương nhẹ, tránh được ra ngoài phạm vi công kích của Dao Tôn Hùng Liệt mới phát hiện ra, cùng thời khắc đó, một chưởng âm thầm lóe hào quang ngũ sắc của Lăng Thiên ấn lên ngực Dao Tôn, không những đánh văng thân thể của ông, đồng thời cũng chấn bay một bóng máu rời ra.

Như thế, Dao Tôn bị thương không nhẹ, nhưng đã hồi phục lại trạng thái bình thường. Trên mặt đất, Huyền Đan vũ sĩ phi thân bay lên, hai lòng bàn tay lóe lên ánh xanh lục rực rỡ, ảo hóa thành hai con rồng xanh lục, phóng thẳng đến bóng máu đó.

Tiếng rít kỳ quái vang lên giữa không trung, rõ ràng bóng máu nọ đã bị rồng xanh thôn tính, đột nhiên lại chia ra làm ba lướt ngang vài trượng ngay lúc rồng xanh còn đang kinh ngạc. Sau đó, ba bóng máu hội tụ làm một, biến thành một người phụ nữ toàn thân đỏ tươi như máu.

Người phụ nữ này tuổi chừng ba mươi sáu, ba mươi bảy, thân thể to lớn hơn người bình thường, tướng mạo vài phần xinh đẹp nhưng khuôn mặt hung ác, trong mắt ánh máu lập lòe, mái tóc dài màu vàng chanh, hiển nhiên đẹp để dị thường.

Nhìn kĩ nàng, Huyền Đan vũ sĩ hỏi:

- Người chính là Huyết Ma Thiên Cơ? Tại sao vừa thấy mặt đã đánh lén chúng ta?

Người phụ nữ xinh đẹp giọng căm hận đáp:

- Nếu đã biết ta là Huyết Ma Thiên Cơ, còn cần phải hỏi sao? Nói đi, các người tới nơi này làm gì?

Huyền Đan vũ sĩ liếc Lăng Thiên, thấy ông gật đầu ra hiệu, vì vậy mở miệng nói:

- Chúng tôi đến lần này, chỉ là muốn tìm kiếm một vật, không có chủ ý đối đầu với người, cho nên người cũng không cần hận thù với chúng ta như vậy, mọi người tuyệt đối không hề có ân oán gì cả.

Huyết Ma Thiên Cơ bật cười lớn, khinh khỉnh nói:

- Trước khi đến đây, các người có từng hỏi rõ, đây là chốn nào chưa?

Huyền Đan vũ sĩ đáp:

- Chúng ta đến từ nhân gian, không hiểu Hải vực nhiều lắm, cho nên có thể đã mạo phạm đến chốn này.

Huyết Ma Thiên Cơ hai mắt híp lại, chất vấn:

- Nhân gian? Khó trách khí tức các người không giống với bọn cao thủ Thất Hải. Nói đi, các người muốn tìm vật gì?

Trong khi hai người nói chuyện, Lăng Thiên đã triệu tập mọi người lại với nhau, để Đạo Nhất và Bá Kiếm Vương Hầu xem thương thế cho Toàn Phong vũ sĩ, Hắc Thạch thiên quân cùng Dao Tôn Hùng Liệt, còn bản thân dẫn Bạch Quang, Trường Phong, Diệp Tâm Nghi đến bên cạnh Huyền Đan vũ sĩ.

Đưa mắt nhìn Huyết Ma Thiên Cơ, Lăng Thiên nói:

- Chúng ta muốn tìm Thiên Uy lệnh, nghe nói nó hiện tại đang nằm trong tay người.

Huyết Ma Thiên Cơ tâm thần chấn động, lạnh lùng hỏi:

- Ai nói cho các người ? Nói mau!

Thấy biểu tình của bà ta như vậy, mấy người Lăng Thiên âm thầm vui mừng, xem ra Thiên Uy lệnh thật sự đang nằm trong tay bà ta. Lạnh nhạt bật cười, Lăng Thiên đáp:

- Tự nhiên là do Thất Tà thiên quân nói, nếu không làm sao chúng ta biết được chứ?

Huyết Ma Thiên Cơ nghe vậy cười lạnh:

- Các người rất đặc ý vậy sao? Các người có từng nghĩ sẽ không toàn mạng rời khỏi đây chưa?

Lăng Thiên trả lời:

- Chúng ta chỉ muốn mượn Thiên Uy lệnh dùng một chút, sau đó tất nhiên trả lại. Người cần gì phải hẹp hòi như vậy, nhường nhịn nhau một chút không phải là vui vẻ hơn sao?

Huyết Ma Thiên Cơ cười nói:

- Ta thích như vậy đây, sao nào? Có bản lĩnh thì lại đây mà lấy.

Chữ lấy vừa thốt ra, bóng máu phân tán, hằng hà sa số tia máu điên cuồng gào thét, như mang theo cơn ác mộng giận dữ kêu gào khắp xung quanh không ngớt.

Lăng Thiên cay đắng cười, hạ lệnh nói:

- Chuyện đã đến nước này, chỉ có thủ đoạn phi thường để giải quyết. Mọi người cẩn thận một chút, an toàn trên hết.

Dứt lời, khí thể toàn thân phát ra, một luồng khí có hào quang ngũ sắc kinh thiên chiếu thẳng lên trời, trong chớp lát, cả Ma Thánh phong như bị hào quang ngũ sắc bao phủ.

Bạch Quang, Trường Phong, Diệp Tâm Nghi, Huyền Đan vũ sĩ đều tự mình xuất chiêu, các pháp quyết khác nhau đan xen tung hoành, hình thành nên một khu vực đặc biệt giữa không trung, khuếch tán bốn phương nhanh chóng. Dưới mặt đất, trường kiếm của Bá Kiếm Vương Hầu bay lên, làn kiếm sắc bén như mưa to gió lớn, hình thành nên một lưới kiếm phòng ngự bên ngoài thân thể, kết hợp với kết giới ánh xanh của Đạo Nhất bảo vệ cho ba người bị thương.

- Ha ha, thực lực các cao thủ nhân gian này quả thật không tồi.

Tiếng cười quái dị đến chói tai vang vọng trong không trung, bóng máu chớp động như điện, nháy mắt đã hình thành nên một vùng không gian đỏ máu rộng vài trăm trượng, vô số bóng máu kêu gào tựa như lệ quỷ, mang theo những âm thanh khủng bố, hướng thẳng đến từng người.

- Đây là ảo ảnh, mọi người không phải sợ, nhớ kĩ giữ vững tâm trí, chớ để lâm vào mê hoặc là được.

Lăng Thiên trong lúc lên tiếng nhắc nhở, thân thể chuyển động giữa không trung, trong sát na hàng vạn hàng nghìn bóng dáng phân tán khắp nơi, truy đuổi theo các bóng máu, triển khai giao đấu thân pháp.

Phát hiện được ý đồ của Lăng Thiên, tiếng cười âm hiểm của Huyết Ma Thiên Cơ từ bốn phương truyền đến:

- Ảo ảnh? Ha ha, các người coi đó như là ảo ảnh, tốt lắm.

Ánh máu chợt lóe, trăm ngàn bóng máu bắt đầu chuyển biến. Có bóng biến thành quỷ dữ, có bóng lại biến thành quái thú, phần lớn biến thành các hình các dạng sinh vật biển, điên cuồng hướng về đám người Lăng Thiên tấn công.

Vì thế, bóng dáng Lăng Thiên biến ảo như bóng với hình, hóa thành thần phật trên trời, ngăn ác quỷ quái thú lại, triển khai một trận chiến hư hư thật thật.

Bạch Quang nhìn thấy cảnh hỗn loạn, nhắc nhở nói:

- Mọi người trước tiên nên xuống đất, liên hợp phòng ngự, tránh thương tổn vô ích xảy ra.

Diệp Tâm Nghi hỏi:

- Huyết Ma Thiên Cơ thì sao, không lẽ lại để cho Lăng tiên bối đơn phương đối phó?

Bạch Quang đáp:

- Việc này cứ để cho trưởng lão ra tay, chúng ta chỉ cần toàn lực bảo vệ bản thân là được.

Huyền Đan vũ sĩ đồng ý nói:

- Bạch hộ pháp nói không sai, có trưởng lão đích thân ra tay, Huyết Ma Thiên Cơ dù cho lợi hại thế nào cũng đừng hòng chạy thoát.

Diệp Tâm Nghi nghe xong, không nói nhiều nữa, nhanh chóng hạ xuống mặt đất, vừa tiến gần lại mọi người, vừa lưu ý đến tình hình xung quanh.

Đột nhiên, Diệp Tâm Nghi phát ra một tiếng kêu sợ hãi, chỉ thấy một người nữ giống hệt mình xuất hiện bên cạnh Bạch Quang:

- Bạch tiền bối cẩn thận, mau tránh ra.

Nghe vậy, Bạch Quang liền né tránh, xoay người lại, thấy ngay là Diệp Tâm Nghi, vẻ mặt ngẩn ngơ. Nhưng đúng vào sát na đó, Diệp Tâm Nghi trước mặt đột nhiên bật cười quỷ dị, tay phải không một âm thanh nhẹ nhàng đánh vào ngực của ông.

Lúc đó, Bạch Quang cảm giác rất kì diệu. Phảng phất như một luồng gió xuân thổi qua, mang theo một mùi hương thơm mê hoặc, làm cho ông như mê lạc. Tiếp theo trong nháy mắt, mơ hồ có thanh âm kêu gọi, nhưng khi Bạch Quang nhận ra, một nỗi thống khổ vô cùng đã bao trùm lấy ông.

Nhìn Bạch Quang bị trọng thương vắng ra, Trường Phong cùng Huyền Đan vũ sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, cùng nhau phóng đến Diệp Tâm Nghi. Thấy vậy, Diệp Tâm Nghi đó cười duyên một tiếng nhanh chóng thối lui, đúng ngay phương hướng Diệp Tâm Nghi thật đang tới.

Thanks

935. Chương 937 – Khai Thủy Hành Động (bắt Đầu Hành Động)

Vì thế, Trường Phong và Huyền Đan vũ sĩ tiếp tục tiến công, Đạo Nhất lại bay đến ngăn lại, hơn nữa còn vội la lên:

- Cẩn thận, chớ để lầm mưu.

- Không cần như vậy, người vừa rồi không phải lầm mưu sao?

Bật cười lạnh, Diệp Tâm Nghi giả lắc mình liên biến mất, lợi dụng cơ hội Đạo Nhất ngăn cản hai người Trường Phong, liền xuất hiện ở vị trí cũ của Đạo Nhất, hai tay múa lên, hai luồng hào quang màu đỏ thoát ra liền hóa thành bốn con rồng máu chia ra tập kích Bá Kiếm Vương Hầu, Hắc Thạch thiên quân, Toàn Phong vũ sĩ và Đạo Tôn Hùng Liệt.

Sự xuất hiện của nàng thật bất ngờ, khi bốn người bị tập kích phát hiện được thì không kịp né tránh, ai nấy chỉ có thể phòng ngự để giảm bớt thương hại.

Trong đó, Toàn Phong vũ sĩ do hai tay đã bị Đạo Tôn chém đứt, lúc này không cách gì phòng ngự, trong lúc ba người còn lại bị hất bắn đi, thân thể lão liền rơi vào ma chướng của Huyết Ma Thiên Cơ.

Giữa không trung, Lăng Thiên hiện ra, giận dữ nhìn Huyết Ma Thiên Cơ, trầm giọng nói:

- Không hổ là kẻ mạnh ở Hải vực, chiêu thức hoa dạng quả thật không ít. Bây giờ hãy buông ông ta ra, hơn nữa còn giao lại Thiên Uy lệnh, những chuyện trước đây ta có thể coi như không có. Nếu không ...

Huyền Ma Thiên Cơ khôi phục lại bộ mặt thật, ngửa đầu nhìn Lăng Thiên, giọng khinh bỉ cất lời:

- Nếu không thì sao? Người còn có thể làm được gì ta? Quên đi, đây là Hải vực, là địa bàn của ta. Người từ đó đến nay có nghe được người nào sống sót rời khỏi nơi đây không?

Lăng Thiên lạnh nhạt đáp:

- Người trả lời như vậy là muốn so tài động thủ với ta chăng?

Huyết Ma Thiên Cơ cười âm hiểm trả lời:

- Người cho là như vậy còn không đủ rõ ràng chăng? Được, thế thì để ta cho người một câu trả lời rõ ràng, người hãy đến nghe cho rõ.

Nói rồi tay phải đưa lên đặt trên đầu của Toàn Phong vũ sĩ, sau đó nắm ngón tay thu lại, những móng tay dài nhỏ cắm vào đầu của Toàn Phong vũ sĩ, lập tức máu tươi bắn ra cùng với tiếng kêu thê lương của Toàn Phong vũ sĩ.

- Dừng tay! Hãy thả ông ta trước đã.

Lăng Thiên vẻ mặt âm trầm có chút lo lắng lên tiếng.

Huyết Ma Thiên Cơ quay nhìn bốn phía, thấy mặt mọi người đầy lo lắng và tức giận, không khỏi cười điên cuồng cất lời:

- Thế nào, đau lòng rồi? Nếu lòng mềm yếu như vậy, sao còn dám lên Ma Thánh phong của ta? Các người dám gây náo loạn đùa giỡn ở một trong ba tuyệt địa Hải vực của ta à?

Diệp Tâm Nghi nghe vậy thất kinh, cất tiếng hỏi:

- Ba nơi tuyệt địa là có ý gì đây?

Huyết Ma Thiên Cơ nhìn nàng, lạnh giọng nói:

- Ma Thánh phong hiệu xưng là một trong ba nơi tuyệt địa của Hải vực, liệt vào hàng thứ hai, chính là nơi hung hiểm nhất của Hải vực, các người lẽ nào không biết đến?

Bật cười cay đắng, Diệp Tâm Nghi liếc nhìn mọi người, thở dài nói:

- Xem ra chúng ta quả thật là bị lừa rồi.

Huyền Đan vũ sĩ lạnh nhạt nói:

- Chuyện đã đến thế này, cho dù thế nào chúng ta cũng phải đi đến cùng.

Huyết Ma Thiên Cơ cười nói:

- Không sai, các người hẳn phải đi đến cùng, bởi vì các người không còn chọn lựa. Đến đây, đừng do dự, ta giúp các người một tay.

Còn đang nói tay phải đã biến thành đỏ máu, bấu chặt năm ngón tay vào trong đầu của Toàn Phong vũ sĩ, lập tức hấp thu sạch não tủy của ông, khiến ông ngừng kêu la thảm khóc liền.

Mọi người giận dữ gầm lên. Khi thấy Toàn Phong vũ sĩ chết như vậy trong tay của Huyết Ma Thiên Cơ, mọi người ở đó đều phẫn nộ đến cùng cực.

Lăng Thiên thấy vậy trầm giọng nói:

- Mọi người bình tĩnh một chút, Toàn Phong vũ sĩ tuy trọng thương nhưng lại có tu vi vài trăm năm. Lúc này ông ta không hề phản kháng hẳn chết rồi, nhưng có thể thấy người trước mắt hoàn toàn không đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta. Vì thế, mọi người không được lơ đãng. Bây giờ mọi người hãy lùi lại trước, để ta xem thử thủ đoạn của bà ta.

Nói rồi hạ mình xuống, chậm chậm bước đến gần Huyết Ma.

Mọi người nghe vậy nhanh chóng tụ lại với nhau, trong đó bốn người bị thương lợi dụng thời cơ trị thương, bốn người không thụ thương cẩn thận phòng bị, chăm chú quan sát tình huống giữa Lăng Thiên và Huyết Ma Thiên Cơ.

Hai người này, một là tổ sư khai sơn lập phái của Thiên Kiếm viện, đứng hàng trưởng lão của Hư Vô Giới Thiên, một người được xưng là tuyệt đại ác ma đã lâu của Hải vực, từ trước đến nay chưa có một người nào thoát khỏi tay bà ta. Trận chiến giữa bọn họ ai mạnh hơn ai đây?

Tây hải, Tỏa Long cung. Sở Hoài Dương đóng giả Liễu Thiên Hoa đã nhanh chóng thu phục được tín nhiệm của cao thủ Tây hải, nắm đại quyền của Tây hải. Nhưng điều khiến cho lão không ngờ được, vật chí báu trấn cung được Tây hải bảo tồn vài ngàn năm là Tỏa Long đỉnh đã không còn thấy nữa.

Với thân phận của Sở Hoài Dương, lão tự nhiên biết điều này có ý nghĩa như thế nào, vì thế tỏ ra vô cùng nóng nảy.

Kiểm Vô Trần ở bên cạnh không hiểu hỏi lại:

- Không phải là Tỏa Long đỉnh sao? Không thấy càng tốt cho Long tộc hơn sao, người vì sao lại lo lắng làm gì?

Sở Hoài Dương tức giận đáp:

- Nếu như đơn giản như vậy thì tốt rồi. Thôi, bây giờ tâm tình ta đang khó chịu, không muốn nói chuyện này với người, hay là người hãy đi nghỉ trước đi, có chuyện gì ta sẽ phái người đến cho người biết.

Kiểm Vô Trần chần chờ một lúc, dường như muốn hỏi điều gì nhưng cuối cùng lại đành thôi. Tiễn Kiểm Vô Trần rồi, Sở Hoài Dương nói với Kiểm Tường ở bên cạnh:

- Tình huống Tây hải hiện nay thế nào rồi, Tây hải Lục Cuồng còn được nhiều ít?

Người trung niên Kiểm Tường đáp:

- Chuyện này thuộc hạ đã điều tra qua, ngày trước đi theo Liễu Thiên Hoa có Tây hải Phi Sa Ma Liệt, Song Đầu Hải Báo Nghịch Thanh, bọn chúng hẳn đã chết hết rồi. Chỉ còn lại ba người, Huyết Man nghe nói đã chết ở Đông hải trong tay mấy người kia, hiện nay chỉ còn Tây hải Ngân long Liễu Tàn Hồng và Ma Hà thôi.

Sở Hoài Dương nghe rồi liền trầm ngâm lên tiếng:

- Liễu Tàn Hồng thực lực không yếu, ta dự tính sai hẳn đi đánh Nam hải. Ma Hà thiện nghệ trong tuy tìm tung tích, giao cho hắn chuyện đi tìm kiếm Tỏa Long đỉnh. Hơn nữa, người đem người của chúng ta đến đây để thuận tiện tra xét tình huống của Đông hải, xem thử cao thủ Lục Doanh tìm được là ai mà có thể giết chết được Liễu Thiên Hoa.

Kiểm Tường trả lời:

- Được, những chuyện đó thuộc hạ lập tức đi làm, còn Kiểm Vô Trần chủ nhân đã có tính toán gì chưa?

Sở Hoài Dương bật cười âm hiểm lạnh lùng, nhỏ nhẹ nói:

- Chuyện này ta tự có tính toán, người không cần nhắc nhở nhiều, đi thôi.

Kiểm Tường vâng một tiếng rồi bỏ đi ngay.

Sở Hoài Dương đưa mắt nhìn đại điện trống rỗng, không khỏi bật tiếng cười to. Nhưng tiếng cười này chỉ kéo dài trong giây lát liền biến mất.

Lúc này đây, Sở Hoài Dương ánh mắt ưu tư đau thương, mọi thứ ở đây khiến lão phải nhớ đến dĩ vãng. Lúc đó lão còn ở Nam hải, mơ mộng có một ngày mình có thể chiếm lấy địa vị chủ nhân của Lưu Li cung, ai ngờ cuối cùng lại tay trắng.

- Hàn Ngọc Dương hãy đợi đó, ta sẽ thu lại mọi thứ thuộc về ta, cho người biết được mùi vị bị người ta xua đuổi như thế nào.

Sở Hoài Dương nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng rít lên cừu hận.

Sau đó, Sở Hoài Dương rời khỏi đại điện, đi qua mấy căn phòng bài trí tinh xảo vào đến Cẩm cung. Nơi đây gọi là Cẩm cung nhưng thật ra là chỗ để Tỏa Long đỉnh, cửa vào có cao thủ Tây hải trấn giữ.

Nhìn thấy Liễu Thiên Hoa đến, bốn cao thủ Tây hải giữ cửa thần sắc bất an, đều cung cung kính kính hành lễ lên tiếng:

- Thuộc hạ ra mắt cung chủ.

Liễu Thiên Hoa (Sở Hoài Dương) vẻ mặt âm trầm, không chút để ý đến bốn người, đi thẳng vào trong điện, ánh mắt lướt qua tình hình bên trong. Cẩm cung không lớn, trống rỗng hoàn toàn, người không biết còn cho là đã đi nhầm chỗ.

Sau khi dò xét một lượt mà không thu được điểm gì, Liễu Thiên Hoa đi ra ngoài điện, lạnh lùng lên tiếng:

- Các người chính là người thủ cửa ở đây vào lúc đó à?

Một thuộc hạ run giọng nói:

- Bẩm cung chủ, không phải chúng thuộc hạ, đó là bốn người đã bị Liễu Tàn Hồng nổi giận giết chết hết rồi.

Sở Hoài Dương trong lòng ảo não, lạnh lùng lên tiếng:

- Tình huống lúc đó thế nào các người có biết đại khái không?

Thuộc hạ đó sợ hãi trả lời:

- Cung chủ, nơi đây đã vài ngàn năm không có người nào hỏi đến, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Sở Hoài Dương ánh mắt lạnh lại, quát lên:

- Ý người nói rằng lúc đó nơi đây thật ra không có người thủ giữ chăng?

Thuộc hạ đó cúi đầu không nói, chấp nhận.

Sở Hoài Dương cực giận, lạnh giọng nói:

- Nếu đã như vậy, các người còn dùng làm gì, hay chết hết đi cho ta.

Tay phải xoay lật giữa không trung, một luồng kinh khí mạnh mẽ chớp mắt hình thành một dòng xoáy cuốn bốn đệ tử giữ cửa vào trong, người nào cũng la lên mấy tiếng thất thanh, sao đó liền bị chưởng lực của Sở Hoài Dương đánh nát.

Giết chết bốn người rồi, tâm tình Sở Hoài Dương tốt hơn một chút. Quay lại đại điện, lão thấy Liễu Tàn Hồng không biết đến từ lúc nào đang chờ đợi ở đó. Cho Liễu Tàn Hồng ngồi rồi, Sở Hoài Dương hỏi:

- Chuyện gì? Nói đi.

Liễu Tàn Hồng đáp:

- Vừa rồi mới nhận được tin tức, người được Đông hải mời giúp có tổng cộng năm người, hai nam và ba nữ, người đứng đầu tên là Lục Vân, thuộc hạ đã từng gặp hần ở vùng lân cận Đông hải.

Sở Hoài Dương nghe vậy chấn động, cái tên Lục Vân lão có biết, nhưng lão không ngờ Lục Vân và Lục Doanh có quan hệ. Trầm tư giây lát, Sở Hoài Dương nói:

- Té ra là tiểu tử Lục Vân, khó trách cuồng ngạo như vậy.

Liễu Tàn Hồng nhìn lão, hỏi lại:

- Người trước đây cung chủ thấy có chắc là hần chăng?

Sở Hoài Dương biết hần sẽ hỏi, vì thế vẻ mặt tỏ ra bình thản, gật đầu nói:

- Ta nghĩ hần là tiểu tử này, lúc đó hần xuất hiện dụ ta rời đi, nếu không dám vô dụng Đông hải đó cũng đừng mong có thể thoát được.

Liễu Tàn Hồng hỏi tiếp:

- Cung chủ và Lục Vân lần đầu gặp nhau mà khẳng định là hần bởi vì hần cuồng ngạo phải không?

Sở Hoài Dương đáp:

- Trước đây ta chưa dám khẳng định, nhưng sau đó nghe được từ vị bằng hữu đến từ nhân gian một số lời loan truyền liên quan đến Lục Vân, vì thế mới có thể khẳng định như vậy.

Liễu Tàn Hồng trong mắt hết nghi ngờ, đổi sang chuyện khác:

- Hiện nay thực lực Đông hải tăng hần, tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào?

Sở Hoài Dương đáp:

- Chuyện này ta có nghĩ qua, việc cấp bách trước mắt là tìm lại Tỏa Long đỉnh, hơn nữa còn bí mật tổ chức thực lực, lợi dụng lúc Nam hải không phòng bị để phát động tiến công.

Liễu Tàn Hồng cả sợ, kinh ngạc lên tiếng:

- Tiến công Nam hải? Chuyện này không thể đùa được.

Sở Hoài Dương lạnh nhạt trả lời:

- Người cho là ta đang đùa giỡn chẳng? Hiện nay, chúng ta vừa mới phát động xâm lược Đông hải và Bắc hải. Nam hải nhất định sẽ cho rằng tinh lực chủ yếu hiện nay của chúng ta đang trấn thủ Đông hải và Bắc hải. Lúc này, nếu như chúng ta đột nhiên phát động tiếng công Nam hải liền có thể giết bọn chúng không kịp trở tay. Đến khi thu thập được Nam hải rồi, có còn phải sợ Đông hải và Bắc hải không thần phục không?

Liễu Tàn Hồng nói:

- Kế hoạch này không sai, nhưng có quá mạo hiểm chẳng?

Sở Hoài Dương đáp:

- Muốn thành đại sự sao có thể bớt mạo hiểm được. Hiện nay, chỉ cần chúng ta đem chuyện Tỏa Long đỉnh truyền bá khắp bốn bể, khiến cho mọi người đều cho là chúng ta đang toàn lực tìm kiếm nó. Như vậy truyền thuyết liên quan đến Tỏa Long đỉnh sẽ khiến bọn họ phân tâm, không nghĩ đến những chuyện khác. Thế thì kế hoạch âm thầm đánh lên của chúng ta sẽ có được công hiệu rất lớn.

936. Chương 938 – Thí Tham Phần Thiên (thăm Dò Phần Thiên)

- Nếu trong lòng cung chủ đã quyết định như vậy, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị.

Nói rồi đứng lên chuẩn bị rời đi.

Sở Hoài Dương kêu lại, lên tiếng hỏi:

- Về vấn đề Tỏa Long đỉnh, người có ý kiến gì không?

Liễu Tàn Hồng nghĩ một lát, rồi trả lời:

- Theo suy đoán của thuộc hạ, người ngầm tham gia vào Tây hải, trước tiên phải có thực lực kinh người, thứ hai không thể là cao thủ của bốn hải, như vậy chỉ còn lại cao thủ của ba hải đại tà ác. Nhưng bọn họ vì sao lại làm như vậy, trong nhất thời thuộc hạ còn chưa hiểu rõ được.

Sở Hoài Dương nghi ngờ nói:

- Truyền thuyết về Tỏa Long đỉnh cả bảy hải đều biết, ta nghĩ ba hải kia cũng không dám ngang nhiên vọng động. Lần này có phải cao thủ của nhân gian làm không, hay là ...

- Hay là thế nào? Vì sao đột nhiên ngừng lại không nói?

Liễu Tàn Hồng hiểu kỳ nhìn Liễu Thiên Hoa hỏi.

Sở Hoài Dương chần chừ rồi đáp:

- Ta đang suy nghĩ, có phải là tiểu nha đầu gần đây khiến người ta đau đầu làm không?

Liễu Tàn Hồng sững sốt, sau đó hiểu được nghi ngờ lên tiếng:

- Hải nữ? Khó là nó, nó mới được bao nhiêu tuổi đầu đâu?

Sở Hoài Dương đáp:

- Điều này ta cũng không thể nói chính xác được, hay người cho Ma Hà biết, để hắn lưu ý đến động tĩnh của con quỷ nha đầu đó, nếu nó không thật sự làm thì thật sự phiền phức rồi.

Liễu Tàn Hồng nói:

- Được, thuộc hạ biết phải làm thế nào, chủ nhân yên tâm.

Nói rồi rời đi.

Nhìn theo bóng của hắn, Sở Hoài Dương thầm nói:

- Muốn đấu với ta, người hãy còn non kém lắm.

Sở Hoài Dương xoay người rời khỏi đại điện, không lâu sau đã đến phòng của Kiếm Vô Trần.

Ngồi bên bàn, Sở Hoài Dương nhìn Kiêm Vô Trần im lặng, cất tiếng hỏi:

- Sao không hỏi điều gì, ta tới nơi đây làm gì chẳng?

Kiểm Vô Trần lạnh nhạt trả lời:

- Có chuyện người tự nhiên sẽ hỏi, ta cần gì lên tiếng?

Sở Hoài Dương lắc đầu thở dài, nói tiếp:

- Như vậy tỏ ra rất bình tĩnh, đồng thời cũng bớt đi kích động, đối với người làm đại sự là chuyện không thể không làm. Được, không bàn luận nữa, ta vừa mới nhận được tin, người được Lục Doanh thỉnh từ nhân gian đến giúp chính là kẻ tử thù đối đầu của người Lục Vân, tin tức này có đáng giá không?

Kiểm Vô Trần nghe vậy chấn động, giọng run rẩy quát lên:

- Không thể nào như vậy, Lục Vân rõ ràng đã chết rồi, làm sao lại xuất hiện ở Hải vực? Người lừa ta, người lừa ta thôi!

Sở Hoài Dương lạnh lùng nhìn hấn, châm chọc:

- Như vậy mà là truyền nhân của Hậu Nghệ thần cung chẳng? Với lập trường hiện nay của chúng ta, người thấy ta lừa người có vui vẻ gì chẳng? Theo tin tức báo về, lần này không phải một mình Lục Vân đến đây, đi theo còn có ba người nữ và một người nam, tên bọn chúng ta không hỏi vì dù sao ta phần nhiều là không biết bọn chúng.

Kiểm Vô Trần nghe vậy dần tỉnh táo lại, miệng lẩm bẩm tự nói:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy được đây! Nếu như quả thật là hấn, ba người nữ đi theo hấn, ngoại trừ Bách Linh ra còn hai người nữa là ai đây?

Sở Hoài Dương quát lên:

- Đủ rồi, vấn đề này người cứ từ từ mà biết, bây giờ ta cho người biết điều này, chỉ để cho người hiểu rằng, muốn đối phó với tử thù đó của người thì cần phải hợp tác tốt với ta. Nếu không Lục Vân có được Đông hải Lục Doanh bên cạnh, đừng nói ở nhân gian người không thắng được hấn, ngay cả trong Hải vực người cũng như vậy. Biết chưa?

Kiểm Vô Trần đột nhiên bừng tỉnh, nhìn lão một lúc rồi trầm giọng nói:

- Người yên tâm, ta đã nhận lời với người thì sẽ làm đến cùng, chỉ hy vọng người đừng quên những lời hứa của mình, nếu không Hậu Nghệ thần cung của ta cũng không biết người nào đầu.

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Người yên tâm, chỉ cần đại sự của ta thành công, tự nhiên sẽ không mất phần tốt của người.

Nói rồi đứng lên bỏ đi, chỉ còn lại một mình Kiêm Vô Trần ngồi yên lặng trên giường.

Đông hải, Định Thiên cung, Lục Vân và ba người nữ vừa nghe Bắc hải Long vương thuật lại quan hệ bản thân và Hồng hải, biết được không ít sự tình của Hồng hải, còn đang nhận định về tình huống Ngũ Hung của Hồng hải.

Theo lời Bắc hải Long vương, Hồng hải Ngũ Hung chia ra là Huyết Ma, Huyết Yêu, Huyết Linh, Huyết Sát và Huyết Ảnh vương giả. Trong đó, Huyết Ảnh vương giả chính là người thống trị Hồng hải, nghe nói có ba thể thân, thực lực rất mạnh, có thể đứng hàng thứ nhất thứ nhì của Hải vực.

Hiểu được những chuyện này rồi, Lục Vân lại hỏi đến chuyện Hắc hải. Theo lời tường thuật của Bắc hải Long vương, Hắc hải tương đối thần bí, cái gọi là Hắc hải Tứ Sát, ngoại trừ người đứng thống trị là Ma Vương Sa Ngoại ra, ông chỉ biết thêm một cao thủ tên là Âm Vô Ảnh. Còn ba đại cao thủ kia bình thường ít xuất hiện, vì thế lời đồn đãi rất ít, ông cũng không rõ.

Lục Vân nghe xong điềm nhiên nói:

- Có được những tin tức này, hiện nay cũng tương đối đầy đủ cho chúng ta. Còn lại những chuyện chưa biết khác, trong lúc đến tự nhiên sẽ xuất hiện dần trong mắt chúng ta.

Bắc hải Long vương lo lắng nói:

- Hành trình qua Tử hải hung hiểm khó lường, các vị cần phải bảo trọng.

Lục Vân mỉm cười gật đầu, đang muốn mở miệng, đột nhiên Quy trưởng lão xuất hiện bên ngoài điện. Điều này không khỏi khiến mọi người quay lại nhìn ông.

Đông hải Long vương nhìn ông, kinh ngạc cất tiếng:

- Quy trưởng lão, có tin tức nhanh như vậy sao?

Quy trưởng lão đến gần mọi người, thở hổn hển đáp:

- Bẩm cung chủ, thuộc hạ đi giữa đường nhận được tin tức, vì thế vội vàng quay lại liền.

Đông hải Long vương phát tay cho ông ngồi, hỏi lại:

- Nói nhanh lên, có được tin tức gì vậy?

Quy trưởng lão trả lời:

- Theo những gì bọn thuộc hạ biết được, Tây hải hiện nay đang vừa điều động binh lực, vừa thông báo ra bên ngoài chuyện của Tảo Long đỉnh. Theo tin tức từ bên trong bọn chúng loan ra, Tảo Long đỉnh hầu như không phải chỉ dịch chuyển mà biến mất, không biết người nào đã lấy đi rồi.

Đông hải Long vương biến sắc mặt, kinh khiếp nói:

- Tảo Long đỉnh biến mất thần bí? Chuyện này làm sao có thể được?

Quy trưởng lão cười khở trả lời:

- Điều này ai biết được? Theo tình hình của Tây hải, chuyện này hẳn không giả trá, nếu không bọn họ cũng không kinh hoảng như vậy. Hơn nữa, còn dò được một chuyện, nghe nói Liễu Thiên Hoa giả quay lại Tây hải rồi, còn có một cao thủ nhân gian nữa. Còn tên của người này tạm thời chưa ai biết được.

Lục Vân cau mày, liếc nhìn ba người nữ và Phần Thiên, nghi hoặc nói:

- Kỳ quái, ngoại trừ bọn Diệp Tâm Nghi ra, làm sao còn có cao thủ nhân gian xâm nhập vào Hải vực đây?

Phần Thiên trả lời:

- Chuyện này hẳn phải làm rõ, nếu không sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta. Theo suy đoán của ta, Liễu Thiên Hoa đó cho dù thật giả, hành sự đều không có vẻ là chánh đạo. Cao thủ nhân gian đi theo hẳn hẳn cũng không phải là loại tốt lành gì. Loại người như vậy đến Hải vực rất có thể đối đầu Đông hải, bất lợi rất nhiều cho chúng ta.

Bách Linh nghe vậy trầm ngâm trả lời:

- Theo những gì huynh vừa mới suy đoán, người đến từ nhân gian này hẳn là loại tà ác, thế thì hẳn là ai đây?

Thấy mọi người trầm ngâm, Quy trưởng lão tiếp tục lên tiếng:

- Ngoài ra còn có một tin tức, đó là mười cao thủ đến từ nhân gian, sau khi cầm giữ được Thất Tà thiên quân giả, lập tức đến Nam hải. Có đệ tử Nam hải phát hiện, bọn họ đang đi thẳng về phía Ma Thánh phong.

Lục Doanh nghe vậy kinh ngạc nói:

- Ma Thánh phong? Bọn họ có bị làm sao không vậy?

Phần Thiên cười đáp:

- Không phải là bị làm sao, ta xem ra hẳn Thất Tà thiên quân giả đã lừa bọn họ rồi.

Đông hải Long vương cau mày nói:

- Nói như vậy là bọn họ gặp xui xẻo rồi.

Lục Vân khẽ cười lên tiếng:

- Không nhất định, biết đâu bọn họ có thể trừ bớt được ác ma Huyết Ma Thiên Cơ của Hải vực.

Đông hải Long vương nghi ngờ nói:

- Chuyện này sợ là rất khó khăn đây. Huyết Ma Thiên Cơ đương danh Hải vực đã vài ngàn năm, trước giờ chưa có đối thủ, ai có thể làm gì được bà ta?

Lục Vân cười nói:

- Nhóm người đó chính là cao thủ cao cấp nhất của nhân gian, bọn họ cũng không phải là loại dễ đối phó. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hay chúng ta bàn luận động thái của Tây hải.

Thấy Lục Vân quay lại chủ đề, Lục Doanh cất tiếng nói trước tiên:

- Lúc này, ý đồ Tây hải cũng khó nắm chắc được, chúng ta hiện nay chỉ còn cách ngồi chờ mà thôi.

Bắc hải Long vương lại nói:

- Cứ chờ mãi cũng không phải là cách, chúng ta phải biến bị động thành chủ động.

Đông hải Long vương nghe vậy hỏi lại:

- Hồng huynh, huynh có ý tưởng gì cứ nói thẳng ra đi đừng ngại.

Bắc hải Long vương liếc mọi người, trầm giọng lên tiếng:

- Ta thấy, hiện nay chúng ta nếu đã không rõ ý đồ của Tây hải, thế thì chúng ta nghĩ biện pháp thăm dò xem. Trước mắt, Đông hải tạm thời ổn định, bọn ta cần phải thủ giữ nơi này cho chắc. Hướng duy nhất có thể thử thăm dò động thái của Tây hải chính là Bắc hải, chúng ta có thể sai Ngạc trưởng lão thống lĩnh bộ hạ Bắc hải còn sót, mở cuộc phản kích có tính thăm dò để quan sát phản ứng của Tây hải. Nếu như bọn chúng xuất kích, chúng ta lập tức thu quân. Nếu như bọn chúng không có động tĩnh, chúng ta lợi dụng cơ hội tiến công, lập tức thu lại được Bắc hải. Mọi người thấy thế nào?

Mọi người trầm mặc, vấn đề này rõ ràng cần phải thận trọng.

Hồi lâu sau, Đông hải Long vương mở miệng nói:

- Nếu Hồng huynh đã tính toán như thế, ta tự nhiên sẽ ủng hộ hoàn toàn, hơn nữa còn phái người hỗ trợ.

Bắc hải Long vương rất mừng cười trả lời:

- Được, chúng ta cứ thế hành động. Trước hết hãy thông báo cho Ngạc trưởng lão, sai ông ấy hành động một mình, đợi đến đúng thời cơ mới phái binh hỗ trợ.

Đông hải Long vương gật đầu tán đồng, sai Quy trưởng lão đi theo Bắc hải Long vương hoàn thành nhiệm vụ này.

Đưa tiễn hai người rồi, Đông hải Long vương nói với Lục Vân:

- Hiện nay tình hình Tây hải không rõ, xem ra còn phải lo lắng chuyện bọn chúng một ít thời gian nữa.

Lục Vân cười đáp:

- Cung chủ khách khí rồi. Chúng ta đến đây là để hỗ trợ Lục Doanh, lúc này Đông hải có việc, chúng ta làm sao có thể ngồi yên được.

Đông hải Long vương cảm kích tiếp lời:

- Doanh nhi đời này có được bằng hữu như các vị quả thật là có phúc phận. Bây giờ mọi người ngồi lâu cũng đã chán rồi, hay là để Doanh nhi đưa mọi người đi khắp nơi, còn ta phải đi xử lý một chút việc.

Nói rồi rời đi, chỉ để lại mấy người Lục Vân nói chuyện với Lục Doanh.

Bước chậm về Đông hải Long cung, ba người nữ Bách Linh được Lục Doanh dẫn đi, đầy hứng thú quan sát cảnh tượng kỳ lạ trải ra dưới đáy biển.

Lục Vân và Phần Thiên chậm chậm theo sau, đang nhỏ giọng chuyện trò:

- Thế nào rồi? Nơi đây có thích hợp được không?

Phần Thiên nghe vậy cười nhẹ nói:

- Mới bắt đầu có chút mất tự nhiên, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Lục Vân cười hỏi:

- Có nghĩ tới việc từ nay về sau ở lại Đông hải không?

Phần Thiên sửng sốt, mở to hai mắt nhìn Lục Vân, cười ngượng ngùng nói:

- Huynh đừng đi theo đùa giỡn ta, ta chính là truyền nhân của Hỏa Diễm sơn, làm sao có thể sinh sống trong biển được?

Lục Vân điềm nhiên trả lời:

- Chuyện này hoàn toàn không có quan hệ đến thân phận của huynh, quan trọng nhất chính là lòng của huynh. Lục Doanh chính là Đông hải Long nữ, thân phận cao quý. Quan trọng hơn nữa là nàng ấy có tình cảm tốt với huynh, lẽ nào huynh không cảm thấy được?

Phần Thiên né ánh mắt chàng, lên tiếng phủ nhận:

- Huynh đừng đoán lung tung, làm sao có chuyện đó được.

Lục Vân cười thầm trong lòng, miệng lại nói:

- Như vậy à, vậy thôi. Đợi khi mọi chuyện ở Hải vực kết thúc rồi, ta dẫn Lục Doanh về nhân gian, hơn nữa còn tìm một lang quân như ý cho nàng ta là được rồi.

937. Chương 939 – Nam Hải Bị Tập (nam Hải Bị Tập Kịch)

- Huynh dự tính đem nàng giới thiệu với ai?

Lục Vân ra vẻ trầm ngâm lên tiếng:

- Chọn người mà, trong nhất thời khó mà khẳng định được. Bất quá ta thấy Thiên Mục Phong cũng được, nhân phẩm tuần tú, tu vi kinh người, xem ra cũng là dạng rất thích hợp.

Phần Thiên trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu Lục Doanh không thích thì sao?

Lục Vân phản bác lại:

- Huynh sao biết được muội ấy không thích?

Phần Thiên vọt miệng trả lời:

- Ta tự nhiên biết được.

Lục Vân kinh ngạc hỏi:

- Phải vậy chăng?

Phần Thiên mặt đỏ hồng, xấu hổ nổi giận nói:

- Huynh thật đáng ghét. Không thể cho ta giữ mặt mũi được chút nào sao?

Lục Vân thôi cười, nghiêm chỉnh nói:

- Ta hỏi huynh chuyện này hoàn toàn không phải có ý đùa giỡn với huynh. Lục Doanh là bằng hữu của ta, ta đã từng cứu mạng muội ấy, mà muội ấy cũng gián tiếp cứu mạng ta, vì thế ta hy vọng Lục Doanh có được kết cục tốt đẹp. Cả đời Lục Doanh đã trải qua rất nhiều bể dâu, đã từng có vô số đàn ông yêu thích, nhưng muội ấy vì Đông hải mà bỏ đi hạnh phúc cá nhân của mình. Bây giờ ta lại đến Hải vực, ngoại trừ giúp muội ấy hoàn thành tâm nguyện ra, còn hy vọng tận hết sức cho muội ấy được chút an ủi tâm linh, khiến tấm lòng cô độc đã lâu có được bến tàu để tránh gió.

Phần Thiên trầm ngâm, nhìn về hình bóng màu xanh lục phía trước, đáy mắt toát lên vẻ hơi phức tạp. Lục Vân tiếp tục nói:

- Hỏi huynh bởi vì ta tín nhiệm huynh, hy vọng huynh không phụ đi niềm tin.

Phần Thiên thôi nhìn, trịnh trọng đáp:

- Lục Vân, huynh yên tâm. Nếu như nàng quả thật yêu thương ta, ta bảo đảm sẽ không phụ nàng.

Vỗ vai hân, Lục Vân cười nói:

- Đừng lo lắng, Lục Doanh là một cô gái thẳng thắn, ánh mắt của muội ấy đã lộ ra về tín nhiệm huynh rồi.

Phần Thiên nghe vậy hơi mừng vui, cười nhẹ rồi cùng Lục Vân gia tăng tốc độ.

Nam hải, Lưu Li cung. Hàn Ngọc Dương khi nghe được có người xông lên Ma Thánh phong rồi, vẻ mặt lộ ra nụ cười kỳ dị. Tả Quân Vũ thấy vậy, không hiểu nên cất tiếng:

- Sư phụ, đám cao thủ nhân gian đó không tầm thường, bọn họ ...

Hàn Ngọc Dương đáp:

- Sư phụ biết điều này, bởi vì bọn họ không tầm thường mới có ý nghĩa.

Tả Quân Vũ cau mày nói:

- Ý của sư phụ hy vọng bọn họ hai bên lưỡng bại câu thương chăng?

Hàn Ngọc Dương không đáp, đổi sang chuyện khác:

- Phía Tây hải thế nào rồi?

Tả Quân Vũ đáp:

- Nghe nói Tỏa Long đỉnh đi đâu không biết, người nào lấy đi cũng không biết. Hiện nay Tây hải đang tổ chức toàn bộ nhân lực để truy tìm.

Hàn Ngọc Dương bật cười cô độc, hừ giọng nói:

- Bọn chúng không tìm được Tỏa Long đỉnh rồi, bây giờ rất có khả năng bọn chúng đang dự tính đánh chúng ta.

Tả Quân Vũ nghi hoặc lên tiếng:

- Điều này sợ là không phải. Với tình hình Tây hải hiện nay, đang bị cao thủ Đông hải phản công gây hao binh tổn tướng, lúc này hẳn toàn lực phòng ngự Đông hải, làm sao lại bận tâm đến chuyện chúng ta?

Ngoài điện lúc này xuất hiện một bóng người đi vào vội vã, đó chính là Hải Tuyền Tùy Hành, một trong Thất Tuyệt của Nam hải.

- Bẩm cung chủ, đại sự không ổn. Tây hải Ngân long Liễu Tàn Hồng đang thống lĩnh Cuồng Sa quân đoàn phát động đột kích, lúc này đã phá được phòng tuyến bên ngoài của chúng ta, lại đang hướng thẳng về Lưu Li cung.

Tả Quân Vũ vẻ mặt biến hân, giận dữ nói:

- Sao lại như thế, chúng ta không phải luôn luôn phòng ngự nghiêm mật, vì sao chuyện này trước nay không hề có dấu hiệu gì?

Hải Tuyền Tùy Hành cười khổ đáp:

- Chuyện này đến bất ngờ, ai cũng không ngờ bọn chúng sẽ phát động tiến công chúng ta.

Hàn Ngọc Dương vẽ mặt bình thản, không chút kinh ngạc, chỉ nói:

- Chuyện này ta đã biết rồi, người lập tức hạ lệnh toàn lực phản kích, cần phải ngăn cản Cuồng Sa quân đoàn của Tây hải ở vùng bên ngoài Lưu Li cung. Quân Vũ theo hắc, lấy cho được đầu Liễu Tàn Hồng về đây.

Tả Quân Vũ hỏi:

- Sư phụ, nơi đây sư phụ đã tính thế nào?

Hàn Ngọc Dương điềm nhiên đáp:

- Sư phụ tự có chuẩn bị, con đi đi.

Tả Quân Vũ hơi không tình nguyện, nhưng không dám chống lệnh, đành cùng với Hải Tuyền Tùy Hành bỏ đi.

Đợi hai người biến mất rồi, Hàn Ngọc Dương miệng cười nhẹ, giây lát trong điện hào quang lóe lên, xuất hiện bốn bóng người. Bốn người này có phần kỳ quái, tuổi chừng bốn mươi đến năm mươi, ăn mặc hết như nhau, vẻ mặt im lặng khác thường.

Nhìn thấy bốn người, Hàn Ngọc Dương trầm giọng nói:

- Bốn vị trưởng lão, hôm nay triệu các vị xuất hiện, do có chuyện quan hệ đến tồn vong của Nam hải cần phải báo cho các vị biết.

Nghe vậy, đại trưởng lão cao tuổi nhất trong bốn người lên tiếng:

- Cung chủ xin nói thẳng. Bọn ta thân là trưởng lão của Lưu Li cung, có trách nhiệm bảo hộ sự tồn tại của Lưu Li cung.

Hàn Ngọc Dương đáp:

- Hiện nay, Tây hải đang thống lĩnh đại quân xâm phạm Nam hải ta. Với thực lực của song phương, muốn ngăn cản được Cuồng Sa quân đoàn của bọn chúng, ta sẽ phải trả giá rất lớn. Đương nhiên, nếu chỉ một điểm này, ta còn không làm phiền đến bốn vị trưởng lão. Điều thật sự khiến ta lo lắng chính là Sở Hoài Dương thừa cơ xâm phạm. Theo tin tức ta thu được, Sở Hoài Dương đã từng vào nhân gian, hắc hắc đi tìm người trợ giúp đối phó với ta. Một khi hắc hắc đến, chắc hắc hắc đã nắm vững, nếu không với tính cách của hắc hắc, sẽ không thể dễ dàng mạo hiểm.

Bốn vị trưởng lão vẻ mặt hơi biến đổi, hiển nhiên ba chữ Sở Hoài Dương khiến bọn họ chấn động không ít. Trầm ngâm một lúc, nhị trưởng lão cất lời:

- Cung chủ yên tâm, nếu như Sở Hoài Dương quả thật dám đến đây, bọn ta tuyệt đối không nể nang gì, nhất định sẽ bắt hắc hắc để mọi người biết uy danh Nam hải. Hiện nay, Tây hải xâm phạm, cung chủ có nắm vững bình định được chiến sự không?

Hàn Ngọc Dương đáp:

- Với thực lực Nam hải, phối hợp Nam hải Thất Tuyệt hắc hắc không có chuyện gì quá bất ngờ.

Tam trưởng lão hỏi:

- Nếu như tính cả Sở Hoài Dương, cung chủ tính xem có bao nhiêu phần đại thắng?

Hàn Ngọc Dương lắc đầu trả lời:

- Ta không biết, chuyện đó phải coi trong nhiều năm qua Sở Hoài Dương phát triển thế nào.

Bốn vị trưởng lão nghe vậy, không nói gì thêm, cả đại điện lập tức yên lặng như tờ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đại khái khoảng nửa canh giờ sau, một Nam hải đệ tử vội vã tiến vào.

- Bẩm cung chủ, về phía Tây hải có quân lạ đột nhiên xuất hiện, trong lúc Cuồng Sa quân đoàn đang kiểm chế đại bộ phận thực lực quân ta, một nhánh do nhiều loại chủng tộc có hải cẩu, cá heo, sư tử biển và bạch tuộc tạo thành, từ phía sau đánh vào, lập tức gây rối loạn phòng tuyến quân ta, hiện nay khí thế bọn chúng mãnh liệt, cùng với Cuồng Sa quân đoàn do Liễu Tàn Hồng thống lĩnh hỗ trợ tấn công, ép quân ta thoái lui liên tục, thương vong nặng nề.

Hàn Ngọc Dương vẻ mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

- Truyền lệnh của ta, trước hết tập trung đột phá, hội tụ toàn bộ lực lượng của Nam hải để mạnh mẽ tiêu diệt Cuồng Sa quân đoàn, sau đó mới đối đầu với đội quân đột nhiên xuất hiện đó. Đồng thời, khởi động kết giới phòng ngự Lưu Li cung, trước hết ngăn chặn bước tiến của bọn chúng.

Đệ tử đó nghe rồi, cung kính nói:

- Vâng, đệ tử cáo lui!

Đưa mắt nhìn đệ tử đó rời đi, đại trưởng lão trầm giọng nói:

- Cung chủ, cung chủ cảm thấy quân đội đột nhiên xuất hiện này có phải là quỷ kế của Sở Hoài Dương hay không?

Hàn Ngọc Dương vẻ mặt lạnh nhạt, hừ giọng nói:

- Ngoại trừ hắn ra, còn ai nữa đây?

Tứ trưởng lão nghi ngờ nói:

- Sở Hoài Dương làm sao nắm được thời cơ, nhằm ngay lúc Tây hải xâm lấn để phát động đánh lên đây?

Hàn Ngọc Dương đáp:

- Trước đây, ta từ phía Đông hải đã biết được, trợ thủ đến từ nhân gian hỗ trợ Lục Doanh, đã từng giao chiến với Tây hải Liễu Thiên Hoa một trận trong Hải Tâm tuyến, nghe nói đã giết chết Liễu Thiên Hoa tại chỗ. Mà hiện nay, Tây hải lại xuất hiện một vị Liễu Thiên Hoa, tất nhiên là do Sở Hoài Dương giả mạo, muốn lợi dụng cơ hội đem thực lực Tây hải đối phó với ta.

Bốn vị trưởng lão sắc mặt trầm xuống, đồng thanh nói:

- Đúng là đồ đệ tiện xảo trá, không ngờ hạ lưu như vậy.

Hàn Ngọc Dương lại nói:

- Vì hôm nay, hắn đã mưu tính cả ngàn năm, cần gì phải quan tâm quá nhiều. Được rồi, đừng nóng nữa, chúng ta sẽ ở đây đợi hắn, tin chắc hắn sẽ xuất hiện.

Đại trưởng lão lên tiếng:

- Nếu như hắn xuất hiện, có vẻ Nam hải gặp nguy hiểm.

Hàn Ngọc Dương khổ sở nói:

- Bốn vị trưởng lão, các vị cho là Nam hải quả thật có thể tồn tại thiên thu vạn đại chăng?

Bốn người sững sờ, trầm ngâm.

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng có đệ tử vào báo lại tình hình chiến đấu, đều là chuyện bất lợi của Nam hải. Điều này khiến bốn vị trưởng lão trong lòng chấn động, chỉ có duy nhất Hàn Ngọc Dương vẻ mặt vô tình, phảng phất hết thảy mọi chuyện đều đã tính trước rồi. Cuối cùng, khi thời gian trôi qua, Hàn Ngọc Dương chờ đợi kết quả cuối cùng.

Bên ngoài điện, tiếng thét giết rung trời, trong điện, một đệ tử toàn thân thương tích, đang sợ hãi báo cáo:

- Cung chủ, bọn chúng đã đánh sát đến Lưu Li cung, đối với Tây hải, Cuồng Sa quân đoàn toàn quân bị diệt sạch, Liễu Tàn Hồng chết trong tay Tả Quân Vũ. Về phía chúng ta, Hải Báo quân đoàn cũng thương vong hầu hết, Thất Tuyệt chỉ còn lại Hải Tuyền Tuyền Hành và Tả Quân Vũ đang ngoan cường chiến đấu ngoài điện.

Hàn Ngọc Dương vẻ mặt lạnh nhạt, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh triệu hồi hai người đó.

Đệ tử kia vâng dạ, sau đó rời đi.

Không lâu sau, Hải Tuyền Tuyền Hành và Tả Quân Vũ toàn thân đầy máu vào trong điện.

- Sư phụ, đệ tử đã không phụ sự mong đợi của sư phụ, đã giết chết được Tây hải Ngân long.

Hàn Ngọc Dương hơi hơi gật đầu, hỏi lại:

- Hiện nay phía Tây hải thực lực còn lại thế nào?

Tả Quân Vũ nói:

- So với chúng ta hơi mạnh hơn, nhưng cũng là một chín một mười.

Hàn Ngọc Dương hơi suy nghĩ một lát, nói với Tả Quân Vũ:

- Được, sư phụ biết rồi. Con đi lấy thanh kiếm của sư phụ.

Tả Quân Vũ sửng sốt:

- Sư phụ phải tự mình ra tay?

Hàn Ngọc Dương cười cười, phất tay ra hiệu đi nhanh. Sau đó nói với Tuyền Hành:

- Trong lúc giao chiến, có thấy được người nào quen thuộc trước đây không?

Hải Tuyền Tuyền Hành kinh ngạc nhìn ông, gật đầu nói:

- Có, hơn nữa còn không ít. Bất quá qua quá trình giao chiến sống chết với Thất Tuyệt chúng ta, cũng đã chết hầu hết, hiện nay gần như chỉ còn lại Cuồng Sư Thiết Ngạo.

Hàn Ngọc Dương cười cô độc, nhẹ nói:

- Hẳn lúc này là lúc phải đối diện với mọi thứ rồi, đến đây, hãy để chúng ta cùng nhau gặp lại một vị bằng hữu già.

Nói rồi quay lại phía trên đại điện, lạnh nhạt ngồi xuống, ánh mắt nhìn ra ngoài điện, mơ hồ có chút trầm buồn.

Lúc này, Tả Quân Vũ quay về, trong tay cầm một thanh trường kiếm lấp lánh bảy màu, tinh xảo xinh đẹp, đứng yên lặng sau lưng Hàn Ngọc Dương. Đại điện yên lặng như tờ, bốn vị trưởng lão phân ra hai bên, cùng với Hải Tuyền Tuyền Hành, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ra ngoài điện, đợi chờ thời khắc đó.

Cuối cùng, một trận cười lớn phá vỡ không khí yên lặng. Chỉ thấy một hàng mười người đi vào đại điện, đi đầu chính là Liễu Thiên Hoa, bên trái là Kiếm Vô Trần, bên phải lại là một lão già uy vũ thân hình cao lớn.

Phía sau ba người, có bốn người đàn ông trung niên vẻ mặt trầm mặc tàn nhẫn lạnh lùng, trong mắt bắn ra hung quang, toát lên sát khí. Phía sau bốn người, năm cao thủ Hải tộc hình dáng khác nhau, vẻ mặt hung tàn, hoặc đắc ý nhìn bốn bề.

938. Chương 940 – Thôi Đoạn Nguyên Nhân (suy Đoán Nguyên Nhân)

- Hàn Ngọc Dương, Nam hải hết đời rồi, ngươi không còn xứng với chức cung chủ này nữa rồi.

Hàn Ngọc Dương bật cười kỳ dị trả lời:

- Sở Hoài Dương, đến lúc này ngươi còn ráng sức che giấu gì nữa?

Lời này phát ra khiến không ít người ở tại chỗ hơi biến sắc, trong đó có cả Hải Tuyền Tuyền Hành. Rõ ràng kết quả này bất ngờ với hắn.

Nụ cười chờ đợi, Liễu Thiên Hoa lạnh giọng đáp:

- Hàn Ngọc Dương, người nhìn quả không sai, đáng tiếc lúc này mới biết đã quá trễ rồi.

Nói rồi toàn thân ánh xanh lục lóe lên, lão liền khôi phục lại diện mạo của mình.

Bốn trưởng lão vừa thấy lão khôi phục lại diện mạo, đồng thanh giận dữ nói:

- Quả thật là người! Sở Hoài Dương người quá to gan, còn dám quay lại gây rối loạn Nam hải.

Sở Hoài Dương giọng hận thù trả lời:

- Đám lão già ôn dịch các người câm miệng đi. Ngày đó ta mới là người thừa kế Lưu Li cung, chính hắn đã đoạt mất vị trí của ta. Bây giờ ta thu hồi lại thứ thuộc về mình, có điều gì là sai?

Hàn Ngọc Dương phát tay ngăn bốn trưởng lão, điềm nhiên lên tiếng:

- Sở Hoài Dương, người đừng đắc ý quá, nếu như ta cho người biết, ngay từ khi bắt đầu ta đã biết được thân phận của người, thế người có cho rằng mọi thứ hiện tại là người thắng ta hay ta thắng người đây?

Sở Hoài Dương ánh mắt biến đổi, cười lạnh nói:

- Người cho ta là đứa trẻ lên ba chẳng, sao lại dám hù dọa như vậy?

Hàn Ngọc Dương đáp:

- Người không tin cũng không thành vấn đề, cứ theo thực lực hai bên mà xét, người có nắm chắc là sống sót rời khỏi nơi đây không?

Sở Hoài Dương cười âm hiểm đáp:

- Hàn Ngọc Dương, ta biết người lợi hại. Nhưng nếu ta đã dám đến đây, tự nhiên có biện pháp đối phó người, nếu không người lại cho ta ngu ngốc rồi.

Hàn Ngọc Dương liếc Kiếm Vô Trần, hừ lạnh nói:

- Người mà người ý vào hắn là vị cao thủ nhân gian này chẳng? Không sai, tu vi của hắn vô cùng kinh người, không dưới người, nhưng chỉ bằng vào đó, người cho là đủ sức chẳng?

Sở Hoài Dương cười âm hiểm đáp:

- Đến lúc đó người sẽ biết thôi mà phải không?

Hàn Ngọc Dương thấy lão tự phụ như vậy, cũng không nói nhiều, đưa mắt nhìn lão già cao lớn bên cạnh, giọng lạnh nhạt lên tiếng:

- Cuồng sư, lần này người đến không sợ sau này hối hận chẳng?

Lão già cao lớn hừ giọng đáp trả:

- Hàn Ngọc Dương, chỉ cần người chết đi, trong bốn hải còn có người nào có thể ngồi trên đầu ta được?

Hàn Ngọc Dương phản bác lại:

- Sở Hoài Dương không phải đang ngồi trên đầu người sao? Bây giờ nếu hắn tìm đủ người để đối phó với người bên ta, người cho là với tính cách của hắn, sau này hắn sẽ cùng hưởng vinh hoa với người chẳng?

Cuồng sư Thiết Ngạo trong lòng chấn động, miệng lại trả lời:

- Hiện nay người nói những lời này rõ ràng có ý chia rẽ ly gián, người cho ta là đứa ngốc chẳng?

Hàn Ngọc Dương hừ giọng nói:

- Người không ngốc, có hơi dần dần thôi.

Sở Hoài Dương quát lên:

- Đủ rồi, Hàn Ngọc Dương. Nói bớt lại, đã nhiều năm ân oán hắn cũng đến lúc kết thúc rồi, đến đây.

Hàn Ngọc Dương nhìn lão, ánh mắt toát ra vẻ trầm buồn, hồi tiếc nói:

- Chúng ta đã từng là sư huynh đệ, tương thân tương ái. Nhưng hiện nay, người vì tư lợi bản thân, không tiếc mượn sức người ngoài để tàn sát người Nam hải, người cho là không làm sư phụ thất vọng sao?

Sở Hoài Dương quát lên:

- Không cần phải nhắc đến lão đó với ta, lão rõ ràng đồng ý truyền ngôi vị cung chủ cho ta, nhưng cuối cùng lại đổi ý, còn trục xuất ta khỏi Nam hải. Ta và lão đã ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn điều gì có thể nói được. Bây giờ, ta sẽ khiến người biết được, cái gì thuộc về ta, cuối cùng ta cũng sẽ đoạt lại được.

Hàn Ngọc Dương bật cười thương tiếc, đứng lên, lấy thanh trường kiếm trong tay Tả Quân Vũ, chậm chậm bước xuống.

- Như vậy, để ta thay sư phụ thanh lý môn hộ, loại trừ nghiệt đồ như ngươi!

Sở Hoài Dương âm hiểm lạnh lùng nhìn Hàn Ngọc Dương, miệng lại lạnh lùng tàn khốc nói:

- Chết đến nơi rồi ngươi còn dám cuồng ngạo, ta xem ngươi lần này chạy thoát thể nào. Vô Trần, người này giao cho ngươi.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Yên tâm, hần là của ta, đảm bảo không để cho ngươi thất vọng.

Nói rồi lắc mình bắn tới, nhắm thẳng về phía Hàn Ngọc Dương.

Thấy vậy, Hàn Ngọc Dương bật cười lạnh lùng, đưa mắt cho Đại trưởng lão, lập tức Kiếm Vô Trần bị đại trưởng lão ngăn lại.

Sở Hoài Dương thấy vậy, cười khinh bỉ nói:

- Hàn Ngọc Dương, nếu như ngươi cho là những loại như vậy có thể giúp ngươi tránh thoát được, thế thì ngươi xem rõ ta quá rồi.

Nói rồi phát tay phải, những người sau lưng liền bay đến, lập tức vây lấy bốn trưởng lão, Hải Tuyền Tùy Hành và Tả Quân Vũ.

Như vậy, trong đại điện, Sở Hoài Dương, Cuồng sư Thiết Ngạo, Kiếm Vô Trần ba người liền bao quanh Hàn Ngọc Dương, hình thành thế ba địch một.

Cười lạnh thản nhiên, Hàn Ngọc Dương không chút sợ sệt, chỉ đứng yên lặng giữa đại điện đợi chờ ba người phát chiêu.

Hàn Ngọc Dương lạnh lùng bình tĩnh khiến ba người hơi kinh ngạc, Kiếm Vô Trần do hiểu ít về ông, còn chưa biết thế nào, Sở Hoài Dương và Cuồng sư Thiết Ngạo trong lòng vẫn còn sợ, khi đối mặt với sự lạnh lùng của Hàn Ngọc Dương, trong nhất thời không dám ngang nhiên phát chiêu.

Cứ vậy, hai người này bất động, Kiếm Vô Trần cũng bất động. Lúc này, giữa trận chiến hỗn loạn, bốn người lại yên tĩnh, rõ ràng có chút kỳ quái.

Đông hải, sáu người Lục Vân đang du ngoạn hứng khởi, đột nhiên nhận được tin cấp báo của Đông hải Long vương, liền vội vã quay lại Định Thiên cung.

Vừa gặp mặt, Đông hải Long vương không chút khách sáo, giọng hối hả nói:

- Vừa mới thu được tin tức, Liễu Thiên Hoa giả thống lĩnh đại quân Tây hải hướng thẳng đến Nam hải, hai bên hiện nay đang giao chiến kịch liệt.

Lục Doanh cảm thấy quá bất ngờ, khó hiểu lên tiếng:

- Sao lại như vậy? Cao thủ Tây hải có bị điên hay không, lúc này lại đi đánh Nam hải.

Phân Thiên đáp:

- Ta lại không cho như vậy. Hành động này của bọn chúng hoàn toàn bất ngờ, hẳn có thể lợi dụng xuất kỳ bất ý, tiến công hiệu quả lúc địch thủ không phòng bị.

Lục Doanh lại nói:

- Cho là như vậy, thực lực Tây hải hiện nay cũng không vượt quá được Nam hải.

Lục Vân lắc đầu lên tiếng:

- Nói thế cũng không hẳn. Liễu Thiên Hoa giả đó chính là một biến số, nếu như hắn không nắm vững tuyệt đối, chắc chắn không dám ngang nhiên tiến đánh Nam hải.

Đông hải Long vương tán thành:

- Lời của Lục Vân có lý, Hải vực ai lại không biết uy danh của Hàn Ngọc Dương? Dám đến tìm ông ta tất nhiên phải nắm vững được điều gì đó nhất định, nếu không chính là tìm cái chết.

Lục Doanh lại nói:

- Điều này con hiểu rõ, nhưng con không nghĩ ra được Liễu Thiên Hoa giả đó bằng vào gì để khiêu chiến với Hàn Ngọc Dương?

Bách Linh cười nói:

- Chuyện này có quan hệ đến thân phận của hắn. Chỉ cần biết được lai lịch của hắn, mọi chuyện liền có thể giải quyết dễ dàng.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Lần này cung chủ gọi chúng ta lại đây, ngoại trừ thông báo tin tức này cho chúng ta ra, hẳn còn có chuyện gì muốn nói chăng?

Nghe vậy, mọi người đều nhìn Đông hải Long vương, lại thấy vẻ mặt ông kinh ngạc.

Lục Doanh hỏi:

- Phụ vương, sao vậy, bị người ta đoán trúng tâm tư cũng không cần phải làm vậy mà.

Đông hải Long vương cười ngượng ngùng, xấu hổ lên tiếng:

- Ta không ngờ Ngạo Tuyết cô nương lại thông minh như vậy, thoáng cái đã nhìn thấu được tâm tư của ta.

Trương Ngạo Tuyết khiêm tốn đáp lời:

- Cung chủ quá khen, ta cũng chỉ là suy đoán lung tung thôi.

Lục Doanh nghe vậy hỏi dồn:

- Phụ vương thật ra đang muốn nói điều gì?

Đông hải Long vương trả lời:

- Cũng không có gì, ta chỉ đang nghĩ, lần này Tây hải tiến công Nam hải, hẳn sẽ thành thế lưỡng bại câu thương. Nếu như chúng ta lợi dụng cơ hội phát động công kích, thành ra bọ ngựa bắt ve không ngờ có chim hoàng tước rình rập, không những có thể hỗ trợ lực lượng Nam hải loại trừ Tây hải, mà còn đạt được niềm vui giúp người. Điều này không phải là rất tốt chăng?

Lục Doanh cười nói:

- Phụ vương, quả thật là người, chiêu thức xảo diệu như vậy cũng có thể nghĩ được. Nhưng chúng ta không biết rõ thực lực Tây hải, nếu ngang nhiên xuất kích có bù đắp được thất thế chăng?

Đông hải Long vương chần chừ trả lời:

- Chuyện này cũng là lo lắng của ta, vì thế mới tìm các vị để bàn luận.

Trương Nguyệt nghe vậy lên tiếng:

- Hiện nay, Tây hải dám xâm lăng Nam hải hẳn nắm được tính áp đảo. Chúng ta xen vào có thể thay đổi thế cục hay không là chuyện quan trọng nhất.

Lục Vân nói:

- Với thực lực chúng ta, đảo chuyển cục diện hoàn toàn không khó. Nhưng ta đang tính, Liễu Thiên Hoa giả kia vì sao muốn tiến công Nam hải, hẳn ỷ lại vào chuyện gì đây? Nếu như trước đây hẳn có đủ thực lực như vậy để đối phó với Hàn Ngọc Dương, vì sao hẳn còn giả làm Liễu Thiên Hoa? Nếu như nhờ vào binh lực Tây hải, thế hẳn lấy gì để đối phó Hàn Ngọc Dương? Dựa vào cao thủ nhân gian thần bí bên cạnh hay là chuyện khác? Nếu như chính là cao thủ nhân gian kia, hẳn là ai, hẳn bằng vào gì để đối phó Hàn Ngọc Dương?

Mơ hồ nhìn Lục Vân, Lục Doanh hỏi:

- Huynh nói những chuyện này thật ra muốn nói lên điều gì?

Lục Vân không trả lời mà chỉ trầm ngâm.

Bách Linh thấy vậy, cau mày nói:

- Lục Vân, có phải huynh đã suy đoán ít nhiều về thân phận của cao thủ nhân gian kia?

Lục Vân trầm ngâm gật đầu, nghiêm chỉnh trả lời:

- Huynh có suy đoán, nhưng hiện nay còn không cách gì xác định được. Nhớ lại Thiên Mục Phong đã từng nói, Sở Hoài Dương thực lực rất mạnh, có thể nói là số một số hai nhân gian. Mà Sở Hoài Dương còn không phải là đối thủ của Hàn Ngọc Dương. Suy luận như vậy, tu vi Hàn Ngọc Dương tuyệt đối hơn hẳn Thiên Kiếm khách và Bạch Quang. Cao thủ như vậy, nhân gian có được mấy người có thể đối phó đây?

Phần Thiên trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ, Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng còn khả dĩ, những người khác khó mà nói chắc được.

Lục Vân tiếp lời:

- Huynh nói đúng, bốn người này tuyệt đối nắm vững chuyện thắng, nhưng bọn họ là người thế nào, sao có thể để Sở Hoài Dương sử dụng được?

Phần Thiên lắc đầu trả lời:

- Chuyện này hẳn không thể. Nhưng ngoại trừ bọn họ, ai có thể chắc chắn đối phó được Hàn Ngọc Dương đây?

Vấn đề này, Đông hải Long vương và Lục Doanh tự nhiên không thể giải đáp được, nhưng ba người nữ Bách Linh ánh mắt biến hẳn, đưa mắt nhìn nhau, trong mắt toát ra vẻ hiểu rõ.

Không nói rõ ra, Bách Linh nhìn Lục Vân, nhẹ giọng hỏi:

- Huynh dự tính đi xem một chuyến không?

Lục Vân trầm ngâm trả lời:

- Huynh đang cân nhắc, một khi là hẳn, có ảnh hưởng đến mục đích tiến vào Hải vực của chúng ta không.

Bách Linh liếc Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, trầm giọng nói:

- Việc này quan hệ đến vận mệnh Đông hải, cần phải thận trọng.

Phần Thiên hơi nghi hoặc hỏi tới:

- Các vị đang nói gì, vì sao ta nghe không hiểu vậy?

Lục Vân thôi nghiêm mặt, cười nói:

- Không có gì, ta chỉ đang cân nhắc, ý tưởng của cung chủ thật ra không sai, chúng ta nên đi xem thế nào.

Đông hải Long vương nghe vậy, hơi cao hứng lên tiếng:

- Được lắm, chúng ta lập tức hành động.

Lục Vân lại nói:

- Chuyện này không cần cung chủ phải ra mặt, để Lục Doanh dẫn bọn tại hạ đi là được, cung chủ ở lại thủ giữ nơi đây để tránh phát sinh bất ngờ.

Đồng hải Long vương hơi do dự, bất quá hoàn toàn không phản bác, chỉ nói:

- Cũng được, tất cả nhờ vào mọi người vậy.

Thanks

939. Chương 941 – Đại Chiến Huyết Ma (đại Chiến Với Huyết Ma)

Huyết Ma Thiên Cơ không chút sợ sệt, đón lấy ánh mắt của ông, khiêu khích lên tiếng:

- Thế nào? Nhân gian còn có pháp quyết giết người bằng mắt chăng?

Lăng Thiên lạnh lùng trả lời:

- Ánh mắt tuy không giết được người, nhưng có thể khiến người ta sợ hãi.

Huyết Ma Thiên Cơ bật cười lớn nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì ta có thể biết thêm. Xem thử ánh mắt của người khiến ta khiếp sợ hay thủ đoạn của ta khiến bọn người hoảng loạn.

Dứt lời, bóng hình đỏ máu phân ra làm bốn, sau đó, mỗi bóng lại phân làm bốn tiếp, cứ như vậy liên miên không ngừng, gần như chỉ trong chớp mắt đã ảo hóa thành vô số bóng máu.

Lăng Thiên vẽ mặt khô khan, xem thường nói:

- Chút tài hèn mọn, xem ta phá như thế nào.

Nói rồi toàn thân lóe lên hào quang ngũ sắc, ánh sáng nhiều vô kể phân bổ bốn bề, đi đến nơi nào tạo ảo ảnh, vô số tiên phạt lúc ẩn lúc hiện, sống động, đối chọi với bóng máu của Huyết Ma Thiên Cơ.

Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, Huyết Ma Thiên Cơ ban đầu còn có chút tự phụ, nhưng sau một phen so tài, bà ta mới phát hiện Lăng Thiên lợi hại hơn bà ta tưởng tượng, vì thế ảo ảnh thu lại, người thật xuất hiện trên đầu Lăng Thiên, hai tay mang theo hai cột sáng sắc máu vô thủy vô chung, lập tức phủ kín Lăng Thiên.

Thấy vậy, Lăng Thiên vẽ mặt lạnh lùng tàn khốc. Ngay khi cột máu tà ác đến gần, hai chân của ông xoay vòng, hai tay vẽ nên hình đài sen phát ra cột sáng ngũ sắc.

Đồng thời, toàn thân Lăng Thiên lóe lên hào quang ngũ sắc, khí thần thánh mạnh mẽ xoay tròn hướng lên, không những đánh tan màn sương máu do Huyết Ma Thiên Cơ phát ra, còn thuận thế xông thẳng lên, hình thành một kết giới ánh sáng rực rỡ, ý đồ muốn trói chặt Huyết Ma Thiên Cơ.

Vừa mới giao tranh, cột sáng do hai người phát ra kết thành một đường, lúc thì ánh đỏ rực lên, lúc thì ngũ sắc lấp lánh. Bốn bề, không khí lưu động, âm thanh rì rì cùng với hoa lửa chói mắt hình thành vô số chùm sáng nhỏ bé xinh đẹp, khiến trong vùng phụ cận chực trượng, cảnh sắc đầy vẻ xinh đẹp.

Cảnh tượng này kéo dài không lâu, hai người nhanh chóng gia tăng thực lực theo cuộc chiến đến mức tan nát, cuối cùng phát ra vụ nổ rung trời, lập tức hất bắn hai người văng đi.

Đứng lại giữa không trung, Lăng Thiên vẽ mặt âm trầm, rõ ràng thực lực Huyết Ma Thiên Cơ mạnh mẽ khiến ông cảm thấy bất ngờ. Trước đây, ông còn nắm được mười phần, nhưng hiện tại đã chỉ còn lại năm phần. Trong lòng Huyết Ma Thiên Cơ cũng bị chấn động rất mạnh, nhưng bà ta mừng giận không lộ ra mặt, vì thế khuôn mặt vẫn giữ nụ cười âm hiểm lạnh lạnh.

Giữ bình ổn tâm lý, Huyết Ma Thiên Cơ cười gằn nói:

- Không tồi, khó trách dám xông thẳng vào Ma Thánh phong ta. Bây giờ để ta cho người biết, Huyết Ma Thiên Cơ đối phó địch nhân thế nào.

Âm thanh còn vang vọng giữa không trung, Huyết Ma Thiên Cơ liền phóng đến, hai tay múa nhanh, vô số chưởng ảnh từ nhỏ biến to, kết thành một tấm lưới máu bốn bề, vừa nhanh chóng thu nhỏ lại, vừa phát ra khí huyết sát, xâm lấn sức mạnh thần thánh của Lăng Thiên.

Gầm nhẹ một tiếng, Lăng Thiên khí phách phóng ra, toàn thân lấp lánh ngọn lửa ngũ sắc, tay phải phất lên không trung, một thanh kiếm hư không bỗng nhiên hiện ra rơi vào tay ông. Nắm trường kiếm trong tay, Lăng Thiên hệt như biến thành người khác, toàn thân tràn ngập tự tin và quyết tâm. Theo cánh tay của ông múa lên, thanh kiếm trong tay bộc phát hào quang, vài trăm lần kiếm tự nhiên phát ra, hình thành bên ngoài thân thể thành một kiếm trận chống cự lại tiến công của Huyết Ma Thiên Cơ.

Sau đó, Lăng Thiên vẻ mặt nghiêm túc, quát lên:

- Thiên kiếm bát thức ... Trảm Thiên quyết!

Cổ tay chuyển động, làn kiếm bắn ra, bóng kiếm dày đặc cùng với tiếng kiếm gầm chói tai tung hoành đan xen, không ngừng chồng chất trùng điệp, biến hóa phát sinh không ngừng, cuối cùng hình thành một làn kiếm phá trời, mang theo hào quang và khí thần thánh, từ không trung chém xuống.

Bốn bề, cuồng phong gầm rú, trên trời những làn kiếm nhỏ bé tạo thành ánh mây, bao phủ lấy Huyết Ma Thiên Cơ.

Đối mặt với chiêu này, Huyết Ma Thiên Cơ vừa sợ vừa giận. Bất chấp thế công phát động, thân thể bà chớp mắt hóa thành một quầng máu, xoay tròn nhanh chóng giữa không trung, ngay khi một kiếm kinh trời chém xuống đột nhiên biến mất không thấy tung tích.

Lăng Thiên trong lòng chấn động, Huyết Ma Thiên Cơ có thể âm thầm biến mất trong không gian bản thân mình đã phong kín, điều này không phải người tầm thường có đủ sức để làm. Còn đang suy tư, một kiếm mãnh lực chém xuống đó ngược lại đã tạo nên một hố sâu, sức phản lực khiến huyết khí Lăng Thiên bị kiềm chế.

Quay đầu, Lăng Thiên dò xét bốn bề. Khi ông vừa mới bắt được một chút bóng đỏ, một luồng kinh lực âm thầm phóng đến, lập tức xuyên thủng kết giới phòng ngự của ông, đâm vào vai trái của ông. Quát lạnh một tiếng, Lăng Thiên thuận thế uốn người vội vàng né tránh.

Huyết Ma Thiên Cơ lại không hề buông tha, thi triển thân pháp nhanh nhẹn, hai tay mười ngón múa lên, chỉ kinh màu đỏ sậm rỏ mây, biến thành một lưới máu tử vong bốn bề, nhanh chóng vây khốn Lăng Thiên.

Cảm nhận được sự bá đạo của Huyết Ma Thiên Cơ, trong mắt Lăng Thiên lóe lên ánh kỳ lạ, thân thể di chuyển trong nháy mắt, âm thầm đến sau Huyết Ma Thiên Cơ, trường kiếm trong tay duỗi ra không một âm thanh, xuyên thủng vào lưng của Huyết Ma Thiên Cơ.

Một kiếm này đến quá nhanh, Huyết Ma Thiên Cơ căn bản chưa từng phát giác được, liền bị Lăng Thiên đâm trúng, thân thể đột nhiên lao thẳng tới. Một kiếm thành công, Lăng Thiên vốn phải cao hứng, nhưng hiện nay ông lại cười không nổi, bởi vì một kiếm này của ông hoàn toàn không đâm vào được thân thể Huyết Ma Thiên Cơ. Vì sao vậy, ông cũng không rõ nữa.

Huyết Ma Thiên Cơ quay đầu lại bật cười âm hiểm, giọng tàn độc nói:

- Thuần Gian Chuyển Di thật tuyệt diệu, ta thưởng người một chưởng để không phụ một phen nỗ lực của người.

Dứt lời, chỉ thấy tay phải bà đột nhiên dài ra, lòng bàn tay ẩn chứa một làn sáng đen ngòm, trong ánh mắt kinh ngạc của Lăng Thiên đánh trúng vào ngực của ông.

Kêu ầm một tiếng, Lăng Thiên hít vào hóp bụng, vào lúc quan trọng nhất trước ngực lóe lên hào quang ngũ sắc, chống được một phần chưởng lực, giảm nhẹ thương hại của chưởng đó.

Đắc ý bật cười, Huyết Ma Thiên Cơ như hình với bóng, truy đuổi theo Lăng Thiên đang thối lui, miệng châm chọc:

- Thế nào, khiếp đảm chưa? Nếu không làm sao né tránh đây?

Lăng Thiên ánh mắt âm lạnh, ông rất tức giận với sự xảo trá của Huyết Ma Thiên Cơ, nhưng lại không thể tránh được.

Nói thật ra, tu vi Lăng Thiên không hề yếu hơn Huyết Ma Thiên Cơ, nhưng bản tính ông chính trực, điều này chính là nhược điểm lớn nhất của ông.

Hiện nay, tình thế Lăng Thiên rất không ổn, thực lực Huyết Ma Thiên Cơ và ông tương đương, lại trong tình huống chiếm hết thượng phong, ông tự nhiên khó mà thoát được.

Trên mặt đất, mọi người quan sát vẻ mặt lo lắng. Huyền Đan vũ sĩ giọng hận thù nói:

- Huyết Ma Thiên Cơ thật xảo trá, biết Lăng Thiên trưởng lão không giỏi dùng mưu, lại chuyên làm như thế, quả thực là hèn hạ đê tiện.

Diệp Tâm Nghi cảm xúc nói:

- Đây chính là khác biệt giữa chánh và tà, nếu không tại sao người tốt không sống lâu, gây nên họa kéo dài ngàn năm đây.

Trường Phong liếc nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Chưa đến lúc cuối cùng chớ vội có kết luận. Với tu vi của trưởng lão, chỉ cần ông đồng ý chịu một chương của Huyết Ma Thiên Cơ, liền có thể gây trọng thương cho bà ta. Đến lúc đó, để chúng ta liên thủ, làm sao bà ta có thể chạy trốn được.

Giữa không trung, Lăng Thiên vừa né tránh, vừa suy nghĩ đối sách. Sau khi vắt óc suy nghĩ không tìm được giải pháp, Lăng Thiên không khỏi thở dài, thân thể đang lùi đột nhiên dừng lại, mặc kệ Huyết Ma Thiên Cơ tấn công thế nào, bản thân ông lại múa kiếm phản kích, miệng ngâm nhỏ:

- Thiên kiếm chi cực, cửu quyết quy nhất, hóa vi nhất niệm, vô sở kháng cự! (1)

Một bóng phân thành chín, phân bố bốn bề của Huyết Ma Thiên Cơ thành một hình tròn. Trong đó, mỗi bóng lại tự thi triển kiếm quyết lần lượt từ thức thứ nhất đến thức thứ chín của Thiên Kiếm cửu quyết, liên kết lẫn nhau hình thành một vòng kiếm ngũ sắc, mũi kiếm chỉ thẳng vào trong, phát ra một ngọn lửa ánh sáng trong suốt bắn thẳng về phía thân thể Huyết Ma Thiên Cơ.

Cũng cùng lúc đó, Huyết Ma Thiên Cơ nắm lấy cơ hội, hai tay múa lên xem ra chậm rãi không có lực, nhưng thật ra sau lưng đang ngưng tụ hình bóng một con ma long màu đỏ máu, theo sự khống chế của bà ta hóa thành một mũi tên ánh sáng bắn thẳng vào ngực của Lăng Thiên.

Một chiêu này tàn nhẫn mà âm độc. Khi mũi tên máu đỏ cắm vào thân thể Lăng Thiên rồi, liền nhanh chóng phá hủy cơ năng thân thể ông, thôn tính linh nguyên trong cơ thể ông, từng bước từng bước đưa ông vào con đường chết.

Trong lòng Huyết Ma Thiên Cơ bắt đầu đắc ý, nhưng bà ta còn chưa kịp bật ra tiếng cười, một chiêu cực mạnh kia của Lăng Thiên đã đánh trúng thân thể bà, ngọn lửa ánh sáng phủ trùm lên hết.

Ngọn lửa ánh sáng này không phải là đồ chơi trẻ con, có sức mạnh hủy thần diệt tiên, cho dù thân thể bất diệt gặp phải cũng khó mà thoát được. Vì thế, Huyết Ma Thiên Cơ gầm rống điên cuồng, thân thể nhanh chóng thu nhỏ thành một đốm, hóa thành màn sương màu máu, bay lượn qua lại giữa không trung, phát ra những tiếng than van thê thảm.

Lăng Thiên từ trên không trung rơi xuống, thân thể không ngừng run lên, may được Huyền Đan vũ sĩ đỡ lấy. Xem xét thương thế của ông rồi, Huyền Đan vũ sĩ vẻ mặt kinh hãi ngạc nhiên, thất thanh la lên:

- Thủ pháp thật tà ác, với tu vi như trưởng lão không ngờ cũng không thể ngăn cản được sức tiến lên vũ bão của khí huyết sát, xem ra chúng ta cần phải liên thủ hai người mới có hy vọng khắc chế được luồng khí tà ác đang chạy tứ tung.

Đạo Nhất nghe vậy, vội nói:

- Chuyện này không thể chậm trễ được, ta và người liên thủ, Trường Phong và Diệp cô nương bảo hộ bên cạnh.

Nói rồi liền cùng với Huyền Đan vũ sĩ, một trước một sau bắt đầu trị thương cho Lăng Thiên.

Lúc này, Huyết Ma Thiên Cơ vẫn gầm rống điên cuồng giữa không trung, bóng máu bay lượn không giảm chút tốc độ, khiến cho người ta đoán không được tình huống hiện nay của bà ta như thế nào. Bốn người Bạch Quang lúc này trị thương tỉnh lại, sau khi hỏi qua sự tình, liền biến sắc giận dữ, gầm rống phóng lên không trung, truy đuổi theo Huyết Ma Thiên Cơ, dự tính bắt giữ lấy bà ta.

Nhưng Huyết Ma Thiên Cơ tuy bị trọng thương, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Khi bà ta phát hiện được ý đồ của bốn người Bạch Quang, vội vàng bắn mình vào trong nước. Như vậy rồi, bốn người Bạch Quang tức giận dậm chân nhưng lại không dám ngang nhiên đuổi theo vào đó.

Lâu sau, Lăng Thiên sau khi được Huyền Đan vũ sĩ và Đạo Nhất toàn lực hỗ trợ, cuối cùng đã ép khí huyết sát của Huyết Ma Thiên Cơ trong cơ thể, khống chế được thương thế. Sau khi điều tức một lúc ngắn, thương thế của Lăng Thiên đã đỡ rồi, ông liền đứng dậy nhìn mọi người lên tiếng với giọng cảm xúc:

- Chuyến đi Ma Thánh phong lần này chính là một thất bại to lớn của chúng ta. Bây giờ chuyện đã đến mức này, nói nhiều cũng không được gì, hay là chúng ta lập tức rời đi, bắt đầu truy tìm tung tích Thiên Uy lệnh trở lại.

Bạch Quang không cam hỏi lại:

- Trưởng lão, còn Huyết Ma Thiên Cơ thì sao, chúng ta không tìm bà ta tính sổ chăng?

Lăng Thiên trầm giọng đáp:

- Bà ta bị ta gây trọng thương, nếu như không có cách gì phá giải thì chắc chắn phải chết. Vì thế, hiện nay chúng ta không cần mất nhiều thời gian nữa. Đi thôi.

Nói rồi phi thân bay lên, noi theo lối cũ rời đi.

Ghi chú:

(1) Thiên kiếm chi cực, cửu quyết quy nhất, hóa vi nhất niệm, vô sở kháng cự! = Thiên kiếm cùng cực, chín pháp quyết quy lại thành một, hóa vì một ý niệm, không gì chống cự!

940. Chương 942 – Hủy Diệt Nhất Tiễn (một Mũi Tên Hủy Diệt)

Diệp Tâm Nghi một mực trầm lặng. Trên đường đi tới đây, nàng không hiểu vì sao trong lòng có một cảm giác sợ hãi.

Bay lên không trung, chín người Lăng Thiên không nhanh không chậm bay qua mười dặm mặt nước, ai nấy trong lòng có chút trầm trọng.

Nhưng khi chín người bay được nửa đường, Diệp Tâm Nghi đột nhiên rung động trong lòng, cảm giác bất an ngập đầy.

Vì thế, nàng cảnh giác quan sát bốn bề, nhanh chóng phát hiện trên bề mặt nước xuất hiện vô số dòng xoáy.

- Mọi người cẩn thận, mặt biển có biến.

Nghe lời cảnh cáo của nàng, tám người còn lại vội vàng thôi suy tư, đưa mắt nhìn xuống dưới chân, liền phát hiện mặt biển sóng lớn cuộn cuộn, một con quái thú chín đầu to lớn đang xuyên nước phóng lên, cả chín cái đầu thô tháp ngược thẳng lên không chia ra tập kích chín người.

Do chuyện xuất hiện đột ngột, trong chín người ngoại trừ Diệp Tâm Nghi nhanh chân né được, tám người đều không kịp tránh nên rơi ngay vào miệng quái thú.

Con thú này to lớn vô cùng, chín cái đầu hết như chín con rắn dài cả trăm trượng, to lớn cả trượng. Hơn nữa, con thú này còn linh hoạt vô cùng, dễ dàng nuốt lấy tám vị cao thủ.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt đầy kinh hãi. Quái thú ở Hải vực to lớn như vậy nàng mới thấy lần đầu, trong lòng không khỏi dâng lên sự sợ hãi kinh khiếp.

Lúc này, con thú đó chìm vào lại trong biển.

Diệp Tâm Nghi thấy vậy, trong lòng nóng nảy vô cùng, muốn cứu người nhưng lại không biết làm gì, nhất thời cứ ngây ngốc giữa không trung.

Rất nhanh, mặt biển sóng nổi cuộn cuộn, chỉ nghe tám tiếng ầm to lớn, tám bóng người phóng lên nhanh chóng, ai nấy toàn thân ướt đầm, bộ dạng hơi chật vật.

Diệp Tâm Nghi vừa thấy tám người bình yên, lập tức vui mừng hỏi:

- Các vị thế nào rồi, có nặng nề gì không?

Lăng Thiên nghiêm túc đáp:

- Tình hình còn tốt, chúng ta lập tức bỏ đi để tránh ...

- Ha ha ha .. Muốn bỏ đi chẳng? Các người quả thật quá ngây thơ. Đã đến được Ma Thánh phong của ta, làm sao có thể để cho các người sống sót ra đi được.

Tiếng cười chói tai truyền khắp bốn bề, Huyết Ma Thiên Cơ lúc này đang đứng trên đầu một con rồng máu thật lớn, hận thù nhìn mấy người Lăng Thiên.

Bốn bề, vô số thú lớn toàn là loại thú kỳ lạ thân thể vài trăm trượng phân bố toàn mặt biển, vây cả chín người vào trong.

Kinh hãi nhìn cảnh tượng này, Bạch Quang trầm giọng lên tiếng:

- Trưởng lão, xem ra chúng ta phải rời đi bằng đường trên không rồi.

Lăng Thiên lắc đầu đáp:

- Phía trên đã bị phong kín rồi, hơn nữa cấm chế vô cùng quỷ dị, chúng ta chỉ có thể xông thẳng vào thôi.

Bá Kiếm Vương Hầu nghe vậy, lo lắng nói:

- Với tình hình hiện tại, xông thẳng sợ cũng không vượt qua được.

Lăng Thiên trầm tư một lúc rồi nghiêm chỉnh trả lời:

- Kế hoạch hiện nay, chỉ có thể cứ xông thẳng trước đã. Nếu như không thể, chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm đánh cuộc bằng cách rời đi từ phía biển.

Diệp Tâm Nghi thất kinh, vội vàng nói:

- Ở trên trời chúng ta đã không thoát được, dưới nước càng không thể thực hiện được.

Lăng Thiên lắc đầu đáp:

- Người sai rồi. Những con thú to lớn trước mặt có thể hình vĩ đại. Trong nước biển bọn chúng chịu lực cản càng lớn, tốc độ di động không nhanh như cá heo, vì thế chúng ta lại có cơ hội chạy thoát lớn hơn. Được rồi, thời gian không nhiều, lập tức hành động, trước hết đột phá dũng mãnh từ trên không, nếu không được thì thoát theo đường đáy bể.

Nói rồi một mình xông lên trước, dẫn tám người vợ và tiến theo.

Nam hải, trong Lưu Li cung, lúc này tình hình giao chiến kịch liệt.

Bên phía Sở Hoài Dương có mười hai người đối chọi với bảy người Hàn Ngọc Dương, nhiều người hơn nên chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Hơn nữa, Sở Hoài Dương hiểu rõ tình hình của Nam hải, lão cùng với Kiếm Vô Trần, Cuồng sư Thiết Ngao kiềm chế Hàn Ngọc Dương, còn lại trong sáu người Nam hải, Hải Tuyền Tùy Hành và Tả Quân Vũ đã bị thương, chỉ nhờ có bốn vị trưởng lão chiến đấu hăng hái thì rất khó thay đổi được tình thế.

Bốn mắt nhìn nhau, Sở Hoài Dương bật cười âm hiểm.

- Hàn Ngọc Dương, người chờ đợi điều gì vậy? Hay là người chờ cho bọn họ chết sạch rồi mới ra tay động thủ chẳng?

Hàn Ngọc Dương lạnh nhạt đáp:

- Người không phải hy vọng ta làm vậy sao?

Sở Hoài Dương hơi giận dữ, quát lên:

- Ta hy vọng như vậy, nhưng người dám làm vậy chẳng?

Hàn Ngọc Dương dời mắt nhìn bốn bề, khoe miệng xuất hiện nét cười cợt kỳ lạ.

- Người cho là chín người bọn người nhất định có thể thắng được?

Sở Hoài Dương tự phụ đáp:

- Với sự thông hiểu của ta về bọn họ, thắng chỉ là một chuyện hết sức dễ dàng.

Hàn Ngọc Dương phản bác:

- Phải vậy chẳng? Nếu đã như vậy, ta vì sao không chút hoảng sợ, lại cũng không lo lắng đây?

Sở Hoài Dương hai mắt khép hờ, nghi ngờ nhìn ông, hừ giọng nói:

- Người bắt quá chỉ làm ra vẻ thâm trầm, ý đồ khiến bọn ta lầm đường lạc lối mà thôi.

Hàn Ngọc Dương cười khẩy đáp:

- Lý giải quả không sai, nhưng người nhìn lại tình hình phía người xem, hẳn cũng không cho là như vậy được.

Sở Hoài Dương nửa tin nửa ngờ, chậm chậm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sáu nhóm đang giao chiến, Hải Tuyền Tùy Hành tình hình nguy ngập, Tả Quân Vũ tạm thời quân bình, trong bốn vị trưởng lão, ba lão trước thì một địch hai, giằng co không phân thắng bại, nhưng Tứ trưởng lão một đối một lại hung mãnh vô cùng, chỉ một lúc thôi đối thủ của ông đã trọng thương ngã xuống, giây dựa ít cái liền bị tiêu diệt.

Như vậy, Tứ trưởng lão ngừng tay, tình hình giao chiến hai bên lập tức thay đổi, tình thế nghiêng về phía Nam hải.

Sở Hoài Dương thôi nhìn, giận dữ nói:

- Đáng ghét, bọn họ trước đây không hề lợi hại như vậy.

Hàn Ngọc Dương lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Người trước kia cũng không hư hỏng như vậy.

Sở Hoài Dương rống lên một tiếng tàn bạo, quát lớn:

- Câm miệng, bây giờ ta sẽ giết người.

Nói rồi hai tay múa lên, Kiếm Vô Trần và Cuồng sư Thiết Ngạo vọt vàng bắn mình đến, ai nấy phát xuất công kích mãnh liệt.

Sở Hoài Dương lại thuận thế thoái lui, nhanh chóng đi đến trước mặt Tứ trưởng lão, múa chưởng đánh ra, lập tức khiến ông bị hất bắn đi.

- Giết cho ta, giết sạch, không tha một người nào!

Hơi điên cuồng, Sở Hoài Dương lúc này hết như đổi thành người khác, không còn bình tĩnh lạnh lùng như trước đây.

Tứ trưởng lão gầm lên một tiếng đau đớn, giận dữ lên tiếng:

- Thứ phản đồ như người, ta cần phải thanh lý môn hộ cho Nam hải.

Nói rồi thân xoay chuyển giữa không trung, trong lúc hai tay múa lên, dòng khí xoay tròn hình thành một cơn lốc, khiến cả người chớp mắt đã biến thành một cột sáng xuất hiện trước ngực của Sở Hoài Dương.

Gầm lên một tiếng lợi hại, Sở Hoài Dương hai tay bắt chéo, toàn thân hào quang xanh lục, xanh lam hội tụ ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng hợp lại thành một quả cầu ánh sáng, theo sự thúc động của lão nhanh chóng bắn ra đón lấy chiêu thức của Tứ trưởng lão.

Giữa không trung, cột sáng và quả cầu ánh sáng gặp nhau, lập tức phát xuất hoa lửa chói mắt, cùng với dòng khí hoang dã điên cuồng, tạo nên sức phá hủy tiêu diệt, không ngừng dung hợp chồng chất trong không gian nhỏ hẹp, cuối cùng không thể phát tiết liền phát nổ, lập tức hất bắn toàn bộ những người đang giao chiến bốn phía.

Một tiếng sấm to lớn nổ vang, dòng khí đáng sợ như cuồng phong đi qua, đến nơi nào làm cát đá tan chảy, khiến cho toàn bộ vật trang trí trong đại điện bị tiêu hủy.

Đồng thời, do thực lực Tứ trưởng lão và Sở Hoài Dương kinh người, một chiêu này còn khiến mái điện nứt, nước biển chậm chậm thấm vào trong điện.

Bốn bề, hai bên đang hỗn chiến liền ngừng lại.

Đại trưởng lão tỉnh lại trước hết, miệng liền quát lớn:

- Điều chỉnh phương án, phát động một chiêu hủy diệt!

Ba vị trưởng lão nghe vậy, nhanh chóng quay lại bên cạnh Đại trưởng lão, bốn người ai nấy chiếm lấy một phương, chuyển động nhanh chóng, chớp mắt đã hình thành một quang sáng xoay tròn bắn thẳng về phía Sở Hoài Dương.

Thấy vậy, Sở Hoài Dương vẻ mặt thất kinh, giận dữ nói:

- Mọi người nghe lệnh, nghịch chuyển càn khôn!

Ở lân cận, sáu cao thủ nghe lời vội vàng hình thành một vòng bao vây, chuyển động nhanh chóng theo hướng ngược lại, ai nấy khí mạch liên thông, linh nguyên hội tụ, hình thành một vòng sáng thu nhỏ lại, mãnh liệt va chạm với quang sáng do bốn trưởng lão tạo nên.

Hai bên gặp nhau, dừng mảnh vô cùng.

Pháp quyết bốn vị trưởng lão thi triển chính là tuyệt kỹ của Nam hải, Toàn Thiên luân, uy lực càng lúc càng tăng theo sự xoay tròn, vì thế càng về sau, uy lực càng mạnh.

Bên ngoài, sáu người phía Sở Hoài Dương đang thi triển chỉ là một loại thuật hợp lực xuất chiêu thông thường, hết như đem sức mạnh sáu người hợp nhất lại, không thể so sánh với “Toàn Thiên luân” của bốn vị trưởng lão.

Cứ như vậy, ban đầu hai bên còn quân bình, nhưng không lâu sau, vòng sáng bên ngoài liền nhanh chóng ảm đạm gần như tan biến.

Sở Hoài Dương thấy vậy giận dữ trong lòng, thân thể bắn mình bay lên, xoay chuyển giữa không trung, đầu dưới chân trên, hai tay mang toàn bộ công lực bình sinh phát ra một chiêu cực mạnh.

Nhìn xa xa, chỉ thấy toàn thân Sở Hoài Dương lấp lánh ánh xanh lam, vô số linh khí lân cận đang theo sự xoay tròn nhanh chóng của lão điều khiển tạo thành một cột sáng rực rỡ, đánh xuống quang sáng xoay tròn.

Một chiêu này uy lực kinh người, Sở Hoài Dương né qua sở trường sắc bén của “Toàn Thiên luân”, từ trên không đánh xuống, tạo nên đả kích trầm trọng với bốn vị trưởng lão.

Nhưng bốn vị trưởng lão dù sao cũng không phải người thường, bọn họ ở Lưu Li cung đã vài ngàn năm, ai nấy tu vi tinh thâm, bốn người khí mạch liên thông, chuyển sức mạnh công kích đáng sợ đó của Sở Hoài Dương trở về trên sáu người bao quanh.

Như vậy, bốn vị trưởng lão dĩ nhiên bị thương không nhẹ, nhưng sáu người đi theo Sở Hoài Dương lại chết bốn còn hai bị thương, vòng vây tan tành.

Sở Hoài Dương bị phản lực bắn lên, sau khi ổn định được thân thể, vừa thấy cảnh này lập tức giận dữ, gầm lên một tiếng hạ mình xuống đất, đến gần bên Kiếm Vô Trần, Thiết Ngạo và Hàn Ngọc Dương đang giao chiến.

Múa tay phát ra một chưởng, Sở Hoài Dương thể cho Kiếm Vô Trần, rồi nói với hắn:

- Nơi đây trước tiên hãy giao lại cho ta, người đi giết bốn lão bất tử kia.

Kiếm Vô Trần nghe vậy nhẹ nhàng tháo lui, liếc mắt đến quãng sáng đang bắn nhanh đến, trong mắt lóe lên ánh lạnh, vội vã rút Hậu Nghệ thần cung, miệng lạnh lùng tàn khốc cất tiếng:

- Hậu Nghệ lăng thiên, vô sở bất phá! (1)

Trên người, hai khí Âm Dương hùng dũng phát xuất hội tụ lại trên thần cung, hóa thành một mũi tên diệt cả trời, mang theo sức mạnh rung chuyển trời đất, ngay lúc đó rời dây bắn ra.

Thời điểm đó, cả đại diện chấn động.

Hàn Ngọc Dương đang giao chiến trong lòng chấn động mạnh mẽ, ánh mắt truy đuổi theo mũi tên đó, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi.

- Đó là Hậu Nghệ thần cung, né nhanh!

Sở Hoài Dương gần giọng cười lớn:

- Lúc này mới biết thì đã quá trễ rồi!

Dứt lời, cả đại diện chấn động kịch liệt, một mũi tên do Kiếm Vô Trần bắn ra, gặp phải “Toàn Thiên luân” của bốn vị trưởng lão, hai bên đều cương mãnh vô cùng, lập tức phát nổ kinh trời, không những hất tung Hàn Ngọc Dương, Sở Hoài Dương và Thiết Ngạo, ngay cả đại diện Lưu Li cung cũng tan thành mây khói.

Một mũi tên đó xuyên qua “Toàn Thiên luân”, bốn vị trưởng lão chết hết ba, gần như chỉ còn Đại trưởng lão trọng thương chưa chết.

Đồng thời, mũi tên đó uy chấn bảy hải, dư lực xuyên biển tạo sóng khiến Hải vực kinh khiếp.

Lúc này, Lưu Li cung bị hủy diệt, nước biển che khuất hết nơi này.

Ghi chú:

(1) Hậu Nghệ lăng thiên, vô sở bất phá! = Hậu Nghệ thấu trời, không gì không phá được!

941. Chương 943 – Thất Xảo Lưu Li

Còn phía Nam Hải, bốn người còn sống sót tập trung một nơi, Hàn Ngọc Dương tức giận nhìn Kiếm Vô Trần, lên tiếng dằn dò:

- Quân Vũ, ba người hãy lập tức bỏ đi, trốn đến Đông hải.

Tả Quân Vũ hỏi:

- Sư phụ, vậy còn người?

Hàn Ngọc Dương trầm giọng nói:

- Ta trước hết sẽ khống chế bọn chúng, sau sẽ tìm các người. Mau rời đi.

Tả Quân Vũ lắc đầu đáp:

- Không được, con phải ở lại giúp người. Cho dù sống chết thế nào, chúng ta đều phải bảo vệ nơi này.

Hàn Ngọc Dương cả giận mắng:

- Im miệng, hắn ta có Hậu Nghệ thần cung, đủ sức hủy diệt mọi thứ. Thất Thải Lưu Li kiếm của ta cũng không chắc chống đỡ nổi, các người lưu lại chỉ có con đường chết.

Bên này, Sở Hoài Dương tụ tập mọi người lại, tính ra chỉ còn lại bảy người.

- Mọi người nghe cho rõ, hôm nay bất luận thế nào, chúng ta cũng phải giết chết Hàn Ngọc Dương để phát tiết những chịu đựng trong dĩ vãng của chúng ta. Tiến lên, phát xuất dũng khí, tấn công.

Nói xong dẫn đầu xông lên, cùng với Kiếm Vô Trần, Cuồng sư Thiết Ngạo bắt đầu thế công vọt thẳng về phía Hàn Ngọc Dương.

Bốn người khác thì chọn ba người Tả Quân Vũ để tiến công, một vòng giao chiến mới trong nước biển lại tiếp tục được tiến hành.

Liếc sang Hàn Ngọc Dương, Tả Quân Vũ cảm thấy không nỡ. Nhưng suy nghĩ cho đại cục, hắn vẫn quyết định li khai. Cùng với Hải Tuyền Tỳ Hành mang theo Đại trưởng lão, ba người nhanh chóng hướng ra ngoài bỏ chạy.

Cứ như vậy, bốn người kia một mực truy đuổi không rời, tại đương trường chỉ còn đám người Hàn Ngọc Dương, Sở Hoài Dương bốn người.

Vì cần phải đề phòng Hậu Nghệ thần cung của Kiếm Vô Trần, Hàn Ngọc Dương đã thôi tự phụ như lúc trước, chủ động bắt đầu chủ động tiến công.

Chỉ nhìn thấy trong tay phải ông ta thần kiếm rung lên một hồi, trong nháy mắt đã triển khai hơn trăm bóng kiếm, mang theo ánh sáng bảy màu, biến ảo trong nước biển thành kiếm sáng chói mắt, lập tức bao phủ phương viên ba dặm, khiến cho đám ba người Sở Hoài Dương bị vây hoa mắt, không thể phân biệt thật giả.

- Vô Trần cẩn thận, chớ để ảo giác mê hoặc. Kiếm này là bảo vật trấn cung của Nam Hải, thần dị phi thường trong nước, có công hiệu mê hoặc tầm mắt của địch nhân. Người nhớ phải lấy tâm cảm nhận, có như vậy mới có thể phá giải ảo ảnh trước mắt.

Lên tiếng nhắc nhở, Sở Hoài Dương bóng dáng chớp động, huyền diệu tránh né được những chiêu kiếm của Hàn Ngọc Dương, rõ ràng lão đã sớm có phòng bị.

Kiếm Vô Trần đã biết được điều kỳ diệu bên trong, lập tức nhắm hai mắt lại, gia tăng linh thức đến cực hạn. Như vậy, tình hình xung quanh lập tức rõ ràng hơn khá nhiều, giúp hắn biết cách tránh né dễ dàng.

Hàn Ngọc Dương quát lạnh một tiếng, tay phải kiếm quyết biến chuyển, hơn trăm bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, nhanh chóng tập trung lại thành chín con rồng ánh sáng bảy màu, bay lượn xung quanh đám người Sở Hoài Dương, tạo thành Cửu Long trận pháp.

Nhìn thấy bốn phía rồng ánh sáng giương nanh múa vuốt, Sở Hoài Dương nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức hóa rồng bay lên, giương song trảo, quật đuôi thẳng vào phía những con rồng ánh sáng kia.

Cuồng sư Thiết Ngạo thấy vậy, cũng khôi phục lại bản thể, biến thành một con sư tử biển to lớn, gầm lên phóng đến.

Kiếm Vô Trần chỉ có thể biến đổi nguồn năng lượng trong người, dùng Hậu Nghệ thần cung làm vũ khí, thi triển “Thiên Kiếm cửu quyết”, ra sức phản kích.

Trong lòng Kiếm Vô Trần hiểu rằng, giao chiến trong biển phải gắng hết sức, những làn kiếm của bản thân vốn có uy lực to lớn, nhưng sau khi bị nước biển ngăn chặn, uy lực bị giảm đi phân nửa, căn bản không cách nào đã thương địch thủ.

Vì thế, nội tâm hắn sinh ra một cảm giác ủ ê, nên cũng chưa từng nghĩ ra phương pháp chuyển biến tình thế.

Như vậy, hắn đến Hải vực mấy ngày, nhưng thật ra không học được điều gì.

Hàn Ngọc Dương lưu ý động tĩnh bốn phía xung quanh, với thực lực của mình, nếu không phải là vì bận tâm đến Kiếm Vô Trần là truyền nhân của Hậu Nghệ thần cung, hoàn toàn có thể dụng sức lấy một đấu ba, quang minh chính đại nghênh tiếp ba người. Lúc này, trong lòng ông cảm thấy băn khoăn, để an toàn, đành phải không kể thể diện, thực hiện kế sách đánh phá từng người.

Trước tiên, Hàn Ngọc Dương quyết định nhắm mục tiêu người có thực lực yếu nhất trong ba người là Cuồng sư Thiết Ngạo. Trong lúc Cuồng sư Thiết Ngạo mải đối phó với những con rồng sáng ở vòng ngoài, Hàn Ngọc Dương ép mình lên Thất Thái Lưu Li kiếm, âm thầm xuất hiện phía sau Thiết Ngạo, lập tức đâm kiếm xuyên thân hắn.

Gầm lên một tiếng giận dữ, trong lúc bị thương cuồng tính lại bộc phát, Thiết Ngạo bất chấp việc đang đối phó quang long, điên cuồng đối hướng sang Hàn Ngọc Dương phóng tới.

Như vậy, Sở Hoài Dương lập tức nhận ra tình huống của Thiết Ngạo, nổi giận gầm lên một tiếng, phối hợp với thế tiến công của Thiết Ngạo, hóa thành người trở lại, tiến tới bên cạnh Hàn Ngọc Dương, hai tay mang theo hào quang màu xanh lam thẫm, phong tỏa đường lui của Hàn Ngọc Dương.

Thân là sư huynh đệ, tu vi của Sở Hoài Dương không mạnh mẽ bằng Hàn Ngọc Dương, nhưng khoảng cách cũng không hề thua sút quá lớn như người ngoài đồn đại. Cho nên, Sở Hoài Dương chỉ cần không khiếp nhụt, nhờ quen thuộc với Hàn Ngọc Dương, muốn vây khốn ông ấy trong thời gian ngắn hoàn toàn không phải việc quá khó khăn.

Đối mặt thế tiến công của hai người, Hàn Ngọc Dương sắc mặt trở nên nghiêm túc, thần kiếm trong tay khê rung động, ánh kiếm gầm lên trong nháy mắt kéo giãn ra, sau đó lại thu thành một khối, trong thời gian giãn ra thu lại, sức mạnh đã chuyển biến mười hai lần, cuối cùng hình thành một sức mạnh bộc phát không nhìn thấy nhưng lại vô cùng đáng sợ. Ngay khi Cuồng sư Thiết Ngạo đến gần, một kiếm lập tức đâm xuyên cơ thể của hắn.

Luồng sức mạnh này vô cùng kì lạ, trước khi chạm vào Thiết Ngạo thì âm thầm lặng lẽ. Nhưng khi đã đâm vào cơ thể hắn, trong nháy mắt đã sinh ra luồng sức mạnh phát nổ, mang theo ánh sáng chói mắt, xé nát thân thể Thiết Ngạo, hủy diệt nguyên thần tu luyện đã mấy ngàn năm của hắn.

Sở Hoài Dương vừa sợ vừa giận, trong nháy mắt liền dừng lại thế tiến công, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến bên cạnh Kiếm Vô Trần, gầm lên một tiếng yêu cầu hắn phát xuất một chiêu hủy diệt.

Kiếm Vô Trần mặc dù hơi không vui, nhưng cũng cảm thấy thất kinh trước thực lực của Hàn Ngọc Dương. Cho nên hắn liền bắt lấy cơ hội trong nháy mắt này, dương thần cung trong tay lên, nhắm thẳng vào Hàn Ngọc Dương.

- Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, biến ảo chi linh, tùy ta sử dụng. Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiễn viện tới, vạn vật tề tru! (1)

Âm thanh lạnh lùng vang lên mang theo nguồn sức mạnh mãnh liệt đáng khiếp sợ.

Giờ khắc này, trong nước biển khí Huyền Âm nhanh chóng hội tụ, hóa thành nguồn chân nguyên khổng lồ, thông qua hai tay Kiếm Vô Trần, ngưng tụ trên thần cung, hình thành một mũi tên ánh sáng chói chang, nhắm thẳng đến tim của Hàn Ngọc Dương.

Phát hiện được nguy cơ, Hàn Ngọc Dương sắc mặt cả kinh, thân thể cố gắng né tránh, nhưng lại phát hiện một luồng sức mạnh to lớn đáng sợ đã buộc lấy bản thân trong một vùng không gian nhỏ hẹp.

Vì thế, Hàn Ngọc Dương không kịp cân nhắc, trên người bộc phát ra hào quang ngũ sắc tím, vàng kim, xanh, xanh lam, xanh lục, nhanh chóng biến ảo thành năm bóng người thuần một màu.

Năm bóng hình này đều cầm thần kiếm trong tay, hào quang bảy màu luân phiên lóe lên, trong thời gian cực ngắn, hàng ngàn lần kiếm tập hợp diễn biến, hình thành năm luồng ánh sáng kỳ lạ ánh lên sắc lưu li bảy màu.

Năm thanh kiếm từ năm hướng hợp nhất lại một, mũi kiếm trực chỉ thần cung trong tay Kiếm Vô Trần, không ngừng xoay tròn lưu động, từ xa nhìn lại giống như một cái lọng ánh sáng bảy màu, từ trên đỉnh lọng phóng ra một cột sáng mạnh mẽ, phần đuôi thì ra sức hút lấy sức mạnh bốn bề hải dương.

Một tiễn mạnh mẽ, phá trời dậy đất, cùng với luồng sức mạnh chấn động Thất Hải, phút chốc xuất hiện trước mắt Hàn Ngọc Dương. Nguy hiểm cận kề, Hàn Ngọc Dương chợt quát một tiếng, đã không còn đường thoái lui, chỉ có thể dùng tu vi cả đời, kết hợp với sức mạnh của Thất Thái Lưu Li kiếm, phát động một kiếm liều chết.

Mũi tên ánh sáng chạm vào cột kiếm trụ, hai bên kết thành một đường thẳng, một bên là chí dương chí cương, hàm ẩn uy thế của trời đất, một bên là chí âm chí nhu, mang theo sức mạnh của hải dương. Hai bên ma sát kịch liệt, va chạm với tốc độ cao, dùng mắt thường không thể nhìn ra được tốc độ thật, công kích triển khai liên miên.

Màn tranh đấu này, chỉ diễn ra vồn vện trong giây lát.

Từ bên ngoài nhìn vào, mũi tên ánh sáng của Kiếm Vô Trần cuối cùng đã thôn tính được cột kiếm của Hàn Ngọc Dương. Nhưng trên thực tế, phản kích của Hàn Ngọc Dương cũng có tác dụng rất lớn, ông nhờ vào uy lực của thần kiếm, dùng sức mạnh âm nhu của hải dương, chế ngự được nhuệ khí của mũi tên ánh sáng.

Như vậy, càng về sau, khi cột kiếm của ông giảm yếu, uy lực mũi tên hủy diệt của Kiếm Vô Trần cũng đồng thời yếu bớt đi. Điều này làm cho sức mạnh vốn dĩ trói buộc lấy thân thể của ông nhanh chóng yếu đi, nhờ thế vào lúc cuối cùng, ông phá vỡ được sức mạnh trói buộc, huyền diệu né tránh được một chiêu hủy diệt.

Một trận giao tranh kinh tâm, đến đó kết thúc. Kiếm Vô Trần hai lần thi triển Hậu Nghệ thần cung, chân nguyên trong cơ thể tiêu hao khá lớn. Hàn Ngọc Dương ra sức phản kích, tuy tránh được mũi tên ánh sáng đó, nhưng cũng bị thương nặng, tình huống hết sức bất lợi. Sở Hoài Dương hơi khó chịu, Hàn Ngọc Dương như vậy vẫn không chết. Điều này làm cho lão cảm thấy tức giận không thôi.

Nhìn thoáng qua Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương dặn dò nói:

- Hãy tận dụng thời gian hồi phục, để ta tấn công hần trước. Nếu như hần chết trong tay ta, mọi chuyện sẽ chấm dứt, bằng không chỉ còn cách là người phải thi triển Hậu Nghệ thần cung thêm lần nữa, nhất định phải tiêu diệt hần.

Nói xong không đợi Kiếm Vô Trần trả lời, thân thể liền vội biến đi.

Hàn Ngọc Dương sắc mặt âm trầm, nhìn Sở Hoài Dương đang tấn công đến, thần kiếm trong tay múa lên, kiếm thức liên miên không ngừng bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự bao phủ cơ thể, ngăn cản bước tiến của lão. Lúc này tình hình bất lợi cho bản thân, Hàn Ngọc Dương trong lòng biết đích khả năng thoát đi không lớn, vì thế đành phải trì hoãn thời gian, xem thử có thể xuất hiện cơ hội xoay chuyển hay không.

Sở Hoài Dương vẻ mặt tức giận, quát to:

- Đến đây nào, người không phải là muốn thanh lí môn hộ sao, sao bây giờ lại trở thành con rùa đen rút đầu vậy? Uy phong của người ngày xưa đâu hết cả rồi?

Song chưởng múa lên, chùm ánh sáng tà ác mà mạnh mẽ màu xanh lam hệt như rắn độc, xâm chiếm dần dần kiếm của Hàn Ngọc Dương, khiến ông nhanh chóng lui về phía sau, từ từ lâm vào tình cảnh khốn khó.

Đôi môi mím chặt, Hàn Ngọc Dương im lặng không nói. Ông chỉ tận sức né tránh, không muốn liều mạng cùng với Sở Hoài Dương.

Thời gian từ từ trôi qua, khi Hàn Ngọc Dương cảm giác đã cố hết sức để tránh né, một tình cảm đau thương mờ hiện lên trong đáy mắt ông.

Thời gian giao chiến kéo dài, không có một khắc để thở, Hàn Ngọc Dương tuy được xưng tụng là người mạnh nhất trong bốn hải, giờ đây dường như cũng không thể chịu đựng thêm được.

Lúc này đây, ánh mắt của ông ta dần dần mất kém sáng đi, tứ chi trở nên nặng nề, một cảm giác có lòng nhưng bất lực ăn mòn tâm trí của ông.

Sở Hoài Dương để ý thấy tình hình của ông, không nhịn được bật cười lớn điên cuồng lên tiếng:

- Đã bao nhiêu năm rồi, người cuối cùng lại chết trong tay ta. Hàn Ngọc Dương, để ta đưa người xuống địa ngục!

Tay phải gấp lại đẩy ra, một cột sáng đường kính ba thước bỗng xuất hiện, trong ánh mắt nuối tiếc thoáng qua của Hàn Ngọc Dương, lập tức đánh bay thần kiếm của ông, nhắm thẳng vào lồng ngực của ông.

Giờ khắc này, hết thảy sắp kết thúc.

Nhưng đúng lúc này, một luồng hào quang ngũ sắc âm thầm bay tới, ngăn trước ngực Hàn Ngọc Dương, đỡ lấy một chiêu tiêu diệt này của Sở Hoài Dương.

Đồng thời, một âm thanh tràn đầy tức giận từ phía trên vang lên:

- Kiếm Vô Trần, đồ súc sanh. Để xem lần này ngươi còn chạy đi đâu?

Ghi chú:

(1) Âm dương chi khí, thiên địa chi mẫu, biến ảo chi linh, tùy ta sử dụng. Phá vân liệt tiêu, trực nhật diệt long, thần tiễn viện tới, vạn vật tề tru! = Khí Âm Dương, là mẹ của trời đất, biến ảo linh ứng, để ta sử dụng. Phá mây rẽ trời, đuổi mặt trời hủy diệt rồng, mũi tên thần đến đâu, vạn vật đều bị hủy diệt!

942. Chương 944 – Trục Bức Ma Vương (đuổi Gấp Ma Vương)

Diệp Tâm Nghi nổi giận gầm lên một tiếng, căn bản không nghĩ nhiều, nhanh chóng đuổi theo. Bạch Quang gọi hai tiếng, thấy Diệp Tâm Nghi không nghe, đành đuổi theo phía sau, để tránh cho nàng rơi vào trong tay Kiếm Vô Trần.

Bất ngờ xảy ra khiến cho Sở Hoài Dương cực kì tức giận. Thấy người đến dễ dàng tiếp được một chưởng của mình, trong lòng biết khó đối phó. Hơn nữa đối phương có mấy người, Kiếm Vô Trần lại hoảng sợ rời đi, Sở Hoài Dương đành phải rống lên một tiếng đầy giận dữ không cam lòng, xoay người cấp tốc rời đi.

Lăng Thiên không truy kích, ông chỉ tập trng mọi người lại, cùng chào hỏi Hàn Ngọc Dương. Cảm kích nhìn sáu người Lăng Thiên, Hàn Ngọc Dương đáp lời:

- Đa tạ các vị ra tay tương trợ, ân tình này Hàn Ngọc Dương chắc chắn khắc sâu trong lòng.

Lăng Thiên điềm nhiên đáp:

- Việc này không cần để trong lòng, chúng ta đến chỉ vì muốn bắt Kiếm Vô Trần. Lúc này hắn đã thoát đi, chúng ta cũng không tiện ở lâu, xin cáo từ.

Hàn Ngọc Dương lại nói:

- Nếu các vị đã có việc, ta cũng không tiện lưu lại, lần sau có cơ hội gặp nhau, sẽ cảm tạ đại ân này.

Lăng Thiên khẽ gật đầu, đang định dẫn người rời đi. Bên cạnh, Huyền Đan vũ sĩ lại mở miệng hỏi:

- Cung chủ, ta có chuyện muốn hỏi, không biết cung chủ có từng nghe qua Thiên Uy lệnh chưa?

Hàn Ngọc Dương sắc mặt khẽ biến, cau mày trả lời:

- Vật này quả từng có nghe thấy, nhưng nhiều năm qua sớm đã quên. Các vị nếu như muốn tìm tìm vật này, thiết nghĩ nên đến Hắc hải một chuyến, biết đâu sẽ có thu hoạch.

Huyền Đan vũ sĩ ánh mắt hơi biến đổi, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ cung chủ cho biết, bọn ta xin cáo từ.

Nói xong liền đi theo Lăng Thiên, đuổi về phía Diệp Tâm Nghi biến mất.

Đưa mắt nhìn sáu người rời đi, Hàn Ngọc Dương nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh, trên gương mặt tái nhợt toát lên mấy phần đau thương và tiếc nuối. Xoay người, Hàn Ngọc Dương lưu luyến nhìn vài lần, định tìm đám ba người Tả Quân Vũ trước, sau mới bàn lại việc trùng hưng Nam hải.

Nhưng đúng lúc này, xa xa đang có mấy người tiến đến rất nhanh, khiến cho Hàn Ngọc Dương phải chú ý đến. Định nhân nhìn lại, Hàn Ngọc Dương vừa mừng vừa sợ, chỉ thấy Tả Quân Vũ dẫn theo Đại trưởng lão, phía sau có Lục Doanh cùng hai nam ba nữ.

Mỉm cười ngênh đón, Hàn Ngọc Dương sau khi chào hỏi Lục Doanh, ánh mắt nhìn qua Lục Vân, Phần Thiên cùng với ba vị cô nương.

- Năm vị hào kiệt nhân gian, ở đây gặp nhau thật là vinh hạnh.

Lục Vân điềm nhiên cười nói:

- Hân hạnh được gặp Lưu Ly cung chủ, đây cũng là chuyện chúng tôi chờ đợi đã lâu.

Bên cạnh, Tả Quân Vũ lên tiếng:

- Sư phụ, chính bọn họ đã giúp chúng ta giải quyết mấy thủ hạ của Sở Hoài Dương.

Đại trưởng lão nhìn bốn phía, hỏi:

- Bọn Sở Hoài Dương đã đi đâu rồi?

Hàn Ngọc Dương thuật sơ qua chuyện xảy ra, cảm khái nói:

- Lần này Nam hải có thể hóa nguy thành an cũng nhờ cao thủ nhân gian hai lần tương trợ, thật sự là đa tạ các người.

Lục Vân vừa nghe người của Hư Vô Giới Thiên đã đến nơi này, không khỏi đưa mắt cho ba người nữ, mở miệng nói:

- Lúc này, nếu nơi này đã không còn việc gì, chúng ta cũng không quấy rầy nhiều nữa. Còn phải trở về chuẩn bị, lợi dụng cơ hội để thu hồi Bắc hải, diệt trừ dư nghiệt Tây hải.

Hàn Ngọc Dương nhìn chàng một lúc, gật đầu đáp:

- Cũng tốt, ân tình này của các vị ta sẽ ghi nhớ trước, trong tương lai sẽ báo đáp.

Rời khỏi đám người Hàn Ngọc Dương, Lục Doanh chợt mở miệng:

- Lục Vân, huynh vội vã rời đi, có phải là muốn đuổi theo đám cao thủ nhân gian đó chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Không, ta tạm thời không muốn quan tâm đến họ. Lúc này, cao thủ Hư Vô Giới Thiên đã hỏi được tung tích của Thiên Uy lệnh ở lân cận Hắc hải từ Hàn Ngọc Dương, chúng ta cần phải đến đó trước bọn họ.

Lục Doanh cau mày nói:

- Các vị làm như vậy khác nào mở đường cho bọn họ sao?

Lục Vân sững sốt, sau đó hiểu được ý của nàng, cười khổ đáp:

- Cho dù là như vậy, chúng ta cũng không thể không đi. Được rồi, muội và Phần Thiên cũng nên nhanh chóng quay về Đông Hải để xử lý chuyện của bốn hải. Bọn huynh trước mắt sẽ đi Hồng hải, ai nấy phân ra hành động là được.

Thấy chàng ý đã quyết, Lục Doanh cũng không khuyên chàng nữa, chỉ nhắc nhở:

- Lần này đi Hồng hải, các vị nhớ kĩ là phải tránh xa Ma Quỷ Hải vực, cẩn thận nhiều.

Lục Vân đáp:

- Muội yên tâm, bọn huynh nhất định sẽ cẩn thận, mọi người cũng nên bảo trọng.

Nói xong nói mấy câu trân trọng, sau đó chia tay lên đường.

Nhìn mây mù vờn quanh trên đỉnh núi, Trần Ngọc Loan nhẹ giọng hỏi:

- Có phải là nơi này không?

Bắc Phong trả lời khẳng định:

- Nơi đây, tuyệt không sai.

Điềm nhiên gật đầu, Trần Ngọc Loan dặn dò:

- Tốt, nếu đây là chỗ này chúng ta cũng nên bắt đầu hành động thôi. Trước nhất, Tư Đồ Thần Phong cùng Thiên Mục Phong đối phó với quân đội Ma vực, Dương Thiên ứng phó với Ma thần Tàn Vô Nguyệt, còn ta, Bắc Phong và Lưu Tinh tiền bối đối phó Ma Vương. Mọi người có ý kiến gì không?

Mọi người im lặng, đồng ý theo sự phân phối của nàng, tiến hành hành động. Đầu tiên, Trần Ngọc Loan, Bắc Phong, Lưu Tinh ba người phân tán ra ba hướng, từ bên ngoài bao vây tiến vào. Đợi nhóm ba người tới gần ngọn núi, Tư Đồ Thần Phong, Thiên Mục Phong, Dương Thiên mới theo sau tiến vào.

Như vậy, tà ma đang ẩn nấp trong núi, phát hiện thấy hành tung đám người Trần Ngọc Loan, ào ào lao ra chặn lại, vừa lúc bị Tư Đồ Thần Phong cùng Thiên Mục Phong cản lấy, hai bên triển khai chém giết kịch liệt.

-Kẻ nào dám xông vào nơi đây?

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, sau đó một bóng đen bay ra, chính là Ma thần Tàn Vô Nguyệt.

Dương Thiên đón lấy, lạnh lùng lên tiếng:

- Kẻ sắp chết không cần hỏi nhiều.

Nói xong hai tay múa lên, hào quang đỏ tía cuộn vòng bay ra như hai dải lụa dày, công thẳng đến Ma thần Tàn Vô Nguyệt.

Lắc mình, Ma thần Tàn Vô Nguyệt vừa né tránh, vừa lưu ý tình huống bốn phía xung quanh, phát hiện thấy Trần Ngọc Loan cùng Bắc Phong, nhất thời sắc mặt biến hẳn, giận dữ hét lên:

- Đáng ghét, thì ra là Trừ Ma liên minh.

Dương Thiên quát lạnh:

- Lũ tà ma các ngươi, vì nhân gian, hôm nay là ngày các ngươi không còn mạng.

Thân hình tăng tốc, Mộc Tiêu trên vai bắn ra, phối hợp cùng với hành động của hắn, tạo thành thế giáp công hai bên.

Ma thần Tàn Vô Nguyệt gầm lên một tiếng giận dữ, gầm giọng nói:

- Ngươi nếu muốn chết, ta sẽ thanh toán cho ngươi.

Quanh thân ánh đen rực lên, trong mắt lấp lánh ánh ma, tuyệt học cực mạnh của Ma vực “Tâm Dục Vô Ngân” đột nhiên công ra, trong nháy mắt bao phủ phương viên mấy trăm trượng, không cho Dương Thiên bất cứ cơ hội nào để né tránh.

Ở trong phạm vi của luồng công kích tinh thần với tần suất cực cao, Dương Thiên quanh thân ánh đỏ sáng hẳn, trong lúc thi triển vòng phòng ngự, thân thể nhanh chóng biến ảo thành hàng vạn hàng nghìn bóng sáng cùng với bóng chướng dày đặc, tạo thành một đạo lưới máu ngập trời, trùng trùng điệp điệp bao vây địch nhân.

Giữa không trung, Ma thần Tàn Vô Nguyệt rống to không dứt, thân thể bắn ra như bay, bay lượn theo quy luật nhất định không ngừng trong không gian nhỏ hẹp, cuối biến thành một tấm lưới ma màu đen, đối kháng với công kích của Dương Thiên.

Hỗn chiến kịch liệt, trong chớp mắt lan truyền khắp nơi. Ma Thiên tôn chủ đang ẩn thân trong sơn động, khi phát hiện được tình hình xung quanh, nhanh chóng phi thân ra ngoài, quan sát động tĩnh bốn phía.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra bóng dáng Trần Ngọc Loan, miệng không ngớt rống lên giận dữ, quát to:

- Trừ Ma liên minh thật đáng chết, bốn vương sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Trần Ngọc Loan dừng thân cách hắn ba trượng, cười lạnh nói:

- Đáng tiếc ngươi đã chậm một bước, hiện tại chính chúng ta không thể buông tha cho ngươi.

Bắc Phong xuất hiện bên trái Ma Thiên tôn chủ, trên mặt lộ một nụ cười tà dị, khẽ cười nói:

- Lần này, ta nghĩ là ngươi sẽ không thể nào trốn tránh được.

Ma Thiên tôn chủ hai mắt híp lại, quét mắt qua Bắc Phong, ánh mắt dừng lại ở Lưu Tinh đang đứng bên phải, giọng âm trầm đáp:

- Té ra là người. Không thể tưởng tượng được đây là lần đầu chúng ta gặp ở nhân gian lại có thể là như vậy.

Lưu Tinh vẻ mặt hơi quái dị, tránh né ánh mắt của hắn, nhỏ nhẹ đáp:

- Nếu như người vẫn như trước kia, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không đến nơi này. Đáng tiếc, người đã không còn như xưa nữa, cho nên chúng ta cũng không còn gì để nhớ lại.

Ma Thiên tôn chủ hừ giọng nói:

- Nếu đã tới, còn cần gì phải tìm lí do nữa. Bổng vương nếu dám ở lại nhân gian, ắt sẽ không sợ bất kì kẻ nào nữa. Đến đây, bớt phí lời, hôm nay người thắng rồi đi, người bại ở lại, xem ai là người có thể cười phút chót đây.

Phi thân lên không, Ma Thiên tôn chủ khí thế bộc phát, một luồng khí thế tàn nhẫn bá tuyệt thiên hạ, chớp mắt đã bao phủ hơn mười dặm, khiến cho tà ma cao thủ sĩ khí đại tăng.

Phi thân theo sát, Trần Ngọc Loan, Bắc Phong, Lưu Tinh ba người duy trì cao độ với Ma Thiên tôn chủ, vừa chống đỡ luồng khí phách điên cuồng hoang dã, vừa tổ chức tiến công, ba người ra tay trước để chế ngự.

Chính diện, Trần Ngọc Loan biết Ma Thiên tôn chủ lợi hại, cũng không trì hoãn, vừa ra tay đã thi triển Thiên Hậu linh, mang theo một luồng hào quang chí thần chí thánh từ trên không đánh xuống, xuất hiện ngay trên đầu Ma Thiên tôn chủ.

Bên trái, Bắc Phong toàn thân ánh trắng như bạc, khí địa cực hàn băng liên tục được huy động, hình thành nên một vầng mây di động, phong bế lấy bên trái của Ma Thiên tôn chủ, nó đến nơi nào không gian bị ngưng đọng, ép buộc hắn phải đối mặt với Lưu Tinh.

Thấy vậy, Lưu Tinh ra tay vô tình, “Thiên Tà Ma Hồn đao” trong tay rung lên, một luồng đao ngâm kinh thiên động địa, mang theo một cột sáng ba màu vút lên tận trời, chớp mắt hóa thành một cột sáng ngàn trượng, theo sự khống chế của ông điên cuồng chém xuống, tựa như muốn rẽ đôi trời đất.

Công kích của ba người có uy lực riêng. Thiên Hậu linh trong tay Trần Ngọc Loan đích thị là thần khí trên thế gian, khí thần thánh của nó có tính khắc chế nhất định đối với Ma Thiên tôn chủ. Khí hàn băng của Bắc Phong lại là sức mạnh thuần khiết của tự nhiên to lớn, cho dù là thần ma quỷ quái, đều chịu ít nhiều hạn chế. Còn một đao của Lưu Tinh, hội tụ uy lực kinh trời, căn bản là không có cách né tránh.

Ma Thiên tôn chủ ánh mắt như băng, trước thế công mạnh mẽ của ba người, tuyệt không chút khiếp đảm, nhanh chóng tổ chức phản kích. Trước tiên, thân ảnh hắn chia ra làm ba, hình thành nên thế tam giác, dựa lưng vào nhau.

Tiếp sau, ba bóng người đồng thời múa đao, Vạn Ma đao đen kịt mang theo lòng tức giận khôn cùng của hắn, cùng với thực lực Ma Vương kinh thế hãi tục, đồng thời chém xuống ba phía, hình thành ba cột sáng thông thiên, nghênh đón đòn hợp kích của ba người.

Thế công mạnh mẽ gặp nhau giữa không trung, đầu tiên là cột sáng màu tím của Trần Ngọc Loan giao tranh với làn đao màu đen của Ma Thiên tôn chủ, hai bên tính chất trái ngược, không ai nhường ai, khi giao tranh chính diện kịch liệt, phát nổ hủy diệt.

Kế tiếp, khí hàn băng của Bắc Phong khi gặp làn đao màu đen, nhanh chóng ngưng đọng thế tiến công của Ma Thiên tôn chủ, hai bên lâm vào thế giằng co.

Cuối cùng, làn đao màu đen của Ma Thiên tôn chủ đối đầu với một nhát chém bá đạo của Lưu Tinh, hai bên đều cương mãnh vô cùng, ngay lập tức phát sinh vụ nổ liên hoàn, hất bắn bốn người ra xa.

943. Chương 945 – Trừ Ma Chi Chiến (cuộc Chiến Trừ Ma)

Giữa không trung, khí lưu gào thét, sóng khí kinh trời hình thành một cột gió nổi liền trời đất, dễ dàng phá hủy ngọn núi kia, còn cuốn lấy không ít tà ma ở lân cận.

Khi mọi chuyện qua hết, hai bên giao chiến đều ngừng tay nhìn lên trên. Nơi đó, Ma Thiên tôn chủ, Trần Ngọc Loan, Bắc Phong và Lưu Tinh bốn người đã khôi phục lại tình trạng trước khi giao chiến, một ở bên trong ba bên ngoài đối lập với nhau.

- Ma Vương, người bị thương không nhẹ.

Trần Ngọc Loan cất tiếng nhắc nhở. Ma Thiên tôn chủ nghe thấy rất giận, quát lên:

- Đừng vội đắc ý, đây là mới bắt đầu thôi.

Trần Ngọc Loan cười lạnh đáp trả:

- Có bắt đầu thì có kết thúc, người hãy ngoan ngoãn mà chịu mệnh đi.

Nói rồi bóng hình lóe lên, chín bóng người phân ra hợp lại ảo hóa. Trong khi Ma Thiên tôn chủ cười lạnh, một thanh kiếm sáng màu tím đâm vào thân thể Ma Thiên tôn chủ.

Kinh ngạc nhìn một kiếm trước ngực, Ma Thiên tôn chủ giận dữ quát lên:

- Đáng ghét, không ngờ chính là Tâm Kiếm Vô Ngân của nhà Phật!

Tay phải múa lên, Ma đao gào rít, một chùm đao đen kịt xoay tròn nhắm thẳng vào thân thể Trần Ngọc Loan.

Lắc mình tránh lui, Trần Ngọc Loan lãnh đạm đáp:

- Không sai, đúng là Tâm Kiếm Vô Ngân của nhà Phật. Quan trọng hơn, ta dùng Thiên Hậu linh làm vũ khí, một kiếm đó đã hội tụ khí cực thần cực thánh của Thiên Hậu linh, lúc này đã xâm nhập vào kinh mạch toàn thân người, bắt đầu làm chậm lại việc hội tụ ma khí trong cơ thể người.

Bắc Phong và Lưu Tinh vừa nghe, cùng nhau bắn mình đến, một người thi triển Hàn Băng Địa Cực, một người thi triển đao quyết cương mãnh, vây phủ lấy Ma Thiên tôn chủ không ngừng công kích. Vì thế, Ma Thiên tôn chủ rất giận, vừa điên cuồng phản kích, vừa toàn lực xua đuổi khí thần thánh trong cơ thể, ý đồ muốn thoát khỏi hạn chế.

Nhưng Bắc Phong và Lưu Tinh đều hiểu rõ tâm lý lão, hai người toàn lực tiến công, mỗi chiêu mỗi thức đều dùng phương thức giao đấu thẳng thắn, ép cho lão phải toàn lực đối phó, tiêu hao nguyên khí trong cơ thể lão.

Trên mặt đất, Ma thần Tàn Vô Nguyệt đang giao chiến với Dương Thiên phát hiện được tình hình của Ma Thiên tôn chủ, ngay lập tức gầm lên một tiếng, bỏ qua Dương Thiên bắn mình lên không trung, dự tính giúp Ma Thiên tôn chủ một tay. Dương Thiên thấy vậy, tự nhiên không để hắn được toại nguyện. Lợi dụng lúc hắn một lòng muốn cứu chủ nhân, Dương Thiên đột nhiên phát động một chiêu hủy diệt.

Lúc này, Dương Thiên hội tụ chân nguyên toàn thân, bên trái thân thể hiện lên màu đỏ hồng, mé phải thân thể hiện lên màu đen kịt, hai loại chân nguyên không cùng tính chất, không cùng màu sắc theo sự thúc động của hắn liên thông qua hai tay hội tụ vào lòng bàn tay, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, phát xuất một chùm hào quang trong suốt, từ phía sau xuyên thấu qua người của Ma thần Tàn Vô Nguyệt.

Khi đó, khoảng cách giữa Ma thần Tàn Vô Nguyệt và Ma Thiên tôn chủ còn khoảng vài trượng. Hắn đang hội tụ ma khí trong cơ thể, chuẩn bị phát động công kích tinh thần để hóa giải tình cảnh của Ma Vương.

Nhưng đúng lúc này, một chiêu trông ra tầm thường của Dương Thiên lại hàm chứa sức mạnh thần ma, lập tức xuyên qua tim của hắn, đánh vỡ kinh mạch toàn thân hắn, khiến cho hắn trong lúc không phòng bị đã rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Trước khi chết, Ma thần Tàn Vô Nguyệt trong mắt toát ra tiếc nuối, hắn trừng trừng nhìn Ma Thiên tôn chủ, phảng phất như muốn nói với lão, đại thế đã mất, mau chóng chạy đi. Đáng tiếc, ý niệm cuối cùng đó lại không cách gì chuyển thành âm thanh.

Giữa tình cảnh nguy khốn, Ma Thiên tôn chủ nóng nảy không ngừng. Vốn với thực lực của lão, ba người xung quanh không ai là đối thủ của lão. Nhưng hiện nay, thân thể bị hạn chế, lại bị Bắc Phong và Lưu Tinh

điên cuồng công kích mãnh liệt, ma khí trong cơ thể nhanh chóng hao hết, ý niệm bất cam và đau thương khiến lão bắt đầu suy nghĩ kế hoạch bỏ chạy.

Lòng đã có ý muốn bỏ đi, Ma Thiên tôn chủ vội vàng để ý động tĩnh bốn bề, phát hiện Trần Ngọc Loan đang dùng ý niệm bất chặt lấy lão, muốn trốn thoát sợ là cũng không dễ dàng. Hơn nữa, theo ý thức phóng ra chung quanh, hình bóng Ma thần Tàn Vô Nguyệt đập vào mắt của lão.

Thời khắc này, Ma Thiên tôn chủ ánh mắt thất kinh, một sự đau buồn dâng lên trong đầu, người duy nhất bên cạnh có thể tin được cũng đã chết trước mắt. Điều này đối với người lạnh lùng tàn khốc như Ma Vương cũng gây nên chấn kích rất sâu sắc.

Gầm lên một tiếng điên cuồng, Ma Thiên tôn chủ quên hết tình hình trước mắt, Ma đao trong tay điên cuồng chém ra, làn đao đen ngòm rẽ mây rạch trời mang theo khí điên cuồng hoang dã hung tàn, lập tức đánh lui Bắc Phong và Lưu Tinh.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan quát lên thánh thót, Thiên Hậu linh ở eo lưng chuyển động nhanh chóng, vòng quanh thân thể nàng nâng dần lên trên, khi đến một cao độ nhất định lại quay ngược xuống dưới, không những phát ra những tiếng chuông rung trời, mà còn phát xuất ngọn lửa ánh sáng sắc tím bắn trúng vào lưng của Ma Thiên tôn chủ.

Kêu lên một tiếng thê thảm, Ma Thiên tôn chủ bị một chiêu này đánh bay. Thân thể lão trọng thương ánh ma tán loạn, chân nguyên trong cơ thể rung chuyển không ngừng.

Bắc Phong thấy vậy, cũng không để ý đến bản thân trọng thương, tay phải mang theo một cột sáng màu trắng bạc, nhanh chóng di chuyển đến trên đầu Ma Thiên tôn chủ, đánh lão rơi xuống mặt đất.

Ma Thiên tôn chủ phát hiện được khí tức của hắn, miệng gầm lên điên cuồng, Vạn Ma đao trở tay chém ra, khi Bắc Phong đánh trúng lão, một đao cũng đồng thời đánh bay hắn.

Dương Thiên đỡ lấy thân thể Bắc Phong, thấy mặt hắn tái nhợt, không khỏi thở dài nhẹ nhẹ, nhanh chóng truyền một luồng chân nguyên vào trong cơ thể hắn, hơn nữa còn đưa hắn xuống mặt đất, rồi phóng thẳng về phía Ma Thiên tôn chủ rơi xuống.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan và Lưu Tinh vội vàng đuổi theo, không đợi Ma Thiên tôn chủ đứng vững, Thiên hậu linh và Thiên Tà Ma Hồn đao đồng thời ép tới, cùng lúc đánh trúng thân thể lão.

Gào lên một tiếng, Ma Thiên tôn chủ xoay người đứng lên, cố gắng né tránh, nhưng tốc độ Dương Thiên rất nhanh, há làm sao để cho lão đang trọng thương đủ sức né tránh được.

Như vậy, Trần Ngọc Loan, Lưu Tinh, Dương Thiên ba người liên tục phát động, trải qua một phen điên cuồng công kích, cuối cùng Ma Thiên tôn chủ ngã xuống không đứng lên được.

Đến lúc này, giao chiến kịch liệt đã đến hồi kết thúc.

Tư Đồ Thần Phong và Thiên Mục Phong trải qua một phen chém giết, tuy không tiêu diệt hoàn toàn được đội quân tà ma, nhưng cũng đã khiến đội quân tan tành, một ít may mắn sống sót đều hoảng sợ bỏ chạy.

Như vậy, sáu người tụ lại với nhau, ánh mắt nhìn lên người Ma Thiên tôn chủ, bắt đầu thương nghị làm sao mới hủy diệt được lão.

Nằm lẳng lặng trên mặt đất, Ma Thiên tôn chủ gào thét:

- Các ngươi không giết được ta. Ta có thân thể bất diệt, cho dù các ngươi công kích như thế nào, tối đa cũng chỉ khiến ta bị trọng thương, lại không cách nào tiêu diệt được ta. Ha ha ha ...

Tư Đồ Thần Phong thấy lão đắc ý như vậy, giận dữ nói:

- Câm miệng, xem ta tiêu diệt ngươi như thế nào.

Nói rồi năm kiếm sau lưng cùng phát xuất, hình thành một vòng sáng ngũ sắc trên người Ma Thiên tôn chủ, liên miên không ngừng phát ra làn kiếm công kích thân thể lão.

Mọi người không nói, đều đứng yên lặng lẽ quan sát. Giây lát, thể công của Tư Đồ Thần Phong giảm yếu, lộ ra hình bóng của Ma Thiên tôn chủ, chỉ thấy lão giận dữ mắng mãi không ngừng, dường như một phen công kích không tạo nên chút hiệu quả với lão.

Lưu Tinh vẻ mặt âm trầm, nhỏ giọng nói:

- Hẳn mang Ma Vương giáp, đừng nói hủy diệt nguyên thần hẳn, ngay cả muốn hủy diệt thân thể hẳn cũng là một chuyện rất khó khăn.

Tư Đồ Thần Phong nghe vậy, hỏi lại:

- Nói như vậy, chúng ta chỉ có khả năng vây khốn hẳn nhất thời chẳng?

Lưu Tinh không nói, cúi đầu trầm tư.

Dương Thiên lại lên tiếng:

- Với tình huống hiện nay, chỉ có người duy nhất đủ khả năng hủy diệt hẳn chính là minh chủ. Sáu người chúng ta ở đây, minh chủ là người có khí tức thần thánh nhất. Muốn hủy diệt tà ác, buộc phải có thân thể chí thần chí thánh.

Trần Ngọc Loan chần chừ đáp:

- Với thực lực Ma Vương, có được Ma Vương giáp bảo hộ cơ thể, Thiên Hậu linh của ta sợ cũng không làm được gì hẳn, ta cần thần khí mạnh mẽ hơn.

Lời này khiến mọi người khó xử, lúc này đây, làm sao tìm được thần khí vượt qua được Ma Vương giáp?

Ma Thiên tôn chủ nghe rồi, bật cười điên cuồng không thôi, giọng hận thù nói:

- Chờ xem, sớm muộn gì ta cũng phải tiêu diệt các ngươi.

Tư Đồ Thần Phong gầm lên:

- Câm miệng, bây giờ diệt ngươi chưa được, chúng ta có thể đem ngươi về, thế nào cũng có biện pháp tiêu diệt ngươi.

Thấy Tư Đồ Thần Phong nổi giận, Thiên Mục Phong vỗ vỗ vai hẳn, an ủi:

- Đừng nóng nảy, ta có biện pháp tiêu diệt hẳn.

Lời này vừa phát ra, mọi người đều quay lại nhìn hẳn, chờ đợi hẳn nói tiếp.

Thiên Mục Phong rút “Nhiên Đăng Phật ấn” trong người ra, lên tiếng:

- Đây chính là báu vật Nhiên Đăng Phật ấn của nhà Phật, có thể khắc chế mọi khí tà ma. Ta nghĩ nó hẳn có thể áp chế được sức mạnh của Ma Vương giáp trên người hẳn.

Lưu Tinh vẻ mặt mừng vui, gật đầu nói:

- Không sai, đây chính là vật thần thánh nhất của nhà Phật, đủ sức áp chế được ma khí của Ma Vương giáp.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Thế thì tốt, bây giờ để ta tiến công, Thiên Mục Phong thúc động Nhiên Đăng Phật ấn khắc chế ma khí hộ thể của hẳn, như vậy ta liền có cơ hội hủy diệt hẳn.

Gật đầu đồng ý, Thiên Mục Phong lập tức thúc động Nhiên Đăng Phật ấn, khiến nó phân ra làm chín, hình thành một trận pháp nhà Phật phân bố bốn bề Ma Thiên tôn chủ. Sau đó, chín chùm sáng vàng kim ảo hóa thành chín tượng Phật, từng tượng có tư thế khác nhau thúc động Phật pháp, hình thành một vầng mây an tường màu vàng kim phía trên Ma Thiên tôn chủ, liên miên không ngừng phát ra hào quang vàng kim, áp chế ma khí trên người của Ma Thiên tôn chủ tiết ra.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, thân thể yếu đuối phi thân bay lượn, ánh tím toàn thân lóe lên như điện, từng tầng hào quang từ trên xuống dưới, đến chân của nàng liền hình thành một dải sen màu tím, khiến nàng hệt như Quan Âm hiện thế.

Phía sau, Trần Ngọc Loan hai tay bắt chéo, một luồng khí thể uy hiếp trời đất bộc phát từ người nàng, hết như ánh sáng mặt trời chiếu rọi bốn phía, khiến cho tà khí trong phương viên vài trăm dặm bị diệt hết, bao phủ một tầng nhàn nhạt chói lọi.

Trên mặt đất, Ma Thiên tôn chủ gằm rống không ngừng. Vào lúc Nhiên Đăng Phật ẩn xuất hiện, một dấu hiện bất ổn dâng lên trong đầu lão. Lúc này thấy vẻ kì lạ trên người Trần Ngọc Loan, trong lòng hẩn mơ hồ hiểu được gì đó, lần này sợ bản thân hẩn dữ nhiều lành ít. Vì thế, lão cố gắng giãy dụa, đáng tiếc bị ánh Phật chiếu rọi, căn bản không thể động đậy được, chỉ gào lên bất cam, vẻ mặt đầy tức giận khôn cùng.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan lúc này toàn thân ánh tím chuyển thành vàng óng ánh, giữa trán hào quang lóe lên, Tàn Thần quyết xuất hiện. Hai chữ “Tàn Thần” lấp lánh màu vàng thần kỳ không tả được, nhẹ nhàng bay xuống mặt đất, ẩn lên thiên linh cái của Ma Thiên tôn chủ.

Thời khắc này, Ma Thiên tôn chủ miệng phát ra những tiếng kêu gào khủng khiếp, toàn thân ma khí lưu động tuôn về phía hai chữ “Tàn Thần”, ý đồ ngăn chặn hai chữ này xâm nhập, đáng tiếc lại như thiêu thân, không làm được chuyện gì.

Phát hiện ma khí trên người Ma Thiên tôn chủ điên cuồng, ánh vàng của Nhiên Đăng Phật ẩn rực hẩn lên, tự động gia tăng áp lực, nhanh chóng đè nén ma khí xuống.

944. Chương 946 – Huyền Động Chi Mê (mê Hoặc Trong Ảo Động)

Hào quang màu vàng kim từ trong cơ thể Ma Thiên tôn chủ từ trong kéo dài ra, đi đến nơi nào thân thể huyết nhục biến mất, chỉ chốc lát, trên mặt đất chỉ còn lại một tấm áo giáp màu đen, Ma Thiên tôn chủ đã bị hủy diệt như vậy.

Thu hồi lại chân nguyên, Trần Ngọc Loan nhẹ nhàng hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp ánh sáng ản hiện, khiến cho năm người ở đó cảm thấy rung động. Đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra, Trần Ngọc Loan không ngờ lại uy nghiêm và thần thánh như vậy.

Bật cười nhẹ, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Mọi thứ kết thúc rồi, Ma vực từ này nhất định không gượng dậy nổi, chúng ta cũng phải về thôi.

Năm người tỉnh lại, nhìn vẻ mặt tươi cười điềm nhiên của nàng, đều cảm thấy kỳ quái, nàng vừa mới rồi uy nghiêm thần thánh như vậy lại là một người nữ như tiên chăng?

Lưu Tinh dời mắt tán tụng:

- Lục Vân quả thật có mắt, minh chủ không hổ là hy vọng của nhân gian.

Trần Ngọc Loan sững sờ, sau đó bật cười tinh nghịch, khoe khoang:

- Ta là tiểu muội của Lục đại ca, tự nhiên không thể để cho huynh ấy mất mặt được.

Mọi người nghe rồi, bật cười to, ai cũng bị khuôn mặt đáng yêu của nàng chọc cho vui vẻ. Một lúc sau, đợi khi mọi người bình tĩnh lại, Trần Ngọc Loan khiến Tư Đồ Thần Phong thu lấy Ma Vương giáp trên mặt đất, một hàng người liền quay về Phục Long cốc.

Ảo Thú Động Thiên nằm ở dãy núi Thiên Thương, chính là đường nối giữa Yêu vực và nhân gian, trước giờ vẫn do Đạo viên thủ giữ. Hiện nay, Đạo viên đã bị hủy rồi, nơi được xếp hàng thứ hai trong năm đại động thiên liền trở thành nơi yêu thú của Yêu vực tùy ý ra vào.

Sự xuất hiện của Thái Âm Tế Nhật đã khơi dậy khí cực tà trong trời đất, khiến cho tam gian thất giới liên thông với nhau. Trong đó, phần lớn tà ma ở Quỷ vực và Ma vực ào ạt xông vào nhân gian, duy chỉ có Yêu vực tương đối bình lặng, vì thế nơi này tỏ ra rất an tĩnh.

Đứng trước cửa động, Lý Trường Xuân vẻ mặt toát ra một tia chờ đợi. Để giết chết Kiếm Vô Trần báo thù cho Vô Tâm, lão đã hao phí biết bao tâm cơ, cuối cùng không thể làm khác, bản thân phải đến nơi này để tìm kiếm lực lượng mới để gia tăng cơ hội báo thù của bản thân.

Lý Trường Xuân hiện nay tu vi đã có phần tinh tiến, nhưng chỉ bằng vào một điểm đó, còn chưa đủ để đối phó được Kiếm Vô Trần. Kỳ vọng duy nhất của lão chính là Tụ Linh hồ trên người, hy vọng thông qua pháp bảo này có thể đi báo thù.

Đi về phía Áo Thú Động Thiên, Lý Trường Xuân để ý bốn bề. Nơi này lão mới lần đầu vào, cảm giác lạ lẫm khiến lão hơi cảnh giác, hành động tỏ vẻ rất cẩn thận. Đi dọc mãi theo sơn động, Lý Trường Xuân nhanh chóng đến một ngã rẽ, nơi này thông về bốn phương tám hướng, khiến lão nhất thời không phân biệt được, đánh dừng bước phát ra sóng thăm dò tiến hành khảo cứu.

Giây lát sau, Lý Trường Xuân đã hiểu được đại khái tình huống vùng phụ cận, phát hiện nơi này rất kỳ quái, vô số khí tức nhỏ bé ảnh hưởng lên suy nghĩ của lão, khiến lão không cách nào có thể phân biệt được đường đi nào mới đi về phía Yêu vực rõ ràng.

Vì thế, lão hơi thất vọng, trong tình hình bất đắc dĩ, lão đành chọn đại một phương hướng bắt đầu dò xét. Áo Thú Động Thiên hiệu xưng hàng thứ hai trong Ngũ Đại Động Thiên, so với Thần Ma Động Thiên còn thần bí hơn, bên trong tự nhiên có nhiều chỗ người ta chưa biết được.

Ngày đó, Lục Vân tiến vào nơi này đã trải qua một hành trình ảo mộng, biết được bí ẩn của Yêu Hoàng. Nhưng trên thực tế, chàng lại chưa thăm dò nhiều lắm động này. Hiện nay, Lý Trường Xuân xâm nhập, trong lúc hoang mang hành động, lão làm sao phát hiện được điều gì đây?

Thời gian âm thầm trôi qua. Vào ngày thứ ba từ lúc Lý Trường Xuân xông vào Áo Thú Động Thiên, Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ mang theo Hắc Sát Hồ Vương quay về đến Yêu vực.

Khi đến Áo Thú Động Thiên, Huyền Dạ phát hiện một chút khí tức người sống, nhưng truy xét cẩn thận lại không biết đi hướng nào, vì thế cũng không quá để ý, âm thầm rời đi. Về đến Thủy Tinh Thiên Địa, Lục Nhi áo xanh tiến ra nghênh đón.

- Chủ nhân đã quay trở về.

Huyền Dạ liếc nhìn bốn phía, lên tiếng hỏi:

- Sau khi ta đi rồi, nơi này có phát sinh chuyện gì không? Những người khác hiện giờ ở đâu?

Lục Nhi yêu kiều dịu dàng đáp:

- Bẩm chủ nhân, sau khi người đi rồi nơi này vẫn luôn yên tĩnh. Hiện tại, mọi người ai nấy phân ra làm theo lời dặn dò của người. Xích Hùng hiện nay đã thành lập được một đội quân đảng hoàng, bao gồm một ngàn ba trăm con yêu thú tinh nhuệ, thực lực kinh người.

Huyền Dạ hơi vui mừng, cười nói:

- Thế thì tốt, đợi khi nào ta rời nơi này vào nhân gian sẽ dẫn bọn họ cùng đi theo. Được rồi, người khoan hãy báo cho bọn họ trước, ta lập tức mang Hồ Vương quay về Ánh Nguyệt Nhai, nếu như thuận lợi sẽ quay về rất nhanh, không thuận lợi sẽ phải mất vài ngày.

Cũng không giải thích gì nhiều, Huyền Dạ nói rồi liền rời đi.

Dưới Ánh Nguyệt Nhai, Huyền Dạ nhìn mặt đầm yên tĩnh không chút gợn sóng, nhẹ giọng nói:

- Hồ Vương, ngày trước người từ nơi đây thu được sức mạnh to lớn, hiện nay đã hai ngàn năm trôi qua, nơi này có còn vật gì quen thuộc với người không?

Trên vai, nguyên thần của Hắc Sát Hồ Vương thu lại thành một đoàn, nhỏ nhẹ nói:

- Có, nhưng đã không còn nhiều. Ta vừa mới phân tích qua một lượt, có một luồng khí tức tương tự với ta, nhưng sức mạnh còn yếu ớt, ngay cả hình người còn chưa tu luyện thành, xem ra bộ dáng là ...

Huyền Dạ cắt ngang:

- Nếu thích hợp, cần gì để ý sức mạnh yếu thế nào. Chỉ cần người và nó dung hợp làm một, không phải có thể khôi phục lại khí phách ngày trước của người sao?

Hắc Sát Hồ Vương trầm mặc một lúc mới mở miệng:

- Cũng đúng, trên thế gian nơi nào có được chuyện hoàn mỹ đây? Được rồi, ta đi đây, người chờ ta ở đây.

Nói rồi một luồng khí đen ngòm bắn đi, biến mất trong âm u của Ánh Nguyệt nhai.

Yên lặng chờ đợi, Huyền Dạ tỏ ra rất bình tĩnh. Nhưng theo thời gian trôi qua, Huyền Dạ khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc. Đã lâu như vậy còn chưa dung hợp được chăng? Không hiểu được, Huyền Dạ chậm chậm đến gần Ánh Nguyệt nhai. Nhưng đúng lúc này, một chấn động mạnh mẽ từ xa truyền lại, trong khoảnh khắc, cả Yêu vực đều run lên nhẹ nhẹ.

Huyền Dạ ngừng bước, quay đầu nhìn về xa xa, vẻ mặt lộ ra nét giận, điều gì đã tạo nên chấn động như vậy?

Một tiếng hổ gầm lên khiến Huyền Dạ đang trầm tư chợt tỉnh lại với hiện thực. Chỉ thấy dưới Ánh Nguyệt nhai, một con hổ đen hình thể to lớn đang ngạo nghễ nhìn lên không trung, toàn thân toát ra bá khí.

Huyền Dạ thấy vậy, cười nhẹ nói:

- Xem ra không tồi, dung hợp thật hoàn mỹ.

Con hổ đen gào lên một tiếng, sau đó toàn thân lóe lên ánh sáng huyền bí liền hóa thành một bóng người, đó chính là Hắc Sát Hồ Vương.

- Chấn động vừa rồi dường như truyền từ Áo Thú Động Thiên, chúng ta hãy đi xem thể nào.

Bóng người lóe lên, hai người liền âm thầm biến mất tung tích.

Ở vùng thâm sâu trong Áo Thú Động Thiên, một động sâu trăm trượng vắt ngang qua, vô số bóng sáng đang bay lượn tự do trong đó. Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Lý Trường Xuân trong mắt toát ra vẻ hưng phấn.

Thời gian ba ngày qua, lão đi tới lui hết như trong mê cung, trải qua không ít khó khăn, cuối cùng mới đến được nơi này. Từ những gì nghe thấy trong ba ngày qua, Lý Trường Xuân biết được nơi này tất nhiên ẩn chứa tuyệt mật, nhưng đối với lão là phúc hay là họa thì rất khó mà nói rõ được.

Thăm dò sơn động lấp lánh trước mắt một lượt, Lý Trường Xuân dần dần bình tĩnh trở lại, sau đó bay đến đi xuyên qua vực sâu, tiến vào một huyệt động lấp lánh ánh sáng đỏ.

Động này không sâu, Lý Trường Xuân giây lát đã đến nơi sâu nhất, phát hiện trên vách đá nơi này có điêu khắc một số đồ án cổ quái, mơ hồ để lộ ra vẻ thần bí.

Cẩn thận quan sát, Lý Trường Xuân phát hiện những đồ án này phần lớn là chim bay thú chạy, tổng cộng có mười tám bộ, tạo thành một bộ tuyệt kỹ độc đáo của Yêu vực, dung hợp quyền, cước, chỉ, cương, thảo các loại công kích.

Đối với thứ này, Lý Trường Xuân hơi thất vọng. Tuyệt kỹ điêu khắc nơi này hẳn tuyệt đối không đơn giản. Nhưng lão hiểu rằng, chỉ bằng vào như vậy sẽ không đối phó được Kiếm Vô Trần.

Có phần khổ sở, Lý Trường Xuân bắt đầu ghi nhớ lại bộ tuyệt kỹ khắc trên vách. Đợi đến khi nhớ hoàn toàn rồi, lão mới đưa mắt nhìn khắp bốn phía, sau đó theo lối cũ quay về đến trước động sâu kia.

Quan sát thật lâu, sóng thăm dò của Lý Trường Xuân phát vào động sâu liền chìm mất không chút dấu vết. Điều này khiến lão bất lực, cuối cùng phải quyết định mạo hiểm tìm tòi, nhẹ nhàng hạ mình xuống dưới.

Khống chế tốc độ hạ xuống, Lý Trường Xuân cảnh giác nhìn hai bên, chỉ thấy các loại hình dạng nham thạch nhô ra khác nhau, các chỗ lõm vào có một số huyệt động nhỏ bé, thỉnh thoảng có gió mạnh thổi ra tựa như kiếm bén, chốc chốc âm lạnh thấu xương, có khi nóng như lửa đốt.

Nghiêng mình né tránh, Lý Trường Xuân gia tăng tốc độ, không lâu đã giảm độ cao được hơn hai trăm trượng. Đến lúc này, dưới chân xuất hiện một chút ánh sáng mờ mờ khiến Lý Trường Xuân vui mừng trong lòng, tâm tình không miêu tả được dâng trào.

Đột nhiên, Lý Trường Xuân cảm nhận được sức nóng mãnh liệt. Càng đến gần vùng sáng kia, cảm giác này càng mãnh liệt. Điều này khiến lão ý thức được bí mật ẩn giấu sắp sửa xuất hiện trước mắt.

Điều chỉnh lại trạng thái, Lý Trường Xuân bố trí quanh mình mười sáu kết giới phòng ngự, sau đó mới từ từ đến gần, cuối cùng khi đến vùng sáng đó, lão liền phát hiện té ra là một kết giới ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Trầm tư giây lát, Lý Trường Xuân cố gắng đột phá. Ban đầu chưa thành công được, nhưng theo sự gia tăng to lớn sức mạnh của lão, cuối cùng đã phá vỡ được tầng kết giới kia, thân thể tiến vào bên trong.

Đây là một thể giới lửa, bốn bề ngập đầy lửa vô cùng vô tận, không ngừng thiêu đốt, phảng phất muốn hủy diệt mọi thứ. Lý Trường Xuân rơi thân vào trong, về mặt kinh hãi, một chút hối hận hiện lên trong mắt lão.

Lúc này, nói điều gì cũng đã quá trễ. Lão bất chấp tức giận, nhanh chóng di động thân thể, bay lượn qua lại trong thể giới kỳ diệu, ánh mắt khảo sát từng góc từng điểm.

Rất nhanh, sóng khí nóng bức ép cho nước trong người lão bốc hơi hết, một nguy cơ vô hình tiến gần nhanh chóng. Phát hiện được sinh mạng hầu như đã tiến đến nút cuối cùng, Lý Trường Xuân không khỏi giận dữ gầm lên, bất cam nhìn xuống dưới chân, trong ánh mắt đầy vẻ cừu hận.

Đột nhiên, trong ngọn lửa đỏ hồng lóe lên một bóng đen. Điều này khiến Lý Trường Xuân thất kinh, vội vàng bỏ hết tạp niệm, tiến gần đến bóng đen đó. Cái gì đây? Lý Trường Xuân do chới mất nhìn không rõ được, cố gắng đánh cuộc một chuyến, toàn lực vọt thẳng đến nơi đó.

Lửa đốt cháy vạn vật. Lý Trường Xuân càng đến gần, thân thể càng chịu phải nhiệt độ cao hơn. Như vậy, một khi thất bại, lão liền bị tiêu diệt cả hồn và xác.

945. Chương 947 – Xảo Ngộ Kỳ Duyên

Thở phào một hơi, Lý Trường Xuân bắt đầu quan sát tảng đá kia. Thông qua khảo cứu chăm chú, Lý Trường Xuân ngạc nhiên nhận ra, không ngờ đây không phải là một khối đá, mà là một vật kỳ dị có sống sống động.

Đây là gì, lão không mô tả rõ được. Lão cảm giác hết như một loại thú to lớn có da bằng thép, nhưng loại thú to lớn gì lại có đặc tính như vậy?

Vất óc suy nghĩ không có được kết quả, Lý Trường Xuân đành chịu thua, bất đắc dĩ nằm nghỉ lên trên, ánh mắt lảng lảng nhìn khắp chung quanh.

Không biết bao lâu, Lý Trường Xuân đột nhiên tỉnh lại, té ra khối đá cổ quái bên dưới người lão bắt đầu chấn động.

Thấy vậy, Lý Trường Xuân thất kinh hồn vía, tiếp theo sẽ xấu hay tốt, điều này quan hệ trực tiếp đến sinh tử của lão, làm sao lão không lo lắng được?

Mang tâm trạng thắc thỏm không yên, Lý Trường Xuân chờ đợi lo lắng. Cuối cùng, sau một loạt chấn động kịch liệt, khối đá cổ quái dưới thân lão nứt toác, một cột sáng đỏ hồng chiếu rọi lên trên, khiến cho Lý Trường Xuân thất kinh vội vàng né tránh.

Né tránh chính diện, Lý Trường Xuân lo lắng nhìn vách đá nứt toác, chỉ thấy bên trong có một con mọt to lớn chừng hai trượng, toàn thân lấp lánh ánh lửa, phần đuôi có nhô lên một gai độc màu vàng kim dựng đứng, nhìn qua khiến người thất kinh.

Con mọt này không hề nhúc nhích, mặc dù to lớn nhưng lại như trẻ con mới sinh, đang hấp thu năng lượng bốn bề, một lúc sau mới hơi hơi động đậy.

Lý Trường Xuân trong lòng có phần kinh ngạc, bất quá lão tỉnh lại rất nhanh, đây là một cơ hội, bản thân lão biết đây có thể thu hoạch những đặc ý bất ngờ từ trên người nó.

Đã có ý tưởng này, Lý Trường Xuân không chần chừ nữa, thân thể nhanh chóng hạ xuống, khi con mọt to lớn đó có được động tác quan trọng, hai tay lão phát xuất hai luồng hào quang hấp lực ý đồ muốn vây khốn nó.

Nhưng kế hoạch của Lý Trường Xuân đã thất bại, con một to lớn đó vốn tỏ ra rất ôn hòa khi không có người quấy nhiễu, nhưng một khi bị người quấy nhiễu lập tức phát cuồng, toàn thân lửa đỏ bắn ra bốn phía, thiếu chút nữa khiến lão trọng thương.

Lý Trường Xuân rửa một tiếng liền nhanh chóng né tránh. Sau khi thoát khỏi uy hiếp, lão đánh giá kỹ lại tình hình trước mắt, suy nghĩ làm sao thu phục con một to lớn này.

Lần đầu thất bại, Lý Trường Xuân tuyệt đối không nổi giận, rất nhanh triển khai hành động lần thứ hai, thứ ba và thứ tư.

Nhưng cho dù lão nỗ lực thế nào, con một này hoàn toàn cứng rắn như kim cương không phá hoại được, không những không chút thương tích, ngược lại càng lúc càng oai dũng.

Đến lúc này, Lý Trường Xuân kinh hãi nhận ra, bản thân tuy tu vi có thể xem là trên thiên hạ khó thấy, lại không thể làm như bình thường. Làm sao lại không thể thu phục được con một này?

Trong lúc suy tư, Lý Trường Xuân phát hiện, con một này đang hấp thu nhiệt năng vô cùng vô tận từ bốn bề, thân thể bắt đầu to lên, hào quang rực lửa quanh thân xen lẫn ánh sáng vàng kim tỏ ra uy mãnh vô cùng.

Ở tại hiện trường, vật hết như khối đá quái lạ lúc này đã khôi phục lại hình dáng, nhưng chỉ một lúc liền thu nhỏ lại, đang âm thầm lùi lại phía sau, sau đó nhanh chóng biến mất không còn tung tích.

Đến lúc này, Lý Trường Xuân lộ vẻ lo lắng, thời gian càng lúc càng ít đi, bản thân lại không thể giải quyết tình hình khôn cùng trước mắt, đến mức chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Nguy hiểm đến gần, Lý Trường Xuân không còn cách nào khác, liền nghĩ đến Tụ Linh hồ, liền bất chấp có hữu dụng hay không, mạnh mẽ thi triển nó ra, ý đồ muốn thu lấy con một kia vào trong đó.

Cũng nhờ vận khí của lão không dở. Tụ Linh hồ này tuy không có ý định thu phục được con một có tiềm lực vô hạn kia, nhưng lại hấp thu được năng lượng đặc thù từ trên người con một đó.

Cứ như vậy, con một đang nóng nảy bất an đột nhiên ngưng công kích, dường như thái độ của nó có chuyển biến, một lúc sau liền thân thiện khá nhiều.

Lý Trường Xuân kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, mơ hồ cảm thấy bản thân nắm được điều gì đó quan trọng, nhưng lão còn chưa nghĩ thông đến từng chi tiết nhỏ.

Lúc này, trong không gian yên tĩnh, ngọn lửa vốn dĩ mạnh yếu không nhiều đột nhiên phát sinh chấn động. Phạm vi của vụ nổ rộng lớn tiếp cận với bốn phương tám hướng, tưởng như trời sụp xuống, dọa cho Lý Trường Xuân thất kinh hồn vía.

Quay đầu nhìn chung quanh, Lý Trường Xuân không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng rất nhanh, một con một to lớn toàn thân phun ra lửa xuất hiện trước mắt Lý Trường Xuân, lập tức dọa cho lão sợ đến ngất người ra.

Thời khắc này, Lý Trường Xuân không hề nhúc nhích, dĩ nhiên đã quên cả việc né tránh. Lão bị con một lửa to lớn như Thái Sơn trước mắt dọa cho hồn vía bay mất, không còn biết đang ở nơi nào. Một luồng lửa xanh thẫm cùng với cuồng phong thổi thẳng đến Lý Trường Xuân.

Vừa thấy lão sắp sửa bị thôn tính mất, con một nhỏ hơn kia ở không xa lão lắm đột nhiên bay đến, lập tức hút lấy luồng lửa đỏ cứu sống lão một lần.

- Ngao ...

Một âm thanh to lớn nghe gần điếc tai! Con một lửa vĩ đại ngưng tiến lên, con mắt đỏ rực nhìn vào con một sơ sinh, mơ hồ muốn nói lên điều gì đó.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của con một to, con một con cũng phát sinh một tiếng gào tương tự, phần đuôi hơi hơi dựng lên dường như đang biểu hiện điều gì đó.

Lý Trường Xuân bị cảnh này làm cho bình tĩnh, trong lòng lão bị chấn động khó mô tả được. Đồng thời, lão cũng hiểu rõ một chuyện, tảng đá kỳ quái trước kia thật ra chính là một bộ phận thân thể của con một to trước mắt. Nó đang ấp trứng nở ra một sinh mạng, cũng chính là con một con đang ngăn cách trước mặt.

Còn tại sao con một con muốn cứu lão, hẳn điều này có liên quan đến Tụ Linh hồ, lão nhất thời chưa thể nói rõ ra tại sao được.

Lúc này, con một con quay đầu lại nhìn Lý Trường Xuân giây lát, sau đó gào lên một tiếng, trong âm thanh điếc tai, thân thể nhanh chóng hấp thu sức nóng xung quanh, chỉ giây lát liền lớn lên vài lần, to đến khoảng vài chục trượng, tỏ rõ ngạo nghễ và uy vũ.

Lý Trường Xuân ngây ngốc bất động, lão không biết bản thân phải làm điều gì, đành phải chọn cách yên lặng mà thôi. Cứ vậy, hai con một, một to một nhỏ đứng lẳng lẳng nhìn nhau, giữa cả hai dường như có một loại giao tiếp kỳ dị đặc biệt.

Thật lâu sau, con một con ngừng việc hấp thu sức nóng, thân thể chuyển mình giữa không trung, gai đuôi màu vàng kim ở phần đuôi đột nhiên gợn lên, phát ra một cột sáng đỏ tía, lập tức xuyên qua kết giới phía trên, khiến cho cả mặt đất to lớn rung rinh, phảng phất như nời này ngã nghiêng sụp đổ.

Lý Trường Xuân vẻ mặt kinh khiếp, khổ sở chống cự lại lửa đỏ đang thiêu đốt, trước mắt căn bản không thể rời đi, một khi nơi này bị hủy diệt, lão cũng chỉ có thể chấp nhận sự xui xẻo mà thôi.

Cuộc gặp gỡ kia, sau khi con một con đã phát ra uy dũng, gai đuôi lại dương lên, phát ra một chùm sáng màu đỏ nhạt, lập tức cuốn lấy thân thể Lý Trường Xuân, mang theo lão phóng mình ra xa.

Con một lớn thấy vậy, phát ra một tiếng rống nhỏ, mơ hồ có ý lưu lại, nhưng không hề thay đổi được ý muốn của con một con, cuối cùng nó âm thầm biến mất giữa ngọn lửa rừng rực.

Bay ra khỏi thế giới lửa đỏ, Lý Trường Xuân tỉnh lại khá nhiều, ánh mắt chăm chú quan sát con một con to lớn, phát hiện không ngờ nó đã nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ chớp mắt đã biến hình trở lại nhỏ như ngón cái, nằm lại trên đầu vai của lão.

Ban đầu, Lý Trường Xuân còn có chút bất an, nhưng sau một lúc thử thăm dò, lão phát hiện con một này có khả năng thông linh, có thể hiểu được ý muốn của lão, nó đang dùng một phương thức âm thầm giao lưu với lão.

Vì thế, Lý Trường Xuân hưng phấn vô cùng, miệng bật cười to gào lên:

- Trời giúp ta rồi, Kiếm Vô Trần người cứ chờ đó, ta sẽ không tha cho người!

Nói rồi phi thân lên không biến mất trong động.

Huyền Dạ và Hắc Sát Hồ Vương đến được Ảo Thú Động Thiên thì Lý Trường Xuân đã đi rồi. Hai người đến bên vực sâu thăm thẳm, nhìn động sâu dưới chân, vẻ mặt có phần trầm trọng.

Rất lâu sau, Hắc Sát Hồ Vương cất lời:

- Huyền Dạ, nếu như quả thật nơi này đã phát sinh tình trạng rồi, sợ là ...

Huyền Dạ lắc đầu đáp:

- Hy vọng không phải vậy, nếu không cả Thất giới đều chìm vào bất an.

Hắc Sát Hồ Vương hai môi run run, một lúc sau mới nhỏ giọng nói:

- Huyền Dạ, người theo chủ nhân lâu nhất, người có thể biết được bên dưới đây ...

Huyền Dạ liếc hắt, trầm giọng đáp:

- Chủ nhân nói, bên dưới đây đang phong ấn một thần binh rất cổ xưa, là vật bất tường, có được vật cực mạnh trên thế gian thủ giữ!

Hơi dừng lại, Huyền Dạ đổi giọng, điềm nhiên nói tiếp:

- Đi, quay về thôi. Chủ nhân đang ở nhân gian chờ đợi chúng ta.

Hắc Sát Hổ Vương liếc nhìn vực sâu, rồi âm thầm rời đi theo Huyền Dạ.

Ngày thứ hai, Huyền Dạ và Hắc Sát Hổ Vương dẫn theo đội quân yêu thú do Xích Hùng tổ chức tiến vào nhân gian, sau khi liên hệ được với Tam Nhân Long Lang, một trận đại chiến quét qua thiên hạ liền được triển khai như vậy.

Vì vậy, một ngàn hai trăm năm sau, đại quân Yêu Ma phát cờ trở lại. Lần này, bọn chúng có thể đạt như ý nguyện chăng?

Ở nơi sâu thẳm Nam hải, Diệp Tâm Nghi truy đuổi rất gấp theo Kiếm Vô Trần, hai người một trước một sau cứ theo đuổi mãi như vậy không hề dừng lại. Đối với Diệp Tâm Nghi, cừu hận khiến nàng quên hết mọi thứ. Cả đời này nếu như nàng không thể giết chết được Kiếm Vô Trần để báo thù, hẳn nàng sẽ mãi sống trong ám ảnh của hắn.

Đối với Kiếm Vô Trần, kinh khiếp và áy náy khiến hắn chạy đi thật nhanh. Trong nước biển, hắn như chim nhận gãy cánh, thực lực bị suy giảm rất lớn. Khi gặp phải Diệp Tâm Nghi, Bạch Quang, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến là bỏ chạy, bởi vì hắn không thể đối mặt được, kể đến cũng không dám giao chiến với bọn họ nơi này. Vì thế, hai người cứ truy đuổi nhau, bắt đầu thi triển một cuộc đấu mới.

Quay đầu nhìn lại, Kiếm Vô Trần liếc lại phía sau, Diệp Tâm Nghi đã càng lúc càng gần, điều này khiến hắn vừa sợ vừa giận. Về nguyên tắc, luận về thủy tính hắn không thể hơn được Diệp Tâm Nghi, lúc này trải qua thời gian truy đuổi quá lâu, cự ly hai người dần dần thu ngắn, điều này khiến hắn nóng nảy, càng ảnh hưởng lớn đến tốc độ, cuối cùng bị Diệp Tâm Nghi ngăn mất đường chạy.

Dừng lại, Kiếm Vô Trần đưa mắt nhìn khuôn mặt bừng bừng giận dữ của Diệp Tâm Nghi, vẻ mặt hơi âm trầm, trong nhất thời không biết phải nói như thế nào.

Diệp Tâm Nghi chờ đợi hắn, mắt rừng rực lửa hận thù, miệng gần giọng nói:

- Kiếm Vô Trần, ngươi chạy đi! Ngươi có chạy đến chân trời góc bể, ta cũng sẽ lôi ngươi trở về, dùng máu tanh của ngươi để tẩy đi sỉ nhục cả đời của ta.

Né tránh ánh mắt cừu hận của nàng, Kiếm Vô Trần nhỏ giọng nói:

- Nàng không cần phải ép ta, hôm nay ta không muốn động thủ với nàng, tốt nhất nàng nên đi đi, nếu không lần này không người nào có thể cứu được nàng đâu.

Diệp Tâm Nghi hơi kích động, giận dữ bật cười nói:

- Ta ép ngươi? Ngày đó ta đối xử thế nào với ngươi, còn ngươi thì sao? Ngươi có làm điều gì đúng cho ta không? Hiện nay, nếu đã không thể nào thay đổi được, hoặc là ta phải chết, nếu không ngươi phải chết trong tay ta.

Kiếm Vô Trần hơi giận dữ, gào lên:

- Câm miệng, ta không muốn nói chuyện trước đây nữa. Bây giờ ta nói thêm lần nữa, nàng lập tức đi đi, nếu không ta sẽ giết chết nàng.

Thanks

946. Chương 948 – Tái Thứ Thụ Nhục (chịu Nhục Lần Nữa)

- Giết ta? Ngươi không phải lúc nào cũng muốn giết ta để xóa đi sự áy náy trong lòng của ngươi sao. Đến đây, hôm nay xem thử trong chúng ta ai giết ai, ai có thể được giải thoát đây.

Nói rồi thân thể vùng vẫy linh hoạt như một con cá, phát động tiến công về phía Kiếm Vô Trần.

Kiếm Vô Trần nghiêng người đánh ra một chưởng, thân thể nhờ phản lực né tránh một chiêu của Diệp Tâm Nghi, miệng quát lạnh:

- Nàng không phải là đối thủ của ta, nàng hẳn biết rõ.

Diệp Tâm Nghi hừ giọng nói:

- Ta cố nhiên không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta không chỉ một mình. Ta nói cho ngươi biết Kiếm Vô Trần, lần này không chỉ đơn thuần một Bạch Quang, còn có tổ sư khai sáng Thiên Kiếm viện Lăng Thiên tiên bối cũng đã đến, ta xem thử ngươi chạy được đến nơi nào đây?

Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, nóng nảy đáp lời:

- Đủ rồi, nếu như nàng đã không ngại ép ta, hắn đừng trách ta vô tình.

Nói rồi khí thế toàn thân phát ra, một luồng sức mạnh cực lớn chớp mắt đã rẽ đôi nước biển ra vài trượng.

Cứ như vậy, Kiếm Vô Trần bóng người lắc lên, ba bóng người phân ba phương hướng phóng thẳng đến Diệp Tâm Nghi, lập tức khiến nàng kinh hoàng lúng túng, miệng gầm lên giận dữ liên miên.

- Ta đã nói qua, đây là nàng ép ta.

Khuôn mặt uốn éo, Kiếm Vô Trần lúc này hết như một con ác ma, tay phải dùng ngón tay kiếm vung lên không trung, phát xuất ra bảy mươi hai lần kiếm, trong đó có ba lần đánh trúng thân thể Diệp Tâm Nghi, khiến nàng trọng thương bay đi.

Sau đó, Kiếm Vô Trần tay trái vung lên một chiêu, phát ra một sức hút to lớn, ý đồ muốn kéo thân thể Diệp Tâm Nghi đến bên, lại bị nàng phản kháng cực lực, hai người trong nhất thời rơi vào thế giằng co.

Lúc này, xa xa lóe lên ánh trắng bạc, một bóng người đang bay đến nhanh chóng, người đó chính là Bạch Quang theo dấu Diệp Tâm Nghi mà tới. Ông vừa thấy tình huống của hai người liền quát lên một tiếng nhỏ nhỏ, hai tay bắt chéo trên đỉnh đầu, vừa phát ra ánh trắng chói mắt, vừa xoay tròn thân thể khiến cho bản thân như một mũi tên ánh sáng bắn vào bên trong kết giới do Kiếm Vô Trần lập ra.

Ngay thời khắc kết giới bị vỡ ra, Kiếm Vô Trần phát hiện vị khách không mời Bạch Quang. Vì vậy, hắn hơi giận dữ, chỉ cần thêm một chút thời gian, hắn đã bắt được Diệp Tâm Nghi, đáng tiếc lại bị Bạch Quang phá hỏng mất.

Bỏ đi tức giận, Kiếm Vô Trần nghiêng mình bỏ chạy, không dám dừng lại thêm chút nào. Bạch Quang không hề đuổi theo, ông khám qua thương thế của Diệp Tâm Nghi, thấy ngoại thương của nàng không nặng, không khỏi khuyên bảo:

- Được rồi, nơi đây là Hải vực, thân thể chúng ta bị hạn chế. Nhỡ khi ép hắn quá, hắn sử dụng Hậu Nghệ thần cung thì không ai thoát cho được.

Diệp Tâm Nghi không phục giận dữ nói:

- Không được, vất vả lắm mới tìm được hắn, chỉ cần vây khốn hắn một lúc, đợi mọi người đến đông đủ, lúc đó cũng đến ngày tận số của hắn.

Nói rồi vòng qua người Bạch Quang tiếp tục truy đuổi.

Thấy vậy, Bạch Quang lắc đầu thở dài, chỉ đành bắt lực đi theo, cùng với nàng tìm kiếm tung tích của Kiếm Vô Trần. Tìm kiếm thật lâu, hai người tìm kiếm lung tung. Bạch Quang lại khuyên bảo thêm lần nữa, nhưng Diệp Tâm Nghi không nghe, ngược lại còn chia ra để đi tìm. Như vậy hai người liền duy trì khoảng cách nhất định, cùng đi về một hướng tìm kiếm.

Rất lâu sau, hai người không biết làm sao đã mất dấu nhau. Bạch Quang truy đuổi đã lâu cũng không phát hiện được Kiếm Vô Trần, liền đi ngược lại hội họp với mấy người Lăng Thiên. Nhưng Diệp Tâm Nghi thì sao? Nàng lại truy tìm đến nơi nào đây?

Diệp Tâm Nghi lòng đầy phẫn nộ đi khắp mọi phía. Nhưng cũng không biết là vận khí tốt, hay là vận khí kém, Kiếm Vô Trần bị nàng tìm được.

Lần này, Kiếm Vô Trần không hề bỏ chạy, ngược lại sau khi quan sát tình hình xung quanh, thấy Bạch Quang không đi theo, không khỏi bật cười lạnh lên tiếng:

- Nàng tự mình đi đến, thế đừng trách ta. Trước đây, ta đã tưởng rằng không có được nàng, nhưng hôm nay thần xui đất khiến thế nào nàng lại đuổi đến đây, xem ra đời này nàng đã bị định sẵn thuộc về ta. Ha ha ha ...

Diệp Tâm Nghi giận dữ nhìn hắn, rống lên:

- Người đừng nằm mộng, ta không bỏ qua cho thứ súc sinh nhà ngươi đâu.

Hai tay giơ cao qua đầu, lòng bàn tay của Diệp Tâm Nghi nổi lên ánh xanh lam nhàn nhạt, đó chính là khí huyền âm trong nước biển, lúc này chịu sự khống chế của nàng hóa thành sức mạnh, tạo nên hai dòng xoáy bên ngoài thân thể Kiếm Vô Trần, từng bước từng bước thu nhỏ vào bên trong.

Bật cười lạnh, Kiếm Vô Trần âm hiểm lên tiếng:

- Tâm Nghi, nàng đã quá coi thường ta. Tuy thân thể ta trong nước bị hạn chế, nhưng chênh lệch thực lực sẽ không đổi khi thay đổi hoàn cảnh. Xem rõ đây, lần này ai cũng đừng mong có thể cứu nàng thoát khỏi bàn tay ta!

Hai tay chắp sau lưng, Kiếm Vô Trần tỏ rõ tiêu sái tùy tiện, một luồng hào quang trắng toát theo sự thúc động bằng ý niệm bộc phát từ người đang đứng yên bất động của hắn, biến ảo thành một cơn gió trắng như tuyết, chớp mắt đã phong kín nước biển bốn bề.

Cử động này nằm ngoài dự liệu khiến Diệp Tâm Nghi không kịp né tránh, liền bị đóng băng ở vùng cách Kiếm Vô Trần ba trượng.

Thời khắc này, Kiếm Vô Trần hiển lộ bí mật hắn một mực ẩn giấu. Đó là sau khi hắn nuốt lấy “Băng Tuyết Tinh Hồn” của Dao Trì rồi, đã có thể vận dụng sức mạnh thần kì này, khiến cho nước biển lân cận chỉ chớp mắt đã đông cứng, đạt đến hiệu quả khắc địch chiến thắng.

Nhìn Diệp Tâm Nghi ương ngạnh không thể động đậy, Kiếm Vô Trần cười tà đạo lên tiếng:

- Tâm Nghi, nàng thật đẹp, đặc biệt là vào lúc này. Đương nhiên, một lúc nữa nàng càng đẹp hơn, nhưng lại thuộc về ta. Ha ha ha ...

Nói rồi lòng bàn tay trái phát ra một ngọn lửa đỏ rực, chậm chậm làm tan khối băng, tiến gần đến Diệp Tâm Nghi.

Diệp Tâm Nghi trong lòng đau khổ, nàng làm sao cũng không ngờ được, bản thân một lòng muốn báo thù, cuối cùng lại rơi vào tay hắn, lẽ nào đời này đã bị định sẵn phải chịu hắn làm nhục? Bản thân đời này quả thật nàng đã phạm phải lỗi lầm to lớn nào không thể tha thứ mà ông trời phải trừng phạt nàng đến như vậy đây?

Cự ly càng lúc càng gần, nụ cười dâm dăng đắc ý trên khuôn mặt Kiếm Vô Trần càng thêm chói mắt, điều này khiến Diệp Tâm Nghi hận mình không thể chết đi cho rồi, nhưng nàng lại bất lực hoàn toàn.

Nàng thử xuất nguyên thần ra, phát xuất một chiêu tối hậu, nhưng gần như chỉ bằng ý niệm thúc đẩy, không có phối hợp thủ thế và khẩu quyết, trong tình trạng bị khí lạnh đóng băng, dĩ nhiên không thể thành công. Điều này khiến tâm tình nàng đau đớn vô cùng, trong ánh mắt toát ra mấy phần đau thương và oán hận.

Ở trong nước biển, tốc độ tan băng so với tưởng tượng còn nhanh hơn nhiều.

Khi Kiếm Vô Trần còn cách Diệp Tâm Nghi khoảng chừng sáu thước, phía sau nàng tầng băng chỉ còn chưa tới ba thước. Điều này khiến Kiếm Vô Trần thay đổi phương hướng, tiến gần đến nàng từ phía sau lưng.

Nhưng đúng vào lúc đó, nước biển có dao động nhẹ nhẹ, Kiếm Vô Trần không hề phát giác ra.

Nhưng sau đó một chút, một bóng đen đột nhiên xông đến, trong ánh mắt kinh ngạc của Kiếm Vô Trần, bóng đen đó lập tức đánh bay Diệp Tâm Nghi, sau đó nhanh chóng mang thân thể đóng băng của nàng đi động thẳng về phía trước.

Kiếm Vô Trần rất giận, hắn mơ hồ thấy như một con cá heo, nhưng vì sao lại muốn cứu Diệp Tâm Nghi. Điều này khiến hắn không làm sao đoán ra được. Trong lòng ngập đầy lửa giận, Kiếm Vô Trần theo sát

phía sau, hẳn muốn đoạt lại Diệp Tâm Nghi. Đây chính là người nữ hán mợ tưởng muốn đoạt lấy, làm sao có thể để cho một con cá heo phá hỏng được.

Cứ vậy, một người một thú, một trước một sau xuyên lượn trong nước biển, chớp mắt liền biến mất không thấy ...

Chia tay Lục Doanh và Phần Thiên, Lục Vân dẫn Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết thẳng đến Bắc hải, dự tính đi thẳng đến Tuyết Thiên Đại Hiệp cốc, truy tìm tung tích của Thiên Địa môn.

Nhưng xuất phát từ Nam hải, muốn đến Bắc hải phải đi qua khoảng cách rất xa, hơn nữa tốc độ tiến lên không cách nào so với bay trên không trung, vì thế bốn người cũng không còn cách nào, đành phải giảm tốc độ lại, vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc trong biển.

Trên đường, Thương Nguyệt phá vỡ yên lặng, cất tiếng hỏi:

- Lục Vân, huynh thấy thực lực của Nam hải Hàn Ngọc Dương như thế nào?

Lục Vân nghĩ một lúc, đáp lại:

- Quả thật kinh người, đây là cường địch mạnh nhất ta gặp phải khi đến Hải vực, mạnh hơn rất nhiều so với cao thủ Hư Vô Giới Thiên.

Thương Nguyệt cau đôi mày đẹp, lo lắng nói:

- Như vậy, theo lời của Bắc hải Long vương, trong Hồng hải, Hắc hải, Tử hải còn có người mạnh hơn hẳn nữa, như vậy hành trình tìm kiếm lần này của chúng ta sợ là còn hơn hành trình vào Quỷ vực ngày trước.

Lục Vân điềm nhiên bật cười, an ủi:

- Yên tâm, cho dù con đường trước mặt gian nan thế nào, có huynh ở đây sẽ không để cho các muội chịu một chút thương tích nào.

Ba người nữ nhìn chàng, nụ cười thần nhiên hiện lên, hết như ba đóa hoa sen thánh khiết, nở rộ hào quang chói sáng. Thời khắc này, trong biển cả rộng lớn, bốn người ánh mắt giao nhau, một sự ấm áp tràn vào nhau.

Tam Đầu linh xà nằm trên vai của Bách Linh, sáu con mắt nhìn khắp bốn phía, mơ hồ hiểu được chút gì đó. Tứ Linh thần thú lại từ trên vai Lục Vân nhảy đến vai Trương Ngạo Tuyết, rồi lại từ vai Trương Ngạo Tuyết nhảy lên vai Thương Nguyệt, cặp mắt nhìn qua nhìn lại, thỉnh thoảng còn múa hai vuốt lên, hết như đang hoan hô bốn người vậy.

Giây phút ấm áp, ngấn ngùi mà hạnh phúc. Khi bốn người thôi cười, một loại tình yêu âm thầm kết chặt cả bốn người với nhau.

Ngừng đầu, Lục Vân nhìn lên không trung, ở đó chỉ có nước biển một màu xanh lam, lại có nụ cười hồn nhiên của chàng.

- Đến một ngày, Thái Dương mọc phương Đông, lặn phương Tây, nhân gian yên tĩnh an hòa. Đó là lúc chúng ta cùng nhau đi tìm một mảnh thiên đường, quên hết mọi thứ dĩ vãng, dặt giắc mộng của chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, khuôn mặt toát ra sự chờ đợi. Thương Nguyệt nghe rồi, trong ánh mắt bùng nóng. Bách Linh nghe rồi, khước miệng hơi cười, nhỏ nhẹ ngân nga:

- Chỉ cần huynh tình nguyện, nơi nào trên nhân gian đều là thiên đường.

Lục Vân quay đầu, bật cười điềm nhiên, đáy mắt lấp lánh nhìn về khó hiểu của ba người nữ.

- Tâm hướng về, đó là nơi giấc mộng, hoan hỉ và ưu sầu, ở cùng các muội. Được, tiếp tục lên đường thôi.

Nói rồi gia tăng tốc độ, bốn người liền cùng nhau biến mất ở nơi xa xa.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi bốn người Lục Vân rời khỏi Nam hải, tiến vào khu vực Tây hải, dĩ nhiên đã trôi qua hai giờ. Lúc này, Lục Vân đang tiến lên đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về vùng nước đen kịt trước mắt, trên khuôn mặt lộ ra vẻ trầm trọng.

Trương Ngạo Tuyết thấy vậy, nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy, có phát hiện được điều gì chẳng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Không hề, nhưng có một cảm giác rất kỳ quái, dường như tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải điều gì đó.

Trương Ngạo Tuyết không nói, cúi đầu trầm mặc. Bách Linh lại nghi ngờ lên tiếng:

- Lục Vân, linh thức của huynh luôn nhạy bén, nếu huynh cảm thấy có chuyện, thế thì tất nhiên sẽ có chuyện.

Lục Vân vẽ mặt hoang mang, nhẹ than:

- Cự ly quá xa, Ý Niệm Thần Ba của huynh bị nước biển ảnh hưởng, tạm thời còn chưa nhìn rõ được.

Nói rồi, Tứ Linh thần thú đột nhiên phát ra một tiếng rống nhỏ cảnh cáo, đôi mắt đỏ hồng nhìn về phía trước, mơ hồ có chút nặng nề.

Trương Ngạo Tuyết đột nhiên ngừng đầu, vẽ mặt kinh hãi lên tiếng:

- Phía trước có quái vật, hơn nữa không phải chỉ có một con, chúng ta phải quay trở lại thôi.

947. Chương 949 – Cự Thú Vây Công (thú Lớn Bao Vây Tấn Công)

- Quái vật to lớn? Lớn như Tam Đầu linh xà chẳng?

Trương Ngạo Tuyết trầm trọng gật đầu đáp:

- Có, hơn nữa số lượng không ít. Muội nghĩ những chuyện lúc trước Đông hải Long vương nói về Ma Quỷ hải vực quả thật xuất hiện rồi.

Thương Nguyệt trầm tư, ánh mắt nhìn Lục Vân, chờ đợi quyết sách của chàng.

Ngừng đầu, Lục Vân nghiêm túc đáp:

- Huynh đã cảm ứng được những con thú to lớn này, thân thể bọn chúng to lớn, hết như Tam Đầu linh xà lúc trước, công kích bình thường không có tác dụng với bọn chúng, vì thế chúng ta phải lập tức quay lại.

Nói rồi xoay người dẫn ba người nữ dùng tốc độ cực nhanh biến mất về lối cũ.

Giây lát, nơi bốn người dừng lại trước đó liền bị một tầng mây đen bao phủ, hơn nữa còn di động nhanh chóng, truy đuổi theo hướng bốn người Lục Vân bỏ đi xa xa.

Do hình thể to lớn, vầng mây đen này xem ra chậm chạp, nhưng trên thực tế tốc độ cực nhanh, không đến nửa giờ liền đuổi kịp bốn người Lục Vân, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng vài dặm.

Vì thế, Lục Vân trong lòng nặng nề. Trong nước biển, đối mặt với những con quái vật to lớn như vậy, không thể so với trên nhân gian được, có thể tùy nghi né tránh hay tiến công.

Trên vai, Tứ Linh thần thú gầm gừ không ngừng, một luồng bá khí vương giả đang tản mạn ra bốn phía, ngấm so khí thể với những con thú lớn của Hải vực kia. Lục Vân vuốt ve đầu nó, trấn an tâm tình của nó, trong lòng lại đang không ngừng suy tính.

Hiện tại, Lục Vân nếu nói sợ những con thú lớn này còn chưa rõ. Nhưng giao phong vô ích với bọn chúng, ngoại trừ việc hao phí tinh lực ra thì còn làm gì được đây? Thực tế này, Lục Vân chọn phương án rút lui, nhưng lúc này đây chàng còn đường để lui chẳng?

Một tiếng rít gào phát ra từ Tam Đầu linh xà. Chỉ thấy ba đầu rắn không ngừng lay động, ánh mắt trừng trừng về phía trước, toát ra vẻ cảnh giác.

Bách Linh thấy vậy, cười khổ lắc đầu, than thở:

- Chúng ta rơi vào vòng nguy hiểm rồi, bốn bề đều có thú lớn, không đường nào để đi.

Còn đang nói, trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm, dưới chân nước biển lưu động, một kết giới kín bằng nước biển vây khốn bốn người vào trong.

Thấy không còn đường tránh, bốn người cũng không né tránh nữa, bình tĩnh quan sát tình huống xung quanh, phát hiện ra những con vật to lớn này đều là sinh vật hải dương cổ quái, thân thể chúng to lớn, mỗi con đều không dưới vài chục dặm. Như vậy, vị trí không gian bốn người đang đứng thật ra cũng tương đối lớn.

Thôi quan sát, Lục Vân lên tiếng:

- Xem ra những con vật to lớn này nằm xua quả thật khiến cho Hải vực mất hết an bình.

Bách Linh cười khổ nói tiếp:

- Quá khứ đã đi qua, chúng ta cần bàn là làm sao để thoát được bây giờ.

Thương Nguyệt nhìn lên không trung, suy đoán:

- Theo tình hình trước mắt, những con quái này to thật, nhưng bọn chúng muốn gây thương tích cho chúng ta cũng không phải dễ dàng.

Trương Ngạo Tuyết không đồng ý, chỉ lên vầng mây đen bên trên:

- Hiện nay tình cảnh chúng ta không ổn, một khi con quái vật to lớn trên không kia mở miệng hút vào, chúng ta ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có, hẳn sẽ bị nó nuốt vào trong bụng.

Thương Nguyệt nghe vậy cười khổ hỏi lại:

- Thế thì có thể làm sao đây?

Trương Ngạo Tuyết không đáp, nhất thời nàng cũng không biết phải ứng phó thế nào với những con quái vật to lớn này.

Lúc này, nước biển trong không gian bắt đầu chuyển động, hơn nữa càng lúc càng nhanh, chớp mắt liền hình thành một dòng xoáy, trong lúc di động, chỉ chớp mắt phân thành bốn dòng, lập tức kéo dẫn bốn người. Đối mặt với tình hình này, về mặt Lục Vân trầm trọng, loại công kích đơn giản nhất này lại là loại khó đối phó nhất.

Để có thể tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân phát sinh ra dòng xoáy, Lục Vân vừa bỏ đi sự kháng cự để cơ thể chuyển động nhanh chóng tùy ý, vừa phát xuất Ý Niệm Thần Ba quan sát động tĩnh bốn bề. Rất nhanh, chàng liền có được kết quả. Dòng xoáy này nguyên do bởi bốn con thú lớn ở bốn phía phát sinh kinh lực vô hình từ trong cơ thể mà tạo thành.

Trên người bọn chúng có một số lỗ chân lông thoát khí, những lỗ này to hơn của con người không biết bao nhiêu lần. Khi bọn chúng cố gắng khống chế, những lỗ chân lông này có thể tạo ra dòng khí cực mạnh, từ đó sản sinh ra dòng xoáy, cuốn lấy những địch nhân có hình thể tương đối nhỏ vào trong, trước hết làm cho hôn mê, sau đó mới thu thập lấy.

Phương pháp này nghe ra rất cổ điển, nhưng lúc này đây, phối hợp với hoàn cảnh nơi này lại hình thành một loại công kích trí mạng, cho dù ai gặp phải cũng không thể chống cự nổi dòng nước lũ kia.

Biết được kết quả rồi, trong lòng Lục Vân rất thất vọng. Tình hình bốn người hiện nay nguy ngập, chàng phải hành động như thế nào đây?

Đang còn suy tư, Tam Đầu linh xà tự động phát động phản công. Chỉ thấy thân thể nó đột nhiên to lên, lập tức ngăn lấy bốn dòng xoáy, tạm thời giải trừ nguy cơ cho bốn người.

Sau đó, ba đầu rắn của nó mở to miệng, phát xuất ra ba cột sáng to lớn, đồng thời đánh trúng vào đầu con thú lớn phía trái.

Dường như bị một chiêu này của Tam Đầu linh xà gây đau đớn, con thú to lớn màu đen mé tả trong số bốn con đang vây lấy mấy người Lục Vân đột nhiên chấn động, khiến cho nước biển ở giữa nhấp nhô kịch liệt.

Do đó, bốn người Lục Vân lắc lư đong đưa, căn bản không thể ổn định thân thể, bị ép phải phân tán ra bốn phía.

Sau đó, những con thú to bốn bề bắt đầu tiến gần, rõ ràng bọn chúng vô cùng thông minh, đang dự định dùng thực lực cực mạnh để ép chết Tam Đầu linh xà ở giữa.

Bách Linh thấy vậy, trong lòng hốt hoảng truyền âm cho ba người Lục Vân:

- Không ổn, con thú to lớn này dường như có giao kết với nhau, biết lợi dụng điều kiện ưu việt của bản thân để đè chết.

Lục Vân đáp:

- Tạm thời không cần lo lắng, một khi bọn chúng đến gần, thân thể to lớn của bọn chúng hẳn phải có chỗ hở, như vậy cũng đủ để chúng ta dung thân. Bây giờ chúng ta cần phải nghĩ làm thế nào để thoát khỏi vòng vây của bọn chúng.

Thương Nguyệt nói:

- Thực sự không thể, chúng ta chỉ có thể liều mạng. Nhưng không biết Tam Đầu linh xà có thắng được mấy con thú to lớn này không.

Trương Ngạo Tuyết không quá lạc quan cất tiếng:

- Theo hình dáng to lớn của những con vật này, lại có thêm nước biển ngăn trở, Tam Đầu linh xà một mình đơn lẻ sợ là không làm gì được bọn chúng.

Tứ Linh thần thú trên vai Lục Vân mở miệng:

- Phiền toái thế, hay để ta trực tiếp tiêu diệt bọn chúng là được rồi.

Lục Vân nhìn nó, dò hỏi:

- Người có nắm chắc không?

Tứ Linh thần thú tự phụ đáp:

- Mấy thứ ngu xuẩn đó chỉ là lũ to đầu vô dụng thôi. Ta chỉ cần mở miệng gầm lên một cái cũng đủ làm bọn chúng tê liệt rồi.

Lục Vân nghe vậy cười cười, đang muốn khen ngợi nó một hai câu, nhưng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng nói:

- Không được. Trước đây ở nhân gian, người phát ra tiếng kêu rung trời, nhờ có không khí ngăn cách nhỏ nhất, vì thế ảnh hưởng không lớn với vùng lân cận. Nhưng hiện nay ở đây, một khi người phát xuất sức mạnh hủy diệt, nước biển lập tức truyền luồng sức mạnh đó đi khắp bốn phương. Như vậy rồi bọn người chúng ta đứng mũi chịu sào trước, sẽ bị sức mạnh của người gây thương tích liền.

Tứ Linh thần thú nghe rồi, không vui hừ giọng nói:

- Phiền phức quá, thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Thế thì các người tự mình nghĩ biện pháp cho tốt đi.

Nói rồi quay đầu chỗ khác không để ý đến bốn người nữa.

Lúc này, Bách Linh đã thu hồi Tam Đầu linh xà, bốn bức tường thịt bốn phía đang nhanh chóng thu nhỏ, chớp mắt đã vây lấy bốn người trong một không gian chừng trăm trượng, hơn nữa lại tiếp tục thu nhỏ.

Phát hiện được tốc độ kinh người đó, Lục Vân trầm giọng nói:

- Chú ý, mọi người ai nấy tự bố trí kết giới phòng ngự, chuyển thân thể huyết nhục thành pháp thể kim cương. Như vậy cho dù bọn chúng thu nhỏ hoàn toàn cũng không làm hại được chúng ta.

Ba người nữ nghe vậy liền thấy lấp lánh hào quang quanh thân. Bách Linh toàn thân có vàng mây bảy màu, Thương Nguyệt có Phượng Hoàng chiến giáp trùm lên. Còn lại Trương Ngạo Tuyết có Tử Ngọc chiến giáp tự động xuất hiện, phát xuất ra ánh sáng màu tím rực rỡ, khiến nàng trông như một thánh nữ.

Bên này, toàn thân Lục Vân lấp lánh bảy màu, một tấm chiến giáp thần kỳ từ trong cơ thể chàng hiện lên, phân bố hoàn mỹ trên người chàng, khiến người trông thấy bị khiếp sợ.

Những tường thịt thu nhỏ chớp mắt đã đến bên người, không hề có một sơ hở nào. Điều này khiến Lục Vân kinh ngạc. Nhưng điều khiến chàng kinh hãi hơn, đó là sau khi bị ép chặt thân thể, áp lực đặt lên ban đầu hoàn toàn không quá mạnh, gần như chỉ là sức ép của cơ bắp thú lớn.

Nhưng một lúc sau, những con thú lớn đó dường như có một hệ thống thăm dò không biết được, rất dễ dàng hiểu được tình hình bốn người, phát xuất công kích tương ứng, đem toàn bộ sức mạnh thu nhỏ của cơ bắp hội tụ lại thành một điểm, phân ra tác dụng lên bốn người.

Cứ như thế, bốn người liều mạng chống cự với thú lớn, tình hình thế nào có thể hiểu được.

Thấy vậy, Lục Vân và ba người nữ đều cực kỳ kinh ngạc, hoàn toàn không dự liệu được, những con thú to lớn này đáng sợ như vậy, không ngờ có trí tuệ không kém loài người, phát huy đầy đủ sở trường của bản thân.

Ở trong hiểm cảnh, bốn người hơi kinh hoàng. Tuy bọn họ có tu vi cực mạnh, hơn nữa thể hình không nhỏ. Nhưng sức mạnh của thú lớn thừa hưởng từ trời, có được giới hạn không dễ vượt qua, làm sao bọn họ có thể chống cự nổi.

Lúc này đây, bốn người đã lĩnh giáo được sự đáng sợ của thiên nhiên. Cũng hiểu được nhân loại đôi khi nhỏ bé như thế nào. Nhưng như vậy, bọn họ làm sao có thể thoát được đây?

Trong lúc nguy hiểm, Lục Vân thi triển pháp quyết Hư Vô Không Ngân thoát được sức mạnh đó. Nhưng ba người nữ không làm được, chàng phải làm thế nào mới giải trừ được ụ hiếp cho bọn họ đây?

Lúc này đây, Lục Vân nghĩ đến Tam Đầu linh xà, nghĩ đến Tứ Linh thần thú, xem ra bất đắc dĩ phải dùng đến sức mạnh của bọn chúng rồi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. Đúng lúc Lục Vân phát hiện ba người nữ ứng phó đã hơi cật lực, dự tính phát xuất mệnh lệnh khiến Tứ Linh thần thú dùng sức đột phá, thân thể những con thú lớn bên ngoài đột nhiên hơi run lên, dường như chịu một chấn động nào đó, những cơ bắp đang ép chặt nhanh chóng buông lỏng, thối lui rất nhanh trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Vân và ba người nữ.

Cảnh này xảy ra thật kỳ quặc, bốn người đều rất nghi hoặc. Nhưng chỉ giây lát sau, trên đỉnh đầu có ánh sáng chiếu đến, một bóng dáng xinh xắn lóe lên thoáng qua, mơ hồ có một ánh mắt quan tâm, sau đó liền biến mất sau thân thể những con thú lớn đó.

Tình hình này, bốn người đều phát hiện được. Nhưng chỉ có Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết mơ hồ nhìn rõ được bóng hình đó là một cô gái, hơn nữa còn là một bé gái. Điều này khiến hai người rất nghi hoặc.

Thôi nhìn, Lục Vân hoang mang lên tiếng:

- Rất kỳ quái, bé gái vừa rồi là ai, những con thú lớn bỏ đi bởi vì cô ta hay còn có nguyên nhân nào khác nữa?

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm đáp:

- Chuyện này không nói rõ được, theo như muội thấy, bé gái đó rất kỳ dị đặc biệt, trên người mơ hồ có ánh sáng kỳ dị, khiến ta nhìn không rõ được khuôn mặt của cô ta.

948. Chương 950 – Cừu Nhân Tương Ngộ (kẻ Thù Gặp Nhau)

- Huynh cũng không nhìn rõ nữa, chỉ thấy được hình dáng thôi, chắc chỉ chừng vài tuổi. Đây chính là cao thủ Hải tộc tu luyện biến hình, không biết có phải thật sự là bé gái chỉ vài tuổi hay không đây?

Bách Linh cười nhẹ nói:

- Chuyện này nhất thời không nói rõ được, hay là đợi lần gặp gỡ kế tiếp mới làm rõ. Bây giờ nguy hiểm đã hết, hay là chúng ta lợi dụng cơ hội lên đường thôi.

Lục Vân nghe vậy bật cười, không nói gì thêm, cùng ba người nữ rời khỏi nơi đó.

Nhưng khi bốn người vừa mới di chuyển không lâu, một bóng đen phóng thẳng đến, tốc độ bóng đen rất nhanh khiến Lục Vân để ý.

Tâm niệm vừa chuyển động, trong não Lục Vân lập tức hiện ra một bóng đen, té ra là một con cá heo, nhưng khí tức hơi quái dị. Điều này khiến Lục Vân nhảy bèn phát hiện đây là một con cá heo có tu vi không yếu.

Bách Linh nhìn thấy bóng đen đi mất, êm ái lên tiếng:

- Đây là cao thủ Hải tộc, nhưng xem ra rất lo lắng, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Trương Ngạo Tuyết lịch thiệp nói:

- Bốn hải rộng lớn, bất cứ lúc nào cũng có chuyện xảy ra đâu đó.

Bách Linh nghe vậy cười cười không nói.

Thương Nguyệt lại hô nhẹ:

- Nó trở lại rồi kìa.

Lời vừa dứt, trước mặt bốn người lóe lên bóng đen, đó là một con cá heo to ước chừng ba trượng, ở cách vài trượng, hai mắt nhìn tới nhìn lui bốn người, vẻ cảnh giác vô cùng.

- Các vị có phải là cao thủ đến từ nhân gian không?

Lục Vân nghe vậy, đưa mắt ra hiệu cho ba người nữ rồi đáp:

- Không sai, chúng ta đúng là đến từ nhân gian, người thuộc về hải nào trong bốn hải?

Cá heo ồ lên một tiếng, có phần vui mừng đáp:

- Các vị quả thật đến từ nhân gian à, quá tốt rồi, ta đến từ Tây hải, xin các vị nhanh chân theo ta đi cứu một người đi.

Bốn người sững sốt, cao thủ Tây hải đi kiểm bọn họ để cứu người không phải là chuyện hoang đường sao?

Bách Linh chăm chú nhìn cá heo lên tiếng hỏi:

- Cứu người? Cứu người nào?

Cá heo đó có phần nóng nảy đáp liền:

- Cứu một cô nương của nhân gian, hiện giờ cô ta rất nguy hiểm, chậm trễ sợ không kịp nữa.

Nói rồi xoay người bơi đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt chan chứa lo âu.

Bách Linh liếc ba người, cau mày nói:

- Cô gái của nhân gian? Người này là ai đây? Lục Vân, huynh thấy thế nào?

Lục Vân đang cúi đầu trầm tư, thấy Bách Linh hỏi, không khỏi ngừng đầu nhìn nàng, vẻ mặt quái dị đáp:

- Huynh nghĩ người này hẳn chúng ta biết được, đi thôi.

Bách Linh nghi hoặc nhìn chàng, êm ái nói:

- Lục Vân, huynh đoán ra thân phận người đó rồi chăng?

Lục Vân hồ hững lắc đầu, giọng trầm thấp đáp:

- Hy vọng huynh đoán sai.

Thấy chàng đáp như vậy, Bách Linh cũng không tiện hỏi nhiều, liền cùng Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt theo sau cá heo tiến lên nhanh chóng.

Vượt qua khoảng chừng trăm dặm, cá heo dẫn đầu nhanh chóng hạ xuống, đưa bốn người vào một khu vực tảo biển, không bao lâu liền xuất hiện trước một vách đá nhô lên bất ngờ.

Cá heo dừng lại nói với bốn người:

- Cô nương đó ẩn mình trong một huyết động bên dưới vách đá, thân thể bị trọng thương, quanh đây có một người đàn ông đang không ngừng tìm kiếm, ý đồ gây bất lợi cho cô ấy.

Lục Vân nghe rồi, ánh mắt quét tới phía trước, khuôn mặt lộ ra vẻ gì đó phức tạp.

Trương Ngạo Tuyết bên cạnh lại kêu nhẹ:

- Đó là Kiếm Vô Trần và Diệp Tâm Nghi.

Bách Linh và Thương Nguyệt thất kinh, đưa mắt nhìn Lục Vân, chờ đợi chàng ra quyết định.

Về mặt lạnh lùng, Lục Vân trầm giọng nói:

- Nếu đã gặp ở đây thì số phận đã sắp đặt. Bây giờ huynh tiến gần từ mặt trước, các muội bao vây xung quanh. Nhớ một điểm, cho dù thành bại, an toàn quan trọng hơn. Huynh không hy vọng lại trải qua cảm giác mất đi người yêu.

Ba người nữ cảm động bật cười, đồng thanh đáp:

- Huynh yên tâm, cả đời này Kiếm Vô Trần đã bị định sẵn khó thoát kiếp nạn, cho dù lần này thu thập hắc không được, lần sau hẳn cũng đừng mong thoát được.

Nói rồi, Bách Linh dẫn dò cá heo chờ đợi ở đằng sau để tránh làm kinh động.

Sau đó, bốn người theo kế hành sự, âm thầm tiến gần đến vách đá.

Dưới vách đá, động huyết vô số, hơn nữa lại liên thông với nhau, bên trong có vô số sinh vật biển, một số hình dáng chừng vài thước, có con to cả trượng, hơn nữa tính bài xích rất mạnh, điều này khiến cho việc tìm kiếm của Kiếm Vô Trần hao phí rất nhiều sức lực.

Trước đây, trên đường đuổi theo, hẳn mất hơn nửa canh giờ, thân thể vô hình chung nâng cao rất lớn khả năng thích ứng với nước biển.

Cứ như vậy, cá heo đó tuy tốc độ không chậm, nhưng cuối cùng vẫn bị hắn đuổi kịp, trong tình thế bất lực, cá heo đành trốn vào nơi đây.

Bây giờ, đã mất cả nửa canh giờ, Kiếm Vô Trần vài lần xông vào huyết động tìm kiếm mà không có kết quả, còn kích phát bản tính phản kích của thú biển, tâm tình dần dần mất đi khống chế, một ý niệm hủy diệt dâng lên trong lòng hắn.

Nhìn vào động huyết đen thẫm, Kiếm Vô Trần giận dữ quát:

- Tâm Nghi, cảnh cáo nàng lần cuối cùng, lập tức ra đây, nếu không ta sẽ san bằng ngọn núi này, khiến nó thành chỗ táng thân cho nàng. Nghe thấy không, ra đi!

Nước biển chấn động, âm vang vọng không ngừng, nhưng không thấy Diệp Tâm Nghi đáp lại tiếng nào.

Thấy vậy Kiếm Vô Trần rất giận, kéo thần cung trong tay đang muốn tiến công.

Nhưng lúc này, một cảm giác bất an vô cùng khiến hắn chấn động trong lòng, thân thể vội vàng đi ngang ba trượng, sau đó mới quay người để ý động tĩnh bốn phía.

Rất nhanh, một hình bóng quen thuộc xuất hiện trong mắt hắn, người đó đứng cách mười trượng đang âm hiểm lạnh lùng tàn khốc nhìn bản thân hắn.

Về mặt biển hẳn, Kiếm Vô Trần đưa thần cung ngang trước ngực, giận dữ nhìn Lục Vân, miệng rống lên:

- Không thể nào! Người rõ ràng đã rơi vào trong Âm Dương Cực Địa, làm sao có khả năng thoát khỏi nạn kiếp đó? Người là ai? Vì sao lại giả trang làm Lục Vân, vì sao!

Bật cười tàn nhẫn, Lục Vân hai tay giang ra, một luồng sức mạnh kinh trời phát ra bốn phía, lập tức xua hết nước biển xung quanh, hình thành một không gian kết giới đường kính vài trăm trượng.

- Nhìn thấy cảnh này, người có cho ta là giả mạo hay không đây?

Kiểm Vô Trần ánh mắt âm hiểm nặng nề, hơi bất an giận dữ đáp lại:

- Cho dù chính là người ta cũng không sợ, bởi vì ta có thần cung trong tay, không người nào có thể chống cự được.

Lục Vân ánh mắt sắc như dao đâm thẳng vào lòng hắn, giọng lạnh lùng tàn khốc mà vô tình cất lên:

- Phải vậy chăng? Ngày đó đối phó với Vân Phong, thần cung của người vì sao không phát huy được uy lực? Trước đây khi giao chiến với Hàn Ngọc Dương, một tên của người có từng tiêu diệt được hắn không?

Kiểm Vô Trần then quá hóa giận, quát lớn:

- Thế thì sao, bọn chúng cũng không làm gì được ta.

Lục Vân cười cười, giọng hơi tàn khốc nói:

- Bọn họ không làm được gì người, bởi vì người đã bị định sẵn phải chết trong tay ta. Bây giờ, cho ta xem thử người sau khi hủy diệt được Dao Trì rồi, đã tiến bộ được nhiều ít thế nào.

Chầm chậm đến gần, khí thế toàn thân Lục Vân hùng hổ, một áp lực vô hình khiến cho Kiểm Vô Trần xanh mặt.

Kiểm Vô Trần hiện nay tu vi đã đến cực hạn, thực lực hắn mạnh mẽ, đã tăng tiến thêm vài phần so với lúc giao chiến với Lâm Vân Phong.

Nhưng không biết vì sao, thời khắc này, khi hắn nhìn thấy Lục Vân trước mặt, lại hết như nhìn vào sương mù, làm sao cũng không nhìn rõ được, điều này khiến hắn rất bất an, trong lòng dâng lên ý định trốn chạy.

Hai quân giao chiến, đánh vào lòng trước, đánh lấy thành sau. Hiện nay Kiểm Vô Trần trong lòng đã khiếp sợ, làm sao còn lòng liều chết với Lục Vân.

Nghiêng mình, Kiểm Vô Trần ảo hóa thành tám bóng người phân tán ra bốn phía.

Lục Vân không chút kinh ngạc, đứng vào lúc đó, chàng hóa thân thành tám bóng người, cản lấy Kiểm Vô Trần không sai chút nào.

Thấy vậy, Kiểm Vô Trần không chút nóng nảy, hắn biết Lục Vân lợi hại, vì thế ngầm giữ sức chờ đợi, khi Lục Vân giãn ra liền đột nhiên phát động công kích mãnh liệt.

Bật cười kỳ dị, Lục Vân né mình, khoe miệng nhếch lên khó hiểu.

Không gây được chút thương tổn cho Lục Vân, Kiểm Vô Trần tuy hơi không cam lòng, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị sẵn, vì thế lợi dụng thời khắc Lục Vân né tránh, thân thể phóng lên không dự định bỏ chạy.

Nhưng bất ngờ lúc đó hiện ra, một chùm bóng kiếm màu tím đột ngột chém xuống, bóng kiếm dày đặc mà sắc bén, khi hắn còn đang kinh ngạc, đã khiến hắn bị trọng thương, toàn thân nhiều vết bật máu.

Hoảng sợ né tránh, Kiểm Vô Trần nhìn thấy người ra tay, trong mắt ngập đầy vẻ khiếp sợ.

- Là muội, Trương Ngạo Tuyết.

Lạnh lùng như mặt nước, Trương Ngạo Tuyết hận thù nhìn hắn, nói từng câu từng chữ:

- Hôm nay, ta muốn báo thù cho Lý sư huynh và Tất Thiên. Chịu chết đi thôi, Kiểm Vô Trần.

- Chậm đã.

Kiểm Vô Trần phát tay ngăn cản thế công của Trương Ngạo Tuyết, quét mắt nhìn bốn phía rồi cao giọng nói:

- Muốn động thủ cũng không cần gấp, trước hết hãy gọi hai người còn lại ra đi.

Thời khắc này, Kiểm Vô Trần nhớ lại lời của Sở Hoài Dương cho biết bên cạnh Lục Vân có ba người nữ.

Thấy hắn đã nói vậy, Lục Vân cũng không cố che giấu, điềm nhiên nói:

- Ra thôi, hôm nay chúng ta cùng nhau kết thúc món nợ này với hắn.

Dứt lời, Bách Linh và Thương Nguyệt từ hai phía xuất hiện, vây lấy Kiếm Vô Trần vào giữa.

Nhìn thấy Thương Nguyệt, Kiếm Vô Trần lại lộ vẻ kinh hãi.

- Làm sao thể được, dưới sức mạnh của thần cung, vạn vật đều bị tiêu diệt sạch, người ... người ...

Thương Nguyệt lạnh nhạt nhìn hắn, giọng lạnh lùng đáp:

- Sống chết của người nào đều do trời định rồi.

Kiếm Vô Trần xanh mặt, giọng hận thù cất lên:

- Chớ vội hơn thua bằng lời nói, lần trước ngươi may mắn, lần này không được may như vậy nữa đâu.

Bách Linh nhìn Kiếm Vô Trần bị dồn vào chân tường, hừ lạnh nói:

- Ân oán định mệnh, dây dưa không rõ ràng. Hôm nay cũng phải đến lúc kết thúc rồi.

Kiếm Vô Trần nhìn bốn người, giọng cừu hận và kinh ngạc giận dữ gằn giọng:

- Đến đây, hôm nay nếu đã không tránh được, hãy cùng ta quyết trận sinh tử.

Lục Vân cười châm chọc:

- Kiếm Vô Trần, lời này của ngươi chỉ để che giấu sự sợ hãi trong lòng.

Kiếm Vô Trần né tránh ánh mắt chàng, phủ nhận lại:

- Lục Vân, ngươi đừng vội đắc ý. Nhiều người không phải là chuyện tốt đâu. Ta có Hậu Nghệ thần cung trong tay, cho dù không giết được ngươi nhưng cũng có thể khiến ngươi một đời hối hận.

Dứt lời, thân thể liền xoay tròn tại chỗ, tay trái giữ cung, tay phải làm thế kéo dây cung, mục tiêu hướng thẳng về Trương Ngạo Tuyết.

Rất rõ ràng, Kiếm Vô Trần biết bỏ chạy không dễ chút nào, vì thế dự tính kiếm thêm chút lãi, kéo theo Trương Ngạo Tuyết để đả kích Lục Vân.

Ánh mắt lạnh lại, Lục Vân lắc mình ngăn ngay trước mặt Trương Ngạo Tuyết, quát lạnh:

- Từ lúc trải qua chuyện lần trước, ta sẽ không cho ngươi cơ hội lặp lại việc gây hại cho người bên mình. Bây giờ, để chúng ta phân tài cao thấp, dùng máu tươi tẩy rửa đoạn ân oán ngày trước.

Hai tay đan chéo xoay tròn, lòng bàn tay hào quang xanh đỏ chuyển động nhanh chóng, hình thành một tấm thuẫn ánh sáng âm dương bắn thẳng về phía Kiếm Vô Trần.

949. Chương 951 – Quan Hệ Chuyển Biến (biến Đổi Quan Hệ)

Kiếm Vô Trần hiện nay đã dung hợp được nguyên thần của Hỏa Vân, tính cách trầm ổn hơn trước nhiều. Khi chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, hắn còn chưa muốn liều mạng với Lục Vân.

Điểm này, Lục Vân nhìn thấy rõ, trong lòng không khỏi cười lạnh, hai tay gia tăng tốc độ, thể công liên miên không ngừng đang tăng tầng lớp thu nhỏ, chỉ một lát đã hình thành một kết giới kín bưng chung quanh Kiếm Vô Trần, khiến hắn không có chỗ né.

Phát hiện được nguy cơ của bản thân, Kiếm Vô Trần rống giận một tiếng, chân nguyên mạnh mẽ trong người điên cuồng phát ra, hóa thành một cơn gió lốc kinh trời, gặp phải kết giới của Lục Vân đang thu nhỏ, hai bên giao chiến kịch liệt, cuối cùng phát nổ, lập tức phá vỡ kết giới.

Lợi dụng khe hở, Kiếm Vô Trần bay lên không. Nhưng Lục Vân đã sớm ở đó chờ đợi, hai người giao nhau một chớp mắt, hai bên liền ngừng lại giữa không trung. Thời khắc đó, toàn thân Lục Vân bảy màu bao phủ, về mặt bình thần lại có khí thể ngạo nghễ trời đất.

Kiếm Vô Trần toàn thân lấp lánh ánh sáng xanh đỏ, hai khí âm dương hình thành Thái Cực, ánh lên vẻ mặt dữ tợn của hắn, tỏ rõ quỷ dị mà âm hiểm lạnh lẽo. Hai người tay phải kết nhau, hào quang bảy màu và khí xanh đỏ giao nhau một điểm, bộc phát ra âm thanh sấm sét dày đặc.

Một chương liều mạng này, hai người ai nấy thất kinh. Lục Vân cảm thấy kinh ngạc với tu vi của Kiếm Vô Trần, còn Kiếm Vô Trần lại khiếp sợ với thực lực của Lục Vân. Bởi vì trong lòng Kiếm Vô Trần trước giờ vẫn cho là mình không phải thua kém Lục Vân tu vi, mà chỉ thua về việc vận dụng pháp quyết. Nhưng hiện nay, hai bên chỉ hơn thua đơn thuần về sức mạnh, việc này đã xua tan suy nghĩ ngày trước của hắn, khiến trong lòng hắn cảm thấy lạnh lẽo.

Ba người nữ nhìn thấy tình hình hai người, trên khuôn mặt mơ hồ hiện lên chút lo lắng. Họ không hề lo lắng việc thành bại của Lục Vân, đó chỉ là một loại tình cảm quan tâm thuần túy. Lúc này, Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết đột nhiên chấn động, sau đó chưa kịp nghe Bách Linh và Thương Nguyệt cất tiếng hỏi, đã nghe thấy Trương Ngạo Tuyết hô nhẹ:

- Lục Vân cẩn trọng, có người đánh lén.

Còn đang nói, một bóng đen đã phá vỡ không gian kết giới của Lục Vân, dùng tốc độ kinh người đánh thẳng một chương vào đầu Lục Vân.

Đổi mặt cảnh này, Thương Nguyệt quát lên thánh thót, bóng người đỏ hồng như lửa bùng lên, phóng thẳng về phía người đánh lén. Nhưng Thương Nguyệt hơi chậm một chút.

Giữa không trung, Lục Vân đã phát hiện được khi người đó đến gần, thân thể nhanh chóng đi ngang ba thước, tay trái múa ra một chương đón thẳng lấy công kích của người đó.

Thời khắc đó, bên tai Kiếm Vô Trần vang lên lên:

- Đi nhanh thôi!

Kiếm Vô Trần vừa nghe được âm thanh của Sở Hoài Dương, vội vàng xoay người lùi lại nhanh chóng, phóng thẳng lên trên. Còn Sở Hoài Dương cũng mượn phản lực của một chương đó, theo sát ngay sau Kiếm Vô Trần bỏ chạy thực mạng.

Lục Vân bị Sở Hoài Dương đánh trúng, thân thể không hề bị thương, nhưng lại truy đuổi không kịp. Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết không hề đuổi theo, vội đến bên chàng, quan tâm nhìn chàng.

Lục Vân bật cười cay đắng than thở:

- Cơ hội như vậy mà cũng để hắn chạy thoát được. Xem ra ân oán giữa huynh và hắn đã định sẵn phải kết liễu khi về đến nhân gian.

Thương Nguyệt hạ mình đến, an ủi:

- Đừng để ý, bây giờ để hắn sống sót, ít ra còn có thể kiềm chế Hư Vô giới.

Bách Linh cười nói:

- Thương Nguyệt nói đúng, lúc này giết hắn còn sớm một chút. Được rồi, không nói điều này nữa, hay là chúng ta quay lại xem Diệp Tâm Nghi thế nào.

Lục Vân chau chừ một chút, lắc đầu nói:

- Mọii đi đi, huynh và Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt ở đây chờ mọii.

Bách Linh hiểu được ý của chàng, cũng không miễn cưỡng, phóng người biến mất vào trong vách đá.

Ở xa xa, con cá heo đó bơi đến, nhìn Lục Vân lên tiếng:

- Người thật lợi hại.

Lục Vân điềm nhiên bật cười, nhẹ giọng hỏi:

- Thương thế người cũng không nhẹ.

Cá heo thất kinh, ngạc nhiên cất lời:

- Người làm sao biết được?

Lục Vân cười cười không nói, hai tay nắm chặt Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, vẻ mặt kỳ dị nhìn về xa xa.

Trong một huyết động, Diệp Tâm Nghi và Bách Linh gặp nhau, hai người không ai lên tiếng, cứ trầm ngâm như thế.

Rất lâu, Bách Linh tiến đến, nhẹ đưa tay muốn vỗ vai của Diệp Tâm Nghi. Còn Diệp Tâm Nghi lại lùi về sau, miệng bật lên điên cuồng:

- Người đi đi, ta không muốn người thương hại ta.

Bách Linh mỉm cười lại, nhỏ nhẹ nói:

- Tâm Nghi, nếu ta thật sự có lòng muốn cười nhạo người, hẳn đã không đi vào đây, mà yên lặng bỏ đi.

Diệp Tâm Nghi xoay lưng lại với nàng, giọng quật cười thốt lên:

- Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.

Bách Linh thấy vậy, thở dài nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ lắm bầm:

- Tâm Nghi, nếu do bởi lời thề ngày xưa với ta khiến người khó lòng đổi mặt, thế bây giờ đã đến nước này, người còn muốn kiên trì thêm gì nữa? Ta đã sai rồi, hay bản thân người đã sai rồi? Người còn sống, cần phải tiến lên. Nếu như cứ mãi như vậy, làm sao có thể trùng chấn uy danh của Dao Trì?

Dứt lời xoay người, Bách Linh chậm chậm bỏ đi.

- Bách Linh ... Người thắng rồi, ít ra là cho đến hiện nay ...

Không hề xoay người lại, giọng Diệp Tâm Nghi vang lên đau thương, dường như để thốt lên lời này nàng càng rất nhiều dững khí.

Bách Linh dừng lại, nhỏ nhẹ nói:

- Tâm Nghi, người cần phải kiên cường hơn nữa. Phụ nữ cần thiết nhất chính là người bảo hộ, mà không phải là vinh quang. Một người chỉ cần lòng đã trao gửi, cho dù không sở hữu, người đó cũng khoải lạc.

Diệp Tâm Nghi xoay người nhìn Bách Linh, cười thê lương nói:

- Người thắng vĩnh viễn đều nói như thế với người thất bại.

Bách Linh bật cười khổ sở, lúc lắc đầu bỏ đi. Diệp Tâm Nghi chần chờ một chút, rồi theo sau nàng chậm chậm đi ra khỏi động đá đỏ.

Thấy Bách Linh đã ra, Lục Vân buông tay hai người nữ, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ phức tạp. Ở không xa, Diệp Tâm Nghi lại đứng trên một tảng đá, từ xa nhìn lại nơi này, thần sắc thê lương khổ sở mà lại mơ hồ hồ hồ.

Nàng và Lục Vân, từ lúc bắt đầu đã là kẻ đối địch. Bây giờ, Lục Vân lại gián tiếp cứu nàng, tâm tình hai người thế nào có thể biết được, ai cũng có sự phức tạp không mô tả được.

Cá heo vừa thấy Diệp Tâm Nghi xuất hiện, lập tức đến bên cạnh, cao hứng nói:

- Cô không sao rồi, thương thế có tốt hơn chút nào không? Ta không gặp được những người cô nói, nhưng thấy bọn họ cũng đến từ nhân gian, vì thế ...

Diệp Tâm Nghi phát tay nói:

- Đủ rồi, không cần nói nữa, đa tạ người, hãy đi đi, nếu như lần sau có cơ hội gặp lại, ta sẽ báo đáp cho người.

Cá heo có chút không nỡ, nhỏ giọng nói:

- Thương thế cô rất nặng, ta phải đưa cô đến gặp đồng bọn mới đi được.

Diệp Tâm Nghi nhìn cá heo, cảm kích đáp lại:

- Hải Tây Lí, đa tạ ...

Bên này, Lục Vân chờ Bách Linh đến gần, nhỏ nhẹ nói:

- Không còn sớm nữa, phải đi thôi.

Bách Linh kéo tay chàng, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ huynh, Lục Vân.

Vuốt ve mái tóc của nàng, Lục Vân nói:

- Chỉ cần các muội khoái lạc là ta đủ thỏa mãn rồi.

Nhìn bốn người bỏ đi, vẻ mặt Diệp Tâm Nghi rất phức tạp, một lúc sau mới mở miệng:

- Lục Vân, người đứng lại ...

Lục Vân dừng lại, lưng vẫn hướng về nàng, giọng lạnh lẽo thốt lên:

- Thế nào, người còn muốn tính sổ với ta chăng?

Diệp Tâm Nghi trừng trừng nhìn chàng, nghiêm túc nói:

- Ân oán giữa hai ta ngày sau mới tính, bây giờ người cho ta biết, sư phụ người đang ở đâu, lão đã mang sư phụ ta đến nơi nào rồi?

Lục Vân sững sốt, xoay người nhìn nàng, lạnh lùng hỏi:

- Người nói rõ một chút.

Diệp Tâm Nghi nghi ngờ nhìn chàng, không hiểu lên tiếng:

- Lâm Vân Phong không cho người biết chăng? Ngày đó khi Kiếm Vô Trần hủy diệt Dao Trì rồi, sư phụ ta bị trọng thương, trong lúc nguy hiểm thì sư phụ người đột nhiên xuất hiện, mang sư phụ ta đi mất.

Lục Vân trầm giọng hỏi:

- Người quả thật khẳng định là sư phụ của ta?

Diệp Tâm Nghi đáp:

- Điều này chính miệng Kiếm Vô Trần nói là sư phụ người Duyên Diệt đột nhiên xuất hiện, há có thể giả trá được chăng.

Lục Vân cau mày, tên sư phụ là Duyên Diệt chăng?

Điều này chàng không hề hỏi lại, chỉ đưa mắt nhìn Diệp Tâm Nghi cổ quái, nghiêm túc nói:

- Chuyện này nếu như là thật, sau này ta sẽ cho người biết những điều liên quan đến tung tích sư phụ người. Hơn nữa, ân oán giữa chúng ta cũng xóa bỏ đi. Nếu như không thật, đến lúc đó ta sẽ tìm người kết thúc.

Nói xong phất tay bỏ đi, không lý gì đến câu hỏi của Diệp Tâm Nghi.

Trở về Đông hải, Lục Doanh còn chưa kịp kể lại chuyện Nam hải, Đông hải Long vương vẻ mặt lo lắng lên tiếng:

- Đại sự không ổn, đại sự không ổn rồi. Những con thú lớn ở Ma Quỷ hải vực đã chia nhau rời khỏi nơi đó đi vào trong bảy hải, nơi nào chúng đến thì không ai chống cự nổi.

Lục Doanh trong lòng thất kinh, sợ hãi bật lên:

- Quả như vậy? Nếu thế bây giờ phải làm sao mới được? Những con này chúng ta không đủ khả năng đối phó được.

Đông hải Long vương lo lắng đáp:

- Ta cũng không có biện pháp, đã phái người đi mời Bắc hải Long vương, xem ông ấy có được đối sách thế nào.

Phần Thiên thấy vậy, an ủi:

- Đừng lo quá, bây giờ nếu như truyền thuyết đã ứng nghiệm, lo lắng cũng vô dụng thôi, hay là chúng ta thân nhiên cho rồi. Lần này đến Nam hải cũng thu hoạch không nhỏ, bọn họ nơi đó ... Hiện nay, Tây hải xem như đã hết đời rồi, chúng ta cũng không cần lo lắng bọn chúng, có thể an tâm xây dựng lại Đông hải.

Đông hải Long vương nghe rồi, giọng cảm xúc nói:

- Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà bốn hải gặp tai ương, quả thật số kiếp khó thoát được. Tiếp theo khi gặp những con thú lớn thời cổ xưa ở Ma Quỷ hải vực, Hải vực sẽ gặp những nạn như thế nào nữa đây?

Lục Doanh khuyên bảo:

- Phụ vương, người đừng lo lắng quá nhiều. Nếu đã phát sinh chuyện rồi, chúng ta cũng phải dũng cảm đối mặt. Con tin tưởng, chỉ cần chúng ta nỗ lực, nhất định có thể chiến thắng khôn nạn.

Đông hải Long vương nhìn vẻ mặt kiên nghị của con gái, trong ánh mắt khổ sở toát ra mấy phần vui mừng.

Bên ngoài điện truyền vào hai luồng khí tức quen thuộc, chỉ thấy Bắc hải Long vương và Quy trưởng lão vội vàng đi vào, vẻ mặt bất an. Mời hai người ngồi rồi, Đông hải Long vương hỏi:

- Bên đó tình thế ra sao?

Bắc hải Long vương lắc đầu đáp:

- Thế lực Tây hải bị tiêu diệt rồi, nhưng Hồng hải lại đột nhiên xâm phạm, khiến chúng ta vội vàng thoái lui, may mà gặp phải những con thú lớn cổ xưa của Ma Quỷ hải vực mới có thể thoát khỏi đối phương được.

Quy trưởng lão bên cạnh nói:

- Cung chủ, hiện nay Hải vực đối mặt với tai ương hủy diệt, thuộc hạ nghĩ ba hải đại tà ác nhất định sẽ có hoạt động mạnh mẽ, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách để phòng tránh hậu họa.

Đông hải Long vương đáp:

- Hiện nay, Nam hải và Tây hải đều lưỡng bại câu thương, nếu chúng ta có thể liên kết với Hàn Ngọc Dương trong một chiến tuyến, tập trung sức mạnh bốn hải hẳn có được một chút hy vọng.

Bắc hải Long vương tán thành:

- Chủ ý này quả không sai, đáng để thử một lần. Nhưng ai đi mới tốt đây?

Quy trưởng lão lại nói:

- Để diễn tả thành ý, thuộc hạ thấy chi bằng hai vị cung chủ cùng đi, như thế càng nắm chắc hơn.

Suy nghĩ cẩn thận, mọi người đều thấy có lý, vì thế Đông hải Long vương và Bắc hải Long vương lập tức đến lên đi về Nam hải.

950. Chương 952 – Tiền Vãng Hồng Hải (thắng Tiến Hồng Hải)

Đổi sang hoàn cảnh khác, cả bốn người đều cảm thấy sung sướng, chỉ nghe Thương Nguyệt nhỏ lẩm bẩm:

- Thật là cảm giác thoải mái, không chịu sự hạn chế của nước biển.

Trương Ngạo Tuyết cất tiếng:

- Đúng thế, cả đời chúng ta sinh sống làm người trên đất liền, nên có tình cảm quyến luyến vô cùng với không khí sông nước.

Lục Vân cười nói:

- Đợi mọi sự nơi đây xong rồi, chúng ta liền quay về nhân gian. Chuyến này như một cuộc du hành, trải nghiệm được rất nhiều những phong cảnh tình cảm khác thường của Hải vực.

Bách Linh cũng nói:

- Đúng như thế, nếu không vì Lục Doanh và vật kia, có khả năng chúng ta cả đời đều không có cơ hội qua lại bảy hải như hiện tại.

Thương Nguyệt nghe vậy bật cười, muốn nói điều gì, nhưng đột nhiên quay đầu nhìn về xa xa, chỉ thấy trên mặt biển, một cột thịt thẳng đứng, cao chừng ngàn trượng, to cỡ vài chục trượng đang truy đuổi về phía bốn người.

Nhẹ hô một tiếng, Thương Nguyệt nhắc nhở:

- Hải vực quả thật thần kỳ, thú to lớn đến như thế thật khó thấy vô cùng trên thế gian, nhưng nơi đây bất cứ đâu cũng có thể tùy ý tìm ra.

Lục Vân nhìn thấy vật đó, cau mày nói:

- Thứ kia thật to lớn, chỉ một xúc tua đã to lớn như vậy, cả thân hình xuất hiện chắc không nhỏ hơn một ngọn núi lớn rồi?

Bách Linh trầm giọng đáp:

- Hiện nay, Hải vực xem ra phải đại loạn, chúng ta cần phải nắm vững thời cơ.

Trương Ngạo Tuyết tán thành:

- Bách Linh nói đúng, bây giờ không phải là lúc bàn luận, chúng ta phải tăng tốc tiến lên. Đi thôi.

Nói rồi thần kiếm xuất ra khỏi vỏ, một luồng sáng tia rỏ mây rạch trời, chớp mắt đã biến mất ở chân trời.

Đúng lúc bốn người rời đi phía trước, bầu trời ở sau liền lộ ra một bóng đen, chăm chú quan sát cột thịt ngàn trượng thẳng đứng kia, trong miệng phát ra tiếng cười âm hiểm. Người này là ai, vì sao không sợ chút nào, ngược lại còn cười âm hiểm như vậy?

Trải qua hơn nửa giờ bay, bốn người Lục Vân đến biên giới Bắc hải. Trước mắt, biển cả to lớn mênh mông không biên giới mờ mịt, một luồng gió lạnh thấu xương gào thét, khiến người ta cảm giác như đang ngâm mình trong băng tuyết.

Khảo sát khu vực nước xung quanh, Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Theo lời của Bắc hải Long vương, xung quanh nơi này hẳn có một đảo nhỏ, đó chính là điểm phân chia giữa Bắc hải và Hồng hải, chỉ cần đi theo sườn đảo đó hạ xuống, chúng ta có thể đến khu vực Hồng hải.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy quát nhẹ một tiếng, thần kiếm bên mình bắn ra, bay một vòng giữa không trung, sau đó dẫn bốn người bay thẳng về phía bên phải.

Sau một lúc, trên mặt biển xuất hiện một lớp băng dày, tiếp ngay phía sau, từng phiến băng to lớn xuất hiện, bao phủ hoàn toàn mặt biển.

Lúc này, Tử Ảnh thần kiếm rít lên hạ xuống, cắm ngay vào một tảng băng cứng, thôi không tiến lên nữa.

Nhẹ nhàng hạ mình xuống tảng băng, Lục Vân cất tiếng:

- Xem ra nơi chúng ta muốn tìm kiếm chính là nơi này, bây giờ mọi người hãy đứng sang một bên, huynh sẽ mở đường đi.

Ba người nữ tuân lời đứng sang một bên, ánh mắt quan sát cử động của Lục Vân, chỉ thấy hai tay chàng chấp sau lưng, toàn thân lóe lên ánh sáng huyền hoặc, từng tầng hào quang trắng như tuyết từ dưới chân thấm vào bên trong cơ thể chàng.

Phương pháp của Lục Vân hơi kỳ quái, chàng tuyệt đối không hề ra tay xuất kích, mà biến thân mình thành một bồn chứa khí, mạnh mẽ hút lấy khí lạnh trong tầng băng bên dưới chân, khiến tảng băng nhanh chóng tan rã, lộ ra một hồ băng đường kính ba trượng.

Mang theo ba người nữ hạ mình xuống, vượt qua cự ly chừng chục trượng, ba người liền tiếp xúc với mặt đáy, chỉ thấy do khí lạnh quá nhiều, nước biển bốn bề vẫn bị băng lạnh phong ấn như cũ.

Ở đây, tầng băng to lớn hình thành tổng thể, muốn động thủ dùng sức mạnh đột phá hẳn phải hao tổn nhiều sức lực.

Vì thế, Lục Vân tiếp tục như cũ, sau một nén nhang mới dẫn ba người nữ tiến vào trong nước biển được.

Đi dọc theo sườn núi hạ xuống, bốn người mất khoảng nửa canh giờ mới xuống được chừng ngàn trượng, dần dần ngừng việc tiến tới nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng đen ngòm bốn bề, Bách Linh cau mày lên tiếng:

- Địa phương này cổ quái, chúng ta đã hạ xuống cả ngàn trượng, vì sao còn chưa đến đáy biển vậy? Theo những hiểu biết trước đây, bảy hải vực khu vực tương đối nông, thông thường không vượt quá ngàn trượng, sâu nhất chính là Hải Tâm tuyến cũng chỉ một ngàn năm trăm trượng, vì sao nơi đây ...

Lục Vân cắt lời:

- Những lời của muội chính là tình hình khái quát, không thể cho hết cả vào đó được. Trước đây, huynh đã từng hỏi qua Lục Doanh, cô ấy cho huynh biết, theo cô ấy biết được, sâu nhất có hai nơi, một chính là Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc lân cận nơi này, thứ hai chính là Ma Quỷ hải vực, nơi đó nghe nói sâu không dò được. Hiện nay, chúng ta muốn đến Hồng hải, chính là đường vào của Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, nơi này hẳn bắt đầu bằng một vực dưới biển, chúng ta hạ xuống theo ngọn núi này chính là đang tiến gần đến nơi sâu nhất, vì thế hẳn phải sâu thẳm hơn những nơi bình thường khác. Hơn nữa, một khi vượt qua được vực sâu dưới biển này, trước mặt hẳn là biển sâu chưa biết được, nơi đó thật ra che giấu điều gì ai cũng không biết rõ được.

Hiểu những điều này rồi, Bách Linh không hỏi nhiều nữa, bốn người liền bắt đầu tiếp tục lặn xuống, hơn nữa còn gia tăng phòng ngự. Khoảng chừng mất thêm hơn nửa canh giờ, thế núi dần hết, đáy biển dần dần xuất hiện, hơn nữa còn có một tầng chất lỏng màu đỏ nhàn nhạt xuất hiện, hòa tan trong nước biển, khiến cho vùng biển xung quanh đỏ nhàn nhạt.

Nhìn thấy cảnh này, Thương Nguyệt nhẹ nói:

- Đỏ như máu, chúng ta đến Hồng hải rồi.

Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết đều mỉm cười gật đầu, chỉ duy Lục Vân trầm ngâm không nói.

Phát hiện được sự khác thường của chàng, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy, huynh nghĩ đến chuyện gì vậy?

Lục Vân cười cười giải thích:

- Từ trước đến giờ huynh còn mãi suy tưởng, vì sao chúng ta không thể vượt qua khỏi Hồng hải và Hắc hải để đến thẳng Tử hải. Bây giờ huynh đã hiểu rõ, té ra ngọn núi này rất cổ quái, nó ở trong một dãy núi đi theo hướng Tây Bắc, vô cùng rộng lớn, hơn nữa độ dốc rất tà. Cái gọi là Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc chính là vùng chân núi dọc theo nó. Đồng thời, khe sâu to lớn này hẳn ở trung ương của dãy núi, hết như một vết nứt do một thanh thần kiếm mở trời gây nên, nghiêng nghiêng, mặt trên bị thế núi ngăn trở, chỉ có thể đi từ nơi này.

Bách Linh cắt lời:

- Nói như thế, đây hết như một vùng đất hiểm, cho dù tiến vào lùi ra đều phải trải qua khảo nghiệm nghiêm khắc.

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng thế, đúng là như thế. Hơn nữa theo suy nghĩ của huynh, ở nơi sâu thẳm nhất của Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, nhất định ẩn chứa nhiều bí mật người ta chưa ...

Lời còn chưa dứt, đáy biển đột nhiên chấn động kịch liệt, đồng thời nước biển chớp mắt đã đỏ hồng, vô số thú biển hình dáng kỳ dị bơi lội như điên, bỏ chạy về bốn phía.

Nhìn thấy cảnh tượng bốn bề, Bách Linh vẻ mặt hơi biến, khẩn thiết nói:

- Không hay rồi, đây chính là núi lửa bộc phát, đi nhanh thôi.

Nói rồi vỗ vào Tam Đầu linh xà trên vai ra lệnh cho nó đi trước mở đường.

Gầm lên một tiếng nhỏ, Tam Đầu linh xà thân thể chớp mắt đã lớn lên vài chục lần, lập tức cuốn bốn người lên lưng, phóng nhanh về một hướng. Thời khắc này, Tam Đầu linh xà bộc lộ thiên tính, nắm được vị trí của núi lửa rất chuẩn xác, mang bốn người nhanh chóng rời đi.

Nước biển chấn động, không hề có những âm thanh đinh tai nhức óc, nhưng một luồng sức nóng đã mô tả sự mãnh liệt của núi lửa cũng truyền đi bốn bề. Bốn người Lục Vân ở cách xa vài dặm nhìn thấy nham thạch đỏ rực phun ra, lạnh lại rồi hóa thành đá chìm xuống. Cả quá trình kéo dài nửa canh giờ, tuy không hề bắn lên khỏi mặt nước, nhưng luồng khí thế lại toát lên uy lực của thiên nhiên vĩ đại.

Bốn bề yên lặng như tờ, tất cả mọi sinh vật đều né tránh xa xa, mãi đến lúc núi lửa giảm yếu mới từ từ tiến đến gần.

Trương Ngạo Tuyết thôi nhìn cảm thán:

- Khu vực như vậy, các cao thủ hải tộc sinh sống bên trong sẽ có tâm tình thế nào đây?

Thương Nguyệt nhẹ than:

- Có lẽ đây chính là nguyên nhân Hồng hải muốn xâm nhập bốn hải.

Lục Vân cười cười, cũng không nói gì liền bơi về phía miệng núi lửa. Bách Linh kêu nhẹ vài tiếng, sau đó cùng Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt theo sau Lục Vân tiến đến.

Khi đến miệng núi lửa, nhiệt độ nước biển cao hơn những chỗ khác, không ít nham thạch còn bao phủ bởi bọt khí và khói trắng, hơi hơi cay nồng.

Lục Vân nhìn đại khái xung quanh. Nơi này cách dãy núi to lớn vài dặm, vùng xung quanh thấp trũng bằng phẳng, có phía cách vài dặm là một vùng nhô cao bằng phẳng, khiến hình thành một hố đào, đây chính là một khe vực nước, to cỡ chừng chục dặm.

Ba người nữ ánh mắt quét qua những nham thạch còn hơi nước, phần lớn những nham thạch này thể hiện màu xám trắng, nhưng cũng xen lẫn một số những màu sắc bên trong.

Lúc này, Thương Nguyệt để ý đến một tảng đá màu đỏ tía, thấy nó có phần chói mắt, không khỏi phát tay thu lấy nó, dự tính nhìn cho kỹ một chút. Ai ngờ, tảng đá đó khi vừa vào tay liền vỡ ra, trong vô số mảnh đá tan vỡ lộ ra một viên ngọc châu màu tím sậm trơn bóng.

Thương Nguyệt hô nhẹ một tiếng cất lời:

- Thật kỳ lạ, không ngờ bên trong còn có huyền cơ.

Lục Vân, Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết nghe vậy đều đi đến bên nàng, cùng nhau quan sát viên ngọc châu, liền phát hiện nó có phần thần bí.

Nắm chắc trong lòng bàn tay, Thương Nguyệt yên lặng cảm nhận một lúc, mở miệng nói:

- Rất kỳ quái, viên ngọc châu này hơi có dao động, nhưng thật ra có công hiệu gì tạm thời còn chưa biết được.

Lục Vân tiếp lấy xem xét một lúc, cau mày lên tiếng:

- Hạt ngọc này phẳng phất như có sức sống, nhưng lại không phù hợp lắm. Phân tích qua tình huống vừa rồi, nó trải qua sức nóng của núi lửa, cho dù sinh vật nào cũng đều bị diệt sạch, làm sao có thể ...

- Được rồi, cất nó trước đã, sau này hãy bàn tiếp. Bây giờ có rất nhiều cao thủ hải tộc đến gần, chúng ta hãy tạm thời tránh xa trước đã.

Trương Ngạo Tuyết nói rồi liền di chuyển theo hướng trái không có người. Lục Vân và hai người còn lại nhanh chóng theo sau, không bao lâu đã rời xa miệng núi lửa đến một vùng trũng thấp.

Bốn người xoay lại quan sát tình huống của miệng núi lửa, phát hiện một đám cá mập màu đỏ nhạt đang bơi lội xung quanh, không biết vì đang hiếu kỳ quan sát hay đang tìm kiếm điều gì.

Giây lát, trong đám cá mập đỏ máu đỏ, xuất hiện một con hình dáng to lớn, xem ra như một con cá mập đứng đầu, sau khi bơi một vòng quanh, liền chậm rãi bơi về phía mấy người Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân cau chặt mày kiếm, nghi hoặc nói:

- Hẳn phát hiện ra chúng ta rồi, nhưng hẳn phát hiện như thế nào đây?

Nói rồi, Lục Vân không ấn núp nữa, tự động xuất hiện.

Ở xa xa, đám cá mập kia thấy được bốn người Lục Vân, lập tức chấn động rối loạn, sau đó lũ lượt kéo đến, vây hãm bốn người vào trong.

- Các người là ai, từ đâu đến, vì sao đến nơi này?

Giọng nói rất vang dội, chính là con cá mập to lớn phát hiện ra bốn người Lục Vân đầu tiên lên tiếng.

951. Chương 953 – Ý Ngoại Tiêu Túc (tin Túc Bất Ngờ)

- Một trăm hai mươi bốn, số lượng không nhỏ. Vì sao không hóa thành hình người cho dễ nhìn hơn một chút.

Con cá mập máu đứng đầu quát nhẹ một tiếng, sau đó toàn thân ánh máu lấp lánh, biến ảo thành một người đàn ông chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, toàn thân toát ra khí huyết sát.

- Hỏi thêm lần nữa, các người là ai?

Lục Vân đưa mắt dò xét hắn một lúc, bình tĩnh đáp:

- Chúng ta chỉ là khách qua đường, tuyệt đối không muốn giao tiếp gì với các người.

Người đàn ông đó cười lạnh nói:

- Người cho rằng lời này người ta có thể tin sao?

Phất tay, cá mập bốn bề ùn ùn xông đến, không chậm một chút nào, một trận đại chiến sắp sửa xảy ra.

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Nghe nói Huyết Sa tộc của Hồng hải hung tàn thành tính, xem ra đúng là như vậy.

Dứt lời, hình bóng Lục Vân loáng lên, vài chục bóng hình phân bố bốn bề, mỗi bóng tự động phát động tiến công, hình thành một vòng sáng ngũ sắc chói mắt, đồng thời chiếu ra hào quang ngũ sắc.

Phản kích của Lục Vân nhanh nhẹn vô song, vòng sáng ngũ sắc đó hết như những làn sóng ánh sáng khuếch tán đi, mang theo sức mạnh kinh hồn, lập tức hất lùi toàn bộ ba mươi bốn con cá mập máu dẫn đầu.

Đối với ba người nữ, chuyện này cũng bình thường. Nhưng đối với Huyết Sa tộc ở bốn bề lại có sức mạnh uy hiếp nhất định.

Nhưng Huyết Sa tộc bản tính hung tàn, thích đấu tranh tàn nhẫn, vì thế không những không sợ, ngược lại càng hăng máu, gào rít tấn công bốn người.

Nhìn thấy cảnh này, Bách Linh hỏi:

- Lục Vân, huynh thật sự tính giao đấu với bọn chúng chăng?

Lục Vân bật cười kỳ dị trả lời:

- Vừa mới đến Hồng hải, tự nhiên phải thích ứng với hoàn cảnh nơi đây trước. Bây giờ muội hãy phái Tam Đầu linh xà, để nó cùng với Đại Linh nhi khai diễn giao đấu trước.

Nói rồi thối lui, để cho Tứ Linh thần thú trên vai tự do phát huy sức mạnh.

Bách Linh nghi hoặc liếc chàng, muốn hỏi nhưng đột nhiên ngừng lại, theo lời chàng phóng Tam Đầu linh xà ra, để nó và Tứ Linh thần thú cùng nhau thu thập những con cá mập máu hung tàn này.

Trong lúc giao chiến, Tam Đầu linh xà biến hình to lên vài chục lần, ba đầu rắn không ngừng đong đưa, cái đuôi vĩ đại thỉnh thoảng múa lên, gần như chỉ dùng những kỹ năng bản tính để giao chiến với những con cá mập kia.

Tứ Linh thần thú không hề biến hình, nó hoàn toàn tỏ vẻ tâm tình chơi đùa, căn bản không để ý gì đến những con cá mập máu đáng sợ trước mắt, tùy ý cử động một cái liền có thể dễ dàng tiêu diệt vài tính mạng như không.

Thấy hai thần thú vĩ đại ra tay, người đàn ông uy vũ đó tỏ ra kinh khiếp dị thường, miệng rít lên một tiếng to, trong tay xuất hiện thêm một ngọn phi xoa, nhanh chóng tấn công hai con thần thú.

Tam Đầu linh xà gầm khê một tiếng, liếc Tứ Linh thần thú, lắc mình né tránh người đàn ông đó, tiếp tục trò chơi của mình. Tứ Linh thần thú lại không thèm để ý đến người đàn ông đó, hai cánh trên lưng múa lên, một luồng sức mạnh kinh trời thấu qua nước, từ hai bên tấn công người đàn ông ở giữa, lập tức tiêu hủy người đó ngay tại trận.

Nhìn thấy chuyện này, Lục Vân gọi Tứ Linh thần thú về, để lại Tam Đầu linh xà đơn độc biểu diễn, mãi đến lúc nó cơ hồ giết sạch hết đám cá mập máu đó mới bảo Bách Linh kêu nó về.

Thấy vậy, Bách Linh không hiểu, cất tiếng hỏi:

- Huynh vì sao không tiêu diệt toàn bộ?

Lục Vân cười đáp:

- Chúng ta đến Hồng hải, chỉ là đi qua nơi này, hoàn toàn không cần phải đối nghịch với Hồng hải.

Bách Linh càng mơ hồ hơn, hỏi tiếp:

- Nếu như vậy, để thuận lợi đi qua, chúng ta càng cần phải diệt khẩu mới đúng, huynh vì sao còn muốn tha cho bọn chúng?

Bên cạnh, Thương Nguyệt suy đoán:

- Theo muội nghĩ, Lục Vân làm như vậy hẳn có quan hệ đến cao thủ của Hư Vô Giới Thiên.

Bách Linh sửng sốt, trầm tư một lúc nhẹ giọng nói:

- Phải vậy chăng, Lục Vân?

Lục Vân hơi hơi gật đầu đáp lời:

- Đúng thế, đây chính là nguyên nhân thứ nhất. Còn một nguyên nhân khác chính vì Lục Doanh.

Hiểu được ý chàng rồi, Bách Linh cười cười chuyển sang chuyện khác:

- Như vậy chúng ta tiếp tục lên đường thôi.

Dọc theo đường men vực nước, mỗi khi gặp phải Huyết Sa tộc hoặc là thành viên Hồng hải, Trương Ngạo Tuyết đều nhắc nhở trước, nhờ vậy bốn người tránh phải đối mặt, nhanh chóng đến một vùng đất lõm xuống hình tròn.

Ngừng lại, bốn người nhìn về phía trước, nhờ Hồng hải có ánh sáng nhờ nhờ, liền phát hiện có một lâu đài cổ kính làm toàn bằng đá, to chừng vài trăm trượng, tổng cộng có bốn đường vào chia bốn mặt Đông Tây Nam Bắc, có cao thủ Huyết Sa tộc canh gác bảo vệ.

Lâu đài này bốn bề trống trải, không hề có bất cứ vật gì để che dấu, vì thế cho dù là ai, đều không có khả năng âm thầm đến gần.

- Lục Vân, địa hình nơi này hẹp nhỏ, lâu đài này nằm đúng ngay yết hầu, ngăn cách đường tiến lùi, chúng ta muốn đi qua sợ không dễ dàng chút nào.

Bách Linh nhẹ nhàng nêu lên kiến giải của mình.

Trương Ngạo Tuyết bên cạnh lên tiếng:

- Muốn đi qua không phải là không được, nhưng như vậy sẽ bộc lộ thân phận, hành trình sau này càng thêm phần khó khăn.

Thương Nguyệt không nói gì, nàng im lặng nhìn lâu đài kia, trong lòng đang suy nghĩ đến chuyện này.

Lục Vân lúc này lóe lên ánh bầy màu trong mắt, đang tập trung tinh thần dò xét tòa lâu đài cổ kia, ý thức tiến vào bên trong. Đó là một lâu đài đá cổ xưa, có đại diện chừng chục trượng và mười hai gian phòng đá, trang trí bên trong của nó không hoa lệ như Định Thiên cung của Đông hải, chỉ điêu khắc một số hình vẽ quái thú Hải vực mà thôi.

Lúc này, trong đại điện có hai bóng một đen một đỏ đang nói chuyện.

Theo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân dò được, hai người này toàn thân đều có một tầng khí phòng ngự rất mạnh, che dấu đi bản mặt thật của hai người, chỉ nghe thấy thanh âm hai người một vang dội, một trầm thấp.

Lúc này, bóng đỏ lên tiếng:

- Việc này ngươi khẳng định không tính sai chứ?

Bóng đen trầm giọng đáp:

- Ngài yên tâm, tuyệt đối không sai được. Chỉ cần bắt được con nha đầu kia, chúng ta liền có cơ hội khống chế cả Hải vực.

Bóng đỏ chần chừ nói:

- Chuyện này nếu thành công thì tốt, bằng như không thành công, Huyết Vương hỏi tới ta cũng không biết trả lời thế nào.

Bóng đen thuyết phục:

- Huyết Linh ngài yên tâm, chuyện này thành công là chỗ tốt cho chúng ta. Nếu như không thành công, chỉ cần ngài nói rõ mọi chuyện với Huyết Vương. Đến lúc đó nếu tính đến đại cục, ông ấy cũng không làm khó ngài đâu.

Té ra bóng đỏ chính là một trong Hồng hải Ngũ Hung, chẳng trách lại trấn thủ nơi này.

Trầm mặc hồi lâu, Huyết Linh dường như đã có quyết tâm, trầm giọng nói:

- Được, ta đồng ý với ngươi. Nhưng hiện nay con nhỏ đó đi đứng thế nào, ngươi có thể nắm vững rõ ràng không?

Bóng đen bật cười nhỏ đáp:

- Chuyện này ta đã sớm quen thuộc, sau khoảng hai giờ nữa, nhất định có thể nhìn thấy hình bóng cô ta tại Hồ Sa lĩnh.

Huyết Linh nói:

- Có được hành tung chính xác sẽ hành động dễ dàng, còn lại thu thập như thế nào, con nhỏ quỷ quyết này rất tinh ranh.

Bóng đen trả lời:

- Chuyện này chính là nguyên nhân khiến ta tìm ngài. Con nhỏ đó không những quỷ quyết, mà sức mạnh cũng kinh khủng, phải có ngài hỗ trợ mới hy vọng kiềm chế được nó.

Huyết Linh cau mày nói:

- Ngươi muốn cho ta ...

Bóng đen cười ha hả cắt lời:

- Không sai, chỉ có như vậy mới có thể không chút sai lầm được.

Huyết Linh do dự nói:

- Nhưng nói như vậy, ta ...

Bóng đen khuyến khích:

- Không có trả giá làm sao có thu hoạch? Một khi thành công rồi, ngài còn lo gì nữa đây?

Huyết Linh dường như bị người kia thuyết phục, trầm mặc một lúc mới gật đầu nói:

- Được, mọi chuyện cứ định như vậy.

Nghe đến đây, Lục Vân thu lại Ý Niệm Thần Ba, liền phát hiện ba người nữ đang nhìn mình cổ quái. Bất cười nho nhã, Lục Vân giải thích:

- Vừa rồi huynh mới nghe được một số chuyện, các muội đến đây cùng phân tích qua, bên trong đang ẩn chứa bí mật thể nào.

Dứt lời, liền đem đối thoại giữa Huyết Linh và bóng đen kia thuật lại cho mọi người.

Nghe qua những lời thuật lại của chàng, Bách Linh nói:

- Chuyện này rõ ràng là có âm mưu, nhưng không quan hệ quá lớn đối với chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết cũng nói:

- Theo những lời của bóng đen, nếu như không nói quá thì chuyện này liên lụy đến an nguy của Hải vực, ảnh hưởng trực tiếp đến vận mệnh của Đông hải.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Nếu đã gặp rồi thì đây là ý trời, hay là chúng ta đi xem thử, không chừng có thể bất ngờ xoay chuyển tình thế.

Nghe ba người nữ nói rồi, Lục Vân nói:

- Suy nghĩ của huynh và Thương Nguyệt cũng giống nhau, đi xem thử, hiểu rõ thêm những chuyện ở Hải vực sau này sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến sự phát triển của chúng ta.

Bách Linh cười nói:

- Nếu huynh đã quyết định như vậy thì cứ theo lời của huynh, ai bảo huynh là người duy nhất trong lòng của bọn muội.

Lục Vân nghe vậy rất cảm động, đưa tay ôm lấy từng người, hôn lên đôi môi ngọt ngào của các nàng. Sau đó, bốn người tìm một nơi tương đối bí mật, vừa chờ Huyết Linh hành động, vừa truyện trò tình cảm nồng đậm nhân gian trong nơi sâu thẳm của biển cả.

Thời gian âm thầm trôi qua, hết một canh giờ, tòa lâu đài yên tĩnh bắt đầu rối loạn, vài trăm cao thủ Huyết Sa tộc hội tụ trong đường, chuẩn bị chờ phản công.

Một lúc sau, một bóng máu từ trong lâu đài phóng ra, phát tay với cao thủ Huyết Sa tộc bốn bề, dường như nói thêm mấy câu, sau đó liền thấy các cao thủ Huyết Sa tộc ở tại chỗ phân thành bốn tổ, mỗi tổ có một trăm người, đi dọc theo vực sâu tiến ra bên ngoài.

Chỉ giây lát, bốn tổ cao thủ đã rời đi, bên ngoài lâu đài cổ chỉ còn lại vài chục cao thủ Huyết Sa tộc bảo vệ, thoáng chốc đã yên tĩnh trở lại.

Ngóng theo, Bách Linh quan sát tình hình lâu đài cổ một lát, nhỏ giọng nói:

- Đây lại là một cơ hội tốt, chúng ta có cần phải thử qua một lần không?

Lục Vân trả lời:

- Tạm thời không nên kinh động bọn họ, chúng ta sau này còn phải đi qua nơi này. Bây giờ các muội chờ đợi huynh ở nơi này, huynh vào trong lâu đài cổ xem thử một chuyện.

Nói rồi dẫn dò ba người nữ, thân thể hóa thành một chùm ánh sáng nhàn nhạt màu xanh lam, thân không hay quỷ không biết né tránh tầm nhìn của cao thủ Huyết Sa tộc, tiến vào trong lâu đài cổ.

Trước đây, Lục Vân đã am hiểu nhất định về lâu đài cổ, biết được tình hình đại khái nơi này. Lúc này bản thân thực sự tiến vào rồi, chẳng mới phát hiện nơi này cũng không có nước biển, điểm này vừa bình thường lại vừa không bình thường.

Vì sao cao thủ Hải vực sau khi xây dựng cung điện rồi, bên trong lại ngăn hẳn nước biển không cho vào?

Bọn họ vốn sinh trưởng trong nước, vì nguyên nhân gì khiến bọn họ học theo loài người, thử nghiệm một lối sống khác?

Trong lâu đài cổ yên tĩnh lặng lẽ, không hề có một người nào canh giữ, ngay cả Huyết Linh và bóng đen cũng không biết đi nơi nào.

Lục Vân chậm chậm đi vào trong đại điện, ánh mắt nhìn lên bốn vách, những hình vẽ bằng phẳng mà cổ xưa, xem ra đã có từ rất lâu rồi.

Đi một vòng, Lục Vân quay về giữa đại điện, ngừng đầu nhìn lên không trung, phát hiện vòm điện nửa hình tròn, bố trí khá nhiều cửa sổ, vì thế có thể nhìn rõ mọi thứ bên ngoài, cho dù người nào có ý muốn đi vượt trên tầng không cũng khó mà thoát khỏi sự giám sát ở nơi này.

Thôi nhìn, Lục Vân tự nói: “Lâu đài cổ của Hồng hải không to lớn, rõ ràng khác biệt với cung điện của bốn hải, đây là phong cách hay còn ẩn chứa thâm ý gì đây?”

Đối với chuyện này Lục Vân không cách nào khẳng định được, đành hơi thất vọng chuẩn bị rời đi.

952. Chương 954 – Thường Đoạt Chi Sơ (ban Đầu Của Cuộc Cướp Đoạt)

Đó là một căn phòng đá, không gian không lớn, bên trong có một bức đá, bên trên đặt một bức tượng cá mập máu.

Cảnh tượng này xem ra hết sức bình thường, nhưng vì sao lại tự động nhập vào bên trong nào đây?

Lục Vân nghi hoặc đi đến tìm kiếm. Chẳng nhanh chóng xác định được vị trí của căn phòng đá, đến trước cửa.

Lục Vân ngừng lại thăm dò tình hình bên trong, không hề có bất cứ khí tức nào, rõ ràng là rất yên tĩnh.

Lục Vân đẩy cửa tiến vào, phát hiện cửa đá rất nặng, hơn nữa còn có khả năng tự động đóng lại.

Đứng trước bức đá, Lục Vân quan sát bức tượng cá mập máu bằng đá, trong lòng có cảm giác kỳ quái. Phảng phất đây không phải là một bức tượng đá mà là một con cá mập máu thật sự, khiến cho người ta cảm thấy rất sống động.

Đi quanh bức đá này một vòng, Lục Vân phát hiện căn phòng đá này tuyệt đối không có gì thần kỳ, cũng không hề có bất cứ bí mật nào tồn tại.

Như vậy, toàn bộ bí mật hẳn ẩn chứa trên bức tượng cá mập máu, nhưng nó thật ra ẩn chứa bí mật gì đây.

Lục Vân ngừng lại, phát xuất Ý Niệm Thần Ba, hơn nữa còn chia ra làm ba mươi sáu lần sóng tần suất khác nhau, tiến hành dò xét chậm chậm.

Rất nhanh, tin tức phản hồi về. Con cá mập máu trước mắt này có sóng sức sống hơi yếu ớt, nhưng sóng này rất kỳ dị đặc biệt, có điểm như động vật ngủ đông ở nhân gian, nó ở trong một trạng thái đặc thù nhất định.

Hơn nữa, Lục Vân còn phát hiện dưới đáy của bức đá này có một nguồn sinh lực yếu ớt, liên tục kết nối với cá mập máu, dường như đang duy trì sự tồn tại của nó, lại như đang cung cấp một loại năng lực đặc thù nào đó cho nó.

Nguồn sinh lực này có hình dạng rất kỳ dị, Lục Vân sau khi xem xét cẩn thận, liền có được kết luận, đây chính là một loại sức mạnh khiến người ta hôn mê, thậm chí đến chết, triệu chứng biểu hiện cụ thể chàng còn chưa biết được, chỉ có thể suy đoán kết quả đại khái.

Đã hiểu rõ rồi, Lục Vân liền muốn hủy diệt vật này.

Nhưng sau khi nghĩ qua một lượt, bản thân không hề phát giác trước đây, vật này hẳn đã tồn tại đến vài ngàn năm, thế thì bản thân sao phải xâm phạm đến khiến tung tích bản thân bị bộc lộ đây?

Nói thêm, Hải vực thần bí, so với giới tà ác còn chưa biết thế nào, bản thân chỉ là khách qua đường, sao phải quản đến chuyện này được.

Đã nghĩ như vậy, Lục Vân âm thầm rút lui, nhanh chóng về lại bên ba người nữ.

Nhỏ giọng hỏi han, ba người nữ biết được tất cả mọi thứ rồi, cũng không quá để ý đến, theo Lục Vân quay về lối cũ, truy đuổi theo tung tích của những cao thủ Huyết Sa tộc kia, tìm kiếm nơi gọi là Hổ Sa lĩnh.

Ở nơi này, bọn họ sẽ phát sinh ra chuyện gì? Đằng sau âm mưu này còn ẩn chứa bí mật như thế nào đây?

...

Hổ Sa lĩnh nằm bên trong phạm vi Hồng hải, cách biên giới với Hắc hải chừng một ngàn dặm, cách biên giới với Bắc hải chừng một trăm ba mươi dặm.

Hổ Sa lĩnh, tên này có ý nghĩa. Nơi này có những con cá mập hổ tụ tập thành đàn, hình thành một khu vực tương đối độc lập, bài xích bất kỳ dị tộc nào đến gần, bao gồm cả Huyết Sa tộc bá chủ của Hồng hải.

Nơi này rất nhỏ, phương viên không đến mười dặm, nhưng lại có chừng sáu trăm con cá mập hổ, bố trí bốn phía, liên tục bảo vệ lãnh địa của bọn chúng.

Từ trước đến nay, Huyết Sa tộc của Hồng hải vẫn không biết rõ, những con cá mập hổ này vì sao tử thủ nơi này, đã trải qua vài ngàn năm cũng không chịu rời đi. Trước đây, Huyết Sa tộc cũng từng xâm lấn không kiêng nể, thiếu chút nữa đã tiêu diệt cá mập hổ nơi này, nhưng do tổn thất quá nặng, cuối cùng không được gì đành bỏ đi.

Theo hiểu biết của bọn chúng, đàn cá mập hổ thật sự bố trí bên trong Nam hải và Đông hải. Cá mập hổ nơi này là một trường hợp đặc biệt, cho thấy có bí ẩn không hiểu được.

Hổ Sa lĩnh, phương viên không quá mười dặm. Theo lý cũng không đáng nhắc đến, nhưng địa phương nhỏ bé không có gì nổi bật lại có một bí mật hiếm có người biết được.

Trên sườn núi của Hổ Sa lĩnh, có một huyết động lớn chừng vài trượng. Nơi đó phần lớn cá mập hổ ẩn núp, vài ngàn năm nay chưa từng có loại khác tiến vào. Nhưng chính trong huyết động này, ẩn chứa một bí mật cá mập hổ đã canh giữ vài ngàn năm.

Đó là một huyết động rất kỳ dị, rất sâu, rất rộng rãi. Lối vào không lớn, có hàng trăm cá mập hổ canh giữ, bên trong lại dần dần rộng lên, ẩn chứa cảnh sắc tuyệt vời.

Đi dọc theo tường động, vượt qua một cự ly nhất định, nước biển liền bị ngăn cách hẳn, phía trước hiện lên hình ảnh mờ lung chói lọi. Vượt qua được kết giới không khí, một sơn cốc ngập đầy hoa đẹp hiện ra trước mắt. Đây là một chuyện thật thần kỳ, ở trong ngọn núi dưới đáy biển còn ẩn chứa một tiên cảnh.

Sơn cốc không lớn, ước chừng vài trăm trượng, ở giữa là một đầm nước trũng thấp, lớn chừng vài chục trượng, nước đầm có năm màu, bề mặt lơ lửng năm bông hoa kỳ lạ to chừng ba thước chia thành năm màu, vừa hay phân bố theo phương vị ngũ hành.

Năm đóa hoa kỳ lạ này không những xinh đẹp, điều khiến người ta phải chú ý chính là nhị hoa đồng thời hướng về một điểm, hết như hoa hướng dương, từng đóa phát xuất một luồng hào quang, hội tụ một điểm trên không cách mặt nước ba trượng. Nhìn xa xa, chùm sáng ngũ sắc hết như một dây đeo lưng, hội tụ thành một điểm, hình thành một vật phát quang có hình nón, rung động mà xinh đẹp.

Giữa không trung, một viên ngọc trong suốt đang hấp thu hào quang của năm đóa hoa kỳ lạ, hơn nữa đồng thời phát ra những làn sáng ngũ sắc, hết như một mặt trời, chiếu rọi mọi thứ xung quanh.

Hơn nữa, viên ngọc này chuyển động không ngừng, duy trì tần suất nhất định, thỉnh thoảng lại chiếu ra một số hình vẽ, không những tăng thêm phần xinh đẹp cho cảnh sắc trong sơn động, cũng mơ hồ lộ ra mấy phần thần bí. Cảnh tượng như vậy, không biết bắt đầu từ đâu. Nhưng vẫn chưa có người biết, duy trì hoàn chỉnh cho đến hiện nay...

Bên ngoài Hồ Sa lĩnh, lúc này xa xa có một bóng hình nhỏ bé bơi đến. Tốc độ của bóng này không nhanh, hơn nữa còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại bốn phía, tỏ ra vô cùng cảnh giác.

Một lúc sau, bóng hình đó đến gần, té ra là một bé gái, vẻ mặt bao phủ một tầng ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, ngoại trừ đôi mắt nhỏ sáng tỏ ra, chỉ có thể suy đoán từ thân thể gầy ốm tuổi của bé gái này khoảng chừng đến tám tuổi là cùng.

Bé gái này có chút kỳ dị đặc biệt, toàn thân bao phủ một tầng mây khí nhàn nhạt, ngăn cách hẳn nước biển ở ngoài chừng một thước, nhưng trong lúc hành động lại linh hoạt vô cùng, phảng phất như một con quỷ nhỏ trong nước biển, không hề chịu chút ngăn trở nào của nước biển.

Nhìn thấy Hồ Sa lĩnh trước mắt, bé gái nhỏ nhẹ tự nói, âm thanh thánh thót dễ nghe mà lại tự nhiên.

- Đây là Hồ Sa lĩnh, vật ta cần tìm sẽ ở nơi này chẳng?

Trong giọng nói có phần mơ hồ, rõ ràng bé gái bản thân cũng không khẳng định được.

Lúc này, nước biển xung quanh hơi hơi chấn động, một con cá mập to chừng một trượng đột nhiên xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bé gái, lên giọng cảnh cáo:

- Đi nhanh lên, nếu không ta giết ngươi.

Bé gái không chút sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Đừng nóng, ta là bằng hữu của các ngươi, các ngươi sẽ không gây hại cho ta.

Nói rồi ánh sáng huyền hoặc quanh thân lóe lên, bảy luồng hào quang từ thân bé gái xoay vòng phóng ra, hóa thành một con rồng bảy màu, bay lượn quanh nàng.

Cá mập hồ lùi lại vài trượng, trong ánh mắt hiện lên vẻ cảnh giác, sau đó liền biến thành kinh ngạc, nhẹ hô:

- Té ra là người ...

Bé gái thu hồi lại cảnh tượng chói mắt vừa rồi, cười nói:

- Chính là ta, ta sẽ không gây tổn thương các ngươi, các ngươi cũng không được gây thương tổn cho ta.

Cá mập hồ nghe vậy, ý tưởng thù địch trong mắt mất đi, nhẹ giọng nói:

- Ngươi chờ một lát, ta đi hỏi đã.

Nói rồi xoay người rời đi, để lại bé gái.

Giây lát, một bầy cá mập hồ đến trước bé gái, dẫn đầu là một con cá mập hồ to lớn đến chừng năm trượng, tỏ ra vô cùng đáng sợ.

Nhìn thấy bé gái, con cá mập hồ to lớn kia lên tiếng:

- Ta là tộc trưởng Cự Thiên ở nơi đây, đại biểu toàn thể người trong tộc hoan nghênh ngài đến đây. Lần này đến đây ngài muốn thu hồi lại vật ký gửi nơi đây đã lâu chẳng?

Bé gái nghe vậy, dường như sững sốt một chút, sau đó liền tỉnh lại, gật đầu nói:

- Đúng thế, ta đến đây là vì thế.

Cự Thiên nhìn bé gái rất lâu, dường như cảm khái lên tiếng:

- Đã vài ngàn năm rồi, sứ mạng của chúng ta cuối cùng phải kết thúc thôi, thời gian đã qua thật dài, nỗi nhớ quê hương thật lớn.

Bé gái nghi hoặc nhìn hắn, bơi đến bên hắn, vuốt ve đầu hắn rồi nhẹ giọng nói:

- Người đang nhớ gia đình chẳng? Ta cũng nhớ, nhưng ...

Thanh âm chợt dừng lại, bé gái nhanh chóng quay đầu nhìn về phương xa, lên tiếng nhắc nhở:

- Không hay rồi, cao thủ Huyết Sa tộc đến rồi.

Cự Thiên cả kinh, quát lớn:

- Truyền lệnh cho bên dưới, lập tức nghênh địch.

Nói rồi bản mình thối lui, dẫn theo bé gái quay lại Hồ Sa lĩnh.

Bốn bề, đàn cá mập hổ lập tức hội tụ lại, chúng bày trận chờ đợi, con nào cũng sát khí đằng đằng, giận dữ nhìn địch nhân xâm phạm.

Rất nhanh, trước Hồ Sa lĩnh, bốn trăm cao thủ Huyết Sa tộc phân thành hai nhóm, hình thành một vòng bao vây hình cung. Phía sau bọn chúng, bố trí số lượng cao thủ Ma Sa tộc tương đương, hình thành vòng vây thứ hai. Ngoài cùng là hai bóng một đỏ một đen bập bênh bất động, lẳng lặng nhìn về bên này.

Đối mặt với cảnh này, tộc trưởng Cự Thiên của Hồ Sa tộc ánh mắt nặng nề, thân thể nhanh chóng biến hóa thành một người đàn ông to lớn cỡ chừng bốn mươi tuổi, trừng mắt về phía hai bóng hình xa xa nói:

- Huyết Linh, Hắc Mị, các người đến đây làm gì?

Bật cười âm hiểm, bóng đen Hắc Mị trả lời:

- Không có gì, lần này chúng ta đến là vì con bé gái kia. Chỉ cần người đưa con bé gái ra, không nhúng tay vào chuyện giữa chúng ta, bọn ta tuyệt đối không làm khó cho người.

Cự Thiên sững người, cúi đầu liếc bé gái, cất tiếng hỏi:

- Giữa các vị có chuyện gì quá đáng chẳng?

Bé gái nói:

- Con quỷ đen kia rất xấu xa, cứ liên tục tìm cách bắt ta, nhưng lần nào cũng thất bại ra về, vì thế trong lòng thù hận rất sâu sắc.

Cự Thiên ngừng đầu nói với Hắc Mị:

- Đây là Hồ Sa lĩnh, các người muốn đối phó với cô ta thì hãy đợi đến lúc cô ta đi khỏi đây đã rồi động thủ. Nếu ai dám gây náo loạn ở Hồ Sa lĩnh của ta, thì đừng trách ta vô tình.

Hắc Mị vừa nghe, hừ lạnh nói:

- Cự Thiên, người đừng nên không thức thời vụ. Chúng ta đến lần này chỉ nhằm vào nó, nếu người muốn ra mặt hơn thua, đừng trách ta tiêu diệt người.

Cự Thiên không chút động đậy, lạnh nhạt nói:

- Ta nói thêm lần nữa, các người có chuyện gì với cô ta thì đến nơi khác mà xử lý, địa bàn của ta không tha cho kẻ ngoài làm càn!

Huyết Linh bên cạnh Huyết Mị, nghe thấy lời này giận dữ quát lên:

- Cự Thiên, người nói như vậy hẳn muốn hất chúng ta ra để chiếm trọn một mình chẳng?

Cự Thiên hừ lạnh:

- Ta không biết người đang nói điều gì.

Huyết Linh giận dữ đáp trả:

- Đừng có giả ngây giả dại, người cũng chỉ là nghĩ cách đoạt lấy vật trên người cô ta để xưng bá Hải vực. Ta cho người biết, không dễ dàng như vậy đâu.

Cự Thiên hai mắt cau lại, liếc nhìn bé gái, sau đó đáp lại:

- Ta không cần biết các người có mục đích gì đi nữa, chỉ cần gây náo loạn ở địa bàn của ta, chắc chắn ta sẽ không khách khí. Bây giờ ta đếm đến ba, các người lập tức lui binh, nếu không ta sẽ hạ lệnh công kích.

953. Chương 955 – Đại Hải Chi Nữ (đứa Con Gái Của Biển Cả Rộng Lớn)

- Thật là đồ cuồng vọng, người còn cho là chúng ta sợ người. Cự Thiên, ta cho người biết, không cần phải đếm đến ba, ta lập tức tiêu diệt người.

Nói rồi rống to một tiếng, con cá mập máu đứng đầu nhận lệnh xuất kích, một trận chém giết bắt đầu như vậy.

Bé gái thấy vậy, hơi bất nhẫn liền nói với Cự Thiên:

- Bọn chúng người nhiều, người lập tức thoái lui, để ta đi đối phó với bọn chúng.

Cự Thiên đưa tay ngăn bé gái lại, lắc đầu nói:

- Cô chính là người chủ định mệnh chúng ta chờ đợi, cho dù thế nào chúng ta cũng không để cho người nào được gây tổn thương cho cô. Bây giờ cô hãy đi lấy lại thứ thuộc về cô trước đã, sau đó ta sẽ nghĩ ra được biện pháp giúp cô rời đi.

Bé gái lắc đầu đáp lời:

- Không được, ta phải ở nơi này giúp đỡ các vị, ta không thể để cho các vị chết vì ta được.

Cự Thiên đưa mắt nhìn bé gái, muốn khuyên thêm, nhưng phát hiện vẻ mặt bé gái kiên quyết, đành than nhẹ:

- Nếu vậy cô phải cẩn thận nhiều, ta có thể không chiếu cố được cho cô.

Trước Hồ Sa lĩnh, cá mập máu, cá mập ma quái và cá mập hổ bắt đầu chiến đấu sinh tử. Bọn chúng hình dáng khác nhau, nhưng lại hung mãnh như nhau, các loại tấn công xông xáo, cắn xé, đánh, né tránh, đan xen vào nhau.

Máu tươi nhuộm đỏ cả một khu vực, chỗ nào cũng đầy mùi tanh của máu khiến cho ba loại cá mập càng thêm điên cuồng, hoàn toàn không thể dừng lại cho đến chết, không ai chịu né lui.

Trận hỗn chiến như vậy, số lượng sẽ quyết định ít nhiều đến thắng thua.

Tộc Hồ Sa, đại khái có khoảng hơn sáu trăm thành viên, lúc này đã tham chiến đến sáu trăm, chỉ còn lại một ít tử thủ trong huyết động kia.

Cá mập máu và cá mập ma quái tổng cộng hơn tám trăm, trong đó cá mập máu kiêu dũng thiện chiến, tạo nên uy hiếp trí mạng với cá mập hổ.

Hai bên liều mạng tranh đấu, theo thời gian trôi qua, thi thể càng lúc càng nhiều, người sống sót càng lúc càng ít, chiến cuộc dần dần đi đến hồi kết.

Trận chiến này không tiền khoáng hậu, Cự Thiên vì bảo hộ bé gái, lại phát xuất mệnh lệnh công kích thêm một lần nữa.

Như vậy, trải qua gần một canh giờ liều mạng chém giết, cá mập ma chỉ còn lại chưa đến năm mươi, cá mập máu chỉ còn hơn một trăm, cá mập hổ còn gần hai mươi, đang hình thành một vòng phòng ngự nhỏ chung quanh Cự Thiên và bé gái để bảo hộ.

Nhìn thấy toàn bộ cảnh này, bé gái rất đau lòng, cũng rất giận dữ.

Bé gái nói với Cự Thiên:

- Bọn chúng đều chết vì ta, vì thế ta phải báo thù cho bọn họ.

Nói rồi không đợi Cự Thiên đáp lời, thân thể gầy gò của bé gái lắc mình bắn đi, chớp mắt đã xuyên qua cự ly vài trăm trượng, xuất hiện giữa bầy cá mập máu.

Cự Thiên thấy vậy vô cùng kinh hãi, vội vàng ra lệnh cho những con cá mập hổ còn sống tấn công, dự tính cứu bé gái trở lại.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ, đó là bé gái ở giữa bầy cá mập máu, chỉ giơ hai tay đưa thẳng lên trời, toàn thân liền bộc phát một luồng hào quang chói lòa, lập tức hủy diệt toàn bộ cá mập máu và cá mập quỷ ở quanh đó.

Một chiêu khiến người nghe phải kinh hãi. Cự Thiên, Huyết Linh, Hắc Mị về mặt biển hẳn, tỏ rõ vẻ khó mà tin được.

Một bé gái như vậy không ngờ lại có sức mạnh khủng khiếp như vậy, rốt cuộc cô ta đến từ nơi nào?

Huyết Linh hơi kinh hãi, lo lắng lên tiếng:

- Hắc Mị, trước đây ngươi chưa từng cho ta biết sức mạnh của nó lại kinh người như vậy.

Hắc Mị cười khổ đáp:

- Ta cũng chưa từng thấy nó tức giận như vậy, làm sao biết được nó lợi hại? Bất quá nhìn mặt khác, sức mạnh của nó đến từ đâu, có phải do bởi lấy được vật kia không? Nếu đúng như vậy, một khi chúng ta thành công rồi còn sợ ai nữa đây?

Huyết Linh động tâm, gật đầu nói:

- Ngươi phân tích có lý, chỉ cần bắt được nó, chúng ta liền có hy vọng thống nhất Hải vực.

Tiêu diệt cá mập máu và cá mập quỷ rồi, bé gái dần dần bình tĩnh lại, khi được Cự Thiên kêu liền quay về bên cạnh hắn.

Lúc này, từ xa xuất hiện một nhóm cao thủ Hải tộc tiến đến, số lượng nhóm này lên đến trên hai trăm, không ngờ chính là đội quân Cuồng Sa của Tây hải.

Dẫn đầu là một con tôm màu đen to lớn, thân hình hơn chục trượng, chính là Tây hải Ma Hà.

Khi hắn đến Hổ Sa lĩnh liền dừng lại, ánh mắt liếc Huyết Linh, Hắc Mị, sau đó nhìn đến bé gái, trong miệng phát ra một tiếng kêu quái dị trầm nhỏ.

Âm thanh này rất kỳ dị đặc biệt, không phải muốn diễn tả điều gì, mà là thuật thăm dò độc đáo của Ma Hà. Nó đang dò xét vật gì đó trên người bé gái.

Rất nhanh, Ma Hà liền có được kết quả, lên tiếng nói với Cự Thiên:

- Gã bự con, xem ra tình hình ngươi không ổn.

Cự Thiên hừ lạnh đáp:

- Tệ nhưng vẫn còn thu thập được ngươi. Bây giờ tốt nhất là ngươi lập tức xéo đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Ma Hà cười âm hiểm đáp:

- Đừng vội khoa trương, với thực lực của ta hiện nay, đối phó mấy người các ngươi chỉ là tàn binh yếu ớt thật là một hành động dễ dàng.

Cự Thiên liếc Huyết Linh và Hắc Mị, châm chọc:

- Như vậy ngươi sao không thử một lần, xem thử hai vị bên đó có ngồi yên hay không?

Ma Hà hừ giọng nói:

- Uy hiếp ta chẳng? Ngươi cho là ta trẻ con sao. Nếu ta muốn đối phó ngươi, ít ra trước hết cũng sẽ thương nghị với bọn họ, đợi sau khi diệt được ngươi rồi, mọi người mới bàn đến chuyện khác cũng chưa muộn.

Cự Thiên khinh bỉ bật cười, hừ giọng nói:

- Phân tích tình hình hiện nay, người của người có phần hơn, trong lúc hỗn chiến hãn cũng thương vong nặng nề nhất. Đến lúc đó cho dù người thắng lợi, người cho rằng với thực lực còn lại của người thì bọn người có địch lại hai người bọn chúng không?

Ma Hà nghĩ mình, sau đó liền trầm tư.

Lúc này, bé gái bên cạnh Cự Thiên đột nhiên mở miệng:

- Có người đến, hơn nữa khí tức rất kinh người, cẩn thận.

Cự Thiên thất kinh, đưa mắt nhìn về phương xa, chỉ thấy hai bóng người phóng đến như bay, thổi đến luồng bá khí, trong chớp mắt đã đến bên cạnh Ma Hà, nhìn kỹ lại chính là Liễu Thiên Hoa và Kiếm Vô Trần.

Đương nhiên, lúc này Liễu Thiên Hoa chính do Sở Hoài Dương hóa thân. Để không chế Ma Hà, lão tạm thời che dấu thân phận của mình.

Ma Hà thấy vậy vô cùng mừng rỡ, nghênh đón Liễu Thiên Hoa, giọng kích động cất lời:

- Cung chủ, đã tìm thấy được vật đó rồi, chính đang ở trên người của nha đầu kia.

Hoài Dương giật mình, đưa mắt nhìn bé gái, cau mày nói:

- Người khẳng định như vậy?

Ma Hà trả lời:

- Tuyệt đối không sai, đang trên người nó.

Sở Hoài Dương gật gù, nói với Kiếm Vô Trần:

- Chúng ta phải đoạt lại vật kia.

Kiếm Vô Trần trầm giọng nói:

- Con bé này rất cổ quái, sức mạnh của nó dao động rất mạnh, nhưng phảng phất còn chưa nắm vững được, nhưng cũng đã rất kinh người.

Sở Hoài Dương nói:

- Chuyện này ta cũng cảm ứng được, vì thế chúng ta phải nắm vững thời cơ, một khi nó nắm vững được sức mạnh đó, chúng ta sẽ khó đối phó. Bên kia, bóng đỏ chính là một trong Hồng hải Ngũ Hung tên là Huyết Linh, bóng đen lại là một trong Hắc hải Tứ Sát tên là Hắc Mị. Còn những người bên cạnh con bé đó hẳn chính là người cầm đầu của Hồ Sa lĩnh tên Cự Thiên. Hiện nay, chúng ta chiếm được ưu thế tuyệt đối, hy vọng duy nhất là bắt được con bé đó, vì thế phải lập tức hành động.

Kiếm Vô Trần không nói gì thêm, lắc mình vọt thẳng về phía bé gái.

Sở Hoài Dương cũng đi ngay theo sau, hơn nữa còn ra lệnh cho Ma Hà ra lệnh tiến công, vì thế một trận chiến mới lại bắt đầu.

Nhưng lần này khác hẳn lần trước, do cá mập hổ số lượng không nhiều, căn bản ngăn cản không được tiến công của Tây hải Cuồng Sa, nhanh chóng bị phá vỡ thành năm sáu phần.

Chỉ còn lại Cự Thiên ở bên cạnh bé gái, giận dữ nhìn Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương.

Ở xa xa, Huyết Linh, Hắc Mị phóng tới như bay, bọn chúng không thể để cho người khác bắt mất con mồi của mình, vì thế cũng gia nhập vào hàng ngũ cướp đoạt.

Cứ như thế, sáu người giằng co, bầu không khí tỏ ra kịch liệt khác thường.

Trong mắt bé gái tràn đầy lửa giận, âm thanh non nớt vang lên:

- Các người bại hoại như vậy, tùy ý giết người, ta phải trừng phạt các người.

Huyết Linh và Hắc Mị nghe thấy, nhin không được bật cười lớn.

Sở Hoài Dương lại hừ lạnh nói:

- Hải Nữ, ta không cần biết lai lịch của ngươi là thế nào, nhanh chóng giao trả Tỏa Long đỉnh cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Hải Nữ, tên này do những người trong Hải vực đặt cho bé gái, ngụ ý nói bé gái chính là người nữ của biển cả rộng lớn, thừa kế sức mạnh to lớn vô biên của biển rộng.

Cự Thiên vừa nghe đến tên Tỏa Long đỉnh, liền kinh hãi quá mức, cất tiếng hỏi:

- Tiểu chủ nhân, quả thật chủ nhân đã lấy đi vật đó chăng?

Hải Nữ gật đầu đáp:

- Chính ta đã lấy, nó hiện trên người ta.

Cự Thiên bật cười khở sở hỏi:

- Chủ nhân có biết truyền thuyết liên quan đến nó không?

Hải Nữ lắc đầu đáp:

- Ta không biết, ta chỉ thấy nó hữu dụng cho ta, vì thế ta đã lấy nó đi.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Cự Thiên lắc đầu thở dài, nhẹ giọng than:

- Được rồi, nếu chủ nhân đã làm rồi thì cũng không cần phải nghĩ nhiều. Bây giờ hãy ứng phó với việc trước mắt đã.

Hải Nữ đáp:

- Ta biết, ngươi ở đây cẩn thận, ta đến đó đối phó với bọn chúng.

Sở Hoài Dương nghe vậy hừ giọng nói:

- Người không lớn nhưng khẩu khí quả không nhỏ ...

Chữ nhỏ còn chưa thoát hết, Sở Hoài Dương liền đột nhiên ra tay, vùng trũng trong lòng bàn tay phải phát ra một vòng sáng màu xanh lục

Lão vừa hành động, Kiếm Vô Trần cũng không chậm, nhưng mục tiêu không phải là Cự Thiên mà là Huyết Linh.

Bên này, Cự Thiên quát lớn một tiếng, hai chưởng hào quang sắc xanh lam công thẳng về phía Sở Hoài Dương, ý đồ muốn giải trừ nguy cơ cho Hải Nữ.

Chỉ còn lại Hắc Mị bật cười âm hiểm, bóng hình như quỷ mị mau lẹ vô cùng chộp thẳng vào trước ngực của Hải Nữ.

Đối mặt với công kích của Sở Hoài Dương, Hải Nữ tuyệt đối không kinh hoàng, chỉ quát lên lãnh lết, toàn thân lóe hiện ánh bảy màu, một luồng bá khí hùng hồn cùng với sức mạnh uy hiếp thú biển, dễ dàng làm tê liệt thể công của Sở Hoài Dương.

Sau đó, thân thể xinh xắn của Hải Nữ xoay tròn tại chỗ, lập tức phân thành bốn bóng hình, tám cánh tay nhỏ nhắn múa lên đong đưa theo những tiết tấu rất kỳ dị đặc biệt, bắn ra bốn con rồng ánh sáng, lập tức hất bắn bốn người Sở Hoài Dương thối lui trong ánh mắt kinh ngạc.

Sức mạnh của một chiêu này rất mạnh mẽ, nhưng nguyên nhân thật sự đẩy lùi bốn người lại chính là biểu hiện bất ngờ của Hải Nữ, khiến bốn người cảm thấy chấn động run sợ.

Cự Thiên vì thế cảm thấy rất kinh ngạc, quát lớn:

- Tốt, đánh rất tốt, tiếp tục phát huy.

Nói rồi công thẳng về phía Sở Hoài Dương, toàn lực cuốn lấy hắn.

Thực lực Cự Thiên không yếu hơn Liễu Thiên Hoa, nhưng khi đối diện với Sở Hoài Dương thì có phần thua kém một chút. Nhưng hắn không sợ chút nào, bản tính hiếu chiến tăng thêm dũng khí cho hắn, khiến hắn từ trước đến nay chưa từng sợ hãi.

Hải Nữ nhìn ba người còn lại, ánh mắt dừng ở Kiếm Vô Trần. Hải Nữ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng linh thức vượt quá người thường khiến nàng cảm thấy Kiếm Vô Trần mới là mối uy hiếp lớn nhất đối với nàng.

Hắc Mị chăm chú nhìn nàng, thấy nàng tập trung vào Kiếm Vô Trần, vội vàng truyền âm cho Huyết Linh:

- Ta đi cầm chân tiểu tử kia lại, giao Hải Nữ cho ngươi, nhớ nắm chắc thời cơ, không để cô ta chạy mất đi.

Huyết Linh nói:

- Ngươi yên tâm, bắt đầu thôi.

Bóng máu lóe lên, Huyết Linh ảo hóa thành vài chục bóng hình phân bố quanh người Hải Nữ.

Hắc Mị bật cười âm hiểm lạnh lùng, lợi dụng lúc thân thể Kiếm Vô Trần tiến lên, lách mình xuất hiện sau lưng hắn, một chưởng đen tuyền lấp lánh ánh điện màu đen đánh thẳng vào não của hắn.

954. Chương 956 – Phệ Tâm Huyết Tiến

Hai chưởng đụng nhau, Hắc Mị gào lên giận dữ. Hắn thân là một cao thủ trong Hắc hải Tứ Sát, thực lực thể mà còn có phần yếu hơn Kiếm Vô Trần một chút.

Mượn phản lực, Kiếm Vô Trần tăng tốc tiến lên, nhưng đúng lúc này, vẻ mặt hắn đột nhiên biến hẳn, nhanh chóng liếc mắt phía trái, chỉ thấy bên đó một vùng đen tuyền.

Dừng lại nghiêng người, Kiếm Vô Trần nhanh chóng thối lui, chân nguyên trong cơ thể vận chuyển rất nhanh tuôn tràn về phía bên trái.

Cao thủ Hắc hải có chỗ quý quái kỳ dị của mình. Bọn chúng tu luyện chân nguyên kịch độc, vì thế có thể làm mê mẩn nhục thể của địch nhân.

Trước đây, ở Hải Toàn cốc, Lục Vân cũng đã từng mắc bẫy, hiện nay lại đổi thành Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy bóng máu bốn bề, Hải Nữ quát lên lãnh lóe một tiếng, hai tay múa lên nhanh chóng, vài trăm bóng chưởng hội tụ lại, hình thành một chùm cột sáng xoay tròn phóng thẳng lên trên, liên miên không ngừng phát ra hào quang ngũ sắc.

Hào quang đó không những xinh đẹp mà còn có sức mạnh hủy diệt, hết như ngàn vạn làn kiếm, đến nơi nào không gì chống nổi.

Huyết Linh chấn động trong lòng, bản thân toàn lực tiến công đều không đến gần được người của Hải Nữ, điều này quả thực khó mà tin được.

Không cam lòng, với khí phách của Huyết Sa tộc, Huyết Linh bật kêu điên cuồng, thân thể di động nhanh chóng đột nhiên phân rã tạo thành vài trăm bóng ảo ảnh.

Sau đó, những bóng ảo ảnh này lại nhanh chóng chồng lên nhau trùng trùng điệp điệp, dung hòa vào nhau dần dần, cuối cùng hội tụ vài ngàn bóng chưởng thành một thể, hình thành một cột sáng màu đỏ sậm xuất hiện trên đỉnh đầu Hải Nữ.

Đối mặt với chiêu này, trong mắt Hải Nữ toát lên vẻ cảnh giác, hai chân đột nhiên xếp lại, thân thể hình thành thế ngồi xếp bằng.

Sau đó, hai tay Hải Nữ múa qua múa lại, chưởng lực mạnh mẽ thúc động Hải Nữ xoay tròn, khiến nó chỉ chớp mắt đã hóa thành một cột sáng bảy màu đón lấy một chiêu của Huyết Linh.

Hai kẻ mạnh gặp nhau, va chạm kịch liệt phát nổ kinh trời. Nước biển bao trùm lên hết thảy, nhưng luồng sức mạnh chấn động đó lại truyền theo nước biển, lập tức hất bắn toàn bộ những người đang giao chiến.

Huyết Linh kêu lên thảm thiết, bị hất bắn lên rất cao, sức mạnh phát nổ mạnh mẽ khiến kinh mạch toàn thân hắn tổn thương, khiến hắn trọng thương lập tức biến thành một con cá mập máu.

Thân thể Hải Nữ lắc lư không ngừng. Nó đang nắm giữ sức mạnh vô cùng, nhưng đúng như dự liệu của Kiếm Vô Trần, nó còn chưa cách nào khống chế được, vì thế bản thân cũng bị chấn động cực lớn.

Huyết Linh chậm chậm hít một hơi, thân thể hạ nhanh xuống, khi đến gần Hải Nữ thì trong miệng đột nhiên phun ra sương máu, khi Hải Nữ múa chưởng đánh bay hắc, luồng sương máu đó hóa thành một mũi tên máu đâm toạc bàn tay Hải Nữ.

Hắc Mị sau khi bị Kiếm Vô Trần đánh bị thương, vội vàng nắm lấy thời gian điều tức. Lúc này hắn thấy Huyết Linh trọng thương bắn ra, vội vàng phát ra một luồng sức mạnh êm ái nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể Huyết Linh.

- Thế nào rồi, có nặng lắm không?

Huyết Linh yếu ớt trả lời:

- Hải Nữ thực đáng sợ, luồng sức mạnh đó quá to lớn, quả thực khó có thể chống đỡ nổi. Bất quá người yên tâm, nó đã bị Phệ Tâm huyết tiễn của ta đánh trúng, sẽ nhanh chóng bị đại loạn kinh mạch, máu huyết đảo ngược. Đến lúc đó cho dù nó có sức mạnh thông thiên cũng khó mà phát huy được.

Hắc Mị rất mừng, kích động đáp:

- Quá tốt rồi, đại sự của chúng ta có hy vọng rồi. Đến đây, ta giúp người một tay.

Nói rồi truyền một luồng linh khí to lớn vào trong người Huyết Linh, giúp cho tinh thần Huyết Linh vùng lên, lập tức khôi phục lại hình người.

Lùi lại hai bước, Hắc Mị nói:

- Tiểu tử đó trúng độc của ta rồi, bây giờ đúng lúc yếu ớt, người đi thu thập hắc, ta đi thu thập Hải Nữ.

Huyết Linh không hỏi thêm, lắc mình bắn về phía Kiếm Vô Trần.

Đánh bay Huyết Linh rồi, Hải Nữ hoàn toàn không để ý đến thương thế trên tay phải của mình, nhanh chóng đi đến bên cạnh Cự Thiên, tay phải tùy ý vung lên, phát xuất một dòng xoáy to lớn lập tức cuốn Sở Hoài Dương vào trong.

Cự Thiên thu tay liếc nhìn tình huống bốn phía, trầm giọng nói:

- Bây giờ Tây hải Cuồng Sa còn lại chừng hơn một trăm, bốn địch nhân trước mặt khó đối phó, chúng ta có cần thoái lui vào động núi để tạm thời né tránh không?

Hải Nữ lắc đầu đáp:

- Những người này lòng tham vô đáy, né tránh không giải quyết được gì. Bây giờ người hãy mở đường máu trước, để ta đuổi bọn chúng đi.

Cự Thiên nhìn nó kỳ quái, theo lời thoái lui về sau.

Hải Nữ đợi Cự Thiên đi rồi, ánh mắt quét qua bốn phía, thấy Huyết Linh đang giao chiến với Kiếm Vô Trần, Hắc Mị ở xa xa nhìn lại mình, không khỏi chọn hắn làm mục tiêu thứ nhất, thân thể lắc lên xông đến.

Phát hiện ý của Hải Nữ, Hắc Mị bật lên tiếng cười âm hiểm lạnh lùng, lắc mình lùi lại phía sau, không muốn liều mạng với Hải Nữ.

Vì thế, Hải Nữ hơi nóng giận, dừng lại không đuổi theo, ánh mắt nhìn lên trên, nơi đó Sở Hoài Dương vẽ mặt giận dữ đang xông đến, rõ ràng hắn đối với chuyện mới xảy ra canh cánh bên lòng.

Ở xa xa, Ma Hà sau khi tiêu diệt hết cá mập hổ, chỉ huy những con cá mập điên hướng thẳng về bên này, hơn nữa còn nhanh chóng bao vây lấy Huyết Linh và Hắc Mị.

Cứ như thế, Kiếm Vô Trần có thể lấy hơi, vội vàng nắm lấy thời gian trực chất độc ra, đại cục tạm thời bị Tây hải khống chế.

Sở Hoài Dương liếc Hải Nữ, nói với Ma Hà:

- Hải Nữ để ta xử lý, bọn người chỉ cần ngăn chặn Huyết Linh và Hắc Mị là được.

Ma Hà đáp:

- Cung chủ an tâm, thuộc hạ sẽ không để ngài thất vọng.

Nói rồi xoay người quay lại, gia tăng công kích mãnh liệt Huyết Linh và Hắc Mị.

Huyết Linh vì thế rất giận dữ, cất tiếng:

- Liễu Thiên Hoa, người điên rồi, dám bất kính đối với ta.

Hắc Mị hừ giọng nói:

- Đừng nói nữa, người này ta thấy dường như là giả, nếu không vì sao xuất hiện ở đây lại không xem bọn ta ra gì.

Ma Hà quát lên:

- Câm miệng, dám phỉ báng cung chủ của ta, làm sao có thể tha thứ cho người.

Nói rồi chủ động tấn công Hắc Mị.

Nhìn Sở Hoài Dương, Hải Nữ lạnh lùng nói:

- Cho người thêm một cơ hội, lập tức đi đi, nếu không ta sẽ đuổi đánh người.

Sở Hoài Dương rất giận, gầm lên:

- Tiểu bối cuồng vọng, ta không ra oai người còn dám khi dễ ta, bây giờ xem ta thu thập người thế nào.

Ổng tay áo trái múa lên, dòng xoáy tầng tầng lớp lớp, tay phải múa chưởng như dao, trong lúc lay động lấp lánh ánh xanh lam, ánh đao liên miên không ngừng chém xuống.

Thấy vậy, Hải Nữ quát một tiếng nhỏ, thân hình gầy gò bắn ra ba trượng, hai tay xoay lật giữa không gian, bóng chưởng dày đặc cùng với hào quang ngũ sắc tạo thành một kết giới xinh đẹp hoàn hảo quanh thân, phong kín lấy công kích của Sở Hoài Dương.

Sau đó, thân thể Hải Nữ đảo ngược, hai chân giang rộng giữa không trung hết như chuyển động con quay, trăm ngàn bóng chân tỏa ra hào quang chói mắt chói lát đã bao phủ phương viên vài trăm trượng, bắt đầu dùng cứng đối cứng với Sở Hoài Dương.

Hào quang chói mắt lưu động trong nước biển hình thành những đường cong hình sóng dao động, tạo nên hiệu quả khiến người ta run sợ. Nước biển chuyển động truyền đi áp lực tạo nên cảm giác đè nén lên thân thể hết như áp lực trời đè.

Giao chiến tiếp tục cuốn nước xung quanh thành dòng. Khi cuộc chiến kết thúc, Sở Hoài Dương bị hất bay đi cả chục trượng, vẻ mặt trắng bệch mà kinh hãi, rõ ràng sức mạnh của Hải Nữ to lớn hơn so với truyền thuyết.

Hải Nữ trôi về phía sau, thân thể gầy gò lắc lư qua lại, tinh xảo loại trừ được sức phản lực, trong mắt nó mờ hiện một chút kinh dị sợ hãi.

Trận chiến này, Hải Nữ bị thương không nhẹ. Điều này không phải do sức mạnh của nó không bằng Sở Hoài Dương mà bởi vì thương thế ở tay phải khiến nó cuối cùng bị tổn thất nặng nề.

Điểm này không được Sở Hoài Dương thấy được, lão ngừng tấn công đi đến bên cạnh Kiếm Vô Trần.

Hải Nữ hơi hoảng sợ, thân thể chuyển động nhanh chóng đến huyết động lân cận Cự Thiên.

Hắc Mị liên tục chú ý đến động tĩnh của Hải Nữ, thấy nó chiến thắng một trận, vì thế lùi lại phía sau, trong lòng lập tức tỉnh ngộ, miệng phát ra một tiếng than nhẹ dài ngoằng.

Một lúc sau, Hắc Mị đột nhiên bộc phát thực lực kinh người, rồi lập tức hất bay tất cả cá mập điên ở lân cận để nhanh chóng bắn thẳng về phía Hải Nữ trong tiếng hô thất thanh của Ma Hà.

Cử động của hắn khiến Hải Nữ cảnh giác, đồng thời cũng khiến Sở Hoài Dương và Cự Thiên cảm thấy không hiểu.

Trước đây, Hải Nữ chủ động tìm hấn, hấn lại tìm cách né tránh. Bây giờ sao hấn lại chủ động tấn công, điều này không phải là ngược với lẽ thường sao?

Cảm thấy có khác thường, Sở Hoài Dương và Cự Thiên đồng thời tiến ra. Người trước ở hơi xa nên chậm một bước, Cự Thiên lại đến kịp lúc, đón lấy một chiêu đánh lén của Hắc Mị, hai người đánh nhau một chiêu kịch liệt ngay trước Hải Nữ, ai nấy đều bị hất lui lại.

Hải Nữ thân thể lắc lên liền đến bên Cự Thiên, nhỏ giọng nói:

- Ta trúng phải độc của Huyết Linh, thân thể có chút không ổn.

Cự Thiên thất kinh, nhìn thấy Sở Hoài Dương sau khi vỗ huyệt xông đến, nhanh chóng kéo tay Hải Nữ phóng thẳng về huyệt động, hơn nữa còn phát xuất tín hiệu khiến cá mập hổ trong động xông ra đón địch.

Hắc Mị bật cười lạnh, quát lên:

- Muốn chạy, không có đường thoát đâu.

Lắc mình như quỷ mị, Hắc Mị ngăn Cự Thiên lại, phát tay phát xuất vài trăm bóng chưởng chụp thẳng xuống Cự Thiên.

Dùng sức hất Hải Nữ đi, Cự Thiên lên tiếng:

- Đừng lo cho ta, nhanh chóng tiến vào.

Nói rồi gầm lên một tiếng tàn bạo, mắt giận xoe tròn phóng thẳng về Hắc Mị.

Sở Hoài Dương đi sát theo sau Cự Thiên, lúc này thấy hấn bị ngăn lại, mơ hồ phát hiện thân thể Hải Nữ có xuất hiện dị thường, không khỏi bình tĩnh lại, đột nhiên gia tăng tốc độ vượt qua Hải Nữ, tay phải chụp thẳng về phía thân thể nó.

Hải Nữ nghiêng mình né tránh, bên cạnh hai con cá mập hổ xông đến đón lấy Sở Hoài Dương, tạm thời ngăn cản công kích của lão.

Ở xa xa, lúc này truyền đến một tiếng than nhẹ yếu ớt, một luồng khí tức kinh người đột nhiên xuất hiện, chỉ một lúc đã xuất hiện trước mắt vượt qua cự li cả vài dặm.

Đó là một bóng đen, theo phía sau là một bầy cá mập ma, khi đến gần bóng đen liền liếc qua tình hình xung quanh rồi bắn mình theo hướng Hải Nữ vừa đi.

Dưới đáy biển, Kiếm Vô Trần sau một phen nỗ lực, nhờ có sức mạnh của Hậu Nghệ thần cung đẩy được chất kịch độc trong cơ thể ra.

Trùng hợp đúng lúc bóng đen đó xuất hiện, Kiếm Vô Trần liền biết được cao thủ Hắc hải, vội vàng lắc mình ngăn lại.

- Cút ngay, tiểu tử thối.

Bóng đen giọng nói rất bá đạo, trong lúc nói phát tay phải, một luồng hào quang màu đen rả rỏi nước biển, hệt như một mũi tên bắn thẳng vào huyệt Mi Tâm của Kiếm Vô Trần.

Vừa mới ăn phải quả đắng, Kiếm Vô Trần lần này tỏ ra cảnh giác vô cùng, không dùng thân thể đón lấy hào quang màu đen, mà rút Hậu Nghệ thần cung thay kiếm để thi triển Thiên Kiếm quyết.

Cứ như vậy, làn kiếm ngũ sắc chiếu rọi vùng lân cận, kiếm khí kinh người của Kiếm Vô Trần hội tụ thành lưới, lập tức ép cho bóng đen đó thối lui.

Gào lên một tiếng, bóng đen đó ra lệnh cho cá mập ma vừa đến:

- Tiêu diệt tất cả, không để lại tên nào.

Lập tức, bốn trăm con cá mập ma tung hoành ngang dọc tấn công vào cá mập điên của Tây hải.

Sau đó, bóng đen trừng mắt giận dữ Kiếm Vô Trần, quát lên:

- Tiểu tử, ngươi không phải người của Hải vực.

955. Chương 957 – Bối Thủy Nhất Chiến (một Trận Tử Chiến)

- Ta đến từ nhân gian, tốt nhất ngươi đừng chọc ta.

Bóng đen bật cười âm hiểm lên tiếng:

- Thật cuồng vọng, đây là Hải vực, làm sao có thể để ngươi càn rỡ ở đây được.

Cách đó vài chục trượng, Hắc Mị đang giao chiến liếc mắt thấy Hải Nữ đang di chuyển về phía cửa động, xông đến bên bóng đen lên tiếng:

- Hắc Lệ, đừng nói nhiều, Hải Nữ kia đã bị trúng phải Phệ Tâm huyết tiễn của Huyết Linh, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát vào trong động được.

Bóng đen thất kinh, vội đáp:

- Được, ta biết rồi.

Nói rồi né tránh khỏi Kiếm Vô Trần, đánh thẳng đến Hải Nữ.

Sở Hoài Dương vừa nghe Hắc Mị nói, kêu với Kiếm Vô Trần:

- Vô Trần, ngăn hấn lại, tuyệt đối không thể để Hải Nữ rơi vào tay của hấn được.

Nói rồi toàn thân rực hấn màu xanh lam, chớp mắt hóa thành một con rồng to lớn, vẩy đuôi một cái đánh bay hai con cá mập hổ, phóng thẳng tới Hải Nữ.

Thấy rõ muốn chạy cũng không kịp, Hải Nữ lập tức dừng chân, cảnh giác nhìn Sở Hoài Dương, hai tay phát ra công kích phòng ngự.

Hải Nữ lúc này đã bị Phệ Tâm huyết tiễn phát tác, tuy chưa đến mức máu chảy ngược, nhưng kinh mạch cũng đã loạn lạc nhiều, sức mạnh to lớn trong cơ thể chỉ còn chừng bốn năm phần, rồi dần dần giảm yếu đi.

Thông thường trúng phải Phệ Tâm huyết tiễn của Huyết Linh hấn phải sớm bị phát tác, hơn nữa trong giây lát máu huyết liên đảo ngược, thất khiếu đều chảy máu.

Nhưng thân thể Hải Nữ khác người thường, điều này có liên quan đến nguồn gốc sức mạnh của nó, vì thế đến hiện nay còn có sức mạnh chống lại.

Sở Hoài Dương khôi phục lại hình người, lạnh nhạt nhìn Hải Nữ quát lên:

- Ngoan ngoãn giao trả Tỏa Long đỉnh cho ta, may ra ta còn tha cho mạng của ngươi.

Hải Nữ giận dữ trừng mắt lão, cất tiếng rủa:

- Ngươi đừng mơ mộng, có bản lĩnh đến đây mà lấy.

Sở Hoài Dương biết thời gian khẩn cấp, thấy nó không đáng, lập tức giận dữ nói:

- Bây giờ để ta tiêu diệt ngươi.

Hai tay lão đưa ra trước ngực như ôm Thái Cực, hào quang sắc xanh lam và xanh lục đan vào hợp nhất, hình thành một cột sáng xoay tròn, theo sự khống chế của lão ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, phóng ra kinh lực rẽ đôi nước biển.

Sau đó, Sở Hoài Dương hừ lạnh một tiếng tàn khốc, hai tay nâng quả cầu sáng đó lên, không nhanh không chậm phóng đến Hải Nữ.

Phát hiện trên quả cầu sáng đó có ngưng tụ sức mạnh đáng sợ, ánh mắt Hải Nữ nhìn thẳng, suy nghĩ đối sách thế nào.

Trước đây, Hải Nữ có sức mạnh kinh người, khi đối địch không hề do dự. Bây giờ sức mạnh đã giảm nhiều, nó liền tỏ ra cẩn thận vô cùng.

Như vậy có thể thấy, Hải Nữ tuy mới vài tuổi, nhưng cũng có được trí tuệ hơn người.

Thời trôi qua chớp mắt, trong lúc Hải Nữ suy tư đã thấy quả cầu bay đến gần, bắt chắp biện pháp đúng hay sai, nhanh chóng rút trong người ra một vật vút thẳng về phía quả cầu ánh sáng đó.

Đó là một tấm Long đỉnh, gần như chỉ to nhỏ chừng một thốn. Nhưng khi thoát khỏi bàn tay nhỏ bé của Hải Nữ, tấm Long đỉnh chỉ chớp mắt liền to lên vài trăm lần, hóa thành một cái đỉnh vuông vắn to lớn đến vài trượng.

Đỉnh này bên ngoài điêu khắc rồng, hơn nữa không phải một con mà là chín con xoắn vào nhau, bốn con hình thành bốn chân của đỉnh, bốn con rồng uốn lên trên đỉnh, chỉ còn một con chiếm trọn thân đỉnh, con nào cũng lấp lánh ánh sáng ngũ sắc.

Đây chính là Tỏa Long đỉnh Hải Nữ lấy từ Tây hải. Lúc này khi đỉnh thoát khỏi sự khống chế của Hải Nữ, liền bộc phát khí uy nghiêm rung chuyển bảy hải, khiến cho những người đang giao chiến quanh đó trừ Kiếm Vô Trần đều hoảng sợ kêu to, nhanh chóng thoái lui ra đằng xa.

Đồng thời, Tỏa Long đỉnh tự động xoay tròn, trong đỉnh rồng thần bay lượn, nhẹ nhàng nuốt lấy quả cầu ánh sáng Sở Hoài Dương phát ra, khiến cho tất cả mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

Tỏa Long đỉnh hiện ra, bảy hải đều kinh hồn thất vía.

Thời khắc này, ngoại trừ Hải Nữ, chỉ còn lại Kiếm Vô Trần không sợ sức mạnh của đỉnh này.

Tiếp theo, đỉnh này có rơi vào tay của Kiếm Vô Trần hay không?

Nhìn thấy Tỏa Long đỉnh trôi trước mắt, Sở Hoài Dương, Cự Thiên, Hắc Mị, Hắc Lệ, Huyết Linh, Ma Hà đều khùng khiếp ra mặt, đây là bảo vật trấn cung trong truyền thuyết của Tây hải, quả thật phát huy sức mạnh khiến người ta sợ không nói ra được.

Trước đây, Ma Hà cũng từng nhìn qua vật này ở Tây hải, khi đó chỉ cảm thấy hơi run sợ, còn chưa biết khiếp đảm, nhưng vì sao vừa Tỏa Long đỉnh lại khiến người ta có cảm giác áp lực rất lớn, khiến người ta không dám đối mặt vậy?

Trong yên lặng, Huyết Linh giận dữ chất vấn Hắc Mị:

- Người vì sao lừa ta, trước đây không phải nói chuyện này chỉ có hai ta, bây giờ lại ...

Hắc Mị bật cười âm hiểm đáp:

- Đừng nóng giận, bây giờ tình thế bất lợi, chỉ bằng hai người chúng ta làm sao có thể hoàn thành đại sự được?

Huyết Linh giận dữ nói:

- Câm miệng, ta sẽ không tin tưởng người nữa. Cá mập ma Hắc hải các người xảo trá hay thay đổi, cho tới bây giờ nói một đằng làm một nẻo, ta bây giờ cũng đã nhìn rõ rồi.

Hắc Lệ hừ giọng nói:

- Thế thì sao? Chỉ trách người quá ngu xuẩn.

Sở Hoài Dương không thèm để ý tranh luận của bọn họ, nói với Kiếm Vô Trần:

- Vô Trần, Tỏa Long đỉnh này không có tác dụng với người, hãy nhanh chóng đoạt lấy nó đi.

Kiếm Vô Trần ừ một tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn Tỏa Long đỉnh, miệng cười nhẹ nói:

- Không hổ là bảo bối của Hải vực, quả nhiên không giống bình thường.

Cự Thiên nhìn Hải Nữ, gấp gấp nhắc nhở:

- Tiểu chủ nhân cẩn thận, đừng để cho người kia đoạt lấy Tỏa Long đỉnh.

Hải Nữ đáp:

- Ta biết rồi, người cũng cẩn thận.

Nói rồi nhìn Kiếm Vô Trần, trong ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Hắc Mị và Hắc Lệ nghe câu nói của Cự Thiên, vội vàng ngưng chú ý, đưa mắt về phía Kiếm Vô Trần và Hải Nữ xa xa, trong ánh mắt lộ vẻ không cam lòng.

- Hắc Lệ, tình thế không ổn, ngươi có đối sách thế nào đây?

Hắc Lệ suy nghĩ một lúc, âm trầm nói:

- Không đoạt được Tỏa Long đỉnh, chúng ta hãy bắt lấy Liễu Thiên Hoa trước đã, sau đó mới ép tiểu tử kia đổi người lấy vật.

Hắc Mị nghe rồi bật cười ha hả nói:

- Biện pháp hay, chúng ta lập tức hành động.

Nói rồi phát tay, một số lượng lớn cá mập ma bắt đầu tiến công, Hắc hải hồn chiến Tây hải lần nữa.

Cự Thiên và Huyết Linh đều thoái lui, hai người không giúp ai, chỉ ở xa xa quan sát tình huống giữa hiện trường.

Bật cười tự phụ, Kiếm Vô Trần nói với Hải Nữ:

- Con bé con, ngươi không phải đối thủ của ta, hãy mau ngoan ngoãn đứng yên một bên.

Hải Nữ trừng hăn, giọng chẳng chút cao hứng nói:

- Thừa lúc người khác lâm nguy, ngươi đắc ý điều gì. Ban đầu không phải ngươi cũng không thắng được ta mà.

Kiếm Vô Trần mất vẻ tươi cười, hừ giọng nói:

- Miệng lưỡi rất quật cường, không biết còn có thể chống chọi được bao lâu?

Dứt lời, tay phải hơi hơi phất lên, ba mươi sáu chưởng hội tụ thành một, hình thành chưởng kinh màu tím hệt như rồng bay phóng thẳng về phía Hải Nữ.

Nhìn thấy vẻ khinh miệt trong mắt của Kiếm Vô Trần, Hải Nữ vô cùng bức tức, nhưng cũng không nói gì, chỉ thấy hai tay xoay tròn xung quanh, thân thể liền hô lên một tiếng tan ra, hình bóng di động nhanh chóng tạo nên một vòng tròn bao quanh thân thể Kiếm Vô Trần.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần ồ nhẹ tỏ vẻ hơi kinh ngạc. Sau đó, hăn nhanh chóng thi triển thân pháp, thân thể chia thành năm, đồng thời phát động công kích khiến cho trong phương viên trăm trượng ánh tím lấp lánh, lần tím chuyển động.

Hải Nữ cảm nhận được sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần, biết hiện nay không cách gì đỡ thẳng, vì thế liền chọn cách thoái lui, thân hình nhỏ bé xinh xắn núp phía sau Tỏa Long đỉnh.

Như vậy, thế công Kiếm Vô Trần phát ra hướng về phía này khi gặp phải Tỏa Long đỉnh nhanh chóng bị chế ngự mất.

Phát hiện dụng tâm của Hải Nữ, Kiếm Vô Trần cười lạnh nói:

- Muốn né tránh bây giờ đã quá trễ rồi.

Ý nghĩ vừa lóe lên, thân thể Kiếm Vô Trần đi ngang mười trượng xuất hiện bên cạnh Tỏa Long đỉnh.

Hải Nữ đã sớm tính đến chuyện này, chỉ thấy nó liền chuyển mình nhanh chóng, dùng Tỏa Long đỉnh làm bình phong né tránh truy đuổi của Kiếm Vô Trần.

Kiếm Vô Trần thấy vậy, khuôn mặt anh tuấn toát ra vẻ cười khinh thường, mĩa mai lên tiếng:

- Hải Nữ, ngươi cho vậy là tốt chăng? Ta di chuyển đỉnh này xem thử ngươi đi trốn nơi nào.

Nói rồi hai tay phát ra hai luồng khí tức rừng rực hào quang màu tím trối buộc chặt chẽ Tỏa Long đỉnh, sau đó mới từ từ đưa thẳng lên trên.

Với tu vi của Kiếm Vô Trần, đỉnh này tuy lớn nhưng cũng không làm khó hăn được.

Nhưng điều khiến hấn kinh ngạc chính là khí tức của Tỏa Long đỉnh tuy không gây ra uy hiếp với hấn, nhưng khi hấn phát ra sức mạnh trời buộc tác dụng lên đỉnh này, trên Tỏa Long đỉnh liền phản ngược lại lực bài trừ, ý đồ muốn hất bắn hấn đi.

Vì thế, Kiếm Vô Trần trong lòng cười lạnh, bản thân tu vi kinh trời, có thể nào không làm được gì nó?

Nghĩ đến đây, hấn gia tăng chân nguyên mãnh liệt, triển khai sức đối kháng với Tỏa Long đỉnh.

Hải Nữ liên tục quan sát tình huống Kiếm Vô Trần, lúc này thấy hấn như vậy, đôi mắt trong suốt không khỏi ánh lên nụ cười giảo hoạt, hai tay nhỏ bé đột nhiên đánh vào Tỏa Long đỉnh.

Tức thì truyền đến một tiếng trầm đục trong nước biển.

Một chiêu không đặc sắc của Hải Nữ, được Tỏa Long đỉnh khuếch đại, uy lực lập tức tăng lên ba lần.

Như vậy, Kiếm Vô Trần lập tức tổn thất nặng nề, thân thể vắng đi mạnh mẽ, gây nên thương thế nhẹ.

Một chiêu đắc thủ, Hải Nữ lập tức thừa thắng xông lên, hai tay nhanh chóng múa lên, mỗi một chiêu đều đặt lên Tỏa Long đỉnh.

Như vậy, Tỏa Long đỉnh lập tức lấp lánh hào quang, khí tức uy hiếp lòng người lập tức tăng vài lần, hơn nữa trên thân đỉnh hào quang chuyển động, ngưng tụ thành một con rồng ánh sáng to lớn, gào lên công kích Kiếm Vô Trần.

Mặt khác, sau khi con rồng sáng này bay ra, chớp mắt liền có tám con rồng sáng bay ra, hình thành thế chín con rồng tranh châu, vây lấy Kiếm Vô Trần bắt đầu triển khai công kích khiến người nghe phát sợ.

Hành động này của Hải Nữ khiến Kiếm Vô Trần bất ngờ. Khi hấn ổn định được thân thể rồi, bản thân đã rơi vào thế bị năm con rồng vây khốn công kích.

Sau đó, gần như giây lát, lại có bốn con nữa bay đến. Cứ như thế chín con rồng bay lượn, kinh khí đáng sợ của nó kết thành một kết giới kín bưng, khiến hấn không tránh được đi nơi nào.

Điều nguy hiểm hơn, chín con rồng sáng này không chỉ có hình dáng to lớn, mà sức lực ẩn chứa cũng kinh người vô cùng, hơn nữa hàm chứa sức mạnh thần kì khiến người khiếp sợ, gây cho Kiếm Vô Trần trong lúc phòng ngự phản kích tâm linh bị áp lực rất lớn, hết như phải ứng phó với công kích tinh thần của Ma vực, càng khiến hấn vô cùng khổ sở.

Thân thể Hải Nữ ở trên Tỏa Long đỉnh, ánh mắt chăm chú nhìn động tĩnh của Kiếm Vô Trần, ánh mắt đang dần dần mờ đi. Nó vốn dĩ đã bị trúng Phệ Tâm huyết tiễn của Huyết Linh, tình trạng thân thể đang yếu đi nhanh chóng, lúc này để đối phó với Kiếm Vô Trần, cố gắng ra tay công kích, mượn uy lực của Tỏa Long đỉnh tuy tạm thời vây khốn mạnh mẽ Kiếm Vô Trần, nhưng tình trạng thân thể nó cũng càng nhanh chóng không ổn.

Như vậy, sự đau đớn liền hiện lên mắt nó, ánh sáng kỳ lạ từ trước đến giờ vẫn che dấu diện mục thật của nó cũng dần dần tan biến.

Cuộc chiến giữa Hắc hải và Tây hải tàn khốc mà đặc sắc.

Cá mập điên giao chiến với cá mập ma, từng con một liều mạng chém giết, cuối cùng cá mập ma với số lượng chiếm ưu thế tuyệt đối dần dần tiêu diệt sạch cá mập điên. Bất quá bọn chúng cũng chỉ còn sống sót chừng hai mươi ba con, trong đó phần lớn đều có thương tích.

Thanks

956. Chương 958 – Cường Địch Tái Hiện (lại Xuất Hiện Cường Địch)

Ma Hà giao chiến với Hắc Mị tình huống nghiêng về một bên. Ma Hà tuy thân hình to lớn, nhưng luận về thực lực khó mà so sánh với Hắc Mị là một trong bốn đại cao thủ của Hắc hải, vì thế trải qua một phen cố gắng cuối cùng Ma Hà chết trong tay Hắc Mị.

Ở xa xa, Huyết Linh chỉ nhìn lại, Cự Thiên lại quay về cửa động, cùng với cá mập hổ trong động nghiêm cẩn tử thủ, ánh mắt chăm chú quan sát tình huống của Hải Nữ.

Kiểm Vô Trần liên tục phản kích, phát hiện chín con rồng bên ngoài vô cùng khó chống lại, dường như quả thật ẩn chứa sức mạnh kèm chế rồng của Tỏa Long đỉnh, cho dù hấn phản kháng thế nào cũng không cách nào phá được kết giới, thoát khỏi phiền phức trước mắt.

Vì thế, Kiểm Vô Trần giận dữ vô cùng, sau một phen nỗ lực, nhanh chóng rút Hậu Nghệ thần cung ra chuẩn bị dùng sức đột phá.

Nhưng đúng lúc đó, Kiểm Vô Trần đột nhiên nghĩ ra, Hậu Nghệ thần cung là thần khí cực mạnh, có thể phá hết mọi thứ, nhưng có phải là khắc tinh của Tỏa Long đỉnh chăng?

Nghĩ ra điều này, Kiểm Vô Trần quát to một tiếng, tay phải múa lên nhanh chóng, dùng thần cung thay kiếm phát xuất quyết thứ bảy - Phá Thiên quyết trong Thiên Kiếm cửu quyết!

Như vậy, trong kết giới Cửu Long chỉ thấy hào quang ngũ sắc rực lên, những làn kiếm dày đặc phân tán đến từng góc độ, đang trùng trùng điệp điệp liên tục biến đổi, cuối cùng hội tụ thành một cột sáng rực rỡ hung hăng đánh vào trên kết giới.

Cảnh tượng này kéo dài chừng giây lát, kết giới Cửu Long chấn động kịch liệt, sau một lúc chống cự, cuối cùng chống không lại làn kiếm sắc bén, kêu sầm lên một tiếng liền bị tan nát.

Kiểm Vô Trần phi thân lên, hai mắt giận dữ trừng Hải Nữ, gằn giọng nói:

- Vừa rồi ta đã coi thường ngươi, bây giờ để cho ngươi được biết sự lợi hại của Kiểm Vô Trần ta, xem chiêu.

Thần cung múa lên, làn kiếm lại xuất hiện, tiếng kiếm rít diếc tai gây nên sóng to cuộn cuộn, nhanh chóng rẽ đôi nước biển lân cận.

Làn kiếm sắc bén, hào quang mê người hết như ráng ngũ sắc bay lượn, mang theo ánh sao xinh đẹp bắn thẳng vào ngực Hải Nữ.

Bật cười khổ sở, Hải Nữ mất đi ánh sáng bao phủ lộ ra khuôn mặt gần như chỉ chừng ba bốn tuổi, nhưng lại xinh đẹp vô cùng, khiến cho người ta cảm giác lung linh trong suốt.

Khi Kiểm Vô Trần phá được kết giới Cửu Long, khuôn mặt nhỏ của Hải Nữ thần thái lơ đãng, đau khổ như búa đánh vào tim trong người khiến khuôn mặt nhỏ của nó nhăn nhó, nhưng hai môi mím chặt, không nói một lời nào.

Sau khi Kiểm Vô Trần cất tiếng, Hải Nữ bật cười thất vọng, trong mắt toát ra vẻ kiên cường, ngay trước khi Kiểm Vô Trần phát động, đột nhiên thu lại Tỏa Long đỉnh.

Cứ như vậy, sức mạnh uy hiếp liền biến mất, những người đang giao chiến đều lập tức phát hiện được.

Hắc Lệ, Sở Hoài Dương, Hắc Mị đồng thời phát động phóng thẳng đến Hải Nữ, mục tiêu là chiếc đỉnh nhỏ bé chừng một thốn trong tay của nó.

Ở xa xa, Huyết Linh không cam làm người sau, cũng bắn nhanh như chớp nhưng lại bị Cự Thiên vượt trước một bước, dùng sức mạnh êm ái đánh văng thân thể Hải Nữ khiến mọi người đều vô huyệt.

Thấy vậy, Sở Hoài Dương, Hắc Lệ, Hắc Mị, Huyết Linh gào thét giận dữ, vội vàng đổi hướng truy theo Hải Nữ.

Cự Thiên lại rống lên giận dữ, chuyển mình ngăn cản, hơn nữa còn hạ lệnh cho toàn bộ cá mập hổ trong động xuất kích, cố gắng cứu lấy một lần.

Lúc này, một chiêu của Kiểm Vô Trần thất bại, nhanh chóng phóng đến Hải Nữ lại bị Hắc Lệ tranh đoạt, hai bên cùng nhau kịch chiến.

Cự Thiên toàn lực đuổi theo, tuy không đuổi kịp Hải Nữ nhưng lại ngăn được Hắc Mị, hai người giằng co mãi.

Sở Hoài Dương và Huyết Linh đuổi theo Hải Nữ, ngay khi đuổi kịp, cá mập ma của Hắc hải xông đến, phá hư chuyện tốt của hai người, nhờ đó Hải Nữ tạm thời thoát khỏi nguy cơ.

Đưa tay che lấy ngực, Hải Nữ về mặt đau khổ nhìn bốn phía, mười sáu con cá mập hổ đang xông đến bên nó, ở giữa lại có mười ba con cá mập ma ngăn lại.

Sở Hoài Dương, Huyết Linh, hai người ai nấy đều bị năm con cá mập ma vây bủa, đang toàn lực chém giết, máu tươi nhuộm đỏ nước biển vùng lân cận.

Cự Thiên giao chiến với Hắc Mị, hai người sức mạnh tương đương, còn Kiếm Vô Trần giao đấu với Hắc Lệ, Thiên Kiếm cứu quyết của hắn có uy lực kinh người, gây nên không ít vết thương trên người Hắc Lệ.

Thời gian càng lúc càng ít, trong ánh mắt Hải Nữ toát ra vẻ đau thương mơ hồ.

Tuổi của nó còn nhỏ, vốn dĩ làm sao biết đau thương là gì, phiền não là gì?

Nhưng cuộc đời này nó gặp hết chuyện này đến chuyện khác, đã lưu lại mấy phần thất vọng và mơ hồ trong tâm linh bé nhỏ của nó, khiến nó trong lúc ngây thơ không hiểu rõ lắm, lại trải qua một loạt những dày vò vốn không nên có ở độ tuổi của nó.

Tuổi ấu thơ của nó, tình nghịch mà ngây thơ, lại có được sức mạnh to lớn, nảy sinh ra một số ý nghĩ xúng với tuổi của nó.

Nhưng hiện tại, khi sức mạnh nâng đỡ giấc mộng mất đi, trước mắt nó là kết quả ngập đầy đau khổ nó còn chưa thể hiểu nổi.

Ở xa xa, hai bóng người một đỏ một đen đang âm thầm đến, hai bóng này không một chút khí tức hết như quỷ mị, đồng thời nhắm đến mục tiêu là Hải Nữ.

Lúc này, trong mười sáu con cá mập hổ có ba con đã đột phá được phòng tuyến cá mập ma để đến bên Hải Nữ.

Trong đó, một con có hình thù to lớn nhất đã cuốn lấy thân thể Hải Nữ nhanh chóng quay về, còn lại hai con ở phía sau cẩn thận đề phòng.

Kiếm Vô Trần thấy vậy, lần kiếm sắc bén đánh lui Hắc Lệ, sau đó nhanh chóng tiến đến, ý đồ muốn bắt lấy Hải Nữ.

Lúc này, hai bóng đỏ đen đó đã đến kịp, lần lượt phát ra hai luồng hào quang một đỏ một đen cuốn lấy thân thể xinh xắn của Hải Nữ.

Vừa hay Kiếm Vô Trần cũng phát xuất dải sáng màu tím, ba bên hội tụ thành một xuất hiện trên đầu của Hải Nữ.

Phát hiện được nguy hiểm, con cá mập hổ đó đột nhiên chìm xuống, hơn nữa còn di chuyển nhanh chóng né tránh truy kích từ bên trên. Phía sau nó, hai con cá mập hổ bắn mình ra, không một chút sợ hãi, phóng thẳng về phía hai bóng đỏ đen ra sức ngăn trở bọn chúng.

Ánh đỏ lóe lên, sau đó ánh máu mờ hiện, hai con cá mập hổ còn chưa đến gần liền bị một chưởng của bóng đỏ đánh tan nát.

Kiếm Vô Trần không thèm nhìn đến cảnh đó, xoay người truy đuổi theo Hải Nữ, việc quan trọng trước mắt chính là đoạt lấy Tỏa Long đỉnh.

Bóng đen lóe lên, một bóng người toàn thân lấp lánh ánh đen ngăn Kiếm Vô Trần lại, hai người vội vàng giao nhau một chiêu toàn lực, kết quả hai bên đều bị hất lui, bất quá Kiếm Vô Trần về mặt lại lộ ra một vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

Kiếm Vô Trần vốn dĩ cho là bóng đen chính là cao thủ Hắc hải, thực lực tương đương với Hắc Mị và Hắc Lệ. Nhưng sau khi giao nhau một chiêu liều mạng, hắn mới đột nhiên phát giác đây là một địch nhân đáng sợ, có được sức mạnh to lớn còn có phần hơn mình, làm sao hắn không kinh ngạc cho được?

Cá mập hổ đỡ lấy Hải Nữ điên cuồng phóng đi, dự tính quay lại cửa động ở lưng chừng núi. Nhưng khi nó sắp sửa về đến, trước mắt liền lóe lên ánh máu, một bóng đỏ đột nhiên xuất hiện ngăn ngay trước mặt.

Dừng lại khẩn cấp, cá mập hổ giận dữ nhìn bóng đỏ, thấy té ra đó là một người phụ nữ y phục đỏ, tuổi chừng ba mươi sáu ba mươi bảy, thân thể cao lớn, khuôn mặt xinh đẹp mà hung ác tàn độc, mái tóc dài màu vàng, trong mắt lấp lánh ánh máu.

-Ồ, Huyết Ma Thiên Cơ!

Bật lên một tiếng kêu thất thanh, cá mập hổ sau đó trấn tĩnh, nói với Hải Nữ yếu ớt trên lưng:

- Tiểu chủ nhân, ta đi ngăn bà ta lại, mọi chuyện khác phải trông vào bản thân của người.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh xanh lam, phát xuất một luồng nhu kinh hất Hải Nữ đi, bản thân lại nhanh chóng hóa thành một đại hán thô tháo điên cuồng, giận dữ gầm lên phóng thẳng về Huyết Ma Thiên Cơ.

- Không tự lượng sức, ta sẽ giúp cho người.

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Huyết Ma Thiên Cơ tay phải múa lên, một vòng sáng màu máu rẽ nước xông đến, dùng khí thế áp đảo của nó thôn tính cả đại hán kia và thể công của hắn.

Lúc này, thần trí của Hải Nữ đã dần dần mơ hồ rồi. Nó nỗ lực duy trì sự thanh tỉnh, dùng đôi mắt vô hồn cảnh giác nhìn bốn phía.

Hiện nay, việc di động đối với nó không phải là không được, nhưng nếu nó dùng sức mạnh đã cạn kiệt của toàn thân để di động, cũng chỉ chậm như rùa mà thôi.

Ở xa xa, giao chiến đang tiếp tục, năm con cá mập hổ sau khi đã tiêu diệt được cá mập ma, đang liều mạng xông đến.

Sở Hoài Dương, Huyết Linh hai người đã giết sạch cá mập ma quanh mình, nhưng bọn chúng lại dừng chân, từ xa xa nhìn lại Huyết Ma Thiên Cơ, trong mắt toát ra vẻ e ngại.

Dù sao truyền thuyết Ma Thánh phong cũng đã in sâu vào lòng người trong Hải vực.

Kiểm Vô Trần không biết không sợ, sau khi hắn ổn định được thân thể, nhanh chóng đến gần bên Hải Nữ, bắt quá lại cảnh giác với sát khí đang phát ra từ trên người Huyết Ma Thiên Cơ, vì thế dừng lại cách đó vài trượng.

Bóng đen thần bí cũng hệt như Kiểm Vô Trần, phóng đến từ một phía khác, dừng lại cách Hải Nữ năm trượng, quan sát tình hình Huyết Ma Thiên Cơ.

Cự Thiên lúc này đã bỏ lại Hắc Mị, tâm tình vô cùng trầm trọng đến bên cạnh Hải Nữ.

Hỗn chiến đã dần dần kết thúc, ba con cá mập hổ sau khi tiêu diệt cá mập ma bị trọng thương cũng đến bên cạnh Cự Thiên.

Như vậy, Cự Thiên cùng với tám con cá mập hổ còn lại, hình thành một vòng bao quanh bảo hộ Hải Nữ ở giữa.

Kiểm Vô Trần, bóng đen thần bí, Huyết Ma Thiên Cơ chia thành ba phương, Sở Hoài Dương, Hắc Lệ, Hắc Mị, Huyết Linh lại ở bên ngoài quan sát.

Chăm chú nhìn bốn phía, Cự Thiên nói với Hải Nữ:

- Như thế nào rồi, còn có thể kiên trì chịu đựng được không?

Hải Nữ thấp giọng nói:

- Ta đau đầu quá, toàn thân như bị lửa thiêu đốt, khó mà chịu đựng nổi.

Cự Thiên trong lòng tê lương, miệng lại khuyến khích cổ vũ:

- Không nên chịu thua, chúng ta tin tưởng chủ nhân nhất định sẽ không làm chúng ta phải thất vọng.

Hải Nữ đau khổ đáp:

- Ta sắp không chịu nổi, các người không cần lo cho ta, hãy nhanh chóng đi đi.

Cự Thiên lắc đầu đáp:

- Đã nhiều năm rồi, chúng ta mới chờ được đến ngày này. Cho dù kết quả thế nào, chúng ta đều sẽ không chịu thua. Dù là nhiệm vụ đã thất bại, chúng ta cũng đã tận lực rồi.

Nói rồi, vẻ mặt Cự Thiên nghiêm chỉnh lại, toàn thân toát lên khí phách thấy chết không sờn lòng, lớn giọng nói:

- Đồng bào thuộc Hồ Sa tộc, hãy bộc lộ dũng khí của chúng ta, kiên trì với lời thề cổ xưa, dâng hiến sức mạnh cuối cùng của chúng ta.

Bốn bề, tám con cá mập hổ gào lên, thân thể lúc này đã biến thành tám đại hán trung niên, toàn thân phát ra khí thế hung hãn, giận dữ nhìn tám phương.

Bật cười đau thương, Cự Thiên nói:

- Bắt đầu thôi, dùng sinh mạng của chúng ta tranh thủ một chút hy vọng cuối cùng cho tiểu chủ nhân.

Tám người cao giọng hét dài, vẻ mặt toát ra vẻ cương nghị, sau đó thân thể mờ hiện ánh máu, một luồng khí thế bộc phát như cuồng phong gào thét khiến người ta kinh ngạc.

Thân thể tám người bắt đầu lớn lên, cơ bắp trở nên to lớn, ánh mắt biến thành sắc bén, một luồng sát khí nồng đậm mờ hiện trên mặt khiến người ta cảm thấy lạnh lùng tàn khốc vô tình.

957. Chương 959 – Bính Tử Hộ Giá (liều Chết Hộ Giá)

- Thuật Nghịch Huyết Diệt Hồn, đáng tiếc sức mạnh của người thi pháp quá nhỏ bé.

Cự Thiên không để ý đến bà, chỉ trầm giọng nói:

- Nghịch Huyết Hồ Sa, không gì e ngại. Mở đường!

Tám người gầm lên một tiếng, nhanh chóng chuyển vị trí, hình thành một hình cá mập hổ, mục tiêu hướng thẳng về cửa động cách đó trăm trượng.

Nhìn thấy bọn họ đang xông về phía mình, Huyết Ma Thiên Cơ bật cười âm hiểm, hai tay múa lên, mười ngón phát ra làn máu rực rỡ, hình thành một lưới máu trước mặt, ngăn ngay trước mặt mười người Cự Thiên.

Thấy bà đã phát động, Kiếm Vô Trần cũng không cam lòng bước sau, thần cung trong tay múa lên, vô số làn kiếm rực rỡ chói mắt mang theo sức mạnh không gì ngăn nổi từ một bên phát động công kích.

Còn bên này, bóng đen thần bí không hề động đậy, hẩn chỉ âm thầm quan sát. Hẩn không muốn ra tay hay muốn làm ngư ông đắc lợi, điểm này hiện nay không thể nào biết được.

Cự Thiên ôm lấy Hải Nữ, vẻ mặt dị thường, tuyệt đối không chút lo lắng, cũng không có ý đau thương, hoàn toàn là vẻ lạnh nhạt vô tình, điều này khiến những người chung quanh cảm thấy kỳ quái.

Tốc độ tiến lên rất nhanh, tám người tạo nên hình cá mập hổ chớp mắt đã gặp phải lưới máu của Huyết Ma Thiên Cơ, hai bên va chạm kịch liệt, lập tức phát nổ.

Vụ nổ này có chút khác thường, hoàn toàn không phải do sức ép của hai luồng sức mạnh, mà chính do thân thể của người đầu tiên đã phát nổ do khi gặp phải lưới máu, chịu sức mạnh huyết sát thôn tính nhanh chóng, khiến chân nguyên điên cuồng trong cơ thể kích nổ.

Máu đỏ nhiễm hồng nước biển chung quanh, hơn nữa còn lan truyền bốn phía theo dòng nước bị chấn động.

Huyết Ma Thiên Cơ thân thể lắc lư, vụ nổ đó phát sinh sức mạnh chấn động vượt dự liệu, điều này bà ta chưa từng nghĩ đến.

Nhưng cho dù như vậy, thân là bá chủ Hải vực, Huyết Ma Thiên Cơ từ lâu đã thể hiện thực lực kinh người của bà, cố gắng ổn định thân thể phát động sóng công kích lần thứ hai.

Phía sau, làn kiếm của Kiếm Vô Trần cũng tạo nên vụ nổ kịch liệt, hơn nữa còn lập tức hủy diệt được hai cao thủ Hồ Sa tộc, khiến cho vùng lân cận chấn động không ngừng, lập tức hất bắn hẳn đi.

Chớp mắt đã tổn thất mất ba người, vẻ mặt Cự Thiên hơi dao động một chút. Nhưng hắn không hề để ý, mệnh lệnh lạnh lùng bình tĩnh dị thường phát ra:

- Đảo ngược máu huyết mà đi, phóng như mũi tên!

Bên ngoài, năm cao thủ Hổ Sa tộc nghe vậy, nhanh chóng điều chỉnh vị trí, hai người tạo thành một đường phía trước, hai người xoay tròn quanh Cự Thiên, còn lại một người ở phía sau, từ xa nhìn lại hệt như một mũi tên đang nhanh chóng phóng thẳng về phía cửa động.

Chớp mắt, làn sóng công kích thứ hai của Huyết Ma Thiên Cơ đã gặp phải cao thủ Hổ Sa tộc ở trước hết.

Lần này cũng hệt như lần trước, chớp mắt đã phát nổ, nhưng có một điểm khác, chính là cao thủ Hổ Sa tộc thứ hai đi sát ngay sau càng làm gia tăng phạm vi vụ nổ.

Như vậy, sức mạnh đáng sợ của nó điên cuồng thổi khắp bốn bề, lần nữa thổi bay Huyết Ma Thiên Cơ.

Lúc này, Cự Thiên chỉ cách cửa động có chừng năm chục trượng, cuối cùng hắn có thể mang Hải Nữ tiến vào bên trong được không đây?

Năm chỉ còn ba, cao thủ Hổ Sa tộc lại điều chỉnh vị trí, tạo nên hình thức một trước một sau bảo vệ Cự Thiên tiếp tục tiến lên.

Phương pháp của bọn chúng tàn khốc mà lại quyết đoán, dùng thân thể làm vũ khí, dùng sinh mạng làm động lực, dùng máu tươi để mở đường cho Hải Nữ, tranh thủ một chút hy vọng cuối cùng.

Loại tinh thần đến chết không ngừng, cho dù địch nhân của bọn họ ở xa quan sát cũng bị rung động trong lòng.

Hai lần công kích không được gì, vẻ mặt Huyết Ma Thiên Cơ không còn sáng sủa, mà rất tức giận, miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

Giận dữ nhìn về phía trước, hai tay Huyết Ma Thiên Cơ bắt chéo trước ngực, lòng bàn tay ánh máu chuyển động, nhanh chóng ngưng tụ thành hai quả cầu ánh sáng đỏ rực, theo sự khống chế tỉ mỉ của bà, một phóng thẳng đến cao thủ Hổ Sa tộc thứ nhất, một phóng thẳng đến Cự Thiên.

Phát hiện công kích của Huyết Ma Thiên Cơ, Cự Thiên vẻ mặt biến hẳn, nhanh chóng phóng người lên trên né tránh một chiêu, tạm thời không tiến lên.

Cao thủ Hổ Sa tộc mở đường gặp phải quả cầu ánh sáng lập tức phát nổ, thân thể vỡ nát. Còn lại hai người lại nhanh chóng đến gần, cảnh giác nhìn bốn phía.

Ánh sáng mờ chợt lóe lên, bóng đen thần bí âm thầm xuất hiện, trong lúc Cự Thiên còn kinh ngạc, hắn ảo hóa thành bốn bóng người đồng thời chụp vào Hải Nữ trong lòng của Cự Thiên.

Cự Thiên gầm lên giận dữ, tay phải buông khỏi thân thể Hải Nữ, gấp lại nghiêng qua trước người, phát ra hàng chục lưỡi đao ánh sáng, ý đồ muốn ngăn cản đối thủ đến gần.

Nhưng ai ngờ, ngay lúc này, ảo ảnh trước mắt đột nhiên biến mất, sau lưng một luồng chưởng lực đáng sợ âm thầm đến, lập tức hất bắn hắn, khiến hắn bị một chiêu trí mạng.

Bóng đen thần bí đánh lén khiến Kiếm Vô Trần và Huyết Ma Thiên Cơ nhìn thấy. Hai người dùng tốc độ nhanh nhất đến gần, đồng thời chụp lấy Hải Nữ.

Hai cao thủ Hổ Sa tộc thấy vậy, gầm lên giận dữ phóng thẳng đến hai người, liều mạng ngăn cản bọn họ.

Đến lúc này, bóng đen thần bí tuy chậm hơn nửa bước, nhưng lại xảo diệu né tránh được cao thủ Hổ Sa tộc đang ngăn lại, thuận lợi xuất hiện bên cạnh Cự Thiên đã trọng thương, ra tay đoạt lấy Hải Nữ.

Gầm nhẹ một tiếng, Cự Thiên giọng nói đau thương, liếc nhìn Hải Nữ mặt đầy đau khổ yếu ớt trong lòng, sau đó hất nàng ra, xoay người phóng thẳng về phía bóng đen thần bí.

Lúc này, khi hắn biết bản thân không thể nào bảo hộ được Hải Nữ, hắn chọn phương án buông nàng ra.

Cho dù kết cục thế nào, ít ra đến lúc này, đó là cách duy nhất có thể làm chậm nguy hiểm lại.

Hải Nữ ngậy ra nhìn hấn, ánh mắt Cự Thiên rất phức tạp, có đau thương, có thất vọng, có than thở, có tuyệt vọng.

Hải Nữ tuy còn nhỏ, nhưng ánh mắt đó nó không cách nào quên được.

Nó vẫn chưa hiểu được, Cự Thiên và người Hồ Sa tộc vì sao không tiếc mạng mình bảo vệ cho nó đây?

Nó cũng không hiểu được, vì sao Cự Thiên kêu nó là tiểu chủ nhân, bọn họ chỉ mới lần đầu gặp nhau, như vậy còn ẩn chứa bí mật gì đây?

Hai âm thanh vang lên kết thúc sinh mạng của hai cao thủ Hồ Sa tộc.

Mọi chuyện đến lúc này đã kết thúc, tranh đoạt kịch chiến đã lâu dường như cũng phải kết thúc thôi.

Cự Thiên kêu lên một tiếng thê thảm nho nhỏ, ngay cả một chiêu của bóng đen thần bí hấn cũng đỡ không nổi, hết như một chiếc lá rơi rụng xuống xa xa.

Kiểm Vô Trần, Huyết Ma Thiên Cơ sau khi hủy diệt được cá mập hổ ngăn cản, cùng nhau phóng thẳng về phía Hải Nữ, nhưng vì sự xuất hiện của bóng đen thần bí, hai người đều đột nhiên dừng lại, ba người hình thành tam giác với Hải Nữ ở giữa, mặc nó lắc lư trong nước biển.

Một thời khắc quan trọng sắp sửa đến.

Sở Hoài Dương, Hắc Lệ, Hắc Mị, Huyết Linh bốn người trong lòng hơi bất cam, ai nấy chậm chậm tiến gần, gia nhập vào cuộc chiến tranh đoạt.

Vì một Tỏa Long đỉnh, không những Tây hải, Hồng hải, Hắc hải gia nhập, mà ngay cả một cao thủ siêu cấp như Huyết Ma Thiên Cơ cũng nhúng tay vào, có thể thấy sự hấp dẫn của nó thật sự kinh người vô cùng!

Cuộc tụ hội này, Hải Nữ bị vây khốn ở giữa, thân thể càng thêm khó chịu. Trong lúc Phệ Tâm Huyết Tiên liên tục không ngừng tàn phá, tuy thể chất nó khác thường, nhưng cũng không thoát khỏi được bóng ma đó, đang dần dần chết đi.

Bốn bề, bảy người tranh đoạt đang chăm chú nhìn tình hình của Hải Nữ, bọn họ cũng nhìn thấy mạng sống của Hải Nữ không còn lâu, nhưng đều đứng yên bất động, đều chờ đợi cơ hội tốt nhất, hy vọng có thể nhắc tay liền đoạt được Tỏa Long đỉnh.

Hiện nay, tình hình rất phức tạp, một khi hỗn chiến bộc phát, ai cũng không nắm chắc có thể tiêu diệt được địch nhân. Vì thế làm sao có thể đoạt được Tỏa Long đỉnh nhanh chóng nhất, hơn nữa còn bình an rời đi trở thành vấn đề cấp thiết nhất mọi người quan tâm.

Thời gian giằng co dần qua đi, sinh mạng Hải Nữ đang dần trôi qua. Khi đôi mắt vô thần trên khuôn mặt non nớt nhỏ bé của Hải Nữ dần dần nhắm lại, cách đó vài trăm trượng, Cự Thiên bị trọng thương gần chết bị nước biển lay động đang âm thầm trôi về xa xa.

Sống chết của Cự Thiên không hề có chút cân lượng nào trong mắt của những người tranh đoạt. Vì thế, bảy người tranh đoạt cũng tuyệt đối không lưu ý được, ở xa xa đang có bốn làn sáng yếu ớt đang âm thầm tiến đến gần hấn.

Chờ đợi thật cô đơn, cũng là điều khó chịu đựng.

Khi Huyết Linh tính tình vốn dĩ kích động đã không chờ đợi được nữa, ý đồ muốn chuyển sang vị trí khác để điều chỉnh tâm tình, di động vô tâm của hấn nhanh chóng kích nổ, khiến sáu người còn lại tưởng là hấn muốn ra tay, liền tạo nên một trận đại chiến.

Vòng trong, Kiểm Vô Trần múa thần cung, Thiên Kiếm quyết mang theo uy lực cực cứng cực mạnh, lập tức bao phủ lấy Huyết Ma Thiên Cơ và bóng đen thần bí kia, nhằm tạo ra một cơ hội cho Sở Hoài Dương bên cạnh để lao đi cướp lấy Tỏa Long đỉnh.

Kiểm Vô Trần và Sở Hoài Dương có kế hoạch rất xảo diệu, nhưng Hắc Lệ và Hắc Mị cũng không dại, hai người không phân trước sau ra tay, để Hắc Mị ngăn Sở Hoài Dương, Hắc Lệ đi đoạt lấy Tỏa Long đỉnh.

Thấy vậy, Sở Hoài Dương vô cùng giận dữ, lại không thể làm gì, đổi lại là mình cũng làm như vậy.

Huyết Linh bị cử động của sáu người làm cho kinh ngạc, sau khi tỉnh ngộ, thấy Hắc Lệ đã tiến gần Hải Nữ, liền quên hết mọi thứ, cả thân người như một mũi tên máu phóng thẳng về Hắc Lệ, phát động đánh lên sau lưng.

Mắt thấy sắp sửa đoạt được Hải Nữ, Hắc Lệ đang cảm thấy kích động, chấn động của nước biển sau lưng khiến tâm thần hấn chấn động, không cố đoạt lấy Hải Nữ, vội vàng nghiêng người phản kích để bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Phía trên, Huyết Ma Thiên Cơ đánh tan công kích của Kiếm Vô Trần, thấy Hắc Lệ và Huyết Linh đã đi trước một bước, lập tức nổi giận trong lòng, hai tay đột nhiên phát xuất, lòng bàn tay hào quang đỏ rực mang theo khí tà sát hấp thu mọi sinh linh, chia ra vây lấy Huyết Linh và Hắc Lệ.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, Huyết Linh bị khí tà sát kia cuốn lấy, khí huyết toàn thân đảo lộn, hấn vốn dĩ đã bị thương nặng, sau một phen cố gắng, cuối cùng không thể thoát khỏi thế công đáng sợ của Huyết Ma Thiên Cơ, bị hủy diệt trong tay của bà ta.

Tình huống Hắc Lệ ngược lại, tình trạng thân thể hấn tốt hơn nhiều, vì thế chỉ bị trọng thương, không hề chết ngay tại chỗ.

Kiếm Vô Trần giao đấu với bóng đen thần bí, hai người ai nấy đều có sở trường.

Về mặt kiếm thuật, Kiếm Vô Trần chiếm ưu thế, nhưng về phương diện phòng ngự, bóng đen thần bí lại quý dị vô cùng, thường thường không hiểu vì sao đột nhiên biến mất, điều này khiến Kiếm Vô Trần vô cùng khó phòng ngự.

Quét sạch được chướng ngại, Huyết Ma Thiên Cơ nhanh chóng hạ mình xuống, đưa tay chụp về phía Hải Nữ.

Lúc này, bóng đen thần bí phát hiện được điều này, lại thi triển pháp quyết cổ quái, lắc mình liền thoát khỏi sự giằng co với Kiếm Vô Trần, đến phía sau Huyết Ma Thiên Cơ, phát tay như đánh một chưởng.

Cảm nhận được nguy hiểm, Huyết Ma Thiên Cơ hừ giận một tiếng, thân thể to lớn đột nhiên thu nhỏ lại, hơn nữa còn chuyển ngang sáu thước, cái chụp về phía tay phải của Hải Nữ vẫn giữ nguyên không đổi.

Bóng đen thấy một chiêu không tác dụng, trong lòng có phần nóng nảy, hai tay múa lên nhanh chóng, bóng chưởng liên miên phân bố bốn bề bao phủ phương viên vài trượng.

Phía trên, hào quang lóe lên, làn kiếm ngũ sắc phóng chém xuống.

Kiếm Vô Trần vốn mất đi đối thủ, thân thể nhanh chóng hạ xuống, hơn nữa còn phát ra thể công sắc bén dự tính đoạt không được gì cũng phải đánh trọng thương địch nhân.

958. Chương 960 – Lục Vân Xuất Diện (lục Vân Xuất Hiện)

Theo tính toán, bà dự tính bắt lấy thân thể của Hải Nữ, việc né tránh làn kiếm do Kiếm Vô Trần phát ra sau hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng thế công của bóng đen thần bí lại không cách nào né tránh hoàn toàn được.

Đã hiểu được chuyện này, Huyết Ma Thiên Cơ lập tức quyết định, liều mạng chịu một chút thương tích cũng phải đoạt cho được Hải Nữ.

Kết quả Huyết Ma Thiên Cơ nhanh chóng bố trí một kết giới phòng ngự màu máu nghiêm mật, sau đó mới tập trung tinh thần lên Hải Nữ, bắt đầu hoàn thành kế hoạch của bà.

Thời gian lúc này như dài ra, tay của Huyết Ma Thiên Cơ càng lúc càng gần, mắt đã thấy sắp sửa nắm được Hải Nữ, nhưng trong một sát na ngắn ngủi, thân thể Hải Nữ đột nhiên tự động đi ngang sáu thước, khiến tay của Huyết Ma Thiên Cơ chụp vào khoảng không.

Trên đỉnh đầu, thể công của bóng đen thần bí như mây đen áp xuống, khi gặp phải kết giới phòng ngự sắc máu của Huyết Ma Thiên Cơ, hai bên ma sát nhanh chóng, liền phát sinh ra sức nóng mạnh mẽ, chớp mắt

liền phát nổ, lập tức nhấn chìm Huyết Ma Thiên Cơ vào trong bùn dưới đáy biển, đồng thời đánh tan làn kiếm của Kiếm Vô Trần.

Vụ nổ kịch liệt lan khắp bốn bề, không những khiến Sở Hoài Dương và Hắc Mị đang giao chiến bay đi, còn khiến cho nước biển đục ngầu xung quanh dao động không ngừng che phủ mất tung tích của Hải Nữ.

Thế rồi, các bên tranh cướp ai nấy tản ra, ánh mắt chăm chú nhìn vào khu vực đục ngầu.

Hắc Lệ và Hắc Mị đứng hơi xa, thực lực hiện nay hai người hơi yếu đi, vì thế chủ động né tránh.

Kiểm Vô Trần và Sở Hoài Dương cùng nhau đứng hai bên bóng đen thần bí cách chừng vài trượng.

Rất nhanh, Huyết Ma Thiên Cơ từ trong bùn đất đứng lên, chỉ thấy hai tay bà ta múa lên, sức mạnh to lớn truyền qua nước biển lập tức kéo chìm tất cả vật thể đục ngầu, nhờ thế gần như khôi phục lại tình trạng nguyên thủy.

Nhưng khi nước biển trong suốt lại, Hải Nữ đột nhiên không còn thấy đâu. Điều này khiến cả sáu người đang tranh đoạt kinh ngạc, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Trước đây, ý thức của mọi người còn tập trung lên Hải Nữ, tuy vào lúc phát nổ, sức mạnh to lớn che khuất sự tập trung của mọi người, nhưng sau đó, những người tại hiện trường lại không phát hiện có bất cứ người nào đến gần, như vậy làm sao Hải Nữ đột nhiên không còn thấy vậy?

Đưa mắt nhìn chung quanh, sáu người dò xét vùng lân cận, cuối cùng bóng đen thần bí đó lác mình lướt thẳng về phía cửa động ở lưng chừng núi.

Cử động của hắc khiến những người còn lại tranh nhau đuổi theo, chỉ trong chớp mắt cả sáu người liền xuất hiện ở ngoài cửa động.

Bóng đen dừng lại không chút lơ mãng, hắc chỉ nhìn vào trong động, ở đó có một thi thể đang nằm, chính là Cự Thiên trước đây. Điều này khiến sáu người cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Cự Thiên không phải bị bóng đen đánh trọng thương trôi dạt về phía xa xa chăng? Vì sao lại nằm ở nơi này?

Trong âm thầm, Huyết Ma Thiên Cơ mở miệng nói:

- Nếu đã đến rồi, sao lại không ra, vì sao phải núp.

Trong sơn động, một luồng sáng mờ hiện, sau đó bốn bóng người nhẹ nhàng trôi đến, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài động.

Kiểm Vô Trần vừa thấy bốn người, lập tức vẻ mặt biến hắc, thân thể đột nhiên thụt lùi, miệng vừa sợ vừa giận nói:

- Lục Vân, thì ra là ngươi!

Sở Hoài Dương vừa thấy Kiếm Vô Trần bỏ chạy, tức giận dậm chân, miệng quát lên một tiếng giận dữ, không cam lòng đuổi theo Kiếm Vô Trần.

Hắc Mị và Hắc Lệ giận dữ trừng mắt Lục Vân, đồng thanh lên tiếng:

- Ngươi chính là Lục Vân do Đông hải Lục Doanh mời đến phải không?

Lạnh lùng gật đầu, Lục Vân đáp:

- Không sai, chính là ta. Các ngươi hẳn là hai trong Hắc hải Tứ Sát, người ngày trước bị ta đánh bị trọng thương phải chạy hẳn chính là một trong hai người còn lại của Tứ Sát các ngươi phải không?

Hắc Lệ nghe thấy, giận dữ cao giọng:

- Lục Vân, ngươi đừng càn rỡ, ngày đó còn chưa biết được chi tiết về ngươi mới bị ngươi lừa. Hôm nay ngươi đừng mong lập lại chuyện cũ nữa.

Bật cười kỳ dị, Lục Vân hỏi ngược lại:

- Phải vậy chăng? Sao chỉ nói không bắt động vậy, lẽ nào ...

Thanh âm kéo dài ra, Lục Vân có ý không nói hết, hơn nữa ánh mắt khinh bỉ còn nhìn hắt.

Hắc Lệ rất giận, muốn ra tay nhưng lại bị Hắc Mị ngăn lại.

- Không được lỗ mãng, tiểu tử này cổ quái, ngươi không thấy Kiếm Vô Trần kia vừa thấy hắt đã bỏ chạy chăng?

Hắc Lệ sững người, sau đó bình tĩnh trở lại, nói với Lục Vân:

- Tiểu tử, cho ngươi sống thêm một thời gian, đợi ngươi giải quyết hai người này chúng ta mới trở lại thu thập ngươi.

Lục Vân bật cười khinh miệt, đưa mắt nhìn Huyết Ma Thiên Cơ, lạnh lùng nói:

- Xem ra ngươi giận dữ đặng đặng, chắc đang trách ta phá hỏng chuyện tốt của ngươi rồi.

Huyết Ma Thiên Cơ trừng chàng, ánh mắt lướt qua Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, dừng lại ở Bách Linh.

Hải Nữ chính đang nằm trong lòng Bách Linh, khuôn mặt nhỏ mờ hiện một tia máu, ánh mắt vô thần lộ ra vẻ cừ hận.

- Lục Vân, ta mặc kệ ngươi từ đâu đến, hôm nay ngươi không giao Hải Nữ ra thì đừng hòng sống sót ra khỏi đây.

Lục Vân cười ngạo nghễ nói:

- Ngươi khẳng định có thể giữ ta lại chăng? Nghe nói trước đây không lâu có người đến Ma Thánh pong của ngươi, phá vỡ quy củ vài ngàn năm của ngươi, không biết cuối cùng như thế nào rồi vậy?

Huyết Ma Thiên Cơ vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng tàn khốc trả lời:

- Lục Vân, ngươi miệng lưỡi nhiều quá đều không phải là người sống lâu.

Vẻ cười mất đi, Lục Vân phản bác lại:

- Hạng tà ác cũng sẽ có báo ứng.

Huyết Ma Thiên Cơ rất giận, muốn phát tác lại đột nhiên dừng lại, chỉ hừ một tiếng, ánh mắt nhìn đến bóng đen thần bí.

Từ khi Lục Vân xuất hiện, bóng đen này vẫn luôn trầm mặc, yên tĩnh nhìn chàng, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Thế rồi, ánh mắt Lục Vân hướng đến người hắt, bóng đen cũng không né tránh, mở miệng nói:

- Lục Vân, vật trên vai ngươi từ đâu mà có vậy?

Nghe vậy, ánh mắt Lục Vân biến hắt, vừa vuốt ve Tứ Linh thần thú, vừa quan sát bóng đen.

Một lúc sau, chàng mới cất giọng khẳng định đáp:

- Ngươi đến từ Tử hải!

Bóng đen cả kinh, hỏi ngược lại:

- Làm sao ngươi cho là vậy?

Lục Vân hỏi thẳng lại:

- Ngươi nói sao?

Bóng đen trầm mặc một lúc, từng từ từng từ phát ra:

- Nói như vậy, vật trên vai ngươi quả nhiên chính là vật năm xưa rồi.

Lục Vân từ chối cho ý kiến đáp:

- Đúng và sai, thông thường rất dễ dàng đảo chuyển. Không có được chứng cứ xác thực, phán đoán của người sẽ dẫn người đi sang một nhánh khác.

Bóng đen trầm mặc rất lâu, đổi sang chuyện khác:

- Nếu người không muốn nói, thế thì chúng ta nói về Tỏa Long đỉnh trên người Hải Nữ đi.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Được, người muốn nói điều gì đây?

Nói rồi quay đầu liếc Hải Nữ, giọng nhẹ nhàng hỏi:

- Cô bé thế nào rồi?

Bách Linh cau mày đáp:

- Sức mạnh trong người cô bé điên cuồng phá tan sự kiềm chế của cô bé thêm lần nữa, thúc đẩy thân thể cô bé tiến thêm một bước bị xấu đi.

Lục Vân hai mắt hơi híp lại, nhẹ giọng nói:

- Như vậy, mọi hãy đưa cô bé cho huynh.

Bách Linh vâng lời, đưa Hải Nữ trong lòng vào tay của Lục Vân.

Bóng đen nhìn Lục Vân, lạnh lùng nói:

- Lục Vân, người có nghe qua truyền thuyết liên quan đến Tỏa Long đỉnh rồi chăng?

Liếc xéo hắn, Lục Vân tùy ý đáp lại:

- Có nghe qua rồi, hơn nữa còn gặp qua những con thú to lớn cổ xưa kia, nhưng thế thì sao?

Bóng đen nghiêm túc nói:

- Nếu như người đã biết rồi, hẳn hiểu rõ chuyện này rất quan trọng, Tỏa Long đỉnh có tầm rất lớn, người hẳn lập tức giao nó ra đi thôi.

Lục Vân bật cười lạnh lùng, cúi đầu vuốt ve khuôn mặt Hải Nữ, đáp lại:

- Bởi vì như vậy, các người bắt chấp sống chết của Hải Nữ, chỉ vì Tỏa Long đỉnh không tiếc đưa cô bé vào đất chết chăng?

Bóng đen lạnh nhạt đáp:

- Trong Hải vực, kẻ mạnh nuốt kẻ yếu. Sinh tử của cá nhân nó nhỏ bé, an nguy của Hải vực mới là lớn.

Lục Vân hừ giọng nói:

- Đáng tiếc ta đến từ nhân gian, những lý luận này của người ta nghe không thông được.

Bóng đen lạnh giọng nói:

- Lục Vân, các người nếu đến từ nhân gian, theo lý không thân không quen với Hải Nữ, có đáng vì nó mà đắc tội với cường địch chăng?

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, phản bác:

- Người sao khẳng định ta và Hải Nữ không có quan hệ?

Bóng đen hỏi tới:

- Có chăng?

Lục Vân hừ giọng nói:

- Tự nhiên có, không lâu trước đây cô bé đã giải vây cho chúng ta, lúc này cô bé có tai nạn, ta tự nhiên không thể đứng yên mà nhìn. Hơn nữa nhân tiện cho người biết một chút, ta hành động theo ý nghĩ mong

ước của mình, ta vừa thấy Hải Nữ liền thấy hợp ý, vì thế chỉ cần ta ở Hải vực, chuyện gì của cô bé ta đều lo đến.

Bóng đen nghe vậy, lạnh lùng nói:

- Nói như thế, chỉ bằng miệng lưỡi hử không giải quyết được vấn đề rồi?

Lục Vân cười tà dị đáp:

- Người cho là vậy chăng?

Thấy vẻ mặt dương dương của Lục Vân, bóng đen giọng không vui nói:

- Lục Vân, người quá cuồng vọng phần lớn đều có kết quả bi thảm.

Lục Vân châm chọc lại:

- Người chỉ nói không làm cũng không thể hoàn thành đại sự được.

Bóng đen hừ giận một tiếng, toàn thân bộc phát một luồng khí thể kinh người, chớp mắt liền đẩy nước biển lân cận hình thành một không gian không có nước phượng viên một dặm.

Kinh dị liếc bóng đen, Lục Vân thu tay phải trên đỉnh đầu Hải Nữ lại, trầm giọng:

- Thực lực như vậy nhân gian tìm không được mấy người, ta nghĩ người hử là một trong Tứ hải Tam Kỳ truyền thuyết.

Lời này vừa phát ra, Huyết Ma Thiên Cơ vẻ mặt hơi động, Hắc Mị và Hắc Lệ lại bật kêu kinh khiếp, nhanh chóng thối lui cả chục trượng, cảnh giác nhìn hử.

Bóng đen thần nhiên đáp lại:

- Nhân lực rất tốt, người là người đầu tiên chỉ trong thời gian rất ngắn đã biết được thân phận của ta.

Lục Vân thần nhiên cười nói:

- Nghe nói Tứ hải Tam Kỳ dương danh bảy hải, hôm nay nếu như đã gặp, hay là hãy thỉnh giáo xem phải xưng hô thế nào.

Bóng đen khóa chặt lấy ánh mắt của Lục Vân, thấy chàng biết được thân phận của mình rồi mà không chút kinh hãi, trong lòng rất bội phục, cũng không che giấu nữa, thần nhiên đáp:

- Tứ hải Tam Kỳ, ta là Lão Yêu (hay người ở giữa?), người gọi ta Tứ Hồn được rồi.

Nhẹ nhàng nắm bả hai lần, Lục Vân nói:

- Danh tự này có ý tứ, thật tốt. Bây giờ đã báo danh rồi, điều muốn nói cũng đã nói. Người muốn Tỏa Long đỉnh thì hãy ra tay đi.

Bóng đen Tứ Hồn liếc Hải Nữ, phát hiện lúc này nó không ngờ thần sắc đã tốt hơn, quả thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Bỏ đi tạp niệm, Tứ Hồn nói:

- Một khi ta đã xưng danh rồi, lúc giao chiến không thích chiếm tiện nghi của đối phương, hay là người hãy bỏ Hải Nữ ra trước đã rồi cùng ta giao chiến.

Lục Vân chăm chú nhìn hử một lúc, tán thưởng:

- Tứ hải Tam Kỳ quả nhiên khác thường.

Nói rồi cúi đầu nhìn Hải Nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ người hãy về bên di Bách Linh chờ, đợi lúc nữa ta sẽ trị thương cho người.

Hải Nữ đưa bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng trên mặt Lục Vân, sau đó cười ngọt ngào nói:

- Được, con nghe rồi, thúc thúc cũng phải cẩn thận.

Lục Vân sững người một lát, sau đó vẻ mặt lộ ra vẻ thương yêu, giọng cảm kích nói:

- Hải Nữ quả thật thông minh, thúc thúc sẽ báo thù cho con, đuổi toàn bộ bọn chúng chạy hết.

Nói rồi đưa cô bé cho Bách Linh.

959. Chương 961 – Cường Địch Tử Hồn

- Nha đầu này quả thật có duyên với huynh ghê, muội ôm rất lâu cũng chưa từng nói một câu nào.

Lục Vân cười cười, Hải Nữ lại dịu dàng nói:

- Dì à, Hải Nữ cũng thích các dì, nhưng không biết vì sao khi ở trong lòng thúc thúc, Hải Nữ tìm thấy một cảm giác rất quen thuộc, một cảm giác thân thiết không tả được.

Bách Linh kinh ngạc nhìn Hải Nữ, hỏi tới:

- Quả thật vậy chăng?

Hải Nữ gật đầu đáp lại:

- Quả thật vậy, Hải Nữ không lừa ai, càng không lừa dì được.

Bách Linh cảm xúc nói:

- Hay có lẽ đây chính là duyên phận.

Thương Nguyệt cũng nói:

- Đúng thế, nếu không chúng ta sao đi một vòng lớn, còn có thể trùng hợp cứu cô bé được?

Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, hay để xem nhân vật trong truyền thuyết trước mắt thật ra mạnh đến thế nào.

Hai người nữ nghe thấy liền cùng với Hải Nữ lập tức đưa mắt nhìn Lục Vân và Tử Hồn.

Thời khắc này, trên Hồ Sa lĩnh, Lục Vân lần đầu giao chiến với Tử Hồn trong Tử hải Tam Kỳ, hai người một là kẻ mạnh trong Hải vực, một người là cao thủ nhân gian, cuối cùng ai thắng ai thua đây?

Lục Vân gặp được Hải Nữ chính là vô tình trùng hợp, hay chính là nhân duyên định mệnh?

Chăm chú nhìn Tử Hồn, Lục Vân vẻ mặt hơi trầm trọng.

Đây chính là địch nhân có thần thoại chưa từng thua lưu truyền đã vài ngàn năm trong Hải vực, trong cảm giác của chàng chỉ như trong sương mù.

Một tầng ánh đen đơn giản đã ngăn cách tất cả dò xét của chàng, khiến chàng rất khó nhìn thấu được hắn.

Phất tay nhẹ nhẹ, Lục Vân có ý khiến ba người nữ dẫn Hải Nữ lùi lại, sau đó tiến lên một bước, toàn thân bộc phát một luồng hào quang bảy màu hết như ngọn lửa, hình thành dưới chân chàng một đóa hoa sen bảy màu, khiến chàng nhìn như Phật tử xuống thế.

Bốn bề, gió mạnh gào thét thổi tới mãnh liệt đón lấy luồng khí thể sắc bén do Tử Hồn phát xuất, hai bên va chạm mãnh liệt, phát ra những tiếng nổ đì đùng, sóng khí kinh người của nó hết như pháo hoa bắn tung tóe, khiến cho Huyết Ma Thiên Cơ bên cạnh phải lùi lại, Hắc Mị và Hắc Lệ bị thổi bay đi.

Chỉ một bước đơn giản đã uy hiếp tinh thần. Nếu như nói khí thể trước đó của Tử Hồn khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường, thế thì lúc này, Lục Vân đã thể hiện một luồng khí thể vương giả bá tuyệt thiên hạ, khiến người ta phải thần phục.

Đứng yên bất động, toàn thân Tử Hồn ánh đen lấp lánh chế ngự khí thể kinh người của Lục Vân, trong mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

- Nghe nói nhìn người đừng chỉ nhìn tướng, hôm nay ta mới biết, lời này quả thật rất có đạo lý.

Lục Vân hai mắt hơi khép lại, cười có phần kỳ dị đáp:

- Nước biển không thể cân được, ta cũng đã sớm nghe thấy như vậy rồi.

Tử Hồn hơi sững người, nhỏ nhẹ nói:

- Người rất kỳ lạ.

Lục Vân thuận miệng đáp:

- Người thích che giấu.

Tử Hồn thần nhiên nói:

- Đúng thế, đáng tiếc không có biện pháp. Được rồi, đừng nói nhảm nữa, hãy xuất chiêu thôi.

Nói rồi hai tay bắt chéo trước ngực bố trí phòng ngự chờ đợi thể công của Lục Vân.

Bật cười ngạo nghễ, Lục Vân lên tiếng:

- Ta xuất thủ trước, người cẩn thận kẻo hối hận.

Tử Hồn phản bác lại:

- Người có thể xác định nhìn xuyên qua được phòng ngự của ta chăng?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Trả lời rất hay, ta nhìn không xuyên qua được. Như vậy người cẩn thận rồi.

Ý niệm lướt qua, lửa đỏ như sóng, một luồng lửa to lớn bộc phát từ người chàng, hóa thành một con rồng lửa phóng thẳng đến Tử Hồn.

Bật cười khinh miệt, Tử Hồn không hề né tránh, tùy ý để ngọn lửa kia xông tới thân mình, tỏ rõ không hề để ý đến. Mà thực tế cũng chứng minh điểm này, ngọn lửa do Lục Vân phát ra bao phủ người Tử Hồn hết như thủy hỏa gặp nhau, lập tức sinh ra khói nồng, ngọn lửa lập tức biến mất. Những người đang quan sát trận chiến thấy chuyện này đều có phần kinh ngạc.

Lục Vân lại không chút để ý, ngược lại cười nói:

- Được rồi, ta đã ra tay rồi, đến lượt người.

Tử Hồn nghe vậy, trầm giọng nói:

- Đã nhiều năm nay, đối thủ như người quả thật là gặp không được mấy người. Cẩn thận, ta sắp ra chiêu đây.

Lời vừa dứt, bóng đen lóe lên, hình bóng Tử Hồn phân ra làm ba, dùng phương pháp không nhanh nhưng lại không chút dao động tiến đến gần Lục Vân từ ba hướng, sáu cánh tay múa lên nhẹ nhàng chậm rãi, bộ dáng nếu là phụ nữ thì như đang múa lả lướt.

Khóe miệng Lục Vân hơi cười cười, nhưng ánh mắt lại có phần nghiêm túc. Đối mặt với loại thể công quái dị này của Tử Hồn, chàng ngoại trừ gia tăng mức độ phòng ngự ra, chỉ còn cách yên lặng quan sát tình hình, chờ đợi chuyện đang xảy ra.

Rất nhanh, thể công của Tử Hồn đến gần rồi.

Đến lúc này, Lục Vân kinh ngạc phát hiện ba phân thân của Tử Hồn trông có vẻ đồng thời đến gần, không ngờ lại có trước có sau, nhưng khác biệt không lớn lắm, vì thể không quan sát cẩn thận sẽ không cách gì phát giác ra được.

Thấy vậy, Lục Vân hơi nghi hoặc, chiêu công này của Tử Hồn là cố tình không đồng bộ hay do nắm chưa vững, bất ngờ xuất hiện một chút khác biệt?

Còn đang suy nghĩ, ý niệm của Lục Vân chuyển động, tinh thần dị lực vô hình với tần suất vượt quá mười vạn lần được bố trí thành ba tầng phòng ngự bên ngoài thân thể, cũng chủ động phản kích. Đồng thời,

“Thái Ất Bất Diệt” pháp quyết trong cơ thể cũng tự động vận chuyển, bố trí thành một tầng kết giới bảy màu trong cùng.

Lục Vân vừa mới hoàn thành, công kích của Tử Hồn liền đến. Lần giao chiến thứ nhất của hai người liền bộc phát.

Trong lúc tiến công, hai tay của Tử Hồn nhìn có vẻ chậm rãi, bao bọc hào quang màu đen ngòm kỳ dị, khi gặp phải pháp quyết “Tâm Dục Vô Ngân” của Lục Vân, lập tức sinh ra lực hút to lớn, chớp mắt liền thôn tính lấy tinh thần dị lực, khiến cho tầng phòng ngự ngoài cùng của Lục Vân chỉ như thùng rỗng kêu to.

Sau đó, bóng hình thứ hai, thứ ba đến liền, trước sau chỉ cách một chớp mắt nhưng lại xảo diệu hình thành một điểm chênh lệch, khi bóng thứ hai đột phá phòng ngự “Thái Ất Bất Diệt” của Lục Vân, bóng thứ ba liền xông thẳng đến thân người thực sự của Lục Vân.

Hơn nữa, cũng đúng vào lúc này, hình bóng thứ nhất của Tử Hồn bắt đầu lùi lại, cảm giác như bị phản lực thoát lui, ngay sau đó đến lượt bóng thứ hai, thứ ba.

Nguy hiểm đến gần, trong lòng Lục Vân chấn động mạnh mẽ, người quý dị như vậy chàng có thể nói là lần đầu gặp phải.

Từ trước đến nay, cho dù địch mạnh mẽ đến thế nào, Lục Vân đều có lòng tự tin tuyệt đối vào phòng ngự của bản thân mình, nhưng lần này đây, chỉ mới giao chiến với Tử Hồn, hào quang màu đen ngòm quý bí kia hết như một vũ khí sắc bén không gì chống nổi đã phá hủy phòng ngự của chàng.

Vì thế, Lục Vân vội vàng chọn lựa đối sách, đem sức mạnh “Hóa Hồn phù” trong cơ thể hóa thành một loại phòng ngự giao tranh với lần công kích thứ ba của Tử Hồn.

Một chiêu này, Lục Vân đánh lui Tử Hồn, tạm thời giải trừ được nguy cơ. Nhưng sau đó, Lục Vân kinh ngạc phát hiện ba phân thân bị hất lui chỉ giây lát đã biến thành hai mươi bảy phân thân, hơn nữa mỗi phân thân đều ẩn chứa khí tức hoàn toàn tương đồng. Điều này khiến Lục Vân không cách gì phân biệt sự khác nhau của các phân thân.

Trong phương viên mười trượng, bóng đen dày đặc.

Thế công của Tử Hồn trông ra có vẻ huyền ảo, khiến người ta cảm thấy nhàn nhạt như gió, tuyệt đối không có sức mạnh khiến lòng người hoảng sợ.

Nhưng chính loại tiến công êm ái như gió này lại ẩn chứa hung hiểm sau đó khó mà tả được, khiến Lục Vân cảnh giác dị thường, pháp quyết trong cơ thể biến ảo bất định.

Trong lúc phản kích, Lục Vân lại gia tăng tần suất của Ý Niệm Thần Ba, sau khi không ngừng thăm dò, Lục Vân đã có đột phá mới, hiểu được sơ bộ tính chất của hào quang quý dị do Tử Hồn phát xuất.

Tử Hồn xuất thân từ Tử hải, pháp quyết của hắn rất cổ quái, hơn nữa chân nguyên có khả năng thôn tính, tiêu hủy, biến đổi khác thường, khiến cho công kích của Lục Vân một khi gặp phải liền bị thôn tính nhanh chóng, hoặc bị hủy diệt, không cách gì đỡ thương được căn bản của hắn.

Đồng thời, Tử Hồn vận dụng sức mạnh thuần thực dị thường, thuật phân thân của hắn có chỗ độc đáo, dễ dàng có thể làm tâm trí địch nhân nghi hoặc, khiến đối phương không thể nào phòng ngự được.

Để đối ngược thế yếu, Lục Vân dùng Ý Niệm Thần Ba có tần suất khác nhau, ghi dấu ấn lên hai mươi bảy phân thân của Tử Hồn, dùng để phân biệt sự khác nhau của hắn. Như vậy, những phân thân không chút khác biệt đan xen trùng điệp đó, khi hiện lên trong mắt của Lục Vân liền tự động phân thành tổ sắp hàng rõ ràng minh bạch.

Nhưng Tử Hồn hoàn toàn không đơn giản như vậy, hai mươi bảy phân thân của hắn lập tức lại phân gấp chín, chớp mắt có hai trăm bốn mươi ba phân thân giống hệt nhau xuất hiện trong mắt của Lục Vân. Chuyện này không khiến Lục Vân kinh dị nữa, trong lúc tâm niệm chuyển động, chàng liền gia tăng tần suất của Ý Niệm Thần Ba, nắm bắt từng phân thân một không chút sai lầm.

Như vậy, hai người một công một thủ, hơn nữa còn ảo hóa thành vô số hình bóng khiến vùng chung quanh lập tức chuyển biến sắc thái, thân thể hai người dần dần biến mất, dưới tác dụng của tốc độ liền biến ảo

thành hai loại khí thể tồn tại, đan xen dày đặc cùng nhau.

Những người đứng ngoài quan sát trận chiến ngập đầy khiếp sợ trong mắt. Lục Vân và Tử Hồn thật sự giao tranh hay đang biểu diễn, tốc độ hai người nhanh chóng như vậy, ngoại trừ Trương Ngạo Tuyết nhờ có Tử Ảnh thần kiếm nên có thể nhìn thấy rõ ra, còn lại Thương Nguyệt, Huyết Ma Thiên Cơ cũng không nhìn ra rõ ràng được.

Thời gian dần dần trôi qua, Lục Vân trong lúc phản kích bắt đầu cảm thấy không thích hợp.

Phân thân của Tử Hồn lúc này đã vượt qua vài vạn, cơ hồ vượt quá nhận thức của chàng, vượt quá giới hạn lớn nhất.

Hơn nữa, nhìn đến những cá thể phân thân này, Tử Hồn còn có thể biến ảo không chút hạn chế, như thế đến cuối cùng không cần tiến công cũng có thể khiến mình mệt mỏi đến chết.

Nghĩ đến đây, Lục Vân đột nhiên nghĩ lại, trên thế gian quả thật có thuật phân thân thần diệu đến như vậy chăng?

Nếu như không có, bản thân có phải đang rơi vào âm mưu của Tử Hồn chăng?

Trong lúc suy nghĩ, Lục Vân thử đem chân nguyên trong cơ thể hóa thành làn kiếm bắt đầu đột phá mạnh mẽ.

Nhưng kết quả khiến chàng bất ngờ, phân thân đầu tiên chàng kích trúng liền tan nát, nhưng chỉ chớp mắt liền khôi phục lại hình dạng, điều này khiến chàng rất kinh hãi.

Không cam lòng, Lục Vân chuyển đổi phương thức tiến công, sau liên tục cả chục lần thử, cuối cùng Lục Vân phát hiện, khi bản thân dùng chân nguyên liệt hỏa phát xuất tấn công mãnh liệt, phân thân của Tử Hồn mới bị tiêu diệt.

Tìm ra biện pháp phá giải, Lục Vân vừa phản kích vừa phân tích thật chăm chú.

Vì sao phải cần lửa đỏ mới có thể tiêu diệt được Tử Hồn?

Chân nguyên liệt hỏa trước đây của mình khi gặp hấn, chỉ chớp mắt liền bị tiêu diệt, như vậy sao lúc này lại chân nguyên liệt hỏa lại có tác dụng được đây?

Còn đang suy tư, Lục Vân đã dùng tay thay kiếm để thi triển “Hạo Nhiên Thiên Cương kiếm quyết”, dùng chân nguyên liệt hỏa phối hợp với làn kiếm sắc bén gia tăng công kích.

Nhưng phản kích của Lục Vân tuy mãnh liệt, phân thân của Tử Hồn lại gia tăng với tốc độ gấp chín lần, tốc độ này vượt xa tốc độ phản kích của Lục Vân, như vậy Lục Vân vẫn còn tiếp tục bị vây khốn trong cảnh vô biên.

960. Chương 962 – tử Hồn Bại Tẩu (tử Hồn Thua Chạy)

Phát giác được điểm này, Lục Vân dứt khoát từ bỏ tấn công, thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” kết hợp cùng thuật “Không Gian Khiêu Dục”, chớp mắt đã lướt ngang chừng năm chục trượng thoát khỏi khu vực đó.

Xoay người lại, Lục Vân nhìn vào vùng mù đen, cau mày cất tiếng:

- Tử Hồn, đây có phải là tuyệt học của Tử hải chăng?

Vùng mù đen dường như có phần bất ngờ, ồ lên một tiếng kinh ngạc sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, chớp mắt biến thành Tử Hồn.

- Lục Vân, đã vài ngàn năm qua, ngươi là người thứ nhất có thể thoát khỏi dễ dàng như vậy.

Lục Vân không chút vui mừng, trầm giọng nói:

- Vài ngàn năm qua, không biết có được bao nhiêu người đáng để ngươi phải sử dụng chiêu này?

Tử Hồn trầm ngâm một lúc, đáp lại:

- Không nhiều, khoảng chừng sáu bảy người mà thôi, trong đó chỉ có một người thoát ra được, người chính là người thứ hai.

Lục Vân ánh mắt âm lạnh khẽ nói:

- Người rất thông minh, cũng rất âm độc, từ lúc bắt đầu đã thi triển tuyệt chiêu khiến người ta trong lúc sơ ý mà bị uống mạng.

Tử Hồn điềm nhiên đáp:

- Mạnh được yếu thua, đây là quy luật sinh tồn của Hải vực. Muốn duy trì bất bại thì chỉ có thể liên tục cẩn thận.

Lục Vân không hề phản bác lại, chỉ lạnh nhạt nói:

- Đây là lần thứ nhất người thấy thần thoại bất bại của người còn có thể kéo dài nữa hay không?

Tử Hồn tự phụ đáp:

- Điều này còn phải trông vào bản lĩnh người nhiều ít thế nào.

Lục Vân cười cười, tà mị mà âm trầm.

- Vừa rồi là người tiến công, bây giờ đến phiên ta, người cẩn thận.

Chữ thân vừa phát ra, trong mắt Lục Vân ánh bảy màu bộc phát, một luồng Ý Niệm Thần Ba đáng sợ ẩn chứa chín loại tần suất khác nhau hợp lại, chớp mắt đã kéo dài gấp vài ngàn lần bắn thẳng vào huyệt Mi Tâm của Tử Hồn.

Thân thể run lên, Tử Hồn bật kêu điên cuồng thảm thiết, một chiêu này của Lục Vân sắc bén vô cùng, sát tâm rất nặng, hoàn toàn không lưu lại một chút thể diện, lập tức đánh trọng thương linh hồn của hắn, hất thân thể hắn bắn đi.

Bật cười tàn khốc, Lục Vân lắc mình xông đến, dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện bên cạnh Tử Hồn, hai tay đồng thời thi triển Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù, dùng sức mạnh hủy diệt vạn vật hung hăng đánh trúng thân thể Tử Hồn.

Gào lên một tiếng, Tử Hồn rất dẻo dai, một luồng sức mạnh êm ái trong cơ thể rất nhanh chống lại, không ngờ chống cự lại hơn nửa công kích của Lục Vân.

Sau đó, toàn thân Tử Hồn ánh đen hiện lên mang theo sức mạnh thôn tính âm tà nuốt lấy hai tay của Lục Vân, ép cho chàng buộc phải thối lui.

Bốn mắt nhìn nhau, Tử Hồn giận dữ quát lên:

- Thật là tàn độc. Bây giờ để cho người được biết kỹ thuật giết người bí mật của Tử hải chúng ta!

Dứt lời bóng đen lay động, tám bóng người phân ra bốn bề, những làn gió nhẹ kết nối giữa tám bóng như bông, làn sáng sắc đen và sắc xanh lam bay lượn qua lại, kết thành một hình khối hộp, đồng thời phát ra công kích hội tụ lên người của Lục Vân.

Cảnh giác nhìn cảnh tượng này, trong mắt Lục Vân bảy sắc lóe lên, chớp mắt liền tra ra một chiêu này của Tử Hồn, bao gồm cả sức trói buộc và sức thôn tính rất mạnh, chia ra thành làn sáng sắc xanh lam và sắc đen.

Đồng thời, Lục Vân còn phân tích ra chùm sáng sắc xanh lam vô cùng kinh người, lực trói buộc của nó rất dẻo dai, với tu vi của chàng cũng cần phải bộc phát sức mạnh đến tầng thứ chín mới có thể đánh tan nó, điều này quả thực là một chiêu trí mạng.

Trong lúc kinh hãi, ý niệm Lục Vân chuyển động nhanh chóng, sức mạnh nào có được sức trói buộc dẻo dai đến như vậy? Nếu như không giải được câu đố này, bản thân hắn rất nhiều khả năng bị chìm vào nguy cơ.

Bốn bề, công kích của Tử Hồn đã đến gần, trong lúc nóng nảy, Lục Vân đột nhiên lóe lên một ý, vì thế quát lớn:

- Tử Hồn, thuật phân thân trước đây của người có thể lấy nước biển làm cơ sở, dùng ảo ảnh của bản thân chiếu lên trên đó, sau đó phân hóa vô hạn biến ảo mà thành phải không?

Tử Hồn nghe vậy chấn động, hừ lạnh nói:

- Thích đoán, người hãy đoán đi.

Lục Vân nghe rồi, bật cười lạnh lùng, tiếp tục thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” lần nữa, đi ngang hơn mười trượng.

Vừa thấy Lục Vân biến mất lần thứ hai, Tử Hồn hơi giận dữ, quát lên:

- Người dự tính cứ mãi chơi trò trốn tìm như vậy nữa sao?

Lục Vân phản bác lại:

- Biết người biết mình, trăm trận trăm thắng, lẽ nào người còn chưa nghe qua chuyện này?

Tử Hồn thấy vậy hừ giận một tiếng, lại ảo hóa thành tám hình bóng phân bố quanh người của Lục Vân.

Lần này, công kích của Tử Hồn và lần trước có thay đổi, vừa thay đổi liền thi triển khí thể kinh thiên, dùng sức mạnh to lớn mạnh mẽ đến kinh người thiết lập một kết giới phong bế quanh Lục Vân.

Sau đó, Tử Hồn tiếp tục cách cũ, giữa tám bóng người, ánh sáng sắc xanh lam và đen luân phiên lưu động, ý đồ trói buộc được Lục Vân trước, sau đó mới thôn tính lấy chàng.

Đối mặt với một chiêu nguy hiểm của Tử Hồn, Lục Vân cũng không né tránh, hai tay nhanh chóng đẩy ra, lòng bàn tay lóe điện lấp lánh, chàng đang dùng tốc độ cực nhanh thi triển “Lôi Thần quyết”.

Vì đang ở đáy biển nên Lôi Thần quyết của Lục Vân không cách nào hấp thu được Cửu Thiên thần lôi, chỉ còn cách dùng sức lôi điện ẩn chứa trong bản thân làm cơ sở để tiến hành phản kích.

Theo lý thuyết, cách làm này của Lục Vân vô cùng bất lợi, căn bản không thể phát huy được thực lực vốn có của chiêu này.

Nhưng khi chàng đã hiểu được thể công của Tử Hồn, làn sáng màu xanh lam chính là sức mạnh âm nhu trong nước biển, chàng liền nghĩ đến nước có thể dẫn điện, vì thế mới có hành động như vậy.

Tiến công của hai bên có tốc độ rất nhanh, khi làn sáng màu xanh lam có sức trói buộc cùng với làn sáng màu đen có sức thôn tính gặp phải sức mạnh lôi điện của Lục Vân, một trận hoa lửa chói mắt cùng với tiếng kêu rú phần nổ phát ra trong tiếng nổ mạnh.

Một chiêu này, sức mạnh của Lục Vân chỉ tương đương một phần ba sức mạnh của Tử Hồn, nhưng sức lôi điện lại mạnh mẽ cứng rắn vô cùng, chớp mắt liền khiến cho toàn thân Tử Hồn run lên, mọi công kích lập tức mất đi.

Nắm ngay lấy khoảng thời gian ngắn ngủi Tử Hồn đang run rẩy, Lục Vân quát lên to lớn, thân thể vút cao vài trượng vượt qua cả Tử Hồn. Sau đó, hai tay Lục Vân bắt quyết, toàn thân ánh đen hiện lên, một luồng khí hủy diệt tràn ngập bốn phương.

Trên đầu, mây khí màu đen nhấp nhô như sóng, một thanh đao nhỏ đen tuyền bay ra từ huyết Bách Hội, vừa xoay chuyển bay lên, vừa bộc phát đốm sáng màu đen, chớp mắt liền hình thành một cột sáng hủy diệt, theo sự khống chế của Lục Vân điên cuồng chém xuống.

- Diệt Hồn xuất, quỷ thần tru!

Lúc này, Lục Vân đã thi triển tuyệt chiêu. Nếu xét theo quan hệ giữa Lục Vân và Tử Hồn, hẳn không cần phải xuất tuyệt chiêu này, nhưng do thực lực Tử Hồn kinh người, Lục Vân vì muốn thắng nên không thể không làm như vậy.

Phát hiện thấy nguy hiểm, Tử Hồn gầm lên điên cuồng, hẳn đã mất đi tiên cơ, muốn né tránh cũng không kịp nên đành phải liều mạng phản kích.

Vì thế, hai tay Tử Hồn múa lên, toàn thân ánh đen từ dưới dâng lên, đang nhanh chóng hội tụ vào trên đỉnh đầu, hình thành một tấm thuẫn ánh sáng đen ngòm.

Đồng thời, lòng bàn tay Tử Hồn tự động xuất hiện một cây côn thép đen thui, dài gần một thước sáu thước bảy, toàn thân cây côn lấp lánh phù chú ánh sáng, toát ra mùi vị quý bí khó tả được.

Khi Lục Vân chém xuống một đao hủy diệt, hai tay Tử Hồn hào quang rực rỡ, chân nguyên to lớn truyền vào trong cây côn thép, khiến nó phát ra ánh sáng đen thẫm, hóa thành một vật dài cả trượng đón lấy một đao của Lục Vân.

Chỉ nghe một tiếng âm to lớn chấn động bốn bề, hai luồng sức mạnh lấy cứng chọi cứng chớp mắt phát ra, không những chém đôi côn thép của Tử Hồn, còn phát nổ đáng sợ, lập tức đánh bay Tử Hồn.

Hai người giao chiến biến ảo rất lớn, khi thì Tử Hồn chiếm ưu thế, khi thì Lục Vân đảo chuyển được cục diện, hấp dẫn sâu sắc tất cả mọi người ở hiện trường quan sát.

Nhưng khi Lục Vân thi triển Lôi Thần quyết khiến cho Tử Hồn bị tấn công bất ngờ, Huyết Ma Thiên Cơ đang quan sát đột nhiên vẻ mặt biến hẳn, giận dữ nhìn Lục Vân đang giao chiến, gầm lên nóng nảy:

- Té ra là người!

Một lời này không đầu không đuôi khiến người ta mơ hồ.

Nhưng điều khiến người khác càng kinh ngạc hơn, chính là Huyết Ma Thiên Cơ sau khi rống lên giận dữ, liền bay lên hướng thẳng về Lục Vân, hai lòng bàn tay phát ra hai cột sáng đỏ máu.

Đánh lén đột nhiên khiến người ta bất ngờ.

Nhưng Huyết Ma Thiên Cơ hoàn toàn không làm gì được, khi bà mới được nửa đường liền bị một chuỗi làn kiếm dày đặc màu tím nhanh chóng ngăn lại.

Giận dữ trừng mắt Trương Ngạo Tuyết, Huyết Ma Thiên Cơ rống lên:

- Cút ngay, nếu không ta sẽ giết chết người.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng cười nói:

- Muốn xuất thủ thì phải quang minh chính đại mà làm, hành động đánh lén vô sỉ như vậy làm sao để cho người càn rỡ được. Xem kiếm!

Cổ tay vừa chuyển, thần kiếm vút khỏi tay, làn kiếm dày đặc phân ra tám phương, chỉ trong sát na liền hình thành trên ngàn bóng kiếm màu tím từ những góc khác nhau phát động công kích hướng về Huyết Ma Thiên Cơ.

Phát hiện thực lực kinh người của Trương Ngạo Tuyết, Huyết Ma Thiên Cơ không dám coi thường nữa, thân thể nhanh chóng bắn đi, bay lượn qua lại giữa không trung né tránh bóng kiếm của Trương Ngạo Tuyết.

Nhưng Huyết Ma Thiên Cơ đã quá coi thường Trương Ngạo Tuyết. Bà ta không biết thần kiếm trong tay của Trương Ngạo Tuyết có thể định vị, nó có sức mạnh dò xét truy đuổi giống như Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân, làm sao bà có thể dễ dàng né tránh được đây?

Để ý đến động tĩnh của Huyết Ma Thiên Cơ, tròn mắt Hắc Mị xoay tròn nói với Hắc Lệ:

- Cơ hội khó có, muốn ra tay thử hay không?

Hắc Lệ liếc Bách Linh và Thương Nguyệt, chần chừ nói:

- Hai người đó xem ra cũng không dễ đối phó.

Hắc Mị lại không cho như vậy cất lời:

- Muốn thành đại sự, làm sao không mạo hiểm được đây?

Hắc Lệ thấy hấn nói như vậy, cũng không do dự nữa, lập tức trả lời:

- Được, người đi kiếm chế người nữ kia, ta đi đoạt lấy Hải Nữ.

Nói rồi nhanh chóng tiến gần đến Bách Linh, Thương Nguyệt.

Quét mắt qua hai người, Bách Linh hừ lạnh nói:

- Người kích động thường phải chịu sự trừng phạt.

Hắc Mị quát lên:

- Bớt nói nhảm đi, không muốn chết thì hãy nhanh chóng giao Hải Nữ ra.

Nói rồi lắc mình phóng thẳng về phía Thương Nguyệt, hai tay múa lên lấp lánh ánh đen.

Bách Linh bật cười khinh bỉ, Tam Đầu linh xà trên vai bay ra, thân thể bé nhỏ động tác nhanh nhẹn, ba đầu rắn đồng thời vươn ra, khí liệt hỏa, hàn băng và kịch độc dùng phương thức chùm sáng đánh trúng vào thân thể Hắc Mị trong ánh mắt kinh ngạc của hắn.

Hừ giận một tiếng, Hắc Mị hét như thấy quỷ, hoảng sợ né tránh. Tam Đầu linh xà lại rít nhỏ một tiếng, thân thể linh hoạt như bóng theo người liên miên phát động công kích không ngừng.

Hắc Lệ và Hắc Mị đồng thời ra tay, mục tiêu ban đầu của Hắc Lệ chính là Bách Linh, nhưng kết quả lại bị Thương Nguyệt ngăn lấy, điều này hắn không hề nghĩ đến.

Sau khi giao đấu, Hắc Lệ càng thêm kinh ngạc, bản thân hắn là một trong Hắc hải Tứ Sát, khắp cả bảy hải cũng khó tìm được cao thủ ngang tay. Ai ngờ Thương Nguyệt không chút hãi sợ, ngược lại còn đánh cho hắn thất điên bát đảo lùi lại. Điều này khiến hắn giận dữ không thôi, lập tức ra sức phản kích.

Một đao của Lục Vân khiến Tử Hồn trọng thương. Hắn sau khi bị đánh lui, phát giác thân thể bị tổn thương nghiêm trọng, lập tức chọn phương án rút lui, chỉ lưu lại câu nói:

- Lục Vân, một đao ngươi ban cho ta hãy nhớ trước đã, lần tới có dịp gặp lại, chúng ta sẽ tiếp tục tỷ thí cho xong.

961. Chương 963 – Hải Nữ Lai Lịch

Nhìn theo Tử Hồn rời khỏi, Lục Vân không hề đuổi theo vì chàng cũng không có ý giết người. Chỉ ít là hiện tại chàng và Tử Hồn vẫn chưa phải là tử thù đến nỗi phải truy sát lẫn nhau.

Ngưng nhìn theo Tử Hồn, Lục Vân quay lại nhìn Huyết Ma Thiên Cơ, chỉ thấy bà ta toàn thân ánh máu kết thành kén tơ phủ đầy, màn sương máu dày đặc tỏa ra từng luồng sát khí, đang dùng sức mạnh tà sát không ngừng tiêu hủy làn kiếm thần thánh của Trương Ngạo Tuyết, chống đỡ công kích của nàng.

Thực lực của Huyết Ma Thiên Cơ kinh người, quỷ bí khác với Tử Hồn. Toàn thân bà ta hùng hực lệ khí, ra đòn vô cùng ác hiểm, bà ta có thể xem là nữ bạo chúa. Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt bình tĩnh, thần kiếm không ngừng xoay chuyển múa may, khiến nàng trông như tiên tử hạ phàm. Làn kiếm rực sắc tím không gì chống nổi, hoàn toàn không e ngại với phản kích của Huyết Ma Thiên Cơ.

Khẽ cười nhạt, Lục Vân không còn lo lắng, lắc mình đến cạnh Thương Nguyệt, cười nhẹ nói:

- Chỗ này cứ để huynh, muội hãy đi xử lý Hắc Mị.

Thương Nguyệt liếc chàng rồi mỉm cười rời khỏi, nhanh chóng đuổi theo Hắc Mị.

Thấy Lục Vân xuất trận, Hắc Lệ hơi chột dạ, trong lúc đắn đo nghĩ ngợi kế sách đối phó, hắn đã bị trúng một đòn tấn công bất ngờ nặng nề của tinh thần dị lực đáng sợ.

Rống lên đau đớn, Hắc Lệ vội vàng né tránh, tiếc rằng trước một cao thủ như Lục Vân, thân pháp vốn dĩ nhanh nhẹn của hắn chẳng còn phát huy tác dụng nữa. Mặc cho hắn nỗ lực thể nào Lục Vân vẫn giữ được khoảng cách ba thước, khiến cho hắn không khỏi lo sợ đến vỡ mặt.

- Hắc Lệ, không hay rồi, rút mau.

Hắc Mị cất giọng đầy hoảng loạn. Trước đó do phải đối phó với Tam Đầu linh xà, hắn đã rất vất vả. Sau đó lại thêm Thương Nguyệt, hắn càng khổ sở hơn. Với lại tâm tính của Ma Sa tộc vốn dĩ đa nghi, tham sống sợ chết, vì thế hắn chẳng màng gì đến hình tượng cao thủ nữa, cao chạy xa bay ngay sau khi gửi lời cảnh báo.

Thương Nguyệt khẽ quát đuổi theo nhưng đã nghe tiếng Lục Vân gọi lại:

- Đừng đuổi theo, lưu hán lại có thể đối phó với bọn cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới, trì hoãn bước tiến của bọn họ.

Thương Nguyệt nghe vậy bèn ngừng và quay lại.

Hắc Lệ thấy Hắc Mị bỏ chạy trong lòng nóng nảy, rống lên tỏ vẻ hung dữ hòng hù dọa Lục Vân. Thấy vậy, Lục Vân không khỏi cảm thấy buồn cười, tuy chàng không có ý muốn giết hán nhưng lại không muốn dễ dãi như vậy, liền vung hai tay lên giữa không, tạo thành một lồng khí ngưng tụ không trung, khiến hán bất động giữa chừng.

Hắc Lệ vô cùng kinh hãi giận dữ, trong lúc nóng nảy sức mạnh toàn thân bộc phát, lập tức đánh tan lồng khí của Lục Vân, bản thân cũng bị phản lực làm trọng thương và bay ra xa.

Thấy tình hình này, Lục Vân bật cười đầy hiểm ý, đột ngột thu hồi khí thế phát ra, khiến cho nước biển đổ ầm xuống, tác dụng của áp lực đáng sợ lên cơ thể của Hắc Lệ, thiếu chút đã đè bẹp hán.

Hắc Lệ đau khổ vô cùng, nhưng vì phải trốn chạy để bảo toàn mạng sống, không màng gì đến cơ thể tả tơi của mình nữa, chỉ gắng gượng lợi ngược dòng, biến mất tăm.

Cùng lúc đó, âm thanh đầy phần nộ của Huyết Ma Thiên Cơ vang vọng tứ phía, bà chạy còn nhanh hơn cả Hắc Lệ, chớp mắt đã mất tăm.

- Lục Vân, sớm muộn rồi ta phải giết ngươi!

Đối với lời nói của Huyết Ma Thiên Cơ, Lục Vân chẳng hề để tâm. Nhưng Trương Ngạo Tuyết lại cảm thấy có gì đó không ổn, buột miệng hỏi:

- Sao đáng vẻ bà ta lại đặc biệt kích động nhỉ, giống như là hận Lục Vân đến tận xương tủy vậy, thế là do đâu?

Thương Nguyệt cau mày phỏng đoán:

- Có phải vì Tỏa Long đỉnh không?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu phản đối:

- Cảm giác không phải như vậy. Nếu chỉ vì Tỏa Long đỉnh, lần này không được vẫn còn cơ hội sau. Cho dù bà ta có oán hận cũng không đến nỗi kích động như vậy.

Lục Vân cười nói:

- Đừng lo lắng, sớm muộn rồi sẽ biết tại sao thôi. Bây giờ chúng ta nên xem tình trạng của Hải Nữ thế nào rồi.

Nói xong chàng đã đến cạnh Bách Linh, đưa tay đón lấy Hải Nữ.

Mỉm cười ngọt ngào, Hải Nữ khẽ cất tiếng:

- Chú lợi hại quá, đánh bọn chúng bỏ chạy hết rồi.

Ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Hải Nữ, Lục Vân xót xa:

- Phệ Tâm Huyết Tiễn quả thật tà độc, khiến cho người ta chết không được sống không xong.

Bách Linh than thở:

- Đúng vậy, muội đã thử rất lâu mà vẫn không cách nào ngăn chặn được, thật không hiểu huynh có cách nào để khắc chế luồng sức mạnh tà ác trong cơ thể nó được.

Tay phải đặt nhẹ nhàng lên trán của Hải Nữ, Lục Vân vừa bồng lấy cô bé đi về hướng sơn động, vừa nói:

- Trước đó huynh đã truyền vào cơ thể của cô bé chân nguyên Thái Ất Bất Diệt, dùng đặc tính vĩnh sinh bất diệt để khắc chế uy lực phá hủy chưa chết chưa dừng của mũi tên máu đỏ. Nay muốn chữa trị dứt điểm thì phải dùng đến sức mạnh của Hóa Hồn phù, hóa giải luồng sức mạnh tà ác. Tuy nhiên, Hóa Hồn phù rất bá đạo, dễ dàng lấy đi mạng sống của người ta, muốn cứu người thì phải muôn phần cẩn trọng.

Thương Nguyệt tỏ vẻ lo âu:

- Nói vậy chẳng phải sẽ rất nguy hiểm cho Hải Nữ sao?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng, rất nguy hiểm, nhưng có Ngũ Thái Tiên Lan của Bách Linh hẳn không thành vấn đề.

Bách Linh dò hỏi:

- Huynh định dùng Ngũ Thái Tiên Lan của muội để bảo vệ tâm mạch của cô bé, sau đó thi triển Hóa Hồn phù, trục xuất tà lực của Huyết Tiên ra khỏi cơ thể?

Lục Vân gật gù, ánh mắt nhìn Hải Nữ, dịu dàng hỏi:

- Hải Nữ, cháu sợ không?

Chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt của Hải Nữ đã có khởi sắc, nghe thấy câu hỏi của Lục Vân cô bé liền lắc đầu bảo:

- Hải Nữ không sợ, có chú ở bên cạnh Hải Nữ rất vui.

Mỉm cười hiền từ, Lục Vân gật gù:

- Vậy thì tốt, chúng ta sẽ tìm một chỗ đặt chân trong động rồi chú sẽ chữa thương cho cháu.

Dứt lời Lục Vân đã tăng tốc, chỉ một chốc đã đi vào sâu bên trong động. Trước mắt là một mảng sáng hào quang mờ mờ, ngăn cách hoàn toàn nước biển.

Lục Vân dừng lại, ngóng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt rồi trầm ngâm:

- Kết giới này rất cổ quái, độ dẻo lại cao, cơ hồ không thể miễn cưỡng xông vào.

Ba người nữ đều im lặng, việc mà Lục Vân cảm thấy khó xử thì họ cũng không thể nghĩ ra điều gì trong nhất thời.

Hải Nữ vừa nhướn người vừa nói nhỏ:

- Chú ơi, Hải Nữ có cách, chỉ cần thúc động Tỏa Long đỉnh là có thể mở kết giới này ra.

Lục Vân nhìn theo cô bé, hỏi:

- Cháu chắc không?

Hải Nữ kiên định trả lời:

- Đúng vậy, Hải Nữ đến đây cũng là vì muốn đi vào đó để tìm một thứ đồ.

Trương Ngạo Tuyết ở bên cạnh cất tiếng hỏi:

- Hải Nữ, cháu nói đi, tại sao cháu đến đây, tại sao phải lấy Tỏa Long đỉnh?

Hải Nữ nhìn nàng trả lời một cách thân tình:

- Dạ thưa dì Ngạo Tuyết, Hải Nữ cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng Tỏa Long đỉnh đó cứ kêu gọi cháu. Cháu tìm nó rất lâu, đến tận Tây hải này mới tìm thấy và lấy được nó. Sau đó cháu học được vài thứ trên Tỏa Long đỉnh, nhưng quan trọng nhất là không học tốt được. Sau đó Tỏa Long đỉnh đã dẫn cháu đến đây, cháu biết được bên trong có vật mà cháu phải tìm được. Chỉ cần tìm được, cháu sẽ học thành công những thứ trên Tỏa Long đỉnh.

Lục Vân và ba người nữ nhìn nhau kinh ngạc, Hải Nữ này đúng là có chút thần bí.

Bách Linh điềm nhiên mỉm cười nhìn Hải Nữ hỏi:

- Cháu nói cho chúng ta biết đi, sức mạnh của cháu có từ đâu, có sư phụ nào không, tại sao lại sống giữa biển khơi, cháu bao nhiêu tuổi?

Nghe vậy, khuôn mặt của Hải Nữ đột nhiên mất đi nét cười vui, giọng nói thoáng vẻ đau buồn:

- Hải Nữ năm nay gần bốn tuổi, trước đây cháu vốn sống trên nhân gian nhưng ba năm trước song thân dẫn cháu đi qua Đông hải. Ai ngờ gặp nạn ngay gần Ma Quỷ hải vực, từ đó không còn biết tung tích của song thân nữa, Hải Nữ thì rơi xuống biển, được U Linh thú cứu sống, từ đó sống ở biển cho đến bây giờ.

Bốn người đều tỏ ra kinh ngạc, không ngờ Hải Nữ chỉ mới bốn tuổi, thật là khó tin. Lục Vân vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, an ủi:

- Hải Nữ đừng buồn, nói cho chú biết, sau đó cháu thế nào.

Hải Nữ áp sát khuôn mặt vào lòng của Lục Vân, giọng thổ thê:

- U Linh thú dẫn cháu đến một nơi kỳ diệu lắm, ở đó có rất nhiều rồng, suốt ngày bay tới bay lui. Mỗi lần cháu giơ tay muốn bắt thì lại bắt hụt, vui lắm chú ạ. Lúc đó U Linh thú biến thành người, thường xuyên cho cháu ăn nhưng không có dạy cháu gì cả, chỉ để mặc cháu chơi đùa ở đó thôi. Thoáng chốc đã một năm trôi qua rồi.

Rồi một ngày kia cháu vô tình phát hiện, những con rồng bay đó đang giành nhau một viên ngọc châu sáng lấp lánh, cháu thấy tò mò nên cũng tranh luôn một phần. Ai ngờ cháu bắt được thật, nhưng sau đó không hiểu tại sao cháu lại ngủ mất tiêu.

Khi cháu tỉnh dậy, U Linh thú nói là cháu đã nuốt mất viên châu rồi, lúc đó cháu buồn lắm. Nhưng không lâu sau thì cháu thấy cơ thể phát sinh biến hóa, vô tình có được nguồn sức mạnh to lớn này.

Cháu ở lại nơi đó hơn hai năm và học được khá nhiều bản lĩnh từ những con rồng bay. Mãi cho đến khi cháu thấy không còn gì để học nữa, U Linh thú mới hiện thân ra bảo rằng, cháu đã ăn “Thất Hải Long châu” và học được mọi thứ trong “Áo Long Động Thiên”. Đây cũng là lúc cháu nên rời khỏi.

Lúc đó chú ấy còn nói cháu có Thất Hải Long châu hộ thể, không có bất kỳ con thú lớn cổ xưa nào trong hải vực có thể làm hại đến cháu. Hơn nữa với sức mạnh và những gì cháu đã học được, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể chu du khắp bảy hải. Lúc ra đi, chú ấy có tiễn cháu và bảo rằng Áo Long Động Thiên này có khu vực nước biển tĩnh lặng ngăn cách, không ai có thể vào được, duyên phận chú cháu đến đây là hết.

Sau khi rời khỏi nơi đó, cháu không biết phải đi đâu, chỉ ngao du đây đó và gặp không ít cao thủ bảy hải. Không ai trong số họ đánh lại cháu, họ còn đặt tên cháu là Hải Nữ. Không lâu sau thì cháu nghe tiếng gọi của Tỏa Long đỉnh nên đi khắp nơi để tìm và xảy ra mọi chuyện như vậy.

Sau khi nghe Hải Nữ kể lại, cả bốn người vừa mừng vừa kinh ngạc. Kinh ngạc khi biết Hải Nữ đã có những duyên ngộ kỳ lạ, mừng vì cô bé đã có được bản lĩnh siêu phàm. Trương Ngạo Tuyết bất giác xúc cảm lên tiếng:

- Hải Nữ có được Thất Hải Long châu, thành tài rời khỏi Áo Long Động Thiên, thật không hổ danh là Hải Nữ.”

Thương Nguyệt đồng tình:

- Đúng đó, chỉ mới bốn tuổi mà đã dương oai trong Hải vực, sau này trưởng thành chẳng phải trở thành Hải vực Thiên Nữ sao?

Bách Linh cũng cảm động quay nhìn Hải Nữ hỏi:

- Hải Nữ, cháu sau này dự định thế nào?

Hải Nữ lúc lắc cái đầu nói:

- Cháu không biết nữa, cháu muốn tìm song thân nhưng cháu không nhớ nổi họ trông như thế nào.

Bách Linh trầm tư đôi chút rồi hỏi:

- Cháu vốn đến từ nhân gian, thế cháu định tiếp tục ở Hải vực hay quay về nhân gian?

Hải Nữ nhìn nàng, vẻ mặt mơ màng nói:

- Hải Nữ muốn quay về, mà tiếp theo nên làm gì thì cháu cũng không biết.

Bách Linh thấy cô bé đáng thương không khỏi đau xót:

- Dì sẽ đưa ra ý kiến này, cháu suy nghĩ xem thế nào, được không?

962. Chương 964 – Kỳ Diệu Cảnh Tượng (cảnh Tượng Kỳ Diệu)

- Dì Bách Linh có gợi ý gì?

Bách Linh mấp máy môi rồi bảo:

- Như vậy đó, cháu tự mình suy nghĩ đi.

Hải Nữ vẻ mặt vui mừng thấy rõ, vội nói:

- Như vậy được không? Chú có chịu Hải Nữ không?

Lục Vân nghe vậy cau mày lừ mắt nhìn Bách Linh, giọng mắng đùa:

- Nàng làm thế không hay đâu.

Bách Linh cười xòa:

- Hải Nữ mới bốn tuổi thôi mà, còn nhiều thứ cần người dạy bảo.

Lục Vân cũng không phản bác, chỉ đưa mắt nhìn sang kết giới trước mắt lên tiếng:

- Không còn sớm nữa, cũng nên động thủ là vừa.

Hải Nữ nghe vậy cảm thấy bất an, nhìn Bách Linh lí nhí:

- Dì ơi, chú không đồng ý nhận Hải Nữ phải không?

Bách Linh đưa tay vuốt ve bầu má của cô bé rồi cười nói:

- Chú của cháu tính khí ngạo mạn, nếu là người khác có thể đã từ chối chứ Hải Nữ thì không đâu. Chú ấy đồng ý rồi đó. Từ đây về sau cháu đừng gọi chú nữa, gọi sư phụ, nhớ kỹ.

Hải Nữ bật cười vui sướng. Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đứng cạnh đó sững sốt một lúc rồi cũng cười theo.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Hải Nữ đi theo chúng ta, sau này trưởng thành nhất định là thiên hạ đệ nhất.

Trương Ngạo Tuyết cười bảo:

- Đúng đấy, một mình cô bé học hết tài nghệ của cả bốn chúng ta sẽ đủ cười ngạo trời đất rồi.

Lục Vân nghe vậy thản nhiên nói:

- Thích à, vậy sau này mấy muội cứ dẫn theo cháu nó nhé.

Bách Linh cười khúc khích:

- Dĩ nhiên rồi, cháu nó là đồ đệ yêu quý của chúng ta mà.

Hải Nữ ngược nhìn ba người nữ, rồi dừng lại ở khuôn mặt của Lục Vân, cất giọng nhõng nhẽo:

- Sư phụ, sư phụ không thích Hải Nữ phải không?

Lục Vân xoa lên má của cô bé, mỉm cười:

- Sư phụ đương nhiên thích Hải Nữ rồi nhưng Hải Nữ là con gái, sau này phải theo ba vị sư nương học lễ tiết của nữ nhi, biết không?

Hải Nữ gật đầu ngay:

- Sư phụ yên tâm, Hải Nữ sẽ rất nghe lời.

Lục Vân nói tiếp:

- Vậy thì chúng ta phải phá giải kết giới này trước, sau đó mới trị thương cho Hải Nữ.

Hải Nữ đồng dạ:

- Dạ, sư phụ xem Hải Nữ mở đường cho mọi người.

Nói xong cô bé liền bay ra khỏi lòng Lục Vân, vừa tiếp cận kết giới vừa lấy Tỏa Long đỉnh ra, hai tay vận chân nguyên trong cơ thể khiến cho Tỏa Long đỉnh rực rỡ hào quang. Chín con thần long bay lên không trung, xoay lượn một vòng rồi phóng về phía kết giới.

Chỉ trong chớp mắt chín thần long đã chạm vào kết giới, hai bên hoàn toàn không có bất kỳ sự va chạm nảy lửa nào mà chín con thần long khảm vào kết giới tạo thành bức tranh Cửu Long Đồ, ở giữa có một vị trí khuyết, xem ra không được toàn vẹn.

Lúc này, Tỏa Long đỉnh tự động tiếp cận và dần phình to. Ngay lúc nó khảm vào chỗ khuyết thì lập tức tạo ra chấn động lớn, sau đó hào quang rực sáng vạn trượng, Cửu Long Đồ tự hình thành một cánh cửa, lẳng lặng mở ra.

Bốn người Lục Vân và Hải Nữ chậm rãi bước vào trong, kết giới liền đóng lại ngay sau đó. Khi được ngắm nhìn cảnh vật tuyệt mỹ trước mắt, năm người không thể không biến sắc vì quá kinh ngạc trước kỳ quan dưới đáy biển đầy ảo diệu này.

Lúc này Tỏa Long đỉnh đã rời khỏi kết giới, từ từ bay về hướng hồ nước ở giữa động. Xung quanh đỉnh, chín con rồng không hề quay về vị trí cũ mà không ngừng chuyển động với tốc độ cực cao.

Điều này khiến năm người Lục Vân đều ý thức được rằng, chắc chắn Tỏa Long đỉnh sẽ phát sinh dị biến, rất cuộc sẽ như thế nào?

Hải Nữ sẽ gặp kỳ ngộ gì tại nơi đây? ——

Nhìn cảnh vật trước mắt, Bách Linh không ngớt lời khen ngợi:

- Nơi này đẹp quá, thần kỳ quá.

Thương Nguyệt cũng đồng tình:

- Đúng, có thể nhìn thấy kỳ quan này dưới đáy biển, quả thật khó tin.

Lục Vân nhìn các nàng mỉm cười nhắc nhở:

- Khoan nói chuyện đó, tiếp theo sẽ còn nhiều cái hấp dẫn đặc sắc nữa.

Quả nhiên, Lục Vân nói vừa dứt lời, Tỏa Long đỉnh đã xoay tròn lướt tới, bay vào lơ lửng trên mặt hồ vị trí thấp hơn vài thước so với ngọc thạch thần kỳ, hướng thẳng vào trung tâm.

Trên mặt hồ, nước ngũ sắc không ngừng lấp lánh phát ra hào quang ngũ sắc. Từ lúc Tỏa Long đỉnh xâm nhập vào, năm đóa kỳ hoa trên mặt hồ bắt đầu phóng ra những ánh hào quang tương đối nhỏ liên kết chiếu vào Tỏa Long đỉnh.

Đồng thời, tốc độ của chín con rồng vờn quanh Tỏa Long đỉnh bắt đầu giảm, hơn nữa thân hình cũng nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng phóng xuống hồ nước, đâm xuyên qua lại giữa các đóa hoa kỳ lạ, tạo thành một hình ảnh khác biệt. Hơn nữa, chín con rồng còn há miệng, phóng ra những cột sáng với màu sắc khác nhau, cùng hội tụ tại tầng đá ngọc.

Cảnh tượng giao thoa dung hợp khiến năm người Lục Vân rất ngạc nhiên, nhưng lại hiểu được một chuyện. Đó là Tỏa Long đỉnh này và tầng ngọc thần kỳ ở trên tầng không hồ nước có quan hệ mật thiết.

Còn có quan hệ thế nào, có lẽ cần phải tiếp tục quan sát mới có thể thấu hiểu được.

Lúc này, Hải Nữ đang nằm trong vòng tay của Lục Vân, đột nhiên lên tiếng:

- Sư phụ, Tỏa Long đỉnh lại gọi con kìa.

Lục Vân và ba người nữ đưa mắt cho nhau, rồi Lục Vân lập tức ra quyết định, nghiêm nghị bảo:

- Bách Linh chuẩn bị, chúng ta lập tức trị thương cho Hải Nữ.

Bách Linh hơi lưỡng lự:

- Có kịp không?

Lục Vân dứt khoát:

- Tuy quá trình này có nguy hiểm nhưng không tốn nhiều thời gian. Đến đây, bắt đầu thôi.

Nói rồi chàng đặt Hải Nữ xuống đất, để cô bé ngồi tọa thiền, sau đó tay phải áp lên đỉnh đầu.

Bách Linh thấy vậy vội vàng thúc động khí thánh linh trong cơ thể, truyền vào Ngũ Thái Tiên Lan trên đỉnh đầu, khiến nó rực rỡ hào quang, nhanh chóng bay đến cách đỉnh đầu của Hải Nữ ba thước, liên tục không ngừng truyền quang hoa ngũ sắc vào Hải Nữ.

Cảm nhận được thân thể Hải Nữ sau khi được linh khí bổ trợ đã tốt hơn, Lục Vân bắt đầu thúc động Hóa Hồn phù, biến nó thành một luồng chân nguyên, từ huyết Bách Hối của Hải Nữ đi thẳng xuống dưới, gặp khí huyết sát liên tục động tiêu hủy, gặp linh khí thuần khiết lại tự động lướt qua, bảo toàn kinh mạch nguyên vẹn.

Quá trình điều trị này vô cùng phức tạp, chỉ cần Lục Vân có chút sơ ý bất cẩn lập tức sẽ hủy diệt Hải Nữ. Hơn nữa, đối với Hải Nữ, sức mạnh Hóa Hồn phù xuyên thấu kinh mạch, khiến nó bị đau như trùy đập vào tim, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô bé cơ hồ cau chặt.

Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt ở bên cạnh đầy lo âu, họ không giúp gì được chỉ biết âm thầm cầu nguyện. Bách Linh hiểu rõ tình trạng của Hải Nữ nên dốc toàn lực thúc động Ngũ Thái Tiên Lan, hy vọng bảo vệ toàn vẹn thân thể của cô bé. Còn Lục Vân vẻ mặt nghiêm trọng, sau khi nắm rõ hơn tình hình của Hải Nữ, chàng càng lo lắng hơn.

Theo như những gì hiện giờ Lục Vân nắm bắt, sức mạnh của “Phệ Tâm Huyết Tiên” đã xâm nhập vào từng kinh mạch trong toàn bộ cơ thể của Hải Nữ. Muốn trừ tận gốc thì phải đồng thời phân tán sức mạnh của Hóa Hồn phù với lực lượng tương đồng.

Không những thế, độ mạnh yếu cũng phải chuẩn bị chính xác không sai một ly, trước sau phải hoàn toàn đồng bộ, nếu không sẽ phá hỏng kinh mạch của Hải Nữ.

Để hoàn thành được quá trình phức tạp này cần phải tính toán vô cùng chính xác, hơn nữa lực khống chế phải được phân phối phù hợp với sự mạnh yếu của sức mạnh đối phương, trong quá trình không thể xuất hiện bất kỳ sơ suất nào, nếu không sẽ không thể thành công. Lục Vân hiểu điều này nên có cảm giác “lỡ ném lao nên đành phóng theo lao”. Nhưng cho dù như thế nào, nếu đã bắt đầu rồi thì không thể bỏ cuộc, nếu không Hải Nữ chỉ có đường chết.

Nghĩ đến đây, Lục Vân liền ngưng thần tĩnh khí, Ý Niệm Thần Ba trong não xoay chuyển với tốc độ cao, đầu tiên là phân tích thật tỉ mỉ tình trạng toàn thân của Hải Nữ, sau đó mới chỉnh lý tổng kết và đưa ra giải pháp thích hợp.

Tiếp đến, Lục Vân cũng tính toán thời gian cần thiết, lượng chân nguyên cần tiêu hao và khả năng phối hợp của bản thân cho cả quá trình.

Cuối cùng, khi đã hoàn toàn nắm rõ và xác định không sai sót, Lục Vân bắt đầu động thủ.

Nhờ khả năng phân tích tốc độ cao của Ý Niệm Thần Ba, cùng với thực lực to lớn vô cùng của bản thân, Lục Vân triển khai quá trình trị liệu rất thuận lợi, gần như chỉ trong giây lát nguy cơ của Hải Nữ gần như đã được hóa giải.

Lúc này, chỉ cần Lục Vân thu lại sức mạnh của Hóa Hồn phù, mọi thứ có thể xem là kết thúc.

Nhưng đúng lúc đó, Lục Vân đột nhiên đổi ý, liên thông với ý thức của Hải Nữ, truyền vào một đoạn ký ức, sau đó bảo lưu sức mạnh của Hóa Hồn phù trong cơ thể của cô bé, rồi mới thu tay phải lại.

Thấy Lục Vân thu tay, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đồng thanh hỏi:

- Sao rồi? Hải Nữ không sao chứ.

Lục Vân cười nói:

- Tốt, cô bé không sao, chút nữa là tỉnh lại thôi. Bách Linh có thể thu hồi Ngũ Thủ Tiên Lan rồi.

Bách Linh mỉm cười thu tay nói:

- Không sao là tốt rồi, tiếp theo đến lượt cô bé trở tài đây.

Nói rồi nàng liền đưa mắt nhìn về phía trên không hồ nước.

Duỗi chân đứng dậy, Hải Nữ cười khanh khách vài tiếng rồi ôm chầm lấy đôi chân của Lục Vân reo lên vui mừng:

- Sư phụ, Hải Nữ khỏe rồi, vui quá.

Lục Vân xoa đầu của cô bé, khuyến khích:

- Khỏe là tốt rồi, giờ hãy đi đi, Tỏa Long đỉnh vẫn đang gọi con đấy.

Hải Nữ liếc nhìn về hồ nước, sau đó mỉm cười thật ngọt với ba người nữ rồi bay thẳng về phía Tỏa Long đỉnh.

Trước đó, khi Lục Vân còn trị thương cho Hải Nữ, vị trí của Tỏa Long đỉnh và ngọc thạch từ xa thành gần, cả hai một trên một dưới song song nhau. Phía dưới, hào quang do năm đóa kỳ hoa và chín con rồng phát ra giao thoa và chiếu lên Tỏa Long đỉnh cùng ngọc thạch, tạo thành một trụ sáng liên kết chúng với nhau.

Như vậy, linh khí của ngọc thạch và bá khí của Tỏa Long đỉnh bắt đầu kết hợp, cả hai càng lúc càng gần nhau, bộc phát kỳ quang chói lòa, chiếu sáng rực cả sơn động. Bốn bề linh khí tụ hội, kết hợp với hào quang ngũ sắc của nước hồ, tạo thành một bức màn ánh sáng bao quanh ngọc thạch và Tỏa Long đỉnh.

Đồng thời, trên màn sáng còn có ánh sáng huyền ảo lưu động, hình dạng năm đóa kỳ hoa và chín con rồng đều được phản chiếu trên đó đồng thời vận chuyển theo quy luật nhất định. Khi Hải Nữ tỉnh lại và bay người đến gần thì cơ thể bị màn sáng chặn lại, giữa hai bên lóe lên hào quang, bộc phát hoa lửa rực rỡ.

Hải Nữ thét lên vì kinh ngạc, đôi tay giơ qua đầu, toàn thân liền hiện bảy màu, bảy chùm hào quang phóng ra tạo thành bảy con thần long, sau khi xoay vần một vòng thì lao vào màn sáng.

Thế là mười sáu con rồng không ngừng bay qua lượn lại tạo thành một trận đồ tuyệt diệu. Chúng mở một lỗ nhỏ trên màn sáng, tự động hút lấy Hải Nữ vào trong, sau đó màn sáng khôi phục nguyên dạng.

Bên hồ, Lục Vân và ba người nữ chăm chú quan sát. Họ đều phát hiện ra từ khi Hải Nữ đi vào trong màn sáng thì sắc thái của nó dần trở nên trong suốt, linh khí ẩn chứa bên trong hội tụ toàn bộ trên người Hải Nữ, tạo thành một quả cầu ánh sáng ngũ sắc bao quanh cơ thể nhỏ xinh của cô bé.

Xuyên qua màn sáng, bốn người Lục Vân còn nhìn thấy hồ nước vốn rực rỡ màu sắc nay đã trong suốt lung linh. Năm đóa kỳ hoa xoay tròn dâng lên tiến gần với ngọc thạch, hơn nữa còn thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành năm tia sáng mất hút vào giữa ngọc thạch.

Bốn bề, mười sáu con rồng bay tự động tản ra, chín con xoay quanh Tỏa Long đỉnh, bảy con còn lại bay lượn quanh Hải Nữ.

963. Chương 965 – Long Đỉnh Áo Bí (bí Ẩn Của Long Đỉnh)

Thế là bên trong màn sáng đột nhiên tĩnh lặng, chỉ còn Hải Nữ đang hấp thụ hào quang ngũ sắc xung quanh. Giữa Tỏa Long đỉnh và ngọc thạch vẫn ẩn chứa biến hóa.

Một hồi lâu sau, hào quang ngũ sắc quanh Hải Nữ đã biến mất, cô bé mở to đôi mắt nhìn Tỏa Long đỉnh và ngọc thạch, liền phát hiện ngọc thạch từ từ hạ xuống, rơi vào trong Tỏa Long đỉnh.

Hải Nữ cảm thấy ngạc nhiên và tò mò nên bay lại gần. Ai ngờ khi vừa tiếp cận, đột nhiên Tỏa Long đỉnh hào quang bùng tỏa vạn trượng, toàn thân đỉnh trở nên trong suốt, chỉ thấy một loại khí màu hồng nhạt đang chuyển động bên trong.

Nhìn xuyên qua Tỏa Long đỉnh, Hải Nữ và bốn người Lục Vân đều nhìn thấy ngọc thạch đang ở vị trí trung tâm bên trong Tỏa Long đỉnh, đang xoay tròn một cách có quy luật theo một tần suất nhất định.

Ngọc thạch rất kỳ diệu, bên trong chứa đựng thần bí. Năm đóa kỳ hoa và hình ảnh chín con rồng đã được khảm bên trong, đang thuận theo từng vòng xoay của ngọc thạch xạ chiếu hình bóng lên thành bên trong của đỉnh, sau đó khúc xạ và hiển hiện lên qua miệng đỉnh.

Những hình ảnh ánh sáng biến ảo khó dò, xen kẽ hình ảnh của kỳ hoa, rồng bay đang phô bày trước mắt của Hải Nữ khiến cô bé thích thú cười lên khanh khách.

Lục Vân nhìn thấy cảnh này ánh mắt long lanh, kinh ngạc thốt lên:

- Đây hẳn là bí mật của Tỏa Long đỉnh, nhưng không biết Hải Nữ có thể lĩnh ngộ được không?

Bách Linh dè dặt:

- Ý huynh nói là trong những đồ hình đó ẩn chứa bí mật của Tỏa Long đỉnh ư?

Lục Vân gật đầu:

- Đúng vậy, những hình đồ đó ẩn chứa tất cả bí ẩn mà mọi người vẫn tìm kiếm trên Tỏa Long đỉnh bấy lâu, hơn nữa còn kết hợp với bí mật của ngọc thạch, hình thành một bộ tuyệt kỹ hoàn mỹ độc đáo, không phải kẻ có duyên cũng đừng mong nhìn thấy được.

Thương Nguyệt ngạc nhiên:

- Như lời huynh nói, chỉ cần chú ý quan sát là có thể nắm bắt được bí ẩn bên trong, sau đó học thành tuyệt kỹ này?

Lục Vân trầm tư suy nghĩ một lúc, khẽ lắc đầu:

- Không phải ai cũng hiểu được những bí mật ẩn chứa trong đồ hình. Hơn nữa, cho dù học lỏm được, nếu không có Tỏa Long đỉnh chắc chắn cũng không thể phát huy được uy lực vốn có.

Mỉm cười pha chút thất vọng, Thương Nguyệt tiếp lời:

- Thì ra tuyệt kỹ này chỉ dành riêng cho Hải Nữ mà thôi.

Lục Vân cười nói:

- Cũng không hẳn, chúng ta vẫn dùng được nhưng uy lực sẽ kém hơn. Nào, hãy chú ý quan sát, huynh phải cẩn thận canh chừng cho Hải Nữ, khi thích hợp sẽ ra tay giúp nó.

Quay lại Hải Nữ đang bên trong màn sáng, sau một hồi hào hứng cô bé đã bình tĩnh lại, bắt đầu chăm chú quan sát cảnh tượng trước mắt, đôi mắt của cô bé thỉnh thoảng phát ra ánh sáng chói lòa kỳ lạ.

Đối với Hải Nữ, những hình đồ này vừa lạ vừa quen, hơn nữa trong số đó cô bé đã từng nhìn thấy cũng như hiểu rất rõ. Một số nhỏ hình còn lại đều là những hình phức tạp, ý nghĩa của nó trong nhất thời Hải Nữ vẫn chưa nghiệm ra được.

Để hóa giải được những khúc mắc này, Hải Nữ tập trung toàn lực nhìn chăm chú, cơ thể không ngừng xoay quanh Tỏa Long đỉnh, đôi tay vung vẩy, khắp người tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, khi Hải Nữ phát hiện hình đồ bắt đầu lặp lại, ngay lúc nó trình diễn lần hai, cô bé đột nhiên khựng lại, suy nghĩ trong chốc lát rồi cơ thể bé nhỏ quay cuồng liên hồi, từ đôi tay đang vung vẩy phóng ra ánh sáng tứ phía. Vô số rồng ảo ảnh phân tán ra tám hướng, tạo thành một cảnh tượng hoành tráng đến không ngờ.

Ở phía ngoài, Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc reo lên:

- Hải Nữ thông minh quá, chỉ nhìn một lần mà đã nắm được bảy tám tầng rồi, thật là thế gian hiếm thấy.

Thương Nguyệt và Bách Linh đều tán thành, duy chỉ có Lục Vân là đành mặt lại, lắc đầu bảo:

- Sở dĩ Hải Nữ có thể nắm bắt được phần lớn tuyệt kỹ là do trước đây có tích lũy hiểu biết về chúng. Nhưng lần này muốn hoàn toàn nắm rõ bí ẩn bên trong thì e rằng phải mất năm ba ngày chứ không thể hoàn tất

ngay bây giờ. Dù sao Hải Nữ tuổi đời còn chưa đến bốn, vẫn còn nhiều kiến thức chưa tiếp cận được. Việc này không phải chỉ dựa vào trí thông minh là đủ.

Lục Vân vừa dứt lời, Hải Nữ đột nhiên giảm tốc độ, khuôn mặt bé nhỏ nhăn lại vì gặp phải vấn đề nan giải, nhìn trân trân Tỏa Long đỉnh, dường như đang suy tư nghĩ ngợi.

Thấy vậy Bách Linh liền sốt ruột hối thúc:

- Lục Vân, huynh mau giúp Hải Nữ đi, đây là cơ hội hiếm có, nếu bỏ lỡ thì đáng tiếc quá.

Lục Vân lắc đầu từ chối:

- Thời cơ chưa đến, các muội đừng có vội, cứ từ từ mà xem.

Bách Linh hơi nghi ngờ nhưng thấy chàng thần sắc trấn tĩnh nên đành bình tâm mà tiếp tục quan sát.

Lúc này Hải Nữ đã bình tĩnh sau khi suy nghĩ, chỉ thấy cô bé nhìn chăm chăm vào những đồ án, đôi mắt rực sáng. Trên Tỏa Long đỉnh, những hình ảnh bắt đầu lặp lại lần hai.

Lần này Hải Nữ tỏ ra bình tĩnh dị thường, cho đến khi đồ án hoàn toàn biến mất, cô bé đột ngột bay thẳng vào trong Tỏa Long đỉnh.

Việc tiến vào của Hải Nữ khiến cho không gian vốn nhỏ hẹp của Tỏa Long đỉnh phát sinh dị biến kinh hồn. Chỉ thấy ngọc thạch sau khi Hải Nữ tiến vào liền tăng tốc xoay chuyển vù vù chung quanh cô bé, vô số hình ảnh ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô bé, phủ lên người của cô bé, khiến cho cơ thể nhỏ nhắn ấy rực sáng kinh người.

Đồng thời bên trong của Tỏa Long đỉnh, xuất hiện chín con rồng, sau khi bay lượn ảo hóa, biến thành chín luồng sáng kỳ lạ, liên kết lại thành Cửu Long Tinh Hoàn, hiện ra trên đầu của cô bé, sau đó từ từ hạ xuống.

Dường như cảm nhận được khí tức của Cửu Long Tinh Hoàn, Thất Hải Long châu trong cơ thể Hải Nữ được long khí hấp dẫn, tức khắc phát ra bảy luồng hào quang, tạo thành một ghế ngồi ánh sáng hình rồng nằm ngay dưới chân của cô bé. Khí thể không những hừng hực mà còn lan tỏa lực hút to lớn, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách Cửu Long Tinh Hoàn trên đầu.

Rất nhanh chóng, Cửu Long Tinh Hoàn đã nằm gọn trên đầu của Hải Nữ. Ngay trong sát na đó, toàn thân Hải Nữ bùng sáng hào quang gấp mười lần, cho dù cách bởi màn sáng nhưng khí thể mãnh liệt của Hải Nữ cũng khiến cho bốn người Lục Vân bị chấn động dữ dội.

Sau khi ánh sáng mạnh mẽ đã dịu bớt, Cửu Long Tinh Hoàn hóa thành một nguồn sức mạnh xâm nhập vào cơ thể của Hải Nữ. Ghế ngồi ánh sáng hình rồng nằm dưới chân Hải Nữ cũng biến mất tăm, chỉ còn lại ngọc thạch thần kỳ vẫn quay quanh cô bé.

Màn sáng xung quanh cũng dần tiêu biến, nước hồ phía dưới khô cạn dần, chỉ còn ngọc thạch tiếp tục xoay chuyển như cũ và vô số bóng sáng chiếu rọi đan xen lẫn nhau.

Hải Nữ dường như đang mơ hồ bất định, cứ mãi trừng mắt nhìn ngọc thạch, lúc thì bật cười như phát hiện gì đó, lúc thì cau mày nghĩ ngợi, lúc thì thét lên kinh ngạc, lúc thì nín thở quan sát.

Thấy vậy Bách Linh không khỏi thúc giục:

- Lục Vân, thời cơ đến rồi, huynh mau giúp cô bé đi.

Lục Vân cau chặt mày kiểm nghiệm nghị trầm ngâm:

- Đừng vội, đợi thêm đã. Huynh mà ra tay lúc này thì Hải Nữ chẳng phải ngồi mát ăn bát vàng sao. Như vậy không tốt cho Hải Nữ.

Bách Linh hết cách nên chỉ lừ mắt cho chàng rồi ngoảnh đầu không nói nữa. Trương Ngạo Tuyết thấy thế bèn cười:

- Đừng lo lắng, đệ tử của huynh ấy thì làm sao huynh ấy không quan tâm chứ?

Thương Nguyệt tán đồng:

- Ngạo Tuyết nói đúng đó, nếu chúng ta chưa gì đã quá yêu chiều Hải Nữ thì sẽ không tốt cho tương lai của cô bé đâu.

Bách Linh giải bày:

- Mọi người biết chứ, chỉ là khó khăn lắm mới gặp một cô bé đáng yêu và có tư chất như thế, ta nhất thời không nhịn được ...

Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều hiểu tâm trạng của Bách Linh nên mỉm cười thay nhau an ủi.

Trong khi đó Lục Vân im lặng quan sát hướng di chuyển của ngọc thạch. Theo đúng lý thuyết thì ngọc thạch đã xoay chuyển vô số lần, những gì nó muốn chuyển tải đều đã chuyển tải hết rồi. Thật ra nó còn muốn làm gì nữa đây?

Sau khi thám xét cẩn thận, Lục Vân phát hiện một luồng khí tức kỳ quái phát ra từ ngọc thạch, giống như một dạng dao động của sinh mạng nhưng với tần số yếu. Ý thức này được ẩn giấu rất kỹ lưỡng, vừa hiện ra đôi chút lại lập tức biến mất ngay. Thật ra ngụ ý của nó là gì?

Trong lúc suy tư, Lục Vân đã bay về phía Hải Nữ. Cả hai cách nhau một trượng nhưng ánh mắt lại nhìn về một hướng. Hải Nữ lúc này trầm ngâm nghĩ ngợi về ngọc thạch, không hề phát hiện Lục Vân đã đến. Còn Lục Vân thì không muốn gây rối cô bé, chỉ muốn đến gần quan sát thật kỹ ngọc thạch, phân tích quỹ đạo chuyển động của nó với hy vọng phá giải bí ẩn bên trong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, vừa lúc ba người nữ bắt đầu thấy nôn nóng thì Lục Vân bất ngờ tiến đến cạnh Hải Nữ, toàn thân lấp lánh bảy màu, một chùm bóng sáng từ cơ thể của Lục Vân di chuyển vào cơ thể của Hải Nữ.

Lập tức cơ thể của Hải Nữ rung nhẹ, đôi mày đang cau lại giãn ra thoải mái, khuôn mặt hiện rõ nụ cười đầy tự tin.

Sau đó toàn thân Hải Nữ hào quang bùng tỏa vạn trượng, khí thánh linh ngùn ngụt tứ phía, mười sáu con rồng ánh sáng bay ra từ cơ thể của cô bé, ngưng tụ ngay trên trán và tạo thành một đạo cột sáng, liên kết với ngọc thạch. Hai bên bắt đầu dung hợp, từng bước tiến lại gần nhau.

Cảnh tượng này chỉ duy trì trong vài khoảnh khắc. Khi ngọc thạch chạm vào da thịt của Hải Nữ, nó lập tức bùng phát ánh sáng kỳ lạ lung lay và chói sáng, khiến cho Lục Vân và ba người nữ buộc phải nhắm mắt lại.

Giây lát sau, khi mở mắt ra, cả bốn người chỉ nhìn thấy toàn thân Hải Nữ hào quang tán loạn, mười sáu con rồng ánh sáng không ngừng bay lượn, ngũ đóa kỳ hoa hợp nhất tạo thành một bức đồ hình kỳ bí, ẩn hiện dưới lớp da, khắc vào bên trong cơ thể của Hải Nữ.

Đồ hình này ảo diệu muôn vàn, mười sáu con rồng ánh sáng phân bố toàn thân, kết hợp với kỳ hoa khắc trên ngực trở nên hoàn mỹ vô khuyết, thật cảm thấy xúc động khôn cùng.

Cảnh tượng ấy hầu như chỉ duy trì một lát, sau khi ánh sáng của hình ảnh trên người ẩn đi, trên trán của Hải Nữ tự động xuất hiện một viên ngọc thạch, hệt như ấn ký sinh mạng, ẩn tàng dưới lớp da trắng mịn, toát lên vẻ thần bí vô lượng. Đây chính là ngọc thạch vừa rồi, chỉ khác một điều là nó nhỏ hơn và có thêm một con rồng bay lượn nhỏ xíu bên trong, càng nhìn càng thấy ảo diệu.

Bật cười khúc khích, Hải Nữ bay ra khỏi Tỏa Long đỉnh, tay phải phất nhẹ, Long đỉnh chớp mắt đã trở lại còn một tắc, bắn vào lòng bàn tay của cô bé. Lục Vân đứng cạnh đấy mỉm cười vui mừng, mừng cho Hải Nữ đã có duyên kỳ ngộ và đạt thành tuyệt kỹ, ánh mắt cũng tràn đầy tán thưởng.

Bách Linh cũng bay đến, ôm chầm lấy Hải Nữ với tâm trạng vô cùng kích động:

- Tốt quá, tốt quá rồi, cuối cùng con cũng lĩnh hội được.

Hải Nữ biết Bách Linh rất quan tâm đến mình nên liền dang tay ôm lấy nàng, reo lên nũng nịu:

- Di thương Hải Nữ, Hải Nữ cũng yêu di lắm.

Bách Linh cao hứng lên tiếng:

- Cô nhóc này thật biết nịnh quá đi. Di Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đều quan tâm đến con cả, mau đi ôm các dì đi nào.

Hải Nữ dạ một tiếng rõ to, xoay người bay đến hai người nữ, cái miệng nhỏ xinh tíu tít như rót mật vào tai, làm cho Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt vui không kể xiết.

964. Chương 966 – Lục Vân Ly Khai

Ánh mắt của Lục Vân vừa lộ vẻ kinh ngạc vừa nhìn ra tứ phía, cảnh vật vốn đẹp đẽ trước kia nay đã không còn, kèm theo đó là một luồng chấn động đang rần rần kéo đến.

Ngưng quan sát, Lục Vân trầm giọng:

- Chạy mau, chỗ này sắp bị hủy rồi!

Ba người nữ và Hải Nữ nghe thấy kinh hãi, nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Nhưng Lục Vân lại không đuổi theo mà lặng lẽ đứng tại chỗ, đôi mày cau lại thoáng lộ vẻ nghi vấn.

Cảm giác được tình hình của Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết bèn lên tiếng:

- Huynh sao vậy? Chấn động càng lúc càng lớn, không đi liền chắc không kịp.

Lục Vân liếc ba người nữ nhỏ nhẹ bảo:

- Các muội đi trước đi, dường như có một luồng khí tức kỳ quái đang réo gọi huynh.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Không được, chúng ta cùng nhau đi.

Lục Vân biết mọi người lo lắng cho mình nên điềm nhiên nói:

- Yên tâm, huynh có cơ thể bất diệt, cho dù nơi này bị tiêu hủy cũng không hề hấn gì. Các muội hãy dẫn Hải Nữ chạy trước, một lát nữa huynh sẽ theo sau. Nếu vẫn không thấy huynh thì cứ hướng thẳng tiến đến Tử hải, huynh tự sẽ ...

Một tiếng nổ ầm vang cắt đứt lời nói của Lục Vân.

Sau đó sơn động bắt đầu sụp đổ. Điều này khiến cho ba người nữ và Hải Nữ sốt ruột không thể tả, liên tục gọi tên của Lục Vân.

Nhưng ngay lúc này, tại vị trí mà Lục Vân đang đứng bất chợt phóng ra một luồng hào quang màu xanh dịu, bao phủ toàn thân của chàng.

Trong sát na đó, Lục Vân chỉ liếc Thương Nguyệt rồi không đợi ba người họ lên tiếng, chàng đã biến mất.

Tiếp theo, sơn động đã hoàn toàn sụp đổ, hết cách, Trương Ngạo Tuyết đành dẫn Hải Nữ, cùng Thương Nguyệt, Bách Linh rời khỏi.

Những chấn động duy trì thời gian dài cho đến khi Hổ Sa lĩnh hoàn toàn biến mất, ngọn núi cao trước đây nay trở thành thung lũng, lúc đó dư chấn mới dần hết đi.

Nhìn cảnh tượng hãi hùng này, Hải Nữ cứ gào khóc:

- Sư phụ, con cần sư phụ, người đừng bỏ rơi Hải Nữ sư phụ ơi.

Bách Linh luôn miệng an ủi:

- Đừng khóc nào, sư phụ có việc phải rời khỏi, đợi người xử lý xong sẽ quay về thôi.

Hải Nữ nghe thế liền nhoẻn miệng cười, giọng vui mừng:

- Vậy thì tốt rồi, chỉ cần sư phụ trở về là Hải Nữ sẽ nín ngay.

Thương Nguyệt vỗ vai của Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết, cười nói:

- Đừng lo lắng, Lục Vân không sao đâu. Trước khi biến mất huynh ấy có nhìn muội, ý bảo phải đi một nơi nào đó và dặn chúng ta đừng lo lắng, cứ tiến về Tử hải.

Trương Ngạo Tuyết thấy vẻ mặt tươi cười của Thương Nguyệt như vậy cũng không còn nghĩ ngợi nữa, quay sang nói với Bách Linh:

- Vậy chúng ta tiếp tục hành trình. Giờ có Hải Nữ ở bên cạnh, thực lực của chúng ta lại không hề yếu kém, muội nghĩ sẽ không có gì nguy hiểm quá đâu.

Bách Linh gật đầu đáp:

- Đúng thế, có Hải Nữ và Đại Linh nhi, chúng ta cơ hồ có thể ngang dọc tung hoành trong Hải vực còn được nữa là. Đi thôi, mục tiêu là Tử hải, chúng ta hãy đợi huynh ấy ở đó.

Dứt lời nàng phóng đi trước, bọn họ cùng hướng về phía Hồng Hải tiến bước.

Trên đường đi, Thương Nguyệt chợt nghĩ đến một nghi vấn liền cất tiếng hỏi:

- Hồng hải, Hắc hải, Tử hải đều xếp theo thứ tự trước sau trên đường thẳng tại Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc. Bọn chúng đều đối địch với nhau. Như vậy, nếu cao thủ tại Hắc hải muốn đến bốn hải thì phải đi qua Hồng hải, chẳng phải họ sẽ phát sinh xung đột sao? Tử hải lại càng nhiều kẻ, phía trước có Hồng hải và Hắc hải chặn đường, vậy thì thế lực nào có thể xâm nhập vào bốn hải chứ?

Bách Linh trầm ngâm:

- Ý muội cho là phán đoán của Lục Vân trước đây có điểm chưa đúng, Hắc hải và Tử hải nếu muốn vào bốn hải có khả năng có đường khác. Chúng ta bây giờ tìm được đường này sẽ trực tiếp tiến vào Tử hải, không cần đi qua Hồng hải và Hắc hải.

Trương Nguyệt gật đầu nói:

- Đúng như thế, muội đang suy nghĩ liệu điều này có thật sự tồn tại không. Nếu như có thì tại sao cao thủ của bốn hải không hề biết đến? Nếu đây là một thông đạo cực kỳ hạn hẹp, chỉ một số ít người biết thì bằng cách nào mà cao thủ tại Hắc hải và Tử hải lại xâm nhập vào Tây hải?

Trương Ngạo Tuyết góp ý:

- Việc này cần phải điều tra rõ ràng, chỉ suy đoán suông thì không đủ. Trước mắt cả Hồng hải, Hắc hải và thậm chí Tử hải đều bị chúng ta làm kinh động cả rồi, nếu như mạo muội vượt qua Hồng hải hẳn sẽ bị bọn chúng ra sức ngăn cản, chi bằng sẵn dịp này chúng ta đi thám xét xem có đường bí mật như vậy không.

Trương Nguyệt và Bách Linh đều cảm thấy có lý, bốn người bèn thay đổi phương hướng, đi thẳng về phía Hắc hải, không đi dọc theo Tuyệt Thiên Đại hiệp cốc...

Ngắm nhìn lâu đài cổ xa xa, vẻ mặt Lăng Thiên tỏ ra nghiêm trọng, nhẹ giọng nói:

- Thẳng đường đi theo hiệp cốc đến đây gặp tòa lâu đài cổ đầu tiên. Đây chắc là nơi đồn trú của các cao thủ Hồng hải. Nhưng sao người lại vắng vẻ, chỉ có khoảng vài chục cá mập máu canh giữ?

Bạch Quang suy đoán:

- Nghe nói địa phận Hồng hải không to lớn, người cũng ít ỏi, có khi nào...

- Không phải vậy, theo như ta biết thì tuy Huyết Sa tộc số lượng không đông nhưng đây là cửa ải quan trọng, ít ra cũng phải có vài trăm cá mập máu trấn thủ, tuyệt đối không thể có tình trạng như thế này.

Người vừa lên tiếng là Hải Tây Lí của Tây hải, đang đứng cạnh Diệp Tâm Nghi. Chính hắn đã dẫn tám người Lăng Thiên đến đây.

Trước đây, nhóm Lăng Thiên mười người cùng đến Ma Thánh phong, kết quả Toàn Phong Vũ Sĩ chết tại trận, đạo tôn Hùng Liệt trong lúc thoái lui đã bị Huyết Ma Thiên Cơ tập kích mà trọng thương, cuối cùng mất mạng dưới nanh vuốt của thú lớn, vì thế mà chỉ còn tám người sống sót rời khỏi.

Lúc đó họ vẫn còn mông lung không biết làm sao. Chợt Hậu Nghệ thần cung xuất hiện tại Nam hải, khiến họ chú ý rồi vội vàng đến đó, tình cờ cứu được Hàn Ngọc Dương.

Sau này Hải Tây Lí tìm thấy Lục Vân, cứu được Diệp Tâm Nghi rồi dẫn nàng đi tìm và gặp được nhóm người của Lăng Thiên, cuối cùng đến được Hồng hải.

Nghe Hải Tây Lí nói thế, Huyền Đan Vũ Sĩ lên tiếng:

- Nếu nói vậy thì ắt hẳn nơi này đã phát sinh biến cố nhưng chúng ta chưa biết thôi. Bất quá như thế cũng không tệ, bớt được một lực cản thì càng tốt cho chúng ta.

Bá Kiếm Vương Hầu đồng tình:

- Vũ Sĩ nói rất đúng, việc của Hồng hải ta chẳng muốn biết, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành động của chúng ta thì nó có bị gì cũng không liên can.

Lăng Thiên nghe hai người nói vậy, điềm nhiên bảo:

- Vậy thì chúng ta cứ hành động đi. Nhớ một điều, nếu họ không xuất thủ ngăn cản thì đừng làm khó gì họ.

Mọi người đồng thanh vâng dạ rồi bơi về phía lâu đài cổ.

Từ xa, cao thủ canh gác của Huyết Sa tộc đã phát hiện chín người Lăng Thiên, họ lập tức phái mười tám con cá mập máu chặn nhóm người khi còn cách lâu đài cổ hai dặm.

- Kẻ nào dám xâm phạm Hồng Hải, mau báo danh tánh.

Thủ lĩnh nhóm cá mập máu vừa chặn đường vừa lên giọng dữ dằn, có vẻ bản tính Huyết Sa tộc vốn nóng cuồng, cho dù binh lực ít ỏi nhưng vẫn không hề tỏ ra khiêm tốn.

Lăng Thiên quét mắt qua mười tám con cá mập máu, giọng bình thản:

- Chúng ta có việc cần đi Hắc hải, bắt buộc phải qua chỗ này nên hy vọng chư vị có thể giúp đỡ.

- Đi Hắc Hải à? Hừ, bọn chúng là tử thù của chúng ta, các ngươi có quan hệ gì với chúng, khai mau.

Âm giọng lạnh lùng, thái độ của chúng rõ ràng không hề thân thiện.

Lăng Thiên khề cau mày, quay đầu liếc nhìn nhóm người sau lưng, ánh mắt dò hỏi ý kiến mọi người.

Bạch Quang hơi tỏ ra tức giận:

- Nhìn là biết rồi, bọn cá mập máu này trời sinh tính khí bạo tàn, có nói đạo lý cũng tốn thời gian thôi. Theo ý ta thì cứ chém giết loạn xạ, đừng làm lỡ mất cơ hội tốt.

Huyền Đan Vũ Sĩ tán thành:

- Nói đúng, chúng ta đến đây là vì an nguy của thiên hạ, hy sinh là điều khó tránh. Vì thế không nên chỉ vì một chút từ bi mà rước phiền phức vào thân.

Tất cả đều nhất trí như thế, cho nên Lăng Thiên cũng không nói nhiều, chỉ phát tay, cả dòng người liền xông lên chiến đấu kịch liệt.

Như vậy, cao thủ nhân gian đối đầu với cá mập máu Hồng hải không cần đoán cũng biết kết quả thế nào. Nhóm người của Lăng Thiên đã xử lý đối thủ một cách dễ dàng, tiếp tục đi đến lâu đài cổ.

Do lần đầu nhìn thấy kiến trúc của Hồng hải, suy nghĩ đến việc sau này nên họ không khỏi đi vào tham quan.

Tuy nhiên sau khi quan sát xong ai nấy đều cảm thấy thất vọng. Hiển nhiên đây là lâu đài trống rỗng này chẳng có gì đáng để cập đến. Cả nhóm sau khi rời khỏi lâu đài cổ lại tiếp tục lên đường.

Lúc này Diệp Tâm Nghi quay sang Hải Tây Lí nói:

- Được rồi, huynh về đi, ta không muốn huynh đi theo chúng ta bán mạng.

Hải Tây Lí từ chối ngay:

- Ta không sợ, ta có thể bảo vệ cô và dốc sức vì mọi người.

Diệp Tâm Nghi cười khổ nói:

- Ý tốt của huynh ta ghi nhận nhưng dù gì thì chúng ta cũng không thể đi chung. Thôi huynh về đi, sau khi ta xong việc sẽ đến gặp huynh.

Hải Tây Lí nghe vậy thất vọng, đăm đăm nhìn theo Diệp Tâm Nghi, nhưng nàng đã quay lưng lại với hắn.

Thở dài buồn bã, Hải Tây Lí đành trầm giọng chúc phúc:

- Đi đường cẩn thận, chúc nàng sớm đạt thành tâm nguyện, ta sẽ ghi nhớ từng câu nói của nàng và đợi nàng về.

Diệp Tâm Nghi không nhìn hắn chỉ nhỏ nhẹ đáp một câu “trân trọng” rồi vội vã rời đi.

Tiến mọi người xong, Hải Tây Lí vẫn thần thờ nhìn theo cho đến khi bóng hình của Diệp Tâm Nghi đã hoàn toàn biến mất hắn mới trở về hình dạng cá heo, theo lối cũ mà đi.

Nhưng ngay trong giây phút đó, Hải Tây Lí đột nhiên phát hiện một luồng khí tức đáng sợ, vội vã ẩn mình trong động huyết dưới đáy cốc, chú ý quan sát xung quanh.

Rất nhanh, một bóng đỏ vút qua, đó chính là Huyết Ma Thiên Cơ, bà ta dừng lại một chút rồi đi men theo hiệp cốc thẳng tiến đến Hắc hải. Điều này khiến Hải Tây Lí vô cùng kinh ngạc.

Hiện thân, Hải Tây Lí nhìn theo hướng đi của Huyết Ma Thiên Cơ, lo âu lên tiếng:

- Mấy người Diệp cô nương trước đây có thù với Huyết Ma Thiên Cơ, lỡ mà chạm trán thì Diệp cô nương sẽ nguy mất, ta phải thông báo trước mới được.

Nói rồi không quản hiểm nguy, hắn truy đuổi ngay tức thì theo hướng đi của Huyết Ma Thiên Cơ ...

Tại một vách núi vắng khuất, Kiếm Vô Trần nhìn theo con cá bơi qua bơi lại, vẻ mặt đầy phiền muộn. Còn Sở Hoài Dương ở cạnh bên sắc mặt cũng không khá hơn, mây đen bao phủ, đôi mắt tràn đầy thù hận. Có thể thấy rằng lần thất bại này là một đả kích lớn đối với lão.

Một hồi lâu sau, Kiếm Vô Trần lên tiếng:

- Giờ mọi thứ đã qua hết rồi, ngươi còn nghĩ gì chẳng? Nếu như không thì ta định quay về nhân gian, đó mới là nơi mà ta muốn hướng đến.

Sở Hoài Dương trừng mắt, hơi nổi giận nói:

- Về nhân gian? Vậy ngươi về một mình đi, có về ngươi làm được gì đây?

Kiếm Vô Trần bực bội:

- ta không về ở lại đây làm gì? Ngươi bây giờ cũng như ta, tay trắng tay, cái gì cũng không có thì làm gì đây?

Sở Hoài Dương hậm hực:

- Ủ thì ta trắng tay nhưng Hàn Ngọc Dương cũng dốc hết tất cả vậy, bốn hải thực lực không còn lớn như xưa, nhưng tình thế tốt hơn nhân gian của ngươi nhiều đó.

965. Chương 967 – Sát Hồi Nhân Gian (quay Về Nhân Gian)

- Ngươi từ từ thực hiện cơn mơ ban ngày của mình đi. Hiện tại Tây hải kết thúc rồi, Nam hải và Bắc hải đã trọng thương, nhưng Đông hải còn đó. Hơn nữa Lục Vân đang chống đỡ Đông hải, ai có thể dễ dàng đảo lộn nó đây? Nói thêm bốn hải bị trọng thương, Hồng hải, Hắc hải lại đang cử đại binh xâm lấn, thêm nữa Tỏa Long đỉnh bị Hải Nữ đoạt mất, hiện nay hắn đã rơi vào tay Lục Vân, những cơn thú lớn cổ xưa hoành hành Hải vực, thế ngươi còn chỗ nào để dung thân đây?

Sở Hoài Dương trầm ngâm, Kiếm Vô Trần nói tuy hơi có phần quá đáng, nhưng đều là sự thật, điều này khiến lão không cách gì phản bác được. Nhưng cho dù là như vậy, Sở Hoài Dương vẫn không chút cam lòng, sau khi suy tư giây lát liền cất lời:

- Ngươi muốn bỏ đi hắn không bởi vì những chuyện đó, mà chính là sợ Lục Vân thôi.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt lạnh lại, giận dữ nói:

- Nói vậy, ta vì sao phải sợ hắn? Ta chỉ thấy không thích ứng được với ảnh hưởng của nước biển, ở nơi này ta không cách gì phát huy được toàn bộ uy lực, vì thế tạm thời né hắn trước thôi.

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Phải vậy chăng? Ta xem không phải vậy.

Kiểm Vô Trần giận dữ trừng lão, rống lên:

- Người nói như vậy thật ra muốn nghĩ thế nào đây?

Sở Hoài Dương trừng hắn, hai người bốn mắt giận dữ trừng nhau, cuối cùng chính Sở Hoài Dương bình tĩnh lại trước hết.

Bật cười cay đắng, Sở Hoài Dương nói:

- Ta không có ý châm chọc người, nhưng tâm tình không được tốt. Tình hình hiện nay không ổn cho chúng ta, chúng ta càng phải bình tĩnh phân tích hơn là tranh cãi.

Kiểm Vô Trần tức giận nói:

- Có gì có thể phân tích đây, sự thật trước mắt không cho phép chúng ta không thừa nhận sai lầm.

Sở Hoài Dương lắc đầu nói:

- Thất bại không phải đáng sợ, mất đi lòng tin mới đáng sợ. Chỉ cần chúng ta không chịu thua, ta tin chắc còn có hy vọng. Hiện nay, ta nghĩ thắng thần giao đấu không hơn được bọn chúng, nhưng chúng ta có thể ngầm chống đối.

Kiểm Vô Trần tự nhiên nói:

- Ta đã không còn hứng thú, người tự mình làm đi.

Sở Hoài Dương khuyên bảo:

- Đừng như vậy, người hắn không muốn Lục Vân tiêu diệt Hải vực chăng?

Kiểm Vô Trần chần chờ một lúc, hỏi:

- Người có biện pháp?

Sở Hoài Dương đáp:

- Hiện nay Hải vực thay đổi trong chớp mắt, Hồng hải, Hắc hải, Tử hải, lại thêm những con thú lớn cổ xưa kia, chỉ cần chúng ta từ trong thúc động trợ giúp, liền có thể mượn những lực lượng này đối phó Lục Vân. Đến lúc đó, chỉ có mấy người Lục Vân, lẽ nào còn có thể ngăn trở được toàn bộ sức mạnh của Hải vực đây?

Kiểm Vô Trần nghi ngờ nói:

- Nghe ra cũng không sai, nhưng khả năng làm được nhiều ít thế nào?

Sở Hoài Dương đáp:

- Khả năng thành công có liên quan chặt chẽ với nỗ lực của ta và người. Chỉ cần ta người nỗ lực, liền có được hy vọng.

Kiểm Vô Trần trầm ngâm rất lâu mới mở miệng:

- Người hỗ trợ ta đối phó Lục Vân, mục đích bản thân người chính là thế nào đây?

Sở Hoài Dương đáp:

- Tự nhiên chính là nhờ sức mạnh của người để tiêu diệt Hàn Ngọc Dương.

Bật cười lạnh nhạt, Kiểm Vô Trần nói:

- Người coi thường Lục Vân quá rồi, nếu như hần dễ dàng đối phó ta cũng không thua trong tay của hần rồi.

Sở Hoài Dương vẽ mặt biến hần, hơi giận dữ nói:

- Người sợ rồi chẳng?

Kiểm Vô Trần lạnh lùng thản nhiên đáp:

- Không phải sợ mà thấy kế hoạch của người đã không làm được rồi.

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Kế hoạch của ta không tốt, lẽ nào người còn có kế hoạch nào tốt đây?

Kiểm Vô Trần âm hiểm lạnh lùng nói:

- Muốn đối phó Lục Vân, không thể hạ thủ trên người của hần, mà phải hạ thủ những người bên mình hần. Hiện nay hần đang ở Hải vực, biện pháp tốt nhất của chúng ta chính là lập tức quay về nhân gian, đánh lén Trừ Ma liên minh, khiến hần không kịp cứu vãn. Đến lúc đó, Trừ Ma liên minh hần phái người đến Hải vực tìm kiếm Lục Vân. Đến lúc đó đợi Lục Vân rời khỏi Hải vực, chúng ta mới quay về lại, không lâu sau đó có thể né được hần chẳng?

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Trừ Ma liên minh cũng không phải đồ bì thịt, người khẳng định có thể gây trọng thương cho bọn họ chẳng?

Kiểm Vô Trần tự phụ nói:

- Bốn người Lục Vân hiện nay không ở đó, chỉ còn lại mấy người Trần Ngọc Loan, cho dù không diệt được bọn chúng, ít ra cũng có thể tiêu diệt hơn nửa.

Thấy hần tự tin như vậy, Sở Hoài Dương trầm ngâm một lúc rồi gật đầu lên tiếng:

- Được, ta sẽ theo người quay về nhân gian một chuyến, hy vọng người không khiến ta phải thất vọng.

Nghe thấy lão đồng ý, Kiểm Vô Trần cười nói:

- Yên tâm, ta đánh lén được Trừ Ma liên minh rồi lập tức sẽ quay về Hải vực hỗ trợ người hoàn thành tâm nguyện.

Nói rồi tung mình đứng lên, hai người quay về lại nhân gian ...

Đông hải Định Thiên cung, lúc này đang tụ tập cao thủ chủ yếu của Đông, Nam, Bắc hải. Mọi người thương nghị tình hình hiện nay của Hải vực.

Phía trên, Đông hải Long vương trầm giọng nói:

- Tình hình hiện nay là như vậy, mọi người thấy chúng ta phải phòng ngừa như thế nào mới được đây?

Nam hải Hàn Ngọc Dương nói:

- Theo phân tích tình hình hiện nay, Hồng hải xâm lấn chỉ là chuyện nhỏ thôi, những con thú lớn cổ xưa của Ma Quỷ hải vực qua lại mới lớn. Làm thế nào tìm được Tỏa Long đỉnh đưa về chỗ cũ ở Tây hải mới là chuyện quan trọng.

Quy trưởng lão nghe vậy, mở miệng nói:

- Vừa mới thu được tin tức mới nhất, Tỏa Long đỉnh là do Hải Nữ lấy đi, hiện nay đang đi về Hồng hải, cụ thể ...

Lời còn chưa dứt, một đệ tử Đông hải vội vàng chạy từ ngoài điện vào, mở miệng ngắt ngang lời của Quy trưởng lão.

- Bẩm cung chủ, Hồ Sa linh trong Hồng hải phát sinh trận chiến không tiền khoáng hậu, cao thủ Hồng hải, Hắc hải liên hợp vây công, vì muốn đoạt Hải Nữ mà phát sinh kịch chiến với Hồ Sa tộc. Sau đó, Huyết Ma

Thiên Cơ cùng một cao thủ thần bí cũng đột nhiên xuất hiện, cuối cùng Hổ Sa tộc bị tiêu diệt, Hải Nữ cũng đột nhiên được Lục Vân xuất hiện cứu thoát.

- Quá tốt rồi, Hải Nữ ở trong tay của Lục Vân, vậy chẳng khác nào tìm được Tỏa Long đỉnh. Hiện nay Lục Vân cùng Hải Nữ ở đâu rồi?

Đông hải Long vương kích động nhìn đệ tử đó hỏi lại.

Đệ tử đó đáp lại:

- Tạm thời còn chưa có tung tích, khả năng có thể ở Hồng hải.

Đông hải Long vương sửng người, sau đó ra lệnh:

- Lập tức phái người đi tìm, phải nhanh chóng tìm ra Lục Vân.

Đệ tử đó vâng một tiếng liền vội vàng rời đi.

Bắc hải Long vương nhìn ông, cau mày nói:

- Nếu như Lục Vân quả thật ở Hồng hải, đệ tử tầm thường của Đông hải sợ là khó đến gần được.

Đông hải Long vương cười khổ nói:

- Điều này ta cũng biết, nhưng cũng phải điều tra thôi. Hiện nay Tỏa Long đỉnh đã có tung tích, tiếp theo phải xem sau khi đưa Tỏa Long đỉnh về lại rồi còn có hiệu quả hay không đây? Nếu như đúng như trong truyền thuyết, một khi lời chú cấm chế chuyển vị trí bị giải trừ, chúng ta còn phải suy nghĩ cách khác thôi.

Lục Doanh nói:

- Phụ vương, nếu hiện nay Tỏa Long đỉnh là quan trọng nhất, con thấy hãy để con đi tìm Lục Vân, lấy lại Tỏa Long đỉnh thử một lần xem có hiệu quả hay không.

Đông hải Long vương chần chờ một lúc, gật đầu nói:

- Được thôi, nhớ đi đường cẩn thận.

Lục Doanh đáp:

- Phụ vương yên tâm, con biết rồi.

Nói rồi đứng lên kéo Phần Thiên bỏ đi.

Tả Quân Vũ thấy vậy, tự động xin phép:

- Sư phụ, vì an toàn, đồ nhi dự tính đi theo bọn họ một chuyến.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Cũng tốt, thêm người thêm sức lực, đi đi.

Tiến ba người rồi, Đông hải Long vương nói:

- Hiện nay chúng ta tạm thời cũng thương nghị không ra được kết quả, chỉ bằng cùng nhau xem thử các cao thủ Hồng hải xâm lấn đó thực lực như thế nào?

Hàn Ngọc Dương trầm ngâm một lúc, gật đầu nói:

- Cũng được, đi xem thử rồi hãy nói.

Đứng lên, ông dẫn Đại trưởng lão của Lưu Li cung đi theo Đông, Bắc hai vị long vương và Quy trưởng lão rời đi.

Ra khỏi Định Thiên cung, Đông hải Long vương khiến các cao thủ hải tộc đi theo dò đường, sau đó quay về bẩm báo. Khoảng chừng một giờ sau, có đệ tử quay về báo, phần lớn thú lớn cổ xưa của Ma Quỷ hải vực đang tụ tập ở Tây hải, chuyện này khiến đoàn người vô cùng kinh ngạc.

Bắc hải Long vương lo lắng nói:

- Nếu như những con thú lớn đó đã tiêu diệt được Tỏa Long cung của Tây hải rồi, chúng ta cho dù tìm được Tỏa Long đỉnh cũng vô dụng mà thôi.

Đông hải Long vương than thở:

- Chuyện này hẳn phải xem lại ý trời, chúng ta cho dù muốn ngăn cản cũng không có được năng lực.

Nam hải Hàn Ngọc Dương nói:

- Ta đã cân nhắc, sau Tây hải, những con thú lớn này đặt mục tiêu ở đâu? Với hình dáng và tốc độ của bọn chúng, muốn quét sạch bốn hải cũng không quá mấy ngày, thời gian còn lại của chúng ta cũng không còn nhiều rồi.

Quy trưởng lão nói

- Nhớ lại ngày trước, bảy hải để đối phó với những con thú lớn cổ xưa đó, đã từng bố trí Thiên Độc tuyệt trận ở vùng nước xoáy giao giới Tây hải và Nam hải, đáng tiếc sau đó không có cơ hội sử dụng.

Kinh ngạc nhìn Quy trưởng lão, Hàn Ngọc Dương nói:

- Ý ông nói chúng ta bây giờ có thể thử một keo. Một khi những con thú lớn đó từ Tây hải tiến vào Nam hải, chúng ta có thể dùng Thiên Độc tuyệt trận làm bình phong để đối phó với bọn chúng chăng?

Quy trưởng lão cười khổ trả lời:

- Đối kháng sợ cũng không được, bất quá có thể tạm thời trì hoãn bọn chúng tiến đến.

Hàn Ngọc Dương hiểu rồi gật đầu, ánh mắt nhìn lại Đông, Bắc hai vị long vương, hỏi lại:

- Các vị thấy sao?

Đông hải Long vương chần chừ nói:

- Kế hiện nay cũng chỉ có thể tạm thời trì hoãn bọn chúng một lúc.

Bắc hải Long vương nói:

- Chuyện này không chần chừ được, chúng ta lập tức đến khu vực nước xoáy, hy vọng có thể đến trước bọn chúng.

Nói rồi xoay người bỏ đi, một đoàn người biến mất về phía xa xa.

Hai canh giờ sau, năm người dẫn một lượng lớn người Đông hải đến được khu vực nước xoáy. Nước nơi này chảy xiết, đến đây không thấy dòng chảy ngầm, không cẩn thận liền bị cuốn vào trong dòng xoáy, không cách gì kềm chế được.

Chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, Đông hải Long vương hỏi:

- Quy trưởng lão, nơi này hung hiểm vô cùng, chúng ta phải tiến vào trong thế nào, phát động Thiên Độc tuyệt trận thế nào đây?

Quy trưởng lão nói:

- Nơi này chỉ có một con đường, ta đại khái còn nhớ được. Các vị đi theo sau ta, đợi sau khi tiến vào trong rồi, ta mới cho các vị biết được phát động như thế nào.

Nói rồi dẫn mọi người bơi về phía xa, sau khi bơi quanh nửa vòng, cuối cùng dừng lại trước một cốc hẹp không rõ ràng.

Chỉ về phía trước, Quy trưởng lão nói:

- Đây là đường vào duy nhất, hơn nữa không thể có quá nhiều người vào, cung chủ xin hạ lệnh cho những đệ tử còn lại né ra xa xa, năm người chúng ta tiến vào là được rồi.

Đông hải Long vương nghe vậy, lập tức ra lệnh giải tán những đệ tử đi theo. Sau đó, Quy trưởng lão dẫn bốn người uốn lượn đi vào, không lâu đã tiến được một nửa đường.

Nhưng đúng lúc đó, Quy trưởng lão dẫn đường đột nhiên dừng lại, giọng nghi hoặc nói:

- Kỳ quái, ta nhớ nơi này năm xưa chỉ có một đường, sao bây giờ lại thêm một đường rồi?

Đông hải Long vương không an lòng nói:

- Quy trưởng lão, ông có thể nhớ lại kỹ xem, đường dẫn sai đường, nơi này không như nơi khác đâu.

Quy trưởng lão không nói, trầm ngâm rất lâu sau mới quay đầu nói với Bắc hải Long vương nói:

- Định Hải thần châu cung chủ có mang theo bên người không?

Bắc hải Long vương nói:

- Mang theo chứ, sao, có cần dùng không?

Quy trưởng lão nói:

- Để an toàn, làm phiền cung chủ dùng thần châu để tránh bất trắc.

966. Chương 968 – Nhất Lộ Đào Vong (trên Đường Tháo Chạy)

- Được, không thành vấn đề.

Nói rồi tay phải rút ra một viên ngọc châu đường kính khoảng một tấc, hơn nữa còn phát ra một chùm hào quang sắc xanh lam, nhẹ nhàng nâng nó lên.

Lập tức, viên ngọc châu đó lớn lên gấp mười lần, một luồng hào quang sắc xanh lam có sức mạnh rung động phát ra, chớp mắt đã ngưng đọng nước biển bốn bề đang xoáy tròn, khiến nó trở nên yên tĩnh lại.

Đến lúc này, dòng nước xoay tròn hùng dũng đã mất đi tác dụng, Quy trưởng lão năm người không còn e ngại, thuận lợi vượt lên phía trước.

Giây lát, năm người đến một thung lũng hình tròn, Quy trưởng lão bảo Bắc hải Long vương thu lại Định Hải thần châu, sau đó mới lên tiếng:

- Nơi này chính là vị trí trung tâm, Thiên Độc tuyệt trần bố trí xung quanh chúng ta. Trước hết, xin giải thích qua lai lịch của Thiên Độc tuyệt trần. Theo những gì ta biết được, Thiên Độc vô cùng độc. Tuyệt trần, chỉ là một loại hình dung, bởi vì vùng nước này vô cùng rộng lớn, dòng chảy ngầm phân bố dày đặc, sinh vật hải dương phía trên rất nhiều, cho dù là lớn nhỏ đều bị ảnh hưởng của nó, vì thế trần này khi phát động rồi hết như lưới trùm hết cả đất trời, căn bản không thể nào tránh né, vì thế được mệnh danh là tuyệt trần.

Nghe xong những lời của ông, Đông hải Long vương nghi ngờ nói:

- Ý của ông nói chúng ta dùng chất độc để đối phó với những con thú to lớn khiếp người đó chẳng? Như vậy có tác dụng không?

Quy trưởng lão thần nhiên nói:

- Đúng thế, chính là như vậy. Còn có tác dụng hay không thì cần phải thử qua mới biết được.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Được, nếu đến rồi, hay là ông hãy nói qua một lượt làm sao mới có thể khởi động trần pháp này đi?

Quy trưởng lão nói:

- Khởi động trần pháp này thật ra vô cùng đơn giản, chúng ta chỉ cần đứng ở một vị trí thích hợp, toàn lực phát chương làm chấn động mặt đất, kịch độc chứa trong cơ quan sẽ bị rung động, sau đó tự động bắn ra, phối hợp với điều kiện địa lý đặc thù nơi này, phát động công kích có tính hủy diệt.

Hiểu được nguyên lý bên trong, Hàn Ngọc Dương không nói thêm nữa, lập tức bảo Quy trưởng lão phân phối phương vị năm người cho tốt, sau đó mới bắt đầu chờ đợi.

Cũng không biết là vận khí tốt hay vận khí kém, đợi chờ khoảng một giờ sau, một luồng nước chấn động từ xa ập đến với khí thế hùng dũng hệt như cuồng phong thổi qua, nhanh chóng truyền đến bên này.

Cảm nhận được tình hình này, Quy trưởng lão vội vàng nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, nhớ không được kích động, chờ bọn chúng tiến hẳn vào trong khu vực nước xoay tròn rồi mới phát động.

Dứt lời, bốn người còn lại chưa kịp đáp trả, mây đen kịt liền bao phủ khắp cả vùng nước xoáy.

Nhìn thấy khí thế đó, năm người vẽ mặt kinh hãi. Đội ngũ to lớn như vậy, ít ra cũng có vài chục con thú lớn, điều này khiến ai nghe thấy cũng kinh hãi. Không kịp nghĩ gì nữa, năm người trước sau phát động, trong vùng nước biển đen ngòm, vô số làn đen nhỏ bé bắn ra bốn phía, bị nước biển hùng dũng kia cuốn đi, một số xâm nhập vào da của những con thú lớn, trước sau duy trì được giây lát.

Rất nhanh, tiếng rống điên cuồng vang vọng trong nước biển, không ít con thú lớn trúng phải kịch độc, miệng phát ra những tiếng gào thét rung trời, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ một lúc liền thấy mười sáu con quái thú hình dáng không tới một trượng xuất hiện trước mắt năm người.

Bốn bề, còn có chín con thú lớn chưa bị trúng độc, bọn chúng hệt như mây đen trên trời, to lớn mà lại hung tàn, không ngờ chỉ chớp mắt đã nuốt lấy mười sáu con quái thú bị thu nhỏ lại kia.

Vừa hành động đã tiêu diệt được mười sáu con thú lớn cổ xưa, mấy người Hàn Ngọc Dương hưng phấn vô cùng, đây có thể nói là chương huy hoàng nhất của Hải vực, cho dù Hải Hoàng ngày đó cũng chưa từng làm được.

Nhưng sau khi vui mừng, năm người bắt đầu lo lắng, lần này nhờ vào sức mạnh của Thiên Độc tuyệt trần, tiêu diệt được không ít thú lớn, nhưng còn lại những con thú kia, làm sao mới được đây?

Trong lúc suy tư, một tiếng gào lên khiến năm người tỉnh lại. Chỉ thấy trên đầu một con quái thú to lớn hình dáng như cá hổ kinh, mơ hồ có một bóng người nhỏ bé, hai mắt âm độc mà lại tàn khốc, toát ra sát khí vô cùng.

-Ồ, không ổn rồi, đó chính là Địa Âm Tà Linh!

Một tiếng hô kinh hoàng phát ra từ Quy trưởng lão, trong năm người ở đây, ông là người duy nhất đã từng gặp qua Địa Âm và Thiên Sát, vì thế vừa thấy liền nhận ra ánh mắt tàn khốc đó.

Hàn Ngọc Dương nghe vậy biến sắc, vội vàng nói:

- Chạy nhanh, chậm trễ không được!

Nói rồi thần kiếm trong tay đằng không, hóa thành một thanh kiếm bảy màu to lớn chừng ba trượng, đỡ lấy thân thể năm người nhanh chóng bỏ chạy.

Phía sau, con thú lớn gào lên giận dữ, dẫn tám con thú lớn còn lại nhanh chóng đuổi theo không tha, tốc độ của chúng nhanh đến kinh người. Đứng trên thần kiếm, Hàn Ngọc Dương toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, khiến thần kiếm của ông hệt như một vệt sáng, bay lượn qua lại trong nước biển né tránh truy kích của những con thú lớn kia.

Đồng thời, Hàn Ngọc Dương trầm giọng nói:

- Hiện nay chúng ta không về được Đông hải, mọi người nói xem đi nơi nào là tốt nhất?

Bốn người không nói, vấn đề này không dễ dàng đáp được.

Rất lâu sau, Đông hải Long vương mở miệng nói:

- Xem như vậy, Địa Âm Tà Linh kia không bao giờ bỏ cuộc, chỉ bằng chúng ta tiến thẳng về Ma Thánh phong, mượn tay hắc pháp hủy nơi tà ác kia là tốt hơn.

Hàn Ngọc Dương chần chờ một lúc, gật đầu nói:

- Cũng được, coi như làm một việc tốt cho Hải vực.

Nói rồi chuyển phương hướng, hướng thẳng về phía Ma Thánh phong.

Ma Thánh phong ở trong Nam hải, cự ly cách khu vực nước xoáy không xa, Hàn Ngọc Dương chỉ tần khoảng hai nén nhanh đã dẫn bốn người đến nơi này. Do nơi này đảo rất nhiều, nước biển hơi nông, năm người Hàn Ngọc Dương cuối cùng đã phóng ra khỏi mặt nước lên trên không.

Phía sau, Địa Âm Tà Linh cười âm lạnh không ngừng, không những vượt ra khỏi mặt nước, còn sai khiến thú lớn trong nước truy kích, chỉ giây lát đã đến bên ngoài Ma Thánh phong.

Thu lại thần kiếm, Hàn Ngọc Dương nhỏ giọng nói:

- Bốn mươi tám đảo này là một trận pháp, chúng ta trước hết mượn nơi này để ẩn thân, né tránh giao tranh chính diện với Địa Âm Tà Linh.

Nói rồi dẫn bốn người bắn mình đi nhanh chóng, xuyên qua lượn lại chỉ một lúc đã biến mất không còn thấy.

Giữa không trung, Địa Âm Tà Linh bật cười lạnh lùng tàn khốc, trong miệng phát ra một tiếng cười dài, chín con thú lớn trong nước phân tán thành một đường, chớp mắt đã bao vây hoàn toàn các đảo nhỏ.

Nhưng đúng lúc đó, ở vùng quanh Ma Thánh phong đột nhiên vọng lại những tiếng rống lớn, vô số quái thú hình dáng to lớn hiện lên trên mặt nước, gầm lên khiêu chiến với chín con thú khổng lồ hơn chung quanh. Cảnh tượng này khiến người ta bất ngờ, ít ra năm người Hàn Ngọc Dương cũng không ngờ được.

Giữa không trung, Địa Âm Tà Linh bật cười khinh bỉ, miệng rít lên một tiếng ngắn, liền thấy một con thú lớn to như một ngọn núi gào lên điên cuồng, tiếng gào giận dữ rung trời tạo nên sóng biển ào ạt, dòng khí nhanh chóng lập tức khiến một đảo nhỏ trước mắt như được đổ một bình nước.

Kinh hãi nhìn cảnh tượng này, Quy trưởng lão than thở:

- Sức mạnh đáng sợ, so với bọn chúng ngày đó còn mạnh mẽ hơn.

Đông hải Long vương cười khổ sở nói:

- Đó là ngày trước, thời gian trôi qua mấy ngàn năm rồi, bọn chúng làm sao lại không hơn ngày trước đây? Nhưng ta có một điểm hiểu không được, Địa Âm Tà Linh tuy lợi hại, nhưng hẳn vì sao có thể khống chế những con thú lớn cổ xưa kia vậy?

Bắc hải Long vương nói:

- Ai biết được điều đó đây? Hay có lẽ sinh ra hẳn đã có năng lực này, nếu không tại sao lại đối phó khó khăn như vậy?

Hàn Ngọc Dương trầm ngâm nói:

- Ta đoán không thể như vậy được, với sức mạnh của những con thú lớn cổ xưa này, hoàn toàn không yếu hơn Địa Âm Tà Linh. Hẳn có thể khống chế mấy con thú lớn trước mắt, rất có khả năng chỉ là một loại ngẫu nhiên, hoàn toàn không chắc chắn.

Đại trưởng lão của Lưu Li cung nói:

- Lúc này nói những chuyện đó cũng vô dụng thôi, hay là chúng ta nghĩ xem phải rời đi thế nào. Một khi những con thú lớn đó hủy được nơi này, chúng ta không nơi nào ẩn thân được, phải liều mạng với Tà Linh không có được phần nào thắng được.

Nghe vậy, Hàn Ngọc Dương nói:

- Trước mắt tạm thời không gấp, chờ khi tình hình không ổn chúng ta liền lên xuống nước tùy lúc bỏ chạy.

Đông hải Long vương lên tiếng:

- Lúc này cũng chỉ có thể làm vậy. Được rồi, hay là chúng ta xem qua, cuộc chiến khó gặp của những con thú lớn.

Đưa mắt nhìn những con thú lớn, năm người phát hiện bốn phía Ma Thánh phong có hơn vài trăm con thú lớn. Tuy hình dáng của bọn chúng chỉ chừng một phần mười những con thú khổng lồ cổ xưa, thậm chí chỉ một phần hai mươi, nhưng sức mạnh bọn chúng biểu hiện cũng khiến người nghe khiếp đảm.

Lúc này, trong số vài trăm con thú lớn, một con rồng máu hình dáng to lớn gào thét giận dữ, phát ra mệnh lệnh công kích.

Lập tức, nước biển dâng sóng, vài trăm con thú lớn phân thành chín tổ, từ những hướng khác nhau phát động công kích mãnh liệt chín con thú khổng lồ kia.

Những con thú lớn này không biết vì sao không chút sợ hãi những con quái vật khổng lồ trước mắt, ngược lại tỏ ra vô cùng hưng phấn, như phát cuồng xông thẳng đến. Cứ vậy, một cuộc đại chiến nguyên thủy nhất bộc phát.

Kinh hoàng nhìn cảnh tượng máu chảy thịt rơi trước mắt kia, Hàn Ngọc Dương cau mày nói:

- Từ trước đến giờ chưa từng nghe nói Ma Thánh phong lại có bảy thú lớn nhiều như vậy, lẽ nào đây là nguyên nhân của việc uy chấn bảy hải của nó vài ngàn năm nay? Hơn nữa, nếu những con thú lớn này muốn trưởng thành to lớn đến như vậy, ngoại trừ tuổi đã rất lớn ra, còn cần có hoàn cảnh đặc biệt, lẽ nào nơi này còn chứa một loại bí mật nào đó?

Quy trưởng lão trầm ngâm:

- Theo ta biết, trước đây tám ngàn năm, Hải vực không có Ma Thánh phong. Nó hình thành khoảng chừng trước đây năm sáu ngàn năm, nhưng thực sự bị người biết được hẳn hơn ba ngàn năm trước. Lúc đó, Huyết Ma Thiên Cơ ở tại nơi này, nghe nói còn từng có một cao thủ nhân gian đến đó, nhưng không lâu sau người kia đã biến mất thần bí, cũng không biết quay về nhân gian hay đã chết rồi.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Nói như thế, mọi thứ nơi này ngoại trừ Huyết Ma Thiên Cơ ra không có một người nào khác có thể giải thích được?

Quy trưởng lão nghĩ một lúc, gật đầu nói:

- Chắc là như vậy.

Bắc hải Long vương không cho là vậy lên tiếng:

- Đừng quên, ngoại trừ Huyết Ma Thiên Cơ còn có một Thánh Tâm Tiên Đồng. Ta nghĩ hẳn nhất định biết được.

Quy trưởng lão lắc đầu đáp:

- Từ trước đến nay, ta chưa từng thấy qua Thánh Tâm Tiên Đồng, Hải vực có ai đã từng gặp qua hẳn chưa?

Bắc hải Long vương sững sốt, nghi ngờ hỏi:

- Ý của ông nói là Thánh Tâm Tiên Đồng chỉ là truyền thuyết mà thôi?

Quy trưởng lão trầm giọng nói:

- Ta nghĩ, điều này rất có khả năng là do Huyết Ma Thiên Cơ để đỡ cô đơn mà cố ý tạo ra như vậy. Nếu thế, một số người có điều yêu cầu mà đến đây, vừa đúng là đối tượng để bà ta đùa bỡn mà thôi.

Đồng hải Long vương tán thành:

- Suy đoán này rất có lý. Nhưng chúng ta biết những điều này để làm gì đây?

Một lời này hỏi tất cả, ai cũng không cách nào trả lời. Nhưng lúc này một tiếng gào phẫn nộ của một con thú lớn cổ xưa vang lên lập tức thức tỉnh năm người.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, năm người kinh ngạc phát hiện một con thú khổng lồ cổ xưa sau khi tiêu diệt được hơn hai chục con thú lớn, không ngờ đã chết trong miệng của những con thú lớn còn lại, hóa thành bữa cơm cho bọn chúng.

967. Chương 969 – Huyết Ảnh Vương Giả

Giữa không trung, Địa Âm Tà Linh gào lên giận dữ, rõ ràng hấn vô cùng tức giận trước chuyện này, nhưng ngoại trừ giận dữ, hấn lại không hề có cử động nào. Điều này khiến năm người Hàn Ngọc Dương cảm thấy kỳ lạ.

Thời gian trôi qua, giao chiến của thú lớn đang dần dần tàn đi, khi con thú khổng lồ thứ hai, rồi thứ ba gục ngã, Hàn Ngọc Dương năm người nhìn thấy được một chút hy vọng.

Nhưng sau khi con thú tư, cũng chính là con thú khổng lồ trước đây Địa Âm Tà Linh sử dụng gục ngã, năm con thú khổng lồ còn sống sót dường như cảm nhận được uy hiếp, mỗi con đều mang thương tích xoay người bỏ chạy, không chịu sự khống chế của Địa Âm Tà Linh nữa.

Thấy vậy, hai vị long vương Đông hải, Bắc hải rất tiếc nuối, Hàn Ngọc Dương lại lạnh lùng tỉnh táo nói:

- Ta biết rồi. Địa Âm Tà Linh vừa rồi thật ra chỉ khống chế được con thú khổng lồ lợi hại nhất, hấn thông qua con thú đó để điều khiển những con thú còn lại để hoàn thành mục tiêu của hấn. Nhưng mà ai ngờ con thú lớn hấn khống chế được lại chết rồi, những con thú còn lại không còn bị khống chế, tự nhiên liền có phản ứng bản năng bỏ chạy liền.

Bắc hải Long vương đồng ý lên tiếng:

- Không sai, nhất định là như vậy. Bây giờ những con thú lớn cổ xưa đã chạy mất rồi, chúng ta cũng bớt đi được một uy hiếp, tiếp theo phải tính toán chuyện né được Địa Âm Tà Linh thế nào.

Ngừng đầu nhìn lên không trung, Đông hải Long vương nói:

- Xem bộ dạng hấn lúc này nhất định vô cùng tức giận, chắc chắn sẽ báo thù những con thú lớn còn lại. Chúng ta có thể lợi dụng cơ hội này bí mật ẩn mình trong nước biển để chạy thoát bằng đường biển.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Chuyện này không chần chừ được, chúng ta lập tức làm ngay.

Nói rồi lập tức bắn mình vào nước trước, bốn người còn lại cũng khẩn trương theo sau.

Giữa không trung, Địa Âm Tà Linh bật cười lạnh lùng cất tiếng:

- Muốn trốn hả, không đơn giản như vậy được.

Nói rồi giơ cao tay phải, lòng bàn tay hào quang luân chuyển, một luồng hào quang sắc xanh biếc vút lên tới trời, chớp mắt đã hóa thành một cột sáng đường kính chục trượng, theo sự khống chế của Âm Đế lập tức phân thành chín chém thẳng xuống Ma Thánh phong.

Tiếng kiếm rít đến chói tai vang vọng như rạch cả trời, luồng khí mạnh mẽ cuộn cuộn nổi lên cùng với chín lưỡi dao sắc nhanh chóng bắn đến, lập tức đánh tan kết giới phòng ngự trên tầng không của Ma Thánh phong, hơn nữa còn nhanh chóng đánh xuống vào chính hòn đảo bao quanh Ma Thánh phong.

Lập tức, tiếng nổ rung trời, sấm động chói tai, lực đánh đáng sợ hủy diệt mọi thứ, lập tức khiến chín hòn đảo phát nổ, sức mạnh còn lại hội tụ vào Ma Thánh phong, lập tức khiến nó tan nát, chỉ lát sau đã chìm mất.

Trên mặt biển, hơn một trăm con thú lớn sống sót gầm rít điên cuồng, không ít con bị thương tại chỗ, còn lại đều phân ra tấn công Âm Đế.

Như vậy, chỉ thấy vô số xúc tu to lớn đan xen hội tụ bao quanh Âm Đế.

Thấy vậy, Âm Đế bật cười to cuồng dại, trong lúc tay phải xoay lật, Cửu U Bất Diệt lệnh hóa thành Tàn Hồn Toái Tâm nhận cùng với làn kiếm không gì chống nổi quét khắp bốn phương tám hướng, ngay lập tức gây trọng thương cho những con thú lớn đó.

Sau đó, Âm Đế thu lại tà binh, thân thể rơi thẳng đứng xuống, khi đến gần mặt nước, khí thể to lớn tiếp xúc với mặt nước lại phát nổ kinh thiên, lập tức đánh tan tất cả đảo lân cận, hơn nữa còn cuốn những đất

đá lên trời thành dòng, trong đó không ngờ có cả Đại trưởng lão của Lưu Li cung trước đó đã lặn xuống nước chạy trốn.

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Âm Đế múa lên tà binh, không đợi Đại trưởng lão kịp phản ứng, làn kiếm đáng sợ đã xuyên thấu cơ thể ông, chớp mắt đã đánh nát cơ thể huyết nhục của ông, phá tan nguyên thần của ông.

Sau đó, Âm Đế bắn mình vào trong biển. Một tràng âm thanh sét đánh liên hồi, cùng với một dòng bùn đá vọt lên thành vòi hết như núi lửa phun kéo dài một lúc.

Khi mọi thứ đã bình thường trở lại, bốn người Hàn Ngọc Dương không thấy đâu, Âm Đế cũng không còn thấy, bọn họ tiếp tục đuổi nhau hay đã chạy đến nơi nào đây?

Khu vực Ngưng Huyết ở giữa của Hồng hải, chính là nơi nguy hiểm nhất của Hồng hải.

Vùng này không lớn, phương viên chỉ chừng vài dặm, nhưng ở đây là trung tâm thống trị của Hồng hải, có Huyết Ảnh thần điện vang danh bảy hải.

Điện này tượng trưng cho quyền lợi của Hồng hải, là nơi Huyết Ảnh Vương Giả, người mạnh nhất Hồng hải cư trú. Hắn đã thống trị Hồng hải được đến trên ba ngàn năm, trước sau đã phát động vô số cuộc chiến xâm lược, ở Hải vực hắn được gọi là “Cuồng Chiến chi thần”.

Huyết Ảnh thần điện khí thế huy hoàng, tuy không to lớn như long cung của bốn hải, nhưng toàn điện đỏ như máu, luôn luôn lấp lánh ánh máu.

Cửa điện hướng ra bốn phía, mỗi cửa đều có sự khác biệt, trong đó cửa hướng Đông cao chừng vài trượng, toàn bộ sử dụng đá san hô đỏ như máu để xây dựng, bốn vách điêu khắc khá nhiều hình ảnh của sinh vật hải dương, cổ xưa mà lại trang nghiêm.

Toàn bộ thần điện đồng nhất, không những thỉnh thoảng phát tán ra ánh màu đỏ, còn không ngừng có các loại bóng thú xoay quanh bên ngoài.

Bên trong điện cao to rộng rãi, một ngai đỏ rực phát sáng, trên tay vịn điêu khắc hai con quái thú khiến người ta cảm thấy tàn bạo và khủng khiếp. Lưng dựa ngai có một tảng đá ngọc thạch trong suốt dài năm trượng cao ba trượng.

Trên bề mặt thỉnh thoảng mờ hiện bóng sáng, đó là hình bóng của một số sinh vật biển, vừa xinh đẹp vừa thần bí, điểm xuyết cho đại điện. Các nơi khác, nơi nào cũng có thể thấy các phù điêu có hình thú biển, số lượng nhiều đến mức người ta phải kinh ngạc.

Lúc này, trên đại điện, một bóng đỏ máu đứng trước ngai, ánh mắt đỏ tươi nhìn năm bóng đỏ bên dưới, toát hẳn hoa lửa tàn bạo.

- Chuyện bất lợi ở Tây hải mới vừa qua đi, bây giờ Huyết Linh lại chết rồi. Các người nói xem, cơn tức này ta phải dẫn xuống bằng cách nào đây?

Giữa đại điện, năm bóng đỏ bên trái ba bên phải hai đang đứng, khuôn mặt người nào cũng sợ hãi bất an.

Lúc này, một bóng đỏ bên phải nhẹ giọng nói:

- Vương tôn khoan hãy nóng giận, tình thế Hải vực hiện nay thay đổi nhiều, sự rời vị trí của Tỏa Long đỉnh khiến bảy hải rung rinh, tình hình sáu hải còn lại cũng không hơn gì chúng ta.

Phía trên, Huyết Ảnh Vương Giả hừ giọng nói:

- Huyết Yêu, đừng nói những chuyện không quan trọng đó, người hãy trả lời thẳng thắn cho ta làm thế nào để ứng phó cục diện trước mắt đây.

Bóng đỏ Huyết Yêu đó trả lời:

- Theo góc nhìn của thuộc hạ, bốn hải hiện nay đã bị kiếp nạn, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta xâm lược. Nhưng những con thú to lớn cổ xưa của Ma Quỷ hải vực đó quá đáng ghét, chúng ta phải phân binh

thành hai hướng, vừa thu thập những cao thủ còn lại của bốn hải, vừa đoạt lại Tỏa Long đỉnh, cả hai phải làm cùng một lúc.

Huyết Ảnh Vương Giả không nói gì cả, đưa mắt nhìn đến bóng đỏ bên cạnh Huyết Yêu hỏi:

- Huyết Sát, người thấy như thế nào đây?

Huyết Sát lại nói:

- Bẩm vương tôn, theo ý kiến của thuộc hạ, so với việc hao tổn tâm cơ để đi đoạt lấy Tỏa Long đỉnh kia không biết có tác dụng hay không, chỉ bằng quét sạch bốn hải, trước hết hãy chiếm lấy khu vực rộng lớn rồi hãy nói. Còn đối với những con thú lớn đó, chúng ta thấy là né, để vấn đề khó này lại cho Hắc hải và Tử hải đi ứng phó, dù sao bọn chúng đều sợ chết, tất nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp.

Bật cười tàn khốc, Huyết Ảnh Vương Giả đưa mắt nhìn ba bóng đỏ bên trái, quát lên:

- Còn các người, có ý kiến nào khác không?

Một bóng đỏ bên trái nói:

- Suy tưởng của Huyết Sát không sai, nhưng thêm một chút thì tốt hơn.

Huyết Ảnh Vương Giả kinh ngạc nhìn bóng này, hỏi lại:

- Nhất Hào, người nói đi, thêm một chút là thế nào?

Bóng đỏ xưng là Nhất Hào thật ra là lão đại trong ba đại thể thân. Bên cạnh hắn có hai người chia ra là lão nhị và lão tam.

Bật cười âm hiểm, thể thân Nhất Hào nói:

- Trong bảy hải có tám đại thần khí, chúng ta chỉ cần tìm được một nửa trong số đó là có thể giải đáp câu đố Hải Thần điện, tìm được Hải Thần điện trong truyền thuyết. Lúc đó, chúng ta còn sợ chuyện gì nữa đây?

Huyết Ảnh Vương Giả bật cười lớn nói:

- Được, nói rất hay. Hiện nay bốn hải có ba thần khí, thêm Thiên Huyết kỳ trên người ta vừa hay là một nửa. Đến lúc đó, chúng ta liền có thể thống nhất Hải vực rồi. Bây giờ, các người hãy lập tức đi chuẩn bị, đợi lát nữa chính ta sẽ thống lĩnh, chúng ta cùng nhau quét sạch bốn hải. Ha ha ha ...

Năm bóng đỏ đồng thanh vang lệnh, vừa muốn đi.

Lúc này, ngoài điện đột nhiên có một cao thủ Hồng hải xông đến, lớn giọng báo:

- Bẩm vương tôn, phát hiện địch nhân xâm lấn Hồng hải, tổng cộng có tám người, hoàn toàn không phải người ở Hải vực. Trên đường đi bọn chúng đã giết không ít cao thủ, thực lực bọn chúng kinh người dị thường.

Huyết Ảnh Vương Giả quát lên:

- Đáng ghét, không ngờ dám xông thẳng vào Hồng hải! Truyền lệnh của ta, lập tức điều động cao thủ, tiêu diệt toàn bộ bọn chúng!

Cao thủ Hồng hải đó vang một tiếng liền vội vã rời đi.

Huyết Yêu quay lại nhìn Huyết Ảnh Vương Giả, trầm giọng nói:

- Vương tôn, phân tích tin tức này, người đến đây sợ không hề đơn giản. Nếu như chúng ta muốn tiến quân bốn hải, không bằng lúc này còn sớm, chúng ta tự thân đi thu thập bọn chúng.

Huyết Ảnh Vương Giả cơn giận chưa hết, quát lên:

- Cũng được, các người lập tức chuẩn bị, lát sau sẽ xuất phát.

Năm cao thủ nghe lệnh rời đi, chớp mắt đại điện chỉ còn lại một mình Huyết Ảnh Vương Giả đứng đó.

Lúc này, cơn giận của Huyết Ảnh Vương Giả đột nhiên tiêu tan, một mình nhìn vào tảng đá ngọc thạch trong suốt trên lưng của ngài, ánh mắt toát ra làn sáng lạnh lùng và trí tuệ. Lúc này đây, hắn và người trước kia như là hai người, thật ra cuối cùng khuôn mặt thật của hắn như thế nào đây?

Trong Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, Huyết Ảnh Vương Giả thống lĩnh năm đại ca thủ Hồng hải và Huyết Sa quân đoàn đang cấp tốc tiến về phía trước. Nhìn xa xa, hệt như một dải sắc đỏ uốn lượn xoay tròn trong nước.

Lần này, Huyết Ảnh Vương Giả tập trung trên chín phần thực lực của Hồng hải, đây là lần xâm nhập mãnh liệt nhất trong mấy ngàn năm gần đây, cuối cùng hắn có được như ý hay không?

Trong lúc tiến lên, Huyết Ảnh Vương Giả phái một đội cá mập máu dò xét tình hình. Rất nhanh, tin tức báo về, nói là tám người xâm nhập đó đã tiến đến giữa Hồng hải, còn cách đoàn người Huyết Ảnh Vương Giả khoảng hai trăm dặm.

Vì thế, Huyết Ảnh Vương Giả bật cười tàn bạo, phất tay hạ lệnh Huyết Sa quân đoàn bày trận đi tới, hơn nữa tốc độ cũng tăng hơn nữa. Thế rồi, hai bên hướng về nhau, chỉ một lúc liền gặp nhau ở một nơi chật hẹp.

Nhìn cá mập máu tiến thành đoàn trước mắt, Lăng Thiên vẻ mặt biến hẳn, nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, đợi ... Không hay rồi, tránh nhanh!

Lăng Thiên vốn còn dự tính đàm phán trước, nhưng Huyết Ảnh Vương Giả căn bản không cho bọn họ một cơ hội nào, vừa gặp liền bày trận xung phong chém giết.

Như vậy, Huyết Sa quân đoàn phát huy uy lực đến cực hạn, Lăng Thiên tám người chỉ chớp mắt đã rơi vào vòng bao vây của địch nhân.

Lăng Thiên tám người vốn dĩ với tu vi từng người thì không một con cá mập máu nào tu luyện ngàn năm có thể so được. Nhưng chiến trường không phải võ trường, chém giết không phải là so tài tỉ thí, sức mạnh tổng thể hơn hẳn một cá nhân.

Cứ như vậy, tám người bọn họ tuy ra sức phản kích, nhưng với tám người đối trận với ba ngàn cá mập máu, kết quả thế nào cũng có thể nhìn thấy dễ dàng.

Hơn nữa, những con cá mập máu này không phải là Hải vực thiên lang tu luyện ngàn năm, đều có sức mạnh ảo hóa thành người, như vậy làm sao có thể ứng phó dễ dàng được.

968. Chương 970 – Thân Hãm Tuyệt Cảnh (rơi Vào Cảnh Tuyệt Vọng) Tác Giả: Tâm Mộng Vô Ngân

- Mọi người toàn lực lại gần nhau, chúng ta kết trận chờ đợi!

Nói rồi bắn mình lên, ý đồ khiến bảy người còn lại biết được chỗ của mình.

Nhưng cá mập máu hung tàn căn bản không cho ông có cơ hội, vài chục con vọt mạnh đến, dùng quán tính mạnh mẽ để xông thẳng đến gần thân thể ông, khiến cho làn kiếm của ông bị thân thể cá mập máu ngăn cản trở lại.

Như vậy, cá mập máu phía sau không chút cố kỵ điên cuồng tấn công, từng lớp từng lớp nối tiếp, dùng phương thức đơn giản nhất, tốc độ làm tăng sức mạnh, đánh cho khí huyết Lăng Thiên không còn thông suốt.

Bốn bề, bảy người giao chiến tình hình có khác nhau. Bá Kiếm Vương Hầu có binh khí trong tay, sức sát thương hơi mạnh, tuy áp lực hơi lớn nhưng cũng tạo nên thương tổn rất lớn cho cá mập máu.

Hắc Thạch thiên quân luyện được Hắc Thạch pháp thể, có thể nói da cứng thịt dày, khi phòng ngự chiếm được ưu thế không kém, nhất thời cũng có thể xem là còn tốt được.

Huyền Đan vũ sĩ pháp thuật huyền diệu, tinh thông thuật Không Gian Khiêu Dạo, mỗi khi gặp nguy hiểm liền rút lui nhanh chóng theo nhiều hướng khác nhau.

Còn lại bốn người, Diệp Tâm Nghi chỉ tay chân, Đạo Nhất và Trương Phong sở học thiên về phòng ngự mà bất lợi trong tiến công, tình huống tự nhiên vô cùng bất ổn.

Còn Bạch Quang, ông dù sao cũng là thủ tịch hộ pháp của Hư Vô Giới Thiên, có thực lực kinh người, trong lúc liều mạng thẳng thắn không được liền ra sức phòng ngự, nhất thời còn có thể chống đỡ nổi.

Nhìn cuộc chém giết trước mắt, Huyết Ảnh Vương Giả bật cười tàn khốc, lớn tiếng nói:

- Các người nói xem tám địch nhân này, có mấy người vượt qua được cửa quan này?

Huyết Yêu mở miệng trước hết:

- Thuộc hạ xem ra chỉ một hai người.

Huyết Sát lại nói:

- Sợ rằng cỡ một nửa.

Thế thân Tam Hào nói:

- Sáu người.

Thế thân Nhị Hào nói:

- Bảy người.

Chỉ còn lại thế thân Nhất Hào lại không nói gì cả.

Huyết Ảnh Vương Giả trầm ngâm nhìn thế thân Nhất Hào hỏi:

- Sao vậy, ngươi muốn nói tám người chẳng?

Thế thân Nhất Hào lắc đầu nói:

- Không phải. Thuộc hạ chỉ muốn nói, phương pháp này đúng là có thể gây trọng thương bọn họ, nhưng chúng ta cũng bị tổn thất không ít. Thật ra đối phó với tám người chỉ cần phải đi một phần ba số người là đủ rồi.

Huyết Ảnh Vương Giả ánh mắt lóe lên ánh máu, quát lên:

- Được, cứ theo lời ngươi, lập tức triệu hồi lại hai phần ba cá mập máu.

Huyết Yêu chần chờ một lúc, muốn mở miệng nhưng cuối cùng lại kìm lại, tiến lên phát ra tín hiệu.

Giấy lát, số lượng lớn cá mập máu chình tề thối lui, trong cốc hẹp, chỉ còn chừng vài trăm con cá mập máu đang vây lấy tám người Lăng Thiên.

Số lượng địch nhân giảm bớt hoàn toàn không thay đổi tình cảnh của tám người Lăng Thiên.

Ngược lại, bớt đi một số cá mập máu, lại tạo nên không gian nhiều hơn, càng có lợi cho sự tiến công của cá mập máu.

Như vậy, tình hình tám người Lăng Thiên càng thêm khó khăn.

Lúc này, Diệp Tâm Nghi dĩ nhiên đã bị trọng thương, kết giới phòng ngự của nàng tuy hết lần này đến lần khác hắt văng những con cá mập máu xông đến, nhưng mỗi lần như vậy cũng làm chần động tảng phủ bên trong của nàng, khiến nàng từng bước từng bước đi vào đường chết.

Bên này, Hắc Thạch thiên quân là phiền não nhất. Khi đã đẩy lửa giận trong lòng, cuối cùng ông điên cuồng kêu lên giận dữ, chân nguyên toàn thân đột nhiên nghịch chuyển, lập tức nâng thực lực lên ba lần, thi triển tuyệt kỹ thành danh là Hắc Thạch Thần Diễm!

Thời khắc đó, một luồng khí thể rung động ngập khắp chiến trường. Chỉ thấy chỗ Hắc Thạch thiên quân vốn ở đó, đột nhiên thoát ra một ngọn lửa sắc đen, lập tức bao phủ phương viên năm trượng, chớp mắt đã nuốt lấy hai mươi chín con cá mập máu bên trong hóa thành bụi trần ai.

Cảnh tượng kinh khiếp làm cho cao thủ Hồng hải kinh ngạc.

Nhưng tiếp theo đó, Hắc Thạch thiên quân hết như tử thần, ngọn lửa sắc đen bập bùng quanh thân như thần binh cực bá đạo, đến nơi nào không gì chống nổi. Chỉ trong một lát đã tiêu diệt gần hai trăm con cá mập máu, cứu được Diệp Tâm Nghi, Trường Phong, Đạo Nhất, Bá Kiếm Vương Hầu, để bọn họ ở cùng với nhau liên thủ phòng ngự.

Thấy vậy, Lăng Thiên, Bạch Quang, Huyền Đan vũ sĩ vô cùng phấn chấn. Huyết Ảnh Vương Giả lại bốc lửa giận, hạ lệnh cho Huyết Yêu bắt lấy Hắc Thạch thiên quân.

Nhìn thấy cự ly giữa mình và Bạch Quang càng lúc càng gần, Hắc Thạch thiên quân trong mắt lóe lên nét mừng. Nhưng đúng lúc đó, một bóng đỏ đột nhiên xuất hiện, Huyết Yêu ngăn ngay trước mặt ông.

Ý mình có Hắc Thạch Thần Diễm bảo vệ, Hắc Thạch thiên quân vừa tiếp tục tiến lên, vừa giận dữ nói:

- Cút ngay đi.

Huyết Yêu bật cười âm hiểm tàn độc, quát lên:

- Vào Hồng hải của ta, đừng mong sống sót rời đi được, chịu chết thôi!

Hai tay trái phải múa lên, chưởng lực mạnh mẽ theo sự xoay tròn của thân thể hóa thành một bóng máu xông thẳng về phía Hắc Thạch thiên quân.

Giữa không trung, hai bóng một đỏ một đen va chạm mãnh liệt, giữa cả hai sét đánh không dứt, hoa lửa chói mắt, sức va chạm mạnh mẽ hình thành dòng khí kinh người, kêu lên một tiếng liên rả đôi nước biển.

Trong lúc đối kháng, ngọn lửa của Hắc Thạch thiên quân gặp phải lửa máu của Huyết Yêu, hai bên hòa tan lẫn nhau rồi lại dung hợp, cuối cùng sau khi giằng co một lúc, bóng máu liền xuyên qua bóng đen, hai người ai nấy phân ra.

Thời khắc đó, ngọn lửa trên người Hắc Thạch thiên quân lập tức tắt ngóm, trong mắt ông đầy vẻ kinh ngạc và đau khổ, xông được đến trước Bạch Quang.

Cảm nhận được ông ấy đến gần, Bạch Quang nhanh chóng hất bay những con cá mập máu quanh người, ân cần hỏi han:

- Thế nào rồi, có khẩn cấp ...

Âm thanh chợt dừng lại, Bạch Quang nhìn thấy ánh mắt của ông dần dần ảm đạm, đột nhiên ý thức được không ổn, lập tức quát lớn:

- Hắc Thạch thiên quân, ông hãy tỉnh lại!

Bật cười khổ sở, Hắc Thạch thiên quân đã không cách gì nói nên lời, ông chỉ ngả vào lòng Bạch Quang, khoe miệng hơi động đậy, dường như để lại nụ cười mỉm, đáng tiếc lại quá trễ rồi.

Ôm lấy thân thể Hắc Thạch thiên quân, Bạch Quang đang muốn cứu lấy sinh mạng của ông, nhưng ai ngờ được thời khắc đó, thân thể huyết nhục của Hắc Thạch thiên quân hết một bọt nước đột nhiên tan biến.

Đau khổ xuất hiện trong lòng Bạch Quang, ông còn không kịp nổi giận, âm thanh của Diệp Tâm Nghi liên vang lên bên tai.

- Cẩn thận, tránh nhanh.

Trong lòng Bạch Quang chấn động, ông vội vàng búng người lên. Kết quả tuy ông tránh được đòn trước mặt, nhưng cũng bị cá mập máu va chạm đến choáng váng đầu óc, bị thương không nhẹ.

Bóng người lóe lên, Huyền Đan vũ sĩ đột nhiên xuất hiện, lập tức đỡ lấy thân thể Bạch Quang, bay về bên phía bốn người Diệp Tâm Nghi.

Bốn bề, cá mập máu ùn ùn vọt đến, chúng mở to cái mồm như chậu máu, tốc độ lại rất nhanh, dễ dàng ngăn hai người trở lại.

Cách đó vài chục trượng, Lăng Thiên liên tục quan sát tình hình bốn bề, lúc này thấy hai người hoàn cảnh không ổn, lập tức thi triển pháp quyết Hư Vô, cả người lắc lên đến liền, kéo hai người bắn lên không, sau đó mới quay trở lại né tránh được cá mập máu truy kích, rơi vào trong vòng bao vây của bốn người Diệp Tâm Nghi.

Một phen khổ chiến, sau khi Hắc Thạch thiên quân đã mất đi sinh mạng, bảy người còn sống cuối cùng đã tụ lại thành nhóm.

Tiếp theo, đối mặt với cao thủ Hồng hải hiệu chiến, bản tính tàn bạo, bảy người Lăng Thiên dùng yếu đấu mạnh, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, bắt đầu từ điểm giao nhau giữa Tây hải và Bắc hải, kéo dài theo hướng Đông Tây, là một vực thẳm dài đến vài ngàn dặm thần bí.

Đi dọc theo vực nước này này tiến lên, chia ra Hồng hải, Hắc hải và Tử hải. Ba hải đại tà ác, mỗi cái đều có đặc điểm, trong đó thần bí nhất tự nhiên là Tử hải.

Nhưng còn một điểm khiến người ta không hiểu, cao thủ của ba hải đại tà ác ra vào như thế nào mới được?

Với tình hình được cao thủ bốn hải nắm được, Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc thật ra là một vực nước đặc thù, nó nằm trong dãy núi Tuyệt Thiên, hệt như một dải lụa uốn lượn thành đường hầm vài ngàn dặm, trên đỉnh hoàn toàn bị che kín.

Các cao thủ Hắc hải và Tử hải muốn tiến vào bốn hải, hẳn phải đi qua đường Hồng hải, nếu không sẽ không còn đường nào khác.

Nhưng sự thật rõ ràng không phải vậy, thế sự huyền bí nằm ở đâu đây?

Đi ra từ Hồ Sa linh, Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết ba người dẫn Hải Nữ đi thẳng về phía trước. Trên đường đi dọc theo dãy núi Tuyệt Thiên, sau khi đi mất nhiều thời gian, cuối cùng thuận theo thế núi lại đến bên trong Bắc hải, điều này khiến ba người nữ rất kinh ngạc.

Ngừng lại, Thương Nguyệt nhìn về phía trước nhỏ nhẹ lắm bầm:

- Xem ra như vậy muốn tìm được lối vào khác sợ là rất khó khăn.

Bách Linh đáp:

- Tự nhiên không đơn giản như vậy, nếu không đã vài ngàn năm trôi qua, bốn hải hẳn đã sớm phát giác được bí mật này.

Hải Nữ nhìn bốn phía, dè dàng nói:

- Ba dì thương yêu, chúng ta còn phải tiếp tục đi tìm hay không?

Hải Nữ vốn phải gọi ba người nữ là sư nương, nhưng vừa mới bắt đầu ba người nữ còn chưa quen, vì thế liền để Hải Nữ đổi thành kêu dì trước đã, đợi sau này quay về nhân gian mới thay đổi lại.

Trương Ngạo Tuyết vuốt mái tóc của nó, mỉm cười nói:

- Nếu đến rồi, chúng ta tự nhiên phải tiếp tục tìm kiếm. Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.

Bách Linh nhìn về núi lớn không thấy điểm dừng trước mắt, đưa ra một ý kiến:

- Chúng ta cứ vậy tiến lên cũng không phải là biện pháp, hay là ngồi trên lưng của Tam Đầu linh xà, như vậy vừa mau lẹ vừa tiện lợi.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết không có ý kiến, vì thế ba người nữ liền cùng Hải Nữ lên lưng Tam Đầu linh xà, đi dọc theo thế núi tăng tốc tiến lên.

Có được Tam Đầu linh xà đỡ bước, ba người nữ ung dung thoải mái nhiều hơn, đều tập trung vào chuyện tìm kiếm đường vào.

Hải Nữ ngồi bên cạnh ba người, một mình bật cười to ha hả, nó vốn luôn luôn cảm thấy hứng thú với Tứ Linh thần thú, lúc này chớp lấy Tứ Linh thần thú trên vai của Trương Ngạo Tuyết ôm vào lòng, trở thành vật yêu chơi đùa.

Thấy vậy, ba người nữ chỉ cười cười. Còn Tứ Linh thần thú cũng không trách, không biết bởi vì Hải Nữ là đồ đệ của Lục Vân hay còn có nguyên nhân nào khác, Tứ Linh thần thú rất thân thiết với nó, hoàn toàn không để lòng những cử chỉ của nó.

Trên đường tiến lên, Tam Đầu linh xà đưa bốn người đi không lâu liền vượt qua được vài trăm dặm.

Trong lúc này, ba người nữ không thu hoạch được gì, ít nhiều cảm thấy thất vọng.

Nhưng đúng lúc đó, Tứ Linh thần thú vốn luôn bình thản đột nhiên nhỏ giọng rít lên khiến ba người nữ chú ý, lần lượt đưa mắt dò hỏi.

Hải Nữ càng kỳ quái, hai tay ôm lấy Tứ Linh thần thú, ngây thơ hỏi:

- Tiểu bảo bảo, ngươi phát hiện được gì vậy?

Tứ Linh thần thú trừng Hải Nữ một cái, cất tiếng nói:

- Ngoài trăm dặm phía trước, có một động huyết là nơi thú biển ẩn mình.

Hải Nữ vẻ mặt đầy kinh ngạc, lớn giọng hét lên:

- Dì thương yêu, tiểu bảo bảo biết nói chuyện à.

Bách Linh cười nhẹ đáp:

- Chuyện này chúng ta đã biết lâu rồi. Được rồi, chúng ta còn phải nghe lại ý kiến của nó thôi.

Tứ Linh thần thú đáp:

- Thú biển nơi đó rất to lớn, mà huyết động lại rất sâu. Ta nghĩ nó có khả năng đang bảo hộ gì đó.

Trương Ngạo Tuyết trong lòng lóe lên, cất tiếng hỏi:

- Ý ngươi cho là đó rất có khả năng chính là đường vào chúng ta đang tìm kiếm chăng?

Tứ Linh thần thú đáp:

- Ta cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng tình hình cụ thể cần phải đến đó mới biết được.

969. Chương 971 – Song Đầu Cự Thú (thú Lớn Hai Đầu)

- Như vậy, chúng ta hãy tăng tốc độ thôi.

Bách Linh mỉm cười gật đầu, vỗ lên Tam Đầu linh xà đang ngồi lên, lập tức tốc độ xông lên đột nhiên tăng lên vài lần, bốn người chớp mắt liền biến mất.

Ngắm nhìn huyết động to lớn đường kính vài trăm trượng, ba người nữ vẻ mặt nghiêm túc, đều cảm thấy rất rõ bên trong có một luồng khí tức đáng sợ, khiến người ta cảm thấy nghi ngờ phải dừng bước.

Hải Nữ cười duyên, không hề sợ hãi lên tiếng:

- Ba vị dì thương yên đừng sợ, Hải Nữ sẽ đi đuổi nó.

Bách Linh đầy nghi ngờ nhìn Hải Nữ hỏi lại:

- Con thật sự nắm chắc không?

Hải Nữ gật đầu đáp:

- Thú lớn ở Ma Quỷ hải vực Hải Nữ còn không sợ, sao phải sợ nó?

Bách Linh nghĩ qua thấy cũng đúng, không khỏi cười nói:

- Được, con hãy đi thử qua, nhưng phải cẩn thận, có biết không?

Hải Nữ cười duyên đáp:

- Yên tâm, con sẽ không để các dì phải thất vọng.

Nói rồi thân thể nhỏ nhắn bắn ra, chớp mắt đã xông vào trong huyệt động rồi.

Rất nhanh, một tiếng rít rung trời vang lên, chỉ thấy nước biển bên ngoài động rung chuyển, sóng âm mạnh mẽ phát sinh ra sức mạnh khiến thân thể ba người nữ run lên, khuôn mặt không khỏi xuất hiện vẻ kinh ngạc.

- Sức mạnh đáng sợ, Hải Nữ không biết có bị gì không?

Thương Nguyệt khuôn mặt lo lắng nhìn vào cửa động nhẹ giọng hỏi.

Trương Ngạo Tuyết cau mày nói:

- Rất kỳ quái, sức mạnh bên trong dao động quá lớn, thần kiếm của muội trong nhất thời không ngờ lại không thể nắm bắt được hình ảnh hoàn chỉnh, nhìn không rõ tình hình được.

Bách Linh nghe vậy thất kinh, còn chưa kịp nói gì, đã thấy trong động bắn ra một bóng người, đó chính là Hải Nữ.

Thân thể xoay chuyển giữa không trung, Hải Nữ tư thế xinh đẹp áp chế được luồng xung lực, sau đó cất tiếng mắng to hướng về cửa động:

- Ngươi là tên xấu xa, không ngờ lại muốn cắn ta, xem ta thu thập ngươi như thế nào.

Hai tay đột nhiên giơ cao quá đầu, lòng bàn tay hào quang luân chuyển, chân nguyên mạnh mẽ theo sự khống chế của Hải Nữ hóa thành hai dải sáng bắt chéo, lên qua đỉnh đầu liền ngưng tụ thành một cột sáng hình rồng, gào lên liền phóng thẳng vào trong động.

Một tiếng rống “Quào” giận dữ vang lên, một bóng đen trong động lóe lên, một con thú lớn hai đầu đột nhiên xuất hiện, mở to mồm liền nuốt lấy luồng hào quang do Hải Nữ phát ra. Con thú này hình dáng to lớn, ít ra cũng năm trăm trượng.

Đây là chỉ mới nhìn được nửa thân trước của nó, hai cái đầu to lớn hơi giống như cá sấu, nằm song song hệt nhau, ánh mắt đầy vẻ hung tàn. Chân trước con thú to lớn ngắn ngủn, bên dưới có bốn cái xúc tu không ngừng co dãn bắn ra, ít nhất cũng dài khoảng vài chục trượng.

Thấy Hải Nữ không sao, ba người Bách Linh trong lòng mừng lại, cũng không ngăn Hải Nữ tấn công, để cho Hải Nữ tùy ý phát huy sở trường của bản thân.

Ở cửa động, con thú lớn đó bắn ra ánh mắt cảnh cáo, khi nhìn thấy Tam Đầu linh xà và Tứ Linh thần thú, ánh mắt hơi hơi biến đổi, bất quá cũng không hoàn toàn rõ ràng.

Hải Nữ trừng mắt nhìn con thú lớn, vẻ mặt thần sắc rất khó chịu, quát lên:

- Con quái dị, xem ta đánh vào đầu ngươi thế nào.

Dứt lời, bàn tay nhỏ đẩy ra, toàn thân ánh sáng bảy màu lấp lánh, một luồng khí thánh linh ngập tràn bốn phía.

Dường như cảm ứng được luồng khí tức đặc thù trên người Hải Nữ, con thú lớn hai đầu ánh mắt mất đi luồng sáng hung hãn, thay vào đó là một loại cảnh giác bất an, thân thể nhanh chóng lùi lại, gần như chỉ còn lộ hai cái đầu ở bên ngoài.

- Muốn chạy hả? Bây giờ đã quá muộn rồi.

Trong tiếng quát, Hải Nữ nhanh chóng đưa Tỏa Long đỉnh ra, hai tay thúc động cho nó to lên.

Sau đó, toàn thân Hải Nữ hào quang rực rỡ, chín con rồng ánh sáng từ người nó bay ra phóng vào trong Tỏa Long đỉnh, đan xen bay lượn cùng nhau, chớp mắt đã dung hợp thành một con thần long bảy màu, sau

khi bay ra khỏi Tỏa Long đỉnh, thân hình đột nhiên tăng lên gấp chục lần, phóng thẳng về phía con thú lớn hai đầu.

Giận dữ nhìn con rồng to lớn bay đến, con thú lớn hai đầu gào lên một tiếng lớn, hai cái đầu mở to miệng, phát xuất hai cột sáng đường kính vượt hơn năm trượng ngăn con rồng lớn không cho tiến lên.

Thấy vậy, con thần long bảy sắc rồng to một tiếng, hai trảo trước múa lên giữa không trung, phát xuất hai luồng bóng sáng trảo rồng to lớn đón lấy hai cột sáng to lớn của con thú lớn. Đồng thời, hai mắt thần long bắt ra hai ngọn lửa ánh sáng sắc xanh lam, hung hăng đánh trúng vào hai cái đầu của con thú lớn.

Gào lên một tiếng, con thú lớn hai đầu đột nhiên rút lui, chui hẳn vào trong cửa động. Con thần long bảy sắc thừa thắng truy kích, nhanh chóng bắn vào theo, không lâu liền vang lên những tiếng nổ vang trời điếc tai, núi non lân cận rung chuyển không ngừng, hết như một cơn động đất.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó thần long bị hất bắn ra ngoài động. Điều này khiến Hải Nữ và ba người nữ đều cảm thấy bất ngờ.

Tiếp theo, con thú lớn xông ra, chỉ thấy cái đầu bên trái của nó đã bị phá nát, gần như chỉ còn một cái đầu, lúc này đang phát điên phóng thẳng về phía con thần long bảy sắc.

Có lẽ do quá phần nộ, cũng có khả năng do con thú lớn quá to, trong trận giao chiến tiếp theo, thần long bảy sắc tuy liên tiếp gây trọng thương cho con thú lớn, nhưng con thú lớn hết như không hề có cảm giác, điên cuồng phản kích, cuối cùng đánh nát thần long bảy sắc, khiến nó quay trở lại thành chín con rồng ánh sáng bay về lại Tỏa Long đỉnh.

Thiếu đi cường địch là thần long bảy màu, con thú lớn trong lúc phần nộ quay lại nhắm mục tiêu vào ba người nữ, nhấc cả thân hình to lớn hết như một ngọn núi nhỏ đè xuống đầu ba người nữ.

Ba người lập tức quyết định chọn phương án né tránh. Hải Nữ lại không cam lòng mắng một câu, thân hình nhỏ bé đón lấy con thú lớn đang xông đến, chuẩn bị nghênh chiến lần thứ ba.

Lúc này, Tứ Linh thần thú lách mình xông đến, đậu lại trên vai của Hải Nữ nói với nàng:

- Thu thập gã to lớn này ngươi còn phải theo học thêm nhiều kỹ xảo của sư phụ ngươi. Bây giờ hãy lui lại, để ta ra mặt.

Nói rồi hai cánh trên lưng hơi hơi vẩy lên, một luồng sức mạnh to lớn không gì chống nổi dễ dàng đưa Hải Nữ không chịu quay về đến bên cạnh Bách Linh.

Chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không cao hứng, Hải Nữ hừ giọng nói:

- Tiểu bảo bảo không giỏi chút nào, lại bắt ngờ tranh đoạt với ta.

Bách Linh cười mắng:

- Con thật hiểu cường đó. Nhưng nói thật, không một người nào trong chúng ta ở đây là đối thủ của Đại linh nhi. Cho dù là sư phụ của con, nói về thực lực mạnh yếu cũng xem ra chưa chắc hơn được Đại linh nhi.

Hải Nữ không vui đáp lời:

- Con không tin như vậy đâu, sư phụ nhất định lợi hại hơn, nếu không làm sao lại chế phục được nó ngoan ngoan như vậy?

Bách Linh dạy dạy cái mũi nhỏ của nó, cười duyên nói:

- Tiểu tình nghịch, con cứ xem thử đi không phải sẽ biết sao?

Lạnh lùng nhìn con thú lớn đang xông đến, Tứ Linh thần thú gào lên một tiếng nhỏ phát ra lời cảnh cáo.

Con thú lớn vừa nghe, lập tức dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Nhưng chỉ giây lát, sự sợ hãi đã bị con giận dữ vượt qua, cuối cùng nó gào lên một tiếng điên cuồng xông lên.

Tứ Linh thần thú ngạo nghễ nhìn lại, thân thể gầy nhỏ đột nhiên phình ra, chớp mắt đã to lên khoảng ba trượng, rõ ràng uy vũ mà lại điên cuồng ngạo nghễ.

Cảm nhận được luồng bá khí vương giả, thân thể con thú lớn không ngừng run rẩy, thiếu chút nữa đã muốn dừng lại. Nhưng cuối cùng nó không làm vậy mà lại chọn phương án tiếp tục. Điểm này thật ra rất khác thường.

Về lý thuyết, Tứ Linh thần thú có bá khí vương giả, chỉ cần nó phát xuất ra luồng khí tức này, cho dù là thú lớn của Ma Quỷ hải vực cũng phải kiêng kị, huống gì là con thú lớn trước mắt. Nhưng thế sự nhiều chuyện, cho dù chuyện gì đi nữa cũng phải chú ý đến điều kiện tiên quyết. Hiện nay, con thú lớn này là một ngoại lệ.

Nó không phải là không sợ Tứ Linh thần thú, mà trong lúc giao chiến với thần long bảy sắc, một cái đầu đã bị đánh nát, thân thể bị trọng thương trí mạng, đã không còn sống được lâu nữa. Như vậy, nó đang được cừu hận chống đỡ thì làm sao còn bận tâm quá nhiều đây?

Liều mạng xông đến, con thú lớn mở to cái miệng, một luồng hào quang chói mắt ẩn chứa sức mạnh toàn thân của nó vào lúc cuối cùng đột nhiên bộc phát. Nhìn thấy cột sáng kinh người kia, Tứ Linh thần thú gào lên giận dữ, hai cánh múa lên, thân thể hết như một mũi tên bắn ra hóa thành một ngọn lửa ngũ sắc bắn thẳng vào trong miệng của con thú lớn.

Một chiêu cực mạnh, chớp mắt hai bên gặp nhau, tạo nên sấm chớp kinh trời, chớp điện chói mắt, sóng ánh sáng mạnh mẽ kèm theo gió lốc hủy diệt thổi theo hướng tiến lên của Tứ Linh thần thú, chỉ giây lát đã thôn tính mất thân thể của con thú lớn, biến nó thành bụi đất.

Khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, Hải Nữ há miệng nho nhỏ, thẹn thùng nói:

- Ô, tiểu bảo bảo lợi hại thật!

Ba người nữ Bách Linh tuy không phải lần đầu tiên thấy loại tình hình như vậy, nhưng cũng không khỏi tán thưởng, cảm thấy kinh khiếp cho sức mạnh to lớn của Tứ Linh thần thú.

Lúc này, Tứ Linh thần thú tự động bay về, móng trước nắm giữ một quả cầu ánh sáng lấp lánh, hơi tỏ vẻ cao hống nói:

- Đây là nguồn năng lượng của con cự thú đã tu luyện được vài ngàn năm, chỉ cần ta nuốt nó vào, thân thể của ta hẳn sẽ có tiến hóa.

Bách Linh kinh ngạc nói:

- Ngày trước ngươi đã nuốt lấy sức mạnh của Phích Lịch lôi báo, thực lực đã đạt đến mức mạnh nhất. Sao bây giờ ...

Tứ Linh thần thú đáp:

- Lúc trước sức mạnh của ta chỉ gia tăng đến một giai đoạn nhất định, nhưng thân thể ta lại không hề phát triển hoàn toàn.

Bách Linh trầm ngâm nói:

- Cũng đúng, ngươi vốn xuất thân từ Hải vực, có được sức mạnh to lớn như vậy, thân thể cũng không thể nhỏ nhoi tương đối được. Thôi, ngươi hãy nhanh chóng ăn đi, để chúng ta coi thử xem hình dạng thật sự của ngươi thể nào đây.

Tứ Linh thần thú theo lời nuốt lấy quả cầu ánh sáng kia, sau đó bay đi khoảng vài trăm trượng, toàn thân dần dần xuất hiện ánh sáng kỳ lạ rực rỡ. Quá trình này kéo dài giây lát, thân hình Tứ Linh thần thú nhanh chóng bắt đầu phình lên, gần như chỉ trong chốc lát đã tăng lên vài trăm lần, trở nên to lớn cỡ con thú lớn hai đầu kia.

Tam Đầu linh xà gào nhỏ một tiếng, nhanh chóng đưa bốn người nữ lùi lại, đối với luồng khí điên cuồng bá đạo của Tứ Linh thần thú, nó cảm thấy kinh hoàng vô cùng.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Tứ Linh thần thú, giọng cảm xúc than thở:

- Đại linh nhi quả thật thần bí, sau khi dùng tinh hoa tu luyện của thú lớn hai đầu, thân hình liền trở nên to lớn như vậy, nếu như lại ăn được một con thú lớn của Ma Quỷ hải vực, thế thì nó có thể so đo lớn nhỏ cùng Tam Đầu linh xà.

Thương Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Trời đất to lớn, không gì không có. Tứ Linh thần thú chính là loại thần kỳ nhất, há có thể dùng lý lẽ thông thường để phân định nó được.

Bách Linh nghe vậy cười nói:

- Được rồi, đừng nói chuyện đó, Tứ Linh thần thú đến đây, chúng ta còn phải thăm dò huyết động đó, xem thử có thông được đến Hắc hải hay không.

Dứt lời vỗ vỗ Tam Đầu linh xà, bốn người liền leo lên.

Nhìn Tứ Linh thần thú thu nhỏ lại, Hải Nữ cười duyên phốc lên trên, miệng hét vang:

- Tiểu bảo bảo, mau tới đây, để ta ôm một cái.

Tứ Linh thần thú lắc mình né tránh, trừng mắt Hải Nữ:

- Kêu khó nghe quá, từ nay về sau không được kêu ta như vậy.

Hải Nữ vỗ huyệt xoay người đuổi theo, miệng lại hét:

- Ta kêu ngươi tiểu bảo bảo, ngươi làm sao vậy?

Ba người nữ nghe vậy lắc đầu, ai cũng bị Hải Nữ chọc cho phát cười.

Tứ Linh thần thú hơi không vui, né tránh Hải Nữ đuổi theo, đậu lại trên vai của Thương Nguyệt.

Thấy vậy, Hải Nữ hơi bất mãn, còn muốn đuổi tiếp nhưng bị Bách Linh ngăn lại. Như vậy, một hàng bốn người theo sau Tam Đầu linh xà biến mất vào trong động.

970. Chương 972 – Toại Động Chi Bí (đường Hàm Bí Mật)

Sau một lúc công phu, bốn người liền vượt qua vài chục dặm đường hầm nhưng vẫn chưa thấy đường cửa ra. Điều này khiến Bách Linh rất nghi hoặc, không hiểu lên tiếng:

- Nếu như nơi này quả thật là đường bí mật thông đến Hắc hải, vì sao cự ly lại dài như vậy? Nếu như không phải, thế thì đã xảy ra chuyện gì đây?

Thương Nguyệt lắc đầu nhẹ nhàng, tỏ vẻ không biết. Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm:

- Nơi này hoàn cảnh rất kỳ dị đặc biệt, phía trước có quấy nhiễu rất mạnh, liên tục ngăn trở thăm dò của thần kiếm.

Thấy ba người nữ vẻ mặt mơ hồ, Tứ Linh thần thú mở miệng nói:

- Không xa phía trước, đường hầm bắt đầu thu nhỏ rất nhanh. Nhưng qua khỏi một cự ly không dài liền xuất hiện một huyết động tương đối to lớn, nơi đó có một quần thể sinh vật kỳ dị đặc biệt. Vượt qua được huyết động đó tiếp tục tiến lên sẽ xuất hiện lối ra.

Hải Nữ nghe vậy hiếu kỳ hỏi:

- Tiểu bảo bảo, ngươi làm sao biết vậy?

Tứ Linh thần thú hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn đến Hải Nữ.

Bách Linh kéo tay Hải Nữ bảo không được hồ đồ, rồi lại nhìn về phía trước khẽ lẩm bẩm:

- Mọi bí ẩn sẽ nhanh chóng được vạch trần, hy vọng không khiến chúng ta thất vọng.

Thương Nguyệt cười nói:

- Muội nghĩ sẽ không ... nhìn nhanh, đường hầm phía trước đã nhỏ đi khá nhiều rồi, đường kính còn không đến chục trượng.

Nghe vậy, Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh, Hải Nữ đều nhìn về phía trước, quả nhiên đường hầm vốn đường kính vài trăm trượng đã nhỏ đi vài chục lần. Điều này khiến bốn người đều cảm thấy kỳ quái.

Bách Linh kinh ngạc nói:

- Các muội nói xem, đoạn đường hầm này vì sao lại đột nhiên nhỏ lại?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Muội thấy đường hầm này không phải do thú lớn làm ra mà do người khác mở lối.

Thương Nguyệt nghi hoặc nói:

- Suy nghĩ này của Ngạo Tuyết không sai, nhưng ai lại mở một đường hầm ở nơi này? Nếu như chúng ta cho là Hắc hải phái người khai mở, vì không muốn đi qua khu vực Hồng hải. Thế thì bọn họ làm sao đối phó với con thú lớn, khiến chúng phải theo lời mà nhường đường đây?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu đáp:

- Chuyện này tạm thời còn chưa nghĩ được, bất quá muội nghĩ ... Xem kia, phía trước phát sáng, lẽ nào là đường ra?

Dứt lời, Tam Đầu linh xà liền xông đến gần, té ra không phải là đường ra mà là một huyết động tương đối lớn, bên trong có vô số con cá nhỏ màu đỏ hồng như máu, mỗi con đều lấp lánh ánh sáng.

Những con cá nhỏ này thân hình không lớn, chỉ khoảng chừng ba đến năm tấc, kết thành đàn dựa vào nhau, ngăn cản hoàn toàn đường hầm, hệt như một ngọn lửa, xinh đẹp và chói mắt.

- Thật đẹp, thật xinh đẹp.

Bật tiếng hoan hô, Hải Nữ muốn phốc đến nhưng bị Bách Linh ngăn lại.

- Không được lỗ mãng, những con cá nhỏ đó hoàn toàn không đơn giản.

Trương Ngạo Tuyết bên cạnh trầm giọng nói:

- Cẩn thận một chút, những con cá này phát ra quấy nhiễu rất mạnh, khiến thần kiếm của muội không thể nào thăm dò như bình thường.

Thương Nguyệt cau mày nói:

- Những con cá này số lượng tuy nhiều, nhưng tại sao tụ lại nơi này không muốn đi, bọn chúng có chỗ kinh người như thế nào?

Bách Linh trong mắt lấp lánh thần quang, nghiêm túc nói:

- Những con cá này tuyệt đối không mạnh mẽ, nhưng lại có chỗ kinh người, đó là trên người bọn chúng có thể phát xuất ra chớp điện. Chỉ một con cá đơn giản uy lực không lớn, nhưng tổng hợp lại với nhau, cũng tương đương với Lôi Thần quyết của Lục Vân, vô cùng đáng sợ.

Trương Ngạo Tuyết bỗng nhiên cất tiếng:

- Té ra là vậy, khó trách thần kiếm của muội bị nhiễu loạn. Hiện nay, có những con cá này ngăn đường, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp để quét sạch nó đi.

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Chuyện này tỷ đã nghĩ qua rồi, để cho Đại linh nhi ra tay là thích hợp nhất, bởi vì nó đã từng nuốt lấy Phích Lịch lôi bảo, có khả năng miễn nhiễm với sét điện.

Tứ Linh thần thú nghe rồi cũng không chối từ, phi thân vào trong động, hai cánh trên lưng múa lên, cuồng phong mạnh mẽ điên cuồng thổi đến, lập tức thổi bay quá nửa những con cá trong động.

Như vậy, một huyết động xuất hiện trước mắt, Tam Đầu linh xà không đợi Bách Linh ra lệnh, liền dẫn bốn người nữ bay vào bên trong.

Một lúc sau, Tam Đầu linh xà dẫn bốn người bay ra khỏi đường hầm, trước mắt liền hiện ra một vùng nước rộng rãi, nhưng lại u ám vô cùng, cơ hồ không cách nào nhìn được gì.

Nhìn thấy vậy, Bách Linh lập tức tỉnh ngộ, nhẹ giọng hô lên:

- Đây là Hắc hải.

Thương Nguyệt cũng nói:

- Không sai, nơi này rõ ràng tương phản với Hồng hải, nhất định chính là Hắc hải. Nhưng muội vẫn chưa hiểu, cao thủ Hắc hải làm sao đuổi các con thú lớn để tiến vào Bắc hải?

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm nói:

- Muội suy đoán có thể liên quan đến khả năng phát điện của những con cá nhỏ.

Bách Linh tán đồng:

- Tỷ nghĩ, cao thủ Hắc hải có thể có biện pháp sai khiến những con cá này, khiến bọn chúng tiến vào nơi nghỉ chân của thú lớn, dùng chớp điện trên người làm vũ khí, mạnh mẽ đuổi các con thú lớn để làm đường cho cao thủ Hắc hải đi qua.

Thương Nguyệt nghi ngờ nói:

- Phải vậy chăng?

Bách Linh lắc đầu đáp:

- Tỷ cũng không thể nói chính xác được, chỉ có thể suy đoán mà thôi. Được rồi, đường hầm bí mật của Hắc hải đã tìm được, sau đây chúng ta quay về đường cũ hay bắt đầu đi tiếp từ đây?

Thương Nguyệt không đáp, đưa mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết. Trương Ngạo Tuyết vì vậy trầm tư giây lát, cuối cùng mở miệng nói:

- Nếu đến đây rồi, chúng ta từ đây bắt đầu đi tiếp thôi.

Bách Linh không có ý kiến, mỉm cười nói:

- Tốt lắm, để chúng ta cùng nhau được thưởng thức sự thần bí của Hắc hải thôi.

Nói rồi ý niệm xuất hiện, mệnh lệnh liền truyền vào trong não Tam Đầu linh xà, sai nó dẫn bốn người bắt đầu cuộc hành trình đi qua Hắc hải ...

Rời khỏi Đông hải, Lục Doanh dẫn Phần Thiên và Tả Quân Vũ đi dọc theo đường tiến vào Hồng hải trước đây của Lục Vân, rất thuận lợi đến được Tuyết Thiên Đại Hiệp cốc. Trên đường đi, ba người rất cảnh giác, né tránh không ít người tộc Hồng hải, cuối cùng đến lâu đài cổ xưa do Huyết Linh đóng quân.

Nhìn khắp bốn phía vắng vẻ, Phần Thiên kinh ngạc nói:

- Thật là không thích hợp, nơi này sao lại không có người canh giữ?

Tả Quân Vũ đáp:

- Có phải là những cao thủ tranh cướp Tỏa Long đỉnh đã tiêu diệt toàn bộ cá mập máu ở nơi này chăng?

Lục Doanh có ý kiến không phủ định rõ ràng:

- Tạm thời không quan tâm chuyện ở đây, chúng ta hãy vượt qua nơi này đã rồi nói tiếp. Đi thôi.

Dứt lời liền đi trước, an toàn nhanh chóng vượt qua lâu đài.

Sau đó, ba người trên đường tiến lên, một mạch mấy trăm dặm đều không thấy bất kỳ cao thủ Huyết Sa tộc nào, điều này khiến ba người may mắn, cũng cảm thấy sự tình quá không ổn. Cuối cùng, ba người vượt qua vài trăm dặm, đến một góc ngoặt liền phát hiện bóng người.

Nhìn hình bóng cách đó vài trăm trượng, Tả Quân Vũ có phần tức giận nói:

- Đây là Hải Tây Lí của Tây hải, không ngờ lại gặp được ở nơi này, để ta đi giết hắn.

Phần Thiên ngăn hắn lại, khuyên bảo:

- Đừng gấp, huynh nhìn Hải Tây Lí kia lén lén lút lút, trước mặt nhất định còn có chuyện, chúng ta hãy quan sát trước đã rồi nói.

Tả Quân Vũ hơi hơi chần chừ, gật đầu nói:

- Được rồi, trước hết hãy tha cho hắn, đợi sau này mới lại thu thập đến hắn.

Lục Doanh nhìn Hải Tây Lí, thấy hắn cứ mãi rình coi tình hình trước mắt, trong lòng rất hiếu kỳ, vội vàng nhỏ giọng nói với hai người:

- Phía trước nhất định đã có chuyện, chúng ta âm thầm đến đó xem, nhớ không được kinh động đến hắn.

Nói rồi dẫn hai người cẩn thận tiến lên, không lâu liền đến mép ngoài của lối ngoặt, cách Hải Tây Lí chừng vài chục trượng, ánh mắt nhìn về phía trước.

Mới ban đầu, ba người Lục Doanh hoàn toàn không phát hiện được điều gì, nhưng sau khi quan sát một lúc, bọn họ liền phát hiện được một bóng hình đỏ như máu, đang ẩn núp sau một tảng đá nham thạch, không ngờ cũng đang rình coi tình hình trước mắt.

Hơi hiếu kỳ, Lục Doanh ánh mắt nhìn xa hơn, đáng tiếc khe núi cong lượn rất lớn, nhìn không rõ được tình hình trước mắt, chỉ mơ hồ có rung động kịch liệt truyền đến. Lúc này, Tả Quân Vũ về mặt biển hắn, nắm lấy Lục Doanh và Phần Thiên, kéo hai người nhanh chóng thối lui, mãi đến ngoài vài dặm mới dừng lại.

Không hiểu nhìn hắn, Phần Thiên hỏi:

- Sao vậy, sắc mặt sao khó coi vậy? Lẽ nào người biết được bóng đỏ đó là ai?

Tả Quân Vũ về mặt kinh hoàng, run giọng nói:

- Đúng là bà ta, ta nghe sư phụ nhắc qua, nhất định là không sai rồi.

Lục Doanh nghi hoặc nói:

- Ai mà khiến người kinh hoàng đến như vậy?

Tả Quân Vũ đáp:

- Chính là Huyết Ma Thiên Cơ, bóng đỏ đó chính là bà ta.

Lục Doanh vừa nghe biến sắc mặt, kinh hãi nói:

- Lão ma đầu kia vì sao lại ở nơi này?

Thấy hai người bất an như vậy, Phần Thiên an ủi:

- Đừng sợ, không phải tin tức cho biết bà ta cũng đến đoạt Tỏa Long đỉnh chẳng? Ta đoán bà ta có khả năng không đoạt được, cuối cùng phát hiện Hồng hải có biến liền âm thầm đến đây, muốn lợi dụng loạn lạc làm việc khác.

Lục Doanh nghe vậy, suy đoán:

- Nói như vậy, rất có khả năng mấy người Lục Vân ở quanh đây, Huyết Ma Thiên Cơ rình mò có thể chính là mấy người đó. Mà trước đó, cao thủ Hồng hải rất có khả năng đánh nhau với mấy người Lục Vân rồi.

Phần Thiên trầm ngâm nói:

- Suy đoán của muội có mấy phần hợp lý, nhưng lại không dám khẳng định được, chúng ta hay cứ tạm phục quay lại tiếp tục quan sát mới ra kết luận.

Lục Doanh không ý kiến, Tả Quân Vũ hơi chần chừ, nhưng cuối cùng cũng đồng ý ...

Tàn khốc nhìn bảy người Lăng Thiên, Huyết Ảnh Vương Giả giọng âm hiểm lạnh lùng nói:

- Nhị Hào đoán đúng, người nói xem tiếp theo chúng ta phải làm sao mới tiêu diệt được bọn chúng?

Thế thân Nhị Hào chăm chú quan sát tình hình bên trong, suy tư một lát rồi cười lạnh nói:

- Rất đơn giản, lại tăng thêm năm trăm con cá mập máu tiến lên, đợi bọn chúng sức cùng lực kiệt mới để bọn thuộc hạ ra tay, lập tức tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Huyết Ảnh Vương Giả cân nhắc một lát, gật đầu nói:

- Được, cứ theo lời người nói làm đi.

Giữa chiến trường, bảy người Lăng Thiên sau khi họp lại, Đạo Nhất vội vàng nói:

- Trưởng lão, những con cá mập máu này hung hãn không sợ chết, lại hung hăng dị thường, chúng ta sợ là chống cự không được lâu.

Lăng Thiên vẻ mặt nặng nề, trầm giọng nói:

- Hiện nay muốn rời đi cũng không dễ dàng, chúng ta chỉ có thể tạm thời kết trận đối kháng trước, sau đó mới xem tình hình thế nào. Hiện nay, chúng ta chỉ còn gần như bảy người, tạo thành đảo ngược của thất tinh, bẻ gãy khí thế của bọn chúng.

Sáu người nghe vậy lập tức thay đổi phương hướng, một trận thế thất tinh nhanh chóng xuất hiện trong vòng bao vây của cá mập máu.

Đối với trận pháp của nhân gian, cao thủ Hồng hải tự nhiên không hiểu rõ. Bọn chúng vẫn tiếp tục đấu đá lung tung, dùng tốc độ và sức mạnh tiến hành công kích mãnh liệt nhất.

Nhưng điều khiến bọn chúng bất ngờ, thế công vốn dĩ thành công mọi mặt trước đó, lúc này lại mất đi công hiệu rất nhiều, bảy người Lăng Thiên nhờ vào uy lực của trận pháp, không ngờ đã liên tục tám lần hóa giải được công kích của cá mập máu, khiến cục thế hai bên chuyển biến, nhất thời giằng co.

Bên ngoài, Huyết Ảnh Vương Giả rất giận dữ, hạ lệnh tăng thêm năm trăm con cá mập máu, như vậy hơn một ngàn con cá mập máu hội tụ lại, bắt đầu triển khai chém giết kịch liệt.

971. Chương 973 – Thảm Liệt Nhất Chiến (giao Chiến Thảm Khốc Kịch Liệt)

Thời khắc đó, trong lòng Lăng Thiên mờ hiện một chút đau thương tang tóc. Từ trước đến nay ông chưa từng nghĩ đến, bản thân không ngờ cũng có một ngày không cách gì đối phó với đám cá mập máu kia.

Bốn bề cá mập máu xông đến, Lăng Thiên cuối cùng cũng phải suy nghĩ đến cảnh tượng chết do cá mập cắn xé như thế nào.

Huyền Đan vũ sĩ nhìn ông, thấy vẻ mặt ông thất vọng, không khỏi nhắc nhở:

- Trưởng lão, hiện nay chúng ta không cách nào liều mạng, chỉ có thể phân tán sự chú ý của bọn chúng thôi.

Lăng Thiên nghe vậy chấn động, đột nhiên tỉnh táo hỏi dồn:

- Ông có biện pháp nào?

Huyền Đan vũ sĩ trả lời:

- Thử dùng ảo thuật, xem thử có tác dụng hay không.

Lăng Thiên nghe rồi, trong đầu lóe lên, vui mừng nói:

- Không sai, đây chính là biện pháp tốt, nhanh nhắc nhở mọi người.

Nói rồi hình bóng loáng lên, chớp mắt đã phân ra vài trăm bóng người, dẫn dụ phần lớn cá mập máu đi theo, giảm bớt được nguy hiểm cho những người khác.

Thấy cá mập máu có khả năng phân biệt ảo ảnh hơi yếu, năm người Diệp Tâm Nghi ai nấy toàn lực thi triển.

Đến lúc này, những con cá mập máu ở hiện trường tả xung hữu đột truy đuổi theo những bóng hình kia.

Kết quả không một người nào truy đuổi được, ngược lại không ít cá mập máu xông vào nhau, con nào cũng bị trọng thương.

Đối mặt với kế sách của bảy người Lăng Thiên, Huyết Sát lập tức kêu lên một tiếng dài, vài trăm con cá mập máu chớp mắt đã hóa thành hình người, kết với nhau thành một vòng, dùng phương thức cổ xưa nhất để ép dần vào bên trong.

Thấy vậy, bảy người Lăng Thiên né không được, đành kinh hoàng phản kích, hỗn chiến lại bộc phát lần nữa.

Nhưng lần này, do cá mập máu biến thành người, liền mất đi ưu thế trời cho, kết quả sau một hồi kịch chiến, bảy người Lăng Thiên tuy ai cũng bị thương không nhẹ, nhưng lại tiêu diệt được không ít cá mập máu.

Thấy vậy, một thể thân bên cạnh Huyết Ảnh Vương Giả lên tiếng.

- Thời cơ đã đến, cứ tiếp tục như vậy chẳng khác gì sai bọn chúng đâm đầu vào chỗ chết.

Huyết Ảnh Vương Giả chợt quát lên một tiếng, hạ lệnh triệu hồi cá mập máu, đổi lại cho Huyết Yêu, Huyết Sát và ba thể thân.

Như vậy, cuộc chiến sinh tử bắt đầu triển khai, sự kịch liệt đã đến mức cao nhất.

Trong lúc giao chiến, Lăng Thiên đã bị thương gặp phải một thể thân, bị hấn cuốn lấy gắt gao, căn bản không thể nào thoát thân được.

Bạch Quang gặp phải thể thân Nhị Hào, Huyền Đan vũ sĩ gặp phải thể thân Tam Hào.

Diệp Tâm Nghi liên thủ với Đạo Nhất đấu Huyết Sát, Bá Kiếm Vương Hào cùng Trường Phong nghênh chiến Huyết Yêu.

Mười hai cao thủ phân ra thành năm cuộc chiến, trong đó nguy hiểm nhất phải kể đến Diệp Tâm Nghi, Đạo Nhất, Bá Kiếm Vương Hào và Trường Phong bốn người.

Bởi vì trước đó bọn họ đã bị thương rất nặng, lúc này cũng chỉ là liều mạng tranh đoạt với mệnh trời mà thôi.

Tình huống Lăng Thiên có phần tốt hơn, tuy bị thể thân mạnh nhất ngăn lấy, nhưng ông vẫn còn sức thăm dò tình huống bốn bề.

Tình hình Bạch Quang không ổn, chỉ tạm thời duy trì không bại, lâu dài hẳn phải thất bại trong tay của thể thân Nhị Hào mà thôi.

Huyền Đan vũ sĩ bị thương nhẹ nhất, chuyện này có liên quan đến thân pháp cổ quái của ông, trước mắt tạm thời không bị nguy hiểm.

Thời gian thúc đẩy mọi chuyện phát triển.

Khi cuộc chiến liều mạng đến giai đoạn nóng bỏng nhất, cục diện giằng co không ngớt bị Huyết Yêu phá vỡ trước hết. Chỉ thấy tay phải hấn phát ra một ngọn lửa ánh sáng đỏ máu đột phá mãnh liệt phòng ngự của Trường Phong, hung hăng đánh thẳng vào ngực ông, lập tức hất bắn ông đi.

Tiếng kêu thảm khóc không gì né được. Nhưng chỉ là một tiếng kêu thảm thiết lại đẩy nhanh tốc độ cho kết cục, khiến cho bảy người Lăng Thiên dần dần đi vào chỗ suy vong.

Hô lên một tiếng bị thiết, Bá Kiếm Vương Hào múa trường kiếm nhanh chóng, làn kiếm dày đặc điên cuồng chém ra nhắm thẳng về phía Huyết Yêu.

Thấy vậy, Huyết Yêu bật cười lạnh lùng tàn khốc, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, dùng tốc độ nhanh hơn cả tốc độ làn kiếm bay lượn xung quanh Bá Kiếm Vương Hào. Hấn nhanh chóng tìm được sơ hở, hóa thành một mũi tên máu xuyên qua ngực của ông.

Một tiếng kêu thảm khóc vang lên, thân thể Bá Kiếm Vương Hào như lá tàn rơi rụng, chậm chậm, không chút sức lực, đau thương và thê lương.

Bật cười tàn khốc, Huyết Yêu như mũi tên đuổi theo, miệng bật cười ha hả nói:

- Kết thúc rồi, vĩnh biệt biển cả xinh đẹp thôi!

Bá Kiếm Vương Hầu giận dữ trừng hằm, muốn phản kháng nhưng thân thể bị trọng thương, tốc độ dĩ nhiên đã không kịp, chỉ gào lên điên cuồng để thể hiện sự không cam lòng.

Lúc này, Trường Phong vốn trước đó bị trọng thương hất bắn đi đột nhiên bắn mình trở lại, kề vai với Bá Kiếm Vương Hầu, chỉ nói được một câu bảo trọng, sau đó liền ôm lấy cổ của Huyết Yêu, miệng gầm lên giận dữ:

- Đi chết đi!

Huyết Yêu vẻ mặt biến hằm, toàn thân ánh máu hiện lên, ý đồ muốn đánh văng Trường Phong. Nhưng Trường Phong lại ôm rất chặt, hơn nữa chân nguyên toàn thân điên cuồng dâng trào, chớp mắt đã tăng lên gấp cả chục lần.

Điều này khiến Huyết Yêu chấn động trong lòng, một dấu hiệu bất an hiện lên trong lòng.

- Không! Đáng ghét ...

Âm thanh điên cuồng hoang dã chấn động bốn phương, nhưng chỉ chớp mắt liền bị một luồng hào quang chói chang phủ kín, tiếp ngay sau đó là một tiếng sấm rung trời, một vụ nổ có tính hủy diệt biến cả hai người hóa thành tro bụi.

Cũng đúng lúc đó, Đạo Nhất đang giao chiến với Huyết Sát, vừa nghe một tiếng kêu thảm thiết của Trường Phong, thân thể run lên, trong tâm hồn xuất hiện một khe hở. Ai ngờ, Huyết Sát nhìn thấy, đã biến đổi cục diện quan trọng của trận chiến.

Thời khắc đó, Huyết Sát phân ra thành năm, trong đó có hai phân thân người phóng thẳng về phía Diệp Tâm Nghi, hai phân thân phóng thẳng về phía Đạo Nhất.

Còn lại một phân thân vận sức chờ đợi, lợi dụng lúc Đạo Nhất kiệt sức liền đột nhiên tấn công mạnh mẽ, lập tức phá vỡ phòng tuyến của ông.

Như vậy, Đạo Nhất trước sau thất thủ, trong tình hình không thể cứu vãn được, liền bị một chưởng đầy khí tà sát của Huyết Sát đánh bay ngay tại chỗ, kinh mạch trong cơ thể đứt vỡ làm hai, khó mà phản kháng được.

Diệp Tâm Nghi thấy vậy trong lòng chấn động, không màng đến bản thân trọng thương có chống cự được tiến công của Huyết Sát hay không, không hề suy nghĩ liền xông đến, toàn lực ngăn cản không cho Huyết Sát giết chết Đạo Nhất.

Bật cười âm hiểm lạnh lùng, Huyết Sát gần giọng nói:

- Cút ngay, chút nữa mới thu thập người.

Một chưởng máu đánh ra, làn máu như điện thẳng thấn đón lấy một chiêu của Diệp Tâm Nghi, lập tức hất nàng bắn đi.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Diệp Tâm Nghi cũng như điên cuồng, thân thể vừa ổn định liền xoay người quay lại, thẳng thấn ngăn đón Huyết Sát đang xông đến.

Nhờ vậy, Đạo Nhất thở chậm chậm một hơi, thân thể dừng lại cách đó vài trượng, mượn cơ hội điều chỉnh trạng thái cơ thể.

Ngừng đầu, Đạo Nhất nhìn qua tình hình bốn phía, thấy bên mình tình thế bất lợi, khóe miệng không khỏi mờ hiện một chút đau thương tang tóc.

Ngưng nhìn, Đạo Nhất thấy Diệp Tâm Nghi điên cuồng phản kích, than nhẹ:

- Người còn trẻ, hãy để ta đi ...

Một âm thanh to lớn vang lên ngắt ngang lời ông. Lúc này, Trường Phong khiến nguyên thần trong cơ thể nổ tung để cùng chết với địch, một cảnh tượng bi tráng đập vào mắt khiến Đạo Nhất không khỏi hú dài đau thương.

Gào lên một tiếng hung hăng, Đạo Nhất ánh mắt ẩn chứa bi thương, hai tay nhanh chóng điểm lấy mười bảy chỗ kinh mạch trên cơ thể, cả thân người khí thể xông lên tận trời, chỉ trong sát na nghịch chuyển chân nguyên, thi triển thuật “Nghịch Huyết Phá Nguyên” của Đạo gia, khiến cho chân nguyên toàn thân bộc phát gấp trăm lần.

Khí tức chấn động chớp mắt truyền ra khắp hiện trường, khi mấy người Lăng Thiên cảm ứng được luồng khí bi tráng thê lương kia, muốn mở miệng ra thì đã trễ, Đạo Nhất hóa thành một chùm lửa ánh sáng đỏ rực có sức mạnh hủy diệt xuất hiện bên cạnh Diệp Tâm Nghi, lập tức bắn thẳng vào ngực của Huyết Sát.

Lăng Thiên thấy vậy vẻ mặt bi thương, trong lúc phần nộ thực lực tăng gấp bội, một kiếm chém nát thân thể huyết nhục của thể thân Nhất Hào, cả người trở thành hệt như một con sư tử giận dữ, phát xuất tuyệt chiêu cuối cùng của Thiên Kiếm quyết – Thiên Kiếm Chi Cực, Cửu Quyết Quy Nhất, hóa thành một luồng ý niệm không gì chống lại được!

Ngay lập tức, làn kiếm ngập trời chấn động bốn phương, vô số kiếm khí tung hoành đan xen, theo sự khống chế của Lăng Thiên, phát xuất công kích đáng sợ hướng thẳng về Huyết Ảnh Vương Giả, thể thân Nhị Hào, thể thân Tam Hào và cá mập máu bốn bề.

Tiếng kêu thảm thiết đứt quãng của Huyết Sát vang lên, hắn còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì liền bị ngọn lửa ánh sáng của Đạo Nhất bắn trúng, thân thể liền tan nát, nguyên thần bị tan biến.

Đạo Nhất tiêu diệt Huyết Sát rồi, sức mạnh hãy còn chưa đến mức cực hạn.

Ông biết một khi sức mạnh đã đến tăng đến mức cực hạn, bản thân sẽ phát nổ. Vì thế ông lợi dụng chút thời gian cuối cùng để xông thẳng vào đám cá mập máu.

Thấy ông xông đến, cá mập máu không hề ý thức được nguy hiểm chút nào, đều hung hăng nghênh chiến. Kết quả là một tiếng động lớn, cơ thể máu thịt tung tóe, lập tức có ba bốn trăm con cá mập máu phát nổ tại chỗ.

Kinh ngạc nhìn về phía trước, Bá Kiếm Vương Hầu cảm thấy áy náy vô cùng với cái chết của Trường Phong. Nếu như không phải để cứu mình, ông ấy có hy sinh chẳng?

Thôi không nhìn nữa, Bá Kiếm Vương Hầu liếc bốn phía, thấy Diệp Tâm Nghi đang sững sờ đứng cách đó vài trượng, vội vàng đến bên nàng để mở miệng kêu nàng.

Liếc về phía ông, Diệp Tâm Nghi mặt đầy khổ sở, vẻ đau thương nói:

- Bọn họ...

Bá Kiếm Vương Hầu không nói, chỉ nặng nề gật đầu, vẻ mặt có chút dờ dẩn.

Bên này, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ được Lăng Thiên hỗ trợ, lập tức thoát khỏi sự giằng co của địch nhân, phóng thẳng về phía hai người Diệp Tâm Nghi.

Giữa không trung, Lăng Thiên sau một chiêu vừa rồi tâm tình bình tĩnh lại, nhanh chóng đến bên bốn người, vội vàng lên tiếng:

- Chạy nhanh, đây là cơ hội duy nhất.

Bốn người không kịp đáp lời, toàn lực theo sau ông chạy theo lối cũ điên cuồng trốn đi.

Giữa hiện trường, Huyết Ảnh Vương Giả khi thoát khỏi làn kiếm đáng sợ của Lăng Thiên, phát hiện năm người đang bỏ chạy, hơn nữa phe Hồng hải tổn thất không những mất hơn nửa Huyết Sa quân đoàn, ngay cả năm đại cao thủ bên mình chỉ còn lại thể thân Nhị Hào và Tam Hào cùng với nguyên thần của thể thân Nhất Hào, điều này làm sao không khiến hắn phát điên cho được?

Rống lên giận dữ liên tục, Huyết Ảnh Vương Giả một mình chạy trước, dẫn theo cao thủ Hồng hải nhanh chóng truy đuổi.

Trên đường bỏ chạy như điên, Lăng Thiên trong lòng nóng nẩy, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại tình huống của cao thủ Hồng hải. Lúc này, một cảm giác bất an đột nhiên xuất hiện, Lăng Thiên lập tức phát hiện được nguy hiểm, vội vàng nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, cao thủ Hồng hải càng lúc càng gần.

Bốn người Bạch Quang nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn lại. Ai ngờ đúng lúc đó, phía sau một tảng nham thạch đột nhiên bắn ra một bóng máu, lập tức cuốn lấy Diệp Tâm Nghi và Bá Kiếm Vương Hầu có tốc độ chậm nhất.

- Diệp cô nương cẩn thận, né nhanh!

Âm thanh chậm chạp phát ra từ Hải Tây Lý thức tỉnh Lăng Thiên, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ.

Lúc này bọn họ mới đột nhiên tỉnh ngộ, té ra nguy hiểm không phải từ cao thủ Hồng hải mà từ Huyết Ma Thiên Cơ.

Vì thế, Bạch Quang giận dữ gầm lên đột nhiên phóng đi, đuổi theo tung tích của Huyết Ma Thiên Cơ. Lăng Thiên và Huyền Đan vũ sĩ vừa kinh ngạc vừa giận dữ, một mặt còn phải lo đến cao thủ Hồng hải, một mặt biết Huyết Ma Thiên Cơ không dễ đối phó, lập tức rơi vào tình thế khó xử cả hai đầu.

Thanks

972. Chương 974 – Kỳ Diệu Tế Ngộ (cơ Hội Gặp Gỡ Kỳ Diệu)

Tốc độ Bạch Quang có nhanh hơn, nhưng ông cũng không đuổi kịp được Huyết Ma Thiên Cơ, ngược lại còn đón lấy thi thể Bá Kiếm Vương Hầu, điều này khiến ông cơ hồ nổi điên.

Giận dữ nhìn Huyết Ma Thiên Cơ, Bạch Quang nguyên rủa:

- Huyết Ma Thiên Cơ ngươi nghe đây, ngươi dám đụng đến một sợi tóc trên đầu cô ấy, thì cho dù có đảo lộn cả bảy hải ta cũng không tha cho ngươi!

Bật cười âm hiểm, Huyết Ma Thiên Cơ đáp:

- Nếu còn để ý đến con nha đầu này, ngươi hãy tìm lấy Tỏa Long đỉnh đưa đến Ma Thánh phong của ta mà đổi người. Bây giờ ta xin lỗi không bồi tiếp được, các người từ từ mà đón tiếp cao thủ Hồng hải vui chơi. Ha ha ha ...

Trong tiếng cười điên cuồng, Huyết Ma Thiên Cơ lắc mình liền biến mất thần bí.

Gầm lên giận dữ một tiếng, Bạch Quang trong lòng không cam, nhanh chóng quay lại bên cạnh Lăng Thiên, nhỏ nhẹ nói:

- Bây giờ làm thế nào đây?

Lăng Thiên trầm giọng nói:

- Chúng ta hiện nay thương thế không nhẹ, không đáng để liều chết cùng bọn chúng, hay mọi người hãy nghĩ biện pháp rời đi.

Bạch Quang liếc nhìn thi thể trong lòng, đau khổ lên tiếng:

- Cuộc hành trình Hải vực, đi mười người đã mất sáu, quả thật đáng hận.

Lăng Thiên đau khổ bật cười, lắc đầu thở dài nhẹ nhàng.

Bên cạnh, Huyền Đan vũ sĩ nhìn về xa xa, ở đó Hải Tây Lý đang nhanh chóng bỏ chạy, phía sau có năm con cá mập máu đang càng lúc càng xa.

Huyết Ảnh Vương Giả trừng mắt ba người, gần giọng nói:

- Hôm nay ta muốn băm vằm các người thành ngàn vạn mảnh!

Lăng Thiên lạnh lùng nhìn hấn, không đáp lời nào.

Huyền Đan vũ sĩ lại nhẹ giọng nói:

- Có thể bắt đầu rồi, Hải Tây Lí đã đi xa.

Lăng Thiên hơi hơi gật đầu, đưa tay nắm lấy Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ thi triển pháp quyết “Hư Vô Lưu Quang” của Hư Vô Giới Thiên.

Lập tức, ba người toàn thân lóe lên ánh sáng huyền ảo, chớp mắt liền hóa thành một điểm sáng biến mất ngay trước mắt Huyết Ảnh Vương Giả.

Thấy vậy, Huyết Ảnh Vương Giả vừa giận vừa sợ, sau khỏi rửa xả liền dẫn các cao thủ Hồng hải truy theo phương hướng Hải Tây Lí bỏ chạy.

Rất lâu, Lục Doanh, Phần Thiên, Tả Quân Vũ từ chỗ tối đi ra, nhìn theo các cao thủ Hồng hải biến mất, vẻ mặt đầy cảm khái.

Rất lâu sau, Lục Doanh mở miệng nói:

- Đi thôi, Lục Vân bọn họ không có ở đây, hay là chúng ta tiếp tục tiến lên, hy vọng có thể tìm thấy bọn họ ở Hắc hải.

Dứt lời liền xoay người dẫn Phần Thiên và Tả Quân Vũ vội vàng ra đi...

Ánh xanh lam lưu động, gợn sóng nhấp nhô, cảnh tượng xinh đẹp như mộng như ảo khiến người ta cảm thấy ảo mộng.

Nhìn về cảnh vật bốn phía, Lục Vân vẻ mặt hơi nghi hoặc, nơi này là nơi nào, vì sao có cảm giác rất kỳ diệu?

Trước đây, Lục Vân còn ở với ba người nữ Bách Linh, nhưng chỉ chớp mắt, hào quang sắc xanh lam lóe lên, chàng liền hết như xuyên qua cửa thời không, không biết làm sao liền đến nơi này.

Cử động thân thể, Lục Vân cảm thấy hoàn toàn không có chút khác thường liền tập trung chú ý đến hoàn cảnh bốn bề.

Nơi này rất kỳ diệu, dường như rộng rãi vô cùng, lại phẳng phất như rất nhỏ bé, bốn bề ánh xanh lam lấp lánh, trong suốt với mấy phần thần bí, cảm giác như đang ở trong nước biển, lại dường như bị một loại hào quang bao trùm.

Ngưng thần tĩnh khí, Lục Vân phát ra sóng Ý Niệm Thần Ba dò xét cẩn thận, nhanh chóng liền có kết quả, nhưng kết quả khiến chàng cảm thấy bất ngờ.

Té ra, theo những gì Lục Vân dò được, hoàn cảnh nơi chàng đang ở là một không gian kỳ dị đặc biệt, bốn bề có chất lỏng phát ra hào quang màu xanh lam tuyệt đối không phải là nước biển, cũng không phải là hào quang mà là một loại vật chất trung gian giữa nước biển và hào quang.

Nói cách khác, mật độ của vùng sáng xanh lam này thấp hơn nước nhưng lại lớn hơn ánh sáng, vì thế cảm giác như đang ở trong nước nhưng lại không giống như vậy.

Hiểu được điều này rồi, Lục Vân bắt đầu dò xét tình huống vùng lân cận. Nhờ vào Ý Niệm Thần Ba rất thần kỳ của chàng, sau khi trong não chàng vừa lóe lên ý niệm, lập tức tin tức từ bốn phương tám hướng truyền về.

Như vậy, chớp mắt chàng liền biết được tương đối tường tận hoàn cảnh xung quanh. Nhưng tình hình rất kỳ dị, nơi này không ngờ là một không gian chuyển động, quỹ đạo vận hành không rõ ràng, nhưng chàng có thể cảm nhận ra được.

Đây là chỗ nào? Vì sao lại như vậy?

Vừa tĩnh tâm suy nghĩ, Lục Vân vừa phân tích tính chất của ánh xanh lam bên ngoài thân thể, liền phát hiện vùng sáng xanh lam này có thể dung hợp với thân thể con người, biến thành chân nguyên rất mạnh.

Nói cách khác, vật này có thể tương đương với một loại linh khí cao cấp, hết nhau ở việc ẩn chứa sức mạnh, nhưng lại mạnh hơn linh khí mật độ nhỏ bé rất nhiều lần.

Hơn nữa, loại ánh sáng xanh lam này tính chất âm nhu, khí cực âm cực nhu của vùng biển sâu thẳm, có thể nói là khí “Cực Âm Huyền Nhu” được chọn lọc cao độ.

Đã phát hiện được chuyện này, Lục Vân lập tức thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” trong “Thiên Địa Vô Cực”, chuyển bản thân thành thùng chứa khí, bắt đầu hấp thu ánh sáng sắc xanh lam bốn bề.

Ban đầu, tốc độ hấp thu của Lục Vân rất nhanh.

Nhưng không lâu sau, Lục Vân đột nhiên phát hiện, hào quang xanh lam này quá sức to lớn, tốc độ hấp thu của bản thân chàng xem ra kinh người, nhưng so với khối lượng trước mặt lại tỏ ra nhỏ bé vô cùng.

Khi hiểu được thực tế này, Lục Vân lập tức dừng lại, trong đầu suy tư biện pháp ứng phó.

Nói thật, với tu vi hiện nay của Lục Vân cũng không cần phải hấp thu thêm linh khí này.

Nhưng do thể chất của Lục Vân đặc biệt, chân nguyên liệt hỏa trong cơ thể quá mạnh mẽ, liên tục áp chế khí huyền âm trong cơ thể, khiến hai khí âm dương chưa hoàn toàn kết hợp được hoàn mỹ.

Ngày trước, chàng hợp thể với Ngọc Vô Song, tuy hấp thu được khí huyền âm của đối tác, nhưng pháp quyết tu luyện của Ngọc Vô Song cũng có tính dương, vì thế hai khí âm dương bên trong cơ thể chàng chỉ duy trì trạng thái quân bình ngắn ngủi, sau đó liền bị chân nguyên liệt hỏa nhanh chóng đè nén.

Khi đến Hải vực, Lục Vân khi giao chiến với Liễu Thiên Hoa, đã hấp thu không ít khí cực âm huyền nhu từ trong nước, điều này ích lợi cho chàng rất lớn, bất quá khi đó thời gian hấp thu không lâu, hơn nữa bản thân chàng cũng không hiểu rõ được tình hình bản thân, vì thế không để ý quá nhiều.

Lúc này, gặp được hào quang sắc xanh lam nồng độ cao, Lục Vân thật ra cũng không phải ở thế bất buộc, chỉ cảm thấy bỏ qua có phần đáng tiếc, vì thế mới tiện tay thí nghiệm.

Đương nhiên, hành động này và tình hình chung quanh chàng dò xét được cũng có phần liên quan.

Suy nghĩ một lúc, Lục Vân đã có được một ý tưởng can đảm, điều này cần chàng phải thí nghiệm thử, thành công hay thất bại chàng cũng không biết được.

Theo suy nghĩ của Lục Vân, hào quang sắc xanh lam trước mắt hết như núi lương thực, cho dù chàng muốn ăn ngay cũng tuyệt đối không có miệng ăn hết được.

Như vậy, sao chàng không thay đổi phương thức, chỉ cần chọn lấy phần tinh hoa để dùng, như vậy không phải hay hơn là dùng ngấu dùng nghiêng chẳng.

Có quyết định này, Lục Vân bắt đầu nếm thử.

Trước hết, chàng điều chỉnh tần suất dao động chân nguyên của bản thân, sao cho đạt đến tần suất của ánh sáng xanh lam.

Sau đó, chàng mới dung nhập bản thân vào trong, liền kinh ngạc phát hiện bên trong của ánh sáng xanh lam đó có phân bố khá nhiều những làn sáng trước đây chàng chưa từng thấy.

Những làn sáng này tự nhiên không nhiều như ánh sáng xanh lam, nhưng tính chất lại khác hoàn toàn, tần suất rất cao mà mật độ rất đậm đặc.

Hiểu được những điều này, Lục Vân cố nén tính hiếu kỳ, bắt đầu thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất”, sau khi loại bỏ hào quang sắc xanh lam rồi, toàn lực hấp thu những hào quang mật độ cao kia.

Thời gian âm thầm trôi qua, Lục Vân chăm chú quan sát đến tình hình phụ cận, liền phát hiện những hào quang kỳ dị bên trong hào quang sắc xanh lam đó tuy số lượng không nhiều, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh người, đang nhanh chóng biến đổi thể chất của chàng, phân hóa luồng chân nguyên liệt hỏa to lớn trong cơ thể chàng.

Quá trình này phiền toái phức tạp, nói đơn giản, năng lượng cao độ hiện nay Lục Vân đang hấp thu chính là một loại linh khí âm nhu, có tính chất tương phản với chân nguyên liệt hỏa trong cơ thể chàng, sức mạnh lại tương đương. Cả hai đang nhanh chóng kết hợp, sản sinh ra một loại sức mạnh hoàn mỹ, ẩn chứa trong cơ thể của Lục Vân.

Không biết trải qua bao lâu, Lục Vân phát hiện hào quang bốn bề đang dần dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn không còn.

Lúc này, chân nguyên trong cơ thể chàng bắt đầu biến hóa, chân nguyên liệt hỏa chàng đã từng hấp thu ở ngọn lửa địa tâm đã chuyển hóa hoàn toàn thành một loại chân nguyên đa thuộc tính, lại không có thuộc tính, có thể tùy ý chuyển biến hóa thành bất kỳ loại chân nguyên có tính chất nào.

Trong lòng Lục Vân vui mừng, nhưng đúng ngay thời khắc đó, thân thể chàng đột nhiên trong suốt như nước, kinh mạch trong cơ thể có thể thấy rõ ràng, ngay cả Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm trong não cũng đã hiện lên thấy rõ.

Đồng thời, trong đan điền của Lục Vân, một đóa hoa sen màu đỏ máu mơ hồ ẩn hiện, đó chính là Vong Hồn trở chú đã bị chàng tịnh hóa hai lần, đáng tiếc đều không thể dứt căn được, chỉ suy yếu đi mà thôi.

Nhìn thấy đóa hoa sen đó, ý nghĩ lướt qua đầu Lục Vân, sức mạnh hoàn mỹ vừa mới hình thành trong cơ thể bắt đầu tiến gần đến đan điền, chớp mắt đã ép cho đóa hoa sen đó ra khỏi đan điền hướng thẳng về ngực để thoát ra.

Trên người Lục Vân có mấy chỗ đặc biệt, thứ nhất chính là trên đầu, Diệt Thần kiếm liên tục thủ giữ ở nơi này.

Thứ hai là ngực, ở đó có Càn Khôn Ngọc Bích.

Thứ ba chính là đan điền. Ở đó có lúc có đồ án ánh sáng hình Thái Cực Bát Quái vận chuyển, có thể duy trì cho chân nguyên của Lục Vân không hề biến đổi, đạt được công hiệu khôi phục trong chớp mắt, nhưng trước giờ vẫn bị hoa sen sắc đen chiếm cứ.

Lúc này, hoa sen sắc đen đã thoát khỏi đan điền, theo ý muốn bức bách của Lục Vân, đang từ từ đến gần trước ngực.

Trong khi đó, sức phản kháng của đóa hoa sen màu đen rất mạnh, rõ ràng nó cũng biết được Càn Khôn Ngọc Bích có nguy hại rất lớn cho nó, đáng tiếc lúc này nó đã không vượt qua được sự mạnh mẽ của Lục Vân, cuối cùng bị ép đến trước ngực.

Kết quả đúng như dự tính của Lục Vân, sức mạnh của đóa hoa sen sắc đen giảm rất nhiều, đáng tiếc cuối cùng nó ương ngạnh vượt qua một cửa phân tán tiềm tàng khắp các kinh mạch.

Hơi thất vọng, Lục Vân thu lại tinh lực liền kinh ngạc phát hiện, vừa rồi trong một sát na bản thân đuổi đóa hoa sen sắc đen, bản thân vốn ở trong thế giới xanh lam, không biết làm sao bất ngờ chuyển sang nơi khác, tiến vào một thế giới xanh biếc.

Cảnh tượng nơi này hoàn toàn khác hẳn trước đó, khiến người ta cảm thấy rộng rãi vô biên.

Bốn phía chính là nước biển xanh biếc, nhìn không thấy biên giới, chỉ có sóng nước bên trên dao động, cảm giác hết như một dòng xoáy xoay tròn.

Ngưng nhìn, Lục Vân dò xét tình hình quanh thân thể, quả thật chính là nước biển, nhưng vì sao lại xanh biếc và phát sáng như vậy?

Khi ở trong nước, việc truyền rọi ánh sáng bị ảnh hưởng rất lớn, đạt đến một độ sâu nhất định liền biến thành tối đen không chút sáng, nơi này lẽ nào đã gần đến mặt nước, nếu không vì sao lại như vậy?

Suy nghĩ một lát, Lục Vân không dám đưa ra kết luận, đành bỏ hết tạp niệm, đẩy ý thức kéo dài ra ngoài thân thể xem thử có phát hiện được gì không.

973. Chương 975 – Hải Tuyền Trọng Sinh

Lục Vân mơ hồ, di động thân thể, chớp mắt đã chạm đến một tầng kết giới vô hình đang bao trùm lấy chàng.

Thử qua mức độ cứng rắn dẻo dai của kết giới, Lục Vân phát hiện kết giới này mềm dẻo rất lớn, có tính phòng ngự cực mạnh, liên tục ba lần vô hình hóa giải được thế công của chàng.

Thu tay lại, Lục Vân bắt đầu trầm tư, làm thế nào mới có thể phá vỡ được tầng kết giới này, tiến thêm một bước trong việc dò xét nơi bản thân đang ở đây?

Hiện nay, phương pháp thông thường chàng đều thử qua, tiếp theo chỉ có dùng đến Diệt Hồn đao mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lục Vân do dự một lúc, nhưng nhanh chóng ra quyết định.

Nhưng vào sát na chàng do dự đó, một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt đột nhiên truyền đến, hóa thành suy nghĩ truyền vào trong não của chàng rồi biến thành một đoạn thoại.

- Hủy diệt và sống lại, thật ra cả hai đều cực đoan. Người thấy có cần phải làm chẳng?

Lục Vân chấn động tâm thần, phát ra ý nghĩ hỏi lại:

- Người là ai? Người không muốn ta đánh phá tầng kết giới này chẳng?

Thanh âm kia trả lời:

- Ta đến từ Hư Vô, ẩn mình trong biển cả mênh mông, đúng sai phải trái, lòng trời ở đâu không có quan hệ với ta.

Lục Vân không hiểu, cau mày nói:

- Ý tứ của người rất mơ hồ, có thể nói rõ ràng hơn được không?

Thanh âm kia không chút thay đổi, lạnh nhạt lên tiếng:

- Đúng mà sai, sai mà không sai, người định mệnh, luân hồi điên đảo!

Lục Vân ngẩn ra, đây là người nào, vì sao nói chuyện cao thâm đến như vậy? Thôi suy tư, Lục Vân hỏi tới:

- Vì sao người không muốn cho ta biết, nơi này là đâu, người là ai?

Bốn bề yên lặng như tờ, một lúc sau mới vang lên thanh âm đó:

- Nếu như người có thể rời khỏi tầng kết giới này mà không cần phải hủy diệt nó, ta liền trả lời câu hỏi của người.

Lục Vân nghe vậy, trầm giọng đáp:

- Được, ta đồng ý với người, hy vọng người không khiến ta phải thất vọng.

Không hề có lời nào đáp lại, chỉ một vùng yên lặng.

Bỏ hết tạp niệm, Lục Vân tập trung tinh lực lên việc phá giải kết giới, trong não suy nghĩ cuộn cuộn, tính toán xem phải làm như thế nào đây?

Theo suy tưởng của Lục Vân, muốn rời khỏi nơi này hẳn phải phá giải kết giới, nhưng biện pháp tầm thường rõ ràng vô hiệu, còn cách hủy diệt lại không dùng được, thế thì bản thân chàng còn lại biện pháp nào có thể tính đến đây?

Trầm tư rất lâu, Lục Vân không nghĩ ra được biện pháp nào, bất quá lại nghĩ đến một chuyện.

Thanh âm thần bí kia nếu không hy vọng bản thân mình phá vỡ kết giới này, lại muốn mình vượt qua, chuyện này rất hiển nhiên, thế thì có biện pháp có thể làm được, nhưng đó là biện pháp gì đây?

Nghĩ lại sau khi rời khỏi ba người Bách Linh, có một số chuyện đã phát sinh, Lục Vân đột nhiên tỉnh ngộ, chuyện này có liên quan gì đến việc bản thân hấp thu được luồng linh khí kia không?

Tìm được hướng đi, Lục Vân bắt đầu phân tích cẩn thận, hơn nữa còn thăm dò chi tiết tính chất kết giới bốn bề.

Qua một phen thăm dò, cuối cùng Lục Vân phát hiện linh khí bản thân đã hấp thu trước đây, tính chất rất tương tự với tầng kết giới này, cả hai có rất nhiều điểm giống nhau.

Thấy vậy, Lục Vân nhanh chóng điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể, khiến tính chất của nó và tần suất của kết giới giống nhau, sau đó thân thể bắt đầu tiến gần đến.

Ban đầu, hành động của Lục Vân rất thuận lợi, thân thể liền hết như nước biển, dần dần thấm qua kết giới, chậm chậm xuyên qua ra được bên ngoài.

Nhưng đúng lúc thân thể chàng xuyên qua được ba phần, một chút tính chất ẩn giấu bên trong kết giới bắt đầu thể hiện, khiến Lục Vân xuyên qua trở nên vô cùng khó khăn, cuối cùng bị dừng lại ở giữa.

Địa phương nào lại bất ngờ? Lục Vân vừa suy tư, vừa lùi lại, triển khai Ý Niệm Thần Ba lần nữa để điều tra.

Lần này, để thận trọng, Lục Vân tiến hành phân tích tinh tế việc thâm nhập, phát hiện kết giới này mật độ rất đặc, bản thân muốn xuyên qua, thân thể liền phải phân giải thành vô số phân tử cực kỳ nhỏ bé, nếu không sẽ không cách nào làm được.

Trước đây, sở dĩ chàng không thành công, chính bởi vì Lục Vân chỉ nhìn được cấu tạo bề mặt của kết giới, mà không phát hiện được bản chất bên trong. Hiện nay, đã hiểu được chỗ mấu chốt, Lục Vân lại thử lần thứ ba, quả nhiên dễ dàng làm được.

Rời khỏi kết giới rồi, Lục Vân nhìn bốn phía, nơi này vẫn một màu xanh biếc như cũ, nhưng nước biển rung chuyển kịch liệt, cảm giác hoàn toàn khác hẳn so với trước kia. Ngoài ra, Lục Vân còn phát hiện, đây chính là một nơi nào đó ở đáy biển, bốn bề rất rộng lớn nhưng không phải là không có bờ bến.

Trên đỉnh đầu, nước biển bị một luồng sức mạnh thần kỳ khổng lồ, đang xoay tròn nhanh chóng, hình thành một dòng xoáy rất lớn đáng sợ. Nhưng nơi này dường như cũng chịu một loại tác dụng của lực thần kỳ nào đó, tuy dao động kịch liệt, nhưng nước biển lại không vận vẹo chuyển mà cũng không xoay tròn.

- Chúc mừng người, kẻ thừa kế định mệnh.

Âm thanh trước đây lại vang lên khiến Lục Vân lập tức chú ý.

Liếc bốn bề, không một dấu tích, Lục Vân hỏi tới:

- Bây giờ ta đã ra ngoài rồi, người cũng nên cho ta biết, người là ai, đây là đâu?

Thanh âm đó thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, ta đã đồng ý với người, tự nhiên sẽ nói cho người biết. Bất quá trước khi cho người biết, ta muốn hỏi qua người một vấn đề trước.

Lục Vân suy nghĩ lướt qua, vẻ mặt rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Người hỏi đi.

Thanh âm đó nói:

- Xuyên qua được kết giới lúc vừa rồi, người học được những gì?

Lục Vân nghe vậy ngạc nhiên, trầm tư giây lát lắc đầu nói:

- Rất mơ hồ, dường như đã quên mất rồi.

Thanh âm kia lại nói:

- Nếu như lại vây khốn người một lần nữa, người còn có thể thoát ra được chăng?

Lục Vân cười nói:

- Điều này không thành vấn đề, chỉ cần đã từng vượt qua một lần, ta sẽ không hề quên đi.

Thanh âm kia điềm nhiên tiếp theo:

- Phải vậy chăng, ta thử lần nữa.

Nói rồi, nước biển bốn bề Lục Vân đột nhiên ngưng đọng, điều này khiến Lục Vân lập tức phát hiện.

Hơi kinh ngạc, Lục Vân hoàn toàn còn chưa nắm bắt được khí tức của thanh âm thần bí kia, kết giới bên ngoài thân thể làm sao sản sinh ra được đây? Không muốn suy nghĩ nhiều nữa, Lục Vân tập trung tinh

thần lên kết giới, phát hiện kết giới này tương đồng với kết giới trước kia, vì vậy dùng trở lại biện pháp trước, bắt đầu xuyên qua.

Nhưng bất ngờ lại phát sinh, thân thể Lục Vân tưởng chừng đã xuyên qua được một nửa, tính chất kết giới đột nhiên chuyển biến, khiến cho Lục Vân tiến lùi đều không được.

Tình huống như vậy, Lục Vân hoàn toàn không tính trước, may mà tính cách chàng trầm ổn, tỉnh táo, khi phát giác không được ổn, lập tức phát xuất Ý Niệm Thần Ba, chớp mắt đã tìm được biến hóa rất nhỏ nhoi của kết giới.

Như vậy, Lục Vân nhanh chóng điều chỉnh trạng thái thân thể, kết giới chuyển biến thế nào, chàng liền chuyển biến như vậy. Cứ thế, một trận thi đấu hơn thua không nhìn thấy được bắt đầu triển khai.

Thời gian âm thầm trôi qua, Lục Vân tập trung toàn bộ tinh thần quan sát tình huống bốn bề, sau khi liên tục chuyển biến trạng thái thân thể được ba mươi sáu lần, chàng cảm thấy có chuyện quỷ bí.

Rất rõ ràng, tầng kết giới này bị người khống chế, nếu không làm sao có thể biến hóa được như vậy.

Trong lúc suy nghĩ, kết giới đã biến hóa liên miên không ngừng, bất quá lại có dấu hiệu quay lại trước đây, liền nhanh chóng bị Lục Vân nắm bắt được.

Nhưng điều khiến Lục Vân phải kinh ngạc, chính là biến hóa của kết giới này có ba mươi sáu loại, nhưng mỗi lần biến đổi đều hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa thời gian biến hóa càng lúc càng nhanh, khiến chàng khó mà dự đoán trước được.

Để ý đến điểm này, Lục Vân vừa theo sát với chuyển biến trạng thái của kết giới, vừa phát ra một luồng Ý Niệm Thần Ba, nắm bắt lấy toàn bộ biến hóa của kết giới để tiến hành phân tích suy đoán.

Rất nhanh, một đồ án phức tạp rắc rối xuất hiện trong não của Lục Vân. Trải qua phân tích tử tế, cuối cùng chàng bất ngờ phát hiện, đây không ngờ là một loại đồ hình chi tiết để tu luyện một loại pháp quyết thần bí nào đó. Điều này khiến Lục Vân cảm thấy rất kinh ngạc.

Như vậy là thế nào? Đây là phát hiện bất ngờ của chàng, hay là hành động có ý của đối phương đây? Lục Vân hiểu kì, lợi dụng sức mạnh thần kỳ của Ý Niệm Thần Ba, phân ra một luồng chân nguyên nhỏ bé để diễn luyện theo đồ hình tu luyện đó.

Rất nhanh, một loại chân nguyên kỳ diệu sinh ra trong cơ thể hắn, hơn nữa còn lớn mạnh nhanh chóng, chỉ một lúc đã chiếm hơn nửa thân thể chàng, khiến chàng không tự chủ được vận hành chân nguyên theo phương pháp tu luyện đó.

Phát hiện được điểm này, Lục Vân cũng không miễn cưỡng nữa, coi như học tập thêm một thứ mới, dùng Ý Niệm Thần Ba để chỉ đạo, toàn lực truy đuổi theo biến hóa của trạng thái kết giới, từ thuật tu luyện pháp quyết mới khám phá ra, hiểu biết thêm một bước sâu hơn.

Tình huống này rất kỳ diệu, hết như một sư phụ đang chỉ giáo đồ đệ, nhưng phương pháp đó rất đặc biệt, chỉ có đồ đệ như Lục Vân mới có thể lĩnh hội được.

Thời gian lúc này như chậm lại, Lục Vân tập trung toàn bộ tinh thần vào đó, dĩ nhiên quên hết xung quanh, chỉ không ngừng nghiên cứu biến hóa huyền diệu của pháp quyết thần kỳ đó.

Cuối cùng, ba mươi sáu loại khác nhau lần lượt sắp xếp tổ hợp lại, hoàn thành theo tốc độ và thời gian trôi qua.

Thời khắc này, toàn thân Lục Vân bộc phát hào quang chói sáng, cơ hồ chiếu sáng cả biển rộng mênh mông, khiến cho bốn bề xanh biếc như ngọc, sinh cơ ngập tràn.

Đồng thời, pháp quyết thần kỳ đó bắt đầu dị biến trong cơ thể chàng, khiến chân nguyên toàn thân chàng lại được tịnh hóa lần thứ hai, dung hợp một loại nguyên tố mới, nhỏ nhoi hiếm hoi nhưng thật sự tồn tại.

Quá trình này vô cùng kỳ diệu, khi ý niệm của Lục Vân ngưng lại, tất cả dấu vết đều nhập vào não chàng tổ tường, nhưng khi chàng toàn lực truy đuổi, mọi dấu vết lại đột nhiên biến mất, bao gồm cả sự vận chuyển của chân nguyên cũng không biết vì sao khôi phục lại tình trạng trước đó.

Lấy lại tinh thần, Lục Vân phân tích cẩn thận thân thể mình, phát hiện quả thật chân nguyên có biến hóa nhỏ bé, nhưng mọi thứ trước đây hết như trong mộng, biến mất không một chút dấu vết.

Lục Vân ngừng đầu nhìn lên trên. Kết giới bốn bề không biết đã biến mất không còn, dòng xoáy to lớn kia nhìn từ dưới lên quả thật rất xinh đẹp không tả được.

- Vì sao lại như vậy? Người hãy cho ta biết.

Giữa hư không, thanh âm đó vang lên:

- Có một số thứ người phải tự mình nghĩ ra, ta chỉ có thể cho người biết dĩ nhiên ở trong lòng người. Bây giờ, người hãy nghe cho rõ, đây chính là nơi phân ranh của bốn hải – Hải Tâm tuyền. Còn về ta, người gọi ta là Trọng Sinh được rồi.

- Trọng Sinh? Điều này trái ngược với hủy diệt chẳng?

Nhìn bốn phía, Lục Vân vừa hỏi vừa phát xuất Ý Niệm Thần Ba để thăm dò.

- Không cần phải tìm ta, ta đang ở ngay trước mặt người.

Lục Vân sửng sốt, tìm cả nửa ngày cũng không hề thấy tung tích, không khỏi nghi hoặc nói:

- Ở trước mặt ta? Lẽ nào người chính là Hải Tâm tuyền?

Thanh âm đó điềm nhiên đáp lại:

- Không khác bao nhiêu, thật ra điều này không quan trọng!

Lục Vân hơi gật đầu, đổi sang chuyện khác:

- Nghe nói Hải Tâm tuyền chính là nơi thần bí nhất ở Hải vực, từ trước đến giờ chưa có người thấy được dòng xoáy cuối cùng, ta nghĩ nơi này hẳn chính là dòng xoáy cuối cùng, phải không?

974. Chương 976 – Vi Ái Nhi Tử (chết Vì Tình Yêu)

Giọng nói bình thản, thanh âm tỏ ra rất thản nhiên.

Lục Vân nghe vậy, hỏi tới:

- Nghe nói nơi này thần bí, không biết chỉ vào cái gì đây?

Thanh âm đó trả lời:

- Điểm thần bí, người không phải đã thấy qua rồi sao?

Lục Vân hơi sửng sốt, sau đó cười nói:

- Rất thần bí, nhưng ta rất muốn biết, pháp quyết ta tu luyện vừa rồi là cái gì?

- Hải Chi Tâm, vạn linh sinh, dựng dục chi thuật, tạo hóa chi năng (1). Hiện nay thời cơ còn chưa đến, ta có nói người cũng uổng thôi, người còn phải nỗ lực hơn.

- Nỗ lực? Nỗ lực thế nào? Ta vì sao lại xuất hiện ở nơi này, trước đây có phải là người dẫn ta đến không?

- Có duyên sẽ đến, chớ hỏi nguyên nhân trước, đúng sai phải trái đều do lòng người. Bây giờ ta thu lại sức mạnh phòng ngự bốn bề, người tự mình đi xem qua uy lực của dòng xoáy cuối cùng trong Hải Tâm tuyền thế nào.

- Chậm đã, ta có chuyện còn muốn hỏi ...

Vội vàng muốn kêu thanh âm kia trở lại, nhưng đối phương căn bản không cho chàng có cơ hội, nước biển bốn bề chấn động mãnh liệt, lực xoáy mạnh mẽ mà đáng sợ chớp mắt đã cuốn chàng vào trong lòng của dòng xoáy.

Đối mặt với cảnh này, Lục Vân ngoài kinh sợ còn có phần than thở, ngoại trừ việc để cho thân thể trôi theo chuyển động của nước biển, chàng không có một điểm tựa làm thế nào mà chống lại được?

Buông lỏng tâm tình, Lục Vân nhắm mắt lại, chuyển động nhanh chóng đến hôn mê dần dần mất đi khi chàng cố gắng quên đi.

Sau đó, theo sự kỳ ảo trong tâm linh của chàng, vô số ký ức mơ hồ hiện lên trong đầu, từng quãng từng quãng lại đan xen lẫn nhau, tạo thành một số hình ảnh đã từng thấy qua, trôi lơ lửng trong đầu của chàng.

Thời khắc này, Lục Vân phảng phất như hôn mê, chàng quên hết mọi thứ, ngay cả trong thân thể chân nguyên chuyển biến thế nào cũng không để ý, toàn thân ngập tràn suy nghĩ, tiến vào một cảnh giới kỳ diệu.

Ở đó, Lục Vân nhìn thấy rất nhiều vật, bao gồm cả trí nhớ phong ấn trong Diệt Thần kiếm cùng với hàm nghĩa ẩn chứa trong cặp mắt cùng chàng ở trong Diệt Thần điện.

Nhìn từ xa xa, Lục Vân lúc này toàn thân hào quang bảy màu chuyển động không ngớt, một tầng màu xanh biếc ẩn chứa vô số hào quang đặc thù của sinh cơ hình thành một cái kén ánh sáng bao quanh thân thể chàng, hoàn toàn ngăn cách với sức phá hoại do nước biển xoay chuyển đập lên người chàng.

Thời gian tương đối yên tĩnh, khi Lục Vân tập trung toàn bộ tinh thần quan sát chăm chú vào cặp mắt vừa quen thuộc lại rất xa lạ kia, một luồng hào quang chói mắt chiếu vào trong mắt chàng, đập vào trong não chàng, khiến toàn thân chàng chấn động, một luồng tin tức nhanh chóng hồi phục hóa thành một luồng ý thức, khắc lên rõ ràng trong vùng sâu thẳm của linh hồn chàng.

Một tiếng kêu gào nghẹn lại vang lên từ đáy lòng Lục Vân. Chàng mang theo tâm tình vô cùng khiếp sợ, phát xuất tiếng kêu gọi khó mà tin được, cả thân thể lập tức từ cảnh giới kỳ ảo quay về hiện tại, lại phát hiện bản thân đã rời khỏi dòng xoáy quay về Hải Chi Tâm.

Ngừng đầu, Lục Vân nhìn lên trên, dòng xoáy vẫn y như cũ, nước biển bốn bề chấn động không yên, cảnh tượng lại trở nên như trước, phảng phất một số chuyện vừa xảy căn bản là hư ảo, chưa từng phát sinh.

Thu hồi lại tâm thần, Lục Vân kêu lên:

- Trọng Sinh, ta hỏi ngươi, ta quả thật đại biểu cho sự hủy diệt chăng?

Từ hư không, thanh âm của Trọng Sinh truyền lại:

- Lục Vân, ngươi thấy vậy chăng? Lẽ nào vừa rồi ngươi còn chưa nhìn thấy đủ rõ ràng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Ta không biết, nếu không sao lại hỏi ngươi? Ngươi cho ta biết, giữa ngươi và ta thật ra có quan hệ thế nào?

Trọng Sinh điềm nhiên đáp:

- Giữa ta và ngươi không hề có quan hệ, ta chỉ có quan hệ với hủy diệt. Bây giờ ngươi đã biết được quá khứ của mình, cũng đã đến lúc ngươi phải quay về rồi. Nhớ đấy, sau khi hủy diệt tất nhiên là sống lại!

Lục Vân quát lên:

- Chậm đã, ta còn có một vấn đề. Thật ra ta là người thừa kế ký ức của Diệt Thần kiếm, hay là người thừa kế ký ức của bản thân?

Trọng Sinh đáp:

- Vạn diệt động thiên, nhất thiết quy nguyên. Dục cầu tiên thế, tốc hồi nhân gian!(2) Đi đi, duyên giữa ta và ngươi đã hết, đừng dây dưa thêm nữa!

Dứt lời, nước biển bốn bề Lục Vân chấn động, sau đó thời gian và không gian vặn vẹo đột nhiên xuất hiện, lập tức cuốn chàng vào một dòng xoáy không gian nhiều màu sắc, chớp mắt đã biến mất không còn thấy.

Giây dụa tự nhiên xuất hiện. Nhưng chỉ trong giây lát, phản kháng của Lục Vân còn chưa kịp thể hiện, chàng đã thần kỳ vô cùng rời khỏi Hải Chi Tâm, xuất hiện trên Định Hải phong.

Nhìn cảnh vật lơ mờ quen thuộc xung quanh, Lục Vân vận động thân thể một lượt, phát hiện thực lực đã gia tăng rất lớn so với trước đây, dĩ nhiên đã đến gần cảnh giới thứ chín của “Thiên Địa Vô Cực”, điều này khiến chàng hơi cao hứng.

Phân biệt phương hướng một lượt, Lục Vân lập tức nhớ đến ba người nữ Bách Linh và Hải Nữ, vì thế tiến thẳng vào vùng biển Bắc hải, đi về phía Hồng hải.

Trước đây, chàng đã từng từ Bắc hải tiến vào Hồng hải, lần này cũng dự tính đi theo con đường trước đây.

Nhưng không ngờ, khi đi qua Bắc hải lại gặp phải Ngạc tướng quân của Bắc hải.

Vừa thấy mặt, Lục Vân phát hiện vẻ mặt Ngạc tướng quân rất khó coi, không khỏi hỏi lại:

- Sao vậy, có phát sinh ra chuyện gì hay không vậy?

Ngạc tướng quân vẻ mặt lo lắng, âu sầu nói:

- Lục thiếu hiệp không biết, vừa rồi nhận được tin tức ba vị cung chủ Đông, Nam, Bắc bị tập kích, hiện nay sống chết thế nào không rõ, ta đang dẫn người đi tìm kiếm.

Lục Vân vẻ mặt hơi thay đổi, hỏi lại:

- Người nào công kích bọn họ vậy, là những con thú to lớn kia hay là cao thủ của ba hải đại tà ác?

Ngạc tướng quân lắc đầu đáp:

- Đều không phải, nghe nói chính là Địa Âm Tà Linh đã bị tiêu diệt năm nào, lần này đội mồ sống dậy, không những truy sát ba vị cung chủ, còn hủy diệt Ma Thánh phong, nhưng Huyết Ma Thiên Cơ không ở đó, bà ta may mắn trốn thoát.

Lục Vân trong lòng chấn động, khiếp sợ lên tiếng:

- Địa Âm Tà Linh cũng đến rồi, điều này quả thật không ngờ được. Thôi, các vị đi tìm thôi, nhớ cẩn thận, ta đi trước một bước.

Không giải thích gì thêm, Lục Vân nói xong liền vội vã rời đi.

Sinh Tử lĩnh nằm ở biên giới giữa Tây hải và Hồng hải, chính là một dãy núi nhấp nhô liên tục cả trăm dặm, vừa hay phân chia giữa Tây hải và Hồng hải.

Lúc này, ở ngọn núi chính Bán Đảo Nham, Huyết Ma Thiên Cơ đang đứng ở đó điên cuồng gào thét không thôi.

Phía sau bà, trên một khối đá cách vài trượng, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt trắng bệch, thần sắc tiêu tụy đang nằm ở đó, không hề cử động cũng không biết sống chết ra sao.

Huyết Ma Thiên Cơ vốn định giữ nàng rồi lập tức giết chết, nhưng thấy Bạch Quang quan tâm đến sinh tử của nàng như thế nào, liền nảy ra mưu kế lợi dụng Diệp Tâm Nghi để sai khiến ba người Lăng Thiên đi đoạt lấy Tỏa Long đỉnh, bản thân lại mang Diệp Tâm Nghi quay về lại Ma Thánh phong.

Nhưng không chờ đến lúc bà quay về, mới nửa đường liền thu được tin tức, cho biết Ma Thánh phong đã bị Địa Âm Tà Linh phá hủy, điều này làm sao không khiến bà ta nổi giận.

Gầm rống rồi, Huyết Ma Thiên Cơ quay về bên cạnh Diệp Tâm Nghi, ánh mắt tàn khốc nhìn nàng, rống lên:

- Mấy người đáng ghét đến từ nhân gian các ngươi, nếu không phải bọn ngươi thì ai khiến cho Địa Âm Tà Linh đến đó, Ma Thánh phong của ta sao bị hủy diệt được?

Diệp Tâm Nghi không đáp, chỉ hận thù nhìn Huyết Ma Thiên Cơ để biểu hiện sự căm hận của mình đối với bà.

Thấy vẻ mặt Diệp Tâm Nghi như vậy, Huyết Ma Thiên Cơ giận dữ nhắc lấy thân thể nàng, gằn giọng nói:

- Người hận, ta khiến người phải hận cho đủ, trước hết đoạt lấy cặp mắt của người.

Thân thể Diệp Tâm Nghi run lên, cặp mắt có thể nói là cửa sổ tâm hồn, nếu nói không sợ chỉ là lừa người mà thôi.

Huyết Ma Thiên Cơ tàn bạo thành tính, căn bản không cho nàng thời gian suy xét, buông tay là chụp một trảo thẳng vào đôi mắt của nàng.

Diệp Tâm Nghi trong kinh hồn táng đờm, muốn kêu lên nhưng nghĩ rằng làm vậy thì quá yếu thế, chỉ còn cách nhắm chặt mắt, mím chặt môi.

Lúc này, trong tối xông ra một bóng người găm lên giận dữ:

- Dừng tay, không được làm thương tổn nàng.

Huyết Ma Thiên Cơ sững người, còn cho là ba người Lăng Thiên đến kịp, vội vàng thu tay chuyển đến bên cạnh Diệp Tâm Nghi, cảnh giác nhìn người mới đến.

Nhìn rồi, Huyết Ma Thiên Cơ rất thất vọng, người đến không phải là ba người Lăng Thiên, căn bản chỉ là một người không có gì nổi bật – Hải Tây Lí!

- Chỉ một con cá heo nhỏ bé cũng dám la lối với ta, người quả thực là chán sống rồi đây.

Giữa tiếng quát rống lên, Huyết Ma Thiên Cơ bay ra, phát tay như đánh ra một chưởng.

Hải Tây Lí vẻ mặt hoảng sợ, mắt không khỏi liếc về phía Diệp Tâm Nghi, phát hiện nàng không ngờ đã mở mắt nhìn mình, điều này khiến hắn rất kích động, vội vàng áp chế sự sợ sệt trong lòng xuống, giận dữ hồng lên:

- Ta bất kể người là Huyết Ma Thiên Cơ nào cả, người dám làm Diệp cô nương bị thương, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người.

Nói rồi vội vàng lắc mình né tránh một chưởng, từ phía trái xông thẳng về Huyết Ma Thiên Cơ.

Nghe vậy sững sờ, Huyết Ma Thiên Cơ cười khẩy nói:

- Té ra là xem trọng sắc đẹp của con nha đầu này, ta sẽ thành toàn cho người, phá hủy dung mạo của nó trước mắt người, ta xem người có thể làm gì được đây?

Hải Tây Lí cả giận, nguyên rửa:

- Người dám làm vậy, ta chết cũng không bỏ qua cho người!

Nói rồi vọt mạnh đến, hai tay phát ra vài trăm chưởng, uy lực cũng có được vài phần.

Huyết Ma Thiên Cơ bật cười khinh bỉ, thân thể không hề né tránh, đợi cho công kích của Hải Tây Lí đến gần mới tùy ý phát ra một chưởng, lập tức hất bắn hắn đi, rơi sầm xuống đất không ngồi dậy nổi.

Phát tay, Huyết Ma Thiên Cơ phát ra một luồng sức hút, kéo Hải Tây Lí đang hấp hối đến bên cạnh Diệp Tâm Nghi, giọng âm hiểm nói:

- Nhớ lấy lời ta, ta muốn hành hạ nó chậm chậm, hủy diệt nó đi, khiến nó đến chết cũng không được an bình.

Hải Tây Lí cật lực quay đầu, liếc Diệp Tâm Nghi, đầy tình cảm và yêu thương trong lòng, vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời biều lộ không sót điều gì.

Cả đời này, qua những năm tháng, đây là lần thứ nhất hắn yêu thương một người khác phái, nhưng vì thế phải hy sinh cả sinh mạng, hắn ít nhiều có phần đau thương.

Lúc này, người yêu thương chỉ ở gần trong gang tấc, hắn lại không còn sức để mở miệng, chỉ có thể dùng mắt để ân cần thăm hỏi, xem như một chút ý tốt cuối cùng.

Diệp Tâm Nghi hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt của hắn, tuy nàng không cách nào chấp nhận, nhưng ít ra cũng nở nụ cười đáp lễ mang hơi hướm lương gặt cũng còn có ý nghĩa hơn so với việc đến chết cũng vẫn cự tuyệt.

Hải Tây Lí cười, máu đỏ tươi hết như bông hoa xinh đẹp.

Diệp Tâm Nghi khóc lóc, không phải vì điều gì khác, chỉ vì thế gian còn có một người đã thật sự yêu thương nàng.

Tuy nhiên, thời gian yêu thương lại quá ngắn, nhưng nàng lại càng cảm kích nhiều hơn.

Huyết Ma Thiên Cơ căn bản không nhìn thấy điều này, trong cuộc đời của bà, ngoại trừ chém giết chỉ còn hận thù, căn bản không có một bóng dáng yêu thương nào hết.

Mặc dù, tình yêu đã từng đến gần bà rất nhiều, nhưng cuối cùng tình yêu lại gây nên vết thương cho bà rất sâu sắc.

Ghi chú:

(1) Hải Chi Tâm, vạn linh sinh, dựng dựng chi thuật, tạo hóa chi năng = Tâm của biển cả, sinh ra vạn sinh linh, thuật dưỡng dục, năng lực của tạo hóa.

(2) Vạn diệt động thiên, nhất thiết quy nguyên. Dục cầu tiên thế, tốc hồi nhân gian = Vạn Diệt động thiên, mọi thứ đều quay về nguồn. Muốn biết đến kiếp trước, nhanh quay về nhân gian!

Thanks

975. Chương 977 – Nguyên Lai Như Thử (thì Ra Là Thế)

- Sinh mạng người lập tức phải kết thúc, bây giờ phải cho người có được ký ức cuối cùng. Nhìn cho rõ, người đẹp vừa ý người nhất bị hủy diệt trong tay ta như thế nào.

Buông tay ra, Huyết Ma Thiên Cơ chụp về phía bộ mặt của Diệp Tâm Nghi, năm ngón tay bắn ra làn sáng màu đỏ nhạt dài chừng một thốn, hết như một ma trảo khiến người kinh khiếp trong lòng.

Thân thể Hải Tây Lí run lên mãnh liệt, hai môi không ngừng mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh, chỉ có ánh mắt oán độc nhìn bà, dùng điều này để biểu đạt sự hận thù trong lòng.

Huyết Ma Thiên Cơ không chút để ý, ngược lại còn bật cười lớn:

- Hận đi, hãy để cừu hận mãi mãi đi theo người, vĩnh viễn gặm nhấm tâm linh của người.

Còn đang nói, năm ngón tay đột nhiên hạ xuống, Diệp Tâm Nghi mặt xoan thất sắc, trên mặt mờ hiện một ý tưởng bi thương sâu sắc.

Đúng lúc Diệp Tâm Nghi thấy rõ sắp bị hủy đi khuôn mặt, một luồng sáng xanh lam lóe lên, âm thầm xuất hiện ở trên đầu của Diệp Tâm Nghi, đánh mạnh vào tay phải của Huyết Ma Thiên Cơ.

Một chiêu này phát ra bất ngờ, nhưng điều đáng kinh ngạc hơn chính là ánh xanh lam không những bảo vệ cho Diệp Tâm Nghi, còn hất bay Huyết Ma Thiên Cơ, điều này có thể nói là không phải dễ làm được.

Gào lên một tiếng, Huyết Ma Thiên Cơ ổn định lại thân thể, ánh mắt quét qua bốn phía, miệng cả giận nói:

- Người nào, ra đi!

- Ta đây.

Chỉ hai từ ngắn ngủi đã từ xa đến gần, nói rồi chỉ giây lát liền xuất hiện bên cạnh Diệp Tâm Nghi, lạnh lùng nhìn Huyết Ma Thiên Cơ.

Vừa thấy người mới đến, Huyết Ma Thiên Cơ vẻ mặt hơi biến, hỏi:

- Lục Vân, chính người! Hải Nữ do người cứu thoát, vậy Tỏa Long đỉnh nhất định trong tay người?

- Người cho là vậy chăng?

Thản nhiên bật cười, Lục Vân vừa đáp vừa cúi đầu nhìn Diệp Tâm Nghi, ánh mắt hơi phức tạp.

Diệp Tâm Nghi nhìn chàng, vẻ mặt khó khăn, hai người đã từng là đối thủ, bây giờ gặp nhau như vậy, Diệp Tâm Nghi hiểu cường lại ở thể yếu tự nhiên là khó đối mặt được.

Nhưng cho dù thế nào, né tránh không được, nàng cũng chỉ có thể đưa mắt sang chỗ khác để che giấu đi khổ sở trong lòng, duy trì sự tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

Lục Vân hiểu rõ tâm tình của nàng, cũng không nói thêm, chỉ nhẹ nhàng phát tay trái, phát xuất một chùm hào quang màu xanh lam thẫm, sau khi rơi vào người của Diệp Tâm Nghi, không những giải khai cấm chế trên người nàng, còn chuyển hóa thành một luồng linh khí to lớn nhanh chóng bồi dưỡng thân thể nàng bị thương.

Diệp Tâm Nghi hơi kinh ngạc, không khỏi liếc chàng, lại phát hiện chàng đã nhìn sang Hải Tây Lí bên cạnh.

Theo ánh mắt của Lục Vân, Diệp Tâm Nghi biến hẳn sắc mặt, Hải Tây Lí lúc này ánh mắt đã tán loạn, sinh mạng đang nhanh chóng mất đi, chỉ còn lại một nụ cười an ủi trên khóe miệng.

Đây chính là nụ cười khi thấy Diệp Tâm Nghi được cứu, thân thiết tự nhiên mà đau thương vô cùng. Nụ cười khiến hai mắt Diệp Tâm Nghi đầm lệ mông lung, nhìn không được nhảy đến bên hân.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Huyết Ma Thiên Cơ giọng hận thù nói:

- Cho dù là vì Tỏa Long đỉnh hay vì điều khác đi nữa, hôm nay ta đều phải giết chết ngươi!

Lục Vân lạnh nhạt nhìn bà, phản bác lại:

- Đúng như ngươi nói, cho dù trừ hại cho Hải vực hay vì Hải Nữ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Đến đây, thể hiện hết bản lãnh của ngươi, hãy cho ta được thấy thần thoại ba ngàn năm bất bại của ngươi hôm nay có bị phá vỡ hay không.

Huyết Ma Thiên Cơ cực giận, lạnh lùng nói:

- Lục Vân, hãy để mạng của ngươi lại!

Bóng máu chợt lóe lên, bóng người phân tán, vô số ảo ảnh phân bố bốn bề phóng thẳng về phía Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười lạnh lùng tàn khốc, khinh bỉ lên tiếng:

- Bỏ đi đồ chơi nhỏ nhoi, ngươi còn chưa thể hiện bản lãnh thật sự của mình.

Nói rồi hai tay giang ra, toàn thân ánh xanh lam lưu chuyển, nước biển lân cận chớp mắt liền bất động hết như bị đóng băng lại, vô cùng thần dị đông kết thân thể Huyết Ma Thiên Cơ ở ngoài ba trượng.

La lên thất thanh, Huyết Ma Thiên Cơ đánh tan vùng khí đặc biệt do Lục Vân tạo ra, vừa nhanh chóng thối lui, vừa hỏi:

- Lục Vân, đây là pháp quyết gì của ngươi, vì sao từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua?

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Đây là Hải Tâm quyết do ta sáng tạo ra, có nguồn gốc từ Hải Tâm tuyền của Hải vực, ngươi rất vinh hạnh là người đầu tiên được thưởng thức. Vừa rồi chính là Hải Tâm Tịch Tĩnh, bây giờ cho ngươi thử qua Hải Tâm Phi Toàn.

Nói rồi điểm mũi chân xuống, bóng người xoay tròn bay lên, hai tay bắt chéo phát phơ, lập tức bốn bề hình thành một dòng xoáy to lớn, chớp mắt đã kéo dài ra trong phương viên vài chục dặm.

Huyết Ma Thiên Cơ thấy vậy thất kinh hồn vía, mặc dù bà có thực lực cực mạnh, nhưng rơi vào trong dòng xoáy lại không có chỗ mượn lực phản kích, chớp mắt liền bị cuốn vào trong hết như hại bụi nhỏ bé, thân thể bị Lục Vân khống chế.

Diệp Tâm Nghi nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc vô cùng, vị trí của nàng cách Lục Vân không đến một trượng, tuy nước biển cũng rung động kịch liệt nhưng không hề bị dòng xoáy ảnh hưởng chút nào, quả thật là thần kỳ vô cùng.

Cuốn bay Huyết Ma Thiên Cơ, chuyển động của thân thể Lục Vân nhanh chóng dừng lại, hai tay không chế dòng xoáy, từng bước từng bước cuốn thân thể Huyết Ma Thiên Cơ đến gần tâm dòng xoáy để gia tăng khả năng gây thương tích nặng hơn cho bà.

Quá trình này kéo dài rất lâu, đến lúc sau Lục Vân đột nhiên thu hồi lại, Huyết Ma Thiên Cơ còn chưa cách nào thích ứng được, nhưng vẫn xoay vòng vòng quanh thân thể Lục Vân.

Bay mình lên, tay phải Lục Vân phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, khiến nó chuyển hóa thành một thanh kiếm ánh sáng, tiếp tục thi triển “Tâm Kiếm Vô Ngân” của Phật gia, liên tục chín kiếm đồng thời đâm thẳng vào trái tim của Huyết Ma Thiên Cơ.

Đau khổ do tim bị nện vào khiến Huyết Ma Thiên Cơ ý thức còn lơ lửng lập tức tỉnh táo lại.

Bà nhìn Lục Vân, trong mắt lửa giận thiêu đốt, quát lên:

- Chỉ là thương thể của máu thịt, ngươi không làm được gì ta. Bây giờ để ta cho ngươi biết, đắc tội với Huyết Ma Thiên Cơ sẽ có kết quả như thế nào.

Dứt lời ánh máu lóe lên, thân thể Huyết Ma Thiên Cơ đột nhiên to lớn lên, chớp mắt đã hóa thành một đám mây màu máu bao phủ lấy Lục Vân và Diệp Tâm Nghi.

Đám mây máu này khí tức tà ác, ẩn chứa khí huyết sát cực mạnh, đồng thời thu nhỏ trở lại, dễ dàng phá hủy kết giới phòng ngự thần thánh do Lục Vân và Diệp Tâm Nghi tạo ra, khiến hai người không còn chỗ né tránh, nhanh chóng rơi vào nguy cơ.

Diệp Tâm Nghi hơi kinh hoàng, lúc này thân thể nàng mới khôi phục được chừng năm phần, căn bản không phải là đối thủ của Huyết Ma Thiên Cơ, huống gì còn phải đối mặt với thể công quỷ dị này đây?

Lục Vân bình tĩnh dị thường, lúc trước chàng vốn có thể né tránh nhưng lại không làm thế.

Bởi vì chàng nghĩ đến một chuyện, thật ra Huyết Ma Thiên Cơ này có chỗ nào lợi hại đây.

Lúc này, Lục Vân đã lãnh giáo qua sự quỷ dị của Huyết Ma Thiên Cơ, liền bắt đầu triển khai phản kích.

Trước hết, Lục Vân bố trí một kết giới liệt hỏa bên ngoài thân thể, đồng thời bao phủ cả Diệp Tâm Nghi vào trong. Đợi khi đám mây máu chạm vào kết giới liệt hỏa, Lục Vân cảm nhận được rõ ràng, đám mây máu đang thôn tính lấy chân nguyên liệt hỏa của mình, cũng đã bị thương tổn nghiêm trọng.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười lạnh lùng, khi kết giới liệt hỏa bị tan vỡ, chàng liền nhanh chóng bố trí tầng kết giới thứ hai chính là Hóa Hồn kết giới, dùng Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực để tiêu hủy thể công sắc bén của Huyết Ma Thiên Cơ.

Tiếp theo, Lục Vân lại chuyển sang kết giới phòng ngự của Đạo gia, Phật gia, Nho gia và trong cùng chính là Lôi Thần quyết.

Như vậy, trong khi Lục Vân tiếp tục phản kích mạnh mẽ, thể công của Huyết Ma Thiên Cơ không ngừng tăng lên, cuối cùng khi Lục Vân dùng Lôi Thần quyết mạnh mẽ rẽ lấy đám mây máu, Huyết Ma Thiên Cơ trước mặt đã không còn thấy nữa, thay thế vào đó là một con rồng máu to lớn có ba cái đầu.

Rồng biển và rồng đất liền khác nhau, thân thể tỏ ra to lớn nhưng ngắn ngủi, đuôi không dài nhưng lại to lớn, nhìn toàn bộ hết như một con thú biển to lớn, đầu rồng và vuốt rồng dài ngoằng, khiến người ta cảm thấy chấn động sợ hãi, lại thiếu đi vẻ đẹp hài hòa của rồng đất liền.

Gào lên một tiếng, ba đầu rồng máu mở to miệng, nước như tên bắn thẳng về phía Lục Vân nhưng lại bị “Hải Tâm Tịch Tĩnh” của Lục Vân nhanh chóng hóa giải.

Vì thế, con rồng máu thân hình lớn đến vài trăm trượng vung cái đuôi to, một cơn cuồng phong kinh người cùng với nước biển mãnh liệt tung đến, tỏ rõ không đạt được mục đích thì không thôi lui.

Về mặt Lục Vân hơi biến đổi, đối với loại quái vật to lớn dị thường này, trong lòng chàng cảm thấy hơi chán ghét, không phải vì sợ mà vì phản kích rất phiền toái.

Tay trái phát lên, Lục Vân phát ra một luồng sức mạnh hồi toàn cuốn lấy Diệp Tâm Nghi ra xa, dặn dò thêm:

- Hãy đi ra xa xa quan sát, ta sẽ thu thập bà ta.

Diệp Tâm Nghi hai môi mấp máy, rất muốn nói hai chữ cẩn thận nhưng cuối cùng nhịn lại.

Đưa Diệp Tâm Nghi đi rồi, thân thể Lục Vân lóe lên liền mất, chớp mắt đã xuất hiện trên đầu của con rồng máu ba đầu, cười lạnh nói:

- Trước đây ngươi nói muốn giết chết ta, khiến ta rất mơ hồ. Nhưng hiện nay ta đã biết rồi, ngươi có liên quan đến Thất Tà thiên quân, ngươi cũng như hắn, chính thuộc về tộc Ma Long. Ta nói không sai đấy chứ?

Con rồng máu rồng lên giận dữ, hận thù nói:

- Lục Vân, ngươi giết chết con ta rồi, hôm nay ta muốn ngươi phải thường mạng!

Lục Vân nghe vậy sửng sốt, hỏi tới:

- Thất Tà thiên quân là con của ngươi? Ta còn tưởng rằng ... khó trách ngày đó ở Thiên Tà lĩnh, Ngạo Tuyết nói ở đó phát hiện một cặp anh em, bọn chúng nói rõ là đi Ma Thánh phong, kết quả lại đến Thiên Tà lĩnh, té ra là như vậy.

Gào lên một tiếng, con rồng máu toàn thân sương máu hiện lên, lập tức bao phủ lấy Lục Vân.

- Ngươi đoán đúng, chính là như vậy, bây giờ ta cho ngươi nếm thử mùi vị của Huyết Vụ Hóa Thủy.

Lục Vân phân tích làn sương máu quanh người, liền phát hiện bên trong có vô số sinh mạng nhỏ bé, hệt như vi khuẩn, đang điên cuồng thôn tính lấy kết giới phòng ngự của mình, từng bước từng bước hướng gần đến mình.

Hiểu được tình trạng này rồi, Lục Vân lập tức chuyển biến tính chất của kết giới phòng ngự. Nhưng cho dù chàng chuyển biến thế nào cũng không chống cự được sự ăn mòn của những con vi khuẩn đó, điều này khiến chàng càng kinh ngạc.

Phát hiện nguy hiểm, Lục Vân lập tức quyết đoán, phát động Diệt Hồn đao, dùng đặc tính hủy diệt cực mạnh của nó để dùng sức phá vỡ sự giằng co của sương máu, chàng bay lên cao vài trượng.

- Chiêu thức rất lợi hại, đáng tiếc gặp phải ta, ngươi đã bị định sẵn phải thất bại. Bây giờ ta còn có một vấn đề muốn hỏi ngươi, ngày đó khi Thất Tà thiên quân chết đi, vì sao còn muốn hỏi chuyện Huyết Hà chân quân?

Thoát khỏi sự nguy hiểm, Lục Vân không lập tức phản kích, ngược lại hỏi đến nghi vấn trong lòng.

Huyết Ma Thiên Cơ gầm lên một tiếng, giọng phẫn nộ rống lên:

- Câm miệng, không được đề cập đến kẻ phụ lòng người đó trước mặt ta!

Lục Vân nghe vậy ngạc nhiên. Lúc này chàng mới hiểu được, té ra ngày đó Huyết Hà chân quân từng đi qua Hải vực, hơn nữa còn cùng với Huyết Ma Thiên Cơ sinh ra Thất Tà thiên quân.

Nhưng sau đó, vì sao lão lại muốn bỏ đi vậy?

Nghĩ đến đây, Lục Vân lại hỏi:

- Đã nhiều năm rồi, ngươi có biết hắn vì sao bỏ đi không?

976. Chương 978 – Huyết Ma Thân Vong (huyết Ma Bỏ Mình)

- Đó là chuyện của ta, ngươi đừng hỏi nhiều nữa, hãy xuống đây chịu chết thôi.

Lục Vân khích bà:

- Sao vậy, ngươi sợ rồi chăng? Hay là thật ra không biết tại sao?

Huyết Ma Thiên Cơ gần như phát cuồng rống lên:

- Câm miệng, ai nói ta sợ, ai nói ta không biết! Ngày đó lão cùng với Thiết Trúc chân quân đi đến Hải vực, vô tình biết được chuyện của bảy hải. Vì vậy hai người chia nhau hành sự, lão đi Nam hải trộm lấy Thất Thái Lưu Li kiếm, kết quả trọng thương bỏ chạy đến Ma Thánh phong, được ta cứu sống. Còn Thiết Trúc chân quân đi Đông hải, cuối cùng lấy được báu vật trấn cung của Đông hải, quay về nhân gian. Lúc đó, danh tiếng của Ma Thánh phong còn chưa từng xuất hiện, ta bồi dưỡng chữa trị thương thế cho lão, cảm tình rất tốt. Nhưng sau đó, khi ta mang thai đứa con của bọn ta, lão lại đột nhiên lấy được một vật thần bí bên dưới Ma Thánh phong, sau đó liền âm thầm bỏ đi.

Lục Vân hơi nghi hoặc, Huyết Hà chân quân lấy được vật gì rồi đi, có phải là Huyết Hà đồ sau này vang danh thiên hạ không?

Hơn nữa, Thiết Trúc chân quân kia lấy được bảo vật trấn cung của Đông hải rồi, còn cái gì nữa đây?

Nghĩ lướt qua không có kết quả, Lục Vân liền bỏ đi tạp niệm, điềm nhiên nói:

- Vấn đề của ta đã hỏi rồi, bây giờ phải kết thúc ân oán giữa chúng ta thôi.

Huyết Ma Thiên Cơ hừ giọng nói:

- Lục Vân, tu vi của ngươi quả là kinh người, nhưng hôm nay cuối cùng ngươi phải chết trong tay của ta. Bởi vì công kích của ngươi không tạo được thương thế gì cho thân thể to lớn của ta cả.

Lục Vân lạnh mặt, hờ hững nói:

- Đừng tự tin quá mức, con của ngươi chết trong tay ta, ngươi cũng khó mà thoát được.

Huyết Ma Thiên Cơ cười giận nói:

- Lục Vân, ngươi sai rồi. Con ta nếu không có di truyền của kẻ phụ bạc kia, làm sao có thể chết trong tay của ngươi được.

Lục Vân trầm giọng nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì ngươi hãy nhìn cho cẩn thận.

Dứt lời, hai tay Lục Vân đưa ra, sức mạnh to lớn toàn thân điên cuồng tuôn ra, chớp mắt đã rẽ đôi nước biển trong vùng lân cận, khiến cho con rồng máu ba đầu do Huyết Ma Thiên Cơ biến hình ngừng lại ở giữa.

Cảm nhận được biến hóa lân cận, ba cái đầu rồng máu to lớn há mồm, phát ra ba cột sáng to lớn bắn thẳng về phía Lục Vân, khí thế khiến người phát sợ.

Lục Vân thấy vậy chỉ cười lạnh, dễ dàng né tránh tiến công của con rồng máu ba đầu, sau khi rẽ nước biển ra phương viên chừng chục dặm rồi, cả người đột nhiên thu tay lại.

Lúc này, một chiêu toàn lực của Lục Vân đã biến hóa nước biển bốn bề xung quanh.

Nước biển khi bị rẽ đến một mức độ nhất định, chịu áp lực độ sâu, khi thu nhỏ liền tăng lên gấp mấy lần, vì thế mà tạo ra sức mạnh, so với sức mạnh khi Lục Vân rẽ nước dần dần có thể nói là lớn hơn không ít.

Công kích quái dị nhưng vô cùng đáng sợ. Lục Vân sau khi phát động rồi chớp mắt đã đến bên Diệp Tâm Nghi, nắm lấy tay nàng phát động thuật “Hải Tâm Tịch Tĩnh” trong phạm vi nhỏ để loại trừ áp lực hủy diệt do nước biển bị thu nhỏ kịch liệt tạo ra.

Xa xa, Huyết Ma Thiên Cơ nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn, thân hình vốn to lớn đến kinh người đó đã từng là điều giúp bà dương dương tự đắc, nhưng lúc này lại biến thành cơn ác mộng của bà. Bà muốn biến nhỏ lại nhanh chóng, nhưng đã quá trễ mất rồi.

Một âm thanh to lớn vang lên, nước biển rẽ ra hợp lại. Biển cả to lớn rộng rãi vô hạn lại kết liền thành một, bề ngoài không có vẻ gì khác thường, nhưng chỗ hợp lại có tính hủy diệt, Huyết Ma Thiên Cơ tự nhận thân thể bất diệt, cuối cùng biến thành những mảnh nhỏ, nhiễm đỏ cả khu vực to lớn.

Buông Diệp Tâm Nghi ra, Lục Vân đi đến chỗ trước đây là nơi Huyết Ma Thiên Cơ đứng, phát hiện còn có một nguyên thần yếu ớt, liền hút lấy vào trong lòng bàn tay, giọng lạnh nhạt nói:

- Ta đã nói qua, ngươi cũng khó mà thoát được.

Huyết Ma Thiên Cơ rống lên bất cam:

- Người thật hèn hạ, không ngờ lại dùng phương pháp này, có can đảm cùng ta thắng thần giao đấu!

Lục Vân không chút lay động, phản bác lại:

- Người có thể dùng đến ưu thế của mình, dùng thân thể to lớn chống lại công kích của địch nhân, ta tự nhiên có thể mượn sức mạnh biển cả để hủy diệt người. Bây giờ thời gian không còn sớm, ta đưa người lên đường.

Nắm ngón tay thu lại, lòng bàn tay ánh máu mờ hiện, lập tức một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Huyết Ma Thiên Cơ dưới tác dụng của Hóa Hồn phù liền biến thành mây khói.

Lục Vân quay lại nhìn Diệp Tâm Nghi, vẻ mặt phức tạp nói:

- Quay lại nhân gian đi, lưu lại ở đây người càng thêm nguy hiểm mà thôi.

Diệp Tâm Nghi nhìn chàng xa xăm, cứng cổ đáp lại:

- Ân huệ hôm nay ta sẽ đáp trả người, nhưng ta sẽ không vì vậy mà rời khỏi đây.

Lục Vân lắc đầu thở dài, xoay người vừa đi vừa nói:

- Người rất may mắn có một sư phụ tốt, hy vọng người không làm cho bà ấy đau khổ vì người.

Diệp Tâm Nghi nghe lời này, giận dữ nói:

- Câm miệng, ta không cần người đến đây giáo huấn cho ta, người đi đi!

Lục Vân đi rồi, Diệp Tâm Nghi lại khóc lóc.

Sau khi đã trải qua vô số chuyện, nàng cô đơn, cuối cùng nhịn không được bộc phát tất cả tình cảm trong lòng ở nơi xa lạ Hải vực này.

Con người, đã khóc, đã cười, đã yêu đã hận đều rất bình thường. Nhưng sau khi khóc cười yêu hận rồi, lại có mấy người tìm được bản ngã của mình đây?

Có lẽ sẽ có một ngày nàng đột nhiên hiểu được. Nhưng đến lúc đó có quá trễ không?

Tiến vào khu vực Hắc hải, ba người nữ Bách Linh và Hải Nữ theo sự dẫn đường của Tam Đầu linh xà, đi dọc theo sườn núi hạ xuống, không lâu liền phát hiện một khe nước, đó chính là Tuyết Thiên Đại Hiệp cốc trong truyền thuyết.

Kêu gọi Tam Đầu linh xà dừng lại, Bách Linh cất tiếng:

- Nước biển nơi này đen ngòm, không cách gì nhìn thấy vật nào, sau đây phải làm thế nào, chúng ta cần phải thương nghị trước đã.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Việc dò đường hãy giao cho muối, việc còn lại phải nghiên cứu chính là một khi gặp phải cao thủ Hắc hải, chúng ta phải nghênh chiến như thế nào đây?

Hải Nữ nghe vậy, tự đứng ra nói:

- Gặp phải cao thủ Hắc hải hãy giao lại cho con, con cùng với tiểu bảo bảo đảm bảo sẽ khiến bọn chúng bỏ chạy mất.

Thương Nguyệt cười nói:

- Hải Nữ đừng gấp, có cơ hội sẽ cho con ra tay. Bây giờ chúng ta phải dự tính trước khả năng xảy ra một số chuyện, thế mới có thể giảm thiểu nguy hiểm. Hiện nay, tình hình Hắc hải cụ thể chúng ta không hiểu quá nhiều, chỉ nghe nói lại, nơi này thực lực kinh người, có Ma Sa quân đoàn to lớn cùng với Hắc hải Tứ Sát. Nếu như bọn chúng phát hiện được hành tung của chúng ta, tập trung phần lớn sức mạnh đối phó chúng ta, thế thì vô cùng nguy hiểm.

Hải Nữ đảo tròn mắt, cười duyên nói:

- Nếu như không muốn thẳng thắn chạm mặt bọn chúng, chúng ta có thể âm thầm len vào, len lén vượt qua phòng tuyến của bọn chúng, đi thẳng đến Tử hải.

Bách Linh nghe vậy cười nhẹ nói:

- Nếu được như vậy tự nhiên tốt nhất, nhưng thế sự nhiều biến đổi, ai có thể dự tính chúng ta nhất định có thể âm thầm không ai biết xuyên qua được tuyến phòng ngự của bọn chúng hay không? Lỡ khi bọn chúng phát hiện, thế thì chúng ta cần phải ứng chiến thôi.

Hải Nữ hơi ảo não, bất mãn nói:

- Thế thì phiền toái thật, hay hơn hết là đừng phải nghĩ đến. Ngược lại bây giờ cũng không nói chính xác được, đợi đến lúc gặp rồi hãy nói.

Trương Ngạo Tuyết trừng nó, nghiêm túc trả lời:

- Nói vậy. Cho dù chuyện gì cũng đều cần có kế hoạch cẩn thận, làm sao có thể sơ hở như vậy. Con bây giờ còn nhỏ, suy nghĩ đơn giản, nhưng con phải nhớ kỹ, nếu như con là đồ đệ của Lục Vân thì nhất định phải hành sự cẩn thận, xử sự tỉnh táo, không được làm cho sư phụ con mất thể diện. Sau này, chỗ nào không biết cần phải học tập nhiều hơn, hơn nữa không được cuồng vọng, biết chưa?

Hải Nữ liếc nàng, hơi khiếp sợ nói:

- Con biết rồi, dì Ngạo Tuyết. Từ nay về sau con sẽ nghe lời, học hành thật tốt.

Trương Ngạo Tuyết vuốt ve mái tóc của nó, điềm nhiên nói:

- Sau này lớn lên, con sẽ hiểu được hôm nay vì sao ta phải trách mắng con. Bây giờ, hay là chúng ta hãy chuyển sang nơi khác, có một đám cá mập ma đang nhanh chóng tiến đến phía này.

Bách Linh vỗ vỗ Tam Đầu linh xà, một hàng người liền nhanh chóng di chuyển.

Trong Hắc hải ánh sáng rất âm u, hơn nữa còn có rất nhiều sinh vật nhỏ bé không thấy được, có thể làm nhiễu loạn sóng thẩm dò.

Ở trong hoàn cảnh như vậy, linh thức của bốn người Bách Linh giảm rất nhiều, mắt thường không thể thấy vật gì, sóng thẩm dò lại bị ảnh hưởng, khả năng duy nhất có thể dựa vào chính là Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết, cùng với năng lực đặc thù bẩm sinh của Tam Đầu linh xà và Tứ Linh thần thú.

Trên đường đi, Trương Ngạo Tuyết để ý tình hình bốn bề, phát hiện Hắc hải và Hồng hải khác nhau, cá mập ma ở đây vô cùng thông minh, dường như dựa vào xúc giác nhạy bén, có thể dễ dàng phát hiện tình huống trong một phạm vi nhất định quanh cơ thể, từ đó đưa ra ứng xử tương ứng.

Hơn nữa, cá mập ma của Hắc hải có phương thức tuần tra chu đáo, mỗi một khu vực đều có cá mập ma chuyên môn tuần tra.

Như vậy, chỉ cần có địch nhân tiến vào khu vực Hắc hải, không dễ ý liền bị cá mập ma phát hiện được.

Đi dọc theo Tuyết Thiên Đại Hiệp cốc, bốn người theo sự dẫn đường của Tam Đầu linh xà đã đi qua chừng hai trăm dặm, đến một nơi tương đối rộng rãi.

Ở nơi này, Trương Ngạo Tuyết phát hiện phía trước đã an bày năm vọng gác đá, bên ngoài có vài trăm cá mập ma tuần tra, vừa hay cắt ngang Tuyết Thiên Đại Hiệp cốc, ngăn mất đường đi.

Xem xét qua năm vọng gác đá, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt hơi biến đổi, những vọng gác đá này hoàn toàn khác hẳn với lâu đài cổ ở Hồng hải bởi vì nó hình vuông.

Gọi Tam Đầu linh xà dừng lại, Trương Ngạo Tuyết nói với Bách Linh, Thương Nguyệt và Hải Nữ:

- Trước mặt có năm vọng gác đá, hẳn là nơi cao thủ Hắc hải đóng quân. Năm vọng gác đá này rất quái dị, khoảng cách giữa bọn chúng hơn năm mươi trượng, bên ngoài có hình bát giác, mỗi vọng gác có bốn cửa, phân thành Đông Tây Nam Bắc, bốn mặt còn lại đều có cửa sổ to chừng ba thước. Ở khoảng cách vọng gác

đá chừng năm trượng, có bốn động sâu to chừng một thước hướng thẳng vào cửa sổ của vọng gác, lúc này đang liên tục không ngừng truyền luồng khí màu đen ngòm vào.

Thương Nguyệt nghi hoặc nói:

- Luồng khí đen ngòm? Đó là gì vậy? Muội có thể thăm dò thêm tính chất của bọn chúng không?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Muội đã tra qua, loại khí này cùng loại chướng khí với nhân gian, ngập đầy chất độc và một số vi sinh vật nhỏ bé không biết tên. Bọn chúng hội tụ vào trong vọng gác đá, mật độ rất cao, có sức quấy nhiễu rất lớn khiến cho thần kiếm của muội bị ảnh hưởng rất lớn, chỉ có thể mơ hồ phát giác thôi, trong vọng gác đá có sức sống của cao thủ Hắc hải, tình huống còn lại thế nào còn chưa biết được.

Bách Linh nghe vậy vẻ mặt hơi biến, đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú hỏi:

- Đại linh nhi, ngươi có thể cảm ứng được tình huống bên trong đó chăng?

Tứ Linh thần thú nghe vậy, con mắt đỏ hồng chăm chú nhìn vào vọng gác đá, một lúc sau mới nói:

- Bên trong năm vọng gác đá, hai bên trái phải chưa ra có một người, chính là những người đã từng gặp Hắc Mị và Hắc Lệ, bọn chúng đang toàn lực hấp thu khí đen ngòm, biến chúng thành sức mạnh bản thân. Còn ba vọng gác đá ở giữa, bên trong có một người, nhưng dường như liên thông với một nơi khác, ẩn chứa một loại huyền cơ nào đó.

Thanks

977. Chương 979 – Tương Hội Hắc Hải (gặp Gỡ Ở Hắc Hải)

- Nói như vậy, nơi này hẳn phải trọng yếu hơn, chúng ta đừng ngại thăm dò thật tốt.

Thương Nguyệt chần chừ nói:

- Như vậy chúng ta phải bộc lộ hành tung, sợ sẽ bất tiện cho hành động sau này.

Trương Ngạo Tuyết trầm tư một lúc, nhẹ giọng nói:

- Hiện nay chúng ta muốn đi qua nơi này cũng phải mạo hiểm. Như vậy không bằng thăm dò qua, chỉ cần cẩn thận hết mức, tận sức để không bộc lộ hành tung là được rồi.

Thấy Trương Ngạo Tuyết nói vậy, Thương Nguyệt cũng không cố gắng kiên trì, cả đoàn người liền âm thầm tiến lên, nhanh chóng đến phạm vi một dặm quanh vọng gác đá.

Lúc này, những con cá mập ma bố trí bốn bề của vọng gác đá đột nhiên cùng nhau phóng về phía bốn người đang đến, rõ ràng đã phát hiện được sự tồn tại của bọn họ.

Trương Ngạo Tuyết lập tức quyết định ra lệnh cho Tam Đầu linh xà nhanh chóng thoái lui để dẫn dụ hơn chục con cá mập ma đi đường khác.

Sau đó, Trương Ngạo Tuyết một mình rời khỏi ba người Bách Linh, âm thầm đến gần với vọng gác đá.

Lần này, để an toàn, Trương Ngạo Tuyết ẩn giấu khí tức toàn thân. Nhưng điều khiến nàng bất ngờ chính là chỉ cần nàng đến gần vọng gác đá trong vòng một dặm, những con cá mập ma canh giữ lập tức có thể phát hiện được sự tồn tại của nàng, điều này khiến nàng bất đắc dĩ phải thoái lui.

Ẩn nấp ngoài phạm vi một dặm, Trương Ngạo Tuyết cẩn thận quan sát, nhanh chóng phát giác được một đội có khoảng sáu thành viên là cá mập ma, con nào cũng bị trọng thương, đang đi về phía vọng gác đá thứ nhất từ trái qua.

Để ý đến động tĩnh của bọn chúng, Trương Ngạo Tuyết nhờ vào sức mạnh của thần kiếm, nghe được một đoạn đối thoại. Chỉ nghe thấy một con cá mập ma mở miệng nói:

- Hắc Mị tướng quân, có địch nhân xâm nhập Hắc hải.

- Cái gì, có chuyện này sao, đối phương là ai? Nhiều ít thế nào?

Thanh âm này hơi quen tai, đại khái giống với thanh âm của Hắc Mị đã từng gặp trước đây.

Cá mập ma đáp:

- Bẩm tướng quân, đối phương có ba người, chính là Đông hải Lục Doanh, Nam hải Tả Quân Vũ cùng một cao thủ nhân gian tên là Phần Thiên. Trước mắt, bọn chúng đánh thẳng đến đây, đã gây không ít thương tích cho cá mập ma của chúng ta. Theo suy đoán của thuộc hạ, không bao lâu nữa bọn chúng có thể đến được nơi này rồi.

Hắc Mị trầm ngâm một lúc, hừ lạnh nói:

- Một đám vô dụng, ngay cả ba kẻ hậu nhân chưa trưởng thành cũng đối phó không được, người thấy ta phải nói thế nào với các người cho được? Bây giờ, người lập tức truyền lệnh, điều một ngàn năm trăm con cá mập ma, cần phải tiêu diệt bọn chúng trước khi đến đây cho ta, nếu không bọn người cũng đừng về đây nữa. Đi nhanh đi!

Cá mập ma hoảng sợ đáp:

- Tướng quân bớt giận, lần này bọn thuộc hạ tuyệt đối không để tướng quân phải thất vọng.

Trương Ngạo Tuyết nghe rồi, trong lòng cảm thấy kỳ quái, bọn Lục Doanh đến đây rõ ràng là muốn kiếm các nàng, lẽ nào Đông hải có chuyện rồi?

Trong lúc suy tư, Trương Ngạo Tuyết phát hiện một lượng lớn cá mập ma từ vọng gác thứ hai từ trái qua tuôn ra, sau khi dừng lại để chỉnh đốn đội ngũ, lập tức xuất phát.

Nghi hoặc liếc nhìn vọng gác đá đó, Trương Ngạo Tuyết âm thầm thối lui, tìm kiếm ba người Bách Linh, hơn nữa còn kể lại chuyện vừa mới nghe được.

Thương Nguyệt nghe vậy, hơi lo lắng nói:

- Ba người bọn họ đến đây lúc này, rõ ràng có chuyện không tầm thường rồi, ta thấy hay đi hội họp với bọn họ, hỏi xem tình trạng như thế nào.

Bách Linh tán đồng:

- Hiện nay Lục Vân không ở đây, chúng ta tạm thời hoãn lại hành trình, đi hỏi xem tình hình bốn hải xảy ra chuyện gì trước đã.

Nói rồi liền vỗ vào đầu Tam Đầu linh xà, bốn người liền theo Ma Sa quân đoàn ở xa xa.

Đi được chừng tàn một nén nhang, Trương Ngạo Tuyết cảm thấy phía trước có chân nguyên dao động kịch liệt, vội vàng nói với Bách Linh và Thương Nguyệt:

- Bọn Phần Thiên đang ở phía trước, lúc này đang bị vài trăm con cá mập ma vây khốn, tình hình hơi không ổn.

Thương Nguyệt đáp:

- Phân tích tình hình trước mắt, chúng ta muốn cứu người không khó, nhưng muốn che dấu hành tung lại khó khăn.

Bách Linh nói:

- Vậy kế hoạch hiện nay chỉ còn cách để Đại linh nhi và Tam Đầu linh xà ra mặt, lập tức tiêu diệt toàn bộ cá mập ma lân cận, như vậy chúng ta mới có thể tạm thời không bị phát giác.

Trương Ngạo Tuyết đưa mắt cho Thương Nguyệt, vẻ mặt hơi chần chừ, nhưng cuối cùng lại đồng ý. Như vậy, Bách Linh hạ lệnh xuống, Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà đột nhiên tăng tốc, cả hai hết như tử thần, giây lát đã từ phía sau xông vào trong đám cá mập ma, bắt đầu chém giết áp đảo.

Bay khỏi Tam Đầu linh xà, Trương Ngạo Tuyết dẫn Bách Linh, Thương Nguyệt, Hải Nữ nhanh chóng tìm đến chỗ ba người Lục Doanh đang giao chiến, thuận lợi giải trừ nguy hiểm cho bọn họ, gọi ba người đến bên cạnh.

Thấy ba người nữ xuất hiện, Lục Doanh, Phần Thiên đều rất cao hứng. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Hải Nữ thì mặt đầy vẻ kinh ngạc, rõ ràng Hải Nữ chỉ là một đứa bé, khiến ba người cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

- Lục Doanh, các vị mạo hiểm tới đây có phải do Đông hải phát sinh chuyện gì không?

Nhìn ba người, Bách Linh mỉm cười hỏi.

Lục Doanh tỉnh lại, đang muốn trả lời lại phát hiện thấy không có Lục Vân, không khỏi hỏi tới:

- Lục Vân đâu, huynh ấy không ở cùng các vị sao?

Bách Linh đáp:

- Huynh ấy có việc, tạm thời chia tay với chúng ta.

Lục Doanh ồ lên một tiếng, đưa mắt nhìn Hải Nữ, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đến đây vì cô bé này.

Bách Linh trong đầu lóe lên, cười nhẹ nói:

- Các vị chính là đi tìm Tỏa Long đỉnh phải không?

Lục Doanh cười cười, không nói thêm. Tả Quân Vũ bên cạnh lại nói:

- Hiện nay những con thú to lớn cổ xưa của Ma Quỷ Hải vực hoành hành bốn hải, chúng đến nơi nào không ai chống nổi, chúng ta chỉ có thể chờ đợi Tỏa Long đỉnh có thể trấn áp bọn chúng nhằm tránh cho Hải vực gặp phải kiếp nạn.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy hỏi lại:

- Các vị đã tính làm thế nào?

Tả Quân Vũ trả lời:

- Chúng ta cho rằng thử đem Tỏa Long đỉnh về chỗ cũ xem có tác dụng không.

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên nói tiếp:

- Nếu như không có hiệu quả thì làm thế nào đây?

Tả Quân Vũ cười khổ đáp:

- Thế thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Hiện nay chúng ta chỉ có thể thử Tỏa Long đỉnh mà thôi.

Bên này, Phần Thiên đang nói chuyện với Thương Nguyệt, chỉ nghe hần nói:

- Nghe nói Hải Nữ rất lợi hại, điều này có thật vậy hay không?

Thương Nguyệt cười đáp:

- Tự nhiên là thật, nó có thể dễ dàng đuổi các con thú to lớn cổ xưa kia.

Phần Thiên vẻ mặt sững sốt, sau đó cười nói:

- Ta hiểu rồi, nhất định là do công hiệu của Tỏa Long đỉnh.

Thương Nguyệt lắc đầu đáp:

- Huynh sai rồi, khả năng đuổi thú lớn của Hải Nữ không có quan hệ gì đến Tỏa Long đỉnh.

Phần Thiên nghi hoặc nhìn Hải Nữ, không hiểu lên tiếng:

- Không phải vì Tỏa Long đỉnh, nó bằng vào gì để đuổi các con thú lớn vậy?

Thương Nguyệt vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, mỉm cười nói:

- Bằng vào khả năng của Hải Nữ.

Phần Thiên ngạc nhiên, Lục Doanh lại hỏi tới:

- Thật ra là chuyện thế nào, cảm giác thần thần bí bí quá.

Bách Linh liếc mọi người, cười nói:

- Thật ra cũng không có gì đâu, Hải Nữ năm nay còn chưa đến bốn tuổi, nó có thể dương danh Hải vực tự nhiên có chỗ kỳ ngộ hơn người. Còn về việc vì sao nó có thể đuổi thú lớn, nguyên nhân tạm thời còn chưa tiện nói ra để tránh dẫn đến phiền toái. Hiện nay, Hải Nữ đi bên cạnh chúng ta, các vị có thể thấy hơi kỳ quái, bất quá khi các vị biết được một thân phận khác của nó, nhất định sẽ càng thêm kinh ngạc!

- Một thân phận khác? Thân phận gì vậy?

Lục Doanh không hiểu cất lời hỏi han.

Phần Thiên suy đoán:

- Không phải các vị thấy nó liên dự tính thu nó làm đồ đệ đó chứ?

Bách Linh cười nói:

- Huynh đoán đúng, bất quá sai một chút. Bây giờ Hải Nữ đúng là đã báỉ sư rồi, nhưng sư phụ của nó không phải chúng ta mà là Lục Vân!

- Cái gì! Lục Vân thu nó làm đồ đệ?

Phần Thiên kinh ngạc nhìn Hải Nữ, cảm xúc lên tiếng:

- Người quả thật số tốt mới có thể báỉ Lục Vân làm sư phụ, cũng không biết kiếp trước người đã làm nhiều ít chuyện thiện rồi.

Lục Doanh kéo lấy cánh tay nhỏ bé của Hải Nữ, cười thân thiết nói:

- Đến đây, để ta xem nào, quả thật không sai, lớn lên nhất định làm được việc lớn.

Phần Thiên nói:

- Điều đó cần gì phải nói, có được sư phụ như Lục Vân, còn có ba người nữ kia cùng nhau giáo huấn, tương lai nhất định là vô địch thiên hạ. Cũng không biết cuối cùng ai được tiện nghi hơn ai.

Bách Linh cười mắng:

- Nói năng lung tung, Hải Nữ tương lai có thể không dễ dàng cho người ta.

Phần Thiên bật cười ha hả, không nói thêm.

- Được rồi, nói chuyện chính đi. Bây giờ Tỏa Long đỉnh ở trên người Hải Nữ, các vị quả thật dự tính thử đến chăng?

Nhìn mọi người, Trương Ngạo Tuyết mở miệng chuyển mọi người quay lại chủ đề chính.

Lục Doanh trầm tư một lúc, cảm thán nói:

- Hiện nay cho dù có hiệu quả hay không, chúng ta đều phải thử qua một lần, dù sao đây cũng là hy vọng duy nhất.

Phần Thiên nhìn Trương Ngạo Tuyết hỏi lại:

- Ý kiến các vị thế nào đây?

Trương Ngạo Tuyết liếc Bách Linh và Thương Nguyệt, trầm ngâm trả lời:

- Thật ra theo những điều chúng ta biết được, Tỏa Long đỉnh đã có biến hóa, hầu hết những điều thần kỳ trên nó hơn nửa đã chuyển sang trên người Hải Nữ. Nói cách khác, Tỏa Long đỉnh hiện nay có uy lực kinh người ở trong tay Hải Nữ, nhưng khi vào tay các vị thì trở thành vật phế thải mà thôi.

Phản Thiên và Lục Doanh hơi thất vọng, Tả Quân Vũ lại nghi ngờ hỏi:

- Không thể nào? Quả thật có chuyện như vậy sao?

Trương Ngạo Tuyết thấy hần không tin, lập tức nói với Hải Nữ:

- Đưa Tỏa Long đỉnh cho hần, để hần thử qua cho biết.

Hải Nữ vâng lời gạt đầu, lấy Tỏa Long đỉnh đường kính chừng một thốn trong người ra giao cho Tả Quân Vũ.

Quan sát cẩn thận một lúc, Tả Quân Vũ thử dùng đến chân nguyên bản thân để thúc động nó. Nhưng cho dù hần làm thế nào, thi pháp thế nào, Tỏa Long đỉnh vẫn không có chút khác biệt nào, cuối cùng hần đành phải giao Tỏa Long đỉnh lại cho Hải Nữ.

Tiếp lấy Tỏa Long đỉnh, Hải Nữ khẽ la một tiếng, toàn thân lóe lên ánh sáng lưu động, vô số con rồng ánh sáng từ người nó bay ra, xông vào trong Tỏa Long đỉnh, khiến nó chớp mắt liền to lên đến chừng vài trượng.

Đến lúc này, một luồng khí uy hiếp tràn ra bốn phía. Lục Doanh và Tả Quân Vũ lập tức về mặt biển hần, thân thể không khỏi run rẩy, cả hai bị khí tức của Tỏa Long đỉnh áp chế, ngay cả một chút sức mạnh phản kháng cũng không có được.

Bật cười nhẹ nhàng, Hải Nữ chớp mắt tinh nghịch, sau đó khi thấy ánh mắt nghiêm túc của Trương Ngạo Tuyết, liền thu lại Tỏa Long đỉnh.

Đưa mắt nhìn Tả Quân Vũ, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Tình hình hiện nay như vậy, các vị nếu như tính thử qua, ta sẽ bảo Hải Nữ giao lại Tỏa Long đỉnh cho các vị.

Tả Quân Vũ không nói lời nào, đưa mắt nhìn Lục Doanh, chờ đợi nàng đáp lời. Lục Doanh hơi khó xử, chuyện này quan hệ đến an nguy Hải vực, nàng không khỏi phải suy xét cẩn thận.

Lúc này, Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà hoàn thành nhiệm vụ, quay về đến bên ba người nữ. Nhưng đúng lúc đó, Lục Doanh đã cân nhắc cẩn thận, đang muốn mở miệng, Tứ Linh thần thú đột nhiên âm thầm cho Bách Linh biết, nó đã phát hiện được khí tức của Lục Vân lúc này đang nhanh chóng đi về phía bên đây.

Lập tức Bách Linh biến sắc, phát tay ngăn Lục Doanh mở miệng, lên tiếng giải thích:

- Đừng gấp, Lục Vân về lại rồi, chúng ta chờ xem ý kiến huynh ấy như thế nào đây.

978. Chương 980 – Vật Quy Nguyên Chủ (vật Quay Về Với Chủ)

- Sư phụ đã đến rồi, Hải Nữ muốn đi đón người.

Bách Linh cau đôi mày không biết trả lời thế nào.

Trương Ngạo Tuyết lại nhẹ giọng nói:

- Đi đi, sư phụ người cách chúng ta cũng không xa, để ta dùng thần kiếm đưa người đến đó.

Nói rồi ý niệm lóe qua, thần kiếm tùy thân bay ra, sau khi bay vòng quanh một vòng, đỡ lấy thân thể nhỏ bé của Hải Nữ biến mất về phía trước.

- Xem ra các vị rất yêu thương Hải Nữ.

Lục Doanh nhẹ nhàng cất lời hâm mộ.

Bách Linh cảm xúc lên tiếng:

- Đúng thế, chúng ta đều rất thương yêu nó. Hải Nữ còn nhỏ, nhưng nó đã trải qua rất nhiều chuyện mà ở tuổi đó còn chưa nên gặp, vì thế trong tâm linh nhỏ bé của nó đã ghi lại một số ký ức vốn không nên tồn

tại. Vì thế, chúng ta muốn dùng tình yêu để xóa đi những ký ức nó vốn không chịu nổi, để nó trở thành một người con gái, chính trực, lương thiện, lạc quan và có chí tiến thủ.

Phản Thiên nói:

- Ý muốn quả không sai, nhưng quá cứng chiều cũng không tốt.

Bách Linh nói:

- Chuyện này chúng ta cũng biết, hơn nữa Ngao Tuyết cũng đã tính đến rồi. Trong ba người chúng ta, ta thương nó nhất, Ngao Tuyết nghiêm khắc nhất, có thể khiến nó phải nghe lời, như vậy có thể kiềm chế nó được.

Phản Thiên cười cười, đưa mắt nhìn về lối đến, điềm nhiên nói:

- Lục vân đã đến rồi, bất quá đường như huynh ấy có biến đổi.

Lục Doanh sững người, sau đó gật đầu:

- Đúng thế, trên người Lục Vân có một luồng khí tức của cao thủ Hải vực, điều này trước đây chưa có.

Dứt lời, trước mắt mọi người ánh sáng kỳ ảo lóe lên, Lục Vân ôm Hải Nữ đột nhiên xuất hiện.

- Thế nào, đang bàn về ta à?

Đưa mắt nhìn chàng, Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngao Tuyết đều phát giác trên người chàng có biến hóa, vẻ mặt lộ ra kinh ngạc. Phản Thiên tiến lên ngăn lấy chàng, quan sát cẩn thận một phen, rồi cảm thán:

- Huynh quả thật biến ảo khó lường, mới chia tay không lâu đã chuyển đổi bộ dạng mất rồi.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Sau này huynh ở Hải vực lâu cũng sẽ có biến hóa. Bây giờ bất quá ta chỉ vượt qua hạn chế của thời gian, làm trước một số chuyện mà thôi. Được rồi, không nói về ta nữa, nói chuyện sao các vị lại đến đây, ở Hồng hải xảy ra chuyện gì vậy?

Phản Thiên ngẫm nghĩ một lát, đơn giản thuật lại một lượt các chuyện phát sinh trên đường, cuối cùng nói:

- Hiện nay đại khái như vậy, bây giờ chúng ta đang thương nghị có cần phải đưa Tỏa Long đỉnh về chỗ cũ để thử xem có thể trấn áp được những con thú lớn đó không.

Lục Vân nghe rồi chìm vào trầm tư.

Bách Linh lại kinh ngạc nói:

- Theo những lời huynh nói, cao thủ Hư Vô Giới Thiên lần này hao binh tổn tướng thương vong hơn một nửa rồi?

Phản Thiên cười nói:

- Đúng thế, bọn họ đến Hải vực nhưng số phận không may mắn như chúng ta.

Trương Ngao Tuyết đi đến bên cạnh Lục Vân, êm ái lên tiếng:

- Suy nghĩ gì đó?

Lục Vân liếc nàng, lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ đột nhiên nghĩ đến một số chuyện không hay.

Trương Ngao Tuyết cau đôi mày thanh tú, chuyện không hay là ám chỉ gì đây?

Lục Doanh nghe được, lo lắng hỏi:

- Lục Vân, huynh có phải biết được một số tình hình mới không?

Lục Vân liếc nàng, rồi nhìn những người khác, vẻ mặt trầm trọng nói:

- Đúng thế, lúc ta đến vừa nghe được một số tin tức rất bất lợi cho Hải vực. Hiện nay, Tây hải Tỏa Long cung đã bị thú lớn phá hủy rồi, Tỏa Long đỉnh không cách gì đặt lại chỗ cũ. Hơn nữa, Đông, Nam, Bắc ba vị cung chủ gặp phải địch, hiện nay sống chết thế nào chưa rõ ...

- Cái gì, phụ vương ta gặp phải địch nhân rồi? Ai vậy, người nào có thể tạo nên uy hiếp đối với sinh mạng bọn họ?

Lục Doanh nóng nảy nắm lấy tay Lục Vân, vội vàng hỏi.

Bên kia, Tả Quân Vũ vẻ mặt lo lắng, đang chờ đợi Lục Vân đáp lại.

Thở dài nhẹ nhẹ, Lục Vân nói:

- Trên đường đến đây, ta gặp Ngạc tướng quân của Bắc hải, nghe ông ấy cho biết ba vị cung chủ gặp phải Địa Âm Tà Linh, hiện nay tình huống không biết thế nào. Hơn nữa, Địa Âm Tà Linh còn hủy diệt Ma Thánh phong rồi.

- Cái gì, Âm Đế cũng đến rồi!

Phần Thiên và ba người Bách Linh vẻ mặt biến sắc, rõ ràng tin tức này quá sức kinh người.

Lục Vân trầm giọng nói:

- Đúng thế, ta cũng không ngờ, nhưng hiện nay nếu đã xảy ra, chúng ta cũng đành phải đối mặt thôi.

Bách Linh hỏi lại;

- Huynh đã có tính toán gì chăng?

Lục Vân cười cười kỳ dị, ánh mắt thần thái hiếp người, ngạo nghễ nói:

- Ta muốn tìm gặp Địa Âm Tà Linh, xem thử thực lực hấn mạnh mẽ đến thế nào.

Bách Linh hơi thất kinh, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng không lên tiếng.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Hiện nay chúng ta không có tin tức của hấn, tạm thời chưa bàn đến hấn. Còn hành trình đi Tử hải, cùng với mấy vị Lục Doanh hiện nay phải làm thế nào, hay là huynh hãy nói qua suy nghĩ của huynh đi.

Lục Vân nhìn Lục Doanh, trầm ngâm nói:

- Hiện nay uy hiếp lớn nhất với Hải vực có hai điều, Địa Âm Tà Linh và thú lớn cổ xưa. Cả hai đều không thể dễ dàng tiêu diệt, vì thế trong thời gian ngắn các vị chỉ có thể né tránh bọn chúng. Bây giờ ta tạm thời không thể quay về được, ta phải sớm đi Tử hải, vì thế các vị tốt nhất lập tức quay về tìm kiếm ba vị cung chủ, nói bọn họ tạm thời tìm một nơi bí ẩn để nấp.

Lục Doanh vẻ mặt thất vọng, cười khổ nói:

- Bây giờ mấy người phụ vương ở đây không rõ, cho dù tìm được bọn họ thì có được nơi nào có thể ẩn nấp đây?

Lục Vân đáp:

- Tìm kiếm những đảo nhỏ hẻo lánh, ở đó tạm thời vài hôm, một khi ta làm xong việc lập tức quay về.

Lục Doanh gật đầu nhẹ nhẹ, thất vọng nói:

- Được, muội biết rồi, các huynh tỷ cũng nhớ bảo trọng, chúng ta trở về thôi.

Nói rồi quay lại tạm biệt ba người Bách Linh.

Lục Vân thấy nàng vẻ mặt thất vọng, an ủi:

- Lục Doanh, đừng lo lắng, Địa Âm Tà Linh không đáng sợ, chúng ta có biện pháp đối phó với nó. Còn về những con thú lớn kia, hiện nay tuy chưa nghĩ được biện pháp nào tốt, nhưng có Hải Nữ ở đây, ta tin chắc sẽ có biện pháp.

Lục Doanh nhìn chàng gật đầu đáp:

- Ta tin huynh sẽ có biện pháp, bảo trọng.

Dứt lời xoay người quay về lối cũ. Lục Vân gọi lại, nhẹ giọng nói:

- Cho muội biết một chuyện, ta đã giết chết Huyết Ma Thiên Cơ.

Lục Doanh vừa nghe chấn động, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thật sao? Quá tốt rồi.

Tả Quân Vũ vẻ mặt kinh hãi, sửng sờ nói:

- Điều này thật sao? Huynh đã giết chết bà ta rồi?

Lục Vân thấy mọi người đều rất kinh ngạc, không khỏi cười nói:

- Tự nhiên là thật, ngay trước khi ta đến đây, còn có người chính mắt trông thấy. Được rồi, ta có chuyện muốn hỏi riêng Lục Doanh, các vị hãy chờ đợi một lát.

Nói rồi thuận tay giao Hải Nữ trong lòng lại cho Bách Linh, sau đó đến bên cạnh Lục Doanh kéo nàng qua một phía.

Không hiểu nhìn Lục Vân, Lục Doanh hỏi:

- Sao vậy, vì sao không nói trước mặt mọi người vậy?

Lục Vân đáp:

- Chuyện này quan hệ đến danh dự của Đông hải, vì thế hỏi riêng tốt hơn. Trước đây, ta nghe Huyết Ma Thiên Cơ nói, ngày đó Thiết Trúc chân quân đánh cướp bảo vật trấn cung của Đông hải các vị, chuyện này có phải thật không?

Lục Doanh vẻ mặt biến hẳn, khổ sở nói:

- Đúng là có chuyện này, nhưng lúc đó hoàn toàn còn chưa biết người đánh cướp báu vật lai lịch thế nào, vì thế mãi không cách gì truy ra được.

Lục Vân gật gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Muội cho ta biết vật báu trấn cung của Đông hải thật ra là gì vậy?

Lục Doanh nhìn chàng, một lúc sau mới mở miệng trả lời:

- Đông hải Định Thiên cung, đã từng uy danh chấn động bốn hải, ngay cả Nam hải cũng đứng sau chúng ta. Nhưng từ khi vật báu trấn cung là Định Thiên thần châm bị đánh cắp, Đông hải liền không gượng dậy nổi, từ đó suy bại. Đến đời của muội, ngay cả một vị Long tử Đông hải cũng không có, chỉ có muội thừa kế vương vị mà thôi.

Lục Vân nghe tên Định Thiên thần châm, tuyệt đối không kinh ngạc như trong tưởng tượng, ngược lại tự nói:

- Quả nhiên như ta đã từng nghĩ, xem ra ngày đó Hải vực và nhân gian có rất nhiều vật hỗn tạp lẫn vào nhau.

Lục Doanh nhìn chàng, vẻ thất thểu nói:

- Bây giờ, huynh còn gì muốn hỏi nữa không?

Lục Vân tỉnh lại, vỗ vỗ vai nàng cười nói:

- Đừng nản chí, vị Long nữ như muội đã định sẵn sẽ vượt qua bất kỳ một vị Long tử nào.

Lục Doanh không hiểu, hỏi tới:

- Vì sao ?

Lục Vân cười đáp:

- Vì muội gặp được ta. Được rồi, không nói những chuyện đó, ta cho muội biết một chuyện, đảm bảo muội sẽ rất cao hứng.

Lục Doanh hoài nghi nhìn chàng hỏi:

- Thật không? Huynh khẳng định như vậy?

Lục Vân tự tin cười nói:

- Ta có bao giờ lừa qua người ta chưa?

Lục Doanh gật đầu đáp:

- Điều này cũng đúng. Được rồi, huynh nói đi, chuyện gì vậy?

Lục Vân bật cười thần bí, êm giọng nói:

- Huynh biết tung tích của Định Thiên thần châm, muội có tin không?

Lục Doanh sững sờ, sau đó kích động chụp lấy tay của Lục Vân hỏi tới:

- Quả thật vậy sao, ở đâu, nói nhanh đi?

Lục Vân cười ha hả, êm ái nói:

- Đừng kích động, Định Thiên thần châm đang ở trên người Bách Linh, ta sẽ nói muội ấy trả lại bảo vật trấn cung của Đông hải cho muội, được không?

Lục Doanh vô cùng cảm động, nói lên những điều vô cùng khác thường:

- Đa tạ huynh, quả thật rất tốt, từ nay về sau ta có thể trùng chấn lại uy phong của Đông hải, để nó kiêu ngạo giữa bầy hải.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lục Doanh, Lục Vân truyền một luồng khí êm dịu vào trong não nòng, để nòng lập tức tỉnh táo trở lại.

Sau đó, Lục Vân dẫn Lục Doanh quay lại mọi người, nói với Bách Linh:

- Vừa rồi huynh mới biết được, Định Thiên thần châm chính là bảo vật trấn cung của Đông hải, hơn ba ngàn năm trước đây bị người lấy cắp, giấu vào trong Thiết Trúc phong. Sau này được muội lấy đi, bây giờ muội hãy trả nó lại cho Lục Doanh đi.

Bách Linh sững sốt, sau đó cười nói:

- Lục Doanh sao không nói sớm, nếu từ đầu cho chúng ta biết, ta đã sớm đưa lại cho muội rồi.

Nói rồi đỉnh đầu hào quang ngũ sắc lóe lên, Định Thiên thần châm tự động hiện ra, chậm chậm rơi vào tay của Lục Doanh.

Lục Doanh kích động cầm lấy Định Thiên thần châm, cảm xúc lên tiếng:

- Đa tạ tỷ, Bách Linh.

Bách Linh mỉm cười lắc đầu, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Phần Thiên, Tả Quân Vũ bên cạnh lại kinh ngạc, rõ ràng chuyện này không ai ngờ được.

Nhìn Lục Doanh, Lục Vân hỏi:

- Vật này nếu là bảo vật trấn cung của Đông hải muội, hẳn muội phải biết vận dụng như thế nào phải không?

Lục Doanh kích động nói:

- Ta tự nhiên biết được, nhưng thần châm này bị một loại sức mạnh phong ấn rồi, nếu không ta đã sớm cảm ứng được khí tức của nó rồi.

Lục Vân sững sốt, nghiêng đầu nhìn Bách Linh, thấy nàng cũng mơ mơ hồ hồ, vội vàng mở miệng hỏi:

- Lục Doanh, muội khẳng định thần châm này bị một loại sức mạnh phong ấn rồi?

Lục Doanh nghiêm túc nói:

- Đúng thế, ta có thể khẳng định chắc chắn vô cùng, bởi vì long khí của ta bị một luồng sức mạnh trên thần châm bài trừ, mãi vẫn không cách nào giao tiếp với nó.

Bách Linh cau mày nói:

- Chả trách như vậy, mãi ta vẫn không phát hiện được điều gì khác thường.

979. Chương 981 – Thần Châm Uy Lực

- Ta nghĩ rất có khả năng ngày đó Thiết Trúc chân quân sợ khí tức thần châm tiết ra khiến cao thủ Đông hải chú ý, liền vận dụng một loại phương pháp để phong ấn nó lại. Bây giờ, ta thử xem có thể giải trừ phong ấn được không, các vị hãy chờ cho một chút.

Nói rồi, Lục Vân bắt đầu phân tích tình hình của thần châm.

Chăm chú nhìn Lục Vân, mọi người vẻ mặt đầy quan tâm, sau khi chờ đợi khá lâu, liền phát hiện toàn thân Lục Vân ánh lam lóng lánh, một luồng sinh khí ngập tràn to lớn, mang theo sức mạnh dưỡng dục vạn vật hội tụ lên trên Định Thiên thần châm, lập tức phát sinh ra cảnh khác thường, hấp dẫn ánh mắt mọi người chung quanh.

Thời khắc đó, Định Thiên thần châm phát ra làn sáng ngũ sắc, ngưng tụ giữa không trung thành một thanh trường kiếm ngũ sắc, đang không ngừng chuyển biến tần suất, lúc như hư ảo, lúc như chân thật khiến người ta cảm thấy mơ hồ.

Tình hình này kéo dài giây lát, cuối cùng trường kiếm ngũ sắc từ ảo thành thật, theo sự khống chế của chân nguyên to lớn Lục Vân, liền bay đến bên cạnh Thương Nguyệt.

Thương Nguyệt thuận tay đỡ lấy trường kiếm, phát hiện kiếm này khí sắc bén kinh người, không khỏi thất kinh hô lên:

- Sát khí quá mạnh mẽ, thanh kiếm này quá bá đạo.

Lục Vân nói:

- Muội hãy thu lấy nó trước đã, đợi lát nữa huynh sẽ cho muội biết chuyện của kiếm này. Bây giờ Lục Doanh hãy đến bên ta, phong ấn của thần châm ta đã giải trừ, một khi ta buông tay ra, muội phải nhớ toàn lực ứng phó, cần phải thu phục nó cho được.

Lục Doanh vâng một tiếng, nhanh chóng đến trước Lục Vân. Thấy nàng đã chuẩn bị chu đáo, Lục Vân nhẹ giọng nói cẩn thận, sau đó liền thu lại ánh xanh lam rực rỡ trói buộc lấy thần châm.

Lúc này, bốn phía đất rung núi chuyển, một luồng khí thể to lớn từ Định Thiên thần châm bộc phát, hóa thành một cột sáng chống trời, chớp mắt đã xuyên qua đỉnh ngọn núi dày đến vài trăm dặm, hình thành một cột sáng rực rỡ trong Hải vực, kết nối trời đất, làm rung chuyển cả bảy hải.

Giữa trường, mọi người quan sát đều bị luồng khí thể kinh thiên này hất bay cả vài trăm trượng, từng người ánh mắt kinh hãi nhìn Lục Doanh, phát hiện nàng đang được hào quang do thần châm phát ra bao phủ, cả thân người có ánh sáng kỳ ảo lưu động, một sự biến hóa vô hình đang âm thầm tiến hành.

Bốn bề, nước biển vốn đen ngòm sáng rực lên, sáng đến mức Lục Doanh hệt như một thần nữ, bên ngoài thân người phóng ra làn sáng như ngàn vạn xúc tua, không ngừng hấp thu linh khí trong nước biển để chuyển hóa thành một loại năng lượng cho nàng thu lấy.

Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, trong lúc đó Lục Doanh biến chuyển rất lớn, rõ ràng nhất chính là khí chất và thực lực của nàng đều có sự thăng tiến rất lớn, khiến nàng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã tăng tu vi lên gấp ba lần, cơ hồ đuổi kịp cả Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết.

Lúc này, làn sáng của Định Thiên thần châm giảm bớt, cuối cùng hóa thành ngàn vạn cây châm ánh sáng bố trí toàn thân trên dưới của Lục Doanh, lờ lệt như những cây kim ánh sáng.

Đồng thời, bề ngoài của ngàn vạn cây châm ánh sáng đó có hào quang rực rỡ lúc này lưu động.

Nhìn xa xa hết như có sức sống, vô cùng rung động lòng người.

Quay lại bên cạnh Lục Doanh, Lục Vân mỉm cười nói:

- Chúc mừng muội, thần châm đã dung hòa với muội, từ nay muội chính là hy vọng của Đông hải!

Lục Doanh cười cười, ý niệm vừa chuyển biến, những cây kim ánh sáng trên người lập tức ẩn đi, điều này khiến nàng vô cùng cao hứng.

- Đa tạ các vị, Đông hải có được hôm nay đều phải cảm tạ các vị.

Bách Linh kéo tay nàng, quan sát một lúc rồi cười nói:

- Gặp được Lục Vân có hai loại người, một loại là vô cùng xui xẻo, một loại là vô cùng may mắn, chúng ta đều là loại thứ hai. Bây giờ, thực lực muội đã tăng nhiều, lại có thần châm trong cơ thể, có thể quay lại Đông hải tìm kiếm phụ vương của muội, cùng nhau đối mặt với trận họa kiếp này.

Lục Doanh cười đáp:

- Yên tâm, ta sẽ không để các vị phải thất vọng.

Phản Thiên bên cạnh lên tiếng:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng phải quay về thôi, mọi người bảo trọng.

Nói rồi phất tay chào mọi người, sau đó ba người liền rời đi.

Đưa tiễn ba người rồi, Lục Vân nói với Bách Linh:

- Muội sẽ không trách huynh đã trả thần châm cho Lục Doanh chứ?

Bách Linh trừng chàng một cái, cười mắng:

- Coi như huynh thiếu nợ muội một đoạn ân tình, sau này phải hoàn lại đó.

Lục Vân nghe vậy cười nói:

- Được, sau này hoàn lại cho muội là được rồi.

Nói rồi dẫn bốn người nữ tiến thẳng về phía Hắc hải.

Trên đường đi, Thương Nguyệt hỏi:

- Lục Vân, lai lịch của thanh kiếm này còn chưa được huynh nói ra đó.

Lục Vân cười đáp:

- Lai lịch của nó huynh cũng không biết, bắt quá theo suy đoán của huynh, ngày đó Thiết Trúc chân quân để phong ấn khí tức của Định Thiên thần châm, có ý tìm kiếm một binh khí vô cùng bá đạo để dung hợp với thần châm. Vừa rồi huynh đã dùng sức phân ly bọn chúng, khiến cho phong ấn của thần châm bị giải trừ, thanh kiếm này cũng phục hồi nguyên trạng, vừa hay có binh khí cho muội.

Thương Nguyệt cau mày nói:

- Kiếm này muội vừa mới thử qua, nó mạnh hơn so với Khiếu Nguyệt thần kiếm của muội trước kia, nhưng sát khí nặng nề quá.

Lục Vân trầm tư một lúc mới kiến nghị:

- Kiếm này sở dĩ bá đạo là có liên quan đến sát khí của nó. Muội muốn hóa giải được sát khí này thì phải dùng pháp quyết Phương Hoàng của muội luyện hóa sát khí. Việc này cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Thương Nguyệt gật đầu đáp:

- Được, lúc nào rảnh rồi muội sẽ thử qua. Bây giờ hay huynh hãy nói qua kể từ lúc rời bọn muội rồi đã phát sinh ra những chuyện gì vậy.

Lục Vân ánh mắt hơi biến đổi, vẻ mặt hơi dị thường đáp:

- Sau khi chia tay các muội, huynh tiến vào trong dòng xoáy cuối cùng của Hải Tâm tuyền, ở đó đã mất không ít thời gian. Sau đó, rời đi rồi liền tiến vào Hồng hải, trên đường đi gặp phải Ngạc tướng quân của Bắc hải, vì thế thay đổi đường đi, kết quả lại phát hiện được Huyết Ma Thiên Cơ. Lúc đó bà ta đang nắm giữ Diệp Tâm Nghi, huynh liền hiện thân cứu giúp, từ đó biết được một số chuyện từ Huyết Ma Thiên Cơ, té ra ... cuối cùng huynh giết chết bà ta.

Nghe xong những lời của Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Không trách ở trên Hổ Sa lĩnh bà ta hận huynh như vậy, té ra là vì Thất Tà thiên quân.

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, nhân gian và Hải vực, ân oán dây dưa, rất nhiều chuyện chúng ta đều không thể dự liệu được.

Bách Linh khuyên:

- Được rồi, đừng nói chuyện đó nữa, chúng ta ...

- Cao thủ Hắc hải đến rồi, cự ly chừng ba chục dặm.

Tứ Linh thần thú đột nhiên cất tiếng cất lời của Bách Linh.

Thương Nguyệt nghi hoặc nói:

- Bọn chúng đến đây lẽ nào do bị kinh động bởi chuyện vừa rồi của Lục Doanh.

Lục Vân đáp:

- Hẳn như vậy, khí thế của Định Thiên thần châm vừa rồi chấn động cả bảy hải, chắc chắn rất nhiều người phát giác được rồi.

Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Huynh có suy nghĩ thế nào?

Lục Vân cười nhẹ nói:

- Bây giờ Địa Âm Tà Linh đã đến Hải vực, để tránh chuyện bất ngờ, chúng ta không thể chậm trễ thêm được nữa, nhanh chóng đến Tử hải tìm kiếm địa điểm của “Thiên Địa môn”. Bây giờ, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây trước đã.

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu lên tiếng:

- Cá mập ma rất quỷ dị, bất cứ sinh vật nào đến gần chúng trong phạm vi một dặm đều bị phát hiện, chúng ta rất khó né tránh được.

Lục Vân trầm tư một lúc rồi an ủi:

- Đừng lo lắng, huynh đã có biện pháp, đi thôi.

Nói rồi toàn thân ánh lam lóe lên, một kết giới kỳ dị đặc biệt nhanh chóng bao trùm tất cả mọi người, sau đó liền tiến lên nhanh chóng.

Rất nhanh, Lục Vân trong lúc tiến lên cảm nhận được khí tức của cá mập ma, khi gặp phải bọn chúng, chàng liền nhanh chóng điều chỉnh tần suất của kết giới, khiến nó đạt được hiệu quả của pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”. Vì thế, cá mập ma tuy có xúc cảm siêu phàm cũng không phát giác ra được.

Né tránh được Ma Sa quân đoàn, năm người Lục Vân nhanh chóng đến trước năm vọng gác đá.

Nhìn về phía trước, Lục Vân nhớ lại những lời Trương Ngạo Tuyết nói trên đường đi, phân tích lại:

- Theo tình hình hiện nay biết được, Hắc Mị và Hắc Lệ đều ở đây, ba vọng gác đá ở giữa là thần bí nhất, cần phải được thăm dò cẩn thận.

Bách Linh nói:

- Đúng là như thế, tiếp theo điều chúng ta cần làm chính là hiểu rõ được tình hình ở nơi đây.

Lục Vân liếc mắt bốn phía, nơi đây không còn đường đi nào khác, muốn tiến tới hẳn đi qua cửa khẩu này.

Vì thế, Lục Vân dặn dò:

- Mọi người hãy lưu lại ở đây trước đã, ta đi nhìn Hắc Mị, xem thử có tìm ra được điều gì không.

Hải Nữ nắm lấy tay áo của chàng, nũng nịu:

- Sư phụ, Hải Nữ cũng muốn đi, người dẫn Hải Nữ đi theo nhe.

Lục Vân chần chừ một lúc, gật đầu nói:

- Cũng được, ta sẽ dẫn con theo nhìn, con nhớ phải nghe lời đó.

Hải Nữ cười duyên, hơi dắc ý phốc ngay vào lòng Lục Vân, cùng chàng rời đi.

Thương Nguyệt thấy cảnh này, nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Xem ra từ nay về sau chỉ có thể trông vào muối để kiềm chế Hải Nữ thôi.

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên đáp:

- Các tỷ thì làm thiên thần, còn muối phải giả làm ác quỷ.

Thương Nguyệt bật cười, không nói lại gì cả.

Bách Linh khẽ cười nói:

- Thật ra giả ác quỷ tốt đúng là có ý tứ, bởi vì Hải Nữ chịu muối quản lý thì muối có được một loại uy thế.

Thương Nguyệt tán đồng:

- Bách Linh nói không sai, trong ba người chúng ta thì muối là thích hợp nhất.

Trương Ngạo Tuyết bật cười thanh nhã, đưa mắt nhìn về vọng gác đá ...

Lúc này, Lục Vân dẫn Hải Nữ, thi triển thuật “Không Gian Khiêu Dực”, chớp mắt đã đến vọng gác đá bên trái cùng, hơn nữa còn mượn sức mạnh “Hải Tâm quyết” mới phát hiện được ở Hải Tâm tuyến, dùng thuật “Hải Tâm Tịch Tĩnh” để bẻ hết khí tức của hai người, âm thầm tiến vào vọng gác đá Hắc Mị đang có mặt.

Vào trong cửa rồi, Lục Vân quan sát tình hình bốn phía, phát hiện trong vọng gác đá này đen ngòm, hoàn toàn không có đường ngang lối dọc, chỉ có một đại sảnh rộng rãi, ở giữa có một bệ đá vuông, trên có một người đang nằm chính là Hắc Mị.

Lúc này, Hắc Mị toàn thân lấp lánh làn sáng màu đen, trên bốn vách đều có cửa sổ to chừng ba thước, lúc này đang truyền vào bốn luồng khí bụi màu đen, cả bốn hội tụ lên trên bệ đá được Hắc Mị hấp thu.

Phân tích tính chất của những khí bụi này, Lục Vân nhanh chóng phát hiện loại khí bụi này ẩn chứa chất độc và tính ăn mòn rất mạnh. Đây chính là loại chàng đã gặp trên người của cao thủ Hắc hải có ánh sáng đen ở Hải Toàn cốc khi cứu Đông hải Long vương.

Đã phát hiện được chuyện này, Lục Vân bắt đầu truy theo nguồn gốc của khí bụi đó, phát hiện những khí bụi này nguồn gốc từ dưới mặt đất, chính là một loại vật chất vô cùng âm tà tuyệt độc, có sức mạnh hủy diệt ngàn vạn sinh linh, có thể nói là ác độc vô cùng.

Hơn nữa, nguồn cơn của loại khí bụi này là một không gian đặc biệt độc nhất, tuy không lớn, nhưng trong đó ngập đầy tử khí, ngoại trừ một số vi sinh vật ra, không hề có được sức sống của bất cứ vật gì.

Thu lại Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân nhìn Hắc Mị, trong lòng suy nghĩ có cần phải hủy diệt hẳn hay không.

Lục Vân vốn dĩ chỉ là người qua đường, mọi thứ ở Hắc hải đã tồn tại vài ngàn năm, hoàn toàn không chút quan hệ với một người khác qua đường ngoài lai như chàng.

Hiện nay, chàng phát hiện được một số chuyện tà ác chưa người nào biết của Hắc hải, chàng phải tuân theo tấm lòng hiệp nghĩa để loại trừ hay là để thuận theo tự nhiên đây?

Thanks

980. Chương 982 – Hắc Hải Chi Bí (bí Mật Của Hắc Hải)

- Sư phụ, người đang suy nghĩ điều gì vậy?

Lục Vân liếc Hải Nữ, êm ái nói:

- Sư phụ đang suy nghĩ có nên giết người trước mặt hay không.

Hải Nữ liếc Hắc Mị, giọng chán ghét nói:

- Người này xấu xa, đáng chết.

Lục Vân phản bác lại:

- Chúng ta chỉ đi qua thôi, sau này có khả năng không bao giờ gặp lại, con thấy có thật sự phải giết hắc chẳng?

Hải Nữ chần chờ một lúc, mặt nghiêm lại nói:

- Hải Nữ thấy, loại người xấu xa như vậy, không gặp thì thôi, một khi đã gặp phải giết liền.

Lục Vân nghe vậy cười nói:

- Con nói cũng đúng, đã gặp rồi thì chỉ trách số mạng của hắc như vậy mà thôi. Bây giờ ta giao nó cho con, con có nắm chắc chỉ một chiêu giết chết được hắc mà không bị người ta phát hiện chăng?

Hải Nữ do dự đáp:

- Chỉ một chiêu hơi khó khăn, hơn nữa muốn không bị người phát hiện thì dường như ...

Lục Vân lắc đầu nói:

- Tự tin lên, với thực lực hiện nay của con, điều này hoàn toàn có thể làm được, nhưng con chưa hiểu hết về mình đó thôi. Bây giờ ta chỉ cho con, trước hết con phải vận dụng chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể, trước khi đến gần, phải thiết lập một kết giới kín trước để phòng ngừa khi hắc phản kháng giấy dựa để phát ra âm thanh nên ngoài. Thứ đến, dùng long khí trong người con làm vũ khí, một chiêu phải trúng, hơn nữa nhanh chóng phá hủy kinh mạch toàn thân của hắc, mãi cho đến khi nguyên thần của hắc bị hủy diệt mới thôi.

Hải Nữ nghĩ qua, gật đầu đáp:

- Sư phụ, con hiểu rõ rồi, bây giờ con đi giết hắc đây.

Lục Vân mỉm cười gật đầu, tự động mở kết giới bao quanh thân để Hải Nữ đi ra ngoài.

Đến lúc này, Hải Nữ bay ra như tên, trong lúc tiến lên nhanh chóng mở ra kết giới, khi Hắc Mị phát hiện không ổn, tay phải của Hải Nữ đã ấn lên trên ngực của Hắc Mị.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hắc Mị lập tức mở mắt, vừa thấy Hải Nữ liền gào lên giận dữ, toàn lực giấy dựa.

Thân thể Hải Nữ loáng lên, vẻ mặt lộ ra chút kinh dị, toàn bộ tay phải đã biến nên đen ngòm như mực, nhưng nó không hề chịu thua, vẫn toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể để áp chế phản kháng của Hắc Mị.

Sức mạnh của Hải Nữ vô cùng to lớn, vốn đã vượt khỏi Hắc Mị, sau đó khi có được kỳ ngộ ở Hổ Sa linh, nên lúc này tự nhiên vượt khỏi khả năng chống đỡ của Hắc Mị.

Vì thế, Hắc Mị không kịp kêu lên một câu, chỉ bật lên tiếng kêu thảm thiết liền chết trong tay Hải Nữ.

Lục Vân nhìn Hải Nữ quay lại, điềm nhiên hỏi:

- Mùi vị của kịch độc thể nào?

Hải Nữ ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ đã sớm biết rồi?

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, ta đã sớm biết rồi.

Hải Nữ chu cái miệng nhỏ, mắt hững nói:

- Sư phụ thật xấu, biết cũng không cho Hải Nữ biết được, cố ý khiến đệ tử bị tổn thương, con không chịu.

Lục Vân nhìn cánh tay phải đang dần dần trở lại bình thường của Hải Nữ, cười nói:

- Đây là lần khảo nghiệm thứ nhất, tuy con giết được Hắc Mị như hoàn toàn chưa đáp ứng yêu cầu, bởi vì con đã sơ hở quá nhiều. Đây chính là đại kỵ của người tu đạo, từ nay về sau phải sửa lại.

Hải Nữ quay đầu sang, không đồng ý nói:

- Chính sư phụ nói không rõ, sao lại có thể trách con được?

Lục Vân cười mắng:

- Bây giờ có sư phụ bên cạnh, tự nhiên thế nào cũng cho con biết. Sau này một mình con thì ai để cho con biết đây? Còn nhớ chuyện ở Hồ Sa lĩnh không? Lúc đó với sức mạnh của con, căn bản không nên để Huyết Linh đánh lén, nhưng con lại quá sơ suất.

Hải Nữ vẻ mặt đỏ lên, nũng nịu nói:

- Sư phụ, Hải Nữ còn nhỏ mà, sư phụ đừng nói nữa.

Thấy nó ra dạng như vậy, Lục Vân không khỏi ôm lấy nó, thương yêu lên tiếng:

- Sư phụ đang dạy kinh nghiệm cho con, tuy con mới bốn tuổi, nhưng con không phải người thường, con phải dương danh thiên hạ nên phải học chăm chú, biết chưa?

Hải Nữ ôm lấy cổ Lục Vân, dịu dàng nói:

- Con biết rồi, sư phụ. Chúng ta đi thôi.

Lục Vân lắc đầu bật cười, hơi hơi cảm xúc, dường như đang nhớ lại dĩ vãng ...

Rời khỏi vọng gác có Hắc Mị rồi, Lục Vân dẫn theo Hải Nữ tiến vào vọng gác thứ hai từ trái qua. Bên ngoài vọng gác này không khác gì với cái trước đó, nhưng khi Lục Vân tiến vào bên trong rồi liền phát hiện, tình hình bên trong không giống lúc trước.

Theo những gì Trương Ngạo Tuyết đã từng thấy, nơi này đã từng tuôn ra rất nhiều cá mập ma. Bây giờ Lục Vân tự mình dò xét phát hiện, vọng gác đá này bên trong chia thành bốn căn phòng đá, trên mặt đất mỗi nơi đều có một cửa hầm đặc biệt do khí bụi tạo thành.

Phân tích cẩn thận, Lục Vân phát hiện thông qua bốn đường hầm này có thể đến một nơi rất xa xăm.

Đồng thời, bên dưới đường hầm này, Lục Vân còn thu được nhiều khí tức cá mập ma, rõ ràng bên trong có chứa một lượng lớn binh lực, một khi có chuyện phát sinh, những con cá mập ma liền tuôn ra từ bên trong đường hầm, trực diện đối địch với kẻ địch xâm nhập.

Còn về bốn cửa hầm, cả bốn đều do một lượng lớn khí bụi đen ngòm duy trì, cho nên mật độ rất lớn, có tính ăn mòn rất cao, không phải cao thủ Hắc hải sẽ không có cách nào đi qua được.

Thu lại sóng thăm dò, Lục Vân liếc bốn phía điềm nhiên hỏi:

- Hải Nữ, con có nắm chắc đi qua đường hầm tiếng xuống bên dưới không?

Hải Nữ đảo tròn mắt, cười nói:

- Sư phụ lại muốn thử con nên mới không cho con biết đây.

Lục Vân nhìn Hải Nữ, thấy vẻ mặt nó đắc ý lại hơi tình nghịch, không khỏi cất tiếng mắng:

- Mới có thông minh một chút đã tự đắc, từ nay về sau quả thật ta phải dạy dỗ con nghiêm khắc hơn.

Hải Nữ thấy Lục Vân hơi giận, vội vàng làm nũng:

- Sư phụ, Hải Nữ từ nay về sau không dám nữa, người đừng giận con.

Lục Vân giữ nghiêm mặt nói:

- Thế con hãy trả lời cho ta, có nắm chắc đi qua được không?

Hải Nữ vội vàng gật đầu đáp:

- Có thể, Hải Nữ có Thất Tinh Long châu hộ thể không sợ bất cứ khí độc nào cả.

Lục Vân nói:

- Nếu không dựa vào đó, con còn có khả năng không?

Hải Nữ nghĩ một lát, trả lời không chắc chắn lắm:

- Không như vậy có thể thử bố trí một tầng kết giới bên ngoài thân thể để đẩy lùi khí độc rồi mới tiến vào bên trong.

Lục Vân vẻ mặt không chút tình cảm, hỏi lại:

- Còn có gì nữa không?

Hải Nữ lắc đầu đáp:

- Không còn.

Lục Vân trừng Hải Nữ, hừ giọng nói:

- Còn một điểm quan trọng nhất, con đã quên mất rồi. Trước khi tiến vào, phải thử thăm dò xem kết giới phòng ngự của bản thân có khả năng chịu được sự ăn mòn của khí độc không. Nếu như có thể liên tiếp tục, nếu không được liền nghĩ biện pháp khác để tránh hãm thân vào tình cảnh tuyệt vọng.

Hải Nữ nghe vậy bật cười ngượng ngùng, nói lấy lòng:

- Sư phụ thông minh quá!

Thấy vẻ mặt Hải Nữ như vậy, Lục Vân cười mắng:

- Bớt nịnh bợ đi, từ nay về sau phải học chăm chú.

Hải Nữ cười duyên rồi vâng dạ liên hồi.

Buông Hải Nữ ra, Lục Vân tiến gần đến cửa hầm ở giữa phòng đá, ngắm nhìn giấy lát, rồi mở miệng nói:

- Hải Nữ, con thấy chúng ta bây giờ nên làm như thế nào?

Hải Nữ hơi nghi hoặc, câu hỏi này của Lục Vân thật khó trả lời. Bất quá nếu như Lục Vân đã đứng ở bên cạnh cửa hầm, câu hỏi của chàng rõ ràng có liên quan đến cửa hầm, thế thì thật ra chàng muốn thể hiện điều gì đây?

Còn đang suy nghĩ, Hải Nữ thấy được không ít vấn đề, nhưng lại không cách nào xác định được chính xác ý đồ của Lục Vân, đành suy đoán:

- Sư phụ, người không phải đang tính đóng kín bốn cửa hầm này để những con cá mập ma kia không cách nào đi ra phải không?

Lục Vân liếc nàng, giọng tán thưởng:

- Câu trả lời này thật thông minh, nhưng khí bụi này có tính ăn mòn rất mạnh, phải làm thế nào mới có thể niêm phong nó lại?

Hải Nữ lắc đầu đáp:

- Điều này Hải Nữ không biết được.

Lục Vân không hề trách nó, ngược lại cười điềm nhiên nói:

- Trên thế gian này có rất nhiều chuyện chúng ta phải quan sát phân tích. Theo tình hình trước mắt, nhưng khí bụi này đã tồn tại vài ngàn năm, muốn lập tức tiêu hủy nó rõ ràng là không thể được. Như vậy, chúng ta phải suy xét cẩn thận. Nếu đã không cách nào tiêu diệt được, có biện pháp nào chuyển biến tính chất của nó không, khiến nó chủ động ngăn ngừa những con cá mập ma bên trong đi qua được đường hầm. Như vậy, mục đích của chúng ta cũng xem như đã đạt được.

Hải Nữ nhìn vào đường hầm, vẻ mặt trầm ngâm suy tư nói:

- Như vậy có thể làm được chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Ta thử qua rồi, làm vậy cũng không được, nhưng hoàn toàn không phải không có cách nào.

Hải Nữ hỏi:

- Sư phụ có biện pháp nào chăng?

Lục Vân nghĩ một lúc liền nhẹ giọng nói:

- Con bây giờ còn nhỏ, có một số chuyện có thể hiểu được dễ dàng, có một số chuyện còn chưa cách nào hiểu được. Bây giờ, chuyện nơi này đối với con có phần phức tạp, sư phụ cũng không miễn cưỡng con, nên sẽ nói thẳng biện pháp ra cho con. Trước hết, chúng ta cần phải đi qua được cửa hầm này. Khi đã xuống dưới được tầng khí độc này, từ đó thiết lập một tầng kết giới. Kết giới này có yêu cầu rất cao, không nhằm ngăn không cho khí độc tiến vào, nhưng lại ngăn khí độc quay lại. Như vậy, khi cá mập ma gặp phải nó mới bị nó ngăn trở lại. Hơn nữa, sau khi hoàn thành những điều này, chúng ta cần phải quay lại, nhưng không được phá hỏng kết giới chúng ta đã thiết lập. Đây là điểm phải suy xét cẩn thận trước khi động thủ.

Hải Nữ hô nhẹ:

- Khá phức tạp.

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, trên thế gian nhiều chuyện rất phức tạp. Được rồi, ta dẫn con cùng nhau xuống dưới đó, con tự mình quan sát cẩn thận, như vậy sẽ tốt hơn là nói.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh xanh lam, một tầng kết giới mạnh mẽ ngăn cách hai người với bên ngoài, sau đó liền hạ thẳng xuống cửa hầm.

Đi xuyên qua được cửa hầm, Lục Vân cảm nhận được rõ ràng, trong khí độc đó có ngàn vạn vi sinh vật đang điên cuồng thôn tính linh khí bên ngoài để tiến gần đến cơ thể của chàng.

Trong lòng Lục Vân hiểu rõ, cái gọi là kết giới phòng ngự thật ra là do người tu đạo đem linh khí trong cơ thể biến thành thể khí hoặc một loại nào như vậy để xuất ra ngoài, dùng bảo vệ cơ thể không bị thương tổn.

Mà những chất kịch độc thông thường lại do vô số vi sinh vật tạo thành, bọn chúng có nhiều loại khác nhau, mà đặc tính biểu hiện cũng không giống nhau để phản ánh những trạng thái khác nhau, dùng điều này để phân biệt được chất độc mạnh yếu.

Đi xuyên qua được cửa hầm, Lục Vân và Hải Nữ đi đến một thế giới khác, bốn bề lấp lánh âm u, vô số ánh sáng lân tinh hệt như lửa quỷ khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Hải Nữ hơi kinh ngạc, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, nơi này kỳ quái quá.

Lục Vân thăm dò qua tình hình bốn bề, đáp lại:

- Không sao, nơi này chỉ tương đối rộng rãi một chút, vượt qua ngoài năm dặm có một đường hầm nhỏ hẹp, chừng vài trăm dặm, hẳn kết nối với một địa điểm trọng yếu khác của Hắc hải.

Hải Nữ nói:

- Chúng ta có cần phải đi vào đó xem qua hay không?

Lục Vân đáp:

- Không cần, hãy niêm phong nơi này lại trước đã rồi tính.

Nói rồi dẫn Hải Nữ đến gần bốn cửa đường hầm bắt đầu hành động.

Lần này, Lục Vân bố trí một niêm phong rất kỳ dị đặc biệt, tính chất khác hẳn với trước kia. Chàng dùng “Trọng Sinh chi pháp” học từ Hải Tâm tuyền, phối hợp với những điều chàng đã học, dùng hình thức dòng xoáy để bố trí một kết giới trong suốt.

Như vậy, kết giới có đặc tính vô cùng dẻo dai, cơ hồ có thể ngăn trở tất cả mọi thú biến đi qua được.

981. Chương 983 – Ý Ngoại Phát Hiện (phát Hiện Bất Ngờ)

Lục Vân nhanh chóng hoàn thành niêm phong, nói với Hải Nữ:

- Đi thôi, chúng ta đi về từ phía khác.

Hải Nữ nghi hoặc nói:

- Từ phía khác? Từ đâu?

Lục Vân cười nói:

- Vọng gác đá này có năm cái, ta suy đoán hẳn từ cái đối xứng.

Nói rồi thân hình loáng lên, chớp mắt đã đi đến vọng gác đá thứ hai từ phải qua.

Nhìn lên bốn cửa hầm bên trên này, Lục Vân biết bản thân đoán không sai, vì vậy không nói thêm, cứ làm như cũ, tiếp tục niêm phong nơi này. Sau đó mới dẫn Hải Nữ đi qua niêm phong do mình lập ra, tiến vào trong đó.

Nhìn khắp bốn bề, tình hình giống hệt như những gì đã thấy trước đây. Điều này khiến Lục Vân cau chặt mày kiếm, tự nói với mình:

- Bố trí như vậy thì vọng gác đá ở giữa có ẩn chứa điều gì đây?

Hải Nữ nói:

- Chúng ta đi xem là biết liền.

Lục Vân cười nói:

- Không đơn giản như con nghĩ, vừa rồi khi đi qua bên dưới, ta dò xét qua tình hình bên trong vọng gác đá đó, phát hiện nó hoàn toàn ngăn cách với bốn vọng gác kia, không tìm được một chút dao động nào.

Hải Nữ không hiểu nói:

- Vậy là như thế nào? Sư phụ có thể nói rõ ràng hơn không?

Lục Vân đáp:

- Không rõ được, phải tiến vào bên trong mới biết được, đi thôi.

Đến vọng gác đá ở giữa, Lục Vân không lập tức tiến vào, chàng ôm Hải Nữ ép mình vào bên ngoài vọng gác đá né tránh tầm nhìn của cá mập ma bốn phía, nhưng lại bắt đầu tiến hành dò thám vọng gác đá.

Bề ngoài vọng gác đá này không có gì đáng nhìn, nhưng bốn cửa đá lại có kết giới phong ấn vô hình, điều này rõ ràng khác hẳn với bốn vọng gác kia.

Lục Vân phân tích qua tính chất của kết giới, kết quả biết được khiến chàng thất kinh. Té ra kết giới này quỷ dị vô cùng, không ngờ là do những khí bụi phát xuất từ bốn vọng gác đá tạo thành, một khi chạm đến sẽ khiến bốn vọng gác đá còn lại lập tức chú ý, tự động phát ra cảnh báo.

Hiểu được điều này rồi, Lục Vân bắt đầu suy nghĩ.

Trong năm vọng gác đá có một cái Hắc Lệ ở trong đó chàng còn chưa vào, nói cách khác, một khi làm kinh động đến bốn vọng gác cũng chỉ có thể kinh động được một mình Hắc Lệ thôi.

Khi đó, hai bên gặp mặt tất sẽ phát sinh xung đột, nhưng Lục Vân lúc này lại không muốn giết hấn, muốn lưu hấn để trấn thủ nơi này.

Thế rồi, Lục Vân liền né tránh hấn trước đã, tìm một loại phương pháp khác thích hợp hơn.

Nghĩ đến đây, Lục Vân tập trung chú ý về hiện tại, suy tư vì sao vọng gác đá này lại phải tạo ra kết giới, bên trong nó thật ra ẩn chứa gì đây?

Được một lúc, Lục Vân nghĩ được một cách, muốn sử dụng thuật “Không Gian Khiêu Dạo” để vượt cửa đá này.

Được nhiên, có phần mạo hiểm, bất quá Lục Vân cũng đã suy xét cẩn thận rồi, một khi kinh động đến Hắc Lệ, chàng liền có thể dùng thuật Không Gian Khiêu Dạo chuyển đổi qua lại giữa năm vọng gác đá, thế thì hấn cũng không tìm được hành tung của chàng.

Quyết định vậy rồi, Lục Vân lập tức hành động, kết quả hoàn toàn thuận lợi, rất dễ dàng tiến vào được bên trong đó.

Quan sát bốn bề, Lục Vân hơi biến sắc. Vọng gác đá này có phần quỷ dị, bề ngoài không một chút khác thường nhưng bên trong lại vô cùng rộng rãi, rõ ràng cánh cửa đá không chỉ là một lối vào mà còn là một cánh cửa thời gian không gian.

Thôi suy nghĩ, Lục Vân đánh giá bốn phía, phát hiện trong này tổng cộng có bảy căn phòng đá, mỗi nơi đều hoàn toàn giống nhau, hơn nữa còn nối liền với nhau, khiến người ta cảm thấy như trong mê cung.

Đương nhiên, điểm này không thể làm khó được Lục Vân, chàng dễ dàng đi xuyên qua năm căn phòng đá, nhưng lại không thu được kết quả gì. Điều này khiến chàng cảm thấy kinh ngạc.

Hải Nữ nhìn chàng, hỏi lại:

- Sư phụ, người đang suy nghĩ gì vậy?

Lục Vân vuốt ve mái tóc của nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Sư phụ đang nghĩ nơi này nếu đã có kết giới phong ấn, bên trong nhất định có bí mật. Nhưng hiện tại không thấy được điều gì, cho thấy trong này còn ẩn chứa một vật gì đó chúng ta còn chưa phát hiện được.

Hải Nữ nói:

- Đúng thế, Hải Nữ cũng thấy kỳ quái. Nơi này kỳ kỳ quái quái, luôn có vật gì đó gây nhiễu loạn suy tư của con, khiến con không sao nắm bắt được.

Lục Vân hơi kinh ngạc, thấy vẻ mặt nghi hoặc của nó, không khỏi hỏi tới;

- Cảm giác đó có rõ ràng không? Từ đâu mà đến?

Hải Nữ lắc đầu nói:

- Con cũng không rõ nữa, dường như đến từ dưới chân.

Lục Vân trầm ngâm một lúc, Ý Niệm Thần Ba trong não vận chuyển nhanh chóng, tiến hành dò xét cẩn thận toàn diện vọng gác đá này. Sau chín lần liên tục chuyển biến tần suất, cuối cùng phát hiện được một chút khác thường.

Té ra, chín căn phòng đá bên trong này không chỉ là một mê cung đơn giản, giữa chúng còn có một thứ tự nhất định, chỉ có nắm vững được bước đi chính xác, cuối cùng mới đi đến một căn phòng đá, ở đó bên dưới xuất hiện cửa hầm.

Hiểu được điều này rồi, Lục Vân dẫn Hải Nữ bắt đầu dò xét.

Đây là lần dò xét rất phức tạp, hơn nữa còn rất dễ phạm sai lầm, chỉ cần không lưu tâm một chút liền rơi vào vết cũ, chỉ được phí công rút lui mà thôi.

Để tránh quay lại đường cũ, mỗi lần Lục Vân đi qua một nơi đều lưu lại một dấu vết bằng Ý Niệm Thần Ba với tần suất khác nhau.

Như vậy, sau vài chục lần thí nghiệm, cuối cùng Lục Vân tìm được bước đi chính xác, phát hiện được một cửa vào chót cùng ở giữa một căn phòng đá.

Ngừng lại, Lục Vân không lập tức tiến vào mà lại phát xuất ra Ý Niệm Thần Ba để dò xét cẩn thận trước đã, sau đó mới dẫn Hải Nữ tiến vào.

Đến tầng thứ nhất, Lục Vân vẽ mặt bình tĩnh, Hải Nữ vẽ mặt lại kinh ngạc, không khỏi mở miệng:

- Sư phụ, nơi này thật thần kỳ, không ngờ bố trí chín cửa vào bằng ánh sáng, còn có nhiều cột sáng độc lập, hệt như những con cá mập đang bơi lượn qua lại.

Lục Vân không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu, ánh mắt quét qua chín cửa vào bố trí trên bốn bức tường.

Những cửa vào này bị những làn sáng màu sắc khác nhau ngăn cách, nhìn xa xa hệt như một cánh cửa bằng sao, xinh đẹp mà lại thần bí.

Cánh cửa Lục Vân tiến vào ở giữa một không gian thần bí, bốn phía có hình tròn bố trí trí chín cửa vào, còn những vị trí khác bố trí một số những cột sáng dài cả trượng, bọn chúng di động thẳng đứng, xem ra rối loạn nhưng lại có một quy luật nhất định, vừa hay ngăn cách hai người Lục Vân mới vào với chín cánh cửa bốn phía.

Nắm rõ được điểm này rồi, Lục Vân cười nhẹ nói:

- Hải Nữ, con nói những cột sáng này vì sao không ngừng lưu động?

Hải Nữ liếc nhìn bốn phía, chần chừ nói:

- Con nghĩ bọn chúng bị một loại sức mạnh nào đó điều khiển nên mới như thế này. Còn tác dụng của bọn chúng ... con biết rồi, chính là để ngăn trở chúng ta tiến gần đến chín cửa ánh sáng.

Lục Vân cười nói:

- Càng lúc càng thông minh rồi.

Hải Nữ ngược mặt nhỏ xịu, vẽ mặt đắc ý nói:

- Đó là đương nhiên, đi theo sư phụ đương nhiên càng lúc càng thông minh rồi.

Thấy vẻ mặt của nó như vậy, Lục Vân không khỏi muốn cười, bất quá chàng cố nhịn nói:

- Hải Nữ, con có biện pháp nào đi qua chẳng?

Hải Nữ quan sát khá lâu, lắc đầu nói:

- Tạm thời không nghĩ ra được, sư phụ có biện pháp nào chẳng?

Lục Vân cười hỏi:

- Con thấy sao?

Dứt lời, Hải Nữ chỉ thấy trước mắt lóe lên, nhìn kỹ mới phát hiện được, Lục Vân đã dẫn nó đi xuyên qua những cột sáng kia đến trước một cửa ánh sáng.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, Hải Nữ hiểu kỳ hỏi:

- Sư phụ, người làm sao được vậy, người dạy cho Hải Nữ đi.

Lục Vân mỉm cười nói:

- Đừng nóng nảy, sau này sư phụ sẽ dạy cho con, bây giờ chúng ta đã mất nhiều thời gian rồi, chậm trễ nữa con sẽ khiến ba vị sư nương lo lắng.

Nói rồi tay trái vươn ra, nhẹ nhàng chạm vào làn sáng trên cửa ánh sáng, lập tức hoa lửa tung tóe bốn phương, âm thanh rì rì vang lên càng tăng thêm mùi vị kinh khủng.

Giữ nguyên tư thế, Lục Vân cau mày nói:

- Cấm chế trên cửa này rất quý dị, thật ra phải che dấu điều gì đây?

Hải Nữ nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói:

- Màu sắc của chín cửa ánh sáng không giống nhau, từng cái có ẩn chứa điều gì đó hay hơn nữa chỉ nhằm che mắt người ta mà thôi đây?

Câu nói của Hải Nữ khiến Lục Vân rất xúc động, đúng như cô bé đã nói, chín cửa ánh sáng này có giống như năm vọng gác ở ngoài kia không, có tác dụng phân tán sức chú ý của người ta?

Nghĩ đến đây, Lục Vân nhanh chóng thu tay trái lại, thân thể chớp mắt phân ra thành chín, đồng thời xuất hiện trước chín cửa ánh sáng triển khai thăm dò.

Giây lát, thăm dò của Lục Vân đã có kết quả, chỉ thấy bóng người chàng hợp lại thành một xuất hiện trước mắt Hải Nữ, nhỏ nhẹ cười nói:

- Con đoán không sai, trong chín cánh cửa ánh sáng này, có sáu cái để che mắt người ta. Còn lại ba cánh cửa ánh sáng được phân bố đều hẳn phải che giấu một số chuyện gì đó.

Hải Nữ cười nói:

- Thật không? Thế sư phụ hãy mang con đi thăm dò thật ra cuối cùng là gì nhanh đi.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không vội được, thăm dò như vậy không biết phải mất bao lâu thời gian, ta dự tính dẫn ba vị sư nương của con đến đây rồi mới cùng nhau thăm dò.

Hải Nữ không ý kiến, gật đầu nói:

- Sư phụ người đi đi, Hải Nữ ở đây chờ người.

Lục Vân dặn dò Hải Nữ không được hoạt động lung tung, sau đó chàng liền rời đi.

Lâu sau, Lục Vân dẫn ba người tiến vào, sau khi chàng thuật đơn giản qua một lượt, liền dẫn bốn người nữ tiến vào một cửa ánh sáng.

Liếc bốn phía, Lục Vân và bốn người nữ phát hiện, đây là một căn phòng đá kín bưng, to nhỏ khoảng chừng vài chục trượng, ở giữa đặt một khối thủy tinh trong suốt màu đen ngòm, bên trên có một người đang nằm dài.

Đến bên khối thủy tinh, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Người này tình trạng rất quái lạ, hôn mê bất tỉnh lại có sinh mạng dao động, dường như bị một loại hạn chế nào đó.

Bách Linh nhìn người đó, nhỏ nhẹ nói:

- Nhìn bộ dạng người này hẳn tuổi không nhỏ, chắc là cao thủ Hải vực, nhưng lại có khí tức khác với cá mập ma của Hắc hải.

Lục Vân nhìn người này, bề ngoài chừng hơn năm mươi tuổi, tướng mạo xem là cao thủ Hải vực cũng không sai, nhưng vì sao có phần nào đó quen thuộc?

Trong lúc suy nghĩ, Lục Vân vươn tay phải đặt trên lồng ngực của người đó, sau khi dò xét một phen mở miệng nói:

- Thân thể người này bị một loại thủ pháp tà ác giam cầm, người xuất thủ hắc chính là cao thủ của Hắc hải.

Thương Nguyệt nghe rồi, kinh ngạc lên tiếng:

- Chiều theo suy đoán như vậy, người đó hẳn không phải là cao thủ của Hắc hải?

Lục Vân gật đầu trả lời:

- Người này không phải đây. Trên người lão có khí tức rất mạnh mẽ, hơi tương tự như Đông hải Long vương, huynh suy đoán người này rất có khả năng là Tây hải Long vương.

- Cái gì? Tây hải Long vương? Người này không phải là phụ thân của Liễu Thiên Hoa chăng?

Ba người nữ kinh ngạc nhìn Lục Vân.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Đúng hay không, sẽ nhanh chóng biết thôi.

Nói rồi tay phải ánh xanh lam rực lên, pháp quyết thần bí thu được từ Hải Tâm tuyền lúc này xuất hiện, chớp mắt đã giải trừ được cấm chế trên người đó, khiến người đó dần dần tỉnh lại.

Trương Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân, giọng êm ái hỏi:

- Pháp quyết vừa rồi huynh sử dụng chúng ta còn chưa từng thấy qua, đó là ...

982. Chương 984 – Hắc Hải Chi Chủ (ông Chủ Hắc Hải)

- Huynh cũng không rõ lắm, pháp quyết đó huynh học từ Hải Tâm tuyền, không biết tên là gì, bất quá rất thần kỳ. Pháp quyết này bao la vô bờ bến, chia thành hai bộ phận, phần thứ nhất huynh gọi là Hải Tâm quyết, nhưng phần thứ hai huynh chưa biết phải hình dung thế nào nên chưa đặt tên được.

Trương Ngạo Tuyết bật cười thanh nhã, cũng không hỏi nữa, đưa mắt nhìn lão già, êm ái nói:

- Lão tỉnh rồi, bất quá thân thể rất yếu ớt, sợ là ...

Lục Vân hiểu được ý nàng, điềm nhiên trả lời:

- Mọi thứ tùy duyên, chúng ta đến đây hoàn toàn không phải nhằm cứu lão.

Lúc này, lão già nhúc nhích, sau đó chậm chậm mở mắt, nhìn hai bên.

- Các người là ai? Đây là nơi đâu?

Âm thanh rất yếu ớt, khí tức không mạnh mẽ.

Lục Vân đáp:

- Nơi đây là một đóng quân của Hắc hải, toàn bộ chúng ta đến từ nhân gian. Ông là ai, vì sao ở nơi này?

Lão già động dậy con mắt một lúc, sau đó mới chậm chậm đáp:

- Ta chính là Tây hải Long vương, bị Âm Vô Ảnh của Hắc hải bắt lấy để áp chế Thiên Hoa con ta phải làm việc cho bọn hắn.

Lục Vân liếc ba người nữ, vẻ mặt bình tĩnh hỏi tiếp:

- Con ông lại cam chịu để cho bọn chúng áp chế sao?

Tây hải Long vương than thở:

- Thiên Hoa tự nhiên không cam tâm, nhưng nó không có biện pháp bởi vì Ma Vương Sa của Hắc hải đã gieo Phệ Tâm chú trên người nó, vì thế nó không thể nào phản kháng được.

Nghe thấy vậy, Lục Vân cảm xúc nói:

- Té ra như vậy. Nhưng ta còn có điểm không hiểu, Hồng hải và Hắc hải trước giờ đối địch, sao lại liên hiệp áp chế Tây hải?

Tây hải Long vương giải thích:

- Hợp tác giữa bọn chúng thật ra hoàn toàn không thật tâm, chỉ là dựa trên sự lợi dụng lẫn nhau mà thôi, người nào cũng đều đề phòng. Hơn nữa, chuyện này do Hắc hải đề ra, bởi vì có ta trong tay của bọn chúng, Hồng hải thấy có thể ngồi không hưởng lợi liền đồng ý.

Hiểu được sự kết thúc của câu chuyện, Lục Vân đổi sang chuyện khác:

- Hiện nay tình hình ông không ổn, có dự tính gì chưa?

Tây hải Long vương khổ sở đáp lại:

- Ta như vậy dĩ nhiên mạng không còn lâu, còn có thể dự tính thế nào đây. Hiện nay, ta chỉ hy vọng Thiên Hoa con ta có thể thoát khỏi sự áp chế của bọn chúng, còn những chuyện khác không hề nghĩ đến.

- Nếu vậy chúng ta cáo từ trước.

Xoay người, Lục Vân cười cười, vẻ mặt hơi phức tạp. Thời khắc này, khi đối mặt với Tây hải Long vương, chàng còn có thể nói điều gì đây?

Ra khỏi cửa ánh sáng đó, Lục Vân dẫn bốn người nữ tiến vào cửa thứ tư bên trái.

Trong đó, tình hình lại khác hẳn, cả một căn phòng đá phát sáng, bốn vách lấp lánh các loại đồ án, trong đó hình vẽ cá mập ma chiếm số lớn.

Giữa căn phòng đá, một quả cầu thủy tinh hình chiếu rọi ánh sáng bốn bề, không ngừng phát ra một số ánh sáng phối hợp với hình vẽ ánh sáng trên bốn vách, tạo thành một cảnh tượng mê loạn.

Nhìn tất cả mọi thứ, Hải Nữ tay múa chân nhảy, một mình chạy tới chạy lui. Ba người nữ lại trầm tư không nói, quan sát tình hình bốn phía.

Lục Vân một mình đi đến giữa căn phòng đá, liếc quả cầu thủy tinh, cảm xúc lên tiếng:

- Hải vực tuy chưa có văn tự gì cả, nhưng tài trí thông minh của cao thủ Hải tộc tuyệt đối không thấp hơn nhân loại bao nhiêu. Cứ như ở đây mà phân tích, bọn họ lợi dụng khúc xạ của tia sáng, đem một số pháp quyết tu luyện đặc thù khắc lên trên đó, vài ngàn năm cũng không hề tổn hại, cái này so với viết thành chữ còn hữu hiệu hơn.

Đi đến bên cạnh chàng, Bách Linh điềm nhiên nói:

- Địa điểm khác nhau có văn hóa khác nhau, đây chính là văn minh của bọn họ, vượt xa tưởng tượng của chúng ta.

Cười cười, Lục Vân thôi cảm xúc, nghiêm mặt nói:

- Mọi người nói đúng, đây thuộc về văn hóa của bọn họ, chúng ta hẳn không nên phá hủy. Đi thôi, đi đến gian cuối cùng xem thử, hy vọng trong đó có những phát hiện khác.

Cửa sáng sáng cuối cùng, vừa hay là cửa thứ bảy kể từ cửa thứ nhất đếm tới, khoảng cách giữa các cửa thật là hai cửa ánh sáng, phân bố đều theo ba phương.

Trên cửa ánh sáng này, kết giới ngăn cách mạnh hơn so với hai cửa trước đó, Lục Vân mất khá nhiều thời gian mới dẫn được bốn người nữ và hai con thần thú đi qua được tầng trở ngại đó.

Vượt qua được cửa ánh sáng, năm người kinh ngạc phát hiện nơi này lại không có căn phòng nào cả, mà chỉ là một không gian xanh lục thăm to chừng chục trượng, bên trong ngập tràn khí bụi đen ngòm có độc, điều này khiến năm người mơ hồ cảm thấy có nguy cơ.

- Lục Vân, huynh nói xem nơi này thế nào? Vì sao lại như vậy?

Trong lúc trầm ngâm, Thương Nguyệt cất tiếng hỏi.

Lục Vân phân tích qua tình hình bốn phía rồi đáp lại:

- Nơi này rất có khả năng là một nơi tu luyện. Khí bụi có độc này rất độc với chúng ta nhưng lại có điểm rất hữu ích cho cao thủ Hắc hải.

Bách Linh nghi ngờ hỏi:

- Nếu suy đoán như vậy thì bình thường ai sẽ đến tu luyện nơi này?

Lục Vân lắc đầu nhẹ, chuyện này không dễ trả lời được.

Lúc này, Trương Ngạo Tuyết đột nhiên có phát hiện, vội vàng nói với mọi người:

- Mọi người đến đây, không ngờ ở kia lại có giấu một cánh cửa.

Đến bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, mấy người Lục Vân phát hiện thất một vùng ven không gian xem ra tầm thường, không ngờ có một cánh cửa đặc biệt được che giấu cẩn thận, không biết cánh cửa này thông đến nơi nào.

Thử thăm dò một lát, Lục Vân phát hiện kết giới trên cánh cửa này có tính bài xích rất mạnh, tràn ngập tính chất hủy diệt và ăn mòn, muốn đi qua được nơi này có thể nói là không phải đơn giản.

Suy tư một lúc, Lục Vân dặn mọi người tản ra, sau đó dùng những pháp quyết của bản thân bắt đầu thử nghiệm phương pháp phá giải.

Rất nhanh, Lục Vân tìm được phương pháp dẫn bốn người nữ xuyên qua được cánh cửa đó, tiến vào một đường hầm thời không quỷ dị màu xanh lục thẫm.

Ở nơi đó, năm người chỉ thấy hào quang trước mắt tán loạn, còn chưa kịp phân tích được tình hình chung quanh, thân thể liền đột nhiên run lên, xuất hiện trong một không gian sắc xanh biếc.

Nơi này cũng tương tự như không gian trước kia, ngập tràn khí độc màu đen ngòm.

Chỉ có một điều khác biệt là cửa vào nơi đây có phương vị dịch chuyển đi.

Nhỏ giọng dặn dò bốn người nữ cẩn thận, Lục Vân dẫn bọn họ đi qua cánh cửa đó, kết quả là cảnh tượng nhìn thấy đã hoàn toàn hết như trong vọng gác đá trước đây.

Không biết là đã chuyển sang nơi khác hay khiến người ta tưởng rằng đã quay lại nơi cũ.

Để ý tình hình xung quanh, Lục Vân nói:

- Nơi này hẳn là một nơi đóng quân khác của Hắc hải, nhưng thật ra là chỗ nào thì chỉ có cách tiếp tục quan sát. Bây giờ mọi người cẩn thận, chúng ta cùng nhau giải khai bí mật này.

Nói rồi dẫn bốn người nữ rời đi.

Do hoàn cảnh rất tương tự, Lục Vân nhanh chóng tìm được cửa ra, dẫn bốn người nữ lên đường, cuối cùng đến một đại điện rộng lớn.

Phát hiện có khác với vọng gác đá trước đây, Lục Vân lập tức phát ra Ý Niệm Thần Ba để dò xét.

Rất nhanh, cảnh tượng lân cận đã hình thành trong não chàng dưới dạng một hình ảnh, khiến chàng rất kinh ngạc.

Thấy Lục Vân khác thường, Bách Linh hỏi:

- Sao vậy, tình hình thế nào vậy?

Lục Vân liếc bốn người, thấp giọng nói:

- Nơi chúng ta đang đứng chắc là trung tâm thống trị của Hắc hải. Đây là một điện hồng, bên ngoài có liên tục năm đại điện bố trí theo phương vị ngũ hành, hết như một tòa thành, khí thế phi phàm.

Ba người nữ thất kinh, trầm tư không nói. Hải Nữ hỏi chàng:

- Sự phụ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Có cần thiết phải đại náo Hắc hải khiến bọn chúng thêm phiền toái không?

Lục Vân trờng nó một cái, quát lên:

- Nói loạn, cứ ham chơi. Bây giờ chúng ta đến chính điện xem thử, cao thủ Hắc hải đường như đang tụ tập ở đó, chúng ta đi nghe thử có tình huống gì mới không.

Hải Nữ bị Lục Vân mắg một câu, không vui làm mặt xấu với chàng, sau đó trốn sau lưng Bách Linh.

Thấy vậy, ba người nữ không khỏi bật cười, Lục Vân lại không biết làm sao.

Rời khỏi điện hồng, Lục Vân phát hiện xung quanh hoàn toàn không có cá mập ma canh giữ, vì thế liền dẫn bốn người nữ âm thầm tiến sát đến bên ngoài cửa điện, ý thức lưu ý tình hình bên trong.

Lúc này, trong đại điện, hai bóng đen chia ra ngồi hai bên, ở giữa có một bóng đen quỳ, phía trên có một người cao lớn đang ngồi, toàn thân người này có ánh sáng sắc đen bao phủ.

Lúc đó, bóng đen đang quỳ nói:

- Về phía Hồng hải, Huyết Ảnh Vương Giả dẫn phần lớn cao thủ tiến vào bốn phía, trong lúc đó đã gặp phải những con thú lớn kia, hai bên phát sinh xung đột, cuối cùng Hồng hải tổn thất không ít cá mập máu, may mắn trốn thoát được.

Phía trên, Ma Vương Sa toàn thân ánh đen âm thanh âm trầm hỏi lại:

- Còn về tung tích của Tỏa Long đỉnh, đã có tin tức chăng?

Bóng đen đang quỳ trả lời:

- Sau trận chiến ở Hổ Sa lĩnh, Hải Nữ tung tích không rõ, tạm thời còn chưa có tin tức.

Ma Vương Sa trầm tư một lúc, rồi lại hỏi:

- Bốn hải gần đây tình hình thế nào? Tử Hồn lần trước bị thương chạy về có gì khác thường không?

Bóng đen đáp:

- Vừa thu được tin tức, Tử hải Tam Kỳ hiện nay qua lại thường xuyên, dường như có phát sinh đại sự gì đó.

Ma Vương Sa phát tay nói:

- Được, người lui ra. Tiếp tục dò xét, một khi có tin gì lập tức quay về báo.

Bóng đen vâng một tiếng, đứng lên rời đi.

- Các người có suy nghĩ thế nào?

Ma Vương nhìn hai bóng đen đang ngồi bên dưới hỏi lại.

Nghe vậy, bóng đen bên trái trả lời:

- Hiện nay Hồng hải yếu ớt, vừa hay chúng ta có thể cất tay lập tức thu lấy nó.

Ma Vương chưa cho ý kiến, đưa mắt nhìn bóng đen bên phải hỏi tiếp:

- Âm Vô Căn, người nghĩ thế nào?

Bóng đen bên phải đáp:

- Thuộc hạ thấy suy nghĩ của Âm Vô Ảnh có phần chưa thỏa đáng. Hiện nay, thú lớn ở Ma Quỷ Hải vực đã giải trừ được lời nguyền, có thể tùy ý hoàn hành bốn hải. Chúng ta ở đây tuy chiếm được ưu thế nhờ vào địa lý, nhưng nếu thôn tính Hồng hải thì lại không tốt.

Bên trái, Âm Vô Ảnh hỏi:

- Có gì không tốt, lúc này là cơ hội khó có, bỏ qua sẽ rất tìm được lần nữa.

Âm Vô Căn cười lạnh nói:

- Cơ hội khó có, nhưng hiện nay không những có thú lớn gây họa, còn cuốn vào không ít cao thủ nhân gian. Lại thêm Địa Âm Tà Linh hồi sinh, chúng ta một khi chiếm lấy Hồng hải chính là giao tranh thẳng thắn với bọn chúng, người cho rằng chúng ta có đủ sức để chia ra giao chiến với ba phương chăng?

Ám Vô Ảnh không phục nói:

- Đó chỉ là suy đoán của người thôi, không nhất định phải như vậy.

Ám Vô Căn hừ một tiếng nhỏ, hờ hững không nói thêm.

Ma Vương Sa phát tay ngăn cản hai người tranh luận, mở miệng nói:

- Ám Vô Căn nói rất có lý, chúng ta không thể vì lợi ích trước mắt mà phải tính toán đường xa. Bây giờ, không nói đến những chuyện đó nữa, bên ngoài điện có vài vị khách từ xa đến, mới bọn họ vào đây chuyện trò.

Ám Vô Ảnh và Ám Vô Căn nghe vậy sững sốt, sau đó đứng lên đi ra ngoài điện.

Bên này, Lục Vân nghe vậy trong lòng chấn động, bản thân đã áp dụng biện pháp bí mật, làm sao còn bị Ma Vương Sa phát hiện được đây?

Suy nghĩ một lát, Lục Vân trong lòng không hiểu, đành dứt bỏ tạp niệm, dẫn bốn người nữ và hai con thú thần nhiên đi vào trong đại điện.

983. Chương 985 – Cường Giả Chi Chiến (cuộc Chiến Của Những Kẻ Mạnh)

- Lục Vân người thật lớn gan, không ngờ dám lên vào Hắc hải của ta.

Lục Vân bật cười điềm nhiên, nói:

- Có một số chuyện, ngoài sự gan dạ ra, bản lĩnh cũng rất quan trọng.

Giận dữ trừng chàng, Ám Vô Ảnh hừ giọng nói:

- Chớ vội lên tiếng, hôm nay người có thể sống sót rời khỏi nơi này mới coi như người có bản lĩnh.

Lục Vân bật cười ngạo nghễ, đáp lời:

- Chuyện này đừng nói quá hàm hồ, không chừng một lúc người còn phải ngoan ngoãn tiễn ta đi.

Ám Vô Ảnh hừ giọng nói:

- Cũng là đưa tiễn người đi, bất quá chỉ là tiễn người xuống địa ngục.

Còn đang nói, một hàng người đã đi đến dưới điện.

Cười cười điềm nhiên, Lục Vân không lý gì đến Ám Vô Ảnh, ánh mắt nhìn thẳng vào Ma Vương Sa, hỏi lại:

- Ông chủ Hắc hải quả nhiên phi phạm, nhưng ta muốn hỏi một câu, người làm sao phát hiện được bọn ta?

Ma Vương Sa liếc năm người Lục Vân, lạnh lùng trả lời:

- Thật ra rất đơn giản, khi bọn người đến điện hồng, khí tức che giấu không được tốt, ta liền phát hiện ra.

Hiểu được chỗ sai lầm, Lục Vân hỏi:

- Lúc này đây, giữa chúng ta nên nói thế nào mới được?

Ma Vương Sa ánh mắt nhìn đến Hải Nữ, lạnh lùng nói:

- Trước hết hãy nói chuyện Hải Nữ, nói chuyện về Tỏa Long đỉnh trên người nó, người thấy thế nào đây?

Cười cười bình tĩnh, Lục Vân tỏ ra rất tùy tiện nói:

- Được, vậy nói chuyện Hải Nữ, các người muốn thế nào đây?

Ma Vương Sa trầm giọng nói:

- Các người đến từ nhân gian, không thể nói là có bất kỳ ân oán gì với Hắc hải ta. Trước đây nếu có gì không thỏa đáng, ta cũng không muốn truy cứu đến. Hiện tại chỉ cần để Tỏa Long đỉnh trên người Hải Nữ lại, ta liền để các người ra đi.

Lục Vân nói:

- Nếu ta không đồng ý, các người hẳn muốn động thủ. Nói như vậy, ta không còn chọn lựa nào khác?

Ma Vương Sa nói:

- Đúng thế, các người không được chọn lựa bởi vì đây là Hắc hải.

Bật cười kỳ dị, Lục Vân đưa mắt nhìn Âm Vô Ảnh nói:

- Người cho rằng tình thế nơi này hiện nay với ngày trước ở Hải Toàn cốc so ra thế nào?

Âm Vô Ảnh nghi hoặc nhìn chàng, hỏi lại:

- Người muốn giao đấu thắng thua?

Lục Vân cười nói:

- Người cho rằng kết quả sẽ như thế nào?

Âm Vô Ảnh giận dữ nói:

- Lục Vân, nơi này không phải là Hải Toàn cốc, không phải chỗ cho người ngông cuồng.

- Lớn tiếng như vậy làm gì? Có phải muốn che dấu dự bất an và khiếp sợ trong lòng chẳng?

Lục Vân tà mị nhìn Âm Vô Ảnh, tiếng cười rộ có phần hơi quỷ dị.

Phía trên đại điện, Ma Vương Sa cất tiếng:

- Lục Vân, người rất kiêu ngạo.

- Sao? Kiêu ngạo không được chẳng?

Lục Vân nhìn Ma Vương Sa hỏi ngược lại.

Ma Vương Sa hừ giọng nói:

- Ở nhân gian người ngông cuồng sao cũng được, đây là Hắc hải, người tốt nhất nên bớt đi một chút. Bây giờ, ta nói thêm một lần, để Tỏa Long đỉnh lại, ta sẽ không làm khó các người, nếu không đừng trách ta vô tình.

Lục Vân thôi cười lạnh lùng nhìn Ma Vương Sa nghiêm túc lên tiếng:

- Muốn có Tỏa Long đỉnh không khó, chỉ cần thỏa mãn một điều kiện.

Ma Vương Sa đáp:

- Điều kiện thế nào, người nói ra đi.

Lục Vân đáp:

- Điều kiện rất đơn giản, ta với người lấy giới hạn là năm chiêu, người thắng được ta thì Tỏa Long đỉnh thuộc về người. Ta thắng được người, người phải đưa tiễn chúng ta đến Tử hải.

Ma Vương Sa ánh mắt hơi biến đổi, kinh ngạc thốt lên:

- Các người muốn đi Tử hải?

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Không sai, chúng ta muốn đi Tử hải. Điều kiện này người có dám đồng ý hay không?

Ma Vương Sa không nói, liếc Âm Vô Ảnh và Âm Vô Căn, một lúc sau mới lên tiếng:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Lục Vân tự phụ nói:

- Người không đồng ý thì hôm nay không cách gì sống sót rời khỏi đại diện này.

Ma Vương Sa rất giận rống lên:

- Cuồng vọng! Đây là đất của ta không phải là nhân gian.

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Ta đương nhiên biết điểm này, nếu không thì sao lại đến nơi này, còn lớn giọng muốn đi Tử hải đây.

Ma Vương Sa nghe vậy chấn động, ý trong câu nói của Lục Vân vô cùng rõ ràng. Đây có thể nói không phải cá chép sao vượt được vũ môn, nếu chàng đã dám đến đây, tất nhiên đã nắm chắc, nếu không ai ngu xuẩn chạy đến đây để chết?

Nghĩ đến đây, Ma Vương Sa thay đổi suy nghĩ, hừ giọng nói:

- Nếu tự phụ như vậy, ta cũng muốn lãnh giáo qua xem thử người có bản lĩnh gì mà dám xông thẳng vào Tử hải? Bây giờ người bảo Hải Nữ đưa Tỏa Long đỉnh để ta xem thử, nếu như quả thật ở trên người nó, ta sẽ phân cao thấp với người một phen.

Bật cười lạnh lùng, Lục Vân đưa mắt cho Hải Nữ, sai Hải Nữ đưa Tỏa Long đỉnh ra. Đợi sau khi Ma Vương Sa và Âm Vô Ảnh, Âm Vô Căn xem rồi, Lục Vân vừa khiến Hải Nữ thu lại, vừa lên tiếng nói:

- Bây giờ đã xem qua rồi, chúng ta bắt đầu thôi phải không?

Ma Vương Sa âm hiểm trừng mắt Lục Vân, vừa đứng lên đi xuống dưới, vừa hỏi:

- Lục Vân, nếu như đến lúc nào đó ta đột nhiên đổi ý thì người sẽ làm thế nào?

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Muốn biết thì người thử qua đi.

Hai mắt khép hờ lại, Ma Vương Sa phát hiện mình không nhìn ra được chàng, trong lòng rất kinh ngạc.

- Đừng vội đắc ý, sau năm chiêu nếu như người có thua, có khả năng không chỉ thua một Tỏa Long đỉnh đơn giản thế đâu.

Lục Vân bật cười bình thản, phất tay ra hiệu cho ba người nữ dẫn Hải Nữ lùi lại, miệng cất tiếng phản bác:

- Chuyện đổi ý có rất nhiều người làm, người khẳng định ta sẽ giữ chữ tín với lời hứa bỏ qua cho Hắc hải chăng?

Ma Vương Sa hừ giận một tiếng, thấy không thể dùng lời hơn thua với chàng, vội vàng quay lại chuyện chính, quát lên:

- Bớt nói xàm, ta muốn ra chiêu rồi.

Chữ rồi còn chưa thoát hết ra ngoài, Ma Vương Sa liền bắn mình đến, thân hình to lớn chớp động quanh Lục Vân, chỉ trong sát na liền phân hóa thành hàng trăm nghìn ảo ảnh, dùng các loại hình thể khác nhau, phương thức tung hoành đan xen, đột nhiên thu nhỏ về giữa.

Một chiêu này nhanh chóng vô cùng, từ lúc ra tay đến lúc thu tay lại gần như chỉ trong chớp mắt. Ba người nữ Bách Linh và Hải Nữ vừa thấy vẻ mặt biến hóa, không khỏi cảm thán với thực lực của Ma Vương Sa.

Lục Vân cũng rất kinh ngạc, thân hình cao to của Ma Vương Sa lại có được tốc độ đến kinh người, điều này hoàn toàn nằm ngoài ý nghĩ của chàng.

Vì thế, khi nguy hiểm đến gần, Lục Vân không kịp phản kích, cuối cùng chọn lựa phương án phòng ngự, thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”.

Như vậy, trong đại diện ánh đen hội tụ, chớp mắt ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng phát nổ kịch liệt.

Bật cười âm hiểm, Ma Vương Sa chăm chọc:

- Lục Vân, mùi vị như thế nào?

Lời này nghe có vẻ đắc ý, nhưng thực ra chính là chỗ xảo trá của Ma Vương Sa, bởi vì hắn vận dụng xảo diệu phương thức để thăm dò tình hình hiện nay của Lục Vân.

Cuồng phong nổi lên, ánh đèn tan biến, Lục Vân mỉm cười đứng yên tại chỗ, cất tiếng điềm nhiên:

- Mùi vị không tồi, có khí thế của ông chủ Hắc hải, tiếp tục phát huy.

Hừ lạnh một tiếng, Ma Vương Sa quát lên:

- Đừng vội đắc ý, xem chiêu thứ hai của ta!

Còn đang nói thì bóng người trong chớp mắt đã kéo dài ra, khi đến gần Lục Vân, thân thể kéo dài đột nhiên tan biến hết như thiên nữ rải hoa, phân bố chung quanh Lục Vân, hình thành một vòng sáng xoay tròn, bao vây Lục Vân vào giữa trung ương.

Đồng thời, chín bóng người từ trong vòng sáng xoay tròn phóng ra, kết lại với nhau thành một trận pháp Cửu Cung, từng bóng đều bộc phát hào quang đen ngòm hội tụ bên ngoài thân thể Lục Vân thành một cột sáng, sau đó mới nhanh chóng thu nhỏ lại.

Lần này, Lục Vân đã sớm đề phòng. Khi Ma Vương Sa vừa mới phát động, chàng liền triển khai thể công, thân thể xoay tròn tại chỗ hết như một con quay, chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể theo sự khống chế của chàng hóa thành hai thanh kiếm ánh sáng, theo sự chuyển động càng lúc càng nhanh của chàng, hai thanh kiếm ngưng tụ thành một vòng sáng có tính phóng xạ, va chạm mãnh liệt với cột sáng thu nhỏ của Ma Vương Sa.

Lúc này, sức mạnh trong đánh ra ngoài đánh vào gặp nhau, phương hướng hai bên ngược nhau, sức mạnh tương đương, chớp mắt liền bộc phát hoa lửa chói mắt, hình thành vô số luồng chớp điện gầm lên trong đại điện.

Xoay tròn tiếp tục duy trì cuộc chiến tiếp diễn.

Sức mạnh hai bên liên miên không ngừng tập trung ở trong đại điện rộng rãi hết như hai con rồng tranh châu, xinh đẹp chói mắt lại nguy hiểm vô cùng, kinh người người mà lại khiến người khiếp sợ.

Thời gian thúc động sự phát triển tình hình. Khi khí thế hai bên yếu đi, đến điểm tích lũy giới hạn của hai bên, cuối cùng đan vào nhau, biến đổi, tan ra, phá vỡ, dùng phương án phát nổ để kết thúc cuộc chiến này.

Sương đen tràn ngập, Ma Vương Sa và Lục Vân đồng thời lùi lại, máu huyết hai bên quay cuồng, vẻ mặt kinh hãi.

Rất rõ ràng, thực lực hai bên đều vượt ra ngoài dự liệu.

Đối với Lục Vân, thực lực hiện nay của chàng cơ hồ đã mạnh đến mức của Địa Âm, Thiên Sát, ai ngờ Ma Vương Sa này lại mạnh mẽ khác thường.

Điểm này, Lục Vân rất kinh ngạc, nhưng Ma Vương Sa còn kinh ngạc hơn. Lão đã thống trị Hắc hải quá năm ngàn năm, cuộc chiến với thú lớn, với Địa Âm, Thiên Sát đều đã từng trải qua, tự nhận tu vi đứng trong hàng ba người cao nhất bảy hải, ai ngờ Lục Vân là cao thủ đến từ nhân gian so với lão còn lợi hại hơn.

- Năm đã qua hai, còn lại ba chiêu, ngươi nên tăng mạnh hơn nữa.

Đứng yên nhìn Ma Vương Sa, Lục Vân hơi chậm chạp lên tiếng.

Ma Vương Sa hừ giọng nói:

- Mọi người ai cũng vậy thôi, nếu như bằng nhau, điều ước này liền vô hiệu.

Lục Vân tự phụ nói:

- Yên tâm, không có khả năng hòa nhau.

Ma Vương Sa hỏi lại:

- Ngươi quả thật tự tin như vậy chăng?

Lục Vân bật cười tà mị, đột nhiên lên tiếng:

- Còn nhớ Huyết Ma Thiên Cơ và Tử Hồn không, thực lực bọn chúng thế nào, ngươi hẳn phải hiểu rõ trong lòng.

Ma Vương Sa hừ giọng nói:

- Tử Hồn trước đây giao chiến với ngươi, cũng tuyệt đối không thất bại, có đáng giá gì đây?

Lục Vân cười tà đạo nói:

- Hẳn đúng là không hề chưa thất bại, bất qua ta quên nói cho ngươi biết, ở ngoài Hồng hải, Huyết Ma Thiên Cơ đã bị ta giết chết rồi.

Ma Vương Sa trong lòng chấn động, không tin hỏi lại:

- Đừng có nói năng lung tung, ngươi cho ta sẽ tin ngươi sao?

Lục Vân cười tà dị nói:

- Thử qua không phải sẽ biết được chăng?

Nói rồi hai tay giang ra, lòng bàn tay ánh sét lấp lánh, “Lôi Thần quyết” cực dương cực cứng theo sự thúc động của chàng, liền bắn ra chín con rồng sấm sét, bay vòng vòng quanh Ma Vương Sa, liên miên không ngừng phát ra chớp sét điện.

Gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể Ma Vương Sa xoay tròn, chớp mắt liền hóa thành một bông hoa sen màu đen, toàn thân lấp lánh ánh đen, hơn nữa còn kết thành một kết giới phòng ngự bằng ánh sáng chống lại chớp điện do Lục Vân phát ra.

Đóa sen sắc đen này cổ quái, khi vừa mới hình thành liền bắt đầu hấp thu dòng khí bốn bề, trong quá trình chống cự lại nhanh chóng hình thành một cột gió màu đen phóng thẳng về phía Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười âm hiểm, thân thể vút lên không, chớp mắt hóa thành một trăm hai mươi tám phân thân bố trí quanh đóa sen sắc đen.

Sau đó, những phân thân này đồng thời tiến công. Phân thân nào trên đầu cũng phát xuất một ngọn đao nhỏ màu đen, từ những phương hướng khác nhau hội tụ thành một làn đao đen kịt, đó chính là làn Diệt Hồn đao!

Thanks

984. Chương 986 – Hắc Hải Bị Diệt (hắc Hải Bị Tiêu Diệt)

Chớp mắt, đóa hoa sen sắc đen đó liền biến thành một cột sáng quỷ dị, bề ngoài bố trí vô số dòng xoáy hết như hàng vạn hàng ngàn cái miệng đang điên cuồng thôn tính mọi thứ chung quanh.

Chiêu thứ tư, hai người đều toàn lực ứng phó.

Diệt Hồn đao giao đấu với cột sáng quỷ dị của Ma Vương Sa, hai bên đều có thuộc tính hắc ám, khi gặp nhau hoàn toàn không tạo nên hoa lửa, bất quá lại bộc phát dòng khí lưu động kinh người, khiến toàn bộ mọi người đang quan sát cuộc chiến phải lùi lại.

Giữa chiến trường, một trăm hai mươi tám làn đao hội tụ lại, hình thành một làn đao dài vài trượng, vừa hay chém vào cột sáng quỷ dị kia. Hai bên đập vào nhau, đang nhanh chóng tan rã.

Cảnh tượng này kéo dài giây lát, cuối cùng chỉ có Diệt Hồn đao của Lục Vân tan biến, còn cột sáng quỷ dị kia tuy đã nhỏ đi khá nhiều, nhưng vẫn ngạo nghễ tại chỗ như cũ.

Tình hình này bất ngờ, ít ra ba người nữ Bách Linh mới lần đầu thấy Diệt Hồn đao của Lục Vân tấn công thất bại.

Ám Vô Ảnh và Ám Vô Căn thấy vậy không khỏi cười lớn, chỉ còn một chiêu cuối cùng, theo tình hình trước mắt Lục Vân dường như không cách gì thủ thắng được.

- Lục Vân, người không thắng được ta, nhận thua đi.

Thanh âm hơi âm hiểm lạnh lùng, đó là Ma Vương Sa cất tiếng nói.

Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc, lạnh nhạt nói:

- Sau một chiều cuối cùng này, tin chắc người sẽ không còn nói được như vậy.

Ma Vương Sa cười lạnh nói:

- Phải vậy chăng? Vậy chúng ta đi tới cùng thôi, đến đây!

Dứt lời ánh đèn lóe lên, cột sáng quỷ dị vốn đang thu nhỏ đột nhiên tăng lên gấp ba lần, so với lúc trước còn mạnh hơn gấp đôi, điều này khiến mọi người trong đại điện vẻ mặt đều biến hẳn.

Nhìn vào cột sáng đó có một số dòng xoáy hết như những cái miệng nhỏ, Lục Vân trầm giọng nói:

- Bây giờ ta mới hiểu được vì sao chân nguyên cao thủ Hắc hải tu luyện lại có kịch độc. Té ra bọn người chủ yếu dựa vào việc hấp thu các vi sinh vật, cưỡng ép bọn chúng chuyển hóa thành vũ khí của các người, khiến bọn chúng không ngừng lớn lên, cuối cùng dựa vào sức mạnh của chúng để hủy diệt mọi thứ.

Ma Vương Sa âm hiểm đáp:

- Lục Vân, người rất thông minh, nhưng cho dù người biết được bí mật này thì có thể làm thế nào đây? Người nghĩ không ra được phương pháp đối phó thì cuối cùng cũng thua thôi.

- Phải vậy không? Thế người hãy mở to mắt xem thử ta có phá giải được tuyệt chiêu này của người hay không.

Bật cười lạnh lùng, khí thể toàn thân Lục Vân phóng ra, hào quang bảy sắc hiện lên từ người chàng, chớp mắt đã chiếu sáng cả đại điện.

Ngoài ra, Lục Vân bước chậm lên phía trước, mỗi một bước chân đặt xuống thì trên mặt đất liền xuất hiện một đóa hoa sen bảy màu, hình ảnh hết như Phật tổ xuất hiện, thành thánh mà lại uy nghiêm.

Từ xa xa nhìn lại, Hải Nữ kinh ngạc hô lên:

- Sư phụ lợi hại thật, hết như thần tiên vậy.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Sư phụ con không phải thần tiên, nhưng sư phụ con có thể hủy thần diệt tiên.

Hải Nữ vẻ mặt sùng bái, kiên định cất tiếng:

- Từ nay về sau con cũng giống như sư phụ, trở thành một người có thể hủy thần diệt tiên.

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm nói:

- Chỉ cần nỗ lực, con liền có thể trở thành như sư phụ. Được rồi, trông cho rõ, cơ hội như vậy rất khó thấy.

Giữa đại điện, Lục Vân dừng lại cách cột sáng quỷ dị ba trượng, hào quang bảy màu toàn thân đang chuyển biến nhanh chóng, hóa thành một ngọn lửa rất nóng.

Phát hiện được ý đồ của Lục Vân, Ma Vương Sa khinh bỉ hừ giọng nói:

- Lục Vân, nếu người cho rằng chính ngọn lửa có thể tiêu diệt được Hắc Ngục Thiên Bảo của Hắc hải ta thì người đã hoàn toàn sai rồi.

Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Ta không hề nói với người là ta dự tính dùng ngọn lửa để đối phó bọn chúng.

Ma Vương Sa hỏi lại:

- Nếu đã không dự tính dùng ngọn lửa, thế thì người làm vậy là sao?

Lục Vân bật cười điềm đạm nói:

- Ta làm vậy cũng rất đơn giản, đó chính là khiến người bắt đầu lên tiếng.

Chữ tiếng còn chưa thoát hết ra ngoài, trên đầu Lục Vân liền phát ra một luồng hào quang bảy màu, đó chính là thần binh mạnh nhất – Diệt Thần kiếm.

Vừa rời khỏi người Lục Vân, Diệt Thần kiếm liền phát ra hào quang vạn trượng, khí tức cực mạnh của nó chớp mắt đã ngưng đọng cả đại điện, khiến cho những người đang quan sát thân thể cứng đờ, hoàn toàn không cách gì nhúc nhích.

Ma Vương Sa phát hiện đã bị lừa, lập tức rống lên giận dữ:

- Lục Vân, ngươi thật đê tiện!

Lục Vân cười lạnh nhạt, bình tĩnh đáp trả:

- Ngươi sai rồi, trước khi ra tay ta đã cho ngươi thời gian tiến công, đáng tiếc ngươi cuồng vọng tự kiêu, không thèm để ý gì cả. Bây giờ, ngươi hãy còn có chút thời gian, cố gắng mà tranh đấu đi. Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trảm, giết chết tiên phạt, tàn sát quỷ thần!

Trên đỉnh đầu Lục Vân, thần kiếm bay lượn, sức mạnh hủy diệt làm rung động bốn bề, chớp mắt liền biến cả đại điện thành tro bụi. Uy lực còn lại của nó lập tức hủy diệt tất cả mọi công trình trong phương viên trăm dặm, khiến cho văn minh Hắc hải đã được vài ngàn năm phải bị tiêu hủy.

Đánh tan mọi thứ, sức mạnh thần kiếm tiếp tục khuếch tán, khi gia tăng đến mức cực hạn, liền mang theo khí phách ngạo nghễ trời đất, phát ra một cột sáng nối liền với trời, chớp mắt đã bắn vọt ra khỏi mặt nước xông vào tận bầu trời.

Cảnh tượng này kéo dài chỉ trong chớp mắt, sau đó cột sáng liền nhanh chóng nén lại, cuối cùng trở thành một cột kiếm chục trượng, vọt đến chém xuống cột sáng quỷ dị do Ma Vương Sa tạo ra.

Cảm giác được nguy hiểm ập đến, Ma Vương Sa trước đó trấn định tự nhiên liền rống lên điên cuồng, trong lúc không cách nào né tránh được, liền mang ý niệm oán độc vô bờ bộc phát ra một chiêu công kích mãnh liệt nhất.

Nhưng lúc này mọi thứ đã quá trễ rồi, một chiêu này của Lục Vân hủy diệt mọi thứ, so với chiêu thức Diệt Hồn đao trước đó còn mạnh mẽ gấp chục lần.

Ma Vương Sa dù sao cũng đã tu luyện vài ngàn năm, một chiêu cuối cùng cũng mạnh hơn gấp đôi trước đó.

Nhưng so sánh với nhau, làm sao chiêu đó có thể là đối thủ của Lục Vân đây?

Một kiếm hủy diệt đúng hạn chém xuống, lấy đi Ma Vương Sa còn đang bất cam, che lấp cả tiếng kêu thảm thiết của lão, hủy diệt sinh mạng lão, khiến lão mang cả oán hận mà ra đi.

Ban đầu, Lục Vân không muốn dùng đến Diệt Thần kiếm. Nhưng hiện nay nếu đã đến bước này rồi cũng không thể hạ thủ lưu tình được, vì thế chàng đành chọn phương án hủy diệt, ngay cả Âm Vô Ảnh và Âm Vô Căn cũng bị giết nốt.

Cuồng phong qua rồi, nước biển ập đến. Cả đại điện vốn dĩ huy hoàng lúc này đã biến thành đồng đổ nát, mọi thứ đã trở thành như trước đây vạn năm.

Ba người Bách Linh nhìn Lục Vân, vẻ mặt chấn động.

Lúc này mọi người mới phát hiện té ra bản thân trước giờ cũng chỉ hiểu được chút ít về Lục Vân.

Trước đây, ba người nữ chưa bao giờ phát hiện được Lục Vân có Diệt Thần kiếm trong người.

Về mặt Hải Nữ chắc chắn ngược lại với ba người, khuôn mặt nhỏ bé đầy vẻ sùng bái, trong mắt toát ra vẻ chờ đợi.

Thu lại thần kiếm, Lục Vân đến bên bốn người nữ, điềm nhiên nói:

- Đó chính là thần binh mạnh nhất của huynh – Diệt Thần kiếm.

Chỉ một câu đơn giản, Lục Vân cũng không giải thích, dù sao cũng có chút bí mật không cần phải nói trắng ra.

Lần này, Lục Vân thi triển Diệt Thần kiếm so với lúc ở Vân Chi Pháp giới đã ung dung hơn nhiều. Điều này có liên quan đến thực lực chàng đã tăng hơn.

Nghe vậy, Bách Linh phản ứng trở lại trước tiên, cũng không hỏi thêm gì, chỉ điềm đạm bật cười, ôn nhu nói:

- Hành trình đi Hắc hải kết thúc rồi, trạm kế tiếp chính là Tử hải, chúng ta xuất phát thôi.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm, Hải Nữ lại kéo áo Lục Vân, bảo muốn học Thần Diệt trăm của chàng.

Đứng cô đơn giữa lối vào Hồng hải, Diệp Tâm Nghi nhìn về phương xa, một mình trầm mặc nhớ lại quá khứ.

Trước đây, nàng hăng hái bao nhiêu, bây giờ lại thất vọng khổ sở như vậy. Mọi thứ thay đổi gần như chỉ trong thời gian chưa tới ba tuần trăng, như vậy ông trời có quá tàn khốc không vậy?

Cả đời nàng, từ lúc rời Dao Trì tiến vào nhân gian, mọi sự đều bất lợi, từ lúc là Dao Trì thánh nữ ban đầu, đến cô đơn hiện tại một mình, chỉ ngắn ngủi trong ba tuần trăng, thật ra đã xảy đến chuyện gì, vì sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Tiếng thở dài của nàng thườn thượt, nhẹ nhẹ, chậm chậm biến mất trong nước biển.

Quay đầu lại, Diệp Tâm Nghi đưa mắt nhìn về ba bóng người từ xa đang đến, khóe miệng nở nụ cười cay đắng nhàn nhạt.

Từ bao lâu, tâm hồn kiêu ngạo của nàng đã bị đau thương bao trùm rồi?

- Tâm Nghi, con không sao là được rồi, Huyết Ma Thiên Cơ đâu?

Bạch Quang xông đến bên cạnh Diệp Tâm Nghi, kích động lên tiếng hỏi thăm.

Nhìn ba người, Diệp Tâm Nghi vẻ mặt đau thương, nhỏ giọng nói:

- Con không sao, Huyết Ma Thiên Cơ chết rồi.

Bạch Quang sửng sốt, rất nhanh đưa mắt cho Huyền Đan vũ sĩ và Lăng Thiên, sau đó mới hỏi:

- Bà ta chết rồi? Làm sao chết đi vậy?

Diệp Tâm Nghi cười cười thần thờ, hơi thất vọng đáp:

- Bà ta gặp phải Lục Vân, cho nên bà ta đã chết.

Bạch Quang thất kinh, ngạc nhiên nói:

- Lục Vân giết bà ta sao? Quả thật là không ngờ được.

Lăng Thiên ánh mắt hơi biến đổi, giọng cảm xúc nói:

- Ở trong Hải vực này, người có thể giết bà ta không nhiều, Lục Vân phải được tính là một trong số đó. Bây giờ Tâm Nghi đã bình an, chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, liếc nhìn về phía Hồng hải, nhẹ giọng nói:

- Tiếp tục tìm kiếm Thiên Uy lệnh chăng?

Lăng Thiên không nói, vẻ mặt hơi cổ quái. Huyền Đan vũ sĩ lại lên tiếng:

- Đúng thế, cho dù khó khăn thế nào, vì sự an nguy của nhân gian, chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm.

Diệp Tâm Nghi bật cười thần thờ, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Đúng thế, ai bảo chúng ta làm người bảo hộ chính nghĩa làm đây? Nhưng người thật sự cứu vãn được muôn dân phải là chúng ta chăng?

Không đợi ba người đáp lại, Diệp Tâm Nghi liền bay về phía Hồng hải trước hết.

Bạch Quang nhìn theo bóng của nàng, than nhẹ:

- Thất bại thường làm cho người ta mất đi hy vọng. Chúng ta nếu như vẫn không tìm được một chút hy vọng, sợ tiếp theo bản thân chúng ta cũng không kiên trì nổi.

Lăng Thiên vẫn yên lặng không nói, ông có thể nói gì nữa đây? Huyền Đan vũ sĩ bật cười cay đắng, nhỏ giọng nói:

- Đi thôi, nỗ lực lên hẳn sẽ có hy vọng.

Đi dọc theo đường vào Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, bốn người Lăng Thiên nhanh chóng gặp được ba người Lục Doanh đang quay về, hai bên gặp nhau ở Hồng hải, không khí có phần thẹn thùng.

Đứng về lập trường của hai bên, khuynh hướng đối địch có phần nặng bởi vì có Lục Vân ở giữa.

Bỏ đi vấn đề Lục Vân thì hai bên lại không có gì để nói với nhau.

Giữa sự trầm mặc nặng nề, Bạch Quang mở lời đầu tiên:

- Phần Thiên, Lục Vân sao không đi cùng với các người?

Phần Thiên cảnh giác nhìn ông, chậm chậm đáp lại:

- Bọn họ đuổi theo một người các vị đều biết.

Bạch Quang hai mắt hơi khép lại, hỏi tới:

- Người chúng ta biết? Ai vậy?

Phần Thiên trầm giọng đáp:

- Địa Âm Tà Linh, các vị hẳn phải biết rồi.

Về mặt biến hẳn, Bạch Quang quát lên:

- Người nói Địa Âm Tà Linh cũng đến Hải vực rồi?

Phần Thiên đáp:

- Đúng thế, hẳn đến rồi, còn hủy diệt Ma Thánh phong, truy sát cung chủ Đông, Nam, Bắc ba hải, hiện nay tình hình thế nào còn chưa biết rõ.

985. Chương 987 – Đáo Đạt Tử Hải (đến Được Tử Hải)

Lăng Thiên vẻ mặt hơi nặng nề, chậm chậm lên tiếng:

- Sự tình quá khẩn cấp, chúng ta phải tăng tốc độ, đi thôi.

Bạch Quang hơi hơi gật đầu, sau đó liếc ba người Phần Thiên liền đi theo ba người Lăng Thiên hướng thẳng về phía Hắc hải.

Đưa mắt nhìn bốn người đi xa, Tả Quân Vũ không hiểu hỏi lại:

- Phần Thiên, vì sao người lại muốn lừa bọn họ?

Phần Thiên khẽ thở dài trả lời:

- Người không biết ân oán giữa bọn họ với Lục Vân. Nếu không lừa bọn họ, hôm nay chúng ta có khả năng không đi được nữa. Được rồi, mặc kệ bọn họ, chúng ta hãy đi làm chuyện quan trọng của chúng ta trước đã.

Tả Quân Vũ ồ lên một tiếng, không hỏi thêm nhiều, đi theo Phần Thiên, Lục Doanh về phương xa.

Về đến Đông hải, Lục Doanh phát hiện Định Thiên cung mọi thứ đều tốt đẹp, chỉ có Đông hải Long vương còn chưa về đến. Điều này khiến nàng rất lo lắng, vội vàng hạ lệnh cho mọi người Đông hải dốc hết sức tìm kiếm.

Sau đó, Lục Doanh bảo Tả Quân Vũ tạm thời nghỉ ngơi một chút, bản thân nàng lại dẫn Phần Thiên ra khỏi đại điện, đi đến Định Thần điện, nơi đã từng đặt Định Thiên thần châm.

- Nghe phụ vương nói, Định Thiên thần châm của Đông hải luôn đặt ở đây, trong bản ghi chép có để lại rất nhiều bí ẩn liên quan đến thần châm.

Phần Thiên nhìn thấy thần điện không lớn lắm, hỏi lại:

- Ý muội nói rằng bên trong đây có khả năng ghi lại một số chuyện muội còn chưa biết nên dự tính đi vào trong xem xét chẳng?

Lục Doanh gật đầu đáp:

- Đúng thế, muội muốn đi vào xem thử thế nào.

Nói rồi đẩy cửa điện đi vào bên trong.

Phần Thiên đi theo sau nàng, phát hiện điện này tuyệt đối không có chỗ nào thần dị, nhưng bốn vách chiếu lên một số hình ảnh về châm, ngoài ra không có gì khác biệt.

Lục Doanh từ lúc tiến vào đại điện, vẻ mặt liền có biến đổi, Định Thiên thần châm trong người nàng tự động vận chuyển hóa thành ngàn vạn ánh châm hiện lên bên ngoài thân thể nàng, hơn nữa còn rọi chiếu hào quang hình châm lấp lánh lên bốn bức tường theo một quy luật tuần tự nhất định. Từng luồng từng luồng chiếu lên những hình vẽ, khiến chúng dần dần lóe sáng.

Tình hình này hơi kỳ diệu, Phần Thiên thấy ra một số huyền cơ, nhưng hấn lại không nhìn ra được mấu chốt của vấn đề, đành yên lặng chăm chú quan sát biến hóa của Lục Doanh.

Những hình châm lấp lánh tứ tán như hoa, kết hợp xảo diệu với một số đồ án trên bốn bức tường, cuối cùng tuân theo thứ tự trước sau tuần tự tạo thành một đồ án vận hành tuyệt diệu của thần châm, in vào trong não của Lục Doanh, dần dần được nàng ghi nhớ và hiểu được.

Quá trình này vô cùng kỳ diệu, Lục Doanh ở giữa đại điện, quên hết mọi thứ, cả người phảng phất được thần châm chỉ bảo, thời khắc này nàng tiến vào cảnh giới không linh, hoàn toàn dung hợp làm một với thần châm.

Cảnh tượng này kéo dài khá lâu. Khi toàn bộ bóng châm lấp lánh trong đại điện đã biến mất vào trong người Lục Doanh, nàng mở to hai mắt, cả người lúc này có biến hóa rất lớn, khiến người ta cảm thấy rõ sự sắc bén và kiên cường.

Phần Thiên nhìn nàng, phát hiện trong mắt nàng lộ ra hai mũi châm ánh sáng, đó chính là hình bóng của Định Thiên thần châm, khi ánh mắt đụng vào người nào, người đó sẽ có cảm giác rung động tâm thần.

Lục Doanh để ý được tình hình của hấn, chỉ điềm đạm cười nhẹ, thần châm trong mắt mất đi, cả người như quay lại trước đây.

Ra khỏi thần điện, Phần Thiên hỏi:

- Bây giờ tu vi của muội đã tăng rất lớn, có được thần châm bảo vệ cơ thể, muội dự tính làm như thế nào đây?

Lục Doanh vẻ mặt tự tin, điềm nhiên đáp:

- Chúng ta hãy đi tìm phụ vương và hai vị cung chủ trước đã, sau đó mới nghĩ biện pháp đối phó với thú lớn và Địa Âm Tà Linh.

Phần Thiên không có ý gì khác, chỉ cổ vũ nàng:

- Cứ phóng tay mà làm, có ta ủng hộ muội.

Lục Doanh nhìn hấn, hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng ai cũng cười cười ...

Đưa mắt nhìn vùng biển nước mênh mông, Lục Vân trầm giọng nói:

- Cuối cùng đã đến Tử hải, một trận chiến ác liệt đang chờ đợi chúng ta.

Thương Nguyệt nhỏ nhẹ nói:

- Đúng thế, cuộc hành trình Hải vực cũng đã đến bước cuối cùng, hy vọng không phải gian khổ như hành trình Quỷ vực ngày trước.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt hơi biến, giọng có chút hoài niệm nói:

- Thật ra muội cứ mãi suy nghĩ, nếu vĩnh viễn chưa từng trải qua hành trình đi Quỷ vực không biết chúng ta bây giờ như thế nào đây?

Thương Nguyệt cảm xúc than thở:

- Có lẽ chúng ta ai nấy đều lo tu luyện, thỉnh thoảng lại thăm lẫn nhau, cũng có lẽ chúng ta sẽ tưởng nhớ về người kia ở nơi xa xăm trong ánh trăng đêm.

Trương Ngạo Tuyết cười cười, cười có phần đau thương.

Lục Vân cười, cười có chút mơ hồ.

Bách Linh cười, nụ cười lại có phần thất vọng.

- Mọi người có thể tưởng niệm, thế lúc đó ta đang ở đâu đây?

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nghe vậy sững sờ, rồi cười.

Hải Nữ rất mơ hồ, nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, ba dì thương yêu đang nói điều gì vậy, Hải Nữ không hiểu được.

Lục Vân êm ái đáp:

- Con còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ biết được. Thôi, chúng ta đi thôi.

Nói rồi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hải Nữ, Lục Vân dẫn ba người nữ lên đường.

Tử hải không giống Hồng hải, Hắc hải. Nơi này xem qua không khác bốn hải nhiều, nhưng do ảnh hưởng của địa thế, phạm vi tương đối nhỏ hẹp.

Năm người Lục Vân trên đường đi phát hiện một tình hình khác thường. Thành viên Hải tộc nơi này không nhiều, ngoại trừ một số sinh vật biển hình dạng kỳ quái ngẫu nhiên gặp phải, cơ hồ không thấy bất kỳ ngăn trở nào.

Vì thế, Thương Nguyệt cảm thấy kỳ quái, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Nghe nói Tử hải thần bí, không người nào dám tự tiện xông vào. Vì sao chúng ta đi cả vài chục dặm, lại không gặp bất cứ trở ngại nào vậy?

Bách Linh trầm ngâm đáp:

- Ta đoán, chúng ta có khả năng còn chưa thực sự đi vào phạm vi của Tử hải, nơi này chính là vùng giao nhau giữa Tử hải và Hắc hải.

Thương Nguyệt nghi hoặc nhìn bốn phía, nghiêng đầu hỏi Lục Vân:

- Huynh thấy sao, cũng cho là vậy chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Chúng ta đã tiến vào Tử hải, nhưng tình hình nơi đây có phần khác với bình thường.

Thương Nguyệt cau mày nói:

- Khác thường? Huynh cho là Tử hải biết chúng ta đến rồi, cố ý làm như vậy khiến chúng ta không đoán được bọn họ muốn điều gì?

Lục Vân đáp:

- Có khả năng là như vậy, bất quá cũng có khả năng là chúng ta đã biết sai về Tử hải.
- Nghĩ sai? Huynh cho là chúng ta hoàn toàn không hiểu được Tử hải, tất cả mọi tin tức liên quan đến bọn họ đều do sáu hải còn lại miêu tả mà thôi chẳng?

Bách Linh kinh ngạc nhìn Lục Vân, nói thẳng nghi vấn trong lòng.

Lục Vân cười cười, không đáp lời của nàng mà lại đưa mắt nhìn Trương Ngạo Tuyết hỏi lại:

- Muội sao, muội nghĩ như thế nào?

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm trả lời:

- Suy nghĩ này của huynh rất có lý, cái tên Tử hải nghe ra có vẻ dọa người, nhưng bọn họ thật ra xấu hay tốt, sáu hải đều không trả lời rõ được, huống gì là chúng ta đây?

Hiểu được ý của nàng, Thương Nguyệt nói:

- Nói như vậy, hiện nay chúng ta có hai giả thiết. Thứ nhất, Tử hải là một hải trong ba hải đại tà ác, là nơi tà ác đáng sợ nhất. Bọn họ hiện nay giả làm như vậy để che mắt của chúng ta. Thứ hai, Tử hải hoàn toàn không tà ác, bởi vì bọn họ thần bí, mấy ngàn năm qua bị người ta nói lung tung, cuối cùng trở thành như vậy.

Lục Vân cười cười nhỏ nhẹ nói:

- Hiện nay những điều đó chỉ là suy đoán, tình hình thực tế thế nào chúng ta cần phải quan sát thêm một bước nữa mới biết. Bây giờ, trước mắt có một luồng khí tức truyền đến, ta nghĩ hẳn có thể giải đáp được thắc mắc của chúng ta. Đi thôi.

Ba người nữ nghe vậy không nói thêm, lập tức gia tăng tốc độ.

Một lúc lâu sau, một bóng đen bay tới đón đầu, hai bên gặp nhau liền ngừng lại.

- Hoan nghênh các vị đến Tử hải, ta là U Ảnh, người dẫn đường của Tử hải.

Nhìn người dẫn đường Tử hải tên U Ảnh, năm người Lục Vân phát hiện người này toàn thân lấp lánh ánh âm u, phần đầu có một lớp ánh sáng sắc xanh lục che phủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn được vẻ mặt, có vẻ dài hẹp.

Bật cười diễm nhiên, Lục Vân lên tiếng:

- Hân hạnh, bốn người chúng ta đến từ nhân gian, đây là Hải Nữ ...

Vừa nghe Lục Vân giới thiệu, U Ảnh giọng hiền hòa đáp:

- Rất vui được gặp các vị, nơi đây đã vài ngàn năm trôi qua, các vị chính là nhóm khách bên ngoài thứ nhất, bây giờ mời đi theo tại hạ đến trung tâm Tử hải.

Đi theo sau U Ảnh, Lục Vân hỏi:

- Trước đây ta đã từng giao chiến với Tử Hồn, chuyện này người đã biết chưa?

U Ảnh đáp:

- Ta biết, bất quá cũng không thành vấn đề, ở nơi này ông ấy cũng sẽ không tìm các vị gây rắc rối.

Lục Vân không hiểu hỏi:

- Vì sao lại như vậy?

U Ảnh cười nói:

- Nói thật, nếu như trước đây, các vị như vậy mà đến Tử hải, chúng ta sẽ không để các vị đi qua, ít ra các vị cũng không được thuận lợi như vậy. Nhưng hiện nay không phải vậy, bởi vì các vị chính là khách.

Lục Vân và ba người nữ đưa mắt cho nhau, trong lòng càng thêm mơ hồ, chỉ biết tiếp tục hỏi:

- Ông có thể nói rõ thêm, khách có nghĩa là gì vậy?

U Ảnh chần chừ một lúc, sau đó bật cười nói:

- Khách nhân có ý nghĩa rất đơn giản, chỉ nhằm phân biệt với địch nhân thôi. Trước đây, các vị đến đây là địch nhân, bây giờ là khách nhân. Còn nguyên nhân bên trong thì ta không tiện nói nhiều, đợi khi các vị gặp được thủ lĩnh Tử hải, ông ấy sẽ tự nói cho các vị biết.

Lục Vân nghe vậy cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành đi theo U Ảnh thẳng về phía trung tâm Tử hải.

Trung tâm Tử hải là nơi thần bí nhất của Tử hải. Đã vài ngàn năm qua không ai trong sáu hải còn lại được biết, vì thế chưa từng lưu truyền trong Hải vực.

Nơi này cảnh sắc kỳ diệu, kiến trúc huy hoàng, có những kỳ quan khó thấy được, đó là dấu tích tâm huyết Tử hải mất mấy ngàn năm để tạo nên, có thể nói là hàng đầu trong bảy hải, cho dù xa hoa long lẫy như Nam hải Lưu Li cung cũng không thể so sánh được.

Khi năm người Lục Vân đến nơi, cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ kinh ngạc tán thưởng. Bọn họ hoàn toàn không ngờ được thế giới đáy biển còn có được cảnh tượng như vậy.

Trung tâm Tử hải phạm vi không nhỏ, phương viên dài đến vài dặm, bốn bề có tám cung điện cong vút tạo thành một vòng tròn.

Khoảng cách giữa các cung điện bằng nhau, vừa hay đúng bằng độ dài của cung điện, hết như một bát quái phân bố bốn phía.

Ở giữa tám cung điện là một quảng trường rộng rãi, mặt đất được lát bằng đá mi ca có vân sáng bóng, hơn nữa còn khảm khá nhiều hình ảnh thú biển cổ xưa mà xinh đẹp, toát ra phong cách Hải vực rất rõ nét.

Giữa quảng trường, có tám khối đá thủy tinh to lớn cao mười trượng, rộng sáu trượng, dày bốn trượng xếp theo hình đài hoa mở ra, vị trí được sắp xếp theo hình bát quái, hình thành một vòng tròn cong cong đường kính chừng ba trăm trượng, nhìn xa xa hết như một đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ.

Bông hoa ánh sáng hình tròn này lấp lánh, mỗi tảng đá thủy tinh đều phát ra cột sáng sắc xanh lam thẫm, khi đến độ cao cách đất chừng ba trăm trượng liền tụ thành một điểm, hình thành một vầng mây hoa mỹ, nhẹ nhàng đỡ lấy một cung điện hào quang vạn trượng, khiến người ta cảm thấy vô cùng rung động.

986. Chương 988 – Tử Hải Chi Bí (bí Ẩn Của Tử Hải)

- Thật xinh đẹp! Quả thật quá tuyệt vời!

Nhìn thấy mọi thứ, Hải Nữ không nhịn được bật kêu to.

Nghe vậy, Lục Vân thôi nhìn, liếc mắt ba người nữ Bách Linh, liền phát hiện bọn họ cũng hết như mình, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc tán thưởng, rõ ràng cảnh tượng hoa lệ này cho dù là Bách Linh cũng cảm thấy kinh ngạc.

- Đúng thế, nơi này rất xinh đẹp, có thể xưng tụng là đệ nhất Hải vực.

Vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, Lục Vân mỉm cười nói.

Bách Linh nhìn U Ảnh lên tiếng hỏi:

- Đây là trung tâm Tử hải, không biết phải mất bao lâu mới có thể xây dựng hoàn tất vậy?

U Ảnh hơi tự hào đáp:

- Đúng thế, cả trước và sau tổng cộng mất ba ngàn sáu trăm năm. Đây chính là kỳ tích số một của Hải vực!

Bách Linh ngậy người, ba ngàn sáu trăm năm, thời gian quả rất dài. Bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết thôi nhìn, điềm đàm hỏi:

- Linh khí nơi này sung túc, tám tầng đá thủy tinh này hẩn hội tụ rất nhiều linh khí sau đó mới chuyển hóa thành một loại sức mạnh thần kỳ để giữ thần điện ở giữa không trung.

U Ảnh liếc nàng, kinh ngạc nói:

- Cô nói không sai, đúng là như vậy. Được rồi, chúa công chúng ta đến rồi, ta dẫn các vị đi qua, nhớ theo sát sau ta để tránh phát sinh bất ngờ.

Nói rồi phiêu hốt đi tới, dẫn năm người Lục Vân đến dãy cung điện hình cong gần nhất.

Rất nhanh, sáu người đến trước dãy cung điện đó, U Ảnh nói với Lục Vân:

- Dãy cung điện này tổng cộng có năm cửa cung, ông chủ Tử hải chúng ta đang ở cửa cung giữa chờ đợi, năm vị xin mời tự đi đến đó, U Ảnh hoàn thành nhiệm vụ xin rút lui.

Đưa mắt tiễn U Ảnh, Lục Vân liếc bốn phía, nhỏ giọng nói:

- Nơi này rất kỳ dị đặc biệt, phong cách xây dựng có rất nhiều điểm theo lý thuyết phong thủy của Đạo gia.

Bách Linh nhỏ nhẹ nói:

- Ý huynh cho là công trình trung tâm Tử hải không phải do người Hải vực thiết kế mà vài ngàn năm trước đây, cao thủ nhân gian đã để lại thiết kế?

Lục Vân hơi hơi gật đầu dẫn bốn người nữ đi thẳng về cửa điện ở giữa.

Mọi thứ nơi này đều vô cùng kỳ diệu, nước biển bị ngăn cách ngoài vài dặm, người không biết còn cho là một nơi ở nhân gian. Nhưng trên thực tế, khi năm người Lục Vân đi đến quảng trường rộng lớn này cũng có cảm giác này. Điều này khiến năm người đều cảm thấy rất mơ hồ, nghĩ không rõ vì sao lại như vậy.

Đến trước cửa điện, Lục Vân hơi hơi dừng lại một chút, sau khi quan sát một lượt công trình phía trước điện này, liền chậm chậm đi vào bên trong.

Đại điện trước mắt không nhỏ không lớn, to khoảng chừng vài trăm trượng, phong cách của nó có dạng như thần điện của Vân Chi Pháp giới, điều này khiến Lục Vân ngầm lưu ý trong lòng. Trong đại điện rộng rãi thoáng đãng, chỉ có bốn bóng người đang quay lưng về phía năm người Lục Vân, hết như đang trầm tư lại như đang chờ đợi.

Khi năm người Lục Vân tiến vào, bốn bóng người đồng thời xoay lại, hai bên khoảng cách chừng vài trượng, đưa mắt đánh giá lẫn nhau.

Theo Lục Vân thấy, trong bốn người này, có một người trước đây chàng đã biết, chính là Tử Hồn, một trong Tử hải Tam Kỳ.

Ba người còn lại, hai người toàn thân đen ngòm nhìn không rõ mặt mũi, còn một người khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, khuôn mặt tươi cười, thân mang một áo dài màu xanh lam, khiến cho người ta cảm thấy lịch lãm.

- Chào mừng năm vị đến trung tâm Tử hải, ta chính là chủ nhân nơi này Hải Thiên.

Về mặt hơi cười, người trung niên tuấn tú tiến lên một bước, thân thiện đưa tay phải ra.

Lục Vân nhìn vào hai mắt người đó, chần chờ một chút, sau đó liền đưa tay phải ra điềm nhiên nói:

- Hân hạnh, ta là Lục Vân.

Hai tay bắt chặt, Hải Thiên cười nói:

- Ta đã nghe qua tên của huynh đài, cũng biết huynh đài chính là kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết.

Lục Vân cười nói:

- Phải vậy không? Ai nói cho ông biết vậy?

Hải Thiên buông tay, lên tiếng chào hỏi ba người nữ và Hải Nữ, cười nói:

- Chuyện này không vội, chúng ta qua đây ngồi xuống rồi nói chuyện.

Năm người Lục Vân sững sốt, đưa mắt nhìn theo hướng người đó chỉ, bất ngờ phát hiện giữa đại điện trống rỗng trước đây đã xuất hiện một cái bàn thủy tinh và chín cái ghế thủy tinh. Điều này quả thật là không thể bàn luận được.

Năm người Lục Vân nghi hoặc đi theo Hải Thiên, hai bên ngồi đối diện với nhau bắt đầu bàn luận. Trước hết, Hải Thiên giới thiệu với năm người Lục Vân về Tử hải Tam Kỳ, bọn họ chính là Tử Thần, Tử Sát và Tử Hồn.

Đối với ba cái tên này, Lục Vân không chút ngạc nhiên, Hải Nữ lại không hiểu lên tiếng:

- Vì sao khó nghe vậy, khó trách dọa người ta.

Hải Thiên cười đáp:

- Đúng thế, tên này nghe dọa người, nhưng nếu không làm như vậy không được, bởi vì bọn họ muốn giữ cho Tử hải được an toàn nên đành phải như vậy.

Nghe ra được vài ý tứ trong lời này, Lục Vân lên tiếng:

- Trên đường đi, chúng ta phát hiện người của Tử hải không nhiều, lẽ nào ở đây các chủng loại hải tộc tương đối ít?

Hải Thiên nhè nhẹ gật đầu, giọng cảm xúc nói:

- Sự thần bí của Tử hải nằm ở trên người của Tử hải Tam Kỳ. Bọn họ thủ đoạn hung tàn, thực lực kinh người, chưa bao giờ có bất cứ người nào có thể sống sót trong tay bọn họ. Điều này khiến cho Tử hải trở thành nơi âm hiểm khủng bố nhất, nơi hung hiểm tà ác nhất trong bảy hải. Nhưng đây chỉ là hiện tượng bề mặt mà thôi, tình huống trên thực tế lại hoàn toàn khác hẳn, nhưng người ngoài không biết được.

Nhìn Hải Thiên hiểu kỳ, Bách Linh hỏi:

- Tình hình thật sự thế nào, ông có thể nói qua được không?

Hải Thiên đáp:

- Hôm nay mời các vị đến đây, tự nhiên sẽ nói qua một số sự thật của Tử hải. Nhưng trước khi nói những chuyện này, ta có một điều kiện, hy vọng các vị có thể cân nhắc một chút.

Bách Linh liếc mọi người, điềm nhiên nói:

- Điều kiện thế nào ông cứ nói thẳng ra.

Hải Thiên lên tiếng:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ hy vọng Lục Vân có thể đáp ứng hỗ trợ chúng ta giữ được trung tâm Tử hải, không để cho tâm huyết vài ngàn năm của chúng ta đến lúc nào đó sẽ bị hủy diệt đi.

Lục Vân nghi hoặc nhìn ông, hỏi lại:

- Câu này có ý thế nào, ông nói rõ ràng hơn đi.

Hải Thiên thở dài nhè nhẹ, giọng lo lắng nói:

- Chuyện này nói ra dài dòng, cần phải nói lại chuyện từ nhiều năm về trước. Khi đó, Tử hải hoàn toàn chưa có được cảnh tượng phồn hoa như hiện nay, nơi đây yên lặng tĩnh mịch, cơ hồ không có bất kỳ sinh mạng nào, vì thế trở thành Tử hải. Thời gian năm tháng này kéo dài rất lâu, mãi cho đến một ngày nào đó, nơi đây đột nhiên có dấu vết của sự sống, từ đó Tử hải có được sức sống.

Thấy ông dừng lại, Thương Nguyệt hỏi:

- Ý ông nói rằng Tử hải có ý chỉ là yên lặng chết chóc, không có sức sống chăng?

Hải Thiên gật đầu đáp:

- Đúng thế, đó mới là ý nghĩa chân chính của Tử hải. Còn như hiện nay, tất cả mọi thứ các vị nhìn thấy đều đã trải qua trên vạn năm sinh sôi nảy nở mới có được cảnh tượng như hiện nay. Ở Tử hải, sự sinh sản

của sinh vật nuôi dưỡng tiếp được có tỷ lệ rất thấp, điều này có liên quan đến hoàn cảnh địa lý đặc thù của nơi này, bị ảnh hưởng của nước biển gần sát với mặt đất. Hiện nay, thành viên của Tử hải không đủ một ngàn, luận về thực lực tổng thể có thể nói là vô cùng yếu ớt, một khi sáu hải phát động xâm lược, Tử hải liền bị tai nạn hủy diệt.

Thương Nguyệt nghe vậy kinh ngạc, nghi ngờ hỏi:

- Nếu như vậy, vì sao Tử hải đã vài ngàn năm không gục ngã, ngược lại trở thành nơi tồn tại thần bí nhất?

Hải Thiên cười cười, đưa mắt nhìn qua Tử hải Tam Kỳ, cất giọng giải thích:

- Mọi điều đó đều nhờ công lao của bọn họ. Để bảo vệ cho Tử hải, bọn họ lạnh lùng tàn khốc, bất cứ người nào xông vào Tử hải biết được bí mật của Tử hải, bọn họ đều không hề bỏ qua. Như thế, vài ngàn năm trôi qua, không ít cao thủ sáu hải lần lượt dò xét, cuối cùng đều không có một người nào còn sống rời đi được, điều này khiến cho Tử hải bị gán cái tên thần bí khủng khiếp, khiến cho sáu hải không dám khinh suất xâm phạm. Hơn nữa Tử hải từ trước đến nay đều chưa từng quan tâm đến chuyện của sáu hải, cũng chưa từng ra ngoài, vì thế càng làm cho người ta không biết được thế nào.

Hiếu được nguyên nhân bên trong, Lục Vân hỏi:

- Nếu là như vậy, ông nhờ ta hỗ trợ ông bảo vệ Tử hải là có lòng lo lắng người nào sẽ xâm nhập đây?

Hải Thiên vẻ mặt trầm trọng, than thở:

- Ta không lo cao thủ sáu hải, mà lo lắng Cự Linh thiên thú của Ma Quỷ hải vực.

Lục Vân cau mày nói:

- Cự Linh thiên thú? Nghe nói nó to lớn vô cùng, chắc không cách nào đi qua được Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc phải không?

Hải Thiên lắc đầu đáp:

- Các vị chỉ biết một mà không biết hai. Đối với cả Hải vực, lợi hại nhất không phải là Hải Hoàng ngày trước mà chính là Cự Linh thiên thú. Ngày đó, Cự Linh thiên thú thật ra đã bị trúng kế của Hải Hoàng, bị ông ấy dùng Tòa Long đỉnh trấn áp ở Ma Quỷ hải vực. Nhưng trên thực tế, sức mạnh Cự Linh thiên thú vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ vượt qua khỏi Thiên Sát trong truyền thuyết, thế gian không người nào có thể chống nổi.

Lục Vân thất sắc kinh hãi nói:

- Sức mạnh vượt qua cả Thiên Sát? Thế nó thật ra là người hay là thú đây?

Hải Thiên than thở:

- Cự Linh thiên thú đến từ vùng nước sâu thẳm, không ai biết được nó thật ra là gì. Nó có thể ảo hóa thành người, khống chế những con thú lớn cổ xưa ở Ma Quỷ hải vực, có khả năng thống nhất Hải vực. Ngày đó, nó vì thống nhất Hải vực, cuối cùng giao chiến với bảy hải, khiến Hải Hoàng ra mặt.

Lục Vân trầm ngâm, một địch nhân như vậy có thể nói là đáng sợ, khó trách Hải Thiên tìm mình giúp đỡ. Nhưng có một điểm Lục Vân còn chưa hiểu được, Hải Thiên có chắc mình sẽ giúp ông ta mà không lợi dụng cơ hội để tiêu diệt Tử hải?

Lục Vân nghi ngờ lên tiếng:

- Chuyện này ta đại khái hiểu được, nhưng còn một chuyện không hiểu rõ lắm.

Hải Thiên nói:

- Đừng nóng, trong lòng huynh đệ nghĩ gì ta biết, từ từ ta sẽ cho huynh đệ biết. Bây giờ ta muốn biết, huynh đệ có đồng ý giúp chúng ta đối phó với Cự Linh thiên thú không?

Lục Vân chau chừ giây lát, thần nhiên đáp:

- Ta còn có thể ở lại Hải vực bao lâu thì chưa biết. Ta có thể hứa thẳng với ông, chỉ cần ta còn ở Hải vực, ta sẽ giúp đỡ ông đối phó với nó.

Hải Thiên mỉm cười gật đầu lên tiếng:

- Chỉ cần một lời này của huynh đệ là đủ rồi. Bây giờ các vị có điều gì muốn hỏi, cứ thẳng thắn hỏi.

Lục Vân nói:

- Trước hết, ta muốn biết, ông mời chúng ta đến đây mà không hề lo lắng chúng ta sẽ gây bất lợi cho Tử hải sao?

Hải Thiên đáp:

- Điều này ta tự nhiên lo lắng, hơn nữa còn muốn sai Tử hải Tam Kỳ ngăn các vị lại. Bất quá sau đó phát sinh một chuyện bất ngờ, vì thế ta thay đổi ý muốn.

Kinh ngạc nhìn ông ta, Thương Nguyệt hỏi:

- Bất ngờ? Ý muốn nói cái gì?

Hải Thiên đáp:

- Trong lòng ta vốn nghĩ, cho dù phải hy sinh tính mạng của Tử hải Tam Kỳ nhưng vì trung tâm Tử hải, ta cũng phải ra lệnh ngăn các vị lại. Nhưng đúng lúc đó, một cố nhân đột nhiên xuất hiện, nói cho ta biết một số chuyện liên quan đến các vị, vì thế ta mới thay đổi suy nghĩ, mời các vị đến đây.

- Cố nhân? Ai vậy? Làm sao biết được chuyện của chúng ta?

Chăm chú nhìn vào hai mắt của Hải Thiên, Trương Ngạo Tuyết trầm giọng nói.

987. Chương 989 – Tam Kỳ Lai Lịch (lai Lịch Của Tam Kỳ)

- Người này ta tạm thời chưa tiện tiết lộ, bất quá nghe nói đã từng cùng cô và Lục Vân có duyên gặp mặt.

Nghe vậy, Trương Ngạo Tuyết liếc Lục Vân, hai người trong mắt đầy nghi vấn, đó là ai vậy?

Bách Linh bên cạnh hỏi:

- Trước đây Tử Hồn đến Hồ Sa lĩnh đó là do ông đặt ra mưu kế như vậy phải không?

Hải Thiên đáp:

- Đúng thế, đó là vì phải ứng phó với Cự Linh thiên thú, bắt đắc dĩ mới làm như vậy.

Bách Linh khe khẽ gật đầu, trầm tư giây lát lại nói:

- Ông muốn chúng ta giúp ông bảo vệ cho trung tâm Tử hải, ông bằng vào đâu tin rằng chúng ta có thể bảo vệ được đây?

Vấn đề này rất quan trọng, Hải Thiên không lập tức đáp lời mà chìm vào suy tư sâu xa.

Rất lâu sau, Hải Thiên ngừng đầu liếc mọi người, nói với Tử hải Tam Kỳ:

- Có người đến gần Tử hải, các người hãy đi ngăn bọn họ lại, nhớ không được để bọn họ tiến vào là đủ rồi.

Tử hải Tam Kỳ vâng một tiếng, sau đó ánh đèn lóe lên, ba người liền biến mất.

Hải Thiên thôi nhìn nhẹ giọng nói:

- Về vấn đề này thật ra có liên quan đến Lục Vân. Năm xưa, Hải Hoàng giao chiến với Cự Linh thiên thú, tuy lợi dụng phép khích tướng, xảo diệu trấn áp được Cự Linh thiên thú, nhưng sau đó Hải Hoàng bị trọng thương, không lâu liền rời khỏi nhân thế.

Lúc ấy, vì phòng ngừa sau này Cự Linh thiên thú lại gây họa ở bảy hải, một số người có lòng liền âm thầm suy nghĩ kế sách ứng phó.

Cuối cùng, hơn một ngàn năm trước, một vị cao thủ Tử hải âm thầm vượt qua Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc, tiến vào khu vực nước sâu còn chưa biết, lấy được một quả trứng thần kỳ.

Sau này, trải qua phân tích suy đoán, quả trứng này nếu như được ấp, sinh mạng nó sinh ra có sức mạnh rất lớn, rất có khả năng là vũ khí duy nhất có thể đối phó với Cự Linh thiên thú.

Vì thế, Tử hải cẩn thận cất kỹ quả trứng này. Ai ngờ, hai trăm năm sau, cao thủ Hắc hải vô tình phát hiện được bí mật này liền tổ chức quy mô xâm lấn Tử hải.

Lúc đó, Tử hải Tam Kỳ ra sức phản kích, nhưng cao thủ Hắc hải nhiều quá, vì bảo vệ bí mật trung tâm Tử hải, ta đành phái một vị cao thủ Tử hải, đột phá trùng vây với quả trứng, dùng nó thu hút chú ý của Hắc hải. Nhưng cuối cùng, quả trứng đó liền mất tích thần bí.

Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyệt nghe vậy, đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

Lục Vân đột nhiên bừng tỉnh, nói tiếp lời của Hải Thiên:

- Trận chiến đó gây động bầy hải, cuối cùng quả trứng rơi vào trong tay của Đông hải Long nữ Lục Doanh, được nàng giấu vào trong bụng một con cá mập trắng, xảo diệu né tránh được ánh mắt của mọi người, quay về được Đông hải. Ngàn năm sau, khi ta ở trên đảo nhỏ vùng Đông hải, gặp được ba người Lục Doanh chính là đang ấp cho quả trứng này, cuối cùng liền có được Tứ Linh thần thú trên vai của ta.

Cảm khái nhìn Lục Vân, Hải Thiên nói:

- Đúng thế, huynh đệ trở thành người nắm giữ thần thú, vì thế ta chỉ có thể cầu cứu huynh đệ giúp đỡ đối phó với Cự Linh thiên thú.

Ba người nữ nhìn lại Tứ Linh thần thú, lúc này mới bừng tỉnh, té ra hy vọng đặt vào nó.

Lục Vân nói:

- Nếu như đã gặp, ta tự nhiên không trì hoãn nữa, nhưng ta còn có một số chuyện chưa hiểu rõ, Hải Nữ vì sao có thể xua đuổi các con thú lớn?

Hải Thiên nhìn Hải Nữ, cau mày nói:

- Chuyện này không nói rõ được, dường như trên người nó có một loại khí tức kỳ dị đặc biệt, có thể khiến cho những con thú lớn kia cảm thấy sợ hãi.

Lục Vân thấy ông cũng không hiểu rõ, vì vậy chuyển sang chủ đề khác, hỏi lại:

- Chúng ta đến đây, mục đích là gì ông có biết không?

Hải Thiên cười đáp:

- Trước đây chưa biết, nhưng bây giờ đã biết.

Lục Vân hai mắt khép hờ, nghi ngờ hỏi:

- Phải vậy chăng? Thế ông cho ta biết, chúng ta phải tìm kiếm ở nơi nào đây?

Hải Thiên cười đáp:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Lục Vân thất kinh, đưa mắt cho ba người nữ, ai nấy đều đồng thanh nói:

- Ở trên đầu? Đó là nơi có Thiên Địa môn?

Hải Thiên cười thần bí đáp:

- Đúng, cũng không đúng.

Lục Vân mơ hồ hỏi lại:

- Lời này phải hiểu thế nào đây?

Hải Thiên cười nói:

- Muốn đi đến Thiên Địa môn, bắt buộc phải đi qua trung tâm Tử hải. Nhưng Thiên Địa môn chân chính không phải ở nơi này.

Lục Vân không nói, suy nghĩ lời này của ông. Một lúc sau, chàng mới mở miệng:

- Trung tâm Tử hải kiến trúc phong cách vô cùng tương tự với nhân gian. Ta đoán hẳn phải do Thiên Địa môn thiết kế.

Hải Thiên hơi hơi kinh ngạc, tán thưởng:

- Không hổ là kẻ nghịch thiên, tài trí quả hơn người.

Thấy ông đã thừa nhận, Lục Vân đột nhiên nghĩ đến một nghi vấn, vì vậy hỏi lại:

- Trước đây, lúc U Ảnh dẫn chúng ta đến, ta đã từng quan sát người này cẩn thận. Phát hiện hắn tu vi không kém, nhưng không cách gì so được với Tử hải Tam Kỳ, nếu không nói là khoảng cách quá lớn, điểm này ông thấy có cần phải giải thích hay không vậy?

Khuôn mặt anh tuấn của Hải Thiên lộ ra vẻ kinh khiếp, cảm thán nói:

- Huynh đệ thật thông minh đáng sợ, ngay cả điểm này cũng phát giác được. Trên sự thật, mọi thứ đúng như huynh đệ suy nghĩ, Tử hải Tam Kỳ hoàn toàn không phải là cao thủ của Tử hải, bọn họ đến từ Thiên Địa môn, trách nhiệm chính là bảo vệ Tử hải, bảo vệ Thiên Địa môn không bị bên ngoài khuấy nhiễu, cũng không muốn người khác biết. Ở đây, thật ra phải xem là do Thiên Địa môn tạo nên, bọn họ lưu lại ở đây một cửa thời không, tiến vào đi ra đều phải thông qua nơi này, vì thế ...

Hiểu được mọi việc, Lục Vân hơi bất ngờ lên tiếng:

- Quả thật không ngờ được, Tử hải thật ra cũng như một phân chi của Thiên Địa môn, đáng tiếc vài ngàn năm nay Hải vực không ai biết được.

Ba người nữ Bách Linh vẻ mặt kinh ngạc, cảm thấy rất bất ngờ với sự thật hiển nhiên này, trong nhất thời không ai nói được gì.

Hải Nữ vẻ mặt hơi cười, cô bé không cảm thấy thích thú với những điều không hiểu được này, liền lên tiếng:

- Sư phụ, nơi này không vui, chúng ta đến phía trên kia được không?

Lục Vân giọng êm ái đáp:

- Hải Nữ không được nóng, chúng ta còn phải nói chuyện chính yếu trước đã, sau đó mới đi lên trên kia.

Hải Nữ không vui, làm nũng:

- Nói cả nửa ngày rồi, còn có chuyện gì phải nói nữa đây?

Lục Vân sững sốt, suy nghĩ cẩn thận, còn chưa biết phải nói thế nào đây? Thấy vậy, Lục Vân đưa mắt nhìn ba người nữ, lên tiếng hỏi:

- Các muội còn có chuyện gì muốn hỏi chăng?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu đáp:

- Tạm thời còn chưa có.

Bách Linh nhìn Hải Thiên, điềm nhiên nói:

- Nếu ông đã biết mục đích của chúng ta, thế thì có thể để chúng ta làm xong chuyện mình rồi mới nói chuyện khác được chăng?

Hải Thiên đáp:

- Mục đích các vị ta hiểu rõ, cũng không có ngăn trở gì, bất quá có một chuyện quan trọng muốn nói với các vị. Trong các vị chỉ có hai người có thể đến được Thiên Địa môn, đây là thông điệp truyền từ nơi đó.

Bách Linh sững người, nghi ngờ hỏi:

- Ông nói Thiên Địa môn đã biết chúng ta đến đây, hơn nữa yêu cầu chỉ có hai người được tiến vào?

Hải Thiên gật đầu đáp:

- Đúng thế, thông điệp của Thiên Địa môn cho biết chỉ để Lục Vân và Hải Nữ tiến vào, ba người các vị tạm thời chờ đợi ở nơi này.

Bách Linh không nói, đưa mắt cho Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết, cuối cùng đưa mắt cho Lục Vân.

Trầm tư một lúc, Lục Vân mở miệng nói:

- Thế cũng tốt, hãy để huynh và Hải Nữ vào đó, các muội chờ đợi ở nơi này cũng được.

Trương Ngạo Tuyết hơi lo lắng, nhỏ nhẹ nói:

- Huynh mang theo Đại Linh nhi đi.

Hiểu được ý của nàng, Lục Vân đáp:

- Huynh biết rồi, các muội cũng cẩn thận một chút.

Ba người nữ mỉm cười gật đầu, Hải Thiên lại thề thốt:

- Huynh đệ yên tâm, nơi này rất an toàn.

Lục Vân mỉm cười nhẹ, cũng không nói nhiều nữa, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hải Nữ đi thẳng ra ngoài điện. Hải Thiên đi theo ba người nữ ở phía sau, một hàng sáu người ra khỏi đại điện, đi đến quảng trường ở giữa, ngừng đầu nhìn lên phía trên.

Ngóng nhìn giây lát, Lục Vân nói với ba người nữ và Hải Thiên:

- Đừng lo lắng, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về.

Hải Nữ nói với ba người nữ:

- Ba dì thương yêu, Hải Nữ sẽ bảo vệ sư phụ, các dì cứ yên tâm.

Ba người nữ vừa nghe, khuôn mặt vốn đang lo lắng không khỏi cười nhẹ.

Hải Thiên phát tay nhẹ, nhìn Lục Vân và Hải Nữ chậm chậm bay lên, miệng lẩm bẩm nhỏ:

- Đi đi, mọi bí ẩn của Hải vực đều có thể giải đáp ở nơi đó.

Ba người nữ liếc Hải Thiên, hơi kinh ngạc, bất quá lại không nói điều gì.

Lục Vân và Hải Nữ nhanh chóng bay lên đến giữa không trung, tiến vào đại điện thần kỳ, biến mất. Đến lúc này, Hải Thiên mới thôi nhìn dẫn ba người nữ quay lại đại điện trước đây ...

Trung tâm Tử hải, cảnh vật mê hoặc. Giữa không trung, đại điện thần kỳ kia hào quang vạn tượng, chói sáng phương viên chực dậm quanh đó.

Lục Vân dẫn Hải Nữ nhanh chóng đến bên ngoài điện, chỉ thấy điện này ánh vàng kim lóng lánh, trước cửa điện có treo tấm biển “Thiên Cực Thương Khung”, hai bên trái phải treo hai câu đối kỳ quái. Tấm trước ghi: Thiên chi cực, hải chi giác. Tấm sau ghi: Thương khung tuyết, vạn lý diêu.

Ngắm nhìn giây lát, Lục Vân hơi mơ hồ, câu đối này hơi quái dị, dường như mâu thuẫn vô cùng, lại như ẩn chứa thâm ý khiến chàng trong nhất thời khó mà hiểu rõ được.

Hải Nữ nhìn hồi lâu, đưa tay chỉ về tấm vách sáng di động trên cửa điện, hỏi lại:

- Sư phụ, vật đó là gì vậy, thật kỳ diệu, lại biết di động.

Lục Vân tỉnh lại, đưa mắt nhìn lên tấm vách sáng, điềm nhiên đáp:

- Đó là một loại cấm chế, ngăn người khác tiến vào. Nếu không biết được phương pháp phá giải thì không cách nào tiến vào được.

Nói rồi dẫn Hải Nữ chậm chậm đi lên đến trước cửa điện.

Tình tâm ngóng nhìn, chỉ một lúc, Lục Vân liền thông qua Ý Niệm Thần Ba do xét được tình hình đại khái của tầng vách sáng này.

Nơi này địa hình kỳ dị đặc biệt, tấm vách sáng này chính là một loại linh khí thuần khiết thần thánh, muốn đi thông qua khỏi sự hạn chế của nó chỉ duy nhất những cái gì có tính chất tương tự mới có được hy vọng.

Nói cách khác, muốn tiến vào đại điện, Lục Vân và Hải Nữ hẳn phải tẩy rửa qua luồng linh khí này, trở thành người thật sự thánh khiết, nếu không sẽ không cách nào đi qua được.

Buông tay Hải Nữ, Lục Vân bảo cô bé vào đó một mình. Hải Nữ hơi hiếu kỳ, hơi kinh ngạc nhưng lại hoàn toàn không sợ sệt, một mình chầm chậm đến gần cửa điện, thân thể nhanh chóng tiếp xúc với vách sáng đó, toàn thân lấp lánh hào quang bảy màu.

Quá trình đi xuyên qua không nhanh không chậm, vẻ mặt Hải Nữ hơi kinh ngạc, nhưng sau đó trở nên mơ hồ, cuối cùng hơi mỉm cười. Lục Vân mỉm cười quan sát, mãi đến khi Hải Nữ hoàn toàn biến mất chàng mới tiến lên.

Đến gần cửa điện, Lục Vân buông lỏng thân thể, để cho tầng sáng đó xâm nhập vào trong thân thể chàng, xua đuổi đi khí tà ác trong cơ thể.

Khuôn mặt chàng vẻ hơi đau đớn, chàng trên người có pháp quyết chính tà, dưới tác dụng của luồng khí cực thần cực thánh này, nhiều ít cũng có chút bài xích, vì thế mới chịu một chút trừng phạt.

988. Chương 990 – Thiên Địa Môn Chủ

Tiến vào đại điện rồi, tình hình bên trong hoàn toàn bất ngờ, không hề có một cung điện như trong tưởng tượng, mà chỉ có một không gian thần kỳ rộng rãi vô hạn, bốn bề lấp lánh rất nhiều ánh sao, đang bay lượn xoay chuyển không theo quy luật. Phía trước, ngoài trăm trượng, Hải Nữ đang tự động hấp thu linh khí trong không gian, cả người hệt như một quả cầu ánh sáng được mây sao bao phủ.

Lục Vân phân tích qua tình hình bốn phía, nơi đây tràn ngập linh khí, cơ hồ có thể so với Thiên Long linh mạch ngày trước. Điều này khiến chàng đột nhiên nghĩ đến lời của tiên tổ. Theo lời tiên tổ, Thiên Địa môn chiếm cứ Thiên Địa linh mạch đứng hàng đầu trong chín đại linh mạch. Nơi trước mắt này không biết có phải là Thiên Địa linh mạch không?

Nghĩ đến đây, Lục Vân buông lỏng thân thể, để cho linh khí mạnh mẽ xâm nhập thân thể, ý thức lại dò xét tình hình bốn phía. Rất nhanh, một cửa ánh sáng lấp lánh xuất hiện trong đầu Lục Vân, khoảng cách có hơn trăm dặm.

Phát hiện được rồi, Lục Vân nhanh chóng tiến gần Hải Nữ, nắm lấy tay của nó, dặn dò:

- Đừng đùa nữa, những linh khí này đối với con và ta cũng có ít nhiều tác dụng, nhưng nhiệm vụ còn khẩn cấp hơn, đi thôi.

Hải Nữ cười duyên đáp:

- Sư phụ, nơi này có thể chơi đùa tốt, đợi sư phụ làm xong công việc chúng ta mới quay trở lại chơi đùa được không?

Lục Vân cười đáp:

- Để sau này xem tình hình thế nào, lúc này nói còn chưa chính xác được.

Dứt lời đột nhiên tăng tốc, hai người loáng lên liền biến mất.

Giây lát, Lục Vân dẫn Hải Nữ tìm đến một cánh cửa ánh sáng, phát hiện cánh cửa này ánh sáng trong như gương, hai người đứng trước cửa, có thể nhìn xuyên thấu xương cốt bản thân, cùng với những vật ẩn chứa trong cơ thể.

Đối với Lục Vân, Trần Hồn phù, Hóa Hồn phù, Càn Khôn Ngọc Bích, Vong Linh trớ chú, Diệt Hồn đao, Diệt Thần kiếm, không gì không hiện lên rõ ràng. Hải Nữ lại ít đồ hơn, chỉ thấy trên trán có một khối ngọc

thần kỳ, đan điền có một hạt long châu lấp lánh cùng với mười sáu con rồng ánh sáng hóa thành mười sáu luồng chân nguyên phân tán toàn thân, hình thành một hình ảnh tuyệt đẹp.

Nhìn thấy những điều này, hai người vẻ mặt đầy kinh ngạc, bất quá Lục Vân tỉnh lại nhanh chóng, kéo tay Hải Nữ bắn thẳng vào trong cửa ánh sáng, tiến vào một đường hầm thời không.

Thấy vậy, Lục Vân trước đây chưa từng dự liệu, cũng không chút kinh ngạc. Nhưng Hải Nữ lại hoàn toàn chưa chuẩn bị, sau khi bị khiếp sợ liền núp vào lòng Lục Vân, hiếu kỳ nhìn những sóng ánh sáng bay lượn tới lui nhanh chóng hai bên mình, khuôn mặt nhỏ bé toát lên vẻ vui cười thích thú.

Thấy Hải Nữ lớn gan như vậy, Lục Vân cảm thấy an ủi, đồ đệ này của mình được sự xảo diệu, từ nhỏ đã có nhiều kỳ ngộ liên tục, quả thật không biết tương lai to lớn thế nào, có thể ra dáng một phen.

Còn đang suy tư, phía trước đột nhiên rọi đến ánh sáng mạnh mẽ, khi Lục Vân và Hải Nữ nhắm mắt lại, một luồng lực đẩy mạnh mẽ hất hai người đến bên ngoài một đại điện thần bí. Mở mắt ra, Lục Vân liếc bốn phía, phát hiện bản thân đang ở trước một cửa thần điện, bốn bề không gian rộng rãi vô hạn, hết như đang đặt mình ở trong màn đêm, có cảm giác hư vô mờ ảo khi ở Vân Chi Pháp giới.

Ngưng nhìn, Lục Vân quét mắt qua đại điện trước mặt, bốn chữ to ánh kim “Thiên Địa Huyền Môn” ở trên cửa điện, rõ ràng cho chàng biết được đây là nơi nào.

Nhìn ngẩn ngơ giây lát, Lục Vân dẫn Hải Nữ đang hiếu kỳ đi vào bên trong điện. Ai ngờ chỉ một cánh cửa lại là hai thời gian không gian khác biệt. Khi hai người Lục Vân bước vào trong cửa điện rồi, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến hẳn, đột nhiên xuất hiện một sơn cốc ngập đầy các loại các dạng kỳ hoa xinh đẹp.

Lục Vân hơi kinh hãi, Ý Niệm Thần Ba phân tích bốn phía, phát hiện những vật nơi này đều tồn tại thật sự, điều này khiến chàng mơ mơ hồ hồ, không hiểu được cao thủ Thiên Địa môn làm sao được như vậy?

Còn đang suy tư, Hải Nữ đã buông tay chàng bỏ chạy một mình vào giữa biển hoa. Lục Vân kêu hai tiếng, Hải Nữ không hề phản ứng, chàng đành chạy theo. Nhưng khi chàng theo đến trước biển hoa, tất cả cảnh tượng chớp mắt đã biến mất, thay vào đó là một vùng biển nước xanh biếc, khiến chàng đột nhiên ý thức được, đây là một loại biến hóa vô cùng huyền diệu.

Nắm lại Hải Nữ, Lục Vân nhìn bốn phía trầm giọng nói:

- Đây là đạo đài khách của Thiên Địa môn chăng?

Giữa không trung, một âm thanh vang lên:

- Lục Vân, đây là một nơi huyền diệu của Thiên Địa môn, người thân là kẻ nghịch thiên, có muốn thử qua xem bản thân có thể phá giải được bí mật bên trong hay không?

Lục Vân lạnh lùng đáp:

- Đây cũng được xem là một loại khảo nghiệm, hay là một loại điều kiện đây?

Thanh âm đó cười đáp:

- Đây là một dạng lễ vật, nếu người không muốn chúng ta có thể thu lại được.

Lục Vân hơi sững, sau đó đáp:

- Nếu là lễ vật, ta tự nhiên muốn xem qua.

Nói rồi phát xuất Ý Niệm Thần Ba triển khai điều tra cẩn thận toàn diện bốn bề.

Rất nhanh, khuôn mặt Lục Vân hiện lên nụ cười nhẹ kỳ quái, chỉ thấy toàn thân chàng lấp lánh bảy màu, Diệt Thân kiếm trong cơ thể đột nhiên bay ra, xoay tròn giữa không trung một vòng liền tự động thu lại.

Đồng thời, hào quang bảy màu trên người chàng được hào quang sắc xanh lam thay thế, phát ra khí thể to lớn ngập đầy sức sống, chớp mắt đã chiếm đầy cả không gian.

Sau đó, tình thế vừa thay đổi, ánh xanh sắc lam trên người Lục Vân đột nhiên mất đi, ngay cả loại môi trường bên trong không gian xung quanh cũng đồng thời mất đi.

Lúc này, cảnh tượng bên ngoài đột nhiên biến đổi, Lục Vân và Hải Nữ lập tức xuất hiện ở trên một đại điện rộng rãi to lớn.

Điện này cao lớn hùng vĩ, khiến người ở bên trong có cảm giác nhỏ bé tự ti.

Trong điện rất thông thoáng, nhưng theo hướng thẳng vào từ cửa điện, có một ngai vàng do ánh sáng biến ảo bất định tạo thành, bên trên có một người đàn ông trung niên tướng mạo anh tuấn, khí thế uy nghiêm, toàn thân phát ra ánh sáng trắng tinh.

Bên cạnh ông ấy còn có một lão già, ánh mắt kỳ dị đang nhìn Lục Vân và Hải Nữ, khóe miệng mờ hiện một nét cười thần bí.

Phát hiện sự biến hóa bốn bề, Lục Vân nhanh chóng bỏ đi tâm trạng kinh ngạc, ánh mắt quét qua bốn phía.

Chàng nhanh chóng hiểu được tình hình trong đại điện, ánh mắt không khỏi nhìn đến hai người cách đó vài trượng, vừa thấy chàng liền kinh ngạc vô cùng.

- Thì ra là ông! Không ngờ ông lại đến từ Thiên Địa môn.

Té ra, lão già đứng bên cạnh người đàn ông trung niên đó Lục Vân có biết qua. Ông ấy chính là Vạn Tượng Huyền Tôn thân xuất quỷ nhập, khó trách Lục Vân lại kinh ngạc như vậy.

Mỉm cười gật đầu, Vạn Tượng Huyền Tôn đáp:

- Đúng thế, ta chính là đệ tử của Thiên Địa môn, bất quá chỉ là một kẻ không thành tài, người đừng chê cười.

Lục Vân hơi nghi hoặc, Vạn Tượng Huyền Tôn bảo là chưa thành tài là khiêm tốn hay còn có ý nào khác nữa?

Lục Vân quay sang nhìn người đàn ông trung niên, hỏi lại:

- Đây là môn chủ của Thiên Địa môn phải không?

Vạn Tượng Huyền Tôn không đáp, người đàn ông trung niên lại mở miệng:

- Không sai, ta chính là môn chủ Thiên Địa môn, rất vui lại có thể gặp được cố nhân ở nơi này.

Lục Vân cau mày nói:

- Ông biết tiên tổ của ta?

Người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm, hơi mỉm cười hỏi ngược lại:

- Người cho là sao đây?

Lục Vân nghe ra được ý của ông, vội vàng hành lễ, cung kính nói:

- Lục Vân ra mắt tiên bối, có chỗ nào vô lễ xin vui lòng bỏ qua cho.

Người đàn ông trung niên vui mừng cười nói:

- Người cũng hết như tiên tổ của người, đều rất cao ngạo vô cùng, không dễ dàng cúi đầu trước người khác.

Lục Vân cười cười, không phản bác lại, đổi sang chuyện khác:

- Tiên bối có tuệ nhãn thông thần, chắc chắn biết ý muốn đến đây của văn bối, không biết có gì dạy dỗ không?

Người đàn ông trung niên điềm nhiên đáp:

- Người đến đây vì Thiên Uy lệnh chỉ để đối phó với Thiên Sát. Nhưng nếu ta nói cho người biết, Thiên Uy lệnh không áp chế nổi Thiên Sát người sẽ thấy như thế nào?

Lục Vân mày kiếm hơi cau, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Truyền thuyết ngày trước nói Thiên Sát là do Thiên Uy lệnh khắc chế, làm sao không thể áp chế được hắn?

Thiên Địa môn chủ đáp:

- Truyền ngôn không giả, Thiên Sát ngày đó đúng là bị Thiên Uy lệnh hủy diệt mất thân thể huyết nhục, nguyên thần nhập vào bên trong Vạn Thú ma châu. Nhưng người đời hoàn toàn không biết, Thiên Uy lệnh khi đối địch với Thiên Sát, cũng đã bị tổn thương cực lớn, hiện nay đã vỡ vụn ra rồi, uy lực giảm mất nhiều lắm.

Lục Vân hơi thất vọng, nhẹ giọng than:

- Nói như vậy, chuyện này vẫn bối đến đây chỉ bị uống công mà thôi chẳng?

Thiên Địa môn chủ cười đáp:

- Không phải uống công, người đến đây do ý trời mong muốn, không có Thiên Uy lệnh, người cũng sẽ thu thập không được Thiên Sát.

Lục Vân nghi ngờ nói:

- Tiền bối không phải nói uy lực của Thiên Uy lệnh đã giảm rất nhiều rồi sao?

Thiên Địa môn chủ cười đáp:

- Uy lực giảm nhiều không có nghĩa là không có uy lực. Vật này ở trong tay người thường sẽ không có được tác dụng gì cả. Nhưng nếu như người nắm được vật này, liền có thể khiến Thiên Sát trọng thương. Người hiểu chưa?

Lục Vân nghe vậy tỉnh ngộ, gật đầu đáp:

- Vẫn bối hiểu rồi. Nhưng còn muốn thỉnh giáo thêm, làm thế nào mới thật sự tiêu diệt được Địa Âm Thiên Sát?

Thiên Địa môn chủ ngưng cười, ánh mắt đột nhiên trở thành thâm thúy, giọng quái dị đáp:

- Đạo hủy diệt bởi từ trong tâm. Số phận thắng bại không vượt qua được Thiên đạo!

Lục Vân không hiểu, mở miệng muốn hỏi lại bị Thiên Địa môn chủ phát tay ngăn lại.

- Có một số thứ bản thân người phải tự mình tìm hiểu. Ta cho người biết quá nhiều chỉ khiến người bị lầm lẫn.

Thấy ông không muốn nói, Lục Vân hơi thất vọng, đành chuyển sang chuyện khác, hỏi về chuyện liên quan đến Cự Linh thiên thú.

- Trước đây, Hải Thiên có nhắc đến Cự Linh thiên thú, chuyện này hẳn tiền bối đã biết.

Thiên Địa môn chủ vừa nghe đến bốn chữ Cự Linh thiên thú, vẻ mặt lập tức toát ra chút thương cảm, dường như vật này có ấn tượng rất sâu sắc với ông. Vạn Tượng Huyền Tôn bên cạnh lên tiếng:

- Về chuyện này, chúng ta biết rất rõ, được xem là người hiểu rõ nhất.

Lục Vân hỏi:

- Nếu các vị hiểu rõ nhất, có biện pháp đối phó nào không?

Vạn Tượng Huyền Tôn đáp:

- Biện pháp tự nhiên có, bắt quá ở trên người người. Thần thú đi theo người chắc chắn là vũ khí duy nhất có thể địch nổi. Còn về Hải Nữ, tuy nó đã ăn được Thất Hải Long châu của Áo Long Động Thiên, có tác dụng khắc chế với thú lớn, nhưng nó lại không cách gì áp chế được Cự Linh thiên thú. Hơn nữa, nó tự tiện lấy đi Tỏa Long đỉnh, làm cho trở chủ của Ma Quỷ hải vực bị giải đi. Chuyện này có quan hệ rất lớn với nó, cuối cùng phải do nó ra mặt hóa giải.

Lục Vân liếc Hải Nữ, giải thích:

- Lúc đó Hải Nữ cảm ứng được tiếng gọi của Tỏa Long đỉnh, nên mới lấy nó đi, chuyện này không trách được nó.

989. Chương 991 – Hải Hoàng Truyện Nhân (truyện Nhân Của Hải Hoàng)

- Ta biết, cũng không có ý trách nó, chỉ nói cho người biết, đây là định mệnh để cho người hiểu rõ thôi. Nói thật, người có thể hoàn toàn không biết vì sao Tỏa Long đứng lại kêu gọi nó, đúng không?

Lục Vân thản nhiên đáp:

- Đúng thế, đây là điểm vãn bố đúng là không biết.

Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn Hải Nữ, hơi cảm xúc đáp:

- Lục Vân, người không biết, ban đầu vốn tính chỉ để một mình người vào đây. Bởi vì Thiên Địa môn từ trước đến giờ không tiếp đãi người ngoài, người là ngoại lệ duy nhất. Nhưng sau đó đột nhiên có thay đổi, điều này đều bởi vì Hải Nữ, người biết vì sao chăng?

Lục Vân thấy vậy hiểu kỳ hỏi tới:

- Vì sao vậy? Lễ nào giữa Hải Nữ và Thiên Địa môn còn có quan hệ nào đó chưa được chăng?

Vạn Tượng Huyền Tôn gật đầu đáp:

- Người nói đúng, đúng là quan hệ giữa Hải Nữ và Thiên Địa môn rất sâu sắc. Chúng ta để nó đến đây thật ra để nhìn qua nó một chút.

Lục Vân nghi hoặc, Thiên Địa môn này không gặp người ngoài, vì sao lại muốn gặp qua Hải Nữ, thật ra mối quan hệ giữa bọn họ là gì đây?

Vạn Tượng Huyền Tôn biết trong lòng chàng đang nghĩ gì, không chờ chàng mở miệng hỏi, liền chủ động nói ra nguyên nhân.

- Trong Hải vực, có chín nơi thần bí, trong đó Hải Tâm tháp chưa người nào thấy qua, ngay cả chúng ta cũng không biết được. Còn lại tám nơi kia đều thật sự tồn tại, trong đó thần bí nhất có ba nơi, Hải Tâm tuyến người đã đi qua rồi, Áo Long Động Thiên chính là nơi Hải Nữ học nghề, còn lại Hải Thần điện, người biết ở nơi nào chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Điều này vãn bối thật ra không biết được.

Nghe vậy, Vạn Tượng Huyền Tôn liếc Thiên Địa môn chủ, thấy ông gật đầu nhẹ nhàng, liền đến bên cạnh Lục Vân nói với chàng:

- Ta dẫn người qua một nơi người hẳn biết liền.

Lục Vân trong lòng đầy nghi hoặc, đi theo sau ông ấy, không lâu liền đến bên ngoài điện.

Trên đường đi, Vạn Tượng Huyền Tôn không nói gì cả, mãi đến khi dắt Lục Vân và Hải Nữ đến khi ra ngoài cửa điện chừng năm chục trượng mới dừng chân lại, mở miệng nói:

- Thiên Địa môn có hai đại thần điện, người quay đầu lại xem thử chúng ta vừa rồi ở nơi nào đây?

Lục Vân và Hải Nữ vâng lời xoay người lại, ngừng đầu nhìn lên đại điện, phát hiện trên cửa điện treo một tấm biển vàng, phía trên viết – Thiên Thần điện!

Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn ngắm Thiên Thần điện, trầm giọng nhỏ lại nói:

- Nhìn thêm về bên kia, ở đó còn có một thần điện nữa.

Lục Vân quay đầu nhìn về phía bên phải, phát hiện quả nhiên còn có một cung điện to nhỏ tương tự như Thiên Thần điện, trên cửa không ngờ đã viết – Hải Thần điện!

- Đây là ...

Kinh ngạc nhìn Vạn Tượng Huyền Tôn, Lục Vân rõ ràng cảm thấy bất ngờ vô cùng.

Vạn Tượng Huyền Tôn nhỏ giọng giải thích:

- Ở Thiên Địa môn, chữ Thiên đại biểu cho Thiên Thần điện, chữ Địa đại biểu cho Hải Thần điện. Ngày đó, người được cao thủ bảy hải tôn xưng là Hải Hoàng chính là xuất thân từ Hải Thần điện, là đệ tử kiệt xuất nhất của môn chủ, đáng tiếc vì bảo vệ hòa bình Hải vực, đã chết trong tay của Cự Linh thiên thú. Tỏa Long đỉnh xuất thân từ Thiên Địa môn, chính là bảo vật trấn cung của Hải Thần điện, ai có thể được nó nhận ra, chính là truyền nhân của Hải Hoàng. Điều này chính là nguyên nhân chúng ta muốn nhìn thử Hải Nữ.

Lục Vân ngẩn ra, không ngờ được Hải Hoàng té ra xuất thân từ Thiên Địa môn, mà Hải Nữ bất ngờ là truyền nhân Hải Hoàng, quả thật khiến người ta quá sức kinh ngạc.

Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn chàng, nhẹ giọng than:

- Người bây giờ đã hiểu rõ vì sao môn chủ nghe đến chữ Cự Linh thiên thú, vẻ mặt liền lộ ra chút thương cảm.

Lục Vân cảm xúc đáp:

- Đúng thế, văn bối hiểu rồi, đổi lại văn bối cũng có thể sẽ như vậy. Bây giờ thân phận Hải Nữ văn bối đã biết, các vị có suy nghĩ như thế nào đây?

Vạn Tượng Huyền Tôn hiểu ý chàng, điềm nhiên đáp:

- Chúng ta chỉ nghĩ xem thử nó thế nào, hoàn toàn không có ý gì khác. Nó đã có sư phụ như người, tiền đồ thênh thang, so với việc ở nơi đây không thấy mặt trời quả là tốt hơn.

Lục Vân cười cười, nói với Hải Nữ vẻ mặt hiếu kỳ:

- Con đến bái lễ Hải Thần điện, nhớ phải cung kính, không được tinh nghịch, biết chưa?

Hải Nữ tròn mắt nhìn thẳng, cười duyên nói:

- Con biết rồi, sư phụ yên tâm đi.

Nhìn Hải Nữ đi rồi, Vạn Tượng Huyền Tôn nhỏ giọng nói:

- Nó có thể xem là ơn phúc của ông trời.

Lục Vân cười đáp:

- Đúng thế, sau này lớn lên, còn không biết được có người nào có thể quản chế được nó không.

Vạn Tượng Huyền Tôn cười cười, đầy thâm ý đáp:

- Núi cao có núi cao hơn, sông sâu khó dò, ai có thể nói rõ ràng ra được đây?

Lục Vân nhìn ông, điềm nhiên nói:

- Ông không phải có thể nhìn thấu được tương lai của người khác chẳng? Thế ông xem thử tương lai của Hải Nữ như thế nào?

Vạn Tượng Huyền Tôn lắc đầu đáp:

- Thế sự thiên biến vạn hóa, ta chỉ có thể nhìn một chút một chút mà thôi. Hơn nữa, vận mệnh Hải Nữ tuy không biến hóa bất thường như người, nhưng cũng không thể dễ dàng nhìn thấu suốt được, vì thế bây giờ người hỏi ta cũng chỉ uống công mà thôi.

Lục Vân cau mày đáp:

- Ông thật ra nhìn được một chút gì đó nhưng lại không muốn nói, đúng không?

Vạn Tượng Huyền Tôn thản nhiên đáp:

- Ta đúng là nhìn ra được một chút gì đó, nhưng lại không thể nói được. Thôi, môn chủ đang gọi chúng ta về, hãy về trước đã.

Theo sau Vạn Tượng Huyền Tôn, Lục Vân đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vội vàng cất tiếng hỏi:

- Hải Hoàng ngày đó có thể dùng Tỏa Long đỉnh áp chế Cự Linh thiên thú, bây giờ Hải Nữ vì sao không làm được đây?

Vạn Tượng Huyền Tôn giải thích:

- Hải Hoàng ngày đó giao chiến với Cự Linh thiên thú, trước đó phải tính toán cẩn thận toàn vẹn, kết hợp với thiên thời, địa lợi, nhân hòa cuối cùng mới thành công. Bây giờ Thái Âm Tế Nhật xuất hiện khiến cho rất nhiều thứ đều phát sinh thay đổi. Lúc này, cho dù Hải Hoàng sống dậy cũng không cách nào vặn hồi lại được.

Lục Vân nghe rồi hơi hơi lắc đầu không nói thêm nhiều.

Quay về đến đại điện, Lục Vân nhìn Thiên Địa môn chủ điềm nhiên lên tiếng:

- Tiền bối vừa gọi bọn văn bối quay lại có chuyện gì không muốn cho Hải Nữ nghe được phải không?

Thiên Địa môn chủ ánh mắt toát ra một chút tán thưởng, nhẹ giọng nói:

- Đúng thế, có một số chuyện đúng là không nên cho nó biết được, dù sao nó cũng còn nhỏ.

Lục Vân lại nói:

- Như vậy, xin mời tiền bối bắt đầu đi.

Thiên Địa môn chủ hơi hơi gật đầu, vẻ mặt phức tạp nói:

- Chuyện Hải Hoàng người đã biết rồi, vì thế ta cũng không muốn nói thêm. Còn về Hải Nữ, nó đi theo người ta cũng yên tâm, nhưng muốn tặng cho nó một lễ vật, nhưng lại không muốn cho nó biết được.

Lục Vân nghi hoặc nói:

- Vì sao không muốn nó biết được?

Thiên Địa môn chủ lắc đầu nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nó còn nhỏ, không cần biết quá nhiều chuyện. Ta cho nó lễ vật, thật ra cũng là làm chuyện công bằng với Hải Hoàng. Bởi vì cho dù nói thế nào, Hải Nữ cũng chính là truyền nhân của Hải Hoàng, ta muốn biểu lộ một chút lòng thành. Nhưng Thiên Địa môn ở sâu dưới đáy biển, sau lần này, chúng ta không còn cơ hội gặp mặt nữa, ta không hy vọng trong lòng nó có điều lo lắng, từ đó ảnh hưởng đến tu luyện của nó.

Cảm nhận được sự quan tâm yêu thương của ông ấy với Hải Nữ, Lục Vân trầm giọng nói:

- Văn bối hiểu rõ ý của ngài, đảm bảo không cho Hải Nữ biết là được.

Thiên Địa môn chủ cười cười, trong vẻ an ủi có phần thất vọng, vẻ mặt rất phức tạp.

- Có được lời này của người là đủ rồi, bây giờ ta đưa lễ vật đó cho người, đợi sau này có lúc nào thích hợp, người hãy đưa lại cho Hải Nữ.

Tay phải phất lên nhẹ nhàng, lòng bàn tay của Thiên Địa môn chủ lóe lên ánh sáng huyền ảo, một cái vòng ngọc lấp lánh xuất hiện trước ngực của Lục Vân.

Đưa tay đỡ lấy vòng ngọc, Lục Vân phát hiện nó hệt như một vòng tay ngũ sắc, toàn thân linh khí khiếp người, hơn nữa còn có ý thức tự chủ kỳ diệu, cảm giác đẳng cấp có phần tương tự với Diệt Thần kiếm.

Bên cạnh, Vạn Tượng Huyền Tôn thấy vòng ngọc, không khỏi thất kinh hô lên:

- Môn chủ, vật này ...

Thiên Địa môn chủ phất tay ngăn ông lại, lên tiếng với Lục Vân:

- Vòng này có tên "Như Ý hoàn", có thể đeo trên cổ Hải Nữ, cũng có thể mang vào tay nó, vòng này có khả năng hỗ trợ việc tu luyện của nó rất lớn.

Cất kỹ vòng ngọc, Lục Vân nói:

- Được, văn bối hiểu rồi, đợi sau khi về đến nhân gian, văn bối sẽ giao lại cho Hải Nữ. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, về chuyện của Thiên Uy lệnh, tiền bối tính khi nào sẽ giao lại cho văn bối đây?

Thiên Địa môn chủ đáp:

- Vật này là báu vật cao nhất của Thiên Địa môn chúng ta, nếu không phải đệ tử bổn môn không cách nào thi triển được, vì thế trước khi giao lại cho người, ta cần phải cho người biết biện pháp thi triển. Bây giờ, người đến bên cạnh ta đây.

Lục Vân ánh mắt hơi động đậy, chầm chậm bước đến bên Thiên Địa môn chủ, cất tiếng hỏi:

- Bắt đầu như thế nào?

Thiên Địa môn chủ tay trái phất lên giữa không trung, một hộp ngọc bảy màu to chừng sáu tấc đột nhiên xuất hiện, rơi xuống tay của Lục Vân.

- Bên trong chính là Thiên Uy lệnh, bây giờ người hãy đặt tay phải lên trên hộp ngọc, ta sẽ dùng sức mạnh Ý Niệm truyền thụ phương pháp sử dụng cho người.

Lục Vân vâng lời làm theo, tay phải đặt lên trên hộp ngọc.

Rất nhanh, một chùm hào quang từ trên người của Thiên Địa môn chủ hóa thành một luồng ý thức rõ ràng xâm nhập vào trong não Lục Vân. Như vậy, chỉ chớp lát, Lục Vân liền hiểu rõ mọi chuyện, hộp ngọc trong tay tự động mở ra, phát xuất ánh sáng rực rỡ.

Bên trong hộp, một tấm lệnh bài lấp lánh ánh sáng trắng, trên mặt khắc một chữ “Lệnh”, hai bên chia ra khắc một rồng một phượng hai bên, một dấu vết từ trong mở ra.

Thiên Uy lệnh xuất hiện, bá khí ngập tràn! Tuy lúc này nó đã bị hư tổn, nhưng được pháp quyết của Lục Vân thúc động, đột nhiên bay ra khỏi hộp ngọc, toàn thân tấm lệnh bài xuất hiện hào quang ngàn vạn, chữ “Lệnh” trên mặt bắn ra một phù chú ánh sáng to nhỏ chừng ba trượng, phối hợp với bóng rồng phượng bằng ánh sáng bay lượn, khiến người ta cảm thấy trời đất rung chuyển.

Lục Vân hơi run sợ, lệnh này tuy tuyệt đối không hoa lệ, nhưng chàng phát hiện rất rõ ràng, trên bề mặt nó phát ra khí thế đủ sức so sánh với Diệt Thần kiếm của chàng. Nhưng hai bên khác biệt với nhau, Thiên Uy lệnh vô cùng uy nghiêm, Diệt Thần kiếm lại vô cùng bá đạo.

- Đủ rồi, thu lại đi.

Thiên Địa môn chủ lên tiếng giúp Lục Vân bình tĩnh quay lại hiện tại. Chàng vội vàng thu lại pháp quyết, như vậy, hào quang của Thiên Uy lệnh biến mất, chớp mắt đã bay về lại hộp ngọc, mọi thứ hết như chưa từng xuất hiện.

Cất kỹ hộp ngọc, Lục Vân sợ hãi than:

- Không hổ là thần vật, cho dù đã hư hại nhưng uy lực cũng vẫn còn mạnh mẽ.

Thiên Địa môn chủ điềm nhiên lên tiếng:

- Lục Vân, người muốn đối phó với Thiên Sát, chỉ bằng như vậy là không đủ, người phải nghĩ ra biện pháp làm cho Thiên Uy lệnh phục hồi như cũ.

Lục Vân hơi kinh ngạc, hỏi tới:

- Phục hồi như cũ? Phục hồi như thế nào? Chuyện này chẳng phải nhiều năm qua các vị làm sao cũng không khiến nó phục hồi như cũ chăng?

Thiên Địa môn chủ thở dài nhẹ lên tiếng:

- Vật này không tầm thường chút nào, không muốn phục hồi lại mới có thể phục hồi được. Đã nhiều năm trôi qua, chúng ta luôn luôn khảo sát, tuy nhiên đến hiện nay còn chưa thành công, nhưng nếu như nắm vững được thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên, thì còn có hy vọng.

Lục Vân cau mày nói:

- Thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên? Nơi nào có thể tìm được đây?

990. Chương 992 – Ý Ngoại Tiêu Túc (tin Túc Bất Ngờ)

- Người là người thừa kế hỷ diệt, chính là người duy nhất có khả năng gặp được Trọng Sinh.

Lục Vân sững người, sau đó rất mừng, kinh ngạc la lên:

- Văn bối hiểu rõ rồi, té ra pháp quyết văn bối học được ở Hải Tâm tuyên lại chính là thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên.

Thiên Địa môn chủ cười nói:

- Người hiểu rõ là tốt rồi, bây giờ điều cần nói cũng đã nói rồi, đến lúc phải đi thôi.

Lục Vân cảm kích cười cười, nói với Thiên Địa môn chủ:

- Sau khi tiêu diệt được Thiên Sát rồi, văn bối có phải đưa Thiên Uy lệnh quay lại hay không?

Thiên Địa môn chủ đáp:

- Không cần, đến lúc đó ta sẽ phái người đến lấy. Bây giờ người đi đi.

Lục Vân nghe vậy gật đầu, hành lễ cung kính với Thiên Địa môn chủ, sau đó rời đi.

Nhưng khi chàng vừa đi được mấy bước, lại đột nhiên đứng lại, xoay mình hỏi:

- Tiên bối, người có thể cho văn bối biết chút ít về chuyện của tiên tổ văn bối ngày đó không?

Thiên Địa môn chủ vẻ mặt hơi biến đổi, nhìn chàng hồi lâu mới trầm giọng nói:

- Nhân duyên định mệnh, thiên biến vạn hóa, chưa đến lúc cuối cùng, thật giả còn khó mà phân biệt. Đi đi, chuyện người muốn biết cuối cùng sẽ xuất hiện thôi.

Lục Vân hơi mơ hồ, câu này của Thiên Địa môn chủ rõ ràng có thâm ý, nhưng vì sao ông lại muốn che giấu, mà che giấu điều gì đây?

Bên cạnh, Vạn Tượng Huyền Tôn nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, đừng cố chấp nữa, mọi thứ phải tùy theo duyên. Thời cơ đến tự nhiên sẽ gặp được.

Lục Vân liếc ông, sau đó đi theo ông rời đi.

Rời khỏi Thiên Thần điện rồi, Lục Vân thấy Hải Nữ đã chờ ở ngoài cửa, cũng không hỏi thêm điều gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hải Nữ, yên lặng bỏ đi.

Phát hiện Lục Vân có biến đổi, Hải Nữ nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, người có tâm sự gì chăng? Vì sao không vui vậy?

Lục Vân cười cười, lắc đầu đáp:

- Không có gì, sư phụ đang suy nghĩ mà thôi.

Hải Nữ nghe vậy bật cười, nhỏ giọng nói:

- Hải Nữ cũng đang suy nghĩ.

Lục Vân sững sốt, hỏi lại:

- Phải vậy không? Con đang nghĩ chuyện gì vậy?

Hải Nữ quay đầu liếc Hải Thần điện, có chút không nỡ nói:

- Hải Nữ đang nghĩ lúc nào sau này còn có thể quay lại đây được.

Lục Vân trầm ngâm, phải trả lời như thế nào đây?

Vạn Tượng Huyền Tôn bên cạnh cười đáp:

- Hải Nữ thông minh, đợi tương lai lớn lên rồi trở lại, được chăng?

Hải Nữ vui vẻ nói:

- Được, được. Đợi sau này con lớn lên sẽ quay lại.

Vạn Tượng Huyền Tôn bật cười ha hả, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Hải Nữ.

Sau đó, Vạn Tượng Huyền Tôn dẫn hai người đến trước một vách sáng kỳ dị, nói với hai người:

- Đi qua tầng vách sáng này, các vị liền có thể quay lại đại điện “Thiên Cực Thương Khung”. Trước khi chia tay, có một số tin tức chắc hẳn liên quan đến các vị.

Lục Vân nhìn vách sáng, điềm nhiên đáp:

- Có tin tức gì xin mời nói ra.

Vạn Tượng Huyền Tôn đáp:

- Thứ nhất, Kiếm Vô Trần đã quay lại nhân gian rồi. Thứ hai, mấy người Đông hải Long vương bị vây khốn ở Ma Quỷ hải vực. Thứ ba, Yêu Hoàng đã bắt tay thống nhất nhân gian.

Lục Vân nghe vậy biến sắc, cảm kích lên tiếng:

- Đa tạ đã nhắc nhở, vẫn bối biết rồi.

Nói rồi dẫn Hải Nữ bay lên tiến vào bên trong vách sáng.

Vạn Tượng Huyền Tôn nhìn hai người rời đi, cảm xúc lên tiếng:

- Thời khắc cuối cùng sắp đến rồi, đây là trận chiến gian khổ nhất của người. Nỗ lực lên, người thừa kế của kẻ nghịch thiên!

Trung tâm Tử hải, Hải Thiên ngồi nói chuyện phiếm tiếp đãi ba người nữ để chờ đợi.

Khi Tử hải Tam Kỳ quay về, bốn người phát hiện Tam Kỳ đều bị thương không nhẹ, vội vàng hỏi han.

Trong Tam Kỳ, lão đại Tử Thần đáp:

- Đối phương có bốn người, đến từ nhân gian, thực lực cực kỳ kinh người, trong đó có một người tên Lăng Thiên, thực lực còn vượt cả ta nữa. Lần này giao chiến, nhờ có lão nhị và lão tam gây trọng thương cho đối phương, nếu không còn không cách nào ép bọn họ bỏ đi được.

Thương Nguyệt vừa nghe đến tên Lăng Thiên, lập tức vẻ mặt kinh hãi, bất ngờ nói:

- Người này đã sáng lập nên Thiên Kiếm viện, đã sớm phi thăng lên Cửu Thiên Hư Vô giới, không ngờ lần này Hư Vô Giới Thiên lại phái ông ta đi đến đây.

Trương Ngạo Tuyết cũng nói:

- Đúng thế, trước đây chúng ta không biết cao thủ Hư Vô Giới Thiên do người nào thống lĩnh, bây giờ cuối cùng cũng đã biết rồi.

Bách Linh nhìn Tử Thần hỏi:

- Trong bốn người, có một thiếu nữ tên là Diệp Tâm Nghi chăng?

Tử Thần đáp:

- Đúng thế, có người này, tu vi của cô ta cũng rất mạnh mẽ.

Bách Linh nghe vậy trầm tư một lúc, hỏi tiếp:

- Ông xem bọn họ có còn quay lại hay không?

Tử Thần chần chừ đáp:

- Chuyện này cũng khó nói chính xác được, bất quá tạm thời hân chưa quay lại liền.

Bách Linh nghe rồi trầm tư trở lại, không hỏi thêm gì nữa.

Hải Thiên thấy ba người nữ hỏi rồi mới nói:

- Các người bị thương không nhẹ, hãy nhanh chóng đi trị thương đi.

Tam Kỳ vâng một tiếng rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tiến Tam Kỳ đi rồi, Hải Thiên than nhẹ:

- Vài ngàn năm nay, đây là lần thứ nhất cả ba người Tam Kỳ đều bị trọng thương.

Thương Nguyệt an ủi:

- Đừng để ý, chủ yếu do những người đến lần này đều là cao thủ bậc nhất của nhân gian, bọn họ có thể bảo vệ được cũng rất đáng kể rồi.

Hải Thiên bật cười cay đắng, cảm xúc này nhất thời khó mà quên đi được. Ba người nữ thấy vậy, cũng không tiện nói nhiều. Lúc này, đại điện lập tức yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu, U Ảnh từ ngoài điện tiến vào, gật đầu chào hỏi bốn người rồi lên tiếng báo:

- Hải chủ, vừa thu được tin tức, Huyết Ảnh Vương Giả của Hồng hải đột nhiên quay về, gặp phải bốn người vừa xâm phạm Tử hải chúng ta, hai bên lại triển khai kịch chiến.

Hải Thiên nghe vậy rất mừng, cười nói:

- Được, thế thì rất tốt, chỉ cần cả hai bên ấy đều bị thương tổn, tạm thời sẽ không uy hiếp đến chúng ta.

U Ảnh lại nói:

- Hơn nữa, chúng ta còn thu được tin tức, cao thủ ba hải Đông Nam Bắc đều tập trung ở Ma Quỷ hải vực, nghe nói cung chủ ba hải bị vây khốn bên trong, tình hình trước mắt không biết thế nào.

Hải Thiên thất kinh, nụ cười biến mất, ánh mắt nhìn ba người nữ.

Bách Linh vẻ mặt hơi biến, tỏ ra hơi lo lắng lên tiếng:

- Tình hình không ổn, không biết bọn họ có thể duy trì được bao lâu, hy vọng chúng ta có thể đến kịp.

Thương Nguyệt tâm tình nặng nề, than nhẹ:

- Đối mặt với thú lớn và tấn công của Địa Âm Tà Linh, bọn họ cơ hồ không còn hy vọng sống sót.

Trương Ngạo Tuyết phản bác lại:

- Chuyện này khó nói được, bọn họ rất có khả năng mượn được sức mạnh hỗ trợ của thú lớn để đối phó với Địa Âm Tà Linh, nếu không hẳn đã không ngu xuẩn chạy đến Ma Quỷ hải vực.

Bách Linh cười khổ nói:

- Hy vọng như suy nghĩ của muội. Được rồi, không nói đến chuyện này, hay chúng ta đi ra ngoài dạo chơi xem thử Lục Vân và Hải Nữ đã quay trở về hay chưa được không?

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nghe vậy đứng lên, Hải Thiên thấy cũng không tiện nói thêm gì, kêu U Ảnh lại, cùng rời khỏi đại điện.

Đến quảng trường, ba người nữ nhìn lên phía trên, chờ đợi thật lâu, cuối cùng Lục Vân và Hải Nữ quay về.

Gặp mặt rồi, ba người nữ không hề hỏi đến chuyện Thiên Địa môn, chỉ thuật lại lời của U Ảnh vừa nói trước đó. Lục Vân nghe rồi trầm giọng nói:

- Chuyện này huynh cũng đã biết rồi, bây giờ chúng ta lập tức đi đến Ma Quỷ hải vực, hy vọng có thể cứu vãn trường kiếp nạn này.

Hải Thiên thấy chàng vừa mở miệng đã muốn đi, hơi không đành lên tiếng:

- Lần này đi rồi, hy vọng huynh đệ không quên đi chuyện Cự Linh thiên thú.

Lục Vân đáp:

- Ông yên tâm, ta sẽ giải quyết xong chuyện này mới quay về nhân gian. Cáo từ.

Hải Thiên phát tay nói:

- Đi đường cẩn thận, bảo trọng.

Rời khỏi trung tâm Tử hải, năm người Lục Vân cười lên Tam Đầu linh xà tiến lên nhanh chóng, không bao lâu đã rời khỏi Tử hải. Lúc này Bách Linh hỏi:

- Đã sẵn sàng rồi phải không?

Lục Vân đáp:

- Đúng thế, vật đó đã tìm được, hơn nữa còn biết thêm một số chuyện, sau này sẽ kể cho các muội. Bây giờ hãy đi Hồng hải xem qua đã.

Bách Linh liếc chàng, than nhẹ:

- Tấm lòng của huynh thật ra cũng rất mềm yếu.

Lục Vân than nhẹ:

- Đúng thế, lòng người làm sao không mềm yếu được, nhưng rất nhiều lúc huynh cũng phải rắn lòng.

Thương Nguyệt hơi nghi hoặc, hỏi tới:

- Huynh dự tính đi xem thử tình hình Diệp Tâm Nghi thế nào?

Lục Vân cười cười, không đáp lại.

Bên cạnh, Hải Nữ nhin cả nửa ngày, lúc này không nhin được nữa mở miệng nói:

- Ba dì thương yêu, con cho các dì biết, trên đó xinh đẹp lắm, có rất nhiều mây sao xinh đẹp bay tới bay lui ...

Thấy vẻ mặt hưng phấn của Hải Nữ, ba người nữ đều mỉm cười chờ đợi, nghe Hải Nữ thuật lại cuộc hành trình vừa trải qua.

Đi dọc theo Tuyệt Thiên Đại Hiệp cốc ra ngoài, Lục Vân năm người rất nhanh đi đến bên trong Hồng hải, xa xa đã cảm ứng được giao chiến kịch liệt ở phía trước.

Vì thế, Lục Vân dẫn Tam Đầu linh xà giảm chậm tốc độ lại, bản thân mình lại đi trước, dự tính xem thử như thế nào.

Rất nhanh, Lục Vân đến một vị trí rẽ, nhìn thấy hai bên đang giao chiến.

Trước mắt, Lăng Thiên đang quyết đấu với Huyết Ảnh Vương Giả, thực lực hai người kinh khiếp, đánh đến bất phân thắng bại, trong nhất thời khó mà thấy được thắng thua.

Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ đang ứng chiến với tiến công của hai thể thân Huyết Ảnh Vương Giả, tình thế vô cùng nghiêm trọng.

Diệp Tâm Nghi một mình đối mặt với tiến công của vài trăm con cá mập máu, nàng cũng đang toàn lực phản kích. Bất quá xem ra cũng như đèn sắp khô dầu, đã sát đến mức tử vong.

Lục Vân hơi khó xử, lần trước chỉ một mình Diệp Tâm Nghi, bản thân cứu nàng cũng xem là chuyện riêng. Lần này có ba người Lăng Thiên ở đây, bản thân ra tay cũng chính là phá hủy lập trường của bản thân, như vậy rõ ràng ngược lại với phong cách hành sự trước đây.

Lục Vân một đời ân oán phân minh, nếu gặp địch nhân chưa bao giờ bỏ qua, lại cũng tuyệt đối không ra tay cứu trợ.

Nhưng hiện nay, nếu không ra tay, Diệp Tâm Nghi chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa, chuyện này nếu như để sư phụ chàng biết được, sau này bản thân phải đối mặt với sư phụ ra sao?

Nghĩ đến đây, Lục Vân suy nghĩ trăm lần, cân nhắc một lúc lâu, thấy chỉ có cách âm thầm ra tay mới là biện pháp duy nhất.

Nghĩ đến làm liền, Lục Vân lập tức bố trí một tầng làn sáng màu đen quanh thân, che đi diện mục chân thật, sau đó mới bay ra như tên, mang theo đôi cánh màu đen gào lên xông đến, lập tức đánh bay vài chục con cá mập máu ở gần Diệp Tâm Nghi, đỡ lấy thân thể yếu ớt của nàng, hết như một làn chớp phóng ngược ra ngoài.

Lục Vân ra tay khiến hai bên giao chiến cảm thấy hoàn toàn bất ngờ, Hồng hải phái toàn bộ cá mập máu truy đuổi, Lăng Thiên lại vô cùng lo lắng, ba người toàn lực ứng phó, tăng nhanh tốc độ giao chiến.

Rời khỏi tầm nhìn của cá mập máu, Lục Vân đưa Diệp Tâm Nghi vào trong Hồng hải, nói với nàng:

- Về đi thôi, Kiếm Vô Trần đã quay lại nhân gian rồi.

Diệp Tâm Nghi không hiểu nhìn chàng, hỏi lại:

- Người là ai? Vì sao muốn cứu ta?

Lục Vân không đáp, xoay người rời đi.

Diệp Tâm Nghi to tiếng gọi lại:

- Đứng lại, người chính là Lục Vân?

Thân thể dừng lại, Lục Vân trầm ngâm giây lát, cuối cùng không nói lời nào rời đi ngay.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt hơi phức tạp, tuy Lục Vân không đáp lại, nhưng nàng đã biết được thân phận của chàng, điều này khiến nàng cảm thấy rất mâu thuẫn.

Đây chẳng lẽ ông trời trời trên người chàng?

Trên đường quay về, Lục Vân dễ dàng tránh được sự chú ý của cá mập máu, đến địa điểm giao chiến trước đó.

Ba người Lăng Thiên đang chiến đấu hăng hái, thể công của bọn họ còn sắc bén hơn trước nhiều, điều này có lẽ liên quan đến sự biến mất thần bí của Diệp Tâm Nghi.

Lục Vân nhìn qua nhìn lại, sau đó bỏ đi, chốc lát đã quay về lại bên cạnh bốn người Bách Linh.

Vừa gặp mặt, Bách Linh cười nói:

- Có cần phải đổi đường khác, chúng ta đi xuyên qua Hắc hải trở về vẫn gần hơn.

Lục Vân nghĩ một chút, cười nói:

- Được, cứ như vậy, chúng ta đi xem thử Địa Âm Tà Linh và Cự Linh thiên thú!

Nhìn khuôn mặt tươi cười của chàng, Thương Nguyệt nhỏ nhẹ nói:

- Lục Vân, lần này hy vọng là một khởi điểm mới.

Nhìn Thương Nguyệt, Lục Vân tự tin đáp:

- Yên tâm, lần này chúng ta có thể xoay chuyển càn khôn, quét sạch mọi chướng ngại.

Nhìn thấy khuôn mặt bừng sáng của chàng, Thương Nguyệt cười cười thản nhiên.

Bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết nhỏ lẩm bẩm:

- Lục Vân quen thuộc trước kia của chúng ta cuối cùng đã quay trở lại rồi!

Bách Linh cười nói:

- Đúng thế, huynh ấy đã quay lại rồi. Trận chiến tiếp theo, chúng ta hãy đánh cho thật sự hay vào.

Hải Nữ cười duyên nói:

- Yên tâm, sư phụ ra tay, Hải Nữ sẽ hỗ trợ. Đảm bảo đánh đâu thắng đó, vạn sự như ý!

Ba người nữ nghe vậy vẻ mặt hơi cười cười, liên tục tán thưởng.

Lục Vân bật cười lớn nói:

- Nói cho cùng, lần này chúng ta cùng nhau dẹp yên Cự Linh thiên thú của Ma Quỷ hải vực đi!

Cảm nhận được sự tự tin và hào tình tráng chí của chàng, ba người nữ đều mỉm cười đáp lại.

Hải Nữ phốc vào lòng của Lục Vân, đưa khuôn mặt nhỏ nhoi ra vẻ tư thế ngạo nghễ dương dương tự đắc, chọc cho bốn người đều nhin không được bật cười lớn.

Tốc độ, càng lúc càng nhanh, cự ly, càng lúc càng gần. Tiếp theo, trận chiến Ma Quỷ hải vực, quả thật đơn giản như trong tưởng tượng của Lục Vân chẳng?

Cự Linh thiên thú đã từng ngạo nghễ trước bảy hải, Địa Âm Tà Linh từng khiến cho thất giới phải hoảng sợ bất an, lần này mang đến tai nạn như thế nào cho Hải vực đây?

991. Chương 993 – Bất Trường Chi Triệu (điềm Xấu Xuất Hiện)

Đứng trên đỉnh ngọn núi đơn độc, nhìn thấy mặt đất mệnh mông, gương mặt anh tuấn của Liệt Thiên ánh lên vẻ mê man cùng suy tư.

Sau ngàn năm, trở lại mặt đất, hùng tâm trước đây thực chưa từng dao động chút nào sao?

Tự hỏi lòng, Liệt Thiên bàng hoàng thở dài, điều chính mình thực sự ham muốn là uy nghiêm cùng vinh dự của sự chí cao vô thượng sao? Hoặc giả, thời điểm gặp mặt năm đó, tâm của hắn đã bất tri bất giác sinh ra chuyển biến. Nhưng vốn là vua của Yêu vực, hắn cần phải kiên trì quyết định của bản thân, tuân theo lời thề đã lập.

Thời gian trôi nhanh, sanh mệnh già đi, ngàn năm tuế nguyệt, không ngừng luân hồi. Trong lần tái sinh thứ hai, cố nhân gặp lại, phần tiếc nuối đó vẫn lặng yên trong lòng hắn, che dấu đi hùng tâm tráng trí xưa kia.

Thở dài một hơi, Liệt Thiên xoay người, thấy Bạch Như Sương đứng yên lặng phía sau, nhẹ giọng hỏi:

- Nàng đang lo lắng?

Bạch Như Sương than nhẹ:

- Thiếp đang thử quên đi nhiều chuyện.

Liệt Thiên nở nụ cười, khe khẽ nói:

- Quên hết những chuyện không vui, nàng sẽ càng bình tĩnh hơn.

Bạch Như Sương nói:

- Quên đi chuyện nặng nề nhất, tâm của thiếp tự sẽ không còn lo lắng.

Nụ cười trên mặt Liệt Thiên biến mất, vờ vai nàng nói:

- Đau thương chỉ là tạm thời, không lâu sau, ta sẽ làm trên mặt nàng tràn đầy nụ cười, sẽ không vì bất cứ sự tình gì mà lo lắng trở lại.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, thân thể nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực hắn, mơ mộng nói:

- Liệt Thiên, nếu như ông trời chỉ cho chàng một lựa chọn, chàng mong muốn nhất là cái gì? Quyền lợi? Tình yêu?

Liệt Thiên nhìn phía chân trời, ánh mắt bàng hoàng mà do dự.

Gió, trôi qua cùng thời gian, dần dần tĩnh lặng. Đỉnh núi, mây mù càng dày, hơi nước nhàn nhạt che lấp Liệt Thiên cùng Bạch Như Sương, cảm giác như ở trong tiên cảnh.

Đột nhiên, thân thể Liệt Thiên chấn động, quay mạnh nhìn về phương xa, trong mắt thần quang bắn ra, toàn thân lộ ra khí tức của kẻ mạnh.

Phát giác chuyển biến của hắn, Bạch Như Sương ngẩng đầu hỏi:

- Thiên, sao vậy?

Hai mắt Liệt Thiên nhắm chặt, một hồi lâu mới bình tĩnh lại, nhúu mày nói:

- Vừa rồi cảm ứng được một luồng khí tức đáng sợ, tràn ngập hơi thở tử vong, tựa như tử thần giáng xuống.

Bạch Như Sương kinh dị nói:

- Đó là ai vậy?

Liệt Thiên nói:

- Không rõ lắm, luồng khí tức này lần đầu tiên ta tiếp xúc được, cảm giác rất lạ lắm, nhưng lại hết sức kinh người.

Hàng mi thanh tú của Bạch Như Sương nhúu chặt lại, nhân vật có thể để cho Liệt Thiên cảm thấy khiếp sợ, đó không thể là một người đơn giản.

Lúc này, sườn núi bóng người chớp động, chỉ thấy Tam Nhân Long Lang bay vụt đến, khoảnh khắc tụt đến trước mặt hai người.

- Chủ nhân, vừa thu được tin tức, cao thủ Hư Vô Giới Thiên cùng Kiếm Vô Trần trước mắt đang tại Hải vực.

Sắc mặt Liệt Thiên chợt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Hải vực? Bọn chúng đến đó làm gì?

Tam Nhân Long Lang đáp:

- Điều này hiện nay còn chưa biết rõ, chúng ta đang tiếp tục thám thính. Mặt khác, Huyền Dạ cùng Hồ Vương đã xuất hiện ở nhân gian, đang dẫn theo đại quân Yêu vực chinh chiến tứ phương, tình thế rất thuận lợi, đã quét ngang nửa mảnh sơn hà, thu phục được rất nhiều môn phái tu chân. Phân tích tình huống trước mắt, chỉ cần Vu Thần cùng Trừ Ma liên minh không nhúng tay, không bao lâu, chúng ta có thể thống nhất nhân gian, tiến đến thống nhất Thất Giới.

Liệt Thiên nói:

- Việc này làm rất tốt, nhưng muốn thống nhất nhân gian không phải như vậy dễ dàng như vậy. Hiện tại, người phái người lưu ý đến hành tung của Thiên Sát, ta nghĩ đã đến lúc cùng hắn gặp mặt rồi.

Tam Nhân Long Lang đáp:

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ bây giờ đi làm ngay.

Nói xong rồi đi.

Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên, nhẹ nhàng hỏi:

- Chàng có nắm chắc không?

Liệt Thiên điềm nhiên nói:

- Không, nhưng ta cần phải đối mặt.

Bạch Như Sương không nói, chỉ tựa vào ngực hắn, khẽ nhắm mắt lại.

Gió nhẹ thổi lên, hơi nước mập mờ, như mộng như ảo, mông lung phiêu dật.

Sân nhỏ yên tĩnh, hương hoa thoang thoảng. Một cô gái quần xanh ngồi dưới tán hoa quế, mặt tươi cười nhìn phía trước, khóe môi nhếch lên nụ cười có vài phần tinh nghịch.

Trong sân, một người đàn ông anh tuấn xoay qua xoay lại, hưng phấn lên tiếng hỏi:

- Ngọc Loan, thế nào? Anh tuấn không?

Cô gái quần xanh khẽ cười nói:

- Không sai, Ma Vương giáp này huynh mặc vào vừa vặn, nhưng màu sắc ảm đạm đi một ít.

Tư Đồ Thần Phong cười nói:

- Đây là báu vật của Ma vực, trời sanh đã có màu sắc như vậy, còn có cách nào khác chứ.

Trần Ngọc Loan nói:

- Đúng thế, báu vật quý nhất Ma vực, đứng hạng thứ nhất trong hai mươi bốn thần khí của Đại La Chư Thiên, đáng tiếc là không thích hợp mặc trong thời gian dài.

Tư Đồ Thần Phong không để ý, điềm nhiên nói:

- Dù sao huynh cũng không quan tâm, thỉnh thoảng mặc một lần, thử nghiệm một lần là được.

Nói xong toàn thân hào quang chợt lóe, liền cởi bỏ Ma Vương giáp.

Tiếp nhận Ma Vương giáp, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Thứ này bỏ thì đáng tiếc, lưu lại thì vô tình, thật sự là khó làm.

Tư Đồ Thần Phong an ủi nói:

- Đừng lo lắng, huynh tin tưởng trên đời thế nào cũng có biện pháp tịnh hóa ma khí trên bề mặt nó, để nó chuyển biến thành một thần khí chân chính.

Trần Ngọc Loan liếc hắt, khẽ cười nói:

- Hi vọng như huynh nói đi.

Tư Đồ Thần Phong hắc hắc cười, đột nhiên ôm eo của nàng, thấp giọng nói:

- Ngọc Loan, huynh ...

Trùng hắt một cái, Trần Ngọc Loan lộ vẻ thẹn thùng nói:

- Bại hoại, coi chừng có người thấy...

Tư Đồ Thần Phong lấy lòng nói:

- Không có người, huynh để ý qua rồi.

Trần Ngọc Loan không nói, khe khẽ cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn.

Thu được dấu hiệu ngầm, Tư Đồ Thần Phong trong lòng kích động, vội vàng hai tay dùng sức, ôm chặt thân thể Trần Ngọc Loan, định thừa cơ thân mật.

Ai ngờ lúc này, Không Linh điều ở trên mái hiên đột nhiên thấp giọng ngâm một tiếng, đánh thức Trần Ngọc Loan đang chìm đắm trong mê say.

Đẩy Tư Đồ Thần Phong ra, sắc mặt Trần Ngọc Loan ửng đỏ, thấy hắn vẻ mặt thất vọng, không khỏi hé miệng khẽ cười, ngón tay chỉ chỉ hành lang, nhẹ giọng nói:

- Có người đến rồi, chúng ta đến đại điện xem thử có xảy ra việc gì hay không?

Tư Đồ Thần Phong vẻ không vui, trừng mắt Không Linh điều, lẩm nhẩm:

- Tên thú quỷ quái không biết tình cảm, lần sau cho ta đứng xa chút.

Nói xong theo Trần Ngọc Loan rời đi.

Đi trên hành lang, Trần Ngọc Loan gặp Phật Thánh Đạo Tiên, phát hiện sắc mặt của ông nghiêm túc, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Sao vậy, chẳng lẽ cãi nhau cùng Lưu Tinh tiền bối sao?

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn nàng, nghiêm túc nói:

- Nha đầu, nguy hiểm đang tới gần.

Trần Ngọc Loan tim nhảy mạnh, trầm giọng nói:

- Tiền bối khẳng định?

Phật Thánh Đạo Tiên ánh mắt quái dị, thở dài nói:

- Lần này, ta thấy không rõ.

Hai hàng lông mày của Trần Ngọc Loan nhíu chặt lại, lạnh lùng nói:

- Trước hết đến đại diện, Thần Phong lập tức thông báo mọi người.

Một lát sau, trong đại diện liên minh, Trần Ngọc Loan ngồi ghế minh chủ trên cao, ánh mắt quét qua hai bên, trầm giọng nói:

- Việc này mọi người nghĩ thế nào?

Quy Vô đạo trưởng lo lắng nói:

- Trước mắt không rõ nguy hiểm từ đâu tới, chúng ta căn bản không thể phòng ngự.

Bắc Phong nói:

- Với thực lực của chúng ta nơi đây, trừ phi là Yêu Hoàng hoặc Thiên Sát đến tập kích, bình thường địch nhân không làm gì được chúng ta.

Lưu Tinh nghe vậy lắc đầu nói:

- Lão quái đã có dự cảm, vậy tự biểu thị lần này không thể xem thường, không phải dễ dàng có thể ứng phó.

Dương Thiên tán đồng nói:

- Ta cũng có cùng cảm giác, Mộc Tiêu của ta hiện tại xao động không yên, một mực nhắc nhở ta nhanh chóng rời đi.

Thiên Mục Phong mày kiếm khẽ nhíu lại, trầm ngâm nói:

- Theo lời Phật Thánh Đạo Tiên tiền bối, nguy hiểm không xuất phát từ phía Yêu Hoàng cùng Thiên Sát, vậy thế gian còn có địch nhân nào đáng sợ, đủ để đẩy chúng ta vào nguy cơ? Vu Thần? Hoặc là Địa Âm Tà Linh?

Khiếu Thiên nói:

- Lúc này đàm luận còn không có ý nghĩa, chúng ta trước mắt cần làm là lựa chọn hành động thích hợp, hết sức giảm bớt tổn thất.

Trần Ngọc Loan nghe xong ý kiến của mọi người, đứng dậy nói:

- Khiếu Thiên nói đúng, bất kể người đến là ai, chúng ta đều cần phải đối mặt, bởi vậy hiện tại trước tiên sơ tán đệ tử liên minh, để những người tu vi còn kém tạm thời rời xa. Việc này do Quy Vô đạo trưởng xử lý, ông mang theo đệ tử liên minh tiến hành rút lui, nếu cần thì cùng Văn Bất Danh phối hợp, bảo tồn thực lực. Những người khác cùng đi theo ta, phân bố bốn phía Phục Long cốc, nghênh chiến cường địch.

Mọi người nghe lời đều động thân, theo Trần Ngọc Loan rời đi.

Đứng yên giữa không trung, Trần Ngọc Loan nhìn về phương xa, trên mặt thần sắc lạnh lùng. Trên vai, Không Linh đứng yên nhìn mãi về phía chân trời, đôi mắt hồng hồng toát ra vài phần nghiêm trọng.

Lúc này, chân trời bay tới vài đám mây đen, chớp mắt đã bao phủ cả góc trời, khiến cho chung quanh Phục Long cốc phương viên vài trăm dặm trở nên u ám, khắp nơi cuồng phong gào thét, sấm chớp nổ vang.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan vẻ mặt biến hẳn, vội vàng huyết sáo dài làm hiệu, đem triệu tập cao thủ liên minh lại.

Nhìn lên đỉnh đầu, Trần Ngọc Loan nói:

- Trời đất biến sắc, đại kiếp đã tới, mọi người cẩn thận.

Lưu Tinh sắc mặt âm trầm, lo lắng nói:

- Khí thế như vậy, so với Địa Âm Tà Linh còn muốn làm cho người ta sợ hãi, rốt cuộc người đến là thần thánh phương nào?

Dương Thiên thần sắc bất an, nhẹ giọng nói:

- Luồng khí tức nọ thật đáng sợ, tựa giống như Tử Thần giá lâm, vô tình, tàn khốc, lạnh như băng.

Thiên Mục Phong nói:

- Nhiên Đăng Phật Ẩn trong lòng ta run rẩy không ngừng, ảm ảm có loại cảm giác không tốt.

Thấy mọi người thần tình ưu lự, Bắc Phong quát lên:

- Sợ cái gì, cùng lắm thì như cái chết, có gì phải sợ.

Nói xong giơ cao hai tay, toàn thân hào quang phát ra, ngưng tụ thành một cột ánh sáng, bắn thẳng lên đỉnh đầu.

Thấy Bắc Phong không chút sợ hãi, mọi người đều được cổ vũ, đều tự kiên định niềm tin, chia nhau bố trí lồng sáng phòng ngự, sau đó lưu ý động tĩnh chung quanh.

Trên trời, mây gió hội tụ, mưa to dày đặc kéo đến, mang theo tia chớp gào thét, hướng tới mặt đất bổ xuống.

Ánh sáng chợt lóe, hắc ám lại đến, tiếng sấm diếc tai vang tận mây xanh, tựa như thiên thần phẫn nộ, muốn hủy diệt hết thủy thần linh.

Trong mưa to, tia chớp càng phát ra dày đặc.

Từ lúc ban đầu thỉnh thoảng xuất hiện, đến sau lại liên miên không ngừng, cho đến khi hình thành một màn lưới ánh sáng, nhốt Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh, Thiên Mục Phong, Dương Thiên, Khiếu Thiên, Bắc Phong tám người trong một khu vực đặc thù.

Phát giác tình huống khác thường, Phật Thánh Đạo Tiên nhắc nhở:

- Mọi người cẩn thận, tia chớp này có chút quỷ dị...

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu ánh sáng chợt lóe, ba mươi bảy tia chớp uốn lượn vặn vẹo, hình thành một lưới ánh sáng rạng rỡ, từ trên cao hướng tám người Trần Ngọc Loan chiếu xuống.

Tốc độ của tia chớp không người nào theo kịp.

Khi tám người vừa phát hiện rơi vào hiểm cảnh, tia chớp đáng sợ đó đã đánh tới, đánh lên kết giới phòng ngự của tám người, đương tràng đem kết giới của Tư Đồ Thần Phong cùng Khiếu Thiên bổ ra, lực lôi điện hung hăng bắn văng hai người.

992. Chương 994 – Tử Thần Lai Tập (tử Thần Đột Kích)

Ánh mắt để ý hai người bị thương, Trần Ngọc Loan lớn tiếng nói:

- Cẩn thận, nhanh chóng phòng ngự.

Luồng sáng lại chớp lên, chùm tia chớp thứ hai lại đến, lưới điện càng thêm dày đặc, khí thể càng thêm đáng sợ, phảng phất như tiếng gọi của Tử Thần vang lên giữa không trung.

Đang trong nguy hiểm, Phật Thánh Đạo Tiên quát lên:

- Đây không phải tia chớp bình thường, có chút giống với Lôi Thần quyết mà Lục Vân tu luyện.

Dương Thiên nghe vậy, lớn tiếng hỏi:

- Lôi Thần quyết chính là bí ẩn bất truyền của Dịch viên, cả thiên hạ ngoại trừ Lục Vân không ai luyện thành, sao lại xuất hiện tại đây?

Phật Thánh Đạo Tiên vừa tăng cường phòng ngự, vừa nói:

- Ta cũng không biết, dù sao mọi người phải cẩn thận, cần nhanh chóng thoát khỏi khu vực này, nếu không đối chúng ta cực kỳ bất lợi.

Lưu Tinh nói:

- Trước mắt muốn thoát khỏi khốn cảnh, chỉ có hai biện pháp, thứ nhất là mình chủ thi triển Thiên Hậu linh, dùng lực lượng thần thánh của nó phá vỡ mây đen trên đỉnh đầu. Thứ hai, Thiên Mục Phong thi triển Nhiên Đăng Phật Ấn, dùng ánh Phật quang rực rỡ tịnh hóa tà khí xung quanh.

Nghe vậy, Trần Ngọc Loan nói:

- Tốt, ta lập tức bắt đầu.

Thiên Mục Phong nói:

- Ta cũng đến, chúng ta cùng lúc thi triển, sớm thoát khỏi hạn chế.

Trong cơn mưa, tia chớp dày đặc, tiếng sấm điếc tai, mang theo khí chí dương chí cương thể gian, liên miên không ngừng hướng mặt đất đánh xuống.

Trong sơn cốc, đá vụn như mưa, đại điện của Trừ Ma liên minh trong cơn mưa gió bị tia chớp đánh trúng, khoảnh khắc liền hóa thành tro bụi.

Trên mặt đất, Tư Đồ Thần Phong cùng Khiếu Thiên nhanh chóng né tránh, hai người thân thụ trọng thương, nhưng không cách nào nghỉ ngơi, tình huống hết sức nguy kịch.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan sắc mặt ngưng trọng, quanh thân hào quang màu tím vờn quanh, một luồng thánh khí uy nghiêm từ trên người nàng bộc phát, lập tức trải rộng khắp nơi.

Bên hông, tiếng chuông đình tai, vô số phù chú ánh sáng xoay quanh nàng, theo sự xoay chuyển của Thiên Hậu linh mà dâng lên, nháy mắt liền dừng ở trên đầu nàng, miệng hướng phía chân trời.

Hét lớn một tiếng, Trần Ngọc Loan toàn thân chân nguyên nhanh chóng gia tăng, chỉ trong chớp mắt đã đạt đến điểm giới hạn, hội tụ tại trên Thiên Hậu linh, bộc phát hào quang hơn cả mặt trời.

Thời khắc này, Trần Ngọc Loan tựa như nữ thần, quanh thân hào quang màu tím lưu chuyển, tản mát ra một luồng khí chất siêu phàm thoát tục.

Trên đỉnh đầu, Thiên Hậu linh kịch liệt chấn động, nhanh chóng xoay tròn, phát ra một bó hào quang màu tím, cũng cùng tia chớp từ trời giáng xuống đối chọi, cuối cùng chấn vỡ tia chớp, bắn vào bên trong mây đen.

Bên này, tình hình Thiên Mục Phong lại khác hẳn. Khi hắn thi triển Nhiên Đăng Phật Ấn, quanh thân ánh vàng kim rực rỡ, vô số phù chú ánh sáng nhà Phật bay ra bốn bề, hình thành một kết giới Phật pháp quanh người hắn.

Kết giới này có chút thần kì, trên bề mặt phân bố tám hình Phật vàng kim, hiển thị hình thái khác nhau, tùy theo sự thúc động chân nguyên trong cơ thể Thiên Mục Phong, phát ra tám luồng ánh sáng thần thánh Phật pháp, hội tụ trên Nhiên Đăng Phật Ấn ở đỉnh đầu hắn khiến nó bộc phát ra hào quang chói mắt, tựa như ánh Phật rọi chiếu.

Phản kích của hai người cùng lúc triển khai, hào quang màu tím thần thánh, ánh Phật sắc kim rọi chiếu, ánh xạ lẫn vào nhau, cùng mây đen trên bầu trời hình thành đối lập rõ rệt.

Giữa không trung, tia chớp như kiếm, tiếng sấm dày đặc, khi gặp phải cột sáng tím cùng ánh Phật sắc kim thì dòng khí ở giữa bắt đầu khởi động, cuồng phong hội tụ, dùng phương thức mạnh mẽ va chạm, triển khai đối kích.

Quá trình này vẫn tiếp tục, Trần Ngọc Loan cùng Thiên Mục Phong toàn lực đối kháng, trải qua một lúc lâu, mỗi người đều thụ trọng thương, cuối cùng đánh vỡ mây đen.

Bầu trời, bỗng chốc quang đãng, mưa to cũng đột nhiên dừng lại, cả quá trình tựa như thiên tai phủ xuống, không để người ta nắm bắt được chút không khí khác thường nào.

Thu hồi thần khí, Trần Ngọc Loan thở dài một hơi, nghi hoặc nói:

- Kì quái, vì sao không thấy địch nhân?

Phật Thánh Đạo Tiên sắc mặt nghiêm trọng, nhìn lên bầu trời rộng lớn, nhíu mày nói:

- Cảm giác rất quỷ dị, nguy hiểm nọ hoàn toàn chưa qua đi. Tựa hồ trước đó chỉ là một tín hiệu bắt đầu mà thôi.

- Tín hiệu bắt đầu? Công kích đáng sợ như thế nếu chỉ là bắt đầu, vậy địch nhân đó tất nhiên có lai lịch kinh thiên động địa.

Kinh hãi nhìn bầu trời, trên gương mặt cao ngạo của Bắc Phong lộ ra vẻ lo lắng.

Thở dài u oán, Trần Ngọc Loan nói:

- Mọi người đừng suy nghĩ quá nhiều, phải thừa cơ điều chỉnh thân thể một chút.

Nói xong xoay người, đến xem Tư Đồ Thần Phong cũng Khiếu Thiên đang bị thương.

Lưu Tinh nhìn về chân trời, nhẹ giọng nói:

- Lão quái, người đoán địch nhân đến từ đâu?

Phật Thánh Đạo Tiên chần chờ nói:

- Điều này khó nói, cảm giác địch nhân này trong tà có chánh, khí tức rất kì lạ, không cách nào tra rõ.

Bật cười khổ sở, Lưu Tinh không nói nhiều lời, ánh mắt nhìn qua những người khác.

Chỉ chốc lát, mọi người hội tụ một chỗ, Trần Ngọc Loan nói:

- Lần này địch nhân của chúng ta rất đáng sợ, hi vọng mọi người kiên định niềm tin, đồng tâm hiệp lực, cộng...

Không Linh điều hót lên một tiếng bên tai mọi người.

Trần Ngọc Loan nghe thấy cả kinh, gấp giọng nói:

- Cần thận, có khí tà ác đến...

- Mau xem, mây đen trên bầu trời lại hiện ra.

Kinh ngạc nhìn trên đỉnh đầu, Dương Thiên lớn tiếng nhắc nhở.

Một người vừa tản ra vừa bố trí phòng ngự, đồng thời ngẩng đầu nhìn chân trời.

Trên bầu trời cao thẳm, một đám mây đen đang tiến tới, trong nháy mắt tựa bao phủ phương viên hơn mười dặm, khiến cho chung quanh Phục Long cốc lại rơi vào hắc ám.

Đồng thời, một luồng khí tức tử vong ép đến, cùng với nó là từng trận âm phong, gây cho người ta một loại cảm giác như đang ở địa ngục.

- Toàn lực phòng ngự, mỗi người đều tự cẩn thận.

Trong tiếng hét dài, Trần Ngọc Loan phi thân lên, không đợi mây đen có hành động, trước tiên phát động công kích, những người còn lại đều cứ vậy tiếp tục.

Lúc này, dưới bầu trời âm u, tám bóng người chớp lóe tung hoành đan xen, đều tự phát ra công kích mạnh mẽ, hướng mây đen bên trên công kích.

Trên mây, đột nhiên vang lên một tiếng rống giận, tựa như sét đánh giữa trời quang, nhất loạt đánh rơi tám người đang tấn công xuống đất.

Sau đó, tia chớp trong đám mây đen tập trung dày đặc, cột sáng như ngàn vạn kiếm ánh sáng mảnh mai, mang theo âm vang “ri ri”, trải rộng khắp mọi ngõ ngách, không để cho tám người một cơ hội đào thoát.

Một tiếng ngâm nhẹ, bốn phía tà khí tán đi, Không Linh điều hóa thân thành mũi tên ánh sáng, bay vào đám mây đen.

Ngay lúc này, trong mây đen chớp nhoáng ánh sáng, tiếng sấm không ngừng chấn rung bên tai, khí thánh linh cùng tà ác hội tụ một thể, tức thì phát sinh một tiếng nổ mạnh, đồng thời làm vỡ nát mây đen.

Trên mây, ánh đỏ chớp lóe, Không Linh điều bắn ngược trở về, đâm sầm vào trong bùn đất, toàn thân khí tức hỗn loạn, không ngờ bị thương nặng đến không dậy nổi.

Nâng đỡ Không Linh điều, Trần Ngọc Loan quan tâm hỏi:

- Hồng Hồng, ngươi có bị nặng lắm không?

Không Linh điều rên khê, thần quang hai mắt tán khai. Vì thế, Trần Ngọc Loan nhanh chóng đưa một luồng chân nguyên vào cơ thể nó, mới giúp cho nó sống lại.

Ngẩng đầu, Trần Ngọc Loan nhìn phía chân trời, chỉ thấy phía trên mây đen đã vỡ vụn là một con rồng đen thật lớn, toàn thân toát ra hơi thở tử vong.

Trên lưng hắc long, một người đàn ông đứng thẳng, quanh thân lôi điện chớp lóe, trông mắt đỏ như lửa hàm chứa tàn khốc, lạnh lùng cùng cực hận, hợp với đầu tóc dài màu đỏ tung bay, tựa như Lôi Thần hiển linh.

Thu hồi ánh mắt, Trần Ngọc Loan nhìn thoáng qua mọi người, phát hiện mọi người vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên ai cũng không nhận ra người này.

Vì vậy, tâm tình nàng rất trầm trọng, nhưng trên mặt lại không một chút biểu hiện, trái lại cố ra vẻ trấn định nói:

- Mọi người bảo trì khoảng cách nhất định, chiếu cố lẫn nhau, trước thử tra xem thực lực của đối phương một chút.

Dương Thiên sắc mặt trầm trọng, thấp giọng nói:

- Địch nhân này cực kỳ đáng sợ, Mục Tiêu của ta nói cho ta biết, rồng đen đó là U Minh Ma Long trong truyền thuyết, có sức hủy diệt vạn vật, sức người không có khả năng kháng cự được.

Trần Ngọc Loan nghe vậy, còn chưa kịp mở miệng, Lưu Tinh bên cạnh liền kinh hô:

- U Minh Ma Long? Con này không phải bị Vân Chi Pháp giới phong ấn sao?

Khiếu Thiên than:

- Vân Chi Pháp giới bị Lục Vân diệt rồi, phong ấn của bọn họ tự nhiên cũng mất đi hiệu lực.

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn lên đỉnh đầu, sắc mặt kinh biến nói:

- Nghe nói, tại Nam Cương có một truyền thuyết cổ xưa, nếu như có người cười rồng đen đạp mây mà đến, hẳn chính là Tử Thần của địa ngục.

- Tử thần? Ông nói là chúng ta hiện tại...

Bất an nhìn Phật Thánh Đạo Tiên, Thiên Mục Phong lo lắng nói.

Trầm trọng gật đầu, Phật Thánh Đạo Tiên nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, chúng ta đã gặp phải Tử Thần.

Mọi người cả kinh, cùng nhau trao đổi một cái ánh mắt, lập tức cảnh giác nhìn về phía chân trời.

Lúc này, rồng đen khổng lồ phần nộ gầm lên một tiếng thật lớn, cuồng phong trong miệng rồng bắn ra, mang theo uy lực rung chuyển trời đất, nhất loạt quét ngang Phục Long cốc, hất bắn toàn bộ tám người Trần Ngọc Loan bay đi.

Kinh hãi xuất hiện trong đáy mắt mọi người. Đối diện động vật khổng lồ đáng sợ như vậy, trong lòng tám người không khỏi nổi lên một cảm giác bất lực.

Phật Thánh Đạo Tiên thấy vậy lớn tiếng nói:

- Tình huống nguy kịch, trước tiên né tránh.

Trần Ngọc Loan nói:

- Không được, nơi đây là căn cứ địa của Trừ Ma liên minh, chúng ta không thể buông bỏ được. Hiện tại các người mỗi người tự cẩn thận, ta đi đối phó người trên lưng Ma Long, xem có thể đuổi hắn đi hay không.

Nói xong thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đã đến không trung phía trên Ma Long, cầm tức nhìn người đàn ông tóc đỏ toàn thân phát sáng nọ.

Thấy Trần Ngọc Loan cố chấp không đi, Phật Thánh Đạo Tiên nhẹ thở dài một tiếng, lớn giọng nói:

- Mọi người tản ra, chúng ta bố trận chờ đợi, hội tụ lực lượng mọi người, phát động phản kích.

Sáu người theo lời tiến hành, nhanh chóng kết thành trận pháp Thất Tinh, sau đó đồng thời phát động công kích.

Từ xa nhìn lại, dưới bầu trời âm u, Thất Tinh trận lấp lánh, phát ra các sắc hào quang liên miên không ngừng, tổ hợp thành một luồng sáng kỳ lạ rực rỡ.

Đối diện công kích của bảy đại cao thủ, U Minh Ma Long không chút để ý, quanh thân hào quang màu đen lưu chuyển, dễ dàng tránh thoát thế công của bảy người.

Sau đó, trảo trước của Ma Long đột nhiên đưa ra, một lưỡi đao ánh sáng màu đen hình trảo rồng nghênh gió giãn dài ra, hướng đến trận pháp do bảy người tạo thành phóng tới.

Nhìn thấy tình hình này, Phật Thánh Đạo Tiên hét lớn một tiếng, “Huyền cực liệt từ kim cương quyền” trên cổ tự động bay ra, phát ra ánh vàng kim chói mắt, nhanh chóng lớn thành gấp trăm lần, vừa lúc nghênh đón một kích đó của U Minh Ma Long.

Giữa không trung, ánh ma màu đen cùng ánh Phật màu vàng gặp nhau, cả hai kịch liệt va chạm, bộc phát hoa lửa rực sáng liên tục kéo dài.

Giấy lát, hoa lửa tán đi, Huyền Cực Liệt Từ Kim Cương quyền của Phật Thánh Đạo Tiên bị đánh rơi, khôi phục nguyên hình.

Ma Long trảo do U Minh Ma Long phát xuất khí thể lại kém đi, khi gặp phải trận thể do bảy người liên hợp hình thành, có chút dao động vài cái, liền tan biến vô hình.

Một kích không thành, U Minh Ma Long rít gào một tiếng, âm ba mãnh liệt chấn tai như trận trận gió lốc, chấn đắc bảy người đều toàn thân run rẩy, màng hào quang hộ thể cơ hồ bị ép vỡ.

993. Chương 995 – Kinh Tâm Chi Chiến (cuộc Chiến Kinh Khiếp)

Xung quanh, mọi người thấy vậy, chia nhau triển khai công kích. Tư Đồ Thần Phong thi triển Ngũ Hành Kiếm quyết, Lưu Tinh huy động Thiên Tà Ma Hồn đao, Thiên Mục Phong thúc động Nhiên Đăng Phật Ấn, Dương Thiên thi triển tuyệt kỹ của Thần Ma Động Thiên, lại thêm Khiếu Thiên hóa thân thành Thiên Lang, Phật Thánh Đạo Tiên phản kích lần thứ hai.

Tiến công đồng thời phát ra liên tiếp, tựa như pháo hoa mừng năm mới đầy màu sắc.

Trên mây, U Minh Ma Long tròn tròn mắt, đối với bảy người tiến công có chút tức giận, nguyên nhân là vì cột băng của Bắc Phong khiến nó không cách nào tránh thoát, thân thể bị mạnh mẽ đánh vào, khiến nó cảm thấy mặt mũi mất hết.

Với U Minh Ma Long mà nói, nó tự nhận là thiên hạ bá chủ, tuy bị phong ấn mấy ngàn năm, nhưng khí chất cuồng ngạo, bá đạo vẫn không chút suy giảm, trái lại càng thêm cường thịnh.

Vì vậy, khi có người hoài nghi uy tín của nó thì nó há có thể không tức giận?

Lúc này, Ngũ Hành thần kiếm của Tư Đồ Thần Phong bắn về phía chân trời, tựa như năm con rồng thần, xoay chuyển công kích quanh Ma Long.

Thiên Tà Ma Hồn đao của Lưu Tinh bá đạo kinh người, làn đao rung chuyển trời đất dài đến vài trăm trượng, tựa như là một lưỡi đao tử vong màu đen, nhằm vào cổ - bộ phận yếu ớt nhất của U Minh Ma Long chém tới.

Hào quang Nhiên Đăng Phật Ấn của Thiên Mục Phong vàng chói chớp lóe, khí chất từ bi, tường hòa, mơ hồ có sức khắc chế Ma Long.

Dương Thiên cùng Phật Thánh Đạo Tiên tiến công lợi hại, phối hợp cùng Thiên Lang Khiếu Nguyệt của Khiếu Thiên, hình thành một màn công kích đầy uy lực.

Ngẩng đầu, Ma Long ngậm dài, dư âm kịch liệt tựa như tiếng sấm phần nộ cuộn cuộn, một cái lại một cái tiếp nối, trong phương viên vài trăm dặm, phát sinh vụ nổ có tính hủy diệt mạnh, chẳng những chấn lui được tiến công của bảy người, còn khiến cho ngọn núi đối vị trí, mặt đất phá vỡ, nhân gian lâm vào hủy diệt.

Lúc này đây, U Minh Ma Long là chúa tể trời đất. Nó đang cơn phần nộ, chỉ là một tiếng rống giận rít gào, cũng đủ để hủy diệt hết thảy.

Giữa không trung, tiến công của bảy người bị cuồng phong cuốn lấy, rơi vào một vùng không gian vắng vẻ, thân thể hoàn toàn không chịu khống chế, ngoại trừ toàn lực phòng ngự ở ngoài, căn bản không còn sức né tránh.

Trên mây, Trần Ngọc Loan sắc mặt kinh hãi, nàng đang hồi lai lịch của người đàn ông, kết quả người đó hồ hững không đáp, dưới chân lại truyền đến khí tức hủy diệt.

Vì vậy, Trần Ngọc Loan yêu kiều hét lên một tiếng, Thiên Hậu linh bên hông bắn vút về phía chân trời, ngay lúc đạt đến độ cao nhất định thì tự động quay lại, vừa xoay tròn phát ra thanh âm rung trời, vừa bắn ra những cột sáng tím, ngay khi vừa rơi xuống liền bành trướng trong chớp mắt, hóa thành một cột sáng khổng lồ đường kính vượt quá trăm trượng, hướng về Ma Long đánh lên một kích.

Một kích này, hội tụ sức lực toàn thân của Trần Ngọc Loan, chỉ là một kích duy nhất, uy lực to lớn, quả thực kinh người.

Thấy vậy, người đàn ông tóc đỏ đó cười lạnh một tiếng, thân thể bay vút lên đón nhận, hai lòng bàn tay ánh điện lóe sáng, phát ra hai luồng sét điện, trên đỉnh đầu hình thành một vòng sáng cực lớn, vừa hay ngăn trở công kích của Trần Ngọc Loan.

Chớp mắt, sức mạnh hai người chạm nhau. Thế công của Trần Ngọc Loan chiếu thẳng xuống, người đàn ông tóc đỏ lại phản kích khuếch tán diện rộng, như vậy, tiến công của Trần Ngọc Loan lấy điểm kích vào mặt từ trên sẽ chiếm được ưu thế.

Nhưng có điều khiến người ta kinh hãi. Trần Ngọc Loan mặc dù công phá được phòng ngự của người tóc đỏ, nhưng dư lực còn lại khi chạm vào thân thể Ma Long lại bị nó dễ dàng phá giải, phẳng phất như thân thể của nó hư ảo, căn bản không có nơi chịu lực.

Thất vọng bật cười, Trần Ngọc Loan liếc qua người tóc đỏ đã bị đẩy lui, sau đó bay lên, hướng thẳng về U Minh Ma Long triển khai đợt công kích thứ hai.

Lúc này, Không Linh điều trên vai tựa hồ hiểu được tâm ý của nàng, lập tức hót dài lanh lảnh, sau khi áp chế được ma khí của Ma Long, không đợi Trần Ngọc Loan phát động, Không Linh điều bắn mình đi. Ngay

tại thời điểm tới gần đột nhiên tỏa sáng, hình thành một mũi tên ánh sáng đỏ đậm, bắn thẳng hướng đến cổ là vị trí yếu ớt nhất của Ma Long.

Ma Long ngược lên trời rít dài, linh thức mình mất vô cùng. Tại thời khắc Không Linh điều nhích động, Ma Long đã nhận ra ý đồ của nó, lúc này quay đầu lại, há miệng phun ra một luồng lửa sáng sắc đen, nuốt lấy Không Linh điều.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan la lên thất thanh, nhanh chóng phốc thẳng đến Ma Long, ngọc tiêu trong tay vung lên, một vòng làn kiếm liên tiếp hội tụ lại thành cột, bắn thẳng vào trong miệng Ma Long.

Phần nội tạng mất, hào quang trong mắt Ma Long chợt lóe, hai luồng sức mạnh vô hình chém ra, lập tức đánh bay Trần Ngọc Loan, khiến nàng trọng thương học máu.

Trong lúc lui về phía sau, Trần Ngọc Loan có chút chán nản. Sự mạnh mẽ của Ma Long vượt ngoài dự đoán, cơ hồ so với tứ Linh thần thú nàng gặp qua còn bá đạo hơn vài phần, điều này làm cho nàng cảm thấy bất lực, rất muốn bỏ cuộc.

Song trong lòng nàng biết, bản thân không thể bỏ cuộc, không chỉ vì thân phận mình chủ, còn là vì phần kiên trì đó, chính mình cần phải kiên cường đối diện.

Nghĩ vậy, Trần Ngọc Loan trở tay đánh ra một chưởng, mượn lực ổn định thân thể.

Sau đó, thân hình nàng nhoáng lên, tránh khỏi chính diện đối mặt Ma Long, chuyển đến vị trí bảy người còn lại, lớn giọng nói:

- Mọi người cố gắng kiên trì, chúng ta trước tiên tụ tập lại.

Trước đó, công kích của Trần Ngọc Loan và Không Linh điều, phân tán chú ý lực của U Minh Ma Long, khiến cho bảy người đang trong tuyệt cảnh tạm thời có cơ hội lấy lại hơi thở.

Lúc này, bọn họ thấy Trần Ngọc Loan xuất hiện, vội vàng tiến lại gần nàng, khoanh khắc tám người liên tụ tập cùng nhau.

Trên đỉnh đầu, Ma Long rít gào, phương viên mấy trăm dặm bên trong cuồng phong gào thét, không gian vặn vẹo, kinh động tám người giữa không trung đều sắc mặt tái nhợt, trong đáy mắt người nào cũng toát ra biểu tình tang thương.

Ngẩng đầu, Trần Ngọc Loan quan sát tình hình phía trên, phát hiện một tia sáng đỏ lóe qua, Không Linh điều đã không chết trong miệng Ma Long.

Bên cạnh, Phật Thánh Đạo Tiên nghiêm túc nói:

- Thời gian không còn nhiều, nếu lại không đi hẳn phải lưu lại nơi đây rồi.

Trần Ngọc Loan sắc mặt kiên định, lắc đầu nói:

- Không thể tránh lui, chúng ta cần nghĩ biện pháp đối phó. Vừa rồi ta thử dò xét qua một chút, người tóc đỏ đó thực lực kinh người, nhưng còn chưa đạt tới mức độ của Địa Âm Tà Linh. Bởi vậy, lúc này uy hiếp lớn nhất của chúng ta chính là U Minh Ma Long.

Lưu Tinh trầm giọng nói:

- Ma Long này hết sức cổ quái, công kích của chúng ta đối với nó tựa hồ hoàn toàn không có hiệu quả, đến lúc này cũng chỉ có bị đánh mà thôi. Hơn nữa thực lực của Ma Long kinh người, chúng ta không thể chịu nổi lâu dài.

Một bên, Dương Thiên nói:

- Khí thế của Ma Long làm cho người ta sợ hãi, giống như vua của loài người, Mộc Tiêu của ta nhìn thấy nó toàn thân phát run, căn bản không dám công kích. Theo Mộc Tiêu biết được, U Minh Ma Long đến từ Cửu U Bí Cảnh, có thuộc tính hắc ám rất mạnh chống đỡ được mọi pháp quyết công kích, là một loại sinh mạng mạnh mẽ bất diệt. Lúc trước, Vân Chi Pháp giới phong ấn nó, cũng tuyệt đối không phải dựa vào nhân lực, mà dùng sức mạnh trời đất, đem nó trói buộc tại đáy Hắc Long đàm.

Trên mây, Ma Long rít gào một tiếng, đầu rồng to lớn đột nhiên trầm xuống, dọa cho Trần Ngọc Loan tám người hoảng sợ thất sắc.

Đối diện Ma Long, trong lòng mọi người đều sinh ra sợ hãi, chỉ có Trần Ngọc Loan mặt không chút thay đổi, nhìn chăm chăm vào mắt nó.

Hai cặp mắt đối nhau, U Minh Ma Long đã nhận ra sự bất kính của Trần Ngọc Loan, há miệng phun ra một luồng gió lốc màu đen cuốn tới tám người. Thấy vậy, Phật Thánh Đạo Tiên bảy người nhanh chóng tránh né, Trần Ngọc Loan lại hờ hững không động, Không Linh điều trên đầu vai liên tục hót lên.

Chớp mắt, gió lốc đến gần, thân hình Trần Ngọc Loan nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Ma Long, ngọc tiêu trong tay huy động, xuất chiêu “Tâm Kiếm Vô Ngân” đâm vào con mắt của Ma Long.

Ánh sáng âm u chột lóe, U Minh Ma Long rống lên giận dữ, một luồng sát khí đáng sợ như có thực, đi trước một bước đánh trúng thân thể Trần Ngọc Loan.

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng nàng vang lên. Dưới sự phẫn nộ của Ma Long, làn sát niệm tàn bạo đó tựa như sức mạnh ngàn quân, ăn mòn thân thể Trần Ngọc Loan.

Nhìn thấy Trần Ngọc Loan rơi xuống như lá rụng, Tư Đồ Thần Phong vẻ mặt phẫn nộ kinh hãi, rống lớn lao tới nàng.

Phật Thánh Đạo Tiên thấy vậy, dặn dò:

- Mang nha đầu đi trước, chúng ta cản phía sau.

Nói xong hô gọi những người còn lại, không để ý thân thể trọng thương, từ phương vị khác phát động tấn công để phân tán sự chú ý của Ma Long.

Trên tầng mây, người đàn ông tóc đỏ ánh mắt sắc bén, từ đầu đến cuối không nói một lời, nhưng lại lộ ra oán hận rất nặng.

Giữa không trung, Tư Đồ Thần Phong tiếp được thân thể Trần Ngọc Loan, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hơi thở suy yếu, không khỏi lo lắng hỏi:

- Ngọc Loan, muội thể nào? Đừng dọa huynh.

Bật cười khổ, Trần Ngọc Loan nói:

- Muội không sao, may là trước đó có mặc Ma Vương giáp, nếu không thì...

Tư Đồ Thần Phong thần sắc vui vẻ, vội nói:

- Không việc gì là tốt rồi, chúng ta đi mau.

Trần Ngọc Loan nghe vậy, lắc đầu nói:

- Không được, đã là kiếp nạn hắn không cách nào né tránh, nếu không nó cũng không sẽ bức đến cửa.

Tư Đồ Thần Phong vội nói:

- Không đi, chúng ta đều phải chết.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên hỏi:

- Huynh sợ sao?

Tư Đồ Thần Phong sững sốt, sau đó nói:

- Không, huynh không sợ, nhưng huynh không muốn muội gặp chuyện.

Cười cười, Trần Ngọc Loan lại lên tiếng:

- Nếu không sợ, vậy huynh có tin tưởng muội không?

Tư Đồ Thần Phong nghe hiểu ý tứ của nàng, chần chờ nói:

- Huynh tin tưởng, nhưng ...

Trần Ngọc Loan nói:

- Không có nhưng gì cả, nếu huynh tin tưởng muội, hãy nghe lời muội, muội có biện pháp thay đổi thế cục.

Tư Đồ Thần Phong nghi ngờ hỏi:

- Muội có biện pháp gì, không cố ý an lòng người đấy chứ?

Đẩy ra hần, Trần Ngọc Loan nói:

- Đừng hỏi nhiều, một lát sẽ biết. Hiện tại trước tiên hãy triệu tập mọi người lại.

Nói rồi tiến gần đến sáu người đang tiến công.

Thấy Trần Ngọc Loan quay lại, Phật Thánh Đạo Tiên cả giận nói:

- Nha đầu, ngươi thật không cần mạng chẳng?

Trần Ngọc Loan điềm nhiên nói:

- Với thực lực của U Minh Ma Long, ông nghĩ rằng chúng ta có khả năng chạy trốn đến đâu? Hiện tại mọi người nghe hiệu lệnh của ta, lập tức ngừng công kích, toàn bộ tập trung lại.

Khó hiểu nhìn nàng, Lưu Tinh hỏi:

- Một khi ngừng tiến công, chúng ta sẽ bị công kích, khi đó...

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Sai rồi, Ma Long này kì thực hoàn toàn chưa chính thức tiến công, nó đang đùa giỡn chúng ta. Từ bắt đầu đến giờ, nó nếu thực sự muốn tấn công, trong chúng ta sớm có người đã chết. Mà tình huống thực tế là nó rất cao ngạo, trong mắt tràn đầy khinh thường, tùy ý để chúng ta tiến công, căn bản không coi vào đâu.

Nghe vậy, mọi người cũng nghĩ thấy có lý, lấy lực phá đất chuyển núi của U Minh Ma Long, thật muốn phát động tiến công, tuyệt sẽ không là tình cảnh như vậy. Hiểu được điều này, Thiên Mục Phong hỏi:

- Minh chủ đối với chuyện này có đối sách?

Trần Ngọc Loan nói:

- Theo ta suy nghĩ, thừa lúc nó đắc ý, chúng ta phát động một kích cuối cùng. Lần này, Thiên Mục Phong cùng Phật Thánh Đạo Tiên liên thủ, hội tụ lực lượng của hai người, thúc động Nhiên Đăng Phật Ấn, khiến khí chất cực kì thánh khiết của nó ngưng tụ lên thân thể Không Linh điều, để nó phát động một kích mạnh nhất.

994. Chương 996 – Thánh Long Thối Dịch (thánh Long Đẩy Lùi Dịch Thủ)

- Không Linh điều vốn là vật thánh linh của Phật môn, nếu là có thể dung hợp với lực lượng của Nhiên Đăng Phật Ấn, đích xác có thể bộc phát uy lực kinh người.

Thiên Mục Phong lên tiếng:

- Nếu vậy, cứ quyết định như thế, bắt đầu đi!

Trần Ngọc Loan nói:

- Không cần vội, ta còn nói chưa xong. Ngoại trừ hai vị nghênh chiến Ma Long ra, Bắc Phong đến kiểm chế người tóc đỏ đó, thi triển khí Huyền Băng của ông để phong tỏa hoạt động của hần, sau đó Lưu Tinh tiên bối, Dương Thiên, Khiếu Thiên, Thần Phong đồng thời tiến công, nếu không giết được hần cũng phải vây khốn được hần. Hơn nữa, hai bên tiến công cần phải phối hợp mật thiết, Thiên Mục Phong bên này cần hấp dẫn được U Minh Ma Long, không để nó có cơ hội công kích người khác, một tổ khác tất phải nắm chặt thời cơ, không thể cho người tóc đỏ có chỗ để hoạt động.

Nghe xong lời của nàng, Phật Thánh Đạo Tiên hỏi:

- Nha đầu, người đầu, muốn làm gì?

Trần Ngọc Loan nói:

- Tất cả các vị chỉ để phối hợp hành động của ta, đến lúc đó các vị tự nhiên sẽ biết. Hiện tại bắt đầu đi.

Nói xong phi thân bay thẳng lên trời.

Thiên Mục Phong quát nhẹ một tiếng, trầm giọng nói:

- Tiền bối, bắt đầu đi.

Phật Thánh Đạo Tiên thu hồi ánh mắt, đi tới phía sau hắn, trầm giọng nói:

- Cẩn thận!

Nói xong hai tay áp vào trên lưng hắn, chân nguyên nhà Phật trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong người hắn.

Tiếp thụ chân nguyên của Phật Thánh Đạo Tiên, thực lực Thiên Mục Phong tăng mạnh, toàn thân tản mát ra hào quang sáng rực, cả người tựa như hình Phật hiện thế, uy nghiêm tựa thần thánh.

Hai tay kết ấn, Thiên Mục Phong trong miệng lầm nhảm, Nhiên Đăng Phật Ấn trước ngực tự động bay lên, vừa chuyển động xoay tròn, vừa tản mát ánh Phật, bốn phía quay cuồng phát ra chín quang hào quang ánh vàng tựa như có thực, tổ hợp thành chín tượng Phật vàng, liên kết cùng khí tức của hắn, tất cả dung hợp làm một.

Như vậy, phương viên trong vài chục trượng, ánh kim như đuốc, khí tức Phật môn mạnh mẽ dung hợp hội tụ, khiến cho Nhiên Đăng Phật Ấn bộc phát ra hào quang chói lọi như ánh mặt trời.

Giữa không trung, Không Linh điều ngửa mặt lên trời huyết dài, đợi khi Thiên Mục Phong đem Phật pháp thúc động đến cực hạn thì thân thể đã hóa thành ánh hào quang trong chớp mắt, phút chốc chạm vào Nhiên Đăng Phật Ấn.

Đến lúc này, chỉ thấy ánh kim quang chợt lóe, Không Linh điều lập tức biến mất, sau đó một con chim ánh sáng đỏ sậm như phượng hoàng vút lên trời, trong lúc bay lên liền nhanh chóng to ra, chốc lát đã hóa thành một con chim rực màu dài mấy chục trượng, vừa phát ra âm thanh không linh thần thánh, vừa lao tới U Minh Ma Long.

Đối với U Minh Ma Long, nó và Không Linh điều khí tức trái ngược, hai loài trời sanh là đối địch, đối nó có uy hiếp nhất định.

Trước đó, thực lực Không Linh điều không mạnh, nó có thể không thèm để ý. Nhưng lúc này, con Không Linh điều trước mắt dĩ nhiên thực lực đã tăng mạnh, nó sao có thể không đề cao cảnh giác?

Vì vậy, U Minh Ma Long rống giận như sấm, toàn thân hào quang màu đen lưu động, tại phần đầu hội tụ thành một vàng khói sáng màu xanh thẫm, vừa thay đổi hình thái, vừa bay đến Không Linh điều.

Trên tầng mây, nhóm năm người Bắc Phong sau khi Thiên Mục Phong phát động, liền triển khai thể công mạnh mẽ.

Đầu tiên, Dương Thiên phát động tiến công, cuốn lấy người tóc đỏ.

Sau đó, Bắc Phong thi triển Cực Địa Hàn Băng, dùng tốc độ nhanh nhất đóng băng không gian trăm trượng quanh người tóc đỏ, ngay cả Dương Thiên cũng bị phong ấn.

Kết quả, phạm vi hoạt động của người tóc đỏ bị hạn chế, nhưng thân thể lại có thể di động trong phạm vi mấy trượng, hơn nữa còn triển khai phản kích.

Bên ngoài, Lưu Tinh, Khiếu Thiên, Tư Đồ Thần Phong bắt đầu xuất kích, ba người né khỏi vị trí của Bắc Phong cùng Dương Thiên, mỗi người đều đem chân nguyên thúc động đến cực hạn, phát động một chiêu hủy diệt.

Nhìn đến đây, Trần Ngọc Loan sắc mặt nghiêm túc, lập tức ắn khí tức cả người, thân thể nhanh chóng bay về vị trí trên lưng Ma Long.

Khoảnh khắc, Trần Ngọc Loan đã tiếp cận thân thể Ma Long, tay phải rút trong ngực ra một vật, vỗ nhanh xuống Ma.

Thời khắc này, một luồng ánh kim từ trong lòng bàn tay Trần Ngọc Loan tản ra, mang theo sức mạnh thần thánh uy nghiêm rung trời động đất, khiến U Minh Ma Long phần nộ rống to.

Lúc này, Không Linh điều cùng vàng khói xanh thẫm do U Minh Ma Long phát ra gặp nhau, cả hai một đỏ một xanh sau khi dung hợp, trong nháy mắt nổ mạnh, truyền ra một tiếng sấm vang trời.

Trong gió, Không Linh điều rên rỉ một tiếng, nhanh chóng rơi xuống đất.

Trên mây, U Minh Ma Long toàn thân bị chấn động, cũng bị thương không nhẹ.

Cùng lúc đó, thể công của đám người Lưu Tinh cũng chính đến gần, lực hủy diệt mạnh mẽ đó dung hợp lẫn nhau, sau khi làm vỡ nát huyền băng, liền xuất hiện tại trên đỉnh đầu người tóc đỏ.

Thấy vậy, người tóc đỏ sắc mặt nghiêm trọng, hai lòng bàn tay phát ra hai tia chớp, dùng lực lượng chí dương chí cương đón đỡ công kích của ba người.

Như vậy, chỉ thấy hào quang rực rỡ chói mắt, âm thanh tựa như sấm, những vụ nổ dày đặc liên tục kéo dài, bao phủ phương viên vài dặm.

Ánh kim quang chạm thân thể, giận dữ tru lên thét dài! Lúc vật trong tay Trần Ngọc Loan tiếp xúc đến thân thể U Minh Ma Long, lập tức bộc phát ra ánh sáng động trời, tức thì bao phủ trời đất. Một khắc đó, rồng thần chợt hiện trong ánh kim quang, biến thành một thanh kiếm sắc bén, đâm vào thân thể Ma Long.

Đối với việc này, U Minh Ma Long điên cuồng xoay chuyển thân thể, thân hình khổng lồ trong nháy mắt thu nhỏ lại, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Màn này chỉ gần là quang cảnh kéo dài trong chớp lát. Sau đó, hình bóng Ma Long lại biến mất, rồi xuất hiện ở phía chân trời xa xôi, trong miệng rống giận thét dài.

Trong mây mù, người tóc đỏ lọt vào một chiêu hủy diệt của đám người Lưu Tinh, trọng thương tại chỗ, nhưng khí tức vẫn mạnh mẽ, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ phần nộ.

Sau đó, bóng hắc nhoáng lên, biến mất một cách thần bí, chỉ trong chớp lát lại xuất hiện giữa không trung, hai lòng bàn tay phát ra tia chớp dày đặc. Sau khi bị thương nặng, hắc lần đầu tiên phát động công kích chính thức.

Thời khắc này, tia chớp thét gào phóng tới, liên miên không ngừng, kéo dài liên tục, một chiêu khiến đám người Trần Ngọc Loan đau đớn thê thảm.

Trong tám người, dư lực của Dương Thiên đích thực nhiều hơn một chút, đối mặt khoảnh khắc nguy khốn, vội vàng động thân bắn ra, cùng người tóc đỏ triển khai giao phong kịch liệt.

Theo phân tích tình huống mà Dương Thiên gặp được, thực lực của người tóc đỏ rất đáng sợ, không hề dưới chính mình, nhưng có một điểm rất kỳ quái, pháp quyết hắc tu luyện mạnh mẽ bá đạo, nhưng không có chút tà dị.

Cười chưa xót, người tóc đỏ thu hồi công kích, lặc mình xuất hiện tại trên lưng U Minh Ma Long, nhìn tám người xa xa, trong ánh mắt lộ ra sát khí凛冽.

Đối việc này, mọi người lại tràn đầy khó hiểu, người này vì sao cừu hận cao thủ liên minh như vậy, rốt cuộc vì lý do gì?

Hội tụ một chỗ, Trần Ngọc Loan nhìn bảy người trọng thương, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta không thua, mọi người cố gắng lên.

Bắc Phong kính nể nhìn nàng, nghiêm túc nói:

- Trải qua lần này, ta mới chân chính thừa nhận thân phận minh chủ của người.

Trần Ngọc Loan cười khở, khẽ nói:

- Kỳ thật, ông chỉ thấy được một bộ phận mà thôi.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi, hiểu được hàm nghĩa trong lời nàng.

Nhìn về phía chân trời, Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Nha đầu, ngươi vừa rồi sử dụng chính là Thánh Long phù?

Trần Ngọc Loan gật đầu đáp:

- Đúng vậy, chính là nó. Lúc trước, ta quên vật này, sau lại đột nhiên nghĩ đến, U Minh Ma Long nếu là đến từ Cửu U, vậy tất nhiên cùng Địa Âm Tà Linh có chút tương tự, thêm nữa nó xưng là Ma Long, phù này lại có tên Thánh Long, hai cái vừa đúng đối lập, vậy nên liền lớn mật đánh cuộc.

Thở dài cảm thán, Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Nha đầu, ngươi thật sự là mệnh phú quý, ngay cả Tử Thần đều bị ngươi làm kinh sợ thối lui.

Nhìn phía chân trời, Trần Ngọc Loan lại lên tiếng:

- Hắn còn chưa đi, tựa hồ còn không phục.

Thiên Mục Phong nói:

- Đúng vậy, lấy sức mạnh của U Minh Ma Long, chúng ta nếu không có Thánh Long phù khắc chế nó, hôm nay tuyệt đối là không chiếm được tiện nghi.

Khiếu Thiên nhắc nhở:

- Hiện tại tình huống của chúng ta không ổn, trước tiên còn phải chữa thương, đề phòng bất trắc.

Trần Ngọc Loan nghe vậy gật đầu, khẽ than:

- Đi thôi, nơi này đã bị hủy, chúng ta trước tiên ly khai.

Mọi người không bàn gì thêm, theo sau nàng, hướng phương xa mà đi.

Phía chân trời, người tóc đỏ đỏ dừng lại trong chốc lát, đến khi nhóm người Trần Ngọc Loan hoàn toàn không thấy bóng, mới điều khiển U Minh Ma Long biến mất vào hư không.

Gió, nhẹ nhẹ thổi.

Phục Long Cốc ngày xưa huy hoàng đã bị hủy diệt như vậy, chỉ còn lại một ít bụi đất theo gió tung bay.

Là duyên?

Là nghiệt?

Biểu hiện điều gì sau chuyện này?

Trên mây, bóng đen chợt lóe, Vu Thần hiện thân, xem đến cảnh tượng tàn phá, lẩm bẩm:

- Truyền thuyết từ xưa cuối cùng đã xuất hiện. Lần này, ai lại là người thu thập tàn cuộc đây? Lục Vân? Thiên Sát? Hay còn có người khác?

Trong gió nhẹ, không người đáp lại, tiếng nói nhàn nhạt từ từ tan đi, rất nhanh trên không trung liền khôi phục lại yên tĩnh...

Trên lối mòn thanh tĩnh, cành liễu phất phơ theo gió, hương hoa tỏa ngát bốn phương. Ngay đầu đường, trong một trường đình, một người đàn ông áo trắng đứng yên bất động, khuôn mặt anh tuấn với nụ cười vài phần nhợt nhạt, chính đang nhìn hướng về ngọn núi phía xa.

Trên bầu trời, mây mù lơ lửng, những khóm hoa đại trên mặt đất cũng cúi đầu ủ rũ, nguyên nhân đó là do thiếu ánh mặt trời. Đột nhiên, một trận gió lớn thổi qua, vài chiếc lá khô giữa không trung bay múa, bay đến gần bên người áo trắng.

Đưa tay tiếp lấy một chiếc lá rụng, người áo trắng cười nhẹ nói:

- Lá khô đã rời cành còn có thể theo gió lại bay, huống chi là người còn chưa chết?

Dứt lời thu tay, lá khô theo gió nhẹ bay ra ngoài đình.

Thu hồi ánh mắt, người áo trắng mất đi nụ cười, thấp giọng nói:

- Thời tiết đã đổi, ta có lẽ cũng nên về rồi.

Xoay người, cất bước rời khỏi trường đình.

- Nếu đã tới rồi, người cũng đừng về.

Đột nhiên xuất hiện thanh âm kéo hình bóng áo trắng ở lại, người nói là một lão già áo hoa tuổi khoảng sáu mươi.

Xoay lại, người áo trắng nhìn lão, cau mày lên tiếng:

- Thì ra là ngươi! Vài ngày không gặp, tu vi của ngươi tăng tiến cũng thật kinh người.

Lão già áo hoa lãnh đạm nói:

- Quá khen rồi, so với Ma Thần tôn chủ ngươi, một chút tu vi đó của Lý Trường Xuân ta có tính được gì.

Bật cười ha hả, người áo trắng Bạch Vân Thiên nói:

- Sau kịch biến, tính cách của ngươi thật sự là thay đổi rất nhiều, ngay cả lời nói cũng trở thành khiêm nhường rồi.

Khẽ hừ một tiếng, Lý Trường Xuân không để ý đến châm chọc của hắn, điềm nhiên trả lời:

- Thiên hạ hiện nay, chánh đạo suy nhược, ma đạo hưng thịnh. Nếu ngươi nắm chắc cơ hội, tất có thể ngạo thị Thất Giới.

Bạch Vân Thiên ánh mắt khẽ biến, cười lạnh nói:

- Cùng với cộp bàn âm mưu lấy da, đó chính là chuyện ngu xuẩn.

Lý Trường Xuân đáp:

- Thời cuộc rung chuyển, hợp tác hai bên cùng có lợi, ngươi chẳng lẽ không có phần hùng tâm đó?

Bạch Vân Thiên hừ giọng:

- Nếu đem ngươi đổi thành Thiên Ma giáo chủ, ta sẽ không có gì dị nghị. Nhưng là ngươi, ta sẽ không tin tưởng.

995. Chương 997 – Nhất Phách Tức Hợp (võ Tay Cùng Nhịp)

- Đừng kiêu ngạo, ngươi hiện tại bất quá cũng cô độc, không thể hoàn thành đại sự. Nếu ngươi cùng ta hợp tác, giúp ta giết chết Kiếm Vô Trần, ta tất nhiên giúp ngươi giải quyết chướng ngại trên con đường phía trước. Như vậy so với từng người chúng ta một mình làm việc, tỷ lệ thành công lớn hơn nhiều.

Bạch Vân Thiên cười lạnh nói:

- Với ngươi ta hai người, ngươi thật cho rằng có thể hoàn thành đại sự? Theo như ta biết, lúc trước ngươi vì xếp đặt cho Kiếm Vô Trần, không tiếc đẩy Lâm Vân Phong cùng Trương Ngạo Tuyết vào chỗ chết. Kết quả, kế hoạch của ngươi thành công. Nhưng ngươi lại bỏ qua Lục Vân là người nên quên. Ta nếu cùng ngươi hợp tác, hẳn chẳng khác gì tự tìm cái chết.

Lý Trường Xuân sắc mặt khẽ biến, âm trầm nói:

- Ngươi không hối hận?

Bạch Vân Thiên lãnh đạm đáp:

- Với tình huống của người, thiên hạ vốn đã tìm không ra ai sẽ cùng người hợp tác, người một người còn có thể lật trời hay sao?

Phần nộ hừ một tiếng, Lý Trường Xuân lên tiếng:

- Bạch Vân Thiên người nhớ kỹ, sau này người sẽ hối hận.

Nói xong hình bóng lóe lên, lập tức biến mất không còn tung tích.

Bạch Vân Thiên mắng:

- Người hối hận là người, bởi vì người đang tìm cái chết.

Dứt lời chậm rãi rời đi.

Chỉ chớp lát, Bạch Vân Thiên dừng lại, lẩm nhẩm:

- Thiên hạ hiện tại, tình thế dần dần hiện rõ, Trừ Ma liên minh, Yêu vực, Hư Vô Giới Thiên, Địa Âm Thiên Sát, Vu Thần, Lục Vân, thiên hạ chia sáu, ai có thể đi đến cuối cùng, người đó hẳn trực tiếp ảnh hưởng đến lợi ích của Ma Thần tông ta. Hoặc là, ta nên... ha ha ha, chủ ý không sai.

Nói xong toàn thân ánh sáng chợt lóe, người liền biến mất.

Ly khai Bạch Vân Thiên, Lý Trường Xuân lòng đầy tức giận nhưng lại không chỗ phát tiết.

Lúc trước, lão từng phân tích qua tích cách của Bạch Vân Thiên, phát giác có khả năng hợp tác.

Ai ngờ Bạch Vân Thiên ngữ khí sắc bén, cự tuyệt một hơi, còn nói lão đại sự khó thành, như vậy sao không tức giận?

Nhưng tỉnh táo suy nghĩ, Bạch Vân Thiên nói cũng có vài phần hợp lý. Thiên hạ hiện tại, thế lực rõ ràng, còn có ai sẽ cùng mình hợp tác đây?

Nghĩ đến đây, lão không khỏi thở dài, mắt mát thật sâu hiện lên trong đáy mắt.

Trước kia, lão hào khí oai phong, được xưng Lục viện đệ nhất nhân.

Sau đó, lão hùng tâm tráng chí, vọng tưởng cười ngạo Thất Giới.

Hôm nay, lão một lòng báo thù, nhưng tiền đồ gian nan, tựa hồ càng về sau càng không thuận lợi.

Cuộc đời của lão cứ như đảo ngược, càng đi càng lùi lại.

Thở dài u oán, Lý Trường Xuân nhìn về chân trời, trong lòng lại hỏi, trời cao chẳng lẽ thật sự vô tình?

Trong hoang mang, Lý Trường Xuân có chút ngơ ngác, trong bất tri bất giác, đi tới một khe sâu, nơi này âm khí rất nặng, cảm giác có chút quỷ dị.

Ngừng lại, Lý Trường Xuân thu hồi tâm thần, ánh mắt lưu ý bốn phía, phát hiện nơi này yên tĩnh một cách đáng sợ.

Nghiêng người, linh thức tìm kiếm động tĩnh chung quanh, nhanh chóng một luồng khí tức quỷ dị dưng mãnh ào vào đáy lòng.

- Người nào, còn không hiện thân?

Trong tiếng quát, ba bóng xám chợt hiện vây quanh quanh lão.

Nhìn ba bóng xám, sắc mặt Lý Trường Xuân khẽ biến, hào quang màu xanh thẫm trên người đối phương tà ác âm trầm, tựa như câu hồn sứ giả của địa ngục, lộ ra băng lãnh, tàn khốc.

- Các người là ai, tu vi như vậy, tất nhiên lai lịch bất phàm?

Bật cười lạnh, một bóng xám đáp:

- Người sắp chết, cần gì hỏi nhiều.

Nói xong hào quang xanh thắm chợt lóe, người đó hóa thành một lệ quỷ, đánh tới Lý Trường Xuân.

Bên cạnh, hai bóng xám ảo hóa ra vô số hình bóng, kết thành một kết giới quỷ dị trong vòng mười trượng, mặt ngoài vạn ngàn lệ quỷ, điên cuồng hội tụ vào giữa.

Phát giác nguy hiểm đến gần, Lý Trường Xuân hét giận lên một tiếng, trường kiếm bên thân tự động bay ra, xoay quanh trên đầu, tản mát ra hào quang màu tím, xua đẩy khí tà ác đang tới gần.

Hoàn thành phòng ngự, Lý Trường Xuân sắc mặt âm trầm, tay trái bắt kiếm quyết, tay phải lấy ngón tay thay kiếm, xuất chiêu Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ thất quyết – Phá Thiên quyết.

Đến lúc này, tiếng kiếm ngân vang điếc tai, vô số ánh kiếm phân ra chém khắp nơi, chỉ trong khoảnh khắc cả sơn cốc đã nhiễm một tầng hào quang tím, đè áp ba hào quang xanh thắm quỷ dị của ba bóng xám.

Kinh ngạc hô lên một tiếng, ba bóng người xoay chuyển giữa không trung, nguy nguy hiểm hiểm né tránh tiến công của lão, lùi lại ra xa xa.

- Thiên Kiếm quyết! Người là Lý Trường Xuân?

Ngạo nghễ bất động, Lý Trường Xuân đáp:

- Không sai, chính là ta. Các người là ai?

Tức giận hừ một tiếng, một bóng xám cất tiếng:

- Chúng ta là Luyện Hồn sứ giả, ta là Kim Hồn, bọn họ là Kim Động cùng Kim Thiên.

Lý Trường Xuân ánh mắt cả kinh, cảnh giác nói:

- Các người muốn làm gì ở đây?

Kim Hồn đáp:

- Làm gì không cần thiết nói với người, bây giờ hay người chịu chết đi.

Lý Trường Xuân vội lên tiếng:

- Chậm đã, trước không vội động thủ, các người vì sao phải giết ta?

Kim Hồn nói:

- Ta cao hứng, thế nào?

Lý Trường Xuân hai mắt hí lại, trầm ngâm nói:

- Lời này không thật, các người giết ta sợ là có ý đồ khác đi?

Bên cạnh Kim Hồn, Kim Động quát:

- Hối rồi người cũng không sống được, hay là không biết lại tốt hơn một chút.

Lý Trường Xuân cười lạnh đáp:

- Vậy thì khó nói, có lẽ chúng ta không cần động thủ cũng có thể giải quyết vấn đề.

Kim Động thoáng nghĩ, hỏi:

- Người nói vậy có ý gì?

Kim Thiên một bên đáp:

- Rất đơn giản, nếu hần không muốn chết, hần muốn cầu xin chúng ta.

Kim Thiên hỏi:

- Có đúng là như vậy không?

Lý Trường Xuân lắc đầu nói:

- Sai rồi, không phải sợ chết, cũng không phải cầu xin các người, mà là muốn cùng các người làm một giao dịch.

Kim Hồn ba người nghe vậy, trao đổi ánh mắt, đồng thanh hỏi:

- Giao dịch gì? Người nói.

Lý Trường Xuân trong lòng mừng thầm lên tiếng:

- Đầu tiên, các người cần cho biết, các người có mục đích gì, sau đó ta mới nói ra mục đích của ta rõ ràng được.

Kim Hồn nói:

- Mục đích của chúng ta rất đơn giản, chính là vật trong lòng ngực người.

Lý Trường Xuân cười thần bí, vừa đưa tay vào lòng lấy ra Tụ Linh hồ, vừa nói:

- Vật này là Tụ Linh hồ, có thể nuốt tiên giết phật, hấp yêu, nạp quỷ, diệt ma. Các người xuất thân từ Luyện Hồn Động Thiên, nói vậy vật này đối với các người càng nhiều chỗ hữu dụng?

Trong mắt Kim Hồn lộ ra vẻ tham lam, gật đầu nói:

- Không sai, vật đó vốn là bảo vật trấn cung của Luyện Hồn Động Thiên ta, mà vài trăm năm trước đột nhiên mất tích, không biết ở nơi nào.

Lý Trường Xuân nghe vậy cả kinh, lập tức vui vẻ, cười nhẹ nói:

- Nguyên lai còn có nguyên do này, thật là trùng hợp. Hiện tại, vật này đã trong tay ta, trả các người tự nhiên có thể, nhưng các người phải đáp ứng ta một điều kiện, xem như là hợp tác lẫn nhau.

Kim Hồn không nói, trầm mặc. Kim Thiên nói:

- Chúng ta nếu là không đồng ý, cưỡng đoạt thì sao?

Lý Trường Xuân điềm nhiên đáp:

- Vật ấy là bảo vật trấn cung của các người, có lực lượng thần kì gì, trong lòng các người đều hết sức rõ ràng. Ta nếu có nó, các người cho là ta biết phương pháp vận dụng hay không? Thêm nữa, cứ tính ta cuối cùng không là đối thủ của các người, bức ta nóng nảy, ta một tay hủy nó, vậy sau đó các người có thể được cái gì?

Kim Thiên không nói, Kim Động hỏi:

- Người có điều kiện gì, hay là hãy nói trước, chúng ta cân nhắc một chút.

Lý Trường Xuân cười nói:

- Kì thật điều kiện của ta rất đơn giản, chúng ta hợp tác lẫn nhau, các người giúp ta đối phó Kiếm Vô Trần, sau khi sự thành, Tụ Linh hồ ta trả lại các người. Hơn nữa, Hậu Nghệ thần cung trên người Kiếm Vô Trần cũng để các người sở hữu, ta chỉ vì báo thù.

Kim Động hoài nghi nói:

- Có việc tốt như vậy? Kiếm Vô Trần đó không dễ đối phó?

Lý Trường Xuân khe khẽ thở dài, khổ sở đáp:

- Các người có thể không rõ ràng, ta từng có lòng tranh bá Thất Giới. Từ sau khi Huyền Phong chết, ta tâm nguội ý lạnh, một lòng chỉ cầu báo thù. Cả đời này, người duy nhất ta cảm thấy thẹn là Huyền Phong, hẳn là con ta, nhưng ta lại không cách nào cùng hắn thừa nhận, chỉ có thể thu hắn làm đồ đệ. Sau lại, ta vì đền bù áy náy trong lòng, sáng lập Huyền Phong môn, hi vọng hắn có thể ngạo thị Thất Giới. Nhưng lúc hắn sắp thành công, Kiếm Vô Trần đã đánh vỡ giấc mộng của ta, ra tay giết chết Huyền Phong. Vì vậy, ta trong lòng phát ra lời thề, vô luận như thế nào cũng muốn vì Huyền Phong báo thù. Vì vậy, các người chỉ cần trợ giúp ta giết Kiếm Vô Trần, không kể dùng thủ đoạn gì, sau khi xong việc Tụ Linh hồ cùng Hậu Nghệ thần cung đều thuộc về các người.

Lưu ý về mặt của lão không giống nói dối, Kim Hồn ba người không khỏi trao đổi bằng mắt, trầm tư một hồi lâu, Kim Hồn mở miệng nói:

- Việc này chúng ta có thể nghiên cứu, vấn đề duy nhất lúc này là người có biện pháp gì đối phó Kiếm Vô Trần?

Lý Trường Xuân cảm hận đáp:

- Phương pháp có rất nhiều, hữu hiệu nhất là mượn đao giết người, để cho Lục Vân trước đánh hấn bị thương nặng, sau đó chúng ta nửa đường chặn lại, như vậy là nhất cử lưỡng tiện.

Nghe vậy, Kim Hồn nhìn hai người bên cạnh liếc mắt một cái, gật đầu nói:

- Được, chúng ta đáp ứng người, bất quá có một kỳ hạn. Vượt qua ba tháng, hợp tác của chúng ta trong lúc đó đều tự giải trừ, đến lúc đó người đừng trách chúng ta trở mặt không nhận người.

Lý Trường Xuân nghe xong, trong lòng thoáng tính toán, lập tức đồng ý nói:

- Tốt, cứ định như vậy. Nếu qua ba tháng đều không có, ta như cũ đưa Tụ Linh hồ trả các người.

Kim Hồn thoáng mừng, cười nói:

- Người phải nhớ kĩ lời này, đừng để cán lọt vào tay chúng ta.

Lý Trường Xuân mỉm cười gật đầu, trong lòng lại cười lạnh: “Trước cho các người cao hứng một chút, đến lúc đó các người hãy chờ mà khóc đi.”

Thời gian sau đó, song phương thương nghị một chút, cuối cùng Kim Hồn ba người theo Lý Trường Xuân rời đi, trước tìm Liễu Tinh Hồn, triển khai hành động nhằm vào Kiếm Vô Trần.

996. Chương 998 – Quỷ Vương

Nhìn vào mặt nước yên tĩnh, Thiên Tuyệt Tà Thần Chu Hỉ nhẹ giọng nói:

- Giao chiến mấy ngày, thân tâm mệt mỏi, tuy chưa gặp quỷ vật lợi hại, nhưng tiểu quỷ như vậy cũng khó dây dưa rồi.

Đồ Thiên khẽ thở dài:

- Đúng vậy, Quỷ Vực hung hiểm, ta xem như đã lĩnh giáo. Thật sự rất bội phục hào hùng tráng khí của Lục Vân tung hoành Quỷ Vực trước đây.

Ân Hồng Tụ cười mắng:

- Cái gì hào hùng tráng khí, Lục Vân cũng là bất đắc dĩ, bị bắt buộc thôi.

Đồ Thiên sững sốt, lập tức ậm ừ nói:

- Không nói chuyện này nữa, hãy nói một chút U Linh Gian của Quỷ Vực đi.

Ân Hồng Tụ sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Trước mắt, trước khi Lục Vân bọn họ đến thì chưa từng có người tiếp xúc quá U Linh Gian. Đó là một chỗ thần bí quỷ dị, lại ẩn dấu thực lực rất mạnh, chúng ta cần phải cẩn thận đề phòng. Ngoài ra, Quỷ Vực chúng ta cơ hồ đã tìm hết, lúc này cũng chỉ còn lại mảnh thủy vực mà thôi, ta đoán, U Linh Gian có thể tại một địa phương nào đó trong thủy vực này.

Chu Hỉ đồng ý nói:

- Suy đoán đó có lý, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi đi trước tìm tòi xem sao.

Đồ Thiên cùng Ân Hồng Tụ không có ý kiến, hai người tranh thủ thời gian khôi phục chân nguyên.

Chỉ chớp lát, sắc mặt Chu Hỉ biến đổi, ánh mắt tập trung tại trên hồ, trong miệng nhắc nhở:

- Cẩn thận, có cường địch tới gần.

Đồ Thiên cùng Ân Hồng Tụ nghe vậy bừng tỉnh, nhanh chóng đi tới bên người Chu Hỉ, ánh mắt lưu ý tình huống bên hồ.

Dưới ánh sáng u ám, bốn thân ảnh dán mặt nước bay tới, đảo mắt đã tới bên hồ. Trong bốn người, đi trước là một người tóc bạc trắng, toàn thân tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, không có chút quỷ khí nào mà phía sau y, ba bóng đen có quỷ khí vây quanh, mỗi người đều mang khí tức kinh người, thực lực lại mạnh, đều mạnh hơn Đồ Thiên cùng Ân Hồng Tụ.

- Người là ai? Vì sao cùng Quỷ Vật cùng một chỗ?

Lạnh lùng nhìn lão già tóc bạc, Chu Hỉ hỏi.

Điềm nhiên cười, lão già tóc bạc nói:

- Tại nhân gian, người quen biết gọi ta là Trúc Tiên, tại Quỷ Vực, ta lại là U Linh Quỷ Vương mà các người muốn tìm. Về phần ba vị phía sau ta, bọn họ là Quỷ Tôn của U Linh Gian.

Chu Hỉ ánh mắt khê biến, trầm giọng nói:

- Quỷ Vương hiện thân gặp mặt, là định trực tiếp thắng thắn cùng chúng ta đánh một trận?

U Linh Quỷ Vương cười nói:

- Đừng hiểu lầm, ta nếu thật sự cố ý đối phó các người, tất sẽ không hiện thân gặp mặt.

Đồ Thiên không hiểu hỏi:

- Vậy người có mục đích gì?

U Linh Quỷ Vương nói:

- Mục đích đến đây của các người ta biết, là phụng mệnh diệt trừ thế lực của Quỷ Vực, để khỏi nguy hại nhân gian. Nhưng người quỷ khác biệt, thiện ác không giống nhau. Rất nhiều lúc, người so với quỷ còn xấu xa hơn, các người một mặt trừ quỷ, cũng tuyệt không phải là chuyện tốt.

Ân Hồng Tụ nói:

- Ý kiến của người tự cho rằng các người là quỷ tốt, khuyên chúng ta không cần động thủ rồi?

U Linh Quỷ Vương điềm nhiên nói:

- Quỷ Vật, một loại hình thái khác của sinh linh sau khi chết. Bọn họ tiếp tục ý thức lúc còn sống, nhớ lại những ân oán trước đây, như nhau có thiện có ác. Nhân gian có người, Quỷ Vực cũng tất nhiên có quỷ, việc làm của các người cũng chỉ là một hành động tạm thời, tuyệt không thể thật sự tiêu trừ được họa hoạn. Giống như hiện tại, bốn vương tử đứng yên không động, mặc các người động thủ, để các người diệt U Linh Gian. Nhưng sau khi các người đi, Quỷ Vực lại thực không tồn tại sao? Địa vực khác nhau, có văn hóa khác nhau. Quỷ Vật du dương Nhân gian, các người nói đó là xâm phạm. Hôm nay các người đến đây, theo như lời các người, không phải cũng là một loại xâm phạm sao?

Ân Hồng Tụ trầm mặc, những lời này ai nói là không có đạo lý chứ? Chu Hỉ thần sắc lạnh nhạt, bình tĩnh nói:

- Nói không sai, tiếp tục phát huy.

U Linh Quỷ Vương nói:

- Lần này đến, vốn là muốn tiêu diệt ba người các người, bởi vì U Linh Gian ta có thực lực này. Chỉ là bốn vương tử tại Nhân gian tu luyện vài trăm năm, không muốn lại tiếp tục giết chóc, vì vậy trước tiên cùng ba vị đàm luận.

Chu Hỉ nói:

- Người muốn nói như thế nào?

U Linh Quỷ Vương nói:

- Rất đơn giản, trong Quỷ Vực, trừ U Linh Gian, địa phương khác các người đều đi qua. Hiện tại ta lấy thân phận U Linh Quỷ Vương hướng các người nói rõ, ta này một mạch không xâm phạm Nhân gian, các người cũng không được xâm phạm, song phương không can thiệp lẫn nhau, chung sống hòa bình.

Chu Hỉ không nói, ánh mắt di chuyển tới trên mặt Đồ Thiên cùng Ân Hồng Tụ, dò hỏi ý kiến của bọn họ. Đồ Thiên có chút nghi vấn hỏi:

- Nói thật dễ nghe, mà chúng ta như thế nào tin được lời của người?

U Linh Quỷ Vương cười nói:

- Trở lại Nhân gian, các người nghe một chút cách làm người của Trúc Tiên ta sẽ biết.

Đồ Thiên hừ một tiếng nói:

- Như vậy chẳng phải là không nói sao?

U Linh Quỷ Vương lạnh nhạt nói:

- Đồ Thiên, ta nếu nói cho người biết ta là một trong Cửu U tán tiên, trải qua tám lần thiên kiếp, người tin sao?

Đồ Thiên khẽ lảng, không nói lời nào. Chu Hỉ lại nói:

- Khí tức trên thân người đúng là có chút giống, bởi vì ta không cảm ứng được một chút quỷ khí nào tồn tại.

Ân Hồng Tụ nghe lời cất giọng nói:

- Nếu Quỷ Vương đã một lòng thành ý, chúng ta cũng nên tin tưởng, như vậy trở lại Nhân gian, không lại hỏi đến việc của Quỷ Vực.

U Linh Quỷ Vương cười theo nói:

- Đa tạ tín nhiệm của người, ta đại biểu U Linh Gian cảm tạ các người.

Ân Hồng Tụ khe khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật chúng ta cũng mệt mỏi rồi, ở nơi đây quá lâu, cũng hoài niệm Nhân gian, đã đến lúc nên rời khỏi rồi.

Nói xong xoay người, vẫy gọi Chu Hỉ cùng Đồ Thiên rời khỏi.

- Ân cô nương xin dừng bước, có chút tin tức đối với các người có thể có trợ giúp.

Thấy ba người muốn đi, U Linh Quỷ Vương mở miệng giữ lại.

Quay đầu, Ân Hồng Tụ hỏi:

- Quỷ Vương có lời xin nói thẳng.

U Linh Quỷ Vương gật đầu nói:

- Sau khi các người tiến vào Quỷ Vực, Trần Ngọc Loan của Trừ Ma Liên Minh phát động đợt tiến công thứ nhất, tiêu diệt sở hữu thế lực của Quỷ Vực tại Nhân gian, bao gồm Sát Huyết Diêm La trong đó.

Nghe lời mừng rỡ, Ân Hồng Tụ kinh ngạc hô lên:

- Thật sao? Bọn họ thành công rồi?

U Linh Quỷ Vương nói:

- Đúng vậy, bọn họ thành công rồi. Hơn nữa lại không lâu lúc sau, Trần Ngọc Loan lại tiến công lần thứ hai, tiêu diệt Ma Thiên Tôn Chủ của Ma Vực. Đến lúc này, cả Vực chỉ tam giới, cũng chỉ còn lại Yêu Hoàng Liệt Thiên của Yêu Vực thôi.

Về mặt Chu Hỉ có chút mất mát, nhìn lại Thiên Tà Nhận trong tay, miệng khe khẽ thở dài. U Linh Quỷ Vương nhìn hẩn một cái, khuyên nhủ:

- Tà Thần không cần cảm thán, đây là định mệnh, người nên cảm thấy may mắn, bởi vì trong năm đại tà binh đã có ba túc chủ chết rồi.

Chu Hỉ nhìn hắc, lạnh lùng nói:

- Sao người lại biết ta sẽ không chết?

U Linh Quỷ Vương cười thần bí, không nói lời nào. Bên cạnh, Ân Hồng Tụ hỏi:

- Còn có tin tức gì nữa không?

U Linh Quỷ Vương trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:

- Còn có, Trừ Ma Liên Minh cũng bị hủy rồi.

- Cái gì? Liên Minh hủy rồi? Không có khả năng.

Trùng mắt nhìn U Linh Quỷ Vương, Ân Hồng Tụ không tin nói.

U Linh Quỷ Vương khe khẽ thở dài, nhẹ giọng nói:

- Đúng hay không, các người rất nhanh sẽ biết, trước khi chia tay, ta sẽ tặng ba vị một câu: vô dục, vô cầu, vô tai, vô kiếp, nhớ kĩ.

Nói xong, thân hình chợt lóe, cùng ba vị Quỷ Tôn đồng thời tiêu biến trong không khí.

Thu hồi ánh mắt, Đồ Thiên nói:

- Hồng Tụ, người thật sự tin tưởng hắc?

Ân Hồng Tụ nói:

- Không hoàn toàn tin, nhưng khi đối mặt hắc, ta không có cảm giác nguy hiểm.

Chu Hỉ nói:

- Có lẽ hắc nói đúng, người quỷ khác biệt, đều có thiện ác, bất kể địa phương nào, ánh sáng cùng bóng tối luôn luôn tồn tại. Đi thôi.

Dứt lời, phi thân rời đi.

Thời gian theo chặng đường bay trôi qua, khi ba người đến được Nhân Gian, Chu Hỉ nhìn hai người, điềm nhiên nói:

- Nha đầu, nhân tình của người ta đã trả, hiện tại ta nên đi rồi, đến làm một việc ta muốn làm nhưng lại vẫn chưa từng thực hiện.

Ân Hồng Tụ sững sốt, có chút không muốn nói:

- Chúng ta theo người cùng đi, đợi sau khi người hoàn thành công việc, người lại theo chúng ta quay lại.

Chu Hỉ lắc đầu nói:

- Đời người, cuối cùng không tránh khỏi chia tay, các người có cách thức sinh hoạt của các người, ta có thể giới của ta. Nếu còn có duyên sẽ còn gặp lại, nhớ là mỉm cười tiễn ta rời xa.

Nói xong nhẹ nhàng bay lên, như một đoá mây trôi hướng về phía chân trời.

Nhẹ nhàng phất tay, Ân Hồng Tụ có chút lưu luyến, nhẹ thở dài nói:

- Hắc kì thật là một người tốt.

Đồ Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy, hắc tuyệt không xấu, chỉ là tính tình có chút cao ngạo mà thôi.

Ân Hồng Tụ quay đầu, khẽ ngâm nói:

- Người cũng không xấu, chỉ là có chút ngây ngốc mà thôi.

Đồ Thiên vẻ mặt ngẩn ngơ, thấy trong mắt nàng tràn đầy ý cười, không khỏi trào phúng nói:

- Đúng a, người ngốc như khúc gỗ, phía sau còn đi theo một cái bóng.

Ân Hồng Tụ nụ cười thu lại, mắng nói:

- Giải người cái Đồ Thiên, cứ nhiên dám cười ta, người cho là ta đây không gả được hay sao?

Đồ Thiên nhếch miệng cười nói:

- Xem người như vậy tất rõ ràng rồi, còn cần nói?

Dứt lời phi thân lên, hướng phía xa bỏ chạy.

Ân Hồng Tụ yêu kiều hét lên một tiếng, giận nói:

- Người, cái đầu gỗ, bị ta bắt được, người chết chắc rồi.

Nói lời phi thân đuổi theo, trong chớp mắt cả hai đã biến mất trong núi rừng.

Ma Vực, tảo ngộ của Dao Quang cùng Đạo Tà Tàn Kiếm, cách xa so với của ba người Ân Hồng Tụ.

Nơi đây, ma thú khắp nơi, phân bố rất nhiều ma linh, ma binh, ma mị, ma sát, thậm chí còn có cao thủ cấp Ma Thần.

Đối mặt như vậy, Dao Quang đại khai sát giới, dưới sự trợ giúp của thần thú Bát Bảo, cùng Đạo Tà Tàn Kiếm đồng thời tựa như gió lốc quét sạch Ma Vực. Ngay trong đó, chiến đấu vô số, tuy tu vi hai người kinh nhân, cũng vài lần gặp nguy hiểm, có thể nói hết sức nguy nan.

Lúc này, hai người sau khi diệt trừ ma vật của Ma Vực Hắc Âm giới cùng Huyết giới, đã tiến nhập vào Ma Thiên giới nơi nguy hiểm nhất của Ma Vực.

Nơi này, tuy rằng toàn bộ cao thủ đã được Ma Thiên Tôn Chủ dẫn nhập Nhân gian, nhưng dù sao nơi đây cũng là địa phương có thực lực mạnh nhất trong Ma Vực Tứ Giới, số lượng Ma Vực quân đoàn trú trát tại đây đông đảo, trong lúc giao chiến càng đem Dao Quang cùng Đạo Tà Tàn Kiếm phân tán.

Đến lúc này, Dao Quang một mình tác chiến, dựa vào thực lực mạnh mẽ, cùng với thân thể bất tử, dưới sự phối hợp của Bát Bảo, cuối cùng giết ra một đường máu, lui ra khỏi Ma Thiên giới, tiến nhập Ma Huyền giới.

Tại nơi đây, Dao Quang vốn muốn nghỉ ngơi một lát, rồi lại giết quay lại cùng Đạo Tà Tàn Kiếm hội hợp. Dù sao liên tục nhiều ngày giao chiến, tuy hấn thực lực kinh người cũng không khỏi cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng ai ngờ, cao thủ Ma Huyền giới sớm đã biết được bọn họ hai người tiến nhập Ma Vực, đã làm tốt chuẩn bị, khi gặp đến Dao Quang liền phát động công kích. Như vậy, Dao Quang cũng không thể rút người tránh thoát, chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Trong giao chiến, thân thể gầy yếu của Dao Quang tựa như câu hồn sứ giả, xuất thủ lăng lệ vô tình, chỉ khoảnh khắc đã đánh giết mức đến cao thủ Ma Huyền giới kinh hoàng tứ tán.

Thanks

997. Chương 999 – Nhân Tình Khó Giải

- Là người.

Ma Huyền Tôn Chủ nhìn hấn, vẻ mặt có chút quái dị nói:

- Là ta, ta chính đang đợi người.

Dao Quang cười lạnh nói:

- Đợi ta làm gì? Người còn có thể làm gì được ta?

Ma Huyền Tôn Chủ cũng không tức giận, chỉ là phản bác nói:

- Tối thiểu người cũng không làm gì được ta.

Dao Quang hừ nói:

- Đó là trước đây. Hiện tại tu vi của ta đã tăng mạnh, người lại có thương thể trên người, tình huống đối với người bất lợi.

Ma Huyền Tôn Chủ điềm nhiên nói:

- Vậy sao? Thế thì chúng ta cứ thử một lần.

Nói xong, thân ảnh đột nhiên vỡ vụn, mỗi một phiến mảnh vỡ lại diễn biến thành một Ma Huyền Tôn Chủ hoàn chỉnh mới, phân bố trong khu vực không gian giới hạn.

Cười lạnh một tiếng, Dao Quang nói:

- Thử thì thử, ta cũng không sợ người.

Nói xong thân thể bắn lên ra xa, nhanh chóng đuổi theo mỗi một bóng thân ảnh lân cận.

Bát Bảo xa xa đi theo, thỉnh thoảng có cao thủ Ma Huyền giới tiến đến gần ngăn trở nó tiếp cận.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong lúc truy đuổi, trên mặt Dao Quang dần hiện lên vẻ kinh sợ, đối với huyền hoá chỉ thuật của Ma Huyền Tôn Chủ cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Ma Huyền Tôn Chủ lúc này khí sắc không tốt, đó là trên người trọng thương, mà hấn vì sao còn có thể ứng phó công kích mạnh mẽ của bản thân?

Trong suy tư, Dao Quang gia tăng tốc độ truy kích, chưa từng lưu ý đến Ma Huyền Tôn Chủ chính là đang dẫn dụ hấn rồi xa Bát Bảo, hướng đến gần một chỗ vách núi âm u.

Nửa ngày sau, Dao Quang mới chợt phát giác, nhìn đến chỗ vách núi không xa, hừ lạnh nói:

- Nơi này địa thế dần dần hẹp lại, đối với người rất bất lợi.

Ma Huyền Tôn Chủ không nói, chỉ là gia tăng tốc độ huyền hoá tránh né, cuối cùng thoát khỏi phong toả của Dao Quang, phóng vào một chỗ huyệt động dưới vách núi.

Thấy vậy, Dao Quang cười lạnh nói:

- Muốn chạy, hiện tại không kịp rồi.

Lời vừa dứt, bóng người đã lóe lên, chỉ chớp mắt đã phóng vào trong động.

Xa xa, cao thủ Ma Huyền giới đã đoàn đoàn vây quanh Bát Bảo, cản trở nó rời đi. Đối việc này, Bát Bảo hơi chút tức giận, hào quang toàn thân phát ra mạnh mẽ, tám tròng mắt, tám lỗ nhỏ đồng thời phát xuất hào quang như kiếm, đánh cho cao thủ Ma Vực liên tục thối lui.

Dưới vách núi âm u, hang động đen thui không một tiếng động, Dao Quang tiến vào đã một hồi lại vẫn không thấy một chút động tĩnh, sự tình có chút quỷ dị.

Lúc này, gió lạnh dưới vách núi chợt thổi, trận trận ma khí từ trong động mãnh liệt thoát ra, chớp mắt liền tăng lên đến một tầm mức, dưới bầu trời u ám, bộc phát ra hào quang mạnh mẽ.

Một khắc này, cao thủ Ma Huyền giới đang giao chiến không ngừng gào thét thê thảm, thân tình bi thương. Bát Bảo lại gầm nhẹ một tiếng, hào quang toàn thân chợt loé, liền thoát khỏi day dưa của địch nhân, xuất hiện tại dưới vách núi, hướng cửa động đến gần.

Ánh sáng nhạt loé lên, Dao Quang bay vút tới, nhìn Bát Bảo một cái, tiếp theo liền xoay người nhìn vào cửa động, vẻ mặt rất phức tạp, ẩn ẩn có chút thờ dãi.

Xa xa, cao thủ Ma Huyền giới phần nộ rống lên hướng phía bên này bay đến, mỗi người đều thần sắc điên cuồng, tròng mắt tràn đầy cừu hận.

Dao Quang xoay người, xem các cao thủ này một cái, lập tức thân thể chợt loé, xuất hiện tại trên lưng Bát Bảo, nhẹ giọng nói:

- Bát Bảo, chúng ta đi.

Giống như cảm nhận được tâm tình của hắn có biến hoá, Bát Bảo khe khẽ than nhẹ, thi triển thuật gian chuyển di (di chuyển trong nháy mắt), biến mất tại chỗ.

Quay lại Ma Thiên Giới, Dao Quang một đường đi trước, cuối cùng tại Ma Thiên Cung tìm được Đạo Tà Tàn Kiếm, chỉ tiếc là hắn lại chỉ còn một hơi thở. Vì vậy, Dao Quang phần nộ vô cùng, phát tay phát ra lực lượng đáng sợ, một cử động chấn vỡ hơn mười vị Ma Vực cao thủ gần đó.

Phát giác được hơi thở của Dao Quang, trong đôi mắt suy nhược của Đạo Tà Tàn Kiếm chớp qua một tia kinh sợ, xem tiểu đồng trước mắt, thấp giọng nói:

- Tu vi của ngươi trong chớp mắt đã tăng gấp đôi, đó là chuyện trái với lẽ thường.

Dao Quang có chút thương tâm, nhẹ giọng nói:

- Đừng nói chuyện này, ngươi bị thương rất nặng, ta để cho Bát Bảo giúp ngươi trị thương, chuyện khác cứ giao cho ta xử lý.

Đạo Tà Tàn Kiếm tang thương nói:

- Không cần phí lực rồi, nguyên thần của ta bị tổn thương, kinh mạch vỡ nát, vốn đã không cách cứu hồi. Ngươi có thể bình yên không có chuyện, ta đã rất an ủi rồi. Sau khi quay lại, nhớ nói cho lão quỷ, một đời này chỗ ta không bằng hắn, không phải tu vi, mà là thiếu một đồ nhi như ngươi vậy...

Thanh âm đến đây dừng lại, một thoáng tiếc hận hiện lên trong đáy mắt hắn, vĩnh viễn không cách nào xoá đi.

Dao Quang trong lòng bị thương, cuộc sống tại Ma Vực tuy ngắn ngủi, tuy tràn đầy huyết tinh, nhưng hắn lại sâu sắc hiểu được, lão nhân được xưng là Đạo Tà này, hẳn kì thật không khó hòa đồng, chỉ là nổi tịch mịch chiếm cứ nội tâm của hắn, cải biến tính cách của hắn.

Buông tay ra, Dao Quang nhặt lên tàn kiếm trên mặt đất, ánh mắt như băng quét qua vài chục cao thủ Ma Vực của Ma Thiên Cung, miệng phần nộ quát lên một tiếng, người như cọp dữ vồ tới, triển khai công kích vô tình.

Giờ phút này, Dao Quang biến hóa có chút quỷ dị, thân ảnh của hắn như mộng như ảo, khi thì phía đông, lúc thì phía tây, cứ luôn biến ảo không ngừng, làm cho đối thủ không cách nào phòng ngự.

Đồng thời, quanh thân Dao Quang còn phát ra khí thế kinh người, có thể đủ so sánh với Ma Thiên Tôn Chủ, có năng lực ngưng đọng không gian, khiến các cao thủ Ma Vực không có chút cơ hội chạy thoát.

Nguy hiểm đến gần, những cao thủ đó không chỗ né tránh, mỗi người đều tựa như điên cuồng tiến công, tinh thần dị lực dày đặc hội tụ làm một, hình thành một cỗ niệm lực huỷ diệt, bao phủ trên đỉnh đầu Dao Quang.

Đối việc này, Dao Quang hét to một tiếng, trong mắt ma mang chớp động, một cỗ sóng tinh thần sắc bén cực kì bắn ra bốn phía, chính là tuyệt học chí cao của Ma Vực – Tâm Dục Vô Ngân.

Một kích này, nằm ngoài dự liệu của cao thủ Ma Vực.

Tại trong ý thức của bọn họ, Dao Quang tuy tinh thông kì học của Ma Vực, nhưng lại chỉ là biết Ma Diệt Kỳ Tâm, cùng với ngự giá Ma Long phát động công kích.

Ai ngờ, lúc này hắn lại là thi triển ra Tâm Dục Vô Ngân, đó cũng khiến cho uy lực tinh thần công kích của các cao thủ giảm mạnh, mất đi vài phần thắng.

Tinh thần tiến công cùng thuộc tính chạm nhau giữa không trung, song phương va chạm kịch liệt, chớp mắt đã dung hợp làm một thể, hoá thành một quả cầu ánh sáng chói lọi, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, bộc phát ra lực lượng huỷ diệt.

Một kích này, hội tụ lực lượng của tất cả mọi người có mặt, uy lực của nó đáng sợ, không những đánh ngã cao thủ Ma Vực ngay tại chỗ, bắn bay Dao Quang, còn ngay cả toàn bộ Ma Thiên Cung cũng đều bị chấn huỷ.

Lúc này, Bát Bảo gầm nhẹ một tiếng, phát ra một cỗ lực lượng nhu hoà, đem thân thể Đạo Tà Tàn Kiếm cuộn cuộn nổi lên.

Sau đó, thân thể Bát Bảo di chuyển ngang vài chục trượng, tiếp được Dao Quang, thi triển thuật Thuận Gian Chuyển Di, ngay tại khoảnh khắc lực lượng huỷ diệt đến gần, rời khỏi nơi này.

Chốc lát, Bát Bảo xuất hiện tại Ma Huyền Giới, trong miệng khe khẽ gầm nhẹ, hỏi ý Dao Quang có tiếp tục tiến lên phía trước đi hết lộ trình còn lại hay không.

Nghe hiểu ý tứ của nó, Dao Quang vẻ mặt quái dị, trầm tư một hồi lâu, thở dài nói:

- Ta thiếu một món nợ nhân tình không cách nào trả đối với nơi này, vậy để nó bảo trì yên tĩnh, cũng tính là một chút tấm lòng của ta. Đi thôi, chúng ta về Nhân gian đi.

Bát Bảo gầm nhẹ một tiếng, thân thể tròn tròn khe xoay tròn, tại không trung mở ra một cánh cửa thời không, sau đó phi thân vào, biến mất sau cánh cửa.

Cuồng phong gào thét, sóng lớn dập dờn, mây đen lớp lớp tạo thành một mãnh đen dày đặc. Trong biển, cự thú rít gào, trên không trung sấm rung chớp giạt, dưới bầu trời âm u, trận trận sát khí tràn ngập không tiêu tan.

Ma Quỷ Hải Vực, tọa lạc tại trung gian Đông Hải cùng Bắc Hải, lúc này chu vi ngàn dặm âm trầm khủng bố, sóng biển rít gào, gió lốc cuộn xoáy, tựa như hải thần phẫn nộ, muốn đánh nát sự tồn tại của ai đó.

Ngoài khơi, hàng ngàn hàng vạn hải thú kết hợp thành một mãnh, cùng nhau hình thành một vòng tròn, ánh mắt nhất thống nhìn vào trung tâm vòng tròn. Nơi đây, cự thú chiếm giữ, hàng trăm thú biển thời viễn cổ vây thành một đoàn, trung ương là một khu thủy vực yên tĩnh đường kính ba dặm, bốn thân hình đang dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn phía trước mắt.

Giữa không trung, một bóng đen đứng ngạo nghễ trên tầng mây, toàn thân phát ra sát khí âm trầm đang phần nộ nhìn mặt biển.

- Tình huống nguy kịch, chúng ta phải lập tức có hành động.

Giữa không trung, Tả Quân Vũ vẻ mặt bất an, ánh mắt tập trung tại bốn bóng người phía trước.

Phản Thiên nghe vậy, cười khổ nói:

- Trước mắt trận thế này, chúng ta làm thế nào hành động đây?

Tả Quân Vũ vội nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải thử, không thể trở mắt nhìn bọn họ chôn chôn ngay trước mắt.

Bắc Hải Ngạc tướng quân đồng ý nói:

- Tả Quân Vũ nói không sai, chuyện đến bây giờ, không đánh cũng chết, đánh cũng là chết, chúng ta nên đánh cuộc một phen.

Phản Thiên lắc đầu thở dài, xem Lục Oánh đang trầm mặt bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Người có ý kiến gì không?

Lục Oánh nhìn phía trước, giọng điệu bình thản nói:

- Hành động là tất nhiên phải thực hiện, chỉ là trước mắt chúng ta cần suy xét như thế nào làm mới có được ích lợi lớn nhất, thương vong ít nhất.

Phản Thiên có chút uể oải, nhẹ thở dài nói:

- Theo tình thế trước mắt mà phân tích, đông, nam, bắc cao thủ ba biển đều toàn bộ tụ tập tại đây, tuy số lượng kinh người, nhưng lại không phá được phòng tuyến của cự thú. Như vậy, ngoại trừ chịu chết cũng chỉ có thể tăng thêm thương cảm. Lại thêm giữa không trung có Địa Âm Tà Linh một mực canh chừng, trừ phi Lục Vân đến kịp, nếu không chúng ta nơi đây không ai có thể chống cự hẳn. Ngoài ra, các người nói

Cự Linh Thiên Thú tối lợi hại đó còn chưa xuất hiện, một khi nó xuất hiện, tình huống của chúng ta càng thêm nguy hiểm.

Cười khở, Ngạc tướng quân nói:

- Không thể đối địch, chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp tự vệ mà.

Tả Quân Vũ nói:

- Không sai, chúng ta có thể phân tán lực chú ý của cự thú này thử mạo hiểm một lần.

Tròng mắt Phần Thiên khê động, trầm ngâm nói:

- Điều này ta cũng đã nghĩ qua, khả năng không cao, hơn nữa còn phải trả giá thật lớn.

Ngạc tướng quân nói:

- Bất kể trả giá thế nào, chỉ cần có thể cứu ra ba vị cung chủ, vậy cũng đủ giá trị rồi.

Phần Thiên nghe vậy, không lại phản bác, mà là thấp giọng nói:

- Như vậy, chúng ta đánh cuộc một phen, thương nghị kế hoạch một chút.

Ngạc tướng quân nói:

- Theo ý kiến ta, chúng ta từ bốn phương hướng phát động tiến công, sau khi chọc giận cự thú thì lập tức nhanh chóng triệt ly, dẫn chúng nó đuổi theo.

Phần Thiên gật đầu nói:

- Biện pháp của tướng quân là dẫn xà xuất động(dẫn rắn ra khỏi hang), điệu hổ ly sơn(dụ cọp rời núi), rất đáng thử một lần, chỉ có điều nếu như cự thú không mắc bẫy thì sao?

Ngạc tướng quân sững sốt, lập tức buồn bã. Tả Quân Vũ nói:

- Mắc bẫy hay không cần phải thử sau đó mới biết, lúc này suy nghĩ kết luận nói còn quá sớm.

Phần Thiên nói:

- Rất nhiều chuyện có thể sẽ không phát sinh, nhưng chúng ta hiện tại đang xem xét, cần phải cố gắng được chu toàn.

998. Chương 1000 – Mạnh Mẽ Xông Vào

- Người chó nên nói chuyện vô tình như thế, đối lại là thân nhân của người bị vây khốn tại đây, ta lại không tin người sẽ bình tĩnh được như vậy.

- Thôi được rồi, không cần đấu võ mồm nữa, thời gian của chúng ta không nhiều, nói vào chuyện chính đi nào.

Lục Oánh lên tiếng cắt đứt lời của hai người.

Phần Thiên hừ khê một tiếng, tránh nhìn Tả Quân Vũ, trầm giọng nói:

- Ý kiến của Ngạc tướng quân rất đáng tiếp thu, nhưng mà đi vào chi tiết chúng ta còn cần điều chỉnh một chút. Theo như ta xem xét, muốn chọc giận cự thú cần kỹ xảo, trước tiên cần phải phái ra phần lớn cá mập hung mãnh, hoặc là loài nào đó có năng lực đặc thù, ví dụ như thú biển có thể phát ra dòng điện, do bọn họ phát động công kích, tận dụng khả năng làm bị thương cự thú, làm cho đối phương cừ hận. Thứ hai, ngay khi cự thú truy đuổi, cần phái ra thú biển có tốc độ nhanh nhất trong biển, như vậy mới có thể giảm bớt tổn thất, càng có lợi là đem cự thú dẫn ra xa hơn một chút. Thứ ba, phương hướng bỏ chạy phải thích hợp, cần phải tránh khỏi ba chỗ trọng yếu của ba biển, lại cần có lợi cho thời gian dài thoát đi.

Ngạc tướng quân nghe vậy thán phục nói:

- Phần đại hiệp tâm tư cẩn thận, xem xét chu toàn, thật là khiến ta mở rộng tầm mắt. Lúc này theo ta biết, số lượng cá dữ của ba biển cũng không nhiều, nhưng có thể dùng hổ sa(một loài cá mập) để thay thế, hơn nữa còn có chút điện, có thể phát ra uy lực của tia chớp trí mạng. Về phần thú biển có tốc độ nhanh nhất cần tính tới cá cò, chủ yếu phân bố tại Đông Hải hoặc Nam Hải, số lượng không ít.

Phần Thiên nói:

- Nếu hết thủy đã chuẩn bị, vậy hiện tại lập tức bắt đầu. Ngạc tướng quân truyền lệnh các nơi, làm tốt việc chuẩn bị tiến công, còn chúng ta lựa chọn một vị trí tốt nhất, tập trung lực lượng mạnh mẽ đột phá, hi vọng có thể mở ra một cái lỗ hổng. Việc này vô cùng nguy hiểm, mọi người cần cẩn thận.

Ngạc tướng quân nói:

- Đã hiểu, như vậy ta đi chuẩn bị.

Tả Quân Vũ nói:

- Ta cũng đi, chúng ta mỗi người phụ trách một bên.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Phần Thiên khẽ giọng hỏi:

- Lục Oánh, đang nghĩ gì vậy?

Quay đầu, Lục Oánh nhìn hắn, thấp giọng nói:

- Ta đang nghĩ lần này ta có thể cứu được phụ vương và mọi người hay không.

Phần Thiên an ủi nói:

- Đừng lo lắng, chỉ cần cố gắng sẽ có hi vọng, ta sẽ luôn luôn ủng hộ ngươi.

Cười cười, Lục Oánh nói:

- Phần Thiên, ngươi sợ sao?

Nghe vậy, Phần Thiên sững sờ đáp lời:

- Sợ! nhưng ta sẽ không bỏ rơi ngươi.

Lục Oánh nhìn hắn, hai người bốn mắt gặp nhau, hồi lâu mới di chuyển rời ra.

Lúc này, mặt biển gió lớn tăng mạnh, sóng biển bắn lên vài chục trượng cao, cả Ma Quỷ Hải Vực rền vang như sấm, không khí âm trầm khủng bố càng phát ra kinh người.

Ngạc tướng quân lúc này vừa kịp trở về, đối hai người nói:

- Ta bên này đã chuẩn bị tốt, hiện tại chỉ đợi chọn một vị trí thích hợp thôi.

Bên kia, Tả Quân Vũ cũng nhanh chóng đến gần, mở miệng nói:

- Cự thú bắt đầu trở nên táo bạo, thời gian của chúng ta không nhiều.

Lục Oánh nói:

- Lập tức hành động, hướng Tây Nam, các ngươi mỗi người tự phụ trách một bên, nhớ phải cẩn thận.

Tả Quân Vũ hỏi:

- Ngươi đi đâu?

Lục Oánh nói:

- Ta cần thừa lúc các ngươi dụ cự thú rời khỏi, tiến vào bên trong cứu người.

Phần Thiên nói:

- Ta đi cùng ngươi.

Lục Oánh lắc đầu nói:

- Không, người lưu lại còn có chỗ hữu dụng.

Phản Thiên không chịu, phản đối nói:

- Người đi một mình, không những không cứu được người mà còn có thể đem bản thân cũng bị nhốt vào.

Lục Oánh nói:

- Ta có Định Thiên Thần Châm bảo hộ cơ thể, sẽ không có việc gì. Được rồi, cứ quyết định như vậy, Ngạc tướng quân lập tức hành động.

Nghe lời, Ngạc tướng quân do dự một chút, sau đó nói:

- Được, hành động!

Nói xong bèn gọi Tả Quân Vũ, hai người đi về phía bên trái vài dặm, đến vị trí đã chỉ định, hạ lệnh công kích.

Tức thì trên mặt biển sóng dữ quay cuồng, hàng ngàn hàng vạn cá mập cũng vọt lên, tựa như là một thanh kiếm bén, hướng về phía viễn cổ cự thú phía trước phóng đến. Cảnh tượng cực kì kinh tâm, một mảng đen dày đặc như một mũi tên vọt tới, rất nhanh tiếp cận đám cự thú.

Nhận thấy được tình huống lân cận có khác thường, cự thú tụ thành bầy ngựa mặt lên trời gầm rú, tiếng rú đinh tai nhức óc vang vọng giữa trời, phía trên mặt biển hình thành những tiếng nổ mạnh kịch liệt, không chỉ nổ chết gần nửa cá mập, còn làm cho Đông Hải Long Vương bốn người bị vây ở trung ương, tạo nên lực âm sát đáng sợ.

Một trận kinh thiên động địa, trong khuôn viên trăm dặm cột nước bắn thẳng lên trời, ngay cả Địa Âm Tà Linh trên tầng mây cũng gặp phải công kích mạnh mẽ.

Cuồng phong kéo tới, từng hạt nước sắc như kiếm, bông nước bay tán loạn bị luồng khí kinh do cự thú rống giận gây ra không chế, tựa như những luồng kiếm vô tận, phân ra tấn công mỗi một sinh mạng trong khu vực.

Đối mặt một kích này, cao thủ của ba biển nhanh chóng trầm xuống, thẳng đến cả nửa ngày sau mới trôi lên mặt biển, nhìn kĩ tình hình phía trước.

Lúc này, hàng ngàn hàng vạn cá mập đã tới gần, hình thể của chúng nó mặc dù không lớn, nhưng lại di chuyển vô cùng linh hoạt, chặt chẽ bám vào thân cự thú không rời, triển khai công kích không chết không ngừng.

Ngoài ra, một ít hải thú phóng điện cũng bám vào trên thân thể cự thú, mỗi con đều tự phát ra luồng điện đáng sợ, khiến cho cự thú không ngừng rống giận.

Nhìn một màn này, Lục Oánh, Phản Thiên, Ngạc tướng quân, Tả Quân Vũ vẻ mặt phức tạp, nửa như chờ mong, nửa lại thở dài.

Sự yếu ớt của sinh mệnh lúc này đã thể hiện đến tận cùng.

Ngàn vạn cá mập trước sau nối tiếp, nháy mắt có hàng chục hàng trăm đầu cá mập chết đi, tình cảnh bi tráng rung động này há có thể không làm người chứng kiến kinh hãi.

Tiến công vẫn một mực kéo dài, tử vong vẫn không ngừng.

Khi sóng biển bắt đầu quay cuồng, cự thú làm thành một vòng, cuối cùng có một bộ phận bắt đầu giận dữ, hướng những con cá mập đó bắt đầu phản kích.

Tốc độ tử vong trong nháy mắt tăng lên, chỉ trong khoảnh khắc, hàng bầy cá mập tựa như tôm tép bình thường, bị cự thú cắn nuốt, chấn vỡ, tiêu diệt.

Thấy tình cảnh này, Ngạc tướng quân cùng Tả Quân Vũ đều tinh thần khẩn trương, trước khi toàn bộ cá mập sắp biến mất, hạ mệnh lệnh lui lại.

Cứ như vậy, số lượng lớn cá mập quay đầu lại, tốc độ kinh người như chim bay, theo phương hướng đã được chỉ định mà bỏ chạy.

Phía sau, vài chục đầu viễn cổ cự thú bị công kích phần nộ gầm lên đuổi theo, tình huống đó tựa như vài chục toà núi di động trong biển, rung động lòng người.

Khoảnh khắc, một cái lỗ hồng xuất hiện, điều này làm cho Lục Oánh tâm tình kích động, vừa cấp tốc hướng bên trong bay đến, vừa nói:

- Phần Thiên, ngươi là truyền nhân của Thiên Hoả một mạch, có thể tại lỗ hồng bố trí một cái liệt hoả đại trận hay không, lấy mê hoặc cự thú này?

Phần Thiên nghe vậy, lớn tiếng nói:

- Tốt, chuyện này ta đến hoàn thành, ngươi cẩn thận.

Nói xong đi theo phía sau nàng, vừa đến gần lỗ hồng, hai tay vừa ấn pháp quyết, trong miệng niệm động Thiên Hoả Chân Quyết.

Bên ngoài, Ngạc tướng quân cùng Tả Quân Vũ nhanh chóng phân ra, mỗi người tự phụ trách một bên, hạ lệnh cao thủ Hải Vực tiến công, nhằm phân tán sự chú ý của đám cự thú đó, vì Lục Oánh cùng Phần Thiên mà tranh thủ càng nhiều thời gian.

Hướng ngoài khơi tiến tới, Lục Oánh lưu ý tình hình phía trước, ngay khi đến gần lỗ hồng thì cột sáng màu xanh biếc trên đỉnh đầu chiếu thẳng xuống, lòng cả kinh khiến nàng hoảng hốt né tránh.

Ngẩng đầu, Lục Oánh nhìn thoáng qua Âm Đế, bởi vì khoảng cách xa nên không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng đôi tròng mắt tà ác đó vẫn phá lệ nhìn rất rõ ràng.

Lạnh lùng thét lên một tiếng, Lục Oánh quanh thân hào quang hội tụ, hào quang năm màu chuyển động ngoài thân, hình thành một quả cầu ánh sáng, trong chớp mắt kéo dài, nháy mắt đã biến mất tại chỗ, xuất hiện gần bốn người Đông Hải Long Vương.

Thấy Lục Oánh xuất hiện, Đông Hải Long Vương vừa vui mừng vừa kinh ngạc, nhưng mặt vẫn tràn đầy lo lắng.

- Oánh nhi, ngươi thật ngốc, sao lại một mình đi vào chỗ nguy hiểm như vậy?

Lục Oánh nhìn bốn người, phát hiện sắc mặt bốn người trầm trọng, cũng không hỏi nhiều, vội thúc giục nói:

- Thời gian không nhiều, chúng ta nhanh chóng rời đi.

Đông Hải Long Vương than thở:

- Oánh nhi, ngươi sao không ngấm lại, chúng ta vì sao muốn tới đây?

Bắc Hải Long Vương nói:

- Lục Oánh, chúng ta không thể rời đi.

Lục Oánh chân mày hơi nhíu lại, hỏi:

- Tại sao? Là bởi vì Địa Âm Tà Linh?

Quy trưởng lão thở dài nói:

- Đúng vậy. Chúng ta một mực chạy trốn chết, cuối cùng bắt đắc dĩ chỉ có thể đến nơi này, hi vọng mượn lực lượng của cự thú, chống lại Địa Âm Tà Linh. Trên sự thật, cử động này của chúng ta tuy lỗ mãng nhưng lại chính phù hợp với đạo lý trí chi tử địa nhi hậu sanh (đẩy mình vào chỗ nguy hiểm để tìm lối thoát), vậy nên chúng ta không thể rời đi, chỉ có cách kiên trì mà thôi.

Lục Oánh nghe lời, trầm giọng nói:

- Như vậy chỉ có thể trị ngọn, không thể trị gốc. Hơn nữa kéo dài càng lâu, đối với các ngươi càng bất lợi. Một khi cự thú phát động công kích, các ngươi xem như hai mặt thụ địch, khi đó tình huống càng nguy cấp.

Đông Hải Long Vương nói:

- Điều này chúng ta cũng đã lo lắng qua, trước mắt rời đi rất nhanh sẽ chết trong tay Địa Âm Tà Linh, không rời đi chúng ta còn có thể kiên trì một lúc.

Bắc Hải Long Vương nói;

- Ngoài ra, chúng ta cũng có thể tạm thời tìm được phương pháp áp chế, tuy không biết có thể duy trì bao lâu, nhưng đây dù sao là một cơ hội sống sót.

Lục Oánh có chút kinh sợ, hỏi:

- Phương pháp nào có thể khắc chế cự thú?

Bắc Hải Long Vương nói:

- Lấy Định Hải Thần Châu của Bắc Hải, phối hợp với Thất Thái Lưu Ly Kiếm của Nam Hải, khí tức của cả hai trao đổi giao nhau, hình thành một loại khí tức hỗn hợp, khiến cho cự thú không dám đến gần.

Lục Oánh khẽ kinh ngạc, nhìn thoáng qua mặt biển yên bình lân cận, chợt nói:

- Nguyên lai là Định Hải Thần Châu đang gây tác dụng, khó trách nơi đây gió yên sóng lặng. Chỉ là cục diện này có thể duy trì bao lâu?

Nam Hải Hàn Ngọc Dương nói:

- Duy trì không bao lâu vì ta cùng Bắc Hải Long Vương cần một mực lấy chân nguyên thúc đẩy thần khí, nếu không sẽ không có hiệu lực.

Lục Oánh đôi mi nhíu chặt, lo lắng nói:

- Như vậy chịu không được bao lâu, chúng ta cần lập tức nghĩ biện pháp.

Đông Hải Long Vương nhìn thoáng qua bên ngoài, khẽ thở dài nói:

- Oánh nhi, thừa lúc còn có cơ hội, người lập tức rời đi, cũng hạ lệnh bọn họ lui lại, đừng hi sinh oan uổng.

Lục Oánh không nói, nhìn xem Âm Đế trên tầng mây, trầm giọng nói:

- Phụ Vương, nếu như con có biện pháp kiềm chế Địa Âm Tà Linh, các người có nguyện ý theo con rời đi không?

Đông Hải Long Vương sửng sốt, nghi hoặc nói:

- Con có biện pháp gì? Nơi này không thể đùa giỡn như vậy. Còn nữa, sau khi rời đi, chúng ta chạy đến nơi nào?

Lục Oánh nói:

- Sau khi rời đi, chúng ta đi đến Tử Hải tìm Lục Vân. Phần Thiên từng nói cho ta, ngày đó, Bách Linh, Ngạo Tuyết từng cùng Địa Âm Tà Linh đánh một trận, đem hắn bị thương nặng rồi đuổi đi. Chúng ta nếu tìm được bọn họ, sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Đông Hải Long Vương không nói, lâm vào trầm tư.

Bắc Hải Long Vương lại nói:

- Lời nói không sai, nhưng nơi này cách Tử Hải hết sức xa xôi, khoảng cách này các người chịu nổi hay sao?

Lục Oánh nói:

- Điều này quả thực là đánh cược vận mệnh của chúng ta rồi.

Nghe xong lời, bốn người rơi vào trầm tư, hiển nhiên việc này không thể khinh suất.

999. Chương 1001 – Rơi Vào Chỗ Nguy Hiểm

Vì thế, chân nguyên Phần Thiên hao tổn rất lớn, cảnh giác nhìn cự thú hai bên, phát hiện bọn chúng còn có mỗi bận tâm khác, cũng không có lập tức tiếp cận.

Thu hồi ánh mắt, Phần Thiên thở ra một hơi. Ai ngờ lúc này một khí tức nguy hiểm ập đến, khiến hắn đột nhiên kinh ngạc, thân thể nhanh chóng bắn vào trong biển.

Giữa không trung, bóng đen chợt loé, Âm Đế phủ xuống, nhìn phương hướng Phần Thiên biến mất cười lạnh hai tiếng, sau đó hướng Lục Oánh ở phía trung ướng tiến đến gần.

Phát hiện một màn này, Ngạc tướng quân cùng Tả Quân Vũ sắc mặt kinh hãi, lập tức phi thân hướng trung ương bắn tới. Bên trong vòng xoáy, cự thú vây thành vòng tròn dưới mặt đất. Một con cự thú cảm ứng được hơi thở của hai người, thân thể lập tức nổi lên trên mặt biển, tựa như ngọn núi chắn đường huy động một vài xúc tu, quái trảo hình dạng kì lạ, hướng hai người chộp tới.

Thấy vậy, hai người tinh thần trở nên căng thẳng, nhanh chóng thay đổi phương hướng, tại không trung qua lại phi hành, tránh công kích của cự thú.

Thấy Âm Đế đang phi đến, Lục Oánh quát lớn:

- Thời gian không nhiều, chúng ta phải lập tức quyết định.

Nam Hải Hàn Ngọc Dương nói:

- Bình tĩnh, không cần nao động, ta nghĩ đến một biện pháp, có thể tạm thời giải trừ nguy cơ.

Bắc Hải Long Vương hỏi:

- Biện pháp gì, nói mau!

Hàn Ngọc Dương nói:

- Chờ Địa Âm Tà Linh đến gần một chút, chúng ta thu hồi chân nguyên, để cự thú cũng lao tới. Đợi bọn chúng đánh nhau, chúng ta lại sử dụng thần khí thúc đẩy, chỉ là phạm vi không thể quá rộng, có thể bảo vệ chúng ta an toàn là được.

Bắc Hải Long Vương nghe xong đồng ý nói:

- Biện pháp hay, cứ quyết định như vậy.

Nói xong liền chú ý phía trước, tinh thần tập trung cao độ.

Khoảnh khắc. Địa Âm Tà Linh đã đến gần trong phạm vi một dặm.

Thấy vậy, Hàn Ngọc Dương quát lớn một tiếng, cùng Bắc Hải Long Vương đồng thời thu hồi chân nguyên.

Ngay lúc này, mặt biển bình tĩnh tức thì sóng lớn cuộn cuộn, cự thú bên ngoài giận dữ gầm rống hướng bên trong ào đến, khiến cho chu vi vài dặm cuồng phong gào thét, dòng khí xoay chuyển với vận tốc cao xé rách bầu trời, hình thành một không gian vạn vật hủy diệt.

Phát giác tình huống không đúng, Địa Âm Tà Linh phản nộ rống lên một tiếng, toàn thân hào quang bộc phát mạnh mẽ, tựa như tầng tầng ánh sáng khuếch tán, chỗ đến cuồng phong lập tức dừng lại, vạn vật nhất thiết đều bị huỷ diệt.

Nhân lúc này, Địa Âm Tà Linh phi thân lên, xuyên qua xúc tu dày đặc do cự thú phát ra, bắn vào bên trong tầng mây.

Trên mặt biển, Hàn Ngọc Dương cùng Bắc Hải Long Vương thấy tình hình đó đều vội vàng khởi động chân nguyên thúc giục thần khí.

Tức khắc, mặt biển hào quang nổ rộ, Định Hải Thần Châu cùng Thất Thái Lưu Ly Kiếm tự động bay ra, xoay tròn trên đầu năm người, hình thành một kết giới phòng ngự đường kính trăm trượng, cách ly công kích có tính huỷ diệt đó.

Nhìn hết thấy trước mắt, Đông Hải Long Vương thở dài nói:

- Chỉ có tại nơi này, chúng ta mới cảm giác được sự bé nhỏ cùng yếu ớt của bản thân.

Lục Oánh an ủi nói:

- Phụ Vương, không cần suy nghĩ nhiều, mọi chuyện rồi sẽ qua. Chỉ cần chúng ta nỗ lực, cuối cùng có thể tìm được biện pháp khắc chế đám cự thú này, thậm chí tiêu diệt chúng nó.

Đông Hải Long Vương cười khổ bất đắc dĩ, Hàn Ngọc Dương bên cạnh thần tình ngưng trọng nói:

- Tình huống không hay, đám cự thú này rất xảo hoạt, sau khi chúng ta co lại thể lực phạm vi, chúng nó lại vây chết bốn phía, lấy thực lực mạnh mẽ của bản thân đối kháng hai cái thần khí.

Quy trưởng lão hoảng sợ nói:

- Nói vậy chúng ta chẳng phải là bị bọn chúng bao vây tại nơi đây hay sao?

Hàn Ngọc Dương nói:

- Như vậy cũng không sai biệt lắm.

Quy trưởng lão nghe vậy, khổ sở nói:

- Hiện tại không cần Địa Âm Tà Linh xuất hiện, chỉ một đám cự thú này cũng đủ đem chúng ta giải quyết rồi.

Lục Oánh cổ vũ nói:

- Không cần suy sụp, nếu muốn sống vậy cần nỗ lực. Hiện tại Địa Âm Tà Linh sẽ không tiến công, chúng ta thử từ giữa không trung rời đi xem sao.

Đông Hải Long Vương chần chờ một lát, ánh mắt quét qua hai vị cung chủ khác, hỏi:

- Các vị thấy như thế nào?

Bắc Hải Long Vương nói:

- Nếu đã đến bước này, còn có cái gì mà suy tính, đành liều thôi.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Muốn từ không trung rời đi, chúng ta cần phân tán, khi đó mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Đông Hải Long Vương nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức bắt đầu.

Lục Oánh nói:

- Chậm đã, nếu hai dạng thần khí đối với cự thú có tác dụng khắc chế, chúng ta không thể phân tán, mà là do hai vị cung chủ tiếp tục thúc giục thần khí, chúng ta ba người nghĩ biện pháp dẫn theo mọi người đồng thời tiến hành.

- Biện pháp này không sai, cứ như vậy quyết định, bắt đầu đi.

Bắc Hải Long Vương nói xong, cùng Hàn Ngọc Dương chuyên tâm thúc giục thần khí, duy trì đạo kết giới phòng ngự đó.

Đông Hải Long Vương, Quy trưởng lão, Lục Oánh ba người thì hai tay huy động phát ra chuồng lực mạnh mẽ thúc đẩy năm người bắn lên không trung, hướng bên ngoài bay đi.

Chứng kiến với cử động của năm người, cự thú của Ma Quỷ Hải Vực đều lần lượt trôi lên trên mặt biển, thân thể khổng lồ như một dải ngọn núi phân bố tại phạm vi vài chục dặm. Sau đó, một vài cự thú huy động xúc tu thô dài, có như cột nước vắn vẹo, tại không trung đung đưa trái phải, đuổi theo hành tung của năm người.

Một vài cự thú không có xúc tu há miệng gầm rống, phát ra sóng âm thanh có tính huỷ diệt, miệng phun cột sóng, hướng năm người tiến công.

Phi thân giữa không trung, năm người không ngừng tránh né, lúc ban đầu còn chưa phải cố gắng hết sức, nhưng sau đó mức độ công kích của cự thú gia tăng càng lúc càng nhanh, năm người bị xúc tu của một đầu cự thú vỗ rơi, hung hăng đánh xuống mặt biển.

Ngay sau đó, sóng âm, cột sắc rực rỡ liên tiếp đánh tới, đập lên kết giới phòng ngự đó, tại chỗ làm Bắc Hải Long Vương cùng Hàn Ngọc Dương trọng thương, suýt nữa phá vỡ kết giới.

Đỡ lấy Bắc Hải Long Vương, Đông Hải Long Vương nhanh chóng đem tu vi bản thân truyền vào trong cơ thể y, giọng cổ vũ nói:

- Đừng bỏ cuộc, hãy kiên trì lên.

Bên cạnh, Quy trưởng lão cũng giúp đỡ Hàn Ngọc Dương, đang vì y trị thương.

Lục Oánh nhìn lên đỉnh đầu, cự thú quây lại thành một vòng, sớm đem năm người tầng tầng vây khốn, không ngừng ép tới, muốn trực tiếp đem năm người ép xuống.

Chứng kiến việc này, Lục Oánh khe khẽ thở dài, hỏi:

- Cự thú trước đó không đến gần thật sự là vì thần khí?

Hàn Ngọc Dương thấp giọng nói:

- Chắc là không sai.

Lục Oánh không hiểu nói:

- Vậy vì sao hiện tại bọn chúng không sợ?

Hàn Ngọc Dương chần chờ nói:

- Ta nghĩ, trước đó phạm vi thần khí bao phủ tương đối lớn, uy lực mạnh, khiến chúng nó có điều cố kỵ. Hiện tại, phạm vi thu lại, uy lực giảm mạnh, lấy thân hình to lớn của bọn chúng có thể uy hiếp không lớn, cho nên...

Hiểu được ý của y, Lục Oánh thần sắc ngưng trọng lại, nghiêm túc nói:

- Nói như vậy, tình cảnh chúng ta quả là rất tệ, thời gian không còn nhiều nữa.

Bốn người không nói, buồn bã cười khổ.

Trên mây, Địa Âm Tà Linh nhìn thấy cảnh này, có chút không cam lòng nói:

- Cứ như vậy thật là tiện nghi cho các người rồi.

Trong biển, Phần Thiên nhìn thấy vậy lập tức tinh thần chấn động, tự đáy lòng hô lớn:

- Lục Oánh, người cần phải kiên trì, nhất định không thể chết, ta lập tức nghĩ biện pháp cứu người.

Nghĩ đến đây, Phần Thiên quay đầu nhìn bốn phía, trong lòng không ngừng tính toán xem như thế nào mới có thể cứu người đây? Lúc này, thú biển của ba biển căn bản không thể sử dụng, Ngạc tướng quân cùng Tả Quân Vũ tự thân khó giữ được, chỉ bằng bản thân một người có thể làm gì đây?

Thở dài, Phần Thiên lẩm bẩm:

- Lục Vân, người ở đâu? Nếu người không đến, ta chống cự không được rồi.

Nói xong nhìn nơi chân trời, trong mắt ẩn ẩn lộ ra ý tiếc hận.

Lúc này, một cỗ sát khí phá không mà tới, đem Phần Thiên bừng tỉnh. Hắn ngẩng đầu nhìn, cỗ sát khí đó đến từ Địa Âm Tà Linh, điều đó khiến hắn trong lòng khẽ động, lập tức nghĩ ra một kế.

Hít sâu một hơi, Phần Thiên bình tĩnh lại tâm tìm một chút, sau đó phi thân lên không trung, hướng phía Âm Đế bay đến. Thấy vậy, Âm Đế có chút ngoài ý liệu, cười lạnh nói:

- Lá gan ngươi không nhỏ, biết bổn để muốn giết ngươi, còn dám tự mình chạy đến?

Phần Thiên dừng bên ngoài trăm trượng, lạnh lùng nhìn hắn, khinh thường nói:

- Viễn cổ cự thú đó ta còn không sợ, há lại sợ ngươi.

Âm Đế hai mắt híp lại, âm trầm nói:

- Vậy sao? Nếu đã không sợ, vì sao còn tránh xa như vậy?

Phần Thiên nói:

- Ngươi không thích, ta vì sao phải đến gần? Ngươi tưởng mình là mỹ nữ sao?

Âm Đế giận dữ, hừ nói:

- Miệng lưỡi không hữu dụng, có bổn sự mới được.

Nói xong bóng người chợt loé, nháy mắt đã kéo lại khoảng cách trăm trượng giữa hai người.

Phần Thiên hú lên một tiếng quái dị, thân hình màu lửa đỏ lừng không xoay chuyển, rời khỏi mười trượng một cách vô cùng kì diệu, tránh khỏi tập kích của Âm Đế.

- Địa Âm Giả âm hiểm hèn hạ, am hiểu đánh lén. Tà Linh giả quỷ dị tà ác, vô tình tàn bạo.

Âm Đế nghe vậy, không khỏi nói:

- Ngươi trái lại thật hiểu ta, ta quả thật nên cùng ngươi hảo hảo nói chuyện.

Dứt lời quanh thân hào quang xanh biếc loé lên, một đạo lực lượng được ngưng đọng xuất hiện quanh Phần Thiên, đem hắn cố định tại chỗ.

Thấy vậy, sắc mặt Phần Thiên khê biến, tay trái u quang chợt loé, Cửu U Tinh Diễm trong cơ thể lập tức bắn ra, ngay khi gặp phải lực lượng trói buộc tà ác đó của Âm Đế, hoá thành một chùm ngọn lửa, giải trừ không gian trói buộc. Lập tức, thân thể Phần Thiên nhanh chóng xoay chuyển, nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài mười trượng.

Cười lạnh một tiếng, Âm Đế lòng bàn tay phải hào quang loé lên, Tà binh chí cương - Tàn Hồn Toái Tâm Nhận, tức thì xuất hiện. Cổ tay xoay chuyển, hào quang ngàn vạn, kiếm quang dày đặc trải rộng bầu trời, hướng Phần Thiên bắn tới.

Thấy thế, sắc mặt Phần Thiên nghiêm lại, thân thể xoay ngang, người như bông vù xoay tròn, giữa không trung nhanh chóng di chuyển, lưu lại hàng trăm tàn ảnh, hình thành một rừng mây đỏ từ từ khuếch tán.

Ánh mắt Âm Đế phát lạnh, linh thức mạnh mẽ phân tích đường lối tránh né của Phần Thiên, nháy mắt đã có kết quả, lập tức huy động tà binh phát ra một cột hào quang đỏ sẫm, ngay khi chém xuống đã nhanh chóng bành trướng hoá thành một cột kiếm ngàn trượng.

Phát giác một kích của Âm Đế cực kì đáng sợ, Phần Thiên cũng không có chạy trốn mà là dùng tốc độ nhanh nhất hạ xuống, hơn nữa tùy lúc lại thay đổi vị trí.

Thấy vậy, Âm Đế cười lạnh liên hồi, cười nhạt nói:

- Lúc này muốn trốn đã là phí công.

Phần Thiên phản bác nói:

- Dừng vội cuồng vọng, một kích đó của ngươi không gây tổn hại được ta.

Âm Đế hừ nói:

- Vậy sao? Vậy ngươi hãy xem thử xem.

Nói xong khí thể đột ngột tăng lên, một kích vốn đã động trời lại tăng thêm vài phần uy lực.

Trong mắt Phần Thiên kì quang chợt loé, thân thể ngay trước lúc một kiếm đỏ vỡ xuống đã nháy mắt biến mất, xuất hiện ở ngoài ba dặm.

Âm Đế giận dữ quát lên một tiếng, tay phải ngay lập tức nhanh chóng rung động vài trăm lần, khiến cho một kiếm đánh xuống mạnh mẽ chuyển hướng cong lại, hướng Phần Thiên quét tới.

1000. Chương 1002 – Thần Châm Đột Hiện (thần Châm Xuất Hiện)

Một kiếm của Âm Đế, đất trời chấn động, chỉ tiếc không hề làm bị thương Phần Thiên, trái lại chọc giận thú khổng lồ, hơn nữa chém bị thương bảy thú khổng lồ vây quanh bốn phía năm người Lục Doanh, khiến cho thú khổng lồ đau đớn tự động tản ra.

Cơ hội như vậy, Lục Doanh năm người cảm thấy hết sức bất ngờ. Sau khoảnh khắc kinh ngạc, năm người lập tức phi thân bay ra ngoài.

Phần Thiên thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vừa đến nghênh đón, vừa hét to:

- Cơ hội khó được, nhanh chóng rời đi.

Lục Doanh thấy hấn bay tới, lập tức quyết định nói:

- Thu kết giới lại, đưa huynh ấy vào.

Hàn Ngọc Dương đáp ứng một tiếng, kết giới theo đó tiêu tán.

Đến bên cạnh năm người, Phần Thiên nói:

- Lúc này Âm Đế chọc giận thú khổng lồ, tạm thời không lưu ý chúng ta, đây là cơ hội duy nhất, chúng ta cần phải thừa dịp này rời đi.

Đồng hải Long vương lên tiếng:

- Thời gian không nhiều, vừa đi vừa nói.

Dứt lời người như một mũi tên bắn ra.

Trên biển, thú khổng lồ như núi, vây thành một vòng vài chục dặm.

Trong đó, đám thú khổng lồ bị Âm Đế chém thương lúc này phần nộ rống lên tận trời, điên cuồng công kích Âm Đế, bức hấn liên tục phản kích, trong lúc nhất thời không thoát thân được.

Còn những con thú khổng lồ khác đều tự ngăn chặn, các loại phương thức công kích đồng thời hội tụ lại, hình thành một khu vực đáng sợ trước mặt sáu người, cản trở bọn họ ly khai.

Đối mặt cảnh này, sắc mặt sáu người hoảng sợ, Phần Thiên nói:

- Âm Đế hiện tại không ở trên trời, chúng ta từ trên không bay qua.

Năm người nghe vậy vui vẻ, nhanh chóng theo hấn hướng lên bay đi. Ai ngờ vừa mới bay được vài trăm trượng, trong lòng Lục Doanh chợt có báo hiệu, phát hiện mây đen đột ngột xuất hiện trên đỉnh đầu, một con thú bay cực lớn phóng đến che phủ cả bầu trời.

- Cẩn thận, trên đầu có thú khổng lồ.

Lời còn chưa dứt, một trận gió kéo đến, đồng loạt dè sáu người xuống.

Lúc này, Bắc hải Long vương cùng Hàn Ngọc Dương đã bị thương nặng học máu, được Đồng hải Long vương cùng Quy trưởng lão tiếp đỡ. Thân thể Phần Thiên khẽ rung động, chân nguyên bị tiêu hao quá nhiều, dưới sự tập kích của trận gió mạnh mẽ này, nội phủ kinh mạch bị tổn thương, khí huyết bị ứ đọng.

Trên cao rơi xuống, tốc độ rất nhanh, đến gần mặt biển thì vô số xúc tu cuộn tới, xoắn về phía sáu người. Thấy vậy, Lục Doanh hét to nhắc nhở, rút cuộc sáu người nhờ thân thể tương đối nhỏ, dựa vào khe hở tránh được một lượt công kích của thú khổng lồ.

Sau đó, Lục Doanh ổn định thân thể, hét lớn nói:

- Theo phía sau, ta đi mở đường.

Nói xong quanh thân hào quang bộc phát mạnh mẽ, một luồng sức mạnh rung động thiên địa nhanh chóng lan tràn, khiến cả Ma Quỷ Hải vực sóng cuộn cuộn nổi, mây đen trên bầu trời nhanh chóng tiêu tán.

Kinh hãi nhìn Lục Doanh, Đông hải Long vương rung giọng nói:

- Đó là...đó là...

Phần Thiên nói:

- Đó là khí tức của Định Thiên thần châm, vốn do Bách Linh công chúa đoạt được, sau Lục Vân biết được đó là bảo vật trấn cung của Đông hải, liền nhờ cho Bách Linh công chúa giao lại cho Lục Doanh, lúc này cả hai đã dung nhập thành một thể.

Nghe vậy, Bắc hải Long vương cùng Hàn Ngọc Dương vẽ mặt kinh hãi, miệng không ngừng chúc mừng, Quy trưởng lão lại kích động lên tiếng:

- Quá tốt rồi, bảo vật trấn cung mất đi hơn ba ngàn năm lại trở về Đông hải, chúng ta...chúng ta...

Phần Thiên thấy thế thở dài, nhắc nhở nói:

- Thời gian khẩn cấp, nhanh theo sau Lục Doanh.

Bốn người nghe lời, liên tiếp gật đầu, nhanh chóng theo sau.

Lúc này, Lục Doanh phía trước ánh sáng thần thánh chói mắt, vô số mũi châm ánh sáng phân bố quanh thân, hình thành một khu vực thần châm đường kính vài dặm, hướng phía trước đẩy tới.

Trước mặt, thân hình khổng lồ của thú khổng lồ như ngọn núi, xúc tua bay nhanh co duỗi không ngừng, đánh tới Lục Doanh, cản trở nàng tiến lên.

Thấy vậy, thần sắc Lục Doanh nghiêm túc, hai tay đưa ra trước, châm ánh sáng vây quanh hình thành hai cánh ánh sáng, vừa nhanh chóng chuyển động vừa biến đổi màu sắc khác nhau.

Hình dạng châm ánh sáng này không lớn, mỗi cái chỉ có lớn nhỏ ba trượng, màu sắc thay đổi theo thứ tự xanh, đỏ, tím, vàng, lam, khi chạm phải thú khổng lồ nào đó thì có cái bị văng ra, có cái lại bắn vào trong thân thể bọn chúng khiến cho bọn chúng bị thương rất nặng.

Cứ vậy, thú khổng lồ rống giận liên tục, gió mạnh rung trời ập đến sáu người Lục Doanh, lại bị châm ánh sáng ngăn cách ra bên ngoài.

Thấy vậy, Phần Thiên năm người mừng rỡ, cuối cùng thấy được một tia hi vọng. Nhưng Lục Doanh hai môi mím chặt, ánh sáng thần thánh trong mắt không ngừng nhấp nháy.

Trong lòng Lục Doanh hiểu rõ, bản thân lúc này xem ra uy nghiêm, nhưng thực tế lại chịu áp lực cực lớn, nàng đang dùng toàn bộ tu vi chống lại sức mạnh đáng sợ đi theo thú khổng lồ.

Tốc độ đi tới từ nhanh đến chậm, phòng tuyến của thú khổng lồ mười phần cứng cỏi, Lục Doanh đang cùng thú khổng lồ tiếp tục chống đối, trong mắt lộ xuất một tia mệt mỏi.

Nhìn hơn mười con thú khổng lồ phía trước, trong lòng Lục Doanh tính toán, chiếu theo tốc độ này đi xuống, bản thân tuyệt đối chống cự không đến cuối cùng, nên làm sao đây?

Ngẩng đầu, Lục Doanh nhìn xem Phần Thiên, nơi đó vài con thú bay xoay quanh, tượng như tử thần, một khi có cơ hội sẽ vọt thẳng tới mình.

Lo lắng vội vã, ánh mắt Lục Doanh biến đổi, trong nháy mắt toát lên một vẻ kiên định. Một khắc này, nàng quyết định toàn lực đánh một trận, sống chết thắng bại tự giao cho ông trời an bài.

Có quyết định, toàn thân chân nguyên của Lục Doanh nhanh chóng tăng lên, cả người tựa như mặt trời, tản mát ra hào quang chói lọi, khiến cho khí thể thần châm chung quanh tăng mạnh, tức thì chiếu sáng phương viên vài trăm dặm.

Chuẩn bị xong, Lục Doanh hét khẽ một tiếng, hai tay đột nhiên giơ cao, toàn thân hào quang dọc theo cánh tay bắn lên cao, hình thành hai con rồng ánh sáng do mũi châm tạo thành giữa không trung, rít gào hướng về phía trước.

Ngoài ra, quanh thân Lục Doanh hào quang tứ tán, hướng dẫn châm ánh sáng quanh thân bắn ra tám hướng, như ánh phạt rọi chiếu, trải khắp toàn bộ Ma Quỷ Hải vực.

Thời khắc đó, biển gầm kéo tới, châm ánh sáng bắn ra như lưỡi kiếm bén nhọn, không gì cản được, khiến thú khổng lồ bị thương tổn đáng sợ, bức bọn chúng chìm xuống mặt biển.

Giữa không trung, hai con rồng ánh sáng mở đường, bảo hộ Lục Doanh sáu người hướng về phía trước.

Bên này, Âm Đế đang cùng thú khổng lồ giao chiến, tâm tình cực kì không tốt.

Vốn hắn không muốn cùng thú khổng lồ này giao chiến, vì hắn không muốn phiền toái.

Ai ngờ lại bị Phần Thiên tính kế, chọc giận thú khổng lồ, ép hắn chỉ có thể ứng chiến.

Vì vậy, hắn không cam lòng, phần nộ ra tay vô tình, dùng sức mạnh khiến trời đất khiếp sợ, mượn uy lực của Tàn Hồn Toái Tâm nhận, sau một phen kịch chiến, đã giết chục con thú khổng lồ tại chỗ, mức thực lực đó thật làm cho người ta cực kì sợ hãi.

Thu hồi tà binh, Âm Đế phi thân lên mây, ánh mắt nhìn chăm vào Lục Doanh, trong mắt loé lên một tia kinh sợ.

Vừa rồi, ngay khi Lục Doanh phát động Định Thiên thần châm, hắn đã cảm giác đến vài phần quen thuộc, lúc này mới cẩn thận nhìn lại, lập tức nhận ra là thần châm của Bách Linh.

Nhưng Âm Đế có chút không hiểu, vì sao vật này tại trên người Lục Doanh, uy lực so với trong tay Bách Linh tăng cường mười lần chứ?

Bức lui thú khổng lồ, Lục Doanh sáu người nắm kỹ thời gian nhanh chóng rời đi.

Nhưng đúng lúc này, mặt biển đột nhiên sóng lớn quay cuồng, một luồng khí tức không tầm thường phân bố khắp trời đất, phẳng phất có một loại tai nạn nào đó sắp đến.

Phát giác luồng khí tức này, tâm thần Lục Doanh khê rung lên, còn không có kịp thời mở miệng nhắc nhở năm người phía sau, đã thấy nước biển đột nhiên dâng cao, đồng thời ụp vào sáu người.

Giữa trời đất, cuồng phong lúc này đột nhiên kéo đến, gió mạnh đáng sợ xé rách hết thủy, nháy mắt đã cắn nát hai con rồng ánh sáng đó của Lục Doanh, ngay cả vô số châm ánh sáng cũng đồng thời tiêu tán theo.

Âm Đế nhìn thấy cảnh này sắc mặt biến đổi mạnh, thân thể đột nhiên bay lên, tránh khỏi một xúc tua đang cuốn đến.

Trên mặt biển, ngàn vạn xúc tua phân bố bên trong phương viên trăm dặm, khoảng cách lẫn nhau đại khái giống nhau, tựa như là vô số cột nước chọc thẳng tầng mây.

Nước biển nhanh chóng rút xuống, lộ ra một con vật khổng lồ, thân hình hơn trăm dặm, Âm Đế thấy vậy hoảng sợ thất sắc, trong lòng hiện lên một loại cảm giác bé nhỏ.

Nước biển giảm xuống, Lục Doanh sáu người hiện thân ra, chỗ đứng lại là trên da thịt thú khổng lồ, hai chân bị niêm dịch dày đặc vây quanh.

Nhận thấy nguy hiểm, Phần Thiên nói:

- Mọi người cẩn thận, ta dùng lửa đỏ đốt cháy nơi đây, một khi có thể hoạt động liền lập tức ly khai.

Nói xong hai lòng bàn tay hướng xuống dưới, ngọn lửa đỏ hồng bay cuộn ra, phân bố khuôn viên chục trượng.

Niêm dịch dày đặc gặp phải ngọn lửa, nhanh chóng khô vỡ ra, để sáu người thoát khỏi nguy hiểm.

Rút thân rời đi, Lục Doanh liếc nhìn bốn phía toàn là đồng thịt thật lớn, nó khiến nàng đột nhiên tỉnh ngộ, hô lớn nói:

- Không hay rồi, đó là Cự Linh thiên thú.

Năm người nghe vậy, sắc mặt mạnh biến đổi, trong mắt thần tình hoảng sợ.

Quy trưởng lão tuyệt vọng nói:

- Cự Linh vừa hiện, tử thần quay lại. Chúng ta tiêu rồi.

Bắc hải Long vương vẻ mặt ngây ngốc, phảng phất như mất đi linh hồn, ngơ ngác.

Hàn Ngọc Dương lặng lẽ thở dài, cổ vũ:

- Không được bỏ cuộc, kiên cường lên.

Lục Doanh nhìn xem Phần Thiên, thấy hắn đang quay đầu xem bốn phía, không khỏi hỏi:

- Huỳnh đang nghĩ gì?

Phần Thiên đáp:

- Ta đang nghĩ có biện pháp rời đi hay không. Vật lớn như vậy, chúng ta là không làm gì được nó. Nhưng là bởi vì nó lớn, chúng ta còn có cơ hội... không được, tránh mau!

Lục Doanh cả kinh, vội nhắc nhở những người còn lại, nhanh chóng hướng một bên bay đi, xảo diệu tránh né một xúc tu của thú khổng lồ tập kích.

Dừng thân, Lục Doanh phân tích tình huống bốn phía một lần, mở miệng nói:

- Con thú này to lớn vô cùng, bề mặt thân thể có chất lỏng có tính bám dính rất mạnh, lại thêm vô số xúc tu, chúng ta muốn thoát khỏi chỉ có cách hướng lên trời mà đi.

Phần Thiên nghe vậy, do dự nói:

- Ta đang nghĩ, chúng ta nếu dùng nguyên thần chi thân hoá ánh sáng mà đi, có lẽ có thể rời khỏi.

Hàn Ngọc Dương bác bỏ:

- Không được, nguyên thần chi thể không cách nào xuyên qua không gian khí trường do thú khổng lồ bố trí. Nếu là mạnh mẽ đột phá chỉ dẫn đến hình thần câu diệt.

Đông hải Long vương nói:

- Như vậy, chúng ta chỉ có thể hướng lên trời mà đi, đánh cuộc vận mệnh một phen.

Lục Doanh nói:

- Mọi người cẩn thận, ta dùng thần châm mở đường, hi vọng có thể thuận lợi rời đi.

Nói xong bắt đầu chuẩn bị.

Bên cạnh, Phần Thiên theo sát bên người nàng, Đông hải Long vương lại ôm chặt Bắc hải Long vương, Quy trưởng lão ôm chặt Hàn Ngọc Dương, năm người tập trung tinh thần cao độ, cùng đợi một khắc quan trọng đến.

Hai tay bắt pháp quyết, Lục Doanh toàn thân hào quang hội tụ, khi chân nguyên tăng lên đến cực hạn thì trong miệng hét lên một tiếng, hai tay giao nhau xoay chuyển, phát ra chuồng lực mạnh mẽ, cùng với chuyển động của thân thể, cả người hoá thành một cơn gió lốc hướng bầu trời phóng đi.

Bốn phía, châm ánh sáng phóng bên ngoài ngay tại thời điểm nàng phát động đã liền bắt đầu hướng quanh thân kéo dài, khi đạt đến một khoảng cách nhất định thì bắt đầu chuyển động, từ từ co rút nhỏ lại, rất nhanh đã hình thành một cột sáng đường kính trăm trượng hướng tầng mây bắn tới.

1001. Chương 1003 – Thiên Quân Nhất Phát (chỉ Màn Treo Chuông)

Bay mình gấp rút, năm người Phần Thiên theo sát Lục Doanh, đi theo thần châm phóng lên cao, bắt đầu cuộc hành trình bỏ chạy.

Xa xa, Âm Đế nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt lấp lánh ánh sáng, hắn có phần bất ngờ với việc Lục Doanh bạo phát thực lực, đồng thời cũng đang nghĩ xem sáu người này có thể rời đi được không?

Phát hiện được hành động của sáu người Lục Doanh, Cự Linh thiên thú khổng lồ gầm nhỏ một tiếng, khiến nước biển rú lên mãnh liệt, ngập đầy phương viên vài trăm dặm, hình thành một kết giới nước biển to lớn.

Đồng thời, khi đến gần sáu người Lục Doanh, sáu xúc tu tự động đan lại hình thành một bức tường thịt kín bưng giữa không trung, vừa hay ngăn được cột sáng kia.

Như vậy, hai bên gặp nhau, bề mặt xúc tu lóe lên ánh sáng, chế ngự được sức mạnh của cột sáng, nhưng lại không chế ngự được Định Thiên thần châm, cả hai hung hăng đâm sầm vào nhau.

Lúc này, tiếng nổ to lớn đột nhiên vang lên, va chạm phát nổ bắn văng một nửa xúc tu, nhưng cuối cùng bị những xúc tu còn lại ép chặt xuống.

Lúc này đây, Lục Doanh đứng mũi chịu sào, bị ảnh hưởng của thần châm lập tức trọng thương thổ ra máu, thân thể rơi xuống, được Phần Thiên theo sát ở sau ôm vào trong lòng.

Đông hải Long vương và Quy trưởng lão thấy vậy, vội vàng dừng lại khí thế tiến lên ngừng bước.

Bật cười cay đắng, Đông hải Long vương than thở đau thương:

- Một chiêu như vậy không những không mở được những xúc tu này, thậm chí còn khiến bị thương chưa đến một nửa, quả thật người ta khó mà tin tưởng được.

Quy trưởng lão lại nói:

- Cung chủ người có điều chưa rõ, một chiêu vừa rồi thật ra là giao chiến với Cự Linh thiên thú, không phải hơn thua với những xúc tu đó.

Đông hải Long vương sửng người, sau đó trở thành trầm nã.

Hàn Ngọc Dương thấy vậy, nhẹ giọng nói:

- Cho dù thế nào, không được mất đi dũng khí, nếu không chắc chắn sẽ chết.

Phần Thiên cũng nói:

- Không sai, chúng ta phải kiên cường hơn nữa.

Bắc hải Long vương đau thương cất lời:

- Kiên cường hơn thì có thể làm được gì đây?

Hàn Ngọc Dương không nói, Phần Thiên cũng không biết nói gì, vấn đề này mọi người trong lòng đều hiểu rõ, làm sao còn có thể lừa nhau được đây?

Ho nhẹ một tiếng, Lục Doanh lên tiếng:

- Không được chịu thua, chúng ta phải kiên trì thêm nữa, hy vọng sống sót hẳn lớn thêm một chút.

Bắc hải Long vương nghi ngờ hỏi:

- Câu này ý là gì đây?

Lục Doanh nhỏ giọng nói:

- Chúng ta không có năng lực rời đi, nhưng không có nghĩa người khác không thể. Chỉ cần chúng ta chờ được Lục Vân, con tin chắc huynh ấy nhất định sẽ cứu thoát được chúng ta. Đương nhiên, vấn đề quan trọng là chúng ta phải còn sống đã.

Phần Thiên nghe vậy tính ngộ, phần chắn nói:

- Lục Doanh nói không sai, chúng ta phải tỉnh táo trở lại, trước hết hãy hạ thấp cao độ, chơi trò trốn tìm với những xúc tu đó, hơn nữa còn lợi dụng cơ hội để lấy lại hơi thở.

Mọi người vừa nghe có hy vọng, đều phấn khởi tinh thần, theo sự cổ vũ của Phần Thiên, nhanh chóng bay lượn giữa những xúc tu to lớn, né tránh Cự Linh thiên thú truy kích.

Thời điểm này, sự khổng lồ của Cự Linh thiên thú lại cho sáu người một chút hy vọng.

Nhưng tiếp theo, bọn họ còn có thể sống sót trong khu vực Cự Linh thiên thú phong tỏa chăng?

Ma Quỷ hải vực, sóng dâng ngập trời.

Âm Đế ở trên tầng mây, sau khi khiếp sợ, tâm tình bắt đầu bình tĩnh lại, cẩn thận đánh giá Cự Linh thiên thú ở dưới chân.

Theo hắn thấy, con thú này thân thể khổng lồ không dưới trăm dặm, nguy nga như một tòa núi lớn.

Hàng ngàn, hàng vạn xúc tu co giãn tự nhiên, đường kính từ vài chục đến vài trăm trượng.

Da thịt bề ngoài có ánh sáng lấp lờ, thỉnh thoảng có chỗ vỡ ra hiển lộ một con người thật lớn màu xanh thẫm, số lượng ít nhất có vài trăm.

Ngoài ra, trên người Cự Linh thiên thú có một khu vực hình tròn không có xúc tu, phương viên to nhỏ chừng chục dặm.

Ở đó có dày đặc con mắt, bố trí thành hình tròn, ở giữa là một cái miệng to như chậu máu, trong lúc mở ra khép lại có ánh máu xuất hiện, tạo nên cảm giác vô cùng âm hiểm lạnh lùng.

Thôi nhìn, Âm Đế tự nói:

- Con thú quái dị này, thực lực mạnh mẽ, có thể xưng bá chủ trong nước, nhưng vì sao từ đó đến nay chưa từng phát hiện được?

Từ xa, một tiếng rống to lớn truyền đến. Những con thú lớn trước đó chìm dưới mặt nước lúc này vây phủ quanh bốn bề Cự Linh thiên thú, hết như con dân của nó, bắt chước theo nó mà làm.

Bên ngoài, đại quân hải tộc của ba hải bị dọa cho hoảng sợ bỏ chạy, căn bản không quan tâm đến mệnh lệnh của Ngạc tướng quân và Tả Quân Vũ, nhanh chóng biến mất ngoài khơi.

Giữa không trung, Phần Thiên, Đông hải Long vương, Quy trưởng lão mang ba người trọng thương bay lượn qua lại giữa những xúc tu to lớn, cự ly cách da thịt của Cự Linh thiên thú khoảng chừng chục trượng, né tránh sự cuốn lấy của những xúc tu đó.

Ban đầu, sáu người né tránh còn có chút nhẹ nhàng, nhưng thời gian trôi qua, Cự Linh thiên thú cho thấy trí tuệ kinh người của nó, dần dần thu nhỏ vòng bao vây lại.

Đầu tiên, khi độ cao của sáu người Phần Thiên giảm thấp, cơ thịt của Cự Linh thiên thú đột nhiên nhô cao, dự định dùng chất nhầy nhớp nháp bề mặt ngoài để bắt dính sáu người. Sau đó, một xúc tu hình dáng nhỏ bé nhanh chóng hạ xuống đè lấy sáu người.

Nguy hiểm đột ngột xảy ra khiến sáu người Phần Thiên vẻ mặt biến sắc.

Trong lúc nguy hiểm, Phần Thiên quát to giận dữ, chân nguyên liệt hỏa trong cơ thể chớp mắt đã bộc phát, lập tức thiêu đốt da thịt của Cự Linh thiên thú, ngay trước khi xúc tu kia rơi xuống, đã đốt cháy được chất nhầy nhớp nháp đang bắt chặt sáu người, để cả sáu người may mắn né được.

Lần thứ hai, sáu người Phần Thiên vì né tránh xúc tu truy kích, bay qua phần gốc của một xúc tu hơi to lớn, xúc tu đó liền nhanh chóng phình rộng ra, biến thành một tấm tường thịt, không những ngăn đường tiến của sáu người, mà còn phát ra phản lực mạnh mẽ hất văng cả sáu người.

Đến lúc này, xúc tu đang bay theo sát cuộn tới hết như núi Thái Sơn đè xuống đầu, ý đồ muốn ép chặt cả sáu người.

Phát hiện nguy hiểm, Quy trưởng lão la to:

- Mọi người nhanh chóng đến bên ta.

Nói rồi buông Hàn Ngọc Dương, thân thể chớp mắt hóa rùa, biến thành một con rùa cá sấu to vài trượng, bảo hộ năm người trong bộ mai rùa, thẳng thắn đỡ lấy một chiêu mãnh liệt của xúc tu kia.

Lần thứ ba, Cự Linh thiên thú thay đổi phương thức, để cho những xúc tu gần nhau kết lại tạo thành một không gian bị bít kín, vây lấy sáu người vào trong. Sau đó, Cự Linh thiên thú mới phình to cơ thịt, tạo nên một áp lực có tính hủy diệt mạnh mẽ ép chặt lấy sáu người.

Lần này, sáu người không cách gì né tránh được.

Khi cảm giác hô hấp khó khăn, Hàn Ngọc Dương nói:

- Sinh tử tồn vong ở vào lúc này đây. Bây giờ sáu người chúng ta phân thành ba tổ, chân nguyên dung hòa với nhau, cùng nhau thúc động ba đại thần khí xem có thể chống cự lại được không.

Bắc hải Long vương nói:

- Đến đây đi, dù sao cũng phải chết một lần, bốn vương ra đi thống khoái.

Nói rồi thoát khỏi vòng tay của Đông hải Long vương, hai chân co lại ngồi thiền, bắt đầu thúc động Định Hải thần châu.

Đông hải Long vương thấy vậy, vội vàng đưa hai tay áp vào lưng của Bắc hải Long vương, long khí và chân nguyên cuộn cuộn không ngừng tuôn qua.

Bên này, Quy trưởng lão phối hợp với Hàn Ngọc Dương, Phần Thiên và Lục Doanh thành một tổ, ba phía đồng thời phát động, chỉ thấy ba đại thần khí hào quang vạn trượng, khí tức giao hòa với nhau hình thành một kết giới phức hợp.

Kết giới này chia làm ba tầng, trong cùng chính là khí xanh thăm yên lành do Định Hải thần châu phát ra tạo thành, ẩn chứa đặc tính mềm dẻo của nước biển, có tính phòng ngự rất mạnh mẽ.

Tầng thứ hai chính là khí của Thất Thái Lưu Li kiếm, kiêm cả hai mặt công kích và phòng ngự kết hợp thành một thể.

Ngoài cùng, hào quang Định Thiên thần châm chiếu sáng bốn bề với khí thể không gì ngăn được, vừa biến đổi màu sắc, vừa thay đổi tần suất.

Áp lực đáng sợ chớp mắt xông đến, cơ thịt của Cự Linh thiên thú hết như sắt thép, khi gặp kết giới phòng ngự tầng ngoài cùng của sáu người, va chạm hai bên bắn lửa tung tóe, phát sinh ma sát và đụng chạm mãnh liệt.

Lần thứ nhất, cơ thịt mạnh mẽ thu nhỏ lại bị Định Thiên thần châm chống đỡ lấy, bị hất bắn trở ra.

Ngay sau đó, lần thứ hai cơ thịt co rút đã xuất hiện.

Lần này, Định Thiên thần châm lại tái diễn lực phá hủy kinh người của nó, dùng sức mạnh sát thương vô cùng sắc bén chống lại cơ thịt thu nhỏ lại.

Như vậy, công kích của Cự Linh thiên thú lại bị thối lui, đến rồi lại lui, lặp đi lặp lại cứ duy trì mãi liên tục.

Điều này khiến cho áp lực chống đỡ của sáu người tăng gấp bội, chỉ một lúc Phần Thiên và Lục Doanh đã bị trọng thương, chân nguyên nhanh chóng suy yếu, phòng ngự ngoài cùng lập tức bị phá vỡ.

Phát hiện thấy chuyện này, tâm tình sáu người càng thêm nặng nề, nhưng lại không hề buông tay.

Lục Doanh và Phần Thiên xoay người trọng thương bao quanh Hàn Ngọc Dương, truyền chân nguyên yếu ớt cho ông, nỗ lực đến cuối cùng.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Âm Đế trên tầng mây chăm chú quan sát một quãng xúc tu giằng co, suy đoán mệnh vận của sáu người.

Ở xa xa, Ngạc tướng quân và Tả Quân Vũ vẻ mặt lo lắng, bất an nhìn Cự Linh thiên thú, trong lòng yên lặng cầu xin, hy vọng sáu người Lục Doanh có thể bình an vô sự.

Nhưng quả thật sẽ vô sự chăng? Bọn họ quả thật có thể chống cự được sức mạnh ghê gớm tuyệt thể đáng sợ của Cự Linh thiên thú chăng?

Đi qua đường hầm thần bí của Hắc hải, năm người Lục Vân về đến bên trong Bắc hải. Lúc này, Bách Linh cất tiếng:

- Bên dưới chính là Hồ Sa linh, lên trên chúng ta chưa từng đi qua, muốn đi đến đó hẳn phải qua tầng băng, hiện nay phải chọn lựa thể nào đây?

Lục Vân liếc nhìn lên trên, trong não lóe lên ý nghĩ, tình hình trên mặt biển lập tức phản hồi hình thành một bản đồ trong đầu của chàng, bằng tuyết hiển hiện rõ ràng trắng mịn mờ.

- Trực tiếp tiến đến, ngoài năm trăm dặm lại vượt ra khỏi mặt nước, chúng ta đi đường không trung.

Tam Đầu linh xà nghe lệnh, cái đuôi to lớn vẩy lên bắn đi, chớp mắt đã không còn thấy nữa.

Ngồi trên lưng của Tam Đầu linh xà, nhìn thấy nước biển trôi ngược nhanh chóng, Thương Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Đi đến đây đã mấy ngày, hẳn cũng đến lúc rời đi, mọi người có cảm giác thế nào đây?

Trương Ngạo Tuyết nhìn nàng, điềm nhiên nói:

- Cuộc đời tựa như một con đường lữ hành, do vô số hình ảnh tạo thành. Cuộc hành trình Hải vực đối với chúng ta chỉ là một đoạn ngắn đáng nhớ trong ký ức.

Thương Nguyệt nghe vậy gật đầu nói:

- Đúng vậy, cuộc đời chúng ta có nhiều ít hoài niệm nào đáng để nhớ đây?

Thấy này hơi thương cảm, Bách Linh cười nói:

- Mọi chuyện quá khứ đã dần trôi xa, tất cả mọi chuyện chúng ta làm chỉ vì tương lai tươi đẹp mà thôi. Mở rộng lòng, nhìn xa một chút, lần này đối với chúng ta thu hoạch được thật nhiều, như là Hải Nữ, nó cũng đã hòa vào tương lai chúng ta rồi.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nhìn Hải Nữ, thấy nó không chút ưu tư, đang đùa giỡn với Tứ Linh thần thú, không khỏi cất tiếng cười.

Thấy ba người nữ nhìn mình, Hải Nữ cười duyên đáng nói:

- Ba dì thân yêu, các dì đang nói về Hải Nữ chẳng?

Bách Linh vuốt ve mái tóc của nó, nhẹ giọng cười nói:

- Đúng thế, chúng ta nói Hải Nữ rất nghe lời, rất thông minh.

1002. Chương 1004 – Lục Vân Xuất Hiện

- Hải Nữ thông minh nhất, vâng lời nhất.

Bách Linh cười cười, không nói gì thêm.

Lục Vân bên cạnh cười mắng:

- Các muội cẩn thận làm hư nó, như vậy ... ồ ... Không ổn, Lục Doanh gặp nguy hiểm.

Ba người nữ nghe vậy, Trương Ngạo Tuyết lập tức cúi đầu trầm tư dùng thần kiếm để dò xét tình hình.

Thương Nguyệt và Bách Linh lại đồng thanh hỏi:

- Huynh cảm ứng được chẳng? Ở đâu?

Lục Vân cau chặt mày kiếm chần chờ một lúc, trầm giọng nói:

- Cự ly quá xa, lại thêm một thứ gì đó ở giữa quá nhiều, huynh nhất thời không cách gì nắm bắt rõ ràng được. Bây giờ Bách Linh thu Tam Đầu linh xà lại, huynh muốn thi triển thuật Không Gian Khiêu Dục đi thẳng đến mặt biển.

Bách Linh vâng lời thực hiện, thu lại Tam Đầu linh xà, cùng với ba người Thương Nguyệt đến bên cạnh Lục Vân.

Gầm nhẹ một tiếng, Lục Vân trong lòng chuyển biến ý nghĩ, toàn thân liền lóe lên ánh bạc, mang bốn người nữ và hai con thú chớp mắt đã rời đi.

Chốc lát, năm người Lục Vân liền xuất hiện trên mặt biển, dưới chân còn có một tảng băng to lớn.

Nhìn về phía trước, Lục Vân vẻ mặt nặng nề, nghiêm giọng nói:

- Lục Doanh hăm thân vào tuyệt cảnh, ở ngay Ma Quỷ hải vực, chúng ta phải lập tức đến liền. Đợi đã, ta đi đối phó Địa Âm Tà Linh, Hải Nữ dẫn Đại Linh nhi đi cứu người, ba muội tùy cơ ứng biến.

Bốn người nữ vâng dạ, sau đó đi theo Lục Vân, chớp mắt đã biến mất vào không trung.

Trên tầng không Ma Quỷ hải vực, lúc này lóe lên ánh bạc, bóng người hiện ra, năm người Lục Vân xuất hiện trên tầng mây, đang chăm chú quan sát tình hình bên dưới.

Vừa thấy Cự Linh thiên thú, năm người Lục Vân đều kinh hãi biến sắc, ngay cả Tam Đầu linh xà cũng không khỏi run rẩy.

Thôi nhìn, Lục Vân vẻ mặt nặng nề nhẹ giọng hỏi:

- Đại Linh nhi, ngươi có nắm chắc không?

Hơi hơi lắc đầu, Tứ Linh thần thú nhỏ giọng trả lời:

- Không nắm chắc, con quái quỷ này rất to lớn, chính là đối thủ mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất ta gặp từ trước đến nay.

Lục Vân nghe vậy bật cười khở sở, nghiêm túc nói:

- Nắm không chắc cũng phải chiến đấu. Bây giờ Lục Doanh bị vây khốn trong những xúc tu đan xen, người hãy ẩn giấu khí tức, theo Hải Nữ cứu bọn họ, sau đó mới giao chiến một trận.

Tứ Linh thần thú gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi yên tâm, cứu người không khó.

Lục Vân đưa mắt liếc thú lớn bay lượn trên không, nói với Bách Linh:

- Những con quỷ quái này giao cho Tam Đầu linh xà, các muội phải chú ý những con thú lớn vòng ngoài, hơn nữa còn phải phối hợp với hành động của Hải Nữ.

Bách Linh nói:

- Bọn muội biết rồi, huynh cẩn thận một chút.

Lục Vân bật cười ngạo nghễ, sau đó liền lặn mình biến mất.

Cách đó vài dặm, Âm Đế đang mãi quan sát Cự Linh thiên thú đột nhiên cảm thấy bất an trong lòng, vội vàng phát xuất sóng thăm dò quan sát tình hình chung quanh.

Chớp mắt, một cảnh tượng hiện lên trong não hắc, điều này khiến ánh mắt hắc lạnh lại, còn chưa kịp mở miệng nói, trước mắt liền lóe lên ánh bạc, sau đó Lục Vân xuất hiện.

Chăm chú nhìn Lục Vân, Âm Đế có cảm giác kỳ quái, nghi ngờ hỏi:

- Người chính là Lục Vân, kẻ nghịch trời trong truyền thuyết chăng?

Lục Vân lạnh lùng nhìn Âm Đế nói:

- Không sai, chính ta là Lục Vân, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau rồi.

Âm Đế hừ giọng nói:

- Gặp mặt không nhất thiết là chuyện tốt, người gặp phải ta cũng như gặp phải tử thần rồi.

Lục Vân lãnh đạm đáp trả:

- Tử thần có gì đáng sợ? Nếu như ta sợ người thì sao phải đến đây.

Hai mắt hơi khép lại, Âm Đế cất lời:

- Lục Vân, đừng nên quá tự phụ. Tuy ngươi có tu vi kinh người, nhưng ta có thân thể bất diệt, cuối cùng ngươi cũng phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Lục Vân hừ nhẹ nói:

- Thân thể bất diệt? Ngươi nói xem gặp phải Thánh Long phù thì thân thể bất diệt của ngươi lợi hại hay Thánh Long phù lợi hại?

Âm Đế vẽ mặt âm trầm, trên mặt ánh xanh lục lưu chuyển, giận dữ cất tiếng:

- Nếu ngươi không tin, thế thì hôm nay bổn đế sẽ thành toàn cho ngươi.

Nói rồi toàn thân ánh sáng đỏ thẫm, xanh lục thẫm và đen thẫm nhanh chóng kéo dài ra, chỉ chớp mắt đã hình thành một kết giới kín bưng phương viên vài dặm vây lấy Lục Vân vào trong.

Đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Âm Đế, Lục Vân bật cười lạnh ngạo nghễ, hai tay chấp tự nhiên sau lưng, một luồng ánh sáng chói mắt theo sự thúc động bằng ý nghĩ của chàng hóa thành ngọn lửa hùng hực, chớp mắt đã phân bố cả không gian chống lại khí tà mị phát ra từ người của Âm Đế.

Như vậy, trên tầng mây, ánh sáng chọi lóe lên. Dưới chân Lục Vân, lửa đỏ bốc lên, hóa thành một đài sen nâng đỡ người chàng giữa không trung.

Phía sau lưng chàng, ngọn lửa đỏ rực hóa thành mây lửa, vừa khuếch tán, vừa chiến đấu kịch liệt với vàng mây tà đen của Âm Đế, bộc phát ra làn sáng chói mắt.

Cuộc đối chọi vô hình cứ mãi liên tục, hai người ở khoảng cách vài trượng hệt như một nguồn sáng hai mặt, vừa là ngọn lửa đỏ rực, vừa là tà khí âm hiểm, mỗi thứ chiếm lấy một phương, cuối cùng hình thành một Thái Cực Bát Quái xuất hiện trên biển mây giữa trời.

Bốn bề, cuồng phong gào thét, thổi quanh Lục Vân và Âm Đế, nhanh chóng ngưng tụ thành trận gió đáng sợ điên cuồng trải dài cả trên lẫn dưới.

Bên này, Bách Linh đợi Lục Vân đi rồi, trầm giọng nói:

- Hải Nữ, thời gian cấp bách, con lập tức xuất kích, chúng ta sẽ tiếp ứng cho con.

Hải Nữ vâng một tiếng, thân hình bé nhỏ phóng xuống, trên vai là Tứ Linh thần thú.

Nghiêng đầu, Bách Linh hỏi lại:

- Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, các muội có điều gì muốn nói chăng?

Thương Nguyệt đáp:

- Con thú này to lớn, công kích của chúng ta không gây thương tích nặng nề cho nó được, muội dự tính đi một vòng nhìn quanh thử xem, mọi người ở lại tiếp ứng cho Hải Nữ.

Trương Ngạo Tuyết bảo:

- Nhớ cẩn thận, duy trì liên hệ.

Thương Nguyệt mỉm cười gật đầu, lắc lên liên liền biến mất không thấy.

Vỗ vỗ Tam Đầu linh xà trên vai, Bách Linh nhẹ giọng nói:

- Đi đi, đừng để ta phải thất vọng.

Tam Đầu linh xà gào một tiếng nhỏ, sau khi bay đi liền phình to lên, hóa thành một vầng mây đen phóng thẳng về phía những con thú bay trên không trung.

Thời khắc này, Tam Đầu linh xà hệt như trở về hình dáng ngày trước ở trên Thái Huyền sơn, toàn thân ánh đen lập lòe, dùng thân hình to lớn của nó gây khiếp đảm cho những con thú lớn gào thét giận dữ, liên miên phát động công kích.

Hạ mình xuống dưới, Hải Nữ né tránh những xúc tu của Cự Linh thiên thú, tiến gần đến nơi sáu người Lục Doanh đang bị vây khốn.

Trong lúc đó, Cự Linh thiên thú dường như có chút miễn cảm với khí tức của Hải Nữ, vài chục xúc tu tung hoành đan lại, mạnh mẽ vây chặt lấy thể tiến của Hải Nữ.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ bé của Hải Nữ ngằm giận dữ, thân thể hết như một bó hào quang, bay lượn qua lại, lúc tiến lúc lùi, xảo diệu né tránh rất nhiều xúc tu, đến bên ngoài bức tường thịt đang vây lấy sáu người Lục Doanh.

Liếc nhìn bốn phía, Hải Nữ phát hiện đường trước mặt bị bít kín, lập tức múa hai tay phát xuất cột sáng mạnh mẽ hung hăng đánh vào những cột thịt, ý đồ muốn phá hủy chúng.

Nhưng kết quả khiến mọi người thất kinh, tám tầng thực lực của Hải Nữ tuy kích trúng mục tiêu, nhưng lại bị chế ngự hơn nửa phần, còn lại chút sức lực không quan trọng chỉ phát ra tiếng động đình tai mà thôi.

Quát lên một tiếng thánh thót, Hải Nữ không chịu phục, chuẩn bị tấn công lần thứ hai.

Tứ Linh thần thú trên vai lại cất lời:

- Đừng lãng phí sức lực, để ta ra tay.

Nói rồi vuốt trái múa lên, một lưỡi đao sáng sắc bén đón gió phình to, hóa thành một ngọn đao sáng to lớn, lập tức chém thủng bức tường thịt, lộ ra thân thể sáu người Lục Doanh.

Bóng người lóe lên, Hải Nữ xuyên qua lỗ hổng đến bên cạnh sáu người Lục Doanh cất tiếng hỏi:

- Các vị thế nào rồi, có bị thương nặng lắm không? Sư phụ bảo con đến cứu các vị.

Trong vòng vây, sáu người Lục Doanh ngồi quanh một vòng tròn, chân nguyên dung hòa với nhau thành một, để Bắc hải Long vương thúc động Định Hải thần châu duy trì tuyến phòng ngự cuối cùng.

Khi Tứ Linh thần thú phá vỡ công kích của Cự Linh thiên thú, sáu người cảm thấy rất rõ được áp lực giảm nhẹ, không khỏi chấn động trong lòng, ai cũng mở mắt nhìn.

Thấy Hải Nữ, Đông hải Long vương, Bắc hải Long vương, Quý trưởng lão, Hàn Ngọc Dương đều hơi kinh ngạc, Lục Doanh lại yếu ớt cười nói:

- Lục Vân đến rồi, cô bé chính là đồ đệ của Lục Vân, chúng ta được cứu rồi.

Phản Thiên cũng lên tiếng:

- Đúng thế, cuối cùng chúng ta cũng duy trì đến lúc này, nhanh chóng thu kết giới lại thôi.

Đến bên sáu người, Hải Nữ nhỏ nhẹ nói:

- Các vị đều bị thương rất nặng, nhanh chóng đi theo con thôi.

Lục Doanh nhỏ nhẹ đáp:

- Đa tạ con, Hải Nữ.

Hải Nữ trả lời:

- Không cần phải cảm ơn con, sư phụ sai con đến đây, còn người lại đi đối phó với Địa Âm Tà Linh, chúng ta ...

- Cẩn thận, những xúc tu đó lại đến rồi, chúng ta bị bịt đường rồi.

Chỉ lên đầu, Phản Thiên vẻ mặt đầy lo lắng.

Nghe vậy, Bắc hải Long vương thất kinh la lên:

- Nhanh, lập tức phòng ngự.

Hải Nữ lên tiếng:

- Đừng lo lắng, con có biện pháp.

Nói rồi đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú cười cười.

Trùng cô bé, Tứ Linh thần thú bay lên, cặp vuốt múa lượn, hai lưỡi đao ánh sáng bắt chéo bắn ra hình thành một lưới sáng lấp lánh nhanh chóng khuếch tán, khi gặp phải những xúc tu đó lập tức khiến chúng bị tê liệt, hóa thành những khối thịt đỏ tươi rồi vỡ tan trong cơn cuồng phong ập đến.

Sững sờ nhìn Tứ Linh thần thú, sáu người Lục Doanh vẻ mặt ngạc nhiên, không ngờ được con thú quái quỷ kia trông không thuận mắt chút nào lại chỉ hành động tùy tiện tiện liền vượt qua mọi cố gắng trước đó của họ, quả thật không thể so sánh được.

- Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài.

Hai tay khẽ nâng lên, Hải Nữ phát ra một luồng sức mạnh êm ái đỡ lấy thân thể bị thương của sáu người, đi theo Tứ Linh thần thú vút lên trên.

Phát hiện tình huống của mấy người Hải Nữ, Cự Linh thiên thú hơi giận dữ, lại thêm thân thể bị thương khiến nó gào lên một tiếng, lập tức khiến biển gầm to, nước biển tung tóe như ngàn vạn thanh kiếm bén đan thành lưới trời chụp xuống về phía Tứ Linh thần thú.

Gào nhẹ một tiếng, Tứ Linh thần thú khí thế phóng ra, một bức tường khí vô hình chớp mắt đã giăng ra mạnh mẽ ngăn lại công kích của Cự Linh thiên thú, rồi nó dẫn bảy người Hải Nữ vút lên tầng mây.

Thấy mọi người quay về, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết mỉm cười nghênh đón đỡ lấy sáu người trọng thương từ Hải Nữ.

Lúc này, Bách Linh mỉm cười:

- Không sao rồi, trước hết ta đưa các vị rời đi, đến hội họp với những cao thủ Hải tộc ở bên ngoài.

Nói rồi đưa mắt cho Trương Ngạo Tuyết, sau đó toàn thân lóe lên ánh sáng huyền ảo, dùng thuật Thuận Gian Chuyển Di đưa sáu người ra ngoài trăm dặm.

Trên mặt biển, Ngạc tướng quân thấy bảy người xuất hiện liền kích động xông đến đón, thuận thế đỡ lấy thân thể trọng thương của Bắc hải Long vương, run rẩy lên tiếng:

- Không sao là tốt rồi, ta còn cho là ... cho là ...

Bắc hải Long vương cười khổ nói:

- Đa tạ, đã khiến người phải lo lắng rồi.

Hàn Ngọc Dương bên cạnh lên tiếng hỏi:

- Tả Quân Vũ đâu rồi?

Ngạc tướng quân nghe hỏi giật mình chỉ về những con thú lớn xa xa, nhỏ giọng đáp:

- Hắn phát hiện thấy Thương Nguyệt cô nương vội vàng đến đó hỏi han.

Mọi người nhìn theo, quả thật thấy Thương Nguyệt và Tả Quân Vũ đang lơ lửng giữa biển mây.

1003. Chương 1005 – Hải Hoàng Truyện Nhân (truyện Nhân Của Hải Hoàng)

- Được rồi, mọi người hãy lợi dụng cơ hội nghỉ ngơi đi, ta còn phải quay lại coi Hải Nữ thế nào.

Phần Thiên cất tiếng:

- Công chúa xin đừng bước, các vị còn có kế hoạch chăng?

Bách Linh đáp:

- Đúng thế, chúng ta còn phải đối phó với Cự Linh thiên thú.

Lục Doanh nghe vậy thất kinh, nhắc nhở:

- Điều này không nói chơi được, con thú đó tuyệt đối không thể dùng sức người có thể ngăn cản được.

Đông hải Long vương khuyên nhủ:

- Đừng mạo hiểm, hay là hãy nhanh chóng rời đi, sau này mới nghĩ biện pháp khác.

Quy trưởng lão cũng nói:

- Đúng thế, chỉ với mấy người các vị quả thật không thắng nổi Cự Linh thiên thú.

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Thời gian chúng ta không còn nhiều, nhất định phải kết thúc, sau đó còn phải quay về nhân gian. Còn việc thành bại, chưa thử qua ai có thể biết được đây?

Lục Doanh thấy nàng cố chấp như vậy cũng không nói gì thêm, chỉ lên tiếng:

- Cần thận, không ổn bỏ đi ngay.

Bách Linh cười đáp:

- Ta biết rồi. Được, phải đến lúc đi thôi. Trước khi đi cho mọi người biết một chuyện, Hải Nữ ngoại trừ là đồ đệ của Lục Vân, nó còn là người thừa kế của Hải Hoàng năm xưa.

Nói rồi bay đi mất.

Về mặt bảy người kinh ngạc, một lúc sau Quy trưởng lão mới tỉnh lại trước, cảm thán:

- Không ngờ được cuối cùng truyền nhân của Hải Hoàng cũng xuất hiện, xem ra Hải vực được cứu rồi.

Đồng hải Long vương cảm xúc nói:

- Hải Hoàng năm xưa trấn áp được Cự Linh thiên thú, truyền nhân của ông ta lại phá mất lời cấm chú, khiến cho Cự Linh thiên thú hoành hành Hải vực, cũng phải do nó kết thúc mọi thứ.

Hàn Ngọc Dương lên tiếng:

- Một trận chiến kinh thế hãi tục sắp sửa diễn ra, chúng ta hãy tự mình chứng kiến mọi thứ thôi.

Mọi người gật đầu đồng ý, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Trên tầng mây, Trương Ngạo Tuyết nhìn Hải Nữ, điềm nhiên hỏi:

- Hải Nữ, con sợ chăng?

Hải Nữ lắc đầu đáp:

- Không sợ, con nhất định phải thu thập được nó để tránh việc nó gây họa cho Hải vực.

Trương Ngạo Tuyết tán dương:

- Tâm niệm kiên định, không sợ hãi gì, con cứ phóng tay làm đi.

Hải Nữ vâng dạ một tiếng, khẽ quát lên;

- Bảo bảo thông minh, chúng ta cùng nhau đi thôi!

Nói rồi hạ mình xuống, xông thẳng đến Cự Linh thiên thú trên mặt biển.

Theo sát bên cạnh Hải Nữ, Tứ Linh thần thú lên tiếng:

- Người cứ xông thẳng lên như vậy chỉ lãng phí sức lực thôi.

Hải Nữ không phục đáp:

- Nói bậy, đợi chút nữa sẽ cho người thấy sự lợi hại của ta.

Vừa nói dứt, một xúc tu quét tới, khiến Hải Nữ không kịp né tránh.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú rút nhỏ, vọt trái múa lên phát ra một lưỡi đao sáng chặt ngang xúc tu giải trừ nguy cơ.

Hải Nữ nhếch cái miệng nhỏ, hét lên:

- Nhiều chuyện, người không cần ra tay, ta cũng có biện pháp như vậy.

Tứ Linh thần thú hỏi ngược lại:

- Phải vậy chăng? Thế thì người thi triển cho ta xem thế nào.

Hải Nữ nói:

- Muốn thi triển thì thi triển, ta mà sợ người xem thấy à.

Nói rồi thân thể đang bay chợt dừng lại, hai cánh tay giơ cao bắt lại theo hình đài sen, lòng bàn tay phát xuất hào quang rực rỡ hình thành một vầng mây sáng ở trên đỉnh đầu.

Hoàn thành những việc này rồi, ngực Hải Nữ lóe lên ánh sáng. Tỏa Long đỉnh tự động bay ra lượn quanh người Hải Nữ, vừa chuyển động vừa lớn lên, cuối cùng hóa thành một cái đỉnh to cả chục trượng ngừng lại trên đỉnh đầu Hải Nữ.

Tỏa Long đỉnh xuất hiện, long khí vờn mãi ra xa.

Bề mặt đỉnh lớn hào quang chuyển động nhấp nhô không ngừng, hết như sóng biển, lại có quy luật nhất định.

Bốn bề, dòng khí xoay tròn, một cơn cuồng phong rít lên đột nhiên xuất hiện, thổi qua những bề mặt cơ thịt của Cự Linh thiên thú, càng lúc càng mạnh mẽ, cuối cùng hóa thành một cơn lốc đường kính nhanh chóng chóng tăng lên.

Nhìn thấy mọi thứ, Tứ Linh thần thú hơi kinh ngạc, nhỏ giọng nói:

- Còn có được mấy phần khí thế, nhưng đối với con quỷ quái to xác kia có tác dụng gì chăng?

Hải Nữ tự phụ trả lời:

- Dừng gấp, lập tức biết liền thôi.

Tứ Linh thần thú nói:

- Ta không gấp, nhưng con quỷ kia lại không cho người có thời gian.

Hải Nữ nghe vậy tỉnh ngộ, chỉ thấy mười hai xúc tu từ mười hai hướng đồng thời cuốn đến, hình thành một không gian to chừng chục dặm, hơn nữa còn nhanh chóng thu nhỏ lại, tạo nên một áp lực đè nén đáng sợ tác dụng lên người Hải Nữ.

Phân tích sự mạnh yếu của luồng áp lực đó, Hải Nữ kinh ngạc phát hiện luồng sức mạnh này mạnh như cuồng phong thổi đến, bản thân hoàn toàn không thể chống cự lại được.

Đã hiểu rõ, Hải Nữ xoay tròn thân thể, miệng quát khê một tiếng, hai tay múa lên theo quỹ tích kỳ dị nhanh chóng, chân nguyên toàn thân như sóng dâng theo, hình thành trên đỉnh đầu một cột sáng rực rỡ nối liền với Tỏa Long đỉnh.

Lúc này, thân thể Hải Nữ bay thẳng lên trên, càng đến gần Tỏa Long đỉnh, hào quang quanh người càng rực rỡ, cuối cùng khi chạm vào Tỏa Long đỉnh, toàn thân Hải Nữ lấp lánh ngũ sắc, cả người chớp mắt hóa thành ánh sáng không còn thấy đâu.

Sau đó, hào quang trong Tỏa Long đỉnh bộc phát, chín cơn rồng bay lượn xoay tròn chung quanh miệng đỉnh hợp nhất, hình thành một cột sáng sắc đỏ tía bắn thẳng lên bầu trời.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Khi những xúc tu của Cự Linh thiên thú va chạm với cột sáng do Tỏa Long đỉnh phát ra, hai bên đụng độ kịch liệt, lập tức phát nổ, ánh sáng của vụ nổ mạnh đến chói mắt không nhìn được, lập tức hất bắn sáu cái xúc tu, còn sáu cái bị nổ vụn ra.

Như vậy, nguy cơ được giải trừ, nhưng Cự Linh thiên thú bị thua đau giận dữ gào lên, xúc tu bên ngoài nhanh chóng cuốn đến phát động đợt công kích thứ hai.

Nhảy dựng người lên, Hải Nữ đứng trên miệng Tỏa Long đỉnh, thấy xúc tu vút đến, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, không vui quát lên:

- Con quỷ to xác đáng ghét, người còn cho ta sợ người!

Nói rồi hai tay giơ cao thành thế chống trời, chân nguyên trong cơ thể bắn ra, hóa thành bảy con thần long bay lượn trên đỉnh đầu, đan xen với chín con rồng do Tỏa Long đỉnh phát ra, hơn nữa còn dung hợp nhanh chóng.

Thế rồi, chỉ thấy ánh sáng chiếu rọi bên Tỏa Long đỉnh, mười sáu con rồng dần dần hợp nhất lại, cuối cùng hình thành một con thần long bảy màu dài vài dặm xông thẳng về phía những xúc tu của Cự Linh thiên thú đang cuốn đến.

Những xúc tu xám đen gặp phải thần long bảy màu giữa không trung, hai bên thi triển sở trường của mình, bắt đầu đợt công kích hung hăng mãnh liệt.

Ban đầu, thần long bảy màu uy mãnh vô cùng, thân thể hết như lưỡi đao sắc bén, những xúc tu gặp phải nó không bị chém đứt cũng bị đánh nát, chỉ trong giây lát đã loại bỏ vài chục xúc tu của Cự Linh thiên thú, tạo nên tổn thất rất lớn cho Cự Linh thiên thú.

Vì thế, Cự Linh thiên thú giận dữ không nguôi, vừa tiếp tục tiến công, vừa sinh ra thêm vài chục xúc tu để duy trì công kích.

Thế rồi, thần long bảy màu tả xung hữu đột, khi tiêu diệt được gần hai trăm xúc tu, hào quang trên thân thể bắt đầu suy yếu, hình dáng bắt đầu thu nhỏ, giảm hẳn xu thế của mình.

Tứ Linh thần thú liếc Hải Nữ, thấy ánh mắt sáng tỏ của nó bắt đầu mờ đi, khuôn mặt xinh đẹp mờ hời như mưa, không khỏi nhẹ giọng nói:

- Được rồi, người đã kiệt sức rồi, hãy để cho ta đi.

Nói rồi thân thể lóe lên, ảo hóa thành ngàn vạn bóng hình bố trí ở từng vị trí trên tầng không của Cự Linh thiên thú, các hình bóng đều kết nối khí tức như một thể vậy.

Một tiếng rống “ào” giận dữ rung chuyển trời đất. Khi cảm ứng được khí tức của Tứ Linh thần thú, Cự Linh thiên thú dường như cảm nhận được nguy hiểm, lập tức gào thét điên cuồng, cả thân hình nhanh chóng nhúc nhích, ngàn vạn xúc tu múa lên nhanh chóng phối hợp với sự nhấp nhô co rút của da thịt, lập tức áp chế được thần long bảy màu của Hải Nữ, công thẳng về phía Tứ Linh thần thú.

Lúc này, Hải Nữ thân thể run lên, rơi vào bên trong Tỏa Long đỉnh, thân thể bị thương theo Tỏa Long đỉnh bay đi.

Tứ Linh thần thú lại gào lên một tiếng, âm ba chói tai của nó không hề thua kém tiếng rống giận dữ của Cự Linh thiên thú, khiến cho mặt biển sóng dâng lên cao, khiến cho Cự Linh thiên thú cảm thấy uy hiếp rất lớn.

Hai cánh giang ra, đao sáng vun vút. Hai cánh hai vuốt của Tứ Linh thần thú đồng thời múa lên, ngàn vạn hình bóng cùng một động tác, trong phương viên trăm dặm, vô số bóng đao sáng hình thành một dòng sông ánh sáng đỏ rực quét sạch mọi thứ.

Đối mặt với công kích của Tứ Linh thần thú, Cự Linh thiên thú gào nhẹ một tiếng, những xúc tu dựng đứng nhanh chóng thu nhỏ lại như những cột nước chìm xuống vào trong cơ thể.

Đương nhiên, tốc độ thu hồi của Cự Linh thiên thú không nhanh bằng tốc độ tiến công của Tứ Linh thần thú, vì thế có quá nửa số xúc tu bị chém đứt, khiến Cự Linh thiên thú gào lên liên tục.

Giữa không trung, bót đi ngàn vạn xúc tu, bầu trời lập tức trong sáng. Ảo ảnh của Tứ Linh thần thú quy về làm một, ánh mắt đỏ hồng nhìn xuống bên dưới mơ hồ có chút bối rối.

Lúc này, toàn bộ xúc tu của Cự Linh thiên thú đã rút vào trong cơ thể, cả thân nhìn hết như một quả cầu da lấp lánh ánh sáng, lộ ra một cái mồm to như chậu máu, những con mắt xung quanh trong lúc nhắm mở phát ra ánh sáng lạnh, hiểm ác nhìn Tứ Linh thần thú.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú an nhiên không sợ, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn Cự Linh thiên thú.

Hai con thú, một trên trời, một dưới biển, con nào cũng trầm lặng ngóng nhìn đánh giá đối phương.

Như vậy, hai con vật cùng là thần thú mạnh cực mạnh của Hải vực đã gặp nhau, trận chiến tiếp theo thắng bại thế nào, ai mạnh ai yếu đây?

Trên tầng mây, cuồng phong gào thét, hào quang chói lòa.

Lục Vân và Âm Đế đối chọi với nhau, chân nguyên mạnh mẽ nhấp nhô biến động khiến cho Thái Cực Bát Quái kia lúc sáng lúc mờ, lộ ra sự nguy hiểm trong quỹ dị. Đồng thời, theo sự đối chọi giữa hai bên, Thái Cực Bát Quái vốn rực rỡ dần dần phát sinh uẩn vận.

Thấy vậy, vẻ mặt Âm Đế âm trầm, hừ lạnh nói:

- Không hổ là kẻ nghịch thiên, quả nhiên có vài phần thực lực.

Lục Vân lãnh đạm trả lời:

- Không có thực lực sao dám đến tìm người?

Âm Đế tiếp nói:

- Đừng đắc ý, đây mới là bắt đầu, tiếp theo mới là lúc quan trọng.

Trong lúc nói liếc nhìn xuống dưới, vừa hay thấy Hải Nữ cứu được mấy người Lục Doanh.

Ngưng nhìn, Âm Đế lại quan sát Lục Vân, phát hiện chàng không chút lay động, dường như đã sớm biết kết quả như vậy.

Thấy vậy, Âm Đế trong lòng khó chịu, hừ giọng nói:

- Đến đây, chúng ta hãy thật sự giao chiến, xem thử ngươi có thể làm thế nào được?

Dứt lời, khí thể thu lại, thân thể dời ngang trăm trượng trong chớp mắt né tránh được khí thể đang khuếch tán của Lục Vân, tà binh trong tay chuyển động, một lưỡi đao sáng hình cung phóng vút ra chém thẳng Lục Vân.

Ngạo nghễ đứng yên, khóe miệng Lục Vân hơi nhếch lên, đợi cho một chiêu đó của Âm Đế đến gần mới đưa tay phải ra trước, lòng bàn tay phát ra một luồng điện lập lòe đón thẳng một chiêu của Âm Đế.

Lúc này, giữa hai người ánh sáng mạnh mẽ chớp lòe, sét cực mạnh cực dương gặp phải khí rất âm rất tà đạo, hai bên tương sinh tương khắc phát nổ kịch liệt.

Trên tầng mây, sau một chiêu, Âm Đế liên miên công kích, vô số lưỡi đao ánh sáng lấp lánh sắc đỏ thẫm, xanh lục thẫm, đen thẫm bao phủ lấy Lục Vân, hình thành một kết giới ba màu quỹ dị, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Bên ngoài, hình bóng Âm Đế xuyên qua xuyên lại, thế công liên miên không ngừng đánh vào trong kết giới, khiến uy lực của nó càng lúc càng mạnh mẽ.

1004. Chương 1006 – Cường Giả Chi Chiến (cuộc Chiến Của Kẻ Mạnh)

Lúc này, bầu trời mây đen phủ kín, chớp điện dày đặc cuộn cuộn tuôn trào hội tụ trên đầu của Lục Vân, hình thành một đồ án Bát Quái bằng tia chớp điện khuếch tán vô số làn điện ra bốn phía.

Ngoài ra, toàn thân Lục Vân lấp lánh ánh máu, Hóa Hồn phù trong cơ thể được phát ra, hình thành một kết giới vừa công vừa thủ ngăn trở tà khí của Âm Đế xâm phạm.

Thế công liên hoàn duy trì liên tục. Khí chính tà giằng co lẫn nhau.

Trên bầu trời, sét gào diếc tai, trên tầng mây, chớp điện rạch ngang dọc. Khí thổ mạnh mẽ, cơn lốc trí mạng dung hòa lẫn nhau, tạo nên một khu vực đặc biệt trên không trung cao cao, có sức mạnh hủy diệt vạn vật.

Thời gian, liên tục duy trì, hai người đang giao chiến không chút nhượng bộ, ai nấy thúc động chân nguyên, dùng không trung làm chiến trường, dùng dòng khí làm chất dẫn, phát động cuộc chiến đến mức cực hạn.

Trong đó, Âm Đế gần giọng gào thét, hẳn cảm thấy kinh ngạc với tu vi của Lục Vân. Còn Lục Vân ánh mắt trầm xuống, đã hiểu đại khái được sự đáng sợ của Âm Đế. Hai bên ban đầu tự phụ đã dần dần trở nên cẩn thận hơn.

Cuối cùng, chuỗi công kích liên hoàn kết thúc.

Lục Vân tiêu hao không ít chân nguyên nhưng lại không hề bị thương.

Âm Đế thu lại Tàn Hồn Toái Tâm nhận, ánh mắt toát lên vài phần phần nộ.

Hai người nhìn nhau, âm thầm điều chỉnh trạng thái cơ thể, chân nguyên vừa bị tiêu hao trước đó chớp mắt đã khôi phục lại.

Rất lâu, Lục Vân mới mở miệng lên tiếng:

- Tiến công vừa rồi là phần người, bây giờ đến lượt ta, xem cho cẩn thận.

Dứt lời Lục Vân bước tới một bước như đi trên đất bằng, khí thể toàn thân khóa chặt lấy Âm Đế, dùng bá khí nặng nề như núi khiến cho thân thể Âm Đế run rẩy.

Sau đó, hai tay Lục Vân giang thẳng, cánh tay lấp lánh màu sắc xanh đỏ khác nhau, đó chính là hai khí Âm Dương theo sự khống chế của chàng dung hợp làm một, hình thành một kết giới kín vậy phủ lấy Âm Đế.

Hoàn thành những chuyện này rồi, Lục Vân lắc mình xông đến, toàn thân ánh ma lấp lánh, tinh thần dị lực mật độ cao phối hợp với Hóa Hồn đại pháp, cùng sức mạnh của Trấn Hồn phù trong cơ thể hóa thành một vòng công kích tổng hợp bao phủ lấy thân thể Âm Đế.

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, trong mắt Âm Đế lộ vẻ đề phòng. Với chiêu công kích này của Lục Vân, trong lòng hẳn rất khiếp sợ.

Trước đây, đối với Lôi Thần quyết của Lục Vân, Âm Đế không coi ra gì, nhưng bây giờ gặp phải Hóa Hồn đại pháp và Trấn Hồn phù của Lục Vân hẳn lại cảm thấy có chút e ngại.

Vì sao lại như vậy?

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản. Sức mạnh của Âm Đế vốn từ tà ác, đã từng vô số lần đối kháng với sức mạnh thần thánh và pháp quyết chính đạo tam giáo Phật Đạo Nho, bản thân đã có được sức đề kháng nhất định.

Bây giờ, khi gặp phải Lục Vân, khí tà ác trên người chàng khác với Vu Thần, có khác biệt rất lớn với khí tà ác trên người Âm Đế, đây chính là dùng độc công độc, khiến Âm Đế không khỏi cẩn thận.

Hai tay đẩy ra, lòng bàn tay Âm Đế lóe sáng âm u, hình thành một kết giới ánh sáng màu xám tro ngăn cản Hóa Hồn đại pháp của Lục Vân.

Sau đó, hai mắt Âm Đế mở to, hai luồng sáng lạnh bắn ra đón lấy tinh thần dị lực của Lục Vân, hai bên gặp nhau giữa không trung phát ra tiếng sấm rung trời, phát nổ đáng sợ.

Hai tầng phòng ngự chống được hai tầng công kích của Lục Vân nhưng lại không hóa giải được Trấn Hồn phù do Lục Vân phát ra.

Như vậy, khi sức mạnh Trấn Hồn gặp phải kết giới ánh sáng của Âm Đế, hai bên tiếp xúc mãnh liệt chớp mắt đã kích hóa, lập tức xé nát kết giới ánh sáng hắt bắn Âm Đế.

Một chiêu đắc thắng, Lục Vân đuổi theo không từ, trong não lóe lên ý niệm, một luồng Ý Niệm Thần Ba chớp mắt phát đến, không để cho Âm Đế có bất cứ cơ hội né tránh nào.

Đồng thời, hai tay Lục Vân hội tụ hào quang ngũ sắc, pháp quyết năm nhà Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Nho trong cơ thể dung hợp làm một, phát sinh một luồng sức mạnh hoàn toàn mới, theo sự khống chế của Lục Vân hóa thành một mũi tên ánh sáng bắn trúng thân thể của Âm Đế.

Trong lúc thối lui, Âm Đế né tránh không kịp, bị Lục Vân đánh trúng một chiêu, thân thể mờ hiện từng luồng ánh sáng đỏ, miệng lại la mắng phần nộ. Một chiêu đó uy lực vô cùng, nhưng thể chất Âm Đế khác

thường, gần như trong chốc lát đã nuốt lấy luồng sức mạnh đó, ánh âm u mờ hiện toàn thân, không bị một chút thương hại nào.

Lục Vân hơi bất ngờ, trong mắt lóe lên ánh lạnh, thân thể đang truy đuổi cực lực lập tức gia tăng tốc độ, ý đồ muốn tiếp cận Âm Đế.

Thấy vậy, Âm Đế bật cười tà đạo, cũng không hề né tránh, đợi đến lúc Lục Vân đến gần, chân nguyên trong cơ thể phóng ra, hình thành một kết giới âm sát trong phương viên chục trượng, trói lấy thân thể của Lục Vân.

Phát hiện được luồng sức mạnh trói buộc đó vô cùng dẻo dai, lại có sức mạnh ăn mòn, Lục Vân lập tức phát xuất Hóa Hồn phù, dùng khí huyết sát của nó để đối kháng, hai bên bắt đầu cuộc so về sức mạnh.

Như vậy, sức mạnh âm sát và huyết sát giằng co, chớp mắt đã dung hợp với nhau, khiến cho kết giới nhanh chóng bành trướng, hơn nữa còn chuyển từ màu đen xám thành màu đỏ thẫm, cứ mãi duy trì như vậy.

Trong lúc đấu tranh, Âm Đế dần dần gia tăng chân nguyên, hơn nữa hai mắt ánh lạnh rực lên, khiến cho ảo ảnh trùng điệp trong kết giới, xen lẫn giữa thực và ảo, kỳ thực ánh mắt sắc xanh lục thẫm ẩn thẳng về phía người Lục Vân.

Đồng thời, Âm Đế còn muốn thu nhỏ kết giới, hơn nữa còn thỉnh thoảng chuyển biến tần suất chân nguyên để đột phá phòng ngự của Lục Vân.

Đối với tu chân giới, sự so sánh về sức mạnh có rất nhiều tiêu chuẩn đo lường, trong đó sức mạnh và việc vận dụng là quan trọng nhất.

Nói chung, trong lúc giao chiến, sức mạnh yếu có tính quyết định, nhưng nếu như sức mạnh tương đương, kỹ xảo vận dụng mới là điều quan trọng để thủ thắng.

Lúc này, Âm Đế và Lục Vân ở trong tình huống như vậy.

Luận về sức mạnh yếu, hai người tự nhiên có phần chênh lệch, Âm Đế hơi vượt hơn.

Nhưng vận dụng sức mạnh lại phải so sánh với nhau.

Trong kết giới, Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, chàng đã sớm có dự liệu việc Âm Đế chuyển biến tần suất chân nguyên, vì thế không chút kinh ngạc, cũng không chút sợ sệt, bởi vì đây chính là tuyệt kỹ sở trường nhất của chàng.

Nhưng điều khiến Lục Vân rất kinh ngạc chính là Âm Đế cũng rất xuất sắc trên phương diện này, cho dù là tốc độ hay phương thức chuyển biến tần suất của hắn đều rất quỷ dị, khác hẳn với cao thủ Thất Giới, hay có lẽ đây là chỗ kinh người của hắn.

Vừa suy nghĩ, Lục Vân vừa chuyển biến tần suất chân nguyên trong cơ thể, dùng tốc độ vô cùng kinh người để truy tìm và phân tích biến hóa tần suất chân nguyên của Âm Đế, từ đó thực hiện phòng ngự thật hoàn mỹ.

Loại tỷ thí này âm thầm thay đổi rất nhanh, ngoại trừ những người trong cuộc thì người khác không nhìn thấy khác biệt gì, cũng không khiến người ta phải chú ý.

Nhưng loại tỷ thí này lại hung hiểm vô cùng, sức mạnh Âm Đế to lớn, một chút công kích nào đó chỉ cần đột phá được phòng ngự của Lục Vân lập tức gây nên thương tích to lớn cho chàng, vì thế Lục Vân vô cùng cẩn thận, dùng đến quá nửa tinh lực.

Ngoài ra, ánh sáng màu xanh lục thẫm do mắt Âm Đế phát ra cũng là một loại công kích rất mạnh có tính ăn mòn, khi chạm vào kết giới huyết sát phòng ngự của Lục Vân, hai loại chân nguyên khác biệt tính chất giao tranh rất nhanh, phân tử chân nguyên biến hóa kỳ dị gia tăng chồng chất, nhanh chóng hình thành một tấm sáng ở ngoài thân Lục Vân, không ngừng ép chặt vào trong.

Thấy vậy, Lục Vân hơi tức giận. Ánh mắt màu xanh lục thẫm của Âm Đế tuy lợi hại, nhưng gặp phải Hóa Hồn phù của chàng liền dễ dàng bị hóa giải mất.

Nhưng có một điểm Lục Vân sơ ý, đó chính là công kích của Âm Đế liên tục không ngừng, chỉ một sức mạnh đơn bạc không to lớn là ánh mắt, sau hàng trăm nghìn lần góp nhặt đã sinh ra khí thể tiến công, tốc độ tiến đánh so với tốc độ hóa giải của Lục Vân lại có phần nhanh hơn.

Cứ như vậy, theo thời gian, áp lực lên Lục Vân càng lúc càng lớn, cuối cùng chàng bị Âm Đế trói buộc vững vàng.

Phát hiện được điểm này, ý nghĩ Lục Vân xoay chuyển, ánh sét đột nhiên xuất hiện trên người, dùng Lôi Thần tuyệt quyết cực dương cực cứng của chàng để mạnh mẽ hủy diệt thể công của Âm Đế.

Bên ngoài, Âm Đế đang tiến công bật cười lạnh lùng tàn khốc, không chút để ý đến hành động của Lục Vân, chỉ gia tăng thêm sức lực, hai tay múa theo quỹ đạo kỳ dị, một lượng lớn ánh đỏ thẫm, xanh lục thẫm hùng dũng tuôn vào trong kết giới, khiến nó sinh ra cuồng phong cường độ cao.

Đến lúc này, tầm nhìn của Lục Vân trở nên mơ hồ, sắc thái hỗn loạn ngăn cách với bên ngoài khiến chàng trong lúc phản kháng khó mà nhìn rõ hành động của Âm Đế.

Lợi dụng cơ hội, Âm Đế lùi lại ba trượng, tay phải đột nhiên giơ cao, Tàn Hồn Toái Tâm nhận hào quang bộc phát, không những khiến cho cuồng phong điên cuồng gào thét, còn khiến cho chín tầng trời phải rung động, vô số lóe chớp màu đen cuộn cuộn tuôn xuống, toàn bộ hội tụ trên binh khí tà đạo, hình thành chín cột sáng sắc đen ngòm không ngừng co giãn, theo sự thúc động của Âm Đế đồng thời đánh vào kết giới bao quanh Lục Vân, hoàn toàn khóa chết nó lại.

Sau đó, Âm Đế ngửa mặt kêu lên một tiếng dài, tay phải đột nhiên chém xuống mãnh liệt, Tàn Hồn Toái Tâm nhận phát ra làn kiếm bộc gió phình to, chớp mắt đã hóa thành một lưỡi đao ánh sáng dài ngoằng chém thẳng xuống đầu Lục Vân.

Trong kết giới, Lục Vân tầm nhìn bị hạn chế, trong lòng cảm thấy không ổn.

Lúc này, chàng trước hết nghĩ đến chính là phá vỡ kết giới để đảo chuyển tình thế.

Nhưng sau khi suy tư thêm, Lục Vân bỏ qua quyết định này, bởi vì trong lòng chàng hiểu rõ, muốn phá vỡ kết giới này cần phải có thời gian nhất định.

Khi đó, Âm Đế tất nhiên đã phát động thêm tiến công mãnh liệt.

Đã biết như vậy, Lục Vân thu lại phòng ngự, thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, hơn nữa thân thể còn chuyển sang hư thực một chút, cố ý khiến cho một luồng ánh mắt của Âm Đế bắn trúng vào mình.

Hóa thân thành hư vô, Lục Vân giống như tiến vào một thế giới khác, trong lúc tâm niệm chuyển động đã đi ngang trăm trượng thoát khỏi phạm vi công kích của Âm Đế.

Lúc này, nếu như Lục Vân phát động công kích là tuyệt vời. Nhưng Lục Vân lại hoàn toàn không làm như vậy, ngược lại chàng còn đứng yên từ xa xa nhìn lại, chăm chú nhìn Âm Đế phát động thể công, hơn nữa còn phân tích đặc tính của chân nguyên cực mạnh có tính ăn mòn trong cơ thể hắn.

Khi một kiếm kinh trời rẽ mây chém xuống, Lục Vân ánh mắt hơi trầm trọng, thực lực Âm Đế còn mạnh mẽ hơn những gì chàng dự tính.

Trước đây, Lục Vân đã giao chiến với Thiên Sát, đã thấy được sức lực kinh người của đối phương.

Hiện nay, khi mới gặp Âm Đế, Lục Vân phát hiện đối thủ không mạnh mẽ như Thiên Sát.

Nhưng sau khi thật sự tiếp xúc, Lục Vân mới phát hiện, té ra sự mạnh mẽ của Thiên Sát thuộc về dương cương, còn sự to lớn của Âm Đế lại thuộc về âm nhu, cả hai cơ hồ không quá chênh lệch.

Một chiêu cực mạnh chớp mắt đã bổ xuống.

Khi kết giới tan nát, trong lòng Âm Đế chấn động, lập tức xoay người quét mắt bốn phía, rất nhanh phát hiện được hình bóng của Lục Vân.

Bay đến gần, Âm Đế khuôn mặt âm trầm hừ giọng nói:

- Không ngờ được người còn có một chút bản lĩnh, quả là thần không hay quỷ không biết né tránh được một chiêu của bốn đế.

1005. Chương 1007 – Thuần Tức Bách Biến (biến Chuyển Trăm Lần Trong Chớp Mắt)

- Người cũng không tồi, sức mạnh đủ sánh với Thiên Sát, nhưng tính cách lại quá âm trầm.

Âm Đế cười ha hả trả lời:

- Tên Thiên Sát là bá tuyệt trời đất. Kẻ Địa Âm thì âm hiểm quỷ dị ...

Dứt lời, thân ảnh phân làm ba, hơn nữa còn liên tục lặp lại việc này, chớp mắt đã xuất hiện vài trăm bóng người hết như lệ quỷ phốc thẳng đến Lục Vân.

Hai mắt hơi nhắm lại, ánh mắt Lục Vân lóe lên sắc bảy màu, Ý Niệm Thần Ba thần kỳ chớp mắt đã phân tích được Âm Đế thật sự ở nơi đâu.

Vì thế, Lục Vân bật cười ha hả, thân thể lập tức biến mất, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt của Âm Đế, tay phải cùng với một làn sáng màu đen ngòm âm thầm nhắm thẳng vào ngực của Âm Đế.

Ánh mắt thất kinh, Âm Đế né tránh không kịp, khoe miệng mở hiện nụ cười quỷ dị, để cho một chưởng của Lục Vân tùy nghi tiếp cận.

Thời khắc này, Lục Vân ánh mắt cười lạnh, khi một chưởng chém tới, lòng bàn tay hào quang lóe lên, một thanh đao nhỏ đen ngòm âm thầm bắn ra đâm xuyên qua thân thể Âm Đế, còn chưởng lực lại không hề đánh trúng.

Nguyên nhân chính là trong chớp mắt khi thân thể Âm Đế mở đi né tránh chưởng lực của Lục Vân, Diệt Hồn đao của Lục Vân lại bất ngờ phát xuất trước một bước, điều này khiến Âm Đế bật lên la thảm.

Ánh sáng nhẹ lóe lên, Âm Đế thoát ra xa, trong mắt hừng hực lửa giận, hận thù nhìn Lục Vân lên tiếng:

- Thủ đoạn thật âm hiểm.

Lục Vân lạnh nhạt đáp:

- Đối phó với người, chỉ có thể dùng thủ đoạn như vậy, ai bảo người chính là đại hành giả của âm hiểm quỷ dị.

Âm Đế giận dữ nói:

- Chỉ bằng vào nhiều đó, người cho là có thể gây ảnh hưởng cho ta chăng?

Lục Vân đáp lại:

- Ít ra thương tổn của một chiêu đó cũng khiến người không cách nào làm ra vẻ không bị gì hết như trước kia.

Âm Đế trong lòng chấn động, lạnh lẽo nói:

- Chớ có khăng định mạnh mẽ như vậy, nói không chừng người đã đoán lầm rồi.

Lục Vân bật cười lạnh nói:

- Theo như tình hình trước đây, Lôi Thần quyết của ta không tạo chút thương tổn nào cho người, cho thấy thân thể người vô cùng đặc biệt, pháp quyết bình thường không cách gì tạo nên thương hại trí mạng cho người. Bây giờ ta dùng thần binh công kích, sức phá hủy của nó tự nhiên không tan, có thể trực tiếp gây tổn thương cho thân thể người.

Âm Đế hừ giận nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì người thử đi.

Nói rồi hai tay múa lên phía trước, cánh tay hào quang lấp lánh, khi đến gần có chớp điện đánh ra, tạo nên điện từ trường đáng sợ, chớp mắt đã bao phủ bên ngoài Lục Vân.

Phát hiện chiêu này vô cùng đáng sợ, Lục Vân lập tức thi triển Lôi Thần quyết, ý đồ hấp thu lấy sức của điện từ trường kia.

Nhưng sau khi Lục Vân phát động, Âm Đế đột nhiên cười hiềm lên tiếng:

- Lục Vân, ngươi mắc lừa rồi, chịu chết đi!

Thu hai tay lại, toàn thân Âm Đế lấp lánh ánh đen hết như một ngọn lửa dưng mãnh lao thẳng tới Lục Vân.

Đồng thời, Tàn Hồn Toái Tâm nhận trong tay Âm Đế tự động quay lại hình dáng cũ, trở thành Cửu U Bất Diệt lệnh bay thẳng đến trên đỉnh đầu Lục Vân, vừa xoay tròn vừa phát ra làn sáng sắc đen thẩm ăn mòn lấy kết giới phòng ngự của Lục Vân.

Nghe vậy thất kinh, Lục Vân lập tức đề cao cảnh giác, vừa gia tăng phòng ngự, vừa phân tích động tĩnh bên ngoài.

Chớp mắt, Lục Vân phát hiện được ngọn lửa sắc đen phát ra trên người Âm Đế quỷ dị khó dò, tần suất dao động của nó được khuếch đại rất lớn, cơ hồ vượt khỏi phạm vi thẩm dò của Lục Vân.

Trong lòng Lục Vân kinh hãi, nhưng chàng còn chưa kịp quyết định phản ứng thì ngọn lửa sắc đen đã đột phá được phòng ngự của chàng, thiêu đốt thân thể của chàng.

Đau như bị nện trùy vào ngực, Lục Vân không khỏi rống to, toàn thân hào quang tán loạn, các loại pháp quyết trong cơ thể bắt đầu đối kháng, nhưng không hề có một loại nào có khả năng chống cự hữu hiệu. Đến lúc này, Lục Vân mới nếm thử được sự quỷ dị của Âm Đế, cũng cảm thấy cái chết đến gần.

Để thoát khỏi nguy hiểm, Lục Vân bất đắc dĩ dùng Hư Vô Không Ngân pháp quyết để tạm thời né tránh.

Nhưng Lục Vân lại càng kinh hãi hơn. Khi chàng thi triển, chân nguyên trong cơ thể bị ngọn lửa sắc đen xâm nhập, đã không còn chịu nổi, căn bản không cách gì tiến vào giới hư vô được. Như vậy, đường lùi đã mất, Lục Vân chìm vào cảnh nguy hiểm vô cùng.

Chăm chú nhìn biểu hiện của Lục Vân, Âm Đế thấy chàng vẻ mặt biến hẳn, trong lòng không khỏi mừng rỡ, lập tức gia tăng cường độ, hơn nữa thân thể còn phân thành năm bố trí thành vòng trong quanh người Lục Vân. Năm bóng Âm Đế từ năm phía triển khai một công kích có tính hủy diệt cuối cùng.

Bị vây khốn, Lục Vân vừa sợ vừa giận, khi đã biết không cách nào né tránh, chàng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, dùng Ý Niệm Thần Ba phân tích tính chất của ngọn lửa sắc đen.

Thông qua phân tích, Lục Vân phát hiện ngoại trừ ngọn lửa sắc đen bá đạo ra, Cửu U Bất Diệt lệnh trên đầu không ngừng khống chế đại cục. Bản thân muốn thoát khỏi tình cảnh khốn khổ, ngoại trừ việc đối phó với ngọn lửa sắc đen kia ra, còn cần phải giải trừ uy hiếp ở trên đỉnh đầu.

Đã xác định được phương hướng, Lục Vân bắt đầu phản công.

Trước hết, Lục Vân thi triển pháp quyết “Thái Ất Bất Diệt” để chống lại sự xâm nhập của ngọn lửa màu đen.

Tiếp đó, Lục Vân triệu hồi Diệt Hồn đao ở không xa, dùng ý niệm điều khiển đao phát động công kích về phía Âm Đế.

Thứ ba, Lục Vân khống chế Diệt Thần kiếm trong cơ thể, biến nó thành một luồng sức mạnh thần thánh đi qua các kinh mạch trong cơ thể để ép khí tức tà ác ra ngoài.

Khi phản kích của Lục Vân bắt đầu, pháp quyết Thái Ất Bất Diệt có tác dụng giảm chậm những thương tổn do ngọn lửa sắc đen tạo ra, Diệt Hồn đao cũng đã bắt đầu gây nên tác dụng quấy nhiễu nhất định, khiến Âm Đế có phần phân tâm.

Còn lại Diệt Thần kiếm uy lực kinh người, chỉ vận chuyển một vòng đã quét sạch mọi uy hiếp trong cơ thể, khiến tâm tình Lục Vân bình tĩnh rất nhiều.

Bên ngoài, Âm Đế hừ giận một tiếng. Sau khi hần cảm ứng được khí tức Lục Vân đã mạnh trở lại, ánh đèn toàn thân biến chuyển thành khí màu xanh lục thẫm quý dị.

Thế rồi, theo sự chuyển biến của tần suất chân nguyên, hần lần nữa đột phá được phòng ngự của Lục Vân tiến vào trong cơ thể của chàng.

Tâm niệm biến chuyển, thần kiếm vận hành theo. Lục Vân có Diệt Thần kiếm hộ thể, căn bản không sợ công kích của Âm Đế, dễ dàng tiêu diệt được khí quý dị do hần phát ra.

Thấy vẻ mặt ngạo nghễ của Lục Vân, Âm Đế nóng nảy không ngừng, ánh sáng bên ngoài cơ thể lại chuyển biến lần nữa, hóa thành sắc đỏ thẫm, bắt đầu đột công kích thứ ba.

Lần này, Lục Vân vẫn không sợ như cũ, dùng sức mạnh của thần kiếm để chống lại. Nhưng có điều khiến Lục Vân kinh ngạc, lần này Âm Đế phát xuất chân nguyên tính chất có phần đặc biệt, Diệt Thần kiếm pháp trong cơ thể chàng tuy có tác dụng chế ngự, nhưng lại không cách nào loại trừ tận gốc.

Như vậy, thời gian kéo dài, chân nguyên đỏ thẫm từ ít thành nhiều, dần dần gây nên uy hiếp cho thân thể của Lục Vân.

Phát hiện không ổn, Lục Vân gia tăng phòng ngự. Nhưng Âm Đế cũng gia tăng công kích, tình trạng giằng co giữa hai người hoàn toàn không có chút biến đổi lớn nào.

Thời gian, chậm chậm trôi qua, giây lát sau, Âm Đế đột nhiên gào lên một tiếng khiến tâm trạng Lục Vân trở nên phiền não loạn lạc, tâm tình bình tĩnh bắt đầu trở thành nóng nảy.

Cảm nhận được chuyển biến của bản thân, Lục Vân lập tức dùng Phật môn Tịch Tĩnh tâm pháp ổn định tâm thần, nhưng hiệu quả không được như ý. Điều này khiến chàng lập tức kinh hãi.

Thấy ánh mắt Lục Vân có khác biệt, Âm Đế bật cười điên cuồng lên tiếng:

- Lục Vân, té ra đây chính là nhược điểm trí mạng của ngươi, chắc chắn ngươi phải chết rồi.

Giận dữ trừng Âm Đế, Lục Vân trả lời:

- Ngươi chọc giận ta chắc chắn sẽ hối hận sau này.

Âm Đế khinh thường trả lời:

- Khí huyết sát trong cơ thể ngươi cứng như đá, ta chỉ cần dẫn dụ cho tốt liền có thể khiến ngươi trở nên điên cuồng, đến lúc đó ngươi chắc chắn phải chết không nghi ngờ nữa. Ha ha ha ...

Lục Vân khuôn mặt âm trầm, quát lên:

- Đừng đắc ý, ai sống ai chết còn lâu mới biết được.

Âm Đế cất lời:

- Ngươi cũng đừng dùng miệng lưỡi nữa, ta lập tức khiến ngươi phải hiện hình.

Nói rồi ý nghĩ lướt qua, làn sáng sắc đỏ thẫm trong cơ thể bộc phát, khiến toàn thân Lục Vân run rẩy, Vong Hồn trở chú trong cơ thể bị ảnh hưởng, lập tức vượt qua hạn chế của Lục Vân chiếm lấy đại não của chàng.

Như vậy, hai mắt Lục Vân lập tức đỏ hồng, chân nguyên toàn thân điên cuồng gia tăng, cả thân hình rơi vào tình trạng phát cuồng.

Âm Đế thấy vậy bật cười lớn đắc ý, thân thể lóe lên xông đến, lợi dụng lúc tâm thần Lục Vân bất định chuẩn bị đánh chàng trọng thương.

Ánh mắt điên cuồng lóe lên đỏ như máu, Lục Vân trong lúc phát cuồng, liền có một luồng khí sắc bén phát ra, ngay lúc Âm Đế đến gần, toàn thân chàng ánh máu tuôn trào, đi trước một bước bao phủ lấy Âm Đế.

Thấy vậy, Âm Đế hơi ngạc nhiên. Hần vốn cho là Lục Vân sau khi phát cuồng phản ứng hẳn phải chậm chạp, chính là cơ hội tốt bản thân hần lợi dụng được. Ai ngờ Lục Vân nhạy bén như cũ, động tác càng thêm nhanh chóng, sức mạnh càng thêm to lớn.

Thế rồi, Âm Đế khi phát hiện thì đã muộn, bị sức mạnh to lớn của Lục Vân trói chặt vào trong.

Phát hiện nguy hiểm, Âm Đế quát to một tiếng, toàn thân ánh sáng đen ngòm tan ra như mây, hình thành một kết giới phòng ngự ánh sáng chống lại khí huyết sát của Lục Vân xâm nhập.

Trên tầng mây, Lục Vân và Âm Đế cách nhau vài thước, người trước lấp lánh ánh máu, sương đỏ như máu vậy phủ, người sau ánh âm u mờ hiện, sương máu bao vây, giữa hai bên cuồng phong gào thét, sức mạnh đáng sợ khiến cho không gian vặn vẹo, từ đó sinh ra gió lốc điên cuồng.

Trong lúc chống đối, khí thể Lục Vân dâng trào, vô số khí huyết sát tầng tầng thu nhỏ, ép cho Âm Đế không kịp thở, kết giới phòng ngự ánh sáng nhanh chóng nhỏ đi.

Đến lúc này, ánh mắt Âm Đế toát ra vẻ kinh hoàng. Hắn trước giờ vẫn cho là nhân gian không tìm được người nào có thể so sức mạnh với hắn, nhưng hiện nay Lục Vân đã làm được điều này.

Vì thế, Âm Đế tâm tình nóng nảy, khi lòng tự tôn bị đẩy ngã, lập tức triển khai phản kích mạnh mẽ, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng gia tăng, ý muốn so tài cao thấp với Lục Vân.

Đến lúc này, hai người toàn lực tranh đấu, không gian giữa hai bên sấm sét chớp giật, tiếng nổ rung trời, chân nguyên áp lực cao độ ma sát va chạm, tạo nên hoa lửa tung tóe, nhưng chỉ chớp mắt đã bị bao phủ trong không gian vặn vẹo.

Thời gian dần trôi qua. Lục Vân bị khí huyết sát khổng lồ, mặc dù ý thức trong lòng minh bạch, nhưng hành vi lại có chút thay đổi, không để ý chút nào đến kết quả liều mạng, gia tăng chân nguyên trong cơ thể thêm lần nữa để chống lại Âm Đế.

Bên này, Âm Đế cũng không chút yếu thế, ánh sáng toàn thân chuyển biến sắc thái không ngừng, phản kích, chống cự, tiêu trừ khí huyết sát của Lục Vân, hai bên giằng co không phân thắng bại.

Nhưng khí huyết sát của Lục Vân có nguồn gốc từ Tỏa Hồn tinh và Huyết trì ở Quỷ vực, lại thêm trợ chú của Vong Linh tôn chủ, uy lực của nó đáng sợ, với sức mạnh của Lục Vân cũng không cách gì loại trừ tận gốc, Âm Đế làm sao có thể dễ dàng đối phó được?

Nhưng Âm Đế dù sao cũng là kẻ mạnh tuyệt thế, hắn tuy không cách nào chế ngự hoàn toàn, nhưng sức mạnh bản thân lại thẩm thấu làn máu của Lục Vân, hình thành một loại công kích giao thoa, bắt đầu so độ sự chịu đựng phòng ngự của hai bên.

Cảm nhận được sự xâm nhập của ngoại lực, Lục Vân lúc này không chút suy nghĩ lập tức phản kích, sức mạnh Hóa Hồn phù trong cơ thể được thúc động phối hợp với khí huyết sát, tạo thành một trận công kích mới.

Tập trung toàn bộ tinh thần, toàn lực xuất kích, hai người giao chiến tâm thần tập trung, sau một phen công kích điên cuồng, cả hai dần dần bình tĩnh trở lại.

Thanks

1006. Chương 1008 – Khí Thể Kinh Thiên

Khi thể công hai người giảm yếu, Âm Đế bắt người lùi lại, trong tay ánh lạnh lóe lên, Tàn Hồn Toái Tâm nhận phát ra một làn kiếm không gì chống nổi phá vỡ kết giới huyết sát của Lục Vân, thuận lợi thoát khỏi cảnh nguy khốn.

Gào lên giận dữ, Lục Vân thu hồi thể công, trong mắt ánh bảy màu lóe sáng, kiên định tin tưởng phát ra Ý Niệm Thần Ba, biến nó thành một dòng ý thức bắn thẳng vào trung khu thần kinh của Âm Đế.

Công kích vô hình không cách gì né tránh. Khi Âm Đế phát giác được thì đã không còn kịp phòng ngự, bị ý niệm của Lục Vân xâm nhập vào đại não, nắm lấy bí ẩn trong đó của hắn.

La thảm một tiếng, Âm Đế sau đó gào lên giận dữ, chân nguyên toàn thân hội tụ lên đầu, dùng phương thức đặc biệt của mình bắt đầu phản kích vặn hồi lại.

Tình huống này rất thú vị, hệt như đang trong một không gian giả định, hai người đang tranh đoạt thành trì.

Thành trì đó vốn thuộc về Âm Đế, nhưng Lục Vân lại tấn công vào thành, nhanh chóng thu lấy những vật có giá trị bên trong thành, phá hủy mọi thứ cản trở mình.

Như vậy, trong lúc giao chiến công thủ kịch liệt, hai người tranh giành quyền điều khiển thành trì.

Chỉ trong chớp mắt ý thức đã xoay chuyển ngàn vạn, gần như trong chốc lát, Lục Vân và Âm Đế đã giao tranh vài ngàn lần, ý niệm tiến gần đến vị trí quan trọng nhất của Âm Đế.

Ở đó, Lục Vân bị phản kích rất mạnh mẽ, cơ hồ không cách gì xuyên qua được. Vì thế, Lục Vân không ngừng chuyển biến tần suất của ý thức, sau vài ngàn lần chuyển đổi, cuối cùng chàng đột phá được phòng tuyến cuối cùng của Âm Đế, tiến vào nơi thâm sâu trong linh hồn của hắn.

Thời khắc đó, một tin tức kinh người khiến Lục Vân thất kinh. Sau đó, chàng còn chưa kịp tiếp tục dò xét, Âm Đế liền điên cuồng phản kháng, ép ý niệm của chàng rời khỏi khu vực quan trọng.

Phát hiện rất khó tấn công lần thứ hai, Lục Vân lập tức quyết định thu lại thể công, ánh mắt phần nộ nhìn Âm Đế.

- Té ra sức mạnh của người hoàn toàn không phát xuất từ trời đất.

Âm Đế rất giận, rống lên:

- Thế thì sao? Chỉ cần ta quét sạch mọi trở ngại, nhân gian này cũng bị hủy diệt như vậy.

Lục Vân rất giận, trong mắt ánh bảy màu mất đi, chuyển sang khí huyết sát, gần giọng nói:

- Có ta ở đây, người hèn không còn cơ hội.

Nói rồi thân thể xoay chuyển giữa không trung, hai tay múa lên nhanh chóng, toàn bộ pháp quyết trong cơ thể thi triển từng cái, hình thành một không gian đặc biệt trong phương viên trăm trượng, ngập đầy các loại ánh sáng chói chang.

Âm Đế bật cười lạnh lùng tàn khốc, cất tiếng:

- So thực lực, cả thiên hạ này ngoại trừ Thiên Sát, ai có thể địch nổi ta đây?

Trong lúc hồi ngược lại, Âm Đế hai tay thu lại, chân nguyên toàn thân nhấp nhô nổi sóng, tần suất kéo giãn gấp chục, gấp trăm, gấp ngàn rồi gấp vạn lần. Như vậy, sức mạnh dần dần tăng lên, dễ dàng ngăn cách được công kích của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân rít hoài không thôi, chàng đang bị khí huyết sát xâm chiếm, chân nguyên toàn thân cũng tăng lên gấp trăm, gấp ngàn, gấp vạn lần tương ứng để chống lại phản kích của Âm Đế.

Rất nhanh, sức mạnh cả hai gia tăng đến mức cực hạn trong không gian phương viên trăm trượng, không ngừng thay đổi áp lực, cuối cùng sức mạnh khó thể tồn tại cùng nhau bắt đầu khuếch tán, tạo nên vụ nổ kinh trời, lập tức hủy diệt hai người.

Lúc đó, trời đất u ám. Ánh sáng chói chang rơi chiếu khắp bốn hải, khiến phương viên ngàn dặm ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, không gian rung chuyển, biến thết gào như sấm.

Ở xa xa, cao thủ Hải vực và ba người nữ Bách Linh đều thất kinh hồn vía, không khỏi quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy một quả cầu ánh sáng đang khuếch tán, mây trắng không ngừng chảy dài bị nhiễm đỏ rực.

Cuối cùng, quả cầu ánh sáng tan vỡ, Lục Vân và Âm Đế không thấy tung tích, ngay cả một chút khí tức cũng không có. Điều này khiến mọi người nghi hoặc không hiểu, cuối cùng hai người đều chết hết hay đồng thời biến mất?

Ở chân trời, tầng mây tan biến, ánh sáng mê loạn rơi rớt theo gió lộ ra bầu trời xanh biêng biếc.

Ở trung tâm vụ nổ, một làn sáng yếu ớt xoay vần không tan, sau giây phút dần dần biến chuyển, nhanh chóng hóa thành một bóng người, đó chính là Âm Đế.

Lúc này, trên người Âm Đế ánh sáng yếu ớt, ánh mắt âm đạm vô cùng đang quan sát tình hình bốn phía.

Ở vùng lân cận không một bóng người. Điều này khiến Âm Đế đều kinh ngạc mừng rỡ bất ngờ, không khỏi bật cười diên cuồng lên tiếng:

- Lục Vân, người cuối cùng cũng chết trong tay ta. Ha ha ha ...

- Âm Đế, đừng quá cao hứng, ta còn chưa chết.

Âm thanh không lớn, hơi có vẻ yếu đi, rõ ràng cuộc chiến vừa rồi hai người đều không chút hơn thua.

Ngừng đầu, Âm Đế nhìn lên, chỉ thấy Lục Vân đột nhiên hiện ra, quanh người lấp lánh ánh vàng kim nhàn nhạt.

Hai mắt hơi khép hờ, Âm Đế trầm giọng nói:

- Người làm thế nào né tránh được luồng sức mạnh hủy diệt kia?

Lục Vân chậm chậm hạ xuống, khi còn cách Âm Đế chừng ba trượng, lạnh nhạt trả lời:

- Rất đơn giản, người có thân thể bất diệt, ta cũng một dạng vĩnh hằng bất diệt.

Âm Đế hừ giọng nói:

- Thú lắm, người cho mình là người thế nào, sao có thể so sánh với bốn đế được?

Lục Vân lạnh lùng đáp trả:

- Ta chính là kẻ nghịch thiên, là người thừa kế hủy diệt.

Âm Đế ánh mắt phát lạnh, nghi ngờ hỏi:

- Kẻ thừa kế của hủy diệt? Có thật không?

Lục Vân nghiêm túc đáp:

- Thử qua không phải sẽ biết sao?

Nói rồi hai tay giơ cao, toàn thân lấp lánh ánh xanh lam, một luồng sức sống tự nhiên bùng bùng nhanh chóng nuôi dưỡng thân thể chàng.

Âm Đế hơi khép mắt lại, dò xét ánh sáng xanh lam trên người Lục Vân, hỏi lại:

- Đây là sức mạnh gì, vì sao đầy sức sống vậy?

Lục Vân lạnh nhạt trả lời:

- Đây là luồng sức mạnh hồi sinh người ghét nhất, cũng chính là khắc tinh của người.

Nói rồi toàn thân ánh xanh lam rực rỡ, một luồng sức sống ngập tràn nhanh chóng khuếch tán hình thành một kết giới vây lấy Âm Đế.

Nghe vậy, Âm Đế rống lên giận dữ, quát to:

- Sức mạnh hồi sinh? Người nói thú lắm. Người chẳng phải là kẻ thừa kế của hủy diệt mà? Làm sao có thể đoạt được bí ẩn hồi sinh.

Lục Vân không nói, chàng chỉ toàn lực thúc động luồng sức mạnh hóa thành những tia nhỏ bé trối chặt lấy Âm Đế.

Cảm nhận luồng sức mạnh đó đến gần, Âm Đế trong lòng nóng nảy không yên, hai tay nhanh chóng múa lên phát ra một thể công mạnh mẽ, ý đồ xé nát tất cả.

Nhưng kết quả khiến hần kinh ngạc, sức mạnh hồi sinh do Lục Vân phát ra có tính khắc chế rất lớn với thân thể của hần, khiến hần xao động không an, lại vừa khó thoát khỏi cảnh nguy khốn.

Thấy công kích có tác dụng, Lục Vân chuyển tâm hoàn toàn phát động thuật mới học thành “Trọng Sinh Hoàn Nguyên”, vừa hấp thu linh khí trong không gian rộng lớn, đặc biệt chính là khí thể mệnh môn của biển cả, vừa nhanh chóng thu nhỏ kết giới dự tính vây chết lấy Âm Đế.

Những điều này Âm Đế nhìn rõ, trong lòng giận dữ. Hắn cực lực muốn phản kháng lại, nhưng thương thế trước đây rất nặng, lúc này lại đúng giai đoạn khôi phục, căn bản không cách gì phản kích hữu hiệu.

Lại thêm Lục Vân lúc này nhờ có công hiệu thần kỳ của thuật hồi sinh, tốc độ khôi phục chân nguyên chớp mắt vượt ngàn dặm, vượt rất xa so với Âm Đế.

Như vậy, bên lên bên xuống, Âm Đế tự nhiên vô cùng bất lợi.

Giao chiến âm thầm cứ thế tiến hành, khi chân nguyên Lục Vân tiêu hao trước đây đã hồi phục như cũ, lập tức gia tăng thể công, dùng sức mạnh kinh khủng của nó trói chặt lấy phạm vi hoạt động của Âm Đế, sau đó mới bắt đầu công kích hủy diệt.

Trước hết, Lục Vân dùng pháp quyết hai phái Phật Đạo để luyện hóa thân thể Âm Đế, nhưng kết quả không được như ý, căn bản không tác dụng được Âm Đế.

Thấy vậy, Lục Vân đổi sang Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực, dùng sức mạnh nuốt hồn hóa cốt triển khai công kích.

Lần này, công kích Lục Vân có chút hiệu quả, tạo nên thương tổn nhất định cho Âm Đế, đáng tiếc cuối cùng Âm Đế dùng Cửu U Bất Diệt lệnh khống chế được chiêu này.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Âm Đế gào thét không ngừng nhưng hoàn toàn không né tránh được. Hiện nay, chân nguyên hắn đã tiêu hao quá lớn, trong tình trạng địch mạnh ta yếu lại không thể né tránh, hắn chỉ còn cách phòng ngự, vì thế cho dù phần nộ, hắn vẫn duy trì sự tỉnh táo tương đối.

Lục Vân nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ tàn khốc, âm hiểm lên tiếng:

- Kết thúc rồi, cáo biệt nhân thế đi thôi.

Âm Đế giận dữ nói:

- Muốn giết ta chẳng, ngươi đang mơ mộng quá!

Lục Vân bật cười âm hiểm lạnh lùng, tay trái từ từ đưa tới trước, lòng bàn tay ánh trắng lóe lên, Trấn Hồn phù phóng ra chụp lên Cửu U Bất Diệt lệnh, lập tức sinh dị biến, khiến tà khí của nó giảm mạnh, nó đã bị Trấn Hồn phù phong ấn.

Âm Đế thất kinh, trước hết thu lại Cửu U Bất Diệt lệnh, sau đó lại truyền thêm chân nguyên vào, nhanh chóng phá giải được phong ấn.

Lục Vân nhìn thấy chuyện đó, trong lòng hơi chấn động, Âm Đế quả không hổ là mạnh mẽ, không ngờ có thể hung bạo phá được Trấn Hồn phù, chuyện này quả là vô tiền khoáng hậu.

Thôi suy nghĩ, Lục Vân tiếp tục công kích. Sau khi thời gian trôi qua cùng với việc chuyển biến vài loại phương thức công kích, gây nên thương tổn cực lớn cho Âm Đế, nhưng chàng vẫn không cách gì tiêu diệt được hắn.

Đến lúc này, vẻ mặt Lục Vân nặng nề, suy tư cách nào mới có thể tiêu diệt Âm Đế.

Trước hết, Lục Vân nghĩ đến Thánh Long phù, nhưng sau đó chàng thấy không được, bởi vì nếu Thánh Long phù quả thật có thể tiêu diệt được Âm Đế, thì nó hẳn đã sớm tiêu diệt chứ không phải chỉ phong ấn được hắn.

Tiếp theo, Lục Vân nghĩ đến Diệt Thần kiếm, đây quả thật là thần binh cùng cực, nhưng có thể tiêu diệt được đối phương không thì cần phải thử qua mới được.

Đã nghĩ ra hướng, Lục Vân lập tức bắt đầu. Nhưng chàng hoàn toàn không thu hồi làn sáng sắc xanh lam quanh thân, để luồng sức mạnh này trói buộc Âm Đế, bản thân làm một lại hai tác dụng, phân bố quá nửa tinh lực để thúc động Diệt Thần kiếm.

Đồng thời, để không bị sơ hở, Lục Vân còn phân thành sáu phân thân, từ trước sau trái phải trên dưới sáu hướng triển khai hợp vây.

Đến lúc này, chỉ thấy toàn thân Lục Vân lấp lánh bảy màu, sáu bóng người kết thành một quả cầu ánh sáng bảy màu, đồng thời thu nhỏ vào giữa.

Bị vây vào trong, Âm Đế trong lòng đột nhiên cảm thấy điềm xấu, cảm giác này hết như mấy ngàn năm trước khiến hắn rất bất an. Thấy vậy, hắn cảnh giác cao độ, ánh mắt quan sát tình hình Lục Vân, hơn nữa còn dùng toàn bộ sức lực phòng ngự.

Rất nhanh, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt, trong lòng Âm Đế cảm giác bất an càng lúc càng lớn, một áp lực vô hình càng khiến hắn cơ hồ phát điên.

Nhưng đúng lúc này, Lục Vân bên ngoài cuối cùng đã phát động thể công, sáu luồng kiếm ánh sáng bảy màu đồng thời phóng đến, phát sinh một luồng rung động âm trầm giữa trời đất khiến cho trời đất đều khiếp sợ.

Thời điểm đó, bầu trời lấp lánh bảy màu, mặt biển sóng lớn quay cuồng, một luồng sức mạnh thần thánh xuyên suốt trời đất, khiến tất cả mọi người chú ý.

Gào lên một tiếng, Âm Đế điên cuồng gào thét, Cửu U Bất Diệt lệnh trong tay hóa thành Tàn Hồn Toái Tâm nhận, dùng tốc độ nhanh nhất bố trí một tầng phòng ngự nghiêm mật chống lại công kích Diệt Thần kiếm của Lục Vân.

Đồng thời, Âm Đế hóa thành một làn sáng u ám bắn vào trong Tàn Hồn Toái Tâm nhận.

Như vậy, tà binh uy lực tăng hẳn, khi gặp phải Diệt Thần kiếm của Lục Vân, hai bên giao tranh kịch liệt, tạo nên vụ nổ liên hoàn, dồn ép trong một phạm vi nhỏ bé, cuối cùng tạo thành một quả cầu ánh sáng có tính hủy diệt nuốt lấy mọi sinh linh ở vùng phụ cận.

1007. Chương 1009 – Cự Linh Thiên Thú

Trong kết giới, Âm Đế yểm thân vào tà binh, tuy bị ảnh hưởng nhất định nhưng lại không có chuyện gì đáng ngại, vẫn ương ngạnh như trước.

Giao tranh lần đầu thắng bại còn chưa rõ.

Ngay tiếp theo, Diệt Thần kiếm và Tàn Hồn Toái Tâm nhận bộc phát tranh đấu kịch liệt, hai bên hợp lại rồi phân, phân ra rồi hợp, liên tục đánh nhau vài trăm lần, cuối cùng sáu thanh thần kiếm hợp lại thành một, lập tức áp chế được Tàn Hồn Toái Tâm nhận.

Lúc này, Âm Đế gào lên thê thảm không dứt, miệng gào rống giận dữ:

- Lục Vân, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi ...

Lục Vân thân thể hiện ra, nhìn thấy Tàn Hồn Toái Tâm nhận run rẩy không ngớt, lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc ngươi đã không có cơ hội. Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trảm, giết cả tiên phạt, tàn sát quỷ thần!

Trong tiếng quát to, Lục Vân hai tay bắt quyết, toàn thân hào quang tăng hẳn, ánh sáng bảy màu tác dụng lên Diệt Thần kiếm, khiến nó chuyển động rất nhanh, vừa tán phát ra các phù chú ánh sáng màu mè, vừa rung rẩy kịch liệt, từ đó sinh ra âm thanh rung hồn đoạt phách, hình thành một không gian dùng âm thanh sát hại đặc biệt.

Thêm nữa, trên đầu Lục Vân xuất hiện một vòng sáng bảy màu, trên người lộ ra một cỗ chiến giáp thần kỳ, cả hai chiếu rọi hào quang, liên tục không ngừng truyền năng lượng cho Diệt Thần kiếm, khiến làn kiếm tăng mạnh hóa thành một cột sáng trắng đứng xoay tròn, chớp mắt đã chém xuống Tàn Hồn Toái Tâm nhận.

Phát hiện sức mạnh hủy diệt đến gần, Âm Đế điên cuồng giận dữ kêu gào, trong tình thế không thể né tránh, hắn đành tận lực dùng hết sức điều khiển tà binh phản kích.

Lúc này, chỉ thấy Tàn Hồn Toái Tâm nhận ánh sáng u ám luân chuyển, một luồng khí quỷ dị bắn ra, thoát khỏi phạm vi của tà binh ngay trước khi Diệt Thần kiếm đến gần.

Ngay tiếp đó, thần kiếm tà binh gặp nhau, cả hai chiến đấu mãnh liệt, lập tức giữa trường bộc phát sức mạnh khủng khiếp, lập tức đánh tan Tàn Hồn Toái Tâm nhận.

Lập tức, Âm Đế chưa kịp gào hét tiếng kêu thê thảm, liền trở nên yên tĩnh trở lại.

Lục Vân bên cạnh quan sát những mảnh vỡ của Tàn Hồn Toái Tâm nhận, phát hiện còn tồn tại khí tức Âm Đế, nhưng cảm giác ít nhiều kỳ quái, dường như đã có biến hóa chỗ nào đó.

Ngừng đầu, Lục Vân nhìn lên không trung, Ý Niệm Thần Ba nhạy bén đột nhiên bắt được một chút khí tức yếu ớt, điều này khiến chàng biến sắc, khẽ than:

- Cơ hội như vậy cũng khiến hắc chạy thoát được, đây lẽ nào là ý trời? Có lẽ mạng hắc còn chưa dứt?

Hơi thất vọng, Lục Vân xoay người thu lại Diệt Thần kiếm, ánh mắt nhìn xuống mặt biển, lại thấy vô số con mắt đang nhìn về bên này.

Vì vậy, Lục Vân bật cười ngạo nghễ, khí thế toàn thân đột nhiên bộc phát, một luồng khí cao ngạo không phục trời đất chớp mắt đã ngập tràn bên ngoài.

Trên mặt biển, mấy người Lục Doanh từ lúc được cứu đã chăm chú quan sát những biến hóa trên bầu trời.

Khi Lục Vân và Âm Đế giao chiến đến lúc nóng bỏng, mọi người bất an suy đoán, tập trung chú ý hết vào cuộc chiến, lại không để ý đến Tam Đầu linh xà đang sáng khoải giao chiến với mấy con thú bay giữa không trung.

Trước đây, khi cảm ứng được khí tức đáng sợ của Cự Linh thiên thú, Tam Đầu linh xà khiếp sợ bất an. Nhưng sau đó khi biết bản thân không phải ra tay, mà chỉ đối phó với những con thú bay kia, Tam Đầu linh xà lập tức hào khí gia tăng, thi triển mặt mạnh của mình, dùng thực lực to lớn đánh cho những con thú bay kia hoảng hốt chạy trốn.

Sau đó, Tam Đầu linh xà truy đuổi không thôi, dần dần bị những con thú bay dẫn đi xa, rời khỏi tầm nhìn của mọi người.

Giữa không trung, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết quan sát tình hình của Hải Nữ, thấy nó một chiêu cố gắng hết sức cuối cùng không tác dụng, các nàng không khỏi thở dài.

- Ngạo Tuyết, kể tiếp chỉ có thể trong vào Đại Linh nhi mà thôi.

- Đúng thế, nhân lực dù sao cũng có hạn, con thú này quá to lớn, chúng ta cũng không cách gì bắt được nó.

Hơi cảm xúc, Trương Ngạo Tuyết lúc này lơ lửng dờ đi đón đầu Tỏa Long đỉnh.

Tay phải phát lên, Trương Ngạo Tuyết phát ra một luồng sức mạnh êm ái ổn định lại thể đang lắc lư xông lên của Tỏa Long đỉnh, sau đó vấy giữa không trung kéo Hải Nữ trong đỉnh đến bên mình, cất tiếng quan tâm hỏi han:

- Thế nào rồi, cảm giác ra sao?

Hải Nữ khuôn mặt trắng bệch, giọng thủ thủ nói:

- Không sao, nghỉ ngơi một chút là được.

Trương Ngạo Tuyết mỉm cười gật đầu, cảm thấy an ủi với sự kiên cường của nó, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nó.

Bách Linh đến bên hai người, thuận tay đỡ lấy Hải Nữ, thương tiếc nói:

- Bị thương rất nặng đó, có sợ không?

Hải Nữ ngả đầu vào lòng nàng, hơi hơi lay người nhỏ giọng nói:

- Hải Nữ vô dụng, không đối phó nổi nó.

Bách Linh an ủi:

- Không cần để ý, con thú này to lớn, chúng ta cũng không đối phó nổi. Được rồi, ngoan ngoan yên đây, để ta giúp con trị thương.

Nói rồi trên đầu hào quang ngũ sắc lóe lên, Ngũ Thái tiên lan tự động bay ra xoay tròn trên đầu Hải Nữ, tự động trị thương cho nó.

Liếc Hải Nữ, Trương Ngạo Tuyết thủ thủ:

- Bách Linh, tỷ ấy thương con nhất.

Bách Linh cười đáp trả:

- Đúng thế, từ nay về sau tỷ sợ làm nó hư mắt, muối nhớ phải nghiêm quản nó hơn.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy cười cười, ánh mắt nhìn về Lục Vân xa xa.

- Bách Linh, tỷ thấy trận chiến giữa Lục Vân và Địa Âm Tà Linh cuối cùng thế nào đây?

Bách Linh nhìn theo, trầm ngâm nói:

- Thực lực của Lục Vân thật ra là một câu đố, không những địch nhân của huynh ấy không biết mà chúng ta cũng không biết được. Vì thế, trận chiến này cuối cùng thế nào ai cũng không thể tính ra được.

Gật đầu đồng ý, Trương Ngạo Tuyết thôi nhìn, vừa hay thấy Cự Linh thiên thú đã thu những xúc tu lại, điều này khiến nàng rất kinh ngạc.

- Nhìn nhanh, Cự Linh thiên thú đó không ngờ có chuyển biến.

Bách Linh vẻ mặt nặng nề, nhỏ giọng than:

- Tỷ cũng đã thấy rồi, con thú này so ra còn mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của chúng ta. Bây giờ tỷ đang tính xem đợi sau khi chúng ta thắng nó rồi, phải xử trí những con thú lớn còn lại thế nào đây?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu cười khổ, than dài:

- Chúng ta thật là vội vàng.

Bách Linh không trả lời, chìm vào suy tưởng.

Trên mặt biển, Cự Linh thiên thú và Tứ Linh thần thú trừng trừng nhìn nhau, hai bên sau khi dò xét thật lâu, dần dần có biến chuyển.

Trước hết, thân thể Cự Linh thiên thú bắt đầu chìm xuống, nhanh chóng ngập vào trong nước biển, chỉ lộ ra một bộ phận.

Tiếp đó, những con thú lớn bên ngoài dường như cảm nhận được tiếng kêu gọi, bắt đầu hội tụ vào giữa, chỉ giây lát ở vị trí của Cự Linh thiên thú đã xuất hiện mười tám con thú to như núi, đồng thời tru lên khiêu khích Tứ Linh thần thú.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú quát to một tiếng, âm thanh rung trời nhanh chóng khuếch tán, sức mạnh đáng sợ tạo nên từng luồng gầm gào của biển, lập tức áp chế những tiếng kêu gào của những con thú lớn.

Cảm nhận được sự khoa trương của Tứ Linh thần thú, những con thú lớn trong bước đồng thanh gào lên giận dữ, những âm thanh rung trời kết thành một loạt đáp trả Tứ Linh thần thú.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú rống lên giận dữ, hai cánh trên lưng vẫy vẫy, những luồng gió sắc như đao kinh trời phóng xuống, hóa thành hai lưỡi đao sáng hình quạt, hệt như thiên binh thiên tướng chém xuống trên đầu.

Lúc này, những con thú lớn trong biển lần lượt phản kháng, vô số hào quang hội tụ thành một kết giới phòng ngự nửa cung tròn nhanh chóng bị công kích của Tứ Linh thần thú đập vào.

Một âm thanh to lớn vang lên, tiếp theo là những tiếng kêu gào thảm thiết. Hai con thú lớn lập tức bị Tứ Linh thần thú đánh trọng thương sau khi kết giới phòng ngự bị vỡ, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt biển rộng lớn.

Thấy vậy, những con thú lớn ở lân cận điên cuồng ồa lên, bắt đầu công kích hai con thú lớn trọng thương, rõ ràng muốn nuốt lấy cả hai.

Tứ Linh thần thú thấy vậy, thân thể hạ xuống, chớp mắt đã xông vào trong nước, lợi dụng lúc các con thú lớn đang tàn sát lẫn nhau để phát động công kích bí mật.

Vì thế, chỉ thấy nước biển chớp mắt đã dâng lên, vô số làn sáng như ngàn vạn thanh kiếm ánh sáng phun ra từ trong nước biển, xuyên qua thân thể thú lớn, tạo nên từng đợt máu tươi nhuộm đỏ cả tầng mây.

Tiếng kêu thảm lúc này vang tận mây xanh, mười sáu con thú lớn không chút may mắn tránh thoát, đều nổi giận giãy dụa, xoay sở, phản kích, tán loạn hình thành một cục diện hỗn loạn.

Đáng tiếc mọi thứ đều quá trễ, Tứ Linh thần thú ngay lập tức bay ra khỏi mặt nước, thân thể hết như mũi tên, chỉ một hơi xuyên qua thân thể mười sáu con thú lớn, thu lấy tinh hoa bọn chúng đã tích lũy vài ngàn năm.

Ngừng lại, Tứ Linh thần thú nhìn những con thú lớn trước mắt, bọn chúng giãy dụa, gào rống, vang lên mãi những tiếng bi thiết, đang thưởng thức thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cảnh tượng có phần thảm thiết.

Đáng tiếc Tứ Linh thần thú đầy thú tính, tuyệt đối không có lòng thương xót như con người, vì thế không chút để ý, ngược lại còn mở to miệng nuốt lấy mười sáu viên ngọc đan của thú lớn.

Giây lát, Tứ Linh thần thú gào nhẹ một tiếng, toàn thân hào quang lấp lánh, một luồng khí kinh thiên chớp mắt bộc phát, lập tức xé nát thân thể cả mười sáu con thú lớn.

Sau đó, Tứ Linh thần thú ngửa mặt tru lên, thân thể trong ánh sáng bao phủ nhanh chóng phình to, trăm lần, ngàn lần.

Cảnh tượng kinh thể hãi tục khiến mọi người chú ý.

Nhưng đúng lúc đó, Cự Linh thiên thú vốn đang chìm trong nước biển đột nhiên lộ lên, thân thể to lớn như sóng biển dâng trào, từ ngoài kéo vào trong hình thành một vòng vây, lợi dụng lúc thân thể Tứ Linh thần thú phình to khó mà né tránh, lập tức cuốn lấy nó, hơn nữa còn phong kín bốn bề.

Sau đó, Cự Linh thiên thú cơ thịt thu nhỏ, dùng sức mạnh vô song, bắt đầu công kích đơn giản nhất nhưng lại trí mạng nhất.

Bất ngờ khiến người ta thất kinh. Khi Bách Linh, Trương Ngạo Tuyết, Lục Doanh mấy người nhìn thấy cảnh này, không khỏi thất kinh hồn vía, bắt đầu lo lắng cho Tứ Linh thần thú.

- Ngạo Tuyết, xem ra chúng ta phải giúp cho Đại Linh nhi một chút sức lực rồi.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, đưa mắt nhìn Bách Linh, trầm ngâm nói:

- Công kích của chúng ta phạm vi không lớn, sợ là hiệu quả không được lý tưởng.

Bách Linh kiên định trả lời:

- Cho dù thế nào, chúng ta cũng phải thử, tận lực tạo nên một cơ hội cho Đại Linh nhi.

Cảm nhận quyết tâm của nàng, Trương Ngạo Tuyết gật đầu đồng ý, đang chuẩn bị mở miệng, thì ánh đỏ lóe lên bên cạnh, Thương Nguyệt âm thầm đến nơi.

- Mọi người có tính toán gì chăng?

Thấy Thương Nguyệt mở miệng hỏi, Bách Linh trả lời:

- Chúng ta dự tính ra tay thử, nhưng chưa nắm chắc bởi vì phạm vi công kích của chúng ta không đáng đối với Cự Linh thiên thú.

Thương Nguyệt vẻ mặt hơi nặng xuống, chân chừ giây lát, trầm giọng nói:

- Chuyện này để cho mọi người, lần này mọi người thử xem sao, mọi người tạm thời lui lại.

Trương Ngạo Tuyết dặn dò:

- Phải hết sức cẩn thận.

Dứt lời liền cùng Bách Linh và Hải Nữ bỏ đi.

Cúi đầu, Thương Nguyệt nhìn xuống dưới chân, thấy Cự Linh thiên thú lúc này đã thu nhỏ thành một quả cầu hình tròn, trong lòng biết tình hình Tứ Linh thần thú nguy kịch, vì thế hạ người xuống dưới, dùng lại cách Cự Linh thiên thú chùng vài chục trượng, bắt đầu chuẩn bị công kích.

1008. Chương 1010 – Phượng Hoàng Chi Uy (uy Lực Của Phượng Hoàng)

Ngưng thần tĩnh khí, Thương Nguyệt điều chỉnh trạng thái thân thể, sau khi đã chuẩn bị hoàn hảo, toàn thân nàng hào quang lóe lên, một tấm chiến giáp màu đỏ như máu tự động hiện ra, khiến nàng thêm mấy phần uy nghiêm và phong thái.

Sau đó, Thương Nguyệt hai tay bắt quyết, toàn thân lửa đỏ rùng rục, những ngọn lửa đỏ rục nhanh chóng khuếch tán với nàng làm trung tâm, hình thành một trận đồ lửa đỏ, chớp mắt đã bao trùm phương viên vài chục dặm.

Ngoài ra, ngọn lửa do Thương Nguyệt phát ra không những phạm vi to lớn, hơn nữa thể lửa hung mãnh, đang càng lúc càng tăng trưởng, chiếu rọi lên mặt biển một vùng đỏ rực.

Ở xa xa, những người quan sát vẻ mặt kinh ngạc, cho dù là Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết cũng chưa từng nghĩ rằng Phượng Hoàng pháp quyết bá đạo như vậy.

Trên mặt biển, Cự Linh thiên thú cảm nhận được sức nóng đó, thân thể không khỏi hơi hơi chấn động, rõ ràng nó sinh sống ở đại dương, vì thế có cảm giác khó chấp nhận sức nóng của lửa đỏ nhất định.

Thương Nguyệt nắm được điểm này, lập tức gia tăng mức độ công kích, lửa đỏ bốn bề theo sự khống chế của nàng bắt đầu lan ra, nhanh chóng hình thành sáu Thái Cực Bát Quái trận đứng thẳng phân bố theo sáu hướng, hơn nữa còn giãn dài đến tận mép ngoài cùng.

Sáu trận đồ Bát Quái rực lửa vừa xuất hiện, uy lực của nó lập tức tăng mạnh, cả tầng lửa đỏ chịu ảnh hưởng của nó, lập tức giảm độ cao thêm một nửa.

Như vậy, Cự Linh thiên thú chịu sức nóng chỉ trong chớp mắt đã đảo chuyển, thân thể càng thêm phần run rẩy hơn. Nhưng Cự Linh thiên thú dù sao cũng bất phàm, trong lòng nó biết Tứ Linh thần thú mới là uy hiếp lớn nhất, vì thế cố gắng chịu lửa đỏ thiêu đốt, không hề buông lỏng chút nào.

Phát hiện được tâm tư của nó, Thương Nguyệt chấn động đầy lo lắng, lại gia tăng chân nguyên thêm một tầng nữa, khiến thực lực bản thân gia tăng hầu như đến cực hạn.

Thế rồi, chỉ thấy sáu trận đồ bát quái đột nhiên phân ra hết như ảo ảnh phân thân, một hóa thành sáu mươi. Cả vòng tròn phân hóa thành ba trăm sáu mươi trận đồ Bát Quái lửa đỏ, hình thành một vòng lửa đỏ to lớn, đột nhiên áp chặt xuống Cự Linh thiên thú.

Một chiêu này chính là chân nguyên tích trữ cả đời của Thương Nguyệt, hơn nữa còn được tám trận đồ lửa đỏ khuếch đại, lập tức duỗi thẳng gấp ba trăm sáu mươi lần, uy lực của nó thật kinh người, có thể nói là thiên hạ vô song.

Trên mặt biển, Cự Linh thiên thú bị một chiêu này, lập tức rống lên giận dữ, thân thể to lớn sau một hồi run rẩy, cuối cùng buông lỏng ra, hơn nữa còn nhanh chóng trầm mình xuống mặt nước.

Như vậy, chỉ thấy ánh đỏ lóe sáng, Tứ Linh thần thú phóng lên tầng mây, toàn thân hào quang tán loạn, rõ ràng đã bị hãm hại rất nặng nề.

Thấy vậy, Thương Nguyệt thu lại thể công, vui mừng mừng bay đến bên Tứ Linh thần thú, giọng quan tâm hỏi:

- Đại Linh nhi, ngươi bị có nặng nề không?

Liếc Thương Nguyệt, Tứ Linh thần thú trả lời:

- May là người ra tay, nếu không tiếp tục cứ vậy, ta quả thật không chống nổi luồng sức mạnh đáng sợ đó.

Thương Nguyệt an ủi:

- Đừng nghĩ quá nhiều, vừa rồi người bị rơi vào bẫy của nó, bây giờ hãy mạnh mẽ lên, thể hiện uy nghiêm của người để giáo huấn nó cho tốt.

Hơi hơi gật đầu, Tứ Linh thần thú trả lời:

- Được, để ta, người hãy lùi lại trước đi.

Thương Nguyệt mỉm cười thần nhiên, lướt về nơi xa xa.

Đưa mắt tiễn Thương Nguyệt rồi, Tứ Linh thần thú ngửa mặt kêu lên một tiếng dài, âm thanh rung trời vang vọng bốn bề khiến cho không gian lân cận vặn vẹo, mặt biển sóng lớn cuộn cuộn.

Sau một tiếng kêu, Tứ Linh thần thú thân thể tăng mạnh, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một con vật khổng lồ thân hình vượt quá ba chục dặm, mấy người Bách Linh từ xa nhìn lại vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, mơ hồ cảm nhận một chút hy vọng.

Tiếng rít thứ hai, uy danh vang tới xa xa, dòng khí to lớn hình thành tám khe sâu trên mặt biển, dễ dàng rẽ nước biển ra, rồi kéo dài theo tám phương hướng.

Khi đó, khe sâu đến đâu, không gì chống nổi, những con thú lớn gặp phải đều hoặc bị hất bắn khỏi mặt biển, hoặc bị xé đôi, chỉ trong một lúc đã có chừng vài chục con bị thương.

Quay đầu tới lui, Tứ Linh thần thú liếc mắt nhìn những con thú lớn bên ngoài, sau đó đưa mắt nhìn xuống dưới chân. Ở đó, nước biển trong phương viên trăm trượng nhấp nhô nhưng lại không hề thấy hình bóng của Cự Linh thiên thú.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú hoàn toàn không kinh ngạc, nó biết rất rõ, địch nhân đáng sợ đó đang ở dưới mặt biển, nhưng nó không dám ngang nhiên phóng xuống.

Trầm tư rất lâu, Tứ Linh thần thú hai trảo múa lên phát ra hai trảo ánh sáng to lớn chụp thẳng xuống mặt biển. Lập tức, hai tiếng động to lớn vang lên, mặt biển sóng dâng ngập trời, không dưới vài chục cột nước to lớn nhấp nhô dâng tràn trên mặt biển.

Bị ảnh hưởng này, dưới đáy biển dòng ngầm cuộn cuộn, không lâu sau đã hình thành một dòng xoáy to lớn trong biển, càng lúc tốc độ càng nhanh. Sự xuất hiện của dòng xoáy với trung tâm nước chảy xiết nhanh chóng lộ ra một phần da thịt màu đen chính là nơi Cự Linh thiên thú đang ẩn mình.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú gào lên điên cuồng giận dữ, âm thanh đáng sợ chớp mắt đã khiến biển sôi lên, trong phương viên trăm dặm nước biển đồng thời dâng trào. Như vậy, Cự Linh thiên thú không còn nơi ẩn mình, cả thân hình to lớn lập tức xuất hiện.

Móng vuốt to lớn múa lên, đao sáng rẽ trời, cả móng vuốt ánh sáng dài vài chục dặm từ trên đánh xuống, hung hăng chụp thẳng vào người Cự Linh thiên thú. Sau đó, hai cánh Tứ Linh thần thú giang ra vỗ vỗ, từng luồng cuồng phong như đao hóa thành lưỡi sắc bén đáng sợ liên miên không ngừng chém xuống.

Trong biển, Cự Linh thiên thú trúng phải một kích này, lập tức gào lên giận dữ, trên lưng nứt toạc một đường máu đỏ, tuôn trào một lượng lớn máu tươi. Nhưng chỉ giây lát, vết máu tự động biến mất, thân thể khôi phục lại hình dáng.

Rít gào nho nhỏ, Cự Linh thiên thú mở to mắt nhìn Tứ Linh thần thú trên không, miệng không ngớt kêu lên.

Giữa không trung, Tứ Linh thần thú thấy Cự Linh thiên thú xuất hiện, lập tức phốc xuống, hai móng vuốt, hai cánh đồng thời múa lên phát động công kích mãnh liệt với uy thế kinh thiên, sức mạnh nghiêng trời.

Lúc này, bầu trời gào lên điên cuồng, hào quang lấp lánh, dòng khí đặc quánh tuôn chảy làm tê liệt không khí, hình thành một không gian hủy diệt trong phương viên vài chục dặm di chuyển thẳng về phía Cự Linh thiên thú.

Thấy vậy, Cự Linh thiên thú miệng máu mở to, chùm sáng ánh máu phóng ra, hình thành một khu vực màu đỏ máu trên không, dễ dàng nuốt lấy thể công của Tứ Linh thần thú hóa giải được nguy cơ.

Tứ Linh thần thú thấy vậy, miệng gào thét giận dữ, hai móng vuốt liên tục múa lên, liên miên không ngừng phát động tiến công, phối hợp với sức mạnh kinh trời của hai cánh, cùng cột sáng ba sắc từ trong miệng phát ra, ba hướng cùng tấn công xuống.

Híp mắt lại, Cự Linh thiên thú nhìn kỹ Tứ Linh thần thú, đợi đến lúc nó đến gần, da thịt trơn bóng đột nhiên nở ra, ngàn vạn xúc tu trước đây phóng vút ra, lập tức cuốn lấy đối phương. Sau đó, Cự Linh thiên thú đột nhiên phát ra sức mạnh, nhanh chóng quấn chặt lấy Tứ Linh thần thú.

Phát hiện lại bị lừa vào tròng, Tứ Linh thần thú trong lòng rất giận dữ, toàn thân ánh sáng huyền ảo chuyển biến, một luồng sức mạnh hủy diệt từ trong người phát ra, chớp mắt đã đánh nát những xúc tu đó, rồi nó vội vàng phóng lên trên không.

Lúc này Cự Linh thiên thú gào lên giận dữ một tiếng, ánh đỏ như máu trong miệng bắn ra nhanh chóng, hóa thành một cột sáng đường kính vượt quá vài dặm, lập tức đánh trúng thân thể của Tứ Linh thần thú.

Gào lên thảm thiết, Tứ Linh thần thú bị bắn đi mạnh mẽ, toàn thân hào quang tán loạn, rõ ràng bị thương không nhẹ. Trên mặt biển, Cự Linh thiên thú phát ra một tiếng kêu dài tỏ vẻ khiêu khích.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú rất giận dữ, sau khi ổn định được thân thể liền nhanh chóng phóng xuống, mở miệng phát ra một tiếng kêu to ngưng đọng trời đất, hơn nữa còn bắn ra cột sáng ba sắc rực rỡ.

Bên dưới, Cự Linh thiên thú miệng máu mở to, cột sáng đỏ rực phá không vọt lên, kết dính với cột sáng của Tứ Linh thần thú thành một đường thẳng.

Lúc này, ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, cuồng phong đáng sợ như sóng ánh sáng khuếch tán, từ trong dần dần tản ra bên ngoài, đi đến nơi nào nước biển rung chuyển, không khí gào thét.

Cơn cuồng phong dần dần giảm đi, những con thú lớn của Hải vực ở trong cùng lập tức bị thương quá nửa, hơn nữa còn bị ép phải chìm xuống mặt biển.

Sau đó, cơn cuồng phong thổi đến chỗ mấy người Lục Doanh ở ngoài cùng, tuy đã giảm yếu quá nửa, nhưng sức gió mạnh mẽ vẫn thổi bay mấy người lên tầng mây cao.

Thực lực mạnh mẽ giao cùng một điểm, cột sáng màu sắc khác nhau tiêu hủy lẫn nhau, cả hai mạnh yếu bất định, lúc thì Tứ Linh thần thú chiếm ưu thế, lúc thì Cự Linh thiên thú đảo chuyển được thế cục, hai bên rơi vào giai đoạn giằng co.

Bốn bề, cuồng phong gào thét, dòng khí thổi với tốc độ cao xoay chuyển bên ngoài hai bên, lúc thì bành trướng ra, lúc lại thu nhỏ, tùy theo khí thế nhấp nhô của hai bên mà dao động.

Ở xa xa, mấy người Bách Linh nhô lên hạ xuống, ai nấy đều chăm chú quan sát cảnh này, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Xem ra thần thú của Lục Vân sợ cũng khó mà thủ thắng được.

Hơi lo lắng, Lục Doanh cất lời cắt đứt yên lặng.

Nam hải Hàn Ngọc Dương tiếp lời:

- Lúc này chưa nói rõ được, hai con thú khổng lồ này mỗi con đều có sở trường, Cự Linh thiên thú có thân hình khổng lồ, hơn nữa còn có nước biển làm bình phong, Tứ Linh thần thú hành động nhanh nhẹn, có thể lên trời xuống biển.

Đồng hải Long vương cũng nói:

- Tuy có thể nói như vậy, nhưng nói cho rõ, thần thú của Lục Vân dường như cũng tổn hại không nhỏ.

Bách Linh lên tiếng:

- Kỳ thú trong trời đất không thể dùng hình dáng để luận được. Hiện nay, Tứ Linh thần thú kiềm chế được Cự Linh thiên thú, điều này cũng là hy vọng với chúng ta, vì thế chúng ta cũng nên thấy may mắn. Tiếp

theo chúng ta phải suy nghĩ xem làm sao để hỗ trợ Tứ Linh thần thú hữu hiệu đánh bại Cự Linh thiên thú, cũng như kiềm chế được những con thú lớn còn lại.

Bắc hải Long vương nghe vậy, nghi ngờ nói:

- Với sức mạnh của chúng ta, làm được gì với những con thú lớn kia đây?

Bách Linh điềm nhiên bật cười, lẩm bẩm:

- Ở Ma Quỷ Hải vực, đáng sợ nhất là Cự Linh thiên thú, một khi không còn nó, những con thú lớn còn lại Hải Nữ có thể đuổi đánh được bọn chúng.

Bắc hải liếc Hải Nữ trong lòng Bách Linh, hỏi lại:

- Có phải nhờ Tỏa Long đỉnh chăng?

Bách Linh lắc đầu đáp:

- Không phải vì Tỏa Long đỉnh mà vì nguyên nhân khác.

Bắc hải Long vương không hiểu, mơ hồ nhìn Hải Nữ. Ngạc tướng quân bên cạnh ông lại hỏi:

- Chỉ có thể đuổi chúng nó chăng? Có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng được không?

Bách Linh nghiêng đầu nhìn ông, hỏi ngược lại:

- Ngạc tướng quân có cho là phải tiêu diệt toàn bộ bọn chúng không?

Ngạc tướng quân đáp:

- Ít ra như vậy cũng có thể giải trừ được uy hiếp đối với Hải vực.

Bách Linh nghe vậy lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ ẩn ý Ngạc tướng quân không thể nào hiểu được.

Trương Ngạo Tuyết bên cạnh lại lên tiếng:

- Nhớ đã từng có người nói qua, thế gian đáng sợ nhất không phải là yêu ma quỷ quái mà chính là lòng người. Một khi lòng đã thành tà đạo, cho dù chính là nữ nhân yếu đuối cũng có thể hủy diệt được vô số sinh mạng.

1009. Chương 1011 – Cự Thú Chi Bí (bí Mật Của Thú Lớn)

- Ngạo Tuyết cô nương nói có lý, Hải vực cho dù không còn thú lớn cũng rất khó hòa bình yên ổn. Hải vực tổng quát, vạn năm lại đây, phong ba bất định, có được mấy lần nguyên nhân do bởi những con thú lớn này đây?

Hải vực cao thủ nghe vậy không trả lời, ai nấy suy nghĩ câu nói của Quy trưởng lão, về mặt mỗi người mỗi khác.

Lúc này, Hải Nữ trong lòng Bách Linh động dậy, lập tức tỉnh lại sau khi tự điều hòa hơi thở.

Liếc nhìn bốn phía, Hải Nữ dừng mắt ở Tứ Linh thần thú đang giao chiến xa xa, cất lời:

- Dì Bách Linh, Hải Nữ không sao rồi, hãy để con giúp bảo vệ thông minh đối phó với con quỷ quái to lớn đáng ghét kia.

Thấy nó đã tỉnh dậy, Bách Linh cười nhẹ nói:

- Đừng nóng, Đại linh nhi không cần con giúp, con trước hết hãy thăm dò những con thú lớn kia, xem thử bọn chúng quả thật sợ con hay không?

Hải Nữ không hiểu hỏi lại:

- Thử cái gì vậy? Trước đây không phải đã từng thử qua rồi sao?

Bách Linh đáp:

- Trước đây là ở nơi khác, bây giờ là Ma Quỷ Hải vực, con còn khẳng định bọn chúng sẽ sợ con không? Hơn nữa, nguyên nhân bọn chúng sợ con thật ra vì luồng khí tức trong cơ thể con hay còn vì điều khác đây? Hiểu rõ những điều này sẽ có được điều kiện quan trọng để sau này kiềm chế bọn chúng.

Đảo tròn mắt, Hải Nữ cười duyên đáp:

- Con hiểu rõ rồi, con đi đây.

Nói rồi tung mình đứng dậy phòng thẳng về phía trước.

Đưa mắt tiễn Hải Nữ đi rồi, Phần Thiên nhẹ giọng hỏi:

- Công chúa, người quả thật nắm chắc nhất định sẽ thắng không?

Bách Linh đáp:

- Rất nhiều khi trực giác sẽ cho chúng ta biết nhiều chuyện. Theo như chuyến hành trình Hải vực của chúng ta, một số bí ẩn vài ngàn năm đã hiện ra, đây không phải là thiên nhiên ra một dấu hiệu ngầm sao?

Phần Thiên cảm xúc nói:

- Đúng thế, đi cùng với Lục Vân, luôn có những chuyện không tưởng tượng được.

Nghe hần nhắc đến Lục Vân, mọi người đều giựt mình, đưa mắt nhìn lên trời cao, vừa hay thấy được tình hình chuyển bại thành thắng của Lục Vân.

Cảnh tượng đó khiến mọi người phấn chấn, ánh sáng bảy màu chiếu khắp trời đất, rọi lên bầu trời đại dương một màu, quả thật thi vị vô cùng. Lại thêm ngạo khí không sợ trời đất của Lục Vân, kết hợp với cảnh tượng mặt biển bọt sóng nhảy múa, tình này cảnh này có thể nói là độc nhất vô nhị trên thế gian.

- Vài ngàn năm qua, cuối cùng có người đủ khả năng đánh bại Địa Âm Tà Linh...

Âm thanh đầy cảm xúc của Hàn Ngọc Dương vang lên, lập tức khiến mọi người đồng thanh tán thành.

- Đúng thế, linh hồn tà ác cực mạnh, cuối cùng đã gặp phải khắc tinh. Tiếp theo hãy nhìn ...

Đông hải Long vương thở dài trầm lặng, nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Đừng có xúc cảm quá, chúng ta phải cao hứng mới đúng.

Vỗ vỗ vai Đông hải Long vương, Bắc hải Long vương rất cao hứng lên tiếng.

Nhìn về trời cao, Thương Nguyệt thủ thủ:

- Một trận giao chiến cực mạnh, Lục Vân vẫn tiếp tục kéo dài truyền kỳ bất bại của huynh ấy.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Đúng thế, bởi vì huynh ấy là Lục Vân!

Lời này hơi kỳ quái, bất quá Thương Nguyệt và Bách Linh đều hiểu được ẩn ý bên trong, khóe miệng hai nàng cười cười.

Lục Doanh nhìn ba người, giọng hâm mộ lên tiếng:

- Tình cảm của các vị quả thật kỳ lạ, không ngờ khác người thường một trời một vực.

Bách Linh cười nói:

- Nếu muội biết những chuyện chúng ta đã trải qua, hẳn muội sẽ không kinh ngạc như vậy. Được rồi, Lục Vân xuống rồi, chúng ta cùng đi đón huynh ấy thôi.

Nói rồi nhẹ nhàng bay lên, cùng mọi người tiến tới.

Giữa không trung, Lục Vân mỉm cười ngừng lại, hơi mỉm cười gật đầu với mọi người. Sau đó vừa hạ xuống vừa lên tiếng:

- Mọi người bình an không sao là tốt rồi, Địa Âm Tà Linh đã trọng thương bỏ chạy.

- Cái gì? Trọng thương bỏ chạy? Hắn không phải bị huynh tiêu diệt rồi chẳng?

Phần Thiên kinh ngạc nhìn Lục Vân mở miệng nói.

Thấy vẻ mặt mọi người chấn động kinh ngạc, Lục Vân than nhẹ:

- Địa Âm Tà Linh không bình thường, ta tuy đánh hắn trọng thương, hơn nữa còn hủy diệt Cửu U Bất Diệt lệnh, nhưng nguyên thần của hắn vẫn bỏ chạy được.

Thương Nguyệt nói:

- Đừng quá quan tâm, đây có lẽ bởi vì mạng hắn còn chưa đứt.

Đồng hải Long vương phụ họa theo:

- Không sai, có lẽ thời cơ còn chưa đến, mọi người đừng quá lo lắng chuyện này. Hiện nay chúng ta quan trọng nhất chính là phải đối phó Cự Linh thiên thú ra sao để giải trừ nguy cơ cho Hải vực.

Liếc qua tình hình giao chiến, Lục Vân đáp:

- Chuyện này để chúng ta xử lý, các vị đừng quá lo lắng.

Bắc hải Long vương nghi ngờ nói:

- Huynh đệ có kế sách thế nào?

Lục Vân mỉm cười thần nhiên, giọng tự tin nói:

- Không giải quyết được vấn đề này, chúng ta sẽ không rời khỏi Hải vực. Bây giờ, các vị hãy đứng bên quan sát trước, ta phải đi chuẩn bị.

Nói rồi gọi ba người nữ Bách Linh xoay mình tiến gần đến trung tâm giao chiến.

Giây lát, Lục Vân và ba người nữ đến giữa những con thú lớn ở lân cận, chỉ thấy Hải Nữ đang bơi qua bơi lại giữa đám thú. Quan sát một lúc, Thương Nguyệt hỏi:

- Hải Nữ đang làm gì vậy? Sao cảm thấy kỳ quái là lạ.

Bách Linh hai mắt hơi khép hờ, vừa phát ra sóng thăm dò, vừa trả lời:

- Hắn nó đang thử thăm dò phản ứng của những con thú lớn với mình.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không phải, Hải Nữ đang nói chuyện với bọn chúng, nhưng phương thức rất kỳ quái, các muội không hiểu được.

- Nói chuyện? Huynh có thể hiểu được ý tứ của bọn chúng không?

Khẽ biến sắc, Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng hỏi lại.

Lục Vân cười nói:

- Huynh cũng nghe không hiểu, bất quá huynh có một phương thức khác có thể liên thông với những con thú lớn này, nhưng phải tốn chút thời gian.

Bách Linh hơi kinh ngạc, bất ngờ hỏi:

- Huynh có thể liên thông? Muội thử qua nhưng đều không chút phản ứng.

Lục Vân cười nói:

- Muội là người trên trời, bọn chúng bơi ở dưới nước, tự nhiên có khác biệt lớn. Còn huynh, thông qua tần suất Ý Niệm Thần Ba có thể đồng nhất với tần suất ý thức của bọn chúng, từ đó tiến hành liên thông.

Thương Nguyệt khẽ cười nói:

- Nếu như vậy, huynh thử xem tâm lý bọn chúng đang nghĩ những gì vậy?

Lục Vân mỉm cười gật đầu, trong mắt lóe lên ánh bảy màu, ý niệm trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, chỉ sát na đã phát xuất vài vạn ý thức tần suất khác nhau bố trí bốn bề bảy thú lớn. Rất nhanh, rất ít ý thức có phản ứng, truyền loại khá nhiều loại tin tức, tổng hợp lại trong não Lục Vân.

Phân tích thoáng qua, Lục Vân vẽ mặt kỳ quái, kinh ngạc nói:

- Rất bất ngờ, những con thú lớn này không phải sợ Hải Nữ mà vô cùng yêu thương và che chở nó.

Bách Linh ngạc nhiên nói:

- Không thể nào. Sao lại có chuyện như vậy?

Lục Vân nói:

- Theo tin tức huynh thu được cho biết, những đám thú lớn này có cảm giác rất thân thiết với Hải Nữ, nguyên nhân bởi vì bọn chúng tôn kính Thất Hải long châu vô cùng. Hơn nữa, bọn chúng đều hết sức sợ Cự Linh thiên thú, hơn nữa còn rất hận nó, nhưng lại không cách gì chống lại, bởi vì vài ngàn năm qua tuy không cam lòng thần phục, lại cũng không dám phản kháng.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Theo những lời huynh nói, những con thú lớn này thật ra có thể để chúng ta sử dụng được?

Lục Vân chần chờ một lúc, gật đầu trả lời:

- Hẳn có thể như vậy, nhưng phải dẫn đường chúng xảo diệu.

Thế rồi, Hải Nữ từ phía trước bay lại, vừa gọi sư phụ vừa kích động lên tiếng:

- Ba dì yêu thương, Hải Nữ phát hiện được nhiều chuyện, té ra những con thú lớn này không sợ con, ngược lại vô cùng thích chơi đùa với con.

Mỉm cười nhìn nó, Bách Linh trả lời:

- Đừng gấp, từ từ nói, bọn chúng nói cho con những chuyện gì vậy?

Hải Nữ phốc đến bên Lục Vân, nũng nịu một hồi mới nói:

- Những con thú lớn đó cho Hải Nữ biết nhiều chuyện, bọn chúng nói rất thích Hải Nữ, rất ghét con quỷ to xác kia, nhưng lại không dám phản kháng. Trước đây, số lượng thú lớn gấp mười lần hiện nay, bọn chúng liên kết phản kháng, nhưng kết quả tổn thất rất nặng nề, có một phần năm những con thú lớn chết trong tay của con quỷ to xác, hơn nữa còn bị nó nuốt mất. Mấy ngàn năm sau, con quỷ to xác đáng ghét đó lại dùng chúng làm thức ăn, không ngừng tàn hại bọn chúng.

Thương Nguyệt nghe vậy cau mày nói:

- Những con thú lớn đó chưa từng nghĩ chuyện bỏ chạy sao?

Hải Nữ đáp:

- Có chứ, bọn chúng luôn muốn trốn chạy, đáng tiếc bị Tỏa Long đỉnh trấn áp, căn bản không cách gì thoát được Ma Quỷ Hải vực. Mấy ngày trước, khi con lấy mất Tỏa Long đỉnh, bọn chúng chia nhau bỏ chạy, hy vọng có thể tìm được chỗ ẩn thân khác, nhưng con quỷ to xác đó lại cầm giữ những con thú con mới sinh, dùng chúng để khống chế những con thú lớn.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy hỏi:

- Ngoài trừ những chuyện này, bọn chúng có đề cập đến chuyện của Cự Linh thiên thú không? Ví như nhược điểm trên người nó, có sợ thứ gì không?

Hải Nữ nghĩ lại một lúc, gật đầu nói:

- Có, theo như bọn chúng nói, Cự Linh thiên thú đó đến từ nơi biển sâu, ban đầu hình dáng không lớn, sau này nuốt lấy thân thể và năng lượng của những con thú lớn mới dần dần chuyển biến, cuối cùng có được thân hình khổng lồ như hiện nay. Còn nhược điểm chúng không hề nhắc đến, có lẽ trong mắt bọn chúng, Cự Linh thiên thú không thể tìm ra được nhược điểm.

Trương Ngạo Tuyết nhìn sang chỗ khác, lên tiếng:

- Mọi người thấy thế nào?

Thương Nguyệt và Bách Linh đều không nói, đưa mắt nhìn Lục Vân, ý muốn biết quyết định của chàng.

Cảm nhận được ánh mắt dò hỏi của ba người nữ, Lục Vân trầm ngâm nói:

- Huynh đang nghĩ xem phải xử lý những con thú lớn đó như thế nào?

Thương Nguyệt đáp:

- Theo như chúng ta biết, trước đây không có Cự Linh thiên thú, những con thú lớn này đã tồn tại, lúc đó chúng không hề sinh sự. Bây giờ, nếu mất đi Cự Linh thiên thú, nói không chừng bọn chúng sẽ khôi phục lại sự bình tĩnh trước kia.

Hiểu được ý của nàng, Lục Vân nhìn Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Các muội thì sao? Có suy nghĩ nào khác không?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Chúng ta tín nhiệm những con thú lớn này, nhưng cao thủ Hải vực có tín nhiệm chăng?

Bách Linh đáp:

- Đúng thế, chuyện này khó mà xử được.

Hải Nữ nghe vậy, lớn giọng nói:

- Con đi nói chuyện với bọn họ, con tin chắc những con thú lớn này sẽ không cố ý xâm phạm bọn họ.

Lục Vân vuốt ve mái tóc Hải Nữ, an ủi:

- Đừng gập, mọi chuyện đều nằm trong tay chúng ta, không phải do bọn họ. Bây giờ, chuyện thú lớn ...

Ánh sáng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, sau đó tiếng sấm ầm ầm, sóng khí đáng sợ cuộn cuộn tuôn đến cùng với sức mạnh hủy diệt che phủ hết âm thanh của Lục Vân. Thấy vậy, Lục Vân trong lòng thất kinh, lập tức phóng chân nguyên ra hình thành một kết giới phòng ngự bên ngoài năm người, chống lại một chiêu này.

Xa xa, Tứ Linh thần thú và Cự Linh thiên thú giằng co khá lâu, sức mạnh hai bên tích lũy đến mức tới hạn, cuối cùng tạo nên vụ nổ hủy diệt, lập tức che kín tình hình ở trung tâm chiến trường.

Rất lâu sau, cuồng phong tan biến, giữa không trung lộ ra hình bóng của Tứ Linh thần thú, chỉ thấy toàn thân nó hào quang sáng mờ không ổn định, rõ ràng bị thương không nhẹ. Trong nước biển, Cự Linh thiên thú chìm xuống đáy biển tạm thời không có tin tức.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lục Vân nói:

- Hải Nữ theo huynh đi xem, các muội ba người hãy ở lại trước đã.

Nói rồi không đợi trả lời, liền dẫn Hải Nữ lóe lên biến mất.

1010. Chương 1012 – Thiên Thú Sào Huyệt

- Sao vậy, có nặng lắm không?

Đưa mắt nhìn thân hình to lớn của Tứ Linh thần thú, Lục Vân mở miệng hỏi.

Ánh sáng nhạt hơi lóe lên, thân thể giảm nhỏ rất nhiều, chỉ trong chớp mắt Tứ Linh thần thú đã về lại hình xưa, thần thái uể oải đứng trên vai Lục Vân, yếu ớt đáp:

- Con quỷ đó đáng sợ, không những thực lực kinh người, còn xảo trá vô cùng, hại ta hai lần trúng kế, bị thương không nhẹ. Hiện nay, thực lực ta tổn thất rất lớn, giao chiến lần nữa có khả năng không cách gì chống đỡ.

Lục Vân vẻ mặt nặng nề hỏi lại:

- Theo phân tích của ngươi, Cự Linh thiên thú bị thương thể nào?

Tứ Linh thần thú đáp:

- Nó cũng bị thương không nhẹ, nhưng thực lực tổng thể của nó còn vượt trên ta, hơn nữa còn có năng lực tự động chữa trị đáng sợ, giảm đi rất nhiều những thương tổn ta tạo ra cho nó.

Lục Vân nói:

- Nếu như lúc này ngươi phục hồi không còn một chút thương tích, ngươi có nắm chắc chiến thắng không?

Tứ Linh thần thú lắc đầu đáp:

- Nắm không nhiều lắm, dù sao ta và nó cũng có một khoảng cách không thể vượt qua được.

Lục Vân không hiểu hỏi lại:

- Khoảng cách gì không thể vượt qua được?

Tứ Linh thần thú đáp:

- Tuổi tác. Thực lực của nó đã tích lũy vài ngàn năm, thực lực của ta mới chỉ là vài tháng, khoảng cách này quá lớn không thể thu nhỏ chỉ trong một thời gian ngắn được.

Lục Vân hơi cảm xúc gật đầu đáp:

- Ngươi nói đúng, đây là ưu thế của nó. Bất quá ngươi đừng sợ, có chúng ta đi cùng ngươi, nhất định có thể tiêu diệt được nó. Bây giờ để ta trị thương cho ngươi, sau đó chúng ta liên kết giao chiến, cùng nhau tiêu diệt nó.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh xanh lam, một chùm sáng bắn thẳng đến mặt nước, khi đến gần tự động tản ra, giấy lát đã bao trùm mặt biển phương viên vài trăm dặm.

Cảnh tượng đó rất hoa mỹ, nhìn từ xa xa như một tầng sóng ánh sáng bao trùm lên mặt biển, đang nhanh chóng hấp thu lấy khí huyền âm trong nước biển truyền vào trong thân thể Lục Vân, sau đó mới truyền vào thân thể Tứ Linh thần thú.

Thủ pháp này chính là “Hải Tâm quyết” Lục Vân học từ Hải Tâm tuyền, có công hiệu huyền ảo vô cùng, có thể hấp thu sức mạnh của biển cả mệnh mông, khiến người ta chỉ trong chốc lát đã khôi phục sức lực mạnh nhất.

Giấy lát sau, Tứ Linh thần thú toàn thân hào quang lóe lên, khí thể mạnh mẽ ngập tràn bốn phương, chứng tỏ thương thể đã khỏi hẳn.

- Sức mạnh thuần hậu, có lợi ích lớn lao với thân thể của ta.

Thu lại ánh xanh lam, Lục Vân lên tiếng:

- Đây chính là sức mạnh biển cả, hẳn có thể kéo gần lại khoảng cách giữa ngươi và Cự Linh thiên thú. Bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau tiêu diệt hắn thôi.

Tứ Linh thần thú gào nhẹ một tiếng, trả lời:

- Được, bắt đầu thôi.

Nói rồi bay lên, lượn vài vòng trong không trung rồi vừa tiếp cận với mặt biển, vừa phình to thân thể.

- Sư phụ, chúng ta phải làm điều gì đây?

Hải Nữ nhìn xuống dưới chân mở miệng hỏi.

Lục Vân đáp:

- Đừng gấp, trước tiên quan sát đã, khi nào nên ra tay sư phụ sẽ cho con biết.

Hải Nữ ồ một tiếng, ngậm miệng không nói gì nữa, tập trung tinh thần quan sát tình hình bốn bề.

Mặt biển, gió êm sóng lặng, không hề thấy chút tung tích nào của Cự Linh thiên thú, nó bị trọng thương ả núp hay đang dự tính né tránh không thấy, hay còn có quỷ kế nào khác đây?

Ngừng lại, Tứ Linh thần thú chăm chú nhìn mặt biển, phát hiện lúc này lại không thấy bất kỳ chút khí tức nào của Cự Linh thiên thú. Điều này khiến nó không khỏi nâng cao cảnh giác.

Hai trảo hơi dương lên, Tứ Linh thần thú định phát ra công kích thăm dò, mặt biển liền cuộn cuộn sóng lớn ngút trời, đáng tiếc trong biển không chút động tĩnh, phẳng phất như Cự Linh thiên thú đã bỏ chạy mất.

Quay đầu lại, Tứ Linh thần thú liếc Lục Vân, dùng tâm linh truyền âm:

- Ta dự tính hạ xuống đó xem thế nào.

Lục Vân nghĩ một lát, đáp lại:

- Không ổn, người không thể ngang nhiên xông vào, hay để ta đi trước thăm dò thử.

Lục Vân quay đầu nói với Hải Nữ:

- Con ở đây trông chừng, sư phụ xuống biển thăm dò một chút.

Hải Nữ đáp:

- Sư phụ người dẫn Hải Nữ cùng đi với.

Lục Vân đáp:

- Chuyến này nguy hiểm, không phải trò đùa, phải nghe lời.

Nói rồi hào quang chuyển động quanh người, cả thân thể từ thực thành hư biến mất không còn thấy.

Tiến vào trong biển rồi, Lục Vân vừa hạ xuống, vừa quan sát tình hình bốn phía, phát hiện Ma Quỷ Hải vực này khí tức hỗn loạn, gây nhiễu loạn rất lớn cho linh thức của chàng.

Ngoài ra, dòng chảy ngầm phân bố trong biển rất rộng lớn, gần như chỉ trong chốc lát Lục Vân đã phát hiện cả chục nơi, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Dòng chảy ngầm này tự nhiên hình thành hay do thú lớn di động mà sinh ra đây?

Lục Vân vẫn còn nghi hoặc tăng nhanh tốc độ hạ xuống, cuối cùng mất một lúc mới xuống đến đáy biển.

Trong lúc đó, Lục Vân để ý thấy độ sâu của Ma Quỷ Hải vực vượt quá năm ngàn trượng, nơi này chính là nơi chàng thấy sâu nhất đã từng gặp qua.

Liếc nhìn địa hình xung quanh, Lục Vân phát hiện bản thân đang ở trong một cốc sâu thẳm, hai bên là vách núi dựng đứng, khoảng cách chừng vài dặm.

Đi dọc theo cốc sâu tiến lên, Lục Vân cảm nhận được địa thế càng lúc càng thấp dần, trải qua một lúc nữa, trước mắt chàng không ngờ xuất hiện một động sâu đường kính lớn hơn chục dặm, được sương đen cuộn cuộn bao trùm.

Chăm chú nhìn sương đen đó, Lục Vân bằng Ý Niệm Thần Ba phân tích biết được, sương này có kịch độc, tình ăn mòn rất mạnh, sinh mạng bình thường căn bản không cách gì đến gần, đây chính là một loại lưới chặn rất mạnh.

Hiểu rõ những điều này rồi, Lục Vân trong lòng suy tưởng, trên đường mình hạ xuống không hề phát hiện chút khí tức nào của Cự Linh thiên thú, nó có phải ẩn mình bên dưới sương mù này không?

Tuy suy luận này có chút hoang đường, nhưng Cự Linh thiên thú thần kỳ vô cùng, ai có thể khẳng định nó lại không có được khả năng biến hình của Tứ Linh thần thú đây?

Nghĩ đến đây, Lục Vân quyết định thử qua, vội vàng bố trí một kết giới phòng ngự bên ngoài, sau đó liền bay vào giữa vùng sương đen.

Mới vào trong sương đen, hào quang quanh thân Lục Vân run lên, kết giới phòng ngự nghiêm mật bị làn sương đen đáng sợ tấn công ăn mòn khiến vỡ nát nhanh chóng, khiến chàng vội vàng gia tăng phòng ngự, hơn nữa còn biến chuyển tần suất và tính chất của kết giới, một lúc sau mới chống cự được làn khí có tính ăn mòn xâm lấn.

Ổn định được tình hình rồi, Lục Vân chậm chậm hạ xuống, vượt qua được độ sâu chừng ba dặm, chàng mới thoát khỏi được sương đen vây phủ.

Lúc này, dưới chân Lục Vân ánh sáng chiếu lên, chỉ thấy một tòa cung điện vàng ngọc huy hoàng, đang lơ lửng giữa chừng.

Lục Vân vẻ mặt kinh ngạc. Chàng hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng ở nơi sâu thẳm nhất của Ma Quỷ Hải vực, không ngờ còn có một nơi khiến người ta phải rung động như vậy.

Giây lát, Lục Vân thôi kinh ngạc, quan sát cẩn thận cung điện đó, phát hiện điện này to chừng ba dặm, toàn thân lấp lánh ánh xanh lam, tổng cộng có bốn cửa điện đang tự chuyển động chậm rãi.

Hình thức cung điện như truyền thống, hơi giống như Vô Cực thần điện của Vân Chi Pháp giới, hai bên chỉ khác nhau ở hình ảnh điêu khắc mà thôi.

Ầm trầm hạ xuống, Lục Vân đến bên ngoài cung điện, ánh mắt quét qua bên dưới, chỉ thấy một cột sáng sắc xanh lam nhạt kết liền với cung điện, nâng đỡ cung điện lơ lửng.

Cột sáng đó tính chất rất đặc biệt, sau khi Lục Vân phân tích, phát hiện đó không ngờ là một loại sức mạnh huyền cực âm nhu thuần chất, có phần tương tự với sức mạnh ẩn chứa trong Hải Tâm tuyền.

Đến lúc này, Lục Vân trong lòng chợt hiểu, cuối cùng đã tìm được nguồn gốc sức mạnh của Cự Linh thiên thú.

Nhẹ nhàng hạ xuống, Lục Vân chuyển người đến gần cột sáng sắc xanh lam nhạt, sau một lúc dò xét qua, thân thể liền tiến vào bên trong, bắt đầu hấp thu lấy luồng sức mạnh đó.

Đối với Lục Vân, hành vi này của chàng không phải là tăng cường thực lực bản thân, mà dự tính ngăn chặn luồng sức mạnh này, nhằm cắt đứt nguồn gốc sức mạnh của Cự Linh thiên thú.

Ở bên trong cột sáng, Lục Vân phát hiện linh khí này to lớn dị thường, bản thân một mình chàng muốn hấp thu hết rõ ràng là không thể thực hiện được.

Vì thế, Lục Vân thay đổi sách lược, phát động “Hải Tâm quyết”, dùng thực lực to lớn của bản thân, chỉ chớp mắt đã ngưng đọng luồng linh khí lưu động, sau đó mới đánh vỡ nó ra, khiến nó tạm thời bị gián đoạn.

Hoàn thành những chuyện này, thân thể Lục Vân lắc mình đến bên ngoài cửa cung điện, chậm chậm bước vào bên trong. Cửa điện ánh sáng nhạt lóng lánh, một kết giới vô hình ngăn đường tiến của Lục Vân. Điều này khiến chàng dừng bước quan sát cẩn thận.

Giây lát, Lục Vân liền nắm vững được ảo diệu bên trong, dễ dàng đi xuyên qua kết giới, tiến vào bên trong.

Sau đó, Lục Vân đi thẳng vào, liên tục phá vỡ tám kết giới phòng ngự, cuối cùng đến giữa cung điện.

Ở đó, đại điện rộng lớn vắng vẻ, ánh sáng mạnh mẽ rọi chiếu tường bằng vàng bốn bề huy hoàng.

Trên tường bốn bề, vô số hình ảnh thú biển hơi sáng rõ, tạo thành các dạng các hình thức đồ án tỏ rõ sự huy hoàng và thần bí nơi này.

Ở giữa đại điện, trên một đài tròn rọi chiếu ánh sáng bốn bề, một bóng người ngồi tĩnh tọa bất động, đang lạnh lùng nhìn ra cửa, Lục Vân và bóng đó bốn mắt nhìn nhau, không khí vô cùng khẩn trương.

Trong lòng Lục Vân hơi chấn động, ánh mắt của đối phương vô cùng đáng sợ, không hề dưới Âm Đế một chút nào.

Dung mạo người đó thật kinh khiếp, có thể nói ba phần người bảy phần yêu, toàn thân bao phủ vô số lông tơ màu xám đen, khuôn mặt cơ thịt lồi lõm màu đỏ hồng, hai mắt màu sắc biến chuyển, lúc thì xanh lục thẫm, lúc thì đỏ sẫm, khi thì hơi lam nhạt, lúc lại đen ngòm.

Trên đầu, một vòng con người lộ ra bên ngoài, tổng cộng có mười hai con người, hết như mười hai hạt châu rực sáng khảm vào đó, thỉnh thoảng lấp lánh ánh sáng quý dị. Trên vòng con người này là một tầng hào quang màu đỏ rực, hết như một vầng mây lơ lửng trên đầu của hắn.

Ngoài ra, tứ chi của người đó cũng rất kỳ dị đặc biệt, hai tay tựa như tay người nhưng lại không có năm ngón, thay vào đó chỉ có ba ngón thịt tự động co duỗi. Hai chân hết như vuốt gà, bề mặt bao phủ lông tơ, cùng với móng vuốt dài ngoằn.

Thôi nhìn, Lục Vân hỏi:

- Người chính là Cự Linh thiên thú?

Quái vật đó âm thanh khàn khàn, hơi giận dữ trả lời:

- Không sai, chính là ta. Người là ai?

Lục Vân đáp:

- Ta tên là Lục Vân, đến từ nhân gian.

Cự Linh thiên thú nói tiếp:

- Nhân gian và Hải vực ở hai phương khác nhau, vì sao người lại muốn nhúng tay vào chuyện này?

Lục Vân trả lời:

- Nguyên nhân rất đơn giản, ta không hy vọng Hải vực có quá nhiều tai nạn, bởi vì bằng hữu của ta sống ở nơi này.

Cự Linh thiên thú hừ giọng nói:

- Mạnh được yếu thua, chính là phép tắc sinh tồn của tự nhiên. Người nếu cố gắng nhúng tay vào sẽ phải trả giá đắt.

Lục Vân bật cười lạnh lùng, thản nhiên đáp:

- Ta nếu đã dám đến đây, hẳn cũng không sợ rồi.

Cự Linh thiên thú rống lên:

- Phải vậy chăng? Thế ta cho người biết, sợ hãi là cái gì.

Nói rồi cũng không thấy hắn có động tác gì, đại điện liền phát sinh một cơn cuồng phong thổi thẳng về phía Lục Vân.

1011. Chương 1013 – Vi Truy Đồ Tiệt (bao Vây Truy Đuổi)

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, Cự Linh thiên thú quát lên:

- Đừng đắc ý, có can đảm tiếp chiêu này của ta.

Nói rồi hai tay giơ cao, cánh tay tự động duỗi thẳng ra kết nối với hai bức tường. Sau đó, toàn thân hào quang xuất hiện, kéo dài từ cánh tay truyền vào trên tường của đại điện, tạo thành từng đợt hào quang rọi chiếu, vô số thú biển ảo hóa bay ra phóng thẳng đến Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân hừ lạnh một tiếng, ngọn lửa đột nhiên bùng lên quanh thân, vô số lưỡi lửa chớp mắt đã ngập tràn cả đại điện, dùng uy thế hủy diệt đốt cháy những con thú biển đó.

Cảm ứng được sức nóng của ngọn lửa, Cự Linh thiên thú ánh mắt hơi biến, toàn thân rực hẳn ánh xanh lam, phát ra một sức mạnh vô cùng âm nhu chống lại ngọn lửa của Lục Vân. Lần này, thủy hỏa gặp nhau, tương sinh tương khắc, ngọn lửa lập tức mờ đi.

Thấy được sức mạnh vô cùng to lớn của Cự Linh thiên thú, Lục Vân lập tức ra quyết định, vừa tiếp tục phát xuất ngọn lửa kiềm chế đối phương, vừa âm thầm thi triển Diệt Hồn đao, để nó ẩn trong ngọn lửa công thẳng đến Cự Linh thiên thú.

Thời khắc đó, nói ra chậm nhưng xảy ra rất nhanh. Khi ngọn lửa do Lục Vân phát ra đột nhiên mạnh hẳn lên, vô số ngọn đao màu đen bất ngờ hiện ra bao phủ quanh người của Cự Linh thiên thú. Những ngọn đao chém xuống liên miên bất tận.

Phát hiện được nguy hiểm, Cự Linh thiên thú rống lên giận dữ, âm thanh đáng sợ rung động bốn phương, không những áp chế được mọi ngọn lửa trong đại điện, còn ép cho Lục Vân toàn thân phát run.

Đồng thời, vòng tròn tròn mắt trên đầu Cự Linh thiên thú lúc này bộc phát ánh sáng mạnh mẽ, phát ra từng vòng từng vòng ánh sáng đón đỡ lấy Diệt Hồn đao của Lục Vân.

Giữa không trung, hai luồng sức mạnh gặp nhau, ánh điện chớp lấp lánh, tiếng sấm diếc tai, sức mạnh đáng sợ khuếch tán ra ngoài, khi gặp phải bốn bức tường, một bộ phận liền dội lại, nhanh chóng tích lũy thêm một bước nữa, chớp mắt liền bành trướng biến đổi, tạo nên vụ nổ có tính hủy diệt.

Phát hiện được nguy hiểm, trong lòng Lục Vân run lên, lập tức thi triển pháp quyết Hư Vô Không Ngân tiến vào không gian hư vô ngay trước khi sóng uy lực của vụ nổ ập đến.

Bên này, Cự Linh thiên thú hoàn toàn không biết pháp quyết hư vô, toàn thân nó chỉ lóe lên hào quang xanh lam, nhanh chóng thu lại hai tay, sau đó chìm vào trong làn sáng của vụ nổ.

Vụ nổ kéo dài không ngừng, hủy diệt cả cung điện, hơn nữa còn kéo dài đến bên ngoài động sâu, hóa thành một cột sáng rọi thẳng qua mặt biển.

Giữa không trung, Tứ Linh thần thú sớm đã phát hiện được nguy hiểm trước một bước, thân thể đột nhiên thu nhỏ vừa hay né tránh được. Sau đó, Tứ Linh thần thú còn chưa kịp khôi phục lại hình dạng, cột sáng kia liền vỡ nát, lộ ra một hình bóng màu xanh lam, chính là tướng yêu mị của Cự Linh thiên thú.

Thấy nó xuất hiện, Hải Nữ hơi ngạc nhiên, không biết người đó là ai. Nhưng Tứ Linh thần thú lại quen thuộc khí tức của nó, lập tức gào lên một tiếng, mở miệng thổi ra một luồng hào quang chói sáng.

Nhìn thấy luồng hào quang đó bay đến, Cự Linh thiên thú hừ giận một tiếng, tay phải phát ra một cột sáng đỡ lấy. Hai luồng sáng chạm nhau, chớp mắt liền bành trướng dị biến phát nổ, lập tức hất bắn cả hai bên.

Dừng lại, thân thể Tứ Linh thần thú lớn lên, vừa múa hai trảo phát xuất công kích đáng sợ, vừa vỗ hai cánh tạo nên dòng khí mạnh mẽ hình thành một không gian kín bưng quanh người của Cự Linh thiên thú.

Phát hiện được ý đồ của Tứ Linh thần thú, Cự Linh thiên thú ngửa mặt hú dài, thân thể sau đó biến thành to lớn, vô số lông tơ dày đặc biến thành những xúc tu, vừa phát xuất làn sáng phòng ngự, vừa phát động tiến công sắc bén, dễ dàng xé nát không gian kín bưng đó.

Trên không trung, Hải Nữ nhìn thấy cảnh này liền tỉnh ngộ lại. Khi nó đang chuẩn bị bay xuống phát động tiến công, bên thân lóe lên ánh bạc, Lục Vân lại xuất hiện.

Kéo Hải Nữ lại, Lục Vân nói:

- Không được kích động, trước hết phải nhìn rõ tình hình đã.

Hải Nữ không hiểu trả lời:

- Sư phụ, Cự Linh thiên thú sao đột nhiên trở thành như vậy?

Lục Vân vẻ mặt nặng nề, than nhẹ:

- Con thú này gặp được may mắn, không những sức mạnh kinh người còn nắm vững phương pháp tu luyện của cao thủ Hải tộc, biết được sự ảo hóa, đáng tiếc dã tâm của nó lại quá lớn...

Hải Nữ hỏi:

- Nói như vậy, bảo bảo thông minh không phải là đối thủ của nó sao?

Lục Vân đáp:

- Đại linh nhi vô cùng thần bí, có sức mạnh quỷ thần không lường được. Tuy không nhất định thắng được, cũng có được sức mạnh khắc chế Cự Linh thiên thú. Hiện nay, tình hình tạm thời khó xác định, chúng ta không được lỗ mẫn hành sự.

Nói rồi thân hình loáng lên đã mang Hải Nữ quay về bên cạnh mấy người Bách Linh.

Thấy hai người quay về, Bách Linh hỏi:

- Chuyển hành trình đi đáy biển có phát hiện gì không?

Đơn giản thuật lại một lượt, Lục Vân cất lời:

- Hiện nay chỗ ở của Cự Linh thiên thú đã bị huynh hủy diệt, trong lòng nó tất nhiên rất giận, tạm thời sẽ không né tránh. Chỉ còn lại coi bản lĩnh của Đại linh nhi thế nào thôi.

Thương Nguyệt nhìn lên trời, lo lắng nói:

- Con thú này không những thân thể to lớn mà sau khi biến hóa thành người cũng to lớn vô cùng, có thể nói trên đời không có hai.

Trương Ngạo Tuyết than nhẹ:

- Đúng thế, nhìn thân thể to như núi Thái Sơn của nó quả thật khiến người ta cảm thấy có phần bất lực. May mà Đại linh nhi cũng không kém, thân hình cũng có phần tương đương.

Giữa không trung, cuồng phong, sấm sét đan xen xuất hiện, chớp điện mưa to liên miên không ngừng. Hai con thú to lớn giao tranh kịch liệt, hào quang giữa hai bên không ngớt, vô số vụ nổ lúc này liên tiếp vang lên bao phủ bên ngoài cả hai.

Trong lúc giao đấu, Tứ Linh thần thú thần dũng vô cùng, sau khi nuốt được năng lượng của mười sáu con thú khổng lồ, thực lực nó đã gia tăng lên, lại được Lục Vân dùng sức mạnh biển cả để trị thương, khiến nó chớp mắt đã dung hợp rất nhiều sức mạnh trong cơ thể, vô tình đã tiến lên thêm một bước.

Đối mặt với tấn công điên cuồng của Tứ Linh thần thú, Cự Linh thiên thú giận dữ vô cùng, bản thân nó thực lực bị ảnh hưởng trong lúc giao đấu với Lục Vân, sức mạnh đã bị tiêu hao không ít. Hơn nữa thương thế trước đó còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, tổng hợp lại hiện nay đã không lớn mạnh bằng lúc trước.

Cứ như vậy, khoảng cách hai bên thu nhỏ, uy hiếp của Tứ Linh thần thú liên gia tăng kịch liệt.

Nhưng Cự Linh thiên thú dù sao cũng mạnh mẽ tuyệt thế. Tuy bản thân bị thương, nhưng thể công của nó không hề giảm, ngàn vạn xúc tu quanh thân chống được hai trảo hai cánh của Tứ Linh thần thú, vòng tròn tròn mắt trên đầu thần dị vô cùng, phát ra vòng sáng uy lực kinh trời, vài lần đánh tan được cột sáng do Tứ Linh thần thú phun ra.

Gào lên một tiếng, thể công Tứ Linh thần thú không ngừng. Hai trảo, hai cánh liên tục múa lên, phối hợp với cột sáng mạnh mẽ từ miệng phun ra, kéo dài cuộc chiến tay đôi.

Đối với Tứ Linh thần thú, nó theo Lục Vân vào sinh ra tử, trải qua không ít chuyện, có kinh nghiệm tác chiến cực kỳ phong phú. Hiện nay, theo như nó thấy, Cự Linh thiên thú bề ngoài tuy có vẻ mạnh mẽ như cũ, nhưng từ vẻ phần nộ, dần dần lộ ra sự lo âu và bất an trong lòng.

Cảm nhận được sự mạnh lên của thể công do Tứ Linh thần thú phát ra, Cự Linh thiên thú trong lòng chấn động, biết đối phương đã phát hiện được tình hình của bản thân, trong lòng không khỏi nóng nảy lo lắng thêm. Trầm tư rất lâu, Cự Linh thiên thú quyết định kết thúc cục diện giằng co này, không tiếc điều gì phải tiêu diệt Tứ Linh thần thú.

Đã có ý tưởng này, Cự Linh thiên thú thay đổi phương án chiến đấu, trước hết tránh khỏi tiến công của Tứ Linh thần thú, chơi trò đuổi bắt mơ hồ. Sau đó, khi đã phân tán được sự chú ý của Tứ Linh thần thú, nó bắt đầu chuẩn bị toàn lực, sức mạnh to lớn toàn thân hội tụ trên đầu, khiến cho vòng mười hai con người hào quang lưu chuyển, bộc phát làn sáng chói chang như mặt trời, khiến cho những người quan sát trận chiến không khỏi nhắm mắt lại.

Thời điểm này, vầng mây đỏ máu trên đầu Cự Linh thiên thú vặn vẹo kịch liệt, sau khi nuốt lấy nguồn năng lượng do mười hai con người phát ra, liền phóng thẳng đến Tứ Linh thần thú, đồng thời nhanh chóng khuếch tán, rất nhanh hóa thành một vầng mây máu bao phủ trên đầu của Tứ Linh thần thú.

Phát hiện được khí tức hủy diệt ẩn chứa trong vàng mây máu, Tứ Linh thần thú hơi chần chừ, sau đó thân thể liền thu nhỏ lại, ngay trước khi vàng mây máu chụp xuống đã âm thầm chuyển sang nơi khác.

Sau đó, Tứ Linh thần thú xuất hiện cách đó vài chục dặm. Nhưng nó kinh ngạc thấy Cự Linh thiên thú không ngờ đã sớm tính toán mọi thứ, chỉ âm thầm đứng đó chờ nó.

Phát hiện không ổn, Tứ Linh thần thú xoay người muốn trốn, đáng tiếc đã quá trễ, bị vòng sáng do mười hai con người của Cự Linh thiên thú vây lấy, bao phủ trong một không gian đặc biệt.

Đường lui đã bị bịt, Tứ Linh thần thú lập tức phản kích, thân thể nhanh chóng to lên, ý đồ muốn phá vỡ không gian này.

Đáng tiếc một chiêu này chính là sức mạnh cả đời của Cự Linh thiên thú, hàm chứa niềm tin kiên định vô cùng, một lòng muốn đưa Tứ Linh thần thú vào đất chết, làm sao nó có thể dễ dàng phá vỡ được?

Trong phút sống chết, quyết chiến liều mạng. Tứ Linh thần thú và Cự Linh thiên thú toàn lực đưa ra, hai bên không chút nhượng bộ, dùng sức mạnh thuần khiết làm cơ sở, triển khai cuộc so tài theo lối nguyên thủy nhất.

Thời khắc đó, chiêu thức có được đều biến thành không còn quan trọng, sức mạnh ai lớn hơn, sức chịu đựng kéo dài hơn, người đó liền có hy vọng đạt được thắng lợi cuối cùng.

Bầu trời, ánh lên ngũ sắc từng vàng, vô số làn sáng hội tụ về cả hai con thú, nhanh chóng hình thành một vùng sương mù ánh sáng, bao phủ cả hai bên.

Thấy vậy, Bách Linh cau mày nói:

- Tình hình có chút biến hóa, Đại linh nhi đã mắc lừa, chúng ta ra tay giúp đỡ nó.

Lục Vân lắc đầu:

- Vô dụng thôi, huynh phân tích khí trường chung quanh bọn chúng, sức mạnh đó đáng sợ, dễ dàng phá nát cơ thể huyết nhục của chúng ta, căn bản không thể đến gần. Hơn nữa, huynh tuy có năng lực đến gần, nhưng ta tay không những không giúp được nó, ngược lại còn gây thương tích cho nó.

Thương Nguyệt vẻ mặt kinh hãi, lo lắng lên tiếng:

- Nói như thế, chúng ta không giúp được gì chẳng?

Lục Vân im lặng, chỉ hơi hơi gật đầu, khuôn mặt hơi trầm trọng.

Hải Nữ nghe vậy, quát lên:

- Không được, con phải đi giúp bảo bảo thông minh.

Trương Ngạo Tuyết quát lại:

- Không được nói lung tung, bây giờ Đại linh nhi còn chưa thua, chúng ta phải tin tưởng ở nó.

Hải Nữ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn ôm lấy đùi Bách Linh, lay động rất mạnh.

Vuốt nhẹ mái tóc của nó, Bách Linh lên tiếng:

- Đừng đùa giỡn với sinh tử, dì Ngạo Tuyết của con nói đúng đó, chúng ta phải tin tưởng vào nó.

Hải Nữ nhỏ giọng nói:

- Con đương nhiên tin tưởng bảo bảo thông minh, nhưng con lo lắng cho nó mà.

Bách Linh khom lưng ôm nó, đang muốn mở miệng liền nghe thấy Lục Vân cất lời:

- Nhìn nhanh, có kết quả rồi.

Bốn người kia thất kinh, chăm chú nhìn lên bầu trời, chỉ thấy lúc này sương ánh sáng tan ra, một làn sáng đáng sợ phóng ra cùng với tiếng nổ rung trời, khiến cho cả mặt biển to lớn kêu gào.

Trên trời, biển mây phất phơ, vô số làn sáng như mưa rơi xuống, kéo dài một lúc mới dần dần tan đi để lộ ra thân hình của Cự Linh thiên thú và Tứ Linh thần thú.

Thanks

1012. Chương 1014 – Phong Ấn Thiên Thú

Toàn thân Tứ Linh thần thú ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh, đôi mắt đỏ hồng thần quang âm đạm, thân thể không khối lắc lư. Tình hình của Cự Linh thiên thú cũng không tốt hơn, ánh sáng quanh thân rối loạn, miệng kêu gào nho nhỏ, rõ ràng hai bên đều bị thương nghiêm trọng.

Thấy vậy, ánh mắt Lục Vân sáng lên, dạn dò:

- Cơ hội tốt, Hải Nữ theo ta tiến lên, các muội tạm thời lưu lại.

Hải Nữ vang một tiếng, phi thân theo Lục Vân bay lên, chớp mắt đã đến bên cạnh Tứ Linh thần thú.

- Hải Nữ toàn lực xuất kích, phải vây khốn được nó.

- Sự phụ yên tâm, Hải Nữ biết rồi.

Còn đang nói, hai tay Hải Nữ múa lên, chân nguyên to lớn hóa thành cột sáng cuốn thẳng đến Cự Linh thiên thú.

Nhìn thấy Hải Nữ bay đến, Cự Linh thiên thú rống nhỏ một tiếng, ánh mắt suy yếu toát ra vẻ cừu hận, hai tay nhanh chóng bắt chéo múa lên phát ra làn sáng phòng ngự. Cứ như thế, sức mạnh trời buộc do Hải Nữ phát ra va chạm vào làn sáng phòng ngự của Cự Linh thiên thú, cả hai cuốn lấy nhau giằng co không dứt.

- Sao rồi? Người bị thương rất nặng đó.

Lục Vân nhìn Tứ Linh thần thú nhỏ nhẹ lên tiếng.

Đậu trên vai Lục Vân, Tứ Linh thần thú yếu ớt đáp:

- Sức mạnh của ta đã hao hết rồi, còn lại chỉ trông vào các người thôi.

Lục Vân đáp:

- Yên tâm đi, còn lại cứ để cho chúng ta. Bây giờ để ta trị thương cho người.

Nói rồi trên người ánh xanh lam lóe lên, sức mạnh trọng sinh hoàn nguyên mang theo sức sống bùng bùng nhanh chóng bồi dưỡng thân thể trọng thương của Tứ Linh thần thú.

Trùng mắt Cự Linh thiên thú, Hải Nữ khẽ quát lên:

- Con quỷ xấu xí, người dám làm bảo bối thông minh của ta bị thương, sao ta không thu thập người được.

Nói rồi hai tay múa lên cả trước và sau, cột sáng nhấp nhô tạo nên sức hút hương tâm tác dụng lên kết giới phòng ngự của Cự Linh thiên thú.

Gầm lên giận dữ, Cự Linh thiên thú rống to:

- Nhân loại thật đáng ghét, ngày đó Hải Hoàng lừa ta vào bẫy, hôm nay ta muốn tính sổ tất cả lên người, chịu chết đi.

Trong tiếng quát to, Cự Linh thiên thú đột nhiên bộc phát khí thế đáng sợ, lập tức đánh tan hai cột sáng do Hải Nữ phát ra, hơn nữa còn ngưng đọng thân thể nó, khiến nó không thể nhúc nhích được.

Lục Vân thấy vậy gầm nhẹ một tiếng, buông Tứ Linh thần thú đang trọng thương xuống, lóe lên liền đến bên cạnh Hải Nữ, hai tay chàng phát xuất một tấm sáng chói mắt chống cự lại sức mạnh đáng sợ của Cự Linh thiên thú.

Một âm thanh to lớn nổ ra, sức mạnh hai bên chớp mắt đã kích phát bùng nổ, tạo nên dòng khí hủy diệt mạnh mẽ ép tách hai người ra. Trong lúc lùi lại, Lục Vân phát ra một luồng sức mạnh êm ái đỡ lấy thân

thể của Hải Nữ, hơn nữa còn phát xuất công kích bằng ý niệm, lập tức đột phá được phòng tuyến tinh thần của Cự Linh thiên thú, khiến cho nó bị trọng thương nặng nề.

Cự Linh thiên thú kêu lên thảm thiết, chỉ thấy nó trong lúc lùi lại toàn thân hào quang luân chuyển, thân thể thu nhỏ lại một chút, không ngừng xoay tròn.

Bên này, Hải Nữ được Lục Vân hỗ trợ, lập tức thoát khỏi sự trói buộc của dòng khí không gian, phi thân phóng thẳng đến Cự Linh thiên thú, lợi dụng lúc nó đang kêu thảm để phát động công kích mãnh liệt. Vì thế, toàn bộ công kích của Hải Nữ tập trung lên Cự Linh thiên thú, khiến nó kêu gào giận dữ liên tục, nhưng vẫn không thấy chết đi.

Thấy vậy, Hải Nữ rất giận, vừa gia tăng sức mạnh công kích, vừa quát lên:

- Con quỷ xấu xí, ta không tin ngươi không chết được.

Vụ oanh tạc dày đặc cứ mãi duy trì, Cự Linh thiên thú trong tình trạng bị trọng thương không cách gì phản kích, nhưng lại rất bền bỉ, mặc cho Hải Nữ công kích thế nào cũng không cách gì gây nên thương tích trí mạng.

Lục Vân thấy vậy, hai mắt hơi khép hờ, thân thể lắc lên xông đến ngăn cản Hải Nữ tiếp tục tiến công, đổi lại để chàng ra tay, phát động Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực phối hợp với Hóa Hồn phù trong cơ thể.

Một chiêu cực mạnh cực tuyệt lại cực âm cực tà nhanh chóng tạo nên phản ứng. Chỉ thấy Cự Linh thiên thú đó kêu gào điên cuồng, thân thể không khỏi run rẩy, vô số làn sáng các màu mờ hiện ra ngoài đối phó với pháp quyết tà ác của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân gia tăng thể công, thôn tính lấy thân thể và nguyên thần của Cự Linh thiên thú, ép nó đi dần đến cái chết.

Rất nhanh, thân thể Cự Linh thiên thú thu nhỏ thêm một ít, nhưng đúng lúc này, Lục Vân phát hiện sự tổn thương do công kích của mình tạo nên cho nó dần giảm yếu, dường như đúng lúc nó trọng thương cũng tạo nên khả năng miễn dịch tương ứng.

Lúc này, ba người Bách Linh từ xa đến gần, họp lại với Hải Nữ chăm chú quan sát tình hình giao chiến.

Thương Nguyệt nhanh chóng phát hiện được vẻ khác thường trên mặt Lục Vân, vội vàng mở miệng hỏi han:

- Lục Vân, sao vậy?

Quay lưng lại bốn người, Lục Vân trầm giọng đáp:

- Con thú này thật quỷ dị, cơ hồ có cơ thể bất diệt, có được sức sống rất mãnh liệt.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy nhẹ giọng nói:

- Để muội thử dùng thần kiếm thử, xem có thể hữu dụng chút nào không.

Nói rồi rút thần kiếm ra khỏi vỏ liền xuất hiện một luồng sáng tím rực rỡ, chớp mắt đã xuyên qua thân thể của Cự Linh thiên thú.

Thời khắc đó, Cự Linh thiên thú phát ra tiếng kêu thê thảm, khí tức trên người rõ ràng giảm yếu khá nhiều, nhưng vẫn không hề chết như cũ.

Thương Nguyệt thấy vậy, cũng thử dùng thần kiếm mới thu được, liền phát hiện uy lực kinh người, có thể gây trọng thương cho Cự Linh thiên thú nhưng lại không thể tiêu diệt được nó. Vì thế, Thương Nguyệt thu lại thần kiếm, phát xuất Cửu Thiên Chân Hỏa ý đồ muốn luyện hóa nó.

Đến lúc này, Cự Linh thiên thú phản ứng kịch liệt, cố gắng giãy dụa muốn thoát khỏi, đáng tiếc không còn sức phản kháng.

Thời gian, chậm chậm trôi qua, âm thanh kêu thảm của Cự Linh thiên thú dần dần nhỏ đi, cuối cùng hóa thành một quả cầu ánh sáng lơ lửng trong Cửu Thiên Chân Hỏa, vận chuyển chậm chậm.

Nhìn thấy cảnh này, Bách Linh lên tiếng:

- Con thú này sợ lửa, biện pháp Thương Nguyệt có tác dụng.

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm cất lời:

- Biện pháp này có tác dụng nhưng còn chưa diệt được nó.

Lục Vân cũng đồng ý:

- Lời Ngạo Tuyết không sai, con thú này đến từ vùng biển sâu, có sức mạnh quỷ dị khó lường, đã to lớn đến mức đạt cảnh giới Bất Tử Bất Diệt. Muốn tiêu diệt nó xem ra không thể dễ dàng như vậy được.

Hải Nữ nghe vậy, hỏi lại:

- Sư phụ, chúng ta phải làm thế nào đây?

Lục Vân trầm ngâm, chìm vào trầm tư, một lúc sau mới mở miệng lên tiếng đáp lời:

- Con đi mời những cao thủ Hải vực đến đây, hỏi xem bọn họ có biện pháp thế nào không?

Hải Nữ vâng lời lập tức rời đi.

Bách Linh hỏi:

- Lục Vân, huynh không có biện pháp nào khác chăng?

Lục Vân lắc đầu nhẹ, nhỏ giọng nói:

- Có, nhưng tuyệt đối không tốt lắm. Huynh muốn nghe qua ý kiến của bọn họ.

Bách Linh không hiểu, muốn hỏi nhưng không hề mở miệng bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, Lục Vân lúc này đã trở thành có chút kỳ quái.

Giây lát, mấy người Lục Doanh đến bên Lục Vân, sau khi quan sát một lúc, Đông hải Long vương hỏi:

- Như vậy có tính là thắng rồi hay chưa?

Lục Vân đáp:

- Chỉ mới thắng một nửa, hiện nay cần phải xử lý Cự Linh thiên thú thế nào. Vì thế cần phải thỉnh cầu ý kiến của mọi người.

Bắc hải Long vương lên tiếng:

- Nghe Hải Nữ nói, con thú này khó có thể tiêu diệt, chuyện này có thật vậy chăng?

Lục Vân trả lời:

- Đúng là có như vậy thật. Hiện nay, chúng ta tạm thời khống chế được nó, phải xử lý thế nào cần phải nghe ý kiến của mọi người.

Nghe vậy, cao thủ ba hải đưa mắt cho nhau, sau khi trầm ngâm giây lát, Nam hải Hàn Ngọc Dương nói:

- Vì sự an nguy của Hải vực, có thể tiêu diệt nó là tốt nhất. Nếu như không tiêu diệt được, tốt nhất là có thể phong ấn nó để tránh nguy hại cho thiên hạ.

Lục Vân nói:

- Chuyện phong ấn ta cũng đã suy xét qua, nhưng làm thế nào mới có thể toàn vẹn được đây?

Quy trưởng lão đáp:

- Ngày đó Hải Hoảng dùng Tỏa Long đỉnh trấn áp được nó, bây giờ có lẽ nên dùng Tỏa Long đỉnh để phong ấn nó.

Bách Linh lên tiếng:

- Biện pháp này không biết có thể thành công hay không, đành phải để Hải Nữ thử qua một lần xem kết quả như thế nào.

Mọi người không có ý gì thêm, ai cũng gật đầu tán đồng.

Hải Nữ thấy vậy, không nói một lời, liền bay đến trên quả cầu ánh sáng do Cự Linh thiên thú tạo thành. Nó thúc động chân nguyên phát xuất ra Tỏa Long đỉnh, lập tức hút lấy quả cầu sáng vào trong. Lúc đó, quả cầu sáng chấn động kịch liệt, phát ra hàng loạt những tiếng gầm giận dữ, rung cho Tỏa Long đỉnh chuyển động không yên, quả cầu rung chuyển muốn thoát ra.

Hải Nữ thấy vậy quát nhỏ một tiếng, chân nguyên toàn thân được nó gia tăng đến mức cực hạn, toàn thân phát ra bảy luồng hào quang. Bảy luồng này đón gió hóa thành bảy con thần long phóng thẳng về phía Tỏa Long đỉnh, cùng với chín con rồng bay trong Tỏa Long đỉnh đan xen với nhau, hình thành một tấm lưới ánh sáng vững vàng trói buộc lấy quả cầu ánh sáng đó.

Cảm nhận được áp lực gia tăng, quả cầu ánh sáng đó không ngừng nhúc nhích, trong lúc nhấp nhô xem ra dao động không lớn, nhưng phản lực đối với Hải Nữ lại vô cùng hung hãn.

Quan sát thấy tình hình này, mọi người vẻ mặt nặng nề, sau khi quan sát rất lâu, Thương Nguyệt lên tiếng:

- Chỉ bằng một mình Hải Nữ cùng với Tỏa Long đỉnh dường như không thể trấn áp được nó.

Phản Thiên lên tiếng:

- Đúng thế, Hải Nữ đã có chút mệt mỏi, tiếp tục như vậy sợ là ...

Lục Vân cắt lời:

- Thật ra Cự Linh thiên thú kịch liệt giãy dụa cho thấy một bí mật, đó là nó thật sự sợ Tỏa Long đỉnh, vì thế liều mạng giãy dụa.

Bắc hải Long vương nói:

- Cho dù là như thế nào, chúng ta có thể giúp Hải Nữ làm chuyện này thế nào đây?

Đông hải Long vương phụ họa:

- Đúng thế, Tỏa Long đỉnh chỉ có Hải Nữ có khả năng khống chế, hơn nữa lại có sức khắc chế rất lớn với Long tộc chúng ta, khiến chúng ta không dám đến gần, có thể làm thế nào đây?

Lục Vân trầm ngâm đáp:

- Ta đang suy nghĩ, nếu như dùng thần khí của bốn hải phong ấn Cự Linh thiên thú có lẽ sẽ có tác dụng.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Suy tưởng của người rất đúng, nhưng bốn thần khí của bốn hải căn bản không thể nào dung hợp, làm sao có thể ...

Lục Vân cắt lời:

- Muốn tiêu trừ ảnh hưởng của Tỏa Long đỉnh với các vị thật ra không khó. Chỉ cần chúng ta bên này phái ra ba người, để chân nguyên tạm thời dung hợp với các vị, các vị liền có thể không bị ảnh hưởng.

Đông hải Long vương nghe vậy, vội vàng nói:

- Nếu như vậy thì đừng chậm trễ mất thời gian nữa.

Lục Vân liếc Bắc hải Long vương và Hàn Ngọc Dương, thấy hai người không có ý gì thêm, liền phân phó:

- Mọi người nghe hiệu lệnh của ta, bây giờ để Bách Linh hỗ trợ sức mạnh cho Lục Doanh, Phản Thiên phối hợp với Nam hải cung chủ, ta phối hợp với Bắc hải Long vương, cùng Hải Nữ đồng thời phát động bốn đại thần khí xem thử có thể phong ấn được Cự Linh thiên thú không.

Năm người nghe vậy liền di động, nhanh chóng tiến gần đến nhau, chân nguyên kết nối với nhau, sau đó phóng thẳng đến Tỏa Long đỉnh.

Bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết bay đến bên Hải Nữ, đợi ba tổ ai nấy đã vào vị trí liền hạ lệnh:

- Bắt đầu phát động.

Nói rồi tay phải đặt lên lưng Hải Nữ, truyền chân nguyên liên miên không ngừng cho nó.

Lúc đó, bên ngoài Tỏa Long đỉnh hào quang lấp lánh. Bắc hải Long vương được Phần Thiên hỗ trợ, thúc động Định Hải thần châu bay vào trong đỉnh, chớp mắt ngưng đọng không gian bên trong, khiến cho quả cầu ánh sáng do Cự Linh thiên thú tạo nên không cách gì nhúc nhích.

Ngay sau đó, Nam hải Hàn Ngọc Dương phóng Thất Thủy Lưu Li kiếm, phát ra bảy luồng hào quang khác nhau trói lấy quả cầu ánh sáng.

Tiếp liền, Định Thiên thần châm của Lục Doanh từ trên hạ xuống, mạnh mẽ đâm thẳng vào quả cầu ánh sáng đó, khiến nó vừa kêu thảm vừa thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một quả cầu ánh sáng to chừng ba tấc, liền không còn biến hóa gì thêm.

1013. Chương 1015 – Công Thành Thân Thối (thành Công Rồi Liền Rút Lui)

Trận này rất huyền diệu, nó phát ra ánh sáng có sức trói buộc, không những có thể hòa hợp với khí tức của ba đại thần khí kia, mà còn có thể tự động biến đổi, hình thành một loại sức mạnh hoàn toàn mới, mạnh mẽ giữ chặt quả cầu ánh sáng ngay tại giữa đỉnh.

Thấy vậy, Lục Vân hơi mỉm cười, cất lời:

- Được rồi, ngoại trừ Hải Nữ, những người còn lại thu hồi thần khí thôi.

Mấy người Lục Doanh nghe vậy lập tức hành động, nhanh chóng thu hồi thần khí, hơn nữa còn lùi lại xa xa.

Lục Vân đứng bên cạnh Hải Nữ, tiếp tục quan sát giây lát, chỉ thấy quả cầu sáng không chút phản ứng, lúc đó chàng mới kêu Trương Ngạo Tuyết bảo mọi người đến bên cạnh.

Điềm nhiên bật cười, Bách Linh lên tiếng:

- Bây giờ Cự Linh thiên thú đã bị phong ấn, phải an bày nó như thế nào đây?

Đông hải Long vương đáp:

- Chuyện này phải cân nhắc cho tốt, một khi bị người khác phóng thích ra, chắc chắn một trường tai nạn nữa rồi.

Mọi người không nói, ai nấy đều suy tư về vấn đề này, nhất thời không người nào phát biểu.

Rất lâu sau, Lục Doanh hỏi:

- Lục Vân, huynh suy nghĩ thế nào?

Lục Vân điềm nhiên lên tiếng:

- Thật ra phương pháp an bày tốt nhất là đưa Tỏa Long đỉnh đặt ở nơi sâu nhất trong Ma Quỷ hải vực, để cho những con thú lớn khổng lồ bảo vệ nó, như vậy mới không bị sơ suất.

Bắc hải Long vương lo lắng lên tiếng:

- Những con thú khổng lồ đó chẳng? Bọn chúng không biết có giống như Cự Linh thiên thú, đầy dã tâm hoành hành cả Thất Hải.

Lục Vân đáp:

- Chuyện này mọi người yên tâm, Hải Nữ trước đây có nói chuyện qua với những con thú lớn này, bọn chúng trước đây đều do Cự Linh thiên thú điều khiển, hoàn toàn không phải mong muốn như vậy. Bây giờ Cự Linh thiên thú đã bị phong ấn, bọn chúng có thể khôi phục lại sự an bình trước đây, làm sao lại muốn đi chọc giận với các vị.

Đông hải Long vương nghi ngờ:

- Nói như vậy, nhưng thú khổng lồ đông đảo, ai có thể khẳng định sẽ không ...

Lục Vân cười đáp:

- Cung chủ an tâm, đợi một lúc ta sẽ bảo Hải Nữ ra mặt thử một lần, các vị sẽ biết ngay. Bây giờ, Lục Doanh theo ta đi an bày cho Tỏa Long đỉnh.

Nói rồi bay về bên cạnh Hải Nữ, bảo nó thu lại Tỏa Long đỉnh, sau đó cùng với Lục Doanh bắn vào trong biển nước.

Chỉ chốc lát, Lục Vân dẫn hai người đến trước một động sâu, nói với Hải Nữ:

- Con hãy thả Tỏa Long đỉnh xuống dưới đi.

Hải Nữ hơi không nỡ, lấy Tỏa Long đỉnh ra nhìn một lúc mới buông tay thả xuống, sau đó ngáy ngốc nhìn theo.

Khe khẽ thở dài, Lục Vân nói:

- Chớ để lòng, từ đâu đến rồi đi đâu đều là duyên số.

Hải Nữ nhỏ giọng đáp:

- Con sẽ nhớ đến nó.

Lục Vân cau mày, than nhẹ:

- Có lẽ đây chính là vận mệnh của con. Được rồi, chúng ta đi thôi. Lục Doanh nhớ kỹ lời của ta, không được cho bất kỳ người nào biết được chỗ để Tỏa Long đỉnh, cho dù là Phần Thiên cũng không cần nói.

Lục Doanh đáp:

- Muội hiểu rồi, huynh yên tâm.

Rời khỏi mặt biển, Lục Vân dặn dò Hải Nữ:

- Con đi triệu tập đám thú khổng lồ đến, dặn bọn chúng không được rời khỏi Ma Quỷ hải vực, xem thái độ bọn chúng như thế nào.

Hải Nữ hỏi:

- Nếu bọn chúng không muốn nghe những lời này?

Lục Vân đáp:

- Bọn chúng không nghe lời, chúng ta sẽ phải kiềm chế bọn chúng, hiểu không?

Hải Nữ vẻ mặt hơi biến, co đầu rụt cổ dụi dàng nói:

- Hải Nữ biết rồi, sư phụ yên tâm.

Quay về giữa không trung, Lục Vân nói với mọi người:

- Được rồi, Tỏa Long đỉnh đã an bày xong, bây giờ chúng ta xem thử biểu hiện của đám thú khổng lồ thế nào.

Mọi người không nói gì, đều cúi đầu nhìn xuống chân, lập tức thấy thú khổng lồ tụ tập trên mặt biển, cả phương viên vài trăm dặm đông đen, cảnh tượng đó khiến người ta phải khiếp sợ.

Mặt biển, ở trên đầu một con thú khổng lồ tương đối lớn, Hải Nữ đứng thẳng, lúc này đang lớn giọng nói:

- Định nhân của các ngươi đã bị chúng ta đánh thắng, từ nay về sau các ngươi không còn phải sợ hãi gì nữa, có thể khôi phục lại sinh hoạt an bình. Các ngươi có vui không?

Âm thanh “ào” cùng lúc vang lên, uy thế rung động trời đất, vài trăm con thú khổng lồ kêu to hoan hô, không ngừng lắc lư những cái đầu thật lớn.

Hải Nữ hai tay giơ lên áp chế tiếng hoan hô của thú khổng lồ, tiếp tục nói:

- Sinh hoạt bình an của các người mong muốn, cũng chính là ước nguyện của người khác. Vì chung sống hòa bình, các người phải đồng ý cả đời sinh sống ở Ma Quỷ hải vực, không được xâm phạm Thất Hải được không?

Tiếng kêu đồng thanh “ào” lại vang lên lần nữa, các con thú khổng lồ đồng thanh khiến những người giữa không trung nhìn thấy cảm xúc rất nhiều.

Hải Nữ thấy vậy, lớn giọng tiếp:

- Đa tạ các người, bây giờ để biểu đạt thành ý của các người, tất cả hãy trở về đi thôi.

Tiếng kêu đồng thanh vang lên, những con thú khổng lồ cùng đồng ý, lần lượt chìm xuống mặt biển, chỉ một lúc đã không còn thấy đâu nữa.

Hải Nữ bay về trên trời, vui mừng khắp khởi xông thẳng đến Lục Vân báo:

- Sư phụ, người có thấy bọn chúng nghe lời đó.

Lục Vân mỉm cười đáp:

- Thấy rồi, con làm rất tốt đó.

Dứt lời, chỉ thấy giữa không trung bóng đen lóe lên, Tam Đầu linh xà xuất kích trước đó lúc này quay về dừng lại trên vai của Bách Linh.

Đông hải Long vương lên tiếng:

- Kết thúc như vậy cũng có thể xem là viên mãn rồi. Hai vị cung chủ thấy thế nào?

Bắc hải Long vương đáp:

- Kết quả như vậy vượt xa những gì ta mong ước, ta cũng không có gì có thể nói được.

Nam hải Hàn Ngọc Dương cất lời:

- Ta cũng không có ý kiến gì, rất đồng ý với cách làm của Lục Vân.

Đông hải Long vương cười inói:

- Nếu như vậy, chúng ta hãy quay về thôi.

Nói rồi quay sang mọi người bàn luận chuẩn bị quay về Đông hải.

Lục Vân thấy vậy, mở miệng:

- Các vị, chúng ta cũng phải về thôi. Hành trình Hải vực kỳ này được mọi người giúp đỡ, tính ra cũng kết thúc tốt đẹp. Bây giờ, tình thế nhân gian nguy cấp, chúng ta còn nhiều chuyện phải làm, không thể ở lâu thêm được nữa.

Đông hải Long vương nghe vậy, lên tiếng giữ lại:

- Lục Vân, người đã loại trừ mối họa nguy hiểm nhất cho Hải vực, chúng ta ở đây lẽ ra phải đáp tạ người thật tốt, hay người theo chúng ta về một phen, không mất nhiều thời gian đâu.

Bắc hải Long vương phụ họa:

- Đúng thế, có chuyện cũng không thể nóng nảy như vậy, hay ở lại một chút để chúng ta thể hiện hết tấm tình người chủ.

Lục Vân cười đáp:

- Tấm lòng các vị chúng ta xin ghi nhận, sau này có thời gian ta sẽ tự quay lại thăm viếng, bây giờ quả thật phải quay về rồi.

Nam hải Hàn Ngọc Dương lên tiếng:

- Nếu các vị đã cố ý như vậy, ta cũng không lưu các vị thêm, sau này nếu đến Nam hải nhớ ghé tới chơi một chút.

Lục Doanh kéo Lục Vân nhẹ giọng nói:

- Quả thật khẩn cấp như vậy chẳng?

Lục Vân đáp:

- Chúng ta đến đây đã mấy ngày rồi, hiện nay nhân gian có biến cố, không thể không quay về được.

Lục Doanh hơi không nỡ, nhỏ nhẹ nói:

- Sau này nhớ đến thăm chúng ta, huynh đừng quên đó.

Lục Vân mỉm cười gật đầu, đưa mắt cho bốn người bên mình, bảo bọn họ từ biệt mọi người, đồng thời cũng dặn dò:

- Trước khi rời đi có một số chuyện muốn cho các vị biết. Trước hết, Phần Thiên sẽ ở lại Đông hải, những chuyện sau này huynh tự an bài, thứ hai, ta và Tử hải có hiệp ước với nhau, hy vọng các vị đừng xâm phạm Tử hải. Thứ ba, Ma Vương Sa của Hắc hải cùng các cao thủ đều đã bị ta tiêu diệt rồi, không còn cơ hội uy hiếp các vị, chỉ còn lại Hồng hải thực lực tổn thất nghiêm trọng, thân chúng không lo xong nổi. Ngoài ra, Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương đã âm thầm quay về nhân gian, điều này cũng là một trong những nguyên nhân khiến chúng ta vội vàng quay về.

Nghe hết những lời này, mọi người vẻ mặt ai nấy khác lạ. Đông hải Long vương cảm kích lên tiếng:

- Lục Vân, ân tình của người đối với bốn hải quả thật khiến bọn ta không biết phải cảm kích như thế nào đây.

Nam hải Hàn Ngọc Dương lại hỏi:

- Người quả thật khẳng định Sở Hoài Dương đã đi nhân gian rồi chẳng?

Bắc hải Long vương cười nói:

- Không có sự uy hiếp của Hắc hải, lại thêm Hồng hải thực lực tổn thất, từ nay về sau Hải vực ít ra cũng an bình được một khoảng thời gian.

Nhìn ba người, Lục Vân cười nói:

- Lời cảm kích không cần phải nói, còn về chuyện Sở Hoài Dương, ta có tin tức xác đáng, có thể khẳng định hắn đã đi nhân gian với Kiếm Vô Trần. Còn về hòa bình Hải vực, điều này cần phải có sự hợp tác nỗ lực của ba vị cùng chủ. Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi thôi, các vị保重.

Nói rồi mỉm cười phát tay, dẫn ba cô và Hải Nữ bay về phía xa xa.

Mấy người Lục Doanh ở tại chỗ lưu luyến không rời, mãi đến khi năm người Lục Vân biến mất trên mây mới quay về Đông hải ...

Gió nhẹ thổi mơn man, khí lạnh thấu xương, ngược nhìn lên đỉnh đầu lại thấy mây đen dày đặc, trời đất một vùng mông lung. Đứng yên nhìn về xa xa, núi non nhấp nhô, rừng xanh ngập đầy bụi mù, tà khí lưu động, mơ hồ có mấy phần tà ác.

Thoái không nhìn, Văn Bất Danh hơi cảm xúc nhẹ than:

- Chân nhân, người xem núi sông xinh đẹp lúc này tà khí che trời, đến ngày nào mới có thể rẽ mây xây lại đây?

Càn Nguyên chân nhân trầm giọng đáp:

- Ngàn đời nay, tà không thể thắng chính, chỉ cần chúng ta còn sống, chỉ cần chúng ta còn nỗ lực, ta tin tưởng có thể vén mây cho mặt trời xuất hiện.

Văn Bất Danh đáp:

- Đúng thế, chỉ cần nỗ lực, mọi thứ đều có hy vọng, nhưng quá trình đó ...

Càn Nguyên chân nhân cắt lời:

- Quá trình thuộc về chúng ta, kết quả thuộc về người đời sau, đây không phải điều chúng ta mong muốn sao?

Văn Bất Danh vẻ mặt hơi động đậy, cảm khái lên tiếng:

- Chân nhân quả thật trí tuệ, Văn mỗ bội phục.

Cần Nguyên chân nhân điềm nhiên lắc đầu, đang muốn đáp lời, lại thấy một đệ tử liên minh từ xa bay lại, vì vậy đổi sang chuyện khác, nhẹ giọng nói:

- Có đệ tử đến báo tin, có thể có tình huống thay đổi.

Văn Bất Danh xoay người, đợi đệ tử đến gần liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Đệ tử đó thần sắc bất an, run giọng nói:

- Đại sự không ổn, Quy Vô đạo trưởng thống lĩnh các đệ tử còn lại của liên minh đến đây hội họp, hơn nữa còn nghe nói mấy người minh chủ gặp nạn, hiện nay tình hình không rõ, xin ...

Văn Bất Danh vẻ mặt biến hẳn, quát lên:

- Thời gian khẩn trương, chân nhân đi nhanh.

Nói rồi bay đi liền, cùng với Cần Nguyên chân nhân vội vàng quay về.

Giây lát, hai người đến một sơn cốc bằng phẳng, ở đó đệ tử liên minh tụ tập khá đông, mọi người đứng tụ lại, Quy Vô đạo trưởng đang ở giữa.

Thấy Văn Bất Danh chạy về, Quy Vô đạo trưởng bay lên nghênh đón, vẻ mặt nặng nề lên tiếng:

- Tình hình không ổn, người có biện pháp thế nào đây?

Văn Bất Danh hỏi lại:

- Thật ra thì có chuyện gì? Với thực lực của liên minh, sao lại ra quyết định như vậy?

Quy Vô đạo trưởng thở dài nói:

- Ta cũng không biết chuyện gì, chỉ biết Phật Thánh Đạo Tiên dự cảm được nguy cơ to lớn, nói liên minh có tai ách diệt vong, minh chủ mới ra lệnh cho chúng ta thống lĩnh đệ tử bỏ đi, nhanh chóng tụ họp với người để bảo tồn thực lực. Hiện nay, ta đã phái người quay về dò xét, tạm thời còn chưa có tin tức.

Văn Bất Danh la lên:

- Dò xét làm quái gì, chúng ta lập tức quay lại viện trợ.

Quy Vô đạo trưởng ngăn lại:

- Không được, với thực lực chúng ta quay lại cũng không làm được trò trống gì, chúng ta phải bình tĩnh.

1014. Chương 1016 – Thảo Luận Hình Thế (thảo Luận Tình Thế)

- Quy Vô đạo trưởng nói có lý, chúng ta ở đây người tuy nhiều nhưng thực lực tổng thể còn cách xa mấy người minh chủ. Nếu như bọn họ đều không chống cự nổi, chúng ta đến đó cũng chỉ là đi tể mà thôi, lại phụ mất khổ tâm của mình chủ.

Văn Bất Danh cả giận nói:

- Cho dù như thế, chúng ta cũng không thể ở đây ngồi chờ, phải nghĩ biện pháp giúp bọn họ.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Ta không phải gọi người đến đây thương lượng sao? Người phải tỉnh táo mới ...

Âm thanh dừng lại, Quy Vô đạo trưởng đột nhiên ngừng đầu nhìn về xa xa, kinh hãi nói:

- Khí tức đáng sợ, các vị có cảm thấy được chăng?

Văn Bất Danh vẻ mặt biến hẳn, trầm giọng nói:

- Cảm ứng được, phương hướng chính là chỗ liên minh, ta phải quay về xem thế nào.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy thất kinh, lập tức nắm lấy tay ông, quát lên:

- Đừng vội lỗ mãng, người đi như vậy không những chẳng giúp được bọn họ, ngược lại còn liên lụy đến bọn họ.

Văn Bất Danh giận dữ nói:

- Thế người nói ta phải làm thế nào đây?

Quy Vô đạo trưởng nghiêm túc nói:

- Bình tĩnh tĩnh táo lại, yên lặng theo dõi tình hình.

Văn Bất Danh hừ giọng trả lời:

- Nói dễ nghe, ai có thể làm được vậy?

Quy Vô đạo trưởng đáp lại:

- Ta hiểu được tâm tình của người, biết người lo lắng bọn họ, nhưng chúng ta càng phải tin tưởng vào bọn họ. Tựa như Lục Vân, huynh ấy có thể đem cả thiên hạ giao cho mình chủ, bởi vì huynh ấy tin tưởng mình chủ sẽ không khiến huynh ấy thất vọng. Lẽ nào người lại không tin tưởng năng lực của mình chủ?

Văn Bất Danh phản bác lại:

- Ai nói ta không tin?

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Nếu như đã tin, thế người còn kích động làm gì vậy?

Văn Bất Danh ngược ngừng trả lời:

- Ta, ta quan tâm, không phải là không tín nhiệm.

Quy Vô đạo trưởng tiếp tục:

- Nếu như đã tin tưởng, thế thì phải ở đây cùng chúng ta chờ đợi tin tốt lành của mình chủ.

Văn Bất Danh tắc lời, hừ giọng nói:

- Đợi thì đợi, có gì đặc biệt hơn.

Nói rồi không mở miệng nữa, ánh mắt quan sát tình hình phía xa xăm.

Thời gian, âm thầm trôi qua, khi mây đen xa xa tan biến, cũng đã trôi qua được hơn nửa canh giờ.

Lúc này, một liên minh đệ tử vội vàng chạy về, từ xa đã kêu lên:

- Minh chủ đến rồi, minh chủ đến rồi ...

Văn Bất Danh nghe vậy sắc mặt mừng hẳn, không chờ nói đến lần nữa đã vội bay đi mất.

Quy Vô đạo trưởng thở một hơi dài, nói với Càn Nguyên chân nhân:

- Đi thôi, chúng ta cũng đi đón.

Giây lát, Trần Ngọc Loan thống lĩnh mọi người đến, gặp Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng và Càn Nguyên chân nhân ở cửa cốc.

Gặp mặt, Văn Bất Danh vẻ mặt cả kinh, vội vàng tiến đến hỏi han ân cần:

- Như thế nào, ai cũng bị thương hết, thật ra các vị đã gặp phải cường địch nào vậy?

Mọi người vẻ mặt khỏ sở, lắc đầu thở dài nhè nhẹ, im lặng không nói.

Văn Bất Danh khấn trương, hét lên:

- Nói đi, sao mọi người ai cũng như người mất hồn vậy?

Trần Ngọc Loan liếc ông, thở dài nói:

- Chúng ta đã gặp phải Tử Thần.

Văn Bất Danh không hiểu hỏi lại:

- Tử Thần? Ý là gì vậy?

Quy Vô đạo trưởng bên cạnh nói:

- Bây giờ mọi người đều bị thương không nhẹ, hay quay về trị thương quan trọng hơn, mọi chuyện khác sau này mới nói lại.

Nói rồi đưa mắt cho Văn Bất Danh, sau đó xoay người đưa mọi người vào trong cốc.

Giờ thân buổi chiều, tám người bị thương ai nấy đều tỉnh lại, Trần Ngọc Loan phái người mời Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Càn Nguyên chân nhân đến nơi ở tạm.

Phất tay, Trần Ngọc Loan bảo ba người ngồi xuống rồi mới mở miệng:

- Lần này đột ngột gặp phải kiếp nạn, khiến cho tổng đàn liên minh bị phá hủy, điều này đả kích rất nặng liên minh. May mà thực lực chúng ta còn chưa tổn thất, cũng xem là may mắn lớn trong bất hạnh. Bây giờ ta sẽ thuật lại đơn giản qua một lượt, sau đó chúng ta mới thương nghị tình hình hiện nay. Về chuyện lần này, thật ra ...

Nghe Trần Ngọc Loan thuật lại, Văn Bất Danh hỏi:

- Nói ra như vậy, đến nay mọi người còn chưa biết rõ người thần bí đó vì sao muốn tập kích liên minh, tại sao cừu hận với các vị?

Thiên Mục Phong đáp:

- Đúng thế, tám người chúng ta ở đây không ai biết hẩn, mà hẩn lại không hề nói lời nào, ai biết được hẩn nhảy ra từ nơi đâu, lại chạy đến đây muốn giết chúng ta. Bây giờ, chúng ta tạm thời đánh lui hẩn, sau này phải phòng bị hơn nữa để tránh bất trắc.

Quy Vô đạo trưởng lên tiếng:

- Chuyện này càng nên đề phòng nhiều hơn, nhưng chúng ta ở trong sáng, địch nhân ở trong tối, uy hiếp rất nặng nề. Hơn nữa, tình thế hiện nay của nhân gian đầy nguy cơ, Yêu vực đã triển khai hành động thống nhất nhân gian, chúng ta đơn độc, rất khó đối phó được Yêu vực, Vu Thần cùng với Địa Âm Thiên Sát, còn có một địch nhân thần bí nữa.

Trần Ngọc Loan cau đôi mày đẹp hỏi lại:

- Đồ Thiên và Dao Quang thế nào, có tin tức gì không?

Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Quỷ vực và Ma vực rộng lớn, cao thủ chúng ta phái ra trong nhất thời cũng không có chút tin tức.

Trần Ngọc Loan nói:

- Lúc này, tình hình đối với chúng ta bất lợi, mọi người có kế sách hữu dụng nào, đừng ngại nói ra đi?

Tư Đồ Thần Phong lên tiếng:

- Theo ý kiến của ta, chúng ta ngoại trừ việc phải triệu hồi các cao thủ bên ngoài, còn phải lập tức phái người đi Hải vực tìm kiếm Lục Vân.

Dương Thiên nói:

- Tìm kiếm Lục Vân có thể xem là một biện pháp, nhưng Hải vực rộng lớn, có thể tìm được hay không phải trông vào ý trời. Hiện nay, Yêu vực hoạt động thường xuyên, có thể quét sạch thiên hạ, chúng ta phải xác định bọn chúng là trọng điểm.

Văn Bất Danh mở miệng:

- Yêu vực thực lực hùng hậu, mà binh phân ba đường, số lượng vượt xa chúng ta. Lại thêm Lục Vân mấy lần dẫn dò không được khinh địch đối đầu Yêu Hoàng, chúng ta hiện tại rất khó xử.

Dương Thiên nói:

- Phương thức đối đầu có rất nhiều loại, chúng ta không nhất định phải thẳng thắn đón đánh. Với tình hình nhân gian hiện nay, Vân Chi Pháp giới đã bị diệt, Hư Vô Giới Thiên không chút phản ứng, chỉ còn có thể lợi dụng phe đảng Vu Thần mà thôi.

Quy Vô đạo trưởng sắc mặt hơi biến, kinh ngạc nói:

- Ý của huynh là muốn đánh Vu Thần? Điều này có thể nói là hết sức mạo hiểm.

Dương Thiên điềm nhiên trả lời:

- Tử Thần chúng ta đều đã gặp rồi, còn sợ Vu Thần chẳng? Tổng quát thiên hạ, giao chiến giữa chúng ta và Vu Thần chỉ là chuyện sớm muộn. Hiện nay thế này, làm sao không chủ động trước đây?

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Nói đúng, đây là lúc chúng ta phải chính thức đối mặt. Bây giờ mọi người thương nghị qua, làm thế nào mới khiến bè lũ Vu Thần bị cuốn vào trong trận hỗn chiến đi thôi.

Bắc Phong đáp:

- Chuyện này không ngoài hai cách, thứ nhất chính là dẫn dắt cao thủ Yêu vực đến Nam Cương, trực tiếp đánh thẳng vào hang ổ của Vu Thần. Thứ hai, chính là khiến cao thủ Vu tộc chạy ra, để bọn chúng chém giết với cao thủ Yêu vực.

Dương Thiên nói:

- Kế sách rõ ràng như vậy, người cho là bọn chúng có thể ngu xuẩn rơi vào chướng?

Bắc Phong hừ giọng nói:

- Lúc lý trí đương nhiên không rơi vào bẫy, nhưng nếu kích động lên, thế không phải sẽ sụp bẫy sao?

Dương Thiên hỏi:

- Kích động? Người có thể khiến bọn chúng kích động chẳng?

Bắc Phong không vui lên tiếng:

- Không thử qua, người sao biết ta không thể được?

Thấy hai người bắt đầu tranh cãi, Thiên Mục Phong vội nói:

- Thật ra chúng ta chỉ cần làm cả hai, phương pháp của Bắc đại hiệp liền có thể làm được.

Văn Bất Danh hỏi:

- Như thế nào mới làm cả hai đây?

Thiên Mục Phong nói:

- Để chúng ta phái ra cao thủ, đồng thời gây hấn với hai bên, lại thêm xảo diệu dẫn bọn chúng đến một nơi, thế thì mâu thuẫn được kích động.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Biện pháp này quả không sai, đáng để thử. Nhưng chi tiết bên trong cần phải cân nhắc cẩn thận.

Thiên Mục Phong đáp:

- Ta đã nghĩ qua, về phía Nam Cương có thể để hai vị đại hiệp Dương Thiên và Bắc Phong ra tay, hai vị quen thuộc hoàn cảnh, tu vi cao cường, chắc đủ sức đảm đương. Về phía Yêu vực, chúng ta phải tốn chút công sức suy tính, muốn không để lại dấu vết, phải làm ra vẻ rất tự nhiên, còn phải phân phối nhân thủ xảo diệu, thực lực cố ý tỏ ra yếu hơn đối phương, như thế mới chủ động có cơ thoái lui được.

Tư Đồ Thần Phong nói:

- Nói rất hay, nhưng chi tiết cụ thể phải làm thế nào đây?

Thiên Mục Phong cười nói:

- Theo ý kiến cá nhân ta, chuyện này cần phải có Văn đại hiệp ra tay, cao thủ đi theo không quá nhiều, dùng khẩu hiệu trăm yêu trừ ma để chủ động xuất kích. Nhưng kết quả lại không định lại đối phương, cuối cùng bất đắc dĩ phải thua chạy để dụ địch vào bẫy.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Chuyện này không vấn đề, cứ tin vào ta.

Trần Ngọc Loan nói:

- Chuyện này có hai vấn đề quan trọng, thứ nhất chính là phối hợp về thời gian, thứ hai chính là chọn lựa đối thủ. Theo chúng ta biết được, hiện nay Yêu vực chia binh làm ba đường, trong đó Hắc Sát Hồ Vương nóng nảy nhất, chính là chọn lựa tốt nhất, chúng ta cần phải nắm rõ tình huống cụ thể trước đã. Mặt khác, phía Nam Cương Vu tộc cũng phải đi trước chuẩn bị, chỉ bằng hai người Dương Thiên và Bắc Phong vẫn đủ, ta cần phải bảo Khiếu Thiên đi theo, ông ấy có thể giữ liên lạc với chúng ta.

Khiếu Thiên đáp:

- Minh chủ yên tâm, Khiếu Thiên nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngọc Loan mỉm cười gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Dương Thiên và Bắc Phong, nhỏ nhẹ nói:

- Chuyện này phải làm phiền đến hai vị rồi.

Dương Thiên đáp:

- Minh chủ khách khí quá. Bây giờ cũng không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát.

Nói rồi đứng lên đá nhẹ vào Bắc Phong.

Mọi người thấy thế bật cười, Bắc Phong lại hét lên:

- Dám đá ta, xem lúc nữa ta thu thập người thế nào.

Trần Ngọc Loan đứng lên đưa tiễn, miệng dặn dò:

- Trên đường cẩn thận, phải chú ý đến an toàn.

Dương Thiên hơi hơi gật đầu, dẫn Bắc Phong và Khiếu Thiên bay đi mất.

Đưa mắt tiễn ba người đi rồi, Trần Ngọc Loan quay lại chỗ ngồi, vẻ mặt điềm nhiên nói:

- Bây giờ chúng ta bàn một chút về hành động phía này.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Chuyện này có gì đáng nói, chỉ cần phái người nắm vững hành tung của Hắc Sát Hồ Vương, còn lại cứ giao cho ta được rồi.

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Chuyện không hề đơn giản như vậy, muốn thành công chúng ta phải tính toán tỉ mỉ. Hiện nay, thực lực chúng ta ở đây có thể phân binh hai đường, một do Quý Vô đạo trưởng thống lĩnh, một do ông thống lĩnh.

Văn Bất Danh không hiểu hỏi lại:

- Hà tất phải hành động như vậy?

Trần Ngọc Loan cười đáp:

- Đây không phải vẽ rắn thêm chân, mà chính là một loại bố trí để mê hoặc cao thủ Yêu vực.

Văn Bất Danh nói:

- Nói rõ thêm được không?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Nguyên nhân rất đơn giản, nếu để một mình ông xuất quân, sẽ dễ dàng khiến người ta nghĩ có mưu kế. Bây giờ đổi thành hai người đồng thời xuất quân, hành động của Quy Vô đạo trưởng nhằm che dấu ý đồ của ông, khiến cao thủ Yêu vực gặp phải ông chỉ cho là xảo hợp tương ngộ mà thôi. Như vậy, khi bọn chúng gặp phải cao thủ Vu tộc cũng không hoài nghi chúng ta điều khiển từ bên trong. Điều này đối với chúng ta hiện nay là hết sức cần thiết.

1015. Chương 1017 – Vô Trần Tâm Cừu (vô Trần Báo Thù)

- Chuyện này rất có lý, tiếp theo mình chủ phân công nhân thủ thêm.

Trần Ngọc Loan trầm ngâm giây lát cất lời:

- Việc điều tra hành tung của Hắc Sát Hồ Vương giao cho Thiên Mục Phong là thích hợp. Còn phía Văn Bất Danh, ta dự tính để Tư Đồ Thần Phong đi cùng ông, chân nhân thì đi theo tổ của Quy Vô đạo trưởng.

Càn Nguyên chân nhân nghe vậy lại lên tiếng:

- Ý tốt của mình chủ ta xin ghi nhận, hay để ta và Văn đại hiệp đi cùng tốt hơn.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Chân nhân đừng nên hiểu lầm, ta làm như vậy chủ yếu là suy xét đến nguy hiểm của chuyến đi lần này. Tư Đồ Thần Phong kiếm thuật kinh người, lại mặc thêm Ma Vương giáp, cho dù gặp phải nguy hiểm cũng dễ dàng thoát thân.

Quy Vô đạo trưởng bên cạnh khuyên bảo:

- Mình chủ suy xét chu đáo, chân nhân không nên cố chấp.

Hiểu được ý hai người, Càn Nguyên chân nhân thở dài nhẹ nhõm, gật đầu đáp:

- Nếu suy nghĩ vì đại cục, ta tự nhiên phải nghe theo phân công của mình chủ.

Thấy mọi việc đã ổn thỏa, Thiên Mục Phong đứng lên nói:

- Lợi dụng thời gian còn sớm ta đi trước một bước, để sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngọc Loan đứng lên tiễn, lúc chia tay dặn dò:

- Lên đường cẩn thận, có thời gian quan sát thêm tình hình những mặt khác.

Thiên Mục Phong đáp:

- Ta hiểu, các vị cũng cẩn thận.

Nói rồi bỏ đi ngay.

Đứng yên bất động, Trần Ngọc Loan nhìn lên không trung, khóe miệng mơ hồ xuất hiện một chút cay đắng.

- Nghĩ điều gì vậy nha đầu?

Không biết Phật Thánh Đạo Tiên đến sau lưng nàng từ khi nào.

- Ta đang nghĩ đến mặt trời ngày xưa khi nào mới có thể xuất hiện rọi chiếu khắp vùng đất.

Âm thanh nhàn nhạt mang theo mấy phần ưu sầu vang vọng trong gió...

Nhìn cảnh tượng tàn phá trước mắt, Kiếm Vô Trần vẻ mặt nghi hoặc tự nói: “Kỳ quái, cao thủ Trừ Ma liên minh nhiều như mây, sao bây giờ ngay cả tổng đàn cũng bị hủy diệt, thật ra nơi này đã phát sinh chuyện gì đây?”

Bên cạnh, Sở Hoài Dương lên tiếng:

- Chỉ phỏng đoán thôi sẽ không có kết quả, hay người hãy đi dò xét tình hình trước một bước, sau đó mới tính toán xem chuyện đó thế nào.

Kiếm Vô Trần gật đầu nói:

- Người nói không sai, trước tiên phải hiểu qua mọi chuyện đã, đi thôi.

Đi theo phía sau Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương hỏi:

- Chúng ta bây giờ đi đâu?

Kiếm Vô Trần đáp:

- Đi loanh quanh xem thử có thu hoạch được gì không.

Sở Hoài Dương nói:

- Trước đây người vô cùng tự tin, phẳng phất mọi thứ đều nắm vững trong lòng bàn tay. Bây giờ tổng đàn của Trừ Ma liên minh đã bị hủy diệt, người lại không có ý kiến gì.

Kiếm Vô Trần an ủi:

- Người đừng gấp. Bây giờ tổng đàn Trừ Ma liên minh đã bị hủy rồi, tất nhiên phát sinh đại sự, vậy chẳng phải đỡ chút công sức cho chúng ta sao. Chỉ cần tin tức này truyền đến tai Lục Vân, hẳn chắc chắn lập tức quay về, khi đó người quay về Hải vực không phải có thể thoát khỏi bọn chúng sao?

Sở Hoài Dương đáp:

- Nói như vậy, nhưng ai biết được thật ra đã phát sinh chuyện gì? Nếu Trừ Ma liên minh không còn tồn tại, không có người thông báo cho Lục Vân thì phải làm thế nào đây?

Thấy lão tâm tình kích động nóng nảy, Kiếm Vô Trần nói:

- Đừng như vậy, người trước đây rất bình tĩnh lạnh lùng, bây giờ ...

Sở Hoài Dương hừ giọng cắt ngang:

- Bình tĩnh lạnh lùng cái rắm chó, tâm huyết nhiều năm của ta đã bị tiêu hủy, người bảo ta làm sao bình tĩnh lạnh lùng?

Kiếm Vô Trần cười khở lên tiếng:

- Người kích động cũng vô dụng, hiện nay ngoài trừ việc tiến lên, chúng ta không còn đường lui.

Sở Hoài Dương trầm hắt, một lúc sau mới thở dài, bỏ đi phần nộ.

Rời khỏi Phục Long cốc, Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương đi lòng vòng xung quanh, kết quả hết một ngày, chuyện tổng đàn Trừ Ma liên minh bị hủy không biết được gì, ngược lại biết một số tin tức khiến Kiếm Vô Trần thất kinh. Thứ nhất, Quỷ vực Sát Huyết Diêm La đã chết, thứ hai, Ma vực bị tiêu diệt, thứ ba, Yêu vực chinh chiến khắp thiên hạ.

Biết được những điều này, Kiếm Vô Trần trong lòng nặng nề, giọng căm hận:

- Quả thật không ngờ Trần Ngọc Loan còn có được mấy phần bản lãnh, tiêu diệt được toàn bộ cao thủ của Quỷ vực và Ma vực.

Sở Hoài Dương nói:

- Theo đó, người muốn đổi phó bọn chúng sợ là không đơn giản được.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Bây giờ ta cảm thấy kỳ quái thật, mấy người Trần Ngọc Loan nếu đã có sức mạnh tiêu diệt Quỷ vực và Ma vực thì sao lại bị người ta diệt sạch tổng đàn rồi? Lẽ nào bọn chúng gặp phải Thiên Sát hoặc là nhân vật lợi hại hơn nữa?

Sở Hoài Dương nói:

- Suy đoán của người không sai thì có thể như vậy được chăng?

Kiểm Vô Trần cười âm hiểm nói:

- Nếu như ta suy đoán không lầm, mấy người Trần Ngọc Loan tất nhiên thực lực thương tổn nặng nề. Nếu lúc đó ta lại ra mặt, lập tức có thể tiêu diệt được cô ta. Như vậy không những có thể đả kích được Lục Vân, cũng có thể giúp ta rửa hận được một phần.

Sở Hoài Dương cũng nói:

- Suy nghĩ này không sai, nhưng hiện nay phải nắm vững được tình hình của Trừ Ma liên minh mới có thể phán đoán được.

Kiểm Vô Trần nói:

- Chuyện này không khó, ngày mai chúng ta tiếp tục nghe ngóng chắc chắn có tin tức.

Thấy hắn nói cứng rắn như vậy, Sở Hoài Dương cũng không nhiều lời, đi cùng với hắn biến mất trong bóng đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kiểm Vô Trần và Sở Hoài Dương tiếp tục tìm hiểu tin tức, kết quả đến giờ trưa, ở trong một khu rừng sâu thẳm trong núi lớn đã phát hiện được tung tích của Liễu Tinh Hồn.

Vừa gặp mặt, Liễu Tinh Hồn rõ ràng rất cao hứng, kéo tay Kiểm Vô Trần quan tâm hỏi lại:

- Vô Trần, con chạy đi nơi nào hại ta mãi lo lắng cho con.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Đi Nam hải một chuyến, sao ông không đợi ta ở Thái Huyền sơn?

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Tình thế nhân gian biến chuyển ngàn vạn, ta vốn ở tại Thái Huyền sơn, sau đó cao thủ Yêu vực quét qua thiên hạ, ta bị ép không cách nào khác đành phải bỏ đi. Bây giờ con quay về rồi, ta không còn phải sợ nữa.

Nghe vậy thở dài, Kiểm Vô Trần lên tiếng:

- Được rồi, từ nay về sau cứ ở bên ta. Đi thôi.

Rời khỏi núi lớn, Liễu Tinh Hồn hỏi:

- Vô Trần, chúng ta đi đâu đây?

Kiểm Vô Trần đáp:

- Đi thăm dò một chuyến xem tình hình của Trừ Ma liên minh thế nào.

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Chuyện nay ta biết rồi, tổng đàn của bọn chúng đã bị hủy, hiện nay tạm thời co thân ở trong một sơn cốc, ta dẫn các người đi đến đó.

Kiểm Vô Trần mừng rỡ, vừa bảo lão dẫn đường, vừa hỏi:

- Nếu ông đã biết bọn chúng hiện ở đâu, thế có biết rõ tại sao tổng đàn của bọn chúng bị hủy diệt chăng?

Liễu Tinh Hồn đáp:

- Chuyện này không quá rõ ràng. Lúc đó ta chỉ cảm ứng được trong trời đất đột nhiên xuất hiện một luồng khí tức lạ lùng đáng sợ vô cùng, còn lại không biết thể nào cả.

Sở Hoài Dương hỏi:

- Khí tức lạ lùng? Người khẳng định từ đó đến giờ chưa từng thấy qua chẳng?

Liều Tinh Hồn trầm lão, bữu môi nói:

- Tự nhiên chưa từng gặp, người cho là ta nói chuyện hoang đường chẳng?

Sở Hoài Dương không để ý đến, nói với Kiếm Vô Trần:

- Theo người biết, thể gian còn có loại cao thủ như thế chẳng?

Kiếm Vô Trần nghĩ qua một lượt, lắc đầu nói:

- Có lẽ có, nhưng tạm thời ta không nghĩ ra được. Thôi, không nói những chuyện đó, đợi gặp được cao thủ Trừ Ma liên minh, mọi việc đều sẽ hiểu rõ thôi, đi.

Nói rồi đột nhiên tăng tốc, lắc mình liền bay đi xa ...

Trải qua một đêm tu dưỡng, Trần Ngọc Loan, Tư Đồ Thần Phong, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh đã khỏi hẳn thương thế, đang cùng với Văn Bất Danh, Quy Vô đạo trưởng, Càn Nguyên chân nhân, Dạ Vũ tập hợp ở một nơi nói chuyện đùa giỡn.

Lúc này, Trần Ngọc Loan mở miệng hỏi:

- Chuẩn bị xuất chiến đã triển khai thể nào rồi?

Văn Bất Danh đáp:

- Về phía đệ tử liên minh đã an bày thỏa đáng, mỗi tổ nhân số hơn ba trăm, chiếm ba phần thực lực tổng thể của liên minh.

Trần Ngọc Loan nghĩ qua, trầm ngâm một lúc nói:

- Mỗi tổ nhân số giảm bớt một trăm để hạ thấp thương vong.

Văn Bất Danh không có ý gì, Quy Vô đạo trưởng lại lên tiếng:

- Minh chủ, như vậy nguy hiểm tăng thêm, sợ là không ổn lắm.

Trần Ngọc Loan than nhẹ:

- Người nhiều cũng như đi chịu chết, chúng ta chỉ có thể giảm tối đa thương vong.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy thở dài, trầm mặc một lúc.

Lưu Tinh nói:

- Hai quân giao đấu, lạnh lùng tàn khốc là tất yếu, không nên đau thương. Bây giờ ... ồ ... có hai luồng khí tức đang bay đến.

Mọi người thất kinh, vội vàng phát ra sóng thăm dò, quả nhiên phát hiện được hai luồng khí tức đang bay đến.

- Đó là Đồ Thiên và Ân Hồng Tự đang bay đến, chúng ta nhanh đi nghênh tiếp họ.

Nói xong Trần Ngọc Loan đứng lên dẫn mọi người rời khỏi nơi đang ở tạm.

Một lúc sau, cửa cốc xuất hiện bóng người, chỉ thấy hai bóng hình nhỏ bé từ xa đến gần, giây lát đã đến trước mặt, đó chính là Ân Hồng Tự và Đồ Thiên.

Bay đến đón gặp, Trần Ngọc Loan cười nói:

- Hai vị khổ cực một chuyến rồi, hành trình có ổn không?

Ân Hồng Tự đáp:

- Nhờ hồng phúc của mình chủ, có Tà Thần Chu Hỷ đi theo, mọi thứ được tính là thuận lợi. Chỉ cuối cùng tìm được U Linh gian, gặp được U Linh quý vương, đạt được hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau với hắn.

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, Trần Ngọc Loan đợi mọi người chào hỏi qua rồi bảo Ân Hồng Tự thuật lại một lượt hành trình đi Quỷ vực. Nghe những lời thuật của nàng, Càn Nguyên chân nhân kinh ngạc la lên:

- Té ra Trúc Tiên ngày đó không ngờ lại là U Linh Quý vương, quả thật là chuyện không ngờ được.

Phật Thánh Đạo Tiên đáp:

- Trúc Tiên nói không sai, hắn đúng đã trải qua tám lần thiên kiếp, cả đời chính trực không chút tà khí, chính là hạng người thiện lương hiếm thấy ở Quỷ vực.

Đề Thiên nói:

- Mọi thứ như vậy là tốt, ta còn lo lắng hắn có ý lừa chúng ta, thực hiện kế hoãn binh.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Chuyển đi Quỷ vực kết thúc viên mãn, chuyện này đáng mừng. Nhưng đáng tiếc Chu Hỷ bỏ đi, không đi cùng chúng ta đến bước cuối.

Lưu Tinh nói:

- Đây chính định mệnh, không cần phải than thở.

Trần Ngọc Loan gật đầu nhẹ nhàng, cảm xúc lên tiếng:

- Đời người thật ra rất kỳ diệu, tụ rồi tan, ly rồi hợp ...

Âm thanh dừng lại, Trần Ngọc Loan đột nhiên nghiêng người, ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong mắt lóe lên ánh nghi ngờ.

Phật Thánh Đạo Tiên vẻ mặt hơi biến, lẩm bầm nhỏ nhỏ:

- Phúc họa đi cùng, là duyên tốt hay là xấu đây?

Văn Bất Danh không hiểu, hỏi lại:

- Câu này của tiên bối hiểu thế nào đây?

Phật Thánh Đạo Tiên lắc đầu không nói, vẻ mặt cổ quái.

Lưu Tinh bên cạnh đáp:

- Ý của lão quái rất đơn giản, lại có cường địch đến xâm phạm.

Văn Bất Danh cả kinh, quát lên:

- Người nào đây, không phải là người thần bí đó chứ?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Không phải, lần này chính là Kiếm Vô Trần.

Càn Nguyên chân nhân nghe vậy biến sắc, giận dữ nói:

- Đúng là hắn! Cầu tặc lớn gan.

Quy Vô đạo trưởng khuyên bảo:

- Chân nhân đừng kích động, Kiếm Vô Trần có khả năng biết Lục Vân không ở đây, vì thế mới dám xông đến.

Giữa không trung, Tư Đồ Thần Phong lên tiếng:

- Đến rồi, có ba người, Kiếm Vô Trần, Liễu Tinh Hồn cùng với Sở Hoài Dương kia.

Mọi người thuận thế nhìn lại, chỉ thấy bóng người xa xa đang to dần lên, giây lát đã đến ngoài trăm trượng.

Trần Ngọc Loan liếc ba người, dặn dò:

- Nếu người đã tìm đến cửa, chúng ta phải đi gặp hần thôi.

Quy Vô đạo trưởng lo lắng nói:

- Minh chủ, Kiếm Vô Trần có Hậu Nghệ thần cung, chúng ta phải cẩn thận đề phòng.

Trần Ngọc Loan nói:

- Ta biết rồi, ông ở lại chỉ huy đại cục, còn những người khác đi theo ta.

Nói rồi bay lên về phía Kiếm Vô Trần.

1016. Chương 1018 – Thâu Doanh Nan Liêu (khó Lường Thắng Thua)

- Lão quái, cô ta càng lúc càng uy nghiêm rồi.

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Đúng thế, nha đầu này bản tính chính là tướng tài thống trị thiên hạ.

Giữa không trung, Kiếm Vô Trần quét mắt qua mọi người, cười lạnh nói:

- Nghe nói Trừ Ma liên minh thực lực phi phàm, ngay cả Sát Huyết Diêm La và Ma Thiên tôn chủ đều bị các người tiêu diệt, sao bây giờ tổng đàn các người cũng bị người ta phá rồi?

Dừng lại ngoài mười trượng, Trần Ngọc Loan lạnh lùng nói:

- Nghe nói người từ lúc khi sư diệt tổ liền co đầu rút cổ, không biết hôm nay nghĩ gì lại tới đây hít chút không khí vậy?

Kiếm Vô Trần nghe vậy hơi giận, quát lên:

- Trần Ngọc Loan, người chớ vội làm càn. Bây giờ Lục Vân không ở đây, các người không ai là đối thủ của ta, chộc giận ta phải cẩn thận, nếu không sẽ không có kết quả tốt.

Trần Ngọc Loan lạnh nhạt nhìn hần, phản bác lại:

- Đúng là Lục Vân không ở đây, nhưng Sát Huyết Diêm La trước đây đánh cho người không trở tay được lại bị chúng ta diệt rồi, người cho là vận khí chúng ta tốt hay là Sát Huyết Diêm La bị xui xẻo đây?

Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Tự nhiên là hần bị xui xẻo.

Trần Ngọc Loan cười lạnh nói:

- Phải vậy chăng? Thế còn Ma Thiên tôn chủ? Hần cũng là vận khí không tốt chăng?

Kiếm Vô Trần quát lên:

- Bỏ hết đi, ta không muốn nói những chuyện đó, hãy đi thẳng vào vấn đề.

Trần Ngọc Loan hồ hững nói:

- Được, vào thẳng đề, chúng ta đợi người đã lâu, người hãy ra tay đi thôi.

Nói rồi phất tay, cao thủ phía sau xông lên vây lại, bầu không khí khẩn trương hần.

Kiếm Vô Trần thấy trận thế như vậy, xem thường nói:

- Chỉ với mấy người các người, số nhiều cũng chỉ đi chịu chết mà thôi.

Trần Ngọc Loan bật cười thần bí, hỏi ngược lại:

- Người có thể khẳng định ở đây chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?

Kiểm Vô Trần tâm thần run lên, ánh mắt quét về phía đệ tử liên minh trong cốc, nghi ngờ nói:

- Người nói những điều này không phải nhắc nhở ta chăng?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Có lẽ ta cố ý bày nghi trận, dọa người thôi.

Kiểm Vô Trần hừ giọng nói:

- Dọa ta? Người cho là ở đây có người nào đủ khả năng dọa được ta chăng?

Trần Ngọc Loan điềm nhiên nói:

- Người lợi hại nhất chính là Hậu Nghệ thần cung, mà người và vật có thể khắc chế được Hậu Nghệ thần cung ở đây chúng ta đều có đủ.

Kiểm Vô Trần cười lạnh nói:

- Nói xàm, người nào có thể khắc chế được Hậu Nghệ thần cung đây? Vật nào có khả năng khắc chế được thần cung?

Trần Ngọc Loan cười hờ hững, hỏi ngược lại:

- Nhiên Đăng Phật Ấn của Thiên Mục Phong hẳn người còn nhớ đến? Ngoài ra Lâm Vân Phong của Dịch viên hẳn người cũng chưa từng quên phải không?

Kiểm Vô Trần ngẫm thất kinh, giận dữ nói:

- Có can đảm thì kêu bọn chúng ra đây, xem ta có sợ hay không?

Trần Ngọc Loan cười kỳ dị:

- Đánh vào lòng trước, đánh lấy thành sau, uy hiếp lớn nhất vĩnh viễn có nguồn từ sâu thẳm trong lòng. Mọi người nghe lệnh, bắt đầu tiến công.

Nói rồi lắc mình xông đến, hai tay múa lên nhanh chóng, hàng trăm bóng chưởng tung hoành đan xen cùng với làn sáng chói mắt, trùng trùng điệp điệp thu thẳng về phía Kiểm Vô Trần.

Bên cạnh, Phật Thánh Đạo Tiên và Lưu Tinh biết Kiểm Vô Trần lợi hại, hai người liên thủ tấn công, phối hợp với thế công của Trần Ngọc Loan, hoàn toàn vây khốn được Kiểm Vô Trần.

Thấy cao thủ liên minh đột nhiên phát động tiến công, Sở Hoài Dương mắng một tiếng, còn chưa hết câu liền bị Tư Đồ Thần Phong, Đồ Thiên, Ân Hồng Tụ, Càn Nguyên chân nhân vây lấy.

Một mình đối địch bốn người, Sở Hoài Dương vừa mới bắt đầu đã bị khổ sở. Nhưng sau khi hắn thăm dò được bốn người rồi, lập tức chuyển bại thành thắng, dùng thực lực kinh người đánh cho bốn người thối lui liên tục.

Bên này, Văn Bất Danh nghênh chiến Liễu Tinh Hồn, hai người thực lực không khác biệt nhiều, Văn Bất Danh dễ dàng áp chế được khí thế của Liễu Tinh Hồn, đánh cho lão né Đông tránh Tây, mệt mỏi vô cùng.

Ba nơi giao chiến, Kiểm Vô Trần giao đấu với ba người Trần Ngọc Loan là kịch liệt nhất, hai bên đều thi triển sở học, đánh cho trời đất u ám khó mà phân thắng bại được.

Luận về tổng thể thực lực, ba người Trần Ngọc Loan phải mạnh hơn một chút, nhưng Kiểm Vô Trần có Huyết Hà đồ hộ thể, lại thêm thần cung trong tay khiến người ta lo sợ, vì thế ba người Trần Ngọc Loan rõ ràng bó tay bó chân.

Bất quá cho dù là như vậy, Kiểm Vô Trần cũng không chịu nổi, hắn vô cùng kiêng kỵ với Thiên Tà Ma Hồn đao của Lưu Tinh, rất đau đầu với pháp quyết cổ quái của Phật Thánh Đạo Tiên, còn Trần Ngọc Loan thì thần thánh bức người, khí thánh khiết khiến hắn vô cùng xao động.

Giao chiến rất lâu, Kiểm Vô Trần mấy lần muốn đánh vắng ba người để thi triển Hậu Nghệ thần cung, đáng tiếc bị ba người phát hiện, vây lấy hắn gắt gao. Cứ như vậy, bốn người đi vào cục diện giằng co, lâm vào tình cảnh khó khăn.

Lúc này, Càn Nguyên chân nhân giao chiến với Sở Hoài Dương kêu lên một tiếng đau đớn, bị trọng thương bắn đi, chỉ còn lại ba người Tư Đồ Thần Phong, áp lực tăng mạnh, tình hình chiến đấu càng lúc càng không ổn.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần cười lớn nói:

- Tình thế không ổn, cao thủ các ngươi che dấu sao cứ bình thân không xuất hiện? Có phải không có ở đây phải không?

Trần Ngọc Loan lạnh nhạt nói:

- Đừng cao hứng quá sớm, đây gần như mới bắt đầu, có gì mà phải gấp gáp?

Kiếm Vô Trần vừa phản kích vừa nói:

- Ta không gấp, ngược lại người bị thương tổn không phải là ta.

Trần Ngọc Loan phản bác:

- Nhìn Liễu Tinh Hồn xem, hiện nay hắn đã cùng đường rồi. Sau khi hắn bị bắt, Văn Bất Danh ở không ra tay, lúc đó Sở Hoài Dương sẽ thế nào đây?

Kiếm Vô Trần hừ giọng nói:

- Cứ để xem thế nào mới rõ được.

Nói rồi không mở miệng nữa, toàn lực phản công.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Khi Đồ Thiên nổi gót Càn Nguyên chân nhân bị trọng thương bắn ra, Văn Bất Danh cuối cùng cũng đánh nát kiếm của Liễu Tinh Hồn, bắt sống lão tại chỗ.

Sau đó, Văn Bất Danh giao cho đệ tử liên minh quản lý Liễu Tinh Hồn, bản thân nhanh chóng trám vào chỗ của Đồ Thiên, bắt đầu triển khai kịch chiến với Sở Hoài Dương.

Như thế, áp lực lên Tư Đồ Thần Phong và Ân Hồng Tự giảm bớt, nhưng tình thế vẫn vậy không cách gì xoay chuyển, Sở Hoài Dương thực lực kinh người, chỉ luận về tu vi, không hề kém bao nhiêu so với Kiếm Vô Trần. Như vậy, ba người Văn Bất Danh tuy toàn lực đối phó vẫn không cách gì xoay chuyển tình thế hạ phong được.

Phát hiện Liễu Tinh Hồn đã bị bắt, Kiếm Vô Trần giận dữ rít lên:

- Ta muốn giết sạch các ngươi, để Lục Vân hối hận cũng không kịp.

Trần Ngọc Loan quát lên:

- Đừng nói mạnh miệng, hôm nay ngươi có thể rời đi hay không còn chưa biết được.

Thần cung múa lên, làn kiếm bộc phát. Kiếm Vô Trần gằn giọng nói:

- Rời đi? Ta vì sao phải bỏ đi? Bây giờ ba người các ngươi bị ta kiềm chế rồi, những người khác không ai là đối thủ của Sở Hoài Dương. Đợi một lúc bọn chúng chết hết rồi sẽ đến phiên các ngươi thôi.

Lưu Tinh lãnh đạm nói:

- Ngươi chớ nằm mộng giữa ban ngày, ngươi nghĩ quá đơn giản rồi. Lão quái, cho hắn thấy chút thủ đoạn của ngươi đi.

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Được, xem cho rõ.

Dứt lời toàn thân ánh vàng rực rỡ, chân quyết nhà Phật cực dương cực cương hội tụ về Huyền Cực Liệt Từ Kim Cương quyền trên cổ, khiến nó chớp mắt đã bành trướng ra, hơn nữa còn bắn lên tầng mây khiến cho chín tầng mây phải rung lên.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, dùng cung thay kiếm toàn lực thi triển Diệt Thiên quyết, vô số làn kiếm ngập đầy trời vây phủ bên ngoài thân hắn, vừa phòng ngự vừa tiến công.

Lưu Tinh thấy Phật Thánh Đạo Tiên phát động tiến công, lập tức hai tay nắm chặt đao, chân nguyên toàn thân hội tụ lên đao, trong lúc múa lên hàng ngàn làn đao bắn ra tận trời, hết như ngàn vạn cột sáng rọi chiếu không trung.

Lúc đó, Huyền Cực Liệt Từ Kim Cương quyền của Phật Thánh Đạo Tiên từ trên chụp xuống từ trên, hóa thành một vòng sáng đường kính ba trượng, ôm lấy hông của Kiếm Vô Trần, không ngừng thu nhỏ lại.

Trên tầng mây, làn đao do Lưu Tinh phát ra chém xuống, hội tụ vào Huyền Cực Liệt Từ Kim Cương quyền, tạo thành một tiến công liên hoàn đánh xuống và hướng nội.

Đối mặt với hợp công của hai người, Kiếm Vô Trần vẻ mặt nặng nề, thần cung trong tay nhanh chóng múa lên, dùng tốc độ nhanh nhất đánh vắng từng làn đao Thiên Tà Ma Hồn đao của Lưu Tinh, hơn nữa còn gia tăng sức mạnh phòng ngự, chống đỡ tiến công trông bình thường nhưng bá đạo của Phật Thánh Đạo Tiên.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan hai tay bắt chéo xoay tròn, thân thể đột nhiên chuyển động, chân nguyên toàn thân bộc phát gấp bội, hội tụ vào Thiên Linh hậu đeo ở eo lưng, khiến nó bay lên tầng mây, hóa thành một cột sáng sắc tím rực rỡ chụp thẳng xuống đầu của Kiếm Vô Trần.

Một chiêu này khí thế uy mãnh, khi Kiếm Vô Trần phát hiện được thì không kịp né tránh, chỉ đành vội vàng phản kích, dùng thần cung phát ra một chùm làn kiếm, hy vọng có thể trì hoãn thêm một lúc nữa.

Nhưng một chiêu này Trần Ngọc Loan đã dùng toàn lực phát ra, uy lực của nó vô cùng mạnh mẽ, Kiếm Vô Trần cho dù có chuẩn bị cũng không dễ dàng đỡ nổi, huống gì trong lúc vội vàng đây?

Lúc đó, Kiếm Vô Trần rống lên giận dữ. Chỉ thấy hắc kêu gào không ngừng, thân thể bị cột sáng sắc tím hung hăng ép thẳng vào trong bùn đất.

Chăm chú nhìn động sâu trên mặt đất, Lưu Tinh lên tiếng:

- Cẩn thận, một kích vừa rồi tối đa chỉ có thể khiến hắc bị thương tổn, không thể nào khiến hắc bị trọng thương được.

Trần Ngọc Loan nhỏ giọng nói:

- Tình thế hơi bất ổn, Sở Hoài Dương kia thực lực rất mạnh, uy hiếp rất lớn với chúng ta.

Phật Thánh Đạo Tiên đáp:

- Cao thủ Hải vực này sức mạnh kinh người, ít ra cũng có vài ngàn năm tu vi, đúng là không dễ dàng đối ... cẩn thận, né nhanh.

Còn đang nói, Phật Thánh Đạo Tiên hai tay bắt quyết, trong lúc né tránh thúc động Huyền Cực Liệt Từ Kim Cương quyền phát động công kích, tạm thời kiềm chế được Kiếm Vô Trần.

Sau đó, Trần Ngọc Loan và Lưu Tinh tỉnh lại, ai nấy tự phát động tấn công, không cho Kiếm Vô Trần có bất kỳ cơ hội nào thi triển thần cung.

Giận dữ trừng ba người, Kiếm Vô Trần lớn tiếng gào thét, la lớn với Sở Hoài Dương ở xa xa:

- Xuống tay tàn nhẫn thêm nữa, sớm thu thập bọn chúng cho ta.

Sở Hoài Dương đáp:

- Người yên tâm, ba tên này không chống đỡ được lâu.

Nói rồi thể công tăng nhanh, ép cho ba người Văn Bất Danh phải né tránh liên tục.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần hận thù nói:

- Hãy chờ xem, giờ chết của các người sẽ đến sớm thôi.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt nghiêm túc, nói với hai người bên cạnh:

- Hai vị có thể kiềm chế được hắc không?

Phật Thánh Đạo Tiên hỏi lại:

- Nha đầu, người muốn đi đối phó với Sở Hoài Dương chăng?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Tạm thời chỉ có thể làm như vậy thôi.

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Không cần đâu, đợi một chút sẽ có người thu thập hắc, chúng ta hãy vây khốn Kiếm Vô Trần cho tốt.

Trần Ngọc Loan hơi sửng sốt, thấy Phật Thánh Đạo Tiên vẻ mặt bình thản, không chút lo lắng nào, vì thế liền không nói nhiều lời.

Kiếm Vô Trần hơi nghi hoặc, nhưng lại không hề mở miệng, ngược lại ngằm lưu ý chung quanh, suy đoán người Phật Thánh Đạo Tiên nói là ai.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi Sở Hoài Dương đang giao chiến đại triển thần uy, lập tức đánh bay ba người Văn Bất Danh, người Phật Thánh Đạo Tiên nhắc đến hoàn toàn không xuất hiện, điều này khiến Trần Ngọc Loan và Kiếm Vô Trần đều rất nghi hoặc, không hiểu rõ được lời của Phật Thánh Đạo Tiên là thật hay giả.

Mặt đất, Quy Vô đạo trưởng thấy vậy, bất chấp tất cả, lập tức phi thân nghênh chiến, ngăn cản một bước hành động của Sở Hoài Dương.

Cần Nguyên chân nhân cùng Đồ Thiên cũng bất chấp thương thế, cùng nhau xông lên, hỗ trợ tiến công của Quy Vô đạo trưởng.

1017. Chương 1019 – Dao Quang Hiện Thân

- Muốn tìm cái chết để ta giúp cho, đến đây.

Nói rồi hai tay giơ cao, khí thể kinh thiên toàn thân chớp mắt bộc phát, hệt như cuồng phong bão lớn, ngập tràn cả sơn cốc, khiến cho người ta cảm thấy khó mà thở được.

Cảm nhận được dòng khí càng lúc càng dồn dập, Quy Vô đạo trưởng quát lên:

- Mọi người cẩn thận, dòng khí này đang dần ngưng đọng không gian lân cận, chúng ta phải sớm thoái khỏi.

Sở Hoài Dương nói:

- Không kịp nữa rồi, sức mạnh biển cả, trời buộc vạn vật, chịu chết thôi.

Nói rồi hai tay thu về, sức hút to lớn kéo thân thể cả sáu người, từng bước từng bước rút vào bên trong.

Giây phút cực lực, Quy Vô đạo trưởng, Tư Đồ Thần Phong cùng mấy người ra sức phản kháng, nhưng lại càng lúc càng chìm sâu vào, hệt như người không biết bơi chìm xuống biển, cảm giác không được tự nhiên vô cùng.

Phát hiện được cảnh này, Kiếm Vô Trần cười lớn nói:

- Xem đi, giờ chết bọn chúng đến rồi, đợi một lúc nữa sẽ đến các ngươi thôi.

Trần Ngọc Loan vẻ mặt âm trầm, liếc Phật Thánh Đạo Tiên, thấy ông vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Tình huống như vậy còn có người nào có thể ra tay đây?

Trong lúc đang suy tư, một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt đột nhiên xuất hiện, mấy người Trần Ngọc Loan còn chưa thấy rõ đã nghe Sở Hoài Dương giận dữ rống lên một tiếng, sau đó dòng khí bị dẫn thoát đi, sáu người bị trời buộc lập tức bay ra.

Biến cố bất ngờ, Kiếm Vô Trần vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Hắn đồng thời ứng phó với công kích ba người, lại chia ra một phần sức lực quan sát tình hình phía bên kia.

Vừa thấy, Kiếm Vô Trần vẻ mặt hơi biến, hừ giọng nói:

- Thì ra là nó, cũng chống cự không được bao lâu.

Nhìn rõ người mới đến, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Đừng ngông cuồng, Dao Quang không phải dễ đối phó.

Té ra, vào thời khắc nguy hiểm, chính Dao Quang đột nhiên xuất hiện đánh tan không gian khí tỏa của Sở Hoài Dương.

Kiểm Vô Trần khinh bỉ nói:

- Với một tiểu tử miệng còn hôi sữa như nó mà cũng đòi làm đối thủ của Sở Hoài Dương chẳng?

Trần Ngọc Loan thở dài trong lòng, miệng lại trả lời:

- Thử qua mới biết được.

Liếc nhìn bốn phía, Dao Quang hét lên:

- Người là người nào, sao dám đến nơi này diệp vô dương oai?

Sở Hoài Dương trừng mắt, giận dữ nói:

- Người là ai, dám đến nơi này kêu to rống lớn?

Trên mặt đất, Quy Vô đạo trưởng nhắc nhở:

- Dao Quang cẩn thận, người này tên là Sở Hoài Dương, đến từ Hải vực, cùng phe với tên Kiểm Vô Trần.

Nghe thế, Dao Quang nói:

- Được, ta biết rồi, người này để cho ta.

Nói rồi hai mắt hơi khép lại, một luồng tinh thần dị lực chớp mắt xông tới đánh trúng vào não của Sở Hoài Dương.

Gầm lên giận dữ, Sở Hoài Dương quát to:

- Tiểu tử đáng ghét, ta phải giết chết ngươi.

Còn chưa dứt lời, Sở Hoài Dương liền lắc mình xông đến, tốc độ rất nhanh khiến người kinh ngạc vô cùng.

Dao Quang ánh mắt lạnh lại, hình bóng chớp mắt đã kéo đi, không những né được một chiêu của Sở Hoài Dương, còn vây lấy lão vào trong, hai tay liên miên phát xuất tiến công không ngừng.

Phát hiện tình hình không ổn, Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Không ngờ tiểu tử này còn có mấy phần bản lãnh.

Dao Quang phản bác:

- Ta có mấy phần bản lãnh, nhưng ngươi lại quá yếu, quả thực không phù hợp.

Sở Hoài Dương cả giận nói:

- Chớ hơn thua miệng lưỡi, có bản lãnh tiếp một chiêu của ta.

Dao Quang vừa thu nhỏ vòng vây, vừa đáp lại:

- Tiếp thì tiếp, ta há có sợ ngươi sao.

Nói rồi hình bóng dừng lại ngay trước mắt Sở Hoài Dương, tay phải đánh ra một chưởng.

Thấy Dao Quang lăm kế, Sở Hoài Dương âm hiểm bật cười, tay phải ngậm hội tụ sức mạnh toàn thân, chậm chậm đưa ra đón đánh.

Hai chưởng vừa chạm, Sở Hoài Dương khé miệng nhếch cười, cho rằng Dao Quang chắc chắn phải chết.

Nhưng kết quả làm khé miệng hắn đông cứng, chỉ thấy giữa hai người ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, sau đó tiếng sấm gầm lên giận dữ, sức nổ đáng sợ lập tức hất bắn Sở Hoài Dương.

Trong lòng tức giận, Sở Hoài Dương trừng trừng nhìn vào vùng sương mù, chỉ thấy phía sau sương mù, Dao Quang không chút tổn hao, nhưng khuôn mặt hơi kinh ngạc.

Trên mặt đất, sáu người bị thương về mặt đầy kinh ngạc, bọn họ đều biết rõ bản lĩnh của Dao Quang, liều mạng thẳng thắn tuyệt đối không hơn được Sở Hoài Dương, nhưng sự thực lại phủ định tất cả.

Xa xa, Kiếm Vô Trần bất ngờ vô cùng, miệng rống lên giận dữ:

- Không thể nào, sao lại như thế được?

Trần Ngọc Loan cũng rất kinh ngạc, nhưng nàng lại nhạy bén biết được một số chuyện, miệng hừ lạnh nói:

- Bất ngờ đều phát sinh vào lúc tất nhiên. Theo như hiện tại, chuyện này có ý nói người hôm nay phải nằm lại nơi này.

Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, ánh mắt quét qua Sở Hoài Dương và Dao Quang, trong lòng ngầm tính toán.

Hiện nay, Dao Quang đã kiềm chế được Sở Hoài Dương, Liễu Tinh Hồn bị bắt, lại thêm bản thân bị thương.

Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị nằm lại ở đây.

Lúc này không chạy còn chờ đợi gì đây?

Đã có ý bỏ chạy, Kiếm Vô Trần vừa gia tăng tấn công, vừa truyền âm cho Sở Hoài Dương:

- Tình hình không ổn, chúng ta rút lui trước.

Sở Hoài Dương không có ý kiến, lão với trận giao chiến này không chút hứng thú, lúc này bỏ đi chính là hợp với ước muốn.

- Được, ta biết rồi.

Trong lúc trả lời, Sở Hoài Dương đột nhiên phát ra tấn công điên cuồng, ép lùi Dao Quang, hình bóng lắc lên biến mất, chớp mắt đã không thấy hình bóng.

Bên này, Kiếm Vô Trần đồng thời phát động ra chiêu Diệt Thiên quyết, dùng làn kiếm ngập trời ngăn trở ba người tấn công, bản thân thì lợi dụng cơ hội bỏ chạy.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan tuyệt đối không đuổi theo, ngược lại còn thở ra một hơi, cùng với Phật Thánh Đạo Tiên và Lưu Tinh đến bên cạnh Dao Quang.

Lúc này, sáu người Quy Vô đạo trưởng đang khích lệ Dao Quang, nhưng nó lại hoàn toàn không cao hứng, ngược lại về mặt đau thương nhìn Phật Thánh Đạo Tiên nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, Đạo Tà tiền bối chết ở Ma Thiên cung của Ma vực rồi.

Phật Thánh Đạo Tiên than nhẹ đáp:

- Đây là kiếp số, ông ta đã định sẵn không cách gì thoát được, con đừng quá khổ sở. Lần này con tu vi đại tăng, vì sao vậy?

Dao Quang cúi đầu nhẹ nhàng, về mặt ảm đạm nói:

- Chuyện này con đã đáp ứng người khác, không thể nói được.

Phật Thánh Đạo Tiên thấy vậy, vỗ vai nó lên tiếng:

- Chuyện bí mật của con thì phải giữ gìn cho tốt. Đi thôi, chúng ta trở về mới nói.

Kéo tay Dao Quang, Phật Thánh Đạo Tiên đi trước tiên.

Nhìn thấy hai sư đồ này, những người khác về mặt khác lạ, nhưng không người nào nói gì, đều trầm ngâm đi theo phía sau, chậm chậm vào phía trong cốc.

Quay về nơi ở tạm, Trần Ngọc Loan vừa mời mọi người ngồi, vừa nói:

- Lần này Dao Quang kịp thời quay về, khiến cho hai người Kiếm Vô Trần khiếp sợ bỏ chạy, đây chính là một công lao to lớn, rất đáng tán dương. Nhưng Đạo Tà tiền bối đã chết, đây cũng là một tổn thất lớn, chúng ta phải ghi nhớ trong lòng, lúc nào cũng chú ý đến an toàn của bản thân.

Dao Quang vẽ mặt đau thương tự trách:

- Đây là do ta không bảo hộ ông ấy cho tốt, lúc đó nếu chúng ta bình tĩnh lại một chút, không vội vàng nóng nảy hẳn ông ấy sẽ không bị chết.

Trần Ngọc Loan nói:

- Chuyện thế sự khó lường được, người cũng đừng tự trách mình nữa, ta tin chắc Đạo Tà tiền bối cũng không trách người.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Hôm nay mọi người tề tụ ở đây, chúng ta đừng bàn chuyện đau thương đó nữa, hay là hãy bàn luận một chút xem xử lý Liễu Tinh Hồn thế nào, rồi phải tính toán đến chuyện tiếp theo thế nào đây?

Ân Hồng Tụ nói:

- Liễu Tinh Hồn xuất thân từ Thiên Kiếm viện, biết rõ Kiếm Vô Trần khi sư diệt tổ, lại còn thông đồng với hắn, có thể thấy bọn chúng cùng bè cũng lũ với nhau, không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu rồi, hẳn phải đem giết ngay.

Văn Bất Danh nói:

- Không sai, người này không tốt lành gì, để lại chỉ thêm họa mà thôi.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Nếu như vậy, chuyện này để Quy Vô đạo trưởng đi làm đi.

Phật Thánh Đạo Tiên nghe vậy quát lên ngăn lại:

- Đừng gấp, người này ẩn chứa nhiều bí mật, hay để Dao Quang đi thăm vấn qua, sau đó mới ra quyết định.

Mọi người thấy cũng đúng, vì thế liền bảo Dao Quang đi thăm vấn, mọi người lợi dụng cơ hội trị thương.

Nửa giờ sau, Dao Quang vẽ mặt phẫn nộ quay lại, khiến mọi người phỏng đoán.

Trần Ngọc Loan hỏi:

- Dao Quang, hỏi được những gì rồi?

Dao Quang đi đến bên cạnh Phật Thánh Đạo Tiên ngồi xuống, giọng nói hận thù đáp:

- Người này bản tính xảo trá, trước mặt ta đã nhiều lời dối trá, ý đồ muốn thoát tội. Ta thấy hắn không muốn nói thật, liền nghiêm hình bức cung, kết quả miệng hắn rất ương ngạnh.

Trần Ngọc Loan cau mày, nhỏ nhẹ hỏi:

- Nói như vậy là không có kết quả rồi?

Dao Quang nói:

- Sau đó, hắn chộc giận ta, ta liền dùng kỳ học của Ma vực – thuật Ảo Mộng Quy Nguyên, tuần xét những ký ức trong não của hắn, kết quả phát hiện, hắn đã từng bị Vu sư của Huyền Phong môn ở Nam Cương thi triển Vu thuật để trở thành nội ứng của Huyền Phong môn. Khi quay lại Hoa Sơn, liền khơi dậy tà niệm của Kiếm Vô Trần với dì Ngạo Tuyết, vì thế khiến cho Lục thúc thúc lâm mưu, dì Thương Nguyệt phải bị chết. Ngoài ra, hắn còn bị Lý Trường Xuân khống chế, cố ý dẫn dụ Kiếm Vô Trần lâm mưu, liền khiến Kiếm Vô Trần hạ chiến thư với liên minh, cuối cùng ngược lại còn tạo nên chuyện giết chết Thiên Kiếm Khách.

Cần Nguyên chân nhân nghe vậy nổi giận nói:

- Đáng ghét Liễu Tinh Hồn. Hắn hại cho Dịch viên ta phải tan thành mảnh nhỏ, lại hại chết sư đệ của ta, hại chết Hoàn Phi, hại chết Tất Thiên, ta không thể tha cho hắn.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Hạng gian tà như vậy, gây chia rẽ tàn hại mọi người, nhất định phải bằm thành vụn đoạn.

Ở đây mọi người không có ý kiến, đều đầy thù hận, tán đồng thủ pháp của ông.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, mở miệng nói:

- Nếu đã biết tội trạng của hắn như vậy, hãy giao cho chân nhân tự tay xử trí hắn.

Cần Nguyên chân nhân đứng lên, cảm kích đáp lời:

- Tạ ơn minh chủ đã giúp cho, ta đi giết hắn đây.

Nói rồi bước lớn bỏ đi, toàn thân ngập đầy vẻ cừu hận và đau thương.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan thở dài nhẹ nhẹ, nhỏ giọng nói:

- Mọi người đều bị thương, hay mọi người hãy tự nghỉ ngơi đi thôi.

Buổi chiều, Thiên Mục Phong về lại liên minh, báo rõ hành tung của Hắc Sát Hồ Vương.

Trần Ngọc Loan triệu tập mọi người, cùng nhau thương thảo. Lúc đó, Văn Bất Danh hỏi:

- Bây giờ Hắc Sát Hồ Vương ở nơi nào, khoảng cách với các cao thủ Yêu vực nhiều ít thế nào?

Thiên Mục Phong đáp:

- Lần cao thủ Yêu vực phân binh thành hai, do Hắc Sát Hồ Vương và Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ thống lĩnh, hai bên một Đông một Tây, hai mặt cách xa nhau. Hiện nay, Hắc Sát Hồ Vương đang ở lân cận Thiên Trụ Sơn, đang trên đường về phía Nam. Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ lại ở trên thượng du Hoàng Hà, nhắm về phía Tây Nam xuất phát.

Văn Bất Danh nói:

- Một Đông một Tây, khoảng cách rất xa, đối với chúng ta rất có lợi, nhưng thực lực Hắc Sát Hồ Vương như thế nào?

Thiên Mục Phong đáp:

- Theo ta thấy được, bên mình Hắc Sát Hồ Vương đại quân yêu ma số lượng hơn một ngàn, lại thêm một số nhân sĩ Tu Chân giới quy phục, số lượng vượt quá một ngàn năm trăm, thực lực vô cùng to lớn.

Quy Vô đạo trưởng vẻ mặt hơi biến, lo lắng nói:

- Như vậy không ổn, nhân thủ chúng ta không nhiều, một khi giao tranh rất dễ dàng bị diệt toàn quân.

1018. Chương 1020 – Tâm Hôi Ý Lãnh (tâm Tàn Ý Lạnh)

- Đúng thế, chuyện này phải thương lượng cẩn thận.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Không có gì phải thương lượng, nguy hiểm càng lớn, thành công có được càng lớn, ta thấy rất giá trị.

Trần Ngọc Loan nói:

- Liên quan đến sinh tử, không thể lỗ mẫm được. Bây giờ chúng ta hãy đợi Khiếu Thiên báo tin phía bên kia đã, nếu như bên đó mọi thứ thuận lợi, chúng ta liền tăng cường thực lực, mạo hiểm thử qua. Nếu như bên kia bị trở ngại, chuyện này phải bỏ qua thôi, chúng ta nghĩ biện pháp khác.

Quy Vô đạo trưởng tán đồng:

- Minh chủ nói có lý, chúng ta khoan vội quyết định, chờ xem tình thế phát triển ra sao đã.

Văn Bất Danh có vẻ không vui, nhưng cũng biết đại cục quan trọng, vì thế không nói nhiều. Như vậy, mọi người đều không có ý kiến, vì thế quyết định như vậy.

Thời gian trôi qua trong chờ đợi. Buổi chiều giờ Dậu, Khiếu Thiên quay về, mang theo tin tức phía Vu tộc. Theo lời của Khiếu Thiên, Vu tộc hiện nay có năm Đại vu sư đang trấn thủ, thực lực vô cùng to lớn. Dương Thiên và Bắc Phong thử thăm dò qua, phát hiện đối phương không dễ dàng lắm mưu, cần phải tương cường thủ đoạn thêm một chút.

Nghe qua những lời của Khiếu Thiên, Trần Ngọc Loan nói:

- Mọi người thấy thế nào?

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Hiện nay phía Vu tộc quan trọng, Dương Thiên mấy người nếu không dẫn dụ đối phương rơi bẫy, kế hoạch chúng ta khó có thể thực thi được.

Thiên Mục Phong cất lời:

- Vu tộc và Vu Thần liên quan mật thiết, chúng ta nếu như cố quyết hành động, thế thì nhất định phải tiên phát chế nhân, không được loanh quanh, tránh bị Vu Thần phát hiện.

Văn Bất Danh hỏi:

- Nói tuy như vậy, nhưng đối phương không lắm mưu, chúng ta có thể làm thế nào được?

Thiên Mục Phong nói:

- Theo lời của Khiếu Thiên, chỉ cần thủ đoạn tăng cường thêm một chút, địch nhân khó mà thoát bẫy. Hiện nay hai người Dương Thiên đối mặt với năm Đại vu sư, cảm giác tựa hồ có kém thế một chút. Chúng ta nếu phải thêm cao thủ, để cho bọn họ đánh thắng, đánh đến mức bọn chúng rối loạn chân tay, lửa giận ngàn ngút, đến lúc đó bọn chúng làm sao có thể bỏ được ý đồ.

Văn Bất Danh cau mày nói:

- Hiện những nhân thủ chúng ta có trước mắt, làm sao có thể phải thêm nhiều ít cao thủ được đây?

Thiên Mục Phong cười đáp:

- Cao thủ không dùng nhiều, chỉ một mình Dao Quang là đủ rồi. Trước đây, hắn đã giết chết Hỏa Mị một trong chín Đại vu sư của Vu tộc, lần này đến đó vừa hay thù cũ khơi dậy, càng có khả năng chọc tức đối phương.

Quy Vô đạo trưởng nghe vậy, trầm ngâm đáp:

- Biện pháp này xem ra không sai, không biết kết quả có được như chúng ta mong muốn hay không.

Trần Ngọc Loan nhìn Dao Quang, hỏi lại:

- Người có ý kiến gì không?

Dao Quang đáp:

- Ta không có ý kiến, chỉ cần có thể dẫn dụ đối phương rơi bẫy, mọi thứ ta đều làm theo được.

Trần Ngọc Loan mỉm cười đáp:

- Như vậy, chuyện này quyết định xong, người theo Khiếu Thiên lập tức đi liền, hỗ trợ hai người Dương Thiên hoàn thành nhiệm vụ. Khiếu Thiên tùy lúc sẽ liên lạc với chúng ta, để tiện hành động cho bên này.

Hai người vâng một tiếng sau đó liền rời đi.

Thoái nhìn theo, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Vì an toàn, ta dự tính để Đồ Thiên và Hồng Tụ tỷ đi cùng với Văn Bất Danh tiến lên dụ địch, như vậy mọi người có thể chiếu cố cho nhau, nhằm giảm bớt được nguy hiểm.

Ân Hồng Tụ đáp:

- Mọi thứ tuân theo an bài của mình chủ.

Trần Ngọc Loan gật đầu nói tiếp:

- Như vậy, các vị chuẩn bị đi, suốt đêm nay phải đến kịp Long Hồ sơn, ta sẽ phái người báo cho các vị biết địa điểm mục tiêu ở đâu.

Ân Hồng Tụ, Đồ Thiên nghe vậy đứng dậy, đi cùng với Tư Đồ Thần Phong và Văn Bất Danh bỏ đi.

Vì thế, ở nơi ở tạm chỉ còn lại Trần Ngọc Loan, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh, Quy Vô đạo trưởng, Càn Nguyên chân nhân, Thiên Mục Phong sáu người.

Nhìn Trần Ngọc Loan, Quy Vô đạo trưởng hỏi:

- Minh chủ, chúng ta lúc nào mới rời đi?

Trần Ngọc Loan nói:

- Các vị có thể chậm hơn một chút, phương hướng Tây Bắc, ngăn cản Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ đến gặp được Hắc Sát Hồ Vương.

Quy Vô đạo trưởng nghi hoặc nói:

- Minh chủ sao không để chúng ta cũng thi triển kế dụ địch, để hai đại quân Yêu vực hội tụ, lập tức tiêu diệt được cao thủ Vu tộc vậy?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Huyền Dạ và Lục Vân là bạn cố tri, hẳn biết chúng ta và Lục Vân có quan hệ, sẽ không chủ động giao đấu với chúng ta, vì thế kế dụ địch không thể thực hiện được. Do đó, chúng ta có thể dựa vào mối quan hệ này, tạm thời trì hoãn không cho bọn họ gặp nhau, như vậy có thể kích phát mâu thuẫn của Vu Thần và Yêu Hoàng, cũng có thể tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Quy Vô đạo trưởng nghe xong, bội phục nói:

- Minh chủ tâm tư kín đáo, suy xét chu toàn, quả thật khiến người ta kính nể.

Hơi hơi lắc đầu, Trần Ngọc Loan đứng lên nói:

- Được rồi, chuyện này quyết định như vậy, sớm ngày mai ông và chân nhân liền dẫn quân xuất phát. Bây giờ, mọi người đều quay về nghỉ ngơi thôi.

Quy Vô đạo trưởng vâng một tiếng, hỏi tiếp:

- Minh chủ, tổng đàn liên minh đã bị hủy rồi, chúng ta có phải ...

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Hiện nay thời cục rối loạn, chúng ta tạm thời không quan đến những chuyện đó, đợi thiên hạ ổn định rồi mới nói lại.

Nói rồi cất bước bỏ đi ...

Vùng biên giới Tây hải, Diệp Tâm Nghi nhìn bầy cá bơi lội xung quanh, một mình lẳng lặng đứng yên.

Lần này, hành trình Hải vực gian nan hiểm trở, cao thủ chính đạo tổn thất rất nhiều, cứ như trong cơn ác mộng bao trùm trong lòng nàng.

Nhớ lại dĩ vãng, hào nhoáng như thế nào? Hiện nay lại chỉ còn tay trắng, chỉ còn thê lương.

Cả đời này, nàng có sự kiêu ngạo của phượng hoàng, cứ như ở trên cao không với tới. Nhưng hiện nay, thể sự chuyển biến khiến nàng té ngã lần nữa, cuối cùng không cách gì phản kháng, chìm vào mơ hồ.

Trước đây, thị phi trong lòng nàng như trắng với đen, phân biệt rõ ràng.

Bây giờ, trải qua nhiều đau khổ, nàng mới đột nhiên phát hiện, té ra trắng đen có thể đảo ngược, thị phi biến hóa trong chớp mắt, xấu tốt căn bản không có giới hạn.

Cay đắng quanh quẩn mãi trong lòng, hối hận bùng phát lên trong đầu.

Nghĩ đến Kiếm Vô Trần, Diệp Tâm Nghi càng cảm hận vô cùng, nghĩ đến Lục Vân, nàng lại thấy hối hận, tâm tình phức tạp này bản thân nàng cũng khó mà thấy rõ được.

Thở dài u oán, Diệp Tâm Nghi đảo mắt mấy lần, nghiêng đầu nhìn về phía Hồng hải. Ở đó, ba luồng khí tức quen thuộc đang nhanh chóng tiến đến gần. Điều này khiến tâm tình nàng tốt hơn, chậm chậm nghênh đón.

Giây lát, trước mắt Diệp Tâm Nghi hào quang lóe lên, Lăng Thiên, Bạch Quang, Huyền Đan vũ sĩ xông tới rất gấp, lo lắng nhìn nàng.

- Tâm Nghi, cô không sao chứ? Bóng đen vừa rồi là ai?

Nhìn nàng, Bạch Quang lên tiếng hỏi trước tiên.

Diệp Tâm Nghi khổ sở cười cười, nhỏ nhẹ nói:

- Ta không sao bóng đen đó chính là Lục Vân, các vị bị thương rất nặng rồi.

Bạch Quang sửng sốt, lẩm bẩm:

- Đúng là hắn, khó trách như vậy.

Lăng Thiên nói:

- Không sao là tốt rồi, chúng ta trước hết hãy né tránh đã, sau này mới quyết định sau.

Dứt lời liền bỏ đi trước, bơi thẳng về phía Tây hải.

Đi theo ba người, Diệp Tâm Nghi hỏi:

- Chúng ta còn tiếp tục lưu lại Hải vực chăng?

Bạch Quang đáp:

- Không lấy được Thiên Uy lệnh, chúng ta tự nhiên phải tiếp tục ở lại. Người hỏi vấn đề này làm gì?

Diệp Tâm Nghi nhỏ nhẹ nói:

- Lục Vân cho ta biết, Kiếm Vô Trần đã quay về nhân gian rồi.

Lăng Thiên trong lòng bất ngờ, trầm ngâm lên tiếng:

- Hắn nói như vậy là muốn bảo chúng ta quay về nhân gian hay còn có ý đồ nào khác?

Diệp Tâm Nghi liếc ông, nhỏ giọng nói:

- Ta không biết, nhưng ta biết Lục Vân sẽ không nói chuyện hoang đường.

Bạch Quang cất tiếng:

- Cho dù Lục Vân không nói sai, nhưng nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hiện nay là tìm kiếm Thiên Uy lệnh, vì thế không thể trở về nhân gian được.

Huyền Đan vũ sĩ cũng nói:

- Nói không sai, không có được Thiên Uy lệnh, hành động lần này của chúng ta chẳng khác gì thất bại. Đối với những đồng đạo đã chết thì trở thành hy sinh vô ích.

Diệp Tâm Nghi than khẽ:

- Sự quan trọng của Thiên Uy lệnh ta biết, nhưng chuyến này chúng ta đi mười mất sáu, đến lúc này không biết được chút tung tích của Thiên Uy lệnh, như vậy chuyến tốt thường gian nan hay là một loại dự báo khác đây? Hơn nữa, chúng ta trước giờ sơ suất một điều, đó là lần này Lục Vân đến đây nhằm mục tiêu thế nào, có phải cũng vì Thiên Uy lệnh hay không? Nếu như vậy, chúng ta bây giờ còn có cơ hội chăng?

Lăng Thiên dừng lại nhìn Tâm Nghi, ánh mắt quái dị nói:

- Người muốn nói chúng ta đã chậm mất một bước, vật đó có khả năng bị Lục Vân lấy mất rồi?

Diệp Tâm Nghi đáp lại:

- Ta đúng là nghĩ như vậy, bởi vì ta không muốn tiếp tục ở nơi này. Tiếp tục đi tới nữa, chúng ta chỉ càng đến gần với cái chết, cao thủ Hải vực cũng không kém cạnh so với nhân gian.

Lăng Thiên trầm mặc, ánh mắt quét qua Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ, ánh mắt có ý hỏi han.

Bạch Quang chần chờ rất lâu, thở dài nhẹ nhẽu lên tiếng:

- Nếu như Tâm Nghi suy đoán không sai, chúng ta đúng là không bắt buộc phải lưu lại tiếp tục.

Huyền Đan vũ sĩ hỏi:

- Nếu như cô ta suy đoán bị sai?

Bạch Quang đáp:

- Chuyện này cần chúng ta phải phán đoán thêm.

Huyền Đan vũ sĩ hỏi:

- Phán đoán như thế nào? Đi tìm Lục Vân chăng?

Bạch Quang không đáp, Diệp Tâm Nghi lại đáp:

- Không cần phải tìm hấn, từ lúc hấn xuất hiện ở Hồng hải, có thể phỏng đoán ít nhiều. Trước đây, chúng ta bị ngăn cản ở Tử hải, trên đường quay về lại gặp phải cao thủ Hồng hải, giữa hai bên không hề có đường tắt nào khác biệt. Nhưng Lục Vân sau đó xuất hiện, phương hướng chính đi từ Tử hải, cho thấy hấn đã kịp tới trước chúng ta, hơn nữa còn thuận lợi quay về rồi.

Huyền Đan vũ sĩ sửng người, phản bác lại:

- Điều này cũng không thể minh chứng hấn nhất định đã lấy được Thiên Uy lệnh, có khả năng hấn cũng phí công lùi lại mà thôi.

Lăng Thiên lên tiếng:

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa, lời Tâm Nghi có đạo lý nhất định, chúng ta quay về nhân gian thôi.

Huyền Đan vũ sĩ ngạc nhiên hỏi:

- Trưởng lão, lần này quay về có quá sơ suất rồi chăng?

Lăng Thiên đáp:

- Ta tự có chủ trương, đi thôi.

Nói rồi chuyển hấn phương hướng phóng thẳng về mặt biển.

Rời khỏi Hải vực, bốn người nhanh chóng quay về nhân gian. Lúc này, Bạch Quang đề nghị tìm một nơi để trị thương, Diệp Tâm Nghi lại mở miệng nói:

- Ta mệt mỏi rồi, muốn quay về Dao Trì một mình để tĩnh dưỡng.

Bạch Quang rất kinh ngạc, hỏi lại:

- Tâm Nghi, một mình cô nếu gặp phải Kiếm Vô Trần sẽ rất nguy hiểm đó.

Diệp Tâm Nghi lắc đầu đáp:

- Nếu như nhất định có kiếp nạn, né tránh cũng không né được. Các vị bảo trọng, ta đi thôi.

Bật cười thất vọng, Diệp Tâm Nghi bay đi mất, khóe miệng nhếch lên đau thương.

Bạch Quang kêu khẽ:

- Tâm Nghi ...

Lăng Thiên nói:

- Để cô ta đi, cô ta đã nguội lạnh trong lòng, hẳn phải nghỉ ngơi yên tĩnh một chút.

Bạch Quang nói:

- Nhưng cô ta ...

Lăng Thiên cắt lời:

- Cô ta có con đường phải tự thân đi, đó thuộc về vận mệnh của cô ta, người khác không trông chừng được.

Bạch Quang không hiểu, hỏi tới:

- Trưởng lão nói vậy có ý chỉ điều gì đây?

Lăng Thiên không nói, vẻ mặt hơi khác thường.

1019. Chương 1021 – Phát Hiện Dịch Viên

Nắm tay Hứa Khiết, Lâm Vân Phong bay trong mưa, đưa mặt đón lấy gió lạnh nhè nhẹ cùng với mấy phần tươi mát.

- Thế nào rồi, cảm giác trong mưa có khác gì với trong nắng không?

Lâm Vân Phong mỉm cười ánh mắt đầy tình ái êm nhu hỏi lại.

Hứa Khiết nép vào lòng gã, miệng ngậm nhè nhẹ:

- Mưa nhỏ như tơ, theo gió bay bay, hết như lòng muội từng tắc êm ái.

Lâm Vân Phong nghe vậy, nụ cười mất đi, hơi cảm động lên tiếng:

- Đời này có được tình yêu như vậy không còn mong muốn gì thêm.

Hứa Khiết cười cười thản nhiên, tinh nghịch nói:

- Không mong muốn gì khác? Ngay cả Dịch viên cũng không muốn tìm lại chẳng?

Lâm Vân Phong sững người, sau đó bật cười ha hả lên tiếng:

- Huynh chỉ muốn ẩn dụ thôi, mô tả sự quan trọng phi thường của muội trong lòng huynh, hơn nữa không bao giờ quên, muội đừng ép oan cho huynh.

Hứa Khiết nghiêng đầu nháy mắt nói:

- Oan uổng? Có phải vậy chẳng?

Lâm Vân Phong kêu la nói:

- Đương nhiên là có rồi, huynh chính là đệ tử kiệt xuất của Dịch viên, lúc nào cũng muốn thấy được bốn môn vinh danh, sao có thể làm loại quên đi nguồn gốc đây?

Hứa Khiết hỏi ngược lại:

- Nói như vậy, huynh có thể vì Dịch viên không quan tâm đến muội chẳng?

Lâm Vân Phong sững sốt, sau đó cười nói:

- Huynh sao lại như vậy được, huynh chính là người chiếu cố được cả hai, đầu nào cũng quản được, chú ý toàn diện các mặt.

Hứa Khiết nghi ngờ hỏi:

- Phải vậy chẳng? Muội thấy huynh đang khoác lác thôi.

Lâm Vân Phong cười mắng:

- Dám không tin huynh, muội nói phải trừng phạt thế nào đây?

Hứa Khiết ra vẻ sợ sệt, yêu kiều đáp:

- Vân Phong, muội không dám nghỉ ngơi, huynh hơn muội rồi.

Nói rồi hình bóng loáng lên, vừa cười đùa yêu kiều vừa bỏ chạy về phía trước.

Lâm Vân Phong thấy vậy, ra vẻ hung ác, quát lớn:

- Dám chạy, xem huynh bắt lấy muội, sau đó ăn tươi nuốt sống con cừu nhỏ thế nào.

Trong tiếng cười vui vẻ, Lâm Vân Phong đuổi theo Hứa Khiết biến mất trên không trung vùng hoang dã.

Buổi chiều, mưa phùn ngừng lại. Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đến một vách núi, phía trước là một cốc hẹp dài ngoằn, đến cả trăm trượng.

Nhìn qua thăm dò vách núi rồi, Lâm Vân Phong phát hiện một cảnh tượng kỳ lạ, vài chục tảng đá lớn lơ lửng giữa không trung, giữa bọn chúng sương bụi tràn ngập, dường như đang ẩn chứa vật gì bên trong.

Thôi quan sát, Lâm Vân Phong gọi Hứa Khiết đến, hai người cùng nhau nhìn, phân tích cảnh tượng trước mắt.

Hồi lâu sau, Hứa Khiết lên tiếng:

- Vân Phong, những tảng đá này nặng trên vạn cân, huynh nói sức mạnh nào có thể điều khiển bọn chúng được đây?

Lâm Vân Phong cau chặt mày, ánh mắt lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, trả lời:

- Huynh đã quan sát qua, đó là một loại sức mạnh đặc thù, tương tự như trận pháp, nhưng lại không giống, huynh tạm thời còn chưa biết rõ được.

Hứa Khiết nghi hoặc nói:

- Những tảng đá này lơ lửng giữa không trung, trong đó phạm vi bao phủ đủ chứa rất nhiều thứ, huynh thấy có chứa gì vậy?

Lâm Vân Phong đáp:

- Suy đoán của muội rất có lý, hay chúng ta đi xuống đó quan sát qua, xem thử có phát hiện được gì không?

Nói rồi kéo tay Hứa Khiết chậm chậm đến gần những tảng đá lớn đó.

Rất nhanh, hai người đến gần những tảng đá lớn, phát hiện những tảng đá này vận hành theo một quy luật nhất định, hơn nữa còn có một tầng kết giới ngăn cách người ngoài dò xét được tình huống bên trong.

Bay quanh những tảng đá lớn một vòng, Lâm Vân Phong cau mày lên tiếng:

- Kỳ quái, trận pháp của những tảng đá lớn trước giờ chưa bao giờ thấy, không biết là trận pháp gì đây.

Hứa Khiết nói:

- Muội cũng chưa từng thấy qua, nhưng chúng ta có thể thử một chút, xem thử có thể phá giải được không?

Lâm Vân Phong tiếp lời:

- Huynh đã thử qua vài lần, tạm thời còn chưa tìm được khe hở, hiện nay chỉ còn cách xông thẳng vào.

Nói rồi hai tay bắt quyết, toàn thân hào quang xanh đỏ luân phiên xuất hiện, ngưng tụ thành một cột sáng, theo sự khống chế của gã bắn thẳng vào trong khe hở giữa những tảng đá lớn, va chạm vào tầng kết giới kia.

Lúc đó, hào quang lóe lên, tiếng nổ truyền đến. Một chiêu thử nghiệm của Lâm Vân Phong va chạm thẳng thắn vào kết giới trong thạch trận, tạo nên vụ nổ chưa phá vỡ được kết giới nhưng lại thổi bay sương bụi lân cận.

Cứ như thế, trong những tảng đá lớn ánh sáng kỳ lạ lóe lên, một tầng kết giới ánh sáng nhiều màu sắc hiện ra mơ hồ bao phủ một thứ gì đó hấp dẫn ánh mắt của Lâm Vân Phong.

Nhìn vào tầng kết giới ánh sáng chói mắt đó, Lâm Vân Phong trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái, dường như có một thứ gì đó quen thuộc ở quanh đây, nhưng lại không biết là gì.

Hứa Khiết nhìn thấy cảnh này, nghi hoặc nói:

- Kỳ quái, bên trong đó thật ra là thứ gì đây, vì sao lại được che giấu tầng tầng lớp lớp vậy?

Lâm Vân Phong đáp:

- Huynh cũng không nhìn rõ được, nhưng mơ hồ cảm thấy rất quen thuộc, lại không biết là gì.

Hứa Khiết nói:

- Nếu như vậy, chúng ta dứt khoát phải phá vỡ kết giới, tìm cho đến cùng là gì.

Lâm Vân Phong liếc nàng, gật đầu nói:

- Cũng được, cứ như lời muội, bây giờ muội hãy lùi lại trước đã.

Hứa Khiết chậm chậm thối lui, miệng dặn dò:

- Cẩn thận một chút, chú ý đến an toàn.

Lâm Vân Phong bật cười điềm nhiên, đợi Hứa Khiết lùi lại, hai tay múa lên giữa không trung, thúc đẩy Âm Dương pháp quyết, hình thành một kết giới âm dương kín mít bên ngoài trận pháp đá tảng, chậm chậm thu nhỏ vào bên trong.

Lâm Vân Phong làm như vậy chính là dùng khí âm dương có tần suất khác nhau để dò xét dần, cuối cùng tìm được sóng biến đổi của trận pháp đá tảng, chậm chậm thẩm thấu vào. Biện pháp này vô cùng rườm rà, nhưng lại hữu hiệu cực kỳ. Rất nhanh, Lâm Vân Phong tìm được một khe hở.

Thuận theo khe hở đi vào trong, Lâm Vân Phong phát ra sóng thăm dò nhanh chóng gặp phải tầng kết giới nhiều màu, hai bên giằng co đan xen, lúc thì va chạm lúc lại đẩy nhau, không ngừng giao đấu với nhau.

Điều chỉnh tần suất của sóng thăm dò, Lâm Vân Phong mất nhiều thời gian, cuối cùng nắm bắt được tần suất của kết giới, chậm chậm thẩm thấu vào trong.

Lúc đó, Hứa Khiết ở xa xa phát hiện một chút không ổn, chỉ thấy trận pháp đá tảng tự vận chuyển tự nhiên tăng tốc, sương xám trên bề mặt bắt đầu chuyển vàng, hơn nữa còn dày đặc, rõ ràng tỏ ra cổ quái.

- Vân Phong cẩn thận, trận pháp có biến hóa.

Phát hiện không ổn, Hứa Khiết vội vàng lên tiếng.

Lúc đó, sóng thăm dò của Lâm Vân Phong đang thẩm thấu vào trong. Thời khắc đó, một đại diện quen thuộc lóe lên trong não, khiến Lâm Vân Phong trong lòng chấn động, sau đó vui mừng kích động.

Nhưng đúng lúc đó, Lâm Vân Phong do tâm thần chấn động, ý thức bị trì hoãn một chút, hoàn toàn không thấy được biến hóa của trận pháp đá tảng trước mắt. Mãi đến khi bên tai vang lên tiếng nhắc nhở của Hứa Khiết, gã mới đột nhiên tỉnh lại, đáng tiếc lại quá trễ rồi.

Ánh vàng lóe lên, tảng đá lớn biến mất tung tích. Một trận pháp đá tảng to lớn như vậy đột nhiên không còn thấy. Điều này khiến Lâm Vân Phong rất chấn động. Nghiêng đầu, Lâm Vân Phong quan sát bốn bề, ngoài trừ bóng hình của Hứa Khiết chỉ còn hai vách núi thẳng đứng, hình bóng trận pháp đá tảng đi đâu rồi?

Thu lại Âm Dương pháp quyết, Lâm Vân Phong hỏi:

- Trận pháp đá tảng đó biến mất như thế nào, muội có nhìn thấy rõ được không?

Hứa Khiết đến bên gã, vẻ mặt kinh ngạc lên tiếng:

- Chỉ thấy ánh vàng lóe lên, sau đó liền thu thành một điểm, sau đó không còn thấy nữa.

Lâm Vân Phong cau mày, liếc nhìn bầu trời, trầm giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta đuổi theo, nhất định phải tìm được nó.

Hứa Khiết thấy vẻ mặt gã trầm trọng, không khỏi hỏi lại:

- Vân Phong, sao vậy? Có phải huynh phát hiện được gì không?

Lâm Vân Phong nhìn nàng, bật ra từng câu từng chữ:

- Dịch viên ở bên trong trận pháp đá tảng.

Hứa Khiết nghe vậy thất kinh, la lên:

- Cái gì? Dịch viên ở trong trận pháp đá tảng? Huynh không lầm đó chứ?

Chầm chậm gật đầu, Lâm Vân Phong giọng nói kiên định đáp:

- Không sai đâu, huynh nhìn rất rõ. Còn về hình dạng như thế nào, huynh tạm thời cách nào giải thích, nhưng chúng ta phải tìm cho được trận pháp đá tảng đó. Chỉ có phá giải được nó, Dịch viên mới có thể tái hiện, chúng ta mới có thể làm cho nó vang danh bốn bể.

Hứa Khiết hơi hơi gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Vân Phong, huynh nói chúng ta phải đi nơi nào để tìm kiếm trận pháp đá tảng đó?

Lâm Vân Phong trầm ngâm lên tiếng:

- Theo suy đoán của huynh, trận pháp đá tảng đó phải thỉnh thoảng di động lơ lửng trong không gian, nếu như bị người đụng vào sẽ tự động dịch chuyển.

Hứa Khiết đáp:

- Nói như thế, chúng ta sẽ rất khó tìm được nó chẳng?

Lâm Vân Phong đáp:

- Cho dù tình huống nào đi nữa, nơi nó dừng lại hẳn phải yên tĩnh để tránh bị người phát giác. Do đó, chúng ta chỉ cần chọn lựa những nơi yên tĩnh tìm kiếm liền có hy vọng.

Hứa Khiết nghe vậy than thở:

- Thiên hạ rộng lớn, nơi yên tĩnh rất nhiều, chúng ta phải tìm đến năm nào tháng nào mới thấy được đây?

Lâm Vân Phong khổ sở cười nói:

- Hôm nay nếu đã gặp, cho thấy hẳn có duyên, huynh tin tưởng không lâu sau chúng ta hẳn có thể tìm được nó. Đi thôi.

Nói rồi nắm lấy Hứa Khiết biến mất trong màn đêm.

1020. Chương 1022 – Tà Thần Quy Túc (tà Thần Quay Đầu)

Trong gió nhẹ, Chu Hỷ nhớ lại chuyện xưa, năm tháng dĩ vãng hết như một giấc mộng, đến cuối cùng chỉ còn ưu sầu rõ ràng mà thôi.

Cúi đầu, nhìn lại vật trong tay, đó là thứ còn lại duy nhất của hắn, đã từng bầu bạn với hắn đi qua cơn phong ba, trải biết bao hiểm trở sinh tử.

Thở dài sâu lắng, Chu Hỷ ngừng đầu, trên bầu trời mây đen chầm chậm trôi, hết như giấc mộng tàn đã qua cứ vang vọng trong lòng.

Đột nhiên, một làn sáng trắng phá vỡ giấc mộng tàn, chỉ thấy trên bầu trời một bóng hình lóe lên, Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên chầm chậm hạ mình xuống.

Lạnh lùng nhìn hắn, Tà Thần Chu Hỷ thản nhiên nói:

- Nơi hoang vắng gặp lại có chút nào trùng hợp chẳng?

Bạch Vân Thiên tươi cười, nhỏ nhẹ nói:

- Tà Ma vốn là đồng đạo, gặp mặt hà tất phải lạnh nhạt như vậy?

Tà Thần Chu Hỷ hờ hững đáp:

- Người là người, ta là ta. Tà Ma tuyệt đối không cùng phái, gần nhau chút đỉnh. Nói đi, người xuất hiện gặp ta vì nguyên nhân nào.

Bạch Vân Thiên mất đi nụ cười, trầm giọng nói:

- Nghe nói người đi lại gần gũi với Trừ Ma liên minh, vì sao hiện nay lại đi có một mình?

Tà Thần Chu Hỷ trả lời:

- Chuyện của bốn Tà Thần không nhọc tông chủ phải hỏi đến, người hãy nói trực tiếp ý muốn của mình đi.

Bạch Vân Thiên thấy hắn không nói, vẻ mặt hơi lạnh lại, hừ khê nói:

- Cũng được, bốn tông chủ không muốn loanh quanh với người, lần này vô tình gặp nhau, tiện thể muốn hỏi thăm người một chuyện.

Chu Hỷ hai mắt hơi khép hờ, không hiểu lên tiếng:

- Người đường đường là Ma Thần tông chủ, thủ hạ vô số, sao lại đến hỏi ta vậy?

Bạch Vân Thiên nhún vai, bĩu môi đáp:

- Ta cho dù thủ hạ nhiều, cũng không phải chuyện gì cũng biết, tự nhiên có lúc phải tìm người khác xin chỉ giáo.

Chu Hỷ nghe vậy gật đầu điềm nhiên nói:

- Người hỏi đi, chuyện gì?

Bạch Vân Thiên đáp:

- Nghe nói Thiên Tuyệt trăm pháp có thể phá vỡ mọi pháp quyết, ta muốn hỏi qua, người có thể phá giải được Vu thuật quỷ bí không?

Chu Hỷ nhìn hắn, nghi ngờ hỏi:

- Người hỏi chuyện này làm gì?

Bạch Vân Thiên đáp:

- Người hãy trả lời ta trước đã.

Chu Hỷ chần chờ một lúc mới trả lời:

- Thiên Tuyệt trăm pháp có thể phá vỡ mọi pháp quyết hữu hình, nhưng lại có ba thứ không phá được.

Bạch Vân Thiên hơi thất vọng nhỏ giọng nói:

- Nói như vậy là không phá được Vu thuật rồi. Thôi, coi như ta chưa từng đến, cáo từ.

Nói rồi bay lên, nhưng chớp mắt đã quay lại chỗ cũ.

Chu Hỷ nghi hoặc hỏi lại:

- Người đây là ... ồ ... người nào đó, ra đi.

Đưa mắt nhìn qua phía trái, Chu Hỷ chỉ thấy một bóng hình màu tím đang bay trong không trung rừng núi đến, toàn thân phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Bạch Vân Thiên nhìn người đó, nhỏ giọng nói:

- Tu vi thật mạnh mẽ, khí tức này hơi quen thuộc, dường như đã từng gặp qua rồi.

Chu Hỷ gật đầu đáp:

- Người này thực lực phi thường, mơ hồ trên cả ta và người.

Giây lát, hình bóng màu tím đã đến bên hai người, ánh sáng tím lưu chuyển quanh thân, không thể nhìn rõ được dung mạo thân thể, chỉ đôi mắt lấp lánh ánh sáng an hòa. Liếc qua hai người, bóng tím điềm nhiên lên tiếng:

- Thực lực hai vị kinh khiếp, chỉ có tâm ma quá nặng, đáng tiếc thật.

Chu Hỷ nói:

- Vì sao lại đáng tiếc?

Bóng tím đáp:

- Người bị tâm ma, trong lúc tu luyện bị ma chướng. Nếu như trừ đi được tâm ma, hai vị hẳn có thể tiến cao hơn một tầng.

Bạch Vân Thiên nhìn bóng tím, nghi ngờ hỏi:

- Người là ai? Quả thật biết bọn ta sao? Vì sao ta có cảm giác quen thuộc với người?

Bóng tím điềm nhiên cười đáp:

- Ta là ta, cũng không phải là ta, kính hoa thủy nguyệt vốn không có quả. Quên chuyện lúc trước, trừ đi tâm ma, sau kiếp nạn sẽ thành phật.

Nói rồi bóng tím tự bỏ đi, hết như một cơn gió mát, biến mất ở xa xa.

Chu Hỷ cau chặt mày, suy tư câu nói của bóng tím, Bạch Vân Thiên vẻ mặt lại cổ quái, rất lâu sau đột nhiên kinh hãi la lên:

- Đúng là hắn, ta nghĩ ra rồi.

Nghiêng đầu, Chu Hỷ hỏi lại:

- Hắn là ai? Người nghĩ ra điều gì?

Bạch Vân Thiên đáp:

- Hắn chính là chưởng giáo đời trước của Tiên Kiếm môn – Tử Chuyết, lúc nhỏ ta đã từng gặp qua. Nghe nói hắn đã phi thăng lên Cửu Thiên Hư Vô giới, không ngờ hôm nay lại gặp ở nơi này.

Chu Hỷ ồ lên một tiếng, hoàn toàn không kích động, chỉ lạnh nhạt nói:

- Té ra là hắn, khó trách tu vi lại cao thâm khó lường. Được rồi, ta phải đây, người cũng đi đi.

Bạch Vân Thiên hỏi:

- Người muốn đi? Đi đâu?

Chu Hỷ vẻ mặt bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Đi đến một nơi có thể loại bỏ tâm ma, trải qua một cuộc sống an bình.

Bạch Vân Thiên nghi hoặc nói:

- Nơi nào có thể trừ được tâm ma?

Chu Hỷ nhẹ nhàng bay lên, điềm nhiên đáp:

- Tâm ma có rất nhiều loại, người khác nhau sẽ có tâm ma khác nhau. Người chỉ cần hiểu rõ tâm ma bản thân mình là gì, đến lúc đó người tự nhiên biết được nơi nào có thể khiến người trừ khử được tâm ma.

Nhìn Chu Hỷ đi về phía xa xa, Bạch Vân Thiên vẻ mặt biến chuyển hoài, rất lâu mới nhỏ giọng nói:

- Người có tâm ma, cũng có dục vọng. Có bao nhiêu người có thể tránh thoát được đây?

Nghi vấn nhàn nhạt theo gió bay đi. Không biết lúc nào, Bạch Vân Thiên cũng biến mất, chỉ còn lại những làn gió nhẹ, thổi qua êm ái ...

Bay trong biển mây, nhìn dãy núi nhấp nhô dưới chân lùi lại nhanh chóng, vẻ mặt Hải Nữ hơi có chút hoài niệm mới lạ.

Trước đây, nó cũng đến từ nhân gian, đáng tiếc lúc đó còn nhỏ, ký ức dĩ vãng sớm mơ hồ khó phân biệt. Hiện nay, quay lại nhân gian, những cảnh tượng vốn phải quen thuộc lại biến thành xa lạ khiến nó quên cả việc nhớ lại.

Phát hiện sự khác lạ của nó, Bách Linh vừa vuốt ve mái tóc của nó, vừa mỉm cười hỏi:

- Hải Nữ, đang suy tưởng gì đó?

Ngừng đầu, Hải Nữ nhìn Bách Linh, vẻ mặt hơi thương cảm đáp:

- Hải Nữ nghĩ đến cha mẹ.

Bách Linh đang cười cứng lại, an ủi:

- Đừng đau lòng, bọn họ nhất định ở trên trời nhìn con, chúc phúc cho con, hy vọng con sống khoan khoái vui vẻ.

Hải Nữ ôm chặt nàng, nhỏ giọng nói:

- Hải Nữ biết, vì thế Hải Nữ không khóc, Hải Nữ phải sống cho thật sự vui vẻ thoải mái, đi theo sư phụ và ba dì thân thương, từ từ lớn lên.

Bách Linh thương cảm lên tiếng:

- Hải Nữ rất thông minh, sau này nhất định sẽ giống như sư phụ của con dương danh thiên hạ. Lúc đó, cha mẹ con đều cảm thấy tự hào vì con.

Hải Nữ vẻ mặt hơi nhúc nhích, si ngốc nói:

- Phải vậy chăng? Thế Hải Nữ nhất định sẽ nỗ lực, để cha mẹ tự hào vì con.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết hơi cảm xúc, bọn họ từ nhỏ đã tu luyện ở sư môn, cũng không biết cha mẹ là ai, nhiều năm nay trong lòng không chút tạp niệm. Bây giờ, tu vi đã thành công, nhớ lại năm trước, ký ức lãng quên không khỏi mờ hiện lên trước mắt.

Quay đầu, Lục Vân nhìn cả bốn người, nhỏ nhẹ nói:

- Mọi thứ dĩ vãng như giấc mộng trôi qua. Tương lai sắp tới mộng đẹp không ngừng. Bỏ hết đau thương, nhìn về tương lai, cuộc sống tươi đẹp đang ở ngày mai.

Nhìn lại chàng, cả bốn người vẻ cổ quái. Hải Nữ hỏi:

- Sư phụ chưa bao giờ đau thương sao?

Lục Vân cười cười, nhỏ nhẹ đáp:

- Có, nhưng sư phụ không bị đau thương đánh bại được.

Hải Nữ nghe rồi, nghiêm mặt nói:

- Hải Nữ cũng muốn được như sư phụ, không để bất cứ chuyện gì đánh bại được mình.

Vui vẻ mỉm cười, Lục Vân lên tiếng:

- Được, nhớ lấy lời của con, đừng khiến chúng ta phải thất vọng. Bây giờ, không còn sớm nữa, chúng ta hãy tìm một nơi nghỉ ngơi trước đi.

Nói rồi liền quan sát tình hình trên mặt đất, nhanh chóng phát hiện có một trấn nhỏ, liền dẫn bốn cô nhẹ nhàng hạ xuống.

Tìm được một quán rượu, Lục Vân đặt một bàn lớn, tiếp đãi bốn cô ăn uống. Lúc này, bầu trời dần dần tối đi, quán rượu theo lý thuyết phải tới giờ làm ăn, nhưng nơi này lại vắng lặng khiến cho người ta kỳ quái.

Kêu tiểu nhị đến, Lục Vân hỏi:

- Công việc vì sao lại kém như thế?

Tiểu nhị bật cười khổ đáp:

- Công tử có chuyện không biết, hiện nay thiên hạ bị quỷ quái hoành hành, bách tính đã sớm như chim non bị tên, còn ai dám đi ra ngoài nữa đây?

Lục Vân nghe vậy tỉnh ngộ, dò hỏi:

- Nghe nói Trừ Ma liên minh liên tục bảo hộ hòa bình nhân gian, bọn họ lẽ nào không tận hết sức lực chăng?

Tiểu nhị đáp:

- Trừ Ma liên minh có thể nói là cứu tinh của chúng ta. Nhưng bọn họ nhân lực có hạn, cũng không thể chiếu cố đến tất cả mọi nơi.

Lục Vân hơi hơi gật đầu, phát tay nói:

- Được rồi, đa tạ tiểu nhị ca, người đi làm việc đi.

Tiểu nhị vâng một tiếng liền xoay người đi, vừa hay va chạm vào một thực khách đi đến.

- Khách quan, xin lỗi, xin người tha thứ cho.

Người mới đến khoảng hơn ba mươi tuổi, chính là một đạo sĩ áo xám, thấy tiểu nhị chủ động xin lỗi cũng không để ý, phát tay để hắt đi, ánh mắt nhìn đến năm người Lục Vân.

Ngóng nhìn giây lát, đạo sĩ đó vẻ mặt hơi biến, bước nhanh đến hỏi:

- Vị này không biết có phải là Lục Vân Lục đại hiệp chăng?

Lục Vân nhìn đạo sĩ một lúc, thấy tu vi người này bình thường, hơi hơi gật đầu đáp:

- Không sai, ta chính là Lục Vân, ông là?

Đạo sĩ thần sắc vui mừng, vội vàng đáp:

- Thuộc hạ chính là đệ tử Trừ Ma liên minh, ra mắt Lục đại hiệp và ba vị nữ hiệp.

Lục Vân hơi bất ngờ, nhưng không tỏ ra, điềm nhiên nói:

- Đã là đệ tử của liên minh thì cùng ngồi đi.

Đạo sĩ vẻ mặt kích động, hưng phấn đáp:

- Được ngồi cùng bàn với Lục đại hiệp quả thật là vinh hạnh rất nhiều.

Nói rồi đến ngồi bên cạnh Lục Vân.

Điềm nhiên bật cười, Lục Vân hỏi:

- Tình hình nhân gian gần đây như thế nào rồi?

Đạo sĩ vẻ mặt biến sắc, thở dài nói:

- Lục đại hiệp có điều chưa biết, từ lúc đại hiệp đi rồi, nhân gian phát sinh không ít biến cố. Trước hết, minh chủ thống lĩnh cao thủ liên minh tiêu diệt thành công thế lực Ma vực ở nhân gian, hơn nữa còn tự tay giết chết Ma Thiên tôn chủ. Thứ đến, đại quân Yêu vực đột nhiên xuất hiện ở nhân gian, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã quét qua thiên hạ, hiện nay đã qua hơn nửa giang sơn. Thứ ba, hai ngày trước, liên minh đột nhiên phát sinh biến cố, tổng đàn ở Phục Long cốc bị phá hủy, mấy người minh chủ toàn bộ đều bị trọng thương, tình hình cụ thể đệ tử tầm thường không thể biết được. Thứ tư, Kiếm Vô Trần hôm qua đột ngột tập kích nơi đóng tạm của liên minh, vừa may Dao Quang về kịp, cùng mấy người minh chủ đánh đuổi đi.

Lục Vân và ba cô nghe vậy biến sắc, cao thủ Trừ Ma liên minh nhiều như mây, ngay cả Ma Thiên tôn chủ đều diệt được, sao lại bị người ta phá hủy mất tổng đàn vậy? Người nào lợi hại như vậy? Yêu Hoàng? Vu Thần? Hay là Thiên Sát?

Nghi ngờ, Bách Linh hỏi:

- Trận chiến ngày đó, lẽ nào không biết đối thủ là ai?

Đạo sĩ lắc đầu đáp:

- Theo lời truyền từ trên xuống, địch nhân hủy diệt tổng đàn liên minh, đánh cao thủ liên minh trọng thương thì mấy người minh chủ đều không nhìn ra, cũng không biết rõ tại sao người đó muốn làm như vậy.

Thương Nguyệt kinh ngạc hỏi:

- Không nhìn ra? Vậy người này là ai?

Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Cao thủ có khả năng phá hủy được tổng đàn liên minh không nhiều, nhưng không ai nhận ra được thì đúng là không nghĩ ra người nào. Hiện nay đối với nhân gian, Vu Thần có người gặp qua, hình dáng Thiên Sát cao thủ liên minh cũng biết, còn lại Yêu Hoàng Liệt Thiên thì Liệt Nhật Long thương của hắn vô cùng rõ ràng, khiến người gặp có thể đoán được. Còn lại, tạm thời chưa nghĩ ra được là người nào.

1021. Chương 1023 – Tử Thần Chi Mê (câu Đố Tử Thần)

- Người này Phật Thánh Đạo Tiên và Lưu Tinh đều không nhận ra, chắc chắn là người khó gặp, các vị có phỏng đoán cũng uống công thôi. Bây giờ trời cũng đã tối rồi, ăn cơm xong chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai hãy quay về liên minh hỏi lại tình hình lúc đó.

Các người khác không ý kiến, nhưng đạo sĩ lại lên tiếng:

- Như vậy, ta sẽ đi suốt đêm về liên minh bẩm lại chuyện này cho minh chủ.

Nói rồi đứng dậy từ biệt, sau đó bỏ đi.

Đưa mắt tiễn người đó đi rồi, Bách Linh hỏi:

- Lục Vân, huynh không tin người này phải không?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Không phải, huynh tin chắc hắn là đệ tử liên minh, nhưng huynh còn một chuyện phải cân nhắc, vì thế mới quyết định sớm mai quay về.

Bách Linh không hiểu nói:

- Chuyện gì? Có chuyện gì vậy?

Lục Vân nhìn nhìn ba người, vẻ mặt phức tạp đáp:

- Hành trình đi Hải vực đối với chúng ta có thể nói là thành công hoàn toàn. Nhưng đối với huynh lại là một khởi điểm mới.

Thương Nguyệt trả lời:

- Cả đời của huynh có vô số điểm bắt đầu. Lần này thì làm sao chứ?

Lục Vân trả lời:

- Những bắt đầu quá khứ từng cái từng cái liên miên không ngừng. Nhưng lần này lại quan hệ đến thành bại cuối cùng.

Về mặt biển hắn, Bách Linh lên tiếng:

- Ý huynh cho là đây chính là khởi điểm cuối cùng, cũng là khởi điểm quan trọng nhất phải không?

Lục Vân trầm ngâm gật đầu, vẻ mặt trang nghiêm vô cùng.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Thời gian chỉ một đêm, huynh có thể cân nhắc chu đáo được không?

Lục Vân hơi hơi lắc đầu, mơ hồ đáp:

- Không biết nữa, có lẽ không cần đến một đêm, cũng có lẽ không chỉ trong một đêm.

Ban đêm, năm người Lục Vân ở lại trong trấn nhỏ. Màn đêm buông xuống, Lục Vân một mình đứng trong vườn nhỏ, ngẩng nhìn bầu trời đen ngòm, yên lặng không nói gì.

Ở hành lang bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết cũng không nói, chỉ yên lặng nhìn bóng hình kia, ánh mắt đầy quan tâm.

Gió, thổi nhẹ nhẹ, khí lạnh ngập đầy vườn nhỏ, còn có chút hơi đất bồi hồi không tan.

Trong màn đêm, Lục Vân xoay mình bước tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay Trương Ngạo Tuyết, chậm chậm đi vào trong nhà, ngẩng nhìn chân trời đen kịt.

Đêm khuya im ắng, lòng kết nối với lòng. Lục Vân và Ngạo Tuyết thưởng thức không khí tươi mát, âm thầm cảm nhận được tình yêu ẩn giấu trong lòng của người kia.

Trên đường đi qua, khổ cay chua ngọt, bên nhau ít cách xa nhau nhiều, hai người nhớ nhau.

Tối nay, ở trong vườn khách sạn này, hai người dựa vào nhau mãi, âm thầm trao đổi còn hơn cả nói chuyện bằng lời.

Tình yêu yên lặng, xám tro điểm tuyết thông minh. Tuy không hề có vẻ hoa lệ bên ngoài nhưng dao chém cũng không dứt.

Không biết thời gian đã bao lâu, hai người dựa vào nhau nhẹ nhàng chia ra.

Trương Ngạo Tuyết thủ thỉ:

- Đêm như vậy có quá tối chẳng?

Lục Vân nhẹ giọng trả lời:

- Đêm tối lạnh lẽo, nhưng chỉ cần các muội ở bên huynh, cả đời huynh cũng không hối hận. Ngày mai, chúng ta phải quay về rồi. Đến lúc đó, những điều thuộc về định mệnh của huynh liền tiếp diễn mãi.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Sinh mạng chúng ta đã liên kết với nhau, cho dù như thế nào, bọn muội cũng đều cùng sống cùng chết với huynh.

Lục Vân cười cười, điềm nhiên đáp:

- Con đường tương lai còn rất xa xăm, huynh và Vu Thần, Yêu Hoàng, Thiên Sát, Kiếm Vô Trần, Hư Vô Giới còn chưa kết thúc ân oán. Chỉ có thể đợi đến khi mọi thứ kết thúc, chúng ta mới có thời gian đi tìm tương lai thuộc về chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết cũng nói:

- Đến lúc đó, ân oán không còn quan hệ đến chúng ta. Thế giới chúng ta sẽ ngập đầy niềm vui và tình yêu.

Lục Vân không nói, chỉ nhìn nàng, hai người nhìn nhau, ai cũng không muốn dời đi...

Sáng sớm, Lục Vân dẫn bốn người rời đi. Đầu giờ sáng, năm người về đến Phục Long cốc, mắt thấy chỉ có một đồng đồ nát, không còn cảnh tượng phồn hoa của ngày trước.

Ngừng lại giữa không trung, Lục Vân nhìn về xa xăm, hơi hơi khép mắt lên tiếng:

- Kỳ quái, nơi này còn lại một luồng khí tức nhàn nhạt, phẳng phất đã gặp ở nơi nào rồi.

Bách Linh đáp:

- Tam Đầu linh xà cũng cảm ứng được luồng khí tức đó, tỏ ra kích động bất an.

Thương Nguyệt nói:

- Nơi này đã bị phá hủy, hay chúng ta trực tiếp đi tìm Ngọc Loan hỏi cho rõ.

Lục Vân gật đầu nhẹ, năm người liền rời đi.

Rất lâu, Trương Ngạo Tuyết thăm dò được nơi liên minh đóng quân, dẫn bốn người bay đến đó. Giấy lát sau mọi người đã đến khoảng không nơi liên minh đang tạm thời lưu trú.

Từ xa xa, Trần Ngọc Loan, Phật Thánh Đạo Tiên, Lưu Tinh, Thiên Mục Phong đã đón chào. Hai bên gặp mặt khách sáo chào hỏi một lúc, sau đó Trần Ngọc Loan liền đưa mọi người hạ xuống trong cốc.

Yên vị rồi, Lục Vân hỏi:

- Ngọc Loan, Phục Long cốc bị chuyện gì vậy?

Trần Ngọc Loan hơi cười khổ, khẽ than thở:

- Bọn muội gặp phải Tử Thần.

Lục Vân không hiểu nghi hoặc nói:

- Tử Thần là thế nào?

Phật Thánh Đạo Tiên mở miệng đáp:

- Ở Nam Cương có một truyền thuyết cổ xưa, nếu như có người cười rống đen đập mây bay đến, hẳn chính là Tử Thần của địa ngục.

Lục Vân vẽ mặt biến sắc, kinh hãi nói:

- Các vị đã gặp U Minh ma long?

Trần Ngọc Loan cười khổ gật đầu, Thiên Mục Phong lại hỏi:

- Lục Vân, huynh sao lại biết được U Minh Ma Long?

Lục Vân vẽ mặt phức tạp, nhỏ nhẹ nói:

- Vu Thần từng nói qua truyền thuyết này với ta, hơn nữa trước khi tiến vào Vân Chi Pháp giới, ta đã gặp qua U Minh Ma Long. Khi Vân Chi Pháp giới bị tiêu diệt, phong ấn kèm hãm trên người U Minh Ma Long liền tự động được giải trừ, nó chẳng khác gì được ta thả ra. Nhưng còn người cười trên rống đến đây, hẳn chính là ai đây?

Kinh ngạc nhìn Lục Vân, Thiên Mục Phong cảm xúc cất tiếng:

- Lục Vân hẳn chính là Lục Vân, bất cứ chuyện gì đều không khỏi có quan hệ với huynh. Ngày đó, người đó không nói lời nào, từ đầu đến cuối không mở miệng, nhưng ánh mắt lại vô cùng tàn độc, phảng phất có thâm cừ đại hận với chúng ta. Còn về đặc tính của hắn cũng không ít, hắn tinh thông Ngự Lôi thuật, rất giống với Lôi Thần quyết của huynh, hơn nữa pháp quyết hắn tu luyện rất cứng rắn, không hề có chút tà khí nào.

Lục Vân ánh mắt khích động, kinh ngạc nói:

- Đúng hắn! Quả thật không ngờ được.

Mọi người nghe vậy thất kinh, không ngờ Lục Vân lại biết người này.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Lục đại ca, huynh cho hắn là thần thánh phương nào vậy, vì sao có thể cười được U Minh Ma Long?

Lục Vân vẽ mặt kỳ dị, than nhẹ:

- Người này tên là Lôi Thiên, chính là cao thủ Vân Chi Pháp giới, đã từng tự sáng tạo Lôi Thần quyết, nhưng có khác biệt đôi chỗ với pháp quyết huynh tu luyện. Ngày đó, khi huynh gặp hắn, chính là lúc hắn đang bị Vân Giới Thiên Tôn trừng phạt. Lúc đó, huynh niệm tình hắn cũng hiệu được phần nào của Lôi Thần quyết nên không hề giết chết hắn. Sau khi Vân Chi Pháp giới bị hủy diệt, huynh cho là hắn cũng đã chết, không ngờ được hắn lại còn sống như vậy. Lần này, hắn đến đây vì huynh, các vị chẳng qua bị liên lụy mà thôi. Còn vì sao hắn cười được U Minh Ma Long, điểm này huynh lại không biết rõ.

Hiếu được chân tướng, mọi người ai nấy cảm khái. Bách Linh lên tiếng:

- Theo ta biết, U Minh Ma Long bá đạo vô cùng, trong ngàn vạn sinh linh của thế gian, nó đứng hàng thứ nhất, tập trung toàn bộ tà ác, âm hiểm, khủng khiếp, tàn bạo với nhau, sức mạnh phá hủy rất mạnh, sức người không thể chống cự nổi, các vị ngày đó làm sao mà chống đỡ nổi?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Lời này của tỷ tỷ không sai, con rồng ma này bá đạo vô cùng, dễ dàng phá hủy chiến tuyến của chúng ta, khiến mọi người trọng thương. Lúc đó ..., cuối cùng mọi người dựa vào sức mạnh của Thánh Long phù để hoảng sợ bỏ chạy.

Hải Nữ nghe vậy, kéo áo của Lục Vân hỏi:

- Sư phụ, con U Minh Ma Long đó có lợi hại như Cự Linh thiên thú không?

Nghe thấy như vậy, bốn người Trần Ngọc Loan vẻ mặt kinh ngạc, hiếu kỳ vô cùng nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi. Lúc mới gặp mặt, Lục Vân hoàn toàn còn chưa nói chuyện thu Hải Nữ làm đồ đệ, vì thế lúc này mấy người Trần Ngọc Loan mới cảm thấy kinh ngạc.

Điềm nhiên bật cười, Lục Vân nói:

- Bọn chúng ai nấy có sở trường, thực lực đại khái tương đương.

Dứt lời, chàng quay sang bốn người Trần Ngọc Loan nói tiếp:

- Hải Nữ là đồ đệ của huynh thu ở Hải vực, từ nay về sau nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Trần Ngọc Loan cười nói:

- Đồ đệ của Lục đại ca, ngày sau tất dương danh thiên hạ, bọn ta còn phải đi theo nhờ cậy.

Lưu Tinh nói:

- Lục Vân, nhân quang sắc bén, đồ đệ này của huynh so với đồ đệ của lão quái có thể nói là mạnh hơn không ít.

Lục Vân cười đáp:

- Thật ra tư chất của Dao Quang rất tốt, thân lại có Nại Hà châu, cùng với Bát Bảo đi theo, thực lực mạnh tương đương.

Trần Ngọc Loan cũng nói:

- Đúng thế, huynh còn chưa biết, ngày hôm qua Dao Quang đã từ Ma vực trở về, tu vi tăng lên gấp đôi, mơ hồ còn trên Sở Hoài Dương.

Phật Thánh Đạo Tiên lên tiếng:

- Được rồi, không cần phải che che giấu giấu với ta. Dao Quang tuy mạnh bạo, nhưng bị ảnh hưởng của Nại Hà châu, cả đời hẳn không thể nào so sánh được với Hải Nữ.

Thấy ông có hơi thất vọng, Thiên Mục Phong nói sang chuyện khác:

- Lục Vân, cuộc hành trình đi Hải vực ra sao, Phần Thiên ở đâu không quay về?

Thuật lại tóm tắt cuộc hành trình Hải vực qua một lượt, Lục Vân nói:

- Phần Thiên tạm thời còn lưu lại Đông hải, sau này chắc sẽ quay về thăm hỏi mọi người. Bây giờ, Địa Âm Tà Linh bị ta đánh trọng thương, chỉ còn lại Vu Thần và Thiên Sát, chắc cũng phải tìm cơ hội kết thúc mọi chuyện với bọn chúng.

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Hiện nay chúng ta đã tập trung được Thánh Long phù và Thiên Uy lệnh, Địa Âm Thiên Sát xem như có thứ để khắc chế, nhưng Vu Thần và Yêu Hoàng rất khó giải quyết được.

Lục Vân lên tiếng:

- Hai người này đều có quan hệ rất sâu sắc với ta, đến lúc đó ta sẽ tự biết xử lý. Hiện nay, chuyện ở Hải vực tạm thời đã kết thúc, sau đây ta sẽ tập trung toàn bộ tinh lực lên Kiếm Vô Trần, Thiên Sát, Vu Thần cùng với Hư Vô Giới Thiên, chuyện nhân gian để Ngọc Loan xử lý là được rồi.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Lục đại ca yên tâm, muội nhất định sẽ tận lực. Hiện nay, muội đã phái Văn Bất Danh đi trước dự địch, dự tính khơi nên mâu thuẫn giữa Vu Thần và Yêu Hoàng, khiến bọn trông chừng lẫn nhau.

Lục Vân ánh mắt hơi biến, trầm ngâm nói:

- Chuyện này phải hết sức cẩn thận, sức mạnh của Vu Thần xuất phát từ Cửu U, có khả năng tiên đoán được tương lai.

Trần Ngọc Loan biến sắc, kinh ngạc nói:

- Nói như vậy, hẳn rất có khả năng hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của chúng ta rồi?

Lục Vân liếc nàng, khẽ khẽ gật đầu đáp:

- Đúng thế, vì vậy các muội phải cẩn thận hơn.

Thiên Mục Phong lại nói:

- Nếu chúng ta bây giờ bỏ đi hành động đó có còn kịp chăng?

Lục Vân cau mày đáp:

- Lúc này bỏ qua không khỏi đáng tiếc, chi bằng nghĩ sang chuyện khác.

Trần Ngọc Loan hỏi:

- Lục đại ca có thể nghĩ được phương pháp bổ túc không?

Lục Vân không đáp, hai mắt khép hờ, cả người chìm vào trầm tư.

Phật Thánh Đạo Tiên lại nói:

- Sức mạnh của Vu Thần quý bí vô cùng, muốn đối phó với hắn ngoài việc phải có khí đại trường hòa, còn phải dùng sức mạnh thần thánh để khắc chế. Hiện nay, nha đầu chính là người thích hợp, nhưng thực lực còn cách quá xa, còn chưa đến lúc ra mặt.

1022. Chương 1024 – Châm Đối Vu Thần (nhắm Vào Vu Thần)

- Nếu như vậy, người nói thế không phải chỉ uống phí tinh lực sao?

Phật Thánh Đạo Tiên trừng mắt Lưu Tinh, hừ giọng nói:

- Ta nói những chuyện này nhằm nhắc nhở mọi người cẩn thận, không được kích động khi hành sự.

Lưu Tinh bật cười khinh thường, Trần Ngọc Loan lại khuyên giải:

- Được rồi, hai vị tiền bối đừng tranh hơn thua chuyện này, chúng ta còn phải nghe qua ý kiến của Lục đại ca, xem huynh ấy có sách lược đối phó thế nào.

Cảm nhận ánh mắt mọi người quay lại mình, Lục Vân chậm chậm ngừng đầu, nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng mắt ở Thiên Mục Phong.

Phát hiện ánh mắt của Lục Vân, Thiên Mục Phong hỏi:

- Sao, có chuyện gì cần ta phải ra mặt đây?

Lục Vân đáp:

- Có một chuyện đúng là cần huynh phải đi làm, chuyện đó quan hệ đến thành bại của hành động lần này, huynh là người thích hợp nhất bởi vì huynh có Nhiên Đăng Phật Ấn bảo hộ.

Thiên Mục Phong trả lời:

- Nếu vậy huynh cứ dặn dò đi, cần ta phải đi làm chuyện gì?

Lục Vân khước miệng hơi nhếch, nói mấy câu nho nhỏ với hắn, cuối cùng to giọng:

- Chuyện này rất quan trọng, huynh nhớ kỹ phải cẩn thận, không được sai lầm chút nào.

Thiên Mục Phong vẻ nghiêm túc gật đầu đáp:

- Ta hiểu rõ, huynh yên tâm đi, ta sẽ đi làm đây.

Nói rồi cũng không giải thích gì, lập tức rời đi.

Trần Ngọc Loan hơi hiếu kỳ, hỏi tốp:

- Lục đại ca, huynh bảo hắn đi làm chuyện gì chẳng? Thần thần bí bí quá.

Lục Vân cười đáp:

- Không có gì, ta bảo hắn đi thêm một chút phiền toái cho Vu Thần, tạm thời kiềm chế Vu Thần để hành động của chúng ta được tiến hành thuận lợi.

Thấy Lục Vân không nói, Trần Ngọc Loan cũng biết ý không hỏi, chuyển sang chuyện khác:

- Lục đại ca, trước đây huynh có nhắc đến việc cao thủ Hư Vô Giới bị tổn thất nặng nề ở Hải vực, lúc này huynh có nghĩ đến lúc lợi dụng thời cơ tiêu diệt bọn họ không?

Lục Vân đáp:

- Chuyện này huynh có nghĩ qua, nhưng sau khi suy tính, thấy sự tồn tại của bọn họ cũng tạo nên một loại uy hiếp đối với Kiếm Vô Trần. Trước khi giết chết Kiếm Vô Trần, tạm thời lưu bọn chúng lại. Hơn nữa, có một chuyện muội phải nhớ kỹ, từ nay về sau gặp Diệp Tâm Nghi đừng làm khó cô ấy, huynh không muốn giết chết cô ấy.

Trần Ngọc Loan sửng sờ không hiểu lên tiếng:

- Đây là vì sao?

Lục Vân không đáp, Bách Linh lại mở miệng trả lời:

- Sự phụ của Diệp Tâm Nghi và sự phụ của Lục Vân quan hệ rất sâu sắc, vì thế Lục Vân trông vào thân phận sự phụ cô ấy liền không tính so đo thêm nữa.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc nói:

- Nếu như vậy, ngày đó tại sao Diệp Tâm Nghi hết lần này đến lần khác làm khó Lục đại ca?

Bách Linh giải thích:

- Lúc đó, bọn họ đều không biết, vì thế mới như vậy.

Lưu Tinh nghe vậy, kinh ngạc nói:

- Theo ta biết, ngày đó Duyên Diệt và Bích Vân hiểu lầm rất sâu, hai người quay mặt thành cừu hận, vì sao lại hòa hảo như bây giờ vậy?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Ta cũng không biết, chuyện này phải về hỏi mới có thể xác định thật giả. Được rồi, ngồi cả nửa ngày rồi, hay chúng ta ra ngoài đi một chút thôi.

Nói rồi đứng lên dẫn Hải Nữ ra khỏi nơi ở tạm.

Đứng trên đỉnh núi, Lục Vân ngắm cảnh tượng bốn bề, mỉm cười nói:

- Hải Nữ, muốn đi chơi đùa quanh đây không?

Hải Nữ cười duyên dáng đáp:

- Muốn, sư phụ dắt Hải Nữ đi chơi đi.

Lắc đầu khe khẽ, Lục Vân nói:

- Sư phụ còn có chuyện, để dì Bách Linh của con dắt con đi.

Hải Nữ cao hứng nói:

- Được, được, đi chơi thôi. Nói rồi nắm lấy tay Bách Linh bay thẳng về phía xa.

Trương Ngạo Tuyết đưa mắt tiễn hai người rời đi, nhẹ giọng nói:

- Huynh có ý bụng nó ra?

Lục Vân đáp:

- Hải Nữ còn nhỏ, có một số chuyện không nên cho nó tiếp xúc quá nhiều. Bây giờ muội hãy gọi Ngọc Loan lại, huynh có chuyện muốn hỏi.

Trương Ngạo Tuyết vâng lời rời đi, giây lát đã dẫn Trần Ngọc Loan quay lại.

Vừa gặp, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Lục đại ca, có chuyện gì phải gặp riêng muội nói vậy?

Lục Vân trả lời:

- Không có gì, huynh chỉ muốn hỏi qua có biết tung tích của Yêu Hoàng và Thiên Sát không?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Trước đây không lâu đệ tử báo về hành tung của Yêu Hoàng, nhưng sau đó lại nghe nói Yêu Hoàng đã chuyển sang nơi khác, hiện nay tạm thời chưa xác định được. Nếu huynh muốn biết, muội sẽ lập tức phái người đi điều tra. Còn về Thiên Sát, hành tung của hắn luôn luôn quý bí, không biết ẩn nấp nơi nào.

Lục Vân nói:

- Hành tung bọn họ nhờ muội lưu ý, huynh lần này gọi muội đến là nhờ muội truyền ra ngoài tin tức, nói rằng huynh trưa mai sẽ xuất hiện trên Hoa Sơn.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc nói:

- Huynh muốn dụ rắn ra?

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Đúng thế, đi khắp nơi tìm không được bọn họ, chỉ bằng để bọn họ đến tìm huynh sẽ tốt hơn.

Trần Ngọc Loan gật đầu nói:

- Cũng tốt, như vậy có thể bớt đi phiền toái, nhưng huynh phải cẩn thận với tên Lôi Thiên kia, U Minh Ma Long của hắn không dễ đối phó được.

Lục Vân trả lời:

- Lôi Thiên vì huynh mà thành hận thù, tự nhiên phải do huynh hóa giải, muội không cần phải lo. Bây giờ, nhiệm vụ chủ yếu của liên minh chính là ngăn trở Yêu vực thống nhất nhân gian, duy trì hòa bình nhân gian, chuyện này không thể xem nhẹ được.

Trần Ngọc Loan nói:

- Muội hiểu rõ, muội sẽ tận lực, huynh ...

Nói giữa chừng Trần Ngọc Loan đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn về chân trời kinh ngạc lên tiếng;

- Khiếu Thiên quay về rồi.

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng thế, đây chính là thuật Không Gian Khiêu Dục của huynh ấy.

Nói rồi hai tay phát lên nhẹ nhẹ, không gian trước mắt đột nhiên xuất hiện vụn vụn, lập tức Khiếu Thiên hiện ra.

Thấy Lục Vân ở đây, Khiếu Thiên rất kinh ngạc, cười ha hả nói:

- Ta cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng địa điểm chọn lựa là đây rồi, kết quả lại chuyển đến nơi này, té ra là do huynh bày trò.

Lục Vân cười nói:

- Đỡ một đoạn đường cho huynh không phải là rất tốt sao? Thế nào, tình hình phía Dương Thiên ra sao?

Khiếu Thiên thôi cười, nghiêm mặt nói:

- Qua một phen tấn công cuồng loạn, hiện nay cao thủ Vu tộc đã bị chọc giận, đang phát động cao thủ toàn tộc truy sát bọn họ. Lần này quay về đây chính là muốn thương lượng với mình chủ, dự kiến chọn nơi nào để chạm mặt so tài cao thấp với Hắc Sát Hồ Vương là thích hợp.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Chuyện này cần phải hỏi qua Lưu Tinh tiên bối, ông ấy hiểu rất rõ địa hình cả nơi này hơn chúng ta. Đi thôi.

Nói rồi xoay người dẫn Lục Vân, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết và Khiếu Thiên bay vào trong cốc.

Quay về chỗ ở tạm, Trần Ngọc Loan gặp mặt Lưu Tinh và Phật Thánh Đạo Tiên, thuật lại chuyện của Khiếu Thiên, sau đó hỏi:

- Hiện nay mọi chuyện tiến triển thuận lợi, chuyện chọn lựa địa điểm thích hợp trở thành quan trọng, Lưu Tinh tiên bối có ý kiến thế nào cho tốt đây?

Trầm tư một lúc, Lưu Tinh mở miệng nói:

- Theo tình hình hiện nay, ba người Dương Thiên đang về phía Đông, trên đường phải qua Tử Vân lĩnh, Thiên Bình sơn, Đại Vụ phong. Ba nơi này cơ hồ thành một đường thẳng, khoảng cách giữa chúng chừng vài trăm dặm, vừa hay thích hợp chạm trán. Còn về cụ thể nơi nào thì phải quyết định dựa trên tình hình thực tế, vị trí của hai bên, tốc độ và tình huống phối hợp.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Ý của tiên bối ta đã hiểu rõ, hiện nay hãy để Khiếu Thiên đi truyền tin, để Văn Bất Danh bắt đầu hành động, hơn nữa còn dẫn bọn họ lùi về phía này. Trong lúc đó, Khiếu Thiên tới lui giữa hai bên, tùy lúc mà liên hệ với hai bên để trao đổi tin tức, mãi cho đến lúc kết thúc hành động mới thôi.

Lưu Tinh tán dương:

- Rất đúng, ta chính ra cũng có ý này.

Trần Ngọc Loan cười cười, quay lại nói với Khiếu Thiên:

- Việc quan trọng, mọi việc phải cẩn thận.

Khiếu Thiên đáp:

- Mình chủ an tâm, ta biết rồi.

Nói rồi liền từ biệt mọi người, sau đó lóe lên liền biến mất ...

Đứng yên trên đỉnh núi nhìn về phía chân trời, Vu Thần ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ sắc màu khác thường.

Bên cạnh, Đại vu sư Hách Triết nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, vừa được tộc nhân báo lại, Dương Thiên, Bắc Phong, Dao Quang phát động tấn công điên cuồng, đã gây thương tích cho không ít tộc nhân...

Vu Thần điềm nhiên đáp:

- Truyền lệnh không để ý đến bọn chúng, đó chính là quỷ kế của Trừ Ma liên minh, muốn mượn đao giết người.

Hách Triết nói tiếp:

- Cao thủ trong tộc hiện nay đã phát động phản kích, tin tưởng không lâu có thể trục xuất bọn chúng.

Vu Thần lại nói:

- Đuổi đi thì được nhưng không được truy kích, hiểu chưa?

Hách Triết đáp:

- Dạ rõ, thuộc hạ sẽ đi truyền lệnh.

Nói rồi liền xoay người bỏ đi.

Nhìn về ngọn núi xa xa, Vu Thần tự nói: “Giải cho Trần Ngọc Loan muốn lợi dụng bốn thần, người vẫn còn non một chút. Hiện tại, Yêu Hoàng đang đi tìm Thiên Sát, hai người bọn chúng gặp nhau tất xảy ra một trận ác chiến, đến lúc đó, ha ha ha ...”

Tiếng cười âm hiểm theo gió lan ra xa ngập tràn trong núi.

Nửa giờ sau, Hách Triết đột nhiên trở về, sắc mặt hơi khó coi.

Vu Thần nhìn thấy, cau mày hỏi:

- Gặp chuyện bất ngờ chăng?

Hách Triết đáp:

- Bẩm chủ nhân, thuộc hạ phái Huyết Vệ đi truyền lệnh, giữa đường gặp địch đã hy sinh rồi.

Vu Thần ánh mắt lạnh lẽo, hơi giận dữ nói:

- Đối phương là ai?

Hách Triết đáp:

- Thuộc hạ đã phái Âm Vệ đi tìm hiểu, sẽ nhanh chóng có được tin tức.

Vu Thần hừ lạnh một tiếng, hai mắt lấp lánh ánh sáng âm u, đang âm thầm tính toán.

Giây lát, ánh mắt Vu Thần biến hẳn, lên tiếng mắng:

- Lục Vân đáng ghét, không ngờ hắn lại nhúng tay vào.

Hách Triết cả kinh hỏi lại:

- Chủ nhân, làm sao vậy?

Vu Thần giọng hận thù đáp:

- Lục Vân đã quay về nhân gian, hơn nữa còn nhúng tay vào chuyện của Trừ Ma liên minh, khiến ta tính không được chỗ mấu chốt bên trong. Bây giờ chỉ còn cách chờ Âm Vệ báo lại mà thôi.

Hách Triết không hiểu lên tiếng:

- Sức mạnh của chủ nhân có thể thông hiểu vạn sự của thiên hạ, sao gặp phải Lục Vân lại bị quấy nhiễu như vậy?

Vu Thần đáp:

- Bởi vì Lục Vân chính là kẻ nghịch thiên, bất cứ chuyện gì có hấn đều đầy biến số, căn bản không cách gì dự liệu được.

Hách Triết sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ ngậm miệng không nói.

Thời gian trôi qua vội vã. Nửa giờ sau, Âm Vệ cuối cùng xuất hiện.

- Bẩm chủ nhân, giết chết Huyết Vệ chính là cao thủ Hư Vô Giới Thiên, đối phương có ba người, đứng đầu có tên là Lăng Thiên, lúc này đang chạy về phía này.

Nghe vậy, Vu Thần vẻ mặt âm lạnh, gần giọng nói:

- Té ra là hấn, đến thật tốt, ta đang chuẩn bị tìm hấn tính sổ.

Hách Triết đáp:

- Chủ nhân bớt giận, thuộc hạ thấy sự xuất hiện của Lăng Thiên hơi đột nhiên.

Vu Thần tròn mắt xoay tròn, cau mày nói:

- Chuyện này đúng là cổ quái, hấn có quan hệ với Lục Vân, để ta cẩn thận tính toán lại.

Nói rồi hai mắt hơi khép, toàn thân ánh âm u lấp lánh như điện. Hách Triết và Âm Vệ yên lặng không nói gì, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, Vu Thần mở to hai mắt, quát lên giận dữ:

- Lục Vân ghê gớm, hấn nhúng tay vào khiến quỷ kế của Trừ Ma liên minh trở thành hiện thực.

Hách Triết thất kinh, hỏi lại:

- Ý chủ nhân cho là cao thủ tộc chúng ta đã trúng phải quỷ kế của bọn chúng, bị chính Trừ Ma liên minh lợi dụng rồi?

Vu Thần hận thù đáp:

- Không sai, Lục Vân dẫn Lăng Thiên đến chính là để kiểm chế ta, như vậy bọn chúng hấn có thể đạo diễn một màn mượn đao giết người thật dễ dàng.

1023. Chương 1025 – Đột Ngộ Ý Ngoại (gặp Mặt Bất Ngờ)

- Bây giờ còn kịp cứu vãn chăng?

Vu Thần lắc đầu:

- Bây giờ cứu lại đã quá trễ rồi. Được, món nợ này hãy nhớ trước đã, chúng ta còn phải tính toán món nợ cũ với Lăng Thiên trước.

Nói rồi cho Âm Vệ lui ra, dặn dò bọn chúng đi trước dự định, để Hách Triết ở lại cùng nhau chờ đợi.

Đứng dậy, Lăng Thiên liếc cảnh tượng bốn phía, sau đó đưa mắt nhìn về xa xa. Bên cạnh, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ còn đang trị thương, tình hình hai người đều có phần không tốt.

Chuyến du hành đến Hải vực lần này, toàn quân ngoại trừ tổn thất nặng nề, người còn sống cũng luân phiên giao chiến, nguyên khí bị thương nặng, hao tổn không nhỏ.

Ngày hôm qua, ba người Lăng Thiên và Diệp Tâm Nghi chia tay, liền tìm một nơi yên tĩnh để trị thương. Bây giờ đã qua một ngày một đêm, Lăng Thiên cơ bản đã khôi phục, chỉ còn hai người Bạch Quang tu vi hơi yếu, còn phải tiếp tục trị thương.

Chân trời vàng mây theo gió phiêu lãng, tựa như chuyện trần ai xa xưa đang xao động trước mắt, khiến Lăng Thiên không khỏi cảm thấy hơi hơi thương cảm.

Cả đời ông, từ lúc gặp được Ngũ Thái đại bàng, đã vô cùng thuận lợi, có thể nói mọi chuyện như ý.

Ai ngờ nhiều năm sau quay lại nhân gian, tình hình lại trở thành như vậy.

Tiếng thở dài quanh quẩn mãi trong lòng. Cảm xúc vô tận ẩn tận trong lòng, nhưng ông lại không thể biểu lộ ra.

Bởi vì ông chính là Lăng Thiên, chính là trưởng lão của Hư Vô Giới Thiên.

Rất lâu sau, Lăng Thiên mới quay người ngó lại, chỉ thấy Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ đã tỉnh lại, đang cùng nhau nhìn ông.

Bật cười điềm nhiên, Lăng Thiên vẫn duy trì vẻ tự tin và uy nghiêm vốn có, mở lời:

- Đi thôi, phải quay lại Hư Vô giới phục mệnh.

Đứng lên, Bạch Quang hỏi:

- Trưởng lão, nếu như quay về sợ là không trả lời được cho sự giao phó của tôn chủ.

Huyền Đan vũ sĩ cũng nói:

- Hộ pháp nói có lý, chúng ta chỉ bằng đi tìm Kiếm Vô Trần trước, thu thập hắc sau đó mới quay về Hư Vô Giới Thiên, như vậy có gì đó tốt một chút nói ra được.

Lăng Thiên chần chờ một lúc, gật đầu đáp:

- Lo lắng các vị cũng có lý, chúng ta trước hết hãy thu thập đi tên nghiệt súc kia, sau đó mới quay về.

Nói rồi xoay lại dẫn hai người rời đi.

Trên đường, ba người vì tìm kiếm tung tích của Kiếm Vô Trần nên có ý hạ thấp cao độ để tiện tra ra những động tĩnh trên mặt đất.

Như vậy, ba người bay không đến nửa giờ liền đến trên không trung một vùng rừng rậm, phát hiện có một luồng khí tức kỳ quái.

Dừng lại, Lăng Thiên chăm chú nhìn xuống vùng núi dưới chân, nhỏ giọng nói:

- Khí tức này rất kỳ quái, mà lại không hề kém sút, các vị có thấy quen thuộc không?

Bạch Quang lên tiếng:

- Ta có chút ấn tượng, nhưng nhất thời nhớ không rõ được.

Huyền Đan vũ sĩ cũng nói:

- Người này tu vi không thường, đã vào cảnh giới Quy Tiên nhưng lại hoàn toàn không phải là Kiếm Vô Trần, chúng ta dường như không cần phải đến đó ... ồ ... hắc bỏ chạy rồi, tốc độ rất nhanh, dường như phát hiện được hành tung của chúng ta, rõ ràng rất kích động.

Bạch Quang nói:

- Người này vừa thấy chúng ta đã chạy, tất nhiên có nguyên nhân nào đó, hay là đuổi theo xem sao, nói không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ.

Lăng Thiên cau đôi mày, tâm thần không an trả lời:

- Ta có cảm giác bất an, dường như có nguy hiểm.

Huyền Đan vũ sĩ nghe vậy khuyên giải:

- Nếu như vậy, chúng ta không kể đến người này, tiếp tục đi tìm Kiếm Vô Trần.

Lăng Thiên thở dài nhẹ nhàng đáp:

- Người tu đạo đến cảnh giới như chúng ta, một khi trong lòng có điềm báo mới né tránh đã quá trễ rồi. Đi thôi, hay đi xem người kia là ai, vì sao muốn chạy.

Huyền Đan vũ sĩ nghe vậy, cũng không tiện nhiều lời, đi theo Lăng Thiên và Bạch Quang đuổi theo luồng khí tức thần bí kia.

Trên đường đi về phía Tây, ba người Lăng Thiên truy đến trên trăm dặm cũng không ngăn được người kia. Điều này khiến ba người đều rất kinh ngạc.

Bạch Quang nói:

- Trưởng lão, chúng ta cứ ở trên không trung như vậy truy đuổi không phải là biện pháp, ta thấy hay kết hợp trên dưới, trưởng lão ở trên không trung quan sát, ta và Huyền Đan vũ sĩ hạ xuống bao quát.

Lăng Thiên đáp:

- Cũng được, hai vị cẩn thận hơn nữa.

Nói rồi phân công hợp tác triển khai vây bủa trên không và dưới đất.

Trong rừng, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ tách ra hai bên, ý thức chăm chú vào luồng khí tức ở phía trước, thi triển thuật ngự khí lăng không, bay lượn giữa núi rừng, từng bước từng bước tiến đến gần đối phương.

Phía trước, một bóng xám nhanh chóng bỏ chạy, thỉnh thoảng quay đầu thăm dò, hành động rất cẩn thận nhưng lại không nhìn rõ được hình dạng thể nào.

Lúc này, hai người Bạch Quang dần dần tiến gần, bóng xám đó dường như cảm nhận được nguy hiểm, miệng kêu nhỏ một tiếng, cả thân thể chớp mắt hóa thành ánh sáng, loáng lên liền biến mất.

Thấy vậy, Bạch Quang vẽ mặt kinh khiếp, truyền âm cho Huyền Đan vũ sĩ:

- Người này pháp thuật tinh thông, không phải hạng đơn giản, ông có biện pháp ứng phó thế nào?

Huyền Đan vũ sĩ đáp:

- Hắn vừa rồi mới thi triển pháp quyết tương tự như Thuần Gian Chuyển Di, nhưng lại hơi khác một chút, ta trong nhất thời không cách nào phán đoán chuẩn xác được. Bất quá hành tung của hắn ta đã truy được rồi, bây giờ đang tiến về phía Tây ngoài mười dặm.

Nói rồi toàn thân ánh xanh lóe lên, thân thể hóa thành một điểm sáng biến mất ở phía xa xa.

Ngoài mười dặm, bóng xám lóe lên, người đang bỏ chạy kia chớp mắt đã hóa thành một điểm sáng bắn vào trong một cây đại thụ, núp ở dưới một phiến lá xanh.

Giây lát sau, ánh sáng xanh trắng lóe lên, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ đột nhiên xuất hiện, ánh mắt quét khắp bốn phía, nhưng không hề phát hiện được tung tích của bóng xám.

Huyền Đan vũ sĩ thôi tìm, nhỏ giọng nói:

- Người đó hẳn phải ẩn núp ở quanh đây, chúng ta tìm cẩn thận.

Bạch Quang vâng một tiếng, đang chuẩn bị bắt tay tìm kiếm, lại nghe Lăng Thiên trên không truyền âm xuống:

- Chú ý, có một luồng khí tức tà ác đang tiến đến rất nhanh.

Nghe vậy, Bạch Quang trong lòng lóe lên ý nghĩ, trong não lập tức xuất hiện hình bóng một thanh niên dân tộc, lúc này đang từ ngoài ba dặm bay về phía này.

Lắc mình đến bên Huyền Đan vũ sĩ, Bạch Quang lặng lẽ đánh mắt cho ông, hai người tung mình bắn lên ẩn vào những nhánh cây rậm rạp.

Giây lát, một thanh niên bay đến rất nhanh, khi đến gần đột nhiên dừng lại, ánh mắt quét qua bốn phía, mở miệng nói tiếng Hán ngọng nghịu:

- Người nào, ra mặt đi.

Hai người Bạch Quang ẩn mình hơi kinh ngạc, ai nấy hạ xuống mặt đất, ngăn trước mặt người thanh niên, Bạch Quang mở miệng hỏi trước:

- Người là ai?

Người thanh niên ánh mắt hơi nhú lại, ngọng nghịu nói:

- Các người lại là ai?

Huyền Đan vũ sĩ hừ giọng nói:

- Xem cả người người đầy tà khí, trang phục cổ quái, người có phải đến từ Nam Cương không?

Người thanh niên ngằm kinh hãi, hai tay thủ thế quát lên:

- Không sai, ta chính là Huyết Vệ, một trong Tứ Vệ dưới quyền của Vu Thần, các người là ai, xưng tên ra đi.

Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ sững sờ, đưa mắt cho nhau, đồng thời nhìn lên bầu trời.

Giữa không trung, Lăng Thiên chậm chậm hạ xuống, ánh mắt nhìn qua Huyết Vệ, lạnh lùng lên tiếng:

- Loại tà ác, thấy phải tiêu diệt.

Huyết Vệ giận dữ quát lên một tiếng, hai tay múa loạn giữa không trung, toàn thân ánh máu mờ hiện hóa thành ngàn vạn tơ máu phóng thẳng về ba người.

Thấy vậy, Huyền Đan vũ sĩ cười lạnh nói:

- Chút tài mọn cũng dám khoe ra, xem ta phá Vu thuật của người thế nào.

Còn đang nói thân thể đã xoay tròn tại chỗ, hai tay múa lên nhanh chóng, vô số làn sáng màu xanh như kiếm bắn ra, hình thành một lưới kiếm dày đặc đón lấy tơ máu của Huyết Vệ.

Thấy vậy, Huyết Vệ gầm lên giận dữ, toàn thân ánh máu rực rỡ, cả thân hình hóa thành một con tầm máu dài cả trượng với hình dạng ma quái kinh khiếp phóng thẳng về phía Huyền Đan vũ sĩ.

Bạch Quang thấy vậy, quát lạnh:

- Nghiệt chương, người dám!

Nói rồi hai tay bắt chéo, lòng bàn tay ánh trắng lóe lên hóa thành một luồng chớp điện hung hăng đánh thẳng vào con tầm máu kia.

Khi đó, con tầm máu đang giao tranh với Huyền Đan vũ sĩ, giữa hai bên lấp lóe ánh xanh đỏ không ngừng, khí chính tà hòa tan lẫn nhau.

Khi tia chớp Bạch Quang phát ra đánh trúng, con tầm máu gào lên thảm thiết, lập tức tan nát, trong cơ thể bắn ra vài ngàn con tầm máu nhỏ nhỏ phân tán ra bốn bề tám hướng.

Những con tầm máu nhỏ bé này thân hình không lớn, nhưng sức công phá rất mạnh, lại thêm tà khí huyết sát rất nặng, lập tức phá được phòng ngự kết giới của Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ, trực tiếp xâm hại thân thể hai người như một làn kiếm.

Vì vậy, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ trong lòng chấn động, người nào cũng biết độc trùng lợi hại, vội vàng bỏ hết tạp niệm, toàn lực trục xuất tầm máu trên bề mặt, bắt chắt tất cả những việc khác.

Thấy cảnh này, Lăng Thiên vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, tay phải giơ cao giữa trời, lòng bàn tay ánh ngũ sắc hiện lên, chân nguyên mạnh mẽ ngưng tụ thành một thanh thần kiếm ngũ sắc, vừa phình to lên, vừa tự động xoay tròn, phát ra ngàn vạn làn kiếm chém rụng những con tầm máu bốn bề.

Thời khắc đó, chỉ thấy làn kiếm ngũ sắc như mây trôi, bao phủ cả phương viên trăm trượng hết như một kết giới kín bưng, kéo dài trong giây lát mãi đến khi không còn một con tầm máu nào, lúc đó Lăng Thiên mới thu tay lại.

Lúc này, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ đã xua đuổi hết những con tầm máu trên thân thể.

Hai người thần sắc nặng nề, trầm ngâm nhìn Lăng Thiên, không ai nói câu nào hết.

Hơi hơi lắc đầu, Lăng Thiên lên tiếng:

- Vu thuật của Nam Cương kỳ tuyệt thiên hạ, không chút sút kém so với trong truyền thuyết. Trước đây, ta đã từng giao chiến với Vu Thần, Vu thuật của hắn lợi hại, quả thực khiến người ta không chống đỡ nổi.

Bạch Quang khỏ sở lên tiếng:

- Chúng ta truy đuổi cả nửa ngày, người không đuổi kịp, ngược lại còn gặp phải Huyết Vệ của Vu Thần, cảm giác như đang bị lừa.

Huyền Đan vũ sĩ tiếp lời:

- Huyết Vệ ở đây, Vu Thần kia rất có khả năng ở lân cận, chúng ta hiện nay phải làm như thế nào đây?

Lăng Thiên trầm ngâm giây lát, cất tiếng:

- Định mệnh muốn tránh cũng không được, hay là chúng ta tùy duyên thôi, điem nhiên đối mặt với tất cả. Bây giờ, người kia ẩn thân không ra, chúng ta trước hết tìm chỗ ẩn thân rồi mới nói những chuyện khác.

Bạch Quang hai người nghe vậy gật đầu, cùng nhau bắt đầu công cuộc truy tìm.

Trong rừng cây, ánh sáng hai màu xanh trắng như sóng biển nhấp nhô, từng lớp nối tiếp từng lớp, bắt đầu triển khai truy tìm trên mặt đất.

Nhưng có điều bất ngờ với Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ, hai người truy tìm từng phân từng tấc, lan ra khắp phương viên vài dặm, không ngờ lại không có được chút tung tích của bóng xám trước đó.

Ngưng việc tìm kiếm, Bạch Quang lên tiếng:

- Trưởng lão, không thấy được người đó.

Lăng Thiên điem nhiên trả lời:

- Hắn đang ở đây, hơn nữa không xa chúng ta, nhưng các vị đã sơ ý ...

Chữ “rời” còn chưa ra khỏi miệng, liền thấy bên dưới một lá cây có ánh sáng nhàn lóe lên, sau đó một luồng khí tức yếu ớt bắn thẳng lên không trung.

- Chạy đi đâu?

Trong tiếng quát lớn, Huyền Đan vũ sĩ truy sát theo sau.

Bạch Quang không hề động đậy, ông chỉ nhìn Lăng Thiên, không hiểu hỏi lại:

- Trưởng lão nếu đã phát hiện được đối phương rồi, vì sao lại không ra tay ngăn hắn lại?

Lăng Thiên cười đáp:

- Chiêu này tên là rung cây nhát khỉ, ta thật ra hoàn toàn không chắc hắn ở đây.

Bạch Quang nghe vậy tỉnh ngộ, cười nói:

- Kế này của trưởng lão thật tuyệt vời.

Nói rồi cùng với Lăng Thiên đuổi theo Huyền Đan vũ sĩ.

1024. Chương 1026 – Cố Nhân Tương Phùng (Cố Nhân Gặp Lại)

Vì vậy, Lăng Thiên cau mày, kinh ngạc nói:

- Người này thật ra là ai? Sao lại năm lần bảy lượt thoát khỏi tầm mắt của chúng ta?

Huyền Đan vũ sĩ đáp:

- Ta nghĩ rất nhiều, người này hẳn trong người phải có bảo vật với khả năng che giấu khí tức.

Bạch Quang đáp:

- Nếu như vậy, chúng ta không phải đang bị hắn dắt mũi đi sao?

Huyền Đan vũ sĩ đáp:

- Chuyện này cũng khó nói, có khả năng người chúng ta gặp phải chỉ đang làm trăm phương ngàn kế để thoát khỏi chúng ta thôi. Cũng có khả năng hẳn cố ý tìm chúng ta để thực hiện mưu đồ khác. Hiện nay, chúng ta chỉ có thể tiến bước nào tính bước đó, đợi có phát hiện mới rồi quyết định.

Lăng Thiên không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu. Bạch Quang thấy cũng không tiện mở miệng, vì vậy ba người tiếp tục truy tìm.

Thời gian âm thầm trôi qua, không biết bao lâu sau ba người đã xới hết phương viên vài trăm dặm, kết quả bóng xám không tìm được, lại phát hiện một luồng khí tức tà ác khác.

Thấy vậy, Huyền Đan vũ sĩ kinh ngạc lên tiếng:

- Trưởng lão, luồng khí tức này có phần tương tự với Huyết Vệ, rất có thể chính là cao thủ Vu tộc.

Lăng Thiên vẻ mặt trầm trọng, than nhẹ:

- Chúng ta bị lừa rồi, đáng tiếc phát hiện quá trễ. Đi thôi, đi theo luồng khí tức tà ác đó, đi gặp một nhân vật trong truyền thuyết một chuyến.

Bạch Quang nghi hoặc nhìn ông, hỏi lại:

- Nhân vật trong truyền thuyết là ai? Vu Thần chăng?

Lăng Thiên không đáp, nhìn về phía xa xa, thần sắc nghiêm túc. Vẻ mặt này Bạch Quang lần đầu thấy được, trong lòng rất kinh hãi. Ông ngầm phát hiện được chuyện lớn sắp xảy ra, nhưng lại không tiện mở lời.

Trên mặt đất, ở một nơi bí mật, một cặp mắt đang nhìn lên không trung. Thấy ba người Lăng Thiên phóng thẳng đi, người đó mới thở ra lẩm bẩm: “Không tin được, cao thủ Hư Vô Giới Thiên quả thật không đơn giản, thiếu chút nữa đã ép ta phải hiện hình.” Nói rồi ánh sáng âm u lóe lên, sương xám quanh thân tự động tan biến để lộ ra diện mục thật, không ngờ đó chính là Thiên Mục Phong.

Té ra, mọi thứ đều là âm mưu của hắn.

Đi theo luồng khí tà kia, ba người Lăng Thiên thẳng đường tới, rất lâu sau, ba người đến trước một ngọn núi, trên đỉnh có hai bóng người đang lạnh lùng nhìn về phía này.

Ngừng lại, Lăng Thiên yên lặng trầm ngâm, hai mắt chăm chú về đỉnh núi, vẻ mặt biến ảo khó lường.

Bên cạnh, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ không hề lên tiếng, trong lòng hai người mơ hồ bất an, đều cảm thấy ánh mắt sắc bén trên đỉnh núi như ánh mắt tử thần đang nhìn mình.

- Đi thôi, hẳn đã chờ đợi chúng ta lâu rồi.

Sau một lúc trầm ngâm, Lăng Thiên mở lời nhưng giọng nói có phần trầm trọng.

Bạch Quang nhẹ giọng đáp:

- Trưởng lão, với thực lực của chúng ta sợ là không làm gì được Vu Thần, ông xem có cần ...

Phất tay ngăn lời Bạch Quang, Lăng Thiên đáp:

- Lúc này chúng ta nên thần nhiên, như thế mới không phụ uy danh của Hư Vô giới, biết chưa?

Bạch Quang miệng vâng dạ, trong lòng lại đầy khổ sở. Đây chính là chỗ đáng thương nhất của cao thủ chánh đạo.

Cự ly vài dặm chớp mắt đã qua. Khi ba người Lăng Thiên hạ xuống, khuôn mặt xấu xí của Vu Thần toát ra nụ cười khùng khiếp, giọng âm trầm hiểm ác:

- Đã nhiều năm rồi, người cũ gặp lại, quả thật đáng ăn mừng.

Lăng Thiên vẻ mặt lạnh nhạt, trầm giọng đáp:

- Vu Thần, người lợi dụng cơ hợp tốt để tái sinh trở lại, không ở mãi Nam Cương cho tốt, ngược lại còn chạy đến trung thổ sinh sự, lẽ nào người quên giáo huấn năm xưa rồi?

Vu Thần ánh mắt như đao, lóe lên tia lạnh, giọng không tốt lành trả lời:

- Lăng Thiên, ngày đó người dùng Phong Thần phù để phong ấn ta, bây giờ ta đã phá vỡ chui ra, món nợ này người nợ đã quá lâu hẳn cũng đến lúc phải tính toán.

Lăng Thiên lạnh nhạt nói:

- Người ngày trước đầy tà ác đến mức người và trời đều oán hận, ta vì muôn dân thiên hạ mà phong ấn người, đó là tội lỗi người phải trả. Bây giờ, nếu như người đã tái sinh, hẳn phải lột xác hoàn toàn, quên đi quá khứ, sửa đổi cho tốt, nếu không sẽ phụ đi sự chiếu cố của ông trời.

- Câm miệng, bốn thần hành sự thế nào, há để cho người hoa chân múa tay chỉ bảo. Hôm nay, người đã làm mưu đến đây rồi, kiếp số đã định sẵn, người hãy chịu mạng đi thôi.

Giận dữ trừng Lăng Thiên, khuôn mặt Vu Thần đầy phẫn nộ.

Lăng Thiên phản bác lại:

- Làm mưu không chỉ riêng mình ta, Vu Thần người không phải cũng bị giống vậy sao?

Vu Thần trừng ông, âm hiểm lạnh lùng nói:

- Lời của người cũng không sai về phương diện nào đó. Nhưng tiếp theo, ta lại không phải là người bị xui xẻo.

Lăng Thiên hừ giọng nói:

- Chưa thử qua, đã vội lớn tiếng còn quá sớm.

Vu Thần cười lạnh đáp:

- Sự thật như thế nào, trong lòng người rõ ràng, hà tất phải chống đỡ làm gì đây?

Lăng Thiên phản bác lại:

- Nếu ta sợ người sao phải đến đây?

Vu Thần đáp:

- Bởi vì người biết né không được, vì thế cố làm ra vẻ thản nhiên, cho đúng với phong độ của cao thủ Hư Vô giới.

Lăng Thiên ghen lời, Huyền Đan vũ sĩ kể bên mở miệng lên tiếng:

- Tranh hơi bằng lời nói có tác dụng gì, chúng ta nếu đã ở thế chính tà đối lập, vậy hãy để tay chân cho thấy sự thật ở đây, đến đây.

Vu Thần trừng ông một cái, ánh mắt sắc bén phát ra ánh lạnh, một luồng sức mạnh tà sát vô hình đột nhiên xông đến, lập tức khiến Huyền Đan vũ sĩ trọng thương bay đi.

- Trước mặt bốn thần sao có thể để người làm càn được.

Bạch Quang trong lòng chấn động, vội vàng bay đến đỡ lấy Huyền Đan vũ sĩ bị trọng thương, vừa truyền chân nguyên trị thương vừa lên tiếng hỏi:

- Sao rồi, có nặng không?

Huyền Đan vũ sĩ vẻ mặt khác thường, hận thù trả lời:

- Không sao, ta còn cố được.

Lăng Thiên giận dữ trừng Vu Thần quát lên:

- Ra tay đánh lén chính là thủ đoạn của Vu Thần người chẳng?

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Vu Thần trả lời:

- Người chính ta tà, người và ta nói về chuyện này không phải trong đầu có bệnh chẳng?

Lăng Thiên rất giận, hung dữ quát lên:

- Được, ta cũng không rồi tranh hơi với người, ân oán nhiều năm chúng ta hôm nay hãy kết thúc thôi.

Nói rồi hai tay múa lên phía trước, phát ra một cơn lốc kinh thiên thổi thẳng tới Vu Thần. Còn người lại lợi dụng cơ hội phóng thẳng lên phía trên Vu Thần, lòng bàn tay lấp lánh ánh ngũ sắc, phát ra hai thanh kiếm ánh sáng ngũ sắc bắt chéo như rồng xoay nhanh chém xuống.

Thần nhiên bất động, Vu Thần cười rất tà dị lên tiếng:

- Lăng Thiên, người ngày đó có thể ra oai, đó là vì người có phần bất ngờ lợi dụng kẻ hở. Hôm nay, gặp lại lần nữa, với thực lực của người căn bản không phải đối thủ của ta, người còn không ngoan ngoãn chịu mạng.

Ý nghĩ lóe lên, toàn thân Vu Thần ánh sáng âm u nhấp nhô, vô số phù chú cổ quái bay ra bốn bề, hóa thành ngàn vạn con thú lạ, gầm gừ tiến công Lăng Thiên.

Đồng thời, Vu Thần lắc mình liền không thấy tung tích, chớp mắt đã xuất hiện trên tầng mây, hai tay đưa ra, cả phương viên vài trăm dặm liền đen ngòm, một không gian quỷ dị đặc biệt bao trùm bốn bề quanh ba người Lăng Thiên.

Trong màn đêm, toàn thân Lăng Thiên lấp lánh ngũ sắc, Bạch Quang toàn thân lại trắng toát, Huyền Đan vũ sĩ lấp lánh ánh xanh, cả ba kết thành một vòng, tạo nên một kết giới phòng ngự liên hợp chống đỡ không gian quỷ dị kia.

Bốn bề, vô số thú lạ ánh sáng kỳ kỳ lấp lánh các hình các dạng làn sáng, hết như quỷ hồn, từng lớp từng lớp xông thẳng đến kết giới do ba người tạo nên.

Cảnh tượng đó có phần kinh khiếp, nhưng chuyện khiến ba người hãi hùng chính là những con thú quái lạ đó dường như hư ảo nhưng lại tồn tại thật sự. Việc bọn chúng xông đến mang theo sức phá hoại cực mạnh, liên tục không ngừng đánh vào phòng ngự của ba người, khiến ba người phải liên tục thúc động chân nguyên để duy trì cục diện.

Cảm thấy tình hình không ổn, Bạch Quang lên tiếng:

- Trưởng lão, không gian này hơi kỳ quái, chúng ta cứ như vậy không phải là biện pháp.

Lăng Thiên vẻ mặt trầm trọng, nặng nề lên tiếng:

- Ta biết rồi, nhưng hiện nay chúng ta chưa hiểu rõ tình hình xung quanh, ngang nhiên hành động sẽ dễ dàng trúng kế.

Huyền Đan vũ sĩ đưa ra kiến nghị:

- Ta thấy chi bằng để hộ pháp thi triển pháp quyết “Liệt Nhật Huyền Quang” xem có thể phá giải được không gian hắc ám này không.

Lăng Thiên trầm ngâm đáp:

- Uy lực của Liệt Nhật Huyền Quang rất mạnh, nhưng cần phải sử dụng lượng chân nguyên rất lớn, hơn nữa hào quang khi thi triển rất mạnh, chúng ta sẽ bị nó ảnh hưởng đến không thể nhìn thấy mà cũng sẽ trở thành chậm chạp, như vậy sẽ tạo nên một sơ hở.

Huyền Đan vũ sĩ đáp:

- Điều này ta cũng biết, nhưng đối phương cũng bị ảnh hưởng tương ứng, hơn nữa do thân thể bọn chúng tà ác, mức độ ảnh hưởng còn lớn hơn chúng ta.

Thấy ông ta nói như vậy, Lăng Thiên cũng không phản bác nữa, đưa mắt cho Bạch Quang, nhẹ giọng nói:

- Tự ông hãy quyết định, ta không tiện nói nhiều.

Bạch Quang trầm tư rất lâu, thấy số lượng những con quái thú chung quanh không giảm, trong lòng biết giảm đi cũng không phải là biện pháp, đành gật đầu nói:

- Được, ta thử xem sao.

Lăng Thiên nghe vậy, trong đáy mắt lóe lên chút thương cảm, gật đầu nhẹ nhẹ nói:

- Cần thận.

Đường như hiểu được ý tứ của Lăng Thiên, Bạch Quang bật cười khổ sở nhỏ giọng nói:

- Ta biết.

Nói rồi nhắm hai mắt lại, thân thể ngồi xếp bằng lơ lửng giữa không trung, bắt đầu thúc động chân nguyên.

Rất nhanh, ánh trắng hiện lên quanh người phát ra rất nhiều làn sáng, cả người hệt như một nguồn phát sáng, liên tục không ngừng phát ra làn sáng trắng rực rỡ rọi chiếu bốn bề. Ban đầu, luồng sáng trắng này hoàn toàn không mạnh mẽ, nhưng cùng với việc Bạch Quang thúc động chân nguyên, ngàn vạn làn sáng như sóng nhấp nhô không ngừng, càng lúc càng thêm chói chang.

Thời khắc đó, Bạch Quang hệt như một vầng Thái Dương bên trong không gian hắc ám, đang từ từ nhô lên cao, dần dần rọi chiếu. Bốn bề, bóng đen âm u như nước triều thối lui, nhanh chóng lộ ra một khu vực trắng bạch chói mắt đang nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Lăng Thiên và Huyền Đan vũ sĩ nhắm chặt hai mắt, ai nấy bố trí phòng ngự chặt chẽ, yên lặng chờ đợi. Bên ngoài, khu vực trắng sáng có ánh sáng lưu chuyển, vô số làn sáng màu trắng vận vào dao động, gây nên một tầng ánh sáng lưu động nhỏ bé, nuốt lấy tất cả sóng ý thức thăm dò, khiến cho khu vực tĩnh mịch.

Trên tầng mây, Vu Thần nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt xấu xí toát ra mấy phần lạnh lùng tàn khốc, âm hiểm cất lời:

- Nhục thân hóa đan, quả thật không ngờ có kết quả này.

Đại vu sư Hách Triết không hiểu hỏi lại:

- Chủ nhân, nhục thân hóa đan nghĩa là sao?

Vu Thần đáp:

- Hiện nay, pháp quyết Bạch Quang đang thi triển chính là pháp quyết “Liệt Nhật Huyền Quang” của Hư Vô Giới Thiên, dung hợp tinh hoa của hai phái Phật Đạo, dùng chân nguyên cả đời làm cơ sở, mượn thân thể huyết nhục của bản thân để chuyển hóa thành huyền đan, dùng hào quang như mặt trời xua tan mọi sức mạnh tà ác. Uy lực pháp quyết này có thể khắc chế rất nhiều pháp quyết tà ác, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi tu vi của người thi triển pháp quyết.

Vu sư Hách Triết lại nói:

- Theo như chủ nhân, Bạch Quang thi triển pháp quyết này có thể giải trừ được U Minh Tà giới của chủ nhân, nhưng đòi hỏi hẳn phải có đủ sức mạnh.

Vu Thần đáp:

- Đúng thế, pháp quyết này đúng là có cơ hội phá vỡ được U Minh Tà giới của ta, nhưng tu vi hẳn không đủ, vì thế chỉ phí công mà thôi.

1025. Chương 1027 – Bính Tử Phản Kích (liều Mạng Phản Kích)

- Lúc này ánh sáng kia đã xua tan quá nửa bóng đêm, hơn nữa khí thế hung mãnh, có thể ...

Vu Thần cười âm hiểm ngắt lời:

- Đùng gáp, một hồi trống thêm hưng phấn, thêm hồi nữa đã bắt đầu suy, hồi thứ ba thì phải kiệt lực. Chúng ta không cần phải gắng sức với hắn, đợi khí thế của hắn giảm yếu rồi mới từ từ thu thập hắn.

Hách Triết bật cười ha hả, mắt lạnh lùng quan sát.

Lúc này, trong U Minh Tà giới, thân thể Bạch Quang đã đi lên vài chục trượng, cả thân hình bị một vùng hào quang trắng ảo bao trùm. Bên ngoài, vô số làn sáng từng đợt từng đợt khuếch tán, hết như âm thanh, càng đi xa càng yếu dần, cần thiết phải liên tục không ngừng truyền năng lượng ánh sáng mới có thể duy trì luồng sáng đó.

Bên ngoài, tốc độ thoái lui của bóng đen u ám dần dần giảm đi, đại khái hình thành một vòng bao vây hết như một kết giới sắc đen trối chốt sức mạnh của Bạch Quang.

Lúc này, trong lòng Bạch Quang hoàn toàn hiểu rõ, nhưng ông chỉ một lòng một dạ thúc động chân nguyên không ngừng gia tăng khí thế, mong ước phá vỡ được sự trói buộc của kết giới bóng đen.

Nhưng vài lần nỗ lực, kết quả đều không được như ý. Điều này khiến ông hiểu được, bản thân có được pháp quyết thần kỳ nhưng lại không đủ sức mạnh, vì thế không cách gì có thể phá vỡ được thể trói buộc của Vu Thần.

Thời gian trôi qua trong giằng co, khí thế hung mãnh của Bạch Quang trải qua vài lần đầu cố gắng đã bắt đầu yếu đi, chân nguyên trong cơ thể cũng bắt đầu ít dần.

Lúc này, Vu Thần nhảy bén nắm bắt được tình huống, lập tức gia tăng áp lực, nhanh chóng ép lui làn sáng do Bạch Quang tạo ra, ép cho toàn thân Bạch Quang căng thẳng, chân nguyên tiêu hao rất nhanh.

Phát hiện tình hình không ổn, Bạch Quang nghĩ sơ qua, trong lòng biết không lập tức phản kích sẽ không còn cơ hội, vì thế quyết định ngay, thi hành một việc vô cùng đau khổ, thân thể nhanh chóng xoay tròn đi lên.

Thời khắc này, trong lòng Bạch Quang đầy sự đau khổ và thê lương, trong tình hình không thể nào làm khác, ông đã quyết định dùng bản thân làm vũ khí, vừa thi triển pháp quyết Liệt Nhật Huyền Quang vừa xông qua U Minh Tà giới do Vu Thần thiết lập, xem thử có thể tạo nên một lỗ hổng nào không.

Trước đây, ông chỉ một mực tiến công, ý đồ phá vỡ U Minh Tà giới, kết quả sức không theo nổi.

Bây giờ, ông chuyển phương thức khác, bỏ chuyện tiến công toàn diện, chọn điểm để đột phá, lần này có thành công được hay không đây?

Trong lúc suy nghĩ, thân thể Bạch Quang chuyển động càng lúc càng nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một cột sáng, vừa khuếch tán bốn bề, vừa phóng thẳng lên tầng mây.

Cảnh tượng đó vô cùng chấn động, làn sáng trắng bạch che phủ hết mọi thứ, khi Vu Thần phát hiện được thì nó đã phá vỡ tầng mây, lập tức xông qua được U Minh Tà giới, để lại một lỗ hổng vài trượng.

Lúc đó, dòng khí trong U Minh Tà giới lưu động, cột gió to lớn làm tê liệt vạn vật, không nhưng xé rách thêm lỗ hổng tà giới, còn cuốn bay cả Lăng Thiên và Huyền Đan vũ sĩ lên tầng mây cao vút.

Giận dữ gào lên một tiếng, Vu Thần gầm giọng nói:

- Hay cho Bạch Quang xảo trá, không ngờ lại dùng chiêu này với ta, ta quả thật đã đánh giá thấp ngươi rồi.

Nói rồi hai tay giơ cao, khí thế đáng sợ cùng với sự giận dữ của lão hình thành vài luồng mây xám, lẫn trong đó là chớp điện bùng bùng, cuồng phong gào thét.

Ở trong đó, Lăng Thiên vẻ mặt trầm trọng, vừa đưa hai tay tạo nên kết giới phòng ngự, vừa nhanh chóng phóng đến Bạch Quang.

Huyền Đan vũ sĩ vẻ mặt kinh hãi giận dữ, khiếp đảm nhìn Vu Thần, trong lòng có nỗi sợ hãi không nói ra được.

Gào lên một tiếng giận dữ, Huyền Đan vũ sĩ lấy thêm can đảm, hai tay bắt quyết trước ngực, toàn thân làn sáng xanh, đỏ, xanh lục, đen bốn màu lấp lánh, hình thành một vòng sáng bốn màu đan xen, phát động tiến công thẳng về phía Vu Thần.

Nhìn thấy vòng sáng này, Vu Thần ánh mắt lạnh lùng, trong lúc ý nghĩ xoay chuyển, tám luồng điện chớp từ bốn phía bắn đến, lập tức va chạm mạnh mẽ kịch liệt với vòng sáng, phát sinh hoa lửa chói mắt cùng với dòng khí đáng sợ.

Giữa không trung, Huyền Đan vũ sĩ thân thể nhập nhòa, ông chịu ảnh hưởng của khí tức vòng sáng, khoe miệng liền tuôn trào máu tươi, khuôn mặt chớp mắt đã trở nên đỏ au.

Không hề mở miệng, ông nỗ lực duy trì tư thế bất động trước đây, chân nguyên toàn thân hội tụ vào hai cánh tay, toàn lực thúc động vòng sáng đó hạ xuống vào Vu Thần.

Rất nhanh, vòng sáng bốn màu né tránh được sự theo đuổi của chớp điện, xuất hiện trên đỉnh đầu của Vu Thần, tự động hóa thành một vòng sáng màu vàng kim, chớp mắt đã vượt qua không gian vây phủ trên đầu Vu Thần trong ánh mắt kinh ngạc của lão.

Thời khắc đó, vòng sáng màu vàng kim nhanh chóng thu nhỏ, hết như vòng kim cô thít trên đầu Tôn Ngộ Không, vũng vàng bóp lấy đầu Vu Thần, khiến ông không cách nào thoát khỏi được.

Lúc này, Huyền Đan vũ sĩ pháp quyết biến chuyển, thân thể hóa thành ba chùm sáng bắn vào bên trong vòng sáng màu vàng kim trên đầu của Vu Thần.

Chỉ thấy vòng sáng màu vàng kim hào quang rực rỡ, một luồng khí bàng bạc ngập tràn bốn phương ngưng tụ thành một vầng mây tím trên đầu của Vu Thần, vô số lần sáng màu tím như chớp điện, lại hết như làn kiếm tập trung vào đầu của Vu Thần.

Đối mặt với tiến công của Huyền Đan vũ sĩ, Vu Thần hơi kinh ngạc, lão tuy hiểu thông trời đất vạn vật, nhưng sức mạnh của lão bắt nguồn từ Cửu U, vì thế còn chưa hiểu nhiều về pháp quyết thần thánh của Hư Vô Giới Thiên.

Huyền Đan vũ sĩ lúc này đang thi triển “Nguyên Thần Thông Linh thần thuật”. Thuật này Vu Thần thật ra biết được, vì thế khi vòng sáng hạ xuống, lão thúc động chớp điện phản kích. Rõ ràng lão đã lưu ý tới rồi.

Nhưng sau đó Huyền Đan vũ sĩ dựa trên cơ sở của Nguyên Thần Thông Linh thần thuật, tiếp tục thi triển thuật Không Gian Chuyển Di cùng với phép Nguyên Thần Tam Phân. Điều này khiến Vu Thần phản ứng không kịp, vì thế mới trúng chiêu.

Cảm nhận sự đau đớn trong đầu, Vu Thần gào thét giận dữ, hai tay giơ cao đột nhiên thu lại đặt trên đỉnh đầu, lòng bàn tay phát ra làn sáng âm u sắc đen nuốt lấy vầng mây tím để giảm bớt đau đớn của bản thân.

Giữa không trung, Lăng Thiên đã sớm tìm được Bạch Quang, thấy vẻ mặt ông xám như tro, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Cúi đầu, Lăng Thiên nhìn thấy chiêu tấn công của Huyền Đan vũ sĩ, lập tức vẻ mặt biến đổi, điên cuồng thét lên:

- Không thể được!

Nhưng mọi chuyện đã quá trễ rồi, tấn công của Huyền Đan vũ sĩ một khi phát xuất thì chỉ đến chết mới dừng, không phải Vu Thần xui xẻo mà chính ông mới là người chịu khổ.

Thấy vậy, trong lòng Lăng Thiên nổi bão. Ông vừa phát xuất một luồng sức mạnh êm ái đỡ lấy thân thể Bạch Quang đưa đi xa, vừa hóa thân thành thần kiếm ngũ sắc cùng với sức mạnh cực cường phát động tiến công mãnh liệt nhất về phía Vu Thần.

Lúc này đây là thời điểm tấn công tốt nhất. Nhưng Lăng Thiên lại quên mất một người, vì thế một chiêu cực mạnh đó không đánh trúng Vu Thần mà lại bị Đại vu sư Hách Triết vội vàng đỡ lấy.

Giữa không trung, Đại vu sư Hách Triết toàn thân ánh xám chớp lờ, phía sau lưng có một con thú lạ to lớn như thật như ảo khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Lăng Thiên gào lên giận dữ, mũi thanh kiếm ông hóa thân biến chuyển bắn ra, khi đến gần Đại vu sư Hách Triết, thân kiếm hào quang ngũ sắc lóe lên, chớp mắt đã đánh ra ngàn vạn kiếm phép, không cho phép Hách Triết né tránh được nơi nào.

Thấy vậy, Hách Triết quát lên một tiếng quái dị, hai tay múa lên, ánh xám trên người biến ảo bất định, nhanh chóng ngưng tụ thành một vầng mây sáng sắc xám đỡ lấy những thanh kiếm phép đó.

Kiểm phép ngũ sắc như làn sáng lấp lánh, khi gặp phải vầng mây sáng sắc xám hết như rải màu vào trong nước, nhanh chóng biến đổi nó thành ngũ sắc.

Thấy vậy, Hách Triết trong lòng chấn động, thân thể dờn ngang vài trượng né tránh tiến công chính diện của Lăng Thiên, quay lại bọc hậu ông.

Đang lúc chuẩn bị phát động tấn công, Lăng Thiên liền cảm nhận được Hách Triết di động, lập tức quay đầu bay tới, hai bên lại thẳng thắn gặp nhau lần nữa.

Thời khắc này, Hách Triết muốn tránh cũng đã quá trễ rồi, lão liền không tính chuyện né, hai tay bắt chéo trước ngực múa nghiêng lên, miệng niệm vài chữ, chính là thi triển Vu thuật quỷ dị.

Khi đó, hai luồng bóng sáng hư ảo đột nhiên xuất hiện, hóa thành rắn rít, theo sự khống chế của Hách Triết phóng thẳng tới.

Công kích của Lăng Thiên đơn giản khá nhiều, ông chỉ thẳng thắn xông đến, dùng làn kiếm sắc bén với kiếm khí thần thánh đón lấy Vu thuật của Hách Triết.

Giữa không trung, tiến công của hai người gặp nhau, rắn độc và rít độc hư ảo gặp phải thần kiếm ngũ sắc liền lấp lánh ánh sáng mờ ảo quanh thân, hóa thành hai luồng khí quỷ dị trói lấy thần kiếm, không ngừng ăn mòn lấy sức mạnh của thần kiếm.

Thấy vậy, Lăng Thiên trong lòng chấn động. Hách Triết xem ra tấn công đơn giản, nhưng trên thực tế lại âm hiểm, khiến ông nhất thời không cách gì thoát được.

Nhưng dù sao Lăng Thiên cũng là cao thủ hiếm thấy, ông cố chịu đựng sự ăn mòn của hai luồng tà khí, thân kiếm chớp mắt hóa thành ngàn vạn, xuyên thấu qua thân thể Hách Triết giữa tiếng kêu gào khủng khiếp của lão.

Hách Triết gào lên thê thảm. Chỉ thấy thân thể lão đón gió như lá rụng chậm chậm rơi xuống.

Công kích của Lăng Thiên nào phải chuyện chơi, không đánh trúng thì thôi, một khi đánh trúng thì hoàn toàn không dễ chịu.

Đương nhiên, Lăng Thiên lúc này cũng không tốt hơn. Vu thuật quỷ dị của Hách Triết nếu dùng hình thái rắn độc, rít độc xuất hiện, chứng tỏ là âm độc vô cùng, hoàn toàn không dễ dàng thoát khỏi.

Bên này, Huyền Đan vũ sĩ tiếp tục công kích nhưng tình hình Vu Thần đã tốt đẹp hơn, mây tím trên đầu của lão đã bị khí Cửu U Tà Sát của lão thôn tính.

Như vậy, chỉ còn vòng sáng sắc vàng kim đơn độc xông vào, điên cuồng thu nhỏ lại.

Cảm nhận được ý niệm cố chấp nặng nề của Huyền Đan vũ sĩ, Vu Thần hơi đau đầu, sau khi trầm tư một lát, hai tay trước ngực liền bắt pháp quyết cổ quái, tức thì ánh xanh lục toàn thân rực hắt, làn sáng sắc xanh lục nồng đậm liên tục không ngừng hội tụ trên đỉnh đầu, hình thành một vầng mây sáng sắc xanh lục thắm, co giãn biến động từng hồi.

Cảnh tượng này kéo dài khá lâu, mãi đến khi Lăng Thiên xua tan tà khí trong cơ thể, Vu Thần vẫn giữ nguyên tư thế bất động từ ban đầu.

Vì thế, Lăng Thiên tự nhiên không bỏ qua cơ hội như vậy, lập tức bắn mình xuống, thân kiếm ngũ sắc xoay tròn cực nhanh, khi đến gần tự nhiên dừng lại, sau đó lại đột nhiên chém mạnh xuống.

Lúc đó, kiếm khí giữa không trung đổ lên, một luồng cột kiếm ngàn trượng rẽ không chém xuống Vu Thần cùng với uy thể kinh thiên.

Thấy vậy, Vu Thần bật cười quỷ bí, thân thể hoàn toàn không né tránh, ngược lại còn bay thẳng về phía Lăng Thiên.

Như vậy, nhìn xa xa hết như cột kiếm ngàn trượng rẽ trời chém xuống, khi đánh trúng Vu Thần liền kéo thân thể lão hạ xuống.

Trên sự thật, Vu Thần hoàn toàn không bị đánh trúng, lão chỉ di động dọc theo cột kiếm, khi đã nắm chuẩn xác được tốc độ, lão khiến cho một kiếm của Lăng Thiên gần như đánh vào hoàn toàn trên vầng mây sáng sắc xanh lục thẫm trên đầu, căn bản không chạm được vào đầu của lão.

Đương nhiên, Vu Thần làm như vậy hoàn toàn không chút ảo diệu, lão chỉ muốn mượn sức của Lăng Thiên đột phá vòng tiến công cuối cùng của Huyền Đan vũ sĩ.

Kết quả, xảo kế của Vu Thần thành công. Lão nhờ sức mạnh một kiếm kinh thiên, dùng kiếm khí thần thánh khắc chế pháp lực thần thánh của Huyền Đan vũ sĩ, lập tức chém đứt vòng sáng, rồi lão thu lấy nguyên thần yếu ớt của Huyền Đan vũ sĩ vào trong tay.

1026. Chương 1028 – Vu Thần Quỷ Kế

- Một kiếm thật mạnh, đáng tiếc ngươi không cho ta chút thương tích, ngược lại còn đưa bạn ngươi vào đất chết, quả thật không thể không nhắc đến.

Lăng Thiên nghe vậy rất giận, quát lên:

- Câm miệng, ngươi có dao thương rõ ràng thì xông đến, hà cớ gì dùng thủ pháp hèn hạ vô sỉ như vậy?

Vu Thần vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, liếc mắt Hách Triết trọng thương bên dưới, cười lạnh nói:

- Trong mắt các ngươi ta không phải là thứ tà ác sao? Nếu đã như vậy, ngươi hà tất gì phải giảng chuyện quang minh chính đại cho ta đây? Bây giờ, thời gian không còn sớm nữa, cả hai đồng bọn của ngươi đã bị cầm giữ, chỉ còn lại mình ngươi mà thôi.

Lăng Thiên nghe vậy thất kinh, ngừng đầu nhìn về phía Bạch Quang, chỉ thấy một thanh niên đang đỡ lấy người Bạch Quang, nhìn về phía bên này.

Vì thế, Lăng Thiên không nói thêm một lời, bóng hình lóe lên biến mất rồi xuất hiện bên cạnh thanh niên đó, đưa tay muốn đoạt lấy Bạch Quang.

Thấy vậy, thanh niên thần nhiên bất động, hai mắt nhìn về phía Lăng Thiên, mơ hồ lộ ra chút quỷ dị.

Phát hiện sự khác thường của thanh niên, Lăng Thiên nâng cao cảnh giác, trong lòng lóe lên một chút dao động.

Đột nhiên, Lăng Thiên rống lên giận dữ, tay phải đưa ra bắt ngờ thu lại, cả người nhanh chóng thoái lui.

Trước mắt, thanh niên nhếch môi cười, thất vọng lên tiếng:

- Không hổ là cao thủ có danh của Hư Vô giới, quả nhiên phản ứng rất nhanh.

Nói rồi dung mạo biến đi, lập tức hóa thành Vu Thần, trên tay căn bản không có Bạch Quang.

Cảnh giác nhìn lão, Lăng Thiên giận dữ nói:

- Đáng ghét, nếu đùa chơi làm xiếc như vậy, ngươi quả là quá hèn hạ.

Vu Thần nhún vai cười âm hiểm:

- Bản thân không có mắt lại trách ta, điều này lẽ nào là kiểu đổ thừa thường thấy nhất của cao thủ chính đạo sao?

Lăng Thiên hơi nghi hoặc, nghiêng người quan sát sau lưng, liền phát hiện người thanh niên thấy trước đó đang ở một hướng khác, Bạch Quang cũng do người này cầm giữ.

Không biết điều mình thấy là thật hay giả, Lăng Thiên quát lên:

- Vu Thần, ngươi tự phụ bất phàm, lẽ nào còn sợ ta chăng?

Vu Thần hừ giọng nói:

- Bỏ thần tự nhiên không sợ ngươi.

Lăng Thiên nói tiếp:

- Nếu đã không sợ, lẽ nào ngươi còn chơi trò gian dối vậy?

Nói rồi chỉ về phía người thanh niên.

Vu Thần khinh miệt trả lời:

- Đừng vòng vo loanh quanh, ta nói thực cho ngươi biết, đó không phải là hư ảo, mọi thứ đều thực tế. Đương nhiên, tin hay không là do ngươi, giống như bây giờ ta muốn hủy diệt nguyên thần của Huyền Đan vũ sĩ, ngươi tin thì đến cứu hắn, không tin thì cứ ở đó nhìn cho rõ.

Nói rồi mở bàn tay ra để lộ ba nguyên thần của Huyền Đan vũ sĩ.

Lăng Thiên vẻ mặt nặng nề, giọng hận thù nói:

- Vu Thần, sẽ có một ngày ngươi phải hối hận.

Khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt Vu Thần toát ra nụ cười hung ác, trào phúng:

- Té ra lúc cao thủ chính đạo bất lực thì cũng nói những lời tàn nhẫn như vậy.

Nắm ngón tay bóp lại, tiếng kêu thảm thiết vang lên, giọng đau đớn của Huyền Đan vũ sĩ vang vọng giữa không trung.

Lăng Thiên toàn thân run rẩy, trong lòng rất hận nhưng lại không dám ra tay, bởi vì ông hiểu rất rõ, bản thân ông không phải là đối thủ của Vu Thần.

Quay đầu, Lăng Thiên liếc Bạch Quang, đau thương nhỏ giọng:

- Đây là định mệnh, chính là kiếp nạn của Hư Vô giới, hay là kiếp nạn của chúng ta?

Nói rồi thân hình ảo hóa bắn đi các hướng.

Vu Thần thấy vậy, cười lạnh nói:

- Muốn chạy, quá trễ rồi.

Nói rồi hai tay đưa lên, một luồng sức mạnh rung trời động đất từ người lão chớp mắt đã ngưng đọng không gian vài trăm dặm.

Thời khắc đó, vài trăm bóng người đứng yên giữa không trung, sau đó dần dần tan vỡ thành bụi trần. Nhưng có một điều kỳ quái, các hình ảnh đều tan vỡ, thế thì thân thể thực sự của Lăng Thiên đã đi về nơi nào?

Vu Thần hơi nghi hoặc, tính sơ qua, tự nói:

- Kỳ quái, hay hắn còn ở đây, làm sao ...

Đang nói, một bóng hình tan vỡ đột nhiên hồi phục lại, hơi hơi lóe lên liền biến mất không còn tung tích trong ánh mắt kinh hãi giận dữ của Vu Thần.

Vì thế, Vu Thần vô cùng tức giận, gằn giọng nói:

- Lăng Thiên, ngươi chờ đi, ta sẽ không bỏ qua ý đồ của mình!

Nói rồi, tay phải nắm chặt, lập tức hủy diệt nguyên thần đã hư tổn của Huyền Đan vũ sĩ.

Giây lát sau, tâm tình Vu Thần bình tĩnh lại, lão thu hồi khóa khí không gian, hơn nữa còn gọi Hách Triết đến. Vu Thần múa tay phát ra một chùm sáng âm u bao phủ lấy Hách Triết, chỉ trong giây lát đã trị lành thương tích cho lão.

- Đa tạ chủ nhân ban ơn.

Hách Triết rất kích động cung kính hành một lễ.

Vu Thần vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn về xa xa, không cam lòng nói:

- Cơ hội như vậy còn để hắn chạy được, có lẽ đời này sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Hách Triết nói:

- Chủ nhân đừng lo, có Bạch Quang ở đây, thuộc hạ tin chắc Lăng Thiên nhất định sẽ đến đây cứu hân.

Vu Thần đáp:

- Người sai rồi, một mình hân không dám đến.

Hách Triết lại nói:

- Một mình hân không dám, nhưng có thể quay về tìm cứu binh.

Vu Thần âm hiểm nói:

- Cao thủ Hư Vô Giới Thiên vốn không nhiều, Thiên Kiếm khách chết trong tay Kiếm Vô Trần, những người còn lại chết ở Hải vực, hiện nay còn được cứu binh nào đây?

Hách Triết hơi sững sốt, hỏi lại:

- Bạch Quang đó xử trí thế nào? Giết chết hay không chế hân?

Vu Thần đáp:

- Cao thủ Cửu Thiên Hư Vô giới đã trải qua được chín lần thiên kiếp, nguyên thần bọn họ cũng hết như tán tiên, rất khó dùng Vu thuật khống chế được.

Hách Triết nói:

- Như vậy giết chết là hay.

Vu Thần bật cười quỷ bí, lắc đầu nói:

- Giết thì đáng tiếc, ta lưu lại còn hữu dụng, người đem hân giam lại trông coi cẩn thận.

Hách Triết không hiểu nhưng không hỏi thêm, dạ một tiếng liền rời đi.

Giữa không trung, Vu Thần nhìn về bầu trời xa xăm, khóe miệng nhếch nhếch cười hiểm, tự nói: “Hôm nay gặp lại, tuy bỏ lỡ cơ hội báo thù, nhưng cũng vì nhân hân gieo ngày trước, đây không phải là một loại thu hoạch sao? Ha ha ha ...”

Trong tiếng cười lớn, ánh mắt Vu Thần lóe lên tia lạnh, thời khắc này lão đang suy nghĩ chuyện gì đây?

Giữa ngo, Hải Nữ vẻ mặt hưng phấn quay về nơi đóng quân tạm của liên minh, nắm lấy tay Lục Vân, cười duyên nói:

- Sư phụ, nhân gian vui chơi thật thích, còn hơn ở Hải vực nhiều.

Lục Vân cười đáp:

- Đương nhiên, người sống ở trên đất liền, nhân gian tự nhiên càng thích hợp để ở và hoạt động hơn Hải vực.

Hải Nữ cười nói:

- Sau này Hải Nữ lớn lên rồi, nhất định phải du lịch khắp thần châu mệnh mong, đi khắp năm châu bốn bể.

Lục Vân không nói, chỉ cười cười. Trần Ngọc Loan bên cạnh lại khích lệ:

- Chí hướng của Hải Nữ thật to lớn, đáng tán dương.

Bách Linh cười nói:

- Mọi người không biết, Hải Nữ tấm lòng dạt dào, chuyện li kỳ cổ quái thế nào đều nghĩ đến cả.

Hải Nữ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, kéo chéo áo của Bách Linh làm nũng:

- Dì Bách Linh, dì đừng chê cười Hải Nữ nữa, con còn nhỏ thôi mà.

Bách Linh mắng yêu:

- Con còn nhỏ nhưng quỷ quái thì lớn.

Hải Nữ hơi ngượng, mọi người bên cạnh thì mỉm cười nhìn lại.

Lúc này, Thương Nguyệt mở miệng nói:

- Được rồi, không còn sớm nữa, phải đi ăn cơm thôi.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Đúng, đã giữa trưa rồi, chúng ta hãy đi ăn cơm trước đã.

Nói rồi gọi mọi người rời đi.

Hải Nữ đi bên cạnh Thương Nguyệt, nhỏ giọng nói:

- Dì Thương Nguyệt, dì giúp Hải Nữ, Hải Nữ sẽ ghi nhớ trong lòng.

Thương Nguyệt cười cười nhỏ giọng nói:

- Con à, thật là nhỏ người mà lớn nét.

Hải Nữ cười duyên, kéo tay của Thương Nguyệt, vẻ mặt toát lên chút đắc ý.

Sau cơm trưa, liền có đệ tử liên minh báo về, nói đã phát hiện được tung tích của Yêu Hoàng, hiện nay hắn đang ở trong một sơn cốc yên tĩnh cách Hoa Sơn bốn trăm dặm.

Lục Vân nghe vậy, suy nghĩ lướt qua, rồi nói với Trần Ngọc Loan:

- Tạm thời không cần phái người quấy phá Liệt Thiên, ngày mai có cơ hội tự huynh sẽ đi gặp hắn.

Trần Ngọc Loan nghe vậy, phất tay cho đệ tử đó đi, rồi nói:

- Chuyện này muội hiểu rồi, huynh yên tâm. Ngày mai, huynh đi Hoa Sơn, có cần muội phái người đi trước xử lý một chút không?

Lục Vân cười nói:

- Không có gì phải xử lý, muội giúp ta lưu ý đến hành tung của Lý Trường Xuân.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Chuyện này muội đã phái người đi tìm kiếm, tạm thời còn chưa có tin báo về.

Lục Vân nói:

- Không gấp, sớm muộn sẽ gặp được lão. Bây giờ, thời gian không còn nhiều, chúng ta đi nghe xem tin tức tốt lành Thiên Mục Phong đem về.

Nói rồi khước miệng hơi nhếch lên, xuất hiện nụ cười mỉm.

Phật Thánh Đạo Tiên than nhẹ:

- Lục Vân, tu vi của ngươi lại gia tăng không ít so với ngày trước rồi.

Lưu Tinh cảm xúc nói:

- Đúng thế, Lục Vân như trong sương mù, luôn biến hóa mọi lúc, không ai có thể nhìn thấu được hắn.

Trần Ngọc Loan cười lên tiếng:

- Đây gọi là thần bí, nếu không Lục đại ca làm sao có thể thắng mãi không thua được đây?

Điềm nhiên lắc đầu, Lục Vân cắt lời:

- Người thần bí luôn mang quá nhiều bí mật trong lòng, không được thoải mái như người thường, thật không đáng hâm mộ.

Bách Linh chuyển sang chuyện khác lên tiếng:

- Được rồi, không nói chuyện đó nữa, Thiên Mục Phong đã quay về rồi.

Mọi người vừa nghe, ngừng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên bầu trời từ xa có một bóng người bay đến, chính là Thiên Mục Phong.

Mỉm cười ngênh đón, Lục Vân hỏi:

- Thế nào rồi, mọi thứ đều thuận lợi chăng?

Thiên Mục Phong vừa gật đầu chào hỏi mọi người, vừa cười trả lời:

- Theo đúng kế hoạch của huynh, mọi thứ đều như huynh mong ước, thành công dụ ba cao thủ Hư Vô Giới Thiên đến Vu Thần.

Trần Ngọc Loan nghe vậy, hơi kinh ngạc nói:

- Lục đại ca, trước đây huynh nói đem chuyện phiền phức đến cho Vu Thần chính là nói đến chuyện này chăng?

Lục Vân cười nhẹ đáp:

- Đúng thế, mọi người thấy như thế nào?

Trần Ngọc Loan trả lời:

- Chuyện này tự nhiên là rất tuyệt diệu, nhưng huynh sao có thể nghĩ được chiêu ảo diệu này?

Mọi người bên cạnh đều nhìn Lục Vân, trong ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Lục Vân giải thích:

- Chuyện này có quan hệ đến bí ẩn của Vu Thần, các vị có biết được Vu Thần ngày trước bị ai phong ấn không?

Bách Linh trả lời:

- Chuyện này mọi người nghe Linh Tôn nói qua, Vu Thần ngày đó bị Phong Thần phù của Hư Vô Giới Thiên phong ấn, người đi làm chuyện này chính là tổ sư khai phái Thiên Kiếm viện Lăng Thiên.

Trần Ngọc Loan kinh ngạc hô lên:

- Té ra là như vậy, thế thì bọn họ chính là tử thù rồi. Lần này gặp nhau, kết quả không phải là một trận đại chiến chăng?

Thiên Mục Phong nói:

- Tự nhiên là một trận đại chiến, nhưng lúc đó ta không dám đến gần, vì thế tình huống cụ thể thế nào không hiểu rõ lắm, chỉ biết ba người của Hư Vô Giới Thiên tổn thất nghiêm trọng, dường như chỉ có một mình Lăng Thiên thoát được.

Phật Thánh Đạo Tiên cau mày nói:

- Nói như vậy, Bạch Quang và Huyền Đan vũ sĩ đã xong đời rồi? Như vậy, Hư Vô Giới Thiên không phải không còn một người nào nữa sao?

Lưu Tinh đáp:

- Theo lời Lục Vân, lúc ở Hải vực, Hư Vô Giới Thiên chỉ còn lại ba người. Thế thì Hư Vô Giới Thiên đúng là không còn người nào hữu dụng nữa. Từ nay chuyện chống lại yêu ma sẽ đỡ lên liên minh rồi.

Thanks

1027. Chương 1029 – Tư Tác Đối Sách (suy Tính Đối Sách)

- Thật ra theo tình hình trước mắt, phần lớn các thế lực của Thập giới đều đã tan rã, chỉ còn lại những thế lực cuối cùng, và đều liên quan đến nhân vật quan trọng trong mệnh vận của thiên hạ.

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Đúng thế, người phải chết đều đã chết, còn lại người có thể điều khiển mạng sống thiên hạ. Lục Vân, người còn phải nỗ lực, những người còn lại không ai không có quan hệ với người, hơn nữa cơ hồ toàn là địch nhân, con đường tương lai của người rất gian khổ đó.

Gật đầu nhẹ nhẹ, Lục Vân kiên cường nói:

- Yên tâm đi, con đường của ta, ta sẽ đi đến cuối cùng.

Nói rồi khí thế toàn thân phát ra, một luồng khí vương giả uy chấn trời đất ngập tràn bốn phía.

Thời khắc đó, mọi người không nói lời nào, đều trầm ngâm nhìn chàng, cảm nhận lòng tin kiên cường của chàng.

Giờ thân buổi chiều, Khiếu Thiên chịu trách nhiệm truyền tin đột nhiên xuất hiện, báo lại tình hình hai phía Văn Bất Danh và Dương Thiên.

Theo lời của Khiếu Thiên, lúc này Dương Thiên và Văn Bất Danh đang chạy đến với nhau, Hắc Sát Hồ Vương đang thống lĩnh đại quân Yêu vực truy theo khẩn cấp, cao thủ Vu tộc cũng gấp rút đuổi theo, hai bên đang cách nhau chừng chưa đến trăm dặm.

Nghe qua những chuyện này, Trần Ngọc Loan hỏi:

- Lục đại ca, huynh thấy thế nào?

Lục Vân trầm ngâm đáp:

- Suy nghĩ của huynh rất đơn giản, nếu đã làm rồi hãy làm cho tốt.

Trần Ngọc Loan hơi nghi hoặc, hỏi lại:

- Ý của huynh là một mẻ hốt hết toàn bộ hai bên chăng?

Lục Vân gật đầu nói:

- Đúng thế, trước hết khiến bọn chúng chém giết lẫn nhau, đúng lúc thích hợp mới chủ động xuất kích, có vậy mới xem như hoàn chỉnh kế hoạch.

Khiếu Thiên nghe vậy, kinh ngạc nói:

- Rất hay, Dương Thiên cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cũng bảo ta quay về hỏi qua.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Nếu ai cũng nghĩ như vậy, huynh lập tức quay về truyền lời, chiếu theo kế hoạch của Dương Thiên mà hành sự.

Khiếu Thiên vâng một tiếng, xoay người muốn đi lại bị Lục Vân kêu lại:

- Dặn bọn họ không được chủ động giao tranh với Hắc Sát Hồ Vương, thà rằng mượn đao giết người cũng không thể giết hấn được.

Khiếu Thiên khó xử nói:

- Nếu tình huống lúc đó không cho phép thì phải nên làm thế nào đây?

Lục Vân đáp:

- Dùng thực lực của Vu tộc, hẳn dễ dàng thu thập được Hắc Sát Hồ Vương gần như đơn bạc.

Khiếu Thiên vẻ mặt biến hẳn, nhẹ giọng nói:

- Ta hiểu rõ.

Nói rồi loáng lên liền biến mất.

Đưa tiễn Khiếu Thiên rồi, Trần Ngọc Loan nói:

- Lục đại ca, huynh còn chưa muốn đối lập trực tiếp với Yêu Hoàng, phải vậy chăng?

Lục Vân nhìn nàng, ánh mắt phức tạp lên tiếng:

- Đúng thế, bởi vì trên người hấn có chỗ tương đồng với huynh.

Trần Ngọc Loan sững sờ, đang muốn mở miệng hỏi lại, đột nhiên phát hiện mọi người đều có vẻ cổ quái, dường như phát hiện gì đó.

Vì thế, Trần Ngọc Loan càng thêm hiếu kỳ, đang chuẩn bị lên tiếng, ai ngờ Hải Nữ lại tranh nói trước:

- Sư phụ, mỗi người đều có chỗ giống và chỗ khác với người khác, sư phụ và Yêu Hoàng kia đều là nam, đây có phải là chỗ tương đồng không?

Lục Vân trừng Hải Nữ, sau đó cười mắng:

- Tiểu quái, cố ý ngắt lời, phải phạt.

Hải Nữ bĩu môi, không đồng ý:

- Sư phụ oan uổng cho con, con không hề muốn ngắt lời.

Lục Vân không nói, ngừng đầu nhìn xa xa, Trần Ngọc Loan lại la lên:

- Hải Nữ đừng nóng, sư phụ con chỉ cố ý đùa với con thôi. Đến đây, dì Ngọc Loan dẫn con đi chơi.

Hải Nữ cười duyên nói:

- Được, được đó, đi chơi thôi.

Nói rồi nhảy vào lòng Trần Ngọc Loan, cười hỉ hỷ lấy lòng nàng.

Trần Ngọc Loan cao hứng bật cười, dẫn Hải Nữ bỏ đi, mọi người ai cũng tự giải tán.

Đứng bên Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Huynh đang suy nghĩ chuyện gì?

Lục Vân đáp:

- Huynh đang nghĩ giữa huynh và Yêu Hoàng cuối cùng sẽ kết thúc như thế nào.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Một số chuyện có thể thay đổi, quan trọng chính là xem huynh đối đãi hấn thế nào.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Huynh và Yêu Hoàng có một loại liên lạc bản thân huynh không cách gì dự báo được quan hệ, đó hết như một đường dây buộc chặt cả hai.

Bách Linh nghi hoặc nói:

- Thiên hạ hiện nay, huynh hấn được xem là người hiểu rõ Yêu Hoàng nhất, huynh không hiểu được quan hệ giữa hai bên thì ai có thể hiểu được đây?

Lục Vân trầm ngâm nói:

- Có lẽ thời cơ chưa đến, một ngày tương lai huynh nghĩ quan hệ giữa huynh và hấn tự nhiên sẽ rõ ràng. Được rồi, không nói chuyện đó nữa, bây giờ Hải Nữ và Ngọc Loan đi chơi rồi, chúng ta cùng nhau đi loanh quanh, nhớ lại những chuyện trước kia đi.

Ba người nữ sắc mặt cổ quái, mơ hồ có chút hoài niệm, lại thêm mấy phần rầu rĩ ...

Trong một sơn cốc âm u, Lý Trường Xuân và ba Luyện Hồn sứ giả ngồi với nhau bàn bạc.

Trước hết, Lý Trường Xuân lên tiếng nói:

- Chuyện giữa Kiếm Vô Trần và Trừ Ma liên minh mọi người đều đã biết rồi. Hiện nay, bên cạnh Kiếm Vô Trần còn có một cao thủ thần bí, nghe nói hấn từ Hải vực đến, tu vi vô cùng kinh người, mọi người thấy như thế nào?

Kim Hồn thần nhiên nói:

- Theo tin tức nhận được, hai người Kiếm Vô Trần thực lực kinh thiên, cao thủ Trừ Ma liên minh đều không làm được gì bọn họ, chúng ta ngoại trừ chờ đợi cơ hội ra còn có thể làm thế nào được?

Kim Động cũng cất lời:

- Trước mắt, chúng ta tốt nhất là né Hậu Nghệ thần cung, nếu không có vật này, Kiếm Vô Trần cho dù lợi hại chúng ta cũng không sợ hãi. Nhưng hiện nay, nếu để chúng ta ra tay thế chẳng phải là đi chịu tội, ai làm vậy được?

Lý Trường Xuân đáp:

- Đừng nản chí, Kiếm Vô Trần tuy có thần cung trong tay, nhưng hắn ngoài sáng, chúng ta trong tối. Hơn nữa hiện nay hắn thế lực đơn bạc, hai bên chính tà đều là địch của hắn, chúng ta chắc có cơ hội lợi dụng.

Kim Thiên lên tiếng:

- Nói dễ nghe, nếu người có biện pháp đối phó sao còn ngồi đây bàn luận với bọn ta?

Lý Trường Xuân trầm hắc, lạnh lùng nói:

- Chúng ta hiện nay đang hợp tác, ta tự nhiên muốn hỏi ý kiến các người trước. Nếu như ta trực tiếp ra lệnh, đến lúc đó các người lại nói ta độc tài chuyên chế, vi phạm điều khoản hợp tác.

Kim Hồn thấy lão nổi giận, mở miệng giảng hòa:

- Được rồi, mọi người đều vì mục tiêu chung, ai cũng bớt lời thì hơn. Bây giờ người có kế hoạch gì cứ nói ra, chúng ta suy xét qua.

Lý Trường Xuân bớt giận, nhẹ giọng nói:

- Hiện nay, mâu thuẫn giữa Kiếm Vô Trần và Trừ Ma liên minh đã trở thành công khai, bọn họ rất có khả năng sẽ khai chiến lẫn nhau. Một khi cơ hội đến, chúng ta làm chim hoàng tước núp rình, đến khi Kiếm Vô Trần bị trở tay không kịp, như vậy cơ hội thành công sẽ rất lớn. Hơn nữa, ta vừa nhận được một tin tức mới nhất, Lục Vân đã quay về nhân gian, giữa hắn và Kiếm Vô Trần có thể nói là thâm thù đại hận. Một khi bọn chúng gặp nhau, tất nhiên chưa chết chưa dừng tay, chúng ta có thể thủ lợi từ đó.

Kim Động lên tiếng:

- Suy đoán của người không sai, nhưng cần phải nắm chắc thời cơ. Một khi Kiếm Vô Trần chết trong tay Trừ Ma liên minh hoặc Lục Vân, chúng ta chẳng khác nào thất bại.

Lý Trường Xuân đáp:

- Chuyện này ta đã tính qua, Kiếm Vô Trần có thần cung trong tay, cho dù là ai đều có chút cố kỵ hắn, vì thế hắn muốn bỏ chạy thoát thân rất dễ dàng. Còn tình huống như người nói đương nhiên cũng có khả năng xảy ra, nhưng chúng ta chỉ cần tận lực ngăn cản. Nếu như quả thật không sức làm được, đó cũng chính là ý trời định thế, không trách được ai rồi.

Kim Hồn nói:

- Như vậy, hiện nay chúng ta chủ yếu lưu ý đến động tĩnh của Kiếm Vô Trần, Trừ Ma liên minh, Lục Vân.

Lý Trường Xuân lên tiếng:

- Đúng thế, đây là điều kiện tiên quyết. Chỉ có thể hiểu được tình hình địch nhân, chúng ta mới có thể phán đoán phân tích chuẩn xác hơn để hoàn thành nhiệm vụ. Được rồi, cứ như vậy, bây giờ chúng ta phân binh hai đường, ta đi quan sát động tĩnh của Kiếm Vô Trần, các người đi thăm dò tình hình của Trừ Ma liên minh và Lục Vân, buổi tối họp lại nơi này.

Luyện Hồn tam sư không trả lời, hai bên liền triển khai hành động của mình ...

Đứng yên trên tầng mây, quan sát hỗn chiến kịch liệt dưới chân, Bắc Phong tỏ ra hơi cao hứng, cười ha hả nói:

- Bây giờ trở đi, không bao lâu nữa, Vu tộc sẽ kết thúc.

Dương Thiên không vui đáp:

- Cười cái đầu người, một khi Hắc Sát Hồ Vương chiến thắng, chúng ta xem như mới thành công một nửa.

Bắc Phong không để ý đáp:

- Điều đó không quan hệ gì, dù sao đến lúc đó chúng ta ra trận, Hắc Sát Hồ Vương chắc chắn không thoát được.

Dương Thiên hừ giọng nói:

- Người thì biết cái rắc gì, Lục Vân đã dặn dò thêm không cho chúng ta ra tay giết Hắc Sát Hồ Vương, điều này có dụng ý rất lớn.

Khiếu Thiên bên cạnh khuyên bảo:

- Đúng thế, Lục Vân đặc biệt dặn dò, tuyệt đối không được ra mặt giết Hồ Vương, chúng ta chớ làm ngược lại chuyện đó được.

Bắc Phong không vui nói:

- Hấn sợ Yêu Hoàng, ta không sợ. Nếu chuyện trước đây đều làm được, sao còn sợ chuyện cuối cùng này?

Dương Thiên cười lạnh đáp:

- Người đương nhiên không sợ, có chuyện gì cùng lắm người bỏ hết mà đi là xong, nhưng Lục Vân có thể bỏ chạy được không? Thiên hạ hiện nay cường địch khắp nơi, Lục Vân và liên minh cơ hồ tìm không được viện trợ mới, nhưng lại phải đối mặt Thiên Sát, Địa Âm, Vu Thần, Yêu Hoàng, Kiếm Vô Trần, Hư Vô giới, người cho rằng đối lại là người có chịu đựng được chăng? Lục Vân khiến người ta kính phục không phải nhờ tu vi mà chính nhờ dũng khí một mình chiến đấu với cả thiên hạ, ngạo khí không phục trời đất, hào khí không sợ sống chết. Điểm này đếm khắp cả thiên hạ ai có thể làm được đây?

Bắc Phong cãi lại:

- Nếu như vậy, sao hấn còn sợ Yêu Hoàng đây?

Dương Thiên hừ giọng nói:

- Hấn không phải sợ mà giữa hấn và Yêu Hoàng có bí mật chúng ta không biết được. Nếu như ngày đó hấn đã giải khai phong ấn của Yêu Hoàng, giữa bọn họ tất nhiên có quan hệ vô cùng phức tạp. Bây giờ, người lại khiến hấn tự ra tay thu thập Yêu Hoàng, vậy chẳng khác gì khiến hấn dùng đá đánh gãy chân mình? Hơn nữa, từ trước đến nay, giữa Yêu vực và liên minh chưa có chuyện gì quá đáng, nếu như có thể hóa địch thành bạn, chuyện này đều tốt cho liên minh lẫn thiên hạ.

Bắc Phong vẻ mặt không vui, quát lên:

- Được, người lợi hại, ta nói không hơn người. Bây giờ tình huống như vậy, người nói phải làm thế nào đây?

Dương Thiên nhìn tình hình dưới chân, Hắc Sát Hồ Vương thống lĩnh đại quân Yêu vực số lượng gấp đôi Vu tộc, chiếm ưu thế tuyệt đối về nhân số, vũng vàng không chế được cục diện.

Trầm ngâm một lúc, Dương Thiên nói:

- Khiếu Thiên, huynh đi thông báo cho Văn Bất Danh, bảo huynh ấy thống lĩnh cao thủ liên minh chia cắt hậu phương đại quân của Yêu vực, phân tán binh lực của Yêu vực, tạo nên cơ hội phản công cho Vu tộc.

Khiếu Thiên nói:

- Như vậy không phải tỏ ra quá rõ ràng?

Dương Thiên đáp:

- Cơ hội như vậy, nếu như liên minh bỏ qua, thế mới là hành động khác thường, huynh hiểu rõ chưa?

Khiếu Thiên đáp:

- Cũng đúng, ta đi làm đây.

Dao Quang yên lặng bên cạnh nói:

- Ta đi cùng với huynh, hành động thuận tiện hơn.

Dương Thiên đáp:

- Không được, người không nên lộ diện, chuyện này để bọn Văn Bất Danh. Đợi sau này khi thu thập cao thủ Vu tộc, chúng ta mới ra mặt.

1028. Chương 1030 – Hồ Vương Thảm Bại

- Chuyện này có thật trọng quá không?

Dương Thiên đáp:

- Đúng thế, nếu như người cảm thấy nhàm chán sao không đến trấn thủ phía sau Vu tộc, một khi thấy có người muốn bỏ chạy liền giết ngay không tha.

Dao Quang nghĩ một lát liền làm theo ý kiến của Dương Thiên.

Đưa mắt tiễn hai người rời đi, Bắc Phong lại nói:

- Bây giờ chỉ còn hai chúng ta, người không phân cho ta nhiệm vụ nào vậy.

Thấy Bắc Phong vẻ mặt không vui, Dương Thiên cười nói:

- Ai dám khiến Bắc đại hiệp nhọc sức.

Bắc Phong hừ giọng nói:

- Đừng làm bộ làm tịch với ta, người vừa dùng lời lẽ nghiêm chỉnh, không cho ta một chút thể diện, bây giờ lại cười như vậy, người cho ta là trẻ lên ba chăng?

Dương Thiên cười đáp:

- Nào dám, ta ít ra cũng coi người được năm tuổi.

Nói rồi bóng hình loáng lên đã bay cao chục trượng.

Bắc Phong hừ nhỏ một tiếng, mắng:

- Người đợi đấy, khi mọi chuyện ở đây đã kết thúc, ta mới kiếm người tính sổ.

Trong một sơn cốc, Văn Bất Danh, Tư Đồ Thần Phong, Ân Hồng Tụ, Đồ Thiên đang nói chuyện. Đột nhiên, trên không bốn người ánh bạc lóe lên, Khiếu Thiên đột nhiên xuất hiện.

Thấy vậy, Văn Bất Danh hỏi:

- Tình hình bên đó thế nào rồi?

Khiếu Thiên đáp:

- Bây giờ nhân số Yêu vực nhiều, chiếm được thượng phong, Dương Thiên bảo ta đến gọi các vị xông vào chia cắt đại quân Yêu vực từ phía sau để phân tán binh lực bọn chúng, tiện cho cao thủ Vu tộc phản công.

Tư Đồ Thần Phong hỏi:

- Lần này gần như chỉ để phân tán sức chú ý của đại quân Yêu vực chăng?

Khiếu Thiên nói:

- Phân tán sức chú ý là một mặt, mặt khác chính là tiêu diệt bọn chúng, nhưng không được để lộ quá rõ ràng, tốt nhất là cách xa Hắc Sát Hồ Vương. Bởi vì lần này ra tay, tốt nhất các vị không cần phải đi đến đó cùng nhau, để lại một bộ phận thực lực ở đây để tiện dụ địch thâm nhập.

Văn Bất Danh nói:

- Chuyện này ta hiểu rõ, bây giờ ta dẫn một trăm đệ tử tiến đến, còn lại những người khác lưu ở đây.

Nói rồi lập tức hành động, triệu tập một trăm cao thủ liên minh xuất phát.

Ngự khí lướt đi bay tầm thấp dưới đất. Văn Bất Danh dẫn cao thủ liên minh nhanh chóng vượt qua năm ngọn núi, tiến được chục dặm đến lân cận một thung lũng dưới chân núi Đại Vụ phong.

Phía trước, âm thanh chém giết rung trời, vài trăm cao thủ Yêu vực ảo hóa thành Yêu vật tung hoành qua lại trong đáy cốc, giao tranh kịch liệt với Vu tộc phục trang kỳ dị man di, hai bên hỗn chiến tạo bên không ít sương mù cùng với những âm thanh kêu rống thảm thiết.

Dò xét phía trước, Văn Bất Danh nhanh chóng phát hiện được Hắc Sát Hồ Vương đang giao chiến với một cao thủ Vu tộc kịch liệt khùng khiếp, khó mà phân được cao thấp.

Thấy vậy, Văn Bất Danh hơi kinh ngạc, nhưng ông lập tức hiểu được Đại vụ sư đó của Vu tộc thật có thực lực kinh người.

Thôi nhìn, Văn Bất Danh nhỏ giọng nói với đệ tử bên cạnh:

- Chuyện này chỉ dự định, vì thế các người sau khi lao ra, nhớ kỹ chỉ tìm yêu vật mà ra tay, hơn nữa còn liên tục chú ý mệnh lệnh của ta, hiểu rõ chưa?

- Hiểu rõ.

Các đệ tử đồng thanh đáp lại, sau đó liền xông thẳng đến.

Văn Bất Danh không ra tay ngay, ông quan sát tình hình trong cốc, thấy cao thủ liên minh tiến vào nhanh chóng khiến yêu vật chú ý, trong lòng không khỏi khản trương, nhất thời tập trung toàn bộ tinh thần.

Giây lát, trăm cao thủ liên minh đã khiến đối phương chú ý toàn bộ, Văn Bất Danh lập tức phát ra tiếng kêu rút lui.

Đến lúc này, cao thủ liên minh nhanh chóng thối lui, phía sau rất nhiều yêu vật gào thét đuổi theo.

Phát hiện tình hình này, Hắc Sát Hồ Vương hơi bất ngờ, nhưng càng phẫn nộ hơn, gào thét lớn:

- Giết hết bọn chúng, một người cũng không được thả.

Cao thủ Yêu vực nghe vậy, lập tức phân ra một bộ phận cao thủ đuổi theo.

Trong cốc, cao thủ Vu tộc quan sát thấy cảnh này, vội vàng nắm lấy cơ hội toàn lực phản kích, khi khoảng cách nhân lực đã giảm nhỏ, bọn chúng lập tức vây hãm được tình thế nguy hiểm.

Như vậy, giao chiến càng thêm kịch liệt, Vu thuật quỷ bí đấu với Yêu thuật tà ác khiến trong cốc chướng khí khói đen ngập đầy, sương khói đen ngòm tản khắp nơi.

Tiếng kêu thảm, chém giết liên tục không ngừng, tiếng gào giận dữ, rú rít không dứt.

Thời gian, kiếp số sống chết, thực lực chuyển thành kết quả cuối cùng.

Khi tiếng quát tháo chói tai giảm bớt, sương khói trong cốc dần tan đi, vốn trên ngàn cao thủ lúc này đại bộ phận đã tan thành những mảnh, gần như chỉ còn chục cao thủ đang giao chiến đến cuối cùng.

Trong cốc, Hắc Sát Hồ Vương gào rít giận dữ, hấn một mình giao chiến với ba Vu sư, áp lực vô cùng trầm trọng.

Bốn bề, mười cao thủ Yêu vực nghênh chiến với sáu cao thủ Vu tộc cùng với hai Vu sư, tình hình kịch liệt dị thường, nhưng ai cũng không chịu bỏ chạy.

Sự mạnh mẽ của yêu vật, tà ác của Vu tộc, hai bên giao chiến sống chết, tình hình càng thêm thảm liệt kinh hồn, trong cốc diễn nên một trận tranh đấu tàn khốc.

Ở chỗ khác, Văn Bất Danh thống lĩnh trăm cao thủ đã thành công dẫn dụ gần ba trăm yêu vật, hai bên di chuyển rất nhanh, đến một cốc hẹp ngoài mười dặm, gặp phải cao thủ liên minh chờ đợi đã lâu.

Trận chiến này kết quả tất nhiên liên minh thắng lợi, nhưng quá trình lại thảm liệt vô cùng, liên minh tổn thất gần hai trăm cao thủ. Điều này khiến cho thắng lợi rõ ràng có phần đau thương, kết quả khiến người ta đau lòng.

Giữa không trung, Dương Thiên chăm chú quan sát tình hình bên dưới, nhẹ giọng nói:

- Mọi thứ đều toại nguyện, tiếp theo chúng ta chờ đợi đến lúc cuối cùng.

Bắc Phong lên tiếng:

- Thực lực Hắc Sát Hồ Vương phi phạm, nếu hắn muốn bỏ chạy, chúng ta không dễ cầm giữ hắn được.

Dương Thiên điềm nhiên đáp:

- Hắc Sát Hồ Vương tính cách kích động, thất bại lần này đã kích hắn rất lớn, nếu hắn không tiêu diệt cao thủ Vu tộc làm sao còn mặt quay về được đây?

Bắc Phong lên tiếng:

- Như vậy, cục diện hai bên đều thương vong là chắc chắn.

Dương Thiên cười nói:

- Nhìn xem không phải sẽ biết sao?

Trong cốc, Hắc Sát Hồ Vương thân thể chớp động nhanh chóng, hai tay múa lên yêu khí hội tụ hóa thành cột gió mạnh mẽ, theo sự khống chế của hắn như rồng bay lượn chống cự lại tiến công của ba Vu sư.

Bên ngoài, một Vu sư lúc này mở miệng nói:

- Giằng co như vậy hắn bắt lợi cho chúng ta. Hay là cố gắng nhanh chóng giết người này để viện trợ người khác, như vậy kết thúc trận chiến này.

- Được, chúng ta toàn lực ra tay.

Còn đang nói, hai Vu sư còn lại bay lên, tứ chi múa loạn giữa không trung, miệng hô hoán những tiếng lạ khó hiểu, toàn thân ánh âm u hiện lên, ảo hóa khá nhiều độc vật lân cận bao vây lấy chuyển động của Hắc Sát Hồ Vương.

Phát hiện tình hình biến đổi, Hắc Sát Hồ Vương biết thời điểm quan trọng đã đến, vì thế quát to một tiếng, khí thể toàn thân phóng ra, cả người ngạo nghễ giữa không trung giận dữ nhìn ba Vu sư.

- Đến đây, cho các ngươi biết được uy nghiêm của bản vương.

Hai tay giơ cao, thân thể chống trời, chân nguyên cuộn cuộn không ngừng dồn theo hai tay phóng ra hình thành một vầng mây đen ngòm trên đỉnh đầu, trong đó chớp giạt sấm gào, tiếng hổ gầm khắp núi non.

Vầng mây này vừa hiện ra, bóng hổ biến ảo ngàn vạn, trong phương viên trăm trượng dòng khí ngưng đọng, tạo thành một không gian đặc biệt yêu khí rất mạnh với hắn làm trung tâm.

Ở bên trong đó, hai Vu sư đang thi triển pháp thuật kêu lên kỳ quái liên tục, vừa gia tăng tốc độ thi triển pháp thuật, vừa chống lại kinh khí Hắc Sát Hồ Vương đang thu nhỏ lại.

Lúc này, giữa ba người hào quang luân chuyển, hai Vu sư khí mạch kết lại, cùng nhau chống lại sự áp bức của Hắc Sát Hồ Vương.

Chỉ còn lại một Vu sư mở miệng trước đó lại ngưng thần bất động, thân thể tạo thành thể gương cung bắn chim điêu, lòng bàn tay ánh âm u mờ hiện, dần dần ngưng tụ thành một cây cung màu đen cùng với một mũi tên màu đỏ sậm.

Khí thể gia tăng, chân nguyên chuyển chín vòng. Khi Hắc Sát Hồ Vương sức mạnh toàn thân gia tăng đến mức cực hạn, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên trở nên to lớn, cả người hóa thành một con hổ khổng lồ cả chục trượng, vờn giữa trời rồng dài phát ra âm thanh rung hồn phá phách, vừa vẩy đuôi cuốn lên sóng khí kinh khủng.

Lúc này, mây gió điên đảo, con hổ đen to lớn hết như vua của vạn thú, sau khi rống dài liền cúi đầu mở trừng mắt giận dữ, miệng phát ra một cột sáng đường kính hơn trượng bắn thẳng về phía hai vị Vu sư đang làm phép.

Đối mặt với công kích của Hắc Sát Hổ Vương, hai Vu sư kêu lên kỳ quái như sấm, Vu thuật quỷ bí hình thành bên ngoài thân tăng tăng phòng ngự ngăn cách tiếng hổ gào đột kích, hơn nữa còn hóa thành vài chục con độc vật bao gồm ong độc, rắn độc, mối độc phát động thể công dày đặc.

Thấy vậy, hổ đen gào lên một tiếng, toàn thân run lên liền phát ra một vòng ánh sáng đánh tan những con độc vật đó.

Bên này, hai Vu sư thân thể quay qua lại né tránh cột sáng do hổ đen phát ra, hai người thân thể dựa lưng vào nhau, bốn tay quán lại hình dạng rất ma quái nhưng lại bộc phát khí thể kinh người, chớp mắt đã tràn ra phương viên vài dặm.

Phát hiện nguy hiểm, hổ đen điên cuồng gào thét giận dữ, không hề có một chút thối lui mà là lại chọn cách liều mạng, vừa xông thẳng đến hai Vu sư, vừa mở miệng phát ra một luồng hào quang.

Như vậy, giữa không trung hổ đen gào dài, một cột sáng như kiếm chém đến bao trùm hết hai Vu sư. Thấy vậy, hai Vu sư coi như không, hai tay bắt chéo bắt pháp quyết cổ quái, thân thể tự động xoay tròn phát ra làn sáng quỷ bí màu xanh lục thẫm, hơn nữa còn khuếch tán nhanh chóng.

Rất nhanh, cột sáng do Hắc Sát Hổ Vương phát ra gặp phải làn sáng sắc xanh lục thẫm, hai bên hòa tan lẫn nhau, đan xen vào nhau, dung hợp thành một vầng mây sáng màu đỏ như máu, không ngừng bành trướng to lên giữa hai bên, chỉ trong chớp mắt đã đạt đến điểm giới hạn, hóa thành cuồng phong điên cuồng hoang dã bao trùm bốn phương.

Lúc này, Hắc Sát Hổ Vương đã xông đến bên hai Vu sư, toàn thân ánh đen hội tụ hóa thành một lưỡi đao ánh sáng chém ngang. Hai Vu sư hoàn toàn không né tránh, thân thể xoay tròn nhanh chóng tạo nên lực ly tâm rất lớn, phối hợp với Vu thuật quỷ bí hóa thành một cột khí sắc xanh lục thẫm, hết như cánh tay quỷ quán lấy thân thể to lớn của Hắc Sát Hổ Vương.

Như vậy, khi đao ánh sáng chém đến, sức ly tâm xoay tròn bên ngoài thân thể hai Vu sư hơi hơi rung động, làm tan biến sức mạnh của đao ánh sáng.

Giữa không trung, thân thể Hắc Sát Hổ Vương không ngừng lắc lư, hẳn trong lúc giây dựa, tuy lửa giận bùng bùng nhưng lại không cách nào thoát được sức mạnh quỷ bí đó, bị khóa chết tại chỗ.

Lúc này, còn một Vu sư giữ thế đã lâu thấy thời cơ đã đến, lập tức quát to một tiếng, âm thanh lạnh lùng tàn khốc vô cùng truyền khắp bốn phương.

- Cửu u chi lực, câu hồn nhiếp phách, hóa vi nhất tiễn, thương khung vẫn lạc! (1)

Nói rồi tay phải buông ra, mũi tên ánh sáng đỏ như máu bắn ra cùng với sức mạnh chấn động núi sông, chớp mắt đã rạch ngang không trung.

Thời khắc đó, Hắc Sát Hổ Vương ánh mắt hơi động, một chút ngạc nhiên cùng với thê lương và bất cam mờ hiện trong mắt của hắn.

Tiếng kêu thảm cùng với tiếng gào rống giận dữ, vào lúc sống chết, Hắc Sát Hổ Vương gào lên một tiếng điên cuồng, ý niệm cố chấp nồng đậm vạch mây ngưng trời tăng cường cho một đao ánh sáng hấn phát xuất trước đó chém đứt lập tức hai Vu sư.

Ghi chú:

(1) Cửu u chi lực, câu hồn nhiếp phách, hóa vi nhất tiễn, thương khung vẫn lạc! = Sức mạnh Cửu U, câu hồn đoạt phách, hóa thành một mũi tên, bắn rụng trời đất!

1029. Chương 1031 – Vô Pháp Nghịch Chuyển (không Cách Nào Xoay Chuyển)

Một khắc sau, thân thể hai Vu sư tan vỡ, hóa thành bụi trần tan biến trong gió.

Ngay sau đó, thân thể của Hắc Sát Hồ Vương cũng nát đi như một khối băng bị tan chảy dưới tác dụng đáng sợ của “Vu Thần Nhất Tiến”, cả hồn lẫn xác hắn đều bị tiêu diệt.

Một mũi tên bắn ra, thân thể lùi lại. Vu sư nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt trắng bệch toát ra nụ cười cay đắng.

Lúc này, hai bên giao chiến bên ngoài phát hiện được kết quả, bảy cao thủ Yêu vực còn lại điên cuồng phản kích, hai Vu sư và ba cao thủ Vu tộc toàn lực chém giết, tất cả dần đi đến kết thúc.

Giữa không trung, Bắc Phong hơi hồi tiếc nói:

- Chết đi như vậy, Hắc Sát Hồ Vương quả thật có gì đó yếu rồi.

Dương Thiên cau mày đáp:

- Tuy có chút không được công bằng, nhưng thế gian đều như vậy, mọi thứ đều do số mệnh. Bây giờ, cũng không còn nhiều lắm, hẳn chúng ta đến lúc ra tay rồi.

Bắc Phong cất tiếng:

- Bạn rộn làm gì, đợi cao thủ Yêu vực chết hết rồi mới ra tay.

Dương Thiên nói:

- Như vậy không tốt, chúng ta muốn để lại hai cái miệng sống sót báo cho Yêu Hoàng biết được, Hắc Sát Hồ Vương chết trong tay của Vu tộc, mà chúng ta lại giúp hắn báo được thù.

Bắc Phong nghi ngờ hỏi:

- Trước đây không phải ngươi nói muốn tiêu diệt toàn bộ mà?

Dương Thiên đáp:

- Trước đây ta không ngờ được Hắc Sát Hồ Vương lại chết trước, vì thế muốn diệt toàn bộ để vu cho cao thủ Vu tộc giết người diệt khẩu. Hiện nay, cục diện nếu đã có biến đổi, để lại vài tên Yêu vực sống sót không phải càng xảo diệu hơn chăng?

Bắc Phong gật đầu nói:

- Không sai, chủ ý này đúng là rất xảo diệu, có gấp lửa bỏ tay người. Được rồi, bắt đầu thôi.

Nói rồi âm thầm hạ xuống thẳng về phía Vu sư tiêu diệt Hồ Vương.

Dương Thiên không hề nhúc nhích, hắn chỉ vỗ vỗ Mộc Tiêu trên vai, để nó phát động tiến công, bản thân lại âm thầm bỏ đi đến chỗ Dao Quang.

Vừa thấy mặt, Dương Thiên nói:

- Hành động có thay đổi, bây giờ Hắc Sát Hồ Vương chết rồi, Yêu vực còn lại bảy cao thủ, ta dự tính để lại một hai tên còn sống, đồng thời tiêu diệt toàn bộ Vu tộc. Ngươi lần này đi giúp Bắc Phong, ta đi báo cho Văn Bất Danh để bọn họ thu tay lại.

Dao Quang vâng một tiếng, dẫn Bát Bảo lóe lên biến mất, Dương Thiên đi tìm cao thủ liên minh.

Trong cốc, bảy cao thủ Yêu vực và hai Vu sư cùng với ba cao thủ Vu tộc đang công kích, nhanh chóng có hai bị chết, ba bị thương, chỉ còn lại hai con Hồ Yêu tu vi tinh thâm nhất tạm thời còn tốt.

Lúc này, Bắc Phong từ trên hạ xuống, dùng thực lực cực mạnh phát động đánh lén, lập tức đánh bị thương Vu sư giết Hồ Vương bay đi, khiến cho hai bên đang giao chiến phải nhìn lại.

- Đáng ghét!

Trong tiếng rống giận dữ, một Vu sư ra lệnh cho ba cao thủ Vu tộc tiếp tục tiến công, bản thân lại bay thẳng đến tấn công Bắc Phong, lập tức ngăn cản được Bắc Phong, không cho hắn tiến thêm một bước.

Bật cười lạnh, Bắc Phong lên tiếng:

- Trên đường truy đuổi, ta đã bị khi dễ rồi. Bây giờ đến phiên ta coi khinh các người, chịu chết đi.

Nói rồi hình bóng lóe lên, vài trăm ảo ảnh phân bố bốn bề, vô số bóng chưởng cùng với khí lạnh vô cùng nhanh chóng ngưng đọng bốn bề.

Thấy vậy, Vu sư đó nổi giận gào thét, hai tay giơ cao quá đầu, kết thành một pháp ấn, hai chân ngồi bắt chéo giữa không trung, cả thân người xoay tròn như con quay, phát ra tầng tầng lớp lớp đao sáng sắc xanh lục thẫm, hết như thần binh phủ xuống, không gì chống nổi.

Vu sư đó không thể nào ngờ, phản kích của hắn sắc bén, chém nát toàn bộ những ảo ảnh đến gần. Nhưng khí lạnh Bắc Phong phát ra là vật vô hình, hoàn toàn không vì phản kích của hắn mà giảm bớt đi.

Như vậy, theo thời gian trôi qua, tầng tầng sương băng thu thành một vùng, nhanh chóng bọc lấy hắn trong một pháp giới băng tuyết to chừng ba trượng, nhất thời không thể thoát thân được.

Bên này, Vu sư bị Bắc Phong đánh lén lúc này đã phóng về, hai tay phát xuất hai luồng sương độc màu xám, bóng ảnh lấp lánh bên trong, ẩn chứa vô số độc vật.

Bắc Phong khẽ cau mày, khí băng lạnh là khắc tinh với mọi sinh vật, nhưng không ngờ đối phương lại không sợ, hắn có nguyên nhân bên trong.

Còn đang suy nghĩ, hình bóng Bắc Phong động đậy, âm thầm né tránh chính diện, không muốn liều mạng với hắn.

Nhưng đúng lúc đó, giữa không trung lóe lên ánh xanh lục, Mộc Tiêu hiện ra, tinh khí Ất Mộc của nó phát ra một chùm ánh xanh lục thuần khiết đón lấy sương độc.

Ánh sáng xanh lục, xám nhấp nhô như sóng, va chạm không ngừng, ma sát, bành trướng, biến hóa, cuối cùng nổ tung.

Vu sư hơi tức giận, hung hăng nhìn Mộc Tiêu, hai tay múa lên giữa không trung, đầu ngón tay bắn ra máu tươi thành dòng, kết thành một tấm lưới máu giữa không trung với ánh sáng đỏ thẫm tà ác, chụp thẳng về phía Mộc Tiêu.

Phát hiện không ổn, Mộc Tiêu lắc mình nhanh chóng né đi. Vu sư đó đuổi theo gay gắt không thôi, khuôn mặt xấu xí hung tàn, toát lên vẻ thê không bỏ qua.

Bắc Phong thấy vậy, nhỏ giọng mắng:

- Hay cho Dương Thiên, lần này nếu người không ra tay, quả thật người là ...

Thanh âm đột ngột dừng lại, Bắc Phong ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Dao Quang trên không hạ xuống, hai tay phát ra hai luồng sáng đen ngòm, ngưng tụ thành một vòng sáng sắc đen, vừa hay trời lấy Vu sư giữa không trung.

Gào lên giận dữ một tiếng, Vu sư đột nhiên nhìn lại, khi thấy Dao Quang ánh mắt biến hẳn, còn chưa kịp nói ra lời, hắn đã bị Dao Quang ấn một chưởng vào vùng Thiên Linh, cả hồn lẫn xác bị tiêu diệt ngay tại hiện trường.

- Được, làm không tồi, xem ta đây.

Trong tiếng tán dương, tay phải Bắc Phong phóng ra một quyền, phát ra một chùm quả cầu ánh sáng sắc trắng đánh trúng vào quả cầu băng to lớn, tạo nên tiếng nổ rung trời, lay chuyển khắp bốn phương.

Vu sư bị vây khốn trong quả cầu băng phóng ra, thân hình lắc lư không ngừng, miệng gào lên giận dữ liên hồi.

Bắc Phong cau mày kinh ngạc lên tiếng:

- Mạng người không ngờ dài thật, như vậy mà cũng không chết đi.

Nói rồi hình bóng kéo dài ra, chớp mắt đã hóa thành ba mươi sáu bóng sáng phân bố trong phương viên chục trượng, tạo thành một kết giới ánh sáng sắc trắng, vừa thu nhỏ vừa phát ra tiến công liên miên không ngừng.

Trong sơn cốc, cao thủ Yêu vực đang kịch chiến lúc này chỉ còn lại ba người, đang bị hai cao thủ Vu tộc cùng với một Vu sư ép cho thối lui liên tục.

Khi Dao Quang ra tay tiêu diệt được Vu sư đã giết Hổ Vương, cao thủ Yêu vực bị thương nói với hai đồng bọn bị thương nhẹ hơn:

- Cừu Hổ Vương đã báo, các người liều mạng cũng uống thôi. Bây giờ ta yểm trợ các người rời đi, hãy báo tất cả mọi việc nơi này cho đại vương Thủy Kỳ Lân, bảo ông ấy hãy báo thù cho chúng ta.

Nói rồi đột nhiên hóa thành thú, biến ra một con mãnh hổ điên cuồng phát động công kích địch nhân.

Hai Hổ Yêu gào lên bị phần, mượn cơ hội này bay lên, nhưng lại bị Vu sư kia phát hiện, chặn được giữa chừng.

Lúc đó, Dao Quang đột nhiên xông đến, cản ngay Vu sư để cho hai Hổ Yêu có cơ hội thuận lợi bỏ chạy được.

Thấy vậy, Vu sư rất giận dữ, gào thét trừng mắt Dao Quang, trong mắt đầy lửa giận.

Dao Quang lạnh nhạt như cũ, hai mắt mở ra, ánh ma lóe lên, công kích tinh thần sắc bén đáng sợ theo sự không chế chân nguyên mạnh của hắn, lập tức bắn tung Vu sư lên không trung.

Dao Quang lúc này đã sớm vượt hẳn ngày xưa, thực lực mạnh hơn cả Phật Thánh Đạo Tiên, là một trong những cao thủ hiếm có hiện nay. Với tu vi của hắn, chuyện thu thập Vu sư của Vu tộc kia chỉ là chuyện rất nhỏ bé.

Thời gian chớp mắt trôi qua.

Khi Dương Thiên dẫn Văn Bất Danh đến nơi, chiến sự trong sơn cốc đã ngừng lại, ngoại trừ những tay chân bị cắt cụt vung vãi trên mặt đất, chỉ còn Bắc Phong, Dao Quang cùng với Mộc Tiêu và Bát Bảo.

Vừa gặp Dương Thiên, Bắc Phong lập tức rống to:

- Hay cho Dương Thiên người, dám để ta chém giết ở nơi này, còn người một mình đi khắp nơi, người thật không biết xấu hổ chăng?

Dương Thiên cười nói:

- Người trước giờ không phải chê ta rất nặng phải không? Lần này công lao của ta đều để cho người, việc này còn không đủ ý tứ nữa chăng?

Bắc Phong tức giận đáp:

- Theo người đã lâu mới biết, té ra người không được thành thật như bề ngoài. Ngược lại, ta bị người lợi dụng mọi việc.

Dương Thiên không đáp, chỉ cười cười.

Văn Bất Danh bên cạnh khuyên bảo:

- Được rồi, nhiệm vụ kết thúc rồi, trời không còn sớm nữa, hay chúng ta quay về đi thôi.

Ân Hồng Tự đáp:

- Chuyện nơi này đã kết thúc xong, có cần phải báo cho Quy Vô đạo trưởng để bọn họ quay về không?

Văn Bất Danh nghĩ qua, gật đầu tiếp lời:

- Cũng được, chuyện này phải làm phiền Khiếu Thiên đi một chuyến.

Khiếu Thiên nói:

- Chuyện này đơn giản, các vị quay về trước, ta chút nữa sẽ về liền.

Nói rồi ánh bạc lóe lên liền biến mất. Trong cốc, Văn Bất Danh theo mọi người ca khúc khải hoàn quay về...

Ngọn núi đơn độc vươn trong biển mây. Khí lạnh thấu xương, sương tuyết ngập tràn.

Trong cơn cuồng phong, một bóng người đứng trên đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn trời.

Dưới chân, dãy núi nhấp nhô từ gần đến xa, núi lớn xanh biếc cây cối bao phủ, một cảnh tượng tuyệt mỹ.

Ở trong cảnh này, ngẩng đầu là tầng thiên mây trắng xóa, cúi đầu là núi non xanh biếc, cảnh tượng tuyệt vời, trong lòng vui mừng, nhưng người trong cảnh lại gào lên giận dữ liên hồi.

Chăm chú nhìn kỹ, người này tướng mạo xấu xí, mắt trái đỏ rực như máu, mắt phải xanh ngắt như nước, trên trán là một hạt châu sắc đen thẫm lấp lờ ánh sáng ma quỷ dị.

Phía sau, chín cái đuôi chim thẳng lên trời lấp lánh hào quang khác nhau, một đôi cánh màu đen trên lưng vậy nhẹ nhẹ trong gió, phát ra sức mạnh đáng sợ.

Tướng mạo như vậy, thể gian hiểm thấy, ngoại trừ Thiên Sát còn có người nào nữa đây?

Trước đây, Thiên Sát đã từng giao chiến với Lục Vân, sau đó biến mất không chút tin tức, trong thời gian này hẳn làm điều gì chẳng?

Hiện nay, hắn đột nhiên xuất hiện ở ngọn núi này, gào rú trời đất là vì nguyên nhân gì đây?

Về điểm này, thật ra rất đơn giản.

Trước đây hắn giao chiến với Lục Vân, thân thể bị trọng thương vì thế ẩn mình chữa thương.

Sau đó, thân thể hắn phục hồi rồi, mới tìm kiếm Lục Vân, vừa hay đúng lúc Lục Vân đi Hải vực không có ở nhân gian, vì thế không thể tìm thấy.

Bây giờ, Lục Vân ở đâu hắn không biết được, nhưng sự xuất hiện của U Minh Ma long lại khiến hắn cảm nhận nguy hiểm, vì thế ở đây gào thét liên miên.

Thời gian, chớp mắt đã trôi qua, ngày đi đêm tới, không biết đã bao lâu, một ngày lại trôi qua.

Khi ánh sáng hiện lên, Thiên Sát nhúc nhích, hai cánh trên lưng hơi hơi giang ra, cuốn lên một trận cuồng phong sắc đen thổi khắp bốn phía.

Thời khắc đó, mặt trời trong bình minh bị ảm đạm, chưa từng có người biết được bầu trời đã chuyển sắc, nhưng những sinh linh lân cận cảm nhận được sự tồn tại của cơn cuồng phong tà ác.

Trên đỉnh, Thiên Sát giận dữ trừng nhân gian, sau khi ngóng nhìn một lát, hắn liền bay vào trong mây, chớp mắt đã không còn thấy đâu.

1030. Chương 1032 – Thiên Sát Ma Long

Đứng yên bất động, Thiên Sát hệt như đang chăm chú nhìn hồ nước, ánh đen toàn thân lưu động hóa thành một dải ánh sáng, tự động kéo dài đến trên mặt hồ, hình thành một hình vẽ con rồng.

Nói ra cũng kỳ quái, hình vẽ con rồng này vừa hiện ra, mặt nước hồ yên tĩnh lập tức hiện ra sóng lớn dâng trào, chỉ giây lát liền thấy một con rồng đen từ đáy hồ bay ra, vút lên không trung cao chừng vài chục trượng, ánh mắt xanh thẫm lạnh nhạt nhìn Thiên Sát.

Bốn mắt nhìn nhau, Thiên Sát đứng như tượng, khí thể toàn thân phóng ra, dòng khí mạnh mẽ cuốn cát bay đá chạy, tạo nên sóng cao ngàn trượng, lập tức cuốn hết nước hồ lên trên tầng mây.

Thế rồi, chỉ nghe một tiếng gào giận dữ từ đáy hồ truyền đến, tiếp theo một bóng hình đỏ rực bay lên đáp trên lưng rồng đen, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn Thiên Sát.

- Người là ai, gan thật lớn, không ngờ dám quấy nhiễu sự thanh nhàn của ta.

Thiên Sát hai mắt bình tĩnh, một luồng khí thể sắc bén phá không xông đến, lập tức hất bắn hình bóng sắc đỏ kia.

- Thiên địa nhân gian là do ta làm chủ, người nói xem ta là ai?

Kinh hãi nhìn Thiên Sát, bóng đỏ kinh ngạc giận dữ lên tiếng:

- Người là Thiên Sát?

Lạnh lùng gật đầu, Thiên Sát đáp:

- Không sai, chính là ta. Người là ai? Vì sao ở cùng với U Minh Ma long?

Bóng đỏ hờ lạnh lên tiếng:

- Ta chính là Lôi Thiên của Vân Chi Pháp giới, là chủ nhân của U Minh Ma long.

Thiên Sát lạnh lùng nói:

- Vân Chi Pháp giới? Đi chết đi.

Nói rồi hai cánh trên lưng múa lên, cuồng phong đáng sợ làm tê liệt thời gian và không gian, hình thành một không gian gây khúc quanh Lôi Thiên.

Thấy vậy, Lôi Thiên quát to một tiếng, hai lòng bàn tay ánh sét lóe lên, phát ra chớp điện liên miên không ngừng bắn tới Thiên Sát.

Dưới chân, U Minh Ma long trào trước chụp đến, một lưỡi đao sáng sắc đen bay tròn chém đến, lập tức chém gãy không gian vận vẹo do Thiên Sát tạo nên.

Thiên Sát phất tay đánh tan chớp điện do Lôi Thiên phát ra, ánh mắt nhìn đến U Minh Ma long, chất vấn:

- Một người thực lực bình thường như vậy sao người lại cam lòng để hấn sử dụng?

U Minh Ma long gào rít nhẹ nhẹ, ánh mắt rất cổ quái.

Trên lưng rồng, Lôi Thiên giận dữ nói:

- Thiên Sát chớ cuồng ngạo, luận về thực lực người mạnh hơn ta không bao nhiêu.

Thiên Sát khinh thường đáp:

- Với dạng như người, người so được thể gian ở đâu cũng gặp.

Lôi Thiên rất giận, gào thét:

- Chớ có lớn lối, người hãy tiếp một chiêu của ta trước.

Nói rồi phi thân lên tầng mây, toàn thân sét điện vây bọc, thi triển ngay “Lôi Thần quyết”.

Thiên Sát thấy vậy lửa giận bùng bùng, trước đây hấn đã chịu đủ trong tay Lục Vân, lần này tính sổ hết cho Lôi Thiên.

Như vậy, chỉ thấy hai tay Thiên Sát múa lên, bóng quyền dày đặc thành một đường, hình thành trên đầu một quả cầu ánh sáng bành trướng nhanh chóng đón lấy chớp điện từ trời đánh xuống.

Thời khắc này, sức mạnh hai bên hội tụ lại, lập tức phát nổ bao phủ phương viên vài dặm.

Trong đó, tiếng nổ điếc tai, chớp điện chói mắt cứ kéo dài mãi một lúc mới dần dần tan biến đi.

Giữa không trung, Lôi Thiên sắc mặt trắng bệch, sau khi đánh thẳng một chiêu hấn bị trọng thương, điều này khiến hấn ý thức rất rõ ràng, bản thân hấn và Thiên Sát có một khoảng cách không thể vượt qua được.

Trên mặt đất, Thiên Sát lạnh lùng như cũ, sau một chiêu vừa rồi không hề ra tay đánh lén, mà lại chờ đợi đến khi mây mù tan biến mới đưa tay phải vẩy lên, phát xuất một sức hút mạnh mẽ kéo Lôi Thiên xuống.

Thấy vậy, Lôi Thiên cố gắng giãy dụa, miệng quát mắng không ngừng, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi.

U Minh Ma long bên cạnh rít nhỏ, trào trước múa lên nhẹ nhàng liên cắt đứt ngay lực hút của Thiên Sát, cuốn lấy Lôi Thiên lên trên lưng.

Thiên Sát thấy vậy quát giận:

- Loại vô dụng mà người cũng cứu nữa?

U Minh Ma long trừng Thiên Sát, miệng kêu lên nho nhỏ như đang nói lên điều gì đó.

Nhưng Thiên Sát có thể hiểu được chăng?

Hai mắt hơi khép lại, Thiên Sát vẻ mặt phức tạp, sau khi ngóng nhìn một lúc, trầm giọng nói:

- Người quả thật muốn bảo hộ thứ vô dụng này, không sợ sau này sẽ hối hận chăng?

U Minh Ma long gầm nhẹ một tiếng, sóng âm đáng sợ chớp mắt đã tạo nên một khe hở trên mặt đất, khiến cho núi non rung chuyển không thôi.

Thiên Sát thấy vậy, hơi giận lên tiếng:

- Được, ta cho người thời gian, đến lúc đó nếu như người thua thì đừng trách ta không nể mặt.

U Minh Ma long ngửa lên kêu dài, trong mắt lấp lánh ánh sáng âm u khiến cho Thiên Sát cau chặt mày, nhìn về phía Lôi Thiên với vẻ nghi hoặc. Giây lát, Thiên Sát thôi nhìn, hừ lạnh nho nhỏ rồi bay đi mất.

Lôi Thiên thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hỏi U Minh Ma long:

- Người quen biết Thiên Sát?

U Minh Ma long gật đầu gào rít.

Lôi Thiên hơi kinh ngạc, tiếp tục hỏi:

- Người là địch nhân của hắn?

U Minh Ma long lắc đầu nhẹ nhẹ.

- Bằng hữu?

U Minh Ma long vẫn lắc đầu, điều này khiến cho Lôi Thiên mơ hồ.

Lúc đó, thân hình U Minh Ma long lác lên, không để Lôi Thiên kịp lên tiếng, nó đã mang hắn bay vào trong tầng mây biến về nơi xa xa.

Buổi sớm, gió mang theo hơi lạnh, Lục Vân dẫn Hải Nữ và Bách Linh, Thương Nguyệt, Trương Ngạo Tuyết rời khỏi nơi đóng tạm của liên minh, bắt đầu hành trình đi Hoa Sơn.

Ở cửa cốc, Trần Ngọc Loan thống lĩnh cao thủ liên minh đưa tiễn, hai bên lưu luyến không rời.

Nhìn mọi người, Lục Vân cười nói:

- Chia tay ngắn ngủi, sau này sẽ gặp lại, mọi người chấn chỉnh tinh thần, an nguy và hòa bình của nhân gian còn cần đến các vị.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Lục đại ca yên tâm, chúng ta sẽ toàn tâm toàn ý duy trì an ninh của nhân gian. Ngược lại huynh và các tỷ phải vô cùng cẩn thận, có chuyện liên báo tin cho bọn muội.

Mỉm cười gật đầu, Lục Vân phát tay chào tạm biệt mọi người, dẫn bốn cô và hai con thú phi thân bay về xa xa.

Đưa mắt tiễn năm người rồi, Văn Bất Danh cảm xúc lên tiếng:

- Một khởi điểm mới lại bắt đầu nơi này, tiếp theo Lục Vân sẽ mang đến cho nhân gian truyền kỳ như thế nào đây?

Phật Thánh Đạo Tiên cũng nói:

- Trận quyết chiến cuối cùng sắp sửa xảy đến, lần này đây, chờ đợi Lục Vân chắc chắn là một hành trình có thể nói gian nan hiểm trở. Nhân gian, nằm trong tay của hắn, chúng ta chỉ có thể phụ giúp cho hắn mà thôi.

Dương Thiên cất lời:

- Cố gắng hết sức, sớm loại trừ mọi trở ngại cho hắn, đây là chuyện hiện nay chúng ta có thể làm được.

Bắc Phong hỏi:

- Nhân gian hiện nay ngoại trừ những tên làm người khác đau đầu ra, chúng ta còn có thể đối phó được ai?

Dương Thiên đáp:

- Không nhiều, nhưng cũng không phải không có, ví dụ như Lý Trường Xuân, Kiếm Vô Trần.

Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Nói đúng, hai người này âm hiểm xảo trá, có uy hiếp rất lớn với Lục đại ca, chúng ta hẳn phải loại trừ bọn chúng. Bây giờ, chuyện Yêu vực và Vu tộc tạm thời kết thúc, đợi mấy người Quý Vô đạo trưởng quay về chúng ta mới xuất toàn lực truy tìm Lý Trường Xuân và Kiếm Vô Trần để tiêu diệt bọn chúng.

Mọi người gật đầu, sau đó cùng với Trần Ngọc Loan quay vào trong cốc.

Bay trên tầng mây, nhìn những đám mây lùi lại phía sau nhanh chóng, Lục Vân vẻ mặt hơi cười cười. Hải Nữ bên cạnh cũng đầy hưng phấn, thỉnh thoảng nói chuyện với ba người Bách Linh, chọc cho cả ba cô cười mãi không thôi.

Thấy vậy, Lục Vân không chút để ý, cũng không nói gì, chỉ nhìn về phía xa xa, trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Trên vai, Tứ Linh thần thú ngạo nghễ đứng thẳng, thỉnh thoảng nhìn Hải Nữ, có lúc lại nhìn Lục Vân, dùng âm thanh tâm linh hỏi:

- Người đang nghĩ chuyện gì?

Lục Vân cười cười, dùng phương thức tương tự đáp lại:

- Đúng thế, ta đang nghĩ đến những chuyện tương lai. Trước đây, ta nghĩ chỉ có cách nào để áp đảo trời đất. Hiện nay, trong lòng có chuyện phải nghĩ, không thể không suy xét đến những người bên mình.

Tứ Linh thần thú nói:

- Có kết quả rồi chăng?

Lục Vân đáp:

- Tạm thời còn đang suy xét. Từ sau chuyến đi Hải vực, ta hiểu được một số chuyện trước kia còn mù mờ. Cũng dần dần giải thích được thân phận nghịch thiên của ta thật ra chỉ là ... hoặc có lẽ ...

Tứ Linh thần thú lên tiếng:

- Không muốn nói thì tạm thời người hãy để trong lòng, đợi khi người nghĩ minh bạch mới nói cũng không muộn.

Lục Vân cười cười đổi sang chuyện khác:

- Người bây giờ so với trước kia cảm giác có biến chuyển thể nào?

Tứ Linh thần thú trả lời:

- Sau trận chiến với Cự Linh thiên thú, nhận được sức mạnh thần kỳ của người hỗ trợ, thực lực của ta đã có bước tiến siêu việt so với trước kia, thân thể cũng chỉ trong thời gian ngắn đã có biến hóa nhất định, đẩy nhanh tốc độ quá trình trưởng thành. Hiện nay, sức mạnh của ta vẫn còn tiếp tục giai đoạn gia tăng, thân thể dường như đã vượt qua một số hạn chế, tiến vào thời kỳ phát dục nhanh chóng.

Lục Vân cười nhẹ nói:

- Tuổi thọ của người kéo dài không định được, sớm tiến vào giai đoạn đó là tốt hay xấu cho người, ai cũng không nắm chắc được. Hiện nay, không cần phải suy xét chuyện đó, đợi đến khi người thật sự trưởng thành nhất định, người tự nhiên sẽ biết được đặc tính bản thân mình.

Tứ Linh thần thú lên tiếng:

- Ta cũng không nghĩ đến những chuyện đó, hiện tại ta ... trước mặt có một luồng khí tức kỳ dị đặc biệt, rất kỳ quái, nhưng lại chợt lóe lên đã biến mất.

Lục Vân nghe vậy cau mày phát xuất Ý Niệm Thần Ba dò xét, quả nhiên còn lại dấu vết của khí tức tà ác, nhưng đến rồi đi rất nhanh, điều này khiến cho không còn tung tích.

Cúi đầu, Lục Vân nhìn xuống sông núi bên dưới, cất tiếng nói:

- Nơi này không xa Hoa Sơn, khí tức đó hoàn toàn không phải của cao thủ Yêu vực, vậy của ai đây?

Thấy Lục Vân tự nói như vậy, Bách Linh hỏi:

- Thế nào rồi? Phát hiện được tình hình thế nào rồi chẳng?

Lục Vân đáp:

- Không có gì, chỉ còn lưu vết của khí tà ác lóe lên đã mất, khiến cho huynh cảm thấy kinh ngạc. Được, chúng ta tiếp tục lên đường, đến Hoa Sơn sớm một chút.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Lục Vân, chúng ta cũng nên mua chút nhang đèn tiền giấy đi tế bọn họ.

Lục Vân đáp:

- Huynh biết rồi, đợi đến dưới chân núi Hoa Sơn mới mua cũng được, đi thôi.

Nói rồi gia tăng tốc độ, chớp mắt đã biến mất trong mây trắng.

Đầu giờ sáng, năm người Lục Vân mang theo nhang đèn tiền giấy đến trên đỉnh Hoa Sơn, đi bộ đến trước phần mộ của Huyền Âm chân nhân, Lý Hoàn Phi, Tất Thiên.

Ở đó, Thương Nguyệt quen thuộc nhất. Lúc Huyền Âm chân nhân chết, nàng ở ngay tại đó. Sau đến Lý Hoàn Phi cũng do nàng tự tay mai táng. Bây giờ, quay lại nơi xưa, nhớ lại quá khứ, sự đau đớn chưa xốt không khỏi dâng lên trong tâm.

Trương Ngạo Tuyết lại đau lòng, ba người ở đây đều vì nàng mà chết đi, chuyện đó không cách gì bù đắp được, chỉ có thể khắc sâu vĩnh viễn trong lòng.

Lục Vân trầm ngâm không nói, chàng chỉ yên lặng ngắm nhìn mộ bia, đáy mắt lóe lên chút phiền muộn và đau thương.

Thân là kẻ kế thừa thân phận nghịch thiên, cả đời chàng trải qua vô số lần sống chết, sức khổng lồ vượt qua khỏi người thường gấp trăm lần. Vì thế chàng không thể khóc, không thể tỏ ra đau thương rõ ràng. Chàng phải bảo trì sự tôn nghiêm của mình, tỏ rõ ngạo khí không phục trời đất của mình với bề trên mà thôi.

1031. Chương 1033 – Cừu Nhân Tương Kiến (kẻ Thù Gặp Lại)

Thời gian trôi qua trong trầm lặng. Khi nhang đèn hóa thành tro bụi, Trương Ngạo Tuyết ngồi trước phần mộ, nhỏ giọng nói:

- Sư thúc, sư huynh, Ngạo Tuyết đến đây bái tế các vị. Bây giờ, sư phụ và Phong sư huynh cũng đã rời các con mà đi rồi, Dịch viên chỉ còn lại Càn Nguyên sư bá, con, Lục Vân, Vân Phong là bốn người. Sư thúc, báo cho người nghe một tin tốt lành, Vân Phong đã luyện thành tu vi, thực lực hơn hẳn Kiếm Vô Trần, trở thành đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch viên, người hẳn phải cao hứng với đệ ấy lắm. Hiện nay, đệ ấy đang đi tìm tung tích của Dịch viên, đợi sau khi tìm được rồi sẽ trùng kiến lại Dịch viên, hơn nữa còn đưa di cốt các vị về lại cố hương cùng chưởng giáo sư bá, Tử Dương sư bá, sư phụ, sư huynh. Nghỉ ngơi đi, cừu hận các vị con ghi nhớ trong lòng, chắc chắn có một ngày chúng con sẽ lấy đầu Kiếm Vô Trần tế tự các vị.

Thương Nguyệt đứng bên cạnh, nhỏ giọng an ủi:

- Đừng đau lòng, tử tin chắc bọn họ đang nhìn chúng ta, hy vọng chúng ta được vui vẻ hạnh phúc.

Trương Ngạo Tuyết đứng lên cất lời:

- Muội biết, nhưng đời này muội đã thiếu nợ bọn họ quá nhiều thứ.

Thương Nguyệt cũng nói:

- Nỗ lực là một loại quyết tâm. Bọn họ đã không tiếc sinh mạng hy sinh cho muội, điều đó cho thấy trong lòng bọn họ đều hy vọng muội bình an vô sự, chứ không hy vọng trong lòng muội phải áy náy.

Bách Linh tán đồng:

- Thương Nguyệt nói không sai, những điều không vui trong dĩ vãng muội hẳn phải quên đi, sống cho vui vẻ, đó mới là sự báo đáp tốt nhất cho họ.

Trương Ngạo Tuyết nhìn hai người, hơi hơi gật đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Đa tạ các vị.

Thương Nguyệt và Bách Linh mỉm cười không nói, Hải Nữ lại đi đến bên cạnh Trương Ngạo Tuyết, kéo áo nàng lên tiếng:

- Di Ngạo Tuyết đừng đau lòng, Hải Nữ đi cùng với người.

Trương Ngạo Tuyết hơi cảm động, vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, nhỏ giọng nói:

- Hải Nữ thông minh, có con bên cạnh ta chắc chắn ta rất vui vẻ.

Hải Nữ mỉm cười ngọt ngào, ôm lấy thân thể của nàng.

Lúc này, đầu giờ đã qua, giờ tỵ sắp đến. Lục Vân từ trước đến giờ vẫn ngậm miệng không nói, lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi loanh quanh thưởng thức một chút phong cảnh của Hoa Sơn thôi.

Thương Nguyệt đáp:

- Từ lúc nơi này bị Thiên Sát phá hủy, rất nhiều cảnh sắc đã không còn, hiện nay ...

Cắt đứt lời của nàng, Bách Linh cười nói:

- Nếu Lục Vân muốn đi loanh quanh, chúng ta hãy theo huynh ấy đi.

Nói rồi tròn mắt đảo tròn, đưa mắt ra dấu cho Thương Nguyệt.

Thấy vậy, Thương Nguyệt không nói thêm lời nào, cả năm người liền rời khỏi nơi đó.

Bước chậm trên Hoa Sơn, khuôn mặt Lục Vân cứ mang nụ cười kỳ dị, điều này khiến cả ba cô đều không hiểu được.

Khi năm người đến một vách núi thẳng đứng, Lục Vân đứng yên lặng, ngẩng nhìn về xa xa, toàn thân lộ ra mấy phần ngạo khí kinh trời.

- Trước đây, ta đã gặp Thiên Sát nơi đó, chọn phương án thoái lui, không phải vì sợ hãi mà chỉ không muốn gây hại đến những người an nghỉ kia. Lần này đây, ta rời khỏi nơi đó, cũng chính vì nguyên nhân tương tự.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Té ra là như vậy, huynh suy nghĩ rất đúng. Hôm nay, huynh xuất hiện ở Hoa Sơn, dĩ nhiên thiên hạ đều biết. Một lúc nữa hẳn liền có người đến nơi này.

Lục Vân nói:

- Thật ra có người đến rồi, chỉ có điều người ấy không xuất hiện mà thôi.

Thương Nguyệt thất kinh, đưa mắt cho Ngạo Tuyết, Bách Linh. Ba người nhanh chóng quan sát động tĩnh bốn phía.

Rất nhanh, Trương Ngạo Tuyết phát hiện liền mở miệng nói:

- Có hai luồng khí tức, ở cách đây mười dặm về phía Tây, đang ra sức ẩn chứa khí tức, vì thế muội tạm thời còn không biết đối phương là ai.

Bách Linh điềm nhiên đáp:

- Không cần quan tâm đến bọn chúng, đến lúc bọn chúng sẽ tự xuất hiện. Bây giờ, khó có thể thanh tịnh được một lúc, hay là chúng ta hãy thưởng thức cảnh đẹp trước mắt cho tốt.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nghe vậy bật cười, Hải Nữ lại la lên đòi du ngoạn trong tầng mây.

Lục Vân mỉm cười đồng ý, để bốn người nắm lấy tay nhau, bản thân nắm tay Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết. Cả năm người hình thành một vòng, vừa xoay tròn vừa bay trong tầng mây về phía vách núi thẳng đứng.

Thời khắc đó, Lục Vân bỏ hết mọi thứ, chủ động tiếp đãi bốn người kia du lịch trong tầng mây ở đỉnh Hoa Sơn này.

Bốn người rất cao hứng, đặc biệt là Bách Linh, Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết.

Trước kia, tình yêu của Lục Vân đối với bọn họ chỉ ẩn chứa thầm lặng trong lòng.

Hiện nay, Lục Vân đột nhiên biến đổi khiến ba người có cảm giác khác đi, trong lòng không khỏi dâng lên hào tình mong chờ.

Dường như phát hiện được tâm tình của cả ba cô Lục Vân mỉm cười nhẹ nhàng với họ, một tình cảm yêu thương âm thầm nối kết mọi người với nhau.

Thời gian khoái lạc luôn luôn trôi qua trong nhanh chóng. Khi một luồng khí tức quen thuộc đến gần, Lục Vân buông cả bốn người kia, đưa mắt nhìn bóng người đang đến.

Rất nhanh, một bóng trắng xuất hiện trước mắt mọi người. Đó là một người đàn ông trung niên áo trắng, tướng mạo anh tuấn, có ba phần tà khí.

Vừa gặp mặt, Lục Vân cười hơi quái dị, nhẹ giọng nói:

- Rất bất ngờ, ngươi lại là người xuất hiện đầu tiên.

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Ta và ngươi ít nhiều cũng gọi là cố nhân, hai bên không có ân oán với nhau, vì thế tự nhiên mà đến. Những người khác tình hình không giống vậy, tự nhiên không dám ngang nhiên xuất hiện.

Lục Vân cười đáp:

- Đúng thế, trong Tu Chân giới có rất nhiều tà phái, với cả Thiên Ma giáo và Ma Thần tông, ta còn chưa có gì quá đáng.

Bạch Vân Thiên cười nói:

- Thật ra ngươi xuất thân từ Dịch viên, vốn thuộc về nhân sĩ chính đạo. Đáng tiếc Kiếm Vô Trần lòng dạ hẹp hòi, cố ý ép ngươi ra khỏi chính đạo, cuối cùng khiến cho chính đạo không gượng dậy nổi nên mới có cục diện của ngày hôm nay.

Mỉm cười bình thản Lục Vân lên tiếng:

- Hôm nay chắc ngươi không phải đặc biệt đến đây để ôn lại chuyện cũ với ta chứ?

Bạch Vân Thiên cười ha hả đáp:

- Ta nói đúng tự nhiên ngươi không tin, nhưng nếu không đúng thì vì chuyện gì đây?

Lục Vân trả lời:

- Điều này ngươi phải tự hỏi mình.

Bạch Vân Thiên quét mắt qua những người còn lại, ánh mắt dừng ở Hải Nữ, kinh ngạc nói:

- Cô bé này là ...

Lục Vân đáp:

- Đây là đồ đệ ta mới thu nhận tên là Hải Nữ.

Bạch Vân Thiên thất kinh, sau đó lên tiếng khen ngợi:

- Nhân quang thật tốt, đồ đệ này của ngươi tương lai người khác khó mà so được.

Lục Vân vẽ mặt bình tĩnh, đưa mắt nhìn về xa xa, điềm nhiên nói:

- Thời gian không còn sớm, ngươi nên nắm chắc thời cơ.

Lời này hơi kỳ quái, nhưng trong tai của Bạch Vân Thiên như tiếng sấm nổ, khiến hắn thất kinh hồn vía.

Kinh hãi nhìn Lục Vân, Bạch Vân Thiên lên tiếng:

- Lục Vân vẫn là Lục Vân, không những có tu vi kinh thể hải tặc, còn có tầm nhìn soi thấu lòng người. Lần này ta đến đây, thật ra chỉ muốn xem thử kết cục cuối cùng. Dù sao ta cũng là Ma Thần tông chủ, nên muốn khảo sát vận mệnh sau này của Ma Thần tông.

Lục Vân vẽ mặt vô tình, lạnh lùng nói:

- Nếu như mọi thứ tà ác đều bị tiêu diệt, mục tiêu kế tiếp ngươi cho là ta có hướng về ngươi hay không?

Bạch Vân Thiên khuôn mặt biến hẳn, ánh mắt quan sát về mặt Lục Vân, đáng tiếc lại không biết được gì. Trầm ngâm một lúc, Bạch Vân Thiên lên tiếng:

- Ta không nghĩ như vậy.

Lục Vân nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi tiếp:

- Ngươi khẳng định chắc chắn chăng?

Bạch Vân Thiên hơi chột dạ, chần chừ lên tiếng:

- Trong cuộc sống không hề có hòa bình tuyệt đối, nhưng có sự an bình tương đối. Chính và tà chính là hai đặc tính của con người vĩnh viễn đối lập nhưng lại không thể tiêu diệt. Một khi không còn tà ác, cũng sẽ không còn tồn tại chính nghĩa.

Nghe vậy, Lục Vân bật cười nói:

- Câu này rất có lý, hy vọng ngươi không quên nó đi. Khi dục vọng bắt đầu dâng lên, điều đầu tiên ngươi phải nghĩ đến chính là cái bẫy phía sau dục vọng. Được, lại có một cố nhân đến rồi, lần này sợ là rất khó giữ bình tĩnh để nói chuyện.

Bạch Vân Thiên thất kinh, ánh mắt nhìn xa xa. Chỉ thấy một đám mây đen đang nhanh chóng đến gần, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

Một tiếng rít “ào” được Tam Đầu Linh xà trên vai Bách Linh phát ra. Chỉ thấy nó giận dữ nhìn lên không trung, toàn thân hơi run lên nhè nhẹ, trong mắt đầy vẻ e ngại sợ sệt.

Tứ Linh thần thú cảm nhận được tâm tình của nó, liền mở miệng rống lên một tiếng, lập tức hóa thành một luồng sấm sét khiến cho không gian trầm dậm chấn động kịch liệt, một luồng khí mệnh mỏng to lớn phóng thẳng lên tầng mây đánh lui vầng mây đen vừa rồi.

Một tiếng “hống” giận dữ vang lên, vầng mây đen quay cuồng, tiếng đáp trả to lớn của Ma long đối thẳng với sự khiêu khích của Tứ Linh thần thú.

Lúc này, đỉnh Hoa Sơn cuồng phong hội tụ, dòng khí mạnh mẽ làm rung chuyển núi đồi, khiến cho mặt đất rung lên bần bật, thời không dời chuyển.

Ở giữa đó, Lục Vân ngạo nghễ đứng vững, khí thế toàn thân ngưng đọng nặng nề, “Hải Tâm quyết” thần kỳ khiến cho không gian hoàn toàn yên tĩnh, không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, né tránh sức hủy diệt đáng sợ kia.

Bạch Vân Thiên nhanh chóng tiến gần đến Lục Vân, ánh mắt nhìn lên bầu trời, miệng kinh hãi thốt lên:

- Đúng là U Minh Ma long, ngày trước con quỷ này đã hủy diệt tổng đàn của Trừ Ma liên minh.

Lục Vân vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn ma long trên trời, nhật nhẽo lên tiếng:

- Ta biết, vì thế ta chờ mãi nó ở đây. Bây giờ nơi này rất nguy hiểm, tông chủ muốn bỏ đi hay tiếp tục ở lại quan sát?

Bạch Vân Thiên chần chờ một lúc, đáp lời:

- Tốt hơn ta hãy rời xa nơi này một chút, con quỷ này ta không muốn chọc đến.

Nói rồi hình bóng lóe lên liền biến mất giữa hư không.

Đợi Bạch Vân Thiên đi rồi, Lục Vân nói với ba cô:

- Ma long này thực lực kinh người, không rõ có mạnh mẽ như Cự Linh thiên thú hay không, hay các muội hãy lùi lại trước đã, để huynh và Đại linh nhi xử lý.

Hải Nữ lên tiếng:

- Sư phụ, con muốn ở lại giúp sư phụ.

Lục Vân đáp:

- Hải Nữ đừng gấp, một lúc nữa con mới ra tay cũng không muộn, bây giờ mọi người hãy rời đi trước đã.

Hải Nữ vâng dạ, cùng với ba người Bách Linh bay về phía xa xa.

Đưa tiễn bốn người rồi, Lục Vân phát tay triệu hồi Tứ Linh thần thú trên đầu, bay lên trên tầng mây, bình tĩnh nhìn người đàn ông tóc đỏ trên lưng của U Minh Ma long.

Ánh mắt lạnh lùng tàn khốc, cừu hận vô tình, trong lòng Lôi Thiên đầy dẫy thù hận.

Thấy vậy, Lục Vân không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn Lôi Thiên, hồ hững lên tiếng:

- Người đã quên mất cảnh cáo của ta, quả thật đáng tiếc.

Lôi Thiên giọng hận thù đáp trả:

- Câm miệng, ta không hề quên, ta luôn nhớ rõ những lời ta đã thốt lên, người dám náo loạn Vân Chi Pháp giới, ta sẽ không bỏ qua cho người. Bây giờ chúng ta đã gặp lại lần nữa, người cũng chịu chết thôi.

Nói rồi hai tay giơ cao, sét điện chói mắt gào thét đánh xuống, tốc độ của nó nhanh kinh người.

Đối mặt với công kích của Lôi Thiên, Lục Vân vẫn không chút sợ hãi, không hề trả đũa, cũng không né tránh, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Người thay đổi rồi, ngày đó khi gặp người, tóc của người hãy còn đen.

Lôi Thiên vẻ mặt dữ tợn quát lên:

- Ta thay đổi rồi, nhưng điều đó cũng đều do người mà thôi.

Còn đang nói, chớp điện trên trời đã đánh xuống, toàn bộ tập trung lên người của Lục Vân.

1032. Chương 1034 – Kỳ Thú Tranh Phong (những Con Thú Thần Kỳ Tranh Hơn Thua)

Trên bầu trời, sấm giập chớp lóe, ánh sét liên miên không ngừng hết như những con rắn trắng hội tụ lại, đan thành một cột sáng, một đầu nối liền với người của Lục Vân, một đầu xuyên thấu trời cao, chớp mắt

đã chiếu sáng cả bốn phương.

Cảnh tượng này kéo khá dài, âm thanh sấm sét dày đặc vang tận mây xanh, khiến cho mặt đất rung chuyển, núi sông lay động, trong phương viên vài trăm dặm sấm sét gầm rú.

Giữa không trung, Lục Vân không né không tránh, toàn thân ánh sét như điện, ngay khi cột sáng biến mất thì ánh này cũng ẩn dưới thân thể chàng.

Phía trước, Lôi Thiên vẽ mặt kinh hãi, phần nộ quát lên:

- Không thể nào, sao lại có thể như vậy được?

Lục Vân bật cười lạnh lùng, hỏi ngược lại:

- Người có biết vì sao ngày đó ở Vân Chi Pháp giới ta đã không muốn giết người chăng?

Lôi Thiên ánh mắt nghi ngờ, hỏi ngược lại:

- Tại sao?

Lục Vân đáp:

- Bởi vì người biết Lôi Thần quyết, vì thế lúc đó ta mềm lòng bỏ qua cho người.

Lôi Thiên rống lên:

- Nói bậy, Lôi Thần quyết và điều đó sao có quan hệ được?

Lục Vân tay phải đưa ra, lòng bàn tay ánh lôi điện lấp lánh, giọng lạnh lùng khốc liệt trả lời:

- Bởi vì ta mới chính là người kế thừa Lôi Thần quyết.

Dứt lời ánh điện đột ngột hiện ra, một chùm hào quang màu trắng đánh trúng Lôi Thiên, lập tức hất tung hẳn đi thật xa.

Gào lên một tiếng, Lôi Thiên vừa bay lại vừa quát lên:

- Không thể nào, đó chính là pháp quyết ta tự sáng chế ra, người nhất định đã học trộm ở Chấn cung.

Lục Vân khinh bỉ nhìn hắn, hỏi lại:

- Nếu ta học lén pháp quyết của người, làm sao có thể đánh người bị thương?

Nói rồi hai tay giơ cao, lòng bàn tay ánh lôi điện lấp lánh, hình thành một quả cầu ánh sáng trên đỉnh đầu, hấp dẫn lưỡi tầm sét của chín tầng trời, khiến cho trời đất biến sắc.

Nhìn thấy chớp điện chói mắt đánh xuống, Lôi Thiên ánh mắt biến hẳn, Lôi Thần quyết của Lục Vân có thể nói là mạnh hơn vài lần so với mức mạnh nhất của hắn, điều này khiến hắn vô cùng chấn động giận dữ, sau khi đỡ được liên tiếp vài chục luồng chớp điện, cuối cùng bị Cửu Thiên Thần Lôi đáng sợ đánh bay đi.

Miệng hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, toàn thân bị sét đốt cháy trụi lông, được luồng sức mạnh êm ái do U Minh Ma long phát ra cuốn trở lại.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Lôi Thiên vừa thở dốc, vừa cừu hận lên tiếng:

- Được, người tàn nhẫn, ta phải xem người có thể tàn nhẫn đến lúc nào đây.

Nói rồi vỗ xuống U Minh Ma long bên dưới để ra mệnh lệnh tiến công.

Gào lên một tiếng, thân thể to lớn của U Minh Ma long nhanh chóng thối lui, giãn khoảng cách giữa hai bên.

Sau đó, ánh mắt tròn xoe giận dữ của U Minh Ma long phát ra sức mạnh tinh thần dị lực vô hình hóa thành đao bén bắn thẳng đến Lục Vân.

Chăm chú nhìn U Minh Ma long, vẻ mặt Lục Vân âm trầm, vuốt ve Tứ Linh thần thú trên vai, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Lôi Thiên, nếu như ngươi cho rằng mượn sức mạnh của U Minh Ma long có thể đối kháng được ta thì ngươi đã sai rồi.

Nói rồi toàn thân hào quang lóe lên, một tầng làn sáng ngũ sắc đột nhiên xuất hiện, ngăn cản lưỡi đao ánh sáng cong cong do U Minh Ma long phát ra.

Cảnh giác nhìn Lục Vân, Lôi Thiên quát lên:

- Chớ vội cuồng ngạo, cho dù ngươi thực lực kinh người, hôm nay tuyệt đối cũng khó mà thoát chết. Bây giờ, ngươi hãy nếm thử qua sự lợi hại của U Minh Ma long.

Nói rồi miệng gào lên một tiếng, Ma long dưới chân lập tức gào thét, hai trảo múa lên tùy tiện, hai luồng gió sắc như dao màu đen rít lên chém tới, hóa thành hai trảo ánh sáng to lớn chụp thẳng về phía Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười lạnh lùng tàn khốc, vỗ Tứ Linh thần thú trên vai, để cho nó phi thân bay lên, bản thân lại lóe lên đã dời ngang vài dặm, từ xa quan sát trở lại.

Tại chỗ, Tứ Linh thần thú lạnh lùng cao ngạo nhìn U Minh Ma long, ánh mắt đỏ hồng bắn ra khí phách sắc bén.

Khi hai trảo ánh sáng khổng lồ chụp đến, hai cánh trên lưng Tứ Linh thần thú giương ra, một luồng sức mạnh chấn động trời đất sản sinh trong chớp mắt, lập tức khiến không gian lân cận vặn vẹo biến hình, xảo diệu hóa giải công kích vô hình của U Minh Ma long.

Cảm ứng được bá khí của Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long rống to một tiếng, âm thanh rung trời của nó phá hủy tất cả mọi thứ lân cận, hết như những cơn sóng ép gần đến Tứ Linh thần thú.

Nhận được sự khiêu khích của U Minh Ma long, Tứ Linh thần thú gào rống như sấm, hai cánh trên lưng vùng vẫy, cơn lốc rạch trời cùng với uy lực dời chuyển sông núi, gặp phải âm thanh của Ma long giữa không trung, lập tức phát nổ, chớp mắt đã lan tràn đến chân trời.

Thời khắc đó, mây đen trên trời quay cuồng, ánh sáng rơi chiếu không ngừng, thời gian không gian vặn vẹo rung chuyển không yên, cơn lốc tạo nên hủy diệt lập tức hất lùi U Minh Ma long.

Thấy vậy, trong lòng Lôi Thiên vô cùng kinh hãi, hẳn không thể nào nghĩ được Lục Vân lại có thần thú như vậy, có thể chống được vũ khí mạnh nhất của mình – U Minh Ma long.

Cảm giác không ổn dâng lên trong lòng, nhìn về phía Lục Vân xa xa, Lôi Thiên phát hiện chàng vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, khóe miệng hơi nhếch cười. Hình ảnh đó như một thanh kiếm bén đâm vào trong lòng của hắn.

Bật lên một câu rửa, Lôi Thiên vẻ mặt âm hiểm nặng nề rống lên:

- Lục Vân, ta sẽ khiến ngươi hối hận không kịp!

Thời điểm này, tình hình như vậy, đây chỉ là lời nổi giận hóa điên của Lôi Thiên hay còn có ám chỉ điều gì?

Trên đỉnh Hoa Sơn, cuồng phong thổi bốn phía.

Địch nhân đầu tiên Lục Vân đang đợi đã đến chính là Tử Thần xưng hiệu U Minh Ma long, lúc này nó đang gầm gừ với Tứ Linh thần thú.

Vừa mới rồi, hai con thần thú mới phân tài cao thấp, U Minh Ma long thân hình vĩ đại lại bị Tứ Linh thần thú với thân hình ốm nhỏ đánh lui. Điều này khiến nó không phục chút nào, hiện nay đang thu thế chuẩn bị.

Bên ngoài, ba người Bách Linh đang quan sát vẻ mặt kinh ngạc, Hải Nữ lại nũng nịu mắng:

- Con rồng đen đúa kia trông thật không có cái đầu, còn dám so tài với bảo bối thông minh của ta, quả thật không biết tự lượng sức.

Bách Linh kéo Hải Nữ, trầm giọng nói:

- Không được khinh địch, U Minh Ma long chính là hung thú đứng hàng đầu trong những con thần thú trên đất liền, sức mạnh của nó có thuộc tính hắc ám, sức phá hủy rất mạnh mẽ.

Hải Nữ trả lời:

- Cho dù là như vậy, nó cũng nhất định không phải là địch thủ của bảo bối thông minh.

Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Hải Nữ, nhìn sự vật phải khách quan bàn luận, không được suy đoán tùy ý. Theo tình hình hiện nay, chúng ta còn chưa hiểu rõ lắm về U Minh Ma long, chỉ bằng trận giao tranh vừa rồi để nhìn, còn khó mà xác định được thực lực của nó.

Hải Nữ vẻ mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Di Ngạo Tuyết, Hải Nữ hiểu rõ rồi.

Thấy nó đã nhận sai, Trương Ngạo Tuyết bật cười nói:

- Hiểu rõ là được rồi, chúng ta từ từ xem, đợi hiểu rõ tình huống cụ thể rồi mới ra kết luận được.

Cách đó vài dặm, Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn U Minh Ma long, trong mắt ánh bảy màu hiện lên, chàng đang lặng lẽ phân tích thực lực của nó.

Ngày trước, Lục Vân đã từng tiếp xúc với khí tức của U Minh Ma long, có hiểu biết nhất định đối với thực lực của nó.

Nhưng lần này, khi chính mắt nhìn thấy, Lục Vân lại mơ hồ cảm thấy U Minh Ma long này không đơn giản, sức mạnh của nó rất kỳ quái, không ngờ có vài phần quen thuộc, lại có thêm mấy phần xa lạ.

Còn đang suy tư, Lục Vân đột nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt ngừng ở một cụm mây trắng, ở đó truyền đến hai luồng khí tức yếu ớt.

Trong lòng lay động, Lục Vân trong não hiện lên một hình ảnh, đó là một kết giới nhiều màu sắc, bên trong ẩn chứa hai luồng khí tức, đang phát ra sức mạnh ý niệm dò xét phía bên này.

Để ý đến kết giới đó, ánh mắt Lục Vân hơi động đậy, Ý Niệm Thần Ba chớp mắt đã tiến vào bên trong, nắm vững tình hình.

Vì thế, ánh mắt Lục Vân lạnh lại, khóe miệng mở hiện một nụ cười tàn khốc.

Gào lên một tiếng nhỏ, U Minh Ma long trờ trờ Tứ Linh thần thú, cái đầu cứ lắc lư, mơ hồ nói lên một loại ẩn ý nào đó.

Thấy vậy, Tứ Linh thần gào lên một tiếng, tiếng rống chói tai ẩn chứa vài phần bá khí, hết như một lời tuyên chiến đáp trả.

Di động thân thể, trong mắt U Minh Ma long bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, miệng lại kêu lên một tiếng dài, toàn thân phát ra khí tức của cái chết.

Phát hiện U Minh Ma long không chịu thỏa hiệp, Tứ Linh thần thú kêu lên một tiếng dài vang trời, âm thanh hủy diệt như tiếng sấm ngập trời, hình thành một khu vực âm sát xung quanh, không những vậy không gian, hủy diệt mây trắng, còn tạo nên sức mạnh ăn mòn đáng sợ trên bề mặt thân thể U Minh Ma long, ý đồ muốn xé nát thân thể nó.

Đối mặt với tiếng rống giận dữ rung động của Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long gào lên lợi hại, vừa phát ra âm thanh rung trời đủ để phản kích, vừa thu nhỏ thân thể một phần để giảm bớt áp lực phải chịu.

Cứ vậy, gió lốc bốn bề kêu gào cuộn lại với nhau, hình thành vô số dòng xoáy, tạo thành những cơn lốc xoáy kinh người tác dụng lên đỉnh Hoa Sơn, khiến cho mặt đất rộng lớn rung rinh kịch liệt, rất nhiều ngọn núi vươn cao thi nhau ngã xuống, cuối cùng bị cuồng phong nuốt lấy hóa thành đất bằng.

Đứng thẳng trên lưng U Minh Ma long, thân thể Lôi Thiên chịu đựng mọi thứ xung quanh. Chuyện này khiến tâm lòng cao ngạo của hắn bắt đầu phát sinh sợ hãi vô cùng. Thời khắc này, hắn mới hiểu rất rõ, các loại thú kỳ quái giữa trời đất có được thực lực đáng sợ người thường không cách gì nghĩ ra được.

Thôi suy nghĩ, Lôi Thiên vỗ lên thân thể Ma long, hỏi han:

- Người có nắm chắc chiến thắng được con vật nhỏ bé kia không?

U Minh Ma long kêu nho nhỏ, không gật mà cũng không lắc, rõ ràng lúc này nó cũng không thể khẳng định được điều gì.

Sau một tiếng kêu dài, Tứ Linh thần thú ngạo nghễ giữa trời đất, toàn thân hào quang lấp lánh, từng đợt từng đợt như sóng thủy triều khuếch tán ra bốn bề, nơi nào cuốn đến liền phát sáng nhàn nhạt.

Thôi ngừng cao đầu, Tứ Linh thần thú nhìn U Minh Ma long, hai cánh trên lưng hơi nhúc nhích, xem ra nhỏ bé nhưng khí thế ngút trời, khiến cho U Minh Ma long cảm thấy áp lực rất to lớn.

Gào lên giận dữ, U Minh Ma long hai mắt hơi khép lại, ánh đen luân chuyển toàn thân, hình thành một vùng mây mù đen ngòm đón lấy làn sáng nhàn nhạt do Tứ Linh thần thú tạo ra, hai bên gặp nhau đen trắng rõ ràng, xâm chiếm từng chút từng chút.

Rất nhanh, bầu trời bị phân thành hai, Tứ Linh thần thú toàn thân ánh sáng huyền hoặc như lửa, hết như một con thú thần thánh rực lửa, phát xuất ra hào quang vạn trượng, rọi chiếu cả mặt đất to lớn.

Đổi lại, U Minh Ma long xoay tròn trong mây đen, mây mù sau lưng trùm khắp trời đất, bao phủ không gian vài ngàn dặm, bên dưới đen ngòm không chút ánh sáng hết như trong địa ngục.

Cách nhau một dặm, hai con thú đối mặt, ánh mắt sắc bén tuy vô hình nhưng lại bộc phát công kích có thực, giữa hai bên tạo nên sấm gào sét chớp, hình thành một khu vực không gian ngập tràn sức mạnh hủy diệt.

Vì uy nghiêm, không hề thối lui. Giao tranh giằng co cứ mãi kéo dài.

Khi cuồng phong tan biến, hai con thú thần kỳ sau một phen tranh đấu dần dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu đợt giằng co thứ hai.

Lần này, hai bên đều tỏ rõ càng cẩn thận, thân thể Tứ Linh thần thú dần dần to lên, chỉ chớp lát đã hóa nên thân hình to lớn hơn ba chục dặm, vươn cao đến trời, phát ra ánh sáng chói chang như mặt trời.

1033. Chương 1035 – Các Hiên Kỳ Uy (mạnh Ai Nấy Bộc Lộ Uy Thế)

Cứ như vậy, bầu trời bị hai con thú lớn chiếm cứ, người quan sát trận chiến đều bốc mình lên cao, lẳng lặng từ xa quan sát tình hình hai bên.

Hải Nữ hơi thất kinh, nhẹ hô:

- Không ngờ con rồng đen đó còn có được bản lĩnh như vậy.

Bách Linh vẻ mặt nặng nề, than nhẹ:

- Thời điểm này nhìn lại, con U Minh Ma long này có thể so sánh được với thực lực của Cự Linh thiên thú.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Ngoại trừ chuyện này ra, U Minh Ma long còn có một ưu thế, đó là nó có thể tùy ý đi xuyên qua đất, chúng ta rất khó vây khốn được nó.

Trương Ngạo Tuyết cau mày nói:

- Mọii đột nhiên suy nghĩ, ngày đó khi mấy người Ngọc Loan gặp con Ma long này, không biết có phải nó cố tình ẩn giấu thực lực không?

Bách Linh lên tiếng:

- Tỷ cũng có suy nghĩ này, con U Minh Ma long này xảo trá vô cùng, trí tuệ không thua chúng ta, rất có khả năng ẩn giấu một điều quan trọng nào đó.

Hải Nữ nghe vậy, lo lắng hỏi:

- Chúng ta có cần phải nói cho bảo bối thông minh biết để nhắc nhở nó cẩn thận không?

Thương Nguyệt trả lời:

- Hải Nữ đừng lo lắng, Đại linh nhi cũng rất thông minh, nó chắc chắn sẽ thấy rõ mọi chuyện.

Bách Linh nói:

- Được rồi, Lục Vân đã đến, không nói trước chuyện đó.

Ba người nghe vậy xoay mình, chỉ thấy Lục Vân đã đến, vẻ mặt có mấy phần nặng nề.

Thấy vậy, Hải Nữ hét lên:

- Sư phụ, để cho con đi giúp bảo bối thông minh đối phó với con rồng đen đó.

Lục Vân đáp:

- Đừng nóng, trước hết hãy nghe ta nói một chuyện. Hiện nay xung quanh đây ngoại trừ Bạch Vân Thiên đang quan sát, còn có hai người quen của chúng ta, một là Kiếm Vô Trần, người kia chính là Sở Hoài Dương. Bọn họ lúc này đang ẩn thân trên không trung cách đây hơn mười dặm, đang nhìn chăm chú động tĩnh của chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Nếu phát hiện ra bọn họ, chúng ta liền ra tay ép bọn chúng hiện thân, sau đó mới tiêu diệt.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Chuyện này không gấp được, huynh nói cho các muội biết là để các muội ngầm lưu ý, đừng vội đánh động bọn chúng. Hiện nay, với thực lực của chúng ta, Kiếm Vô Trần không dám xuất hiện, một khi chúng ta ra tay, hẳn chắc chắn bỏ đi xa, như vậy chẳng khác lãng phí cơ hội vô ích.

Bách Linh hiểu ý của chàng, nhẹ giọng nói:

- Huynh muốn dụ địch thâm nhập, để bọn chúng tự mình rơi vào bẫy chăng?

Thương Nguyệt cất tiếng:

- Suy nghĩ không sai, nhưng trong tình huống thế nào Kiếm Vô Trần mới sẽ tự động xuất hiện?

Lục Vân nói:

- Điều này phải trông vào vận khí của hắn. Nếu như huynh suy đoán không sai, lúc sau còn có cường địch xuất hiện, đến lúc đó nếu hắn cho là có cơ hội khá tốt, liền sẽ chủ động xuất kích đánh lên chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết tiếp lời:

- Như vậy, bây giờ chúng ta giả như không biết, ứng phó với những chuyện trước mắt trước đã.

Lục Vân nói:

- Đúng thế, trước hết đừng để ý đến, các muội tiếp tục quan sát cuộc chiến, huynh sẽ giữ khoảng cách nhất định với các muội để tránh việc hắn dùng Hậu Nghệ thần cung đánh úp chúng ta.

Ba cô nghe vậy vẻ mặt biến hẳn, đồng thanh nói:

- Huynh phải cẩn thận.

Lục Vân gật đầu nhẹ, buông câu yên tâm liền lắc mình bỏ đi.

Trong tầng mây, Tứ Linh thần thú giận dữ tròn mắt nhìn địch nhân, hai cánh mở ra che phủ trời đất, lúc vẩy lên thì gió bão gào rít, dòng khí mạnh mẽ nhấp nhô xung động, mạnh liệt như ánh sáng xông thẳng đến U Minh Ma long.

Đối mặt với công kích của Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long vẩy cái đuôi khổng lồ, mây mù màu đen di chuyển nhanh chóng ẩn chứa sức mạnh âm tà quỷ dị, nhanh chóng đón đỡ.

Giữa không trung, làn sáng chói lòa cùng với mây mù màu đen gặp nhau, hai bên thuộc tính tương phản, khí tức tương khắc, lập tức liền sản sinh dị biến, sức mạnh to lớn chớp mắt bị kích nổ, ngưng tụ thành một

quả cầu ánh sáng khuếch tán nhanh chóng, chớp mắt đã đột phá qua điểm giới hạn, tạo nên một vùng sáng rực rỡ ngập tràn sự hủy diệt.

Thời khắc đó, trời đất rung chuyển, cuồng phong quét qua, dòng khí đáng sợ tuy chỉ giới hạn trong không gian giữa Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long nhưng sức hủy diệt đó lại điên cuồng hoang dã không kiềm chế được, lập tức để lại một vết nứt rất sâu trên mặt đất khiến Hoa Sơn bị rẽ làm hai.

Mới giao tranh lần đầu, hai con kỳ thú chỉ mới thử qua công kích có tính thăm dò, tuy uy lực kinh khiếp, nhưng đối với bọn chúng gần như chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Tiếp theo đó, U Minh Ma long triển khai công kích, chỉ thấy bốn trảo của nó múa lên, cái đuôi khổng lồ lắc lư, thân hình to lớn trông có vẻ nặng nề kỳ thực rất mau lẹ, thế công của nó sắc bén, quả thực không cách nào mô tả được.

Bốn bề, mây đen dày đặc, sức mạnh tà ác nhất thế gian ẩn chứa bên trong duy trì công kích, từng đợt sóng tiếp từng đợt sóng hướng thẳng đến Tứ Linh thần thú, tiêu hao, ăn mòn bá khí vương giả được nó phát ra.

Đối mặt với công kích như vậy, Tứ Linh thần thú tự nhiên ra sức phản kích, hai trảo múa lên, hai cánh vẫy vùng, thế công mạnh mẽ cùng với làn sáng chói mắt, chớp động bay lượn giữa không trung, đối lập hẳn với mây đen cuộn cuộn.

Thỉnh thoảng, Tứ Linh thần thú còn gào thét giận dữ vài tiếng, âm thanh rung trời quét sạch mọi thứ, cột sáng trong miệng không gì ngăn được.

Công kích cùng cấp bậc, khác hẳn về thuộc tính. Hai bên cứ tụ lại với nhau, hình thành trên bầu trời những vụ nổ liên tiếp, hệt như từng quả cầu ánh sáng bày thành trận pháp, cứ thế vận hành.

Giao chiến tiếp tục, hủy diệt kéo dài.

Hai con thú lớn giao tranh khiến cho trời đất chấn động, mặt đất như kêu khóc.

Thời khắc đó, phương viên ngàn dặm không chút an bình, núi sông chấn động, đê bao vỡ nát, hoa cỏ héo rũ, động vật bỏ chạy, không khác gì trong một trận họa kiếp thiên tai.

Trận chiến này kéo dài hơn nửa canh giờ, hai con thú lớn không hề né tránh, người tranh ta đoạt.

Cả hai lần lượt thi triển thần uy ép cho những người quan sát cuộc chiến phải lùi lại, gia tăng thêm khoảng cách.

Bầu trời, cuồng phong không ngừng, mây đỏ như ngọc, làn sáng màu trắng rực rỡ cùng với mây mù màu đen tụ lại, tạo nên một rừng mây đỏ tuyệt đẹp, lúc thì tiến lên, lúc thì lùi lại, lơ đãng mãi không trôi đi.

Trong gió, Tứ Linh thần thú giận dữ trừng mắt địch nhân, miệng gào thét không ngừng.

Trong mây, U Minh Ma long mở to con mắt thật lớn xoay chuyển, toát ra khí quỷ dị âm hiểm.

Một phen giao chiến, tình hình dần rõ, hai con vật có thể nói là kỳ phùng địch thủ, khó phân được cao thấp.

Thời gian, chậm chậm trôi qua.

Khi cuồng phong dừng lại, Tứ Linh thần thú trảo phải đưa ra, phát xuất một quả cầu ánh sáng chói sáng, chậm chậm bay thẳng về phía U Minh Ma long.

Nhìn thấy quả cầu ánh sáng này, U Minh Ma long ánh mắt cảnh giác, cũng đưa trảo phải ra phía trước, phát xuất một quả cầu ánh sáng to cỡ như vậy nhưng màu đen, chậm chậm đón đỡ.

Trước đây, hai con thú lớn công kích rất nhanh, không phân được cao thấp. Bây giờ bọn chúng giảm chậm tốc độ, gia tăng sức nặng thì tình hình sẽ như thế nào đây?

Vấn đề này, chỉ lướt qua trong đầu những người quan sát, ngay lập tức, hai quả cầu liên gặp nhau giữa không trung.

Lúc đó, hai quả cầu màu sắc khác nhau, tính chất khác nhau kết dính với nhau, liền nhanh chóng hòa hợp làm một, màu sắc nó không ngừng chuyển đổi, cuối cùng trở nên màu trắng toát.

Nhìn thấy đến đây, U Minh Ma long gào lên giận dữ một tiếng, trảo trái nhanh chóng múa lên, lại là một quả cầu ánh sáng màu đen bay đến.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú rống nhỏ một tiếng, hai cánh trên lưng múa lên tùy tiện, phát xuất ra một cột sáng giữa đường đánh trúng vào quả cầu ánh sáng màu đen, tạo nên âm thanh sấm sét.

Đồng thời, Tứ Linh thần thú lợi dụng cơ hội này, thu hồi lại quả cầu màu trắng bạc, nhẹ nhàng nuốt lấy vào trong miệng.

U Minh Ma long thấy tình hình như vậy, vẻ mặt chấn động, lập tức giận dữ kích động xông đến, triển khai công kích gần.

Nhìn thấy nó xông đến gần, Tứ Linh thần thú ngạo nghễ kêu dài, hai cánh múa lên cuồng phong xuất hiện, thân thể bay lên né tránh công kích của U Minh Ma long.

Sau đó, hai trảo Tứ Linh thần thú múa lên, phát ra làn sáng đỏ rực, ảo hóa thành một vuốt rồng to lớn chụp thẳng đến U Minh Ma long.

Một kích vỗ hụt, U Minh Ma long lập tức ngẩng đầu, trong miệng phun ra ánh sáng ma, nhanh chóng ngưng tụ thành một vầng mây sáng màu đen giữa không trung ngăn lấy công kích của Tứ Linh thần thú.

Đồng thời, U Minh Ma long vẫy cái đuôi to lớn, thân thể trong lúc di chuyển ngang cuốn lên một đợt cuồng phong, bắt đầu triển khai phản kích.

Giữa không trung, vuốt rồng to lớn gặp phải vầng mây sáng màu đen, hai bên hơi hơi giằng co, mây đen liền đột nhiên tan vỡ, vuốt rồng tiếp tục tiến lên.

Lúc này, cái đuôi to lớn của U Minh Ma long quét đến, trong lúc né tránh không kịp, nó đã chọn phương thức hai bên cùng chết, công thẳng đến Tứ Linh thần thú.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú gào nhỏ một tiếng, thân thể linh hoạt lại bay lên lần nữa né tránh một chiêu này.

Bên dưới, U Minh Ma long không hề né tránh, Lôi Thiên trên lưng nó tức thời ra tay, dùng sức mạnh Lôi Thần quyết mạnh mẽ đỡ lấy một chiêu này của Tứ Linh thần thú.

Lúc đó, thân thể Lôi Thiên run lên, kêu gào tại chỗ rồi bị hất bắn đi, nhưng nhờ vậy lại hóa giải được nguy cơ cho U Minh Ma long, cho nó cơ hội lấy lại hơi, rồi đỡ lấy thân thể Lôi Thiên.

Kết quả như vậy, Tứ Linh thần thú có phần bất bình, nhưng nó lại không hề xúc động, ngược lại trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ, kinh ngạc nhìn kẻ địch trước mắt.

Thời khắc này, Tứ Linh thần thú phát hiện được một điều gì đó bí mật, đó là nhờ quả cầu ánh bạc nó vừa nuốt lấy, bên trong có chứa khí tức của U Minh Ma long, ẩn giấu bí mật của U Minh Ma long.

Dường như cảnh giác trước biến hóa của Tứ Linh thần thú, ánh mắt màu xanh của U Minh Ma long lấp lánh, cái nhìn lạnh lùng với nó, mơ hồ có chút tức giận.

Tứ Linh thần thú bất động, nó lạnh lùng nhìn lại, toàn thân toát ra một chút khí tức kỳ dị, đang từ từ giấu đi khí tức của bản thân. Tình cảnh này hơi có phần quái dị, Lục Vân phát hiện được trước hết, tiếp theo chính là U Minh Ma long và mấy người Bách Linh.

Quá trình này chỉ xảy ra trong giây lát. Khi toàn thân Tứ Linh thần thú làn sáng kéo vạn trượng, ánh xanh vờn quanh thân, bầu trời sáng ngời bắt đầu âm u trở lại.

Thấy vậy, Lục Vân khước miệng nhếch lên như hơi cười. Bốn người Bách Linh thần sắc kinh ngạc, lại tỏ ra hơi lo lắng.

U Minh Ma long chấn động giận dữ vô cùng, gào thét bay đến, tình hình đó hệt như bầu trời bị tê liệt đang nhanh chóng tập hợp lại.

Gào lên một tiếng lớn, Tứ Linh thần thú không chút lùi lại, hai vuốt múa lên, hai cánh giang ra, toàn lực ứng phó với địch.

Lần này, tình hình giao chiến có phần quỷ dị, Tứ Linh thần thú chuyển đổi thuộc tính của sức mạnh bản thân, mô phỏng theo đặc tính âm u của U Minh Ma long, như vậy, khi hai khí tức gặp nhau, công kích hai bên liền không tạo nên tính bài xích nữa mà dung hợp làm một.

Bầu trời, lần sáng màu đen thẫm, màu xanh lục thẫm đều có, hai con thú lớn quay cuồng múa may tạo nên sóng khí kinh thiên, tạo nên cuồng phong có sức mạnh phá hủy rất lớn khuếch tán ra bốn bề xung quanh.

Giao đấu gần, nguy hiểm vô cùng. Tuy không còn hào quang hoa lệ nhưng lại có nhiều nguy cơ khó tránh được.

Như vậy, thân thể hai bên chạm vào nhau, cào xé lẫn nhau, tiếng gào giận dữ liên miên không ngừng cứ mãi kéo dài.

1034. Chương 1036 – Tổng Hợp Thật Lực (tổng Hợp Thực Lực)

Ngắt đầu, U Minh Ma long thét một tiếng dài, ý chí hận thù vươn thẳng lên tới tận trời cao, tỏ rõ bất bình trong lòng của nó.

Tứ Linh thần thú rống to đáp trả, hai cánh trên lưng vẫy lên, gió mạnh nghiêng trời hội tụ thành hai cột gió trắng bạch tiến gần đến U Minh Ma long.

Cúi đầu, U Minh Ma long thoi kêu gào, thân thể to lớn đột nhiên nghiêng qua, xông thẳng đến Tứ Linh thần thú.

Rất nhanh, U Minh Ma long xông đến gần, nhưng đúng lúc đó, thân thể của nó đã thu nhỏ ba lần, biến thành linh hoạt nhanh chóng, lóe lên đã né tránh được cặp vuốt của Tứ Linh thần thú, xuất hiện bên trái Tứ Linh thần thú, mở miệng bắn ra một cột sáng đen sẫm.

Kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt của Tứ Linh thần thú. Nó căn bản không ngờ U Minh Ma long lại biết được một chiêu này, vì thế sơ ý rơi vào hạ phong, đành phải phòng ngự thêm lần nữa.

U Minh Ma long thuận lợi liền không buông tha, thân thể linh hoạt tung bay qua lại, lúc thì Đông, lúc thì Tây, bốn trảo múa lên phát ra những ngọn đao ánh sáng dày đặc, miệng to lớn thở ra cột sáng như mưa. Thế công như vậy liên miên không ngừng, nhanh chóng đẩy Tứ Linh thần thú chìm vào nguy cơ.

Bên ngoài, những người quan sát trận chiến vẻ mặt khác lạ. Lục Vân thần sắc bình tĩnh, Bạch Vân Thiên vẻ mặt âm hiểm lạnh lùng, Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dư hưng phấn vui mừng, Hải Nữ thì la hét đòi ra tay nhưng bị ba người Bách Linh mạnh mẽ quát bảo ngưng lại.

Giữa trận chiến, Tứ Linh thần thú gào thét không thôi, sau vài lần phản kích không thành công, nó vừa phòng ngự tiến công của U Minh Ma long, vừa thu nhỏ thân hình, cuối cùng cũng nhỏ lại còn một phần ba như U Minh Ma long.

Thế rồi, bầu trời thoáng cái đã trở nên rộng lớn vô cùng, Tứ Linh thần thú di động với tốc độ cao, nhanh chóng thoát khỏi cục diện bất lợi, bắt đầu triển khai công kích.

Thấy Tứ Linh thần thú học theo cách của mình, U Minh Ma long gào nhẹ một tiếng, ánh mắt bắn ra làn sáng âm hiểm, ngay khi Tứ Linh thần thú xông đến, thân thể đột nhiên to lên, hơn nữa còn cuộn lại, ép chặt thân thể của Tứ Linh thần thú bên trong cơ thể huyết nhục của mình.

Cảnh tượng này khiến ba người Bách Linh và Hải Nữ kinh hãi giật mình, Hải Nữ lập tức cố gắng rút tay ra, bên tai liền vang lên tiếng của Lục Vân:

- Không được gấp, Đại linh nhi không dễ dàng thua như vậy, hãy từ từ mà coi.

Nghe vậy, Hải Nữ tâm tình ổn lại, đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn vào trận chiến, chỉ thấy thân thể U Minh Ma long không ngừng to lên, chỗ vây lấy Tứ Linh thần thú hết như một cái bướu thịt, lúc này đang không ngừng nhấp nhô lưu động, máu thịt màu xanh thẫm dần dần chuyển thành đỏ thẫm.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Khi thân thể U Minh Ma long không còn to lên nữa, trên toàn thân nó làn sáng màu đen sẫm, xanh lục thẫm điên cuồng hội tụ về chỗ bấu thịt, lập tức áp chế được bấu thịt đó chuyển động.

Nhưng gần như chỉ duy trì được một lúc, Tứ Linh thần thú bị vây bên trong liền hết sức phản kháng, toàn thân bộc phát làn sáng đỏ rực, chỉ trong chớp mắt đã nhuộm đỏ cả vùng da thịt, tán phát ra ngàn vạn làn sáng.

Tiếng kêu thảm cùng với tiếng rống giận dữ phát ra từ miệng của U Minh Ma long. Tứ Linh thần thú bị vây khốn hoàn toàn không chết đi giống như Ma long mong muốn, ngược lại còn khiến thân thể nó bị thương, nổ tung một lỗ lớn trên thân thể của nó.

Thân thể thu nhỏ lại, U Minh Ma long nhanh chóng lùi lại, vừa cảnh giác nhìn Tứ Linh thần thú, vừa nhanh chóng hấp thu tà khí trong trời đất để bồi dưỡng lại hao tổn của cơ thể.

Tứ Linh thần thú rống lên gay gắt, nó đã ném đủ mùi khở trong lúc bị vây khốn, toàn thân làn sáng tán loạn, cảm giác không khác ngày đó giao đấu với Cự Linh thiên thú.

Thở hào hển trong chốc lát, Tứ Linh thần thú để ý đến thương thế trên người của U Minh Ma long, lập tức phát động tiến công, cặp vuốt múa lên nhanh chóng, vô số đao sáng tung hoành đan xen, hình thành một khu vực tuyệt sát vây U Minh Ma long vào trong đó.

Thấy vậy, U Minh Ma long rống lên một tiếng kỳ quái nho nhỏ, làn sáng âm u trên người lóe lên, lập tức biến mất không thấy bóng dáng, giấy lát lại xuất hiện trên không trung của Tứ Linh thần thú. Ngắc đầu, Tứ Linh thần thú rống giận vang trời, sức mạnh rung chuyển trời đất hóa thành một cột sáng có sức hủy diệt nổi thẳng với trời cao.

U Minh Ma long thân thể lay động, vừa thu nhỏ lại để né tránh, vừa phân hóa thành vài chục phân thân để vây lấy Tứ Linh thần thú, triển khai kế hoạch tấn công.

Nhìn thấy cảnh này, Thương Nguyệt kinh ngạc nói:

- Con U Minh Ma long này rất giảo hoạt, không ngờ dung nhập được phương thức công kích của người tu đạo.

Bách Linh vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói:

- Con U Minh Ma long này rất quỷ dị, tuy không thấy ảo hóa được hình người, nhưng trí tuệ của nó tuyệt đối không dưới Cự Linh thiên thú. Hơn nữa, nó đứng đầu trong ngàn vạn thứ tà ác, nắm vững được sức mạnh âm hiểm quỷ dị, tâm tính tà ác vô cùng. Đối mặt với loại địch nhân tà ác như vậy, Đại linh nhi càng phải cẩn thận.

Nhìn Tứ Linh thần thú đang bị vây khốn, Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Đại linh nhi đi theo Lục Vân đã lâu, hẳn phải học được không ít thứ. Cuộc chiến giữa bọn chúng hiện nay còn rất khó xác định được.

Hải Nữ vẻ mặt kiên định, lớn giọng nói:

- Con tin tưởng bảo bối thông minh tuyệt đối sẽ thắng.

Bách Linh và Thương Nguyệt không đáp, chỉ chăm chú quan sát, cẩn thận để ý.

Lúc này, Tứ Linh thần thú chuyển động thân thể, trong mắt lóe lên ánh ngũ sắc, Ý Niệm Thần Ba học được từ Lục Vân vận chuyển rất nhanh, phân tích người thật của U Minh Ma long.

Rất nhanh, Tứ Linh thần thú nắm vững được tin tức cần thiết, nhưng nó lại hoàn toàn không lộ ra, còn cố ý đưa lưng về phía phân thân thật của U Minh Ma long, phát động công kích vào ảo ảnh trước mặt ...

Thấy vậy, U Minh Ma long ánh mắt hơi khép lại, thân thể âm thầm xông đến, trá trước phối hợp với đuôi rồng đồng thời đánh tới Tứ Linh thần thú.

Bốn bề, vài chục bóng ảo ảnh động tác hết như nhau để che giấu công kích của phân thân thật sự.

Một chiêu sắc bén nhanh chóng đến gần, khi mắt thấy rõ đánh trúng mục tiêu, hai cánh trên lưng của Tứ Linh thần thú giang ra, ở khoảng giữa có ánh sét chớp chói mắt, hình thành một vùng mây sáng ánh chớp vờn quanh, sét điện thoáng hiện.

Vùng mây sáng này đến mau lẹ, chớp mắt đã xuất hiện hơn nửa còn phát ra vài trăm lần chớp, chỉ trong sát na đã hung hăng đánh trúng vào phân thân thật của U Minh Ma long.

Tiếng kêu thảm như sấm rung trời đất, vang vọng mãi đến tận chân trời không dứt.

U Minh Ma long toàn thân run rẩy, thân thể lập tức thu nhỏ lại, hoảng sợ lùi lại phía sau. Tứ Linh thần thú quay lại, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn nó, miệng gầm nhẹ liên miên dường như đang cười nhạo Ma long thật đáng thương.

Không để ý đến điều đó, U Minh Ma long sau khi lùi lại một cự li nhất định, ánh sáng quanh thân liền biến đổi, thân thể màu đen thẫm chuyển thành đỏ thẫm, đen sậm, xanh lục thẫm, cả thân hình toát ra khí tức khủng khiếp.

Thời khắc này, U Minh Ma long dường như bị chọc giận, không còn cố gắng che giấu thực lực nữa, một luồng khí thể âm hiểm bao phủ cả trời đất, khiến cho phương viên ngàn dặm gió âm gào thét, áp lực không khí nặng nề như núi khiến người đang quan sát trận chiến hô hấp rất khó.

Thấy U Minh Ma long khiêu khích như vậy, Tứ Linh thần thú gào lên giận dữ, toàn thân ánh ngũ sắc lóe lên, khí thể uy nghiêm thần thánh như những sóng ánh sáng khuếch tán bốn phía, nơi nào thổi đến liền xua tan âm khí, tỏ lộ ra ánh sáng rạng ngời.

Lại thêm một lần nữa hai con kỳ thú vĩ đại so tài thực lực. Bọn chúng đều dùng hết sở trường, nhất thời khó mà phân cao thấp được.

U Minh Ma long hai mắt hơi khép, miệng gầm gừ nho nhỏ, trao đổi điều gì đó với Lôi Thiên ở trên lưng.

Rất nhanh, bọn họ ngưng trao đổi, U Minh Ma long bắt đầu tiến công, phương thức không khác gì lúc trước.

Tứ Linh thần thú bật cười lạnh, trong lúc hai cánh vẫy vùng, gió lốc như mũi tên hóa thành hai cột sáng rực rỡ bắn thẳng đến U Minh Ma long.

Đồng thời, sét điện trên lưng gào lên, vô số chớp điện màu bạc như thủy triều hùng dũng nhấp nhô, hình thành một khu vực sấm sét bốn phía không gian bao quanh U Minh Ma long.

Thấy vậy, U Minh Ma long hoàn toàn không để ý, nó tiếp tục tiến công của bản thân, Lôi Thiên trên lưng lại thi triển Lôi Thần quyết, lập tức hút lấy ánh sáng lôi điện do Tứ Linh thần thú phát ra.

Cứ như vậy, người và rồng phối hợp tấn công, phân chia rõ ràng, lập tức áp chế được khí thể của Tứ Linh thần thú.

Gào lên một tiếng, Tứ Linh thần thú thân thể xoay tròn, hai cánh dựng đứng và cặp vuốt múa lên, trong lúc xoay tròn tốc độ cao, tạo nên một vùng xoáy ánh sáng với nó là trung tâm, chớp mắt đã nuốt lấy mọi thứ.

Tốc độ đó nhanh vô cùng, sức mạnh đáng sợ nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong sát na liền phát nổ, làn sáng do nó tán phát che phủ hết vạn vật, khiến cho trời cao đất dày phải vụn vụn, mọi thứ đều bị sóng ánh sáng hủy diệt hết.

Chỉ trong chớp mắt, trời đất biến sắc. Khi làn sáng trắng ảo tan biến, chỉ thấy U Minh Ma long toàn thân khí đen phóng ra, cả người điên cuồng giãy dụa, phảng phất như bị một công kích trí mạng.

Nhưng dù sao U Minh Ma long cũng là một tà linh đáng sợ nhất trong trời đất, thân thể nó sau khi tà khí tan hết, hoàn toàn không bị hủy diệt, ngược lại nhanh chóng biến hóa, tạo thành một loại khí vừa tà vừa chính, nhanh chóng bồi dưỡng thân thể của nó.

Tứ Linh thần thú hơi kinh ngạc, nó nhạy bén phát hiện được biến hóa của U Minh Ma long, nhưng điều quan trọng bên trong thì nhất thời nó còn chưa hiểu rõ được.

Đương nhiên, nó không để cho đối phương có cơ hội, lập tức phát động tiến công thứ hai, mở miệng bắn ra một chùm ánh sáng như lửa hướng thẳng về phía U Minh Ma long.

Lúc này, U Minh Ma long thực lực tổn hại nặng nề, tự nhiên không phải là địch thủ của Tứ Linh thần thú.

Nhưng nó không hề né tránh, ngược lại còn để Lôi Thiên trên lưng phát động phản kích. Tình hình này hơi buồn cười, với thực lực của Lôi Thiên có đáng là đối thủ của Tứ Linh thần thú không?

Nhưng kết quả rất bất ngờ, lần này thực lực Lôi Thiên tăng hẳn, dường như trong chớp mắt đã gia tăng vài chục lần, lòng hai bàn tay phát ra cột sáng lôi điện đỏ trắng lấy lửa sáng của Tứ Linh thần thú, hai bên giằng co không ngừng.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Vân vẻ mặt hơi nghi ngờ, mơ hồ phát hiện có điều không thỏa đáng, nhưng thật ra là điều gì thì chàng tạm thời còn chưa hiểu được, chỉ đành tiếp tục quan sát.

Giữa không trung, Lôi Thiên toàn thân run rẩy không ngừng, hai tay giơ cao cũng run lên không ngừng, dường như sắp sửa chịu đựng không nổi.

Nhưng đúng lúc này, làn sáng trên người U Minh Ma long nhanh chóng hội tụ vào hai chân của hắn, rồi đi dọc theo người hắn để dâng lên, nhanh chóng nhuộm một màu xanh lục thắm toàn thân hắn, ngay cả đầu tóc đỏ rực cũng biến thành màu xanh lục quý dị.

Cảnh tượng này kéo dài giây lát, sau đó Lôi Thiên lại phát sinh biến hóa, toàn thân phân ra ngay giữa, bên trái màu đỏ rực sáng chói, bên phải màu xanh lục thắm quý dị, khiến người ta cảm thấy âm tà huyết sát.

Lúc này, Lôi Thiên kêu thảm không ngừng, phảng phất dường như chịu một loại cực hình khốc liệt, miệng phát ra những tiếng kêu đứt lờn, ánh mắt mờ mịt mơ hồ, phảng phất linh hồn bị rút đi, chỉ còn lại cơ thể hoạt động.

Tứ Linh thần thú hơi không hiểu, lập tức thu lại công kích, nhưng tiếng kêu thảm của Lôi Thiên không hề yếu đi, ngược lại càng lúc càng kinh hồn.

1035. Chương 1037 – Hải Nữ Xuất Mã (hải Nữ Ra Tay)

Nhìn thấy tình hình này, những người quan sát vẻ mặt kinh hãi vô cùng.

Lục Vân lập tức phân tích qua thực lực của Lôi Thiên, phát hiện hắn đã mạnh hơn trước đây không ít, nhưng cũng vẫn trong tầm dự tính, hoàn toàn không đáng quan tâm.

Chỉ có một điều khiến Lục Vân cảm thấy kỳ quái, tính chất thân thể của Lôi Thiên đã phát sinh biến chuyển, chính tà trong cơ thể dung hợp, đang dùng một phương thức kỳ dị để xảo diệu phân phối chân nguyên trong cơ thể, khiến nó vận hành bình thường.

Theo Lục Vân biết được, Lôi Thiên chính là cơ thể chí dương chí cương, Lôi Thần quyết của hắn diệt sạch mọi sức mạnh tà ác xâm nhập, làm sao đột nhiên lại chuyển biến thành dạng hợp thể của chính tà đây?

Thật ra đây là xảo hợp hay biểu thị cho một loại thâm ý nào đó?

Một tiếng rống giận dữ cắt ngang suy tư của Lục Vân.

Giữa không trung, U Minh Ma long thực lực khôi phục lại không ít, liền bắt đầu gây chiến với Tứ Linh thần thú.

Thấy vậy, Lục Vân biết không nên tiếp tục để như vậy, liền truyền âm cho bốn người Bách Linh:

- Lúc này thời gian không còn sớm nữa, thực lực U Minh Ma long bây giờ cơ bản cũng đã lộ ra, hãy để Hải Nữ ra tay hỗ trợ Đại linh nhi nhanh chóng quét sạch bọn chúng.

Hải Nữ nghe vậy rất mừng, dụi dụi mắt nói:

- Sự phụ yên tâm, xem con thu thập tên quái dị kia thế nào.

Nói rồi thân thể nhỏ bé lóe lên bay đi xuất hiện ở trên đầu của Tứ Linh thần thú.

- Bảo bối thông minh, ta đến giúp ngươi đây.

Tứ Linh thần thú rống nhỏ một tiếng, gật đầu đáp trả.

Nhìn thấy Hải Nữ, Lôi Thiên vẻ mặt âm hiểm nặng nề, giận dữ nói:

- Con nít ranh, biến sang chỗ khác mà chơi, người ta muốn đối phó chính là Lục Vân.

Hải Nữ quát lên:

- Tên quái đản kia câm miệng lại, với bản lĩnh của ngươi như vậy còn chưa xứng để sư phụ ta ra tay, ta có thể thu thập ngươi được rồi.

Lôi Thiên rất giận quát lên:

- Ngươi là đồ đệ của Lục Vân?

Hải Nữ ngạc nhiên đáp:

- Không sai, ta chính là đồ đệ của sư phụ, ta tên là Hải Nữ. Dù thế nào, ngươi có dám giao đấu với ta không?

Lôi Thiên bật cười âm trầm, quát lên:

- Giết đứa nhỏ rồi, không sợ thằng lớn không ra mặt, ngươi chịu chết đi thôi.

Nói rồi tay trái đưa ra, lòng bàn tay chớp ánh điện bắn ra phóng thẳng về phía Hải Nữ.

Hừ một tiếng khinh thường, Hải Nữ không tránh không né, cũng đưa tay trái ra như vậy, lòng bàn tay phát xuất một chùm hào quang đỡ thẳng lấy một chiêu của Lôi Thiên.

Lúc đó, công kích của hai người gặp nhau giữa không trung, hào quang màu sắc giống nhau hội tụ thành một quả cầu ánh sáng nhanh chóng bành trướng, phát triển, phát nổ đẩy lùi cả hai bên.

Quát khê một tiếng, Hải Nữ phi thân bay lên, hai tay bắt chéo múa lên, bóng chưởng dày đặc kết thành một mảng cùng với làn sáng chớp động, như mộng như ảo phân bố bốn phương tám hướng hội tụ vào trong.

Lôi Thiên hai mắt hơi khép hờ, nhanh chóng bay khỏi lưng của U Minh Ma long, hai tay kết ấn chéo lại giữa không trung, toàn thân ánh sét lóa mắt, ánh xanh lục vây phủ, theo sự khống chế của hắn chạy dọc hai tay, chia thành hai thể công có tính chất khác nhau phản kích thẳng về phía Hải Nữ.

Bên này, Tứ Linh thần thú thấy Hải Nữ đã phát động công kích, cũng không chịu kém bước, miệng gào lên một tiếng, thân thể to lớn vài trượng như chim khổng lồ lướt qua bầu trời, lóe lên đã đến bên cạnh U Minh Ma long.

Vuốt trái múa lên, Tứ Linh thần thú phát xuất một luồng hấp lực to lớn bắt chặt lấy U Minh Ma long, trảo phải lại đẩy ra một chưởng, phát ra một luồng sức mạnh phá hoại có tính hủy diệt.

Phát hiện được ý đồ của Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long gào lên điên cuồng, thân thể đột nhiên run lên, phát ra một luồng sóng chấn động đánh bay sức hút của Tứ Linh thần thú.

Sau đó, bốn trảo của Ma long múa lên, phát ra móng vuốt bằng ánh sáng màu đỏ, hội tụ trước mặt đan thành một lưới sáng đón đỡ lấy một chiêu của Tứ Linh thần thú.

Hai bên giao chiến cùng lúc, tốc độ của Hải Nữ và Lôi Thiên rất nhanh, tu vi hai người đều có sở trường, Hải Nữ xuất thân từ Hải vực, có được sức mạnh của biển cả; Lôi Thiên đến từ Vân Chi Pháp giới, vốn tập luyện Lôi Thần quyết là sức mạnh của trời cao, hai bên tính chất đối nghịch, một từ trời một từ đất, nhất thời cũng khó mà phân rõ hơn thua.

Đương nhiên, luận về thực lực, Hải Nữ được trời ưu đãi, nhưng Lôi Thiên cũng không đơn giản, chỉ bằng vào thân phận cao thủ của Vân Chi Pháp giới cũng đủ để nói rõ thực lực của hắn, hơn nữa vừa rồi hắn đã có biến chuyển khác lạ, bên trong cơ thể dung nhập được sức mạnh tà ác của U Minh Ma long, tổng hợp lại sức mạnh của hắn tăng thêm một tầng.

Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long, cả hai đều là thần thú cùng đẳng cấp cao cường, thực lực tuy có khác biệt nhưng hoàn toàn không rõ ràng, vì thế qua nhiều lần giao đấu cũng khó mà phân thắng bại được.

Lúc đó, hai bên cũng đã quen thuộc với nhau, không còn chút lo lắng, quyết chiến chân chính liền bắt đầu, sức mạnh của nó rung chuyển trời đất.

Trong lúc tiến công, Tứ Linh thần thú dùng toàn lực đối phó, bốn loại đặc tính của thú cổ thời hồng hoang dung hợp ở nó qua giao chiến dần dần trưởng thành, thực lực nhanh chóng gia tăng, bí mật ẩn chứa thâm sâu trong cơ thể từ từ hiện ra.

U Minh Ma long điên cuồng gào thét, nó âm hiểm quỷ trá, chọn chiến thuật né nặng tìm nhẹ, vận dụng xảo diệu mưu kế, thể công có thể nói là đa dạng vô cùng.

Nhưng U Minh Ma long hoàn toàn không biết, phương thức tiến công của nó không những từ từ lộ ra bí ẩn bản thân nó, còn có tác dụng hướng dẫn rất lớn cho Tứ Linh thần thú, khiến nó qua giao chiến học được khá nhiều thứ đặc biệt thuộc về thần thú, ví dụ như chiến thuật, sách lược, kinh nghiệm, hỏa hầu.

Nhìn trận giao chiến, ba người Bách Linh và Lục Vân vẻ mặt tươi cười, đối với biến hóa của Tứ Linh thần thú cảm thấy rất mừng, cũng không chút lo lắng cho tình hình của Hải Nữ.

Xa xa, Bạch Vân Thiên nhìn Hải Nữ, vẻ mặt kinh ngạc. Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương lại nặng nề, đối với tình huống hiện nay bọn họ hơi giận dữ.

Ban đầu, Kiếm Vô Trần dự tính lợi dụng cơ hội ra tay, nhưng hiện nay U Minh Ma long bị Tứ Linh thần thú ngăn lại, Hải Nữ tiếp lấy Lôi Thiên, điều này khiến Kiếm Vô Trần không dám vọng động, trong lòng sao không khỏi giận dữ?

Thời gian, âm thầm trôi qua. Khi Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long giao chiến đến mức nóng bỏng, Lục Vân đang quan sát trận chiến đột nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xa, khuôn mặt lộ ra vẻ kỳ dị.

Sau đó, Lục Vân ánh mắt hơi đảo, ngừng đầu nhìn lên không trung, ở đó thời không đều vận vận, một cửa không gian tự động mở ra lộ một hình bóng quái dị.

Nhìn thấy người đó, Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt phức tạp thay đổi, mơ hồ có chút chờ đợi.

Thật ra người này là ai đây?

Sự xuất hiện của hắn có ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng không?...

Ở chân trời, một bóng người nhìn xuống mặt đất, người đó giang cánh theo gió bay đi, ánh mắt sắc bén lạnh nhạt như đao, đây là người nào?

Không một lời nói, người đó để ý đến tình hình giao chiến, ánh mắt dừng lại ở Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long, trong mắt ánh lạnh lóe lên, hơi có vẻ kinh ngạc.

Giây lát, người đó dời mắt nhìn đến Lục Vân, liền phát hiện Lục Vân cũng từ xa nhìn lại mình.

Hừ lạnh một tiếng, người đó khí thế phát ra, sát khí kinh trời ngập tràn bốn phía, lập tức làm thức tỉnh những người ở đó.

Ngừng đầu, những người quan sát ai nấy vẻ mặt khác lạ, Bạch Vân Thiên, Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương mới lần đầu gặp người này, vẻ mặt có mấy phần kinh ngạc nghi ngờ.

Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt thất kinh, đồng thanh hô lên:

- Không ổn, đó là Thiên Sát!

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi đã nói rõ thân phận của người đó, lại tạo nên áp lực tâm lý rất lớn cho tất cả mọi người có mặt.

Bạch Vân Thiên nghe vậy thất kinh, hô nhẹ một tiếng liền xoay người bỏ chạy. Điều này khiến Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương trong lòng nặng nề vô cùng.

Giữa không trung, trận chiến cứ tiếp tục, nhưng mọi người ánh mắt lại nhìn đến Thiên Sát, quan sát hành động của hắn.

Lục Vân than nhẹ một tiếng, hơi tiếc hận tự nói:

- Đáng tiếc người đến quá gấp, hay có lẽ đây là định mệnh.

Nói rồi trong lòng lay động, một luồng âm thanh truyền vào trong lòng ba người Bách Linh.

- Thiên Sát để cho huynh, Bách Linh lưu ý đến tình hình của Hải Nữ, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt chú ý đến động tĩnh của Kiếm Vô Trần.

Ba người gật đầu nhẹ nhẹ, Lục Vân lại phi thân thẳng về Thiên Sát.

Lạnh lùng tàn khốc nhìn Lục Vân, Thiên Sát nói:

- Lần trước người may mắn thoát được, lần này người sẽ không có vận may như vậy đâu.

Lục Vân lạnh nhạt đáp:

- Lần trước người cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, lần này tình hình càng bất lợi hơn cho người.

Bật cười khinh bỉ, Thiên Sát hỏi:

- Cả trời đất này, ai có thể tạo thành uy hiếp cho ta?

Lục Vân cười lạnh đáp trả:

- Người cho rằng hai con kỳ thú đang giao chiến, nếu so thực lực với người ai mạnh hơn đây?

Thiên Sát ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Không cùng chủng loại làm sao có thể so sánh được? Hơn nữa, theo người, bọn chúng có thể so với ta được không?

Lục Vân hai mắt hơi khép hờ, trầm giọng nói:

- Nói đơn thuần về sức mạnh, bọn chúng đủ đối địch với người. Điểm bất đồng chính là phương thức vận dụng sức mạnh của người với bọn chúng có phần khác biệt.

Thiên Sát hơi kinh ngạc, quát lên:

- Lục Vân, nhân quang người thật sắc bén, nhưng chỉ dùng miệng lưỡi thôi thì không giải quyết được vấn đề. Bây giờ, người còn chưa chịu tỏ rõ bản lĩnh, nỗ lực vì sinh mạng của mình đi.

Nói rồi hai cánh giang ra, cuồng phong kinh thiên nhanh chóng tràn lan, hình thành một kết giới khép kín bốn bề ngăn cách hai người với bên ngoài.

Nhìn Thiên Sát, Lục Vân lạnh lùng nói:

- Muốn động thủ cũng không gấp, ta muốn hỏi qua trước, người gần đây có gặp lại Địa Âm Tà Linh chẳng?

Thiên Sát ánh mắt hơi nghi ngờ, quát lên:

- Hỏi vấn đề này làm gì?

Lục Vân đáp:

- Người chỉ cần đáp lại câu hỏi của ta được rồi.

Thiên Sát giận dữ lên tiếng:

- Ta nếu không đáp lại thì sao?

Lục Vân ánh mắt đảo chuyển, hiểu rõ nói:

- Té ra người chưa gặp lại hắn.

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Người khẳng định vậy?

Lục Vân cười đáp:

- Về mặt của người nói rõ điều này.

Thiên Sát giận dữ lên tiếng:

- Thế thì sao nào?

Lục Vân khước miệng nhếch lên, toát ra một nụ cười thần bí, nhỏ nhẹ nói:

- Không sao cả, nhưng kết quả cuối cùng không khác gì nhiều lắm.

Thiên Sát không hiểu, hận thù nhìn Lục Vân, rống lên giận dữ:

- Bớt nói lời thừa, người hãy chịu chết thôi.

Hai cánh võ lên, dòng khí sắc bén nhanh chóng thu nhỏ lại, hình thành bên ngoài cơ thể Lục Vân một khu vực khí trường vững vàng bọc chặt lấy chàng.

Bật cười lạnh lùng, Lục Vân không hề né tránh, cứ để cho áp lực luồng khí thu nhỏ tác dụng lên thân thể, cẩn thận thưởng thức mùi vị của nó.

Cảm giác đó rất mới lạ, so với lần giao chiến trước rất khác biệt, dường như một số chỗ đã phát sinh biến đổi.

Vẫn còn nghi ngờ, Lục Vân thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, vừa phòng ngự vừa dò xét, dựa vào Ý Niệm Thần Ba phân tích, ý thức tiến nhập vào một khu vực đặc biệt.

Ở trong đó, mọi thứ đều vận chuyển rất nhanh, vô số làn sáng nhiều màu tung hoành đan xen, cắt nhỏ thời gian không gian thành rất nhiều khoang nhỏ bé, mỗi khoang là một đơn vị độc lập.

1036. Chương 1038 – Lục Chiến Thiên Sát (đấu Sức Với Thiên Sát)

Còn hiện nay, nơi Lục Vân đang ở lại tập trung cao độ ánh sáng, vì thế áp lực rất mạnh đủ để hủy diệt vô số thứ.

Tình huống như vậy đối với Lục Vân chỉ xảy ra trong sát na. Bản thân chàng cũng không biết rõ vì sao trong lúc ý niệm chuyển biến liền dễ dàng nhìn thấu được công kích của Thiên Sát.

Đây là xảo hợp? Hay là một loại năng lực mà bản thân mình còn chưa từng biết qua?

Trong lúc suy nghĩ, tình hình của chàng liền bị Thiên Sát phát hiện, hấn lập tức múa tay phải lên, lòng bàn tay lóa sáng, một cây đao hai lưỡi lấp lánh liên tục hai màu xanh lục thẫm và đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện, được Thiên Sát khống chế ảo hóa thành trăm ngàn làn kiếm bố trí quanh Lục Vân.

Lắc mình, Lục Vân thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo né tránh trăm trượng đến trên đỉnh đầu Thiên Sát.

Lúc này, hai tay Lục Vân duỗi ngang, lòng bàn tay trái hướng lên trên, lòng bàn tay phải hướng xuống dưới, hai tay cuốn lại bắt chéo, trước ngực liền tạo nên một dòng xoáy ánh sáng trắng ảo, cơn lốc ở trung tâm như một cột sáng uốn lượn từ trên đánh xuống, tạo thành một không gian xoáy tròn quanh người Thiên Sát, hút lấy hấn vào khu vực đặc biệt định trước.

Ngừng đầu, Thiên Sát hừ giọng nói:

- Có chút ý tứ, đổi hình hoa dạng theo như ta vậy, ta sẽ bồi tiếp đến cùng.

Nói rồi tay phải giơ cao, tà binh trong tay dựng đứng xoay tròn phát ra hào quang rực rỡ bắn thẳng vào dòng xoáy ánh sáng trắng ảo trước ngực Lục Vân.

Nhìn thấy tiến công của Thiên Sát đến gần, Lục Vân hơi nhếch mép, hai tay cuộn lại chuyển đổi thế khác, chớp mắt chân nguyên to lớn đã trào ra, sản sinh nên một quả cầu ánh sáng xoáy ngược ở trung tâm dòng xoáy ánh sáng hút lấy chùm hào quang do Thiên Sát tạo nên, đông kết trong phạm vi mười trượng khiến nó không cách nào đến gần được.

Một chiêu này có phần quỷ dị, Thiên Sát trong lòng hơi thất kinh, không hiểu được bí ẩn bên trong.

Lục Vân lợi dụng cơ hội công kích, tay phải đột nhiên giơ cao rồi đánh xuống rất nhanh, quả cầu ánh sáng xoáy ngược ở trung tâm dòng xoáy ánh sáng bay xuống thẳng về phía Thiên Sát.

Thấy vậy, Thiên Sát gào lên một tiếng chói tai, tà binh tay phải xoay chuyển, làn kiếm đỏ sậm phân ra rồi hợp lại, hóa thành ba chùm lửa sáng theo hình chữ phẩm bay lên đón đỡ.

Một chiêu này, Thiên Sát gia tăng công lực nhưng lại phát sinh bất ngờ thêm lần nữa, ba chùm lửa sáng hình chữ phẩm gặp phải quả cầu ánh sáng lập tức ngưng lại không tiến thêm được, hơn nữa còn nhanh chóng hạ xuống theo quả cầu ánh sáng.

Tình hình này khiến Thiên Sát vô cùng kinh hãi, khi quả cầu ánh sáng đến gần, không còn cách nào khác phải né tránh. Đáng tiếc bốn bề không gian bị phong kín lại, điều này khiến hắn rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Thời khắc đó, Thiên Sát rất giận, trong lúc không né tránh kịp, hắn liền gào lên một tiếng, hai cánh trên lưng múa lên phát ra hai chùm hào quang xanh lục thẫm, hội tụ lại trên đỉnh đầu, ngưng tụ thành một vách sáng phòng ngự.

Rất nhanh, quả cầu ánh sáng đến gần, khi va chạm với vách sáng xanh lục thẫm, hai bên giằng co giây lát liền phát nổ, lập tức phá nát không gian bốn bề, ngay cả thân thể của Thiên Sát cũng bị hất văng đi.

Lắc mình, Lục Vân xuất hiện trước mặt Thiên Sát cười lạnh nói:

- Lần thứ hai gặp nhau, ưu khuyết trao đổi, điều này có chứng minh cho thấy lần này người phải bỏ chạy cuối cùng là người không?

Thiên Sát rất hận, rống lên:

- Câm miệng, mới có chút xú đó đừng vội đắc ý, tiếp theo ta sẽ khiến ngươi phải biết, lần này thất bại cũng chính là ngươi.

Dứt lời, Thiên Sát toàn thân ánh máu đột nhiên hiện lên, một luồng khí to lớn bàng bạc như cuồng phong xuất hiện, lập tức khiến không gian bốn bề rung động, mây gió, ánh sáng, không khí ở đó đều hóa thành tro bụi.

Ánh mắt cả kinh, Lục Vân nhanh chóng thối lui, tay phải hai ngón duỗi ra bắn một chùm hào quang như làn kiếm, theo sự khống chế của chàng liền hóa thành chiêu thức của “Thái Huyền Liệt Thiên kiếm quyết”, bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự bên ngoài thân thể.

Đồng thời, Lục Vân tay trái xoay chuyển, lòng bàn tay ánh sét lóe lên, bảy chùm sét phân tán như hoa hình thành một kết giới ánh sáng bằng lõi điện ngoài thân, thỉnh thoảng còn phát ra chớp điện và tiếng sét.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Thiên Sát tay phải múa lên nhanh chóng, tà binh trong tay gào thét thay đổi màu đỏ sậm, xanh lục sậm liên tục, cùng với âm thanh rung hồn đoạt phách, hình thành một khu vực tuyệt sát phương viên vài dặm. Hắn không để cho Lục Vân có bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

Ngoài ra, hai cánh trên lưng Thiên Sát múa lên, mỗi lần vỗ như vậy liền sản sinh kinh khí xé nát không gian.

Cứ tích lũy liên tục như vậy liền nhanh chóng hóa thành hai cánh ánh sáng hình cong, theo sự điều khiển của Thiên Sát, liền phóng thẳng đến Lục Vân.

Hơn nữa, để tạo nên một chiêu trí mạng, chín cái đuôi sau lưng Thiên Sát dựng thẳng hướng lên trời, phát ra chín cột sáng phóng đến một cao độ nhất định liền hướng xuống lại, hình thành một lưới sáng hình tròn bên ngoài thân thể Lục Vân, phong kín chặt chẽ chàng vào bên trong.

Ba phương cùng hành động, một chiêu cực mạnh, khí thế khiếp người, khiến trời đất kinh hãi.

Thời khắc này, tiến công của Thiên Sát khiến mọi người đang ở đó đều phải nhìn lại. Bọn họ đều kinh hãi nhìn cảnh này, trước thì cảm thấy kinh ngạc tán thán thực lực của Thiên Sát, sau thì cảm thấy ưu tư vì an nguy của Lục Vân.

Đương nhiên, Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương đều hy vọng Lục Vân chết trong tay Thiên Sát.

Ở trong vòng tấn công, Lục Vân vẻ mặt lạnh lùng, tay phải phát ra làn kiếm ngoan cường chống lại công kích do tà binh của Thiên Sát phát ra.

Nhưng làn kiếm do Lục Vân dùng chân nguyên hóa thành khi giao đấu với tuyệt thể tà binh, liền nhanh chóng bị luồng sức mạnh tà sát đó đánh nát, không cách gì chống được.

Thấy vậy, Lục Vân hoàn toàn không kinh hãi, hai tay bắt quyết, phát ra hai chùm lửa sáng một đỏ một bạc, hình thành hai tấm sáng phía trước, tấm đỏ ở ngoài, tấm bạc ở trong ngăn lấy công kích của Thiên Sát.

Hai tầng phòng ngự này chính là Hóa Hồn phù và Trấn Hồn phù trong người của Lục Vân. Cả hai đều có sức mạnh thần kỳ khó lường, vì thế tạm thời chống cự được sức mạnh tà binh của Thiên Sát.

Lúc này, luồng sức mạnh hủy diệt do hai cánh Thiên Sát phát ra đến gần. Lục Vân không cách nào né tránh. Trong lúc nguy hiểm, chàng quát to một tiếng, toàn thân mờ hiện ánh sáng màu xanh lam, khiến cho khu vực ba trượng quanh người yên lặng như tờ, hình thành một kết giới kỳ diệu tương đối yên tĩnh.

Không bao lâu, thể công Thiên Sát đánh đến. Luồng sức mạnh đủ sức hủy diệt vạn vật va chạm vào làn kết giới sắc xanh lam, liền xuất hiện một cảnh tượng kinh người khiến Thiên Sát và những người đang quan sát đều cảm thấy rất khó hiểu.

Thời khắc đó, hai cánh ánh sáng hình cong va chạm vào kết giới sắc xanh lam, hai bên không hề tạo nổ, mà lại có hiện tượng yên tĩnh ngấn ngùi.

Sau đó, cánh sáng hủy diệt liền thu nhỏ vào bên trong, sau khi tác dụng lên kết giới ánh sáng sắc xanh lam liền giống như xuyên qua một tầng không khí vô hình, không chút trở ngại liền dừng mãnh tiến vào trong.

Nhưng rất kỳ quái. Sau khi luồng sức mạnh hủy diệt đó xuyên qua được kết giới sắc xanh lam liền hoàn toàn biến mất, trong kết giới vẫn trong suốt như cũ, không hề có bất kỳ chút nào biến chuyển.

Trong lúc kinh ngạc, đợt công kích thứ ba của Thiên Sát đã đến.

Lưới sáng hình trụ tròn chói mắt, không gian bên trong sức lực quá dị, khi thì vạn vạo, khi thì bình tĩnh rất có quy luật.

Phân tích mọi thứ trước mắt, ánh mắt Lục Vân âm trầm nặng nề, một dấu hiệu bất an mờ hiện trong lòng.

Một chiêu này của Thiên Sát xem ra bình yên, nhưng trình độ hung hiểm lại vượt xa hai lần công kích trước đó.

Theo phân tích của Lục Vân, lưới sáng này bên trong không gian vô cùng không ổn định.

Mỗi một lần không gian vạn vạo liền phát sinh một luồng sức mạnh hủy diệt, khi không gian bình lặng lại, luồng sức mạnh hủy diệt này không hề mất đi mà lại xuất hiện theo sự vạn vạo của không gian, hết lần này đến lần khác tích lũy, cuối cùng bên trong lưới sáng hình thành một luồng sức mạnh đáng sợ có khả năng tiêu hủy vạn vật.

Sức mạnh này vô cùng kinh người, Lục Vân phân tích qua một lượt tình hình bản thân, phát hiện tuy bản thân có thể chống cự trong thời gian nhất định, nhưng về lâu về dài chắc chắn sẽ bị hủy diệt bên trong lưới sáng.

Hiểu rõ chuyện này, Lục Vân không dám thỏa hiệp, lập tức điều chỉnh trạng thái thân thể, khí tức toàn thân biến chuyển, ánh sáng đen ngòm phân bố bốn bề, chàng dùng “Hóa Hồn đại pháp” nuốt lấy luồng sức mạnh vạn vạo không gian trong lưới sáng.

Phương pháp này hiệu quả rất nhỏ, nhưng Lục Vân hoàn toàn không chịu thua, bởi vì chàng có thể giảm chậm sự tích lũy sức mạnh hủy diệt.

Đương nhiên, Lục Vân tuyệt đối không chịu cam tâm như vậy, chàng sau khi phát động Hóa Hồn đại pháp, còn thi triển “Vô Hạn Duyên Thân” trong pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực”, dùng để cải biến kết cấu không gian quanh mình, khiến nó dần dần khuếch tán.

Phương pháp này thật ra cũng giống như cửa thời không, mục đích của nó đều khiến cho không gian hữu hạn bị xé ra một vết nứt, khiến sức mạnh bên trong không nơi phát tiết liền trôi qua chỗ rách này.

Đương nhiên, chuyện này tuyệt đối không dễ dàng như trong tưởng tượng. Nếu trong một nơi bình thường, Lục Vân có thể dễ dàng hoàn thành như trở bàn tay, nhưng trong không gian hủy diệt do Thiên Sát bố trí, điều này đúng là chuyện hết sức phiến phức.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt. Theo ánh mắt nóng nảy chờ đợi của những người quan sát, Lục Vân đã dùng thực lực kinh thiên thật sự mở ra ngay trước người khoảng một trượng một cửa thời không to chừng ba thước.

Cửa này vừa xuất hiện, áp lực bên trong lưới sáng đột biến, sức mạnh không nơi phát tiết liền tuôn trào ào ạt theo lỗ hổng. Điều này khiến thân thể Lục Vân cũng không khỏi mất tự chủ tiến gần đến.

Đột nhiên nguy hiểm xông đến. Lúc này nếu như Lục Vân bị hút vào bên trong cửa thời không, tuy không đến mức chết đi, nhưng lại rất có khả năng bị đưa đến một không gian chưa biết, có thể quay lại hay không cũng chưa ai biết được.

Nghĩ đến điều này, Lục Vân trong lòng chấn động, Hóa Hồn đại pháp bên ngoài thân thể thu lại, ánh xanh lam xuất hiện trở lại, một không gian yên tĩnh đột nhiên hiện ra, hết như đông cứng thời không, khiến cửa mở tự động biến mất, sức mạnh bên trong lưới sáng cũng không thể tìm được.

Thừa dịp này, tay phải Lục Vân giơ cao, lòng bàn tay phát ra làn sáng bảy màu hết như một thanh kiếm rể trời, lập tức đánh nát lưới sáng hình trụ tròn, thân thể xuất hiện bên trái Thiên Sát.

Đến lúc này, công kích của Thiên Sát còn chưa chiếm ưu thế, ba người Bách Linh rất vui mừng, còn Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương lại oán hận không thôi.

Trùng mắt nhìn Lục Vân, Thiên Sát gần giọng nói:

- Mới mấy ngày không gặp, thực lực ngươi đã tăng đến kinh người. Pháp quyết vừa rồi ngươi mới thi triển đã học từ đâu vậy?

Lục Vân vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm túc đáp:

- Trong lúc đang đối địch, ngươi cho là ta sẽ cho ngươi biết hay không vậy?

Thiên Sát hừ giọng đáp trả:

- Cố làm ra vẻ thần bí, có gì đặc biệt hơn người đâu. Bây giờ ta đưa ngươi xuống địa ngục.

Tay phải múa lên, tà binh run run, tiếng kiếm rít chói tai cùng với làn kiếm dày đặc chớp mắt đã phong kín đường lui của Lục Vân.

Ánh mắt hơi lạnh lại, Lục Vân châm chọc:

- Chỉ với kiếm quyết, ngươi cho là có thể làm khó được ta chăng?

Còn đang nói bóng hình chớp động, người hết như bóng quỷ ảo hóa vô cùng, chớp mắt đã phân bố trong phạm vi vài dặm.

Thiên Sát bật cười lạnh, quát lên:

- Lục Vân, ngươi đừng nóng, ngươi lập tức sẽ biết hối hận có mùi vị thế nào.

Trong lúc nói tay phải múa càng nhanh, làn kiếm liên miên không ngừng tuôn trào ra ngoài, hể khu vực nào có bóng hình Lục Vân đều có bóng kiếm của Thiên Sát phát ra.

Thanks

1037. Chương 1039 – Chí Cường Tuyệt Kỹ (tuyệt Kỹ Cực Mạnh)

Trong lúc suy nghĩ, Lục Vân đột nhiên chấn động tinh thần.

Chỉ thấy Thiên Sát lúc này đột nhiên ngưng tay phải không múa nữa, tà binh không biết tên gì trong tay đột nhiên rung lên, phát ra một luồng sức mạnh tà sát rung trời chuyển đất bao phủ trong phương viên trên trăm dặm.

Lúc này, những bóng kiếm bay ra tự động tan vỡ, chuyển hóa thành những làn sáng đỏ sậm, xanh lục sậm ngập tràn từng phân không gian, nhanh chóng hội tụ về chân thân của Lục Vân.

Hiểu được ý đồ của Thiên Sát, Lục Vân bật cười lạnh, tay trái múa thành nửa vòng tròn trước ngực, sau đó đánh ra một chưởng, lòng bàn tay bộc phát chớp điện hình cong, chớp mắt đã khuếch tán thành ngàn vạn chớp điện nhỏ bé đón lấy những làn sáng đỏ của Thiên Sát.

Như vậy, công kích hai người gặp nhau giữa không trung, chớp điện và làn sáng va chạm kịch liệt, hóa thành một vùng sương mù ánh sáng bao phủ cả chân trời.

Thấy vậy, Thiên Sát gào lên một tiếng, tà binh trong tay giơ cao lên trời, trong lúc cổ tay chuyển động, ngàn vạn hào quang chia ra chém khắp mọi nơi, bao trùm lấy vùng sương mù che phủ Lục Vân.

Cảm nhận được nguy hiểm đến gần, Lục Vân lập tức bố trí kết giới phòng ngự mạnh mẽ. Nhưng điều khiến chàng kinh ngạc chính là uy lực vô cùng của tà binh Thiên Sát lần này, dễ dàng chém phá được hai mươi sáu tầng kết giới bên ngoài thân thể chàng, ép gần đến tầng kết giới trong cùng.

Mọi thứ đến quá mau lẹ, khi Lục Vân ý thức được không ổn, muốn tổ chức phòng ngự đã không kịp, cuối cùng bị làn kiếm đáng sợ của Thiên Sát đánh trúng, thân thể nát vỡ tại chỗ.

Cảnh tượng đó khiến ba người Bách Linh vô cùng hoảng sợ, nhịn không được hô lên đau thương. Kiếm Vô Trần ở xa xa lại vô cùng hưng phấn, một khoái cảm không tả được ngập đầy lòng.

Trên bầu trời, Thiên Sát dừng tay lại, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, miệng bật cười điên cuồng đắc ý nói:

- Lục Vân, ta nói qua với ngươi, chắc chắn ngươi sẽ hối hận mà. Ha ha ha ...

Cuồng phong thổi lên, sương sáng tan biến, một điểm sáng xoay tròn từ từ to lớn, to đến mức một quả cầu ánh sáng to vài trượng xuất hiện ở trước mắt Thiên Sát.

Kinh ngạc nhìn quả cầu ánh sáng, Thiên Sát vẻ mặt âm trầm, gầm lên giận dữ:

- Còn chưa chết, ta sẽ đưa tiễn ngươi một đoạn.

Tay phải chém xuống, tà binh xông đến đột ngột, một cột sáng đỏ sậm cùng với uy lực hủy diệt xuất hiện trên đỉnh của quả cầu ánh sáng.

Lúc này, quả cầu ánh sáng đột nhiên bắn lên, hóa thành một cột sáng đen ngòm đón lấy một chiêu của Thiên Sát.

Giữa không trung, tiếng sấm sét ầm ầm, va chạm kịch liệt biến thành vụ nổ kinh trời, lập tức che phủ mọi thứ lân cận.

Khi hoa lửa tan biến, cuồng phong lại nổi lên, giữa không trung ánh bảy màu lóe lên, Lục Vân hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện ở đó.

Nhìn thấy Lục Vân xuất hiện, ba người Bách Linh vô cùng hưng phấn, một nỗi vui mừng đã mất lại có được dâng trào, quả thật là độc nhất trên thế gian.

Đương nhiên, Kiếm Vô Trần nhìn thấy cảnh này trong lòng không thích chút nào, nhưng hắn cũng bất lực, ngoại trừ mắng rửa ra cũng chỉ đành tiếp tục quan sát.

Thiên Sát nhìn Lục Vân, trong sự kinh sợ lại có nghi hoặc, hỏi dồn:

- Vừa rồi thân thể huyết nhục ngươi đã bị hủy, làm sao lại không chút tổn hao như vậy?

Lục Vân lạnh nhạt vô tình, điềm nhiên đáp:

- Hỏi như vậy có phải trong lòng ngươi đã chột dạ chẳng?

Thiên Sát rất giận, rống lên:

- Câm miệng, đừng cho là ngươi có vài phần thần bí là ta sẽ sợ ngươi.

Lục Vân khiêu khích:

- Nếu không sợ, thế thì bớt nói nhảm, chúng ta hãy dùng tay để cho thấy sự thật.

Nói rồi chiếm lấy tiên cơ, bóng hình bảy màu phân bố cả bầu trời, dùng các loại các dạng tư thế bắt đầu phát động tiến công.

Thiên Sát gần giọng nói:

- Đến đây đi, ai sợ ai đây!

Nói rồi hai tay giơ cao tà binh, sát khí trong người tăng mạnh hóa thành ngàn vạn đóa hoa hồng đen phân bố từng điểm bốn bề, lấy một bông đối ứng với một bóng hình bảy màu của Lục Vân. Sau đó, toàn thân Thiên Sát làn đen hội tụ, vô số sức mạnh tà sát từ bốn phương tám hướng xông đến, hình thành một vùng không gian đen ngòm với Thiên Sát là trung tâm, bên trong ánh bảy màu lấp lánh đó chính là phân thân của Lục Vân.

Cảm nhận được Thiên Sát sắp sửa phát động một chiêu hủy diệt, Lục Vân nhanh chóng thúc động chân nguyên trong cơ thể, các loại pháp quyết sở học cả đời đều không giữ lại, từ những phân thân khác nhau thi triển pháp quyết khác nhau, đan xen giữa bầu trời hình thành một vùng xem ra hỗn loạn, kỳ thực rất có quy củ liên hợp công kích.

Nhìn từ xa xa, bầu trời lúc đó đen ngòm, vô số hình bóng lấp lánh di động rất nhanh, có loại sắc màu làn kiếm, cột kiếm, hào quang, lửa sáng đan xen với nhau, có một số hình thành vòng sáng phóng thẳng đến Thiên Sát, có một số bị chém rơi xuống, đương đầu với một chiêu đó, một số biến ảo bất định xoay quanh buộc lại.

Đối mặt với công kích của Lục Vân, Thiên Sát không chút để ý, hai tay gia tăng tốc độ không ngừng, kiếm khí đáng sợ đó xông thẳng lên trời, cắt thành vài đường nứt, tạo nên khe hở thời không, tràn vào lượng lớn khí tà sát.

Như vậy, trời đất chấn động, sấm chớp không ngừng, lóe điện gào thét, cuồng phong trỗi lên. Cả bầu trời hỗn loạn không ngừng, trận gió hủy diệt xé tan mọi thứ, phá hủy hơn nửa thể công của Lục Vân.

Tình cảnh này, ngày đó Lục Vân đã từng tự mình thường thức. Chàng biết Thiên Sát đang thi triển “Cửu Chuyển Thiên Sát trảm” đáng sợ, trong lòng rất trầm trọng.

Ngày đó, Lục Vân dùng Thần Diệt trảm đón đỡ Thiên Sát trảm, kết quả thảm bại bỏ chạy. Hôm nay lại đối mặt với chiêu này lần nữa, trong lòng không khỏi bị áp lực nặng nề.

Tuy chuyển đi Hải vực khiến tu vi Lục Vân lại gia tăng, nhưng chàng vẫn giữ nguyên cảnh giới “Sở Hưởng Vô Định”, mãi vẫn không cách nào tiến vào cảnh giới tối cao vô thượng “Tùy Tâm Sở Dục”.

Như vậy, lần thứ hai đón lấy Thiên Sát trảm, Lục Vân vẫn không nắm chắc chiến thắng.

Nghĩ đến đây, Lục Vân suy nghĩ lướt qua, xem xét phải làm thế nào mới có thể gia tăng cơ hội chiến thắng. Theo tình hình trước mắt, Lục Vân pháp quyết tuy nhiều, nhưng mạnh nhất chính là “Thần Diệt trảm”.

Hiện nay ngay cả nó cũng không thể chống đỡ, đổi sang những pháp quyết khác cũng chắc chắn sẽ có kết cục thảm bại. Như vậy phải làm thế nào mới được đây?

Thời khắc đó, ngàn vạn suy tư lướt nhanh qua não của Lục Vân, chàng đem toàn bộ sở học nghĩ qua một lượt, ngoại trừ thuật học từ Hải vực “Trọng Sinh Hoàn Nguyên” cảm giác có thể gia tăng phòng ngự ra, những pháp quyết còn lại dường như đều khó mà kết hợp với “Thần Diệt trảm” để phát huy thêm uy lực.

Nghĩ không ra đối sách, Lục Vân bắt đầu tìm cách tháo lui. Nhưng đúng lúc đó, trong não chàng chợt lóe lên khiến chàng lập tức nghĩ được một kế.

Không còn thời gian do dự, chân thân của Lục Vân nhanh chóng xông đến gần Thiên Sát, khi chỉ còn cách chừng năm trượng liền hơi dừng lại, sau đó chân thân một phân hai, một bóng di chuyển rất nhanh xung quanh Thiên Sát, một bóng khác lại đứng nguyên tại chỗ, hai tay giơ cao chống trời.

Bốn bề, vài trăm ảo ảnh Lục Vân vẫn tiếp tục kéo dài theo hình thức trước đó, phát động các thức các dạng công kích để phân tán sức chú ý của Thiên Sát, mê hoặc lấy ánh mắt của những người quan sát xa xa.

Tại chỗ, Lục Vân toàn thân khí thế gia tăng, làn sáng bảy màu như mây tan ra, nhanh chóng nổi lên làn sáng chói mắt dưới bầu trời đen ngòm, phụ trợ thêm uy thế uy nghi vương giả cho chàng.

Hai tay giơ cao sấm sét chớp lòe, tầng trần ánh sét hội tụ trên đỉnh đầu, tạo thành một dải sáng bảy màu, trong lúc dao động gió lốc điên cuồng gào thét, cả mặt đất chấn động, tạo nên hình ảnh trời đất đều kinh hãi.

Thời khắc này, vẻ mặt anh tuấn của Lục Vân lạnh lùng, trên đỉnh đầu ánh kim rất nhiều, một thanh kiếm nhỏ bảy màu nhô lên khỏi đỉnh đầu mang theo uy thế trời đất bao la, phát ra một cột sáng bảy màu rực rỡ, lập tức chiếu rọi khắp nơi trên mặt đất.

Diệt Thần kiếm xuất ra, mây gió biến sắc.

Kiểm Vô Trần nhìn thấy cảnh này, hừ giận nói:

- Đáng ghét, không ngờ Lục Vân còn ẩn giấu binh khí ta chưa biết.

Sở Hoài Dương vẻ mặt khiếp sợ, bất mãn nói:

- Người không phải nói là bản thân hiểu rõ Lục Vân như lòng bàn tay rồi sao? Sao ngay cả binh khí hắc cộ thế nào cũng không được vậy?

Kiểm Vô Trần giận dữ đáp:

- Lục Vân này âm hiểm xảo trá, trước giờ ẩn giấu thực lực bản thân, làm sao lại đi trách ta được?

Sở Hoài Dương hừ nhỏ nhỏ, không để ý nữa, tập trung quan sát cảnh tượng giao chiến.

Giữa không trung, Thiên Sát hai tay múa nhanh, tà binh theo sự khống chế của hắn phát ra cột sáng ngàn trượng, theo sự chuyển động cổ tay của hắn mà khuấy động trời đất, hình thành một không gian rất mất ổn định dao động kịch liệt bốn bề, ngập tràn sức mạnh lệ sát và tà mị.

Cũng đồng thời, hai cánh trên lưng Thiên Sát cùng rung lên, mỗi lượt đều rung động đến chín tầng trời, lại thêm chín cái đuôi sau lưng đong đưa, một vòng chín đốm sáng như sao màu đen sẫm xuất hiện trên cao không trung, trong lúc xoay tròn phát ra chớp điện đen ngòm, liên tục không ngừng chém xuống Diệt Thần kiếm trên đầu Lục Vân.

- Đồ thần diệt tiên, duy ngã bất bại, cứu chuyển thiên sát, vô kiên bất tồi! (1)

Trong tiếng thét lớn, khí thế Thiên Sát cuối cùng gia tăng đến mức cực hạn, luồng sức mạnh trời cao đủ tiêu diệt cả núi sông đã thể hiện hoàn chỉnh ra uy nghiêm cực mạnh của Thiên Sát, quả thật có thể nói là chấn động cả chín tầng trời, mặt đất nổi gió, khiến cho Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long đều cảm thấy khiếp sợ sâu sắc.

Trên trời, cột sáng đen ngòm theo sự chém xuống bằng tà binh của Thiên Sát rẽ trời xông đến chụp đến Lục Vân.

Bốn bề, cuồng phong hủy diệt nhanh chóng thu nhỏ lại, chớp điện sắc đen ăn khớp thành một khối, từ những phương hướng khác nhau phát động công kích.

- Diệt thần kiếm, thần diệt trảm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! (2)

Đối mặt với một chiêu cực mạnh của Thiên Sát, Lục Vân không hề thối lui, Diệt Thần kiếm trên đỉnh đầu đột nhiên run lên, cột sáng bảy màu rít lên xông đến, biến thành một quang sáng hình ô xoay tròn nhanh chóng.

Quang sáng này vừa thu nhỏ, vừa phát xuất vô số bất tận pháp kiếm bảy màu, phân bố từng phân từng góc trên bầu trời, giao chiến kịch liệt với lực tà sát do Thiên Sát phát ra.

- Cứu chuyển vô cực, hồn quy thiên vũ! Thụ tử ba. (3)

Trong tiếng kêu điên cuồng, một phân thân khác của Lục Vân đang chạy quanh thân thể của Thiên Sát, cuối cùng đến lúc này đã hoàn thành được “Cứu Chuyển Mệnh”, rồi dung hợp với chân thân đang thi triển Diệt Thần kiếm, để hai luồng sức mạnh này hợp thành một.

Như vậy, Lục Vân đã dung nhập “Thần Diệt trảm” vào trong “Cửu Chuyển Vô Cực”, mượn đặc tính gia tăng uy lực gấp bội của nó, lập tức gia tăng uy lực của “Thần Diệt trảm” lên gấp bội.

Như vậy, chỉ thấy đỉnh đầu của Lục Vân ánh sáng mạnh mẽ như mặt trời, làn sáng rực rỡ của nó chớp mắt đã nhuộm đỏ cả mặt đất rộng lớn, khiến cho cả trời đất trong sát na này đã trở nên sáng ngời vô cùng.

Mượn sức mạnh chói sáng này, thể công của Lục Vân chớp mắt đã thăng hoa, Diệt Thần kiếm đối trận với tà binh vô địch của Thiên Sát, hai bên va chạm kịch liệt, chớp mắt đã tranh đấu vài ngàn lần.

Sức mạnh hủy diệt đáng sợ mạnh mẽ được tập trung dày đặc, dưới ánh sáng rực rỡ chói mắt đã khiến cả chín tầng trời sấm sét, mặt đất rên rỉ.

Cảnh tượng này kéo dài không ngừng, sức mạnh do vụ nổ sinh ra hất tung Hải Nữ và Lôi Thiên đang giao chiến bay đi, Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long cũng bị hất lùi lại.

Ghi chú:

(1) Đồ thần diệt tiên, duy ngã bất bại, cửu chuyển thiên sát, vô kiên bất tồi! = Giết thần diệt tiên, chỉ mình ta không thất bại, Cửu Chuyển Thiên Sát, không gì ngăn được!

(2) Diệt thần kiếm, thần diệt trảm, tiên phạt đồ, quỷ thần tàn! = Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trảm, chém cả tiên phạt, tàn diệt quỷ thần!

(3) Cửu chuyển vô cực, hồn quy thiên vũ! Thụ tử ba. = Cửu Chuyển Vô Cực, hồn về với trời! Chịu chết thôi.

1038. Chương 1040 – Tuyệt Diệt Thiên Dao

Một chiều kinh thiên động địa, xưa chưa từng có nay chưa từng thấy này khiến cho những người quan sát rung động trong lòng, khiếp sợ sâu sắc.

Trên trời, sấm sét ầm ào, sau khi kéo dài một lúc lâu mới dần dần ngừng lại, mây tan bốn phía để lộ ra khu vực đang giao chiến.

Ở đó, Lục Vân và Thiên Sát đều không thấy hình bóng, bọn họ đều đã bị chết hết rồi sao? Hay còn có ẩn tình nào khác? Điều này khiến những người quan sát tâm thần căng thẳng.

Một tiếng rống nhỏ vang lên, U Minh Ma long phá vỡ yên lặng, triệu hồi Lôi Thiên, hung hăng dữ tợn nhìn Tứ Linh thần thú, thái độ rất bất bình.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú gào lên một tiếng gọi Hải Nữ trở về, tiến gần đến U Minh Ma long, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc vô cùng.

Bọn chúng gầm rú khiến mọi người chú ý.

Đôi kỳ thú trong trời đất này giao chiến đã lâu, mãi vẫn chưa phân thắng bại, lần này, giữa bọn chúng hẳn cũng có kết thúc chăng?

Trên bầu trời, ánh sáng từ từ tan đi, bên trong khu vực phát nổ, một làn sáng xanh lục thẫm hơi hơi lóe lên, sau đó từ nhỏ to dần lên, ảo hóa thành hình bóng của Thiên Sát.

Lúc này đây, khuôn mặt Thiên Sát uể oải, “Vạn Thú Ma châu” trên trán làn sáng âm u lóng lánh, hết như một sinh mạng đặc thù, đang quan sát mọi thứ giữa trời đất.

Ánh mắt Thiên Sát ảm đạm vô cùng, hai cánh trên lưng thu nhỏ chặt chẽ, chín cái đuôi khép thành một khối, khí tức toàn thân hỗn loạn, rõ ràng giao chiến thẳng thắn khiến hắn bị thương không hề nhẹ.

Cách đó vài trượng, một tia sáng đỏ uốn lượn kéo dài, chớp mắt đã ảo hóa thành một bóng người, đó chính là Lục Vân.

Lúc này, vẻ mặt Lục Vân trắng bệch, ánh sáng bảy màu hoa mỹ quanh thân đã không còn thấy, gần như chỉ còn ánh đỏ yếu ớt duy trì cho thân thể chàng không ngã xuống.

Trong mắt Lục Vân hiện lên vẻ nghiêm khắc. Chàng nhìn về phía Thiên Sát, trầm giọng hỏi:

- Người là Thiên Sát hay là Hoàng Thiên?

Rống nhỏ một tiếng, Thiên Sát gầm giọng nói:

- Người nói xem ta là ai?

Bật cười thất vọng, Lục Vân đáp:

- Trận chiến này người không chiếm được chút tiện nghi nào.

Thiên Sát giận dữ lên tiếng:

- Người bị thương cũng không nhẹ.

Cười cười lạnh lẽo, hai tay Lục Vân giơ cao, ánh xanh lam quanh thân lóe lên, một luồng sinh khí bàng bạc xuất hiện trên người chàng khiến cho linh khí bốn phương hội tụ.

- Ta đã nói qua, lần này người muốn bỏ chạy là người. Nhưng người có còn mạng hay không thì phải trong vào vận khí của người.

Thiên Sát hai mắt khép hờ, Ma châu trên trán xoay tròn, phát ra một luồng hào quang màu đen, tan ra giữa không trung hình thành một cái ô ánh sáng lật ngược, điên cuồng hấp thu khí tà sát trong không khí.

- Muốn giết ta, người còn chưa có bản lĩnh.

Đang nói thì hình bóng lay động, chớp mắt đã xuất hiện trước ngực Lục Vân, tà binh trong tay đột nhiên xuất hiện đâm thẳng vào vị trí tim của Lục Vân.

Không hề né tránh, trông mắt Lục Vân lóe lên bảy màu, Ý Niệm Thần Ba mật độ cao âm thầm xông đến trước một bước đánh trúng vào đại não Thiên Sát, khiến hắn đột nhiên lùi lại.

- Thanh binh khí trong tay người có từ Ma Vân thần thú của Ma vực, không biết tên là gì?

Thiên Sát gào lên một tiếng, giận dữ trừng Lục Vân đáp:

- Đây chính là ma binh cổ xưa lắm, tên là “Tuyệt Diệt thiên đao”, còn có tên là “Huyết Kiếm Đồ Thần”.

Lục Vân ánh mắt hơi lạnh lại, hỏi tiếp:

- Tà binh này sợ là còn có một số năng lực đặc thù khác chăng?

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Thử qua chẳng phải sẽ biết sao.

Nói rồi cổ tay xoay chuyển, tiếng kiếm ngâm lên phá không xông đến, mang theo khí huyết sát sắc bén, từ xa đã nhắm vào vị trí tim của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, đợi cho một kiếm của Thiên Sát đến gần, chàng mới đưa tay phải múa lên, lòng bàn tay ánh đen lấp lánh, Diệt Hồn đao bay ra đỡ thẳng một chiêu của Thiên Sát.

Lúc này, đao kiếm giao tranh, hoa lửa tỏa bốn phía, hai người di động rất nhanh, người nào cũng muốn đoạt lấy tiên cơ.

Đối với Lục Vân và Thiên Sát, bọn họ đều là người mạnh mẽ nhất hiện nay, tốc độ khôi phục của thân thể rất nhanh, đủ để bổ sung lại chân nguyên bị hao tổn.

Như vậy, trước đây hai người tuy nói thương thế rất nặng, nhưng lúc này đã ở vào giai đoạn khôi phục, thân pháp nhanh nhẹn, chiêu thức sắc bén, không cái nào không mô tả lên thực lực kinh người của cả hai.

Từ xa, những người quan sát chiến trận yên lặng như tờ, ai nấy đều chăm chú nhìn trận chiến.

Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long lại lợi dụng lúc này để triển khai kịch chiến, dường như không thể phân cao thấp được.

Thở dài u oán, Bách Linh nói:

- Thiên Sát này xem ra còn lợi hại hơn Địa Âm một chút.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Đúng thế, trời đất cách nhau tự nhiên có khoảng cách nhất định. Nhưng Lục Vân vì sao chậm chạp bất động, thật ra huynh ấy đang chờ đợi điều gì?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Có lẽ Lục Vân còn chưa tìm được thời cơ thích hợp, cũng có khả năng huynh ấy còn có mục đích khác. Hiện nay, vùng lân cận ngoại trừ Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương ra, còn có thêm bốn luồng khí tức.

Bách Linh và Thương Nguyệt sửng sốt, nhỏ giọng hỏi lại:

- Bốn người kia là ai vậy?

Trương Ngạo Tuyết truyền âm đáp:

- Muội cũng không biết hết được, nhưng có một người khí tức rất tương tự với Lý Trường Xuân, nhưng lại mạnh mẽ hơn Lý Trường Xuân muội từng biết một ít.

Bách Linh nói:

- Thiên Mục Phong từng nói, Lý Trường Xuân lấy được Tụ Linh hồ, tu vi có tăng tiến lớn, tỷ nghĩ nhất định là lão. Nhưng còn ba người kia là ai vậy?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Ba người này khí tức rất tà ác, không phải là nhân sĩ chính đạo.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Lý Trường Xuân và Kiếm Vô Trần có thù, chúng ta giả vờ không biết để bọn chúng tự đi đấu với nhau.

Bách Linh nói:

- Định không động, ta bất động, xem thử ai hơn ai.

Dứt lời không nói thêm gì, tiếp tục quan sát trận chiến giữa Lục Vân và Thiên Sát.

Lúc này, hai người bọn họ thực lực đã khôi phục một ít, từ so tài chiêu thức dần dần chuyển thành so tài thực lực, giữa hai bên gió gào sét đánh, các loại hào quang biến ảo không ngừng.

Đột nhiên, Thiên Sát đang giao chiến dừng lại, ánh mắt bùng bùng lửa giận, gằn giọng nói:

- Lục Vân, một trận sinh tử ngươi có dám đón đỡ không.

Bật cười ngạo nghễ, Lục Vân toàn thân ngập tràn bá khí vương giả, lạnh nhạt nói:

- Có gì không dám? Ngươi không phải đang phát chiêu đó sao.

- Được, coi cho rõ.

Trong tiếng quát lớn, Thiên Sát xoay tròn giữa không trung, hai tay nắm chặt “Tuyệt Diệt thiên đao”, thân thể căng thành một đường, trong lúc xoay tròn tốc độ cao, cả người hoàn toàn hóa thành ánh sáng tác dụng lên trên “Tuyệt Diệt thiên đao”, khiến nó gào thét bay ra hóa thành ma binh hủy diệt quét sạch mọi thứ.

Nhìn thấy một chiêu bay đến, Lục Vân phân tích tình huống bốn phía, phát hiện bản thân căn bản không thể nào né, bởi vì bốn bề không gian hoàn toàn bị khí thể hủy diệt do “Tuyệt Diệt thiên đao” phát ra trói lấy, bản thân trong lúc ngắn ngủi căn bản không cách nào phá giải.

Hiểu rõ điều này, hai mắt Lục Vân lấp lánh không ngừng, vừa múa hai tay dùng ngón thay kiếm phát ra làn kiếm sắc bén ngăn cản một kiếm của Thiên Sát tiến gần, vừa điều động chân nguyên toàn thân, khiến nó vận hành chuyển biến đường lối, toàn thân làn sáng xanh lam mờ hiện lên.

Mọi thứ này nói dài xảy ra thật ngắn, chỉ giây lát đã hoàn thành.

Khi một kiếm vô cùng kỳ lạ của Thiên Sát và làn kiếm do Lục Vân phát ra gặp nhau, một dây hoa lửa liên tục cùng với tiếng sấm chói tai phân tán ra hai bên.

Trên đường tiến, một kiếm của Thiên Sát không gì ngăn được, cho dù Lục Vân chống cự thế nào cũng khó mà đương cự được, nguy hiểm hủy diệt nhanh chóng đến gần.

Một chiêu này, rõ ràng đơn giản nhưng lại hung hiểm vô cùng. Theo tình hình hai người trước mắt, một kiếm này uy lực so với Thiên Sát trăm trước đó còn kéo một chút, nhưng tình trạng của Lục Vân cũng không cách gì so với trước kia.

Cứ vậy, một kiếm xoay tròn uy lực tăng gấp bội, dễ dàng hất bắn tất cả mọi thứ, nhắm thẳng vào vị trí ngực trái của Lục Vân.

Mọi phản kích đều phí công vô ích, tâm tình của Lục Vân rất nặng nề, nhưng trong mắt lại lóe lên thần thái khó hiểu.

Khi một kiếm trí mạng đến gần trong một thước, làn sáng xanh lam quanh thân Lục Vân đột nhiên bộc phát gấp trăm lần, chỉ trong một sát na đã sinh ra một luồng sức mạnh chấn động trời đất.

Sau đó, Tuyệt Diệt thiên đao phá vỡ tầng tầng kinh khí, hung hăng ngấm vào trái tim của Lục Vân.

Thời khắc đó, ba người Bách Linh về mặt đại biến, nhện không được kêu lên kinh khiếp, Kiếm Vô Trần ẩn thân thì vỗ tay khoái chí, về mặt toát ra sự vui mừng.

Một kích này của Thiên Sát hội tụ sức mạnh toàn thân của hắn, tuy không kinh thể hải tục như lúc cực mạnh, nhưng đối với Lục Vân thực lực tương đương lại là một chiêu khó chống nổi.

Nhưng Lục Vân sẽ chết như vậy sao? Chuyện này đương nhiên không dễ dàng rồi.

Thời khắc đó phát sinh rất nhiều chuyện. Ngoại trừ Lục Vân và Thiên Sát biết được, những người đang quan sát trận chiến không ai trông rõ được.

Thật ra vào thời khắc đó, Lục Vân phải ứng phó thế nào với một chiêu chắc chết đây?

Trên tầng mây, kịch chiến không ngừng.

Tứ Linh thần thú đầu U Minh Ma long, Hải Nữ so tài với Lôi Thiên, hai bên đánh đến bất phân thắng bại.

Trước đây, hai bên đã giao chiến rất lâu, hai con kỳ thú đều có sở trường, thực lực kinh người.

Hải Nữ và Lôi Thiên tình hình lại biến ảo không ngừng.

Ban đầu, Lôi Thiên dùng Lôi Thần quyết phối hợp với sức mạnh tà sát chưa biết trong cơ thể, lại theo kinh nghiệm giao chiến lâu năm đã vững vàng áp chế được Hải Nữ. Nhưng thời gian trôi qua, Hải Nữ vốn trời sinh thông minh nhìn rồi không quên, trong lúc giao đấu đã thu hoạch được nhiều kinh nghiệm, dần dần đảo chuyển tình thế nguy ngập.

Cứ như vậy, hai người giao chiến càng lúc càng kịch liệt, Hải Nữ dùng sức mạnh biến cả rất nhanh áp chế được sức mạnh trời cao của Lôi Thiên.

Cứ vậy, Hải Nữ toàn thân làn sáng bắn ra bốn phía, phía sau người một vầng mây sáng biến ảo ngưng tụ thành một con rồng to lớn, trùng mắt gào thét với Lôi Thiên không ngừng.

Đối diện, Lôi Thiên hai tay giơ cao, lòng bàn tay lôi điện gào thét phun ra, ngưng tụ trên đỉnh đầu thành một vầng mây chói mắt, thỉnh thoảng phun ra chớp điện sắc trắng, khí thế rất kinh người.

Thấy vậy, Hải Nữ khê mím cái miệng nhỏ, quát lên:

- Toàn là lôi điện có gì đặc biệt đâu, xem rồng của ta bay khắp bốn bể, uy chấn động tầng mây!

Nói rồi thân thể bay lên xoay tròn, chớp mắt đã đứng thẳng trên đầu con rồng ánh sáng, chỉ huy con rồng ánh sáng xông thẳng về phía Lôi Thiên. Trong lúc tiến lên, con rồng ánh sáng bốn vuốt cùng múa lên những ngọn đao sáng dày đặc, miệng mở ra tuôn trào cuộn lửa đỏ.

Lôi Thiên bật cười lạnh, hừ giọng nói:

- Không tự lượng sức, xem Lôi Thần Diệt Đỉnh của ta đưa người xuống địa ngục.

Nói rồi hai tay bắt chéo xoay tròn, sau đó đẩy tới phía trước, vầng mây trên đỉnh đầu tự động bay ra, khi đến phía trên con rồng ánh sáng liền phát ra chớp điện dày đặc vây chặt lấy con rồng ánh sáng vào trong.

Kêu lên một tiếng nhỏ nhẹ, Hải Nữ không chút để ý, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Người lắm mưu rồi, người quái đản.

Dứt lời hình bóng lóe lên biến mất, con rồng ánh sáng đó chớp mắt phân thành tám, bắt chặt lấy Lôi Thiên tại chỗ, đồng thời mở miệng phun ra tám luồng lửa rồng, tạo thành một kết giới ngọn lửa ánh sáng bên ngoài thân thể Lôi Thiên.

1039. Chương 1041 – Thiên Sát Bại Thối (thiên Sát Thất Bại Rút Lui)

Đáng tiếc mọi thứ đều đã quá trễ, tám con rồng ánh sáng của Hải Nữ phát xuất ra lửa đỏ chính là Cửu Thiên Chân Hỏa, dễ dàng phá hủy mọi phòng ngự của hắn, trực tiếp tác dụng lên thân thể của hắn.

Như vậy, Lôi Thiên kêu thảm không ngừng, áp lực mạnh mẽ bên trong lại thêm Cửu Thiên Chân Hỏa khiến hắn chìm vào tình cảnh nguy khốn.

Ngày trước, Lôi Thiên vốn bị phạt ở Vân Chi Pháp giới đã luyện thành thân thể mình đồng da sắt, căn bản không sợ Cửu Thiên Chân Hỏa.

Nhưng hiện nay, thân thể của hắn đã không còn thuần dương cực cứng nữa, khí âm tà trên cơ thể bị ảnh hưởng khiến hắn kêu khổ không ngừng.

Bên này, Tứ Linh thần thú giao chiến U Minh Ma long đã lâu, sau khi hiểu rõ được đối phương, bắt đầu triển khai phương thức cứng đối cứng, ép cho U Minh Ma long không cách gì né tránh.

Cứ như thế, giữa hai bên sấm chớp chấn động, gió mạnh nổi lên, sức mạnh điên cuồng hoang dã hội tụ lẫn vào nhau, hình thành một khu vực hủy diệt phương viên vài dặm, bất cứ sinh mạng nào đến gần đều bị luồng sức mạnh đó ăn mòn.

Giao tranh kịch liệt liên miên kéo dài, tiếng sấm chớp rung trời vang mãi không ngừng.

Bầu trời, mây đen chốc chốc hội tụ, lúc thì vỡ vụn không thấy dưới cơn cuồng công của Tứ Linh thần thú, hết như bọt sóng nhấp nhô không ngừng.

Thời gian âm thầm trôi qua. Khi hai con kỳ thú lại tiến đến giai đoạn nóng bỏng, thời khắc đó vừa lúc Thiên Sát phát động một chiêu trí mạng.

Lúc này, toàn thân Tứ Linh thần thú hào quang hội tụ, miệng kêu gào như sấm, một luồng hào quang ba màu cùng với sức mạnh bẻ núi uốn sông hung hăng bắn thẳng đến U Minh Ma long.

Đối mặt với một chiêu này, U Minh Ma long ý đồ muốn né. Đáng tiếc Tứ Linh thần thú trước đó đã từng bước ép sát, hoàn toàn bịt kín đường lui của nó, ép cho nó chỉ còn cách đỡ thẳng.

Thời khắc đó, U Minh Ma long điên cuồng kêu gào thấu trời, toàn thân làn sáng âm u lóe lên, sức mạnh toàn thân hội tụ vào đầu, từ trong miệng nó bộc phát một luồng lửa sáng đen ngòm, vừa thoát khỏi miệng liền đón gió bùng lên, cuối cùng biến thành một cột sáng đường kính ba trượng va chạm với cột sáng ba sắc của Tứ Linh thần thú.

Giữa không trung, hai cột sáng màu sắc khác biệt chạm vào nhau tại một điểm, sau đó hoa lửa tung tóe, tiếp đến tiếng sấm sét rung trời, cuối cùng tiêu trừ lẫn nhau, cùng tạo nên cuồng phong hủy diệt, chỉ trong sát na đã che phủ hết phương viên vài chục dặm, khiến cả vùng trời đầy màu xanh đỏ, vô số chớp điện gào thét phun trào, cả trời đất đều rung động không ngừng.

Một chiêu khiến người nghe kinh hãi, lại xảy ra đồng thời với công kích của Thiên Sát nên phân tán một bộ phận sức chú ý của những người đang quan sát.

Lúc này, Hải Nữ quát khê một tiếng, thân thể nhỏ bé hết như mũi tên rạch ngang bầu trời bay thẳng lên trên cao, vừa hay né được kinh khí hủy diệt đó.

Lôi Thiên không hề may mắn như vậy. Thân thể hắn chìm vào trong cuồng phong, cả thân hình chuyển động rất nhanh, bay lượn qua lại giữa không trung, thiếu chút nữa thân thể đã bị hủy diệt, cuối cùng nhờ có U Minh Ma long phát ra một luồng sức mạnh êm ái ổn định thân thể của hắn.

Lúc này, giữa Lục Vân và Thiên Sát vừa phát sinh một chuyện khiến người ta thất kinh.

Khi một kiếm của Thiên Sát đâm trúng vị trí trái tim của Lục Vân, một luồng ánh sáng xanh lam lướt qua nhanh chóng, tiếp đến bảy màu hiện lên, một luồng sức mạnh vô địch khiến cho Tuyệt Diệt thiên đao hơi dừng lại, thể đang tiến lên hơi hơi ngưng.

Khoảng thời gian này ngắn ngủi vô cùng, cứ như ánh sáng lóe lên tắt liền, chưa tới chớp mắt đã không còn.

Nhưng đúng lúc đó, hào quang bảy màu còn chưa tan biến, một luồng sáng trắng rực rỡ liền được bắn ra, hóa thành một phù chú chữ “Lệnh” to chừng ba trượng bao trùm lấy Tuyệt Diệt thiên đao vào trong.

Lúc này, một âm thanh gào rống rung trời từ Tuyệt Diệt thiên đao phát ra, đó chính là tiếng của Thiên Sát.

- Đáng ghét! Không ngờ người tìm được Thiên Uy lệnh, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Tiếng rống giận dữ kết thúc, tiếp đó là những tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Hào quang đỏ sậm, xanh lục sậm của Tuyệt Diệt thiên đao không chùng, cực lực muốn thoát khỏi sự trói buộc của lệnh phù kia, đáng tiếc lại khó mà thực hiện được.

Vì thế, Thiên Sát giận dữ vô cùng, bản thân đang núp trong tà binh đột nhiên xuất hiện, “Vạn Thú ma châu” trên trán bắn ra luồng sức mạnh tà sát vô cùng, điên cuồng chống lại Thiên Uy lệnh.

Lục Vân vẻ mặt nặng nề, trước ngực bay ra Thiên Uy lệnh hào quang rực rỡ, vững vàng khóa chết hình bóng của Thiên Sát.

Vì thế, chàng có chút vui mừng, lại hơi lo lắng.

Lúc trước, Lục Vân vẫn ẩn mãi không dùng, chính là chờ đợi giây phút này.

Hiện nay, sau khi thật sự vây khốn được Thiên Sát, Lục Vân lại kinh ngạc phát hiện Thiên Uy lệnh tuy có thể khắc chế được Thiên Sát, nhưng người thi pháp lại cần thiết phải đủ thực lực.

Như lúc này đây, bản thân thúc động Thiên Uy lệnh cảm thấy đã cố hết sức. Mỗi lần Thiên Sát phản kích, thông qua Thiên Uy lệnh đều hung hăng đánh trúng vào thân thể của chàng.

Thấy vậy, Lục Vân tập trung tinh thần, duy trì sức mạnh thần thánh của Thiên Uy lệnh, tiếp tục luyện hóa nguyên thần của Thiên Sát.

Nhưng Thiên Sát dù sao cũng không phải người thường, hắn có tà binh cực mạnh “Tuyệt Diệt thiên đao” có thể ẩn náu, có được “Vạn Thú ma châu” ma khí bá đạo có thể phản kích.

Cứ vậy, hắn có được hai thứ phòng ngự mạnh mẽ, bản thân Lục Vân cho dù có Thiên Uy lệnh cũng khó mà tiêu diệt hắn dễ dàng được.

Trong lúc Lục Vân suy tư, Thiên Sát điên cuồng giận dữ không thôi, sau vài lần liên tục giấy dựa không ổn, lập tức vọt mạnh lên, Tuyệt Diệt thiên đao hung hăng đánh mạnh vào Thiên Uy lệnh.

Đến lúc này, Lục Vân hết như bị người quát trúng một cơn nặng nề, thân thể đột nhiên run lên, khóe miệng trào ra vài vết máu.

Một chiêu không kết quả, Thiên Sát lại xông đến lần nữa. Tuy hắn cũng chịu đựng thống khổ rất lớn, nhưng không thể không xông vào, vì thế tàn nhẫn vô cùng.

Phát hiện được ý định của Thiên Sát, Lục Vân không dám né tránh, đành toàn lực thúc động Thiên Uy lệnh để chống đối Thiên Sát lâu dài.

Như vậy, hai người cứ một đến một lui, từng chiêu đánh thắng, cuối cùng cả hai đều bị thương tổn nhưng dây dưa không rõ.

Thời gian chớp mắt trôi qua, khi Lục Vân phát hiện phản kích của Thiên Sát đã giảm yếu, không khỏi lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Thiên Sát, chịu chết thôi. Từ khi bắt đầu ta đã nói qua, lần này thất bại phải là ngươi.

- Câm miệng, muốn Thiên Sát ta chịu thua là chuyện không thể nào có được!

Trong tiếng rống giận dữ, Thiên Sát lại xông đến mãnh liệt lần nữa.

Lục Vân toàn lực nghênh chiến, hai bên tranh đấu kịch liệt, Thiên Uy lệnh và Tuyệt Diệt thiên đao hoa lửa bay tứ phía, bộc phát vàng sáng chói mắt.

Đột nhiên, vẻ mặt Lục Vân thất kinh, miệng kêu gào thấu trời, vẻ mặt vô cùng giận dữ.

Lúc này, Thiên Sát gào lên giận dữ, quát tiếp:

- Lục Vân ngươi hãy nhớ, lần tới ta phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn thân.

Dứt lời ánh đen lóe lên, Tuyệt Diệt thiên đao đột nhiên vút bỏ được sức mạnh trói buộc của Thiên Uy lệnh rồi biến mất lên trời.

Thân thể loáng lên, Lục Vân lớn giọng nói:

- Lần tới ta cũng không bỏ qua cho ngươi.

Nói rồi thở dài nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn Thiên Uy lệnh trong tay, chỉ thấy trên mặt xuất hiện một vết chém.

Trước đây, khi một chiêu trí mạng của Thiên Sát đến gần, Lục Vân toàn thân ánh xanh lam chính là hiện tượng đang thi triển thuật “Trọng Sinh Hoàn Nguyên”. Thời khắc đó chàng mới sửa chữa được vết rách trên mặt của Thiên Uy lệnh.

Nhưng có điều Lục Vân chưa từng nghĩ đến, Thiên Sát có hai bảo vật phòng ngự rất mạnh, cuối cùng đã đánh thắng ra làm nứt Thiên Uy lệnh, tạo một con đường sống cho hắn.

Thu lại Thiên Uy lệnh, Lục Vân cúi đầu liếc ba người Bách Linh, truyền tin bình an. Sau đó, Lục Vân đưa mắt nhìn Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long, lại thấy hai bên đang găm gờ nhau, bên nào cũng bị thương không nhẹ.

Bên trái, Tứ Linh thần thú bá khí ngút trời, toàn thân hào quang luân chuyển, phát ra khí thế to lớn.

Bên phải, U Minh Ma long rống nhỏ không ngừng, toàn thân ánh xanh lục nhấp nhô không ngừng, ánh mắt uể oải, xem ra sau một phen giao chiến, cuối cùng nó cũng kém hơn Tứ Linh thần thú vài phần.

Trên lưng nó, Lôi Thiên khuôn mặt trắng bệch, hắn đã bị trọng thương, nếu U Minh Ma long không ra tay, hắn đã sớm chết trong cơn gió lốc cuồng bạo. Hiện nay, hắn đang ngâm trị thương, khuôn mặt tức giận bất bình.

Thôi nhìn, Lục Vân vô tình cố ý liếc về bầu trời, sau đó chậm chậm hạ xuống.

Xa xa, ba người Bách Linh muốn bay đến đón liền vang lên tiếng Lục Vân trong lòng:

- Không cần đến gần, cứ ở đó, hiện nay lân cận có rất nhiều khí tức bí mật, tạm thời còn chưa biết là ai.

Ba người thất kinh, nghe lời dừng lại, từ xa nhìn lại Lục Vân, chỉ thấy chàng hạ xuống bên cạnh Tứ Linh thần thú.

Đưa mắt nhìn Lôi Thiên, Lục Vân vẻ mặt vô tình, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Bây giờ vũ khí mạnh nhất của ngươi đã thua, hắn cũng đến lúc kết thúc tất cả.

Lôi Thiên phản bác lại:

- Lục Vân, ngươi cũng không mạnh đến mức thế đâu, ngươi và Thiên Sát giao chiến xong khiến bị trọng thương, hiện nay bất quá cũng chỉ là cố gắng mà thôi.

Lục Vân bật cười lạnh nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì ngươi hãy thử qua cho biết.

Nói rồi trong mắt ánh bảy màu lóe lên, công kích bằng ý niệm uy lực kinh người chớp mắt xông đến, tạo thành tiếng sét giữa trời quang trong não Lôi Thiên, thiếu chút nữa đã đánh vỡ nát linh hồn của hắn.

Gào thét một tiếng, Lôi Thiên giận dữ vô cùng, hung tợn trừng mắt Lục Vân, ánh mắt hết như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Thấy vậy, Lục Vân bật cười tàn khốc, hạ lệnh:

- Đại linh nhi, U Minh Ma long giao cho ngươi, phải tiêu diệt nó cho ta.

Tứ Linh thần thú kêu một tiếng dài, lạnh nhạt nhìn U Minh Ma long, chậm chậm bay về phía nó.

Cảm nhận được sát cơ trong mắt của Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long giận dữ kinh trời, hào quang toàn thân lóe lên bày ra thế phòng ngự, hơn nữa còn nói chuyện mấy câu với Lôi Thiên.

Lúc này, vẻ mặt Lôi Thiên âm hiểm, khoe miệng mở hiện một nụ cười hiểm ác, tràn đầy thâm ý phóng thẳng về phía Kiếm Vô Trần đang núp.

Lục Vân thấy vậy nhưng làm ra vẻ không biết, vừa hấp thu linh khí trong không trung để bồi dưỡng cơ thể đang bị thương, vừa tiến thẳng về phía Lôi Thiên.

Rất nhanh, Lục Vân chỉ còn cách Lôi Thiên trăm trượng, mở miệng hỏi:

- Thế nào, ngươi không phải hận ta lắm sao? Vì sao không nghênh chiến vậy?

Lôi Thiên hừ giọng nói:

- Có bản lĩnh thì đến đây, xem ta có sợ ngươi không?

Lục Vân hừ lạnh nói:

- Ngươi cho là núp trên người U Minh Ma long thì ta sẽ không làm được gì ngươi phải không?

Lôi Thiên khiêu khích lên tiếng:

- Tình hình ngươi hiện nay, ngoại trừ việc ở đó mà kêu mắng còn có thể làm được gì đây?

Lục Vân cười cười, tàn khốc đáp trả:

- Ma vực thiện nghệ nhất là công kích bằng tinh thần, điểm này chắc ngươi biết trong lòng.

Lôi Thiên đáp:

- Ta biết ngươi tinh thông pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân, nhưng ngươi cho là bên người ta không có một loại kết giới phòng ngự có thể ngăn cản công kích tinh thần của ngươi chăng?

Lục Vân nói:

- Thử qua biết liền.

Nói rồi trong lòng lóe lên ý nghĩ, hai luồng tinh thần dị lực tần suất khác nhau lập tức xông đến.

Lôi Thiên ở nguyên tại chỗ không hề né tránh, vẻ mặt bình tĩnh, rõ ràng công kích của Lục Vân đã bị một tầng kết giới quý bí bên ngoài U Minh Ma long chống đỡ được.

Thanks

1040. Chương 1042 – Vu Thần Hiện Thân

Tiếp theo, Lục Vân lại phát xuất công kích tinh thần. Lần này, vẻ mặt Lôi Thiên thoi cười, thay vào đó là một bộ mặt tỏ rõ nội tâm đau đớn đến cùng cực.

- Sao rồi? Mùi vị không phải tồi đấy chứ?

Lục Vân chấp tay cười cười với vài phần tàn khốc, đầy vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Lôi Thiên nghiêng răng mỉm lợi giận dữ đáp:

- Chỉ là công kích tinh thần không đáng để nhắc đến.

Lục Vân thấy hấn lớn tiếng như vậy, vẻ mặt thôi cười, quát lớn:

- Đại linh nhi, cho hấn thưởng thức một chút lợi hại.

Tứ Linh thần thú gào lên một tiếng, hai cánh trắng đen trên lưng vỗ lên, hai luồng sức mạnh thuộc tính khác nhau từ hai phía tả hữu đồng thời giáp công, khi đến gần thân thể U Minh Ma long liền tự động phát nổ đánh cho U Minh Ma long rống to không dứt.

Vì thế, Lôi Thiên tự nhiên bị ảnh hưởng dây chuyền, miệng chữ rửa không dứt. Lục Vân không nghe không hỏi, một mình ngạo nghễ giữa không trung, toàn thân hào quang nhiều màu sắc.

Tình hình này hơi quỷ dị, Lục Vân và Lôi Thiên vốn là tử thù, hiện nay Lôi Thiên bị trọng thương, chính là cơ hội tốt để giết hấn, nhưng Lục Vân vì sao chần chừ bất động đây?

Do bởi chàng tự cao tự đại hay còn bởi nguyên nhân nào khác?

Giữa bầu trời, sấm sét bốn bề, Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long bay lượn tung hoành, hai bên người đến ta tiến kịch chiến không ngừng, kéo dài cuộc giao tranh còn chưa kết thúc trước đó.

Lôi Thiên nép chặt trên người U Minh Ma long, không rời đi chút nào, rõ ràng đề phòng Lục Vân kỹ càng.

Bên ngoài, Kiếm Vô Trần đang quan sát chăm chú tình hình của Lục Vân, tự nói nho nhỏ: “Kỳ quái, hấn đang làm chuyện gì vậy?”

Sở Hoài Dương lên tiếng:

- Ta thấy hấn đang lợi dụng cơ hội trị thương, dự tính khôi phục thực lực rồi mới thu thập người kia.

Kiếm Vô Trần cau mày đáp:

- Lục Vân lắm trò, có lẽ hấn đang dụ địch.

Sở Hoài Dương kinh ngạc hỏi:

- Dụ địch? Người nói rằng hấn đã phát hiện được tung tích của chúng ta?

Kiếm Vô Trần gật đầu nói:

- Ta nghĩ hấn ít nhiều đã phát hiện được, nhưng không nhất định biết được thân phận của chúng ta.

Sở Hoài Dương vẻ mặt âm trầm, hỏi lại:

- Người cho là nếu như hấn biết người ở nơi này sẽ có phản ứng thế nào đây?

Kiếm Vô Trần hừ lạnh đáp:

- Với quan hệ giữa chúng ta, hấn tự nhiên sẽ ra tay chặn lại.

Sở Hoài Dương nói:

- Nói như thế, hấn còn chưa rõ thân phận của chúng ta?

Kiếm Vô Trần chần chừ giây lát đáp lại:

- Tâm cơ của Lục Vân rất sâu sắc, chuyện này không nói rõ được. Hiện nay ...

Đang nói Kiếm Vô Trần đột nhiên ngừng lại, ngừng đầu nhìn về chân trời, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Phát hiện vẻ khác lạ của hấn, Sở Hoài Dương hỏi:

- Sao vậy, có phát hiện bất ngờ nào chăng?

Kiếm Vô Trần nhỏ giọng đáp:

- Người nhìn lên trên kia, hai đám mây xám không phải là rất kỳ quái chăng?

Sở Hoài Dương ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy hai đám mây xám không lớn, mơ hồ toát ra vài phần khí quái dị.

- Khí tức này hơi tà môn, dường như rất tương tự với U Minh Ma long, lẽ nào bọn chúng cùng gốc?

Kiểm Vô Trần lắc đầu trả lời:

- Cao thủ nhân gian vô số, ngoại trừ Địa Âm Thiên Sát ra, Yêu Hoàng và Vu Thần cũng dương danh thiên hạ. Khí tức này âm tà quỷ dị, không phải là khí tức của Yêu Hoàng, rất có khả năng chính là Vu Thần.

Sở Hoài Dương lại nói:

- Té ra người cũng chưa từng thấy qua Vu Thần.

Kiểm Vô Trần hừ giọng nói:

- Thấy cũng không tốt, không thấy cũng được.

Giữa không trung, Lục Vân khước miệng nhếch lên, lạnh lùng lớn tiếng:

- Nếu đã đến, hà tất không xuất hiện gặp mặt?

Giữa bầu trời, mây xám tan ra lộ một người đàn ông xấu xí và một lão già, chính là Vu Thần và Đại Vu sư Hách Triết của Vu tộc.

Nhìn Lục Vân, Vu Thần cười âm hiểm nói:

- Thật ra lúc này người không cần phải gọi bốn thần ra.

Lục Vân bay lên, dừng ngay trước mặt Vu Thần, điềm nhiên trả lời:

- Lúc này người đến, không phải muốn ta phải chú ý đến người sao?

Vu Thần mất đi nụ cười, giọng lạnh lẽo:

- Lục Vân, xem ra chuyến đi Hải vực của người thu hoạch không ít. Không những thu hồi được Thiên Uy lệnh còn phát sinh một ít biến hóa.

Tay phải giơ cao, lòng bàn tay Lục Vân lóe lên ánh bảy màu, phá vỡ kết giới vô hình, để lộ hình bóng của Hải Nữ.

- Thủ đoạn của người cũng không tồi, nhưng đồ đệ này của ta cũng không dễ thu thập như trong tưởng tượng của người.

Vu Thần ánh mắt hơi biến đổi, lạnh lẽo nói:

- Bốn thần hoàn toàn không có ý giết nó, nếu không làm sao để cho người phát giác ra được.

Hải Nữ nhảy phốc đến bên Lục Vân, vẻ mặt hận thù lên tiếng:

- Sư phụ, con người bại hoại xấu xí này đã khiến con mệt mỏi mỗi lúc.

Lục Vân vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, êm ái nói:

- Đừng sợ, đây là người quen cũ của sư phụ, giữa chúng ta còn có một chút ân oán, con hãy đi đến bên Đại linh nhi, hỗ trợ nó đối phó U Minh Ma long.

Hải Nữ vâng một tiếng, sau đó hung hăng trừng mắt Vu Thần rồi mới bỏ đi.

Đưa mắt tiễn Hải Nữ, Vu Thần nói:

- Lục Vân, lần thứ ba gặp lại, giữa chúng ta cuối cùng thành địch, người không cảm thấy tiếc sao?

Lục Vân lãnh đạm đáp:

- Thế gian có rất nhiều chuyện hối tiếc, chuyện giữa chúng ta hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Vu Thần trả lời:

- Người rất tự phụ, nhưng người không sợ sau này hối hận chăng? Thiên hạ hiện nay do vài người nắm giữ. Người đối địch với ta chỉ khiến cho người bất lợi mà thôi.

Bật cười lạnh, Lục Vân nói:

- Nhớ đến lần mới gặp nhau, người nói ta có quan hệ với Tử Thần, kết quả truyền thuyết thành thật. Lần thứ hai gặp lại, thân phận người bị bộc lộ, chúng ta vì thế thành địch. Hôm nay lần thứ ba gặp nhau, người tìm ta tính sổ hay là xem ta gây chuyện ở đây?

Vu Thần hỏi ngược lại:

- Người cho là ta đến đây vì chuyện gì?

Lục Vân đáp:

- Hiện nay Thiên Sát thất bại bỏ chạy, Địa Âm biến mất, cả thiên hạ chỉ có ta và Yêu Hoàng là chướng ngại cho người. Lần này đến đây, người không phải đặt ta vào tầm ngắm chăng?

Vu Thần âm hiểm nặng nề nói:

- Người rất thông minh, ta đến đây đúng là có mục đích. Nhưng người cho là ta ngu xuẩn ra mặt lúc này để thành mục tiêu cho mọi người sao?

Lục Vân hai mắt hơi khép hờ, hừ lạnh nói:

- Người tự nhiên không để mình trở thành đích ngắm của mọi người, nhưng người có thể thúc động người khác tiến lên, để một số chuyện vốn không cần lại xảy ra, từ đó mà đạt được mục đích của người.

Vu Thần nghe vậy chấn động, cãi lại:

- Chỉ bằng vào phỏng đoán, thường thì người sẽ trở nên nhầm lẫn.

Lục Vân bình thản nói:

- Nếu là như vậy, người hà tất phải mở miệng nhắc nhở?

Vu Thần ghen lời, hừ giọng nói:

- Lục Vân, không cần phải phô trương miệng lưỡi, tình hình hiện nay của người không tốt đẹp như người tưởng tượng đâu.

Nhìn quanh bốn phía, Lục Vân tự cao hỏi lại:

- Phải vậy chăng? Người cho là những người này có thể tạo nên uy hiếp rất lớn cho ta chăng?

Vu Thần bật cười quỷ quyệt đáp:

- Nếu không phải như vậy, người hà tất phải xuất hiện ở đây?

Lục Vân nhìn lão, cười hơi thần bí đáp:

- Nếu như ta nói mục đích của ta là tìm người, người có thấy vài phần sự thật không?

Vu Thần cười âm hiểm đáp:

- Thật, vô cùng thật. Nhưng ngoại trừ chuyện này, người không phải vì chuyện khác sao?

Ánh mắt lạnh lại, Lục Vân trả lời:

- Đương nhiên có mục đích khác, người không phải đã nhìn thấy rồi sao?

Không nói thẳng ra, Lục Vân có ý làm ra lòng vòng khiến Vu Thần phải suy đoán.

Bật cười ha hả, Vu Thần nói:

- Lục Vân, người biết nguồn gốc sức mạnh của ta, hà tất phải phí tâm đùa giỡn với ta đây?

Lục Vân đáp:

- Nếu như người cái gì cũng đều hiểu được, sao hà tất phải đến chỗ này?

Vu Thần nói:

- Có rất nhiều chuyện ý nghĩa nhất là quá trình mà không phải kết cục. Ta đến đây là để thưởng thức quá trình chuyển biến đó.

Lục Vân trào lộng:

- Người sao không nói rõ có những chuyện trên người ta người nhìn không rõ được.

Vu Thần ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Lục Vân, người nói chuyện khiêu khích tiếp là muốn tìm cơ hội xuất thủ chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Sai rồi, ta muốn xuất thủ đã không cần mượn cớ. Ta nói những chuyện này chỉ muốn cho người biết, sức mạnh Cửu U tuy kỳ dị, nhưng tuyệt đối không phải hiểu hết được mọi chuyện thiên hạ. Vu Thần như người cũng không phải là vạn năng, nếu không ngày trước Vu tộc sao lại bị diệt?

Vu Thần hừ giận một tiếng, quát lên:

- Lục Vân, chuyện này ta còn chưa mở miệng, người lại thừa nhận trước rồi.

Bất cười thản nhiên, Lục Vân không chút để ý đáp:

- Không sai, chủ ý đó của ta, người có gì thì cứ tìm ta.

Vu Thần giọng lạnh lùng tàn khốc:

- Nếu ta không muốn mà tính toán món nợ này lên đầu Trừ Ma liên minh thì sao?

Lục Vân cười tà dị đáp:

- Thế thì cũng hoan nghênh, dù sao sức mạnh của người có gốc từ Cửu U, Thánh Long phù vừa hay có thể khắc chế được, để liên minh thu thập người, ta bớt phần phí đi sức lực.

Vu Thần rất giận, gằn giọng nói:

- Lục Vân, người quả thật dự tính giao chiến với ta ở đây không được sao?

Lục Vân cãi lại:

- Người đến đây không phải để thử xem chuyển hành trình Hải vực của ta có biến hóa nhiều ít thế nào chăng? Nếu như vậy, ta tự nhiên phải giúp người hoàn thành, nếu không lại phụ đi ý tốt của người.

Hai tay chấp sau lưng, ngạo nghễ thẳng người, Lục Vân toàn thân phát ra khí phách vương giả.

Vu Thần hai mắt hơi khép lại, lạnh giọng nói:

- Lục Vân, người thấy nếu lúc nữa người bị trọng thương thì chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Thế thì người tất nhiên cũng không an lành rồi đi.

Vu Thần thản nhiên nói:

- Câu này có lý. Nhưng ở đây người nhiều kẻ thù hơn ta một chút.

Lục Vân đáp:

- Kẻ thù của người cũng không phải không có, hắn hiện đang nhìn chúng ta, chờ đợi cuộc chiến tranh giữa chúng ta.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Nếu như vậy, sao người còn cố chấp muốn thắng thần giao phong với ta?

Lục Vân vẽ mặt nghiêm lại, thẳng thắn nói:

- Vu Thần, người cho là chúng ta chỉ đơn giản đối lập về thân phận thôi sao?

Vu Thần hỏi ngược lại:

- Lễ nào không phải vậy?

Lục Vân đáp:

- Tự nhiên không phải. Còn nhớ đến đất Cửu U chăng? Ta nói qua có thời gian ta sẽ đi đến đó coi thử một chút, người cho là ta ở đó có phát hiện gì đây?

Nghe vậy, Vu Thần vẽ mặt lập tức khó coi vô cùng, hỏi lại:

- Người gặp được ông chủ Cửu U rồi?

Lục Vân hừ lạnh đáp:

- Người thấy thế nào?

Vu Thần vẽ mặt âm hiểm lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Hẳn đề cập với người chuyện của ta?

Lục Vân đáp:

- Người hẳn phải hỏi, quan hệ giữa ta và hẳn như thế nào chứ?

Vu Thần ánh mắt biến ảo bất định, trầm mặc rất lâu mới mở miệng nói:

- Nói như vậy, giữa chúng ta đã định sẵn trở thành đối địch, khó mà biến đổi được.

Lục Vân nhìn lão, thấy lão ngắc đầu tự hỏi, trong đáy lòng hơi hơi cảm thán, nhỏ giọng than:

- Thật ra quan hệ giữa chúng ta tuyệt đối không đến mức trở thành kẻ địch sinh tử. Nhưng có một số chuyện người khó mà bỏ qua được, nhưng ta lại phải thu hồi, vì thế mâu thuẫn khó giải được.

Thanks

1041. Chương 1043 – Tê Phá Kiểm Bì (trở Mặt Thành Địch)

- Lục Vân, chớ vội đắc ý, trận chiến giữa chúng ta chỉ bắt lợi cho người mà thôi?

Lục Vân đáp trả:

- Vậy đó không phải là mục đích người đến đây sao?

Vu Thần ánh mắt bắn ra tia lạnh lẽo, gằn giọng nói:

- Có một số chuyện để trong lòng tốt hơn là nói ra ngoài.

Lục Vân cười tà dị đáp:

- Muốn khiến một người nổi giận, thường phải tổn một chút tâm tư, hướng gì người đó là người?

Gào giận một tiếng, Vu Thần dời mắt liếc sang cuộc chiến giữa Tứ Linh thần thú và U Minh Ma long, cười lạnh lên tiếng:

- Lục Vân, người biết vì sao U Minh Ma long không địch lại thần thú kia của người nhưng nó lại không chịu bỏ chạy không?

Lục Vân cười nhẹ đáp lời:

- Nói đơn giản muốn kiểm chế Đại linh nhi của ta, để phân tán thực lực của ta, nhằm cho người và những người khác cơ hội để lợi dụng.

Vu Thần nói:

- Lục Vân người rất khôn khéo, nhưng lại quá tự phụ, đây là một nhược điểm trí mạng của người.

Bật cười kỳ dị, Lục Vân mỉm mai:

- Vậy không phải càng tốt cho người hơn chăng? Biết thêm vài nhược điểm trí mạng của ta càng dễ dàng thu thập hơn.

Vu Thần lạnh nhạt nói:

- Đúng thế, nhưng vì sao ta mãi chỉ nói mà không nhắc tay nhắc chân?

Lục Vân trong lòng nghi hoặc, khước miệng lại nói:

- Có lẽ người thấy thương thế của ta chưa khỏi, muốn cho ta thêm chút thời gian, sau đó mới đường đường chính chính giao chiến với ta.

Vu Thần khinh bỉ nói:

- Người cho là bốn thần thuộc dạng người như vậy sao?

Lục Vân cười đáp:

- Ta cho là vậy, lẽ nào người tự nhận không phải vậy?

Vu Thần rất giận, hung hăng nói:

- Nếu như người thích phô trương miệng lưỡi, thế thì cứ tiếp tục, dù sao bốn thần cũng không vội.

Lục Vân đáp:

- Người không gấp nhưng có một số người gấp, để bọn chúng chờ lâu không phải là một chuyện tốt lành gì cả.

Nói rồi bước lên một bước, một luồng bá khí vương giả hùng dũng phóng ra, hất Vu Thần và Đại Vu sư Hách Triết phải lùi lại.

Phất tay, Vu Thần nói với Hách Triết:

- Ở đây không phải chuyện của người, hãy xuống chơi với ba hồng nhan tri kỷ của Lục Vân.

Hách Triết cung kính đáp:

- Vâng, thưa chủ nhân.

Nói rồi hình bóng lóe lên liền xuất hiện trước mắt ba người Bách Linh.

Thấy vậy, Lục Vân điềm nhiên nói:

- Người không thấy như vậy là khiến lão ta đi chịu chết sao?

Vu Thần nói:

- Chuyện chịu chết, người cho là ta sẽ để hấn đi chăng?

Lục Vân đáp:

- Vì mục đích, không từ thủ đoạn, chuyện đó thường xảy ra.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Thế thì hãy đến đây. Hay là bây giờ người hãy lên giây cót tinh thần trước, cho ta xem người thật ra có bản lĩnh thế nào đây.

Nói rồi hình bóng hóa thành ngàn vạn, biến ra vô số điểm sắc xám đen phóng thẳng về phía Lục Vân.

Hừ nhẹ một tiếng, toàn thân Lục Vân ánh vàng kim lấp lánh, Phật pháp đại thành của nhà Phật rọi chiếu khắp bốn phương, hình thành giữa bầu trời một vùng ánh sáng sắc vàng kim.

Như vậy, những điểm do Vu Thần ảo hóa thành hết như thiêu thân lao vào lửa, lần lượt xông vào, chỉ một lúc đã bao phủ những điểm sáng Lục Vân phát ra thành một quả khí cầu màu đen.

Bên này, ba người Bách Linh thấy Hách Triết xuất hiện, Thương Nguyệt chủ động đề nghị:

- Người này để cho muội, các tỷ quan sát động tĩnh xung quanh.

Dứt lời hình bóng loáng lên, người như phượng hoàng ngập máu, cùng với lửa đỏ cực mạnh đón lấy trước mặt Hách Triết.

Cảnh giác nhìn Thương Nguyệt, Hách Triết cứng ngắc lên tiếng:

- Tu vi mạnh mẽ, không hổ là người bên cạnh Lục Vân.

Thương Nguyệt lạnh lùng đáp trả:

- Người có thể đi theo Vu Thần cho thấy người cũng không phải yếu.

Hách Triết lạnh lùng bật cười, đáp lời:

- Quá khen, chúng ta bắt đầu thôi.

Hay tay múa lên ánh xanh lục như điện xoay tròn quỹ đạo theo chuyển động của lão phân tán tám hướng, hình thành sáu cột gió màu xám quanh Thương Nguyệt, hết như những xúc tu quái thú trói lấy thân thể Thương Nguyệt.

Thấy vậy, Thương Nguyệt bật cười lạnh lùng, thần kiếm trong tay chuyển ra, làn kiếm gào thét bắn đến cùng với lửa đỏ rực chiếu rọi cả vùng phương viên chục trượng, lập tức đánh tan sáu cột gió của Hách Triết.

Bật cười âm hiểm, Hách Triết không hề tức giận, thân thể gào thét di động hóa thành một dây quả cầu sáng màu đen, dùng tốc độ kinh người bay lượn quanh Thương Nguyệt, chớp mắt đã lưu lại giữa không trung một trăm hai mươi tám cái bóng, giữa bọn chúng ánh đen nhấp nháy, hình thành một trận pháp quỷ dị.

Hơi kinh ngạc, Thương Nguyệt khẽ kêu một tiếng, thần kiếm trong tay cuốn đến, làn kiếm sắc bén bắn đến tầng mây lại quay ngược về, hình thành giữa không trung một trăm tám mươi cột kiếm hình cong, tạo nên một kiếm trận bằng lửa đỏ rực trong phương viên trăm trượng, đi từ ngoài vào trong bao lấy trận pháp quỷ dị của Hách Triết.

Thất kinh hô lên, Hách Triết quát to:

- Được, xem chiêu của ta.

Thân hình đang di động lại tăng thêm, cả thân hình chớp mắt đã phân bố bốn phía, dưới tác dụng của Vu thuật hóa thành một vùng mây xám, che phủ hết cả thân hình đỏ rực như mặt trời của Thương Nguyệt.

Hoàn thành những chuyện này rồi, hình bóng Hách Triết đột nhiên hiện ra ở trên vầng mây xám tro đó, hai tay múa theo đường cong quỷ dị, miệng niệm chân quyết bằng thổ ngữ người thường nghe không hiểu được.

Thời gian chớp mắt trôi qua, Vu thuật của Hách Triết nhanh chóng hoàn thành. Lúc này, chỉ thấy đám mây xám biến hình vạn vật, bề mặt hiện lên những dòng bụi khí màu đen, các dòng này đan xen tưng hoành, cuối cùng hóa thành một con rắn chín đầu phun ra hào quang màu sắc khác nhau như đen thẫm, đỏ thẫm, xanh lục thẫm, vàng đất vào trong đám mây màu xám. Những hào quang này có sức phá hoại rất lớn như chớp điện.

Chứng kiến việc này, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, đã hiểu đại khái được thực lực của Hách Triết, hơi hơi lo lắng trong lòng. Hai người Kiếm Vô Trần hơi mừng, kết quả này khiến bọn họ rất hài lòng.

Trong vầng mây xám, Thương Nguyệt vẻ mặt trầm tĩnh, nhanh chóng thu lại thần kiếm, hai tay giang ra thúc động chân nguyên, trên cánh tay phun ra lửa đỏ hóa thành hai con phượng hoàng lửa bay thẳng lên trời, vừa hút lấy mây xám bốn bề, vừa tiến gần vào trong, nhanh chóng dung hợp thành một con phượng hoàng lửa khổng lồ kêu trời to lớn.

Thời khắc đó, bên trong mây xám lửa đỏ giăng giăng, một quả cầu lửa với Thương Nguyệt làm trung tâm đang khuếch tán khắp nơi, chỉ trong chớp mắt đã che phủ mọi làn sáng khác, gấp ngay phải thể công của Hách Triết.

Lúc đó, bầu trời ánh sáng tối sáng không ngừng, bầu trời màu xám vặn vẹo dao động, ngọn lửa đỏ rực bành trướng ra ngoài, hai bên giao tranh kịch liệt, sấm sét dày đặc cùng với hoa lửa cuộn cuộn tuôn trào giữa bầu trời như mưa sao băng, rực rỡ mà ngập đầy nguy cơ.

Thời gian cứ tiếp tục, khi hoa lửa đầy trời dần dần tan biến, giữa làn sáng mờ hồ hiện ra hình bóng chói mắt của Thương Nguyệt. Lúc này, nàng hết như một nữ thần lửa, toàn thân lửa đỏ vây phủ, phía sau phượng hoàng giang cánh, cả người phát ra khí thể uy nghiêm thần thánh.

Hách Triết vẻ mặt âm trầm, rất giận dữ với bộ dạng của Thương Nguyệt nhưng lại không dám lộ ra quá rõ ràng.

Thân thuộc Vu tộc, Vu thuật của bọn chúng bắt nguồn từ Vu Thần, đến từ Cửu U, chính là thuật quỷ bí thống nhất của tập âm, tà, tà, sát, lệ, ảo.

Loại pháp thuật này uy lực kinh người nhưng hoàn toàn tương phản với lửa đỏ trong lòng đất của Thương Nguyệt, vừa hay bị khắc chế, vì thế Hách Triết tỏ ra hơi bất lực.

Trong Tu Chân giới, pháp quyết có thể khắc chế được Vu thuật không thiếu, trong đó có thể dùng Phật pháp, lửa đỏ là trực tiếp nhất, pháp thuật Đạo gia cũng có, nhưng lại tương đối yếu hơn, bởi vì pháp quyết Đạo gia dùng âm nhu chiếm đa số, pháp quyết cực dương tương đối ít.

Nhìn kỹ Hách Triết, Thương Nguyệt nói:

- Nghe nói Vu thuật thần bí, Vu sư sao không hào phóng thêm một chút để ta có thể mở rộng tầm mắt.

Hách Triết cười lạnh đáp:

- Đừng lo lắng, lập tức cho người thấy qua.

Nói rồi thân thể lóe lên, hình bóng màu xám gào thét quay cuồng lượn quanh người Thương Nguyệt với tốc độ cao.

Bốn bề, khí âm tà nhanh chóng giãn ra, một tầng, hai tầng, ba tầng lần lượt dung hợp chất chồng, nhanh chóng lại xuất hiện một kết giới màu xám.

Đối mặt với kết giới này, vẻ mặt Thương Nguyệt bình thản, trong mắt lóe lên ánh lạnh, phượng hoàng lửa khổng lồ sau lưng liền tự động bay ra, đến nơi nào lửa đỏ bùng bùng, công kích Vu thuật tà ác liền bị tiêu diệt thành tro bụi, căn bản khó mà đến gần được.

Nhưng cho dù như vậy, Hách Triết lại không chút để ý, vẫn tiếp tục gia tăng thể công, điều này khiến Thương Nguyệt hơi kinh ngạc, cuối cùng đối phương có ý đồ gì đây?

Trong lúc suy tư, Thương Nguyệt vừa khổng chế con phượng hoàng kia phản kích, vừa quan sát tình hình hình của Hách Triết, nhanh chóng phát hiện những bụi mù xám xung quanh tuy nhìn thấy tan vỡ, nhưng trên thực tế lại còn tồn trữ một ít dư lực, hiện nay đang âm thầm phát sinh biến hóa.

Ngoài đó vài dặm, Lục Vân và Vu Thần giao chiến kịch liệt, hai bên tu vi kinh người, đều là bá chủ một phương, mức độ kịch liệt không kém chút nào so với cuộc giao chiến giữa Lục Vân và Thiên Sát trước đó.

Nhưng Vu Thần không giống Thiên Sát, sức mạnh Cửu U của hắn quỷ bí khó dò, tuy không mạnh mẽ bằng Thiên Sát, nhưng lại ẩn chứa biến hóa vô cùng, khiến cho Lục Vân bị uy hiếp rất lớn.

Đương nhiên, cuộc đời Lục Vân sở học rất rộng, trên phương diện vận dụng pháp quyết chuyển biến cũng là thiên hạ vô địch. Như vậy, hai người một là quỷ bí khó lường, một là kiêm cả chính tà, cảnh tượng náo nhiệt tự nhiên có thể biết được.

Ngắm nhìn đối phương, Lục Vân vẻ mặt kinh ngạc, hừ khê nói:

- Vu thuật dương danh thiên hạ quả nhiên có chỗ độc đáo.

Vu thần cười lạnh đáp:

- Kể nghịch thiên trong truyền thuyết cũng không kém chút nào.

Lục Vân nói:

- Nếu không phải như vậy, thì cần gì Vu Thần ngươi phải ra tay?

Bỉu môi hừ một tiếng, Vu Thần đáp trả:

- Đây là ngươi tự tìm đến.

Lục Vân cười cười, phản bác lại:

- Đây không phải là điều trong lòng ngươi muốn sao?

Vu Thần không đáp, chỉ trừng mắt chàng vài cái, sau đó hai tay giang ra, tà khí kinh thiên trùm khắp thiên hạ ập đến.

Khoé miệng Lục Vân hơi nhếch lên, ánh vàng kim của Phật nhanh chóng thu lại, đổi thành Huyền Linh chân quyết của Đạo gia, ảo hóa thành một vòng bát quái âm dương bên ngoài thân thể, nhanh chóng khuếch tán ra bốn bề.

Rất nhanh, bát quái này ngập tràn phương viên vài chục dặm, làn sáng xanh đỏ một trên một dưới hình thành một trụ tròn bao phủ lấy Vu Thần.

Ngạo nghễ bất động, Vu Thần ánh mắt đảo tròn, bắn ra hai cột sáng màu xám, biến ảo thành một nam một nữ bên trong bát quái âm dương của Lục Vân, không ngờ chính là hình tượng của Vu Thần.

Đôi nam nữ này cử chỉ quái dị, lưng hướng về nhau, không thể nhìn thấy nhau, mỗi người có một tay, đàn ông tay trái, lòng bàn tay nắm giữ một con rắn nhỏ, thỉnh thoảng phun ra chớp điện triển khai tấn công thẳng về Lục Vân.

Người nữ có tay phải, lòng bàn tay có một đóa hoa sen, đang không ngừng phân ra khiến cho bầu trời đầy hoa sen, hương hoa nhàn nhạt ngập tràn bốn phía.

Quan sát tình hình trước mắt, Lục Vân cau mày, thân thể thon dài hơi loáng lên liền đến ngay giữa đôi nam nữ, tay đưa ra muốn nắm lấy đối phương.

Thanks

1042. Chương 1044 – Thí Kỵ Nhi Động (chuyển Động Thử Nghiệm)

Thấy vậy, Lục Vân không hề kinh ngạc, đợi khi hai người đến gần, lòng bàn tay liền phát xuất chân nguyên mạnh mẽ, ý đồ xoay chuyển thân thể hai người, để bọn họ đối mặt với nhau.

Nhưng sức phản kháng của hai người rất mạnh, từ lưng phát ra mười hai luồng hào quang, nối liền nhau, hình thành một lưới sáng kín bưng bắt ngược lại Lục Vân vào giữa.

Cảm thấy tình hình không ổn, lòng bàn tay của Lục Vân hào quang lóe lên, Hóa Hồn phù và Trấn Hồn phù thoát khỏi tay bay ra, hết như hai mũi tên ánh sáng, khi tiếp xúc với đôi nam nữ đó lập tức đánh tan hai người.

Vu Thần hơi tức giận, gằn giọng nói:

- Công kích tuyệt diệu, ta xem thử ngươi có thể kiên trì bao lâu.

Còn đang nói, Vu Thần giang rộng hai tay rồi múa lên rất nhanh, chín luồng sáng sắc xanh lục thẩm từ người chín chỗ trên người lão bắn ra, hóa thành chín con rồng độc bay lượn quanh người Lục Vân.

Những con rồng độc này hình dáng to lớn, nhưng điểm lợi hại nhất lại chính là sương độc từ trong miệng chúng phun trào. Sương độc đó do ngàn vạn con trùng độc nhỏ bé tạo thành, có thể nuốt lấy mọi thứ chân nguyên.

- Vật cực độc, thủy hỏa không chứa được. Xem ta phá giải bọn chúng thế nào.

Trong tiếng quát lạnh, quanh người Lục Vân lửa đỏ đột nhiên xuất hiện, bên trong khu vực âm dương bát quái bao phủ ngập tràn chân nguyên liệt hỏa to lớn, khiến cho trong phương viên vài chục dặm chớp mắt đã đỏ tươi hẳn lên, đốt cháy hết những con trùng độc đó.

Rất nhanh, đại bộ phận trùng độc liền hóa thành tro bụi, ước chừng ba phần còn lại dường như không sợ lửa, tiếp tục điên cuồng hấp thu lấy chân nguyên bên ngoài thân thể Lục Vân, hướng thẳng về phía thân thể huyết nhục.

- Sao vậy? Độc vật thủy hỏa không dung có mùi vị thế nào?

Bật cười trào lộng nhìn Lục Vân, Vu Thần đắc ý hỏi lại.

Hừ lạnh một tiếng, Lục Vân đáp:

- Rất bình thường, không có mùi vị gì.

Nói rồi toàn thân ánh bảy màu lóe lên, những con độc vật đó liền vỡ vụn trong chớp lát.

Vu Thần trong lòng hơi lạnh, hai mắt khép hờ giọng căm thù nói:

- Hào quang bảy màu, thế gian vô song, đây chính là pháp quyết thần kỳ nhất của người phải không?

Lục Vân mỉm cười đáp:

- Người không phải là vạn sự đều thông hiểu sao, hà tất phải hỏi nhiều đây?

Còn đang nói, Lục Vân lắc mình biến mất không còn thấy.

Vu Thần vẻ mặt biến chuyển, sau đó ảo hóa vô hình cũng không còn thấy nữa.

Như vậy, bầu trời to lớn chỉ còn Tứ Linh thần thú, U Minh Ma long, Hải Nữ, Lô Thiên, Hách Triết và Thương Nguyệt giao chiến. Ngoài ra, còn có một số người ẩn thân âm thầm quan sát.

Thời khắc này, thật ra Lục Vân và Vu Thần đi nơi nào, bọn họ đang ẩn núp hay còn có tình hình khác nữa?...

Chăm chú nhìn vào giao chiến giữa không trung, Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương trong lòng có kế hoạch nham hiểm, cả hai lặng lẽ trao đổi với nhau.

- Vô Trần, người nói Lục Vân và Vu Thần, lần này sẽ đi nơi nào?

Kiếm Vô Trần lắc đầu đáp:

- Ta cũng không nói chính xác được, có lẽ là một loại phương thức giao chiến, ở trong một không gian quỷ bí khác.

Sở Hoài Dương nói:

- Nói như vậy, tạm thời quay về không được phải không?

Kiếm Vô Trần không khẳng định được đáp lời:

- Hẳn là như vậy.

Sở Hoài Dương trầm ngâm, trong mắt lóe sáng chớp động, mơ hồ đang suy tư. Kiếm Vô Trần không nghe lão nói, vội vàng nhìn sang lão hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Sở Hoài Dương ngừng đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta đang nghĩ, lúc này đây có phải là một cơ hội tuyệt vời hay không?

Kiếm Vô Trần vẻ mặt biến đổi, nghi ngờ nói:

- Ý của người cho là lúc này chúng ta ra tay?

Sở Hoài Dương đáp:

- Ta còn đang suy tư.

Cũng cùng lúc đó, cách hai người Kiếm Vô Trần hơn mười dặm, ở một nơi khác, Lý Trường Xuân cũng đang bàn luận với Luyện Hồn tam sứ.

- Xem cả nửa ngày rồi, ba vị có suy nghĩ như thế nào?

Kim Hồn đáp:

- Suy nghĩ thì có, nhưng nói ra có thể khiến người phải thất vọng.

Lý Trường Xuân trả lời:

- Có chuyện cứ nói rõ, không cần phải giấu diếm.

Kim Hồn nhìn lão một lúc, nhẹ giọng nói:

- Trước hết nói về Lục Vân, thực lực của hắn rất mạnh, vượt khỏi sức tưởng tượng. Lại nói về Vu Thần, lão cũng không phải dễ đối phó. Chỉ còn lại Kiếm Vô Trần, nhìn từ mặt chính, hắn dường như cũng đã thông minh rồi. Chúng ta hiện nay muốn đối phó với hắn, sợ là không phải thực tế.

Kim Thiên nói:

- Trước đây, Lục Vân và Thiên Sát giao chiến, thân đã bị thương, đó là cơ hội tuyệt vời, nhưng Kiếm Vô Trần đều bỏ qua. Hiện nay, muốn dựa vào sức mạnh Lục Vân để đối phó hắn, sợ là hắn không lắm mưu.

Lý Trường Xuân gật đầu đáp:

- Chuyện này ta đều biết cả, nhưng mọi người cũng đừng quá thất vọng. Hiện nay, ta có một biện pháp, nhưng điều này cần các vị phối hợp, đồng thời còn phải xem vận khí của Kiếm Vô Trần thế nào.

Kinh ngạc nhìn lão, Kim Hồn hỏi:

- Biện pháp thế nào, người nói ra xem.

Lý Trường Xuân đáp:

- Theo tình hình hiện nay, nguyên nhân Kiếm Vô Trần không ra tay thật ra rất đơn giản, hắn có điều lo lắng. Hiện nay, bỏ qua những người đang giao chiến không tính, còn lại Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh, lại thêm Tam Đầu linh xà. Điều này khiến Kiếm Vô Trần không nắm đủ mười phần, vì thế hắn cứ lẩn quẩn.

Kim Động nói:

- Ngoại trừ những chuyện này, Lục Vân có khả năng sẽ tùy lúc phản công, chuyện này cũng khiến cho hắn lo lắng.

Lý Trường Xuân nói:

- Đúng thế, những chuyện này đều là những nguyên nhân khiến hắn không dám tiến lên. Nếu chúng ta có thể giải trừ những điều lo lắng này của hắn, đến lúc đó hắn không phải sẽ ra tay sao?

Kim Hồn nghi hoặc hỏi:

- Làm thế nào mới giải trừ được những nhân tố khiến hắn lo lắng?

Lý Trường Xuân đáp:

- Điều này ta và các vị phải thương nghị. Hiện nay, nếu chúng ta ra tay lôi kéo Bách Linh, chỉ còn lại một mình Trương Ngạo Tuyết, đến lúc đó Kiếm Vô Trần hai người, muốn đối phó Trương Ngạo Tuyết rất dễ dàng. Cơ hội như vậy, người nói xem hắn có bỏ qua hay không?

Kim Hồn đáp:

- Nghe ra không sai, nhưng như vậy chúng ta không phải đối phó với Lục Vân sao?

Lý Trường Xuân trầm giọng trả lời:

- Vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn, phải dũng cảm lên một chút.

Kim Động nói:

- Nếu như vậy, người hãy lôi kéo Bách Linh, bọn ta ở đây tiếp tục quan sát trận chiến.

Lý Trường Xuân tiếp lời:

- Ta không được, bởi vì giữa ta có cừu hận với Lục Vân, với Trương Ngạo Tuyết, và với Kiếm Vô Trần. Một khi ta xuất hiện, Kiếm Vô Trần sẽ cảnh giác, đến lúc đó mọi kế hoạch vạch ra đều xong đời hết.

Kim Thiên nói:

- Ý người nói là để bọn ta đi chịu tội thay cho người chăng?

Lý Trường Xuân đáp:

- Không nên kích động, các vị hãy nghe ta nói. Bây giờ Lục Vân và Vu Thần không ở đây, các vị phái ra một người dụ Bách Linh, chủ yếu là kiềm chế được cô ta. Đến lúc đó chỉ còn Trương Ngạo Tuyết, Kiếm Vô Trần chắc chắn sẽ sụp bẫy. Chỉ cần khi bọn chúng đã ra tay, các người lập tức rút lui, để Bách Linh quay lại hỗ trợ Trương Ngạo Tuyết. Chúng ta ở ngoài quan sát. Nếu như Lục Vân trở về thì càng tốt, Kiếm Vô Trần chắc chắn sẽ bỏ chạy. Chúng ta giữa đường ngăn lại, lợi dụng lúc hắn bị thương một mối, đột nhiên đánh lên. Như vậy, ta báo được đại cừu, các người cũng lấy được thần khí cực mạnh, có thể nói cả hai đường đều được.

Kim Động hỏi lại:

- Người nói dễ nghe, nếu Kiếm Vô Trần không sụp bẫy thì sao?

Lý Trường Xuân đáp:

- Cơ hội thì cần phải sáng tạo, chúng ta làm như vậy hy vọng ít ra cũng có năm phần, còn tốt hơn là ở đây chờ đợi. Ba vị có thấy vậy không?

Luyện Hồn tam sứ đưa mắt cho nhau, ai nấy trầm ngâm giây lát, cuối cùng Kim Hồn lên tiếng:

- Nghe cũng có lý, hơn nữa chúng ta cũng không sợ hắn, làm thì làm.

Kim Động nói:

- Nếu như vậy hãy để ta ra tay.

Lý Trường Xuân góp lời:

- Lần này phải vô cùng cẩn thận, nhớ phải phát động đột kích, mục tiêu chính là Bách Linh, tuyệt đối không được kéo Trương Ngạo Tuyết đi.

Kim Thiên hỏi lại:

- Chuyện này vì sao? Không phải tất cả đều là phụ nữ của Lục Vân sao?

Lý Trường Xuân đáp:

- Kiếm Vô Trần thù Lục Vân, nhưng lại có tình ý với Trương Ngạo Tuyết, vì thế lưu cô ta lại hẳn sẽ hấp dẫn hơn là để Bách Linh lại.

Kim Động nói:

- Nói như vậy thì đúng là phải chú ý. Được, phải nhanh chóng thôi, bắt đầu.

Nói rồi loáng lên liền không thấy, âm thầm tiến gần đến Bách Linh.

Lý Trường Xuân trong lòng mừng thầm, ngoài miệng lại nói:

- Mọi người chú ý, nếu có bất ngờ lập tức gọi Kim Động về, chúng ta nghĩ phương pháp khác.

Nghe vậy, vẻ mặt Kim Hồn và Kim Thiên tốt hơn, mặc kệ Lý Trường Xuân thật lòng hay không, ít ra cũng dễ nghe.

Bên này, Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh chăm chú tình hình giao chiến. Khi Lục Vân và Vu Thần không thấy nữa, Trương Ngạo Tuyết cau mày nói nhỏ:

- Kỳ quái, bọn họ dường như chuyển đến một tầng không gian khác.

Bách Linh đáp:

- Với thực lực của bọn họ, muốn vào không gian hư ảo rất đơn giản, muội không cần nghĩ nhiều. Bây giờ, Thương Nguyệt giao chiến với Đại Vu sư Hách Triết có phần thắng thế, Tứ Linh thần thú cũng đã áp chế được U Minh Ma long, còn lại Hải Nữ khí thế càng kinh người, tình thế đối với chúng ta rất tốt.

Trương Ngạo Tuyết điềm nhiên cười nói:

- Thật ra đôi khi tình thế yếu đi một chút lại tốt hơn.

Bách Linh sửng người, sau đó cười nói:

- Đúng thế, mạnh thế có chỗ tốt, yếu thế cũng có ưu điểm, cả hai đều có chỗ sở trường.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt mỉm cười, đang muốn nói gì đột nhiên sắc mặt biến hẳn, nhắc nhở:

- Cần thận đánh lên.

Bách Linh nhướng mày, thân thể dời ngang ba trượng né tránh người ta đánh lên, quát lớn:

- Người nào đó, ra đi.

- Ra thì ra, có bản lĩnh thì đừng trốn.

Bóng đen lóe lên như con quay bay đến, nhắm thẳng về phía Bách Linh tấn công điên cuồng.

Thấy vậy, Bách Linh lạnh giọng nói:

- Thì ra là người, trái gan lớn lắm.

Người đến nhanh chóng chớp động, hai tay múa lên tạo thành tầng tầng lớp lớp làn sáng sắc đen như hổ phách tuôn trào đến Bách Linh.

- Người biết ta chăng? Chớ có nói bậy.

Bách Linh vừa phản kích vừa đáp lại:

- Trong năm Đại Động Thiên, đứng hàng cuối có Luyện Hồn Động Thiên Tứ đại sứ giả, ta nói có sai không.

Hô nhẹ một tiếng, Kim Động đánh lên vẻ mặt hơi biến, quát lên:

- Nhân quang rất tốt, không hổ là Bách Linh công chúa của Thiên Chi đô.

Nói rồi xoay người bay đi bỏ chạy ra xa.

Bách Linh ánh mắt hơi chuyển, nói với Trương Ngạo Tuyết:

- Muội cẩn thận, tỷ đi rồi sẽ về ngay.

Trương Ngạo Tuyết bật cười điềm nhiên đáp:

- Muội hiểu, tỷ cứ đi đi.

Bách Linh hơi hơi gật đầu, sau đó hình bóng loáng lên liền ngăn lấy Kim Động đang bỏ chạy.

Đứng yên giữa không trung, Trương Ngạo Tuyết y phục phất phới, quần áo trắng như tuyết thêm phần thánh khiết vô cùng cho nàng, trong bầu trời hỗn loạn, càng thêm phần đậm nhã cao quý, phiêu bồng như tiên. Ánh mắt nàng trong suốt như suối, nụ cười mỉm lúc hiện lúc mất, như có như không, cứ nhẹ nhàng trôi đi xa.

Bầu trời, chiến đấu không ngừng, chỉ duy nhất có Ngạo Tuyết vượt trên gió bất động, như bóng mây in trên nền trời, lại như tiên tử xuống phàm, khiến người ta cảm thấy thánh khiết, cao nhã, lạnh lùng, rung động.

1043. Chương 1045 – Biệt Dạng Tâm Tình (tâm Tình Khác Nhau)

Có lẽ đã từng đau bể, nhưng chưa từng đạt đến điều đáng quý nhất, thời khắc này Kiếm Vô Trần không ngờ trở nên ngây dại.

Vô số lần, hình bóng Trương Ngạo Tuyết hiện lên trong não của hắn. Tâm tình mong muốn đoạt cho được ước nguyện bình sinh cứ xoay chuyển trong đầu của hắn.

Hiện nay, mọi thứ đều đi xa, cho dù là vì Lục Vân xen vào giữa, hai bởi vì những phương diện khác xen vào, tâm tình này, chờ đợi này vẫn chưa từng thay đổi được.

Nhớ lại cuộc đời này, Kiếm Vô Trần đầy cảm thán.

Bản thân trước đây được xưng tụng là thiếu niên có tiền đồ nhất trong giới Tu Chân chính đạo.

Nhưng từ lúc gặp phải Lục Vân, cuộc đời đã biến chuyển nhiều. Hào quang của hắn đã bị Lục Vân che mờ, Trương Ngạo Tuyết mà hắn yêu thích lại thành người đi theo Lục Vân.

Sau đó, hắn thành công đẩy Lục Vân ra khỏi chính đạo, nhưng vẫn chưa từng có được Trương Ngạo Tuyết như cũ, còn bị Lục Vân tự tay hủy diệt những thành tựu hắn đang có, khiến hắn rơi vào thế khó lòng chịu nổi.

Hiện nay, nhớ lại những chuyện trước kia, quá nhiều cừu hận, quá nhiều điều không như ý ở ngay trước mắt, một sự phẫn hận thâm sâu ngập đầy trong tim của hắn.

Phát hiện vẻ mặt biến đổi của Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương hỏi:

- Người sao vậy?

Kiếm Vô Trần nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta muốn khiến cho Lục Vân cả đời phải tiếc hối.

Sở Hoài Dương tiếp:

- Chỉ nghĩ thì có tác dụng gì, người cần phải hành động.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt âm hiểm nặng nề, nhìn ngấm Trương Ngạo Tuyết xa xa, hận thù trả lời:

- Chỉ cần bắt được Trương Ngạo Tuyết, đảm bảo là Lục Vân phải ngoan ngoãn nghe lời.

Sở Hoài Dương liếc Trương Ngạo Tuyết, chần chừ nói:

- Người xem trọng người phụ nữ này?

Kiếm Vô Trần cười âm hiểm đáp:

- Vẹn toàn đôi đường thì sao không làm đây.

Sở Hoài Dương suy nghĩ một lúc, nhắc nhở:

- Trương Ngạo Tuyết này không đơn giản, trên người cô ta phát ra khí thể không hề dưới người.

Kiếm Vô Trần nói:

- Hiện giờ Thương Nguyệt bị Vu sư kia kiềm chế, Bách Linh lại có nhân vật đột nhiên xuất hiện chế ngự, chỉ còn lại một mình Trương Ngạo Tuyết, nếu chúng ta đột ngột phát động tập kích, nhất định có thể khiến cô ta trở tay không kịp, ngoan ngoãn rơi vào trong tay chúng ta. Đến lúc đó cho dù Lục Vân xuất hiện cũng không dám làm gì chúng ta.

Sở Hoài Dương chần chừ giây lát:

- Người đột nhiên xuất hiện đó người có biết không, hắn vì sao lại đi làm phiền Bách Linh?

Kiếm Vô Trần lắc đầu nói:

- Người này ta không biết, nhưng khí tức của hắn không phải là chính đạo, có khả năng có chút ân oán khác với Bách Linh, vừa hay tạo nên một cơ hội tốt cho chúng ta.

Sở Hoài Dương nói:

- Cơ hội là cơ hội, nhưng tổng quan có chỗ nào đó chưa đúng. Đối với người kia, vô duyên vô cớ đến đây, trước đó chúng ta không hề phát giác, lại vừa vạ vào lúc này đây, làm sao bảo người ta không hiểu lầm cho được?

Kiểm Vô Trần đáp:

- Cơ hội không thể bỏ qua, mất đi sẽ không còn. Hiện nay chúng ta không nên lo lắng quá nhiều, chỉ cần đề phòng Lục Vân, những người khác căn bản không đáng sợ.

Sở Hoài Dương thấy hắn cố chấp như vậy, trầm giọng nói:

- Người cần nhắc cho tốt, chớ để đến sau này lại hối hận.

Kiểm Vô Trần nhìn hình bóng tuyệt đẹp của Trương Ngạo Tuyết, ánh mắt nóng bỏng, kiên định đáp:

- Cho dù thất bại, ta cũng tuyệt đối không hối hận. Hành động thôi.

Sở Hoài Dương mắng:

- Nóng nảy! Cẩn thận không người chỉ có đi mà không về.

Thời khắc này, câu nói vốn vô tình của Sở Hoài Dương, nhưng lại trở thành tiếc nuối nhất cả đời của Kiểm Vô Trần, đáng tiếc lúc đó hắn lại không phát hiện. Hay có lẽ đây chính là vận mệnh!

Thân thể lay động, Kiểm Vô Trần từ trong tầng mây ẩn nấp vượt qua vài dặm, chớp mắt đã xuất hiện trong mắt của Trương Ngạo Tuyết. Sở Hoài Dương cũng theo sát bên cạnh, chặt chẽ theo dõi Trương Ngạo Tuyết, hỗ trợ Kiểm Vô Trần ngăn đường lui của nàng.

Thấy hai người xuất hiện, Trương Ngạo Tuyết hoàn toàn không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn Kiểm Vô Trần lạnh nhạt nói:

- Ân oán giữa hai chúng ta cũng đến lúc kết thúc rồi.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt âm hiểm nặng nề, nở nụ cười hung hăng, ha hả nói:

- Đừng lạnh lùng như vậy, giữa chúng ta thật ra chỉ là hiểu lầm. Muội trong lòng ta như là nhật nguyệt.

- Câm miệng.

Trùng Kiểm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết nói:

- Giữa hai chúng ta chỉ là cừu hận, tuyệt đối không có chuyện khác.

Sở Hoài Dương nói:

- Vô Trần, chuyện chính quan trọng hơn, chớ để chậm trễ thời cơ.

Kiểm Vô Trần đáp:

- Yên tâm, ta biết rồi.

Nói rồi lên tiếng với Trương Ngạo Tuyết:

- Nếu như muội không niệm tình cũ, thế đừng trách ta vô tình...

Còn đang nói, Kiểm Vô Trần rút thần cung ra, tay phải múa lên tùy tiện, Thiên Kiếm cửu quyết gào thét xông đến cùng với ngọn lửa cực kỳ mạnh mẽ, phát động công kích Trương Ngạo Tuyết.

Bên cạnh, Sở Hoài Dương cũng không nhàn rỗi, hai tay múa lên nhanh chóng, cuồng phong mạnh mẽ như sóng biển dâng trào, ngưng tụ bốn bề Trương Ngạo Tuyết thành một khí trường siêu trọng lực, giảm hẳn tốc độ di động của nàng.

Đối mặt công kích của hai người, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh lùng, Tử Ảnh thần kiếm trong tay tung mình chuyển động, làn kiếm dày đặc bắn tung tóe bốn phương, hình thành bên ngoài thân thể chín tầng lưới kiếm ngăn cản địch nhân đến gần.

Đồng thời, thân thể Trương Ngạo Tuyết di chuyển nhẹ nhàng, người như tiên tử xuống phàm, lơ lửng trong không trung chẳng chút trở ngại, vô cùng kỳ diệu né tránh được áp lực siêu trọng của Sở Hoài Dương.

Kiểm Vô Trần ánh mắt hơi kinh ngạc, từ lúc Trương Ngạo Tuyết mất tích đến nay hai người mới lại giao tranh, cả hai đều có những thay đổi rất lớn, nhưng tiến bộ của Trương Ngạo Tuyết rất nhanh, vượt qua khỏi Kiếm Vô Trần.

Lúc này, nếu chỉ tính riêng tu vi, Kiếm Vô Trần hơi mạnh hơn một chút, nhưng muốn đánh bại Trương Ngạo Tuyết thì không phải dễ dàng. Bởi vì Thiên Kiếm cửu quyết của hắn không thắng được Trương Ngạo Tuyết, Tử Hoa Thôn Nhật cũng không đủ thủ thắng, còn Huyết Hà đồ phòng ngự được nhưng không công kích được, chỉ duy có Hậu Nghệ thần cung uy lực tuyệt luân.

Nhưng, Kiếm Vô Trần lại không muốn thi triển Hậu Nghệ thần cung, bởi vì hắn một lòng muốn lấy cho được Trương Ngạo Tuyết.

Vì thế, hai bên giao chiến tuy kịch liệt, nhưng lại cứ mãi giằng co.

Công liên tiếp mấy chiêu, Sở Hoài Dương đều bị làn kiếm của Trương Ngạo Tuyết đánh lui, trong lòng không vui quát lên:

- Vô Trần, cứ như vậy phải chờ đợi đến tháng năm nào, chúng ta phải tăng tốc mới được.

Kiểm Vô Trần nói:

- Được, ta sẽ tăng cường công kích, người ở bên cạnh hỗ trợ mới được.

Dứt lời, hình bóng lui lại, toàn thân phát ra khí kinh trời, một luồng sức mạnh rung động trời đất như sóng biển ập đến bốn bề.

Cảm nhận được sự mạnh mẽ của Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết trong lòng chấn động, toàn thân ánh tím nhanh chóng tản ra, hình thành bên ngoài cơ thể một khu vực ánh sáng màu tím.

Thần kiếm chỉ lên trời, ngạo nghễ giữa bầu trời.

Trương Ngạo Tuyết ngưng thần tĩnh khí, toàn thân ánh tím luân chuyển, vô số làn kiếm nhỏ bé màu tím phân bố bên ngoài, bất kỳ một bụi khí nào đến gần đều bị phá nát.

Dưới chân, mây sáng sắc tím tầng tầng luân phiên, hình thành một đóa hoa lan, ngay khi khuếch tán liền ngưng tụ thành tám cột gió bao phủ bên ngoài Trương Ngạo Tuyết, tám cột gió này khí mạch liên kết với nhau, ngăn cản hoàn toàn ý đồ đánh lén của Sở Hoài Dương.

Giữa bầu trời, mây gió biến chuyển, kịch chiến không ngừng.

U Minh Ma long khi phát hiện Kiếm Vô Trần xuất hiện, ánh sáng âm u lóe lên trong mắt, tỏ ra mấy phần vui mừng, quả thật hơi kỳ quái.

Đối diện, Tứ Linh thần thú trông mắt đảo tròn, đối với việc Kiếm Vô Trần đến đây, nó có phần buồn phiền. Nhưng lúc này đây, U Minh Ma long cứ mãi né tránh đột nhiên thôi đi, toàn lực phát động phản kích, điều này khiến cho Tứ Linh thần thú cảm thấy rất bất ngờ.

Trên không, Hải Nữ và Lôi Thiên hoàn toàn nghiêng về một phía. Hải Nữ dùng thực lực kinh người, pháp quyết thần kỳ đánh cho Lôi Thiên liên tục thất bại thối lui, miệng không ngừng rống lên.

May nhờ đặc thù thân thể của Lôi Thiên, tốc độ khôi phục rất nhanh, lại chịu đòn giỏi, vì thế còn miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng việc khiến Lôi Thiên bất ngờ chính là sự xuất hiện của Kiếm Vô Trần khiến cho tâm tình của Hải Nữ đột biến, cô bé này nhỏ tuổi dường như biết được không ít chuyện, khi phát hiện tình thế Trương Ngạo Tuyết bất lợi, lập tức triển khai công kích mãnh liệt, đánh cho Lôi Thiên không ngừng đầu lên được.

Vì thế, Lôi Thiên rống lên giận dữ liên tục, nhờ có cừu hận nâng đỡ, hấn triển khai phản kích liều mạng, mạnh mẽ cuốn lấy Hải Nữ, không để nó có cơ hội bỏ đi.

Cứ như thế, vẻ mặt Hải Nữ rất giận, quát nhẹ một tiếng, toàn thân biến ra những con rồng xuất hiện đột ngột, lúc này Hải Nữ đã thi triển tuyệt kỹ “Áo Long Phi Thiên” học từ “Áo Long Động Thiên”.

Khi đó, chỉ thấy toàn thân Hải Nữ hào quang biến chuyển trăm lần, vô số làn sáng từ người nó bắn ra, bay lượn đan vào nhau khắp bốn bề, dung hợp thành bảy con rồng ánh sáng cực lớn, màu sắc những con này khác nhau, theo sự khống chế của Hải Nữ phun những lưỡi rồng tấn công Lôi Thiên.

Ngoài ra, bảy con rồng ánh sáng đuôi đầu liền nhau, tất cả hình thành một vòng tròn, bảy cái đầu rồng cùng nhắm chuẩn vào Lôi Thiên bên trong bắn ra bảy luồng lửa sáng, hệt như một dải lụa cuốn lấy Lôi Thiên bên trong.

Hải Nữ phi thân lên trời, thân xoay chuyển giữa không trung, hai tay bắt chéo thành hình hoa sen, lòng bàn tay lấp lánh ánh chớp sáng, hội tụ sức mạnh biến cả toàn thân đánh thẳng xuống đầu của Lôi Thiên.

Thời khắc đó, chỉ thấy một cột sáng rực rỡ nổi đến chín tầng trời, cùng với khí thần thánh uy nghiêm, sức mạnh của vạn quân, chỉ trong chớp lát đã phủ kín cả Lôi Thiên.

Ở bên trong, Lôi Thiên lòng rất bất cam, nhanh chóng vận dụng chân nguyên còn lại trong cơ thể, phát xuất Lôi Thần quyết, hơn nữa còn dùng sức âm nhu để bố trí mười chín tầng phòng ngự, nỗ lực tối đa trong thời gian ngắn nhất có thể.

Nhưng thực lực cách xa khó mà có thể kéo gần được. Phản kích của Lôi Thiên tuy sắc bén, nhưng khi gặp phải công kích của Hải Nữ trong lúc phần nộ, Lôi Thần quyết rất nhanh tan thành mây khói, mười chín tầng phòng ngự cũng khó chống lại uy thế, ngay khi Áo Long Phi Thiên cùng với cột sáng rực rỡ tấn công đồng thời, chỉ giây lát đã tan biến.

Như vậy, cả người Lôi Thiên bị sức hủy diệt tàn phá, miệng phát ra những tiếng kêu thảm thiết xé nát tâm can, thân thể thu nhỏ lại, từ trên không rơi ầm xuống, may được U Minh Ma long nghe tiếng chạy đến kịp đỡ lấy.

Một chiêu đắc thủ, Hải Nữ không dừng lại chút nào, thân thể lác lên liền đến bên Trương Ngạo Tuyết, múa tay đánh ra một chuồng hướng thẳng về phía Sở Hoài Dương.

- Dì Ngạo Tuyết đừng lo, có Hải Nữ đến rồi.

Âm thanh non nớt lại có mấy phần kiên định khiến Trương Ngạo Tuyết nghe thấy rất cảm động.

Nhưng Sở Hoài Dương nghe thấy thanh âm này, liền khó chịu trong lòng, quát lên:

- Biến sang nơi khác, đừng ở nơi này làm vướng chân vướng tay.

Hải Nữ hừ giọng nói:

- Đồ bại hoại của Hải vực dám bắt kính với dì Ngạo Tuyết của ta, xem ta thu thập người thế nào.

Nói rồi hai tay bắt chéo trên đầu, thân thể chuyển động nhanh chóng, toàn thân phát ra khí thế mạnh mẽ to lớn, hình thành một vòng mây ánh sáng ngũ sắc ở lân cận ẩn chứa long khí rất mạnh.

Nghiêng mình tránh lui, Sở Hoài Dương giận dữ quát Hải Nữ:

- Tiểu nha đầu, ngươi chính là tự mình tìm cái chết.

Tay phải đưa ra trước, ánh xanh lục bắn ra, cột sáng quỷ dị chớp mắt đã gặp phải vòng mây sáng ngũ sắc.

1044. Chương 1046 – Thiên Trọng Trảm Pháp

Thấy vậy, Sở Hoài Dương ánh mắt lạnh lại, trong lòng bàn tay trái hiện lên một quả cầu ánh sáng sắc xanh lục thẫm chuyển động nhanh chóng, theo sự khống chế của lão chậm chậm phóng thẳng về phía Hải Nữ đang xoay tròn.

Quả cầu ánh sáng này rất quý dị, trong lúc tiến lên điên cuồng nuốt lấy mọi thứ xung quanh, bề mặt hình thành một không gian vận vạo, bên trong vận chuyển rất nhanh.

Khi quả cầu ánh sáng đến gần, Hải Nữ vẫn xoay tròn như cũ, nhưng vàng mây sáng ngũ sắc lúc này tỏ lộ uy lực của nó, liên tục phát xuất vài trăm chớp điện ngũ sắc, hung hăng đánh thẳng lên quả cầu ánh sáng kia.

Như vậy, sức mạnh hội tụ áp suất cao độ trên bề mặt không lớn của quả cầu ánh sáng dung hợp thành một loạt cơn lốc hủy diệt, gần như trong chớp mắt đã nhanh chóng khuếch tán biến thành một quả cầu ánh sáng đường kính hơn sáu thước đầy màu sắc, phát sinh một vụ nổ âm rất lớn.

Thời khắc đó, thân thể xoay tròn của Hải Nữ run lên, chân nguyên chuyển động nhanh chóng chống đỡ được hơn chín phần sức nổ, thân thể gần như chỉ chịu một chút chấn động.

Sở Hoài Dương tình hình không ổn, lão suy đoán sai lầm, tưởng rằng có thể đánh Hải Nữ trọng thương, ai ngờ công kích của Hải Nữ phòng ngự mạnh mẽ, kết quả phần lớn sức nổ tác dụng lên người của chính lão.

Như vậy, lão do tính toán sai lầm lập tức bị nổ bay mất.

Bên này, Trương Ngạo Tuyết và Kiếm Vô Trần không chút tạp niệm, ai nấy gia tăng chân nguyên chuẩn bị một thể công cực mạnh.

Về phía Kiếm Vô Trần, Hậu Nghệ thần cung mạnh nhất không nghi ngờ gì nữa, nhưng hắn lại không muốn thi triển chống lại Trương Ngạo Tuyết. Vì thế, hắn dung hợp pháp quyết của Hỏa Vân trong cơ thể và Tử Hoa Thôn Nhật, lại dùng Huyết Hà đồ phòng ngự, Thiên Kiếm quyết tiến công, tạo thành một chuỗi thể công cực mạnh.

Cứ như thế, Kiếm Vô Trần toàn thân ánh sáng đỏ tím lóng lánh, hai tay bắt quyết trước ngực, hòa hợp thành một pháp quyết mới hoàn toàn, trên đỉnh đầu ngưng tụ một vàng thái dương tím đỏ đang nuốt lấy linh khí trong trời đất, hơn nữa còn nhanh chóng tăng trưởng.

Đỉnh đầu, thần cung tự động xoay tròn, ánh sáng xanh đỏ cuộn cuộn tuôn xuống rơi chiếu vào Huyết Hà đồ trên người hắn, tỏ lộ mấy phần quý dị.

Khi mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, Kiếm Vô Trần trầm giọng nói:

- Tử Hoa Thôn Nhật, Hỏa Vân Phần Thiên, Huyết Hà Hộ Thể, Thiên Kiếm Quy Nguyên.

Theo âm thanh hắn vang lên, Hậu Nghệ thần cung trên đầu hắn đang xoay tròn gào thét như rồng ngâm, cả thân cung không ngừng rung lên phát ra ngàn vạn lần kiếm bố trí quanh người của Trương Ngạo Tuyết.

Trên bầu trời, vàng thái dương đỏ tím chậm chậm tiến đến cùng với sức mạnh nuốt lấy vạn vật theo sự khổng chế bằng ý niệm của hắn, đồng thời phát xuất ra chín luồng hào quang ý đồ muốn bắt chặt Trương Ngạo Tuyết giữa không trung.

Đối mặt với công kích của Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, ngay từ đầu đã ngâm chuẩn bị, đợi ngay lúc Kiếm Vô Trần phát động, nàng đã chuẩn bị không khác gì lắm, vì thế lập tức triển khai công kích.

Lúc đó, Trương Ngạo Tuyết hít vào một hơi thật sâu, sau đó khí và ý hợp lại, ý và thần dung hợp, cả ba tinh khí thần dung hợp làm một, thân thể chớp mắt đã bắn lên cao.

- Thiên trọng trầm, quỷ thần tàn, hồi thiên chi lực, vạn kiếm diệt duyên! (1)

Trong tiếng hét lớn, Trương Ngạo Tuyết hình bóng hóa thành ngàn vạn phân bố trong không gian vài trăm trượng, các hình bóng xuyên lẫn đan xen vào nhau, dung hợp với nhau, hình thành một kết giới kín bao chặt lấy Kiếm Vô Trần.

Kiểm quyết buông ra, thần kiếm kêu thấu trời. Thân kiếm rung động vừa hấp thu khí cực thánh trong trời đất, vừa phát xuất sức mạnh âm sát rung hồn bạt vía, đối kháng với tiếng kiếm gào do Kiếm Vô Trần phát ra.

Kinh ngạc nhìn Trương Ngạo Tuyết, Kiếm Vô Trần cảm thấy hơi không ổn. Vì sao như vậy, tạm thời hắn còn chưa biết. Hắn chỉ cảnh giác được Trương Ngạo Tuyết trước mắt hoàn toàn không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.

Còn đang suy tư, thể công của Kiếm Vô Trần không giảm đi, ngàn vạn lần kiếm phân bố khắp trời giao chiến nhanh chóng với phân thân của Trương Ngạo Tuyết.

Trên đầu, mặt trời đỏ tím đột nhiên xoay tròn, sức thôn tính của nó đột nhiên tăng gấp ba khiến cho không gian lân cận vặn vẹo biến hình, bất kỳ ảo ảnh phân thân đều không cách gì tồn tại.

Trương Ngạo Tuyết tinh thần bình thản, không bị chút ảnh hưởng nào, ngàn vạn bóng hình nhanh chóng kết thành kiếm trận, mỗi bóng đều bộc phát làn sáng màu tím rực rỡ, khiến cả bầu trời một màu tím. Kiếm trận vừa thành liền tự động vận chuyển, mỗi thanh thần kiếm đều rực hắc hào quang, liên tục không ngừng hấp thu linh khí núi lớn sông dài, khiến linh khí dung nhập vào trong kiếm trận để tăng uy lực của nó.

Cứ như thế, ảo ảnh Trương Ngạo Tuyết phân bố bốn phía tức khắc gia tăng sức mạnh đến cực hạn, một kết giới kín mít ngập đầy sương sáng màu tím liền xuất hiện.

Kết giới này không bình thường, hấp thu sức mạnh núi rộng sông dài, sương tím bên trong toàn là làn kiếm, trong lúc lưu động ngập đầy sức hủy diệt, kịch liệt giao chiến với làn kiếm của Kiếm Vô Trần, tạo nên một chuỗi những vụ nổ mạnh mẽ.

Cảm nhận thể công của Trương Ngạo Tuyết càng lúc càng mạnh mẽ, trong lòng Kiếm Vô Trần chấn động, lập tức quát lớn một tiếng, Hậu Nghệ thần cung xoay tròn trên đầu đột nhiên chấn động, phát xuất các làn kiếm màu sắc khác nhau với chủ đạo là màu tím và màu đỏ.

Trong đó, làn kiếm màu tím chính là màu sắc nguyên gốc của Thiên Kiếm cửu quyết, làn kiếm màu đỏ lại chính là dung hợp của sức mạnh Hỏa Vân và chân nguyên thiên hỏa, uy lực càng thêm phi phàm. Bên ngoài, tiếng nổ dày đặc liên miên không ngừng, sức phá hủy đáng sợ của nó tung tóe bốn phía, nhưng lại bị vàng mặt trời tím đỏ hấp thu, hoàn toàn không tạo nên thương tổn gì ghê gớm.

Giữa không trung, ngàn vạn bóng hình của Trương Ngạo Tuyết dần dần trùng hợp, nhanh chóng lộ ra bản thể của nàng khoảng cách không xa Kiếm Vô Trần.

Bốn bề, hàng nghìn hàng vạn làn kiếm màu tím ngắt xoay tròn di động, hình thành một bát quái màu tím thạch anh vậy khôn Kiếm Vô Trần vào giữa.

Bát quái tím thạch anh này đường kính chừng hai trăm trượng, màu sắc vô cùng diễm lệ, uy lực đủ sức chấn động bầu trời.

Nhìn cảnh tượng quanh mình, vẻ mặt Kiếm Vô Trần hơi biến đổi, hỏi lại:

- Đây chính là Thiên Trọng trảm? Người học từ đâu vậy?

Trương Ngạo Tuyết lãnh đạm nói:

- Học từ nơi nào không cần cho người biết, người hãy chịu chết đi thôi.

Hai tay bắt quyết, vàng tím tràn ngập, một luồng khí tươi mát thánh khiết từ bên trong người Trương Ngạo Tuyết phát ra, khiến khí tức của nàng lúc này nhạt đi, cả thân hình hệt như đã hóa thành, dung hợp cùng với trời đất, thoát khỏi sự co kéo của khí thể tục.

Bên ngoài, bát quái màu tím thạch anh bị ảnh hưởng, không những gia tăng tốc độ vận hành, lại bộc phát thêm khí cực thánh, bề mặt hiện lên từng đợt ánh tím, chỉ chớp mắt đã ảo hóa thành ngàn vạn Trương Ngạo Tuyết, bóng nào cũng giơ cao thần kiếm, làn kiếm màu tím ngắt bắn ra trăm trượng, vận hành chiếu theo quy luật bát quái, di chuyển thẳng vào Kiếm Vô Trần ở giữa.

Gầm lên giận dữ một tiếng, Kiếm Vô Trần quát lên:

- Muốn giết ta, người còn kém xa lắm.

Nói rồi hai tay giơ cao, vàng thái dương màu tím đỏ theo sự khống chế của hắn nhanh chóng di chuyển thẳng về phía trước.

Trên đầu, thần cung bay tròn phát ra tiếng kiếm ngâm kinh thiên điếc tai, cùng với sức mạnh rung chuyển trời đất, không ngừng dung hợp biến hình, cuối cùng ngưng tụ thành chín cột kiếm vạn trượng phân bố quanh người Kiếm Vô Trần, đồng thời từ chín phương hướng chém xuống.

Thời khắc đó, trời đất hơi rung động, cả bầu trời phẳng phát như bị bóp đôi ra. Trong lửa giận nhấn chìm Kiếm Vô Trần, thời gian không gian vạn vẹo, dòng khí thổi đến cuộn về, xuất hiện một không gian bị nghiền nát.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt hồ hững, toàn lực thúc động kiếm trận phát huy Thiên Trọng trăm đến mức giới hạn.

Như vậy, chỉ thấy trên bát quái màu tím thạch anh, từ tám phương hướng đồng thời bắn ra mười sáu làn kiếm cực tím, một trăm hai mươi tám kiếm mang theo khí cực thánh hợp nhất ở trung gian, dùng sức mạnh huyền ảo từ âm dương, vừa xoay tròn thu nhỏ, vừa phát động công kích Kiếm Vô Trần.

Làn kiếm liên miên không ngừng, mỗi vòng có cách nhau thời gian rất ngắn, lần sau lại mạnh hơn lần trước, cứ mười lần thì uy lực lại tăng thêm một phen.

Khi chín kiếm kinh thể hải tặc của Kiếm Vô Trần chém xuống, vừa đúng lúc gặp phải cột kiếm của Trương Ngạo Tuyết thu nhỏ, hai bên gặp nhau thời gian có khác biệt, liền hình thành sự chênh lệch nhất định.

Trong đó, nhất chém thứ nhất của Trương Ngạo Tuyết vừa gặp phải một cột kiếm, nhất chém thứ hai còn chưa hoàn toàn thu nhỏ liền gặp phải cột kiếm thứ hai, còn vài nhất kiếm sau đó lần lần giảm đi, đợi đến lúc cột kiếm thứ chín của Kiếm Vô Trần chém xuống, vừa hay chém ngay vào trên bát quái màu tím thạch anh.

Như vậy, một chiêu cực mạnh của hai bên liên tục bộc phát, cuối cùng Kiếm Vô Trần chiếm thượng phong, gây tổn thương nặng nề cho bát quái màu tím thạch anh của Trương Ngạo Tuyết, khiến cho bản thân nàng có liên quan cũng bị trọng thương.

Nhưng tình hình này chỉ duy trì một lúc, sau đó, khi vòng chín kiếm của Kiếm Vô Trần công xong, Thiên Trọng trăm của Trương Ngạo Tuyết liên tục bộc phát, nhanh chóng áp chế được khí thể của Kiếm Vô Trần, ép cho hắn phải toàn lực phòng ngự.

Lúc này, Kiếm Vô Trần vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn còn chưa ngờ được Thiên Trọng trăm của Trương Ngạo Tuyết lại thần kỳ như vậy, một khi phát xuất liền không thu hồi trở lại được.

Gào lên một tiếng giận dữ, khuôn mặt Kiếm Vô Trần nhăn nhó, hai tay toàn lực giơ cao, dùng Tử Hoa Thôn Nhật phối hợp với Hỏa Văn quyết, ý đồ muốn nuốt lấy một kiếm chém xuống của Trương Ngạo Tuyết.

Ban đầu, phương pháp này có hiệu quả không tồi, làn kiếm của Trương Ngạo Tuyết va chạm vào bề mặt vắng thái dương tím đỏ lập tức bị vạn vẹo biến hình, rồi bị nuốt vào bên trong.

Nhưng theo thời gian trôi qua, uy lực Thiên Trọng trăm tăng gấp mười, gấp hai mươi rồi tăng gấp ba mươi lần, khiến cho Kiếm Vô Trần khó mà duy trì được, cuối cùng khi tiếp lấy nhất chém thứ bảy trăm sáu mươi tám, vắng mặt trời tím đỏ phát nổ khiến Kiếm Vô Trần bị trọng thương tại chỗ.

Lúc này, Thiên Trọng trăm tiếp tục công đến, hơn nữa càng lúc càng nhanh cùng với sức mạnh hủy diệt ép cho Kiếm Vô Trần gào thét giận dữ liên hồi.

Nhưng Kiếm Vô Trần dù sao cũng phi thường, tu vi của hắn dĩ nhiên đã tới mức cực hạn, ngay lúc nguy hiểm đến gần, hắn lập tức bật kêu điên cuồng, trong lúc ý niệm thay đổi, Hậu Nghệ thần cung nằm ngang xoay tròn trên đỉnh đầu đột nhiên dựng đứng lên, phát xuất ra ngàn vạn làn kiếm khắp bốn phía, dùng Thiên Kiếm quyết đối đầu với Thiên Trọng trăm của Trương Ngạo Tuyết.

Sức mạnh thần cung vượt thắng Thiên Linh thần kiếm, phối hợp với tu vi hiện nay của Kiếm Vô Trần, cũng miễn cưỡng ngăn được Thiên Trọng trăm của Trương Ngạo Tuyết.

Nhưng trong lòng Kiếm Vô Trần hiểu rõ, bản thân chống đỡ không được lâu, hiện nay phải tìm được biện pháp rời đi, nếu không sẽ bị Trương Ngạo Tuyết đánh bại.

Phân tích tình hình hiện nay, rồi đi là biện pháp tốt nhất, nhưng Kiếm Vô Trần bứt người đi thăm dò, liền phát hiện thân thể hoàn toàn bị bát quái màu tím thạch anh khóa chặt, căn bản không cách gì rời đi.

Cứ như thế, Kiếm Vô Trần không còn lựa chọn nào khác, chỉ toàn lực phản kháng. Vì thế, trong lòng hắn nổi lên độc ác, giận dữ nói:

- Đây là người ép ta, có trách thì hãy tự trách mình.

Nói rồi chia ra một phần tinh lực, tự động giải khai Huyết Hà đồ trên người, khiến nó hóa thành một vầng mây sáng màu đỏ như huyết lơ lửng trên đầu chống lại tiến công của Trương Ngạo Tuyết. Bản thân lại nhanh chóng thu lại Hậu Nghệ thần cung, bắt đầu thi triển một tên hủy diệt.

Ghi chú:

(1) Thiên trọng trăm, quỷ thần tàn, hối thiên chi lực, vạn kiếm diệt duyên! = Thiên Trọng trăm, quỷ thần phải tàn lụi, sức mạnh hội tụ của trời, vạn kiếm quét sạch!

1045. Chương 1047 – Hạnh Dữ Bất Hạnh (may Mắn Và Bất Hạnh)

Lúc đó, kiếm khí thần thánh giao đấu với sức mạnh huyết sát, Thiên Trọng trăm đấu với Huyết Hà đồ, nhanh chóng ép cho Huyết Hà đồ vốn dĩ to chừng vài trượng thu nhỏ lại, hơn nữa còn nhanh chóng chìm xuống.

Đến lúc này, Kiếm Vô Trần bị ảnh hưởng, thân thể không ngừng run lên. Nhưng hắn lại được ngọn lửa cừu hận chống đỡ, ngoan cường phản kích, hơn nữa còn thúc động nhanh chóng Hậu Nghệ thần cung, chuẩn bị phát xuất một tên cực mạnh.

Thời gian trôi qua vội vã, khi Thiên Trọng trăm của Trương Ngạo Tuyết chém vỡ Huyết Hà đồ, Kiếm Vô Trần bị ảnh hưởng đến phun máu tại chỗ, nhưng không hề ngã xuống.

Lúc này, Thiên Trọng trăm đã chém đến chín trăm chín mươi sáu nhát, Kiếm Vô Trần rống lên điên cuồng, thần cung trong tay đâm xéo lên trời, tay phải kéo cung bắn mặt trăng, cùng với một câu “Hậu Nghệ lãng thiên”, một mũi tên ánh sáng rỏ không bắn ra cùng với uy thế hủy diệt trời đất đón lấy nhát chém của Trương Ngạo Tuyết.

Lúc đó, làn kiếm tím ngắt chém phá trời xanh đụng vào một tên đỏ của Hậu Nghệ thần cung, hai bên chớp mắt đã biến hoá kịch liệt, tạo nên cuồng phong hủy diệt khuếch tán ra bốn phía.

Trương Ngạo Tuyết thân thể run lên, Kiếm Vô Trần vẽ mặt ảm đạm, cả hai đều chịu sự tấn công bất ngờ của cơn cuồng phong kia, nhưng áp lực lên Trương Ngạo Tuyết mạnh hơn, bởi vì mũi tên kia đã đánh nát làn kiếm tím ngắt của nàng.

Sau đó, nhát chín mươi tám, chín mươi chín đến ngay liền, hung hăng chém thẳng lên mũi tên kia, liên tục bộc phát ra sóng khí đáng sợ ép cho Trương Ngạo Tuyết và Kiếm Vô Trần phải phun máu không ngừng.

Lúc đó, hào quang của mũi tên ánh sáng đã ảm đạm lại, khi nhát chém cuối cùng đánh tới, cột sáng màu tím và mũi tên ánh sáng thoắt đầu với nhau rồi lập tức đánh nát mũi tên ánh sáng, uy lực dư lại của nó đánh trúng Kiếm Vô Trần, lập tức đánh hắn từ tầng mây cao rơi xuống.

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng Kiếm Vô Trần vang lên, chớp mắt đã vọng khắp bốn phía, khiến cho Sở Hoài Dương đang giao chiến thất kinh hồn vía, không ngờ Kiếm Vô Trần lại bại trong tay của Trương Ngạo Tuyết.

Sở Hoài Dương kinh ngạc bứt ra đi, muốn đến cứu Kiếm Vô Trần nhưng lại bị Hải Nữ ngăn lại. Vì thế hắn ánh mắt lạnh lại, giận dữ nói:

- Tránh ra.

Hải Nữ hừ giọng nói:

- Muốn chạy, không có cửa, ở lại cho ta.

Hai tay múa lên, hào quang chớp lóe, chưởng lực mạnh mẽ ảo hoá thành rồng bay lượn xung quanh Sở Hoài Dương.

Thấy không thoát thân được, Sở Hoài Dương gào thét giận dữ, vừa lắc mình phòng ngự, vừa múa chưởng phản kích, tiếp tục cuộc chiến lâu dài trước đó.

Luận về thực lực, Sở Hoài Dương mạnh hơn Lôi Thiên kia, Hải Nữ không có Tỏa Long đỉnh, lão cũng không phải sợ, nhưng muốn thắng Hải Nữ, lão cũng không làm được, vì thế hai bên giằng co không phân thắng bại.

Bên này, cuộc chiến của Bách Linh và Kim Động hơi kỳ quái, hai bên xem có vẻ kịch liệt, thực sự người nào cũng có tâm sự, không ai xuất toàn lực.

Khi Kiếm Vô Trần và Trương Ngạo Tuyết triển khai giao chiến kịch liệt, Bách Linh vẻ mặt lộ lo lắng. Lúc này đây, Kim Động thấy cơ hội đã đến, lập tức múa một hư chiêu, rồi bay mình bỏ chạy biến mất về phía xa xa.

Bách Linh không hề đuổi theo, nàng đã sớm suy đoán dụng ý của Kim Động, vì thế mới phối hợp với hắn diễn một màn kịch để dụ Kiếm Vô Trần sụp bẫy.

U Minh Ma long liên tục để ý đến tình hình của Kiếm Vô Trần, khi thấy Kiếm Vô Trần thất bại, trong mắt nó lóe lên vẻ thất vọng, lập tức không dừng thêm nữa, lợi dụng lúc Tứ Linh thần thú thủ thế để tiến công, nó liền mang Lôi Thiên loáng lên đã biến mất không còn thấy.

Tứ Linh thần thú hơi tức giận, nhưng nó không biết trước được tâm tư của U Minh Ma long, cũng không ngờ nó nói chạy là chạy, vì thế chỉ đành rống lên vài tiếng bất cam.

Thương Nguyệt và Hách Triết giao chiến có thể nói là kịch liệt vô cùng. Từ khi bắt đầu, Hách Triết có ý dụ Thương Nguyệt rời đi. Nhưng sau đó, trong tình cảnh không thoát được, Hách Triết thể hiện thực lực phải có của một Đại Vu sư, toàn lực giao chiến với Thương Nguyệt.

Trong lúc đó, Thương Nguyệt nhờ có Phượng Hoàng Trọng Sinh, tu vi tiến vào cảnh giới cực mạnh, sức lực còn hơn cả Hách Triết. Lại thêm ngọn lửa cực thánh có tính khắc chế với Vu thuật, nàng không hề sợ hãi chút nào.

Song dù sao Hách Triết cũng không tầm thường, lão chính là người mạnh thứ hai sau Vu Thần trong Vu tộc, tu vi không hề dưới Thiên Kiếm khách, phối hợp với Vu thuật quỷ bí, ra tay cũng đa dạng nhiều mảnh khiến cho người ta không thể không cẩn trọng.

Ngoài ra, Hách Triết vô cùng xảo hoạt, không hề liều mạng với Thương Nguyệt, toàn bộ dùng sức mạnh Vu thuật để tạo nên ảo ảnh dùng mê hoặc đối phương, vững vàng chiếm thế chủ đạo. Lại thêm, Thương Nguyệt không hiểu rõ lắm tình hình của Vu thuật, cũng chỉ đành cẩn thận đề phòng.

Chuyển đến bên Hải Nữ, Bách Linh hoàn toàn không nhúng tay vào cuộc giao chiến của nó với Sở Hoài Dương, chỉ mỉm cười quan sát. Đợi khi Kiếm Vô Trần thất bại, Bách Linh gọi Tứ Linh thần thú lại, ngăn cản nó đến hỗ trợ Trương Ngạo Tuyết.

Thấy vậy, Tứ Linh thần thú cảm thấy không hiểu lên tiếng hỏi:

- Vì sao không để ta nhúng tay vào?

Bách Linh cười đáp:

- Lúc này đây, hãy để Ngạo Tuyết cắt đứt đoạn ân oán quá khứ không phải là tốt hơn chăng?

Tứ Linh thần thú nghi hoặc nói:

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Bách Linh ánh mắt đảo tròn, cười nhẹ nói:

- Người không phải cần một cái cớ sao?

Tứ Linh thần thú nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt dần dần sáng tỏ.

Giữa không trung, Trương Ngạo Tuyết thu lại thần kiếm, vẻ mặt phức tạp

Nàng lúc này đây thật ra đã bị trọng thương, nhưng nghĩ đến cừu hận quá khứ, nghĩ đến những cố nhân đã vì mình chết trong tay Kiếm Vô Trần, sự cừu hận tự nhiên sinh ra trong lòng chống đỡ cho nàng.

Hít vào một hơi thật sâu, Trương Ngạo Tuyết nhẹ nhàng hạ xuống, tìm được Kiếm Vô Trần trọng thương trên mặt đất, hai người khoảng cách chừng ba trượng, ai nấy cừu hận nhìn nhau.

Lắc lư đứng lên, Kiếm Vô Trần dùng thần cung chống xuống đất, khoe miệng máu tươi rỉ ra không ngừng, ánh mắt âm đạm nhìn Trương Ngạo Tuyết, giọng hận thù nói:

- Lần trước ở Hoa Sơn, ngươi đã bại trong tay ta, không ngờ lần này người thắng lại là ngươi.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh nhạt, giọng đầy hận thù nói:

- Đêm hôm đó, Lý sư huynh và Tất Thiên đã vì ta ta chết trận tại Hoa Sơn, hôm nay, cũng ở trên đỉnh Hoa Sơn này, ta muốn tự tay báo thù cho bọn họ, dùng đầu của ngươi mà tế bọn họ.

Bật cười khinh thường, Kiếm Vô Trần nói:

- Ngươi tuy thắng nhưng chỉ là dùng kỹ xảo, so thực lực chân chính, ngươi còn thua ta. Bây giờ, ta không muốn phí lời với ngươi nữa, lần sau gặp lại ta sẽ không để ngươi thoát khỏi tay ta được. Ha ha ha ...

Trong tiếng cười lớn, thân thể Kiếm Vô Trần loáng lên, lập tức hiện lên hàng ngàn bóng hình, thật giả khó phân biệt.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt nặng nề, quát lên:

- Dừng lại cho ta!

Một tiếng kiếm ngâm lên, thần kiếm ra khỏi vỏ, làn kiếm màu tím bắn ra tám hướng, dùng hiệu quả chỉ dẫn thần kỳ đặc biệt, không hề sai biệt chút nào đánh trúng vào thân thể thật sự của Kiếm Vô Trần.

Rống lên giận dữ, hình bóng Kiếm Vô Trần bắn ra xa quay ngược trở lại, trong tiếng la lên kinh ngạc của Trương Ngạo Tuyết, hắn đã bay lên đến bên cạnh Sở Hoài Dương, thần cung trong tay múa lên phát xuất làn kiếm sắc bén đánh cho Hải Nữ kinh sợ lùi lại.

Sở Hoài Dương lợi dụng thời cơ bỏ chạy, ai ngờ lại bị Trương Ngạo Tuyết đuổi theo, hai bên trong lúc lướt qua, cổ tay Trương Ngạo Tuyết biến chuyển, một trăm bảy mươi sáu lần kiếm đột nhiên xuất hiện, trong đó có hơn phân nửa chém lên người lão, khiến lão bị trọng thương bắn đi.

Kiếm Vô Trần sau một chiêu lập tức bỏ chạy, giữa không trung nắm lấy Sở Hoài Dương, hai người phi thân bay đi, chớp mắt đã hơn vài dặm.

Trương Ngạo Tuyết thấy vậy, quát lớn một tiếng muốn đuổi theo nhưng bị Bách Linh ngăn lại.

- Dừng nóng, tạm thời đừng vội vàng.

Trương Ngạo Tuyết thở dài u oán, hơi thương cảm nói:

- Dừng tay như vậy là có lỗi với những người đã chết.

Hải Nữ đến bên hai người, kéo áo của Bách Linh hỏi:

- Vì sao không đuổi theo? Bây giờ hắn phải lập tức tiêu diệt luôn.

Vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, Bách Linh chỉ lên bầu trời, nhỏ giọng nói:

- Trên đó còn ẩn chứa một luồng khí tức đang quan sát tình hình chúng ta. Bây giờ di Ngạo Tuyết của con đang bị trọng thương, ngang nhiên truy đuổi theo cho dù giết được Kiếm Vô Trần, nhưng rơi vào tay kẻ đang quan sát hẳn tạo nên uy hiếp rất lớn cho sự phụ của con. Hơn nữa, Kim Động trước đó hiện thân hẳn nhằm dụ Kiếm Vô Trần sụp bẫy. Bây giờ Kiếm Vô Trần và Sở Hoài Dương đều đã bị trọng thương, Lý Trường Xuân ẩn mình tự nhiên nắm chắc cơ hội, cho nên chúng ta không cần phải nóng lòng. Hiện nay, tình hình sự phụ con chưa biết thế nào, chúng ta phải bình tâm không nóng vội.

Hải Nữ khuôn mặt nhỏ bé ngược lên, hừ giọng nói:

- Chúng ta mất sức cả nửa ngày, kết quả lại bị người khác lấy đi mất, quả thật đáng giận.

Bách Linh cười đáp:

- Đừng nóng, Kiếm Vô Trần kia mặc dù bị thương cũng không phải là đã cạn sức. Với tu vi hần hiện nay muốn giết hần cũng không thể dễ dàng làm được. Được, khí tức ẩn núp trên cao cũng đã đuổi theo rồi, chúng ta hãy để Tam Đầu linh xà truy theo hành tung của Kiếm Vô Trần, chúng ta làm chim hoàng tức núp sau rình bọ gậy, từ từ thu thập hần.

Nói rồi võ linh xà trên vai một cái khiến nó âm thầm đuổi theo.

Hải Nữ hơi vui, cười nói:

- Biện pháp này tốt lắm, để bọn chúng mất đi chút sức lực, thế chúng ta mới không thua thiệt.

Trương Ngạo Tuyết nhìn lên không trung, cau mày nói:

- Người đang ẩn núp chính là Lăng Thiên, quả thật là không ngờ được. Bất quá như vậy cũng tốt, để bọn chúng ba thế hệ ở cùng nhau, xem thử Lăng Thiên có cảm tưởng như thế nào.

Bách Linh vẻ mặt hơi biến, nhỏ giọng nói:

- Té ra là lão, quả thật vượt ngoài dự liệu của ta. Được, không nói những chuyện này nữa, chúng ta còn vừa phải quan sát chiến trận, vừa chờ đợi tin tức của Lục Vân thôi.

Hải Nữ hỏi:

- Dì Bách Linh, sư phụ lúc nào mới quay về đây?

Bách Linh nói:

- Ta cũng không biết, nhưng ta nghĩ huynh ấy phải nhanh chóng quay lại rồi, chúng ta ở đây an lòng chờ đợi thôi.

Hải Nữ ồ một tiếng, không nói thêm, Trương Ngạo Tuyết lại vừa trị thương, vừa quan sát chăm chú tình hình giao chiến của Thương Nguyệt và Hách Triết...

Không gian yên tĩnh, mây khói mờ mịt giống như mây ảo biến hoá, ngàn vạn ngôi sao mơ hồ, không trung vô tận không thấy bờ bến.

Ở trong đó, phương vị không gian tỏ ra rất khó phân biệt bởi vì bốn bề cảnh sắc hệt nhau, tìm không thấy được chút biến hoá rõ ràng nào.

Thấy vậy, Lục Vân thần sắc bình thản, không nói không làm, hệt như bóng ma yên lặng chờ đợi.

Chớp mắt, trước mặt lóe lên làn sáng, Vu Thần cũng theo đến, sau khi nhìn cảnh sắc bốn bề, ánh mắt nhìn đến Lục Vân.

- Đưa ta đến đây là không muốn bị quấy nhiễu hay còn có mục đích gì khác?

Lục Vân nhìn lão, ánh mắt rất kỳ quái, nhỏ giọng nói:

- Vu Thần, người thấy ta dự người khả năng lớn nhất là vì điều gì?

Vu Thần đáp:

- Câu này ta phải hỏi người mà không phải người hỏi ta.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Đoán thử xem.

Vu Thần nghe vậy, vẻ mặt hơi nghi hoặc, suy đoán:

- Người dụ ta đến đây hẳn là có chuyện muốn nói với ta.

Thanks

1046. Chương 1048 – Vu Thần Chi Thống (nỗi Đau Của Vu Thần)

- Đoán rất đúng, có một chuyện muốn bàn với người. Đương nhiên, kết quả thế nào ta đã nắm chắc trong lòng, bất quá còn muốn nói chuyện với người một chút.

Vu Thần không hiểu nhìn chàng, hỏi lại:

- Người muốn bàn thế nào? Có liên quan đến chuyện của Cửu U Minh giới chẳng?

Lục Vân vẽ mặt bình thản, từ chối cho ý kiến trả lời:

- Tùy tiện nói chuyện gì cũng đều có thể, người chọn lựa đi.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Câu này phải đến phiên ta, người đừng có cướp mất.

Lục Vân bật cười thần bí, nhẹ giọng nói:

- Thế cũng tốt, để ta nói trước. Bây giờ, chúng ta trước hết bàn luận về quá khứ của người đi.

Vu Thần biến sắc, giọng không vui nói:

- Chuyện này không có gì phải bàn, người hãy nói những chuyện khác đi.

Lục Vân chất vấn:

- Thế nào, người sợ rồi chẳng?

Vu Thần quát lên:

- Nói bậy, ta có gì phải sợ?

Lục Vân đáp:

- Nếu không sợ, sao lại không đồng ý đề cập đến quá khứ của người? Có phải không muốn ta biết, hay không ngờ ta biết đây?

Vu Thần hừ giọng trả lời:

- Bớt lời nhảm nhí đi, đây không phải có chút ý nghĩa chẳng?

Lục Vân nói:

- Ý tương tự vậy, nhưng hơi khác một chút. Thế nào, nói vậy thôi sao?

Vu Thần khép hờ mắt nhìn chàng, nghi ngờ hỏi:

- Người quả thật không biết hay cố ý giả điên vậy?

Lục Vân cười trả lời:

- Ta biết một chút, nhưng không được đầy đủ.

Nghe vậy, Vu Thần trầm ngâm. Một lúc sau lão mới mở miệng:

- Thật ra có một số chuyện người không cần phải biết quá nhiều.

Lục Vân đáp:

- Ta cũng không nghĩ biết quá nhiều, cũng như hỏi thêm một chút, ngày đó người ở Nguyên trì đã hứa hẹn, bây giờ cảm thấy hối hận chẳng?

Vu Thần vẽ mặt âm đạm, nhạt nhẽo nói:

- Vài ngàn năm trôi qua rồi, rất nhiều chuyện đều đã quên lãng, hà tất phải đề cập đến đây?

Lục Vân trả lời:

- Đời người có rất nhiều chuyện có thể quên được, nhưng cũng có nhiều chuyện không thể nào quên đi. Người bao nhiêu khổ sở sống dậy, lẽ nào chỉ vì lưu luyến phần hoa và hư vinh của trần thế chẳng?

Vu Thần hơi thương cảm, dường như bị câu nói của Lục Vân làm cảm động, nhẹ than thở:

- Không phải thì như thế nào đây?

Lục Vân nói:

- Nếu có mà đến, sao không thần nhiên đối mặt? Một đời của người, có thật sự hướng đến quyền lợi tối cao vô thượng chẳng?

Vu Thần cười khổ sở, lắc đầu đáp:

- Người sẽ không hiểu được tâm tình của ta, cũng không cách nào biết được cảm giác của ta. Hệt như ngàn vạn người tu chân, bọn họ chỉ thấy bề mặt huy hoàng của Lục Vân, lại chưa từng thấy được bề mặt đau khổ trong lòng của người.

Lục Vân cười cười, hơi cảm xúc nhẹ giọng đáp:

- Đời một người tổng quát phải có một mục tiêu. Ta vì sao phải nghịch thiên? Người vì sao phải sống dậy? Đây là ý nghĩa của việc chúng ta sinh tồn ở thế gian.

Vu Thần gật đầu nói:

- Đúng thế, là định mệnh sắp sẵn, ai có nhân duyên, hay là không nói đến những chuyện đó nữa, người hãy nói thẳng vào chuyện chính đi.

Lục Vân thôi cảm xúc, nghiêm mặt nói:

- Giữa chúng ta thật ra hoàn toàn không có ân oán không giải được. Tuy Vu sư của Vu tộc người đã từng làm hại người thân của ta, nhưng bọn họ đều đã chết hết rồi.

Vu Thần trả lời:

- Người có thể quên, nhưng ta không thể, bởi vì ta là Vu Thần, bọn họ chính là con dân của ta, món nợ này không thể tính toán như vậy được.

Lục Vân nói:

- Nói như thế, người hẳn phải tính toán cẩn thận với ta một chút chứ?

Vu Thần lạnh lùng đáp:

- Không nói chuyện ân oán cá nhân, giữa chúng ta cũng tính là cừu hận sâu như biển.

Lục Vân thần nhiên gật đầu nói:

- Cũng đúng, ta và người luôn có ân oán dây dưa, tính cho xong cũng tốt để tránh khó xử cho cả hai bên. Bây giờ, ở đây chúng ta có hai người, không ngại nói thẳng, cuối cùng người muốn như thế nào?

Vu Thần hừ giọng nói:

- Câu này ta cũng muốn hỏi, cuối cùng người muốn làm thế nào?

Lục Vân đáp:

- Người đến trung thổ, ngoại trừ báo thù ra, cũng chỉ vì tranh bá thiên hạ chẳng?

Vu Thần lạnh lùng nói:

- Người cho rằng như vậy chẳng?

Lục Vân trả lời:

- Ngày đó, người phong ấn người chính là Lăng Thiên của Hư Vô Giới Thiên, bây giờ hẳn và người đã gặp lại, nhưng ân oán lại không thể kết thúc, vì có gì đây?

Vu Thần hừ giọng nói:

- Đó là vì hần may mắn, tạm thời chạy trốn được.

Lục Vân hơi hơi gật đầu nói tiếp:

- Chuyện này tạm thời không nhắc đến, chúng ta nói qua một chút chuyện người tranh bá thiên hạ. Với thực lực người ngày nay, không loại trừ được Yêu Hoàng và ta, chắc người không thành công. Nhưng hiện nay, người còn muốn nhờ sức mạnh của ta đối phó với Địa Âm và Thiên Sát, vì thế người hôm nay đến tìm ta, không phải thật sự muốn giao chiến với ta.

Vu Thần lạnh lùng cười, hừ giọng nói:

- Người nói không sai, ta còn cần sức mạnh của người đối phó với Địa Âm Thiên Sát, nhưng ta cũng muốn lợi dụng cơ hội khống chế người, thông qua Vong Linh trở chú trong người người để khiến người chìm vào ma đạo, cuối cùng để ta sử dụng, loại trừ những người gây chướng ngại cho ta.

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Giả sử người thành công, đứng ở đỉnh cao nhất của Thất giới, thế thì như thế nào đây?

Vu Thần cau mày đắc ý nói:

- Thế thì sau đó ta sẽ chính là ông chủ của trời đất, có thể phá được lời nguyền trên người ta để bỏ tước lại tiếc nuối nhiều năm trước.

Lục Vân ánh mắt hơi động, hỏi lại:

- Nói như thế, người muốn tranh bá thiên hạ cũng vì phần tiếc nuối trong lòng chăng?

Vu Thần trong lòng chấn động, cả giận nói:

- Người chụp mũ ta chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Không phải là nói chơi, ta thật ra đã biết mục đích của người, nhưng chỉ hy vọng nghe chính miệng người nói ra mà thôi.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Vẽ vờ lắm chuyện, cứ cho mình thông minh.

Lục Vân hoàn toàn không nóng nảy, điềm nhiên đáp:

- Vu Thần, nếu như có phương pháp khác có thể giải trừ lời nguyền trên người người, thế người có muốn thử qua không?

Vu Thần vẻ mặt kinh hãi, nhìn chàng hoài nghi, ánh mắt biến ảo mãi, rất lâu sau mới mở miệng nói:

- Người quả thật có biện pháp?

Lục Vân cười đáp:

- Người thấy vậy chăng?

Vu Thần trả lời:

- Người muốn trả thế nào? Để ta giải trừ Vong Linh trở chú trong người của người chăng?

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Ta không cần gì cả, nhưng người phải trả giá rất lớn, người có tình nguyện chăng?

Vu Thần ánh mắt hơi khép lại, trầm giọng nói:

- Nghe người nói, cái giá này hẳn phải không tầm thường chăng?

Lục Vân gật đầu nói:

- Đúng thế, bắt đầu từ đâu thì hãy kết thúc ở đó. Câu này người nghe có hiểu rõ chăng?

Vu Thần không nói, cúi đầu trầm tư, vẻ mặt cổ quái, giây lát, Vu Thần ngừng đầu nhìn chàng, hỏi lại:

- Người dẫn ta tới nơi này vì mục đích này chăng?

Lục Vân đáp:

- Không sai lắm. Thế nào, người suy nghĩ rõ ràng chưa?

Vu Thần nói:

- Đã nghĩ qua, nhưng ta không tin người.

Lục Vân dường như sớm biết đáp án, cũng không chút kinh ngạc, chỉ than thở nói:

- Như vậy, thiên hạ không có người nào người có thể tin nhiệm được.

Vu Thần lạnh lùng trả lời:

- Ta thà rằng chỉ tin chính mình, cũng tuyệt đối không dễ dàng giao mạng vận vào tay người khác.

Lục Vân ánh mắt phức tạp nhìn lão, nhỏ nhẹ nói:

- Nghe nói năm xưa ông trời tạo một lời nguyên trên người người, chỉ duy nhất kẻ nghịch thiên mới có thể giải trừ. Đây chính là căn nguyên của việc người tiến vào trung thổ để tranh bá nhân gian.

Vu Thần vẻ mặt nặng nề, âm hiểm nói:

- Chuyện người biết cũng không ít, phải ông chủ Cửu U cho người biết chăng?

Lục Vân đáp:

- Tự nhiên chính hắn đã nói cho ta biết, hắn còn nhận được một lời hứa từ ta, người có muốn biết chăng?

Vu Thần toàn thân khí tức đột nhiên biến hắc, cả người trở thành lạnh lùng tàn khốc vô tình, giọng hận thù nói:

- Hắn muốn người giết ta?

Lục Vân đáp:

- Hai chọn lựa, một là giết chết người, hai là thu lại sức mạnh trên người người để trả lại cho Cửu U Minh giới.

Bất tiếng cười giận dữ, Vu Thần bật thành lời:

- Ông chủ Cửu U thật ghê gớm, hắn muốn bỏ rơi lời thề. Người vì sao muốn đáp ứng hắn?

Lục Vân trả lời:

- Vì Thương Nguyệt cho nên ta đồng ý với hắn.

Vu Thần nói:

- Nếu đã là như vậy, giữa chúng ta cũng không thể bàn luận gì, hay người hãy động thủ đi.

Lục Vân nói:

- Đừng nóng, động thủ chỉ là chuyện sớm muộn, hay chúng ta nói đến mục đích hôm nay người đến đây chăng?

Vu Thần đảo tròn mắt, cười âm hiểm:

- Người quả thật muốn biết chăng?

Lục Vân điềm nhiên trả lời:

- Xem người thích nói thật, hay là nói láo rồi.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Lời nói có thật có giả, nhưng ngươi có thể phân biệt được chăng?

Lục Vân bật cười kỳ dị, hỏi ngược lại:

- Ngươi có thể khẳng định ta không biết được mục đích chân chính ngươi đến đây chăng?

Vu Thần nghe vậy vẻ mặt hơi giận quát lên:

- Ngươi có ý giằng co với ta không rõ chăng?

Lục Vân bật cười quỷ bí, tự nói:

- Người đối địch, đánh vào lòng là trên hết, đánh thành là sau đó.

Vu Thần trong lòng chấn động, thôi giận dữ, lạnh lùng nói:

- Lục Vân, ngươi cũng rất thần bí, cũng quá mức tự phụ.

Cười cười thản nhiên, Lục Vân bình tĩnh trả lời:

- Ngươi khẳng định ta không phải có ý làm như vậy chăng?

Vu Thần không hiểu, nhưng không hề biểu lộ, khẽ nói:

- Ngươi thấy có ý tứ chăng?

Lục Vân cười trả lời:

- Hừ hừ thật thật, chân chân giả giả, đây không phải chính là học theo Vu Thần ngươi chăng?

Hừ giọng một tiếng, Vu Thần quát lên:

- Đủ rồi, ta không muốn nói nhảm với ngươi, đi vào chính đề đi. Muốn động thủ hay không, ngươi tự chọn lựa đi.

Lục Vân nhìn bốn phía, điềm nhiên cười nói:

- Cảnh sắc nơi này không tồi, biển ảo bất định, ánh sao lấp lánh, tốt cho việc thưởng thức hơn là động thủ.

Vu Thần lên tiếng:

- Ngươi như vậy là không muốn động thủ với ta rồi?

Lục Vân hỏi:

- Ngươi vì sao lại thật lòng muốn giao chiến với ta?

Vu Thần rất tức giận, quát lên:

- Bốn thần chẳng muốn đấu võ mồm với ngươi, nếu không muốn động thủ, thế thì ta đi trước một bước, lần tới gặp mặt, chúng ta không nói chuyện dễ dàng như vậy lần nữa.

Thấy lão muốn đi, Lục Vân nói:

- Đừng gấp, lẽ nào đến đây lại không ở lại thêm chút nữa. Ngươi cứ vội vàng bỏ đi như vậy, tên Kiếm VôTrần đó làm sao mắc câu được?

Vu Thần kinh ngạc nói:

- Ngươi quả thật biết được?

Lục Vân cười tà đạo đáp:

- Ngươi cho là ta không biết chăng? Được, không nói với ngươi những chuyện đó, hay là nói đến chuyện lần sau gặp mặt đi.

Vu Thần xem thường trả lời:

- Lần tới gặp mặt hãy nói, bây giờ nói có hay ho gì đây?

Lục Vân trả lời:

- Hôm nay ở đây ta đã nói rõ hết mọi thứ. Nếu như người chọn lựa phương thức của mình rồi, thế thì lần tới gặp nhau, hãy để chúng ta kết thúc mọi thứ. Đến lúc đó người chớ có hối hận.

Vu Thần quát lạnh:

- Người uy hiếp ta chăng?

Lục Vân trả lời:

- Ta chỉ muốn cho người biết, lần tới giữa hai chúng ta phải có một bên bị biến mất, hoặc là mất đi một thứ gì đó.

Vu Thần nặng nề âm hiểm nói:

- Lục Vân, một ngày người không giải trừ được Vong Linh trở chú trong người, thì ngày đó người không phải là địch thủ của bổn thần. Đến lúc đó gặp lại, hối hận tất nhiên chính là bản thân người.

Thanks

1047. Chương 1049 – Liệt Thiên Hiện Thân

- Phải vậy chăng? Thế chúng ta hôm nay thử qua đi. Lần trước một chiêu phân thắng bại, xem như người thắng. Lần này hay là chúng ta chỉ thử một chiêu, xem thử người còn có thể thắng được không.

Vu Thần cười điên cuồng nói:

- Người không phục? Được, bổn thần lại bồi tiếp người chơi một chuyến. Ra tay đi.

Nói rồi toàn thân khí thế tăng mãnh liệt, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao hung hăng bắt chặt lấy ánh mắt Lục Vân.

Bật cười lạnh nhạt, Lục Vân tay phải đưa ra trước, khẽ ngâm nga:

- Đơn giản một chút, thân thể ai tiến hoặc lùi thì người đó tính là thua rồi.

Vu Thần đáp:

- Được, cứ như lời của người, bắt đầu đi.

Tay phải vừa xoay vừa lật, lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa đen ngòm đột nhiên chuyển động, ở trước ngực hóa thành một cột sáng xoay tròn rất nhanh tạo nên sức mạnh thôn tính cả thời gian và không gian, vừa hấp thu ánh sáng bốn bề, vừa chậm chậm bay thẳng đến Lục Vân.

Nhìn cột sáng đen kịt đó, Lục Vân vẻ mặt nghiêm trọng, tay phải đưa ra trước lòng bàn tay hướng lên, ẩn chứa một luồng hào quang màu xanh lam sẫm, đang rung động rất nhanh.

Rất nhanh, hào quang màu xanh lam sẫm đó ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, theo sự khống chế của Lục Vân bay lên chục trượng, hóa thành cột sáng, sau đó lại thu nhỏ nhanh chóng thành một quả cầu ánh sáng.

Cứ liên tục chín lần như vậy, quả cầu ánh sáng sắc xanh lam thẫm đã biến thành bảy màu, khi cột sáng của Vu Thần đến gần, liền theo sự xoay chuyển đánh ra của tay phải Lục Vân bay ra, lập tức gặp nhau giữa không trung.

Khi đó, hai cột sáng gặp nhau, cả hai yên lặng bất động, điểm giao nhau màu sắc biến đổi, lúc thì đen ngòm, lúc lại đỏ sẫm.

Cột sáng của Vu Thần uy lực vô cùng, lại có sức mạnh thôn tính đủ để tiêu hủy vạn vật. Nhưng cột sáng của Lục Vân rất kỳ dị đặc biệt, trông như ánh sáng bảy màu luân chuyển, nhưng thực tế bên trong lại là

màu xanh lam thắm, tạo nên sinh khí bừng bừng, có sức mạnh ngưng tụ thời gian không gian, bất cứ vật gì gặp phải đều như bị đóng băng vậy, yên lặng bất động.

Hai cột sáng tính chất như vậy gặp nhau giữa không trung, một bên muốn thôn tính đối phương, một bên muốn ngưng đọng đối phương, hai bên tính chất đối nghịch thẳng thắn đấu nhau, lập tức tạo nên hiện tượng quái dị, bên nào cũng nhanh chóng hội tụ nhưng lại không hề bành trướng, hệt như ở điểm giao nhau tạo nên một cửa thời không, nuốt lấy hai người phát xuất ra cột sáng.

Cảnh tượng đó kéo dài rất lâu, khi hai người giao chiến sức mạnh yếu đi, hai bên đều có cảm giác chìm sâu, ai cũng không thể thoát khỏi được.

Thời gian chậm chậm trôi qua, khi cột sáng Lục Vân và Vu Thần phát ra dần dần mất đi, hai người đồng thời quát to một tiếng, tay trái nhanh chóng đánh ra, hai luồng chưởng lực mạnh mẽ kịch liệt va chạm, phát ra tiếng sấm đìc tại.

Mượn sức này, Lục Vân và Vu Thần ổn định thân thể đang nghiêng vào trong, nhờ đó giảm dựa. Nhưng sức hút đó rất mạnh, hành động của hai người một lần chưa thành công. Vì thế, Vu Thần tay trái lại múa lên, một luồng chưởng lực đáng sợ kéo tới.

Nhưng Lục Vân lại không hề đáp trả, ngược lại tay trái múa lên giữa không trung, lòng bàn tay hướng xuống, một luồng hào quang sắc xanh lam chớp mắt đã phát ra, hình thành một không gian đặc biệt xung quanh, ngưng đọng hoàn toàn mọi dòng khí đang tuôn chảy.

Như vậy, một chiêu của Vu Thần khi đến gần Lục Vân đã bị cứng đi, lão không chỗ để mượn lực, thân thể đột nhiên tiến đến, thế đi hung mãnh.

Lục Vân thân thể bất động, tay trái ngưng đọng không gian, giữ chắc thân thể mình vững vàng, cuối cùng khắc phục được sức hút, thu được thắng lợi.

Thấy vậy, Vu Thần hừ lạnh nói:

- Kỹ xảo chiến thắng, không ra gì cả.

Lục Vân nói:

- Người lần trước không phải cũng dùng kỹ xảo thắng lợi chẳng?

Vu Thần giận dữ rống lên, tay phải múa lên, một cột sáng màu xanh lục thắm âm thầm phóng đến mang theo nhiều quỹ dị xuất hiện phía trước Lục Vân.

Bật cười ngạo nghễ, Lục Vân nói:

- Cách mặt ba ngày đã có khác biệt, lần tới người nhớ cẩn thận hơn.

Tay phải ánh xanh lam lóe lên, sức mạnh vô cùng vô tận của biển cả phá không hiện ra, lập tức đánh nát cột sáng màu xanh lục thắm của Vu Thần, hất bắn thân thể lão đi.

- Lục Vân, đừng đắc ý, lần tới gặp lại mới để cho người thấy sự lợi hại của bốn thần.

Bỏ lại những câu này, Vu Thần không hề quay đầu, loáng lên liền biến mất.

Lục Vân không hề đuổi theo, chỉ yên lặng ở tại đó, một lúc sau mới tự nói:

- Vì sao mềm lòng như vậy? Bởi vì chán ghét hay bởi vì hắn cũng từng bị lời nguyên của ông trời đây?

Trong tiếng tự hỏi, Lục Vân hình bóng nhạt đi, chớp mắt đã biến mất. Một lúc sau, thân thể Lục Vân xuất hiện giữa không trung, vừa hay thấy được Hách Triết xoay người bỏ chạy, Thương Nguyệt muốn đuổi theo.

Lắc mình hạ xuống, Lục Vân ngăn Thương Nguyệt lại nhẹ giọng nói:

- Để lão ta đi, tình hình ở đây như thế nào rồi?

Dừng bước, Thương Nguyệt thấy chàng không chút tổn thương, không khỏi cười nói:

- Mọi thứ đều tốt, nhưng không có được chút thu hoạch hiện thực nào.

Dứt lời, ba người Bách Linh nhanh chóng đến gần, ai nấy ân cần hỏi thăm.

Lục Vân mỉm cười lắc đầu, điềm nhiên nói:

- Huynh không sao, chỉ nói chuyện một lúc với Vu Thần. Kiếm VôTrần có ra tay không?

Bách Linh nói:

- Huynh đi rồi, biến hóa rất nhiều, đầu tiên ... sau đó Lăng Thiên cũng bỏ đi theo, muội liền phái Tam Đầu linh xà đuổi theo. Bây giờ, Vu Thần cũng rời đi rồi, chúng ta đi thôi.

Lục Vân hơi hơi gật đầu, đang muốn lên tiếng đồng ý, một luồng khí tức quen thuộc đột nhiên truyền đến khiến chàng hơi hơi biến sắc.

Quay người lại, Lục Vân nhìn về xa xa, nhẹ giọng nói:

- Liệt Thiên đến rồi, chúng ta chờ thêm chút nữa rồi hãy đi.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh lùng, Bách Linh lại cau mày nói:

- Lúc này gặp hần có không thích hợp lắm không?

Lục Vân điềm nhiên cười nói:

- Đừng quá lo lắng, huynh tự có đối sách thích hợp.

Dứt lời trước mắt lóe lên bóng người, Liệt Thiên dẫn Bạch Như Sương, Huyền Dạ, Tam Nhân Long Lang xuất hiện cách đó vài trượng.

Ngắm nhìn Liệt Thiên, Lục Vân điềm nhiên cười nói:

- Từ biệt nhiều ngày, phong thái vẫn như cũ.

Liệt Thiên vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Người lại biến hóa quá nhiều, tu vi đã tiến thêm một bước.

Lục Vân trả lời:

- Một đời ta gian nan hiểm trở, không có tu vi kinh người làm sao có thể sống được đến hôm nay?

Huyền Dạ bên cạnh Liệt Thiên mở miệng nói:

- Lục Vân, nghe nói người vừa đi Hải vực về, mọi chuyện đều tốt đẹp phải không?

Lục Vân cười đáp:

- Đa tạ quan tâm, mọi thứ đều thuận lợi. Người gần đây tốt đẹp không?

Huyền Dạ trả lời:

- Chưa nói tới xấu tốt, không khác biệt ngày trước lắm. Nhưng hôm nay lập trường người và ta đã chuyển biến, hoài niệm dĩ vãng nhiều mà thôi.

Lục Vân an ủi lên tiếng:

- Ai vì chủ nấy, người không cần phải để ý quá nhiều. Nói lại, chưa đến cuối cùng, ai khẳng định được giữa chúng ta nhất định phải là địch?

Huyền Dạ cảm khái nói:

- Thật ra từ đó đến nay, Yêu vực và nhân gian không hề xung đột quá đáng, cũng không chống đối người cũng như bạn của người. Nhưng tình thế hiện nay như vậy, chúng ta cuối cùng không tránh được phải gặp nhau.

Lục Vân nói:

- Nếu đã xác định như vậy, sau phải nói nhiều. Lần này đến đây các vị có ý đồ thế nào?

Huyền Dạ không nói, nhìn Liệt Thiên, hiển nhiên có một số chuyện không tiện mở miệng.

Liệt Thiên quét mắt bốn phía, ánh mắt dừng lại ở Hải Nữ, kinh ngạc nói:

- Cô bé này không hề đơn giản, đến từ đâu vậy?

Lục Vân kéo Hải Nữ đến, giới thiệu:

- Đây là đồ nhi ta thu ở Hải vực, tên là Hải Nữ, từ nay về sau xin quan tâm nhiều hơn.

Liệt Thiên nói:

- Người thẳng thắn như vậy, không sợ sau này ta gây bất lợi cho nó?

Lục Vân cười nói:

- Người sẽ không làm thế, bởi vì người chính là Yêu Hoàng, ta hiểu rõ người.

Liệt Thiên trầm giọng nói:

- Cần thận kéo nhìn sai rồi.

Lục Vân lên tiếng:

- Nếu không hiểu người, ngày đó ta đã không ra tay. Được, không nói những chuyện đó nữa, lần này người đến đây tìm ta hay muốn coi náo nhiệt?

Liệt Thiên đáp:

- Cả hai đều có, nhưng hiện nay xem ra ta đến trễ rồi.

Lục Vân nói:

- Cũng chưa trễ, ít ra ta còn chưa đi.

Liệt Thiên trả lời:

- Lục Vân, ngày đó ta nợ người một đoạn ân tình, người muốn như thế nào đây?

Lục Vân ánh mắt hơi biến, hỏi lại:

- Người chuẩn bị động thủ với ta?

Liệt Thiên nói:

- Không phải hôm nay, nhưng cuối cùng tránh không được cuộc chiến này, vì thế ta muốn đáp trả ân tình của người trước. Nói đi, muốn điều gì đây?

Lục Vân ngắm nhìn hắn, ánh mắt biến ảo khó lường, một lúc sau mới mở miệng nói:

- Liệt Thiên, thật ra người không thiếu nợ ta gì cả, chuyện ngày đó là ta cam tâm tình nguyện, hơn nữa chưa từng yêu cầu chuyện gì.

Liệt Thiên đáp:

- Ta biết, nhưng trên thực tế ta quả thật nợ người một ân tình to lớn, cho dù người để ý hay không, ta lại thấy nó rất nặng.

Thấy hắn nói như thế, Lục Vân trầm ngâm nói:

- Nếu người phải trả một ân tình, thế thì chuyện đó hãy ghi nhận trước đã, đợi ta nghĩ ra được cần điều gì, ta mới nói cho người biết được.

Liệt Thiên hơi thất vọng, nhưng lại hứa hẹn:

- Được, cho dù lúc nào, chỉ cần người mở miệng, ta liền thỏa mãn yêu cầu của người.

Lục Vân hơi thất vọng, cười khở sở, ánh mắt nhìn Bạch Như Sương, nhỏ nhẹ nói:

- Ngày năm sau, dung nhan vẫn như xưa, cô nương phải nắm cho chắc, đừng để mất đi thêm lần nữa.

Liệt Thiên trịnh trọng nói:

- Người yên tâm, điều gì thuộc về ta, ai cũng không cách gì cướp đi được.

Lục Vân cười cười, hỏi lại:

- Phải vậy chăng? Ông trời cũng không đoạt được sao?

Liệt Thiên nghiêm mặt nói:

- Đúng thế, ông trời cũng không đoạt được.

Lục Vân không cười nữa, chỉ có ánh mắt quái dị nhìn Bạch Như Sương, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Nàng có biết Thái Ất Bất Diệt chăng?

Liệt Thiên không hiểu, cảnh giác nói:

- Người hỏi chuyện đó để làm điều gì?

Lục Vân đáp:

- Thuận miệng hỏi thôi, người chớ lo lắng.

Liệt Thiên thôi cảnh giác, điềm nhiên nói:

- Trong cơ thể cô ấy có pháp quyết Thái Ất Bất Diệt vận hành rồi.

Lục Vân gật đầu nhẹ nhẹ, vẻ mặt khác lạ nói:

- Như vậy rất tốt, chúc các người hạnh phúc trọn đời.

Liệt Thiên vẻ mặt hơi mừng, Bạch Như Sương lại hỏi:

- Lục Vân, người không phải có chuyện gì đó muốn nói chăng?

Lục Vân vẻ mặt biến hẳn, trong mắt toát ra vài phần tiếc hận, nhẹ ngậm:

- Không có gì, chỉ có một câu muốn hỏi cô nương, mọi thứ quá khứ đều quên hết rồi chăng?

Bạch Như Sương không hiểu, mơ hồ nói:

- Ta không biết, có lẽ đều quên hết, cũng có lẽ còn nhớ chút gì đó.

Lục Vân cau mày, gật đầu nhẹ nhẹ.

Liệt Thiên hơi lo lắng, hỏi lại:

- Người nghĩ gì cứ nói thẳng ra đi.

Lục Vân nhìn hẳn, trầm giọng nói:

- Người quả thật muốn biết chăng?

Liệt Thiên đáp:

- Tự nhiên muốn biết, nếu không hỏi người làm gì?

Lục Vân không đáp lại ngay, mà ánh mắt quét qua mọi người, thấy ai cũng hiếu kỳ, trong lòng không khỏi cảm xúc.

Trầm ngâm rất lâu, Lục Vân hỏi:

- Liệt Thiên, người có tin lời ta nói không?

Liệt Thiên chần chờ một lúc, đáp lại:

- Tin, người nói đi.

1048. Chương 1050 – Ý Ngoại Chi Biến (biến Cố Bất Ngờ)

- Nếu người tin ta, thế thì ta nói thật với người. Sự xuất hiện của Bạch Như Sương, cho dù là ngàn năm trước, hay là ngàn năm sau, đều trở thành trở ngại lớn nhất cho việc xưng bá nhân gian của người. Chỉ cần cô ấy còn sống, người sẽ không cách gì thành công, bởi vì sinh tử của cô ta do người nắm giữ. Bây giờ, điều người phải suy xét chính là thiên hạ và cô ấy, người phải chọn lựa thế nào. Chọn lựa nàng, người sẽ không có cơ hội tranh bá thiên hạ, chọn lựa thiên hạ, cô ấy chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì. Điều này người phải tính toán cho rõ ràng.

Liệt Thiên nghe vậy về mặt biến hẩn, rống lên:

- Nói nhảm nhí, người cố ý lừa ta.

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Người thấy ra có bắt buộc phải làm như vậy chăng?

Liệt Thiên rống lên:

- Ta không tin, thiên hạ và nàng, ta đều phải có.

Lục Vân về mặt trầm ngâm, than nhẹ:

- Thịt gà và trứng, không thể có cả hai. Trên thế gian có những chuyện hoàn toàn tốt đẹp, nhưng người có đủ khả năng nắm giữ lại không nhiều. Lời nói của ta hôm nay, người tạm thời nhớ trước đã, đợi ngày khác gặp phải, người sẽ biết được lời ta là thật hay giả. Được, thời gian không còn sớm, ta còn chuyện phải làm, cáo từ thôi.

Nói rồi dắt tay Hải Nữ đi cùng Bách Linh ba người xoay mình đi về phía xa xăm.

Huyền Dạ nhìn Lục Vân đi xa, lớn giọng nói:

- Lục Vân, người còn chưa cho chúng ta biết được lúc trước nơi đây xảy ra chuyện gì vậy?

Giữa không trung, âm thanh Lục Vân truyền lại:

- Trước đây Thiên Sát giao chiến với ta, bị ta đuổi đi. Sau đó, Vu Thần xuất hiện, giao đấu với ta, kết quả không được gì cả ...

Huyền Dạ về mặt biến hẩn, nhìn Liệt Thiên:

- Chủ nhân, theo như hẩn nói, tu vi hẩn đã mạnh đến mức kinh người lắm rồi.

Liệt Thiên đáp:

- Việc này ta không quan tâm, hiện nay điều ta đang suy tính là lời hẩn có mấy phần chân thật, cuối cùng hẩn phát hiện được điều gì rồi?

Huyền Dạ nói:

- Chủ nhân, so với phỏng đoán, chi bằng lại đi ... đến nơi đó một chuyến, xem thử hỏi được điều gì hay không?

Liệt Thiên suy nghĩ một lát, gật đầu đáp:

- Cũng được, chuyện hiện nay giao cho người và Long Lang xử lý trước, ta đi thêm một chuyến.

Nói rồi kéo tay Bạch Như Sương, loáng lên liền biến mất.

Đưa mắt tiễn Liệt Thiên và Bạch Như Sương, Huyền Dạ lên tiếng:

- Thiên hạ hiện nay chỉ có một trở ngại duy nhất cho đại quân Yêu vực của chúng ta chính là Trừ Ma liên minh, đáng tiếc e ngại cho thể diện của Lục Vân, chúng ta không nên xung đột chính diện, phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Tam Nhân Long Lang trả lời:

- Theo phân tích tình thế nhân gian hiện nay, chúng ta đã khống chế tuyệt đại bộ phận đất đai. Hiện nay chỉ cần né tránh chỗ của Trừ Ma liên minh, còn chiếm lấy hết những nơi khác, đợi thời cơ thuận thực mới phát động tổng công kích, lúc đó hẳn có thể lập tức thôn tính bọn chúng, mà hiện nay lại không ảnh hưởng đến thể diện Lục Vân.

Huyền Dạ trầm tư rất lâu, gật đầu nói:

- Suy nghĩ của người có mấy phần đạo lý, cứ làm theo lời người. Bây giờ chúng ta lập tức trở lại, chia hai đường cùng tiến vào, trong thời gian ngắn nhất khống chế cho được nhân gian để sau này chủ nhân thống nhất thiên hạ.

Tam Nhân Long Lang tiếp lời:

- Yên tâm, lần này tuyệt đối không để xảy ra chuyện năm xưa nữa, đi thôi.

Dứt lời hai người bay đi, chớp mắt đã không còn tung tích...

Rời khỏi Hoa Sơn, Kiếm Vô Trần kéo Sở Hoài Dương hoảng sợ bỏ chạy. Thỉnh thoảng, hai người quay đầu nhìn lại, thấy Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh không hề đuổi theo, cả hai liền thở phào nhẹ nhõm, dần dần giảm tốc độ lại.

Trùng Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương về mặt phần nộ, giọng bất mãn nói:

- Bây giờ người hài lòng chưa? Ta khuyên người không nên lỗ mãng lại không nghe, khiến cho bây giờ phải bỏ chạy, quả thật là xui xẻo vô cùng.

Kiếm Vô Trần đáp:

- Đừng nóng giận, như vậy có đáng gì, ta chỉ xem nhẹ Trương Ngạo Tuyết, không biết tu vi cô ta đột nhiên bỗng tăng vọt đến thế, vì vậy bị cô ta đánh cho trở tay không kịp. Đợi lần sau ...

- Chớ nói đến lần sau, người cho là ta còn tiếp tục theo người đùa giỡn tính mạng chẳng?

Cắt ngang lời của Kiếm Vô Trần, Sở Hoài Dương về mặt không vui lên tiếng.

Kiếm Vô Trần bật cười cay đắng, nhẹ giọng nói:

- Được, chúng ta không nói chuyện này, hay là nói chuyện khác, bọn chúng vì sao không lợi dụng thời cơ đuổi theo?

Sở Hoài Dương về mặt hơi biến, suy đoán:

- Ta nghĩ bọn họ có thể lo lắng cho an nguy của Lục Vân, trong lúc chưa xác định được tình trạng của Lục Vân nên không muốn rời đi dễ dàng.

Kiếm Vô Trần nói:

- Chuyện này ta cũng nghĩ qua, nhưng với tình hình lúc đó, Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh đều không truy đuổi, điều này rõ ràng có chút kỳ quái.

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Có kỳ quái gì đây, đối với bọn họ, muốn thu thập người tuyệt đối không phải là chuyện khó, không cần phải đuổi chó đến cùng.

Kiếm Vô Trần mặt đen lại, nổi giận nói:

- Cho dù là như vậy, với cừu hận giữa hai bên, bọn chúng chắc chắn không thể lạnh lùng như vậy.

Sở Hoài Dương thấy hắn nổi giận, giọng hơi hơi bớt đi vài phần, bĩu môi lên tiếng:

- Ta đoán không đúng, người nói vì điều gì đây?

Kiếm Vô Trần trả lời:

- Nếu biết ta còn hỏi người làm gì?

Sở Hoài Dương đáp:

- Nếu đều không biết, vậy còn đoán mò làm gì đây? Bây giờ hay là người suy xét xem thử chúng ta bước kế tiếp phải làm thế nào đây?

Kiểm Vô Trần nói:

- Chuyện này không dễ cân nhắc, đợi thương thế tốt lại đã, chúng ta mới tìm cơ hội đối phó Lục Vân. Ta không tin đâu không lại hần.

Sở Hoài Dương hừ giọng nói:

- Chỉ toàn là Lục Vân, thế chuyện Hải vực người quên hết rồi sao?

Kiểm Vô Trần đáp:

- Đừng nóng nảy, chuyện ta hứa với người tự nhiên không quên, bây giờ ... không ổn, né nhanh.

Quát giận một tiếng, Kiểm Vô Trần đang tiến lên thân thể liền chuyển giữa không trung, huyền diệu né tránh người đến đánh lên.

Sở Hoài Dương nghe chậm nửa nhịp, bị chưởng lực của người đánh lên hất văng vài trượng, miệng không khỏi rống lên giận dữ:

- Người nào đó, có gan thì ra đi.

- Ra thì ra, ai sợ người chứ.

Còn đang nói, giữa không trung lóe lên hào quang, bốn bóng người phân bốn phía vây lấy Kiểm Vô Trần và Sở Hoài Dương vào giữa.

Ngừng lại, Kiểm Vô Trần quét mắt bốn phía, lập tức về mặt kinh hãi, ánh mắt nhìn ngay người trước mặt, ngạc nhiên nói:

- Té ra là người, không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi này.

Lý Trường Xuân nghe vậy cười lớn, hơi điên cuồng đáp:

- Kiểm Vô Trần, ta đã đợi ngày này rất lâu rồi, người cho đây là xảo ngộ chăng?

Kiểm Vô Trần trong lòng chấn động, ánh mắt quét qua Kim Động, chợt hiểu ra:

- Người đã sớm tính toán từ trước.

Lý Trường Xuân hận thù nói:

- Không sai, từ lúc người bắt đầu lên Hoa Sơn, ta đã nhìn được ra người. Sau đó, Kim Động ra tay dụ Bách Linh bỏ đi, cũng là dụ người rơi vào bẫy, không ngờ người lại mắc câu thật, kết quả thảm bại trong tay Trương Ngạo Tuyết, quả thật ông trời giúp ta rồi. Ha ha ha ...

Kiểm Vô Trần rất giận, quát lên:

- Im miệng, người bây giờ đắc ý còn quá sớm đó. Với tu vi của người, cho dù ta bị thương nặng, cũng có thể thu thập được người.

Sở Hoài Dương đến bên cạnh Kiểm Vô Trần, nhỏ giọng nói:

- Ta bây giờ đã hiểu rất rõ, vì sao Trương Ngạo Tuyết không đuổi theo, cô ta đã sớm biết những người này có mặt ở đó, cố ý khiến chúng ta lọt bẫy.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt nặng nề, Lý Trường Xuân lại tiếp lời Sở Hoài Dương:

- Người đoán không sai, Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết đã sớm phát giác chúng ta, thậm chí Lục Vân cũng có thể biết được, chỉ duy có người không biết, đây chính là định mệnh, rõ ràng người đã định sẵn khó thoát được.

Kiểm Vô Trần giận dữ nói:

- Bớt nói nhảm đi, có bản lãnh hãy trở tài, xem thử chúng ta cuối cùng ai là người gục xuống.

Nói rồi thân hình lay động trong tay rung lên, ngàn vạn lần kiếm bắn ra tám hướng, cùng với tiếng gió thét gào, nhấp nhô liên tục trong phương viên trăm trượng.

Lý Trường Xuân bật cười lạnh lùng, vừa múa kiếm phản kích, vừa âm hiểm lên tiếng:

- Kiếm Vô Trần, ngươi sẽ nhanh chóng biết được hồi hận có mùi vị thế nào.

Dứt lời hình bóng lay động nhanh chóng, ảo hóa vô số phân thân giăng co với Kiếm Vô Trần.

Thấy hai người động thủ, Kim Hồn quát lên:

- Chúng ta cũng không nên ở không, xem thử vị cao thủ Hải vực này thế nào chứ.

Kim Động, Kim Thiên bật cười lạnh, thân thể trong lúc di động hai tay múa lên, Luyện Hồn đại pháp quỷ dị phân bố bốn phía, hình thành vầng mây sáng màu xanh lục thẩm bao phủ lấy thân thể Sở Hoài Dương.

Kim Hồn thân thể xoay chuyển rất nhanh, vô số bóng hình tầng tầng chồng chất, phối hợp với thể công của Kim Động và Kim Thiên, tạo thành một chuỗi công kích liên hoàn tiến công thẳng về phía địch nhân ở giữa.

Gào lên giận dữ một tiếng, Sở Hoài Dương thân thể tung lên, trong vòng ba trượng di động nhanh chóng, tần suất nhanh đến kinh người, dễ dàng né tránh được công kích của ba người.

Đồng thời, Sở Hoài Dương triển khai phản kích, hai tay chiêu thức biến đổi liên tục, làn sáng màu xanh lục phát ra từ lòng bàn tay, trong không gian ba trượng ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng hình thoi, khí tức liên kết với nhau, hình thành một kết giới kín ngăn cách tất cả mọi công kích của địch nhân.

Thấy vậy, Kim Động vẻ mặt bình tĩnh, cười âm hiểm nói:

- Tự mình chịu chết, chúng ta sẽ giúp ngươi thành công.

Nói rồi thân hình lay động đột nhiên dừng lại, cùng với Kim Thiên, Kim Hồn phân ba phía, người nào cũng đưa tay phải ra, lòng bàn tay phát xuất cột sáng quỷ dị màu xanh lục thẩm, kết dính với kết giới phòng ngự kia của Sở Hoài Dương.

Nhìn xa xa, bốn người kết thành một, làn sáng màu xanh lục lượn tới lượn lui giữa bọn họ, lúc nhanh lúc chậm, biến ảo bất định.

Phát hiện được ý đồ của ba người Kim Hồn, Sở Hoài Dương trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ: "Muốn dùng chuyện này lừa mạng với ta, các ngươi đã định sai mất rồi."

Đang cân nhắc, thân thể Sở Hoài Dương chợt dừng lại ở ngay giữa kết giới, sau đó xoay tròn giữa không trung, toàn thân ánh xanh lục như chớp điện, vô số hào quang cùng với chuyển động của lão mà sinh ra dòng xoáy màu xanh lục, sức hút mạnh mẽ lập tức thu nhỏ kết giới phòng ngự lại, ngay cả sức mạnh do Luyện Hồn tam sứ cũng bị cuốn vào trong dòng xoáy.

Cứ như thế, ba người Kim Hồn vẻ mặt kinh hãi, nhanh chóng múa tay trái phát ra một cột sáng hình cong, liên kết với hai người còn lại, hình thành một vòng sáng hình tròn, giữ yên thân thể ba người khiến bọn họ ổn định đứng yên.

Sau đó, ba người cười hiểm liên tục, cột sáng lòng bàn tay phải phát ra tăng lên vài lần, liên tục không ngừng tuôn trào tới Sở Hoài Dương, mơ hồ toát ra vài phần cổ quái.

Trong dòng xoáy, Sở Hoài Dương dùng pháp quyết đặc biệt của riêng mình, nuốt lấy sức mạnh ba người, khiến nó chuyển hóa thành của bản thân, vừa trị thương vừa bổ sung hao tổn trước đó.

Nhưng Luyện Hồn tam sứ không phải người tốt, bọn chúng chính là loại người khó chơi, sức mạnh bọn chúng phát ra tuy đơn thuần, nhưng lại là Luyện Hồn đại pháp tà ác nhất thế gian, có khả năng nuốt hồn đoạt phách.

Khi Sở Hoài Dương hút lấy luồng sức mạnh này vào trong cơ thể rồi, chuẩn bị chuyển hóa thành sức mạnh bản thân, liền phát hiện tính chất quý dị của luồng sức mạnh này, bản thân căn bản không thể chuyển đổi, ngược lại còn bị nó cản trở, tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

1049. Chương 1051 – Đồng Môn Thao Qua (đồng Môn Giao Chiến)

Nhưng mời thần thì dễ tiễn thần khó, lúc này lão muốn đẩy ra nhưng có vẻ mọi thứ đã quá trễ rồi.

Bên ngoài, Kim Hồn cười âm hiểm lên tiếng:

- Thế nào rồi? Sức mạnh của chúng ta rất thích hợp với ngươi mà.

Kim Động cười nói:

- Xem bộ dạng hưởng thụ của hần liền biết, hần nhất định rất sướng khoái.

Kim Thiên tiếp lời:

- Nếu như vậy, chúng ta hãy giúp hần thêm phần sướng khoái.

Nói rồi hai tay giơ cao, lòng bàn tay phát ra hai luồng hào quang màu đen, hội tụ lại giữa bầu trời, hình thành một cột sáng màu xanh lục tro từ trên đánh xuống, hung hăng kích trúng thân thể của Sở Hoài Dương.

Kim Hồn, Kim Động thấy vậy, hai người ào ào noi theo. Rất nhanh, hai cột sáng màu xanh lục xám đánh xuống, che phủ hoàn toàn Sở Hoài Dương, luyện hóa nguyên thần và thân thể của lão.

Một chiêu trí mạng, không chỗ né tránh. Thời khắc này Sở Hoài Dương rơi vào cảnh tuyệt vọng, điều chờ đợi lão là hủy diệt hay còn điều gì khác biệt nữa đây?

Phía Tây Hoa Sơn, ngoài ba mươi dặm, ở trong một sơn cốc bằng phẳng. Lúc này bóng kiếm làn đao, chớp điện sấm sét, sáu bóng người bay lượn, thể hiện cuộc giao chiến kịch liệt.

Trên mặt đất, cát bay đá chạy, cuồng phong nổi lên bốn phía, làn kiếm sắc bén tung hoành bay lượn, đến nơi nào bụi đất cuộn lên, hoa cỏ thành tro.

Trong bóng sáng, Lý Trường Xuân múa kiếm nhanh chóng, Thiên Kiếm quyết sắc bén điên cuồng quét khắp bốn phía, khiến cho dòng khí xoay chuyển trong phương viên vài chục trượng, vô số lần kiếm màu tím hội tụ kịch liệt.

Kiểm Vô Trần vẻ mặt nặng nề, thương thế hần lúc này rất nặng, gần như chỉ có thể phát huy bảy phần thực lực. Hơn nữa, tu vi Lý Trường Xuân đột nhiên tăng hần. Điều này khiến tâm tình hần rất nặng nề, trong đầu ngoài tức giận cũng không tránh được mấy phần lo lắng, trong bụng thầm kêu khổ liên hồi.

Đối mặt với công kích của Lý Trường Xuân, Kiếm Vô Trần hoàn toàn không để ý đến, Thiên Kiếm quyết hần rành như lòng bàn tay, có thể nói là đối phó tự nhiên.

Nhưng Lý Trường Xuân hoàn toàn không ngu ngốc, khi ra tay trong kiếm ẩn chứa chân nguyên cực mạnh, mỗi một kiếm gặp nhau, ngoại trừ bộc phát hoa lửa chói mắt, còn hung hăng đánh thẳng vào thân thể bị thương của Kiếm Vô Trần.

Như vậy, làn kiếm liên miên không ngừng nhấp nhô, bay lượn qua lại giữa hai người, biến tướng trở thành một loại phương thức liều mạng.

Luận về thực lực, Kiếm Vô Trần tự nhiên vượt trên Lý Trường Xuân, cho dù chỉ có thể phát huy bảy phần thực lực cũng có phần mạnh hơn.

Nhưng hiện nay thân thể Kiếm Vô Trần cực yếu, sau mỗi lần liều mạng, Lý Trường Xuân có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên tiêu hao, còn Kiếm Vô Trần lại không cách nào khôi phục nhanh chóng. Vì thế, trên phương diện này Kiếm Vô Trần kém thế hơn.

Hiểu được đạo lý này, Kiếm Vô Trần hết sức né tránh, ý đồ muốn thoát khỏi cục diện liều mạng. Nhưng Lý Trường Xuân đã có ý định như vậy, làm sao Kiếm Vô Trần có thể dễ dàng vượt qua được đây?

Sau mấy lần thử qua, Kiếm Vô Trần không công mà lùi. Điều này khiến hắn giận dữ trong lòng, lập tức không né nữa, miệng quát lên một tiếng, thần cung trong tay rít lên xoay lật, làn kiếm dày đặc hùng dũng xông đến, triển khai liều mạng thẳng thắn với Lý Trường Xuân.

Lúc này, tiếng kiếm rít chói tai rung trời động đất. Hào quang rực rỡ bay ra như mưa. Tầng tầng lớp lớp kéo dài khuếch tán trong sơn cốc, nhanh chóng hình thành một khu vực màu tím, thỉnh thoảng phát ra những tiếng sấm sét chói tai.

Một chiêu uy lực kinh người cùng với lòng tức giận của Kiếm Vô Trần, sau khi đối kháng với Lý Trường Xuân giây lát, cuối cùng hất bắn lao bay đi. Vì thế, Kiếm Vô Trần cũng bị phản lực rất lớn, bất quá lại thoát khỏi tình cảnh khốn khổ bất lợi.

Ngừng lại, Kiếm Vô Trần giận dữ trừng mắt Lý Trường Xuân, rống lên:

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy.

Lý Trường Xuân không ngừng lại chút nào, tiếp tục múa kiếm tấn công, miệng cười lạnh nói:

- Với tình trạng thân thể của ngươi, chống cự cũng không bao lâu, ta chỉ cần không ngừng tiến công, đến lúc đó đủ để ngươi mệt đến chết đi được.

Kiếm Vô Trần hừ giọng đáp:

- Như ngươi, còn không chờ được đến một khắc, ta sẽ sớm thu thập ngươi đây.

Dứt lời, hình bóng Kiếm Vô Trần phân thành năm, phân ra trước sau, trái phải và phía trên. Ở mỗi phương vị, hình bóng nào cũng múa kiếm tấn công mãnh liệt với những chiêu thức khác biệt, nhưng lại đan vào nhau hoàn hảo, tạo thành một kiếm trận hoàn mỹ, liên tục không ngừng phát động công kích Lý Trường Xuân.

Ở bên trong đó, Lý Trường Xuân ánh mắt biến ảo bất định, khi làn kiếm đến gần, lão liền quát lớn một tiếng rung trời, thân thể xoay tại chỗ hết như một con quay, trường kiếm trong tay múa lên nhanh chóng phát ra vài ngàn bóng kiếm, ngưng tụ thành một cột sáng màu tím rực rỡ, vừa khuếch tán bốn phía, vừa xông lên đến tận trời.

Thời khắc đó, hai cao thủ đại kiệt xuất cùng xuất thân từ Thiên Kiếm viện giao chiến toàn lực, thế công hai người không giống nhau nhưng uy lực kinh người, khi gặp nhau lập tức có ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, sấm sét chớp lòe, tiếng sấm điếc tai rung động chín tầng trời, tạo nên hàng loạt tiếng nổ vang trời trong cốc, khiến cho mặt đất phải run run kinh hãi.

Tiếng gào thét giận dữ vang vọng. Công kích của Kiếm Vô Trần từ ngoài thu nhỏ vào trong, phản kích của Lý Trường Xuân từ trong từng bước khuếch tán ra ngoài. Hai bên giao tranh gay gắt, chớp mắt đã phát nổ, lập tức hất bắn Kiếm Vô Trần đi.

Lý Trường Xuân ở nguyên tại chỗ, hai chân chìm sâu dưới đất, khóe miệng máu tươi chảy không ngừng. Giữa không trung, Kiếm Vô Trần thân thể quay cuồng, khuôn mặt trắng bệch thần quang âm đạm, không ngừng ho khan hộc máu, tình hình rất thê thảm.

Rút hai chân ra khỏi đất, Lý Trường Xuân ánh mắt thần quang sáng chói, cừu hận sâu sắc khiến lão quên đi thương thế, một sự chờ đợi nóng nảy khiến lão lại tiếp tục bay lên.

Phát hiện Lý Trường Xuân đã đến, Kiếm Vô Trần ánh mắt sắc bén, hết như dã thú bị thương, miệng gào thét giận dữ, giọng không cam lòng hét lên:

- Muốn liều chết với ta. Ngươi cũng không chiếm được tiện nghi, xem kiếm.

Thần cung run lên, kiếm khí ngập trời, bóng kiếm màu tím hội tụ lại, hóa thành ba làn sáng chói mắt bắn thẳng vào ngực Lý Trường Xuân.

- Kiếm Vô Trần, ngươi không phải đang cảm thấy sợ sao, trong lòng hơi lạnh lại?

Trong tiếng cười trào phúng, Lý Trường Xuân vùng kiếm đỡ lấy, một tràng tiếng sét liên hồi vang lên giữa hai người không ngừng.

Kiểm Vô Trần giận dữ nói:

- Ta mà sợ ngươi, quả thật đáng cười.

Lý Trường Xuân nhìn hấn âm độc, lạnh lùng tàn khốc trả lời:

- Nếu ngươi không sợ, vì sao cứ né tránh không dám nhìn ta?

Kiểm Vô Trần quát lên:

- Không nhìn ngươi là để cho ngươi một chút tình thể diện, dù sao chúng ta cũng xuất thân từ một chỗ.

- Phải vậy chăng?

Bật cười lạnh, Lý Trường Xuân thân thể xoay tròn giữa không trung, trường kiếm múa lên hiện ra ánh tím nhàn nhạt, hình thành bên ngoài thân thể một lưới sáng, chớp mắt đã bắn thẳng vào ngực Kiểm Vô Trần.

Thần cung chuyển động, thân cung hình cong khi chuyển động hình thành một hồ lô màu xanh đỏ, theo sự khống chế của Kiểm Vô Trần, móc dây phía trước bộc phát ánh xanh rực rỡ đón lấy một kiếm của Lý Trường Xuân.

Lúc này, hai luồng sức lực mạnh mẽ hội tụ tại một điểm, nhanh chóng biến đổi bành trướng, chỉ chớp mắt đã phát nổ, làn sáng chói mắt của nó cùng với sức mạnh hủy diệt bao phủ cả phương viên vài trăm trượng.

Cảnh tượng đó kéo dài không ngắn, khi cuồng phong tan biến, chỉ thấy Lý Trường Xuân kêu thảm rơi xuống, toàn thân y phục tan nát, cả người máu tươi đầm đìa, vẻ mặt âm đạm.

Giữa không trung, Kiểm Vô Trần thân thể hơi run lên, chéo áo rách nát phát phới trong gió cùng với máu tươi tuôn như mưa tung bay khắp nơi.

Hai người đã giao chiến vài lần, cuối cùng hai bên đều lưỡng bại câu thương, chỉ còn cừu hận ở lại.

Lắc lư thân thể, Kiểm Vô Trần vẻ mặt âm lạnh, trừng mắt nhìn Lý Trường Xuân trên mặt đất, giọng hằn thù nói:

- Ta nói qua rồi, ngươi sẽ không có cơ hội giết ta, ngược lại còn chết ở nơi này.

Lý Trường Xuân gắng hết sức đứng lên, nắm nhìn Kiểm Vô Trần đang hạ xuống chậm chậm, bật cười điên cuồng trả lời:

- Phải vậy chăng? Ngươi khẳng định ta không thể giết được ngươi chăng? Nhìn mà xem, đồng bọn của ngươi đang lâm vào cảnh tuyệt vọng rồi, một lúc nữa hấn chết thì đến phiên của ngươi rồi. Ha ha ha ... Kiểm Vô Trần, ngươi hôm nay đã định sẵn không trốn thoát được đâu.

Quay đầu nhìn lại, Kiểm Vô Trần biến hấn sắc mặt, giận dữ cất tiếng:

- Có gì mà đáng cười, ta muốn ngươi cười không được.

Nói rồi thân thể lóe lên xông đến, tay phải múa lên đánh ra một chưởng, phát xuất một luồng lửa cực nóng lập tức bao phủ lấy Lý Trường Xuân.

Cảm nhận được nguy hiểm, Lý Trường Xuân quát giận một tiếng, mũi chân điểm lên mặt đất, tung mình lên, bay lượn giữa không trung né tránh luồng lửa đó.

Đồng thời, Lý Trường Xuân hỏi lại:

- Pháp quyết này của ngươi là gì, học từ lúc nào vậy?

Kiểm Vô Trần âm hiểm nặng nề đáp lại:

- Đây chính là Hỏa Vân quyết, cực dương cực cương, ngươi từ từ mà thưởng thức đi.

Nói rồi gia tăng sức lực, hơn nữa còn múa thần cung phối hợp công kích, từng bước từng bước bịt kín đường lui của Lý Trường Xuân.

Bên này, Sở Hoài Dương bị Luyện Hồn tam sứ vây công, bị Luyện Hồn đại pháp gây thương tích, tình hình vô cùng bất ổn, đang từ từ đi vào con đường chết.

Thấy vậy, Luyện Hồn tam sứ đắc ý vô cùng, trong mắt toát ra vẻ tàn khốc, thưởng thức mùi vị thắng lợi.

Nhưng bọn họ không hiểu, Sở Hoài Dương đến từ Hải vực, pháp quyết tu luyện khác hẳn với nhân gian, sức mạnh biến cả có năng lực sinh ra vạn vật, trong một số phương diện người thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Hiện nay, Sở Hoài Dương tất nhiên bị Luyện Hồn đại pháp xâm hại, nhưng sau một lúc lão dần dần thích ứng, bắt đầu dùng phương pháp kỳ diệu của Hải vực để chuyển dời luồng sức mạnh chậm chậm ra ngoài cơ thể.

Dương nhiên, tốc độ này không thể nhanh chóng được, nhưng lại rất bí mật, vì thế Luyện Hồn tam sứ hoàn toàn không phát hiện được. Hơn nữa Sở Hoài Dương tâm cơ thâm trầm, miệng liên tục kêu thảm không dứt để dối gạt địch nhân.

Đến lúc này, sau một lúc rất lâu, lão đã ép phần lớn sức mạnh tà ác của Luyện Hồn đại pháp ra được, cơ thể đột nhiên tung lên, hai tay phát xuất một chiêu cực mạnh trong ánh mắt kinh hãi của ba địch nhân.

Thời khắc đó, chỉ thấy toàn thân Sở Hoài Dương lấp lánh ánh xanh lục, sức mạnh xoay tròn đặc biệt của Hải vực như cơn lốc xoáy chớp mắt đã hút lấy ba người Kim Hồn vào trong đó.

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Sở Hoài Dương quát to:

- Đi chết đi!

Hai lòng bàn tay ánh xanh lục chuyển động, chân nguyên đáng sợ hội tụ thành quả cầu ánh sáng, trong thời gian ngắn nhất bành trướng đến mức cực hạn, từ đó phát nổ có tính hủy diệt, lập tức bao phủ hết cả ba người.

Tiếng kêu thảm khóc cùng với bất cam phân tán theo cuồng phong.

Luyện Hồn tam sứ vô tình bị một chiêu này, một chết tại chỗ, hai người bị thương, Kim Động ở ngay chính diện của Sở Hoài Dương lập tức hồn bay phách tán, Kim Hồn, Kim Thiên hai bên thì phun máu nhiễm đỏ cả cát vàng.

Một chiêu đắc thắng, Sở Hoài Dương thừa thế phát triển, thế công liên miên không ngừng như sóng lớn trong bão vây phủ lấy Kim Hồn và Kim Thiên.

Hiện nay, tình trạng của Sở Hoài Dương thật ra không ổn, nhưng trong lòng lão biết rõ không giết chết được kẻ địch, chắc chắn sẽ bị hại, vì thế bất chấp việc chữa thương, toàn lực truy sát.

1050. Chương 1052 – Cố Nhân Tương Kiến (cố Nhân Gặp Nhau)

Cái chết của Kim Động khiến hai người Kim Hồn đau lòng vô cùng, tuy không phải là anh em ruột thịt, nhưng cũng là huynh đệ đồng môn vài trăm năm, tình nghĩa đó cũng không thể nói một hai câu mà mô tả được. Lúc này, hai người đau khổ muốn chết, vì sinh mạng, vì báo thù, không tiếc dùng toàn lực quyết liều mạng.

Như vậy, ba người giao tranh kịch liệt, Luyện Hồn đại pháp quỷ bí đấu với tuyệt học của Nam hải, trong nhất thời rung trời chuyển đất, mây gió phải biến màu.

Trong lúc giao chiến, Sở Hoài Dương chớp động rất nhanh, chiêu thức sắc bén phối hợp với tu vi thâm hậu vững vàng không chế được cục diện.

Kim Hồn, Kim Thiên vẻ mặt nặng nề, thắng lợi trước đây khiến bọn họ tưởng rằng Sở Hoài Dương cũng chỉ thể thôi. Nhưng bây giờ, khi thật sự giao đấu, bọn họ mới đột nhiên tỉnh ngộ, cao thủ đến từ Hải vực này ở nhân gian tuyệt đối chỉ có vài người có thể cho là mạnh hơn, đáng tiếc lại phát giác quá trễ rồi.

- Bây giờ đến phiên các người thưởng thức mùi vị cái chết, cứ từ từ mà hưởng thụ cho tốt.

Âm thanh lạnh lẽo tàn khốc vô tình cùng với mấy phần khí tức tử vong vang lên từ Sở Hoài Dương trở nên như tiếng sét hung hăng đánh trúng tâm linh của Kim Hồn, Kim Động, khiến bọn họ cảm giác bất an sâu sắc.

Đối mặt với nguy hiểm, Kim Hồn giận dữ rống lên:

- Lão tứ, chúng ta liều mạng với hắn, xem thử hắn thật ra mạnh đến thế nào.

Kim Thiên đáp:

- Được, liều mạng!

Dứt lời thân thể đột nhiên tung lên, cả người thu lại hết như một quả cầu ánh sáng quý bí, tự động truy đuổi theo hành tung của Sở Hoài Dương. Bên cạnh, Kim Hồn cũng không yếu thế, thân thể chớp mắt đã ảo hóa ngàn vạn, hình thành một chùm sương xám bao phủ lấy Sở Hoài Dương.

- Không tự lượng sức, ta cho các ngươi biết sự lợi hại của ta.

Hai tay giang ngang, mũi chân vẽ một vòng, thân thể trong lúc xoay tròn thì lòng bàn tay bắn ra làn sáng sắc xanh lục như mây, hình thành một vùng ánh sáng màu xanh lục trong phương viên trăm trượng.

Trong đó, ánh sáng chớp tắt như sóng biển, cuồng phong gào thét tạo nên rung động. Theo sự khổng lồ của Sở Hoài Dương, cả không gian vạn vạo biến hình, tất cả vạn vật trong đó đều bị chịu sự hạn chế của lão.

Cảm nhận được luồng sức mạnh trời buộc vô cùng mạnh mẽ, Kim Thiên đang di động rất nhanh trong lòng đối ý, lập tức không giãy dụa nữa, thuận theo luồng sức mạnh đó để tiến gần Sở Hoài Dương.

Hơn nữa, lợi dụng thời cơ, Kim Thiên toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể để phát huy Luyện Hồn đại pháp đến cực hạn, khiến cho toàn thân lóng lánh ánh sáng âm u, làn sáng đen thẫm, xanh lục thẫm luân phiên xuất hiện, khi đến cách Sở Hoài Dương chừng một trượng, hai màu sắc đột nhiên hòa trộn biến thành màu tím sậm ép dính vào kết giới phòng ngự của Sở Hoài Dương.

Phương thức Kim Hồn chọn có khác biệt với Kim Thiên, hắn không hề thỏa hiệp mà ngoan cường chống đối sức hút mạnh mẽ do Sở Hoài Dương phát ra. Các bóng hình bốn bề đan vào nhau, tạo thành một lưới sáng phức tạp, sức mạnh của những bóng này ngưng tụ, chậm chậm thu nhỏ vào trong.

Quá trình này phức tạp khó nói, nhưng uy lực lại bất phàm, gay gắt bắt chặt Sở Hoài Dương ở tại chỗ.

Như vậy, sức mạnh ba phía hội tụ lại trong một không gian không lớn, biến hình, chèn ép, bành trướng, kích hóa, cuối cùng tạo nên sức mạnh hủy diệt.

Ở bên trong, Sở Hoài Dương vẻ mặt lạnh lùng, thân thể xoay tròn ban đầu nhẹ nhàng tự nhiên, nhưng từ lúc Kim Thiên đến gần, sức mạnh hai người kết dính với nhau, một cảm giác nặng nề mơ hồ hiện lên.

Sức mạnh Luyện Hồn âm tà quý bí, có tính uy hiếp rất lớn với Sở Hoài Dương, khiến lão không dám phân tâm.

Sau đó, Kim Hồn đột kích, áp lực hai đầu chồng chất lên nhau, nguy hiểm nhanh chóng tăng lên, kiểm chế đến chín phần tinh lực của Sở Hoài Dương.

May mà Sở Hoài Dương thực lực kinh người, tuy ứng phó đã tốn hết sức, nhưng lão vẫn kiên trì hoàn thành thể công của mình, sau khi xoay tròn được ba trăm sáu mươi vòng rồi, vùng sáng màu xanh lục bốn bề đột nhiên chấn động, một luồng áp lực đáng sợ vô cùng bộc phát gấp mười, lập tức khiến Kim Hồn, Kim Thiên trọng thương, hơn nữa còn tiếp tục buộc chặt.

Phát hiện được nguy hiểm đến gần, Kim Hồn cố gắng giãy dụa nhưng khó mà tránh thoát, không khỏi rống lên điên cuồng, giận dữ hét lớn:

- Muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá đắt!

Âm thanh vang vang có lực mang theo ý niệm cố chấp oán hận vô cùng, vào lúc nguy hiểm nhất, đã hóa thành một luồng sức mạnh của lời nguyện giết người như một con rồng độc nuốt lấy trời phóng thẳng về phía Sở Hoài Dương.

Thời khắc đó, thân thể Kim Thiên bên trong chấn động, khi phát hiện được cử động của Kim Hồn, nhin không được đau thương la lên:

- Lão nhị, không nên!

Nỗi đau như bị dùi đâm vào tim. Kim Thiên sau khi rống lên điên cuồng, làn sáng màu tím sậm toàn thân đột nhiên phóng ra, sau đó thu lại nhanh chóng. Trong lúc một ra một vào, làn sóng chấn động mạnh mẽ hung hăng đánh vào kết giới phòng ngự của Sở Hoài Dương.

Lúc này, Kim Hồn hóa thân thành con rồng độc, sau khi hủy diệt ba nguyên thần trong cơ thể, sức mạnh tăng lên gấp mười lần, phát xuất một chiêu trí mạng.

Thời khắc đó, chỉ thấy con rồng độc đen ngòm như mũi tên ánh sáng xông đến, khi va chạm lên kết giới phòng ngự của Sở Hoài Dương, một phần sức mạnh bị phân hóa, nhưng sức mạnh còn lại đánh thẳng vào trong, liên tục phá ba mươi chín tầng kết giới, cuối cùng bắn trúng vào thân thể của Sở Hoài Dương.

Lúc đó, vẻ mặt Sở Hoài Dương kinh ngạc. Lão giận dữ khép hai tay lại, một cơn lốc hủy diệt theo sự điều khiển của ý niệm cố chấp kiên định của lão, lập tức bao phủ phương viên trăm trượng, trong sơn cốc hình thành một quả cầu ánh sáng khuếch tán, đến nơi nào không gì chống nổi.

Tiếng nổ rung trời, hào quang chói mắt, luồng sáng phá vỡ, cây cỏ tàn khuyết, tất cả tạo thành một khung cảnh hỗn loạn sau vụ nổ, mô tả chân thật tình hình trong sơn cốc.

Một trận kịch chiến dị thường, Kim Hồn không tiếc mạng sống đổi lấy sức mạnh tuyệt cường, phối hợp với tiến công toàn lực của Kim Thiên, cả hai hỗ trợ cho nhau tạo thành uy lực kinh người, cuối cùng áp chế một chiêu toàn lực của Sở Hoài Dương, hai bên có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Trong cốc, cuồng phong thổi tới lui, Kiếm Vô Trần và Lý Trường Xuân đang giao chiến bị ảnh hưởng, hai bên cùng lùi lại vài trượng, ánh mắt nhìn đến tình hình bên này.

Giữa cốc, Sở Hoài Dương thân thể không ngừng lắc lư, miệng thổ ra máu tươi liên tục, toàn thân khí tức hỗn loạn, ánh mắt toát ra đau thương nhàn nhạt.

Cách đó vài chục trượng, Kim Thiên nằm thẳng trên mặt đất, khuôn mặt xám như tro ánh mắt ảm đạm, đang cật lực muốn đứng lên nhưng vài lần té ngã xuống.

Thấy cảnh tượng này, Kiếm Vô Trần gằn giọng bật cười như điên, nói với Lý Trường Xuân:

- Cục thế đã chuyển biến, bây giờ người phải lo lắng chính là người.

Lý Trường Xuân ánh mắt lạnh lùng, nặng nề nói:

- Đừng vội đắc ý, từ ban đầu ta đã không hy vọng bọn chúng có thể giúp ta được điều gì. Bây giờ bọn chúng đã kết thúc, chúng ta hẳn cũng phải kết thúc ân oán dây dưa thôi.

Kiếm Vô Trần nói:

- Đến đây, mọi chuyện quá khứ chúng ta hãy tính toán cho rõ ràng. Ngày đó, ta đảm nhiệm minh chủ, trong lòng người đầy bất mãn, vì thế hỗ trợ Vô Tâm chống đối ta, hại cho Chính Đạo liên minh sụp đổ tan tành, ép cho ta phải đi trên con đường hiện nay, tất cả đều là người hại ta!

Lý Trường Xuân rống lên:

- Thế thì sao? Nếu ngày đó không phải là người, Huyền Phong hẳn có thể tranh hùng Thất giới, trở thành chúa tể của trời đất. Đáng hận một tiền đó của người đã đánh tan giấc mộng một đời của ta, khiến ta không kịp bù lại những gì đã mất trong quá khứ, vĩnh viễn ôm mãi tiếc nuối sâu trong lòng. Hôm nay, ở chân núi Hoa Sơn, ta muốn tự tay giết chết người để an ủi Huyền Phong linh thiêng trên trời, để phát tiết mối hận trong lòng ta!

Kiếm Vô Trần giận dữ nói:

- Chớ nói mạnh miệng, nếu như ta và người đã không thể cùng tồn tại, thế thì hãy đem hết bản lãnh quyết một trận sinh tử, xem thử ai sống lâu hơn ai.

Nói rồi thần cung giờ cao, toàn thân hào quang đỏ đậm tuôn trào bốn phía, chỉ giây lát đã bao phủ cả sơn cốc, phát xuất về hung hãn.

Lý Trường Xuân ngáp đầy hận thù, gằn giọng nói:

- Đến đây, một trận sinh tử, đánh cuộc bằng sinh mạng, xem thử ta và người ai có thể cười đến cuối cùng.

Đưa tay vào trong ngực, Lý Trường Xuân lấy ra “Tụ Linh hồ”, rồi tung nó lên không trung, miệng bình hướng thẳng về phía Kiếm Vô Trần.

Kinh ngạc nhìn Tụ Linh hồ, Kiếm Vô Trần cau mày nói:

- Đây là vật gì vậy?

Lý Trường Xuân âm hiểm cười nói:

- Trước khi chết ta sẽ cho người biết, chịu chết đi.

Nói rồi miệng niệm chân quyết, Tụ Linh hồ đột nhiên rung động, miệng bình bắn ra một luồng hào quang ngũ sắc xông thẳng đến Kiếm Vô Trần.

Tụ Linh vừa mở ra, cuồng phong ập đến, một lực hút mạnh mẽ vô cùng đi kèm hào quang ngũ sắc lập tức cuốn lấy thân thể Kiếm Vô Trần, hút hẳn lên giữa không trung.

Phát hiện tình hình không ổn, Kiếm Vô Trần trong lòng thoáng động, toàn thân hào quang xanh đỏ hiện lên, hai khí âm dương nhanh chóng hình thành một mặt dựng ánh sáng ngăn cách sức hút của Tụ Linh hồ.

Đồng thời, Kiếm Vô Trần múa thần cung trong tay phải, làn kiếm dày đặc dung hợp thành một, hóa thành một con rồng ánh sáng xông thẳng đến miệng của Tụ Linh hồ.

Lúc đó, con rồng sáng ẩn chứa khí tức thần thánh của thần cung va chạm vào Tụ Linh hồ, cả hai đột nhiên chấn động, con rồng sáng biến mất, Tụ Linh hồ lại tự động thu lại hào quang ngũ sắc.

Thấy vậy, Lý Trường Xuân thở dài nhẹ nhẹ, biết được khí tức to lớn của Hậu Nghệ thần cung có thể khắc chế được sức hút của Tụ Linh hồ, đành thu Tụ Linh hồ lại, thân thể lùi lại nhanh chóng.

Kiếm Vô Trần bật cười lạnh lùng, khinh bỉ nói:

- Chút tài nhỏ mọn cũng muốn giết ta, người quả thật là mơ tưởng quá nhiều.

Lý Trường Xuân lạnh lùng không nói, nhanh chóng né tránh làn kiếm của hắn, đợi khi Kiếm Vô Trần đổi chiêu, khí thế toàn thân đột nhiên bùng phát, một luồng khí tàn nhẫn dâng ngợp trời.

Thời khắc này, chỉ thấy toàn thân Lý Trường Xuân hào quang lấp lánh, một ý chí kiên định vô cùng đầy tràn, ánh mắt vô tình nhìn Kiếm Vô Trần, khiến cho hắn cảm thấy chấn động thật sâu sắc.

- Tụ Linh thành tiên, theo ý muốn của ta, chém thần diệt quỷ, thể hiện uy nghiêm!

Trong tiếng quát lớn, Tụ Linh hồ trong tay của Lý Trường Xuân bay lên giữa không trung, cửa bình hào quang lấp lánh, một bóng sáng bắn ra, đón gió hóa thành một người đàn ông anh tuấn toàn thân lấp lánh ánh sao trong ánh mắt kinh ngạc của Kiếm Vô Trần.

Nhìn thấy người này, Kiếm Vô Trần sắc mặt biến hẳn, kinh hãi nói:

- Tinh Huy, thì ra là người!

Người đàn ông anh tuấn vẻ mặt hơi sững sốt, sau đó đáp lại:

- Đúng là ta, Hỏa Vân, đã lâu không gặp.

Kiếm Vô Trần đưa mắt nhìn Lý Trường Xuân nói:

- Người làm sao lấy được vật này?

Lý Trường Xuân không đáp hỏi ngược lại:

- Hẳn vì sao gọi người là Hỏa Vân?

Kiểm Vô Trần hừ giọng trả lời:

- Hỏa Vân chính là cao thủ của Cửu Thiên Hư Vô giới, hắn tồn tại trong cơ thể của ta, hiện nay đã dung hợp làm một với ta. Còn Tinh Huy cũng là cao thủ của Hư Vô Giới Thiên, vì thế chúng ta biết nhau. Người muốn khiến hắn đến giết ta là người đã tính toán sai rồi.

Lý Trường Xuân trong lòng chấn động, khoe miệng lại cười âm hiểm nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì người nhìn cho rõ, hắn sẽ niệm tình xưa cũ hay không nhìn đến họ hàng?

Nói rồi thúc động pháp quyết, Tụ Linh hồ tự động xoay tròn, phát ra âm thanh nhẹ nhàng kích động ý muốn giết người của hắn.

1051. Chương 1053 – Thương Tang Nhất Chiến (trận Chiến Đau Thương)

- Hỏa Vân, hiện nay ta không làm chủ mình được, người cũng đừng oán ta, xem chiêu đây.

Chưởng ra như sấm động, mây gió biến sắc, thực lực của vị cao thủ Hư Vô Giới Thiên này kinh người, tuy gần như chỉ là nguyên thần, nhưng lại hơn hẳn Kiểm Vô Trần hiện nay không ít.

Đối mặt với tiến công của cổ nhân, Kiểm Vô Trần giận dữ kêu gào, thần cung trong tay múa lên nhanh chóng, phát xuất một chuỗi làn kiếm bện thành một lưới kiếm dày đặc, ngăn cản Tinh Huy đến gần.

Nhưng Kiểm Vô Trần quá coi thường Tinh Huy, vị cao thủ Hư Vô Giới Thiên này tu vi tuy không tính là tuyệt cao, nhưng thuật “Tinh Hồn Quy Nguyên” hắn tu luyện cả đời có thể nói là kỳ tuyệt thiên hạ, bao la toàn diện. Kết hợp sức mạnh sao trời vô số, có thể nói là biến ảo khó dò, thần quỷ khó liệu.

Lúc này, Tinh Hồn dễ dàng phá giải kiếm pháp của Kiểm Vô Trần, ánh sao rực rỡ do hắn phát ra như ngàn vạn mũi châm ánh sáng, bít mất đường lui của Kiểm Vô Trần, khiến hắn đành phải đón đỡ.

Thế rồi, hai người toàn lực giao chiến, chỉ trong một hiệp, Kiểm Vô Trần liền kêu thảm bắn đi vài trượng.

Một chiêu đắc thủ, Tinh Huy hoàn toàn không dừng lại, hai tay phát xuất sức mạnh nuốt lấy trời cao, hình thành một kết giới hủy diệt to nhỏ chừng ba trượng bên ngoài Kiểm Vô Trần, không ngừng áp lấy chặt chẽ, ăn mòn sức mạnh trong cơ thể của Kiểm Vô Trần.

Phát hiện tình hình không ổn, Kiểm Vô Trần gào thét điên cuồng, lập tức hội tụ sức mạnh toàn thân, mượn uy thế của thần cung, xuất chiêu thứ chín trong Thiên Kiếm cửu quyết – Diệt Thiên trảm. Kiểm Vô Trần dùng kiếm thể liên miên không ngừng, kiếm khí không gì ngăn được, mạnh mẽ giao chiến với kết giới do Tinh Huy phát ra.

Một chiêu đó, trời đất rung chuyển, sức mạnh hoang dã chớp mắt bành trướng hóa thành một cột sáng xông đến tận trời, vừa làm tệt liệt mây trắng chín tầng trời, đồng thời cũng phá vỡ kết giới của Tinh Huy, lập tức hủy diệt toàn bộ sinh vật trong sơn cốc.

Lúc này, Kim Thiên và Sở Hoài Dương đã khôi phục một phần chân nguyên, ai nấy tự mình tung cao né tránh.

Chỗ giao chiến, Tinh Huy thân thể run lên, kết giới bị phá vỡ khiến hắn bị ảnh hưởng gây nên thương thế nhẹ. Sau đó, khi cơn lốc hủy diệt khuếch tán, thân thể lại bị va đập lần nữa, phải thối lui hơn vài chục trượng.

Bên này, Kiểm Vô Trần tình hình không ổn, tuy phá được kết giới, nhưng lại bị phản lực trọng thương, lại thêm cơn cuồng phong hủy diệt tập kích, lập tức bị hất tung đi vài trăm trượng, đâm sầm vào vách núi, miệng hắn phun ra máu tươi.

Dừng lại, Tinh Huy trừng Lý Trường Xuân một cái, cừu hận đầy bụng không thể phát tiết, đành phải bay đi tiếp tục truy sát Kiểm Vô Trần.

Trên mặt đất, Kiểm Vô Trần thân thể chật vật khó chịu, toàn thân y phục thấm đẫm máu tươi, tứ chi bị thương vô số, nằm dài ở đó không thể động đậy.

Khi Tinh Huy bay đến, Kiếm Vô Trần ánh mắt đảo tròn, không hề nhúc nhích nhìn đối phương, trong đáy mắt ẩn chứa một chút u ám.

Tinh Huy ánh mắt cổ quái, than nhẹ:

- Hỏa Vân, đây là số mệnh của ngươi, không trách được ta.

Nói rồi một chưởng đánh xuống, một luồng ánh sao rực rỡ ẩn chứa sức mạnh tiêu hủy vạn vật chậm chậm nặng nề hướng thẳng xuống Kiếm Vô Trần.

Thời khắc đó, Kiếm Vô Trần không cách gì né tránh, chỉ hận thù nhìn một chưởng đánh xuống, trong mắt thê lương lại có phần không cam chịu.

Xa xa, Sở Hoài Dương nhìn lại bên này, hơi chần chờ một lúc liền bay đến.

Kim Thiên thấy vậy liền phi thân ngăn lại, miệng gào lên như sấm, vẻ mặt điên cuồng hoảng loạn. Rõ ràng hẳn liều mạng không quản sống chết, muốn ngăn cho được Sở Hoài Dương.

Thấy vậy, Sở Hoài Dương đảo tròn mắt, hơi giận dữ nói:

- Cút ngay, nếu không chờ ...

Câu còn chưa dứt, Sở Hoài Dương đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Nam, chỉ thấy một bóng sáng bảy màu rạch ngang bầu trời bay đến, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt.

Kêu lên một tiếng kỳ quái, Sở Hoài Dương chuyển phương hướng, bỏ không thèm để ý đến Kiếm Vô Trần, lập tức bay đi chạy trốn.

Giữa không trung, bóng sáng lóe lên, một thanh kiếm bảy màu mang theo một người đàn ông trung niên anh tuấn xuất hiện, không ngờ chính là Hàn Ngọc Dương cung chủ của Lưu Li cung, một trong bốn nơi tuyệt địa của nhân gian.

Vừa thấy Sở Hoài Dương bỏ chạy, Hàn Ngọc Dương lập tức cả giận nói:

- Sở Hoài Dương, ngươi dù chạy đến chân trời góc bể nào ta cũng phải mang ngươi trở về.

Dứt lời lóe lên liền bỏ đi truy đuổi theo Sở Hoài Dương.

Bên này, một chưởng của Tinh Huy đánh xuống, nhưng lại không đánh trúng Kiếm Vô Trần, bởi vì ngay lúc quan trọng nhất, hắn đột nhiên bắn mình đi, bộc phát luồng sức mạnh dị thường, né tránh được Tinh Huy, xuất hiện ngay trước mặt Lý Trường Xuân.

Thần cung múa lên, Kiếm Vô Trần vẻ mặt hung tợn, giận dữ nói:

- Muốn giết ta, ngươi cũng đừng mong sống dễ.

Lý Trường Xuân ánh mắt thất kinh, thân thể bắn lên không, né tránh chính diện sau đó đảo ngược xuống, cử động bất ngờ vừa hay né tránh được một kiếm đầy giận dữ của Kiếm Vô Trần.

Lúc này, Tinh Huy đã quay lại, Kiếm Vô Trần trong lòng rất giận, người như dã thú điên cuồng kêu rống, thần cung trong tay múa lên điên cuồng, khí thế kinh người ép cho Tinh Huy liên tục né tránh.

Lúc này, Kiếm Vô Trần ánh mắt lóe tia lạnh, lợi dụng lúc Tinh Huy lùi lại, thần cung chuyển sang tay trái, nhanh chóng bày thế dương cung bắn trắng, mũi tên nhắm đúng vào Tinh Huy.

Bốn bề, mọi thứ đột nhiên yên lặng hẳn, cả sơn cốc yên tĩnh cầm nín, một luồng khí tiêu sất vô hình ngập đầy.

Tinh Huy hơi kinh hãi, uy lực Hậu Nghệ thần cung người thường không thể chống cự, ông cũng không dám đỡ thẳng.

Cứ thế, Kiếm Vô Trần nắm lấy thời cơ hấp thu linh khí trời đất, khiến uy lực Hậu Nghệ thần cung tăng hẳn lên, một luồng sức mạnh bao trùm chín tầng trời nhanh chóng tản ra bốn phương.

Lý Trường Xuân thấy vậy thở hổn hển, miệng liên tục rống lên giận dữ, thúc đẩy Tinh Huy tiến công, nhưng Tinh Huy lại sợ rất nhiều, chần chờ không muốn.

Lúc này, Kiếm Vô Trần ánh mắt mờ đi, tiêu hao chân nguyên khiến thân thể hần khó mà chịu đựng nổi, không buông tên ra hần liền bị phản ứng ngược.

Vì thế, Kiếm Vô Trần ánh mắt đảo tròn, mục tiêu bắt chặt đột nhiên biến hần chuyển sang Tụ Linh hồ.

Tức khắc, chín tầng trời mây gió rung động, sức mạnh cuộn cuộn mênh mông vô cùng vô tận hội tụ lên thân cung, ngưng đọng thành một mũi tên ánh sáng rực rỡ, theo sự khống chế của Kiếm Vô Trần nhắm thẳng vào Tụ Linh hồ phát tên.

Như vậy, tên gào rung trời, mây gió biến ảo, một mũi tên không gì chống nổi gặp phải Tụ Linh hồ, hai bên chớp mắt phát nổ, không những khiến Tinh Huy bị trọng thương bắn đi, còn khiến cho Lý Trường Xuân thi triển pháp thuật máu thịt bầy nhầy bắn ra ngoài chục trượng.

Hậu Nghệ vút lên trời cao, vạn vật phải rung chuyển khiếp sợ.

Một tên này hội tụ sức mạnh còn lại của Kiếm Vô Trần, sau khi phát xuất rồi, hần liền mất sức ngã xuống, nằm yên lặng trên mặt đất.

Cách đó vài trăm trượng, Tinh Huy lơ lửng giữa không trung, ánh mắt ảm đạm nhìn Kiếm Vô Trần, sau đó nhìn lên trời cao, có vẻ dăm chiêu trầm tư, cuối cùng hình bóng lóe lên liền biến mất không còn thấy.

Phía Tây, Lý Trường Xuân nằm yên trên mặt đất, ánh mắt hoảng hốt nhìn lên vầng mây phát phơ bay lượn ngập trời, hệt như người thân đang kêu gọi tên lão.

Mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng lớn, Lý Trường Xuân lại không hề biết, lão chỉ yên lặng ngấm nhìn không gian, mơ hồ nhìn thấy được một khuôn mặt quen thuộc, đang yên lặng cười với lão.

Thời khắc đó, mọi ân oán đều tan thành mây khói, nụ cười mím hiện lên trên vành môi của lão. Cuộc đời đã hết, vô số ký ức như sóng biển thối lui, gần như chỉ còn lại một ý niệm tàn phai khó quên nhất trong cuộc đời.

Giữa không trung, Kim Thiên trọng thương nghiêng đầu nhìn về phía này, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp, lại có mấy phần ý niệm tham lam.

Trước đây, Tinh Huy còn ở đó, hần không dám mạo hiểm. Hiện nay Lý Trường Xuân đã trọng thương, Kiếm Vô Trần không dậy nổi, thế thì Hậu Nghệ thành cung không phải là vật trong túi của hần sao?

Nghĩ đến đây, Kim Thiên không chần chừ nữa. Bị cái lợi điều khiển, hần vừa cười lớn đắc ý, vừa chậm chậm bay thẳng về phía Kiếm Vô Trần.

Nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện biến cố bất ngờ, một chùm hào quang ngũ sắc đột nhiên đánh xuống, không hề gây nên một tiếng động, chớp mắt đã nuốt sống mất Kim Thiên.

Cái chết đến đột nhiên, nếu như trước đây biết được kết quả thế này, Kim Thiên sẽ chọn lựa mạng sống hay là chọn lấy Hậu Nghệ thần cung?

Sơn cốc yên tĩnh trở lại, người ra tay không hề xuất hiện, chỉ còn lại Kiếm Vô Trần và Lý Trường Xuân, một phía Đông, một phía Tây ngăn cách hai bên.

Trên tầng mây, Lăng Thiên vẽ mặt cổ quái, mọi chuyện dưới mặt đất đều khiến ông cảm xúc khá nhiều, tâm tình rất ảm đạm.

Ông đã đến đây từ rất sớm, tự mình chứng kiến mọi thứ, nhưng ông có thể làm thế nào đây?

Hai người này, một kẻ phản bội sư môn, một kẻ khi sư diệt tổ, cả hai tranh đấu sinh tử với nhau, bản thân ông có bắt buộc phải ra mặt không?

Đối với Lăng Thiên, ông vốn phải ra mặt thanh lý môn hộ, nhưng thấy Kiếm Vô Trần có Hậu Nghệ thần cung trong tay, ông cũng có ít nhiều lo lắng.

Hơn nữa, ngày trước chọn lựa Kiếm Vô Trần chính là ông đã bày ra, Thiên Kiếm khách chỉ chấp hành mệnh lệnh mà thôi.

Hiện nay, ông muốn tự tay giết chết Kiếm Vô Trần, như vậy chẳng khác gì lấy đá chọi vào chân mình, làm sao không khiến ông khó chịu cho được?

Trong quá khứ, có người khác bên cạnh, ông vì sự công chính tự nhiên không thể nói khác đi được.

Hiện nay, chỉ còn một mình ông, cảm xúc trong nội tâm làm sao có thể giấu diếm được?

Thiên Kiếm viện là tự tay ông dựng lên, hai ngàn năm trôi qua vẫn rất thịnh vượng chưa hề suy yếu.

Mà hiện nay, hai đại đệ tử kiệt xuất nhất hai đời liên tục lại giao chiến sinh tử với nhau, ông thấy làm sao trong lòng không khỏi cảm xúc than thở.

Lúc này, khi Kim Thiên chuẩn bị lợi dụng thời cơ đánh lén để lấy Hậu Nghệ thần cung, Lăng Thiên lập tức ra tay hủy diệt hần liền.

Dù sao đối với tình riêng, cả hai người này đều xuất thân từ Thiên Kiếm viện, mặc kệ có phạm sai lầm thế nào, vẫn không tới phiên người khác quản lý.

Trên mặt đất, Kiếm Vô Trần sau khi nghỉ ngơi hồi lâu, nguyên khí hơi hơi khôi phục, chậm chậm đứng lên.

Quét mắt bốn phía, Kiếm Vô Trần mỉm cười cô đơn, chậm chậm đi thẳng về phía Lý Trường Xuân, giầy lát đã đến bên lão.

Lúc này, Lý Trường Xuân còn một hơi thở mà thôi, ánh mắt đảo tròn chuyển động.

Kiếm Vô Trần nhìn lão, oán độc nói:

- Cân nhắc chuẩn bị kỹ, người cuối cùng không thể được như ý, có phải rất bất cam không?

Lý Trường Xuân ánh mắt lóe lên, nhìn bóng hình mơ hồ của hắn, cười hơi quỷ dị nói:

- Không thể tự tay giết chết người, ta đúng là có phần bất cam. Bất quá nói tổng quát, sự xuất hiện của ta khiến người gặp tai nạn mất mạng.

Kiếm Vô Trần hận thù nói:

- Phải vậy chăng? Người không thấy cao hứng quá sớm chăng? Hiện tại nơi này không một người nào, ta giết người rồi bỏ chạy đi xa, ai có thể làm gì được ta đây?

Lý Trường Xuân ho khan hai tiếng, yếu ớt cười nói:

- Quá muộn rồi, Kiếm Vô Trần, người đi không được rồi.

Kiếm Vô Trần nghe vậy thất kinh, nhanh chóng nhìn xung quanh, giận dữ nói:

- Người muốn cố ý khiến ta hiểu kỳ để kiểm chế ta, đáng tiếc thủ đoạn này quá sức đơn giản. Chịu chết đi thôi.

Thần cung trong tay giờ cao, hung hăng đánh thẳng xuống đầu Lý Trường Xuân.

1052. Chương 1054 – Cùng Đồ Mạt Lộ (cùng Đường Hết Lối)

- Kiếm Vô Trần, người không phải nói ta không giết được người chăng, bây giờ người hãy nhìn cho cẩn thận.

Ánh mắt oán độc như trường kiếm của tử thần lúc này đâm sâu vào trong lòng của Kiếm Vô Trần.

Thời khắc đó, Kiếm Vô Trần trong lòng run lên, một sự bất an dâng lên trong lòng, khiến hắn lập tức cảm thấy bất ổn, vội vàng thoát ra bỏ chạy.

Nhưng mọi thứ đều đúng như lời nói của Lý Trường Xuân, lúc này phát hiện thì đã quá muộn rồi.

Ngay khi Kiếm Vô Trần thoát ra bỏ chạy, một luồng sáng đỏ lóe lên, trên người Lý Trường Xuân có một con mối lửa nhỏ bé bay ra, đón gió phồng lên chừng ba trượng, cái đuôi sắc bén quét ngang qua, nhanh chóng công kích về phía Kiếm Vô Trần.

Gào lên giận dữ, Kiếm Vô Trần trọng thương toàn lực né tránh, nhưng căn bản không bằng tốc độ của con mối lửa, liền bị cái đuôi dài ngoằng của nó đâm bắn lên không trung, chân trái lập tức bị tan vỡ như phấn bụi.

Nỗi đau như bị đánh một trùy vào lòng kích hoạt hắc trung khu thần kinh của Kiếm Vô Trần, chỉ thấy hắc gào thét điên cuồng, khuôn mặt anh tuần vận vẹo, ánh mắt bắn ra làn sáng oán độc vô cùng.

Kiếm Vô Trần phát chưởng mượn lực thổi lui, thần cung trong tay nhanh chóng múa lên, làn kiếm rợp trời lũ lượt ào đến vây phủ quanh người của con mối lửa.

Một chiêu này chính là Kiếm Vô Trần kiệt lực phát ra, tuy hắc bị thương nhưng uy lực cũng không nhỏ.

Nhưng điều khiến Kiếm Vô Trần bất ngờ, đó chính là ngàn vạn làn kiếm đánh vào thân của mối lửa, ngoại trừ một số hoa lửa tung tóe ra, căn bản không hề tạo nên chút thương tổn. Điều này quả là khó mà tưởng tượng được.

Bật cười thê lương, Kiếm Vô Trần trong lòng mơ hồ dâng lên một nỗi thê lương. Trong sơn cốc yên tĩnh này, một cảm giác anh hùng末路 lúc này đã dâng ngập đầy trong lòng của hắc.

Trước đây không lâu, lòng hắc từng có cảm tưởng như vậy không?

Phải chăng đại kiếp đã đến thật, hay là hùng tâm bị ngăn trở bao vây?

Trong lúc suy nghĩ, một nỗi đau truyền đến, chỉ thấy chân phải của Kiếm Vô Trần cũng bị mối lửa nghiền nát. Điều này khiến hắc trong lòng vô cùng đau thương.

Tuy người tu đạo cơ thể huyết nhục hoàn toàn không quan trọng, nhưng trước nay hắc vẫn tự hào về thân thể của mình nên hắc khó mà chấp nhận được.

Thôi nhìn, thần cung trong tay Kiếm Vô Trần hơi nhếch lên, một làn kiếm màu tím bay vụt tới lui, vòng qua con mối lửa, hung hăng đánh trúng vào trên người Lý Trường Xuân.

Một tiếng kêu thảm từ miệng Lý Trường Xuân vang lên, con mối lửa giữa không trung thân thể dừng lại, nhanh chóng phốc về bên người Lý Trường Xuân, ánh mắt không ngờ ẩn chứa vài giọt lệ.

Dường như nó đã phát hiện sinh mạng Lý Trường Xuân đang dần dần trôi qua, biết được lão sắp sửa đi xa.

Kiếm Vô Trần bình thần nhìn những điều này, hắc chỉ hận thù nhìn Lý Trường Xuân, rống lên điên cuồng:

- Người quả độc ác, không ngờ ẩn giấu sâu sắc thế, đến chết mới phát động một tuyệt chiêu cuối cùng. Nhưng ta cho người biết, người vĩnh viễn không thể nào làm được chuyện giết ta, ta sẽ không cho người được như mong muốn, dễ dàng chết đi.

Lý Trường Xuân vẻ mặt xám như tro, ánh mắt thần quang nhạt đi, yếu ớt nói:

- Kiếm Vô Trần, người đừng đắc ý, nếu cho ta thêm chút thời gian, người chắc chắn phải chết. Bất quá cũng không quan trọng, ta không giết được người nhưng Lục Vân giết được người, người cho là hắc sẽ bỏ qua cho người chăng? Nhìn lên trời cao, ở đó có một luồng khí tức đặc biệt, chính là phát xuất từ Tam Đầu linh xà theo hầu Bách Linh. Như vậy cho thấy bọn họ vẫn chưa từng quên mất người, chỉ là cho chúng ta một cơ hội kết thúc. Đợi một lúc ... khi ta chết rồi, chính bọn họ sẽ xuất trận, thế lúc đó người hãy chờ mà từ từ khóc lóc. Ha ha ha ... Khụ...

Âm thanh yếu ớt lúc này đứt ngang, con mối lửa vẫn đứng bên bảo vệ đột nhiên gào lên một tiếng, đỡ lấy thân thể Lý Trường Xuân bay vào không trung, lóe lên liền không còn thấy nữa.

Gió thổi nhẹ. Trong sơn cốc, Kiếm Vô Trần lơ lửng giữa tầng không, vẻ mặt trắng bệch đang nhìn lên bầu trời, liền nhanh chóng phát hiện một chút dị thường.

Khí tức đó đúng như lời của Lý Trường Xuân, chính là Tam Đầu linh xà. Điều này khiến Kiếm Vô Trần lạnh toát cả người, một vẻ hận ông trời bất công mở hiện trên khuôn mặt méo xệch của hắc.

Trầm ngâm một chút, Kiếm Vô Trần ngửa mặt thét lên một tiếng dài, sau đó hình bóng lóe lên bỏ chạy về phía xa xa.

Nhưng đúng lúc này, hắn đang tiến lên đột nhiên va chạm một kết giới vô hình, thân thể bị hất bắn trở lại, một chút đau khổ mờ hiện trên mắt.

Xoay người, Kiếm Vô Trần bất chấp tất cả, tiếp tục bỏ chạy, tốc độ rất nhanh không thua gì lúc bình thường, có lẽ đây chính là trường hợp hồi dương.

Nhưng cho dù tốc độ của hắn rất nhanh, vừa bay được vài trăm trượng liền gặp phải loại kết giới đó, khiến hắn bị hất bắn trở lại. Điều này khiến vẻ mặt hắn bất an, miệng gào thét giận dữ liên miên.

Lúc này, khi tai nạn xảy ra không nơi trốn được, Kiếm Vô Trần vừa sợ vừa giận, miệng rủa không ngừng, đáy mắt lấp lánh sự kinh hoàng vô cùng?

Bồn bề, không hề có một chút gió, yên lặng như thường, thấy uy hiếp không nhìn rõ như Thái Sơn đè lên đầu khiến Kiếm Vô Trần cơ hồ muốn phát điên.

Trên tầng mây, vẻ mặt Lăng Thiên phức tạp. Những chuyện Kiếm Vô Trần gặp phải ông đều nhìn thấy, nhưng lại không biết ai đã ra tay. Điều này khiến ông đầy kinh ngạc.

Quay đầu lại, Lăng Thiên nhìn khắp bốn phía, ý thức nhanh chóng khuếch tán, rất nhanh cảm ứng được vị trí của Tam Đầu linh xà. Nhưng những người khác ông không thấy, thế thì người nào đã thi triển kết giới vậy khôn được Kiếm Vô Trần đây?

Phải Lục Vân chăng? Nếu là chàng làm, thì vì sao chàng lại né tránh được sóng thăm dò của ông, làm mọi chuyện đến mức thần không hay quỷ không biết? Nếu không phải Lục Vân, cả thiên hạ có được người nào thực lực kinh khủng đến như vậy?

Lúc này đây, Kiếm Vô Trần bị vây chặt trên mặt đất kích động vô cùng, Lăng Thiên trên tầng mây lại chìm vào suy tư. Hai người một động một tĩnh đều đang chờ đợi người thần bí đó xuất hiện. Tiếp theo đây sẽ phát sinh chuyện thể nào?

Rời khỏi Yêu Hoàng, Lục Vân dẫn bốn cô truy đuổi theo tung tích của Kiếm Vô Trần.

Trên đường đi, Bách Linh lên tiếng:

- Theo tình hình của Kiếm Vô Trần, nếu lúc này hắn không có chuyện gì bất ngờ, ít ra cũng đã đi được vài trăm dặm.

Lục Vân cười nói:

- Với tình hình của hắn, không có chuyện bất ngờ mới là lạ đó.

Thương Nguyệt cắt lời:

- Đúng thế, với thù hận giữa hắn và Lý Trường Xuân, đây chính là cơ hội báo thù tốt nhất, Lý Trường Xuân sao có thể bỏ trôi qua được? Nhưng muội đang nghĩ, nếu Kiếm Vô Trần chết trong tay của Lý Trường Xuân, thế thì đối với chúng ta cũng không khỏi đáng tiếc.

Lục Vân đáp:

- Yên tâm, Kiếm Vô Trần không dễ chết được.

Trương Ngạo Tuyết thở dài u oán:

- Cho dù là như vậy, chúng ta cũng không nên để Lý Trường Xuân hưởng lợi được.

Nắm lấy tay nàng, Lục Vân an ủi:

- Đừng than thở, huynh làm như vậy hoàn toàn không để Lý Trường Xuân được hưởng lợi, mà để bọn chúng nếm trước quả đắng do chúng trồng. Với tính cao ngạo và tự phụ của Kiếm Vô Trần, chỉ khi mọi người thân rời đi, một mình trở lại, hắn mới có thể nếm được cảm giác bất an kinh khủng, cô độc lạnh lẽo.

Bách Linh nói:

- Câu này cũng không sai, trực tiếp giết chết Kiếm Vô Trần thì quá lợi cho hắn. Chỉ có khiến hắn ném hết khổ đau, bị hành hạ, mới có thể phát tiết được nỗi hận trong lòng.

Trương Ngạo Tuyết liếc hai người, nhẹ nhàng gật đầu đáp:

- Mọi người hiểu rõ rồi, chỉ có điều thù hận trong lòng mọi người với hắn quá sâu mà thôi. Được, chúng ta không nói những chuyện này nữa, hay là hãy tăng tốc để tránh không bị hắn chạy thoát.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Không gấp, hắn thoát không nổi, nhưng Lăng Thiên còn gây chút phiền phức.

Bách Linh lên tiếng:

- Huynh dự tính đối phó với Lăng Thiên thế nào?

Lục Vân trầm ngâm trả lời:

- Chuyện này phải cân nhắc cẩn thận, bởi vì thân phận đặc biệt của ông ta.

Thương Nguyệt không hiểu lên tiếng:

- Đặc biệt? Ám chỉ gì vậy?

Lục Vân trả lời:

- Cửu Thiên Hư Vô giới nghe nói tổng cộng có mười hai người, hiện nay còn sống đã không nhiều. Nếu lúc này huynh giết chết Lăng Thiên, sau này muốn tìm kiếm đường vào Hư Vô giới tất nhiên phải phiền toái rắc rối nhiều. Hơn nữa, Lăng Thiên và Vu Thần có thù hận, nên có tác dụng kiềm chế Vu Thần, lúc này giết ông ta cũng hơi sớm một chút.

Thương Nguyệt bỗng nhiên hiểu ra, hỏi lại:

- Thế huynh nghĩ phải làm thế nào?

Lục Vân nhìn về phía xa xa, vẻ mặt tự nhiên trả lời:

- Huynh muốn tìm vị trí cửa vào Hư Vô Giới Thiên từ Lăng Thiên, sau đó mới thu thập ông ta. Hiện nay, tạm thời không giết ông ta trước, để ông ta kiềm chế Vu Thần.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Suy nghĩ vậy rất hay, nhưng nếu huynh biết đường vào Hư Vô Giới Thiên rồi, không biết có lập tức muốn đi đến đó không? Nếu như vậy, Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng phải xử lý như thế nào?

Lục Vân vẻ mặt nặng nề, than nhẹ:

- Yêu Hoàng và Thiên Sát còn dễ đối phó, Địa Âm và Vu Thần lại âm hiểm xảo trá, phải tốn một ít công phu. Hiện nay, chúng ta tạm thời không nghĩ ngợi quá nhiều, đợi xử lý chuyện của Kiếm Vô Trần ... Đợi một chút, mọi người hãy dừng lại đã.

Bốn cô thất kinh, dừng lại nhìn chàng, ánh mắt hơi mơ hồ. Lục Vân nhướn đôi mày kiếm, trầm giọng nói:

- Phía trước có một luồng khí tức, chính là Lăng Thiên. Chúng ta tạm thời không vội đến gần.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, hơi trầm tư một chút, gật đầu nói:

- Không sai, mọi người cảm ứng được, nhưng ông ta ẩn nấp rất kín, bình thường không dễ dàng phát hiện được. Ngoài ra, khí tức của Kiếm Vô Trần mọi người cũng cảm ứng được, ở cùng với hắn còn có một luồng khí tức khác, chính là của Lý Trường Xuân. Hai bên đều rất yếu ớt, dường như đã bị trọng thương.

Thương Nguyệt lên tiếng:

- Như vậy rất tốt, chúng ta đến vừa kịp lúc.

Lục Vân nói:

- Không gấp, bây giờ mọi người hãy ở đây xem xét trước đã, một lúc sau cũng không muộn.

Hải Nữ cất lời:

- Sư phụ, ở đây căn bản không nhìn thấy được.

Lục Vân đáp:

- Không cần phải lo lắng, ta tự nhiên có thể để con thấy được mọi thứ phát sinh ở đó.

Nói rồi tay phải đưa ra, lòng bàn tay mờ hiện một quả cầu ánh sáng trong suốt đang nhanh chóng biến chuyển màu sắc.

Rất nhanh, một số hình vẽ hội tụ trên bề mặt, dần dần hình thành một hình vẽ hoàn chỉnh, đó chính là tình hình giao chiến của Kiếm Vô Trần và Lý Trường Xuân.

Lúc này, vừa đúng lúc cảnh tượng Lý Trường Xuân thi triển Tụ Linh hồ, Lục Vân và bốn người thông qua quả cầu ánh sáng, hoàn toàn thấy được tình hình thật sự.

Hải Nữ vừa nhìn vừa hỏi:

- Sư phụ, thật thần kỳ, người làm sao được như vậy?

Lục Vân cười đáp:

- Điều này hoàn toàn không phức tạp, khi tu vi đến một giai đoạn nhất định đều có thể làm được. Chỉ có một chuyện khó khăn đó là có thể truyền tin tức đồng bộ, hơn nữa còn phải biểu hiện rõ ràng.

Hải Nữ hơi nghi hoặc hỏi lại:

- Theo lời sư phụ nói như vậy, người bây giờ làm mọi thứ đều rất khó khăn, người thường không dễ dàng làm được phải không? Nếu như vậy, sao sư phụ lại làm được đây?

Lục Vân đáp:

- Người thường đúng là làm không được, nhưng chuyện này đối với sư phụ hoàn toàn không khó. Sau này ta truyền pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực” cho con, con sẽ hiểu rõ. Bây giờ hãy nhìn cho rõ trước đã.

Hải Nữ vâng một tiếng, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lục Vân, yên lặng quan sát.

1053. Chương 1055 – Nảo Tu Thành Nộ (thẹn Quá Hóa Giận)

Thật hoàn hảo, cuối cùng kết cục cả hai lưỡng bại câu thương, Lý Trường Xuân ôm hận chết đi.

Mọi thứ kết thúc, Bách Linh cảm xúc lên tiếng:

- Kết cục như vậy tính ra cũng ít nhiều đau thương.

Thương Nguyệt nói:

- Chuyện này đối với chúng ta hẳn mong muốn như vậy, nhưng không biết trong lòng Lăng Thiên cảm thấy thế nào.

Bách Linh lắc đầu đáp:

- Sợ không thể nào chịu đựng nổi, nhưng lại còn có vài phần mâu thuẫn, nếu không đã không ra tay giết chết Kim Thiên rồi.

Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Lý Trường Xuân đã chết, Kiếm Vô Trần tuy hai chân đã phế, nhưng muốn bỏ chạy căn bản không đáng ngại, hay là chúng ta lập tức đến đó, quyết không cho hắn có thể chạy được.

Lục Vân nghiêm túc nói:

- Yên tâm, hắn chạy không được đâu. Bây giờ các muội đi tìm Kiếm Vô Trần, huynh đi gặp Lăng Thiên, xem thử vận khí ông ta thế nào.

Nói rồi tay phải phất giữa không trung, một kết giới ánh sáng trong suốt lóe lên liền mắt, hơi có phần huyền diệu.

Thương Nguyệt nhẹ giọng dặn dò:

- Lục Vân, cẩn thận một chút.

Lục Vân mỉm cười gật đầu trả lời:

- Yên tâm đi, huynh rất đúng mực.

Nói rồi hình bóng lóe lên liền biến mất.

Thấy chàng rời đi, Trương Ngạo Tuyết vội vàng nói:

- Đi thôi, cũng đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi.

Bách Linh và Thương Nguyệt bật cười khở, rõ ràng đoạn ân oán này quá sức nặng nề với bọn họ.

Trong sơn cốc, Kiếm Vô Trần bị vây chặt sau khi gào thét giận dữ một hồi, dần dần bình tĩnh trở lại.

Vì cảm giác được nguy hiểm đang quanh đây, Kiếm Vô Trần không mạnh động não loạn nữa, mà chỉ lơ lửng giữa không trung, tay trái nắm chắc thần cung, tay phải làm động tác kéo dây, thể hiện tư thế kéo cung bắn trắng, thân thể xoay tròn chậm chậm.

Bốn phía, làn sáng xanh đỏ nhàn nhạt hội tụ về hắn, bồi dưỡng thân thể trọng thương khó chịu đựng nổi của hắn, khiến cho khí sắc hắn chuyển biến có phần tốt đẹp hơn.

Trên tầng mây, Lăng Thiên thấy tình hình này, trong mắt ánh sáng lấp lánh, toát ra cái nhìn vừa yêu vừa giận.

Thời khắc này, ông rất hy vọng Kiếm Vô Trần như thời xa xưa, biến thành người thanh niên chính trực kiêu ngạo bất phàm, đáng tiếc không thể được rồi.

Thở dài u oán, Lăng Thiên dời mắt đi. Nhưng đúng lúc đó, bốn luồng khí tức đột nhiên xông đến, chớp mắt đã xuất hiện trên tầng không sơn cốc, chậm chậm hạ xuống về phía Kiếm Vô Trần.

Thấy ba người Bách Linh xuất hiện, trong lòng Lăng Thiên hơi phức tạp, vừa sợ phải nhìn thấy chuyện tiếp theo, lại vừa mơ hồ chờ đợi chuyện đó.

Có lẽ, trong lòng ông, Kiếm Vô Trần chết trong tay ba người nữ Bách Linh so với tự thân ông ra tay lại tốt hơn, ít ra sẽ không xấu hổ, nhưng lại có phần không mong muốn.

Ánh sáng nhạt lóe lên cắt đứt suy nghĩ của Lăng Thiên, chỉ thấy Lục Vân âm thầm xuất hiện, không hề có chút khí tức nào, hệt như chỉ là một bóng ảo ảnh mà thôi.

Lăng Thiên vẻ mặt biến hắn, tuy không phải lần đầu gặp Lục Vân, nhưng đây là lần đầu hai người gặp mặt trực tiếp.

Chăm chú nhìn Lục Vân, Lăng Thiên vẻ mặt uy nghiêm, lạnh giọng nói:

- Lục Vân, ngày này cuối cùng cũng đến rồi.

Bật cười thản nhiên, Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh.

- Đúng thế, cuối cùng đến rồi, vậy không phải hợp ý của ngươi sao?

Lăng Thiên vẻ mặt hồ hững hỏi lại:

- Thiên Uy lệnh ngươi đã tìm được ở Hải vực phải không?

Lục Vân điềm nhiên trả lời:

- Đúng thế, trước đây không phải ngươi đã thấy qua rồi chăng? Sao, muốn đoạt lấy từ trong tay của ta chăng?

Lăng Thiên hừ lạnh nói:

- Đúng là có tính toán này, vì thế người tốt nhất là phải cẩn thận.

Bật cười lạnh lùng, Lục Vân phản bác lại:

- Suy nghĩ không sai, đáng tiếc người còn làm chưa được.

Lăng Thiên vẻ mặt hơi lạnh, quát lên:

- Lục Vân, người đừng quá tự phụ. Chuyện chưa thử qua ai cũng không biết trước được.

Lục Vân vẻ mặt điềm nhiên, nụ cười quái dị nói:

- Phải vậy không? Nếu như vậy, thế thì hãy ra tay thử xem thế nào.

Lăng Thiên hơi khép hờ hai mắt, hỏi lại:

- Người đặc biệt dâng chuyện đó lên chẳng?

Lục Vân cười tà dị nói:

- Sao, không phải có phần không thích ứng à?

Lăng Thiên trong lòng chấn động, cảm giác nhìn không ra được Lục Vân, vội vàng chuyển sang chuyện khác, lạnh nhạt nói:

- Chớ đoán lung tung, người còn chưa nói thẳng vào chuyện chính.

Lục Vân vẫn tiếp tục cười tà dị, hơi khinh bỉ nói:

- Chúng ta bây giờ không phải đang nói chuyện chính sao?

Lăng Thiên hơi giận, giọng tăng thêm vài phần.

- Lục Vân, người cố bày ra bộ dạng vậy sao?

Lục Vân nhún vai, nói:

- Đúng thế, so với môn hạ cười không nổi Kiếm Vô Trần của người thế nào?

Lăng Thiên vẻ mặt rất giận, bị người bối mớ trước mặt làm sao không giận cho được.

- Câm miệng, chớ có nhắc đến nó.

Lục Vân cũng không nghe lời, tiếp tục cười ha hả nói:

- Không nói đến hắn thì nói đến Lý Trường Xuân tốt hơn. Đây cũng là một người đã dương danh thiên hạ trong Tu Chân giới, rất đáng để tự hào.

Lăng Thiên cực giận, hung hãn nói:

- Lục Vân, người cứ làm như vậy ... a ... người ...

Trong tiếng hét kinh sợ giận dữ, toàn thân Lăng Thiên ánh ngũ sắc lấp lánh, chân nguyên mạnh mẽ hùng hổ tuôn ra, bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự bốn bề, ý đồ ngăn không cho Lục Vân xâm nhập.

Đối diện, Lục Vân thân thể không chút dị thường, chỉ có ánh mắt lóe lên hào quang bảy màu, một ánh mắt nhàn nhạt xuất hiện theo một tần suất nhất định, rất huyền diệu.

Tình hình này khiến người ta mơ hồ, Lục Vân và Lăng Thiên thật sự đã phát sinh chuyện gì, vì sao vẻ mặt Lăng Thiên kinh hoàng như vậy?

Trong sơn cốc, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh chậm chậm hạ xuống, ánh mắt ba người đều nhìn về Kiếm Vô Trần.

Thời khắc này, đến lúc quan trọng cuối cùng, mọi ân oán dĩ vãng đều như thủy triều dâng trào trong lòng.

Trong ba người, Trương Ngạo Tuyết tâm tình phức tạp nhất. Nàng có thể nói là hận Kiếm Vô Trần khắc cốt ghi tâm, hận không thể tự tay lột thịt của hắn.

Thương Nguyệt có phần tốt hơn. Nàng chứng kiến mọi thứ Kiếm Vô Trần đã làm ra, sự phần nỗ trong lòng do bởi Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết, vì thế có phần ít hơn Trương Ngạo Tuyết một chút.

Bách Linh là điềm nhiên nhất. Nàng chưa tiếp xúc Kiếm Vô Trần nhiều, mọi cừu hận đều do khinh thường nhân phẩm của hắn, cũng như bất bình cho Lục Vân.

Phát hiện ba người ra mặt, Kiếm Vô Trần vẻ mặt biến hẳn, tất cả mọi chuyện hắn trước đây đều có tính đến, nhưng khi thật sự đối mặt, sự bất an trong lòng đều toát hẳn ra trong ánh mắt kinh hoàng của hắn.

Ngưng chuyển động, Kiếm Vô Trần hướng về ba cô không hề thay đổi tư thế, thần cung trong tay hướng thẳng về phía trước, giống như để phòng bị, lại giống như thêm chút can đảm cho bản thân.

Giận dữ nhìn hắn, Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Kiếm Vô Trần, lần này ngươi không còn chạy được nơi nào nữa rồi.

Kiếm Vô Trần vẻ mặt hung tợn, cả giận nói:

- Lợi dụng lúc nguy hiểm của người khác thì cũng không có chút bản lĩnh nào.

Thương Nguyệt quát lên:

- Câm miệng, ngươi cho là lúc này với tình trạng của ngươi, chúng ta còn bỏ qua cho ngươi chăng?

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh như băng, hận thù nói:

- Bắt đầu từ Quỷ vực, ngươi đã có lòng bất lương, đối nghịch với chúng ta mọi lúc mọi nơi, không tiếc sức đưa chúng ta vào đất chết. Sau đó lại ép Lục Vân bỏ đi ở Dịch viên, giết chết Tất Thiên và Lý sư huynh trên Hoa Sơn, hại cho Thương Nguyệt trúng tên bỏ mình. Tất cả mọi chuyện này hôm nay phải tính toán cho rõ ràng.

Kiếm Vô Trần giận dữ nói:

- Tính thì tính, Kiếm Vô Trần ta sợ gì chứ? Cuộc đời này, ta vốn thuận thuận lợi lợi, có được thiên tư hơn người, tướng mạo anh tuấn, tu vi kinh người, không cần bao lâu liền có thể dương danh thiên hạ, trở thành đệ tử kiệt xuất nhất từ trước đến nay của Thiên Kiếm viện. Nhưng Lục Vân xuất hiện phá hỏng mọi thứ, khiến ta té nhào từ trên tầng mây, hơn nữa còn ép ta chặt chẽ, ta làm sao có thể bỏ qua cho hắn được. Hiện nay, ta đã rơi xuống bùn thế này, cũng bởi vì Lục Vân mà ra, nếu không phải hắn, ta làm sao bị bạn bè bỏ đi, trở trối một mình!

Bách Linh nghe rồi cười lạnh nói:

- Ngươi tài không bằng người lại không biết hối cải, chỉ biết ghen ghét người khác, hơn nữa còn làm khó đủ điều, đây chính là điều tiểu nhân vô sỉ, ngươi còn làm như mình cây ngay không chết đứng, quả thật khiến người ta phải khinh thường.

Thương Nguyệt bên cạnh cũng lên tiếng:

- Bản thân tà ác, lại trách người khác ngồi trên đầu mình. Ngày đó Diệp Tâm Nghi toàn tâm toàn ý với ngươi, hết sức hỗ trợ cho ngươi, hơn nữa còn gây thù với Lục Vân. Nhưng kết quả thế nào? Ngươi đáp trả cô ta thế nào? Điều này có thể trách người khác được chăng?

Kiếm Vô Trần rống lên:

- Thế thì làm sao? Nếu không có Lục Vân xuất hiện, chuyện này có phát sinh được không, có trách là phải trách hắn.

Trương Ngạo Tuyết giận dữ nói:

- Hèn hạ vô cùng, ngươi quả thực có chết cũng chưa hết tội.

Kiếm Vô Trần lại kêu rống lên:

- Muốn giết ta, ngươi đến đây! Xem ngươi chết hay ta chết đây? Cả đời này ta chỗ nào cũng bị Lục Vân ép buộc, hiện nay, cho dù phải chết ở đây, ta cũng không cho hắn sống tốt được.

Nghe vậy, Bách Linh trong lòng chấn động, vội vàng nói:

- Tản ra, không cho hấn cơ hội thi triển Hậu Nghệ thần cung.

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, ai nấy thân thể loáng lên liền tản khai về hai cánh. Như vậy, ba người ba phương vòng quanh kết giới vô hình kia.

Ở giữa, Kiếm Vô Trần không hề thay đổi tư thế, thân thể xoay qua trái, hung hăng bắt chặt lấy Trương Ngạo Tuyết, rõ ràng lòng hấn muốn giết nàng.

Phát hiện được ý đồ của Kiếm Vô Trần, Trương Ngạo Tuyết trong mắt lóe lên ánh lạnh, lập tức dừng lại, rút Tử Ảnh thần kiếm, cũng dự tính đỡ thẳng một tên của hấn.

Thương Nguyệt thấy vậy, vội vàng khuyên nhủ:

- Ngạo Tuyết không được, uy lực thần cung đó kinh người, không thể đỡ thẳng được.

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu trả lời:

- Với trạng thái của hấn lúc này, mũi tên này cho dù phát ra, uy lực cũng sẽ không qua mạnh, muội tin tưởng có thể đỡ được.

Bách Linh nói:

- Không cần phải mạo hiểm dễ dàng như vậy. Mục đích của Kiếm Vô Trần rất rõ ràng, muốn ngọc đá cùng tan trước khi chết. Hấn chọn muội, chủ yếu là đánh phá Lục Vân, muội không nên làm mưu.

Trương Ngạo Tuyết nghe đến tên Lục Vân, lập tức bình tĩnh lạnh lùng trở lại không ít, nhanh chóng di chuyển thân thể, chọn cách xoay tròn với tốc độ cao quanh kết giới khiến Kiếm Vô Trần không cách gì nắm bắt được mục tiêu.

Thấy vậy, Kiếm Vô Trần hơi nóng nảy, muốn phát động thần cung hấn phải tập trung tinh khí thần cao độ, nếu không hiệu lực khó đạt.

Nhưng tinh thần cứ tập trung mãi cần phải hao tổn một lượng lớn tinh lực và thể lực. Điều này chính là điểm yếu nhất của Kiếm Vô Trần hiện nay, hấn căn bản không kéo dài được.

Với tình hình hiện nay của hấn, tiếp tục truy đuổi hình bóng của Trương Ngạo Tuyết chỉ khiến bản thân diệt vong. Vì thế, hấn chọn lựa dừng lại, chuyển mục tiêu sang Bách Linh.

Thấy vậy, Bách Linh bật cười lạnh lẽo, vừa di chuyển thân thể, vừa châm chọc:

- Kiếm Vô Trần, cảm giác có lòng mà bất lực như thế nào? Có sáng khoái không vậy.

Kiếm Vô Trần không nói, mím chặt môi không buông, ánh mắt bùng bùng lửa giận.

Thương Nguyệt nói tiếp:

- Có lẽ đối với hấn mùi vị này rất mới lạ, đang thưởng thức.

Trương Ngạo Tuyết hừ lạnh nói:

- Thật mới lạ, không biết hấn có thể chống đỡ đến lúc nào đây thôi.

Kiếm Vô Trần khuôn mặt các cơ run run, điên cuồng rống lên:

- Câm miệng, có can đảm thì đến đây giết ta, nếu không hãy gọi Lục Vân ra đây cho ta.

Bách Linh nói:

- Dừng gấp, mùi vị này phải thưởng thức chậm chậm, nếu không làm sao có thể bù đắp lại những tội ác người cả đời đã làm ra.

1054. Chương 1056 – Vô Lộ Khả Đào (không Còn Đường Thoát)

- Mùi vị cái chết, cuộc đời Lục Vân thường thức vô số lần. Bây giờ đổi lại cho người thử, xem thử người so với huynh ấy như thế nào?

Kiểm Vô Trần vẻ mặt phát điên, gần giọng nói:

- Ta sẽ không thua hần, xem đi.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh đỏ, một ngọn lửa xuất hiện trên người hần.

Kinh ngạc nhìn hần, Bách Linh ba người mắt lộ vẻ nghi hoặc, ngọn lửa này dự báo chuyện gì đây?

Còn đang suy nghĩ, Thương Nguyệt đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cất giọng nói:

- Cẩn thận, hần đang đốt cháy cơ thể bản thân để đổi lấy sức mạnh.

Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Biến đổi sức mạnh như thế nào, điều này dường như chưa từng nghe qua.

Thương Nguyệt trầm ngâm nói:

- Với tình hình hần hiện nay, sau vài lần trọng thương rồi, cơ thể huyết nhục bị phá hủy rất lớn, nguyên thần cũng đã yếu ớt không chịu nổi, muốn khôi phục lại tu vi trước đây, cần ít nhất vài ngày, thậm chí vài tháng. Nhưng hiện nay hần không có được thời gian như vậy, vì thế để khôi phục trạng thái tốt nhất, hần chỉ còn cách bỏ qua cơ thể huyết nhục, dùng Tiên Thiên Thuần Dương chân hỏa đốt cháy thân thể huyết nhục, mượn chuyện này để phát huy linh khí tàn dư trong cơ thể. Cứ như vậy, nguyên thần của hần hấp thu lấy luồng sức mạnh này, liền có thể lập tức tốt hẳn lên, toàn thân thực lực có phần tăng cao.

Bách Linh nghe xong, nhẹ giọng nói:

- Thật ra hần vốn muốn hấp thu linh khí trong không trung để bồi dưỡng tổn hao chân nguyên, đáng tiếc kết giới vô hình bốn bề hạn chế hần, khiến hần không thu được đủ linh khí, vì thế cuối cùng chỉ đành bỏ đi cơ thể huyết nhục. Đợi một lúc, khi hần xuất hiện ở dạng nguyên thần, cơ hội bỏ chạy tăng cao, chúng ta phải tăng cường đề phòng hơn.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Có Hải Nữ và Đại linh nhi ở trên không, hần chấp cánh cũng khó thoát.

Té ra Hải Nữ chưa từng xuất hiện bởi vì ba cô có ý để nó ở trên không trung quan sát tình hình bốn phía.

Trong kết giới, ngọn lửa trên người Kiểm Vô Trần dần dần bành trướng, qua một khắc đốt cháy, thân thể dần dần nhạt đi, chuyển thành một ngọn lửa trong suốt, ở giữa là một quả cầu ánh sáng màu tím nhàn nhạt, đang xoay tròn nhanh chóng.

Rất nhanh, quả cầu ánh sáng đó màu sắc càng thâm thêm, ngọn lửa bên ngoài bắt đầu thu nhỏ.

Không đến một lúc, chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu tím lóe lên, ngọn lửa mất hết, quả cầu ánh sáng màu tím thẩm tự động tan biến, ảo hóa thành bóng ma Kiểm Vô Trần.

Hần lúc này so với ngày trước hơi bất thường, tuy dung mạo không hề biến hóa, nhưng trên người lại lấp lánh ánh tím nhàn nhạt, như mô tả hình dạng nguyên thần hư ảo của hần hiện nay mà không phải thân thể huyết nhục thật sự.

Giận dữ nhìn về phía trước, Kiểm Vô Trần ánh mắt đầy oán hận nói:

- Mọi thứ này đều do các người ép ta, bây giờ các người hãy chờ mà hối hận.

Nói rồi thu lại thể dương cung bắn nguyệt, tay phải nắm chắc thần cung, dùng sức múa lên, làn kiếm màu tím như sao bắn ra ẩn chứa khí thế không gì ngăn nổi, hung hăng va chạm vào kết giới vô hình.

Hoa lửa lấp lánh trong hoa lửa, một chiêu sắc bén của Kiểm Vô Trần kinh người dị thường, nhưng đúng là kỳ quái, hần không ngờ lại không phá vỡ được kết giới kia. Điều này khiến hần vô cùng kinh ngạc.

Bên ngoài, ba cô Bách Linh cũng vô cùng kinh ngạc, tầng kết giới Lục Vân bố trí này xem không thấy chút lạ thường, nhưng vì sao lại cứng rắn dẻo dai vậy?

Thật ra điểm này không hề có gì đáng kinh ngạc. Nếu như chàng có thể giấu được Lăng Thiên thì làm sao có thể đơn giản như vậy?

Một chiêu không thành, Kiếm Vô Trần trong lòng chấn động, ngừng đầu liếc lên không trung, chỉ thấy Hải Nữ đang ở trên cao xa xa, hai bên vai có Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà đang nghỉ ngơi, cả ba đang chăm chú quan sát tình hình ở trong sơn cốc.

Hình bóng Lục Vân chưa từng xuất hiện, chàng không đến hay còn có ý ẩn giấu điều gì đây?

Thôi nhìn, Kiếm Vô Trần nhìn kỹ phía trước, hừ lạnh nói:

- Kết giới cứng rắn như vậy, các người có thể cầm giữ ta thế nào đây?

Thương Nguyệt nói:

- Người nói thật, có phải muốn bọn ta thả người ra để người bỏ chạy cho dễ chăng?

Kiếm Vô Trần vẻ mặt hơi biến, tâm sự bị nhìn thấu khiến hấn hơi giận dữ, quát lên:

- Đánh rầm, có thần cung trong tay, ta sợ ai đây?

Thương Nguyệt nói:

- Nếu không sợ, hà tất phải tự hủy thân thể huyết nhục để đổi lấy sức mạnh?

Kiếm Vô Trần bật cười âm hiểm nói:

- Ta đổi lấy sức mạnh tự nhiên là muốn tự tay giết chết các người, khiến Lục Vân đến chết cũng không có được.

Bách Linh hừ lạnh nói:

- Với tình hình của người, đừng nói đến tầng kết giới ngăn cách, cho dù không có người cũng không làm được.

Trương Ngạo Tuyết lạnh lẽo nói:

- Nếu muốn giết người, thế thì hãy động thủ đi. Chút nữa Lục Vân đến rồi, người liền không còn cơ hội.

Kiếm Vô Trần đáp:

- Muốn dùng Lục Vân đến dọa ta, đáng tiếc ta sẽ không làm mư. Nếu hấn ở đây, với cừu hận của ta và hấn chắc chắn phải sớm xuất hiện rồi, hà tất phải ẩn núp?

Thương Nguyệt nói:

- Người nói như vậy, đơn giản muốn biết được tình hình của huynh ấy. Thật ra nói cho người cũng không sao, huynh ấy đang ở trên đỉnh đầu của người, đang tán dóc với tổ sư khai tổ của người đó.

Kiếm Vô Trần ánh mắt cả kinh, vô tình ngừng đầu nhìn lên trên, hỏi dồn:

- Lăng Thiên cũng đến rồi chăng?

Bách Linh đáp:

- Ông ta luôn ở bên cạnh người, từ lúc đến Hoa Sơn, mọi chuyện ông ta hoàn toàn hiểu rõ.

Kiếm Vô Trần có chút đau lòng, giận dữ nói:

- Nói như vậy, mọi người hôm nay đều chuẩn bị không bỏ qua ta chăng? Nếu như vậy, thế thì đến đây, xem thử ai có thể làm được ta đây!

Phóng thần cung lên, hai tay giơ cao, lòng bàn tay phát ra làn sáng màu tím, hội tụ thành hai quả cầu ánh sáng trên đỉnh đầu, một trái một phải chuyển động, hình thành một bát quái đơn giản. Giữa không trung,

thần cung rơi xuống, khi chạm vào bát quái, thân cung hơi hơi rung lên, sau đó đột nhiên bắn lên, để lại giữa không trung một bóng sáng hình cung, hung hăng va chạm vào kết giới.

Lúc đó, một vòng móc dây đầu cung lóe lên, hào quang màu xanh huyền ảo tỏa ra dọc theo kết giới vô hình, nhanh chóng nhuộm xanh cả một vùng to lớn.

Sau đó, thần cung hơi hơi run lên, một đầu thân cung ánh sáng huyền ảo rung lên, một làn sáng nhỏ bé phát ra lập tức xuyên qua kết giới.

Thế rồi, kết giới vô hình nhanh chóng thu nhỏ, hết như một quả cầu khí bị lủng lỗ, vách sáng vô hình trôi chặt trên người Kiếm Vô Trần, khiến cho nguyên thần của hắn đột nhiên run lên, tổn hại không nhỏ.

Thấy tình hình như vậy, Trương Ngạo Tuyết quát lạnh một tiếng, thần kiếm trong tay dựng đứng chỉ thiên, phát xuất một làn kiếm trăm trượng, điên cuồng chém xuống.

Thương Nguyệt bên cạnh múa kiếm xông lên, thần kiếm vô danh bộc phát ngàn vạn làn kiếm, tung hoành giăng giăng phân bố khắp nơi, như ngàn diêm lạnh bao phủ bốn bề.

Bách Linh yên lặng đứng nhìn, không hề tham gia, đối với Kiếm Vô Trần lúc này căn bản không cần cả ba người phải ra tay. Vì thế nàng gần như chỉ ở xa quan sát.

Giữa không trung, Kiếm Vô Trần sau khi kết giới tan vỡ, trong lòng xuất hiện một chút vui mừng, nhưng chỉ chớp lát, sự mừng vui bị nỗi đau khổ do khí áp gia tăng tạo nên che phủ mất.

Gào lên một tiếng, Kiếm Vô Trần trên người lấp lánh ánh lửa, đốt cháy vách sáng trên người hủy đi, bắt người muốn rời đi.

Lúc này, Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết đã chém xuống, một kiếm bao hàm tức giận mang theo ý niệm cừu hận nồng đậm hết như một lời nguyện ẩn sâu vào ngực của Kiếm Vô Trần.

Né tránh không kịp, Kiếm Vô Trần giận dữ gào thét, nắm chắc Hậu Nghệ thần cung cuộn lại, vội vàng múa ra một kiếm, sau đó lập tức gia tăng toàn bộ sức mạnh chuyển về một phía.

Bên ngoài, thế công của Thương Nguyệt lúc này đánh đến, làn kiếm dày đặc che phủ trời đất, mỗi một phân một thốn không gian đều ngập đầy khí tiêu sát và sức mạnh hủy diệt. Điều này khiến nguyên thần của Kiếm Vô Trần cảm nhận được uy hiếp rất lớn.

Lúc này, một kiếm Trương Ngạo Tuyết chém xuống trên đầu, gặp phải phản kích của Kiếm Vô Trần, cả hai lúc gặp nhau ánh sáng lóe lên, làn kiếm thế đi không ngừng chém thẳng xuống Kiếm Vô Trần.

Lúc đó, Kiếm Vô Trần thân thể hơi run lên, lợi dụng lúc một kiếm của Trương Ngạo Tuyết hơi hơi dừng lại, thân thể đi ngang vài thước, né tránh một chiêu đáng sợ nhưng lại không hề né được làn kiếm dày đặc của Thương Nguyệt.

Tiếng kêu thảm vang lên, Kiếm Vô Trần nhanh chóng né tránh, hình bóng màu tím nhạt tung bay chuyển động, né qua tránh lại xảo diệu trong làn kiếm dày đặc.

Một kiếm thất bại, Trương Ngạo Tuyết quát lạnh một tiếng, hình bóng trắng tuyết xông lên tận trời, ngạo nghễ bất động giữa không trung, toàn thân phát ra sức mạnh kinh người.

Thời khắc này, khi Kiếm Vô Trần thoát khỏi việc bị khóa, né qua tránh lại chuẩn bị bỏ trốn, Trương Ngạo Tuyết toàn thân lộ ra khí thế lạnh lùng như sương, hình thành một kết giới ánh sáng màu tím khắp sơn cốc, bên trong ánh tím xuyên động, vô số kiếm khí tung hoành khắp tám hướng.

Thần kiếm khê chứa lên, Trương Ngạo Tuyết trong mắt ánh lạnh vô cùng, một ý niệm giết người nồng nặc điều khiển thần kiếm, khiến nó phát huy sở trường của nó ở mức cao nhất, ngàn vạn làn kiếm hội tụ làm một, tự động truy đuổi theo hình bóng của Kiếm Vô Trần, không hề kém đi chút nào.

Thấy Trương Ngạo Tuyết ra tay, Thương Nguyệt hơi suy nghĩ một chút liền lùi lại đến bên Bách Linh.

Giữa chiến trường, hình bóng Kiếm Vô Trần nhanh như chớp, sau khi đốt cháy thân thể huyết nhục đạt được sức mạnh nhất định, hắn tuy không thể so với trước đây, nhưng tốc độ lại không hề giảm đi chút nào.

Nhưng chuyện khiến hấn kinh ngạc đó là Tử Ảnh thần kiếm của Trương Ngạo Tuyết hết như một con rồng thần, luôn dễ dàng phát hiện được ý đồ của hấn, nắm bắt hành tung của hấn không hề sai lệch chút nào.

Né Đông tránh Tây, qua trái lù phải. Kiếm Vô Trần toàn lực né tránh những tình hình càng lúc càng bất ổn. Sau một phen nỗ lực, cuối cùng Tử Ảnh thần kiếm vây khốn hấn trong một khu vực nhỏ hẹp.

Vì thế, Kiếm Vô Trần rống lên bắt cam, oán độc nhìn Trương Ngạo Tuyết hết như thần nữ, ánh mắt toát lên vẻ ghen ghét và thất vọng.

Giai nhân tuyệt mỹ đó, thiên hạ vô song. Đó chính là thứ cả đời hấn mơ đạt được, đáng tiếc lại cũng là tiếc nuối lớn nhất cả đời của hấn, định sẵn cả đời này hấn không thể đạt được.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, toàn thân phát ra khí chất thánh khiết thúc động thần kiếm xoay tròn nhanh chóng, từ đó phát xuất làn kiếm sắc bén vây phủ quanh người Kiếm Vô Trần, hết như sóng lớn tự động công kích, liên miên không ngừng va chạm mãnh liệt với kết giới phòng ngự của Kiếm Vô Trần.

Trương Ngạo Tuyết lúc này đã sớm đạt đến cảnh giới vừa nghĩ thân thể đã động, chỉ cần trong lòng có ý nghĩ, tu vi mạnh mẽ trong cơ thể liền tự động hoàn chỉnh điều nàng vừa nghĩ ra.

Như vậy, kiếm pháp dùng cừu hận với hấn để điều khiển trông làn kiếm có vẻ tầm thường, thật ra ẩn chứa ý niệm cố chấp phải giết, khiến áp lực lên Kiếm Vô Trần rất lớn, năng lượng tiêu hao nhanh chóng.

Trong lúc đối kháng, Kiếm Vô Trần lửa giận bùng cao. Tuy nói Trương Ngạo Tuyết và hấn có thù, nhưng lúc này dùng phương thức này giao chiến, trong lòng hấn cảm thấy bất công, đó rõ ràng là thừa lúc người ta nguy hiểm mà thôi. Nhưng hấn sao lại không nhớ đến hành vi của bản thân mình đây?

1055. Chương 1057 – Kinh Tẩu Lãng Thiên (dọa Cho Lãng Thiên Bỏ Chạy)

Muốn Trương Ngạo Tuyết dừng tay rõ ràng là không thể, phản kích của bản thân cũng dường như chưa đủ, chỉ còn lại khả năng mạo hiểm thử qua, xem có thể ...

Còn đang suy tư, thể công Trương Ngạo Tuyết đột nhiên tăng mạnh, không chờ cho Kiếm Vô Trần kịp tính lại, ngàn vạn làn kiếm tụ lại thành một cùng với sức mạnh hủy diệt, dễ dàng phá vỡ kết giới phòng ngự của hấn, phủ tím sẫm cả không gian không để lại một khoảng trống nào.

Thời khắc đó, Kiếm Vô Trần không thể nào suy nghĩ, nguyên thần nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một luồng sáng màu tím bám chặt vào thần cung.

Đến lúc này, Hậu Nghệ thần cung bất diệt chịu ngàn vạn làn kiếm công kích, toàn thân không chút tổn hại nhưng nguyên thần của Kiếm Vô Trần lại bị trọng thương.

Thấy cảnh này, vẻ mặt Bách Linh biến hấn, phát tay gọi Hải Nữ giữa không trung đến, nói với Tứ Linh thần thú:

- Đại linh nhi, thần cung đó là vật bất diệt, làn kiếm của Ngạo Tuyết không làm gì được nó, ngươi tạm thời vây khốn nó lại giữa không trung, chờ Lục Vân đến mới nghĩ ra biện pháp.

Tứ Linh thần thú trả lời:

- Chuyện này đơn giản, xem ta đây.

Nói rồi bay ra đến bên Trương Ngạo Tuyết, vượt trái múa lên phát ra một quả cầu ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt xua tan làn kiếm sắc tím của Trương Ngạo Tuyết, bắt chặt lấy Hậu Nghệ thần cung ở tại chỗ.

Thu kiếm lại, Trương Ngạo Tuyết nhỏ giọng nói:

- Đại linh nhi, trông chừng hấn cho tốt, đừng để hấn chạy thoát được.

Nói rồi nhẹ nhàng hạ xuống đến bên cạnh Bách Linh.

Thương Nguyệt nhìn nàng, vẻ mặt thương cảm nói:

- Muốn vãn thù hận cuối cùng phải kết thúc, hấn phải rất cao hứng, vì sao lại không chút cao hứng như vậy?

Trương Ngạo Tuyết vẽ mặt đau thương nhỏ nhẹ lắm lắm:

- Đúng thế, cao hứng không được, có lẽ hẳn gây qua quá nhiều thương tổn cho chúng ta.

Bách Linh an ủi:

- Đừng nghĩ quá nhiều, đây là chuyện đời này chúng ta phải trải qua. Đợi đến một ngày quên hẳn rồi, quên hết cừu hận, đến lúc đó chúng ta mới khoái lạc.

Hải Nữ kéo tay Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt, êm ái nói:

- Hai dì thương yêu đừng đau lòng, Hải Nữ ở bên cạnh tiếp đãi, chúng ta không nhớ đến hẳn nữa.

Trương Ngạo Tuyết bật cười miễn cưỡng, vuốt ve mái tóc Hải Nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Hải Nữ thật thông minh, có con bên cạnh chúng ta liền sẽ vui vẻ.

Trong sơn cốc, làn kiếm màu tím cũng dần dần tiêu tan khi Trương Ngạo Tuyết dừng tay, giữa không trung chỉ còn một lưới sáng màu xanh lam nhạt.

Bị vây ở giữa, Kiếm Vô Trần trong lòng tê lương, nguyên thần từ thần cung bay ra, ánh mắt quan sát khắp bốn phương.

Thử thăm dò lưới sáng một lượt, Kiếm Vô Trần thất vọng kinh sợ, không khỏi thở dài nhè nhẹ.

Sức mạnh Tứ Linh thần thú rất mạnh mẽ, ai cũng không cách nào đoán được. Với tình hình hiện nay của Kiếm Vô Trần, ngoại trừ thi triển một tên cực mạnh, nếu không sẽ không hề có một chút hy vọng phá vỡ lưới sáng đó.

Nhưng Kiếm Vô Trần hoàn toàn không ngu, hẳn tuy biết tình cảnh hiện nay khó khăn, nhưng lại không dám mạo hiểm ra tay bởi vì hẳn muốn giành lại sức mạnh đối phó Lục Vân, xem có thể cùng chết với Lục Vân không.

Hiện nay, không còn hy vọng bỏ chạy, mối thù của hắn với Lục Vân chỉ còn chút hy vọng chính là trước khi chết có thể gây trọng thương cho đối thủ.

Trên tầng mây, Lục Vân cách Lăng Thiên vài trượng, hai người bốn mắt nhìn nhau, một làn sáng kỳ dị nhấp nháy giữa hai bên.

Trước đây, Lục Vân cố ý dùng lời nói khích Lăng Thiên, ngay khi ông phẫn nộ, lợi dụng lúc tâm thần ông dao động, đột nhiên phát động công kích bằng ý niệm, dùng tần suất rất lớn tiến công toàn diện, ép cho Lăng Thiên hoang mang phản kích.

Đây chính là việc Lục Vân cố ý tạo nên. Chàng muốn lợi dụng chuyện này để công phá phòng tuyến đại não của Lăng Thiên, nắm lấy bí mật của Cửu Thiên Hư Vô giới.

Lăng Thiên tự nhiên không biết được suy nghĩ của Lục Vân, ông chỉ toàn lực chống lại, dùng “Thần Niệm Ba” đặc biệt có một không hai của Hư Vô Giới Thiên chống lại “Ý Niệm Thần Ba” của Lục Vân, hai bên lần lượt thi triển sở trường.

Nói đến Thần Niệm Ba của Hư Vô Giới Thiên, đây có thể nói là vô cùng kỳ diệu, rất tương tự với Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân, có thể thăm dò phân tích vạn vật thể gian, tần suất cũng có phạm vi co giãn cực lớn.

Hiện nay, Lăng Thiên toàn lực chống lại, tu vi thâm hậu phối hợp với hiệu quả kỳ diệu của Thần Niệm Ba, tạo thành vài tầng phòng ngự nghiêm mật có thể nói là vững vàng như thành đồng vách sắt.

Trước đây, Lục Vân thừa thế mà phát ra, hơi có chút kỳ xảo, Ý Niệm Thần Ba tiến vào trong đại não của Lăng Thiên. Nhưng đến lúc quan trọng nhất, phản kích được Lăng Thiên triển khai, hết như cơn hồng thủy Ý Niệm Thần Ba giữa đường bị ngăn lại.

Như vậy, một trận giao đấu kỳ diệu triển khai trong não của Lăng Thiên, kịch liệt mà biến ảo vô cùng.

Thân là phía tiến công, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân số lượng khổng lồ, tần suất của nó đạt đến vài chục vạn, có nhanh có chậm, có lúc xoay tròn trong khi tiến lên, có cái lắc lư trái phải, thiên hình vạn trạng, tất cả đều kỳ diệu.

Thần Niệm Ba của Lăng Thiên nghiêm cẩn phòng thủ, nặng nề mà ngưng tụ hết như một kết giới ánh sáng phong kín đường tiến lên. Nhưng Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân kỳ diệu vô cùng, tần suất của nó thỉnh thoảng chuyển biến, rất nhanh phân tích được tần suất của tầng kết giới ánh sáng phòng ngự thứ nhất, dễ dàng xuyên thủng được.

Đến tầng kết giới phòng ngự thứ hai, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân chịu ảnh hưởng nhất định, bởi vì Lăng Thiên đã thay đổi tần suất, khiến tính phòng ngự của kết giới càng được tăng cao hơn nữa. Nhưng như vậy cũng khó mà ngăn cản được Lục Vân, chàng dùng tốc độ nhanh đến mức khó miêu tả được để điều chỉnh tính chất tần suất của Ý Niệm Thần Ba, không bao lâu liền đột phá được phòng tuyến thứ hai.

Tiếp sau đó, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân vượt qua năm cửa quan chém sáu tướng, chỉ trong chớp mắt đã đến vùng trung khu thần kinh của Lăng Thiên.

Ở đó, phòng ngự của Lăng Thiên nghiêm mật nhất, tích trữ một lượng lớn Thần Niệm Ba, tần suất của kết giới phòng ngự cũng quỷ dị khó dò, tinh xảo lại biến đổi.

Lục Vân không hề chần chừ, tuy trải qua kinh nghiệm đấu tranh với tầng tầng phòng ngự, Ý Niệm Thần Ba đến được nơi này còn chưa được đến một phần mười, nhưng chàng tin tưởng nhất định sẽ có thu hoạch.

Ý niệm biến đổi, ý niệm xuất phát, lúc quan trọng nhất hiện nay đã đến.

Đại não của Lăng Thiên lúc này đã biến thành một chiến trường. Trong không gian đặc biệt đó, Ý Niệm Thần Ba và Thần Niệm Ba giao chiến kịch liệt, cái trước chủ động công kích, hơn nữa lúc này chuyển biến đa dạng. Cái sau toàn lực phòng ngự, theo sự biến ảo của cái trước mà biến ảo theo, bắt đầu truy đuổi huyền diệu, xem thử ai biến hóa nhiều, bản lĩnh lớn.

Thời gian, thật ra chỉ như trong một sát na. Nhưng cuộc chiến giữa Lục Vân và Lăng Thiên đã xảy ra trăm ngàn lần.

Trong đó, mỗi người một sở trường. Ý Niệm Thần Ba biến ảo rất nhanh, vượt quá Thần Niệm Ba. Nhưng nơi giao chiến lại vô cùng quen thuộc với Thần Niệm Ba, về mặt địa lý chiếm được phần chủ động.

Như vậy, hai người giằng co bất phân, trong lúc tấn công phòng thủ liên tục biến ảo khó lường.

Lục Vân hơi kinh ngạc, ngầm tự phục sự kiên định của Lăng Thiên, nhưng có lòng bất cam. Lăng Thiên trong lòng chấn động kinh hãi vô cùng, ông vốn đầy tin tưởng vào Thần Niệm Ba của Hư Vô Giới Thiên, ai ngờ Lục Vân còn có Ý Niệm Thần Ba cao hơn một tầng đây?

Giao chiến tiếp tục kéo dài. Hai người trong lúc giao tranh không hề nhường nhau một bước. Một người chính là trưởng lão của Cửu Thiên Hư Vô Giới, một người chính là kẻ nghịch trời trong truyền thuyết. Trận chiến này cuối cùng sẽ như thế nào?

Kết quả rất nhanh xuất hiện. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân cuối cùng đột phá được phòng ngự của Lăng Thiên, tiến vào nơi thâm sâu nhất trong não của ông, sờu tầm bí mật có liên quan đến Hư Vô Giới Thiên.

Thấy vậy, Lăng Thiên thất kinh hồn vía, khi phát hiện được ý đồ của Lục Vân, đột nhiên vỗ một chưởng vào đầu của mình, sóng chấn động to lớn của nó tuôn ào vào trong não khiến cho trước mắt Lục Vân tối sầm lại, Ý Niệm Thần Ba phát xuất liền mất đi liên hệ.

Lúc này, Lục Vân thật ra đã tìm được cửa vào Hư Vô Giới Thiên, nhưng không kịp tìm được thêm nhiều bí mật liền bị phương thức quái dị của Lăng Thiên cắt đứt. Vì thế, chàng có ít nhiều tiếc nuối, bất quá lại không hề tỏ ra, ngược lại thu hồi ánh mắt, cả thân hình khôi phục lại vẻ bình thường.

Lăng Thiên giận dữ nhìn thẳng tới quát lên:

- Lục Vân thật hèn hạ vô sỉ, không ngờ đánh lén.

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Ta người đối địch, cách nhau vài trượng sao có thể nói người sơ ý được? Người đánh lén trước đó không hề báo trước. Mà hiện nay, ta lại liên tục ở trước mặt người. Đây cũng tính vậy sao?

Lăng Thiên nổi giận rống lên:

- Chớ có xảo biện, sự thật đều rõ, làm sao để cho người được lợi.

Bật cười lạnh lẽo, Lục Vân lên tiếng:

- Lúc này đây người không thấy nói với ta những điều đó là quá ấu trĩ sao?

Lăng Thiên nghe vậy chấn động, vội vàng thu lại tâm thần, hừ lạnh nói:

- Lục Vân, bớt nói nhảm, đưa Thiên Uy lệnh ra ta liền tạm thời tha cho người.

Nghe vậy bật cười lớn, Lục Vân nói:

- Thật cuồng vọng, người cho người là ai, so với Thiên Sát còn cuồng vọng hơn chăng? Trận chiến của ta và Thiên Sát trước đây người cũng nhìn thấy rõ. Bây giờ người cho là giao chiến với ta, người có cơ hội sống sót bỏ chạy được chăng?

Lăng Thiên vẻ mặt âm trầm nặng nề, lạnh lẽo nói:

- Diên cuồng và không diên cuồng, người thử qua liền biết liền.

Thân là trưởng lão của Hư Vô Giới Thiên, Lăng Thiên tuy trong lòng biết không ổn, lại cũng không thể không duy trì tôn nghiêm của bản thân.

Lục Vân bật cười kỳ dị, nhỏ nhẹ nói:

- Cũng được, hôm nay để Thiên Kiếm viện vĩnh viễn biến mất không còn tồn tại.

Nói rồi tay phải chậm chậm giơ cao, lòng bàn tay ánh bảy màu lóng lánh.

Lăng Thiên nghe câu nói của Lục Vân, khuôn mặt anh tuấn biến hẳn, dường như có chút cảm xúc, không khỏi cúi đầu nhìn xuống dưới chân, thấy được Kiếm Vô Trần bị Trương Ngạo Tuyết vây chặt trong sơn cốc.

Thở dài u oán, Lăng Thiên trong lòng xoay chuyển, ông bình tĩnh lạnh lùng trở lại, hơi khảo sát liền biết tạm thời không thể liều mạng với Lục Vân, vì thế mở miệng lên tiếng:

- Lục Vân, đừng khoa trương, chỉ cần có ta, Thiên Kiếm viện liền không bị tiêu diệt.

Nói rồi thân thể lắc lên chớp mắt đã không còn hình bóng.

Lục Vân không hề ngăn cản, chỉ phản bác lại:

- Chuyện ta cần làm người há có thể ngăn cản được!

Dứt lời cúi đầu nhìn xuống dưới chân, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống.

Thấy Lục Vân xuất hiện, bốn người Trương Ngạo Tuyết nhanh chóng đón lấy, năm người dừng lại lân cận vùng Kiếm Vô Trần bị vây khốn, nhỏ giọng bàn luận.

Nhìn thấy vẻ mặt bất cam của Kiếm Vô Trần, ánh mắt Lục Vân dâng lên ánh sáng lạnh, nhậm giọng nói:

- Giết hẳn như vậy quá tiện nghi rồi.

Trương Ngạo Tuyết hỏi lại:

- Huynh muốn thế nào đây?

Lục Vân giọng hận thù nói:

- Huynh muốn dùng Hóa Hồn đại pháp luyện hóa nguyên thần của hắn, dùng Trấn Hồn phù áp chế sự phản kháng của hắn, khiến hắn chết dần trong sự đau khổ để an ủi những người linh thiêng đã chết vì hắn.

Trương Ngạo Tuyết nặng nề gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Đúng là không thể cho hắn được tiện nghi.

Thương Nguyệt nói:

- Lục Vân, không còn sớm nữa.

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Lục Vân trả lời:

- Đúng thế, thời gian không còn sớm, các muội hãy lùi lại trước đi.

1056. Chương 1058 – Ân Oán Chung Liễu (kết Thúc Ân Oán)

Đến trước Kiếm Vô Trần, Lục Vân tay phải phát lên tùy tiện, lưới sáng đó liền tự động biến mất, giữa hai người không hề còn điều gì ngăn trở.

Kiếm Vô Trần rống lên:

- Lục Vân, đời này ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lục Vân nói:

- Ta cũng không bỏ qua cho ngươi! Đến đây, ta biết ngươi còn vài phần sức mạnh, đang chờ đợi đối phó với ta. Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, xem thử Hậu Nghệ thần cung của ngươi có giết được ta chăng.

Kiếm Vô Trần giọng hận thù nói:

- Đây là ngươi tự tìm lấy, ngươi hãy chờ đợi mà hồi hận.

Nói rồi cũng không nhiều lời, vội vàng bày thế ra, thần cung nhắm thẳng về phía Lục Vân.

Kiếm Vô Trần lúc này sợ nhất chính là Lục Vân đổi ý, bởi vì nếu như Lục Vân không cho hắn cơ hội thi triển Hậu Nghệ thần cung, hắn không hề có chút hy vọng nào đâu lại được Lục Vân, càng đừng nói đến việc ngồi đá cùng tan.

Khuôn mặt Lục Vân cười lạnh, hai tay bắt quyết trước ngực, toàn thân ánh bảy màu lấp lánh, khí thể thần thánh mà uy nghiêm phân bố khắp nơi đang nhanh chóng khuếch tán.

Vào thời khắc cuối cùng, Lục Vân thể hiện được sự cao ngạo và độ lượng của mình. Trong tình hình có thể đủ sức dễ dàng thu thập Kiếm Vô Trần, chàng lại cho đối phương một cơ hội phản kích, chàng muốn quang minh chính đại đánh bại địch nhân, cho thiên hạ biết Hậu Nghệ thần cung chàng cũng có thể thắng được.

Nhìn Lục Vân, Bách Linh rất xúc cảm nói:

- Mỗi lúc như vậy, Lục Vân đều có thể biểu hiện được khí thể bá tuyệt thiên hạ của huynh ấy, khiến trời đất đều phải kinh ngạc.

Thương Nguyệt diễm nhiên đáp:

- Đúng thế, đây là huynh ấy, người mà chúng ta trong lòng rất lo lắng.

Trương Ngạo Tuyết lên tiếng:

- Thật ra muội không thích nhìn thấy huynh ấy như vậy, muội thích huynh ấy văn vẻ hòa nhã, thích huynh ấy cứ mãi như vậy.

Hải Nữ hơi mơ hồ, hỏi lại:

- Di Ngạo Tuyết, sư phụ như vậy uy phong, có khí thế, di vì sao lại không thích vậy?

Trương Ngạo Tuyết nhỏ nhẹ lắc đầu:

- Mỗi một lần huynh ấy thể hiện ra khí thể kinh trời, thì lúc đó huynh ấy đang đối địch.

Hải Nữ còn chưa nghe rõ được, muốn hỏi nữa lại bị Bách Linh ngăn lại.

- Đừng hỏi nhiều, sau này con lớn sẽ hiểu rõ ràng. Bây giờ hãy xem cho rõ trận chiến cuối cùng này.

Hải Nữ ồ lên một tiếng, ánh mắt nhìn lên không trung, chỉ thấy Kiếm Vô Trần lúc này trong tay mũi tên hư ảo đã đặt vào dây, đang vận sức chờ phát động.

Đối diện, Lục Vân trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng bảy màu, Diệt Thần kiếm dựng đứng xoay tròn, một cột sáng xông lên nối với trời cao, uy thế kinh hoàng phân bố khắp nơi.

- Chịu chết đi, Lục Vân!

Trong tiếng rống diên cuồng, tay phải Kiếm Vô Trần buông ra, mũi tên hủy diệt đó rít lên bay ra, nơi nào nó đến thời gian không gian vụn vẹo, nhanh chóng hấp thu sức mạnh không gian để tăng thêm uy thế của nó.

- Muôn vàn ân oán, một kiếm kết thúc. Lúc bồi thường đã đến rồi!

Một tiếng quát lớn, Diệt Thần kiếm trên đỉnh đầu của Lục Vân bay ra chém xuống, làn kiếm bảy màu của nó đến chỗ nào, bầu trời rung chuyển, mặt đất cuộn sóng, cả thời gian không gian rung chuyển ầm ầm, để lại một vết mây đỏ rực, mãi lâu cũng không tiêu tán.

Giữa không trung, Thần Diệt trầm đầu với một tên tuyệt diệt của Hậu Nghệ thần cung. Hai bên gặp nhau, chớp mắt đã phát nổ, sức mạnh đáng sợ của nó thổi khắp bốn bề, khiến phương viên vài trăm dặm ngập đầy khí tức hủy diệt, núi rộng sông dài không hề may mắn thoát khỏi bị san thành đất bằng.

Thời khắc đó, chín tầng trời rung động, mặt đất lớn rên rỉ, dòng khí bắn đi như sóng ánh sáng hủy diệt, không những tốc độ rất nhanh mà sức phá hủy rất mạnh, lập tức lưu lại trên mặt đất vài chục vết nứt rất lớn tung hoành qua lại, vết nứt nhất cũng dài vài dặm.

Ở nơi quan sát, bốn người Bách Linh vẻ mặt kinh hãi, khi đối mặt với dòng khí hủy diệt đó, ai nấy toàn lực chống cự, kết quả vẫn không chống nổi, cuối cùng Tứ Linh thần thú ra mặt mới hóa giải được luồng sức mạnh đáng sợ đó.

Giữa không trung, hai người giao chiến bị ánh sáng bao trùm, hào quang nhấp nhô dao động, thời không biến hình vụn vẹo, không gì không tả rõ trận chiến kịch liệt và đáng sợ này.

Ngạo nghễ giữa trường, Lục Vân toàn thân ánh bảy màu lấp lánh. Bên ngoài người chàng là một tầng kết giới ánh sáng màu xanh lam khiến cho vài trượng bên trong gió êm sóng lặng không hề có chút rung động nào.

Phía trước, tình hình của Kiếm Vô Trần rõ ràng khác hẳn, thân thể run lên bần bật cho thấy hắn chịu áp lực rất lớn.

Trong tay, thần cung không ngừng lay động. Sau khi bắn ra một mũi tên, hắn đã hao hết chân nguyên cơ hồ nắm không chặt được thần cung, vẻ mặt diên cuồng.

Giữa hai người, làn kiếm phá trời và một tên hủy diệt tiếp tục kích hóa, khuếch tán khu vực ánh sáng hủy diệt rung động bành trướng, chớp mắt đã thôn tính cả hai người, hình thành một khu vực không gian tuyệt diệt to chừng vài chục trượng.

Ở trong đó, Lục Vân có phòng ngự của “Hải Tâm quyết”, ngăn cản hoàn toàn sức mạnh hủy diệt, không hề bị bất kỳ thương tổn nào. Kiếm Vô Trần lại không có sức phòng ngự, rơi vào giữa dòng khí hủy diệt.

Đồng thời, Diệt Thần kiếm với làn kiếm siêu cường đó đã chém nát mũi tên ánh sáng hủy diệt chưa được mạnh nhất của Hậu Nghệ thần cung, uy lực còn lại của nó tiếp tục chém xuống, vừa hay đúng vào trên Hậu Nghệ thần cung.

Lúc này, Diệt Thần kiếm hào quang vạn trượng, một luồng khí thể bá tuyệt trời đất khi gặp phải sự phản kháng của Hậu Nghệ thần cung, đột nhiên bộc phát uy lực gấp mười lần, hung hăng áp chế lấy Hậu Nghệ thần cung ở giữa không trung.

Luận về đẳng cấp, Diệt Thần kiếm mạnh hơn Hậu Nghệ thần cung một bậc. Luận về thực lực, Lục Vân lúc này đang ở tình trạng đỉnh cao, còn Kiếm Vô Trần sao có thể so sánh được đây?

Như vậy, tổng hợp lại, Diệt Thần kiếm đấu tranh với Hậu Nghệ thần cung, hai bên toàn lực tranh hơn, cuối cùng chỉ thấy một luồng sáng rực rỡ phát ra từ chỗ gặp nhau, rọi chiếu trời đất sáng trắng như tuyết.

Thời khắc đó, một tiếng sấm thánh thót trầm trầm truyền ra, chỉ nghe tiếng rên rỉ như ẩn như hiện, dường như bất cam, lại thương cảm vang vọng theo gió.

Trời đất, lúc đó mơ hồ rung động. Điều này khiến bốn người Bách Linh đang quan sát đều cảm nhận rõ ràng, nhưng lại không biết cụ thể việc gì đã xảy ra.

Giữa không trung, tiếng kêu thảm bất cam vang tới tận trời cao. Đó là tiếng than oán của Kiếm Vô Trần, rõ ràng hàm chứa vẻ phẫn nộ và oán độc.

Ở giữa vầng mây ngũ sắc, hai luồng sáng một xanh một đỏ bắn ra rơi xuống vết nứt sâu, lập tức tạo nên vụ nổ kịch liệt, khiến cho núi đồi rung chuyển gây đổ.

Giữa không trung, gió lốc điên cuồng đột nhiên ngưng lại lộ ra hình bóng của Lục Vân, chỉ thấy chàng nhìn xuống mặt đất, vẻ mặt phức tạp.

Diệt Thần kiếm tự động bay quanh, tạo nên một vầng mây màu tím nhạt bên ngoài vài trượng, bên trong truyền ra những tiếng kêu thảm thiết, nơi đó chính là nguyên thần của Kiếm Vô Trần.

Thu Diệt Thần kiếm lại, tay phải Lục Vân múa lên hút lấy nguyên thần yếu ớt của Kiếm Vô Trần vào trong lòng bàn tay, ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn lên tiếng:

- Cả đời chúng ta giao chiến vài lần, ngươi phí nhiều tâm cơ, dùng hết thủ đoạn, nhưng cuối cùng lại chết trong tay của ta, ngươi nhất định rất không cam lòng.

Vầng tím hơi hơi chấn động, phát ra tiếng rống như dã thú:

- Lục Vân, đời này ta giết không được ngươi, kiếp sau ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc đáp trả:

- Giữa ngươi và ta, ngoại trừ ân oán cá nhân, hắn còn có những ân oán khác nữa chứ?

Vầng tím giọng hận thù đáp lại:

- Không sai, ngoại trừ ân oán giữa ta và ngươi, còn có ân oán giữa ta và Duyên Diệt. Ngày đó hắn đoạt mất người mà ta yêu thương, còn tiêu diệt cơ thể huyết nhục của ta, hại ta thiếu chút nữa đã bị hủy diệt. Sau này ta sống trở lại, hợp nhất với Kiếm Vô Trần, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn. Nhưng đáng hận ông trời không có mắt, để ta ngày hôm nay lâm kế, rơi vào trong tay của ngươi.

Lục Vân ánh mắt âm hiểm lạnh lẽo, hừ giọng nói:

- Đây mới là nguyên nhân chính yếu khiến ngươi hủy diệt Dao Trì và không tiếc công sức đối đầu với ta phải không, Hỏa Vân?

Vầng tím biến ảo, Kiếm Vô Trần trả lời:

- Không sai, đều là ta làm, thế nào rồi?

Lục Vân mắt nụ cười lạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Rất đơn giản, ta muốn ngươi biến mất vĩnh viễn trên thế gian này.

Nói rồi ánh mắt nhìn sang Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt rồi Bách Linh.

Cảm nhận được ánh mắt của chàng, ba cô dẫn Hải Nữ đến gần bên chàng, bốn người nhìn vào vầng mây tím, ánh mắt đều hơi phức tạp.

Giấy lát, Trương Ngạo Tuyết thương cảm lên tiếng:

- Lục Vân, bắt đầu đi. Sư thúc, sư huynh đợi ngày này đã rất lâu rồi.

Lục Vân vẻ mặt phiền muộn, vừa gật đầu nhẹ nhẹ, vừa phát xuất Hóa Hồn đại pháp. Như vậy, chỉ nghe Kiếm Vô Trần gào thét thảm thiết, không ngừng nhục mạ, âm thanh chói tai truyền khắp bốn phương.

Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, dù sao tu vi của Kiếm Vô Trần cũng đến mức cực hạn của cảnh giới Quy Tiên, nguyên thần hắn dĩ nhiên là bất diệt, không dễ dàng có thể tiêu diệt được.

Đương nhiên, hắn gặp phải Lục Vân cũng là tai kiếp khó thoát, tranh đấu bất quá cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Gió dần dần yếu đi, tiếng kêu thảm khóc cũng dần dần yếu đi.

Lúc này, trên khuôn mặt đau thương của Trương Ngạo Tuyết xuất hiện nụ cười mỉm, nhạt nhẽo nhưng lại toát ra vài phần cảm thương.

Về mặt Thương Nguyệt phức tạp, từ xa xa nhìn lại, một nụ cười khổ dần dần tan biến.

Bách Linh kéo tay Hải Nữ, về mặt bình thản như thường đang chờ đợi giây phút cuối cùng đến, đợi chờ mọi thứ không vui kết thúc đi.

Đột nhiên, Lục Vân quay đầu nhìn về xa xa, ở đó có một hình bóng màu vàng nhạt đang bay đến rất nhanh, chốc lát đã xuất hiện trước mặt mấy người.

Nhìn thấy Diệp Tâm Nghi, về mặt Lục Vân phức tạp, nhỏ giọng nói:

- Cô cũng đã đến rồi.

Diệp Tâm Nghi cay đắng lên tiếng:

- Ta nghe nói người ở đây, phỏng chừng Kiếm Vô Trần sẽ đến, vì thế ta đến đây.

Nói rồi nhìn lòng bàn tay phải của Lục Vân, nghe cần tiếng kêu thảm yếu ớt kia.

Bên cạnh, ba người Bách Linh không nói gì, dường như thời khắc này không cần phải nói thêm điều gì.

Diệp Tâm Nghi về mặt thê lương, nghe thấy tiếng kêu thảm của Kiếm Vô Trần, nhớ lại quá khứ trước đây, trong mắt lệ tuôn như suối, vô cùng vô tận đau khổ khó có thể che giấu được.

Giây lát, Diệp Tâm Nghi đột nhiên kích động trở lại, khóc lóc than thở:

- Kiếm Vô Trần, cả đời này người hại ta khổ sở, người chết tử tế được, hẳn phải có báo ứng như vậy.

Dường như nghe được tiếng của Diệp Tâm Nghi, Kiếm Vô Trần chợt ngừng kêu thảm, cổ sức hỏi:

- Tâm Nghi, phải ... muội ... chăng?

Diệp Tâm Nghi giận dữ đáp:

- Câm miệng, không được gọi ta, người là thứ súc sinh!

Thở dài u oán, Kiếm Vô Trần trầm ngâm hồi lâu.

Theo thời gian, tiếng kêu thảm lại vang lên, nhưng kéo dài không lâu, cuối cùng vẳng tím tan biến, Kiếm Vô Trần đã biến mất vĩnh viễn trong đau khổ như vậy.

Tiếc nuối không tránh được, cừu hận cũng không tránh được, nhưng ngoại trừ những điều này ra, nơi sâu thẳm linh hồn tà ác của hắn còn lại được gì đây?

Thời khắc đó, Diệp Tâm Nghi thân thể run lên, hơi điên cuồng mắng:

- Tốt, chết rất tốt, cuối cùng người chết rồi, không còn gây ác cho nhân gian nữa rồi.

Lục Vân nhìn nàng, ánh mắt hơi tiếc hận, rõ ràng hiểu được trong lòng nàng đang suy nghĩ chuyện gì.

1057. Chương 1059 – Hóa Duyên Nhân Gian (xin Cơm Nhân Gian)

- Quên hết mọi thứ đi, cô còn có một khoảng thời gian tốt đẹp.

Diệp Tâm Nghi bật cười khổ to tiếng, về mặt điên cuồng, không cam lòng nhìn lên trời, miệng gào thét giận dữ.

Rất lâu sau, nàng bình tĩnh trở lại, ánh mắt dừng ở Lục Vân, u oán nói:

- Nếu như có gặp được sư phụ của ta, vui lòng báo cho bà biết, đời này ta không còn mặt mũi nào gặp lại lão nhân gia, lại khiến cho lão nhân gia hận ta.

Dứt lời xoay người, dừng lại một chút sau đó bỏ đi xa cùng với nỗi thê lương.

Bách Linh muốn giữ lại nhưng Lục Vân không đáp lại phất tay ngăn trở. Chàng nhẹ giọng than:

- Hãy để cô ta đi, chọn lựa của cô ta cũng không phải không tốt.

Bách Linh thở dài u oán, hơi thương cảm. Thương Nguyệt nói:

- Được rồi, chúng ta cũng phải đi thôi.

Lục Vân nói:

- Không vội, còn có một cố nhân muốn gặp.

Thương Nguyệt không hiểu đang muốn hỏi, Trương Ngạo Tuyết lại nói:

- Nam hải Hàn Ngọc Dương đến rồi.

Dứt lời, cách đó vài trượng lóe lên làn sáng, quả nhiên chính là bóng dáng của Hàn Ngọc Dương.

Liếc nhìn đầu người trong tay của ông, Lục Vân điềm nhiên cất tiếng:

- Cung chủ chuyến này đi không tệ chút nào.

Hàn Ngọc Dương cười nói:

- Điều này phải cảm tạ huynh đài, ta nghe nói huynh đài ở Hoa Sơn, thuận đường đến không ngờ lại vừa vặn gặp được. Nếu không còn không biết tìm kiếm hấn đến năm nào tháng nào.

Bách Linh hỏi:

- Cung chủ hiện nay đã thanh lý môn hộ, tiếp theo còn dự tính làm gì không?

Hàn Ngọc Dương trả lời:

- Lần này đến đây là từ biệt các vị, ngoài ra còn đại diện Đông hải và Bắc hải hỏi thăm. Sau này có thời gian, mời các vị làm khách Nam hải.

Lục Vân nói:

- Đa tạ ý tốt của cung chủ, xin ngài chuyển lời hỏi thăm của chúng ta, sau này lúc nào rảnh rồi, chúng ta nhất định đi thăm mọi người.

Hàn Ngọc Dương nói:

- Được, các vị bảo trọng, cáo từ.

Nói rồi xoay người quay đi biến mất về phía xa xa.

Đưa mắt tiễn ông đi rồi, Thương Nguyệt nói:

- Được rồi, chúng ta cũng đi thôi.

Nói rồi xoay người, cả năm người và hai con thú loáng lên liền biến mất về phía xa xa.

Rời khỏi Hoa Sơn, Lục Vân hoàn toàn không quay lại Trừ Ma liên minh. Điều này khiến cả ba cô đều đoán không được suy nghĩ trong lòng chàng.

Trên đường đi, Hải Nữ hỏi:

- Sư phụ, vừa rồi người giết tên xấu xa kia rồi còn thần cung của hấn đi đâu rồi?

Câu hỏi của Hải Nữ nhất thời nhắc nhở mọi người.

Thương Nguyệt nói:

- Đúng thế, chúng ta này giờ đều quên hỏi đến, Hậu Nghệ thần cung ở đâu?

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Thần cung bị huynh chém gãy, rơi vào trong hố đất phát nổ, chôn giấu ở trong bùn đất.

Thở dài tiếc nuối, Bách Linh nói:

- Đáng tiếc, thần khí được xếp hàng mạnh thứ hai trong Đại La Chư Thiên Nhị Thập Tứ thần khí lại bị hủy như vậy.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Cũng không đáng tiếc, để nó lại cũng chỉ khiến chúng ta thêm vài phần không quên được hồi ức đau buồn, chỉ bằng hủy đi tốt hơn để tránh có người dùng nó gây ác.

Lục Vân lên tiếng:

- Đúng thế, cung này đã từng nhiễm máu tươi của Thương Nguyệt, huynh làm sao có thể bỏ qua cho nó.

Nghe vậy, Thương Nguyệt vẻ mặt toát ra nụ cười ngọt ngào, nói khe khẽ:

- Một mũi tên giết người, tấm lụa sống lại, Cửu U gặp mặt, trở về làm người.

Quay đầu, Lục Vân nhìn nàng, giây lát sau, lại nhìn Bách Linh và Trương Ngạo Tuyết, vẻ mặt không khỏi toát ra nụ cười mỉm trừu mến.

- Đời này có tình yêu, không cần chuyện khác nữa. Các muội chính là vật quý báu nhất cả đời này của huynh.

Ba cô mỉm cười thẹn thùng ẩn chứa tình yêu dâng trào, mắt sáng lên kỳ dị.

Hải Nữ mơ hồ, không hiểu hỏi:

- Sư phụ, ba dì thân yêu, các người đang nói chuyện gì vậy?

Lục Vân cười nói:

- Không có gì, sau này con lớn lên sẽ biết thôi. Được rồi, đi thôi.

Đi theo Lục Vân, Bách Linh hỏi:

- Chúng ta bây giờ đi nơi nào?

Lục Vân cười cười, hơi thần bí đáp:

- Đừng hỏi nhiều, đi sẽ biết thôi.

Nói rồi dẫn bốn người đi về phía Tây, không bao lâu đã tiến vào trong Tây Thục.

Nhìn về phía trước, Trương Ngạo Tuyết nhẹ giọng nói:

- Lục Vân, huynh định quay về nơi xưa Dịch viên để thăm chương giáo sư bá và ...

Nhẹ nhẹ lắc đầu, Lục Vân đáp:

- Không phải, muội đoán sai rồi. Bây giờ trời không còn sớm, chúng ta tìm nơi ăn cơm trưa thôi.

Trương Ngạo Tuyết sững người, trời đã đúng ngo, quả thật là giờ ăn cơm trưa, nhưng vì sao cảm thấy trong câu nói của Lục Vân ẩn chứa ý tứ khác đây?

Nghiêng đầu, Trương Ngạo Tuyết nhìn Thương Nguyệt, Bách Linh, phát hiện hai người này cũng không hiểu, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Lục Vân dường như biết ba người nghĩ gì, nhưng lại hoàn toàn không nói ra, ngược lại còn nhẹ nhàng từ tầng mây hạ xuống vào trong một sơn cốc yên tĩnh.

Nơi này ở trong Tây Thục, bốn bề núi non trùng điệp, đỉnh núi nhấp nhô liên miên không ngừng kéo dài đến vài trăm dặm.

Hân hoan thưởng thức hoa cỏ phụ cận, Lục Vân điềm nhiên nói:

- Cả ngày bay tới bay lui, rất nhớ lại dĩ vãng. Hôm nay chúng ta đi bộ chậm chậm qua núi rừng để thưởng thức mùi vị này một chút.

Thương Nguyệt cười nhẹ nói:

- Được, rất lâu chưa từng thoải mái. Cứ thế thả nhiên đối mặt với thiên nhiên.

Trương Ngạo Tuyết nhỏ nhẹ lắc bả:

- Nhớ lại ngày trước đến Thái Huyền sơn, Huyền Ngọc sư bá liền dẫn đồ đệ chúng ta đi bộ. Cảm giác đó đến nay còn nhớ như mới trong đầu.

Vỗ vờ vai Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh nói:

- Mọi thứ không thoải mái trước đây hãy để trôi vào quên lãng. Bây giờ chúng ta hẳn mở lòng vui vẻ tận hưởng phong cảnh nơi này thôi.

Nghe vậy, Trương Ngạo Tuyết thôi đau buồn, gật đầu nói:

- Tỷ nói rất đúng, hẳn phải cao hứng lắm. Đi thôi.

Nói rồi chậm chậm bước đi, thân hình phiêu dật trong gió lất lư.

Nhìn thấy hình bóng trắng như tuyết đó, Lục Vân vẻ mặt hơi mỉm cười, kéo tay Bách Linh và Thương Nguyệt, thân hình lóe lên đến sóng vai cùng Trương Ngạo Tuyết chậm chậm đi qua núi đồi đồng ruộng.

Hải Nữ trên đường cười duyên, thân thể gầy nhỏ lúc Đông lúc Tây, hết như một con chim nhỏ vui vẻ, ca xướng nhẹ nhàng bên Lục Vân và ba cô.

Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà bị Hải Nữ giữ chặt. Cả hai con thú đều rất thích nó, cũng không để lòng hành động của nó, đi theo nó chơi đùa trên đường.

Chậm bước trên sườn núi, Lục Vân khuôn mặt tươi cười ôn nhu nho nhã, nhất cử nhất động đều lịch sự có lễ, hoàn toàn trở về hình dáng hai năm trước.

Thời khắc đó, ba người đều phát hiện sự khác thường của chàng, nhưng không ai nói rõ ra, ngược lại còn cẩn thận thưởng thức mùi vị khí nho nhã toát ra từ người Lục Vân, linh hội phong độ khiêm nhu quân tử chàng giấu sâu kín lâu nay.

Trên đường đi, Lục Vân giữ nguyên nụ cười mỉm, giọng hơi khô hài khiến ba người cảm thấy một loại cảm giác hoàn toàn mới, phẳng phát đối thành một người khác, không còn là kẻ nghịch trời vang danh trong Tu Chân giới.

Cảm giác mới lạ làm người ta kinh ngạc, may là cả ba cô đều là người thông minh, tuy phát hiện kỳ quái nhưng lại không hề mở miệng, chỉ âm thầm phỏng đoán.

Thời gian vội vã trôi qua. Khi Lục Vân dẫn bốn người vượt qua một cái ao trên núi, trước mắt liền xuất hiện một thôn xóm nhỏ, khói nhàn nhạt đang lay động giữa không trung.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lục Vân cười nhẹ nói:

- Có đói bụng không, chúng ta tìm nơi ăn chút gì.

Thấy chàng mở miệng, Thương Nguyệt không khỏi trêu chàng:

- Lục Vân huynh có dự tính đi hóa duyên sao?

Lục Vân cười ha hả đáp:

- Huynh tuy không phải người xuất gia nhưng muốn xin ăn một chút cũng không thành vấn đề.

Hé miệng cười, Bách Linh mắng:

- Nói xàm, hóa cái gì mà duyên, chúng ta nhất định không cho huynh xuất gia làm hòa thượng.

Lục Vân nhìn ba cô, cười nói:

- Huynh còn chưa ngộ, sao có thể bỏ đi làm hòa thượng mà không tiếc gì được.

Cách vài trượng, Hải Nữ nghe đến hòa thượng, vội nói theo:

- Sư phụ, hòa thượng đều là người tóc không dài, khó coi lắm, người không được như vậy đâu.

Lục Vân cười trả lời:

- Yên tâm, sư phụ lục căn còn chưa hết, tình duyên vẫn còn, không làm được hòa thượng đâu.

Trương Ngạo Tuyết lườm chàng một cái, nũng nịu nói:

- Không lựa lời gì cả, Hải Nữ mới vài tuổi, trước mặt nó lại nói hươu nói vượn, muốn dạy hư nó sao, chúng ta nhất định không tha cho huynh.

Lục Vân bật cười ha hả, nói sang chuyện khác:

- Không nói những chuyện đó nữa, huynh dẫn các muội đi ăn một bữa ngon.

Trương Ngạo Tuyết không hiểu, nhìn thôn núi nhỏ phía trước, cất tiếng hỏi:

- Nơi này toàn dân chúng thuần phác, huynh lại chưa qua đây, làm sao biết được nơi này có chỗ ăn ngon?

Lục Vân cười đáp:

- Thiên cơ không thể tiết lộ, nói ra sẽ không còn linh nữa. Đi thôi.

Dứt lời bóng người loáng lên đã tiến về phía trước vài trượng, kéo tay Hải Nữ đi trước dẫn đường.

Ba cô đi sau vài trượng, nhìn theo bóng của Lục Vân, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái nhưng lại đoán không ra được Lục Vân đang làm trò gì.

- Lục Vân trong lòng có chuyện, các muội có thấy vậy không?

Bách Linh nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

Thương Nguyệt đáp:

- Đúng thế, trong lòng huynh ấy có chuyện, hơn nữa còn phải là chuyện rất vui, nhưng không biết vì sao huynh ấy lại cố ý che giấu?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Hay có lẽ huynh ấy muốn khiến chúng ta có một bất ngờ rất vui.

Bách Linh cau mày nói:

- Từ lúc bắt đầu ở Hải vực, chúng ta không rời huynh ấy nửa bước, có chuyện gì chúng ta lại không biết đây?

Trương Ngạo Tuyết lắc đầu đáp:

- Muội cũng đoán không ra, hay là từ từ xem thế nào.

Thương Nguyệt nói:

- Thật ra chúng ta không phải nghĩ nhiều, thời cơ đến huynh ấy tự nhiên sẽ nói ra thôi.

Bách Linh và Ngạo Tuyết thấy cũng đúng, không bàn luận nữa, vội vàng đi theo Thương Nguyệt.

Nhìn cảnh tượng bốn bề, vẻ mặt Lục Vân hơi hơi khác thường, cao hứng không nói ra hay là lo lắng, tóm lại ánh mắt kích động giấu kín.

Lúc này, trời đã chính ngọ, phần lớn dân chúng đều đang ở nhà ăn cơm, trong thôn núi người đi đường rất ít.

Thấy vậy, Hải Nữ cảm thấy mới lạ, không khỏi nhìn Đông rồi nhìn Tây, Lục Vân thì không nói một lời, cuối cùng đến bên sườn núi, ở đó có một dãy phòng ốc đơn giản u nhã, cảnh tượng rất tốt.

Trên nóc nhà, khói nhạt thổi ra, khói xanh nhàn nhạt như một con rồng ảo cứ lắc lư lên thẳng giữa bầu trời. Ngoài cửa là một sân không lớn, bốn bề có một số cọc gỗ thẳng đứng treo ít rau cỏ, một số loại vật ngũ cốc, còn có một cái chuông gió treo ở trụ đầu tường, đang lắc lư trong gió phát ra những âm thanh thánh thót.

Đứng yên trước sân chông ba trượng, Lục Vân quan sát cẩn thận tình hình trước mắt. Mọi thứ đều như ngày đó, tuy hơi có chút biến đổi nhưng chuông gió kia lại quen thuộc như cũ, bụi bặm nhàn nhạt mô tả những phong sương nó đã trải qua không ít.

Đứng bên cạnh Lục Vân, Hải Nữ ánh mắt nhìn ở chuông gió, cười duyên đáng nói:

- Sư phụ, vật đó thật thích, sau này Hải Nữ cũng muốn treo một cái ở nhà ở.

1058. Chương 1060 – Lục Vân Hồi Gia (lục Vân Về Nhà)

Ban đầu, những phòng ốc sắp xếp hoàn toàn không khiến ba cô để ý, dù sao nó cũng rất tầm thường. Nhưng giây lát sau, Trương Ngạo Tuyết phát hiện chỗ khác thường, hô nhẹ một tiếng:

- Nơi này quái dị, bốn bề không ngờ có trận pháp bảo hộ.

Bách Linh và Thương Nguyệt nghe vậy, quan sát cẩn thận, quả nhiên thấy sáu cột trụ đá lập thành một hình sáu cạnh, mỗi cột đá bên trong đều có linh khí mạnh mẽ tụ hoà không tan.

Hơi kinh ngạc, Thương Nguyệt nói:

- Trận này uy lực không kém, xem ra người bố trí trận tu vi không bình thường.

Bách Linh cau mày nói:

- Linh khí trong sáu cột đá này có phần kỳ quái, có cảm giác quen biết.

Trương Ngạo Tuyết cũng cất lời:

- Muội cũng cảm thấy vậy nhưng nhất thời không nói rõ được. Lục Vân, huynh dừng lại ở đây có phải bởi vì phát hiện này không?

Lục Vân không đáp, vẻ mặt kỳ quái khiến ba cô đầy nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào chàng.

Phát hiện được tâm tình của ba cô, Lục Vân cười cười nhỏ nhẹ nói:

- Huynh nói dẫn các muội đi tìm món ngon, vì sao các muội đều quên hết rồi?

Bách Linh kinh ngạc đáp:

- Huynh đi đến đây vì tìm món ăn? Không phải vì trận pháp này?

Lục Vân bật cười cao thâm khó lường:

- Sao rồi, tưởng huynh đang nói đùa sao?

Bách Linh đáp:

- Không phải, nhưng bọn muội không hiểu rõ được, huynh dẫn chúng ta đến nơi này thật ra muốn tỏ rõ điều gì đây?

Nhìn ba cô, Lục Vân bật cười thần bí, sau đó đưa tay vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, nhỏ nhẹ dặn dò:

- Hải Nữ, con đi vào trong nhà đi, nhớ phải có lễ phép, nói là Lục Vân đã trở về, đến lúc đó cam đoan sẽ có đồ ăn ngon.

Hải Nữ không chút nghi ngờ, cười duyên nói:

- Phải vậy không? Thế thì tốt, con đi vào trong đó đây.

Nói rồi liền chạy thẳng vào trong nhà.

Mắt thấy Hải Nữ rời đi, khuôn mặt Lục Vân thôi cười, nhỏ nhẹ nói:

- Các muội không phải cảm thấy linh khí trong trận pháp này rất quen thuộc sao? Thật ra các muội phân tích cẩn thận sẽ phát hiện được, nó với khí tức trên người huynh vô cùng tương tự.

Nghe vậy, cả ba cô thất kinh, ngạc nhiên nhìn Lục Vân, suy nghĩ lời của chàng. Rất nhanh, Thương Nguyệt nghĩ đến một chuyện, cất tiếng hỏi:

- Lục Vân, ý huynh nói là trận pháp này do huynh lập ra phải không?

Bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt phức tạp, nhỏ nhẹ nói:

- Lục Vân, đây là nhà của huynh phải không?

Lời này phát ra, Bách Linh và Thương Nguyệt nhin không được hô lên một tiếng kinh ngạc, ai nấy nhìn Lục Vân, trong mắt có mấy phần u oán.

Lục Vân hỏi lại:

- Vì sao lại thấy được vậy?

Trương Ngạo Tuyết nhỏ nhẹ đáp:

- Không phải huynh sai Hải Nữ vào truyền lời nói là Lục Vân trở về rồi sao? Trở về, đây không phải thể hiện trước đây huynh đã từng ở nơi này, có đúng không?

Lục Vân bật cười nhẹ, tán thưởng:

- Vẫn là Ngạo Tuyết thông minh, đoán ra được trước hết.

Bách Linh múa quyền đánh Lục Vân, mắng:

- Huynh à, thật là khoái chọc người ta, quay về nhà cũng không nói cho bọn muội rõ, hại cho bọn muội không có chuẩn bị tâm lý trước, ngay cả lễ vật cũng không có được.

Thương Nguyệt vẻ mặt đỏ lên, nhỏ nhẹ nói:

- Có ý khiến bọn muội xấu mặt, huynh quả thật là ... còn cười nữa.

Lục Vân nói:

- Các muội chính là lễ vật tốt nhất huynh mang về cho cha mẹ, tin chắc bọn họ thấy các muội rồi nhất định sẽ vô cùng hài lòng.

Ba cô trờng chàng, sau đó cúi đầu không nói, im lặng đứng bên cạnh chàng.

Lúc này, trong nhà truyền ra tiếng bước chân vội vã, chỉ thấy một đôi trung niên nam nữ anh tuấn xinh đẹp xông ra ngoài, vừa kích động gọi Vân nhi, vừa chạy thẳng tới đó.

Thấy vậy, Lục Vân vẻ mặt hơi động đậy, nhanh chóng bước tới hai bước, vừa ôm hai người vào lòng, miệng kêu cha mẹ. Sau hai năm, thân nhân gặp lại, tình cảm dâng trào đó không bút mực nào có thể diễn tả được.

Ngoài cửa, Hải Nữ nhìn thấy cảnh này, lẩm bầm thì thầm:

- Té ra sư phụ về nhà rồi, Hải Nữ cũng nhớ đến cha mẹ.

Giữa sân, Lục mẫu Trương Hoa Phượng ôm chặt lấy Lục Vân khóc lóc nói:

- Vân nhi, hai năm rồi, mẹ nhớ con lắm, con sống có tốt không, có khổ sở gì không?

Lục Văn Vũ ánh mắt đầy lệ, kích động nói:

- Vân nhi, con không việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi, ta và mẹ con cứ mãi lo nghĩ cho con.

Lục Vân hơi cảm động, tình thân rất nhiều khiến chàng trước giờ chưa khóc cũng phải rơi lệ.

- Cha, mẹ, Vân nhi rất an lành, cha mẹ không cần phải lo lắng cho con, không phải con rất khỏe mạnh đây sao?

Cẩn thận nhìn chàng, Trương Hoa Phượng vẻ mặt nở nụ cười vui mừng, gạt nước mắt nói:

- Hoàn hảo, không ốm, so với ngày trước bỏ đi không thay đổi.

Lục Văn Vũ nhìn con, phụ họa:

- Đúng thế, không thay đổi gì, bắt quá có vẻ thành thuộc lắm.

Nói xong lơ đãng đưa mắt đi liền phát hiện có ba cô, vội vàng kéo Trương Hoa Phượng nói:

- Phu nhân, còn có khách ở đây, nhanh gặp khách.

Trương Hoa Phượng thật ra vừa khỏi cửa đã thấy rồi, nhưng nhất thời kích động quên đi nhiều thứ, lúc này nghe chồng nhắc nhở, mới đột nhiên tỉnh ngộ, cười mắng:

- Mẹ thật hồ đồ quá, ngay cả khách cũng quên chào hỏi.

Nói rồi buông Lục Vân đi thẳng đến ba cô, miệng bà cười cười nói:

- Ba vị cô nương đừng cười, mời vào trong nhà ngồi.

Ba cô vẻ mặt đỏ bừng, trong lòng rất khấn trương, hành lễ hoảng loạn nói:

- Con dâu ra mắt mẹ chồng.

Lời này hơi đột ngột, bất quá ba cô đều hiểu rõ, Lục Vân nếu muốn dẫn bọn họ về nhà, hẳn tất nhiên muốn làm rõ thân phận, vì thế ba cô ngầm cho là tốt, dùng thân phận con dâu ra mắt.

Trương Hoa Phượng chợt dừng bước, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Lục Vân lại nghe chàng nói:

- Mẹ, bọn họ đều là con dâu của mẹ, mẹ không phải thấy tốt chẳng?

Trương Hoa Phượng đột nhiên bưng tỉnh, cười mắng:

- Nói bậy, mẹ đã sớm muốn bông cháu, tự nhiên muốn nhìn cho rõ.

Nói rồi đưa tay đỡ ba cô, cẩn thận đánh giá.

Vừa mới thấy, Trương Hoa Phượng không khỏi kêu lên kinh ngạc:

- A! Được! Được! Được! Ba con ai mẹ cũng đều thích hết, con ta thật sự là diễm phúc lớn bằng trời rồi.

Nói rồi không nhịn được cười rung người, rõ ràng ba con dâu khiến bà rất vừa ý.

Lục Văn Vũ đưa mắt nhìn ba cô, vẻ mặt bình tĩnh cũng toát ra nét kinh hãi, võ vai Lục Vân nói:

- Vân nhi, con quả thật có mắt, hãy trân trọng cho tốt.

Lục Vân cười nói:

- Đa tạ cha đã khích lệ, Vân nhi sẽ rất quý trọng.

Hải Nữ lúc này chạy đến bên Lục Vân, duyên dáng nói:

- Sư phụ, người không phải nói có đồ ăn ngon sao, Hải Nữ đã đói bụng rồi.

Lục Vân cười nói:

- Đừng gấp, đợi một lúc liền có thể ăn cơm rồi.

Trương Hoa Phượng nghe vậy, đang vui mừng bưng tỉnh, lớn giọng nói:

- Đừng gấp, để ta lập tức chuẩn bị đồ ăn ngon, hôm nay chúng ta phải ăn mừng cho thật lớn một chút.

Nói rồi kéo tay ba cô, cười không khép miệng đi vào trong nhà.

Lục Văn Vũ kéo con trai cười nói:

- Hai năm qua, mẹ con hôm năm chính là ngày vui mừng nhất.

Lục Vân nói:

- Đúng thế, Vân nhi dẫn ba cô con dâu thiên hạ vô song về, mẹ tự nhiên cao hứng rồi.

Lục Văn Vũ nói:

- Cha cũng cao hứng và kiêu ngạo vì con.

Trong nhà, cha con Lục Vân ngồi bên bàn, nhàn rỗi nói chuyện. Hải Nữ không ngồi yên được, nhảy nhót lung tung trong nhà, một lúc ở phòng bếp, một lúc ở nhà chính, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười duyên.

Trong bếp, ba cô dần dần bình tĩnh lại, phụ giúp Trương Hoa Phượng lúc nói lúc cười khiến bà vui như ở trên thiên đàng. Ba cô con dâu này đều hết như tiên nữ, khí chất phi phàm, nữ nhân bình thường hoàn toàn không so sánh được, làm sao không khiến Trương Hoa Phượng vui mừng đây chứ?

Giây lát sau, thức ăn đã chuẩn bị xong, người một nhà ngồi với nhau, vừa ăn cơm vừa nói chuyện. Trên bàn tiệc, cử chỉ ba cô ưu nhã, khiến cha mẹ Lục Vân vui mừng rất sâu sắc. Hải Nữ tinh nghịch đáng yêu, chọc cho mọi người cười lớn, tăng thêm không khí cho căn nhà.

Lục Vân vẻ mặt cứ cười mỉm, nhất định không nói đến chuyện nhân gian, ngược lại còn hỏi những chuyện xưa trong thôn núi, hoàn toàn hòa nhập vào trong nhà.

Cơm trưa xong, mọi người ăn ngon mặt mày hớn hở. Dọn bàn xong, Lục mẫu Trương Hoa Phượng hỏi:

- Vân nhi, lần này quay về không đi nữa chứ?

Lục Vân cười đáp:

- Vân nhi còn có chuyện chưa xong, tạm thời không thể ở lâu bên cạnh, bắt quá mấy người Ngạo Tuyết và Hải Nữ có thể ở lại mấy ngày.

Trương Hoa Phượng nghe vậy thất vọng, nhưng nghe ba cô Ngạo Tuyết muốn ở lại, lập tức tươi cười cao hứng nói:

- Thế thì tốt, mẹ nhìn thấy các con dâu thêm lâu, nói chuyện với các con.

Bên cạnh, Lục Văn Vũ hỏi:

- Vân nhi, con thì sao? Không ở nhà thêm vài ngày sao?

Lục Văn lắc đầu nói:

- Vân nhi còn có chuyện quan trọng không thể chậm trễ, vì thế phải đi làm.

Gật đầu hiểu rõ, Lục Văn Vũ lên tiếng:

- Đại sự quan trọng, cha cũng không giữ con lại, đợi tương lai mọi chuyện kết thúc rồi con mới quay về cũng không muộn.

Lục Văn nói:

- Cha yên tâm, ngày đó sẽ không lâu lắm đâu.

Nói rồi đứng lên rời khỏi nhà, một mình đứng ở trong sân, nhìn về phía núi non xa xa.

Nhẹ đi đến bên Lục Văn, Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Huynh đang muốn đi gặp sư phụ huynh sao?

Lục Văn nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhẹ nói:

- Không hẳn chỉ là như vậy.

Trương Ngạo Tuyết ánh mắt hơi mơ hồ, nhỏ nhẹ nói:

- Phải vậy chăng? Vì sao không nói rõ với bọn muội vậy?

Lục Văn ngừng cười, hơi nặng nề nói:

- Đó là con đường huynh nhất định phải đi, ai cũng không giúp được gì. Còn chuyện sao không nói nguyên nhân cho các muội, chính là không muốn các muội thắc mắc.

Trương Ngạo Tuyết gật nhẹ, nhỏ giọng nói:

- Muội hiểu rõ rồi, nhưng vì sao huynh lại lo lắng như vậy?

Lục Vân nhìn nàng, than nhẹ:

- Mỗi bước đi trên đường của huynh đều ngập đầy hung hiểm, càng về cuối càng đáng sợ. Lần này chính là lúc quan trọng nhất trong đời của huynh, đáng tiếc huynh lại không nhìn ra được.

Bật cười thản nhiên, Trương Ngạo Tuyết nắm lấy tay chàng, kiên định nói:

- Không cần phải sợ, các muội tin tưởng huynh nhất định sẽ chiến thắng mọi thứ!

Cảm nhận được ý nghĩ trong lòng nàng, Lục Vân lập tức cảm thấy mở rộng tâm hồn, toàn thân ngập đầy vẻ tự tin.

- Được, vì các muội, cho dù khốn nạn thế nào, huynh cũng đều phải đánh ngã được nó!

Trương Ngạo Tuyết cười cười, quay đầu nhìn lại cửa, chỉ thấy mọi người đều đang mỉm cười, đang nhìn về hai người. Thời khắc đó, tiếng lòng không lời hóa thành nụ cười hiểu ý, mọi người đều cười tươi như hoa.

Buổi chiều, Lục Vân ở nhà tiếp đãi cha mẹ và ba cô một khoảng thời gian tốt đẹp, sau đó liền lên tiếng muốn đi.

1059. Chương 1061 – Sư Phụ Sư Nương

- Vật này không được rời ra, con phải bảo quản cho thật tốt.

Hải Nữ vuốt ve vòng ngọc, hỏi lại:

- Sư phụ, vòng ngọc này kỳ diệu, mang trên người rất thoải mái, nó tên là gì vậy?

Lục Vân trả lời:

- Vật này tên là Như Ý hoàn, chính là bảo vật quý giá trong trời đất, chính là lễ vật sư phụ cho con, nhất định không thể làm hư hao được, biết không?

Hải Nữ cười duyên:

- Sư phụ yên tâm, lễ vật người cho Hải Nữ, con nhất định sẽ giữ kỹ.

Mỉm cười gật đầu, Lục Vân liếc cha mẹ và ba cô, cười nói:

- Đừng lo lắng, con sẽ quay về rất nhanh thôi.

Nói rồi lóe lên biến mất, rõ ràng không muốn đối mặt với đau thương.

Thương Phong linh, một nơi Lục Vân quen thuộc, chàng học nghề ở đây mười hai năm, có quá nhiều hồi ức và dĩ vãng.

Hiện nay, lại quay lại nơi này, một chút hoài niệm và cảm xúc, không khỏi toát ra trên khuôn mặt.

Bật cười nhẹ, Lục Vân thôi cảm xúc, cung kính hành lễ với động núi đen ngòm, sau đó mở miệng lên tiếng:

- Sư phụ, Vân nhi quay về, người cũng không muốn ra gặp mặt chăng?

Cửa động lóe lên bóng người, một nam tử áo đen anh tuấn âm thầm hiện ra, ánh mắt kỳ dị nhìn Lục Vân, khóe miệng nhếch lên nụ cười vài phần thần bí.

Lục Vân nhìn ông, ánh mắt lấp lánh, cười ha hả nói:

- Sư phụ ngày đó thu con làm đồ nhi, không phải đã nhìn thấy con sau này lớn lên nhất định rất tuấn tú chăng?

Người đàn ông áo đen lên tiếng:

- Nói lung tung, vì sư nếu quan trọng vẻ ngoài như vậy sao vẫn giữ khuôn mặt già lão xấu xí với người khác.

Lục Vân cười ha hả nói:

- Sư phụ trước đây ở một mình, lại quen biết nhác, tự nhiên sẽ không để ý đến bề ngoài. Tình hình hiện nay không giống vậy, sư phụ làm sao không chú trọng đến hình thức được?

Trùng Lục Vân, người đàn ông áo đen Duyên Diệt cười mắng:

- Miệng lưỡi trơn tuột, không lớn không nhỏ, con sao biết sư phụ trước đây chỉ một mình đây?

Lục Vân sửng sốt, sau đó cười nói:

- Té ra sư phụ trước đây vẫn giấu mình trong vỏ.

Duyên Diệt cười nhẹ đáp:

- Thế nào, không được sao?

Lục Vân đáp:

- Được, đương nhiên được, nhưng đồ nhi rất hiếu kỳ, chuyện này nhiều năm rồi không được gặp sư nương, sư phụ không muốn thỉnh ra cho đồ nhi gặp mặt một lượt à?

Duyên Diệt mắng:

- Tiểu tử thú vị, ra ngoài hai năm không học chuyện tốt, ngược lại học chuyện xấu không ít.

Lục Vân cười ha hả nói:

- Chuyện tốt đều học ở sư phụ, người ta ở ngoài đều là người xấu, tự nhiên không học được chuyện tốt nào.

Duyên Diệt nói:

- Bớt vuốt mông ngựa đi, vì sư không thích chuyện này. Con lần này quay về, không phải chỉ đơn giản muốn đến gặp ta sao?

Lục Vân cười đáp:

- Sư phụ quả thật thông minh, đồ nhi lần này quay về chỉ thuận đường thăm viếng lão nhân gia, chủ yếu còn muốn được gặp sư nương!

Duyên Diệt vẻ mặt biến sắc, mắng:

- Tiểu tử thú vị lòng vòng ... thích bày trò với ta, ngươi không phải là da đang ngứa đấy chứ?

Lục Vân lớn giọng nói:

- Oan uổng quá, đồ nhi toàn là nói những câu thật, sao dám đùa cợt với sư phụ đây.

- Bớt đến đi, ngươi còn chưa nói chuyện chính.

Trùng Lục Vân, Duyên Diệt hoàn toàn không lầm mưu.

Thôi cười, Lục Vân nói:

- Lần này quay về là gặp sư phụ và cha mẹ, hai là nói với sư nương một câu, thứ ba chính là có chút chuyện riêng muốn làm.

Duyên Diệt nghe vậy vẻ mặt bình thản, dường như sớm đã biết hết mọi thứ, giọng nói không dao động nói:

- Chuyện dĩ vãng của con vì sư đều biết rồi, tình hình gần đây thế nào?

Lục Vân nói:

- Tình hình thiên hạ sư phụ nhất định biết rõ, Vân nhi cũng không nói nhiều. Trước khi đến đây, con đã gặp Kiếm Vô Trần, hắc và Hỏa Vân hợp nhất với nhau, nhiều lần đối đầu với Vân nhi, bây giờ con đã tiêu diệt hắc rồi, Hậu Nghệ thần cung cũng đã bị chém gãy. Hiện nay, Vân nhi còn phải đối mặt với Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thân, Yêu Hoàng và Hư Vô Giới Thiên, tình thế rất nghiêm trọng, tiền đồ rất gian nan hiểm ác.

Duyên Diệt vẻ mặt hơi biến, trầm ngâm nói:

- Định mệnh sắp sẵn, hắn cuối cùng đã trốn không được. Cứ làm, con đường thuộc về con ai cũng không thể thay đổi được.

Lục Vân nói:

- Vân nhi hiểu rõ, sư phụ yên tâm. Được rồi, cho sư phụ biết một chuyện, Vân nhi thu được một đồ đệ.

Duyên Diệt ánh mắt hơi kinh ngạc mắng:

- Bản thân còn chưa lớn lại bắt đầu thu đồ đệ.

Lục Vân cười ha hả nói:

- Sư phụ đừng mắng, đồ nhi con thu này không hề đơn giản, nó đến từ Hải vực, đã từng nuốt Thất Hải long châu, tuy chỉ mới ba tuổi nhưng tu vi đã mạnh đến cảnh giới Quy Tiên.

Duyên Diệt đáp:

- Chỉ được cái chọn thứ đã có sẵn thì hay ho gì.

Lục Vân cười ngượng ngừng phản bác lại:

- Sư phụ ngày đó thu con làm đồ đệ không phải cũng tình hình như vậy sao?

Duyên Diệt cười mắng:

- Nói hươu nói vượn, con dám cho sư phụ giống con?

Lục Vân cười đáp:

- Sư phụ người không giống con, chính là Vân nhi giống người.

Duyên Diệt trừng chàng, sau đó nhin không được bật cười.

- Được, không nói đùa nữa, để ta bảo Bích Vân ra đây, con có chuyện gì muốn nói với cô ấy thì nói.

Nói rồi hình bóng lóe lên liền biến mất không còn thấy.

Giấy lát, trước cửa động hào quang hiện ra, Duyên Diệt và một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đột nhiên xuất hiện.

Nhìn người phụ nữ đó một lúc, Lục Vân trong lòng phải thầm khen sư phụ quả có mắt, chủ nhân Dao Trì này còn hơn Dao Trì thánh nữ một bậc.

Cung kính hành lễ, Lục Vân lên tiếng:

- Vân nhi ra mắt sư nương.

Bích Vân vẻ mặt hơi đỏ, nhỏ nhẹ đáp:

- Không cần đa lễ, mau đứng lên.

Lục Vân nói:

- Tạ ơn sư nương.

Bích Vân hơi xấu hổ, khẽ thở dài lên tiếng:

- Nói ra, ngày đó ta đã khiến con thêm không ít phiền toái.

Lục Vân đáp:

- Sư nương đừng để ý, đó là những chuyện hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến con, ngược lại còn cho con nhiều cơ hội rèn luyện.

Bích Vân cười nhẹ, than thở:

- Con không để ý ta cũng an lòng. Nghe sư phụ con nói con có chuyện muốn nói với ta, có phải liên quan đến Tâm Nghi không?

Lục Vân đáp:

- Đúng vậy, cô ấy có mấy lời muốn nhờ con chuyển đến sư nương.

Bích Vân thở dài u oán, hỏi lại:

- Có câu gì, nó có khỏe không?

Lục Vân đáp:

- Cô ấy rất xấu hổ về chuyện của Dao Trì, không còn mặt mũi nào gặp người, vì thế nhờ con chuyển lời giúp. Hiện nay, cô ấy một mình bỏ đi, có thể tìm một nơi an tĩnh để điều chỉnh tâm tình trước, người đừng lo lắng.

Bích Vân nói:

- Chuyện này thật ra phải trách ta, nếu ngày đó ta không đáp ứng yêu cầu của Thiên Kiếm khách, phái nó tiến vào trong nhân gian thì sẽ không có những chuyện này.

Lục Vân điềm nhiên trả lời:

- Không có quá khứ thì làm sao hiện tại đến được đây?

Bích Vân sửng sốt, sau đó tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Đúng thế, có lẽ đây chính là vận mệnh chẳng.

Nói rồi không khỏi dời mắt sang nhìn Duyên Diệt.

Duyên Diệt mỉm cười, lên tiếng:

- Quá khứ hãy đã cho nó qua đi, nắm chắc hiện tại mới là trọng yếu. Bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, Lục Vân còn có chuyện cần làm, nếu nàng không còn gì hãy về trước, ta còn mấy câu phải nói với Lục Vân.

Bích Vân dạ một tiếng, nghiêng đầu nói với Lục Vân:

- Tâm Nghi là một đứa trẻ đáng thương, không thân không thích, từ nhỏ đến lớn sống ở Dao Trì. Hiện nay, nó một mình lưu lạc bên ngoài, trong lòng nhất định vô cùng đau khổ, ta rất lo lắng. Con nếu như gặp lại nó, nhớ thay mặt ta khuyên bảo nó, nói sư nương hoàn toàn không trách nó, hy vọng nó có thể trở về.

Lục Vân đáp lời:

- Sư nương người yên tâm, lần gặp tới con nhất định sẽ dẫn cô ấy về cho sư nương.

Cười cười, Bích Vân nói:

- Như vậy thì ta an tâm rồi.

Nói rồi xoay người lơ lửng trôi đi, để lại một làn gió thơm quanh quẩn.

Đợi Bích Vân rời đi, Lục Vân cười nói:

- Sư phụ quả thật diễm phúc không ít, Vân nhi xin chúc mừng trước ở đây.

Trùng Lục Vân, Duyên Diệt nhìn không được cười mắng:

- Không lớn không nhỏ gì cả, mặt mũi của sư phụ cũng dám giấu cợt.

Bật cười ha hả, Lục Vân đáp:

- Đồ nhi thật lòng chúc mừng, sư phụ sao lại la con oan uổng vậy.

Duyên Diệt nói:

- Oan uổng cho con mới lạ, những trò quỷ của con ta biết rõ hết. Được rồi, không nói những chuyện này. Còn dự tính lúc nào đi Hư Vô giới?

Lục Vân thôi cười, nghiêm túc nói:

- Chuyện này Vân nhi còn đang cân nhắc, tạm thời còn chưa định được, phải xem phát hiện sau này thế nào.

Duyên Diệt trầm giọng nói:

- Chuyến đi này vì sư có một câu con phải nhớ kỹ, đó là vô cùng cẩn trọng với Hư Vô tôn chủ, chỉ có người này cả đời của vi sư không nhìn rõ được, trên người đó có ẩn chứa một số huyền cơ, con phải cẩn thận đề phòng.

Lục Vân đáp:

- Sư phụ an tâm, Vân nhi sẽ nhớ kỹ lời của người.

Duyên Diệt phát tay nói:

- Đi đi, mệnh vận của con, mệnh vận của thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay của con.

Lục Vân gật đầu đáp:

- Sư phụ bảo trọng, Vân nhi đi đây.

Nói rồi hành lễ lần nữa, sau đó đứng lên bay thẳng về phía xa xa.

Nhìn theo hình bóng của chàng, Duyên Diệt tự nói: “Nỗ lực lên, còn có rất nhiều chuyện con không cách gì dự đoán đang chờ đợi con ...” Nói rồi xoay người bước đi, lóe lên đã mất chỉ còn lại gió nhẹ thổi ở cửa động.

Nhìn vách đá trước mặt, Liệt Thiên vẻ mặt trầm lặng, một chút ưu tư nhàn nhạt mờ hiện trong lòng hấn.

Bạch Như Sương nép chặt trong lòng, ngừng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, nhỏ nhẹ nói:

- Thiên, huynh đang lo lắng cho muội chẳng?

Liệt Thiên thôi nhìn, cúi đầu nhìn đôi mắt trong suốt như suối nước, điềm nhiên nói:

- Không hề, huynh chỉ đang nghĩ Nạp Tuyết Thiên Hoa còn ở trong động hay không thôi.

Bạch Như Sương nói:

- Nếu như đến rồi, hà tất phải đoán, trực tiếp tiến vào liền biết.

- Đúng thế, tiến vào liền biết.

Còn đang nói, Liệt Thiên ôm lấy thân hình Bạch Như Sương, lóe lên đã đến dưới vách đá, dừng chân ngay cửa động.

Buông tay, Liệt Thiên nhìn vào trong động, cau mày nói:

- Kỳ quái, dường như không giống như lần trước.

Bạch Như Sương nói:

- Chúng ta cẩn thận một chút, nói không chừng Nạp Tuyết Thiên Hoa bố trí thêm cơ quan, tăng cường phòng bị.

Hơi hơi gật đầu, Liệt Thiên đi trước, nhưng đúng lúc này trong động truyền ra tiếng của Nạp Tuyết Thiên Hoa:

- Người đến dừng chân.

Liệt Thiên ngừng lại, đáp lời:

- Chính ta đây, sao lại không hoan nghênh vậy?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Luân hồi nhân duyên, chỉ một lần gặp, Yêu Hoàng mời quay về đi.

Liệt Thiên nói:

- Ta đến có chuyện muốn hỏi, nếu người không ra đây gặp mặt, bốn hoàng sẽ không bỏ đi.

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Yêu Hoàng có chuyện cứ hỏi ở đây, có thể trả lời ta sẽ trả lời.

Nghe vậy giận dữ, Liệt Thiên muốn nổi nóng, lại bị Bạch Như Sương ngăn lại.

- Được, hỏi ở đây cũng như vậy thôi.

Thanks

1060. Chương 1062 – Thiên Địa Chi Tử (con Của Trời Đất)

- Coi như nể nang, bốn hoàng không so đo với bà ta nữa. Bây giờ, Nạp Tuyết Thiên Hoa người nghe cho rõ, điều ta muốn hỏi chính là, đối với ta, Như Sương và thiên hạ, ta có phải chỉ có thể có một mà không thể có được cả hai chăng?

Nạp Tuyết Thiên Hoa không đáp lại liền, mà chỉ trầm ngâm một lúc lâu mới có thể mở miệng nói:

- Yêu Hoàng nếu như đã rõ rồi sau còn phải hỏi thêm nhiều làm gì?

Liệt Thiên vẻ mặt biến sắc, quát to:

- Nói vậy, chuyện như vậy nhất định có biện pháp có được cả hai!

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Trên đời không có việc khó, chỉ sợ lòng người. Nếu như Yêu Hoàng cố chấp mà làm, cũng chưa chắc không thể có cả hai. Nhưng ...

Thấy bà đột nhiên không nói, Liệt Thiên hỏi:

- Nhưng cái gì?

Nạp Tuyết Thiên Hoa than nhẹ đáp:

- Nhưng ông có thể có được bao lâu?

Liệt Thiên đáp:

- Tự nhiên là càng lâu càng tốt.

Nạp Tuyết Thiên Hoa than thở:

- Người quân tử có năm bảy đường, thiên hạ có phải là phúc lâu dài không?

Liệt Thiên đáp:

- Ta mặc kệ, thiên hạ và nàng ấy ta đều phải có!

Dường như nghe được sự kiên định trong lời nói của Liệt Thiên, Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Yêu Hoàng đã cố chấp như vậy, lão thân chỉ còn cách chờ dài, mời quay về thôi, ta không giúp được gì!

Liệt Thiên hừ lạnh nói:

- Người là không muốn nói hay là không biết được?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Ngày đó lão thân đã nói qua với ông, muốn cầu được dài lâu, một lời thề! Nhưng hôm nay ông muốn thiên hạ, ta cũng không cách gì khác.

Liệt Thiên ánh mắt hơi động đậy, mơ hồ hiểu được gì đó, hỏi trở lại:

- Ý người nói là, nếu muốn ở cùng Như Sương có thể làm được, nhưng muốn đạt thêm cả thiên hạ lại khó thành hiện thực?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Đúng thế, muốn được dài lâu thật ra không khó, nhưng muốn thiên hạ lại đã quá muộn rồi.

Mây kiếm cau lại, Liệt Thiên hỏi:

- Quá muộn? Có ý gì đây?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Trước đây, thiên hạ đối với ông dễ như trở bàn tay, nhưng ông lại bỏ đi. Bây giờ, khi ông muốn lấy lại, thì thời gian không gian đã chuyển biến, không giống như trước đây.

Liệt Thiên không nói, một chút thất vọng mờ hiện trong đáy mắt hần. Bạch Như Sương vuốt ve ngực hần, nhẹ giọng nói:

- Đừng quá đau lòng, nơi này còn chưa nghĩ ra, chúng ta đổi sang nơi khác.

Liệt Thiên cúi đầu nhìn nàng, yêu thương nói:

- Như Sương, nàng không trách ta chứ?

Bạch Như Sương lắc đầu đáp:

- Chàng chính là ông hoàng của Yêu vực, chàng có trách nhiệm đoạt lấy thiên hạ, suy nghĩ vì con dân Yêu vực.

Liệt Thiên đầy cảm động, trầm giọng nói:

- Như Sương, kiếp này ta muốn nàng phải hạnh phúc cười vui vĩnh viễn.

Bạch Như Sương trả lời:

- Tâm nguyện của ta thật ra rất nhỏ, chỉ cầu cả đời ở bên cạnh chàng mà thôi.

Liệt Thiên ôm chặt lấy nàng, kích động nói:

- Nàng yên tâm, đời này ai cũng không cách gì phân chia chúng ta.

Bạch Như Sương nghe vậy bật cười, một cảm giác hạnh phúc lúc này tràn lồng ngực, khiến nàng không khỏi nhắm mắt lại, nép chặt vào trong lòng Liệt Thiên.

Giữa không trung, gió nhẹ thổi qua, âm thanh của Nạp Tuyết Thiên Hoa lại vang lên:

- Yêu Hoàng, thời gian không còn sớm nữa.

Liệt Thiên lạnh lùng đáp:

- Không còn sớm thì sao? Người có lời nào hà tất không nói rõ ra?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Có một số câu thật ra không nên nói với ông. Nhưng nói hay không cũng vậy, kết quả ai cũng không thể thay đổi được.

Liệt Thiên nói:

- Nếu vậy người hà tất phải giấu diếm.

Nạp Tuyết Thiên Hoa than thở:

- Ta cho ông biết cũng chỉ sẽ thêm phiền não cho ông mà thôi.

Liệt Thiên ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Phải vậy chăng? Người khẳng định ta sẽ vì thế mà phiền não?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Còn nhớ đến tình hình ông sinh ra chẳng?

Liệt Thiên đáp:

- Lần trước đã thấy qua tự nhiên quên không được. Nhưng vậy thì thế nào?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Không thế nào cả, chỉ toát ra lai lịch của ông mà thôi, đáng tiếc ông lại không biết.

Liệt Thiên kinh ngạc hỏi:

- Người biết được?

Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Ta biết nhưng như vậy thì làm sao?

Liệt Thiên nói:

- Nếu như người biết hãy cho ta biết, che giấu vì chuyện gì đây.

Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Cho ông biết cũng được, nhưng ông nghe rồi phải lập tức đi ngay.

Liệt Thiên hỏi:

- Vì sao lại như vậy?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Ông ở đây càng lâu, càng nguy hiểm cho ta.

Liệt Thiên hừ giọng nói:

- Người sợ ta chẳng?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Không phải sợ ông, nhưng ông lại mang đến tai nạn cho ta.

Liệt Thiên hồ nghi nói:

- Tai nạn? Người ám chỉ điều gì?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Ám chỉ điều gì không quan trọng, chủ yếu là ông có đáp ứng không?

Liệt Thiên trầm ngâm một lúc mở miệng nói:

- Được, ta đáp ứng với người, nói đi.

Giữa không trung, Nạp Tuyết Thiên Hoa thở dài nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói:

- Bấy màu tạo hình hài, trời đất sinh ra, có sức mạnh vô cùng, có khả năng ngàn năm không chết, chính là con của trời!

Liệt Thiên sửng sốt, lặp lại:

- Con của trời? Người nói ta là con của trời?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Đúng thế, ông chính là sức mạnh cực dương cực cứng, có nguồn gốc từ trời đất, cùng loại với sức mạnh của Vu Thần, nhưng lại đối lập hẳn.

Liệt Thiên vẻ mặt biến đổi hoài, thân phận này khiến hắn bất ngờ, nhất thời không biết nói thế nào mới được.

Bạch Như Sương nép vào người hắn, nhẹ giọng nói:

- Chẳng là con của trời, chẳng phải vừa hay đối lập với Lục Vân chính là kẻ nghịch trời sao?

Liệt Thiên nghe vậy thất kinh, ngừng đầu nhìn lên không trung hỏi:

- Phải như vậy sao?

Nạp Tuyết Thiên Hoa từ chối trả lời nói:

- Yêu Hoàng nghĩ sao?

Liệt Thiên giận dữ nói:

- Ta đang hỏi ngươi.

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp trả:

- Lão thân không phải là người cái gì cũng biết, lại để cho ông phải thất vọng rồi.

Thấy bà ta không nói, Liệt Thiên hừ giận một tiếng, kéo Bạch Như Sương bay đi, để lại giữa không trung một câu ngân vang vọng.

- Lần sau tới đây hẳn phải là ngày ta đoạt được thiên hạ, ngươi hãy chờ mà coi cho rõ.

Nạp Tuyết Thiên Hoa không đáp, chỉ có tiếng thở dài vang mãi trong sơn cốc không tan.

Rất lâu, sơn cốc đã trở lại như trước, nhưng một vị khách không mời lại đột nhiên đến.

Nhìn khắp bốn phía, người đến tự nói: “Có ý tứ, té ra bà ta núp ở đây.” Nói rồi bóng hình loáng lên đã đến trước cửa động dưới vách đá, lớn giọng nói:

- Người tộc Thiên Hoa, bổn thần đã đến, còn không nhanh chóng ra nghênh tiếp.

Giữa không trung, Nạp Tuyết Thiên Hoa lạnh lẽo đáp:

- Nơi luân hồi, người lạ không đến gần. Vu Thần từ đâu đến, xin mời về lại nơi cũ.

Té ra người này chính là Vu Thần, nhưng vì sao lão lại xuất hiện ở đây?

Bật cười âm hiểm lạnh lùng, Vu Thần lên tiếng:

- Bổn thần vốn nghe Đại Luân Hồi bàn thần bí khó lường, hôm nay nếu đã gặp được, tự nhiên muốn biết qua.

Nạp Tuyết Thiên Hoa trả lời:

- Sức mạnh của Vu Thần có nguồn từ Cửu U, vượt khỏi sự luân hồi, còn cố chấp làm gì.

Vu Thần âm hiểm nói:

- Bổn thần thông hiểu vạn sự thiên hạ, nhưng lại chưa từng bước vào luân hồi. Hôm nay nói thế nào cũng phải thử một phen.

Nạp Tuyết Thiên Hoa thở dài nhẹ đáp lời:

- Ý của Vu Thần ngươi biết ta biết, hà tất phải che giấu làm gì.

Vu Thần ánh mắt lạnh lại, hừ giọng nói:

- Không hổ là hậu nhân của tộc Thiên Hoa, quả thật có mấy phần bản lãnh. Bây giờ bổn thần đến rồi, ngươi nói xem phải tiếp đãi như thế nào đây?

Nạp Tuyết Thiên Hoa đáp:

- Điều Vu Thần nghĩ trong lòng, lão thân đành chịu bó tay, xin mời về thôi!

Bật cười lạnh lùng tàn khốc, Vu Thần nói:

- Người đã không nể mặt bốn thần, thế đừng trách ta ra tay vô tình.

Nạp Tuyết Thiên Hoa trầm giọng nói:

- Vật luân hồi không xuống phạm trần, nếu như Vu Thần muốn cố đoạt lấy, tất nhiên cũng vô công mà thôi.

Vu Thần khinh bỉ nói:

- Bốn thần muốn vật gì, có khi nào không đoạt được đây? Bây giờ người tốt nhất là chủ động đưa Đại Luân Hồi bàn cho ta, bốn thần sẽ tha cho người, nếu không ta sẽ tiêu diệt người!

Nạp Tuyết Thiên Hoa nói:

- Tộc Thiên Hoa, nhiều đời truyền nhau, vật luân hồi không vào phạm trần được. Nếu Vu Thần cố chấp muốn đoạt, lão thân cũng đành liều mình tới cùng.

Dứt lời không nói gì nữa, không khí trong sơn cốc trở nên âm hiểm lạnh lùng.

Hừ giận một tiếng, Vu Thần bước lên, loáng đã tiến vào trong động. Sau đó, tiếng sấm sét rung trời thỉnh thoảng vang lên, sơn cốc yên tĩnh rung chuyển không ngừng.

Tình hình này cứ kéo dài mãi, khoảng chừng hơn nửa canh giờ, đỉnh núi lân cận rung chuyển kịch liệt, cuối cùng trong tiếng sấm diếc tai, phương viên vài chục dặm đất rung núi lở, bụi đất đầy trời bao phủ lấy mọi thứ.

Thời khắc đó, một cột sáng xông đến tận trời, chỉ trong chớp mắt đã biến mất về phía chân trời.

Sau đó, một bóng đen nhanh chóng bay ra, bắn thẳng lên bầu trời như muốn đuổi theo cột sáng đã bay đi, nhưng lại chậm một chút.

Giữa bầu trời, Vu Thần gào thét không ngừng, vẻ mặt giận dữ, đang lớn tiếng quát tháo:

- Lão già đáng ghét kia, lần này xem như người may mắn, bất quá trúng phải một chuông của bốn thần người cũng khó mà thoát chết được!

Bốn bề, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, dòng khí gào thét thổi tan tầng mây, để lộ cảnh tượng dưới chân, chỉ thấy một vùng đất hoang lương, khe rãnh tung hoành, cát vàng ngập đầy, không một chút cỏ cây.

Giây lát, Vu Thần đang phẫn nộ bình tĩnh trở lại, hơi bất cam hậm hực bỏ đi, nhanh chóng đến một vùng sơn cốc âm u cách đó vài trăm dặm, gặp lại Đại Vu sư Hách Triết đang chờ.

- Chủ nhân, chuyến này thu hoạch thế nào?

Hách Triết bước lên đón Vu Thần mở miệng hỏi han.

Vu Thần lạnh lẽo đáp:

- Đi theo Liệt Thiên, tìm được tung tích của Đại Luân Hồi bàn, đáng tiếc bị lão quái vật kia trốn thoát. Tình hình ở đây thế nào rồi, tâm tình Bạch Quang ra sao?

Hách Triết vừa đi theo lão, vừa trả lời:

- Mọi thứ nơi đây vẫn vậy, không chút biến hóa, Bạch Quang đã tỉnh lại, nhưng tâm tình rất kích động, lòng phản kháng rất kiên quyết.

Bật cười khinh bỉ, Vu Thần nói:

- Mặc kệ hắn, phía Nam Cương có tin tức cụ thể nào không?

Hách Triết đáp:

- Bẩm chủ nhân, Âm Vệ được phái đi đã trở về, nhận được tin tức, tộc ta tổn thất cực nặng, năm Vu sư không người nào may mắn trốn thoát, cao thủ trong tộc cũng đã chết toàn bộ.

Vu Thần vẻ mặt giận dữ, rống lên:

- Trừ Ma liên minh đáng ghét, bốn thần sẽ không bỏ qua cho người.

Hách Triết đáp:

- Chủ nhân bớt giận, hiện nay chúng ta phải làm thế nào?

Vu Thần trầm ngâm giây lát, hỏi lại:

- Phía Yêu vực thế nào rồi?

Hách Triết đáp:

- Thuộc hạ đã phái Thiết Vệ thám thính qua, đại quân Yêu vực đang phân hai đường, vòng qua phòng tuyến của Trừ Ma liên minh, bắt đầu quét qua thiên hạ, tiến độ vô cùng kinh người.

Vu Thần âm hiểm nói:

- Kiểm Vô Trần hiện nay đã chết, Lý Trường Xuân cũng không còn, cả thiên hạ hiện nay nằm trong tay Địa Âm, Thiên Sát, Yêu Hoàng, Lục Vân và bốn thần. Muốn đối phó Địa Âm Thiên Sát, chúng ta có thể dựa vào tay Lục Vân, nhưng đối phó Yêu Hoàng lại phải tự mình động thủ mà thôi.

Hách Triết nói:

- Chủ nhân đã từng tính đợi sau khi Lục Vân tiêu diệt Địa Âm Thiên Sát rồi người mới lợi dụng thời cơ loại trừ. Đến lúc đó, thiên hạ chính là của chủ nhân.

Vu Thần cười nói:

- Không đơn giản như vậy, Yêu vực thực lực kinh người, thế cần phải dựa vào sức mạnh của Trừ Ma liên minh mới loại trừ được. Còn về Yêu Hoàng, bốn thần tự có đối sách. Bây giờ chúng ta chỉ cần lưu ý hành tung của Yêu Hoàng Liệt Thiên, từ từ chờ cơ hội là được rồi.

1061. Chương 1063 – Lôi Thiên Chuyển Biến (biến Đổi Của Lôi Thiên)

Lúc này, năm người Lục Vân hẳn phải đến Hoa Sơn rồi, chuyện gì sẽ chờ đợi chàng ở đó đây?

Thiên hạ hiện nay, những người còn sống đều là nhân vật lợi hại, tuy nàng tin tưởng Lục Vân nhất định sẽ chiến thắng, nhưng sự quan tâm lại sẽ không vì thế mà giảm bớt chút nào.

Thời gian, chậm chậm trôi qua, khi Tư Đồ Thần Phong xuất hiện bên cạnh nàng, trời đã chính ngọ.

- Ngọc Loan, đừng lo lắng, đến giờ ăn cơm rồi.

Quay đầu bật cười, Trần Ngọc Loan nói:

- Ăn cơm? Muội chờ đợi câu này của huynh, nhưng đã chờ rất lâu rồi.

Tư Đồ Thần Phong sững sốt, ánh mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của nàng, vừa hay thấy được ánh mắt nhấp nháy tinh nghịch, không khỏi cười mắng:

- Nghịch ngợm, lại còn cố ý đùa cợt huynh.

Trần Ngọc Loan nũng nịu khẽ nói:

- Sao, không được chăng? Thế sau này muội sẽ không thèm nhìn đến huynh nữa.

Tư Đồ Thần Phong cười dàn hòa nói:

- Được, đương nhiên được, chỉ cần muội vui thì lúc nào cũng được.

- Thế cũng không tồi lắm.

Trong tiếng cười duyên, Trần Ngọc Loan nhẹ nhàng hạ xuống, cùng với Tư Đồ Thần Phong trở về.

Sau giờ trưa, Khiếu Thiên phụ trách thám thính tin tức đã quay về liên minh.

Vừa gặp mặt, Trần Ngọc Loan liền hỏi:

- Théo nào, phía Hoa Sơn có tin tức thế nào?

Khiếu Thiên vẻ mặt kích động, lớn giọng nói:

- Tin tức tốt, tin tức tốt lành đó.

Văn Bất Danh vội la lên:

- Tin tức tốt thế nào, người còn không nói nhanh ra.

Khiếu Thiên hít vào một hơi sâu, ổn định lại tâm tình, lớn giọng nói:

- Lục Vân chuyến này gặp nhiều chuyện, đầu tiên gặp phải U Minh Ma long, để Tứ Linh thần thú xuất chiến, sau lại gặp Thiên Sát, hai bên giao chiến kịch liệt, cuối cùng Lục Vân thi triển Thiên Uy lệnh đánh bại Thiên Sát, đuổi hắn bỏ chạy. Sau đó, Vu Thần xuất hiện lợi dụng thời cơ tấn công, kiềm chế được Lục Vân, Vô Trần và Sở Hoài Dương lại phát động đánh lén, kết quả Vô Trần bị Trương Ngạo Tuyết đánh trọng thương, trong lúc bỏ chạy bị Lý Trường Xuân núp gần đó đánh lén, hai bên giao chiến kịch liệt thảm khốc, cuối cùng Lý Trường Xuân chết trong tay Vô Trần, mà Vô Trần lại mất cơ hội bỏ chạy, chết trong tay Lục Vân.

Mọi người nghe vậy vừa mừng vừa ngạc nhiên, Càn Nguyên chân nhân kích động lớn giọng nói:

- Được, làm rất tốt. Vô Trần cuối cùng chết trong tay của môn hạ Dịch viên, Huyền Âm sư đệ và Hoành Phi cũng có thể nhắm mắt rồi.

Văn Bất Danh cười lớn nói:

- Lục Vân thật tốt, cuối cùng cũng đã loại trừ được tai họa này, nhân gian từ nay cũng sáng tỏ khá nhiều.

Thiên Mục Phong đáp:

- Đúng thế, Vô Trần đã sớm sống thừa, sống đến ngày nay đã tính là mạng hắn quá dài rồi.

Trần Ngọc Loan lại không hề kích động, sau khi tiêu hóa tin tức này, liền nhanh chóng khôi phục bình tĩnh lạnh lùng, tiếp tục hỏi:

- Ngoại trừ những chuyện này ra, còn có điều gì khác chăng? Lục đại ca mấy người họ đang ở đâu bây giờ?

Câu này vừa nói, mọi người đều tỉnh táo lại, nhìn Khiếu Thiên, chờ Khiếu Thiên trả lời.

Khiếu Thiên nói:

- Ngoại trừ những chuyện này, Yêu Hoàng Liệt Thiên đã từng xuất hiện gặp Lục Vân, Lăng Thiên của Hư Vô Giới Thiên cũng xuất hiện ở Hoa Sơn. Còn mấy người Lục Vân sau đó đi đâu, lúc này tạm thời còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định là không hề quay về liên minh.

Trần Ngọc Loan cau mày ánh mắt quét qua mọi người hỏi:

- Lúc này Lục đại ca sẽ đi đâu đây?

Quy Vô đạo trưởng suy đoán:

- Ta nghĩ, bọn họ có thể có chuyện riêng phải xử lý.

Phật Thánh Đạo Tiên cũng nói:

- Trên người Lục Vân còn ẩn chứa nhiều bí mật, có một số ngay bản thân hắn cũng không hiểu rõ, vì thế hắn cần thời gian để giải đáp những điều này.

Trần Ngọc Loan nói:

- Nếu như vậy, chúng ta trước hết khoan nói đến bọn họ, hay là bàn luận chuyện nhân gian hiện nay. Trước mắt, Lý Trường Xuân và Vô Trần đều đã chết, chỉ còn lại Địa Âm, Thiên Sát hành tung không rõ, chúng ta cũng không thể theo dõi, chỉ còn cách theo dõi Yêu Hoàng và Vu Thần, mọi người lưu ý hành động của hai phe này.

Khiếu Thiên nói:

- Trên đường về, ta phát hiện rất nhiều cao thủ Yêu vực đang tập hợp, không biết có hành động gì to tát hay không.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Chuyện này ta đã phái đệ tử liên minh quan sát, nếu có chuyện gì phát sinh, bọn họ sẽ kịp thời báo lại. Bây giờ, điều ta muốn hỏi chính là một khi Yêu vực triển khai rộng rãi, chúng ta phải làm như thế nào?

Mọi người không nói, chuyện này quan hệ rất trọng đại, ai cũng đều không tự tiện mở miệng được.

Trần Ngọc Loan nghĩ qua, trầm giọng nói:

- Gặp chuyện xử lý, tùy cơ ứng biến. Một khi bọn họ thật sự phát động xâm lược, muốn thống nhất nhân gian, chúng ta tự nhiên không thể ngồi yên không lý gì đến.

Thiên Mục Phong nói:

- Minh chủ nói rất đúng, vì hòa bình nhân gian, chúng ta tự nhiên phải hành động. Nhưng theo tình hình hiện nay, cao thủ liên minh tuy nhiều, nhưng thực lực tổng thể không to lớn như Yêu vực, nhân số bọn họ vượt qua chúng ta không chỉ gấp mười lần, thật sự tính toán xâm lược, chúng ta sợ là không địch lại.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Chuyện này ta trước đây có nghĩ qua, chúng ta có thể tập trung thực lực, lần lượt đánh phá từng chút.

Quy Vô đạo trưởng lắc đầu nói:

- Chỉ sợ đến lúc đó không kịp rồi.

Trần Ngọc Loan nói:

- Hai quân giao chiến, kẻ là chính, sức mạnh là phụ. Với thực lực chúng ta muốn thủ thắng cũng không phải hoàn toàn quá khó. Bây giờ, chúng ta hãy nghiên cứu cẩn thận, mọi người đều nói ra suy nghĩ của mình.

Mọi người lập tức đưa ra những ý kiến bản thân để bắt đầu thảo luận ...

Gió lạnh từng hồi, quỷ khí vờn quanh, sương mù màu xám bao trùm cả sườn núi. Đó là một ngọn núi cô độc cao đến tận trời, đứng giữa núi non trùng điệp, quanh năm mây mù bao phủ.

Trên đỉnh núi, gió lạnh gào thét như sóng ba đào, cùng với tiếng kêu chói tai vang khắp bốn bề, khiến cho phương viên vài chục dặm thú vật không hề có, còn trùng cũng né tránh.

Ngọn núi này về ngoài kỳ dị đặc biệt, sườn núi trở xuống đều không chút kỳ dị, nhưng đi dọc theo sườn núi lên cao, trước hết bốn góc hình thoi, sau đó là ba góc hình bát giác, cuối cùng đến đỉnh có hình cái trùy, hệt như một tổ hợp những lưỡi đao binh khí sắc bén, ngạo nghễ giữa vùng núi, chém giết khắp bốn phương.

Trên sườn núi, hình thoi phía Đông trên mặt có một hang đá, thổi ra từng trận gió lạnh, còn thỉnh thoảng truyền đến những tiếng rống điên cuồng giận dữ.

Ngọn núi cô độc hoang vắng như vậy sao lại có ai đầy lòng bất cam? Ai đang gào thét lớn tiếng? Quỷ dị, kỳ quái, người nào biết được đây?

Cửa vào động đá rất nhỏ, gần như chưa đến ba thước, nhưng bên trong lại dần dần rộng ra, hơn nữa còn uốn lượn vòng vo, vô số những ngã rẽ giao nhau hệt như một mê cung, khiến người ta khó mà phân biệt phương hướng.

Đi dọc theo một đường hầm to lớn vào được chục trượng, trước mắt hiện ra một căn phòng đá tám góc, cao ước chừng ba trượng, đường kính chục trượng, mỗi mặt đều có một đường thông, tổng cộng có tám lối vào.

Giữa căn phòng đá, một ao hình bát giác ngập đầy sương mù màu xanh biếc quỷ dị, tràn đầy vẻ tà ác, âm trầm.

Trên mặt đất, tám hình vẽ chia đều phân bố bốn phía ao, hơi giống với loại đồ án bát quái, nhưng lại điều khắc hình ảnh vô cùng quỷ bí, toàn là những hình vẽ thú khó thấy, chưa từng gặp lại chưa từng nghe.

Trong căn phòng đá, gió nhẹ gờn gợn, thổi những sương mù xanh lục lên, khiến bốn phía một màu xanh lục, có vẻ quỷ bí khó mô tả được.

Trong ao, tiếng rống to truyền ra. Thanh âm đìu nghe phần nộ vô cùng, dường như đang chịu một sự đau khổ rất lớn mới có thể điên cuồng như vậy, hết như dã thú đang bị thương.

Tình hình này kéo dài liên tục không ngừng, hết như tồn tại vĩnh viễn, cứ vang vọng mãi trong mê cung.

Không biết đã bao lâu, tiếng gào chói tai dần dần yếu đi, sương mù trong căn phòng đá biến mất, để lộ một ao nước to chừng hai trượng, ở giữa có một người ngồi, gần như chỉ hiện ra bóng lưng.

Trong ao, nước ao hiện màu xanh lục, xem ra nồng đậm vô cùng, những làn sáng xanh lục nhỏ bé hơi hơi chớp động, liên tục không ngừng truyền vào trong người đó. Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, khi ao nước màu xanh thẫm kia bắt đầu mờ đi, người đó đột nhiên đứng lên, chậm chậm quay đầu nhìn lại.

Giữa sương mù xanh, một cặp mắt sáng tỏ lấp lánh ánh sáng âm độc, khiến người ta cảm thấy tà ác kinh khủng. Ánh mắt như vậy, sắc bén như đao, người này là ai đây?

Bước ra khỏi ao nước, người đó chậm chậm đi ra xuyên qua sương mù xanh nhàn nhạt, để lộ bộ mặt thật của hắn.

Té ra hắn chính là Âm Đế. Khó trách tà ác bá đạo như vậy.

Nhìn quanh bốn phía, khuôn mặt tuần tú của Âm Đế đầy vẻ âm độc, miệng giận dữ rống lên:

- Lục Vân, ta sẽ không cho người sống an lành đâu, hãy chờ đó.

Nói rồi người loáng lên liên biến mất không biết đi về nơi nào.

Giây lát, trong căn phòng đó ánh sáng chợt lóe lên, một con rồng đen mang theo một bóng người đột nhiên xuất hiện, chậm chậm hạ xuống. Con rồng này khí tức quỷ dị, chính là U Minh Ma long, người nó mang trên lưng chính là Lôi Thiên, nhưng vì sao nó lại đến nơi này?

Chăm chú nhìn ao nước, U Minh Ma long kêu lên nho nhỏ, Lôi Thiên đang bị thương rất nặng trong lòng sững sờ, nhận không được hỏi lại:

- Người bảo ta tiến vào trong ao để hấp thu luồng tà khí trong trời đất đó chẳng?

U Minh Ma long hơi hơi gật đầu, miệng kêu khê đồng ý với hắn.

Lôi Thiên hơi phản kháng, lắc đầu nói:

- Khí tà ác, căn nguyên của vạn ác, ta không muốn ...

Gào nhẹ một tiếng, U Minh Ma long trừng hắn, một luồng ý thức bá đạo xông thẳng vào ngực hắn. Thân thể Lôi Thiên nhoáng lên, vẻ quái dị nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi cũng được.

Nói rồi tự động đi đến bên ao, chậm chậm ngồi xuống.

U Minh Ma long thân thể cuộn thành vòng trên mặt đất bao phủ quanh ao nước, đầu rồng hơi hơi ngừng lên, vô tình cố ý hấp thu sương mù xanh lục trong căn phòng, cũng chậm chậm nhắm chặt hai mắt.

Trong ao, thân thể Lôi Thiên hơi run lên, Lôi Thần quyết trong cơ thể bài xích sức mạnh tà ác trong ao nước, khiến hắn hơi khó chịu.

May mà tình hình này chỉ kéo dài giây lát. Sau đó, thân thể Lôi Thiên bị U Minh Ma long đồng hóa liên phát sinh chuyển biến, chủ động hấp thu lấy tà khí trong nước ao để bồi dưỡng thân thể trọng thương.

Thời gian âm thầm trôi qua, khi Lôi Thiên đã hấp thu đủ tà khí, thương thể trong cơ thể tuy đã biến chuyển tốt hơn rất nhiều, nhưng tính cách lại dần dần phát sinh thay đổi.

Ban đầu, hắn vốn là cơ thể cực dương cực cương, nhưng lúc trước giao chiến với Tứ Linh thần thú, đã hòa trộn với tà khí Cửu U trên người U Minh Ma long, chân nguyên trong cơ thể có đủ chính tà, khiến sức mạnh hắn tăng mạnh, đồng thời tính cách cũng dần dần âm hiểm hơn.

Hiện nay, ở trong ao nước quỷ dị này, hắc hấp thu một lượng lớn khí tà ác, lập tức khiến khí dương cương trong cơ thể bị áp chế, khiến hắc dần dần trở nên tà mị âm hiểm.

Bên cạnh ao, U Minh Ma long không biết mở mắt từ lúc nào, đang yên lặng nhìn hắc, ánh mắt có mấy phần thần bí.

Lôi Thiên lúc này thần sắc quỷ bí, thân thể nửa xanh nửa đỏ đã biến thành màu xanh lục, quanh thân mờ hiện một tầng ánh sáng xanh lục nhấp nhô, đang vận hành với tần suất ngày càng tăng cao hơn.

1062. Chương 1064 – Ý Ngoại Tương Phùng (gặp Gỡ Bất Ngờ)

Sau đó, âm thanh lắng lại, ánh xanh lục tan biến. Chỉ thấy Lôi Thiên lại khôi phục hình dạng nửa đỏ nửa xanh, bề ngoài không chút khác thường, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên hào quang xanh lục thẫm.

Bất cười âm hiểm lạnh lẽo, thân thể Lôi Thiên thẳng thẩn đứng lên, xoay một vòng giữa không gian bay lên người Ma long, giọng âm hiểm tà đạo nói:

- Linh khí nơi này rất đặc biệt, ẩn chứa một luồng khí tức đặc biệt.

U Minh Ma long kêu nhỏ một tiếng, thân thể cuộn tròn tự động duỗi ra, phát xuất một luồng sáng trắng ảo chớp mắt đã bao trùm cả căn phòng đá, mang theo Lôi Thiên biến mất thần bí.

Mọi thứ gần như chỉ xảy ra trong chớp mắt. Khi ánh sáng huyền ảo biến mất, căn phòng đá đã bình tĩnh trở lại, ngoại trừ sương mù xanh lục nhàn nhạt theo gió nhấp nhô, mọi thứ đều yên lặng trở lại.

Nhưng không biết do đặc thù của nơi này, hay là do xảo hợp, sau khi U Minh Ma long mang Lôi Thiên rời đi không lâu, Thiên Sát không ngờ lại đến nơi này.

Nhìn thấy ao nước trong căn phòng đá, Thiên Sát ánh mắt sáng lên tự nói: “Té ra ‘Thông Thiên Âm Mạch’ trong truyền thuyết ở đây, quả thật ông trời giúp ta.” Nói xong nhẹ nhàng hạ xuống ngồi xếp bằng dựa gối trong ao.

Sự xuất hiện của Thiên Sát thay đổi hoàn cảnh bên trong căn phòng đá, khiến cho ao nước vốn có màu xanh lục dần dần trở nên đỏ sậm, trong không khí có sương mù máu nhàn nhạt chuyển động, ngập đầy khí huyết sát kinh người.

Cảnh tượng này kéo dài một hồi lâu. Khi Thiên Sát mở to mắt, cả căn phòng đá ánh đỏ chói lọi, làn sáng màu đỏ như máu run rẩy kịch liệt như ngàn vạn con trùng độc, nhanh chóng chuyển động hơn nữa còn phát ra tiếng rít.

Đứng lên, Thiên Sát ánh mắt hơi kinh ngạc, lên tiếng:

- Kỳ quái, nơi này không ngờ có khí tức của Âm Đế và U Minh Ma long. Lẽ nào bọn chúng đã đến nơi này trước ta một bước?

Trong lúc nói, Thiên Sát dừng lại một hồi, sau đó âm thầm biến mất.

Ngọn núi thần bí, căn phòng đá cổ quái. Thông Thiên Âm Mạch theo lời Thiên Sát thật ra là chỗ huyền diệu đến thế nào đây? Vì sao Địa Âm, Thiên Sát, Ma long đều không hẹn mà đến nơi này vậy?

Mọi thứ mê hoặc, ngoại trừ bọn chúng ra còn ai có thể nói rõ được đây?

Thời gian tiếp tục trôi qua. Căn phòng đá vốn yên tĩnh đột nhiên lóe lên hào quang. Lần này người đến lại là ai đây? Kết quả khiến người bất ngờ, người đến không ngờ chính là U Minh Ma long và Lôi Thiên. Bọn họ vì sao lại quay lại nơi này?

Than nhẹ, U Minh Ma long vừa hắt Lôi Thiên trên lưng vào trong ao nước, vừa chăm chú nhìn hắc, đáy mắt mờ hồ ẩn chứa mấy phần chờ đợi.

Lôi Thiên không biết điều này, hắc chỉ thấy ao nước này biến hóa rất lớn, ẩn chứa khí huyết sát vô cùng, có thương hại nhất định với thân thể hắc, khiến hắc trong lòng nóng nảy, gào thét không ngừng.

Bên ao, U Minh Ma long toàn thân ánh đèn hội tụ, bố trí một tầng kết giới kín bưng quanh ao nước, ép lấy chặt chẽ thân thể Lôi Thiên, không cho hắn có cơ hội phản kháng được.

Rất nhanh, toàn thân Lôi Thiên đang phần nộ mờ hiện ánh đỏ, một lượng lớn khí huyết sáng ắp chứa trong nước ao đang hút vào trong người hắn, cải tạo thân thể của hắn. Quá trình này khó chịu vô cùng, đau khổ kịch liệt khiến hắn như điên như cuồng, miệng phát ra những tiếng kêu thê thảm đứt rời gan ruột.

U Minh Ma long ánh mắt vô tình, không chút có ý dừng tay, cứ như thế ép chặt chẽ lấy hắn, quan sát tình hình của hắn. Cuối cùng, trong tiếng kêu thảm thiết kéo dài, Lôi Thiên ngất đi.

Lúc đó, thân thể của hắn lúc đỏ như máu, lúc lại xanh lục, hai màu này lần lượt hiện ra, chốc chốc lại hợp nhất. Cứ như vậy, sau vài lần liên tục, cuối cùng làn sáng trên người Lôi Thiên tan đi, cả người khôi phục lại bình thường, không chút khác biệt người khác.

Lúc này, nước ao tự động mất đi, chỉ còn lại một hố đào khô héo mô tả mọi thứ phát sinh.

U Minh Ma long kêu nhẹ một tiếng, có mấy phần vui mừng, phát xuất một luồng sức mạnh êm ái đỡ lấy Lôi Thiên đang hôn mê, mang hắn lóe lên đã biến mất. Lập tức, căn phòng đá yên tĩnh trở lại, nhưng tầng sương mù vốn lơ lửng không tan lúc này đã biến mất.

Cứ vậy, căn phòng đá không còn thần bí nữa, một vùng trống rỗng có vẻ rất vắng lặng.

Đến vội vã, đi vội vã. Âm Đế và Thiên Sát đều chưa từng lưu lại, nhưng U Minh Ma long lại dẫn Lôi Thiên đến lần thứ hai, thật ra nó có mục đích thể nào?

Con người Lôi Thiên biến đổi rất quỷ dị. Điều đó ngầm ám chỉ điều gì? Giữa hắn và U Minh Ma long, thật ra ai là người không chế?

Điều này xem tầm thường, nhưng lại ẩn chứa bí mật vô cùng, cuối cùng mang đến kết cục thể nào cho thiên hạ đây?

Trèo đèo lội suối, trên đường truy đuổi, Lâm Vân Phong dẫn Hứa Khiết cứ đi tìm những nên thâm sơn cùng cốc, truy tìm tung tích Dịch viên, không biết đã trôi qua hết hai ngày.

Hai ngày này, hai người đi qua hơn nửa đại lục, từ Đông đến Tây, lại từ Tây qua Bắc, hiện nay đã đến bên ngoài Âm sơn.

Nhìn thảo nguyên mờ mịt, Lâm Vân Phong than nhẹ:

- Bên này cũng không có, xem ra chúng ta đã tìm sai phương hướng.

Hứa Khiết an ủi:

- Đừng nản chí, mở lòng ra. Hai ngày này tuy chúng ta đi qua không ít nơi, nhưng đều vội vã chạy qua, hoàn toàn chưa từng xem xét cẩn thận, rất có khả năng một số vị trí trên đường đã bỏ qua.

Lâm Vân Phong cười khổ đáp:

- Trên đường đi, huynh đã xem xét rất cẩn thận, Âm Dương pháp quyết tuyệt đối không bỏ qua một chút đầu mối nào, nhưng lại không một chút thu hoạch. Hiện nay, chỉ có phương Nam chưa từng tìm kiếm, hay là chúng ta đi về phía Nam đi.

Hứa Khiết ôn nhu mỉm cười, gật đầu đồng ý, cùng gã đi về phía Nam.

Bay trong tầng mây trắng, nhìn những đám mây lùi lại nhanh chóng hai bên, tâm tình Lâm Vân Phong dần dần tốt lên.

Hứa Khiết bên cạnh để ý thấy tình hình của gã, thấy gã hơi mỉm cười, không khỏi mở miệng nói:

- Vân Phong, nếu như tìm được Dịch viên, huynh có dự tính như thế nào?

Lâm Vân Phong suy nghĩ một lúc, đáp lại:

- Tự nhiên toàn lực làm cho Dịch viên vinh quang, thu nhận môn đồ, khiến nó trở thành môn phái lớn nhất trong Tu Chân giới để an ủi sư phụ, sư bá linh thiêng trên trời.

Hứa Khiết nói:

- Nếu như tìm được Dịch viên, nó lại ở nơi xa xăm mù khơi, huynh có muốn mang nó về lại Tây Thục chẳng?

Lâm Vân Phong nói:

- Dịch viên vốn ở Tây Thục, huynh thân là đệ tử Dịch viên, tự nhiên muốn mang nó về lại nơi cũ, nhưng vậy mới không có lỗi với liệt tổ liệt tông của Dịch viên.

Hứa Khiết nói:

- Dịch viên thể tích khổng lồ, huynh tin có thể mang toàn thể nó về chẳng?

Lâm Vân Phong cười nói:

- Điểm này không khó, Âm Dương pháp quyết của huynh có thể dễ dàng làm được chuyện đó.

Bật cười nhàn nhạt, Hứa Khiết hoàn toàn không kinh ngạc, tiếp tục hỏi:

- Dời về lại Tây Thục, ai có thể làm chủ đạo Dịch viên đây?

Lâm Vân Phong không chút nghĩ ngợi, bật thành tiếng:

- Tự nhiên chính là Càn Nguyên sư bá, ông ấy là trưởng bối duy nhất của Dịch viên hiện nay.

Hứa Khiết lắc đầu nói:

- Nếu ông ấy không đồng ý thì sao?

Lâm Vân Phong sửng sốt, nghĩ một lúc, mở miệng nói:

- Ông ấy không làm thì đến phiên Ngạo Tuyết sư tỷ rồi.

Hứa Khiết trừng gã, mắng yêu:

- Cố ý tỏ ra hồ đồ, huynh biết rõ Lục Vân và Ngạo Tuyết sẽ không làm, hay giao cho muội xé tan ra cho rồi.

Lâm Vân Phong cười ha hả nói:

- Huynh cuối cùng không thuyết phục được sư bá, lúc đó sẽ để huynh làm.

Hứa Khiết nói:

- Như thế sao không thể? Vị trí chủ đạo này trực tiếp quan hệ đến tương lai Dịch viên, cần phải người có năng lực đảm nhận. Huynh nếu như muốn nó trở nên vinh quang, tự nhiên cần người làm cho tốt, tận sức có thể, như vậy mới không có lỗi với Huyền Ngọc sư bá, với sư phụ huynh và với những người khác.

Lâm Vân Phong bị nàng mắng như vậy, vẻ mặt hơi xấu hổ, bắt quá trong lòng lại rất thoải mái. Bởi vì như vậy chứng tỏ Hứa Khiết rất quan tâm gã.

Nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Hứa Khiết, Lâm Vân Phong nghiêm mặt nói:

- Muội yên tâm, huynh nhất định không phụ kỳ vọng của muội, nhất định sẽ khiến Dịch viên dương danh thiên hạ.

Bật cười kiêu mị, Hứa Khiết nép vào người gã, nhỏ nhẹ nói:

- Vân Phong, nếu như sau này tìm không được sư phụ, sư tỷ lại theo Lục Vân đi mất, muội muốn ở lại Dịch viên đơn độc thành lập một hệ phái, thu thập một số nữ đệ tử cũng tính là hoàn thành một chút tâm ý cho Phượng Hoàng thư viện.

Khi nói về mặt hơi lo lắng, sợ Lâm Vân Phong không đáp ứng.

Nghe vậy Lâm Vân Phong cười nói:

- Được, hãy để Dịch viên và Phương Hoàng thư viện hợp lại, đến lúc đó mới cùng nhau phát triển vinh quang, cũng tính là một giai thoại của Tu Chân giới.

Hứa Khiết rất mừng, kích động nói:

- Vân Phong, huynh thật là tốt.

Lâm Vân Phong cười ha hả nói:

- Đối với Khiết nhi của huynh, tự nhiên huynh đáp ứng tất cả mọi yêu cầu.

Cười quỵn rũ, Hứa Khiết nháy mắt với gã, nhỏ nhẹ nói:

- Muội sau này sẽ báo đáp huynh thật tốt.

Lâm Vân Phong vui mừng, cười ha hả không ngừng, lập tức dẫn Hứa Khiết tăng tốc tiến lên, loáng cái đã biến mất trong biển mây.

Buổi chiều, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết đến trên một khu rừng nguyên thủy rậm rạp, ở đó Lâm Vân Phong phát hiện một chút mùi vị quen thuộc.

Dừng lại, Lâm Vân Phong nói với Hứa Khiết:

- Ma Thần tông chủ Bạch Vân Thiên hẳn ở quanh đây.

Hứa Khiết kinh ngạc nói:

- Nơi này hoang sơ rừng rú, hẳn làm gì ở đây?

Lâm Vân Phong đáp:

- Chuyện này không nói rõ được, huynh cũng đoán không ra. Hay là đi gặp hẳn là biết ngay thôi mà.

Nói rồi nhẹ nhàng hạ xuống đứng trên một cây đại thụ.

Trong rừng bóng trắng lóe lên, Bạch Vân Thiên chủ động xuất hiện, nhìn thấy hai người Lâm Vân Phong, cười nói:

- Té ra là cố nhân đến chơi, bổn tông chủ quả thật thất lễ không đón tiếp từ xa, xin thứ lỗi.

Lâm Vân Phong điềm nhiên đáp:

- Tông chủ không đi tranh đoạt thiên hạ, lại chạy đến nơi hoang sơ núi rừng này, không biết có phải đến thưởng thức cảnh sắc nơi này không?

Bạch Vân Thiên cười ha hả đáp:

- Phong cảnh nơi này tuy tốt, nhưng còn chưa lưu được bổn tông chủ. Ta lần này đến đây bắt quá đi tìm một thứ đồ mà thôi.

Lâm Vân Phong ánh mắt nghi hoặc, kinh ngạc nói:

- Tìm đồ? Vật đó nhất định không tầm thường, nếu không cũng không nhọc đến đại giá của tông chủ?

Bạch Vân Thiên cười ha hả đáp lời:

- Cũng không có gì, chỉ là một gốc U Bích Lan Hoa, khiến các vị chê cười.

Lâm Vân Phong cau mày, quét qua ký ức trong não có liên quan đến U Bích Lan Hoa, nhất thời chìm vào trầm ngâm.

Hứa Khiết đầy nghi hoặc hỏi lại:

- U Bích Lan hoa là thứ gì, người tìm nó làm gì?

Bạch Vân Thiên cười tà dị đáp:

- Không có gì, đó chỉ là một đóa hoa vô dụng với các vị, nhưng có thể làm đồ chơi nhỏ cho Ma tông của ta. Được, không nói đến những chuyện đó, khó có dịp gặp mặt, cho các vị một tin tốt có liên quan đến Kiếm Vô Trần.

Lâm Vân Phong tỉnh lại, lên tiếng hỏi:

- Kiếm Vô Trần thế nào rồi?

Bạch Vân Thiên cười đáp:

- Kiếm Vô Trần chết rồi, hắn chết trong tay của Lục Vân, chuyện này mới xảy ra ngày hôm qua.

Về mặt biển hắc, Lâm Vân Phong hơi kích động nói:

- Chết rồi? Chết là tốt, tội hắn phải bị báo ứng, chết cũng không đáng tiếc.

1063. Chương 1065 – Khuynh Thuật Tâm Thanh (nói Thật Lòng Minh)

- Chết là tốt, hắn sớm phải chết rồi. Sống đến hôm nay cũng là tiện nghi cho hắn.

Bạch Vân Thiên nói:

- Đúng, phải chết rồi, không còn nói chuyện bất tử nữa rồi. Được, các vị sao không ở Trừ Ma liên minh mà lại chạy đến nơi này?

Lâm Vân Phong đáp:

- Chúng ta cũng đang tìm một thứ, bất quá không phải cây cỏ gì cả, mà chính là tìm tung tích của Dịch viên.

Bật cười hiểu rõ, Bạch Vân Thiên nói:

- Thế ra vậy, không làm mất thời gian các vị, hy vọng các vị sớm tìm được Dịch viên.

Lâm Vân Phong nhìn hắc, thấy hắc mỉm cười, không khỏi nhắc nhở:

- Nói thêm nữa, ta và tông chủ tuy chính tà đối lập, nhưng đối với con người của tông chủ cũng có mấy phần thích thú, vì thế ở nơi này muốn nhắc nhở tông chủ một câu, Ma Thần tông hiện nay khó mà nhóm ngó được thiên hạ, tông chủ có lẽ quy ẩn lại tốt hơn.

Bạch Vân Thiên sững sờ, nhìn Lâm Vân Phong một lúc mới mở miệng đáp:

- Đa tạ ý tốt của người, ta sẽ suy xét, hy vọng giữa chúng ta không phải tranh đấu.

Lâm Vân Phong điềm nhiên nói:

- Năm phái Tu Chân luôn bên ngoài nhân thế, không nhiễm bụi tục trần, tông chủ hà tất phải cưỡng cầu duyên ác vậy? Thiên hạ môn phái lớn quá nhiều, ai có thể loại bỏ được ngăn cách giữa các phái để thống nhất đây? Thật ra rất nhiều lúc, muốn bao trùm trời đất, không cần phải xuất phát từ tổng thể. Như Lục Vân vậy, huynh ấy xuất thân từ Dịch viên, thành tựu của huynh ấy là thành tựu của Dịch viên, thử hỏi thiên hạ ai không hiểu vậy đây?

Bạch Vân Thiên không đáp, câu nói của Lâm Vân Phong khiến hắc rất kinh ngạc, cũng rất bất ngờ, bản thân trước đây sao lại chưa từng nghĩ đến?

Theo lối nói của Lâm Vân Phong, muốn thống nhất thiên hạ là chuyện rất khó khăn, nhưng muốn bồi dưỡng ra một nhân vật như Lục Vân, để hắc làm vinh danh Ma Thần tông, thế thì rõ ràng dễ hơn nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Vân Thiên vui mừng, nói với Lâm Vân Phong:

- Đa tạ câu nói này của người, ta hiểu rõ phải làm thế nào rồi. Cáo từ.

Nói rồi lóe lên biến mất, vội vã ra đi.

Hứa Khiết hơi nghi hoặc, nhỏ nhẹ nói:

- Xem ra hẳn rất cao hứng, dường như nghĩ đến một việc vui nào đó.

Lâm Vân Phong lắc đầu trả lời:

- Ai biết được đây?

Nói rồi kéo tay Hứa Khiết tiếp tục đi về phía Nam.

Thời khắc này, Lâm Vân Phong hoàn toàn không biết, một câu nói của gã đã gợi mở cho Bạch Vân Thiên rất lớn, khiến hẳn trong tình thế hiện nay, dứt khoát bỏ đi mộng ước tranh đoạt thiên hạ, toàn tâm toàn ý để vào người kẻ nhiệm.

Đối với Bạch Vân Thiên, bản tính hẳn không xấu, mà tương đối thông minh, cân nhắc được nặng nhẹ. Lần này một khi tìm được phương pháp mới, tự nhiên sẽ bỏ hết những suy nghĩ không quen trong quá khứ.

Rời khỏi vùng rừng núi rậm rạp, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết trên đường về phía Nam, bay đã được nửa ngày, hai người nhân lúc trời chưa tối bay đến trên một vùng rừng sâu.

Ở đó, hai người nhìn khắp bốn phía, tìm điểm hạ chân. Nhưng tìm một lúc đều không tìm được chỗ thích hợp, ngược lại còn phát hiện một cảnh tượng quái dị trong một sơn cốc.

Đó là một sơn cốc yên tĩnh, cỏ xanh như bôi mỡ chính tề phân bố khắp nơi.

Lúc này, trong sơn cốc xuất hiện năm vòng tròn, đường kính to nhỏ chừng chục trượng như nhau, giữa các vòng cũng cách chừng chục trượng, tạo thành một hình vuông, một trong bốn ngoài, hơi giống đồ án ngũ hành.

Năm vòng tròn này hệt như từ trời rơi xuống, khắc lên mặt đất, khiến cho một mảng cây cỏ xuất hiện năm hình vẽ trùng xuống, nhìn xa xa chính tề giống nhau, khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Chăm chú nhìn cảnh tượng này, Lâm Vân Phong cau mày nói:

- Kỳ quái, những hình vẽ này do thứ gì tạo nên vậy? Vì sao hình thành như thế, xem ra không có chút nào thô tục cả.

Hứa Khiết hỏi:

- Vân Phong, huynh nói như vậy vì không tìm được chút dấu vết phải không?

Lâm Vân Phong đáp:

- Đúng thế, với thực lực của người tu đạo, muốn hoàn thành những thứ này hoàn toàn không khó, nhưng muốn làm không chút sai sót, không hề tổn hại đến một cây một cỏ xung quanh thì rất khó khăn. Hơn nữa, nhìn những hình vẽ này, khoảng cách bằng nhau, phạm vi tương đối lớn, hoàn toàn không dễ làm được, ngay cả huynh cũng không nắm chắc.

Hứa Khiết hô lên kinh ngạc:

- Không phải người làm, vậy hình thành từ đâu? Lẽ nào là một con thú thần có sức mạnh to lớn?

Lâm Vân Phong lắc đầu đáp:

- Nhất thời huynh cũng nghĩ không ra những hình này từ đâu mà có, ngược lại còn cảm thấy kỳ quái, vì sao chúng xuất hiện ở đây? Cố tình hay vô ý?

Hứa Khiết nhìn xuống mặt đất, dò xét một lúc rồi hạ xuống, đi một vòng quanh hình vẽ giữa, kinh ngạc thốt lên:

- Vân Phong, huynh xuống đây, nơi này dường như ẩn chứa đồ vật gì đó.

Lâm Vân Phong ánh mắt sáng lên, nhanh chóng hạ xuống bên nàng, cẩn thận quan sát bốn bề. Giây lát, Lâm Vân Phong thôi bước, cau mày nói:

- Nơi này có một luồng khí tức rất kỳ dị đặc biệt, không thể hiện được chính hay tà, từ trước đến nay chưa từng thấy. Hơn nữa, trên mặt đất lưu lại một ít linh khí chưa tan, tính chất âm lạnh mà ngập đầy sát khí, dường như đã gặp qua ở nơi nào.

Hứa Khiết nghe vậy chăm chú tra xét, quả nhiên phát hiện được một ít linh khí yếu ớt, trong lòng rất kinh ngạc.

- Xem ra như vậy chỗ này hẳn người làm, nhưng đối phương là ai đây?

Lâm Vân Phong không đáp, trầm tư giây lát kéo Hứa Khiết rời đi. Khi đi gã không hề phá hoại những hình vẽ đó, chỉ tiếp tục nghi ngẫm hoặc hoặc, tiếp tục tìm kiếm tung tích của Dịch viên.

Bầu trời nhanh chóng tối đen. Lâm Vân Phong dẫn Hứa Khiết không một ý nghĩ cứ bay đi, không một mục tiêu cố định, cũng không biết phải đi nơi nào.

Trong màn đêm, gió lạnh, hai người không khỏi thất vọng. Hai ngày tìm kiếm, kết quả không chút thu hoạch, chỉ có nhiệt tình trong lòng dần dần bị gió lạnh làm nguội đi, như vậy sao không khiến người ta đầy cảm xúc được.

Chuyện thế gian, luôn phải có quyết định mới có hành động, một khi ngăn trở quá nhiều, niềm tin lay động, mọi chuyện liền dần dần chuyển sang hướng ngược lại.

Lúc này, Hứa Khiết tâm tình hơi sa sút, nhỏ nhẹ nói:

- Vân Phong, đêm đã xuống rồi, chúng ta còn phải kiên trì thêm bao lâu?

Lâm Vân Phong vuốt ve mái tóc của nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Huynh cũng không biết, có lẽ rất lâu, cũng có khả năng rất nhanh kết thúc.

Bay trong màn đêm, Hứa Khiết nép nhẹ vào lòng Lâm Vân Phong, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu như thời gian ngắn, chúng ta có thể đủ kiên trì, nhưng nếu tìm kiếm vô cùng vô tận, muội sợ lòng muội không chịu nổi sự cô độc.

Lâm Vân Phong thở dài nói:

- Đây là trách nhiệm của huynh, cho dù phải tìm cả đời, huynh cũng không được phép chùn bước. Nhưng lại khiến muội chịu đựng theo.

Hứa Khiết đưa bàn tay nhỏ, ngón tay chặn lên môi Lâm Vân Phong, ú ớ nói:

- Chỉ cần nắm tay huynh, nhân gian nơi nào cũng là thiên đàng hết.

Nắm lấy bàn tay ngà ngọc của nàng, Lâm Vân Phong nhìn vào mắt nàng, nghiêm chỉnh nói:

- Trong lòng huynh, dương danh Dịch viên là tâm nguyện cả đời huynh, muội lại là nơi tránh bão trong đời tình cảm của huynh. Sự nghiệp, ái tình, hai bên hoàn toàn không nặng không nhẹ, cho dù phương nào huynh cũng sẽ không buông tay.

Bật cười thản nhiên, Hứa Khiết toát ra nụ cười hạnh phúc.

Thời khắc đó, trong màn đêm, giữa cơn gió lạnh buốt, câu nói của Lâm Vân Phong như một một lửa đốt cháy trong lòng của nàng.

Đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, nữ nhân lấy ái tình làm chủ yếu. Khi lời nói chân tình vang lên bên tai, cảm động và mừng vui làm sao có thể không khiến người ta cười tươi tắn được?

Yêu là gì? Yêu lại là cảm giác trong chốc lát, hứa hẹn trong sát na.

Ngắm nhìn bầu trời đêm, Hứa Khiết ngâm khe khẽ:

- Những ngôi sao như đêm nay, mặt trăng ẩn chứa sao thưa một vùng đen. Ta hỏi ông trời tình ở nơi đâu? Ông trời cười ta người trong mộng.

Nhìn thấy nụ cười thản nhiên của nàng, Lâm Vân Phong chỉ thấy toàn thân chấn động, một tình cảm xúc động chưa từng trải qua lúc này đột nhiên ngập đầy trong lòng.

Tình yêu giữa bọn họ hoàn toàn không có khó khăn, cảm giác đều đều nhàn nhạt, dường như thiếu đi chút kích động. Nhưng tình yêu bình thản cũng ẩn chứa tình ý vô cùng chân tình, tuy nhạt nhòa như gió nhẹ, lại khiến người ta cảm thấy đau khổ triền miên.

Lâm Vân Phong đưa tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, đầy thương yêu lên tiếng:

- Trong giấc mộng mùa xuân ngập đầy trời đất, huynh muội nắm tay đi khắp nơi. Đời này nếu như phụ lại ý trời cao, kiếp sau tất phải làm cô hồn.

Ngón tay ngọc khẽ phất lên, Hứa Khiết ngăn hắt lại, hơi thở như lan của nàng cất lời:

- Đừng xem thường kiếp sau, nhớ trân trọng kiếp này.

Nắm lấy tay nàng, Lâm Vân Phong nói:

- Kiếp này kiếp sau, vĩnh viễn không phân chia.

Hứa Khiết cười cười, hệt như một tiểu cô nương hồn nhiên, chưa từng biểu lộ niềm vui trong lòng mình.

Gió đêm thổi lên nhẹ nhẹ. Giữa không trung, Lâm Vân Phong ôm lấy thân thể Hứa Khiết, đang âm thầm trao nụ hôn với nàng.

Thời khắc này, màn đêm đen kịt, trời đất rộng lớn, vạn vật thế gian biến mất không còn chút hình bóng. Giữa hai người chỉ còn duy nhất tình yêu bao phủ trong lòng cả hai người.

Thời gian, lúc này như ngừng lại, bóng đêm đen kịt trong mộng trở nên rực rỡ chói lọi, làn sáng trong mộng bao phủ cả hai người.

Tâm linh giao với nhau, vui mừng cùng xuất hiện, mọi thứ tốt đẹp viên mãn làm người ta say mê bất tỉnh.

Nụ hôn vừa rồi, chỉ sát na biến thành vĩnh hằng! Những câu nói, tâm tình đều dung nhập vào bên trong.

Cảm động, thương tiếc, không cần nói cũng biết, quý trọng, vui mừng, không quên trong lòng!

Đây chính là tình yêu, đơn giản mà hồn nhiên, thuần phác mà khiến người cảm động.

Buông đôi môi nàng ra, Lâm Vân Phong vẽ mặt hiện lên vài phần không nỡ, nhỏ giọng nói:

- Khiết à, đẹp quá.

Hứa Khiết xấu hổ bật cười, né tránh ánh mắt nồng nhiệt của gã, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Vân Phong, đêm nay đi nơi nào?

Lâm Vân Phong cười ha hả, nghiêng đầu nhìn khắp bốn phía, sau đó nhỏ giọng nói nơi đến bên tai của Hứa Khiết.

Hứa Khiết vẽ mặt nóng bừng, thẹn thùng nói:

- Đáng ghét, không thèm để ý đến huynh nữa.

Lâm Vân Phong nói lấy lòng:

- Khiết, huynh nói đều là thật lòng ...

- Vân Phong.

Ngắt ngang lời gã, Hứa Khiết nói:

- Có một số chuyện hiện nay còn chưa thích hợp, hay để sau này hãy nhắc lại. Bây giờ muội rất nhớ về dĩ vãng, muốn luyện kiếm dưới bầu trời đêm nay, huynh phụ với muội được không?

Thấy nàng nói như thế, Lâm Vân Phong cũng không tiện cố thêm, gật đầu nói:

- Được, huynh luyện kiếm với muội, đến đây.

Nói rồi buông tay của nàng, tự động lùi lại vài trượng, chờ đợi nàng công kích.

Bật cười điềm nhiên, Hứa Khiết nhìn gã, nhỏ giọng nói:

- Nhớ đến ánh trăng ngày đó, không rời ở cùng triền miên.

Âm thanh động người, kiếm phá bầu trời. Làn kiếm ôn nhu âm thầm xông đến, đến rất nhanh chóng.

Lâm Vân Phong kêu lên một tiếng quái lạ, thân thể lóe lên xông đến, lưu lại ở chỗ cũ một bóng hình ảo ảnh như thật, vừa ảo vừa thật, thật mà mong lung.

- Thương cảm gặp nhau rất ngắn, chớp mắt đã phân chia.

Kiểm pháp vừa biến, ngàn vạn làn sáng, vô số làn kiếm tầng tầng tách ra, bao phủ lấy phương viên trăm trượng.

- Kiếm pháp được lắm, đủ tinh diệu.

Giữa âm thanh tán thưởng, Lâm Vân Phong thân thể rít lên biến chuyển, vừa nhanh chóng né tránh Hứa Khiết truy kích, vừa để lại ảo ảnh bốn bề, khiến cho bóng đêm đen ngòm dần dần sáng tỏ, một hình vẽ xinh đẹp nhanh chóng hình thành.

1064. Chương 1066 – Thần Bí Thạch Trận (trận Pháp Đá Tăng Thần Bí)

Bốn bề, ảo ảnh Lâm Vân Phong lóe lên, bóng sáng biến ảo đan lẫn vào nhau, dùng hai màu xanh đỏ làm chủ, hình thành trong không trung bóng đêm một đồ án Âm Dương Bát Quái, như vô số vòng sáng phân bố xung quanh Hứa Khiết.

Đồ án Bát Quái này biến ảo phức tạp, bên trong có một làn sáng trắng ảo uốn lượn xuyên qua, để lại các hình các dạng hình vẽ, có khi hướng lên, có khi tự động hạ xuống, chiếu rọi trong màn đêm đen ngòm.

Khi một kiếm tận trời của Hứa Khiết chém xuống, nhìn xa xa hết như mưa sao rơi xuống trên mặt kính phát sáng, vừa tuyệt mỹ mà lại rung động lòng người.

Chăm chú nhìn cảnh tượng này, Hứa Khiết lập tức lộ ra nụ cười kinh ngạc, kiếm thế tay phải không ngừng, vài trăm lần kiếm liên tục không ngừng công ra, khi xuất ra tạo thành phòng ngự nghiêm mật, ý thức lại quan sát biến hóa của Lâm Vân Phong.

Theo cách nhìn của Hứa Khiết lúc này, hình bóng của Lâm Vân Phong do di động tốc độ nhanh mà thành, dĩ nhiên không còn phân biệt được người thật ở đâu, chỉ có thể nhìn thấy được đồ án Âm Dương Bát Quái đã hình thành đang bay lên nhanh chóng, phẳng phất muốn bao trùm cả trời đất.

Tâm thần thu lại, Hứa Khiết kêu lên nho nhỏ, hình bóng thướt tha mềm mại xoay chuyển cuốn lên trên, ngón tay như trường kiếm múa lên, vô số lần kiếm tầng tầng phủ lên, đang truy đuổi theo đồ án Âm Dương Bát Quái khuếch tán, ý đồ muốn lớn hơn cả đồ án.

Theo hiểu biết của Hứa Khiết, bản thân một khi bị vây vào trong Âm Dương pháp giới, sẽ không còn sức mạnh phản kháng, vì thế lúc này ai có thể tương đối bao trùm nhanh hơn một bước trở thành vấn đề thắng bại quan trọng.

Dưới màn đêm, làn sáng xanh đỏ và làn kiếm đỏ rực đồng thời khuếch tán, tốc độ tuy có nhanh có chậm, nhưng lại khác biệt không nhiều. Như vậy, màn đêm bị phân thành hai, hết như một quãng sáng khuếch tán vô hạn.

Đương nhiên, sự vô hạn chỉ là nói tương đối, khi làn kiếm của Hứa Khiết kéo dài đến một giai đoạn nhất định, tốc độ của nó chịu ảnh hưởng của khoảng cách liền dần dần chậm lại.

Lúc này, Âm Dương pháp giới của Lâm Vân Phong tiếp tục khuếch tán như cũ. Cứ như vậy, cuối cùng Hứa Khiết bị vây vào trong Âm Dương pháp giới.

Phát hiện điều này, trong lòng Hứa Khiết không cam, thân thể xoay tròn đột nhiên dừng lại, toàn thân bộc phát hào quang rực rỡ.

Thời khắc đó, màn đêm đột nhiên sáng tỏ, một con phượng hoàng màu đỏ như máu từ người Hứa Khiết bay ra, nhanh chóng bành trướng giữa không trung, cuối cùng hóa thành một con phượng hoàng lửa sinh động đến vài trăm trượng, vừa kêu to một tiếng, vừa xông thẳng lên trời.

Thấy vậy, Lâm Vân Phong bật cười ha hả, hai tay bắt quyết trước ngực, thúc động Âm Dương pháp quyết, khiến nó bắt đầu thu nhỏ, ý đồ giữ nguyên Hứa Khiết tại chỗ, khiến nàng không cách gì cử động.

Thấy vậy, Hứa Khiết đã sớm có dự tính, ngay trước khi Âm Dương kết giới thu nhỏ, thân thể nhanh chóng hóa thành ánh sáng hòa vào trong cơ thể phượng hoàng lửa, khiến hào quang nó bộc phát, khí thể chớp mắt đã gia tăng đến mức cực hạn.

Như vậy, phượng hoàng giương cánh, ngọn lửa ngập trời, lửa đỏ thành mảng đốt cháy vạn vật chống cự lại tiến công của Lâm Vân Phong.

Trong chốc lát, sức mạnh hai người gặp nhau giữa không trung, tiếng sấm điếc tai giữa màn đêm, chớp lóe giăng trời.

Lúc này, thân thể phượng hoàng lửa rung lên, hai cánh giang ra bị ép buộc thu nhỏ, thân thể nhanh chóng thu lại. Nó đang cố gắng tranh đấu.

Cảnh tượng này kéo dài không lâu, khi Hứa Khiết bị ép buộc khôi phục lại thân hình, Lâm Vân Phong thu nhỏ Âm Dương pháp giới, đem sức mạnh to lớn ẩn chứa trong nó với phương pháp đặc biệt đánh thẳng vào cơ thể Hứa Khiết, khiến nàng nhanh chóng khôi phục lại chân nguyên tiêu hao, hơn nữa tu vi còn tăng mạnh.

Cảm nhận tấm lòng của Lâm Vân Phong, Hứa Khiết trừng gã một cái, nũng nịu nói:

- Ai bảo huynh nhường muội?

Lâm Vân Phong cười ha hả đáp:

- Đương nhiên bản thân huynh không nỡ rồi.

Hứa Khiết nói:

- Tin tưởng huynh mới là lạ.

Lâm Vân Phong đảo tròn mắt, cười khổ nói:

- Ồ, quả thật người tốt không làm chuyện xấu được.

Hứa Khiết phốc thẳng tới đánh vào ngực của gã nói:

- Huynh cũng không tính là người tốt được, tối đa cũng chỉ là người không xấu thôi.

Lâm Vân Phong nắm lấy tay nàng, cười xấu xa nói:

- Nếu không phải là người tốt, thế huynh sẽ làm người xấu đây. Ha hả, con cừu non, sói đến rồi.

Nói rồi ôm lấy nàng, hôn liên miên trên mặt nàng.

Thân thể Hứa Khiết rung lên, ngượng ngùng nói:

- Vân Phong, đừng như vậy, xấu hổ chết người, huynh tha cho muội đi thôi.

Lâm Vân Phong không đáp, tham lam hôn nàng, không hề có dấu hiệu dừng tay. Hứa Khiết thấy phản bác không hiệu quả, liền trầm ngâm không nói, trong lòng ít nhiều chờ đợi.

Đột nhiên, Lâm Vân Phong dừng lại. Điều này khiến Hứa Khiết hơi sửng sốt, trong thất vọng có vài phần u oán, nhẹ nhàng ngừng đầu nhìn gã.

- Vân Phong, huynh ...

- Đừng nói gì cả, huynh cảm nhận được một luồng khí tức yếu ớt nhưng lại quen thuộc.

Nhìn về phía xa xa, Lâm Vân Phong cau chặt mày, đang toàn lực truy xét.

Hứa Khiết hơi thất kinh, nhìn theo ánh mắt của gã, chỉ thấy một màn đêm đen ngòm, không chút phát hiện khác thường nào cả.

Thôi nhìn, Hứa Khiết nghi hoặc nói:

- Không có gì, huynh có phát giác lầm lẫn nào không?

Lâm Vân Phong không đáp, làn sáng xanh đỏ trong mắt càng lúc càng mạnh mẽ, cuối cùng mắt trái đỏ như máu còn mắt phải xanh tím, phát xuất hào quang kinh trời, ngấm nhìn về núi rừng ở phía xa xa.

Tình hình này kéo dài giây lát, sau đó làn sáng trong mắt Lâm Vân Phong tan đi, gã trở về lại bình tĩnh.

- Thế nào? Có phải hay không ...

Hứa Khiết nhẹ nhàng hỏi lại.

Cúi đầu nhìn nàng, Lâm Vân Phong vẻ mặt hơi kỳ dị, trầm giọng đáp:

- Phía trước có một luồng khí tức rất quỷ dị, giống như thứ chúng ta muốn truy đuổi.

Hứa Khiết sửng sốt, sau đó vui mừng nói:

- Như vậy chúng ta nhanh chóng đến đó, tuyệt đối không để nó lại chạy mất nữa.

Lâm Vân Phong lắc đầu chậm chậm, nghiêm túc nói:

- Huynh đã khảo sát một lúc, lần trước chúng ta quá mức sơ ý mới bị nó chạy thoát. Lần này, chúng ta phải vô cùng cẩn thận, trước hết phòng ngự cho tốt đã.

Hứa Khiết hỏi:

- Ý của huynh là trước hết bịt chặt lối thoát của đối phương, sau đó mới từ từ phá giải nó, tìm lại Dịch viên chăng?

Lâm Vân Phong đáp:

- Đúng thế, chúng ta trước hết phải bố trí một kết giới bịt kín, sau đó mới động thủ. Hơn nữa, để không bị đối phương phát giác, huynh muốn nhờ vào công hiệu ẩn thân thần kỳ của Tam Sắc U Liên để đến gần. Còn muội, trước hết tạm thời lưu lại đây, toàn lực ngăn ở lỗ hổng này, huynh lại từ bên cạnh phát động kết giới, tận hết khả năng nhanh nhất có thể để vây chặt nó vào giữa.

Hứa Khiết nói:

- Được, cứ quyết định như vậy, huynh chuẩn bị nhanh đi thôi.

Lâm Vân Phong nhìn nàng, dặn dò:

- Cẩn thận một chút, thắng bại mấu chốt quan trọng nhất ở hành động này.

Nói xong thân thể chớp mắt biến mất, không còn chút dấu vết.

Hứa Khiết nhỏ nhẹ nói:

- Yên tâm đi, muội sẽ tận toàn lực, đi thôi.

Nói rồi trường kiếm giơ cao, toàn thân phun ra lửa đỏ, chân nguyên to lớn ngưng tụ thành một con phượng hoàng lửa, vẩy cánh trong màn đêm chiếu rọi cả vùng rừng núi.

Rời khỏi Hứa Khiết, Lâm Vân Phong dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên, chỉ chớp mắt đã đến trên một sơn cốc âm u, phát hiện ở đó một vùng sáng màu vàng nhàn nhạt, phạm vi so với trận pháp đá tảng truy đuổi trước đây đại khái giống nhau.

Thấy vậy, Lâm Vân Phong chấn động tâm thần, tâm tình kích động chớp mắt dâng lên, khiến gã không khỏi phần chấn.

Phân tích hoàn cảnh bốn phía, Lâm Vân Phong âm thầm tiến lên, khi đến vị trí cách sơn cốc đó chừng vài trăm trượng liền dừng lại. Ổn định tâm tình lại, Lâm Vân Phong khôi phục lại bình tĩnh lạnh lùng, nhờ sự che giấu của Tam Sắc U Liên, gã bắt đầu phát động Âm Dương pháp quyết.

Rất nhanh, trong màn đêm, gió nhẹ thổi lên từng đợt, gió đem xem ra tầm thường thực tế lại ẩn chứa khí âm dương, đang nhanh chóng kéo dài khắp bốn phía.

Trong sơn cốc, vùng sáng màu vàng nhạt tự động xoay tròn, có tần suất cố định. Khi gió đêm nổi lên, quang sáng đó bề mặt có ánh sáng huyền hoặc hơi động dấy, vô số làn sáng nhỏ bé khuếch tán ra bốn phía.

Nhìn thấy điều này, trong lòng Lâm Vân Phong chấn động. Không ngờ được quang sáng kia lại có ý thức như vậy, quả thực hết như một sinh vật có sinh mạng. Cuối cùng thì vật này đến từ đâu, vì sao chưa từng nghe người ta nhắc đến bao giờ?

Trong lúc suy tư, Lâm Vân Phong càng thêm cẩn thận. nhưng đúng lúc đó, từ phía Hứa Khiết ở xa xa truyền lại ánh sáng chói mắt. Điều này khiến quang sáng nhanh chóng phát hiện, bề mặt làn sáng âm u lấp lánh, không biết đang làm chuyện gì.

Lâm Vân Phong thấy vậy, sợ quang sáng cổ quái này lại chạy thoát nữa, lập tức không còn ần núp, toàn lực thúc động Âm Dương pháp quyết, gia tăng tốc độ kết nối của kết giới.

Đến lúc này, chỉ thấy trong màn đêm, gió nhẹ đột nhiên tăng tốc, tiếng gió gào thét cùng với sức gió mạnh mẽ quét qua vùng rừng núi đen ngòm với tốc độ vô cùng kinh người.

Tình cảnh như vậy xảy ra thật quái dị. Trong sơn cốc, quang sáng đó đột nhiên bắn lên, nhanh chóng bay thẳng đến vị trí Hứa Khiết đang chiếm giữ.

Quát to một tiếng, Lâm Vân Phong không ần núp nữa, xuất hiện truy đuổi theo, kết giới bốn bề nhanh chóng kéo giãn ra, hơn nữa còn tiếp cận vào giữa.

Cảnh tượng này thật kỳ lạ, kết giới ánh sáng hai màu xanh đỏ đan xen cùng với quang sáng màu vàng nhạt cùng tiến về một phía trong màn đêm, hết như hai quân đang giao chiến, một bên đang chạy, một bên đang ngăn chặn đường đi xung quanh.

Rất nhanh, ánh sáng ngọn lửa phía trước rực rỡ, chỉ thấy một con phượng hoàng lửa to lớn yên lặng giữa không trung, hai cánh múa lên khiến lửa đỏ phừng phừng, hình thành hai cánh ánh sáng hình quạt ập đến lỗ hổng đó.

Lúc này, quang sáng màu vàng nhạt và cánh sáng hình quạt gặp nhau, hai bên va chạm kịch liệt, phát xuất ra ánh sáng chói mắt và tiếng sấm chói tai.

Một tiếng phượng kêu vang lên giữa không trung, chỉ thấy con phượng hoàng to lớn đó sau một chiêu vọt mạnh đến, lửa đỏ rừng rực trùm cả trời đất, hết như một bức tường lửa ngăn tại đó.

Như vậy, quang sáng màu vàng nhạt đột nhiên chấn động, thế tiến lên lập tức giảm yếu, đợi đến khi tăng tốc lần thứ hai vừa hay gặp ngay phượng hoàng lửa xông đến, hai bên lại va chạm với nhau lần nữa.

Làn sáng đầy trời như mưa sao phủ xuống chân trời, đủ loại màu sắc xinh đẹp đặc biệt.

Khi làn sáng bắt đầu tan biến, kết giới ánh sáng do Lâm Vân Phong phát ra đã sớm nối liền, một kết giới âm dương theo sự khống chế của gã đang dần dần thu nhỏ lại.

Bầu trời đêm lúc này biến thành rõ ràng, làn sáng xanh đỏ chớp động chiếu sáng rực rỡ cả vùng lân cận. Lâm Vân Phong, Hứa Khiết, trận pháp to lớn đều lộ rõ trong kết giới.

Nhìn xa xa, dưới bầu trời đêm lúc này, một quả cầu ánh sáng to lớn lơ lửng phát xuất làn sáng nhu hòa, bên trong bao phủ hai bóng người và một trận pháp đá tảng đang di động trong phạm vi không nhỏ.

Ngóng nhìn trận pháp đá tảng trước mắt, Lâm Vân Phong trầm giọng nói:

- Ngẫu nhiên đến từ nơi nào, nhanh chóng thông báo lai lịch.

Trận pháp đá tảng lớn duy trì tần suất chuyển động, không chút khác biệt, hết như không có ý thức.

1065. Chương 1067 – Thần Bí Định Nhân (định Nhân Thần Bí)

- Vân Phong, hỏi như vậy không phải là quá cẩn thận rồi. Nó bất quá là một trận pháp, làm sao có được ý thức tự chủ được?

Lâm Vân Phong cau mày nói:

- Việc này khó nói rõ được, theo cảm giác của huynh nó có ý thức tự chủ, nhưng có thể nói hay không, có thể liên thông với chúng ta thì rất khó nói được.

Hứa Khiết nói:

- Như vậy, chúng ta hà tất phải lãng phí tinh lực đây?

Lâm Vân Phong nói:

- Bây giờ nó thoát không được, chúng ta cũng không nóng nảy, hay là xem thử nó có phản ứng như thế nào.

Hứa Khiết thấy cũng đúng, vì thế không nói thêm nữa, yên lặng quan sát và chờ đợi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong kết giới, Lâm Vân Phong và Hứa Khiết chờ đợi một lúc đều thấy không động tĩnh, đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Lùi lại một khoảng cách nhất định, Hứa Khiết lên tiếng:

- Xem ra không động thủ không được, huynh nhớ cẩn thận.

Lâm Vân Phong tự phụ trả lời:

- Âm Dương pháp giới, huynh làm chủ thiên hạ, muội cứ yên tâm.

Nói rồi hai tay giang ra, sức mạnh âm dương mạnh mẽ từ người gã phát ra bao trùm bên ngoài trận pháp đá tảng.

Lúc này, giữa Lâm Vân Phong và trận pháp đá tảng hoàn toàn là đối lập, một bên công một bên thủ, đang tiếng hành giao đấu âm thầm.

Theo tình hình hiện nay, trận pháp đá tảng bị vây khốn trong kết giới Âm Dương, nằm ở vị trí phòng thủ. Lâm Vân Phong muốn phá giải nó, tìm được Dịch viên, nằm ở vị trí chủ động công kích.

Như vậy, hai người xem ra bình tĩnh, trên thực tế sát cơ vô hình đang nhanh chóng tích lũy.

Chăm chú nhìn tình hình giữa hai bên, vẻ mặt Hứa Khiết có mấy phần ưu tư lo lắng.

Tuy nói nàng hiểu rõ thực lực của Lâm Vân Phong, nhưng lần này đối mặt với trận pháp đá chưa từng gặp qua, liền khiến nàng ít nhiều cảm giác kinh ngạc, đoán không được kết cục cuối cùng.

Về phía nàng, đối mặt với một thứ không phải sinh vật, cảm giác đó quái lạ. Nhưng Lâm Vân Phong lại nói thứ không phải sinh vật này có ý thức, thế cuối cùng nó là thứ gì vậy?

Trong lúc suy tư, toàn thân Lâm Vân Phong làn sáng nhấp nhô khiến Hứa Khiết chú ý. Chỉ thấy Lâm Vân Phong lúc này khí thể toàn thân điên cuồng gia tăng, một luồng bá khí uy nghiêm khắp thiên hạ ngập tràn từng phân nhỏ trong kết giới, ép cho Hứa Khiết cơ hồ không thể hô hấp được.

Trận pháp đá tảng chịu ảnh hưởng, tốc độ xoay tròn bắt đầu giảm bớt, bề mặt làn sáng màu vàng nhạt dao động kịch liệt, xem ra đang chịu áp lực rất lớn.

Hai mắt tròn tròn, trong mắt Lâm Vân Phong phát xuất ánh sáng rực rỡ, đang thăm dò huyền bí của trận pháp đá tảng.

Hơn một lần, Lâm Vân Phong thuận lợi nhìn xuyên qua được phòng ngự của trận pháp đá tảng, thấy được hình bóng của Dịch viên.

Lúc này, trận pháp đá tảng dường như phát hiện được khó mà né tránh, vì thế gia tăng sức mạnh phòng ngự, biến đổi tần suất dao động, khiến Lâm Vân Phong nhất thời khó mà tiến công được.

Thấy vậy, Lâm Vân Phong cười lạnh không ngừng, trong lúc ý niệm chuyển động, tần suất thăm dò đột nhiên tăng lên gấp trăm lần, rất nhanh dò xét được một số dấu vết mơ hồ.

Có được phát hiện này, Lâm Vân Phong tiếp tục gia tăng phạm vi tần suất, cuối cùng trải qua vô số lần phân tích thăm dò, cuối cùng đột phá được phòng ngự của trận pháp đá tảng, ý thức tiến vào bên trong.

Trước mắt, cảnh tượng và lần trước hết như nhau, Dịch viên quen thuộc rõ ràng vô cùng.

Lâm Vân Phong duy trì tâm lòng bất biến, sau khi xoay tròn một vòng trong trận pháp đá tảng, phát hiện Dịch viên không chút hư hại. Điều này khiến gã vui mừng lộ ra, bắt đầu suy tư mấu chốt bên trong.

Ngày đó Dịch viên chính do lúc Huyền Ngọc chân nhân chết đi đã tự động dời đi, theo lý thuyết hẳn phải dời đến một nơi bí mật, nhưng vì sao lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào bên trong phát sinh điều gì đó khiến người ta khó mà hình dung được chăng?

Thôi suy tư, ý thức của Lâm Vân Phong lùi khỏi trận pháp đá, bắt đầu phát động công kích cuối cùng.

Thân là đệ tử Dịch viên, thời khắc này vì vinh quang của Dịch viên, Lâm Vân Phong toàn lực ứng phó, Âm Dương pháp quyết mạnh mẽ đến đáng sợ theo ý niệm biến chuyển của gã, bắt đầu vận chuyển cao độ, vô số làn sáng xanh đỏ như ngàn vạn thanh kiếm ánh sáng cùng với sức mạnh hủy diệt trời đất bộc phát uy thế kinh người trong phạm vi không gian nhỏ bé.

Đối mặt với công kích của Lâm Vân Phong, trận pháp đá tảng hoàn toàn không có phản ứng quá lớn, chỉ có tốc độ xoay tròn tăng nhanh, không biến là bản tính như vậy hay căn bản không thêm để ý đến.

Nhưng nói ra cũng kỳ quái, trận pháp đá tảng chỉ hơi tăng nhanh tốc độ, khí âm dương đáng sợ của Lâm Vân Phong liền bị ngăn cách bên ngoài, uy lực lập tức hạ xuống.

Phát hiện được điểm này, Lâm Vân Phong trong lòng chấn động, vừa duy trì cường độ tấn công, vừa suy nghĩ ảo diệu bên trong.

Rất nhanh, Lâm Vân Phong nghĩ đến một chuyện, đó là bản thân đối mặt với một trận pháp đá tảng, hoàn toàn không phải là sinh mạng tầm thường, sức trời buộc khí âm dương đối với nó còn xa mới to lớn như trong tưởng tượng.

Đã hiểu rõ, Lâm Vân Phong lập tức biến đổi phương pháp tiến công, thu lại sức mạnh âm dương áp lực bên trong, bắt đầu thi triển “Âm Dương pháp kiếm”.

Như vậy, chỉ thấy bên trong kết giới hào quang lóe lên, một thanh kiếm ánh sáng to lớn dài cả chục trượng đột nhiên xuất hiện, bay vòng quanh trên trận pháp đá tảng, liên tục không ngừng phát xuất làn kiếm như thực chém xuống dưới va chạm vào những tảng đá kia.

Cứ như thế, hoa lửa chói mắt bắn ra tung tóe, những tảng đá chuyển động dần dần thu nhỏ, không bao lâu, số lượng tảng đá cố định liền bắt đầu giảm bớt, trận pháp dần dần bị nghiền nát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Hứa Khiết toát ra nụ cười. Nhưng vẻ mặt Lâm Vân Phong lại nặng nề, bởi vì gã cảm ứng được rất rõ, đá tảng tuy bị nghiền nát, nhưng nó vẫn giữ nguyên vị trí của mình, còn duy trì được một luồng khí tức đặc biệt, liên tục duy trì vận hành của trận pháp.

Nói cách khác, cho dù toàn bộ đá tảng có đó bị phá nát, luồng khí đặc biệt bất động ngưng tụ vẫn tiếp tục duy trì vận hành của trận pháp.

Phát hiện những điều này, Lâm Vân Phong khiếp hãi vô cùng. Với tu vi và sở học hiện nay của gã, trong nhân gian không trận pháp nào không phá được, nhưng trận pháp quái dị trước mắt vẫn quỷ dị y như cũ.

Suy xét qua một lượt, Lâm Vân Phong đột nhiên nghĩ đến một kế, lập tức lóe lên biến mất, xuyên qua trận pháp đá tảng, xuất hiện bên trong nó. Theo suy tưởng của Lâm Vân Phong, nếu như công kích từ ngoài không có tác dụng, thế thì từ trong đánh ra, không biết có phá hủy được không?

Dừng lại, Lâm Vân Phong liếc nhìn những tòa nhà Dịch viên, lập tức bố trí một kết giới phòng ngự để tránh bị phá hủy nhầm.

Sau đó, Lâm Vân Phong phát động Âm Dương pháp quyết, hình thành một không gian bành trướng từ trong ra ngoài, mạnh mẽ ép cho nó phá tan.

Suy nghĩ như vậy chính xác vô cùng.

Nhưng khi thử rồi, Lâm Vân Phong lại cảm nhận áp lực rất lớn, khiến gã không khỏi kinh hãi.

Mà đúng vào lúc đó, một âm thanh khô khốc vang lên trong não của gã.

- Nhân loại ngu ngốc, người mất cả nửa ngày rồi cuối cùng lại tự mình chui vào trong, quả thật là đáng buồn.

Lâm Vân Phong nghe vậy chấn động, chất vấn lại:

- Người thật ra là ai? Đến từ nơi nào?

Âm thanh kia trả lời:

- Ta đến từ đâu không cần phải nói với người, hay là người vẫn ngoan ngoãn ở đây để lãng phí tinh lực thêm.

Lâm Vân Phong hừ giọng nói:

- Nói khoác không ngượng, xem ta tiêu diệt thể nào.

Nói rồi thân thể phân tám, bố trí theo phương vị Bát Quái, bắt đầu thúc động trận pháp Âm Dương Bát Quái.

Bởi vì mỗi một bộ phận đều là phân thân của gã, ý thức kết nối với nhau, phối hợp ăn ý, vì thế trận pháp Âm Dương Bát Quái lần này có thể nói uy lực chưa hề có, chính là một chiêu cực mạnh của Lâm Vân Phong.

Rất nhanh, tám luồng hào quang từ tám phân thân phát ra hội tụ trên không trung, hình thành một Bát Quái lấp lánh xanh đỏ, vừa chuyển động vừa to lên, nhanh chóng gấp phải kết giới phòng ngự bên trong trận pháp đá tảng.

Bên trong Bát Quái, hào quang lấp lánh, vô số lần kiểm duyệt đứng lên trời, vận hành theo quỹ tích định sẵn, khuếch tán bốn phía, hết như chớp điện rực rỡ, giao chiến kịch liệt với kết giới bên ngoài.

Cảm nhận được một chiêu đáng sợ, trận pháp đá tảng nhanh chóng điều chỉnh hình dạng, đổi thành một trận pháp hoàn toàn mới, toàn lực phòng ngự.

Nhưng một chiêu này chính là Lâm Vân Phong toàn lực phát ra, tín niệm kiên định của nó, thực lực to lớn của nó, không gì là không khiến người ta kinh hãi, làm sao có thể dễ dàng hóa giải được đây?

Công kích tích lũy dần dần tăng lên, khi sức mạnh cọ xát lẫn nhau đến một cao điểm giới hạn, phòng ngự của trận pháp đá tảng bị đẩy đến cực hạn.

Lúc đó, chỉ nghe một tiếng kêu to truyền đến, thanh âm thần bí đó rống lên:

- Nhân loại đáng ghét, người sau này sẽ hối hận.

Lâm Vân Phong thất kinh, lập tức phòng ngự cẩn thận, quan sát phản kích của đối phương.

Nhưng bất ngờ lúc này phát sinh, chỉ thấy không gian bành trướng ra đột nhiên run lên, sau đó tiếng sấm rung trời, trận pháp đá tảng nổ ầm lên một tiếng liên bị phá vỡ tan.

Thấy vậy, Lâm Vân Phong nghi hoặc không hiểu, đối phương giọng nói đầy hận thù, vì sao lại không có lòng phản kháng?

Trong lúc suy tư, Lâm Vân Phong phát hiện một chút khí tức yếu ớt đang âm thầm bỏ đi, lập tức ra tay ngăn lại, nhưng dĩ nhiên hơi chậm một chút. Đến lúc này, cuối cùng Lâm Vân Phong hiểu được ý đồ đối phương, trong lòng không khỏi hơi thất vọng.

Thấy trận pháp đá tảng biến mất, Hứa Khiết rất vui mừng, kích động đi tới bên cạnh Lâm Vân Phong, cười duyên nói:

- Vân Phong, chúc mừng huynh, cuối cùng đã tìm được Dịch viên.

Bật cười khổ sở, Lâm Vân Phong vừa thu Âm Dương pháp quyết lại, vừa nói:

- Dịch viên đã tìm lại được rồi, nhưng ý thức thần bí đó trong trận pháp đá tảng cổ quái lại chạy thoát mất rồi.

Hứa Khiết sửng sờ, không hiểu lên tiếng:

- Ý thức? Là gì vậy?

Nhẹ giọng thuật lại một lượt những chuyện vừa xảy ra, Lâm Vân Phong nói:

- Ý thức này rất có khả năng là một loại nguyên thần đặc biệt nào đó, nhưng không biết đến từ nơi nào.

Hứa Khiết nghe vậy gật đầu nói:

- Huynh suy đoán rất có lý, nhưng hiện nay không thể truy xét từ đâu. Được rồi, không nói những chuyện đó nữa, hay là chúng ta xem thử qua coi Dịch viên còn hoàn chỉnh hay không.

Lâm Vân Phong nghe vậy, lập tức thu lại kết giới phòng ngự bên ngoài Dịch viên, để lộ ra hình dạng của Dịch viên.

Lúc này, một trận gió đêm thổi đến, một làn sáng yếu ớt theo gió đến truyền vào bên trong Dịch viên đại điện.

Lúc này, Lâm Vân Phong đột nhiên trong lòng bất định, một chút bất an mơ hồ lóe lên trong lòng.

Hứa Khiết không hề phát hiện chuyện này, nàng chỉ nắm lấy tay Lâm Vân Phong, mỉm cười bay vào bên trong Dịch viên.

Chậm chậm bước trong cung điện của Dịch viên, Lâm Vân Phong nhìn hoàn cảnh quen thuộc, vẻ mặt toát ra mấy phần ưu sầu.

Những ký ức quá khứ lúc này lại hiện lên trong đáy mắt. Những ngày tươi vui lúc trước lúc này hiện ra rõ ràng, luôn không ngừng nhắc nhở gã chớ quên thân phận của mình.

Hứa Khiết hiểu rõ tâm tình của gã, đứng bên yên lặng không nói, nắm chặt tay gã, âm thầm khích lệ gã.

Lâm Vân Phong cảm nhận được tình ý của nàng, nhưng lại không hề đáp lại, bởi vì lúc này gã không muốn phân tâm, gã muốn nhớ kỹ tâm tình lúc này, thưởng thức tấm lòng lúc này.

1066. Chương 1068 – Ngọc Xích Nhận Chủ (thước Ngọc Nhận Chủ)

- Nơi này chính là chỗ thần bí nhất của Dịch viên, mọi đại sự đều thương nghị ở nơi này.

Hứa Khiết ôn nhu nói:

- Đừng đau lòng nữa, sau này huynh hãy ở nơi này quyết định vận mệnh tương lai của Dịch viên. Đến lúc đó ... Ồ ... Vân Phong huynh nhìn xem, ở giữa tấm biển đó không ngờ lại có một hình vẽ nho nhỏ, đây có phải là dấu hiệu của Dịch viên hay không?

Lâm Vân Phong nhìn thật cẩn thận, chỉ thấy ở giữa tấm bảng đó, ngay bên dưới chữ Thiên trong “Dịch Thiên các” có một dấu ấn được ẩn lờm vào trong rất nhẹ. Dấu ấn này to chừng ba tấc, do năm hình tròn tạo thành, không quan sát cẩn thận căn bản nhìn không rõ được.

Ngắm nhìn dấu ấn đó, Lâm Vân Phong vẻ mặt kỳ dị, cau mày nói:

- Hình vẽ này và những gì chúng ta thấy lúc hoàng hôn rất tương tự, không biết hai bên có quan hệ thế nào?

Hứa Khiết lắc đầu nói:

- Ai biết được? Có lẽ chỉ là sự trùng hợp mà thôi.

Lâm Vân Phong trả lời:

- Hy vọng như lời muội nói, gần như chỉ là trùng hợp mà thôi. Được rồi, chúng ta tiến vào đi.

Nói rồi cất bước tiến vào, chân vừa bước xuống, một luồng khí tức kỳ quái lập tức bao trùm toàn thân Lâm Vân Phong.

Thời khắc này, Hứa Khiết thân thể run lên, liền bị một luồng sức mạnh hất bắn ra ngoài.

Lâm Vân Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ, toàn thân ánh sáng rực rỡ, trong người chậm chậm bay ra một cây thước ngọc trong suốt to chừng ba tấc, xoay tròn trên đỉnh đầu của gã.

Bên trong Dịch Thiên các hào quang rực rỡ, ánh sáng xanh đỏ luân phiên xuất hiện, một thanh thước ngọc màu xanh tự động bay ra, khi đến gần thanh thước ngọc trong suốt to chừng ba tấc, toàn thân hào quang rực rỡ, làn sáng chói mắt khó nhìn phát ra lập tức nuốt lấy nó.

Lúc đó, hào quang rực rỡ ngập tràn trong Dịch Thiên các, vô số phù chú ánh sáng tản ra nhanh chóng bao phủ quanh người Lâm Vân Phong, hình thành một kết giới ánh sáng xanh huyền linh.

Hứa Khiết kinh ngạc nhìn mọi thứ, vẻ mặt trước hết lo lắng, sau lại vui mừng, một sự kích động khó che giấu hiện lên trong đáy mắt nàng.

Nàng biết rằng, đây là một loại nghi thức, có ý nghĩa rất trọng đại với Lâm Vân Phong.

Từ bây giờ về sau, gã chính là ông chủ của Dịch viên, phải nghiêng vai gánh vác trọng trách trùng tu lại Dịch viên.

Trên sự thật, mọi thứ đúng như nàng phỏng đoán, hai thanh Dịch Thiên xích lúc này dung hợp, tạo thành một vật hoàn chỉnh, hơn nữa còn xác nhận thân phận của Lâm Vân Phong, đưa gã trở thành một chưởng giáo đời mới của Dịch viên.

Quá trình này kéo dài một lúc, khi khí tức Lâm Vân Phong dung nhập vào trong Dịch Thiên xích, làn sáng ở trong các chớp mắt đã tan biến, Dịch Thiên xích sau khi dung hợp đã tự động rơi xuống tay của gã.

Lâm Vân Phong hơi thờ ra, mới vừa rồi gã biết được không ít chuyện, nhưng vì sao lúc này lại nhớ không được?

Cúi đầu, Lâm Vân Phong nhìn Dịch Thiên xích trong tay, ánh mắt lóe lên một chút ánh sáng kỳ quái, lập tức múa thước lên, tám làn kiếm trong suốt ngưng tụ giữa không gian thành một cột sáng trong suốt, theo sự khống chế của gã biến thành một thanh thước ngọc to chừng ba tấc, chậm chậm bay thẳng đến tám bảng trên đầu.

Chớp mắt, thước ngọc này đã ấn vào dấu ấn thần bí kia, phát xuất một luồng ánh sáng kỳ lạ rực rỡ, sau đó liền biến mất không còn nhìn thấy.

Hứa Khiết hơi hiếu kỳ, hỏi lại:

- Vân Phong, chuyện này là thế nào? Hai thanh thước ngọc không phải dung hợp rồi chẳng? Sao lại rời ra?

Lâm Vân Phong cười cười, kéo tay nàng đi ra bên ngoài, vừa nói:

- Hai thanh thước ngọc đã dung hợp, huynh vừa mới phát xuất chỉ là “Dịch Thiên ấn”, hoàn toàn không phải là thước ngọc rời ra. Còn mục đích của việc làm này, bất quá chỉ là cẩn thận một chút thôi mà.

Hiểu được ý nghĩa bên trong, Hứa Khiết cười nói:

- Bây giờ chúng ta dời Dịch viên về lại Tây Thục phải không?

Lâm Vân Phong lắc đầu nói:

- Không gấp, trời đã trễ rồi, huynh còn phải dẫn muội đến căn phòng trước đây huynh ở.

Hứa Khiết sững người, sau đó sắc mặt nóng bừng, nhỏ giọng mắng:

- Đồ xấu xa, lại muốn khi dễ người ta.

Lâm Vân Phong cười ha hả, hỏi ngược lại:

- Lê nào muội lại không muốn nhìn qua, trước đây huynh ngụ ở đâu sao?

Hứa Khiết xấu hổ đáp:

- Ai thèm biết huynh ở đâu, muội hoàn toàn không có hứng thú.

- Phải vậy không?

Một tiếng hỏi ngược lại, sau đó là tiếng cười lớn, Lâm Vân Phong dẫn Hứa Khiết biết mất vào dãy hành lang...

Rời khỏi Thương Phong lĩnh, Lục Vân đi về phía Tây, đến giờ thân ba khắc buổi chiều, chàng đã đến trên Nộ Long lĩnh.

Đây là một ngọn núi hiểm trở cao qua tầng mây, bốn bề gió cuộn cuộn, quanh năm mây mù vây phủ không tan, khiến nó hệt như ngọn núi tiên, ngập đầy cảm giác thần bí.

Tên Nộ Long truyền từ thời thượng cổ, nghe nói nơi này có con Thương Long biến hóa khó lường, nhiều đời thủ giữ vùng rừng núi này. Đương nhiên, truyền thuyết đúng hay sai, ai cũng không cách gì phán đoán được.

Không hề đến gần, Lục Vân từ xa nhìn lại ngọn núi trong vùng sương mù, ánh mắt hơi kỳ dị.

Từ vị trí của chàng nhìn lại, trước mắt mịt mờ, căn bản không nhìn rõ được hình bóng của ngọn núi. Nhưng trong não của chàng, hình dạng của ngọn núi quá dị đó thể nào hiện ra rất rõ.

Nói nó quái dị, bởi vì núi này như nơi chốn chiếm hữu của một con rồng, bắt đầu từ chân núi, một vết rạch rõ ràng có thể thấy được xoay tròn lên trên đến đỉnh núi, hệt như có con thần long chiếm giữ, khiến người ta có cảm giác giật mình kinh tâm.

Trên đỉnh núi, một tảng đá nổi lên như con hổ giận dữ gào trời, hình dáng giống hệt như thật, khiến Lục Vân rất khiếp sợ.

Thu lại tinh thần, Lục Vân chậm chậm tiến lên, nhanh chóng tiến vào bên trong vùng sương mù mờ mịt, gió bốn phía kinh người. Dừng lại, Lục Vân vẻ mặt nặng nề, nhìn hai ngọn Nộ Long lĩnh khoảng cách hai dặm, ánh mắt mờ hiện vẻ kinh dị nhàn nhạt.

Thời khắc này, một sự bất an xuất hiện trong lòng của chàng, khiến chàng cảm thấy hơi kinh ngạc. Lúc này đây, với tu vi của chàng, còn có chuyện bất ngờ thế nào, hay sự đáng sợ khiến ngay cả chàng cũng cảm thấy khiếp sợ?

Suy nghĩ cẩn thận, Lục Vân tìm không ra được chuyện gì. Bất quá vì an toàn, chàng còn phát xuất Ý Niệm Thần Ba, cẩn thận thám xét tình hình bốn bề chung quanh.

Rất nhanh, tin tức phản hồi lại, một tin tức bất ngờ khiến tâm thần Lục Vân chấn động.

Theo tin tức Ý Niệm Thần Ba thu được, lân cận Nộ Long lĩnh này có một không gian quỷ dị ngăn cách hẳn bất kỳ sóng thăm dò nào đến gần, hơn nữa, bất cứ vật thể nào đều không thể bay trong phạm vi một dặm quanh Nộ Long lĩnh.

Nói cách khác, đó là một khu vực bất biến tương đối, không hề có dấu tích dao động, ngay cả dòng khí cũng bị ngưng đọng lại.

Phát hiện được chuyện này, Lục Vân tự nói: “Không hổ là nơi thần bí nhất trong trời đất, quả nhiên có chỗ độc đáo.”

Nói rồi hạ xuống nhẹ nhàng ở chân núi Nộ Long lĩnh.

Trên mặt đất, nham thạch cứng rắn không một ngọn cỏ, phương viên vài dặm nhìn không thấy bất kỳ sinh mạng nào. Điều này khiến Lục Vân hơi kinh dị, cau mày nói:

- Như thế rõ ràng là quá bá đạo, hay còn có ý nghĩa gì đây?

Tiến thêm vài thước, Lục Vân nhìn xuống nham thạch dưới chân, phát hiện chỉ cần dùng sức nhẹ nhẹ, trên mặt đất liền để lại dấu chân, bụi xám của đá nát cuốn lên chớp mắt đã biến mất.

Cau đôi mày kiếm, Lục Vân ánh mắt nhìn ra xa xa, phát hiện nham thạch lân cận xem ra cứng rắn, nhưng bề mặt đã bị phong hóa, rõ ràng rất lâu chưa từng có người đến nơi này.

Chậm chậm bước đến, Lục Vân quan sát tình hình xung quanh, phát hiện bốn bề Nộ Long lĩnh không hề có bất cứ dao động sinh mạng nào, hoàn toàn là một vùng chết chóc.

Ở nơi này, cuồng phong tùy ý, sương trắng mờ mịt gào thét xoay tròn, hệt như lạc vào một cảnh trong mộng.

Đột nhiên, Lục Vân dừng bước, trước mắt xuất hiện một bức tường khí trong suốt, ngăn cách mọi cơn cuồng phong sương trắng bên ngoài. Chân chừ giầy lát, Lục Vân cất bước đi tới, chỉ trong ba bước đã xuyên qua được bức tường khí để tiến vào một thế giới khác biệt.

Cảnh tượng nơi này vẫn như trước, chỉ có một điều thay đổi chính là cảm giác khác chính là không có không khí tồn tại, hô hấp rất khó khăn, phảng phất bất kỳ lúc nào cũng có thể không hít thở được. Hơn nữa, bên trong bức tường khí này gió nhẹ không có, không khí vô cùng quý dị, ngoại trừ tận mắt chứng kiến ra, bất kỳ sóng thăm dò nào cũng đều không thể vận hành được.

Cử động thân thể một lượt, Lục Vân vẽ mặt kinh hãi, chỉ thấy chân nguyên trong cơ thể nhanh chóng hạ xuống, chớp mắt đã mất đi tám phần, gần như chỉ còn hai phần. Điều này khiến chàng cảm thấy áp lực tăng mạnh. Phất tay, Lục Vân phát xuất một luồng chưởng lực, nhưng vừa thoát khỏi tay liền biến mất không còn thấy, hệt như bị không khí nuốt lấy mất vậy.

Thấy vậy, Lục Vân trong lòng chấn động, tự nói:

- Không khí thật đáng sợ, không ngờ có thể nuốt lấy mọi thứ, quả không hổ với danh hiệu Vạn Diệt Cổ Động.

Té ra, nơi này chính là điểm đến của Lục Vân, cũng chính là nơi trú đóng của Vạn Diệt Cổ Động thần bí nhất trong Ngũ Đại Động Thiên trong truyền thuyết.

Thu lại tinh thần, Lục Vân ngừng đầu nhìn lên trên đỉnh đầu, chỉ thấy Nộ Long linh dốc thẳng đứng, chỉ một đường lên núi chính là ao giống như con rồng kia. Ngoài ra đều là vách thẳng đứng, căn bản khó có thể bay lên được.

Đương nhiên, có được thực lực cực mạnh cũng có thể bay lên, vấn đề là không gian nơi này quý dị vô cùng, căn bản không để bất kỳ vật nào có thể bay lên không trung được.

Hiểu rõ những điều này, Lục Vân không chần chừ nữa, bước nhanh đến chỗ hố đào, đánh giá sơ bộ một chút, sau đó liền chậm chậm đi dọc theo hố đào lên phía trước.

Hố đào này rộng khoảng vài trượng, bên trong trơn như bôi mỡ, độ dốc thẳng đứng, căn bản khó có thể đứng thẳng được. Lục Vân ban đầu bước đi, cũng cảm giác rất khó khăn, may là chàng còn có được hai phần tu vi, thi triển Bích Hồ công thông dụng nhất nên cũng không xem là khó quá.

Trên đường tiến tới, hệt như đường xoắn, Lục Vân lần đầu tiên trong đời leo núi như vậy, cảm giác rất mới lạ. Nhưng có điều khiến Lục Vân cảm thấy rất kinh hãi, đó là càng lên cao, không khí càng mỏng hơn, hô hấp càng khó khăn hơn.

Khi Lục Vân leo lên đến sườn núi, thể lực đã tiêu hao nhiều khiến chàng phải dừng bước tại chỗ để nghỉ ngơi.

Lúc đó, Lục Vân lơ đãng quay đầu lại, liền phát hiện những chỗ mình leo qua đều để lại dấu chân rõ ràng. Chuyện này khiến chàng kinh ngạc hơn, cũng phát hiện được một vấn đề.

Vì sao mình cảm thấy mệt mỏi như vậy? Chẳng lẽ chỉ leo núi mà mệt đến vậy sao?

Chuyện tự nhiên không đơn giản như vậy. Theo phân tích của Lục Vân, thể lực bản thân tiêu hao và hoàn cảnh đặc biệt của Nộ Long linh có quan hệ rất chặt chẽ.

Ngọn Nộ Long linh này hệt như một sinh mạng mới ra đời, đang từng lúc từng chỗ hấp thu từng phần linh khí. Vì thế, những sinh mạng ở lân cận đều bị thôn tính, do đó hình thành một vùng đất chết như hiện nay.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Lục Vân, hoàn toàn không nhất định là chuẩn xác.

Thôi suy tư, Lục Vân nhìn lên bầu trời, ánh mắt bộc phát một luồng sáng rực rỡ, một luồng ngạo khí hiện khắp toàn thân.

Phất tay, năm ngón Lục Vân cắm cứng vào đá núi lửa, dùng lực bóc tách vách đá, thu được mấy miếng đá vụn sắc bén.

Sau đó, Lục Vân hai tay lần lượt nắm từng khối đá vụn, dùng đá làm môi giới để thân thể tránh tiếp xúc trực tiếp vào vách đá, cũng giống như truyền chân nguyên thông qua miếng đá nát trong tay, nhanh chóng leo lên trên.

1067. Chương 1069 – Vạn Diệt Cổ Động

Nắm lấy thời cơ, Lục Vân lên tinh thần, nhanh chóng trèo đến đỉnh núi, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái.

Trên đỉnh, có một bình đài rộng chừng vài chục trượng, một tảng đá lớn tựa vào vách đá giống như hổ gầm thét kiêu ngạo giữa thiên hạ.

Giữa bình đài, một huyết động đen ngòm chỉ chừng sáu thước hình lục giác, hết như một miệng giếng sâu, thỉnh thoảng có khí bụi đen ngòm từ cửa động bay lên, nhưng lại không hề tràn ra bên ngoài.

Quanh cửa động có khắc một số hoa văn cổ xưa, tất cả kết thành vòng, thỉnh thoảng lóe lên một số ánh sáng kỳ quái, hết như một loại cấm chế vậy.

Đi đến gần, Lục Vân quan sát hoa văn trên mặt đất, phát hiện những hoa văn này tạo thành từ chính hình vẽ, chia ra làm người, rồng, hổ, báo, chim ưng, chim hạc, rắn, bò cạp và sói. Những hình vẽ này có hình dạng khác nhau, nhưng lại rất quái dị, tất cả dường như có một loại liên hệ nào đó, nhưng lại rất khó nói rõ ra được.

Ngừng đầu, Lục Vân nhìn lên bầu trời, tầng tầng mây đen bao phủ trên đầu khiến cho Nộ Long linh âm u quỷ dị, toát ra mấy phần âm trầm.

Đứng yên nhìn thời gian trôi qua một chút, Lục Vân cúi đầu nhìn vào trong huyết động kia, vẻ mặt phức tạp tự nói: “Vạn Diệt Cổ Động, đầm rồng hang cọp, phương viên vài dặm, sinh mạng không còn. Đây chính là chỗ ta nhất định phải qua, cũng là nơi khởi đầu của mọi nguyên nhân. Ở nơi này, chuyện gì đang chờ đợi ta đây?” Nghi ngờ nhàn nhạt tan trên đỉnh núi, không có gió nhưng chỉ chớp mắt đã không còn.

Cửa động, khí bụi đen kịt cuồng loạn không ngừng, hết như ác ma đang say men khiến cho người ta cảm thấy một loại sợ hãi vô hình.

Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, chậm chậm bước chân trái lên, ý đồ đến gần huyết động. Nhưng lúc này, hoa văn trên mặt đất hào quang xoay chuyển, chín hình vẽ tự động hiện ra hình thành một tấm vách sáng hắt bóng Lục Vân vắng trở lại vài thước.

Hai mắt hơi khép hờ, Lục Vân nhìn vào tấm vách sáng, trầm ngâm rất lâu, lần thứ hai cất bước chậm chậm đến gần.

Lần này, Lục Vân không xông thẳng vào nữa mà đưa tay trái ra, ánh đen trong lòng bàn tay lưu động, khi tiếp xúc với vách sáng đó, Diệt Hồn đao trong cơ thể tự động bay ra, dùng sức mạnh hủy diệt của nó chống lại sức mạnh phòng ngự kia.

Lúc này, ngọn đao nhỏ đen ngòm run rẩy không ngừng, mũi đao ánh đen lấp lóe, đang liên tục không ngừng truyền ra khí hủy diệt va chạm mãnh liệt với vách sáng màu sắc hỗn tạp kia.

Rất nhanh, một vết rách xuất hiện trước mặt Lục Vân, chỉ thấy vách sáng kia chậm chậm chia hai, để lộ ra một lỗ hổng chừng một tấc, chừa chỗ cho Diệt Hồn đao bay qua.

Thấy vậy, Lục Vân thân thể biến chuyển áo hóa thành một làn sáng nép vào Diệt Hồn đao, thuận lợi xuyên qua được tầng vách sáng đó.

Chuyện này xem ra thuận lợi, nhưng Lục Vân không hề biết rằng, Diệt Hồn đao của chàng vốn có nguồn gốc từ Vạn Diệt Cổ Động, vì thế mới có thể dễ dàng phá vỡ được tuyến phòng ngự.

Bay xuyên qua vách sáng rồi, Lục Vân không hề vội vàng tiếng vào trong huyết động, bởi vì chàng biết cửa động này còn có một tầng cấm chế.

Hiện nay, tu vi của Lục Vân đã cạn kiệt, tuyệt đối không còn thực lực cực mạnh để xông thẳng vào huyết động. Vì thế phá giải cấm chế xảo diệu thể nào có liên quan đến mục đích chuyến đi này của chàng.

Vừa rồi, Diệt Hồn đao giúp cho chàng một tay, tiếp theo đây, Diệt Hồn đao còn khả năng thuận lợi phá vỡ tầng cấm chế này đây không?

Suy nghĩ một lát, Lục Vân không dám khẳng định, vì thế chàng thu Diệt Hồn đao lại, chuyển sang dùng Diệt Thần kiếm. Như vậy, chỉ thấy hào quang bảy màu lóe lên, cửa động đen ngòm đột nhiên rung lên, sau đó cuồng phong gào thét, kết giới vô hình phong ấn cửa động liền bị tan vỡ.

Bên ngoài, chín hình vẽ chịu sự hấp dẫn của khí bụi đen kịt, lập tức hào quang rực rỡ, tất cả tụ lại một điểm trên không trung, hình thành một kết giới phong ấn bọc lấy khí bụi đen ngòm vào trong.

Tình cảnh như vậy, Lục Vân hoàn toàn không để ý, chàng chỉ thu lại Diệt Thần kiếm, liếc quanh bốn bề, sau đó liền nhảy vào bên trong cổ động đen ngòm.

Theo sự biến mất hình bóng của Lục Vân, chín hình vẽ bên ngoài động bắt đầu phát sinh biến đổi.

Trước hết, hình người thoát khỏi hàng ngũ của tám hình vẽ kia, mở hiện phía trên huyết động.

Sau đó, tám hình thú tự động điều chỉnh phương vị theo trận pháp Bát Quái, tốc độ vận chuyển lập tức gia tăng gấp đôi.

Cuối cùng, hình người trên không đột nhiên bay vụt lên, hóa thành một chùm hào quang bảy màu biến mất lên bầu trời.

Thời khắc đó, ở một chỗ trong trời đất, có một người thân thể hơi run lên, lặng lẽ nhìn về hướng này, nhỏ giọng nói:

- Ngày này cuối cùng đã đến, thời gian thật là lâu ...

Người này là ai, vì sao lại cảm xúc lên tiếng như vậy?

Tiến vào trong huyết động đen ngòm rồi, Lục Vân chỉ thấy trước mắt một vùng tối đen, bên tai vang lên tiếng gió vù vù, nhưng không hề có cảm giác rơi xuống. Điều này nói ra hơi quái dị, nhưng Lục Vân lại bình tĩnh dị thường, ngoại trừ không thấy, chàng luôn cảm giác rõ ràng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Lục Vân ở trong động liền dần dần sáng rõ trong lòng, mọi cảnh tượng bốn bề chuyển thành một loại màu sắc đặc thù rơi chiếu vào nơi thâm sâu nhất trong não của chàng, khiến chàng hiểu đại khái vùng lân cận.

Đây chính là một khu vực đặc thù, bốn bề rộng rãi vô biên, ngập tràn vô số làn sáng đen ngòm, những làn sáng này vận động liên tục không hề ngừng lại. Trong không gian hoàn toàn không có dấu tích của sinh mạng nào, mọi dao động sinh mạng đều rất hiếm thấy, phẳng phất như bắt buộc không tồn tại nơi này.

Vùng đất trắng như vậy chỉ có thời gian và bóng đêm là vĩnh hằng, yên tĩnh rất lâu dài, không hề có một chút biến đổi nào.

Đương nhiên, đây chỉ là tình hình mới ban đầu, không hề có lần bất cứ một sinh mạng nào trong đó. Hiện nay, khi Lục Vân đến, khu vực bất biến này đã có một số tạp chất, biến hóa tương ứng cũng tùy đó mà sinh ra.

Đầu tiên, những làn sáng màu đen nhỏ bé đó cảm ứng được khí tức sinh mạng của Lục Vân, lần lượt ập đến.

Thứ đến, không gian đen ngòm xuất hiện một lượng lớn dòng xoáy, hình thành cơn lốc mạnh mẽ tự vận động tới lui trong không gian.

Thứ ba, một tia ánh sáng xanh lục thăm bí mật thỉnh thoảng hiện ra, mơ hồ như cảnh báo trước điều gì, chỉ có điều còn chưa đủ rõ.

Biến hóa bên ngoài Lục Vân hiểu rõ ràng, nhanh chóng đề ra phản ứng điều chỉnh tần suất chân nguyên trong cơ thể đồng nhất với làn sáng màu đen bên ngoài.

Như vậy, chàng rất nhanh chóng dung hợp vào bên trong, áp lực vốn rất mạnh mẽ lập tức giảm yếu đến cực hạn. Nhưng điều này gần như chỉ duy trì trong chốc lát, sau đó làn sáng màu đen liền tự động chuyển biến tần suất, tiếp tục thôn tính chân nguyên của Lục Vân.

Phát hiện được điểm này, trong lòng Lục Vân hơi sợ, làn sáng màu đen không có dấu tích sinh mạng vì sao có thể tự động chuyển biến tần suất?

Trong lúc suy nghĩ, chàng tiếp tục điều chỉnh trạng thái thân thể, tận hết khả năng đồng bộ với làn sáng màu đen kia, dùng điều này để hóa giải nguy cơ. Hơn nữa, để thoát khỏi tình thế bị động, Lục Vân còn tiến thêm một bước mở rộng phạm vi tìm kiếm, sau khi hiểu được hoàn cảnh chung quanh, nhanh chóng di động thân thể né tránh dòng xoáy đang dần hình thành.

Cứ vậy, Lục Vân ở trong không gian đặc biệt né trái tránh phải, vừa phòng ngự tiến công của những làn sáng màu đen, lại vừa lưu ý tình hình dòng xoáy bốn bề, chỉ chốc lát liền cảm thấy rất mệt mỏi.

Dù sao, Lục Vân hiện nay chỉ còn khoảng hai phần chân nguyên, rất nhiều pháp quyết thần kỳ đều phát huy uy lực không được, lại thêm hoàn cảnh nơi này quỷ dị, có thể chống đỡ đến hiện nay đã là kỳ tích rồi.

Dừng lại, Lục Vân ngẫm than, nói trong lòng: “Những làn sáng màu đen kia thật ra là gì đây? Vì sao lại có được khí tức hủy diệt rất mạnh, lại phải công kích bất kỳ vật thể nào có dấu hiệu sự sống đây? Còn nữa, không gian này thật ra rộng lớn thế nào, chiếm tỉ lệ bao nhiêu trong Vạn Diệt Cổ Động đây? Ta phải thế nào mới có thể rời khỏi nơi này để tiến vào không gian khác?”

Nhiều nghi vấn xoay quanh trong lòng, Lục Vân tìm không được đáp án, lại không có nhiều thời gian thừa, vì thế nguy cơ càng lớn hơn đang đến bên chàng.

Trải qua thời gian truy đuổi chuyển biến, chân nguyên Lục Vân tiêu hao rất nhiều, lúc này tuy có thể bắt kịp được tần suất vận hành của làn sáng đen, nhưng không còn sức để điều chỉnh tần suất bản thân đến mức tương đồng nữa.

Như vậy, những làn sáng màu đen nhìn thấy nhỏ bé lúc này liền bộc phát sức hủy diệt kinh người, dễ dàng xuyên qua được kết giới phòng ngự do Lục Vân thiết lập, bắt đầu nuốt lấy thân thể huyết nhục của chàng, xâm nhập nguyên thần của chàng.

Bốn bề, những dòng xoáy vận hành bình thường, lúc này chịu ảnh hưởng của những làn sáng màu đen, lập tức tăng nhanh tốc độ, chỉ chốc lát đột nhiên kích hóa, khiến cho không gian yên tĩnh lập tức nổi lên sóng dữ, dòng khí to lớn gào thét thổi tới lui, tạo nên cơn lốc đáng sợ.

Ở bên trong đó, Lục Vân như con thuyền nhỏ trên biển lớn, chịu sự chấn động cực mạnh, chớp mắt đã bị cuốn vào bên trong một dòng xoáy.

Lúc này, làn sáng màu đen chịu sự ảnh hưởng của dòng xoáy, ngoại trừ có sức mạnh thôn tính ra, còn tăng thêm sức uốn vặn xoay tròn. Điều này khiến cho nguy cơ của Lục Vân càng lúc càng lớn, chàng đang từng bước đi vào vực sâu hủy diệt.

Nguy hiểm đến gần, Lục Vân xoay chuyển ý nghĩ, khi biết không còn sức thoát được dòng xoáy, liền nhanh chóng thúc động chân nguyên còn sót lại trong cơ thể, thi triển pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”.

Đến lúc này, Lục Vân thân thể nhạt đi, chậm chậm biến mất không thấy, tiến vào một không gian khác. Lúc đó, trong lòng Lục Vân hơi an tĩnh, cảm giác rõ ràng nguy hiểm được giải trừ, trong lòng không khỏi hơi hơi mừng thầm.

Thử di động thân thể, Lục Vân rất nhanh thoát khỏi sự giữ rịt của dòng xoáy, thoát ra ngoài vài trượng. Không gian nơi này lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, âm đạm, xanh lục sẫm, đó là màu sắc của cái chết, tràn đầy mùi vị hủy diệt.

Nhìn thấy những làn sáng này, Lục Vân hơi kỳ quái. Té ra không gian nơi này là một vùng đêm đen, vì sao lúc này lại dần dần có được ánh sáng? Những làn sáng này từ đâu mà đến, tồn tại sẵn có nơi này hay là làn sáng màu đen trong không gian đã trải qua biến đổi mà hình thành đây?

Để hiểu rõ tình hình của nó, Lục Vân phát ra Ý Niệm Thần Ba để thăm dò. Rất nhanh, Ý Niệm Thần Ba liền có phát hiện. Những làn sáng u ám, xanh lục thẫm và làn sáng màu đen tính chất tương phản, khi Ý Niệm Thần Ba tiếp xúc với chúng, hoàn toàn không thôn tính lấy mà tự động dung nhập Ý Niệm Thần Ba vào trong, đi theo Ý Niệm Thần Ba phản hồi trở về trong não của Lục Vân.

Phát hiện được chuyện này, về mặt Lục Vân biến hẳn, nhanh chóng cắt đứt liên hệ giữa bản thân và Ý Niệm Thần Ba, ý đồ ngăn trở những lần sáng đó xâm nhập, đáng tiếc lại phát hiện quá muộn rồi.

Tiến vào trong não của Lục Vân xong, những lần sáng âm u và xanh lục thẫm bắt đầu tự động sinh sản, chỉ một lúc số lượng tăng vọt, bắt đầu đoạt lấy quyền khống chế đại não của Lục Vân.

1068. Chương 1070 – Bộ Nhập Tuyệt Cảnh (từng Bước Rơi Vào Cảnh Tuyệt Vọng)

Hoàn thành những bước này rồi, Lục Vân bắt đầu thực thi kế hoạch tiêu diệt, dùng sức mạnh của Diệt Thần kiếm, dự tính loại trừ tất cả. Nhưng kết quả khiến Lục Vân bất ngờ. Diệt Thần kiếm của chàng tuy không gì chống nổi, nhưng khi gặp phải những lần sáng này lại phải cố hết sức, nguyên nhân chính do tính chất của chúng giống nhau, căn bản không cách gì tiêu diệt hết được.

Hiểu được điểm này, Lục Vân vô cùng kinh ngạc. Nhưng đúng lúc đó, chân nguyên trong cơ thể chàng bắt đầu khô kiệt. Điều này thêm phần biến chuyển tâm tình chàng từ bình tĩnh trở thành nóng nảy gấp rút.

Lục Vân biết rõ, một khi chân nguyên hết rồi, Hư Vô Không Ngân liền tự động giải trừ. Đến lúc đó, làn sáng màu đen với sức hủy diệt lập tức sẽ nuốt lấy chàng.

Hiện nay, thời gian chàng còn rất ít, làm sao trong thời gian ngắn ngủi này nghĩ được một biện pháp xác thật có thể làm được. Điều này quan hệ trực tiếp đến sống chết của chàng.

Do thời không còn nhiều, Lục Vân không dám chậm trễ, trước hết nghĩ đến chính là thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” trong pháp quyết “Thiên Địa Vô Cực”. Chàng muốn lúc này hấp thu linh khí bốn bề để bổ sung tiêu hao của bản thân.

Nghĩ đến làm liền. Lục Vân tập trung tinh thần, toàn lực thúc đẩy chân nguyên trong cơ thể, tiếp tục vận hành pháp quyết Hư Vô Không Ngân, đồng thời thi triển thuật Vạn Nguyên Quy Nhất.

Lúc này, chỉ thấy thân thể chàng vốn vô hình bắt đầu nổi lên từng đợt ánh xanh, hệt như một từ trường hấp thu năng lượng bốn bề. Rất nhanh, trong không gian có một ít ánh âm u, xanh lục thẫm tuôn đến chàng, hóa thành sức mạnh to lớn được chàng hấp thu vào trong cơ thể để bồi bổ chân nguyên chàng đã tiêu hao.

Đến lúc này, tâm tình Lục Vân đã tốt lại. Nhưng chỉ nháy mắt, một nguy cơ to lớn hơn lại chụp lấy chàng. Té ra, luồng sức mạnh chàng hấp thu vào trong cơ thể chính là luồng sức mạnh đã xâm nhập não chàng trước đây. Khi chàng thúc động vận hành, cả thân thể ngập tràn luồng sức mạnh đó, chẳng khác toàn thân chàng hoàn toàn bị bao vây.

Đối mặt với tình hình này, Lục Vân hoàn toàn không hề kích động và uể oải. Chàng lại có thái độ khác thường toàn lực thúc động luồng sức mạnh đó, khiến nó vận chuyển rất nhanh trong cơ thể, liên tục không ngừng chảy vào ba huyết Đan Điền, Thiên Trung, Bách Hội, dần dần chuyển hóa tính chất của luồng sức mạnh đó.

Đối với Lục Vân, chàng có Thái Ất Bất Diệt hộ thể, trong Đan Điền có một Thái Cực Bát Quái thỉnh thoảng vận chuyển, trước ngực có Càn Khôn Ngọc Bích, trong não có Diệt Thần kiếm và Diệt Hồn đao, lại thêm Trấn Hồn phù, Hóa Hồn phù vận hành trong cơ thể, nhiều nhân tố tổng hợp làm một, sức mạnh tầm thường cho dù xâm nhập vào thân thể chàng cũng sẽ nhanh chóng bị đồng hóa chuyển biến thành sức mạnh bản thân.

Như hiện nay, Lục Vân ở trong hoàn cảnh này, bất đắc dĩ chỉ có thể mạo hiểm, ngay từ đầu chàng đã dự báo được tình huống tới sau.

Nói ra hành động của Lục Vân hơi lỗ mãng. Với tình hình hiện nay của chàng, cho dù thân chàng mang đủ pháp quyết Chánh Tà, cũng không nên mạo hiểm như vậy. May mà Lục Vân tính toán chuẩn xác, nhờ vào những điều kiện ưu việt của bản thân, cuối cùng đã áp chế được luồng sức mạnh đó, bắt nó chuyển thành chân nguyên bản thân vượt qua được cửa ải khó.

Giữ cho tâm tình không đổi, Lục Vân sau khi thu được sức mạnh rồi, dần dần giảm bớt tốc độ hấp thu, bắt đầu suy xét tính đến bước tiếp theo.

Trong lòng Lục Vân hiểu rõ, bản thân lần này chỉ là nhờ may mắn, trùng hợp dẫn dắt luồng sức mạnh có tính hủy diệt kia trở thành sức mạnh bản thân.

Nhưng hiện nay dù sao thực lực chàng không mạnh, một khi hấp thu quá nhiều sức mạnh bên ngoài sẽ khó mà điều khiển được, sẽ bị tai ương lập tức. Vì thế, chàng không thể không cẩn thận, nghiêm túc khống chế luồng sức mạnh hấp thu.

Ổn định được tình trạng cơ thể, Lục Vân bắt đầu quan sát tình hình xung quanh. Chàng lúc này do bởi pháp quyết Hư Vô Không Ngân, thân thể đang trong một không gian đặc biệt, làn sáng màu đen trước mắt hệt như một tầng kết giới vô hình ngăn trở với bên ngoài, thấy được nhưng khó có thể tổn thương chàng.

Bốn bề, những làn sáng u ám, xanh lục thẫm kia lộ ra kiểu phân bố. Một bộ phận ở bên ngoài kết giới, một bộ phận trong kết giới, cùng tồn tại với chàng trong không gian kia.

Những làn sáng đó biến ảo vô thường, nhưng lại có một điểm chung, đó chính là có thể cảm ứng rõ ràng được sự sống động trong cơ thể chàng, tự động tuôn về phía chàng.

Nhìn thấy tình hình này, Lục Vân tâm hồn chấn động, thật ra Vạn Diệt Cổ Động là nơi như thế nào đây?

Từ lúc tiến vào đến nay, thời gian đã trôi qua không ít. Trong lúc này, Lục Vân trải qua không ít sự tình, biết được làn sáng màu đen đó có sức mạnh ăn mòn vạn vật, có thể hủy diệt mọi sinh linh. Hơn nữa, những dòng xoáy kia cũng ẩn chứa sát cơ, lại thêm làn sáng u ám, xanh lục thẫm, nếu hy vọng có thì ở đâu đây?

Nhớ lại ngày trước, tiên tổ trăm đời đã từng nói lấy được Diệt Thần kiếm và Diệt Hồn đao ở Vạn Diệt Cổ Động. Lúc đó, tình trạng tiên tổ gặp phải có giống với những gì chàng đang gặp hay không?

Nếu như giống nhau, tiên tổ làm sao để vượt qua được cửa quan khó khăn này, thuận lợi lấy được thần binh để bỏ đi? Nếu không giống, ngày đó tiên tổ gặp phải tình huống thế nào đây?

Những vấn đề này cứ xoay vòng trong não của Lục Vân, cứ mãi vây khốn lấy chàng. Nếu có thể giải mở được, vấn đề trước mắt liền tự nhiên có thể giải quyết, nếu không làm rõ được, kết cục sẽ như thế nào đây?

Trong không gian đen ngòm, dòng xoáy dần dần tan biến, khi đã thiếu đi sự hấp dẫn của dao động sự sống, mọi thứ liền khôi phục trở lại như trước. Nhưng còn bên này kết giới, những làn sáng âm u, xanh lục thẫm càng lúc càng tích cực, bắt đầu nhấp nhô dao động quanh cơ thể Lục Vân, dần dần thôn tính lấy chàng.

Thấy vậy, Lục Vân trong lòng lập tức bình tĩnh, hiểu được những bí ẩn của không gian này. Té ra bất kỳ dao động sự sống nào, chỉ cần tiến vào trong không gian này, liền có thể phá vỡ quy luật bất biến có sẵn, hình thành một khu vực khí đặc biệt.

Ở nơi này, vô luận là làn sáng màu sắc thế nào đều có thuộc tính giống nhau, đó là hủy diệt và tử vong. Chỉ cần có một vật thể tính chất bất đồng, bọn chúng liền sử dụng mọi biện pháp để thôn tính, đồng hóa, hủy diệt đi.

Lúc này, Lục Vân sau khi tiến vào, tuy vô cùng cẩn thận cũng không tránh khỏi được, bị ép cho từng bước từng bước đi vào con đường hủy diệt.

Hiểu được tình hình này, Lục Vân lập tức cảm thấy không ổn, té ra ý nghĩ của Vạn Diệt Cổ Động là hủy diệt mọi thứ, thế thì bản thân vào đây chẳng khác gì chịu chết sao?

Nghĩ đến đây, tâm tình Lục Vân nặng nề, ánh mắt quét quanh bốn bề, ngoại trừ bóng đêm còn lại là đêm đen, lẽ nào đã dự báo cho vận mệnh bản thân chăng?

Nhớ lại ở Hải Tâm tuyên, Trọng Sinh từng nói qua, bản thân chàng là người thừa kế của hủy diệt, lẽ nào phải thừa kế luồng sức mạnh này, như vậy nhất định phải hủy diệt bản thân mình trước hết chăng?

Hoang mang không hiểu, Lục Vân hơi bàng hoàng, cả đời đây là lần đầu chàng không biết phải làm thế nào mới được.

Thời gian âm thầm trôi xa, khi luồng sức mạnh bao phủ quanh người Lục Vân đột phá được phòng tuyến, chàng mới bình tĩnh trở lại.

Nhìn làn sáng nhàn nhạt bốn phía, Lục Vân không hề phản kháng, chỉ đang suy tưởng, tiếp theo bản thân sẽ chết ở đây chăng?

Với tu vi bản thân, sớm đạt được cực hạn của cảnh giới Quy Tiên, theo người Tu Đạo, đó là vĩnh viễn bất diệt, vượt khỏi sáu đường luân hồi. Cho dù thân thể huyết nhục không còn, nguyên thần cũng vĩnh viễn tồn tại giữa trời đất. Như vậy, sức mạnh phải như thế nào mới có thể hủy diệt bản thân đây?

Đối mặt với tử vong, Lục Vân tỏ ra hơi điềm nhiên, chàng không sợ chăng? Hay cho là bản thân sẽ không chết đây?

Trong lúc suy tư, nỗi đau như tim vỡ ngăn chàng suy nghĩ. Thời khắc đó, khi hủy diệt tiến đến, Lục Vân bình tĩnh đột nhiên sinh ra phản kháng, ngạo khí không phục trời không sợ đất lại lần nữa biến thành niềm tin kiên định nghịch thiên của chàng.

Suy nghĩ xoay chuyển, chân nguyên trong cơ thể Lục Vân bộc phát, hóa thành động lực mạnh mẽ, được sự điều khiển bởi ý thức của chàng, bắt đầu toàn lực phản kích.

Như vậy, chỉ thấy toàn thân chàng lấp lánh hào quang, sức mạnh ẩn chứa trong kinh mạch được kích thích ra ngoài không hề lưu lại chút nào hóa thành chân nguyên to lớn phân bố ở từng phân từng tấc cơ thịt, hình thành một sự phòng ngự nghiêm cẩn.

Bên ngoài, những làn sáng hủy diệt đó như ngàn vạn thanh kiếm ánh sáng với những mũi nhọn sắc bén, liên tục không ngừng công kích phòng tuyến của Lục Vân. Khí thế hung mãnh, sức mạnh đáng sợ không bao lâu đã phá được một cửa khẩu, thừa thế xông vào.

Lục Vân vẻ mặt trắng bệch, chàng yếu ớt tuy có lòng phản kích, nhưng đành chịu bó tay, chỉ biết phòng ngự toàn lực, sử dụng mọi khả năng vận dụng sức mạnh của bản thân.

Lúc này, chân nguyên trong cơ thể căn bản không đủ sức đề kháng, Lục Vân lập tức thi triển Thái Ất Bất Diệt pháp quyết, phối hợp với Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù, bố trí một tầng phòng ngự mỏng manh trên bề mặt cơ thể, toàn lực duy trì mạch sống.

Đồng thời, Lục Vân thúc động ý niệm khổng lồ Càn Khôn Ngọc Bích trước ngực, đẩy sức mạnh ẩn chứa trong nó ra để gia cố sức mạnh phòng ngự của bản thân. Như vậy, ba nơi cùng hành động giúp Lục Vân tạm thời ổn định trận thế.

Cảm ứng được sự phản kháng của Lục Vân, những làn sáng đi nhanh chóng biến chuyển phương pháp, từ việc dùng mãnh xông đến lúc đầu chuyển thành có phương có thức hệt như sóng biển, từng đợt từng đợt ập đến, tần suất thỉnh thoảng lại biến đổi.

Như vậy, áp lực lên Lục Vân tăng thêm, thân thể yếu ớt không ngừng run rẩy, ánh mắt lộ ra mấy phần bất cam và đau thương.

Nguy hiểm âm thầm có vẻ bình thường, không một chút dấu hiệu hoa lệ, cũng không có khí thế mạnh mẽ, mọi thứ đều âm thầm đến, âm thầm đi, ai có biết được, trong này ẩn chứa nguy hiểm vô cùng?

Lục Vân trong lòng buồn bã. Sức mạnh hủy diệt bên ngoài không những mạnh mẽ, còn có trí tuệ vượt khỏi tưởng tượng, hệt như một địch nhân không thấy, dễ dàng vây chàng vào giữa.

Đối mặt nguy hiểm, Lục Vân trong lòng giận dữ, ngạo khí bất cam, tôn nghiêm không sợ, không cái nào không ủng hộ chàng, khiến chàng liều mạng một trận tử chiến.

Lúc này, Lục Vân thúc động Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm trong cơ thể hóa thành hai luồng sức mạnh hủy diệt phân bố trên dưới toàn thân, để chống lại sự xâm phạm của ngoại lực.

Thần binh vừa xuất ra, uy lực bất phàm, lập tức ngăn được sức mạnh hủy diệt bên ngoài, khiến cho Lục Vân tạm thời thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng những làn sáng đó hoàn toàn không cam tâm, lại điều chỉnh phương châm chiến lược, đổi từ sang một phương thức mới.

Nắm lấy thời cơ khó có, Lục Vân trong lòng xoay chuyển, suy tư làm thế nào mới thoát khỏi nguy hiểm. Hiện nay, chân nguyên chàng đã hao hết, vũ khí có thể sử dụng đều đã dùng, có có pháp quyết nào đây có thể đảo chuyển cục diện trước mắt đây?

Trước hết, Lục Vân nghĩ đến Không Gian Khiêu Được, dự tính bỏ đi. Nhưng nghĩ lại một chút, bản thân lúc này không nói chân nguyên kém cỏi, cho dù có năng lực thi triển, trong không gian hủy diệt này sợ là cũng khó mà thực hiện được.

1069. Chương 1071 – Hủy Diệt Chi Đồ (con Đường Hủy Diệt)

Phép này chàng học từ Hải vực, vài lần khi đến lúc quan trọng đã cứu chàng thoát khỏi sự khó khăn. Hiện nay, đang lâm vào đất chết, đây vẫn có thể xem là một phương pháp tốt.

Nghĩ đến làm liền, Lục Vân không hề trễ nãi. Nhưng có điều khiến Lục Vân không ngờ được, đó chính là quyết định xem ra sáng suốt, lại đẩy chàng nhanh hơn đến cái chết, trực tiếp nhấn chàng xuống vực sâu hủy diệt.

Thời khắc đó, khi Lục Vân thi triển thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên, một luồng sáng xanh lam nhàn nhạt vây bọc quanh người chàng, khiến khí thể toàn thân chàng gia tăng, một luồng sinh khí bùng bùng khuếch tán bốn bề.

Kết quả này khiến chàng lòng tràn đầy vui vẻ, chân nguyên nhanh chóng khôi phục, hy vọng sống sót tỏ rõ tăng mạnh. Nhưng chàng quên mất một điểm, biến thành hồi tiếc trí mạng của chàng.

Vạn Diệt Cổ Động, mọi thứ đều quy về nguyên gốc. Bất cứ một dao động sinh mạng nào đều là kinh địch của hủy diệt. Ở đây căn bản không cho phép tồn tại.

Lục Vân từ lúc bắt đầu tiến vào, do bởi dao động sinh mạng mà chịu công kích liên tục, mãi đến khi khí tức của chàng yếu đi, sinh mạng dần dần tàn phai.

Hiện nay, chàng đột nhiên thi triển thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên, khiến cho sức sống thân thể tăng mạnh, sinh khí bùng phát. Điều này không khác gì gây hấn với Vạn Diệt Cổ Động, tự nhiên không thể buông cho chàng ung dung tự tại được.

Lúc này, khi chân nguyên Lục Vân ở vào tốc độ khôi phục cao, sức mạnh hủy diệt chung quanh chàng chịu sự ảnh hưởng này, lập tức gia tăng gấp trăm lần, cùng với ý niệm cố chấp không gì ngăn nổi, hung hăng va chạm vào thân thể Lục Vân.

Thời khắc đó, Lục Vân chân nguyên vừa mới khôi phục, căn bản không cách nào chống cự lại luồng sức mạnh đó, vừa tiếp xúc chàng liền đột nhiên run lên, sau đó phòng ngự vỡ nát, thân thể bị cuốn vào cơn gió lốc hủy diệt.

Lúc này, Lục Vân bật kêu thảm, trong lòng đột nhiên hiểu được, đáng tiếc đã quá trễ rồi, toàn thân bị cơn lốc hủy diệt xé nát, lập tức bị phân năm xẻ bảy, giây lát đã hóa thành bụi đất.

Cơ thể huyết nhục bị hủy diệt hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự tồn tại của Lục Vân, nhưng chỉ với nguyên thần lúc này cũng vô cùng gian khổ.

Không có cơ thể huyết nhục, Hư Vô Không Ngân liền không còn tồn tại, nguyên thần Lục Vân lại quay về không gian tối đen.

Bốn bề, làn sáng màu đen cảm nhận được sự tồn tại của chàng, lập tức tuôn trào đến, hệt như cá mập ngửi thấy mùi máu, điên cuồng ăn lấy nguyên thần của chàng.

Đau khổ in sâu rõ ràng vào não Lục Vân, trong ý thức của chàng, nguyên thần của chàng vốn là bất diệt, ngoại trừ có thần khí chí cường bá tuyệt thiên hạ, nếu không sẽ không cách gì hư hao được.

Nhưng hiện nay, những làn sáng nhỏ bé đó lại đáng sợ vô cùng, dễ dàng cắn nuốt nguyên thần chàng, khiến chàng trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Cái chết đến đột nhiên như vậy, ngay cả thời gian để hối hận cũng không hề có. Chàng trở nên đầy hận thù, lưu lại vĩnh viễn trong không gian hủy diệt này.

Chàng vốn một mình đến đây, để kế thừa sức mạnh hủy diệt, dùng đối phó với Địa Âm, Thiên Sát, ai ngờ kết quả lại trở thành như vậy đây?

Nhớ lại trước kia, hình bóng Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh hiện lên trong não, đó chính là những gì thân yêu nhất cả đời của chàng, lúc này chỉ còn có thể âm thầm thốt lên câu hẹn gặp lại. Còn về cha mẹ, trong lòng chàng hơi áy náy, nhưng lại không hối tiếc, ít ra ba cô sẽ hiểu kính cha mẹ. Hải Nữ cũng có ba cô cháu cố, không cần phải lo lắng, trong não lóe lên thêm những bằng hữu khác, đáng tiếc lại đã ...

Một tiếng kêu thảm vang lên từ miệng Lục Vân, nhưng không hề tan ra trong không gian. Ở đây vạn vật đều bị tiêu diệt, cho dù âm thanh cũng không tồn tại.

Giữa không trung, nguyên thần Lục Vân lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, nhìn từ xa hệt như một người nhỏ bé, chỉ chừng ba thước. Bốn bề, làn sáng màu đen càng tỏ rõ sự tồn tại của Lục Vân, chỉ thấy tứ chi của chàng dần dần tàn khuyết đi, toàn thân không ngừng run rẩy, vẻ mặt đau khổ vô cùng.

Cảnh tượng này kéo dài giây lát, sau đó tứ chi Lục Vân biến mất, tiếp đó là đầu cũng bị phá vỡ, nguyên thần dần dần tan nát.

Ở tại chỗ đó, một phù chú ánh sáng màu bạc lúc này xuất hiện, tiếp theo đó chính là một phù chú ánh sáng màu đỏ, sau đó là một tấm ngọc bích xanh đỏ đan xen, một đóa hoa sen màu đỏ sẫm, cùng với một thanh đao nhỏ đen ngòm và một thanh kiếm nhỏ bảy màu, khoảng cách giữa chúng vài thước, đứng yên tại chỗ.

Lục Vân biến mất rồi, cho dù cơ thể huyết nhục hay nguyên thần lúc này đều không hề tồn tại, gần như chỉ lưu lại sáu thứ lấp lánh ánh sáng nơi này.

Đây là những di vật của chàng, đều là những thứ gì đây? Chàng trước đây một lúc đã trải qua chuyện gì, bị hủy diệt như thế nào đây?

Về điểm này thật ra rất phức tạp. Trước hết hãy bàn từ phòng ngự của Lục Vân.

Lúc đó, chàng dùng Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù, dựa vào sức mạnh của Càn Khôn Ngọc Bích tạm thời duy trì được trận cước. Nhưng sau đó sức mạnh hủy diệt từ bên ngoài chuyển đổi phương thức, khiến chàng không còn cách nào khác phải thi triển Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm, ổn định tình hình.

Theo lý thuyết, Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm là thần binh cực mạnh, sức phòng ngự của nó thiên hạ khó thấy, sức mạnh hủy diệt bên ngoài không có khả năng công phá được. Nhưng Lục Vân quên mất một điểm, đao và kiếm này đều xuất thân từ Vạn Diệt Cổ Động, đặc tính của bọn chúng những làn sáng hủy diệt ở đây làm sao không hiểu rõ, lại không có cách đối phó được chẳng?

Thêm nữa, Lục Vân trước đây để ngăn cản sự khuếch tán của sức mạnh hủy diệt trong não, dùng thần kiếm gác cửa khẩu, sau đó đột nhiên điều Diệt Thần kiếm đi, sức mạnh hủy diệt trong não lập tức trở thành uy hiếp trí mạng. Điều này cũng giải thích vì sao sau khi tứ chi của nguyên thần chàng bị thôn tính thì đầu bị nổ tung trước hết.

Còn việc sau khi Lục Vân chết đi lưu lại sáu di vật, thứ nhất chính là Trấn Hồn phù màu bạc. Thứ hai chính là Hóa Hồn phù màu đỏ. Thứ ba chính là Càn Khôn Ngọc Bích hai màu xanh đỏ đan xen. Thứ tư chính là Vong Linh trở chú màu đỏ. Còn lại chính là Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm.

Trong đó, đáng để kể đến chính là Vong Linh trở chú, đó chính là lời nguyên tà ác ngày đó Vong Linh tôn chủ trước khi chết đã gieo vào, dùng hình dạng hoa sen màu đỏ để tồn tại, được xưng tụng là một trong ba đại trở chú trong thiên hạ, cùng đương danh với Thiên Thể huyết chú năm xưa của Dương Thiên, nhưng ác độc hơn.

Lời nguyên này trước giờ vẫn chiếm cứ bên trong cơ thể Lục Vân, hệt như một bóng hình của chàng, nơi nào có ánh sáng liền tồn tại vĩnh viễn.

Hiện nay, Lục Vân bị tiêu diệt cả hồn lẫn xác, đóa hoa sen máu tà ác này không nơi tồn tại, liền dùng hình dạng nguyên gốc của nó xuất hiện trong không gian hủy diệt này.

Một đời Lục Vân gặp kỳ ngộ liên miên, nhưng cuối cùng không thoát khỏi cái chết. Đây có thể tính là bất ngờ? Hay có lẽ đây là một loại nguyên rủa của ông trời với chàng chăng?

Sáu di vật, Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù thuộc về hai dạng năng lượng đặc biệt, không hề có dao động sinh mạng, không hề có hình dạng cố định, cần phải sống kí sinh trên người hoặc bên trong một linh thể nào khác mới có thể phát huy công hiệu.

Cần Khôn Ngọc Bích chính là báu vật vô cùng của trời đất, thừa hưởng tinh hoa của trời đất mà sinh ra, không trải qua luân hồi, không bị sống chết, vì thế không chịu giới hạn của sức mạnh hủy diệt. Còn lại Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm vốn xuất thân từ đây, đương nhiên càng không sợ gì cả.

Như vậy, năm loại vật đó có đặc điểm riêng, trước sau biến mất trong không gian đen tối, chỉ còn lại hoa sen đỏ máu lấp lánh ánh sáng.

Vong Linh trở chú chính là một loại tà ác có ý niệm, liên tục cố ý chiếm lấy não của Lục Vân, để khống chế chàng. Vì vậy có thể thấy, đây là một loại năng lượng có dao động sinh mạng, biết được suy xét và phân tích, hết như một dạng nguyên thần.

Loại vật thể này tồn tại trong Vạn Diệt Cổ Động chính là sự tuyệt đối không được phép, vì thế làn sáng màu đen trong không gian nhanh chóng vây phủ lấy nó, bắt đầu tấn công nó.

Phát hiện được nguy hiểm, hoa sen máu tự nhiên cực lực phản kháng, điều này sao với sự chống đối ép buộc của Lục Vân cũng hết như nhau. Nhưng điều nó không ngờ được, sức mạnh hủy diệt nơi này so với sự ép buộc của Lục Vân lúc trước còn mạnh mẽ hơn ngàn hơn trăm lần, lại không nơi ẩn núp, chỉ còn cách chống lại mà thôi.

Như vậy, đó hoa sen máu liều mạng tranh đấu, nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ được bao lâu, dần dần đi vào con đường hủy diệt.

Trong không gian đen ngòm vĩnh viễn không thay đổi.

Khi đó hoa sen máu đã tan biến, dòng xoáy bốn bề bắt đầu mất đi, mọi thứ hết như chưa từng phát sinh, chỉ ai lại biết được, Lục Vân, người được xưng tụng là kỳ tại đệ nhất thiên hạ, là kẻ nghịch thiên lại chết ở nơi đây?

Vạn Diệt Cổ Động, ngàn đời vẫn vậy, sinh khí bị diệt tuyệt, vì sao lại như vậy?

Ngày đó, tiên tổ Lục Vân, ông phải làm thế nào mới có thể thoát được kiếp nạn hủy diệt đây?...

Rời khỏi sơn cốc có Nạp Tuyết Thiên Hoa, Liệt Thiên trên đường đi về mặt trầm ngâm, rõ ràng hơi rầu rĩ không vui.

Bạch Như Sương không nói gì cả, trong lòng nàng biết rõ, lúc này đây, yên lặng mới là sự cần thiết đối với Liệt Thiên.

Đối với Bạch Như Sương, khó khăn của Liệt Thiên có liên quan đến bản thân nàng, tuy nàng hy vọng Liệt Thiên vui vẻ, nhưng tình thế hiện nay nàng làm sao có thể nói những chuyện như vậy đây?

Phát hiện được sự yên lặng của nàng, Liệt Thiên đang tiến lên đột nhiên quay đầu hỏi:

- Nghĩ gì vậy, vì sao nàng không nói lời nào?

Bạch Như Sương thấy Liệt Thiên cất tiếng, điềm nhiên cười nói:

- Không có gì, thiếp chỉ đang nghĩ, thiên hạ hiện nay chàng phải làm thế nào mới có thể đoạt lấy được.

Liệt Thiên ánh mắt hơi thay đổi, hỏi lại:

- Nàng thật sự hy vọng ta thống nhất được thiên hạ?

Bạch Như Sương cười đáp:

- Đây là tâm nguyện cả đời của chàng, không phải vậy chăng?

Liệt Thiên hơi cảm xúc, nhẹ giọng nói:

- Tâm nguyện của ta có hai điều, nhưng có thể thực hiện cùng lúc được chăng?

Bạch Như Sương né ánh mắt của Liệt Thiên, vuốt ve bờ vai đỏ hồng của Liệt Thiên, nhỏ giọng nói:

- Tâm nguyện phải được hoàn thành từng thứ từng thứ, có thể đồng thời thực hiện cả hai được chăng?

Liệt Thiên không hiểu ý nàng, theo lời nàng nói:

- Đúng thế, tâm nguyện cần phải hoàn thành từng thứ một, hay có lẽ ta đã quá nóng nảy rồi.

Quay đầu lại, Bạch Như Sương vẽ mặt hơi cười nhẹ, dấu đi tia nhìn thương cảm, cười nhẹ nói:

- Biết được là tốt rồi, chúng ta đi từng bước, không cần phải gấp rút để đi lầm đường.

Thấy nàng cười nhẹ, Liệt Thiên lập tức hết đi phiền não, gật đầu nói:

- Muốn đạt được thiên hạ, cẩn thận là quan trọng, quả thật không thể hoảng hốt được.

Nép vào người Liệt Thiên, Bạch Như Sương lẩm bẩm nhỏ:

- Thiên, tình thế lần này không so được với ngày trước, trong lòng chàng suy nghĩ như thế nào đây?

Liệt Thiên trầm giọng nói:

- Nhân gian hiện nay có thêm Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Lục Vân bốn đại cường địch, so với ngày trước có phần nguy hiểm hơn nhiều. Muốn đánh bại bọn họ thống nhất thiên hạ, chỉ bằng một mình ta thì không đủ sức.

Bạch Như Sương nói:

- Chàng dự tính khơi mào nội chiến trong bọn họ, sau đó mới chọn lựa thời cơ thích hợp để ra tay?

Liệt Thiên đáp:

- Tình thế hiện nay chỉ có thế như vậy, nếu không ai cũng khó mà đạt được thiên hạ.

Thanks

1070. Chương 1072 – Ứng Đối Chi Pháp (biện Pháp Ứng Biến)

- Thiên, trong năm thế lực, Yêu vực nhân số nhiều nhất, đây chính là một ưu điểm cũng là một khuyết điểm, chàng có nghĩ qua chưa?

Liệt Thiên vẽ mặt hơi biến, trầm ngâm nói:

- Ý của nàng ta hiểu rõ, nhưng đây không phải là điều quan trọng.

Bạch Như Sương hỏi:

- Thế nào mới là chuyện quan trọng đây?

Liệt Thiên nhìn về phía xa xa, trầm giọng nói:

- Có bao nhiêu người có thể đi đến cuối cùng mới là chuyện quan trọng.

Bạch Như Sương cười cười, hơi đau thương, nhỏ nhẹ nói:

- Đúng thế, có mấy người có thể đi đến cuối con đường đây? Ai là người rời đi đầu tiên đây?

Liệt Thiên nghe vậy vẽ mặt biến hẳn, ánh mắt bộc phát một luồng hào quang rực rỡ, ngạo nghễ nói:

- Điều này phải xem bản lĩnh ai mạnh, vận khí tốt mà thôi.

Bạch Như Sương ngừng đầu nhìn Liệt Thiên ngưỡng mộ, khuôn mặt đường nét mạnh mẽ đầy mị lực khiến nàng không khỏi ngây dại.

- Thiên, chàng dự tính chủ động xuất kích phải không?

Liệt Thiên vẻ mặt kiên nghị, nghiêm túc nói:

- Tiên hạ thủ vi cường, ta sao không thể đặt cơ hội vào tay người khác đây.

Bạch Như Sương cười nhẹ nói:

- Tự tin dâng lên, ngạo nghễ giữa trời, bá chủ Yêu vực, xưng vương Thất giới. Nỗ lực lên, đừng khiến thiếp phải thất vọng.

Liệt Thiên nhìn nàng, trong lòng kích động nói:

- Yên tâm đi, thiên hạ và nàng, cả hai ta đều phải đạt được.

Cảm nhận được sự kiên định của Liệt Thiên, Bạch Như Sương khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười nhẹ hạnh phúc, không khỏi ôm lấy Liệt Thiên, chậm chậm nhắm đôi mắt lại.

Liệt Thiên nhìn thấy hình dáng kiều mị của nàng, khuôn mặt uy nghiêm toát ra vẻ nhu hòa, vừa vuốt ve mái tóc của nàng, vừa tiếp tục bay, không bao lâu đã về đến trên không sơn cốc cao thủ Yêu vực đang nghỉ ngơi.

Buông tay ra, Liệt Thiên liếc xuống dưới chân, kinh ngạc nói:

- Huyền Dạ và Long Lang đều không có ở đây, lẽ nào bọn họ đã bắt đầu hành động rồi?

Bạch Như Sương nói:

- Có cao thủ Yêu vực bên dưới, hỏi qua là biết thôi.

Liệt Thiên theo lời hạ xuống, hỏi cao thủ Yêu vực đến đón:

- Huyền Dạ và Long Lang đang ở đâu?

Một cao thủ Yêu vực cung kính đáp lại:

- Khỏi bẩm Yêu Hoàng, hai vị đại vương thống lĩnh binh lực vòng qua Trừ Ma liên minh, dự tính trước hết thống nhất Tu Chân giới, chuẩn bị cho việc tương lai thống nhất thiên hạ.

Liệt Thiên giương đôi mày rậm, phát tay nói:

- Được, ta biết rồi, các người đã tra ra được tình hình của Vu Thần chưa, nhanh chóng báo lại.

Bạch Như Sương nhìn cao thủ Yêu vực kia rời đi, nhỏ nhẹ hỏi:

- Chàng dự tính đưa Vu Thần thành mục tiêu hàng đầu chăng?

Liệt Thiên điềm nhiên đáp:

- Trong những địch nhân hiện nay, Địa Âm, Thiên Sát đều đi một mình, Lục Vân và ta có quan hệ phức tạp, duy có Vu Thần là mục đích tốt nhất. Hơn nữa, Lục Vân tính tình cao ngạo, có thể kiềm chế Địa Âm Thiên Sát, Vu Thần lại âm hiểm xảo trá, chỉ biết đánh lén sau lưng.

Bạch Như Sương gật đầu lại nói:

- Còn Hư Vô giới? Chàng dự tính làm thế nào đây?

Liệt Thiên không hề đáp lại ngay, trầm ngâm rất lâu mới than nhẹ:

- Nếu như ta thật sự là con trời, vì sao ta lại ở Yêu vực, chịu sự bài xích và chống đối của sáu giới còn lại đây?

Bạch Như Sương sửng sốt, sau đó than thở:

- Có lẽ con trời không nhất định phải thuận theo ý trời, cũng như loại nghịch thiên Lục Vân vậy, hẳn thật ra cũng không xấu.

- Như vậy, thân phận con trời lại có tác dụng như thế nào đây?

Hơi mơ hồ, Liệt Thiên mở miệng hỏi.

Bạch Như Sương nghĩ một chút, trầm ngâm đáp:

- Có thể liên quan đến kẻ nghịch thiên, nếu không sao hai người lại gặp gỡ đây? Thái Âm xuất hiện, Thất Giới hỗn loạn, thuận theo trời mà sinh, nghịch trời mà chuyển biến. Chàng và Lục Vân có chỗ tương tự, có chỗ ngược nhau, vận mệnh cuối cùng có khả năng liên quan đến thân phận của hai người.

Liệt Thiên ánh mắt cổ quái, tự hỏi:

- Theo trời, nghịch trời, vốn ngược với nhau, ta và Lục Vân, địch hay bạn khó phân biệt được. Cuối cùng, giữa hai cùng ta cần một trận quyết chiến sinh tử hay là kết cục khác đây?

Bạch Như Sương lắc đầu đáp:

- Thân phận hai người nhất định ai cũng không cách nào nhìn rõ được, kết quả cuối cùng lúc này còn khó mà định đoạt được.

Liệt Thiên nghe vậy, cau mày nói:

- Nói như vậy, ân oán giữa ta và Hư Vô Giới Thiên cũng khó mà phân định được chăng?

Bạch Như Sương không nói gì, vấn đề này làm sao nàng có khả năng hiểu biết được đây?...

Hoàng hôn, bầu trời mây đen bao phủ, từng trận cuồng phong gào thét, một bầu không khí sắp sửa mưa như trút nước ngập tràn trên không trung sơn cốc Trừ Ma liên minh đang ở tạm.

Nhìn về xa xa, Trần Ngọc Loan vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng mơ hồ rung động, phẳng phất như mưa to sắp đến, báo hiệu cho chuyện gì đây.

Đột nhiên, bầu trời sáng lên, sau đó truyền đến một tiếng sấm vang trời, ngay liền đó mưa to như trút nước, sấm sét chớp lên, cuồng phong gào thét giận dữ.

Giữa không trung, Trần Ngọc Loan bình tĩnh như thường, toàn thân ánh xanh nhàn nhạt ngăn cách nước mưa ngoài một trường, hình thành một lồng khí trong suốt.

Trên mặt đất, một bóng người lóe lên, Quy Vô đạo trưởng đến bên nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Vừa có đệ tử báo lại, đại quân Yêu vực chia làm hai đường, do Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ và Tam Nhân Long Lang thống lĩnh đi vòng qua phạm vi thế lực chúng ta, trên đường tiến về phía Nam.

Trần Ngọc Loan thôi nhìn, điềm nhiên đáp:

- Mưa to sắp đến, nhân gian rung chuyển, thời khắc cuối cùng sắp đến, hẳn phải dùng toàn lực ứng phó rồi.

Quy Vô đạo trưởng kinh ngạc nhìn nàng, hỏi lại:

- Minh chủ dự tính chủ động xuất kích?

Trần Ngọc Loan đáp:

- Mưa to như vậy, lan khắp thiên hạ làm sao có thể núp được đây?

Quy Vô đạo trưởng tán đồng đáp:

- Minh chủ tính toán rất sâu xa, né tránh không phải là biện pháp, phải ra tay thì tuyệt đối không nhượng bộ.

Trần Ngọc Loan nói:

- Truyền lệnh xuống, các thành viên của liên minh chuẩn bị cho tốt, sớm mai xuất phát.

Quy Vô đạo trưởng trong lòng chấn động, hỏi lại:

- Mục tiêu ở đâu?

Trần Ngọc Loan cười cười, hơi cao thâm khó lường đáp lại:

- Nam mà Bắc, Bắc mà Nam, người đến ta đi, lập trường không hề thay đổi.

Quy Vô đạo trưởng không hiểu, nghi hoặc lên tiếng:

- Minh chủ, câu này ...

Trần Ngọc Loan cắt lời:

- Đừng nóng nảy, sớm mai ông sẽ biết thôi, đi đi.

Nói rồi tiếp tục nhìn về phía xa xa, thưởng thức chớp điện rực rỡ trong mưa to.

Bầu trời nhanh chóng tối đen.

Đêm nay, mưa to không ngừng, sấm sét gào thét, Trần Ngọc Loan cứ vậy đứng yên cả đêm, mãi đến khi mưa ngừng mới quay lại mặt đất.

Từ Đồ Thần Phong yên lặng đứng ở cạnh cửa, ân cần nhìn nàng, ánh mắt thẳng thắn không chút giấu diếm.

Trần Ngọc Loan cười nhẹ, lắc đầu không nói gì, bước thẳng vào trong phòng.

Ở đó, những nhân vật trọng yếu của liên minh đều có mặt. Mọi người ánh mắt phức tạp đều nhìn nàng.

Trần Ngọc Loan mỉm cười bình tĩnh lên tiếng:

- Nhiều người nhìn ta như vậy hết như ta là một loại quái vật, mùi vị này có phần kỳ diệu thật.

Mọi người không nói không cười, không khí rõ ràng hơi khẩn trương.

Ngồi ở phía trên, Trần Ngọc Loan nhìn bốn phía, nụ cười mất đi, trầm giọng nói:

- Mọi người có tâm sự sao không nói thẳng ra đi.

Văn Bất Danh lên tiếng:

- Chúng ta đến đây chủ yếu muốn hỏi đến chuyện xuất phát sáng ngày mai, minh chủ thật ra đang suy nghĩ thế nào đây?

Trần Ngọc Loan điềm nhiên trả lời:

- Nếu các vị đã đến rồi, tất nhiên có suy nghĩ lo lắng hay bất đồng, thế hãy nói trước suy nghĩ của các vị ra đi.

Văn Bất Danh nói:

- Chuyện này chúng ta thương nghị qua rồi, thấy thối lui không phải là biện pháp, nhưng ngang nhiên giao chiến thẳng thắn với đại quân Yêu vực thế thì hai bên đều thương vong, vì thế không nên lỗ mắng.

Trần Ngọc Loan hỏi:

- Nói như vậy, các vị đang khuyên ta tạm thời không được vội vàng, trước hết hoãn lại đã rồi mới ra quyết định sau phải không?

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Chúng ta chủ yếu cân nhắc đến tình hình phe ta, không muốn có thương vong quá lớn, vì thế hy vọng khảo xét thận trọng toàn diện, chu đáo hết mức.

Trần Ngọc Loan cười nhẹ nói:

- Được, suy nghĩ của các vị như vậy rất đúng, thế có kế hoạch hay đối sách hay nào không?

Hơi hơi lắc đầu, Quy Vô đạo trưởng đáp:

- Đang chưa nghĩ được biện pháp thỏa đáng, vì thế mới vội vã tìm minh chủ, hy vọng tạm hoãn lại một bước.

Câu trả lời này không hề khiến Trần Ngọc Loan kinh ngạc, nàng khẽ lắc đầu:

- Mưa to đến, hoa lê rơi rụng, có lòng nhưng không có sức nên đau thương. Cơn cuồng phong ngừng lại, bụi rơi rụng, hoa tàn khó quay về được.

Kinh ngạc nhìn nàng, mọi người vẻ mặt cổ quái, hoặc bất ngờ, hoặc cảm xúc, nhất thời không gian yên lặng không một tiếng động.

Một lúc sau, Dương Thiên mới cất tiếng:

- Minh chủ có thể cho chúng ta biết, hành động ngày mai theo kế hoạch của minh chủ thế nào?

Thiên Mục Phong cũng nói:

- Đúng thế, minh chủ trước đây nói Nam mà Bắc, Bắc mà Nam, người đến ta đi, lập trường không thay đổi. Câu này ý là như thế nào đây?

Trần Ngọc Loan bật cười thần bí, không đáp mà hỏi ngược:

- Tình thế nhân gian hiện nay, mọi người cố kỵ lớn nhất chính là điều gì đây?

Văn Bất Danh đáp:

- Tự nhiên là thực lực của Yêu vực, cùng với quan hệ giữa hai bên. Theo tình hình hiện tại, đại quân Yêu vực số lượng rất nhiều, vượt gấp mười lần chúng ta, lại thêm giữa Yêu Hoàng và Lục Vân quan hệ không rõ ràng, chúng ta lúc này trở mặt không phải không khéo hóa rồ chẳng?

Quy Vô đạo trưởng bổ sung:

- Với thực lực chúng ta, dùng toàn lực cũng không chút hy vọng, chỉ cần Yêu Hoàng Liệt Thiên nhúng tay vào, đến lúc đó những người dưới chúng ta tất nhiên sẽ bị thương vong, đây chính là điều mọi người đều hy vọng không xảy ra.

Trần Ngọc Loan gật đầu đáp:

- Điểm này đúng là phải thận trọng, dù sao sinh mạng cũng đáng quý. Nhưng mọi người thật sự cho rằng, tình thế lúc này nhất định bất lợi cho chúng ta sao?

Văn Bất Danh hỏi ngược lại:

- Lẽ nào minh chủ có kế hoạch hay nào chẳng, có thể đảo chuyển tình thế trước mắt?

Trần Ngọc Loan tinh nghịch mỉm cười, trừng mắt mọi người nói:

- Các vị cảm thấy thế nào đây?

Mọi người nghi hoặc, nàng thật sự có phương pháp hay nào chẳng? Suy nghĩ không hiểu được, mọi người chỉ đành đưa mắt nhìn nàng.

Thấy thế bật cười, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Hiện nay, đại quân Yêu vực nếu đã đi vòng qua chúng ta xuống phía Nam, mục đích tất nhiên chính là tạm thời bỏ qua chúng ta, trước hết thống nhất những nơi khác trước, sau đó mới tính đến chúng ta. Như vậy, bọn chúng cũng không phá vỡ mối quan hệ giữa Yêu Hoàng và Lục Vân, lại còn lo trước tính sau, nắm lấy quyền chủ động trong tay bọn họ.

Văn Bất Danh nói:

- Đúng thế, đây chính là chỗ thông minh của bọn chúng, hoàn toàn không xông thẳng đến chúng ta. Một khi chúng ta trở mặt trước, bọn họ liền mượn cớ, lúc đó Lục Vân rơi vào cục diện xấu hổ. Như vậy, danh không chính thì ngôn không thuận, sau này gặp phải bọn họ, chúng ta liền bị thua thiệt về lý.

1071. Chương 1073 – Sơ Ngộ Thiên Sát (mới Gặp Thiên Sát)

- Nam mà Bắc, Bắc mà Nam, người đến ta đi, lập trường không thay đổi. Nếu như bọn họ đi xuống phía Nam, thế thì chúng ta lại đi lên phía Bắc. Bọn chúng muốn thống nhất Tu Chân giới, chúng ta lại loại trừ yêu ma quỷ quái, giải phóng từng phần nơi bọn chúng vốn chiếm giữ. Như vậy người đến ta đi, nhớ không được giao chiến thẳng mặt với bọn họ để không làm tổn hại thể diện của nhau, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, vẫn duy trì lập trường tương đồng như cũ, chỉ thay đổi phương hướng mà thôi!

Nghe vậy, mọi người rất mừng, vô cùng kinh ngạc trước suy nghĩ của nàng, vỗ tay khen ngợi kế hoạch của nàng.

Thiên Mục Phong tán thưởng:

- Mưu kế của mình chủ rất cao, quả thật khiến người ta phải mở rộng tầm mắt.

Phật Thánh Đạo Tiên cười ha hả nói:

- Nha đầu càng lúc càng lợi hại.

Dương Thiên cười nói:

- Đối sách như vậy tuyệt vời, cũng quả thật chỉ có mình chủ nghĩ ra.

Bắc Phong nói:

- Đúng thế, đây quả thật chính là rút củi đáy nồi, khiến cao thủ Yêu vực ngậm bồ hòn làm ngọt, có đau cũng không nói được, đến cuối cùng uống công chẳng được việc gì!

Ân Hồng Tự cười nói:

- Bây giờ nếu đã có diệu kế, mọi người cũn không cần phải lo lắng, hay là ai nấy đi làm việc của mình.

Quy Vô đạo trưởng nói:

- Ân cô nương nói đúng, bây giờ không có gì lo lắng, mọi người nắm chắc thời gian chuẩn bị, chúng ta xuất phát đúng giờ. Ở đây, hãy để mình chủ được nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì trước, lúc đó mới đủ tinh lực để chỉ huy mọi người.

Nói rồi đứng lên trước hết, kêu mọi người rời đi.

Đầu giờ sáng, Trần Ngọc Loan trang điểm lại một chút, toàn thân ngập đầy khí chất thánh khiết và uy nghiêm.

Đến giữa sơn cốc, thấy vài ngàn đệ tử liên minh trước mắt, Trần Ngọc Loan mở lời:

- Vì hòa bình nhân gian, hãy để chúng ta hiến dâng sức lực của từng người! Bây giờ, chúng ta phân binh ba đường đi thẳng về phía Bắc, đạo thứ nhất do Quy Vô đạo trưởng thống lĩnh, Càn Nguyên chân nhân, Thiên Mục Phong, Dao Quang, Đồ Thiên, Ân Hồng Tự cùng đi. Đạo thứ hai do ta thống lĩnh, Tư Đồ Thần Phong, Phật Thánh Đạo Tiên và Lưu Tinh tiên bối cùng đi. Đạo thứ ba do Văn Bất Danh thống lĩnh, Dương Thiên, Bắc Phong và Khiếu Thiên đi theo. Xuất phát!

Một tiếng hạ lệnh, Quy Vô đạo trưởng bay ra trước, chỉ huy rất nhiều đệ tử liên minh, tất cả đều vào đây bay thẳng ra ngoài sơn cốc.

Bên cạnh, năm đại cao thủ nhanh chóng đi theo hai bên, chậm chậm di động về phía xa, không bao lâu đã biến mất.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan phất tay, nhóm đệ tử liên minh thứ hai hô to một tiếng, theo sự thống lĩnh của nàng ai nấy tự ngự khí bay lên, tất cả như một vùng mây đen bay thẳng về phía xa xa.

Văn Bất Danh dừng lại một chút, đợi hai nhóm đi trước đã không còn hình dáng mới thống lĩnh những đệ tử còn lại, không nhanh không chậm đi về phía Bắc.

Hành động quy mô lớn bắt đầu triển khai từ bây giờ. Tiếp theo, kết cục gì đang chờ đợi đệ tử liên minh đây? Chuyển lên Bắc của bọn họ có ảnh hưởng thế nào đến nhân gian, đến Yêu vực và thiên hạ đây?

Trận chiến cuối cùng sắp sửa khai hỏa, trong cuộc truy đuổi cuối cùng, ai có thể đoạt được thiên hạ, ai có thể cười ngạo trời đất?

Buồn vui đau thương, ai khóc ai cười, đúng hay sai, ai có thể biết được đây?

Nhìn chân trời gió nổi mây bay, hỏi sông núi ai người không ngã? Cười ân oán thế gian đan xen, đến cuối cùng mọi thứ kết thúc.

Sáng sớm, Liệt Thiên và Bạch Như Sương chậm chậm bước trong rừng núi, hít thở không khí trong lành.

Lúc này, một cao thủ Yêu vực đột nhiên xuất hiện, cung kính hành lễ với Yêu Hoàng Liệt Thiên rồi cất tiếng:

- Bẩm hoàng đế, đã tìm được nơi Vu Thần ẩn thân, hần hiện nay đang ở trong một vùng núi lớn cách cốc này ngoài bảy trăm dặm. Còn về vị trí cụ thể hiện không thể khẳng định được, bởi vì thuộc hạ đã phải ra mười sáu vị cao thủ đến gần, kết quả không một người nào quay lại, vì thế chỉ biết phạm vi đại khái.

Liệt Thiên vẻ mặt hơi lạnh, hỏi lại:

- Phía Huyền Dạ và Long Lang tình hình thế nào?

Cao thủ đó đáp lại:

- Hai vị đại vương tiến quân thuận lợi, đã vòng qua phạm vi thế lực của Trừ Ma liên minh, đang đánh thắng một mạch, không mấy ngày nữa có thể loại trừ những thế lực đối lập, hoàn thành bá nghiệp thống nhất nhân gian.

Gật đầu nhẹ nhẹ, Liệt Thiên nói:

- Được, người đi truyền lệnh, lập tức tiến thẳng về phía Vu Thần, chúng ta đi gặp hần một phen.

Cao thủ kia vâng một tiếng, lập tức lác mình đi liền.

Bạch Như Sương hơi lo lắng, nhẹ giọng nói:

- Vu Thần quỷ kế đa đoan, lần này chúng ta phải vô cùng cẩn thận.

Liệt Thiên ngạo nghễ đáp:

- Yên tâm đi, có ta ở bên nàng, ai cũng không thể hại được nàng.

Bạch Như Sương bật cười êm ái, thân thể nép vào lòng Liệt Thiên, hạnh phúc nhắm chặt mắt lại.

Cũng đúng lúc này, ở trên một ngọn núi cách đó vài trăm dặm, Vu Thần đang nhìn về phía xa xăm, khuôn mặt xấu xí hiện lên nụ cười mơ hồ.

Hách Triết cung kính đứng bên, hệt như một cái bóng của Vu Thần.

- Chủ nhân, cao thủ Yêu vực thường xuyên xuất hiện, rõ ràng bọn chúng đã phát hiện được tung tích của chúng ta.

Vu Thần điềm nhiên trả lời:

- Điều phải đến cuối cùng cũng đến, hà tất phải để ý đến làm gì.

Hách Triết nói:

- Chủ nhân, lúc này nếu chúng ta thắng thắn giao chiến với bọn chúng dường như hơi bất lợi.

Vu Thần bình tĩnh trả lời:

- Không cần phải lo lắng, địch tiến thì ta lùi, bốn thần không dự tính liều mạng với bọn chúng. Hơn nữa, Yêu Hoàng chuyển này cũng không chiếm được tiện nghi, vừa hay chúng ta có cơ hội.

Hách Triết không hiểu, hỏi lại:

- Ý chủ nhân nói là ...

Khuôn mặt xấu xí của Vu Thần lộ ra nụ cười quỷ bí, nhẹ giọng nói:

- Không cần phải gấp, người sẽ nhanh chóng biết thôi. Bây giờ, người hãy dẫn Bạch Quang đến đây, còn những chuyện khác không cần phải quan tâm.

Hách Triết trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng lại không hỏi, lập tức theo lệnh đi ra.

Đợi khi Hách Triết đã đi, Vu Thần đột nhiên cười lớn, giọng đặc ý nói:

- Liệt Thiên, người muốn đối phó với ta lại quên rằng ta cũng muốn đối phó với người, lần này người hãy chờ đó mà hối hận. Ha ha ha ...

Đầu giờ sáng, Liệt Thiên cùng Bạch Như Sương dẫn hơn mười cao thủ Yêu vực rời khỏi sơn cốc đi tìm Vu Thần.

Trên đường đi, một đoàn người cười gió bay đi, xuyên qua những vùng mây trắng, tốc độ rất nhanh, chỉ một lúc đã bay được hơn hai trăm dặm.

Lúc này, Chiêu Hồn sứ giả trên vai Bạch Như Sương (Hong Hong) đột nhiên mở miệng nói:

- Là duyên hay là nghiệt, là tụ hay tán, lòng trời khó dò, chỉ một ý niệm.

Bạch Như Sương biến sắc, không hiểu hỏi:

- Hồng hồng, người muốn nói điều gì, vì sao không nói rõ ràng ra?

Liệt Thiên ánh mắt nặng nề, quát lên:

- Mọi người cẩn thận, có nguy hiểm ...

Câu còn chưa dứt, phía trước liền vang lên tiếng kêu thảm thiết, bốn cao thủ Yêu vực dẫn đường lập tức chết ngay tại chỗ.

Gầm lên một tiếng, Liệt Thiên toàn thân khí thế bộc phát, một luồng bá khí vương giả trải ra bốn phía, hình thành một vùng không khí đặc biệt giữa bầu trời.

Bên cạnh, Bạch Như Sương vẻ mặt kinh ngạc, cùng với một cao thủ Yêu vực trốn sau lưng Liệt Thiên, bắt an nhìn về phía trước.

Mây đen quay cuồng, gió lốc không ngừng. Chỉ thấy một bóng hình đen tuyền ngạo nghễ giữa không trung, mây bốn bề tự động tản ra.

Đó là một yêu quái toàn thân sát khí bức người, khuôn mặt xấu xí, hai cánh màu đen, chín cái đuôi dựng đứng, tất cả gộp lại tạo thành một hình bóng quen thuộc, đó chính là Thiên Sát.

Nhìn từ xa xa, Liệt Thiên và Thiên nhìn nhau không nói, khí thế từ hai bên tương đương, dòng khí gào thét thổi qua lại, tạo nên những tiếng sấm nổ dày đặc.

- Người là Thiên Sát?

Trong lúc nhìn nhau, Liệt Thiên phá vỡ trầm lặng trước tiên.

Ngạo nghễ gật đầu, Thiên Sát trả lời:

- Không sai, ta chính là Thiên Sát, người có phải là Yêu Hoàng?

Liệt Thiên lạnh nhạt đáp:

- Nếu đã biết ta, người còn dám đến đây?

Thiên Sát bật cười điên cuồng nói:

- Khắp cả thiên hạ còn chưa có người khiến cho Thiên Sát ta phải sợ, huống gì một Yêu Hoàng nhỏ nhoi.

Hai mắt hơi khép lại, sát khí trên người Liệt Thiên phóng ra, âm trầm nói:

- Như vậy, bốn hoàng lại muốn lĩnh giáo qua một lượt với người.

Thiên Sát nhìn Liệt Thiên, hơi kinh ngạc nói:

- Lần trước Lục Vân nhắc tới người, ta còn chưa cho là gì cả, lúc này nhìn lại, té ra người cũng có vài phần thực lực. Cũng được, nếu bốn sát đã gặp ở đây, thế thì trước tiên hãy loại trừ người, sau đó mới hủy diệt thiên hạ.

Nói rồi hai cánh trên lưng giang ra, cơn lốc kinh trời bỗng nhiên xuất hiện cùng với sức mạnh vạn uốn không gian, chớp mắt đã đến bên Liệt Thiên.

Thấy vậy, ánh mắt Liệt Thiên hơi biến, trong lúc quát to hai tay giang ra, khí thể mạnh mẽ bay vút đón lấy một chiêu của Thiên Sát.

Lúc này, cuồng phong gào thét, thời không uốn vặn, sức mạnh hủy diệt hòa lẫn vào nhau, lập tức giữa không trung xuất hiện mười vũng xoáy thời không, thôn tính liền một số cao thủ Yêu vực.

Ở trong đó, Liệt Thiên trong lòng chấn động, cảm thấy bất ngờ với thực lực của Thiên Sát, cũng mơ hồ có cảm giác được điềm xấu.

Xoay người lại, Liệt Thiên tay trái ôm lấy Bạch Như Sương, tay phải chém vào không trung, cắt nát thời không uốn vặn, còn đẩy năm cao thủ Yêu vực còn lại đi vài dặm.

Thiên Sát không hề truy kích, chỉ tàn khốc nhìn Liệt Thiên, ý thức tập trung khóa chặt lấy Liệt Thiên.

Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng, hào quang bảy màu lóe lên, chớp mắt đã khiến dòng khí rung động yên lặng, khiến cho bốn bề trở lại bình thường.

Sau đó, Liệt Thiên nhìn Thiên Sát một lúc, rồi ánh mắt nhìn khuôn mặt của Bạch Như Sương trong lòng, thần sắc êm ái nói:

- Nàng không sao chứ?

Bạch Như Sương lắc đầu đáp:

- Thiếp không sao, còn chàng phải đối diện với kẻ cực hung cực sát nhất thế gian, nhớ phải vô cùng cẩn thận.

Liệt Thiên điềm nhiên đáp:

- Không cần phải lo cho ta, Thiên Sát tuy mạnh nhưng bốn hoàng cũng không dễ chọc vào. Bây giờ, nơi này hơi nguy hiểm, nàng cùng bọn nó rời đi trước, chút nữa ta sẽ đi tìm nàng.

Bạch Như Sương hơi không nỡ, nhưng trong lòng nàng biết rõ, bản thân lưu lại chỉ khiến Liệt Thiên phân tâm, vì thế cũng không trì hoãn, dặn dò:

- Thiên, nhớ cẩn thận, thiếp đợi chàng bình an quay về.

Liệt Thiên mỉm cười gật đầu, cho dù đối mặt với cường địch thế nào, ít ra cũng không nên khiến người mình yêu thương lo lắng.

Bạch Như Sương buông tay, từ từ lùi lại, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm. Liệt Thiên mỉm cười không nói, nhẹ nhàng phát tay, đẩy mắt hiện lên chút trù ẻo.

Lùi đến bên năm cao thủ Yêu vực, Bạch Như Sương nhỏ nhẹ nói:

- Đi thôi, chúng ta đi trước chờ đợi chàng.

Nói rồi không khỏi nhìn lại một lúc, rồi mới dẫn năm vị cao thủ bỏ đi.

Đưa mắt tiễn Bạch Như Sương đi xa, Liệt Thiên rất không đành, nhưng dần dần an tâm, không phải lo lắng cho nàng, bản thân không sợ gì cả.

Thoải không nhìn nữa, Liệt Thiên nhìn địch phía trước, khí thể toàn thân kích phát, một luồng sát khí sắc bén điên cuồng thổi đến.

Thiên Sát vẻ mặt lạnh lùng, thần quang trong mắt rực rỡ, một sự chờ đợi nồng nhiệt hòa lẫn với mấy phần tàn khốc vào trong.

Thời khắc này, hai kẻ mạnh mẽ giữa trời đất đối mặt nhau, một bên là tà ma cực sát trong trời đất, một bên là con trời, giữa bọn họ cuối cùng ai thắng ai thua?

1072. Chương 1074 – Đột Phát Ý Ngoại (biển Cổ Bất Ngờ)

Trong tiếng cười lớn, Vu Thần lóe lên đi liền, xuất hiện trên đỉnh ngọn núi đơn độc, biến thành một người phụ nữ hấp dẫn.

Đón gió đứng yên, Vu Thần mỉm cười nhìn về xa xa, mái tóc dài tung bay theo gió, khiến cho người ta cảm thấy vẻ đẹp phiêu phưởng, ẩn chứa vài phần thần bí.

Rời khỏi Liệt Thiên, Bạch Như Sương hơi bất ổn trong lòng, vừa bay về phía trước, vừa liên tục quay đầu nhìn lại, vẻ mặt đầy ưu tư.

Một cao thủ Yêu vực thấy vậy, khuyên bảo:

- Nương nương chớ lo lắng, hoàng đế chúng ta nhất định có thể chiến thắng Thiên Sát, rồi đến đây gặp chúng ta.

Bạch Như Sương vẻ mặt sa sút, không chút phản ứng với cách xưng hô nương nương, trong lòng chỉ nghĩ đến Liệt Thiên, căn bản không nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Năm cao thủ thấy vậy, tuy không hiểu lắm tình yêu nhân gian, lại cũng cảm thấy tình cảm trung trinh của Bạch Như Sương với Liệt Thiên, ai nấy trong lòng sinh kính phục, không tiện khuyên giải nữa. Như vậy, một hàng sáu người tiếp tục tiến lên, không lâu sau đã rời khỏi hơn trăm dặm.

Lúc này, Chiêu Hồn sứ giả (Hong Hong) trên vai Bạch Như Sương kêu lên trầm trầm, khiến sáu người chú ý. Mọi người nhìn nó, chỉ thấy đuôi cánh đều dựng đứng, ánh mắt như điện, hệt như sắp sửa gặp phải đại địch.

Bạch Như Sương hơi lo lắng, nhỏ nhẹ hỏi:

- Hong Hong, người có phải cảm thấy được Liệt Thiên có nguy hiểm chăng?

Nhìn nàng, Chiêu Hồn sứ giả lắc đầu nhẹ nhàng, trog mắt ẩn chứa tiếng thở dài.

Bên cạnh, một cao thủ Yêu vực nói:

- Có khả năng nó cảm nhận được nguy hiểm, mọi người phải cẩn thận, để bảo vệ an toàn của nương nương cho tốt.

Bốn cao thủ nghe vậy, ai nấy tra xét tình hình lân cận, rất nhanh có người phát hiện được tung tích của Vu Thần.

- Cẩn thận, ở đó có một người phụ nữ toàn thân lộ ra tà khí.

Bạch Như Sương thất kinh, nhìn theo hướng cao thủ đó chỉ, quả nhiên thấy trên một ngọn núi đơn độc có một người phụ nữ hấp dẫn. Ngọn núi này dốc thẳng vô cùng, người tầm thường khó có thể leo lên được, như vậy có thể thấy người phụ nữ này chắc chắn có lai lịch.

Nghĩ đến đây, Bạch Như Sương lập tức quyết định ra lệnh:

- Đổi hướng khác, chúng ta né tránh cô ta, đi đường vòng.

Năm cao thủ đồng thanh đáp ứng, lập tức quay đầu bay đi về phía bên trái.

Trên đỉnh núi, Vu Thần cười duyên nói:

- Thế giới rộng lớn, có duyên gặp nhau, nếu đến rồi hà tất phải bỏ đi.

Thân thể Bạch Như Sương dừng lại ngay, nếu đối phương đã mở miệng, hẳn đến đây vì mình. Lúc này muốn chạy, một là quá yếu thế, hai là cũng không chắc chắn có thể thoát được, như vậy sao không thân nhiên một chút.

Suy nghĩ như vậy, Bạch Như Sương không hề bỏ đi, hỏi ngược lại:

- Duyên có lành xấu, chuyện có chính tà, giữa ta và người có kết cục thế nào?

Vu Thần cười nhẹ nói:

- Duyên xấu duyên tốt, mọi thứ đều ở trời, định mệnh nhân quả, ai có thể né tránh được đây?

Bạch Như Sương nhượng mày, lạnh giọng nói:

- Chớ có quấy nhiễu ta, ngươi thật sự là ai, tìm ta có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Vu Thần cười tà dị đáp:

- Ta là ai không quan trọng, ngươi là ai mới là quan trọng.

Bạch Như Sương sững người, nghi hoặc nói:

- Câu này của ngươi có ý gì? Lẽ nào ngươi không biết ta là ai? Nếu là như vậy, sao ngươi còn phải đến đây làm gì?

Vu Thần cười nói:

- Ta tự nhiên biết ngươi là ai, nếu không sao còn ở đây chờ ngươi. Nhưng ta đến chỉ để làm một giao dịch với ngươi, không biết ngươi có tình nguyện hay không?

Bạch Như Sương hơi mơ hồ, người phụ nữ trước mắt nói năng lung tung, thật ra cô ta có ý thế nào, hay vốn đến đây như vậy?

Trong lúc suy tư, Bạch Như Sương vẽ mặt bình tĩnh, điềm nhiên hỏi:

- Giao dịch thế nào ngươi nói thẳng ra xem.

Vu Thần đáp:

- Giao dịch này không thể có quá nhiều người biết được, vì thế trước khi mở lời ta cần phải xử lý một số chuyện.

Bạch Như Sương nghe vậy chấn động, quát lên:

- Ngươi muốn ra tay giết những người bên ta?

Vu Thần cười đáp:

- Quả thật là một phụ nữ xinh đẹp thông minh, đáng tiếc ...

Còn chưa dứt lời, tay phải Vu Thần phất lên tùy tùy tiện tiện, vuốt lên mái tóc dài nhẹ nhẹ, một luồng tà khí quỷ dị liền chớp mắt xông đến xuất hiện bên cạnh Bạch Như Sương, lập tức giữ nguyên năm cao thủ Yêu vực tại chỗ.

Phát hiện thấy luồng sát khí, cả năm cao thủ giận dữ gào lên, ai nấy toàn lực phản kháng, đáng tiếc lại không làm được gì.

Bạch Như Sương thấy vậy, lập tức giận dữ mắng một tiếng, hai tay múa lên, làn băng mạnh mẽ ngưng tụ thành một con rồng băng trắng toát công thẳng về phía Vu Thần.

Bật cười vô vị, tay phải vuốt tóc của Vu Thần tự nhiên hạ xuống, rồi hơi dừng lại trước ngực, một làn sáng âm u bay lượn ra đón đỡ lấy con rồng băng do Bạch Như Sương phát ra. Hai bên gặp nhau giữa không trung, va chạm kịch liệt, lập tức truyền ra những tiếng sấm nổ vang.

Bầu trời, hoa tuyết đột nhiên rơi xuống, dòng khí lạnh băng ngưng đọng không ta, như sương mù tản ra khiến bốn phía một vùng tuyết trắng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngán ngùi, thê lương, chớp mắt đã tắt ngóm. Bạch Như Sương nghe vậy trong lòng giận dữ.

- Thủ đoạn tàn nhẫn, người phụ nữ tà ác này thật ra là ai đây?

Bật cười âm hiểm, Vu Thần điềm nhiên trả lời:

- Không cần phải tức giận, những cao thủ Yêu vực này sớm muộn gì cũng phải chết, hà tất phải để ý đến? Bây giờ nơi này chỉ còn hai người chúng ta chỉ để bàn luận về giao dịch.

Bạch Như Sương nhìn lão, cảnh giác nói:

- Chúng ta từ trước đến nay chưa từng gặp qua, làm sao có giao dịch gì được?

Vu Thần cười nói:

- Chúng ta chưa từng gặp qua, nhưng có một số người chúng ta lại đã từng gặp, cô không có hiểu kỳ sao?

Bạch Như Sương hừ lạnh đáp:

- Đồ hạng xảo trá, chỉ nói sàm nói bậy, người cho là ta sẽ tin tưởng người sao?

Vu Thần không thêm để ý, rất tự tin trả lời:

- Giữa chúng ta nếu giao thủ thật sự, người cho là ai thắng ai thua đây?

Bạch Như Sương đáp:

- Thế thì phải so tài rồi mới biết được, lúc này nói còn quá sớm.

Vu Thần cười đáp:

- Cô rất thông minh, tu vi cũng không yếu, nhưng thật sự động thủ thì cô không thoát khỏi bàn tay ta.

Bạch Như Sương hừ giọng nói:

- Nếu là như vậy, người còn phải nói chuyện giao dịch với ta làm gì, cứ thắng tay mà làm không được sao?

Vu Thần cười cười, lắc đầu trả lời:

- Có một số chuyện phải chú ý đến tính tình, thắng tay lại không có ý nghĩa gì cả.

Bạch Như Sương cười lạnh nói:

- Chớ có che dấu trước mặt ta, người không thắng tay bởi vì người còn có điều lo ngại.

Vu Thần trong lòng chấn động mạnh mẽ, cười to đáp trả:

- Bạch Như Sương thật tự phụ, người cho là ta sẽ sợ Yêu Hoàng Liệt Thiên chăng?

Bạch Như Sương phản bác lại:

- Lẽ nào người không sợ chăng?

Vu Thần tự phụ đáp:

- Ta tự nhiên không sợ hấn.

Bạch Như Sương cười chế nhạo:

- Nếu không sợ, vì sao trước đây không xuất hiện mà lại chọn lúc này để ra mặt?

Vu Thần đáp:

- Làm như vậy chỉ vì tạm thời không muốn động thủ với hấn, hoàn toàn không phải sợ hấn.

Bạch Như Sương kinh hãi, ngay từ đầu nàng đã phỏng đoán thân phận của người phụ nữ trước mắt, lúc này một ý niệm đột nhiên lóe lên trong đầu, khiến nàng không khỏi thất kinh la lên:

- Người chính là Vu Thần!

Nghe vậy, Vu Thần biến sắc, chân chừ một lát rồi thản nhiên đáp:

- Không sai, chính là bổn thần.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh sáng âm u, lập tức khôi phục lại hình bóng người đàn ông xấu xí.

Thấy vậy, Bạch Như Sương cả kinh nhanh chóng lùi lại phía sau, cất tiếng hỏi:

- Vu Thần, người lúc này xuất hiện là có quỷ kế gì?

Thấy nàng bỏ chạy, Vu Thần hoàn toàn không truy đuổi, điềm đạm trả lời:

- Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi. Đương nhiên, nếu như ngươi không có hứng thú, bổn thần cũng không miễn cưỡng, nhưng tính mạng của Bạch Quang sẽ không được lâu.

Bạch Như Sương nghe vậy, đang muốn bỏ chạy lập tức dừng lại, vẻ mặt rất phức tạp.

Vu Thần thấy vậy, cười nhẹ nói:

- Thế nào, có hứng thú rồi phải không?

Trầm ngâm rất lâu, Bạch Như Sương nói:

- Ngươi muốn làm một cuộc giao dịch thế nào với ta?

Vu Thần đáp:

- Giao dịch này rất đơn giản, ta trả Bạch Quang cho ngươi, nhưng ngươi phải đảm bảo với ta là sẽ khiến Liệt Thiên không tìm ta gây phiền phức, bởi vì bây giờ ta còn chưa muốn ra mặt giao đấu với hắn.

Có chút không tin, Bạch Như Sương hỏi:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Ngươi không sợ ta đổi ý sao?

Bật cười tà mị, Vu Thần điềm nhiên đáp:

- Ngươi khẳng định Bạch Quang ta giao cho ngươi nhất định hoàn hảo không bị gì sao?

Bạch Như Sương sững người, hừ giọng nói:

- Nếu ta không đáp ứng thì sao?

Vu Thần tự phụ đáp:

- Nếu ngươi không đồng ý, cần gì phải dừng lại, cần gì phải mở miệng hỏi han?

Hơi tức giận, Bạch Như Sương giọng hận thù nói:

- Vu Thần, ngươi chớ có đắc ý, nhất định có một ngày Liệt Thiên sẽ tiêu diệt ngươi.

Ánh mắt lạnh lại, Vu Thần hừ giọng nói:

- Chuyện của tương lai, ai sống ai chết còn phải xem thử bản lĩnh của từng người, nói không chừng hắn sẽ chết trong tay ta.

Bạch Như Sương đáp:

- Nói vậy, Liệt Thiên tuyệt đối không chết, đến lúc đó người chết nhất định là ngươi.

Bật cười quỷ dị, Vu Thần nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì chúng ta hãy xem đi. Bây giờ chúng ta còn phải nói chuyện Bạch Quang, ngươi thấy thế nào?

Bạch Như Sương vẻ mặt biến ảo bất định, quát lên:

- Ngươi giấu ông ấy ở đâu, nhanh giao ra đây.

Bật cười đắc ý, Vu Thần vừa bay về phía xa xa, vừa nói:

- Ta tự nhiên sẽ không giấu hắn ở đây, ngươi muốn cứu người thì đi theo ta, không muốn cứu người thì cứ tùy tiện đi.

Bạch Như Sương hơi chần chừ, cho dù nói thế nào thì ông ấy cũng là tổ tiên của mình, biết rõ đối phương bị nguy hiểm thì nàng làm sao có thể im lặng như không biết được?

Nhưng trong lòng nàng có chút lo ngại, biết Vu Thần lòng không tốt, rất có khả năng gây bất lợi cho Liệt Thiên, vì thế mới hơi do dự...

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Bạch Như Sương dù sao cũng có lòng tốt, cuối cùng không bỏ được tình thân, bay theo Vu Thần về phía xa xa.

Giây lát, Vu Thần dẫn Bạch Như Sương đến một dãy núi, hạ xuống trên ngọn núi cao nhất. Ở đó Hách Triết đã đợi từ lâu, vừa thấy hai người xuất hiện, lão lập tức dẫn Bạch Quang uể oải yếu đuối ra nghênh đón.

Vừa thấy Bạch Quang, Bạch Như Sương lập tức kích động, lo lắng hô lên:

- Tiên tổ, người bị gì có nặng lắm không?

Bạch Quang thân thể run lên, gắng hết sức ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Giây lát, Bạch Quang đột nhiên tỉnh lại, lớn giọng nói:

- Như Sương đi nhanh, Vu Thần quỷ kế đa đoan, nhất định gây sự bất lợi cho con, dùng con để kiểm chế Liệt Thiên và sử dụng cho hắn.

Bạch Như Sương khổ sở lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Tiên tổ, không cần phải nói chuyện đó, con đến cứu người.

Bạch Quang lòng đầy hổ thẹn, lớn giọng nói:

- Như Sương, không cần phải làm điều ngu xuẩn đó, ta không đáng cho con làm như vậy, con không được vì ta mà rơi vào bẫy Vu Thần, hắn muốn phá hoại con và Liệt Thiên, khiến các con phân ly vĩnh viễn.

Bạch Như Sương nghe vậy chấn động, sau đó đau khổ nói:

- Là duyên hay nghiệt, toàn là ý trời. Nếu quả thật vô duyên, có cố gắng cũng là vô tình.

1073. Chương 1075 – Vu Thần Quỷ Kế (quỷ Kế Của Vu Thần)

Thất Giới Truyền Thuyết Quyển 12 – Thiên Địa Vô Cực – chương 083

Chương 1075 – Vu Thần quỷ kế (Quỷ kế của Vu Thần)

Tác giả: Tâm Mộng Vô Ngân

Dịch: Diamondismail

Biên dịch: Humanity

Biên tập: Humanity

Nguồn:

Nhìn vẻ mặt thê lương của Bạch Như Sương, Vu Thần lạnh nhạt nói:

- Một cảnh tượng thật xúc động lòng người, thật sự đáng tán thành.

Bạch Quang giận dữ quát:

- Câm miệng, ngày đó ngươi không giết ta, té ra để dành cho hôm nay, ta sẽ không để cho ngươi được toại nguyện.

Vu Thần trừng mắt nhìn ông, một luồng sát khí sắc bén đánh cho Bạch Quang đột nhiên run lên, nguyên thần cơ hồ muốn tan vỡ.

Bạch Như Sương thấy vậy, giận dữ nói:

- Dùng tay, không được dẫm thương ông ấy.

Hách Triết nhìn Vu Thần lên tiếng hỏi:

- Chủ nhân, người quả thật dự tính ...

Vu Thần bật cười quỷ bí, thuận tay đỡ lấy nguyên thần Bạch Quang, nói với Bạch Như Sương:

- Muốn người rất đơn giản, phải quên hết ước định giữa chúng ta, nếu không hấn chết người cũng đừng trách ta.

Bạch Như Sương hận thù nói:

- Người yên tâm, trong thời gian ngắn, Liệt Thiên sẽ không tìm người. Từ nay về sau phải coi vận khí của người như thế nào.

Vu Thần cười đáp:

- Như vậy, lão bắt tử này giao lại cho người.

Nói rồi tay phải đưa ra chờ Bạch Như Sương đến lấy.

Cảnh giác nhìn Vu Thần, Bạch Như Sương chậm chậm đến gần, thấy vẻ mặt lão đắc ý, hoàn toàn không chút sát khí mới đưa tay đỡ lấy.

Bạch Quang trong lòng rất giận, cực lực tranh đấu muốn nhắc nhở Bạch Như Sương chớ để lầm mưu, đáng tiếc đã bị Vu Thần dùng Vu thuật kiềm chế.

Chớp mắt, Bạch Như Sương đã nắm lấy nguyên thần của Bạch Quang, bắt đầu dùng sức đoạt lấy. Đáng tiếc Vu Thần hoàn toàn không để buông tay, ngược lại vẻ mặt cười tà dị, dường như có ý thăm dò tu vi của nàng.

Thấy vậy, Bạch Như Sương cẩn thận vô cùng, vừa phòng ngự toàn lực, phong bế kinh mạch và huyết đạo toàn thân, vừa từ từ gia tăng áp lực.

Vu Thần dường như nhìn thấu được tâm tư của nàng, cười nói:

- Tính cảnh giác rất cao, nhưng trước mặt bổn thần rõ ràng trực trặc một ít rồi.

Nói rồi trong mắt ánh u ám lóe lên, một luồng kinh khí vô hình từ trong cơ thể bắn ra xông vào trong cơ thể Bạch Như Sương, đánh cho nàng toàn thân khí huyết bùng bùng.

Lúc này, Bạch Như Sương áp lực gia tăng, một cảm giác chán ghét dâng lên trong lòng, phảng phất như một bóng ám cứ bao phủ lấy nàng, khiến cho tâm linh nàng ngập đầy áp lực. Cảm giác này vô cùng rõ ràng, nhưng lại quái dị vô cùng, nàng cẩn thận tra xét lại không tìm ra được nguyên nhân.

Lúc này, Chiêu Hồn sứ giả trên vai Bạch Như Sương đột nhiên gào to một tiếng, sau đó bay ra hóa thành một mũi tên đen ngòm bắn thẳng vào huyết mi tâm của Vu Thần.

Tình huống bất ngờ khiến Vu Thần trong lòng chấn động, tinh thần tập trung lập tức xuất hiện một khe hở.

Vì thế, lão hơi giận dữ, lòng bàn tay trái bắn ra một luồng sáng đỏ, chính là Thất Tuyệt Phích Lịch xà, ngăn lấy Chiêu Hồn sứ giả của Bạch Như Sương giữa không trung, cả hai di động rất nhanh lưu lại vô số vết ảnh giữa không trung.

Thời khắc đó, tiếng sấm điếc tai vang lên không ngừng, hai con thú kỳ dị mỗi con một sở trường, nhất thời khó mà phân cao thấp được.

Thấy vậy, Vu Thần hơi kinh ngạc, trong mắt ánh lạnh lóe lên, sát khí đột ngột nổi lên nhưng rất nhanh chuyển thành ý niệm trong đầu, tự động buông tay bỏ Bạch Như Sương ra.

Khi đó, Bạch Như Sương hoàn toàn không để ý, nàng sau khi đoạt lấy được nguyên thần của Bạch Quang rồi, trước hết tra xét một lượt thân thể mình, ngoại trừ khí huyết hơi hơi dao động ra, toàn thân hoàn toàn không chút thương thế, cảm giác chán ghét kia cũng đã sớm không còn, điều này khiến nàng hơi hơi an tâm.

Thu lại tinh thần, Bạch Như Sương nhìn Bạch Quang, hỏi lại:

- Tiên tổ, ông không sao chứ?

Bạch Quang lòng đầy áy náy, đau thương lên tiếng:

- Như Sương, người thật ngốc, lời của Vu Thần làm sao có thể cho là thật được.

Bạch Như Sương bật cười khở, lắc đầu nói:

- Tiên tổ, đừng nói những chuyện này, để con đưa người rời đi.

Nói rồi gọi Chiêu Hồn sứ giả về, nhanh chóng bỏ đi về phương xa.

Thấy Bạch Như Sương bỏ đi, Hách Triết hỏi:

- Chủ nhân, người cứ để cô ta đi không công như vậy chẳng?

Vu Thần cười nói:

- Người sai lầm rồi, ta hoàn toàn không để cô ta chiếm được tiện nghi, chỉ có cô ta không biết mà thôi.

Hách Triết nói:

- Cho dù là như vậy, chủ nhân cũng không cần đưa Bạch Quang cho cô ta mà? Với tình hình hôm nay, chủ nhân hoàn toàn có thể một tay che trời, hà tất phải phí tâm cơ với cô ta như vậy chẳng?

Vu Thần đáp:

- Hách Triết, người chớ coi thường nữ nhân này. Liệt Thiên trân trọng yêu thương cô ta như vậy, tu vi cô ta tuyệt đối không dưới người, chỉ bản thân cô ta cũng không biết mà thôi.

Hách Triết hơi kinh ngạc, phản bác lại:

- Mặc dù vậy, chủ nhân muốn khống chế cô ta cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vu Thần cười nói:

- Kết quả giống nhau thôi, có rất nhiều loại phương thức khác nhau. Huyền cơ bên trong hẳn trong quá trình vận hành.

Hách Triết nghe vậy, hơi suy nghĩ liền hiểu được ý tứ của Vu Thần, tán đồng:

- Chủ nhân quá thật suy nghĩ chu đáo, Hách Triết bội phục vô cùng.

Vu Thần nghe liền bật cười to, tiếng cười chói tai truyền khắp bốn phía. Thật ra thời khắc này lão đang đắc ý điều gì đây?

Trên tầng mây trắng, cuồng phong gào thét điên giạt. Thiên Sát nhìn Liệt Thiên, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Bây giờ không người nào quấy rầy, người hãy thể hiện bản lãnh cho ta được biết qua.

Liệt Thiên lạnh lùng nói:

- Thiên Sát trong truyền thuyết điên cuồng bá đạo, muốn hủy diệt nhân thế, hôm nay ta lĩnh giáo qua, xem thử có giống như trong truyền thuyết không.

Dứt lời toàn thân ánh bầy màu lóe lên, ánh sáng rực rỡ khuếch tán nhanh chóng, hình thành một không gian đặc biệt xung quanh, ngăn cách khí thế của Thiên Sát với bên ngoài.

Cảm nhận được sự cường hân của Liệt Thiên, Thiên Sát gào to một tiếng, quát lớn:

- Đến đây, để người thấy được sự lợi hại của bốn Thiên Sát.

Nói rồi hai cánh trên lưng giang ra, bá khí điên cuồng hoang dã cuộn cuộn bắn ra hết như sấm giạt thét gào, tầng tầng lớp lớp sóng liên tiếp, liên tục không ngừng vây phủ quanh người Liệt Thiên, kịch liệt va chạm với kết giới phòng ngự của Liệt Thiên.

Lúc này, không khí giữa hai người rung động, sức mạnh to lớn giao nhau ma sát, chớp mắt đã phát sinh biến hóa khiến cả bầu trời vận vẹo biến hình, sức mạnh không gian thời gian không chỗ tiêu tan liền phát nổ kịch liệt.

Cứ như vậy, làn sáng ngập trời bay lên như hoa, rực rỡ nhiều màu lại vô cùng hung hiểm.

Vừa mới giao tranh, hai người không chút nhân nhượng, sức mạnh tương đương đè ép, dị biến, ma sát, phát nổ, tạo nên không khí hủy diệt vây phủ quanh hai người.

Bầu trời, làn sáng lấp lánh, trong mây, chớp điện bay lượn, hiện tượng tự nhiên quỷ dị liên tục xuất hiện khiến cả mặt đất rộng rãi rung động.

Một chiêu đơn giản, đối với hai người rất tầm thường, nhưng kết quả khiến trời đất kinh động, cả mặt đất phải rên rỉ. Lẽ nào đây chính là sức mạnh của kẻ mạnh?

Giận dữ nhìn Thiên Sát, Liệt Thiên vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Không hổ là Thiên Sát, quả nhiên cường hãn.

Thiên Sát lạnh lùng đáp lại:

- Người cũng không tồi, có tư cách phân cao thấp với ta.

Liệt Thiên nói:

- Trận chiến Hoa Sơn ngày đó, người đã tiêu diệt không ít cao thủ Yêu vực của ta, hôm nay người phải đền mạng thôi.

Hai tay chấp sau lưng, ánh mắt đột nhiên sáng lên, một luồng ý niệm kiên định thúc động chân nguyên trong cơ thể Liệt Thiên, khiến nó dâng lên vô hạn hóa thành sát khí hữu hình ép thẳng về phía Thiên Sát.

Thấy Liệt Thiên kiêu ngạo như vậy, Thiên Sát lập tức giận dữ gào thét, chín cái đuôi sau lưng tự động cong lên, phát ra làn sáng màu đen ngòm, hình thành một cánh sáng hình quạt, lập tức che phủ ánh sáng trời, khiến cho bầu trời tối đen lại, cả nhân gian như rơi vào trong địa ngục.

Hai cánh hơi vẫy, gió mạnh gào thét, ý niệm trong lòng Thiên Sát chuyển động, sát khí tràn ngập hùng dũng phát ra, hóa thành hai vòng sáng hình quạt to lớn, một trái một phải phóng thẳng đến Liệt Thiên.

Giao chiến ban đầu, chỉ là so về khí thế, hai người đều dùng dự tính dùng thực lực cực mạnh áp chế đối phương. Nhưng cho dù là kẻ mạnh khó thấy trên thiên hạ, thực lực giữa hai bên tuy nói không tương đồng nhưng lại hơn thua nhau rất ít, nếu chỉ bằng vào khí thế yếu mạnh, muốn áp đảo đối phương lại cũng không thể làm được.

Như vậy, giao chiến ban đầu xem ra kịch liệt, khiến cho trời đất rung chuyển, thời không vặn vẹo nhưng kết quả thu được rất nhỏ.

Phát hiện điểm này, Liệt Thiên liền lạnh lùng lại trước, thôi không tranh đấu sống chết vô vị, bắt đầu tìm kiếm sơ hở của Thiên Sát.

Đối với Liệt Thiên, vài lần giao tranh đã hiểu được Thiên Sát, cũng biết được sự tương đương thực lực giữa hai bên, muốn thủ thắng hẳn phải tìm ra nhược điểm của đối phương. Nhưng Thiên Sát cường hãn dị thường, cho dù hẳn có nhược điểm cũng nhất định che giấu thật tốt, làm thế nào mới có thể tìm ra đây?

Thiên Sát hoàn toàn không biết được suy nghĩ của Liệt Thiên, hắn vẫn tiếp tục biểu diễn thực lực bản thân, từng bước từng bước ngưng đọng không gian bốn bề, ép cho Liệt Thiên không nơi nào né được.

Đối với Thiên Sát, tính cách của hắn chịu ảnh hưởng sức mạnh, vô cùng tàn bạo, trước nay cứ làm thẳng, chưa từng thích chơi đùa bịp bợm gì cả,

Đương nhiên, với thực lực Thiên Sát, muốn giết một địch nhân cũng không cần phải dùng chiêu thức gì cả, vì thế hắn luôn luôn kích động, rất ít khi suy nghĩ tính toán.

Vì thế, luận về trí tuệ, Thiên Sát không bằng với Liệt Thiên.

Bớt nói chuyện nhảm, nói chuyện chính yếu. Thiên Sát lúc này liên tục vài lần công kích đều bị Liệt Thiên né được, điều này khiến hắn ít nhiều phát hiện không ổn, vì thế mở miệng hỏi:

- Thế nào? Người sợ chẳng? Không dám giao tranh thẳng thắn với ta chẳng?

Liệt Thiên lạnh nhạt nói:

- Giữa hai chúng ta, giao đấu thắng thua sống chết có ý nghĩa chăng?

Thiên Sát sững người, sau đó lập tức tỉnh ngộ, quát lớn:

- Người cho là rất phí sức chăng, muốn trực tiếp thắng thua chăng?

Liệt Thiên nói:

- Phân thắng bại không ở thời gian ngắn dài. Đánh nhau lâu không nổi, chỉ bằng rút ngắn thời gian lại.

Thiên Sát lên tiếng:

- Được, nói rất sảng khoái, ta thích như vậy. Người nói đi, làm sao mới có thể thi tài nhanh nhất?

Liệt Thiên nghĩ một lát, trầm giọng nói:

- Chúng ta cũng không loanh quanh, lấy giới hạn ba chiêu làm hạn phân cao thấp, nếu là ngang tay thì lần sau quay lại.

Thiên Sát suy nghĩ một lúc, gật đầu nói:

- Được, cứ như lời người, ba chiêu định cao thấp.

Liệt Thiên bật cười lạnh lùng, nhắc nhở:

- Cần thận nhìn cho rõ, đừng đến lúc đó thua rồi lại không phục.

Thiên Sát khinh bỉ nói:

- Muốn thắng ta, người còn làm chưa được đâu. Đến đây, ta cho người thời gian để người thi triển toàn lực.

Nói rồi ngạo nghễ đứng bất động, đôi mắt một đỏ một xanh lấp lánh ánh sáng quỷ dị, phối hợp với hai cánh đen ngòm sau lưng, chín cái đuôi dựng đứng khiến cho người ta cảm thấy tự phụ và âm hiểm.

Liệt Thiên ánh mắt hơi biến, thấy Thiên Sát điên cuồng như vậy, tuy nói trong lòng không vui nhưng lại chưa từng tỏ lộ, ngầm tự điều chỉnh chân nguyên trong cơ thể.

Đối mặt với Thiên Sát, Liệt Thiên có cảm giác ép bức, vì danh dự bất bại của bản thân, cho dù Liệt Thiên kiêu ngạo cũng không thể không cẩn thận, dù sao cao thủ như vậy, sinh tử có thể không để ý nhưng lại phải duy trì sự tôn nghiêm.

Tựa như Ma Thiên tôn chủ ngày trước, đến chết đều vì sự thất bại với Liệt Thiên mà canh cánh trong lòng.

Tay phải giơ cao, lòng bàn tay ngửa lên không, toàn thân Liệt Thiên kinh khí kinh người đi dọc theo tay dâng lên, dẫn động không khí bốn bề hình thành một cột gió bảy màu xông thẳng lên đến tầng mây.

Xung quanh, cuồng phong gào thét, không khí lưu động nhanh chóng thu nhỏ, vừa kéo Thiên Sát đến gần mình, vừa như một dòng xoáy quay cuồng thổi lên trên, liên tục không ngừng tuần hoàn.

Thanks

1074. Chương 1076 – Chí Cường Nhất Chiến (một Trận Chiến Của Hai Kẻ Cực Mạnh)

Trong tiếng quát lạnh, Liệt Thiên mở trừng hai mắt, tay phải giơ cao như cột sáng rực rỡ, cột gió bắn lên không trung nhanh chóng thu nhỏ, ngưng kết thành một cột sáng rực rỡ, khi dâng đến một độ cao nhất định liền tự động biến thành một con thần long bảy màu, toàn thân phát ra ánh sáng ngàn vạn trượng, chiếu rọi sáng ngời cả bầu trời.

Thần long quét đuôi, giận dữ gào thét chín tầng trời. Tiếng sấm đé tạt vang tận mây xanh khiến cho trăm dặm không gian rung chuyển kịch liệt, bất cứ sinh mạng nào cũng đều bị sự hủy diệt xâm hại.

Vuốt rồng bay lên, rẽ mây phá trời. Cùng với mục tiêu công kích càng thêm sắc bén, hình thành một kết giới ánh sáng xanh đỏ bên ngoài Thiên Sát, muốn chôn vùi lấy hắn.

Ánh mắt biến hẳn, Thiên Sát quát to:

- Tới thật tốt, xem ta phá Vân Long Cửu Biến của ngươi như thế nào.

Hai cánh giang ra, sóng dữ ngập trời, cơn lốc mạnh mẽ bay vút đến, hất sức mạnh rung động bên người cách xa vài trăm trượng.

Chín cái đuôi múa lên, hào quang ngàn vạn, làn sáng đen ngòm cùng với khí cực sát cực cường, thẳng thần đón lấy một trảo thần long của Liệt Thiên, hai bên va chạm kịch liệt lập tức phát nổ kinh trời, khiến cho cả bầu trời ánh sáng rực rỡ vây phủ, hệt như mặt trời chói chang lên cao.

Thần long giơ vuốt, phí công lui lại. Điều này khiến Liệt Thiên hơi giật mình, nhưng cũng không ngoài ý liệu. Ý niệm biến đổi, thần long lại biến đổi. Thân thể quay cuồng hô phong hoán vũ, mới vừa rồi chỉ trong vạn dặm, chớp mắt đã hình thành một vùng đen tối. Sức mạnh như vậy thể gian hiếm thấy, quả thật không hổ là Vân Long Cửu Biến.

Thần quang trong mắt Thiên Sát rực rỡ, nhìn thấy con rồng to lớn bay lượn, miệng quát to không ngừng, hai cánh trên lưng không ngừng vẩy lên phối hợp với chín cái đuôi múa lên, ngưng tụ giữa không trung thành một vầng mây đen phương viên vài trăm dặm, hệt như Thái Sơn rơi xuống ép chặt lấy thần long.

Đồng thời, Thiên Sát hai tay bắt chéo trước ngực, lòng bàn tay ánh đen lấp lánh, chớp mắt đã ảo hóa thành một quả cầu ánh sáng quý bí phát ra ánh sáng màu đen, theo sự khống chế của hắn phóng thẳng về phía Liệt Thiên.

Quả cầu này lớn không quá một tấc, nhưng thoát tay liền nhanh chóng lớn lên, ẩn chứa khí tức tử vong rất mạnh, khiến cho Liệt Thiên cảm thấy kinh khủng.

Chăm chú nhìn quả cầu kia, Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng, tay phải giơ cao đột nhiên loáng lên kéo theo thần long bảy màu trên đỉnh đầu khiến nó phát ra tiếng rống giận dữ rung trời, há miệng phát ra một hạt long châu bảy màu đón lấy. Như vậy, chỉ thấy thần long kia toàn thân hào quang dần mất đi, bị vầng mây đen ăn mòn, cuối cùng biến mất không tung tích.

Giữa không trung, hạt ngọc đen ngòm và long châu bảy màu gặp nhau, sấm sét chớp điện lóe lên, tiếng sấm đécat tai, vô số hào quang như một dải băng tung ra bốn phía, khiến cho bầu trời rực rỡ nhiều màu, mỹ lệ vô cùng.

Quá trình này kéo dài giây lát, sau đó làn sáng tan biến, hai hạt châu cách nhau ba thước, sóng ánh sáng lấp lánh giữa hai bên, dần dần biến hóa khác biệt, cuối cùng ánh sáng mạnh lóe lên, tiếng vang như sấm, dòng khí đáng sợ quét qua trời đất, quét sạch mọi vầng mây và không khí, khiến vùng chung quanh rõ ràng vô cùng.

Trong lúc nổ, Liệt Thiên và Thiên Sát thân thể đều rung lên, không khỏi tự động thối lui lại, rõ ràng sức mạnh hai người hợp lại tạo nên sức nổ không dễ để chống cự được.

Mượn chưởng đánh ngược lại, Liệt Thiên ổn định thân thể, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thiên Sát cách vài dặm, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng. Chiêu thứ nhất hai người tính là bằng nhau, hai chiêu tiếp theo liền trở thành quan trọng, cuối cùng ai có thể thắng được đây?

Thiên Sát ánh mắt lửa giận bùng bùng, vừa kéo ngắn khoảng cách giữa hai bên, vừa gằn giọng nói:

- Nhiều năm trôi qua, ngươi là người thứ hai có thực lực đủ để đánh với ta. Bây giờ chúng ta đổi sang phương thức khác, xem thử ai mới thật sự là người mạnh tuyệt thế đây.

Tay phải giơ cao, khí thể kinh trời, lòng bàn tay lấp lánh ánh đỏ ảo hóa thành một cây đao hai lưỡi lấp lánh ánh xanh thâm và đỏ thâm luân phiên trên tay hắn. Đây chính là Tuyệt Diệt Thiên đao của Thiên Sát, phát ra vẻ hủy diệt, mũi đao ánh máu liên tục lóe lên hệt như một nụ cười mỉm của ác ma.

Nhìn Thiên Sát đã rút binh khí, Liệt Thiên trong lòng chấn động, thanh đó đại biểu cho tà binh tử vong, khiến cho Liệt Thiên cảm thấy nặng nề.

Thôi nhìn, Liệt Thiên ngửa mặt kêu dài, tay phải thuận thế đưa ra trước, lòng bàn tay hào quang lấp lánh, thần khí cực bá đạo đột nhiên hiện ra, đó là Liệt Nhật long thương đã từng chấn động Thất giới, sau khi xoay tròn dần dần lớn lên, thân thương bộc phát hào quang ngàn vạn, phối hợp với tiếng rỗng ngâm rung trời khiến cho chín tầng trời mây rung chuyển, vạn vật thần phục, một luồng bá khí uy nghiêm vượt lên trời đất ép cho bốn bề yên lặng không một tiếng động, cả không gian đều ngưng đọng lại.

Kinh ngạc nhìn binh khí của Liệt Thiên, Thiên Sát rống to:

- Thần binh thật tốt, có tên là gì vậy?

Liệt Thiên lạnh lùng cao ngạo đáp:

- Liệt Nhật long thương, trên đời vô song.

Thiên Sát không cho như vậy, hừ giọng nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì để xem Liệt Nhật long thương của ngươi lợi hại hay Tuyệt Diệt Thiên đao của bản Thiên Sát bá đạo.

Nói rồi hai tay giơ cao, nắm chặt binh khí tà đạo, toàn thân sát khí điên cuồng hội tụ, chỉ chớp mắt, phương viên vài trăm dặm ngập tràn khí tức tà sát, lệ sát, âm hiểm, quỷ dị.

Phát hiện chiêu thứ hai của Thiên Sát không phải đùa, Liệt Thiên không dám sơ ý, lập tức điều động chân nguyên trong cơ thể bắt đầu toàn lực chuẩn bị.

Thời khắc này, chỉ thấy toàn thân Liệt Thiên bảy màu lấp lánh, pháp quyết Thái Ất Bất Diệt bộc phát gấp trăm lần, dần dần mở ra một kết giới bảy màu bên trong không gian âm u do Thiên Sát tạo ra, hai bên lần lượt đối kháng.

Sau đó, long thương trong tay Liệt Thiên giơ cao, binh khí thần thánh cực bá đạo chấn động kêu lên, âm thanh diếc tai xuyên cả trời đất cùng với sức tuyệt sát phân bố trong chín tầng trời chín tầng đất điên cuồng chém giết với khí tà sát của Thiên Sát.

Giận dữ nhìn về phía trước, toàn thân Thiên Sát ánh đen vây bọc, khí tức quỷ dị trộn lẫn sức mạnh hủy diệt phối hợp với hai cánh vẩy lên, chín cái đuôi dựng đứng, hoàn toàn như một bức tượng thần thú đang ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

Trên đầu, binh khí tà đạo cực mạnh phát ra làn sáng hủy diệt, đang liên tục không ngừng dâng lên muốn phá vỡ bầu trời, hủy diệt vạn vật, độc bá thiên hạ. Phía sau, mây đen cuộn cuộn, cuồng phong gào thét giận dữ, thời gian không gian vặn vẹo không ngừng phát ra chớp điện ngoằn ngoèo, khiến cho người thấy được phải kinh hãi.

Bầu trời, một vùng hỗn loạn, hai kẻ mạnh mẽ nhất hình thành bầu không khí điên loạn thời gian không gian, khiến cho không gian lệch lạc, thời gian vặn vẹo, ngăn cách cả trời đất ra hai.

Nơi này là một sự tồn tại đặc biệt, có từ trường dị thường, có cuồng phong hủy diệt. Hơi không thận trọng liền rơi vào bên trong khó mà thoát được. Thấy vậy, hai kẻ mạnh tâm tình kích động, mặc kệ là vì hủy diệt đối phương, hai là vì phân cao thấp, đều đề phòng một cách đặc biệt.

Thời gian, trong lúc vặn vẹo biến thành dài ra. Khi hai bên chuẩn bị xong, hai bên đồng thời bộc phát.

Lúc này, Thiên Sát giận dữ rống lên:

- Đồ thần diệt tiên, duy ngã bất bại, cứu chuyển thiên sát, vô kiên bất tồi!(1) Chết đi thôi!

Binh khí tà đạo múa lên, ánh kiếm lấp lánh, làn kiếm dày đặc ảo hóa thành ngàn vạn hoa hồng đen, phân bố từng phân từng tắc không gian, vừa xoay tròn rất nhanh hình thành những cột sáng nhỏ bé đen ngòm, vừa tự động tổ hợp tạo thành hình vẽ thần bí, bộc phát sức mạnh gấp mười, gấp trăm lần.

Liệt Thiên không chịu kém thế, quát to:

- Hạo hãn kiên khôn, ngã chủ thiên địa, long thương sở chí, vạn vật quy tâm! (2) Nạp mạng thôi!

Tay phải múa lên trước, long thương rời đi, chín con rồng vây phủ Liệt Nhật long thương theo sự khống chế của Liệt Thiên, mũi thương hướng thẳng lên trời, thân thương xoay tròn nhanh chóng khiến cho mây gió bốn phía hội tụ, linh khí trong không gian nhanh chóng thu nhỏ, ngưng tụ thành một cột sáng rực rỡ bốn bề long thương, trên bề mặt chín con rồng bay lượn, chớp điện tung hoành.

Tình hình này kéo dài một lúc, sau đó long thương rung động kịch liệt, thân thương chuyển động rất nhanh dần hóa thành ánh sáng, trước hết bắn ra chín làn sáng ảo hóa thành chín con thân long bốn bề vây bọc lấy long thương. Sau đó, thân thương lóe lên hào quang vạn tượng, đột nhiên khuếch tán ra xung quanh, hình thành một quả cầu ánh sáng năm màu rực rỡ dao động kịch liệt.

Bốn bề, chín con rồng thấy vậy đồng thanh gào gào bay lượn vây phủ quanh quả cầu ánh sáng xoay tròn, bọn chúng tranh lấy long châu, diễn thành cảnh tượng chín con rồng giỡn châu rất là đặc sắc.

Nhưng long châu này thần dị vô cùng, chín con rồng đoạt tới đoạt lui không những không đoạt được, ngược lại bị nó hấp thu chặt chẽ, cuối cùng thoát thân không được, hình thành một vòng chín con rồng đầu đuôi nối nhau, theo sự khống chế của Liệt Thiên không ngừng bành trướng to ra, hơn nữa xoay tròn nhanh chóng.

Đến lúc này, chỉ thấy chín con rồng hào quang ngàn vạn, vô số làn sáng ngũ sắc phân bố tới chín tầng trời, cùng với hoa hồng sắc đen của Thiên Sát giao tranh kịch liệt, giằng co mãi với nhau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Sát bật cười lạnh lùng tàn khốc, binh khí tà đạo trong tay nhanh chóng múa lên phối hợp với sát khí trong cơ thể, hình thành một cột kiếm đen ngòm phát sáng trên đỉnh đầu, khiến cho bầu trời xuất hiện vô số vết nứt, vô số khí tà sát giới khác điên cuồng tuôn tràn, theo sự hấp dẫn của binh khí tà đạo hấn dũng, chuyển hóa thành một cột sáng bốn màu đỏ thẫm, xanh lục thẫm, đen thẫm, xanh lam thẫm hội tụ, khiến cho sấm sét vang lên liên tục, cuồng phong gào thét.

Trên lưng, hai cánh đen xì của Thiên Sát không ngừng co giãn, mỗi một lần múa lên, không gian liền chấn động một chút, sức mạnh kinh người của nó điên cuồng thổi hết mọi thứ, lần lượt đánh tan những làn sáng ngũ sắc do long thương của Liệt Thiên tạo ra.

Phía sau, chín cái đuôi dựng đứng tự động phân chia, mỗi cái đều phát xuất sức mạnh tà sát, hình thành trên bầu trời chín ngôi sao liên hoàn, liên tục không ngừng phát xuất chớp điện màu đen về phía Liệt Thiên, dùng nó để chống lại vòng chín con rồng do long thương tạo nên.

Một chiêu cực mạnh vừa thấy giữa không trung, Thiên Sát và Liệt Thiên ai nấy thể hiện sở trường, toàn lực chém giết, thực lực kinh thế hãi tục, theo sự thúc động của hai đại binh khí tà đạo, dùng hình thức bất đồng, với quyết tâm giống nhau, hội tụ thành một điểm tạo nên vụ nổ kinh thiên, sản sinh ra cơn lốc hủy diệt.

Tuyệt Diệt Thiên đao phối hợp với Cửu Chuyển Thiên Sát, Liệt Nhật long thương thi triển Liệt Nhật thương pháp, hai bên không chút nhượng bộ toàn lực giao chiến, cảnh tượng kinh thế hãi tục của nó khó mà miêu tả được, chỉ càng đấu trời đất càng hôn ám, mờ tối cả mặt trời.

Thời khắc đó, sức mạnh tuyệt cường hội tụ lại một, lần lượt co rút đè ép nhau, dị biến kịch hóa, chỉ chớp mắt đã tiến hành vài ngàn lần giao chiến, biến hóa kinh người của nó mắt thường không thể nhìn thấy được.

Giữa trận chiến, chân nguyên dày đặc tập trung cao độ, sau vài lần liên tục va chạm, chân nguyên dị hóa bành trướng nhanh chóng, nhanh chóng đạt đến điểm giới hạn, cuối cùng đột phá khỏi sức trói buộc của hai người, hóa thành cơn cuồng phong tiêu diệt thổi quanh thiên hạ.

Cảnh tượng đó khiến người kinh hãi, chỉ thấy trong phương viên vài trăm dặm sấm sét không ngừng, chớp điện liên miên.

Bầu trời đục ngầu biến đổi màu sắc liên tục, cuối cùng hóa thành một vùng máu, hóa thành biển lửa che phủ tất cả tồn tại.

Một chiêu cực mạnh liên tục không ngừng.

Trong biển lửa, Liệt Thiên và Thiên Sát lần lượt thoái lui, hai bên vẻ mặt trắng bệch, rõ ràng một trận chiến toàn lực đã khiến người nào cũng bị trọng thương, nhưng trong nhất thời khó mà phân biệt nặng nhẹ.

Chú thích:

(1) Đồ thần diệt tiên, duy ngã bất bại, cứu chuyển thiên sát, vô kiên bất tồ! = Chém thần diệt tiên, chỉ có ta không hề thất bại, Cứu Chuyển Thiên Sát, không gì chống nổi!

(2) Hạo hân kiên khôn, ngã chủ thiên địa, long thương sở chí, vạn vật quy tâm! = Càn khôn rộng lớn, ta làm chủ trời đất, long thương đến nơi nào, vạn vật đều quy phục!

1075. Chương 1077 – Bình Thủ Kết Cục (kết Cục Ngang Tài)

Trầm ngâm, bồi hồi hiện ra giữa hai người. Hai bên ai nấy điều hòa hơi thở, giận dữ nhìn đối phương, không khí khẩn trương.

Liệt Thiên hơi thương cảm, hai lần giao chiến khiến Liệt Thiên hiểu tường tận thực lực của Thiên Sát, phát hiện chỉ với sức mạnh đơn độc bản thân, đúng là kém hơn một chút. Điều này trước nay Liệt Thiên chưa từng nghĩ đến.

Trước đây, Liệt Thiên ngạo nghễ nhìn thiên hạ, thiếu chút nữa đã trở thành ông chủ của Thất giới, cảnh tượng đó vinh quang đến thế nào. Hiện nay, sau ba ngàn năm, xuất hiện trở lại nhân gian liền gặp phải Thiên Sát. Đây là xảo hợp hay là định mệnh đây?

Thiên Sát trong lòng nóng nảy bất an, sau khi tái sinh quá nhiều bất lợi, trước gặp phải Lục Vân, sau lại gặp Liệt Thiên. Hai lần giao chiến với cường địch khiến ngạo khí tự phụ của hắn cũng không khỏi bớt đi ít nhiều.

Nghĩ đến tương lai, Thiên Sát gào thét giận dữ rung trời, sức mạnh đáng sợ toàn thân điên cuồng dao động, vừa hấp thu lấy sát khí trong trời đất, vừa khuếch tán bốn bề, chớp mắt đã hình thành một không gian tuyệt sát quanh người Liệt Thiên.

Phát hiện sát khí của Thiên Sát, Liệt Thiên quát to:

- Hai chiêu đã qua, thắng bại còn chưa phân, bây giờ hãy để chúng ta dùng một chiêu cuối cùng để phân cao thấp thôi.

Thiên Sát rống lên:

- Đến đây, xem ai mới là người mạnh nhất.

Nói rồi tay phải giơ cao, binh khí tà đạo chỉ lên trời, làn sáng đen ngòm khuấy động trời đất, khiến cho thời không lân cận vận vẹo chuyển vị, xuất hiện khá nhiều khe nứt, hiện lên một lượng lớn khí tà sát bám vào bên ngoài Thiên Sát.

Liệt Thiên thấy vậy vẻ mặt nặng nề, long thương trong tay bay lượn, tự động bay lên trời, dòng xoáy mạnh mẽ nuốt lấy trời đất, thu nạp sức mạnh bốn bề khiến nó hóa thành sức mạnh bản thân để tăng thêm uy nghiêm.

Trên thân, hào quang bảy màu lấp lánh, pháp quyết Thái Ất Bất Diệt vận chuyển nhanh chóng, dùng đặc tính dẻo dai bất diệt của nó, lập tức gia tăng sức mạnh, đột phá được giới hạn, nâng lên đến điểm giới hạn cao nhất.

Thu được sức mạnh, Thiên Sát cả người phóng ra sát khí, ánh đen cuộn cuộn quanh người lúc nở ra lúc thu lại, không ngừng diễn biến.

Rất nhanh, Thiên Sát liền bị ánh đen bao phủ, sức mạnh tà sát kinh trời nhanh chóng khuếch tán, khiến cho một nửa bầu trời trở thành đen ngòm.

Chớp điện cuộn cuộn tuôn xuống, sấm giạt giận dữ rung động chín tầng trời, cuồng phong thổi xoay tròn, không gian không ngừng run lên.

Trên mây, Tuyệt Diệt Thiên đao màu đỏ thẫm tự động xoay tròn, mỗi lần chuyển động một vòng liền tự động phát ra một vòng sóng ánh sáng, liên tục duy trì liên miên không ngừng.

Như vậy, làn sáng trùng điệp dung hợp lại, cuối cùng hình thành một ngọn sóng ánh sáng hủy diệt, hết như một chùm lớn sao băng hạ xuống, chớp mắt đã bao phủ khu vực quanh Liệt Thiên.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Liệt Thiên hai tay giang ra, chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể theo sự thúc động của hấn chuyển động theo hai tay bắn ra, hình thành một vòng mây bảy màu ngoài thân, vừa nhanh chóng khuếch tán, vừa đỡ lấy thân thể Liệt Thiên từ từ nâng lên.

Rất nhanh, Liệt Thiên dâng lên được trăm trượng trong không gian, thân thể trước hết hơi dừng lại sau đó xoay chuyển, cả người chuyển động rất nhanh, hết như một con quay thẳng đứng khiến cho mây gió bốn bề tuôn thổi, hào quang bảy màu phân bố cả chín tầng trời.

Cứ như vậy, hào quang ngàn vạn, khí thế kinh trời. Khí vương giả trên người Liệt Thiên thông qua vòng mây truyền bá, gặp phải sức mạnh tà sát của Thiên Sát, giữa hai bên chớp điện lóe lên.

Bầu trời, một bên đen một bên trắng, đường giao nhau giữa hai bên kịch liệt giao chiến, hoa lửa ngàn vạn bộc phát, tạo nên chớp điện bảy màu.

Trận chiến đó kéo dài không ngừng, Liệt Thiên và Thiên Sát ai nấy tiến tới, mây đen bên ngoài tụ rồi lại tán, hào quang ngũ sắc quanh người tan rồi lại hiện.

Cứ vậy thay đổi luân phiên, không chết không ngừng, cuối cùng mây gió thoáng qua, gần như chỉ còn lại Liệt Thiên và Thiên Sát đứng cách nhau vài trượng, trầm ngâm không nói.

Im lặng nhìn nhau, xem ra bình thường lại vô cùng nguy hiểm.

Trước đây, hai người trông thấy khí thế kinh trời, thật ra chỉ là hư chiêu, hiện nay mới là quan trọng nhất.

Ba chiêu ước hẹn, sống chết thắng bại. Hai người ai cũng không dám sơ ý, lần lượt thi triển tuyệt chiêu, ý đồ áp đảo đối phương.

Đối với Liệt Thiên, chiêu thứ hai đã phải dùng toàn lực đối phó, kết quả lại lưỡng bại câu thương, không phân cao thấp. Bây giờ, chiêu thứ ba chính là cơ hội cuối cùng, Liệt Thiên tự nhiên muốn thật đặc biệt.

Bên này, Thiên Sát cũng có suy nghĩ hết vậy, khi biết rõ dùng sức không đạt được kết quả, ngang nhiên thi triển một chiêu cực mạnh cũng tính là đổi sang một phương thức khác, khiến cho Liệt Thiên bị bất ngờ.

Như vậy, hai người kỳ chiêu đột nhiên xuất hiện, ai ngờ được, khi gặp nhau sẽ như thế nào?

Bên trái, Liệt Thiên hai tay bắt quyết trước ngực, toàn thân ánh bảy màu lấp lánh, hào quang lưu động hội tụ trên đỉnh đầu, hình thành một vòng sáng bảy màu, gia tăng thêm uy nghiêm vô cùng. Trên trái, Bát Quái Âm Dương tự động mở ra, làn sáng xanh đỏ lấp lánh không ngừng phát ra khí âm dương bắn thẳng đến Thiên Sát.

Bên phải, Thiên Sát hai tay chống trời, sát khí cuộn cuộn từ trời tuôn xuống hội tụ trên người hấn, khiến toàn thân hấn xuất hiện ánh sáng xanh thẫm, đỏ thẫm liên tục.

Trên trán, Vạn Thú ma châu ánh đen như điện phát ra một cột sáng màu đen vừa hay gặp phải khí âm dương do Liệt Thiên phát ra, hai bên dừng lại không tiến lên được.

Âm Dương Bát Quái của Liệt Thiên chính là Tiên Thiên thai nghén mà ra, chính là biểu tượng của Liệt Thiên, biểu thị thân phận con trời của hấn, thừa kế từ trời đất, uy lực vô biên.

Vạn Thú ma châu của Thiên Sát thế gian khó thấy, ngay cả Thiên Uy lệnh cũng không hủy diệt được, có thể nói vĩnh viễn bất diệt.

Như vậy, hai bên gặp nhau, cuối cùng sẽ như thế nào đây?

Một chiêu cực mạnh xuất ra bình thản. Âm Dương Bát Quái đối đầu với Vạn Thú ma châu, ánh sáng giữa hai bên co giãn qua lại, lúc thì ánh đen chiếm thượng phong, lúc thì khí âm dương mạnh hấn, hai bên giằng co không thôi.

Liệt Thiên và Thiên Sát vẻ mặt trắng bệch, hai người liều mạng toàn lực thúc động chân nguyên, tiến hành tranh đấu âm thầm, ai cũng không chịu thối lui.

Lúc này đây, sinh tử quan đầu. Ai nếu lại thu chiêu, chắc chắn sẽ rơi vào tuyệt địa, vì thế hai người chỉ có thể liều mạng tranh đầu.

Đối với hai người đang giao chiến, Vạn Thú ma châu của Thiên Sát tà sát quỷ dị, tập trung hung tàn, tà ác trong trời đất mà thành, chính là vũ khí bá đạo quỷ dị nhất trên thế gian, cột sáng nó phát ra có sức mạnh thôn tính, hủy diệt, có thể hòa tan được vạn vật, có thể diệt mọi sinh vật.

Âm Dương Bát Quái của Liệt Thiên từ tiên thiên mà thành, là khí âm dương trời đất giao hợp tạo thành, ẩn chứa huyền cơ trời đất, có thể khắc chết bất kỳ sức mạnh dương cương, âm nhu nào, chính là căn bản của pháp quyết thế gian.

Sức mạnh âm dương ảo hóa vô cùng, có thể trói buộc mọi thứ, dĩ nhiên với Vạn Thú ma châu cũng có sức khắc chế nhất định.

Nhưng Vạn Thú ma châu quá quỷ dị, khí âm dương khắc chế nó không qua mạnh mẽ.

Như vậy, hai bên thuộc tính tương khắc, nhưng nặng nhẹ khác nhau, không thể làm gì nhau.

Thời gian âm thầm chớp mắt trôi qua.

Hai người đang giao chiến cảm nhận được sự mệt mỏi, kết quả cuối cùng dần dần rõ ràng.

Liệt Thiên toàn thân run rẩy không thôi, vòng sáng bảy màu trên đỉnh đầu dĩ nhiên đã hóa thành một chùm sáng bắn vào trong thân thể, chuyển thành động lực.

Thiên Sát hai tay rũ xuống, khí tà sát bốn bề dĩ nhiên đã hao hết, ma châu trên trán ảm đạm, cột sáng phát ra cũng đã nhỏ đi khá nhiều, hơi hơi va chạm với làn sáng xanh đỏ do Liệt Thiên phát ra.

Ba chiêu tỉ thí, kết cục ngang tài, kết quả như vậy hai người ai cũng không tin, nhưng lại không thể không tin được.

Lắc mình, Liệt Thiên lùi lại phía sau, giọng lạnh nhạt nói:

- Thiên Sát, hôm nay giao chiến bất phân thắng bại, lần tới gặp mặt chúng ta lại nhất quyết một phen cao thấp.

Giận dữ nhìn Liệt Thiên, Thiên Sát hận thù nói:

- Hôm nay xem như người may mắn, lần tới ta tuyệt đối không bỏ qua cho người.

Liệt Thiên phản bác lại:

- Lần tới gặp nhau, ai thắng ai bại còn chưa nói rõ được, người chớ vội làm càn.

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Luận riêng về thực lực, người không phải là địch thủ của ta. Hôm nay bất quá là còn xa lạ, còn chưa hiểu rõ chi tiết, vì thế để người chiếm được chút tiện nghi. Đợi lần sau gặp lại, ta chỉ cần biến đổi phương thức, tất có thể ra tay tiêu diệt người!

Liệt Thiên trong lòng chấn động, bề mặt lại không chịu thua kém, lên tiếng:

- Thắng bại nhiều khi chỉ ở chi tiết. Ai chết ai sống, còn phải xem bản lĩnh của người đó. Đợi đi, lần sau bốn hoàng sẽ không tha cho người!

Nói rồi lóe lên biến mất về phía xa xa.

Thiên Sát hừ giận một tiếng, xoay người ngược lại, vừa đi được vài dặm liền đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời, vạn dặm không mây, Thiên Sát nhìn về phía đó không một bóng người, thật ra hẳn nhìn ai? Hay là hẳn phát hiện được chuyện gì chẳng? Nếu không vì sao đột nhiên dừng lại? ...

Sương mù tung bay theo gió, bóng sáng nhàn nhạt xuyên qua xuyên lại, trên bầu trời không mặt trời rõ ràng có phần âm u.

Đứng ở cầu treo đường vào, Lăng Thiên vẻ mặt buồn bã, cảnh tượng bốn bề không hề thay đổi, đáng tiếc cổ nhân ngày trước lại điều tàn toàn bộ.

Nhớ lại trước đây, ông sinh hoạt ở vùng đào nguyên thế ngoại này, không dính chút hồng trần tục sự, không hỏi đến ân oán thị phi, đó là sự tiêu diêu khoái hoạt thể nào, ai ngờ chỉ trong vòng nửa tháng, mọi thứ liền không còn quay lại trước được nữa.

Thở dài thườn thượt, Lăng Thiên ngừng đầu nhìn lên trời, chất vấn âm thầm cùng với vài phần bất cam.

Lần này đây, cuộc hành trình nhân gian đau khổ ê chề, phiền não vô cùng liên tiếp đến. Điều này khiến ông là một tiên nhân đắc đạo đã lâu cũng không khỏi thương cảm.

Hành trình vài ngày, thực tế biến đổi, mười người đi, một người quay lại. Kết quả thế này làm sao không khiến ông xấu hổ được?

Thôi nhìn, Lăng Thiên lắc đầu than thở, đang muốn đi vào bên trong, liền đột nhiên phát hiện Hư Vô tôn chủ không biết từ lúc nào đã đến trước mặt.

Bật cười khổ, Lăng Thiên áy náy lên tiếng:

- Tôn chủ, Lăng Thiên đã phụ lòng người, xin trách phạt.

Hư Vô tôn chủ toàn thân lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, khiến người ta không nhìn rõ được dung mạo.

- Định mệnh sớm định, ông cũng không cần phải tự trách, theo ta quay về rồi hãy nói.

Xoay người bước lên, gió êm ái thổi.

Lăng Thiên đi sát phía sau, không bao lâu liền vượt qua tầng mây mù tiến vào nơi phồn hoa nhất của Hư Vô Giới Thiên, “Hư Vô đại điện”.

Đứng ngoài điện, Hư Vô tôn chủ dừng bước không tiến vào, điềm nhiên cất tiếng hỏi:

- Lăng Thiên, Hư Vô giới có mấy tòa đại điện?

Lăng Thiên hơi mơ hồ, đáp lại:

- Hư Vô giới tổng cộng có bốn tòa cung điện tạo thành, bên ngoài là Thiên Cơ, Thiên Áo, Tử Thần ba điện, phân bố theo tam tài, ở giữa trung ương là Hư Vô đại điện.

Hư Vô tôn chủ lại hỏi:

- Ngoài trừ những điều này ra, còn có điều gì nữa đây?

Lăng Thiên đáp:

- Ngoài ra, ở giữa Thiên Cơ và Thiên Áo đại điện là “Hư Vô Áo Bích”, giữa Thiên Cơ và Tử Thần đại điện là trận pháp “Tinh La Vạn Tượng”, giữa Thiên Áo và Tử Thần đại điện là “Thánh linh chi tuyến”. Những nơi khác ngập đầy bóng mây sương tuyết, có thể ảo hóa thành các loại sinh linh khác nhau.

1076. Chương 1078 – Hư Vô Tôn Chủ

Quay lưng lại ông, Hư Vô tôn chủ tiếp tục truy vấn.

Lăng Thiên hơi chần chừ một chút lại lắc đầu nói:

- Đại khái là như vậy.

Hư Vô tôn chủ lên tiếng:

- Hư Vô Giới Thiên bắt đầu từ đâu ông biết được chẳng?

Lăng Thiên trả lời:

- Nghe nói tôn chủ ngày đó kiến tạo nên, nhờ vào linh khí trong trời đất mà sáng lập không gian đặc biệt này, có thể thoát khỏi sinh tử, không rơi vào luân hồi, là đào nguyên ở thế gian.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên lên tiếng:

- Chính là như vậy thôi sao?

Lăng Thiên mơ hồ nói:

- Lẽ nào còn có điểm khác nào chẳng?

Hư Vô tôn chủ nghe vậy, quay đầu nhìn ông một hồi, giọng quái dị nói:

- Tự nhiên còn có khác biệt, nhưng cuối cùng đối với ông cũng không quan trọng. Được, chúng ta đi thôi.

Nói rồi chậm chậm đi vào Hư Vô đại điện.

Lăng Thiên chậm sau một bước, thần sắc trang nghiêm. Nơi này ông đã vào mấy lần, biết quy củ bên trong nên không dám làm càn.

Hư Vô đại điện, thần bí uy nghiêm, xa xa sương mù nặng nề, nhìn gần hào quang ngàn vạn. Nếu không vào bên trong không thấy nhan sắc thật sự.

Trong điện, mây mù tràn ngập, năm màu xanh, đỏ, tím, xanh lục, xanh lam lần lượt hiện lên, khiến cho cả đại điện ngập tràn sắc thái thần bí.

Trong đại điện, một vầng mây sáng biến ảo khó dò, đường kính chừng ba bước, màu sắc bên ngoài rực rỡ, thỉnh thoảng biến chuyển đồ án khác nhau, khiến người ta cảm thấy thần bí không đoán được. Phía trên, có treo một tấm biển ghi bốn chữ to “Hư Vô Bách Biến”, liên tục lấp lánh ánh vàng kim.

Ngồi trên bảo tọa ở đại điện, Hư Vô tôn chủ toàn thân mây khí tự động tản ra, đỉnh đầu chiếu xuống một luồng hào quang trắng ảo, rọi chiếu trên người ông hiện lên bảy màu.

Cẩn thận nhìn, làn sáng đó chiếu từ đỉnh đại điện. Ở đó có một khối tinh thạch chuyển động, bốn bề có chín viên minh châu, làn sáng của chúng đều được tinh thạch hấp thu, sau đó mới lại chiếu rọi xuống vừa hay bao trùm lấy Hư Vô tôn chủ.

Bớt đi mây khí bao phủ, khuôn mặt thật của Hư Vô tôn chủ hiện ra, chỉ thấy ông chừng bốn mươi, toàn thân mang hoàng bào, thân hình như ngọc như ngà, thật là một người nam đẹp khó thấy.

Dưới điện, Lăng Thiên cúi đầu đứng yên, trầm mặc nhìn mặt đất, chờ đợi Hư Vô tôn chủ lên tiếng. Đối với Lăng Thiên, hành trình đi nhân gian lần này hoàn toàn thất bại, ông là người lãnh đạo có thể nói là tội khó tha, khó mà chối bỏ lỗi lầm. Vì thế, ông trầm mặc không nói chờ đợi sự trách phạt.

Hư Vô tôn chủ hiểu tâm tình của ông, điềm nhiên nói:

- Lăng Thiên, chuyện đến mức này, có phạt ông cũng là uống thối, chúng ta hãy nghĩ biện pháp khác để cứu vãn lại.

Lăng Thiên áy náy nói:

- Tôn chủ, nếu không phải tôi chỉ huy bất lợi, người đi theo cũng không đến nỗi toàn quân diệt sạch.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Có một số chuyện không cách gì né tránh, có những chuyện chỉ chớp mắt đã biến đi ngàn vạn. Lần này đi Hải vực, ông cũng đã tận hết sức, đừng tự trách mình nhiều quá. Hiện nay, Bạch Quang còn một hơi thở, có thể sống hay không còn phụ thuộc vào chọn lựa của chúng ta.

Lăng Thiên nói:

- Bạch Quang rơi vào trong tay của Vu Thần, với thực lực hiện nay của tôi căn bản đành chịu bó tay, ngoại trừ tôn chủ tự thân xuống nhân gian.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Ta tuy có lòng nhưng lại không thể bỏ đi. Còn về Bạch Quang, ông ta sẽ rời khỏi tay Vu Thần, nhưng muốn sống sót lại cũng rất khó khăn.

Lăng Thiên thất kinh, hỏi lại:

- Nếu có thể rời khỏi Vu Thần, vì sao còn ...

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Rời khỏi chỉ tạm thời, cuối cùng ông ta sẽ lại quay lại rơi vào tay Vu Thần, đây chính là định mệnh.

Lăng Thiên nghe vậy thở dài, hỏi lại:

- Như vậy, chúng ta có thể làm thế nào đây?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Hiện nay, Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng cùng xuất hiện, lại thêm nghịch thiên tử Lục Vân, năm đại cường địch lần lượt đối địch, chính là chúng ta có cơ hội thật tốt.

Lăng Thiên hơi lo lắng nói:

- Năm người thực lực kinh trời, tuy nói đối địch với nhau lại cũng dễ dàng chết đi, chúng ta cho dù có cơ hội để thừa cơ cũng thu được hiệu quả rất nhỏ bé.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Muốn mượn đao giết người tự nhiên là không dễ dàng, chúng ta phải chủ động ra tay.

Lăng Thiên hỏi:

- Tôn chủ xin nói rõ, chúng ta phải làm như thế nào?

Hư Vô tôn chủ cười cười, hơi thần bí lên tiếng:

- Cao thủ chính đạo hiện nay điêu linh, muốn đối phó năm người đó hầu như bốn tôn chủ phải tự mình ra tay. Nhưng ta lại không tiện rời đi, thế thì chỉ có thể dẫn dụ bọn chúng đến đây, kết thúc mọi chuyện ở đây thôi.

Lăng Thiên nghe vậy biến sắc, chần chừ nói:

- Tôn chủ không biết đã suy xét kỹ chưa, chúng ta làm như vậy có thể nói là dẫn sói vào nhà rồi.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên lên tiếng:

- Ông cho là bọn chúng cuối cùng sẽ không tìm đến đây chăng?

Lăng Thiên trả lời:

- Cho dù là muốn tìm đến, thế thì cũng phải mất một phen công phu, có thể làm tiêu hao tính nhẫn nại của bọn chúng, khiến bọn chúng nếm chút đau khổ.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Ông sai rồi, ta nói trong năm người, Địa Âm Thiên Sát biết đường vào Hư Vô giới, còn lại trong ba người, Lục Vân cũng đã từ người ông thu được nơi đường vào, duy chỉ có Vu Thần và Yêu Hoàng không biết mà thôi.

Lăng Thiên hơi bất ngờ, hỏi lại:

- Địa Âm Thiên Sát nếu biết rồi, vì sao bọn chúng lại không đến đây làm loạn?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Bởi vì thời cơ chưa đến, bọn chúng muốn trước hết loại trừ những trở ngại nhân gian, sau đó mới đối phó với chúng ta.

Lăng Thiên trả lời:

- Như vậy cũng tốt, Vu Thần, Yêu Hoàng, Lục Vân đều là trở ngại của bọn chúng, chúng ta vừa hay có thể ngồi yên xem hổ đấu rồi.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Suy nghĩ của ông rất tốt nhưng chưa đủ toàn diện. Trong ba người, không ai không có thù với Hư Vô Giới Thiên, nếu bọn chúng bị chết trong tay Địa Âm Thiên Sát thì tốt rồi. Nhưng hiện nay, Địa Âm Thiên Sát đều thất bại trong tay Lục Vân, bọn chúng muốn giết Lục Vân tất nhiên không dễ, như vậy liền chuyển mục tiêu đưa chúng ta vào tầm ngắm. Mà lúc này, Vu Thần, Yêu Hoàng lưu lại ở nhân gian, chúng ta một mình đối mặt với hai đại tà ma phần thắng không lớn, như vậy chỉ bằng dẫn bọn chúng lại cùng lúc có thể kiềm chế lẫn nhau rồi.

Hiểu được ý của Hư Vô tôn chủ, Lăng Thiên còn chút lo lắng, lên tiếng phân tích:

- Dẫn bọn chúng toàn bộ đến đây cố nhiên có thể kiềm chế lẫn nhau, nhưng chúng ta cũng bị cuốn trực tiếp vào bên trong, đến lúc đó thế sự nhiều biến động, kết quả không nhất định như chúng ta dự tính.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Điểm này ta đã suy xét qua rồi, Tinh La Vạn Tượng trận pháp của Hư Vô giới thật ra có thể chuẩn bị cho bọn chúng.

Lăng Thiên nghi vấn hỏi:

- Chỉ bằng một trận pháp như vậy có thể vây khốn được năm đại tuyệt thế cao thủ chăng?

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên đáp:

- Ông còn chưa thấy qua uy lực của trận pháp, sao biết vậy không được đây?

Lăng Thiên bật cười ngưng ngừng, vội vàng đổi sang chuyện khác, lên tiếng hỏi:

- Nếu tôn chủ đã có tính toán như vậy, thế chúng ta phải làm thế nào mới có thể dẫn dụ đối phương tới đó?

Hư Vô tôn chủ trầm tư rất lâu, mở miệng lên tiếng:

- Điều này có liên quan đến một người phụ nữ, ông phải mời bà ta tới đây.

Lăng Thiên mơ hồ hỏi:

- Người phụ nữ? Ai vậy?

Hư Vô tôn chủ nhẹ giọng nói:

- Bạch Như Sương, ông phải nhớ cho rõ.

Lăng Thiên tiếp lời:

- Người này tôi tự nhiên biết, nhưng cô ta ngoại trừ khả năng dẫn dụ Yêu Hoàng ra, đối với những người khác có tác dụng thế nào?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Có một số chuyện ông còn chưa biết rõ, bất quá đợi khi ông mời cô ta đến rồi liền sẽ biết ngay.

Thấy Hư Vô tôn chủ nói như vậy, Lăng Thiên cũng không hỏi thêm nhiều, trầm giọng nói:

- Nếu đã như vậy, tôi lập tức đi làm. Tôn chủ còn có chuyện gì muốn dặn dò?

Hư Vô tôn chủ lên tiếng:

- Chuyến đi này nguy hiểm, vì an toàn, ông mang theo Ngọc Linh Lung bên người. Còn về Bạch Quang, ông không cần phải hỏi đến, ông ta ở nhân gian còn có sứ mạng.

Nói rồi tay phải múa lên, một luồng sáng trắng bay đến trước mặt Lăng Thiên.

Đỡ lấy Ngọc Linh Lung, Lăng Thiên thu nó vào trong người, sau đó hỏi:

- Tôn chủ nói là có sứ mạng, không biết ám chỉ điều gì không?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Phương thức dự định có rất nhiều loại, trong đó loại nào mới là hợp lý nhất đây?

Lăng Thiên vẻ mặt biến sắc, trong lòng có chút cho không đúng, nhưng miệng lại đáp:

- Tôi hiểu rõ rồi.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Hiểu rõ là tốt rồi, đi thôi.

Lăng Thiên vâng một tiếng xoay người đi liền, để lại một mình Hư Vô tôn chủ ngồi trong đại điện.

Đứng lên, Hư Vô tôn chủ đi xuống ngai, mây khí toàn thân tự động quay về.

Ngừng lại giữa đại điện trước mặt vầng mây sáng, Hư Vô tôn chủ lẩm bẩm khe khẽ:

- Vài ngàn năm qua, ta cũng mệt mỏi rồi, cũng đến lúc kết thúc rồi.

Nói rồi tay phải đưa ra, hình vẽ trong vầng mây sáng lập tức dừng lại sau đó biến mất, để lộ ra một vách sáng trong suốt, không ngờ chính là một cánh cửa thời không.

Kỳ quái, quả thật kỳ quái. Nơi này vì sao lại có một cánh cửa không gian? Xuyên qua cửa này sẽ đi thẳng đến nơi nào đây? ...

Mang theo trọng thương, Liệt Thiên rời khỏi Thiên Sát đi tìm Bạch Như Sương.

Trước đây, sở dĩ Liệt Thiên để Bạch Như Sương đi là không muốn phân tâm, cũng không muốn nàng bị thương tổn. Bây giờ nhìn lại, quyết định của Liệt Thiên là đúng, thực lực Thiên Sát còn mạnh hơn Liệt Thiên một chút.

Nhưng Liệt Thiên quên mất một chuyện, đó là lời của Chiêu Hồn sứ giả trước đây, là duyên là nghiệt, là tụ là tán nhằm ám chỉ điều gì đây? Liệt Thiên không hiểu được ẩn ý, không hiểu rõ, nhưng có một ngày Liệt Thiên sẽ hiểu rõ, không biết có quá trễ hay không đây?

Trên đường đi, Liệt Thiên nhìn quanh nhìn quanh, không biết vì sao có chút bất an. Bởi vì Bạch Như Sương có chuyện hay bản thân có chuyện đây?

Suy nghĩ qua, Liệt Thiên bỏ hết tạp niệm, vừa hấp thu linh khí trời đất trị thương, vừa gia tăng tốc độ, không bao lâu đã phát hiện được luồng khí tức quen thuộc, điều này khiến cho vẻ mặt Liệt Thiên biến hẳn.

Rất rõ ràng, đây là yêu khí do cao thủ Yêu vực lưu lại, vì sao lại không có dao động sinh mạng, lẽ nào bọn chúng đã bị hại?

Nghĩ đến đây, Liệt Thiên lập tức rống to giận dữ một tiếng, vẻ nóng nảy hiện lên mặt, nhanh chóng phát xuất sóng thẩm dò khuếch tán ra bốn bề. Đúng vào lúc này, từ xa truyền đến một tiếng kêu nhẹ, Liệt Thiên nghe thấy vẻ mặt vui mừng, nhanh chóng tiến đến đón lấy.

Giữa không trung lóe lên ánh trắng, Bạch Như Sương phóng đến như bay, phốc đến bên người Liệt Thiên, nép chặt vào trong lòng của Liệt Thiên.

Đưa tay ôm chặt nàng, Liệt Thiên kích động nói:

- Nàng không sao là tốt rồi, ta còn nghĩ đến nàng xảy ra chuyện rồi.

Bạch Như Sương ép chặt mặt mình vào ngực Liệt Thiên, êm ái nói:

- Thiếp không sao, chàng không cần phải lo lắng. Nhưng những người đi theo đều chết hết rồi.

Liệt Thiên vuốt ve khuôn mặt nàng, hỏi lại:

- Nàng gặp phải ai vậy, vì sao bọn chúng lại chết mà nàng không xảy ra chuyện gì?

Bạch Như Sương vẻ mặt biến hẳn, chần chừ nói:

- Thiếp gặp phải Vu Thần.

Liệt Thiên nghe vậy chấn động, đột nhiên đẩy người nàng ra, cẩn thận nhìn qua một lúc thần sắc mới hơi bình thường lên tiếng:

- Hoàn hảo, tạm thời chưa thấy có biến hóa gì, người nàng mang trong lòng đến từ đâu vậy?

1077. Chương 1079 – Âm Đế Đột Hiện (âm Đế Đột Nhiên Xuất Hiện)

- Thiên, thiếp nói ra chàng đừng nóng giận.

Liệt Thiên hơi bất đắc dĩ, gật đầu nói:

- Nói đi, ta sẽ không nóng giận đâu.

Len lén liếc Liệt Thiên, Bạch Như Sương nói:

- Trước đây, thiếp gặp một người phụ nữ chính là do Vu Thần biến thành ... Sau đó, thiếp không nhận được, theo hần đi ... mọi thứ chính là như vậy đó.

Liệt Thiên vẻ mặt âm hiểm lạnh lùng, hừ giọng nói:

- Vu Thần, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Bạch Quang từ trong lòng Bạch Như Sương bay ra, nói với Liệt Thiên:

- Yêu Hoàng, Vu Thần quỷ kế đa đoan, người tốt nhất kiểm tra cẩn thận một lượt thân thể Như Sương, ta tin chắc hẳn nhất định đã động tay chân thể nào rồi, muốn mượn chuyện này để uy hiếp người.

Liệt Thiên trừng ông một cái, hừ lạnh nói:

- Chuyện này ta tự biết xử lý, bây giờ ta không muốn thấy ngươi nữa, chạy mau đi.

Bạch Như Sương khẩn cầu nói:

- Thiên, tiên tổ hiện nay rất yếu ớt, chàng hãy để ông ấy lưu lại đã.

Liệt Thiên lạnh nhạt nói:

- Không được, bỏ qua cho lão đã là cực hạn của ta rồi, ta không thể dung tha cho lão ở lại bên mình được.

Bạch Quang thở dài u oán, nhẹ giọng nói:

- Ta biết, người vẫn còn nhớ chuyện năm xưa trong lòng, thể ta rời đi thôi.

Nói rồi nhìn Bạch Như Sương dạn dò:

- Như Sương, vô cùng cẩn thận, sau này không được kích động, hạnh phúc bản thân mới là tối trọng yếu đó.

Nói rồi lóe lên biến mất, chớp mắt đã không còn thấy.

Bạch Như Sương hơi thương cảm kêu lên:

- Tiên tổ ... người bảo trọng ...

Liệt Thiên thôi vẻ lạnh lùng, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta hãy quay về trước đã.

Quay đầu nhìn Liệt Thiên một lát, Bạch Như Sương đột nhiên phát hiện khuôn mặt Liệt Thiên trắng bệch, lập tức tỉnh ngộ, giọng quan tâm nói:

- Thiên, thương thể chàng thể nào rồi? Chúng ta nhanh chóng tìm nơi để trị thương.

Thấy nàng để ý như vậy, Liệt Thiên không khỏi bật cười nói:

- Đừng lo lắng, có nàng bên cạnh thương tích này có tính là gì, sẽ nhanh chóng không bị gì đâu.

Bạch Như Sương không đồng ý nói:

- Không được, Thiên Sát thực lực kinh người, chàng nhất định bị thương rất nặng, không thể trong thời gian ngắn lành lặn được.

Thấy nàng không tin, Liệt Thiên nói:

- Ta và Thiên Sát đều bị thương, đúng là thương tích không nhẹ. Nhưng ta có Thái Ất Bất Diệt hộ thể, lúc nào cũng đều có thể hấp thu linh khí trong trời đất để sử dụng, tự trị thương. Vì thế tối đa trong ba ngày là có thể hoàn toàn phục hồi như cũ.

Nghe thấy như vậy, Bạch Như Sương vẻ mặt an tâm, nhẹ giọng nói:

- Như vậy cũng được, chúng ta hãy đi tìm mấy người Huyền Dạ trước, đợi thương thế của chàng lành đã rồi mới tính toán.

Nói rồi nắm lấy tay Liệt Thiên bay về phía xa xa ...

Cùng lúc đó, Thiên Sát đang trọng thương bị một luồng khí tức quen thuộc làm cho thất kinh, lập tức dừng lại quan sát.

Trên bầu trời, ánh sáng nhạt lóe lên, một điểm sáng từ nhỏ thành lớn, từ xa đến gần, giây lát đã xuất hiện cách đó vài trượng, ảo hóa thành một người đàn ông anh tuấn.

Nhìn người trước mặt, Thiên Sát lạnh lùng nói:

- Người đến làm gì?

Âm Đế cười tà đạo nói:

- Ta thấy bên này động tĩnh không nhỏ, hiếu kỳ đến xem thế nào. Sao, không hoan nghênh chăng?

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Người đến đây muốn chê cười ta.

Âm Đế cười ha hả nói:

- Ta không nghĩ như vậy, đây là người tự nói ra mà thôi. Thế nào rồi, Yêu Hoàng không khó đối phó chứ?

Thiên Sát tức giận lên tiếng:

- Để hôm nào người tự mình thử qua biết liền.

Âm Đế cười âm hiểm đáp:

- Hà tất phải hôm khác. Hiện nay không phải là tốt chăng?

Thiên Sát khinh bỉ hừ lạnh, hơi xem thường lên tiếng:

- Người ngoại trừ thích thừa lúc nguy cơ của người ta, còn có thủ đoạn nào khiến người ta sợ chăng?

Âm Đế không cho là đúng lên tiếng:

- Người muốn thành đại sự không nệ tiểu tiết. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, bất quản thủ đoạn.

Thiên Sát cả giận nói:

- Hiện nay, giữa chúng ta không có gì đáng nói, cút đi.

Dứt lời xoay người đi liền, rõ ràng không muốn gặp Âm Đế.

Bật cười ha hả, Âm Đế nói:

- Dừng nóng vội vậy, khó mà gặp nhau hà tất không nói một hai câu vậy?

Thiên Sát dừng lại, lưng quay về Âm Đế, không vui lên nói:

- Nói không hợp, không có gì có thể nói được.

Âm Đế cười nói:

- Giữa chúng ta không có gì để nói, nhưng có một số chuyện không đáng nhắc đến chăng?

Thiên Sát biến sắc, xoay người lại nói:

- Người có chuyện gì, cứ nói thẳng ra, đừng quanh co lòng vòng nữa.

Âm Đế trả lời:

- Được, nói thật thẳng khoải, ta sẽ nói thẳng vào vấn đề. Nhân gian hiện nay, Lục Vân thực lực kinh thiên, Yêu Hoàng tu vi bá đạo, Vu Thần quỷ bí nhiều mưu mẹo, lại thêm sự tồn tại của Trừ Ma liên minh, chúng ta muốn trong thời gian ngắn loại trừ bọn chúng rõ ràng không thể làm được. Như vậy, so với lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, chúng ta sao không chuyển phương thức khác, đổi lại phương pháp khác.

Thiên Sát kinh ngạc nhìn hắn, nghi ngờ nói:

- Người nói chúng ta chuyển đổi mục tiêu?

Âm Đế cười nói:

- Ai trước ai sau đều không phải như nhau sao? Hà tất phải quá cố chấp. Hiện nay người hãy tìm nơi trị thương trước đã, ta đi gặp Yêu Hoàng, xem có thể lợi dụng thời cơ để loại trừ hắn không, như vậy đối với chúng ta sau này sẽ có lợi ích to lớn. Cho dù không diệt được hắn, cũng không đến nỗi nào.

Thiên Sát cười hờ hững, hừ lạnh nói:

- Cần thận coi chừng trộm gà không được lại mất nắm gạo.

Âm Đế tự phụ nói:

- Chỉ bằng người đã trọng thương thân thể như hắn, ta còn không coi vào đâu. Người hãy chờ tin tốt lành. Nói rồi bật cười ha hả, sau đó lóe lên liền biến mất.

Thiên Sát nhìn bộ dáng của hắn như vậy, giọng hận thù nói:

- Cười đi, xem người có thể cười đến lúc nào đây.

Nói rồi xoay người rời đi ...

Nhìn người bên cạnh, vẻ mặt Liệt Thiên hiện lên nụ cười nhàn nhạt, một cảm giác hạnh phúc lúc này dâng lên trong đáy lòng.

Trước đây, bọn họ cùng nhau đi qua mưa bão, sau đó vì lập trường khác biệt mà chia lìa.

Hiện nay, bọn họ lại cùng nhau đi chung, bỏ hết lập trường, bỏ qua căm kỵ, mặc kệ ánh mắt thế tục, không hỏi đến ý muốn của người khác, kiên định cùng ở với nhau, đoạn ân tình này làm sao không khiến người ta vui thích đây?

Ngày gặp lại nhau, bình thản vô kỳ, lúc phân chia, đặc biệt để ý đến. Đây chính là ái, đây lại là tình, luôn luôn có lúc bất ngờ khiến người ta nghĩ đến.

Vừa mới rồi, Liệt Thiên và Bạch Như Sương tạm thời phân chia, cả hai trải qua một trận sinh tử.

Lúc này, tuy nói không chút lo ngại, nhưng phân chia rồi lại hợp, một loại tình cảm tiềm tàng không khỏi dâng lên trong lòng.

Đây cũng là tại sao Liệt Thiên đột nhiên để ý như vậy, đột nhiên cảm thụ được hạnh phúc đó trong tay mình.

Phát hiện được sự khác thường của Liệt Thiên, Bạch Như Sương nhìn Liệt Thiên ẩn tình êm ái, nhẹ giọng hỏi:

- Thiên, chàng đang nghĩ gì vậy, vì sao lại cười khúc khích như vậy?

Liệt Thiên sững người, hỏi ngược lại:

- Cười khúc khích? Không thể nào.

Bạch Như Sương kiêu mị lên tiếng:

- Một người không nói không rằng chỉ cười, đó là cười khúc khích.

Bật cười ha hả, Liệt Thiên nói:

- Được, coi như cười khúc khích. Ta kỳ thật đang cao hứng bởi vì thời khắc này, ta đột nhiên biết được niềm vui đã mất mà lại được, biết được hạnh phúc té ra lại đơn giản như vậy, lại khiến người ta khắc cốt ghi tâm.

Bạch Như Sương trong lòng chấn động, hơi kích động nói:

- Thiên, thiếp rất cao hứng, bởi vì chàng cuối cùng hiểu được chân lý của tình yêu. Rồi có một ngày, chúng ta có thể bình tĩnh đối mặt mọi thứ, thế lúc đó tình yêu liền xuyên suốt cả đời chúng ta, không có gì có thể phân ly chúng ta được.

Liệt Thiên gật đầu nói:

- Yên tâm, ngày đó sẽ rất nhanh đến thôi, ta tin tưởng không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được tình cảm giữa hai chúng ta, cho dù ông trời cũng không ...

Chữ làm được còn chưa phát ra, đột nhiên vẻ mặt Liệt Thiên biến sắc, nhanh chóng kéo Bạch Như Sương ra phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước.

Phát hiện được sự dị thường của Liệt Thiên, Bạch Như Sương trong lòng chấn động, hỏi lại:

- Thiên, sao vậy?

Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng:

- Có cường địch đến gần, khí tức rất tà mị.

- Ha hả ... không hổ là Yêu Hoàng Liệt Thiên, người trọng thương mà ý thức còn sắc bén như vậy, quả thật là đáng tán thưởng.

Ánh đen lóe lên, bóng người xuất hiện, Âm Đế vẻ mặt cười tà ác.

Giận dữ nhìn Âm Đế, Liệt Thiên nói:

- Người là ai?

Âm Đế cười nói:

- Người cho là ta là ai đây?

Liệt Thiên hai mắt hơi khép hờ, trầm giọng nói:

- Người chính là Địa Âm Tà Linh?

Âm Đế cười ha hả nói:

- Nhân lực tốt, ta chính là Địa Âm Tà Linh Âm Đế.

Liệt Thiên trong đầu thất kinh, vẻ mặt lại bình tĩnh dị thường, lạnh lùng nói:

- Lúc này xuất hiện, người muốn đến đây tìm kiếm tiện nghi chăng?

Âm Đế cười tà ác nói:

- Thông minh, bốn đế đến đây tự nhiên không phải để xem các người nói chuyện tình ái, đương nhiên là có ý đồ. Thế nào, có bất ngờ không, còn có một chút bất an rồi.

Liệt Thiên lãnh đạm nói:

- Thử qua một lần người sẽ biết ngay thôi.

Âm Đế nụ cười cứng lại, âm hiểm nói:

- Bốn đế chính có ý này, người hãy cẩn thận thôi.

Nói rồi tay trái chắp sau lưng, tay phải múa lên giữa không trung, một cột sáng đen kịt phá không xuất hiện, hóa thành một thanh đao ánh sáng to lớn chém thẳng xuống đầu Liệt Thiên.

Nghiêng mình, Liệt Thiên đẩy Bạch Như Sương cách ra vài chục trượng, dặn dò:

- Cần thận an toàn, người này để ta ứng phó.

Bạch Như Sương lo lắng nói:

- Thiên, thương thể chàng ...

Liệt Thiên tay phải đưa ra trước, lòng bàn tay hào quang lấp lánh, Liệt Nhật long thương tự động bay ra phát xuất một luồng hào quang ngũ sắc đón lấy một chiêu của Âm Đế.

- Yên tâm, ta có thể đối phó, nàng hãy cách xa ta ra.

Một tiếng vang thật lớn, đao thương gặp nhau. Hai luồng kinh khí to lớn va chạm kịch liệt, nổ lên đáng sợ, phạm vi của nó bao phủ phương viên vài dặm, hất bắn Liệt Thiên bay đi.

Âm Đế ngạo nghễ đứng yên, cười lạnh nói:

- Nhìn bộ dạng của người bị thương không nhẹ đâu, đây không biết có phải báo hiệu, hôm nay người phải chết trong tay bọn ta không?

Ổn định thân thể, Liệt Thiên vẻ mặt hơi trắng bệch, thực lực Âm Đế kinh người, không hề thua kém Thiên Sát. Điều này khiến Liệt Thiên không khỏi vô cùng cẩn thận.

- Thắng bại nhất thời, không đủ định sinh tử. Muốn giết chết ta, người còn chưa có bản lĩnh đó.

Âm Đế cười tà mị, chất vấn:

- Phải vậy chăng? Thế chúng ta đến đây thử xem. Nhìn chiêu đây.

Khí thể phóng ra, một luồng sát khí sắc bén phân bố bốn bề, khiến cho lân cận cuồng phong giận dữ gào thét, không khí lưu động, vô số mây đen bao phủ bốn phương.

Nhìn thấy cảnh tượng bốn bề, Liệt Thiên vẻ mặt nặng nề, biết Âm Đế dự tính lợi dụng lúc mình trọng thương, dùng thực lực tuyệt cường để đánh thẳng với mình, nhằm đạt được mục đích gây trọng thương cho mình.

Vì thế, Liệt Thiên nhanh chóng lùi lại, tăng khoảng cách giữa hai bên, giảm bớt áp lực, rồi múa long thương trong tay, bố trí một kết giới phòng ngự nghiêm mật bên ngoài thân thể mình, chăm chú nhìn động tĩnh của Âm Đế.

Hiểu được tâm tư của Liệt Thiên, Âm Đế cười quỷ bí nói:

- Người dùng toàn lực phòng bị có thể thoát qua được chăng? Người cũng coi thường Âm Đế ta quá rồi.

Hình bóng loáng lên, ảo ảnh như mê hoặc, vô số bóng đen tự động phân chia, chỉ trong một lúc tăng gấp bội, chớp mắt đã đen đặc trong phương viên vài dặm ken chân không lọt.

1078. Chương 1080 – Hình Thế Bất Lợi

Liệt Thiên múa long thương lên, kinh khí bắn ra bốn phía, làn sáng ngũ sắc ảo hóa thành thần long, mang theo uy thế của rồng trên chín tầng trời, nơi nào đi đến ảo ảnh bị phá tan, ánh đen tan biến lộ ra một vùng rộng lớn thoáng đãng.

Thừa dịp này, Liệt Thiên lách mình xông đến trên đỉnh đầu của Âm Đế, long thương bay lượn như một mũi tên bay đến, cùng với sức mạnh cả đời của hắn phát xuất đợt công kích thứ nhất.

Hô nhẹ một tiếng, Âm Đế cười tà đạo nói:

- Không tồi, hiểu được nắm chắc thời cơ.

Nói rồi tay trái múa lên hướng thẳng lên trời, lòng bàn tay ánh xanh lục lóe lên, một cột sáng dung hợp ánh xanh lục thắm, đen thắm phóng lên trên, vừa hay va chạm vào mũi của Liệt Nhật long thương.

Lúc này, điểm hội tụ làn sáng rực rỡ, hào quang trắng ảo chiếu rọi bốn phương khiến cho trời đất đều hơi sáng lên. Sau đó tiếng vang như sấm, cuộn cuộn xông đến, văng mây ngập đầy trời bay loạn bốn phía.

Liệt Thiên thân thể run lên, khoe miệng rỉ ra một vòi máu tươi, thân thể nhanh chóng lùi lại, một chút bất lực hiện lên trong mắt. Một chiêu toàn lực không đạt được gì phải thối lui, Liệt Thiên hơi kinh ngạc, cũng bắt đầu cảm nhận được áp lực.

Đối mặt với Âm Đế, Liệt Thiên hoàn toàn không sợ sệt, nhưng tình trạng thân thể khiến hắn hơi lo lắng, không thể không cân nhắc đến Bạch Như Sương bên cạnh.

Lúc này, Bạch Như Sương sau một chiêu, nhanh chóng phóng thẳng đến bên Liệt Thiên, khuôn mặt đầy lo lắng. Điều này khiến cho Liệt Thiên không đành lòng trách cứ, chỉ lắc đầu thở dài.

Âm Đế nhìn thấy tình hình này, cười quỷ dị nói:

- Ở trên trời mong làm đôi chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, quả thật khiến người cảm động. Đáng tiếc bỗng để lại vô tình, để ta tiễn các ngươi cùng lên đường vào địa ngục mà nói chuyện tình yêu thôi.

Nói rồi hai tay giang ra, khí thế gia tăng, sức mạnh kinh trời thổi qua thiên hạ, lập tức khống chế phương viên vài chục dặm.

Cảm nhận được thực lực của hắn, Bạch Như Sương vẻ mặt thất kinh, nói với Liệt Thiên:

- Dịch mạnh ta yếu, không nên liều mạng, chúng ta lợi dụng cơ hội bỏ đi thôi.

Liệt Thiên lắc đầu nói:

- Âm Đế không giống người khác, muốn rời đi không dễ dàng. Bây giờ nàng hãy nghe lời ta đi tìm Huyền Dạ trước, nơi này để ta tự xử lý được.

Bạch Như Sương lắc đầu nói:

- Chàng đang bị thương trên người, thiếp không yên tâm, thiếp muốn liên thủ cùng chàng đối địch.

Liệt Thiên cười nhẹ nói:

- Đừng nói ngu ngốc thế, tu vi của nàng còn thấp, không giúp được gì đâu, đi thôi.

Bạch Như Sương kiên quyết nói:

- Thiếp không đi, trừ phi chàng cùng đi với thiếp. Còn về năng lực, tuy thiếp tu vi không mạnh, nhưng Hồng Hồng còn có thể hỗ trợ, nó đã từng có thể so cao thấp với con quái thú của Vu Thần.

Liếc Chiêu Hồn sứ giả, Liệt Thiên ánh mắt quái dị, đang muốn nói gì liền phát hiện không khí chung quanh hơi khác thường, vội vàng nhắc nhở:

- Cẩn thận phòng ngự, Âm Đế bắt đầu công kích rồi.

Nói rồi long thương giơ cao, chân nguyên to lớn hội tụ vào đó, khiến nó hào quang vạn trượng, phát xuất khí cực thần cực thánh để chống lại khí tà ác của Âm Đế.

Bạch Như Sương quát khê một tiếng, hai tay bắt quyết thi pháp, khí cực lạnh trong cơ thể hóa thành huyền băng, từ nàng làm trung tâm nhanh chóng kéo dẫn ra, chỉ giây lát cả một vùng mây băng to lớn xuất hiện thân kỳ giữa không trung, ngưng kết khí tà ác quỷ dị âm hiểm vào trong.

Âm hiểm nhìn hai người, Âm Đế ánh mắt lóe lên ánh xanh lục, hai luồng khí tà ác quỷ dị rẽ không xông đến, đánh cho thân thể Liệt Thiên và Bạch Như Sương run rẩy, đột nhiên lùi lại.

Lợi dụng cơ hội này, Âm Đế hai tay giơ cao, sức mạnh to lớn theo sự khống chế của hắn hóa thành hai vầng mây đen, thỉnh thoảng phát xuất chớp điện màu đen chém thẳng xuống hai người.

Trong lúc lùi lại, Liệt Thiên giận dữ không ngừng, quát lớn:

- Kỳ thuật Cửu U Thiên Tà Nhiếp Hồn thật tà ác, Như Sương nàng có bị gì không?

Bạch Như Sương vẻ mặt hơi trắng bệch, lắc đầu đáp:

- Thiếp không bị gì, chàng không cần lo lắng.

Nói rồi pháp quyết biến chuyển, hai tay chống trời, thân thể thon dài tự động xoay tròn, dẫn động không khí lạnh lẽo lân cận, cột gió màu trắng thon dài phóng thẳng về phía Âm Đế.

Liệt Thiên thấy vậy, rống to một tiếng, toàn thân ánh bảy màu lấp lánh, Thái Ất Bất Diệt pháp quyết thúc động sức mạnh cực thuần cực chân trong cơ thể, khiến nó bộc phát gấp mười lần, hội nhập vào Liệt Nhật long thương.

Đến lúc này, bầu trời lập tức muôn màu muôn vẻ, Liệt Nhật long thương chịu sự thúc động mạnh mẽ, thân thương rung động kịch liệt, phát xuất tiếng rền ngấm rung trời, bề mặt hình vẽ chín con rồng tự động bay lên thành rồng bay vẩy phủ bốn bề long thương tạo thành một vòng tròn, hung mãnh xông thẳng đến Âm Đế. Trong vòng tròn, long thương chớp mắt đã hóa thành ánh sáng, biến ra một luồng lửa sáng ngũ sắc cùng với khí thể sắc bén không gì ngăn nổi, bắt chặt lấy thân thể Âm Đế.

Trên bầu trời, chớp điện màu đen nhanh chóng hội tụ, dung hợp thành hai cột sáng màu đen, một cột đón lấy cột gió hàn băng của Bạch Như Sương, một cột xông thẳng đến Liệt Nhật long thương của Liệt Thiên, hai bên đồng thời giao tranh cách nhau nửa dặm, kịch liệt đấu tranh giữa bầu trời.

Thực lực so tài, không hề lùi lại một chút nào. Hai bên đều dùng toàn lực, ba luồng sức mạnh tụ lại hai nơi, sau một phen tranh đấu dần dần kích hóa, cuối cùng phát nổ có tính hủy diệt, vẩy phủ toàn bộ cả ba người vào trong.

Thân thể xoay tròn đột nhiên dừng lại, Bạch Như Sương kêu thảm một tiếng bị hất bắn đi, khóe miệng máu tươi tuôn trào. Tu vi nàng thật ra rất kinh người, nhưng gặp phải Âm Đế nên thiếu đi một tầng, cố nhiên thất bại là chuyện rõ ràng.

Tình hình Liệt Thiên tốt hơn, Liệt Nhật long thương của Liệt Thiên theo sự thúc động của pháp quyết Thái Ất Bất Diệt, tuy không địch lại Âm Đế thời kỳ đang cực thịnh, nhưng cũng tạo nên uy hiếp cực đại cho Âm Đế.

- Như Sương, nàng thế nào rồi?

Nghe tiếng kêu thảm quen thuộc, Liệt Thiên tâm thần run rẩy, một sự quan tâm và thù hận đồng thời dâng lên trong lòng.

Phát hiện Liệt Thiên lo lắng, Bạch Như Sương mím chặt đôi môi, cố gắng kềm chế cơn đau cơ thể, yếu ớt lên tiếng:

- Thiếp không sao, chàng phải cẩn thận hơn.

Liệt Thiên trong lòng hơi ổn định, quay đầu giận dữ trừng Âm Đế, còn chưa kịp mở miệng thì Âm Đế đã “tiên phát chế nhân”.

- Chịu chết đi, Liệt Thiên, sự tồn tại của ngươi chỉ ngăn cản bước tiến của bổn đế.

Áp suất không khí rút lại mãnh liệt vô cùng, lại thêm khí âm trầm quỷ dị, ý đồ muốn đập nát Liệt Thiên.

Nguy hiểm đến gần, Liệt Thiên gầm lên giận dữ, cũng không suy nghĩ nhiều, múa Liệt Nhật long thương rất nhanh, triển khai phản kích kịch liệt.

Liệt Thiên lúc này thực lực bản thân chỉ có thể phát huy được bốn phần. Nhưng có được dạng bá chủ thần binh như Liệt Nhật long thương trong tay, sức mạnh liền có thể khuếch đại, có thể bộc phát được uy lực tám phần. Lúc này, Âm Đế nhất thời cũng rất lo sợ, không dám khinh địch, dùng toàn lực để xuất kích.

Theo gió bay ra xa, bản thân không điều khiển. Bạch Như Sương cố thêm lần nữa muốn ổn định thân thể nhưng không được. Mãi đến khi dờ đi ba dặm, thân thể nàng mới từ từ chậm lại, quyền không chế mới quay lại với nàng.

Xoay người, Bạch Như Sương ngừng lại, một chút đau đớn hiện lên trong mắt, khiến nàng thêm mấy phần ôn nhu xinh đẹp.

Nhìn hình bóng Liệt Thiên và Âm Đế, Bạch Như Sương lòng đầy lo lắng, nói với Chiêu Hồn sứ giả trên vai:

- Hồng hồng, người mau đi giúp chàng, nếu không với tình hình chàng hiện nay, ta lo lắng ...

Chiêu Hồn sứ giả (Hồng Hồng) nhìn nàng, ánh mắt hơi chút kỳ dị, hơi hơi lắc đầu không nói.

Bạch Như Sương không hiểu hỏi lại:

- Vì sao vậy? Lẽ nào người sợ Địa Âm Tà Linh?

Chiêu Hồn sứ giả vẫn lắc đầu như cũ, tiếp tục không lên tiếng.

Bạch Như Sương nói:

- Nếu không sợ, người vì sao không giúp Liệt Thiên, lẽ nào người lại thích ta cứ lo lắng, thương tâm sao?

Chiêu Hồn sứ giả trong mắt bắn ra vẻ Bạch Như Sương nhìn không hiểu, há mồm rúc lên nho nhỏ, dường như đang muốn biểu đạt điều gì, nhưng Bạch Như Sương lại không có lòng lắng nghe, cứ suy nghĩ đến an nguy của Liệt Thiên, không hay biết một sự nguy hiểm khác đang nhanh chóng đến gần.

Giữa bầu trời, Liệt Thiên và Âm Đế kịch chiến không ngừng, mạnh mẽ hấp dẫn ánh mắt của Bạch Như Sương.

Trên tầng mây, một đôi mắt đang nhìn Bạch Như Sương, cẩn thận quan sát động tĩnh của nàng.

Rất nhanh, người thần bí đó nắm được thời cơ, lợi dụng lúc Bạch Như Sương đang phân tâm lo lắng cho Liệt Thiên, hình bóng lóe lên xông thẳng đến Bạch Như Sương.

Lúc này, Bạch Như Sương hoàn toàn không phòng bị, đợi đến khi người kia đến gần mới phát giác, không khỏi thất kinh la lên.

Thấy vậy, người đến trong lòng vui mừng, nhanh chóng chụp thẳng lên đầu vai của nàng, dự tính lập tức bắt nàng.

Nhưng người mới đến cao hứng sớm một chút, Bạch Như Sương tuy bị thương, lại thêm phân tâm, khó có thể chống cự được, nhưng Chiêu Hồn sứ giả trên vai nàng lại bình tĩnh dị thường, khi người đó ra tay, nó liền kêu to một tiếng bay ra, toàn thân bộc phát thực lực đáng sợ.

Gầm lên giận dữ một tiếng, người kia rất tức giận, tay phải xoay chuyển giữa không trung, một làn sáng ngũ sắc hội tụ như cột hóa thành một làn kiếm chém thẳng về phía Chiêu Hồn sứ giả.

Đối mặt với làn kiếm sắc bén đó, Chiêu Hồn sứ giả không hề thoái lui, toàn thân làn sáng màu xám nâu đột nhiên rung lên, hóa thành một làn sóng ánh sáng đỡ lấy một kiếm của đối phương, dễ dàng đánh tan kiếm đó.

Đồng thời, Chiêu Hồn sứ giả không ngừng lại, tốc độ kinh người khiến thân thể nó dần dần hóa thành ánh sáng, cuối cùng như một thanh kiếm ánh sáng quỷ dị, lóe lên đã tập kích trúng thân thể người kia.

Một tiếng kêu lên đau đớn, người đó tu vi không tầm thường, ngay trước lúc Chiêu Hồn sứ giả đến gần, lòng bàn tay trái phát xuất một sóng ánh sáng ngưng tụ trước ngực thành một tấm thuẫn ánh sáng, vừa hay đỡ được công kích của Chiêu Hồn sứ giả.

Đồng thời, người đó dường như phát hiện được một chiêu tấn công của Chiêu Hồn sứ giả vô cùng sắc bén, vì thế nghiêng mình né tránh được chiêu đó.

Được Chiêu Hồn sứ giả hỗ trợ, Bạch Như Sương tính ra thoát được nguy hiểm. Lúc này nàng đang nhìn người lạ vừa xông đến, phát hiện đối phương là một người đàn ông anh tuấn, nhưng nàng chưa từng gặp qua, không khỏi có phần kinh ngạc.

- Ông là ai? Có quan hệ thế nào với Địa Âm Tà Linh?

Lăng Thiên cảnh giác nhìn Chiêu Hồn sứ giả, lạnh nhạt đáp lại:

- Ta đến từ Hư Vô Giới Thiên, không hề có quan hệ đến Âm Đế. Bây giờ người phải đi cùng với ta một chuyến làm một chút công việc.

Nói rồi toàn thân lóe lên ánh ngũ sắc, vài chục bóng ảo ảnh đan xen xông thẳng đến gần Bạch Như Sương.

Về mặt nặng nề, Bạch Như Sương quát lên:

- Người đến từ Hư Vô Giới Thiên, vì sao không đối phó với Âm Đế, ngược lại còn muốn gây bất lợi cho ta?

Nói rồi di động nhanh chóng né tránh Lăng Thiên truy kích.

Cách đó vài trượng, Chiêu Hồn sứ giả lóe lên xông đến, chuyển động vây quanh Bạch Như Sương không ngừng, hình thành một kết giới màu xám nâu, ngăn cách mọi ảo ảnh bên ngoài, không hề cho Lăng Thiên đến gần...

1079. Chương 1081 – Như Sương Bị Cầm (như Sương Bị Bắt Giữ)

- Nghiệt súc cút ngay, đừng ở nơi này cố chứng tỏ.

Còn đang nói đã dùng ngón tay thay kiếm, thi triển Trảm Thiên quyết trong Thiên Kiếm cửu quyết, vô số làn kiếm ngập tràn bầu trời hội tụ thẳng về phía Bạch Như Sương, mục tiêu là Chiêu Hồn sứ giả, dự tính mạnh mẽ phá giải kết giới của nó.

Bên này, Liệt Thiên cảm nhận được khí tức của Lăng Thiên, vội vàng quay đầu nhìn lại, lập tức bật kêu giận dữ, rồi buông bỏ Âm Đế phóng thẳng đến Lăng Thiên.

Âm Đế thấy vậy, bật cười âm hiểm nói:

- Đừng đi vội, giữa chúng ta còn chưa phân sống chết, người gấp cái gì.

Nói dứt hai tay thu lại, không gian lân cận bị rung động kịch liệt tạo thành một luồng sức mạnh lập tức ngăn lấy Liệt Thiên giữa không trung.

Quay đầu, Liệt Thiên giận dữ nói:

- Cút đi, bọn họ bây giờ không còn tâm tư gây sự với người.

Âm Đế cười nói:

- Người không có lòng kế người, chỉ cần bọn ta cao hứng là được rồi.

Nói rồi thân hình lóe lên, chớp mắt đã thu ngắn khoảng cách giữa hai bên, tay phải ẩn chứa kinh lực cực mạnh đánh thẳng vào ngực Liệt Thiên.

Chăm chú nhìn công kích của Âm Đế, Liệt Thiên cảnh giác vô cùng, biết một chương này không tầm thường, bắt đầu dĩ phải lách mình né tránh.

Đến lúc này, thể công của Âm Đế liên miên không ngừng nhanh chóng chiếm lấy thượng phong, ép cho Liệt Thiên né Đông tránh Tây, căn bản không cách gì xoay chuyển cục thế cũng không thể thoát thân được.

Đối mặt với làn kiếm đáng sợ của Lăng Thiên, Chiêu Hồn sứ giả bộc lộ thực lực của nó. Chỉ thấy kết giới màu nâu xám bề mặt hoa lửa bay lên, ánh sáng lấp lánh nhưng lại hoàn hảo như không.

Bạch Như Sương ở trong kết giới, về mặt hơi kinh dị, tu vi của Lăng Thiên dĩ nhiên vượt sức tưởng tượng, ai ngờ Chiêu Hồn sứ giả cũng không phải đèn sắp cạn dầu.

Bên ngoài, về mặt Lăng Thiên trầm trọng, trong lòng rất là nóng nảy lo lắng.

Đối với ông, việc bắt người yếu kém này vốn dễ dàng như trở bàn tay, ai ngờ lại có chuyện phát sinh bất ngờ.

Hiện nay, Âm Đế và Liệt Thiên ở bên cạnh, thân phận cao thủ Hư Vô giới của ông không tốt lành với cả hai bên, may có duyên nên bản thân mới cuốn vào được trong vòng nguy hiểm, vì thế phải tốc chiến tốc thắng.

Nghĩ đến đây, Lăng Thiên không dám chần chừ, toàn lực thúc động chân nguyên trong cơ thể, dùng Diệt Thiên quyết với sức mạnh phá hủy lớn nhất mạnh mẽ tấn công.

Cứ như thế, uy lực của làn kiếm tăng gấp bội, áp lực lên Chiêu Hồn sứ giả càng tăng nặng, kết giới màu nâu xám dần dần xuất hiện vết nứt.

Thấy vậy, trong lòng Lăng Thiên vui mừng, lập tức giống trống mỗ cờ toàn lực tiến công, cuối cùng phá vỡ kết giới của Chiêu Hồn sứ giả, lóe lên đã xuất hiện bên cạnh Bạch Như Sương bị thương, chế ngự được nàng.

Hô lên thất thanh, Bạch Như Sương liền không cách gì nhích động, vẻ mặt lộ nét nóng nảy lo lắng.

Nàng không biết chút nào ý đồ của Lăng Thiên, tuy nói có phòng ngự, nhưng dù sao cũng bị thương, vì thế chỉ như thùng rỗng kêu to, sau khi bị bắt trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Hiện nay, nói những chuyện đó đã quá trễ, Bạch Như Sương không đoán được chuyện tiếp theo sẽ như thế nào, chỉ có thể lòng không nở mà nhìn Liệt Thiên xa xa, trong lòng âm thầm chúc phúc hy vọng Liệt Thiên có thể bình an vô sự.

Lăng Thiên một chiêu thắng lợi nhanh chóng bỏ đi, nhưng Chiêu Hồn sứ giả không dễ đối phó, dễ dàng ngăn đường đi của ông, thân thể nhỏ bé bộc phát khí tử vong đáng sợ, khiến cho Lăng Thiên chấn động mạnh mẽ trong lòng.

Đối với Chiêu Hồn sứ giả, nó là dị thú trong truyền thuyết Yêu vực, có những điểm thần bí còn chưa sáng tỏ. Bây giờ Bạch Như Sương bị bắt giữ, nó quan tâm và kiên định vô cùng, làm sao có thể để Lăng Thiên cứ vậy đi được?

Phân tích khí tức trên người của Chiêu Hồn sứ giả, Lăng Thiên cau mày ngầm nói: “Con chim không đẹp đẻ này ngập đầy khí tức tử vong, thật ra lai lịch nó thế nào, sao lại có thực lực kinh người như vậy? Hiện nay, ta phải làm thế nào thoát khỏi sự vây kín của nó để nhanh chóng rời khỏi ...”

Cẩn nhắc cẩn thận, Chiêu Hồn sứ giả thét lên xông đến, hai cánh bé nhỏ đột nhiên múa lên hóa thành hai ngọn gió kinh thiên thổi cho Lăng Thiên rung rinh cả người, trong mắt ông lộ ra vẻ kinh hãi.

Nghiêng mình, Lăng Thiên vừa né tránh, vừa múa tay phản kích, dùng ngón tay thay kiếm phát ra ngàn vạn làn kiếm, tầng tầng lớp lớp tràn đến Chiêu Hồn sứ giả, ý đồ ngăn chặn không cho nó đến gần.

Nhưng kết quả khiến người ta kinh ngạc. Chiêu Hồn sứ giả trông không khác lạ không ngờ lại có thân thể bất tử. Những làn kiếm kia chém xuống người nó ngoại trừ tạo nên hoa lửa tung bay, căn bản không tạo thành uy hiếp đối với nó.

Con thú kỳ lạ này tuy hình dáng không lớn, nhưng lại khó mà phòng ngự. Điều này khiến Lăng Thiên rất đau đầu, vẻ mặt lộ ra nét nóng vội.

Lúc này đây, Lăng Thiên không chỉ lo đến Chiêu Hồn sứ giả, còn phải đề phòng Liệt Thiên và Âm Đế, trong lòng áp lực càng tăng thêm.

Nhưng cho dù là như thế nào, không thoát khỏi vòng vây của Chiêu Hồn sứ giả, ông không cách nào rời đi. Đây là vấn đề không nghĩ ngờ gì nữa.

Đã hơi hiểu rõ, Lăng Thiên quát giận một tiếng, tay trái nắm chặt thân thể Bạch Như Sương, tay phải múa lên nhanh chóng, Thiên Kiếm cửu quyết liên tục không ngừng công ra tạo thành vài trăm kiếm trận giữa không trung vây chặt Chiêu Hồn sứ giả vào trong.

Đối mặt với làn kiếm của Lăng Thiên, Chiêu Hồn sứ giả gào thét liên miên, thân thể nhỏ bé như một chùm ánh sáng màu nâu xám tung hoành giữa trận kiếm, rọi đến nơi nào làn kiếm liền tan vỡ.

Sức mạnh của Chiêu Hồn sứ giả có nguồn gốc từ đất chết, có thuộc tính hắc ám, có thể khắc chế mọi sức mạnh quang minh thần thánh.

Sức mạnh Lăng Thiên chính đại tương hòa, có thuộc tính quang minh, vừa hay tương sinh tương khắc, cả hai trời sinh đối địch, vừa gặp mặt liền giằng co không thôi.

Cứ như vậy, hai người trong lúc chiến đấu, người mạnh sẽ thắng, Nhưng hai người ai mạnh hơn đây?

Vấn đề này không so rõ được, bất quá theo thời gian giao chiến, Lăng Thiên mới phát hiện rõ ràng, thực lực của Chiêu Hồn sứ giả rất mạnh, nhưng bản thân có thể ứng phó được, chỉ có điều muốn thoát khỏi nó lại không thể làm được.

Thấy vậy, Lăng Thiên ngẫm kêu khổ, bắt đầu suy nghĩ đối sách. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có phương pháp nào thực hiện được đây?

Ông ngẫm thử dài, nhưng đúng lúc này, Lăng Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng rút trong người ra Ngọc Linh Lung báu vật trấn cung của Hư Vô Giới Thiên, phóng thẳng về phía Chiêu Hồn sứ giả.

Ngọc Linh Lung đứng hàng thứ bốn trong Đại La Chư Thiên nhị thập tứ thần khí, chính là bảo vật trấn cung của Cửu Thiên Hư Vô giới, bề ngoài như một hồ lô, toàn thân trong suốt tỏa sáng, trên bề mặt khắc vô số hoa văn, thỉnh thoảng lấp lánh ba màu vàng kim, đỏ, xanh, ẩn chứa sức mạnh thần thánh vô cùng.

Lúc này, Ngọc Linh Lung được Lăng Thiên thúc động bộc phát ánh sáng chói lọi, vùng miệng bắn ra một luồng hào quang ba màu, lập tức vây lấy Chiêu Hồn sứ giả giữa không trung, nhanh chóng áp chế được khí tức tử vong trên người nó.

Bị Ngọc Linh Lung vây khốn, Chiêu Hồn sứ giả nóng nảy vô cùng, thân thể hết sức tranh đấu, làn sáng màu nâu xám không ngừng mở rộng, muốn phá vỡ hạn chế của sức mạnh thần thánh kia.

Lăng Thiên thấy vậy trong lòng hơi kinh hãi, nhưng lại không hề dừng tay, lập tức đánh ra một chưởng phải, chân nguyên mạnh mẽ được truyền vào Ngọc Linh Lung, khiến nó hào quang rực rỡ, lập tức hất bắn Chiêu Hồn sứ giả.

Lợi dụng thời cơ này, Lăng Thiên thu lại thần khí, hào quang ngũ sắc lóe lên, chớp mắt đã rẽ không đi mất không còn hình dáng.

Bóng xám lóe lên, Chiêu Hồn sứ giả nhanh chóng quay lại, đáng tiếc không còn hình bóng Bạch Như Sương. Điều này khiến nó giận dữ rít lên, âm thanh điếc tai làm rung động không khí, khiến không gian lân cận vận vận biến hình.

Cách đó vài trăm trượng, Liệt Thiên cảm nhận được sự giận dữ của nó, trong lòng lập tức thất kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại đã không còn thấy hình bóng Bạch Như Sương ở đó nữa.

Thấy vậy, Liệt Thiên giận dữ kêu réo điên cuồng, chớp mắt nổi điên gia tăng sức mạnh toàn thân, khiến cho Âm Đế kêu lên quái dị nhanh chóng lùi lại.

Liếc nhìn khu vực Bạch Như Sương trước đó, Âm Đế cười quỷ dị nói:

- Bất quá rơi vào trong tay của Hư Vô Giới Thiên, không cần phải lo lắng như vậy.

Liệt Thiên giận dữ lên tiếng:

- Cầm miệng, không phải như ngươi, Như Sương dù không gặp nguy hiểm ra cũng muốn giết ngươi.

Hai mắt mở tròn sát khí kinh người. Một luồng khí lạnh thấu vào lòng người khiến Âm Đế biến sắc, không biết vì sao lại cảm thấy sợ hãi.

Né tránh ánh mắt bốc lửa giận của Liệt Thiên, Âm Đế quát lên:

- Muốn giết chết ta, ta còn muốn giết ngươi trước đó. Đến đây, ta thấy ngươi bị trọng thương chỉ có thể phát huy được vài tầng thực lực.

Bước thêm một bước, khí thể đi theo, âm thanh sấm sét dày đặc lưu động qua lại giữa hai bên, vô số hoa lửa bay lên đầy trời.

Thân thể loáng lên, Liệt Thiên vẻ mặt giận dữ dần mất đi dưới thế công mạnh mẽ của Âm Đế. Liệt Thiên nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, trong não hiện lên hình bóng Bạch Như Sương mỉm cười xinh đẹp.

Nghĩ đến Bạch Như Sương lúc này rơi vào tay Hư Vô Giới Thiên, Liệt Thiên trong lòng đầy lo lắng, căn bản không còn tâm sức đánh với Âm Đế, chỉ một lòng muốn cứu người.

- Món nợ ngày hôm nay để sau này mới tính, bây giờ bổn hoàng phải đi cứu người, người tốt nhất hãy rút mau.

Âm Đế giận dữ nói:

- Khẩu khí cuồng vọng, bổn đế còn chưa mở miệng, ngươi lại muốn đi, đúng là không coi người khác ra gì.

Liệt Thiên quát lên:

- Bổn hoàng không có thời gian lần mò với ngươi, bớt nói.

Nói rồi lắc mình muốn đi lại bị Âm Đế ngăn lại.

- Muốn đi, trừ phi để mạng ngươi lại.

Hai tay múa lên, khí đen thành mây, một kết giới đen ngòm xuất hiện quanh Liệt Thiên.

Cảnh giác nhìn Âm Đế, Liệt Thiên lạnh lùng nói:

- Bổn hoàng phải đi, làm sao ngươi có thể ngăn được?

Âm Đế quát lên:

- Khắp cả thiên hạ còn chưa có người bổn đế không giữ lại được. Ngươi hãy thử qua thử đoạn của ta trước đi.

Nói rồi kết giới đen ngòm đó nhanh chóng thu nhỏ, vây lấy Liệt Thiên trong phạm vi ba trượng.

Long thương vung lên, hào quang tung tóe. Liệt Thiên toàn thân lấp lánh ánh bảy màu, chân nguyên mạnh mẽ di dọc theo Liệt Nhật long thương bắn ra hóa thành một ngọn đao ánh sáng đỏ rực, từ trên chém thẳng xuống kết giới đó.

Âm thanh rì rì chói tai khó nghe, trong kết giới hoa lửa tung tóe, làn sáng bắn ra. Đao sáng Liệt Thiên phát ra giao tranh với kết giới của Âm Đế, cả hai co dãn không ngừng bất phân thắng bại, cuối cùng Liệt Thiên không đột phá được tầng kết giới này.

Khuôn mặt lạnh lùng, Liệt Thiên thu lại thế công, trong lòng suy nghĩ phương pháp đấu lại.

Hiện nay, thực lực hai bên có khoảng cách nhất định, dùng đơn thuần sức mạnh, bản thân Liệt Thiên không bằng Âm Đế, liều mạng hiển nhiên không phải là địch thủ của hắn.

Như vậy, phải làm thế nào mới có thể thoát khỏi tình cảnh nguy khốn, sớm đi cứu người đây? Vấn đề này làm khó Liệt Thiên, nhất thời cũng không có được đối sách.

Bên ngoài, Âm Đế đắc ý cười lớn:

- Thế nào rồi, thử đoạn của bổn đế không tệ chứ? Đừng gấp, đây mới là vừa bắt đầu, đợi một lúc đến lúc ngươi chết, ngươi sẽ biết được, thử đoạn của bổn đế còn không phải chỉ như vậy. Ha ha ha ... Ồ ...

Tiếng cười dừng lại, vẻ mặt Âm Đế biến hẳn, sau đó rống lên giận dữ.

1080. Chương 1082 – Tái Lạc Định Thủ (lại Rơi Vào Tay Định)

Khi Âm Đế đắc ý, một làn sáng nâu đột nhiên lóe qua vừa hay va chạm vào trên kết giới màu đen kia.

Lúc này, chỉ thấy kết giới đột nhiên rung rinh, sau đó vỡ ra một lỗ hổng, rồi liền vỡ vụn ầm ầm.

Như vậy, Liệt Thiên không cần phải ra tay, thế công của Âm Đế liền bị tan rã. Điều này sao không khiến Âm Đế nổi giận được?

Liếc nhìn Chiêu Hồn sứ giả trên vai, Liệt Thiên nói:

- Làm rất tốt, chúng ta cùng nhau đi cứu Như Sương.

Nói rồi căn bản không để ý đến Âm Đế.

Thấy vậy, Âm Đế rất giận, động thân ngăn lại, giọng hận thù nói:

- Còn muốn chạy, người quả là coi thường bốn đế rồi.

Nói rồi hai tay đưa ra trước, chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể cuộn cuộn tuôn ra hóa thành vùng sương mù ánh sáng có màu đen thẫm, xanh lục thẫm, chớp mắt đã ngưng tụ không gian lân cận, lập tức giữ nguyên Liệt Thiên và Chiêu Hồn sứ giả tại chỗ.

Gầm lên giận dữ, Liệt Thiên đột nhiên run lên đánh nát khóa khí không gian, múa long thương rất nhanh để phản kích trở lại.

Chiêu Hồn sứ giả kêu nhỏ một tiếng, thân thể nhỏ bé lóe lên xông đến, chỉ trong sát na đã xuất hiện trước ngực Âm Đế khiến hắn kinh hãi gào lên một tiếng rồi nhanh chóng lùi lại.

Như vậy, thế công của Liệt Thiên chỉ đánh trúng những bóng ảnh còn lại của Âm Đế, thân thể thuần thể xông lên, chớp mắt đã bay đi trăm trượng kéo dài khoảng cách giữa hai bên.

Phát hiện được tình hình này, Âm Đế nhanh chóng đuổi theo. Đáng tiếc đã quá trễ, Liệt Thiên sớm lợi dụng thời cơ bỏ đi.

Ngừng lại, Âm Đế giận dữ mắng:

- Lần này xem như người may mắn, lần tới bốn đế tuyệt đối không bỏ qua cho người!

Nói rồi lóe lên đi liền, mang theo tâm trạng đầy bất cam biến mất về phía chân trời...

Từ biệt Liệt Thiên và Bạch Như Sương, nguyên thần của Bạch Quang dự tính quay về Cửu Thiên Hư Vô giới, thỉnh cầu tôn chủ xây dựng lại cơ thể cho ông để tiếp tục tu luyện gia tăng thực lực.

Hiện nay, nguyên thần của ông tuy bắt diệt nhưng lại bị hạn chế, muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh cao trước đó là chuyện không thể được.

Vì thế, Bạch Quang đi được một quãng, thấy không hề có bất cứ dao động sinh mạng nào liền ẩn dấu đi khí tức bản thân, bay thẳng theo hướng về phía Cửu Thiên Hư Vô giới.

Rất nhanh, Bạch Quang xuyên qua tầng mây, đến một độ cao trên không, chuẩn bị quay về Hư Vô Giới Thiên, đột nhiên tâm thần chấn động, một sự bất an xuất hiện khiến ông thất kinh.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, một luồng khí tức quỷ bí âm thầm đến, lợi dụng lúc ông phân tâm, lập tức vây lấy ông vào trong một kết giới ánh sáng chừng ba thước.

Gào lên giận dữ, Bạch Quang lập tức tỉnh táo, mắng:

- Vu Thần thật hèn hạ, lẽ nào người chỉ biết đánh lén sau lưng?

Bật cười tà mị, Vu Thần đột nhiên xuất hiện lạnh nhạt nói:

- Người cho là bốn thần thuộc dạng người quang minh chính đại chăng?

Bạch Quang ghen lời, mắng:

- Uống cho người tự nhận bất phàm, té ra cũng ti tiện như vậy, so với Yêu Hoàng Liệt Thiên người quả thực kém tới mười tám vạn dặm.

Vu Thần vẻ mặt lạnh lại, tàn khốc nói:

- Người muốn chọc giận ta để ta giết chết người. Đáng tiếc mạng sống nhỏ bé của người còn có chỗ sử dụng, bốn thần không dễ dàng giết người đâu.

Bạch Quang thấy tâm tư của mình bị vạch trần, giận đến hừ một tiếng không nói gì với Vu Thần nữa, rầu rĩ ở yên trong kết giới ánh sáng, không nói không rằng, âm thầm thể hiện giận dữ trong lòng.

Vu Thần cũng không để ý, phát tay thu kết giới ánh sáng, sau đó bật cười âm hiểm, thân thể loáng lên liền biến mất trong không khí ...

Trên một ngọn núi cao, Huyền Dạ đang nhìn về phía Nam, vẻ mặt lạnh lùng.

Từ lúc đi vòng qua phạm vi thế lực của Trừ Ma liên minh đi xuống đến nay, trên đường thế lực đại quân phản kháng Yêu vực rất nhiều, tuy nói từng người từng người đều bị bình định, nhưng khiến hắc tửn thất không ít binh lực.

Hiện nay, vùng này thuộc về Nam Cương, có rất nhiều chủng tộc kỳ quái sinh sống, bọn họ tuy không vang danh thiên hạ như Vu tộc, cũng không xuất hiện một Vu Thần, nhưng tộc nào cũng có đặc điểm là tính bài xích người ngoài rất mạnh, khiến cho đại quân Yêu vực của Huyền Dạ bị giảm bớt bước tiến.

Phía trước, trong vùng núi nổi lên tiếng chém giết, phần lớn cao thủ Yêu vực đang kịch chiến với thế lực phản kháng, hai bên đều có thắng thua.

Trận chiến đấu này đã kéo dài một ngày một đêm, đại quân Yêu vực chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, ở trong rừng núi vốn quen thuộc, hắc tửn tung hoành mạnh mẽ, đắc thắng dễ dàng, nhưng lần này lại gặp phải kinh địch ngoài ý muốn.

Nhìn thấy tình hình này, Huyền Dạ vẻ mặt không chút biểu hiện, hệt như một tượng đá khiến Xích Hùng cách đó vài trượng không đoán ra được ý nghĩ của hắc tửn.

- Chủ nhân, thế lực phản kháng này rất ngoan cố, người xem có cần phải triệt hồi đại quân không?

Huyền Dạ không nói, trầm ngâm hồi lâu, điềm nhiên đáp:

- Tạm thời không gấp, trước hết ...

Âm thanh đột nhiên dừng lại, Huyền Dạ quay hắc tửn người nhìn về phía chân trời.

Giữa không trung, Liệt Thiên lơ lửng trôi đến, vẻ mặt hơi trắng bệch có mấy phần ưu tư.

Huyền Dạ thấy vậy lòng thất kinh, vừa thấy Bạch Như Sương không đi cùng, lập tức cảm thấy bất ổn vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, Bạch cô nương sao lại ...

Liệt Thiên vẻ mặt nóng nảy, hơi giận dữ lên tiếng trả lời:

- Nàng đã bị cao thủ Hư Vô Giới Thiên bắt lấy, ta đang lo lắng không biết cứu người thế nào đây.

Huyền Dạ vẻ mặt kinh hãi, an ủi:

- Chủ nhân đừng nóng nảy, người trước hết hãy cho thuộc hạ biết thật ra chuyện gì đã xảy ra?

Liệt Thiên lo lắng nói:

- Trước đây chúng ta gặp phải Thiên Sát ... Sau đó Âm Đế xuất hiện ... Ta không cách nào thoát thân, nàng liền bị cao thủ Hư Vô Giới Thiên bắt mất.

Huyền Dạ nghe xong việc của Liệt Thiên, cau mày nói:

- Chuyện này xảy ra đột ngột, Hư Vô giới bắt lấy Bạch cô nương rõ ràng là để đối phó chủ nhân, vì thế cô nương ấy tạm thời không có chuyện gì. Hiện nay, chúng ta muốn cứu người cần phải chú ý đến hai chuyện, thứ nhất chính là tìm kiếm đường vào Hư Vô Giới Thiên, thứ hai chủ nhân phải nhanh chóng khôi phục thực lực. Như vậy mới có thể cứu người được.

Liệt Thiên nóng nảy trả lời:

- Khôi phục thực lực không cần nhiều thời gian, quan trọng nhất là làm sao tìm được Hư Vô giới.

Huyền Dạ đáp:

- Chuyện này hoàn toàn không khó, chúng ta chỉ cần tìm được Bạch Quang, rồi có thể hỏi ông ta xem Hư Vô giới ở nơi nào.

Liệt Thiên nghe vậy vui mừng, gật đầu nói:

- Không sai, Bạch Quang nhất định biết, chúng ta phải nhanh chóng đi tìm được ông ta.

Huyền Dạ nói:

- Chủ nhân chờ một chút, thuộc hạ dẫn dò chuyện nơi này rồi sẽ theo người đi.

Nói rồi đi đến trước Xích Hùng, nhỏ giọng dặn dò vài câu, sau đó liền quay lại với Liệt Thiên, cả hai liền biến mất về phía chân trời...

Không gian yên tĩnh, vĩnh viễn như vậy, hắc ám chính là chủ đề không thay đổi.

Ở trong không gian đặc thù này, không hề có bất cứ sinh mạng nào, mọi thứ âm thầm không tiếng, ngay cả không khí cũng ngưng đọng khiến người ta khó mà mô tả được tình hình cụ thể thế nào.

Không gian này sao lại như thế, vì sao nó tồn tại, lại vì sao kéo dài?

Đây là những câu hỏi khó hiểu.

Không gian bất biến, không có cuộc sống.

Bối cảnh tối đen không chấp nhận bất kỳ chút tạp chất.

Vùng đất quỷ dị như vậy ngoại trừ có thể tồn tại trong Vạn Diệt Cổ Động, nơi nào còn có thể thấy được đây?

Vạn Diệt Cổ Động được xưng tụng đứng đầu trong Ngũ Đại Động Thiên của thế gian, luôn là một vùng đất thần bí trong truyền thuyết, nhưng lại chưa từng có người nào nhắc đến sự tích của nó. Đây có phải là một không gian cổ quái có một loại quan hệ nhân quả tồn tại không?

Điểm này ngoại trừ tiên tổ của Lục Vân, trên thế gian không có người thứ hai có thể hiểu được huyền cơ bên trong.

Thời gian không chút ý nghĩa trong không gian đen tối, nơi này vĩnh hằng bất biến, thời gian trôi qua không một vết tích ở nơi này. Thế có thể nói là nơi này không gian và thời gian đều ngừng lại không tiến lên chăng?

Nếu đúng như vậy, mọi thứ trong không gian liền thành vĩnh hằng.

Nhưng thế gian quả thật có vật nào thời gian không xói mòn được chăng, có không gian nào thời gian không xuyên qua chăng?

Đáp án tự nhiên là không thể. Mọi thứ ở đó phải giải thích thế nào đây?

Về điểm này, thật ra không khó giải thích, chỉ bởi vì vô cùng hiếm thấy, cho nên mới khiến người ta hiểu lầm mà thôi.

Ở trong không gian này, vật chất tương đối không đổi, thời gian cũng tồn tại như vậy, nhưng không có vật để tham chiếu vì thế mới có cảm giác như không hề thay đổi, thực tế mọi vật đều có biến hóa, nhưng vô cùng không rõ ràng, có thể bỏ qua bất cứ lúc nào.

Không gian như vậy tồn tại là một trường hợp đặc biệt, vậy nó sinh ra như thế nào đây?

Điểm này có quan hệ gắn bó chặt chẽ không phân biệt được với những vật thể đen ngòm trong không gian.

Trong kiến thức thông thường của con người, hắc ám chính bởi vì không có ánh sáng. Nơi này cũng vậy không có ánh sáng, nhưng đó lại không phải là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Vạn Diệt Cổ Động, thần bí quỷ dị. Đặc điểm lớn nhất chính là trong không gian tồn tại một loại vật chất đặc thù, không những có năng lực nuốt lấy vạn vật, còn có đặc tính hấp thu tất cả nguồn sáng.

Loại vật chất này không có tên, hơi giống như mực đen, bất cứ nguồn sáng nào ở trong nó đều khó mà phát ra ánh sáng được, vì thế trong đó luôn đen ngòm.

Nhưng loại vật chất này không giống mực đen, mật độ của nó phải nhỏ rất nhiều, như không khí, ngập đầy trong không gian.

Ngoài ra, trong không gian gần như không có tồn tại một loại vật chất nào, còn dung hợp được rất nhiều những loại vật chất khác, chỉ có điều những vật chất đó có mật độ càng nhỏ, màu sắc càng không rõ, và đều bị màu đen che phủ, vì thế không nhìn ra được bất cứ dấu tích nào.

Hiểu được những điều này có thể biết được sự thật về biến hóa khó lường trong không gian yên tĩnh, nhưng chỉ bằng mắt thường khó mà phân biệt, ngoại trừ trong không gian xuất hiện cảnh sắc dị thường.

Cảnh sắc dị thường thế nào? Điểm này không thể nói rõ được, dù sao trong này dấu người rất hiếm, lại không có vật ngoài đi vào, làm sao có biến hóa được đây?

Đạo lý là như vậy nhưng thế sự biến ảo, ai có thể biết được lúc này không gian đen ngòm sẽ xuất hiện biến đổi thế nào.

Quan sát cẩn thận, trong màn đêm một điểm sáng mơ hồ ẩn hiện, lúc thì chuyển động hình tròn, lúc thì nhấp nhô lên xuống, lúc thì biến mất không thấy, khi lại tăng mạnh ánh sáng.

Tình hình này từ lúc bắt đầu đã liên tục kéo dài, liên tục biến hóa rất nhanh, nhưng chưa hề dừng lại. Thời gian ở đây trừu tượng vô cùng, biến hóa của điểm sáng lại chậm chạp, phảng phất sự tồn tại của hắc ám vĩnh viễn ngưng đọng ở giai đoạn ban đầu, không hề tiến thêm chút nào.

Trên thực tế, điểm sáng biến hóa tuy chậm, nhưng lại hoàn toàn không bất động, nhưng dùng một loại phương thức mờ mịt để dần dần tiến lên.

Khi biến hóa của điểm sáng đạt đến một trình độ nhất định, toàn bộ màu đen trong không gian hơi yếu đi. Điều này khiến cho những vật chất khác màu vốn bị vật chất màu đen che phủ dần dần lộ ra hình thật.

Cứ như thế, màu sắc trong không gian biến thành điểm lẹ, ngoại trừ điểm sáng nhất bắt đầu ra, còn có một làn sáng đen thẫm cũng dần dần rõ ràng.

Cẩn thận quan sát, hai làn sáng một tỏ một đen cách nhau vài thước, tự động xoay tròn, đang hấp thu vật chất màu đen ngòm bốn bề để tăng cường thực lực bản thân.

1081. Chương 1083 – Thần Kỳ Biến Hóa

Đầu tiên là một tấm phù chú ánh sáng màu bạc đang bay lượn giữa không trung, cách đó vài thước là một tấm phù chú ánh sáng màu huyết dụ, món thứ ba chính là ngọc bích đang xoay, thứ tư là vàng sáng hắc ám đang chuyển động, thứ năm là điểm sáng đang rực tỏa.

Các thứ đó đều cách nhau một khoảng nhất định, lơ lửng trên không, chúng chỉ vận động theo quy luật của riêng mình.

Năm món này đều rất quen thuộc, chính là Trấn Hồn phù, Hóa Hồn phú, Càn Khôn Ngọc Bích, Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm bị phân giải từ trong cơ thể của Lục Vân khi chàng chết.

Hai món đầu thuộc dạng thể năng lượng thuần túy, có những đặc tính riêng biệt và bài xích bất kỳ sức mạnh nào dám tiếp cận.

Càn Khôn Ngọc Bích là thần vật trời đất, có thể tự động hấp thu linh khí tương tự.

Còn Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm vốn xuất thân từ đây, được sinh ra và thành hình từ sức mạnh cực cường cực cứng của đất trời.

Năm đó, tổ tiên của Lục Vân đã tìm thấy chúng ở đây nên đạt được kỳ tích tuyệt vời không gì sánh được, từ đó về sau tung hoành Thất giới, tiểu ngạo núi rừng, tiến vào cảnh giới chí cao vô thượng.

Sau đó, tổ tiên của Lục Vân mang chúng đi nên chỗ này khôi phục lại vẻ tĩnh lặng của nó. Luồng sức mạnh hủy diệt rất dẻo dai này sau khi trải qua dòng thời gian xô đẩy, cuối cùng tràn vào không gian bên trong, tạo thành cảnh tượng đen đặc vừa rồi, cũng như chứa đựng sức mạnh hủy diệt sinh linh, cuối cùng Lục Vân cũng mất mạng tại nơi đây.

Giờ đây Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm trở lại nơi chốn cũ, khi cảm nhận được suối nguồn của nguồn sức mạnh quen thuộc tất nhiên chúng sẽ chấp nhận toàn lực hấp thu, vì vậy mà xảy ra tình hình vừa rồi.

Không gian rực rỡ, rộng lớn vô cùng. Điểm khác biệt của Vạn Diệt Cổ Động chính là không gian ở đây bố trí thẳng đứng, nhìn lên trên như một miệng giếng sâu.

Lúc này, Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm đã không còn thu nạp vật chất xung quanh, sức mạnh hủy diệt trong không gian này cũng đều hội tụ trên chúng, khiến chúng càng thêm tỏa sáng, bề mặt thì thỉnh thoảng hiển hiện kỳ quang, như đang dần nâng tầm đến cảnh giới cao hơn.

Quá trình này duy trì được một lúc, cuối cùng Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm bất ngờ run lên bần bật, phát ra những thanh âm chói tai, chấn động cả khoảng không khiến nó rung chuyển không ngừng, những tưởng sẽ bị hủy diệt bất cứ lúc nào.

Tình cảnh này dị thường kinh người, cả không gian bị vặn vẹo biến dạng, vàng sáng đen đặc và sắc thái bảy màu luân phiên xuất hiện và càng lúc càng nhanh, cuối cùng dung hợp thành một thể, tạo thành một màu hỗn độn, bao phủ cả không gian.

Cảnh này duy trì trong chốc lát. Sau đó Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm xung kích lẫn nhau, cả hai đều bùng phát nguồn sức mạnh khủng khiếp, như muốn phá hủy mọi thứ.

Cũng may không gian này cứng rắn vô cùng, cứ gồng mình chịu đựng nguồn sức mạnh đó, chống lại nguy cơ bị tiêu hủy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi cuộc chiến kịch liệt giữa Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm đến hồi kết thì cuối cùng hai đại thần binh cũng bị chính áp lực siêu cường của chúng làm tan chảy, biến thành hai luồng mây sáng dạng khí, liên kết với nhau.

Cảnh tượng này quả thật làm chấn động tim can, mà điều đáng ngạc nhiên hơn chính là khoảng thời gian sau đó. Hai đóa mây sáng dạng khí lại dung hợp làm một, biến thành một luồng sức mạnh mang thuộc tính mới. Sau nhiều lần biến hóa, cuối cùng cũng ngưng tụ thành một thanh binh khí kỳ lạ cực kỳ hấp dẫn và đẹp mê hồn.

Nói nó cực hấp dẫn là bởi vì các góc cạnh được phân cách rõ ràng, từng đường cong được tạo hình hợp lý, đáng vẻ độc đáo, trông như kiếm nhưng không phải kiếm, trông như đao nhưng không phải đao, mà bao gồm cả những đặc thù của cả đao và kiếm.

Nói nó đẹp mê hồn là vì nó tỏa sáng như ngọc, bảy màu lấp lánh, vừa như một vị tuyệt sắc giai nhân, đẹp cả trong lẫn ngoài, vừa giống một vị công tử khí khái, mạnh mẽ cương nghị.

Đây là sự hợp thể giữa cái đẹp và sức mạnh, sở hữu ngoại hình rung động ánh nhìn, thần thái rung động tâm linh, bá khí chấn động thiên địa.

Thần binh như thế này, trên đời khó kiếm, có thể nói độc nhất trong trời đất.

Không gian lúc này khôi phục sự tĩnh lặng, những vật chất vốn có trước đây nay đã biến mất, chỉ còn lại Trần Hồn phù, Hóa Hồn phù và Càn Khôn Ngọc Bích đương lặng lẽ đứng tại chỗ cũ, mỗi vật tự tỏa ra ánh sáng còn sót lại.

Thanh binh khí kỳ lạ đó không ngừng chuyển động, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm, rất có quy luật vận hành, dường như bên trong ẩn tàng sự sống, có thể tự điều chỉnh trạng thái để bộc lộ ưu thế của bản thân.

Không gian bớt u tối mà sáng tỏ. Không ai biết ánh sáng đó từ đâu có, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ luồng sáng này sẽ phát hiện phía dưới không gian có một kết giới phản quang rực rỡ, khiến người khác không thể nhìn thấy được huyền cơ bên trong.

Không gian sáng ngời nhưng vẫn tĩnh lặng, ngoài thanh binh khí thần kỳ đang tự chuyển động thì chỉ có Càn Khôn Ngọc Bích có vài nét biểu hiện lạ.

Trước đó, khi Diệt Hồn Đao dung hợp với Diệt Thần Kiếm, Càn Khôn Ngọc Bích vẫn có chút dấu vết xoay chuyển yếu ớt.

Nhưng từ khi binh khí thần kỳ xuất hiện, không gian hoàn toàn sáng tỏ thì Càn Khôn Ngọc Bích không còn chuyển động nữa.

Lúc này, khi không gian đã cố định, Trần Hồn phù và Hóa Hồn phù cũng không có động tĩnh gì thì bất chợt Càn Khôn Ngọc Bích lại khẽ chuyển động, thỉnh thoảng lóe sáng chói lọi.

Những cái này so với thanh binh khí thần kỳ mà nói thì chẳng thấm thía gì.

Mạnh ai nấy xoay, nào có gì đặc biệt? Nhưng nói cách khác thì sự chuyển động của Càn Khôn Ngọc Bích quả có chút kỳ lạ.

Đầu tiên, tại sao trước đó nó lại ngưng chuyển động? Rồi bây giờ lại bắt đầu xoay chuyển?

Thứ hai, ánh sáng tỏa ra trên bề mặt ngoài hai màu xanh đỏ, tại sao quện cả màu tím, màu nhũ vàng, màu lam?

Thứ ba, trước đó nó quay theo chiều kim thời gian, đường kính xoay chuyển khoảng ba thước, nhưng bây giờ thì quay chiều ngược lại, còn bản thân thì xoay theo chiều ban đầu, đường kính tăng đến ba trượng, vậy rốt cuộc nó đang chứa đựng huyền cơ gì?

Nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện Càn Khôn Ngọc Bích xoay chuyển từ chậm đến nhanh, các màu sắc lóe sáng gồm xanh, đỏ, tím, vàng, lam và dần trộn lẫn, cuối cùng tạo thành hào quang bảy sắc, cứ thế lặp đi lặp lại.

Hơn nữa, do tốc độ nhanh dần nên bóng ảnh của Càn Khôn Ngọc Bích dần bị ánh sáng bao phủ trong phạm vi ba trượng, các sắc màu giao thoa lẫn lộn, cuối cùng hóa thành một đóa mây sáng bảy màu, bên trong biến dạng, ẩn tàng muôn vạn thần bí.

Tình hình này cứ thế duy trì cho đến một lúc nào đó, mây sáng bảy màu bắt đầu thu hẹp lại, không gian bên trong dường như có tiến triển mới.

Lúc này chỉ thấy Càn Khôn Ngọc Bích đang xoay chuyển với tốc độ cao này đang dần thu hẹp đường kính. Đường kính càng thu hẹp thì tốc độ càng tăng, hai thứ tỉ lệ nghịch nhau và cuối cùng tạo ra một lốc xoáy bảy màu, chỉ trong chớp mắt đã hút lấy mọi thứ vào trong.

Tại trung tâm của vùng xoáy, Càn Khôn Ngọc Bích vẫn tiếp tục xoay chuyển, sức mạnh thần thánh kết hợp với vật chất đặc thù trong không gian cấu tạo thành một cột sáng trong suốt có đường kính ba thước, dài khoảng một trượng, xoay chuyển đồng bộ với lốc xoáy.

Cột sáng này nằm ngay trung tâm, phía dưới liên kết với Càn Khôn Ngọc Bích nên có động lực mạnh mẽ. Bề mặt ánh sáng chuyển động bất định, chớp lóe lên rất nhiều hình thù kỳ ảo, thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng chói lòa, hoặc hút vào các thể năng lượng vô định ở gần đó.

Lúc đầu, cột sáng đó khá yên phận, chỉ thỉnh thoảng biến hóa một cách có quy cũ. Nhưng thời gian trôi qua, cột sáng ngày càng lớn dần và chuyển động sang trái phải theo dòng lốc xoáy cũng như toàn lực hấp thu quang năng xung quanh.

Vậy là cảnh tượng vạn lưu quy tông đã xuất hiện ngay tại vùng trung tâm của lốc xoáy, năng lượng trong cả không gian nhanh chóng quy tụ, liên kết tại phía trên của cột sáng khiến nó bùng phát ra hào quang sáng chói.

Thời điểm này Vạn Diệt Cổ Động tràn ngập ánh sáng trắng dã, mọi vật thể đều bị ánh sáng che phủ, không thể nhìn thấy biến hóa gì nữa. Cho đến khi luồng sáng chói mắt đó dịu đi mới có thể nhìn thấy rõ sự tồn tại của vùng xoáy.

Lúc này, vùng xoáy đã phình to đến cực hạn, cột sáng ở giữa sau khi hấp thụ một lượng lớn năng lượng cũng đã nhanh chóng hấp thu cả Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù.

Vậy là cả không gian chỉ còn lại thanh bình kỳ lạ, dao động ở phía trên, cách cột sáng của vùng xoáy mười trượng và lặng lẽ đối kháng.

Cảnh tượng ngày duy trì trong một khoảng thời gian dài, không biết mất bao lâu thì vùng xoáy bắt đầu giảm tốc, hào quang xung quanh cũng nhạt dần những cột sáng ở giữa lại ngày càng rực rỡ.

Cảm nhận được sự biến hóa này nên thanh bình kỳ thần kỳ lập tức tăng tốc xoay chuyển, ánh sáng bảy màu chiếu rọi từ trên xuống dưới, không ngừng cuộn cuộn dung nạp vào cột sáng. Hai bên đột nhiên xóa bỏ thế đối địch mà bắt đầu giao tiếp với nhau.

Phía dưới cột sáng, Càn Khôn Ngọc Bích ở giữa vùng xoáy dần phát sáng và nhanh chóng di chuyển lên trên, đến giữa cột sáng thì dừng lại, bắt đầu tự xoay tròn.

Bên ngoài, Trấn Hồn phù màu bạc và Hóa Hồn phù màu đỏ như hai hộ vệ, duy trì chuyển động theo tần suất giống nhau, ẩn chứa điều kỳ diệu khó tả.

Phía trên cột sáng, ánh sáng của kỳ binh xuyên thấu xuống dưới, liên kết với phía trên của Càn Khôn Ngọc Bích khiến cho sắc thái của ngọc bích thay đổi, dần trở thành lưu li bảy màu, bên trong cũng dần hiện ra ánh sáng trong suốt.

Khi tia sáng trong suốt xuất hiện, Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù vốn đang chuyển động đồng bộ nay đột nhiên từ bỏ Càn Khôn Ngọc Bích, vút một tiếng đã phóng vào trong cột sáng, biến mất tăm.

Thế là bên trong cột sáng lập tức biến đổi. Mất đi Trấn Hồn phù và Hóa Hồn phù, Càn Khôn Ngọc Bích dường như mất đi cân bằng nên loáng cái đã xông thẳng lên đỉnh cột sáng, vừa hấp thụ ánh sáng bảy màu phát ra từ binh khí thần kỳ vừa chuyển hóa thành hào quang xanh đỏ, chuyển vào tia sáng trong suốt đó.

Do đó tia sáng vốn mỏng manh nhỏ bé nay bất ngờ bành trướng, nhanh chóng tạo thành một quả cầu ánh sáng trong suốt to khoảng một thước, bề mặt thỉnh thoảng lại nổi lên ánh sáng nhạt.

Quả cầu ánh sáng này mặt ngoài có ánh sáng bảy màu luân chuyển, lúc trong suốt không màu lúc lại chói lóa màu sắc, giống như một sinh mệnh sơ sinh đang thám thính tình hình xung quanh.

Bên trong quả cầu ánh sáng là một khoảng trống rỗng, khi thời gian trôi qua, ánh sáng xanh đỏ từ phía trên dần xuyên qua lớp vỏ sáng của quả cầu ánh sáng, ngưng tụ thành một điểm sáng bên trong, khẽ nhảy nhót.

Lúc đầu, cử động của điểm sáng không rõ ràng lắm, nếu không quan sát kỹ sẽ không thể phát hiện được. Về sau điểm sáng mới bắt đầu to ra rồi tự phân thành hai, cách nhau một tấc, một đỏ một xanh xoay tròn với nhau, cuối cùng tạo thành một Tiên Thiên Bát Quái.

Tình trạng này có chút cổ quái nhưng việc bất ngờ hơn chính là hai điểm sáng nhỏ này lại biến thành một khối mây sáng, chiếm đầy cả quả cầu ánh sáng và phát ra ánh sáng màu lam sẫm.

Đến tận lúc này, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu. Càn Khôn Ngọc Bích trên đỉnh cột sáng bắt đầu trở xuống, thanh binh khí thần kỳ phía trên cũng tự thu hồi hào quang bảy màu, tất cả nhưng đến thời điểm kết thúc, vậy bên trong cột sáng sẽ có biến hóa gì tiếp theo?

1082. Chương 1084 – Dao Kiếm Hợp Nhất

Ở bốn phía, cột sáng bắt đầu thu nhỏ lại, năng lượng và linh khí trộn lẫn bên trong tuôn lên phía trên quả cầu ánh sáng, phối hợp nhịp nhàng với Càn Khôn Ngọc Bích, khiến cho quả cầu ánh sáng màu xanh thẫm dần trở nên trong suốt, cuối cùng ánh sáng mạnh mẽ chột lóe, một luồng ngoại lực làm vỡ nát tất cả, mọi cảnh tượng xung quanh đều biến mất tăm.

Như vậy, bên trong Vạn Diệt Cổ Động chỉ còn lại quả cầu ánh sáng trong suốt và thanh binh khí thần kỳ, hai vật này cách nhau mười trượng, một trên một dưới, nhìn nhau từ xa.

Sau bao biến cố là một vùng tĩnh lặng.

Không gian bên trong không có một tiếng động nào, thanh binh khí thần kỳ cũng không hề nhúc nhích, như vừa đang chìm vào giấc ngủ say, vừa đang yên lặng chờ đợi.

Phía dưới, quả cầu ánh sáng trong suốt thì có chút kỳ lạ, tuy bản thân nó không động đậy nhưng các loại ánh sáng bên trong lại chuyển biến nhanh chóng, có thể nhìn thấy thông qua vách sáng trong suốt.

Thời gian cứ trôi đi theo từng biến hóa, ánh sáng trong quả cầu ánh sáng từ lúc hỗn tạp đến lúc hài hòa, từ hài hòa biến thành trong suốt và cuối cùng là hoàn toàn không thấy gì nữa.

Lúc này, một mầm sống mới trong quả cầu ánh sáng dần hiện ra trước mắt của chúng ta.

Cậu bé toàn thân lấp lánh đó có hình dáng giống như một em bé sơ sinh, trước ngực có một cái bớt hình tròn như miếng ngọc bội màu đỏ nhạt. Đôi bàn tay phát sáng nhàn nhạt, bên trái sáng bạc, bên phải sáng đỏ, phân rõ rạch ròi.

Cậu bé nhắm tịt đôi mắt, toàn thân ánh sáng lưu chuyển và đang khẽ chớp động, giống như đang thăm dò không gian xung quanh.

Tình cảnh này kéo dài khá lâu, khi cậu bé mở mắt, phóng ra hai luồng sáng bảy màu rực rỡ và kỳ dị đến khó tả. Cậu ta nhìn lên thanh binh khí thần kỳ phía trên, cả hai như đang trò chuyện với nhau.

Trong chớp mắt binh khí thần kỳ tự động xoay chuyển và hạ xuống rất nhanh đến phía trên quả cầu ánh sáng rồi phát ra một ngọn lửa sáng bảy màu, nhẹ nhàng cắt quả cầu ánh sáng và xuất hiện trước mặt cậu bé.

Giây phút này cả hai đều cách nhau không xa, một luồng sáng lung linh di chuyển qua lại với nhau, từ đó nảy sinh những thay đổi diệu kỳ.

Đầu tiên ánh mắt của cậu bé có chút biến hóa như vừa biết được điều gì đó từ binh khí thần kỳ.

Tiếp theo, hào quang của binh khí thần kỳ bắt đầu nhạt dần, cơ thể tự động hướng ra phía trước.

Thứ ba, cơ thể của cậu bé xuất hiện một lớp sáng mờ hồ bao phủ toàn thân, chỉ chừa lại phần đầu ở bên ngoài.

Khi đó binh khí thần kỳ đến gần cậu bé, khi gần sát thì hóa thành một tia sáng bảy màu, bắn vào trên trán của cậu rồi trở thành một hình thù tuyệt đẹp, hiển hiện dưới lớp da.

Sau đợt biến hóa, cậu bé khẽ rung mình, ánh sáng mờ ảo trên người bất chợt bùng ra, đến một phạm vi nhất định lại tức tốc thu nhỏ, bám vào cơ thể của cậu bé.

Cứ thế phình rồi thu nhỏ, cơ thể của cậu bé lớn lên thấy rõ, chỉ trong chớp lát đã biến thành một chàng trai tuấn tú, vóc dáng tráng kiện.

Nhìn về phía trước, ánh mắt của chàng trai sáng rõ, ánh sáng lưu động trên khuôn mặt còn non nớt, hình binh khí thần kỳ trên trán lúc ẩn lúc hiện và phát ra ánh sáng bảy màu, dần che phủ cả khuôn mặt.

Quá trình này diễn ra rất ngắn, chỉ một chớp là hoàn tất và mang lại kết quả bất ngờ.

Bởi vì khi vầng sáng bảy màu đó tản ra thì khuôn mặt vốn non nớt trước đó giờ đây đã trở thành khuôn mặt khô ngô tao nhã, phong thái lịch thiệp của một vị công tử đường hoàng.

Việc này thật quá kỳ lạ, chàng trai anh tuấn này sẽ là ai?

Về điểm này, ai từng gặp mặt cũng đều nhận ra, chàng ta chính là Lục Vân danh động Thất giới với danh xưng nghịch thiên tử.

Chàng trước đó không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại hồi sinh?

Lý do bên trong thật tình rất phức tạp. Nói cách khác, cái chết trước đây của Lục Vân là thật, có thể nói là hình thần đều bị diệt, hoàn toàn không tồn tại. Còn việc tại sao chàng hồi sinh thì có lẽ liên quan đến kinh nghiệm và vận may.

Đầu tiên, Lục Vân thường mang theo Càn Khôn Ngọc Bích bên mình mà đây là thần vật trời đất, không những chứa đựng linh khí cực mạnh mà còn có thể dung nạp sự tồn tại của nguyên thần.

Thứ hai, Lục Vân học được thuật “Trùng Sinh Hoàn Nguyên” tại Hải Vực, nắm giữ bí quyết hồi sinh, có khả năng chết đi sống lại.

Thứ ba là do sự tồn tại của Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm đã thúc đẩy năng lượng trong Vạn Diệt Cổ Động, tạo điều kiện để Lục Vân hồi sinh.

Thật ra trước đó Lục Vân vốn không nghĩ rằng mình thoát được nạn chết, do đó đã toàn lực phản kháng, không hề có ý định sống sót.

Chỉ có điều dù chết, chàng cũng không nghĩ đến việc nguyên thần bị hủy nhưng Càn Khôn Ngọc Bích đã từng hợp thể với chàng lại lưu giữ dấu ấn sinh mạng, đây là sự tồn tại không thể bị hư hao, trừ phi ngay cả Càn Khôn Ngọc Bích cũng không tồn tại.

Vậy là khi sức mạnh hủy diệt trong Vạn Diệt Cổ Động bị Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm hấp thu hết, Càn Khôn Ngọc Bích liền tự chuyển động, bắt đầu thu nạp linh khí trong không gian. Từ đó kích thích dấu ấn sinh mệnh của Lục Vân khiến cho nó dần thức tỉnh và tự hấp thụ linh khí xung quanh.

Quá trình này kéo dài dằng dặc vì là giai đoạn tích lũy năng lượng. Khi đã thu nạp đủ sức mạnh Lục Vân bèn thi triển thuật “Trùng Sinh Hoàn Nguyên” để phục hồi sự sống. Cuối cùng chàng cũng thành công tốt đẹp.

Lúc đó chàng chỉ mới là một sự sống mới, cả ý thức và hình thể chỉ giới hạn ở giai đoạn sơ sinh. Sau đó nhờ binh khí thần kỳ – thể hợp nhất của Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm khơi dậy ký ức, giúp chàng khôi phục lại như xưa.

Khẽ cười lạnh nhạt, gương mặt tuấn tú của Lục Vân thần thái khoan thai, tự nhủ “Thì ra đây là việc mà cuộc đời ta đã mong chờ bấy lâu, thật là bất ngờ.” Dứt lời, chàng thử cử động tứ chi, phát hiện toàn thân tràn đầy sức lực nên khuôn mặt không khỏi lộ ra nụ cười mỉm đầy bí ẩn.

Xoay người, toàn thân Lục Vân xuất hiện ánh sáng luân động bảy màu, một bộ chiến giáp bảy màu cũng xuất hiện trên không, khoác lên mình chàng.

Mỉm cười hài lòng, Lục Vân nhìn lên đỉnh đầu rồi nhìn xuống dưới chân, nhẹ giọng nói: “Vạn Diệt Cổ Động, muôn đời vừa hiện. Sinh sinh tử tử, luân hồi chuyển biến. Thiên Địa Vô Cực, chuyển biến chín lần như ý nguyện, tùy tâm sở dục, Thất giới quy về một mối.” Dứt lời tâm niệm vừa động, cơ thể xoay chuyển, một đóa hoa bảy màu rõ không hiện ra.

Lục Vân đưa tay chỉ về phía trước, chỉ thấy bọt sóng chọt hiện, như đặt mình giữa biển khơi, quả thật kỳ diệu vô cùng.

Lục Vân lúc này cử động toàn bộ cơ thể mới mẻ thì phát hiện nó hoàn mỹ cực kỳ, không những “Thiên Địa Vô Cực” đã tiến nhập tầng thứ chín “Tùy tâm sở dục” mà ngay cả Vong Linh trở chú mà trước kia không thể trừ tận gốc nay cũng biến mất không còn chút dấu vết.

Đối với việc này, Lục Vân dường như hiểu được cơ nguyên sâu xa. Thì ra lúc trước khi chết, do bản thân hồn xác đều bị diệt nên Vong Linh trở chú cũng tự động thoát ly, cùng bị hủy diệt trong không gian này.

Đến khi bản thân hồi sinh là nhờ vào dấu ấn sinh mệnh trong Càn Khôn Ngọc Bích, vì là vật chí thần chí thánh nên không chứa đựng bất kỳ tà khí nào. Do đó cơ thể sau khi hồi sinh đã thoát được Vong Linh trở chú, không còn bị vây khốn như xưa nữa.

Về mặt tu vi thì hơi phức tạp, bởi nó dính dáng đến nhiều nhân tố khác bên trong. Nói tóm lại thì sau khi Lục Vân thoát được sự vây khốn của Vong Linh trở chú, lúc dung hợp với Trấn Hồn phù, Hóa Hồn phù, Càn Khôn Ngọc Bích và tất cả sức mạnh trong không gian này, tu vi của chàng đã đột phá được giới hạn, việc tiến nhập cảnh giới tầng chín của Thiên Địa Vô Cực, đạt đến giai đoạn Tùy Tâm Sở Dục là điều hiển nhiên.

Hơn nữa việc dung hợp của Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm đã sinh ra binh khí thần kỳ hoàn toàn mới, lại hợp thể với Lục Vân. Sức mạnh ẩn tàng bên trong đó là không thể tưởng tượng được.

Sau khi trải qua hủy diệt, sống lại, thực lực đột nhiên tăng cường dữ dội, có thể một phát phá vỡ được cực hạn là điều hợp tình hợp lý.

Niềm vui hiện rõ trên gương mặt của Lục Vân, việc giải trừ được Vong Linh trở chú đã phiền nhiễu chàng bấy lâu mà không cần một trợ lực bên ngoài nào là điều Lục Vân không thể ngờ tới.

Vì thế chàng bất giác bật cười, nhưng lập tức áp chế ngay tâm trạng bị khuấy động mà chuyển tâm tư sang một chuyện khác.

Lúc này, Lục Vân chậm rãi hạ xuống, tay phải bất giác phát nhẹ, một thanh binh khí thần kỳ dài ba thước, giống đao không phải đao, giống kiếm không phải kiếm xuất hiện trên tay. Đây chính là thể hợp nhất của Diệt Hồn đao cùng Diệt Thần kiếm, nhưng kích thước to hơn trước.

Đánh giá thận trọng, Lục Vân cười nói:

- Quả là một binh khí khác biệt, nên đặt tên gì cho người đây?

Binh khí trong tay khẽ run, phát ra một tiếng ngân vang, tựa như cưỡi thiên huyền âm, êm tai cực kì.

Thấy thế, Lục Vân hô lên kinh ngạc:

- Khá lắm, có phải sợ ta đặt tên khó nghe nên nhắc nhở trước đó hả? Nếu đã vậy thì người tự nói đi, muốn đặt tên gì?

Nghe Lục Vân nói thế, binh khí thần kỳ lóe sáng một cái rồi phát ra một tia sáng kỳ lạ bảy màu, hóa thành hai chữ trước mặt Lục Vân – Phá Thương!

Thấy vậy, Lục Vân nhẹ giọng thì thầm:

- Phá Thương, có vẻ không tệ lắm, chỉ là tại sao không lấy tên Diệt Thiên?

Binh khí thần kỳ khẽ động, phát ra một tiếng kêu nhỏ như muốn lý giải điều gì.

Nghe xong, Lục Vân cười nói:

- Thì ra người thấy chữ Diệt đã dùng đặt tên mở đầu cho người mấy ngàn năm rồi, muốn đổi không khí chứ gì. Vậy thì ta theo ý người vậy, từ đây về sau sẽ gọi người là Phá Thương.

Nhẹ vang một tiếng, binh khí thần kỳ đột nhiên uốn lượn kéo dài, tạo hình như một bàn tay vuốt nhẹ hai cái lên mặt của Lục Vân rồi khôi phục lại nguyên dạng.

Điều này khiến cho Lục Vân ngẩn người ra một lúc, ngạc nhiên nói:

- Tên này thật là tinh nghịch, tưởng ta là đàn bà con gái hay sao mà sờ mó lung tung thế.

Phá Thương ánh lên hào quang nhưng đang giấu cợt, toàn thân không ngừng lay động.

Lục Vân lắc đầu cười, tay phải phẩy về phía trước, chỉ thấy Phá Thương khẽ run rồi phát ra vầng sáng đỏ rực, nó thoát ly thân kiếm và hóa thành một con rồng ánh sáng, vừa tiến ra phía trước vừa gào rống.

- Chà, nhiều trò nhỉ, xem ra ý thức tự chủ của người cũng mạnh đấy, ta phải bó buộc người thôi, chứ không sau này lại làm loạn làm càn.

Nói xong ánh bạc lóe lên trên bàn tay phải, sức mạnh của Trấn Hồn phù trong cơ thể truyền vào Phá Thương, khiến cho hào quang của nó run rẩy, hình dáng vốn tùy ý biến hóa nay đã định hình lại.

Thấy kết quả khá tốt, Lục Vân cười nói:

- Vậy mới phải chứ, nếu không thì sớm muộn người cũng làm chủ của ta mất thôi. Được rồi, hiếm khi đến Vạn Diệt Cổ Động, ta cứ quan sát tỉ mỉ nơi này một lúc, dù gì cũng còn chút duyên ngộ đang đợi ta khám phá.

Nói xong tâm niệm vừa động, binh khí thần kỳ Phá Thương tự động biến mất, còn dấu ấn trên trán thì hơi lóe sáng.

1083. Chương 1085 – Hình Thức Chuyển Biến (thay Hình Đổi Dạng)

Sau khi quan sát, Lục Vân phát hiện một số điều bí ẩn, nụ cười tự tin hé lộ trên mặt, toàn thân tản mát ra hương vị điềm tĩnh.

Giờ khắc này Lục Vân có được sự biến hóa kinh hồn, đã không còn ngang tàng bá khí như xưa nhưng tràn đầy tự tin, dường như trong thiên hạ này, không có gì là chàng không thể làm được.

Kiểu biến hóa từ trong ra ngoài này được xem như một kiểu biến hóa vượt bậc, dường như có quan hệ mật thiết với tu vi của chàng.

Có lẽ, từ lúc này trở đi, Lục Vân đã không còn là Lục Vân khi xưa nữa mà là một sự tồn tại siêu việt hơn tất cả.

Nhẹ giọng cười, thân thể dần mờ đi, chỉ trong chớp mắt Lục Vân đã biến mất, chàng đã xuyên qua kết giới hay vượt cả không gian?

Và nhân duyên mà chàng nói trước đó lại ám chỉ điều gì?

Giờ đây trong Vạn Diệt Cổ Động còn sự kiện thần bí đang chờ đợi chàng không?

Việc này trừ chàng ra thì đâu còn ai biết nữa?

Không gian sáng ngời, yên tĩnh không gì thay đổi, không biết đến lúc nào mới có biến hóa gì thêm?

Ngàn năm? Vạn năm? Hay là mãi mãi?

Thái Huyền sơn là nơi từng danh dương thiên hạ, nhờ có Thiên Kiếm viện mà khiến vô số người kính ngưỡng.

Hiện giờ nơi đây bị tàn phá không còn gì, đầu tiên là chịu sự phá hoại của đại quân Quỷ vực, sau đó là bị đại quân Yêu vực chiếm lĩnh. Bởi thế nó đã bị tổn hại nghiêm trọng, không thể khôi phục lại diện mạo xưa kia.

Đứng ở đỉnh cao nhất trên Thái Huyền sơn, Trần Ngọc Loan đưa mắt nhìn về phương Bắc, vẻ mặt nghiêm túc khi nghĩ ngợi về tình hình dưới nhân gian.

Bên cạnh, Tư Đồ Thần Phong nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

- Ngọc Loan, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên xuất phát thôi.

Quay lưng về phía Tư Đồ Thần Phong, Trần Ngọc Loan khẽ than:

- Đường lên Bắc lần này chúng ta qua ải trăm tướng, giải thoát không ít nơi chịu sự khống chế của Yêu vực, có thể nói là thành quả khá lớn. Nay nếu tiếp tục tiến lên phía Bắc thì sẽ càng rời xa trung thổ, huynh có từng nghĩ đến, nếu chúng ta không còn là mối lo của Yêu vực nữa thì sẽ có hậu quả gì.

Tư Đồ Thần Phong trầm tư nói:

- Không quản đến chúng ta thì quá lắm chúng vẫn chỉ chiếm được một nửa giang sơn, khó mà thống nhất nhân gian.

Quay người lại, Trần Ngọc Loan nhìn hắt trầm giọng nói:

- Huynh không hiểu ý của muội, ý muội nói nếu chúng không còn gì lo ngại thì việc có thống nhất nhân gian hay không đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì người thật sự liên quan đến sự an nguy của thiên hạ không phải chúng ta, cũng không phải là chúng mà tập trung vào một số người. Lúc đó, việc cao thủ gia nhập thêm vào Yêu vực sẽ trở thành điểm mấu chốt ảnh hưởng đến đại cục.

Nghe xong những lời này, Tư Đồ Thần Phong sắc mặt biến hắt, tỏ vẻ lo lắng nói:

- Như thế thì việc làm của chúng ta chẳng phải là vô ích sao? Vậy sao trước đây muội vẫn chủ trương thực hiện điều này?

Trần Ngọc Loan cười khổ nói:

- Muội là người đứng đầu liên minh, chẳng lẽ để mọi người ngồi đợi trong nhàn rỗi ư?

Tư Đồ Thần Phong thở dài nói:

- Cũng đúng, phải tìm gì đó để làm mới không bị người ta nói này nói nọ. Vậy giờ muội có kế hoạch gì không, tiếp tục hay là.....

Trần Ngọc Loan nói:

- Muội không có ý định tiến về phương Bắc, chỉ muốn giám sát chặt chẽ động tĩnh của Yêu vực, khi cần thiết sẽ ra tay khống chế bọn họ, xem như vì thiên hạ mà góp chút sức.

Tư Đồ Thần Phong nói:

- Vậy thì chúng ta quay về đi.

Trần Ngọc Loan lắc đầu nói:

- Không vội, hiện tại chúng ta cứ ở đây đã, lát nữa muối sẽ ra lệnh cho Khiếu Thiên đi thám thính tình hình.

Tư Đồ Thần Phong nhìn nàng thấp giọng nói:

- Ngọc Loan, muối hãy nói cho ta biết, thật ra mục đích của muối là gì?

Trần Ngọc Loan hỏi ngược lại:

- Huynh thật muốn biết?

Tư Đồ Thần Phong gật đầu nói:

- đương nhiên.

Quay đi, Trần Ngọc Loan trầm giọng nói:

- Muối muốn diệt trừ toàn bộ thế lực của Yêu Vực tại nhân gian.

Tư Đồ Thần Phong kinh ngạc nói:

- Như thế chẳng phải...

Trần Ngọc Loan nói tiếp:

- Trước đây muối cũng có nghĩ đến, nhưng sau này ngẫm lại, muối không thể vì mối quan hệ riêng tư của Lục đại ca và Yêu vực mà bỏ mặc bá tánh trong thiên hạ. Chúng ta phải lấy thiên hạ làm trọng mới không phụ ủy thác của Lục đại ca.

Tư Đồ Thần Phong cảm động nói:

- Được, nói cho cùng, bất kể muối đưa ra quyết định gì huynh cũng sẽ toàn lực ủng hộ!

Trần Ngọc Loan nghe vậy nở nụ cười, một niềm vui trỗi dậy trong lòng, hiển hiện lên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng.

Lúc này trông nàng mới rạng ngời làm sao, toàn thân thần thái rục rờ, thể hiện một dáng vẻ kiêu diễm và cảm động, Tư Đồ Thần Phong không khỏi mê mẩn khi ngắm nhìn.

- Haha,... thật là một đôi trẻ thích nói chuyện yêu đương, dám trốn ở đây tâm tình à.

Không biết tự khi nào, Phật Thánh Đạo Tiên đã đứng cách đó vài trượng với bộ dạng giễu cợt.

Tư Đồ Thần Phong mặt mày ửng đỏ, vội chối:

- Không có chuyện đó, ông đừng có nói oan như thế.

Trần Ngọc Loan lại tỏ ra tự nhiên, lạnh nhạt nói:

- Ông đến rồi à, họ đang thúc giục phải không?

Phật Thánh Đạo Tiên nhìn nàng, giọng tán thưởng:

- Nha đầu, người càng lúc càng khó hiểu đấy, rất có phong thái uy nghiêm của một minh chủ. Ta không phải đến thúc giục mà là mới nhận được một tin tức, muốn mời người đi thương thảo một chút.

Vừa đi Trần Ngọc Loan vừa hỏi:

- Tin tức gì mà phải ông phải đích thân đến đây?

Phật Thánh Đạo Tiên nói:

- Theo hồi báo của đệ tử liên minh, hai đạo đại quân của Yêu vực đột nhiên tập hợp, do Tam Nhân Long Lang toàn quyền chỉ huy, còn Thủy Kỳ Lân Huyền Dạ thì không biết tung tích nơi đâu. Ngoài ra, Yêu Hoàng Liệt Thiên nghe nói đã gặp gỡ Thiên Sát, cả hai đã diễn ra trận giao chiến kịch liệt, kết quả là lưỡng bại câu thương. Sau đó Âm Đế xuất hiện, vây khốn Yêu Hoàng Liệt Thiên, khiến cho Bạch Như Sương bị

Lăng Thiên của Hư Vô giới bắt đi. Hiện tại Liệt Thiên đang đi khắp nơi để tìm tung tích của Bạch Quang, hy vọng thông qua Bạch Quang có thể tìm thấy cửa vào Hư Vô Giới Thiên và tìm cách cứu người.

Dừng bước chân, Trần Ngọc Loan kinh ngạc nói:

- Nguy rồi, thiên hạ có biến, thời điểm cuối cùng sắp đến rồi.

Phật Thánh Đạo Tiên thở dài nói:

- Đúng vậy, thời điểm cuối cùng sắp đến rồi, chỉ là kết cục này không ai đoán trước được.

Tư Đồ Thần Phong nói:

- Nếu như vậy thì phải mau triệu tập mọi người để cùng thương nghị đối sách.

Dứt lời cả ba người nhanh chóng rời đi.

Quay lại Thiên Huyền động, ba người Trần Ngọc Loan đã nhìn thấy các cao thủ đang tụ tập thành một nhóm, bắt đầu đàm luận tình hình hiện tại.

Một hồi lâu, sau khi lắng nghe ý kiến của mọi người, Trần Ngọc Loan lên tiếng:

- Các cao thủ như Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, Yêu Hoàng đều không phải đối thủ của chúng ta, chỉ có thể nhờ Lục đại ca đối phó. Trước mắt điều có thể làm là thừa lúc Yêu Hoàng không có ở đây, chúng ta sẽ tấn công toàn diện vào đại quân của Yêu vực, quyết tiêu diệt cho bằng được.

Quy Vô Đạo Trưởng lo lắng nói:

- Hai quân giao tranh, thực lực là quan trọng nhất. Về mặt quân số thì chúng ta thiệt thòi lắm, phải chăng nên thận trọng cân nhắc một chút?

Trần Ngọc Loan nghiêm giọng:

- Ý ta đã quyết, cứ như vậy thực hiện, lập tức chuẩn bị khai chiến, lát nữa sẽ xuất phát.

Quy Vô Đạo Trưởng nghe xong, cứ ấp úng muốn nói lại ngưng, rốt cuộc bị Văn Bất Danh ngăn lại:

- Sợ cái gì, thể hiện hào khí ra nào, chúng ta nhất định sẽ thắng.

Cao thủ xung quanh nghe thế ai nấy đều nghiêm sắc mặt, toàn thân bùng phát hào quang tự tin.

Trở về nơi chia tay với Bạch Quang trước đó, Liệt Thiên bám theo khí tức còn lưu lại của Bạch Quang mà không ngừng tìm kiếm.

Thoảng cái khí tức đó đã đứt đoạn, Liệt Thiên có chút thất vọng, nhưng Huyền Dạ đứng cạnh đẩy lại nhay bèn cảm nhận được sự tồn tại của một khí tức khác.

- Chủ nhân, nơi này còn lưu lại một chút khí tức tà ác, người nghĩ có liên quan đến Bạch Quang không?

Liệt Thiên nghe thế hốt hoảng, vội dò xét tỉ mỉ và phát hiện thì ra khí tức đó của Vu Thần. Điều này khiến hắn khẽ chau mày, nghi hoặc nói:

- Vu Thần đã đi qua chỗ này, chẳng lẽ hắn lại bắt Bạch Quang trở về?

Huyền Dạ lo lắng nói:

- Nếu thật như vậy thì rắc rối rồi, với tình cảnh của chủ nhân lúc này, Vu Thần chắc chắn không chịu giao trả Bạch Quang, chúng ta có đến đó cũng vô ích.

Liệt Thiên nói:

- Không thể đoán đo nhiều như thế, cứ tìm Bạch Quang rồi tính sau.

Huyền Dạ khuyên nhủ:

- Chủ nhân đừng có nóng lòng, việc này liên quan đến Vu Thần nên chúng ta phải cẩn thận. Hiện nay tung tích của chủ nhân còn nghiêm trọng, nên tìm chỗ để Huyền Dạ chữa trị cho người rồi mới đi tìm Vu Thần sau.

Liệt Thiên chần chừ một lúc, thấy Huyền Dạ sắc mặt kiên quyết nên đành chấp nhận, bèn theo hắn tìm một chỗ hẻo lánh, bắt đầu trị thương.

Quá trình này kéo dài khoảng hai thời thần thì Huyền Dạ ngã gục xuống đất với nét mặt hư nhược, còn Liệt Thiên thì hồng hào, vết thương cũng lành hết tám chín phần, không còn gì đáng lo ngại nữa.

Đứng dậy, Liệt Thiên nắm lấy cơ thể của Huyền Dạ, vừa bay vừa giúp hắn khôi phục chân nguyên, khoảng hơn nửa thời thần sau, cả hai người đã đến đỉnh núi, chỗ của Vu Thần.

Buông tay ra, Liệt Thiên quan sát một lượt phía dưới, lạnh lùng nói:

- Vu Thần ở dưới đây, chúng ta đến lấy người thôi.

Huyền Dạ lúc này đã khôi phục được sáu bảy phần, sức khỏe đã không đáng lo ngại, sau khi nghe thấy lời của Liệt Thiên, không khỏi nhắc nhở:

- Chủ nhân đừng quá nôn nóng, đừng để Vu Thần phát hiện rồi uy hiếp người, vậy sẽ không tốt.

Trên mặt đất, ánh sáng âm u chợt lóe, Vu Thần và Đại Vu sư xuất hiện trên đỉnh núi, nhìn về nơi xa phía trên.

Vu Thần cười nói:

- Có khách quý đến, bốn thần không đón tiếp từ xa thật là thất lễ, mong lượng thứ cho.

Liệt Thiên nhẹ nhàng đáp xuống, lạnh lùng nhìn lão, hừ giọng:

- Trước đó ngươi thừa lúc ta vắng mặt, giết hại cao thủ Yêu vực, ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng bỏ qua sao?

Vu Thần nhún vai không thèm để ý rồi nói:

- Ta tưởng ngươi vì nữ nhân của ngươi mà đến chứ, hóa ra ta đoán sai mất rồi.

Liệt Thiên giận dữ quát:

- Việc của Như Sương ta tạm không tính với ngươi. Giờ hãy trả Bạch Quang ra trước rồi sẽ tính toán nợ nần sau.

Vu Thần cười hả hả đáp trả:

- Ta đã gửi trả Bạch Quang cho Bạch Như Sương, ngươi nên tìm nàng ta mà lấy, sao lại chạy đến tìm ta?

Liệt Thiên quát tiếp:

- Không phải chối, Bạch Quang đang ở trên người của ngươi, có trả hay không?

Vu Thần hừ giọng lạnh lùng:

- Mở miệng là đòi người, ngươi tưởng bốn thần dễ dàn xếp vậy sao?

Liệt Thiên nhìn lão đầy căm tức, giọng giận dữ nói:

- Vậy thì chúng ta phải đánh một trận.

Thấy Liệt Thiên tức giận, Vu Thần đổi ánh nhìn, phát tay bảo:

- Đừng vội, chúng ta mà đánh nhau thì cũng phải mất mấy ngày mấy đêm, ta thì tạm chưa muốn như vậy. Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết trước, ngươi cần Bạch Quang để làm gì, trước đó chẳng phải ngươi đã đuổi lão đi sao? Vì có gì mà giờ ngươi muốn tìm lão về?

Liệt Thiên trầm ngâm một lúc rồi trả lời:

- Nếu như ta bảo là do Như Sương tức giận, bắt ta tìm Bạch Quang về thì ngươi thấy có ổn không?

1084. Chương 1086 – Giao Dịch Đạt Thành (đạt Được Giao Dịch)

- Lý do này xem ra còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng đường đường là Yêu Hoàng sao lại cúi đầu trước phụ nữ?

Liệt Thiên lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Người trước khi nói phải suy xét cẩn thận để tránh vạ miệng họa thân.

Vu Thần mất đi nụ cười, âm hiểm nói:

- Đủ rồi, bớt những lời giả dối của người đi, người cho bốn thần dễ dàng để người nói nhằm chẳng?

Liệt Thiên hai mắt khép hờ, nghiêm túc đáp:

- Như vậy, giữa chúng ta không còn gì để nói, chỉ còn ra tay để xác định thôi.

Vu Thần điềm nhiên nói:

- Hãy dừng động thủ đã, ta chỉ muốn biết, người sau khi giao chiến với Âm Đế rồi, Bạch Như Sương thật ra đi nơi nào?

Liệt Thiên mỉa mai trả lời:

- Người không phải xưng mình là thần chẳng? Vì sao cũng có chuyện không biết vậy.

Vu Thần đáp:

- Lúc đó ta tập trung tinh lực trên người và Âm Đế, vì thế sơ ý bỏ qua Bạch Như Sương, chuyện này không có gì to tát cả.

Thấy Vu Thần thản nhiên như vậy, Liệt Thiên chần chờ giây lát rồi nhẹ giọng nói:

- Như Sương bị cao thủ Hư Vô giới lợi dụng cơ hội bắt mất.

Vu Thần sững người, sau đó đột nhiên nói:

- Khó trách người muốn tìm Bạch Quang, té ra muốn hỏi đường vào Hư Vô giới, sau đó mới đi cứu người. Ha ha ha, quả thật càng lúc càng có ý nghĩa, Hư Vô giới không ngờ lại nhúng tay vào lúc này, thật ra bọn chúng đang tính toán âm mưu gì đây?

Liệt Thiên đáp:

- Bớt nói lung tung, người có giao người hay không?

Thấy vẻ mặt nóng nảy của Liệt Thiên, Vu Thần cười hỏi:

- Đừng vội, bốn thần than thở vài câu có được không vậy?

Liệt Thiên giận dữ lên tiếng:

- Bốn hoàng không đủ sức nhẫn nại nghe người gọi quỷ, một câu thôi, giao người hay không?

Vu Thần ánh mắt hơi động đậy, cười tà đạo đáp:

- Liệt Thiên, cho dù ta giao Bạch Quang cho người, thì người làm được gì chứ? Người khó có thể hỏi được đường vào Hư Vô giới đúng không?

Liệt Thiên trả lời:

- Đó là chuyện của ta, không cần người quan tâm.

Vu Thần phân tích:

- Với thân phận của Bạch Quang, một khi hắn biết được ý đồ của người, cho dù có liên quan đến Bạch Như Sương, hắn cũng đương nhiên sẽ không nói đường vào Hư Vô giới cho người. Như vậy, ngoại trừ việc người lãng phí thời gian ra, có chăng chỉ đạt được quả đắng mà thôi, cần gì phải vậy?

Liệt Thiên thấy Vu Thần cứ nói lòng vòng, lập tức giơ cao tay phải, long thương xuất hiện, quát to:

- Hỏi một câu cuối cùng, giao người hay động thủ?

Thấy Liệt Thiên thật sự giận dữ, Vu Thần nghiêm lại, quát lên:

- Chớ có lỗ mãng, không đùa với ta được đâu, ta nổi giận giết Bạch Quang rồi, đến lúc đó người có hối hận cũng đã muộn.

Liệt Thiên chấn động, hỏi:

- Người muốn thế nào?

Vu Thần trầm ngâm một lúc, cười tà đạo đáp:

- Chúng ta làm một cuộc giao dịch, người thấy thế nào?

Liệt Thiên cảnh giác hỏi:

- Giao dịch? Giao dịch thế nào?

Vu Thần cười đáp:

- Giao dịch này không có chỗ nào xấu với người, nên người không cần ra vẻ như đề phòng giặc cướp vậy. Ý của ta rất đơn giản, ta giúp người hỏi được việc có liên quan đến đường vào Hư Vô giới từ Bạch Quang, điều kiện chính là chúng ta cùng đi với nhau, bởi vì ta muốn xem thử Hư Vô Giới Thiên thật sự tồn tại thế nào, lúc này nó nhúng tay vào nhằm mục đích như thế nào?

Liệt Thiên nghi hoặc hỏi:

- Cùng đi với nhau? Trên đường đi không làm gì khác?

Vu Thần đáp:

- Yên tâm, không làm gì khác, cứ thẳng thắn mà đi. Dù sao bốn thần và Hư Vô Giới Thiên cũng có thù oán, ngày đó Lăng Thiên cao thủ của Hư Vô Giới Thiên đã phong ấn ta, chúng ta có thể tính là có cùng chung kẻ thù. Từ nay về sau, nếu chúng ta đối đầu, ai nấy có tính toán riêng, chuyện này cũng không quan hệ, người thấy thế nào?

Liệt Thiên không lập tức trả lời, mà đưa mắt nhìn Huyền Dạ, muốn biết hắn suy nghĩ thế nào.

Huyền Dạ nghĩ một lát rồi mở miệng nói:

- Giao dịch này chỉ giới hạn đến trước khi tiến vào Hư Vô Giới Thiên. Một khi đã tiến vào rồi thì không còn có hiệu lực, Vu Thần đồng ý chăng?

Vu Thần cười đáp:

- Không thành vấn đề, cứ nói như thế, chúng ta bốn người đi cùng với nhau, sau khi tiến vào Hư Vô Giới Thiên rồi thì ai nấy tự mình hành động, không còn dính líu đến, làm bạn hay đối đầu cũng được.

Liệt Thiên nói:

- Được, một lời đã định, hy vọng người không khiến cho bốn hoàng phải thất vọng.

Vu Thần cười đáp:

- Có qua có lại. Chúng ta bây giờ bắt đầu thôi.

Liệt Thiên không có ý kiến, Vu Thần liền mở lòng bàn tay phóng nguyên thần của Bạch Quang ra, bắt đầu hỏi về đường vào Hư Vô Giới Thiên.

Bạch Quang tự nhiên không đáp, nhưng Vu Thần có biện pháp riêng, lập tức thi triển các loại thủ đoạn, uy hiếp dụ dỗ, dùng cả đại hình đối phó, sau một lúc hỏi thì công tác bắt đầu triển khai ...

Vào lúc hoàng hôn, đứng yên trên đỉnh núi nhìn cả vùng rừng núi xanh biếc xa xa, một mình trầm lặng nhớ lại, cảnh sắc đó như thế nào?

Lúc này, Tam Nhân Long Lang một mình đứng trên đỉnh núi nhìn về xa xa, trong mắt hắt bao trùm một tầng hơi nước khiến người ta nhìn không ra được trong lòng hắt lúc này đang suy nghĩ điều gì.

Sau Thái Âm Tế Nhật, nhân gian liền không còn mặt trời, bầu trời hoàng hôn u ám nặng nề, hệt như một khối đá lớn đè lên lòng người đời.

Gió nhẹ thổi lên, phất phơ ống tay áo của Tam Nhân Long Lang, mang theo cảm giác mát lạnh, phảng phất như đang mô tả chuyện gì.

Cúi đầu, Tam Nhân Long Lang nhìn trước ngực, ở đó có một mảnh lá khô đang hơi run lên nhẹ nhẹ.

Tam Nhân Long Lang đưa tay bắt lấy chiếc lá khô, tự nói: “Nhìn lá rơi biết mùa thu đến, đây chính là thời tiết quay về, có dự báo gì không, thiên hạ ai cũng có kết thúc phải không?”

Nghi vấn nhàn nhạt tản ra theo gió nhẹ, ngay cả phiến lá khô cũng lơ lửng trong gió chiều.

Ở sườn núi, một hình bóng to lớn nhấp nhô nhanh chóng, chớp mắt đã đến sau lưng Tam Nhân Long Lang, cung kính nói:

- Khải bẩm Lang vương, vừa thu được tin tức mới nhất, Trần Ngọc Loan minh chủ của Trừ Ma liên minh lúc này đang thống lĩnh cao thủ liên minh hướng thẳng về phía chúng ta, xem ra khí thế hung hăng, ý đồ không tốt, thỉnh Lang vương cho chỉ thị, chúng ta phải phản ứng thế nào?

Tam Nhân Long Lang cau mày, cười lạnh nói:

- Trần Ngọc Loan quả thật chọn thời điểm, trước đây chơi trò đuổi bắt với chúng ta, lúc này lợi dụng chủ nhân và Huyền Dạ không ở đây, muốn tiêu diệt chúng ta, quả thật là khinh người thái quá. Truyền lệnh của ta, toàn thể chuẩn bị chiến đấu, chúng ta xem thử Trừ Ma liên minh của cô ta thật ra có năng lực được bao lớn?

- Thuộc hạ tuân mệnh, lập tức đi truyền lệnh của Lang vương.

Nói rồi hình bóng to lớn bay lên hạ xuống, chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Nhìn thấy bầu trời dần dần tối đen, Tam Nhân Long Lang cười âm hiểm nói:

- Trần Ngọc Loan, người muốn ăn tươi nuốt sống vương, thì vương cũng muốn nuốt sống người. Lần này không có Huyền Dạ bên cạnh nhúng tay vào, hãy để chúng ta buông tay giao chiến một trận, xem ai mới là người thắng lợi cuối cùng.

Tiếng cười âm hiểm lạnh lùng vang vọng trong bóng đêm, thời khắc này, quyết định của Tam Nhân Long Lang cuối cùng sẽ dẫn đến kết quả như thế nào đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, cao thủ Yêu vực truyền về tin tức, cho biết đại quân Trừ Ma liên minh đã đến gần trong phạm vi hai trăm dặm.

Vì thế, Tam Nhân Long Lang hạ lệnh toàn quân chuẩn bị, phân binh bốn đường, ở vùng lân cận bố trí các loại mai phục chờ đợi Trừ Ma liên minh đến.

Ngày hôm nay, hai thế lực to lớn tồn tại cùng nhau trong Tu Chân giới triển khai một trận sinh tử, một trận đại chiến quan hệ đến an nguy nhân gian lúc này sẽ mở màn, cuối cùng kết quả sẽ như thế nào đây?...

Trên một ngọn núi đơn độc, trong một cổ động.

Thiên Sát nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức gào thét không thôi.

Trước đây không lâu, hắt còn ở đây trị thương, nhờ vào khí huyền âm lệ sát của “Thông Thiên Âm Mạch”, khiến bản thân nhanh chóng khôi phục.

Nhưng ai ngờ một ngày chưa hết, Thông Thiên Âm Mạch trước mắt liền khô kiệt không thấy, điều này làm sao không khiến hắt nổi giận?

Nhìn khắp bốn phía, Thiên Sát lưu ý đến tình hình trong động, phát hiện trong không khí còn lưu lại một luồng khí tức kỳ dị, vừa rất quen thuộc vừa rất lạ lẫm. Điều này khiến hắt giật dử mở tròn mắt, mơ hồ bắt được một phương hướng.

Cụp mắt xuống, Thiên Sát lửa giận bùng bùng, sau khi phát tiết một lúc, hắn liền chọn một nơi ngồi xuống bắt đầu trị thương.

Do thiếu đi sự hỗ trợ của Thông Thiên Âm Mạch, lần này tốc độ khôi phục của Thiên Sát rõ ràng giảm hẳn, hắn vốn chỉ cần một canh giờ là có thể thuyền giảm, lúc này phải mất đến ba canh giờ mới cơ bản điều dưỡng tốt được.

Đứng lên, Thiên Sát hận thù nói:

- Lục Vân, Yêu Hoàng, bốn Thiên Sát sẽ không để cho các ngươi được sống an lành!
- Chỉ chửi rửa không thì vô ích!

Ở cửa vào, Âm Đế không biết đã đến từ lúc nào.

Thiên Sát trừng hắn, khinh bỉ nói:

- Xem vẻ ngoài của ngươi vậy cũng biết, đánh lén không thu được kết quả gì.

Âm Đế cãi lại:

- Lần này Yêu Hoàng may mắn thôi, có một con chim tím đáng chết giúp hắn, nếu không hắn làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của bốn đế.

Thiên Sát quát lên:

- Đủ rồi, ta không muốn nghe ngươi nói nhảm. Thông Thiên Âm Mạch ở đây đã bị hủy rồi, ngươi biết ai làm chuyện này chẳng?

Âm Đế liếc cái ao đào khô kiệt, cau mày nói:

- Khí tức này rất quen thuộc, hắn người làm chúng ta có biết.

Thiên Sát vẻ mặt biến sắc, hận thù nói:

- Thì ra là hắn, vì sao hắn lại muốn làm như vậy?

Âm Đế nói:

- Nghe ra hắn nhận một chủ nhân, ngươi có gặp qua, năng lực thế nào?

Thiên Sát khinh bỉ nói:

- Không chịu nổi một chiêu, quả thật là khó hiểu, U Minh ma long vì sao lại xem trọng hắn.

Âm Đế trầm ngâm đáp:

- Ta nghĩ, Thông Thiên Âm Mạch bị hủy diệt hẳn có nguyên nhân liên quan đến người này.

Thiên Sát giận dữ nói:

- Nếu quả thật là hắn, lần sau gặp lại ta nhất định không né hắn.

Âm Đế cười tà dị nói:

- Được rồi, có U Minh ma long bảo hộ hắn, ngươi giận dữ cũng không làm gì được. Bây giờ nếu như thương thế của ngươi đã thuyền giảm, chúng ta còn một chuyện phải bàn luận.

Thiên Sát thôi giận, lạnh lùng nói:

- Ngươi luôn quỷ kế đa đoan, có suy nghĩ thế nào cứ nói thẳng ra.

Âm Đế cười đáp:

- Ý của ta rất đơn giản, chúng ta tạm thời không vội đối phó với Lục Vân, Vu Thần và Yêu Hoàng, quay lại đối phó với Hư Vô Giới Thiên. Chỉ cần tiêu diệt được Hư Vô giới rồi, đến lúc đó ... ha ha ha .. Nhân gian lo gì không bị tiêu diệt?

Thiên Sát cười lạnh nói:

- Suy nghĩ không tồi, nhưng Hư Vô giới không tầm thường, Hư Vô tôn chủ đó được xưng tụng là vô địch trong Thất giới, hoàn toàn không dễ dàng đối phó như trong tưởng tượng.

Âm Đế nói:

- Chuyện này ta biết, nhưng chỉ cần chúng ta liên thủ, cho dù Hư Vô tôn chủ mạnh đến thế nào cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Hiện nay, cao thủ Hư Vô giới đã chết hết, chỉ còn lại một mình Lăng Thiên. Đây là thời cơ khó có, người còn chờ đợi gì nữa?

Thiên Sát chần chừ đáp:

- Nhiều năm qua, chúng ta vẫn không động chạm đến Hư Vô giới, nguyên nhân của nó người cũng không phải không biết. Lần này, lẽ nào lại muốn đi đến bước này?

Âm Đế bật cười khỏ, hơi cảm xúc nói:

- Ta thật ra cũng không muốn, nhưng chuyện đã đến nước này, không thể không làm được. Người nghĩ xem, cho dù chúng ta trước giờ không chạm đến Hư Vô giới, tên nghịch thiên Lục Vân có bỏ qua cho Hư Vô giới không? Một khi hắn hủy diệt Hư Vô giới, lúc đó tình cảnh chúng ta thế nào người có thể nghĩ được.

1085. Chương 1087 – Lục Vân Quy Lai (lục Vân Quay Về)

- Ngày đó chúng ta đã bị lừa mưu để người lợi dụng. Lẽ nào nhiều năm rồi, chúng ta còn tiếp tục chẳng?

Âm Đế vẽ mặt thê lương, dường như bị câu này của Thiên Sát khơi dậy hồi ức, vẽ mặt thương cảm nói:

- Ai khiến ngày ta và người quá thích kiêu ngạo ra trận tiên phong đây? Nếu thực lực ta và người không mạnh mẽ, tác phong không khoa trương, làm sao trở thành mục tiêu bị người lợi dụng được.

Thiên Sát không cam lòng nói:

- Chính vì như vậy, ta mới lập lời thề phải hủy diệt mọi thứ, trở thành chúa tể của thế giới này sau đó mới báo thù hắn!

Âm Đế cay đắng nói:

- Đáng tiếc, cao thủ của thế giới này cũng không dễ coi thường, chúng ta còn chưa kịp hoàn thành tâm nguyện đã bị người ta phong ấn rồi.

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Chuyện đó đã thành dĩ vãng rồi, bây giờ chúng ta tái sinh, ta muốn hoàn thành tâm nguyện ngày trước, hủy diệt tất cả sức mạnh kháng cự!

Âm Đế lắc đầu thở dài, sau đó bình thường lại, phản bác:

- Suy nghĩ rất đúng, nhưng Lục Vân người có thể đối phó chẳng? Lần này nếu lại bị người ta phong ấn thì chẳng khác gì mất cả chì lẫn chài, chi bằng khiến bọn họ hai bên ác chiến, không phải khiến chúng ta được giải tỏa nỗi hận?

Thiên Sát đảo tròn mắt, trầm ngâm đáp:

- Kiến nghị này của người không sai, dẫn những cao thủ nhân gian kia đến chỗ bọn họ, khiến bọn họ cũng cảm nhận được như chúng ta. Được, nói như vậy, chúng ta đi Hư Vô giới.

Thấy hắn đồng ý, Âm Đế hoàn toàn không cao hứng mà ngược lại còn chất vấn:

- Chúng ta làm như vậy có thật sự là chính xác chưa?

Thiên Sát lạnh lùng tàn khốc nói:

- Chuyện đã đến hiện nay cũng phải bắt chấp nhiều thứ, ngược lại làm sao có thể chiếm được lợi thế hơn bọn họ.

Gật đầu nhẹ nhẹ, Âm Đế ngâm nho nhỏ:

- Đúng thế, đã nhiều năm rồi, chúng ta làm sao có được một ngày vui vẻ đây?

Nghi hoặc nhàn nhạt vang vọng trong sơn động, mang theo mấy phần cảm xúc, vài phần đau thương, nhưng ai biết được đây?

Từ sau khi Lục Vân đi rồi, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh liền ở lại nhà họ Lục, không hay không biết đã qua hai ngày.

Hai ngày này, Lục mẫu Trương Hoa Phượng có thể nói là cười không khép miệng, lúc nào cũng đi theo ba cô, khi thì hỏi cái này, khi hỏi cái kia, khiến ba cô mặt đỏ như gấc, rất là xấu hổ.

May mà Hải Nữ khiến người yêu thích, thỉnh thoảng đi bên cạnh mới phân tán được sự chú ý của Lục mẫu, giúp ba cô có thời gian lấy hơi.

Đối với sự nhiệt tình của Lục mẫu, về mặt ba cô tuy nói xấu hổ, nhưng trong lòng lại vui mừng, có được mẹ chồng hiền hòa như vậy sao không cao hứng cho được?

Hoàng hôn, ba cô ở ngoài sân nhà nghỉ ngơi, nhỏ giọng tâm sự.

Hải Nữ rúc vào trong lòng Bách Linh, dịu dàng nói:

- Ba vị sư nương, sư phụ lúc nào mới về vậy?

Thương Nguyệt nhìn nó, cười mắng:

- Còn nhỏ mà quý quá, mới hai ngày đã đổi giọng rồi.

Hải Nữ ngửa mặt nghiêm nghị nói:

- Đây là sư ông nói cho con biết. Sư ông nói, trước đây con gọi mọi người là dì thương yêu không quan hệ gì, nhưng từ lúc bắt đầu đi qua cửa nhà này, phải đổi lại gọi là sư nương mới là có lễ tiết.

Thương Nguyệt mắng:

- Tiểu quỷ, mới hai ngày đã học được công phu mồm mép.

Hải Nữ cười duyên nói:

- Đây là tri thức học tập của con, các sư nương phải nên ở bên cạnh tán dương.

Bách Linh cười nói:

- Tiểu quỷ này đang oán giận chúng ta, trách chúng ta khiến nó hai ngày nay đi theo cha chồng bế môn học tập, trong lòng không vui, cố ý muốn chọc giận chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết cười nói:

- Hải Nữ thật là rất thông minh, cần phải quản lý nghiêm khắc, nếu không sau này ai cũng không quản lý được nó.

Thương Nguyệt điềm đạm nói:

- Đúng thế, sau này chúng ta phải nghiêm khắc với nó một chút, thế mới có thể thành tài được.

Nghe vậy, Hải Nữ đảo tròn mắt, cất tiếng lấy lòng:

- Ba vị sư nương, Hải Nữ sau này nhất định nghe lời, bảo đảm ngoan ngoãn, không khiến các sư nương nổi giận.

Bách Linh cười đáp:

- Con nói những chuyện này đã trễ quá rồi.

Hải Nữ nắm lấy tay Bách Linh lúc lắc, miệng nói ngược lại:

- Ba vị sư nương tốt nhất, nhất định sẽ không so đo hơn thua với Hải Nữ, có phải không?

Thấy bộ dáng nó như vậy, ba cô không khỏi lắc đầu mỉm cười, trong mắt đầy vẻ thương xót.

Một hồi sau, Lục mẫu đi ra khỏi cửa, cười hỏi:

- Ở đây trò chuyện gì vậy, náo nhiệt lắm.

Ba cô nghe vậy đứng lên mỉm cười gật đầu, còn chưa kịp đáp lời, Hải Nữ đã vọt đến bên Lục mẫu, dịu dàng nói:

- Sư bà, Hải Nữ đang hỏi ba vị sư nương lúc nào thì sư phụ mới về.

Lục mẫu cười ha hả, hướng về ba cô nói:

- Mới có hai ngày không gặp đã nhớ rồi chẳng?

Ba cô vẻ mặt đỏ lên, hơi cúi đầu, ngẫm nghĩ Hải Nữ lắm mồm.

Thấy ba cô xấu hổ như vậy, Lục mẫu tiến đến kéo tay Trương Ngạo Tuyết cười nói:

- Không có gì phải thẹn thùng, ta làm mẹ đây mà thật ra cũng đang nhớ đến Vân nhi.

Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, nhẹ giọng nói:

- Mẹ à, con nghĩ Lục Vân hẳn sẽ sớm trở về.

Bên cạnh, Bách Linh cũng nói:

- Huynh ấy đi đã hai ngày, có chuyện gì hẳn cũng xử lý nhanh chóng rồi, con nghĩ huynh ấy chỉ một vài ngày nữa sẽ có tin tức.

Thương Nguyệt phụ họa:

- Đúng thế, với thực lực hiện nay của Lục Vân, không chuyện gì có thể làm khó được huynh ấy, hẳn sẽ sớm trở về.

Thấy ba cô nói như thế, Lục mẫu cười đáp:

- Các con đều không lo lắng, người làm mẹ như ta có gì mà phải lo lắng? Được rồi, trời đã tối, chúng ta vào nhà ăn cơm thôi.

Nói rồi xoay người, dẫn Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt cùng với Bách Linh, Hải Nữ vào trong nhà.

Ban đêm yên lặng vang lên những hồi côn trùng nỉ non, cùng với những dân chúng thuần phác chìm vào cơn mộng.

Trong nhà Lục Vân, ba cô vừa mới bắt đầu ngủ không lâu liền bị một cơn bất an mãnh liệt đánh thức, ai nấy không hẹn cùng nhau đi ra ngoài cửa, nhìn ngấm về xa xa.

Trong gió đêm, Bách Linh mở miệng trước hết:

- Vừa rồi có một cơn sợ hãi, các muội đều cảm ứng được phải không?

Trương Ngạo Tuyết trầm giọng đáp:

- Đúng thế, cảm giác rất đáng sợ, phỏng phát huynh ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ về.

Thương Nguyệt lo lắng nói:

- Trước cơn tối tỷ còn nói huynh ấy sẽ không có chuyện gì, không ngờ được lại gặp chuyện. Lần này, Lục Vân thật ra đi đến nơi nào, cái gì đang chờ đợi huynh ấy ở đó vậy?

Bách Linh thở dài nói:

- Lần này, huynh ấy phải đối mặt với bước quan trọng nhất trong cuộc đời của huynh ấy, sẽ quyết định tương lai của huynh ấy, không ai có thể suy đoán ra được.

Trương Ngạo Tuyết buồn bã nói:

- Vừa rồi, muội cảm nhận được khí tức huynh ấy tiêu tan, các tỷ có vậy chẳng?

Thương Nguyệt vẻ mặt thê lương gật đầu nhẹ.

Bách Linh đau khổ nói:

- Tỷ cũng cảm ứng được, nhưng tỷ tin chắc huynh ấy sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, bởi vì huynh ấy là kẻ nghịch thiên, con đường của huynh ấy còn chưa đi đến bước cuối cùng.

Trương Ngạo Tuyết trầm ngâm giây lát, bình tĩnh trở lại, điềm nhiên nói:

- Bách Linh nói đúng, Lục Vân nhất định sẽ không bỏ mặc chúng ta. Đợi chờ đi, có lẽ ngày mai huynh ấy sẽ xuất hiện trước mắt chúng ta.

Dường như cảm nhận được niềm tin kiên định từ Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt cười nói:

- Nói đúng, bao nhiêu bão táp chúng ta đều đã đi qua, lần này có là gì?

Bách Linh không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

Như vậy, ba cô bất động không nói, cứ đứng yên lặng lẽ như vậy trong sân, ngóng nhìn lên bầu trời ban đêm.

Ngày thứ hai, khi Lục mẫu đi ra khỏi cửa, thấy ba cô ở bên ngoài rất kinh ngạc, không khỏi cất tiếng hỏi:

- Còn sớm vậy các con đã dậy rồi sao?

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm đáp:

- Chúng con thật ra đã dậy từ đêm hôm qua.

Lục mẫu không hiểu hỏi:

- Vì sao vậy?

Trương Ngạo Tuyết trả lời:

- Chúng con đang chờ Lục Vân, huynh ấy có lẽ sắp trở về rồi.

Lục mẫu sửng sốt, sau đó cười nói:

- Ngốc thế, làm gì có đạo lý gấp đến độ nửa đêm đã dậy chờ người. Bây giờ các con nhanh đi ngủ đi, Vân nhi nếu trở về, ta lập tức kêu các con liền.

Thương Nguyệt đáp:

- Đa tạ mẹ quan tâm, chúng con không buồn ngủ.

Bách Linh nói:

- Mẹ không cần phải lo cho chúng con, chút chuyện này sẽ không gây tổn hại gì cho thân thể chúng con cả.

Lục mẫu nói:

- Ta biết các con không như người thường, nhưng ta cũng thấy đau lòng.

Ba cô cảm nhận được sự quan tâm trong câu nói của bà, không khỏi vô cùng cảm động. Nhưng đúng lúc đó, Hải Nữ lao ra cửa phòng, Tứ Linh thần thú trên vai nó gào thét bay lên, toàn thân phát ra làn sáng chói mắt, miệng cứ gầm khe khẽ.

Phát hiện được tình hình này, Trương Ngạo Tuyết biến sắc, sau đó vui mừng nói:

- Chính là Lục Vân, huynh ấy đã trở về rồi.

Thương Nguyệt và Bách Linh thất kinh, vẻ mặt đồng thời hiện lên nét ngạc nhiên, đêm qua mới cảm ứng được khí tức Lục Vân tiêu tan, sao bây giờ không một chút dị thường nào mà Lục Vân lại đột nhiên quay về rồi?

Hơi nghi hoặc, hai người đi theo sát sau lưng Trương Ngạo Tuyết, cùng bay về phía xa.

Lục mẫu thấy vậy, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lớn giọng nói:

- Vân nhi đã về rồi, Vân nhi đã về rồi.

Trong phòng, Lục phụ vừa nghe, vội bước ra, hỏi:

- Ở đâu? Để ta nhìn một chút.

Lục mẫu nói:

- Ông xem ba con dâu của ông đang bay đi đón, chỉ còn lại hai lão ông lão bà chúng ta vô dụng mà thôi.

Hải Nữ cười nói:

- Hai sư ông bà không cần lo, để Hải Nữ mang hai người đi đón sư phụ.

Nói rồi cánh tay nhỏ nhắn phát lên, phát ra một luồng sức mạnh êm ái đỡ vững vàng thân thể hai người, đuổi theo ba cô dâu.

Trên tầng không Thương Phong linh, hình bóng Lục Vân vừa xuất hiện, liền cảm ứng được khí tức quen thuộc ở phía trước. Điều này khiến chàng cau mày, đành bỏ đi ý định đi gặp sư phụ trước, chậm chậm đi theo hướng dò được.

Rất nhanh, Trương Ngạo Tuyết xuất hiện trước mặt chàng, không đợi chàng nói câu nào liền nhảy phốc vào trong lòng chàng.

Cảm nhận được sự lo lắng của Trương Ngạo Tuyết, Lục Vân cười nói:

- Huynh không sao, không cần phải lo lắng.

Trương Ngạo Tuyết buồn bã nói:

- Đêm qua, khí tức huynh đột nhiên tiêu tan, cả ba muội đều bị sợ hãi vô cùng.

Lục Vân vuốt ve mái tóc của nàng, êm ái nói:

- Lúc đó, đúng là huynh đang gặp nguy hiểm, bất quá bây giờ mọi thứ đều đã qua đi rồi.

Trương Ngạo Tuyết ngừng đầu liếc chàng, sau đó rời khỏi lòng chàng, tự động lùi lại. Cách đó không xa, Thương Nguyệt và Bách Linh thấy vậy mới song song tiến lên, ẩn tình xuất hiện nhìn Lục Vân, vẻ mặt đầy lo lắng.

Lục Vân đưa tay ôm hai cô vào trong lòng, an ủi:

- Vì các muội, ta phải sống thật tốt đẹp, không phải vậy chăng?

Thương Nguyệt không nói chỉ dựa đầu vào vai của chàng. Bách Linh lại hỏi:

- Đêm hôm qua thật ra huynh đã gặp phải chuyện gì vậy?

Lục Vân cười cười, thấp giọng nói:

- Thời khắc đó huynh đã chết, cả hồn lẫn xác tan biến, không một chút sức sống, ngay cả huynh cũng rất tuyệt vọng.

Vẻ mặt biến sắc, Bách Linh mắng:

- Huynh còn tâm tình nói xạo nữa.

Lục Vân thôi cười, nghiêm túc trả lời:

- Huynh không hề lừa các muội, thời khắc đó đúng là huynh đã chết. Huynh hiện nay cơ thể huyết nhục mới làm lại, nguyên thần hồi sinh, dĩ nhiên đã không còn giống như ngày trước.

Kinh ngạc nhìn chàng, Bách Linh nghi hoặc nói:

- Sao lại có khả năng như vậy? Với tu vi hiện nay của huynh, ngay cả Thiên Sát cũng không phải là đối thủ, sao lại dễ dàng chết đi như vậy?

1086. Chương 1088 – Dịch Viên Hồi Quy (dịch Viên Quay Lại Nơi Xưa)

- Trong trời đất thế nào cũng có một nơi hơi kỳ diệu ẩn chứa nhiều bí ẩn nhiều người không biết. Tuy tu vi huynh bất phàm, nhưng không có nghĩa là vô địch thiên hạ, sống và chết cũng không gì bất thường.

Trương Ngạo Tuyết than nhẹ:

- Cho đến hôm nay, huynh cũng không muốn cho bọn muội biết được những bí mật đang ẩn giấu chăng?

Lục Vân vẻ mặt hơi thay đổi, thấy ba cô u oán, nhịn không được giọng êm ái an ủi:

- Không cho các muội biết không phải muốn che giấu, chỉ không hy vọng sau khi các muội biết rồi lại lo lắng cho huynh. Từ trước tới nay, không có người nào biết được huynh thật sự xuất thân từ đâu. Cho dù sự phụ của huynh cũng không biết được hoàn toàn, trên người huynh ẩn chứa một số chuyện.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Bây giờ thì sao? Huynh dự tính tiếp tục làm người yên lặng chấp nhận, hay nói ra để bọn muội chia lo với huynh?

Lục Vân nhìn ba cô, thấy vẻ mặt chờ đợi, không khỏi cười nói:

- Chuyện đến hôm nay cũng không cần phải che giấu. Huynh có thể cho các muội biết, huynh thật ra xuất thân từ Ngũ Đại Động Thiên, chính là truyền nhân của Vạn Diệt Cổ Động!

Thương Nguyệt và Trương Ngạo Tuyết nghe vậy, nhưng chỉ hơi kinh ngạc, Bách Linh thì sắc mặt biến hẳn, kinh hãi nói:

- Huynh xuất thân từ Vạn Diệt Cổ Động? Nơi đó chính là nơi thần bí nhất trong truyền thuyết của tam gian thất giới.

Liếc về phía trước, Lục Vân nói:

- Cha mẹ đến rồi, chúng ta quay về rồi hãy nói tiếp.

Bách Linh và Thương Nguyệt nghe vậy, vội vàng rời khỏi lòng chàng, cùng Trương Ngạo Tuyết đi theo sau chàng nghênh đón Hải Nữ.

Người nhà gặp mặt bớt đi phần khách sáo, lại thêm Hải Nữ tinh nghịch bên cạnh ồn ào, cả đoàn bảy người liền náo nhiệt quay về nhà.

Đứng ở cổng rào ngoài sân, Lục Vân nhìn về chân trời, vẻ mặt hoài niệm lên tiếng:

- Nhớ lúc tám tuổi, cha mẹ thường dẫn huynh đến nơi này. Lúc đó, thể chất huynh yếu ớt nhiều bệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi, tất cả các danh y trên thiên hạ đều không thể làm gì được.

Trương Ngạo Tuyết hỏi:

- Vì sao lại như vậy?

Lục Vân đáp:

- Bởi vì bệnh của huynh rất quái dị, đó chính là lời nguyền của ông trời, từ lúc huynh mới bắt đầu sinh ra nó đã theo như hình với bóng, bất cứ lúc nào cũng muốn đoạt lấy sinh mạng huynh. Lúc đó, chúng ta cả nhà đều không biết nguyên nhân, cha mẹ vì chữa bệnh cho huynh đã nghe lời của một thầy xem tướng, nói Tây Thục từ trước đến nay thường xuất hiện kỳ nhân, vì thế liền dẫn huynh đến nơi này. Kết quả vận khí của huynh tốt lành, gặp được sư phụ, ông mới cho huynh biết, té ra tiên thiên của huynh đã tàn khuyết một hồn một phách, định sẵn bị yếu mệnh.

Hô lên thất kinh, ba cô đều kinh hãi, không ngờ Lục Vân đã trải qua những chuyện như vậy.

Không để ý đến vẻ mặt ba cô, Lục Vân tiếp tục nói:

- Trong mười hai năm sau đó, sư phụ đã dạy huynh rất nhiều chuyện, hơn nữa còn kéo dài sinh mạng của huynh. Khi huynh được mười tám tuổi, cha cho huynh biết một chuyện, Lục gia chúng ta có một vật gia

truyền mà huynh phải đi lấy về. Hai mươi tuổi, huynh đi đến nơi cất giấu của Lục gia tiên tổ, ở đó lấy được hai thần binh chính là Diệt Hồn đao và Diệt Thần kiếm, đồng thời cũng biết được vì sao huynh vừa sinh ra đã tàn mất một hồn và một phách.

- Vì sao?

Ba cô đồng thanh cất tiếng hỏi.

Lục Vân đáp:

- Ba ngàn năm trước, Lục gia tiên tổ huynh chiếm được Thiên Long linh mạch đứng hàng thứ ba trong chín đại linh mạch của thế gian, khiến cho Lục gia trăm đời hưng thịnh, vi phạm đến đạo của trời. Vì thế, ông trời liền nguyên rửa người họ Lục từ huynh bắt đầu không còn con cháu. Vì thế, huynh vừa ra đời liền bị lời nguyên của ông trời, định sẵn cả đời bị đau khổ nặng nề.

Hiểu được trải nghiệm của Lục Vân, Bách Linh cảm xúc lên tiếng:

- Té ra tuổi nhỏ của huynh lại gian khổ đến như vậy.

Trương Ngạo Tuyết hỏi lại:

- Nếu ngày đó huynh đã có tu vi kinh người, vì sao còn đi Dịch viên học nghề?

Lục Vân đáp:

- Về chuyện này, chính sư phụ bảo huynh trước hết phải tìm một nơi để học hành qua, cần phải có một thân phận thích hợp.

Thương Nguyệt nói:

- Ba ngày trước huynh rời khỏi, rồi lại quay về đâu, vì sao lại gặp phải nguy hiểm vậy?

Lục Vân trả lời:

- Lần đó huynh chính đi Vạn Diệt Cổ Động, bởi vì ngày đó tiên tổ xuất thân từ Vạn Diệt Cổ Động, người truyền cho huynh Thiên Địa Vô Cực, huynh mãi vẫn không đột phá được một tầng cuối cùng, đến cảnh giới tùy nghi ứng biến. Nhưng điều khiến huynh không ngờ chính là lần này đi đến đó, huynh lại sẽ chết ở đó. Bất quá cũng tính là may mắn, cuối cùng huynh tái sinh trở lại, không những tu vi tăng mạnh mà bước qua được giới hạn, đồng thời cũng trừ tận gốc được Vong Linh trở chú trong cơ thể, không còn chịu ảnh hưởng của nó nữa.

Ba cô rất mừng, Bách Linh cười nói:

- Như vậy thì tốt rồi, sau này huynh gặp lại Vu Thần cũng không cần phải lo lắng điều gì nữa.

Thương Nguyệt nói:

- Thoát khỏi lời nguyên, huynh từ nay trở thành tự do. Đợi giải quyết được Thiên Sát Địa Âm rồi, chúng ta liền có thể an tâm tìm một nơi non xanh nước biếc để trải qua những ngày bình thản.

Trương Ngạo Tuyết ước ao nói:

- Đến lúc đó, thiên hạ không còn giao tranh, chúng ta ngao du sơn thủy, du ngoạn Hải vực. Vậy thì rất tuyệt vời.

Lục Vân cười nói:

- Yên tâm đi, ngày đó không còn quá lâu nữa. Được, tình hình đại khái các muội cũng đã biết, sau khi ăn sáng rồi chúng ta liền xuất phát thôi.

Lục mẫu nghe vậy, không nổi lên tiếng:

- Vân nhi, không lưu lại được vài ngày sao?

Lục Vân đáp:

- Mẹ, đừng lo lắng, không bao lâu sau này chúng con sẽ lại quay về, đến lúc đó chúng ta dời nhà đi đến một nơi đào nguyên ngoài nhân thế, vĩnh viễn sống chung với nhau.

Nghe vậy, Lục mẫu cười nói:

- Được, mẹ sẽ chờ đến ngày đó. Bây giờ mẹ đi làm cơm, các con cứ trò chuyện.

Nói rồi xoay người đi vào trong nhà...

Gió nhẹ ban mai mang theo một chút lạnh. Lâm Vân Phong nắm tay Hứa Khiết bay trên tầng mây trắng, trong lòng lại đầy lửa.

Từ lúc tìm được Dịch viên, gã liền kích động không ngừng, tuy chuyện đó đã xảy ra hai ngày trước, nhưng đến nay gã còn chưa bình tĩnh lại được.

Hiểu rõ tâm tư của gã, Hứa Khiết nhẹ giọng nói:

- Đừng gấp, sắp tới rồi, thêm lúc nữa Dịch viên sẽ lại quật khởi từ mặt đất Tây Thục.

Lâm Vân Phong vẻ mặt khó bình tĩnh, kích động trả lời:

- Càng gần quên hương càng nóng lòng, càng đến gần chốn xưa Dịch viên, huynh càng cảm giác tình cảm mệnh mỏng, rất nhiều hồi ức trước kia lóe lên trước mắt.

Hứa Khiết nói:

- Tâm tình của huynh muội có thể hiểu được, đối là bất kỳ người nào cũng sẽ có tình cảm tương tự như huynh. Tu Chân lục viện, gần như chỉ còn một. Điều này không những khiến người ta xót thương mà còn kinh ngạc không thôi trước sự tồn tại của Dịch viên. Thân là đệ tử Dịch viên, huynh chính là niềm kiêu hãnh của mọi người, ai cũng tự hào vì huynh, bởi vì huynh tìm được Dịch viên, rồi huynh đã giúp Dịch viên quật khởi trở lại.

Nhìn Hứa Khiết bên mình, Lâm Vân Phong cảm xúc lên tiếng:

- Trước đây, khi Dịch viên bị hủy diệt, huynh không có năng lực cứu lại được. Bây giờ, khi huynh đã có năng lực rồi, huynh chỉ có thể làm được những chuyện vậy thôi. Nhớ đến quá khứ, Huyền Ngọc sư bá không tiếc hy sinh, Tử Dương sư bá cũng chiến đấu đến chết, ngay cả sư phụ cuối cùng cũng về kịp, cũng chỉ vì muốn bảo vệ cơ nghiệp ngàn đời của Dịch viên. Những sư huynh đệ đầu rơi máu chảy, vì Dịch viên không chút oán hận, so với bọn họ huynh còn ở rất xa.

Hứa Khiết an ủi nói:

- Những chuyện đó đã thành quá khứ, chúng ta phải suy xét cho tương lai. Chỉ cần từ nay về sau huynh phát dương quang đại Dịch viên, sẽ khiến những người mất đi không thất vọng.

Lâm Vân Phong giọng kiên định đáp:

- Muội yên tâm, huynh đã từng nói muốn khiến Dịch viên trở thành đại phái đệ nhất thiên hạ, thì sẽ nhất định hoàn thành.

Hứa Khiết nhìn vẻ mặt đầy tự tin của gã, không khỏi cười an ủi, nhỏ nhẹ nói:

- Muội tin tưởng ở huynh, cũng sẽ ủng hộ huynh.

Quay về đến chốn xưa Dịch viên, nhìn thấy cả mặt đất trống rỗng, khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Vân Phong lại xuất hiện sự kích động.

Hứa Khiết nắm chặt tay gã, an ủi:

- Sóng lớn đã qua, cuối cùng sẽ bình tĩnh lại. Bây giờ huynh không cần phải kích động như vậy, hãy thử quên hết những điều không vui, đón lấy tương lai. Như vậy cuộc đời của huynh mới có ý nghĩa.

Lâm Vân Phong thân thể run lên, quay đầu nhìn nàng một lúc, cuối cùng mới bình tĩnh trở lại, giọng cảm kích:

- Đa tạ muội, Khiết.

Hứa Khiết điềm nhiên trả lời:

- Muốn cảm ơn muội không cần phải nói những lời dễ nghe, mà phải dùng hành động để biểu hiện.

Lâm Vân Phong hơi hơi gạt đầu, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, cười nhẹ nói:

- Muội yên tâm, sẽ ngay lập tức khiến muội được nhìn thấy biểu hiện của huynh.

Nói rồi bước đến một bước, làn sáng trên người bắn ra bốn phía, hai khí âm dương mạnh mẽ theo sự khống chế của gã chạy dọc theo hai chân rồi tự động tản ra, hình thành một trận Bát Quái to lớn phương viên vài dặm với gã làm trung tâm.

Hướng lên trên, khí đi dọc theo hai tay của gã ảo hóa thành một Thái Cực Bát Quái trận đồ tương ứng trên đầu, khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

Hoàn thành những điều này rồi, Lâm Vân Phong toàn thân y phục tung bay, hai làn sáng xanh đỏ đan xen khiến gã hết như một người thần, ngẩng đầu bước đi, vẻ mặt mỉm cười tiến lên.

Bốn bề, cuồng phong nổi lên, cột gió xoay tròn cùng với hai làn sáng xanh đỏ chạy qua chạy lại giữa mặt đất trống rỗng trước kia từng là Dịch viên, hết như những dải lụa đón gió tung bay, xinh đẹp mà mạnh mẽ.

Hứa Khiết nhìn thấy những chuyện này, trong mắt toát ra vẻ vui mừng, hết như đang trong mộng, không khỏi mất tự chủ vỗ tay khen hay, vẻ mặt chân chất hồn nhiên.

Giữa sân, Lâm Vân Phong khí thế rất nhanh tăng đến cực điểm, toàn thân hào quang vạn trượng, vẻ mặt rực rỡ rọi chiếu xung quanh, khiến giữa hai tầng Bát Quái có ngàn vạn cột sáng nhấp nhô lưu động, tiếp tục sinh ra không gian biến ảo, ngập đầy những vàng mây sáng màu sắc các loại biến ảo không ngừng.

Tình hình này khó thấy vô cùng, cho dù Hứa Khiết cũng mới lần đầu nhìn thấy, vì thế không khỏi la lên một tiếng.

Cảnh tượng thần kỳ kéo dài một lúc, khi đạt đến một trình độ nhất định, hai tay Lâm Vân Phong giơ cao đột nhiên bắt chéo, lòng bàn tay làn sáng xanh đỏ xoay tròn lên trên, khi đến độ cao trăm trượng liền dừng lại một chút, sau đó tự động tản ra hình thành một vàng mây.

Trên vàng mây, một cung điện tinh tế lấp lánh ánh sáng màu xanh huyền diệu đang lớn dần theo vàng mây nhiều màu, chỉ một lúc đã lớn đến gấp trăm gấp ngàn lần, trôi lơ lửng vững vàng giữa không trung.

Ngừng đầu, Lâm Vân Phong nhìn lên trên, thấy cung điện đó không biến hình nữa, mới kêu nhẹ một tiếng, mũi chân điểm xuống mặt đất, thân thể xoay tròn hạ xuống, xếp bằng ngồi lơ lửng cách mặt đất ba thước.

Trên đầu, cung điện kia chịu sự điều khiển cũng xoay tròn hạ xuống, được sự khống chế từ sức mạnh của Lâm Vân Phong nên chậm chậm đáp xuống mặt đất.

Cảnh tượng này kéo dài một lúc, khi một tiếng nổ truyền đến, chỉ thấy mặt đất bụi tung bay, Dịch viên ngày xưa lúc này đã quay lại vị trí cũ của nó không chút tổn hại.

1087. Chương 1089 – Hư Vô Giới Thiên

Mặt đất, trận pháp Thái Cực Bát Quái to lớn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng khi còn cách bốn bề Dịch viên chừng trăm trượng liền tự động ẩn xuống đất, không hề để lại chút dấu vết.

Hứa Khiết thấy vậy, lập tức tỉnh lại, đi đến bên Lâm Vân Phong, kinh ngạc than:

- Quá thần kỳ, quả thật thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị.

Lâm Vân Phong đứng lên cười nói:

- Hành động như vậy có đủ thành ý hay chưa vậy?

Hứa Khiết ra vẻ trầm ngâm, chần chừ nói:

- Chuyện này làm không tồi, nhưng huynh cũng phải làm thôi, vì thế miễn cưỡng tính là huynh ... bất quá.

Nói rồi bật cười duyên khanh khách, chạy thẳng vào bên trong cửa Dịch viên.

Lâm Vân Phong mắng:

- Dám đùa cợt huynh, xem bốn chuông giáo bắt muối xử trí như thế nào.

Nói rồi bật cười quái dị, hệt như một con sói xám to lớn truy đuổi Hứa Khiết, chớp mắt cũng biến mất vào trong.

Gió nhẹ nổi lên, bụi nhàn nhạt bay lượn trong không trung.

Có mấy phần quen thuộc, lại mấy phần vui mừng, hệt như những đệ tử Dịch viên đã từng chết ở nơi đây đang nhìn thấy vật quen thuộc.

Có lẽ còn có Huyền Ngọc chân nhân, Tử Dương chân nhân, Huyền Quỷ chân nhân cũng đang âm thầm lặng lẽ nhìn ngắm nơi này, âm thầm cao hứng vui vẻ.

Ngoại trừ gió nhẹ còn có ai hiểu được, ai biết được đây?

Dịch viên ở Tây Thục lại quay về chốn xưa. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi nhưng vật còn mà người nay đâu.

Bắt đầu từ thời khắc này, Dịch viên lại có những truyền kỳ thế nào chờ đợi chúng ta đây?

Ngày mai đây, Lâm Vân Phong phải làm thế nào để mang vinh danh về cho môn phái đây?

Ngày nào Dịch viên mới thật sự giống như gã tưởng tượng, trở thành đại phái đệ nhất trong Tu Chân giới đây?

Mọi thứ đều chờ thời gian để khai mở câu đố này ...

Trên biển mây, Hư Vô Giới Thiên có mây mù biến ảo khiến người ta cảm thấy thần bí.

Mang theo Bạch Như Sương, Lăng Thiên quay về Hư Vô Giới Thiên, khi đi qua được cửa vào Hư Vô, thân thể Bạch Như Sương run lên, hé miệng phun ra máu tươi nhưng tính ra cũng vẫn chịu đựng được.

Hư Vô Giới Thiên này tuy nói là do linh khí tụ lại thành, ở bên trong có thể không già cũng không chết đi, thoát khỏi vòng luân hồi.

Nhưng người nào nếu không có tu vi cực mạnh, sẽ chịu không nổi sức mạnh hủy diệt ở cửa vào.

Lúc này, vài ngàn năm trôi qua, nhiều người tu đạo tuy có ước mơ muốn phi thăng lên nơi này, lại không được như ước nguyện.

Đương nhiên, chuyện này có huyền cơ ngăn cản từ xa. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, với những người có tu vi không đủ, tuyệt đối không tiến vào được Cửu Thiên Hư Vô giới.

Dẫn Bạch Như Sương thân thể yếu ớt đi theo, Lăng Thiên tiến bước nhanh chóng, vừa bước qua được cầu thước, liền phát hiện hình bóng của Hư Vô tôn chủ.

- Tôn chủ, chuyện người dạy bảo tôi đã làm xong, người phụ nữ này phải xử lý thế nào đây?

Hư Vô tôn chủ liếc Bạch Như Sương, điềm nhiên đáp:

- Ông trước tiên hãy để cô ta ở trong Thiên Cơ điện, sau đó quay lại đây gặp ta.

Lăng Thiên vâng một tiếng, vội vàng đưa Bạch Như Sương rời đi.

Hư Vô tôn chủ đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn ra cửa vào, ở đó có một vách sáng biến ảo không ngừng, thỉnh thoảng chuyển biến màu sắc, khiến người ta cảm thấy cao thâm khó lường.

- Tiếp theo không bao lâu, cửa này liền mở rộng. Đến lúc đó Hư Vô Giới Thiên còn lại được bao nhiêu?

Cảm xúc? Nghi vấn? Hay muốn biểu hiện một loại hàm nghĩa nào khác.

Giây lát, Lăng Thiên quay về, thỉnh thị ý kiến:

- Tôn chủ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?

Hư Vô tôn chủ chậm chậm bước đi, miệng thần nhiên đáp:

- Tinh La Vạn Tượng trận pháp ta đã mở ra. Tiếp theo phải mang Bạch Như Sương đưa vào trong đó, rồi sau đó chờ đợi bọn chúng đến đây.

Lăng Thiên đi theo ông, lo lắng lên tiếng:

- Tôn chủ, những cao thủ kia nếu đến đây, chắc chắn coi chúng ta là cường địch số một, muốn chiến đấu với năm đại cao thủ, sợ là chúng ta có lòng mà không có sức.

Hư Vô tôn chủ tự phụ đáp:

- Ông sao biết bọn chúng đến cùng một lúc?

Lăng Thiên sửng sốt, ngưng ngưng đáp:

- Tôi cũng chỉ đoán chừng, đương nhiên không hy vọng bọn chúng đến cùng với nhau.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Yên tâm, bọn chúng đối địch lẫn nhau, làm sao có thể đến cùng lúc đây? Bây giờ, chúng ta đến Hư Vô Ảo Bích xem thử trên bề mặt của nó có nhắc nhở gì không.

Lăng Thiên vâng một tiếng, sau đó biến mất cùng Hư Vô tôn chủ trong tầng mây mù...

Cửu Thiên Hư Vô giới chính là nơi thần bí nhất trong Thất giới. Không gian nơi này không lớn, nhưng lại có một cửa, hai cây cầu, ba nơi kỳ diệu và bốn đại điện. Tổng cộng có mười bí nơi thần bí.

Nói là một cửa chính là cửa Hư Vô nơi đường vào. Ở đó có sức mạnh cảm ứng huyền diệu, bất cứ người nào xông vào nếu không đủ tu vi lập tức sẽ chết tại nơi đó.

Hai cây cầu chính là Thước kiều và Thái Hồng kiều.

Cái trước ở lân cận lối vào, tựa vào cửa Hư Vô, chính là nơi nghênh đón khách của Hư Vô Giới Thiên. Tuy không có nhiều thần kỳ, nhưng Thước kiều lại có ý nghĩa đặc thù.

Cái cầu sau ở gần suối Thánh Linh, chính là một cầu mây bảy màu, phàm là cao thủ Hư Vô Giới Thiên phải đi qua cây cầu này.

Tam kỳ ám chỉ Hư Vô Ảo Bích, Tinh La Vạn Tượng, Thánh Linh chi tuyến.

Cái gọi là Hư Vô Ảo Bích chính là một tấm vách sáng biến ảo bất định, lơ lửng thần kỳ giữa không trung hết như một cửa thời không, trên bề mặt thỉnh thoảng sẽ lộ ra một số hình vẽ hoặc cảnh tượng, có tác dụng dự báo tương lai, có sức mạnh thần kỳ nhìn lại quá khứ.

Tinh La Vạn Tượng là một trận pháp cổ xưa thần bí, do vài trăm đỉnh núi đá tạo thành, mỗi đỉnh núi đá không lớn, chỉ chừng ba thước, trên đỉnh có khảm một hột đá thủy tinh, có thể tán phát làn sáng vàng vàng, nhìn xa xa hết như vô số con mắt sao trời nhấp nháy, vì thế có tên Tinh La Vạn Tượng.

Thánh Linh chi tuyến có chút thần kỳ. Nó chảy từ trên một hòn giả sơn cao vài trượng, lại thêm một hồ nước to chừng ba trượng cùng với cầu Thái Hồng kiều tạo thành. Nước suối từ đỉnh ngọn giả sơn chảy xuống theo hình cong xuyên qua Thái Hồng kiều rơi vào trong hồ.

Mỗi một cao thủ Hư Vô giới đi qua Thánh Linh chi tuyến để tẩy rửa, liền không bị bệnh gì, không già không chết, hài hòa dung nhập vào không gian thần kỳ bên trong.

Vì thế, nơi này trở thành tiêu chí quan trọng để trở thành cao thủ Hư Vô giới, chỉ có sau khi đi qua Thánh Linh chi tuyến để tẩy rửa mới thật sự được xem là người của Hư Vô giới.

Bốn điện chia ra chính là Thiên Cơ thần điện, Thiên Ảo đại điện, Tử Thần thần điện và Hư Vô đại điện. Ba cái trước chính là nơi nghỉ chân, tu luyện, tiêu khiển thường ngày của cao thủ Hư Vô giới, cái sau chỉ mở cửa khi có chuyện quan trọng cần thương nghị.

Trong ba điện trước, Thiên Cơ thần điện kiến trúc theo Ngũ Hành Bát Quái, có sức mạnh truyền sức mạnh dời non lấp biển vào vật bé nhỏ, chính là nơi có huyền cơ số một còn chưa biết rõ của Hư Vô giới.

Thiên Áo đại diện biến hóa khó dò, ẩn chứa nhiều huyền cơ, chính là nơi tu luyện, tham ngộ đạo hàng ngày của cao thủ Hư Vô giới.

Tử Thần thần diện chính là nơi ở của Hư Vô tôn chủ, tính chất của nó không bình thường, chỗ thần bí của nó chỉ mỗi Hư Vô tôn chủ mới biết được ...

Đi xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, Hư Vô tôn chủ dẫn Lăng Thiên đến trước Hư Vô Áo Bích, hai người dừng lại cách một trượng, quan sát cẩn thận.

Lúc này, trên Hư Vô Áo Bích mây mù bao trùm, dòng mây đủ màu đủ sắc dao động như sóng, mơ hồ ẩn chứa một chút huyền diệu nào đó.

Lăng Thiên thấy vậy, cau mày nói:

- Xem như vậy dường như biểu lộ điều gì đó, nhưng ...

Hư Vô tôn chủ giọng bình thản đáp:

- Muốn hiểu rõ một chút, thật ra rất đơn giản, chỉ cần ông truyền chân nguyên vào trong Áo Bích, mây mù bề mặt sẽ dần dần tan biến.

Lăng Thiên nghi ngờ nói:

- Biện pháp này tôi đã từng thử qua, chưa lúc nào hữu hiệu.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Không phải không hiệu quả, chính là phương pháp của ông không thỏa.

Lăng Thiên không hiểu, vội vàng nói:

- Thỉnh tôn chủ chỉ điểm thêm.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Sau khi truyền chân nguyên rồi, không cần trong lòng suy nghĩ việc xua tan mây mù, mà phải làm cho lòng không còn ý niệm. Như vậy tự nhiên có hiệu quả liền.

Lăng Thiên hơi kinh ngạc, lập tức lên tiếng:

- Để tôi thử qua.

Nói rồi điều chỉnh tâm tình lại, sau đó liền đưa tay phải ra, lòng bàn tay lóe lên làn sáng ngũ sắc kết nối với Áo Bích.

Ban đầu, Hư Vô Áo Bích không chút dị dạng, nhưng sau đó lại dần dần phát sinh chuyển biến, mây mù bề mặt nhẹ nhàng tản ra, để lộ một Áo Bích trơn bóng, trên bề mặt đang hiện ra một số hình ảnh.

Quan sát cẩn thận, chỉ thấy trên Áo Bích hiển lộ hai nhóm hình vẽ, nhóm thứ nhất chính là Âm Đế và Thiên Sát, nhóm thứ hai chính là Vu Thần và Yêu Hoàng. Ngoài ra không thấy gì thêm nữa.

Đợi chờ rất lâu, Lăng Thiên thấy không chút biến hóa, vì thế thu chân nguyên lại cất tiếng hỏi:

- Tôn chủ, hai nhóm hình vẽ này biểu hiện điều gì đây?

Hư Vô tôn chủ xoay người đi, giọng bình thản đáp:

- Điều này muốn cho chúng ta biết được, bốn đại cao thủ kia đã chia thành hai nhóm, tình hình hơi có chút biến hóa.

Lăng Thiên đi ngay sau, kinh ngạc nói:

- Hai nhóm? Sao lại vậy? Âm Đế và Thiên Sát nếu nói liên thủ còn có vài phần khả năng, nhưng Vu Thần và Yêu Hoàng, như vậy dường như khả năng không lớn lắm?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Thế sự biến hóa rất nhiều, ai có thể dự báo trước được đây. Bây giờ chúng ta dàn xếp Bạch Như Sương cho tốt, sau đó mới chờ đợi đại giá của bọn họ.

Lăng Thiên nghe vậy, trong lòng thấy lạ, luôn cảm giác thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng lại nghĩ không ra được nguyên nhân ở đâu. Lẽ nào bản thân sợ hãi tạo nên tâm lý sai chẳng? Hay quả thật có chuyện phát sinh mà bản thân mình lại chưa từng phát giác được đây?

Lúc này, Lăng Thiên không chút biểu lộ, chỉ âm thầm đi theo Hư Vô tôn chủ xuyên qua tầng sương mù, đi đến Thiên Cơ thần điện.

Ở trong Hư Vô Giới Thiên, cửa Hư Vô chính đối thẳng về phía Tinh La Vạn Tượng trận pháp, bị Thiên Cơ và Tử Thần hai điện một trái một phải bảo hộ, có thiết kế phòng ngự người ngoài xâm nhập vào bên trong.

Ngừng lại bên ngoài Thiên Cơ thần điện, Hư Vô tôn chủ nói với Lăng Thiên:

- Ông hãy mang Bạch Như Sương ra, ta dừng trận Tinh La Vạn Tượng lại.

Lăng Thiên theo chỉ bảo hành động, nhanh chóng dẫn Bạch Như Sương đi ra.

Hư Vô tôn chủ liếc Bạch Như Sương, chỉ vào Tinh La Vạn Tượng kỳ trận đã dừng lại lên tiếng:

- Đưa cô ta vào giữa ba cột đá trung ương là được rồi.

Lăng Thiên lo lắng hỏi:

- Tôn chủ, như vậy quả thật có thể chống nổi công kích của cao thủ như Yêu Hoàng chẳng?

Hư Vô tôn chủ thần nhiên đáp:

- Có thể hay không, chút nữa ông liền biết thôi.

Lăng Thiên phát hiện được giọng nói của Hư Vô tôn chủ có khác thường, lập tức không mở miệng nữa, ngoan ngoãn đặt Bạch Như Sương ở vị trí được bảo trước đó, rồi nhanh chóng lùi ra ngoài.

1088. Chương 1090 – Khai Thủy Hành Động (bắt Đầu Hành Động)

Cảnh tượng này kéo dài giây lát, sau đó cả chùm ánh sáng xoay tròn đó đột nhiên tan vỡ, hóa thành những động lực mạnh mẽ bắn vào trong trận pháp.

Như vậy, chỉ thấy trận pháp đứng yên bắt đầu chuyển động, chớp mắt đã tiến vào giai đoạn vận hành rất nhanh, hào quang ngàn vạn bắn tung tóe bốn phương, khiến cho lân cận ánh sáng rực rỡ hết như hào quang mặt trời.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lăng Thiên vẻ mặt chấn động, kinh hãi nói:

- Tinh La Vạn Tượng kỳ trận thật bá đạo, trước đây sao tôi lại không biết nó có uy lực đến như vậy?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Cái này vốn ngày đó thiết kế để đối phó Địa Âm Thiên Sát, uy lực của nó tự nhiên không bình thường được. Thôi, tiếp theo chúng ta phải chờ đợi địch nhân đến.

Nói rồi xoay người đi thẳng về phía Thước kiều...

Trên tầng mây, cuồng phong gào thét. Nhìn biển mây biến ảo bốn phía, Liệt Thiên hỏi:

- Khẳng định ở vùng lân cận nơi này chẳng?

Vu Thần đáp:

- Từ ký ức của Bạch Quang đã lấy được tin tức biểu hiện, hẳn phải ở lân cận nơi này.

Liệt Thiên nghe vậy, cau đôi mày kiếm, sóng dò xét nhạy bén tản ra, tìm kiếm cẩn thận. Bên cạnh, Huyền Dạ nhắc nhở:

- Cửu Thiên Hư Vô giới tồn tại thần bí nhất, đường vào của nó nhất định ẩn giấu phi thường, không dễ dàng phát hiện.

Hách Triết hừ lạnh đáp:

- Chuyện rõ ràng như vậy còn cần người nhắc nhở chẳng?

Huyền Dạ trừng hấn, quát lên:

- Không thích nghe thì người cứ bịt lỗ tai lại.

Hách Triết rất giận, đang muốn phản bác liền bị Vu Thần ngăn lại.

- Được rồi, bây giờ không phải lúc trở mặt, đợi sau khi tiến vào Hư Vô giới rồi mới phát tiết những cái bất mãn thế nào cũng không muộn. Hiện nay, chúng ta ... ồ ...

Đang nói chợt dừng lại, Vu Thần đột nhiên ngừng đầu khuôn mặt toát ra chút kinh ngạc.

Liệt Thiên cũng phát hiện được sự dị thường, quát to:

- Chính là ở đó, chúng ta đi thôi.

Nói rồi toàn thân ánh bầy màu lóe lên, cả thân hình hóa thành ánh sáng mang theo Huyền Dạ bắn thẳng lên không trung.

Vu Thần không hề vội vàng, âm hiểm cười nói:

- Khí tức đến đây cổ quái, dường như có ý đồ gì đó.

Hách Triết hỏi:

- Chủ nhân, chúng ta có cần phải rời đi trước, hay ở đây rồi mới đi?

Vu Thần lắc đầu đáp:

- Lúc này bỏ đi sau này có thể không cách gì vào được, bởi vì theo ta đoán, đường vào Hư Vô giới này rất có khả năng di động thường xuyên.

Hách Triết lại nói:

- Như vậy, chúng ta chỉ có thể tiến vào thôi.

Vu Thần bật cười tự phụ đáp:

- Đi vào thì làm sao?

Nói rồi ánh âm u lóe lên, hình bóng liền biến mất.

Đi xuyên qua một đường hầm thời không, Liệt Thiên và Huyền Dạ đến một không gian đặc thù. Ngay lúc đó, cửa thời không lóe lên ánh sáng ngũ sắc, hấp dẫn ánh mắt của hai người.

Nhìn về phía trước, Huyền Dạ nói:

- Chủ nhân, nơi này nếu là đường vào của Hư Vô Giới Thiên, sau khi chúng ta vào rồi chủ nhân thấy rằng chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì đây?

Liệt Thiên ánh mắt lóe lên bầy màu, lạnh lùng tàn khốc đáp:

- Cho dù gặp phải chuyện gì, chỉ cần có người cản trở ta, ta sẽ tiêu diệt hấn.

Biết được sự nóng nảy lo lắng cho Bạch Như Sương của Liệt Thiên, Huyền Dạ cũng không tiện đả kích sĩ khí của hấn, uyển chuyển lên tiếng:

- Chủ nhân đừng qua nóng vội, bây giờ Bạch cô nương đang trong tay đối phương, chúng ta phải bình tĩnh lạnh lùng để tránh gây thương tổn cho Bạch cô nương.

Nghe Huyền Dạ nói vậy, Liệt Thiên lạnh lùng bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng nói:

- Ta tận hết sức là được rồi. Sau này nếu như ta quá kích động, người nhớ nhắc nhở ta, đừng để ta xúc động gây chuyện làm thương tổn Như Sương.

Huyền Dạ đáp:

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ biết rồi. Bây giờ ...

Nói còn chưa xong, Vu Thần và Hách Triết liền đến kịp.

Bật cười ha hả, Vu Thần lên tiếng:

- Đường vào Hư Vô Giới Thiên quả thật không dễ tìm chút nào, nếu không nhờ vận may, chúng ta còn không biết tìm đến lúc nào mới được.

Liệt Thiên hừ lạnh nói:

- Một khi qua khỏi cửa này, ước định của chúng ta không còn hiệu lực. Đến lúc đó người tốt nhất đừng chọc giận ta, nếu không người sẽ hối hận đấy.

Nói rồi không chờ Vu Thần trả lời, nắm tay Huyền Dạ bay thẳng vào cửa thời không.

Gầm giận một tiếng, Vu Thần không nói gì, chỉ chăm chú quan sát tình hình của hai người, phát hiện thân thể hai người kia khi xuyên qua cửa liền hơi run lên, sau đó lại biến mất.

Thấy vậy, Hách Triết hỏi:

- Chủ nhân, cửa này có chút huyền diệu, người nói khi chúng ta đi xuyên qua sẽ bị một loại công kích hay hạn chế nào không vậy?

Vu Thần trầm ngâm trả lời:

- Chuyện này không nói rõ được, bất quá hai người Liệt Thiên nếu có thể đi qua thuận lợi, thì cho dù có huyền cơ thể nào đi nữa cũng không làm khó được chúng ta. Đi thôi.

Nói rồi nắm tay Hách Triết bay thẳng đến, chớp mắt đã vượt qua cửa thời không ...

Cáo biệt cha mẹ, Lục Vân dẫn ba cô, Hải Nữ và hai con thú rời khỏi Tây Thục.

Trên đường đi, Thương Nguyệt hỏi:

- Chuyện này chúng ta đi đâu đây?

Nhìn về phía trước, Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Đi đến một nơi các muội còn chưa đến bao giờ.

Thương Nguyệt sững mình, liếc Trương Ngạo Tuyết và Bách Linh, thấy hai người kia cũng mơ mơ hồ hồ, không khỏi hỏi lại:

- Nơi nào mà bọn muội từ trước đến nay chưa từng đi qua vậy?

Hải Nữ bên cạnh hét lên:

- Sư phụ, nơi đó chơi có vui không?

Lục Vân vẻ mặt phức tạp, điềm nhiên đáp:

- Cửu Thiên Hư Vô giới, các muội có muốn đi xem qua một lần không?

Bách Linh kinh ngạc nói:

- Hư Vô Giới Thiên? Đường vào nơi này ngay cả muội cũng chưa từng biết, huynh làm sao đi vào được vậy?

Trương Ngạo Tuyết đáp:

- Lục Vân, huynh sao đột nhiên muốn đi Hư Vô giới? Hiện nay những địch nhân chúng ta muốn đối phó đều ở nhân gian, huynh làm vậy không phải khiến mất đi sự quân bình sao?

Nhìn bốn người, Lục Vân cười đáp:

- Về câu hỏi của các muội, thật ra rất đơn giản. Thứ nhất, đường vào Hư Vô Giới Thiên huynh đã tìm được từ trong não của Lăng Thiên khi giao đấu với lão ta. Thứ hai, địch nhân của chúng ta hiện nay đã không còn ở nhân gian rồi.

Nói rồi tay phải đưa ra, lòng bàn tay phát xuất một chùm hào quang, ảo hóa trước mắt mọi người thành một quả cầu ánh sáng trong suốt, bề mặt hiển thị rõ ràng cảnh tượng Liệt Thiên và Vu Thần đang ở trên tầng mây.

Nhìn thấy cảnh này, Thương Nguyệt hỏi lại:

- Chuyện này phát sinh từ khi nào vậy?

Lục Vân đáp:

- Chỉ giây lát trước đây.

Thương Nguyệt kinh ngạc nói:

- Chuyện vừa mới phát sinh, huynh làm sao lại biết được vậy?

Bật cười bình thản, Lục Vân đáp:

- Tầng thứ chín Thiên Địa Vô Cực của huynh có tên là Tùy Tâm Sở Dục. Chỉ cần huynh muốn biết chuyện gì lập tức sẽ biết ngay.

Trương Ngạo Tuyết nghe rồi, nghi ngờ hỏi:

- Huynh hãy hiển thị cho bọn muội xem qua bây giờ Địa Âm Thiên Sát đang làm gì vậy.

Tròng mắt xoay đảo, Lục Vân khoe miệng mơ hồ hiện lên nụ cười thần bí, đáp ứng:

- Được, các muội nhìn cho cẩn thận.

Nói rồi màu sắc quả cầu ánh sáng trong lòng bàn tay chuyển đổi, tự động hiện ra hình bóng Thiên Sát và Âm Đế, hai người đó cũng đang ở trên tầng mây trắng.

Bách Linh thấy vậy, nghi hoặc nói:

- Quang cảnh này hơi quen thuộc, dường như tương tự vị trí của Liệt Thiên và Vu Thần trước đó.

Lục Vân cười nói:

- Không phải tương tự mà căn bản là cùng một chỗ, bởi vì bọn chúng đã chuyển mục tiêu, đưa Hư Vô Giới Thiên thành mục tiêu tiên quyết.

Thương Nguyệt hô nhẹ một tiếng:

- Nếu như vậy, lại thêm có chúng ta, thế không phải tất cả cao thủ đều tề tụ ở Hư Vô Giới Thiên rồi chăng? Như vậy, Hư Vô Giới Thiên có thể chống đỡ được chăng?

Trương Ngạo Tuyết cũng lên tiếng:

- Theo muội nghĩ, Hư Vô Giới Thiên nếu như biết được chuyện này, nhất định sẽ lợi dụng sự bất hòa giữa chúng ta để phân hóa, sau đó mới chọn thời cơ thích hợp để ra tay. Như vậy, không phải vấn đề ai mạnh ai yếu mà mọi thứ đều tính toán bằng trí tuệ thôi.

Bách Linh nói:

- Ngạo Tuyết suy đoán có lý, Hư Vô Giới Thiên tồn tại ở nơi thần bí nhất trong trời đất, Vu Thần, Yêu Hoàng, Địa Âm, Thiên Sát xâm phạm bọn họ tất nhiên phát hiện. Cho nên tuyệt đối sẽ không ngồi chờ đợi. Hiện nay, chúng ta gia nhập thêm vào, thật sự không phải là lúc tốt nhất, chúng ta hẳn trước hết phải hỏi cho ổn định rõ ràng, sau đó mới đi đến đó.

Lục Vân nói:

- Ý kiến của muội rất đúng, bất quá giữa ta và bọn họ có rất nhiều ân oán cá nhân bên trong, hẳn phải ra mặt tính toán cho xong. Hơn nữa, nếu ta lợi dụng lúc bọn họ trọng thương mới xuất hiện, thế thì không phải chuyện Lục Vân nên làm.

Nhìn chàng, khuôn mặt tươi cười không hề có chút biến hóa nào, vẻ mặt càng hiền hòa thân thiết hơn trước đó, nhưng khí chất cao ngạo thiên hạ lại không lúc nào lại không phát xuất làn sáng.

Vì thế, cả ba cô đều cười, một nụ cười mỉm phát ra từ nội tâm cùng với hạnh phúc và kiêu ngạo sâu sắc vì chàng.

Bách Linh tán dương:

- Lục Vân vẫn là Lục Vân, không hổ là niềm kiêu hãnh của cả đời chúng ta, cũng chính là niềm tự hào lớn lao của chúng ta.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Cứ yên tâm thẳng tay mà làm, cho dù thế nào đi nữa, chúng ta đều tôn trọng ý kiến của huynh.

Nhìn bọn họ thật sâu sắc tình cảm, Lục Vân hào khí tới mây trời lên tiếng:

- Tung hoành trời đất, lòng theo ý huynh muốn. Hãy để chúng ta đi kết thúc mọi thứ thật oanh oanh liệt liệt, khiến trời đất chứng kiến giờ phút huy hoàng nhất này, xem huynh lay chuyển chín tầng trời thế nào, bình định thiên hạ thế nào!

Nói rồi toàn thân hào quang chói mắt, làn sáng bảy màu chuyển động không ngừng hình thành một kết giới ánh sáng bao phủ cả ba nàng và Hải Nữ.

Cảm nhận được niềm tin và sức mạnh của chàng, ba người Bách Linh hơi mỉm cười, trong mắt toát ra ánh mắt khích lệ và ủng hộ.

Hải Nữ thấy vậy, vẻ mặt ngưỡng mộ lên tiếng:

- Sư phụ thật uy phong, Hải Nữ sau này cũng phải được như người, cao ngạo với thiên hạ!

Vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, Lục Vân nho nhã cười nói:

- Chí khí rất đáng giá, nhưng không thể để mấy phần kiêu ngạo tùy tiện được.

Hải Nữ nghiêm túc đáp:

- Sư phụ yên tâm, Hải Nữ đã hiểu rõ.

Thu lại làn sáng quanh thân, Lục Vân cười nói:

- Như vậy, chúng ta xuất phát thôi.

Nói rồi gia tăng tốc độ, năm người hai thú loáng lên liền biến mất ...

Cửa thời không lóe lên qua đi. Thời khắc đó, một tin tức kỳ dị truyền thẳng vào trong đại não Liệt Thiên. Cảm giác đó hơi mơ hồ, hệ như mù mờ trong sương, mơ hồ ẩn chứa điều gì, nhưng lại không nhìn rõ ràng được.

Ngừng đầu, Liệt Thiên nhìn về phía trước, chỉ thấy cách vài trượng có một Thước kiều, bên trên có hai bóng người, người trước toàn thân ánh sáng vây phủ, nhìn không rõ hình dáng, cũng không rõ diện mạo. Người sau lại quen thuộc, chính là Lăng Thiên đã bắt Bạch Như Sương, trên người ông ta ẩn hiện hào quang ngũ sắc.

Cừu nhân vừa gặp nhau, Liệt Thiên tự nhiên bùng bùng lửa giận. May mà Huyền Dạ nhanh hơn một bước nắm tay Liệt Thiên, lên tiếng nhắc nhở:

- Nếu đến rồi, chủ nhân hà tất phải nóng nảy vậy.

Liệt Thiên tâm thần rung động, lập tức bình tĩnh trở lại, lạnh lùng lên tiếng:

- Hai vị ở đây có phải chờ đợi bốn hoàng đế chăng?

1089. Chương 1091 – Quần Hùng Tự Thủ (quần Hùng Tự Hội)

- Có khách từ xa đến, Hư Vô giới tự nhiên phải nghênh đón ở đây.

Liệt Thiên quan sát tình cảnh của Hư Vô tôn chủ, kinh ngạc nói:

- Người hẳn chính là ông chủ của Hư Vô chẳng?

- Không sai, hiện nay ta chính là chủ nhân nơi này, người cứ gọi ta Hư Vô tôn chủ là được rồi.

Giọng nói bình thản, Hư Vô tôn chủ không biểu hiện một chút nào vẻ hận thù. Đây là do tu vi của ông đã đến cảnh giới trong lòng căn bản không hề có thù hận chẳng?

Lúc này, Vu Thần và Hách Triết cũng tiến vào rồi. Thấy tình hình như vậy, Vu Thần cười nói:

- Phong cảnh nơi này không tồi chút nào, khó trách người đời cứ mãi tìm cách này cách kia để chạy đến nơi này.

Lăng Thiên giận dữ nhìn lão, quát lên:

- Vu Thần, người làm gì Bạch Quang rồi? Còn không nhanh thả ông ấy ra đây.

Liếc Lăng Thiên, Vu Thần hừ nhẹ nói:

- Đây có phải là đạo đài khách của Hư Vô Giới Thiên chẳng?

Lăng Thiên giận dữ nói:

- Người mà coi là khách thể nào, người...

Hư Vô tôn chủ phát tay ngăn lại nói:

- Người từ xa đến là khách, chớ để người ta cười chê.

Vu Thần cười nói:

- Chủ nhân còn biết được đại thể, biết được lễ phép.

Liệt Thiên không kiên nhẫn chờ hai người nói nhảm, nói thẳng vào chủ đề:

- Như Sương ở đâu, hãy nhanh chóng giao nàng ra đây. Nếu không chớ trách bổn hoàng ra tay hủy diệt nơi này.

Thấy Liệt Thiên nóng nảy như vậy, Hư Vô tôn chủ nói:

- Yêu Hoàng hà tất phải gấp, người muốn đến đây cứu người hay lại muốn hủy diệt Hư Vô Giới Thiên của ta đây?

Liệt Thiên lạnh lùng đáp:

- Thế phải xem tình hình thế nào, nếu như các người thả người, bổn hoàng có thể tính đến chuyện bỏ đi. Nếu như không thả người, thế đừng trách bổn hoàng.

Hư Vô tôn chủ không chút hoảng loạn, bình tĩnh lên tiếng:

- Nếu như ta dùng sinh mạng Bạch Như Sương nào uy hiếp người, khiến người ra tay giết chết Vu Thần, sau đó mới thả người, lúc đó người sẽ làm như thế nào?

Liệt Thiên nghe vậy thất kinh, chất vấn lại:

- Bổn hoàng làm sao có thể tin được người đây?

Hư Vô tôn chủ bình tĩnh nói:

- Người lại không tin thì có thể làm gì được đây?

Liệt Thiên trầm ngâm. Câu này đã đánh đúng vào điểm yếu của Liệt Thiên, cho dù Hư Vô tôn chủ có giữ chữ tín hay không, chỉ cần Bạch Như Sương còn ở trong tay đối phương, Liệt Thiên thế nào cũng có phần kiêng kỵ.

Vu Thần nghe những lời này, cười âm hiểm lên tiếng:

- Kế mượn đao giết người của tôn chủ quá rõ ràng. Nếu như ép bức Yêu Hoàng quá mức, hẳn liên thủ với bốn thần, đến lúc đó tình thế xoay chuyển khiến Hư Vô Giới Thiên xui xẻo rồi.

Hư Vô tôn chủ nhìn lão, lạnh lùng nói:

- Người đến đây không phải muốn biết kết quả cuối cùng thế nào sao?

Vu Thần chấn động, biện bác lại:

- Biết đâu ta đến để báo thù đây. Dù sao người phong ấn ta năm xưa chính là Lăng Thiên, chủ mưu lại là Hư Vô tôn chủ người, món nợ này làm sao ta không tính cho được.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Cừu hận tự nhiên người sẽ không quên, nhưng mục đích chân chính của người là muốn thoát khỏi lời nguyền ông trời đang đặt trên người người thôi.

Khuôn mặt Vu Thần vốn dĩ xấu xí bình tĩnh đột nhiên thay đổi, lão giận dữ nói:

- Người nói vậy, căn bản không phải như vậy.

Hư Vô tôn chủ phản bác lại:

- Nếu không phải, người sao phải kích động như vậy? Đây không phải chưa đánh đã khai sao?

Nghe vậy Vu Thần ngẩn ra, rồi xấu hổ quá thành giận nói:

- Nếu người đã biết, thế bốn thần cũng không cố che giấu nữa, ta đến đây là muốn hủy diệt sự tồn tại của Hư Vô giới này đây.

Lăng Thiên khinh bỉ:

- Chỉ với người mà muốn tiêu diệt Hư Vô Giới Thiên ta, thế thì còn thiếu nhiều lắm. Bây giờ, mọi người đã nói rõ rồi, Bạch Quang đâu? Người có thả hay không?

Vu Thần hận thù đáp:

- Muốn lấy người, được, bốn thần giao lại cho người.

Nói rồi lòng bàn tay đẩy ra, để lộ một chùm ánh sáng nhàn nhạt, chính là nguyên thần của Bạch Quang. Đáng tiếc khí tức của Bạch Quang rất yếu ớt, rõ ràng trước đó đã nếm đủ đau khổ.

Lăng Thiên thấy vậy, bay đến muốn đoạt lấy, đáng tiếc còn chưa đến gần, nguyên thần Bạch Quang liền bị Vu Thần đột nhiên nắm chặt năm ngón tay lại bóp nát rồi. Thấy vậy, Lăng Thiên rất giận, rống to lên:

- Vu Thần, hôm nay người đừng mong còn sống thoát khỏi nơi này!

Vu Thần âm trầm lên tiếng:

- Ai sống ai chết, còn phải so tài mới có thể hiểu rõ được.

Nói rồi làn sáng quanh người lấp lánh, một làn sát khí âm tà ngập tràn bốn phía, khiến cho không khí giữa hai bên lập tức khẩn trương lên.

Thấy vậy, Hách Triết mở miệng nói:

- Chủ nhân, lúc này không phải lúc, không dễ lỡ mạng được.

Vu Thần khuôn mặt giận dữ khó bỏ, hận thù nói:

- Cục diện giằng co, luôn cần phải có người đến phá vỡ.

Hách Triết lại nói:

- Cho dù là như vậy, cũng không cần vội vàng như vậy.

Hư Vô tôn chủ lên tiếng:

- Vu Thần hà tất phải giận dữ, nếu như lúc này người động thủ, sau này tất nhiên sẽ hối hận, thế cần gì phải làm như vậy.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Người nói như vậy chính là sợ ta khơi dậy chiến tranh loạn đấu, tạo thành cơn lốc hủy diệt.

Lăng Thiên quát lên:

- Im miệng, nơi này là Hư Vô Giới Thiên, người cho là chúng ta sợ người được sao?

Vu Thần hỏi ngược lại:

- Lẽ nào không sợ chẳng?

Lăng Thiên giận dữ đáp trả:

- Nếu sợ, chúng ta trực tiếp phong kín đường vào là được rồi, hà tất phải ở nơi này chờ đợi các người tiến vào?

Vu Thần sững sốt, sau đó khôi phục lại bình tĩnh lạnh lùng, âm trầm nói:

- Các người đã biết trước chúng ta sẽ đến đây rồi?

Lăng Thiên hừ giọng nói:

- Người cho thế nào?

Vu Thần liếc Liệt Thiên, tiếp tục nói:

- Nói như vậy, các người có ý dẫn dụ bọn ta tiến vào rồi?

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Nếu đến rồi, hà tất phải quá suy nghĩ vậy? Bây giờ chuyện cần nói cũng đã nói rõ rồi, hay là bàn đến chuyện của Bạch Như Sương đi.

Liệt Thiên nghe vậy, vội vàng lên tiếng:

- Người muốn thế nào đây?

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Đối với Hư Vô Giới Thiên, các người một xuất thân từ Yêu vực, một xuất thân từ Cửu U, chúng ta chính ta đối lập, về lý về tình chúng ta đều phải có sự kết thúc. Hiện nay, nếu như chúng ta đã gặp nhau, cũng là định mệnh sai khiến, hãy để chúng ta kết thúc tất cả mọi ân oán ở đây.

Liệt Thiên quát lên:

- Ân oán của chúng ta, phải kết thúc thế nào thì kết thúc thế ấy, nhưng trước hết người phải thả người ra đã.

Hư Vô tôn chủ lạnh lùng trả lời:

- Không cần phải lo lắng, Bạch Như Sương ở trong kỳ trận Tinh La Vạn Tượng sau lưng ta, nếu người có bản lĩnh hãy phá giải trận này, bốn tôn chủ tuyệt đối không ra tay ngăn cản, hơn nữa còn tự mình đưa tiễn các người rời đi.

Liệt Thiên cả kinh, ánh mắt quét về phía xa xa, quả nhiên thấy một trận pháp vận hành, lúc này đang phát ra làn sáng chói mắt.

Thôi nhìn, Liệt Thiên nói:

- Người nói quả thật vậy!

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Không chút giả dối!

Liệt Thiên quát lên:

- Được, nhất ngôn cử đỉnh, bốn hoàng không tin phá không được trận pháp này của người.

Nói rồi bay lên muốn vượt qua Hư Vô tôn chủ tiến đến cứu người.

Phất tay, Hư Vô tôn chủ xem chỉ đưa tay tầm thường nhưng dễ dàng ngăn cản Yêu Hoàng Liệt Thiên lại.

- Yêu Hoàng chớ gấp, chuyện của người dần xếp ổn rồi, chúng ta lại nói về Vu Thần.

Kinh ngạc nhìn ông, Liệt Thiên trong lòng hơi rung động, thực lực Hư Vô tôn chủ quả thật hơi cao thâm khó lường.

Vu Thần thấy nhắc đến bản thân mình, cười lạnh nói:

- Chuyện bốn thần không gấp, hơn nữa cũng muốn biết qua Tinh La Vạn Tượng trận pháp của Hư Vô giới.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Quan sát tuy tốt, nhưng lại thiếu đi Vu Thần rõ ràng có phần thất lễ. Vậy đi, bốn tôn chủ lại tìm hai người quen để tâm sự cùng với Vu Thần.

Kinh ngạc nhìn Hư Vô tôn chủ, Vu Thần hỏi:

- Người quen? Hư Vô Giới Thiên còn có cao thủ nào bốn thần biết được đây?

Hư Vô tôn chủ đưa tay chỉ đường vào, điềm nhiên trả lời:

- Nơi đó không phải có hai người quen đang đến chăng?

Lời này vừa nói, Vu Thần, Hách Triết, Liệt Thiên, Huyền Dạ đều thất kinh, đồng thời quay người nhìn lại. Vừa mới thấy, bốn người lập tức biến sắc mặt.

Vu Thần hô nhẹ:

- Địa Âm, Thiên Sát, các người cũng đến rồi.

Âm Đế quét mắt qua mọi người, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Thế nào, bốn đế không đến được chăng?

Vu Thần bật cười ha hả trả lời:

- Nơi này không phải địa bàn của ta, đến không đến người phải hỏi chủ nhân.

Thiên Sát chăm chú nhìn Hư Vô tôn chủ, gằn giọng nói:

- Chúng ta cuối cùng lại gặp nhau rồi!

Hư Vô tôn chủ toàn thân mây khí vây bọc, nhìn không thấy rõ được dung mạo, cũng không biết vẻ mặt ông ấy thế nào. Nhưng nghe theo giọng nói của ông thì lúc này ông tuyệt đối không kinh hoàng.

- Định mệnh sắp sẵn, không phân ra sớm muộn, phải gặp thì ai cũng không ngăn trở được.

Nhìn quanh bốn phía, Thiên Sát nói:

- Như vậy, hãy để chúng ta kết thúc tất cả ân oán quá khứ ở nơi này.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Mỗi vị nơi này đều có ân oán với Hư Vô giới, muốn kết thúc cũng phải cần phân trước sau.

Thiên Sát cười giận nói:

- Đến trước đến sau? Ha ha ha ... Người quả thật tự phụ quá.

Hư Vô tôn chủ hờ hững trả lời:

- Không một chút nào tự phụ, làm sao có thể xứng với danh hiệu Hư Vô tôn chủ đây.

Âm Đế nói:

- Khó có dịp mọi người đều tụ lại ở đây, hôm nay đến đây kết thúc mọi chuyện cho xong.

Liệt Thiên hờ hững nói:

- Cái gì mà xong hết mọi chuyện? Bốn hoàng đến đây chỉ để cứu người, không có hứng thú gây chuyện với người.

Âm Đế cười khinh miệt nói:

- Sao vậy? Người sợ rồi chăng?

Liệt Thiên lạnh lùng tàn khốc nói:

- Bốn hoàng mà sợ người? Quả thực đáng cười quá.

Vu Thần cười tà đạo nói:

- Sợ và không sợ, thử qua không phải là biết ngay thôi sao?

Huyền Dạ quát lên:

- Vu Thần người bớt chia rẽ li gián nơi đây, có bản lĩnh người hãy xông lên.

Trùng Huyền Dạ, Vu Thần toàn thân lóe lên ánh âm u, một luồng sát khí vô hình bay đến.

- Bốn thần đang nói chuyện, chưa đến lượt người xen miệng vào.

Liệt Thiên thân thể lóe lên xuất hiện trước Huyền Dạ, ngăn sát khí của Vu Thần lại, lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Muốn động thủ thì cứ tìm ta, không cần phải làm trò làm phép như vậy.

Thấy không khí giữa bọn họ khẩn trương, Hư Vô tôn chủ mở miệng nói:

- Tất cả mọi ân oán, sớm muộn cũng phải kết thúc, các vị không thấy lúc này trở mặt thì có lợi cho Hư Vô giới ta chăng?

Vu Thần và Liệt Thiên nghe vậy sững sốt, đều phát hiện lời của Hư Vô tôn chủ hơi cổ quái, ông ta vì sao lại nói thẳng ra như vậy? Ông ta quả thật tự tin có thể thu thập tất cả bốn cao thủ trước mắt mà không sợ gì, hay còn có dụng ý khác đây?

Thiên Sát ánh mắt kì dị nhìn Hư Vô tôn chủ, trầm giọng nói:

- Đủ bá lực, không hổ là Thái Sơn Bắc Đẩu của Tu Chân giới, cũng là người sáng lập Hư Vô giới.

Âm Đế khinh bỉ nói:

- Chớ khoa trương hấn, ta thấy hấn không hề đơn giản như trong tưởng tượng của người, nếu không sao có thể vài ngàn năm chưa suy yếu, liên tục nắm thiên hạ trong tay.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Không hổ là cố nhân, Âm Đế xem ra vẫn nhớ rõ về bốn tôn chủ mới như ngày nào.

Âm Đế hận thù trả lời:

- Nếu có thể quên đi, bốn đế đã sớm quên rồi. Đáng tiếc lại không thể quên được.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên nói:

- Vài ngàn năm trôi qua rồi, cừu hận trong lòng người vẫn y vậy không tiêu tan, làm sao có thể tốt lành được.

Âm Đế giận dữ trả lời:

- Câm miệng, bỗn đê không muốn nghe người nói hươu nói vượn, chúng ta sớm kết thúc thôi.

Nói rồi khí tức quanh người chuyển sang lạnh lẽo, một luồng khí tàn nhẫn ngập tràn bốn phía.

1090. Chương 1092 – Tinh La Vạn Tượng

- Tôn chủ, chuyện đến mức này, chúng ta ...

Phất tay, Hư Vô tôn chủ ngăn lời của Liệt Thiên lại, nói với sáu người xung quanh:

- Nếu các vị đều thấy là đã đến lúc, thế thì bốn tôn chủ cũng không muốn nói nhiều nữa. Bây giờ Yêu Hoàng nếu có lòng cứu người, chỉ bằng hãy đi trước một bước. Còn lại mấy vị nơi này, chúng ta lại bàn luận xem làm sao kết thúc ân oán mấy ngàn năm đây.

Lời này vừa phát ra, Liệt Thiên liếc Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần, hơi chần chờ một lát liền dẫn Huyền Dạ bỏ đi thẳng về phía Tinh La Vạn Tượng kỳ trận. Vu Thần về mặt cổ quái, ánh mắt biến ảo bất định, lúc thì nhìn Âm Đế, Thiên Sát, Hư Vô tôn chủ rồi lại Liệt Thiên, rõ ràng đang suy nghĩ.

Thiên Sát về mặt như bình thường, khuôn mặt ngạo khí lạnh lùng tàn khốc ngạo nghễ khiếp người, lạnh nhạt nhìn về phía trước. Chỉ có Âm Đế biến đổi cực lớn, khí giận toàn thân dần dần biến mất, thay bằng một luồng khí tức âm hiểm quỷ dị, đang âm hiểm lạnh lùng nhìn Hư Vô tôn chủ, không nói một lời.

Thấy ba đại cao thủ không nói gì, Hư Vô tôn chủ nói:

- Thế nào? Mọi người đều không vội, dự tính chuẩn bị làm gì với bốn tôn chủ đây?

Vu Thần cười tà dị nói:

- Mới lần đầu đến Hư Vô Giới Thiên, bốn thần muốn được biết qua tiên cảnh bất tử trong truyền thuyết, không biết tôn chủ có đồng ý hay không vậy?

Hư Vô tôn chủ lạnh lùng nói:

- Không muốn động thủ trước, Vu Thần có thể nói rõ hà tất phải mượn cớ này kia.

Bật cười ha hả, Vu Thần lên tiếng:

- Ân oán giữa bọn họ và người còn sớm hơn ân oán giữa ta và người. Bây giờ muốn tính sổ, tự nhiên cũng để bọn chúng bắt đầu.

Âm Đế cười lạnh nói:

- Vu Thần, người muốn ở sau chiếm tiện nghi, người cho bỗn đê là đứa ngốc sao?

Vu Thần nhún vai, mỉa mai:

- Nói muốn động thủ là người, không phải là ta. Bây giờ người đột nhiên sợ sệt không dám động thủ, lại đem mọi thứ đổ lên đầu bốn thần, đây làm sao không đáng cười chê được.

Âm Đế giận dữ nói:

- Bỗn đê dám đến chắc chắn không sợ! Nhưng bây giờ bỗn đê thay đổi ý định, không muốn động thủ sớm, người có thể làm sao đây?

Vu Thần khinh bỉ trả lời:

- Bên này không có chút náo nhiệt, bốn thần qua bên kia xem thử có điều gì lớn lao hay không?

Nói rồi kêu Hách Triết bay thẳng về phía quái trận Tinh La Vạn Tượng.

Âm Đế thấy vậy rất giận dữ, hằm hừ nói:

- Xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, người tưởng muốn chiêm tiện nghi không phải chuyện dễ dàng đâu.

Hư Vô tôn chủ thấy vậy, diêm nhiên nói:

- Nếu mọi người đều muốn xem náo nhiệt trước hết, thế chúng ta hãy cùng nhau đi xem thử, xem vận khí Yêu Hoàng thế nào đây.

Nói rồi kêu Lăng Thiên xoay người đi thẳng về phía sau.

Thiên Sát liếc Âm Đế, chất vấn:

- Người quả thật muốn ...

Âm Đế cười đáp:

- Đến cũng đến rồi, hà tất phải vội vàng? Trước hết hãy xem thử cũng không sao.

Thiên Sát chần chờ một lúc, cuối cùng gật đầu đồng ý, đi theo Âm Đế bay thẳng về phía Tinh La Vạn Tượng kỳ trận.

Đến Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, Liệt Thiên vừa nhìn liền thấy được Bạch Như Sương đang bị vây ở trung ương, cả người lập tức kích động trở lại.

- Như Sương, nàng thế nào rồi? Đừng sợ, ta đến cứu nàng.

Huyền Dạ nắm lấy Liệt Thiên, nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân phải bình tĩnh trở lại, Bạch cô nương lúc này vẻ mặt không chút sắc thái, rõ ràng không hề nghe được người. Hơn nữa, Tinh La Vạn Tượng kỳ trận trước mắt uy lực kinh người, huyền diệu vô cùng, chúng ta phải vô cùng lưu ý mới được.

Liệt Thiên hơi giận dữ, hận thù đậm chân, không cam lòng lên tiếng:

- Bất kể Tinh La Vạn Tượng cái gì, chỉ cần ngăn cản đường của ta, ta sẽ hủy diệt nó.

Huyền Dạ khuyên bảo:

- Chủ nhân đừng kích động, trận pháp này chúng ta chưa từng thấy qua, có gì lợi hại cũng chưa biết rõ. Một khi người hủy diệt trận này, có gây tổn thương cho Bạch cô nương hay không chúng ta cũng không nói rõ được.

Liệt Thiên nghe vậy thất kinh, quan sát cẩn thận trận pháp trước mắt, trầm ngâm nói:

- Trận pháp này quỷ dị khó lường, biến hóa phức tạp, muốn thuận lợi phá giải không phải là dễ dàng. Hiện nay, chúng ta không có nhiều thời gian để tiến từng bước giải mở nó, duy chỉ có dùng thủ đoạn sấm sét, dùng sức mạnh phá vỡ vận chuyển của nó.

Huyền Dạ lo lắng nói:

- Trận này nếu xuất phát từ Hư Vô Giới Thiên, hẳn uy lực nhất định kinh người. Hư Vô tôn chủ biết chủ nhân muốn cứu người, còn đặt Bạch cô nương vào bên trong, nhất định nắm chắc phần nào. Chúng ta nếu xông thẳng vào, thế thì đã nằm trong kế hoạch của Hư Vô tôn chủ, vì thế ...

Liệt Thiên nói:

- Suy xét quá nhiều chỉ khiến ngại chân ngại tay. Bây giờ chúng ta thử qua uy lực trận pháp, sau đó mới căn cứ tình hình mà xác định.

Huyền Dạ nói:

- Như vậy hãy để thuộc hạ đi vào trước thử qua, xem uy lực trận pháp này thế nào?

Nói rồi không chờ Liệt Thiên mở miệng, Huyền Dạ liền bước lên ba bước, hai tay đánh ra nhanh chóng, chưởng lực mạnh mẽ rít lên như sấm, mang theo làn sáng màu trắng bạc tạo thành một tấm lưới sáng dày đặc bay thẳng về phía Tinh La Vạn Tượng.

Quan sát một chiêu của Huyền Dạ, Liệt Thiên phát hiện lưới sáng này khi đến gần trận pháp liền hơi hơi lắc lư một chút, sau đó liền bị trận pháp vận hành dời sang một chỗ khác, dễ dàng hóa giải nó.

Thấy vậy, Huyền Dạ hoàn toàn không quan tâm, bắt đầu công kích thứ hai. Chỉ thấy lòng bàn tay của hắn lấp lánh hào quang, chưởng lực ngưng tụ không tan, hết như một con rồng to lớn vẩy đuôi, theo sự khổng chế của hắn co giãn không ngừng, tìm kiếm chỗ hở của trận pháp.

Ban đầu, hai luồng chưởng lực từ hai tay Huyền Dạ phát ra vừa tiếp xúc với Tinh La Vạn Tượng, liền bị làn sáng trên bề mặt trận pháp chuyển động rất nhanh hất bắn ra.

Nhưng sau đó, theo sự gia tăng sức mạnh của Huyền Dạ, hai luồng chưởng lực đó liên tiếp chạm vào trận pháp, cuối cùng tìm được một chút chỗ chui lọt vào trong đó.

Đến lúc này, Huyền Dạ tự nhiên cao hứng. Nhưng hắn còn chưa kịp cười, cả thân hình liền bị Tinh La Vạn Tượng kỳ trận cuốn vào.

Liệt Thiên thấy vậy thất kinh, ra tay muốn đoạt lại nhưng đã quá trễ, chỉ có thể bất cam nhìn Huyền Dạ bị hút vào trong trận pháp.

Giây lát, thân thể Huyền Dạ ổn định rồi, chỉ thấy hắn đứng ở phạm vi vòng thứ nhất của trận pháp đang mở miệng hô hào nhưng không nghe được thanh âm của hắn.

Bên này, Huyền Dạ dường như gặp phải một loại ảo cảnh, một mình ở đó điên cuồng tấn công hết như đang đối địch.

Liệt Thiên trong lòng nóng nảy, hắn xuất thân từ Yêu vực tuy có thực lực kinh người, nhưng với kỳ môn độn giáp của nhân gian lại không hiểu rõ.

Trước đây, hắn bằng vào thực lực bản thân khắc phục mọi thứ. Nhưng hiện nay lại khiến cho hắn cảm thấy áp lực uy hiếp.

- Ha ha, trận pháp này quả thật huyền bí, ngăn cản được Yêu Hoàng danh vang Thất giới.

Âm thần đến, Vu Thần vẻ mặt đầy tà khí cười ha hả nói nhỏ.

Xoay người, Liệt Thiên thấy mọi người đến gần, lập tức vẻ mặt trầm xuống, nói thẳng với Vu Thần:

- Bớt ở đây nói năng lung tung, bây giờ tâm tình bốn hoàng không tốt, chọc giận ta chỉ khiến người gặp xui xẻo thôi.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Bản thân phá không được trận, còn nói này nói khác với người ta, người đúng là bá đạo hết mức.

Liệt Thiên giận dữ trừng hắn, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người có lòng muốn đánh một trận với ta trước phải không?

Cảm nhận được giận dữ của Liệt Thiên, Vu Thần giọng biến hẳn, cười ha hả nói:

- Bốn thần chỉ nhắc nhở người, ai muốn xen vào việc người khác, quả thật khó làm người tốt được, không có người tin tưởng quả thật đáng buồn!

Liệt Thiên khinh bỉ hừ một tiếng, quát lên:

- Chuyện bốn hoàng không cần người phải nhắc nhở.

Nói rồi xoay người đối mặt với Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, hào quang trong lòng bàn tay lóe lên, thần binh cực bá đạo đột nhiên xuất hiện cùng với làn sáng kinh người, chớp mắt đã đánh trúng Tinh La Vạn Tượng kỳ trận.

Lúc này, Liệt Nhật long thương hào quang rực rỡ, làn sáng chói mắt khiến người ta không mở mắt được, hơn nữa còn có tiếng sấm rung trời và kinh khí đáng sợ, dùng điểm giao nhau làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Một chiêu uy lực kinh người vừa sinh ra sức phá hoại khiến cho trận pháp Tinh La Vạn Tượng đang vận chuyển dừng lại.

Vì thế, Liệt Thiên nắm lấy thời cơ, lóe lên xông đến xuyên qua được tầng phòng ngự thứ nhất, tiến vào bên trong trận pháp.

Bên ngoài, Địa Âm, Thiên Sát, Vu Thần và Hư Vô tôn chủ sáu người chịu ảnh hưởng của không khí chuyển động, thân thể hơi run rẩy, vẻ mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Tiến vào trong trận pháp rồi, Liệt Thiên chỉ phát hiện ánh sao bốn bề rực rỡ, làn sáng mê loạn khiến hắn nhìn không rõ cảnh sắc bốn bề.

Như vậy, đang ở chỗ nào, Huyền Dạ và Bạch Như Sương đang ở đâu, Liệt Thiên hoàn toàn không cách gì làm rõ.

Nhắm chặt hai mắt, Liệt Thiên dò xét động tĩnh bốn bề, rất nhanh cảm ứng được khí tức Huyền Dạ, vì thế nhanh chóng tiến gần hắn.

Rất nhanh, Liệt Thiên tìm được Huyền Dạ, hai người bắt đầu thương nghị.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lăng Thiên hơi lo lắng hỏi:

- Tôn chủ, người thấy bọn họ ...

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên nói:

- Tinh La Vạn Tượng nếu dễ dàng phá giải như vậy, chắc chắn không được xem là một trong tam kỳ của Hư Vô giới.

Lăng Thiên nghe vậy hơi ổn định, ánh mắt quét qua địch nhân lân cận, nhẹ nhàng nói:

- Tiếp theo, chúng ta có phải ...

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Cơ hội động tĩnh thế nào nằm trong tay bọn họ, không ở trong tay chúng ta, ông hà tất phải nóng lòng.

Nghe Hư Vô tôn chủ nói vậy, Âm Đế cười lạnh nói:

- Không cần phải ra vẻ trấn tĩnh. Hiện nay tình thế nơi này bất lợi cho ngươi, cho dù muốn trì hoãn thì có thể trì hoãn đến lúc nào được đây?

Nhìn vào Tinh La Vạn Tượng, Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Đợi chờ, chính là một loại huyền cơ. Xấu hay tốt, ai có thể nói rõ ràng được? Hiện nay, Yêu Hoàng Liệt Thiên đã bị vây khốn, với thực lực của hắn, cho dù có thể ra được cũng là chuyện rất lâu sau này. Bây giờ, một số âm mưu của người khác tự nhiên không thể nào thực hiện được.

- Âm mưu?

Âm Đế bật cười ha hả, liếc Vu Thần, trào phúng:

- Như vậy, bây giờ có người tâm lý hắn rất nóng nảy.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Không chỉ có một người lo lắng.

Âm Đế kinh dị hỏi:

- Ngươi nói vậy là có ý thế nào?

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên đáp:

- Ba người trong trận pháp cũng không lo lắng lắm.

Âm Đế hừ giọng nói:

- Chỉ cố tạo ra huyền ảo mà thôi.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Người sống vô vi, không chút ý niệm. Âm Đế nếu không có lòng mong muốn, thì làm sao lại để ý đến vậy?

Âm Đế cười lạnh nhạt đáp:

- Người đầy hận thù, làm sao có thể quên đi được. Người biết rõ hà có phải hỏi.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên trả lời:

- Người đến là khách, ta làm sao có thể lạnh nhạt với khách được.

Âm Đế giận dữ nói:

- Nói như vậy, người ở đây phô diễn bốn đế?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Người ta đối địch, hà tất phải để ý này kia chẳng?

Âm Đế liếc nhìn Yêu Hoàng trong trận pháp, thấy hắn bị vây khốn, không khỏi hừ lạnh nói:

- Lúc này đây, nếu không có người nào rời đi, người nói xem cuối cùng ai là người có lợi nhất?

1091. Chương 1093 – Mâu Thuần Chi Xử (điểm Mâu Thuần)

- Chuyện này phải xem ai rời đi. Nếu bốn tôn chủ bỏ đi, đến lúc đó Vu Thần hẳn phải chịu tai ách. Nếu như Vu Thần rời đi, lúc đó khó mà nói rõ được.

Âm Đế cười lạnh nói:

- Không có gì đáng nghi ngờ, đến lúc đó tự nhiên kết quả là ... ha ha ha ...

Hư Vô tôn chủ không nói, Lăng Thiên lại hừ giọng nói:

- Chớ có cuồng vọng, cho dù là như vậy, các người cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi.

Vu Thần bên cạnh suy nghĩ lời nói của hai bên, trong lòng hơi do dự. Căn cứ lời nói của hai bên, bản thân một khi rời đi bọn họ nhất định sẽ xông đến. Lúc đó chỉ cần bản thân được Yêu Hoàng Liệt Thiên hỗ trợ, làm sao có thể không đối phó được với những người còn lại đây?

Nhưng có một điểm, Vu Thần cũng không nắm vững mười phần về việc bản thân có thể phá giải được Tinh La Vạn Tượng trận pháp hay không. Nếu như không giải mở được, bản thân không phải cũng bị vây khốn vào trong? Đến lúc đó, không phải đã rơi vào mưu kế của Hư Vô tôn chủ sao?

Phát hiện được biến hóa của lão, Hách Triết hỏi:

- Chủ nhân, người đang lo lắng?

Vu Thần liếc lão, lắc đầu trả lời:

- Ta đang phân tích, nhưng tình huống không rõ ràng.

Hách Triết nói:

- Như vậy phải đánh cược với vận may.

Vu Thần trong lòng chấn động, vận may?

Đúng thế. Vận may bản thân tốt hay xấu, hoàn toàn liên hệ với Liệt Thiên.

Cho dù vận may bản thân thiếu chút nữa, không phá được trận này, lẽ nào Liệt Thiên cũng vận may suy kém, định sẵn bị vây chết ở trong đó?

Nghĩ đến đây, Vu Thần lập tức quyết định, nói với Hách Triết:

- Đi, chúng ta cũng xem thử uy lực của Tinh La Vạn Tượng kỳ trận thế nào.

Hách Triết cả kinh, nhưng không nói gì cả, lập tức theo sát Vu Thần bỏ đi.

Chớp mắt, Vu Thần dùng Vu thuật quỷ dị dễ dàng phá được tầng phòng ngự ngoài cùng của Tinh La Vạn Tượng trận pháp, tiến vào bên trong trận.

Như vậy, bên ngoài trận chỉ còn lại Thiên Sát, Địa Âm, Hư Vô tôn chủ và Lăng Thiên.

Thôi nhìn, Thiên Sát nhìn Hư Vô tôn chủ, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lúc này không có người ngăn trở, chúng ta cũng phải tính toán cho xong món nợ cừu hận năm xưa.

Hư Vô tôn chủ nhìn hắc, giọng quái dị nói:

- Vật còn người mất, không chịu quay đầu, người quả thật còn đang nhớ hận thù quá khứ?

Thiên Sát cười điên cuồng nói:

- Vật còn người mất? Ha ha ha...Câu này ngươi không thấy là quá sai lầm rồi chẳng?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu nói:

- Ngàn năm vạn tháng chớp mắt trôi qua, thương cảm cố nhân khuôn mặt đã không còn. Ngươi trước đây không phải là như vậy.

Thiên Sát hận thù nói:

- Ngươi trước đây lại vẫn là như vậy!

Hư Vô tôn chủ không nói, Lăng Thiên bên cạnh quát lên:

- Vậy thì thế nào?

Thiên Sát quát lên:

- Hắc không thay đổi, ta vẫn mãi là ta, vì thế cừu hận trước kia thế nào cũng không thể ngừng được.

Hư Vô tôn chủ lạnh lùng nói:

- Thiên Sát, ngươi còn nhớ ngày đó bị phong ấn thế nào chẳng?

Thiên Sát hận thù nói:

- Chuyện năm đó, cả đời này ta cũng không thể nào quên được.

Hư Vô tôn chủ nói tiếp:

- Như vậy, ngươi còn dám đến đây?

Thiên Sát bật cười điên cuồng nói:

- Có gì mà không dám chứ? Ngày đó ngay cả ngươi cũng không giết được ta, bây giờ ta còn sợ ngươi nữa sao?

Nghiêng mình, Hư Vô tôn chủ nhìn Âm Đế, hỏi lại:

- Ngươi thì sao? Cũng không quên được chuyện năm xưa chẳng?

Âm Đế gằn giọng nói:

- Tự nhiên không thể quên được sỉ nhục năm xưa.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên nói:

- Thế các ngươi có biết, ngày đó ai là người phong ấn được hai ngươi chẳng?

Thiên Sát giận dữ trả lời:

- Đương nhiên là ngươi rồi!

Âm Đế quát lên:

- Người hà tất phải cố hỏi rõ làm gì đây?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu nói:

- Sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

Thiên Sát hỏi lại:

- Có chỗ nào sai lầm đây?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Người phong ấn các người năm xưa hoàn toàn không phải xuất phát từ Hư Vô giới.

Âm Đế hừ giọng nói:

- Nói bậy, ngày đó rõ ràng là người làm, bây giờ sao không dám thừa nhận, quả thật xấu hổ vô cùng.

Hư Vô tôn chủ không nói, ánh mắt nhìn về phía Tinh La Vạn Tượng trận pháp.

Lúc này bốn người trong trận đã cách nhau không xa, tất cả đều tiến vào vòng thứ hai, bắt đầu đến gần Bạch Như Sương ở trung tâm.

Nhưng dù sao Tinh La Vạn Tượng huyền bí, càng vào sâu bên trong, uy lực trận pháp càng thêm mạnh mẽ, làn sáng lấp lánh bề mặt càng chói mắt.

Như vậy, Liệt Thiên, Vu Thần bốn người bị sức mạnh ngăn trở cực mạnh, thế tiến lên lập tức giảm lùi lại.

Lăng Thiên thấy Hư Vô tôn chủ hoàn toàn không giải thích, trong lòng hơi nghi hoặc, tổng quát cảm giác thấy câu chuyện giữa ông ấy và Thiên Sát, Địa Âm có chút mâu thuẫn.

Nhưng chuyện này không tiện hỏi han, ông chỉ có thể dấu trong lòng, miệng lại nói:

- Tôn chủ nếu đã nói không phải, tự nhiên sẽ không phải, hà tất phải lừa người làm gì?

Âm Đế giận dữ nói:

- Câm miệng, năm xưa bọn ta tung hoành thiên hạ, người còn chưa biết ở nơi nào, làm sao có thể biết được chuyện năm xưa.

Lăng Thiên hơi giận dữ, quát lên:

- Khoa trương làm gì? Nếu năm xưa tôn chủ có thể phong ấn các người, bây giờ cũng có thể như vậy.

Âm Đế khinh bỉ nói:

- Ngày xưa hần may mắn thôi, bây giờ dĩ nhiên vật đổi sao dời. Bây giờ còn muốn phong ấn bọn ta là chuyện không thể làm được nữa rồi.

Lăng Thiên hơi tức giận, liếc Hư Vô tôn chủ nói:

- Tôn chủ, bọn chúng khoa trương như vậy, người sao không nói gì cả vậy?

Hư Vô tôn chủ thôi nhìn, điềm nhiên đáp:

- Đừng gấp, bọn chúng khoa trương không được lâu. Hơn nữa, nếu năm xưa ta phong ấn bọn chúng, ta sao lại bảo ông đi tìm tung tích của Thiên Uy lệnh đây?

Lăng Thiên sửng sốt, bản thân thấy chuyện rõ ràng như vậy sao mình lại sơ ý đây?

Nhưng đúng là kỳ quái, nếu như không phải Hư Vô tôn chủ phong ấn Địa Âm, Thiên Sát, bọn chúng sao cứ một mực cho là Hư Vô tôn chủ đây?

Trong này không phải có mâu thuẫn chăng?

Mang theo nghi vấn, Lăng Thiên nói:

- Như vậy, mâu thuẫn giữa các vị xuất phát từ đâu đây?

Hư Vô tôn chủ liếc Thiên Sát, Địa Âm, than nhẹ:

- Mâu thuẫn khác biệt do bọn chúng không biết một chút khuất tất bên trong.

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Khuất tất nào mà bọn ta còn chưa biết được đây?

Hư Vô tôn chủ trầm mặc không nói, không biết là không muốn nói đến hay còn có cố kỵ nào khác.

Âm Đế quát lạnh:

- Nói đi, sao lại không nói, hay là còn có một chỗ nào không rõ đây?

Lăng Thiên nhỏ giọng nói:

- Tôn chủ, nếu như người đã biết, vì sao lại không nói ra rõ ràng?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Lúc này nhắc đến chuyện ngày xưa còn có ý nghĩa thế nào đây?

Lăng Thiên không hiểu lên tiếng:

- Nếu không có ý nghĩa, vì sao trước đây người lại muốn nhắc đến?

Đúng thế, đây là điểm mâu thuẫn, Hư Vô tôn chủ cuối cùng sao lại như thế đây?

Suy nghĩ lời của Lăng Thiên, Thiên Sát giận dữ nói:

- Hẳn đang muốn trì hoãn thời gian, muốn thi triển quỷ kế.

Âm Đế quát lên:

- Như vậy, chúng ta còn chờ làm gì nữa?

Nói rồi lóe lên xông đến, phát tay đánh ra một chưởng về phía Hư Vô tôn chủ.

Thiên Sát thấy vậy cũng không chút chần chừ, phối hợp với hành động của Âm Đế, từ mé bên triển khai công kích.

Đến lúc này, hai cao thủ tuyệt đỉnh thế gian liên thủ tiến công, uy thế của nó khiến người ta kinh hãi, có thể nói độc nhất vô nhị.

Đối mặt với công kích của hai người, Hư Vô tôn chủ không nói không rằng, vẻ mặt của ông ta nhìn không rõ, lại không nghe được thanh âm của ông, khiến người ta không đoán được tâm tư của ông.

Khi nguy hiểm đến gần, Hư Vô tôn chủ lóe lên biến mất, chọn lựa né tránh. Đây là cẩn thận hay không tình nguyện liều mạng?

Lăng Thiên bên cạnh thấy vậy, lập tức quát lớn một tiếng, phóng thẳng đến Âm Đế, lòng bàn tay làn sáng ngũ sắc lóe lên, một thanh kiếm ánh sáng bắn ra cùng với làn kiếm sắc bén phân bố trong khu vực vài chục trượng.

Thiên Sát phát hiện được Hư Vô tôn chủ lùi lại, lập tức gào thét một tiếng, nhanh chóng đuổi theo. Âm Đế thấy Lăng Thiên ra tay, không khỏi cười lạnh một tiếng, múa chưởng đón đỡ liền.

Như vậy, Hư Vô tôn chủ và Thiên Sát di động rất nhanh, hai người cứ theo đuổi nhanh, tung hoành ngang dọc.

Âm Đế và Lăng Thiên lại giao tranh kịch liệt, làn kiếm, chưởng kinh liên tiếp với nhau đánh cho kinh thiên động địa.

Trong lúc giao chiến, Âm Đế hơi khinh thường Lăng Thiên, cho là ông ta căn bản không chịu nổi một chiêu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Âm Đế phát hiện Lăng Thiên này tuy thực lực không bằng hắn, nhưng lại không kém xa, hơn nữa kiếm pháp lại sắc bén, tính công kích cực mạnh, khiến hắn cảm thấy hơi mất công.

Âm Đế hiện nay do lệnh bài Cửu U Bất Diệt bị Lục Vân hủy diệt, Tàn Hồi Toái Tâm nhận cũng không còn tồn tại, chỉ với hai tay không lại phải đối phó với Thiên Kiếm cửu quyết của Lăng Thiên liền hơi bị hao phí tâm sức.

Thấy vậy, Âm Đế gào lên một tiếng, lòng bàn tay phải ánh đen lấp lánh, một làn hào quang đen ngòm ngưng tụ thành một thanh kiếm ánh sáng đen, trong lúc múa lên ánh lạnh bộc phát, vài trăm lần kiếm phân bố bốn phía, kịch liệt giao chiến với Thiên Kiếm quyết của Lăng Thiên.

Hai kẻ mạnh giao chiến, đặc sắc tuyệt luân.

Lăng Thiên trong lòng biết thực lực không bằng Âm Đế, nhưng Thiên Kiếm cửu quyết lại là kiếm quyết có tính công kích mạnh nhất trên thế gian, có nhuệ khí không gì ngăn nổi.

Vì dốc hết sức ngăn cản Âm Đế, tạo điều kiện cho Hư Vô tôn chủ chiến thắng Thiên Sát, Lăng Thiên toàn lực ứng phó, phát huy Thiên Kiếm quyết đến mức cực hạn.

Như vậy, chỉ thấy làn sáng ngũ sắc hàng nghìn hàng vạn hội tụ thành vô số cột kiếm sắc bén, chiếu theo một trình tự nhất định tổ hợp sắp xếp, hình thành một kiếm trận hoàn mỹ, bộc phát uy lực kinh người.

Ở trong kiếm trận của Thiên Kiếm cửu quyết, Âm Đế vẻ mặt âm trầm, đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, hắn tuy không chút sợ hãi, nhưng lại cũng không muốn bị thương tổn, vì thế đành toàn lực phản kích.

Nhưng Thiên Kiếm cửu quyết cực cường cực thánh, ẩn chứa sức mạnh thần thánh, có tác dụng khắc chế khí âm tà.

Vì thế phản kích của Âm Đế tuy mạnh, lại có một bộ phận chịu ảnh hưởng đó nên không phát huy được uy lực.

Như vậy, hai người thực lực hơi bình đẳng, trong nhất thời rơi vào tình cảnh giằng co.

Cổ ngữ có nói, trống trận một tiếng hăng hái tinh thần, thêm hồi nữa thì suy yếu, ba hồi thì kiệt.

Đối với hai người đang giao chiến, thể công của Lăng Thiên tuy duy trì ổn định, nhưng Âm Đế sau khi trải qua giai đoạn chưa thích ứng ban đầu, liền dần dần có được năng lực miễn nhiễm.

Như vậy, theo thời gian trôi qua, thể công của Lăng Thiên liền dần yếu đi, điều này tạo nên cơ hội phản kích cho Âm Đế.

Lúc này, thanh kiếm ánh sáng đen ngòm trong tay Âm Đế giờ cao hành động, một luồng khí tà sát phân bố bốn phương ẩn chứa uy thế chấn động trời đất, tạo nên một cột sáng đen ngòm dựng thẳng đứng, theo sự khổng chế của Âm Đế, đẩy oán hận chém thẳng xuống Lăng Thiên.

Nhìn thấy một kiếm đến gần, trong đầu Lăng Thiên suy nghĩ nhiều thứ, trước hết nghĩ đến việc né tránh.

Nhưng bản thân là cao thủ Hư Vô giới, nếu ở đây chỉ né tránh, thế còn mặt mũi nào gặp người ta?

Nghĩ đến đây, Lăng Thiên dứt khoát chọn lựa phương án hai, đón đỡ.

Thời khắc đó, Lăng Thiên đề tụ sức mạnh toàn thân, vận hết vào tay phải.

Sau đó, Lăng Thiên quát to một tiếng, hình bóng lấp lánh ngũ sắc chớp mắt phân tán công thẳng về Âm Đế.

1092. Chương 1094 – Lục Vân Đột Chí (lục Vân Đột Nhiên Xông Đến)

Tiếng rống diếc tai ẩn chứa khí uy nghiêm phát ra từ miệng của Lăng Thiên.

Bốn bề, kiếm quyết chín ảo ảnh thi triển quy tụ làm một, hình thành một vòng kiếm ngũ sắc rực rỡ, mũi kiếm hướng thẳng vào trong, phát ra ngọn lửa ánh sáng trong suốt bắn thẳng vào đầu Âm Đế.

Kinh ngạc nhìn thấy chiêu này, Âm Đế gầm lên giận dữ, một kiếm chém xuống không khỏi lại tăng thêm vài phần công lực.

Như vậy, chỉ thấy một cột sáng màu đen chém xuống va chạm kịch liệt với vòng sáng kiếm ngũ sắc đang thu nhỏ, hoa lửa bắn tung tóe, vô số làn sáng như sao băng rơi xuống như mưa.

Tiếng sấm diếc tai vang lên không ngừng, sức mạnh hai bên toàn lực chống chọi tụ lại một điểm, sau một lúc kịch chiến, cuối cùng một kiếm mạnh mẽ tuyệt thế của Âm Đế đã đánh trúng mặt, cuối cùng chém nát vòng kiếm ngũ sắc của Lăng Thiên, hung hăng hất bắn Lăng Thiên bay đi.

Đồng thời, vòng kiếm ngũ sắc nhìn tưởng nát vỡ của Lăng Thiên cũng đánh trúng thân thể Âm Đế, hất tung hẳn đi.

Xoay chuyển giữa không trung, Âm Đế ổn định thân thể, nhìn thấy Lăng Thiên ngã xuống đất không dậy nổi, giọng đầy giận dữ nói:

- Một kiếm thật mạnh mẽ, đáng tiếc bốn để không phải là người dễ bị đánh ngã. Bây giờ ta hãy tiến người về tây phương trước đã, sau đó mới thu thập Hư Vô tôn chủ, hủy diệt Hư Vô Giới Thiên, khiến cho tiên cảnh tồn tại vài ngàn năm nay phải biến mất.

Lăng Thiên phun ra máu tươi, cố gắng muốn đứng lên, đáng tiếc một kiếm trước đó của Âm Đế đã gây thương tích cho ông rất nặng, trong thời gian ngắn còn chưa cách nào có thể khôi phục hoạt động trở lại được.

Tuy như vậy, Lăng Thiên không chút sợ hãi, giận dữ trừng Âm Đế nói:

- Chớ vội đắc ý, chưa đến cuối cùng, thắng thua còn rất khó định được.

Âm Đế lạnh lùng tàn khốc lên tiếng:

- Phải vậy chăng? Đáng tiếc người không được nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Nói rồi liền lắc mình xông đến, múa chưởng đánh ra một chiêu hủy diệt.

Cảm ứng được một chiêu đáng sợ, Lăng Thiên gầm lên giận dữ, rất muốn tranh đấu, muốn né tránh, đáng tiếc Âm Đế đánh ra một chưởng tình thế bất buộc, ông lại đang trọng thương làm sao có thể né được?

Lúc đó, chỉ thấy làn đen lóe lên, ánh sáng bộc phát, cột sáng màu đen đánh trúng thân thể Lăng Thiên chớp mắt đã kích hóa, lập tức nghiền nát thân thể Lăng Thiên, đánh nguyên thần ông trọng thương.

Nguyên thần yếu ớt của Lăng Thiên bật lên kêu thảm. Thời khắc đó, khi cơ thể huyết nhục đã bị hủy diệt, Lăng Thiên toàn lực né tránh, dựa vào kinh nghiệm vượt qua được chín lần thiên kiếp, tạm thời ông tránh được tử kiếp.

Nhưng tiếp theo đây, với sự yếu ớt của ông có thể thoát được một chiêu hủy diệt của Âm Đế chăng?

Âm Đế bật cười, hiểm ác nói:

- Không ngờ người còn có chút bản lãnh, thế cũng là bất tử. Nhưng đáng tiếc, người đã định sẵn phải chết trong tay của bốn để.

Nói rồi lòng bàn tay phải mở ra, phát xuất một luồng sức hút, kéo nguyên thần yếu ớt của Lăng Thiên về phía mình.

Cố gắng giãy dụa, Lăng Thiên yếu ớt muốn thoát khỏi sức hút, đáng tiếc Âm Đế là người như thế nào, làm sao ông có thể thoát được đây?

Cự ly càng lúc càng gần, nguy hiểm càng lúc càng cấp bách, Lăng Thiên không khỏi gào thét giận dữ, đáng tiếc âm thanh yếu ớt chỉ thêm mấy phần thê lương mà thôi.

Nhìn thấy Lăng Thiên đến gần, Âm Đế lạnh lùng tàn khốc nói:

- Chết đi thôi, người có thể chết trong tay của bốn để cũng tính là may mắn rồi.

Tay phải xoay lật, một làn sáng xoay tròn màu đen bay ra cuốn lấy, bao phủ quanh nguyên thần của Lăng Thiên.

Đột nhiên, ánh tím lóe lên, Hư Vô tôn chủ âm thầm đến, dễ dàng đoạt lấy nguyên thần của Lăng Thiên, phá vỡ chuyện tốt của Âm Đế.

Lập tức, Thiên Sát xuất hiện, giận dữ nhìn Hư Vô tôn chủ, quát lên:

- Có bản lĩnh đừng né tránh nữa.

Hư Vô tôn chủ lòng bàn tay đỡ lấy nguyên thần yếu ớt của Lăng Thiên, điềm nhiên nói:

- Thiên Sát hiệu xưng là mạnh mẽ tuyệt thế, nếu ngay cả bốn tôn chủ cũng không đuổi kịp, vậy không phải chỉ có hư danh thôi sao?

- Câm miệng, ngươi cứ mãi né tránh, làm sao có thể nói bốn Thiên Sát không có bản lĩnh?

Hơi giận dữ, Thiên Sát giọng nói sắc bén.

Âm Đế bên cạnh bật cười trào lộng nói:

- Nhiều năm không gặp, té ra ngươi đã mất đi bá khí năm xưa, thêm mấy phần lòng sợ hãi, quả thật là đáng mừng lại đáng buồn.

Hư Vô tôn chủ hoàn toàn không nổi giận, thản nhiên trả lời:

- Nói thật, bốn tôn chủ thật ra không muốn chấp nhậm với các ngươi, vì thế mới không hề phản kích.

Thiên Sát hỏi:

- Ngươi sợ chết, hay là sợ thua?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu đáp:

- Không sợ chết, cũng không sợ thua, chỉ là không muốn uống phí khí lực.

Thiên Sát nghi ngờ hỏi:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Hư Vô tôn chủ liếc hai người, ánh mắt nhìn vào trong Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, giọng quái dị nói:

- Vu Thần và Liệt Thiên đã nhanh chóng đến gần vị trí trung tâm, có một số người, có một số chuyện cũng phải kết thúc rồi.

Âm Đế hai mắt khép hờ, âm hiểm nói:

- Người nào? Chuyện gì?

Hư Vô tôn chủ quay đầu nhìn lại lối vào, điềm nhiên thốt lên:

- Người từ xa đến, lại là cố nhân. Chuyện bắt buộc toàn là chuyện quan trọng.

Âm Đế hừ lạnh nói:

- Chớ có làm mây làm ảo, lúc này đây, ai còn có thể đến nơi này?

Thiên Sát quát lên:

- Bớt nói nhảm, chúng ta liên thủ tiến công, tuyệt không cho hắc cơ hội thoát được.

Nói rồi bay đi đến trước, tốc độ rất nhanh vô cùng.

Hư Vô tôn chủ dời ngang vài thước, phất tay nói:

- Chớ vội, hai vị không nhìn qua đường vào rồi hãy mới ra quyết định.

Âm Đế và Thiên Sát nghe vậy, hơi chần chừ một chút, rồi cùng nhau nhìn lại lối vào Hư Vô.

Vừa mới nhìn, mọi thứ đều bình thường, không chút động tĩnh. Điều này khiến Thiên Sát, Địa Âm hơi có cảm giác bị lừa. Nhưng khi hai người chuẩn bị nổi giận, ló vào hào quang lấp lánh, liên tục chớp động năm ba lần, cuối cùng quả thật xuất hiện năm người.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lục Vân hơi kinh ngạc, bất quá lại không lộ ra. Ba nàng Bách Linh vẻ mặt thất kinh, không phải vì sự tồn tại của Địa Âm, Thiên Sát mà vì cảnh sắc tuyệt vời của Hư Vô giới.

Hải Nữ vẻ mặt hiêu kỳ, hét lên:

- Sư phụ, nơi này đẹp quá, quả thật không hổ là Hư Vô giới.

Vuốt ve mái tóc của Hải Nữ, Lục Vân quét mắt bốn phía, cuối cùng nhìn Hư Vô tôn chủ, ánh mắt toát ra vẻ nặng nề.

Thiên Sát và Âm Đế thấy Lục Vân xuất hiện đều thất kinh, cùng nhau rống lên:

- Té ra người!

Thôi nhìn, Lục Vân điềm nhiên cười nói:

- Không sai, chính là ta, hai vị bị bắt ngờ rồi.

Thiên Sát giận dữ nói:

- Lục Vân, lần trước ngươi may mắn có được Thiên Uy lệnh, lần này bốn Thiên Sát không cho ngươi có cơ hội nữa.

Âm Đế quát lạnh:

- Lục Vân, ngươi vì sao lại muốn đến nơi này?

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Ta là kẻ nghịch thiên, vì sao lại không thể đến nơi này?

Âm Đế sững sờ, đang cân nhắc phải đáp lại thế nào, Hư Vô tôn chủ lại mở miệng:

- Lục Vân, chào mừng ngươi.

Nhìn lại Hư Vô tôn chủ, Lục Vân cười nhẹ nói:

- Chào mừng ta? Quả thật hay giả vờ vậy? Hy vọng ta đến tiêu diệt Địa Âm Thiên Sát, hay là hy vọng ta đến thu thập Yêu Hoàng và Vu Thần?

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Cả hai đều đúng, ngươi có phải thấy không được hài lòng phải không?

Lục Vân đáp:

- Ta không sao cả, nhưng sau khi ta thu thập bọn chúng rồi, lúc đó ngươi có thể sẽ không được hài lòng.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Có một số việc, thường khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Có một số người cả đời đều thần bí khó dò.

Lục Vân kinh ngạc nói:

- Ngươi đang nói bản thân mình chẳng?

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Ngươi cho là như vậy sao?

Âm Đế có chút không quen nghe kiểu này, khinh bỉ nói:

- Tự cho là thanh cao, cố làm ra hư ảo, có gì đáng mà đắc ý đây.

Hư Vô tôn chủ liếc hẳn, lạnh lùng nói:

- Giọng nói đã êm ái hơn trước nhiều rồi, xem ra kiêu ngạo càn rỡ có chỗ khắc chế.

Âm Đế vừa nghe, giận dữ nói:

- Câm miệng, chớ có ở đó nói hươu nói vượn, có bản lĩnh ra trước mặt Âm Đế phân cao thấp.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Chớ vội gấp, động thủ là chuyện sớm muộn, nhưng hiện này có một chuyện quan trọng cần phải xử lý trước đã.

Âm Đế quét mắt bốn phía hỏi:

- Chuyện gì?

Hư Vô tôn chủ tay phải đẩy ra, Lăng Thiên trong lòng bàn tay phải hào quang lóe lên, nguyên thần ngưng tụ thành hình dạng trước đây, xem ra đã có phần khôi phục, tình hình đã ổn định một chút.

- Tinh La Vạn Tượng kỳ trận có chỗ lợi hại là càng vào gần trung tâm, sức mạnh càng tập trung. Khi người xông vào trận tiến vào vị trí trung tâm, liền bị một chiêu hủy diệt uy lực tăng gấp mười lần của trận pháp.

Âm Đế khinh bỉ nói:

- Thế thì sao? Mấy người đang chuẩn bị chết ở đó cũng thế thôi, có quan hệ gì với chúng ta?

Hư Vô tôn chủ không thèm để ý đến lời của hắn, tiếp tục nói:

- Theo tình hình của Liệt Thiên và Vu Thần, hai người đã vô cùng cật lực, có thể thấy uy lực trận pháp mạnh đến thế nào? Một khi bọn họ tiến vào vị trí trung tâm, lúc đó sức mạnh hủy diệt tăng gấp mười lần, bọn họ có thể chịu nổi hay không?

Thiên Sát giận dữ nói:

- Chớ có nói mấy chuyện huyền diệu đó trước mặt ta. Cho dù Vu Thần và Liệt Thiên cùng bị hủy diệt, hôm nay Hư Vô Giới Thiên của người cũng khó mà thoát khỏi kiếp này.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên nói:

- Có một số chuyện không dễ nghe, nhưng không phải nói cho các người, Thiên Sát như thế cần gì phải để ý đến đây?

Liếc Lục Vân, Thiên Sát nói:

- Những lời này người nói cho Lục Vân phải không?

Hư Vô tôn chủ hừ giọng nói:

- Người cho là vậy chăng?

Chăm chú nhìn Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, Lục Vân trong mắt lấp lánh bảy màu, một sóng ánh sáng thần bí dao động không ngừng.

Đối với dụng ý của Hư Vô tôn chủ, Lục Vân đã hiểu rõ ràng, biết ông ta muốn mượn trận pháp này dẫn dụ mình vào trong để vây khốn lấy mình.

Nhưng đối với đạo phá trận, đây là sở trường của bản thân mình, tuy nói Tinh La Vạn Tượng vô cùng phức tạp, nhưng lẽ nào lại làm khó được bản thân chàng?

Trong lúc suy tư, Lục Vân thông qua phân tích đã tìm được cách phá giải. Nhưng phương pháp này rất huyền diệu, khiến chàng cảm thấy hơi cổ quái, dường như quá xảo hợp một chút.

Phát hiện Lục Vân thay đổi, Trương Ngạo Tuyết quan tâm hỏi:

- Sao rồi, có phải trận pháp quá phức tạp chăng, hơi phí sức phải không?

Lục Vân đáp:

- Không phải, trái ngược với chuyện đó, phương pháp phá giải trận này vô cùng đơn giản, nhưng chỉ có mình huynh có thể giải được.

Trương Ngạo Tuyết kinh ngạc nói:

- Quái dị như vậy sao?

Lục Vân gật đầu đáp:

- Đúng thế, huynh cũng thấy thật trùng hợp quá.

Bách Linh nói:

- Nếu như huynh có thể phá giải, thế huynh có tính phá giải chăng?

Câu hỏi này hơi quái dị, bất quá lại nói đúng vào tâm tư của Thiên Sát, Âm Đế và Hư Vô tôn chủ.

Thôi không nhìn nữa, Lục Vân nhìn Hư Vô tôn chủ hỏi:

- Người nhắc nhở ta những chuyện này là muốn vậy khôn ta, hay là không muốn Liệt Thiên chết trong đó?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Vì sao phải hỏi như vậy? Người có căn cứ gì không?

1093. Chương 1095 – Lục Vân Phá Trận

- Rất đơn giản, quan hệ giữa ta và Liệt Thiên rất phức tạp, người hẳn biết chuyện này, vì thế có thể lợi dụng là chuyện bình thường mà thôi.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Cho dù là như vậy, có làm hay không cũng thuộc về người.

Bật cười ngạo nghễ, Lục Vân nói:

- Nếu đến đây rồi, tự nhiên muốn xem thử sự thần bí của Hư Vô Giới Thiên.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Lòng tự tin đầy đủ, đáng để tán thưởng. Nhưng nếu như cứu Liệt Thiên rồi, lúc đó tình hình càng thêm phức tạp, sợ là hai vị đây sẽ không đồng ý.

Âm Đế thấy Hư Vô tôn chủ dẫn lại câu chuyện về mình, không khỏi cười lạnh nói:

- Cục diện phức tạp, lại không đi đến bất lợi cho chúng ta, thế thì có gì ta phải lo lắng?

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Nếu như bất lợi cho ta, hà tất ta phải nhắc nhở Lục Vân?

Câu này hơi mâu thuẫn, nhưng lại bịt chặt câu hỏi của Âm Đế, khiến hắn nhất thời không biết phải phản kích thế nào. Đồng thời, Âm Đế cũng mơ hồ, không hiểu nổi mục đích của Hư Vô tôn chủ thế nào.

Thiên Sát nói:

- Nói tới nói lui, thế thì bất lợi cho Lục Vân chăng?

Hư Vô tôn chủ cười đáp:

- Nếu bất lợi cho Lục Vân, hẳn có cứu người chăng?

Thiên Sát sững mình, gào lên:

- Như vậy, thật ra người có ý đồ thế nào?

Hư Vô tôn chủ cười nhẹ nói:

- Nói thẳng ra không hề có ý gì, còn giữ lại một số phần tốt.

Thiên Sát rất giận, quát lên:

- Đáng ghét! Bồn sát chịu đựng đủ rồi, không muốn tốn nhiều lời với người.

Thấy Thiên Sát nổi giận, Âm Đế nhắc nhở:

- Không cần phải nóng nảy, sau này mới thu thập hắc cũng không muộn.

Thiên Sát bắt cam lên tiếng:

- Thứ xảo trá như vậy, quả thực hữu danh vô thực.

Âm Đế trào phúng nói:

- Vài ngàn năm trôi qua khiến hắc sinh ra lưu luyến, giờ này sợ chết cũng là chuyện hết sức bình thường mà thôi.

Lăng Thiên nghe vậy, nhỏ giọng nói:

- Câm miệng, Hư Vô Giới Thiên từ xưa đến nay chưa có người sợ chết.

Âm Đế khinh thường nói:

- Không sợ chết? Đáng cười. Mới vừa rồi nếu người không sợ chết sao lại kêu thảm đến như vậy?

Lăng Thiên giận dữ, đang muốn phản bác lại nhưng Hư Vô tôn chủ ngăn lại.

- Chớ có mất hơi với hắc, chút nữa sẽ tự có kết cục.

Lăng Thiên không hiểu nói:

- Kết cục tôn chủ nói, không biết ám chỉ ...

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Đúng mà sai, sai mà sai, đúng đúng sai sai, định mệnh luân hồi.

Lăng Thiên không hiểu, chìm vào trầm tư. Âm Đế và Thiên Sát lại lạnh lùng không nói.

Ở bên cạnh Lục Vân, Thương Nguyệt kinh ngạc nói:

- Hư Vô tôn chủ rất quỷ dị, dường như ẩn chứa chuyện gì đó.

Lục Vân cau mày nói:

- Đây là người duy nhất huynh không nhìn thấu rõ được, trên người này có một luồng khí tức vừa quen thuộc lại vừa khác lạ khiến huynh cảm thấy rất quái dị.

Bách Linh nói:

- Trên thế gian có nhiều chuyện nghĩ là không rõ được, nhưng lại phải hoàn thành. Lúc này đây, thời khắc quan trọng, bỏ hết mọi thứ, nhận định lại mục tiêu đầu tiên của bản thân, nỗ lực tiến lên.

Trương Ngạo Tuyệt tán đồng:

- Bách Linh nói có lý, chúng ta không có thể hiểu mọi thứ. Nên làm thế nào hãy làm thế đó, không cần phải có quá nhiều lo lắng.

Lục Vân nghe vậy, gật đầu nói:

- Được, huynh hiểu ý của các muội.

Nói rồi chậm chậm tiến lên đi gần đến Tinh La Vạn Tượng kỳ trận.

Ba nàng Bách Linh không hề đi theo, giữ Hải Nữ ở nguyên tại chỗ, ánh mắt nhìn theo hình bóng của Lục Vân. Thiên Sát và Âm Đế trầm ngâm không nói, cả hai nhìn theo Lục Vân, trong mắt ngoại trừ chờ đợi còn có mấy phần hiếu kỳ. Thật ra Lục Vân có thể phá trận được không?

Hư Vô tôn chủ không thể hiện gì ra mặt, Lăng Thiên lại có phần ưu tư, rõ ràng ông ta không hy vọng Lục Vân phá được trận. Nhưng chỉ có chờ đợi thì có thể thay đổi được chuyện gì?

Lục Vân bước gần gần đến, tiếp theo, hành động của Lục Vân sẽ khiến những người ở đó, khiến cho Hư Vô Giới Thiên có kết cục đến như thế nào đây?

Chọn lựa xông trận với Vu Thần có hai dụng ý.

Thứ nhất, có thể né được Thiên Sát, Địa Âm, khiến bọn họ không còn chỗ nào cố kỵ, hết lòng hết sức giao đấu với Hư Vô tôn chủ.

Như vậy, cho dù kết quả ai thắng ai thua đối với Vu Thần đều là chuyện tốt.

Thứ hai, một khi giải phá được Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, cứu được Bạch Như Sương, đến lúc đó bản thân lão liên có thể sai khiến Yêu Hoàng Liệt Thiên, từ đây dựa vào sức mạnh của Liệt Thiên chống lại Thiên Sát, Địa Âm hay là Hư Vô giới.

Như vậy, thắng tính ra cũng có phần lớn một chút.

Dụng tâm như vậy có thể đau khổ, nhưng tính toán của Vu Thần lại hoàn toàn không được như ý.

Khi lão tiến vào Tinh La Vạn Tượng kỳ trận rồi, lão vốn nắm chắc được bảy tám phần liên nhanh chóng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lão bị vây chặt trong trận.

Bên ngoài, Thiên Sát và Hư Vô tôn chủ cũng không hề lưỡng bại câu thương như dự tính của lão, bởi vì Lục Vân can thiệp vào.

Như vậy, kể Vu Thần tính cho người khác không được, ngược lại bản thân còn rơi vào tình cảnh khốn khổ.

Đối mặt với tình hình hiện nay, Vu Thần hơi tức giận. Bất quá dù sao cũng là Vu Thần, sức mạnh có nguồn gốc từ Cửu U, thông hiểu thiên hạ không ít chuyện, đối với chuyện phá trận thành thạo hơn Liệt Thiên nhiều.

Theo những gì nhìn thấy để quyết định, trận này thần kỳ nhất ở chỗ Tinh La Vạn Tượng biến ảo bất định, có vài ngoài loại biến hóa và tổ hợp, trong đó duy có một loại mới là chính xác nhất.

Chỉ có tìm được sự biến hóa chính xác duy nhất mới có thể dễ dàng phá trận được.

Hiểu được điều này, Vu Thần bắt đầu phân tích.

Lão dùng thuật quỷ bí đặc biệt của Cửu U, nhanh chóng thăm dò và sàng lọc, không bao lâu đã có một số thu hoạch nhất định.

Như vậy, Vu Thần dẫn Hách Triết chậm chậm tiến lên. Trong lúc tiến thỉnh thoảng suy tư, cũng thỉnh thoảng gặp phải trở ngại, nhưng lại hoàn toàn thuận lợi. Rất nhanh, Vu Thần đuổi kịp Liệt Thiên và Huyền Dạ.

Bốn người vừa gặp, Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng hỏi lại:

- Người tới đây làm gì?

Vu Thần cười nói:

- Nếu ta nói đến giúp người thì người có tin không?

Liệt Thiên hừ lạnh nói:

- Người cho là ta sẽ tin người chăng?

Vu Thần đáp:

- Người đương nhiên không tin. Nhưng ta đến đây để giúp người.

Liệt Thiên quát lên:

- Bớt nói sàm đi, có mục đích gì người cứ nói thẳng ra đi.

Vu Thần cũng không ẩn giấu, điềm nhiên nói:

- Ta đến đây ngoại trừ giúp ngươi, cũng muốn biết qua uy lực của trận này. Đương nhiên, còn có một mục đích khác, chính là né tránh hai phe, để bọn họ có cơ hội giao tranh. Như vậy có thể nói là tuyệt vời.

Liệt Thiên cười lạnh nói:

- Té ra ngươi muốn ngồi yên hưởng lợi, làm ngư ông hưởng cá, vì thế mới mượn cớ chạy đến nơi này.

Vu Thần cười nói:

- Cho dù thế nào đi nữa, bốn thần đến đây, ít ra cũng giúp ngươi được một chút, ngươi hà tất phải cừ hận bốn thần?

Liệt Thiên lạnh nhạt đáp:

- Ngươi là loại người thế nào, bốn hoàng trong lòng hiểu rất rõ. Nếu ngươi không muốn đánh bốn Hoàng, sao lại chạy đến nơi này?

Vu Thần giọng lạnh lùng, hừ giọng nói:

- Nói như vậy, ngươi hơi sợ bốn thần rồi chăng?

Liệt Thiên rất giận, muốn phản bác, lại bị Huyền Dạ bên cạnh khuyên bảo:

- Chủ nhân không cần phải chấp nhặt với hắn, nếu như hắn thích đến đây, thì để cho hắn đến. Ngược lại phá không được trận này, hắn cũng không mong rời đi. Lúc đó hắn cho dù có âm mưu, cũng không thể thi triển được, chủ nhân hà tất phải lo ngại nhiều?

Liệt Thiên nghe vậy, hơi hơi lạnh lùng bình tĩnh, hừ giọng nói:

- Cũng được, bốn hoàng bây giờ không có lòng so đo với ngươi, tốt nhất ngươi đừng làm thái quá.

Vu Thần cười nói:

- Không ra khỏi trận này, bốn thần tuyệt đối không làm khó ngươi đâu.

Liệt Thiên không nói, quay đầu tiếp tục xông vào, Vu Thần bên cạnh hỗ trợ, cả hai tạm thời không tranh hơi nữa.

Đến trước Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, Lục Vân dừng lại không nói, sau khi quan sát một lát, bắt đầu nói:

- Tinh La Vạn Tượng, sinh trưởng phức tạp vô cùng, nếu dùng phương pháp phá giải thông thường, phí hết tinh lực cả đời mà không giải được.

Lăng Thiên nói:

- Đây chính là đệ nhất kỳ trận của Hư Vô giới, tự nhiên không dễ dàng phá giải được.

Lục Vân không để ý đến lời của ông, tiếp tục nói:

- Chuyện sinh trưởng hỗn tạp thật ra rất đơn giản, chỉ là người đời đều bị vẻ bên ngoài của nó che đậy, cho là rất phức tạp, từ đó chìm vào cảnh suy tư vĩnh viễn không ngừng.

Lăng Thiên hừ lạnh nói:

- Nói thì dễ, có bản lĩnh chờ ngươi phá trận, sau đó tỏ ra huyền diệu cũng chưa muộn.

Xoay người, Lục Vân liếc mọi người, dừng lại ở Hư Vô tôn chủ, hỏi:

- Trước khi ta ra tay, ngươi không phải muốn nói gì chứ?

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Có một số lời để đến sau khi ngươi phá trận mới nói thì càng có ý nghĩa hơn.

Lục Vân điềm nhiên gật đầu, phảng phất hiểu được ý của ông, nhẹ giọng nói:

- Cũng được, có một số lời nói thẳng trước mặt mọi người còn có hứng thú hơn.

Nói rồi xoay người ánh mắt nhìn Liệt Thiên trong trận, vẻ mặt toát ra vài phần suy nghĩ sâu xa.

Chăm chú nhìn theo bóng Lục Vân, Thiên Sát, Địa Âm ánh mắt cừu hận, Lăng Thiên vừa hận vừa lo, Hư Vô tông chủ thì thần bí khó lường.

Thời khắc này, khi toàn thân Lục Vân toát ra khí tức trầm tĩnh, mọi người đều cảm thấy mùi vị trước khi mưa gió không chút tầm thường, bốn bề lập tức không một tiếng động, vô cùng yên lặng.

Đột nhiên, Lục Vân bay lên, dừng lại trên không Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, cả người ngồi xếp bằng lơ lửng, toàn thân phát ra hào quang bảy màu chiếu rọi bốn bề sáng ngời vô cùng.

Tình hình này kéo dài giây lát, sau đó Lục Vân đang ngồi xếp bằng tự động xoay tròn, làn sáng bảy màu quanh thân theo sự chuyển động của chàng dần dần hình thành một dòng xoáy bảy màu, liên tục không ngừng hấp thu linh khí bốn bề.

Cảnh tượng này khiến người nhìn thấy kinh ngạc, Lục Vân đang làm dáng hay đang phá trận đây?

Trong lúc suy tư, thân thể Lục Vân đang chuyển động đột nhiên tăng tốc, gần như trong chớp mắt đã nhanh đến mức khiến người nhìn không thấy rõ mặt mũi.

Bốn bề, dòng khí chịu ảnh hưởng, lập tức sản sinh những tiếng gào thét điếc tai, sức hút của nó đột ngột tăng gấp mười lần, khiến cho Tinh La Vạn Tượng kỳ trận bên dưới run lên, làn sáng rực rỡ lưu động nhanh chóng trên bề mặt chấn động kịch liệt, sau khi kiên trì giây lát, hóa thành một vầng mây bị dòng xoáy bảy màu bên trên hút lấy.

Lúc này, thân thể chuyển động của Lục Vân đột nhiên đứng yên, cả người xếp bằng lơ lửng, vẻ mặt đối với mọi người hiện lên nụ cười vô cùng tự tin.

Trên mặt đất, Tinh La Vạn Tượng kỳ trận thiếu đi tầng sáng rực rỡ trên bề mặt, không ngờ dần dần dừng lại, chỉ một lát, trận pháp vốn huyền diệu vô cùng liền hết như trận pháp chết, tê liệt ở ngay nơi đó.

Trong trận, bốn người Liệt Thiên, Vu Thần thấy vậy thất kinh, nhưng sau một lúc liền cảm ứng được khí tức Lục Vân, ai nấy ngừng đầu nhìn chàng, vẻ mặt khác thường.

Lăng Thiên vẻ mặt khiếp hãi, khó tin được rống lên:

- Không, không thể nào, làm sao lại như vậy? Làm sao lại vậy được?

Hư Vô tông chủ điềm nhiên nói:

- Không cần phải lo lắng, bất cứ trận pháp nào đều có được phương pháp phá giải, chỉ cần nắm vững bí ẩn bên trong thì mọi thứ thật ra rất đơn giản vô cùng.

Lăng Thiên tiếc hận nói:

- Như vậy, kế hoạch trước đây của chúng ta toàn bộ đều thất bại rồi?

1094. Chương 1096 – Quyết Chiến Chi Tiền (trước Khi Quyết Chiến)

- Có một số chuyện không nhất định chỉ có một kết quả, chỉ cần đạt đến kết cục chúng ta mong muốn cũng đều tính là thắng lợi rồi.

Lăng Thiên không hiểu, nghi hoặc nhìn Hư Vô tông chủ, chìm vào trầm tư.

Trong trận, Vu Thần âm hiểm nhìn Lục Vân, lạnh lẽo nói:

- Người cũng đã đến rồi, quả thật càng lúc càng thú vị.

Lục Vân nhẹ nhàng hạ xuống đất, nhìn Vu Thần:

- Nơi này ta phải đi qua, cũng là nơi người phải đi qua, vì thế người không nhất thiết phải quá kinh ngạc.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Nơi nào chắc chắn phải đi qua, ngoại trừ người và ta, còn có không ít người khác, người cũng chớ có quên.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Đúng thế, ngoại trừ ta người, còn có người khác, đây chính là định mệnh.

Vu Thần hai mắt khép hờ, hỏi lại:

- Định mệnh? Có ý gì đây?

Lục Vân nói:

- Người vận mệnh có thể điều khiển thiên hạ đều ở nơi này, người nói xem dự báo điều gì đây?

Hiểu được lời của Lục Vân, Vu Thần cười lạnh nói:

- Nói đúng lắm, những người phải đến đều đến rồi, nhưng ai là người chiến thắng cuối cùng đây?

Lục Vân cười nhẹ nói:

- Dù sao không phải là người, điểm này ta có thể khẳng định được.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Đừng vội kết luận quá sớm, chưa đến lúc cuối cùng, bất cứ chuyện gì đều có thể biến đổi khác thường.

Lợi dụng hai người nói chuyện, Liệt Thiên nhanh chóng đến bên Bạch Như Sương, đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

- Như Sương, nàng có bị gì nặng nề không?

Nằm trong lòng Liệt Thiên, Bạch Như Sương khóc như mưa, nhưng lại không hề thành tiếng. Điều này khiến Liệt Thiên sửng sốt, sau đó tỉnh ngộ ngay, rồi dùng thực lực cực mạnh của mình phá giải cấm chế của Lăng Thiên trên người nàng.

Ôm lấy thân thể Liệt Thiên, Bạch Như Sương khóc lóc nói:

- Thiên, thiếp sợ không còn được nhìn thấy chàng nữa.

Ôm chặt lấy thân thể nàng, Liệt Thiên an ủi:

- Đừng sợ, ta ở bên nàng, từ nay về sau sẽ không có người nào dám gây tổn thương cho nàng.

Huyền Dạ thấy vậy, khuôn mặt hơi cười, yên lặng đứng cách vài trượng, không quấy rầy bọn họ.

Nhìn Lục Vân, Âm Đế ánh mắt khiếp sợ, lơ đãng nhìn Hư Vô đại diện trước mắt, một ý niệm lóe lên trong đầu của hắn.

Lúc này đây, khi cao thủ tất cả tề tụ ở đây, Âm Đế nhạy bén ý thức được, chỉ bằng bản thân và Thiên Sát, muốn loại trừ bốn cường địch này, rõ ràng là chuyện phải hết sức cố gắng.

Lại thêm trước đây đã từng bại trong tay Lục Vân khiến hắn hơi lo lắng Lục Vân. Trong tình hình này, hắn không thể không thi triển kế rút củi đáy nồi.

Đã có quyết định, Âm Đế truyền âm cho Thiên Sát:

- Tình thế có thay đổi, chúng ta phải thay đổi sách lược.

Thiên Sát nói:

- Người muốn phát động công kích trước?

Âm Đế đáp:

- Chuyện bất đắc dĩ, chúng ta không thể không làm.

Thiên Sát không nói, trầm ngâm giây lát, hơi thương cảm nói:

- Người không hối hận sao?

Âm Đế giọng hận thù nói:

- Không có hối hận, chỉ có hơi bất cam mà thôi.

Nghe vậy, Thiên Sát ánh mắt toát ra vẻ than thở, trầm giọng nói:

- Nếu đã như vậy, thế thì hãy phóng tay đánh cuộc, đánh một cuộc sau vài ngàn năm, vận mệnh ta và người thế nào.

Nói rồi hình bóng lóe lên, cùng Âm Đế vượt qua Tinh La Vạn Tượng kỳ trận, xuất hiện trước cửa Hư Vô đại điện.

Hành động hai người âm thầm lặng lẽ, không hề báo trước, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của Lục Vân và Hư Vô tôn chủ.

Thấy rõ ràng nhưng Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, không thấy chút kinh ngạc.

Còn Hư Vô tôn chủ thì toàn thân bao bọc trong vàng tím, cũng không biết vẻ mặt ông ta ra sao.

Những người khác, Vu Thần phát hiện trước hết, không nói hai lời liền phi thân đuổi theo.

Đến lúc này, Lăng Thiên lập tức phát hiện, liền giận dữ rống lên:

- Đứng lại, trong Hư Vô giới, làm sao để mấy người các người muốn đi lại thế nào tùy ý đây?

Câu nói của Lăng Thiên không hề có chút sức lực trói buộc Thiên Sát, Địa Âm, Vu Thần. Ba người không những không dừng bước, ngược lại còn bắn thẳng vào trong Hư Vô đại điện.

Đến lúc này, Lăng Thiên lập tức thất kinh, phi thân muốn đuổi theo nhưng lại bị Hư Vô tôn chủ ngăn lại.

- Dừng nóng lòng, đổi lại nơi khác cũng không trải qua không được.

Trong trận, Hách Triết lúc này cũng bay theo Vu Thần, chỉ còn lại Liệt Thiên, Huyền Dạ, Bạch Như Sương, khi phát hiện được hành động của Thiên Sát cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, gạt đầu về phía Lục Vân tạ ơn, rồi bay thẳng vào trong Hư Vô đại điện.

Lục Vân hoàn toàn không gấp, chàng chỉ nhìn Hư Vô tôn chủ, điềm nhiên nói:

- Thời cơ đã đến, vòn con mời sắp chết. Mưu kế của người rất bí mật.

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Hay có lẽ ta quả thần nhiên, không nhất định có bất kỳ kế sách nào.

Nói rồi nhẹ nhàng bay lên, nắm lấy Lăng Thiên yếu ớt bay thẳng vào trong Hư Vô đại điện.

Lắc mình, Lục Vân đến bên bốn người Trương Ngạo Tuyết, mỉm cười nói:

- Chúng ta cũng đi xem thử một chuyến, đến lúc đó các muội chặn trước cửa, không để bất cứ người nào chạy thoát. Lúc bắt buộc, cứ để Đại linh nhi ra tay, huynh muốn kết liễu mọi thứ với bọn họ ở trong đó.

Bách Linh nói:

- Chuyện này huynh phải cẩn thận, chuyện gác cửa để bọn muội lưu ý. Chỉ có một điểm, một khi động thủ lại, vậy Hư Vô đại điện có bị sức phá hoại mạnh mẽ của huynh và mấy người kia không?

Lục Vân cười nói:

- Hư Vô đại điện rất thần bí, có một sức huyền bí che chở, không dễ dàng bị hủy diệt. Đương nhiên, bất ngờ cũng không phải không có khả năng, nhưng trước hết chúng ta tạm không cần phải suy xét chuyện này. Được, bọn họ vào rồi, chúng ta cũng đi thôi.

Nói rồi, tay phải phất lên, một làn sáng trắng bạc lóe lên, năm người chớp mắt đã xuất hiện trong cửa Hư Vô đại điện.

Nhìn thấy đại điện trước mắt, bốn cô Bách Linh hơi kinh ngạc, một đại điện thần kỳ vô cùng, có vàng mây nhiều màu sắc, quả thực rất xinh đẹp, không hổ là nơi khiến mọi người phải tiến vào trong Thất giới.

Lục Vân thấy vậy thần sắc bình thản. Chàng chỉ quan sát tình hình chín người trong đại điện, cũng chậm rãi bước lên.

Trong điện, Thiên Sát và Địa Âm đang quan sát vầng mây sáng ở trung ương, ánh mắt hiện lên mấy phần phức tạp.

Vu Thần, Liệt Thiên lại đứng hai bên trái phải, chăm chú nhìn tình cảnh hai người kia.

Hư Vô tôn chủ và Lăng Thiên đối diện Thiên Sát, ở giữa chính là vầng mây sáng kia.

Như vậy, bốn nhóm cao thủ mỗi nhóm một phương, ánh mắt đều nhìn vào vầng mây sáng biến ảo không ngừng ở trung ương, ai cũng không hề nói ra.

Khi Lục Vân đến gần, bốn nhóm cao thủ liếc chàng, sau đó lại nhìn về chỗ cũ. Nhưng những người ở đó, có được mấy người biết được bí ẩn bên trong vầng mây sáng đây?

Có lẽ ngoại trừ Hư Vô tôn chủ, ai cũng không biết được, nhưng bọn họ đều có thể cảm nhận sự thần bí của vầng mây sáng, vì thế cho dù không hiểu cũng không hề nhìn sang nơi khác.

Đi vòng qua Hư Vô tôn chủ và Lăng Thiên, Lục Vân đi đến bên Vu Thần, điềm nhiên nói:

- Vị trí này không tồi, gần trái kèm phải, một người quen thuộc, một người xa lạ, vừa vặn.

Vu Thần hừ lạnh nói:

- Vị trí này của ta giao cho người càng tốt hơn, hai bên đều là người quen cả.

Lục Vân cười nói:

- Không tồi, hai bên đều là người quen, thế thì sẽ mất đi một thứ gì.

Vu Thần ánh mắt lạnh lại, quát lên:

- Người nói như vậy chính là một lòng muốn tìm ta gây chuyện trước?

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Ai bảo chúng ta gặp nhau nhiều lần nhất, quen thuộc nhất đây? Tục ngữ nói đúng, người quen đường quen dễ làm chuyện. Ta không tìm người trước, lẽ nào lại đi tìm người lạ kia sao?

Vu Thần âm hiểm nói:

- Lục Vân, những người ở đây, luận về mức độ quen thuộc thật sự, sợ là Yêu Hoàng Liệt Thiên quen thuộc với người hơn.

Lục Vân lắc đầu nói:

- Người sai rồi, ta và hắn thật ra mới gặp nhau hai lần, mà ta và người lại gặp nhau hơn ba lần.

Vu Thần nghi ngờ nói:

- Hai lần? Người dọa ta.

Lục Vân mỉm cười không nói, Liệt Thiên lại nói:

- Bốn hoàng và hắn đúng là chỉ mới gặp nhau hai lần.

Vu Thần vừa nghe, khinh thường nói:

- Cho dù quả thật hai lần, lẽ nào những người khác cũng gần như chỉ gặp hai lần sao?

Lục Vân đáp:

- Ta và Âm Đế trước đây chỉ gặp một lần, Thiên Sát gặp qua hai lần, người muốn cầu chứng hay không vậy?

Vu Thần giận dữ nói:

- Bốn thần không muốn quản đến chuyện người gặp bọn chúng mấy lần, nếu như người thành tâm tìm ta, có mục đích gì cứ nói thẳng ra đi thôi.

Điềm nhiên bật cười, Lục Vân nói:

- Ân oán giữa chúng ta, nói sâu không sâu, nói cạn không cạn. Nhưng cho dù sâu cạn, cuối cùng phải kết thúc, vì thế giữa hai bên phải có một bên rời khỏi nơi này. Bây giờ, người có lời gì không ngại nói cứ nói thẳng để tránh sau này không có cơ hội.

Vu Thần trong lòng rất giận, lão từ lúc tiến vào Hư Vô Giới Thiên, cũng một lòng muốn làm sao né được chính diện, chờ đợi thời cơ cuối cùng.

Ai ngờ bây giờ Lục Vân xuất hiện, trước hết tìm đến lão. Điều này hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của lão, làm sao không khiến trong lòng lão giận dữ?

Nhưng cho dù giận dữ thế nào, nếu Lục Vân đã tìm đến cửa rồi, trước mặt mọi người, đối với Vu Thần lão làm sao có thể né tránh đây?

Nghĩ đến đây, Vu Thần giận dữ căm tức nhìn Lục Vân quát lên:

- Không cần phải đắc ý, cục diện hiện nay, ai động thủ trước, ai sẽ là người chết trước. Người tìm bốn thần, tuy nói kết thúc ân oán, lại cũng đưa bản thân vào tuyệt cảnh.

Lục Vân hờ hững nói:

- Lời này nghe rất êm tai, nhưng chỉ bằng vào chuyện này muốn thuyết phục ta, khiến ta bỏ qua cho người, thế thì rõ ràng còn kém chút.

Vu Thần giận vô cùng, rống lên:

- Lục Vân đáng chết, người nếu muốn tìm đường chết, hà tất phải đạp lên bốn thần?

Lục Vân cười tà dị nói:

- Ai khiến chúng ta quen thuộc nhất? Ta không chiếu cố người, lẽ nào lại chiếu cố người khác đây?

Thấy Lục Vân một lòng muốn chống đối mình, Vu Thần lập tức bỏ hết nỗi giận, âm hiểm nói:

- Đây là người tự tìm, không nên trách bốn thần trước đó không nhắc nhở cho người.

Lục Vân cười cười, vẻ mặt phức tạp nói:

- Thật ra ta tìm người, so với bọn họ tìm người, kết quả lại tốt hơn một chút.

Vu Thần căn bản không tin, quát lên:

- Thúi lắm, ai tìm ta đều tốt hơn là người tìm ta.

Thấy lão không tin, Lục Vân cũng không giải thích quá nhiều, vẻ mặt điềm nhiên nói:

- Bớt nói xàm, mọi ân oán hãy để chúng ta kết thúc hoàn toàn ở nơi này.

Vu Thần trừng Lục Vân, chần chờ một lúc, đột nhiên hỏi lại:

- Lục Vân, ân oán giữa hai chúng ta dường như còn chưa đến mức phải quyết trận sinh tử?

Lục Vân cười cười, hỏi ngược lại:

- Lúc này đây, điều đó còn quan trọng nữa không?

Vu Thần nói;

- Sao lại không quan trọng? Nếu không phải cừu địch sinh tử, ân oán giữa chúng ta hẳn phải để sau này mới tính đến. Người hiện nay phải kết thúc những chuyện đại sự quan trọng sinh tử trước đã, mà không phải tính toán chuyện nhỏ bé giữa người và bốn thần.

Lắc đầu nhẹ nhẹ, Lục Vân cảm xúc nói:

- Vu Thần à, người tổn hết hơi, đơn giản là muốn ta dừng tay, sau đó mới có thể đạt được thắng lợi cuối cùng, dự tính phá vỡ lời nguyện ông trời đặt lên trên người của người. Nhưng người biết chăng? Người đã bị định sẵn phải thất bại không nghi ngờ gì, bởi vì đó là định mệnh của người.

Vu Thần giận dữ nói:

- Chỉ nói bấy bạ, chỉ cần ta vượt trên chín tầng trời, ta liền có thể thay đổi vận mệnh.

1095. Chương 1097 – Quan Vu Truyền Thuyết (nói Về Truyền Thuyết)

- Trong bốn đại cao thủ ở nơi này, người nói xem với thực lực của người có thể thu thập được ai? Thiên Sát, Địa Âm người không phải là địch thủ, Liệt Thiên thực lực kinh người, vừa hay tương khắc với chính người, vì thế người cũng không cách nào chiến thắng. Chỉ còn lại Hư Vô tôn chủ, người càng không phải là đối thủ. Như vậy, người muốn ngồi không hưởng lợi, cơ hội chỉ khoảng một phần ngàn, người cho mình có được may mắn này sao?

Vu Thần cười lạnh đáp:

- Đánh vào lòng người trước, đánh lấy thành sau. Muốn thành đại sự không nhất định phải liều mạng trắng thẫn.

Nghe vậy bật cười, Lục Vân liếc mọi người, hỏi ngược lại:

- Câu này có lý một chút, nhưng người cho ngoại trừ người ra, những người khác đều là ngu ngốc cả sao? Thiên Sát, do sát khí mà thành, nhưng lại tuyệt đối không phải sinh ra tuân theo trời đất. Địa Âm, tà mị quỷ dị, chính là do âm độc tà sát mạnh mẽ tạo thành, nhưng hắn cũng không phải do tụ lại khí địa âm trong truyền thuyết mà thành. Yêu Hoàng Liệt Thiên, lai lịch của hắn hơi thần bí, nhưng hắn thiếu đi chút may mắn, nếu không ngày trước hắn đã thống nhất Thất giới, đáng tiếc bây giờ lại trễ đi một chút.

Vu Thần hừ giận nói:

- Chớ có vẽ rồng vẽ rắn trước mặt bốn thần, những điều người biết được đó, bốn thần không điều gì không biết.

Lục Vân hỏi lại:

- Phải vậy chăng? Thế ta hỏi người, Thiên Sát đến từ nơi đâu?

Vu Thần hừ giọng nói:

- Thiên Sát, chính từ sát khí tạo thành, chính là do khí lệ sát của thể gian sinh ra, điều này trong Tu Chân giới đã sớm lưu truyền, người hà tất phải hỏi vấn đề rõ ràng ngay ngô như vậy?

Bật cười lạnh nhạt, Lục Vân ánh mắt nhìn qua mọi người, điềm nhiên đáp:

- Phải vậy chăng? Chư vị ở đây thấy đáp án là chính xác hay không vậy?

Thiên Sát không nói, Âm Đế cũng không nói, rõ ràng bọn chúng không muốn đáp lại vấn đề này.

Liệt Thiên chần chờ một chút, Huyền Dạ lại mở miệng đáp:

- Theo truyền thuyết đúng là như vậy.

Lục Vân hỏi tới:

- Truyền thuyết bắt nguồn từ đâu? Có thật như vậy hay không?

Huyền Dạ ngậy ra trả lời:

- Điều này không nói rõ được, dù sao truyền thuyết thật giả khó lường.

Lăng Thiên thấy Lục Vân hỏi đến chuyện này, hơi mất kiên nhẫn nói:

- Bớt nói lung tung đi, muốn động thủ thì động thủ, đừng lãng phí tinh lực ở đây như vậy.

Lục Vân trừng ông ta, ánh mắt sắc bén như đao thật khiến cho nguyên thần Lăng Thiên run lên, vốn đang hình người lập tức thu lại thành một quãng lơ lửng tại chỗ.

- Không rõ lý do đừng có nhúng miệng vào.

Lăng Thiên giận dữ nói:

- Gì mà không rõ lý do, Thiên Sát vốn là hội tụ khí lệ sát trong trời đất mà thành, chuyện này mọi người tu chân bình thường đều biết, người hỏi đến chuyện này, không phải là biết rõ còn hỏi, lãng phí tinh lực sao?

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Nếu đúng là như vậy, Thiên Sát có thể thần nhiên thừa nhận, hà cớ gì phải ngậm miệng không nói?

Lăng Thiên sững sờ, nhìn về Thiên Sát, quả nhiên thấy hắn không chút biểu hiện, trầm ngâm không nói.

Vu Thần để ý thấy chuyện này, cãi lại:

- Thiên Sát không mở miệng là hắn không thêm trả lời, bởi vì đó là chuyện ai cũng đều biết, hắn không bắt buộc phải vẽ vời thêm chuyện.

Lăng Thiên đồng ý đáp:

- Không sai, với sự cuồng ngạo của Thiên Sát, vấn đề ngu xuẩn như vậy, hắn làm sao phải trả lời đây.

Thấy ba phía bắt đầu tranh luận, Liệt Thiên nói:

- Đúng hay sai cứ hỏi thẳng Thiên Sát là biết liền, hà tất phải ở đây tranh luận đến đỏ mặt vậy?

Lục Vân nói:

- Điều này đương nhiên là phương pháp tốt nhất rồi, nhưng Thiên Sát có tình nguyện đáp lời hay không đây?

Vu Thần châm chọc:

- Thế thì phải xem mặt mũi của người có đủ cân đủ lượng, bản lĩnh có đủ mạnh mẽ hay không.

Lục Vân hơi lạnh mặt, hừ khê nói:

- Nói rất lâu rồi, người lại đem ta đổ lên đầu Thiên Sát, quả thật rất thông minh. Nhưng kẻ khích tướng của người quá thô thiển, còn để lại dấu vết rất rõ ràng.

Vu Thần rất giận, rống lên:

- Lục Vân, người đừng thái quá. Người trước đây muốn hỏi chuyện này, bây giờ lại nói bốn thần không đúng, người quả thực khinh người quá mức rồi.

Bật cười lạnh nhạt, Lục Vân hơi tà dị nói:

- Thật ra ta hỏi người vấn đề này chỉ để cho người biết, những chuyện người thế gian đều biết không nhất định là sự thật. Ngay cả Vu Thần người, theo lời thiên hạ, người là thần tà ác, âm hiểm quỷ dị, nhưng ai biết được chuyện năm xưa của người đây? Cái gọi là cất khúc một phần không đủ để bàn luận đúng sai, vô đoán bảo người danh hiệu tà ác, trong lòng người cảm thấy như thế nào đây?

- Câm mồm! Chuyện của bốn thần không cần người phải nói năng lung tung ở đây!

Giận đến tròn xoe mắt, Vu Thần rõ ràng rất giận dữ, không biết do bị nói trúng tâm sự xấu hổ thành giận, hay là bị chạm đến vết thương sâu thẳm nhất trong tâm linh không muốn ai nhắc đến.

Hách Triết nhìn Vu Thần, an ủi :

- Chủ nhân, không cần phải nổi giận, đây là thời điểm quan trọng nhất, chủ nhân phải vô cùng bình tĩnh.

Bốn phía, mọi người đều nhìn Vu Thần, cảm thấy chân nguyên trên người lão dao động, phát hiện tâm tình lão bất ổn.

- Thật ra, lời của Lục Vân nói cũng rất rõ ràng, chỉ có các vị đã có quan niệm ghi sẵn trong đầu rồi, ai cũng không chịu tin mà thôi.

Hư Vô tôn chủ nhẹ nhàng phá vỡ trầm lặng.

Lăng Thiên nghe vậy thất kinh, hỏi tới:

- Tôn chủ, câu này của người có ý gì? Lễ nào truyền thuyết quả nhiên không đúng?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Chuyện truyền thuyết nửa thật nửa giả. Nhưng chuyện về Địa Âm Thiên Sát lại đa phần là không đúng.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Chuyện cũ năm xưa khó mà nói rõ được, người muốn nói thế nào đều đúng cả.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên đáp:

- Vu Thần, người sai rồi. Có một số chuyện có thể khảo chứng được, dù sao Thiên Sát cũng ở nơi này, bốn tôn chủ có cần phải nói bậy trước mặt hắn hay không?

Vu Thần sửng sốt, hừ giọng nói:

- Cũng không nhất định phải vậy, biết đâu người lại thích làm ra hư ảo.

Lăng Thiên quát lên:

- Đừng vội làm càn, thân phận tôn chủ thế nào sao lại có thể như người nói được?

Vu Thần không đáp, vẻ mặt khinh bỉ, rõ ràng không tin con người Hư Vô tôn chủ.

Thấy vậy, Liệt Thiên mở miệng hỏi:

- Nếu tôn chủ biết chuyện này, thế thì hãy nói ra cho nghe xem, cuối cùng thì Thiên Sát đến từ đâu vậy?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Thật ra vấn đề Lục Vân vừa đề cập đến liên quan chuyện Thiên Sát trong truyền thuyết từ đâu mà ra có chân thật không? Chuyện này người thường không biết nhưng ta lại biết rõ.

Lăng Thiên kinh ngạc nói:

- Tôn chủ biết được? Chuyện này vì sao từ đó đến nay người chưa từng nhắc đến?

Hư Vô tôn chủ đáp lời:

- Từ trước đến giờ không đề cập bởi vì truyền thuyết này có nguồn gốc từ Cửu Thiên Hư Vô giới, chính phát xuất từ ta truyền ra ngoài.

- Cái gì! Chính là người!

Tiếng hô kinh ngạc vang lên bốn phía, chỉ thấy những người ở đó ngoại trừ Thiên Sát và Âm Đế ra, ngay cả ba cô Bách Linh ở cửa cũng đều kinh hãi thất sắc, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Đương nhiên, trong đó Lục Vân là bình tĩnh nhất, chàng dường như đã sớm có dự liệu, nhưng không biết có phải chính xác như vậy hay không.

- Tôn chủ, nếu chính từ người lưu truyền ra ngoài, làm sao lại giả được đây?

Lăng Thiên không hiểu hỏi tới trước hết.

Hư Vô tôn chủ than nhẹ nói:

- Về chuyện này, cần phải nói đến chuyện rất lâu trước đây.

Thiên Sát quát lên:

- Câm miệng, chuyện cũ năm xưa, bốn sát không muốn nghe người ta nhắc đến nữa.

Hư Vô tôn chủ hỏi:

- Nếu không muốn đề cập đến, hai người các người hà tất phải tiến vào trong Hư Vô đại điện?

Thiên Sát cả giận nói:

- Đó là chuyện của ta, không cần phải giải thích cho người nào cả.

Thấy vậy, mọi người vẻ mặt đầy tò mò.

Lăng Thiên càng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Tôn chủ, thật ra người và Thiên Sát có chuyện cũ gì vậy? Trước đây người nhắc đến mâu thuẫn này, lại chưa từng nói đến đoạn này?

Hư Vô tôn chủ trầm ngâm trả lời:

- Về chuyện này, thật ra không thích hợp để nhắc tới ở đây.

Lăng Thiên nghi hoặc hỏi:

- Lúc này không nhắc đến, chờ đến lúc nào đây?

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Có một số chuyện, nói sớm một chút và nói chậm một chút liền có kết quả khác nhau.

Vu Thần nghe vậy, hừ lạnh nói:

- Người nói lời này là không muốn cho ta biết được rõ tình hình?

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên trả lời:

- Chuyện cũ của Thiên Sát không hề quan hệ đến người, bởi vì người không có cơ hội đối địch với hắn. Nhưng nếu như người quả thật hiếu kỳ muốn biết, bốn tôn chủ cũng có thể cho người biết một chút.

Vu Thần lạnh nhạt nói:

- Phải vậy chăng? Người khẳng định ta không thắng được Lục Vân?

Hư Vô tôn chủ từ chối cho ý kiến lên tiếng:

- Thắng bại đúng sai, mọi chuyện đều ở tâm. Ai thắng ai thua, ông trời đã định sẵn.

Vu Thần hừ lạnh nói:

- Nói ra như vậy, mọi thứ đã sớm định đoạt, bốn thần gấp rút cũng vô dụng, ngược lại hắn muốn nghe qua chuyện của Thiên Sát.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Nếu như người muốn nghe, bốn tôn chủ sẽ nói cho người một đoạn chuyện cũ, cũng để cho mọi người hiểu được tình thế nhân gian năm xưa.

Thiên Sát vừa nghe, gằn giọng nói:

- Không được nhắc đến, nếu không đừng trách bốn sát vô tình.

Hư Vô tôn chủ lên tiếng:

- Thiên Sát, người lại không muốn biết người thật sự năm xưa phong ấn người là ai phải không?

Thiên Sát giận dữ nói:

- Chớ vội xảo ngôn chối bỏ, ngày trước ngoại trừ người ra còn có ai nữa đây?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu nói:

- Người sai rồi, ngày đó phong ấn người và Âm Đế hoàn toàn không phải bốn tôn chủ. Nhớ lại chuyện vài ngàn năm trước, lúc đó chỉ có Thiên Chi Đồ, còn chưa có Cửu Thiên Hư Vô giới. Lúc đó người và Âm Đế đột nhiên xuất hiện ở nhân gian, dùng thực lực cực mạnh quét sạch thiên hạ, chỉ trong ba tháng đã giết trên vạn người tu đạo có danh tiếng, khiến cho nhân gian rung động, trời đất phải khiếp đảm, không ai dám đối địch. Lúc đó, người và Âm Đế, một Nam một Bắc, hai bên quan hệ phức tạp, không hề liên thủ mà cũng không đối địch, tùy ý tàn sát nhân sĩ Tu Chân giới, khiến trời và người đều phẫn nộ, vô số người cố gắng phản kích. Nhưng hai người bọn người thực lực kinh người, trong lúc đó có thể nói là vô địch thiên hạ, bất cứ sinh linh nào gặp bọn người đều chỉ có con đường chết, khiến cho các người mang ác danh là Thiên Sát

và Địa Âm. Có được uy danh rồi, các người hoàn toàn không ngừng tay, ngược lại càng táo tợn hơn nữa, muốn tiêu diệt nhân thế. Như vậy, chuyện này liền khiến hai phái tiên tu chân ẩn thế không xuất hiện phải nổi giận, bọn họ phái cao thủ giao chiến kịch liệt với các người, cuối cùng phong ấn các người.

Thiên Sát giận dữ nói:

- Chỉ nói vậy, căn bản không có phái tiên tu chân nào cả, tất cả đều do người cải sửa sự thật.

Âm Đế nói:

- Thiên Sát nói không sai, ngày đó cao thủ trong Tu Chân giới, bao gồm cả Linh tôn của Thiên Chi đô đều từng xuất hiện giao chiến với chúng ta, tại sao chưa từng thấy qua được cao thủ của phái tiên nào cả?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Ngày đó, Cửu Thiên Hư Vô giới còn chưa từng được sáng lập. Nhưng sau khi các người xuất hiện rồi, mới có Cửu Thiên Hư Vô giới. Nguyên nhân bên trong chuyện này, chúng ta ai cũng biết rõ trong lòng, tạm thời không nhắc đến. Còn người phong ấn các người, các người cứ mãi cho là ta, đó là bởi vì khi đó người giao chiến với các người đều là hạ tu vi tinh thâm, toàn thân lúc nào cũng có mây mù che mặt, điểm này vô cùng tương tự với bốn tôn chủ, vì thế mới khiến các người bị ngộ nhận mà thành.

Âm Đế hừ lạnh nói:

- Bị ngộ nhận? Người cho chúng ta là những đứa trẻ lên ba sao? Nhân gian lúc đó duy chỉ có người tu vi cao nhất, đã từng kịch chiến với chúng ta không phân cao thấp. Thử hỏi thiên hạ ai có thể so được đây?

1096. Chương 1098 – Bối Hậu Chân Tướng (chân Tướng Thật Sự Ẩn Giấu)

- Sai, hoàn toàn sai lầm. Ngày đó vì đối phó với các người, bốn tôn chủ đứng là có xuất hiện giao chiến. Nhưng sau đó vì chuyện Hư Vô giới, liền không còn tinh lực để ý đến, điểm này các người trong lòng hiểu rõ. Đợi sau khi ta sáng lập Hư Vô giới rồi, lúc đó các người đều đã bị phong ấn, ta đã điều tra nhiều mặt, cuối cùng mới biết được người phong ấn các người là ai.

Thiên Sát nghi ngờ nói:

- Người nói thật sao?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Chuyện đã nhiều năm, ta lừa các người để làm gì đây?

Âm Đế nói:

- Ngày đó phong ấn bốn đế thật sự là người nào vậy?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Ngày đó để đối phó với người, cao thủ nhân gian và cao thủ Hải vực liên thủ công kích, nhưng không làm được gì người cả. Lúc đó, một cao thủ thần bí đột nhiên xuất hiện, sau khi đánh người trọng thương liền dùng Thánh Long phù phong ấn người, chuyện có phải là như vậy không?

Âm Đế đáp:

- Không sai, tình hình ngày đó đúng là như vậy, ta cứ mãi cho là người phong ấn ta chính là người.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Người này lai lịch thần bí, khi ta muốn tra xét thì người đó đã biến mất, ta chỉ biết người này đến từ vùng đất cực Bắc, theo truyền thuyết là cao nhân của Thiên Ngoại Động Thiên, nghe nói Thánh Long phù chính là bảo vật trấn sơn của Thiên Ngoại Động Thiên.

Âm Đế kinh ngạc nói:

- Thiên Ngoại Động Thiên? Danh tự này đúng là có nghe qua, nhưng ai có thể khẳng định người không cố ý lừa ta đây?

Thiên Sát nói:

- Âm Đế bị cao thủ Thiên Ngoại Động Thiên phong ấn, thế người phong ấn bốn sát là ai đây?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Người phong ấn người xuất thân từ Hải vực, người đó được xưng tụng là phái tiên thần bí nhất trong trời đất – cao nhân của Thiên Địa môn!

Thiên Sát gằn giọng nói:

- Thiên Địa môn? Người có chứng cứ gì đây?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Không có chứng cứ, bởi vì ta hoàn toàn không gặp qua người đó.

Lục Vân ở gần đó trước giờ im lặng lại lên tiếng:

- Điểm này ta có thể chứng minh, bởi vì Thiên Uy lệnh vốn xuất thân từ Thiên Địa môn.

Thiên Sát gào thét:

- Nói như vậy chúng ta vài ngàn năm qua vẫn không hề biết gì cả?

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Sự thật là như vậy. Điều này cũng hết như thân phận của các người trước giờ vẫn khiến người ta hiểu lầm.

Âm Đế lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người nói lúc này đã quá trễ rồi, nếu như chúng ta đã đến, sẽ không hề rời đi.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Nếu như ta sợ các người đến đây, hà tất phải che giấu những chuyện này?

Âm Đế cười lạnh nói:

- Người quả thật không sợ chẳng?

Hư Vô tôn chủ bật cười lớn ba tiếng, hỏi ngược lại:

- Người cho là như vậy chẳng?

Âm Đế không nói, lạnh lùng nhìn ông, ánh mắt thần quang lấp lánh bất định.

Vu Thần và Yêu Hoàng vẻ mặt quái dị, rõ ràng sau khi hiểu được những chuyện năm xưa, ít nhiều cũng có tâm tình đổi khác rồi.

Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn Vu Thần, điềm nhiên nói:

- Chuyện cũ đã nghe xong rồi, tiếp theo đến lượt của chúng ta.

Vu Thần cười lạnh nói:

- Chuyện cũ của bọn họ rất đặc sắc, đáng tiếc còn chưa đủ hoàn chỉnh. Hy vọng chuyện cũ của chúng ta vừa đặc sắc lại vừa đầy đủ.

Lục Vân cười nói:

- Chuyện xưa đặc sắc thông thường đều không hoàn chỉnh.

Vu Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua những người ở đó, khi đến bên Bạch Như Sơn liền hơi dừng lại một chút, rồi quay lại Lục Vân, giọng quái dị hỏi:

- Lục Vân, người nói giữa chúng ta, cuối cùng sẽ có kết cục thể nào đây?

Lục Vân hai mắt khép hờ, hỏi ngược lại:

- Trong lòng của người hy vọng kết quả sẽ như thế nào đây?

Vu Thần trầm ngâm trả lời:

- Thật ra trong lòng ta có phần bội phục người. Có lẽ bởi vì thân phận nghịch thiên của người, ta như thấy được hình bóng tuổi trẻ của mình. Vì thế, ta sẽ không giết người, nhưng cũng không dễ dàng dung tha cho người, bởi vì người phá vỡ chuyện tốt của ta, làm cho kế hoạch của ta bị rối loạn.

Điềm nhiên gật đầu, Lục Vân trả lời:

- Trong lòng Vu Thần, giữa những tà ác còn duy trì được vài phần thiên tính, quả thật đáng mừng lại đáng buồn. Nếu người năm xưa đối phương thức khác, biết đâu hôm nay người và ta sẽ không phải đối đầu.

Vu Thần lạnh nhạt nói:

- Chuyện năm xưa dù đúng hay sai, ta đều không muốn nhắc đến nữa. Bây giờ hãy kết thúc chuyện giữa hai chúng ta, để cho nó có được một kết cục.

Lục Vân trả lời:

- Được, không nói chuyện xưa nữa, hãy bàn chuyện hiện nay. Niệm tình quen biết giữa hai chúng ta, người có bất cứ di nguyện nào nếu không ngại hãy nói ra trước đi.

Vu Thần chăm chú nhìn Lục Vân, thấy chàng không giống nói đùa, trong lòng có chút cảm xúc mở miệng lên tiếng:

- Nếu như cuối cùng ta thua, hy vọng người đừng nên làm khó Hách Triết.

Nghe vậy, Hách Triết đầy cảm động, nói nhỏ:

- Chủ nhân ...

Lục Vân nhìn Vu Thần, ánh mắt toát ra vẻ gì đó người thường không giải thích được, gật đầu nói:

- Được, ta đáp ứng người, không làm khó hấn là được.

Vu Thần cười nói:

- Bây giờ, bốn thần không còn lo lắng gì nữa, có thể phóng tay phân cao thấp với người một phen. Đến đây, bây giờ hãy đánh cược với vận mệnh của chúng ta, xem thử ai có thể cười ngạo Thất giới?

Nói rồi làn sáng âm u toàn thân lóe lên, một luồng khí thể mạnh mẽ ngập tràn trong Hư Vô đại điện.

Ở quanh đó, Địa Âm, Thiên Sát, Yêu Hoàng, Hư Vô tôn chủ ai nấy đều lui lại, nhường một vùng không gian cho hai người sắp sửa giao chiến.

Lúc này, kết cục giữa Lục Vân và Vu Thần sẽ như thế nào? Trong quá trình sẽ có xuất hiện tình hình bất ngờ hay không đây?

Quét mắt những người chung quanh, Lục Vân nhìn lại Vu Thần, điềm nhiên nói:

- Ba lần gặp nhau, tình hình khác biệt, hiện nay lại phải phân cao thấp, trong lòng người có ít nhiều oán hận. Nhưng định mệnh như vậy, sớm đã định sẵn, có trách hãy trách ý trời mà thôi.

Vu Thần lạnh lùng nói:

- Nếu muốn động thủ, hà tất phải nói đến những chuyện này. Cả đời của bốn thần đều là người bị ông trời nguyên rủa, Lục Vân người không phải cũng như vậy sao?

Bật cười điềm đạm, Lục Vân hơi cảm xúc trả lời:

- Đúng thế, chúng ta đều là người bị lời nguyên của ông trời, đáng tiếc lại mỗi người đều có định mệnh, mỗi người đều phải chọn lựa cuộc sống khác nhau.

Vu Thần hừ giọng nói:

- Đời người có được sự lựa chọn, đời bốn thần lại không hề được lựa chọn. Như vậy tính ra người cũng còn may mắn hơn ta.

Lục Vân lắc đầu đáp:

- Người sai rồi, cả đời ta hoàn toàn không may mắn hơn người, nhưng ta không hề chịu thua số phận, cố gắng phản kích. Còn người, trên bước đường tiến lên lại chỉ lo phục vụ số phận. Đến lúc hối hận, muốn phản kháng lại, đáng tiếc đã quá trễ rồi.

Vu Thần vẻ mặt biến sắc, bản thân quả thật như vậy chăng?

Hơi khổ sở, thời khắc này Vu Thần buông bỏ mặt nạ mang đã lâu, đau khổ nói:

- Có lẽ thời khắc năm xưa ta không đủ bình tĩnh lạnh lùng mới bị ông trời nguyên rửa cả đời. Nhưng chuyện đã đến hôm nay, bốn thần cũng hoàn toàn không hối hận, cho dù thoát không được lời nguyên, ta cũng không chút sợ hãi.

Lục Vân than nhẹ:

- Thật ra theo ta biết được, cả đời người không hề tà ác như người thế gian truyền tụng, nhưng người lại mất đi thứ mong muốn nhất, nên trở thành cực đoan, trở thành hơi tà dị, từ đó phải mang ác danh.

Vu Thần nghe vậy chấn động, sau đó bật cười lớn thành tiếng, điên cuồng nói:

- Tà ác? Cực đoan? Không ngờ được sau ngàn năm lại còn có người thương cảm cho ta? Ha ha ha ...

Lục Vân vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Tâm linh cô đơn trải qua nhiều năm trường, mang nặng tình cảm không cam lòng thì làm sao có thể cam tâm được?

Hách Triết an ủi:

- Chủ nhân, ngàn năm đều đã thành quá khứ rồi, chủ nhân sao hà tất phải vì chuyện xưa mà đau lòng?

Vu Thần kích động không ngừng, giọng đầy oán hận:

- Ngàn năm dễ dàng, tình xưa khó quên. Nếu không phải chuyện năm xưa, ta sao phải đến mức thế này?

Hách Triết lắc đầu trả lời:

- Chuyện xưa đã qua, người tự đau lòng, có ý nghĩa thế nào đây?

Vu Thần gằn giọng nói:

- Cuộc đời ta còn chưa đến tận cùng, chỉ cần còn sống thì còn có cơ hội xoay chuyển càn khôn.

Nói rồi, chân nguyên toàn thân theo tâm tình bùng bột của lão hóa thành cơn lốc mạnh mẽ thổi một cơn sóng kinh hãi trong Hư Vô đại điện.

Thấy vậy, những người đang quan sát đều bố trí phòng ngự, Hư Vô tôn chủ lại phát tay phải, một luồng gió nhẹ thổi qua, cơn sóng điên cuồng hoang dã của Vu Thần không ngờ đã bình thường lại ngay.

Cử động của Hư Vô tôn chủ khiến người ta chú ý. Ông có thể dễ dàng áp chế được sức mạnh bộc phát do lòng đầy giận dữ của Vu Thần. Tu vi như vậy cho dù là Lục Vân cũng phải kinh khiếp hoảng sợ những người còn lại.

Vu Thần hơi khiếp sợ, tâm tình kích động nhanh chóng bình tĩnh trở lại, sau khi trầm tư giây lát, ánh mắt nhìn Lục Vân lạnh giọng nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải bắt đầu thôi.

Lục Vân đáp:

- Cũng tốt, định mệnh sắp sẵn, bỏ chạy cũng vô nghĩa. Giữa hai chúng ta cuối cùng phải có một kết thúc.

Vu Thần toàn thân cuồng phong nổi lên bốn bề, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Xuất thủ đi, chiêu thứ nhất để người ra tay trước.

Lục Vân nghe vậy vẻ mặt kỳ dị, điềm nhiên lên tiếng:

- Trước khi động thủ ta có một chuyện muốn nói rõ, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ba lần, thế thì hôm nay ước định dùng ba chiêu, nếu ba chiêu qua rồi người không thua, ân oán giữa chúng ta từ nay xem như xóa bỏ.

Vu Thần hai mắt khép hờ, hỏi lại:

- Lục Vân, người không thấy quá cuồng vọng sao?

Lục Vân đáp:

- Cuồng vọng của ta đối với người chưa chắc không phải là một chuyện tốt chăng?

Vu Thần gật đầu nói:

- Nói đúng, nếu như người đã có tự tin như vậy, bốn thần đáp ứng người. Hy vọng sau này người chớ hối hận.

Lục Vân lạnh nhạt trả lời:

- Dùng toàn lực, chỉ ba chiêu là đủ rồi. Người chuẩn bị đi thôi.

Nói rồi toàn thân ánh sáng hiện lên, làn sáng bảy màu tỏa ra xung quanh, hình thành một vầng mây bảy màu dưới chân chàng, trên đầu hình thành một vòng sáng, bốn bề hình thành kết giới phòng ngự màu sắc không đồng đều, tổng thể nhìn thấy có sức rung động vô cùng.

Vu Thần vẻ mặt cảnh giác, toàn thân sương xám dao động nhấp nhô, khí thể to lớn liền phát ra, khi gặp phải làn sáng bảy màu của Lục Vân liền tranh đấu kịch liệt, những âm thanh sấm sét dày đặc cùng với hoa lửa chói mắt vang lên trong đại điện không ngừng.

Bốn bề, cuồng phong đột nhiên nổi lên, vô số dòng xoáy di động qua lại cuốn vào trong không ít hoa lửa bé nhỏ, khiến nó sáng lên nhàn nhạt.

Ở tại chỗ, trên người Vu Thần ánh sáng thẩm lưu động, vô số phù chú cổ quái lúc ẩn lúc hiện hết như ngàn vạn con quái thú, lúc thì gào thét bay ra, nuốt lấy sức mạnh thần thánh phát ra từ người Lục Vân, lúc thì ẩn nấp không thấy, hóa thành kết giới quỷ dị bảo hộ thân thể Vu Thần.

Chăm chú nhìn tình cảnh này, Lục Vân điềm nhiên cất tiếng:

- Chiêu thứ nhất, Kiểm Phá Thiên Địa!

Nói rồi hai tay giơ cao, ánh sáng lưu động toàn thân nhanh chóng tụ lại, rồi từ lòng hai bàn tay của chàng phóng ra, hình thành ngàn vạn làn sáng bảy màu xoay tròn phân bố trên đỉnh đầu của Vu Thần.

Những làn sáng này vô cùng thần kỳ, sau khi thoát khỏi lòng bàn tay của Lục Vân liền nhanh chóng to lên, hóa thành ngàn vạn thanh kiếm ánh sáng với màu sắc khác nhau, công thẳng đến Vu Thần theo một quy luật nhất định.

Chăm chú nhìn công kích của Lục Vân, trong lòng Vu Thần có cảm giác quái dị.

1097. Chương 1099 – Vu Thần Tuyệt Kỹ

Đương nhiên, chiêu thứ nhất có khả năng chỉ là công kích thăm dò, người quan sát cũng không hề để ý đến.

Nhưng Vu Thần vẫn đang phỏng đoán tâm tư của Lục Vân, bởi vì lão thấy Lục Vân không đơn giản như vậy, nếu đã ước định ba chiêu, làm sao lại lãng phí vô ích như vậy?

Có quan niệm này rồi, Vu Thần không dám lơ là, trước hết bố trí bảy tầng kết giới phòng ngự mạnh mẽ, sau đó mới thúc động chân nguyên trong cơ thể khiến cho những phù chú cổ quái trên người bay ra, hóa thành các loại các kiểu quái thú hiếm thấy, xông thẳng về phía Lục Vân.

Như vậy, kiếm sáng bảy màu đối trận với ảo thú của Vu Thần, hai bên giao tranh kịch liệt trong Hư Vô đại điện, bóng sáng dày đặc liên miên không ngừng, một hồi lâu vẫn chưa hết.

Chăm chú quan sát tình hình hai người, Âm Đế, Thiên Sát, Liệt Thiên vẻ mặt lạnh lùng, ai nấy đều đang phân tích thực lực hai bên đang giao chiến, suy đoán kết cục cuối cùng sẽ thế nào.

Hách Triết và mấy người Bách Linh ở nơi cửa thì vẻ mặt nóng nảy, trong lòng âu lo mãi không cách nào xua tan được.

Lăng Thiên hơi cao hứng, Lục Vân và Vu Thần cuối cùng giao chiến, cho dù ai thắng ai thua, Hư Vô Giới Thiên đều có lợi không có hại.

Hư Vô tôn chủ vẫn duy trì sự thần bí. Ông chỉ trầm lặng quan sát, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Bạch Như Sương, mơ hồ như đã phát giác gì đó.

Giao tranh ban đầu, hai đại cao thủ đều bảo lưu một phần thực lực. Nhưng cho dù như vậy, giao chiến giữa hai người vẫn hết sức kinh khiếp.

Trước hết, quái thú của Vu Thần chính là khí tà sát của Cửu U ảo hóa thành, có thể khắc chế và nuốt lấy sức mạnh thần thánh thông thường.

Tiếp theo, kiếm sáng của Lục Vân ngoại trừ chói mắt, bảy màu chia ra đại biểu cho Phật, Ma, Quỷ, Đạo, Nho, Yêu, Nhân bảy loại kiếm quyết, chính là kiếm quyết trên thế gian hợp thành.

Những kiếm quyết này tương sinh tương khắc, tự động tổ hợp thành thể công hoàn mỹ, có thể gia tăng uy lực lên bảy lần.

Như vậy, hai bên gặp nhau, sức mạnh đối nghịch hoàn toàn va chạm rất nhanh, chớp mắt liền phát sinh dị biến, từ đó sản sinh ra kết giới chân không áp lực lớn, rồi nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Lúc này, cuồng phong như sóng, hoa lửa như mưa, dòng xoáy bảy màu dần dần tan biến.

Trong lúc giao chiến, sương xám bao quanh Vu Thần chấn động không ngừng, ngàn vạn con quái thú kia cùng với những tiếng gầm thét dần dần tan vỡ trong làn sáng đáng sợ kia, để lộ ra kết giới ánh sáng phòng ngự màu xanh lục thắm bao quanh thân thể Vu Thần.

Thấy vậy, Vu Thần cảm thấy kinh ngạc. Trước đây lão còn không thèm để ý đến kiếm ánh sáng, lúc này không ngờ càng lúc càng hung mãnh, dùng tốc độ tăng trưởng gấp mấy lần, chỉ trong sát na đã gia tăng đến mức độ kinh người, lập tức đánh tan tầng tầng phòng ngự của lão.

Lục Vân vẻ mặt lạnh nhạt như cũ, hai tay giơ cao ánh sáng vạn trượng, vô số lần kiếm liên tục không ngừng phát ra, theo ý niệm khống chế của chàng, cứ từng đợt tiếp nối từng đợt, hết lớp này đến lớp kia, nhanh chóng bao trùm Vu Thần trong một kết giới ánh sáng bảy màu.

Kết giới ánh sáng này chấn động không thôi, tất cả làn sáng cùng hướng vào trong, mang theo nhuệ khí không gì ngăn được, vừa thu nhỏ lại, vừa phá hủy tầng phòng ngự cuối cùng của Vu Thần.

Ở trong kết giới ánh sáng, vẻ mặt Vu Thần vô cùng khó coi. Lão không làm sao ngờ được, công kích trước đây bản thân không xem ra gì, lúc này không ngờ đã đẩy mình vào tình cảnh tuyệt vọng.

Đương nhiên, Vu Thần hoàn toàn không biết, Lục Vân lúc này đã tiến vào cảnh giới Tùy Tâm Sở Dục, bất kỳ công kích nào đối với chàng đều chỉ là nhờ ý thức trong não sản sinh, chấp hành, hoàn thành quá trình này đơn giản.

Gào lên một tiếng, Vu Thần không còn cố che giấu thực lực, chân nguyên mạnh mẽ toàn thân bộc phát gấp mười, hóa thành một kết giới ánh sáng màu xám, theo sự thúc động của lão, chớp mắt đã mở rộng ra bên ngoài, kịch liệt giao chiến với kết giới ánh sáng đang thu nhỏ của Lục Vân, lập tức phát nổ với sức hủy diệt.

Lúc này, trong đại điện tiếng sấm âm âm, sức mạnh chấn động kinh người hóa thành những làn sóng ánh sáng quét qua nơi nào thì vạn vật bị hủy diệt, muốn thôn tính hết mọi thứ.

Đối mặt với tình hình này, Âm Đế, Thiên Sát, Liệt Thiên, Hư Vô tôn chủ đều chia ra phòng ngự, sức mạnh to lớn của bọn họ kết thành một vùng, mạnh mẽ không chế dòng khí khuếch tán kia trong một phạm vi nhất định.

Đến lúc này, Vu Thần và Lục Vân đang giao chiến ở trong một không gian phát nổ liên hoàn, liên tục chịu sự uy hiếp của sức chấn động mạnh mẽ kia.

Thấy vậy, Lục Vân không chút sợ hãi, trong lòng chuyển đổi ý nghĩ, Hải Tâm quyết tự động thi triển, hình thành bên ngoài cơ thể một không gian tương đối an tĩnh, ngăn cách tất cả sức mạnh hủy diệt đến gần.

Vu Thần không có được bản lĩnh thần kỳ của Lục Vân, nhưng hắn lại dùng toàn bộ sức mạnh Cửu U để phòng ngự, cuối cùng tuy bị thương không nhẹ, nhưng hóa giải được sức mạnh hủy diệt kia.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khi làn sáng chớp tắt trong đại điện bình tĩnh trở lại, sương mù hạ xuống để lộ hình bóng của Lục Vân và Vu Thần.

Lúc này, hai người đều đứng nguyên tại chỗ, chưa hề có dấu vết di động, nhưng vẻ mặt lại có khác biệt so với trước đó. Lục Vân vẻ mặt vẫn bình tĩnh, khóe miệng xuất hiện nụ cười. Vu Thần vẻ mặt nặng nề, hai môi mím chặt mơ hồ có một chút vết máu.

Chiêu thứ nhất kết thúc như vậy, nhưng kết quả khiến tất cả mọi người kinh hãi. Rõ ràng chuyện này trước đây ai cũng không ngờ được, kiểm soát xem ra tầm thường của Lục Vân không ngờ ẩn chứa uy lực khó mà tưởng tượng được.

- Chiêu thứ nhất đã kết thúc, chỉ còn lại hai chiêu, ngươi phải cố gắng lên.

Bình thần nhìn Vu Thần, lời Lục Vân nghe thấy không một chút đối địch.

Vu Thần hừ lạnh đáp:

- Đừng đắc ý, chiêu thứ nhất chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Chiêu thứ hai ngươi muốn thủ thắng sẽ không dễ dàng được.

Lục Vân cười hỏi:

- Phải vậy chăng? Thời khắc này ngươi nên lưu tâm nhiều hơn.

Vu Thần âm trầm nói:

- Không cần ngươi phải nhắc nhở, bản thân trong lòng có tính toán. Xem chiêu đây.

Nói rồi tay phải phất lên, lòng bàn tay bắn ra một làn sáng xanh lục, sau đó thân thể xoay tròn hóa thành một cơn lốc cuộn thẳng lên.

Lục Vân ngưng cười, liếc nhìn cơn rồng ánh sáng to lớn trong chớp mắt, khóe mắt toát ra một vẻ gì đó phức tạp. Thời khắc này, khi Lục Vân đối mặt với Thất Tuyệt Phích Lịch xà của Vu Thần, một đóa hoa mẫu đơn màu đen không ngờ lại tự động hiện lên trong não của chàng.

Phát hiện được điểm này, Lục Vân lẩm bẩm khe khẽ:

- Công kích bí mật lắm, đáng tiếc lại gặp phải Lục Vân ta đây.

Nói rồi hình bóng phân ra, ảo hóa thành bốn bóng sáng, cả bốn đầu lưng với nhau, nhanh chóng tụt vào nhau.

Nhìn xa xa, lúc này chàng như có bốn đầu tám tay, hết như một tượng thiên thần bốn mặt, hai tay mỗi mặt đều nắm những pháp quyết khác nhau, phát xuất làn sáng khác nhau tạo thành một kết giới ánh sáng bốn màu.

Giữa không trung, Vu Thần ẩn trong cơn lốc, nhìn không thấy được bóng người. Bốn bề, làn sáng màu xanh lục thẫm, đen thẫm, đỏ thẫm đan xen chuyển động, khiến cho cả đại điện ngập tràn khí tức âm hiểm, tà ác, quỷ dị, oán độc.

Như vậy, Hư Vô đại diện thần thánh lúc này hết như Quỷ vực, từng trận gió lạnh mang theo những tiếng rống của lệ quỷ, tiếng gọi của oan hồn, khiến người ta cảm thấy nặng nề khủng khiếp đến dựng tóc gáy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Âm Đế, Thiên Sát nặng nề, rõ ràng lúc này Vu Thần đã thi triển thực lực ra, khiến bọn họ cảm thấy kinh khiếp. Liệt Thiên trầm ngâm không nói, trong mắt ánh sáng rực rỡ, một tâm tình chờ đợi bộc lộ hẳn ra. Đây chính là tâm lý của kẻ mạnh.

Bạch Như Sương nép vào ngực Liệt Thiên, thân thể hơi hơi run lên, nhỏ nhẹ nói:

- Sức mạnh thật tà ác, quả không hổ là Vu Thần.

Cảm nhận được nỗi khiếp sợ của nàng, Liệt Thiên ôm chặt thân thể nàng, an ủi:

- Đừng sợ, hôm nay qua đi, Vu Thần liền biến mất khỏi nhân thế.

Bạch Như Sương nhẹ giọng nói:

- Thiên, thiếp có cảm giác bất an, dường như có chuyện gì sắp sửa xảy ra. Cảm giác đó khiến thiếp rất sợ, phảng phất muốn chia lìa hai chúng ta.

Liệt Thiên cúi đầu nhìn nàng, trầm giọng nói:

- Nàng yên tâm, ở bên cạnh ta, ai cũng không làm gì được nàng.

Bạch Như Sương ngừng đầu nhìn Liệt Thiên, u oán nói:

- Thiên, cảm giác này càng lúc càng mạnh mẽ. Nếu như có xảy ra chuyện gì, chàng ...

- Đừng suy nghĩ lung tung, nàng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Cắt ngang lời của nàng, Liệt Thiên vẻ mặt xuất hiện nét ưu tư.

Trong đại diện âm u, Thất Tuyệt Phích Lịch xà gào thét không ngừng, chớp điện trong miệng liên tục không ngừng cuộn cuộn tuôn xuống như thác nước vây bọc lấy Lục Vân tại chỗ. Bốn bề, lệ quỷ lấp lánh không thôi, oan hồn lơ lửng trôi qua lại, phối hợp với tiếng quỷ gào chói tai khiến người ta không khỏi cảm giác cao độ.

Ở nguyên tại chỗ, Lục Vân một phân thành bốn, đồng thời thi triển pháp quyết thuần dương của Phật, Đạo, Nho ba giáo, phối hợp với Lôi Thần quyết dễ dàng hóa giải công kích của Thất Tuyệt Phích Lịch xà.

Lúc này, gió lốc giữa không trung bắt đầu phát sinh biến đổi, chỉ thấy nó đột nhiên mở ra để lộ hình bóng Vu Thần, nhưng lại một người hai mặt nửa nam nửa nữ.

Thấy vậy, những người đang quan sát đều rung động trong lòng, biết thời khắc quan trọng đã đến, ai nấy đều đề cao cảnh giác, chăm chú nhìn Vu Thần. Nhưng đúng lúc đó, một đóa hoa mẫu đơn màu đen âm thầm xuất hiện bên dưới chân của Lục Vân, nhanh chóng đỡ lấy thân thể của chàng.

Biến cố đột nhiên khiến người ta thất kinh, khi những người quan sát cuộc chiến phát hiện được, không khỏi chăm chú nhìn Lục Vân, suy đoán chàng sẽ ứng phó như thế nào. Ở cửa điện, bốn người Bách Linh vẻ mặt hơi thất kinh, cảm thấy vô cùng phẫn nộ với công kích quỷ dị của Vu Thần, đồng thời cũng lo lắng cho Lục Vân.

Giữa không trung, Vu Thần rống lên giận dữ rồi quát to:

- Chịu chết đi, Lục Vân!

Nói rồi thân thể hai mặt tạo thành thể dương cung bắn trắng, hai tay một trước một sau xuất hiện một mũi tên đen ngòm, “ào” một cái bắn thẳng về phía đầu Lục Vân.

Mũi tên này hiệu xưng là Vu Thần chi tiễn, tập trung khí tà sát Cửu U mà thành, có thể nói là mũi tên âm độc nhất thế gian, uy lực của nó đủ phân cao thấp với Hậu Nghệ thân cung cực dương cực cương.

Ở trên nhị đở máu của hoa mẫu đơn, trong lòng Lục Vân hơi chấn động, chàng trước giờ vẫn đề phòng đóa hoa mẫu đơn màu đen của Vu Thần, lại không ngờ Vu Thần xảo trá như vậy, dung hợp cả ba loại công kích làm một.

Như vậy, chớp điện do Thất Tuyệt Phích Lịch xả phát ra tuy chưa từng gây chút thương tổn nào cho chàng, nhưng lại kiềm chế hành động của chàng, khiến chàng không thể không chia ra một phần tinh lực để đối phó.

Như vậy, khi hoa mẫu đơn đen xuất hiện, Lục Vân muốn né tránh thì lại quá trễ rồi, liền bị luồng khí huyết sát đỏ vừng vàng bắt chặt thân thể.

Đối mặt với cảnh này, Lục Vân vô cùng bình tĩnh, dưới chân lóe lên ánh vàng kim, sức mạnh từ bi của Phật môn nhanh chóng ngăn cách không cho khí huyết sát xâm nhập, khiến cho công kích của đóa mẫu đơn màu đen bớt đi uy lực vốn có.

1098. Chương 1100 – Âm Mưu Thất Bại

Phát hiện được tình hình này, Lục Vân lập tức phân tích tình huống trước mắt, phát hiện né tránh đã không kịp, chỉ còn cách đánh thẳng.

Vì thế Lục Vân không chút do dự nữa, thân thể phân thành bốn nhanh chóng hợp nhất, toàn thân bảy màu lấp lánh, tay phải trong lúc xoay lật, một luồng hào quang rực rỡ rõ ràng không xuất hiện, hóa thành một lưỡi đao ánh sáng, vừa hấp thu linh khí bốn phía, vừa đón thẳng lấy một tên của Vu Thần.

Tức thì, mũi tên đen ngòm gặp phải đao sáng rực rỡ, hai bên đột nhiên dừng lại, sau đó đứng hẳn cách nhau ba tấc giữa không trung.

Quan sát cẩn thận, chỉ thấy mũi tên ánh sáng đen ngòm chuyển động không ngừng, toàn thân làn sáng âm u lấp lánh hết như có sức sống, ẩn chứa chấp niệm mạnh mẽ vô cùng, như muốn xuyên thủng tất cả.

Ngoài ba tấc, đao sáng run rẩy không ngừng, bên trong là một lưỡi đao vô cùng xinh đẹp, chính là thần binh “Phá Thương” của Lục Vân.

Cục diện giằng co duy trì một lúc liền chuyển từ thăng bằng như ban đầu thành bất ổn định, mãi cho đến lúc tan biến hoàn toàn.

Lúc này, phát sinh không ít chuyện. Ban đầu hai luồng sức mạnh thứ lực quân binh, dòng khí cuồng dã sinh ra khiến cho cả đại điện rung động không thôi, nhìn xa xa cứ như sắp ngã xuống.

Sau đó, kết thúc một phen tranh đấu, giữa hai bên liền xuất hiện biến hóa yếu ớt. Mũi tên tuyệt độc đó của Vu Thần đã dùng mũi đánh vào điện, phá được sức mạnh trói buộc của thần binh phá thương, hung hăng va chạm lên thần binh, hai bên qua lại liên tục, chia ra rồi lại hợp, hợp rồi lại chia, trạng thái hai bên vô cùng bất ổn.

Cứ vậy, dòng khí bốn bề chịu ảnh hưởng tạo nên một vụ nổ liên hoàn, khiến cho trong Hư Vô đại điện tiếng sấm điếc tai, hoa lửa tung tóe.

Tình hình như vậy kéo dài giây lát, mũi tên ánh sáng đen ngòm trong lúc giao tranh cuối cùng kết dính vào thần binh Phá Thương, hai bên toàn lực đấu tranh, hào quang hai bên nhấp nhô không ổn định.

Thật lâu sau đó, mũi tên cực mạnh của Vu Thần, khi đối mặt với thần binh Phá Thương của Lục Vân, cuối cùng đã không còn tung tích.

Giữa không trung, Vu Thần kêu lên một tiếng, hé miệng phun ra máu tươi, lập tức bị thương không nhẹ. Bên dưới, Lục Vân tay phải thu lại, lòng bàn tay hào quang bảy màu hiện ra, Phá Thương thần binh ảo hóa ngàn vạn, không những hắt bắn Thất Tuyệt Phích Lịch mà khiến nó trọng thương, còn đánh tan nát đóa mẫu đơn màu đen.

Đến lúc này, chiều thứ hai đã kết thúc.

Vu Thần trọng thương, Lục Vân chiến thắng. Điều này khiến những người quan sát vẻ mặt nặng nề, có cái nhìn mới mẻ về thực lực của Lục Vân.

- Chủ nhân, người bị có nặng không?

Hách Triết bay đến quan tâm hỏi han, ánh mắt toát ra mấy phần thất vọng.

Vu Thần nhìn lão, khuôn mặt xấu xí nở nụ cười cay đắng, nhỏ nhẹ nói:

- Ba thì đã qua được hai, trận chiến này xem ra không được theo ý người. Có lẽ ...

Có lẽ cái gì Vu Thần không hề nhắc đến, lão chỉ nhẹ nhàng hạ xuống, thân thể hai mặt trong quá trình hạ xuống đã khôi phục lại hình dáng xấu xí.

Nhìn Vu Thần, Lục Vân điềm nhiên nói:

- Còn lại một chiêu cuối cùng, người nhất định có chuyện muốn hỏi.

Vu Thần trong lòng chấn động, lãnh đạm nói:

- Một người thông minh quá thường không gặp được chuyện tốt đẹp.

Lục Vân cười đáp trả:

- Đúng thế, bình thường là phúc, người không có tâm cơ mới là thân nhiên nhất, khoái lạc nhất. Đáng tiếc ta và người đều không phải.

Vu Thần hừ lạnh nói:

- Chớ có khua môi múa mép trước mặt ta. Ta hỏi người, Vong Linh trở chú trong người người vì sao không một chút phản ứng?

Lục Vân trả lời:

- Rất đơn giản, bởi vì ta đã giải trừ được Vong Linh trở chú, vì thế mưu kế của người không thực hiện được.

Vu Thần sửng sốt, nhìn cẩn thận Lục Vân, cuối cùng than nhẹ:

- Chỉ vài ngày không gặp, vật đổi sao dời rồi, lẽ nào đây chính là ý trời? Không! Ta không tin!

Âm thanh êm ái biến thành sắc bén, giọng nói ngưng tim liệt phổi, biểu lộ sâu sắc sự bất cam và phẫn hận trong nội tâm của lão.

Thấy vậy, Lục Vân không khỏi lắc đầu, trong mắt toát ra nét đồng tình. Hách Triết hơi hơi than nhẹ, mặt đầy vẻ đau khổ.

Bên ngoài, Âm Đế, Thiên Sát lạnh lùng vô tình, Lăng Thiên trong lòng hơi mừng, Liệt Thiên không chút động đậy, Bạch Như Sương cả người và hồn chấn động, khuôn mặt lộ ra vẻ đau khổ không thôi.

- Chủ nhân, Bạch cô nương ...

Phát hiện không ổn, Huyền Dạ lập tức mở miệng nhắc nhở.

Liệt Thiên ôm Bạch Như Sương, lo lắng hỏi:

- Như Sương, nàng làm sao vậy? Chỗ nào không ổn cho ta biết.

Nói rồi tay phải truyền một luồng chân nguyên mạnh mẽ ý đồ muốn ổn định tình hình Bạch Như Sương. Ai ngờ kết quả ngược lại càng thêm không ổn, Bạch Như Sương kêu thảm một tiếng liền ngất đi mất.

Đến lúc này, Liệt Thiên lập tức phát hoảng, ôm Bạch Như Sương đang hôn mê kêu to không ngừng.

Biến cố đột nhiên khiến mọi người chú ý, những người ở đó ngoại trừ Vu Thần đều đưa mắt nhìn Bạch Như Sương, quan sát tình hình của nàng.

Trong đó, Âm Đế, Thiên Sát vẻ mặt bình thản, Lăng Thiên lại nghi hoặc:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Người đang bình ổn đột nhiên hôn mê là sao?

Huyền Dạ vừa nghe, lập tức nổi giận:

- Người nói xem, không phải trước đó do người động tay chân lên Bạch cô nương, bây giờ mới khiến cô nương xuất hiện tình trạng như thế này sao?

Lăng Thiên quát lên:

- Nói bậy bạ. Chuyện này nếu như ta làm, ta sao còn ở đây hỏi han làm gì?

Huyền Dạ hừ giọng nói:

- Người cố ý bày nhiều trò lúc nào cũng gặp, ai dám đảm bảo người không có dụng ý nào khác.

Lăng Thiên rất giận, hung hăng nói:

- Câm miệng. Nếu là ta làm, ta có thể lên tiếng nói rõ, trực tiếp uy hiếp Yêu Hoàng, hà cớ gì phải ở đây tranh luận với người?

Huyền Dạ nghi ngờ:

- Quả thật không phải là người?

Lăng Thiên hừ giọng nói:

- Người của Hư Vô Giới Thiên còn chưa đến nỗi vô sỉ như vậy.

Cũng cùng lúc đó, Lục Vân dời mắt trông Vu Thần:

- Té ra đây chính là điều bí mật người một mực che giấu.

Vu Thần nghe vậy chấn động, cười to nói:

- Không sai, đây chính là bí mật ta che giấu, người bây giờ biết được cũng đã quá trễ rồi.

Lắc đầu nhẹ nhẹ, Lục Vân tiếc nuối:

- Người sai rồi, sai vô cùng lợi hại, chôn vùi cả cơ hội duy nhất để tiến lên. Quả thật khiến người ta phải vừa buồn vừa giận.

Vu Thần khinh bỉ nói:

- Phải buồn? Ha ha ha... Bây giờ đáng buồn không phải là ta mà là người. Với thực lực của người, cố nhiên có thể vượt ta mấy phần, nhưng một khi Liệt Thiên gia nhập, người chắc chắn phải bại không nghi ngờ gì nữa.

Lục Vân nhìn lão thương xót, than nhẹ:

- Người thật không hiểu nổi Liệt Thiên là người thế nào. Người cho là người động tay chân trên người Bạch Như Sương liền có thể uy hiếp Liệt Thiên làm chuyện cho người. Đó là một suy nghĩ hợp tình hợp lý, nhưng lại không phù hợp hiện thực, cuối cùng người phải hối hận mà thôi.

Câu nói của Lục Vân vang lên rõ ràng trong tai mỗi người ở tại đó.

Khi Liệt Thiên biết được mọi thứ đều bởi Vu Thần, cả người lập tức nổi giận, đưa Bạch Như Sương cho Huyền Dạ đỡ lấy, lóe lên đã đến trước mặt Vu Thần, gằn giọng nói:

- Vu Thần người thật âm độc, người vì đối phó với bốn hoàng không tiếc vô sỉ như vậy, ta làm sao có thể tha thứ cho người.

Nói rồi trong tay lóe lên ánh sáng, Liệt Nhật long thương đột nhiên xuất hiện, muốn phát động công kích.

- Chậm đã!

Vu Thần quát to một tiếng rồi nói tiếp:

- Liệt Thiên, nếu như người không muốn mất đi người yêu thương trong lòng, trước hết hãy giúp ta đối phó Lục Vân. Đợi sau khi mọi chuyện nơi này kết thúc, ta sẽ trả lại cho người một người sống hoàn chỉnh. Nếu không, người từ từ mà nhìn nàng ta chết trước mặt người.

Liệt Thiên giận dữ nói:

- Câm miệng, người cho bốn hoàng là đứa ngu xuẩn trẻ con chẳng? Với tính tình âm độc của người, cho dù ta giúp người loại bỏ tất cả mọi đối thủ nơi này, người cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Như vậy, làm sao ta có thể tin được người!

Vu Thần tức giận, hung hăng nói:

- Nói thật cho người biết, bổn thần đã gieo một loại cấm chế trên người Bạch Như Sương, chính là Si Tình Đoạn Trường chú, cùng với Vong Linh trở chú, Thiên Thế Huyết chú xưng tụng là ba lời nguyên đại tà ác nhất trên thế gian, ngoại trừ bổn thần ra, ai cũng không thể phá giải được. Nếu như người không muốn cô ta chết, tốt nhất hãy nghĩ cho rõ ràng.

Liệt Thiên nghe vậy rất giận, gào thét:

- Thủ đoạn thật độc ác, người hôm nay không giải trừ lời nguyên trên người nàng, bổn hoàng sẽ khiến người chịu hết muôn vàn thống khổ, sống không bằng chết!

Vu Thần lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người uy hiếp ta? Đáng tiếc không tác dụng. Bây giờ người chỉ có một chọn lựa, đó là thỏa hiệp, nếu không nàng ta phải chết.

Liệt Thiên rất giận, long thương trong tay múa lên, một luồng kinh khí sắc bén phát ra cùng với sức mạnh rẽ không bắn thẳng vào ngực Vu Thần.

Lắc mình, Vu Thần né tránh một chiêu này, quát to:

- Liệt thiên, người quả thật thà rằng để cho cô ta chết đi, cùng không tình nguyện giúp một tay cho ta?

Liệt Thiên giận dữ nói:

- Bổn hoàng từ trước đến nay không muốn bị người uy hiếp, người chớ có nhắc đến nữa.

Vu Thần giận dữ nói:

- Nếu đã như vậy, người hãy chờ mà hối hận. Bây giờ bổn thần cũng không muốn dây dưa với người, có ân oán gì, đợi sau khi ta kết thúc với Lục Vân rồi người hãy đến.

Dừng lại, Vu Thần khuôn mặt toát ra khí thế bi tráng, rõ ràng sau khi đã mất đi ưu thế chuyển bại thành thắng, trong lòng lão dâng lên một tâm tình đau thương.

Nhưng dù sao lão cũng là Vu Thần, khi đã biết không đường thối lui, lão vẫn giữ được ngạo khí của mình, chọn lựa quyết chiến sinh tử mà không phải né tránh.

Liệt Thiên nghe vậy, bay đến gần trước mắt Vu Thần, gằn giọng nói:

- Với thực lực của người, ba chiêu qua phải chết là chắc chắn. Lúc đó, bổn hoàng đi tìm ai đây?

Vu Thần lạnh lùng nói:

- Không cần phải xem nhẹ bổn thần, cho dù ta thua Lục Vân, cũng không dễ dàng chết đi như vậy. Đến lúc đó ta sẽ nói cho người biết chuyện phá giải thế nào.

Liệt Thiên hỏi lại:

- Ta làm sao có thể tin được người?

Vu Thần cười lạnh nói:

- Tin hay không là do người!

Liệt Thiên bất đắc dĩ, hừ giận một tiếng, xoay người bỏ đi.

Vu Thần cụp mắt, liếc xung quanh, cuối cùng nhìn Lục Vân, hỏi han:

- Trước đây người nói ta đã sai, gần như chỉ là chuyện này thôi sao?

Lục Vân đáp:

- Không phải, ngoại trừ chuyện này ra, còn có một số chuyện khác nữa.

Vu Thần nói:

- Chuyện đã đến thế này, có gì người cứ nói thẳng ra, không cần thiết phải khua môi múa mép.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Những câu này thật ra ta không muốn nhắc đến, bởi vì ta sợ người nghe rồi sẽ bị đau lòng.

Vu Thần kinh ngạc nói:

- Đau lòng? Ha ha ha ... Người cũng xem nhẹ Vu Thần ta quá rồi.

Thấy lão như vậy, Lục Vân than nhẹ nói:

- Nếu người đã cố chấp muốn biết, ta sẽ nói cho người. Ban đầu, ân oán giữa ta và người đúng như người nói, không cần thiết phải quyết sinh tử. Nhưng ta đã từng đáp ứng với ông chủ Cửu U, phải đem sức mạnh Cửu U hoàn lại cho Cửu U. Như vậy, nếu ta có thể giết người, hoặc là lấy đi sức mạnh Cửu U trên người người. Trước đây, ta luôn tính không giết chết người, chỉ thu hồi sức mạnh Cửu U trên người người. Nhưng hành động vừa rồi của người, lại lần nữa đẩy người xuống vực sâu tà ác. Điều này khiến ta đổi ý kiến.

1099. Chương 1101 – Tắt Sinh Tâm Nguyên (tâm Nguyên Cả Đời)

- Sống và chết còn không đủ để khiến bốn thân đau lòng.

Lục Vân đáp:

- Sống chết người có lẽ không để ý, nhưng ước vọng cả đời của người, lẽ nào cũng không coi vào đâu?

Tiếng cười Vu Thần dừng lại, hỏi tới:

- Người nói câu này có nghĩa gì?

Lục Vân cười cười, hơi tiếc hận nói:

- Nếu ta nói cho người biết, ta có thể giải trừ lời nguyên trên người người để huynh muội hai người quay lại quá khứ, người ...

- Cái gì! Người có thể giải trừ lời nguyên trên người của ta? Sao có thể như vậy được?

Kinh hãi nhìn Lục Vân, Vu Thần khuôn mặt xấu xí kích động vô cùng, rõ ràng có những câu không thể nói bừa.

Lục Vân nhỏ giọng nói:

- Ta có thể, bởi vì ta là kẻ nghịch thiên!

Vu Thần nghe vậy chấn động, lắc lư lùi lại vài bước, hơi đau lòng nói:

- Té ra điều ta tìm kiếm cả đời, mãi đến cuối cùng mới biết được, ta bị ông trời đùa bỡn mất rồi!

Lục Vân than nhẹ:

- Đây chính là định mệnh, ta đã từng thử vì người mà cải biến nó, đáng tiếc người lại tự tay hủy đi mọi thứ.

Vu Thần hơi đau lòng, chăm chú nhìn Lục Vân nói:

- Kẻ nghịch thiên, lòng người còn chưa đủ tàn nhẫn.

Lục Vân nói:

- Đó bởi vì cuộc đời của người đã từng khiến ta phải than thở.

Cười cười, Vu Thần mất đi vẻ thất vọng, nghiêm chỉnh nói:

- Kết cục quá khứ cuối cùng vẫn là quá khứ, bây giờ hay để chúng ta tiếp tục chuyện xưa còn chưa xong!

Lục Vân đáp:

- Đến đây, hãy thể hiện bản lĩnh của Vu Thần, vì danh dự ngàn năm cố gắng phát một chiêu!

Vu Thần quát lên:

- Nói rất hay, đây chính là để người được biết qua thực lực của bốn thần!

Nói rồi thân thể tự động phân tán ra, hình thành một kết giới màu xám tro bốn bề bao vây Lục Vân vào trong đó.

Kết giới này khác với kết giới trước kia, trên bề mặt kết giới xuất hiện vô số khuôn mặt, chính là những người cả đời Vu Thần đã gặp qua, khiến những người quan sát đều la lớn thất kinh.

Ở bên trong kết giới, Lục Vân cảm thấy hơi quái dị. Những hình ảnh trên bề mặt kết giới đập vào mắt rõ ràng, khiến chàng cảm thấy mơ hồ không hiểu. Hành động này của Vu Thần có dụng ý như thế nào, đang muốn phân tán sức chú ý của Lục Vân hay lão cảm thấy sinh mạng bản thân không còn lâu nữa, dự tính dùng chút thời gian cuối cùng thể hiện tất cả những điều đã trải qua để lưu truyền lại cho hậu thế?

Sau khi suy tư một lúc, Lục Vân không hiểu được, nhưng áp lực bên ngoài lại dần dần tăng lên, điều này khiến chàng hơi cảnh giác. Thôi suy nghĩ lung tung, Lục Vân phát xuất kết giới ánh sáng bảy màu bắt đầu phản kích.

Ban đầu, mọi thứ có thể nói là thuận lợi, dễ dàng đẩy kết giới màu xám ra, đại khái có dấu hiệu bị phá vỡ. Nhưng sau đó không lâu, kết giới màu xám liền biến thành cứng dẻo chắc chắn, hơn nữa còn nhanh chóng thu nhỏ, ép kết giới ánh sáng bảy màu của Lục Vân đến một phạm vi nhất định, hơn nữa còn thể hiện việc thu nhỏ từng bước.

Phát hiện được điểm này, Lục Vân hơi kinh ngạc, lại thúc động kết giới ánh sáng khiến cho nó lớn lên lần nữa, nhưng chỉ có thể đạt đến một vị trí nhất định liền đình chỉ trở lại.

Cảm giác được chuyện gì không đúng, Lục Vân bắt đầu phân tích kết giới màu xám bên ngoài, Sau một lúc thăm dò nghiền ngẫm rất lâu, Lục Vân đưa ra một kết quả kinh người khiến chàng khiếp hãi trong lòng.

Té ra, theo phân tích của Lục Vân, Vu Thần bố trí kết giới này huyền bí quý dị, bề mặt nó hiện lên các khuôn mặt kể lại kinh nghiệm của Vu Thần từ nhỏ đến lớn.

Đó chính là quá trình nhớ lại ký ức, thời gian nhảy của nó rất nhanh, chớp mắt đã vài năm, vài chục năm, vài trăm năm trôi qua.

Những điều này đối với người quan sát hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng đối với Lục Vân ở trong kết giới lại là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Bởi vì kết giới này của Lục Vân áp lực bên trong rất lớn, có tương quan mật thiết đến những ký ức trên bề mặt, có thể nói là đối ứng từng cái.

Nói đơn giản, từ khi kết giới bắt đầu xuất hiện, khuôn mặt nếu vượt qua ba năm, thì áp lực bên trong kết giới Vu Thần tạo ra cũng sẽ tăng tương ứng ba năm. Khuôn mặt nếu vượt qua bảy năm, áp lực bên trong kết giới lại sẽ gia tăng tỷ lệ tương ứng.

Như vậy, tùy theo sự trôi qua của ký ức, áp lực lên kết giới càng mạnh mẽ, nguy hiểm của Lục Vân cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Phát hiện được tình hình này, Lục Vân không dám do dự, lập tức quát to một tiếng, lòng bàn tay ánh sáng huyền ảo lóe lên, Phá Thương thần binh bắn ra, hóa thành một con rồng xanh chừng ba thước, theo sự khống chế của chàng thi triển chiêu Diệt Thần trăm, mang toàn bộ sức mạnh hủy diệt trời đất chém thẳng vào kết giới đó.

Lúc này, kết giới màu xám chấn động không ngừng, khi binh khí thần thánh vô cùng Phá Thương thần kiếm phối hợp với chiêu công kích Diệt Thần trăm, liên tục rung động vài trăm lần, cuối cùng mới bị vỡ nát ra.

Thật ra, chỉ nói về lực lượng mạnh yếu, Vu Thần bố trí kết giới này về chính thể ắt chức sức mạnh so ra còn mạnh hơn một chiêu của Lục Vân.

Nhưng công kích của Lục Vân là dùng điểm đánh vào mặt, nhờ vào sức mạnh của binh khí thần thánh, lại phối hợp với sức phá hủy của Diệt Thần trăm, căn bản không cần phải có sức mạnh tương đương cũng đủ để phá vỡ kết giới.

Tiếng kêu thảm vang lên trong Hư Vô đại điện. Kết giới vỡ nát nhanh chóng hợp lại, ngưng tụ thành một vùng sương xám, để lộ một cái đầu chính là Vu Thần.

Lúc này, khuôn mặt Vu Thần trắng bệch như giấy, trong mắt ánh sáng tan biến, rõ ràng sau khi chiến đấu hết sức, cơ thể huyết nhục của lão bị trọng thương phá hủy, chỉ còn lại nguyên thần yếu ớt.

Lục Vân đứng nguyên tại chỗ, thần sắc phức tạp, than nhẹ:

- Ba chiêu đã qua, người cuối cùng đã không thoát được kết quả thất bại.

Vu Thần nói nhỏ:

- Lục Vân, thất bại trong tay của ngươi, ta hoàn toàn không có ý oán hận. Nhưng đáng tiếc ...

Bóng người lóe lên, Liệt Thiên đột nhiên xông đến cắt ngang lời của Vu Thần.

- Vu Thần, nhanh nói cho ta biết, phải làm thế nào mới có thể giải trừ lời nguyện trên người Như Sương.

Bật cười ha hả, Vu Thần đáp:

- Si Tình Đoạn Trường chú, tuyệt tình quên cả cố nhân! Nếu ngươi muốn cứu cô ta, hẳn phải làm cho cô ta quên đi ngươi, nếu không cô ta chắc chắn phải chết!

Liệt Thiên sửng người, sau đó gào thét giận dữ:

- Nói bậy, ngươi lừa người!

Vu Thần yếu ớt cười nói:

- Lời nguyện này xếp hàng đầu trong ba lời nguyện vĩ đại tà ác nhất thế gian, căn bản không có một phương pháp phá giải. Nếu không sao có tên là Si Tình Đoạn Trường chứ đây?

Liệt Thiên điên cuồng rống lên:

- Không, ta không tin! Nhất định có phương pháp giải trừ, nhất định có!

Vu Thần cay đắng nói:

- Thật ra trước đây ta có thể giải được lời nguyện, nhưng hiện nay toàn bộ sức mạnh của ta đã biến mất, nếu ngươi muốn cứu cô ta, chỉ có cách cầu kẻ nghịch thiên.

Liệt Thiên nghe vậy chấn động, ánh mắt nhìn Lục Vân hỏi lại:

- Ngươi có thể giải được không?

Hơi cau mày, Lục Vân nói:

- Chuyện này ta không dám khẳng định nhưng có thể thử một lần.

Liệt Thiên vẻ mặt hơi khác lạ, chần chừ giây lát hỏi lại:

- Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng ra tay thử một lần?

Lục Vân nhìn Liệt Thiên, thần sắc trong mắt phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Có thể không cần bất cứ điều kiện nào, cũng không cần phải trao đổi bất cứ vật nào, điều này phải xem tình hình thế nào mới đoán được.

Huyền Dạ nghe vậy, mở miệng nói:

- Lục Vân, chỉ cần ngươi cứu sống Bạch cô nương, cho dù điều kiện thế nào ta đều có thể làm cho ngươi!

Bật cười đầm đìa, Lục Vân trả lời:

- Ngươi đã thiếu ta một đoạn ân tình, không nên thiếu thêm một đoạn nữa, nếu không cả đời này ngươi sẽ không thể nào trả nổi.

Chăm chú nhìn Lục Vân, Hách Triết thấy chàng chú ý đến Huyền Dạ, không khỏi đảo tròn mắt, lắc mình hút lấy nguyên thần yếu ớt của Vu Thần vào trong bàn tay, sau đó mới vọt thẳng ra cửa.

Thấy vậy, Lục Vân điềm nhiên bật cười, tùy ý phất tay phải, Hách Triết giữa không trung liền quay ngược lại rơi xuống bên chân chàng.

- Một lòng cứu chủ có thể gia ơn, nhưng không có sự đồng ý của ta, người căn bản không thể xông ra ngoài được.

Hách Triết giận dữ nhìn Lục Vân, gằn giọng nói:

- Chủ nhân ta đã như thế này, người có cần khinh người thái quá không.

Lục Vân tay phải phất lên, phát ra một luồng sáng thần kỳ hất bắn Hách Triết, đồng thời hút lấy Vu Thần vào trong lòng bàn tay của chàng.

Thấy vậy, Hách Triết giận dữ rống lên một tiếng, thân thể vừa mới rơi xuống đất liền bắn quay lại, ý đồ muốn đoạt lấy nguyên thần của Vu Thần.

Lục Vân ánh mắt lạnh lại, Ý Niệm Thần Ba âm thầm xông đến, lập tức khiến Hách Triết trọng thương bay đi.

Nhưng Hách Triết không quản đến thương thế, điên cuồng phốc thẳng về phía Lục Vân.

Phát hiện được hành động này của Hách Triết, Vu Thần âm thanh yếu ớt vang lên giữa không trung:

- Hách Triết, không cần phải hao tâm tổn sức, đây chính là định mệnh của ta, người không đủ khả năng cứu vãn lại được.

Hách Triết nghe vậy hô lên bi thương:

- Chủ nhân, người chính là tượng trưng của Vu tộc, chúng ta không thể không có người được.

Vu Thần thở dài u oán nói:

- Ngàn năm đã qua, chuyện cũ khó quay lại. Những quá khứ trước đây hãy để biến mất trong hồi ức. Đi đi, đừng quá đau thương.

Hách Triết lớn tiếng nói:

- Không! Thuộc hạ sẽ không chịu thua!

Thấy vậy, Lục Vân rất xúc động, nhỏ nhẹ nói:

- Vu Thần, trước khi chết có muốn lại thấy một lần người hút lấy hồn vía của mình không?

Vu Thần trong lòng chấn động, giọng run lên nói:

- Người quả thật có thể đồng ý thỏa mãn đầy đủ tâm nguyện cả đời này của ta chẳng?

Lục Vân thở dài u oán, hai tay bắt quyết trước ngực, hào quang bảy màu toàn thân hội tụ vào lòng bàn tay rồi chiếu rọi vào nguyên thần của Vu Thần.

Rất nhanh, nguyên thần yếu ớt của Vu Thần hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, dưới tác dụng của Thiên Địa Vô Cực pháp quyết, hai nguyên thần đã từng vì sức mạnh Cửu U mà dung hợp lại, lúc này được sức mạnh thần thánh dần dần phân rã, cuối cùng trở thành độc lập hoàn toàn.

Thời khắc đó, đôi huynh muội bị ông trời nguyên rửa vài ngàn năm chưa từng thấy mặt, cuối cùng đã chậm chậm xoay người, lại thấy được khuôn mặt và hình bóng quen thuộc.

Vui mừng, kích động ngập đầy tâm lòng, đau thương, bi thiết cũng đầy trong mắt.

Vài ngàn năm chỉ có một mặt, bao nhiêu năm tháng khiến người ta than thở. Tình cảm cả đời cho dù chỉ trong chớp mắt, cả đời không hối tiếc.

Quên hết thời gian, quên hết quá khứ, bọn họ lúc này hấp dẫn lẫn nhau.

Khi sức mạnh mất đi, ký ức tìm lại được, đoạn tình cảm trao đổi này chính là chân thật và khiến người ta cảm xúc.

Lục Vân hơi bất nhẫn, nhưng chàng không hề do dự, đưa mắt nhìn sang chỗ khác, hai tay chàng đột nhiên hợp nhất lại, buộc hai linh hồn trước đây hoàn toàn không gặp được nhau bây giờ hợp nhất mặt đối mặt.

Trước đây, bọn họ ở gần sát đến vậy, nhưng lại không hề thấy được lẫn nhau. Bây giờ, bọn họ vĩnh viễn không rời nhau, lúc nào cũng đối mặt với nhau. Kết cục như vậy có lẽ còn thiếu đi điều gì đó, nhưng ít ra so với ngày trước lại tốt hơn một chút.

Buông tay ra, Lục Vân nhìn vào lòng bàn tay, ở đó có một chùm sáng không hề có bất cứ dao động sinh mạng nào, nhưng lại hiển thị rõ ràng hai hình bóng người.

Đó là một nam một nữ, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, hai người nhìn nhau, ánh mắt chạm vào nhau, hết như đang truyền cho nhau tình cảm.

Cảnh tượng xinh đẹp mỹ lệ lúc này lại vĩnh viễn dừng lại ở đó. Khiến người ta than thở, lại khiến người ta kinh ngạc.

Lục Vân cup mắt xuống, rồi nhìn sang Hách Triết, điềm nhiên nói:

- Chuyện nơi này không còn có quan hệ đến người nữa, hãy đi đi.

Nói rồi tay phải phát lên, chùm sáng trong lòng bàn tay liền xuất hiện trong lòng bàn tay Hách Triết.

1100. Chương 1102 – Tân Đích Tuyền Trạch (chọn Lựa Mới)

Lúc này, Bách Linh không hề ngăn lại, mặc hấn rời đi. Chỉ trong chốc lát, tiếng la bi thảm thê lương liền nhanh chóng đi xa.

Chăm chú nhìn cửa Hư Vô đại điện, mọi người trong điện vẻ mặt khác nhau.

Cao hứng vì kết quả của Vu Thần, hay than thở cho những điều cả đời hấn gặp phải?

Trước đây, Vu Thần dương danh thiên hạ, hiện nay lại bị hủy diệt như vậy. Điều này đối với những người ở đó như một lời cảnh tỉnh, nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận.

Thở dài u oán, Lăng Thiên hơi thất vọng, nhỏ nhẹ nói:

- Không lâu trước đây, lão làm sao nghĩ được kết quả hiện nay? Có lẽ, khi còn sống là một loại mệt mỏi, vì thế hấn chờ đợi thay vì phải rời đi.

Nghe vậy, mọi người trong lòng chấn động. Câu nói tùy tiện của Lăng Thiên lại chứa đựng hương vị thương cảm, nói ra một số triết lý cuộc sống nào đó, khiến cho những người ở đây có một cảm giác bị thương không biết tên.

Có lẽ, khi bản thân bước tiếp con đường của Vu Thần, lúc đó mới có thể cảm nhận rõ ràng được loại tâm tình này.

Thôi không suy tư, Lục Vân nhìn mọi người, điềm nhiên nói:

- Chuyện xưa của Vu Thần đã kết thúc rồi, tiếp theo đến lượt của vị nào đây?

Âm Đế không nói, Thiên Sát trầm ngâm, Hư Vô tôn chủ lại không chút động tĩnh.

Liệt Thiên vẻ mặt lo lắng, thấy mọi người không nói gì cả, nóng nảy lên tiếng:

- Lục Vân, người muốn thế nào mới có thể ra tay, cứ nói thẳng ra đi.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Liệt Thiên, Lục Vân trầm ngâm nói:

- Hỏi người một vấn đề, thiên hạ và Bạch cô nương, người muốn cái nào?

Liệt Thiên sững mình. Vấn đề này Bạch Như Sương cũng đã từng hỏi qua, không ngờ được bây giờ lại đổi thành Lục Vân.

Quay đầu, Liệt Thiên nhìn thiếu nữ mê hồn trong lòng Huyền Dạ, chần chừ nói:

- Không thể đổi vấn đề khác sao?

Lục Vân đáp:

- Có một số chuyện không thể lựa chọn, chỉ có thể đổi mặt với nó mà thôi. Đối với hiện tại, nếu cô nương ấy hoàn hảo không chút thương tổn, giữa chúng ta lại sẽ có một loại định mệnh khác.

Liệt Thiên không nói, chìm vào hoàn cảnh khó cả đôi đường, Bạch Như Sương và thiên hạ đều là những thứ cả đời Liệt Thiên mơ ước nắm giữ.

Chăm chú nhìn tình cảnh hai người, Âm Đế truyền âm cho Thiên Sát:

- Vu Thần đã chết, tiếp theo nếu Lục Vân giao chiến với Hư Vô tôn chủ, chúng ta liền có thể bỏ đi quyết định ban đầu.

Thiên Sát nói:

- Suy nghĩ không sai, nhưng ta thấy Lục Vân sẽ tìm đến chúng ta trước tiên.

Âm Đế lo sầu:

- Điểm này ta cũng rất lo âu, với tu vi hiện nay của hắn, một khi tìm đến chúng ta, ai cũng không chiếm được phần hơn. Đến lúc đó, còn lại Hư Vô tôn chủ tất nhiên sẽ làm ngư ông hưởng lợi.

Thiên Sát đáp:

- Chuyện này phải đánh cược với may mắn thôi.

Âm Đế kích động trả lời:

- Chuyện này quan hệ cả cuộc đời chúng ta, quả thật khó mà quyết định dứt khoát được.

Thiên Sát ánh mắt hơi động đậy, có chút tức giận nói:

- Chúng ta trước đây đã mất đi quá nhiều thứ. Bây giờ, nếu phải chọn lựa lần thứ hai, kết quả đang chờ đợi chúng ta sẽ là như thế nào đây?

Cảm nhận được sự tức giận của Thiên Sát, Âm Đế đau thương nói:

- Đúng thế, một khi chúng ta mở được cửa này, vài ngàn năm chịu đau khổ và dằn vặt đều hóa thành nước trôi đi. Lúc đó, điều duy nhất đáng vui mừng chính là tất cả những người trước mặt đều chịu một công kích tàn khốc nhất. Chỉ đáng tiếc, sự đau khổ trong lòng chúng ta lại chỉ có thể đào sâu chôn chặt mà thôi.

Thiên Sát hơi đau thương, trong mắt mờ mịt hơi nước, nhỏ nhẹ nói:

- Không mở cửa này, chúng ta làm sao có thể tiêu diệt địch nhân trước mắt? Đảo chuyển thế cục hiện tại đây?

Âm Đế cười cười, hơi cay đắng nói:

- Thế thì phải trông vào vận may. Nhưng cái gọi là vận may này, từ trước đến giờ chưa từng gần gũi với chúng ta.

Thiên Sát không đáp, chỉ cười nhàn nhạt, trong lòng mơ hồ nổi lên sự khổ sở.

Biết được ý muốn của Liệt Thiên, Lục Vân than nhẹ:

- Thật ra đến lúc này, người hắn phải bỏ hết quá khứ, nhìn cho rõ tình thế, lúc đó chọn lựa của người mới không khiến cho người phải hối hận sau này.

Liệt Thiên lạnh nhạt nói:

- Tình thế? Người cho là ta chưa từng nhìn rõ?

Lục Vân hỏi ngược lại:

- Nếu như người đã thấy rõ, hà tất phải khó xử như vậy?

Liệt Thiên hừ giọng nói:

- Đó là bởi vì ta nhìn rõ tình thế, cho nên mới khó khăn như vậy.

Lắc đầu thở dài, Lục Vân trả lời:

- Liệt Thiên, người sai rồi, người chỉ nhìn thấy hiện tượng giả tạo bên ngoài mà thôi.

Liệt Thiên hơi nhướng đôi mày kiếm, hừ lạnh nói:

- Hiện tượng giả tạo? Thế thật sự như thế nào?

Lục Vân trầm giọng nói:

- Người quả thật muốn biết chăng?

Liệt Thiên ngạo nghễ đáp:

- Tự nhiên là muốn biết, bổn hoàng có gì phải sợ hãi đây?

Nghe vậy, Lục Vân hơi biến sắc, hơi bất nhẫn đáp:

- Nếu như người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ta sẽ cho người biết.

Nói rồi bước lên ba bước, tay phải phất lên nhẹ nhàng về phía vầng mây sáng biến ảo bất định ở giữa đại điện, lập tức một loạt khuôn mặt xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy những khuôn mặt này, Liệt Thiên hơi kinh ngạc, nội dung đang hiện rõ trên bề mặt không ngờ chính là cảnh tượng đại quân Yêu vực đang giao chiến với Trừ Ma liên minh.

Những hình ảnh thể hiện đại quân Yêu vực số lượng rất nhiều, nhưng bị cao thủ Trừ Ma liên minh công kích, bị tổn thất mười phần nặng nề, hẳn đã xuất hiện dấu hiệu thất bại.

Trong đó, Tam Nhân Long Lang bị Trần Ngọc Loan ngăn chặn, hai bên giao chiến kịch liệt, tình hình vô cùng không ổn.

Gào lên giận dữ, Liệt Thiên nói:

- Lục Vân, người dùng những thứ này để mong có thể đánh tan ý niệm trong đầu bổn hoàng chăng?

Thu tay phải lại, Lục Vân đáp:

- Ta để cho người thấy những chuyện này chỉ để cho người biết, sau ngàn năm, tình thế đã dịch chuyển. Trước đây người có cơ hội thống nhất Thất giới, nhưng không có nghĩ cơ hội đó có thể kéo dài đến hiện nay.

Liệt Thiên lãnh đạm lên tiếng:

- Ý của người nói là sau ngàn năm, bổn hoàng đã không còn cơ hội nữa.

Lục Vân hỏi ngược lại:

- Người cho là như vậy chăng?

Liệt Thiên đáp:

- Bổn hoàng cho là không phải. Hiện nay, ở đây chỉ còn bốn người chúng ta, giữa chúng ta đều không thể nói rõ ân oán được, ai có thể đi đến cuối cùng, người đó lại có hy vọng thống nhất Thất giới.

Nghe vậy, Lục Vân lạnh nhạt nói:

- Nếu như vậy, chúng ta phải xem ai có thể đi đến cuối cùng thôi.

Dứt lời, Lục Vân xoay người không để ý đến Liệt Thiên nữa, ánh mắt nhìn lại Thiên Sát.

Phát hiện được ánh mắt của Lục Vân, Thiên Sát lạnh lùng nói:

- Thế nào, người muốn tìm bốn sát để tính toán nợ cũ?

Lục Vân đáp:

- Ân oán giữa chúng ta giằng dai cũng đến lúc tính toán hết rồi.

Thiên Sát hừ giọng nói:

- Nếu coi là tính sổ bốn sát cũng không chút để ý, nhưng người có nghĩ qua hậu quả chẳng?

Lục Vân cười cười, điềm nhiên đáp:

- Làm bất kỳ chuyện gì đều có hậu quả của nó, nhưng xấu hay tốt thì rất khó mà xác định được.

Thiên Sát hừ lạnh nói:

- Người rất cuồng vọng.

Lục Vân cười hỏi:

- Những người ở đây ai không cuồng vọng đây?

Hơi không quen nhìn thái độ đắc ý của Lục Vân, Thiên Sát quát lên:

- Đủ rồi, bốn sát không muốn nói nhảm với người nữa, nếu muốn tính sổ cứ trực tiếp làm đi.

Âm Đế nghe vậy, mở miệng nói:

- Không vội, ta có một câu muốn hỏi trước.

Dường như biết Âm Đế sẽ lên tiếng, Lục Vân rất bình thản nói:

- Người có phải muốn hỏi ta vì sao không chọn Liệt Thiên trước mà lại chọn Thiên Sát.

Âm Đế ánh mắt lạnh xuống, hừ giọng nói:

- Người đúng là rất thông minh, nhưng thường hay làm những chuyện hồ đồ.

Lục Vân cười hỏi:

- Người nói vậy không biết có phải tỏ ra trong lòng có chút sợ hãi?

Âm Đế giận dữ nói:

- Nói vậy, khắp cả thiên hạ, ai có thể khiến bốn đế phải cảm thấy sợ hãi đây?

- Phải vậy chẳng? Quả thật không có sợ sệt gì chẳng? Nếu không sợ, người sao phải kích động làm gì?

Bất cười tà mị, Lục Vân hỏi cho Âm Đế phải á khẩu không nói được gì.

- Thật ra ta không chọn lựa Liệt Thiên bởi vì ta không muốn giao chiến với hắn. Dù sao ngày đó chính ta giải trừ phong ấn của hắn, lúc này ta lại ra tay đối phó hắn chẳng phải tự tìm lấy phiền toái sao.

Âm Đế nghe vậy, mỉa mai:

- Người không tìm hắn, nhưng không phải hắn không tìm người. Đến lúc thật sự động tay động chân, người sẽ biết được người ngày đó đã ngu xuẩn đến thế nào.

Biết dụng ý của Âm Đế, Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Nếu như ta đã làm, tuyệt đối sẽ không hề hối hận, người đừng ở đây lo lắng cho ta. Bây giờ, người còn có vấn đề gì nữa không? Nếu không có, chúng ta hãy tính toán hết những quá đáng giữa hai bên.

Âm Đế ánh mắt lạnh xuống, ngăm nhìn Lục Vân một lúc, cuối cùng trầm giọng nói:

- Lục Vân, chọn lựa sai lầm xác định sinh mạng người đã kết thúc rồi. Cuộc đời này của người sẽ vì sự kiện này mà hối hận.

Nói rồi bước lên một bước, khí thế to lớn hùng dũng toát ra khóa chặt Lục Vân tại chỗ.

Cũng cùng lúc đó, Thiên Sát lóe lên đi mất, chỉ một lát sau đã xuất hiện ở giữa đại điện, phất tay đánh ra một chưởng, mục tiêu ngay đúng vào vầng mây sáng biến ảo bất định.

Hành động như vậy khiến người ta kinh ngạc. Tất cả mọi người trừ Hư Vô tôn chủ và Âm Đế ra, ai cũng không biết rõ lý do.

Lúc này, Lăng Thiên hô lên thất thanh, ý đồ muốn ngăn lại, đáng tiếc có lòng nhưng không còn sức mạnh.

Nhưng một chưởng cực mạnh đó của Thiên Sát cuối cùng cũng chưa từng đánh trúng vào vầng mây sáng kia.

- Một chưởng nhẹ nhàng, mấy ngàn năm chịu đau khổ dần vật liền hóa thành nước trôi đi, người quả thật cam lòng chăng?

Ánh tím lóe lên, Hư Vô tôn chủ lắc mình xông đến vừa hay ngăn được một chiêu hủy diệt kia của Thiên Sát.

Gầm lên giận dữ, Thiên Sát hung hăng nói:

- Cút đi, nếu không bốn sát sẽ diệt ngươi trước.

Hư Vô tôn chủ đứng yên tại chỗ, điềm nhiên nói:

- Thiên Sát, người quả thật không một chút tiếc nuối sao, cố tình muốn làm cá chết cũng phá hư lưới sao?

Giận dữ nhìn Hư Vô tôn chủ, Thiên Sát điên cuồng la lên:

- Tiếc nuối? Ha ha ha Chuyện này có thể tùy thuộc vào ta chăng?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Thiên ác là từ tâm, đúng sai chỉ là ý niệm. Ngày đó các ngươi nếu bình tĩnh xử lý, làm sao đến lúc này sa tới bước khốn khổ đây?

Thiên Sát giận dữ nói:

- Câm miệng, chuyện quá khứ chớ có nhắc đến nữa, có ân oán gì chúng ta kết thúc bây giờ.

Lắc đầu thở dài, Hư Vô tôn chủ hơi cảm xúc nói:

- Nếu kết thúc mọi thứ, ngươi hà tất phải để ý chuyện trước đây.

Lăng Thiên hiếu kỳ nói:

- Tôn chủ, thật ra từ trước đến giờ bọn chúng ẩn chứa cái gì vậy, vì sao người vài lần đề cập đều muốn nói lại thôi vậy?

Lời này vừa phát ra, trong điện Liệt Thiên, Huyền Dạ, Lục Vân, cửa điện bốn cô Bách Linh đều quay đầu nhìn lại, rõ ràng rất cảm thấy hứng thú với chuyện xưa của Thiên Sát.

Thấy Lăng Thiên hỏi vậy, Hư Vô tôn chủ trầm ngâm một lúc, ánh mắt quét qua Thiên Sát và Âm Đế, nhẹ giọng nói:

- Về chuyện này, thật ra dính dáng đến rất nhiều thứ. Ngày đó ...

-Ồ, chủ nhân, người coi nhanh, Bạch cô nương ...

Huyền Dạ đột nhiên la lên thất thanh, cắt lời của Hư Vô tôn chủ.

Chỉ thấy Bạch Như Sương trong lòng Huyền Dạ lúc này mái tóc đen tuyền lúc này bạc trắng, dung mạo xinh đẹp chớp mắt cũng chuyển thành già nua, phẳng phất như một đóa hoa bị héo rũ, chớp mắt liền tàn tạ.

Liệt Thiên thấy vậy, giận dữ gào thét, điên cuồng la lên:

- Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Như Sương, Như Sương, nàng chớ có dọa ta, nàng trả lời ta đi.

1101. Chương 1103 – Như Sương Trọng Sinh (như Sương Sống Lại)

Huyền Dạ thấy vậy, lớn giọng khuyên bảo:

- Chủ nhân, người bình tĩnh lại một chút, bây giờ cứu người quan trọng, đừng để kéo dài thêm nữa.

Liệt Thiên nghe vậy chấn động, lập tức tỉnh ngộ, xông thẳng về phía Lục Vân:

- Cứu sống nàng, bất cứ điều kiện gì bổn hoàng cũng đều đáp ứng người.

Nghe vậy, Lục Vân mày kiếm hơi cau, hào quang trên người lóe lên, dễ dàng đánh tan khóa vô hình Âm Đế ràng vào người chàng, xoay người đi về phía Liệt Thiên.

Âm Đế thấy vậy, trong mắt lóe lên ánh lạnh, dường như muốn ra tay ngăn lại, nhưng sau khi suy tính, cuối cùng đành chọn bỏ qua.

Đi đến bên Liệt Thiên, Lục Vân nhìn vào khuôn mặt đã già đi vô cùng của Bạch Như Sương, trầm giọng nói:

- Người có thể suy tính cho tốt, thiên hạ và cô ấy, người cuối cùng chọn ai?

Liệt Thiên bật cười thất vọng, trong lòng bất cam lên tiếng:

- Thiên hạ và nàng, ta đều muốn. Nhưng nếu như chỉ có thể chọn một trong hai, ta chọn nàng!

Hơi hơi gật đầu, Lục Vân vui mừng nói:

- Sau ngàn năm, duyên xưa tiếp tục. Đây chính là cơ hội một lần ông trời đã cho người, một khi sai lầm, người liền không thể quay trở lại được. Vì thế, người tốt nhất nhớ kỹ lời của mình.

Liệt Thiên nóng nảy nói:

- Yên tâm, bổn hoàng nếu đã đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Bây giờ người hãy ra tay cứu người trước đi, có điều gì sau này hãy nói tiếp.

Thuận tay tiếp lấy Bạch Như Sương, Lục Vân vừa xem xét tình hình của nàng, vừa lên tiếng:

- Theo tình hình hiện nay, Si Tình Đoạn Trường chú đã thôn tính sinh mạng của Bạch cô nương, muốn cứu sống không phải là chuyện đơn giản.

Liệt Thiên vẻ mặt lo lắng, âu sầu nói:

- Phải làm như thế nào mới tốt đây?

Ngừng đầu, Lục Vân nhìn Liệt Thiên, nghiêm túc nói:

- Người kỳ thật phải hỏi qua, ta có nắm chắc được bao nhiêu phần, ta sẽ đề xuất điều kiện thế nào đây?

Liệt Thiên vẻ mặt biến hẳn, thôi lo lắng, trầm giọng nói:

- Nếu như người muốn nói chuyện điều kiện trước, thế thì cứ nói thẳng ra.

Nhìn vào trong mắt Liệt Thiên, Lục Vân nghiêm mặt nói:

- Điều kiện của ta rất đơn giản, sau khi ta cứu sống nàng rồi, người hãy dẫn Huyền Dạ quay về Yêu vực, vĩnh viễn không xâm phạm nhân gian.

Liệt Thiên biến sắc, chầm chậm hỏi lại:

- Cả điều kiện này nữa sao?

Lục Vân đáp:

- Đúng, chính là điều kiện này.

Liệt Thiên trong lòng thở dài, miệng lại nói:

- Người không sợ ta nuốt lời sao?

Lục Vân tự tin đáp:

- Không sợ, bởi vì người chính là Yêu Hoàng Liệt Thiên!

Bật cười phức tạp, Liệt Thiên nói:

- Như vậy làm sao ta có thể khiến người thất vọng. Chuyện lần này kết thúc, ta liền quay về Yêu vực, không nhúng tay vào chuyện nhân gian nữa.

Huyền Dạ nghe vậy, hô nhẹ:

- Chủ nhân ... người ...

Liệt Thiên cười cười, có mấy phần cay đắng nhỏ giọng nói:

- Như vậy không chính đáng chăng? Ta có thể ngày ngày ở bên Như Sương, để nàng không phải cả ngày lo lắng đề phòng vì ta.

Huyền Dạ vẻ mặt âm đảm, nói không được sự thất vọng đang dâng lên trong lòng.

Thời khắc này, thân là kẻ mạnh của Yêu vực, hẳn vô cùng minh bạch niềm thất vọng trong lòng Liệt Thiên, hiểu rõ được sự bất lực và bất cam vì cứu Bạch Như Sương phải bỏ đi thiên hạ.

- Ngàn năm trôi qua, tình duyên khó dứt, muốn cầu lâu dài, một lời thề thốt!

Âm thanh nhàn nhạt vang lên từ miệng của Hư Vô tôn chủ, vọng tới lui mãi trong đại điện.

Liệt Thiên nghe vậy thân thể run lên. Câu này rất quen thuộc, lúc này nghe lại Liệt Thiên mới đột nhiên tỉnh ngộ, té ra ngày đó Nạp Tuyết Thiên Hoa đã dự kiến tất cả mọi thứ, vì thế mới nhắc nhở Liệt Thiên, đáng tiếc lúc đó Liệt Thiên chưa từng hiểu rõ.

Lúc này, Âm Đế đi đến bên Thiên Sát, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hư Vô tôn chủ, âm hiểm lên tiếng:

- Chỉ bằng một mình người không thể ngăn trở được ta và Thiên Sát.

Hư Vô tôn chủ hờ hững đáp:

- Điều gì đã sắp sẵn, không thể muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

Thiên Sát quát lên:

- Nói chuyện hù dọa người khác, người cho chúng ta là đứa trẻ lên ba chăng?

Hư Vô tôn chủ bình thản đáp trả:

- Nếu các người là những đứa trẻ lên ba, rất nhiều chuyện có thể thay đổi được. Đáng tiếc các người đều không phải là vậy, vì thế định mệnh đã sắp sẵn, trước giờ chưa từng thay đổi.

Âm Đế không hiểu hỏi lại:

- Câu này của người có ý gì vậy?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Ý nghĩa rất đơn giản, nếu các người là những đứa trẻ ba tuổi, tâm tư thuần chất, từ khi bắt đầu đã hành động ngay, rất nhiều chuyện đã sớm biến đổi. Nhưng các người dù sao không phải là đứa trẻ, các người có suy tính của mình, có dự định của mình. Thế rồi khi chuyện đến do dự không quyết, cứ cân nhắc tới lui, cuối cùng sai lầm mất đi cơ hội tốt, chìm vào sự an bài của định mệnh.

Âm Đế không nói gì, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa giận, rõ ràng bị Hư Vô tôn chủ nói trúng tâm sự, khiến hắn cảm thấy giận dữ mà lại hối hận.

Thiên Sát vẻ mặt thản nhiên, hờ lạnh nói:

- Cho dù là như vậy, chúng ta vẫn còn có cơ hội xoay chuyển cục diện như cũ.

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Nếu tự tin như vậy, thế thì cứ thẳng tiến xem thế nào.

Thiên Sát vẻ mặt lạnh băng lại, quát to:

- Không cần phải thẳng tiến, lập tức có thể phân biệt rõ ràng.

Nói dứt lời, hình bóng lóe lên, khí lực sát bắn ra bốn phía khiến cả đại điện đều hơi rung rinh.

Thấy Thiên Sát ra tay làm liều, Hư Vô tôn chủ quát khẽ một tiếng, hai tay múa thành một vòng tròn giữa không trung, tập trung linh khí bốn phía trở lại, hình thành một vách sáng nhiều màu ngăn cách hẳn Thiên Sát và vàng mây sáng kia lại.

Đến lúc này, công kích của Thiên Sát bị vách sáng ngăn lại, lập tức dừng lại không tiến lên được.

Hư Vô tôn chủ nắm lấy thời gian ngắn ngủi này, hai tay bắt chéo nắm quyết thúc động chân nguyên trong cơ thể, từ lòng bàn tay phát ra một ngọn lửa sáng bảy màu, lập tức thu lấy vàng mây sáng kia vào trong lòng bàn tay, khiến cho giữa đại điện trở thành trống trơn.

Lúc này, Âm Đế phát động đánh lén, nhưng lại bị Hư Vô tôn chủ phát hiện, vừa hay né tránh được.

Lục Vân ở không xa lại đột ngột quay đầu nhìn Hư Vô tôn chủ, ánh mắt có mấy phần mơ hồ. Chàng tự nói với mình: “Khí tức đó quen thuộc như vậy, thật ra là tại vì sao?”

Liệt Thiên liếc bọn họ một cái, vẻ mặt điềm nhiên, lạnh lùng nói:

- Lục Vân, cứu người quan trọng. Chuyện bên đó không có quan hệ gì với chúng ta.

Nghe vậy, Lục Vân thôi nhìn, nhỏ nhẹ nói:

- Ta nghĩ được một biện pháp cứu người, nhưng lại cần người bảo hộ cho ta.

Liệt Thiên vẻ mặt hơi mừng, vọt miệng nói:

- Bảo hộ không thành vấn đề, người cứ thi triển toàn lực.

Lục Vân lắc đầu thở dài, dường như có cảm xúc, lại không nói ra điều gì cả.

Bỏ hết tạp niệm, Lục Vân trong mắt lóe lên ánh bảy màu, toàn thân lấp lánh ánh xanh lam, một luồng sức mạnh bùng bùng sức sống quấn quanh người của chàng.

Bốn bề, các làn sáng nhiều màu nhấp nhô lấp lư, hết như sóng biển, rồi bị làn sáng màu xanh lam kia hấp thu thật sâu, tự động xoay tròn theo một quy luật nhất định.

Rất nhanh, bên ngoài cơ thể Lục Vân hội tụ một lượng lớn làn sáng, với màu xanh làm chủ đạo, ngập tràn sức sống vô hạn, hết như một đóa hoa thánh khiết đang nở rộ, phát ra khí tức thuần khiết vô cùng, khiến cho Âm Đế vốn đang có lòng muốn đánh lén, cùng với Thiên Sát đang quan sát trong lòng đầy cảm giác bức bối chán ghét.

Sức sống lại này bùng bùng sinh cơ, có khả năng sinh sản vạn vật, vừa hay khắc chế với sức mạnh tà ác trong cơ thể Âm Đế và Thiên Sát, vì thế khiến bọn họ cảm thấy vô cùng chán ghét, có ý niệm bài xích tự nhiên.

Liệt Thiên không miễn cảm lăm với sức tái sinh, nhưng Huyền Dạ lại có chút không vui. Điều này có quan hệ đến Yêu khí trong cơ thể hắn.

Góp nhặt linh khí bốn phía, Lục Vân bắt đầu cứu người.

Chỉ thấy chàng trước hết đỡ lấy thân thể Bạch Như Sương lơ lửng giữa không trung, sau đó mới dung hợp linh khí của sức sống lại nhập vào trong cơ thể Bạch Như Sương, khiến toàn thân nàng lấp lánh hào quang, thân thể tự động xoay tròn giữa không trung.

Cảnh tượng này kéo dài giây lát, sau đó thân thể Bạch Như Sương liền xoay chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng cả cơ thể ngập tràn trong làn sáng màu xanh lam, không thấy được một chút tình hình nào cả.

Ở tại chỗ, Lục Vân mỉm cười đứng thẳng, xem ra chàng chưa từng nhúc nhích, trên thực tế chàng đang dùng ý thức để khống chế linh khí bên ngoài, khiến nó liên tục không ngừng truyền vào thân thể Bạch Như

Sương, dùng thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên để xua đuổi Si Tình Đoạn Trường chú Vu Thần gieo vào trong Bạch Như Sương, từng bước từng bước gọi linh hồn đang ngủ quên của nàng dậy, kích thích thân thể cứng nhắc của nàng, khiến nàng chậm chậm khôi phục lại sức sống, thoát khỏi ám ảnh của Tử Vong.

Phương pháp này của Lục Vân bề ngoài nhìn có vẻ bình thường không gì khác biệt, nhưng chỗ quan trọng lại chính là sức sống lại, nó có thể dưỡng dục vạn vật, bồi dưỡng sức sống, khiến cây khô gặp được sức xuân, có thể thoát chết hồi sinh.

Thời gian, trôi qua rất nhanh.

Khi làn sáng chuyển động rất nhanh kia tan đi, một thiếu nữ xinh đẹp hút hồn liền đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Về mặt thiếu nữ mỉm cười, trong mắt mơ hồ hiện nét kinh ngạc, đang ngạc nhiên nhìn bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Liệt Thiên, miệng không khỏi phát ra tiếng kêu nho nhỏ.

Thấy vậy, Liệt Thiên rất mừng, lắc mình liền xuất hiện bên thiếu nữ, ôm chặt nàng vào trong lòng, kích động cất tiếng:

- Như Sương, nàng không sao chứ? Có chỗ nào không ổn không, nhanh cho ta biết.

Bạch Như Sương mừng phát khóc, ôm lấy cổ của Liệt Thiên, khóc lóc nói:

- Thiếp không sao, thiếp rất ổn, chàng không cần phải lo lắng.

Huyền Dạ thấy vậy trong lòng vui mừng, cười nói:

- Không sao hết là tốt rồi, không sao hết là tốt rồi, tất cả là nhờ Lục Vân.

Liệt Thiên nghe vậy tỉnh lại, vội ôm Bạch Như Sương quay lại trước mặt Lục Vân, trịnh trọng nói:

- Lục Vân, đa tạ người. Ân tình này ta sẽ nhớ kỹ cả đời.

Lục Vân cười nhẹ đáp lời:

- Người có tình trở thành đôi, xem các vị như vậy ta rất vui. Lần tới ta thăm Yêu vực, nhớ khoản đãi ta cho tốt là được rồi.

Liệt Thiên sững người, sau đó cười nói:

- Được, người yên tâm, Yêu vực lúc nào cũng hoan nghênh người đến thăm.

Nói rồi nhìn Lục Vân giây lát, sau đó xoay người đi thẳng ra ngoài điện.

Huyền Dạ tiến đến nắm lấy tay Lục Vân cảm kích nói:

- Đa tạ người, hy vọng lần sau gặp lại ta có thể hoàn trả ân tình này.

Lục Vân cười đáp:

- Ân tình của ta cũng khó hoàn trả cho tốt, hay là người chuẩn bị thiếu nợ cả đời đi.

Huyền Dạ cười ha hả đáp:

- Nếu thiếu nợ cả đời, thế thì ta sẽ không bù đắp.

Nói rồi bước thẳng đi theo Liệt Thiên và Bạch Như Sương, giây lát đã biến mất.

- Tôn chủ ...

Nhìn thấy Liệt Thiên bỏ đi, Lăng Thiên không khỏi hô nhẹ một tiếng.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên cắt ngang:

- Lăng Thiên người thấy phải ngăn bọn họ lại chẳng?

Lăng Thiên mơ hồ đáp:

- Tôi cũng không biết nữa, có lẽ đây cũng là một loại kết cục.

Hư Vô tôn chủ không đáp, trầm ngâm một lúc đột nhiên hỏi:

- Lăng Thiên, nếu như khiến ngươi đi theo Liệt Thiên bỏ đi, ngươi có tình nguyện không?

Lăng Thiên kêu lên:

- Hắn là Yêu Hoàng, sao tôi có thể ở cùng với hắn được?

Giọng chợt ngừng lại, Lăng Thiên đột nhiên phát hiện không thích hợp, vội hỏi lại:

- Tôn chủ, sao người lại hỏi vấn đề này?

1102. Chương 1104 – Lực Địch Song Sát (đấu Sức Với Song Sát)

- Đừng vội, sau này ta sẽ cho ngươi biết. Bây giờ còn phải xem chuyện giữa Lục Vân và Thiên Sát trước đã.

Đưa mắt tiễn Liệt Thiên, Lục Vân quay lại nhìn Thiên Sát, vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng:

- Những chuyện bất ngờ đã kết thúc, chuyện tiếp tục của chúng ta trước đây còn chưa kết thúc.

Thiên Sát cảm giận nhìn Lục Vân, giọng hận thù nói:

- Giữa chúng ta ngoại trừ thù hận không còn chuyện khác, hay là động thủ để phân định thắng thua.

Nói xong khí tức toàn thân lạnh lại, một luồng khí lệ sát bắn thẳng đến Lục Vân.

Thân thể run lên, ánh sáng xung quanh Lục Vân như mưa, khi bị sát khí sắc bén của Thiên Sát tấn công, cả thân hình liền hết như ngọn lửa bùng bùng, phát ra một lượng ngọn lửa ra bốn phía, khiến người ta cảm thấy một loại ổn định như Thái Sơn, hết như thiên thần vậy.

- Giữa ta và ngươi không còn chuyện khác, nhưng chủ nhân của thân thể này lại có mối quan hệ thân mật với ta.

Thiên Sát lạnh lùng tàn khốc nói:

- Bây giờ tấm thân này do ta khống chế, ngươi muốn tìm lại người trước, thế hãy thắng ta trước đã rồi nói.

Dứt lời hai cánh giang ra, một luồng không khí điên cuồng hoang dã gào thét chuyển động, khiến cả đại điện ngập tràn khí đen, đây khí tức hủy diệt.

Bốn bề, làn sáng lấp lánh nhanh chóng bị áp chế, trong không gian thuần màu đen, Thiên Sát hết như một vị thần chúa tể, hai cánh múa lên cùng với chín cái đuôi sau lưng hòa lẫn vào nhau thể hiện sức mạnh hoàn mỹ mà đáng khiếp sợ.

Thấy Thiên Sát vận sức chờ phát động, Âm Đế lắc mình liền đến sau lưng Lục Vân, toàn thân xuất hiện làn sáng quý dị màu xanh thâm lục, kết hợp hoàn mỹ với sức mạnh cương mãnh của Thiên Sát, hình thành sức mạnh cương nhu tinh tế, phân bố khắp trong đại điện, vững vàng khóa chặt lấy thân thể Lục Vân.

- Lục Vân, mọi ân oán kết thúc ở đây, ngươi ngoan ngoan chịu chết đi thôi.

Bật cười thản nhiên, Lục Vân không chút kinh ngạc, rõ ràng chàng đã sớm dự liệu được những thứ này.

- Liên thủ là chọn lựa không tồi, nhưng cuối cùng thắng hay thua còn phải trông vào thực lực.

Âm Đế bật cười lạnh lùng tàn khốc nói:

- Tu vi của ngươi đúng là kinh người, nhưng khi bị ta và Thiên Sát liên thủ công kích, ngươi lại phải chết không nghi ngờ gì nữa!

Lục Vân khẽ cười nói:

- Phải vậy chăng? Thế chúng ta so tài thử xem.

Ý niệm trong lòng chuyển động, thân thể bay lên, một luồng khí vương giả từ người Lục Vân toát ra hóa thành làn sáng màu vàng kim, chớp mắt đã tràn ra khắp đại điện áp chế được khí tà ác của Thiên Sát và Âm Đế.

Hai tay chắp sau lưng, Lục Vân ngạo nghễ đứng đó, tầng tầng làn sóng ánh sáng màu vàng kim nhấp nhô, ảo hóa thành các loại Kim Phật, Kim Tiên trong đại điện, chèn ép khí thể của Thiên Sát và Âm Đế.

Hừ lạnh một tiếng, hai cánh sau lưng Thiên Sát múa lên, cơn lốc màu đen hùng dũng cuộn ra như hai cánh ánh sáng, mang theo khí lệ sát ép thẳng về phía Lục Vân.

Trong đại điện, không khí gào thét va chạm nhanh chóng, sức mạnh chính tà giao nhau xuyên lẫn, tạo ra vô số hoa lửa và tiếng sấm dày đặc, vang vọng mãi giữa hai bên.

Âm Đế thấy vậy cười lạnh một tiếng, hai tay múa lên giữa không trung, thúc động chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể hóa thành hai vòng sáng xoay tròn, vừa bay thẳng về phía Lục Vân, vừa thôn tính sức mạnh bốn phía để tự thân lớn mạnh lên.

Như vậy, chỉ trong chớp mắt, hai vòng sáng đã đến gần Lục Vân, bắt đầu dung hợp với chàng làm trung tâm, hình thành một vũng xoáy chói mắt, lập tức thôn tính lấy Lục Vân.

Đối mặt với công kích của hai đại cao thủ, Lục Vân vẻ mặt lạnh lùng, hai tay chắp sau lưng giờ cao khỏi đầu, kết thành một pháp ấn. Lòng bàn tay làn sáng xanh đỏ lấp lánh không ngừng, sức mạnh âm dương tụ lại dung hợp, hình thành một Thái Cực Bát Quái trận đồ xoay tròn trên đầu của Lục Vân, trong lúc trận đồ chuyển động, hào quang tỏa ra vạn trượng, từ trên hạ xuống hình thành một kết giới Âm Dương bảo hộ Lục Vân ở bên trong.

Hoàn thành những chuyện này rồi, ý niệm trong lòng Lục Vân chuyển đổi, ảo ảnh lấp lánh trên bề mặt kết giới, làn sáng các loại màu sắc tạo thành đồ án khác nhau, có phù chú, pháp ấn, tượng phật, tượng tiên, làn kiếm, vũng xoáy các loại. Những đồ án này tự động phát tán hết như hồn ma, có linh tính phóng thẳng đến Thiên Sát và Âm Đế.

Nhìn xa xa, công kích của ba đại cao thủ lúc này dung hợp thành một.

Cánh ánh sáng màu đen của Thiên Sát mang theo sức mạnh hủy diệt, khi đến gần Lục Vân thì bị vũng xoáy chói mắt của Âm Đế hút vào trong, sức mạnh chồng chất lên nhau, tác dụng hoàn toàn vào kết giới phòng ngự của Lục Vân, tạo thành uy hiếp rất lớn cho chàng.

Ở nguyên tại chỗ, kết giới Âm Dương của Lục Vân phối hợp các loại pháp quyết, phát huy sức mạnh công kích lẫn phòng ngự kinh người, thật sự ngăn được tiến công của hai người kia, hơn nữa còn dần dần phản kích.

Trong một góc điện, Lăng Thiên chăm chú nhìn ba người giao chiến, nhỏ giọng hỏi:

- Tôn chủ, người nói Lục Vân có thể chống chọi được bao lâu?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Vì sao không hỏi ta là bọn họ ai sẽ thắng ai sẽ thua?

Lăng Thiên đáp:

- Tôi thấy Lục Vân một mình đánh hai, tất nhiên không thể địch lại.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Thế ông cần gì phải để ý đến chuyện sớm hay muộn?

Ngoài cửa điện, Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lo lắng, lên tiếng:

- Thiên Sát và Địa Âm liên thủ, muội hơi lo lắng.

Bách Linh đáp:

- Với tu vi hiện nay của Lục Vân, chúng ta không ai thấy được nông sâu, nếu huynh ấy đã dám ứng chiến, chắc chắn nắm chắc nhất định, chúng ta phải tin tưởng ở huynh ấy.

Thương Nguyệt khổ sở nói:

- Nói như vậy, nhưng đối thủ dù sao cũng là địch nhân mạnh mẽ nhất trong trời đất. Lại thêm còn một Hư Vô tôn chủ đang ngồi bên rình rập, làm sao có thể không khiến người ta lo lắng được.

Hải Nữ dịu dàng nói:

- Ba sư nương không cần phải lo lắng, Hải Nữ sẽ đi phụ giúp sư phụ một tay.

Trương Ngạo Tuyết không cho, dặn dò:

- Chớ có lỗ mãng, nơi này không phải Hải vực, không được sơ sẩy khinh thường.

Hải Nữ không nói, vẻ mặt tỏ ra không vui. Tứ Linh thần thú trên vai nó phát hiện vẻ mặt của Hải Nữ, mở miệng nói:

- Không cần phải lo lắng, Lục Vân bây giờ thực lực vượt qua tưởng tượng, hẳn không thành vấn đề.

Bách Linh đáp:

- Nếu đã như vậy, chúng ta trước hết chưa cần gấp, xem thử tình hình thế nào đã rồi mới quyết định.

Trong vòng giao chiến, Lục Vân lơ lửng giữa không trung, thân thể bất động, chân nguyên trong cơ thể phát ra một lượng lớn, khi qua khỏi kết giới Âm Dương liền chuyển hóa thành các hình các dạng công kích, đầy vòng xoáy chói mắt xung quanh mình từ từ mở ra, hơn nữa còn cố gắng xé nát vòng xoáy.

Bên ngoài, Thiên Sát và Âm Đế ai nấy tự phát ra kết giới phòng ngự ánh sáng, vừa ngăn cách công kích của Lục Vân bên ngoài, vừa gia tăng áp lực, toàn lực đấu tranh với Lục Vân.

Khi vừa mới giao chiến, ba người liền triển khai giao đấu thực lực, điều này khiến ai cũng đều có phần kinh ngạc.

Bất quá ba người đều cao ngạo, ai cũng không muốn dừng tay, cứ thế ngậm miệng mạnh mẽ tranh đấu trong đại điện.

Lúc này, Lục Vân dùng một đấu hai, xét đơn thuần về sức mạnh, chàng có thể vượt qua được Thiên Sát và Âm Đế không?

Hư Vô tôn chủ bên cạnh quan sát không lộ vẻ gì, ông ta và hai bên đang giao chiến thật ra có quan hệ như thế nào vậy?...

Ở nhân gian, đại quân Yêu vực và Trừ Ma liên minh đang giao chiến nóng bỏng với nhau.

Ban đầu, về phương diện nhân số thì Yêu vực có nhiều hơn, chiếm được thế chủ động. Sau đó, theo thời gian trôi qua, cao thủ liên minh dần dần thể hiện thực lực kinh người, nhanh chóng áp chế được khí thế của đại quân Yêu vực, khiến chiến cuộc bắt đầu thay đổi, thắng lợi đang nghiêng dần về phía Trừ Ma liên minh.

Thấy vậy, Tam Nhân Long Lang rất giận, tiếp tục hạ lệnh phản kích lần nữa. Phần đông quân số Yêu vực thực lực có hạn, bất đắc dĩ đối mặt với những cao thủ đẳng cấp như Dao Quang, Dương Thiên, Bắc Phong, Lưu Tinh, căn bản không có được tác dụng mang tính quyết định, vì thế tình hình càng lúc càng bất lợi.

Nhìn thấy đại thế mất đi, Tam Nhân Long Lang không khỏi gào thét điên cuồng. Kết quả như vậy nằm ngoài dự đoán, khiến hắn không thể nào chấp nhận được sự tình.

Trước đây, hắn vẫn còn hùng tâm tráng chí, nhận định phe mình thực lực hùng hậu, có thể dùng mười đấu một hắn nắm vững tuyệt đối. Nhưng hiện nay, hắn biết đã sai rồi, nhưng lại quá muộn.

Trần Ngọc Loan chăm chú quan sát vẻ mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Lang vương, chấp nhận thua đi, các người đã không còn cơ hội xoay chuyển thế cục.

Tam Nhân Long Lang giận dữ gầm lên một tiếng, giọng hận thù trả lời:

- Trần Ngọc Loan ngươi muốn gì cứ làm, nhưng muốn bốn vương chịu thua thì không có khả năng. Bây giờ bốn vương chỉ muốn biết được, ngươi có bản lĩnh nhiều ít thế nào đây.

Nói rồi phi thân bay lên, các ngón của hai bàn tay hơi cong lại, hệt như là móng vuốt của sói lang, phát ra những quang sáng màu vàng kim công thẳng đến Trần Ngọc Loan.

Quát lên một tiếng thánh thót, Trần Ngọc Loan lắc mình, vừa phản kích vừa nói:

- Nếu như Lang vương có lòng chỉ giáo, bổn minh chủ sẽ tiếp người vài chiêu xem thế nào.

Một trảo chụp không đúng, Tam Nhân Long Lang tròn mắt hơi động, thân thể đang xông đến lập tức xoay tròn tại chỗ, hai tay múa lên rất nhanh, vô số vuốt sói lang dày đặc như mây sương lấp lánh ánh sáng màu vàng kim, ngăn cách Trần Ngọc Loan ra bên ngoài.

Thấy vậy, Trần Ngọc Loan quát lạnh một tiếng, thân thể đang di động đột nhiên dừng lại, hai tay giơ cao đan chéo, thân thể thuận thể di chuyển, làn sáng màu xanh ngọc bích tản ra như mây, va chạm mãnh liệt với những vuốt sói do Tam Nhân Long Lang phóng ra, tạo nên những âm thanh sấm sét điếc tai.

Đồng thời, Thiên Hậu linh ở eo của Trần Ngọc Loan phát ra những âm thanh vui tai, hơn nữa còn lớn dần lên, cuối cùng hóa thành một luồng sức mạnh rung hồn đoạt phách, xé nát toàn bộ khí tà ác.

Trong lúc xoay tròn, thân thể Tam Nhân Long Lang run lên. Khi phát hiện Trần Ngọc Loan không dễ đối phó, hắn cũng bất chấp tất cả, toàn thân bay thẳng lên trời, toàn thân lóe lên ánh vàng kim, biến trở thành bản thể Long Lang.

Trần Ngọc Loan thấy vậy, thân thể nhẹ nhàng bay lên, chăm chú nhìn Long Lang trước mặt, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Chỉ thấy lúc này hình dáng Tam Nhân Long Lang to lớn, toàn thân dài vài chục trượng, lấp lánh ánh vàng kim, hai mắt nhấp nháy làn sáng màu xanh lam thẫm, giữa trán có một dấu vết rất rõ ràng, dường như ẩn chứa huyền cơ nào đó.

Há mồm, Long Lang gào thét một tiếng, tiếng sấm nổ vang điếc tai như thiên lôi đánh xuống, khiến cho cả hồn lẫn xác Trần Ngọc Loan run lên.

- Đến đây, để cho người được biết thực lực của bổn vương.

Trần Ngọc Loan hai mắt hơi khép, trầm giọng nói:

- Lang vương, người quả thật có lòng muốn quyết sinh tử một trận với bổn minh chủ chẳng?

Tam Nhân Long Lang hận thù nói:

- Chuyện đến mức này, bổn vương không còn lựa chọn nào, cũng không còn mặt mũi nào quay lại gặp chủ nhân của ta, vì thế không thành công cũng muốn được thành người.

Trần Ngọc Loan đáp:

- Như vậy bổn minh chủ sẽ giúp cho người được hoàn thành.

Nói rồi tay ngọc khẽ phát, tư thế ưu nhã cùng với vẻ đẹp rung động, vẽ nên một đường cong giữa không trung bay thẳng về phía Tam Nhân Long Lang.

Nhìn thấy tay phải của Trần Ngọc Loan phát ra dải sáng màu tím, Tam Nhân Long Lang chấn động trong lòng, thân hình to lớn linh hoạt phóng thẳng đến, nghiêng người không đánh trực tiếp, sau đó miệng sói há ra, một ngọn lửa sáng màu vàng kim cuộn bay ra, né tránh dải sáng màu tím để bắn thẳng vào người Trần Ngọc Loan.

Bật cười diêm dạm nhã nhặn, Trần Ngọc Loan hai tay bắt quyết, toàn thân lấp lánh hào quang màu tím, một luồng sức mạnh thần thánh tràn ra bốn phía khiến cả chiến trường như cây cối gập được gió xuân, những người đang giao chiến đều không khỏi tự động nhìn về giữa không trung.

1103. Chương 1105 – Long Lang Chiến Tử (long Lang Chết Trận)

Lúc này, hai luồng sức mạnh va chạm với nhau, lập tức phát nổ, ánh sáng mạnh mẽ chói mắt cùng với tiếng sấm rung trời hóa thành một luồng sấm sét che phủ hết hình bóng của hai người.

Tam Nhân Long Lang rống lên giận dữ. Chỉ thấy thân thể to lớn giữa không trung của hắn đi ngang trăm trượng, làn sáng quanh thân nhấp nháy không ổn định, rõ ràng đã bị tổn thất nặng nề.

Trong vòng giao chiến, sương mù chớp mắt đã tan biến để lộ hình bóng hấp dẫn của Trần Ngọc Loan, một vòng sáng màu tím vây phủ quanh thân thể của nàng.

Mỉm cười đứng yên, Trần Ngọc Loan tỏ ra rất bình tĩnh, nhẹ giọng nói:

- Lang vương, liều đấu thực lực người không chiếm được ưu thế.

Tam Nhân Long Lang giận dữ nói:

- Quyết chiến sinh tử, thực lực chỉ là một phần mà thôi. Bây giờ sẽ khiến người được thấy thủ đoạn của bản vương, khiến người biết được thực lực mạnh không nhất định sẽ thắng lợi!

Ánh vàng kim lóe lên, bóng sói ngàn vạn, vô số những con sói ánh sáng khuếch tán bốn bề cùng với sự hận thù mãnh liệt, phốc thẳng về Trần Ngọc Loan.

Nhìn thấy thân thể to lớn của Tam Nhân Long Lang biến ra ngàn vạn, Trần Ngọc Loan vẻ mặt nghiêm lại, thân hình ưu nhã vút lên múa lượn, xem thật ôn nhu mà lại có huyền cơ.

Bên ngoài, ánh sáng màu tím điểm thêm chớp chớp, bất chợt lóe lên như sóng biển, theo sự di động của Trần Ngọc Loan hết như bướm vờn nhẹ giữa không trung, tuyệt đẹp mà lại có sức rung động lòng người.

Bốn bề, cuồng phong nổi lên, một vùng xoáy màu tím với Trần Ngọc Loan ở giữa nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Như vậy, ngàn vạn con sói sáng còn chưa đến gần đã bị ảnh hưởng của vùng xoáy, liền ào ạt chuyển đường, chìm vào trong vùng xoáy.

Hai tay giơ cao, nhìn về phía chân trời, Trần Ngọc Loan toàn thân phát ra khí thánh khiết, nhìn xa xa hết như tiên tử xuống phàm, nhìn gần như ngọc nữ lượn mây, khiến người ta cảm thấy thần thánh trang nghiêm, không dám khinh nhờn.

Thời khắc đó, Trần Ngọc Loan toát ra mấy phần khí thế của một nữ vương, dùng thực lực kinh người không chế tất cả mọi thứ bên ngoài, phảng phất cả thiên hạ đều bị nàng quản lý.

- Lang vương, thực lực mạnh yếu thường sẽ quyết định mọi thứ. Khi hai bên đã có một khoảng cách lớn không thể vượt qua được, cho dù người có nhiều thủ đoạn đi nữa, cũng không cách nào phát huy được.

- Câm miệng, chưa đến lúc cuối cùng thắng thua khó định, người đừng cao hứng quá sớm.

Âm thanh từ bốn phương tám hướng hội tụ vào giữa, khiến người ta rất khó phân biệt được vị trí người thật của Tam Nhân Long Lang.

Trong vùng xoáy, làn sáng màu vàng kim dần dần hội tụ, theo sự gia nhập càng lúc càng nhiều của những phân thân Long Lang, vùng xoáy vốn màu tím dần dần trở thành màu vàng kim, giữa hai bên hết như có hai loại sức mạnh đang âm thầm chống đối nhau..

Phát hiện được ý định của Tam Nhân Long Lang, Trần Ngọc Loan điềm nhiên nói:

- Thật ra với thân phận Lang vương của người, chỉ cần chấp nhận thua, sau này không còn chút dã tâm nào với nhân gian, giữa chúng ta không cần phải quyết một trận sinh tử.

Tam Nhân Long Lang rống to:

- Bản vương thà rằng chết đi cũng tuyệt đối không nhận thua! Xem chiêu, Quần Lang Khiếu Nguyệt, Long Đằng Thiên Vũ! (1)

Câu nói chưa dứt, làn sáng màu vàng kim trong vùng xoáy dần dần dung hợp lại, sau khi hấp thu được năng lượng của những con sói sáng bên ngoài, dần dần biến thành một con rồng màu vàng kim thoát khỏi sự trói buộc của vùng xoáy, bay lượn lên trời.

Xung quanh vùng xoáy, những con sói sáng cứ nối tiếp nhau phát xuất những tiếng sói tru thê lương, kết thành những sóng âm thanh diếc tai, lại có sức phá hủy cực mạnh.

Chăm chú nhìn công kích của Tam Nhân Long Lang, Trần Ngọc Loan hai tay giơ cao, lòng bàn tay đột nhiên xoay lại ép xuống, rồi nhanh chóng đẩy lên.

Trong thời gian hạ xuống nhắc lên, vũng xoáy dưới chân chớp mắt đã mở ra, rồi lại nhanh chóng hợp lại hóa thành một cột sáng xoay tròn, theo sự khống chế của nàng xông thẳng đến trời.

Lúc này, những con sói sáng bên ngoài va chạm vào cột sáng lần lượt tan nát biến mất. Còn con rồng vàng kim bay lượn trên trời lại bị cột sáng màu tím kia vây phủ vào trong.

- Lang vương, nếu người đã cố chấp như vậy, thế cũng đừng trách bốn minh chủ ra tay vô tình!

Còn đang nói, hình bóng Trần Ngọc Loan lay động hết như tiên tử giáng phàm, nhẹ nhàng bay lượn. Chân nguyên trong cơ thể nàng hóa thành những dải sáng mềm mại, tư thế tuyệt đẹp lại ẩn chứa huyền cơ, ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu xanh biếc bên trong cột sáng màu tím, chuyển động theo hướng ngược lại con rồng màu vàng kim.

Cảnh tượng này hơi quái dị, chủ yếu nguyên thần của Tam Nhân Long Lang ngưng tụ trên con rồng vàng, trong lúc quan sát cảm thấy rất mơ hồ, công kích dạng này êm ái không sức lực, đây là một loại ảo thuật hay còn có huyền cơ nào khác?

Trong lúc suy tư, rồng vàng gào thét giận dữ, thân thể rất xinh đẹp đột nhiên run lên, sau đó bắn ra như mũi tên thẳng về phía Trần Ngọc Loan ở bên dưới.

Giữa không trung, đóa sen xoay tròn trông rất bình thường, nhưng khi rồng vàng tiến đến gần, đóa sen lại đột nhiên phát ra hào quang vạn trượng, ngàn vạn làn sáng tạo thành một vách sáng chặn rồng vàng đang tiến xuống lại.

Đồng thời, cột sáng màu tím bao phủ bốn phía tự động thu nhỏ từ trên xuống dưới, vừa hay phong kín đường lui của rồng vàng, hình thành một kết giới kín bưng vây khốn rồng vàng vào trong.

Phát hiện được tình hình của bản thân, rồng vàng nóng nảy vô cùng, dùng hết sức đập thẳng vào vách sáng bốn bề, ý đồ muốn thoát khỏi tình cảnh khốn khổ.

Nhưng Trần Ngọc Loan lại không cho hấn cơ hội nào, hai tay múa lên nhanh chóng hợp lại, điều khiển kết giới phong kín đó nhanh chóng thu nhỏ.

Đến lúc này, rồng vàng chịu áp lực tăng mạnh, dưới sự ép bức bằng thực lực rất mạnh của Trần Ngọc Loan, nhện không được gào thét điên cuồng, phát ra những tiếng rên rỉ.

Khe khẽ thở dài, Trần Ngọc Loan nhìn rồng vàng bị vây bên trong nhẹ giọng nói:

- Thật ra với quan hệ giữa Yêu Hoàng và Lục Vân, ta cũng không muốn giết người. Nhưng chuyện đã đến như vậy, ta cũng chỉ có thể làm thế thôi.

Nói rồi thúc động chân nguyên, dùng thực lực tuyệt đối mạnh mẽ để ép chặt kết giới trong nháy mắt, từ đó phát sinh sức mạnh hủy diệt, lập tức đánh tan cơ thể huyết nhục của Tam Nhân Long Lang.

Gào lên một tiếng, Tam Nhân Long Lang bị trọng thương, trong lòng đầy hận thù, bản thân còn chưa kịp thi triển tuyệt học tối lợi hại, ai ngờ lại đã bất lợi. Điều này khiến hắn cảm thấy thương tâm.

Tay ngọc phát lên, Trần Ngọc Loan hấp thu nguyên thần của Tam Nhân Long Lang vào trong lòng bàn tay, than nhẹ:

- Tại sao phải khổ như vậy?

Tam Nhân Long Lang giận dữ mắng:

- Lần này xem như người may mắn, nếu bốn vương thắng lợi, các người cũng đừng mong sống sót rồi đi.

Trần Ngọc Loan điềm nhiên đáp:

- Giữa chúng ta hoàn toàn không có giao tình, chỉ duy nhất có quan hệ giữa Lục Vân và Yêu Hoàng, nhưng người lại chưa từng quan tâm đến. Vì thế bây giờ người cũng không trách được ai.

Tam Nhân Long Lang hơi đau đớn, quét mắt xuống tình hình dưới mặt đất, phát hiện đại quân Yêu vực đã thất bại như núi đổ, đại thế đã mất hẳn. Điều này khiến hắn ý thức được, con đường của mình đã kết thúc.

Thấy vậy, Tam Nhân Long Lang than nhẹ mấy tiếng, sau đó chuyển thành cười như điên, tình cảm phần hận của hắn có thể thấy được, khiến Trần Ngọc Loan hơi thở dài.

Không chút lưu tình, Trần Ngọc Loan nắm ngón nắm chặt, sức mạnh to lớn truyền vào lòng bàn tay giấy lát đã tiêu hủy mọi âm thanh, hủy diệt nguyên thần của Long Lang.

Thời khắc này, đứng trên lập trường của Trần Ngọc Loan, vì đạt được thắng lợi nàng không thể dung tình. Bởi vì giết chết Tam Nhân Long Lang là tiêu chí thắng lợi rõ ràng nhất của cuộc chiến này, cũng là tiêu chí cho thấy nhân gian bắt đầu hướng đến hòa bình.

Cử chỉ này có đủ ý nghĩa nặng nề, ân oán cá nhân không thể ngăn trở được.

Giao đấu âm thầm cứ mãi tiếp tục.

Trong Hư Vô đại điện, Lục Vân nghênh chiến Thiên Sát, Địa Âm, ba bên sắp thành một hàng thẳng, với Lục Vân ở giữa.

Trước mặt, Thiên Sát giận dữ nhìn Lục Vân, đôi mắt hai bên gặp nhau, ánh mắt sắc bén như kiếm bén va chạm kịch liệt giữa không trung.

Phía sau, Âm Đế ánh mắt lạnh lẽo, hai tay thúc động toàn bộ chân nguyên, vững vàng áp chế được sức mạnh của Lục Vân.

Cảm giác được Thiên Sát và Địa Âm liên thủ có thực lực hơi kinh người, Lục Vân trong lòng ngầm suy xét, có lẽ đối sang phương thức khác sẽ tốt hơn.

Hiện nay, việc tiêu diệt Thiên Sát và Địa Âm là tất yếu, nhưng bản thân đã từng thề, nhất định phải khiến Hoàng Thiên trở lại làm người.

Như vậy, trước hết phải đuổi Thiên Sát ra khỏi thân thể này, sau đó mới tiêu diệt hắn. Như vậy, vì lo lắng việc Hoàng Thiên có thể bị thương tổn, trong lúc bản thân ra tay phải nắm chắc đúng mực.

Nghĩ đến đây, Lục Vân lập tức có quyết định, trong lúc ý nghĩa biến đổi, ánh sáng biến ảo bên ngoài kết giới Âm Dương biến chuyển, chàng huyền diệu vô cùng thoát được sức trói buộc trong không gian do Thiên Sát Địa Âm bố trí, xuất hiện giữa không gian cách đó vài trượng.

Ngừng lại, Lục Vân hình bóng hóa thành ngàn vạn, dùng thuật ảo ảnh phân thân để bố trí khắp đại điện, nhằm làm mê loạn ánh mắt của Thiên Sát và Âm Đế, bản thân lại đến sát Thiên Sát, phát hiện Thiên Sát phòng ngự chu đáo, có cảnh giác rất cao với mình.

Vì thế, Lục Vân hơi bất ngờ, bất quá cũng không để ý, dù sao với phong cách hành sự của Lục Vân, đã làm thì phải làm đằng hoàng, không thích đánh lén.

Quát nhẹ một tiếng, Lục Vân thôi suy nghĩ, tay phải hơi hơi lắc lư, lòng bàn tay ánh đen hiện ra, Hóa Hồn đại pháp của Quỷ vực cùng với sức mạnh thôn tính hồn phách, ẩn vào trên kết giới phòng ngự bên ngoài Thiên Sát.

Thân thể run lên, Thiên Sát lập tức phát hiện được người thật của Lục Vân, lập tức gào lên một tiếng, tay phải nhanh chóng đưa ra đỡ thẳng một chưởng của Lục Vân.

Lúc này, một luồng sáng mạnh mẽ rọi chiếu bốn vách, tiếp theo tiếng sấm ầm ầm, sau đó cuồng phong gào thét, cuối cùng hình bóng lấp lánh cùng với vài tiếng rên rỉ.

Một chưởng này thực lực Lục Vân hơi mạnh hơn, đánh nát kết giới phòng ngự của Thiên Sát, hơn nữa còn thuận thế hất bắn hắn. Đồng thời, Lục Vân như bóng với hình, thân pháp nhanh vô cùng, khiến cho Thiên Sát trong lúc lùi lại gào thét liên tục, lại không thể xua tan được.

Bên này, Âm Đế phát hiện được ý định của Lục Vân, vội vàng nhắc nhở Thiên Sát:

- Hắn muốn đánh phá từng người, chúng ta phải liên thủ đối phó.

Thiên Sát giận dữ nói:

- Hết như bóng quỳnh, căn bản không cho ta thời gian lấy hơi, ta ...

Còn đang nói hai tay điên cuồng múa lên, sức mạnh điên cuồng hoang dã mà mạnh mẽ hùng dũng phát ra, va chạm lung tung trong đại điện tạo nên rung động kịch liệt, nhưng lại không thể ngăn trở công kích của Lục Vân được chút nào.

Thời khắc này, Lục Vân hết như một người đòi nợ, dùng sức mạnh thần quỷ không dò được, luôn bảo trì được cự ly giữa hai bên, khiến cho Thiên Sát chịu áp lực tâm lý rất mạnh.

Thiên Sát vốn xưng tụng vô địch nhân gian, từ trước đến nay chưa từng biết đến mùi vị sợ hãi thế nào. Nhưng lúc này, Lục Vân khiến hắn phải thưởng thức cái gọi là sợ hãi.

Giết người chỉ là một hành vi, cùng với đáng sợ và sợ hãi không có chút liên hệ nào. Nhưng cái chết lại là một loại uy hiếp, trong quá trình truy đuổi, thời gian trôi qua khiến nó càng đáng sợ, cuối cùng tạo nên nỗi sợ hãi đủ để khiến một người phát điên.

Trong lúc truy đuổi, cự ly giữa Lục Vân và Thiên Sát càng lúc càng gần, nhưng cho dù thế nào, Lục Vân vẫn không đuổi kịp. Điều này khiến chàng giật mình.

Ghi chú:

(1) Quần Lang Khiếu Nguyệt, Long Đằng Thiên Vũ! = Đàn sói tru trăng, rồng bay lên múa lượn giữa không trung!

1104. Chương 1106 – Lục Vân Dương Uy (lục Vân Ra Oai)

Thứ hai, với dạng cao thủ như Thiên Sát, cho dù trong lúc kinh hoàng lúng túng, thân thể cũng tự sản sinh phòng ngự ngăn cách vật lạ đến gần.

Đã hiểu được điều này, Lục Vân đột nhiên không truy kích nữa, thân thể lơ lửng giữa không trung, hình thành tư thế Phật ngồi thiền, vừa xoay tròn vừa di động, chớp mắt đã đến nơi cao nhất của đại điện, toàn thân phát ra bảy màu ánh sáng vàng kim, xanh, đỏ, đen, xanh lục, xám, xanh lam.

Trước hết, màu vàng kim dấu hiệu nhà Phật hóa thành Kim Cương La Hán, tổng cộng có một trăm lẻ tám bức tượng, phân bố thành ba tầng, rất có khí thế uy nghiêm thần thánh của nhà Phật.

Thứ đến, làn sáng màu dung hợp biến đổi, ảo hóa thành bảy mươi hai chân nhân nhà Đạo, chiếu theo thể Cửu Cung phân bố ở tầng Kim Cương La Hán bên dưới.

Thứ ba, làn sáng màu đỏ đại biểu cho Hạo Nhiên chính khí của nhà Nho, ngưng tụ thành chín lần chín là tám mươi một đóa hoa sen lửa lo lững trong đại điện.

Thứ tư, làn sáng màu đen ảo hóa thành ngàn vạn quỷ sứ, làn sáng màu xanh lục ảo hóa thành các loại hồn ma, làn sáng màu xám ngưng tụ thành đủ loại yêu thú, tất cả phân bố tầng tầng lớp lớp rõ ràng.

Cuối cùng, màu xanh lam đại biểu cho sức mạnh biển cả, có khả năng dưỡng dục vạn vật phân bố ở sát đáy của đại điện, dùng để xua đuổi Thiên Sát và Địa Âm. Bởi vì bọn chúng ghét nhất là khí này.

Thoát khỏi truy kích của Lục Vân, Thiên Sát thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tập trung lại với Âm Đế.

Âm Đế chăm chú nhìn Lục Vân, trầm giọng nói:

- Thực lực của hắn so với trước đây đã mạnh khá nhiều, cảm giác có phần kinh người.

Hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Âm Đế, Thiên Sát lạnh lùng tàn khốc nói:

- Cho dù hắn mạnh đến thế nào, hắn đều phải chết!

Âm Đế đáp:

- Như vậy, chúng ta không thể để cho hắn có cơ hội thi triển.

Nói rồi bay lên phát động công kích trước tiên.

Thiên Sát ừ một tiếng, lòng bàn tay phải lóe lên ánh sáng âm u, Tuyệt Diệt Thiên đao âm thầm xuất hiện, theo sự múa lên của hấn, vài trăm làn đao sáng phân bố trong điện, mục tiêu hướng thẳng về Lục Vân.

Tức thì, gió lạnh trong đại điện nổi lên, sát khí hội tụ, tiếng thét chói tai kêu lên đến ngưỡng hồn liệt phách, khiến người ta cảm thấy như ở trong địa ngục.

Trên đỉnh điện, Lục Vân vẻ mặt vô tình, chàng chỉ lạnh lùng nhìn Thiên Sát và Âm Đế, duy trì tư thế xoay tròn.

Bên ngoài cơ thể, bảy loại sức mạnh phân bố tầng tầng lớp lớp tương đối ổn định, nhưng khi có sự tham gia của Âm Đế và Thiên Sát, ngoại trừ tầng ánh sáng màu xanh lam dưới đáy không dao động lớn lắm, sáu tầng ánh sáng còn lại lập tức triển khai phản kích.

Lúc này, làn sáng trong đại điện hội tụ, sức mạnh chính tà dung hợp thành một thể, yêu thú, hồn ma, quỷ sứ của nó gào thét rung trời, la hán, kim tiên, sen lửa thần thánh uy nghiêm, tạo thành một vòng tấn công phức tạp mà nhiều biến đổi.

Bay lên không trung, Âm Đế toàn thân toát ra khí tà sát, trong lúc hai tay múa lên điên cuồng gào thét, không gian vận vẹo, thực lực mạnh mẽ không hổ danh hiệu Địa Âm Tà Linh.

Nhưng có điều khiến Âm Đế bất ngờ, những hồn ma quỷ sứ nhìn không có gì nổi bật lại có sức phá hủy kinh người, lại thêm số lượng khá nhiều, sức mạnh liên hợp uy lực phi phạm, không ngờ đã mạnh mẽ ngăn hấn Âm Đế giữa không trung.

Như vậy, quỷ sứ, hồn ma, yêu thú đồng thời công kích, tuy nói là không làm gì được Âm Đế, nhưng lại kiềm chế được bước tiến của nó.

Tình hình Thiên Sát hơi tốt hơn Âm Đế, bởi vì hấn có binh khí tà đạo cực mạnh Tuyệt Diệt Thiên đao trong tay, khi gặp phải những yêu thú, hồn ma, quỷ sứ đang ngăn trở liền dễ dàng tiêu diệt.

Nhưng khi hấn vượt qua được ba tầng, đến ba tầng trên, La Hán, Kim Tiên và hoa sen lửa lại rõ ràng không dễ đối phó, vì thế ba luồng sức mạnh này đều khắc chế với sức mạnh của Thiên Sát.

Đương nhiên, chỉ bằng vào điểm này còn không đủ để sợ, Thiên Sát rất nhanh đột phá được trở ngại đáng cao đến vị trí bằng với Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân dừng lại, lạnh lùng nói:

- Thiên Sát, ngươi quá nóng lòng rồi.

Nghe vậy không hiểu, Thiên Sát quát lên:

- Câu này của ngươi có ý gì?

Lục Vân đáp:

- Nhìn lại Âm Đế ngươi sẽ hiểu rõ ý của ta.

Thiên Sát không nhìn cũng biết được tình hình của Âm Đế, cho nên vẫn không hiểu nói:

- Có gì ngươi cứ nói thẳng ra được rồi, đừng dùng trò chơi chữ nghĩa nữa.

Lục Vân giương cặp mày kiếm, cười tà đạo nói:

- Có một số chuyện, nói rõ thì không còn ý nghĩa gì nữa, hay là ngươi hãy tiếp chiêu đi!

Dứt lời tay phải loáng lên, ba trăm bảy mươi sáu ảo ảnh vừa phân ra liền hợp lại, ngưng kết thành một cột sáng màu đỏ đậm phủ thẳng xuống đầu Thiên Sát.

Thiên Sát trong lòng hơi chấn động, Tuyệt Diệt Thiên đao trong tay dùng hết sức múa lên, tiếng đao ngâm đìc tại như tiếng sấm nổ vang trời, cùng với một trăm hai mươi tám làn đao sáng đón đỡ lấy một chiêu của Lục Vân.

Đồng thời, Thiên Sát thân thể hơi nghiêng, tay trái múa lên một chưởng, phát xuất một cột sáng màu đỏ thẫm từ bên cạnh công kích Lục Vân.

Lập tức, giữa Thiên Sát và Lục Vân ánh sáng mạnh mẽ lóe lên, tiếp theo là tiếng sấm ầm ầm, một quả cầu ánh sáng khuếch tán trong chớp mắt vỡ nát, tạo nên dòng khí đáng sợ với hai người làm trung tâm nhanh chóng tán phát ra bốn phía.

Thân thể run lên, Lục Vân lập tức biến mất, né tránh được luồng sức mạnh phá hủy đó. Thiên Sát phản ứng hơi chậm, tay trái một chiêu đánh lạc vào khoảng không rồi, thân thể còn bị dòng khí điên cuồng hoang dã kia mạnh mẽ hất lùi lại.

Vì thế, Thiên Sát hơi kinh hãi. Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, một tín hiệu nguy hiểm liền truyền vào trong lòng.

Lắc mình, Thiên Sát nhanh chóng di động, ý đồ muốn né tránh.

Nhưng đúng lúc đó, âm thanh của Lục Vân đã truyền vào trong tai hắn.

- Đáng tiếc, thời khắc này ngươi đều chưa từng hiểu được ý nghĩa của câu nói trước kia của ta.

- À ... đáng ghét ...

Tiếng rống điên cuồng, Thiên Sát toàn thân đột nhiên run lên, một luồng ánh sáng kỳ lạ bảy màu đột nhiên xuất hiện, dùng sức mạnh vô cùng thần thánh phong ấn nó trong một kết giới đặc thù.

Kết giới này sở dĩ đặc thù bởi vì nó ẩn chứa ba loại sức mạnh vô cùng.

Loại thứ nhất chính là dung hợp pháp quyết ba đạo Phật Đạo Nho mà trở thành sức mạnh hoàn toàn mới. Loại thứ hai chính là sức mạnh Trần Hồn phù và Hóa Hồn phù. Loại thứ ba chính là sức mạnh của binh khí thần thánh Phá Thương.

Đối mặt với ba loại sức mạnh công kích bất ngờ, Thiên Sát lập tức rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, thân thể chịu đả kích nghiêm trọng.

Bất quá Thiên Sát dù sao không phải là người thường, sau khi cố gắng chịu đựng đau khổ ban đầu, hắn bắt đầu dùng hết sức phản kháng, khí cực sát cực mạnh trong cơ thể điên cuồng xuất hiện, vừa bảo hộ được bản thân, vừa dần dần khuếch tán, ý đồ phá vỡ kết giới do Lục Vân bố trí.

Đương nhiên, lần đầu thí nghiệm tuyệt đối không thuận lợi, rất nhanh bị thất bại.

Nhưng Thiên Sát là người cao ngạo tự phụ, làm sao có thể chấp nhận bỏ qua, lập tức triển khai phản kích lần thứ hai.

Lần này, Thiên Sát chuyển sang phương thức khác, sau khi bố trí phòng ngự nghiêm mật, dùng binh khí tà đạo trong tay làm vũ khí công kích, thực thi việc đột phá có định hướng, dự tính phá vỡ kết giới Lục Vân bố trí.

Lúc đó, chỉ thấy Thiên Sát tay phải co lại duỗi ra, sát khí mạnh mẽ được Tuyệt Diệt Thiên đạo khuếch đại, lập tức uy lực tăng gấp bội, hóa thành một ngọn lửa ánh sáng màu đỏ thẫm, đánh trúng vào kết giới bên ngoài thân.

Làn sáng lóe lên, kết giới rung động kịch liệt, sức bộc phá mãnh liệt khiến kết giới biến hình nghiêm trọng, nhưng kết quả lại hoàn toàn không bị tan vỡ, điều này khiến Thiên Sát cảm thấy rất đáng khiếp sợ.

Do bởi thực lực bản thân không đủ hay Lục Vân quá mạnh mẽ như vậy?

Nếu không vì sao lại như thế?

Huyền cơ bên trong Thiên Sát nhất thời cũng không hiểu rõ được, chỉ biết vừa tiếp tục phản kháng, vừa suy tư vấn đề này.

Bên ngoài, Lục Vân căn cứ vào tình hình kết giới, biết được tình hình Thiên Sát rõ ràng, biết được kết giới bản thân bố trí tuy dung nhập khí tức của Phá Thương thần bí vào trong, nhưng muốn vây chặt Thiên Sát thì rõ ràng không thể được, tối đa chỉ có thể tạm thời vây khốn hắn mà thôi.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ trong lòng Lục Vân chuyển đổi, lách mình đến trên đỉnh đầu Âm Đế, tay phải chém xuống, lòng bàn tay mờ hiện bảy màu, một lần dao sáng rực rỡ chém xuống, mang theo sức mạnh nuốt hồn đoạt phách ép thẳng xuống đỉnh đầu Âm Đế.

Lúc này, trong lòng Âm Đế chấn động, một sự bất an đột nhiên mờ hiện, khiến hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, ai ngờ được lại thấy được một chiêu khí thể kinh người của Lục Vân đang đánh tới.

Trước đây, Âm Đế đã bị những yêu thú, quỷ sứ, hồn ma quần quít, trong lòng kích động vô cùng, tính cảnh giác bị hạ thấp, vì thế không hề lưu ý đến hành động của Lục Vân, khiến cho xuất hiện nguy cơ như vậy.

Hiện nay, khi nguy hiểm đến gần, Âm Đế không quan tâm đến những quỷ sứ hồn ma nữa, miệng quát lên một tiếng, tay phải nhanh chóng múa lên, ánh đen từ lòng bàn tay lưu động, hội tụ thành một cột sáng đen ngòm, hệt như một lưỡi dao bén, trong lúc gấp gáp đỡ lấy một chiêu của Lục Vân.

Giữa không trung, làn dao sáng bảy màu và lưỡi dao bén đen ngòm va chạm với nhau, hai bên tụ thành một điểm, phát xuất ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, tạo nên dòng khí kích động, chớp mắt đã che phủ cả hai người.

Trong điện, cuồng phong càng lúc càng quỷ dị, chấn động gào thét từng đợt từng đợt như sóng biển, hệt như tiếng trống trận như sấm, khiến những người đang quan sát có cảm giác mênh mông, lại có cảm giác hô hấp không thông.

Giữa không trung, hoa lửa như mưa, bay vút ra bốn bề, tiếng sấm chói tai vang vọng không ngừng.

Như vậy cả loạt cảnh rực rỡ vô cùng, lại khiến người ta chấn động trong lòng chỉ duy trì trong giây lát liền bị một tiếng rống bất cam giận dữ phá tan.

Bóng ảnh lóe lên, Âm Đế đột nhiên rơi xuống đất, thân thể lách lư vài lần, nhanh chóng lùi lại nhanh chóng.

Lục Vân theo sát ngay sau, khuôn mặt anh tuấn cùng với nụ cười bình tĩnh, giọng nói hơi lạnh lùng tàn khốc:

- Lần này gặp lại, người xem ra lá gan đã nhỏ không ít.

Âm Đế giận dữ nói:

- Nói hươu nói vượn, bỗng dưng từ trước đến giờ chưa từng sợ ai.

- Phải vậy chăng? Thế vì sao người không dám thẳng thắn đỡ một chiêu của ta.

Trong lúc đang nói, tay phải Lục Vân múa lên, chân nguyên mạnh mẽ ngưng kết thành một lưỡi dao ánh sáng bảy màu cùng với làn sáng vài trượng bay ra chém xuống, đánh thẳng mặt Âm Đế.

Đồng thời, Lục Vân khi xuất thủ thân thể liền hóa thành ngàn vạn, vô số phân thân mang theo vô số lưỡi dao ánh sáng từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, hình thành một kết giới do lưỡi dao ánh sáng hình thành bên ngoài thân thể Âm Đế, đợi khí thể gia tăng đến cực hạn, liền đột nhiên thu lại, từ đó tạo nên sức phá hủy đáng sợ.

Âm Đế thấy vậy mặt biến sắc hẳn, miệng giận dữ gào thét, thân thể xoay tròn tại chỗ, hai tay múa lên nhanh chóng, thúc phát khí tà ác trong cơ thể, hình thành một cơn lốc, dựa vào thể xoay tròn để chống cự một phần công kích của Lục Vân, nhanh chóng bay lên trên.

Phương thức phản kích của Âm Đế vô cùng thông minh, giảm được tính nguy hiểm rất lớn, có lợi cho việc đột phá vòng vây.

Nhưng Lục Vân hoàn toàn không phải tầm thường. Nếu chàng đã ra tay, làm sao có thể khiến Âm Đế dễ dàng thoát khỏi công kích của mình như vậy?

- Muốn chạy, đáng tiếc lúc này đã không còn như xưa nữa!

Âm thanh lạnh lùng âm hiểm cùng với vài phần bá khí, ngay lúc vang lên thì một làn dao sáng chói mắt rỏ không xông đến, cùng với sức mạnh rung động trời đất, chớp mắt đã áp chế được Âm Đế đang bay lên, khiến hắn rơi xuống nặng nề trên mặt đất.

1105. Chương 1107 – Ngạo Thị Quần Luận (ngạo Nghề Bàn Luận Về Quần Hùng)

Nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, Âm Đế chịu áp lực rất lớn, thân thể không ngừng run rẩy, máu tươi trong miệng không ngừng tuôn trào.

Giận dữ nhìn Lục Vân, Âm Đế gào rống một tiếng, hai tay đột nhiên chống xuống đất, toàn thân làn đen lưu động nhanh chóng, chớp mắt đã va chạm với sức công kích của Lục Vân, tạo nên sức nổ mạnh mẽ hất bắn một chiêu của Lục Vân.

Thừa dịp này, Âm Đế nhanh chóng thoái lui, thoát được sự bắt chặt của Lục Vân.

Ở tại chỗ, một chiêu đánh ra của Lục Vân sau khi bị hất bắn đi đột nhiên đánh ngược trở lại, chạm vào mặt đất tạo nên chấn động kịch liệt, tạo ra sức chấn động khiến cả đại diện lắc lư đong đưa, không gian lân cận vụn vỡ, tình hình vô cùng bất ổn định.

Lúc này, Thiên Sát ở trên bị vây sau vài lần phản kích, áp lực tích lũy trong kết giới đã tăng đến cực hạn. Hắn lại dùng binh khí tà đạo thúc động, cuối cùng phá vỡ được kết giới của Lục Vân, từ đó thoát khỏi tình cảnh bị vây chặt.

Lúc này, kết giới phá vỡ tạo nên sức hủy diệt đáng sợ, lại nằm trong đại diện đang vô cùng bất ổn định, nhanh chóng tạo nên phản ứng liên hoàn, từ đó tạo thành một vụ nổ liên hoàn cùng với chấn động cộng hưởng, lập tức khiến cho Hư Vô đại diện bị phá nổ tan tành.

Chuyện xảy ra quá sức bất ngờ, Hư Vô tôn chủ đang quan sát quát nhỏ một tiếng, tay trái phát lên giữa không trung, hấp thu nguyên thần yếu ớt của Lăng Thiên vào trong lòng bàn tay, sau đó lóe lên liền biến mất không thấy hình bóng.

Ở ngoài cửa, bốn người Trương Ngạo Tuyết không kịp phản ứng. May mà Tứ Linh thần thú kịp thời phát giác, liền phát ra một luồng sức mạnh êm ái bảo vệ cho bốn người.

Trong điện, Lục Vân sớm có dự phòng. Ngay trước khi xảy ra chàng đã dự liệu được vài phần, vì thế không một chút kinh hoảng, toàn thân ánh xanh lam lóe lên, Hải Tâm quyết lập tức phát huy công hiệu, khiến cho không gian lân cận tương đối yên tĩnh không chịu bất kỳ dả kích nào.

Âm Đế hơi xui xẻo, vừa đẩy được một chiêu phủ đầu của Lục Vân, trạng thái đúng lúc yếu ớt nhất liền gặp phải chuỗi vụ nổ liên hoàn, thân thể bị sức hủy diệt nuốt lấy, lập tức thương thể nặng nề hơn, bị đánh văng đi.

Vận khí Thiên Sát cũng không tốt hơn, vừa thoát khỏi tình cảnh khốn khổ còn chưa kịp cao hứng thì đã bị dòng khí khuếch tán thổi ngược lên không trung khiến bị thương không nhẹ.

Vì thế, Thiên Sát rất giận, nhưng khi hắn phục hồi trở lại, liền phát hiện Hư Vô đại diện đó đã trở thành một đồng đồ nát, Âm Đế đang trôi lơ lửng bên dưới, ánh đen toàn thân chớp động, khí tức hỗn loạn vô cùng.

Ở tại chỗ, Lục Vân ngạo nghề đứng yên, khu vực sắc xanh lam đó ngăn cách hẳn mọi thứ quấy nhiễu, khiến chàng hết như một thiên thần, phát ra khí chất ngạo thị trời đất.

Chăm chú nhìn tình hình ba người, Hư Vô tôn chủ không biểu hiện gì cả.

Bên cạnh, được Hư Vô tôn chủ che chở, không hề bị chút thương tổn, Lăng Thiên giận dữ nói:

- Quả thực đáng hận, không ngờ đã hủy đi Hư Vô đại diện, đây thật sự là ...

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Không cần phải để ý, tất cả đều là hư vô.

Lăng Thiên ngạo nhiên hỏi:

- Tôn chủ, vậy mà người cũng không giận dữ? Đây có thể nói là tượng trưng của Hư Vô Giới Thiên.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên đáp:

- Tượng trưng của Hư Vô Giới Thiên không phải là Hư Vô đại diện mà món đồ ở bên kia.

Nói rồi chỉ về phía vùng mây sáng nằm bên trái ngoài trăm trượng.

Lăng Thiên thuận thể nhìn theo, lập tức la lên kinh hãi, nghi hoặc nói:

- Tôn chủ, đây không phải là vầng mây sáng ở trung ương của Hư Vô đại diện sao? Vừa rồi rõ ràng người đã hấp thu nó vào trong lòng bàn tay, bây giờ sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Hư Vô tôn chủ cười nhẹ nói:

- Phàm những điều gì có đều chỉ là hư vô mà thôi.

Lăng Thiên hoang mang, thấp giọng nói:

- Sao lại như vậy, lẽ nào mọi thứ đều là hư ảo, không hề có bất cứ thứ gì tồn tại chân thật?

Đứng ngoài vài trăm trượng, Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh, Thương Nguyệt, Hải Nữ cũng đang nhỏ giọng trao đổi.

Bách Linh lên tiếng:

- Xem tình hình như vậy, Lục Vân đã không chế được cục diện.

Thương Nguyệt cũng nói:

- Phân tích tình hình trước mắt, Thiên Sát Địa Âm nếu đấu riêng rẽ không phải là địch thủ của Lục Vân. Như vậy, chỉ còn lại Hư Vô tôn chủ, cần phải để ý đến.

Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt lạnh lùng, trầm ngâm nói:

- Chuyện này không khẳng định được, dù sao Thiên Sát Địa Âm không phải là người thường, hiện nay bọn họ bất lợi chỉ vì phối hợp không tốt. Một khi bọn chúng phối hợp ăn ý, Lục Vân vẫn còn nguy hiểm.

Hải Nữ dịu dàng nói:

- Con tin chắc sự phụ nhất định sẽ thắng!

Nghe vậy, ba cô Bách Linh vẻ mặt tươi cười không nói thêm nữa, chuyên tâm chăm chú vào cuộc chiến.

Bay lên lại, Âm Đế đến bên cạnh Thiên Sát, hận thù nói:

- Lục Vân này xảo trá vô cùng, chúng ta phải cẩn thận.

Thiên Sát vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Trước đây chúng ta quá sơ ý, bây giờ chúng ta phải đề cao cảnh giác, không để cho hắn bất cứ cơ hội nào để lợi dụng.

Âm Đế trả lời:

- Người yên tâm, ta dốc hết sức phối hợp với ngươi, ta tin chắc, với sức lực của chúng ta đủ để đối phó được Lục Vân.

Thu lại Hải Tâm quyết, thân thể Lục Vân bay lên từ từ, dừng ở cao độ ngang với Thiên Sát và Âm Đế, khoảng cách chừng vài trượng.

- Bớt đi hạn chế không gian càng thích hợp để xuất kích toàn lực.

Thiên Sát thản nhiên đáp:

- Lục Vân, đừng đắc ý, tình hình trước đây sẽ không còn xuất hiện nữa, lần này ngươi phải chết không nghi ngờ gì nữa!

Điềm nhiên cười, nho nhã có lẽ. Lục Vân lần này phảng phất không đối địch mà lại có lòng muốn tâm sự.

- Vài lần giao đấu, hai bên đều nắm vững về nhau, ta cũng không muốn lãng phí tinh lực nữa. Bây giờ hãy để chúng ta ta quyết một trận thắng bại, phân cao thấp.

Thiên Sát quát lên:

- Đến đây, ai sợ ai!

Nói rồi toàn thân ánh sáng lóe lên, chân nguyên to lớn ùn ùn tuôn ra hóa thành ánh sáng màu đỏ sậm, lập tức nhuộm đỏ cả bầu trời.

Phía sau, hai cánh vẫy động tự động giang ra, phát ra cánh sáng màu đen, phối hợp với chín cái đuôi dựng đứng, thể hiện khí thế mạnh mẽ bá đạo.

Âm Đế thấy vậy, nhanh chóng dời ngang vài trượng, hai tay tạo thành tư thế cổ quái, toàn thân ánh sáng âm u lưu động, làn sáng xanh lục thẫm, đen thẫm, đỏ thẫm lần lượt xuất hiện, bố trí một vùng không khí quỷ dị quanh người, đối lập rõ ràng với khí cương mãnh của Thiên Sát.

Hai tay chắp sau lưng, coi thường trời đất, trên người Lục Vân lấp lánh khí tức vương giả.

Bốn bề, tầng tầng lớp lớp làn sáng bảy màu lần lượt thay nhau, đóa hoa sen lửa đỏ rực xoay tròn dưới chân, vòng sáng màu vàng kim ở phía sau đầu, bức tường mây an hòa bảy màu bao phủ trên đỉnh đầu.

Mọi thứ thật rung động mà hoa lệ, khiến người ta không cảm thấy chút ý nghĩ khinh thường.

Đột nhiên, Lục Vân đang đứng yên cất bước đi tới, từng bước đều tạo thành hoa sen, làn sáng trên người tạo thành vạn nhóm, khiến mây gió bốn phương rung động, cả trời đất kinh hãi.

Cảnh tượng này khí thế uy nghiêm chấn động lòng người. Chỉ thấy cả bốn người Trương Ngạo Tuyết vẻ mặt đầy kích động, Lăng Thiên kinh hãi hô lên không thôi, Thiên Sát ánh mắt nặng nề lạnh lùng, Âm Đế vẻ mặt khiếp hãi.

Lục Vân bước tới ba bước chợt dừng lại, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, một luồng sát khí lạnh lùng khốc liệt xông thẳng vào lòng người.

- Đến đây, thời gian không còn sớm nữa, hãy thể hiện một chiêu tuyệt kỹ mạnh nhất của các ngươi, dùng toàn lực.

Thiên Sát rất giận, tuy cảm nhận được sự mạnh mẽ của Lục Vân, lại không hề nhượng bộ, giận dữ hét lên:

- Đi chết đi, Lục Vân!

Nói rồi múa binh khí tà đạo, thi triển một chiêu mạnh nhất “Cửu Chuyển Thiên Sát trảm”, dùng sức mạnh kinh thế hãi tục ngưng tụ giữa không trung một cột sáng đen ngòm, vừa phát ra những đóa hoa hồng màu đen quỷ dị, vừa chém thẳng về phía Lục Vân.

Thấy Thiên Sát đã phát động tấn công, Âm Đế cũng không hề chậm trễ, hai tay đột nhiên giang ra, chân nguyên toàn thân dao động lên xuống, tần suất của nó dâng lên gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần.

Như vậy, sức mạnh tà ác lại tăng lên lần nữa, rất nhanh khiến không gian lân cận vạn vật biến hình, sản sinh khu vực siêu trọng lực tác dụng lên người của Lục Vân.

Loại công kích này quỷ dị âm hiểm, bề mặt lại không quá kích động, nhưng thực tế lại có tính uy hiếp rất mạnh mẽ.

Hơn nữa, đòn tấn công của Âm Đế và Thiên Sát một nhu một cương, vô cùng ăn ý. Điều này khiến áp lực Lục Vân tăng mạnh.

Đối mặt với một chiêu toàn lực của hai cao thủ tuyệt thế, vẻ mặt Lục Vân lạnh lùng, chàng nhìn thấy nguy hiểm nhưng lúc này chàng chỉ phát tay nhẹ, một làn sáng lạnh liên bất ngờ xuất hiện, đón gió hóa thành một làn đao sáng rực rỡ giận dữ chém thẳng vào trời đất.

Bên ngoài, ánh sáng bảy màu lưu động không ngừng, tạo thành phòng ngự nghiêm mật.

Phối hợp với đài sen dưới chân, bức tường mây bình hòa trên đầu khiến cho chàng bản thân vững vàng như thành đồng, không để lộ bất kỳ một khe hở nào.

Phản kích như vậy đơn giản một chút, nhưng uy lực lại không bình thường.

Bởi vì Thiên Địa Vô Cực của Lục Vân lúc này đã tiến vào cảnh giới “Tùy Tâm Sở Dục”. Chàng nhìn xem ra chỉ chém ra một nhát đơn giản, trên thực tế chính là dùng Phá Thương thần binh làm vũ khí, “Tùy Tâm Sở Dục” làm cơ sở, dung hợp tinh hoa của “Diệt Thần trảm”. Vì thế uy lực rất mạnh, hoàn toàn không giống sự bình thường như vẻ ngoài.

Tiến công của ba người dung hợp làm một, gặp nhau giữa không trung.

Lúc này, Cửu Chuyển Thiên Sát trảm của Thiên Sát gặp phải Diệt Thần trảm của Lục Vân, hai bên đều mạnh mẽ vô cùng, vừa gặp nhau đã kích hóa, tạo nên vụ nổ mạnh bạo có tính hủy diệt, làn sáng chói mắt của nó lập tức che phủ hết ba người đang giao chiến, khiến cho những người đang quan sát không nhìn thấy gì, hơn nữa còn bị dòng khí điên cuồng hoang dã hất bắn đi.

Ở trung tâm cuộc giao chiến, Lục Vân thân thể run lên, một kiếm chém xuống giữa chừng dừng lại. Điều này khiến Lục Vân bị thương không nhẹ. Kế tiếp, áp lực bên ngoài thân thể đột nhiên tăng lên, Âm Đế thừa thế tấn công mạnh mẽ, tạo thành uy hiếp không nhỏ cho Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân hừ lạnh một tiếng, toàn thân ánh bảy màu lưu động, khí thế mạnh mẽ lại tăng lên lần nữa, không những chế ngự được sự xâm nhập của Âm Đế, lại tiếp tục gia tăng sức mạnh của tay phải, khiến cho Phá Thương thần binh đang hơi ngừng lại một chút gầm lên như rồng ngâm, bộc phát ánh sáng kỳ lạ vô cùng rực rỡ, dùng sức mạnh kinh thể hải tục lập tức đánh tan Tuyệt Diệt Thiên đạo trong tay của Thiên Sát, uy thế của nó còn dư như Thái Sơn đè xuống, lập tức đánh cho Thiên Sát và Âm Đế bay đi.

Thời khắc này, cả Hư Vô Giới Thiên rung động không ngừng, dòng khí điên cuồng hoang dã hình thành mười cột gió, hệt như thần phá hủy, dễ dàng phá tan cảnh sắc tuyệt vời vốn có.

Lăng Thiên thấy vậy giận dữ không ngừng, nhưng lại không thể không lùi lại theo Hư Vô tôn chủ. Bốn cô Trương Ngạo Tuyết trong lòng đầy chấn động, khi đối mặt với dòng khí mạnh mẽ cũng chia nhau chọn phương án lùi lại.

Giữa chiến trường, Âm Đế kêu thảm không ngừng, hấn vốn đã bị thương, tuy không phải đối mặt thẳng thần với một kiếm hủy diệt của Lục Vân, nhưng cơ thể huyết nhục vẫn không thể thoát khỏi bị hủy diệt, bởi vì bị dòng khí đáng sợ kia mạnh mẽ xé tan.

Tình hình Thiên Sát tốt hơn một chút. Tuyệt Diệt Thiên đạo của hấn tuy bị hủy, nhưng đã chịu được một phần lớn sức mạnh tấn công của Lục Vân, vì thế tuy hấn bị đánh bay, nhưng chỉ bị trọng thương mà thôi.

Giữa không trung, Lục Vân nắm vững binh khí thần thánh ngạo nghễ nhìn trời đất, làn sáng bảy màu như ráng ngũ sắc vây phủ, tạo thêm khí chất bất phàm của chàng.

Thời khắc này, chàng chính là ông chủ, chàng chính là thần thánh!

Nhìn theo Thiên Sát bị đánh bay đi, Lục Vân ánh mắt hơi động đậy, cũng không thấy chàng có động tác gì, thân thể liền lóe lên xông đến, chớp mắt đã thu ngắn khoảng cách giữa hai bên.

1106. Chương 1108 – Hoàng Thiên Trọng Sinh (hoàng Thiên Sống Lại)

Nhưng ai ngờ vừa mới đánh ra một nửa, liền dừng lại giữa không trung.

Té ra Lục Vân đã phát động công kích trước một bước, dùng thực lực cực mạnh dừng hấn thân thể của Thiên Sát.

Phát hiện được bất ổn, Thiên Sát gào giận một tiếng, Vạn Thú ma châu trên trán lóe lên ánh đen, phát ra một luồng lửa sáng tà ác mà sắc bén bắn thẳng vào huyệt Mi Tâm của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân ánh mắt lạnh lại, trên trán lóe lên ánh bảy màu, Phá Thương thần binh tự động mờ hiện phát xuất một chùm hào quang bảy màu hệt như lưỡi kiếm sắc bén đón lấy đòn tấn công của Thiên Sát.

Giữa không trung, hai luồng sức mạnh gặp nhau, khí cực tà đấu với khí cực thánh, sức mạnh tà sát đấu với sức mạnh hủy diệt, nhất thời chìm vào bế tắc.

Vạn Thú ma châu chính là vật cực sát trong trời đất, ngày đó Thiên Uy lệnh của Thiên Địa môn cũng không thể làm gì được nó, có thể thấy sức mạnh của nó mạnh mẽ đến thế nào.

Lúc này, Phá Thương thần binh đấu với Vạn Thú ma châu, đẳng cấp của nó tuy cao hơn một chút, nhưng lại không rõ ràng lắm, vì thế nhất thời Lục Vân cũng rất khó thắng được.

Thấy vậy, Lục Vân trong lòng biến chuyển, thuận tay lấy ra Thiên Uy lệnh phóng thẳng về phía Thiên Sát.

- Không ...

Thấy vậy, Thiên Sát điên cuồng gào thét, cố gắng né tránh muốn thoát đi, đáng tiếc lại không thể thoát được sức trói buộc của Lục Vân.

Nguy hiểm càng lúc càng gần, Thiên Sát trong lúc bất đắc dĩ, phải đưa ra một phần tinh lực thúc động Vạn Thú ma châu trên trán, khiến nó phát ra thêm một luồng hào quang ngăn cản sức tiến lên của Thiên Uy lệnh.

Chớp mắt, Thiên Uy lệnh đã bị ngăn lại giữa không trung. Điều này khiến Thiên Sát hơi giật mình, bởi vì hần phát hiện, Lục Vân hoàn toàn không nhập chút pháp lực nào vào trong Thiên Uy lệnh. Điều này rõ ràng có vẻ không đúng lắm.

- Không cần phải kinh ngạc, làm như vậy chỉ không muốn làm hư hỏng tấm thân này.

Lúc này, hình ảnh Phá Thương thần binh trên trán Lục Vân hào quang rực rỡ, uy lực của nó đột nhiên tăng gấp ba lần, lập tức đánh nát công kích của Thiên Sát, bắn thẳng vào trong Vạn Thú ma châu.

Lúc này, Thiên Sát điên cuồng gào thét, tiếng kêu thảm thê lương, đáng tiếc đã không vãn hồi được chuyện đã định sẵn, cuối cùng Vạn Thú ma châu đột nhiên tan vỡ, nguyên thần của Thiên Sát lập tức trọng thương bị ép ra khỏi thân thể của Hoàng Thiên.

Thu lại Thiên Uy lệnh, Lục Vân đưa tay đỡ lấy Hoàng Thiên đang hôn mê, ánh mắt phức tạp liếc hần, sau đó truyền vào trong người hần một lượng lớn linh khí.

Ở xa xa, nguyên thần của Âm Đế và Thiên Sát tụ lại với nhau, cùng phát ra những tiếng gào thét bất cam, nhưng lại không hề xông đến tìm kiếm Lục Vân.

Bốn người Trương Ngạo Tuyết cao hứng không thôi, Hải Nữ càng hoan hô nũng nịu, vẻ mặt vui sướng dạt dào.

Hư Vô tôn chủ không thể hiện chút biểu tình, Lăng Thiên vẻ mặt phức tạp, nhỏ giọng nói:

- Kế hoạch của tôn chủ mọi thứ đều thuận lợi, nhưng kết cục cuối cùng sợ là không dễ xử lý ...

Hư Vô tôn chủ nhẹ giọng nói:

- Thế sự vô thường, tình hình cuối cùng ai có thể dự báo được?

Lăng Thiên nói:

- Thiên Sát Địa Âm vừa bị diệt, chỉ còn lại Lục Vân và tôn chủ, đến lúc đó ...

Cắt ngang lời của ông, Hư Vô tôn chủ nói:

- Mọi thứ đều như ta nghĩ, mọi thứ trước mắt liền sẽ không phát sinh.

Lăng Thiên ngạc nhiên nói:

- Không như tôi tưởng, lẽ nào còn sẽ ...

Hoàng Thiên trong lòng Lục Vân lúc này mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Lục Vân.

- Ân công, người sao! Ta đây là?

Nói rồi xoay người đứng lên, thoát ra khỏi lòng Lục Vân, ánh mắt hiếu kỳ nhìn chung quanh.

Bật cười điềm nhiên, Lục Vân nói:

- Người dĩ nhiên đã khôi phục lại thân thể tự do, từ nay sẽ không bị người khống chế nữa.

Hoàng Thiên nghe vậy chấn động, vội vàng lùi lại bái gối hành lễ, cảm kích nói:

- Có được cuộc đời này, Hoàng Thiên tuyệt đối không quên ơn nghĩa ân công đã ban tặng.

Thản nhiên nhận một lễ của Hoàng Thiên, Lục Vân cười nói:

- Không cần để ý, người chỉ cần nhớ kỹ những lời thề ngày trước của người, làm người cho tốt, như vậy mới không phụ lòng cha mẹ người, không phụ lòng ta.

Nhìn lại thân thể của mình, Hoàng Thiên kiên định nói:

- Ân công yên tâm, cho dù không còn sức mạnh, làm một người bình thường tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Lục Vân nói:

- Không phải bắt buộc như vậy, nếu như người đã có được sức mạnh như vậy, hẳn phải quý trọng cho tốt. Từ nay về sau chỉ được dùng nó để làm việc thiện, đó cũng là tích công đức. Còn về ngoại hình của người, chuyện này xong rồi ta sẽ giúp người khôi phục, biến người trở thành một người bình thường.

Hoàng Thiên rất mừng, kích động nói:

- Lời của ân công, Hoàng Thiên nhớ rõ trong lòng, đời này tuyệt đối sẽ không phụ ý tốt của ân công.

Lục Vân hơi an ủi, phát tay nói:

- Đứng lên đi, ta ở đây còn có chuyện phải xử lý, người hãy đến chỗ mọi người ở đó chờ ta là được.

Hoàng Thiên đứng dậy, liếc bốn người Trương Ngạo Tuyết, đáp:

- Hoàng Thiên tuân mệnh.

Nói rồi nhẹ nhàng lướt đi.

Thôi không nhìn nữa, Lục Vân liếc Hư Vô tôn chủ, sau đó đi về phía Thiên Sát và Âm Đế.

Lần này, ánh mắt Lục Vân không còn chút cảm tình nào nữa, cũng không một chút lo ngại. Bởi vì mọi thứ đã kết thúc, lúc kết thúc chiến đấu.

Cảm nhận được sát khí trong mắt Lục Vân, Thiên Sát và Âm Đế chấn động trong lòng, tuy có vài phần khiếp đảm, nhưng lại bị cừu hận che đậy, cả hai giận dữ nhìn Lục Vân.

Ánh mắt nhìn nhau, sát khí kinh người, một trận chiến sinh tử lập tức đi vào thời khắc cuối cùng.

Lúc này, Địa Âm và Thiên Sát sẽ ứng phó như thế nào với tấn công vô địch của Lục Vân?

Hư Vô tôn chủ lúc này có tham dự hay không?

Thời khắc cuối cùng từng bước đến gần. Khi mọi thứ phức tạp hơn, thời gian ẩn giấu bí mật phía sau có được công bố cho hậu thế không? Nếu như vậy, sẽ ảnh hưởng như thế nào đến những người tại chỗ này?

Bật cười lạnh lùng, Lục Vân nói:

- Chuyện phải làm đã làm rồi, chúng ta bây giờ chỉ còn cừu hận, chuyện hẳn phải đến lúc kết thúc.

Thiên Sát giận dữ nói:

- Lục Vân, ta sẽ không tha cho người, nhất định phải băm vằm người thành ngàn vạn mảnh!

Âm Đế hận thù lên tiếng:

- Lục Vân, người không cần phải điên cuồng, đợi sau khi chúng ta kết thúc ân oán, lúc đó người cũng khó mà thoát khỏi diệt vong.

Hai mắt hơi mở ra, Lục Vân cười lạnh nói:

- Lúc này còn dùng loại tâm cơ vậy, người không thấy quá trễ rồi sao.

Âm Đế cười nói:

- Trễ? Ha ha ha ... Đến lúc đó người sẽ biết, hối hận mới trễ rồi. Hiện nay, với tình hình ở đây, chúng ta hai bên cuối cùng sẽ bị lưỡng bại câu thương, đến lúc đó người được lợi duy nhất là Hư Vô tôn chủ. Người nghĩ với lập trường của hẳn, hẳn sẽ bỏ qua cho kẻ nghịch thiên tử là người chăng?

Lục Vân bình tĩnh nói:

- Người cho là sau khi ta thu thập bọn người rồi, sẽ không còn sức lực để thu thập lão ta chăng?

Thiên Sát rống lên:

- Cuồng vọng, người cho mình là thiên hạ vô địch chăng?

Âm Đế khinh miệt nói:

- Cho dù người hơi mạnh hơn chúng ta một chút, nhưng sau khi kết thúc cuộc chiến rồi, người chỉ có hai kết cục, thứ nhất là chết trong tay bọn ta, thứ hai là chết trong tay của Hư Vô tôn chủ.

Lục Vân ngạo nghễ, tự phụ nói:

- Phải vậy chăng? Thế thì chúng ta cứ đi thôi.

Dứt lời bước giữa không trung, mỗi bước lại xuất hiện một đóa hoa sen, nhắm thẳng về phía Thiên Sát Địa Âm.

Thấy tình hình như vậy, Thiên Sát hai mắt hơi khép hờ, một tia sáng lạnh sắc bén toát ra ý nghĩ thù hận trong lòng của hẳn.

Bên cạnh, Âm Đế trong lòng không yên, truyền âm cho Thiên Sát:

- Chuyện đến mức này, chúng ta không còn chọn lựa, hẳn phải quyết định xấu nhất rồi.

Thiên Sát đáp lại:

- Chúng ta còn có một chọn lựa, đó chính là khai mở cửa dị giới!

Âm Đế trong lòng đầy cay đắng, than thở:

- Có Hư Vô tôn chủ thủ giữ, chúng ta căn bản không có được cơ hội.

Thiên Sát không nói, mơ hồ bi thiết lại được hẳn giấu kín trong nội tâm.

Chăm chú nhìn tình thế ba người, Hư Vô tôn chủ đột nhiên tự nói:

- Té ra là như vậy.

Lăng Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Tôn chủ, người đang nghĩ đến chuyện gì vậy?

Hư Vô tôn chủ giọng thần bí trả lời:

- Mọi thứ phát sinh từ lúc này đều là bởi định mệnh, ý của ông trời. Ông chỉ cần dùng tâm ngẫm nghĩ tự nhiên sẽ hiểu được ý nghĩa bên trong.

Lăng Thiên không nói, chìm vào suy tư, suy xét câu nói của Hư Vô tôn chủ.

Cự ly càng gần, nguy hiểm càng cấp bách, Âm Đế và Thiên Sát trong lòng phần hận kịch liệt, nhưng nghĩ đến tình huống vừa rồi, nghĩ đến binh khí thần kỳ trong tay Lục Vân, lập tức sự thất vọng và bất an khiến bọn họ đau thương và cảnh giác.

Thời gian càng lúc càng khẩn cấp, thấy đại chiến sắp sửa bộc phát, Âm Đế không khỏi thúc giục:

- Thiên Sát, không còn thời gian suy tư nữa, người ra quyết định nhanh chóng đi.

Hận thù nhìn Lục Vân đang dần dần đến gần, Thiên Sát đáp:

- Có một số chuyện tất nhiên phải phát sinh, nhưng dung hợp xảo diệu như thế nào mới quyết định mấu chốt của thắng bại.

Âm Đế nghe vậy hơi ngạc nhiên, giọng cổ quái nói:

- Té ra khi bắt ngờ xuất hiện, người hay kích động cũng sẽ có thay đổi.

Ngừng lại ngoài ba trượng, Lục Vân lạnh lùng ngạo nghễ nói:

- Đây là vị trí thích hợp nhất để tấn công, tiến thêm nữa sẽ bất lợi cho các người.

Nghe ra được ý nghĩa cuồng vọng và bá đạo trong câu nói của Lục Vân, Thiên Sát gần giọng nói:

- Chớ có lớn tiếng, bây giờ sẽ cho người biết được, hình dạng nguyên gốc của bốn Thiên Sát thế nào.

Nói rồi toàn thân ánh sáng rực rỡ, tầng tầng sương khói màu đỏ thắm vây phủ bên ngoài, điên cuồng hấp thu linh khí bốn bề.

Trên lưng, một đôi cánh tự động giang ra, một trắng một đen đối xứng với nhau, phối hợp với dung mạo anh tuấn bất phàm, khiến cho người ta cảm nhận được khí thế uy nghiêm bá đạo.

Ánh mắt hơi động đậy, Lục Vân nhìn Thiên Sát khôi phục lại diện mạo thật của mình, hơi hiếu kỳ nói:

- Nghĩ lại người lúc xưa nhất định là tự phụ hơn người, nhưng đáng tiếc cuối cùng đi vào hoàn cảnh như vậy.

Thiên Sát hừ lạnh đáp:

- Chuyện quá khứ nhắc lại vô nghĩa, bây giờ hãy đến kết thúc chuyện giữa hai chúng ta...

Chữ ta còn chưa dứt, hình bóng Thiên Sát liền phân làm tám xuất hiện bốn phía Lục Vân, tạo thành một hình tròn, đồng thời phát động tấn công.

Nhìn xa xa, Thiên Sát lúc này có tám hình bóng phân bố theo phương vị Cửu Cung, vừa hay lấy Lục Vân làm trung tâm, hai cánh trắng đen phối hợp với tay chân của Thiên Sát bộc phát thể công mạnh mẽ mà hoa lệ, khiến cho Lục Vân chớp mắt đã bị bao phủ trong một khu vực nhiễm đỏ thắm.

Tình hình như vậy khiến người ta kinh hãi trong lòng, căn bản không phù hợp với tình trạng bị trọng thương của Thiên Sát, thật ra thì đã xảy ra chuyện gì?

Thật ra, trước đây Thiên Sát được nghỉ ngơi ngắn ngủi, đã tạm thời khôi phục lại được hơn nửa thực lực, vì thế mới có được uy lực như vậy.

Âm Đế vẫn đứng yên tại chỗ không hề ra tay. Hắn chỉ chăm chú quan sát tình hình của Lục Vân, ngầm chuẩn bị thật tốt và chờ đợi thời cơ thuận lợi.

Giữa không trung, Lục Vân ở trong vòng tấn công của Thiên Sát, vẻ mặt bình tĩnh, căn bản không cần phải ra tay, chỉ cần ý nghĩ lóe qua trong đầu, chân nguyên trong cơ thể liền tự động hoàn thành. Đây chính là cảnh giới cao nhất của Thiên Địa Vô Cực – Tùy Tâm Sở Dục.

1107. Chương 1109 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) - Phần 1

Đã phòng ngự tốt rồi, Lục Vân bắt đầu phản kích. Làn sáng nhiều màu ở lân cận bị ý thức của chàng khống chế, trước tiên chậm chậm dao động, sau đó tần suất tăng nhanh, cuối cùng hóa thành dòng khí hung dữ, hết lần này đến lần khác khuếch trương ra bên ngoài, dần dần đẩy lùi tấn công của Thiên Sát.

Đây là loại so tài sức mạnh, xem ra không chút kịch liệt, nhưng lại hung hiểm vô cùng.

Thấy vậy, Thiên Sát cảnh giác vô cùng, thể nguyên thần của hắn tuy có năng lực sống mãi bất diệt, nhưng đối mặt với dạng địch nhân như Lục Vân cũng không thể vô cùng cẩn thận. Lúc này, Thiên Sát làm chủ phía tấn công, tuy biết được rất khó đánh bại Lục Vân, nhưng vẫn thi triển sức mạnh cả đời để phát xuất một chiêu tấn công cực mạnh.

Quan sát động tĩnh của khu vực nhiễm đỏ thẫm kia, Âm Đế nhanh chóng phát hiện một chút khác biệt, vệt vàng gia tăng chân nguyên đến mức cực hạn, hơn nữa còn tập trung tinh thần chờ đợi thời cơ. Chớp mắt, khu vực đỏ thẫm giữa không trung đột nhiên chấn động, sau đó vụn vỡ biến hình, rồi tan vỡ. Ánh sáng rực rỡ, tiếng sấm gầm vang nối gót nhau đến, cuồng phong như sóng biển quét khắp bốn bề.

Tiếng rống giận dữ như sấm vang lên, Thiên Sát trọng thương bất cam trong lòng bị đánh bay đi, Âm Đế trong mắt lóe lên ánh lạnh, nguyên thần hóa thành một mũi tên sáng đen ngòm, lợi dụng lúc bốn bề còn mơ mơ hồ hồ, sóng chân nguyên lại nhỏ bé, âm thầm bắn thẳng về phía Lục Vân.

Thời khắc này, Âm Đế chọn đúng lúc đánh lên, nắm vững được thời gian ngay sau khi phát nổ, hoàn cảnh đặc biệt sẽ che phủ tất cả, phát xuất một đòn tấn công vô cùng âm độc.

Giữa vụ nổ, Lục Vân tuy mạnh mẽ phá hủy được thể công của Thiên Sát, nhưng bản thân cũng vì thế mà chịu thương thể nhất định. Lại thêm dòng khí bốn bề rung chuyển, cùng với sức ảnh hưởng do thời không vụn vỡ, Lục Vân nhất thời bỏ đi mọi thứ, trước hết nghĩ đến việc ổn định sức mạnh của bản thân.

Ai ngờ, Âm Đế lúc đó lại phát động đánh lên, một mũi tên âm độc ẩn chứa khí tà sát, âm lạnh, quỷ dị, bá đạo cả đời của âm Đế, chớp mắt đã hiện lên trong mắt Lục Vân.

Nguy hiểm đến bất ngờ, Lục Vân trong lòng chấn động, ý niệm lóe lên trong não, một mũi tên ánh sáng đen ngòm chớp mắt đã truyền vào trong não, tốc độ, phương vị, sức mạnh, tính chất của nó lập tức được hiểu rõ, tin tức có được truyền tường tận vào trong trung khu thần kinh.

Thông qua phân tích, Lục Vân rút ra được kết luận, bản thân đang trong tình hình bị động, căn bản không kịp né tránh, cũng không thể lập tức phá nát nó. Như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất là giảm bớt sức sát thương của mũi tên này.

Ý nghĩ biến chuyển là chuyện trong sát na. Khi mũi tên ánh sáng đen ngòm đến vị trí cách ngực Lục Vân ba thước, toàn thân Lục Vân lóe lên ánh sáng vàng kim, một lượng lớn chân nguyên hội tụ trước ngực, hình thành hết tám này đến tám khác những tấm thuẫn ánh sáng để phòng ngự.

Quá trình này ăn khớp liên tục, khi mũi tên ánh sáng màu đen xuyên qua tầng thứ nhất, thứ hai, thứ ba, trước ngực Lục Vân đã hoàn thành được tầng thuẫn ánh sáng thứ bảy, thứ tám, thứ chín.

Như vậy, thuẫn ánh sáng vừa vỡ ra liền tái hợp, tầng tầng lớp lớp giảm bớt sức mạnh của mũi tên ánh sáng, đợi đến lúc mũi tên này đến gần ngực của Lục Vân, uy lực của nó đã giảm hẳn, cuối cùng đánh trúng vào Càn Khôn Ngọc Bích, cả hai liền đột nhiên bị hút lùi lại phía sau.

Chịu sự đánh lên này, Lục Vân bị thương không nhẹ, trong lúc lùi lại nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, dùng tốc độ nhanh nhất để chữa trị thương thế. Hoàn thành những chuyện này rồi, Lục Vân hừ lạnh một tiếng, thân thể đang lơ lửng chợt dừng lại, sau đó lóe lên xông đến, vượt qua hạn chế của không gian, xuất hiện gần Âm Đế:

- Đánh lên khá tốt, đáng tiếc thực lực không đủ!

Âm Đế trong lòng vô cùng sợ hãi, bản thân đánh lên có thể nói xuất kỳ bất ý, ai ngờ lại tạo không được nửa điểm nguy hiểm cho Lục Vân. Lúc này, Lục Vân đột nhiên xông đến, Âm Đế chạy không kịp, miệng không khỏi gào thét nghi ngờ:

- Hai lần bị tập kích, ngươi sao không bị một chút thương tích nào vậy? Thật ra, trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, vì sao sức mạnh của ngươi lại đột nhiên tăng mạnh?

- Tung hoành trời đất, tùy theo mong muốn. Ta bất quá đã vượt qua được giới hạn cuối cùng của tu vi. Thực lực lại được gia tăng thêm một lần nữa.

Trong lúc nói, tay phải Lục Vân múa lên, Phá Thương thần binh tự động xuất hiện, theo sự khống chế của chàng, đơn đơn giản giản chém xuống một kiếm, nhưng ẩn chứa bá khí chấn động trời đất, không gì không diệt được.

Đối mặt với một chiêu tấn công của Phá Thương thần binh, Âm Đế gào thét ghê rợn, cố hết sức muốn né tránh, đáng tiếc không gian bốn phía đã bị Lục Vân ngưng đọng, hấn căn bản không cách gì thoát được. Ở

xa xa, Thiên Sát bị trọng thương thấy vậy, gào thét như điên với ý định ngăn cản, đáng tiếc lại trể mất một chút.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lăng Thiên cảm khái vô cùng, nhỏ giọng nói:

- Một kiếm thật kinh người, quả thật có thể nói là bá tuyệt thiên hạ, vô cùng hiếm thấy. Âm Đế chết dưới một kiếm này cũng không có gì phải buồn bã.

Hư Vô tôn chủ nhỏ nhẹ nói:

- Ngày đời nay khó khăn nhất là chết, phú quý vinh hoa đều là mây khói.

Lăng Thiên hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn lại Hư Vô tôn chủ, phát hiện ông ta hôm nay thần thần bí bí, luôn nói những điều làm người ta không đoán ra được.

Giữa không trung, Lục Vân nhìn một kiếm hủy diệt kia xuất hiện trên đầu Âm Đế, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười. Chỉ một lát nữa, Địa Âm Tà Linh khiến cho cả Tu Chân giới vài ngàn năm nay ăn ngủ mất ngon sẽ bị hủy diệt. Nghĩ đến đây, Lục Vân hơi cao hứng. Nhưng đúng lúc đó, tiếng của Tứ Linh thần thú đột nhiên vang lên bên tai:

- Cẩn thận, chính là ...

Còn chưa nghe hết câu nói của Tứ Linh thần thú, một tín hiệu nguy hiểm liền xuất hiện trong lòng Lục Vân. Điều này khiến tâm thần chàng chấn động, không kịp nghĩ thêm nhiều, lập tức thi triển thuật Không Gian Khiêu Dạo dời ngang vài chục trượng.

Một kiếm kia của Lục Vân đã đánh ra, đang thuận thế đi tới. Nhưng ngay trước khi đánh trúng Âm Đế, đã bị một làn chớp điện kinh thiên chói mắt đánh lệch đi, cứu thoát mạng sống của Âm Đế.

Dừng lại, Lục Vân ổn định tâm thần, sau đó ánh mắt nhìn về nơi trước đó. Chỉ thấy giữa không trung có một con rồng đen, trên lưng là một người đàn ông cao lớn đầu tóc đỏ rực, đang căm tức nhìn mình. Với ngoại hình như vậy, không phải người khác, chính là U Minh ma long và Lôi Thiên.

Ánh đỏ lóe lên, Tứ Linh thần thú bay đậu trên vai cắt ngang suy nghĩ của Lục Vân:

- Đang nghĩ gì vậy?

Đây là âm thanh tâm linh, chỉ có Lục Vân có thể nghe được mà thôi.

Nghiêng đầu, Lục Vân dùng phương thức như vậy đáp lời:

- Ta đang nghĩ, con quỷ quái này sao lại đến đây, chuyện này vì sao trước đó không có chút dự báo.

Tứ Linh thần thú đáp:

- Con U Minh ma long dường như có sức mạnh đi xuyên qua thời gian và không gian, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Lục Vân hơi có chút tò mò hỏi lại từ đáy lòng. Tứ Linh thần thú suy đoán:

- Ta có ý muốn nói, U Minh ma long có khả năng đã từng đi qua nơi này, nếu không rất khó định vị được chính xác như vậy.

Lục Vân trong lòng chấn động, suy đoán của Tứ Linh thần thú khiến chàng nhất thời nghĩ đến nhiều chuyện.

Bên này, Âm Đế may mắn thoát được nhanh chóng tập trung lại với Thiên Sát, cả hai ánh mắt phức tạp nhìn U Minh ma long, mơ hồ xuất hiện vài phần hàm nghĩa thâm ý nào đó.

Lôi Thiên với hai người không có giao tình gì, hẳn chỉ giận dữ trừng Lục Vân, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Ba lần gặp mặt cũng phải kết thúc mọi chuyện rồi.

Lục Vân nghe vậy, đang trầm tư suy tính tĩnh lại điềm nhiên nói:

- Vận mạng của con người thường thường phát sinh chuyển biến vì một ý nghĩ cố chấp. Nếu có thể ngừng bước lại, còn có một chút xoay chuyển, nếu chấp nê không hối hận, kết quả của nó hoặc là thành công, hoặc là thành người.

Lôi Thiên quát lên:

- Câm miệng, chớ có giảng đạo lý gì cả với ta. Ta đến đây chỉ để tìm người báo thù, thu hồi công đạo cho Vân Chi Pháp giới mà thôi.

Lục Vân cười lạnh đáp:

- Vì báo thù, vì thu được sức mạnh, người không tiếc gì đứng vào hàng ngũ tà ác, đây chính là chuyện cao thủ Vân Chi Pháp giới nên làm chẳng?

Lôi Thiên né tránh ánh mắt chất vấn của Lục Vân, hơi chút hoảng loạn rống to:

- Lúc này chớ nhắc lại chuyện cũ, giữa chúng ta cuối cùng phải có một người chết ở nơi này mới có thể kết thúc ân oán. Bây giờ, người hãy đến đây chịu chết đi.

Nói rồi triển khai thế, toàn thân toát ra sát khí lạnh lùng tàn bạo.

Bật cười khinh miệt, Lục Vân nói:

- Ngày trước đã ta đã dám tha cho người một mạng ở Vân Chi Pháp giới, hôm nay ta có thể thu hồi nó lại.

Giọng nói bá đạo khiến người nổi giận, nhưng cũng thể hiện quyết tâm không gì lay động được. Đồng thời, khi Lục Vân vừa nói dứt, một luồng ý niệm giết người mạnh mẽ hung bạo hóa thành công kích vô hình, chớp mắt đã xuyên qua được thời không đánh trúng vào thần kinh đại não của Lôi Thiên.

Thân thể run lên, Lôi Thiên lập tức bật kêu thảm, miệng phun ra máu tươi, hai tay ôm lấy đầu điên cuồng lắc lư, vẻ mặt đau khổ vô cùng. U Minh ma long phát hiện hấn không ổn, há miệng phát ra một tiếng kêu nhỏ, sóng âm quỷ dị hình thành một tuyến phòng ngự bên ngoài cơ thể Lôi Thiên, ngăn cách hấn tấn công của Lục Vân.

Thấy vậy, Lục Vân ngạo nghễ đứng tại chỗ, hơn nữa còn chưa thềm thừa dịp tấn công.

Trên mặt đất, Trương Ngạo Tuyết nhìn lên tình hình trên không, nhỏ nhẹ nói:

- U Minh ma long đã nhúng tay vào, tất nhiên sẽ gây bất lợi cho Lục Vân. Như vậy một mình huynh ấy đối mặt với ba cao thủ, chúng ta hơi lo lắng.

Thương Nguyệt nói:

- Mọii dự định ra tay hỗ trợ Lục Vân?

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Tình hình hiện nay, Âm Đế đã bị thương rất nặng, cho dù mọii không tiêu diệt được hấn, cũng có thể vây khốn hấn trong một thời gian.

Bách Linh nói:

- Mọii suy nghĩ không sai, chúng ta ra tay ít cũng có thể vây khốn Thiên Sát Địa Âm, để cho Lục Vân cơ hội một mình đối phó với U Minh ma long. Nhưng Lục Vân có đồng ý như vậy hay không đây?

Cùng lúc đó, Lăng Thiên cũng đang bàn luận với Hư Vô tôn chủ.

- Tôn chủ, U Minh ma long xuất hiện ngăn cản Lục Vân tiêu diệt Âm Đế. Tiếp theo đây, Lục Vân một mình đánh ba. Một khi không địch được, chúng ta có phải ...

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên đáp:

- Cứ lo chuyện bò trắng răng, nói chuyện hiện tại của ông đi. Nhìn lại lúc này, lẽ nào ông còn không hiểu được ý trời?

Lăng Thiên hơi ấp úng nói:

- Tôn chủ hiểu rõ, Lăng Thiên ngu độn.

Hư Vô tôn chủ hơi lắc đầu nhẹ nhẹ, nói nhỏ:

- Lòng trời biến hóa, là đúng mà lại sai. Đáng tiếc ông cuối cùng lại không bằng Duyên Diệt, đã không nhìn rõ được huyền cơ bên trong.

Lăng Thiên trong đầu mù mờ, không hiểu lên tiếng:

- Tôn chủ càng nói tôi càng hồ đồ. Chuyện này sao lại liên quan đến Duyên Diệt vậy?

Hư Vô tôn chủ hơi trầm ngâm, rồi cất tiếng:

- Ông không phải là không hiểu, Duyên Diệt vì sao đến đây chỉ trong ba năm rồi đột nhiên bỏ đi?

Lăng Thiên đáp:

- Đúng thế, trong đó có một vấn đề vẫn chưa tỏ, lẽ nào tôn chủ biết được?

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên trả lời:

- Ta tự nhiên biết.

Lăng Thiên hỏi:

- Như vậy, tôn chủ vì sao không cho chúng tôi biết?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Bởi vì thời cơ còn chưa đến.

Lăng Thiên hơi nghi ngờ nói:

- Duyên Diệt bỏ đi cũng đã vài trăm năm rồi, tôn chủ lại nói thời cơ, phải chờ tới khi nào vậy?

Hư Vô tôn chủ thần bí đáp:

- Tự nhiên là khi đồ đệ của Duyên Diệt xuất hiện.

Lăng Thiên kinh ngạc lên tiếng:

- Chờ đến khi Lục Vân xuất hiện, lẽ nào tôn chủ đang nghĩ ...

Tiếp theo Lăng Thiên không nói nữa, nhưng ý tứ đã lộ ra vài phần rồi. Hư Vô tôn chủ không đáp, chỉ âm thầm nhìn về chân trời, dường như đang trầm tư vậy.

Giữa không trung, tiếng kêu thảm của Lôi Thiên dần dần tan biến, thân thể hắn nhờ được sức mạnh của U Minh ma long mà nhanh chóng bình tĩnh lại.

Giận dữ trừng Lục Vân, Lôi Thiên đầy hận thù, giận dữ mắng:

- Uống cho người xưng mình là kẻ nghịch thiên, té ra chỉ biết đánh lén.

Lục Vân cười lạnh đáp trả:

- Người xuất thân từ Vân Chi Pháp giới, trên người có được mấy phần Hạo Nhiên Chính Khí vậy?

Lôi Thiên nóng nảy, múa tay muốn tiến công, nhưng không ngờ U Minh ma long gầm nhỏ một tiếng, lập tức áp chế cơn giận của Lôi Thiên, khiến hắn tức giận bất bình, nhưng lại không dám làm ngược ý của U Minh ma long.

1108. Chương 1110 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) – Phần 2

- Ta vốn còn tưởng người thu phục U Minh ma long, ai ngờ nó lại thu phục được người, quả thật là đáng buồn.

Lôi Thiên giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại nghĩ không ra được câu nào đáp trả, chỉ biết giận dữ nhìn Lục Vân để biểu đạt thù hận trong lòng.

U Minh ma long hiểu được mọi thứ giữa hai bên, miệng gầm nhỏ một tiếng, dường như an ủi Lôi Thiên, sau đó liền lùi lại phía sau đến bên Thiên Sát và Địa Âm. Thấy vậy, Lục Vân trong lòng hơi nghi ngờ, lẽ nào U Minh ma long và Địa Âm Thiên Sát có quen biết nhau? Nghĩ đến đây, Lục Vân đề cao chú ý, chuẩn bị tùy lúc sẽ ra tay tấn công.

Trên mặt đất, Hư Vô tôn chủ nhìn thấy U Minh ma long đến gần Thiên Sát và Địa Âm, không khỏi lắc mình xuất hiện giữa không trung, cùng với Lục Vân và Thiên Sát hình thành ba chân kiềng, khoảng cách giữa từng bên chừng chục trượng.

Hành động của ông khiến Lăng Thiên và mấy người Trương Ngạo Tuyết phải chú ý, ai nấy đều rất mơ hồ. Hư Vô tôn chủ lúc này ra mặt không phải là tìm chuyện khó sao?

Phát hiện Hư Vô tôn chủ đến gần, Lục Vân rất kinh ngạc, không khỏi nhìn ông một lúc, nhưng vì tầng ánh sáng màu tím, nên chẳng nhìn ra được bất kỳ biểu hiện nào. Bên kia, U Minh ma long gầm nhỏ một tiếng, cặp mắt màu xanh lục trừng Hư Vô tôn chủ, không ngờ toát ra vài phần cừu hận, lẽ nào giữa bọn họ đã từng có giao đấu?

Thiên Sát, Âm Đế, Lôi Thiên chăm chú nhìn Hư Vô tôn chủ, hai kẻ trước ánh mắt đầy hận thù, Lôi Thiên ánh mắt lại phức tạp, rõ ràng hẳn còn có chút xấu hổ.

- Hư Vô tôn chủ, người quả thật vô cùng ngu xuẩn, không ngờ lại ra mặt can thiệp vào lúc này.

Âm Đế lên tiếng, giọng hẳn đây vẻ cười nhạt.

- Có một số chuyện nói quá trễ không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì lúc đó có một số người cho dù nghĩ đến mai sau cũng đã không còn kịp nữa.

Lạnh lùng như cũ, Hư Vô tôn chủ nói ra ẩn chứa vài phần bí mật.

Âm Đế trong lòng chấn động, cười lạnh nói:

- Nếu như câu nói của người thật sự hướng về ta và Thiên Sát, thế thì người không cần phải vòng vo.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Vài ngàn năm trôi qua, vài ý niệm cố chấp đó còn không thể bỏ qua, không biết có cảm thấy đáng tiếc không?

Âm Đế giận dữ nói:

- Câm miệng, không cần phải nói nhiều!

Hư Vô tôn chủ lại nói:

- Nếu như không thèm để ý, sao người phải kích động đến như vậy?

Âm Đế rất giận, rống lên:

- Người thật ra muốn thế nào, cứ muốn nhắc đến chuyện cũ để làm gì?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Ta nhắc đến những chuyện đó, chỉ muốn các người trước khi chết, để khiến các người còn một điểm tâm linh sâu thẳm nhất quay lại như cũ, một chút lương tri chân thật.

Âm Đế nghe vậy bật cười không thôi, châm chọc:

- Cứ làm bộ từ bi, đáng tiếc người đã chọn sai đối tượng.

Hư Vô tôn chủ hoàn toàn không giận, điềm nhiên nói:

- Khi một người trong lòng vẫn còn cừu hận, điều này cho thấy người đó còn chưa quên quá khứ, bởi vì cừu hận lúc nào cũng nhắc nhở người đó không được quên đi.

Âm Đế đang cười chợt dừng, giận dữ nói:

- Người nghĩ dùng điều này đến đây để châm chọc chúng ta, để tỏ rõ sự thanh cao và trí tuệ của người, đắc ý và may mắn chăng?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Âm Đế, nếu quá kích động thông thường sẽ để lộ bí mật trong lòng, điểm này người phải học tập ở Thiên Sát. Người nhìn xem hần lúc này vô cùng trầm tĩnh.

Thấy Hư Vô tôn chủ nhắc đến bản thân, Thiên Sát quát lạnh:

- Bốn sát không mở miệng chỉ vì không muốn đấu vô mồm với người. Chuyện đã đến nước này rồi nói nhiều cũng vô ích, nếu như người ra mặt, hãy thể hiện bản lãnh, chúng ta quyết một trận sinh tử, thắng bại đều nhờ vào mệnh trời.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Chớ vội, khó được gặp mặt một lần, chút nữa hãy quyết chuyện sinh tử, mọi người sao không ôn lại chuyện cũ, nhớ lại những chuyện đã trải qua nhiều năm trước.

Thiên Sát lạnh lùng nói:

- Người cố tình phá rối chuyện ở nơi này chăng?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Như vậy có lợi cho chuyện các người hồi phục, sao người phải vội vã muốn chết vậy?

Thiên Sát nói:

- Người sao lại tốt như vậy?

Hư Vô tôn chủ cười nhẹ nói:

- Phải hay không, chút nữa sẽ biết, hay lẽ nào còn có chuyện gì không dám đối mặt?

Hừ giận một tiếng, Thiên Sát nói:

- Không cần phải kích ta, bốn sát không sợ những chuyện này.

Nghe vậy bật cười, Hư Vô tôn chủ quay sang chú ý đến vẻ mặt của Âm Đế, hỏi tiếp:

- Người thì sao? Cũng không sợ gì cả phải không?

Câu này nghe ra có vẻ xem thường người khác, khiến Âm Đế nghe thấy giận dữ không thôi, rống lên:

- Bốn đế tung hoành thiên hạ, có gì phải sợ ai?

Hư Vô tôn chủ cười nhẹ nhìn đến U Minh ma long, hỏi tiếp:

- Còn người, có chuyện gì không vui không?

U Minh ma long trừng ông, miệng rùng hơi há, phát ra một loạt âm thanh bá đạo vang dội.

- Người lúc này ra mặt, không biết có nghĩ đến việc chống đối, ngăn cản hành động của ta không?

Ma long mở miệng khiến mọi người thất kinh, ngay cả Lôi Thiên cũng chưa từng nghĩ đến việc con U Minh ma long này không ngờ lại biết nói tiếng người.

Thiên Sát Địa Âm về mặt bình tĩnh, Hư Vô tôn chủ cũng không chút kinh ngạc, rõ ràng ba người bọn họ đã biết chuyện này trước đó.

- Đã nhiều năm rồi, lại được nghe âm thanh này, không khỏi xúc động trong lòng, năm tháng thật sự vô tình.

Âm thanh thân nhiên phát ra từ miệng của Hư Vô tôn chủ, lại khiến cho Âm Đế và Thiên Sát lộ vẻ kỳ quái.

U Minh ma long giọng lạnh lùng băng giá, hừ giọng nói:

- Chút cảm tình nông cạn đó người còn lưu trong ký ức của mình. Mọi thứ hôm nay đã sớm định sẵn, người cần bản không cách gì ngăn trở được.

Hư Vô tôn chủ cười cười, nghiêng đầu liếc mọi người chung quanh, mở miệng nói:

- Như vậy, người hà tất phải để ý, coi như là nghe chuyện xưa để ôn lại những ngày hoài niệm.

U Minh ma long hừ nhẹ một tiếng, không hề ngăn cản.

Thấy vậy, Hư Vô tôn chủ phất tay trái, một làn sáng tím lóe lên, dễ dàng kéo Lăng Thiên đến gần, nói tiếp:

- Người này giờ có nhiều chuyện không hiểu, bây giờ chúng ta cùng nhau giải mở tất cả mọi đáp án.

Lăng Thiên nghe vậy, bưng bưng khí thế nói:

- Thật không? Thế tôn chủ hãy nói trước về lai lịch thật sự của Thiên Sát, Địa Âm.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Nhắc đến những chuyện này, cần phải đi từ rất nhiều năm trước. Khi đó, thiên hạ chỉ có ba giới, chia ra làm Thiên Chi đô, nhân gian giới và Yêu vực. Còn bốn giới kia là chuyện của sau này. Lúc đó, người thú hỗn tạp, quỷ quái đầy dất, yêu ma hoành hành không chút sợ hãi. Cả thiên hạ trong thời kỳ hỗn loạn, người tu đạo chia làm hai loại, một loại thì khuếch trương thực lực, một loại đang truy cầu trường sinh.

Nghe đến đây, Lăng Thiên hỏi:

- Sau đó thế nào? Thiên Sát và Âm Đế xuất hiện từ đâu, bọn họ có phải là khí cực tà của trời đất, vừa xuất hiện đã có thực lực vô địch không?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu nói:

- Thiên Sát và Địa Âm xuất hiện hệt như một ngôi sao băng không dấu vết nào tìm được, mọi người chỉ biết bọn chúng có thực lực kinh thiên, sức mạnh một âm một dương, một nhu một cương. Còn về lai lịch, lại nói rất rối ren. Trên thực tế, theo ta biết được, sức mạnh của bọn chúng hoàn toàn không có nguồn gốc từ trời đất, mà đến từ một thế giới khác.

Lời này vừa nói ra, Lăng Thiên, Lôi Thiên, Trương Ngạo Tuyết mấy người đều không khỏi biến sắc, té ra Thiên Sát Địa Âm trong truyền thuyết lại đến từ một thế giới khác.

Lục Vân vẽ mặt bình thản, điểm này chàng đã biết từ trên người của Âm Đế, vì thế hoàn toàn không kinh ngạc.

Tĩnh lại, Lăng Thiên hỏi:

- Tôn chủ nói là một thế giới khác, đây chỉ là một giới nào đó trong Thất giới, hay là ...

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Tự nhiên không phải trong Thất giới.

Lăng Thiên vẽ mặt kinh hãi, khiếp sợ nói:

- Không phải trong Thất giới? Thế vì sao vài ngàn năm nay chưa từng nghe người nào nhắc đến?

Nhìn Thiên Sát và Âm Đế, Hư Vô tôn chủ nói:

- Bởi vì người biết không nhiều, khắp cả thiên hạ chỉ có hai người biết được, nhưng bọn họ đều chưa từng nhắc đến.

Lăng Thiên nói:

- Cho dù là như vậy, nếu thế giới kia tồn tại, vì sao từ đó đến nay chưa có người nào phát hiện, hay là cao thủ của thế giới đó xuất hiện?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Chuyện này có liên quan đến sự xuất hiện của Hư Vô Giới Thiên, cùng với quan hệ ân oán giữa bọn họ.

Lăng Thiên cau mày nói:

- Tôn chủ có thể nói rõ ràng hơn một chút, tôi nghe cả nửa ngày rồi vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải thích được.

Hư Vô tôn chủ liếc mọi người, nhớ lại:

- Nhớ lại lúc xưa, bốn tôn chủ vô tình phát hiện được một nơi linh khí hội tụ, dự tính tốn chút tâm tư để kiến tạo thành một nơi hoàn mỹ dùng để ẩn cư. Nhưng ai ngờ được lúc đó, vùng đất linh khí mạnh nhất đột nhiên mở ra một cửa thời không, từ trong bay ra một con rồng to lớn toàn thân đen ngòm có thực lực cực mạnh, vừa thấy ta liền triển khai tấn công. Sau đó, trong cửa thời không lại bay ra hai bóng người, đó chính là Thiên Sát và Địa Âm. Bốn chúng vô cùng tự phụ, căn bản không thèm quan tâm đến ta, xoay người biến mất không còn tung tích. Sau đó, con rồng đen và ta kịch chiến rất lâu, phát hiện ta không dễ đối phó liền cùng vội vã bỏ đi.

Lăng Thiên kinh ngạc nói:

- Đó là lần thứ nhất tôn chủ gặp phải bọn chúng phải không?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Đúng thế, đó là lần gặp gỡ đầu tiên, cũng là lúc bọn chúng mới trải qua tình hình nhân gian.

Lăng Thiên hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao?

Hư Vô tôn chủ trả lời:

- Sau đó, ta biết được không ổn, liền dùng sức mạnh toàn thân, mạnh mẽ phong ấn cửa thời không lại. Hoàn thành chuyện đó rồi, ta đi khắp nơi truy tìm một con rồng và hai người, sau đó theo thời gian cũng biết được, bọn chúng có thực lực kinh người, liền đột nhiên nghĩ đến cửa thời không kia, sợ lại có địch nhân mạnh mẽ xâm nhập, vì thế quay lại nơi đó, liên tục bảo hộ nơi đó, hơn nữa còn từ từ cải thiện hoàn cảnh lân cận, cuối cùng có được Cửu Thiên Hư Vô giới.

Lăng Thiên sững người, hơi khó tin nói:

- Cái gì, té ra Cửu Thiên Hư Vô giới phát sinh như vậy? Quả thật khiến người ta quá bất ngờ!

Hư Vô tôn chủ bình thản đáp:

- Những chuyện càng tầm thường, càng khiến người ta không cách gì lý giải, cuối cùng lại càng thần kỳ. Con rồng đen ngày đó chính là U Minh ma long trước mắt, dẫn đến từ Dị giới, ở cùng một chỗ với Thiên Sát, Địa Âm, trong lòng muốn chinh phục thế giới này, khai thông cửa với Dị giới. Nhưng bọn chúng không may mắn, Thiên Sát, Địa Âm lần lượt bị phong ấn, chỉ còn U Minh ma long hoành hành trong một khoảng thời gian, cuối cùng bị Vân giới Thiên Tôn thống lĩnh cao thủ phong ấn nó. Vì để trấn thủ U Minh ma long, Vân giới Thiên Tôn sáng lập ra Vân Chi Pháp giới, từ đây Thất giới mới từ từ hình thành.

Lăng Thiên nghe vậy thất kinh, cảm xúc nói:

- Té ra chuyện trong truyền thuyết hơn nửa là không đúng, quả thực khiến người ta khó mà tin. Được rồi, cửa thời không đó ...

Hư Vô tôn chủ chỉ vào vầng mây sáng ngoài trăm trượng, nhỏ nhẹ nói:

- Ở nơi kia, nó luôn luôn tồn tại trong Hư Vô đại điện, được bảo tồn hoàn chỉnh vài ngàn năm.

Lăng Thiên vẻ mặt hơi thất kinh, há miệng muốn hô lên lại đột nhiên ngừng lại.

Lục Vân, Lôi Thiên, mấy người Trương Ngạo Tuyết nhìn về nơi đó mới hiểu được, vì sao trước đây Thiên Sát muốn ra tay phá hủy vầng mây sáng đó, té ra là dự tính khai mở cửa Dị giới.

Trầm ngâm một lúc, Lăng Thiên thôi kinh ngạc, tiếp tục nói:

- Tôn chủ, trước đây người có nhắc đến quá khứ của Thiên Sát Địa Âm, về mặt bọn họ vô cùng kịch liệt. Thật ra bên trong đó có ẩn chứa huyền cơ gì vậy?

Câu này của Lăng Thiên vừa hay nói ra những suy tư trong lòng mấy người Lục Vân, Trương Ngạo Tuyết, bọn họ không khỏi tập trung nhìn sang Hư Vô tôn chủ, muốn hiểu được thật ra có điều gì bí ẩn đây.

Hư Vô tôn chủ trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói:

- Về vấn đề này thật ra có quan hệ rất lớn đến cảm nhận của Thiên Sát Địa Âm ...

- Đủ rồi, điều muốn nói người đã nói rồi, hay bây giờ hãy quay lại chuyện chính, phải kết thúc thế nào đi.

Cắt ngang lời của Hư Vô tôn chủ, Thiên Sát về mặt dữ tợn, rõ ràng vô cùng không muốn bị người ta nhắc đến những chuyện trước đây.

Hư Vô tôn chủ thở dài nói:

- Đã nhiều năm trôi qua, đến lúc có quyết định chọn lựa cuối cùng, người lại không muốn bộc phát hết những uất ức người phải chịu nhiều năm sao?

Thiên Sát về mặt đau khổ vô cùng, bật cười điên cuồng nói:

- Uất ức? Ha ha ha ... Đã bao nhiêu năm rồi, ai người thật sự biết được nỗi buồn khổ trong lòng kẻ mạnh.

U Minh ma long lạnh lùng tàn khốc nói:

- Thiên Sát, chớ quên thân phận của người, đừng ở đây làm mất mặt.

1109. Chương 1111 – Ma Long Đột Hiện (ma Long Đột Nhiên Xuất Hiện) – Phần 3

- Quá khứ của chúng ta tất cả đều do người mà ra.

U Minh ma long hừ giọng nói:

- Nếu ngày trước các người chọn lựa con đường này, thế thì phải chịu đựng tất cả mọi thứ.

Lăng Thiên thấy vậy, thúc giục:

- Tôn chủ, chớ để ý đến bọn chúng, người cứ nói thẳng ra đi.

Hư Vô tôn chủ liếc Lăng Thiên, rồi lại nhìn Thiên Sát Địa Âm, gật đầu nói:

- Cũng được, thế sẽ nói cho các người biết, dù sao cũng là chuyện quá khứ, ai cũng không thể thay đổi được. Ngày đó, Thiên Sát và Địa Âm đến nhân gian, dùng thực lực kinh người làm thiên hạ khiếp sợ, thật là vinh quang lắm sao, nhưng bọn chúng lại tàn bạo bất nhân. Nguyên nhân sâu xa là do trong lòng bọn chúng có hận, hận thù khó mà bình tĩnh được.

Nói đến đây, Hư Vô tôn chủ hơi dừng lại một chút, quan sát vẻ ngoài của Thiên Sát và Địa Âm, thấy sắc mặt bọn họ cay đắng, mơ hồ có chút bi phẫn. Lăng Thiên vội vàng hỏi tiếp;

- Có hận thù? Vậy cũng không được phát tiết ở những người vô tội không liên quan.

Hư Vô tôn chủ cảm thán:

- Người và người khác nhau, nếu cùng xuất thân một nơi thì có phương thức phát tiết tương tự. Nếu như xuất phát khác nhau, những người có đại quyền thao túng sinh tử thông thường không để ý đến sống chết của người khác. Bọn họ đến đây thật ra hoàn toàn không phải do ý muốn, mà vì làm mưu người khác, theo sự sắp xếp của người khác trở thành quân cờ bị người khác lợi dụng.

Thiên Sát nghe vậy về mặt biến sắc, Âm Đế lại kinh hãi la lên:

- Chuyện này chúng ta chưa từng nhắc đến với người nào, vì sao người lại có thể biết được?

U Minh ma long rống lên:

- Chớ có nói bậy, đây là chuyện không thể nào.

Hư Vô tôn chủ cười lạnh nói:

- Nói bậy chẳng? Âm Đế đã thừa nhận rồi, người còn cho là có thể khuất lấp mọi thứ sao? Địa Âm ở Dị giới là một cao thủ có tiếng, bọn chúng tự phụ bất phàm, cười ngạo quần hùng, kết quả lại bị ông chủ Dị giới lợi dụng, trở thành quân tiên phong xâm nhập nhân gian, muốn dùng cách này để thử thăm dò thực lực nhân gian, nhằm tiến thêm bước xâm lược kế tiếp. Đáng tiếc ông chủ Dị giới không hề ngờ được, thực lực nhân gian hùng hậu, Thiên Sát Địa Âm lần lượt bị phong ấn, cửa vào bị ta liên tục trấn giữ, nên mấy ngàn năm nay âm mưu khó mà thực hiện được. Như vậy mới có thể bảo hộ được an ninh và hòa bình của nhân gian mấy ngàn năm.

U Minh ma long giận dữ nói:

- Cho dù là như vậy, mấy ngàn năm đã trôi qua rồi, chúng ta lại tái sinh trở lại, như vậy đã định sẵn kiếp nạn này người không cách gì ngăn trở được!

Hư Vô tôn chủ phản bác lại:

- Người cho là Thiên Sát và Địa Âm sẽ hỗ trợ người sao?

U Minh ma long tự tin đáp lời:

- Ngày đó bọn họ sau khi tỉnh ngộ, tuy lòng có ý tưởng bất cam muốn thống nhất nhân gian, sau đó dùng sức mạnh nhân gian để quay lại báo thù. Đáng tiếc không như mong muốn, cả hai đều bị cao thủ nhân gian phong ấn. Đến bây giờ, tuy nói là còn canh cánh bên lòng, nhưng với sự tự phụ và thân phận của bọn họ cũng tuyệt đối không cúi đầu với các người, dù sao xuất thân của chúng ta cùng một chỗ.

Hư Vô tôn chủ cười lạnh hỏi:

- Phải vậy chẳng? Bọn chúng quả thật cam lòng cả đời này bị người ta lợi dụng, khiến cho sự tiếc nuối vĩnh viễn giữ trong lòng chẳng?

U Minh ma long đáp:

- Bọn họ hiện nay hoặc là bị tiêu diệt, mang theo những tiếc hận trong lòng ra đi trong tuyệt vọng, hoặc là cùng nhau chấp nhận mất cả chì lẫn chài, khai mở cửa thời không để ông chủ Dị giới đối phó với các người. Cả hai chọn lựa này đối với bọn họ thế nào đều phải đối mặt địch nhân, đều có cừu hận. Người nói xem bọn họ sẽ chọn lựa như thế nào?

Hư Vô tôn chủ lạnh lùng đáp:

- Không hổ là Khai Lộ sứ giả của Dị giới, tài ăn nói thật kinh người. Nhưng rất nhiều khi không được như mong ước, hoàn toàn không thuận lợi như trong tưởng tượng.

U Minh ma long lạnh lùng ngạo mạn nói:

- Không có được mấy phần thực lực, làm sao có thể dám đến nơi này?

Âm Đế bên cạnh vẻ mặt âm hiểm nói:

- Hư Vô tôn chủ, người nó cả nửa ngày, đơn giản chỉ muốn nói ra lai lịch của bọn ta cho những người ở đây, để rồi hỗ trợ người ra tay. Nhưng dù sao Lục Vân chính là kẻ nghịch thiên. Hắn và Hư Vô Giới Thiên thể không cùng sống, người cho là hắn sẽ hỗ trợ người chẳng?

Hư Vô tôn chủ cười thần bí hỏi lại:

- Ai nói với người Lục Vân chính là kẻ nghịch thiên?

Âm Đế sững sốt, quát lên:

- Đây là chính miệng hắn nói ra, làm sao có thể giả được? Hơn nữa, truyền thuyết kẻ nghịch thiên lưu truyền trong Tu Chân giới đã rất lâu, rất nhiều người đều biết.

Hư Vô tôn chủ cười hỏi:

- Nếu đã rất nhiều người đều biết, thế ta hỏi người, sao gọi là kẻ nghịch thiên?

Âm Đế giận dữ nói:

- Người rõ là đã biết rõ còn cố hỏi, muốn trêu chọc bổn sao?

Hư Vô tôn chủ cười cười, ánh mắt nhìn đến Lục Vân, thần bí nói:

- Người nhất định rất kinh ngạc vì sao ta lại muốn đề cập đến vấn đề này?

Lục Vân đáp:

- Ta hơi kinh ngạc, nhưng ta lại muốn biết, dụng ý thật sự của người là gì.

Hư Vô tôn chủ điềm nhiên trả lời:

- Ta nhắc đến những chuyện này chỉ muốn cho các người biết một số chuyện. Nếu ta không nhắc đến, rất nhiều chuyện sẽ bao phủ trong bóng đen của lịch sử.

Lục Vân trong lòng sinh nghi, nhưng khuôn mặt lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lẽo nói:

- Phải vậy chăng? Thế những chuyện người vạch trần tiếp theo nhất định rất có sức chấn động.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Tự nhiên rất có sức chấn động, bởi vì người hoàn toàn không phải là kẻ nghịch thiên chân chính!

Lục Vân vẻ mặt hơi động đậy, hai mắt bắn ra ánh sáng mạnh mẽ, trầm giọng nói:

- Người lừa người ta!

Hư Vô tôn chủ nghe vậy cười lớn, ánh mắt quét qua những người đang ở đó, phát hiện thấy ai nấy đều ra vẻ rung động và khó mà tin được. Thôi cười, Hư Vô tôn chủ nghiêm chỉnh nói:

- Lục Vân, ta không hề lừa người, kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết không phải là người!

Nghe vậy, Lục Vân lập tức kích động, quát lên:

- Nếu ta không phải là kẻ nghịch thiên, thế vì sao ngày đó người lại muốn sai Thiên Kiếm khách đối phó ta, nói ta là kẻ nghịch thiên, ép ta ra khỏi chính đạo, mấy lần muốn đưa ta vào chỗ chết?

Hư Vô tôn chủ nói:

- Về thân phận của người, đó là do Thiên Kiếm khách suy đoán. Về những chuyện khác, ta tự nhiên có dụng ý của mình.

Lăng Thiên kinh hải vội vàng nói:

- Tôn chủ, người nói thật không? Nếu Lục Vân không phải là kẻ nghịch thiên, sao hắn có thể làm cho Thất giới rung động bất an, tự tay tiêu diệt Vân Chi Pháp giới, còn có thể biến đổi rất nhiều chuyện vậy?

Âm Đế cười lạnh nói:

- Truyền thuyết chỉ nói có kẻ nghịch thiên mới có thể cải biến được định mệnh. Lục Vân nếu không phải là kẻ nghịch thiên, thế thì những chuyện xảy ra với hắn phải giải thích thế nào?

Hư Vô tôn chủ bình tĩnh nói:

- Kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết tuyệt đối không phải là giả dối, hắn đúng có thể cải biến số mệnh của nhiều người. Nhưng Lục Vân không phải là kẻ nghịch thiên, hắn chỉ là kẻ chấp hành mà thôi.

Âm Đế khinh thường nói:

- Kẻ chấp hành? Người cho có người tin vậy chăng?

Lăng Thiên nói:

- Đúng thế tôn chủ. Nếu hắn không phải là kẻ nghịch thiên, thế thì hắn là ai?

Vấn đề này khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa, Lục Vân nếu không phải là kẻ nghịch thiên thì chàng là ai? Những câu chuyện truyền kỳ xưa nay xảy đến với chàng phải giải thích như thế nào đây?

Hư Vô tôn chủ nhìn Lục Vân, giọng khẳng định nói:

- Hẳn không phải kẻ nghịch thiên mà là Vạn Diệt đồ!

Lục Vân vẻ mặt biến hẳn, kinh hãi nói:

- Người làm sao lại biết được?

Lăng Thiên mơ hồ nói:

- Vạn Diệt đồ? Có ý nghĩa thế nào?

Hư Vô tôn chủ trả lời thần bí:

- Gọi là Vạn Diệt nhằm chỉ vào Vạn Diệt Cổ Động, đứng hàng đầu trong năm đại động thiên. Lục Vân chính là người thừa kế của Vạn Diệt Cổ Động, nắm giữ được sức mạnh hủy diệt vạn vật, chính là người thần bí nhất trong trời đất, luôn khiến người ta không cách nào nhìn thấu được.

- Cái gì, Vạn Diệt Cổ Động! Đây chính là nơi thần bí nhất trong truyền thuyết, không ngờ là có thật.

Một loạt biến cố khiến Lăng Thiên bấn loạn trong lòng, hoàn toàn quên mất thân phận cao thủ Hư Vô giới của mình, tỏ ra kinh hãi trước chuyện nhỏ.

Lục Vân vô cùng khiếp sợ, đây chính là bí mật lớn nhất cả đời mình, ngay cả sư phụ Duyên Diệt cũng không biết, sao Hư Vô tôn chủ lại biết được? Nghĩ đến đây, Lục Vân cảm thấy ông ta cao thâm khó lường, lại thấy rất quen thuộc, nhưng không sao làm rõ được.

U Minh ma long giọng hơi thất kinh, ngạc nhiên hỏi:

- Vạn Diệt Cổ Động? Té ra hẩn xuất thân từ đó, khó trách tu vi kinh người như vậy. Ha ha, Hư Vô tôn chủ, đa tạ người đã tiết lộ tin tức này, sau này khi đối phó với hẩn, ta biết được rõ hơn thì sẽ nắm vững hơn.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Không cần phải đa tạ ta, sau này người sẽ hối hận về mọi chuyện ta đã làm trước đó.

U Minh ma long nghe vậy kinh hãi, trầm ngâm suy nghĩ hàm nghĩa trong câu nói của ông.

Lăng Thiên sau khi kinh hãi, dần dần bình tĩnh lại, hỏi:

- Tôn chủ, nếu người đã sớm biết thân phận của Lục Vân, thế ngày đó sao lại không ngăn cản hành vi của chúng tôi? Còn nữa, Lục Vân không phải kẻ nghịch thiên. Vậy kẻ nghịch thiên thật sự là ai? Trước đây, Lục Vân từng tiêu diệt Vu Thần, giải được lời nguyện Bạch Như Sương. Điều này phải giải thích như thế nào?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Hai vấn đề trước, chút nữa ta sẽ trả lời cho ông. Còn về những chuyện xảy ra với Lục Vân, đó bởi vì Lục Vân là người chấp hành, những biến đổi đều phải phát xuất từ hẩn mà thành hiện thực, điều này mới khiến người ta hiểu sai, cho hẩn chính là kẻ nghịch thiên.

Lăng Thiên nghe vậy không thỏa mãn, hỏi tiếp:

- Chuyện đến nước này, tôn chủ lẽ nào còn không thể nói rõ sự tình?

Bốn bề, mọi người đều thấy có lý, những điều muốn nói đều nói rồi, còn có điều gì đáng để che giấu đây?

Hư Vô tôn chủ hiểu rõ ý của ông, điềm nhiên đáp:

- Trước đây ta hỏi qua ông, nếu muốn ông đi với Liệt Thiên, ông có đồng ý hay không. Nhưng ông đáp là không đồng ý.

Thấy ông nhắc đến, Lăng Thiên lập tức nghĩ lại lúc trước, gật đầu trả lời:

- Không sai, có chuyện này, ta còn hỏi tôn chủ vì sao lại hỏi như vậy.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Bây giờ ta cho ông biết, nhưng sau khi ông nghe rồi, biết đâu sẽ đau khổ trong lòng.

Lăng Thiên chấn động trong lòng, trầm giọng nói:

- Câu này của tôn chủ ám chỉ chuyện đó có liên quan rất lớn đến Lăng Thiên?

Hư Vô tôn chủ cười cười, ánh mắt phức tạp đáp:

- Ngày đó Yêu Hoàng Liệt Thiên xuất hiện như sét đánh, xưng hùng Thất giới một ngàn hai trăm năm trước, cuối cùng thiếu chút nữa đã hoàn thành đại nghiệp thống nhất. Lúc đó, cao thủ sáu giới còn lại liên thủ phản kích, cuối cùng Bạch Như Sương ra tay phong ấn Yêu Hoàng, ngăn cản mọi thứ.

Lăng Thiên không hiểu nói:

- Chuyện này tôi biết, nhưng như vậy thì sao đây?

Hư Vô tôn chủ than nhẹ:

- Thật ra, ngày đó Liệt Thiên có cơ hội thống nhất Thất giới, đáng tiếc bị Hư Vô giới ngăn cản.

Lăng Thiên nghi hoặc nói:

- Chuyện tốt vậy sao tôn chủ lại thấy đau lòng?

Hư Vô tôn chủ than nhẹ:

- Ta chỉ tiếc nuối cho Liệt Thiên, bởi vì hắn là người duy nhất trên thế gian có thể thống nhất Thất giới.

Lăng Thiên nghi hoặc không hiểu hỏi:

- Vì sao vậy?

Hư Vô tôn chủ nhấn từng câu từng chữ:

- Bởi vì Liệt Thiên chính là con trời, định mệnh sắp sẵn hắn phải thống nhất Thất giới, đáng tiếc bởi vì có sự tham gia của một số người mà sắp thắng đổi thành thất bại.

Lăng Thiên kinh ngạc, hỏi lại:

- Liệt Thiên là con trời? Chuyện này sao có khả năng được?

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Liệt Thiên chính là trời đất thai nghén, cuối cùng sau chín trăm năm xuống thế, vừa sinh ra đã có hình người, thừa kế được sức mạnh cực thánh trong trời đất. Hắn xuất hiện chỉ để thống nhất Thất giới, dùng đối phó với kiếp nạn ngày nay!

Lăng Thiên nghe vậy chấn động trong lòng, đột nhiên bị cảm giác đùa bỡn, không khỏi phát điên gào to:

- Không, không thể như vậy, không thể, ông lừa người ta!

Lục Vân vẻ mặt nặng nề, đúng lúc này lên tiếng:

- Hư Vô tôn chủ, ngày đó nếu ông đã biết như vậy, vì sao còn muốn ngăn cản?

Âm Đế cũng nghi hoặc nói:

- Đúng thế, với sức mạnh của Liệt Thiên, một khi hắn thống nhất Thất giới, lúc đó chúng ta có thắng thần gặp hắn, chưa chắc hắn chiếm được tiện nghi. Người làm như vậy không phải tự mình làm khó mình sao?

U Minh ma long hừ lạnh nói:

- Hắn tất nhiên không thể rời khỏi vị trí Hư Vô tôn chủ nên mới có ý ngăn cản.

Hư Vô tôn chủ giọng bình tĩnh nói:

- Liệt Thiên thống nhất Thất giới đúng là chuyện không dễ. Nhưng hẳn lại không thể ngăn cản đại nạn ngày nay, nhưng sẽ khiến chuyện càng lúc càng lún sâu.

Âm Đế khinh bỉ nói:

- Mượn cớ, người lúc này nói như vậy đều không phải nhằm che giấu những khuyết điểm ngày đó người phạm phải.

Lăng Thiên nghe vậy, ánh mắt phức tạp nhìn Hư Vô tôn chủ, cất tiếng hỏi:

- Phải vậy chăng?

Hư Vô tôn chủ giọng quái dị nhẹ nhàng nói:

- Lăng Thiên à, bản tính ông quá chính trực, đây chính là chỗ khác với Duyên Diệt. Hẳn sau ba năm đã nhìn được bí mật của Hư Vô Giới Thiên, nhưng ông đến lúc này còn chưa từng hiểu rõ.

Lăng Thiên toàn thân chấn động, một cảm giác đau thương đáng kể dâng trào trong đáy mắt:

- Ta vốn có chút ngu muội, mãi đến lúc này mới phát hiện, té ra mọi chuyện đều một tay ông an bài, ông mới chính là kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết!

Câu này của Lăng Thiên hết như sấm động, khiến cho mọi người tại chỗ đều kinh hãi biến sắc, ngay cả Lục Vân bình tĩnh lạnh lùng như vậy cũng không khỏi toát ra vẻ kinh hãi, huống gì là những người khác đây?

Hư Vô tôn chủ bật cười nhẹ bông lông, lên tiếng:

- Lăng Thiên à Lăng Thiên, thời khắc này ông mới chính là người thông minh nhất đáng tự hào, đáng tiếc, mọi thứ đều đã định sẵn rồi.

Lăng Thiên lắc đầu, vô cùng đau thương nói:

- Ta vẫn mãi rất ngu ngốc, cho dù biết được thân phận của ông rồi. Ta còn chưa hiểu rõ, vì sao ông lại làm như vậy? Vì sao lại muốn chọn Lục Vân làm người chấp hành?

Hư Vô tôn chủ cười hỏi:

- Lục Vân, người nghe đã lâu rồi, hẳn trong lòng có đáp án chứ?

Lục Vân vẻ mặt phức tạp, nhìn Hư Vô tôn chủ trầm giọng nói:

- Có một số suy đoán, nhưng hoàn toàn không khẳng định được.

Hư Vô tôn chủ hơi gật đầu, sau đó dời mắt nhìn Lăng Thiên nói:

- Hai ngàn năm trôi qua, ít nhiều có mấy phần tình cảm, ta cho ông một cơ hội, cũng xem như là chút tình của người xưa.

Lăng Thiên ánh mắt lạnh lại, thấp giọng nói:

- Ông muốn giết ta?

Hư Vô tôn chủ lắc đầu nói:

- Ta không giết ông, nhưng cho ông hai mươi năm, hy vọng ông nắm vững cơ hội, chớ để trong lòng hối hận.

Nói xong tay phải phát lên, một luồng hào quang bảy màu lóe lên, Lăng Thiên còn chưa kịp phản kháng liền bị ông hút vào trong lòng bàn tay, hóa thành một hạt châu ngũ sắc.

Chăm chú nhìn hạt ngọc, Hư Vô tôn chủ nói:

- Chớ cho là ta nhân tâm, ta đã cho ông hơn hai mươi năm, cũng không có lỗi với người xưa.

Dứt lời lòng bàn tay xoay chuyển, hạt ngọc ngũ sắc kia chớp mắt đã không còn tung tích.

Lục Vân nhìn thấy cảnh này, sự nghi hoặc trong lòng càng thêm mãnh liệt, lẽ nào suy đoán của mình là thật? Sao lại có khả năng như vậy?

Âm Đế, Thiên Sát trầm ngâm không nói, ai nấy trong mắt mờ hiện một sắc thái kinh hãi, không khỏi cùng nhìn lại U Minh ma long. Lôi Thiên vẻ mặt nặng nề, thực lực Hư Vô tôn chủ người nghe phải khiếp, hẳn chưa từng thấy, chưa từng nghe.

Mấy người Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên hơi lo lắng, bây giờ Hư Vô tôn chủ thành kẻ nghịch thiên, Lục Vân trở thành người bị ông ta lợi dụng, tiếp theo giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì đây?

1110. Chương 1112 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 1

- Bây giờ nơi này chỉ còn bọn ta, đã đến lúc thật sự kết thúc mọi chuyện.

U Minh ma long quát lên:

- Không gấp, nói cả nửa ngày rồi ngươi còn chưa nói đến chuyện quan trọng nhất.

Âm Đế nói:

- Không sai, ngươi còn chưa cho chúng ta biết ngươi thật sự là ai?

Hư Vô tôn chủ cười nói:

- Thế nào, ta không phải là Hư Vô tôn chủ sao?

U Minh ma long trầm giọng đáp:

- Cảm giác ngươi có chút không giống, bởi vì thực lực ngươi mạnh hơn ngày trước rất nhiều.

Hư Vô tôn chủ nói:

- Vài ngàn năm trôi qua rồi, tu vi không tiến bộ có phải là sống uổng sao?

U Minh ma long phản bác lại:

- Khi một người tu vi đã đạt đến một cảnh giới nhất định, muốn tiến lên nữa thì rất khó khăn. Ngày đó tu vi ngươi đã đạt đến cực hạn, đừng nói vài ngàn năm, cho dù một vạn năm cũng không thể có được tiến bộ đến mức này.

Thiên Sát nói:

- Câu này không sai, chúng ta đến đây cũng đã vài ngàn năm rồi, sức mạnh vẫn duy trì ngang bằng với ngày trước, cơ hồ không tiến thêm được bước nào, ngươi cũng không thể là ngoại lệ.

Hư Vô tôn chủ cười đáp:

- Nói như vậy ta không phải là Hư Vô tôn chủ, thế thì ta là ai đây?

Câu hỏi này khiến mọi người sửng sốt, nhất thời ai cũng không thể đáp được.

Giấy lát, Trương Ngạo Tuyết ở khá xa lên tiếng:

- Trước đây khi ngươi đề cập đến Dị giới, đã từng nói thiên hạ chỉ có hai người biết được, ngoại trừ ngươi ra, người kia chính là ai đây?

Hư Vô tôn chủ nghe vậy, liếc Trương Ngạo Tuyết, cười đáp:

- Hỏi rất hay, đây chính là mấu chốt.

Âm Đế giận dữ nói:

- Bớt lãng phí thời gian, nói ra lai lịch nhanh đi.

Hư Vô tôn chủ đáp:

- Nếu như các ngươi cố chấp muốn biết, thế ta sẽ cho các ngươi biết. Ngày đó thật sự biết được chuyện Dị giới có hai người, một chính là Hư Vô tôn chủ, một người là kẻ nghịch thiên.

Thiên Sát sững sờ, giận dữ nói:

- Người bớt nói nhảm đi, nói cũng như không vậy chẳng?

U Minh ma long lại nói:

- Không phải, hắn đã nói rồi, hắn chính là kẻ nghịch thiên, mà không phải Hư Vô tôn chủ.

Thiên Sát ngạc nhiên, sau đó tỉnh ngộ hỏi lại:

- Thế Hư Vô tôn chủ thật sự đi đâu rồi?

Hư Vô tôn chủ (Kẻ nghịch thiên) cười đáp:

- Hư Vô tôn chủ thật sự ở gần đây, ngày đó hắn sau khi sáng lập ra Hư Vô giới rồi liền bị ta phong ấn ở nơi này.

Âm Đế đưa mắt nhìn bốn phía, không hề thấy có chỗ nào khác thường, nhin không được hỏi lại:

- Phong ấn ở đâu, sao không có chút phát hiện nào?

Kẻ nghịch thiên thần bí đáp:

- Tự nhiên không thể để người phát hiện, nếu không làm sao có thể lừa được cao thủ Hư Vô giới vài ngàn năm.

U Minh ma long giận dữ nhìn kẻ nghịch thiên, gằn giọng nói:

- Kẻ nghịch thiên bắt quá chỉ là một cách xưng hô, người thật sự là người thần bí phương nào?

Hư Vô tôn chủ cười trả lời:

- Muốn biết chẳng? Thế thì người phải hỏi Vạn Diệt đồ, hắn hắn có được đáp án.

Mọi người nghe vậy đều nhìn lại Lục Vân, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và hiếu kỳ.

Lục Vân vẽ mặt quái dị, liếc mọi người rồi nhẹ giọng nói:

- Nếu ta đoán không sai, kẻ nghịch thiên trong truyền thuyết có họ Lục, chính là Lục gia bách thể tiên tổ (Ông tổ trăm đời của Lục gia)!

- Cái gì? Là tiên tổ!

Trương Ngạo Tuyết, Bách Linh, Thương Nguyệt vẽ mặt biến sắc. Kết quả này quả thật rất bất ngờ, quả thực khó mà tin được.

- Lục Vân tiên tổ? Khó trách lại như vậy.

Bất ngờ nhìn kẻ nghịch thiên, U Minh ma long, Âm Đế, Thiên Sát, Lôi Thiên đều đột nhiên tỉnh ngộ, té ra mọi thứ từ bắt đầu đã có mưu tính.

Bật cười ha hả, kẻ nghịch thiên nói:

- Không hổ là con cháu nhà họ Lục, tính ra cũng không phụ lại tâm huyết của ta.

Thấy ông đã thừa nhận, Lục Vân cười khỏ nói:

- Tiên tổ thần cơ diệu toán, hà tất phải khổ sở cố ý trên cột con cháu đời sau vậy?

Kẻ nghịch thiên cười đáp:

- Thật ra từ ban đầu ta đã tính ra con bị tàn khuyết một hồn một phách, vì thế đã lưu lại một đao một kiếm giao cho con, hoàn toàn không có ý nghĩ chuyện khác. Nhưng sau đó, ta gặp phải Hư Vô tôn chủ, biết được chuyện Dị giới từ hắn, lập tức hiếu kỳ trong lòng, muốn ẩn chứng câu “Nghịch thiên cải mệnh” có đúng hay không, tiện thể thay thế Hư Vô tôn chủ. Trong lúc đó, ta chỉ nhằm vào Liệt Thiên, nhúng tay quan tâm một chút để thay đổi định mệnh của hắn, dùng tình yêu dối lấy quyền lực trong tay hắn. Còn những chuyện khác không hề nhúng tay vào, mãi đến khi con xuất hiện, ta đều không hề hỏi đến.

Lục Vân kinh ngạc hỏi:

- Tiên tổ nói vậy, vận mạng của con, người chưa từng can thiệp vào?

Kẻ nghịch thiên lắc đầu cười nói:

- Không phải, từ khi con lấy được một đao một kiếm của ta rồi, ta dĩ nhiên đã thay đổi định mệnh của con. Còn những chuyện phát sinh sau này, ta chỉ thuận theo tự nhiên mà thôi, chưa từng cố tình thay đổi con đường vận mạng của con.

Gật đầu khe khẽ, Lục Vân thoáng an tâm đáp:

- Nói như vậy, tất cả mọi thứ con có đều là kết quả nỗ lực bản thân của con?

Kẻ nghịch thiên cười đáp:

- Đương nhiên là vậy, nếu không con làm sao thật sự chiếm được lợi thế khi đối mặt thiên hạ?

Lục Vân nghe vậy, khuôn mặt cuối cùng cũng toát ra nụ cười.

Khi hai ông cháu Lục Vân nói chuyện, U Minh ma long cũng đang ngầm giao lưu tin tức với Thiên Sát, Âm Đế.

Trước hết, U Minh ma long nói:

- Tình thế như vậy, chúng ta phải liên thủ mới có cơ hội thủ thắng được.

Thiên Sát không lạc quan lắm nói:

- Hai người bọn họ liên thủ, chúng ta sợ không có khả năng thắng được.

Âm Đế lo lắng nói:

- Đúng thế, kẻ nghịch thiên thực lực thần bí khó dò, chúng ta cũng không thể địch lại Lục Vân. Trận chiến đến lúc này đã ...

U Minh ma long lạnh lùng ngạo nghễ nói:

- Đừng nhụt chí, chỉ cần nguyên thần các ngươi hợp nhất, âm dương giao hòa, đến lúc đó sức mạnh có thể tăng mạnh lên ba lần. Như vậy cũng không lo sẽ không tiêu diệt được bọn họ. Nếu tình hình lại xấu đi lần nữa, các ngươi dung hợp rồi vẫn không địch được, chúng ta còn có cơ hội khai thông cửa thời không, có được viện trợ mạnh mẽ để đối phó với bọn chúng.

Thiên Sát chần chừ nói:

- Nguyên thần hợp nhất cố nhiên uy lực tăng mạnh, nhưng trong lúc hợp nhất nguy hiểm vô cùng, hai người chúng ta chưa từng thử qua, không nhất định có thể hoàn thành được.

Âm Đế tán đồng:

- Chuyện này chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ không thể dễ dàng thử được, nếu không chẳng khác tự mình đào mồ chôn mình.

U Minh ma long nói:

- Tình hình hiện nay đã không còn thời gian để chần chừ, một khi động thủ lại, với trạng thái của hai người hiện nay, không bao lâu sẽ chết trong tay bọn họ. Lúc đó một chút cơ hội cũng không có, chỉ hy sinh uống phí mà thôi.

Thiên Sát lo lắng nói:

- Nếu chúng ta hợp nhất thất bại, thế ...

U Minh ma long đáp:

- Chuyện này ta đã sớm chuẩn bị, thân thể Lôi Thiên chính là chỗ ký sinh tốt nhất cho các ngươi.

Âm Đế nghi ngờ nói:

- Hẳn à? Có thể chịu được sức mạnh sinh ra sau khi chúng ta dung hợp chẳng?

U Minh ma long khẳng định nói:

- Yên tâm, không thành vấn đề. Trong người hẳn đã dung hợp sức mạnh của hai người các người, hơn nữa còn hấp thu linh khí của Thông Thiên Âm Mạch, kết hợp hai khí âm dương của các người thành một.

Té ra, ngày đó U Minh ma long mang Lôi Thiên đến động núi có Thông Thiên Âm Mạch chính là để lần lượt hấp thu sức mạnh Âm Đế và Thiên Sát còn lưu lại, dùng nó để cải tạo thân thể của Lôi Thiên, khiến Lôi Thiên có ngày đủ sức tiếp nhận sức mạnh của hai người mà không tạo nên sự bài xích.

Hiểu được những điều này, Thiên Sát hừ giọng nói:

- Người thật âm hiểm.

U Minh ma long không thèm để ý, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là lo trước tính sau, không lỗ mãng hành sự như các người. Được rồi, thời gian khẩn cấp, lợi dụng lúc bọn họ còn chưa phát động, chúng ta bắt đầu thôi.

Âm Đế hơi do dự than nhẹ:

- Quay lưng rời khỏi quê hương, kết quả không có được gì, cuối cùng cả ấn ký sinh mạng cũng phải biến mất, định mệnh như vậy có quá thê lương hay không?

Thiên Sát khổ sở lên tiếng:

- Thật ra từ khi chúng ta bắt đầu bước chân vào thế giới này, đã từng có được một ngày thật sự thoải mái nào không?

U Minh ma long nói:

- Nếu đã không một chút thoải mái, thế thì hãy thể hiện khí phách trước đây của người, khiến những địch nhân thấy được quyết tâm và nghị lực của các người.

Ánh mắt hơi chớp động, Âm Đế dường như có cảm xúc, tâm tình lập tức chuyển thành âm trầm, giận dữ nói:

- Dù sao không chết thì sống, đau thương cũng qua, sung sướng cũng qua, bốn bề thông suốt đi liền.

Thiên Sát thấy vậy, ánh mắt toát ra khí thế tàn nhẫn, rống to:

- Nói đúng, một trận chiến hết sức, có chết cũng không đáng tiếc!

Câu này ngập tràn tình cảm dưng cảm bi tráng, nhưng lại chỉ có ba người bọn họ có thể nghe được, cho dù Lôi Thiên bên cạnh cũng không biết bọn họ đang bàn luận chuyện nào.

U Minh ma long trong lòng ngẫm mừng, cổ vũ:

- Đến đây, trận chiến cuối cùng, thắng làm vua thua chết trận. Vì những oán hận và bất mãn trước đây, nỗ lực lên!

Âm Đế và Thiên Sát nhiệt huyết bùng bùng, lập tức không do dự nữa, một trái một phải xuất hiện trên đầu Lôi Thiên khoảng sáu thước, dùng đầu Lôi Thiên làm trục giữa, nhanh chóng chuyển động trở lại.

Thấy vậy, Lôi Thiên hơi kinh ngạc, đang muốn mở miệng hỏi lại, bên tai đã nghe thấy âm thanh của U Minh ma long truyền đến:

- Ngưng thần tĩnh khí, buông lỏng toàn thân, trong lòng không ý niệm, chuyển đổi chín lần sẽ thành công!

Lôi Thiên sững sờ, nhưng lại không dám chống lại ý của U Minh ma long, vội vàng theo lời mà làm, cả người dần dần tiến vào cảnh giới không minh.

Để ý đến cử động của Âm Đế và Thiên Sát, Lục Vân nói:

- Tiên tổ, xem ra cuộc chiến cuối cùng sắp sửa bắt đầu, lần này người ra tay hay là con?

Kẻ nghịch thiên cười đáp:

- Tự nhiên là con rồi.

Lục Vân sớm biết kết quả cũng không để ý, điềm nhiên cười nói:

- Vậy được, tiên tổ hãy ở ngoài quan sát chiến trận trước, xem Thiên Địa Vô Cực của con đã có thể Tùy Tâm Sở Dục chưa.

Kẻ nghịch thiên lên tiếng:

- Trước khi xuất chiến, nhắc con nhớ một điểm, không được khinh địch. Bởi vì thời khắc này con sắp phải đối mặt với địch nhân chính là kẻ mạnh nhất trong cuộc đời của con.

Nói rồi lóe lên đi liền, đến gần bốn người Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên.

Thấy bốn cô chia nhau hành lễ, kẻ nghịch thiên cũng không khước từ, an nhiên đón nhận một lễ rồi, sau đó nói chuyện với bọn họ.

Suy nghĩ câu nói của tiên tổ, Lục Vân chậm chậm đến gần U Minh ma long, hoa sen lửa diễm lệ dưới chân xuất hiện theo từng bước, chiếu rọi bốn bề sáng vô cùng.

Ngừng lại, Lục Vân vuốt ve Tứ Linh thần thú trên đầu vai, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc nhìn U Minh ma long ra mặt ngăn lại, cười lạnh nói:

- Với sức mạnh của người, căn bản không ngăn được bước tiến của ta.

U Minh ma long âm trầm nói:

- Lục Vân, ta biết thực lực người tăng mạnh, nhưng không nên đắc ý, trận chiến này cuối cùng người phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Liếc Lôi Thiên, Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Câu nói của người ám chỉ sau khi Địa Âm Thiên Sát dung hợp với Lôi Thiên rồi sẽ có đủ sức mạnh phân cao thấp với ta chăng?

U Minh ma long trong lòng thất kinh, không ngờ Lục Vân thông minh như vậy, có thể phát hiện được tiên cơ.

- Đúng thế, ta tuyệt đối nắm chắc, lúc đó Lôi Thiên có thể tiêu diệt người. Không biết đến lúc đó người có dám ứng chiến không?

Lục Vân cười nhẹ đáp:

- Phép khích tướng của người rất cao minh. Đáng tiếc ta hoàn toàn không phải là nhân sĩ chính đạo.

Nói rồi vỗ Tứ Linh thần thú trên vai, dặn nó tạm thời ở bên quan sát. Bản thân chàng lại lóe lên đi vòng qua U Minh ma long để tấn công Lôi Thiên.

Lục Vân vừa chuyển động, U Minh ma long đã biết ý nghĩ trong lòng chàng, lập tức lắc mình ngăn trước Lôi Thiên, toàn thân làn sáng màu xanh lục thẫm hình thành một kết giới phòng ngự nghiêm mật, vừa hay đi trước Lục Vân một bước ngăn chàng lại.

Biết thực lực của Lục Vân, U Minh ma long không hy vọng kết giới này có thể ngăn cản được Lục Vân, nhưng chỉ lợi dụng thời gian ngắn ngủi này phát xuất một vòng phòng ngự thứ hai, bố trí xung quanh Lôi Thiên một màn sáng màu đen ngòm có sức mạnh thôn tính vô cùng đáng sợ.

Thân thể Lục Vân nhoáng lên, dễ dàng xuyên qua được tầng kết giới thứ nhất, ngừng lại trước tầng kết giới thứ hai, chăm chú nhìn phòng ngự trước mắt. Thông qua phân tích bằng Ý Niệm Thần Ba, Lục Vân biết được dụng ý của U Minh ma long, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, không chút do dự liền xông thẳng vào màn sáng màu đen ngòm đó.

Lập tức, thân thể Lục Vân chạm vào màn sáng, giữa hai bên ánh sáng tỏa ra bốn phía, sức mạnh thần thánh và sức mạnh tà ác bài xích lẫn nhau, từ đó làn sáng rực rỡ sinh ra, hoa lửa tung tóe, kéo dài mãi

không ngừng. Tình hình này chỉ dài trong giây lát, sau đó thân thể Lục Vân liền dần dần hóa thành ánh sáng, chậm chậm dung nhập vào trong màn sáng.

Thấy vậy, U Minh ma long trong lòng chấn động mạnh mẽ, học vấn của Lục Vân khiến nó vừa giận vừa sợ, bất đắc dĩ chỉ có thể lại thiết lập tầng phòng ngự thứ ba. Như vậy, U Minh ma long và Lục Vân một thủ một công, ai nấy thi triển kỹ thuật của mình, tạm thời rơi vào tình trạng giằng co.

Cũng đúng lúc đó, thân thể Lôi Thiên đang phát sinh những biến hóa long trời lở đất.

Trước hết, Địa Âm và Thiên Sát trong lúc xoay tròn rất nhanh, đem sức mạnh toàn thân dần dần phân giải theo một phương thức đặc thù, chuyển hóa thành sức mạnh lưu động. Tiếp đó, hai bên toàn lực thúc động sức mạnh kia, dùng phương thức gia tăng hưởng tâm, liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể của Lôi Thiên. Thứ ba, Lôi Thiên bắt đầu dung hợp sức mạnh của hai người bọn họ.

1111. Chương 1113 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 2

Quá trình này kéo dài trong một lúc, sau đó làn sáng đen ngòm và làn sáng đỏ rực bắt đầu hội tụ. Đây chính là thời khắc quan trọng nhất, bởi vì Địa Âm Thiên Sát trên đầu Lôi Thiên đã chuyển hóa thành khí âm tà, hiếu sát thuần nhất, dung hợp vào trong người Lôi Thiên, tiến hành quá trình dung hợp cuối cùng.

Thời khắc đó, Lôi Thiên thật ra ở bên bờ sống chết. Bởi vì sức mạnh của Thiên Sát và Địa Âm rất mạnh mẽ, căn bản cơ thể của hắn không đủ sức chịu đựng nổi. Hắn chỉ nhờ vào ưu thế là đã từng hấp thu sức mạnh tàn dư của hai người, trong cơ thể có được dấu ấn sức mạnh của bọn họ, hơn nữa đã từng được U Minh ma long hỗ trợ, đã dung hợp được hai luồng sức mạnh yếu ớt kia thành một thể hoàn mỹ.

Như vậy, thân thể Lôi Thiên chẳng khác nào được hai luồng sức mạnh chuyển đổi khác đi, hệt như một đứa trẻ sơ sinh, có thể thừa kế được sức mạnh của bọn họ, nhưng bởi vì thực lực bản thân chưa đủ nên có nguy hiểm rất lớn.

Chiếu theo quy củ, sức mạnh của Thiên Sát và Địa Âm nếu chia ra truyền vào trong cơ thể Lôi Thiên, để hắn có quá trình tiêu hóa hấp thu, lúc đó cơ hội thành công có thể nói là hoàn toàn.

Nhưng hiện nay để đối phó với Lục Vân và kẻ nghịch thiên, Thiên Sát, Địa Âm không còn thời gian chờ đợi, đành mạo hiểm thử qua, cưỡng ép hoàn thành quá trình dung hợp trong cơ thể Lôi Thiên, từ đó sinh ra một ấn ký sinh mạng hoàn toàn mới, dựa vào cơ thể huyết nhục của Lôi Thiên để đạt được sức mạnh vượt khỏi tầm thường.

Đây là một chuyện vô cùng điên cuồng và nguy hiểm. Trong toàn bộ quá trình dung hợp, sức chịu đựng của thân thể Lôi Thiên mấy lần đạt đến cực hạn, thiếu chút nữa đã tan nát, may mà vào lúc quan trọng được ý chí kiên định của hắn mạnh mẽ áp chế. Thật ra, nguyên nhân của Lôi Thiên cũng khó vô cùng, bởi vì cùng lúc hắn dung hợp sức mạnh của hai người, đồng thời cũng tiếp nhận bản tính tà ác, hiếu sát của cả hai, hoàn toàn biến đổi thành một người mới âm hiểm độc ác, tàn khốc vô tình.

Khi Lục Vân đột phá được tầng phòng ngự thứ ba của U Minh ma long, đang chuẩn bị trực tiếp công kích Lôi Thiên, một khí thể đáng sợ cùng với luồng khí kinh người chỉ chớp mắt đã ngập tràn Hư Vô Giới Thiên, khiến Lục Vân ở khoảng cách khá gần bị hất bắn đi như tên, sau chín lần xoay chuyển trong không trung mới có thể ổn định được thân thể.

Bốn bề, sức mạnh điên cuồng hoang dã như muốn hủy diệt cả trời đất, khiến cảnh sắc tuyệt đẹp của Hư Vô Giới Thiên chấn động không yên, toàn bộ cảnh đẹp lân cận đều tan nát, ngay cả ba điện Thiên Cơ, Tử Thần, Thiên Áo cũng bị phá hủy ngay tại chỗ. Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh, Hải Nữ, Hoàng Thiên chịu sức đánh cực mạnh, kẻ nghịch thiên diễm nhiên như thường, dường như sớm biết tất cả mọi thứ.

U Minh ma long cảm nhận được tình hình này, miệng gầm lên một tiếng dài như rồng ngâm, phát xuất tiếng kêu vui mừng và phấn chấn, phảng phất nó đã nhìn thấy được hào quang của thắng lợi. Tứ Linh thần thú hừ một tiếng khinh bỉ, âm thanh trầm thấp lập tức áp chế được tiếng của U Minh ma long.

Lục Vân rất kinh ngạc, khí thể to lớn như vậy chàng mới lần đầu cảm nhận được, thật sự muốn biết tình hình sức mạnh sau khi Thiên Sát Địa Âm dung hợp vào cơ thể Lôi Thiên sẽ như thế nào.

Giữa không trung, Lôi Thiên hai tay giơ cao, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, mái tóc dài đỏ như máu tung bay theo gió, thần tình điên cuồng mà tàn nhẫn. Trên đỉnh đầu, một vầng mây sáng màu xanh lục thẫm xoay tròn biến ảo bất định, thỉnh thoảng xuất hiện một đôi mắt âm độc khiến người ta cảm thấy âm hiểm quỷ dị.

Trên người Lôi Thiên phát ra một quang sáng trong suốt, trên dưới hỗn nhiên kết hợp thành một thể hết như một loại kết giới ánh sáng phòng ngự. Trên lưng, hai cánh sáng màu nâu to chừng vài thước, lúc vẫy lên phát ra làn sáng màu nâu khuấy động không gian bốn phía biến hình vạn vật. Vòng bên ngoài, làn sáng nhiều màu liên tục thay đổi lẫn nhau, với màu đen như mực và màu đỏ tươi làm chủ, chia ra đại biểu cho đặc tính của Địa Âm và Thiên Sát.

Giấy lát, luồng khí điên cuồng hoang dã cũng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, mọi người đều đưa mắt nhìn Lôi Thiên, vẻ mặt mỗi người mỗi khác.

Lục Vân chuyển đến cách Lôi Thiên ngoài năm trượng, xuyên qua vùng không gian vạn vật biến hình để quan sát hẳn, ánh mắt toát ra ánh sáng rực rỡ, đó chính là sự tự tin và chờ đợi của kẻ mạnh.

U Minh ma long gào lên một tiếng kêu Lôi Thiên đang mơ hồ tỉnh lại. Hắn cúi đầu nhìn bốn phía, cuối cùng nhìn đến Lục Vân, miệng phát ra tiếng quát rung trời:

- Lục Vân, ta nhận ra ngươi!

Bật cười lạnh lùng, Lục Vân đáp:

- Ba người trong một cơ thể kết hợp rất hoàn mỹ, không ngờ còn bảo tồn ký ức trước đây. Đáng tiếc người bây giờ cũng không hề là ai, gần như chỉ là một thể tà ác hỗn tạp không có nhân tính.

- Câm miệng!

Giận dữ nhìn Lục Vân, Lôi Thiên nói như tiếng sấm.

- Ta còn là ta, chỉ bất quá dung hợp nguyên thần của Thiên Sát Địa Âm, có được sức mạnh, thừa kế được bản tính trời phú của bọn họ. Bây giờ, ta muốn hủy diệt nơi này, giết hết tất cả kẻ chống lại ta, thống nhất không gian dị vực, trở thành thần thánh mạnh mẽ nhất từ trước đến nay.

Chân nguyên trên người theo cảm xúc của hắn phát ra bên ngoài tạo nên kết quả kinh người vô cùng, không những nó dễ dàng hất Lục Vân lùi lại, còn khiến cho không gian rung chuyển, thiếu chút nữa đã nghiền nát cả Hư Vô Giới Thiên.

Quay cuồng giữa không trung, Lục Vân né tránh khí thể dữ dội của Lôi Thiên, trầm giọng nói:

- Muốn hoàn thành tâm nguyện đó còn phải được ta đồng ý.

Lôi Thiên tròn mắt giận dữ, hai ánh mắt kinh khiếp hóa thành hai ngọn đao sáng không gì chống nổi bắn thẳng vào ngực Lục Vân:

- Người trước đây còn có chút khả năng, bây giờ người chỉ có đi chết mà thôi!

Thấy Lôi Thiên càn rỡ như vậy, ý niệm trong lòng Lục Vân biến hẳn, ánh mắt lạnh lại, một luồng Hạo Nhiên Chính Khí nhanh chóng phát ra từ người chàng cùng với sức mạnh khuất phục trời đất, chỉ trong sát na đã ngập đầy từng phân từng góc của Hư Vô Giới Thiên. Đồng thời, trong mắt Lục Vân lóe lên ánh bảy màu, đòn tấn công bằng ý niệm không những đánh nát hai ngọn đao sáng do Lôi Thiên phát ra, mà còn hung hăng đánh trúng vào đại não của hắn, đáng tiếc đã bị quang sáng trong suốt quanh người hắn hóa giải hơn nửa sức mạnh, hoàn toàn không tạo nên nguy hại quá lớn nào cho Lôi Thiên.

- Thắng bại thế nào phải thử mới biết được. Người chó tự đại đắc ý.

Còn đang nói, hai tay Lục Vân chấp lại sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thể ngạo nghễ từ người phát ra hóa thành một luồng sức mạnh cuộn cuộn, mạnh mẽ hất lùi Lôi Thiên vài trượng.

Phát hiện được biến hóa kinh người của Lục Vân, ánh mắt Lôi Thiên âm hiểm lạnh lẽo, gằn giọng rống lên:

- Lục Vân người thật âm hiểm xảo trá, té ra trước đây người còn ẩn chứa thực lực. Bất quá điều đó cũng không quan hệ. Bây giờ người vẫn chết như thường!

Giọng nói sắc bén ẩn chứa đầy hận thù phát ra từ Lôi Thiên. Người hắn đã nhanh chóng thu ngắn khoảng cách giữa hai bên, tay phải lòng bàn tay có ánh sáng đỏ như máu đánh thẳng một chưởng vào ngực của Lục Vân. Một chưởng này nhanh vô cùng, hết như quỷ mỵ, khí thế của nó hung mãnh, cho dù Lục Vân cũng phải khiếp hãi chấn động.

Biết Lôi Thiên lúc này đã không còn như trước, Lục Vân vô cùng cẩn trọng. Tay phải xoay lật nhanh chóng đón đỡ.

Một chưởng này thật ra cũng không được lý trí, bởi vì trong tình hình chưa biết đối phương nông sâu thế nào thì sẽ nguy hiểm rất lớn. Nhưng Lục Vân dù sao cũng là Lục Vân, chàng biết rõ được quan hệ lợi hại bên trong, trong lòng không những không sợ mà còn dùng để thử thăm dò nhằm biết rõ được thực lực Lôi Thiên hiện nay thế nào.

Như vậy, hai chưởng lập tức va chạm với nhau, sức mạnh to lớn trong chốc lát đã kích hóa tạo nên cuồng phong hủy diệt cùng với tiếng sấm rung trời và hoa lửa chói mắt khuếch tán ra ngoài từ hai người.

Bốn bề, không gian dao động rất lớn, hiện tượng vặn vẹo biến hình xuất hiện. Nhưng bàn tay của hai người giao chiến dính chặt vào nhau, hơn nữa còn không hề xuất hiện dấu hiệu bị đẩy ra.

Thời gian phẳng phất như dừng lại, Lục Vân và Lôi Thiên bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt bảy màu đối chọi với ánh mắt đỏ như máu, hai bên giao tranh kịch liệt, chớp rung sấm giập giằng co không phân thắng bại.

Luận về thực lực, Lục Vân dĩ nhiên mạnh đến cực hạn, nhưng Lôi Thiên cũng không đùa được, hắn dung hợp sức mạnh cực tà cực sát trong trời đất vào trong người, thực lực mạnh đến mức nào cũng khó mà dự đoán được. Như vậy, hai người dùng đơn thuần về sức mạnh cũng khó mà phân biệt thắng bại, nếu không phối hợp ứng dụng pháp quyết thì khó có khả năng phân cao thấp được.

Về phương diện này, Lôi Thiên có ba người ở cùng một thân thể, pháp quyết hỗn tạp. Còn Lục Vân lại hội tụ chính tà, còn có “Thiên Địa Vô Cực”. Hai bên sau một phen so tài, về mặt pháp quyết Lục Vân chiếm được ưu thế. Như vậy, giao tranh ánh mắt cũng như giao chiến tinh thần dị lực, phương diện này Lôi Thiên tuy mạnh nhưng không được như Lục Vân vì thế bị thất bại.

Cao thủ đang giao chiến, nếu rút dây sẽ động rừng. Lôi Thiên khi thi đấu ánh mắt đã không dịch lại được Lục Vân, trực tiếp tạo nên thất bại toàn diện. Lôi Thiên lúc này trong lòng không cam, nhưng không làm gì được, bị Lục Vân một chưởng đánh bay.

Một chiêu thắng lợi, Lục Vân vẻ mặt bình thản, trong lòng không hề vui sướng, ngược lại còn có cảm giác nặng nề. Bởi vì mới giao tranh một chưởng, Lôi Thiên đã khiến chàng kinh hãi vô cùng.

Theo tình hình Lục Vân nắm được, Lôi Thiên sau khi dung hợp được sức mạnh của Thiên Sát Địa Âm, sức mạnh mới sinh ra của hắn đã gấp đôi tổng sức mạnh của ba người. Điều này khiến người nghe phải khiếp sợ.

Hiện nay, Thiên Địa Vô Cực của Lục Vân tuy tiến vào trạng thái cực hạn tuyệt cao vô cùng, nhưng mạnh đến thế nào, có đủ để chiến thắng được Lôi Thiên hay không, bản thân chàng đều không rõ. Trong tình hình như vậy, Lục Vân đối mặt với cường địch, áp lực trong lòng rất rõ ràng.

Thấy Lục Vân chiến thắng, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh, Hoàng Thiên mới hơi an lòng một chút, Hải Nữ còn hoan hô:

- Sư phụ cố lên, giết chết tên xấu xa kia.

Kẻ nghịch thiên trầm ngâm quan sát, ánh tím quanh thân thể khiến người ta không sao nhìn được vẻ mặt của ông.

U Minh ma long hơi bất ngờ một chút, Lôi Thiên lúc này thực lực kinh thiên, theo lý thuyết phải vượt quá Lục Vân, sao ngược lại bị chàng đánh lui?

Lùi vài trượng, Lôi Thiên nổi giận đùng đùng, hung ác trừng mắt Lục Vân, gào thét nói:

- Đáng ghét, ta muốn giết người, giết sạch mọi người nơi này, hủy diệt cả nơi này.

Trong cơn thịnh nộ, tính cách Lôi Thiên càng thêm tàn bạo vô tình, đang dần dần đi đến mức cực đoan.

Nguyên gốc, Lôi Thiên sau khi dung hợp Thiên Sát Địa Âm rồi, tính cách đã bị ảnh hưởng nặng nề, một chút ý niệm chính nghĩa cũng bị sự tà ác của Âm Đế và sự tàn khốc của Thiên Sát loại bỏ. Hiện nay, lại thêm sự bất lợi khi mới giao chiến, bị ý niệm cừu hận điều khiển, cả người Lôi Thiên hoàn toàn đi vào con đường đen tối.

Để ý đến những chuyển biến rất nhỏ của Lôi Thiên, Lục Vân cũng không trả lời, chủ động phát ra tiến công, bắt đầu một trận chiến cuối cùng. Lôi Thiên vẻ mặt điên cuồng, hai tay múa quyền hệt như Xích Thủ không quyền để giao chiến.

Đừng cho là Lôi Thiên lúc này hơi điên cuồng, quyền của hắn có thể nói khiến người kinh hãi vô cùng, mỗi một quyền đều làm rung động núi sông, có uy thế khai thiên lập địa, đánh cho Lục Vân ứng phó không được, căn bản không cách gì tiến vào trong phạm vi ba trượng. Lục Vân toàn lực ứng chiến, lần kiếm tay phải múa lên như mưa, phân bố bốn phía Lôi Thiên, vừa chống lại sức quyền của Lôi Thiên, vừa tìm kiếm điểm sơ hở của hắn.

Ngoài ra, Lục Vân còn phát động tấn công bằng tinh thần, dùng “Tâm Dục Vô Ngân” của Ma tông làm vũ khí, ý đồ gây thương tích cho Lôi Thiên. Đáng tiếc loại sức mạnh này có thuộc tính nằm trong phạm trù sức mạnh tinh thần, vừa đến gần Lôi Thiên trong phạm vi ba trượng liền bị vùng không gian vận vẹo mạnh mẽ nghiền nát, căn bản không vào được đến bên trong.

Vì thế, Lục Vân hơi nhếch mày kiếm, trong mắt hiện lên ánh bảy màu, vô số Ý Niệm Thần Ba với tần suất khác nhau đồng thời phát xuất tìm kiếm nhược điểm của Lôi Thiên.

Bên này, động cơ của Lôi Thiên đơn giản hơn Lục Vân rất nhiều, hắn chỉ muốn dùng thực lực cực mạnh để áp đảo Lục Vân, hoàn toàn không còn ý gì khác. Như vậy, Lôi Thiên xem ra đơn giản múa loạn quyền, sau khi kéo dài được giây lát liền dần dần tiến vào cảnh giới không minh, mỗi một quyền mỗi một thức đều ẩn chứa uy lực vô cùng, dần dần đạt đến tình trạng tự nhiên mà thành.

Như vậy, sức mạnh của Lôi Thiên phát huy đến cực hạn. Mỗi lần múa quyền đánh ra liền hóa thành vô số quả cầu ánh sáng dính vào liền vỡ ra, lần lượt hất văng Lục Vân. Hơn nữa, sức nổ của những quả cầu này tự động kết thành một thể, hóa thành làn sóng hủy diệt, đến nơi nào thì vạn vật bị vỡ nát, cả Hư Vô Giới Thiên liền bị phá hủy chưa bao giờ có.

Lúc này, Tinh La Vạn Tượng không còn, suối Thánh Linh đã bị phá hủy, Thước Kiều và Thái Hồng Kiều gãy nát, chỉ còn Hư Vô Áo Bích và vầng mây nhiều màu phong ấn cửa thời không lấp lánh lộng lẫy.

Ý Niệm Thần Ba do Lục Vân phát ra có kết quả bất ngờ. Vừa đến gần không gian bị vận vẹo, những luồng Ý Niệm Thần Ba đã có chín phần bị mất tại đó. Tiếp theo, vài ngàn luồng Ý Niệm Thần Ba còn lại sau khi vượt qua được không gian vận vẹo, có tám phần bị nuốt mất, gần như chỉ còn vài trăm luồng thuận lợi vượt qua.

1112. Chương 1114 – Tứ Vị Nhất Thể (bốn Người Trong Một Thân Thể) - Phần 3

Thông qua sự thăm dò của luồng Ý Niệm Thần Ba đó, Lục Vân đã hiểu đại khái được sức mạnh của Lôi Thiên, biết hắn sau khi dung hợp được sức mạnh của Địa Âm Thiên Sát, lực lượng mới sản sinh có tính chất vô cùng kỳ dị đặc biệt, ẩn chứa hai khí âm dương, là một loại sức mạnh vô cùng hoàn mỹ, có năng lực đặc thù tự tổ chức vô cùng vô tận, quả thực chẳng khác nào vĩnh viễn bất diệt.

Ngoài ra, thân thể Lôi Thiên vừa phát sinh biến hóa, sức mạnh to lớn trong cơ thể vốn còn có một chút bài xích lẫn, lúc này đã dần dần tiếp nhận lẫn, hai bên đang hướng đến giai đoạn hoàn mỹ. Còn về nhược điểm, Lục Vân cũng dò xét, nhưng căn bản không thấy có nhược điểm nào, điều này khiến chàng kinh hãi trong lòng.

Thời khắc này, Lôi Thiên do trong lòng không chút tạp niệm, quyền pháp tự nhiên mà ra làm chúa tể mọi thứ, biểu hiện tính áp đảo rất lớn. Thấy vậy, những người quan sát chiến trận bốn phía về mặt biển hẳn, U Minh ma long vui mừng không thôi, mấy cô Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên lại lo lắng vô cùng.

Đối mặt với tình trạng này, Lục Vân lập tức ngừng phản kích, bố trí tinh thần dị lực chu đáo quanh người, khiến cho những quả cầu ánh sáng do Lôi Thiên phát ra khi đến liền tự động vỡ nát, không tạo nên uy hiếp cho chàng.

Đến lúc này, Lục Vân từ việc phản kích chuyển thành phòng ngự, bề mặt xem ra cục thế bất lợi, nhưng trên thực tế lại giảm bớt lãng phí chân nguyên. Hơn nữa, Lục Vân lúc này lợi dụng thời cơ để cân nhắc tình thế trước mắt, xem xét phản kích như thế nào mới có hữu hiệu đây.

Không trung lúc này hoàn toàn bị Lôi Thiên khống chế, vô số quả cầu ánh sáng mang theo sức mạnh chấn động trời đất phân bố trên từng góc của chiến trường, tất cả khí tức liên thông hệ như biển cả mênh mông, bao vây chặt chẽ Lục Vân.

Tình hình như vậy, Lục Vân muốn đảo chuyển cục thế rõ ràng không có khả năng. Cho nên Lục Vân phải tạo nên bất ngờ mới có hy vọng chuyển biến tình thế. Cân nhắc rồi, Lục Vân nghĩ ra một kế, bất quá vô cùng nguy hiểm, chuyện này phải có bá lực và dũng khí rất lớn.

Hơi chần chừ một chút, Lục Vân quyết tâm làm, toàn thân khí thế đang dần dần tăng lên đột nhiên biến mất, cả người thu lại tất cả phòng ngự, không chút đề phòng đứng ngay tại chỗ. Hành động này khiến người ta thất kinh, bốn cô Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên la lên kinh hãi trước hết, nhắc chàng không được sơ ý.

U Minh ma long thấy vậy rất mừng, bật cười điên cuồng:

- Lục Vân, người đúng là đi tìm cái chết. Ha ha ha ...

Lôi Thiên hơi ngạc nhiên, hành động của Lục Vân ngược với bình thường khiến tâm tình hắn vốn bình tĩnh như mặt nước, đột nhiên phát sinh ra một chút rung động.

Phản ứng của Lôi Thiên đã sớm nằm trong kế của Lục Vân, chàng sở dĩ mạo hiểm như vậy chỉ để có được cơ hội khó tìm này. Vì thế, Lục Vân lúc này đang tĩnh chờ động, hai tay vừa buông ra chợt hợp lại kết thành một pháp ấn trước ngực, toàn thân ánh sáng rực rỡ luân chuyển, dòng khí mạnh mẽ hình thành một vùng xoáy điên cuồng hấp thu tất cả mọi thứ xung quanh.

Cử động này vô cùng quái dị, những người đang quan sát thấy Lục Vân đang tìm cái chết, bởi vì chàng không những không chống lại quyền kinh đáng sợ của Lôi Thiên, ngược lại còn hút nó đến gần, đây có khác gì lão thọ tinh lại sợ sống lâu đâu?

Những người đang quan sát cảm thấy nghi hoặc trong lòng, bất kể là mấy người Trương Ngạo Tuyết hay là U Minh ma long đều biết Lục Vân không ngu ngốc chủ động chịu chết như vậy. Thế thì hành động của chàng ẩn chứa bí mật gì đây?

Nói điểm này ra thì rất đơn giản.

Lục Vân sở dĩ hành động như vậy chỉ muốn khiến người ta cảm thấy chấn động, không đoán ra được. Ngay tiếp theo, Lục Vân liền lợi dụng cơ hội thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất” trong Thiên Địa Vô Cực, dùng bản thân làm nơi chứa để dung hợp chân lực to lớn của khí tức ngập đầy tà ác, hiếu sát, hủy diệt do Lôi Thiên phát ra.

Cách làm này nguy hiểm vô cùng, bởi vì sức mạnh của Lôi Thiên mạnh đến kinh khiếp, bất kỳ vật thể nào tiếp xúc đều bị tai ương hủy diệt, không thể có được người nào chịu đựng nổi. Không ngờ lại được Lục Vân thu nạp lấy.

Thật ra trong lòng Lục Vân cũng biết nguy hiểm, nhưng chàng suy xét rồi, khi bản thân thi triển thuật “Vạn Nguyên Quy Nhất”, dòng khí xoay tròn nhanh chóng bên ngoài thân thể đã đến mức có hiệu ứng dùng nhu khắc cương, hóa giải được phần lớn sức mạnh phá hoại của quyền kinh Lôi Thiên phát ra, từ đó hạ thấp tính nguy hiểm. Hơn nữa, khi chàng phối hợp thi triển thêm pháp quyết “Hư Vô Không Ngân”, thế thì sẽ không hề có chút sơ sót nào.

Kết quả chứng minh, suy nghĩ của Lục Vân vô cùng chính xác, những quả cầu sáng chói mắt ẩn chứa sức mạnh đáng sợ khi đến gần thân thể Lục Vân, lần lượt bị vũng xoáy điều khiển, từ hướng thẳng đến chuyển thành xoay tròn tiếp cận, quán tính đã giảm đi rất nhiều.

Khi quả cầu sáng đến gần thân thể Lục Vân, sức mạnh còn lại tuy vẫn tương đối mãnh liệt, nhưng khi tác dụng lên thân thể Lục Vân liền bị pháp quyết “Hư Vô Không Ngân” của chàng loại bỏ. Ban đầu, chàng chỉ hấp thu một phần nhỏ sức mạnh, sau khi tình hình đã ổn định, chàng mới từ từ tăng mức độ hấp thu. Như vậy, Lục Vân nhanh chóng thoát khỏi nguy cơ, trở thành một cảnh tượng kỳ dị đặc biệt giữa không trung, mọi người trông thấy đều rất khiếp sợ.

Lôi Thiên rất giận, tâm tình bình tĩnh lập tức mất đi, điên cuồng rống lên phát ra quyền với sức lực toàn thân, ý đồ muốn nghiền nát Lục Vân.

Nhưng quyền kinh mãnh liệt tuy sắc bén nhưng chỉ cần đến phạm vi vòng xoáy quanh Lục Vân liền bị nó hấp thu mất, từ đó chuyển thành sức mạnh của chàng, khiến Lôi Thiên nhọc công vô ích. Lôi Thiên giận dữ vô cùng, nhưng cũng ý thức được không ổn, lập tức dừng công kích lại.

Lúc này, Lục Vân đang ở trung tâm vũng xoáy đã hấp thu được không ít sức mạnh của Lôi Thiên, thân thể cảm thấy có chút không thích ứng, bởi vì Địa Âm Thiên Sát xuất thân từ dị giới, sức mạnh của bọn họ với sức mạnh của cao thủ nhân gian tu luyện có phần khác biệt. May mà Lục Vân có “Thiên Địa Vô Cực”, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tiếp thu lấy luồng chân lực này.

Như vậy, thực lực Lục Vân không hề gia tăng rõ rệt, nhưng đối với công kích của Lôi Thiên, chàng lại có sức miễn dịch nhất định. Hơn nữa, chàng còn có chỗ chế ngự công kích của Lôi Thiên hữu hiệu.

Khi làn sáng đầy trời dần tan biến, Lục Vân thu hồi pháp quyết, lạnh lùng nhìn Lôi Thiên, ngạo nghễ nói:

- Rất bất ngờ phải không?

Lôi Thiên hừ giọng đáp:

- Điều khiến ta bất ngờ chỉ là ngươi khiếp đảm.

Lục Vân điềm nhiên nói:

- Nói về chiến đấu sinh tử chính là phương pháp, mà không phải cậy vào sức mạnh.

Lôi Thiên khinh bỉ đáp:

- Nói những chuyện này đơn giản là muốn bộc lộ sự sợ hãi trong lòng ngươi, uống cho Lục Vân ngươi, quả thật là mất mặt.

Về mặt lạnh lại, Lục Vân hừ giọng nói:

- Khích ta chẳng? Được, thế thì để ta và ngươi cùng phân cao thấp.

Nói rồi tay phải giơ cao, lòng bàn tay ánh bảy màu chớp hiện, Phá Thương thần binh âm thầm xuất hiện mang theo sức mạnh cực cường cực bá đạo, cực thánh cực cứng rắn, phát ra ngọn lửa ánh sáng bảy màu hệt như một cột sáng kết nối tới trời.

Bốn bề, cuồng phong đột nhiên xuất hiện, làn sáng bảy màu cấp độ rõ ràng với Lục Vân làm trung tâm, chớp mắt đã phân bố từng phần trong không gian Hư Vô Giới Thiên, đang nhấp nhô bất định theo một tần suất nhất định.

- Được, chỉ cần ngươi không né tránh, ta sẽ khiến ngươi thưởng thức mùi vị sợ hãi cái chết là gì.

Lôi Thiên nói rồi, tay phải nắm chặt quyền giơ cao, một luồng hào quang đỏ rực bắn ra, đối đầu thẳng thắn với kiếm của Lục Vân. Trên đỉnh đầu, trong vầng mây sáng màu xanh lục thẫm quỳ dị kia, cặp mắt tà ác hiện ra thấy rõ khiến Lôi Thiên thêm mấy phần thần bí. Phía sau lưng, hai cánh màu nâu đã giương ra cực hạn, ẩn chứa sức phá hoại rất mạnh.

Cách nhau vài trượng, ai nấy thi triển tuyệt kỹ. Hai người đối mặt ánh mắt nhau, khí tức đan vào nhau, đang tiến hành so tài âm thầm.

Đột nhiên, Lục Vân quát to một tiếng. Tay phải giơ cao múa xuống nhanh chóng, Phá Thương thần binh mang theo hào quang vạn trượng hết như cầu vồng dài vô cùng chém thẳng xuống Lôi Thiên. Trong tiếng rống giận dữ, Lôi Thiên tay phải bay ra chém xuống, quyền kinh khiếp đảm của hắn không chút yếu hơn cột kiếm của Lục Vân, nhanh chóng đón đỡ lấy.

Hai cột sáng nhanh chóng đến gần. Nhưng đúng lúc đó, một kiếm đang trên đường chém xuống của Lục Vân đột nhiên tản ra hóa thành vài trăm cột kiếm, một bộ phận va chạm vào quyền kinh của Lôi Thiên, một bộ phận lại vòng khỏi chính diện, từ góc độ khác tấn công. Cột sáng chạm nhau hoa lửa như mưa, trong tiếng sấm ầm ầm rung trời, các cột sáng tiếp tục cọ xát, giằng co, nghiền nát ...

Cột kiếm giao tranh trước mặt không địch được một chiêu tập trung toàn lực của Lôi Thiên, chỉ chống đỡ được giây lát liền đột nhiên tan vỡ. Cột kiếm tấn công mặt bên lại bất ngờ, trong ánh mắt kinh hãi giận dữ của Lôi Thiên, một bộ phận bị sức mạnh từ hai cánh sau lưng hắn phát ra đánh nát, một bộ phận bị ngọn lửa ánh sáng phát ra từ cặp mắt trên đỉnh đầu đánh tan, còn lại vài chục lần kiếm hung hăng vỡ trúng lên thân thể của hắn.

Bên này, Lục Vân cũng phải đối mặt với quyền kinh đang sợ của Lôi Thiên, nhưng chàng đã sớm có đề phòng, thân thể dời ngang ba trượng né tránh không đỡ lấy.

Như vậy, Lôi Thiên sơ ý tính sai liền bị đánh bay tại chỗ, thân thể bị thương không nhẹ. Lục Vân lại bình yên vô sự, lợi dụng lúc Lôi Thiên bị thương để phát động đợt công kích thứ hai.

- Diệt Thần kiếm, Thần Diệt trăm, chém cả tiên phạt, tàn sát quỷ thần!

Thanh âm kinh hồn điếc tai mang theo uy nghiêm vô cùng vang vọng giữa Hư Vô Giới Thiên. Lục Vân tập trung vào Lôi Thiên, Phá Thương trong tay múa ra chém xuống, một hóa thành ngàn vạn, vô số lần sáng giao hợp dung hòa ẩn chứa sức mạnh hủy diệt không gì ngăn được, khi đến gần thân thể Lôi Thiên lại đột nhiên hợp nhất, bộc phát uy thế chấn động trời đất, rạch nát núi sông.

Thời khắc đó, Lục Vân toàn thân mây bảy màu luân chuyển, vô số phù chú ánh sáng tạo thành các loại hình ảnh, tiên, phạt, quỷ, quái, người, thần, yêu, ma không gì không có. Cả không gian đều có sức mạnh khớp nhau, toàn bộ bị một kiếm này của Lục Vân khuấy động, đồng thời hội tụ lên người Lôi Thiên.

Phát hiện được nguy hiểm, Lôi Thiên điên cuồng gào thét, mái tóc đỏ trên đầu dựng đứng, chân nguyên toàn thân dao động kịch liệt theo sự thúc động của hắn, lập tức gia tăng đến mức cực hạn. Lôi Thiên nắm chắc quyền phải, trong lúc thu lại phóng ra, sức mạnh toàn thân hội tụ vào tay phải hóa thành luồng sức mạnh điên cuồng hoang dã thoát tay bay ra, ảo hóa trước người thành một con báo ánh sáng nhắm thẳng vào Thần Diệt trăm của Lục Vân xông đến.

Chớp mắt, hai luồng sức mạnh hủy diệt tuyệt cường giao nhau, lập tức ánh sáng mạnh mẽ chói mắt phát ra, tiếng sấm rung trời, vô số lần sáng tung bay như mưa, những tiếng sấm sét ầm ầm vang tận tầng mây không ngớt.

Đỉnh điểm của giao chiến, Thần Diệt trăm đấu với Thiết quyền của Lôi Thiên, Thần Diệt trăm sắc bén vô cùng, sức mạnh ngưng kết thành một đường. Thiết quyền của Lôi Thiên sức mạnh hội tụ thành một đoàn, hai bên gặp nhau, cuối cùng Thần Diệt trăm đánh tan Thiết quyền.

Cứ như thế, chỉ thấy làn sáng lóe lên, cả Hư Vô giới rung động bất an. Sau đó tiếng sấm sét rung chuyển, âm thanh mạnh mẽ khiến những người quan sát tâm hồn run rẩy. Bốn bề, không gian vạn vạo như cơn trốt xoáy tròn, nơi nào đến thì không gian vỡ vụn, Hư Vô giới bắt đầu đối mặt với tai nạn hủy diệt.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Ngạo Tuyết mấy người toát ra nụ cười. U Minh ma long lại bất ngờ vô cùng, miệng phát ra tiếng gào thét không tin, nhanh chóng bay đến bên cạnh Lôi Thiên.

Lục Vân vẻ mặt lạnh lùng, nhìn U Minh ma long và Lôi Thiên bị chia làm hai, cười lạnh nói:

- Ba người hợp thể đều trở thành thất bại, các ngươi hẳn vô cùng bất cam.

U Minh ma long chăm chú nhìn Lôi Thiên, ánh mắt xuất hiện chút đau khổ, mơ hồ toát ra vẻ oán độc và thương cảm:

- Lục Vân, người chó đực ý, mọi thứ sẽ không phải kết thúc như vậy.

Bật cười lạnh lẽo, Lục Vân nói:

- Phải vậy chăng? Người còn có biện pháp thế nào có thể chuyển đổi cục diện, đừng ngại hãy thi triển ra đi.

Nghe ra vẻ châm chọc và khinh bỉ trong câu nói của Lục Vân, U Minh ma long trong lòng giận dữ vô cùng, hung dữ trừng Lục Vân, mắng:

- Lục Vân, ngươi sẽ hối hận!

Nói rồi mở to miệng rồng, lập tức nuốt lấy hai phần của Lôi Thiên vào bụng trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Vân.

Cau chặt mày kiếm, Lục Vân kinh ngạc nói:

- Người muốn hợp thể cả bốn để giao chiến với ta?

U Minh ma long hận thù trả lời:

- Không sai. Hôm nay cho dù thế nào ta cũng muốn mở cửa thời không, vì thế giữa chúng ta hẳn phải có một bên nằm xuống.

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người nghĩ rằng ta sẽ dành thời gian cho người dung hợp sức mạnh chăng?

U Minh ma long bật cười điên cuồng:

- Thời gian? Ha ha ha ... Lục Vân người sai rồi, Lôi Thiên trước đây khi dung hợp sức mạnh của Địa Âm và Thiên Sát thì cần có thời gian, bởi vì hắn là người thuộc thể giới các người, có tính bài xích sức mạnh của chúng ta, vì thế mới cần có quá trình. Nhưng ta và Thiên Sát, Địa Âm đến từ cùng một nơi, sức mạnh giữa chúng ta chộp mắt đã có thể dung hợp, hơn nữa còn tăng lên gấp mười lần, đạt đến cảnh giới cao thâm không lường được, điều này người chưa từng biết đến. Ha ha ha ...

Tiếng cười điên cuồng hoang dã dần dần tăng mạnh, chỉ giây lát đã sinh ra sức mạnh kinh người, từ trung tâm ma long khuếch tán ra bốn phía, đến nơi nào không gian vặn vẹo, Hư Vô Giới Thiên bắt đầu bước vào giai đoạn hủy diệt.

Lục Vân biến sắc, quát to:

- Đại linh nhi, người toàn lực bảo hộ mấy người Hải Nữ, nơi này để mình ta ứng phó.

Tứ Linh thần thú giọng không an, dặn dò:

- Người cẩn thận, sức mạnh U Minh ma long to lớn, vượt gấp ba lần Lôi Thiên, người ...

Lục Vân ngắt ngang:

- Không cần nói nhiều, ta biết rồi, người đi đi.

Tứ Linh thần thú vâng một tiếng, lập tức quay lại bên cạnh bốn người Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên, toàn lực triển khai kết giới phòng ngự để bảo hộ sự an toàn cho bọn họ. Lục Vân tiên tổ (kẻ nghịch thiên) vẫn bình thản như cũ, không thấy có chút biểu tình nào. Điều này khiến mấy người Trương Ngạo Tuyết bất an.

1113. Chương 1115 – Thiên Địa Vô Cực - Phần 1

Hiện nay, U Minh ma long đã nuốt lấy Lôi Thiên, sức mạnh đáng sợ của nó theo sự phát tiết cơn giận đã tàn phá khiến Hư Vô Giới Thiên chịu không nổi bắt đầu xuất hiện vết nứt, áp lực mạnh mẽ bên ngoài xâm nhập vào trong, không bao lâu đã nghiền nát mọi thứ, Hư Vô Giới Thiên cứ thế hóa thành khói bụi.

Quá trình này hoàn toàn không tốn nhiều thời gian, gần như chỉ trong mấy câu nói, sự tồn tại vốn thần bí nhất đã tan nát thành vô hình, những người có mặt đều xuất hiện ở trên không trung, có thể cảm nhận rõ ràng được không khí của nhân gian.

Hư Vô Ảo Bích vốn được xưng tụng thần bí nhất của Hư Vô Giới Thiên, sau khi ra khỏi hoàn cảnh nguyên gốc, thì những làn sáng trên bề mặt của nó bắt đầu xuất hiện những dao động dị thường, cuối cùng càng kịch liệt cho đến lúc bị tan vỡ không còn thấy nữa.

Lúc này, kẻ nghịch thiên để ý được khi Hư Vô Ảo Bích bị tan vỡ, có một chút khí tức vô cùng yếu ớt bắn vào nhân gian. Chuyện này khiến ông khẽ nhấc tay phải lên, sau đó lại buông xuống.

Thở dài khẽ khàng, kẻ nghịch thiên nói:

- Hai mươi năm sau, bảo tố lại xuất hiện, người lúc đó cũng bắt quá là Trương Ngạo Tuyết sao phải khổ vậy?

Vì sao ông không hề nói ra, nhưng theo giọng nói lại có mấy phần tiếc nuối và thương cảm.

Chăm chú nhìn U Minh ma long, Lục Vân vẻ mặt nặng nề, một sự uy hiếp vô hình khi chàng tiến vào cảnh giới “Tùy Tâm Sở Dục” lần đầu lại xuất hiện.

Trước đây, thực lực Lôi Thiên tuy đáng sợ, nhưng Lục Vân chỉ cảm thấy kinh ngạc, chưa từng có cảm giác bất an. Nhưng bây giờ, uy hiếp đó càng lúc càng rõ ràng. Điều này khiến Lục Vân chấn động trong lòng, biết được thời khắc quan trọng đã đến.

Quan sát vẻ mặt của Lục Vân, U Minh ma long chăm chọc:

- Thế nào, Lục Vân người sợ rồi chẳng?

Nghe vậy, Lục Vân hừ lạnh nói:

- Sợ? Tung hoành Thất giới đã có người nào nói ta sợ ai đây?

U Minh ma long khinh thường nói:

- Trước nay người chưa từng sợ, bởi vì ta không hề xuất hiện, nhưng bây giờ tình huống đã khác biệt rồi.

Thấy nó không tin, Lục Vân cũng không phản bác lại, cười lạnh nói:

- Sợ và không sợ, chút nữa tự có chuyện rõ ràng. Bây giờ ta muốn biết, nếu như người có thể dễ dàng dung hợp được sức mạnh của Thiên Sát Địa Âm, vì sao trước đây người không làm thẳng, ngược lại cần giả làm sức mạnh của Lôi Thiên, điều này không phải là rất mâu thuẫn chẳng?

U Minh ma long cười lớn nói:

- Tin tưởng lời nói của kẻ thù là kẻ hoàn toàn ngu xuẩn. Người cho là ta sẽ nói thật với người sao? Quả thực là đáng cười.

Lục Vân vẻ mặt hơi giận dữ, quát lên:

- Đồ súc sinh xảo trá, tính tình đến chết cũng không thay đổi!

U Minh ma long không cho là vậy, đắc ý nói:

- Đúng như người nói lúc này, mục đích là tiêu diệt địch nhân, phương pháp là quan trọng. Ta cũng học điều này từ người mà thôi.

Lục Vân lạnh lùng tàn khốc nói:

- Người học theo người khác thông thường sẽ chết rất khó coi.

U Minh ma long cười điên cuồng nói:

- Biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Trước đây ta để Lôi Thiên ra mặt, thứ nhất là không muốn bản thân phải mạo hiểm, thứ hai là muốn hiểu rõ tình hình của người. Bởi vì một khi xuất hiện bất ngờ, người lúc đó có màu mè thể nào ta đều hiểu rõ ràng minh bạch, tuyệt đối sẽ không dấn vào vết xe đổ. Ha ha ha ...

Lục Vân ngăm mắng, miệng lại nổi giận nói:

- Người vênh váo đắc ý thông thường tự cho là mình nắm vững mấu chốt.

U Minh ma long cười ha hả nói:

- Người nhắc nhở ta, người còn tuyệt chiêu chưa hề thi triển ra?

Lục Vân trong lòng hơi thay đổi, phát hiện U Minh ma long này xảo trá vô cùng, lập tức không nói lung tung nữa, vào thẳng vấn đề:

- Bớt nói lung tung đi! Đến đây, quyết một trận sinh tử, chiêu thứ nhất để người trước.

U Minh ma long cười âm hiểm nói:

- Chiêu thứ nhất để ta ra chiêu, người sẽ không có được chiêu thứ hai rồi!

Bật cười lạnh lùng ngạo nghễ, Lục Vân toàn thân toát ra khí thế bá đạo, lạnh nhạt nói:

- Thử qua không phải sẽ biết sao, hà tất phải phỏng đoán làm gì.

U Minh ma long hơi gật đầu, tán thưởng:

- Không hổ là người chấp hành được kẻ nghịch thiên chọn, quả nhiên có phong cách đại tướng. Thế thì ta cũng không khách khí!

Nói rồi toàn thân rồng cuộn lại, dùng tốc độ chậm chậm tiến đến Lục Vân, rõ ràng không chút hoang mang.

Lục Vân trong lòng kinh ngạc, khước miệng lại nói:

- Tốc độ như vậy, người không cho là quá chậm sao?

U Minh ma long bật cười quỷ bí, nói:

- Tốc độ tấn công quyết định sơ hở của thể công. Nhưng tốc độ có hai loại cùng cực, rất nhanh và rất chậm. Hai cùng cực này đều có thể tạo ra thể công không chút sơ hở, nhưng lại phải nhắm vào địch nhân khác nhau. Nói chung, đối với đối thủ bình thường, tốc độ cực nhanh có hiệu quả tốt. Đối với cao thủ đặc biệt như người, tốc độ chậm lại nắm chắc thắng lợi.

Dứt lời, U Minh ma long vừa hay đến bên cạnh Lục Vân, thân hình có lực mạnh mẽ của nó vẫn chậm chậm như cũ cuốn tới Lục Vân, bao vây chặt chẽ lấy thân thể chàng.

Lục Vân không hề phản kháng, vẻ mặt nở nụ cười nhẹ, điềm nhiên nói:

- Nói đúng. Cho dù là như vậy, người cũng không cho thấy có thể chiếm được tiện nghi.

Còn đang nói toàn thân xuất hiện bảy màu, Phá Thương thần binh chia ra thành hàng ngàn hàng vạn tia sáng, phát xuất từ những lỗ chân lông của Lục Vân, hung hăng đâm thẳng vào da thịt U Minh ma long.

Đáp trả gay gắt, không chút nhượng bộ. Lục Vân và U Minh ma long xem ra bình thường, thực sự lại ẩn chứa sát cơ, vô cùng hung hiểm. Lúc này, U Minh ma long bắt đầu thu nhỏ cơ thể, sức mạnh của nó mạnh mẽ có thể tượng tượng được, điều này khiến Lục Vân hơi bất ngờ.

Lục Vân vốn dùng Phá Thương thần binh làm vũ khí phản kích, cho rằng có thể tạo nên thương thế nhất định đối với thân thể U Minh ma long. Nhưng hiện tại xem ra rõ ràng là đã tính sai.

Như vậy, sức mạnh trói buộc nguyên thủy của U Minh ma long bắt đầu tạo nên uy hiếp với thân thể Lục Vân. Đối với điểm này, Lục Vân đã sớm chuẩn bị, lập tức đưa sức mạnh của Hóa Hồn phù trong cơ thể phân bố ra ngoài, dùng độc công độc.

Lần này, phản kích của Lục Vân thu được hiệu quả kỳ lạ, U Minh ma long khi chạm vào sức mạnh của Hóa Hồn phù, cơ thể toàn thân chớp mắt đã bị thổi rửa, điều này khiến nó lập tức nổi giận, miệng rộng há to phun ra một chùm hào quang màu nâu thẫm, vây bọc lấy Lục Vân.

Phân tích qua tính chất của chùm hào quang màu nâu thẫm, Lục Vân phát hiện sức mạnh có tính ăn mòn rất mạnh, có thể thôn tính mọi sinh linh, có tính chất hủy diệt. Vì thế Lục Vân chọn pháp quyết “Hư Vô Không Ngăn”, dùng hư làm thật, so tài pháp quyết kỳ diệu với U Minh ma long.

Lần đầu giao đấu, U Minh ma long thể hiện bộ mặt âm hiểm quỷ dị. Đáng tiếc nó chưa từng chiếm được chút ưu thế, bởi vì Lục Vân hoàn toàn không bị chút thương tích.

Phát hiện được điểm này, U Minh ma long trong lòng không cam, toàn thân hào quang kỳ ảo lóe lên, thân thể rồng to lớn đột nhiên xuất hiện hào quang, hình thành một vách sáng bốn màu đỏ thẫm, đen thẫm, xanh lục thẫm, tím thẫm vây chặt Lục Vân. Vách sáng này không hề bình thường, ẩn chứa thuộc tính sức mạnh của bốn loại khác nhau Âm Đế, Thiên Sát, Lôi Thiên, ma long, dùng phương thức tổ hợp lẫn nhau kỳ dị đặc biệt.

Ở bên trong, Lục Vân vẽ mặt biến hẳn, kết giới ánh sáng hộ thân tầng tầng bị tan nát, nguy hiểm đang từng bước tiến gần. Cảnh tượng này có thể nói là chàng chưa từng gặp phải. Nhất thời, Lục Vân càng hiểu sâu sắc thực lực của U Minh ma long.

Trong lúc này, ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Lục Vân, dùng ý nghĩ khống chế trạng thái thân thể, khiến nó liên tục không ngừng phát xuất kết giới ánh sáng phòng ngự để ngăn cản sự nguy hiểm gia tăng.

- Lục Vân, chịu chết đi. Ta nói qua người không có cơ hội để thi triển chiêu thứ hai.

Tiếng cười âm lạnh hết như một lời nguyền truyền vào đầu Lục Vân rõ ràng. U Minh ma long khiến vách sáng quỹ dị kia đột nhiên tăng áp lực vào trong, phẳng phất như muốn bóp vỡ chàng.

Lục Vân ánh mắt lóe lên, quát to:

- Như vậy cũng muốn giết ta? Người nghĩ quá đơn giản rồi.

Nói rồi ánh xanh lam trên người lóe lên, sức mạnh biến cả dương dục của Hải Tâm quyết biến đổi trạng thái vô cùng ổn định trước đây thành trạng thái động, dùng trạng thái vô cùng động bắt đầu đánh một trận liều chết với U Minh ma long.

Tức khắc, sức mạnh từ trong ra va chạm mãnh liệt với sức mạnh thu vào, lũy kế với nhau nhanh chóng tiến vào giai đoạn phát hỏa, khiến vách sáng bốn màu nhiễm một màu đẹp mắt. Cứ như thế, tình hình Lục Vân không cách gì nhìn thấy rõ, lại thêm vách sáng có tính ngăn cách vô cùng tốt, ngay cả một chút khí tức của Lục Vân cũng không cách gì truyền ra.

Thời gian, trôi qua trong sự chờ đợi của mấy người Trương Ngạo Tuyết. Khi Vách sáng sau vài lần thu vào nở ra, cuối cùng phát nổ, làn sáng khuếch tán của nó bao trùm bốn phía.

Tiếng sấm đécat tai, chớp điện chói mắt. Khi mọi thứ bình thường trở lại, chỉ thấy Lục Vân đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, dường như có vài phần mệt mỏi.

U Minh ma long thân thể không thấy, nhưng lại thấy một người đàn ông anh tuấn, bề ngoài chừng hơn ba mươi tuổi, trên người có cặp mắt tà ác của Âm Đế, đôi cánh đỏ hồng của Thiên Sát, mái tóc dài đỏ tươi của Lôi Thiên, còn có một bộ giáp vảy của U Minh ma long.

Người đàn ông đó vẽ mặt hờ hững, lạnh lùng tàn khốc nói:

- Lục Vân, người mạnh mẽ khiến ta bất ngờ.

Lục Vân mỉa mai nói:

- Thủ đoạn của ngươi khiến ta thất vọng. Bất quá ngoại hình không tệ, ngươi tự mình cho là tên gì đây?

Người đàn ông đó kiêu ngạo nói:

- Sự xuất hiện của ta chính là hủy diệt mọi thứ tồn tại, ngươi cứ gọi ta là Tử Thần được rồi.

Nghe vậy thất kinh, Lục Vân trầm giọng nói:

- Nhớ lại Vu Thần đã từng nói với ta: Theo truyền thuyết, nếu như có người cười rống đen đạp mây xuất hiện, hẳn chính là Tử Thần của địa ngục, không ngờ được hôm nay cuối cùng đã ứng nghiệm hoàn toàn. Bất quá, không biết ngươi là Tử Thần bất hủ phách người hay là đã bị định sẵn Ôn Thần phải chết?

Tử Thần hợp thể của bốn người quát lên:

- Ta chính là Tử Thần nắm đại quyền sinh sát mọi vật, gặp phải ta, cho dù là ai đều phải chết!

Lục Vân ngạo nghễ nhìn lên trời, nghi ngờ nói:

- Đúng vậy chẳng? Kiếm của ta vừa hay được gọi là Diệt Thần kiếm, bây giờ hãy để linh giáo sự lợi hại của Tử Thần người.

Tiên tay vung lên, Phá Thương bay lên trời, hào quang bảy màu phân bố khắp tầng mây. Bốn bề, vô số làn kiếm như những con cá bơi trong biển, theo lời sắp xếp thành trận vuông, các mũi kiếm khê run lên, phát ra tiếng kiếm ngâm êm tai, như gió biển thổi êm quanh quần hai người.

Cảm ứng được ý niệm giết người trong lòng Lục Vân, Tử Thần tự phụ nói:

- Lục Vân, thực lực người phi thường, nhưng chỉ nói về sức mạnh, người còn kém ta một chút. Chỉ bằng vào điều này, người hôm nay khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Nói rồi hai tay giang ra, hai cánh cũng giang ra, sức mạnh toàn thân phát ra ngoài hình thành một khu vực màu đen thẫm quỷ dị bao phủ phương viên vài chục trượng. Bên trong khu vực này ngập đầy sức mạnh tuyệt sát, dễ dàng nghiền nát những làn kiếm Lục Vân phát ra trước đó.

Hiểu được ý nghĩ của Tử Thần, Lục Vân thôi tự phụ, thân thể hơi loáng lên, ý nghĩ trong lòng lập tức hiển hiện, tám mươi phân thân tản ra xung quanh Tử Thần với chàng ở giữa, vừa hay tạo thành chín lần chín, khí tức tất cả kết nối, khí mạch liên thông.

Hoàn thành những điều này rồi, Lục Vân không chút chậm trễ, từng phân thân đồng thời bắt quyết thi triển pháp thuật, thủ thế và phương vị chia thành ba loại, tổng cộng là hai mươi bảy loại biến hóa đồng thời thi triển.

Trong lúc này, ba loại biến hóa đại biểu cho âm nhu, dương cương, âm dương kết hợp tạo thành ba loại sức mạnh. Bao gồm căn bản biến hóa của mọi thứ trên thế gian, dùng phương thức vô cùng huyền diệu của nó tạo dựng lên thân thể Tử Thần. Sức mạnh hủy diệt tuyệt sát gặp phải sức mạnh âm dương huyền bí, hai bên tương sinh tương khắc, cứ giằng co lẫn nhau.

Đến lúc này, Tử Thần tạm thời bị vây khốn bên trong, Lục Vân liền có cơ hội thi triển tuyệt vời những sở trường có thể sử dụng.

Nắm chắc được điểm này, hành động của Lục Vân rất nhanh, người thật chớp mắt đã thoát ra, dùng Phá Thương thần binh cực mạnh làm vũ khí, thi triển lần nữa “Thần Diệt trảm”! Chỉ thấy một cột kiếm bảy màu bắn thẳng tầng mây hết như một cột sáng nổi lên trời đất mang theo sức mạnh vô cùng thần thánh, theo sự khống chế của Lục Vân từ trên trời giáng xuống, đến nơi nào chỗ đó thời gian không gian vụn vụn phát ra những âm thanh rì rì.

Một nhát chém này uy lực kinh trời, ẩn chứa ý niệm cố chấp muốn giết của Lục Vân, vượt hẳn bất cứ lần thi triển Thần Diệt trảm nào, chớp mắt đã xuất hiện trước Tử Thần.

Phát hiện được nguy hiểm, ánh mắt Tử Thần biến hẳn, kinh khí toàn thân bộc phát hết như một tiếng sấm vang lên giữa trời trong, lập tức đánh tan sức mạnh âm dương trói buộc của Lục Vân, thân thể chớp mắt đã khôi phục lại tự do.

Lần này, Tử Thần không hề né tránh, hần chỉ quát to một tiếng, tay phải vung lên thành một vòng tròn giữa không trung, sau đó dùng ngón tay thay đao chém xuống, phát xuất một làn đao mạnh mẽ, quyết liệt, kinh khủng, chính là tuyệt học của Thiên Sát – Cửu Chuyển Thiên Sát trảm!

Thần Diệt trảm đối đầu với Thiên Sát trảm, đây chính là lần giao tranh thứ ba. Khác với dĩ vãng, lần này Thần Diệt trảm của Lục Vân bị Thiên Sát trảm của Tử Thần mạnh mẽ hất văng ra. Từ đây có thể nhìn ra, Tử Thần tuy ra tay hơi chậm, nhưng thực lực lại rõ ràng mạnh hơn Lục Vân. Đây chính là nguyên nhân hần thắng được.

Từ xa nhìn lại, Trương Ngạo Tuyết đang quan sát vẻ mặt biến hẳn, ưu tư nói:

- Thần Diệt trảm mạnh nhất của Lục Vân cũng không đối phó được Tử Thần, xem ra tình hình không được ổn.

Biết nàng nói hơi uyển chuyển, Thương Nguyệt than nhẹ:

- Chưa đến lúc cuối cùng, chúng ta chớ nên bỏ đi niềm tin. Tin chắc Lục Vân sẽ không khiến chúng ta phải thất vọng!

Trương Ngạo Tuyết liếc nàng, cười khỏ, ánh mắt nhìn lại Bách Linh hỏi ý kiến.

Bách Linh trầm ngâm một lúc, mở miệng nói:

- Hiểu biết của chúng ta với Lục Vân còn thua xa tiên tổ của chàng, hay là hỏi lại ý kiến của tiên tổ xem thế nào.

Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt suy nghĩ thấy có lý, cùng lúc nhìn về kẻ nghịch thiên ở cách vài trượng. Biết được suy tưởng của ba cô, kẻ nghịch thiên nhẹ nhàng nói:

- Thiên Địa Vô Cực của Lục Vân đã đến mức cực hạn, bằng vào đó nó sẽ không thua Tử Thần. Nhưng muốn thắng thì phải coi nó đã lĩnh hội được nhiều ít trong Vạn Diệt Cổ Động.

Trương Ngạo Tuyết nói:

- Ý của tiên tổ cho là Lục Vân còn có tuyệt chiêu lợi hại, nhưng tu vi như thế nào phải nhìn vào thiên phú của chàng?

Kẻ nghịch thiên không nói, chỉ hơi hơi gật đầu, mơ hồ có vài phần quan tâm trong đó.

Chuyển mình chín lần trong không trung, Lục Vân ổn định thân thể, khuôn mặt hơi tái nhợt. Vừa rồi, chàng và Tử Thần đánh thắng một chiêu, thân thể bị thương tổn cực nặng. May mà chàng có thân thể bất diệt, khả năng chữa trị tự động vô cùng kinh người, lại thêm thuật Trọng Sinh Hoàn Nguyên, gần như chỉ chớp mắt đã loại trừ tai họa ngầm trong cơ thể.

Bên này, tình hình Tử Thần không khác Lục Vân nhiều lắm, sau khi trọng thương nhanh chóng hồi phục, tựa như không có bị gì, nhưng ánh mắt thêm vài phần oán hận. Lắc mình, hai người đồng thời tiến gần, khi khoảng cách ba trượng giương mắt giận dữ chờ đợi, giữa hai bên tràn ngập ý tưởng giết chóc, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bộc phát kịch chiến.

Tử Thần vẻ mặt hồ hững, âm hiểm nói:

- Lục Vân, đã qua ba chiêu, ngươi còn tuyệt chiêu nào chớ ngại đem ra.

Lục Vân nói:

- Muốn biết cũng không khó, chỉ sợ ngươi tiếp không nổi mà thôi!

Chữ thôi còn ở cửa miệng, thân thể Lục Vân hóa thành ngàn vạn, dùng tốc độ kinh người phối hợp với kiếm quyết mau lẹ, lại thêm Phá Thương thần binh thể hiện giao chiến kịch liệt. Khinh bỉ bật cười, Tử Thần nói:

- Ngươi cho là chỉ bằng tốc độ mau lẹ có thể tạo nên thương tổn cho ta chăng? Ngươi quả thực đã coi thường ta rồi.

Hai tay bắt chéo, thân thể xoay tròn, kinh phong chuyển động hình thành một vùng xoáy mạnh mẽ với uy lực dời non lấp biển, khiến toàn bộ làn kiếm đến gần đều vỡ nát.

Lục Vân hơi chấn động khiếp hãi, nhưng chàng không hề dừng lại, chàng làm như vậy chỉ muốn xác định Phá Thương thần binh của mình có thể tạo nên thương tổn trực tiếp nào cho Tử Thần hay không.

Giao chiến mau lẹ khiến người hoa mắt, hai kẻ mạnh tuyệt thế thi nhau thể hiện sở trường của mình trên tầng mây, các loại pháp quyết kỳ lạ cổ quái, các loại ánh sáng lưu động rực rỡ chói mắt, Trương Ngạo Tuyết mấy người hãi hùng khiếp đảm.

1114. Chương 1116 – Thiên Địa Vô Cực - Phần 2 (đại Kết Cục)

Người trước chú trọng thực lực, ra tay bằng sức mạnh, người sau pháp quyết huyền diệu, xuất chiêu ở khí thế, hai bên đều có sở trường, thực lực tổng hợp không khác biệt lớn. Như vậy, giữa hai người thắng bại khó lường, nhất thời giằng co không phân thắng bại.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không khí càng lúc càng khẩn trương.

Theo sự giao chiến lâu dần, Tử Thần và Lục Vân đều hiểu rõ đối phương càng sâu sắc, biết được làm như vậy có đánh đến hơn mười ngày mười đêm cũng không có kết quả. Vì thế muốn phân sống chết thì phải thi triển thủ đoạn phi thường.

Cần nhắc những chuyện này, Tử Thần ngừng tay trước tiên, quát to:

- Lục Vân, chúng ta cứ giằng co mãi vậy không ý nghĩa, hay là làm trực tiếp đi, một chiêu kết thúc.

Thu lại thế công, vẻ mặt Lục Vân nghiêm túc, lạnh nhạt nói:

- Có thể được, nhưng trước hết người hãy trả lời ta một câu.

Tử Thần cười lạnh nói:

- Sắp quyết sinh tử, hà tất phải lãng phí thời gian đây?

Lục Vân lạnh lùng nói:

- Chính bởi vì phải phân sống chết, vì thế có một số câu tốt nhất nói rõ để tránh phải tiếc nuối.

Tử Thần cười khinh bỉ trả lời:

- Cũng được, để cho người được hiểu rõ rõ ràng rồi chết. Hỏi đi, có chuyện gì đây?

Lục Vân ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói:

- Người khiến Lôi Thiên hấp thu sức mạnh của Thiên Sát và Địa Âm, hẳn không phải đơn giản như người đã nói trước đó phải không?

Tử Thần vẻ mặt hơi biến, âm hiểm lạnh lùng nhìn Lục Vân, nói từng câu từng chữ:

- Lục Vân, người rất thông minh, bất quá cho dù người biết rõ nguyên nhân cũng không có tác dụng. Bởi vì điều này không hề quan hệ chút nào đến trận chiến sinh tử giữa hai ta.

Lục Vân cười lạnh nói:

- Nếu đã không có quan hệ, người hà tất phải giấu diếm?

Tử Thần trong lòng giận dữ, hận thù nói:

- Không nói là tốt cho người, nếu người muốn truy tìm nguyên nhân, thế ta sẽ nói cho người biết. Thiên Sát, Địa Âm vốn có thuộc tính sức mạnh rất khác biệt với ta. Nói đơn giản, ta và Âm Đế dung hợp thì cơ hội thành công rất lớn, dung hợp với Thiên Sát cơ hội thành công rất thấp. Hơn nữa, ba người chúng ta trực tiếp dung hợp với nhau, thực lực nguyên thần ba phe quyết định không lớn lắm, ý thức của ai chiếm cứ được vị trí chủ đạo khó xác định. Vì thế, Lôi Thiên trở thành môi giới trung gian, cơ thể hắn ẩn chứa ẩn ký sinh mạng của Thiên Sát, Địa Âm có thể dung hợp sức mạnh giữa bọn họ hoàn mỹ, hơn nữa còn phát huy đến cực hạn. Đến lúc đó, ta lại nuốt lấy hắn, mọi thứ đều thuận lợi hơn nhiều.

Bật cười lạnh lẽo, Lục Vân nói:

- Nói đi nói lại, người ngoại trừ sợ chết còn không muốn người khác chiếm lấy sức mạnh và ý thức của người.

Tử Thần gào thét giận dữ:

- Không sai. Bây giờ chuyện phải hỏi cũng đã trả lời, chuẩn bị chịu chết đi thôi.

Lục Vân bật cười thần bí, vẻ mặt kỳ dị hỏi:

- Người khẳng định sau một chiêu, người chết chính là ta mà không phải là người sao?

Tử Thần tự phụ đáp:

- Hai ta giao chiến đã lâu, người có làm thế nào, có bao nhiêu thực lực ta đều hiểu rõ ràng. Lần này người định sẵn phải chết, ha ha ha ...

Lục Vân điềm nhiên đáp:

- Ít ra binh khí trong tay ta có uy hiếp rất lớn đối với thân thể người.

Tử Thần khinh bỉ nói:

- Chỉ bằng một điểm này, người tối đa chỉ có thể khiến ta bị thương, nhưng người lại phải chết không nghi ngờ gì.

- Phải vậy chăng? Thế thì người hãy nhìn cho rõ.

Âm thanh lạnh lùng ẩn chứa kiên định vô cùng phát ra từ miệng Lục Vân. Thời khắc đó, toàn thân Lục Vân ánh vàng rực rỡ, linh khí tiềm tàng trong kinh mạch dần dần tăng lên theo một tần suất nhất định, hết như sóng biển từng đợt tiếp nối từng đợt khuếch tán ra bốn bề.

Giữa bầu trời, gió lớn cuồng loạn bắt đầu trở nên có quy luật vây phủ quanh người Lục Vân, với tốc độ nhanh đến kinh người, chỉ trong sát na đã vây phủ phương viên vài ngàn dặm, khiến cho cả bầu trời ánh vàng kim ngàn trượng, núi non dưới chân sáng ngời vô cùng.

Những điều này gần như chỉ là bước bắt đầu. Tiếp theo, cảnh tượng thần kỳ càng lục tục xuất hiện.

Trước hết, trong thế giới vàng kim ngập đầy trời đất, làn sáng màu xanh huyền hội tụ như mây, hàng nghìn hàng vạn phân bố từng góc nhỏ bầu trời, với Lục Vân và Tử Thần làm trung tâm, khoảng cách giữa hai bên tương đồng, thể hiện tám trận đồ Thái Cực rất lớn, liên tục vận hành không ngừng.

Tiếp đến, quả cầu lửa rừng rực đột nhiên hiện lên giữa bầu trời, hết như những đóa hoa hồng xinh đẹp xảo diệu phân bố trong tám trận đồ, thêm vài phần rực rỡ.

Thứ ba, sóng sáng màu xanh lam ngập tràn vùng lân cận, hình thành một khu vực thần kỳ dày hơn mười trượng, phương viên vài ngàn dặm, các loại sinh vật cái gì cũng có trong đó, chủ yếu là quỷ hồn, ma linh, yêu thú.

Chăm chú nhìn cảnh tượng này, Tử Thần vẻ mặt biến hẳn, giận dữ rống lên:

- Lục Vân đáng khinh, trước đây người không ngờ ẩn giấu thực lực, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Hai mắt trừng trừng, hai tay giơ cao, hai cánh vẫy lên, mái tóc dựng đứng. Thời khắc này, Tử Thần thúc động sức mạnh toàn thân, dùng ý niệm cố chấp kiên định vô cùng, không hề lưu lại chút gì thì triển ra hết, uy lực của nói lập tức tăng lên gấp mười, gấp trăm lần.

Vùng lân cận, thế giới màu vàng kim chớp mắt đã vận vẹo đen kịt, từng đợt từ người Tử Thần mở rộng ra, vùng sáng màu đen kéo dài về phía sau lập tức che phủ tất cả nỗ lực trước đây của Lục Vân, khiến cho một nửa bầu trời đen ngòm như mực, chớp điện sấm sét ầm ầm không ngừng.

Ở tại chỗ, ánh mắt Tử Thần đảo tròn ánh lên bốn bóng người chia ra là Ma Long, Thiên Sát, Lôi Thiên, Địa Âm. Cả bốn lúc thì dung hợp lúc lại phân ly, khi thì trên người Tử Thần thể hiện đặc tính của từng người, lúc thì tổng hợp lại hiện lên.

Trên đỉnh đầu, hai tay giơ cao của Tử Thần hướng lòng bàn tay vào nhau hợp thành góc nghiêng chừng ba mươi độ. Lòng bàn tay trái phát ra ngọn lửa màu đỏ thẫm, lòng bàn tay phải phát ra ngọn lửa màu đỏ sậm, hai bên giao nhau hình thành một cột sáng to lớn dựng thẳng lên trời, đang từ từ chuyển hóa thành một ngọn đao ánh sáng theo sự hội tụ sức mạnh, ngoại hình của nó không ngờ dung hợp đặc tính của cả Tàn Hồn Toái Tâm nhận của Âm Đế và Tuyệt Diệt Thiên đao của Thiên Sát.

Khí thể của binh khí sắc bén vô danh này kinh người, hết như một ác ma, từ khi xuất hiện đã bắt đầu điên cuồng nuốt lấy mọi thứ, sức mạnh to lớn của nó trực tiếp gây nứt nẻ không gian lân cận.

Trên lưng của Tử Thần, hai cánh sáng vẫy lên không ngừng. Mỗi lần vẫy, vùng sáng đen ngòm sau lưng lại rung động kịch liệt, hết như bề mặt đại dương dậy sóng, bắn ra vô số sóng ánh sáng nhỏ bé, hình thành một vùng sương mù đen kịt.

Mới đầu, vùng sương đen lộn xộn vô cùng, không đáng nhắc đến. Nhưng vùng sương đen nhanh chóng phát sinh biến hóa, tự động ảo hóa thành một con rồng đen, trên đầu có Thiên Sát đứng, sau lưng là Lôi Thiên, đuôi đỡ lấy Âm Đế, bốn người ai nấy thi triển sở học, đang dung hợp một chiêu mạnh nhất cả đời lại với nhau.

- Hạo hân kiền khôn, thiên địa vô cực. Tung hoành thất giới, tùy tâm sở dục!

Tiếng quát rung động trời đất, hai tay chấp sau lưng đột nhiên giơ lên, toàn thân Lục Vân ánh sáng bảy màu lưu động, cảnh sắc chói mắt theo đó gia tăng, chỉ chớp mắt đã lên đến cực hạn, khiến cho trời đất bị sức mạnh làm rung động. Hai tay Lục Vân giơ cao, theo thể chống trời, mang theo uy thế trời đất, áp thẳng về phía Tử Thần.

Thân thể run lên, Tử Thần vẻ mặt thất kinh, quát lớn:

- Lục Vân, chỉ bằng vào một chút bản lãnh đó, ngươi còn chưa phải là địch thủ của bổn thần.

Trong lúc nói hai cánh vẫy lên, một luồng sức mạnh thôn tính mọi thứ hùng dũng phát ra, lập tức đánh lui khí thế đáng sợ và luồng sức mạnh kinh trời do Lục Vân phát ra.

So đấu khí thế, Tử Thần lại thể hiện sức mạnh khiếp hãi của mình. Điều này khiến hai mắt Lục Vân hơi khép hờ lại, hai tay giơ cao đột nhiên bắt chéo, kết thành một pháp ấn phát ra một vòng sóng ánh sáng khuếch tán với sức mạnh phá hủy không gì ngăn nổi ép thẳng đến Tử Thần.

Bật cười lạnh lùng, Tử Thần hai cánh lại giương lên, mỉa mai hỏi:

- Lục Vân, đây là chiêu mạnh nhất của ngươi chăng?

Nghe ra được sự khinh miệt trong lời nói của Tử Thần, Lục Vân ý nghĩ xoay chuyển, ánh bảy màu toàn thân phóng ra, sức mạnh bá tuyệt trời đất uy nghiêm vô cùng chớp mắt đã khuếch tán khiến cả thể giới rung động, mây gió biến ảo, Tử Thần kinh khiếp.

- Tử Thần, ngươi thật muốn thấy được một chiêu mạnh nhất của ta chăng?

Nghe vậy bật cười như điên, Tử Thần đáp:

- Lúc này đây, ngươi cho bổn thần còn có tâm tư chơi đùa với ngươi sao?

Lục Vân vẻ mặt lạnh lùng, toàn thân ngập tràn khí thế vương giả hệt như bá chủ trời đất, giọng nói uy nghiêm lên tiếng:

- Thấy rồi ngươi sẽ hối hận!

Tử Thần gào to:

- Hối hận? Quả thật cuồng vọng! Bây giờ để cho ngươi biết được tuyệt chiêu lợi hại nhất của ta – Diệt Tuyệt Thiên Địa!

Dứt lời, Tử Thần hai tay giơ cao đan xen biến chuyển phát ra một luồng sức mạnh xoay tròn thúc động ngọn đao sáng vô danh trên đỉnh đầu chuyển động, từ đó sản sinh sức mạnh thôn tính kinh người, càng khiến phạm vi ảnh hưởng vạn vạc không gian gia tăng, hơn nữa còn bộc phát sức phá hủy cực kỳ đáng sợ.

Hoàn thành những điều này rồi, Tử Thần ngửa mặt kêu dài, một ý niệm hận trời tiêu diệt, oán độc, chém giết phân bố khắp trời đất. Thời khắc đó, hai tay Tử Thần đột nhiên chém xuống, khổng lồ ngọn đao sáng xoay tròn trên đỉnh đầu cùng với sức mạnh tà ác có khả năng thôn tính, tiêu hủy đánh ra một chiêu tuyệt diệt tất cả.

Đồng thời, trong vùng sáng đen ngòm sau lưng Tử Thần, Ma Long, Thiên Sát, Âm Đế, Lôi Thiên bốn chiêu công kích mạnh nhất dung hợp lại, hóa thành luồng sức mạnh vạn ác, nhanh chóng theo việc ngọn đao sáng chém xuống để phát ra một chiêu âm độc và tàn khốc.

Chăm chú nhìn Tử Thần, Lục Vân vẻ mặt nghiêm túc, hai tay bắt chéo kết ấn nhanh chóng buông ra, tay phải hướng lên đầy tới. Bốn bề, làn sáng rực rỡ lay động không ngừng, ánh Phật màu vàng kim nhấp nhô dao động, tám trận đồ Thái Cực lại hấp thu trời đất rồi truyền vào trong người Lục Vân, khiến toàn thân chàng phát sáng hệt như một thiên thần.

Cũng đúng lúc đó, trên trán Lục Vân hào quang lóe lên, Phá Thương thần binh bay ra đón gió to lên, tự động hấp thu linh khí trời đất, mang theo sức mạnh núi non tiêu diệt trời đất chém thẳng xuống Tử Thần.

- Tử Thần, bây giờ để cho người được biết thực lực chân chính của người thừa kế Vạn Diệt. Vạn diệt trăm, thiên địa toàn, cửu châu thập địa đoạn trần duyên. Thương khung diệt, kiên khôn tàn, thiên thu vạn thế hận liên liên! (1)

Tay phải phát lên nắm chắc Phá Thương thần kiếm, Lục Vân ra chiêu tuyệt học mạnh nhất của Vạn Diệt Cổ Động – Vạn Diệt trăm!

Phép chém này là bảo vật trấn động của Vạn Diệt Cổ Động, có sức mạnh tiêu diệt mọi phép, trước đây ẩn chứa trong Diệt Thần kiếm, sau khi Lục Vân đạt được “Thiên Địa Vô Cực” liền kích thích nó vỡ ra, từ đó trở thành tuyệt kỹ cực mạnh của chàng!

Vạn Diệt xuất hiện, trời đất thương khóc, Phá Thương hiện ra, núi sông đảo loạn!

Thời khắc đó, khi Lục Vân thi triển một nhát chém cực mạnh, cả trời đất rung động không thôi, khắp mặt đất nổi gió cuồng loạn, núi non sông suối biến sắc. Một ngọn khí giết sạch ngập đầy sức mạnh hủy diệt phá vỡ chui ra mang theo uy thế kinh thiên động địa, đón lấy một nhát chém cực mạnh kia của Tử Thần.

Uy danh dọa người, khí thế kinh trời. Đây là một loại hình dung mọi thứ xảy ra giữa hai người, nhưng trong đó còn ẩn chứa nhiều chi tiết quan trọng nhưng lại không thể bỏ qua được.

Công kích của Tử Thần ẩn chứa sức mạnh vạn ác “Diệt Tuyệt Thiên Địa”, xem ra đen ngòm đến kinh người, nhưng trên thực tế khi ngọn đao sáng rọi chiếu cơ hồ không thể nhìn được. Thêm nữa, khi nhát chém của ngọn đao sáng này đi đến đâu, không gian uốn vặn, bất kỳ khí tức nào cũng đều che phủ, chuyện này khiến nó càng thêm bí mật và âm hiểm.

Tổ hợp công kích như vậy, uy lực của ngọn đao sáng còn kém so với uy lực của loạt tấn công đến sau. Như vậy, khi đao sáng đánh mạnh Lục Vân rồi, công kích sau đó chớp mắt đã đến, thế như chẻ tre, tất có thể lập tức tiêu diệt được Lục Vân. Đương nhiên, đây chỉ là góc nhìn cá nhân của Tử Thần.

Về phía Lục Vân, Phá Thương thần binh phát xuất Vạn Diệt trăm ngoại trừ thanh thế khiếp người, đặc điểm lớn nhất chính là khi chém xuống, năm lần nảy ra khỏi không gian.

Biến hóa này rất kỳ quái, mấy người Trương Ngạo Tuyệt đang quan sát và Tử Thần đều phát hiện được, nhưng lại đều không hiểu được sự quan trọng bên trong. Thật ra, quá trình này rất đơn giản. Sau khi Lục Vân nắm vững binh khí thần thánh Phá Thương rồi, khi tay phải chém xuống, binh khí thần thánh Phá Thương và ngay cả Vạn Diệt trăm chém ra liền biến mất bốn lần, năm lần hiện lại.

Nói cẩn thận, Vạn Diệt trăm từ lúc hướng thẳng lên trời đến khi chém xuống, góc độ giữa hai phương vừa hay tạo thành góc chín mươi độ. Trong đó, Phá Thương thần binh ban đầu hoàn toàn hiện rõ trước mắt mọi người. Nhưng khi khu vực nó chém xuống tiến đến phương tạo thành góc hai mươi độ, Phá Thương thần binh đột nhiên không còn thấy.

Sau đó, cứ cách mỗi mười độ lại biến mất một lần. Như vậy liền hình thành việc xuất hiện ở góc độ một, ba, năm, bảy, chín mươi độ và hai, bốn, sáu, tám mươi độ lại biến mất trong không gian vừa phải.

Tình hình này bởi vì liên quan đến tốc độ không rõ ràng, gần như chỉ trong chớp mắt, công kích hai bên đã va chạm vào nhau. Lúc này, Tử Thần của dị giới và Lục Vân của nhân gian giao chiến sống chết, sức mạnh hai người khiến người nghe phải khiếp đảm, vụ nổ của nó trùm khắp trời đất có thể nói sông rạch xoay chuyển, núi non biến sắc.

Trong đó, đáng quan trọng nhất chính là “Diệt Tuyệt Thiên Địa” đấu với “Vạn Diệt trăm”.

Từ tổng thể mà nói, cao độ hai người ngang bằng thành một đường, thời gian hai người ra tay cũng không khác nhau nhiều. Như vậy, ngọn đao sáng xoay tròn trên đầu Tử Thần chém xuống, gặp phải nhát chém của Phá Thương thần binh do Lục Vân phát ra, góc độ vừa đúng chín mươi độ, hai người ai nấy chém xuống bốn mươi lăm độ.

Lúc này, Phá Thương thần binh của Lục Vân vừa đến khu vực góc độ bốn mươi đến năm mươi độ, đúng vào giai đoạn xuất hiện. Như vậy rồi, lần đầu hai người va chạm kịch liệt, vì thế sức mạnh hủy diệt tạo ra mạnh mẽ, đó có thể nghĩ ra được. “Diệt Tuyệt Thiên Địa” chính là một tuyệt chiêu mạnh nhất của Tử Thần, có thể khiến sức mạnh bản thân chỉ chớp mắt đã đuổi ra gấp mười lần, từ đó có thể bộc phát sức

mạnh hủy diệt khó mà tưởng tượng được. Với sức mạnh trước mắt của Tử Thần, một chiêu này mạnh mẽ vô cùng, không cần nói cũng biết được.

“Vạn Diệt trăm” của Lục Vân là bảo vật trấn động của Vạn Diệt Cổ Động, uy lực của nó mạnh có thể tiêu diệt vạn vật, nhưng có một bí ẩn. Điều này có liên quan đến việc bốn lần biến mất, năm lần xuất hiện.

Thật ra, Vạn Diệt trăm sở dĩ lợi hại không phải khi mới phát xuất có sức mạnh hủy diệt vạn vật, mà trong quá trình chém xuống dùng tốc độ tăng trưởng tăng lên gấp mười lần.

Nói đơn giản, khi Lục Vân phát xuất Vạn Diệt trăm, nó ẩn chứa sức mạnh hội tụ toàn thân của chàng, vì thế tương đối kinh người. Nhưng điều càng kinh hãi hơn chính là khi Vạn Diệt trăm lần thứ nhất biến mất, lần thứ hai xuất hiện thì uy lực đã tăng lên gấp mười lần.

Đợi đến khi biến mất lần thứ hai, lần thứ ba xuất hiện thì uy lực của nó đã tăng gấp mười lần so với lần thứ hai. Với sự tăng lên như vậy, khi lần thứ năm xuất hiện, uy lực của Vạn Diệt trăm so với lần xuất phát đã tăng gấp vạn lần. Điều đó không khiến người ta sợ hãi sao?

Hiện nay, lần thứ nhất Tử Thần và Vạn Diệt trăm của Lục Vân gặp nhau, uy lực Vạn Diệt trăm đã tăng lên gấp trăm lần, hai bên không cách xa nhau lắm, vì thế dưới ảnh hưởng của tốc độ và thời gian, hoàn toàn không thể hiện rõ ràng điều gì cả.

Sau đó, khi Vạn Diệt trăm của Lục Vân sau hai lần biến mất, khiến cho công kích của Tử Thần thể hiện sở trường mạnh mẽ, chém rách một đường giữa không gian trên đầu của Lục Vân, hệt như chớp điện không ngừng đánh thẳng xuống Lục Vân.

Cách đó vài dặm, bốn người Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên được Tứ Linh thần thú bảo hộ quan sát cẩn thận. Khi Lục Vân thi triển tuyệt chiêu, Hải Nữ hưng phấn đến kêu to lên, Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Bách Linh lại cười không nổi. Bởi vì bọn họ không biết uy lực của Vạn Diệt trăm như thế nào, chỉ bằng suy đoán khó mà tránh khỏi lo lắng, vì thế tâm tình rất phức tạp.

Tứ Linh thần thú tâm hồn chấn động, nó đã liên tục lùi lại bốn lần để giảm bớt áp lực cho bản thân, đáng tiếc bốn cô vì quá quan tâm Lục Vân nên hồn nhiên không biết.

Khi Vạn Diệt trăm xuất hiện lần thứ năm, bầu trời xuất hiện sự dị thường. Phá Thương thần binh hình thành thanh kiếm hủy diệt, nguyên gốc làn sáng bảy màu chói mắt đã đen ngòm như mực, khiến cho cả bầu trời chớp điện sấm sét, vô số vết rách không gian vạn vạo biến hình, truyền đến từng luồng hào quang màu đen, hội tụ lại trên Phá Thương thần binh.

Thấy vậy, Tử Thần giận dữ gào thét, không cam lòng kêu rống lên:

- Không! Không thể nào! Ta mới là người mạnh nhất, không thể nào như vậy!

- Vĩnh biệt đi, Tử Thần! Vạn Diệt chém xuống, duyên trần đã hết rồi!

Âm thanh nhàn nhạt cùng với mùi vị phiêu dật hệt như đau thương cho ai đó ẩn chứa một chút thê lương.

Có lẽ, khi một kiếm hủy diệt chém xuống, Lục Vân là một thiếu niên kiên cường cũng ít nhiều cảm thấy đau thương.

Một chiêu cực mạnh che phủ hết làn sáng. Khi nhân gian bị bóng đen che phủ, vô số ánh mắt đều nhìn lên bầu trời, ở đó có làn sáng kỳ lạ nhàn nhạt, thỉnh thoảng lay động, khi lại dừng, khi xuất hiện lúc lại ẩn núp.

Cảnh tượng này kéo dài rất lâu, cả nhân gian bất kể là nhân sĩ tu chân hay là bá tánh tầm thường, cho dù là yêu ma quỷ quái hay là thú vật cây cỏ đều cảm nhận được.

Thời gian chậm chậm trôi qua trong yên tĩnh. Khi bầu trời dần dần sáng tỏ, người ta mới kinh ngạc phát hiện, bầu trời vốn đen tối lúc này đã hiện lên một luồng ánh sáng vàng ẩn chứa trên biển mây.

Giây lát, mây trắng tan đi, Thái Dương đã lâu không thấy lại xuất hiện mỉm cười, chiếu rọi khắp mặt đất sức sống bừng bừng, trăm hoa đua nở. Ký ức xinh đẹp trước đây lại quay về bên cạnh nhân loại.

Trên biển mây, Lục Vân ngạo nghễ chín tầng trời, khuôn mặt anh tuấn hiện nụ cười có mấy phần phức tạp. Thời khắc này, khi Tử Thần chết đi, mọi ân oán đều mất hết hoàn toàn, trong lòng chàng đột nhiên nảy sinh một cảm giác mê man.

Bản thân trước đây lập chí muốn vượt khỏi chín tầng trời! Vì thế không tiếc vào sinh ra tử một mình giao chiến cả thiên hạ. Nhưng hiện nay, bản thân có thể xem là hoàn thành tâm nguyện được hay chưa?

Điểm này, chàng không biết được. Có lẽ khi một đoạn đường đã kết thúc, làm người đứng ở điểm cuối ít nhiều đều có cảm giác mất mát.

Gió, thổi lên ào ào mang theo mấy phần tươi mát, thổi qua người chàng.

- Sư phụ, người lợi hại thật!

Thanh âm của Hải Nữ đã cắt đứt suy tư của Lục Vân.

Ngừng đầu, Lục Vân vẻ mặt hơi mỉm cười, đưa tay đỡ lấy Hải Nữ đang bay đến, ôm nó trước ngực, thân thiết lên tiếng:

- Đừng ngưỡng mộ sư phụ, con sau này chỉ cần nỗ lực thì còn mạnh hơn sư phụ nữa.

Hải Nữ vẻ mặt cười duyên, hưng phấn nói:

- Sư phụ yên tâm, Hải Nữ nhất định sẽ nỗ lực.

Bên cạnh, ba cô Trương Ngạo Tuyết và Hoàng Thiên đã đến kịp, ai cũng quan tâm nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

Mỉm cười gật đầu, Lục Vân dời ánh mắt nhìn đến kẻ nghịch thiên ở xa, hỏi han:

- Tiên tổ, mọi thứ nơi này đã kết thúc rồi, người có muốn cùng Vân nhi quay về cố hương không?

Kẻ nghịch thiên cười nói:

- Tử Thần chết rồi, nhưng không có nghĩa mọi thứ kết thúc. Con còn phải lấp đi cửa thời không này.

Lục Vân ánh mắt đảo tròn, nghiêng đầu nhìn đến vầng mây sáng ở ngoài vài dặm, nghi hoặc nói:

- Chỗ đó không phải bị tiên tổ phong ấn rồi mà?

Kẻ nghịch thiên nói:

- Phong ấn chỉ được một thời gian, không thể cả đời được. Con có thuật “Trọng Sinh Hoàn Nguyên” có thể khôi phục lại cửa thời không này, ngăn cách đường nối giữa Dị giới và nhân gian. Đương nhiên, thế sự khó liệu, an bài của định mệnh không nhất định mọi một chuyện đều phải thay đổi nó. Được, ta phải đi rồi, cuộc đời của con cứ từ từ mà thưởng thức!

Nói rồi lóe lên biến mất, để lại vài tiếng cười và một câu ngâm nga như có như không vang vọng giữa không trung.

- Nghịch thiên tử, Vạn Diệt đồ, tương phùng nhật, Thất giới vô ... (2)

- Té ra từ khi bắt đầu chúng ta đã lý giải bị sai rồi.

Hơi cảm xúc, Bách Linh nhẹ nhàng nói. Thương Nguyệt điềm đạm cười nói:

- Cho dù thế nào, chúng ta cuối cùng đã có thắng lợi, mọi người phải cao hứng mới phải.

Trương Ngạo Tuyết mỉm cười nói:

- Thương Nguyệt nói đúng, chúng ta phải quên hết những điều không vui, cao cao hứng hứng đối mặt với tương lai. Bây giờ, đợi Lục Vân lấp đi cửa thời không rồi, chúng ta liền quay về nhà!

Nghe vậy, Lục Vân cười nói:

- Được, huynh đi làm chuyện đó đây.

Nói rồi buông Hải Nữ ra, một mình đi về phía trước. Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Hải Nữ chăm chú nhìn theo hình bóng Lục Vân, vẻ mặt mỉm cười.

Bách Linh lại nhìn Hoàng Thiên bên cạnh, hỏi:

- Người đã có tính toán gì chưa?

Hoàng Thiên nghĩ một chút đáp lại:

- Đợi sau khi ân công khôi phục hình người cho con rồi, con sẽ về giữ tang cha mẹ ba năm. Sau đó sẽ đi hành hiệp thiên hạ để báo đáp đại ân đại đức của ân công.

Bách Linh cười cười, hơi cảm động nói:

- Chỉ cần người một lòng hướng thiện, tương lai nhất định sẽ dương danh thiên hạ, đến lúc đó cha mẹ người cũng sẽ cao húng và tự hào vì người.

Hoàng Thiên giọng kiên định đáp lại:

- Con nhất định sẽ không khiến cha mẹ thất vọng!

Lúc này, Lục Vân trở về vừa hay nghe được câu nói của Hoàng Thiên, cười nói:

- Được, có nghị lực! Bây giờ để ta khôi phục hình dạng con người cho người.

Nói rồi tay phải phát lên, một luồng sáng màu vàng lóe qua, Hoàng Thiên lập tức kêu lên thảm thiết, toàn thân ánh sáng huyền ảo lay động, kéo dài trong giây lát, sau đó liền khôi phục lại hình dạng con người bình thường.

Quỳ xuống giữa không trung trước mặt Lục Vân, Hoàng Thiên cảm kích nói:

- Đại đức của ân công, Hoàng Thiên cả đời sẽ ghi nhớ mãi trong lòng.

Đưa tay đỡ hấn dậy, Lục Vân nói:

- Người cả đời trải qua không ít sóng gió, hy vọng sau này con đường người đi sẽ tốt đẹp. Đi đi, ngày mai tươi sáng đang chờ người trước mặt.

Hoàng Thiên đứng dậy, sau khi hành lễ chào mọi người liền xoay mình biến mất về phía xa xa.

- Được, chúng ta phải quay về nhà rồi.

Mỉm cười nhìn Trương Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt và Bách Linh, ánh mắt Lục Vân ẩn chứa tình thâm, một vẻ say người hấp dẫn ánh mắt ba cô sâu sắc.

Thời khắc này, khi mọi ân oán kết thúc, ánh mắt bốn người nhìn nhau, một tình cảm thật sự trào lên trong lòng mọi người.

- Thật kỳ quái!

Nhìn bốn người, Hải Nữ vẻ mặt mơ hồ buông ra một câu không hợp lúc. Lục Vân ánh mắt dời đi, vẻ mặt như bình thường, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hơi đỏ mặt, Bách Linh lại hơi xấu hổ mắng:

- Chuyện của người lớn, trẻ nhỏ bớt để ý đi.

Hải Nữ sững sốt, nhìn bốn người, cuối cùng rụt cổ le lưỡi làm mặt quỷ, dẫn Tứ Linh thần thú, Tam Đầu linh xà, cười duyên bay thẳng tới trước, miệng la lên:

- Về nhà ...

Theo sau Hải Nữ, Lục Vân vẻ mặt an tường, điềm nhiên nhìn về phía trước, toàn thân toát ra khí thế văn nhã. Trương Ngạo Tuyết nhìn chàng, ánh mắt toát ra một chút thần thái, nhẹ giọng hỏi:

- Lục Vân, sau này huynh có dự tính như thế nào?

Mỉm cười thâm tình, Lục Vân đáp:

- Sau này tự nhiên là ở bên cạnh các muội, tìm một nơi an tĩnh, sinh hoạt bình thường.

Trương Ngạo Tuyết cười, nhỏ nhẹ nói:

- Đó là ước mơ chúng ta trông chờ đã lâu, cuối cùng đã thành hiện thực rồi.

Thương Nguyệt mỉm cười nói:

- Đúng thế, Thất giới quy về một mối, nhân gian bình định rồi, chúng ta cũng phải đi thôi. Nhưng trước khi đi còn có một số cổ nhân phải đi thăm.

Trương Ngạo Tuyết tán đồng nói:

- Đúng thế, phải tranh thủ đi thăm Vân Phong, Hứa Khiết, Ngọc Loan mấy người.

Lục Vân cười nói:

- Đừng gấp, chuyện đó phải xử lý từng thứ, nếu không các muội làm sao có thể an tâm rời đi đây?

Bách Linh nghe vậy, phản bác lại:

- Chỉ nói bọn muội, huynh không có chuyện gì phải hoàn thành hay là tâm nguyện chưa xong sao?

Lục Vân sững người, khiến lòng nhói đau, lập tức một hình bóng rõ ràng đột nhiên nảy lên trong lòng!

Thời khắc này, hình bóng đó có khuôn mặt sáng ngời, tuyết vời, đôi mắt u oán ẩn chứa đau khổ trong lòng. Ngẩng đầu, Lục Vân nhìn về phương xa, trong lòng âm thầm tự hỏi: “Vô Song, nàng bây giờ ở đâu?”

Có lẽ ý niệm cố chấp quá mạnh mẽ, hay có lẽ tình cảm chân thật làm xúc động ông trời. Ở một nơi rất xa xăm, một hình bóng trắng như tuyết đi bộ chậm chậm đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về lại phương xa.

Phải chăng gọi hay chẳng? Hình bóng trắng như tuyết run lên khe khẽ, khuôn mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ, sự hận thù trong mắt không hay không biết đã biến mất. Xoay người, hình bóng trắng như tuyết chậm chậm đi, có mấy phần cô độc, có mấy phần đau lòng biến mất trên mặt tuyết.

Phát hiện được sự dị thường của Lục Vân, Bách Linh quan tâm hỏi:

- Lục Vân, chàng sao vậy?

Bất cười diễm nhiên, Lục Vân bỏ đi đau khổ trong lòng, nhìn về phía trước nhẹ giọng nói:

- Huynh đột nhiên nghĩ đến đáp ứng người khác một chuyện, nhưng còn chưa làm được.

Bách Linh nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì mà khiến huynh phải phiền não như vậy?

Lục Vân suy nghĩ một chút, đang chuẩn bị đáp, trong não đột nhiên truyền đến một cảnh tượng. Thấy vậy, Lục Vân trong lòng biến chuyển, chỉ về một ngọn núi lớn cách vài dặm phía trước lên tiếng:

- Mọi thứ quan trọng đều ở đó, chúng ta đi thôi.

Nói rồi lập tức đi trước, ba cô khấn trương theo sát phía sau.

Chỉ vài dặm chớp mắt đã đến. Trong lúc đó, Lục Vân cứ nhìn mãi về bầu trời xa xa, trong lòng nổi lên từng đợt đau thương.

Không biết vì sao chàng không thể nào quên được Ngọc Vô Song. Có lẽ bởi vì áy náy, hay có thể vì tiếc nuối, cũng có thể bởi vì chàng chưa từng đoạt được! Tóm lại, thời khắc này tâm tình chàng rất phức tạp nhưng chỉ có thể ẩn giấu mà thôi.

Núi rừng xanh mướt không phải rộng lớn, chỉ có một thứ duy nhất đáng nhắc đến chính là một cái am trên đỉnh núi. Lúc này, một thiếu nữ áo vàng đang đứng trước cửa, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào trong cửa, cả thân người hết như bức tượng.

- Tâm Nghi!

Âm thanh bất ngờ như tiếng sấm kinh thiên khiến thiếu nữ ngoài am thân thể run lên, chậm chậm quay người lại. Bách Linh hơi cảm xúc nhẹ giọng nói:

- Tâm Nghi, cô chớ làm chuyện điên rồ.

Diệp Tâm Nghi vẻ mặt thê lương, cõi lòng tan nát nói:

- Ngoài trừ con đường đó ra, ta hiện nay còn có thể làm chuyện gì được?

Bách Linh an ủi:

- Cô còn rất trẻ, rất nhiều chuyện đều có thể xảy ra, cô hãy nghĩ thoáng ra một chút.

Diệp Tâm Nghi cười cười, vô cùng đau khổ.

- Đời này ta đã không còn tương lai, các người đi đi.

Dứt lời xoay người chậm chậm đi về phía am. Bách Linh vẻ mặt ảm đạm, muốn mở miệng nhưng cuối cùng lại ngừng, bất đắc dĩ thở dài.

Lục Vân lắc mình ngăn lại trước mặt Diệp Tâm Nghi, trầm giọng nói:

- Cô làm như vậy có suy xét đến cảm xúc của sư phụ cô không?

Diệp Tâm Nghi ngừng lại nhìn chàng, ánh mắt rất phức tạp, thê lương nói:

- Ta có lỗi với sư phụ, ta ...

Lục Vân nói:

- Cô muốn nghe sư phụ cô nói hay chẳng?

Diệp Tâm Nghi chấn động thân thể, âm thầm cúi đầu, trầm ngâm không đáp. Lục Vân thấy nàng như vậy, than nhẹ:

- Sư phụ cô rất lo cho cô, người sợ cô một mình ở ngoài bị khổ sở, hy vọng cô quay về bên cạnh người.

Diệp Tâm Nghi nghe vậy, đột nhiên lắc đầu khóc lóc nói:

- Ta chính là tội nhân của ĐạoTrì, ta không còn mặt mũi gặp sư phụ, ta có lỗi với người. Ô ô ô...

Lục Vân khuyên bảo:

- Sư phụ của cô hoàn toàn không trách cô, người trước sau đều thương yêu cô.

Diệp Tâm Nghi khóc lóc la lên:

- Càng như vậy, ta càng không còn mặt mũi gặp sư phụ.

Thấy nàng tự trách như vậy, Lục Vân vừa tức vừa giận. Tức bởi tính khí quật cường của nàng, nhưng lại còn coi là chính trực. Giận vì không biết phải nói thế nào để thuyết phục nàng.

Trương Ngạo Tuyết thấy vậy, truyền âm cho Lục Vân:

- Nàng ta lúc này đã lâm lý rồi, muốn dễ dàng thuyết phục nàng sợ là không được.

Lục Vân nghĩ một lát, đáp lại:

- Như vậy, chỉ có thể dùng thủ đoạn phi thường mà thôi.

Trương Ngạo Tuyết không hiểu, nghi hoặc nói:

- Thủ đoạn phi thường?

Lục Vân không đáp, chỉ nhìn Diệp Tâm Nghi khóc lóc ủ ê trước mặt, toàn thân chàng hào quang loé lên, một luồng sức mạnh to lớn khiến thân thể Diệp Tâm Nghi lắc lư.

Đột nhiên bị kinh hãi, Diệp Tâm Nghi thể hiện bản năng phản ứng của người tu đạo, đột nhiên ngừng đầu trừng mắt Lục Vân, trong ánh mắt có mấy phần cảnh giác. Thấy vậy, Lục Vân bật cười thần bí, trong mắt hiện lên bảy màu, một sức hấp dẫn không tả được lập tức hấp dẫn ánh mắt của Diệp Tâm Nghi.

Đây là một loại biện pháp huyền diệu, dùng tinh thần dị lực xâm nhập đại não của đối phương, xóa đi một số ký ức đối phương không thích, từ đó để chuyển biến nàng. Loại phương pháp này cao thâm mà lại nguy hiểm, có mấy phần tà dị, lại giống như nhìn trộm chuyện riêng tư của đối phương.

Đương nhiên, người thi triển pháp thuật có thể không muốn đối phương biết được, cũng có thể nói cho đối phương. Còn thao tác cụ thể thế nào thì phải trông đến nhân phẩm của người thi triển pháp thuật ra sao.

Hiện nay, tình hình giữa Lục Vân và Diệp Tâm Nghi hết như một đôi tình nhân, ánh mắt hai bên giao nhau, tin tức âm thầm truyền đạt giữa hai người.

Bên cạnh, Trương Ngạo Tuyết đem ý nghĩ của Lục Vân báo cho Thương Nguyệt, Bách Linh, ba cô đều hơi cảm thấy lo lắng, không biết pháp thuật thần bí này của Lục Vân có hữu hiệu không, nếu có thì hiệu quả như thế nào?

Hải Nữ vô tư vô lự đùa giỡn với Tứ Linh thần thú và Tam Đầu linh xà, đối với chuyện của người lớn bây giờ cô bé hoàn toàn không còn hứng thú.

Giấy lát, ánh sáng kỳ lạ trong mắt Lục Vân dần dần tan đi. Nhưng chàng lại không hề dời đi, vẫn tiếp tục nhìn Diệp Tâm Nghi như cũ, ánh mắt có hơi kỳ dị.

Diệp Tâm Nghi khẽ lay động một chút, sự mê man trong mắt đã tiêu tan, đổi lại một vẻ tươi vui, hơi hơi mỉm cười xấu hổ muốn nổi giận với Lục Vân.

Lục Vân trong lòng nảy lên, né tránh ánh mắt Diệp Tâm Nghi, tự nói: “Bản thân mình làm như vậy có đúng hay không? Có lẽ không cần phải đem chuyện xóa đi ký ức của cô ta để nói lại cho cô ta biết, như vậy cô ta lại cũng không ...”

- Đa tạ huynh!

Âm thanh nhẹ nhàng êm ái với mấy phần ngại ngùng, Diệp Tâm Nghi lúc này phảng phất như đã trở thành người khác, toàn thân toát ra một tầng hào quang thánh khiết.

Lục Vân tỉnh táo trở lại, vẻ mặt hơi mỉm cười, điềm nhiên nói:

- Không cần phải cảm ơn, ta chỉ đáp ứng yêu cầu sự phụ của cô, chính là dẫn cô quay trở về. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Diệp Tâm Nghi khe khẽ gật đầu, đi đến bên cạnh Bách Linh, hơi ngượng ngùng mỉm cười, sau đó nắm lấy tay nàng.

Bách Linh đánh giá nàng cẩn thận, mỉm cười nói:

- Đây mới là Đạo Trì thánh nữ mà ta biết được.

Diệp Tâm Nghi đỏ mặt đáp lại:

- Dĩ vãng có rất nhiều chỗ có lỗi với các vị, xin các vị rộng lượng tha thứ cho.

Trương Ngạo Tuyết điềm đạm thanh nhã đáp:

- Chuyện trước đây đã qua rồi, không cần phải để trong lòng.

Thương Nguyệt cười nói:

- Bây giờ cô cũng đã không còn giống trước đây.

Diệp Tâm Nghi sửng người, sau đó mỉm cười.

- Được rồi, phải đi thôi.

Liếc cả bốn cô, Lục Vân bay lên trước, dẫn Hải Nữ đi trước. Phía sau, Trương Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt sóng vai đi, Diệp Tâm Nghi và Bách Linh xầm xì bàn tán, một hàng sáu người chớp mắt đã biến mất ở trong biển mây.

Trong gió mơ hồ truyền đến một đoạn đối thoại.

- Lục Vân, huynh xưng hô sư phụ của ta là gì?
- Sư nương.
- Thế chúng ta chẳng phải là ...

Ghi chú:

(1) Vạn diệt trăm, thiên địa toàn, cửu châu thập địa đoạn trần duyên. Thương khung diệt, kiền khôn tàn, thiên thu vạn thế hận liên liên! = Vạn Diệt trăm, trời đất đảo, khắp mặt đất cắt đứt duyên trần, Càn Khôn tàn lụi, thiên thu vạn thế hận mãi không thôi!

(2) Nghịch thiên tử, Vạn Diệt đồ, tương phùng nhật, Thất giới vô ... = Kẻ nghịch thiên, Vạn Diệt đồ, ngày gặp nhau, Thất giới không còn ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-gioi-truyen-thuyet>